LEXICON

HOMERICVM

COMPOSVERVNT

F. ALBRACHT, C. CAPELLE, A. EBERHARD, E. EBERHARD, B. GISEKE,
V. H. KOCH, C. MVTZBAVER, FR. SCHNORR DE CAROLSFELD.

EDIDIT

H. EBELING.

VOLVMEN I

A—Ξ.

LIPSIAE
IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI.
MDCCCLXXXV.

LONDINI
WILLIAMS & NORGATE.

PARISIIS
F. KLINCKSIECK.

Huic lexico quod nunc denique perfectum in publicum prodit, primo loco propositum est, omnium vocabulorum quae in Homeri Iliade, Odyssea, hymnis leguntur, formas et locos enumerare ita ut sit verborum index locupletissimus. Qua in enumeratione lectiones variantes et editionum et codicum meliorum non neglectae sunt. Verborum vero originibus indagandis eorumque cognationi explicandae plurimum operae est datum maxime ea de ratione, ut prima cuiusque vocis significatione eruta varius singulorum vocabulorum usus certo quodam ordine exponeretur. Variae et diversae lexicographorum atque grammaticorum et veterum et recentiorum sententiae, quae ad carminum Homericorum verba locosque intellegendos faciunt, quam plenissime collectae et expositae sunt; minus vero id enitendum videbatur, ut novae explicationes et coniecturae proderentur, sed ut eluceret, quomodo Homeri verba verborumque conexus variis temporibus explicata essent, ad quem exitum hae quaestiones hodie adductae et quantum etiam nunc perobscurum et incertum. Eadem ratio in rebus interpretandis adhibita est, atque quoad fieri poterat, omnia quae ad Homeri carmina intellegenda spectant, ex commentariis aliisque scriptis virorum doctorum sunt conlata.

Cum ante haec quattuor fere lustra consilium huius lexici edendi cepissem, quo celerius absolveretur optimum esse putabam, plurium hominum doctorum operam in eo exequendo coniungere; et libenter nonnulli ex iis qui in carminibus Homericis interpretandis et recensendis studia posuerant, singulas operis partes in se receperunt. Res tamen multum praeter exspectationem cessit: cum enim iam magna operis pars composita esset atque reliqua certo tempore promissa, evenit ut alter promisso non staret, alter a labore suscepto prorsus recederet aliisque eorum pensa essent tradenda; accessit id quod maxime dolendum, ut B. Giseke, homo de Homeri carminibus explicandis et recensendis optime meritus, praematura morte operi absolvendo eriperetur, et alterius labor gravi morbo et debili

valetudine impediretur. Ita factum est, ut id quod initio opus maxime adiuvare videbatur, plurimum prohiberet, ne brevi temporis spatio conficeretur.

Restat ut exponam quid quisque eorum qui operam navarunt huic lexico attulerit: B. Giseke literas *Α Ε Ζ Η Θ Ι Π Ρ Σ* composuit, C. Capelle *Β Γ Δ Υ Φ Ψ Ω* (exceptis *ὑπαί, ὑπέκ, ὑπέρ, ὑπό* praepositionibus, quas C. Mutzbauer adiecit), E. Eberhard *Κ*, F. Albracht *Λ* et *Μ* usque ad *μέμονα*, C. Mutzbauer *Μ* inde a *μέν*, *Ν* et *Ξ*, V. H. Koch quem totius operis finem non vidisse valde dolendum est *Ο*, F. Schnorr de Carolsfeld *Τ* et *Χ* confecit, H. Ebeling nomina propria ab *Α Β Γ Δ*, a *Τ Υ Φ Χ Ψ Ω* incipientia C. Mutzbauer addidit.

Viris qui consiliis et iudiciis suis vel corrigendo et addendo ut Daremberg, Funk, Grulich, Merry, alii hoc opus adiuverunt, gratias ago quam plurimas.

Berolini, Kal. Sept. a. MDCCCLXXXV.

H. Ebeling.

λη πτέον ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀγαθοῦ
γ 196; ρ 347 αἰδὼς δ' οὐκ ἀγ
ἀνδρὶ παρεῖναι, cf. ρ 352 sch.
b) bonus, probus, tüchtig, zwecke.
732 ἰητῆρ' ἀγαθώ, Γ 179 βασ
Β 273 βουλὰς ἀγαθάς, Ψ 7
raphr. σπουδαία. Ω 6
αθὴν καὶ μῦθον ἀκούω
tzer, Rh. M. 5, 419 epun
ήν esse bonam speciem,
quod qua debet est
ncet sch. B. ἀπὸ κοινοῦ
καὶ οὐκ ἀγαθόν πε
ῆν κρειῶν καὶ οἴνου
810 ubi ἀθετεῖται
ς δ' ἀγαθὸν βίον,
ἀγαθὴ κομιδή. De
, ν 246 αἰγίβοτος,

A.

ἆ vae! oh! Est eius qui fortunam alterius dolet et commiseratur Λ 452 Ρ 201 Ω 518 λ 618 ἆ δειλ', Ρ 443 ἆ δειλώ, ε 351 ἆ δειλοί, eius qui de sua fortuna queritur auctorique malum denuntiat Λ 441 σ 389 ἆ δειλ', φ 288 ἆ δειλὲ ξείνων, cavillantis κ 431 ἆ δειλοὶ πόσ' ἴμεν; irridentis Π 837 ἆ δειλ', φ 86 ἆ δειλώ. Ap. 1, 2 δηλοῖ σχετλιασμὸν ὅταν ἀποδυσπετοῦντες λέγωμεν ἆ, accuratius Eust. 855, 16 (τὸ μὲν ὦ) ψυχῆς ἀπαθοῦς, τὸ δὲ ἆ πάθος ταραχῶδες δηλοῖ ψυχικόν, οἷον ἢ σχετλιασμὸν ἢ ὄνειδος ἢ ἀγανάκτησιν ἢ ἔλεον cf. 1763, 54. Est admirantis ξ 361 ἆ δειλὲ ξείνων (sch. H. Vind. 133 ὦ. Ubi sequitur interpunctio, Aristarchus δειλέ etiam ante vocales scribi iussit probatque Herod. Λ 441. Ρ 201. Pal. Syr. δειλ. Codd. et edd. ante Wolfium saepe ὦ. Eust. 1362, 48 ἆ δειλ' τουτέστιν ὦ δειλὲ ὄντως. Cf. Lindner, Arch. f. Ph. u. P., 3, 24. Semper in introitu versus.

ἀ-άατος (ἀϝάω, ἀάω et ἀ priv.) inviolabilis, irrevocabilis, Lob. Path. el. 1, 193. Alii: noxius, innoxius, difficilis, facilis, honestus. Ξ 271 ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ | nemo enim audet violare tale sacramentum. Doed. Gl. 255 trochaeum statuit pro spondeo. φ 90 τόξα λιπόντε | μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον. Non recte Buttm. Lex. 1, 231 οὐκ ὀνοστόν honestum interpretatus particulam γάρ quae sequitur ad ἀάατον rettulit. Est certamen quo ubi semel decretum erit cuius futura sit Penelope non poterit mutari sententia. Rost: χ 5 ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται. ἀ, non ἀν praefixum esse propter ϝαϝαω putant E. Schrader, Etymol. Stendal 1845 p. 6 et fere Duentzer cf. Eust. 985, 36. Veterum fuere qui bis additum putarent ἀ priv. cf. Putsche, comment. hom. I. Eust. 985, 16 ὑπερστερητικόν φασι τοῦτο οἱ παλαιοὶ ὡς διπλάζον τὴν στέρησιν· ἔστι δὲ τὸ μὲν δεύτερον α στερητικὸν ἄτης, τὸ δὲ πρῶτον ἀναιρετικὸν τῆς τοιαύτης στερήσεως· ὅθεν ἀάατον τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους, ἀλλὰ μάλιστα αἴτιον ἄτης cf. 1902, 50. 618 39. sch. V. Ξ 271 Lob. l. l. Sch. BL. Ξ 271 τὸ λίαν βλαπτικώτατον. Alii ἀ epitaticum statuerunt Eust. 1902, 52 ἄατος ὁ βλαβερός καὶ κατ' ἐπίτασιν ὁ πάνυ τοιοῦτος, alii et epitaticum et privativum, esse enim Stygem aliis damnosam aliis innoxiam sch. B. Ξ 271 V. φ 91 E. M. 1, 20 Hes. atque χ 5 certamen innoxium esse Ulixi Eust. 1946, 66 sed φ 91 noxium procis. Ap. 1, 14 ὁ ἀβλαβὴς καὶ εὐχερὴς καὶ ἄνευ ἄτης· ἐνίοτε δὲ τὸν ἐπιβλαβῆ καὶ δυσχερῆ ὡς ἐν τῷ φ 91, διὰ δὲ τοῦ χ τὴν (τὸν) ἀβλαβῆ cf. Meth. ap. E. M. 1, 7. Omnia fere congessit Lex. Seg. 321, 1. 4. Duentzer, La Roche, Ztft. f. östr. G. 18?5 p. 2?1. Savelsb. qu. lex. 105 s. ἀγαθὴ μέν, sus. Ameis. Anh. φ 81. Ulixθής, πολύπυρος qui ratus est ut Eust. 1917, de hominibus qui inviolabilem putat, certamen ut, ut 1) genere: ulli atque difficile. Sonne, Kuh ἀγαθοῖο, Ξ 113 los. Doed. Gl. 255 φ 91 innox εὔχομαι εἶναι, χ 5 praedicati vice fungi adie κατός εἰς ἀγαctum est sine damno) Stygem ve ῶν ἀπ' ἔολπα dici. θ 130 143

ἀ-αγής (ϝάγνυμι) infractus λ 5 ειός τ' ἀγαεὲν ἀαγές quae frangi nequit. Αρεῖος, Ν 666 ἀθραυστον, ἰσχυρόν. Curt. Et. n. 65 ortitudinem

ἄ-απτος (ἅπτομαι) quod comprehe angit. unnahbar. Θ 450 Ν 77 Π 244 χεῖρες. Ν 284 Π 309 Λ 169 Μ 166 Ν 49 318 Ρ 638 324 λ 502. χ 70 248 χεῖρας ἀάπτους, Λ 567 virtute τοι ἀάπτους χεῖρας ἰάψω. De manib 179 καὶ Λ 567 Θ 450. Aiacis Π 309 Ν 77 318, A nonis Λ 169, Patrocli vincentis Π 244. Η Ρ 638. Achillis λ 502 Υ 503. Ulixis χ Suid. I 1, 11 ἀναφίστοι. Hes. ἀπροσπελάστους ἃς οὐ δύναται ἅψασθαι. E. M. 1, 37 20. Apion. ἀάπτους cf. Lehrs. Ar. 317. sed Her οὕτως ἀπροσπέλαστον οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἤκουσε δὲ τὰς δεινὰς καὶ ἀπτοήτους cf. Hes., nam ex ἀπτοήτους per syncopen et addita rursus littera ortum putabat cf. Lehrs. Ar. 143, Kayser Phil. 21, 325. Lob. Path. el. 1, 390. Zenodotus ἀάπτους, sed interpretabatur ἰσχυράς. Aristoph. in glossis ἀάπτους i. e. ἀφθάρτους, cf. Dindorf. N. Z. f. Ph. 87. 78 qui Zenodotum putat ἀάπτους scripsisse. Herodianus ab ἰάπτω deducebat ἀιάπτους, ἀάπτους ἤτοι τὰς μὴ δυναμένας διαφθαρῆναι καὶ βλαβῆναι ἢ κατ' ἐπίτασιν καὶ ἄγαν δυναμένας βλάψαι cf. E. M. 1, 40. Alii τὰς ἄγαν ἀπτομένας E. M. 1, 36. Aliud addit sch. D. Λ 567 ἀπροσίτους, ἀπροσπελάστους διὰ μέγεθος, ἀπτοήτους πρὸς δὲ καὶ ἀάπτους ἤν ἀφθάρτους, ἢ ἃς οὐ δύναταί τις ἅψασθαι. La Roche H. T. 176. Autenrieth ad Λ 567. Duentzer ad χ 70 schwertreffend ἀ int. ab ἰάπτω ut Damm et Rost.

ἄας (ἠῶς) cras. Ariston. Θ 470 ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄας δὴ καὶ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ αὔριον ἔστι δὲ ἡ λέξις οὐχ Ὁμηρική. Hes. ἄας, ἐς αὔριον Βοιωτοί, οἱ δὲ εἰς τρίτην cf. Lob. Rh. 253. G. Curt. Rh. M. 4, 245.

ἀ-άσχετος, intolerabilis, non ferendus. Ε 892 μητρός τοι μένος ἐστὶν (E. M. 1, 140 αἰὲν) ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν. sch. B. L. ἀνίκητος. Ω 708 πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος, immoderatus. Ap. 1, 21 ἀκατάσχετον, ἀνυπομόνητον ἢ τὸ κατ' ἀπόφασιν τοῦ σχετοῦ·

valetudine impediretur. Ita

videbatur, plurimum prohib κὐτὸ καὶ δι'
ivativi altero
Restat ut exponam σ t E. M. 1, 31
ι. el. 1, 20. 33
attulerit: B. Giseke liter n. ab ἀνασχεῖν
enim ν ante σ, hia-
Y Φ Ψ Ω (exceptis ne ἀνά—σχετος fieret.
adiecit), E. Eberha ad Buttm. Spr. 2, 93
aor. ἄᾰσας Θ 237. (an
M inde a μέν, N ?) (v. l. ἄσας), ἄσε λ 61
38 (v. l. ἄασσαν). pass.
dolendum est O, en. 253, ἀάσθης | h. Cer.
et ἀάσθη h. Cer. 246, ἀα-
propria ab A B ἀᾶται | T 91 129 (Ahrens:
I 119 T 137, ἀάσατο (ᾰ) I 537
Viris qui 40 et ἄσατο T 95.
u deicio, damno afficio, occaeco.
Funk, Grulich βασιλήων | τῇδ' ἄτῃ ἄασας,
ἕταροι Ap. 1, 18 ἔβλαψαν;
care putat Ulixes. λ 61 ἆσέ με
Berolir καὶ οἶνος Eust. 1673, 55 βλα-
ς, φ 296 οἶνος- κένταυρον- | ἄασ'
οι ἄασε idem quod v. 294 βλάπτει
, Ath. 14, 613 ὤλεσεν ἐν μ. Si quis
videbatur nihil pati posse. φ 297
ν οἴνῳ |, φ 301 φρεσὶν ᾗσιν ἀασθείς |
us, Π 685 μέγ' ἀάσθη Patroclus per
503 509 Aiax, et T 113 πολλὸν ἀάσθη
cer, T 136 ἄτης ᾗ πρῶτον ἀάσθην, h.
μάλα πολλὸν ἀάσθην | σχέτλιον, οὐκ
ὸν | ἀπεπλάγχθην δὲ νόοιο in errorem
sum, non enim ipsi flagitia commit-
ed abrepti in mala incidunt. h. Cer. 258
ίῃσι τεῇς μήκιστον ἀάσθης | ib. 246
μέγα θυμῷ. — II. Med. committo ut
orem incidam, in errorem inducor. I 116
ην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι. Lex. Seg.
ἥμαρτον, ἐσφάλην· I 119 ἀασάμην, φρεσὶ
λέῃσι πιθήσας, Ath. 1, 11 addit ἢ οἴνῳ
θύων ἢ μ' ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοί. T 137 ἀα-
άμην καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς, ubi Dioscurides ap. Eust. 1176, 11 illum Athenaei versum addebat. I 537 ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ |, non mala enim fraude deliquit sed quasi invitus. Λ 340 ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. — 2) medium active in libro cuius multa spuria esse etiam Nitzsch (Sagenp. 290) concessit T 91 129 Ἄτην ἣ πάντας ἀᾶται. Lex. Seg. 321, 6 ἤγουν βέβλαπται passive explicat. Sed in Aten crimen conferunt homines, sch. BV. συγγνώμην ἑαυτῷ ποριζόμενος ὡς θεοβλαβεῖ αὔξει τὴν δαίμονα . . . . καὶ ἵνα τοὺς ἁμαρτάνοντας μὴ μέμφοιτό τις. T 95 Ζῆν' ἄσατο ubi cum Aristarcho plerique Ζεὺς ἄσατο (Naegelsbach h. Th. 321). — Buttm. Lex. 1, 223 decipiendi notionem statuit primariam, Schrader, Etym. Stendal 1845 p. 6 perturbandi vel commovendi, Sonne (Kuhn 13, 428) ab ἄϝημι, ἀϝήρ deducit ut sit: nebula obduco, quamquam proprie sic non legitur; cf. Pott, E. F. 1, 196 Benfey 1, 50. Ahrens Formenl. ἀϝατάω praes. ab ϝAT, Doed. Gl. 253 ἀάζω betrüge, med. begehe e. Fehler, dep. trans. beschaedige.

ἀβᾰκέω (ᾰ, ἄ-βαξ βάζειν) taceo, obmutesco. δ 249 οἳ δ' ἀβάκησαν quia dolum non senserunt, γρ. ἀκάκησαν. — Eust. 1494, 60 τὸ ἀγνοεῖν καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἔχειν τί βάζειν, ἀλλ' ἀπορεῖν ἐπὶ τῷ βλεπομένῳ, sch. BQ. ἠγνόησαν, οὐκ εἶχόν τι. E. M. 2, 48 ἄφωνοι δι' ἄγνοιαν. Sed cum de origine non dubitarent (Apio ap. Ap. 2, 19) debebant interpretari: muti erant. Mutos vero stultos videri monet Benf. 1, 139 qui ad skr avâk refert. Sic alia interpretatio orta est, sch. E. ἐμωράνθησαν, ἠγνόησαν cf. E. M. 2, 32 quam sequitur Doed. Gl. 2014, qua non explicatur ἀβακέως εὕδοντι E. M. 2, 56. — Hes. ἠγνόησαν, sed melius ἀβακής· ἄβαξ, ἄφωνος. Multa habet Eust. 1494, 60.

Ἄ-βαντες (βαίνω?)· οἳ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄ. | B 536, (Ἐλεφήνωρ) μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων. | τῷ ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο θοοί, ὄπιθεν κομόωντες | αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσιν | θώρηκας ῥήξειν δηίων ἀμφὶ στήθεσσιν. | B 541, 599. Δ 464. — ἀπὸ Ἄβαντος, τοῦ Ποσειδῶνος βασιλέως αὐτῶν schol. D., cf. Eust. 281, 16. ib. 28. 278, 43. φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς Θρᾷκας ὁρμηθέντας ἐποικῆσαι τὴν νῆσον κ. ἐπονομάσαι Ἄβαντας τοὺς ἔχοντας αὐτήν (Εὔβοιαν) Strab. 10, 1, 3. οἱ Εὐβοεῖς· καὶ Κολοσσοί Hes. Plut. Thes. 5.

Ἀ-βαρβᾰρέη (βάρβαρος non barbara, βόρβορος non limosa?) νύμφη | νηῒς- τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι | - Αἴσηπον κ. Πήδασον Z 22.

Ἄ-βαντα- κ. Πολύιδον | υἱέας Εὐρυδάμαντος- Διομήδης ἐξενάριξεν E 148. Quint. Sm. 13, 209; cf. Ἄ-βαντες, sch. B 536 BL. D, Steph. Byz. v. Ἄβαι.

Ἄ-βιοι· Ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων | N 6. ὀλιγόβιοι Eust. 916, 17, μὴ ἔχοντες τόξα, ἀπόλεμοι, οὐ βίαιοι, οὐκ ἄδικοι Hes. Faesi, Doederl. Gl. n. 2011. νομάδων Σκυθῶν et multa alia sch. AV. V. Bekk. An. p. 323. Scythas eos esse Ephor. ap. Strab. 7, 3, 9. 7 dicit; cf. 7, 4, 6.

ἀ-βλᾰβέως (ἀβλαβής) sine damno, h. Merc. 83, ἀσφαλέως Herm., ἀβλαύτοις Bergk. Baum.

ἀ-βλαβίη (ἀβλαβής) integritas. h. Merc. 393 ἐπ' ἀβλαβίῃσι νόοιο sine ulla fraude, nach bestem Wissen u. Willen.

ἄ-βλαυτος (βλαύτη) soleis carens, nudus, h. Merc. 83, ἀβλαύτοις ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα, coni. Bergk, cf. ἀβλαβέως.

Ἄ-βληρον (Ἀντίλοχος-ἐνήρατο) Z 32 Suid. = ἄβληχρος Duentzer: α intens. et βαλ-εῖν? La Roche, Ztft. f. o. G. 1868 p. 502 Ἄμβληρος.

ἀ-βλής (βάλλω) nondum emissus. Δ 117 ἰὸν ἀβλῆτα. — Ap. 2, 27 οὔποτε ἄλλοτε βεβλημένον. Hes. De forma cf. E. M. 3, 35 Suid. I 1, 21 qui etiam aliam interpretationem habent κακόβλητον, tertiam habet Ap. 2, 27 πολυβλῆτα, οἷον πολλοὺς βεβληκότα. Aristarchus versum obelo notaverat, ut Lehrsio videtur (Ar. 75, Zimmerm. Ztft. f. A. W. 1834 p. 135) non ob hanc vocem, nam βάλλειν βέλος est Homeri cf. υ 62.

ἄ-βλητος (βάλλω) non volneratus sagitta iaculove. Hes. ἄτρωτος ἐκ βέλους. Δ 540 ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος χαλκῷ | cf. schol. BDL.

ἀ-βληχρός infirmus, mollis. E 336 ἄκρην οὔτασε χεῖρα | ἀβληχρήν Hes. ἀσθενῆ, Ap. 2, 22 οἱ μὲν ἁπαλὴν, οἱ δὲ ἀσθενῆ, Eust. 705, 59 κεῖται ἡ λέξις πολλαχοῦ, καὶ μάλιστα ἐπὶ σαρκῶν, schol. min. ἀβληχρὸν, τὸ ἀνίσχυρον, οἱ δὲ τὴν εὐώνυμον, cf. Eust. 552, 42. — Θ 178 (τείχεα) ἀβληχρά schol. min. ἀσθενῆ. λ 134 θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ | ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, cf. ψ 282, placida, recht sanft; Ap. 2, 24 ἀσθενής, ἀμαυρός, Hes. ἀμβλὺς καὶ ἀμαυρός· οἱ δὲ ἁπαλὸν ἐπὶ τοῦ θανάτου, schol. BQ. ὁ ἐν γήρᾳ γενόμενος ἠρεμαῖος θάνατος. Scribi-

tur etiam *ἀμβληχρός* cf. La Roche, hom. Unt. 2. Heraclides *ἀ* privat. esse ratus proparoxytonon probavit contra Herod. *Θ* 178, cf. Eust. 705, 60. Spitzner ad *Θ* 178, Lob. path. el. 1, 31. Cf. Buttm. Lex. 2, 262. Doed. Gl. 1076. Curt. Et. n. 457.

ἄ-βρομος qui magnum murmur edit. — *N* 41 (*Τρῶες ἕποντο*) *ἄβρομοι αὐίαχοι* cum magno murmure et magno clamore, Ariston. *ἄγαν βρομοῦντες*, sch. BL. *πολύβρομοι*, Ap. 3, 6 *σὺν βρόμῳ πολλῷ*, cf. Eust. 919, 27. *ἄβρομος* de fremitu indistincto multorum est, *αὐίαχοι* de distinctis singulorum vocibus. Meiring. de verb. cop. II Düren 1835 p. 14 statuit *ἀ* intens. Recte Bekk. Monatsb. d. Acad. 1857 p. 180 comparat Unmensch, Unthier, Unwetter, ut *ἄβρομος* sit qui insolitum clamorem (Unschrei) edit; Apion (Ap. 3, 8) *ἀ* priv. esse ratus sine clamore explicat. Hes. *χωρὶς βρόμου ἢ ἄνευ θορύβου*, sed poeta semper clamantes facit Troianos. Moschopulus *Ξ* 78 *νὺξ ἄβρομος*.

ἀβροτάζω (*ἁμαρτάνω, ἤμβροτον* Buttm. Lex. 1, 134. 137. Benary, Kuhn 4, 51) aberro. *K* 65 *μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν ἐρχομένω* verfehlen, sch. Ap. Arg. *I* 1355 *ἀβροτάξομεν*, sch. Paull. *διαμφοδήσομεν, ἁμαρτήσομεν ἀλλήλων*, sch. D. *ἀλλήλων ἀποτύχωμεν, ὅ τινες διαμφοδίσαι φασίν.* Veteres ad *βροτός, ἀβρότη* referre malunt sch. Paull. Ap. 3, 1, Hes. *I* 10, 204, Eust. 789, 50. Curt. Et. II 259.

ἄ-βροτος divinus, immortalis. *Ξ* 78 *νὺξ ἀβρότη*, Moschopulus *ἄβρομος*, sed idem est quod *ἀμβροσίη νύξ, νὺξ ἄμβροτος*, cf. Buttm. Lex. 1, 134 Doed. Gl. 591 Hes. Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἤτοι κατὰ παράλειψιν τοῦ μ ἀντὶ τοῦ ἀμβρότη, οἷον ἀθάνατος ἢ ἀβρότη καθ' ἣν οἱ βροτοὶ οὐ φοιτῶσιν.* Alii hominibus carens, noxintempesta, primum somni tempus, Suid. *I* 1, 30 *παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν.* Certe Aeschylus Pr. 2 *ἄβροτον ἐρημίαν* dixit, cf. ibi Schmidt; Hes. Ap. 2, 30 *οἱ μὲν ἐρήμην βροτῶν φασίν, οἱ δὲ ἀθανάτην· βέλτιον δὲ τὸ πρότερον*, cf. Eust. 968, 45. Cur Aristarchus versum diple notavisset non satis sciebat Aristonicus, Lehrs Ar. 156. Fuerunt quoque qui *βρότον* cruorem inesse putarent.

Ἄβῡδος· *κ. Σηστὸν κ. Ἄβυδον ἔχον κ. δῖαν Ἀρίσβην* B 836, *ἔκτισαν οἱ Μιλήσιοι* Eust. 356, 40—357, 5, urbs Hellespontiaca.

Ἀβυδόθεν *Δ* 500, **Ἀβυδόθι** *P* 584. *ἅ.*

ἀγάζομαι v. s. *ἄγαμαι.*

ἀγᾰθός (*ἄγαμαι*, ut sit admirabilis, Rost, Pape, Goebel, n. q. p. 16, sed Eust. 1384, 49 et Passow ab *ἄγαν*, Plat. Crat. 412 c, Eust. 98, 11 1599, 6 1795, 66 Doed. Gl. 64 *ἀγάζομαι.* Benf. 2, 64 skr. Khjâ-ta berühmt, goth. gôth; alii *γηθέω* et *ΓΑ*. Lottner, Kuhn 11, 191 goth. gôds, ags. gôd; Legerlotz, Kuhn 8, 416 *ἀ* = sa athroisticum, hita a dhâ sitzen, ut sit positus, legitimus. Vana habet sch. B *γ* 280)

Praecellens aliqua re, aptus ad, probus, utilis, commodus, bonus. — a) utilis, commodus, *B* 204 *οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη* taugt nicht, sch. BL. *οὐ συμφέρον.* Cum inf. *Ω* 425 *ἀγαθὸν καὶ δῶρα διδοῦναι* (*ἀθανάτοις*), *H* 282 293 *ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι*, *Ω* 130 *ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι* (*μίσγεσθαι*) cf. Ariston. h. l. Cum acc. c. inf. *γ* 196 *ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι* (*ἀνδρός*). *Λ* 793 *O* 404 *ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου* schol. V. et Eust. 884, *προσληπτέον ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀγαθοῦ τοιοῦτον καὶ γ* 196; *ρ* 347 *αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι*, cf. *ρ* 352 sch. *ἐπωφελής.* — b) bonus, probus, tüchtig, zweckentsprechend. *B* 732 *ἰητῆρ' ἀγαθώ*, *Γ* 179 *βασιλεὺς ἀγαθός*, *B* 273 *βουλὰς ἀγαθάς*, *Ψ* 7. *ἀγαθὴ ἐπίρροθος* paraphr. *σπουδαία.* *Ω* 6. *εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούω* paraphr. *εὐειδῆ.* Duentzer, Rh. M. 5, 419 epungit, negans *ὄψιν ἀγαθήν* esse bonam speciem, sed *ἀγαθός* est de eo quod qua debet est condicione; non magis placet sch. B. *ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀγαθόν.* *I* 627 *μῦθον καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα*, *o* 507 *δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν καὶ οἴνου* qui locus assumptus est *Ψ* 810 ubi *ἀθετεῖται* (Ariston. l. l.), *o* 491 *ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον*, *ω* 286 *ξενίῃ ἀγαθῇ*, *ω* 249 *ἀγαθὴ κομιδή.* De terris *ι* 27 *ἀγαθὴ κουροτρόφος*, *ν* 246 *αἰγίβοτος, δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος*, *o* 405 s. *ἀγαθὴ μέν, εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθής, πολύπυρος* ep. 16, 5 *εἰρήνη ἀγαθή.* — c) De hominibus qui singulari aliqua ratione excellunt, ut 1) genere: nobilis. *Φ* 109 *πατρὸς δ' εἴμ' ἀγαθοῖο*, *Ξ* 113 *πατρὸς δ' ἐξ ἀγ. καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι*, *σ* 276 *ἀγαθὴν γυναῖκα*, *δ* 611 *αἵματός εἰς ἀγαθοῖο*, h. Cer. 213 s. *οὔ σε κακῶν ἄπ' ἔολπα τοκήων ἔμμεναι, ἀλλ' ἀγαθῶν*, *θ* 130 143 *ἀγαθὸς πάϊς Ἀλκινόοιο*, *N* 664 *ἀφνειός τ' ἀγαθός τε*, cf. *P* 576 ubi paraphr. *ἀνδρεῖος*, *N* 666 *ἀγαθὸς Πολύϊδος*, etsi sch. BL. ad fortitudinem referre videntur; Faesi utrumque coniungit. 2) opibus: opulentus, fortunatus sch. V. *N* 284 *σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸν πλούσιον* *o* 324 *οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες.* 3) virtute bellica: fortis, robustus sch. ABLV. *Γ* 179 *καὶ τὸν ἰσχυρὸν γὰρ ἀγαθόν φησιν.* *N* 284 *τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ τρέπεται χρώς* sch. V. *νῦν τὸν ἀνδρεῖον λέγει καὶ τολμητίαν·* *P* 631 *τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται, ὅς τις ἀφείη | ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός*, *Φ* 280 *τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν* sch. B. *ἀγαθὸν ὄντα καὶ πράττοντά τι γενναῖον.* *N* 238 *νῶι δὲ καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι*, *σ* 383 *πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγ. ὁμιλεῖς*, sch. A. *οὐτιδανοῖσιν.* *Π* 165 *P* 388 *ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα Αἰακίδαο.* Saepe qua quis ratione excellat additur: *N* 314 *ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ*, *Z* 478 (*γενέσθαι*) *ὧδε βίην ἀγαθόν* Ameis, N. J. f. Ph. 73, 478 et in editione et Krüger Di. 59; 2, 2 *γενέσθαι ἀγαθὸν βίην καὶ ἀγαθὸν ἀνάσσειν* coniungunt quod iusto durius videtur. B 408 586 *Γ* 96 *Z* 37 *K* 36 *N* 593 *O* 568 *P* 246 560 656 665 *γ* 311 *δ* 307 609 *o* 57 67 92 97 *ρ* 120 *βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος* est bellica laus eius qui metu vacat. (sch. BLV B 408 Eust. 247, 35). Etiam *E* 561 fuit v. l. Cf. *Δ* 220 *N* 581 *P* 237 651 *o* 14. *B* 563 567 *E* 114 320 347 432 596 855 *Z* 12 122 212 *H* 399 *Θ* 91 145 *I* 31 696 *K* 219 241 283 *Λ* 345 *Ξ* 109 *β. ἀ. Διομήδης.* *O* 249 *β. ἀ. βάλεν Αἴας*, *P* 102 *Αἴαντος βοὴν ἀγαθοῖο*, *Ω* 250 *Πολίτην.* De Hectore *N* 123 *O* 671 ubi praeter morem adi. nomini postponitur cf. Giseke, hom. Forsch. § 30e. § 5a. *Γ* 257 *Λ* 300 *πὺξ ἀγ. Πολυδεύκεα.* — Minus aperte *Δ* 181 *λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον* quae verba Agamemnon dicit e mente Troiani cuiusdam, quare sch. B. *τὸ ἀγαθὸν κατ' εἰρωνείαν, εἰ ἀπὸ τῶν Τρώων ᾖ, εἰ δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὡς εἴ τις πατέρα θάψας λέγοι ὅτι ἀγαθὸν πατέρα ἀπώλεσα.* Videtur Troianus ille fortitudinem hostis a se victi praedicare. Ulixes de Dio-

de *K* 559 *τὸν δέ σφι ἄνακτ' ἀγαθὸ[ς] μή[στωρ]*ς *ἔκτανε* strenuus. 4) *A* 131 *μὴ δὴ οὕτως* [ἀγ]*αθός περ ἐὼν κλέπτε νόῳ* tu qui perfe[ct]us es omnibusque numeris absolutus paraphr. [γ]*ενναῖος*. Am. ein ganzer Mann, minus bene [P]oss: tapfer et Doederl. Gl. 2117 im Wider[s]pruch mit deiner gewohnten Offenheit, quae [c]erte non convenirent *A* 275 *μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην*, nec *T* 155 *μὴ δὴ οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν (νήστις ὄτρυνε) Ω* 53 *μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθείομεν* licet omnibus numeris absolutus sit, *O* 185 *ἀγ. περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπε* sch. BL. *ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ ἰσχύν*, so tüchtig er ist, so ist's doch zu viel für ihn. *Ψ* 607 *σὺ γὰρ πολλὰ πάθες, σός τε πατὴρ ἀγ. καὶ ἀδελφεὸς εἵνεκ' ἐμεῖο* tuusque pater strenuus, paraphr. *γενναῖος* Minkw. wacker, *I* 341 *ὅς τις ἀνὴρ ἀγ. καὶ ἐχέφρων* | *τὴν αὐτοῦ φιλέει*. Non apte Eust. 755, 14. Est: ein Mann wie er sein soll, un homme comme il faut. Sicut enim medicum, sic bonum virum eum dicit Homerus cui nihil deest eorum quae virum decent. h. Ap. 232 *χαμαὶ ἐλατὴρ ἀγ. περ* | *ὁδὸν ἔρχεται* auriga, etsi bonus vir est, nam probum aurigam vix dixerit poeta. — d) De ingenio quo si quis recte intellegit, recte agit. *Θ* 360 *φρεσὶ οὐκ ἀγαθῇσιν* mente non sana, *γ* 266 *ξ* 421 *π* 398 *φρεσὶ- κέχρητ' ἀγαθῇσιν* richtigen Verstand, *ω* 194 *ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν Πηνελοπείῃ*, *Z* 162 *ἀγαθὰ φρονέοντα*, cf. *Ω* 173 *α* 43 de iis qui prout res exigit sentiunt, aliter Faesi ad *Z* 162. — e) Bona et commoda quibus homines fruuntur, *α*) e parte *ξ* 441 *με ἀγαθοῖσι γεραίρεις*, *χ* 209 *σ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον* te beneficiis afficiebam, *β*) e toto genere *β* 33 *εἴθε οἱ αὐτῷ* | *Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν ὅ τι μενοινᾷ* bene vertat; *δ* 236 *ἄλλοτε ἄλλῳ* | *Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ* res adversas et secundas. *ϑ* 63 *δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε*, *δ* 392 *ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται*, *Ψ* 305 *μυθεῖτ' εἰς ἀγαθά, φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ* loquebatur (intentus) ad bona s. utilia, prudens etiam ipsi intellegenti, ubi iam Nicanor dubitabat num post *ἀγαθά* interpungendum esset an post *φρονέων*, quamvis propter praepositionem similior haec locutio videatur talium qualia sunt *I* 102 *εἰπεῖν εἰς ἀγαθά* ad utilia hortari, zum Guten reden, paraphr. *πρὸς τὸ συμφέρον* et *Λ* 789 *πείσεται εἰς ἀγαθόν περ* ut bene procedat; h. Cer. 256 *οὔτ' ἀγαθοῖο* | *αἶσαν ἐπερχομένοιο προγνώμεναι οὔτε κακοῖο*, h. Merc. 531 *οἴμους* (G. Herm. pro *θεούς*) *ἐπέων τε καὶ ἔργων, τῶν ἀγαθῶν ὅσα φημὶ δαήμεναι*. Cf. *ἀμείνων* et *ἄριστος*, *βέλτερος* et *λωίων*, *κρείττων* et *κράτιστος*.

Ἀγάθωνά *τε δῖον* | *Ω* 249, Priami filius, cf. Apd. 3, 12 (*ἀγαθός*).

ἀγαίομαι (*ᾰ*, *ἀγάομαι*) cum indignatione admiror. *υ* 16 *ἀγαιομένου κακὰ ἔργα* cf. Thiersch. § 232, 2. *γρ. ἀταιομένου* cf. Eust. 1881, 18 et E. M. 162, 15. sch. Q. *ἄγαν θαυμάζοντος· ἢ χαλεπαίνοντος*. B. *μεμφομένου ἢ ἐκπληττομένου*. Ap. 8, 14 *καταπλησσομένου*. Eust. 734, 60 *ἔστι δὲ τὸ ἀγαίεσθαι μὲν φθόνου, ἀγάσσεσθαι δὲ ἐκπλήξεως* quae certe huc quidem non cadunt. Luc. qu. lex. 10 irasci interpretatur.

υἱὸς **Ἀγα-κλῆος** (*-κλέης* nom.) *μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγεύς* | *Π* 571, Myrmido. =

ἀγακλεής, (*ᾰ, ἄγαν, κλέος*) inclutus, magna fama praeditus. Epith. ornans, ut omnia adj. cum *ἄγαν* composita; II. proprium. *Π* 738 *ἀγακλῆος Πριάμοιο*, *Ψ* 529 *Μενελάου*, contractum ex *ἀγακλεέος* Buttmann. Spr. § 53 A. 5. Krüger Di. § 18; 2, 6. *P* 716 *ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε*, cf. La Roche H. U. 98, post nomen *Φ* 379 *τέκνον ἀγακλεές* de Volcano sch. B. *εὔκαιρον πρὸς τὴν νίκην ἐπίθετον*.

ἀγα-κλειτός, valde clarus, inclutus. Ap. 100, 5 *ἀγακλειτάς· ἄγαν κλειστάς·* Hes. *ἀγακλειτοί· ἄγαν ἔνδοξοι·* Suid. *I* 1, 41 *ὁ ἄγαν ἔνδοξος*. De accentu v. E. M. 215, 21. Doederl. Gl. 73 haec adiectiva per syncopen ex *ἀγανός* orta putat. Ante duplicem consonam *ν* non exstat, uni assimilatur. Epith. ornans; semper in arsi quinta. Nomini plerumque praemittitur, postponitur bis, h. XXXI 4 et B 564. — De hominibus et numinibus *B* 564 *Καπανῆος*, *Π* 463 *Θρασύμηλον* A. *ἐν ἄλλῳ· Θρασύβουλον*, *Σ* 45 *Γαλάτεια*, *ρ* 370 468 *σ* 351 *φ* 275 *-τῆς βασιλείης* (Penelopae), h. XXXI 4 *Εὐρυφάεσσαν*, *M* 101 *ἐπικούρων*, *Φ* 530 *πυλαωρούς*. De re *γ* 59 *ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης* (BDL. *διὰ κλειτῆς*), *η* 203 *ἑκατόμβας*, cf. Spitzn. exc. XI. Goebel. n. q. p. 5.

ἀγα-κλυτός, inclutus. Ap. 8, 4 *ἄγαν ὀνομαστά*. Hes. *ἄγαν ἔνδοξα ἢ ἄγαν διαβεβοημένα*. Doed. Gl. 2136; semper in quarto pede et plerumque (*γ* 388 428) nomini praemissum. De hominibus *Z* 436 *ξ* 237 *ἀ. Ἰδομενῆα*, *ϑ* 502 *Ὀδυσῆα*, *φ* 295 *Εὐρυτίωνα*, *ω* 103 *Ἀμφιμέδοντα*. De aedibus regiis *η* 3 46 *δώματα*, *γ* 388 428 *δώματ' ἀγ.*

ἀγαλλίς, *ἡ* (*ἀγ*, *ἀγάλλω*) flos pratensis, iridis ut putatur species, gladiolus. Hes. *ὑάκινθος ἢ θρυαλλὶς ἢ ἀναγαλλίς*, h. Cer. 7 426 *ἀγαλλίδας ἠδ' ὑάκινθον*.

ἀγάλλομαι (*ᾰ ΓΑΛ* nitere, *ἀ-γάλ-jω*) Med. prs. *ἀγάλλεται* *P* 473 *Σ* 132, *ἀγαλλόμενος*, *M* 114 h. XIX 24, *ἀγαλλομένη* h. Ap. 427, *ἀγαλλόμενοι* *ζ* 272, *ἀγαλλόμεναι* *γ* 222 *ε* 176, *ἀγαλλόμενα* B 462. Act. splendeo, med. splendentem me sentio, tumescens feror, superbio, fühle mich gehoben, superbus incedo, exsulto, Lucas: re delector eaque me iacto: *B* 462 (*ἔθνεα ὀρνίθων*) *ἀγαλλόμενα πτερύγεσσιν* alis elati et plaudentes. Eust. 255, 12 *χαίρουσαι τῇ πτήσει καὶ ἐντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς·* Hes. *σεμνυνόμεναι*. Aristarchus *ἀγαλλόμενα*, alii — *αι*. h. Merc. 553 *πτερύγεσσι*. *M* 114 *ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν* sch. BLV. *καλλωπιζομένου ἵπποις*, paraphr. *σὺν ἵπποις καὶ ἅρμασι χαίρων ἐπανελθεῖν*. Hes. *ἀγαλλιῶν, χαίρων*. *ε* 176 *Διὸς οὔρῳ*, cf. h. Ap. 427, Eust. 1529, 13 *ὡς ἐπὶ ἐμψύχων τῶν νηῶν λεχθέν*. *ζ* 272 *νῆες ἧσιν ἀγαλλόμενοι περόωσι θάλασσαν*, *Y* 222 *ἵπποισιν πώλοισιν* paraphr. *συνευφραινόμεναι*, *P* 473 *Σ* 132 *τεύχεα- ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται* lex. Seg. 209, 18 *τέρπεται, σεμνύνεται, σοβαρεύεται, γαυριᾷ*, Hes. paraphr. h. XIX 24 *φρένα μολπαῖς*. Non tam a gaudendo videtur profectum vocabulum, quam a splendore Luc. qu. lex. II Curt. Et. 122, Benf. I, 146 2, 342. Doed. Gl. 63 Goebel, Ztft. f. G. 14, 420. Ad *ἄγαμαι* refert Fuhr, N. J. f. Ph. 20, 371 cf. Autenrieth ad B 462. (*ἐπί, ἄγαλμα, σιγαλόεις?*).

ἄγαλμα (*ᾰγ*, *ἀγάλλω*) ornamentum, simulacrum, ornatus, res pretiosissima, Prachtstück, *πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται* Ap. 6, 30 Hes. Suid. I 1, 41 E. M. 5, 36 Eust. et sch. pass. De ornatu maxillari equorum quem mercator ex ebore fabricatum venalem proposuit *Δ* 144 *βασιλῆι κεῖται ἄγαλμα*, nam cum non potuerit Aristonicus pu-

..e equos ipsos hic ἄγαλμα dici, sch. δ 602 pro τοὺς ἵππους fortasse legendum est κόσμον ἵπποις· de ipsis equis δ 602 λείψω ἄγαλμα, de monili σ 300 περικαλλές, de fibula splendida τ 257. Saepe de donis pretiosis quae diis dedicantur, ut de equo ligneo θ 509 μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι simulacrum placamen deorum esse sch. BQ. ἱλαστήριον εἰς τέρψιν θεῶν εἶναι· τέρπει γὰρ θεοὺς τὰ ἀναθήματα, cf. α 337, aliter Ameis h. l. De bove γ 438 ἄγ. θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα, de vestibus et auro γ 274 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε de Aegistho deos placaturo, μ 347 ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά, h. XXXIV 10 καί σοι ἀναστήσουσιν ἀγάλματα πόλλ' ἐνὶ νηοῖς. [Overbeck, sächs. Ber. 1864 p. 247. Retzlaff, Syn. II. 22].

ἄγαμαι (⏑⏑– Benf. 2, 115 skr ǵva kochen, γαϝ in Wallung sein, alii ut sch. B. β 67 ἄγομαι i. e. feror cum impetu, Lob. Rh. 83 ἄ, ἄζομαι, ἄγη, ἄγαμαι, Luc. qu. lex. 10 et Pape ΓΑ, A. Goebel Ztft. f. G. 14, 420 ἀ causativum et γα (γαίω): efficitur ut gaudeam. Recte ut videtur Passow alii ad ἄγαν referunt, quoniam talia apud Graecos saepe duplici significatione et laudis et vituperationis sunt). Formas fut. et aor. multi ad ἀγάζομαι referunt, cuius praesens non habet Homerus. [v. l. κ 249 ἀγαζόμεθα] pr. ἄγαμαι ζ 168 ψ 175. fut. [ἀγάσσεαι v. l. α 389, ἀγάσεται v. l. α 389], ἀγάσσεσθαι δ 181, ἀγασσόμενοι Aristarchus Η 41, aor. ἠγάσσατο Γ 181 et ἀγάσσατο Ρ 71 δ 658, ἀγασσάμεθα, ἀγάσαντο, ἀγάσησθε Ξ 111, ἀγάσασθαι et ἀγάσσασθαι h. Merc. 343, ἀγασσάμενος ψ 64, ἀγασσαμένω v. l. Ψ 639, ἀγασσάμενοι. Mecum reputans aliquid magnum et insolitum iudico, finde es gross im Verhältniss zu mir; Ap. 4, 32 θαυμάζειν, φθονεῖν, ζηλοῦν. Cf. sch. B. β 67 Ariston. ν 173 Lehrs Ar. 150. Curt. Et. n. 122. La Roche, St. 177.

1) admiror Γ 181 τόν, Η 404 Ι 51 711 μῦθον Διομήδεος, cf. Friedl. Ar. Η 401. Ι 431 694 μῦθον ἀγασσάμενοι, Did. Ι 694 γρ. καὶ φρασσάμενοι, Zenod. h. v. non scripserat (Duentzer, Zen. 5), spurium iudicavit sive Aristophanes sive Aristarchus sive uterque, Aristonicus ex alio loco (Η 404) huc assumptum. Etiam Θ 29 unde Bekker eum removit φρασσάμενοι in codd. erat. Γ 224 οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες tunc quidem non eodem modo obstupuimus Ulixi speciem intuentes, quo nunc obstupescimus videntes eum rebus gerendis occupatum; nam verba facturus stulti hominis speciem prae se ferebat. Non enim suo loco videtur legi hic versus et certe melius legeretur post v. 220. Alii: tunc quidem obstupuimus non tam speciem Ulixi intuentes quam eius verba audientes. Hunc versum cum multis recentiorum (cf. Am. h. l. et N. J. f. Ph. 73, 218. Friedl. ib. 79, 583 et supplem. 3, 474 Koechly, Il. carm. 4, 11) Bekker expunxit, quia idem quod v. 223 dicere videtur. ζ 168 ὥς σε γύναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε, ψ 174 οὔτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὔτ' ἀθερίζω οὔτε λίην ἄγαμαι, σ 71 ὑπερφιάλως, h. Merc. 343 οἷά τ' ἀγάσσασθαι. — 2) Invideo, graviter fero, indignor, irascor, in iis partibus Il. quarum sermo multis recentior est visus, in Odyssea sola de Diis quoque qui aut indignari facinora aut invidere rebus secundis dicuntur hominum, v. s. ἀγάομαι et Nägelsbach, h. Th. 131. Sunt loci in quibus dubites in utram partem accipias, cf. Ariston. Η 41 Ρ 71 Lehrs Ar. 150. Η 41 ἀγασσάμενοι (Aristarch. ἀγασσόμενοι) - οἷον ἐπόρσειαν πτολεμίζειν, δ 658 ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμός, κ 249 μιν ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες sch. vu. ἐμεμψάμεθα, ὀργιζόμεθα, unwillig erstaunten; Ρ 71 εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος invidisset, Ξ 111 κότῳ, Ψ 639 ἀγασσάμενοι περὶ νίκης, οὕνεκα, missgönnend, Did. ἔν τισι ἀγασσαμένω. — Cum acc.: β 67 κακὰ ἔργα sch. E. τινὲς τὸ ἀγασσάμενοι ἀντὶ τοῦ μεμψάμενοι ἐκλαμβάνουσιν· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ σημαίνει τὸ ἐκπλαγέντες ὡς ἐπί τινι μεγάλῳ παρανομήματι δηλονότι, quam dubitationem praeter ν 16 solvere videtur etiam ψ 64 ὕβριν θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα indignatus, δ 181 τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι (BDL. ἀγάσσασθαι) invidisse rebus secundis. — Cum inf. ψ 211 νῶιν ἀγάσαντο-παρπῆναι, cum conj. οὕνεκα ν 173 ἀγάσασθαι (Arist. ἀγάασθαι) ἡμῖν, οὕνεκα, sch. vu. ἄγαν ὀργισθῆναι, cf. Ariston. h. l., qui locus iterum legitur θ 565, ubi v. La Roche et Carnuth. Ariston. (ἀγαίομαι ἀγάομαι ἀγητός ἄγη).

Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον γ 264; νῆ' Ἀγ. λ 326, Αἴθην τὴν Ἀγ. Ψ 295, ἵππον τῆς Ἀγ. 525, Agamemnonis.

Ἀγαμεμνονίδης- Ὀρέστης α 32.

Ἀγα-μέμνων | Α 94, 318, 335, Β 21, Δ 178, Ζ 53, Η 57, Θ 78, Ι 13, 260, 263, 386, Κ 9, Λ 91, 216, 661, Π 26, Τ 249, Ω 657, γ 234; Ἀγ. κ. Μενέλαος | Θ 261, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγ. | Α 172, 442, 506, Β 402, 441, 612, Γ 81, 267, 455, Δ 148, 255, 336, Ε 38, Ζ 33, Η 162, 314, Θ 278, Ι 114, 672, Κ 64, 86, 119, 233, Λ 99, 254, Ξ 64, 103, 134, Σ 111, Τ 51, 76, 172, 184, Ψ 161, 895, θ 77; κρείων Ἀγ. | Α 130, 285, Β 100, 369, 411, 477, 576, Γ 118, Ι 153, 188, 204, 288, 311, 356, 565, Ε 537, Ζ 63, Η 405, Ι 62, Κ 42, Λ 126, 153, Ξ 41, Π 72, Σ 445, Ψ 110 Ἀτρείδης-κρείων Ἀγ. Λ 177, κρ. Ἀγ. | Ἀτρείδης Ι 368, Π 58, Ω 687, Ἀτρ. Ἀγ. | Ξ 29, 380, Ἀτρ. Ἀγ. ἐξενάριξεν Λ 246, (ἥρως) Ἀτρ. εὐρὺ κρείων Ἀγ. | Α 102, 355, 411, Γ 178, Η 107, 322, Λ 107, Ν 112, Π 273, Ψ 887, γ 248, εὐρ. Ἀγ. | Λ 238; **Ἀγαμέμνονος** Ι 269; Η 383, Λ 219, Ψ 38, ξ 70 = 117; Ἀτρείδεω Ἀγ. Β 185, Λ 231, ι 263, Ἀγ. Ἀτρείδαο | Α 203, Β 9, Γ 193, Η 176, Ι 178, 226, 388, Ξ 137, Τ 241, λ 387, ν 383, ω 20, 102; Ἀγαμέμνονι secunda sede γ 143, δ 584, ψ 296, quarta 155, Β 107, Η 373, 470, Θ 218, quinta Ι 253, 331, 439, Λ 766, λ 168; Ἀτρείδῃ Ἀγ. quarta sede Α 24=378, Β 6, Λ 158, γ 284, Ρ 249; Ἀγ. ποιμένι λαῶν (Ἀτρείδῃ) Β [254], 772, Δ 413, Η 230, Τ 35, Ω 654, γ 156, 164, ξ 497, Ἀγ. δόσκον | Ἀτρ. Ι 331; Ἀγ. δίῳ | Β 221, Γ 120; Σ 257; λ 168, Ἀτρείδῃς Ἀ. κ. Μεν. 551; Ἀγαμέμνονα quarta s. Β 224, Λ 164, quinta Α 90; Ἀγ. ποιμένα λαῶν Β 243, Δ 187, 202, δ 532; Ἀγ. δῖον | Δ 223, Λ 251, | εἰς Ἀγ. δ. Η 312, Ψ 36; Ἀτρείδην Ἀγ. quarta s. Β 18, Ι 315, Ψ 486, Κ 88, -ποιμένα λ. Κ 3, Ξ 22; **Ἀγάμεμνον** | Β 362; ω 186; ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγ. Ψ 49; Ἀτρείδη κύδιστε, ἄ. ἀ. Ἀγ. | Β 434, Ι 96, 163, 677, 697, Κ 103, Τ 146, 199, λ 397, ω [121] Ameis Anh. — ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον | Α 149 (παρὰ τὸ ἄγαν κ. τὸ μένω Et. M. 5, 45. Eust. 1054, 23. Plat. Crat. p. 395 a, ib. Procl. p. 49 § 88 Boiss. Curt. Et. n. 429. Pott, Philol. Suppl. II 322. Goebel, n. q. 6. Agamemnon, Atrei f. quo de v. Ἀτρεύς, Ἀτρείδης, Ἀτρείων, Pelopis nepos, (v. Πέλοψ et Β 104 sqq.) pater Orestis α 32, Chrysothemis, Iphianassae, Laodicae Ι 145 ex Clytaemestra Λ 113 et s. v., rex

Mycenae *B* 569 sqq. Lehrs, Arist. p. 177, *πολλῇσιν νήσοισι κ. Ἄργεϊ παντὶ (ἀνάσσει) B* 108 et Thuc. 1, 9, 3. 4, inde *ἄναξ ἀνδρῶν, εὐρὺ κρείων, βασιλεύτατος I* 70, *Γ* 179, (*μοιρηγενὴς κ. ὀλβιοδαίμων*), *ὄμματα κ. κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ | Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι B* 477, *Γ* 166 sqq. 178, neque vero summo animo atque prudentia praeditus *I* 38 sq., Helena a Paride rapta cum Menelao Graeciae principes ad bellum Troianum excitat *ω* 115 atque summo imperio usus ipse C naves Troiam ducit *B* 576, insuper Arcadibus LX praebens *B* 610 sqq. Quibus omnibus Aulide congregatis Calchas ex portento draconis novem aves devorantis *B* 303 sqq. novem post annos decimo demum, Apollo vero Pythius *ϑ* 79 lite inter summos duces exorta Troiam captum iri praedicit. Haec lis decimo anno inter Agamemnonem ipsum et Achillem hoc modo exarsit: cum Ag. puellam nobilem et formosissimam quam ei Achaei captivam ex praeda tribuerunt, amore incensus, patri Chrysae, summo Apollinis sacerdoti, pretio reddere nolit *A* 26, Apollo Graecorum exercitui maximam pestilentiam immittit *A* 48; consilio convocato Calchas ab Achille rogatus *A* 94 Apollinem ob sacerdotem ab Agamemnone violatum irasci docet; Ag. ita coactus Chryseidem reddere *A* 135, Achilli Briseidem se erepturum minatur. Inde vehementissima rixa inter ambo exorta Achilles ab Athena placatus atque Agamemnoni cedens iureiurando confirmat non amplius se contra Troianos pugnaturum. Quam iniuriam ulturus Iuppiter Agamemnoni somnio fallaci *B* 8 sqq. victoriam pollicetur. Ag. ut Graecorum animos tentet, simulat ad reditum se invitare *B* 55 sqq. quem statim omnes naviter parant *B* 142 sqq.; aegre tantum ab Ulixe retenti ad pugnam se instruunt. Ante quam Agamemnon cum Priamo paciscitur, ut certamen proelio Menelai cum Paride decernatur. Paride vero victo atque foedere rupto milites ad pugnam excitatos in aciem producit atque ipse Hodium *E* 38, Elatum *Z* 33, Adrestum *Z* 65 interficit, alias mitis atque magnanimus, hic autem propter Troianorum perfidiam severissimum se gerens. Etiam ad proelium singulare cum Hectore paratus est. Tertio pugnae die cum Graeci a Troianis repellantur, *Θ*, Ag. summa omnium rerum desperatione captus *I* 1 sqq. in principum contione fugam suadet; quo consilio a Diomede et Ulixe omnibus summopere refutato legatos ad Achillem mitti probat atque urbes opes mulieres pollicetur *I* 123 ss. Cum noctu prae curis dormire nequeat *K* 3, ducibus somno excitatis speculatores in castra Troiana mittit; die insequenti denuo acie instructa fortissime pugnat, donec plurimis hostium interfectis Bianore et Oileo *A* 92, Iso et Antipho 101, Hippolocho et Pisandro 126, aliis, ipse gravissime a Coone bracchium volneratus *A* 252 in tentorium se referre cogitur. Iterum fugam suadet *Ξ* 64 sqq. tentandi et excitandi causa; sed a Diomede increpitus 134 et a Posidone specie senili inflammatus 139—146 ad pugnam redit. Patroclo caeso Achilles Agamemnoni reconciliatur atque dona eius accipit. In funere Patrocli *Ψ* 887 sqq. honoris causa primum praemium iaculandi refert. — De sceptro eius v. *B* 100 sqq., de thorace *A* 18—40.

In patriam reversus *γ* 143 sqq. 156, 193 sq., 234 sq. ab Aegistho occiditur 248 sqq. *δ* 91 sqq. 512—537, 584, neque minus Cassandra quam secum captivam Troia abduxerat, a Clytaemestra *λ* 421; quae omnia eius anima Ulixi apud inferos narrat *λ* 387—463, Achilli *ω* 20—97. Sepulcro eum Menelaos honorat *δ* 584. Gladstone, h. st. 89.

Ἀγᾰ-μήδη, Mulii qui *Αὐγείαο | πρεσβυτατην δὲ ϑύγατρ' εἶχε ξανϑὴν Ἀγαμήδην | ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χϑών Λ* 740. Eust. ib. 882 et ad Dion. Per. 322, p. 151. Cf.

Ἀγᾰ-μήδης· *Τροφώνιος ἠδ' Ἀγ. | υἱέες Ἐργίνου* (Orchomenii regis, quo de v. Müller, Orchom. p. 90) *φίλοι ἀϑανάτοισι ϑεοῖσιν* | h. Ap. 296 (118 B.) Apollinis templi delphici *λάινον οὐδόν* exstruxerunt. Pind. ap. Plut. cons. ad Ap. 14, Plat. Ax. 367 C, Paus. 9, 37, 4; Strab. IX p. 421. Steph. Byz. v. *Δελφοί.* Suid. cf. *Τροφώνιος*. Preller, gr. Myth. II 501.

ἄ-γαμος (*γάμος*) conubii expers *Γ* 40 *εἴϑ' ὄφελες- ἄγαμός τ' ἀπολέσϑαι.*

ἀγάν-νῐφος (*ἄγαν, νίφω.* Cf. Ahrens, hom. exc. Rh. M. 2, 169, Phil. 4, 610. Doed. Gl. 73: ex *ἀγανόνιφος*) valde nivosus, Ap. 5, 31 *ἄγαν χιονώδης.* Epith. ornans. *A* 420 *Σ* 186 h. Merc. 325 505 *Ὄλυμπονδ'.* Etiam *Σ* 616 Olympus vocatur *νιφόεις*, cf. Haupt, Zusätze 100, sed *ζ* 42 neque ventis nec pluvia nec nive dicitur pulsari: (Lehrs, Ar. 168), Ap. 5, 32 *ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν τροπικῶς κατὰ συνεκδοχὴν νοεῖται, ἐπεὶ τὰ ἐπουράνια μέρη τοῦ ὄρους μηδαμῶς*, cf. sch. *ζ* 42 44 *A* 420. Melius certe quam *τὸν οὔτε (οὐδὲ?) ὅλως καταινιφόμενον* et *τινὲς ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἄγαν νίφοντα.*

ἀγᾰνός (Goebel, Ztft. f. G. 1858, N. 11 Curt. Et. 122 *ἀ* int. et *γαίω*. Eust. 199 45, Lucas qu. l. 9; *γάνος γανάω*, vel *γάννυσϑαι* cum *ἀ* int. cf. sch. B. *γ* 280 et sch. R. *ε* 8) quo quis valde gaudet: suavis, gratus, blandus, mitis, erfreuend, freundlich. Hes. *πραέσιν, προσηνέσιν*, Ap. 7, 30 *ἄγαν αἰνετοῖς, προσηνέσιν*, Eust. 200, 1 *καλόν, ἡδύ, προσηνές. B* 180 *σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν·* expungebatur idem versus *B* 164, cf. *B* 189 *Ω* 772 ubi Bekker expungit cum Heynio et Bothio, *ο* 53 *μύϑοις ἀγανοῖσι, I* 499 *ν* 357 *εὐχωλῇς ἀγανῇσιν* votis blandis, v. l. *I* 499 *ἀγαναῖσιν*, *I* 113 *δώροισιν*, *γ* 280 *ε* 124 *λ* 173 199 *ο* 411 *οἷς ἀ. βέλεσσι* cf. *Ω* 759, Apollo mares, Diana feminas interficere dicuntur, morte subita, quae careat dolore sch. BQ *λ* 173 *οἱ αἰφνίδιοι ϑάνατοι ἀνώδυνοί εἰσιν*, cf. Eust. 1467, 52 1786, 1. — *β* 230 *ε* 8 *μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω.* 2) De specie externa: gratus, lieblich h. Cer. 426 *κρόκον ἀγανόν*, Voss pro *κροκόεντα γανόν*. (*ἀγανόφρων, ἀγανοφροσύνη*).

ἀγᾰνο-φροσύνη (*ἀγανόφρων*) comitas, humanitas Hes. *ἀγαϑότης, πραότης, φιλοφροσύνη*, cf. lex. Seg. 324, 13. *Ω* 772 *σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν* Bekker cum Heynio et Bothio expungit. Koechly, (Hektors Lösung 1859), et Friedl., N. J. f. Ph. 83, 33, cum v. 770 eximunt, effecturi ut Helenae luctus quater ternis versibus constet. Sed cum in summo luctu vix deceat Helenam nomine quem accusare, vv. 769. 770 melius removerentur, quibus additis rhapsodus explicare voluit quae modeste significantur v. 768. Eust. 1375, 9 acutius quam aptius distinxit; *λ* 203 *με σός τε πόϑος σά τε μήδεα σή τ' ἀγανοφροσύνη ϑυμὸν ἀπηύρα.* V. *κήδεα* pro *μήδεα* tui desiderium tuaque prudentia tuaque humanitas. Est *σός* pro gen. obj., cetera pron. non pariter, sed rem dicit poeta pro rei defectu, haben

mir das Leben gekostet. Alii ἐν διὰ δνοῖν subesse rati explicant desiderium tui et tuae prudentiae; cf. Ameis et Faesi h. l.

ἀγᾰνό-φρων (φρήν) lenis. Υ 467 οὐ γλυκύθυμος οὐδ' ἀγανόφρων Hes. ἀγαθός, ἀγαθὰ φρονέων καὶ προσηνὴς ταῖς φρεσίν melius quam Ap. 5, 14. Non differre ἀγανόφρων et ἀγανός docet Lucas qu. lex. 100. (ἀγανοφροσύνη).

ἀγάομαι (ἀγᾶ, ἄγαμαι) praes. ἀγᾶσθε ε 129 et ἀγάασθε ε 119, ἀγάασθαι π 203, ἠγάασθε ε 122. Omnes in Od. 1) nimis magnum duco quam pro re nata, admiror; π 203 πατέρα ἔνδον ἐόντα οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι. Deum enim sibi visus erat Telemachus aspicere, cum nec admirari hominem debeat nec stupere quasi deus sit. Differt igitur ἀγάασθαι a θαυμάζειν ut maius a minore Eust. 1800, 30 Am. et Faes. h. l. 2) invideo, graviter fero ε 122 οἱ ἠγάασθε, et c. inf. ε 119 οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, ε 129 μοι ἀγᾶσθε βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. Bergk, Ztft. f. A. W. 531 μ' ἀγάασθε i. e. μοι ἀγάασθε.

ἀγᾰπάζω (ᾰ, ἀγαπάω) ἀγαπάζῃ, (v. l. ἀγαπάζει) π 17, ἀγαπαζέμεν Ω 464. Med. ἀγαπαζόμενοι η 33, ἀγαπαζόμεναι, (impf. ἀγαπαζόμεθα Heliodorus κ 249). In Od. et in Ω Il.: foveo, amplector, Med. (sch. BPal. η 33 παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ) blandior, permulceo, amplector. Ω 464 ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην v. l. ἀσπαζέμεν· π 17 πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζῃ bewillkommt sch. B. ἀγαπῶν δεξιοῦται καὶ περιέπει, η 33 οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ' ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ, ρ 35 χ 499 κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους· Ap. 5, 3 ἀγαπῶσαι, cf. φ 224. (ἀμφί).

ἀγᾰπάω (ἀγ). Ἄγαμαι cum Pass. et al. sed Duentzer, Kuhn 13, 10 ad γαϝ L. Meyer, vergl. Gr. 1, 364 radicem gap amare statuit, cf. Curt. Et. p. 106; Benfey. 1, 542 ἀγα-πάω i. e. ἄγαν σπάω, Damm ἄγαν et ἈΠ, Doed. Gl. 71, Syn. 4, 103 ἀγάομαι ἀγανός ἀγαϝός. Solius est Odysseae. valde amo, blandior, magnum puto ψ 214 σ' οὐ τὸ πρῶτον ἐπεὶ ἴδον ὧδ' ἀγάπησα· Eust. 1946, 1 ἐφιλοφρονησάμην, φ 289 οὐκ ἀγαπᾷς ὃ-δαίνυσαι; nonne magnum putas? ἀγαπητός, ἀγαπάζω, ἀμφί, ἀγαπήνωρ.

Ἀγάπ-ήνωρ· Ἀγκαίοιο πάις κρείων Ἀγ. Β 609 rex Arcadum, cui Agamemnon LX naves praebuit. Apd. 3, 10, 8. Paus. 8, 5, 2. Strab. 14. 683. Tzetz. ad Lyc. 478 sqq. =

ἀγαπήνωρ (⏑ ⏑ - - ἀγαπάω, ἠνορέη) virtutis amans, fortis. Eust. 1576, 4 ἀνδρεῖος, paraphr. ἀγαπῶν τὴν ἀνδρείαν, πολεμικός, ἀνδρεῖος cf. Ameis, Ztft. f. G. 8, 617 Ap. 4, 4 ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην, cf. Suid. I 1, 44, Eust. 1022, 20 1291, 58. Meiring de subst. cop. Marcod. 1825 p. 18. Non recte addit Ap. 8, 9 ἢ τοῦ ἀγαπωμένου ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, cf. E. M. 6, 15 ὁ γενναῖος καὶ ἀνδρεῖος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἠνορέην, ὅ ἐστι τὴν ἀνδρίαν· ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων Hes. alteram explicationem exprimere videtur τινὲς δὲ φιλόξενος, sed habet etiam tertiam ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος. His futiliora habent sch. BL. et V. Ν 756. Sch. Pal. η 170 ἀπὸ τοῦ ἀγαπᾶν τοὺς ἄνδρας quam e recentioribus Faesi sequitur vertens: männerliebend, leutselig. Doederl. Gl. 73 vitiosam amplificationem dixit eius quod est ἀγήνωρ, Duentzer N. J. f. Ph. 69, 602 -ήνωρ ex ἠνορέη ortum negans non virtutis amantem explicat, sed virorum (ἀγαπάω, ἀνήρ) i. e. pugnandi cum viris, sed exemplis quae affert non satis probavit. Nom. in fine versus post nomen, ceteri casus in quarto pede ante nomen; epith. ornans, quo vocantur Graeci Eurymedon Θ 114, Eurypylus Ο 392, Idomeneus Ψ 113 124, Troiani vero Pulydamas Ν 756, Phaeax Laodamas η 170. Cf. Krah epitheta, Phil. 17, 199.

ἀγᾰπητός (ᾰ, ἀγαπάω) dilectus, valde carus, de Astyanacte et Telemacho, filiis unicis, ante caesuram. Hes. μονογενῆ, κεχαρισμένον· lex. Seg. 209, 23 324, 22. Ζ 401 Ἑκτορίδην, β 365 μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός, δ 727 ε 18 παῖδα, cf. δ 817.

ἀγά-ρροος (αγαν, (σ)ῥέω) qui fertur incitatus, cum impetu fluens, Hes. σφοδρὸν ῥεῦμα ἔχοντα, ἄγαν ῥοώδη, cf. Ap. 5, 6. starkflutig. Β 845 Ἑλλήσποντος ἀ., Μ 30 ἀγ. Ἑλλήσποντον. Magna enim vi fluminisque instar e Propontide in mare Aegaeum fertur, cf. Forchhammer, Beschr. d. Eb. v. Troja 17. h. Cer. 34 πόντον ἀγ.

Ἀγᾰ-σθένης, εος Β 624, v. Πολύξεινον, f. eius. Apd. 3, 10, 8, Paus. 5, 3, 3. (σθένος).

ἀγά-στονος (στένω) valde sonans, stark rauschend. μ 97 ἀγάστονος ἀμφιτρίτη, Bekker alii Ἀμφιτρίτη, h. Ap. 94 ἀ. Ἀμφιτρίτη. Hes. πολυστένακτος, στεναγμοῦ ἄξιος non pertinet ad Homerum.

Ἀγά-στροφον οὔτασε δουρὶ | Παιονίδην ἥρωα (Διομήδης) Λ 338; θώρηκα -φου ἰφθίμοιο | 373. Hes. Eust. ad Λ p. 848, 3. Et. Gud. p. 235, 19 v. ἠγαθέη. (στρέφω).

ἀγᾰτός (ᾰ, ἄγαμαι Doed. Gl. 60) suavis. h. Ap. 515 ἀγατὸν κιθαρίζων, neutr. pro adv. Ruhnk. ep. cr. Ι 26 ἀγαστόν, cod. M. Schneid. Baum. ἐρατόν alii χρυσῆν, Ath. Ι 22c (Eust. 1602, 25) χαρίεν κιθάριζε.

[Ἀγαυή . Νηρηίς Σ 42.] Hes. Theog. 246, Apd. 2, 1, 7; sed Ἀγαύη Herod. ap. Arcad. 103, 9; Lehrs. Arist. p. 282; fem. de

ἀγαυός (ᾰ, γαϝ, ἀγάομαι, gau-deo, cf. Curt. Et. 122. Eust. 919, 29 ἡ τοῦ υ ἐπένθεσις. Apion ap. Ap. 7, 3 ἀπὸ τοῦ πολλαχῶς γαίειν, ὅ ἐστι γαυριᾶν· admirabilis, praestans. Luc. qu. lex. 10: dignitate gloria reverentia insignis, sehr herrlich, alii: illustris, erlaucht. Potissimum de corporis dignitate. Hes. λαμπροί, φωτεινοί, ἔνδοξοι, ἐπιφανεῖς, λαμπρόν, θαυμαστόν Ap. 7, 2 καλόν, ἐπιφανές, θαυμαστόν· ὁ δὲ Ἀπίων καλός, σεμνός. Plerumque epitheton, deorum λ 213 226 635 ἀγαυὴ Περσεφόνεια cf. h. Cer. 348, Mercurii h. Merc. 343 οἷα τ' ἀγάσσασθαι καὶ ἀγαυοῦ δαίμονος ἔργα, qui est tropus etymologicus, heroum Tydei Ε 277, Nestoris Σ 16, Idomenei Μ 117, Telamonis Ρ 284, Achilli Κ 392 Ρ 557, Neoptolemi λ 492 παιδὸς ἀγαυοῦ, Ulixi β 308 ἀγαυοῦ πατρός, Laomedontis Ε 649 ubi sch. V. ἀγαυοῦ τῷ σώματι et Ζ 23 ubi sch. BL. τῷ γένει ἢ τῷ κάλλει· οὐ γὰρ δεῖ τοῦ Λαομέδοντος τὸν τρόπον ἐπαινεῖν, Tithoni Λ 1 sch. V. φαίνεται ὅλη ἡ Τροίη καλῶν ἀνδρῶν, Ap. 7, 6 ἐπὶ τοῦ ἄγαν καλοῦ et ε 1, Ilionei Ξ 501, Pulydaman-

tis *O* 446, Antenoris *Φ* 579; Dii Priami *Ω* 251 ubi dubitavit Aristarchus πότερόν ἐστι τὸ κύριον, ὁ Δῖος ἢ ὁ Ἀγανός. Porro *Γ* 268 *Θ* 418 κήρυκες ἀγανοί paraphr. θαυμαστοί, *T* 281 θεράποντες, β 209 μνηστῆρες sch. H. γρ. ἀγανοί (in libris passim), οἱ δὲ Ἀχαιοί. Etiam φ 232 in C est μνηστῆρες Ἀχαιοί et γρ. ἀγανοί, cf. δ 681 ξ 180 σ 99 φ 174 232; β 247 ρ 325 τ 488 496 φ 58 213 χ 171 ψ 63 μνηστῆρας ἀγανούς. Populi ἀγανοί vocantur, Phoenices ν 273, Phaeaces ζ 55 ν 120 304; ν 71 πομπῆες ἀγανοί, Troiani *H* 386 *Π* 103 et *K* 563 a Diomede sic appellati ubi sch. AD. non recte addunt: νῦν ἐν εἰρωνείας μέρει κεῖται· οὐ γὰρ ἐπαινεῖν πρέπει τοὺς πολεμίους. — *N* 5 ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν ubi dubitatur, utrum sit adi. Ap. 7, 4 sch. AD. cf. Hes. Aliter Strab. 296 Eust. 916, 11 et Demetrius Scepsius ap. sch. AD. *N* 5 ἀγαυοὺς τοὺς εὐειδεῖς. Semel de re h. Merc. 442 δῶρον ἀγανὸν ἔδωκε. — Semel praedicati vice fungitur *Λ* 534 *E* 625 ἕ μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγανόν. Superl. de Neleo ο 229 ἀγανότατον ζωόντων Hes. μέγιστον. Cf. Krah, epitheta Phil. 17, 199.

ἀγγελίη (ἄγγελος) nuntius, Botschaft, Nachricht. Eust. 836, 29 τὴν ἐξ ἀποστολῆς πρεσβείαν sch. ABD. *Λ* 140 ἄγγελμα. — 1) res de qua quis certior fit *B* 787 ἄγγελος ἦλθε σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ, coniunxit poeta duas voces eiusdem originis. *Σ* 17 φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν, *Σ* 18 λυγρῆς — πεύσεαι ἀγγελίης ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι, cf. *P* 686, *Π* 13 ἠέ τιν' ἀγγελίην ἔκλυες, *P* 641 πεπύσθαι λυγρῆς ἀγγελίης, *T* 336 s. ἐμὴν ποτιδέγμενον λυγρὴν ἀγγελίην ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται de me nuntium; similiter gen. additur α 408 τιν' ἀγγελίην πατρὸς φέρει de patre, β 30 τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν de exercitu Graecorum cf. β 42 sch. Harl. Carnuth Ariston. h. l., κ 245 ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων καὶ πότμον de sociis, *Ξ* 355 ἀγγελίην ἐρέων, ο 41 ἀγγελίην ἐρέοντα Πηνελοπείῃ οὕνεκα σῶς ἐσσι, cf. π 329, ο 314 ἀγγελίην εἴποιμι Πηνελοπείῃ, ω 48 ἀγγελίης ἀίουσα N. ἀγγελίας, β 255 ἀγγελιάων πεύσεται, α 414 οὔτ' ἀγγελίῃς ἔτι πείθομαι v. l. ἀγγελίῃ ἐπιπείθομαι; quia πείθομαι de fide est quam cui habeo, serioris aetatis hunc locum putat Hennings, Tel. 119, non probante Friedl. n. J. f. Ph. 79, 590. — 2) Mandatum quod cui perfertur *O* 174 ἀγγελίην τινά τοι φέρουσα, sed sch. A. οὐκ ἐντολὴν αὐτῷ ἀλλ' ἀγγελίαν λέγει φέρειν παρὰ Διός, *H* 416 ἀγγελίην ἀπέειπε Auftrag, paraphr. ἐξεῖπε, Faesi et Voss, cf. π 340. Non bene BL. ἀπεδοκίμασε καὶ ὡς ἀνωφελῆ ἀνήγγειλεν abnuit condicionem, cf. Eust. 688, 30 nam partem eorum quae proposuerat probaverant Graeci, *I* 422 ἀγγ. ἀπόφασθε, cf. *I* 649, mandatum meum perferte, sch. BL. 649 ἀποπρεσβεύσασθε· ε 150 Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων, cf. h. Ven. 215, η 263 Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης sch. RV. νῦν κελεύσεως, π 467 εἰπόντα, h. Cer. 448 οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Διὸς ἀγγελιάων Ruhnken ἀγγελίῃσιν proposuit, Matthiae gen. defendit. — 3) Denuntiatio, Benachrichtigung π 334 τῆς αὐτῆς ἕνεκ' ἀγγελίης ἐρέοντε γυναικί, π 355 μή τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν, β 92 ν 381 ἀγγελίας προϊεῖσα, ω 354 ἀγγελίας δὲ πάντῃ ἐποτρύνωσι, ξ 374 ἀγγελίη ποθὲν ἔλθῃ, ο 447 ἀγγελίη μοι ἔπειτα ἱκέσθω. De ceteris qui possunt huc referri locis v. s. ἀγγελίης.

ἀγγελίης (ἄγγελος) nuntius, legatus, Bote. Quinque loci Iliadis huc referuntur: *Γ* 206 ἤλυθε σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, paraphr. σὴν χάριν πρεσβευτής, cf. Buttm. Lex. 2, 20, Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει σῆς ἕνεκ' ἀγγελίης· οὐ λέγει δὲ συνήθως ἡμῖν τῆς σῆς ἀγγελίας χάριν, ἀλλ' ἀγγελίης ἀντὶ τοῦ ἄγγελος, sch. D. ἀγγελίης· πρεσβευτής, ἄγγελος. Ἰὰς ἡ διάλεκτος· cf. Ap. 7, 14. *N* 252 ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες an cuiusdam rei nuntius ad me venisti, paraphr. περί τινος ἀγγελίας· Ariston. ἀντὶ τοῦ ἄγγελος sch. BL. ἀπό τινος ἢ περί τινος. *O* 639 s. ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ paraphr. Εὐρυσθέως τοῦ βασιλέως ἄγγελος, Ariston. ἡ δ. περιεστ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει ἀγγελίην· γίνεται δὲ τὸ οἴχνεσκε κρεμάμενον· καὶ νῦν δὲ ἀγγελίης ἀντὶ τοῦ ἄγγελος. Pro Εὐρυσθῆος ἀέθλων, hic ut *Θ* 363 *T* 133 apud Eust. 1035, 48 et schol. Pindari sunt Εὐρυσθῆος ἄνακτος· nam triplices genetivos nec veteres probaverunt nec Spitzner. *Δ* 384 ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στεῖλαν Ἀχαιοί legatum miserunt ut praepositio sit pro adv. paraphr. τὸν Τυδέα ἄγγελον ὅ ἐστι πρεσβευτὴν ἀπέστειλαν, cf. Ap. 7, 12. Bekker ἔπι scripsit i. e. ad nuntium perferendum quamquam versus sic caret caesura; cf. Hagena, Phil. 8, 387. Teste Pluyg. Aristonicus ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγγελον. *Λ* 140 Μενέλαον- ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν Ὀδυσῆι, paraphr. εἰς πρεσβείαν. Hes. ἀγγελίης· ἄγγελος, ἀγγελίην· ἄγγελον. Quam constans apud antiquos fuerit haec opinio docent sch. Pal. et vulg. η 263 ἀγγελίης· νῦν κελεύσεως. Etiam Eustathius, qui in ceteris ἀγγελίης et ἀγγελίην ad nom. ἀγγελίη referre solet, 1035, 48 ad *O* 349 agnoscit hanc interpretationem. Hesiodus Th. 781 etiam fem. ἀγγελίη videtur uti, quamquam Lennep rem nuntiatam explicat. Alias ad omissas praepositiones solent confugere veteres, hac in re certe putaverunt fuisse vocem ὁ ἀγγελίης, τὸν ἀγγελίην ut Λοξίας, ταμίης. Hanc opinionem non probant Heyne *Γ* 206, Spitzner *N* 252, Naegelsbach ib. Krüger § 46. 1, 2 L. Meyer, vergl. Gr. 2, 407, probant Buttmann Lex. 2, 202, Hermann op. 1, 190, Braune de ξ Odyss. II Cottbus 1855 p. 8 E. Geist, Zimmerm. Ztft. f. A. W. 1837 p. 1252, Autenrieth et Ameis *Γ* 206 (cf. N. J. f. Ph. 73, 221). Potuit certe admittere poeta ἤλυθε ἀγγελίην et ἤλυθε ἀγγελίης, vix vero utrumque simul. Quintus locus *Λ* 140 ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν- Ὀδυσῆι cum legatus veniret, quamquam iam veteres dubitarunt, num huc referrent (sch. ABD.) a ceteris non posse separari videtur, cf. La Roche Stud. 32 H. T. 176.

ἀγγελιώτης (ἀγγελίη) nuntius h. Merc. 296 ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην metaphorice de crepitu ventris.

ἀγγέλλω (ἄγγελος. Kuhn, Ztft. 8, 2 γέλλω pro γέλνω, ἀναγέλλω ἀγγέλλω) Praes. imp. ἀγγελλόντων *Θ* 517, ἀγγέλλων, fut. ἀγγελέω, ep. 3. 6, ἀγγελέουσι ἀγγελέων, ἀγγελέουσα, ἀγγελέοντα *P* 701, ἀγγελέουσαν, aor. ἤγγειλε, ἀγγείλωσι π 350, ἀγγείλαιμι ξ 120, ἀγγείλειε ἄγγειλον *Ω* 145, ἀγγεῖλαι *O* 159, ἀγγείλας, nuntio, certiorem facio, renuntio, mandata perfero, melde, richte aus, sage an, berichte. — Abs. *T* 120 αὐτὴ ἀγγελέουσα Δία προσηύδα

Ariston. ἡ δ. ὅ. ἰδίως ἀγγελέουσα προσηύδα· ἐχρῆν γὰρ ἀγγελέουσα ἧκε καὶ προσηύδα, I 617 οὗτοι δ' ἀγγελέουσι, Θ 409 Ω 77 159 ὦρτο δ' Ἶρις ἀγγελέουσα, cf. Θ 398 Λ 185, π 150 ἀγγείλας ὀπίσω κίε. — Cum accus. K 448 ἐσθλά. Singularis est acc. ratio ξ 122 οὔτις κεῖνον ἀνήρ- ἀγγέλλων πείσειε de illo nuntium afferens et ξ 120 εἴ κε μιν ἀγγείλαιμι ἰδών. h. Ap. 391 ἀγγελέουσι θέμιστας Φοίβου pronuntiabunt leges v. l. ἀγγέλλουσι. — Cum. dat. δ 24 ποιμένι λαῶν cf. δ 528 679. h. Cer. 53 οἱ ἀγγελέουσα ἔπος φάτο, ζ 50 τοκεῦσιν, ο 458 ἄγγελον ἧκαν ὅς ἀγγείλειε γυναικί, saepe poeta verba eiusdem radicis coniungit. σ 186 γυναιξί cf. χ 434 496. — Cum dat. et acc. P 701 Ἀχιλῆι κακὸν ἔπος, ψ 22 μοι ταῦτα, O 159 Ποσειδάωνι πάντα τάδ'. — Cum inf. quando perfertur mandatum Θ 517 παῖδας λέξασθαι, pro ἀγγελλέτωσαν Ariston. Eust. 726, 55 Hes. Ω 145 ἄγγειλον Πριάμῳ Ἴλιον εἴσω λύσασθαι υἱόν, π 350 κείνοις ἀγγείλωσι νέεσθαι. — Cum coni. ὅτι, quando nuntiatur quid factum sit X 439 οἱ ἄγγελος- | ἤγγειλ' ὅττι ῥά οἱ πόσις μίμνε, qui τρόπος ἐτυμολογικός est Eust. 1278, 40. ep. 3, 6 ἀγγελέω παριοῦσι ὅτι τῇδε τέθαπται. Metaphorice: ν 94 ἀστὴρ ἔρχεται ἀγγέλλων (sch. X 318 ἀγγελέων) φάος ἠοῦς. (ἐξ ἀπό ἐπί).

ἄγγελος (Benfey. W. L. 2, 129 ad radicem skr. gri refert, Kuhn, Ztft. 8, 2 grinâmi gar-rio Pott Et. F. 1, 184 compositum putat vocabulum et simplex ad latinorum „gallus" referendum. eiusdem opinionis est L. Meyer vergl. Gr. 1, 36 74 100 351. 2, 68 161 qui radicem gar gal sonare statuit. Audacius refert Jaekel N. J. f. Ph. 26, 43 ad καλεῖν, Buttmann Lex. 2, 293 ad ἄνωγα, alii ad ἄγω per paragogen, cf. Eust. 182, 9. 1012, 60. melius skr angiras et ἄγγαρος comparantur) nuntius, nuntia B 26 Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι | de Somno, Ω 133 de Thetide ut Ω 561 Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν |, Ω 173 de Iride, Ω 169 στῆ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, B 93 μετὰ δέ σφισι ὄσσα δεδήειν | Διὸς ἄγγελος, ω 413 ὄσσα ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο. In Il. saepissime Iris nuntia est deorum B 786 Τρωσὶν ἄγγελος ἦλθε Ἶρις | πὰρ Διός, Σ 166 Πηλεΐωνι Ἶρις | ἄγγελος ἦλθε ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι cf. Λ 715, O 207 ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ, Zenod. εἴπῃ· Σ 182 τίς τ' ἄρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκεν, Γ 121 Ἑλένῃ ἄγγελος ἦλθεν. In Od. vero et hy. Mercurius ε 29 σὺ- αὖτε τά τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι, h. Merc. 3. XVIII 3 ἄγγελον ἀθανάτων, h. Merc. 572 οἶον δ' εἰς Ἀΐδην τετελεσμένον ἄγγελον εἶναι, h. Cer. 407 εὖτέ μοι ἦλθ' Ἑρμῆς ἄγγελος ὠκὺς (πὰρ πατέρος), h. XXIX 8 ἄγγελε τῶν μακάρων, h. XIX 29 ὅγ' ἅπασι θεοῖς θοὸς ἄγγελός ἐστι. Alii deorum eo munere sua sponte funguntur Λ 714 Ἀθήνη | ἄγγελος ἦλθε, θ 270 ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥλιος, Lampetie μ 374 ὠκέα δ' Ἠελίῳ ἄγγελος ἦλθε, quem versum cum sequentibus Aristarchus obelo notaverat sch. BQ. h. l. cf. Kirchhoff, Compos. d. Od. 107 et Am. h. l. Rhea h. Cer. 441 τῆς δὲ μετ' ἄγγελον ἧκε Ζεύς. Praecones sunt Iovis nuntii cf. Ptolem. ap. sch. A. A 334 sch. BL. ib. A 334 H 274 Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, aves quoque quia quid dii velint significant Ω 296 εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον Ζεύς, ο 526 κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος. — E 804 ἤλυθε ἄγγελος ἐς Θήβας μετὰ Καδμείωνας, Σ 2 Ἀχιλῆι ἄγγελος ἦλθεν, X 438 οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν ἤγγειλε cf. h. Cer. 46, π 138 Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω, K 286 πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἧκεν, Λ 652 ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆι ubi fuere qui παλινάγγελος coniungerent. ο 458 καὶ τότ' ἄρ' ἄγγελον ἧκαν, ω 405 ἢ ἄγγελον ὀτρύνωμεν. h. Ven. 138 πέμψαι δ' ἄγγελον ὦκα- εἰπεῖν, M 73 οὐκέτ' ὀίω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Eust. 893, 12 παροιμιῶδές ἐστιν, π 468 ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς. (ἀγγέλλω, μετάγγελος ψευδάγγελος εὐαγγέλιον, ἀγγελίη, ἀγγελιώτης, ἀγγελίης [παλινάγγελος]).

ἄγγος (Benfey W. L. 2, 18 ἄγγ-ος cognatum esse radici ἄγκ-ος ἀγχ-ω ἄγ-νυμι) vas B 471 Π 643 γλάγος ἄγγεα δεύει, B 471 primus G. Hermann (iter. ap. Hom. 10) alius poëtae esse dixerat, cum aliis Bekker B 469—73 expunxit; veterum nemo vituperavit, cf. Ameis B 483. ι 222 ναῖον ὀρῷ ἄγγεα πάντα γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα, π 13 ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα τοῖς ἐπονεῖτο, h. Cer. 170 φαεινὰ πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα, ep. 16, 5 ὅσα δ' ἄγγεα μεστὰ μὲν εἴη quaecunque vasa sunt ea plena sint.

ἄγε (imperativus verbi ἄγω qui in adv. abiit paene totus ideoque sine interpunctione est, Lehrs qu. ep. 109, legitur tamen etiam pluralis ἄγετε. Elisione minuuntur ἄγ' ἄγετ' ἄγεθ') age, agedum, wohlan. Legitur plerumque in prima thesi, sed etiam in secunda post vocativos Θ 139 P 685 Ψ 581 β 178 γ 475 χ 391, post maiorem interpunctionem κ 44 τ 378, in quinta T 68 Y 257. Notissima formula ἀλλ' ἄγε, in codd. saepe ἀλλά γε, eius est qui postquam quid rei sit exposuit, addit quid propterea fieri velit quasi dicat: quae cum ita sint fac vel faciamus quod dicturus sum. Sequitur imperativus, plerumque sine negatione a) personae secundae sing. Ω 656 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ (K 384 405 Ω 380 α 169 206 δ 486 θ 572 λ 140 170 370 457 ο 383 π 137 ω 256 287, cf. A 819 Ω 197), A 210 ἀλλ' ἄγε λῆγ' ἔριδος, E 226 ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία δέξαι, I 100 ἀλλ' ἄγ' [illegible] [illegible], κ 121 ἀλλ' ἄγε τῶν ἄλλων κατάλεξον ὄλεθρον, cf. A 337 E 174 221 829 Z 340 α 309 δ 587 Z 354 431 Θ 105 K 321 Λ 314 P 179 245 N 235 O 258 Π 724 T 68 171 Φ 221 Ψ 313 Ω 137 429 522 γ 17 ε 162 ζ 36 η 162 θ 149 241 492 κ 333 λ 492 ν 386 ξ 185 π 25 235 ρ 44 τ 357 378 535 υ 331 χ 233 ψ 20 171 177. b) coni. plur. 1. pers. N 292 Y 244 ν 296 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα verum age ne diutius haec disseramus, ubi vetandi verbum est ut ν 314 φ 111 κ 117, cf. δ 776 θ 34 π 348 θ 389 ν 13 κ 44 ν 363 ρ 190 Ameis, X 254. Δή additur A 62 ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, E 249 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, cf. Ω 356, Γ 441 ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε, cf. Ξ 314. Δ 418 E 718 Ω 618 A 348 X 231 Ψ 537 ρ 274. c) fut. 1. pers. pl. Y 257 ἀλλ' ἄγε θᾶσσον | γευσόμεθ' ἀλλήλων cf. ξ 393, d) imp. plur. Eust. 48, 38 τὸ ἄγε οὐκ ἔστι καθαρῶς ῥῆμα προστακτικὸν, ἀλλ' ὡς ἐπίρρημα παρακελευσματικὸν κατὰ τὸ φέρε εἶα ἄγρει δεῦρο καὶ τὰ τοιαῦτα ὧν ἴδιον καὶ ἑνικοῖς καὶ πληθυντικοῖς ῥήμασι συντάσσεσθαι, 1602, 48 ἐπιρρηματικῶς λεχθὲν cf. 1594, 46. 1893, 27 Naegelsb. B 331 ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες β 212

δ 669 ἀλλ᾽ ἄγε μοι δότε, β 252 ἀλλ᾽ ἄγε λαοὶ μὲν σκίδνασθ᾽ ἐπὶ ἔργα ἕκαστος cf. γ 332 475 ϑ 250 μ 298 σ 55 υ 314 φ 111 281 336, Odysseae potissimum propria locutio. e) pro imper. infin. ϑ 11 δεῦτ᾽ ἄγε Φαιήκων ἡγήτορες· εἰς ἀγορὴν ἰέναι cf. Eust. 1583. 50, f) tertia pers. imper. Υ. 355 ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ἀνὴρ ἄντ᾽ ἀνδρὸς ἴτω, ϑ 204 τῶν δ᾽ ἄλλων ὅτινα κραδίη· κελεύει | δεῦρ᾽ ἄγε πειρηθήτω, ϑ 542 ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ὁ μὲν σχεθέτω, γ 421 ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ὁ μὲν πεδίονδ᾽ ἐπὶ βοῦν ἴτω, εἷς δ᾽ ἀγέτω, εἷς δ᾽ αὖ κελέσθω, οἱ δ᾽ ἄλλοι μένετε, etiam pluralis Β 437 ἀλλ᾽ ἄγε κήρυκες ἀγειρόντων. — Sequitur prima persona sing. fut. aut coni. cui saepe δή praemittitur ν 215 ἀλλ᾽ ἄγε δὴ τὰ χρήματ᾽ ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι, Υ 351 ἀλλ᾽ ἄγε δὴ πειρήσομαι quasi se ipse instiget Achilles, κ 286 ἀλλ᾽ ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω, ν 397 ἀλλ᾽ ἄγε σ᾽ ἄγνωστον τεύξω, ν 344 ἀλλ᾽ ἄγε τοι δείξω, ζ 126 ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι, Ι 60 ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ἐγών· ἐξείπω καὶ πάντα διίξομαι, ν 296 ἀλλ᾽ ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον. Saepe enim qui sic loquitur ceteros qui adsunt videtur adhortari, ne ipsum impediant. ψ 73 ἀλλ᾽ ἄγε τοι καὶ σῆμα ἄλλό τι εἴπω. — Ubi plures sunt quos quis alloquitur, etiam ἄγετε ἄγετ᾽ ἄγεθ᾽ leguntur, metri ut videtur causa. Eust. 1393, 5 παρακελευσματικὴν δύναμιν ἔχει. διὸ κἂν εἶπεν ἄγε περιφραζώμεθα (α 76) ὀρθῶς ἂν εἶπεν cf. 1594, 45. Η 193 ἀλλ᾽ ἄγετ᾽, ὄφρ᾽ ἂν ἐγώ· τεύχεα δύω | τόφρ᾽ ὑμεῖς εὔχεσθε, δ 294 ἀλλ᾽ ἄγετ᾽ εἰς εὐνὴν τράπεθ᾽ ἡμέας, κ 460 μ 23 ἀλλ᾽ ἄγετ᾽ ἐσθίετε βρώμην cf. φ 134 χ 252 Ψ 573 Χ 174. Additur sic quoque coniunctiv. Β 139 ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽, ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες (Ι 26 704 Μ 75 Ξ 74 370 Ο 294 Σ 297 ν 179 cf. μ 213 h. Ap. 486), Ι 165 ἀλλ᾽ ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, Ε 469 ἀλλ᾽ ἄγετε σαώσομεν. κ 176 ἀλλ᾽ ἄγετε· μνησόμεθα cf. μ 343 Υ 119 300 α 76 Ρ 634. Etiam cum 3. pers. imp. σ 418 φ 263 ἀλλ᾽ ἄγετ᾽ οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν et cum 1. pers. sing. χ 139 ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽ ὑμῖν τεύχε᾽ ἐνείκω. Alia structura utitur poeta Β 72 83 ἀλλ᾽ ἄγετ᾽ αἴ κέν πως θωρήξομεν sch. LV. λείπει τὸ σκοπήσωμεν, Η 36 ἀλλ᾽ ἄγε πῶς μέμονας, τ 24 ἀλλ᾽ ἄγε τίς οἴσει; Φ 60 ἀλλ᾽ ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς γεύσεται, quibus verbis se ipse instigat Achilles. φ 73 ἀλλ᾽ ἄγετε μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ᾽ ἄεθλον· θήσω γάρ, cf. φ 106 Eust. 1901, 65 εἰ μὴ τὸ ἀλλ᾽ ἄγετε νοηθείη ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ σπεύδετε, δοκεῖ ἔλλειψις εἶναι ἵνα λέγῃ ὅτι ἀλλ᾽ ἄγε πρὸς ἀγῶνα ἑτοιμάσασθε. Certe Penelope ut est animo vehementer commoto aut omisit talem imperativum aut qua loqui coepit ratione in ea non perstitit. π 376 ἀλλ᾽ ἄγετε πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς sc. agamus aliquid, Eust 1805, 52 θυμοῦ σχῆμα τοῦ πολλοῦ . . ἐν γὰρ τῷ ἄγετε λείπει ῥῆμα πληθυντικὸν οἷον τὸ ὀλεθρεύσωμεν. Minus placent h. Merc. 289 ἀλλ᾽ ἄγε μὴ πύματον ὕπνον ἰαύσῃς | καταβαίνε, h. Ap. 165 ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽ ἱλήκοι μὲν Ἀπόλλων· |, χαίρετε δ᾽ ὑμεῖς. — Pro imper. est δεῦρο Χ 254 ἀλλ᾽ ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα, ι 517 ἀλλ᾽ ἄγε δεῦρ᾽ Ὀδυσεῦ ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω. λ 561 ἀλλ᾽ ἄγε δεῦρο ἄναξ ἵν᾽ ἀκούσῃς, cf. Λ 314 Ρ 179 χ 233.

2) Α 302 εἰ δ᾽ ἄγε μὴν πείρησαι si vero vis age sane experire cf. Π 667 Τ 108 α 271 δ 832 μ 112 υ 35 β 178 χ 391; ortum est ex εἰ δὲ βούλει ἄγε Nitzsch. α 270 ι 37 Naegelsbach h. l., vel ut Doed. Gl. 47 statuit ex εἰ δ᾽ ἄξεις ἄγε; Autenrieth εἰ ex ἴθι ortum putat. Particulae δέ vi neglecta vel in introitu orationis legitur. Ζ 376 εἰ δ᾽ ἄγε μοι μυθήσασθε nam etiam plur. imper. sequitur cf. Θ 18 et fut. Α 524 εἰ δ᾽ ἄγε τοι κατανεύσομαι cf. φ 217. Ι 167 εἰ δ᾽ ἄγε τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι, ubi plures alloquens Nestor sing. ἄγε utitur, cf. Ψ 579, vel coniunct. aor. ι 37 εἰ δ᾽ ἄγε τοι ἐνίσπω, cf. ω 336 vel δεῦρο Ρ 685 εἰ δ᾽ ἄγε δεῦρο ὄφρα πύθηαι cf. Ψ 581. Legitur etiam ἄγετε Χ 381 εἰ δ᾽ ἄγετ᾽ ἀμφὶ πόλιν πειρηθέωμεν.

3) ϑ 145 δεῦρ᾽ ἄγε πείρησαι cf. μ 184, cui formulae etiam tertia pers. imperat. subiungitur ϑ 205 δεῦρ᾽ ἄγε πειρηθήτω. Plur. Η 350 δεῦτ᾽ ἄγετε δώομεν. Miscuit poeta utrumque ϑ 11 δεῦτ᾽ ἄγε Φαιήκων ἡγήτορες εἰς ἀγορὴν ἰέναι. Semel καί addit cum alias asyndeto utatur poeta ep. 15, 2 δεῦρ᾽ ἄγ᾽ Ἀθηναίη καὶ ὑπείρεχε· imperat. εἰπέ praemittitur Γ 192 εἴπ᾽ ἄγε μοι καὶ τόνδε, cf. Ι 673 Κ 544 ο 347 ψ 261, vel vocat. β 349 μαῖ᾽, ἄγε δή μοι οἶνον ἄφυσσον cf. τ 16; Θ 139 Τυδείδη, ἄγε δὴ αὖτε φόβονδ᾽ ἔχε ἵππους, γ 475 παῖδες ἐμοί, ἄγε, ζεύξατε. Perraro aliis sermonis verbis interseritur Η 299 δῶρα δ᾽ ἄγ᾽ ἀλλήλοισιν δώομεν, Ξ 314 νῶι δ᾽ ἄγ᾽ ἐν φιλότητι τραπείομεν. Maxime a poetae more recedit Ω 406 εἰ μὲν δὴ θεράπων Ἀχιλῆος (407) εἶς, ἄγε δὴ κατάλεξον.

ἀγείρω (ᾰ, ἀγέρjω. Radicem esse non prorsus negat L. Meyer vergl. Gr. 2, 68. ἀ-γερ = con-ger-o. Benfey 2, 141 Thiersch § 232, ab ἄγω ducunt Eust. 110, 42 et plurimi recentiorum, Curt. Et. 165. 645). Praes. opt. ἀγείροι ρ 362, imperat. ἀγειρόντων Β 438, ptc. ἀγείρων, ἀγειρούσῃ Δ 28, ἀγείροντες (v. l. ἀγείραντες) impf. v. l. ἄγειρον γ 140. aor. ἄγειρα ξ 285 et ἤγειρα Ρ 222, ἄγειρεν Λ 716 et ἤγειρε, ἄγειραν γ 140, coni. ἀγείρω Π 129, et ἀγείρομεν correpta vocali [inf. ἀγεῖραι v. l. Ε 510], ptc. ἀγείρας. Pass. praes. ἀγειρόμενοι, ἀγειρομένων h. Ap. 539, [dat. ἀγειρομένοισιν v. l. Γ 209], impf. ἀγείρετο λ 632, ἠγείροντο, plsqpf. ἀγηγέρατο aor. I ἀγέρθη, ἄγερθεν (v. l. ἔγερθεν), aor. II ἀγέροντο, inf. ἀγέρεσθαι, alii ἀγερέσθαι cf. Lobeck Rhem. 132, ptc. sync. pl. ἀγρόμενοι, ἀγρόμεναι, ἀγρομένων, ἀγρομένοισιν, ἀγρομένῃσιν Β 481.

Colligo, cogo, convoco, congero. Hes. συνάγειν, συναθροίζειν. Colliguntur homines Β 438 (κήρυκες) λαὸν ἀγειρόντων Hes. συναθροιζόντων. β 28 νῦν δὲ τίς ὧδ᾽ ἤγειρε; Ρ 222 ἐνθάδ᾽ ἀφ᾽ ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον |, β 41 λαὸν ἤγειρα (al. ἤγειρε), cf. γ 140. Δ 28 (μοι) λαὸν ἀγειρούσῃ, Λ 770 λαὸν ἀγείροντες cf. Δ 377, alii ἀγείραντες. De ptc. prs. cf. M. Schmidt, N. J. f. Ph. 73, 88; Λ 716 Πύλον κάτα λαόν cf. Ι 338; Β 664 πολὺν λαόν, Α 142 ἐς δ᾽ ἐρέτας ἐπίτηδες ἀγείρομεν eo i. e. in navim congregemus Ap. 7, 1 συναθροίσωμεν cf. Hes. ubi Didymo teste Aristarchus eumque secutus Ameis (cf. Lehrs. Ar. 138) scripserunt ἐν ibi i. e. in navi. Sic etiam π 349 ἐν scribendum esset; cf. π 390 ἐνθάδ᾽ ἀγειρόμενοι. Υ 13 ἔνδον ἀγηγέρατο. Γ 47 ἑτάρους ἐρίηρας, Ι 544 πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας καὶ κύνας.

2) De [illegible] colligendis non legitur nisi in Od. [illegible] 301 βίοτον καὶ χρυσόν. ξ 285 πολλὰ χρήματα. ρ 362 πύρνα κατὰ μνηστῆρας. τ 197 [illegible] ἄλφιτ' ἔδωκα καὶ οἶνον ἀγείρας καὶ βοῦς. Dionysius ap. Eust. 1430, 37 λέγεται ἀγείρειν καὶ τὸ περιιέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ· ὅθεν ἴσως καὶ ὁ ἀγύρτης. h. Merc. 136 ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκαν' ἀγείρας v. l. [illegible] quod Ilgen correxit. Versus abest a cod. Mosc. Pertinet huc quoque singularis medii usus ν 14 ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τισόμεθα, pro nobis colligentes reparabimus, Eust. 1731, 47 εἰσπραξόμεθα. 3) Alias pass. et med. ad animantes, pass. etiam metaphorice ad mentem referuntur, non ad res. A 57 οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' [illegible] adessent sch. BL. κατ' ὀλίγον γὰρ συνιόντες πληθύνονται, non satis accurate Eust. 46, 24. Cf. [Ω 790] β 9 θ 24 ω 421, legitur versus in codd. nonnullis etiam post γ 416. B 52 τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα cf. B 444 β 8. λ 632 ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν, Π 207 ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε ubi Hermeas Crateteus ταῦθ' ἅμ', Wunder ταῦτά μοι ἀγρόμενοι scripserunt, Aristarchus θάμα βάζετε. δ 686 οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε codd. etiam οἵ θ' ἅμ', π 390 μή οἱ χρήματ' ἔδωμεν ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι cf. ρ 379 h. Ap. 58. 539. Ψ 287 ἱππῆες ἄγερθεν, alii ἔγερθεν [illegible] Bekker et Bäuml. ἔγερθεν, Spitzner ἄγερθεν. Δ 211 περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἄριστοι λ 388 περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέρατ' cf. ω 21. Υ 13 Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ', B 94 οἳ δ' ἀγέροντο Hes. συνηθροίζοντο et certe aptum est imperf. et hic et θ 321 λ 36 ν 277. Differt [illegible] Buttmann Gr. 2, 95 Note. β 385 ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει. De accentu infinitivi non dubitarunt veteres, recentiorum nonnulli (Buttm. l. l.) Bekker ἀγερέσθαι, Ameis et La Roche ἀγέρεσθαι. Ptc. per syncopen ortum est B 481 βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι, Bekker expunxit. Γ 209 Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν die sich zusammen geschart hatten und also zusammen waren cf. Classen, Beob. 2, 16., similiter de Pyliis H 134, de custodibus K 180, de hominibus Y 166 θ 17 58, de suibus ξ 25 π 3, de servabus ν 123, de diis h. Ap. 310. H 332 αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι I 74 πολλῶν ἀγρομένων, θ 172 μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν in contione, h. Cer. 289 ἀγρόμεναι δέ μιν ἀμφὶς ἐλούεον. Megaclides etiam ζ 106 ἀγρόμεναι pro ἀγρονόμοι. — 4) De mente Δ 152 ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη se collegit, sch. BL. ἀπισθόρμητος εὐθέως ἐπὶ τὴν πρώτην ἠνέχθη τάξιν. X 475 ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη in praecordia animus collectus es- [illegible] τὸ πρίν, Aristonicus (v. 468) θυμόν scripsit: animum collegisset Andromache, quod recentiores demum editiones mutarunt, cf. ε 458 BCS ἀγέρθη M. ἐγέρθη et ω 349 J. ἐγέρθη. (ἐπί, ἐς, ἐν?, σύν vel ξύν, ἀμφί· ἠγερέθομαι, θυμηγερέων, ἀγυρτάζω, ἀγέρωχος?, ἀγορή etc, ἄγυρις).

ἀγελ-αῖος (ᾰ, ἀγέλη) gregalis, ad gregem pertinens. Epitheton ornans vaccae. Λ 729 βοῦν ἀγελαίην Ap. 4, 19 ἄφετον, ἀδάμαστον Hes. ἄφετον, νεμομένην, ν 251 ἱέρευον βοῦν ἀγελαίην | quae pastum ibat, non aratro iungebatur, sch. B. h. l. sch. Q. κ 410 Eust. 881, 17 1890, 42 cf. ρ 181 ubi versum non recte assumptum esse Aristophanes atque ut videtur Aristarchus censuerunt, cf. sch. Harl. (Aristou.?). Ψ 846 διὰ βοῦς ἀγελαίας, χ 299 βόες ὡς ἀγελαῖαι, κ 410 πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας ἐλθούσας ἐς κόπρον σκαίρουσιν ἐναντίαι. In fine versus.

Ἀγέ-λᾱος· Φραδμονίδην Ἀγ. (ἕλεν Διομήδης) Θ 257. — 2) Ἀγέλαον | occidit Hector Λ 302—3) Δαμαστορίδης Ἀγ. | ν 320 Ulixis bona Telemacho relinquenda, matri vero nubere cui velit licere debere censet; in caede ducem agit χ 131 sqq., Ἀγέλαε διοτρεφές 136; 212, 241, 327; 293 ab Ulixe interficitur. -λεως χ 131, 247 trisyllabe. (ἄγων λαόν).

ἀ-γέλαστος (γελάω) qui non ridet s. ridere non vult, miser. h. Cer. 200 ἀγέλαστος, ἄπαστος ἐδητύος. 2) Non ridiculus θ 307 pro ἔργα γελαστά fuit v. l. ἔργ' ἀγέλαστα. Ap. 4, 21 οὐ γέλωτος ἄξια ἀλλ' οἷον ἀγανακτήσεως· ἔνιοι δὲ γέλωτος ἄξια· βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον, cf. La Roche h. l.

ἀγε-λείη (ἄγω, ληΐς) praedatrix, quae praedam agit, cf. Meiring de verb. cop. I Marcod. 1831 p. 9; ἐπάγουσα non ἀπάγουσα Doederl. Gl. 56, Beutespenderin. Ap. 6, 28 λείαν ἄγουσαν· ἔνιοι δὲ ἄγουσαν τοὺς ἐπὶ πόλεμον ὄχλους· βέλτιον δὲ τὸ πρότερον Hes. Fuere enim qui ad λαός referrent quamquam Μενέλαος alia est forma. Minervam ληΐτιδα appellat poeta K 460, cf. sch. AD. Δ 128 Q. π 207 Eust. 453, 19 818, 28 1111, 63, qui etiam alias originationes profert. Apud Suid. I 1, 48 etiam ἀγελαίη. Epitheton ornans Minervae: γ 378 Διὸς θυγατήρ, ἀγελείη, Zenodotus κυδέστη vel κυδίστη, quod est in EQV. cf. sch. UM. Eust. 1473, 18. — Δ 128 ν 359 Διὸς θυγατὴρ ἀγελείη | E 765 Ἀθηναίην ἀγελείην | Z 269 279 π 207 Ἀθηναίης ἀγελείης | cf. O 213 Bekker expunxit. Krämer, hom. Beiw. p. 44.

ἀγ-έλη (ᾰ, ἄγ-ω· sed Benfey 2, 140 ἀγειρ zusammentreiben, quod non probat Pott, Et. F. 1, 184) grex boum s. equorum, armentum, cf. Braune de ξ Odysseae II Cottbus 1855 p. 18. O 323 μ 299 ἠὲ βοῶν ἀγέλην μέγ' οἰῶν, Λ 696 ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶυ μέγ' οἰῶν, in quibus μέγα ἀπὸ κοινοῦ videtur esse; Eust. 874, 40 putat poetam ipsum indicare centenum quinquagenum fuisse numerum. His non possunt comparari Solis greges μ 129 ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πώεα καλά, πεντήκοντα δ' ἕκαστα. Dierum enim et noctium anni lunaris hoc mytho metaphorice significari numerum et Aristoteles sensit et recentiores concedunt, praeter Duentzerum, fere omnes, cf. Ameis h. l., ita tamen ut poeta ignorare videatur quid sibi velit fabula antiqua. Σ 528 τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ οἰῶν, Zenodotus πῶυ μέγ' οἰῶν. Λ 678 πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν, τόσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν sch. V. ἑκάστῳ τὸ οἰκεῖον ἀπένειμε· οὐδὲ πεζῷ δὲ λόγῳ τις εἶπεν ἄλλως. ξ 100 δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι, ubi boves intelleguntur etiam omisso nomine h. Merc. 288 ἀντήσῃς ἀγέλῃσι βοῶν καὶ πώεσι μήλων, Baumeister βουκολίοισι καὶ εἰροπόκοις ὀΐεσσιν. Pascebantur autem potissimum vaccae: Σ 575 ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν· (αἱ δὲ βόες). P 62

βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ, ἤ τις ἀρίστη. h. Merc. 74 πεντήκοντ᾽ ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς, ib. 192 βοῦς, πάσας θηλείας, ἐξ ἀγέλης· ὁ δὲ ταῦρος ἐβόσκετο μοῦνος ἀπ᾽ ἄλλων, bos cui vaccae submittuntur: *B* 480 βοῦς ἀγέληφι μέγ᾽ ἔξοχος ἔπλετο, ταῦρος, sch. LV. εἰ μὴ ὑπερεπαρθείη τῶν ἄλλων, οὐ γίνεται κήλων. De forma ἀγέληφι cf. Krüger § 19; 2, 1. Bekk. expunxit cf. s. ἄγγος. *Π* 487 ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών. De equis: *Τ* 281 ἵππους δ᾽ εἰς ἀγέλην ἔλασαν, cf. Eust. 1752, 61. (ἀγεληδόν, ἀγελαῖος).

ἀγεληδόν (ἄ, ἀγέλη) gregatim. Remacly, de comparat. II c. 6 Düren 1843. *Π* 160 λύκοι ἀγεληδὸν ἴασιν sch. D. κατὰ ἀγέλας. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα παραβολῆς δηλωτικόν. Eust. 1051, 65 ἰδιότητα λύκων ἱστορεῖ, συναγελαστικὸν γὰρ καὶ αὐτοὶ ζῷον cf. Hes.

ἀγέλη-φι, loc. de ἀγέλη q. v. *B* 480, *Π* 487.

ἀ-γέραστος (γέρας) sine munere honorifico *Α* 118 ὄφρα μὴ οἶος | Ἀργείων ἀγέραστος ἔω.

ἀγέρ-ωχος valde honoratus et iactationis plenus, selbstbewusst, prahlerisch. Ariston. *Γ* 36 cf. *Κ* 430 ἀγερώχους τοὺς ἄγαν γεραόχους, cf. sch. BL. Paul. *B* 654 *Γ* 36 E. M. 7, 49 Eust. 378, 1. Alii ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἐπὶ τοῦ γέρως ὀχεῖσθαι Ap. 8, 1 E. M. 7, 52 lex. Seg. 209, 25. Alii διὰ τὸ ἀγείρειν ὀχὴν τουτέστι τὴν τροφήν Hes. E. M. 7, 56 quasi Rhodiorum tantum laus sit, qui victum e continente in insulam comportabant. Horum opinionem probat Geist, Ztft. f. A. W. 1837 p. 1253, refutavit iam Aristonicus l. l. Alii τὸν ἄγαν ῥαδίως μεταφερόμενον καὶ μεταχεόμενον sch. QVulg. *λ* 286 (ἄγαν, ῥέα, χέω) ut Eust. 1685, 64 ὡς ἀγόμενον ῥαδίως καὶ χεόμενον quasi Periclymeni solius laus sit, qui facile varias formas sumebat. Buttm. Lex. 2, 98 atque Lob. Path. proll. 339 el. 1, 33 videntur desperare de originatione probabili. Doederl. Gl. 54 ab ἀγείρειν et ὄχοι per metathesin correptionis et productionis: qui currus colligunt aut qui curribus vecti conveniunt. Ei obloquitur Duentzer, N. J. f. Ph. 69, 599, qui non sine dubitatione putat γεράοχος contractum atque ἀ int. auctum effecisse ἀγέρωχος cf. Ameis, Ztft. f. G. 8, 614. Böttcher, Aehrenlese, Dresden 1848 p. 4. ἀγέρειν s. ἀγείρειν incitare, movere et —οχ s. ὠκύς, qui facile et celeriter movetur, ferox. A. Goebel, nov. qu. Hom. 9 ἄγα acc. heteroclit. vel adverbium eiusdem radicis cuius est ἄγη, et ἐρωή et suffixum —χος qui magno inpetu fertur, ferox violentus vehemens. Hunc nunc sequitur Ameis, *λ* 286. Lindemann, Zittau 1850 ab ἄγα, ἔρα, ἔχειν ut sit multum agri habens, valde dives. Pott, E. F. 1, 183 ad garva i. e. superbia retulit ut sa=ἀ praemissum sit, ἔχειν vero sequatur, ἀγαυρῶς ἔχειν mit Stolz sich betragen, quod fere probat Benfey 2, 291. Apud Hom. et Pindarum et ut videtur Alcmanem laudi est, apud seriores vituperationi, ut solent Graeci quodcunque nimium est et excellit in utramque partem accipere. Id certe non factum esset si de curribus vel de victu colligendo vel de forma mutanda dicta esset vox, et vix videtur fieri potuisse si de donis praecipuis. Quare praestat confugere ad radicem γαίω a qua γαῦρος derivatur. Habet ea vox ἀ intensivum in ἄγαυρος s. ἀγαυρός (Hes. Th. 832 Her. 7, 57) et ἀγανός. Hes. ἀγέρωχος· γαῦρος, πάνυ τετιμημένος. ἢ ὑπερήφανος. lex. Seg. 336, 21 γαῦρος, σεμνός, ὑπερόπτης, θρασύς ut correxit Buttm. l. l. cf. ib. 209, 25 326, 9. 8. Ap. 8, 1. sch. BL Paul. *B* 654 et *Γ* 36. Eust. 314, 42 τοὺς σεμνούς, ὡς Ἀλκμὰν βούλεται. *Γ* 36 *E* 623 *H* 343 *Π* 708 *Φ* 584 Τρώων ἀγερώχων |, *Κ* 430 Μυσοὶ τ᾽ ἀγέρωχοι | *B* 654 Ῥοδίων ἀγερώχων | qui de opibus suis gloriati effecerunt ut singularis de iis excogitaretur interpretatio. *λ* 286 Περικλύμενόν τ᾽ ἀγέρωχον |, quem versum nunc multi non Homeri esse putant, quia vox qua gentes praedicari solent ad unum heroem refertur. Geist, l. l. ad solam navigationem opesque inde partas hic quoque refert; cf. Krah, Phil. 17, 195. Autenrieth ad *Γ* 36.

ἄγη (ἄ, ἄγαμαι, Curtius Et. p. 163. sch. V. *Φ* 221 παρὰ τὸ ἄγαν, Benf. 2, 115 γαϝ, γαυ, ἀγάϝη ἄγα, grosse Wallung; Lob. Rhem. 83: ἄζομαι, Doed. Gl. 60 radicem putat; Retzlaff, Prob. aus e. hom. syn. 1, 20) stupor, magna admiratio. Hes. θάμβος, ἔκπληξις. Ap. 5, 1. *Φ* 221 ἄγη μ᾽ ἔχει ὀρχαμε λαῶν sch. V. θαυμασμός. Hes. ἄγη μ᾽ ἔχει εἰσορόωντα quae hoc loco videtur legisse. In eadem sede versus ἄγη μ᾽ ἔχει *γ* 227 *π* 243. cf. Dörries, pr. Hameln t. 870 p. 14.

ἀγηνορίη (ἀγήνωρ) animi alacritas, insolentia, temeritas, Mannhaftigkeit, Trotz, Ap. 7, 20 ἤτοι ἄγαν ἀνδρία ἢ αὐθάδεια. *Χ* 457 δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς Eust. 1279, 62, *Μ* 46 ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα sch. V. καταχρηστικῶς ἐπὶ λέοντος. καὶ ἀλλαχοῦ "ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή" *Π* 753, cf. Hes. I 20, 86. Ne metaphorice (cf. *Ζ* 407) audacia efficere diceretur, quod propter audaciam leoni accidit, nonnulli scribebant ἀγηνορίῃ quod teste Didymo Aristarchus reprehendit. *Ι* 700 μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας (v. l. ἀνῆκας) in insolentiam coniecisti. Hes. ἀνδρείαις, melius sch. AD. αὐθάδη νῦν ἐποίησας πλέον καὶ ἐφυσίωσας.

Ἀγ-ήνωρ· μεγάθυμος Ἀγ. | *Ν* 598, *Δ* 467 (Elephenorem occidit), f. Theanus *Ζ* 298 et Antenoris *Δ* 59 δῖον, ut Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν | φῶτ᾽ Ἀντήνορος υἱόν, ἀμύμονά τε κρατερόν τε *Φ* 545 sqq. ubi Achilli, quem aggreditur, 579 sqq. mortem vaticinatur. sed ipse, Ἀγήνορος ἀντιθέοιο 595 sqq., Apollinis opera pugna ereptus integer domum reducitur. *Μ* 93 inter duces Troianorum memoratur, ut *Ν* 490; 598 sqq. fratris vulnus curat, *Υ* 474 f. eius Ἔχεκλος occiditur. Ἀγήνορα δῖον | *Δ* 59, *Ν* 490, *Π* 535, Κλόνιον δ᾽ ἕλε δῖος Ἀγ. | *Ο* 340, *Ξ* 425. =

ἀγ-ήνωρ (ἄγαν, ἠνορέη Eust. 1396, 40 86, 25, Suid. I 1, 54, Ariston. *Ι* 699, Meiring de subst. cop. Marcod. 1828 p. 28. Recentiorum plerique: ἄγαν et ἀνήρ cf. E. M. 9, 36. Hes. παρὰ τὸν ἄνδρα quod corr. Schmidt. Alia habet Eust. 1291, 58. 1022, 20. 1396, 44 1280, 4) alacer, fiduciae plenus, strenuus, virilis, ferox. Ariston. *Ι* 699 ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἐπαίνου . . νῦν δὲ ἐπὶ ψόγον, ὁ ἄγαν ὑβριστικὸς καὶ διὰ τῆς ἀνδρείας ὑπερπεπτωκὼς εἰς ὕβριν cf. Hes. Ap. 7, 16 Eust. 1396, 39 διττὸν γὰρ τὸ ἄγαν. A voce ἀγαπήνωρ differt cum hac re, tum quod non tam hominum nominibus additur, quam more quodam solemni voci θυμός. Est laudi: *B* 276 ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ | sch. D. αὐθάδης, ὑβριστὴς καὶ θρασύς· ἔστι δὲ ὅτε δηλοῖ καὶ τὸν ἀνδρεῖον· *Ι* 398 ἐπέσσυτο

θυμὸς ἀγήνωρ | frischer Muth, *M* 300 κέλεται θ. ἀ. | *Y* 406 τὸν- λίπ' ὀστέα θ. ἀ., similiter de Elpenore μ 414, Eust. 1728, 64 τὸ ἀγήνωρ εἰκῇ παρέῤῥιπται πρὸς ἐντέλειαν ἔπους, etsi additum monet nos Elpenorem animo et corpore viguisse, cum subito casu abriperetur. β 103 κ 466 μ 28 ω 138 ἡμῖν ἐπεπείθετο θ. ἀ., cf. κ 406 [475] 550 μ 324 τ 148 h. Merc. 132 quem versum parodice dictum non male statuit Burckhardt, N. J. f. Ph. 97, 742. δ 658 τοῖσιν δ' ἀγάσσατο θ. ἀ. |, ι 213 αὐτίκα γάρ μοι ὀίσατο θ. ἀ. |, ξ 219 οὔ ποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θ. ἀ. | — b) *I* 635 κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ | ubi vix recte sch. V. παρέλκει τὸ ἐπίθετον cf. *K* 220 319 σ 61. *K* 244 οὗ περὶ μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θ. ἀ. |, *Y* 174 μένος καὶ θ. ἀγ. |, λ 562 δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν, denique de leone *Ω* 42 μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ. — Homines hoc adi. praedicare Odysseae potissimum est proprium Iliadisque librorum, quorum sermo etiam ceteroquin propior est Odysseae: *I* 699 ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως insolens, ferox, quo uno loco praedicati vice fungitur ἀγ. Vituperari Achillem iam Aristarchus sensit, sed laudari videntur Troiani *K* 299 οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἴασ' Ἕκτωρ strenuos paraphr. ἀνδρείους. Vituperari videtur Laomedon *Φ* 443 ἀγήνορι Λαομέδοντι feroci paraphr. αὐθάδει cf. *Φ* 457 et quae scholia cum Eust. habent posthomerica. Vituperari videntur plerumque etiam proci (Eust. 1396, 38 1446, 18 1891, 52 1956, 47 1901, 40) α 106 β 235 299 ρ 105 μνηστῆρας ἀγήνορας cf. σ 346 υ 284 ψ 8 procos feroces, keck. α 144 π 462 ρ 65 79 φ 68 μνηστῆρες ἀγήνορες. Sed Homerum eos sic non vituperasse apparet, quod σ 43 ipse Antinous et υ 292 Ctesippus eadem voce utuntur, ihr kecken, muthigen Freier sch. QVulg. σ 43 νῦν οἱ ἄγαν ἀνδρεῖοι. Non recte υ 160 in quibusdam codd. legitur μνηστῆρες, pro δρηστῆρες, in multo pluribus ἀγήνορες est pro Ἀχαιῶν. Laudatur denique Celeus h. Cer. 155 πατρὸς ἀγήνορος ἡμετέροιο strenui. Cf. Krah, epitheta, Phil. 19, 199. (ἀγηνορίη).

ἀ-γήραος contr. **ἀγήρως** (γῆρας) non senescens, senii expers, incorruptus. Harum formarum Aristarchus cum Aristophane trisyllabas tantum admisit teste Didymo ad *B* 447 *Θ* 538 ε 136 qui ad *P* 444 provocat ubi quadrisyllaba locum non habet. Nostri codd. et lexicographi magis quidem favent quadrisyllabis, sed sibi non constant. Bekker ante diaeresin quarti pedis dactylum effecturus quadrisyllabas scripsit *B* 447 *Θ* 539 ε 136 η 257 ψ 336, similiter Ilgen h. Ven. 214. La Roche (h. U. 97) ad trisyllabas rediit, cf. Hes. lex. Seg. 327, 32, Suid. I 1, 54, E. M. 10, 5.

Semper cum adi. ἀθάνατος coniungitur. De aegide *B* 447 ἀγήρων ἀθανάτην τε· praeterea de animantibus solis: de equis *P* 444 ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε· de Sarpedonte et Glauco *M* 323, de Triptolemo h. Cer. 242 ποίησεν ἀγήρων τ' ἀθάνατόν τε, Baum. ἀγήραον τ' contra versus rationem. ἀθάνατος praemittitur, de Hectore *Θ* 539 εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα quem versum Aristarchus expunxit cum duobus tribusve aliis, Bekker cum sex; de Ulixe ε 136 η 257 ψ 336 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήρων ἤματα πάντα, de canibus Alcinoi η 94 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα, de Calypsone ε 218 σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ', de Ganymede h. Ven. 214, iterum de Triptolemo h. Cer. 260, ' denique metaphorice de Ionibus h. Ap. 151. Ubique in quarto pede, excepto ε 218.

ἀγητός (ἄ, ἀγάομαι) admirandus de corporis dignitate; Suid. I 1, 55 ὁ θαυμαστός, Hes. lex. Seg. 326, 13. *E* 787 εἶδος ἀγητοί. Did. διχῶς· εἶδος ἄριστοι καὶ εἶδος ἀγητοί, sch. A. τῷ εἴδει μόνον θαυμαστοί, Eust. 663, 28 ἀξιοθέατοι. Vituperantur etiam *Θ* 228 iisdem verbis Graeci propter ignaviam. *X* 370 θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος admirandam speciem (ubi G. Herm. de part. ἄν 24 correxit: Ἕκτορα admirandum statura et specie), *Ω* 376 οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός ubi e *N* 45 irrepsit v. l. καὶ ἀτειρέα φωνήν, pessime, cum tria sint quae opponantur: corporis dignitas et mentis acumen et generis nobilitas. ξ 177 δέμας καὶ εἶδος ἀγητόν Telemachum, cf. G. Herm. l. l., ubi φρένας pro δέμας irrepsit e proximo versu, sed non videtur ad ingenium referri ἀγητός. h. Ap. 198 μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγητή. Cf. ἀγατός.

ἀγῑνέω (ἄ, ἄγω) praes. ἀγινεῖς, ἀγινεῖ, inf. ἀγινέμεναι, impf. ἠγίνεον et ἀγίνεον, impf. iterat. ἀγίνεσκον, fut. ἀγινήσουσι. Imperf. iterat. et infin. formantur omissa propter metrum vocali ε, quare Doed. Gl. 53 ἀγίνειν statuit. Est unicum exemplum paragoges in -ινέω Lob. Rh. 250. Saepius duco, pro more solito duco, deduco. De hominibus *Σ* 493 νύμφας ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, de synizesi cf. Thiersch, Gr. § 221, 81, Bentley ἠγίνευν. Wentzel, de verb. quae cadunt in -θω Breslau 1837 p. 28 complures sponsas deduci putat ut vis frequentativa sit, sed ea iam in deducendo inest. — b) De animalibus ξ 105 σφιν -ἐπ' ἤματι μῆλον, υ 213 βοῦς σφίσιν αὐτοῖς, χ 197 αἶγας μνηστήρεσσιν. Erravit Eust. 1924, 19 ἀγινεῖς futurum esse ratus: ρ 294 (κύνα) ἐπ' αἶγας ἀγροτέρας, h. Ap. 249 260 289 (366) μοι αἰεὶ ἐνθάδε ἑκατόμβας, cf. h. Ap. 57. — c) De iis quae curru vehuntur: *Ω* 784 ἐννῆμαρ ὕλην, Hes. et Ap. 6, 8 ἀγείνεον, Vind. ἀγήνεον, quos Spitzner vituperat (κατά).

ἀγκάζομαι (ἀγκάς) ulnis amplectens tollo *P* 722 νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο· Ap. 5, 7 ταῖς ἀγκάλαις ἦρον, Eust. 1124, 37 τὸ ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζεσθαι ἀρχὴ τοῦ αἴρειν ἐστίν cf. 990, 55. sch. BV. τὸ σπουδαῖον καὶ μοχθηρὸν ἐπέφαινεν.

Ἀγκαῖος, rex Arcadum, p. Agapenoris *B* 609, f. Lycurgi, socius Argonautarum, ab apro calydonio interimitur Eust. 773, 60; Ov. Met. 8, 299 sqq. 315, 392 spp. — 2) Ἀ. Πλευρώνιος clarus pugil Aetolus *Ψ* 635, a Nestore victus; ab ἀγκαί cf. Eust. 1321, 9.

ἀγκαλέω = ἀνα-καλέω invoco h. Ap. 373 Πύθιον ἀγκαλέουσιν ἐπώνυμον. Ita Hermann, in codd. καλέουσιν. Baum. cum Frankio aut trochaeum in primo pede ferendum censet aut probari posse Schneidewini coniecturam Πυθῷον.

ἀγκᾰλίδες (ἄγκαλος) ulnae, bracchia curvata *Σ* 555 ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, *X* 503 εὕδεσκ' ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης. Non recte sch. AB. ἐμείωσε τὴν λέξιν ὁμοίως τῇ βραχύτητι τοῦ παιδός, cf. Eust. 1162, 37 1283, 41, quasi sit deminutivum, melius Ap. 5, 10 Hes.

ἄγκᾰλος (ἀγκάς) quantum ulnis capi potest, fasciculus, ein Arm voll h. Merc. 82 συν-

δήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης. cod. M. νεοθηλέαν ἀγκαλωρήν, ed. vet. ἀγκαλόν.

ἀγκ-άς (ἀγκ-ών) ulnis, in den Armen. Formatum ut ἑκάς sch. L. *E* 371 Doed. Gl. 2395. Damm. Alii acc. pl. putant ab ἄγκη, ης declinatum, mutato accentu Aeolensium more et correpta vocali. Utrum verum sit dubitat Eust. 558, 16. 1326, 15 1347, 2, sed 990, 54 1124, 40 ab ἀγκάζω derivare velle videtur. Dat. dicit Ebel, Kuhn 4, 297 propter accentum. Hes. ἀγκάλας. *E* 371 ἀ. ἐλάζετο θυγατέρα, *Ξ* 346 ἀ. ἔμαρπτε παράκοιτιν, *Ξ* 353 ἔχε δ' ἀ. ἄκοιτιν, *Ψ* 711 ἀ. δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσί inter se comprehenderunt manibus sch. B. τὴν τῶν χειρῶν περιβολήν, *Ω* 227 ἑλόντ' ἐμὸν υἱόν, η 252 τρόπιν ἀ. ἑλὼν νεός, Ariston. υ. 251 ἀθετοῦνται στίχοι η (251—8). in M. obeli appicti sunt. (ἀγκάζομαι, ἄγκαλος, ἀγκαλίδες).

ἄγκ-ιστρον (ἄγκος) hamus δ 368 ἰχθυάασκον | γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, μ 330 ἄγρην ἐφέπεσκον, | ἰχθῦς ὄρνιθάς τε, γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν. Hamos ad aves quoque proprie referri demonstrare conatur Eust. 1724, 64, cf. Hes. Ameis versum 332 qui in La Rochii libris non desideratur, a nonnullis codd. abesse et e δ 369 huc assumptum dicit uncisque inclusit, ut Bekk. expunxit.

ἀγκ-οίνη (ἀγκών Eust. 979, 16. Doed. Gl. 2396 ex αγκονίαι per metathesin, sed Bekk. anecd. 782, 34 vox dicitur esse Boeotica pro ἀγκώνη, cubitus, ap. Hom. metaphorice) amplexus *Ξ* 213 Ζηνὸς ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις |. Quem versum si cum Aristophane et Aristarcho expungimus (Ariston. h. l.), aberit vox ab Il. λ 261 Διὸς ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι |, λ 268 ἐν ἀ. Διὸς μιγεῖσα |. Proprie h. Cer. 141 παῖδα ἐν ἀ. ἔχουσα, h. Cer. 264 ἐν ἀ. ἴαυσεν.

ἄγκ-ος (Benfey 2, 22 ank krumm, cf. Curt. gr. Et. 1; Doed. Gl. 2398 ad ἐνεῖκαι refert, alii ad ἄγνυμι, sch. E. δ 337 ad ἄγω) convallis Eust. 310, 18 ἀνακείμενοι τόποι, cf. 497, 13 1066, 15 1218, 8 1498, 45 Hes. κοίλους τόπους καὶ φαραγγώδεις, Suid. I 1, 57 οἱ φαραγγώδεις καὶ ἀγκυλοειδεῖς τόποι καὶ κοῖλοι καὶ καταδύσεις ἔχοντες. *Σ* 321 πολλὰ δ' ἄγκε' ἐπῆλθε, sch. A. φάραγγας, σπήλαια. *Υ* 490 βαθέα, *Χ* 190 διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας, δ 337 κνημοὺς καὶ ἄ. ποιήεντα | cf. ρ 128 ubi ACJL ἄγγεα habent, et h. Cer. 381; h. Merc. 159 ἢ περήσειν ἢ κατ' ἄγκεα φηλητεύσειν. Hermannus ἄγκεα primo significatu ulnas dici unde demum ad cavitatem quamcunque translatum sit, recte statuisse videtur, non recte ad hunc locum retulisse. (ἀγκάς ἄγκαλος ἀγκαλίδες ἀγκάζομαι ἄγκιστρον ἀγκών ἀγκοίνη ἀγκύλος, cf. Lob. Ai. p. 348).

ἀγκρεμάννυμι = ἀνακρεμάννυμι.

ἀγκῦλο-μήτης (μῆτις, Eust. 1462, 20 μήδω) qui obliqua consilia habet, versutus. Meiring de subst. cop. p. 17. *Δ* 59 h. Ven. 22 42 Κρόνος ἀγκυλομήτης cuius consilia homines assequi nequeunt. *B* 205 319 *Δ* 75 *I* 37 [*M* 450] *Π* 431 *Σ* 293 φ 415 Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω. Non recte noxia consilia Saturni sch. AD. *B* 205. haec enim ignorare videtur poëta. Est ὁ τὰ ἀγκύλα καὶ σκολιὰ καὶ δυσχερῆ πράγματα τῇ μήτιδι παραλαμβάνων, cf. Ap. 4, 24 Hes. I 23, 69 24, 74., Eust. 203, 21 διὰ τὸ κατ' αὐτὸν ἀγκύλον καὶ συνεστραμμένον τοῦ νοῦ explicat, alii physice διὰ τὰς ἑλίξεις καὶ καμπὰς τῶν ἄνω κινήσεων. Böttcher, Aehrenl. p. 11 comparavit prov. Sal. 20, 5. In fine versus.

ἀγκ-ύλος (ἄγκ-ος) curvatus. Hes. ἐπικαμπές, σκολιόν, στρεβλόν, cf. Ap. 4, 26, Eust. 344, 23. Semper ante nomen et plerumque in quinto pede, (*Z* 322). *Z* 39 ἀγκύλον ἅρμα sch. D. *B* 205 ἰσχυρόν interpretantur atque *E* 722 legisse videntur ἀγκύλα κύκλα, pro καμπύλα. *E* 209 *Z* 322 φ 264 ἀγκύλα τόξα (ἀγκυλομήτης ἀγκυλότοξος ἀγκυλοχείλης).

ἀγκυλο-τοξος (τόξον) curvato arcu utens. *B* 848 Παίονας ἀγκυλοτόξους | *K* 428 Παίονες ἀγκυλότοξοι |, Eust. 360, 1 χρώμενοι ἀγκύλοις ἤγουν σκολιοῖς τόξοις, sed non recte 816, 36 ἀλλὰ καὶ οἱ ἀγκύλην καὶ τόξον μεταχειριζόμενοι· ἀκοντίου δὲ εἶδος ἡ ἀγκύλη.

ἀγκυλο-χείλης (χείλη primae declin., non χεῖλος ut docet Horn, originat. ep. I Rastenburg 1839 cf. sch. V. *Π* 428 Bekk. anecd. 978. 33 1189 extr.) qui rostrum curvum habet, krummschnäbelig. Hes. ἐπικαμπῆ τὰ χείλη ἔχοντες cf. Ap. 8, 16 Eust. 1068, 50. τ 538 μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης | *Π* 428 αἰγυπιοὶ ἀγκυλοχεῖλαι | χ 302 in codd. etiam est ἀγκυλοχῆλαι, quod Suid. I 1, 59 respicere videtur, cf. Spitzner ad *Π* 428.

ἀγκ-ών (ἄγκος) 1) cubitus s. angulus bracchii inflexi. *K* 80 ὀρθωθεὶς ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας sch. BL. λείπει ὁ καί. ξ 494 ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, cf. Eust. 1770, 48. ξ 485 ἀγκῶνι νύξας. — 2) bracchium *Ψ* 395 ἀγκῶνας περιδρύφθη στόμα τε ῥῖνάς τε *Υ* 479 ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος τῇ τόν γε διὰ χειρὸς ἔπειρεν. *Λ* 252 νύξε μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν (ὕπερθεν Eust. 842, 20) infra bracchium Ariston. κατὰ τὸ ἔνερθε μέρος τοῦ ἀγκῶνος cf. Lehrs Ar. 127. Faesi cum Dammio: in medio bracchio. *E* 582 τὸν βάλε ἀγκῶνα τυχὼν μέσον, medium bracchium. — 3) angulus muri. *Π* 702 ἐπ' ἀγκῶνος τείχεος Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀγκῶνος τῆς γωνίας λέγει, cf. sch. BL. Hes. Eust. 1082, 27. (ἀγκοίνη).

ἀγλᾰ-έθειρος (ἔθειρα) nitidis crinibus praeditus h. XIX 5 Πᾶνα ἀγλαέθειρον.

ἀγλᾰΐζομαι (ἀγλαός, Hes. παρὰ τὴν ἀγλαΐαν, Eust. 1135, 7 ἐκ τοῦ ἀγάλλω) splendeo, iacto me *K* 331 σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι fore ut te in perpetuum conspicuum reddas. Plerique veterum: ut in perpetuum sis gloriaturus. Herm. op. VI 48 seine Freude an etwas haben. Hes. λαμπρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι. cf. Suid. I 1, 60. Eust. l. l. ταὐτὸν ἀγάλλεσθαι καὶ ἀγλαΐζεσθαι. De hoc fut. med. cf. Buttm. Gr. § 95 A. 17. (ἐπί).

Ἀγλαΐη· Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος *B* 672; cf. Diod. 5, 53. Tzetz. ad Lyc. 1011. =

ἀγλᾰΐη (ἀγλαός) splendor, decus, praestantia, pulchritudo, superbia, cf. Luc. qu. lex. 21. Stattlichkeit, Schönheit, Hochmut. Suid. I 1, 60 λαμπρότης. *Z* 510 *O* 267 ἀγλαΐηφι πεποιθώς praestantia fretus Hes. κάλλει. ο 78 ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ Carnuth. Ariston. h. l. οἱ η ἠθετοῦντο (78—83)· συγκέχυται δὲ τὸ δυικὸν τοῦ ἀμφότερον. melius sch. Q. κῦδος καὶ ἀγλαΐα ἕν ἐστι. διὸ καὶ τὸ ἀμφότερον ἐπήγαγε, κῦδος καὶ ἀγλαΐα τῷ ξενοδόχῳ, ὠφέλεια δὲ τῷ ξενισθέντι, sed Telemacho et honorificum decorumque erat

hospitio accipi et utile. ρ 310 ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν zum Staate sch. BQ. κόσμου χάριν ἢ καλλωπισμοῦ. σ 180 ἀγλαΐην ἐμοί γε θεοὶ ὤλεσαν, τ 82 ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσῃς ἀγλαΐην τῇ νῦν γε κέκασσαι, Ap. 4, 8 ἀγλαΐας legit et τὰς καλλονὰς καὶ τοὺς κόσμους interpretatur, ρ 244 ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας, γρ. ἀτασθαλίας, omnes delicias, ea quibus fretus nunc superbis, hoffärtige Weisen. Hes. ἀγλαΐαι· τρυφαί, καλλοναί, κόσμοι. Est sermo de viro, cui ἀτασθαλίας bene conveniret. h. Merc. 476 μέλπεο καὶ κιθάριζε καὶ ἀγλαΐας ἀλέγυνε.

ἀγλᾰό-δωρος (δῶρον) quae nitida habet dona h. Cer. 54 Δήμητερ, ἀγλαόδωρε, ib. 194 Δημήτηρ ἀγλαόδωρος.

ἀγλᾰό-καρπος (καρπός) nitidos fructus habens η 115 λ 589 μηλέαι ἀγλαόκαρποι Ap. 8, 7 καλλίκαρποι. h. Cer. 4 Δήμητρος ἀγλαοκάρπου, liberius h. Cer. 23 ἀγλαόκαρποι ἑταῖραι, Proserpinae sodales, nymphae, quae fructus fontium aqua alunt.

ἀγλᾰός (ἀγάλλω sch. L. Α 213. Passow. L. Meyer, vgl. Gr. 2, 69. Sed Benf. 2, 124 γλ glänzen, ἀ-γλαϝ-ός mit Glanz begabt. Lucas lex. 21 et Pape ΓΛΑ c. ἀ int. vel euph. fulgens; cf. Fuhr, J. J. f. Ph. 20, 371. Doederl. Gl. 61 ἄγαμαι ἀγαλός ἀγλαός herrlich.) Nitidus, splendidus, conspicuus, illustris, egregius, Cicer. fulgens, quamquam notio splendoris evanescere videtur ap. Hom. Hes. λαμπρός, cf. 24, 88 89. 25, 97. Ap. 4, 16 ἀγλαά· καλά, παρὰ τὴν αἴγλην τὰ λαμπρὰ ἢ κατὰ μετάθεσιν ἀγλαά, ἐφ' οἷς ἄν τις ἀγαλθείη Eust. 28, 38 αἰγλήεντα ἢ ἀγαλλιᾶν ἔχοντα.. — Ante subst. sed cf. Λ 385. — a) Α 23 377 ἀγλαὰ ἄποινα cf. Α 111 h. Ven. 140. Α 213 δῶρα, cf. Δ 97 Π 86 Ω 447 534 λ 357 π 230 τ 413 460 ω 314 h. Merc. 462 470, qualia a regibus atque diis dantur. Λ 124 χρυσόν, ἀ. δ. Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ σημαινόμενον ἐπεί ἐστι τὸ λεγόμενον χρυσᾶ δῶρα, cf. Eust. 836, 7. Σ 84 Τ 18 de armis, cf. Eust. 1132, 9 καλὰ καὶ ἀγλαὰ δὲ καὶ κλυτά, sed Π 867 381 de equis, Ω 278 de mulis, δ 589 de equis curru poculo, ι 201 de auro cratere vino. Apud Alcinoum arbores fontes etc. η 132 θεῶν ἔσαν ἀ. δ., σ 279 ἀ. δ. διδοῦσιν, sch. AH. ἔργα, γρ. δῶρα. Ψ 262 ἀγλά' ἄεθλα de serva etc. h. Merc. 60 ἀ. δώματα νύμφης. — b) Β 307 ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ, aqua limpida, ubi fuere (Hes.) qui Ἀγλαόν fontem prope Aulidem fuisse putarent, sed est fons purissimus, ut ι 140. γ 429 ἀ. οἰσέμεν ὕδωρ, Eust. 1475 46 τὸ κρηναῖον καὶ ἀπόρρυτον ἢ τὸ φύσει αἰγλῆεν ὡς διαφανές. Φ 345 σχέτο ἀ. ὕδωρ de flumine, cf. Classen, N. J. f. Ph. 79, 301. — c) In Od. κ 223 θεάων ἀγλαὰ ἔργα vestes bene textae, CQ δῶρα, ν 289 π 158 ἀγλαὰ ἔργα ἰδυίῃ, cf. ο 418. — h. Ven. 11 ἀ. ἔργ' ἀλεγύνειν, ib. 15 ἐδίδαξεν puellas. Sed h. XX 2 ἀγλαὰ ἔργα ἀνθρώπους ἐδίδαξεν, domos aedificandas et ornandas. β 109 ω 145 ἀγλαὸν ἱστόν. — d) Semel tantum Τ 385 ἀγλαὰ γυῖα stattliche Gl. v. l. δῶρα de armis a Volcano fabricatis. — e) Saepe de liberis Β 871 Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα |, Σ 337 Ψ 23 Τρώων, λ 249 τέξεις ἀ. τ., infantes enim bene foti nitorem habere solent, cf. λ 285 h. Ap. 14 Ven. 127 XXXIII 2 ep. 4, 8. ξ 223 οἰκωφελίη ἤ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. Β 736 Ε 79 Η 167 Θ 265 Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός | filius eximius. Cf. Λ 575. Similiter Β 826 Ε 95 101 179 229 276 283. Ε 241. Κ 196 δ 21 303 ο 144. h. Merc. 432. Cer. 26 XXVII 13. Ε 843 Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν, cf. Ο 517 γ 190 ο 4 λ 568. Ο 445 Κλεῖτον Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν, ubi non recte dubitabatur, utrum Ἀγλαόν esset nom. pr. an Κλεῖτον. ο 519 Πολύβοιο δαΐφρονος ἀ. υἱ. | cf. h. XXVI 2. Haec omnia in fine versus, sed Ψ 302 Νέστορος ἀ. υἱ. in introitu, atque etiam post dactylum, sed δ 188 ἠοῦς φαεινῆς ἀ. υἱ. (Ameis h. l.) cf. h. Merc. 314 500. Sunt denique post gen. sed Π 185 πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱόν. h. Merc. 490 Διὸς ἀγλαὲ κοῦρε. Nomini pr. additur h. Merc. 395 ἀ. Ἑρμῆς. — e) Β 506 Ὀγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδήιον ἀγλαὸν ἄλσος nitidum nemus, ζ 291 ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης cf. h. Ap. 230 ut Alcinoi hortos nitida dona dixit, h. Merc. 109 δάφνης ἀγλαὸν ὄζον propter corticis ut videtur splendorem. — f) Semel dat. additur neglecta iam propria vocis significatione Λ 385 κέραι ἀγλαὲ qui crinibus (in aurum cf. Ρ 52) nodatis conspicuus es. De tutulo cf. Heyne, h. l. Ariston. ἔνιοι δὲ τῷ τόξῳ ἀγαλλόμενε. προείρηται δὲ τοξότα λωβητήρ cf. sch. ABLV. Eust. 851, 41. Hoc probant Doederl. Gl. 746 Faesi, h. l.: qui arcu insignis es, quare etiam κέρα fuere qui scriberent, ut sit plur. — g) Metaphorice, non active ut nonnulli putaverunt Η 203 δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι da victoriam et ut praeclari voti compos fiat, h. Merc. 451 ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς praeclara cantus ratio. Baum. ὕμνος pro οἶμος. (ἀγλαΐη, ἀγλαΐζομαι, ἀγλαέθειρος, ἀγλαόκαρπος, ἀγλαόδωρος).

ἀ-γνοιέω et **ἀ-γνοέω** (γνῶναι) praes. ἀγνοιῇσι ω 218, ut Thiersch § 216, 49 scribebat, alii ἀγνοιῆσι s. ἀγνοιήσει, cf. Ap. 8, 20, aor. ἠγνοίησε(ν), ptc. ἀγνοιήσασ', al. ἀγνοιήσας υ 15, aor. iterat. ἀγνώσασκε ψ 95 pro ἀγνοήσασκε (ἀγνοέω) ubi codd. ἀγνώσσασκε et alia habent, cf. Buttm. ad sch. l. l. Ignoro, non novi, semper cum accus. et plerumque cum negatione. Ν 28 οὐδ' ἠγνοίησε ἄνακτα, Arist. ἠγνοίησαν, ε 78 οὐδέ μιν ἄντην | ἠγνοίησεν ἰδοῦσα, Α 537 οὐδέ μιν ἠγνοίησε ἰδοῦσ' ὅτι οἱ συμφράσσατο, sah es ihm auf den ersten Blick an dass, ψ 95 ἄλλοτε ἀγνώσασκε κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα, Buttm. l. l. aor. iterat. tuetur quod intra breve tempus Penelope saepius intueatur Ulixem, Ap. 8, 18 ἐξηγνόει, sch. vulg. ἠγνόει. ω 218 ἀγνοιῇσι ἀμφὶς ἐόντα, υ 15 κύων ἄνδρ' ἀγνοιήσασα, Ap. 8, 13 τὸ(ν) ἀγνοούμενον ἰδοῦσα. h. Merc. 243 γνῶ οὐδ' ἠγνοίησε νύμφην. — b) Β 807 οὔ τι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν haudquaquam deae esse sermonem ignoravit, fuit enim Iridis quae Politae speciem sumpserat, v. 791—5. Quos versus cum Aristarchus removisset (Ariston. 791), Iridem aperte cum Hectore collocutam dixit atque οὐκ ἠγνοίησεν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπίθησεν esse cf. Hes. Ap. 82, 14. Non probat Koechly, Il. carm. III 23 (Curt. Et. p. 163; Savelsb. dig. 21).

ἁγ-νός (ἁγ-, unde ἅζομαι) purus, castus. Epith. ornans, in primo aut sexto pede. ε 123 σ 202 υ 71 Ἄρτεμις ἁγνή Hes. καθαρὰ καὶ ἀμίαντος ἢ παρθένος. cf. Eust. 1528, 5 sch. QPH. ε 123; sed dedecere epitheton venatricem videbatur (sch. QPH. ε 123), Apio ἁγνῇ, quod est in codd. atque ad Ὀρτυγίῃ refertur. Qui quomodo σ 202 υ 71 se extricaverit nescimus.

Fertur tamen *παρθένος ἀγνή* in codd. ζ 109 pro *ἀδμής*. λ 386 *ἀγνὴ Περσεφόνεια* KN. *αἰνή* cuius etiam Eust. 1691, 47 meminit. idem *ὡς ἁγνισμοῦ δεομένων τῶν θνησκόντων κατὰ τὸ "πυρὶ καθήγνισται δέμας"* interpretatur, non recte, nisi quis hunc locum serioris aetatis esse putet. h. Cer. 203 *Δημήτερα ἁγνήν*, ib. 337 *ἁγνὴν Περσεφόνειαν*, ib. 439 *κόρην Δημήτερος ἁγνήν*. — b) De rebus: φ 259 *ἑορτὴ θεοῖο ἁγνή* h. Merc. 187 *Ὀγχηστόνδ' ἄλσος ἁγνόν* sanctum nemus. Adverb. **ἁγνῶς** sancte h. Ap. 121.

ἄγνος (Benf. 1, 437 *ἀγ-* unde *ἁγνός*, sed 2, 18 ad radicem a(n)g krumm refert) vitex, salicis species procerae, vitex agnus castus. h. Merc. 410 *δεσμὰ ἄγνου* vincula viminea, v. l. *ἁγνοῦ*.

ἄγ-νυμι (*ϝαγ*, cf. Hoffm. qu. h. 2, 39. 77, Ahrens, Ztft. f. A. W. 1836 p. 820 *ϝρήγνυμι, ῥήγν., ϝάγν.* cf. Benf. 2, 19. Doed. Gl. 1001 Ecke comparavit, vituperatus a Baum. N. J. f. Ph. 79, 161). Praes. *ἄγνυτον* Μ 148, fut. *ἄξω* Θ 403, *ἄξειν* Θ 417, aor. *ἔαξε* v. l. *ἆξε* (*ἄξε*) ε 385 ap. sch. ε 295) et *ἦξε* Ψ 392 τ 539 cf. Heyne ad Ψ 392, Grashof, Abwerf. d. Augments, Düsseldorf 1832 p. 16; Hoffm. qu. ho. 2, 77; Bekker, Ber. d. Acad. 1857 p. 178; pl. *ἔαξαν*, coni. *ἄξῃς* Ψ 341, *ἄξῃ* Ε 161, imper. *ἆξον* Ζ 306 La Roche cf. Herodian. *π. διχρ.* 293 ad Σ 521. Lob. paral. 400, inf. *ἆξαι*, ptc. *ἄξαντε*, pass. aor. *ἐάγη* s. *ἄγη* (ᾰ) Γ 367 et *ἐάγη* (ᾱ) Λ 559, ubi Bekk. *ἐάγῃ*, pl. *ἄγεν* (ᾰ) Δ 214 et in codd. nonnullis *ἔαγεν* ε 385. duplex augmentum Zenodotus videtur intulisse Ν 257 *κατεήξαμεν*, Ν 166 *ξυνέηξε*, γ 298 *ἔηξε* et similia cf. La Roche, H. T. 302. 427. Heyne (ad Γ 367) digammate restituendo demonstrare conatus est aor. pass. esse α producta.

Frango, confringo. Μ 148 *περὶ σφίσι ἄγνυτον ὕλην*. Hes. *κατάσσουσιν, κλῶσιν·* Η 270 *εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε* Hes. *ἔκλασε, συνέτριψεν*, non diffidit (Eust. 680, 37), sed eam partem quam lapide attigit introrsum egit, τ 539 *πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε·* Cobet *κατ' αὐχέν' ἔαξε*. Ψ 392 *ἵππειόν οἱ ἦξε ζυγόν* Hoffm. l. l. *ἵππειόν οἱ ἔαξε*, sch. B. notant poëtam sonitum fracti currus imitari, γ 298 *νῆας γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν· κύματα*, ε 316 *μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε* diffregit, ε 385 *πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν* undas fregit i. e. extenuando sopivit, v. l. *κύματ' ἔαγεν* frangebantur, Π 371 *ἵπποι ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματα* postquam extremum temonem praefregerunt cf. Ζ 40. Hes. *ἄξαντε· κατάξαντες·* dualis ptc. pro plur., ut Λ 567 Ε 487 Δ 407 Ψ 413, cf. Lehrs, Ztft. f. A. W. 1834 p. 144, Geist. ib. 1837 p. 1254. Ζ 306 *ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος* cf. Thiersch Gr. § 146, 7 Anm. 1. Giseke hom. Forsch. § 197. Φ 178 *ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ*. — Π 769 *πάταγος ἀγνυμενάων* sch. V. dicunt poëtam penultima vocis *ἀγνυμενάων* sonitum imitari, κ 123 *κόναβος νηῶν ἀγνυμενάων*, Γ 367 *μοι ἐν χείρεσσι ἄγη ξίφος* zerbarst, cf. Π 801, Ν 162 Ρ 607 *ἐν καυλῷ ἐάγη δόρυ*, diffractum est Suid. I 2, 71 *ἐθραύσθη, ἐκλάσθη* cf. Eust. 926, 12. Δ 214 *πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι* unci retro flexi et fracti sunt, Λ 559 *ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγῃ* sch. A. *ᾧ τινι πρότερον κατεάγη ῥόπαλα πολλά, ὥστε ἐντριβῆ αὐτὸν πληγῶν εἶναι· διὸ ἡ τῶν παίδων βία ἀσθενὴς αὐτῷ φαίνεται.* Bekker *ἐάγῃ* quasi fustes puerorum frangerentur. (*ἐκ, κατά, σύν, περί, ἀαγής, ἀκτή*).

ἀ-γνώς (*γνῶναι*) incognitus. ε 79 *οὐ γάρ τ' ἀγνῶτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται.*

ἄ-γνωστος (*γνῶναι*) ignotus, qui agnosci non potest, unkenntlich. β 175 *ἄγνωστον πάντεσσιν*, ν 191 *ὄφρα μιν αὐτὸν ἄγνωστον τεύξειεν* sch. V. *ἀφανῆ*. Daciera *ἄγνωστον* active interpretabatur, quia Ulixes non agnosceret Ithacam. Aristophanes *αὐτῷ*, ut *μιν αὐτῷ* Ithacam Ulixi ignotam reddere diceretur Minerva. Id multis placuit, cf. Ameis h. l. Schmidt, Did. h. l. Ribbeck, N. J. f. Ph. 79, 664 qui versus 190—3 vel 190—6 confictos putat a seriore poeta. Sed nec iuvabat deam haec ignoratio insulae et ipse poëta quid senserit apertius dixit ν 397 *ἀλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν.*

ἄ-γονος (*γονή*) non natus. Meiring de verb. cop. II Marcod. 1835 p. 16, alii: sine liberis Γ 40 *αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.* Plerumque *ἄγονος* est qui liberos non procreat; ita Ameis, N. J. f. Ph. 65, 374 et h. l. Augusti qui versu ita usus est detestaturus Iuliam (Suet. Oct. 65) auctoritate nemo valde movebitur. Sed non erat quod Hector tale quid optaret, quoniam sine liberis erat Paris; consentaneum vero est aut utrumque eorum quae Hector optet non iam fieri posse aut neutrum, non alterutrum. Quare recte Naegelsbach Faesi La Roche Duentzer Eustathium sequuntur (380, 25) *νῦν ἄλλως ὁ μὴ γεννηθείς* et paraphr. *μὴ γεγεννῆσθαι.* Ita etiam Dionysius Scytobrachion, qui versum addebat: *μηδέ τι γούνασιν οἷσιν ἐφέσσασθαι φίλον υἱόν.* non recte sch. Bachm. *ἐνταῦθα ὁ τε ἀντὶ διαζευκτικοῦ τοῦ ἤ.* Coniunguntur enim pugnantia.

ἀγοράομαι (ᾰ, *ἀγορή*) praes. *ἀγοράασθε* Β 337 cf. Düntzer, N. J. f. Ph. 95, 352 s.), impf. *ἠγοράασθε* Θ 230, *ἠγορόωντο* Δ 1, aor. *ἀγορήσατο*. Concionor, verba facio coram multis Α 73 253 Β 78 283 Η 326 367 Ι 95 Ο 285 Σ 253 β 160 228 η 158 π 399 ω 53 453 *ὅ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν* semper verbis ipsis sequentibus quae quis dicit. Hes. *ἐξεκκλησιάσατο, ἐδημηγόρησεν.* Dat. ad duo verba pertinet, sch. L. *ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν ἢ ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ ἢ τὸ ἀγορήσατο ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς εἶπεν, τὸ δὲ μετέειπεν ἀντὶ τοῦ κατὰ λεπτὸν ἐξηγήσατο* cf. Eust. 98, 12. Ceterum Α 73 Zenodotus scripsit *ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα*, ratus *μιν* esse plur. η 185 θ 25 ν 171 *τοῖσιν Ἀλκίνοος ἀγ. κ. μ.* cf. δ 773. ipsa verba non sequuntur π 394 cuius versus singularis est ratio et σ 412 post quem plerique codd. omittunt vers. 413. Denique β 24 ω 425 *τοῦ ὅ γε δάκρυ χέων ἀγορ. κ. μ.* — Β 337 *παισὶ ἐοικότες ἀγοράασθε*, Δ 1 *οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο* colloquebantur; Porph. h. l. *ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἠγορόωντο ἀποδέδωκεν ἀντὶ τοῦ ἠθροίζοντο· βέλτιον δὲ λέγειν τὸ διελέγοντο* cf. Lehrs, Ar. 155 Peter, J. f. Ph. u. Päd. 1841; 32, 11. Semel cum acc. Θ 230 *εὐχωλαὶ ἃς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε* verba gloriosa quae cum Lemni essemus vana iactantes in contione proferebatis sch. A. *ἐν ἄλλῳ εὐχετάασθε*, quod si legeretur res quae iam verbo continetur repeteretur ut *δουλείας δουλεύειν.* Neque alia est ratio vulgatae quae multos vexavit. Sch. BLV. *τὸ ὁπότε ἀντὶ τοῦ ποτέ* hinc Bentley *ὅσσα ποτ' ἐν*, Heyne *ἅς ποτ' ἐνί*, Bothe *ἅς τέ ποτ'*, sed sch. BLV. ad-

dunt οἱ δὲ στίζουσιν εἰς τὸ Λήμνῳ λείποντος τοῦ ἦμεν, Ariston. τὸ δὲ ὁπότε ἀντὶ τοῦ ὅτε. Faesi: ἅς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε, quae cum Lemni contionaremini, et omissum putat verbum dicendi a quo ἅς pendeat, ut Ω 42. Cf. Lehrs, Ar. 382, Friedl. Arist. h. l. Ceterum Heyne monuit in schol. Leid. scribi ὡς ὁπότ'· (ἀγορητής, ἀγορητύς).

ἀγορεύω (ᾰ, ἀγορή) praes. ἀγορεύω, ἀγορεύεις, ἀγορεύει, coni. ἀγορεύω Α 365, opt. ἀγορεύοις, ἀγορεύοι ω 174 γρ. ἀγορεύει, imperat. ἀγόρευε, inf. ἀγορευέμεναι ν 327 et ἀγορευέμεν et ἀγορεύειν, ptc. ἀγορεύων, neutr. ἀγορεῦον v. l. λ 83, ἀγορεύοντος δ 76, ἀγορεύοντες ρ 66, impf. sine augm. ἀγόρευες β 184, ἀγόρευε, ἀγόρευον, fut. ἀγορεύσω, aor. sine augm. ἀγόρευσεν Θ 29 et passim in antiquis editionibus, inf. ἀγορεῦσαι, imperat. ἀγόρευσον ἀγορεύσατε v. l. Σ 142. Impf. interdum vim aor. habet; formae ⏑⏑–⏑⏑ sunt in diaeresi quarti pedis, ceterae aut in fine versus aut in caesura tertii pedis, exceptis ϑ 570 ν 178; cf. La Roche, Hom. Stud. 262.

Hes. Ἀγορεύειν· λέγειν ἐν ἐκκλησίᾳ· κυρίως μὲν τὸ δημηγορεῖν, ἐν ἀγορᾷ καὶ ἀϑροίσματι λέγειν καὶ ἐκκλησιάζειν· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἁπλῶς λέγειν. Contionor, coram multis, coram populo verba facio, dico. 1) absol. Β 256 κερτομέων ἀγορεύεις, cf. Naegelsb. h. l. ἀϑετοῦνται 252—6, Β 250 οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις |, ϑ 171 ἀσφαλέως, α 382 σ 411 υ 269 ϑαρσαλέως, cf. α 385. Β 322 ϑεοπροπέων, Θ 542 ὡς, cf. Σ 310. Θ 148 Ξ 45 ἐνὶ Τρώεσσι, cf. Η 361. Μ 213 παρὲξ ἀγορευέμεν, β 36 μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν. υ 272 ἀπειλήσας ἀγορεύει [1]. Ι 41 ὡς ἀγορεύεις· Ρ 180 ut praedicas, cf. Ω 373 δ 157 ν 147 ξ 116 ο 155 τ 217 ψ 36 62 ω 122 512 h. Ven. 147. Θ 523 ὧδ' ἔστω ὡς ἀγορεύω, Bekk. expunxit, sch. BL. τυραννικῶς αὐτοῖς οὐχὶ βασιλικῶς διαλέγεται, cf. ω 461. ξ 160 ὡς ἀγορεύω ut saepius dico, cf. τ 305 ξ 398 ψ 27. τ 385 ὡς σύ περ αὐτὴ — ἀγορεύεις sicuti tu affirmas, cf. Ε 832 ἀγορεύων· Β 330 κεῖνος τῶς ἀγόρευε solebat disserere, cf. Ξ 48 σ 271. ϑ 570 ὣς ἀγόρευ', cf. ν 178. ρ 505 ὣς ἀγόρευε μετὰ δμωῇσι γυναιξὶ (ἡμένη), cf. ρ 589. Ε 218 μὴ δη οὕτως ἀγόρευε, Γ 213 σ 26 ἐπιτροχάδην, Δ 6 παραβλήδην, Ο 53 ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως, Ε 252 μή τι φόβον δ' ἀγόρευε noli ad fugam hortans dicere, Eust. 545, 34 μή μοι ἀ. ὀτρύνων φόβονδε, aptius ut monuit Heyne quam scholia. Θ 29 μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν, Bekk. expunxit, Ρ 35 ἐπευχόμενος, σ 380 μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις | dissereres, δ 76 τοῦ ἀγορεύοντος, ubi commotum admiratione scimus fuisse Pisistratum. — h. Merc. 479 καλὰ καὶ εὖ κατὰ κόσμον ἐπισταμένην ἀγορεύειν quae potest pulchre atque recte secundum ordinem personare. — 2) Cum dat. Θ 4 αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε coram diis, Α 571 τοῖσιν Ἥφαιστος ἦρχ' ἀγορεύειν inter eos, Η 347 de Antenore (V. γρ. ἀντίον ηὔδα), Σ 249 de Pulydamante, β 15 de Aegyptio, de Eurymacho π 345 (Q. ἀντίον ηὔδα), et σ 349 (D ἀντίον ηὔδα), et ν 359, χ 461 de Telemacho. Ο 281 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Graecos alloquebatur. — 3) Cum acc.: Β 788 ἀγορὰς ἀγόρευον contiones habebant, Η 357 οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις non iam haec mihi grata (sunt quae) contionaris, cf. Μ 231 Σ 285. ϑ 236 οὐκ ἀχάριστα μεϑ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις profiteris, sed α 307 ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις haec benevolus loqueris s. hortaris; Η 359 εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, cf. Μ 233 serio in medium profers, Κ 250 εἰδόσι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις, Θ 493 μῦϑον, τὸν ἀγόρευε, cf. Θ 525. Π 627 τί σὺ ταῦτα ἀγορεύεις |, Β 10 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, omnia valde accurate renuntia, cf. Ι 369. β 184 τόσσα ϑεοπροπέων. Σ 95 οἷ' ἀγορεύεις quandoquidem talia affirmas cf. δ 611 ρ 479 σ 338 389 h. Merc. 285. Sed τ 255 τάδε εἵματ' ἐγὼ πόρον οἷ' ἀγορεύεις | quales enumeras. Comma ante οἷ' delendum est. β 318 ὁδὸς ἣν ἀγορεύω | iter quod profiteor cf. γ 82 π 263. λ 83 εἴδωλον πόλλ' ἀγόρευεν (GR. ἀγορεῦον) multa disserebat, narrabat, σ 329 ἐνϑάδε πόλλ' ἀγορεύεις multa garris, ϑ 505 ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον multa confusa expromebant; Μ 173 ταῦτ' ἀγορεύων dicens non sine animi commotione, h. Merc. 272 τὸ δ' ἀπρεπέως ἀγορεύεις inepte affirmas, h. Merc. 380 ἀτρεκέως, cf. ib. 459. Μ 176 ταῦτα πάντ' ἀγορεῦσαι haec omnia narrare, expunxerunt Aristarchus alii, τ 352 μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις, loqueris, λ 381 τούτων οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεῦσαι narrare, ν 327 κερτομέουσαν ταῦτ' ἀγορευέμεναι te affirmare puto, ω 174 μηδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύοι, ρ 381 οὐ μὲν καλὰ ἀγορεύεις non pulchra dicis, ρ 66 ἐσϑλά. Ε 274 431 Θ 212 Ν 81 Π 101 Σ 368 Φ 514 δ 620 η 334 ϑ 333 ν 165 ξ 409 ο 493 π 321 ρ 166 290 σ 243 υ 172 240 χ 160 ψ 288 ω 98 203 383 ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον talia inter se loquebantur, aperiebant quid sentirent, sprachen sich gegenseitig aus, Ω 142 πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον, cf. Γ 155. κ 34 ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους cf. h. Merc. 162, sed Χ 377 στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν, cf. Ψ 535 ubi v. l. πτερόεντα προσηύδα ι 409 ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον v. l. πτερόεντα προσηύδων. Eadem scripturae varietas etiam Φ 121 427 δ 189 ρ 349. ε 183 οἷον δὴ τὸν μῦϑον ἐπεφράσϑης ἀγορεῦσαι sermonem talem proferre, η 241 διηνεκέως ἀγ. κήδεα narrare, ρ 517 οὔ πω κακότητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων, h. Merc. 362 μῦϑον ἀπηλεγέως, ib. 561 ἀληϑείην. Coniungitur etiam cum aliis verbis: β 32 ἠέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει prae se fert ac profitetur, cf. β 44; cum duplici acc. β 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω, σ 15 οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω nec re nec verbis te offendo; cum acc. et dat. Φ 99 μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο μηδ' ἀγόρευε ne mihi pretium ostende neve exprome. Alia est ratio acc. δ 836 οὐ μέν τοι κεῖνόν γε ἀγορεύσω, ζώει ὅ γ', ἢ τέϑνηκε de illo quidem non tibi narrabo num. — 3) Cum dat. et acc. Α 365 τί ἤ τοι ταῦτα ἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύσω; | Α 385 ἄμμι ϑεοπροπίας proponebat vaticinia, Ι 369 τῷ πάντ' ἀγορευέμεν renuntiate, cf. Σ 142. Χ 261 μή μοι συνημοσύνας ἀγ. ne mihi foedera proferas, α 174 δ 645 ν 232 ξ 186 ω 258 297 403 h. Ap. 467 μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, α 179 τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγ. cf. ξ 192 ο 352. In codd. pro ἀγορεύσω etiam καταλέξω legitur

α 214 δ 383 399 ο 266 π 113 et similiter γ 254 π 61 *ἐγώ τοι τέκνον ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω*, cf. h. Cer. 433. μ 56 *ἔνθά τοι οὐκέτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω.* — 4) Α 109 *ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις ὡς-.*

ἀγορή (ἄ, ἀγείρω) 1) forum, locus quo populus convenire vel convocari solet quamquam Doederl. Gl. 54 negat de loco dici cf. Ameis Ztft. f. G. 8, 64, 2) conventus, contio populi, 3) oratio quam quis coram multitudine habet Hes. *αὐτὸ τὸ ἄθροισμα καὶ ὁ λόγος* cf. Porphyr. Θ 2 Eust. 45, 9. — 1) Convocabantur Troiani in locum patentem prope Priami aedes, Σ 274 *νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν*, Bekk. ἕξετε, non recte sch. BL. *οὐκ ἐν ἐκκλησίᾳ ἀλλ' ἐν τῷ ἀθροίσματι.* ϑ 503 *εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ.* Graecorum exercitus prope navem Agamemnonis: Η 382 *τοὺς εὗρ' εἰν ἀγορῇ Δαναούς*, Phaeaces prope litus ζ 266 *ἔνθα δέ τε σφ' ἀγορή*, ϑ 5 *Φαιήκων ἀγορὴν δ' ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.* erant sedes e lapide factae in quibus considebant; ϑ 16 *ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί*, ubi plur. indicat in complures partes fuisse distinctum forum. Etiam in campo aperto ubi modo pugnaverant fuit contio Σ 245 *ἐς ἀγορὴν ἀγέροντο.* Ι 13 *ἷζον εἰν ἀγορῇ*, Η 414 *ἕατο*, Σ 497 *ἔσαν ἀθρόοι*, ϑ 12 *εἰς ἀγορὴν ἰέναι*, π 361 ω 420 *κίον ἀθρόοι*, υ 146 *βῆ ἴμεν* cf. Eust. 1886, 61. Cf. υ 362 ϑ 109. Β 264 *ἀφήσω ἀγορῆθεν*, κ 114 *ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει.* Versabatur in foro magna hominum multitudo tempus terentium ρ 52 *ἀγορὴν δὲ ἐλεύσομαι*, ρ 72 *ξεῖνον ἄγων ἀγορὴν δὲ διὰ πτόλιν.* Emebantur varia et vendebantur in foro ep. 15, 5 *πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλεύμενα*, atque ius ibi dicebatur Λ 807 *ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμιστες ἤην* sch. A. *ὅπου αὐτοῖς τά τε ὤνια ἐπιπράσκετο καὶ τὰ δικαστήρια ἐγίνετο.* Cyclopibus vero ι 112 *οὔ τ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες* cf. E. M. 208, 46. Π 387 *βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας*, μ 439 *ἀγορῆθεν ἀνέστη.* — 2) Dea Themis cum Iove praesidebat contionibus β 69 *ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει.* Cogebant contionem principes ut Achilles Α 54 *ἀγορὴνδε καλέσσατο λαόν* in forum s. ad contionem, cf. Τ 34, Atridae γ 137, Telemachus α 90 272. π 377 *ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορήν*, Hector Θ 489 *Τρώων ἀγορὴν ποιήσατο*, Ulixes quoque ι 171 κ 188 μ 319 *ἀγορὴν θέμενος* i. e. itineris socios convocans, conventum convocans. Deorum concilium Iuppiter convocabat (Nägelsb. hom. Th. 97) vel per Themistem: Υ 4 *θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι*, cf. Y. 16. vel ipse: Θ 2 *θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο.* h. Cer. 92 *νοσφισθεῖσα θεῶν ἀγορήν.* Fieri potuit ut ipse populus sua sponte conveniret: Σ 246 *ὀρθῶν ἑσταότων ἀγορὴ γένετο* Η 345 *Τρώων ἀγορὴ γένετο.* Solebat vocari per praecones: Β 51 *κηρύσσειν ἀγορήνδε Ἀχαιούς* cf. β 7. Ι 11 *κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλησκέμεν ἄνδρα ἕκαστον.* Β 93 *ἐστιχόωντο ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν*, Β 207 *ἀγορήνδε ἐπεσσεύοντο*, Τ 45 *εἰς ἀγορὴν ἴσαν.* Erat magnus ut in multitudine clamor, quem praecones coërcebant: Β 95 *τετρήχει ἀγορή* sch. B. *ἀγορὴ τὸ πλῆθος* cf. Buttm. Lex. 1, 210. Β 144 *κινήθη φὴ κύματα*, Β 149 *ὣς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη.* Quamobrem cum in contione accurate perpendi non posset quid agendum esset, optimi quique concilium habebant, cf. Eust. 172, 5 1460, 28, unde capto consilio in contionem veniebant propositurі de quo convenerat: β 26 *οὔτέ ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ' οὔτε θόωκος*, γ 127 *οὔτε εἰν ἀγορῇ οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.* Convocabantur contiones brevi post solis ortum: α 372 *ἠῶθεν ἀγορὴν δὲ καθεζώμεσθα κιόντες* quare γ 137 Nestor Atridas vituperavit quod sub vesperam contionem coëgissent. — Verba is potissimum faciebat qui multitudinem coëgerat, media in contione stans β 37 *στῆ μέσῃ ἀγορῇ* cf. Eust. 1432, 44. Τ 173 *δῶρα οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν*, Vind. *ἐν μέσσῃ ἀγορῇ*, Τ 249 *ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν*, β 150 *μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἱκέσθην.* Consedisse vero principes alio loco videntur: Τ 50 *κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο* sch. D. *τῇ προεδρείᾳ.* — Tractabantur res variae: Λ 139 *ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἀνώγει κατακτεῖναι*, Τ 88 *εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄτην*, ϑ 156 *μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων | ἧμαι.* h. Cer. 296 *εἰς ἀγορὴν καλέσας- λαόν.* Nec videntur praeter ipsos principes ceteri saepe verba fecisse. Certe magna fuit principum auctoritas, ut Hectoris vel in Pulydamantem Μ 211 *μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν* in contionibus; Ariston. *παρεῖται ἡ πρόθεσις· ἐν ἀγορῇσι γάρ. τινὲς δὲ οὕτως ὅτι ἀγορῇσιν ἀντὶ τοῦ ἀγορεύσεσιν εἴρηκεν*, quare fuere qui verterent: orationibus tuis. — Dimittebantur a principibus: Α 305 *λῦσαν δ' ἀγορήν*, Τ 276 *αἰψηρήν*, cf. β 257 i. e. ita ut celeriter quisque abiret, sch. B. *αἰψηρὴν δέ, ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ ταχέως.* Β 808 *αἶψα ἔλυσ' ἀγορήν.* — Est igitur principis in contione cum populo agere: Α 490 *ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν*, quod hoc tantum loco contionem praedicat Homerus eo adi. quo alias semper pugnam, fuere inter recentiores qui vituperarent. Sch. BLV. *δύο οἶδεν ἀρετάς, πρᾶξιν καὶ λόγον· προκρίνει δὲ τὸν λόγον· καὶ ἀλλαχοῦ* Ι 440. — 3) Ι 441 *οὔ πω εἰδότα πολέμοιο οὐδ' ἀγορέων ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν* sch. BL. *ἄμφω τὰς ἀρετὰς κυδιανείρας φησί· νῦν δὲ μᾶλλον ἐχρῆν ἐπαινεῖν τὰ ψυχικά.* Saepe sic opponuntur fortitudo et ars orandi cf. Jansen, Hom. Cardinaltug. Meldorf 1854, Δ 400 *χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω*, Ο 283 *ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι νίκων*, Σ 106 *ἀγορῇ- ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι* oratione, Hes. *ἐν δὲ τῷ ἀγορεύειν μέγαν δημηγόρον*, δ 818 *οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων.* Itaque magna est laus Nestoris: Β 370 *ἀγορῇ νικᾷς* sch. AD. *δύναμιν ἐν τῷ λέγειν Νέστορι προσμαρτυρεῖ.* Ι 33 *σοὶ μαχήσομαι ἀγορῇ*, Β 275 *λωβητῆρα ἔσχ' ἀγοράων*, Β 788 *ἀγορὰς ἀγόρευον.* (ἀγοράομαι, ἀγορεύω, ἀγορητής, ἀγορητύς, ὑψαγόρης, λαβραγόρης). Gladstone hom. Stud. p. 327 s.

ἀγορη-τής (ἀγοράομαι) orator, contionator Hes. *δημηγόρος.* Α 248 *λιγὺς Πυλίων ἀγορητής* | cf. Δ 293 de Nestore, Β 246 Τ 82 *λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής* | et de Telemacho υ 274 *λιγύν περ ἐόντ' ἀγορητήν* |. Peleus Η 12[illegible] *ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ' ἀγορητής* |. Denique principes Troianorum: Γ 15[illegible] *ἀλλ' ἀγορηταὶ | ἐσθλοί* Hes. *ἐκκλησιασταί*, Suid 1 1, 68 *σύμβουλοι, φρόνιμοι.* Semper in fin[illegible] versus.

ἀγορη-τύς (ἀγοράομαι) facundia, faculta[illegible] contionandi cf. Ph. Mayer Beiträge z. ho. Sy[illegible] non. 1 Gera 1842 p. 14. ϑ 168 *οὔτε φυὴ*

οὔτ' ἄρ φρένας οὔτ' ἀγορητύν cf. Ameis Anh. h. l. Geppert, 2, 87 Lobeck paral. 439.

ἄγος (ᾰ ἅζομαι. Ionice pro ἅγος) reverentia, timor. h. Cer. 479 θεῶν ἄγος ἰσχάνει αὐδήν Valcken. coni., codd. ἄχος. cf. Curt. Et. 116 (εὐαγέως).

ἀγ-ός (ᾰ, ἄγ-ω) dux. praefectus, ductor ordinis, non enim summos belli duces ita nominat poëta, Ap. 4, 7 Hes. ἡγεμών cf. lex. Seg. 212, 27 330, 25. In quarta thesi aut quinta. Δ 265 Ν 221 259 274 311 Ψ 450 Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγός, cf. Ψ 482, sed h. Ap. 463 525 alius est Cretensium dux. Ε 217 Αἰνείας Τρώων ἀγός Ε 647 Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγός. In his plerumque sequitur verbum ἀντίον ηὔδα. Π 541 Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων cf. Π 490 et de Glauco Π 593 qui Ρ 140 Η 13 Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν vocatur, Pirous Δ 519 Θρῃκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν, Μ 61 Ρ 335 Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων, Μ 346 359 Λυκίων ἀγοί, Γ 231 Κρητῶν ἀγοί Eust. 409, 28 ἀγοὺς ἐνταῦθα τοὺς ὑπὸ βασιλεῖ στρατηγοὺς λέγει, contra Ν 304 Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν sine nomine gentis. Ψ 160 παρὰ δ' οἵ τ' ἀγοὶ ἄμμι μενόντων, ubi ne gen. quidem additur. Dionysius Thrax qui sic scripsit particulam τέ superesse existimavit, interpretatus οἱ ἀγοί hi duces, Faesi δέ τε coniungere voluit inaudito more, Bothe οἵ γε suasit. Aristarchum qui οἱ ταγοί e coniectura ut videtur, scripsit, sequuntur et Ven. et Harl. et alii, cf. sch. A. Paul. Eust. 1293, 64, sed cum ταγός et producat penultimam nec legatur alias ap. Hom., editores post Wolfium οἵ τ' ἀγοί restituerunt, cf. Heyn. Spitzn. Bek. h. l. h. Mart. 5 δικαιοτάτων ἀγὲ φωτῶν. Retzlaff, Prob. I 9.

ἀγοστός (ᾰ, dubiae originis: Benf. 2, 18: a(n)g krumm, Passow Doederl. Gl. 1005 alii: ἄγνυμι sch. BLV. Λ 425 παρὰ τὸ ἄγειν, cf. Ap. 4, 31) palma manus, vel interior pars bracchii usque ad cubitum Hes. τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν. Λ 425 Ν 508 520 Ξ 452 Ρ 315 ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ de iis qui vulnerati sunt pronique concidunt, ut Ν 393 κόνιος δεδραγμένος, sch. BLV. τῇ δρακί, nisi forte accuratius sch. L. Ξ 452 τῷ ἕως τοῦ ἀγκῶνος περὶ τὴν συναγωγὴν καὶ ἐπίκαμψιν τοῦ ἀγκῶνος. Fuere qui idem esse crederent (Doed. l. l.) quod ἀγκῶνα, non recte ap. Hom., quamquam post eum Graeci sic locuti sunt (sch. br. Λ 425 ἀγκῶνι, cf. Eust. 854, 22 Ap. 4, 27 Suid. I 1, 69.)

ἄγρ-αυλος (ἀγρός, αὐλή) qui sub dio pernoctat s. stabulatur. Ap. 6, 13 ἐπ' ἀγρῷ αὐλιζόμενοι, cf. Hes. lex. Seg. 331, 3 213, 1 Meiring, de subst. cop. p. 28. Epith. ornans, plerumque in fine versus. Κ 155 Ρ 521 Ψ 684 780 βοὸς ἀγραύλοιο |, Ω 81 μ 253 βοὸς κέρας ἀγραύλοιο | cf. χ 403. h. Merc. 262 βοῦς ἀγραύλους, h. Merc. 272 βουσὶν ἐπ' ἀγραύλοισι, cf. Schmitt, N. J. f. Ph. 73, 143 s. h. Merc. 412 πάσῃσιν ἐπ' ἀγραύλοισι βόεσσι, Herm. ἀγραύλοισι pro ἀγραύλῃσι, h. Merc. 492 βουσὶ ἀγραύλοισιν |, h. Merc. 567 ἀγραύλους ἕλικας βοῦς, κ 410 ἄγραυλοι πόριες. — b) De hominibus: Σ 162 ποιμένες ἄγραυλοι, h. Merc. 286 ἀγραύλους μηλοβοτῆρας.

ἄγρει, plur. ἀγρεῖτε υ 149 ubi Ioannes Alex. 36, 31 ἄγρειθ' scripsit, imperat. verbi [ἀγρέω]. Buttm. Lex. 1, 131 idem esse dixit quod αἱρέω, cui assentitur Ahrens Ztft. f. A. W. 1836 p. 803, Dial. 1, 74. Doederl. Gl. 58 cum subst. ἄγρη ad ἀγείρω refert, Curt. E. 117 ad ἄγω. Cape, agedum, fass an, wohlan. sch. ABL. Ξ 509 ἀγρεῖν τὸ λαμβάνειν, sed est universe incitantis et ab ἄγε eo differt quod maiorem vim habet. Sch. BL. Λ 510 τὸ μὲν ἄγρει παρορμητικὸν ἐπίῤῥημα, τὸ δὲ ἄγε παρακελευστικόν, quare 2. tantum imperativi persona sequitur, non 1. sequitur ἀσυνδέτως et sine interpunctione. Duentzer, N. J. f. Ph. 69, 598. Cf. Ap. 6, 20 Hes. Eust. 605, 41 985, 13. Semper in introitu versus. Ε 765 ἄγρει μήν οἱ ἔπορσον sch. LV. λαβέ, φέρε, ἄγε. Η 459 ἄγρει μὴν καταχεῦαι, Λ 512 ἄγρει σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, Ξ 271 ἄγρει νῦν (E. M. 1, 21 δή) μοι ὄμοσσον, φ 176 ἄγρει δὴ πῦρ κῆον, υ 149 ἀγρεῖθ' αἱ μὲν κορήσατε. (ἄγρη, ἀγρώσσω, παλινάγρετος, αὐτάγρετος, βοάγρια, ἀνδράγρια, μοιχάγρια, ζωάγρια, ζωγρεῖν, πυράγρη, πάναγρος).

ἄγρη (ἀγρεῖν = αἱρεῖν Buttm. Lex. 1, 131 cf. Benf. 2, 141. Ad ἀγείρω refert Doed. Gl. 57) captura, venatio avium et piscium, Ap. 8, 12 θήραν. μ 330 ἄγρην ἐφέποντες, ἰχθῦς ὄρνιθάς τε sc. capientes, quod verbum facile suppletur ex antecedentibus. χ 306 χαίρουσι ἄγρῃ, v. l. ἄγρης, cf. h. XXVII 5. h. XIX 15 ἄγρης ἐξανιών.

Ἄγριος, f. Porthei Calydonii Ξ 117. sch. Β 212. Ξ 120. Paus. 2, 25, 2. =

ἄγρ-ιος (ἀγρός) agrestis, ferus, saevus, ferox, atrox. Hes. γενικῶς ἐπὶ θηρίου καὶ μεταφορικῶς ἐπίθετον, f. ἄγριαι ι 119. Vocalis ῑ producitur Χ 313 ἀγρῖον ubi Ahrens, Rh. M. 2, 162 ἀγρίοο proposuit, ultima producta positione; aliter Duentzer, N. J. f. Ph. 95, 356 et in ed. Γ 24 ἄγριον αἶγα, sch. A. Ο 273 Ap. 5, 23 6, 17 αἴγαγρον. Δ 106 αἰγὸς ἀγρίου, ξ 50 ἀ. αἰγός, ι 119 αἶγες ἄγριαι. Θ 338 συὸς ἀ. Wildschweins, Ι 539 σῦν ἀ., Ε 52 ἄγρια πάντα τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. — b) Translate de specie corporis, magno robore, morum asperitate: Τ 30 ἄγρια φῦλα | μυίας improba, sch. B. θρασέα καὶ ἀναιδῆ, freche Brut Minkw., de Scylla μ 119 δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν. h. Ap. 302 τέρας ἄγριον, draconem, η 206 ἄγρια φῦλα Γιγάντων. β 19 ἄγριος Κύκλωψ, sch. Vind. 56 ἀθετοῦνται οἱ δύο στίχοι (19. 20) καὶ ὀβελίζονται. Diomedem Ζ 97 278 ἄγριον αἰχμητήν vocant Troiani sch. LV. ἐν τῷ αἰχμάζειν κράτιστον, cf. Ap. 6, 16. Hectorem Diomedes Θ 96 ἄγριον ἄνδρα, Achillem Scamander Φ 314, Cyclopem ι 494 socii Ulixis. ι 215 ἄγριον οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, ζ 120 ι 175 ν 201 ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, θ 575 χαλεποί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, cf. α 199. Ω 41 ἄγρια οἶδεν. — c) In Il. transfertur etiam ad pugnam acrem et ad animum ipsum: Ρ 398 μῶλος ἄγριος atrox pugna, Χ 313 μένεος ἀγρίου, Δ 23 Θ 460 θ 304 χόλος ἄγριος. Τ 88 ἄγριον ἄτην ubi metri causa masc. adi. pro fem. Ι 629 ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν leidenschaftlich, ubi δεινὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχει pro ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο Galen. de Hippocr. et Plat. plac. 3, 2, cf. Spitzn. h. l. ep. 15, 16 ἄγρια φάρμακα. (ἀγριόφωνος).

ἀγριό-φωνος, qui dura utitur pronuntiatione. θ 294 Σίντιας ἀγριοφώνους. Sinties enim qui Lemnum tenebant Pelasgi erant Graecisque ut cognatione finitimi ita morum elegantia inferi-

ores, quare *μιξέλληνας* eos dixit Hellanicus ed. Par. 112. sch. Q. h. l. Graece videntur quidem locuti esse, sed dialecto usi parum exculta, ut Cares quos Homerus *βαρβαροφώνους* similiter dixit Eust. 1598, 52 et Mysi qui *Ξ* 512 a nonnullis ita vocabantur secundum sch. V. Cf. Ameis ad *B* 867 Friedländ. wörterverz. 781. Schömann gr. A. I² 69. Giseke, Stämme der Balkanhalb. 87. **ἀγρόθεν** v. s. *ἀγρός*.

ἀγροιώτης (*ἀγρός*, pro *ἀγρότης* Eust. 862, 20 1686, 12) rusticus, agrestis Ap. 4, 3 Hes. *ἄγροικοι*. *λ* 293 *βουκόλοι ἀγροιῶται* |, *O* 272 *Λ* 549 *ἀνέρες*, sch. B. *ἀγρόται· οὕτω δὲ τοὺς θηρευτὰς ἀεί φασιν οἱ Ἀττικοί*. Zenodotus *Λ* 548—57 expunxerat. *Λ* 676 *λαοὶ -ᾶ*. bubulci. Non in exitu versus *φ* 85 *νήπιοι ἀγροιῶται ἐφημέρια φρονέοντες* ubi transferri videtur ad ingenium incultum Eust. 1902, 12 *σκῶμμά ἐστι κατ' ἀγροίκων ἀνδρῶν*.

ἀγρο-νόμος, ruricola *ζ* 106 *νύμφαι ἀγρονόμοι παίζουσιν*. Dicit enim Homerus *νέμειν* s. *νέμεσθαί τι* Eust. 1554, 19 1566, 39 cf. Ameis h. l. Ap. 7, 24 paulo melius quam sch. EQP. Vulg. ubi etiam alius originationis mentio fit (*ἄγραν νέμουσαι*) cf. lex. Seg. 331, 19. Megaclides *ἀγρόμεναι* scribebat teste Didymo.

ἀγρός (Skt agra-s lat. ager goth. akr-s, a radice ut videtur ag-, Curt. Et 119 Benf. 2, 19 L. Meyer vergl. Gr 2, 215; cf. Lottner, Kuhn 7, 22) ager, campus, rus. *Ψ* 832 *ἀπόπροθεν πίονες ἀγροί*, *δ* 757 *δώματα καὶ πίονας ἀγρούς*, unde illud assumptum videtur. *ϑ* 560 *πόλιας καὶ πίονας ἀγρούς*, *ξ* 263 *ρ* 432 *Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρούς*, *ζ* 259 *ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων*. *δ* 640 *που αὐτοῦ ἀγρῶν*, *ψ* 139 *ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον*, *ψ* 359 *πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι*, *ω* 205 *ἀγρὸν ἵκοντο* | *καλὸν Λαέρταο*, *ρ* 171 *πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν*, h. Merc. 399 *ἀγροὺς ἐξίκοντο*, *π* 150 *μηδὲ κατ' ἀγροὺς* | *πλάζεσθαι*, *ρ* 18 *κατὰ πτόλιν ἠὲ κατ' ἀγροὺς* | *πτωχεύειν*, h. XXX 9 *ἄρουρα κατ' ἀγροὺς* | *κτήνεσιν εὐθηνεῖ*, *ρ* 182 *ἐξ ἀγροῖο πόλιν δὲ* | *ἰέναι*, *ο* 428 *ἀγρόθεν ἐρχομένην*. Verbis compositis utitur, de domino qui agros suos invisit *π* 27 *ἀγρὸν ἐπέρχεαι*, *ο* 504 *ἀγροὺς ἐπιείσομαι* v. l. *ἀγρόνδ' ἐπείσομαι*, et qui rure in urbem se confert: *ν* 267 *κατιόντα ἀγρόθεν*, QV. *προσιόντα*, rure redeuntem, *λ* 188 *αὐτόθι μίμνει* | *ἀγρῷ οὐδὲ πόλιν δὲ κατέρχεται*. *E* 137 *ἀγρῷ* ruri, sed *π* 330 *ἐπ' ἀγροῦ*, cf. *χ* 47 *α* 190 *π* 383 *ω* 212 *α* 108. *ε* 489 *σ* 358 *ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς* in remota parte ruris, *δ* 517 *φέρεν ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν*. Aliter Ameis, h. l. sed etiam, *ω* 150 *ἤγαγε ἀ. ἐπ' ἐσχατιήν*, v. l. *-ῇ* et *-ῆς*, *ο* 370 *ἀγρὸν δὲ προΐαλλε*, *ο* 378 *φέρεσθαι* | *ἀγρὸν δέ*, aufs Land, *φ* 370 *ἀγρὸν δὲ δίωμαι* rus. (*ἄγριος*, *ἀγριόφωνος*, *ἀγρότερος*, *ἀγρότης*, *ἀγροιώτης*, *ἀγρονόμος*, *ἄγρωστις*).

ἀγρότερος (*ἀγρός*) ferus, agrestis. Epith. ornans, potissimum ferarum quae etiam domantur. *Λ* 293 *ἀγροτέρῳ σὺν καπρίῳ* sch. D. *ἀγρίῳ*, *M* 146 *ἀγροτέροισι σύεσσι* Wildschweinen, *λ* 611 *ἀγρότεροι σύες*, *Φ* 486 *ἀγροτέρας ἐλάφους*, cf. *ζ* 133 sch. V. *Φ* 486 *τινὲς τὰς μὴ ταχέως γηρώσας*, cf. Eust. 361, 36 (*γῆρας*), melius Ap. 8, 5 *ἀγρίας*. *ρ* 295 *αἶγας ἀγροτέρας*, *B* 852 *ἡμιόνων ἀγροτεράων*, Hes. *ἀγρίων*. Melius enim putamus pervenisse ad Graecos aliquam cognitionem animalium quae Dschaggetais hodie vocantur, quam confugimus ad Eust. 361, 32 *ἀγροτέρας ἡμιόνους λέγει τὰς ἀγελαίας καὶ νομάδας, διὰ τὸ πολὺ πλῆθος αὐτῶν, τινὲς δὲ δυσδαμάστους διὰ τὸ ἄγριον, ἕτεροι δὲ τὰς ἐν ἀγροῖς ἐπιτηδείους* cf. sch. AB. — b) *Φ* 471 *Ἄρτεμις ἀγροτέρη* Diana silvestris Spitzn. h. l. laudat Jacobs. ad Philostr. im. p. 45, 28, sed bene Ariston. *ἀθετεῖται ὅτι περισσός*. Apud Athenienses et Syracusanos fuisse hoc Dianae cognomen docent sch. V. et Eust. 1247, 10.

ἀγρό-της (*ἀγρός* Suid. I 1, 77 E. M. 13, 40 Hes. lex. Seg. 331, 20 Passow Damm, secundum alios ab *ἄγρα* Ap. 7, 29 Hes. sch. BLV. *O* 272 quod Attici sermonis videtur esse). Rusticus. alii: venator. *Π* 218 *αἰγυπιοί*, *οἷσί τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο*. Rusticorum venationem Homerus etiam *O* 272 *Σ* 162 commemoravit.

ἀγρώσσω (*ἀγρεῖν*) capio, venor. *ε* 53 *ἰχθῦς ἀγρώσσων*, B. e glossa *ἀγρεύων*, Ap. 6, 14 *οἷον ἀγρεύων*, cf. Hes.

ἄγρωστις (*ἀγρός*) gramen, ut nonnullis videtur Cynodon s. Panicum dactylon Hundsgrass. Ap. 6, 10 *ὁ Ἀπίων ἀπὸ τοῦ ἐν ἀγροῖς γείνεσθαι ἢ ἀγρόεσθις ἡ ἐν ἀγροῖς ἐσθιομένη*, cf. Et. M. 14, 14. *ζ* 90 *ἄγρωστιν μελιηδέα*. Sch. vulg. Ap. 6, 9. Hes. *εἶδος βοτάνης*, Eust. 1553, 37. Suid. I 1, 78 *κοινῶς ἀγρίαν*.

ἄγυια (*ἄγ*. Arist. ap. Eust. 652, 53, Herod. *Z* 422, alii *ἀγυιά*. *ἄγω* Lob. Path. el. 2, 29) via publica, platea, vicus. Dat. *ἀγυίῃ* *ο* 441 La Roche, (al. *ἀγυιῇ*), *ἄγυιαν* *Y* 254, Heyne h. l. cf. Eust. 1206, 63 1631, 29, pl. *ἀγυιαί*, *ἀγυιαῖς*, *ἀγυιάς*. De accentu pluralis cf. Ahrens hom. Exc. in Phil. 6, 3, La Roche H. T. 177 Eust. 652, 54 166, 21 Ap. 7, 7 Hes. I 34, 50 35, 52 sch. ms *β* 388. *E* 642 *χήρωσε ἀγυιάς*, *Z* 391 *ἐυκτιμένας κατ' ἀγυιάς*, *Y* 254 *μέσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι* versus 251—5 expungebantur, cf. Ariston. h. l., *ο* 441 *ξυμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυίῃ* | *ἢ που ἐπὶ κρήνῃ*, ep. 4, 15 *μένειν ἱεραῖς ἐν ἀγυιαῖς* | *Κύμης*, ep. 15, 5 *πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ, πολλὰ δ' ἀγυιαῖς* |. — b) Universe de viis: *β* 388 *γ* 487 497 *λ* 12 *ο* 185 296 471 *σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί*. (*εὐρυάγυια*).

ἄγυρις (*ἀγορή*, Eust. 1430, 35 *αἰολίζουσα οὐ μόνον τῇ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ, ἀλλὰ καὶ τῷ τόνῳ*) conventus, coacervatio. Ap. 4, 18 Hes. *σύνοδος, συναγωγή*. *Π* 661 *κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει*, Bekk. *ἀγύρι*, Eust. 1080, 26 *ταὐτὸν νεκύων ἀγύρει καὶ νεκάδι*. *Ω* 141 *ἐν νηῶν ἀγύρει* in navium coetu, sch. A. *ὅπερ δι' ἄλλων λέγει νηῶν ἐν ἀγῶνι*, cf. Eust. 1342, 54. *γ* 31 *ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας*, v. l. *ἀγορήν*. Non contionem rite vocatam significat, sed coetum quo homines animi causa conveniunt, ut demonstrant *ὁμήγυρις* et *ὁμηγυρίσασθαι*.

ἀγυρτάζω (*ἄγ*, *ἀγύρτης*, *ἀγείρω*) conquiro. *τ* 284 *χρήματ' ἀγυρτάζειν* Hes. *ἀγυρτάζει συλλέγει, πολίζει, ἀγείρει*.

ἀγχέ-μαχος (*μάχη*) qui comminus pugnat Hes. *οἱ ἐγγύθεν μαχόμενοι*. Sed Suid. I 1, 84 *ἀγχίμαχος*. Etiam *Π* 248 272 est v. l. *ἀγχίμαχος*. Eust. 532, 1 *τὰ ἀπὸ τοῦ ἄγχι ἐπιῤῥήματος πάντα διὰ τοῦ ι γράφεται*. *N* 5 *Μυσῶν ἀγχεμάχων*, *Π* 248 *ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν*, *Π* 272 *P* 165 *ἀγχέμαχοι θεράποντες*, sch. D. *γενναῖοι ὥς τε ἐγγὺς ἑστῶτες ἀλλήλων μάχεσθαι*. Sic esset: qui confertim pugnant, sed cf. sch. V. *Π* 272 Eust. 1059, 39 1100, 37.

Versum spurium iudicavit Seleucus. Cf. Krah, epitheta, Phil. 17, 195.

ἄγχῐ, adv. loc. et praep. c. gen. (*ἀχ, ἀγχ, ἄγχω* anxius, eng, Curt. E. 166. *ἐγγύς*, cf. Kuhn Ztft. 2, 270. Comp. *ἆσσον* et *ἀσσοτέρω*. Superl. *ἄγχιστον* et *ἄγχιστα*). Prope, iuxta, dicht dabei. Sine casu et cum verbis standi. *E* 185 *ἕστηκε*, cf. *Ω* 477 *γ* 449. *χ* 333 *ἔστη ἄγχι παρ' ὀρσοθύρην*, *ζ* 56 *μάλ' ἄγχι στᾶσα*. In fine versus *H* 188 *Π* 114 *ι* 345 *π* 338 *υ* 190 *ἄγχι παραστάς* in introitu *κ* 377 *π* 455 *ρ* 361 *σ* 70 *ω* 368 *ἄγχι παρισταμένη· ϑ* 218 *ἄ. παρασταῖεν*. *E* 570 *μάλ' ἄ. παρίστατο*, ubi dat. pendet a verbo. Talia non sunt in Od., sed saepius in Il. *Z* 405 *οἱ ἄ. παρίστατο*, cf. *O* 442 649 *P* 338 *Ψ* 304. *Π* 382 *Ω* 131 *τοι ἄ. παρέστηκεν ϑάνατος*. — Verbum *εἶναι* omittitur *ε* 101 *οὐδέ τις ἄγχι- πόλις*, *χ* 136 *ἄγχι γὰρ αἰνῶς αὐλῆς ϑύρετρα*. Adduntur alia verba: *Ψ* 520 *ἄγχι μάλα τρέχει*, *Φ* 760 *ἐπὶ ὤρνυτο ἄγχι μάλα*, *α* 157 *δ* 70 *ρ* 592 *ἄγχι σχὼν κεφαλήν*, cf. Ap. 5, 13. Duentzer, N. J. f. Ph. 85, 815 *α* 157 expungit. *τ* 301 *ἐλεύσεται ἤδη | ἄγχι μάλα* veniet iam (et) valde propinquus (est), Ameis: der ganz nahe, quo loco solo de tempore dictum esse, sunt qui statuant. — 2) Dat. pron. quando subiungitur, ad verbum fere videtur simul pertinere: *Λ* 362 *Y* 449 *ἦ τέ τοι ἄγχι | ἦλϑε κακόν*, *Ψ* 447 *τάχα δὲ σφίσιν ἄγχι γένοντο*, *Y* 283 *οἱ ἄγχι πάγη βέλος*. — 3) Cum gen. Et subst. gen. semel anteponitur: *Θ* 117 *τάχα Ἕκτορος ἄγχι γένοντο*, nonnunquam pronominum *Ξ* 460 *τοῦ πέσεν ἄγχι μάλιστα*, *δ* 370 *μευ ἄγχι στᾶσα*, Zenodotus *μοι ἀντομένη* codd. etiam *μοι, με, ἐμοῖ ἐμεῖ*. Saepius subsequitur: *I* 43 *Λ* 666 *Ξ* 75 *O* 362 *ι* 182 *ἄγχι ϑαλάσσης*, *P* 10 *ἄγχι- αὐτοῦ | ἔστη* cf. *φ* 433 h. Ap. 246 378. *O* 434 *ἑστεῶτ' ἄγχ' Αἴαντος*, cf. *χ* 130. *P* 300 *ἄγχ' αὐτοῖο πέσε*, *Ω* 126 *μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καϑέζετο*, cf. *β* 417 *K* 161. *ϑ* 95 534. *ζ* 291 *δήεις ἄλσος ἄγχι κελεύϑου*, *λ* 191 *εὕδει ἐν κόνι ἄγχι πυρός*, *τ* 438 *ἤιεν ἄγχι κυνῶν*, h. Merc. 117 *εἷλκε ἄγχι πυρός*, h. Ap. 385 *ποιήσατο ἄγχι μάλα κρήνης*. Verbum *εἶναι* etiam sic omittitur: *η* 112 *ἔκτοσϑεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι ϑυράων*. — B) Hymni in Cererem et in Venerem hoc verbo abstinuerunt. *Ψ* 761 Thiersch. Gr. § 322, 9 volebat scribere *στήϑεος ἄγχι κάνων*, refutatus ab Hermanno (op. 2, 48) et Spitznero h. l. Certe semel tantum genetivo subst. postponitur et semel tantum in Iliade in secunda arsi elisione non minuitur; (*K* 161 cf. *δ* 370 *κ* 400 455 *λ* 191 *τ* 438). — C) Compar. ***ἆσσον*** (codd. nonnulli habent *ἄσσον* ut *λ* 50 89 *τ* 481 *ω* 221, cf. La Roche, H. T. 206. Herodianus *π. μον. λ.* 37 brevem dicit vocalem, cf. E. M. 158, 12. Etiam Friedländer, n. J. f. Ph. 79, 819 *ἄσσον* et similia probat) propius, prope, saepe enim vix differt a positivo Ap. 45, 12 *ἆσσον· ἐγγύς* Hes. *πλησίον, ἐγγύς* E. M. 157, 37. *Α* 335 *ἆσσον ἴτε*, cf. *Z* 143 *Y* 429. *Ψ* 667 *I* 508 *ι* 300. *O* 105 *μιν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες*, *Α* 567 *μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι ϑεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ ἆσσον ἰόνϑ'* (*ἰόντε*, ut statuit Zenodotus) propius accedentes herzueilend (ubi dualem plur. vice fungi dicit Eust. 150, 26, aut minus bene putat deos deasque significare; dualis vero ptc. pro plur. legitur etiam *E* 487 *Π* 371 *Ψ* 413 *Δ* 407, cf. Lehrs, Ztft. f. A. W. 1834 p. 144, Geist 1, ib. 1837 p. 1254. Aristarchus *ἰόντα* explicavit: me accedentem, quamquam *χραισμεῖν τινί τινα* non legitur. Fuere etiam qui *ἰόντα* explicarent *κατ' ἀντίπτωσιν ἀντὶ τοῦ ἰόντος* (*ἐγγὺς ἐμοῦ ἐλϑόντος*) ut docet anonym. *π. σχημ.* ap. Walzium, Rhett. Gr. 8; 658, 18, cf. Schneidewin, Phil. 10, 357. anonymus ipse *ἰόντε* praefert, sed explicat de diis superis et inferis. Buttm. Lex. 1, 3 Gr. 1, 134, Naegelsb. h. l. dualem explicant. Spitzner, Faesi, La Roche acc. sing., nunc Ameis quoque h. l. qui J. J. f. Ph. 56, 18 dualem probaverat atque Gentius qui Heynio credidit *ἆσσον ἰέναι* aggredientium esse non defendentium, quem fugit etiam deos aggressuros esse Iovem). — *X* 92 *ἆσσον ἰόντα* aggressurum, sed de amicis *Ψ* 8 *ἆσσον ἰόντες κλαίωμεν*, cf. *τ* 392. — *ι* 380 *ἆσσον φέρον ἐκ πυρός*, cf. *ν* 368. — 2) Dativum semel regere videtur *Ψ* 97 *ἀλλά μοι ἆσσον στῆϑι* propius ad me accede, v. s. *ἄγχι* 2). — 3) Cum. gen. aut postposito: *Ω* 74 *καλέσσειε ἆσσον ἐμεῖο*, ubi *ἄγχι* sufficit, *ρ* 303 *ἆσσον οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος | ἐλϑέμεν*, *ω* 221 *ἆσσον ἴεν ἀλωῆς*, aut praecedenti *Ξ* 247 *Ζηνὸς οὐκ ἂν Κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην*, *X* 4 *τείχεος ἆσσον ἴσαν*, *Ψ* 44 *λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσϑαι*, *κ* 537 *λ* 50 89 148 *αἵματος ἆσσον ἴμεν*, *τ* 481 *ἔϑεν ἆσσον ἐρύσσατο*. — b) *ρ* 572 ***ἀσσοτέρω*** *καϑίσασα παραὶ πυρί*, *τ* 506 *αὖτις ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον*.

D) Superl. ***ἄγχιστον*** et ***ἄγχιστα*** proxime, quarum priorem formam fuere qui adi. putarent non adv. *ε* 280 *ὅϑι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ* ubi proxime erat i. e. proxima pars terrae. Aristarchi discipuli *τὸ ὅϑι χρονικῶς ἀντὶ τοῦ ὅτι* (lege *ὅτε*) „also *ὅτε ἐγγὺς γέγονεν*" (Doed. Gl. 894), sed recte Nitzsch h. l. monuit *πέλεν* esse describentis neque opus est Bothii coniectura *ὅ τι*. *Y* 18 *τῶν ἄγχιστα μάχη δέδηεν*, valde prope exarsit, ubi sunt qui de tempore dictum putent; proxime est ut bellum exardescat. De similitudine: *B* 58 *μάλιστα Νέστορι εἶδος ἄγχιστα ἐῴκειν* ubi cf. Naegelsbach. Graviter vituperavit hanc locutionem Köchly in disput. de *B* 1—483, defendit Bäumlein, Phil. 7, 231. *Ξ* 474 *αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκειν*, Aristoph. ap. sch. A. *ἀ. γ. ῥα φυὴν ἄ. ἔοικεν*, dem sah er am meisten ins Geschlecht, cf. Spitzner, exc. IX § 2. *ν* 80 *ὕπνος ϑανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς*, *ζ* 152 (*Ἀρτέμιδί σε*) *εἶδος ἄγχιστα ἐίσκω*. (*ἀγχιστῖνος, ἀγχοῦ, ἀγχόϑι, ἀγχίαλος, ἀγχιμαχητής, ἀγχέμαχος, ἀγχίμολον, ἀγχίϑεος, ἀγχιβαϑής, ἐπασσύτερος*).

Ἀγχί-ἄλος ab Hectore occisus *E* 609. — 2) *Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος* *α* 180, 418. — 3) Phaeax nobilis *ϑ* 112; Paus. 10, 27, 3. =

ἀγχί-ἄλος, mari propinquus, maritimus. Hes. *ἀγχίαλος· παραϑαλάσσιος*, Meiring de subst. cop. p. 21 quae mare propinquum habet. *B* 640 *Χαλκίδα ἀγχίαλον*, *B* 697 *ἀγχίαλον Ἀντρῶνα*, Ariston. *ἡ δ. περιεστ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει ἀγχιάλην τ' Ἀντρῶνα· καὶ εἰ ϑηλυκῶς δὲ λέγεται ἡ Ἀντρών, κοινόν ἐστι τὸ ὄνομα ὁ ἀγχίαλος καὶ ἡ ἀγχίαλος*. mendose Steph. *Ἀντρών· Ζηνόδοτος δὲ γράφει ἀγχίαλον Ἀντρῶνα*. Certe Aristarchi legem neglexit qui scripsit h. Ap. 32 *ἀγχιάλη Πεπάρηϑος*. Urbem poëta significare videtur, sed Suid. I 1, 83 *αἱ νῆσοι ἀγχίαλοι καὶ ἀμφίαλοί εἰσιν*.

ἀγχῐ-βᾰϑής (*βάϑος*) propinquam altitudinem

habens, statim ab initio profundus. Meiring, de subst. cop. p. 22. ε 413 ἀγχιβαθὴς θάλασσα profundum prope litus, sch. PV. ἡ ἐγγὺς τῆς γῆς βάθος ἔχουσα· cf. Ap. 5, 29, Hes. Suid. I 1, 84, Eust. 1540, 50. Doederl. Gl. 898 maluit ἀμφιβαθής.

ἀγχί-θεος, proximus diis; Meiring de subst. cop. p. 21: qui ad deos proxime accedit, diis similis. ε 35 τ 279 Φαιήκων οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν, cf. η 205. sch. vulg. ἤτοι καθότι τρίτοι εἰσὶν ἀπὸ Ποσειδῶνος οἱ βασιλεῖς αὐτῶν ἢ ὅτι εὐδαίμονές εἰσιν ἢ καθὰ οἱ θεοὶ συνδιατρίβουσιν αὐτοῖς καὶ εὐωχοῦνται. Genus intellegendum esse ostendit vox γεγάασιν. Sed h. Ven. 200 ἀγχίθεοι δὲ μάλιστα καταθνητῶν ἀνθρώπων | αἰὲν ἀφ' ὑμετέρης γενεῆς, quoniam ex Aeneae gente multi deorum consuetudine usi sunt.

ἀγχῐ-μᾰχητής, qui comminus pugnat. Θ 173 Λ 286 Ν 150 Ο 425 486 Ρ 184 Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί |, Β 604 ἀνέρες ἀγχιμαχηταί | Arcades.

ἀγχί-μολος (μολεῖν) prope accedens, propinquus. Suid. I 1, 84 ἀγχίμολον. ἐγγὺς ἐλθόν. Ω 352 ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδών. — Acc. neutr. pro adv. plerumque cum verbis veniendi legitur, saepe etiam cum dat. v. s. ἄγχι 2. Ω 283 θ 300 ο 57 υ 173 ω 439 ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε, cf. Δ 529 ο 95, Π 820 οἱ ἦλθεν, χ 205 ω 502 τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον ἦλθεν i. e. τοῖσιν ἐπῆλθεν ἀγ. Sine dat. ω 19 ἀγ. δὲ | ἤλυθ' ἔπι, cf. ω 386. In medio versu ρ 260 ἀγ. ἐρχομένω, cf. ξ 410. Paulo aliter ρ 336 ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο prope post eum, quamquam sunt qui de tempore explicent. Hes. σύνεγγυς, ἢ μετ' ὀλίγον. Ap. 5, 25 ἐπὶ μὲν τοῦ μετ' ὀλίγον. sch. V. Π 820 χρονικῶς.

ἀγχί-νοος (sed ἀνεχί-νοος Doederl. Gl. 898) animo praesenti. Meiring de substant. cop. p. 22: qui mentem praesentem et promptam habet. Ameis: voll Geistesgegenwart. ν 332 ἐπητὴς ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων. Hes. συνετός. Suid. I 1, 84 συνετός, ὀξὺς τὸν νοῦν. ἀγχίνοια ἡ ἕξις εὑρετικὴ τοῦ καθήκοντος ἐκ τοῦ παραχρῆμα. Plut. aud. poet 11 τὸν Ὀδυσσέα φάσκουσα μὴ περιορᾶν μηδὲ προλείπειν. sch. ταχὺς περὶ τὸ νοῆσαι.

Ἀγχί-σης· h. Ven. 4, 84, 166, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀ. | Ε 268 (ubi equi eius Laomedonti surrepti memorantur), -σεω h. Ven. 4, 53. 126, -σαο | Β 819, Μ 98, Ν 428, Ρ 491; Υ 112, ἀμύμονος Ἀ. | Ε 247, μεγαλήτορος Ἀ. | 468, Υ 208; -σῃ h. Ven. 4, 170; -σην 91, 144, ἥρωα, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχοντα | 77; -ση, κύδιστε χαμαιγενέων ἀνθρώπων 108, 192, f. Capyis Υ 239, pater Aeneae, quem Venus Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι | Ε 313, ἐν κνημοῖς Ἴδης Β 820 sqq., h. Ven. 4, 45 sqq., et Hippodameae Ν 428. Inde Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης Ρ 754, Υ 410. — 2) Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος Ψ 296 Sicyonius. Kühner, gr. gr. 710, 9; metri dactylici causa formatum Eust. 18, 11. Cramer anecd. I p. 443.

ἀγχιστ-ῖνος (ἄγχιστος) confertus, nah (bei einander). Cramer, an. Ox. II 319, 19 τὰ παρὰ τὸ ἄγχι συντιθέμενα διὰ τοῦ ι γράφεται οἷον ἀγχίμολον ἀγχίθρον· πλὴν τοῦ ἀγχηστῖνος cf. Eust. 532, 1 531, 42. qui παρὰ τὸ ἄγχι ἑστάναι . . τροπῇ τοῦ ε εἰς η explicat. sch. Ε 141 ed. Bachm. Hes. σύνεγγυς ἀλλήλων ἢ συνεχεῖς ὅ ἐστι πυκναί· ἢ ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις cf. E. M. 15, 3 Suid. I 1, 83 Ap. 5, 18 qui ἀγχηστῖνος scribunt. Ε 141 ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, Ρ 361 χ 118 ω 181 449 ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον.

ἀγχόθι (ἀγχοῦ) prope. Ξ 412 ἀγχόθι δειρῆς, Ψ 762 ἀγχόθι ἴσχει | στήθεος, ν 103 ἀγχόθι αὐτῆς ἄντρον.

ἀγχοῦ (ἄγχι) prope, iuxta. Semper in introitu versus. 1) Sine casu et cum verbis standi Δ 92 Ε 123 Σ 169 Χ 215 228 ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Δ 203 Ν 462 Ξ 356 Π 537 δ 25 ρ 552 χ 100 ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔ. πτ. πρ. cf. h. Cer. 112 ρ 349; similiter Β 172 ο 9 ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη Ἀθήνη, Iris Β 790 Γ 129 Λ 199 Ω 87, Apollo Ο 243, Menelaus Ρ 684, Mercurius h. Cer. 346, Calypso ε 159 ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσεφώνεε δῖα θεάων, Iris Ο 173 ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη κλυτὸν εἰνοσίγαιον, Ν 768 ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη αἰσχροῖσι ἔπεσσι. Monuit Duentzer ἀγχοῦ ἱστάμενος dici et ἄγχι στάς. τ 271 ἄκουσα | ἀγχοῦ, Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ, cf. ρ 526. h. Ap. 300 ἀγχοῦ δὲ κρήνη. 2) Cum gen. Ω 709 ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων, ζ 5 ἔναιον- ἀγχοῦ Κυκλώπων. h. Ap. 18 **ἀγχοτάτω** φοίνικος. (ἀγχόθι).

ἄγχω (ango, Angst, a radice sanskrita agh beengt sein, ad quam etiam ἄγχι et ἀγχοῦ referunt Benf. 2, 23 Curt. E. 166 L. Meyer, vergl. Gr. 1, 349) strangulo. Γ 371 ἄγχε δέ μιν ἱμὰς ὑπὸ δειρήν, Hes. ἔπνιγεν.

ἄγω (ᾰ, Curt. E. 117 Benf. 1, 65. L. Meyer, vergl. Gr. 1, 349 skr ag ág-âmi lat. ag-o). Praes. ἄγω, ἄγεις, ἄγει, ἄγετε, ἄγουσι(ν), coni. ἄγω, ἄγῃς, ἄγῃ Η 335 et ἄγῃσι, ἄγωμεν Χ 392, ἄγωσι(ν), opt. ἄγοιμι, αγοι, ἄγοιεν, imperat. ἄγε, ἀγέτω, ἄγετε, inf. ἀγέμεναι et ἀγέμεν et ἄγειν, ptc. ἄγων, ἄγουσα, ἄγοντι, ἄγοντα, ἄγοντε, ἄγοντες, ἀγούσαι, impf. ἦγον, ἦγε(ν), ἤγομεν, ἤγετε υ 99, ἦγον, sine augm. ἄγον, ἄγε(ν), ἀγέτην γ 439, ἄγον. Hoc imperf. non ita raro vim habet aor. fut. ἄξω, ἄξεις, ἄξει, ἄξομεν Δ 239, ἄξουσι(ν), inf. ἀξέμεναι et ἀξέμεν et ἄξειν, ptc. ἄξοντα. ἄξετε imperat. aor. nonnunquam ἄξατε in codd. scribitur, ἀξέμεναι et ἀξέμεν plerumque aoristi sunt, cf. Grashof Ztft. f. A. W. 1834 p. 248. Aor. II ἤγαγον, ἤγαγες, ἤγαγε(ν), ἤγαγον, sine augm. ἄγαγον ξ 409, ἄγαγε(ν), ἄγαγον π 227, coni. ἀγάγω Β 231 et ἀγάγωμι Ω 717 (v. l. ἀγάγοιμι et ἀγάγωμαι), ἀγάγῃ ο 311 et ἀγάγῃσιν, ἀγάγωμεν Υ 300, ἀγάγωσι h. Ap. 537, opt. (ἀγάγοιμι v. l. Ω 717), ἀγάγοι, imperat. ἄγαγε Ω 337, ptc. ἀγαγών, ἀγαγοῦσα, ἀγαγόντε Δ 407, ἀγαγόντες ο 428. Med. praes. ἄγεται κ 40, coni. ἄγωμαι ζ 58, ἄγηται Ζ 455, ἄγωνται ζ 28 (v. l. ἄγονται), opt. ἄγοιτο, ἀγοίμεθα Ρ 163, imperat. ἀγέσθω, inf. ἄγεσθαι, impf. ἤγετο δ 10, sine augm. ἀγόμην Η 363, ἄγετο, fut. ἄξομαι, inf. ἄξεσθαι. Aor. I ἄξαντο Θ 545, imperat. ἄξασθε Θ 505 (Bekk. cum Aristonico ἄξοντο et ἄξεσθε). ἄξεσθαι et ἄξασθαι in codd. φ 322. Krüger etiam γ 245 huc refert, ubi ἀνάξασθαι vel ἀνάξεσθαι legitur, quod ad ἀνάσσειν plerique referunt. Aor. II ἠγαγόμην, ἠγάγετο, coni. (ἀγάγωμαι v. Ω 717), ἀγάγηται ζ 159, inf. ἀγαγέσθαι Σ 87.

Duco, deduco, comitor, adduco. abduco, de animantibus, firmus laborantem vel viribus validior infirmiorem Λ 842 ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν | ἐς κλισίην, Λ 828 ἐμὲ σάω-

σον ἄγων ἐπὶ νῆα, Φ 416 τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα, cf. Α 323. Λ 612 ὅν τινα τοῦτον ἄγει, cf. Λ 650. Λ 663 τοῦτον δ' ἄλλον- ἤγαγον ἐκ πολέμοιο, Ω 764 μ' ἄγαγεν Τροίηνδε, Ψ 696 μιν ἄγον δι' ἀγῶνος, Ψ 698 κὰδ δὲ μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες, Φ 421 ἄγει- Ἄρηα | -ἐκ πολέμου, Δ 541 ἄγοι δέ ἑ Παλλάς, λ 322 ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἦγε μέν ducebat neque vero perduxit, γ 189 οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος υἱός, ω 149 Ὀδυσῆα -ἤγαγε δαίμων, cf. ρ 243 φ 201, ξ 386 σέ μοι ἤγαγε δαίμων mir zugeführt hat, ν 100 μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν ἦγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ω 401 σε ἤγαγον αὐτόν (codd. σ' ἀνήγαγον et alia; defendit ἤγαγον et hiatum Ahrens, Phil. 6, 33). h. Ap. 481 ὑμέας δ' ἤγαγον ἐνθάδε. — 2) De duce itineris: Ω 154 183 ἄξει εἵως κεν ἄγων- πελάσσῃ qui viam monstrabit proficiscentemque tuebitur, Ω 155 184 ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην, Ω 337 Πρίαμον ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ὣς ἄγαγε, cf. Ω 564. Ψ 85 ἐξ Ὀπόεντος ὑμετερόνδε, Γ 401 ἦ πῄ με προτέρω πολίων- | ἄξεις; num ne ulterius in quam urbium duces? Aristarchus Homeri esse negavit (M. Schmidt Did. 209). Ι 89 γέροντας ἀολλέας ἦγεν, Θ 490 νόσφι νεῶν ἀγαγὼν Τρῶας a navibus seduxit, Α 311 ἀνὰ δὲ Χρυσηΐδα εἷσεν ἄγων ubi Attici aoristo utuntur; cf. Braun de ξ Odysseae Cottbus 1855 p 10. Α 440 τὴν ἐπὶ βωμὸν ἄγων- τίθη, ο 310 s. ἡγεμόν' ὅς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ, ρ 375 τόνδε πόλιν δὲ | ἤγαγε, ρ 10 τὸν ξεῖνον ἄγ' ἐς πόλιν cf. ρ 201 ν 323, ρ 219 πῃ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, π 272 ἐμὲ προτὶ ἄστυ -ἄξει, cf. ρ 22 ω 156. π 227 μ' ἄγαγον mihi duces fuerunt itineris, δ 407 ἔνθα σ' - ἀγαγοῦσα, δ 525 σκοπός, ὅν ῥα καθεῖσεν | Αἴγισθος ἄγων, ν 212 με εἰς Ἰθάκην, ρ 72 ξεῖνον ἀγορὴν δὲ διὰ πτόλιν, θ 62 471 κῆρυξ ἦλθεν ἄγων (AGM. φέρων) ἀοιδόν, ω 5 τῇ ῥ' ἦγε κινήσας, ξ 290 μ' ἄγε παρπεπιθὼν dux fuit itineris, ζ 7 ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε, cf. Κ 179. ξ 358 με σταθμῷ ἐπέλασσαν ἄγοντες, δ 262 μ' ἤγαγε κεῖσε- ἀπὸ πατρίδος αἴης, h. Ven. [275 τοι δεῦρο-παῖδα] ib. 280 μιν ποτὶ Ἴλιον ib. 247 υἱόν, Cer. 409 ἦγε δέ μ' ἐξ ἐρέβευς Herm., sed Baum. ἀξέμεν. Ven. 133 ἀδμήτην με, ep. 15, 17 δεῦρο- Κενταύρους, h. Ap. 527 τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης. — 3) De eo qui hospites advenientes domum intrare iubet: Ι 199 προτέρω, Σ 388 πρόσω ἄγε, v. l. ἡγήσατο, α 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων indem er sie geleitete, cf. h. Ap. 9. ξ 404 σε- ἐς κλισίην, ο 542 τὸν ξεῖνον ἄγων- φιλέειν, ρ 55 μιν- προτὶ οἶκον, ρ 84 ξεῖνον- ἦγεν ἐς οἶκον domi excipiebat, η 301 σε ἐς ἡμετερον, τ 194 ω 271 τὸν πρὸς δώματα, cf. ο 133, ξ 318 δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον, ξ 280 ἐς δίφρον δέ μ' ἑσας ἄγεν οἴκαδε, h. Ap. 523 δεῖξε δ' ἄγων ἄδυτον ζάθεον (Schneider pro αὐτοῦ δάπεδον) καὶ νηόν, (Bergk ἀδύτου δάπεδον, Fleckeisen ἀδύτου ζάπεδον). — 4) De rege qui populum, de imperatore qui exercitum ducit. Rarius in Graecorum recensione: Β 557 ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας, Β 558 στῆσε δ' ἄγων a Solone interpositus esse fertur comprobaturo Salamina antiquis iam temporibus Atheniensium fuisse sch. BL. Paul. h. l. Aristarchus expunxerat, Ariston. Γ 230 Δ 273, cf. Sengeb. diss. post. 109; Ameis, h. l. h. Cer. 384 de equis Ditis. Β 580 πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς. Hunc versum cum proximo expunxit Zenodotus, Ariston. h. l. cf. Ameis, h. l. Β 631 ἦγε Κεφαλλῆνας, Β 654 ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν, cf. Β 671, 748. Saepius in Troianorum recensione: Β 840 ἄγε φῦλα Πελασγῶν, Β 844 Θρήϊκας ἦγ' cf. Β 848 862 866. Π 288 Παίονας ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξιοῦ, Φ 155 Παίονας ἄνδρας ἄγων, v. l. ἔχων. Δ 407 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι γ, (407—9), Δ 179 ἅλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδε, Κ 79 λαόν, Μ 330 Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε, Aristarchus dualem scripsit teste Didymo, alii ἄγοντες, Ρ 96 Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει. Δ 392 λόχον εἷσαν ἄγοντες, ξ 469 ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες. — 5) Cum ducis sit saluti suorum prospicere, de iis quoque, qui servati abducuntur: κ 268 οὔτέ τιν' ἄλλων | ἄξεις σῶν ἑτάρων, Ariston. σῶν Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ σῶον·, κ 551 οὐδ' ἔνθέν περ ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους, Υ 300 μιν ὑπὲκ θανάτου ἀγάγωμεν. — 6) De iis qui quem honoris causa deducunt et comitantur: Η 312 Αἴανθ'- | εἰς Ἀγαμέμνονα ἄγον cf. Ψ 36. Eust. 1479, 50 τὸ ἄγειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σεμναὶ λέξεις εἰσίν . . . ὥσπερ καὶ ἡ προαγωγή· τιμὴν γὰρ αὐτὴ δηλοῖ. Η 310 ἦγον προτὶ ἄστυ, γ 416 πὰρ Τηλέμαχον εἷσαν ἄγοντες, Ameis ad γ 118 Anh., ψ 295 ἐς θάλαμον, h. VI 15 ἐς ἀθανάτους, h. Cer. 443 Δημήτερα -ἀξέμεναι μετὰ φῦλα θεῶν. — 7) De iis qui arcessuntur: Γ 105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, Α 443 παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Τ 195 ἀγέμεν τε γυναῖκας, β 326 ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας, δ 434 ἑταίρους τρεῖς ἄγον, nahm mit cf. γ 424 κ 405 mit bringen, nahm ich mit, ρ 576 οὐ σύ γ' ἄγεις; bringst ihn mit? h. Ap. 102 ἀξέμεν Εἰλείθυιαν, h. Merc. 372 οὐδὲ θεῶν ἄγε μάρτυρας. — 8) De iis qui inviti vel capti abducuntur: Α 184 ἄγω Βρισηΐδα, Α 139 ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσῆος | ἄξω ἑλών Aristarchus v. 139 notavit διὰ τὸ περιττόν (Lehrs, Ar. 360) cumque secutus Bekk., alia interpunctione usus, expunxit. Α 338 σφωιν δὸς ἄγειν, cf. Α 347 391. Τ 273 κούρην ἦγεν, Ι 429 ἀνάγκῃ δ' οὔ τί μιν ἄξω, cf. Ι 692, Β 231 ὅν κεν- δήσας ἀγάγω, Φ 35 τόν ῥά ποτ' αὐτὸς | ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα, Λ 112 ἐξ Ἴδης ἄγαγεν, Δ 239 ἀλόχους τε καὶ τέκνα ἄξομεν ἐν νήεσσι, cf. Θ 166 quem versum cum Aristarcho Bekker expungit. Π 832 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἄξειν ἐν νήεσσι ἐς πατρίδα, Eust. 1089, 31 ἐπὶ αἰχμαλωσίᾳ. Υ 194 ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἦγον, Ι 594 τέκνα- βαθυζώνους τε γυναῖκας, γ 270 τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον, ι 98 τοὺς- ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ, cf. χ 353 σ 76. κ 266 μή μ' ἄγε κεῖσ' ἀέκοντα, ο 199 μή με παρὲξ ἄγε νῆα, ψ 221 μιν- οἶκον δέ, χ 168 σοὶ ἐνθάδε, η 248 ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων, h. Cer. 30 τὴν δ' ἀεκαζομένην ἦγε, h. Cer. 81 ἁρπάξας ἵπποισιν ἄγεν μεγάλα ἰάχουσαν, cf. ib. 19, h. Ap. 473 δεῦρ' ἤγαγεν οὐκ ἐθέλοντας. — 9) Cum hominibus simul etiam res ducuntur: Η 350 Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ | δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, cf. Χ 117 demus abducenda, δ 175 ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ. curru ducuntur et homines et res: Λ 598 Νέστορα ἐκ πολέμοιο φέρον ἵπποι, ἦγον δὲ Μαχάονα, sch. BLV. Paul. καλῶς τὸ μὲν ἔφερον ἐπὶ Νέστορος, ἐπὶ δὲ Μαχάονος τὸ ἦγον διὰ τὸ τῆς πληγῆς βαρύ.

Non recte Eust. 864, 60 *τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν ταυτίζων*, cum enim quis gravissime volneratus ne sustentantem quidem sequi potest, eum portari dicit poeta (Ariston. *N* 213), quamquam universe homines ducuntur, res vero portantur (Ariston. *Ψ* 263 512). Eust. 57, 14 *φασί τινες τὸ μὲν ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων λέγεσθαι καὶ τὸ αγεσθαι, τὸ δὲ φέρεσθαι καὶ φέρειν ἐπὶ ἀψύχων· ἕτεροι δὲ φασὶν ὅτι ἄγειν λέγεται τὸ ἐπὶ νηὸς ἢ ἅρματος.* Bene addit *ὡς δοκεῖν ἄγεσθαι μὲν τὰ αὐτοκίνητα, φέρεσθαι δὲ τὰ βασταζόμενα.* cf. Eust. 1399, 49. Hes. Quae Aristarchi fuerit sententia post Lehrsium (Ar. 140) nemo diiudicabit. Peter, Beiträge z. griech. Wörterb., *φέρειν* de iis dici statuit quae alienis viribus et sine sensu moveantur, *ἄγειν* vero universe de motu eorum quae loco cedant. Homerus certe duci potuit dicere Machaonem qui semel sustentatus curruique impositus Nestorem sua sponte sequi videbatur. Nestorem vero ferri dixit ab equis, quos semper aurigae onere premi oportebat cf. *Ω* 697. *E* 839 *δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον ἄξων*, non enim de equis, sed de curru, quo semel impulso ipsi sua sponte moventur. Aristarchi rationes haud scio an non omnes assecutus sit Ariston. *ἀθετοῦνται στίχοι δύο* (838—9) *ὅτι οὐκ ἀναγκαῖοι καὶ γελοῖοι καί τι ἐναντίον ἔχοντες. τί γὰρ εἰ χείριστοι ἦσαν ταῖς ψυχαῖς, εὐειδεῖς δὲ καὶ εὔσαρκοι.* Quid enim si Aristarchus statuit nihil interesse inter hunc locum et priorem eodemque modo distinguendum esse inter Minervam et Diomedem, ut supra inter Nestorem et Machaonem! Adversatur Aristarcho Koechly Il. carm. 4, 24. *Ψ* 512 *δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισι γυναῖκα | καὶ τρίποδα φέρειν* Ariston. *αἱ διπλαῖ πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ ἄγειν καὶ φέρειν*, cf. Eust. 1313, 43. De Priamo qui corpore semel imposito nihil iam laborabat *Ω* 151 180 *νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ*, cf. *Ω* 601 (Eust. 1366, 63) *Ω* 709 717. *N* 657 *X* 392 *H* 418 420 (non recte Eust. 688, 45 *τὸ ἄγειν ἰσοδυναμεῖ καὶ νῦν τῷ φέρειν*). Sed de mulis qui onere gravabantur *Ω* 697 *ἡμίονοι νέκυν φέρον*, ut est in edd., quamquam sunt codd. qui *ἄγον* habeant, V. *γρ. φέρον* cf. Eust. 1366, 64. — De ligno aliisve rebus: *Ψ* 50 *ὕλην ἀξέμεναι*, Eust. 1287, 8 *ἐπὶ ἀψύχων τῶν ξύλων ἔθετο*, apertius dixit *Ψ* 111 *οὐρῆάς τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην*, ubi non potuit distinguere inter mulos qui apportant et homines qui adducunt, quamquam hic quoque fuere qui dubitarent sch. D. *ἀξέμεν· κόπτειν, παρὰ τὸ ἆξαι ἢ φέρειν· ἄγεται γὰρ τὸ ζῶον.* Quae si cohaerent, inserendum videtur *ἄμεινον* ante *ἤ*. Omnem dubitationem removit poëta *Ω* 778 *ἄξετε* (Harl. *ἄξατε*) *νῦν ξύλα ἄστυδε*, *Ω* 662 *τηλόθι δ' ὕλη | ἀξέμεν ἐξ ὄρεος* weit zu holen, sch. V. *ἐπὶ ξύλων τὸ ἄγειν. ἴσως δὲ διὰ τὰς ἡμιόνους*, quam dubitationem potuit tollere *ζ* 37 *ἅμαξαν ἥ κεν ἄγοι ζῶστρά τε καὶ πέπλους*, ubi apparet curru duci res. Non recte Eust. 1550, 17 *τὸ ἄγειν οὐ κυρίως μὲν ὅμως δὲ ἐπὶ ἀψύχων κἀνταῦθα ἔθετο* sch. vulg. *ἄγοι, φέροι, βαστάζοι.* *ρ* 298 *ὄφρ' ἂν ἄγοιεν- κόπρον*, LM. *ἀνάγοιεν*. *H* 334 *ὀστέα παισὶ ἕκαστος | οἴκαδ' ἄγῃ*, quem versum et sequentem Aristarchus expunxit (Ariston. h. l.). Eust. 684, 8 *τὸ δὲ ἄγειν οὐ μόνον ἐνταῦθα ἐπὶ ἀψύχων κεῖται ἀλλὰ καὶ μετ' ὀλίγον.* *ψ* 246 *οἵ τ' ἠῶ πῶλοι ἄγουσι*, mira verborum traiectione, qua melius placeret quod DL. habent *ἔασιν*, si simul *ἠοῦς* legeretur. Ceterum *ἄγειν* hic ipsi equi dicuntur. Similiter ep. 16, 9 *ἡμίονοι δ' ἄξουσι ἐς τόδε δῶμα.* Dubitari potest num huc pertineat h. Ap. 235 *ἅρματ' ἄγωσιν ἐν ἄλσεϊ*, volg. *ἄγῃσιν* quam Barnesius correxit: currum solemni pompa deducant per lucum, geleiten, herumführen, cf. Matth. h. l. Ducere autem vel sic videntur non equi, sed homines. — 10) De navibus variis modis: homo ducit navim v. s. 4) *δ* 634 *νῆά μοι οἴχετ' ἄγων*, *ι* 495 *ἤγαγε νῆα αὖτις ἐς ἤπειρον*, *ω* 427 *τοὺς σὺν νήεσσιν ἄγων*, Eust. 1967, 4 *νῦν μὲν κυριολεκτεῖται· ζῶντας γὰρ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ νηῶν ἄγει.* Etiam naves ipsae homines resve ducunt: *H* 467 *νῆες οἶνον ἄγουσαι*, cf. *I* 71 *Ω* 396 *η* 9 *ω* 299. Eust. 692, 8 *τὸ ἄγειν ἐπὶ ἀψύχου καὶ νῦν τοῦ οἴνου ἔφη διὰ τὰς ναῦς αἷς ᾤκείωται τὸ ἄγειν.* Homines navibus avehunt res hominesve: *T* 298 *ἐνὶ νηυσὶν ἐς Φθίην*, *α* 172 *ξ* 189 *σε ναῦται ἤγαγον εἰς Ἰθάκην*, cf. *π* 58 223. *Φ* 40 *μιν Λῆμνον ἐπέρασσεν | νηυσὶν ἄγων*, *Φ* 78 *μ' ἐπέρασσας ἄνευθεν ἄγων πατρός*, cf. *ο* 428. *ο* 452 *τόν κεν ἄγοις ἐπὶ νηός*, *ρ* 250 *τὸν -ἄξω τῆλ' Ἰθάκης*, *ω* 419 *πέμπον ἄγειν ἁλιεῦσι ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες*, ubi Eust. 1967, 5 ut solet dubitat, cur ad mortuos referatur vox. *λ* 509 *μιν ἐπὶ νηὸς ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' Ἀχαιούς*, *ν* 134 *εὕδοντ' ἐν νηὶ ἐπὶ πόντον ἄγοντες· ν* 216 *τι ἐπὶ νηὸς ἄγοντες*, Eust. 1739, 18 *ἐπὶ ἀψύχου καὶ νῦν τὸ ἄγειν τίθησιν· εἴθισται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ νηῶν λέγεσθαι·* *ο* 416 *ἄγοντες ἀθύρματα νηί.* Navis qua quid vehitur mentio non fit, ubi iter maritimum intellegendum est. *Z* 290 *γυναικῶν τὰς Ἀλέξανδρος ἤγαγε Σιδονίηθεν*, *Ψ* 744 *Φοίνικες δ' ἄγον ἐπὶ πόντον- κρητῆρα*, *α* 184 *ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον*, *ο* 159 *κειμήλια*, C. *ἔχω*, cf. *ρ* 527 *τ* 272. *H* 471 *Ἀτρείδῃς -ἀγέμεν μέθυ*, *γ* 312 *κτήματ' ἄγων* *ξ* 385 *χρήματ'*. — 11) Supplenda videtur navis vel currus mentio: *Λ* 632 *δέπας ὃ οἴκοθεν ἦγ'* domo (secum) ducebat s. habebat. Did. *διχῶς Ἀρίσταρχος· ἦγ' ὁ γεραιὸς καὶ εἶχ' ὁ γεραιός* Eust. 868, 61 *ἐξ Ἑλλάδος ἔχοντα.* *Ω* 367 *τοσσάδ' ὀνείατ'*, Ariston. *ὅτι ἄγοντα εἴρηκεν οὐ φέροντα· οὐ γὰρ αὐτὸς ἐβάσταζεν* (Lehrs, Ar. 143). *X* 350 *ἄποινα στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες*, quamquam poeta etiam *φέρειν ἄποινα* dixit *A* 13 *Ω* 502, *A* 390 *ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι*, navibus hecatomben advehentes. *χ* 57 *τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσίβοιον- χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν*, curru enim tanta vis aeris vehebatur. *O* 531 *θώρηξ | τόν ῥ' ἐφόρει·- τόν ποτε Φυλεὺς | ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης*, Did. ut videtur *ἐν ἄλλῳ ἠγάγετ'*, cf. Schmidt quam advexerat Ephyre (navi domum). — 12) De praeda quae aut agitur ut armenta aut currui imponitur avehenda: *E* 484 *οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν- ἤ κεν ἄγοιεν*, sch. ed. Baum. Phil. 11, 169 *ἀντιδιέστειλε τὸ φέροιεν καὶ τὸ ἄγοιεν· τὸ γὰρ φέρω ἐπὶ ἀψύχου τάττεται, τὸ δὲ ἄγω ἐπὶ ἐμψύχου.* Eust. 573, 13 *ἄγεσθαι μὲν τὰ ἔμψυχα καὶ βαδιστικά, φέρεσθαι δὲ τὰ βασταζόμενα*, cf. lex. Seg. 206, 14 325, 19. Uno verbo agendi utrumque comprehendit, *A* 367 *ἤγομεν ἐνθάδε πάντα*, Eust. 119, 24 *κοινῶς ἄγειν λέγει ἐπί τε ἐμψύχων καὶ μὴ τοιούτων*, cf. 1396, 45. Ceterum hic impf. *ἤγομεν* non differt ab aor. — 13) De animalibus quae incitata pedem proferunt. *Θ* 368 *ἐξ ἐρέβευς*

ἄξοντα κύνα, cf. λ 623. λ 625 τὸν- ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο, resistentem a principio Hercules umeris gestavit, post cum sua sponte pedem proferret ante se egit. Λ 480 ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων, P 134 λέοντι νήπι' ἄγοντι. Ψ 577 οἴχεται ἵππον ἄγων, Ψ 613 δῶκεν ἑταίρῳ ἵππον ἄγειν, ϑ 494 ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε Ὀδυσσεύς, non ipse duxit Ulixes, sed dolo effecit ut duceretur. Aristarchus et Aristophanes δόλῳ legerunt, quod in uno cod. suprascriptum est. De iumentis quae sub iugum ducuntur: E 731 ὑπὸ δὲ ζυγόν, cf. K 293 γ 383. Ψ 294 300. γ 476 ὑφ' ἅρματα, cf. ο 47. Ψ 654 ἡμίονον ἄγων mulam quam secum ducebat alligavit, cf. Ψ 662 668. N 572 βοῦν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν, γ 439 βοῦν κεράων, υ 186 βοῦν μνηστῆρσιν καὶ αἶγας, v. l. οἶας· ξ 27 σῦν μνηστῆρσιν, cf. ξ 414. δ 622 ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δὲ οἶνον (Eust. 1512, 5) cf. ρ 171 h. Ap. 537. φ 266 αἶγας, cf. ρ 213 υ 174. ρ 600 ἱερήια, A 99 ἑκατόμβην ἐς Χρύσην, cf. A 431 υ 276. — 14) De aqua quae via patefacta perfluit: Φ 262 φθάνει- τὸν ἄγοντα, cf. Classen, Beob. 2, 18 3, 16. De turbine: Δ 278 ἄγει δέ τε λαίλαπα (νέφος). De partu: h. Merc. 12 εἰς φόως ἄγαγεν enixa est. Stoll, N. J. f. Ph. 79, 320 εἴς τε φόως ἀγαγεῖν vel ἐκ πρὸ φόωσδ' ἀγαγεῖν. — 15) Ptc. fut. additur: E 614 ἑ μοῖρα | ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμον, η 323 Ῥαδάμανθυν | ἦγον ἐποψόμενον Τίτυον. — 16) Paulo liberius dictum est: ρ 218 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. N 602 τὸν δ' ἄγε μοῖρα θανάτοιο τέλοσδε, B 834 Λ 332 κῆρες γὰρ ἄγον θανάτοιο, ubi ἄγεσθαι dicit morituros, mortuos vero B 302 ξ 207 φέρεσθαι. h. VII 8 τοὺς δ' ἦγε μόρος, δ 312 τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε; Ω 547 τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες calamitatem intulerunt, σ 37 οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα. Δ 721 ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη regeret certamen, alii: me ad certamen duceret. Sch. A. οὕτως ἔφερε τὸν πόλεμον ὅπως ἐπιφανὴς γενήσομαι· ε 311 μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί, existimationem mei circumferrent s. celebrarent, verbreiten. lex. Seg. 335, 22 ἄγειν· μεγαλύνειν.

B) Ἄγεσθαι dicitur qui rem ἄγει qua ipse aliquo modo fruiturus est: mihi abduco; in meum usum arcesso. carpento, navi adveho. Z 455 δακρυόεσσαν ἄγηται abducat sibi servituram, Ψ 263 ἄεθλα θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι καὶ τρίποδα· Ariston. ὅτι συνεκδέξασθαι δεῖ τῷ καὶ τρίποδ' ὠτώεντα τὸ φέρεσθαι· ἀκριβὴς γὰρ ὁ ποιητὴς περὶ τὰ ἀκτὰ καὶ φορητά, quamquam vel ferendi verbo Ψ 259 comprehendit et res et homines. Similiter Γ 72 93 κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε οἴκαδ' ἀγέσθω, Γ 404 ἐμὲ οἴκαδε ἄγεσθαι, Δ 19 αὖτις Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο sibi abducat. Hos locos (Γ 72 93 404 Δ 19 Ψ 263) de ducenda uxore interpretatur Ameis ad ζ 28. — 2) De iis quae curru navive vehuntur: Π 223 χηλοῦ τήν οἱ Θέτις θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, Zenodotus et Aristophanes ἰόντι pro ἄγεσθαι. X 116 Ἑλένην καὶ κτήματα ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος ἐνὶ νηυσὶν ἠγάγετο Τροίηνδε, cf. H 390, Ψ 829 τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν | sibi abduxerat, sch. V. τὰ ἐπὶ νεὼς φερόμενα ἄγεσθαί φησι. δ 82 (κτήματα) ἠγαγόμην ἐν νηυσί, γρ. ἤγαγον. — Navibus aliquid vectum esse intellegimus: H 363 κτήματα δ' ὅσσ' ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ, I 367 χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἠδὲ γυναῖκας πολιόν τε σίδηρον ἄξομαι werde ich mitnehmen, κ 40 πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια, κ 35 ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι ferre in meos usus. Curru avehitur corpus Sarpedonis P 163 αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω sch. A. (Aristonici?) ὅτι ἐπ' ἀψύχων τὸ ἀγοίμεθα, cf. Eust. 1100 36. Ω 139 ὃς ἄποινα φέροι καὶ νεκρὸν ἄγοιτο, v. l. ἄροιτο sibi abducat, Eust. 1342, 44 ἐπὶ νεκροῦ ἐρρέθη τὸ ἄγοιτο . . . παθητικῶς τε ἄγοιτο εἶπε καὶ αὖθις "νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ (Ω 151) ἄγοι ἐνεργητικῶς quae duo ita differunt ut ἄγειν quicunque equos agit dici possit, ἄγεσθαι vero qui sanguine vel amore cum mortuo coniunctus, eius corpus domum reportandum curet ut debitos ei honores habeat. Poëta verba ferendi et ducendi coniunxit ratus ut videtur fieri posse ut quis pretium manibus portaret, non cadaver. ζ 58 εἵματ' ἄγωμαι vestes meas, cf. Eust 1551, 38. — 3) De animalibus quae quis ducit ipse usurus: Θ 505 ἐκ πόλιος ἄξεσθε βόας, Θ 545 ἐκ πόλιος δ' ἄξοντο βόας, quas formas Aristarchus negavit esse futuri (ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἤγοντο.), alii: ἄξασθε, ἄξαντο, cf. Friedländer, Ar. 6. δ 601 ἵππους εἰς Ἰθάκην. — 4) De femina quam quis deducit alii conubio iuncturus: δ 10 υἱέϊ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην, ο 237 κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα ἠγάγετο πρὸς δώματα, φ 214 ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους. Locutionis originem demonstrare videntur quae leguntur ζ 28 τοῖσι παρασχεῖν οἵ κέ σ' ἄγωνται, A. ἄγονται, qui te die nuptiarum in sponsi domum deducent, sch. B. κυριωνυμεῖται τὸ ἄγω· κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ ἄγονται εἰς γυναῖκα. Classen, N. J. f. Ph. 79, 314 non solemnem pompam intellegit, sed universe matrimonium (heimführen). — 5) De uxore ducenda, cf. s. B. 1): φ 316 οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι καὶ ἑὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν, Π 190 τὴν πρὸς δώματα, I 146 ἥν κ' ἐθέλῃσι πρὸς οἶκον Πηλῆος, cf. I 288, ζ 159 σε οἶκον δέ. h. VI 17 ἠρήσαντο εἶναι ἄλοχον καὶ οἴκαδ' ἄγεσθαι ut domum sibi ducerent. φ 322 σε τόνδ' ἄξεσθαι ὀιόμεθα, v. l. ἄξασθαι, Σ 87 θνητήν, X 471 μιν ἐκ δόμου Ἠετίωνος sibi uxorem e patris aedibus, B 659 τὴν ἐξ Ἐφύρης, ξ 211 γυναῖκα. — 6) Translate: Ξ 91 μῦθον ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο in ore habeat. (ἐξ, κατά, σύν, περί, (ἀμφίς), ἐπί, πρός, ἀνά, ἐς, ὑπό, ἀπό, εἰσανά, ὑπέξ, παρέξ, — ἀγός, ἀγών, ἡγέομαι etc. ἀγελείη, ἀγινέω, ἄχθομαι?)

ἀγ-ών (ἀ Curt. E. 117 skr. ag âg-is Wettlauf, ἄγ-ω, similiter Passow. Eust. 1335, 57 sch. BM. Ω 1. Doederl. Gl. 48 ἄγω quasi sit συνάγω Benf. 2, 59 ά-γα zusammengehen. Eust. 1320, 8, cf. 1148, 38. Sch. A. Σ 376 σημαίνει έ, τὸν τόπον ὡς τὸ (ϑ 207)· τὸ ἄθροισμα (Y 33). τὸ πλῆθος ὡς τὸ (Ω 1). τὸ ἆθλον, ἀγῶνος ἆθλα· τὸν ναὸν ὡς ἐνταῦθα καὶ (H 298). — 1) Locus quo homines congregantur ludorum vel saltationis causa, circus Eust. 1595, 31 Suid. I 1, 70. Locum ipsum complanabant ϑ 260 καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. Spectantes considebant fere per orbem, unde Eust. 1335, 57 ridiculam originationem hausit: Ψ 448 495 ἐν ἀγῶνι καθήμενοι. Sed aliter Idomeneus, Ψ 451 ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος, ubi non liquet quo loco sedeat. In medio circo praemia ostendebantur Ψ 273 κεῖτ' ἐν ἀγῶνι, cf. Ψ 654.

799 886, ω 86 θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι, certabatur Ψ 531 ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι, Ψ 685 710 βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα, Ψ 847 παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε (paraphr. πάντων τῶν ῥιψάντων), ubi frustra torquetur Eust. 1332, 49. Idem enim poëta dicit quod Ψ 843 θ 192 σήματα πάντων, neque eum circum dicit quo currus vecti erant, sed eam tantum partem quae huic certamini apta erat. Ψ 507 στῆ δὲ μέσῳ ἀγῶνι, θ 380 ἑστεῶτες κατ' ἀγῶνα, Ψ 696 ἄγον δι' ἀγῶνος, Ψ 617 ἀν' ἀγῶνα φέρων, θ 200 λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι. θ 238 ἐν ἀγῶνι παραστάς. — 2) Templum Η 298 θεῖον δύσονται ἀγῶνα templum, quo homines conveniunt deorum causa, sed Ariston. ἡ δ. ὅ. οὕτως τὴν ἄγυριν καὶ συναγωγὴν τῶν θεῶν διὰ τὸ πολλῶν θεῶν ἐν ταὐτῷ εἶναι ἀγάλματα, cf. Ameis, Ztft. f. G. 9, 613. Σ 376 θεῖον δυσοίατ' ἀγῶνα v. l. κατὰ δῶμα νέοιντο. — 3) Conventus, consessus Ω 1 λῦτο δ' ἀγών, Ψ 258 ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα, sch. V. τὸ πολὺ πλῆθος ἢ εἰς εὐρύχωρον τόπον ἵνα λείπῃ ἡ εἰς quorum posterius nemo probabit. Grashof (Fuhrwerk 11) vituperat hunc locum, negans haec sufficere ad indicandos qui futuri sint ludos. — 4) Congregatio. Eust. 1023, 44 1080, 26. 1194, 39. 1335, 54. Ap 6, 4. Hes. De navibus: Ο 428 Π 500 Τ 42 νεῶν ἐν ἀγῶνι in coetu navium; Ariston. Ο 428: ἡ δ. ὅ. ἀγῶνι τῷ ἀθροίσματι τῶν νεῶν, cf. id. Π 500 sch. A. Τ 42, fuerunt enim qui legerent νέων: in certamine iuvenum, quod nullo modo admitti potest Τ 42 aut Π 239 νηῶν ἐν ἀγῶνι, sch. A. ἀθροίσματι, Υ 33 μετ' ἀγῶνα νεῶν. — 5) Certamen, ludi, chorus θ 259 κατ' ἀγῶνας ἐῢ πρήσσεσκον ἕκαστα |, v. l. ἀγῶνα, quod La Roche non improbat quamquam hi viri saepius id agere videntur. h. VI 19 δὸς δ' ἐν ἀγῶνι νίκην τῷδε φέρεσθαι, h. Ap. 150 ὅταν στήσωνται ἀγῶνα.

ἀ-δᾰημονῐ́η (ἄ. ἀδαήμων) imperitia. ω 244 οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν non imperitus es, Hes. ἀπειρία. H. γρ. ἀδαημοσύνης Ap. 8, 25 ἀδαημοσύνη, sed editores nihil mutarunt, etsi Buttm. Lex. 2, 136 talia si verbum radici subsit in -σύνη formari docuit.

ἀ-δᾰήμων (ἄ. δαῆναι) imperitus. Ε 634 μάχης ἀδαήμονι φωτί, Ν 811 μάχης ἀδαήμονες, μ 208 κακῶν, quod Verg. Aen. 1, 198 neque enim ignari sumus ante malorum imitatus est, Ap. 8. 24 ἄπειροι, ρ 283 οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων |.

ἀ-δάκρῡτος (δακρύω) absque lacrimis, non flens. In quinta arsi. Α 415 ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων, δ 186 οὐδ' ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε |, ω 61 ἀδάκρυτόν γε νόησας |, quem locum spurium iudicant sch. V. Ω 720 ob nimium luctum Graecis indecorum.

Ἀ-δᾰ́μᾱς· Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας Ν 771; Ἀσ. Ἀδάμαντα 759, 560 sqq. Meriones occidit, Μ 140. =

ἀ-δᾰ́μαστος (ἄ. δαμάω) indomitus. Ι 158 ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος. — ἀδδεής, v. ἀδειής. ἀδδηκότες, v. ἀδηκότες. ἄδδην, v. s. ἄδην.

ἀ-δειής (δέος) intrepidus, impudens Hes. ἄφοβος, ἀδεής. Η 117 εἴ περ ἀδειής τ' ἐστί. Ahrens, Rh. M. 2, 173 εἴ πέρ τ' ἀδδειὴς καὶ ἀεὶ μόθου ἔστ' ἀκόρητος, ἔστ' pro ἔσται esse ratus. Φ 481 τ 91 [Θ 423] κύον ἀδεές Hes. ἄφοβε, θρασεῖα de Minerva, Diana, Melanthone. Ariston. Θ 420 ἀθετοῦνται στίχοι ἑ ὅτι ἐκ τῶν ἐπάνω (406) μετάκεινται . . . οὐ γὰρ ἂν εἶπεν (Ἶρις) κύον ἀδεές. Did. Θ 423 ἀδεὲς δι' ἑνὸς δ ὁ Ἀρίσταρχος. Eust. 539, 1 Νικίας διπλασιάζων τὸ δ διὰ τὸ μέτρον, sed inest radici digamma qua aut prima syllaba positione aut secunda natura producitur, cf. Benf. 2, 224 Buttm. Gr. § 7, 21 Lex. 1, 171 Hoffm. qu. Ho. 1, 142. Schenkl, Ztft. f. v. Spr. 7 p. 194 559. La Roche, h. T. p. 178.

ἀ-δελφεός et **ἀδελφειός** (ἄ. δελφύς uterus, ἀ cop. -δελφ-ειό-ς skr. sa-garbh-ja-s co-uterinus Curt. E. 598, cf. Hes. Ap. 1, 5. ἀδελφεός, ἀδελφειοῦ, ἀδελφεόν, ἀδελφεοί. Ahrens, Rh. M. 2, 162 pro ἀδελφειοῦ proposuit ἀδελφεόο cuius ultima produceretur positione; aliter Duentzer, N. J. f. Ph. 95, 396) frater uterinus, frater Β 409 ἤδη ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο, Ζ 61 Η 120 Ν 788 παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας, Ζ 515 Ἕκτορα ἔτετμεν ἀδελφεόν, Θ 318 ἐκέλευσεν ἀδελφεόν, Ε 21 περιβῆναι ἀδελφειοῦ. Omittitur enim fere in talibus pronomen, praeter Κ 32 ἀνστήσων ὃν ἀδελφεόν. — In aliis dat. indicat cuius quis frater sit: Β 586 τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, Ω 736 ᾧ- ἀδελφεὸν ἔκτανεν, δ 91 μοι ἀδελφεὸν- ἔπεφνε, δ 225 οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν δηιόῳεν. — Cum pron. poss. Ψ 608 σός τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεός, δ 199 ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός quem locum Hennings, Tel. 185, improbavit, Friedländer, N. J. f. Ph. 79, 590 defendit. δ 512 σὸς ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεός. — Η 2 τῷ δ' ἅμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός, Ο 187 τρεῖς ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί. — De fratre consanguineo, non uterino: Ν 695 Ο 334 Μέδων Αἴαντος ἀδελφεός.

ἀ-δευκής, incertus, necopinatus. Ap. 9, 15 ἀπεοικώς. Hes. ἄγνωστος. ἀπροσδοκής, Heliodor. ἀνείκαστος. Curt. E. p. 611 δjoκ, sch. B. ζ 273 δεύκω τὸ βλέπω, E. παρὰ τὸ δοκεῖν, BL. δ 489 δεύχω τὸ δέχομαι, Eust. 1506, 5 1563, 32 1657, 25 δέκω ut sit ἀπροσδόκητος, ἀνιστόρητος, ἀφανής, cf. Hes. I 477, 21 δευκές· λαμπρόν alii: acerbus, Duentz. unschicklich, böse, sch. BE. δ 489 ζ 273 γλεῦκος s. δεῦκος, τὸ γλυκὺ παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς, cf. sch. Nic. Th. 625, Ap. I 1037. Merk. prol. Ap. CLXX. Prius probant Damm et Doed. Gl. 2047, hoc Rost, Ameis ad δ 489. Benf. 2, 137, cf. Lob. Rh. 60. 64. Alii (Unger, Phil. 25, 212): qui cura eget, ut opponatur ἐνδυκέως. — De iis quae certa esse sumimus aut scimus, etsi quomodo facta sint aut qualia sint nescimus. κ 245 ἀγγελίην ἑτάρων- καὶ ἀδευκέα πότμον, nam quid iis factum esset Eurymachus nec providere potuerat neque tum sciebat. δ 489 ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέι ἧς ἐπὶ νηός quia dum navi vehitur occiderit. E. M. 17, 5 ἀπεοικότι ἢ ἀδευεῖ ἢ αἰσχρῷ. ζ 273 τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα· rumorem enim saepe nescimus qualis sit.

ἀ-δέψητος (δεψέω) non subactus a coriario, ungegerbt. Ante caesuram semiquinariam. υ 2 ἀδέψητον βοέην sch. BQ. ἀνέργαστον, ἀμάλακτον, cf. Hes. Ap. 9, 21. υ 142 ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ.

ἁδέω (ἅδος ϝάδος· Bekker ϝαδέω. perf. ptc. ἁδηκότες, ἁδηκότας. aor. opt. ἁδήσειεν. Productionem vocalis α, quam proprie brevem videri monuit Lob. ad Buttm. Gr. 2, 99 sed negavit Duentz. ad α 134 ad digamma referunt quod radici inest. Fuere qui scriberent δδ cf. Christ. Lautl. 265. Buttmann, Lex. 2, 134,

Kuhner, Gr. Gr. I p. 758 ex ἀ-ηδῆσαι (ἡδύς) contractum putarunt. Etiam sch. Q. α 134 spiritu leni utebatur contra Herodiani praeceptum (*Δ* 88). La Roche H. T. 178 et Pott E. F. 1, 242 etiam ἅδην huc referunt) molestiam capio, offendor, vexor. In Od. et Il. libro decimo. α 133 ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ | δείπνῳ ἀδήσειεν, offensus strepitu e cena molestiam caperet; Ap. 9, 11 δείπνον ἀδήσειεν ABG. ἀηδήσειεν L. ἀηδίσσειεν., Ap. 9, 11 ἀηδισθείη, Hes. ἀδήσειε· ἀδημονήσειε καὶ ἀηδῶς διατεθείη. Duentzer α 132—5 spurios iudicavit N. J. f. Ph. 85, 815, Doederl. Gl. 281 δείπνῳ τ' ἀδήσειεν, ut sit ὀρυμαγδῷ δείπνῳ τε. Ameis ἀδήσειε a radice ἄω (ᾰ) deducens: ne satiaretur atque inde taedium caperet, sed videtur Telemachus timuisse ne inter cenam taedium caperet Minerva, non post cenam. *K* 312 399 καμάτῳ ἀδηκότες αἰνῷ gravi labore vexati, *K* 471 h. Ap. 460 καμάτῳ ἀδηκότες, *K* 98 καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ- κοιμήσωνται, Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος μὴ νοήσας τὸ σημαινόμενον γράφει ἀδηκότες ἠδέι ὕπνῳ κοιμήσωνται· ἔτι δὲ καὶ νῦν λέγομεν ὕπνον μεστὸν οὐ τὸν ἐξυπνωκότα, ἀλλὰ τὸν πολὺ τὸ ὑπνωτικὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Suid. I 1, 98 ταλαιπωρήσαντες. μ 281 καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ· sch. V. κεκμηκότας, κάμνοντας. BQ. ἀηδισθέντας καμάτῳ καὶ ἀγρυπνίᾳ (*K* 98). ἀγρυπνίᾳ κατ' ἀντίφρασιν ὡς τὸ (ζ 2). ὁ γὰρ ὕπνος οὐ βλάπτει· cf. Eust. 792, 37. Ap. 9, 8 ἄδην ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι . . . ἀηδῶς διατεθειμένοι· cf. Hes. Improbat haec Buttmann Lex. 2, 127, probat Doederl. l. l. qui a perfecto ἔαδα novum verbum ἀδῆσαι formari putat. Certe ἄδην et ἡδύς separanda videntur ab hoc verbo, quorum illud iam separavit Buttmann.

ἄδην, ἄδην et ἄδδην (Comparatur lat. satis (Curt. E. p. 637), unde spiritus asper probatur, etiam ab Aristarcho (Herod. *E* 203): ex ἄδjην potest esse ᾱ (Curt. E. p. 593) et fuit *E* 203 ubi multi ἄδδην, non Aristarchus (Herod. l. l. et *Δ* 88). Buttm. Lex. 2, 132 ἄω, ἄδην, cf. Apoll. Alex. ap. Bekk. anecd. 612, 7. Benf. 2, 225 ἄδος, Pott 1,, 242 ἐδ edere cum praefixo) affatim, large, Ap. 9, 25 εἰς κόρον, ἐπὶ πλεῖον. lex. Seg. 341. 16 ἅλις ἢ εἰς κόρον, ἱκανῶς ἀρκούντως, cf. Suid. I 1, 98 Hes. E. M. 16, 42. *E* 203 ἔδμεναι ἄδην. Cum gen: *T* 423 Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο probe exercitare bello. sch. BV. ἀθρόως κορέσαι καὶ πληρῶσαι, *N* 315 οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο, etsi Nicanor dubitat ad utrum verbum referatur gen., Zenodotus πολεμίζειν scribebat, Ariston. κορεσθῆναι αὐτὸν ποιήσουσι τοῦ πολέμου. Bekk. ἄδην errore ut videtur. Did. κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων οἵ μιν ἄδην ἐάσουσι, ὅ ἐστι κορέσουσιν καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος (ε 290) διὰ τῶν δύο αα παρέκειτο ἐάαν. μαρτυρεῖ καὶ τὸ "ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας (*Λ* 818). οὕτως Ἀρίσταρχος. schol. V. οἱ δὲ ἀάσωσι παρὰ τὸ ἄσην ἐμποιεῖν, cf. sub ἄω. ε 290 μίν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος Aristarchus, alii ἐάαν teste Didymo ad *N* 315, secundum La Rochium, ἐάαν secundum Schmidt. l. l. Vide sub ἄω. Sch. BPQ. intransitive explicant: κόρον σχεῖν eum satiatum iri. — Goebel, Phil. 19, 436 ἄδην satis sine digammo et spiritu aspero, ad ἦδος satietas refert, mutato α in η.

ἀ-δήριτος (δηρίω) sine pugna E. M. 17, 40 χωρὶς μάχης καὶ ἀφιλόνεικος lex. Seg. 341, 8 ἄμαχος. *P* 42 οὐ μὴν ἀπείρητος πόνος ἔσται | οὐδέ τ' ἀδήριτος ἦτ' ἀλκῆς η τε φόβοιο Nican. διὰ μέσον τὸ οὐδέ τ' ἀδήριτος, τὸ δὲ ἑξῆς ἀπείρητος πόνος ἔσται ἦτ' ἀλκῆς ἦτε φόβοιο, habet enim ἀδήριτος negationis significationem ad quam gen. refertur.

ἀ-δικέω (ἄδικος) iniuste facio. h. Cer. 367 τῶν δ' ἀδικησάντων τίσις ἔσσεται.

ἀ-δίκως (ᾰ) iniuste. h. Merc. 316 οὐκ ἀδίκως, Baumeister ἐκδεδαώς conf.

ἀδινός, ἀδινός (ᾰ) Eust. 178, 22 ἀδιναί . . . αἱ πυκιναὶ παρὰ τὸ ἄδην, ὃ σημαίνει τὸ δαψιλῶς. διὸ καὶ δασύνεσθαι αὐτό τινες βούλονται, καθὰ ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου δηλοῦται, Herod. *B* 87, cf. Lehrs. Buttm. Le. 1, 206 unde La Roche (H. T. 180) suspicatur iam ab Aristarcho spiritum asperum probatum esse, quo certe opus est secundum Herodianum *Δ* 88. Buttmanno, (Lex. 1, 204), ἀδρός comparanti videtur esse: Densus, multiplex, validus, clare resonans, clarus. — Eust. 178, 27 τὸ ἀδινὸν ἤγουν τὸ ἀθρόον . . . καὶ τὸ οἰκτρόν . . . καὶ τὸ ἀδὺ ἤγουν ἡδύ . . . καὶ τὸ πυκνὸν καὶ ἰσχυρόν . . . κατὰ δέ τινας καὶ τὸ ἠρέμα, cf. E. M. 17, 29 s. Goebel, Ztft. f. G. 12, 809 *ΔΙ* movere, ἀ-δι-νός mobilis statuit ita ut per translationem etiam ad animos commovendos referatur. Benf. 1, 89 comparat vah wachsen, vah-u vâdha viel, reichlich, et ἁδρός, Doederl. Gl. 278 ἄδος satietas. — 1) Densus *Π* 481 φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ densum cor, quod fibris multis constat, sch. BL. πυκνόν, παρὰ τὸ ἄδην Eust. 1071, 49 διὰ τὴν τοῦ σπλάγχνου πυκνότητα· cf. Ap. 9, 12. Non recte sch. D. et paraphr. laetum aut prudens cor explicant. τ 516 πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ ὀξεῖαι μελεδῶνες ὀδυρομένην ἐρέθουσιν. Non recte Hes. Eust. 1874, 38, cf. Ap. 9, 7. — 2) Confertus, multiplex *B* 87 μελισσάων ἀδινάων, sch. Paul. ἀθρόως πετομένων· cf. E. M. 17, 38, sed Hes. ἀθρόων, ἁπαλῶν. *B* 469 μυιάων ἀδινάων, sch. BLV. τῶν ἀθρόως ἱπταμένων ἢ τῶν λεπτῶν μυιῶν, cf. Ap. 8, 28. α 92 δ 320 αἰεὶ μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ βοῦς (Meyer epith. orn. Eutin 1837 p. 2: stipato agmine incedentes), gregatim enim aguntur oves. Non recte sch. EQV. ἤτοι λεπτὰ πρὸς σύγκρισιν τῶν βοῶν ἢ ἀντὶ τοῦ ἀδινῶς ἵνα ᾖ πυκνῶς καὶ συνεχῶς, quamquam αἰεί idem diceret; cf. Ap. 8, 27. Hes. EM. 17, 38. — 3 Transfertur ad luctum *Ψ* 225 ω 317 ἀδινὰ στεναχίζων crebro ingemiscens, paraphr. οἰκτρά, *Ω* 123 η 274 ἀδινὰ στενάχοντα, paraphr. πυκνά sch. BM. ἀθρόως καὶ ὡς ἐξ ἀνακλίσεως ἢ ἀδιαλείπτως, *Σ* 124 ἀδινὸν στοναχῆσαι, Bekk. ἀδινά secutus ut videtur Didymum, paraphr. μακρόν, cf. Eust. 178, 27, *T* 314 ἀδινῶς ἀνενείκατο clara voce sch. D. ἀθρόως καὶ ἐλεεινῶς καὶ οἰκτρῶς Suid. I 1, 105, cf. Eust. 178, 29, *Ω* 510 κλαῖ' ἀδινά clara voce paraphr. οἰκτρά, δ 721 ἀδινὸν γοόωσα graviter lugens sch. B. τὸ μάλα οἰκτρόν . . . καὶ ἀδινὸν τὸ συχνὸν καὶ πυκνόν, cf. Ap. 9, 3, Hes. Suid. I 1, 105. *Σ* 316 *X* 430 *Ψ* 17 *Ω* 747 ἀδινοῦ γόοιο vehementer effusum luctum sed sch. B. *Σ* 316 λεπτοῦ καὶ ἀσθενοῦς, ὡς διὰ τὸ μὴ δύνασθαι μεῖζον λέγειν . . . οἱ δὲ δαψιλοῦς· sch. B. *X* 430 πυκνοῦ καὶ συνεχοῦς· ἢ οἰκτροῦ κατα

Αἰτωλούς V. *Ἀρίσταρχος ἀθρόον*, cf. sch. A. *Ψ* 17. Ap. 9, 4 Hes. I 46, 42 lex. Seg. 344, 23 *ἀθρόως ἐκχεομένον*. *π* 216 *κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοί* acuta voce, clarius resonanti quam aves sch. BQ. *ἀντὶ τοῦ πλέον τῶν οἰωνῶν· Ἀττικὴ ἡ φράσις*. *κ* 413 *ἀδινὸν μυκώμεναι* clara voce, in re laeta. *ψ* 326 *Σειρηνάων ἀδινάων* alte vociferantium, Heliodorus ap. lex. Seg. 344, 24 *τῶν συνεχῶς ᾀδουσῶν* cf. Ap. 9, 6 sed Eust. 1949, 27 (cf. 178, 28) *ἡδυφώνων, ᾠδικῶν παρὰ τὸ ᾄδειν ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ*, atque videtur ad Sirenas referri etiam illa interpretatio, *ἀδινός, ἁπαλός*, cf. Spohn, Od. 183. h. Cer. 67 *ἀδινὴν ὄπα* claram vocem Proserpinae, quae certe etiam lugubris fuit.

ἀ-δμής (*δαμάω*) nondum domitus, innuptus. *δ* 637 *ἡμίονοι ἀδμῆτες* nondum plaustro iunctae, *ζ* 228 *παρθένος ἀδμής* cf. h. Cer. 145. Hes. *ἀδάμαστος παρθένος*, ut *ζ* 109 ubi v. l. *ἁγνή*. Fuit h. Merc. 103 *ἀδμῆτες*, Ilgen *ἀκμῆτες*.

Ἀ-δμήτη, Oceani et Thetidis f. h. Cer. 5, 421, Hes. Theog. 349. Fem. de

Ἄ-δμητος, *οιο B* 712, *-ῳ* 713, rex Pherarum, pater Eumeli ex Alceste. Eust. 1512, 29. —

ἄ-δμητος (*δαμ-άω*) indomitus, innuptus. *γ* 383 *K* 293 *βοῦν ἀδμήτην*, plaustro nondum iunctam, *Ψ* 266 *ἵππον*, Hes. *ἀδάμαστον*, *Ψ* 655 *ἡμίονον*, edd. ant. *ἀδμῆτιν*. h. Ven. 82 *παρθένῳ ἀδμήτῃ*, h. Ven. 133 *ἀδμήτην μ' ἀγαγών*.

ἄδος (secundum Herodian. *E* 203 *Λ* 88 et Aristarch. (Eust. 539, 4) cf. La Roche, H. T. 179. Codd. et edd. vett. saepe *ἅδος*. *ᾰ* Lobeck. ap. Buttm. Gr. 2, 99. Habuit digamma cf. Heyne ad *Λ* 88, quare Bekker *ϝάδος*. radix skr. dvish, *ἀ* et *δϝις* sehr hassen Benf. 2, 225. Sed Eust. 539, 3 *Ἀρίσταρχος παρὰ τὸ ἥδω*, Doederl. Gl. 278 *ἄειν* sättigen, *ἀάζειν, ἄαδος, ἄδος* monens apud E. M. 18, 27 esse masc. Lobeck. l. l. radicem putat legi ap. Hes. *ἄδεται· πίμπλαται, κοπιᾶται*. cf. Lob. Rh. 306. Buttmann, Lex. 2, 134 ad *ἀδέω* refert, G. Curtius, Ztft. f. A. W. 1848 p. 160 ad *ἄω*) fastidium, taedium Ap. 9, 8 Hes. *κόρος καὶ πλησμονή* cf. E. M. 18, 27. *Λ* 88 *ἄδος δέ μιν ἵκετο θυμόν*. (*ἀδέω*).

ἄ-δοτος (*δίδωμι*) sine munere. h. Merc. 573 *Ἀίδην ὅς τ' ἀδοτός περ ἐὼν δώσει*.

Ἀδρήστεια, *B* 828, urbs Mysiae, Strab. 586. Steph. Byz.

Ἀ-δρήστη, Helenae famula *δ* 123. Arcad. p. 115.

Ἀ-δρηστίνη, *Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀ.* | *E* 412; Hes. Suid. v.

Ἄ-δρηστος, rex Sicyonis *B* 572, pater Aegialeae *E* 412, (Argeae) *Ξ* 121, habet (*Ἀδρήστου*) *ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν* *Ψ* 347. Aesch. Sept. 50. — 2) Filius *Μέροπος Περκωσίου*, cum fratre Amphio dux sociorum ex Adrestia, aliis urbibus *B* 830, a Diomede occiditur *Λ* 328. — 3) Troianus a Menelao victus *Z* 37, ab Agamemnone occiditur 51. — 4) Troianus a Patroclo occisus *Π* 694. (*ἀ. δρᾶναι*.)

ἀδρο-τής (*ᾰ ἀδρός*) robur, firma corporis valetudo. *Π* 857 *X* 363 *λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην*, de animis morientium paraphr. *ἀνδρίαν*. Aristarchus, codd. maior pars, sch. BL. E. M. 102, 56, Ap. 37, 4, Eust. 1090, 34, Plat. rep. III 387 habent *ἀνδροτῆτα* i. e. *ἀνθρωπότητα, τὴν ἀνδρὸς φύσιν* quam Aristarchi esse explicationem putat Friedl. ad Ariston. *Ω*. 6, cf. Kayser, Phil. 18, 665, 21, 310 defenditque etiam La Roche, h. U. 7. Cuius vocis cum prima aegre videatur corripi potuisse (Faesi), Wolf *ἀδροτῆτα* reduxerat, cf. Heyne, 7, 279. Bekker II *ἀρετῆτα* e suo dedit, quod improbant Friedl. N. J. f. Ph. 79, 826; Kayser, Phil. 18, 665. Doederl. Gl. 1086 amissam consonam *ν* compensari ratus aspiratione *ἁδροτῆτα* ad *ἀνήρ* refert, id quod non probat Duentzer, N. J. f. Ph. 69, 490, ipse ab *ἁδρός* deducens. Koechly *ἁδροτῆτα*. Ne accentus quidem ratio satis constat, etsi comparatur *δηιοτῆτα*. *Ω* 6 *Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτα καὶ μένος*, Bekk. *ἀρετῆτα*. Ariston. *ἀθετοῦνται στίχοι δ'* (6—9) *ὅτι εὐτελεῖς εἰσίν κτἕ. προηθετοῦντο δὲ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει*, ubi Aristonicus vocem *ἀνδροτῆτα* agnoscit, sed ita ut Aristarchus eam ab Homero alienam dixisse putari possit. Vituperabatur a veteribus quod *ἀνδροτής* idem esset quod *μένος*, sed interpunctione mutata locus a Duentzero, Rh. M. 5, 382 defenditur.

ἄ-δυτον (*δύω*) penetrale, interior pars templi, quo accedere non licet; templum. *E* 448 *ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ*. *E* 512 *μάλα πίονος ἐξ ἀδύτοιο*. Apud Homerum nec alia praeter hoc templa sunt quae adire non liceat (Geist, disquis. Hom. p. 14 Autenrieth ad Naegelb. hom. Th. 199 Faesi h. l.; aliter Friedl. hom. Wörterverz. 781) nec caerimoniae religionesque a volgo secernuntur, quae ratio hic subesse nonnullis visa est. h. Ap. 443 *ἐς δ' ἄδυτον κατέδυσε* quem versum Aristophanes (eq. 1016) ad oracula retulit. h. Ap. 523 *δεῖξε δ' ἄγων ἄδυτον ζάθεον*, volg. *αὐτοῦ δάπεδον*, sed L. in margine: *γρ. ἄδυτον ζάθεον* quod Schneidewin et W. C. Kayser, Phil. 22, 521 probant. Th. Bergk coniecerat *ἀδύτου δάπεδον* Fleckeisen, N. J. f. Ph. 79, 596 *ζάπεδον*. Possunt quae apud Homerum leguntur formae masc. esse, cf. *ἄδυτος*.

ἄ-δυτος (*δύω*) interior pars aedis, s. cavernae quo non cuivis licet accedere. h. Merc. 247 *τρεῖς ἀδύτους ἀνέῳγε* in quibus Apollo boves latere ratus, vasa et vestes invenit; cf. *ἄδυτον*.

ᾄδω v. s. *ἀείδω*.

ἀ-δώρητος (*δωρέομαι*) sine munere. h. Merc. 168 *νῶι μετ' ἀθανάτοισιν ἀδώρητοι*.

ἀ-εθ-λεύω et **ἀθλεύω** (*ᾰ, ἄεθλος*) 1) certo in ludis publicis. *Δ* 389 *ἀεθλεύειν προκαλίζετο*, *Ψ* 274 *ἐπ' ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν*, *Ψ* 737 *ἄλλοι ἀεθλεύωσιν*. — 2) laboro *Ω* 734 *ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος* ante eum incedens et laborans, sed sch. B. *κακοπαθῶν ὑπὲρ δεσπότου·* cf. Friedl hom. Wörterverz. 771. Eust. 1373, 11 sch. B. Vind. *ἀεθλεύων* quod per crasin pronuntiaretur, sed contrahi primas huius radicis vocales in nonnullis carminum Homeri partibus documento est *ἆθλος* cf. Geppert, 2, 17. h. XV 8 *ἀεθλεύων δὲ κραταιῶς*. Desunt in vulgatis libris versus 7—9, sed leguntur in cod. Mosc. Baumeister eos non recepit.

ἀ-έθλιον (*ᾰ, ἄεθλος*). Semper post caesuram tertii pedis, =*ἄεθλον* cum suff. *—ιο—*, quo poeta utitur ad dactylum in quarto pede efficiendum, ut *αἴζηιος*. — 1) Certamen *θ* 108 *ἀέθλια θαυμανέοντες*, quae Nitzsch (*θ* 108 532) post addita esse dixit. *φ* 3 *τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον, ἀέθλια*

καὶ φόνον ἀρχήν, cf. ω 169 ubi postrema non ad arcum spectant ferrumque, sed a verbo θέμεν pendunt. — 2) Certaminis pretium I 124 266 ἵππους |- οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο, cf. I 269. I 127 ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια, X 160 ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν. — Ψ 748 τὸν θῆκεν ἀέθλια οὗ ἑτάροιο in honorem amici sui. Numero poëta uti videtur prout versus ratio postulat Ψ 537 δῶμεν ἀέθλιον, δεύτερα, Bothe coni. ἀέθλια, Ψ 823 ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι, quem locum Lehrs, Rh. M. 17, 486, male assumptum esse statuit e Ψ 736 ἀέθλια ἴσ' ἀνελόντες, Bekk. ἄεθλα δὲ ἴσ' scripsit ut digamma servaret, Grashof, Fuhrwerk 32 ἄεθλα δ' ἔϊσ' et Ψ 823 ἀέθλι' ἔϊσ' negans paria esse posse praemia, etsi neuter vicerat, et ratus ἔϊσος esse: aptus. — 3) Certaminis instrumentum φ 62 σίδηρος | κεῖτο καὶ χαλκός, ἀέθλια ἄνακτος, Am. Kampfgeräth, φ 117 πατρὸς ἀ. κάλ' ἀνελέσθαι certaminum instrumenta, sed sch. BQ. ἀναλαβεῖν, μεταχειρίσασθαι, ὑποστῆναι.

ἄ-εθλον (ᾰ, Curtius Et. 301 lat. va(d) -s vadi-monium, goth. vadi, mhd. wette, cf. L. Meyer, Kuhn 14, 93. Minus bene Doederl. Gl. 973 θλᾶν, Bergk Rh. M. 19, 604 ἀείρεσθαι, ἄερθλον, alii ἐθέλω, τλᾶν, ἑλεῖν) certaminis pretium Ap. 11, 12 τὰ ἔπαθλα E. M. 19, 29 τὸ ἐπ' ἀγῶνος διδόμενον. In exitu versus plerumque. φ 73 106 τόδε φαίνετ' ἄεθλον |, sch. B τὸ γῆμαι τὴν Πηνελόπην· εἰ γὰρ τὸν ἀγωνισμὸν ἔλεγεν, ἀρσενικῶς ἂν ἔφη, cf. Lehrs, Ar. 151. ω 184 περικαλλέ' ἄεθλα | θῆκε, cf. ω 91. Ψ 897 περικαλλές. Ψ 551 μεῖζον ἄεθλον |, Ap. 11, 4 Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει μ. ἀ. τὸ γὰρ ἐπᾶθλον θέλει δηλοῦν, Lehrs, Ar. 151: „ergo fuerunt qui μείζον' ἄεθλον scriberent," cf. sch. B. Etiam Ψ 551 μ. ἀ. |, Ψ 615 πέμπτον, Ψ 785 λοισθήιον, Ψ 640 τὰ μέγιστα παραυτόθι (alii: παρ' αὐτόφι) λείπετ' ἄεθλα | apud eos qui curru certabant, Ψ 413 χεῖρον, cf. Ψ 773 314 441 511 544. λ 548 τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ cum tale esset praemium, i. e. arma Achillis, sed re vera mors Aiacis. Ψ 620 τόδ' ἄ. |. Non in exitu versus sunt Ψ 892 τόδε, cf. Λ 700 Ψ 259 273. Bekk. Ψ 736 ἄεθλα cf. ἀέθλιον.

ἄ-εθλος (ᾰ, cf. ἄεθλον). E. M. 19, 27 (τὸν τόπον καὶ) τὸ ἀγώνισμα. Ap. 11, 10 τοὺς πόνους. Plerumque in exitu versus. Gen. pl. ἄθλων θ 160 contracta forma: id quoque Nitzschium permovit (ad θ 160 532) ut totum hunc locum post additum diceret, cf. Friedl. hom. Wörterv. 771. — 1) Certamen, ludus Ψ 646 ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέϊζε, Ψ 707 τοῦτον ἄεθλον πειρήσεσθον, cf. Ψ 753 831, θ 133 εἴ τιν' ἄεθλον | οἶδε (PS. ἀέθλων) cf. θ 100 145 184. θ 179 οὐ νῆις ἀέθλων |, θ 131 ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις |, cf. ρ 174 θ 154. δ 659 παῦσαν ἀέθλων | θ 214 πάντα οὐ κακός εἰμι ὅσσοι ἄεθλοι |, θ 160 δαήμονι ἄθλων, οἷά τε πολλὰ πέλονται, ubi ἄθλων gen. masc. est, pronomen vero ὡς πρὸς πρᾶγμα ἐσχημάτισται secundum Eust. 1589, 63 cf. μ 75 λ 364 536 θ 214 δ 241 Nitzsch h. l. Lehrs, Ar. 151, Ariston. H 238. Codd. AD. ἀέθλων per crasin. θ 210 ἔριδα προφέρηται ἀέθλων |, θ 22 ἐκτελέσειεν ἀέθλους | τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσσῆος, Π 590 ἢ ἐν ἀέθλῳ | ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, θ 197 θάρσει τόνδέ γ' ἄεθλον |, τ 572 καταθήσω ἄεθλον | τοὺς πελέκεας, τ 576 ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω, ubi positione producitur -θλον., Eust. 1879, 13 non recte τοῦτο defendere conatur. τ 584 ἀνάβαλλε τοῦτον ἄεθλον |, φ 135 180 268 ἐκτελέωμεν ἄεθλον |, cf. χ 5. φ 92 τόξα λιπόντε μνηστήρεσσιν ἄεθλον, χ 27 οὐκέτ' ἀέθλων | ἄλλων ἀντιάσεις. — 2) Aerumna, labor, contentio. Γ 126 πολλοὺς ἀέθλους | οὓς- ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων, δ 170 ἐμόγησεν, γ 262 τελέοντες ἀέθλους, T 133 ἔργον- ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων | cf. Θ 363, λ 624 τοῦδε κρατερώτερον εἶναι ἄεθλον |, λ 622 χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀ. |, α 18 πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων | quem locum Koechly (de Odyss. diss. I) ab Homero abesse voluit, cf. Ribb. N. J. f. Ph. 79, 660. 91, 306. Bäuml. ib. 93. δ 241 ὅσσοι Ὀδυσσῆος εἰσιν ἄεθλοι |, cf. ψ 261, ψ 248 πείρατ' ἀέθλων |, ψ 350 πολέων κεκορημεθ' ἀέθλων |. (ἄεθλον, ἀέθλιον, ἀεθλοφόρος et ἀθλοφόρος, ἀθλέω, ἀθλητήρ, ἀεθλεύω et ἀθλεύω).

ἀεθλο-φόρος et **ἀθλοφόρος**, (ἄεθλον, φέρω) qui pretium certaminis reportat, in certaminibus certans. X 22 ἵππος ἀεθλοφόρος sch. A. νικητής, X 162 ἀεθλοφόροι ἵπποι sch. B. ἵππων ἀγωνιστῶν, Λ 699 τέσσαρες ἀ. ἵπποι Rennpferde, I 124 266 ἵππους ἀθλοφόρους cf. Hes.

ἀεί v. s. αἰεί.

ἀ-είδω (ᾰ, fuit ἀϝείδω. Curt. E. 298 ὑδ-ω singe, Benf. 1, 364 ἀ-ϝειδ, ϝειδ id quod aeol. ϝυδ, skr vad vel vâd, a qua radice αὐδάω, cf. 2, 352. H. Weber, Phil. 16, 683, cf. Kuhns Ztft. 10, 241 ἄϝημι wehe ἀϝείω ἀϝείδω. A. Goebel, Ztft. f. G. 14, 419 ἀ-ϝιδ efficere ut quis sciat, cf. sch. L. A 1, Eust. 9, 19 ἀ ἐπιτάσεως καὶ τοῦ εἴδω τὸ γινώσκω) — Praes. ἀείδω, ἀείδεις θ 489, ἀείδει, ᾄδομεν h. XXXIV 18, ἀείδουσιν h. Ap. 161, cj. ἀείδω h. Ap. 208, ἀείδῃ (v. l. ἀείδει) et ἀείδῃσιν τ 519, opt. ἀείδοις h. Merc. 38, ἀείδοιεν B 598, imperat. ἄειδε et med. ἀείδεο h. XX 1 Franke ἀείσεο, inf. ἀείδειν semper in exitu versus et ἀειδέμεναι θ 73, ptc. ἀείδων, ἀειδούσης κ 221, ἀείδοντες, impf. ἄειδε(ν) et ἤειδε(ν), fut. ἀείσομαι et ᾄσομαι et ἀείσω ep. 15, 1. v. l. ἀοιδήσω, ptc. ἀεισόμενος χ 352, aor. ἄεισε φ 411 (cf. h. Merc. 502), imperat. ἄεισον θ 492 (Ap. 10, 13 ἄειδε), et med. ἀείσεο cf. Buttm. Gr. 1, 407, inf. ἀεῖσαι ξ 464. Producitur α in prima arsi ρ 519, in secunda h. XII 1 XVIII 1 XXVII 1 ep. 5, 1 (h. XXXII 1). cano. Hes. μετ' ᾠδῆς λέγειν, Eust. 9, 5 ἐμμελῶς λέγειν. Ap. 10, 9 ἄειδε, ὕμνει. ib. 12 ἄειδεν ὀπὶ μετ' ᾠδῆς. — 1) Cano, carmina pango, recito. De musa: A 1 μῆνιν ἄειδε. Veteres imperativum orantis non imperantis esse putabant. h. XVII 1 Κάστορα ἀείσεο, h. XX, 1 Ἥφαιστον ἀείδεο. Poëta ipse canit iuvante numine ρ 519 θεῶν ἐξ ἀείδῃ δεδαὼς ἔπε'- βροτοῖσιν, h. XXXII 1 Μήνην ἀείδειν ἔσπετε dicite ut canam. — Canebat praeter Paridem solus heroum Achilles I 189 κλέα ἀνδρῶν, cf. θ 73, h. XXXII 19 κλέα φωτῶν ᾄσομαι ἡμιθέων, θ 492 ἵππου κόσμον, θ 489 Ἀχαιῶν οἶτον, ἀείδεις, cf. h. XIII 1. α 350 Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν |, α 326 Ἀχαιῶν νόστον, θ 514 ἤειδεν δ' ὡς ἄστυ διέπραθον, θ 516 ἄλλον δ' ἄλλῃ ἄειδε κεραϊζέμεν, α 339 τῶν ἕν γέ σφιν ἄειδε, θ 83 367 521 ταῦτα, θ 518 τόδε. — Canuntur laudes deorum: h. Cer. 1 XIII 1 Δήμητρα, cf.

XI 1 XXVIII 1 XVI 1 XXVI 1 IX 8. XX, 11 ἀμφὶ Ποσειδάωνα, X 1 Κυθέρειαν, cf. XV 1 XXIII 1 XXX 1. VI 2 Ἀφροδίτην. XXI 4 σὲ Phoebum, cf. XXXIV 17. XII 1 Ἥρην, cf. XVIII 1 XXVII 1. h. Ap. 208 σ' ἐνὶ μνηστῇσιν ἀείδω καὶ φιλότητι num te inter nuptas et amorem canam (Schneidew.), μνηστῆρσιν Baum. Mercurius ipse suas laudes canit h. Merc. 62 τά. — b) Sunt nomina cantuum quos recitabant: Α 473 καλὸν ἀείδοντες παιήονα, Bekker expunxit, cf. Χ 391. h. Ap. 517 ἰηπαιήονα, cf. h. Ap. 500. Σ 570 πάις λίνον ὑπὸ καλὸν ἄειδε inter psallendum linum pulchrum canebat Ariston. γένος τι ὕμνου, nam fuere qui chordam intellegerent. Zenodotus λίνος. sch. B. ἡ δὲ ὑπὸ περιττεύει, sed est pro adv. (ὑπὸ τοῦ κιθαρίζειν) cf. Spitzner, exc. XXIX. Clemens, de clipeo 25. Assumpta videtur haec formula φ 411, et h. Merc. 54 502 θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισεν. h. Ap. 161 ὕμνον. — c) Cum dat. personae χ 346 θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι, χ 352 μνηστῆρσιν, α 325 τοῖσι, ρ 262 σφίσιν. Apud deos cantabant musae: Α 604 μουσάων θ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, Β 597 | μοῦσαι ἀείδοιεν. Cantabat Circe κ 221 ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ. — d) Absolute: Ι 191 λήξειεν ἀείδων, cf. θ 87 ρ 520. α 154 χ 331. ρ 385 τέρπῃσιν ἀείδων, ρ 358 ἐνὶ μεγάροισιν, θ 90 ὀτρύνειαν ἀείδειν, θ 45 ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν, ep. 15, 1 εἰ μὲν δώσετε μισθόν, ἀείσω, α 155 θ 266 φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, κ 254 λίγ' (CQ. μέγ') ἄειδε. De ebrio ξ 464 ἐφέηκε μάλ' ἀεῖσαι. — — e) τ 519 ἀηδὼν | καλὸν ἀείδῃσιν, h. XXI 1 σὲ κύκνος λίγ' ἀείδει. — Resono de chorda φ 411 ὑπὸ καλὸν ἄεισε v. l. ἄυσσε assumptum videtur ex Σ 570. h. Merc. 38 μάλα καλὸν ἀείδοις de testudine. (ὑπό (?), παρά· ἀοιδή, ἐπαοιδή, ἀοιδός, ἀοιδιάω, ἀοίδιμος, ᾠδή).

ἀ-εικείη (ᾰ, ἀεικής, Bekk. ἀϝεικείη. Heller, Phil. 11, 386 ἀεικεΐη. Formam ἀεικίη Ap. 10, 7. 30 11, 6. sch. B. Π 545. Hes. I 51, 78 et DKPS. υ 308 agnoscunt, editores non admittunt. Eust. 1336, 58 1893, 25 διφορεῖται ἡ παραλήγουσα) turpitudo. Ω 19 πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχεν χροΐ, Ap. 10, 7 τὴν αἰκίαν sch. B. Π 545 αἶσχος. Duentzer, Rh. M. 5, 383, totum locum (17—31) epunxit. υ 308 ἀεικείας φαινέτω quas paulo infra ἀεικέα ἔργα dicit, Unanständigkeiten, minus bene Ap. 11, 6 τὰς ἁμαρτίας. Habet Ap. 10, 30 etiam ἀεικείη Ψ 342 ubi melius ἐλεγχείη legitur.

ἀ-εικέλιος (ἀεικής. Bekk. ἀϝεικέλιος. Adv. —ως) indignus, informis, deterior, vilis. Substantivo plerumque praeponitur (δ 244 υ 259 ω 228). — a) De rebus: δ 244 πληγῇσιν ἀεικελίῃσιν, Hes. ἀπρεπέσιν, χαλεπαῖς, sch. E. δαμαστικαῖς, δειναῖς, ἀπρεπέσιν. Ap. 10, 32 ταῖς αἰκιστικαῖς, Eust. 1494, 39 δι' ὧν τὸ σῶμα αἰκίζεται, ξ 32 ἀεικέλιον ἄλγος, ι 503 ἀεικελίην ἀλαωτύν Eust. 1641, 30 ἢ τὴν αἰκιστικὴν ἢ τὴν ἀεικῶς γενομένην. Ap. 11, 3 κακήν. π 109 υ 319 γυναῖκας | ῥυστάζοντας ἀεικελίως, indigne. ρ 357 ἀεικελίης- πήρης, τ 341 ἀεικελίῳ- κοίτει, v. κοίτῃ FKS. οἴκῳ, υ 259 δίφρον ἀ. Ap. 11, 1 τὸν εὐτελῆ, sed Hes. ἀνόμοιον, σκληρόν, κακόν. ω 228 χιτῶνα ἀ., θ 231 λίην- ἀεικελίως ἐδαμάσθην. — b) De hominibus: Ξ 84 ἀεικελίου στρατοῦ deterioris sch. V. ἀνομοίου ἡμῖν, ζ 242 πρόσθεν μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι, ν 403 ἀεικέλιος- φανήῃς, Ap. 11, 4 ἀεικέλιον τὸν μηκέτι τῷ πρόσθεν φαινομένῳ ἐοικότα, Eust. 1746, 40 μὴ ἂν πρὸς Ὀδυσσέα εἰκασθησόμενος. h. Ven. 136 ἀεικελίη νυός, h. Ven. 137 γυνή, Baum. expunxit.

ἀεικελίως, cf. ἀεικέλιος.

ἀ-εικής (εἰκός, Bekk. ἀϝεικής) indecorus, indignus, turpis, foedus, improbus, tenuis, vilis. — a) Neutrum sing. praedicati vice fungitur, Ο 496 οὔ οἱ ἀεικὲς τεθνάμεν, Τ 124 ἀνασσέμεν, h. Cer. 120 μυθήσασθαι. Ι 70 ἔοικέ τοι, οὔ τοι ἀεικές. Hes. κακόν. σκληρόν. ἀπρεπές, εὐκαταφρόνητον, ἀπεοικός. — b) De rebus: Β 264 ἀεικέσσιν πληγῇσιν, Ap. 10, 32 ταῖς αἰκιστικαῖς. Α 341 398 ἀεικέα λοιγόν, sch. BL. τὸν ὑβριστικόν· cf. Α 456. Π 32. Ι 495 non apparet quae fuerit pernicies. Etiam Α 97 Aristarchus cum Massaliotica et Rhiano Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει teste Did. atque sic Bekk. Δ 396 ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν, Eust. 488, 28 διὰ τὸ ἀπρεπὲς ὡς μὴ δέον τοσούτους ὑφ' ἑνὸς πεσεῖν, cf. δ 339 340 ρ 130 131 τ 550. β 250 ἀ. π. ἐπίσποι, miserum enim est interfici domi suae prope uxorem, cf. χ 317 416. Λ 142 λώβην, Φ 20 Κ 483 χ 308 ω 184 στόνος ἀεικής, sch. B. Φ 20 ὁ δεινὸς καὶ χαλεπὸς στεναγμός. Χ 395 Ψ 24 ἀεικέα ἔργα indigna, sch. B. χαλεπὰ καὶ αἰκιστικὰ ἢ ἀπρεπῆ, certe qualia neutrum decebant (Hes.), cf. π 107 υ 317. δ 694. Ω 733 quae servum decerent, non filium Hectoris, Ξ 13 ἔργον ἀ. fugam Graecorum, γ 265 ψ 222 stuprum et λ 429 necem υ 394 χ 432 ἀεικέα μηχανόωντο, cf. υ 170, ubi v. l. ἀτάσθαλα, δ 533 μερμηρίζων. Non ita bene Ap. 11, 3 τὸ ἀεικὲς καὶ ἀεικελίην ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας κακὴν ἀπέδωκεν. — Indecora sunt quia modum excedunt quaecunque nimia, ο 236 ἐτίσατο ἔργον ἀεικές | Νηλῆα, cf. Τ 133 improbum opus, sch. volg. ὑπομείνας ἔργον χαλεπόν, sch. BQ. σκληρὸν καὶ μὴ εἶκον ἀλλὰ δυσκατόρθωτον· ρ 216 νείκεσσεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν, ἔκπαγλον καὶ ἀεικές, fuere qui haec adv. esse putarent; Ameis ad ὄνομα refert quod e verbo ὀνόμαζεν supplet, (cf. Krüger Di. § 60, 7, 3), Bekk. expunxit, Faesi accusativos putavit referendos ad νείκεσσεν, sed videntur ad ἔπος addita adiectiva, etsi alias non adduntur. Indecora sunt quae minora iusto sunt: Μ 435 ἀεικέα μισθόν, knapp. Aristarchus ap. Did. τὸν εὐτελῆ sed idem etsi melius convenire putabat ἀεικέα, scripserat ἀνεικέα quae aequabiliter distributa rixam non excitat. Alii ἀμεμφέα. Non recte sch. L. Eust. 912, 63 διὰ τὸ δουλοποιὸν καὶ οἷον αἰκιστικόν. Vituperavit locum Greeverus, Gleichn. u. Bilder Hom. Oldenburg 1839 p. 14, quia rem maiorem minori comparari non deceret. Ω 594 ἀεικέα- ἄποινα |, tenue, opp. iustum. Sch. V. οὐκ ἀνάξια· ἀθετοῦνται 594 595. De re vili et contempta: ν 437 ἀεικέα πήρην, cf. ρ 197 σ 108. π 199 ἀεικέα ἕσσο cf. ω 250. — c) Transfertur ad mentem: υ 366 νόος- τετυγμένος, οὐδὲν ἀεικής nulla in re indecora, alia atque esse debet; ad homines: h. Cer. 83 οὔ τοι ἀεικὴς γαμβρός, ib. 363 ἀκοίτης, ι 515 pro ἄκικυς est v. l. ἀεικής. (ἀεικείη, ἀεικέλιος· ἀεικίζω).

ἀ-εικίζω (ᾰ, ἀεικής. Bekker ἀϝεικίζω) deformo, indigne tracto, ludibrio habeo cf. Porphyr. ad Ω 22. Semper post caesuram La Roche, St. p. 189. Π 545 Τ 26 ἀεικίσσωσι

δὲ νεκρόν |, sch. B. Π 545 (Porph.?) τὸ ἀεικίσσωσιν ἐκ τοῦ ὑβρίσωσιν· αἰκία δὲ οὐχ ἡ ὕβρις μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ αἶσχος. Χ 256 οὐ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, Ap. 10, 7 ἀεικιοῦμαι. Ω 22 Ἕκτορα· ἀείκιζεν, Ap. 10, 6 ᾐκίζετο. Ω 54 κωφὴν γαῖαν ἀεικίζει. Hes. αἰκίζεται, ὑβρίζει. — b) Med. animi causa indigne tracto, ludibrio habeo: Π 559 εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἑλόντες. Χ 404 δυσμενέεσσιν δῶκεν ἀεικίσσασθαι, Apoll. synt. ἀεικίσασθαι. — Pass. σ 222 ξεῖνον ἔασας ἀεικισθήμεναι.

ἀείρω (ᾰ, ἀήρ ἀϝήρ ἀϝείρω. Buttm. Lex. 1, 275 Passow, Doed. Gl. 12. Benfey, Kuhn 8, 75, ἀερ ἀϝερ Luft ἀϝέρjω in die Luft heben, cf. W. L. 2, 142. Curt. E. 518 svar σερ, ἑρ. ἐρ, ἀερ. A radice ϝαρ aufnehmen, anfassen H. Weber, Phil. 17, 164. Praes. imperat. ἄειρε Ζ 264, ptc. ἀείρων λ 423, impf. ἄειρε(ν), [ἄειρον Υ 373], aor. ἄειρε(ν), ἄειραν, inf. ἀεῖραι Θ 424, ptc. ἀείρας, ἀείραντες, ἀειράσας Ω 583. Pass. praes. ἀειρόμενος, ἀειρομένη, ἀειρόμενον Φ 327 [307] ἀειρόμενοι ν 83, ἀειρομένων μ 249, impf. ἀείρετο ν 84, ἀειρέσθην Ψ 501, ἀείροντο μ 255, plqpf. ἄωρτο (ἄορτο), cf. Buttm. Lex. 1, 293 Gr. § 97 A. 3. aor. ἀέρθη τ 540, ἄερθεν Θ 74, ptc. ἀερθείς. Med. aor. ptc. ἀειράμενος Ψ 856, ἀειραμένη. Formae ⏑–⏓– ante caesuram semiquinariam). tollo, sursum fero, aufero. Grashof (Fuhrwerk 3) in comp.: alligo de re quae pendeat. Η 268 ι 537 πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας | cf. Μ 453, Ξ 411 (χερμαδίων) ἐν ἀ. |, Μ 383 ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας | lapidem, Κ 465 ἀπὸ ἕθεν ὑψόσ' ἀ. |, cf. Κ 505 de curru, Υ 325 Αἰνείαν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀ. |, ι 240 340 θυρεὸν μέγαν ὑ. ἀ. |. — b) De mortuis Π 678 ἐκ βελέων Σαρπηδόνα· ἀ. |, Ρ 588 ἀ. | νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων, Ω 589 λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας |, Ω 590 σὺν δ' ἕταροι ἤειραν, Ρ 718 νεκρὸν ἀείραντες φέρετε, brevius Ω 583 νόσφιν ἀειράσας. De graviter volnerato Ξ 429 χερσὶν ἀείραντες φέρον, et de dormiente ν 117 Ὀδυσσῆα ἐκ νηὸς ἄειραν heben heraus, de luctante Ψ 730 κίνησεν τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς οὐδέ τ' ἄειρεν |, ρ 237 ἀμφουδὶς ἀείρας |, v. l. ἐρείσας, μ 255 ἀείροντο ποτὶ πέτρας, μ 249 τῶν ὑψόσ' ἀειρομένων, h. Merc. 295 ἀειρόμενος μετὰ χερσίν. — c) Saepe ptc. aor. aliis verbis additur: Σ 615 ὅπλα θῆκεν ἀείρας | cf. ω 165, π 285 τείχεα καταθεῖναι, Τ 380 τρυφάλειαν περὶ κρατὶ ἔθετο cf. Κ 30. δ 57 α 141 κρειῶν πίνακας κατέθηκεν, ρ 335 ἐτίθει κανέον ἐκ σίτον ἀ. cf. σ 120 quem versum cum 119 omittunt KS. β 425 ο 290 ἱστὸν στῆσαν malum erectum statuerunt, γ 11 ἱστία στεῖλαν vela contraxerunt sublata. Videntur enim vela imae antennarum parti alligata, quando contrahuntur tolli ad antennas, circum quas volvuntur. Eust. 1454, 40 ἀναδήσαντες πρὸς τῷ κέρατι. Ameis seponi et asservari putat, neque veteres sibi satis constant. Sch. A. οἱ περὶ Ζηνόδοτον· σεῖσαν ἀείροντες. — d) De pugnantibus: Υ 373 ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν | sch. A. γρ. ἔσταν Ἀχαιῶν, Θ 424 Διὸς ἄντα ἔγχος ἀεῖραι |, Bekk. v. 420—4 cum Aristarcho epunxit, Ariston. Θ 420 ὅτι ἐκ τῶν ἐπάνω (406) μετάκειται. — e) Ζ 264 μή μοι οἶνον ἄειρε ne mihi vinum affer, Λ 637 Νέστωρ ἀμόγητι ἄειρεν | poculum. Ψ 362 ἐφ' ἵπποιιν μάστιγας ἄειραν | γ 312 κτήματα ὅσα νῆες ἄχθος ἄειραν | sustulerunt, ν 84 τῆς πρυμνὴ ἀείρετο, H. J. Heller, Phil. 23, 348, πρῴρη ἀείρετο coniecit, non enim puppim sed proram navis remigio attolli, quamquam ne puppis quidem non attollitur inter cursum. ι 332 ἐμοὶ σὺν μόχλον ἀείρας | λ 423 ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων | βάλλον manus sublatas humi affligebam. Supplex enim manus tendebat, quae deficientibus viribus recidebant. Id saepius accidisse praes. ptc. indicat; v. l. ἀείρας cf. Giseke allm. Entst. 159 et s. ποτί. h. Merc. 39 χερσὶν ἅμ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείρας | χέλυν. h. Merc. 136 ξύλα ἀγείρας Ilgen, in codd. ἀείρας. — f) Translate: Τ 386 ἔντεα ἄειρε ποιμένα λαῶν i. e. apta erant corpori, Remacly de gener. comp. Homer. III Bonn 1846 p. 31 „ut pennae avem". — g) De praeda: φ 18 μῆλα ἐξ Ἰθάκης abduxerunt, sch. VP. νῦν ἥρπασαν.

B) Pass. de iis quae pendent s. librantur; Γ 272 Τ 253 μάχαιραν ἣ οἱ πὰρ κουλεὸν ἄωρτο suspensus erat, Β 151 κονίη | ἵστατ' ἀειρομένη sich hebend, cf. Ψ 366. Θ 74 κῆρες πρὸς οὐρανὸν ἄερθεν |, Bekk. cum Aristarcho (cf. Ariston. Θ 73) epunxit. Φ 307 ὑψόσ' ἀειρόμενος Scamander, sch. V. μετεωριζόμενος, v. l. ἀειρόμενον de fluctu, Φ 327 κῦμα ἵστατ' ἀειρόμενον, Ψ 501 ἵπποι | ὑψόσ' ἀειρέσθην assurgebant sch. B. πρὸς τὸ ἁβρὸν καὶ τὸ τῶν ποδῶν εὔρυθμον cf. ν 83. — De hominibus θ 375 ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθείς |, ι 383 ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθείς | v. l. ἐρεισθείς postquam me erexi, μ 432 ποτὶ ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθείς |. De aquila: τ 540 ἐς αἰθέρα ἀέρθη |. — C) Med. mihi aliquid promo, mihi sumo. Ζ 293 τῶν ἓν ἀειραμένη. Haec assumpta sunt (Duentzer, N. J. f. Ph. 87, 733) ο 106. Ψ 856 ἀειράμενος πελέκεας φερέσθω. (ἀνά, ἐπί, ἐκ, σύν, ὑπό(?), ἀπό, ἀερσίπους, αἴρω q. v.)

ἀ-εκαζόμενος (ᾰ, ἀέκων, negat Curt. Et. p. 554. Bekk. ἀϝεκ. veteres ἀεκ.) invitus, coactus. Hes. ἄκων καὶ μὴ βουλόμενος, ἀναγκαζόμενος, ἀνιώμενος. σ 135 τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ, τ 133 μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, sch. H. ἠθέτηνται v. 130—3. h. Cer. 30 | τὴν δ' ἀεκαζομένην ἦγεν. Ζ 458 πόλλ' ἀεκαζομένη, ν 277 ἀπώσατο | πόλλ' ἀεκαζομένους, h. Cer. 344 παρακοίτι | πόλλ' ἀεκαζομένῃ cf. ib. 432.

ἀ-εκήλιος (ᾰ, ἀέκων cf. Spitzn. ad Σ 77 Buttm. Lex. 1, 251, sed Doederl. Gl. 424 ab ἀεικής pro ἀεικέλιος, Aristarchus alii ab ἕκηλος, Bekk. ἀϝεκ. veteres ἀεκ.) quod quis invitus patitur, turpis, schmählich. Σ 77 παθέειν ἀεκήλια ἔργα | Ap. 10, 1 ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, χαλεπὰ ἢ ὥς ἔνιοι οὐχ ἑκήλια ἔργα, οὐχ ἡσύχια· cf. Ariston. et sch. AB. Σ 77 EM. 19, 37 Hes. Suid. I 1, 114.

ἀ-έκητι (ᾰ, ἀέκων· Bekk. ἀϝέκ. veteres ἀέκ. cf. La Roche H. T. 418) praeter voluntatem, praeter expectationem. Ap. 9, 31 ἀκουσιότητι Hes. ἀβουλίᾳ. παρὰ γνώμην Suid. I 1, 115 τῇ ἀβουλίᾳ· cf. sch. BL. Ο 720. Μ 8 Ο 720 γ 28 θεῶν ἀ., μ 290 θεῶν ἀ. ἀνάκτων | sch. Q. ἄνευ θεῶν, ἐκ κακοβουλίας, Zenod. φίλων ἀ. ἑταίρων. [v. l. Υ 332 ἀέκητι pro ἀτέοντα. υ 42 Διός τε σέθεν τε ἕκητι, ADFKPS. τ' ἀέκητι, α 79 ω 444 ἀθανάτων ἀ. θεῶν, δ 504 ἀ. θεῶν, ζ 240 οὐ πάντων ἀ. θεῶν, γ 213 π 94 ἀ. σέθεν, sch. A. Ζ 268 ἕκητι, cf. ε 177. ρ 43 λάθρῃ ἐμεῦ ἀ., ο 19 σεῦ ἀ., Aristopha-

nes cpunxit. ζ 287 ἀ. φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων |. Absolute sed ita ut facile suppleatur gen. δ 665 | ἐκ τοσσῶνδ' ἀ. πάις οἴχεται e tot hominibus praeter eorum expectationem. — De iis qui armati resistunt Λ 667 | Ἀργείων ἀέκητι.

ἀ-έκων (ᾱ), in hy. etiam **ἄκων** (ᾱ) cf. La Roche ad γ 484. (ἑκών Eust. 1097, 62. 1841, 32. Doed. Gl. 437. Bekk. ἀϝέ., veteres ἀέ. cf. Lehrs, Ar. 327 Herod. Α 301 La Roche H. T. 418) invitus. Α 327 ἀέκοντε βάτην, Α 348 ἀέκουσα κίεν, Nauck, Phil. 22, 369 ἀκέουσα comparans β 311 ἀέκοντα, Rhianus ἀκέοντα, cf. Mayhoff, Rhian. 61. Ρ 112 ἀέκων-ἔβη, Π 204 ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους cf. Π 369 Φ 59. α 199 η 315. υ 343 ἀέκουσαν δίεσθαι cf. β 130. Λ 557 Ρ 666 πόλλ' ἀέκων. Saepe in sententiis negativis: κ 489 μηκέτι ἀέκοντες μίμνετε cf. κ 266 ο 200 φ 348 Ξ 105, et per litoten cum neg. τ 374 οὐκ ἀέκουσαν non invitam, valde cupidam, Λ 716 οὐδ' ἀέκοντα λαόν, ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους. Ε 366 τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην cupidissime volabant; cf. Ε 768 Θ 45 Κ 530 Λ 281 519 Χ 400 γ 484 494 ο 192 h. Cer. 379, olim vul. ἄκ. sed Heyne ἀέκ. — b) Gen. abs. Α 301 φέροις ἀέκοντος ἐμεῖο cf. Τ 273. Sed ι 405 σεν μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει, (te invito aut) tuas oves inviti, δ 646 ἤ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα tibi abstulit vi invitum cogens, ubi gen. ad βίῃ pertinet, ut Atticorum mos fuit, cf. Rost ap. Damm. s. v. Alii ad gen. abs. aliquam similitudinem rem redire putant. Ahrens (Phil. 6, 24 cf. La Roche Stud. 233) ἀέκοντα defendit, quod in A. suprascriptum est, sed multis explicantis videtur esse, non antiqua scriptura. Eust. 1512, 53 αἴτιον τῆς καινότητος ὅτι πλαγιασμὸς οὐκ οἶδε σολοικίζειν. Α 430 τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα quam abstulit vi cogens invitum, Damm s. ἀπαυράω et Doederl. Gl. 437 ad praepositionem ἀπό gen. referunt mistasque esse putant duas constructiones. — c) Ο 186 με βίῃ ἀέκοντα καθέξει, α 403 σ' ἀέκοντα βίηφι | κτήματ' ἀπορραίσει, h. Cer. 413 | ἄκουσαν δὲ βίῃ με προσηνάγκασε. Mutabant et alii et G. Hermann qui suspicatur πόλλ' ἀεκαζομένην δὲ βίῃ προὔτρεψε πάσασθαι sed est ib. 124 βίῃ δ' ἀέκουσαν ἀνάγκῃ | ἀπήγαγον, ib. 72 λαβὼν δ' ἀέκουσαν ἀνάγκῃ | ib. 19 ἁρπάξας δ' ἀέκουσαν. — d) Η 197 οὐ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται | Did. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ λ ἑλών quod probat Ahrens, Phil. 6, 27 sed sunt similia: Δ 43 σοὶ δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ non coactus nolenti animo, sch. A. σχεδὸν πᾶσι συμβαίνει τοῦτο τοῖς δύο ἀτόπων προκειμένων τὸ ἔλαττον αἱρουμένοις, Tryphon δῶκ' ἀέκων. — e) De iis qui armis resistunt: Ε 164 ἐξ ἵππων —| βῆσε κακῶς ἀέκοντας ironica fere locutio, Ν 367 ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν i. e. armis repugnantes. — 2) Minuitur vis quando de rebus est quae ex improviso accidunt, imprudens: Π 264 σφήκεσσι τοὺς ·οδίτης | κινήσῃ ἀέκων absichtslos, δ 463 μ' ἕλοις ἀέκοντα λοχησάμενος. — b) translate: Σ 240 Ἠέλιον | πέμψεν- ἀέκοντα νέεσθαι |. Et de iis qui ne conantur quidem impedire: Θ 487 Τρωσὶν ἀέκουσιν ἔδυ φάος. (ἀεκαζόμενος, ἀέκητι ἀεκήλιος).

ἄ-ελλα (ἄημι ἄϝημι ἄϝ-ελλα, sed Benf. 2, 300 ἀ-ϝελλ pro ἀ-ϝελλ con-volvens cf. Lob. Path. Prol. p. 106. Curt n. 587. Doed. gl. n. 10. E. M. 19, 4 ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἰλεῖν. De forma ἀέλλη Spitzn. ad Π 374 cf. Wolf prol. CCXXVI) procella, nubes pulveris. Hes. συστροφὴ ἀνέμου καὶ κονιορτός cf. Ap. 9, 27, saepissime de aestu maris. Semper in exitu versus, Β 293 ἄελλαι | χειμέριαι, Τ 377 ἄελλαι | πόντον ἔπι- φέρουσιν, cf. γ 320 283 h. XXXIII 7. Ν 334 ὑπὸ ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι |, non recte Eust. 935, 19 ventos quasi ministros procellarum esse putat; ventorum potius concursu fit procella: Ν 795 ἀργαλέων ἀνέμων ἀέλλῃ |, ε 292 πάσας- ἀέλλας | παντοίων ἀνέμων, h. XXXIII 14 ἀργαλέων ἀνέμων- ἀέλλας |, ξ 383 νῆας ξυνέαξαν ἄελλαι |, τ 189 μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας |. — θ 409 ἀναρπάξασαι ἄελλαι |. h. Ven. 208 θέσπις ἄελλα |. — b) De pulvere: Π 374 ὕψι δ' ἄελλα | σκίδνατ' ὑπὸ νεφέων sch. V. ὁμιχλώδης κονιορτός. Eust. 1065, 10 ἄελλα κόνεως ἂν εἴη ἐλλειπτικῶς εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ διὰ τὸ συγκατεπείγειν τὴν φράσιν τοῖς πράγμασι. — c) Transfertur ad pugnam: Μ 40 ἶσος ἀέλλῃ |, Λ 297 ὑπεραέι ἶσος ἀέλλῃ |. (ἀελλόπος, ἀελλής. Benf. 2, 301 αἰόλος cognatum dicit).

ἀ-ελ-λής (ϝελ, εἴλω et ἀ athr.) confertus, densus. Γ 13 κονίσαλος- ἀελλής | Naegelsb. Doed. n. 450; cf. Lob. Path. el. 1, 345, Par. 160 contra Buttmanni ἀελλῆς. Sch. BL. Ἀριστοφάνης γράφει κονισάλου ὤρνυτ' ἀέλλης vel ut Wolf prol. CCXXVI putat ἀέλλη i. e. ἄελλα, pulveris procella. Ariston. ἡ δ. ὅ. οὐ λέγει ὑπὸ ποδῶν ἀέλλης, ἀλλὰ κονίσαλος ἀελλής, ἀελλώδης. Hic igitur vocem ad ἄελλα retulit, procellae modo actus.

ἀελλό-πος (πούς) cuius pedes e procella constant, celerrimi sunt. Meiring de subst. cop. p. 24 sturmfüssig, windschnell, pedibus procellam aequans. Sch. A. Θ 409 κατ' ἔλλειψιν τοῦ ν ἀελλόπους, ἀέλλαις κατὰ τὸ τάχος παραπλησία. Post caesuram tertii pedis. Θ 409 Ω 77 159 Ἶρις ἀελλόπος. De Ω 77, cf. Duentz. Rh. M. 5, 396. h. Ven. 217 ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν.

ἀ-ελπής (ἔλπομαι) insperatus. ε 408 γαῖαν ἀελπέα- ἰδέσθαι. Bekk. ἀϝελπέα, Q. ἀνελπέα. Wolf ἀελπτέα, quam formam, a Lobeckio (Phryn. 570) impugnatam, recentiores rursus expulerunt. Eust. 1540, 35 explicat ἀελπής. sed Ap. 10, 27 ἀελπτέα τὸν ἀνέλπιστον Meiring de verb. cop. II p. 10 ἀελπτέα ferri non posse statuit, esse enim inopinantem.

ἀελπτέω (ᾰ, ἄελπτος) non spero. Η 310 ἀελπτέοντες σόον εἶναι | (εο per syniz.) Wolf, Bekk. La Roche, sch. A. ἀελπτέοντες· οὐκ ἐλπίζοντες, ἀλλ' ἀπεγνωκότες. Ita lemma apud Bachm., sed Eust. 682, 23 ἀελπέοντες (Dind.) ἢ ἀέλποντες, quorum posterius analogiae repugnat. Suid. I 1, 115 ἀελπτέοντες, ἀνελπιστοῦντες, legitur haec forma apud Her. 7, 168. sch. min. ἀελπίζοντες, Hes. ἀελπέοντες· μὴ ἐλπίζοντες. — ἀελπτής v. s. ἀελπής.

ἄ-ελπτος (ἔλπομαι) 1) insperatus, Ap. 10, 27 ἄελπτον, ἀνέλπιστον. Hes. ἀνέλπιστον, ἀπροσδόκητον, δεινόν, αἰφνίδιον. h. Cer. 219 παῖδα ἄελπτον | ὤπασαν, ib. 252 ἔτικτε. — 2) incredibilis h. Ap. 91 ἀέλπτοις | ὠδίνεσσι, Hes. ἄελπτοι· δεινοί. (ἀελπτέω).

ἀε-νάων (αἰεί, νάω) perennis. ν 109 ὕδατ' ἀενάοντα Hes. ἀεννάοντα· αἰεὶ ῥέοντα. V. l. αἰενάοντα. Eust. 1735, 56 τὸ ὕδατα αἰενάοντα ἐν ἑνὶ μέρει λόγου γράφεται καὶ δι' ἑνός

ν διὰ τὸ μέτρον. φέρεται δ' ἔν τισιν καὶ ἀενάοντα κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης. αἰὲ νάοντα Bekker II hom. Bl. p. 310.

ἀέξω (ᾰ. Curt. Et. 583 skr. vaksh-âmi, goth. vahsja, lat. augeo. Savelsb. dig. 11, A. Goebel Ztft. f. G. 14, 419 ἀ caus. et wachse, ἀ-ϝέξειν wachsen machen. Minus bene Doed. Gl. 2489 ἀνέχειν. Praes. et impf. sine augmento, sola) augeo, alo, mehre, lasse wachsen. Pass.: augeor, cresco. Formae ⏑ – ⏓ in exitu versus sunt, sed ἄεξε ante caesuram h. Cer. 469., formae ⏑ – ⏑ ⏑ post caesuram. ι 111 358 σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει |, sch. Pal. πλουτίζει, ἀέξει αὐτὰ αὐτοῖς ἤτοι τοῖς Κύκλωψι ἢ αὐτοῖς τοῖς πράγμασι quorum posterius nemo facile probabit, h. Cer. 469 καρπὸν ἄεξε- ἀνθρώποισιν, χ 426 νέον ἀέξετο, cf. h. Cer. 235 XXXVI 5. h. Merc. 408 οὐδέ τί σε χρὴ μακρὸν ἀέξεσθαι, ν 360 μοι υἱὸν ἀέξῃ |, ad virilem aetatem perducat v. l. ἀέξει et ἀέξειν. — b) De unda: κ 93 ἀέξετο κῦμα, erhob sich, Ap. 11, 7 ηὔξεῖτο Hes. ηὐξάνετο. A. Nauck, Mélanges Gréco-Romains II 425, 6 pro ὀπαζόμενος Λ 493 proposuit aut ἀεξόμενος aut ὀφελλόμενος, cui assentitur C. Kayser, Phil. 22, 514. — c) De templo: h. Cer. 300 ἀέξετο δαίμονος αἴσῃ. — d) De die: Θ 66 Λ 84 ι 56 ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο-ἦμαρ | (Λ 84 χ 426 ἀέξατο v.) sch. AD. Θ 66 αὔξησιν ἐλάμβανε ἡ ἡμέρα, ὅ ἐστιν ἕως οὗ ὑψοῦτο ὁ ἥλιος ὁ τὴν ἡμέραν ποιῶν. h. Cer. 455 | ἦρος ἀεξομένοιο. Crescit dies usque ad meridiem, ver per unum mensem et dimidium. De luna h. XXXII 12 αὐγαὶ ἀεξομένης. — e) Ζ 261 ἀνδρὶ μένος- οἶνος ἀέξει |, Σ 110 χόλος ἐν στήθεσσιν ἀέξεται, Μ 214 σὸν δὲ κράτος- ἀέξειν |, A. ἐν ἄλλῳ κλέος, auctoritatem augere, β 315 μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός, succrescit animus, schwillt der Mut. sch. V. αὐξαναμένῳ γὰρ τῷ σώματι συναυξάνονται καὶ τῆς λογικῆς ψυχῆς αἱ δυνάμεις, quamquam fuere quoque qui de ira interpretarentur. ο 372 ἀλλά μοι αὐτῷ ἔργον ἀέξουσιν θεοί lassen es mir gedeihen, sch. Q. τὴν κακοπάθειαν, in quo alia videtur latere explicatio, sed firmatur nostra ξ 66 ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται. — 6) Ρ 226 ὑμέτερον ἑκάστου θυμὸν ἀέξω | recreare conor, sch. V. ἀγάλλω λαμπρύνω. Abest vis comparativa (maiorem reddere conor, paraphr. τὴν προθυμίαν αὔξω, cf. Voss) etiam a Ρ 139 πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων | dolorem fovens, Hes. αὔξων ἢ ἔχων, den Schmerz hegen, cf. λ 195 ρ 489 ω 231 ubi quae sequuntur (233) πένθος ἔχοντα idem dicunt. Retinemus enim fere dolorem, etsi non augeamus.

ἀ-εργίη (ῑ propter versum producta. ἄεργος. Fuit ἀϝεργίη) pigritia, desidia. ω 251 ἀεργίης -ἕνεκα, Q. ἀεργείης.

ἄ-εργος (ἔργον. ἄϝεργος) segnis, iners. Meiring de verb. cop. II p. 14 non laborans. Ι 320 ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς, Bekker expunxit praeeunte Koeppenio, cf. Könighof crit. et exeg. Münstereifel 1853 p. XVI. τ 27 οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι. (ἀεργίη).

ἀερσί-πους et **ἀρσίπους** (ἀείρω, πούς) Epitheton equorum nobilium qui pedibus sublatis solum pulsant quando currere volunt necdum possunt, die Füsse hebend und stampfend. Alii: qui pedes tollunt i. e. velociter currunt Meiring de verb. cop. I p. 12, sed pedes tollit etiam bos qui lentissime incedit. Sch. AD. Γ 327 αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας, ταχεῖς. Hes. ταχύποδες, ἐλαφρόποδες Eust. 1312, 61 ἀειρομένους καὶ ὡς εἰπεῖν ἀερίους τοῖς ποσίν· minus bene id. 1160, 39. Possunt etiam intellegi equi sublatis pedibus prioribus se arrigentes: nam hoc quoque proprium est equorum. Ante caesuram semiquinariam. Γ 327 ἵπποι ἀερσίποδες, sch. AD. ζωγραφικῶς ἐκτετύπωκε τοῦτο· τοιοῦτοι γὰρ οἱ κωλυόμενοι τρέχειν ἵπποι, de equis qui sustinentur. Assumptus est hic locus minus bene de equis velociter currentibus Ψ 475. Aptius Σ 532 ἐφ' ἵππων βάντες ἀερσιπόδων. h. Ven. 211 ἵππους ἀρσίποδας, de equis quos Iuppiter Troi pro Ganymede rapto dedit, vitio Aldinae v. l. ἀργίποδας.

ἄεσα, aor. (ᾱ indic., sed ο 40, 188 ᾰ. Passow cum εὕδω coniungit; melius ad ἄημι referunt Thiersch, Buttmann, G. Curtius (Kuhn 1, 29) qui ex ἀϝ ἄϝημι reduplicatione ortum putat ἰαύω, sine reduplic. aor. ἄεσα. sch. EHMQ γ 151 ἀπὸ τοῦ ἄειν ὅ ἐστι πνεῖν, ubi apud Buttm. sch. EQ habent ἀναπνεῖν. Minus bene Ap. 10, 17 κατὰ στέρησιν τοῦ ἕσαι, ὅ ἐστιν ἐξορμῆσαι, cf. Hes. le. Seg. 348, 8 ἢ ὡς Ἀπίων ἐπὶ πολὺ ἡσθῆναι) requievi, habe geruht, degi noctem, semper cum voce νύξ. γ 151 νύκτα μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες, Ap. 10, 17 Hes. ἐκοιμήθημεν sch. EQ. οὐκ ἐκοιμήθημεν, ἀλλ' ἀνεπνεύσαμεν (apud Dind. ἐπνεύσαμεν) sch. EHMQR. ἐν ταῖς χαριεστέραις γέγραπται εἰάσαμεν ὅπερ ἐστὶν ἄπρακτον ἀφήκαμεν. γ 490 ο 188 ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν, v. l. ἄνεσαν, νύκτα ἔσαν, νύκτα ἔσσαν, ἄεσσαν. ο 40 ἔνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι (ᾰ). π 367 οὔ ποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν, cf. Ameis; v. l. ἔσαμεν, ἔσσαμεν ἀέσσαμεν. τ 341 πολλὰς νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτει | ἄεσα.

ἀεσι-φροσύνη (ᾰ ἀεσίφρων) mentis occaecatio, mentis perturbatio. ο 470 ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι in Verblendung Ap. 11, 16 ἀσυνεσίαις, ἀνοίαις sch. BQ. ματαιότησι, ἀφροσύναις ἢ μωρίαις.

ἀεσί-φρων (ᾰ. Buttm. Lex. 1, 224 ἀᾶσαι φρένας Doed. gl. n. 254, Lob. ad Buttm. gr. II 93, cf. Et. M. 20, 51 quam originationem firmabant qui ἀασίφρων scribebant Ap. 2, 7 Hes. Villois. anecd. 2, 257. Alii non recte ad ἀέσαι referebant, Ap. 11, 17. 2, 8 ἔχοντι κεκοιμημένας τὰς φρένας. Cf. Eust. 1461, 64 et Orion. ap. E. M. 20, 51, quibus accessit Meiring de verb. cop. I p. 19. Dammium iam Rost correxit. Ex tertia originatione ab ἀείρω, Eust. 1319, 17 οὗ αἱ φρένες ἠερέθονται, fluxit Hes. ματαιόφρων, ὁ κούφας ἔχων τὰς φρένας, Suid. I 1, 117 ἐπηρμένος) occaecatus, mente captus. Meiring l. l. qui occaecatam habet mentem. Düntz. ad ο 470 fahrlässig. Ap. 2, 7 βλαβεσίφρων. Suid. I 1, 117 βεβλαμμένος τὴν φρένα. Eust. 1319, 16 φρενοβλαβής. Cf. Sonne, Kuhns Ztft. 1864, p. 428. φ 302 ἀεσίφρονι θυμῷ. Υ 183 ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων |, sed sch. A. κοῦφος καὶ ἀσύνετος cf. B. Ψ 603 οὔ τι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων |, paraphr. ἄνους, sch. B. ματαιόφρων, sch. min. κοῦφος, quae locum non habent, ubi opponitur παρήορος. (ἀεσιφροσύνη). — ἀέω v. s. ἄεσα.

ἀζ-ᾰλέος (ἄζη) aridus, siccus. Epith. substantivo postpositum. Η 238 βῶν | ἀζαλέην, Ap. 11, 24 ξηράν cf. Ariston. h. l., Λ 494 δρῦς ἀζαλέας, dubitatur apud Ariston. utrum caesae an foliis nudatae dicantur: Υ 491 οὔρεος ἀζα-

λέοιο, sch. V. ξηρὰν ἔχοντος ὕλην. ι 234 ὕλης ἀζαλέης.

Ἀ-ζανίς· Ἀζανίδα κούρην h. Ap. 2, 209 (31) Martin pro Ἀζαντίδα coni. virginem Arcadicam, Coronida intellegens, cf. Schneidewin, H. H. auf Apoll p. 32 sq. 69 sq. Preller gr. Myth. I 403 sq.

ἀζ-άνω (ἄζομαι) arefacio. h. Ven. 270 ἀζάνεται δένδρεα, arescunt. (καταζαίνω).

Ἄκτορος **Ἀζεΐδαο** *B* 513, Azei filii. Suid.

ἄζη (ἄζομαι) situs. χ 184 σάκος- γέρον πεπαλαγμένον ἄζῃ. Ap. 11, 19 ξηρασίᾳ sch. V. εὐρῶτι ἢ ξηρασίᾳ Q. ξηρότητι. (ἀζαλέος).

ἀ-ζηχής (Suid. I 1, 122 ἀδιεχές, quod probant Lob. Path. pr. 336, Benf. 1, 358 cf. Pott, E. F. 2, 204. Contra Doederl. Gl. 890 ἀ-διηχής sehr durchtönend, sed paulatim mixta esse hanc vocem et ἀδιεχής lückenlos. Passow, alii ab ἄζη. Neutr. pro adv. est. Plerumque in pede primo, sed *O* 658 in secundo) continuus, assiduus, non intermissus. *Δ* 435 ἀζηχὲς μεμακυῖαι, sch. V. ἀκατάπαυστον. D. ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, Ap. 11, 32 ἀδιηχές, ἀδιάλειπτον, Hes. διηνεκές, ἀδιάλειπτον, μεγαλόφωνον, ἰσχυρόν. *O* 658 ἀ.- ὁμόκλεον, sch. BL. ἢ λίαν σκληρῶς ἢ ἀδιαλείπτως. σ 3 ἀ. φαγέμεν καὶ πιέμεν, NJ. ἀζηχές, sch. V. διηνεκές, ἀδιάλειπτον, ms. πολλά. — *P* 741 ἀζηχὴς ὀρυμαγδός. — Translate *O* 24 ἐμὲ οὐδ' ὧς θυμὸν ἀνίη ἀ. ὀδύνη. Hanc Aristarchi lectionem reduxit Wolf, pro θυμὸς ἀ. ἀ. ὀδύνῃ, propter dolorem. Sch. min. ἀδιάλειπτος ἢ κακὸν ἦχον ἀποτελοῦσα sch. BL. σκληρά, ἀπὸ τῆς ἄζης . . . . οἱ δὲ συνεχὴς καὶ ἄπαυστος. — h. Cer. 468 μηδέ τι λίην ἀζηχὲς μενέαινε.

ἄζομαι (Veteres et Lob. Rh. 83 ἄω. Doed. Gl. 247 ἀνάζειν, Passow ἀάζω cf. Benf. 1, 38) aresco. *Δ* 487 αἴγειρος ἀζομένη. Ap. 11, 21 ξηραινομένη. (ἄζη, ἀζαλέος, ἀζάνω, καταζαίνω).

ἅζομαι (ἅγjομαι, skt. jag Curt. E. 118 cf. Buttm. Lex. 1, 236 Christ, Lautl. 152. 159. Duentz. N. J. f. Ph. 69, 490. praes. et impf. sola) 1) Veneror, vereor, scheue. de diis rebusque sanctis. *A* 21 ἁζόμενοι Διὸς υἱόν, Hes. σεβόμενοι. ι 200 Apollinem. *E* 434 θεὸν μέγαν ἅζετο, *E* 830 ἅζεο- Ἄρηα, ρ 401 μήτε μητέρ' ἐμὴν ἅζευ τό γε μήτε τιν' ἄλλον, matrem hac in re. — b) *Z* 267 λείβέμεν οἶνον, ι 478 ξείνους οὐχ ἅζεο ἐσθέμεναι. *Ξ* 261 μὴ ἀποθύμια ἔρδοι. — 2) Colo, magni facio h. Cer. 76 μέγα ἅζομαι ἠδ' ἐλεαίρω ἀχνυμένην, XII 4 Ἥρην μάκαρες ἁζόμενοι τίουσιν. Cf. La Roche H. St. 191. (ἁγνός).

ἀηδών (α. ἀϝηδών, ἀείδω cf. Lucas qu. lex. 27 Curt. E. 298, quod negat fieri posse A. Goebel, Ztft. f. G. 14, 422, esse potius cognata ἥδ-ομαι ἡδ-ύς et ἀ aut esse priv. die Unfrohe propter Itylum, aut intens. die Erfreuende. H. Weber, Kuhn 10, 246 ad ἄϝημι refert. Doed. Gl. 268 ἄω cf. Plat. Crat. 410 B. Christ, Lautl. 224) luscinia. τ 518 Πανδαρέου κούρη χλωρηὶς ἀηδών. Fuere quoque quibus Ἀηδών nomen pr. videretur feminae (in avem sui nominis mutatae de qua cf. τ 522 s.), quamquam avis cantum poeta aperte significat. Ov. met. 6, 436 ss. Preller, gr. M. II 140 ss.

ἀ-ηθέσσω (ἀ. ἀ-ηθες-jω, ἦθος) non assuefactus, insuetus sum c. gen. *K* 493 ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν, Bekk. ἀϝήθεσσον.

ἄημι (ἄ. ἄϝ-ημι a radice ἀϝ quam ex ϝλα ortam et cum flandi verbo cognatam censet Ahrens, Ztft. f. Alt. W. 1836 p. 820) praes. ἄησιν, ἀήμεναι et ἀῆναι, ἀέντος h. VI 3, ἀέντες, ἀέντων, ἄει (ἄη Ap. 11, 34 Hes. E. M. 23, 5. Eust. 1724, 30 utrumque in cod. esse dicit). Pass. ἀήμενος, ἀήμενοι, ἄητο. Habent enim η pro ε nonnullae formae Buttm. Gr. § 114. Spiro, flo, athme, wehe. Doederl. Gl. 1 etiam schwebe, fliege, quod non probat Ameis, Ztft. f. G. 8, 607. Formae trisyllabae in exitu versus, quadrisyllabae post caesuram. Semper de ventis: *I* 5 Θρήκηθεν ἄητον, ε 478 τ 440 ἀνέμων ὑγρὸν ἀέντων cf. h. VI 3. μ 325 μῆνα πάντα- ἄει, La Roche. *E* 526 πνοιῇσιν λιγυρῇσι- ἀέντες | Ap. 10, 4 πνέοντες ἢ πνεύσαντες. ξ 458 ἄει, Hes. ἔπνει, ἔφυσα. γ 176 ὦρτο ἀήμεναι, γ 183 προέηκεν ἀῆναι | cf. κ 25, *Ψ* 214 πόντον ἵκανον ἀήμεναι, Ap. 12, 3 Hes. ἀήμενοι quod huc referri videtur, Barnes γρ. ἀήμενοι. — Pass. ζ 131 ὑόμενος καὶ ἀήμενος durchweht, ventorum patiens, sch. BE. ὑπὸ ἀνέμου καταπνεόμενος. Translate: *Φ* 386 δίχα σφιν θυμὸς ἄητο, spirando ferebatur, wurde getrieben, wogte. sch. B. ἠωρεῖτο ἢ ὥρμα· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ ἀλλήλοις ἀντιπνεόντων ἀνέμων. Hes. ἐφέρετο, ἔπνει. Eust. 1242, 23 ἔπνει. Non bene Geppert 2, 233. h. Cer. 276 περί τ' ἀμφί τε κάλλος ἄητο. (διά, ἀήρ, αἰθήρ, ἄελλα, ἀελλής, ἀολλής, ἀελλόπος, ἀήτης, δυσαής, ἀκραής, ὑπεραής, ἀλιαής, ἀήτος, ἦτορ secundum Horn. origin. ep. I Rastenberg 1839.)

ἀήρ (ἀ. ἄϝημι ἀϝήρ) 1) aer, inferior pars aetheris. 2) Nebula, caligo, unterer Luftraum, Nebel. Hes. ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς τόπος. Masc. *E* 776 *Θ* 50 η 143 h. Cer. 383 XXXII 5, id quod post Buttmannum Ellendt, hom. Abh. I metri necessitate effectum recte dixit, alii adi. πολύς βαθύς θέσφατος ἀλάμπετος utrumque genus una terminatione coniungere, Ap. 12, 8 masc. aerem, fem. caliginem significare dicit. Rem expedivit Buttmann Lex. 1, 115 quem sequitur Doed. Gl. 6. Est aer qui quando solito crassior fit, nebula et caligo est. *Ξ* 288 (ἐλάτη) δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν | Ariston. ἡ δ. ὅ. καθ' Ὅμηρον ἀὴρ ὁ ἀπὸ γῆς μέχρι νεφῶν τόπος· ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος αἰθήρ· cf. Lehrs, Ar. 167, Luc. qu. lex. 139. h. XXXII 5 ἀλάμπετος ἀήρ, ubi et metrum et sensus docent corrupti aliquid inesse. — 2) Nebula, caligo, untre Dunstraum, Nebel *E* 864 ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ. *Γ* 381 *Υ* 444 *Φ* 597 ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ | cf. *Φ* 549 *Λ* 752. *Π* 790. *P* 649 ἠέρα σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην cf. ν 352, θ 562 ἠέρι καὶ νεφέλῃ cf. λ 15. *E* 356 ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο caligine involuta; *Ξ* 282 ἠέρα ἑσσαμένω, *P* 368 ἠέρι γὰρ κατέχοντο | cf. *P* 644, *P* 376 ὀξέ' ἄλγε' ἔπασχον | ἠέρι καὶ πολέμῳ, *P* 645 δῖσαι ὑπ' ἠέρος, *Υ* 446 *Φ* 6 βαθεῖαν. h. Cer. 383 βαθύν. ι 144 ἀὴρ βαθεῖα. *P* 269 ἠέρα πολλὴν | χεῦε, Eust. 1107, 13 πουλύν, cf. η 15 140. *E* 776 περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε | cf. *Θ* 50. ν 189. η 143 θέσφατος ἀήρ. τ 540 ἠέρα ap. Eust. 1876, 20. 56, ubi nos αἰθέρα legimus. (ἠεροειδής, ἠερόεις, ἠεροφοῖτις, ἠερόφωνο[s], ἠέριος?) cf. Buttm. Lex. 1, 115 H. Webe[r] ... l. Phil. 16, 714).

ἀήσυλος (ἄ. = αἴσυλος Damm et Passow ... ὸς Goeb. hom. 15; Benf. 2, 222 ἀϝαίσυλος ὸς

αἶσα. Alii ab *ἀ* priv. et *ἀδ* Clemm ap. Curt. et. St. III p. 300. Orion ap. E. M. 23, 33 *ἀάω*) improbus, iniustus. *E* 876 *ἀήσυλα ἔργα.* | Hes. *παράνομα, ἁμαρτωλά, οὐ καθήκοντα* cf. E. M. 39, 37. Sch. BDL. *μὴ τέρποντα καὶ ἥδοντα, μᾶλλον δὲ λυποῦντα·* min. *ἄδικα, ἁμαρτωλά· τὰ μὴ πρέποντα ἢ μὴ εὐφραίνοντα.*

ἀ-ήτης (sive *ἀήτη. ἄ. αϝημι, ἀϝήτης*) flatus, der Weher, das Wehen. E. M. 23, 30, Hes. *ἄνεμος*, Suid. I 1, 130 *ἔδει ἄω ἀήσω ἀητής, ἀλλ' ἡμάρτηται* Bekk. anecd. 1096. *Κλειτορίων· ἀῆται ἄνεμοι.* Semper in exitu versus. *Ξ* 254 *ἀνέμων- ἀήτας* | Hes. *πνοάς*. *O* 626 *ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτη* | (Bekk. Bäuml.). Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἀρσενικῶς δεινὸς ἀήτη, ἀλλ' οὐ δεινή, ὡς κλυτὸς Ἱπποδάμεια· ἔνιοι δὲ ἀγνοοῦντες ποιοῦσι δεινὸς ἀήτης*, sch. BL. *ἡ ἀρσενικὴ ἐκφορὰ ἐμφαντικώτερον τὸν λόγον ἀπεργάζεται καὶ τὸν ἄνεμον σφοδρότερον δείκνυσιν* cf. Ap. 12, 3 Hes. ubi Schmidt. *δ* 567 *ζεφύροιο λιγὺ πνείοντας ἀήτας* | cf. La Roche h. l., *ι* 139 *ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται* |.

ἄητος (*ἄ. ἄημι*) spirans, flagrans. *Φ* 395 *θάρσος ἄητον ἔχουσα* cf. Voss. Eum qui v. 386 dixerat *θυμὸς ἄητο*, ad eandem originem adi. retulisse consentaneum est. Spirat vero Minerva quodam modo audaciam, dum vehementer animo commota huc illuc cursitat, saepiusque spiritum ducit, schnaubt Zorn. Eust. 1243, 35 *τὸ πολὺ καὶ γοργὸν κατὰ ἄνεμον, ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω καὶ προθυμοῦμαι*, cf. Hes. Suid. I 1, 130. Fuere qui ad *ἄω* satio confugerent (*ἀκόρεστος ἄπληστος*) cf. E. M. 23, 17 Nic. Th. 783. Doed. Gl. 274. Buttmann Lex. 1, 233 propter glossam Aeschyleam (Hes. *ἀήτους, μεγάλους* cf. sch. br. B. paraphr. E. M. 23, 17 Ap. 12, 5) *ἄητον* et *αἴητον* a radice adi. *αἰνός* deducit, accentu contra analogiam (cf. sch. A. *Σ* 410) retracto, ut sit *δεινός*. Sed nescimus cui subst. additum fuerit ap. Aeschylum. Alii *ἀήττητον* (c. Vind.), alii *ἀετῷ ὅμοιον*. Quint. I 217 *θάρσος ἄατον*. Benf. 2, 203 dubitans ad skr. âjata, magnus, indomitus refert.

ἀ-θᾰνᾰτος (ut productionem *ᾱθ*. excusarent fuerunt qui *ἀν* statuerent esse particulam negandi) immortalis. *E* 342 *ἀθάνατοι καλέονται* | cf. h. Ven. 96. h. Merc. 131 *ἀθάνατόν περ ἐόντα* | cf. *ε* 209 h. Ven. 221 240. *ε* 218 *ἀθάνατος καὶ ἀγήρως* | cf. *Θ* 539 *M* 323. *ε* 136 *η* 257 *Ψ* 336. h. Cer. 242 260 Ven. 214 Ap. 151. *P* 444 *Ψ* 277. *η* 94. De aedibus Iovis: *δ* 79 *ἀθάνατοι γὰρ τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν.* *γ* 246 *ὥς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι*, ubi Aristoph. *ἀθάνατος* scripserat pro *ἀθανάτοις*. — b) Epith. est: *B* 741 *τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς* | Zenod. *ἀθάνατον* de Pirithoo, *ὅπερ ψεῦδος* dicit Aristonicus. Idem Zenod. scribebat *Φ* 2 de Xantho cf. *Ξ* 434 [*Ω* 693] ep. 1, 5. Krah (epith. Phil. 17, 216) assentiri videtur Zenodoto, quia *ἀθάνατος* alias non de uno deo legi putat. — *K* 404 *P* 78 *ἀθανάτη τέκε μήτηρ* | *μ* 302 *Κίρκη*, *δ* 385 *Πρωτεύς*, *Φ* 380 *Ω* 464 *θεόν*, cf. *ω* 447. *α* 420 *ἀθανάτην θεόν*, quem locum cur vituperet Meister Phil. 8, 3 non satis liquet, cf. h. Ven 168. — c) Saepius plur. legitur: *A* 520 *E* 882 *H* 102 *K* 441 *O* 85 107 *Y* 347 *Φ* [476] 500 *δ* 479 *ε* 447 *ϑ* 343 348 352 *κ* 2 *λ* 133 602 *ν* 128 *π* 265 *ψ* 280 h. Ap. 191 206 297 465 Merc. 16 31 458 Ven. 142 247 Cer. 328 444 462 XXXI XXXII 16 *ἀθανάτοισι θεοῖσι* | cf. *Z* 140, *E* 130 *β* 432 *ω* 371. *Γ* 158 *ἀθανάτῃσι θεαῖς* cf. h. Ven. 41. *Γ* 298 308 *Σ* 116 *X* 366 *γ* 346 *ξ* 53 119 *σ* 112 *φ* 365 *ἀ. θεοὶ ἄλλοι* | cf. *N* 525. *E* 442 h. XXIX 2 *ἀ. τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων* cf. h. Merc. 427 432. *ω* 64 *ἀ. τε θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι* cf. h. Merc. 9 Cer. 11 XVIII 9. *Σ* 420 *ἀ. θεῶν* cf. *α* 79 *ω* 444. *Σ* 86 *ω* 47 55 *ἀθανάτῃς ἁλίῃσιν* Meergöttinnen, h. XII 2 *ἀθανάτην βασίλειαν*, *μ* 118 *ἀθάνατον κακόν* Scylla. — d) Postponitur rarius subst. et a principio quidem ut videtur plerumque ita ut versu separetur. *Δ* 64 *θεοὶ ἄλλοι* | *ἀθάνατοι*, cf. *Δ* 128 *M* 9 *ε* 80. *α* 67 h. Merc. 168. *δ* 592. *O* 144 *ι* 107 *μ* 117 370 h. Ap. 327 330. *H* 32 *ὑμῖν ἀθανάτῃσι*, h. Ven. 190 *θεαῖς ἀθανάτῃσιν*. — e) A diis ipsis transfertur ad res deorum, *A* 530 h. XXXIV 15 XXXII 4 *κρατὸς ἀπ' ἀ.* | cf. *Ξ* 177 h. VI 7. XXVIII 8 *ἀπ' ἀ. καρήνου* | *Π* 704 h. Cer. 253 *χείρεσσι ἀ.* | cf. Cer. 232, *N* 19 *ποσσὶν ὑπ' ἀ.* h. Ap. 125 *ἀθανάτοις χείλεσσιν* ut Eble, Phil. 1, 361 coniecit pro *ἀθανάτῃσιν χερσίν* et Baumeister recepit, h. XXVIII 15 *ἀ. ὤμων*, h. Cer. 278 *χροὸς ἀ.* |, Merc. 20 *ἀ. γυίων*, h. Cer. 39 *φωνῇ ὑπ. ἀ.* *B* 447 *αἰγίδα ἀ.* *P* 476 h. Cer. 382 | *ἵππων ἀ.*, *Π* 154 h. Cer. 18 32 *ἵπποις ἀ.* Cer. 376 *ἵππους ἀ.* — f) Plur. pro subst. utitur poeta ut idem sit quod *θεοί*, non addito adi., nisi h. Ap. 315, *πᾶσιν μακάρεσσι ἀθανάτοισι.* (ib. 310). Recte enim monuit Teufel hom. Theol. u. Eschatol. Stuttgard 1848 p. 8 id solum interesse inter deos hominesque quod illi immortales sint. — Gen. part. *E* 186 *ψ* 63 *τις ἀθανάτων*, cf. *E* 827 [*O* 73], *Z* 108 h. Merc. 444, *Z* 128 *I* 459 *η* 199 *ξ* 178 h. Ap. 473 Merc. 441 Cer. 22, *N* 8, *Σ* 186, *Y* 123, *δ* 380 469, *ε* 357, *ο* 35, h. Cer. 78 XXVII 20. *K* 463 *πρώτην πάντων ἀ.* cf. *Ω* 114 135. *I* 110 *ἀθάνατοί περ* cf. *ε* 73. *A* 265 *Λ* 60 *φ* 37 h. Ven. 219 XXXI 7 *ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν* | cf. *Δ* 394 *ο* 414 *φ* 14. Aliae comparationes *ζ* 309. *γ* 468 *ψ* 163 *ϑ* 14. h. Ven. 55. *ϑ* 174 *η* 5. *π* 187 *ζ* 16 *η* 209. — g) Est etiam aliter pro nomine: *A* 503 525 *O* 50 *μ* 385 h. Merc. 270 Ven. 253 Cer. 366 *μετ' ἀθανάτοισι.* Cf. h. Merc. 170 291 Ven. 261. *A* 398 *Ω* 107 h. Ap. 325 Merc. 461 525 Ven. 239 Cer. 84 363 *ἐν ἀ.*, *E* 380 *ἀ. μάχονται* cf. *E* 407 *Y* 367. *B* 306 *ἔρδομεν* cf. *Θ* 548 *Ψ* 207 344. *γ* 47 *εὔχεσθαι* cf. *H* 130, *H* 447, *Λ* 2 *T* 2, *Y* 64 *γ* 2 *O* 122 *Σ* 370, *Y* 255 *ο* 251 h. Ven. 203, *Y* 334 *Ω* 61 *ζ* 203 *Φ* 513 *Ψ* 546 *Ω* 91, *Ω* 32 *α* 31 *μ* 376 h. Ap. 130, *ϑ* 225 *ε* 213, *κ* 75 *λ* 313, *ρ* 601 h. Ap. 188 *σ* 176 h. Ap. 68 Ven. 51 259 Cer. 410 XXVI 6. Multo rarior forma est *ἀθανάτοις*: *Ω* 426 *διδοῦναι* | *ἀ.* h. Cer. 269 *ἀθανάτοις θνητοῖσί τ' ὄναρ καὶ χάρμα τέτυκται* | H. W. Stoll, N. J. f. Ph. 79, 321 *ἀθανάτων θνητοῖσιν* coniecit, quia *ἀθανάτοις θνητοῖσί τε* non esset epicorum locutio, sed cf. *Ξ* 199. h. Cer. 351 *χόλον-* | *ἀθανάτοις παύσειεν*. Adduntur *ἄλλος* similia *B* 49 *Z* 259 *N* 818 *γ* 333 h. Cer. 400 447 XIX 44 *ἄλλοις ἀ.*, *Δ* 61 [*Σ* 366] *Y* 314 *πᾶσι μετ' ἀ.* cf. *O* 96 *M* 242. h. Ven. 205 Cer. 397 Merc. 576. h. Ap. 310 *ἀγρομένοισι μετ' ἀθανάτοισι.* — h) *E* 360 *Θ* 456 *ἀθανάτων ἕδος*, *Π* 449 *υἱέες ἀ.*, *T* 22 *ἔργ' -ἀ.*, *ξ* 421 *λήθετ' ἀ.* *λ* 250 *εὐναὶ* | *ἀ.*, *ν* 112 *ἀ. ὁδός*, h. Ap. 484 *βουλὰς ἀ.*, Merc. 3 XVIII 3 *ἄγγελον ἀ.*, Merc. 384 *ἀ. προθύραια*, Ven. 268 *τεμένη ἀ.*, Ven. 129 *α.- φῦλα*, Cer. 354 *τιμὰς*

ἀ., XIX 42 ἀ. ἕδρας. In pal. Syr. Ξ 342 θεὸν . . μήτε (sic) ἄλλον | Ἀθανάτων· τοῖον, ut diis opponantur nymphae aliaque numina. B 14 31 68 | ἀθάνατοι φράζονται cf. B 814 Ψ 788 α 201 ο 173 γ 242 δ 564, 586 ρ 149, σ 252, τ 125, 593 ω 198 h. Merc. 325 Cer. 220 Ap. 135 Merc. 325 Cer. 220. Ap. 135 θάμβεον ἀθάναται. Φ 267 ἅπαντες ἀ. cf. h. XIX 46. h. Ap. 95 ἄλλαι τ' ἀθάναται. Φ 298 μετ' ἀθανάτους, δ 378 | ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, h. Ven. 251 ἀ. συνέμιξα, Ven. 211 ἀ. φορέουσι | VI 15 ἦγον ἐς ἀθανάτους. Ξ 199 πάντας ἀ. ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους, cf. h. XXVIII 7.

ἄ-θαπτος (θάπτω) insepultus. X 386 ἄκλαυτος ἄθαπτος, cf. λ 54 72.

ἀ-θεεί (θεός) sine deo. σ 353 οὐκ ἀθεεί sch. B. οὐ δίχα προνοίας θεοῦ Y. οὐκ ἄνευ θεοῦ Hes. χωρὶς θεοῦ γνώμης, ut fere alias θεῶν ἀέκητι. Ameis putat deum forma Ulixis indutum significari.

ἀ-θεμίστιος et **ἀθέμιστος** (θέμις) expers iuris et legum, iniustus. ι 106 Κυκλώπων ἀθεμίστων, Hes. παρανόμων, ἀδίκων, sch. V. μὴ ἐχόντων χρείαν νόμων quae Aristarchi exponunt interpretationem, qui Cyclopas iure quidem civili non uti (καθὸ οὐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις), sed iniustum eorum solum esse Polyphemum putavit (Heliod. ap. Ap. 12, 20). Ignorationem iuris et despectum significat ἀθέμιστος cf. Damm. Casu ἀθεμίστιος semper de eo legitur qui leges contemnit, atque re differre videntur, quae poëta distinxit loco. I 63 ἀφρήτωρ ἀθέμιστος ἀνέστιός ἐστιν. Recte sch. A. ἀθέμιστος ἐστιν ὁ ἄδικος καὶ ἄνομος καὶ θηριώδης. ρ 363 οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι οἵ τ' ἀθέμιστοι Hes. ἄνομοι, ἄδικοι. ι 189 ἀθεμίστια ᾔδη | ungerechter Denkweise, Nitzsch. agrestis s. saevae mentis, indicantur enim quae Ulixes perpessurus erat; cf. ι 428 υ 287 de Cyclope et de Ctesippo proco. σ 141 μήτις ἀθεμίστιος εἴη |.

ἀ-θερίζω (ἄ. Curt. E. 316 dhar, halte. ἀθερ-ές. lat. firmus Goeb. hom. 7 θερ- ferire et ἀ=ἀπό, repellere) parvi facio, vili pendo Hes. ἀποδοκιμάζειν, ἀτιμάζειν. (Alii ad ἀθήρ alii ad θεραπεύω referunt, Doederl. Gl. 1031 θέρω αθερής. Benf. 2, 327 skr. ava-dhri verachten. L. Meyer vergl. Gr. 1, 313 2, 53 skr a-dha-ra der untere. Schol. cod. K. (La Roche Phil. 19, 706) τὸ τοὺς ἀθέρας καθαίρειν, metaphorice: spicarum instar habeo). Praes. et impf. A 261 οὔ μ' ἀθέριζον, Ap. 12, 48 ἠτίμαζον καὶ ἀπόβολον ἡγοῦντο cf. sch. BL., θ 212 οὔ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω, cf. sch. V. ψ 174 οὔτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὔτ' ἀθερίζω οὔτε λίην ἄγαμαι neque (illum) parvi facio neque valde admiror sch. ms. B. ἐκρίπτω καὶ ἀποβάλλω cf. sch. Q.

ἀ-θέσ-φατος, non pronuntiatus, infandus, immensus, ingens, cf. Buttm. Lex. 1, 167 s. Düntzer ad ν 211 α intens. Ap. 13, 5 πολύν, οἷον οὐδ' ἂν θεὸς φατίσειεν διὰ τὸ πλῆθος cf. Hes. In quarto pede et bis (Γ 4 λ 61) in quinto. Γ 4 ἀ. ὄμβρον | sch. B. ὃν οὐδεὶς οἷός τ' ἐστιν ἑρμηνεῦσαι λόγος. K 6 πολὺν ὄμβρον ἀ. ἠὲ χάλαζαν | Porph. ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. Nicanor cum sch. BLV. ἀθ. χάλαζαν coniunxit, cf. Friedl. Nic. 45. η 273 θάλασσαν, λ 61 ἀ. οἶνος |, h. Ap. 298 ἀθέσφατα φῦλ' ἀνθρώπων |, XV 4 γαῖαν ἀ. λ 373 νὺξ δ' ἥδε μάλα μακρὴ ἀθέσφατος, unsäglich lang, cf. ο 392. ν 244 σῖτος ἀ., et de vaccis υ 211.

Ἀθῆναι· οἳ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, ἐυκτίμενον πτολίεθρον |, δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος B 546, ἐν Ἀθήνης- ἐῷ ἐνὶ πίονι νηῷ | B 549, Σούνιον-, ἄκρον Ἀθηνέων | γ 278, ἤλυθε δῖος Ὀρέστης | ἂψ ἀπ' Ἀθηνάων γ 307, ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἱεράων | λ 323, δῆμος Ἀθηνῶν h. Ap. P. 1, 30; — ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα κ. εὐρυάγυιαν Ἀθήνην η 80 (ἄθος= ἄνθος Lob. Rhem. p. 300, Curt. Et. n. 304: Florentia; ΘΑΩ Doederl. gl. n. 2351 de terra fertili?)

Ἀθηναῖοι, μήστωρες ἀυτῆς Δ 328, κοῦροι Ἀθηναίων B 551 [φάλαγγες 558], ἀρχοὶ Ἀ. N 196, οἱ μὲν προλελεγμένοι 689, Ἴασος, -ἀρχὸς- Ἀ. O 337, (Ἀθηναίοισι h. Dem. 5, 267).

Ἀθηναίη· secunda sede Δ 22, 104, H 459, Θ 459, Φ 423, X 224, γ 52, ε 5, τ 479, υ 72, χ 224, 297, ω 472, 533, 545, E 333 (et Ἐνυώ), (et Ἀπόλλων) H 58; Ἀθ. τε κ. Ἥρη | Δ 20, E 418, Θ 444, 447, 457, I 254, Λ 45; αἲ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ κ. Ἀ. κ. Ἄπολλον | B 371, Δ 288, H 132, [Π 97], δ 341, η 311, ρ 132, σ 235, ω 376; Ἀθ. κ. Ἀπ. | Θ 540, N 827; δὴ τότ' Ἀθ. κ. Τηλέμαχος γ 343; — Ἀθ., κούρη Διὸς αἰγιόχοιο E 733, Θ 384, ε 382, ω 529, β 296; Διὸς ἐκγεγαυῖα ζ 229; Ἀ. λαοσσόος N 128, | Παλλὰς Ἀθ. K 275, Λ 438, [O 614] δ 828 [Π 298] h. Ath. 18, 16, Π. Ἀθ. κούρη Διὸς αἰγ. ν 190, 252, 371, ω 547; πότνι' Ἀθ., ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων Z 305, Ἀθηναίης Λ 221, γ 145, ζ 322, quarta s. Z 300, Π 71; | ἢ ἐς Ἀθ. Z 379 = 384; νηὸν Ἀθ. γλαυκώπιδος h. Heph. 20, 2, Z 88, ἠυκόμοιο Z 92, = 273, 303; ἀγελείης | Z 269 = 279, O 213, π 207. Ἀθηναίη quarta s. Δ 64, Φ 392, Ἀ. κούρῃ Διὸς αἰγ. δ 752, ληΐτιδι K 460, γλαυκώπιδι I 390, Λ 729, Ψ 769. Ἀθηναίην secunda s. B 156, Δ 69 = E 713 T 341 Φ 419 Θ 351, 426, K 516, Ψ 388; ε 108, Ἀ. ἀγελείην | E 765; | Παλλάδ' Ἀθ. Λ 200, Π. Ἀ. κούρην Διὸς αἰγ. γ 42, ν 300, Π. Ἀ., κυδρὴν θεὸν- | γλαυκῶπιν, πολύμητιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσαν, | παρθένον αἰδοίην, ἐρυσίπτολιν, ἀλκήεσσαν, | Τριτογενῆ . . . h. 28, 1555. -ἐρυσίπτολιν=δείνην h. Ath. II, 1.

Ἀθήνη | Δ 194, B 547 χ 205 ω 502 (Διὸς θυγάτηρ), Δ 390, E 290, 676, 844, H 154, Θ 287 (Ζεὺς κ. Ἀ.), K 280, 366, 507, Λ 714, 721, 758, Ξ 178, O 123, 668, P 398, 544, 561, Σ 203, Y 48, 358, 438, Φ 284 (et Posidon), 304, X 247, 299, Ψ 399, 405, 774, Ω 100, α 444, β 12, 116, 267, 416, γ 12, 76, 435, ε 491, ζ 2, 139, η 14, 110, 140, θ 18, 193, ι 317, ν 221, 429, ξ 2, 216 (et Ares), π 166, 172, 454. ρ 63, 360, σ 69, 155, 346, υ 30, 284, χ 256, 273, ψ 156, 371, ω 367; secunda s. O 123, quarta π 260; (Ἥρη κ.) ἀλαλκομενηὶς Ἀ. | Δ 8 = E 908; πολύβουλος E 260, π 282, ἐυπλόκαμος δεινὴ θεός η 40; γλαυκῶπις Ἀ. | B 172, 279, 446, Δ 439, E 29, 133, K 482, 553, X 446, α 319, 364, β 399, 420, γ 218, 371, ε 437, ζ 24, 41, η 78, λ 626, ο 9, 292, π 451, τ 604, φ 358, ω 516, 541, h. Ven. 4, 94 θεὰ γλ. Ἀ. | A 206, B 166, E 405, 420, 719, 793, 825, 853, H 17, 33, 43, Θ 30, 357, P 567, Σ 227, Y 69, X 177, 214, 238, α 44, 80, 178, 221, 314, β 382, 393, γ 13, 25, 229, 330, 356, δ 795, ε 427, ζ 13, 112, η 19, 27, 47, ν 236, 287, 329, 361, 374, 392, 420, σ 158, 187, υ 44, φ 1, Παλλὰς Ἀ. | A 400, Δ 78, 541, E 1, 61,

121, 256, 840, 856, Z 311, K 245, 295, Σ 217, 311, 516, Y 33, 146, 314, Φ 290, 408, X 270, 276, Ψ 271, α 125, 252, 327, β 405, γ 29, 222, 385 [δ 289] ζ 233, 328, η 37, ϑ 7, λ [547] ο 1, τ 33, υ 345, ψ [160] ω 520. Voc. Ἀϑήνη | E 117, Y 175, K 280, cf. ἀγελείη, ἀτρυτώνη, τριτογένεια. Ἀϑήνης | [K 497], O 412, Y 94. π 233; quarta s. Z 297, ζ 291. Ἀϑήνῃ | Γ 439, Z 293, 301, K 277, 571, 578, Λ 736, β 261, γ 393, 445, δ 502, 761, ϑ 493, ο 222, quarta s. E 430, Z 301, Y 192, τ 2, 52; Ἀϑήνην | α 118, γ 419, π 155, γλαυκῶπιν Ἀ. | α 156, h. Ap. 2, 314 (136), μεγάϑυμον Ἀ. | ϑ 520, ν 121, 323 (145), λαοσσόον- Ἀ. | χ 210, (πάρος) μεμαυῖαν Ἀ. | ω 487, Δ 73, T 349. X 186; ἐρικυδέα h. Ap. 2, 308 (130), γλαυκῶπιν Ἀ. | α 156, h. Ap. 2, 314 (136), -πιδ' Ἀ | 323 (145), h. Ven. 4, 8, Παλλάδ' Ἀϑήνην E 510. De formis cf. Eust. 1456, 59 p. 84 qui f. (ionicam) Ἀϑηναίην antiquiorem esse putat; Kühner gr. gr. 384. de verbi origine Eust. p. 84 (pro Ἀ-ϑήλη, qui ubera non suxit); 'die Athenische Lanzenschwingerin' Doederl. gl. n. 2351; cf. Lucas quaestt. lex. p. 135, Preller, gr. Myth. I 147. Welcker, gr. Götterl. 1. 300. Curtius, Et. 1, 216. Krämer, hom. Beiw. der Götter, Büdingen 1869. Naegelsbach, hom. Theol. p. 107; Goebel hom. p. 9: ΑΘ 'die Stossende'. Athena, Iovis f. (v. Διὸς ϑυγάτηρ, κυδίστη Δ 515, Ameis π 264 Anh., αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, κούρη· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην E 875, αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον 880, τὴν αὐτὸς ἐγείνατο μητίετα Ζεὺς σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς h. 28, 4, ἐκ κορυφῆς h. Ap. 2, 309 (131), Lehrs Arist. p. 179, ὀβριμοπάτρη· — Τριτογένεια), quocum fere eadem saepe idem facit (v. Hartung, griech. Myth. 3, 136, E 875 sqq. Θ 5—40, π 260) sed etiam in rixas incidunt Θ 406, 457 pater ei agere permittit ut libet X 183 Δ 64, 69, 74, 86 sqq. ad foedera turbanda mittitur ex consilio deorum, imprimis Iovis. In consessu deorum de Ulixe loqui incipit α 45, ε 5, ventos regit 382 sqq.; inde Iovis arma induit E 736, cum Hera tonat Λ 45 et saepe cum eo coniuncta invocatur. Ante omnia ὀβριμοπάτρη cum vi et prudentia bella gerit, Iovis thorace, maxima galea se armat E 736 sqq. Θ 386 sqq. eius scutum αἰγίδα-οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνὸς Φ 401; ipsa Graecos ducit, Troianos contra Mars Δ 439, E 430, quem saepius vincit, Φ 403 sq. lapide, a pugna retinet E 837, O 125, abducit E 35, a Graecis stat B 156 sqq. Θ 30 360, vires heroibus praebet I 254; est ἀλαλκομενηΐς, ἐρυσίπτολις, cui omnes arces sacrae, ut Z 88 Troiae; rixam inter Pylios et Epeos dirigit Λ 714 sqq. 758, Menelaum servat Δ 128 sqq., Diomedem qui eam invocat, inflammat E 122 sqq. atque adiuvat E, scuticam ei dat Ψ 390; Ἀχιλλῆϊ νέκταρ ἐνὶ στήϑεσσι κ. ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάξ' T 352 Y 94 sqq., κάρτος I 254 sqq. [O 614], Hectoris lanceam ab eo avertit Y 439, ei indicat Hectorem non amplius se evitare posse, quem contra Deiphobi similis ad pugnam incitat X 222—246; Aiaci causa est cadendi Ψ 774; Ulixem adhortatur ut Achivos denuo ad pugnam incitet B 166 sqq., comitatur ut praeco B 280, fere semper in Od. ν 299 sqq. 331 sqq. 189 sqq. τ 479 K 245, praeconi similis Phaeacibus eius adventum nuntiat ϑ 7 sqq., ad pugnam cum procis incitat υ 47 sqq., in caede adiuvat χ 205, υ 284, 345, noctem prolongat ψ 242 371, ei adparet η 20, ν 222, 287, π 155 sqq. υ 33, Penelopae in mentem dat arcum procis ad certamen proponere φ 1, ut saepe hominibus prudentia consilia suppeditat σ 158 155, β 116, Μέντορι εἰδομένη Telemachum comitatur β 267, γ 12, δ 654. η 210 navis exstruit O 412, ϑ 493 Ameis; ἔργα-κλυτὰ ἐργάζεσϑαι docet υ 72, E 735 = Θ 386, 390, Ξ 179, aurum fundere ζ 233 [= ψ 160], h. Ven. 12; I 390, Ξ 178; ἐν πᾶσι ϑεοῖσιν | μήτι τε κλέομαι κ. κέρδεσιν ν 297 sqq., cauta παύσουσα τὸ σὸν μένος Α 207. Ἐρεχϑῆος-ὅν ποτ' Ἀϑήνη ϑρέψε B 547, δῦνε δ' Ἐρεχϑῆος πυκινὸν δόμον ϑ 80.

ἀϑηρη-λοιγός, ventilabrum, Wurfschaufel. λ 128 ψ 275 ἀϑηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ ὤμῳ, sch. V. τῶν ἀϑέρων ὀλοϑρευτικὸν ὄργανον· ἀϑέρες γὰρ λέγονται κυρίως τῶν ἀσταχύων τὰ ἄκρα. λέγει δὲ τὸ πτύον cf. Ap. 12, 13 Hes. E. M. 25, 24. Debebat certe sic ἀϑερολοιγόν esse cf. Eust. 1675, 49; sch. cod. K. ed. La Roche Phil. 19, 706. Aliter Eust. 1675. 56 οἱ δὲ νεώτεροι νοοῦσι τὴν κώταλιν ἤγουν τὸ τῆς ἀϑήρης κίνητρον cf. Hes. τὸν τορύνην ἢ τὴν ἀϑήραν ἀνακινοῦσι Σοφ. sch. V. Ligneum fuit, nam cum remo comparatur. Curt. Et. n. 304 ab ΑΘ florere; Goebel Hom. p. 9 ab ΑΘ stoszen, ἀϑ. 'Stecher'. **ἀϑλεύω** v. s. ἀεϑλεύω.

ἀϑλέω, laboro, conflictor rebus adversis. H 453 πολίσσαμεν ἀϑλήσαντες v. l. ἀϑλήσαντε, O 30 ἀνήγαγον καὶ πολλά περ ἀϑλήσαντα. La Roche h. St. p 158 Anm. (ἀϑλητήρ).

ἀϑλητήρ (ἀϑλέω) qui certat in ludis publicis. ϑ 164 οὐδ' ἀϑλητῆρι ἔοικας.

ἆϑλος v. s. ἄεϑλος.

ἀϑλοφόρος v. s. ἀεϑλοφόρος.

Ἄϑόως· Θρηΐκιός τ' Ἀ. h. 1, 33, ἐξ Ἀϑόω Ξ 229, mons paeninsulae Actes, nunc Monte Santo.

ἀϑρέω (Passow et Rost ad ϑεωρέω ϑεάομαι, Doed. Gl. 1031 ad ἀϑερής unde ἀϑερίζω. Ahrens, δρῦς u. s. Sippe p. 35 ad α cop. et ϑρέω refert) attente specto, cerno, conspicio. Ap. 13, 3 Hes. ἀτενίσαι, ἰδεῖν. Aor. solus: K 11 ἐς πεδίον -ἀϑρήσειεν | Hes. σκοπήσειεν. Porph. alii: τὸ τῇ διανοίᾳ σκέψασϑαι, quod Agamemnon in tentorio sedens oculis campum videre non posset (sch. BLV.). Videtur tamen poëta statuisse id fieri potuisse, etsi non indicavit quomodo. M 391 | βλήμενον ἀϑρήσειε, Ξ 334 νῶϊ- | εὕδοντ' ἀϑρήσειε, μ 232 | οὐδέ πῃ ἀϑρῆσαι δυνάμην, cf. τ 478. h. Merc. 29 ἀϑρήσας ἐγέλασσε ib. 414 ϑαύμασεν. Hes. ἰδών. (ἐς).

ἀϑρόος (Skr. sa, sam, ἁ Aufrecht, Kuhn 5, 365 sa-trâ. Cf. L. Meyer vergl. Gr. 1, 246. Doed. Gl. 690 ϑορεῖν, Passow alii a ϑρόος, zusammentönend. Aristarchus (sch. A. Ξ 38 et sch. γ 34 quae correxit Lentz Phil. 20, 367 cum Herodiano M 391 cf. sch. Harl. α 27), Bekker et Ameis ἁϑρόοι ut Attici pronuntiabant Eust. 251, 39 966, 10. Legitur haec aspiratio ap. Eust. 1387, 16 et passim in codd., sed La Roche H. T. 180 et ad α 27 duas deinceps syllabas ab aspiratis incipere solere negans, quamquam Attici ἁϑρόος ferebant, scripsit ἀϑρ. Cf. Spitzn. Ξ 38. Hoffmann 21. u. 22. Buch der Il. p. 125 s. Christ, Lautl. p. 75. Non legitur in secundo pede) Simul, una, confertim, Hes. ἀϑρόοι· ὁμοῦ πάντες, ἀκέραιοι. B 439 ἡμεῖς δ' ἀϑρόοι ὧδε | ἴομεν Ξ 38 κίον ἀϑρόοι sc. Diomedes Ulixes Ag. Ariston. ὅτι ἀϑρόοι ἐπὶ τῶν τριῶν· ἀρχὴ γάρ ἐστι πληϑυντικοῦ ἀρι-

θμοῦ τὰ τρία. sch. BL. ἢ ἀθρόοι ἵν' ἢ ἄφωνοι, fuerunt enim qui sic distinguerent inter ἁ. et ἀ. (sch. A. *Μ* 391 Eust. 1386, 61. Cf. *π* 361 *ω* 420). De tribus quattuorve etiam *Ψ* 200 *Ζεφύροιο- ἀθρόοι ἔνδον* | *ψ* 49 *πάντες ἐπὶ θύρῃσιν* | *ἀθρόοι* cf. *β* 411. *Ο* 657 *παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν* | *ἀθρόοι*. *Σ* 497 *λαοί*, *ω* 464 *ἀ. αὐτόθι μίμνον*, *β* 392 *ω* 468 h. Merc. 326 *ἀ. ἠγερέθοντο*, *Τ* 236 *ἀ. ὁρμηθέντες*, *α* 27 *ἐνὶ μεγάροισιν ἀθρόοι*, *γ* 34 *ἀ. ἦλθον ἅπαντες*, *τ* 540 *κέχυντο ἀθρόοι ἐν μεγάροις*, *χ* 76 *πάντες ἔχωμεν ἀ.* De conventu magnae multitudinis: h. Ap. 152 *Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν*. — b) Transfertur ad animalia *δ* 405 *φῶκαι ἀθρόαι εὕδουσιν·* — ad res: *ι* 544 *νῆες μένον ἀ.*, *Χ* 271 *νῦν ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις* | *κήδεα* cf. *α* 43. *β* 356 *τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω*, *β* 411 *πάντα ἀθρό' ἐνὶ μεγάροισιν*, *ν* 122 *τὰ ἀθρό' ἔθηκαν* h. Merc. 106 *τὰς συνέλασσεν ἐς αὔλιον ἀθρό' ἰούσας*, vulg. *ἀθρόας οὔσας* quam versus non admittit, mutavit Barnesius ita ut *ἀθρό'* s. *ἀθρόα* adv. sit.

ἄ-θυμος, pusillanimis, *κ* 463 *ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι*, sch. V. *κεκακωμένοι τὴν ψυχήν, οἷον ἄψυχοι·* cf. Ap. 13, 9.

ἄθυρμα (*ἀθύρω*) ludicrum, crepundia, mundus muliebris. Eust. 1387, 7 *παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ ἄθυρμά φασι δασύνεται.* *Ο* 363, *ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν*, Ap. 12, 32 Hes. *παίγνια*. *ο* 416 *μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηΐ*, (Pierson Rh. M. 16, 108 s. Schmucksachen, Spielwaaren, Schnittwaaren) Eust. 1786, 32 *κόσμια φύσει μὲν ἀθύρματα ὄντα ταῖς μέντοι γυναιξὶ σπουδαῖα.* *σ* 323 *δίδον -ἀθύρματα θυμῷ*, D. *ἄρα ἤρματα*, sch. BQ. *τὰ τῶν νηπίων παίγνια.* h. Merc. 32 *τόδε καλὸν ἄθυρμα*, cf. Cer. 16. Merc. 40 52 *φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα* Hermann v. 52 *εὑρὼν* pro *φέρων* proposuit, cf. Schwenk Rh. M. 13, 474.

ἀθύρω (*ἄ.* Apion ap. Ap. 13, 1 et Eust. 1848, 56 ab *ἄγαν θύω*, Eust. 1020, 12 1627, 6 *ἀ* priv. et *θύρα*, E. M. 26, 9 *παρὰ τὸ ἀθρεῖν θεάματα.* Benf. 2, 252 skr tvar eilen et *ἀ* sehr ut sit sehr springen, lustig sein, spielen. L. Meyer vergl. Gr. 2, 68 ipsam radicem putat. Ptc. *ἀθύρων* in exitu versus, pass. *ἀθυρομένη* h. Merc. 485) ludo pueriliter, cano. Eust. 1020, 12 *ἀθύρματα καὶ τὸ ἀθύρειν καίριαι λέξεις ἐπὶ παίδων· ἔστι δὲ ἀθύρειν τὸ ἀνετὰ βαίνειν ἐκτρέχοντα τοῦ καθήκοντος.* E. M. 26, 11 *ἀθύρει· παίζει καὶ ἀγωνίζεται.* *Ο* 364 *ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων* | Hes. *παίζων*. h. Merc. 152 *ἐν παλάμῃσι περ ἰγνύσι λαῖφος ἀθύρων* | *κεῖτο*, Herm. *παροιγνύς* scripsit pro *περ ἰγνύσι*, manibus lodicem paululum aperiens, Baum. de loco restituendo desperat. — b) Cum acc. h. XIX 15 *δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων* | carmen ludens. Pass. h. Merc. 485 *συνηθείῃσιν ἀθυρομένη μαλακῇσιν*, lyra qua psallitur. Passow medium putat. Ruhnk. ep. cr. 2, 213 *συνεψελίῃσιν* proposuit. (*ἄθυρμα*).

αἴ (Ebel, Kuhn 6, 209, comparat Oscorum svai, quod apud Romanos est si, apud Graecos *αἰ* sive *εἰ* cf. Benf. 2, 48. Est *αἰ* antiquior forma mansitque apud Dorienses Aeolensesque, qua poëta passim utitur, rarius in Od. quam in Il., non tamen ita ut certa lege ab altera forma eam separet. Bekk. pro *αἰ* semper *εἰ* scripsit, quod probare videtur Friedl., N. J. f. Ph. 79, 822, graviter vituperat Kayser, Phil. 18, 674; non enim recedendum esse a codicum auctoritate atque antiquiorem formam ap. Hom. in quibusdam locutionibus, ut *αἲ γάρ*, *αἴ κεν*, *αἴθε* mansisse. Idem iam Hartung gr. Partik. 2, 214 monuerat; aptam enim optanti potissimum esse formam latiorem plenioremque. 1) utinam: *αἴ* quando optantis est habet accentum et coniungitur cum particula *γάρ*. *αἲ γάρ* vero non simpliciter esse optantis Nitzsch dixit ad *α* 295, sed eius qui simul de alia re cogitet quam si id quod optet prius evenerit aut sperat futuram aut ipse perficere constituit aut eius qui malo quod metuit opponat id quod optat aut universe eius qui rei quam optat alteram addat. Non probat Bäuml. gr. Mod. p. 249. — a) *Β* 371 *αἲ γάρ- μοι εἶεν, τῷ κεῃμύσειε*, cf. *Δ* 288 *Η* 132 *δ* 341 *ρ* 132 *ο* 536 *π* 99 *ρ* 163 *τ* 309 *υ* 236 *φ* 200 372 *ω* 376. *Σ* 464 *αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυναίμην νόσφιν ἀποκρύψαι ὥς οἱ παρέσσεται*, cf. *γ* 205. *ρ* 251 *αἲ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι Ἀπόλλων, ὥς- ἀπώλετο*, cf. *ο* 156 *σ* 235. *Χ* 454 *αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος*. — b) Additur *πως*: *Χ* 346 *αἲ γάρ πως αὐτόν με θυμὸς ἀνείη* utinam nescio quo modo stimularet. Additur *δή*. *αἲ γὰρ δή* wenn nur denn *Δ* 189 *αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη* cf. *Κ* 536. *Σ* 272 *αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο*, *δ* 697 *αἲ γὰρ δὴ τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη* *φ* 402 *αἲ γὰρ δὴ ἀντίασειεν* | *ὡς οὗτος δυνήσεται* cf. *ι* 523. Duo optantur *ζ* 244 *αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόςδε πόσις κεκλημένος εἴη καί οἱ ἅδοι ἐνθάδε μίμνειν*, cf. *θ* 339. *Π* 97 *αἲ γὰρ μήτε τις Τρώων θάνατον φύγοι μήτε τις Ἀργείων, νῶιν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον*, evadamus, cf. Spitzn. h. l.; *νῶιν* est nom., quamquam fuere qui dat. esse rati *ἐκδύμεν* scriberent atque *γένοιτο* supplerent. Ariston. *ἀθετοῦνται στίχοι δ'* (97—100). — c) Sequitur inf. *η* 311 *αἲ γὰρ τοῖος ἐὼν παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν* utinam habere (velis). Sed hic quoque sch. R. *τοὺς ἓξ* (311—16) *Ἀρίσταρχος διστάζει Ὁμήρου εἶναι. εἰ δὲ καὶ Ὁμηρικοί, εἰκότως αὐτοὺς περιαιρεθῆναί φησι.*

2) Coniunguntur *αἴ κε*, si, neque unquam interposito verbo separantur, nam *μ* 53 163 editur *εἰ δέ κε*; — a) Cum coni. de tempore futuro: *Δ* 170 *ἔσσεται αἴ κε θάνῃς* cf. *Ε* 762 *Ζ* 260 *Η* 173 *Θ* 287 *Ν* 829 *Χ* 256 *Ψ* 413 543 *β* 188 *λ* 348 *ρ* 230 549 556 *σ* 83 h. Merc. 566. *Δ* 353 *Ι* 359 *ὄψεαι αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ*, cf. *Θ* 471 *Π* 32 *ω* 511 h. Merc. 181. *Η* 118 *φημί μιν γόνυ κάμψειν αἴ κε φύγῃσιν*, cf. *φ* 314. *Θ* 142 *αἴ κ' ἐθέλῃσιν δώσει*, cf. *Ι* 255 *Ν* 260 *ν* 359 *υ* 233 *φ* 348 h. Ap. 56. *Σ* 306 *ἄλγιον αἴ κ' ἐθέλῃσιν τῷ ἔσσεται* cf. *ι* 520. Additur *δή* *θ* 496 *αἴ κεν δή μοι ταῦτα καταλέξῃς ἐγὼ μυθήσομαι.* *Α* 128 *ἀποτίσομεν αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι* cf. *Ζ* 526. Subiungitur imperativo aut verbo voluntatis: *Ε* 129 *αἴ κε θεὸς ἵκηται* | *μή τι μάχεσθαι* cf. *Ε* 260 *Π* 445 *Τ* 147 *Ω* 592 *ι* 502 *μ* 49. *β* 102 *τ* 147 *ω* 137 *μή τις νεμεσήσῃ αἴ κε κῆται*, *δ* 391 *εἴπῃσι αἴ κ' ἐθέλῃσθα*, cf. *ε* 169. *χ* 167 *ἤ μιν ἀποκτείνω αἴ κε κρείσσων γε γένωμαι*, *ψ* 79 *αἴ κέν σ' ἐξαπάφω κτεῖναί με*, *Ξ* 310 *μή πως χολώσεαι αἴ κε οἴχωμαι*, cf. *Υ* 301. praesenti quando quid non semel fit sed semper est eodem statu: *Ζ* 443 *αἰδέομαι αἴ κε ἀλυσκάζω*, *Λ* 404 *κακὸν αἴ κε φέβωμαι· τὸ δὲ ῥίγιον αἴ κεν ἁλώω*, cf. *Ξ* 110 *Σ* 91 180 278 *β* 133 *φ* 305. *Φ* 437 *τὸ μὲν αἴσχιον αἴ κ' ἀμάχητι ἴομεν*, *Υ* 186 *νέ-*

μηαι αἴ κεν ἐμὲ κτείνῃς. Post opt. c. part. κεν: Δ 98 τοῦ κεν δῶρα φέροιο αἴ κεν ἴδῃ, cf. Ω 687 λ 105. — b) Cum opt. Η 387 ἠνώγει εἰπεῖν αἴ κέ περ ὕμμι φίλον γένοιτο, ubi Idaeus e mente alterius loquitur cf. Thiersch, Gr. 629 qui non recte dubitat num αἴθε scribendum sit, ν 389 αἴ κέ μοι παρασταίης καί κε τριηκοσίοισιν μαχοίμην, cf. Bäumlein gr. Modi 334, ubi Ulixes simul et rogat Minervam ut adsit et exponit quid futurum sit si adsit. — c) Semel cum fut. ind. Ο 213 αἴ κεν πεφιδήσεται οὐδ' ἐθελήσει ἴστω, cf. Spitzn. h. l., Ariston. Ο 212 ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ (212—17).

3) Post verba intellegendi est quaerentis vel dubitantis, num: Δ 249 ὄφρα ἴδητ' αἴ κ' ὕμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα, χ 7 εἴσομαι αἴ κε τύχωμι, Ε 279 πειρήσομαι αἴ κε τύχωμι cf. Η 243 Σ 601. Τ 71 πειρήσομαι αἴ κ' ἐθέλωσι, Υ 435 ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται αἴ κέ σε ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι, β 186 δῶρον ποτιδέγμενος αἴ κε πόρῃσιν. — Satis libere poëta hac structura utitur, ad eorum fere similitudinem quae sub 2) tractantur. Ζ 281 μετελεύσομαι ὄφρα καλέσσω αἴ κ' ἐθέλῃσ' ἀκουέμεν, cf. Θ 282 Ν 743 Π 41 Ρ 692 Σ 199. Ν 235 ταῦτα χρὴ σπεύδειν αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, cf. Ρ 121. Ρ 652 σκέπτεο αἴ κεν ἴδηαι cf. χ 252. Σ 457 γ 92 δ 322 τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνω αἴ κ' ἐθέλησθα, ο 312 πλάγξομαι αἴ κέν τις ὀρέξῃ, Λ 797 ἐπέσθω αἴ κέν τι φόως γένηαι, cf. Λ 799. Dubitantium aut cum cura expectantium quid futurum sit: Α 207 Ψ 82 α 279 αἴ κε πίθηαι, cf. Α 420 Λ 791 Φ 293. Ζ 94 275 αἴ κ' ἐλεήσῃ, cf. Ζ 96 277 309 Ι 172 Ω 301 357 ν 182 Μ 275 h. Cer. 162. Η 375 αἴ κ' ἐθέλωσιν cf. Κ 55 Σ 143. Adduntur alia: Α 66 αἴ κέν πως βούλεται, cf. Α 408. Β 72 83 αἴ κέν πως θωρήξομεν, cf. Π 725. Σ 213 αἴ κέν πως ἵκωνται, Ω 116 αἴ κέν πως ἐμὲ δείσῃ, α 379 β 144 αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι, μ 215 τύπτετε αἴ κέ ποθι Ζεὺς δώῃ, cf. ξ 118 ρ 51 60. δ 34 ξεινήια- φαγόντε ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἱκόμεθ' αἴ κέ ποθι Ζεὺς ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀιζύος. Non ad tempus praeteritum refertur αἴ κε, sed ad id quod omisit Menelaus, wir müssen es abwarten ob, cf. sch. Q. Eust. 1481, 9 habet παύσει. (αἴθε).

αἶα (Curtius E. p. 439 cum γαῖα cognatum esse putat per γϝαῖα ϝαῖα αἶα cf. Benf. 2, 114, L. Meyer vergl. Gr. 2, 405 sed Schweizer, Kuhn 2, 304, aut idem quod γαῖα aut a radice av prodesse. Doederl. Gl. 242 ex αὖος ortum putat, alius et originationis et significationis atque γαῖα, cf. Unger Phil. 24 p. 387; cf. E. M. 27, 7. H. Weber Phil. 16, 684 i. i. e. ire auctum guna effecisse αι idque rursus auctum suffixo fem. ϝα effecisse αἰϝα, αἶα, solum quod pedibus calcamus. Duentzer N. J. f. Ph. 89, 684 metrica tantum ratione differre dicit utrumque, sed non demptam esse consonam γ. cf. Lob. Path. el. I p. 916) tellus, terra. Semper in exitu versus; acc. semper pendet a praep. ἐπί. Β 850 ἐπικίδναται αἶαν |, Eust. 360, 11 αἴῃ ἢ αἶαν, διττῶς γὰρ ἡ γραφή. Strab. epit. fr. VII 23 Mein. ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἴης, (Αἶα Bekk. ed. p. 420), cf. sch. D. Hes. I 66, 54 E. M. 27, 25. Θ 1 Ι 506 Ψ 742 Ω 695 ω 509 πᾶσαν ἐπ' αἶαν |, Ν 4 ἐπὶ Θρῃκῶν καθορώμενος αἶαν |, h. Ap. 174 ὅσσον ἐπ' αἶαν | στρεφόμεσθα. Non differunt αἶα et γαῖα nisi metrica ratione ut πατρίδος αἴης, sed πατρίδα γαῖαν. Β 162 178 α 203 δ 262 φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης |, cf. Λ 817 Π 539 τ 301 ω 290 h. Ap. 526, σ 145, α 75, Ο 740, ψ 353, Δ 172, δ 521, κ 236 472. α 41 ἧς αἴης |, ν 249 Ἀχαιίδος- αἴης |, Ψ 327 ἕστηκε ξύλον αὖον ὑπὲρ αἴης |, ubi parvam planitiem αἶαν dixit, v. l. sch. A. ἔν τισιν ἐνὶ γαίῃ. h. Ven. 125 φυσιζόου αἴης ex parte assumptum est e Γ 243 τοὺς κάτεχεν φυσίζοος αἶα | cf. λ 301, quem locum vituperat G. Curtius Phil. 3, 21, defendit Doederl. Gl. 242 neque est quod offendamus eo quod sequitur ἐν πατρίδι γαίῃ: humus eos tegebat in terra patria.

Αἰαίην ἐς νῆσον κ 135, in qua insula habitat Κίρκη -Αἰαίη δολόεσσα ι 32, Κίρκης τ' Αἰαίης μ 268 273; νῆσον ἐς Αἰαίην λ 70, νῆσόν τ' Αἰαίην, ὅθι τ' Ἠοῦς ἠριγενείης | οἰκία κ. χοροί εἰσι κ. ἀντολαὶ Ἠελίοιο | μ 3 (νῆσον τῆς Τυρρηνίας ἢ Κολχικῆς sch. PQV. cf. Eust. 1614, 64.

Αἰακ-ίδης Πηλεύς Π 15, Φ 189, Aeaci f.; Αἰακίδῃ Πηλῆι Σ 433. — 2) Aeaci nepos Achilles Αἰακίδαο | Ι 184, Ρ 271, Σ 221, 222, Φ 178, ἀμύμονος Αἰ. Π 140, 854, ποδώκεος Αἰ. | Β 860, 874, Π 134, 165, 865, Ρ 388, λ 472, Αἰ. δαΐφρονος Κ 402, Ρ 76; — Αἰακίδην Ι 191, Αἰ. Ἀχιλῆα | λ 805; de

Αἰακὸς (ἐκ Διὸς ἦεν) Φ 189, f. Iovis et Aeginae, rex Aeginae, p. Pelei, de quo v. Hes. Theog. 1005, Apd. 3, 12, 6. (ab Αἴας Curt. Et. p. 579).

Αἴας, Oilei f., δ 499, 509. — Ὀιλιάδης Π 330, Ὀιλῆος ταχὺς Αἴας | Β 527, Ν 66, Ξ 442, Ρ 256, Ψ 473, 488, 754, | Α.-Ὀ. ταχὺς υἱός Ν 701, Ξ 520; — Αἴαντος Ν 695 = Ο 334; Plur. de hoc et sequenti: Αἴαντες Ν 313, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν | Η 164, Θ 262, Σ 157, θεράποντες Ἄρηος Θ 79; — Αἰάντεσσι Δ 273, 280, Μ 353, Ρ 668, 707; — Αἴαντας Ν 126. — Αἴαντε (Μ 342 sq.) Ν 46, 47, 201, Π 555, 556, Ρ 507, 531, 731, 747, 752; Β 406, Ε 519, Ζ 436, δύω- κορυστὰ Ν 201, Σ 163, Αἴαντε δύω, θεράποντες Ἄρηος | Κ 228, -αμφοτέρω Μ 265, -δύω, πολέμου ἀκορήτω Μ 335. Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων Δ 285, Μ 354, Ρ 508, 669, -μεμαότε θούριδος ἀλκῆς Ν 197. — Aiax, Oilei f. ex Eriopide Ν 697, Medontis frater ex Rhene 695, Β 727, Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀιλῆος ταχὺς Αἴας | μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας |- λινοθώρηξ ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας Β 527 cum XL navibus, post Achillem celerrimus Ψ 791. Ut Telamonius quocum saepe coniunctus est, v. supra, ad pugnam contra Hectorem se offert Η 164, in primis excellit a Posidone ipso ad pugnam excitatus Ν 46 sqq. 701 sqq., ubi Locri celerrimum ducem sequi nequeunt 712, Satnium Ξ 442, atque 521 plurimos fugientes interficit, Π 330 Cleobulum capit, Ρ 256 ante omnes Patrocli corpori patrocinatur, cf. 732. In certamine ludicro cum Idomeneo rixatur Ψ 473—483 et quia preces Athenae neglexerat ab Ulixe cursu vincitur 754—784. Ob Cassandram in Athenae templo violatam α 133, ε 108, rediens mari perit δ 499—511.

Αἴας, Telamonis f. Α 145, Β 557, Η 206, 219, 260, 268, 305, Θ 268, 330, Ι 223, 689, Λ 485, 489, 556, 566, 594, Μ 400, 404, Ν 190, 809, Ξ 469, Ο 249, 436, 501, 516, 685, 727, 745, Π 102, 119, Ρ 128, 132, 137, 230, 237, 279, 312, 356, 651, Ψ 720, 774, 789, 818, Τελαμώνιος Α. | Β 528, 768, Δ 473, Ε 610,

615, *H* 224, 283, *M* 370, *N* 76, *Π* 116, *μέγας Τελ. Α.* | *E* 610, *M* 364, *N* 321, *Ξ* 409, *O* 471, 560, *P* 628, 715, *Ψ* 708, 722, 811, 842, *Α.* — *Τελ. Λ* 526, *M* 378, *Ξ* 511, *-ἕρκος Ἀχαιῶν* | *Z* 5, *Τελ. ἄλκιμος Α.* | *M* 349, 362, *Α.* | *ἀντίθεος Τελαμωνιάδης* *I* 622, *Ψ* 838, *πελώριος* *P* 360, *π. ἕρκος Ἀχ.* | *Γ* 229, *H* 211, *φαίδιμος Α.* | *E* 617, *H* 187, *Λ* 496, *O* 419, *P* 284, *Ψ* 779, | *Α. διογενής Δ* 489, *H* 249, | *Α. δ' ὁ μέγας Π* 358, *Α. τε μέγας κ. δῖος Ὀδ.* | *I* 169, *ἀρήιος γ* 109; **Αἴαντος** *Λ* 138, *H* 193, 245, 266, 309, *N* 681, *Ξ* 402, *O* 429, 431, 434, *Π* 114, *P* 304, *λ* 469, *ω* 17, *Α. Τελαμωνίου N* 702, *Α.-Τελαμωνιάδαο* | *Θ* [224], 267, *Λ* 7, 542, *O* 289, *P* 235, *Σ* 193, *λ* 543, *Α.-κυδαλίμοιο O* 415, *-βοὴν ἀγαθοῖο P* 102, *Α. μεγαθύμου Δ* 479, *P* 303; *μεγαλήτορος P* 166, **Αἴαντι** *H* 203, *O* 483, *Ψ* 822, |— *δαΐφρονι Ξ* 459, *P* 123, *μεγαλήτορι O* 674, **Αἴαντα** *Γ* 225, *H* 179, 311, 321, *Θ* 272, *K* 53, *Λ* 464, 544, 589, *O* 301, *M* 342, 343, *λ* 550, *Α. ταχὺν K* 110, 175, *ἀντίθεόν τ' Α. K* 112, *Α. μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν* | *Λ* 563, 591, *P* 115, *N* 67, *Α. πελώριον P* 174, *Α. μεγαλήτορα P* 626; | **Αἶαν** *H* 288, *M* 366, *N* 68, *Ψ* 493; — *πέπον P* 120, | *Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν H* 234, *I* 644, *Λ* 465, | *Αἶαν ἁμαρτοεπές, βουγάϊε N* 824. | *Αἶαν, νεῖκος ἄριστε, κακοφραδές Ψ* 483, *Αἶαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος λ* 553. *Αἴας*, Telamonis f. (et Periboeae Apd. 3, 12, 7), *ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας B* 557, [quae alterum castrorum cornu claudebant *Θ* 220, So. A. 4], fortissimus et pulcherrimus post Achillem *B* 768, *P* 279, 379, *λ* 550, *ω* 17, *ἔξοχος Ἀργείων κεφαλήν τε κ. εὐρέας ὤμους Γ* 227, *πελώριος ἕρκος Ἀχαιῶν*, *H* 211, *Z* 5, *N* 321, 709, *Δ* 473—479, *E* 610—625, Simoisium *Δ* 474, Amphium *E* 610 occidit; sorte ad certamen singulare cum Hectore electus cum gaudio populi *H* 182, Hectorem lapide humi proicit, et pugna a praeconibus diremta donisque datis in epulis a Graecis maxime honoratur 321; cum Ulixe et Phoenice ad Achillem placandum mittitur *I* 169. 624 sqq. In proeliis saepe cum Teucro fratre et altero Aiace Oilei coniunctus *M* 379 Menestheo opem fert et Epiclen deicit, a Posidone novo animo affectus Amphimachi corpus contra Hectorem defendit *N* 190, 702, Hectorem ipsum lapide humi proicit *Ξ* 410, Archelochum occidit 464, duces ad proelium adhortatur 302 sqq., et Troianis iam naves incendentibus fortissime Hectorem arcet *O* 415; Patrocli corpus defendit *P* 128 sqq. Fert *σάκος ἠΰτε πύργον* | *χάλκεον, ἑπταβόειον — ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν* | (*Τυχίος*) *H* 219, *Θ* 267, *Λ* 485; saepius rustice se gerit *N* 810, 824, *H* 226, nusquam ab Athena adiutus, solis viribus non dolo et arte pugnat. — In certaminibus ludicris cum Ulixe victoria dubia luctatur *Ψ* 708—734, cum Diomede minus feliciter armis 811 sqq. et 842 disco cum Polypoete pugnat. Ob Achilli arma a matre filio mortuo praemium proposita atque Ulixi adiudicata mortem sibi ipse consciscit *λ* 469, 543—564, *ω* 17. Naegelsbach hom. Theol. p. 312. (Hermann ab *ἀίσσω*, Soph. Ai. 430 ab *αἶ*, cf. Doed. n. 997. Apd. 3, 12, 7 ab *αἰετός*).

Αἰγαί· (*ἐπ-είγ-ω* Curt. Et. 140) *ἐς Ἑλίκην τε κ. Αἰγάς Θ* 203 h. 1, 32, *Ἀχαϊκαί* esse videntur; *N* 21 ubi Posidonis aedes cf. ib. La Roche, *νῆσος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει* sch. Eust. 292, 2. 708, 54. *τὰς ἐν Εὐβοίᾳ· ἢ κατὰ Νικόστρατον νῆσος περὶ τὸ Αἰγαῖον· ἕτεροι-Ἀχαϊκάς* 917, 35—45, *ἵκετο δ' εἰς Αἰγὰς ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν ε* 381 Nitzsch, Düntzer, qui cum Vossio insulam inter Tenon et Chion intellegit procellis famosam (inde ab *ἀίσσω*); *βέλτιον δέχεσθαι τὰς ἐν Εὐβοίᾳ* Strab. 8, 7, 4; (Posidon) *ὅς θ' Ἑλικῶνα κ. εὐρείας ἔχει Αἰγάς* h. 22, 3. *νῆσος πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ, ἱερὸν Ποσειδῶνος* Hes. s. *Αἰγαί*. Preller, gr. Myth. I p. 444. E. Curtius Pelop. I p. 472.

Αἰγαίων· ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον | *ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες* | *Αἰγαίων' Α* 404 cf. Naegelsbach. Schol. Ap. Rhod. 1, 1165 (*Αἰγ.*) *Ἡσίοδός φησιν Οὐρανοῦ κ. Γῆς· Εὔμηλος Γῆς κ. Πόντου*. Cf. Apd. 1, 1. 1. Preller gr. Myth. I p. 42. 444. Welcker gr. Götterl. III p. 56. (*αἴξ* Ap. Rhod. 4, 820 schol.)

αἰγανέη (*αἴξ*. Duentz. N. J. f. Ph. 69, 600 et Kuhn 15, 60 ab *ἀίσσω*. Böttcher Aehrenlese z. hom. Wortf. p. 11 ab *αἴγλη* et *γανᾶν*. Koraes: *ἀκή*, cf. Lob. Path. pr. p. 186) iaculum, missile. Eust. 1512, 17 *εἶδος ἀκοντίου ἐπιτήδειον εἰς αἰγῶν θήραν* cf. 344, 5. 1077. 6. 1620, 36 sch. L. *Π* 589. Propter amentum e corio caprino factum appellatum esse refert Eust. 344, 9. Doederl. Gl. 25 ad *ἀικτός* refert neque iaculum esse sed sagittam cf. Ameis. Ztft. f. G. 8, 611; obstat quod versui *B* 774 *δ* 626 *ρ* 168 *δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες* additur *B* 775 *τόξοισίν θ'*. *Π* 589 *αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο- ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ ἢ ἐν ἀέθλῳ ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ*, Ariston. *ἡ δ. πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι ταναοῖο εἴρηκεν ἀρσενικῶς ἀντὶ τοῦ ταναῆς*. *ι* 156 *καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους*, sch. R. *αἰγ. δ. ἀκόντια μακρὰ ὁλοσιδήρους αὐλοὺς ἔχοντα, τουτέστι τὰ σιδήρια*. Suid. I 2, 7 *αἰγανέα, ἀκόντιον ὁλοσίδηρον*.

[*Θησέα τ' Αἰγεΐδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν*] *Α* 265, Aegei f.

αἴγ-ειος et *αἴγ-εος* (*αἴξ*) caprinus. *Γ* 247 *ζ* 78 *ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ*. *ι* 196 *αἴγεον ἀσκὸν οἴνοιο*, *ω* 231 *αἰγείην κυνέην* Ap. 18, 19 *τὴν ἐξ αἰγείου δέρματος περικεφαλαίαν*. *Λ* 639 *αἴγειον τυρόν*.

αἴγ-ειρος (*ἡ* cf. sch. Pal. *ε* 64. Benf. 1, 344 vig tremere, Curt. E. 140 *ἐπ-είγ-ω*, *αἰγ-ίς*, *αἰγερjος αἴγειρος*, comparantes nostrum Zitterpappel) populus nigra; Kruse Hell. 1, 349 Silberpappel. Secunda syllaba semper in thesi. *ρ* 208 *αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἄλσος*, *Δ* 482 *πέσεν αἴγ. ὥς* | *ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος πεφύκῃ*, | *λείη ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν* |, ubi fabrum e ligno inflexo curvaturam rotae poëta dicit fabricari, Ulixem vero ratem *ε* 239 *δένδρεα μακρά, κλήθρη τ' αἴγειρός τ' ἐλάτη ἦν* et Grashof ligno populeo Ulixem usum esse ad tigna transversaria suspicatur. *η* 106 *φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο*, similiter moventur feminae nentes et texentes, sch. vu. *διὰ τὸ εὐκίνητον τῶν χειρῶν ἐν τῷ στρέφειν τὴν κρόκην ὡς καὶ τὰ φύλλα τῆς αἰγείρου ἀντεστραμμένα ἀλλήλοις καὶ εὐκίνητα*. Sunt qui de multitudine tantum foliorum intellegant populumque pro quavis arbore esse. Laudatur pulchritudo populi, *ε* 64 *κλήθρη τ' αἴγειρός τε καὶ κυπάρισσος*. Recte Eust. 1523, 53 *αἴγ. τὰ πολλὰ μὲν ἐρημάζει*, quare populorum lucos non tam casu natos esse consentaneum est, quam arte consitos, *ζ* 292 *ἄλσος*

Ἀθηναίης αἰγείρων qui lucus prope Alcinoi domum erat. In caprarum insula prope fontem ι 141 περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν et iuxta Oceani oram κ 510 μακραί τ' αἴγ. καὶ ἰτέαι, Ariston. ὅτι ἄκαρπα φυτὰ εἶπεν ἐν τῷ ἄλσει τῆς Περσεφόνης διὰ τὸ νεκροῖς προσήκειν.

αἴγεος cf. s. αἴγειος.

Αἰγιάλεια. περίφρων Ἀδρηστίνη | ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος Ε 412. Apd. 1, 8, 6. 9, 13.

Αἰγιαλός· Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα Ρ 575 παραθαλασσία πλευρὰ Πελοποννήσου ἐκ Σικυῶνος ἕως Ἤλιδος Eust. 292, 21. (Apd. 2, 1. 1). — 2) Β 855 urbs Henetum in Paphlagonia. Strab. 12, 3, 10. Luc. Alex. 57.

αἰγι-αλός (ἐπ-είγ-ω, αἴγ-ες κύματα Δωριεῖς Hes. pars terrae quae fluctibus alluitur cf. Curt. E. 140. Retzlaff syn. II 8; non recte E. M. 27, 40) litus maris, leniter assurgens et arenosum, ἀκτή est litus declive et saxosum. Hes. ὁ παραθαλάσσιος ἐν τόπῳ ψαμμώδει ἢ ψηφῖδας ἔχων. Doed. Gl. 1041 1042 maris eam partem explicat quae terram alluit, quam opinionem Baumeister N. J. f. Ph. u. P. 79, 164 refutavit. Β 210 κῦμα θαλάσσης αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, sch. ABL. ἐμφῆναι θέλων τὴν παράτασιν τῶν κυμάτων, etsi sic magis consentaneum esset μεγάλα. Est abl. loci (Nägelsb. h. l.), non instrum. (Doed. l. l.). Δ 422 ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέι κῦμα θαλάσσης ὄρνυται, non ἐπί ut vult Doed., quia super terra fluctus non sunt. χ 385 ἰχθύας οὕς θ' ἁλιῆες κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν ἔκτοσθε θαλάσσης ἐξέρυσαν in concavum litoris sinum, einspringende Uferbucht. Pisces non amplius in aqua sunt neque ἔκτοσθε θαλ. de piscatoribus esset in alto versantibus, ut credidit Doed. Ξ 34 οὐδὲ ἐδυνήσατο πάσας αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, sinus qui inter Rhoeteum et Sigeum interiacet. Homerus semper omnes naves in aridum subductas esse dixit neque unquam partem in ancoris esse.

αἰγί-βοτος, capras pascens (Meiring de verb. cop. II p. 27); Ithaca: δ 606 αἰγίβοτος, sc. γάρ ἐστι, sch. πρὸς βόσιν αἰγῶν ἐπιτηδεία. Bergk, Phil. 16, 577, post v. 608 collocandum esse censet h. v. ν 246 αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος.

Αἰγίλιψ· Αἰγίλιπα τρηχεῖαν | Β 633 urbs Acarnaniae Strab. 10, 2, 8. (vel insula prope Epirum vel regio Ithacae). =

αἰγί-λιψ (ad λείπω refert Meiring de verb. cop. II p. 21, cf. Eust. 733, 35 ἡ τις διὰ τὸ τοῦ ὕψους δυσανάβατον καὶ ὑπὸ αἰγὸς λείπεται et sch. ADL. Ι 15 Ap. 14, 31 Suid. I 2, 12. Eust. 307, 28 e lex. rhet. ἀπρόσβατος, ψιλή, ἀβόσκητος. Quod cum ferri non possit, Duentzer, Kuhn 14, 205, αἰ = ἀτι sehr esse, radicem vero γλι γλιβ quae etiam in λισσός inest, ut sit lubricus, levis, cui interpretationi videtur refragari ipse Homerus Β 633 Αἰγίλιπα τρηχεῖαν. Lobeck, paral. 290 dubitat num compositum sit. Riemer in lex. λίψ saxum praeruptum, ut sit Ziegenklippe) praeruptus, altus Ι 15 Π 4 αἰγίλιπος πέτρης, assumptum h. XIX 4. Ν 63 αἰγ. πέτρης περιμήκεος.

Αἴγινα Β 562, νῆσος ἐν μυχῷ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου Eust. 287, 40. — νῆσός τ' Αἰγίνης h. 1, 31, nymphae, Aesopi f., Aeaci mater.

Αἴγιον Β 574 Achaiae urbs. Cf. Curtius Pelop. I 460 ss.

αἰγί-οχος (οιο et (ι 275) ου. ἔχω) qui aegida gerit, qui regit nubes mittitque fulgura, Wolkensturmwalter. Plerumque in exitu versus et post nomen Iovis. Γ 426 Ε 733 Θ 384 ν 252 371 ω 529 547 κούρη Διὸς αἰ. | cf. γ 42. 394 δ 752. Β 598 Ζ 420 ζ 105 ι 154. Ε 396 υἱὸς Δ. αἰ. | Ε 815 θυγατὲρ Δ. αἰ. |, h. Ven. 23 cp. 4, 3 βουλῇ Δ. αἰ. |, Η 60 φηγῷ πατρὸς Διὸς αἰ. |, Λ 66 στεροπὴ πατρὸς Δ. αἰ. |, h. Ven. 27 κεφαλῆς πατρὸς Δ. αἰ. |, Χ 221 προπροκυλινδόμενος π. Δ. αἰ. |. Β 348 Δ. αἰ. | ὑπόσχεσις. Β 491 Δ. αἰ. | θυγατέρες Bekker expunxit, Ο 175 παραὶ Δ. αἰ. |, h. XXVIII 7 πρόσθεν Δ. αἰ. | Pyrrhichius interponitur: Ε 742 Μ 209 π 320 Δ. τέρας αἰ. |, Ε 635 Δ. γόνον αἰ. |, Θ 375 Δ. δόμον αἰ. |, Ν 825 Δ. πάις αἰ. |, Ξ 160 252 ε 103 137 Δ. νόον αἰ. |, Ο 242 ω 164 h. Merc. 396 Δ. νόος αἰ. |, Ρ 176 Δ. κρείσσων νόος αἰ. |, Ο 379 Δ. κτύπον αἰ. |, h. XXVIII 17 Δ. τέκος αἰ. |, h. Ven. 187 πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι αἰ. |. Ante caesuram et ante nomen: Α 202 Β 157 Ε 115 714 Θ 352 427 Κ 278 Φ 420 δ 762 ζ 324 αἰ. Διὸς τέκος, Α 222 δώματ' ἐς αἰ. Δ., Ε 693 αἰ. Δ. φηγῷ, Κ 553 κούρη τ' αἰ. Δ. cf. h. Ven. 8 Merc. 183, post nomen Β 787 πὰρ Δ. αἰ.. cf. h. Merc. 551. Β 375 αἰγίοχος Κρονίδης Ζεύς, Θ 287 Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη, ο 245 Ζεύς τ' αἰ. καὶ Ἀπόλλων. ι 275 Διὸς αἰγιόχου. Krämer hom. Beiw. d. Götter p. 26.

αἰγ-ίς (ἐπ-είγ-ω, cf. Curt. E. 140. Dat. αἰγίδι Ω 20 alias acc.) nubes procellosa et nimbosa, tempestas cum fragore tonitribusque, pellis caprina quae sive specie villosa sive colore sive ut nonnullis videtur significatione hieroglyphica similitudinem nubis referre visa est antiquitus, scutum e pelle caprina factum proprimque Iovis quippe qui fulgura mittit cf. Preller Myth. 1, 78 Gerhard Myth. § 202, Welcker Götterl. I 167. 304 Overbeck, Zeus p 248 ss. Bergk Geburt d. Ath. N. J. f. Ph. u. P. 81, 308, Stark Ber. d. Sächs. Ges. 1864 p. 187, Lehrs Ar. 192. E. M. 27, 27 τὸ τοῦ Διὸς ἡφαιστότευκτον ὅπλον . . . ἀπὸ τοῦ τὰς συστροφὰς τῶν ἀνέμων ποιεῖν κινεῖσθαι; 28 20 ἡ καταίξ καὶ ἡ ὀξεῖα πνοή, cf. Hes. lex. Seg. 354, 6 ἀνέμων συστροφή, ἣν καὶ καταιγίδα (cf. Suid. I 2, 13) καλοῦσι. Eust. 1119, 33 (ad Ρ 593) λέγων Διὸς αἰγίδα τὰ νέφη καὶ τὸ τῆς ἀστραπῆς σέλας καὶ τὸν μάλα μέγαν κτύπον τῆς βροντῆς. 86, 19 ἡ ἀλληγορία Δία μὲν τὸν ἀέρα νοεῖ, αἰγίδα δὲ τὰ περὶ αὐτὸν δείματα, δι' ὧν ἐπαιγίζων τοὺς κάτω ἐκδειματοῖ. — Plerumque in quarto pede. Semel Ο 318 in secundo; αἰγίδ in primo Β 447 Ο 361, in quinto χ 297. Ρ 593 Κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν | μαρμαρέην, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν, ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλα κτύπε, τὴν δὲ τίναξεν, Ariston. ἡ δ. ο. ἴδιον ὑποτίθεται τῆς αἰγίδος τὸ ἀνέμων ποιεῖν συστροφάς· ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δὲ καταιγίδες αἱ πνοαὶ αἱ κάτω ἀίσσουσαι. Δ 167 Κρονίδης αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν, Ariston. ὅτι τοῦ Διὸς ὅπλον ἡ αἰγίς, πρὸς τοὺς νεωτέρους ποιητάς· καὶ ὅτι καταιγίδων καὶ ζοφώδους καταστάσεως παρασκευαστική ἐστιν. Ο 229 λάβ' αἰγίδα θυσανόεσσαν, | τὴν μάλ' ἐπισσείων φοβέειν Ἀχαιούς, Ariston. ὅτι τοῦ Διὸς ἡ αἰγὶς ὅπλον· Ἀπόλλωνι γοῦν δίδωσι. Ο 308 ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν | δεινὴν ἀμφιδάσειαν ἀριπρεπέ' ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν Ariston.

Ο 310 ἡ δ. ὅ. σαφῶς Διὶ ἐσκεύασται ἡ αἰγίς, καὶ οὐκ ἔστιν Ἀθηνᾶς. *Ο* 318 αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἄτρεμα Φοῖβος. *Ο* 361 Ἀπόλλων, αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον, utitur aegide ad tuendum corpus Hectoris *Ω* 20 περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν | χρυσείῃ. Minerva *Β* 447 αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον ἀγήραον ἀθανάτην τε τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται, *Ε* 738 αἰγίδα θυσανόεσσαν | δεινήν, ἣν περὶ μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται, ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή, ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλή, sch. B. ἄδηλον πότερον εἴδωλα ταῦτά ἐστιν ἢ διάθεσις et Aristoteles quidem (ib.) putat certe non ipsius Gorgonis caput inesse scuto, sed vim quandam quae terreat astantes. *Σ* 204 ἀμφὶ δ' Ἀθήνη ὤμοις βάλ' αἰγίδα θυσανόεσσαν | ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε, ubi dubitatur num nubes ad aegida pertineat, Eust. 1138, 22 αἰγίδα φορεῖ δι' ἣν καὶ νέφος περὶ αὐτὸν καὶ φλόξ. *Φ* 400 οὔτησε κατ' αἰγίδα θυσανόεσσαν σμερδαλέην ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός. Cod. Ven. κατ' ἀσπίδα ut *Ρ* 43 sch. A. κατ' ἀσπίδα· γρ. κατ' αἰγίδα et in margine κατ' αἰγίδα. (Wachsmuth, Zeichen u. Eigenthüml. Rh. M. 18, 182), Ariston. *Φ* 401 ἡ δ. ὅ. ἰδίως ἐπὶ τῆς αἰγίδος τοῦτό φησιν, ἣν Διὸς ὅπλον παραδίδωσιν. *χ* 297 φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν ὑψόθεν. (αἰγίοχος, ἐπαιγίζω).

Αἴγισθος *α* 35, *γ* 303, 194, *δ* 529, *λ* 409, δολόμητις *γ* 250, *δ* 525, (529); Αἰγίσθοιο | *α* 42; *ω* 22, *λ* 389, *γ* 235, ἀμύμονος *Α*. | *α* 29, ἀνάλκιδος *γ* 310, Αἰγίσθου *δ* 537, *ω* 97; Αἴγισθον *γ* 256, δολόμητιν *α* 300, *γ* 308, 198, (ab αἴξ, θῆσαι Aelian. VH. 12, 42; Lob. Path. Prol. p. 398) Thyesti f. Θυεστιάδης *Α*. | *δ* 518, cum Clytemestra moecha Agamemnonem cum sociis redeuntem inter epulas per insidias interfecit *γ* 250—275, *δ* 512—537, *λ* 387—461, *ω* 20 sq. 96 sq. Septem post annis Orestes Aegisthum cum matre morte punit *α* 29 sqq. *γ* 303, 194, 235.

αἴγλη (Luc. qu. lex. 21, Passow, al. *ΛΑ*, *ΓΛΑ* ἀγλαός αἴγλη, sed Fuhr. JJ. 20, 708 negat sciri quomodo a λάω s. γλάω fluxerit. Christ p. 44, Curtius, Et. p. 631 ἀγ-ί-λη comparatque skt ag-ni-s, de quo dubitat H. Weber, Phil. 16, 681. Doederl. Gl. 62 ἀγαλός, ἀγλαός, ἀγαλίη, αἴγλη. E. M. 28, 57 ἀίσσω et λίαν cf. sch. L. *Α* 213. Savelsberg ἀσι-γάλη) fulgor subito se proripiens. Hes. λαμπηδών, αὐγή, φῶς, λαμπρότης. cf. E. M. l. l. Eust. 823, 26. — *Β* 458 ἀπὸ χαλκοῦ αἴγλη παμφανόωσα, Bekk. expunxit, cf. *Τ* 362. *δ* 45 *η* 84 ἠελίου αἴγλη- ἠὲ σελήνης, *ζ* 45 λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, h. Ap. 202 αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει μαρμαρυγῆς (Schneidew. pro μαρμαρυγαί) τε ποδῶν καὶ χιτῶνος. XXXII 3 αἴγλη οὐρανόδεικτος. XXXII 5 αἴγλης λαμπούσης. (αἰγλήεις).

αἰγλή-εις, splendore instructus, splendidus, fulgens. *Α* 532 *Ν* 243 *υ* 103 αἰγλήεντος Ὀλύμπου, Ap. 14, 7 λαμπροῦ. h. Ap. 40 Κλάρος αἰγλήεσσα, XXXII 9 πώλους αἰγλήεντας, XXXI 11 αἰγλῆεν στίλβουσι, splendide, neutr. adi. adv.

αἰγο-πόδης et **αἰγι-πόδης** (πούς) capripes de Pane. h. XIX 2. | αἰγοπόδην. ib. 37 | αἰγιπόδην.

αἰγυπιός (Duentzer, N. J. f. Ph. 69, 497 αἰγ cum impetu ferri, Lob. path. el. 1, 87 αἰετός et γύψ. Doederl. Gl. 124 γύψ quod commemoravit, non probavit Benf. 2, 311. E. M. 29, 3. παρὰ τὸ ἀίσσω ut Düntzer ad *π* 217) Aquila; plerique: vultur. E. M. 29, 3 οἱ μὲν εἶδος ἀετοῦ, οἱ δὲ τὸν γῦπα, ut Ap. 17, 18 et sch. *Η* 59 *π* 217. Suid. I 2, 15 αἰγυπιόν· οὕτως οἱ παλαιοί, ἀλλ' οὐ γῦπα. αἰγυπιῶν δὲ πληθυντικῶς γυπῶν. Videtur vero aquilae species esse, nam γῦπες segnes sunt cadaveribusque vescuntur, et ungues habent minus curvatos, rostri vero extremam tantum partem. Aliter poëta de αἰγ. *χ* 302 αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι- ἐπ' ὀρνίθεσσι θόρωσι, Dacieria aves ad venandum condocefactas dixit, cf. *Π* 428. *Ρ* 460 ἀίσσων ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας. *Ν* 531 ἐπάλμενος αἰγυπιὸς ὥς, *π* 217 φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, falcones vel aquilae, sch. Q. εἴδη ταῦτα ἀετῶν. *Η* 59 ὄρνισι ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν.

Αἰγύπτιος· Πρωτεὺς *Α*. *δ* 385, Αἰγυπτίων ἀνδρῶν *ξ* 263, *ρ* 432, ἀν' Αἰγυπτίους ἄνδρας *ξ* 286, Αἰγυπτίους ἐπαληθείς | *δ* 83 trisyllabe Herm. El. metr. p. 54, Kr. Di. 13, 4, 1. Meyer qu. hom. p. 33 (Bonn 1868); Πολύδαμνα- | Αἰγυπτίη *δ* 229, ἐνὶ Θήβῃς | Αἰγυπτίῃς *δ* 127, Aegyptius. — n. pr. **Αἰγύπτιος** ἦρχ' ἀγορεύειν ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην κ. μυρία ᾔδη *β* 15, Ithacensis, Antiphi et Eurynomi pater.

Αἴγυπτος· Aegyptus terra: πικρὴν Αἴγυπτον κ. Κύπρον *ρ* 448 cf. h. 7, 28, ἐυρρείτην *ξ* 257. — m. Nilus fluvius Hes. Αἰγύπτου *δ* 355, Αἰγύπτοιο διιπετέος ποτάμοιο | -ὕδωρ *δ* 477, 581, Αἰγύπτοιο ῥοάων h. 34, 9, Αἰγύπτῳ *γ* 300, *δ* 350, *ξ* 275, *Α*. ποταμῷ *ξ* 258, *ρ* 427, Αἴγυπτον δ' *δ* 483, *ξ* 246, *ρ* 426.

αἰδέομαι et **αἴδομαι** (cf. sch. L. *Ε* 531. αἰδώς αἰδέσ[ομαι) praes. αἰδέομαι, αἰδεῖται *ρ* 578, imp. αἰδεῖο (Lips. *Ω* 503 αἰδέεο, multi codd. *ι* 269 opt. αἰδοῖο) et αἴδεο, αἰδεῖσθε, inf. αἰδεῖσθαι, ptc. αἰδόμενος, αἰδομένη, αἰδομένω *Α* 331, αἰδομένων· impf. αἴδετο, fut. αἰδέσσομαι *ξ* 388 (v. l. αἰδήσομαι, αἰδέσομαι), αἰδέσεται, aor. med. ᾐδέσατο *φ* 28 (v. l. αἰδέσατο), coni. αἰδέσσεται *Χ* 419 et αἰδέσεται *Ι* 508, imperat. αἴδεσσαι, aor. pass. αἴδεσθεν *Η* 93, imper. αἰδέσθητε *β* 65, ptc. αἰδεσθείς) revereor, vereor, pudet me cuius, E. M. 30, 32 ἐντρέπομαι. La Roche Stud. p. 191 s. — a) De diis *Ω* 503 *ι* 269 αἰδεῖο θεούς, *Ι* 508 αἰδέσεται κούρας Διός, h. Merc. 381 Ἠέλιον καὶ δαίμονας ἄλλους, ep. 9, 3 Διὸς σέβας, *φ* 28 οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ' οὐδὲ τράπεζαν. — b) De supplicibus et hospitibus Ap. 15, 3 ἰδίως ἐπὶ τοῦ προσδέχεσθαι τὸν ἱκέτην δι' ἐντροπῆς. *Α* 23 377 ἱερῆα, sch. BL. τὸν ἱκέτην μετ' αἰδοῦς δέχεσθαι, *Φ* 74 *χ* 312 344 αἴδεο κ. μ' ἐλέησον, *Ι* 640 αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον, sch. L. τοὺς πρόσφυγας τῆς ἑστίας, ep. 1, 1 κεχρημένον, *Χ* 124 οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, sch. V. ἐπιμελῶς τοῦτο τίθησιν ἐπὶ τῶν ἱκετῶν. *Χ* 419 ἡλικίην, *Ω* 208 οὐ σ' ἐλεήσει οὐδέ τί σ' αἰδέσεται, *γ* 96 *δ* 326 μηδέ τι μ' αἰδόμενος- μηδ' ἐλεαίρων, *ξ* 388 οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι οὐδὲ φιλήσω. *ρ* 188 τὸν αἰδέομαι καὶ δείδια μή μοι νεικείῃ, *ζ* 329 πατροκασίγνητον, *Χ* 82 τάδε, sch. B. ἀπόδος τούτοις τὴν χάριν ὑπὲρ ὧν σοι ἐποίησαν, *π* 75 *τ* 527 εὐνήν τε πόσιος δήμοιό τε φῆμιν. — c) De pudore qui nos iubet honeste agere: *Ε* 530 [*Ο* 562] ἀλλήλους, sch. br. διατηρεῖτε, ἀλλήλοις προσέχετε. *Ζ* 442 μάλ' αἰνῶς αἰδέομαι

Τρῶας, sch. BL. νόμος γὰρ ἄρχουσιν αἰδεῖσθαι τοὺς ὑποτεταγμένους· χεῖρον δὲ παρὰ γυναιξὶν ἀκούειν κακῶς. Χ 105 Τρῶας μή ποτέ τις εἴπῃσι, cf. Nägelsb. hom. Th. 323. β 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε- ἀνθρώπους |, ϑ 86 αἴδετο Φαίηκας δάκρυα λείβων, cf. Classen, Beob. 3, 14. Η 93 αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, sch. ADV. διὰ τὴν δειλίαν, Φ 468 πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν, Ω 90 αἰδέομαι μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν. Non recte sch. AM., Ω 435 δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι συλεύειν, ζ 66 γάμον ἐξονομῆναι, ζ 221 γυμνοῦσθαι, ξ 146 τὸν ὀνομάζειν, υ 343 ἀέκουσαν δίεσθαι. — Absolute: Ε 531 Ο 562 αἰδομένων ἀνδρῶν qui famae consulunt, sch. br. αἰσχυνομένων, ἀλλήλοις προσεχόντων. Κ 237 αἰδόμενος σῇσι φρεσί, Ρ 95 αἰδεσθείς, ρ 578 ἄλλως αἰδεῖται κατὰ δῶμα, σ 184 αἰδέομαι γάρ.

ἀ-ΐδηλος (Bekk. ἀϝίδηλος Apoll. p. 16, 31. Eust. 1599, 11 Buttm. Lex. 1, 247 Lob. path. el. 1, 530 Böttcher, Aehrenl. Dresden 1848 p. 11 Curt. E. p. 605 ἰδεῖν. Cf. Ribbeck Phil. IX p. 58 Doed. Gl. 409 ἀιδής, Ἀΐδης. Similiter H. D. Müller, sed cf. Duentz. J. J. f. Ph. 56, 60 et Kuhns Ztft. 13, 8 14, 3. Savelsberg q. lex. p. 1 ἀτι valde et δαΐειν: sehr verwegen, gewaltthätig. Duentz. ad ϑ 309 δηλέομαι: sehr verderblich) exitialis, perniciosus. Ap. 16, 30 τὸν ἀδηλοποιόν. [Β 455] Ι 436 Λ 155 πῦρ ἀΐδηλον, sch. V. Β 455 παρὰ τὸ ἄϊδνόν, sch. BL. Λ 155 τὸ ἀδηλοποιόν. Σέξτος ἀποδέδωκε τὸ ἐξ ἀδήλου ἐμπεσόν. Ε 757 ἔργ' ἀΐδηλα, Aristarchus: καρτερὰ ἔργα. Ε 872 ἔργ' ἀ. Bekk. ubi Buttm. l. l. probat καρτερὰ ἔργα. Ε 880 παῖδ' ἀΐδηλον, Minervam Mars vocat iratus, ipse similiter appellatus a Iove Ε 897 εἰ ἐξ ἄλλου γένευ ὧδ' ἀΐδηλος | ϑ 309 ἀΐδηλον Ἄρηα. π 29 ψ 303 μνηστήρων ἀΐδηλον ὅμιλον, sch. BQV. τὸν ἀδηλοποιὸν καὶ πάντα φθείροντα V. ἢ τὸν τοῦ φθαρῆναι καὶ ἀπολέσθαι αἴτιον. χ 165 ἀΐδηλος ἀνήρ Melanthius sch. Q. ὀλέθρου ἄξιος. — Adv. Φ 220 κτείνεις **ἀϊδήλως** | perniciose.

Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων | Ο 188, Croni et Rheae f., ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα 191, frater Iovis et Posidonis, πελώριος Ε 395, ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος | Ι 158, βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων. -πύλας **Ἀΐδαο** περήσειν | Ε 646, Ψ 71, εἰς Ἀ. πυλάρταο Θ 367, λ 277, (πέμψειν) εἰς Ἀ. Φ 48, Χ 213, λ 164, 425, μ 383, κύνα στυγεροῦ Ἀ. | Θ 368, ἐξ Ἀ. Ψ 36, λ 625, δόμον- | λ 69 (cf. Voelcker, h. Geogr. 135, La Roche, Stud. p. 89), Ἀ. πύλῃσιν | Ι 312, ξ 156, νέκυας κ. δῶμ' Ἀ. |- ἵξεσθαι Ο 251; μ 21, Ἀ. δόμους Χ 482, κ 491, 175, 564, ξ 208, εἰν Ἀ. δόμοισιν Χ 52, Ψ 19, 103, 179, δ 834, ο 350, υ 208, ω 204, 264, εἰν Α. | Χ 389, λ 211; — ἔνερθ' **Ἀΐδεω** Θ 16, εἰς Ἀ. ἰέναι δόμον εὐρώεντα κ 512, ψ 322, ἐξ Ἀ. μ 17; — ἐπεύξασθαι- | ἰφθίμῳ τ' **Ἀΐδῃ** κ. ἐπαινῇ Περσεφονείῃ κ 534 = λ 47; h. Dem. 5, 79. κικλήσκουσ' **Ἀΐδην** κ. ἐπ. Π. Ι 569, εἰς Ἀ. h. Herm. 3, 572, h. Dem. 5, 336; — **Ἄιδη** κυανοχαῖτα, καταφθιμένοισιν ἀνάσσων 5, 347. — Cf. Ἄιδος, Ἀιδωνεύς. Ε 395 sqq. ab Hercule sagitta volneratus in Olympum ascendit, ut a Paeone sanetur. Domus eius est in terra Ι 569, ὑπένερθεν Υ 61, ubi timet ne Posidon terram supra se divellat, υ 81; κ 508 sqq. λ 156 potius trans Oceanum est sita, cf. Nitzsch Od. vol. 3 p. XXXV et 187; ω 10 sqq. via ad umbrarum regnum describitur, portam canis custodit λ 263 (Θ 367); in illa regione ipsa Acheron, Pyriphlegethon, Cocytus, Styx fluunt. Contraria terrae parte inferos conlocat Grotefend, allg. geograph. Ephem. XLVIII. 3. St. 1815, p. 258. Cf. Preller, gr. Myth. I 633 sqq. Naegelsbach, hom. Theol. p. 405. 409 sq. Hartg, Rel. d. Gr. II 212. Welcker gr. Götterl. I 798 sq. Gladstone, Stud. p. 178 sq. (ἸΔεῖν qui non videtur; Doederl. gl. n. 407 qui non visum reddit; cf. Lob. Path. el. II 6 sq. Ἄιδος, Ἀιδωνεύς.) [ἕδρην αἴδιον.]

ἀΐδιος (-⏑⏑⏑ αἰεί) sempiternus h. XXIX 3

αἰδοῖος (αἰδώς, αἰδόσιος) 1) venerabilis, observandus, cui debetur reverentia et pudor. E. M. 29, 24 αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος, cf. Ap. 15, 8. Prima syllaba plerumque in arsi, sed ρ 578 αἰδοῖος et λ 360 αἰδοιότερος arsin habent in secunda. a) ε 447 αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ καὶ θεοῖσιν ὅς τις ἵκηται ἀλώμενος, Nitzsch μέν γ' potius probat, sch. BPQ. αἰδέσιμος καὶ προσδεκτός, η 165 181 ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, ϑ 544 ξείνοιο αἰδοίοιο, τ 316 ξείνους αἰδοίους DL. αἰδοίους τ' cf. Nägelsb. hom. Th. 297. — Subst. ο 373 αἰδοίοισιν ἔδωκα, mendicis et supplicibus, sch. Q. οὕτω τοὺς ἱκέτας ἔλεγον. Adv. τ 243 **αἰδοίως** τ' ἀπέπεμπον |. b) De deabus: Φ 479 Διὸς παράκοιτις, h. Cer. 374 Δημήτερι, cf. h. Merc. 5 XVIII 5 Ven. 21 VI 1. XXVII 2 παρθένον, Dianam et XXVIII 3 Minervam. c) ρ 152 τ 165 262 336 583 γύναι αἰ. Ὀδυσσῆος cf. γ 451 381 h. Cer. 343 Ven. 44 et universe Φ 416 κ 11 h. Ap. 148 αἰ. ἀλόχοισιν, quod etiam Ζ 246 v. l. est pro μνηστῇς et Ζ 450 fuit Aristarchi. σ 314 βασίλεια, ϑ 420 μητρί cf. ep. 4, 2. Χ 451 ἑκυρῆς, α 139 δ 55 η 175 κ 371 ο 138 ρ 94 259 ταμίη, herae enim vice fungitur ministra, sed Ap. 15, 9 hoc exemplum ad alteram significationem refert. d) Δ 402 βασιλῆος, sch. br. αἰδοῦς καὶ ἐντροπῆς ἀξίου. e) Coniunguntur αἰ. et δεινός Σ 394 Γ 172 (sch. BLV. ἡ γὰρ ὑπερβάλλουσα τιμὴ ἐν αἰδοῖ καὶ φόβῳ κεῖται) ξ 234 ϑ 21, et φίλος Σ 386 425 h. XXIX 9 Κ 114 ε 88 Ξ 210 λ 360 τ 191 254, et σεμνός h. Cer. 486. — Λ 649 αἰδοῖος νεμέσητος ὅ με προέηκε, sch. V. Ἀρίσταρχος μεμψίμοιρος, οἱ δὲ ἑκάστῳ τὸ δέον νέμων, ὅθεν καὶ νέμεσις, ἵνα οὖν μὴ δοκῶσιν ἀμελεῖν αὐτοῦ ταῦτά φησιν. 2) Act.: qui pudore tangitur, quem pudet, qui veretur. ρ 578 κακός τ' αἰ. δοῖος ἀλήτης, verschämt. Sch. V. νῦν ὁ αἰδούμενος cf. Ap. 15, 9. Hes. Recte excusat hunc usum singularem Friedl. ho. Wörterv. 772. Β 514 παρθένος αἰδοίη, nisi forte poëta puellam dicit, quam ob venustatem omnes admirantur, de quo loco post Koechlyum, de genuina cat. forma Turici 1853 p. 23 disputaverunt Duentz. ü. d. Schiffs-Kat. N. J. f. Ph. 71, 415 s. spurium ratus esse hunc versum et Bäuml. ib. 75, 45. paraphr. αἰδουμένη, quia eam puduit parere, sed ut Ameisio (Anh.) videtur quia honori fuerit concipere a deo gentili. ep. 2, 1 αἰδοίων πόλιν ἀνδρῶν qui mendicos verentur, ep. 7, 6 αἰδοίων βροτῶν, ubi quis intellegat homines quibus reverentia debetur. 3) Pudenda Ν 568 αἰδοίων τε μέσηγυ καὶ ὀμφαλοῦ.

[Ἄϊς] **Ἄϊδος**· δῦναι δόμον Ἄ. εἴσω | Γ 322, Η 131, Λ 263, Ξ 457, Υ 336 Ω 246 ι 524 λ 150 [627] ψ 252 h. Ven. 154, κατελθόντ' Ἄ. εἴσω | Ζ 284, 422, Χ 425 (ᾱ); εὐρυπυλὲς Ἄ. δῶ | Ψ 74,

λ 571; *εἰς Ἄ. περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο* | *N* 415, *κ* 502, *δῦν' Ἄ. κυνέην E* 845, *εἰν Ἄ. περ ἐών Ω* 593, *εἰς Ἄιδος κ* 502; *ἐξ Ἄιδος λ* 635; *Ἄϊδος δὲ βεβήκει* | *Π* 856, *X* 362, *γ* 410. *ζ* 11; *H* 330, *Y* 294, *κ* 560, *λ* 65, 475, *πέμπ' Ἀϊδόσδε* | *Ψ* 137 La Roche Stud. § 48 E 1; — *ψυχὰς Ἄϊδι προίαψεν* | *A* 3, *Z* 487, *Λ* 55, — *κλυτοπώλῳ* | *E* 654, *Λ* 445, *Π* 625; *Ἄϊδι κεύθωμαι* | *Ψ* 244 de loco dici videtur, de persona Doederl. gl. n. 407, Faesi, Ameis ad *κ* 491 intellegunt. Cf. *Ἀϝίδης*. (*ᾰ*).

ἀ-ιδρείη (*ᾰ ἀϝιδρείη* s.—*εΐη*, *ἄιδρις*) imperitia, stultitia. *κ* 231 257 *ἀιδρείῃσιν ἕποντο*, im Unverstande, *λ* 272 *ἔρεξεν ἀιδρείῃσι νόοιο*, *μ* 41 *ἀιδρείῃ πελάσῃ* nescius. In codd. et edd. vett. etiam *ἀϊδρίῃ* et *ἀϊδρίῃσι(ν)*. *H* 198 ante Wolfium *οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ* ubi nunc *οὐδέ τι ἰδρείῃ*.

ἄ-ιδρις (*ἴδρις*, *οἶδα*. Bekk. *ἄϝιδρις*) imperitus. *κ* 282 *χώρου ἄιδρις ἐών*, *Γ* 219 *ἀίδρεϊ φωτί*. Propriam hanc vocem esse teichoscopiae et Odysseae dixit G. Curtius Phil. 3, 20 sed cf. *H* 198 *ἰδρείῃ* s. *ἀϊδρείῃ* (*ἀιδρείη*).

Ἀϊδωνεύς *ἄναξ ἐνέρων Ἀ.* | *Y* 61, h. Dem. 5, 2. 357, *πολυσημάντωρ Ἀ.* | 84, 376; *Ἀϊδωνῆι προϊάψειν E* 190; cf. *Ἀϝίδης* Hartg. Rel. d. Gr. III p. 64.

αἰδώς (Benf. 1, 372 skr. vrîd'-a Schaam, vrêd' gr. *ϝραιδ ϝαιδώς αἰδώς*, non radicem ratus esse vocem, sed compositum. Pott E. F. 1, 246 ad radicem *ϝιδ* scire videtur referre. Acc. *αἰδῶ*, alii *αἰδώ* cf. La Roche H. T. 181) 1) verecundia, pudor. Cf. Ph. Mayer, Beitr. z. hom. Synon. III Gera 1849. Naegelsb. h. Th. 324 qui honestatis appetentiam intellegit, Rahmdor z. hom. Ethik. I Lüneburg. 1865 p. 9 bonae mentis conscientiam interpretatus nescio an homerici sermonis fines migraverit. E. M. 30, 26 *τιμή*, *φόβος*, *αἰσχύνη*, *ὄνειδος*. Est eius qui cupidini non cedit neque quae ipse cupit confestim arripit sed maius quid graviusve respicit atque sequitur. In introitu Iliadis vix legitur, saepius in media parte. Nunquam in secundo pede. Prior syllaba plerumque in arsi, sed h. Cer. 190 in thesi. *O* 657 *ἴσχε γὰρ αἰδὼς* | *καὶ δέος*, sch. BL. *τὸ μὲν ἵνα μὴ φανῶσι κακοί, τὸ δὲ περὶ τῶν νεῶν*. *K* 238 *αἰδοῖ εἴκων*, sch. V. *πολλάκις αἰδὼς ἐκκρούει τοῦ συμφέροντος* cf. Hes. lex. Seg. 354, 30. *ϑ* 324 *μένον αἰδοῖ οἴκοι*. *γ* 24 *αἰδὼς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι*, *γ* 14 *οὐ χρὴ ἔτ' αἰδοῦς*, *υ* 171 *οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν*, sch. V. *οὐδὲ ὀλίγον αἰδοῦνται*, *ρ* 347 *αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι*, cf. *ρ* 352. *ϑ* 172 *ἀσφαλέως ἀγορεύει αἰδοῖ μειλιχίῃ*, mit gewinnender Rücksicht. Nitzsch *ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει* per parenthesin dicta esse et *αἰδοῖ μειλιχίῃ* ad *λεύσσουσιν* referri putat, cui opinioni non satis firmum argumentum ex Hesiodi Th. 92 Hermann, praef. ad hy. XVI, invenit cf. Mayer l. l. 5. — b) Cum gen. obiect. *ξ* 505 *φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτός*, qui locus ab Athenocle spurius indicatus atque additus videtur ad aperte explicanda quae Ulixis narratio obscurius significaverat, *Ω* 111 *αἰδῶ καὶ φιλότητα τεήν*. *ϑ* 480 *τιμῆς — καὶ αἰδοῦς*, *O* 661 *αἰδῶ ϑέσϑ' ἐνὶ ϑυμῷ* | *ἄλλων ἀνθρώπων*, cf. *O* 561. c) Adduntur alia subst. *ϑ* 480 *τιμῆς καὶ αἰ.* *N* 122 *αἰ. καὶ νέμεσιν*, Eust. 923, 16 *ἡ μὲν αἰδὼς ἐξ ἡμῶν αὐτῶν*, *ἡ δὲ νέμεσις ἐξ ἄλλων*, melius quam sch. BL. cf. Mayer l. l. 5. *O* 129 *νόος καὶ αἰ.* Mars non respicit quid futurum sit, si pugnet. *Ω* 44 *ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδώς*, ubi v. 45 non licet uti assumpto ex Hes. Op. cf. Ariston h. l. h. Cer. 190 *αἰδώς τε σέβας τε ἰδὲ χλωρὸν δέος*. Baumeister defendit contra Prellerum. h. Cer. 214 *αἰδὼς* | *καὶ χάρις*. Mitscherlich *εἶδος* scribebat, Matthiae: '*αἰδὼς*', inquit, 'h. l. est habitus oris angustior qui reverentiam facit'. — 2) ignominia, graviter vituperantis: *P* 336 *αἰδὼς ἤδε- εἰσαναβῆναι E* 787 *O* 228 *αἰδώς*, *Ἀργεῖοι* sch. br. *αἰσχύνη*, *ὄνειδος* cf. *N* 95 *O* 502. *Π* 422. 3) pars pudenda *B* 262 *εἵματα τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει* sch. br. et paraphr. *ἅτινα* sch. BL. *ἢ τὴν τοῦ ὅλου σώματος ἢ τὴν τῶν μορίων, ὅπερ καὶ ἄμεινον*, sch. L. *μέχρι παρ' αἰδῶ*. Ita Hagena Phil. 8, 390 et Ameis. Ahrensio Phil. 6, 29 *αἰδόα* fuisse videtur ut hiatus post dactylum fiat. *X* 75 *αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες γέροντος*. De forma acc. cf. La Roche h. T. p. 181. (*αἰδοῖος ἀναιδής ἀναιδείη*, *αἰδέομαι αἴδομαι*).

αἰεί, αἰέν, ἀεί (*ᾰ M* 211 *Ψ* 648 *ο* 379, sed *ᾱ ἀενάων ν* 109. skr. êva-s, lat. aevum, goth. aiv-s, ahd. êwa, gr. *αἰϝεί*, *αἰών*. Curt. E. 585 Meyer vgl. Gr. 1, 83. 341. Savelsberg Dig. p. 20). In aeternum, semper; Luc. qu. lex. 21 cf. Fuhr, JJ. f. Ph. 20, 408. *Αἰέν* ante vocalem brevem cf. Herm. h. Ven. 202, Lob. path. el. 2, 161, Kayser Phil. 17, 685, etsi *φ* 146 in caesura iam Bekk. *αἰεί* habet et nunc La Roche *α* 341 *ν* 255 *φ* 146, item Baum. h. Ven. 201, sed cf. Kayser Phil. 22, 525. In exitu versus *αἰεί* Bekk. (hom. Bl. 30) etiam *Λ* 827 scripsit, cf. *τ* 591 *α* 68, posse ferri *αἰέν* La Roche putat Ztft. f. oestr. G. 1868 p. 523 h. U. 166. *Αἰέν* duodecies in primo pede, vicies in tertio, quadragies fere in quinto, in secundo *Θ* 361 [N 357] *O* 594 *Π* 107 *X* 146 *Ψ* 500. *Αἰεί* quando ictum habet posterior syllaba sexies et vicies fere est in arsi secundi pedis, tertii *A* 561 *T* 68 h. Ap. 262 ep. 16, 6, quarti *B* 88 *λ* 608. Prior syllaba habet ictum in sexto nonagies fere, primo centies et quadragies fere, secundo *B* 796 *K* 232 *N* 460 *Φ* 215 *ζ* 171 [*η* 294] *κ* 217 *ν* 148 245 379 *ξ* 224 h. Ap. 536, quarto *χ* 117. In secundo pede arsis est posterioris syllabae ter in quindecim prioribus libris Iliadis (*A* 52 *Γ* 408 *E* 603), quinquies in quattuordecim posterioribus Odysseae [*ν* 320] *ξ* 105 *ρ* 218 388 *ψ* 103, septies decies in undeviginti libris *Π—Ω* et *α—κ*. In libris *A—Θ* quater legitur in ultimo pede (*B* 46 = 186 *Δ* 262 *E* 434), novies in primo (*A* 107 177 541 *Γ* 108 *Δ* 11 *E* 873 891 *Z* 445 *Θ* 408. Paulatim e primo loco migravit in ultimum, nam in libris *ο—ω* plus vicies est in sexto, quinquies tantum in primo (*ο* 332 *ρ* 103 = *τ* 596 *σ* 48 *ψ* 215). Hymni semel (h. Ap. 485) in primo pede habent *αἰεί*, novies in ultimo.

1) in aeternum, in omne tempus, Hes. *δι' αἰῶνος A* 290 494 *Φ* 518 *Ω* 99 *ε* 7 *ϑ* 306 *μ* 371 377 *ϑεοὶ αἰὲν ἐόντες* cf. *α* 263 378 *β* 143 *ϑ* 365 h. Ven. 62 h. Cer. 325. *γ* 147 *δ* 583 h. Merc. 548. *B* 46 186 *Σ* 238 *ἄφϑιτον αἰεί* cf. *N* 22. *O* 190 *ναιέμεν α.*, *ζ* 42 *ϑεῶν ἕδος ἀσφαλὲς α.*, *λ* 575 *αἰὲν ἀαγές*, cf. h. Ap. 151 412 VIII 8 X 3 XXIV 3. — 2) assidue, semper, Hes. *διὰ παντός*, immerfort. *Ξ* 269 *α. ἐέλδεαι ἤματα πάντα* cf. *ε* 210. *Z* 208 *Λ* 784 *α. ἀριστεύειν*, *Z* 445 *ἔμμεναι ἐσϑλὸς α.*, *Π* 688 *P* 176 *α. Διὸς κρείσσων νόος*, *T* 300 *μείλιχον α.* cf. *I* 372 *Θ* 361. *O* 204 *α. ἕπονται*, *Y* 298 *α. δῶρα- δίδωσι*, *Ω* 770 *ἤπιος α.*, *α* 68 *ἀσκελὲς αἰὲν* | *κεχόλωται*, *β* 232 *ε* 10 *α. χαλεπὸς εἴη* cf. *ρ* 388. *δ* 353 *α. βούλοντο με-*

μνῆσθαι ἐφετμέων, ζ 156 α. ἐυφροσύνῃσιν ἰαίνεται, ϑ 309 α. ἀτιμάζει, λ 270 μένος αἰὲν ἀτειρής, ν 148 σὸν α. θυμὸν ὀπίζομαι, ν 245 α. ὄμβρος ἔχει, ν 255 α. νόον πολυκερδέα νωμῶν, ν 330 α. τοι τοιοῦτον νόημα, ξ 458 ζέφυρος αἰὲν ἔφυδρος, ο 534 ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί, τ 591 ἀύπνους ἔμμεναι α., cf. h. Ap. 74 ep. 16, 2. — 3) perpetuo, semper, Hes. δι' ὅλου, fortwährend. Α 541 α. τοι φίλον ἐστίν cf. Α 107 177 Ε 891 Β 796 Δ 520 α. νεικεῖ, Α 561 α. ὀίεαι, Ε 876 α. ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν, Γ 108 α. δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται cf. η 294. Δ 11 α. παρμέμβλωκε cf. Ω 72. Ε 873 α. τετληότες εἰμέν, Ε 603 Υ 98 α. πάρα εἷς γε θεῶν, Θ 408 α.- ἔωθεν, Κ 232 α.- θυμὸς ἐτόλμα, Κ 278 ἤτε μοι αἰεὶ | παρίστασαι, cf. ν 300. Ε 516 α. ἐπιζαφελῶς μενεαίνοι, cf. Ν 460 Τ 68. Ν 634 μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, Φ 215 α. τοι ἀμύνουσιν θεοί, Ω 63 ἄπιστε cf. ξ 150 ψ 72. Ψ 478 α. μύθοις λαβρεύεαι, ϑ 248 α. ἧμιν δαὶς φίλη, cf. ξ 224. κ 243 σύες αἰὲν ἔδουσιν, ο 332 α. λιπαροὶ κεφαλάς, ο 379 θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει, ρ 218 α. τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, ρ 394 εἴωθε ἐρεθιζέμεν α., σ 174 τ 120 πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί, σ 331 391 ἦ νύ τοι αἰεὶ | τοιοῦτος νόος ἐστίν, ψ 103 α. κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο. — 4) continuo, anhaltend, Hes. συνεχῶς. Ν 517 ἔχεν κότον ἐμμενὲς α., Ρ 364 μέμνηντο -α. | ἀλεξέμεν, Τ 290 δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ α., Τ 336 ποτιδέγμενον α. ἀγγελίην cf. ι 545, Φ 543 λύσσα- οἱ κῆρ αἰὲν ἔχεν, Ψ 323 α. τέρμ' ὁρόων, Ψ 379 α.- ἐπιβησομένοισιν ἐίκτην, Ω 548 α. τοι περὶ ἄστυ μάχαι, Ω 744 α. μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἤματα cf. α 343. α 56 α.- θέλγει, α 341 μοι α. κῆρ τείρει, β 22 δύο αἰὲν ἔχον ἔργα, Eust. 1431, 59 τὸ συνεχὲς τῆς σπουδῆς. δ 89 α. παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, δ 567 α. ζεφύροιο ἀήτας ἀνίησιν, η 118 μάλ' αἰεὶ | ζεφυρίη πνείουσα, ι 74 δύο ἤματα συνεχὲς αἰεὶ | κείμεθα, κ 464 α. ἄλης μεμνημένοι, λ 608 α. βαλέοντι ἐοικώς, υ 385 δέγμενος αἰεί cf. χ 380 ω 396. — 5) per certum temporis spatium, die ganze Zeit über, Hes. μετὰ χρόνον, Eust. 1040, 16 ἀντὶ τοῦ νῦν ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ε 434 ἵετο α. κτεῖναι cf. Ν 424 Π 358. Ε 605 α. ὀπίσσω | εἴκετε, cf. Ε 701. Ψ 766 α. ῥίμφα θέων, Ο 277 [Λ 565] α. ἕποντο, cf. Δ 168 Π 641 περὶ νεκρὸν ὁμίλεον cf. Ρ [412]. Ρ 752 α. μάχην ἀνέεργον, Κ 188 πεδίονδε -α. τετράφαθ' cf. Ρ 598. Κ 361 ἐπείγετον ἐμμενὲς α. cf. Κ 364. Ν 557 μάλ' αἰεὶ σειόμενον ἐλέλικτο (ἔγχος), Ο 730 Τρῶας ἄμυνε νεῶν, Ο 687 732 α. δὲ σμερδνὸν βοόων κέλευεν, Π 109 α. ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, Π 646 κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, Ν 386 α. ἔχ' ἡνίοχος, Ο 635 α. ὁμοῦ στιχάει, Χ 198 ποτὶ πτόλιος πέτετ' α., Ψ 500 μάστι δ' α. ἔλαυνε, Ω 639 α. στενάχω, ρ 103 τ 596 α. δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, Eust. 1812, 48 οὐ διὰ βίου, ἀλλ' ἐξ οὗ ἐστερήθη τοῦ ἀνδρός. Ψ 717 μάλ' αἰεὶ νίκης ἱέσθην, δ 108 ἄχος αἰὲν ἄλαστον, ζ 171 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει, η 259 εἵματα δ' α. δάκρυσι δεύεσκον, ι 513 α. τινα φῶτα μέγαν ἐδέγμην, κ 32 α. πόδα νηὸς ἐνώμων, λ 167 α. ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζύν, cf. λ 482 ν 320 ρ 245. λ 182 ν 337 π 38 ὀιζυραὶ -α. | φθίνουσιν νύκτες, ν 379 σὸν α. νόστον ὀδυρομένη, ο 353 Διὶ δ' εὔχεται α., π 191 πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεί, cf. χ 228. χ 357 μευ α. κηδέσκετο, ψ 215 α. μοι θυμὸς ἐρρίγει. — 6) diu Eust. 1901, 44 πολὺν χρόνον, φ 69 πινέμεν ἐμμενὲς α. cf. ι 386. Π 107 ἔμπεδον α. ἔχων σάκος, Χ 146 τείχεος α. ὑπὲκ ἐσσεύοντο, δ 368 α. ἀλώμενοι ἰχθυάασκον, ν 9 α. πίνετε, π 107 υ 317 α. ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι, υ 40 ἀολλέες ἔνδον ἔασιν cf. ψ 38. φ 155 ἐνθάδ' ὁμιλέομεν. — 7) iterum ac saepius, identidem, Hes. πυκνῶς, zu wiederholten Malen. Ι 451 α. ἐμὲ λισσέσκετο, Τ 132 α. στενάχεσχ' ὅθ' ὁρῷτο, Κ 543 α. Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, Π 261 α. κερτομέοντες, Λ 827 τῶν σθένος ὄρνυται α. [Ν 357 λάθρῃ α. ἔγειρε]. Ω 651 βουλὰς βουλεύουσι, α 91 δ 319 α. μῆλα σφάζουσι, ζ 64 α. ἐθέλουσιν ἔρχεσθαι, κ 330 α. φάσκεν, π 241 σεῖο κλέος αἰὲν ἄκουον. — 8) quotiescunque res fert, Hes. τὸ καθ' ὥραν τεταγμένην συμβαῖνον, jedesmal. ι 134 λήιον α. | εἰς ὥρας ἀμῷεν, Γ 272 Τ 253 α. ἄωρτο, Δ 262 πλεῖον δέπας α. | ἕστηκε, Ι 322 α. ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν, Ι 317 Ρ 148 μάρνασθαι νωλεμὲς α., cf. Τ 232. Μ 211 α. μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν, Μ 214 κράτος α. ἀέξειν, Ψ 648 α. μέμνησαι, κ 217 α. φέρει, η 201 α. τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται, κ 8 α.- δαίνυνται, λ 511 α. πρῶτος ἔβαζε, μ 64 τῶν α. ἀφαιρεῖται, ξ 21 πὰρ κύνες α. ἴαυον, ξ 60 α. δειδιότων. — 9) immer und immer wieder, multis intervallis interiectis, Hes. τὸ ἐν βραχεῖ χρόνῳ συνεχές, Eust. 1313, 16 ἐπὶ καιροῦ ὀλίγου. Α 52 α. πυραὶ καίοντο, Ψ 502 α.- ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, Β 88 α. νέον ἐρχομενάων, sch. ABL. βραχεῖαν τὴν κίνησιν ποιησάμεναι ἐφιζάνουσι τοῖς ἄνθεσι καὶ ἐπαρθεῖσαι πέτονται πάλιν. E. M. 31, 29 νεωστί. χ 117 ἕνα α. βάλλε, Θ 342 Λ 178 α. ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον cf. Λ 154. Ο 683 ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ- ἀμείβεται. Φ 263 α.- κιχήσατο κῦμα, Eust. 1236, 16 κιχήσατο ἀντὶ τοῦ ἐκίχανε cf. Φ 605. Π 105 βάλλετο α. Ρ 385 ἱδρῷ νωλεμὲς α. | παλάσσετο, Ψ 821 α. ἐπ' αὐχένι κῦρε, ϑ 344 λίσσετο δ' α., ξ 105 α. σφιν ἕκαστος ἀγινεῖ, ξ 19 προΐαλλε- α. σιάλων τὸν ἄριστον, π 366 α. ἐπασσύτεροι, φ 146 ἷζε μυχοίτατος α., h. Ven. 201 ἀγχίθεοι μάλιστα αἰεὶ ἀφ' ὑμετέρης γενεῆς, h. XXI, 4 ὕστατον αἰὲν ἀείδει. — 10) Spectat tempus futurum — porro, protinus, in posterum, a) Post imperat. Γ 408 α. περὶ κεῖνον ὀίζυε, etsi etiam tempore praeterito in tutela deae fuit cf. Ε 605. Κ 347 α. μιν-προτιειλεῖν, ω 483 βασιλευέτω α., h. Ap. 536 σφάζειν α. μῆλα posthac — b) Μ 323 εἰ- α.- μέλλοιμεν ἀγήρω- ἔσσεσθαι, cf. Ξ 210 Ο 70 ϑ 467. ν 144 ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεί h. Ap. 299 ἀοίδιμον ἔμμεναι αἰεί ep. 16, 6 αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρποι μάζα. c) Futurum saepius in hy. Κ 217 α. δ' ἐν δαίτῃσι- παρέσται, Τ 33 α. τῷ γ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, Χ 488 α. τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω | ἔσσονται, σ 48 α. δ' αὖθ' ἧμιν μεταδαίσεται, ω 93 α. κλέος ἔσσεται, ω 432 κατηφέες ἐσσόμεθ' α., h. Ap. 58 κνίσση δέ τοι ἄσπετος αἰεί sc. ἔσσεται sed locus est corruptus, cf. h. Ap. 87, 248 288, 259 262 485 496 Cer. 263 267 XXXIV 11. Herm. h. Ap. 59 θεοὶ δέ κε σ' αἰὲν ἔχωσιν, aliter Baum. (αἰειγενέτης ἀενάων, ἀΐδιος, αἰών, ἐπηετανός Curtius, Kuhn 1, 34).

αἰει-γενέτης (γενέσθαι) semper exsistens, aeternus. Β 400 [Η 53] Ξ 244 333 Π 93 ψ 81 ω 373 (cf. Ameis) h. Cer. 36 322 θεῶν αἰειγενετάων |, Γ 296 Ζ 527 Υ 104 β 432 ξ 446 θεοῖς αἰειγενέτῃσι |. Hes. διὰ παντὸς ὄντων ἢ διὰ παντὸς ἐνεργούντων καὶ γενεσιουργούντων E. M. 31, 38 Eust. 245, 21 ὧν τὸ γένος ἀεὶ διαρκεῖ ἢ αἰὲν ἐόντες. λέγεται γὰρ παρὰ τῶν παλαιῶν ὅτι οἱ Ἴωνες τὸ εἶναι γενέσθαι φασίν cf. 365, 19. sch. BL. Γ 296 τοῖς ἀΐδιον ἔχουσι τὴν γε-

νεάν, ἤτοι| [τοῖς αἰεὶ οὖσιν. Est idem quod αἰὲν ἐόντες. Düntzer hom. Bein. p. 8.

αἰέν v. s. αἰεί. **αἰενάων** v. ἀενάων.

αἰετός (αἰϝετός, Dorice αἰβετός, Savelsberg dig. p. 21 ἄϝετος, cf. Goebel Hom. p. 15 αϝ, Benf. 1, 19 ἀϝι-ετό lat. avi-s ad skr. vi avi refert, unde vijat, avijat iens per aerem. cf. Curt. E. 596 Kuhn 1, 29 Luc. qu. lex. 28 Doed. gl. n. 2). Avis quae magno impetu fertur, aquila, falco fulvus, Steinadler, sive falco imperialis, Königsadler. Φ 252 αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος |, ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν, Aristoteles μελανόστου nigrescentibus ossibus, quod Heynio placebat, alii μελανόσσου nigris oculis, Aristarchus μέλανός του, cf. sch. BM. Ω 315. Videtur speciem aquilae poeta significare, quae et μελαναίετος et λαγωφόνος vocatur Aristot. h. a. 9, 32. Aliam speciem Aristoteles significari putat Ω 315 αἰετόν, τελειότατον πετεηνῶν |, μορφνὸν θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν, cf. Θ 247. paraphr. μέλανα, θηρευτικόν, ὃν καὶ κατάστικτον καλοῦσιν, hanc alii μορφνόν appellabant a colore fusco, Aristarchus πέρκνον, cf. sch. ABM. Arist. μορφνόν et πέρκνον Ptolem. μόρφνον et περκνόν. Apud Aristotelem πλάγγος vocatur, ἐπικαλεῖται δὲ νηττοφόνος καὶ μορφνός. Corpore maior fuit. Ρ 674 αἰετός, ὅν ῥά τέ φασιν | ὀξύτατον δέρκεσθαι πετεηνῶν, h. Merc. 360 ὀξὺ λάων, Χ 308 ὑψιπετήεις cf. ω 538 υ 243. Ο 690 ὀρνίθων αἰετὸς αἴθων | ἔθνος ἐφορμᾶται, Θ 247 αἰετὸν νέβρον ἔχοντ' ὀνύχεσσι, cf. ο 161, quem versum Düntzer, N. J. f. Ph. 87, 733, assumptum putat e Μ 201. τ 538 μέγας αἰ. ἀγκυλοχείλης, cf. τ 543. Est ales Iovis vocaturque τελειότατος πετεηνῶν, Ariston. Θ 247 ἡ δ. ὅ. οὐ τὸν τῷ σώματι τέλειον, ἀλλὰ τὸν ἐπιτελεστικώτατον. Unde orta est originatio falsa cf. sch. AD. ib. E. β 148. Μ 201 ὄρνις- αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, cf. Μ 219, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀφορίζων ἔφη ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἀριστερὰ ὁ ἀετός, ex oriente veniens volabat media inter Troianos Graecosque cf. sch. B. Eust. 899, 35 δηλοῖ ὁ μὲν τοῦ ὄφεως ἐγκρατὴς ἀετὸς . . . τοὺς ἄρτι ἐκ Διὸς νικῶντας Τρῶας, ὁ δὲ κατεχόμενος δράκων τοὺς . . . Ἀχαιούς. Ν 821 δεξιὸς ὄρνις, αἰετὸς ὑψιπέτης, β 146 τῷ αἰετὼ- Ζεὺς -προέηκε, alii τώ cf. sch. HQS.; Nitzsch ad h. l. τ 548 τοι αἰετὸς ὄρνις | ἦα πάρος.

αἰζήιος et αἰζηός (Benf. 2, 210 375 et Christ Lautl. p. 151, abhi- jâva αἰ ζηϝός. Legerlotz, Kuhn 7, 298 αἰ-ζη-ός ut ζη a radice dyu sit, αἰ fortasse praepositio ἀϝι. Dubitat Curt. E. p. 577 cf. L. Meyer, vergl. Gr. 2, 613, cf. Savelsb. qu. lex. 5. αἰ = αρι et ζῆν vivax) iuvenis, aetate et robore florens, E. M. 31, 56 νεανίας, Hes. ἀκμάζων, cf. Ap. 17, 4. Düntzer N. J. f. Phil. Suppl. 3, 854 (1860) rüstig, Mann. Propria ferme Iliadis est vox cuius formae metro non re differunt cf. Lob. path. el. 1, 439. 88. Semper η in arsi est. a) De pugnantibus aut venantibus: Β 660 ἄστεα διοτρεφέων αἰζηῶν | cf. Δ 280 (φάλαγγες). Θ 198 χροὶ ἀρηιθόων αἰζηῶν | cf. Ο 315 Υ 167. Ξ 4 βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν |, cf. Κ 259. Γ 26 ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί |, cf. Λ 414. Ρ 282. Φ 146 301 δαϊκταμένων α. |, Ο 66 πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς | Aristarchus expunxit (v 56—77, cf. Friedl. Ariston. Ο 56) multique etiam recentiorum improbant cum Lachmanno (Betracht. 54) cf. Schoemann J. J. f. Ph. 69, 27. Σ 581 κύνες- ἠδ' αἰζηοί |. b) De variis occupationibus: Ε 92 ἔργα καλ' αἰζηῶν |, μ 440 δικαζομένων αἰζηῶν |, ubi non est quod αἰζηῶν dicatur pro ἀνδρῶν. Additur ἀνήρ μ 83 αἰζήιος ἀνὴρ | ὀιστεύσας Ψ 432 αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνήρ, Ρ 520 ἔχων πέλεκυν αἰζήιος ἀνήρ, Π 716 ἀνέρι αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, cf. h. Ap. 449.

ἀ-ίζηλος (ἄ. Bekk. ἀϝίζηλον. Buttm. Lex. 1, 250 ἰδεῖν, ἰδηλός, ἀίδηλος, ἀίζηλος) quod cerni nequit cf. Curt. Phil. 3, 16. E. p. 606. Ap. 16, 28 ἀίδηλον ὁτὲ μὲν τὸ ἄδηλον, οἷον ἀφανὲς ὅπερ καὶ ἀείζηλον λέγει (Β 318)· ποτὲ δὲ τὸν ἀδηλοποιόν. Alii (αἰ = ἄσι s. ἄτι valde et δῆλος) valde conspicuus. Β 318 τὸν μὲν ἀίζηλον θῆκεν θεὸς ὅς περ ἔφηνεν serpens ut non amplius appareret effecit deus qui eum prodiderat. Plerisque haec fuisse videtur explicatio Aristarchi, Ariston. h. l. cf. Lehrs Herod. 456. Ambr. ἀίζηλον, cet. codd. ἀρίζηλον. E. M. 31, 53 ἀίζηλον· ἄφαντον cf. 41, 44. Hes. Cic. div. 2, 30: qui luci ediderat, idem abdidit. Sic v. 319 stare non posse videtur; nam si deus in saxum mutavit, certe non effecit ut non iam conspiceretur. Itaque Autenrieth et Savelsberg ad ἄσι et δῆλος referunt, ut sit: valde conspicuus, Aristarchum ut sibi videntur secuti quamvis eius lectionem aliter explicent. Ameis: machte zu etwas sehr deutlichem, quamquam etiam sic masculino uti poterat poëta. Versum 319 Zenodotus addidisse fertur, qui scribebat Β 318 τὸν μὲν ἀρίδηλον θῆκεν (319) λᾶαν γάρ μιν ἔθηκεν valde conspicuum effecit. Sed ἀρίδηλον non producit antepenultimam, quare vulgatam ἀρίζηλον plerique recentiorum sequuntur ut Nägelsbach, Duntzer, La Roche, Lange (Oels 1843) cf. Ov. Met. 12, 22 fit lapis et servat serpentis imagine saxum. Hes. ἀρίζηλον· μέγα, φανερόν. Eust. 229, 44 τὸ ἀρίζηλον φανερῶς ἐνταῦθα τὸν ἀρίδηλον δηλοῖ sch. ed. Bachm. et sch. min. ἀρίζηλον. τὸν διάδηλον καὶ φανερόν cf. Finckh, Allg. Schulzeit. 1829 II no. 21. La Roche h. T. 204 Autenr. ad Nägelsb. ann. in Il. h. l. W Ribbeck. Phil. 9, 58. **αἰζηός** v. s. αἰζήιος.

Αἰήτης, αο, μ 70; Κίρκη- | αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο κ 137 sq., f. Solis et Persae regis Colchidis. (αἶα Tellurinus G. Hermann).

αἴητος (ἄϝημι), qui graviter spirat. Ζ 410 πέλωρ αἴητον, das keuchende Ungetüm. Solent enim fabri graviter spiritum ducere; id et hic et in sequenti versu videtur spectare poëta spectantque certe Graeci omnes in fingenda Vulcani persona. Accentum grammatici mutasse videntur sch. A. ἐπίγκειται τὸ ῑ. Apion ap. Hes. πνευστικὸν ἢ πυρῶδες cf. Ap. 17, 15. Possit etiam referri ad flammae naturam quae sursum ac deorsum movetur, sch. V. παρὰ τὸ αἴθω τὸ πυρῶδες. Sed E. M. 30, 24 οἱ δὲ μέγα· ἄλλοι τὸ μεθ' ὁρμῆς· οἱ δὲ αἰετός quorum medium Proteae deberi videtur sch. A. Πρωτέας τῷ ὡρμημένῳ παρὰ τὸ ἄω sch. V. οἱ δὲ ὡρμημένον παρὰ τὸ θυμὸς ἄητο Φ 386. Ap. 17, 15 τὸ μέγα μεθ' ὁρμῆς. Nam qui magno cum impetu feruntur, graviter spiritum ducunt. Sed μέγα e voce πέλωρ sumptum videtur. Ptolemaeus ap. sch. A. παρὰ τὸ θάρσος ἄητον ἔχουσα' οἷον ταχὺ καὶ κινητικόν. Non recte Herodianus ap. sch. V. cf. sch. A. D. Fuere qui πελωραίητον coniungerent. Buttm. Lex. 1, 233 s. ἄητον et αἴητον ad radicem refert adi. αἰνός. Eum sequitur Faesi, vituperat Doederl. Gl. 275 qui ἄητος αἴητος ad ἄτος re-

fert, ut Hes. Suid. EM. insatiatus, cf. Benf. 2, 203 L. Meyer, vergl. Gr. 2, 304.

αἰθαλό-εις (αἰθ-άλη), 1) fuligine obductus Goebel, epith. hom. 29. *B* 415 κατὰ βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον | αἰθαλόεν. Non recte sch. BM. κατὰ πρόληψιν τὸ αἰθαλωθησόμενον, paraphr. πυρίκαυστον, Ap. 13, 34 ὥς τε αἰθαλόεν ποιῆσαι, χ 239 αἰθαλόεντος μεγάροιο μέλαθρον. Est epitheton ornans neque *B* 415 de prolepsi cogitandum, sed de lacunari fuligine obducto quoniam ignis solebat ardere in cubiculo, cf. Nägelsb. Faes. Am. h. l. Ap. 14, 2 μεμελανωμένον. λαμπρόν Hes. Ap. 13, 32 Eust. 349, 23. Düntz., Kuhn 14, 186, obscuras propter magnitudinem aedes putat vocari. — 2) *Σ* 23 ω 316 κόνιν αἰθαλόεσσαν pulverem fuliginis colore inductum s. cineres qui *Σ* 55 μέλαινα τέφρη vocantur. Ariston. ὅτι τὴν ἀπὸ πυρὸς τέφραν κόνιν λέγει. διὸ καὶ αἰθαλόεσσαν αὐτὴν λέγει. E. M. 565, 27 Ὅμηρος λιγνὺν αἰθαλόεσσαν, quod cum nunc non legatur, ad *Σ* 23 refertur a nonnullis.

αἴθε (αἴ per epectasin Lob. path. el. 2, 245. Bekk. εἴθε, vituperatus a Kaysero Phil. 18, 674) utinam, simpliciter optantis. 1) cum imperf. ὄφελον quando quis optat quae fieri iam non possunt: *A* 415 αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος ἧσθαι, *Γ* 40 α. ὄ. ἄγονός τ' ἔμεναι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, *Ξ* 84 α. ὄ. στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, *Σ* 86 α. ὄ. μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσιν | ναίειν, habitabat Thetis ut Aristarchus monuit apud Peleum. *Ω* 253 αἴθ' ἅμα πάντες | Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ πεφάσθαι, ν 204 αἴθ' ὄφελον μεῖναι, σ 401 αἴθ' ὤφελλ' ὁ ξεῖνος ἄλλοθ' ὀλέσθαι. — 2) c. optat. de rebus quae fieri aut possunt b) aut non possunt: *Δ* 178 αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσειε, *Χ* 41 αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο ὅσσον ἐμοί cf. ξ 440 ο 341. η 331 αἴθ' ὅσα εἶπε τελευτήσειεν ἅπαντα cf ρ 494 σ 202 υ 61. — b) de re quae fieri nequit, *Π* 722 αἴθε σέο φέρτερος εἴην.

Αἴθη, θῆλυς ἐοῦσα *Ψ* 409, ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἴθης | 512; 295, equa nobilis, quam Echepolos Agamemnoni dono dederat.

αἰθ-ήρ (αἴθομαι. Kuhn, Ztft. 4, 44 αἰθ-τηρ, αἰσθήρ cf. Luc. qu. l. 140 Goebel Vind. hom. II 32. Curt. n. 302. Lob. Path. pr. p. 58, ab ἄημι. Genus esse fem. docet Ellendt (Ho. Abh. I). Cum adi. compositis masc. fieri videtur). aether, aër superior et nubibus vacuus et, ut putat Düntz. Kuhn 14, 192, splendens; Hes. ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος. Lehrs, Ar. 167 ἀήρ terrae proximus usque ad nubes, quae ultra has regio est αἰθήρ et οὐρανός. Οὐρανός enim significat et solidum coeli firmamentum (τὸ στερέμνιον) et totam istam superiorem regionem i. q. αἰθήρ, ib. 175 coeli inferiorem partem etiam αἰθέρα dici statuit, cf. Ariston. *B* 458 *Ξ* 288. *Ξ* 288 δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν, *B* 458 αἴγλη δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκεν, Bekk. expunxit. *P* 425 οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο, Bekk. expunxit cf. h. Cer. 67. *T* 351 οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος, cf. h. Cer. 457. *Π* 300 [*Θ* 558] οὐρανόθεν ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ | sch. BL. τῶν νεφῶν διαρραγέντων ὤφθη ὁ αἰθήρ. *Θ* 556 ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ | *P* 371 πολέμιζον ὑπ' αἰθέρος, *N* 837 αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς, sch. B. Διὸς αὐγὰς λέγει τὸν οὐρανόν. Nam in aethere quoque dii habitant, *B* 412 *Δ* 166 ο 523 Ζεὺς αἰθέρι ναίων |, *O* 610 ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ | Ζεύς sch. BL. τὸ δὲ ἀπ' αἰθέρος, ὅτι αἰθέριος ὁ Ζεύς· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς μερικῆς αὐτὸν ἀλλ' ἀπὸ τῆς τελείας διατριβῆς ἐχαρακτήρισε. Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ε' (610—4). *Ξ* 258 ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ | cf. ε 50. h. Cer. 70 αἰ. ἐκ δίης καταδέρκεαι, XXXIII 13 δι' αἰθέρος ἀΐξαντες, VIII 6 κύκλον ἑλίσσων | αἰθέρος ἐνὶ τείρεσιν. 2) *Σ* 214 *T* 379 σέλας αἰθέρ' ἵκανεν, cf. *O* 686 *Σ* 207. τ 540 ἐς αἰθέρα δῖαν ἀερθείς, Eust. 1876, 20. 56 αἰθέρα ἢ ἠέρα KRS. δῖον ο 293 οὖρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος (Lehrs Ar. 174), potuit enim ventus flare sereno coelo. Eust. 1781, 54 αἰθὴρ φανερῶς ὁ ἀὴρ λέγεται. ἄλλως γὰρ ὁ κυρίως αἰθὴρ νήνεμός ἐστιν. Locus assumptus est: h. Ap. 484 ἐπαιγίζων ἐξ αἰθέρος, ubi DM. διεκ, ceteri ut videtur δι' ἐκ, quod magis placeret. *Π* 365 ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω | αἰθέρος ἐκ δίης ex aethere. Aristarchus (Lehrs Ar. 173) τάχα οὖν συγχεῖται ὁ ἀὴρ πρὸς τὸν αἰθέρα 'quae vox est desperantis. Mansit locus in insolubilibus'. sch. AD. *Π* 365 πῶς αἰθέρος; τὰ γὰρ πάθη ταῦτα περὶ τὸν ἀέρα συμβέβηκεν. Alii putant Iovem e sede sua i. e. aethere mittere tempestatem. Spitzner vituperat eos qui omnia ad vivum resecent atque difficultate alio translata (Eust. 1864, 22) dicit, αἰθέρος ἐκ δίης esse μετὰ εὐδίαν (αἴθρη), cf. sch. BLV. Similiter *Λ* 53 ἧκεν ἐέρσας | ἐξ αἰθέρος sch. BL. σύνεγγύς ἐστιν ὁ ἀὴρ τοῦ αἰθέρος. *O* 192 Ζεὺς ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν, *O* 20 ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν | ἐκρέμω sch. AD. *Π* 365 οὐ γὰρ αἱ νεφέλαι ἐν τῷ αἰθέρι. Nam nisi Iuno et in aethere et in aëre fuit, poëta aetherem pro aëre dixit, cf. H. A. Koch Phil. 7, 599. (αἴθρη, αἴθρος, αἰθρηγενέτης, αἰθρηγενής, αἴθριος).

Αἴθικες· Αἰθίκεσσι *B* 744, incolae Thessaliae, ἐπ' αὐτῇ τῇ Πίνδῳ ᾤκουν Strab. 9, 5, 12. (7, 7, 8). Hes.

Αἰθιοπεύς· Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας | χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα *A* 423. Cf.

Αἰθίοπες· (Ποσειδῶν) Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας, | Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν, | οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος | α 23 Nitzsch, Düntz. expunxit, Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην κ. Σιδονίους κ. Ἐρεμβοὺς | κ. Λιβύην δ 84, τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν κρείων ἐνοσίχθων | τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν ε 282 Nitzsch, Αἰθιόπεσσιν ε 287, ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα, | Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας ἀθανάτοις *Ψ* 206 (αἴθω, ωψ, cf. Goebel, Ztft. f. G. 1864 p. 322. cf. Düntzer, Kuhns Ztft. 14, 191), Voelcker, hom. Geogr. § 46 sq. Gladstone, St. p. 271 s.

αἰθόμενος (part. αἴθ-ομαι, skt. indh s. idh brennen, aes-tus Curt. Et. 302. L. Meyer vgl. Gr. 1, 146 243. Goebel Homer. p. 15 αϝ uro et θω. Wentzel de verbis q. c. in θω 1837 p. 4 Düntzer, Kuhns Ztft. 14, 194) ardens, splendens. Eust. 249, 23 οὐ μόνον τὸ καίω ἀλλὰ καὶ τὸ λάμπω. E. M. 33, 20. *K* 246 πυρὸς αἰθομένοιο | sch. br. αἴθοντος, ὅ ἐστι καίοντος· ἐκ τοῦ φανεροῦ. Lob. path. el. 2, 363 „emphasis speciem habet", cf. *Ξ* 396 *Χ* 150 τ 39 *Π* 31 υ 25 *Θ* 563 *Z* 182 *Λ* 596 *N* 673 *Σ* 1 λ 220. Semper gen. — οιο in exitu versus. Sed *Χ* 135 πυρὸς αἰθομένου cf. ep. 14, 5. cf. Leskien, gen. — οιο, Phil. 95, 1. *Π* 293 αἰθόμενον

πῦρ. α 428 434 η 101 h. Cer. 48 61 αἰθομένας δαΐδας, σ 343 λαμπτῆρσι αἰθομένοισιν, Ν 320 αἰθόμενον δαλόν, Λ 775 μ 362 αἰθομένοις ἱεροῖσιν | Φ 523 ἄστεος αἰθομένοιο. Quod Ap. 16, 17 commemorat αἴθεται, id videtur ζ 132 legisse pro δαίεται. (αἴθοψ, αἴθων, πάναιθος, αἰθαλόεις, αἰθήρ, αἴθρη, Αἰθίοψ, αἴθριος, αἰθρηγενής, αἰθρηγενέτης, αἴθουσα, αἶθρος).

αἴθουσα (αἴθω cf. Classen, Beobacht. II p. 9 sonnenbeschienen und durchglüht. Wentzel de verb. q. c. in -θω Breslau 1837 p. 14. Düntz. Kuhn 14, 188 ad skr. êdhas aedes refert. Benf. 1 260. Contra analogiam scribitur αἴθουσσα in cod. Ven. plerumque, cf. Spitzner ad Ω 323, in palimps. Syr. Υ 11, cod. J ϑ 57 cf. La Roche prol. ad Od. p. XL s. Ita scribendum esse appellativum dicit Herod. π. μον. λέξ. 12 ubi Lehrs, cf. Kayser. Phil. 17, 694). Porticus, locus munitus tecto columnis pilisve suspenso, cetera apertus domuique sive muro contiguus. E. M. 32, 47 αἱ στυλωταὶ καθέδραι, περίστυλα ἔχουσαι.. σημαίνει δὲ τὴν καταφωτιζομένην στόαν καὶ μετὰ τὸν πυλῶνα παστάδα. Ap. 14, 33 αἰθούσης τῆς παραστάδος. cf. sch. ABDLV. Ι 472 sch. Υ 11 Ζ 243. Erant duae porticus inter se oppositae, exterior (αἴθουσα αὐλῆς) quam transibant qui aream intrabant e platea venientes, contigua stabulis iumentorum et muro antico areae quadrangulae: altera ex adverso posita, quam αἴθουσαν δώματος appellare licet, contigua ipsis aedibus, quam transibant qui ex area venientes domum intrabant. cf. Rumpf de aedib. Hom. I Giessae 1844 p. 15 II 1857. 1858. Eggers de aula Hom. Altona 1830 p. 12. 14 et qui Rumpfii delineationem aedium repetivit Ameis Anh. z. Od. IV 114. Winckler, Wohnhäuser d. Hellenen. Becker, Charikl. exc. 1. Disputavit de aedibus etiam Schreiber, Ithaka Leipzig 1829. 1) Ω 323 προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου | cf. [γ 493] ο 146 191. Eust. 1352, 54 σχῆμα πρωθύστερον· πρῶτον γὰρ αἴθουσα· εἶτα πρόθυρον, οὗ ἔξεισί τις. σ 102 αὐλὴν | αἰθούσης τε θύρας. Hac porticu utebantur ad reponenda quae ad varios usus promta esse vellent φ 390 κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ (Ap. 15, 1 αἰθούσης) ὅπλον νηός, υ 176 κατέδησεν ὑπ' αἰ. ἐριδούπῳ | cf. υ 189. χ 449 ὑπ' αἰ. τίθεσαν αὐλῆς | Ι 472 οὐδέ ποτ' ἔσβη | πῦρ ὑπ' αἰ. αὐλῆς. Aristarchus: ἐν αἰ. E. M. 32, 48 ὑπ' αἰθούσης. 2) Alteram porticum ipsis aedibus contiguam, quam non raro προδόμου nomine appellat poëta, videtur significare: h. Cer. 185 βὰν δι' αἰθούσης. Excurrebat haec porticus ab utraque parte in cubicula, quae in angulis areae domui contiguis erant. In tali cubiculo γ 399 κοίμησε Νέστωρ | Τηλέμαχον ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰ. ἐριδούπῳ sch. Pal. ὑπὸ τῇ ἐξωτάτῳ ἐν μεγάροις οἰκήσει. Eust. 1474, 7 λέγει τὴν εὐθὺς μετὰ τὴν αὐλὴν (οἴκησιν), ibidem Alcinous Ulixem η 345 sch. Pal. ἐν τῷ ἀποσκέπτῳ, in cubiculo secreto a reliqua porticu. Ω 644 δ 297 η 336 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι. — Ω 238 αἰθούσης ἀπέεργε, dii apud Iovem Υ 11 ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐνίζανον Zenodotus ἐφίζανον quod vituperat Aristonicus, Ζ 243 δόμον- | ξεστῇς αἰ. τετυγμένον, ϑ 57 πλῆντο αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν |. ep. 15, 11 pro πέρθε πυραίθουσαν K. F. Hermann Phil. 3, 99 coniecit σείσαι τ' αἴθουσαν.

αἰθ-οψ (ὤψ, ὀπ- Luc. qu. lex. 100 splendidam speciem habens. Alii derivant per suffixum π cf. L. Meyer vergl. Gr. 2, 415. Autenrieth ad Λ 462. Apetz de voce nonn. Altenburg 1846 refert ad hebr. אפ) fulgens, igneus, ignescens, ardenti similis. Epitheton ornans nomini anteponitur in quinto pede, sed ter in secundo, bis in quarto. Δ 462 Ε 341 Ζ 266 Λ 775 Ξ 5 Π 226 230 Ω 641 β 57 γ 459 η 295 ι 360 ξ 447 ο 500 π 14 ρ 536 τ 197 ω 364 αἴθοπα οἶνον. Aliter veteres. Hes. μέλανα [πυρώδη] ἢ θερμαντικόν. E. M. 32, 44 τὸν μέλανα ἢ τὸν ποιοῦντα ἐρυθρούς· ἢ τὸν καυστικόν cf. paraphr. sch. br. Eust. pass. Suid. I 2, 26. Compositionem hi videntur probare, non derivationem. Sed μ 19 αἴθοπα οἶνον ἐρυθρόν non videtur de colore dici; θερμαντικός vero nec Homericae simplicitati videtur convenire nec ad aes referri posse. Düntzer, Kuhn 14, 185 ab αἶθος Brand deducit vertitque dunkel, braun, cui respondit Goebel Ztft. f. G. 1864 p. 320, Schuster ib. 1861, p. 22. Δ 259 ν 8 γερούσιον αἴθοπα οἶνον, Ψ 237 250 Ω 791 αἴθοπι οἴνῳ, Δ 495 Ε 562 681 Ν 305 Ρ 3 87 592 Σ 522 Υ 111 117 φ 434 αἰ. χαλκῷ, κ 152 αἴθοπα καπνόν Ariston. Ἀρίσταρχος τὸν ἐκ τοῦ αἴθεσθαι ὅ ἐστι καίεσθαι ἀναδιδόμενον (Eust. 1652, 19). Goebel l. l. glühend, schimmernd, non enim ignem conspexit Ulixes, sed fumi infimam partem. Wieland Ob. 1, 18 viridem dicit ignem quem quis inter folia translucentem conspexerit.

Αἴθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ Γ 144, ancilla Helenae mater Thesei. =

αἴθ-ρη (αἰθήρ) serenitas coeli, E. M. 33, 1 τὴν κατάστασιν τοῦ ἀέρος· ἤγουν τὸν εὐδιηνόν cf. Hes. Ρ 646 ποίησον δ' αἴθρην sch. D. ὁ ἀνέφελος καὶ εὔδιος ἀήρ. ζ 44 μάλ' αἴθρη | πέπταται ἀνέφελος (Rhianus: αἰθήρ), μ 75 οὐδέ ποτ' αἴθρη | κείνου ἔχει κορυφήν.

αἰθρη-γενέτης (Meiring de verb. cop. II p. 21) in aethere natus ε 296 βορέης α., cf. Nitzsch h. l., Rhianus et Aristoph. αἰθρηγενέης. Aliter sch. PQV. αἰθρίαν καὶ εὐδίαν ποιῶν ἢ αἶθρος ποιῶν τουτέστι πάγον, quae fere repetuntur E. M 33, 38 Ap. 16, 26 Eust. 1538, 37 qui bene addit ἢ καὶ ἄλλως, ὁ ἐξ αἰθέρος γενόμενος, ὅ ἐστιν ὑψόθεν πνέων. Alii enim venti ascendere putabantur, aquilo vero superne descendere.

αἰθρη-γενής (Meiring de verb. cop. II p. 23) in aethere natus. Ο 171 Τ 358 αἰθρηγενέος Βορέαο. Spitzn. et Doed. ad Ο 171 Nitzsch ad ε 296. Minus bene sch. V. Τ 358 γεννῶντος τὴν αἰθρίαν, cf. paraphr. sch. BLV. Ο 171 πῶς ἀεὶ νίφων ὁ βορέας αἰθρηγενής ἐστιν; cf. Eust. 1010, 60. Mein. an. Alex. p. 86 Lehmann, Locat. N. Stettin, 1870 p. 8.

αἴθριος, (αἰθήρ) aetherius. h. Ap. 433 Ζέφυρος.

αἶθ-ρος (αἴθομαι Düntzer Kuhn 14, 192 quia frigus urat. Alii αἴθρη.) frigus. ξ 318 αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, sch. B. ψυχρότητι, αἴθρῳ ἀρσενικῶς, cf. E. M. 33, 40. Ap. 16, 21. Ita Aristarchus Zenod. Aristoph. legerunt; E. M. 33, 43 ἄλλοι δὲ ἀγνοοῦντες γράφουσι Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ quod certe naufrago non conveniret cf. Ap. 16, 22.

αἴθυια (Benf. 2, 274 θύω cum praef. αἰ = skr. abhi auf, quae irruit. Passow cognatum dicit cum αἴθω et θύω. Duentz. N. J. f. Phil. 69, 491 αἰθύω s. αἴθω ut E. M. 148, 31. Idem, Kuhn 14, 193 αἶθος Brand. De accentu cf. E. M, 14, 21) avis maritima, fulica mergus

ut videtur. E. M. 32, 54 αἰθυίας, τῆς εἰναλίας κορώνης cf. Hes. ε 353 αἰθυίῃ ἐικυῖα ut mergus, non mutata in mergum cf. Nitzsch h. l. ε 337 αἰθυίῃ δ' ἐικυῖα ποτῇ Did. οὐκ ἐνεφέρετο ἐν τοῖς πλείοσι· Ἀρίσταρχος δὲ περὶ μὲν τῆς ἀθετήσεως διστάζει. Spurium iudicarunt Nitzsch, Bekker, Faesi, Ameis. ep. 9, 2 πτωκάσιν αἰθυίαις.

Αἴθων | τ 183, nomen quod Ulixes sibi fingit. — [(2) Θ 185 Hectoris equus.] =

αἴθων (αἴθω) fulgens, splendens, Hes. λάμπων. Alii: fulvus Düntzer, Kuhn 14, 189 dunkel. Videtur splendoris notio commode referri posse ad aes factum infectumque et ad animalia. (Goebel Ztft. f. G. 1864, 325; Homer. 4), sed fuere quoque qui ad animum generosum animalium referrent Luc. qu. lex. 56 100. Lob. ad Ai. 1077; vel ad colorem, etsi illud subtilius videatur excogitatum, color vero vix unus sufficiat tot animalibus describendis. Ameis: brandfarbig. Parum sibi constat E. M. 33, 14 ἀνδρεῖος, ἢ πολεμικός, ἰσχυρός· ἢ ἵππου χρῶμα. τὸν δὲ λέβητα ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι. οἱ δὲ λαμπρόν, ἢ μέλανα καὶ πολιόν· τὸν δὲ λέοντα τὸν κατὰ ψυχὴν ἔμπυρον· ἢ δασὺν ἢ μέγαν, cf. Ap. 13, 27 Eust. 692, 13 1409, 19. a) De aere infecto: α 184 h. Merc. 180 αἴθωνα σίδηρον. sch. v. ἢ μέλανα διὰ τὸ ἀνέργαστον ἢ λαμπρὸν ἀπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ αἴθοντος. b) De aere facto: Ι 123 265 Τ 244 αἴθωνας λέβητας. Sch. BL. Ι 123 τοὺς εἰς πῦρ βαλλομένους, ceteros ἀπύρους sunt qui dicant, non tamen satis constanter cf. sch. B. Ι 265 paraphr. Ι 123 Τ 244. Eust. 739, 62. 1347, 48. Sed haec ignis ratio ut non quadrat in cetera, ita ne huc quidem. Neque lebetibus qui dono dantur regibus, ignis subiectus fuit. Melius Heyne ad Ι 123 splendidos et recentes. Ω 233 αἴθωνας τρίποδας, paraphr. εἰς πῦρ χρησίμους. Δ 485 Η 473 Υ 372 αἴθωνι σιδήρῳ, sch. br. Δ 485 λαμπρῷ, ὀξεῖ· ἐπὰν γὰρ ὁ σίδηρος ὀξυνθῇ λαμπρότερος γίγνεται, cf. paraphr. c) De animalibus: Β 839 Μ 97 ἵπποι | αἴθωνες bene pasti ideoque nitidi. Goebel l. l. ad colorem trahit: Brandfuchs, Ameis ad σ 372: Glanzrappe. Veteres certi nihil habebant, sch. V. Μ 97 μέλανες ἢ εὐκίνητοι ἢ πυῤῥοί, Eust. 894, 10 357, 10, paraphr. θερμοὶ καὶ παχεῖς, διάπυροι. σ 372 βόες αἴθωνες, cf. sch. BQ. Π 488 ταῦρον αἴθωνα, Κ 24 178 λέοντος | αἴθωνος cf. sch. br. et Eust. 787, 11. Λ 548 αἴ. λέοντα. Satis male sch. BL. cf. Σ 161. Ο 690 αἰετὸς αἴθων, splendens, sed sch. BL. θερμὸς ἢ ξανθὸς ἢ μέλας cf. sch. D. Hes.

αἶκε v. s. αἰ.

ἀϊκή (ᾱ. ἀΐσσω Ap. 15, 15) impetus. Ο 709 οὐδὲ- τόξων ἀϊκὰς μένον οὐδέ τ' ἀκόντων. Ap. 15, 15 τὰς φορὰς καὶ τὰς ὁρμάς.

ἄ-ικτος (ἱκέσθαι Curt. E. 24 c) inaccessus h. Merc. 346 οὗτος ἄικτος ἀμήχανος in cod. est ὃ δεκτός s. ὅδ' ἐκτός. Ruhnken: ὅδ' ἔξοχ' G. Herm. αικτος ex Hes. ἄικτος· ἀπρόσιτος.

ἀ-ικῶς (ᾰῑ, Bekk. ἀϝικῶς, ἀεικής) indecore, indigne. Χ 336 ἑλκήσουσι, sch. A. οἱ περὶ Ἀντίμαχον ἐπὶ τὸ γνωριμώτερον ἑλκήσουσι κακῶς, fuere etiam qui αἰκῶς mallent, sch. B. ἀικῶς· ἀπὸ τοῦ αἰκέως, ὃ δηλοῖ τὸ αἰκιστικῶς, γίνεται αἰκῶς et ἀικῶς. Hes. αἰκιστικῶς, ὑβριστικῶς, χαλεπῶς, ἀπὸ τῆς αἰκίας. Ap. 17, 28.

αἷμα (Benf. 1, 409 skr. su, sava sava-n Feuchtigkeit, lat. sanguin- vel su gr. ὑ ἀϝι-ματ- αἱ-ματ-. Ebel, Kuhn 5, 67 ἄσιμα asan cf. Curt. E 609. E. M. 34, 11 παρὰ τὸ αἴθω). 1) cruor, sanguis. 2) consanguinitas, stirps, liberi. E. M. 34, 29 τὴν γενεάν. Prior syllaba semel tantum in thesi est Λ 477. a) De vulneratis: cruor Δ 146 μιάνθην αἵματι μηροί, cf. Ρ 51. Ε 100 παλάσσετο δ' α. θώρηξ, Ζ 268 χ 402 [ψ 48] αἵ. καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον, sch. B. αἵματι τῷ ἐκ πολέμου· ὁμοίως καὶ λύθρῳ τῷ τῇ κόνει ἐπιμίκτῳ, Λ 534 [Υ 499] α. δ' ἄξων | πεπάλακτο, Μ 430 ἐπάλξεις αἵ. φωτῶν | ἐῤῥάδατο, cf. υ 354, Π 333 Υ 476 ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵ., Π 639 βελέεσσι καὶ αἵ. καὶ κονίῃσιν cf. Π 796. Σ 538 δαφοινὸν αἵ. φωτῶν, Φ 325 ἀφρῷ τε καὶ αἵ. καὶ νεκύεσσιν, Ψ 717 αἵ. φοινικόεσσαι, ι 397 πεφυρμένον αἵ. πολλῷ, cf. σ 336. ν 395 αἵ. τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν, σ 21 φύρσω | αἵματος, σ 97 φοίνιον αἷμα, χ 19 αὐλὸς- αἵ. ἀνδρομέοιο, Δ 451 Θ 65 Ο 715 Υ 494 ῥέε δ' αἵ. γαῖα, cf. Κ 484 Φ 21, Λ 394. Ρ 360 αἵ. πορφυρέῳ, λ 420 χ 309 ω 185 δάπεδον- αἵματι θῦεν. Δ 149 μέλαν αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς, cf. Λ 813. Ν 655 Φ 118. Υ 470. Ν 539. Ρ 86. ι 388. Ε 339 ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, cf. Ε 870. Η 262 μέλαν δ' ἀνακήκιεν αἷμα cf. Ε 113. Ε 208 αἷμ' ἔσσευα, cf. Λ 458. Δ 140 ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς. Ariston. ἀθετεῖται, cf. Φ 167 Ξ 437 Ο 11. Ψ 697 αἷμα παχὺ πτύοντα, sch. B. Hes. Λ 459 αἷμ' Ὀδυσῆος, χ 407 ἄσπετον- αἷμα, Λ 303 π 441 αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει, Ε 798 κελαινεφὲς αἷμ' ἀπομόργνυ, cf. Δ 218. Λ 267 848 παύσατο δ' αἷμα, Λ 477 αἷμα λιαρόν, Λ 266 αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν, Λ 829 αἷμα κελαινὸν | νίζ' ὕδατι cf. Λ 845 Ω 419. Π 518 οὐδέ μοι αἷμα | τερσῆναι δύναται, Π 529 αἷμα μέλαν τέρσηνε, Π 667 κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον, τ 457 ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν | ἔσχεθον, Φ 123 αἷμ' ἀπολιχμήσονται, Χ 70 ἐμὸν αἷμα πιόντες, Ρ 572 λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου, Λ 176 Ρ 64 αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει, cf. Σ 583. Π 162 ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος sch. B. ἀντὶ τοῦ φόνου αἷμα, poëta subtilius quam verius dixit. Π 159 παρήιον αἵματι φοινόν. b) De animalibus mactatis: Δ 158 αἷμα ἀρνῶν cf. Ψ 34. γ 455 μέλαν, λ 36 κελαινεφές, λ 96 αἵματος- πίω, λ 153 πίεν αἷμα κελαινεφές, cf. λ 98. 232 390. λ 228 ἀμφ' αἷμα κελαινόν. λ 142 σχεδὸν αἵματος, λ 82 ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων, κ 537 λ 50 89 148 αἵματος ἆσσον ἴμεν. — c) De sanguine asso et farcimine: σ 45 κνίσης τε κ. αἵ. ἐμπλήσαντες, cf. σ 119 υ 26. h. Merc. 122 ὦπτα σάρκας καὶ νῶτα καὶ μέλαν αἷμα | ἐργμένον ἐν χολάδεσσιν. — d) Universe de pugna: Η 329 τῶν αἷμα κελαινὸν ἐσκέδασ' Ἄρης, Λ 164 ἐκ βελέων- ἔκ τε κονίης ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἔκ θ' αἵματος ἔκ τε κυδοιμοῦ, Ο 118 μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν, cf. χ 383. Κ 298 469 [Ψ 806] διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, Τ 214 φόνος τε καὶ αἷμα καὶ στόνος ἀνδρῶν, Ε 289 Υ 78 Χ 267 αἵματος ἆσαι Ἄρηα (Hes. αἵματος κορέσαι δόρυ). Λ 54 ἐέρσας | αἵματι μυδαλέας paraphr. αἵματι διαβρόχους. — 2) De genere: Ζ 211 Υ 241 ταύτης γενεῆς καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, sch. ABL. αἵματος· σπέρματος Hes. αἷμα· γένος, σπέρμα. γενεήν ad patrem referri, αἷμα ad matrem, non recte addidisse videtur, nec enim matris fit mentio nec αἷμα· σπέρμα sic interpretari debebat. Videtur αἷμα ad patrem potissimum referri, γενεή etiam ad avum genusque paternum. π 300 ἐμὸς καὶ αἵματος ἡμετέροιο, δ 611 αγα-

θοῖο, ep. 17, 1 τοίων πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάασθε, θ 583 γαμβρὸς ἢ πενθερὸς κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν, v. l. ἀνδρῶν, i. e. liberos (αἱ.) et nepotes (γέ.), sch. Q. αἷμα μὲν . . τὰ τέκνα . . . τὸ δὲ κατὰ γένος αὐτῶν ἤτοι τῶν τέκνων λέγει ἵν' ᾖ τὰ ἔκγονα. Τ 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν, a me geniti. Ariston. ὅτι τὸ ἑξῆς ἐστίν, οἷς τὸ αἷμα ἐξ ἐμοῦ ἐστίν, οὐχὶ οἱ αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσίν, ἐπεὶ κἂν ἡ σύναρθρος ἔκειτο cf. Friedl. Ariston. h. l. Si e meo sanguine diceret, etiam nepotes significaret. Sic Eurystheus et Achilles (Φ 187 Τ 124 cf. Ε 544 Φ 157) γενεὴ Διός sunt, Aeacus et Hercules vero ἐκ Διός. Τ 111 τῶν ἀνδρῶν οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης e tuis filiis geniti. Sic nepotes quoque reliquamque progeniem dixit. Sch. A. 105. τούτων τῶν ἀνδρῶν οἳ ἐκ τῆς σπορᾶς τὸ αἷμα ἔχουσιν. Faesi utroque versu idem significari putat. Non accurate sch. B. 105 sed ita ut concedant ἐξ αἵματος ad nepotes pertinere, neque recte Eust. 1175, 18, cf. Giseke, praep. 51. (αἱματόεις, αἱμασιή?, ἀναίμων, ἀναιμωτί, αἱμοφόρυκτος).

αἱμᾰσιή (αἷμα(?). αἷμος = δρυμός) sepes e sentibus et lapidibus. Habet -ιή colligendi nonnumquam notionem cf. L. Meyer vergl. Gr. 2, 490. Passow Faesi: Dorngesträuch. σ 359 αἱμασιὰς λέγων, sepes construens colligendis sentibus et lapidibus, ω 224 αἱμασιὰς λέξοντες, cf. Buttm. Lex. 2, 90. sch. V. σ 359 αἱμασιάς· τοὺς περιβόλους τῶν τοίχων, τοὺς χάλικας λέγων· οἰκοδομῶν ἐκ συλλέκτων λίθων, sch. V. ω 224 τὰ ἐκ τῶν λεπτῶν λίθων τειχία οἰκοδομήσοντες, cf. Hes. Lex. Seg. 203, 32. 356, 6 Suid. I, 2, 33. E. M. 35, 10 Ap. 17, 30. Moer. p. 53 αἱμασιά· λιθολογία. cf. Spohn, Od. 85.

αἱμᾰτόεις (αἷμα· cf. Goebel de ep. hom. in εις des. 30) sanguine respersus, sanguinolentus Ε 82 αἱματόεσσα χείρ, Ν 617 ὄσσε | αἱματόεντα v. l. αἱματόεντε, Ρ 298 ἐγκέφαλος αἱματόεις, Ν 640 ἔντε' Hes. ᾑματωμένα, Χ 369 τεύχεα, Π 841 αἱ. χιτῶνα, proleptice. Ρ 542 Αὐτομέδων, χ 405 παρήια, Ν 393 Π 486 κόνιος αἱματοέσσης. 2) cruentus, sanguineus, Η 425 Ξ 7 Σ 345 Ψ 41 βρότον, Π 459 αἱματοέσσας ψιάδας, Β 267 σμῶδιξ, cf. Ψ 717 σμώδιγγες αἵματι φοινικόεσσαι. Metaphorice: Ι 650 Τ 313 πολέμου αἱματόεντος, Ι 326 ἤματα, sch. L. τὰ ἐν φιλαιμάτῳ πολέμῳ.

Αἱμονίδης· Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἱμονίδαο Ρ 467. -Μαίων **Αἱμονίδης** Δ 394.

αἱμο-φόρυκτος (φορύσσω) sanguine contaminatus. υ 348 αἱ. κρέα sch. B. ᾑμαγμένα cf. Meiring de verb. cop. II p. 23.

αἱμῠλιος (αἵμων? E. M. 35, 27. sch. V. α 56. Sed Passow αἷμος, dumus, Benf. 2, 32 μιμε, al. αἷμα) callidus; blandus. α 56 μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι sch. V. παραλογιστικοῖς ἢ εὐνοϊκοῖς καὶ οἷον συγγενικοῖς. (ἢ) τοῖς μετ' ἐμπειρίας συνετοῖς καὶ προσηνέσιν. cf. E. M. 35, 28 Hes. Eust. 1390, 64 οἱ κατὰ ἔρωτα κολακεύοντες καὶ οὓς ἂν εἴποι γυνὴ ἐρῶσα. h. Merc. 317 τέχνῃσίν τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν (αἱμυλομήτης).

αἱμυλο-μήτης (μῆτις) qui callida consilia habet. h. Merc. 13 παῖδα αἱμυλομήτην, alii: blande decipientem. Ruhnk. coni. αἱμυλόμυθον.

Αἵμων, Pylius: Αἵμονά τε κρείοντα Δ 296. = **αἵμων** (Benf. 1, 371 ϝιδ video, ϝαίδμων cf. Pott. E. F. 1, 185. Doederl. Gl. 2471 δαήμων, δαίμων αἵμων cf. E. M. 35, 21 Eust. 520, 39 Duentz. ἀΐειν) peritus. Ε 49 αἵμονα θήρης, Ap. 14, 8 ἐπιστήμονα, ἔμπειρον. Ameis J. J. f. Ph. 73, 222: Blutmann der Jagd. (E. M. 35, 32 αἱμυλομήτης, αἱμύλιος).

αἰν-ᾰρέτης (E. M. 36, 10 nom. αἰναρέτη statuit) qui male utitur virtute sua. Π 31 αἰναρέτη, vocativ. v. l. αἰναρέτης i. e. χόλος, ὁ πολέμιος καὶ ἐχθρὸς ταῖς ἀρεταῖς. Alii: αἴν', ἀρετῆς i. e. αἰνέ, ἀρετῆς genet. ad sequentia referentes cf. Did. ap. sch. BL. Ariston. h. l. Eust. 1043, 46. Aristarchus αἰναρέτη, ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν ἔχων. Vituperatur virtus quae tanta fuit ut Agamemnoni resisteret in perniciem aliorum. Doederl. Gl. 998 malum dici negat eum qui alios beneficiis afficere nolit, sed esse vocem laudantis, in ed. „pertinaciam miscet virtute.“ Faesi ἀρ. putat dici ipsam pertinaciam; non apte Homero.

Αἰνείας Ε 297, 514, 541, 571, Ν 489, 500, 502, Ξ 425, Ο 332, Π 608, 616, Ρ 333, 344, 513, 534, 754, Υ 86, 117, 161, 199, 278, 286, 288, 320, 327, 347, Ἀγχισιάδης Ρ 160, Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη | Ἴδης ἐν κνημοῖσι Β 820; Ε 166, υἱὸς Ἀγχίσαο 247, 468, παῖς Ἀγχίσαο Μ 99, Τρώων ἀγός Β 217, ἄναξ ἀνδρῶν Α. | Ε 311; τῷ δὲ κ. Α. ὄνομ' ἔσσεται, οὕνεκά μ' αἰνὸν | ἔσχεν ἄχος h. Aphr. 4, 198; κεκορυθμένος αἴθοπι χάλκῳ Υ 117; Αἰνέας, Ν 541. — **Αἰνείαο** Ε 263, 305, 323, 559, 564, Ν 504, Π [614] Υ 274, -βίῃ 307, Α. δαΐφρονος 267, μεγαλήτορος Α. | 263, 175, 293, 323; Αἰνείῳ Ε 534. — Αἰνείᾳ Ε 432, 450, Ζ 75, Ν 494, Ρ 758, Α.-μήστωρί φόβοιο Ε 272. — Αἰνείαν Ε 378, 435, 445, 512 Λ 58, Ν 477, Π 536, Ρ 323, Υ 79, 311, 325, Ψ 292; Θ 108, Ν 459, Ρ 484; πόδας ταχὺν Ν 482; Αἰνεία Ε 230, Ζ 77, Π 620, Ρ 327, Υ 178, 332, Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων Ε 180, Ν 463, Ρ 485, Υ 83 (αἰνέω, vel αἰνός h. Ven. 99. Hrtg. Rel. d. Gr. III 130 de promissa nova patria; Goebel AN lucens.) Aeneas, Anchisae et Veneris f. B 820, h. Ven. 4, ex stirpe regia Troiana Υ 215—240, ab Alcathoo socero Ν 465, a Nymphis h. Ven. 3, 275 sqq. educatus, Priamo iratus Ν 460, Υ 180, 300, h. Ven. 197 non ab initio bello interest, sed tum demum cum Achilles greges eius invaserat Υ 90. 190, Dardanos Ilion ducit Β 819, fortissimus Troianorum Π 620, Ζ 77, post Hectorem Ε 217, 247, Λ 58. In pugna Ε 166, 297 versans, 305 a Diomede lapide percutitur, sed a matre servatus in Apollinis templo curatur 445, qui interim Diomeden per imaginem ludificat; 512 refectus, 534 Crethonem et Orsilochum occidit. Cum Graecorum murus oppugnatur, quartae turmae dux, Μ 98 Alcathoum Aphareo et aliis Ν 541 interfectis ulciscitur, Hectorem ab Aiace lapide percussum defendit Ξ 425, et ab Achille, qui solus eum occidere poterat Ε 312, 344, Υ 291, oppressus a Posidone servatur, (quia destinatus erat Dardanorum genus Troia deleta propagare Υ 180, 307, h. Ven. 4, 197). Gladstone, hom. Stud. 94.

αἰνέω (αἶνος) laudo E. M. 36, 22 ἐπαινεῖν καὶ συγκατατίθεσθαι. Κ 249 με -αἴνεε Ψ 252 σε, Ω 30 τὴν δ' ᾔνησε, Aristarchus expungebat Ω 25—30. b) consentio, comprobo Θ 9 ἅμα πάντες | αἰνεῖτε, π 380 οὐκ αἰνήσουσιν. π 403 αἰνήσωσι Διὸς θέμιστες. Eust. 1760, 46 αἰνήσουσι,

sed 1806, 9 αἰνήσωσι, Ap. 14, 20 συγκαταθῶνται, sed cum v. 380 male confudit, cf. Hes.

αἰνίζομαι (αἶνος) laudo, praedico. N 374 περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων, ironice sch. A. φέρεται καὶ διὰ τοῦ ξ αἰνίξομαι ἀντὶ τοῦ ἐπαινέσομαι· οἱ δὲ διήγημά σε ποιήσομαι, παρὰ τὸν αἶνον. Ζηνόδοτος αἰνίσσομαι. Hes. θαυμάζω, ἐπαινῶ (cf. E. M. 36, 12) ὁ δὲ Κομανός, δεινίσσομαι, καταπλήσσομαι, cf. ϑ 487.

Αἴνιος, Paeo, ab Achille occiditur Φ 210.

Αἰνόθεν εἰληλούθει | (Πείροος) Δ 520, ex Aeno, Thraciae urbe, Strab. 7, 6, 1. Goebel, Hom. p. 15 AN lucida. =

αἰνό-θεν (αἰνός) e gravi, Hes. ἐκ κακῶν H 97 λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς e gravi gravius, i. e. gravissime. Sch. AB. ἐκ δεινοῦ δεινὰ ἢ καὶ τῶν δεινῶν δεινότερα, cf. Ap. 16. 20. Haud inficete dictum esse statuit Koechly de H. carm. V, 14. Simillimum οἰόθεν οἶος cf. Friedl. ho. Wörterverz. 763 Luc. qu. le. 46. Lob. path. el. 2, 247 qui αἰνόθεν pro αἰνῶς et duo adverbia per dissologiam poni dicit.

αἰνό-μορος, malo fato oppressus, miser Suid. I 2, 40 κακόμορος cf. Ap. 14, 25. X 481 τρέφε με δύσμορος αἰνόμορον, paraphr. κακοθάνατον, cf. E. M. 36, 37, sed non de mortua est. Melius Harl. δύσμορον. Sch. B. (Didymi?) οὕτως αἰνόμορον. Fuisse videntur qui legerent δύσμορον αἰνόμορος. ι 53 κακὴ αἶσα παρέστη | ἡμῖν αἰνομόροισιν, cf. ω 169. — 2) miseria refertus h. Merc. 257 ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον.

αἰνο-παθής (παθεῖν) σ 201 ἦ με μάλ' αἰνοπαθῆ κῶμα καλυψεν qui tristia perpessus sum et perpetiar. Ap. 14, 25 δεινοπαθῆ.

αἶνος (Goeb. hom. 15 ἀν-ιος ἀν splendere et spirare. Benf. 1, 362 skt vad, ϝαδ, ϝαδ-νος ϝαννος aut skr vânî Rede. Buttm. Le. 2, 112 αἰνῶ aio laudo. Doederl. Gl. 999 αἰνός mirus) sermo qui laudationis aliquam significationem habeat, laudatio. Alii: aenigma. E. M. 36, 24 σημαίνει δύο· τὸν ἔπαινον, ποτὲ δὲ γνώμης παραμύθιον καὶ παραβεβλημένον λόγον πρός τι ὑποκείμενον cf. Ap. 14, 10. le. Seg. 356, 11 λόγος παροιμιώδης. ἢ ἔπαινος καὶ ἐγκώμιον cf. Ph. Mayer, 4. Beitr. z. Synon. Gera 1850 p. 1. Geppert 2, 132. Prior syllaba nunquam in thesi. Ψ 652 πάντ' αἶνον ἐπέκλυε, sch. τὸν ἔπαινον cf. Eust. 1768, 58. Fuere qui hic quoque τὸν ἀπόκρυφον καὶ ἐσχηματισμένον λόγον interpretarentur, quo callide Nestor suspicione Achillis se exsolveret cf. sch. B. Ψ 795 μέλεος εἰρήσεται αἶνος, φ 110 τί με χρὴ μητέρος αἴνου, ξ 508 αἶνος μέν τοι ἀμύμων. Sch. B. αἰνιγματώδης ὁ λόγος ὃν εἶπες cf. sch. B. 652 E. M. 36, 27 Ap. 14, 12. Doederl. Gl. 999 et Am. h. l. laudationem Ulixis, sed fuit mendici. Sch. V. ἔπαινος, ὁ εἰς προτροπῆς περιπέτειαν παραινετικήν (παραινετικός?). Comparationis s. aenigmatis significatio ab Homero abest, illata παρὰ τῶν νεωτέρων. (αἰνέω, αἰνίζομαι πολύαινος ἐπαινέω).

αἰνός (Goeb. hom. 15 ἀϝ-νός, ἀϝ, spirare. Buttm. Le. 1, 255 ΑΩ ΑΙΩ vereor stupeo, Doederl. Gl. 998 αἶ vae) terribilis, atrox, horrendus, reverendus, saevus, mirabilis. De rebus molestis, de Iove et Minerva. Ictus est in priore syllaba. Spondeum non efficit vox in secundo pede. Δ 82 E 379 Z 1 Σ 171 φύλοπις αἰνή | Hes. δεινή. Δ 15 65 E 496 Z 105 Δ 213 Π 256 677 ω 475 h. Cer. 266 φύλοπιν αἰνήν |. E 409 H 119 174 αἰνῆς δηιοτῆτος | Γ 20 H 40 51 N 207 603 [O 512] X 64 λ 516 μ 257 χ 229 αἰνῇ δηιοτῆτι |. Δ 169 Θ 124 147 316 O 208 Π 52 508 P 83 σ 274 αἰνὸν ἄχος (Orion. ap. E. M. 36, 3 δεινὴ λυπή Hes. δεινόν, χαλεπόν) in secundo pede, sed Π 55 in primo est et T 307 X 43 π 87 h. Ven. 198 etiam aliis modis turbatur. h. Cer. 90 ἄχος αἰνότερον καὶ κύντερον. E 886 αἰνῇσιν νεκάδεσσιν, H 215 Y 44 Λ 117 τρόμος αἰνός, Θ 449 κότον αἰνόν. Aristarchus: τοῖον κότον αἰνόν, Didymus: καὶ ἔχει τινὰ ἔμφασιν, Π 449 κότον αἰνόν simpliciter. Σ 465 μόρος α., X 94 χόλος α. cf. h. Cer. 354, K 312 399 καμάτῳ αἰνῷ |, ε 457 κάματος α., P 565 πυρὸς αἰνὸν μένος, ο 342 ὀιζύος αἰνῆς, h. Cer. 350 410 μήνιος α., τ 568 αἰνὸν ὄνειρον |, timemus enim quae qualia sint nescimus. Hes. δεινόν. Vana habet Eust. 1878, 9. Ameis quia mendax sit, Voss: bedeutend de somnio veraci, Faesi epitheton ornans putat ut οὖλος, κ 219 αἰνὰ πέλωρα |. Θ 476 στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, Ameis de loco, cf. Duentz. J. J. f. Ph. 61, 342. sch. A. χαλεπῷ διὰ τὸν φόβον, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι β' (455. 456) quod probant Bekk. h. l. W. Ribbeck Phil. 8, 478, alii. Ξ 389 αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο, ϑ 519 αἰνότατον πόλεμον, μ 275 αἰνότατον κακόν Hes. δεινότατον, δ 441 αἰνότατος λόχος, h. Cer. 305 αἰνότατον ἐνιαυτόν. — b) A 552 Δ 25 Θ 462 Ξ 330 Π 440 [Σ 361] αἰνότατε Κρονίδη, quem omnes timemus, sehr gestrenger. Iuppiter leniter increpatur (sch. br. δεινότατε, ἐπίφοβε paraphr. χαλεπώτατε), ut Minerva Θ 423 αἰνοτάτη, paraphr. δεινοτάτη i. e. cuius ira timetur, quod ipsi Iovi resistere audet. Aristarchus qui hos versus expunxit, sequentia κύον ἀδεές reprehendit. Buttmann Lex. 2, 115 huc rettulit illud de Proserpina I 457 Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια | cf. I 569 κ 491 534 564 λ 47, scribendum enim esse ἐπ' αἰνή sch. LV. I 457 καὶ ἐπ' αὐτῷ Περσεφόνεια quae neque Bekkerum neque alios editores moverunt. — c) A 414 αἰνὰ τεκοῦσα |, sch. BL. ἀντὶ τοῦ αἰνῶς ἤτοι ματαίως καὶ ἀπράκτως. E. M. 36, 36 ἐπὶ κακῷ γεννήσασα, sed tristia peperit Thetis. X 431 αἰνὰ παθοῦσα, cf. αἰνοπαθής. Aristarchus hic quoque τεκοῦσα, teste Did., π 255 αἰνὰ ἀποτίσεαι, χ 447 αἴν' ὀλοφυρόμεναι, N. οἰκτρ'. N 52 αἰνότατον περιδείδια vehementissime, λ 427 οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός, h. Merc. 226 αἰνὰ μὲν ἔνθεν ὁδοῖο, τὰ δ' αἰνότερ' ἔνθεν ὁδοῖο (αἰνῶς, αἰνόθεν, αἰναρέτης, αἰνόμορος, αἰνοπαθής, ἐπαινός?)

αἴνυμαι (Benf. 1, 335 skr. van concupiscere, german. win-nen gr. ὀν-ίνημι. Digamma fuisse in voce iam Thiersch (Gr. Gr. § 157, 2) propter compositum ἀποαίνυμαι coniecerat. Doederl. Gl. 22 et N. J. f. Ph. 74, 49 ex αἱρεσθαι et ἄρνυμαι fluxisse putat et αἴνυμαι. Cf. E. M. 36, 43. Duentz., Kuhn 12, 3 ΑΙ unde et αἰτέ-ω et αἴνυ-μαι. Praes. et impf.) sumo, capio. E. M. 36, 39 τὸ ἀφαιρῶ, τὸ λαμβάνω. Quae choriambum efficiunt formae in secundo sunt pede. O 458 ἄλλον ὀιστὸν ἐφ' Ἕκτορι αἴνυτο φ 53 ἀπὸ πασσάλου- τόξον, χ 500 χεῖράς τ' αἰνύμεναι amplectentes, ι 248 ὄφρα οἱ εἴη

πίνειν αἰνυμένῳ, ι 225 τυρῶν αἰνυμένους Eust. 1626, 39 γρ. καὶ ἀχθομένους, ι 232 τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν, h. Cer. 6 ἄνθεά τ' αἰνυμένην carpentem. b) Translate: ξ 144 μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, h. Merc. 434 τὸν δ' ἔρος ἐν στήθεσσιν αἴνυτο θυμόν. — 2) aufero Φ 490 ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα Hes. ἀφῃρεῖτο, ἐλάμβανεν, Λ 580 Ν 550 τεύχε' ἀπ' ὤμων, Λ 374 θώρηκα- ἀπὸ στήθεσφι. (ἀπό, ἐξ, σύν.)

αἰνῶς (αἰνός) Hes. δεινῶς, καὶ χαλεπῶς, καὶ λίαν, καὶ μάλιστα. E. M. 36, 8 λίαν, πάνυ, ἀληθές, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐκπληκτικῶς Ap. 14, 17. Ictum habet plerumque in priore syllaba et in pede primo aut sexto, sed cum ictu posterioris syllabae in tertio pede (h. Ap. 64) et in secundo. 1) graviter Α 555 Ι 244 Κ 538 Σ 261 ω 353 h. Ap. 70 αἰνῶς δείδοικα, subsequente κατὰ φρένα vel μετὰ φρεσί. Ε 352 τείρετο, cf. δ 441. Π 510 τεῖρε γὰρ αὐτόν, v. l. αἰνῶς. Κ 38 Τ 23 Χ 454 μάλ' αἰνῶς | δείδω cf. Κ 93 Ν 481 ζ 168 Ω 358 σ 80. Ν 165 χώσατο, cf. Θ 397 Υ 29, τ 324 μάλα περ κεχολωμένον αἰνῶς |, h. Cer. 254 θυμῷ κοτέσασα μάλ' αἰνῶς |. — 2) vehementer Ζ 441 μάλ' αἰνῶς | αἰδέομαι, Η 97 λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς | i. e. gravissime. ρ 24 τάδε εἵματ' ἔχω κακά, Ω 198 ἄνωγεν, β 327 ἵεται α. — 3) mire Γ 158 εἰς ὦπα ἔοικεν Κ 547 ἐοικότες, cf. α 208. δ 597 τέρπομαι, ι 353 ἥσατο, α 264 φιλέεσκε. — 4) valde ι 379 διεφαίνετο χ 136 ἄγχι fürchterlich nah. h. Ap. 64 αἰνῶς ἐτήτυμόν εἰμι δυσηχής.

αἴξ (skr. agas Bock cf. Benf. Kuhn 8, 75 Curtius E. 120 qui ἀγι- femininum putat fuisse et transpositione mutatum. Hoc negat Kuhn (Ztft. 3, 433). Vulgo ab ἀίσσω (κ) cf. Lucas qu. le. 28 Fuhr. J. J. f. Ph. 20, 420. vel a radice ἀγ- unde ago) capra, caper. In secundo pede Ν 198, in quinto Λ 66 Ω 34; proprie gen. fem. cf. Curt. l. l. ι 118 αἶγες ἀπειρέσιαι, ἄγριαι, ρ 295 αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, genus mutat quando de singulis sermo est, non de grege. E. M. 36, 51 αἴξ, ὄνομα ἀρσενικόν, Eust. 450, 35 ἐπίκοινον ὄνομα. Δ 105 ἰξάλου αἰγὸς | ἀγρίου ὅν βεβλήκει, aegagri ut videtur cuius cornua sunt longissima quique rupicapri similis est. ξ 530 νάκην αἰγὸς ἐντρεφέος μεγάλοιο ξ 106 ζατρεφέων αἰγῶν ὅς τις φαίνηται ἄριστος, fem. adi. non admitteret versus: ξ 50 ἀγρίου αἰγός |, Γ 24 Ο 271 ἄγριον αἶγα |. Inde αἴγαγρος coaluit sch. V. Δ 105. ι 155 ὀρεσκῴους, ι 124 μηκάδας cf. Λ 383. ι 160 ἐννέα λάγχανον αἶγες. De iis quas homines pascunt, Β 474 Λ 679 ξ 101 103 αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, ρ 247 369 υ 173 χ 135 142 161 182 αἰπόλος αἰγῶν | cf. φ 175 265. Ν 198 δύ' αἶγα λέοντε ἁρπάξαντε, ubi comparatio inepta esset si cum Zenodoto scriberemus αἶγε etsi recte ille quidem dixit leones singulos praedatum exire. — b) Μῆλα oves sunt et caprae: Κ 486 μήλοισιν-, αἴγεσσ' ἢ ὀίεσσιν, cf. Ariston. h. l. ι 184 μῆλ' ὀιές τε καὶ αἶγες. Λ 245 αἶγες ὁμοῦ καὶ ὄις, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο, μῆλα intellegi docet neutr. pron., cf. ι 244 341 167 ξ 519. Ι 207 ὄιος καὶ πίονος αἰγός, cf. Ψ 31. ρ 180 υ 250 β 56 ρ 535, υ 186 βοῦν- καὶ πίονας αἶγας |, ρ 213 υ 174 αἶγας ἄγων cf. φ 266. χ 199. β 300 αἶγας ἀνιεμένους. σ 44 γαστέρες αἰγῶν. — c) De re sacra: Α 41 μηρία ταύρων ἠδ' αἰγῶν, cf. Α 316 ἑκατόμβας, Λ 66 ἀρνῶν τε κνίσης αἰγῶν τε τελείων |, cf. Ω 34. (αἴγειος, αἰγοπόδης, αἰγιπόδης, αἰγίβοτος, αἰγίλιψ?, αἰπόλος, αἰπόλιον, αἰγανέη, αἰγίς, αἰγίοχος).

Σίσυφος **Αἰολίδης** Ζ 154. — 2) Κρηθῆος γυνὴ- Αἰολίδαο | λ 237, Aeoli f.

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον κ 1. 55, ἔνθα δ' ἔναιεν | Αἴολος- πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τεῖχος | χάλκεον, ἄρρηκτον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη ib. cf. Nitzsch; Στρογγύλη est Strab. 6, 2, 11. Plin. hist. n. 3, 9, 94; contra Voelcker hom. Geogr. § 59.

Αἰολίδα Σμύρνην ep. 4, 6.

Αἰολίων· Μάκαρος ἕδος Αἰολίωνος h. Ap. 37, Aeoli f.

αἰόλ-λω (αἰόλος cf. L. Meyer, vergl. Gr. 2, 68) verso. υ 27 γαστέρ' ἀνὴρ- αἰόλλῃ. Sch. V. ποικίλως στρέφῃ ἢ κινῇ, BQ. κινῇ παρὰ ἄελλαν, cf. Eust. 1881, 56. (κορυθαίολος, αἰολόπωλος, αἰολομίτρης, αἰολοθώρηξ).

αἰολο-θώρηξ, loricam saepe ac celeriter versans. Δ 489 Ἄντιφος αἰολοθώρηξ |, Π 173 Μενέσθιος αἰ. | cf. Buttm. Le. 2, 76. De colore Hes. ποικίλον θώρηκα ἔχων.

αἰολο-μίτρης, mitram saepe ac celeriter versans. Ad colorem mitrae Baerwinkel de her. ho. armat. Arnstadt 1839 p. 26 refert, sed non apte, cum zona sub zomate et zostere lateat (Buttm. Le. 2, 76). Est de celeri motu corporis qui ubi mitra est potissimum cernitur. Ε 707 Ὀρέσβιον αἰολομίτρην |, E. M. 37, 22 ποικίλην μίτρην ἔχοντα· ἐξ οὗ καὶ εὐκίνητον πολεμιστήν.

αἰολό-πωλος, equos agitandi peritus, equos saepe ac celeriter agitans. Γ 185 Φρύγας ἀνέρας αἰολοπώλους | cf. h. Ven. 138, sch. D. ποικίλως ἱππαζομένους, πολεμικοὺς ἢ ταχεῖς (sch. V. εὐκινήτους) πώλους ἔχοντας cf. Eust. 403, 11 E. M. 37, 19. sch. br. ἱπποκόμους ἀρίστους. Doederl. Gl. 5 Besitzer schneller Rosse.

αἰόλος (Benf. 2, 301 ἀ = sa + ϝελλ volvut ῑ ortum sit e ϝ, beweglich zusammengewirrt, bunt. Doederl. Gl. 5 ἄηναι windschnell, sed locos quosdam ad micandi notionem et colorem traducit. 1) mobilis; agilis, 2) versicolor, varius, cf. Buttm. Le. 2, 73. Hes. ποικίλος. ἢ εὐκίνητος. ἀπὸ τοῦ αἰολεῖν ὅ ἐστι κινεῖν cf. Le. Seg. 356, 21 Suid. I 2, 43 E. M. 37, 3. 6. sch. BQ. υ 27. Τ 404 πόδας αἰόλος ἵππος | paraphr. ταχύπους cf. sch. br. BHQ. υ 27. Μ 167 σφῆκες μέσον αἰόλοι, sch. V. τὸ μέσον εὐκίνητοι διὰ τὴν ἐντομήν, versicolores cf. paraphr. Ap. 15, 33 Eust. 897, 63. Sch. AD. ἄμεινον δ' ἀκούειν τοὺς εὐκινήτους. Non recte Doederl. l. l. μέσον ad οἰκία ποιήσωνται rettulit. χ 300 αἰ. οἶστρος, sch. Q. θηρίον ποικίλον, εὐκίνητον. Χ 509 αἰόλαι εὐλαί, Buttm. wimmelnd sch. B. εὔστροφοι καὶ ποικίλαι, Μ 208 αἰόλον ὄφιν | Voss.: ringelnd, sed sch. AD. τὸν ποικίλον καὶ πολύστικτον. — b) De armis dubitari posse ipse Buttmann concessit, recte tamen motum intellegere maluit quam colorem qui in voce κορυθαίολος omnino locum non habet. Ε 295 τεύχεα αἰόλα παμφανόωντα agilia, sed sch. br. paraphr. ποικίλα Hes. ποικίλα, ταχέα. Η 222 Π 107 σάκος αἰ., quod saepe movetur sch. V. ποικίλον· διὸ κάμε τεύχων· ἢ εὐκίνητον ἢ αἰόλον ἀντὶ τοῦ αἰόλως. Eust. 678, 27 — 2) h. Merc. 33 ὄστρακον. (αἰόλλω etc. παναίολος).

Αἴολος κ 44, Ἱπποτάδης 2, -όλον 60 Ahrens Rhein. M. II p. 160 Αἰόλοιο -μεγαλήτορος

Ἱπποτάδαο 36 Am. Anh.), quem ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων 21, in Aeolia insula cum sex filiis filiabusque inter se matrimonio coniunctis beatissime et luxuriose vixit. Ulixi liberalissime recepto utrem ventos adversos continentem donat, ut secundo flatu in patriam redeat κ 1—75; quod benignum consilium Ulixi socii paulo post eluserunt. (αἰόλος· ab ἀ-ῆναι Hartung, Daemonen p. 14; Rel. d. Gr. II 25; Preller, gr. Myth. I p. 495; Voelcker, hom. Geogr. p. 115). — 2) Sisyphi et Crethei p.

Αἴπεια· καλήν τ' Αἴπειαν Ι 152. 294, urbs Messeniae, νῦν Θουρία καλεῖται Strab. 8, 4, 5, Κορώνεια Paus. 4, 34, 5. Curtius, Pelop. II p. 166. 195, Anm. 40.

αἰπεινός (αἶπος) excelsus, arduus. Ep. ornans, postponitur subst. quae dactylum aut pyrrhichium efficiunt. Β 869 Υ 58 ζ 123 h. Ap. 41 αἰ. κάρηνα |. 2) De urbibus: altis muris circumdatus cf. Goebel de epith. ho. in εις des. 12 Β 573 α. Γονόεσσαν |, Ζ 35 Πήδασον α., Ι 419 686 [Ο 215] Ἰλίου αἰπεινῆς, cf. Ο 558 Ρ 328. Ν 773. Non recte Eust. 760, 33 οὐκ ἀπ-ρᾴδιόν ἐστι νοῆσαι νῦν καὶ τὴν χαλεπήν. Ο 257 α. πτολίεθρον, Ν 217 Ξ 116 α. Καλυδῶνι, h. Ap. 43 Κνίδος α. ep. 1, 2 πόλιν. (Doederl. Gl. 967 ἐξαίφνης, ἐξαπίνης).

αἰπήεις (αἶπος) montibus insignis. Φ 87 Πήδασον αἰπήεσσαν Goebel de epith. ho. in εις desin. 11; non: in alto sitam. Nam ad ripam Satnioentis fluminis sitam montes prope attingebant cf. Strab. 605. Doed. h. l. clivis plenam.

αἰ-πόλιον (αἰπόλος, Christ, Lautl. 73) pascua caprarum (cf. Spitzn. Ztft. f. A. W. 1840 p. 472) translate: grex caprarum. Β 474 (Autenr.) Λ 679 ξ 101 (Ameis) αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, La Roche Stud. p. 26 adn. Eust. 257, 27 ἐκ περισσοῦ τὸ αἰγῶν cf. Thiersch. § 314, 4. ρ 213 υ 174 φ 266 πᾶσι- αἰπολίοισι.

αἰ-πόλος (αἴξ et kar quae radix est in βουκόλος Benf. Kuhn 8, 95 Curt. E. p. 439. Vulgo πέλομαι s. πολέω cf. Eust. 472, 25 L. Meyer vergl. Gr. 1, 259) caprarius, caprarum pastor. Meiring de verb. cop. II p. 30 qui circa capras versatur. Ἀνήρ additur quando non universe de pastoribus sermo est, Autenr. ad Β 474 αἰπόλοι ἄνδρες |, cf. Δ 275. sed ρ 247 369 υ 173 χ 135 142 161 182 Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν |, cf. φ 175 265, Eust. 1867, 26 περιττεύει τὸ αἰγῶν. (αἰπόλιον).

αἰπός (αἰπύς) excelsus, altus. Ν 625 πόλιν αἰπήν | excelsis muris munitam, non: in alto sitam cf. Goebel de epith. ho. in εις desin. 12. cf. γ 130 ϑ 516 λ 533 ν 316. b) Θ 369 Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα | praerupta, quia praecipiti amni decurrebant. Alii: rapida et transitu difficilia, sch. BL. προσάντη καὶ ἄνωθεν καταρρέοντα, sch. br. ὑψηλά, ἐξ οὗ καὶ χαλεπά paraphr. cf. Putsch. de vi ac natura iuram. Styg. Lips. 1832 p. 29. Φ 9 αἰπὰ ῥέεθρα | Xanthi quem constat praeruptis esse rivis, E. M. 37, 40 ὑψηλὰ ἢ δύσβατα sch. br. νῦν βαθέα paraphr. et Eust. pass.

Αἰπύ (Aristarcho scribitur, non Αἶπυ· sed iam antiquis dubium erat utrum Αἰπύ an ἐνκτιτον nomen pr. esset Strab. 8, 3, 24) Β 592. h. Ap. 2, 245 (423). =

αἰπύς, (Benf. 1, 278 avâk' zurück, abwärts) excelsus, arduus, praeceps. E. M. 37, 34 ὁ χαλεπὸς καὶ σκληρὸς ἢ ὁ ὑψηλός. Hes. μέγας. δεινός. ὑψηλός. μετέωρος. Postponitur plerumque substantivis quae pyrrhichium efficiunt (τ 431). a) De montibus et muris: Β 603 829 γ 287 δ 514 h. Ap. 35 40 428 ὄρος αἰπύ |, cf. τ 431. Ε 367 868 Ο 84 h. Ap. 109 αἰπὺν Ὄλυμπον. Zenodotus etiam οὐρανὸν αἰπύν scripserat, ut Ο 192 Γ 364. Ariston. Γ 364 αἰπὺ δὲ ὄρος ἂν λέγοιτο, ὁ δὲ οὐρανὸς εὐρύς cf. Lehrs. Ar. 168. Ζ 327 Λ 181 ξ 472 h. Cer. 271 τεῖχος, Β 811 Λ 711 αἰπεῖα κολώνη, γ 293 αἰπεῖα εἰς ἅλα πέτρη. — b) De urbibus: Β 538 γ 485 κ 81 ο 193 αἰπὺ πτολίεθρον |, paraphr. τὴν ὑψηλὴν πόλιν. Cod. Vat. (ap. Wolfium Phil. 9, 385) ad Β 538 τὸ ὑψηλὸν καὶ μέγιστον πόλισμα non recte. Ι 668 Σκῦρον αἰ., Ο 71 Ἴλιον αἰπύ Aristarchus expunxerat ὅτι οὐδετέρως τὸ Ἴλιον, alii mutaverant (Lehrs. Ar. 375). [Β 592]. λ 278 βρόχον αἰπύν. — c) Ν 317 αἰπύ οἱ ἐσσεῖται difficile. — d) Translate: Λ 174 441 Μ 345 358 Ν 773 Ξ 99 Ρ 155 244 ε 305 χ 28 αἰπὺς ὄλεθρος, cf. Ζ 57 Κ 371 Ξ 507 Π 283 859 Σ 129 α 11 37 ι 286 303 μ 287 446 ρ 47 (ὀξύν V.) χ [43] 67 praeceps. Alii: grave exitium paraphr. χαλεπός sed sch. br. Λ 174 ὑψηλός, ἐξ οὗ μέγας καὶ ὀλέθριος cf. Ap. 13, 10 E. M. 37, 29 Hes. Nitzsch ad α 11. Doederl. Syn. 2, 105 Gl. 966 reissend, schnell, gewaltsam. Est potissimum in libris mediis Iliadis. Λ 601 Π 651 πόνον, Ο 223 χόλον, quippe qui homines praecipites dat, Ρ 365 (v. πόνον) δ 843 π 379 φόνον, improvisam sch. V. Ρ 365 προσάντη. h. Merc. 66 δόλον, in quem quis ex improviso incidit. (αἰπός, αἰπήεις, αἰπεινός) [ἐξαίφνης, ἐξαπίνης, αἶψα, ἄφαρ].

Αἰπύτιον παρὰ τύμβον Β 604, ἔστιν ὄρος Σηπία, καὶ Αἰπύτῳ τῷ Ἐλάτου λέγουσιν ἐνταῦθα γενέσθαι τὴν τελευτήν- κ. οἱ τὸν τάφον ἐποίησαν αὐτόθι Paus. 8, 16, 2, 8, 4, 4. Curt. Pelop. I p. 109.

αἱρέω (Ahrens, Ztft. f. A. W. 1836 p. 801 ἀπ-ηύρα ἀγρέω αἱρέω. Buttm. Le. 1, 131 ἀγρέω cf. Kuhn, Ztft. 2, 270 s. Doed. Gl. 18 ἀείρω ἀειρέω αἱρέω, quo de Schweizer (Kuhn 2, 71) dubitat. Pott E. F. 1, 226 non omnino improbaverat. Savelsberg, q. etym. p. 7. Benf. 2, 142 radicem statuit γαρ ϝαρ ἀρ ἀρjε- αἱρεeodem referens ἀ-γελ unde ϝελ ἑλ et γέντο. Radicis ἑλ videtur fuisse digamma sed neglectum Langio (Phil. 4, 701), quamquam sunt qui dubitent, ut Ebel (Kuhn 4, 162. 168); non recte Jaekel, J. J. f. Ph. 26, 405. Cognata sunt αἱρ et ἑλ cf. Curt. E. p. 509. Praes. αἱρεῖ, imp. αἱρείτω, impf. ᾕρει, ᾕρεον Ω 579, fut. αἱρήσει, αἱρήσομεν, αἱρήσειν et αἱρησέμεν, aor. 2. εἷλον ω 377 et ἕλον, εἷλες Φ 77 et ἕλες Ι 271, εἷλε(ν) et ἕλε(ν), ἑλέτην, εἵλομεν, εἷλον et ἕλον, iter. ἕλεσκον ξ 220, ἕλεσκε, ci. ἕλω Η 81, ἕλῃς Π 725, ἕλῃ et ἕλῃσι, ἕλωμεν, ἕλητε Η 71, ἕλωσι, opt. ἕλοιμι Χ 253, ἕλοις, ἕλοι, ἕλοιμεν Κ 345, ἕλοιεν, imp. ἑλέτω υ 52, inf. ἑλέειν et ἑλεῖν ptc. ἑλών, ἑλοῦσα, ἑλόντα Ω 227 ἑλόντε, ἑλόντες, ἑλοῦσαι ϑ 436. Med. praes. ptc. αἱρεύμενοι Π 353, impf. ᾑρεῖτο φ 40, fut. αἱρήσομαι β 357, αἱρήσεαι Κ 235, aor. 2. ἑλόμην, εἵλεν Ρ 206, εἵλετο et ἕλετο, εἱλόμεθα ι 157 et ἑλόμεσθα Λ 730, εἵλοντο et ἕλοντο (de γέντο pro ἕλετο cf. Buttm. Gr. 2, 137 Thiersch § 155, 1) coni. ἕλωμαι, ἕληται Π 650, opt. ἑλοίμην, ἕλοιτο, ἑλοίμεθα, ἑλοίατο υ 117, imp. ἕλευ Ν 294, ἑλέσθω, ἕλεσθε, inf. ἑλέσθαι, adi. verb. ἑλετή Ι 409.

1) capio, sumo, prehendo, 2) aufero, 3) expugno, 4) opprimo, 5) interficio, capio, 6) incesso, occupo. τί, τινός, τινά τινος, τινί τι (*E* 127, *I* 367, c. inf. λ 584 v. l. *I* 336. medium: 1) sumo, mihi sumo, 2) mihi aufero, 3) mihi capio, cibum, somnum, alia, 4) eligo. τινί τι *I* 368 *X* 119 μ 245, τινός τι δ 746. Ptc. aor. aliis verbis additur: *Γ* 316 *Ψ* 861 κλήρους πάλλον ἑλόντες cf. *Z* 302, *I* 216 *Ω* 625, *Σ* 346 ϑ 436, ρ 400 335 *K* 504 ρ 409, *Γ* 72 93, *P* 540 *Ω* 795, ι 382 387 h. Merc. 109. *Γ* 424 τῇ δίφρον ἑλοῦσα, Zenodotus expunxit, quia Venerem non deceret cf. Ariston. *Ψ* 168 ἐκ πάντων δημὸν ἑλών postquam ex omnibus adipem exemit, α 318 δῶρον ἑλών ex arca, ϑ 89 ἑλὼν δέπας σπείσασκε, cf. *I* 656 ρ 343 *Φ* 397 *Ψ* 839 κ 145 φ 419 h. Ven. 30 *Ψ* 219 (v. l. ἔχων). *Ω* 93 κάλυμμα, ρ 330 δίφρον, *Ω* 844 σόλον cf. *Ψ* 839. *Σ* 416 σκῆπτρον, *Ψ* 613 τ 386 λέβητα, *Ξ* 96 σάκος, *Θ* 319 ἡνία. — b) Additur χειρί aut simile quiddam: *Π* 510 χειρὶ ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα, *Ξ* 373 χερσὶν ἔγχε' ἑλόντες cf. *M* 397 ε 392 δ 506 ϑ 84, *Σ* 23 ω 316 ἀμφοτέρῃσι χερσὶν ἑλὼν κόνιν. *O* 474 χερσὶν δόρυ καὶ σάκος ὤμῳ, quamquam aliter umero scutum sumimus, sed comparantur δ 750 759 ρ 48 58 χροΐ εἵματα. δ 66 ὀπτ' ἐν χερσὶν ἑλών, v. l. ἔχων, cf. μ 229. h. Ap. 7 ἀπ' ὤμων χείρεσσιν ἑλοῦσα τόξον, *Ω* 227 ἀγκὰς ἐμὸν υἱόν, cf. η 252 (ἀϑετοῦνται 251—58), *E* 75 χαλκὸν ὀδοῦσι, *Λ* 749 ὀδὰξ οὖδας, cf. *T* 61 *Ω* 738 χ 269 *X* 17 quod proprie dictum esse docent sch. V. *T* 61 E. M. 615, 19. — Med. αἱροῦμαι, mihi s. ad meos usus sumo: *B* 46 εἵλετο σκῆπτρον, *Z* 494 κόρυϑ', *I* 559 τόξον cf. φ 40, *Γ* 338 *K* 24 135 178 *Ξ* 12 *O* 481 α 99 ο 551 ρ 4 υ 127 ἔγχος, cf. *Π* 140 *N* 294. *Λ* 43 *Π* 139 χ 125 δοῦρε, *T* 374 σάκος, *Φ* 403 εἵλετο, *N* 268 οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσϑαι, cf. χ 25, *Σ* 500 ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσϑαι, *Ω* 343 ε 47 ῥάβδον, ξ 531 ἄκοντα, φ 6 κληῖδα, φ 416 ὀιστόν, χ 326 ξίφος, S. εἵλκετο, ψ 143 φόρμιγγα, ψ 132 εἵμαϑ' ἑλέσϑαι vestibus indui, β 357 αἱρήσομαι ἄλφιτα, π 297 ὡς ἂν ἐπιϑύσαντες ἑλοίμεϑα, ω 334 ὄφρ' ἂν ἑλοίμην | δῶρα L. ἀνελοίμην. ο 367 μυρί' ἕλοντο, ξ 297 ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, v. l. ἄροιτο, fortasse de eligendo pretio. — Adduntur χειρί similia *H* 264 λίϑον εἵλετο χειρί, *K* 31 δόρυ, *K* 501 μάστιγα χερσίν, cf. π 154 296 ψ 368 ϑ 68, ϑ 372 σφαῖραν μετὰ χερσὶν ἕλοντο, KSV. ἔχοντες. — b) *E* 127 ἀχλὺν τοι ἀπ' ὀφϑαλμῶν ἕλον, *T* 143 δῶρα ἐμῆς παρὰ χειρός, *Ω* 579 ἀπ' ἀπήνης ᾕρεον ἄποινα vituperat Geppert (2, 166) alias differre ratus αἱρεῖν ab ἑλεῖν. *O* 126 ἔγχος ἀπὸ χειρός, h. Ven. 163 κόσμον οἱ ἀπὸ χροὸς εἷλε, *Z* 472 ἀπὸ κρατὸς κόρυϑ' εἵλετο de suo capite h. XXVIII 15 εἵλετ' ἀπ' ὤμων τεύχη, active ϑ 88 κεφαλῆς ἄπο φᾶρος ἕλεσκε. *E* 209 ἀπὸ πασσάλου τόξα | ἑλόμην mihi deprompsi, *N* 611 ὑπ' ἀσπίδος ἀξίνην, χ 271 ἐκ νεκύων ἔγχεα, iterum usuri sibi arripiebant, ι 157 αἶγας ἐκ νηῶν cf. ζ 91. Active: ξ 74 ἔνϑεν ἑλὼν ἔνεικε, cf. μ 310 h. Ven. 115, ι 548 ν 283. Similiter: ϑ 500 ἔνϑεν ἑλὼν inde capiens cantum, exordium sumens, Bergk (Rh. M. 19, 602) ἑλῶν. — c) Soli activo addit gen. *Λ* 197 κόμης Πηλεΐωνα, *H* 103 δεξιτερῆς χειρός, ubi acc. Bentl. coni. et Bekk. recepit ob digamma, *Γ* 78 *H* 56 μέσσου δουρός. *Π* 406 δουρός, *Ω* 735 χειρός, *Φ* 71 γούνων, *Λ* 323 χειρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν cf. *Λ* 646 778, *Φ* 416 *Δ* 542 *E* 30. *T* 126 Ἄτην κεφαλῆς, cf. η 168 ρ 263 μ 33 ο 465. *Λ* 501 δεξιτερῇ ὑπ' ἀνϑερεῶνος. Acc. sic utitur *E* 353 τὴν ἑλοῦσα ἔξαγε, *Ξ* 137 χεῖρ' Ἀγαμέμνονος cf. α 121 *Ω* 361 γ 374 ϑ 106, γ 37, σ 258. ξ 279 γούνατα, *Φ* 508 τὴν προτὶ οἷ εἷλε, quod assumitur ω 348. λ 205 ψυχὴν ἑλεῖν amplecti, cf. λ 206 210. *Θ* 13 μιν ἑλὼν ῥίψω cf. ψ 76. — 2) Aufero: *Λ* 139 ἄξω ἑλὼν γέρας, Aristarchus et Bekk. expunxerunt, cf. *Λ* 356 507 [*B* 240] *I* 111. — Med. mihi aufero *Λ* 137 324 αὐτὸς ἕλωμαι. *I* 368 γέρας μοι ἕλετο. *Π* 58 *Σ* 445 τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν, cf. *I* 344. *I* 336 ἐμεῦ ἀπὸ μούνου, *H* 122 ϑεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε', idem de hoste *Π* 782 846 et *Π* 663 *T* 412 et *Π* 650. *O* 125 ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυϑ' καὶ σάκος ὤμων sed v. 126 ἑλοῦσα cf. La Roche Ztft. f. Oestr. Gym. 1860 p. 549. *K* 458 τοῦ ἀπὸ κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο, *P* 205 τεύχεα ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων | εἷλεν, μ 245 Σκύλλη μοι ἐκ νηὸς ἑταίρους ἓξ ἕλετο. — b) De rebus quae non sequuntur manum prehendentis, solo activo utitur: *Φ* 242 πτελέην ἕλε χερσίν, *Ψ* 779 βοῦν, *Ξ* 272 χειρὶ χϑόνα, *Λ* 425 *N* 508 520 *Ξ* 452 *P* 315 γαῖαν ἀγοστῷ. — 3) De urbium expugnatione *B* 12 πόλιν Τρώων cf. *B* 29 66. *B* 141 *I* 27 Τροίην, *B* 329 πόλιν, *B* 37 Πριάμου πόλιν, *B* 228 *Δ* 239 πτολίεϑρον, *B* 332 ἄστυ μέγα Πριάμοιο, *Δ* 416 Ἴλιον, *Δ* 406 Θήβης ἕδος, *H* 71 Τροίην ἕλητε, Vind. ἕλοιτε, *I* 129 Λέσβον, cf. *I* 271. *I* 668 Σκῦρον, *O* 557 κατ' ἄκρης | Ἴλιον, *O* 71 Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν nonnulli: ἐκπέρσωσιν (Did.), Aristarchus (Lehrs 375) expunxit (Ariston.), *Π* 153 Ἠετίωνος πόλιν, *Π* 698 *Φ* 544 Τροίην, ι 165 Κικόνων πτολίεϑρον, ω 377 Νήρικον, Strab. 59 Νήριτον. — b) De navibus: *Δ* 315 *Ξ* 365 *O* 504 νῆας, *N* 42 νῆας αἱρήσειν, cf. *O* 476 720 *Π* 128 *Σ* 260. — c) De curru *P* 488 τὼ (ἵππω) *Λ* 748 δίφρους, *Λ* 328 δίφρον τε καὶ ἀνέρε potiti sunt, hic locus frustra vexavit Grashofium (Fuhrw. 19). — 4) Opprimo, supero, capio. *Ω* 206 εἰ γάρ σ' αἱρήσει, τ 155 με διὰ δμῳὰς εἷλον. ϑ 330 Ἥφαιστος Ἄρηα, δ 463 μ' ἕλῃς (ἕλοις) ἀέκοντα, π 369 φϑίσωμεν ἑλόντες (Τηλέμαχον) atque sic Ahrens (hom. Exc. Phil. 6, 15) ut hiatum leniret β 247 ἑλὼν μνηστῆρας coniecit scribendum esse pro ἐόν, quod non probat Hagena Phil. 8, 387. *Ψ* 345 ὅς τίς σ' ἕλῃσι curru, *X* 142 ἑλέειν τέ ἑ ϑυμὸς ἀνώγει, *K* 345 αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἕλωμεν, χ 187 ἐπαΐξανϑ' ἑλέτην, *Φ* 555 αἱρήσει με καὶ ὡς consequetur; *Φ* 77 ὅτε μ' εἷλες, *Ω* 752 πέρνασχ' ὅν τιν' ἕλεσκε, *Z* 38 *Π* 331 ζωὸν ἕλε cf. *Φ* 102. h. VII 17 ϑεὸν δεσμεύεϑ' ἑλόντες cf. h. VII 9. h. VII 51 ἀρχὸν ἕλε. De mortuo *Π* 559 εἴ μιν ἀεικισσαίμεϑ' ἑλόντες, et de piscatione μ 96 εἴ ποϑι μεῖζον ἕλῃσι κῆτος. — 5) Capio, supero et interficio *Δ* 457 *Θ* 256 *O* 328 *Π* 306 351 603 ἄνδρα, cf. *E* 37 118 541 *Λ* 738. *E* 144 Ἀστύνοον, *E* 576 Πυλαιμένεα, *E* 677 Κοίρανον cf. *Z* 35 *H* 8 81, *Θ* 273 τίνα, *I* 304 Ἕκτορ', *K* 206 τινά που δηίων, *K* 561 σκοπόν, *Λ* 92 ἄνδρα Βιήνορα, *Λ* 304 ἡγεμόνας, *Λ* 489 Δόρυκλον, *Λ* 509 *Π* 725 μιν, *Ξ* 520 πλείστους, *O* 339 Μηκιστῆ cf. *O* 340 515 516 π 383. *Π* 697 τοὺς ἕλεν, Zenod. ἕλες, *Y* 382 Ἰφιτίωνα cf. *Φ* 209. *X* 253 ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην, *P* 463 οὐχ ᾕρει φῶτας, *H* 197 Aristarchus ἑκών pro ἑλών quod pro-

bat Ahrens (Phil. 6, 27). — Ε 50 Σκαμάνδριον ἕλ' ἔγχεϊ, Η 77 ἐμὲ χαλκῷ, Ρ 276 οὐδέ τιν' αὐτῶν ἕλον ἔγχεσι, ξ 220 ἐπάλμενος ἔγχει ἔλεσκον, GHJR. ὄλεσκον. Ρ 321 Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον victoriam reportassent. Ξ 365 cod. Lips. κῦδος ἕλοιτο pro ἄροιτο, non tamen medio poëta sic uti videtur. — 6) Solo activo utitur de ira dolore timore: incesso, occupo: Γ 35 ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς, Ε 47 Ν 672 Π 607 μιν σκότος εἷλε, sch. br. ἔλαβε, Δ 23 Θ 460 ϑ 304 χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, cf. Σ 322, ubi Eust. 1095, 49. Π 805 τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, Ρ 67 χλωρὸν δέος αἱρεῖ, cf. Η 479 μ 243, Δ 421 ω 533 λ 43 633, h. Ap. 447. Ν 581 Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἷλε cf. φ 299. Β 33 μηδέ σε λήϑη | αἱρείτω sch. br. καταλαμβανέτω, Γ 446 Ξ 328 καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ sch. br. πόϑος καταλαμβάνει, κρατεῖ cf. h. Ven. 57 Δ 89 h. Ap. 461, χ 500. Ε 136 μιν τρὶς τόσσον ἕλεν μένος, sch. br. νῦν ἔλαβεν, Ptolemaeus Oroandae: ἔχεν. Τ 14 πάντας ἕλεν τρόμος cf. Ε 862, Χ 136. β 81 οἶκτος δ' ἕλε λαόν cf. ω 438. γ 372 ϑάμβος ἕλε πάντας, Tzetz. All. 106 ἔχε, δ 596 οὐδέ κέ μ' οἴκου ἕλοι πόϑος, φ 122 τάφος -πάντας cf. ω 441. τ 471 τὴν ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, sch. Pi. Ne. 1, 83 τῇ. — De somno: Κ 192 μηδέ τιν' ὕπνος | αἱρείτω cf. Ω 5 ι 373, Χ 502 τ 511. τ 515 ἕλῃσι κοῖτος ἅπαντας, (Geppert 2, 129), υ 52 ἑλέτω σε ὕπνος. h. Ven. 274 τὸν ἐπὴν ἕλῃ ἥβη ubi adoleverit, „locutio mala nata" Baum. quamquam non recte Schneider (Ztft. f. A. W. 1840 p. 95) statuit tristia tantum dici incessere hominem. Sed ea sic dicuntur, quae subito hominem invadunt, non iuventa quae paulatim exsistit. Atque pugnant aperte vv. 274—75 cum sequentibus, quare priores damnavit Matthias, removit Baum., Hermannum secuti. — h. Ven. 91 144 Ἀγχίσην ἔρος. h. Ap. 116 τὴν τόκος εἷλε h. Cer. 190 τὴν αἰδώς τε σέβας τε ἰδὲ χλωρὸν δέος εἷλεν. — 7) Med. de cibo et somno quos capimus: Β 399 Θ 53 ι 86 κ 57 δεῖπνον ἕλοντο, cf. ρ 176. Η 466 δ 786 ξ 347 δόρπον, cf. [Η 360] Σ 314 ζ 97 h. Ap. 511, Η 370 Σ 298, Λ 730, ν 280. υ 117 δαῖτα, λ 584 πιέειν οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι. Η 482 Ι 713 π 481 τ 427 ὕπνου δῶρον, sch. D. Η 482 περιφραστικῶς τὸν ὕπνον. Activo sic utitur paulum immutata ratione φ 294 οἶνος καὶ ἄλλους | βλάπτει ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, Κ. ἕλοι. — b) Translate Ε 529 ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε sch. br. ἀναλάβετε. — c) Χ 119 Τρωσὶν ὅρκον ἕλωμαι, A. γρ. ὀμοῦμαι sch. D. Τρωσὶ ἀντὶ τοῦ παρὰ τῶν Τρώων· cf. δέχεσθαί τινί τι, gen. δ 746 ἐμεῦ δ' ἕλετο- ὅρκον. — d) Mihi capio Β 127 ανδρα ἑλοίμεϑα οἰνοχοεύειν sch. br. λάβοιμεν, Γ 66 ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο, Ν 729 οὐ πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι, Σ 501 ἵεσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι, sch. B. ἐπὶ τῷ μάρτυρι πέρας λαβεῖν τὴν δίκην (τῆς δίκης?). — 8) Mihi sumo, eligo: Π 353 ὑπὲκ μήλων αἱρεύμενοι, sch. br. ὑφαιρούμενοι. Κ 235 ἕταρον αἱρήσεαι ὅν κ' ἐϑέλῃσϑα, Eust. 800, 63 προκρινεῖς, cf. Κ 242. Ι 139 γυναῖκας αὐτὸς ἑλέσϑω cf. Ι 281, Τ 60 τήν, Ι 578 τέμενος, Ι 391 Ἀχαιῶν ἄλλον, Π 282 φιλότητα, ε 121 Ὠρίων' ἕλετο Ἠώς, v. l. ἕλε cf. Ahrens, Phil. 6, 27, σ 47 τάων ἥν κ' ἐϑέλῃσιν αὐτὸς ἑλέσϑω, π 149 πατρὸς- νόστιμον ἦμαρ. h. Merc. 449 εὐφροσύνην καὶ ἔρωτα καὶ ὕπνον, Herm. expunxit, Baum. defendit. Cer. 444 τιμὰς | δωσέμεν ἃς κεν ἕλοιτο, cf. Herm. ad h. Cer. 328. h. Ven. 239 οὐκ' ἄν- σε τοῖον ἑλοίμην | ἀϑάνατον εἶναι. Ι 336 legebatur εἵλετ' ἔχειν ἀντὶ τοῦ ἠϑέλησεν ὅπερ ὁ Ἡρωδιανὸς ἀποδέχεται ὡς ἄμεινον sch. BLV. (ἑλετός, ἐξαίρετος, ἕλωρ, κατά, σύν, πρός, ἀνά, ὑπό, ἐκ, ἀπό, ἐξαπό, διά.).

Ἄῖρος (Ἶρος, Bekk. Ἀϝιρος) qui non Irus est. σ 73 Ἶρος Ἄϊρος sch. BH. ὁ μηκέτι ἐσόμενος Ἶρος. Videtur Irus ab εἴρω dico appellatus, Ἄϊρος igitur is esse cui vox deest. Cf. Pohl. de digam. I Breslau 1854 p. 22. Sachs. de digam. Berlin 1856 p. 57; digamma fuisse in hac voce negat Hoffm. qu. ho. II 41.

αἴρω (ἀείρω, quamquam Schweizer negat, Kuhn 2, 291) Praes. ptc. αἴροντας Ρ 724 (E. M. 38, 17 ἄραντας, R. ap. Bekk. αἴραντας), pass. aor. ptc. ἀρϑείς, med. aor. 1 ἤραο ω 33, ἤρατο (v. l. ἤρατο), ἠράμεϑα Χ 393. aor. 2. ἀρόμην (ᾰ) Ψ 592, ἄρετο, ἄροντο. coni. ἄρηαι Π 84, ἄρηται, ἄρησϑε. opt. ἀροίμην, ἄροιο, ἄροιτο, ἀροίμεϑα Ε 273, inf. ἀρέσϑαι. Aor. 2. formas plerique ad ἄρνυμαι referunt s. q. v. Formae trisyllabae quae primam corripiunt, secundam producunt in exitu plerumque sunt versus, (Χ 207 Π 88).

Tollo Ρ 724 νέκυν αἴροντας, Ν 63 ἀπὸ πέτρης ἀρϑείς, ε 393 ὑπὸ κύματος ἀρϑείς, Aristoph. et Rhianus ἐπί. — Medium, 1) fero, in me suscipio Υ 247 νηῦς ἄχϑος ἄροιτο. Translate δ 107 ὅσσ' ἐμόγησε καὶ ἤρατο (EK. ἤρατο), Eust. 1487, 36 ἀντὶ τοῦ ὑπέμεινε καὶ ἐβάστασεν. — 2) Mihi tollo, mihi aufero, reporto, comparo Ξ 510 ἀνδράγρια, Ι 269 ἀέϑλια ποσσίν, cf. Ι 124 (v. l. ἄγοντο) et Ι 266. Ι 188 τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων lyram, Λ 625 τὴν ἐκ Τενέδοιο Hecameden, Ψ 592 τήν. Μ 435 παισὶν μισϑόν, Hes. ἀπενέγκηται, h. Merc. 264 364 μήνυτρον, ep. 15, 4 τιμῆς ὦνον, qui locus assumptus est ex ξ 297 ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο ubi v. l. ἄροιτο. — b) Per translationem: Δ 95 πᾶσι- Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος, ubi dat. aliquid insoliti habet (cf. Faesi) sch. ed. Bachm. Ι 303 ἀντὶ τοῦ παρὰ πάντων ἢ ἐκ πάντων. Similiter: Ι 303 σφι κῦδος apud eos, Hes. λάβοιο· ἀπενέγκοιο. Aliter: Κ 307 οἷ αὐτῷ κῦδος ἄροιτο sibi ipse (Hes.), α 240 ξ 370 παιδὶ μέγα κλέος ἤρατο cf. ω 33 Hes. ἔλαβεν, ἀπηνέγκατο, abest: Μ 407 Π 88 Σ 294 Ρ 287 [419 Υ 502] Φ 543 596 χ 253 κῦδος ἀρέσϑαι, Hes. λαβεῖν, ἆραι, cf. Ξ 365 Π 84 Χ 207, Γ 373 Σ 165 ἤρατο κῦδος cf. Χ 393, Aristarchus expunxit. Ε 3 ν 422 κλέος- ἄροιτο, Ap. 41, 25 ἀπενέγκοιτο, λάβοι, cf. Ε 273. Ρ 16 Σ 121 (Hes.). Η 203 Φ 297 εὖχος ἀρέσϑαι cf. Λ 290, α 390 τοῦτο regnum, Ξ 130 ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος, ep. 15, 7 ψεύδε' ἄρησϑε comparetis. Ἄροιτο v. l. Ω 139 pro ἄγοιτο. (ἔναρα, ἐναρίζω, ἐναίρω). (Ἄϊς) cf. Ἄιδος.

αἶσα (Curt. E. 569 Benf. 2, 222 skr. vishu aeque, unde ἴσος, cum guna, cf. Duentz. J. J. f. Ph. 69, 461. Doed. Gl. 429 ἴση ἀναίσῃ. Ahrens (Kuhn 8, 362) ΑΙΠ skr. êk-a lat. aequus pro αἰπ-ja. Buttm. Lex. 2, 113 αἴνω aio. Veteres: δαίω cf. Lob. Path. el. I p. 99. Naegelsb. hom. Theol. p. 122 ss. Gladstone, Stud. 228.) Digammatis vestigia ap. Hom. non sunt. 1) pars, portio debita, quodcunque alicui obtigit, ἡ ἴση, 2) fas, aequum, 3) fatum, sors, fati necessitas. E. M. 38, 50 ἡ εἱμαρμένη, ἡ μοῖρα . . . ἡ ἑκάστῳ μεμερισμένη cf. Hes. Ap. 15,

21 Eust. 659, 58. Bekk. anecd. 3, 1095 Ἀργείων αἶσα μοῖρα. In κακῇ αἴσῃ αι in thesi est tertia *A* 418, secunda *E* 209 *τ* 259, alias in arsi. Dat. plerumque in sexto pede, (*X* 61 ep. 4, 1) αἶσα et αἶσαν plerumque in tertio aut sexto, (*ϑ* 511 h. Cer. 257 482, *ι* 52 *ξ* 359, *K* 445 *P* 716).

1) *Σ* 327 λαχόντα ληίδος αἶσαν cf. *ε* 40 *ν* 138; translate *τ* 84 ἔτι καὶ ἐλπίδος αἶσα, cf. Zeyss quid Hom. et Pind. p. 36. Ameis: an der Hoffnung ein Antheil, Voss: Hoffnung vom Schicksal. Eust. 1855, 60 ἐλπὶς περιφραστικῶς, satis audacter, quamquam similia non plane desunt. Male assumptus v. *π* 101 ὀβελίζεται καὶ καλῶς Ariston. l. l. — 2) *Γ* 59 *Z* 333 κατ' αἶσαν, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν nach Gebühr, cf. *K* 445 *P* 716. — 3) *O* 209 ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ. *A* 418 κακῇ αἴσῃ τέκον σε nach böser Schicksalsbestimmung, (Doed. Gl. 429 durch), Naegelsb. h. l. et ho. Th. 123 atque Am. „zu bösem Geschicke," cf. *E* 209 *τ* 259. *X* 477 ἰῇ γιγνόμεϑ' αἴσῃ. *A* 416 τοι αἶσα μίνυνϑά περ vitae portio brevis. *X* 61 αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ, in schwerem Verhängnis (Stob. 104, 558 δύῃ ἐν ἀ.). *Ω* 428 750 ἐν ϑανάτοιό περ αἴσῃ, Zeyss l. l. in mortis condicione. Eust. 1374, 12 ϑανάτοιο αἶσα περιφραστικῶς ὁ ϑάνατος πρὸς διαστολὴν ἑτέρας αἴσης cf. Geppert 2, 223 et Duentz. Rh. M. 5, 405. Gen. appositionis secundum Naegelb. l. l. (Todesgeschick). — b) *Ω* 224 μοι αἶσα | τεϑνάμεναι, cf. *ε* 113 206 *ν* 306 *ε* 288 *ξ* 359 *ο* 276, dat. deest *Π* 707 οὔ νύ πω αἶσα | πόλιν πέρϑαι. Aristarchus, alii οὔ νύ τοι (Did. h. l.), *ϑ* 511 αἶσα ἦν ἀπολέσϑαι sc. Ἴλιον, *ψ* 315 οὐδέ πω αἶσα ἱκέσϑαι | ᾖην. — h. Cer. 257 ἀγαϑοῖο | αἶσαν ἐπερχομένοιο h. Cer. 481 ὁμοίως | αἶσαν ἔχει. — c) Quae si omnia uno nomine comprehendere quis velit, fatum dicet. Fati leges quis constituerit cum poeta obscurius significaverit, non aperte definierit, recentiores non enucleaverunt cf. Naegelsb. (ho. Th. 120). Putat Haentjes (Schicksalsidee bei Homer, Köln Fr. W. G. 1848) a Iove fatum constitui et commutari posse, aliis deorum decreto videtur constitutum (Göttling. ges. Abh. 1, 214 Naegelsb. l. l.), vel dea Parca esse quae *Αἶσα*, saepius *Μοῖρα* appelletur. Quid intersit inter utrumque definit E. Maetzner de Iov. Hom. c. 11 cf. Teuffel ho. Theol. u. Eschatol. Stuttg. 1848 p. 23. Lilie, ho. Anschauungsw. in Ztft. f. G. 3, 193. Videtur certe Homerus indicare Iovem fatum sive constituisse sive custodire: *I* 608 Διὸς αἴσῃ fatum a Iove constitutum, gen. enim auctoris recte Naegelsb. dicit, *ι* 52 κακὴ Διὸς αἶσα, h. Ap. 433 ἦλϑ'- ἐκ Διὸς αἴσης. ep. 4, 1 οἵῃ μ' αἴσῃ δῶκε Ζεὺς κύρμα γενέσϑαι. Dii fati leges retardare, non impedire videntur Geiero (Ztft. f. A. W. 1838 p. 1146) et Schmalfeldio, (de fat. Hom. Eisleben 1831), *λ* 61 ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ h. Cer. 300 δαίμονος αἴσῃ, h. Ven. 166 ϑεῶν ἰότητι καὶ αἴσῃ. *Y* 127 ἅσσα οἱ αἶσα | γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ, Naegelsb. l. l. 136 *Αἶσα*, quae si ad vivum quis resecet, deam inveniet Parcam cum Naegelsbachio, quam certe post Homerum fuere qui statuerent. Aristarchus expunxit quidem vv. 125—128 sed aliam ob causam. *η* 197 ἅσσά οἱ αἶσα κατὰ κλῶϑές τε βαρεῖαι | γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, sch. E. ὡς γενικόν τι Ὅμηρος λαμβάνει τὸ αἶσα, ὡς ἰδικὸν δὲ τὸ κατακλῶϑες . . . . ἡ μέντοι τοῦ κατακλῶϑες πρόϑεσις ἀποδίδοται πρὸς τὸ νήσαντο. Eust. 1576, 49 γρ. καὶ κατακλῶϑησι βαρεῖα, αἶσα δηλαδή. Non Homero ipsi hunc versum deberi putat Naegelsb. nachho. Th. 150. Quaeritur quomodo quid contra fati necessitatem fieri possit. Iovem dubitare Homerus statuit num fato pareat, et homines singulari virium contentione efficere ut aliter res cedat atque fato constitutum sit. *Π* 780 ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν sch. BV. ὑπὲρ βίαν ἢ πλέον ἢ κατὰ τὸ μέτρον, ὑπὲρ τὸ καϑῆκον, paraphr. ὑπὲρ τὸ πρέπον. Aliter Schmalf. l. l. *P* 321 κῦδος ἕλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν | κάρτει σφετέρῳ, non recte sch. B. ἀντὶ τοῦ γνώμην Διός cf. paraphr. et sch. br. Eust. 1108, 32 ὑπὲρ ϑεόν. *Z* 487 οὔ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει. — d) *I* 487 τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, ἴσον, Eust. 1526, 19 (τὴν αἶσαν καὶ τὴν μοῖραν) μεταλαβόντες οἱ ὕστερον καὶ ἐπί τινος τάξεως αὐτὰ τιϑέασι, λέγοντες ἐν μοίρᾳ ἢ ἐν αἴσῃ τοιᾶδε τετάχϑαι τινάς. Haec ad ipsum poëtam referri debent. Ariston. ἡ δ. ὅ. συνέσταλται Ἰακῶς ἐν καρὸς ἀντὶ τοῦ ἐν κηρός. ὅμοιον γάρ ἐστιν τῷ ἶσον γάρ σφισι πᾶσιν ἀπήχϑετο κηρὶ μελαίνῃ. (αἴσιμος, ἐναίσιμος, ἐξαίσιος, παραίσιος, αἰσυμνητήρ, αἰσυμνήτης).

Αἰσαγέης ὄρος αἰπύ | h. Ap. 40, mons non procul ab Epheso: cf. Strab. 13, 1. 68. *Αἰγαγέης* Ilgen.

Αἴσηπος, Bucolionis ex Abarbarea f., *Z* 21 ab Euryalo interficitur. — 2) *Αἴσηπος* δῖος *M* 21, ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο *B* 825, ἀπ' Αἰσ. ῥοάων *Δ* 91, flumen Mysiae Strab. 8 p. 602 sq.

ἀίσϑω (ἀ. ἀϝ, ἄω Curt. E. 587 Benf. 1, 266 Eust. pass. Praes. ptc. et impf.) graviter spiritum duco, anhelo. *Y* 403 ϑυμὸν ἄισϑε καὶ ἤρυγεν. Est enim vis intensiva cf. Wentzel de verb. quae cadunt in ϑω, Breslau 1837 p. 71. Non recte paraphr. et sch. br. ἐξέπνευσε, nam post mugitum demum v. 406 anima ossa reliquit, *Π* 468 ϑυμὸν ἄισϑων, sch. ed. Bachm. ἀναπνέων. Non recte E. M. 43, 22 ἐκπνέων, cf. Eust. 1071, 26 sch. br., nam v. 469 demum ἀπὸ δ' ἔπτατο ϑυμός. Melius Eust. l. l. τινὲς ἀντὶ τοῦ αἰσϑόμενος (cf. Ap. 16, 16 Hes. le. Seg. 359. 28) ὡς τοῦ ἀίσϑειν συναιρουμένου εἰς ῥῆμα αἰσϑήσεως, ἣν οἱ ἄοντες ἤτοι πνέοντές τε καὶ ζῶντες ἔχουσι. Mirum quod fuere qui putarent Attice dici posse ϑυμὸν αἰσϑόμενος, nisi senserunt esse cognatas voces. Commutantur vero ἀίσϑω et αἰσϑάνομαι ut nostra sehen et aussehen atque similia. Doed. Gl. 920 ἀνα-ιδ-έϑειν per syncopen fieri putat ἀίσϑειν, exsudare. Cf. Lob. path. el. 2, 8.

αἴσ-ιμος (αἶσα) Hes. δεξιόν. μεμοιραμένον. ἀγαϑόν. συμφέρον, cf. le. Seg. 357, 7 359, 29 Ap. 16, 13. Est in quinto plerumque pede, (*Z* 62 = *H* 121, *ϑ* 348 *χ* 46 *Θ* 72 *ξ* 84). — 1) fatalis, fato constitutus. *Θ* 72 αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν, sch. br. εἱμαρμένη ἡμέρα καὶ πεπρωμένη, cf. Hes. sch. BLV. Friedl. ho. Krit. 34 W. Ribbeck, Phil. 8, 478 Lachm. Betracht. 24 Koechly. Iliad. carm. 7, 18. Certe non omnium Graecorum mortem significare voluit poëta (cf. Ellendt ho. Abh. II), ut *X* 212 Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ |. *Φ* 100 ἐπισπέμεν αἴ. ἦμαρ |, v. l. μόρσιμον, cf. *π* 280 h. Ap. 356. *I* 245 ἡμῖν αἴσιμον εἴη | φϑίσϑαι, cf. *Φ* 291 *ο* 239. *O* 274 σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν | sch. BLV. τὸ

εἱμαρμένον· οἶδε γὰρ αὐτὴν καὶ μέχρι ζώων ἀλόγων φθάνουσαν, cf. *Φ* 495. — 2) decorus, iustus, aequus, aptus *Z* 62 *H* 121 αἴσιμα παρειπών sch. BLV. τὰ εἱμαρμένα ἢ πρέποντα τοῖς ἀδικουμένοις, cf. χ 46. *O* 207 εἰδῇ, Zenod. εἴπῃ, paraphr. τὰ πρέποντα γνώσεται, cf. β 231 ε 9, ξ 433. ep. 15, 23 ῥέζειν. ψ 14 φρένας αἰσίμη ἦσθα, v. l. αἰσίμα et αἴσιμος, sch. Q. τὰ καθήκοντα φρονοῦσα, φ 294 αἴσιμα πίνῃ, ϑ 348 τίσειν αἴσιμα πάντα, η 310 ο 71 ἀμείνω αἴ. πάντα, ξ 84 δίκην καὶ αἴ. ἔργ' ἀνθρώπων. (ἐναίσιμος).

αἴσιος (αἶσα) iustus, aptus, bonus, (faustus). *Ω* 376 τοιόνδ' ὁδοιπόρον αἴσιον, sch. br. δεξιόν, δίκαιον, cf. paraphr. Hes. Le. Seg. 357, 8 359, 32 E. M. 39, 19. Vituperavit hanc vocem Gepp. 2, 106 et Geppertum Duentzer (Rh. M. 5, 403.). (παραίσιος, ἐξαίσιος.)

ἀΐσσω (ᾱ. ἀικjω, ἀική. Doed. Gl. 23 ἄησθαι schweben. Eust. 592, 32 1296, 22 ἄω τὸ πνέω Benf. 1, 344 skr. âvêga Hast). Act. prs. ἀΐσσουσι, ptc. ἀΐσσων, ἀΐσσουσα *Σ* 212, ἀΐσσοντος *Φ* 303, ἀΐσσοντα κ 99, ἀΐσσοντε *M* 148, impf. ἤισσον *Σ* 506, [fut. ἀΐξει *O* 580], aor. ἤιξε(ν), ἤιξαν. aor. iter. ἀΐξασκε *Ψ* 369, ci. ἀΐξῃ, ἀΐξωσι *P* 726. ptc. ἀΐξας, ἀΐξασα, ἀΐξαντα, ἀΐξαντε, ἀΐξαντες h. XXXIII 13, ἀΐξασαι *Ω* 711. Pass. pr. ἀΐσσονται, impf. ἀΐσσοντο h. Cer. 178, aor. ἠΐχθη *Γ* 368, ἀιχθήτην *Ω* 97, ἠΐχθησαν *Π* 404, inf. ἀιχθῆναι *E* 854. Med. aor. inf. ἀΐξασθαι *X* 195. ruo, feror cum impetu, propero, proripio me Hes. ὁρμῶ Eust. 701, 15 σπεύδω. — 1) Act. de iis quae sua sponte moventur, aut moveri videntur, de hominibus, animalibus, fumo, fulgore. *B* 167 *Δ* 74 *H* 19 *X* 187 *Ω* 121 α 102 ω 488 βῆ- κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα |, sch. br. ὁρμήσασα. *H* 19 Ἴλιον εἰς ἱερήν. Coniunguntur βῆ κατά (*A* 44), sed h. Cer. 449 ἤιξε κατ' Οὐλύμποιο καρήνων |. *Ξ* 225 *T* 114 ἀΐξασα λίπεν ῥίον, *O* 150 ἀΐξαντε πετέσθην |, *Z* 232 καθ' ἵππων, cf. *Λ* 423 *Y* 401. *Δ* 78 ἐπὶ χθόνα, *Ω* 711 ἐπ' ἄμαξαν, *Ψ* 868 πρὸς οὐρανόν, *Φ* 303 πρὸς ῥόον- ἀν' ἰθύν. *Σ* 211 ὑψόσε δ' αὐγὴ | γίγνεται ἀΐσσουσα, paraphr. εἰς ὕψος τὸ φῶς ἀνέρχεται μεθ' ὁρμῆς. κ 99 καπνὸν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα |. *N* 65 ἀπὸ τῶν, Eust. 920, 49 ῥᾶον ἀπῆλθε. — b) *Δ* 118 καρπαλίμως διὰ δρυμά, ο 183 μάλ' ὦκα πεδίον δέ, *Φ* 247 πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι, A. γρ. πεδίον δέ et φέρεσθαι. — c) κ 117 φυγῇ, *O* 580 ἐπὶ νέβρῳ, *P* 725 ἐπὶ κάπρῳ. *P* 734 πρόσσω, *O* 694 χ 90 ἀντίος, *Ξ* 463 τ 451 λικριφίς, *M* 148 δοχμώ, sch. br. εἰς πλάγιον ὁρμῶντες. *Ω* 320 δεξιὸς- διὰ ἄστεος, cf. β 154 ο 164. — d) *E* 81 *K* 456 χ 98 φασγάνῳ, cf. *Θ* 88. Participia praes. et aor. quomodo differre visa sint Aristarcho, docet M. Schmidt N. J. f. Ph. 63, 90 s. *Λ* 484 ᾧ ἔγχει, *P* 460 ἵπποις, *Σ* 506 τοῖσιν cum sceptris, sch. A. ἀνιστάμενοι ἔφερον τὴν ψῆφον. Non recte: κατεσίγαζον, κατέσειον ἐπὶ τὸ σιωπῆσαι. Si de litigantibus esset, non posset abesse δέ. Doed. Gl. 23 accelerabant, Luc. ein. Bilder a. d. Sch. Emmerich, 1843 p. 11 celeriter accedebant, cf. Clemens de clipeo 16. Alia interpretatio latere videtur ap. Hes. ἀίττεσθαι· δικάζειν ἢ δικάζεσθαι. — e) *Φ* 254 τῷ εἰκώς de quo loco v. Ahrens Rh. M. 2, 178. *Π* 474 ἀΐξας ἀπέκοψε, *P* 579 ἀΐξαντε φόβονδε, κ 495 τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν, contra Bekkeri (Monatsb. 1864, 189) ταὶ δὲ σκιαί disputavit Kayser (Phil. 22, 511). h. Merc. 215 ἐσσυμένως ἤιξεν ἐς Πύλον se contulit, Merc. 227 ὣς εἰπὼν ἤιξεν, cf. Ven. 291. Cer. 385 ἰδοῦσα | ἤιξε, Cer. 177 ἤιξαν κατ' ἀμαξιτόν, XXXIII 13 δι' αἰθέρος ἀΐξαντες. — f) Per translationem *O* 80 ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, v. l. ἀναΐξῃ, umherfliegt. Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ θεῖον τάχος τῆς ἐπιπτήσεως τῶν τόπων τῇ κατὰ διάνοιαν κινήσει ἀντιπαρέθηκεν ὑπερβολικῶς. — g) De rebus quae non sua sponte moventur *E* 657 δούρατα ἐκ χειρῶν ἤιξαν, Ariston. ap. Pluyg. ὅτι τὰ δόρατα ἤιξαν, *Y* 277 διαπρὸ- ἤιξεν μελίη, *Λ* 553 *P* 662 ἄκοντες ἀντίον- ἀπὸ χειρῶν, *Ψ* 369 ἅρματα -μετήορα, sch. B. ἄνω ἦρτο paraphr. ἐπήδων. — 2) De rebus pass. aut med. *E* 854 ἔγχος ὦσεν- ἀιχθῆναι, E. M. 43, 30 ὁρμηθῆναι. *Γ* 367 ἐκ δέ μοι ἔγχος | ἠΐχθη παλάμηφιν, E. M. 424, 2 ἐξέδραμεν, ἠνέχθη, ἐξώρμησεν. *Π* 404 ἐκ χειρῶν | ἡνία. *Z* 510 *O* 267 ἀμφὶ δὲ χαῖται | ὤμοις, quod ab equo ad puellas transtulit h. Cer. 178. *Λ* 417 θήγων ὀδόντα μετὰ γέννσσιν, ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται malae agitantur dentiumque stridorem efficiunt, non iuvenes qui loco non cedunt quosque aper aggreditur ut Ulixes Troianos cf. Eust. 854, 10 τινὲς . . . ἐπὶ τῶν γενύων. — b) De animantibus: *Ω* 97 ἐς οὐρανὸν ἀιχθήτην |, v. l. ἀνηχθήτην *X* 195 πυλάων ἀντίον ἀΐξασθαι, Eust. 1265, 62 τὸ ἀῖξαι ἀΐξασθαι εἶπε παθητικῶς. (πολυάιξ, κορυθάιξ, ἀική, τριχάιξ Doed. Gl. 24).

ἄ-ιστος (ἰδεῖν, Bekk. ἄϝιστος) qui nusquam conspicitur, qui non comparet, de quo nihil auditur. Ap. 16, 18 ἀφανής, ἀνιστόρητος, οἷον ἄγνωστος Hes. E. M. 43, 10. *Ξ* 258 ἄιστον ἔμβαλε πόντῳ, sch. BL. ἀντὶ τοῦ ἐμβαλὼν ἐποίησε, ἔμβαλεν ὥστε ἀιστωθῆναι, α 235 ἄιστον ἐποίησαν, α 242 ἄιστος ἄπυστος. (ἀιστόω).

ἀιστόω (ᾰ. ἄιστος) efficio ut quis non amplius compareat s. ex hominum oculis prorsus discedat. κ 259 ἀιστώθησαν ἀολλέες, sch. Q. ἠφανίσθησαν, ἀφανεῖς ἐγένοντο. υ 79 ἔμ' ἀιστώσειαν.

αἰσυητήρ regius *Ω* 347 κούρῳ αἰσυητῆρι Aristarchus: αἰσυμνητῆρι (q. v.) quem sequuntur Spitzn. et Bekk., sch. br. βασιλικῷ νέῳ cf. paraphr. Hes. ὁ Ἀπίων τῷ βασιλεῖ τῷ τηροῦντι τὰ αἴσια ὅ ἐστι τὰ δίκαια, cf. Ap. 16, 9. sch. br. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ· ἐντίμῳ τηροῦντι τὰ αἴσια. Mira veteres protulerunt sch. BLV. partim ex Homeri verbis, cf. E. M. 39, 7. Benf. 2, 222.

Αἰσυήτης, -αο γέροντος *B* 793, Antenoris p. — 2) Αἰσυήταο διοτρεφέος f. Alcathoos *N* 427.

αἰσυλο-εργός (ἔρδω) qui improbe agit. *E* 403 αἰσυλοεργός, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων, Aristarchus teste Did., alii ὀβριμοεργός, Bekk. qui ὀμβριμοεργός scripsit, hunc et sequentem versum expunxit.

αἴσυλος (Method. ap. E. M. 39, 40 ἄτη, Lob. proll. 121 Benf. 2, 222 Apion ap. Ap. 16, 6 sch. cod. K. ed. a L. Ro. Phil. 19, 702 ἀ priv. et αἶσα, ἀήσυλος αἴσυλος. cf. sch. D. *E* 403. Goebel hom. 15 ἀϝ flagraturus flagrans cf. Lentz Ztft. f. A. W. 1857, p. 262. cf. Clemm, Curtius Et. Stud. III 300) improbus, modum excedens. *Φ* 214 περὶ αἴσυλα ῥέζεις, *E* 403 αἴσυλα ῥέζων cf. β 232 ε 10. E. M. l. l. ἁμαρτωλά, παράνομα, ἄδικα, sch. F. ἀπρεπῆ, *Y* 202 433 ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι, sch. B. αἴσυλα τὰς παρὰ τὸ καθῆκον λεγομένας ἀπει-

λάς, paraphr. καὶ εἰρωνικοὺς λόγους καὶ ἀπειλάς. h. Merc. 164 τέκνον ὃς μάλα παῦρα μετὰ φρεσὶν αἴσυλα οἶδε „nequitiis nondum satis exercitatum" Ilg., cod. M. ἄρμενα, Ruhnk. αἴσιμα.

ἐξ **Αἰσύμη-θεν** Θ 304, ex Aesyme, urbe Thraecica Eust. 714, 48. Et. M. = Οἰσύμη St. B. Lob. Path. 169.

αἰσυ-μνητήρ, (v. s. αἰσυμνήτης) regius. Ω 347 κούρῳ αἰσυμνητῆρι. sch. A. (Did.?) Ἀρίσταρχος· αἰσυμνητῆρι τουτέστι βασιλικῷ (sch. BLNV.). Ante Spitzn. v. αἰσυητῆρι.

αἰσυ-μνήτης, (αἰσυμνᾶν ex αἶσα et μνᾶσθαι E. M. 39, 18. 26 cf. Curt. E. 668 Benf. 2, 222 Faesi ad θ 258. Sed Doed. Gl. 170 ὑμνεῖν i. e. ὑφαίνειν cf. Eust. 1595, 2). arbiter, Spielwart, Ordner. θ 258 αἰσυμνῆται κριτοὶ δήμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐὺ πρήσσεσκον ἕκαστα, sch. BEQ. οἱ πρὸς ἡμῶν λεγόμενοι βραβευταὶ καὶ ἀγωνοθεταὶ ἤτοι ἐπίσκοποι τῶν ἀγώνων ἀπὸ τοῦ αἴσιον ἤτοι τὸ καθῆκον νέμεσθαι τοῖς ἀγωνιζομένοις. ἄλλως· αἰσυμνῆται οἱ ἀρχήν τινα ἔχοντες. cf. Sch. cod. K. ed. a La Rochio Phil. 19, 704. E. M. 39, 13 Ap. 15, 3. Hes. Doed. l. l. non generis regii putat eos esse, sed δημίους.

Αἴσυμος ab Hectore occiditur Λ 303.

αἶσχος (αἰδ- Curt. E. 200. cf. Pott E. F. 2, 37 et Benf. 1, 45) opprobrium, probrum, E. M. 39, 49 ἡ ὕβρις καὶ ἡ αἰσχύνη. Ph. Mayer, Beitr. z. ho. Synon. III, p. 13. Z 524 ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω, λ 433 οἵ τε κατ' αἶσχος ἔχευε, Γ 242 αἴσχεα καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἅ μοι ἐστιν, Hes. ὀνείδη, ὕβρεις cf. Ap. 17, 9. Z 351 νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων, N 622 ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος, cf. σ 225 τ 373. — 2) dedecus α 229 αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, Hes. αἰσχύνας. (αἰσχίων, αἴσχιστος, αἰσχρός, αἰσχύνω).

αἰσχρός (αἶσχος) deformis, foedus, turpis, probrosus. E. M. 39, 53 ὁ αἰσχύνης μετέχων. B 216 αἴσχιστος ἀνήρ h. Ap. 197 οὔτ' αἰσχρὴ οὔτ' ἐλάχεια, opponuntur μεγάλη et εἶδος ἀγητή. B 119 αἰσχρὸν τόδε γ' ἐστὶ πολεμιζέμεν, Zenodotus omissis vv. 111—18 λώβη γὰρ τάδε, (Ariston. B 111). B 298 αἰσχρόν τοι δηρὸν μένειν, sch. br. et paraphr. ἐφύβριστον, ἀηδές, sch. BL. ἀνιαρόν. Φ 437 τὸ μὲν αἴσχιον εἴ κ' ἴομεν, paraphr. ἐφύβριστον sch. br. ὀνειδιστικόν, quasi posit. sit. — b) Γ 38 Z 325 αἰσχροῖσι ἐπέεσσιν, alii αἰσχροῖς ἐπέεσσιν, Hes. τοῖς αἰσχύνην ἐνεγκεῖν δυναμένοις, sch. br. ὀνειδιστικοῖς cf. N 768 Ω 238. Idem brevius Ψ 473 σ 321 **αἰσχρῶς** ἐνένιπεν, sed E. Pappenheim (Phil. Suppl. 2, 30) interpretatur: ita ut loquenti ipsi sit dedecori. Dion Chrysost. 32 p. 639, 2.

αἰσχύνω (αἶσχος) Praes. αἰσχύνει. coni. αἰσχύνωσι, inf. αἰσχυνέμεν, ptc. αἰσχύνων, ipf. ᾔσχυνε, aor. ᾔσχυνας ptc. αἰσχύνασα, pass. pf. ptc. ᾐσχυμμένος, med. pr. αἰσχύνομαι ptc. αἰσχυνόμενος pl. αἰσχυνόμενοι. 1) deformo Ω 418 μιν αἰσχύνει Hes. αἰκίζεται, λυμαίνεται, αἶσχος περιτίθησιν. Σ 24 πρόσωπον, Σ 27 κόμην ᾔσχυνε, Σ 180 νέκυς ᾐσχυμμένος, h. Ap. 387 Τελφούσης ῥέεθρα, X 75 αἰδῶ -γέροντος. — 2) dehonesto, dedecoro, contumelia afficio, Z 209 γένος πατέρων, Ψ 571 ἐμὴν ἀρετήν, β 86 ἡμέας, θ 269 λέχος καὶ εὐνήν, cf. h. Ap. 328. — 3) Med. me pudet, σ 12 αἰσχύνομαι ἔμπης, η 305 δείσας αἰσχυνόμενός τε, φ 323 φάτιν ἀνδρῶν.

Αἴσων (αἶσα) Crethei f., Tyrius (ex Scarphe Schol. ad B 532) Iasonis pater, rex Iolci λ 259 Αἴσονα, 235 sqq.

αἰτέω (Doederl. Gl. 22 αἴνυμαι, αἴτης, Duentz. Kuhn 12, 3 AI unde etiam αἴνυμαι. E. M. 40, 25 cf. Eust. 980, 7). Imperat. αἴτει Ω 292, ipf. ᾔτεον, ᾔτεε(ν) et ᾔτει in primo pede apud Bekk. N 365 X 295, ᾐτέομεν γ 173, fut. ptc. αἰτήσων ρ 365, αἰτήσουσα, αἰτήσοντα σ 49, aor. inf. αἰτῆσαι h. Ven. 224, ptc. f. αἰτήσασα ω 85. 1) rogo, oro, absol., τινά, τί, τινά τι, inf. et acc. c. inf. Ictum habet prior syllaba (ω 337). ι 354 μ' ᾔτεε δεύτερον αὖτις, v. l. εἴρετο, ρ 365 ἄνδρα ἕκαστον. N 365 Κασσάνδρην ἀνάεδνον, E 358 ἵππους, Ω 292 οἰωνόν, κ 17 ὁδόν, ν 74 κούρης- τέλος γάμοιο, h. Ven. 224 ἥβην. — b) X 295 μιν δόρυ, β 387 Νοήμονα νῆα, ω 85 θεοὺς ἄεθλα, D. θεοῖς. ω 337 ᾔτεόν σε ἕκαστα (synizesi bisyllabum). c) Z 176 ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι avebat, γ 173 θεὸν φῆναι τέρας, h. Ven. 220 Κρονίωνα ἀθάνατον εἶναι. 2) mendico. σ 49 αἰτήσοντα. (αἰτίζω, ἀπαιτίζω, ἔξαιτος, ἐπί.)

αἰτιά-ομαι (αἴτιος) pr. αἰτιόωνται, opt. αἰτιόῳο, αἰτιόῳτο, inf. αἰτιάασθαι, ipf. ᾐτιάασθε, ᾐτιόωντο. Obiurgo, culpo, expostulo cum quo, a) K 120 ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι, v. l. αἰτιάσασθαι, absolute. — b) Π 202 μ' ᾐτιάασθε, Zenod. μητιάασθε. α 32 θεοὺς βροτοί, ν 135 ἀναίτιον, cf. N 775 Λ 654. Δ 78 Κρονίωνα οὕνεκ' ἐβούλετο, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ἓξ (78—83).

αἰτίζω (αἰτέω) praes. αἰτίζεις ν 182, (αἰτίζει v. l. δ 651), ci. αἰτίζῃ δ 651, (opt. αἰτίζοις v. l. ν 182), inf. αἰτίζειν, ptc. αἰτίζων. rogo, oro, mendico. Vox Odysseae propria. Arsin secunda syllaba non habet. ρ 222 ἀκόλους, ρ 558 σῖτον κατὰ δῆμον. — 2) ρ 502 υ 179 ἀνέρας anbettelnd. — 3) δ 651 ἀνὴρ τοιοῦτος αἰτίζῃ, ν 182 οὐ κατὰ κόσμον, τ 273 ἀνὰ δῆμον, ρ 346 351 αἰτίζειν cf. ρ 228. (ἀπό).

αἴτιος (Doederl. Gl. 264 ἀτᾶν ἀνάτη, E. M. 40, 17 ἄτη. Pott 1, 123 lat. vitium, Benf. 2, 60 skr. hvê-tja) obnoxius, qui effecit ut alter in malum inciderit. Eust. 70, 14 ὁ αἰτιατέος καὶ ὑπὸ μέμψιν καὶ αἰτίασιν κείμενος. Γ 164 οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί. θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν, cf. A 153 T 410 β 87 θ 311 Φ 370 275, ubi saepe verbum εἶναι omittitur. O 137 ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐχί cf. T 86 N 222. α 348 οὔ νύ τ' ἀοιδοὶ | αἴτιοι, ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, χ 155 λ 559 h. Cer. 78 οὐδέ τις ἄλλος | αἴτιος, h. Merc. 275 μήτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι, cf. ib. 383 — b) N 111 πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν | οὕνεκ' ἀπητίμησε, χ 48 αἴτιος ἔπλετο πάντων. (ἐπαίτιος, ἀναίτιος, αἰτιάομαι).

Αἰτώλιος, Τυδεὺς Δ 399, Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον E 706 Aetolus =

Αἰτωλὸς ἀνήρ ξ 379, Θόας Αἰτωλός Δ 527, ἀνὴρ | Αἰτωλὸς γενεήν Ψ 471 Diomedes; **Αἰτωλοί** I 531, μενεχάρμαι 529, Αἰτωλῶν 575, μεγαθύμων 549, Ψ 633, Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας- | οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο κ. Ὤλενον ἠδὲ Πυλήνην | Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον Καλυδῶνά τε B 638, E 843, O 282, Αἰτωλοῖσιν B 638 I 597, N 218 Aetolus.

αἰχμάζω (αἰχμή) iaculor. Δ 324 αἰχμὰς αἰχμάσσουσι νεώτεροι sch. B. ἀπὸ μέρους πάντα τὰ ὅπλα. Est fut. et σσ propter versum scribitur, sed lemma sch. B. ap. Bekk. αἰχμάσουσιν. Hes. αἰχμάσουσι· καταστοχάζουσι. Melius Suid. I 2, 70 le. Seg. 357, 12 αἰχμάσσουσι· δορατομαχήσουσιν. (αἰχμητής).

αἰχμή (ἀκ, pro ἀκίμη Curt. E. p. 457. Christ p. 44. Legerl., Kuhn 8, 365 Goebel ib. 10, 398. L. Meyer, vergl. Gr. 1, 245 272, cf. Baerwink. de hero. ho. armat. Arnst. 1839 p. 48. Sunt vero etiam qui ad ἀίσσω referant E. M. 40, 33. G. Herm. Ztft. f. A. W. 1841 p. 546 Duentz. N. J. f. Ph. 69, 600 et Kuhn 15, 58. Doederl. Gl. 23. αἰχμά h. Merc. 37 in codd., Ruhnk. ἔχμα.) Eust. 422, 46 κυρίως ἡ ἐπιδορατίς, ἤγουν τὸ ξίφος τοῦ δόρατος . . ἀπὸ δ' αὐτοῦ ὡς χρησιμοτάτου μέρους καὶ ἅπαν τὸ δόρυ, cf. Hes. Suid. I 2, 70. In Iliade tantum (Friedl. ho. Wörterverz. 800, in introitu versus aut in exitu plerumque (*Χ* 319, *Ε* 658 661, *Π* 115, *Ο* 525). 1) Cuspis ahenea, mucro hastae. *Π* 505 ἔγχεος- αἰχμήν |, cf. *Υ* 416. *Π* 315 περὶ ἔγχεος αἰχμῇ | νεῦρα διεσχίσθη v. l. ἀκμῇ et ὁρμῇ. Eust. 1062, 25 ταὐτὸν καὶ δουρὸς ἀκωκή. *Γ* 348 *Ρ* 44 ἀνεγνάμφθη- αἰχμή |, cf. *Η* 259, *Λ* 237. *Χ* 319 αἰχμῆς- εὐήκεος, *Θ* 495 *Ζ* 320 δουρὸς | αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. Zenod. *Θ* 494 expunxit, Aristarchus *Ζ* 319. Hoffmann anulo aureo lignum coërceri dixit ne diffinderetur atque hoc rudioris aetatis esse, sed anulus ornandi causa additus esse videtur. *Π* 115 αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν, Faesi αἰχμῆς ὄπισθεν coniungit, paraphr. παρὰ τὸ ἄκρον τῆς ἐπιδορατίδος ὄπισθεν. *Δ* 461 503 *Ζ* 11 αἰχμὴ χαλκείη, cf. *Ε* 282, *Μ* 185 *Υ* 399 474. *Π* 118 αἰ. βόμβησε, *Ρ* 310 ἄκρη αἰχμὴ χαλκείη ἀνέσχεν, *Υ* 480 διὰ χειρὸς ἔπειρεν | αἰχμὴ χαλκείη, al. c. pal. Syr. contra morem αἰχμῇ χαλκείῃ. *Ε* 658 αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινή, cf. *Ε* 661. *Ο* 542. *Ε* 293 αἰχμὴ ἐξελύθη sch. LN- τῆς ὁρμῆς ἐπαύσατο. Ita Aristarchus, sed Zenod. ἐξεσύθη, Vind. ἐξεχύθη, al. codd. ἐξέσυτο, fuit qui ἐξελάθη mallet (Bekk. p. 432). *Ρ* 600 γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις. — 2) Hasta per synecdochen. *Ν* 504 [*Π* 614] αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης | ᾤχετ', *Ν* 562 ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμήν, *Δ* 324 αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι, sch. BL. πάντα ἀπὸ μέρους τὰ ὅπλα. *Μ* 45 ἀκοντίζουσι θαμείας | αἰχμὰς ἐκ χειρῶν cf. *Ξ* 423. *Ο* 525 αἰχμῆς εὖ εἰδώς. (αἰχμάζω, αἰχμητής).

αἰχμητής et αἰχμητά (αἰχμάζω. E. M. 40, 41 εἰ γὰρ ἦν παρώνυμον ἀπὸ τοῦ αἰχμή, ὤφειλε βαρύνεσθαι et derivantur a verbis quae possunt cadere in — τα Ebel, Kuhn 4, 156. Ad αἰχμή refert Meiring de verb. cop. II p. 11.) Qui hasta pugnat, fortis hastā, bellator. Hes. μάχιμος, πολεμιστής, cf. E. M. 40, 40. Plerumque duos habet ictus, (*Δ* 87 *Γ* 179). *Η* 281 ἄμφω δ' αἰχμητά, *Α* 290 εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοί, sch. BL. πολεμικόν, *Ε* 602 αἰχμητὴν καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν, *Χ* 269 *Π* 493 μάλα χρὴ | αἰχμητήν τ' ἔμεναι, π 242 χεῖράς τ' αἰχμητήν- καὶ ἐπίφρονα βουλήν, *Γ* 179 βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής |, *Δ* 87 κρατερῷ αἰχμητῇ |, *Ζ* 97 278 ἄγριον, sch. LV. ἐν τῷ αἰχμάζειν κράτιστον, ἵνα μὴ ὑπὲρ εὐτελοῦς δοκοῖεν καταφυγεῖν εἰς θεούς. De interpunctione cf. Nican. *Ρ* 588 μαλθακός. — b) *Ε* 197 γέρων αἰχμητὰ Λυκάων, *Ε* 706 Τρῆχόν τ' αἰχμητήν, de Mulio *Λ* 739, Imbrio *Ν* 171, Antipho β 19. *Β* 543 Ἄβαντες αἰχμηταί, Ap. 15, 11 μαχηταί, sch. ABL. ἦν παρ' αὐτοῖς αἰσχρὸν τὸ τοξεύειν. *Μ* 419 αἰχμηταὶ Δαναοί. *Α* 152 Τρώων αἰχμητάων |, Hes., de Ciconibus *Β* 846, Danais *Θ* [33] 464 λ 559, Argivis *Θ* 472 ω 81, Lapithis *Μ* 128, universe *Γ* 49 *Ρ* 740.

αἶψα (Benf. 1, 279 avâk-ka abwärts, Pass. alii ἄφαρ, E. M. 41, 6. Eust. 1107, 40 ἅπτω cf. Lob. Rh. 283. Doed. Gl. 968 αἰπύς) extemplo, confestim; cito, brevi tempore. E. M. 41, 3 Ap. 17 ταχέως Hes. εὐθέως. ὠκέως ταχέως. Rarissime in enuntiatis secundariis, amplius nonagies in introitu versus (cf. Ameis π 221), amplius vicies in secunda arsi, sexies in tertia, semel in quarta (*Η* 272), quinquies decies in quinta, ter in sexta (π 121 = τ 35. ep. 16, 12). Posterior syllaba semel producitur in secunda arsi ο 469. Solet primo loco esse non in media sententia.

A) a) αἶψα δέ narrantis cf. Herm. h. Cer. 488. *Ε* 242 αἶψα δὲ- προσηύδα cf. *Θ* 351 *Τ* 341 ρ 591 τ 3 χ 150 ψ 112 ω 494. *Ι* 201 προσεφώνεεν, cf. *Λ* 346 χ 163 355 ω 505. *Λ* 602 προσέειπεν, θ 96 386 535 ν 36 μετηύδα. *Γ* 145 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον cf. *Ζ* 370 497. *Ε* 367 ο 193 ἵκοντο, *Υ* 341 σκέδασε. *Κ* 470 ἶξον, cf. *Ψ* 214 h. Merc. 322 Cer. 184. Sequitur impf. *Δ* 118 κατεκόσμεε, cf. *Ε* 329 μ 175 h. Cer. 469 *Μ* 342, aor. *Β* 664 808 β 6 κ 128 ι 86 κ 57 ξ 427 π 359 χ 364 h. Cer. 471, fut. *Μ* 369 *Ν* 753, denique coni. θ 394. — b) Additur etiam ἄρ' *Λ* 464 αἶψα δ' ἄρ' -προσεφώνεεν, *Ν* 67 προσέφη, π 7 ρ 543 προσηύδα cf. *Ω* 333 797 ο 221. Videtur etiam *Ω* 346 αἶψα δ' ἄρα Τροίην ἵκανεν fuisse ἄρ' ἐς quod est in Harl. Vind. sch. A. *Ω* 648 αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν, v. l. ἄρ' ἐστόρεσαν cf. Eust. 1369, 51. — c) αἶψά κε Hes. εὐθέως ἄν, *Ν* 486 ἠὲ φέροιτο cf. *Π* 624 *Ρ* 159 162 μ 346 ν 147 ξ 131 ο 317 ρ 315 540 σ 385. — d) αἶψα μάλ' non: valde cito, sed de celeritate qua quis quid incipiat facere, non qua pergat: illico, extemplo, *Δ* 70 *Ω* 112 αἶψα μάλ' ἐλθέ cf. *Τ* 36. In introitu versus non sententiae: ω 519 522 ἀμπεπαλὼν προΐει confestim, non: cito, *Τ* 148 μνησώμεθα χάρμης | αἶψα μάλ'. ε 319 οὐδὲ δυνάσθη | αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν. ξ 263 ρ 432 (οἱ δὲ) αἶψα μάλ' ἀγροὺς (πόρθεον). e) *Ο* 52 τῷ κε αἶψα μεταστρέψειε, *Π* 355 οἱ δὲ ἰδόντες | αἶψα διαρπάζουσιν, *Τ* 316 δεῖπνον ἔθηκας | αἶψα καὶ ὀτραλέως, Hes. ταχέως πάνυ. — f) In introitu versus *Λ* 303 αἶψά τοι αἷμα ἐρωήσει, cf. π 441. *Τ* 221 αἶψά τε κόρος πέλεται, pal. Syr. αἶψα δέ, ν 71 αἶψα τὰ (κατέθεντο) h. Cer. 488 αἶψά τέ οἱ πέμπουσιν ut Herm. scripsit pro αἶψα δέ, ep. 2, 1 αἶψα πόδες με φέροιεν cito. ο 495 αἶψα γὰρ ἠὼς ἦλθεν brevi. τ 360 αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν. — B) In secundo pede a) αἶψα δέ *Ο* 276 πάντας ἀπέτραπε, cf. *Ψ* 139 ι 158. ξ 233 οἶκος ὀφέλλετο cf. τ 458 ω 13. *Ω* 783 αἶψα δ' ἔπειτα ἠγερέθοντο, ω 466 ἐσσεύοντο. b) αἶψά κε legitur ρ 561 αἶψά κ' ἐγὼ εἴποιμι. c) post alia verba *Τ* 245 ἐκ δ' ἄγον αἶψα cf. μ 11 ω 215. *Ψ* 524 ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν brevi, υ 361 ἀλλά μιν αἶψα ἐκπέμψασθε, γ 147 οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν νόος τρέπεται cito. — C) In tertio pede post pronomen, *Κ* 139 τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή. *Κ* 359 τοὶ δ' αἶψα ὡρμήθησαν, v. l. ὦκα, *Π* 123 τῆς δ' αἶψα κατὰ κέχυτο φλόξ, h. Ap. 309 ἡ δ' αἶψα χολώσατο, sed θ 254 Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα (οἰσέτω). — D) In pede quinto est αἶψα δὲ *Λ* 387 ἀναστάς, cf. h. VII 9, *Σ* 532 h. Ap. 520 ἵκοντο cf. h. Ap. 377. b) αἶψα δ' ἔπειτα |, *Ζ* 514 ἔτετμεν cf. *Ψ* 418. ξ 461 αἶψα δ' ἄρ' -δέξατο. c) *Θ* 127 αἶψα γὰρ εἶρεν, μ 407 ἦλθε. d) α 392 αἶψά τέ οἱ δῶ | ἀφνειὸν πέλεται brevi. e) in media sententia h. Merc. 410

ται δὲ -αἶψα φέροντο, *Λ* 392 καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν ut Bekk., cum vulg. Aristarch. ἄνδρα, quod certe magis convenit usui Homerico. — E) Sexti pedis est: τ 35 προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα, π 221 εἰ μὴ προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα pendet a coniunctione; ep. 16, 12 ἀλλὰ φέρ' αἶψα. — F) In prima thesi ο 469 ἡ δ' αἶψα τρί' ἄλεισα καταχρύψασα statim. — II Elisione minuitur A) in arsi a) prima *E* 97 αἶψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο, μ 199 ἀπὸ κηρὸν ἕλοντο, γ 456- ἄρα μιν διέχευαν. In media sententia β 291 ἐγὼ δ' ἑταίρους | αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι, v. l. ἄψ, statim, al. „cito", *Φ* 346 ὡς ὅτε Βορέης- αἶψ' ἀνξηράνῃ celeriter. γ 307 αἶψ' est in codd. pro ἄψ. — b) In secunda arsi: *P* 116 682 τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε, h. Cer. 299 οἱ δὲ μάλ' αἶψ' ἐπίθοντο, *P* 691 ἀλλὰ σύ γ' αἶψ' εἰπεῖν, ϑ 226 τῷ ῥα καὶ αἶψ' ἔθανεν, λ 390 ἔγνω δ' αἶψ' ἐμέ, μ 401 ἡμεῖς δ' αἶψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν, ρ 75 Τηλέμαχ', αἶψ' ὄτρυνον, φ 181 ὁ δ' αἶψ' ἀνέκαιε. αἶψ' v. l. pro ἄψ κ 395 405. — c) In tertia: *Ψ* 155 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἶψ' εἶπε in enuntiato secundario, ubi sol occidisset etiam si non properasset. d) In quarta: *H* 272 τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν. e) In quinta δ 283 ἢ ἔνδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι, h. Merc. 135 μετήορα δ' αἶψ' ἀνάειρε. — B) In thesi non legitur, nisi in paucis libris 1) in primo pede post pronomen: ι 91 οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι, ι 103 179 471 563 λ 638 μ 146 ο 549 οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον cf. ι 485 κ 48 114 230 256 312 h. XIX 40 Est αἶψ' v. l. pro ἄψ κ 263. — 2) In secunda: *Ψ* 700 740 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα (θῆκεν), h. Merc. 142 Κυλλήνης δ' αἶψ' αὖτις ἀφίκετο. Est κ 244 αἶψ' vulg., Voss et La Roche ἄψ. In enuntiatis secundariis: *Φ* 347 *Ψ* 155 π 221, apud inf. δ 283 ε 320. Possit dubitari num sit: brevi *T* 221 *Ψ* 524 α 392 ϑ 226 (ξ 233) ο 495 h. Cer. 488, cito *T* 245 β 292 ω 519 522 *T* 317 *Φ* 347 *Ψ* 524 γ 147 π 221 τ 35 360 h. Merc. 410 ep. 2, 1. (αἰψηρός).

αἰψ-ηρός (αἶψα) citus. *T* 276 λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν cf. β 257 quae cito dilabebatur, cf. Am. h. l. Lenz, Ztft. f. A. W. 1857 p. 276. Hes. Ἀρίσταρχος ἐπὶ τῷ λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν, ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς, ταχέως, ὡς καὶ τὸ βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, ἀντὶ τοῦ ταχέως καὶ τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν ἀντὶ τοῦ εὐρέως cf. sch. B. *T* 276 V. β 257 Ap. 17, 22 Eust. 1444, 13 Friedlaend. Ar. 29. Carn. Ar. 24. V. l. λαιψηρήν Pal. et Harl. β 257, cf. sch. B. *T* 276. δ 103 αἰψηρὸς κόρος γόοιο, sch. V. ταχέως θραύεται. Ap. 17, 19 αἰψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα *K* 358 ubi λαιψηρά editur.

ἀΐω (ᾰ. Curt. E. 586 ἀϝ vernehme, cf. L. Meyer vergl. Gr. 1, 56 82 105 444. Fuhr J. J. f. Ph. 20, 371. Benf. 2, 223). Praes. ἀΐεις, opt. ἀΐοιεν *K* 189, ptc. ἀΐουσα, ἀΐοντι, ἀΐοντες, ipf. ἄιον (ᾱ) *O* 252, ἄιε(ν) (ᾱ), ἄιον (ᾰ) *Σ* 222. 1) sensibus percipio cf. Nitzsch ad ζ 185, potissimum auribus, audio. 2) spiro, flo ut splendendi quoque verba transeunt ad notionem videndi (Lucas, qu. le. 30). Praesens interdum vim videtur habere perfecti (Faesi ad *O* 248), quia quae mente percipiuntur diutius manent in animo. 1) a) *K* 532 κτύπον, *Σ* 222 ὄπα. — b) *K* 189 Τρώων- ἰόντων, *Λ* 463 ἰάχοντος, *Π* 508 φθογγῆς, sch. V. ἀντὶ τοῦ ἀκούσαντι cf. BL. Videntur fuisse qui ἀιόντι statuerent, sch. A. ὡς λέγοντι· οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. ι 401 ξ 266 ρ 433 βοῆς, h. Cer. 250 τῆς, ω 48 ἀγγελίης, *Ψ* 199 ἀράων. — c) *Φ* 388 ἄιε Ζεύς, *Ψ* 430 οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς sch. B. προσποιούμενος μὴ ἀκούειν, κ 118 οἱ δ' ἀΐοντες cf. ω 415. h. Cer. 25 εἰ μὴ ἄιεν ἐξ ἄντρου Ἑκάτη. — d) *K* 160 οὐκ ἀΐεις ὡς Τρῶες εἵαται; sch. B. τὸ ἀΐεις ἀντὶ τοῦ ἀκούεις, πρὸς πλείονα ἐπίτασιν, ὡς πλησίον αὐτῶν ὄντων. *O* 130 ἅ τέ φησι· α 298 οἷον κλέος ἔλλαβε· Non de auditu tantum: *O* 248 ὅ με βάλεν; sch. V. αἰσθάνῃ; σ 11 ὅτι ἐπιλλίζουσιν; — e) *Λ* 532 | ἵπποι πληγῆς ἀΐοντες, Ariston. ἡ δ. ὅ. τῷ εἴδει τὸ γένος δεδήλωκε· τὸ γὰρ ἀΐοντές ἐστιν ἀκούοντες, θέλει δὲ εἰπεῖν ἐπαισθόμενοι τῆς πληγῆς· ἡ γὰρ ἀκοὴ εἶδός ἐστι τῆς αἰσθήσεως, Hes. Non recte Eust. 860, 41 tactos esse scutica putat equos, cf. Nitzsch ad ζ 185.

2) *O* 252 φίλον ἄιον ἦτορ, cf. Spitzner, Düntzer h. l. Lob. Rhem. 97. Path. el. II 8. Ariston. ἡ δ. ὅ. ἄιον ἀντὶ τοῦ ἐπῃσθόμην, τοῦτο δέ ἐστι, τῆς ψυχῆς μου ἡψάτο . . . τῷ εἴδει τὸ γένος cf. Ap. 16, 2. Hes., alii (Doed. 1015. La Roche Stud. 162): cor meum sentiebam cf. sch. ed. Bachm. paraphr. E. M. 43, 3 sch. br. Aliter: Eust. 1014, 55 ἄιον τὸ ἀπέπνεον cf. E. M. 43, 2 Hes. Passow s. v. Voss Faesi h. l. Non est: exspirabam, sed: spirabam animam, ut θυμὸν ἄισθων. Recte: Eust. 1014, 58 τὸ ἀΐειν ἦτορ οὐ μακρὰν ἐστι τοῦ ἀσθμαίνειν. sch. ed. Bachm. ἄιον ἦτορ· ἀνέπνεον, τρόπος ἐτυμολογικός, ut ipse poëta indicat *O* 242 ἆσθμα παύετο. Exspirandi notio potest accedere ex iis quae simul facta sunt, sed hic nihil de exspirando poëta significavit. (ἀΐσθω).

αἰών (Ellendt, ho. Abh. I masc. esse dixit, sed fieri fem. propter metrum *X* 58. Fuit αἰϝών. Curt. E. 585 cf. Kuhn, Ztft. 2, 232. skt. êva-s lat. aev-um goth. aiv-s). 1) Vitae tempus, vitae aetas, 2) vis vitalis, nonnullis: medulla spinalis. Hes. ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ τῆς ζωῆς χρόνος cf. Ap. 17, 11. Arsin habet plerumque prior syllaba, sed posterior *T* 27 et in iis formis quae palimbacchium efficiunt *X* 58 h. XX 6. Nom. in sexto pede, sed *T* 27 in secundo Am. ε 152 Anh. — 1) *Δ* 478 *P* 302 μινυνθάδιος δέ οἱ αἰών | ἔπλετο, sch. br. et paraphr. ὁ τοῦ ζῆν χρόνος. *I* 415 ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰών, ε 152 γλυκύς, ε 160 μηδέ τοι αἰὼν | φθινέτω, σ 204 αἰῶνα φθινύθω, h. XX 6 ῥηιδίως αἰῶνα διάγουσιν. — 2) *E* 685 με- λίποι αἰών, cf. η 224. *Π* 453 λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών, ι 523 ψυχῆς τε καὶ αἰῶνος εὖνιν. *T* 27 ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, glossographi et paraphr.: medulla spinalis. *X* 58 φίλης. *Ω* 725 ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, sch. B. ἐξεκόπης τῆς ζωῆς. Zenod. νέον paraphr.: νεωστί. h. Merc. 42 αἰῶν' ἐξετόρησεν χελώνης „vitam testudinis perforando exemit" Ilgen. Alii: carnes sub testa positas exemit (Ruhnk.) Hes. αἰών· ὁ ἐν παντὶ τῷ σώματι μυελός, sch. *T* 27 νωτιαῖος μυελός. Sed testudinem poëta medulla carere putavit. h. Merc. 119 δι' αἰῶνάς τε τορήσας vitam perforando exemit; Baum. spinam dorsalem, quamquam iugulum perforare solent, qui animalia mactant.

ἀκάκησαν v. l. δ 249 οἱ δ' ἀβάκησαν PS. ἀκάκησαν, (ἀκήν): consiluerunt.

ἀκάκητα (κακός et ἀ priv. Meiring de verb. cop. II p. 11 Schwenk Ztft. f. A. 1835 p. 1209 Putsche de var. Merc. ap. Ho. mun. Weimar 1833 p. 13. Sed Lucas q. lex. p. 156. Doed. Gl. 199. Böttcher, Aehrenlese p. 12 ἀκέομαι cf. Duentz. N. J. f. Ph. 69, 487. Ebel, Kuhn

4, 156. Alii: ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Ἀκακησίου E. M. 44, 54 cf. Preller. Myth. 1, 247. Gerhard Myth. § 272) servator, sch. L. Π 185 θεραπευτικός, BL. πάντων ἀγαθῶν αἴτιος sch. V. ω 10 ἀμέτοχος κακῶν cf. Ameis ib. Π 185 ω 10 Ἑρμείας ἀκάκητα, Bekk. ἀκακῆτα. Herod. Π 185 Ἀρίσταρχος προπαροξύνει ἀκάκητα· οἱ δὲ ἄλλοι ἀναλογίᾳ πειθόμενοι προπερισπῶσιν· ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις (Aristarcho sc.) cf. Herod. Α 508 Lehrs Ar. 268. La Roche H. T. 182. Aristarchus voc. esse rebatur pro nom., Ariston. Π 185 ἢ δ. ὅ. προσαγορευτικῇ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς κέχρηται, ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης ὡς κυανοχαῖτα ἀντὶ τοῦ κυανοχαίτης.

ἀκᾰλα-ῤῥείτης (Heller Phil. 11, 387 ἀκαλαῤῥείτης. ἀκήν, ἀκαλός et (σ)ῥέω) leniter fluens Η 422 τ 434 ἀκαλαῤῥείταο Ὠκεανοῖο sch. A. Η 422 ἡσύχως καὶ πράως ῥέοντος· ἀκαλὸν γὰρ τὸ ἥσυχον λέγουσι cf. sch. B. τ 434 et Ap. 20, 27 qui cum E. M. 44, 36 Hes. unum ρ exhibet. E. M. l. l. ἀκόλουθον τὸν Ὠκεανὸν μὴ κυματοῦσθαι μήτε ταράττεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ὥσπερ ἡ θάλασσα δούλη τοῖς πνεύμασι· θεῶν γὰρ γένεσις τέτυκται, cf. Bergk Geburt d. Ath. N. J. f. Ph. 81, 396.

Ἀκάμας, Antenoris f., dux Dardanorum Β 823, μάχης εὖ εἰδότε πάσης Μ 100, fortiter pugnat Ξ 476, 478, Ἀκάμαντος 488, ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν Λ 60, a Merione occiditur Π 342. — 2) Thracum dux Β 844, quem Ζ 8 υἱὸν Ἐυσσώρου Ἀκάμαντ' ἠΰν τε μέγαν τε Aiax Telamonius occidit. Ἄρης- εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῷ ἡγήτορι Θρῃκῶν Ε 462. Schol. ad Ν 643. =

ἀ-κάμας (κάμνω) indefatigatus. Epith. ornans. Ante caesuram, sed post subst. Hes. ἀκοπίατος, ὁ μὴ κάμνων. Π 176 Σπερχειῷ ἀκάμαντι, Eust. 1053, 23 ἀντὶ τοῦ ἀενναου. Σ 239 484 Ἠέλιόν θ' ἀκάμαντα cf. h. XXXI, 7. Eust. 1155, 23 τὸ στεῤῥὸν καὶ ἀκοπίατον κατὰ τὴν περιπόλησιν E. M. 49, 20 διὰ τὸ ἀεὶ νέον εἶναι τὸν θεόν cf. Ap. 20, 7. sch. A. Σ 239 ἐν ἄλλῳ ἠέλιον μὲν ἔπειτα. paraphr. ἀκοπίατον, ἀκαταπόνητον. Π 823 σῦν ἀκάμαντα sch. BLV. ἰσχυρόν, ἰσχυρότερον. E. M. 44, 42 ἀκοπίαστον, ἰσχυρόν, μέγιστον. cf. sch. V. Σ 484.

ἀ-κάμᾰτος (ᾰκ, sed propter versum ᾱκ) indefatigatus. Eust. 514, 10 εἰ γὰρ καὶ κάμνει τῇ σβέσει, ἀλλ' ὅτε πῦρ ἐστίν, ἀκάματόν ἐστιν. Ε 4 Ο 731 Π 122 Σ 225 Φ 341 υ 123 φ 181 ἀκάματον πῦρ, cf. Φ 13 Ψ 52. Ο 598 πῦρ | ἀκ. E. M. 44, 42 πολὺ καὶ ἀπλήρωτον, Hes. paraphr. πολύ, ἀκαταπόνητον, καυστικόν.

ἄκ-ανθα (E. M. 45, 12 Benf. 1, 159 ἀκ et ἀνθ Spitzblüthe. Rost ἀκή per paragogen. Doed. Gl. 184 ἀκαίνειν, ἀκανίζειν) carduus; plerique: spina, sentis. ε 328 βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας |, pappos lanuginesque carduorum (Damm). sch. BP. ἡ ἄκανθα ὑπεξηραμένη ὑπὸ τοῦ θέρους ἐλαφροτάτη γίνεται cf. Hes. ἄκανθαι· ἄκανοι, ῥάχιες.

Ἀ-κάστη, f. Oceani et Thetidis h. Cer. 5, 421. Hes. Th. 356; fem. de

Ἄ-καστος (κέκασμαι) Dulichii rex ξ 336.

ἀκᾰχέω et **ἀκαχίζω** (ἀκ. ΑΧ) Aor. 2. ἤκαχε, ἀκάχοντο π 342, opt. ἀκαχοίμην α 236, ἀκάχοιτο, ἀκαχοίμεθα Π 16. Praes. ἀκαχίζεις π 432, med. imperat. ἀκαχίζεο Ζ 486 et ἀκαχίζευ λ 486. fut. ἀκαχήσεις h. Merc. 286, aor. 1. ἀκάχησε Ψ 223. med. perf. ἀκάχημαι, ἀκάχηται ψ 360, ἀκηχέδαται Ρ 637, v. l. ἀκηχέαται quam probat Buttm. Spr. § 98, A. 13, plqpf. ἀκαχείατο Μ 179 (E. M. 46, 10 v. l. ἀκαχήατο quam Bekk. recepit), inf. ἀκάχησθαι, ptc. ἀκαχήμενος, a. ἀκαχήμενον, pl. ἀκαχήμενοι de quorum accentu cf. Herod. Τ 335, E. M. 56, 32, sch. HP. δ 806 Buttm. Spr. § 111 A. 3. La Roche H. T. 182, ἀκηχεμένη, ἀκηχέμεναι Σ 29 (Buttm. § 85 A. 7 § 112, A. 8).

Ango, constringo, med. angor 2) dolore afficio, constristo, med. maereo, lugeo, doleo. Cf. Fulda, Spr. d. hom. Ged. 180. Absolute, τινός, τινί, c. ptc. 1) κ 313 ν 286 ο 481 ἀκαχήμενος ἦτορ, cf. ι 62 105 565 κ 77 133, Ε 364, Σ 29. υ 84 πυκινῶς. Μ 179 ἀκαχείατο θυμόν v. l. θυμῷ, Bekk. expunxit. h. Cer. 56 σὸν φίλον ἤκαχε θυμόν, Ζ 486 μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ, E. M. 46, 12 ἄχθου, λυποῦ, ἐπὶ ἄχει γίνου. — 2) Ψ 223 ἐμὲ μεγάλως, Π 822 μέγα λαὸν Ἀχαιῶν, (ἐλύπησε). h. Merc. 286 μηλοβοτῆρας, Ε 24 πάγχυ ἀκαχήμενος εἴη, E. M. 45, 51 λυπούμενος. Τ 312 πυκινῶς ἀκαχήμενον, cf. τ 95 ψ 360. h. Cer. 50 πάσσατ' ἀκηχεμένη, δ 806 κλαίειν οὐδ' ἀκάχησθαι v. l. ἀκαχῆσθαι et ἀκαχεῖσθαι, π 342 μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο. — b) Cum gen., Aristarcho videbatur deesse praep. cf. Friedländ. Ar. 26. Λ 702 ἵππων, Ω 550 υἷος cf. Classen, Beob. 4, 21. — c) Ρ 637 ὁρόωντες ἀκηχέδαται, Θ 207 ἀκάχοιτο καθήμενος, Zenodotus: κάθοιτ' ἀκαχήμενος. Ψ 223 θανὼν ἀκάχησε τοκῆας, λ 486 μή τι θανὼν ἀκαχίζευ quod mortuus sis, Ap. 18, 27 ἐν ἄχει γίνου. ο 357 ἑ μάλιστα | ἤκαχ' ἀποφθιμένη, π 427 λῃστῆρσιν ἐπισπόμενος ἤκαχε Θεσπρωτούς, θ 314 ὁρόων ἀκάχημαι, Ν 344 γηθήσειε ἰδὼν- οὐδ' ἀκάχοιτο. Τ 335 ἀκάχησθαι γήραϊ τε καὶ ποτιδέγμενον ἀγγελίην. Dat.: α 236 θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην, gen.: Π 16 τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων.

ἀκαχμένος (ἀκ. Curt. E. 2 ἀκ- Benf. 1, 163 ἀχ- schärfen, Doed. Gl. 182 ἄκειν, ἀκακημένος, sync. ἀκαχμένος cf. Schweizer Kuhn 2, 70) exacutus, mucrone munitus, acie munitus. Ap. 18, 33 E. M. 45, 47 ἠκονημένον· ἀπὸ τοῦ ἀκάζω cf. sch. B. ad Κ 135. Ptc. pf. pass. cf. Buttm. Gr. § 114, sed est epith. ornans, cf. Classen, Beob. 2, 14. In quarto pede. Κ 135 Ξ 12 Ο 481 α 99 υ 127 ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ cf. Φ 72 Hes. ἠκονημένον δόρυ, ἐστομωμένον. sch. B. Κ 135 τὸ ἐστιλβωμένον BL. Ξ 12 ἀκὴν ἔχον, ἠκονοημένον, μὴ εἶκον, σκληρόν, ἀντίτυπον. Μ 444 [Ρ 412] δούρατ' (Zenod. Μ 444 ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυον αὐδήν), χ 80 φάσγανον ἀμφοτέρωθεν ἀκ., ε 235 πέλεκυν.

ἀκέομαι (ᾰ. ἀκέσομαι, ἀκέσjομαι, ἄκος, Curt. E. p. 631 ἠκα. Benf. 1, 157 ἀκή acies. A. Goebel (Ztft. f. G. 14, 421) ἀ-κέσ-ομαι, ἀ causat. et κεσ. i. e. κεῖμαι sedare). Med. praes. coni. ἀκεώμεθα Ν 115, ptc. ἀκειόμενον ξ 383 (v. l. ἀκειάμενον), ἀκειόμενοι Π 29 (v. l. ἀκειάμενοι), ipf. ἀκέοντο (ᾰ), aor. ἠκέσατο, imperat. ἄκεσσαι Π 523, ἀκέσασθε κ 69, adi. verb. ἀκεσταί Ν 115. 1) reficio, 2) restituo, medeor, 3) sitim expleo, 4) placo, 5) emendo. Eust. 1253, 64 θεραπεύειν, 1647, 56 τὸ ἰάσασθαι, σημαίνει δὲ ποτὲ καὶ τὸ ῥάψαι sch. BD. Χ 2 κυρίως τὸ ἄχος ἰᾶσθαι. 1) ξ 383 νῆας, sch. BQ. θεραπεύοντα, ἀνορθοῦντα, φι-

λοκαλούμενον· τινὲς δὲ ῥάπτοντα. Ap. 19, 11. E. M. 46, 39 ἐπισκευάζοντα. — 2) Translate de volneratis: efficio ut coëat volnus. Ε 402 901 ἐπὶ φάρμακα πάσσων | ἠκέσατο. Π 29 ἕλκεα, E. M. 46, 38 μεταφορικῶς ἰώμενον cf. Ap. 19, 10. Π 523 ἕλκος, Ε 448 τόν. Hes. — 3) Χ 2 πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν Hes. — 4) Ν 115 ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, placemus Achillem. Alii: emendemus damnum. Ariston. ὅτι ἀμφίβολον τὸ ἀκεώμεθα, πότερον ἰώμεθα ἢ ἀκεώμεθα· ὃ καὶ ὑγιὲς οἷον τὸ ἐλάττωμα ἰασώμεθα cf. Ap. 20, 28, paraphr. sch. ABL. Hes. Sed de emendando v. 116 demum dicit, quamquam qui librum nonum genuinum putant Homeri, sic interpretari debent. Neptunus enim negat Graecos iam conatos esse Achillem placare cf. Schoemann N. J. f. Ph. 69, 28 retic. Hom. 23. Hiecke hom. Frage 11. W. Ribbeck N. J. f. Ph. 85, 91. Friedl. Phil. 4, 586. Bekk. versum expunxit. — 5) κ 69 ἀκέσασθε. (ἐξ, ἄκεσμα, ἀνήκεστος, ἀκάκητα?)

ἀκειόμενος, v. s. ἀκέομαι.

ἀ-κερσε-κόμης (κείρω), intonsis capillis. Hes. ἄκαρτος τὰς κόμας, ἐξ οὗ δηλοῦται τὸ ἀπενθές cf. Ap. 19, 26. Υ 39 h. Ap. 134 Φοῖβος ἀκερσεκόμης.

ἄκεσμα (ἀκέομαι) medela, remedium. Ο 394 ἐπὶ δ' ἕλκεϊ φάρμακ' ἀκέσματ' ἔπασσε ὀδυνάων, cf. Ε 401. V. l. ἀκήματα πάσσε. Did. ἔν τισιν ἀκέσματ'· οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος cf. sch. AB. **ἀκεστός** v. s. ἀκέομαι.

Ἀκεσσαμενός, οῖο, Thracum rex, p. Periboeae Φ 142; de accentu cf. Eust. 1228, 19; La R. Hom. Textkr. p. 400.

ἀκέων (ἀ. ἀκήν cf. Curt. E. 631) fem. est ἀκέων Δ 22 Θ 459, plur. φ 89 h. Ap. 404. Nomen videtur fuisse (Ariston. Δ 22. La Roche Hl. T. 397. Doed. Gl. 197. Düntz. Am.), et abiisse in adv., sed Buttm. Lex. 1, 12 ἄκαος, neutr. ἄκαον, ἀκέων, adv. esse statuit, et flecti nonnumquam ptc. instar. cf. Nägelsb. ad Α 34. Kratz pron. ὅς et ὅστις Köln 1854 p. 7. Apoll. de adv. 554, 16. Lob. path. el. 1, 415) Tacitus, tranquillus. Hes. ἡσυχάζων καὶ ἡσυχάζουσα cf. E. M. 46, 51. Non legitur in quinto aut sexto pede. Α 34 βῆ δ' ἀκέων, Ariston. ὅτι Ζηνόδοτος διὰ τοῦ χ ἀχέων quod probat Gent, sed cf. Duentz. Zen. 129. sch. B. οὐκ οἰμώξας sch. AB. Ι 29 ἀντὶ τοῦ ἐκπλαγείς. Κ 85 ἀ. ἐπ' ἔμ' ἔρχεο. Α 512 ἀ. δὴν ἧστο sch. LV. ἀντὶ τοῦ ἀκεόντως. Α 565 ἀκέουσα κάθησο paraphr. ἡσυχάζουσα cf. Α 569 Δ 142 h. Cer. 194 (ἔμμινε). Hes. ἐκπλαγεῖσα, h. Ap. 404 ἀκέων καθείατο δειμαίνοντες, φ 89 ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι, Eust. 1902, 47 ἀντὶ τοῦ ἡσύχως ἢ ἡσυχάζοντες . . ὀχλεῖ τινὰ διὰ τὸ καινοφανές. διὸ καὶ μεταγράφοντες ἀλλὰ καὶ ὣς δαίνυσθε, Δ 22 Θ 459 Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, Ariston. Δ 22 ἡ δ. πρὸς τὸ ἀκέων, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα ἐξενήνεκται· οὐ γάρ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἡσύχως· paraphr. ἥσυχος ἦν· cf. Eust. 440, 33. Ariston. Θ 459 ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα· paraphr. ἡσύχως ἦν. β 311 δαίνυσθαι ἀκέοντα. Did. Ῥιανὸς γράφει ἀέκοντα· ξ 195 δαίνυσθαι ἀκέοντ', sch. BQVind. 133: ἐκ πλήρους ἀκέοντε, La R. l. l. ξ 110 πῖνε, ι 427 ξυνέεργον, ν 385 προσεδέρκετο, κ 52 τλαίην, ρ 465 491 ν 184 κίνησε κάρα. Saepius ἀέκων pro ἀκέων in codd. est. A. Nauck ἀκέουσ' proposuit Α 348 pro ἀέκουσ' comparans Rhiani errorem β 311 (Phil. 22, 369).

ἀ-κήδ-εστος (κῆδος) cuius non est cura, cuius neminem miseret. Ζ 60 ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι sch. BL. μὴ ἔχοντες τὸν κηδεύοντα cf. Ap. 19, 13. — adv. Χ 465 ἕλκον **ἀκηδέστως** inhumane cf. Ω 407. Ap. 19, 12 οὐ κηδεμονικῶς ἀλλ' ὑβριστικῶς.

ἀ-κηδ-έω (κῆδος) non curo, neglego Ψ 70 μεν ζώοντος ἀκήδεις, Ξ 427 εὖ ἀκήδεσεν v. l. ἀκήδησ', Did. διήλλαττον δὲ αἱ Ἀριστάρχου ἀκήδεσαν κ. ἀκηδέσατο, ἀκηδέστως ἔσχον cf. E. M. 47, 31.

ἀ-κηδής (κῆδος) cuius nulla est cura: 1) neglectus E. M. 47, 30 ἀφρόντιστος, ἀνελεήμων, κηδεμόνα μὴ ἔχων. In postremis Il. libris et in Od. legi quae cum — κηδής componantur monuit Spohn (de Odyss. 158). Ω 554 κῆται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής, cf. ν 130. sch. B. ἠμελημένος, ἢ κηδείας παρ' ἐμοῦ μὴ τυγχάνων. ω 187 σώματ' ἀκηδέα κεῖται cf. ζ 26, ubi sch. V. μηδεμιᾶς φροντίδος ἠξιωμένα ἢ ἀτημέλητα, ἀφρόντιστα. τ 18 ἔντεα ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει. — 2) neglegens Ω 526 ἀκηδέες εἰσίν dii curis vacant, paraphr. ἄλυποι. Unde Epicurum hausisse dicit sch. V. ρ 319 γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι, Φ 123 αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες securi Ap. 20, 5 οὐ κηδόμενοι. v. l. ἀκηδέα de Lycaone. h. Ap. 78 οἰκία ποιήσονται ἀκηδέα, Ruhnk. ep. cr. 10 pro adv. esse ἀκηδέα statuit.

ἀ-κήλητος (κηλέω) non permulcendus. Ap. 19, 18 ἀμετάβολος Hes. ἀπαραλόγιστος, ἀκολάκευτος, ἀμετάβολος. κ 329 σοὶ ἀ. νόος ἐστίν. cf. sch. BQ. Ariston. ὁ Σιδώνιός φησιν ἀθετεῖσθαι τὸν στίχον. Ab Aristarcho expunctum esse versum Carnuth suspicatur. Expungunt Nitzsch, Bekk., Am., Bäuml., quamquam potuit Ulixes animi constantia efficere ne corpus mutaretur. ἄκημα v. s. ἄκεσμα.

ἀκήν (ἀ. Benf. 2, 64 skr. khu tönen, gr. κο et ἀ priv. cf. L. Meyer, vergl. Gr. 1, 138. 431. 2, 86. Buttm. Lex. 1, 11 ἀ priv. et χαίνειν, ἄχαος non hiscens, tacitus, a. f. ἀκάαν, ion. ἀκέην, ἀκήν, cf. E. M. 47, 8 Eust. 1435, 6. Düntz. (Höfers Ztft. 2, 104) Geist (Ztft. f. A. W. 1837 p. 1259) ΧΑΩ. Doederl. Gl. 196 ἄκειν ἀκεῖσθαι ἄκος remedium, ἀκήν cf. Ap. 20, 24. Curt. E. p. 631 ἀκεῖσθαι et ἦκα comparat. Adv. esse putant Ap. 20, 31 sch. br. Γ 95 Apollon. de adv. 554, 21. Sed videtur acc. nominis ἀκή, cuius dat. ἀκῇ legitur apud Pind. Py. 4, 156. Hes. ἀκὴν ἦγες· ἡσυχίαν ἦγες. cf. Suid. I, 1, 160 le. Seg. 364, 20 Hes. pass. ad radicem ἀκ referunt E. M. 47, 22 ἀκὴ ἡ ὀξύτης cf. 47, 16. sch. D et br. Γ 95 ἐπ' ἄκρας ἡσυχίας ἐγένοντο· ἀκὴ γὰρ καλεῖται ἡ ὀξύτης) tacite, silentio, quiete, plerumque de iis qui affectu aliquo perturbati obmutuerunt. In quarto pede. Γ 95 Η 92 398 [Θ 28] Ι 29 430 694 Κ 218 313 Ψ 676 θ 234 λ 333 ν 1 π 393 (Am. Anh.) υ 320 ἀ. ἐγένοντο σιωπῇ cf. η 154. paraphr. ἐπ' ἄκρας σιωπῆς, ἀχανεῖς σιωπῇ, ἥσυχοι τῇ σιωπῇ, ἄφωνοι ἐν σιωπῇ. Qui ἄχην s. ἔκπληξιν interpretantur (E. M. 47, 10 Moschop. Α 34), recte senserunt de stupore qui efficit silentium, cogitandum esse, cf. Luc. qu. l. 45. Moschop. l. l. καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ σιωπῶντος ἁπλῶς sch. ed. Bachm. Γ 95 τοῦ ἀκὴν τὸ σιωπῇ τρόπος ἐτυμολογικός· οἱονεὶ γὰρ ἐτυμολογεῖ τὸ ἀκήν (cf. Eust. 387, 40). Δ 429 ἀ. ἴσαν, β 82 [δ 285] ἀ. ἔσαν, φ 239 385 αὐτοῦ ἀ. ἔμεναι παρὰ ἔργῳ. (ἀκέων, ἀκάκησαν).

ἀ-κηράσιος (ἀκήρατος, κήρ) incorruptus.

205 οἶνον — ἀ. Hes. ἄφθορον, ἄφθαρτον, ἀκέραιον, καθαρόν. Eust. 1624, 14 ἀκέραιος καὶ μὴ διεφθορώς, ἀλλὰ θεῖος καὶ θεσπέσιος. Doederl. Gl. 1067 a κεράννυμι, a quo absit faex. Fuhr (J. J. f. Ph. 17, 415 s.) respondens Kaysero (ho. carm. or. 6) antiquioris originis dixit vocem. h. Merc. 72 λειμῶνας ἀ., ab aliis non iam depasta.

ἀ-κήρᾰτος (κήρ, cf. Duentz. N. J. f. Ph. 69, 487 Benf. 2, 171 Lob. Path. Pr. p. 371 Malden Philol. transact. 1862 p. 305. Doed. duas voces statuit, alteram (Gl. 595) ad καρῆναι referens, ut sit intonsus, alteram (Gl. 1067) ad κεράννυμι) pernicie vacuus, incorruptus, incolumis, integer. In quarto pede. Ο 498 κλῆρος ἀ., paraphr. περιουσία ἄφθαρτος sch. br. ἀκέραιος, ἄφθαρτος cf. E. M. 47, 49 Eust. 852, 37. 1028, 61. Expungendos statuit vv. 498. 499 W. Ribbeck (N. J. f. Ph. 85, 96). ρ 532 κτήματ' ἀκήρατα κεῖται, cf. sch. B. Eust. 1351, 54 Ap. 19, 17 ἄθικτα. Ω 303 ὕδωρ, Ap. 18, 21 ἄφθαρτον sch. BM καθαρόν, ἀθόλωτον, ἀμίαντον. Doed. Gl. 1067 limpidam. Vituperavit hunc locum Geppert (2, 210) quia alia sit hoc loco significatio et quia non lavemur nisi pura aqua, cui respondens Duentz., Rh. M. 5, 397, epith. ornans esse dixit.

ἀ-κήριος (κήρ cf. Benf. 2, 172 Doed. Gl. 594 et Spohn de Od. 159) pernicie vacuus, illaesus, incolumis, sch. ALV. Ε 812 ὑγιὲς καὶ ἄνοσον καὶ ἀθάνατον. In quarto pede. In Iliade non legitur. μ 98 ἀκήριοι εὐχετόωνται | παρφυγέειν, sch. V. νῦν ἄνευ κηρὸς καὶ θανάτου, ἀβλαβεῖς, cf. Eust. 1715, 57. ψ 328 ἀκήριοι — ἄλυξαν, sch. V. χωρὶς κηρός, χωρὶς θανάτου. h. Merc. 530 ἀκήριον ἥ σε φυλάξει.

ἀ-κήρῐος (κῆρ Doed. Gl. 602. Spohn de Od. 160) exanimis. Cf. Naegelsb. ho. Theol. 399 Teuffel ho. Theol. u. Eschatol. Stuttgart 1848 p. 29. In quarto pede. Non legitur nisi in Iliade. Eust. 852, 35 ἴσος τῷ νεκρῷ, cf. sch. LV. Ε 812. Λ 392 ἀκήριον αἷψα τίθησιν, sch. br. ἄψυχον, νεκρόν cf. Eust. 1715, 56. Φ 466 φθινύθουσιν ἀκήριοι. Translate Η 100 ἥμενοι αὖθι ἀκήριοι, sch. br. ἄψυχοι, ὀκνηροί cf. Ap. 19, 15. Itaque de ipso timore, quem alias χλωρὸν δέος vocat. Ε 812 817 Ν 224 δέος ἀκήριον, activam vim esse non recte putant sch. ALV. Ε 812.

ἀκηχέδαται, ἀκηχεμένη v. s. ἀκαχέω.

ἀ-κιδνότερος (κιδνός schwach Hes. Benf. 1, 170 κιδ pro σκιδ, Duentz. κίδ-νασθαι et ἀ int. dünn cf. E. M. 48, 16) vilior, deterior, infirmior. ε 217 εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθός τε Penelope quam Calypso, sch. PQ. ἐπιμελῶς τὸ ἀκιδνον ἐπὶ τοῦ κατὰ εἶδος τίθησιν, V. οἱ μὲν γλωσσογράφοι, ἀσθενεστέρα, οἱ δὲ εὐτελεστέρα cf. Ap. 20, 10. θ 169 εἶδος ἀκιδνότερος sch. Q. ἀσθενής, ἀπρεπής E. δύσμορος quasi sit posit. sed V. ἀσθενέστερος ἢ προπετέστερος ἢ ἀμφότερον. Ubi cum comparatio cum homine fiat, H. Anton vituperari τὸν ἀκιδνότερον putat (Rh. M. 19, 434), non ε 217 ubi cum dea. ‖ σ 130 οὐδὲν ἀκιδνότερον ἀνθρώποιο, Hes. ἀσθενέστερον, ταλαιπωρότερον, ἀθλιώτερον. cf. Ap. 20, 11 le. Seg. 371, 9. Longe aliter sch. BQ. ὑπομονητικώτερον.

ἄ-κῑκυς (κῖκυς) carens robore, infirmus. E. M. 48, 25 ὁ ἀσθενής, ὁ ἀδύνατος. cf. Ap. 20, 19 Hes. ι 515 ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς, ἄναλκις S., γρ. ἀεικής M. Eust. 1643, 7. Aristot. poët. 22 ἀσθενικός ad ἄκικυς et ἀειδής ad οὐτιδανός rettulit, inverso verborum ordine. cf. Nitzsch l. l. φ 131 κακός τε καὶ ἄκικυς, GM. ἄναλκις.

ἀ-κί̆χητος (κιχάνω) quod assequi non possumus. Ρ 75 ἀκίχητα διώκων, sch. V. ἀκατάληπτα. minus bene adv. esse credunt sch. D. ἀκιχήτως, ἀκαταλήπτως. Sch. A. τὸ ἀκίχητά φασιν Ποσειδώνιον τὸν Ἀριστάρχου ἀναγνωστὴν τοῖς ἑξῆς προσνέμειν καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἀποδέχεσθαι. Non recte ut videtur Eust. 1096, 15, cf. Spitzner l. l.

ἄ-κλαυτος (κλαίω) sine fletu: 1) indefletus Χ 386 ἄκλαυτος ἄθαπτος, paraphr. ἀθρήνητος. De iustis naeniis, cf. λ 72 54. — 2) non flens δ 494 οὐδέ σέ φημι | δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι. V. l. ἄκλαυστον.

ἀ-κλεής (κλέος. Acc. ἀκλέα δ 728 pro ἀκλεέα elisa vocali (v. l. ἀκλεᾶ) cf. Krüger Di. 18, 1, 2 Thiersch §. 193, 40 Matth. §. 113, 1. Herodian. Β 115. Neutr. ἀκλεές Η 100 adverbialiter cf. Buttm. Le. 1, 42. Adv. ἀκλειῶς cf. Spitzn. exc. XXII) inglorius, ignotus. Μ 318 οὐ μὴν ἀκληεῖς κοιρανέουσι, v. l. ἀκλειεῖς, δ 728 ἀνηρείψαντο — ἀκλέα ἐκ μεγάρων, sch. BEP ἀγνοούμενον, ἄδοξον. Adv. α 241 ξ 371 μιν ἀ. — ἀνηρείψαντο, Χ 304 ἀσπουδὶ καὶ ἀ., E. M. 49, 11 ἀκληδονίστως. Η 100 ἥμενοι, ἀκλεές αὔτως inglorie, al.: id valde erit inglorium, v. l. ἀκλέες et ἀκλεῖς, quod elisa vocali ex ἀκλεέες fieret: inglorii sedentes. Paraphr. ·ἀκλεεῖς. Eust. 669, 1 τὸ ἀκλεές εὐθεῖά ἐστι πληθυντικὴ ἀντὶ τοῦ ἀκλεεῖς ἀπελθόντος τοῦ ι· ἄλλοι δὲ παροξύνουσιν· ὡς γὰρ ἀγακλέες κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ἑνὸς ε οὕτω φασὶ καὶ ἀκλέες. cf. 67, 38. E. M. 198, 12 sch. br. Lob. Path. El. I 264.

ἄ-κληρος, 1) qui sine patrimonio est, inops, λ 490 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, sch. B. πένητι, κλῆρον καὶ οὐσίαν μὴ ἔχοντι. Eust. 1695, 37 ὁ ὀλιγόκληρος διὸ ἑρμηνεύων ἐπήγαγεν ᾧ κτἕ. Ita Nitzsch et Faesi. Ameis cum qui ipse alii servit vicariumque conducit. — 2) non divisus in sortes et praedia, non assignatus, de terrae tractu inculto, h. Ven. 123 πολλὴν ἄκληρόν τε καὶ ἄκτιτον γῆν.

ἀκ-μή (ἀκ Curt. E. 2. Benf. 1, 157 L. Meyer vergl. Gr. 1, 343 cf. Doed. Gl. 183) acies. E. M. 49, 13 ἡ ἀκροτάτη ὀξύτης τοῦ σιδήρου κυρίως. Κ 173 ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, proverbialis locutio. Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ τὰ πράγματα ἡμῶν τριχὸς ἤρτηται, ὅ ἐστιν ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἐστὶν καὶ ἐπὶ ὀξύτητος κινδύνων, μεταφορικῶς. cf. E. M. 362, 24. paraphr. ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ. Π 315 Harl. ἀκμῇ pro αἰχμῇ.

ἀκμη-νός (Benf. 2, 339 ἀκμή. cf. Duentz. Kuhn 14, 212. Faesi: κάμνω) florens. ψ 191 θαμνὸς ἀκμηνὸς θαλέθων, sch. QV. ἀκμὴν ἔχων τοῦ θάλλειν. Aristarchus ὠξυτόνησεν· ἕτεροι δὲ προπαροξυτόνησαν Eust. 1944, 38 sch. V. Lob. Path. Pr. p. 193. Lehrs Ar. p. 311 adn. La Roche Textkr. 183.

ἄ-κμηνος (Benf. 2, 150 ut E. M. 49, 39 παρὰ τὴν ἀκμήν (ἀσιτίαν). Doed. Gl. 2165 ἀ priv. et κομεῖν. Duentz. ho. Et. ap. Kuhn. 14, 212. ἀχήν mendicus) ieiunus, inpransus. Hes. ἄσιτος, νῆστις, ἄγευστος ἄρτου. Τ 163 ἄκμηνος σίτοιο, Τ 346 ἀ. καὶ ἄσιτος, Τ 207 νήστιας, ἀκμήνους, Τ 320 ἐμὸν κῆρ | ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, Eust. 1944, 39 Ἀρίσταρχος ἐπὶ τοῦ δηλοῦντος τὸν νῆστιν ἐβαρυτόνησεν. Distinxerat igitur Aristarchus

inter ἀκμηνός et ἄκμηνος cf. E. M. 49, 43 qui locus turbatus est: eum Lehrs (Ar. 311) et Doed. l. l. non secuti sunt, sed Spitzn. ad *T* 163 alii.

ἀ-κμής (κάμνω cf. sch. A. *Π* 44) indefatigatus, integer viribus. *Π* 44 ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας | ὤσαιμεν, cf. *Λ* 802, quem versum Bekk. expunxit, secutus Ariston. *Π* 45 οἱ ἀστερίσκοι ὅτι ὑπὸ Νέστορος (*Λ* 802) οὐκ ὀρθῶς κεῖνται. Defendit Nitzsch, Sagenp. 237. E. M. 49, 27 μὴ κεκοπιακότες, ἀκοπίαστοι, μὴ κάμνοντες. *O* 697 ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας, h. Merc. 103 ἀκμῆτες δ' ἵκανον.

ἄ-κμητος (κάμνω) indefatigatus, integer viribus. h. Ap. 520 ἄκμητοι προσέβαν. Cobet Mnem. 11, 304 ἀκμῆτες.

ἀκμό-θετον (θεῖναι) cavitas stipitis in qua ponitur incus. Meir. de verb. cop. II p. 28 id quod incudem (in se) collocat, eam recipit i. e. basis in qua incudem collocant. *Σ* 476 θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, codd. nonnulli et Eust. 1153, 53 ἐπ', cf. *ϑ* 274. Ap. 19, 22 τῷ κοιλώματι ἐφ' ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων: θῆκε δ' ἐπ' ἀκμοθέτῳ sch. D. *Σ* 410 τόπῳ ᾧ ἁρμόζεται ὁ ἄκμων τῷ κορμῷ cf. sch. PV. B. Q. *ϑ* 274. *Σ* 410 ἀπ' ἀκμοθέτοιο ἀνέστη, sch. A. τοῦ ἐπὶ τῷ ἀκμοθέτῳ ἔργου.

ἄκμων (Curt. E, 3 L. Meyer vergl. Gr. 1, 248. 263 aç-man Stein, Donner, Hammer, goth. auhni-Ofen cf. Benf. 2, 345. Sed Meir. de verb. cop. II p. 16 ἀκάμων. Doed. Gl. 2171 ἀκάμαντος (E. M. 49, 50 κάμνω, aut ἀκόμενον acuens) incus. E. M. 49, 46 τὸν σίδηρον ἐφ' οὗ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι. *Σ* 476 θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα v. l. ἐπ' cf. *ϑ* 274. *γ* 434 ἐν χερσὶν ἔχων ἄ. *O* 18 ἐκ δὲ ποδοῖιν | ἄκμονας ἧκα δύω. (ἀκμόθετον).

ἄκνηστις (Doed. Gl. 191 ἀκ- et κένσαι κνάειν κνήθειν, Passow et Rost ἄκανος) spina dorsi. E. M. 50, 5 ῥάχις Hes. τὸ μέσον τῆς ῥάχιος, ὅπερ κνήσασθαι ζῷον ἀδυνατεῖ cf. Ap. 18, 30 101, 7. *κ* 161 κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα | πλῆξα, sch. V. ἐπεξηγεῖται ἥ ἐστιν ἄκνηστις διὰ τοῦ εἰπεῖν μέσα νῶτα ἤτοι ἡ ῥάχις.

ἀ-κοίτης (κοίτη) maritus, vir. E. M. 50, 7 ὁ ἀνήρ. *O* 91 ὅς τοι ἀκοίτης |, h. Cer. 363 οὔ τοι ἀεικὴς ἔσσομ' ἀκοίτης |, *ε* 120 ποιήσετ' ἀκοίτην |, *φ* 88 ὤλεσ' ἀκοίτην |.

ἄ-κοιτις (κοίτη, ὁμόκοιτις Plat. Crat. 405 CD. Ap. 1, 9) coniunx, uxor. Ap. 19, 29 ὁμόκοιτις, γυνὴ κατὰ νόμους. Hes. γυνὴ σύγκοιτις. Non recte E. M. 50, 7 cf. *Γ* 138 *φ* 316. In exitu versus. *Z* 350 ἀνδρὸς ὤφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις |, *λ* 266 Ἀλκμήνην, Ἀμφιτρύωνος ἄκοιτιν |, *φ* 325 ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄ. |, *σ* 144 ἀτιμάζοντας ἄ. | ἀνδρός cf. *ω* 459. *Γ* 138 τῷ νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις |, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἡ πτῶσις ἐνήλλακται ἀντὶ τοῦ δὲ νικήσαντος sed cf. *O* 91 h. Cer. 363. *κ* 7 θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις |, v. l. ἀκοίτας, cf. Krüg. Di. §. 18, 5, 2. cf. h. Cer. 79. *Ξ* 268 σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν |, *λ* 452 ἡ δ' ἐμὴ ἄκοιτις |. — b) *Γ* 447 ἅμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις |, *Z* 374 οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν |, *I* 450 ἀτιμάζεσκε δ' ἄ. |, *Ξ* 353 ἔχε δ' ἀγκὰς ἄ. |, *γ* 268 εἴρυσθαι ἄ. |, *ν* 42 ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄ. | εὕροιμι, *α* 39 μήτε μνάασθαι ἄ. |, *I* 397 φίλην ποιήσομ' ἄ. | cf. *η* 66. *Ω* 537 καί οἱ θεὰν ποίησαν ἄ. |, *I* 399 γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄ. |, *Σ* 87 θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄ. |, *φ* 316 ἑὴν θήσεσθαι ἄ. |, *ω* 193 σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄ. |.

ἄ-κολος (ἄ. Curt. E. p. 631 skr. aç, essen. Doed. Gl. 2142 κόλος ἀνάκολον vel ἀνακεκλασμένον. Lob. path. el. 1, 27 κόλος. Benf. Kuhn 8, 92 dubitans ad skr. car et -κολος in βουκόλος refert. sch. BQ. *ρ* 222 οὓς ἄν τις χολούσῃ Eust. 1817, 54 κόλον, τροφή) frustum, offa. E. M. 50, 14 μικρὸς ψωμός. *ρ* 222 αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας. cf. Ap. 19, 14.

ἀ-κομιστίη (κομίζω), defectus curae, incuria. *φ* 284 ἄλη τ' ἀκομιστίη τε. De productione cf. Am. et Faesi ad *ν* 142. Subst. in -ίη Geppert (2, 84) collegit.

ἀκοντ-ίζω (ἄ. ἄκων). ἀκοντίζω *ϑ* 229, ἀκοντίζουσι *M* 44. impf. ἀκόντιζον *Ξ* 422. aor. ἀκόντισε(ν), ἀκόντισαν, ἠκόντισαν *Π* 336. imp. ἀκοντίσατε, inf. ἀκοντίσσαι et ἀκοντίσαι *χ* 263, ptc. ἀκοντίσσαντος. 1) Iaculor, iaculum emitto, *Π* 336 μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω, *Δ* 498 *O* 575 ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος, *χ* 252 οἱ ἓξ πρῶτον ἀκοντίσατ', *χ* 255 πάντες, *χ* 263 ἐς ὅμιλον. — b) Per zeugma etiam de omni genere telorum: *M* 44 θαμείας αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, paraphr. ῥίπτουσι δόρατα συνεχῆ, cf. *Ξ* 422, sch. V. οὐ πάντες· οὐ γὰρ ἕκαστος εἶχε πολλάς. *χ* 265 ὀξέα δοῦρα cf. *χ* 272 282. — c) *E* 533 δουρί, *Δ* 496 *E* 611 *Λ* 577 *N* 403 *P* 347 574 δουρὶ φαεινῷ cf. *Π* 284 *Δ* 490. *N* 585 ὁ μὲν ἔγχεϊ ἵετ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ, *ϑ* 229 δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ. — 2) Peto quem, *Θ* 118 τοῦ, *Ξ* 402 Αἴαντος, *N* 502 Ἰδομενῆος, *N* 559 τευ. *P* 608 Ἰδομενῆος Δευκαλίδαο, Harl. δουρὶ φαεινῷ. *N* 183 ὁρμηθέντος ἀκ. δ. φ., *N* 516 *Ξ* 461 ἀπιόντος, *O* 429 *P* 304 Αἴαντος, *P* 525 Αὐτομέδοντος — δ. φ. — b) *Π* 359 ἐφ' Ἕκτορι ἵετ' ἀκοντίσσαι. *N* 190 ἀκόντισε in libris pro vulg. ὀρέξατο. (ἀνά. ἀκοντιστύς, ἀκοντιστής).

ἀκόντιον (ἄ. ἄκων) iaculum. h. Merc. 460 τόδε κρανέϊνον ἀκόντιον.

ἀκοντ-ιστής (ἄ. ἀκοντίζω) iaculator. *Π* 328 υἷες ἀκονтισταὶ Ἀμισωδάρου, Voss: lanzenkundige. *σ* 262 ἠμὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν.

ἀκοντ-ιστύς (ἄ. ἀκοντίζω) iaculandi certamen. *Ψ* 622 ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, paraphr. et sch. br. ἀκοντίου ἀγῶνα.

ἀ-κόρητος (κόρος) non satiatus, insatiabilis, inexplebilis, ἀπλήρωτος, c. gen. cui postponitur, ut nomini suo, in quinto pede aut sexto. Non legitur in Od. Translate: *H* 117 μόθου ἀκόρητος |. *N* 639 Τρῶες μάχης ἀκόρητοι ἔασιν |, *N* 621 δεινῆς ἀκ. ἀϋτῆς |, non recte sch. BL. εἰρωνικῶς etsi locus satis friget. *Ξ* 479 ἀπειλάων ἀ., non recte sch. BL. μὴ πληροῦντες τὰς ἀπειλάς, etsi natura fert, ut qui multa minetur non omnia conficiat; ipse poëta Aiaces laudat, *M* 335 πολέμου ἀκορήτω | et Achillem *Y* 2 ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ap. 20, 22 ἀπλήρωτον sed dubitabant veteres num hic ἀκόρητοι scriberent. Sic ἀκόρητος ante nomen legeretur. — b) Proprie: h. Ven. 71 παρδάλιες προκάδων ἀκόρητοι.

ἄκος remedium. E. M. 50, 49 φάρμακον βοήθεια, ἴαμα. 51, 46 κυρίως ἡ διὰ σιδήρου θεραπεία. *I* 250 κακοῦ ἄκος. h. Ap. 193 θανάτοιο, *χ* 481 θέειον, κακῶν ἄκος. (ἄ. Cf. ἀκέομαι. ἄκεσμα.)

ἄ-κοσμος indecorus, inconditus, ineptus. *B*

213 ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη οὐ κατὰ κόσμον. E. M. 51, 22 ἄκοσμα· ἀπρεπῆ, μωρά, ἄδηλα.

ἀκοστάω, alii ἀκοστέω (cf. L. Meyer vergl. Gr. 2, 25. ᾰ. Buttm. Lex. 2, 171 ἀκή spica, ἀκοστή hordeum. H. Weber Phil. 16, 680 ἄκος ἀκό-ω ἀκοστή. Hes. ἀκοστή· κριθὴ παρὰ Κυπρίοις, sch. AD. Z 506 παρὰ Θεσσαλοῖς) bene pascor. Z 506 [O 263] ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Ap. 20, 14 Hes. E. M. 51, 13 κριθιάσας. Non recte Ariston. Z 506 ἡ δ. πρὸς τὸ ἀκοστήσας· ἐστι δὲ ἤτοι ἐν ἄχει γενόμενος διὰ τὴν στάσιν, ἢ ἄκος τι καὶ βοήθημα τῆς στάσεως τηρῶν, cf. sch. AD. Iam Aristarchus statuerat e Z 508 assumptum esse O 263; cf. Herm. de iter. 7. Duentz. N. J. f. Ph. 93, 443. Nitzsch, Sagenp. 157, Schnorr-Carolsf. N. J. f. Ph. 91, 805 s.

ἄ-κοτος sine ira, socors: A. Spengel (Phil. 23, 549) proposuit Γ 220 φαίης κεν ἄκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὔτως, non ζάκοτον, ein guter, dummer Kerl, cf. B 241.

ἀκουάζω et **ἀκουάζομαι** (ᾰ. ἀκουή. praes. ptc. ἀκουάζοντα. med. ἀκουάζεσθον Δ 343, ἀκουάζεσθε ν 9, coni: ἀκουάζωνται, v. l. ἀκουάζονται) admittor ad audiendum, iterum ac saepius audio, soleo audire. Habet enim vim intensivam et iterativam. ν 9 ἀοιδοῦ, cf. ι 7. — b) Δ 343 δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο Hes. τιμῆς ἀξιοῦσθε, sch. A. οὐ λέγει τῆς ἐμῆς δαιτὸς (cf. sch. B. et paraphr.) πρῶτα ἀκούετε, ἀλλὰ πρῶτοί μου ἀκούετε περὶ δαιτός· οὕτως Ἀρίσταρχος. Negabat enim Ar. gen. pronominum nisi enclitici essent possidendi vim habere. cf. La Roche l. l. Ariston. ἀκουάζεσθον εἶπε τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπαισθάνεσθαι, ἐπεὶ ἡ ἀκοὴ εἶδός ἐστιν αἰσθήσεως, qua ratione vix opus esse videtur. R. Franke (N. J. f. Ph. 77, 327 s.) statuit versus 327—64 ab Attico quodam additos esse. — c) h. Merc. 423 θυμῷ ἀκουάζοντα. Cf. Luc. qu. l. 7 et Fuhr N. J. f. Ph. 20, 371 s. de origine et significatione verbi.

ἀκουή (ἀκούω. Fuit ἀκοϝή cf. Curt. E. p. 517 et ἀκοῆς v. l. γ 97) auditio, auditus. Non recte Luc. qu. lc. 7: id quod auditur; melius Fuhr, N. J. f. Ph. 20, 371 s. Π 364 ἔκαθεν δέ τε γίγνετ' ἀκουή. β 308 (ἵκηαι) ἐς Πύλον μετὰ πατρὸς ἀκουήν | i. e. ἀκουσόμενος πατρός. δ 701 ε 19 ξ 179 ἔβη μ. π. ἀ. |, ρ 43 (ᾤχεο) μ. π. ἀ. |.

ἄ-κουρος qui filios non habet adultos. η 64 τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' Ἀπόλλων |, μίαν παῖδα λιπόντα. sch. V. ἄμοιρον ἄρρενος παιδός. Cod. Mon. K. ed. La Roche (Phil. 19, 703) μὴ γεννήσαντα κοῦρον, ἄτεκνον ὄντα, χωρὶς ἀρρένων παίδων. Ap. 20, 17 Hes. Doed. Gl. 758. Nam ipse poëta addit quibus explicet vocem. Sed A. Nauck (mél. gr.-rom. 2, 321 s.) ex glossa Aristophanis (π. ὀνομ. ἡλικ. fr. p. 96 ἄγουρον) efficit ἄωρον i. e. immatura morte abreptum quam coni. Bekk. commemorat et Kayser laudat (Phil. 22, 514 cf. 18, 184). **ἀκουστός** v. s.

ἀκούω (ᾰ. Fuit ἀκούσω, goth. hausjan. Comparant Benf. 2, 180 et L. Meyer vergl. Gr. 1, 83. 162 skr. çru gr. ἀκροάομαι (de quo dubitat Curt. E. 62). Curt. E. 64 κο κοϝ merke, caveo goth. skav- ja schaue. Similiter Ebel (Kuhn 4, 158) cf. Curt. Kuhn 4, 239. E. M. 51, 25 ἀπὸ τοῦ οὖς ἢ κοῶ τὸ νοῶ ἢ κῶ κοιμῶμαι). Praes. ἀκούω, ἀκούεις, ἀκούει, ἀκούομεν, ἀκούετε, imperat. ἄκουε B 200, inf. ἀκούειν et ἀκουέμεναι et ἀκουέμεν, ptc. ἀκούων, ἀκούουσα ψ 308, ἀκούοντος, ἀκουούσης τ 204, ἀκούοντες, ἀκούουσαι, ἀκουόντεσσι α 352. ipf. ἄκουον, ἄκουε(ν), ἀκούομεν Ω 543, ἀκούετε δ 688, ἠκούομεν. fut. ἀκούσεαι, ἀκούσονται O 199 [act. v. l. ἀκούσεις α 287 289 μ 52 . . ., ἀκούσει μ 41 187 . . ., opt. ἀκούσοι H 129] aor. ἄκουσα, ἄκουσας, ἄκουσε(ν), ἀκούσαμεν, ἄκουσαν, ἤκουσα, ἤκουσε(ν). coni. ἀκούσω, ἀκούσῃς, ἀκούσῃ. opt. ἀκούσαι, pl. ἀκούσειαν. imperat. ἄκουσον, ἀκουσάτω π 301, ἀκούσατε h. Ap. 337, inf. ἀκοῦσαι, ptc. ἀκούσας, ἀκούσαντες (v. l. ἀκούσασαι Δ 435). Med. ipf. ἀκούετο Δ 331 (cf. R. Franke N. J. f. Ph. 77, 327). adi. verb. ἀκουστήν h. Merc. 512. 1) auribus percipio sonitum, audio quae aliis non mihi dicta sunt vel quando non exspectavi, comperio, cognosco, vernehme, j'entends. 2) cognitum habeo, erfahre, j'apprends. 3) ausculto, aures praebeo, höre an, höre zu, j'écoute. 4) dicto audiens sum. 5) exaudio. Absolute, τινός, τί et τινά, τί τινος, cum sententia secundaria. Quia manent in animo quae semel audivimus, perfecti instar non raro est praes. ου in arsi est praeter h. Cer. 23.

1) Absolute, τί, τινός s. hominem s. sonitum quem homo edit. Est quodam modo gen. partitivus, nam ex parte tantum fit perceptio. Saepe personae additur ptc. cf. Classen, Beob. 4, 22. Λ 603 κλισίηθεν ἀκούσας |, h. Merc. 92 εἶναι κωφὸς ἀκούσας | dissimules te audisse, M 442 οὔασι πάντες ἄκουον | Ariston. οὐ γὰρ δὴ ἄλλως ἐδύναντο πάντες ἀκούειν, εἰ μὴ ὁ Ζεὺς ἐπεφώνησεν, sch. BL. οὐ παρ' ἑτέρων, quamquam vel sic friget dat. O 129 ἦ νύ τοι αὔτως | οὔατ' ἀκουέμεν ἔστι, sch. BL. εἰς τὸ μάτην ἀκούειν ἔχεις τὰ ὦτα. P 256 ὀξύ, Σ 35 ἄκουσε μήτηρ, P 245 κάλει ἤν τις ἀκούσῃ |, μ 48 μή τις ἀκούσῃ |, ψ 135 ἐκτός, ψ 148 ἔκτοσθεν. — h. Merc. 512 συρίγγων ἐνοπὴν ποιήσατο τηλόθ' ἀκουστήν |, Herm. uncinis inclusit versus, Baum. expunxit. — b) Ptc. c. verbis affectuum, cf. Classen, Beob. 3, 13. Γ 76 ἐχάρη μῦθον ἀκούσας |, P 694 κατέστυγε μ. ἀ. |, Ω 632 θαύμαζεν μῦθον ἀκούων | expungebat Duentz. Rh. M. 5, 419. Quid intersit inter ptc. aor. et praes. docet M. Schmidt N. J. f. Ph. 73, 90. K 354 ἔστη δοῦπον ἀκούσας |, cf. κ 556, μ 202, ε 401. ψ 40 στόνον οἶον ἄκουσα |, v. l. ἄκουον. Λ 137 ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἀ. | cf. Φ 98, Φ 575 ὑλαγμὸν ἀ. |, α 282 ἣν ὄσσαν ἀκούσῃς | ἐκ Διός cf. β 216. Kirchhoff, Compos. d. Od. 2 vituperavit hunc locum α 269—302 cuius pars α 269—78 cum v. 90—92 certe melius omittitur. — Π 53 ὄπ' ἄκουσα θεῶν, sch. BLV. καὶ γὰρ ὁ τυχὼν ἀκούσας δύναται λέγειν, ἵν' ᾖ τὸ ἤκουσα ἀντὶ τοῦ ᾐσθόμην, Ariston. ἀθετεῖται. διὰ τῆς μαντικῆς αὐτῶν συνῆκεν ὡς εἴρηται (v. 44 σύνθετο θυμῷ). Υ 380 θεοῦ ὄπα φωνήσαντος, paraphr. τὴν τοῦ θεοῦ φωνὴν καλέσαντος, λ 421 ὄπα Κασσάνδρης, sch. Q. οὐ τὴν Κασσάνδραν ἀλλὰ τὴν ὄπα αὐτῆς λέγει· τινὲς δὲ λείπειν φασὶ τὴν περί. Δ 435 ὄπα ἀρνῶν, μ 41 φθόγγον Σειρήνων, cf. ψ 326. h. Cer. 67 τῆς ὄπ'. — c) μ 265 μυκηθμοῦ τ' ἤ. βοῶν οἰῶν τε βληχήν, Eust. 1721, 20 μυκηθμόν, quod Bekk. recepit. Duentz. putat indicari ovium balatum maiorem esse boum mugitu. — Ω 223 θεοῦ, M 273 ὁμοκλητῆρος, Eust. 904, 25 τουτέστιν τοῦ ἀλαζόνος Ἕκτορος, paraphr. τοῦ ἀπειλοῦντος, sch. A. γρ. καὶ

ἀκούων ut est in pal. Syr. Faesi: ne quis pergat fugere qui nos adhortantes audiverit. Ψ 452 τοῖο ἄνευθεν ἐόντος ὁμοκλητῆρος ἀκούσας | ἔγνω, cf. Classen (Beob. 4, 22). Δ 331 οὐ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς, Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ ἀκούετο ἀντὶ τοῦ ἤκουεν (Friedl. 2) καὶ ὅτι πτῶσις ἤλλακται. οὐ γάρ πω αὐτοῖς ἤκουεν ἀντὶ τοῦ αὐτῶν (Friedl. 22). Melius Faesi et La Roche: λαὸς αὐτῶν Menesthei atque Ulixi. Φ 475 μή σευ ἀκούσω | εὐχομένου, Ariston. ἀπὸ τούτου ἀθετοῦνται στίχοι γ′ quos Bekker expunxit. Χ 447 κωκυτοῦ δ᾽ ἤ. καὶ οἰμωγῆς, μ 198 φθογγῆς Σειρήνων ἤ., οὐδέ τ᾽ ἀοιδῆς, h. Cer. 23 φωνῆς cf. ib. 57. Κ 184 θηρός, Κ 276 κλάγξαντος, Ο 506 ὀτρύνοντος ἀ. λαόν, ϑ 95 534 στενάχοντος ἄ. |, ι 497 φθεγξαμένου τευ ἢ αὐδήσαντος ἄ. |, κ 221 Κίρκης ἄ. ἀειδούσης, ξ 493 σευ, τ 89 χ 354 361 τοῦ, φ 210 τευ ἄ. | εὐξαμένου, φ 237 383 ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἀ. |, ep. 12, 3 ἀνδρὸς ἐπερχομένου. — 2) absolute, b) τί, c) τινός ex aliquo, d) τί τινος aliquid ex aliquo, e) ἔκ τινος et πρός τινος, f) τινός de aliquo, g) τινός τινος ex aliquo de aliquo, h) οἷος ὅσος sim., i) acc. c. inf., k) acc. c. ptc., l) ὡς. Saepissime gen. adduntur ptc. a) α 94 νόστον πευσόμενον ἤν που ἀκούσῃ |, γ 83 κλέος μετέρχομαι, ἤν που ἀκούσω |, δ 553 ἐθέλω καὶ ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι |, ο 403 h. Ven. 111 εἴ που ἀκούεις | audivisti, ρ 106 εἴ που ἄκουσας |. — b) Β 486 κλέος οἷον, cf. h. Merc. 277 311. Λ 547 (μῦθος) ὃν ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, Ξ 125 τὰ μέλλετ᾽ ἀκουέμεν haec comperisse (Ariston. h. l.). Ζ 166 οἷον ἄκουσεν cum hoc cognosceret, Ι 595 κακὰ ἔργα cf. π 380. Ο 96 ταῦτα, β 412 μῦθον ἄ., ϑ 272 θυμαλγέα μῦθον ἀ. |, α 287 νόστον ἄ. | cf. β 218. h. Merc. 443 θεσπέσιον ὄσσαν ἀ. |, h. Merc. 334 μῦθον ἀ. οὐκ ἀλαπαδνόν, Υ 204 ἔπεα ἀνθρώπων, β 314 ἄλλων μῦθον ἀ. | cf. h. Merc. 263 363. — c) Α 396 σεο ἄ. | εὐχομένης cf. sch. ABLV. Am. h. l. qui repetit quae Lehrs (Ztft. f. A. W. 1834 p. 42) dixit. ϑ 491 ἄλλου ἀ. |, ϑ 564 ὡς πατρὸς εἰπόντος ἄκουσα | e patre. μ 390 Ἑρμείαο ἀ. |. — d) Ω 767 σεῦ ἄ. κακὸν ἔπος, δ 94 πατέρων τάδε, μ 389 ταῦτα ἤ. Καλυψοῦς. — e) ο 374 ἐκ δεσποίνης οὐ μείλιχον ἔστιν ἀκούειν | οὔτ᾽ ἔπος οὔτε τι ἔργον, Ζ 524 ὑπὲρ σέθεν αἴσχε᾽ ἀκούω | πρὸς Τρώων ubi non utitur praep. ἐκ, quia casu fieri potuit ut audiret. — f) Ω 490 σέθεν ζώοντος ἀ. | de te qui vivis. Saepius in Od. δ 114 πατρὸς ἀ. |, δ 728 ὁρμηθέντος ἄ. cf. δ 748. β 375 ἀφορμηθέντος, α 289 τεθνηῶτος cf. β 220. λ 458 ζώοντος ἐ. παιδός (praes. pro perf.) vivere. π 301 Ὀδυσσῆος ἀ. ἔνδον ἐόντος, ρ 492 τοῦ ἤ. βλημένου, ρ 525 Ὀδυσῆος ἀ. | ζωοῦ, τ 270 Ὀδυσῆος — περὶ νόστου ἄκουσα | ζωοῦ. — g) ρ 115 Ὀδυσσῆος — ζωοῦ οὐδὲ θανόντος ἐπιχθονίων τευ ἀκοῦσαι ex ullo hominum de Ulixe. — h) δ 688 οὐδέ τι πατρῶν | τὸ πρόσθεν ἀκούετε οἷος — ἔσκε e patribus. Praes. pro perf. (Am. ad γ 87), nisi quis forte ipf. putat esse sine augm., Σ 53 εἴδετ᾽ ἀκούουσαι ὅσα ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ, Β 194 οἷον ἔειπεν, δ 281 ὡς ἐβόησας. — i) β 118 οἵ᾽ οὔ πώ τιν᾽ ἀκούομεν ἐπίστασθαι (praes. pro perf.), Ζ 386 τείρεσθαι Τρῶας, π 241 σεῖο κλέος αἰὲν ἄκουον | αἰχμητὴν ἔμεναι, σ 126 κλέος — ἄκουον | Νῖσον — ἔμεν, Ω 543 σὲ ὄλβιον εἶναι, paraphr. πρότερον ἠκούομεν, ipf. sine augm. — k) Η 129 τοὺς πτώσσοντας, l) γ 193 Ἀτρεΐδην αὐτοὶ ἀκούετε, ὥς τ᾽ Αἴγισθος ἐμήσατο audivistis et scitis. — 3) Absolute, b) τί, c) τινός, plerumque hominem; genitivo rarius ptc. additur. Θ 319 ο 98 οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας | cf. Δ 198 Μ 351. Α 474 φρένα τέρπετ᾽ ἀκούων |, Ariston. ἀθετεῖται, ϑ 368 τέρπετ᾽ ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀ., δ 597 μύθοισιν ἀκ. τέρπομαι, ubi his indicavit poëta qua re delectaretur, cf. Classen Beob. 3, 13 not. Ρ 408 τό γε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀ. | paraphr. τοῦτο παρὰ τῆς μητρὸς ἐμάνθανον ἰδίᾳ καὶ χωρὶς ἀκούων. Τ 81 πῶς κέν τις ἀκούσαι | ἢ εἴποι, μ 49 αὐτὸς ἀκουέμεν εἴ κ᾽ ἐθέλῃσθα, α 352 ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, α 353 ἐπιτολμάτω θυμὸς ἀκούειν, α 326 σιωπῇ εἵατ᾽ ἀκούοντες, λ 380 ἀκουέμεναί γε λιλαίεαι cf. μ 193. μ 37 σὺ δ᾽ ἄκουσον | ὥς τοι — ἐρέω, ο 393 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν, π 92 μευ ἀκούοντος ἦτορ, τ 204 τῆς — ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, φ 169 νεμεσσῶμαι ἀκούων |, ψ 308 ἐτέρπετ᾽ ἀκούουσα. — b) ϑ 429 ἀοιδῆς ὕμνον, ϑ 578 οἶτον, Β 16 ρ 348 551 574 τὸν μῦθον, cf. Β 282 Θ 492. Υ 318 ν 159 τό γ᾽ cf. Φ 377 Ψ 161 η 167 ϑ 143. 446 ο 92 h. Ap. 107 Cer. 334. Ξ 90 τοῦτον ἀ. | μῦθον, Λ 768 πάντα, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ιθ′ (767—85). λ 561 ἔπος καὶ μῦθον ἀ. |, μ 52 ὄπ᾽ ἀ. Σειρήνοιιν cf. μ 185 160. τ 535 τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι καὶ ἄκουσον, μ 187 ἡμέων ἀπὸ στόματος ὄπ᾽ ἀκοῦσαι |, Β 200 ἄλλων μῦθον ἀ. |, Η 406 μῦθον Ἀχαιῶν — ἀ. |, Τ 185 σεῦ τὸν μῦθον ἀ. |, ν 389 ἀνδρῶν ἑκάστου μῦθον. — c) Β 98 βασιλήων, [Ζ 334] ο 318 π 259 σ 129 ω 265 μευ, cf. Ι 262. Π 211 βασιλῆος, cf. Τ 256. Τ 79 ἑσταότος. Alii: ἑσταότως ἀντὶ τοῦ εὐσταθμῶς, ἡσύχως. Differt hoc ptc. eo quod oratorem audimus licet non stet cf. Classen l. l. et infra ζ 325. Ζ 281 εἰπόντος, α 370 ι 3 τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ, η 11 θεοῦ ὥς, ρ 520 τοῦ — ἀκουέμεν ὁππότ᾽ ἀείδῃ, φ 290 μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος, οὐδέ τις ἄλλος ἡμετέρων μύθων ξεῖνος ἀκούει |, h. Ap. 337 μευ. — 4) Facile fit ut qui attente audierit dicto audiens sit, oboedio, τινός (Lehrs Ar. 150). Ο 119 ἔθεν ὀτρύνοντος, sch. BL. κελεύοντος, ἐπιτάσσοντος, melius quam sch. V. nam poëta ipse addit ἀνάγκῃ, cf. β 423 τ 419. — 5) De diis: exaudio τινός, semel τινί ζ 325 μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ᾽ ἄκουσας | ῥαιομένου, cf. Classen l. l. 22 et supra Τ 79. Α 381 τοῖο — εὐξαμένου, Π 531 οἱ - εὐξαμένοιο, ubi dat. commodi additur οἱ (cf. ζ 155 χ 17 ψ 205). Π 515 ἀνέρι, sch. L: ἀντὶ τοῦ ὑπακούειν, V. ἀνέρι ἀντὶ τοῦ ἀνέρος. Cf. de structura verborum ἀκ. et ἀκροῶμαι Buttm. (Potsdam 1855). (ἐπὶ ὑπὸ ἐς ἀκουή ἀκουάζομαι νηκουστέω ἀνηκουστέω.)

ἀ-κράαντος (κραιαίνω, Lob. Path. el. II 49) quod perfici non potest, infectus, irritus, vanus. E. M. 52, 8 ἀτελείωτον, ἀπλήρωτον cf. Ap. 21, 7. Β 138 ἔργον | αὔτως ἀκράαντον, β 202 θεοπροπίης ἣν μύθεαι ἀκράαντον, per prolepsin. τ 565 ἔπεα de somnis. ep. 4, 14 τλήσομαι ἀκράαντα φέρων, quae mihi fructum non afferunt.

ἀκρ-αής (ἄημι) acriter spirans, β 421 ἀκραῆ ζέφυρον, sch. BQ. ἐπιτήδειον, ἄκρως πνέοντα πρὸς τὰς χρείας, οὐ πλέον οὐκ ἔλαττον, cf. Ap. 21, 1 E. M. 52, 4 Hes. Eust. 1452, 50. ξ 253 299 βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, sch. BQ. ἄκρως πνέοντι ὅ ἐστι ἐπιτηδείως, ut ὑπεραέϊ est ὑπερβαλλόντως πνεούσῃ. De iusta vi venti non ut Duentz. Kuhn 12, 8 stark wehend. V. l. εὐκραῇ et εὐκραέϊ (κεράννυμι) bene mistus, quae apud Eust.

l. l. et sch. V. β 421 et in codd. ξ 299 est, quam vocem serioris originis putat Ameis Ztft. f. G. 8, 608. Non recte alii τὸν μὴ κεκραμένον ἀλλ' ἀκριβῶς ζέφυρον. τῆς γὰρ κράσεως τῶν ἀνέμων κατηγορεῖ τὸ δεινόν (ε 317) neque Doed. Gl. 3 ἐπ' ἄκρᾳ τῇ θαλάσσῃ πνέων, cf. Duentz. N. J. f. Ph. 69, 599.

ἄκρη (ἄκρος) pars extrema, id quod prominet, promunturium. Δ 425 ἀμφὶ — ἄκρας | κορυφοῦται κῦμα, sch. br. περὶ τὰ ἀκρωτήρια, Ξ 36 ὅσον ξυνείργαθον ἄκραι |, sch. AD. ὅσον ἦν διάστημα, ὅσον συνέκλειον καὶ συνεδέσμουν αἱ τοῦ Ἑλλησπόντου ἄκραι, τὸ Ῥοίτειον καὶ τὸ Σίγειον. ι 285 ἄκρῃ προσπελάσας νῆα. κατ' ἄκρης, **ἄκρηθεν** v. s. ἄκρος.

ἄ-κρητος (κεράννυμι) merus, cui nihil est admistum. Semper duas arses habet. β 341 ἄκρητον θεῖον ποτόν, ω 73 οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ, ι 297 ἄκρητον γάλα. Β 341 Δ 159 σπονδαὶ ἄκρητοι in foederum pactionibus, quamquam Γ 269 vinum mistum legimus, Ariston. Β 341 οὐ σημαίνει τὸ ὕδατι κίρνασθαι, ἀλλ' ὅτι τὸν τῶν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν οἶνον ἔμισγον cf. id. Δ 159.

ἄκρις (ἀκ- Curt. E. 2) iugum, cacumen montis. E. M. 52, 32 τὸ ἀκρωτήριον. In quarto pede; non in Iliade. ι 400 ἄκριας ἠνεμοέσσας, cf. π 365 h. XXVII 4. sch. QV. τοὺς μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων τόπους PV. ἢ τὰς τῶν ὀρῶν ἀκρωρείας, cf. B. κ 281 δι' ἄκριας ἔρχεαι, ξ 2 προσέβη ἀταρπὸν δι' ἄκριας non secundum litoris sinus et anfractus ut Voss et Völcker putant. h. Cer. 382 ἄκριες ἔσχεθον ὁρμήν.

ἀκρίς (Benf. 1, 158 ἀκ- (?), Doed. Gl. 291 κέκριγα cf. E. M. 52, 35 sch. B. Φ 12) locusta. Φ 12 ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται | φευγέμεναι ποταμόνδε. Gryllos migratorios quibus Cyprus nonnunquam abundat significari rati fuere qui poëtam Cyprium putarent sch. B, sed Eust. 1220, 41 μυριόπατρις ἄρα ὁ ποιητής.

Ἀκρισιώνη, Acrisii f., Danae Ξ 319.

ἀκριτό-μυθος qui sermone est confuso et inutili. Suid. I 1, 180 lex. Seg. 366, 18 πολυλόγος, ἀκρίτους ἔχων τοὺς λόγους. Ap. 21, 8 ἄκριτα καὶ ἀδιάστατα λαλῶν cf. Hes. Non recte sch. br. AB. monent per ironiam hoc dictum esse, non enim confuse loqui Thersiten. Bene Eust. 213, 23 πολυλογίαν μὲν ἔχει καὶ τραχύτητα κατὰ τοῦ βασιλέως, κατασκευὴν δὲ τῆς ἀξιώσεως οὐδεμίαν τῆς ἀξιούσης οἴκαδε νέεσθαι. τί γὰρ συμβάλλεται τῷ Θερσίτῃ πρὸς τὸ δεῖν ὑποχωρῆσαι τοὺς Ἕλληνας ἐὰν ὁ βασιλεὺς πολλὰ ἔχῃ χρήματα. Non ad rem locutus est neque secrevit apta ab ineptis. Neque improbantur Priami mores B 796. Non recte igitur Naegelsb. cf. Ph. Mayer ho. Syn. I Gera 1842 p. 8. poëtam de moribus Thersitae loqui putat (ὁ μὴ κρίνων ἃ λέγει) cf. sch. AB. πρὸς κατάγνωσιν τῶν εἰρημένων. τ 560 ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι sch. BV. ἄκριτα καὶ ἀδιάκτακτα (καὶ ἀδιάσταλτα) λέγοντες.

ἄ-κριτος (κρίνω) indiscretus, non separatus, confusus, immoderatus, innumerus. E. M. 52, 47 ἀδιαχώριστα, πολλά Β 796 μῦθοι φίλοι ἄκριτοι εἰσίν, qui nec ordine procedant nec finem habeant, θ 505 ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον, Hes. ἀτέλεστα· ἀκορύφωτα· πολλὰ μὴ ἀριθμούμενα. Γ 412 Ω 91 ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ, ex quibus me expedire non possum, unentwirrbar. Ξ 205 [304] ἄκριτα νείκεα, Hes. ἀδιακρίτους φιλονεικίας. Η 337 436 τύμβον ἄκριτον ἐκ πεδίου, Did. Η 436 ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη οὕτως ἐγέγραπτο ἐν πεδίῳ· καὶ μή ποτε ἄμεινον τοῦτο, sch. BLV. Η 337 ἀγνώριστον, ἀχώριστον, ὅμοιον τῷ λοίπῳ πεδίῳ. Porph. ib. χύδην, ἰσόπεδον, ὅπως μὴ ἐπιγινώσκηται εἰ ἔστι τάφος. Si discriminibus singuli qui sepulti erant carebant, non apparet quomodo fieri potuerit ut singulorum ossa bello confecto in Graeciam transveherentur ut Nestor iusserat v. 334. cf. Lachm. Betr. 23 Hoffm. qu. h. § 280 Phil. 3, 214 s. Koechly de Il. carm. VII Kayser de interp. Hom. 11 W. Ribbeck N. J. f. Ph. 85, 23, Giseke ho. Fo. 240 Kammer ho. Frage I 14 Faesi h. l. — Neutr. pro adv.: continuo σ 174 τ 120 πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί, h. Merc. 126 δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα καὶ ἄκριτον, ib. 577 ἄκριτον ἠπεροπεύει sine discrimine, h. XIX 26 καταμίσγεται ἄκριτα ποίῃ. (ἀκριτόμυθος, ἀκριτόφυλλος, ἀκριτόφωνος.)

ἀκριτό-φυλλος indiscretis foliis obsitus, cuius folia discerni numerarive nequeunt. Β 868 Φθιρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον, Ap. 21, 9 πολύφυλλον, οὗ τὰ φύλλα οὐκ ἔστιν ἀναγνωρίσαι cf. Hes. Suid. I 1, 180 lex. Seg. 366, 20.

ἀκριτό-φωνος qui non satis distincta lingua utitur, qui non satis distincte profert verba. Videtur fuisse, ut Bekk. conicit Β 867 Καρῶν ἀκριτοφώνων, ubi nunc βαρβαροφ. Potuit quoque esse θ 294 Σίντιας ἀκριτοφώνους, ubi nunc ἀγριοφ. Ap. 21, 10 ἀκριτόφωνοι· βαρβαρόφωνοι· συγκεχυμένη γὰρ ἡ τῶν βαρβάρων φωνή cf. Hes.

ἀκρο-κελαινιόων (cuius thema non exstat. De compositione verborum in -ιάω cf. Buehler Kuhn 8, 365) superne nigricans. Φ 249 ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν | ἀκροκελαινιόων. Sch. B. fluviorum rapidorum superficiem nigricare dicunt adduntque τῇ παραγωγῇ καὶ συνθέσει τῶν λέξεων ἔδειξεν ἐπαιρόμενον τὸ κῦμα καὶ μελαινόμενον cf. sch. br. et Hes. qui emendatur ex Ap. 20, 3 τὰ ἄκρα κελαινὰ ἔχων φαινόμενα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων. cf. sch. D.

ἀκρό-κομος (κόμη) summo vertice comans. Δ 533 Θρήικες ἀκρόκομοι, qui capillos in vertice gestant. Doederl. Gl. 744 capillum in ipso vertice religantes nodo. Id poëtam significare voluisse verisimile est etsi non aperte dixit. Sic differrent καρὴ κομόωντες Ἀχαιοί Eust. 505, 19. cf. Hes. E. M. 53, 28 sch. D. Ap. 19, 6 Suid. I 1, 182 lex. Seg. 367, 9 sch. br. Nonnulli: starkbehaart, quod non omnino reiecit Duentz. N. J. f. Ph. 69, 599 et h. l.

ἄκρον (ἄκρος. Subst. e neutro adi. ortum cf. Meir. de subst. copulat. p. 12) pars extrema, id quod prominet, promunturium, cacumen montis. Ξ 292 Γάργαρον ἄκρον | Ἴδης, paraphr. τὸ ὑψηλὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἴδης, γ 278 Σούνιον ἱερόν, ἄκρον Ἀθηνέων, sch. Q. ἀκρωτήριον Ἀττικῆς, quibus non recte addidit τὸ δὲ ἑξῆς· ἱερὸν ἄκρον. λ 597 ἄκρον ὑπερβαλέειν, ι 382 μοχλὸν ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ. — Υ 229 ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος θέεσκον, paraphr. ἐπὶ τὸ ἄκρον τῶν κυμάτων, ita ut praepositio sit post nomen, sed ante gen. (Lehrs qu. ep. 86). Alii ἐπὶ ῥηγμῖνος coniungentes ἄκρον pro adv. esse putant quod nec alias est nec hic esse potest post v. 227 cuius structurae haec similis esse debet. Ahrens Phil. 6, 24 ῥηγμῖνα scripsit non veritus hiatum tertii pedis. Ψ 339 πλήμνη δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι | κύκλου summam partem rotae

(Faesi). Sch. br. ὥστε τὴν ἔξωθεν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ δόξαι ψαύειν τῆς χοινικίδος. Melius dixisset τὴν χοινικίδα τῆς περιφερείας, cf. paraphr. et Heyne VII 427 qui putat fuisse v. l. πλήμνῃ atque non recte cum Minckw. gen. κύκλου ad πλήμνῃ rettulit. Mire fallitur Eust. 1304, 37. Similiter Grash. Fuhrw. 32 adv. dicit esse ἄκρον suppletque αὐτήν i. e. νύσσαν.

Ἀκρό-νεως, Phaeax θ 111.

ἀκρό-πολις arx. θ 494 504 ἐς ἀκρόπολιν, quam alias πόλιν ἄκρην dicit. Non enim recte Meiring (subst. cop. Bonn 1828 p. 10) ἀκρόπολιν arcem dicit, πόλιν ἄκρην supremam urbis partem.

ἀκρο-πόλος (πέλω) qui in alto versatur, excelsus, Meir. de verb. cop. II p. 17 ἄκρος πελόμενος. E 523 τ 205 ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, paraphr. ὑψηλοῖς, cf. h. Ven. 54. Doederl. Gl. 744. Subtilius quam verius E. M. 53, 24. Ap. 19, 24. Hes. sch. br. E 523, melius Eust. 578, 38 ἀνωφόροις ἐν οἷς δηλαδὴ ὁ πολῶν ὅ ἐστιν ἀναστρεφόμενος εἰς ἄκρον φέρεται. De accentu sch. L E 523 τὰ παρὰ τὸ πολῶ εἰ μὲν προθέσει σύγκειται προηγουμένῃ προπαροξύνεται, οἷον ἀμφίπολος πρόσπολος, εἰ δὲ ὀνόματι σύγκεινται παροξύνονται, οἷον ὀνειροπόλος, μαντιπόλος, ἀκροπόλος, οἰωνοπόλος.

ἀκρο-πόρος (πείρω) cuspide transfigens. Meir. de verb. cop. II p. 22 τῷ ἄκρῳ πείρων, acutus. γ 463 ἀκροπόρους ὀβελοὺς sch. BQ. τοὺς κατὰ ἄκρον πείροντας καὶ κεντῶντας cf. HV. E. M. 53, 39 οἷς ἄκροις πείρεται τὰ κρέα cf. Ap. 21, 3 Hes. Doed. Gl. 744 die Gegenseite durchbohrend, sed ib. 638 „oben spitzig wie ἀκροβελής". Duentz. Kuhn 12, 8 stark durchbohrend.

ἄκρος (Curt. E. 2 et L. Meyer vergl. Gr. 1, 343 ἀκ- ἀκ-αχμένος de quo dubitat Benf. 1, 157 s. cf. A. Goebel, Kuhn 10, 398. Doederl. Gl. 743 κάρη. Alia habet E. M. 53, 4) summus, extremus. E. M. 53, 4 οὗ τινος οὐκ ἔστιν ἐπέκεινα, τὸ ἐξέχον. Nos saepe adv. utimur interpretantes, oben, vorn, am äussersten Ende. Prior syllaba in arsi esse solet, sed Z 257 in thesi est. Θ 83 ἄκρην κὰκ κορυφήν, Λ 351 ἄκρην κὰκ κόρυθα, Π 161 λάψοντες γλώσσῃσιν ὕδωρ | ἄκρον, Nican. οἱ πίνοντες ἄκρον προσφέρονται τὸ ὕδωρ sch. B. τὸ ἐπιπολῆς ὕδωρ. Non recte sch. D. ἀπὸ ἄκρου τοῦ στόματος. Y 227 ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, N 615 ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν, I 241 νηῶν ἄκρα κόρυμβα, P 309 ἄκρη | αἰχμή, Ψ 519 τρίχες ἄκραι |, Π 640 ἐπ' ἄκρῳ | χείλει ἐφεσταότες, E 336 ἄκρην — χεῖρα, P 599 ὦμον ἄκρον ἐπιλίγδην, χ 278 ἄκρην ῥινόν, v. l. ἄκρον. ι 483 540 οἰήιον ἄκρον, non de forma gubernaculi ut putat Lucht (Schiff 32). O 653 ἄκραι | νῆες extremus navium ordo, qui longissime aberat a mari. Eust. 1036, 5 αἱ ἔγγιστα τοῦ τείχους. Non recte Grashof Schiff 45 (Hinterschiffe), nec paraphr. et sch. br. αἱ πρῶραι, quod etiam Spitzn. improbavit, etsi Heyne videtur probare. Poëta enim ipse addidit ὅσαι πρῶται εἰρύατο. Sed cf. Ribbeck, N. J. f. Ph. 85, 94. h. VII 47 ἐπὶ σέλματος ἄκρου |, transtro primo a prora; opponitur puppis. P 264 ἄκραι ἠιόνες, quae longissime excurrunt in mare. — N 523 h. Ap. 98 ἄκρῳ Ὀλύμπῳ. Ξ 352 O 152 ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ |, (cf. Koch, Phil. 7, 599). [Θ 557] Π 299 h. Ap. [22] 144 πρώονες ἄκροι | cf. M 282. μ 239 ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν, h. Ap. 33 39 ἄκρα κάρηνα |. alta ut videtur, non ut debebat: summa. Z 88 297 317 H 345 ἐν πόλει ἄκρῃ |, sch. br. ἐν τῇ ἀκροπόλει· διάλυσις ἢ μετατύπωσις ὁ τρόπος, Oberstadt, cf. Z 257. Ap. 18, 22 μέρη μὲν εἴρηκεν, τὴν ἀκρόπολιν θέλων σημαίνειν. E 460 Περγάμῳ ἄκρῃ |, sch. br. ἀκροπόλει cf. Z 512. X 383 καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, ubi videri possit in alto sitam significare poëta universam urbem. — b) Saepe subst. omittitur E 729 ἐπ' ἄκρῳ | δῆσεν (ῥυμῷ), ι 327 ἐθόωσα ἄκρον (μοχλόν). θ 508 ἐρύσαντες ἐπ' ἄκρης, v. l. ἄκρας, sch. B. ἐπὶ κρημνῶν ἢ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως. Unde non solum locutio κατ' ἄκρης videtur orta, sed etiam factum est ut ἄκρη et ἄκρον in subst. abierint. N 772 ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης | Ἴλιος, a culmine periit. Melius quam nos: von Grund aus, quia summa quaeque primum labefactantur. O 557 κατ' ἄκρης | Ἴλιον ἑλέειν, X 411 Ἴλιος πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης paraphr. καταφλέγοιτο. Ω 728 κατ' ἄκρης | πέρσεται. Eust. 1031, 7 ἵν' ᾖ κατ' ἄκρης πόλεως διαλελυμένως εἰπεῖν κατὰ Ἴωνας Spitzn. de praep. ἀνά et κατά Wittenberg 1831 p. 21 G. Herm. op. 5, 31. Sed fuit (sch. A. N 772) etiam alia locutio κατὰ κρῆς (Eust. 959, 38 1276, 49), quam Lange (Oels 1839) apud Homerum malebat cf. Doed. Gl. 738 Grashof Abw. d. Augm. Düsseld. 1852 p. 27. Π 548 λ 588 κατὰ κρῆθεν, Bekk. κατ' ἄκρηθεν cum aliquot codd. sed contra auctoritatem Aristarchi et recentiorum, ut Lob. ad Phryn. 49, Spitzn. l. l., Mützellii de emend. theog. 110, Doed. Gl. 737 cf. Goettl. ad Hes. th. 574 sc. 7 Lennep. Hes. th. 574. Sunt hi loci non de urbe ut superiores. h. Cer. 182 κατ' ἄκρηθεν, in cod. M. sed Baum. κατὰ κρῆθεν. ε 313 ἔλασεν κῦμα κατ' ἄκρης a vertice sch. PQ. κατὰ παράλειψιν τῆς κεφαλῆς sch. E. ἢ νηός. — c) Superl. a significatione positivi differre negat Aristarchus cf. Friedl. Ariston. 31. Y 52 κατ' ἀκροτάτης πόλιος, sch. B. ἀντὶ τοῦ ἄκρης. X 172 ἐν πόλει ἀκροτάτῃ, Ariston. ὅτι ὑπερθετικῶς ἀντὶ τοῦ ἀκροπόλει. Λ 499 E 754 Θ 3 ἀκροτάτῃ κορυφῇ Οὐλύμποιο, cf. Ariston. E 754 Θ 3. cf. Ξ 228 N 12 Ξ 157, h. XIX 11. Z 470 ἀκροτάτης κόρυθος, O 536 κόρυθος κύμβαχον ἀκρότατον, μ 11 ἀκροτάτη ἀκτή, Ξ 285 ὕλη, B 312 ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, Δ 484 ἐπ' ἀκροτάτῃ (αἰγείρῳ), Δ 139 ἀκρότατον χρόα, cf. Ariston. H 246 ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, B 793 τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, cf. μ 15. χ 127 ἀκρότατον παρ' οὐδόν, h. VII 38 ἀκρότατον παρὰ ἱστίον, h. VII 45 ἐπ' ἀκροτάτης νηός. (ἄκρη, ακρον, ἀκρόκομος, ἀκροπόλος, ἀκροπόρος, ἀκροκελαινιόων, ἀκρόπολις, ἀκρωτήριον, ἄκρις, ἀκρίς?)

ἀκρωτήριον (ἄκρος) extrema pars. h. XXXIII 10 ἐπ' ἀκρωτήρια βάντες πρύμνης. Kaemmerer malebat πρῴρης. Grashof (Schiff 14) suspicatur ἀκρωτήριον significare posse „constratum", sed veri similius ipse latera explicat. Est idem quod ἀκροτάτη ναῦς, extrema navis.

Ἀκταίη (ἀκτή) Nereis Σ 41. Apd. 1, 2, 7.

ἀκτή (alii ad ἀκ-, alii ad ϝάγνυμι ἄγνυμι, etsi digamma in voce non est, cf. Curt. E. 654) litus maris praeruptum, ubi franguntur fluctus sch. Soph. Ai. 414. cod. Vat. 1410 ap. Bekk. An. 1313 ἐπὶ θαλάσσης ἀκτὴ ὁ κρημνώδης τόπος· αἰγιαλὸς δὲ ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός. cf. Hes. Retzlaff Prob. e. hom. Syn. II 8 Doed.

Gl. 1002 locum ubi terra abrumpatur putat esse, cf. lat. Synon. 3, 214, sed sic etiam de montium declivitate diceretur qui procul sunt a mari. *B* 395 ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, sch. BL ἀκτὴ παραθαλάσσιος καὶ πετρώδης τόπος. *Y* 50 ἀκτάων ἐριδούπων, ε 425 τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτήν. — b) Opponuntur portus. *M* 284 ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς (cf. Eust. 905, 22). ν 98 ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηνῖαι, κ 89 ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν ἐν στόματι προὔχουσιν, sch. QV. αἱ προβεβλημέναι ἐν τῇ θαλάσσῃ πέτραι καὶ προέχουσαι ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν στενὸν ποιοῦσι τὸν εἴσπλουν. h. Ap. 24 ἀκταί τ' εἰς ἅλα κεκλιμέναι λιμένες τε θαλάσσης, ε 405 ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε, sch. E. προβεβλημέναι καὶ ἐξέχουσαι τῆς θαλάσσης, λεπιδωταὶ πέτραι ὀξυβελεῖς, τὰ λεγόμενα βράχη, NPT. οἱ προνενευκότες εἰς θάλασσαν πετρώδεις τόποι, cf. h. VII 3. μ 11 ἀκροτάτη πρόεχ' ἀκτή, ω 82 ἀκτῇ ἔπι προὐχούσῃ, κ 509 ἀκτὴ λάχεια. — c) Quaelibet ora maris. *Ω* 97 ἀκτὴν δ' ἐξαναβᾶσαι, cf. *Σ* 68. *Ψ* 125 κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον, ε 82 ἐπ' ἀκτῆς — καθήμενος, cf. ε 151. κ 140 ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα, ν 234 ἦέ τις ἀκτὴ | κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἠπείροιο; ω 378 ἀκτὴν ἠπείροιο, ο 36 ἐπὴν πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι.

ἀκτή (ἄγνυμι) farina subtilis, polenta comminuta Eust. 868, 31 ἔνιοι ἀρσενικῶς τὸν ἱερὸν ἀκτὴν λέγουσιν· ἀληθῶς γὰρ διφορεῖται κατὰ γένος τὸ ἀκτήν. καὶ προφέρεται μὲν καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἀκτής. *Λ* 631 ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν, v. l. ἱερόν. Ap. 23, 4 περιφραστικῶς αὐτὸ τὸ ἄλφιτον . . σημαίνει δὲ τὸ βέλτιστον καὶ μᾶλλον ἀπολύσιμον τῆς κριθῆς, sch. EPQ. τὸ ἄκρον καὶ ἐξέχον τοῦ ἀλφίτου. β 355 εἴκοσι μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς, ξ 429 παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. — b) Quaelibet farina, frumentum, cibus *N* 322 ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν, *Φ* 76 πασάμην. Plerique ad frangendum referunt. Hes. τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου καταγμα . . διὰ τὴν κάταξιν cf. Ap. 23, 4 sch. AD. *Λ* 631 sch. D. *N* 322 sch. Q. β 355 atque sic potuit addi ἀλφίτου. Alii: (ἄγω) id quod nobiscum agamus, aut id quod nos ad agendum impellat cf. sch. V. β 355 sch. B. *Φ* 76. Denique sch. BLV. *N* 322 τὸ προηγμένον καὶ τῶν ἄλλων προτιμηθέν, cf. Eust. pass. Göttling. ad. Hes. Sc. 290: id quod a Cerere nobis allatum est, quia Hes. Op. 466 de granis non fractis legatur. Benf. 2, 19 ad radicem ac, essen referri posse dicit. Doederl. Gl. 1003 ἀκοστή ἀκτή ἄκανθα comparat, cf. Hart. R. d. Gr. III 10. Baumeist. N. J. f. Ph. 79, 161. Retzl. Prob. II 8.

ἀ-κτήμων (κτῆμα) qui nihil possidet, inops, c. gen. *I* 126 ἀκτήμων χρυσοῖο.

ἀκτῆρες codd. h. XXXII 6 ubi nunc ἀκτῖνες.

ἀκτίν s. **ἀκτίς** (Pott E. F. 1, 267 et Benf. 1, 223 skr a(n)ç-u Sonnenstrahl, Benf. 2, 345 zend. aç-na Tag. Doed. Gl. 1043 alii ἀίσσω, alii ἄγνυμι, alii ἄγω duco) radius, plerumque solis. *K* 547 ἀκτίνεσσιν- ἠελίοιο, λ 16 ἠέλιος καταδέρκεται ἀ. cf. h. Cer. 70. ε 479 ἠέλιος ἀκτῖσιν ἔβαλλεν cf. τ 441. h. XXXI 10 λαμπραὶ δ' ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ | αἰγλῆεν στίλβουσι. h. XXXII 6 ἀκτῖνες ἐνδιάονται, Barnes. et BL. in margine; codd. ἀκτῆρες.

ἄ-κτιτος (κτίζω) aedificiis vacuus, de terra inculta. h. Ven. 123 πολλὴν ἀκληρόν τε καὶ ἄκτιτον sc. γῆν.

Ἀκτορίδης, αο *Π* 189, Actoris f. Echecles.

Ἀκτορίς, ψ 228, Penelopes ancilla, f. Actoris, Eurynome.

Ἀκτορίων· Ἀμφίμαχον Κτεάτου υἷ' Ἀκτορίωνος | *N* 185, Ἀκτορίωνε | *Ψ* 638 Nestorem equis superaverant, Ἀκτορίωνε Μολίονε *Λ* 750 sqq., f. gemini Actoris et Moliones, Cteatos et Eurytos, fortissimi Eleorum principes quibuscum Nestor iuvenis certaverat. *Λ* 709 sqq. Cf. Eust. 882, 24. 1321, 19, Preller, gr. Myth. II p. 237. Hartg Rel. d. Gr. II 231. — 2) Ἀμφίμαχος κ. Θάλπιος- | υἷες ὃ μὲν Κτεάτου ὃ δ' ἄρ' Εὐρύτου, Ἀκτορίωνε | *B* 621.

Ἄκτωρ (ἄγω, dux) f. Phorbantis et Hyrmines, Augeae frater, Euryti et Cteati pater ex Molione. — 2) Μενοίτιος, Ἄκτορος υἱός | *Λ* 785, Apd. 1, 9, 4. — 3) Azei f., Ascalaphi et Ialmeni pater ex Astyoche Orchomenius *B* 513.

ἄκυλος (Benf. 1, 219 αἰκ-υλος, ahd eichila, lat. aesculus, esca, skr. aç essen) glandis species escula, Ecker. κ 242 ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπόν τε κρανείης, sch. B. ἄκυλον, τὸν τῆς πρίνου καρπόν, τὸν καὶ ἄγριον βάλανον E. M. 55, 1 Hes. Ap. 19, 20 βαλάνου ἔβαλεν. Did. Ἀρίσταρχος οὐκ οἶδε τὸν στίχον· ὁ δὲ Καλλίστρατος ἀντ' αὐτοῦ γράφει· παντὸς μὴν ὕλης ἐτίθει μελιηδέα καρπόν.

ἀκ-ωκή (reduplicatione ortum ex ἀκ- cf. Curt. E. 2. Doed. Gl. 180 Ahrens Ztft. 1836 p. 814) cuspis, mucro, plerumque hastae. E. M. 55, 24 ἡ ὀξύτης τοῦ βέλους, Hes. ἡ τῆς ἐπιδορατίδος ἀκμή, Ap. 19, 9 τοῦ ἠκονημένου παντὸς ἀκμή. Plerumque in exitu versus, *Φ* 60 in quarto pede. *E* 16 *Π* 478 ἀκωκὴ | ἔγχεος, *K* 373 δουρός, cf. *Λ* 253 *Π* 323 τ 453. *P* 295 ἤρικε κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ |, *Y* 260 μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ |. Paraphr. περὶ τὴν ἀσπίδα ἤχησε, cod. Paris. γρ. καὶ ἀκωκή. *Ψ* 821 ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ |, paraphr. ἐπετύγχανε τῇ ἐπιδορατίδι, v. l. ἀκωκήν, et ἀκωκή. *Φ* 60 δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο | γεύσεται, *N* 251 βέλεος- ἀκωκή |. Sine gen. *E* 67 ἀντικρὺς κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή |. *P* 49 *X* 327 χ 16 ἀντικρὺς δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή |.

ἄκ-ων (ἀκ- cf. Curt. E. 2) iaculum, pilum. Iacula venatoria quorum species secundum Eust. 344, 5 sunt αἰγανέα σιγύμνον γαῖος ἀγκύλη minora sunt lanceis quibus saepius etiam comminus pugnabatur. Videntur iaculis in pugna usi esse gregarii maxime, principes lanceis. Est in pede sexto et paulo rarius in tertio. *M* 306 ἔβλητο θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι | cf. *Λ* 675. *Y* 413 486 τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι. *Φ* 590 ὀξὺν ἄκοντα. *Ξ* 455 χειρὸς ἄπο ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα. *Λ* 552 *P* 661 θαμέες ἄκοντες | ἀντίον ἀίσσουσι ἀπὸ χειρῶν, *O* 709 (οὐδὲ) τόξων ἀικὰς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων, *O* 282 ἐπιστάμενος ἄκοντι, sch. V. λείπει τὸ χρῆσθαι ἤ τοι τὸ ἐπιστάμενος ἀντὶ τοῦ ἐπιστήμων ἄκοντος. *Δ* 137 ἕρκος ἀκόντων, de cingulo et *O* 646 de clipeo, quem ἀκοντοδόκον appellabant (sch. V. *Π* 361). Pugnatur etiam comminus iaculo: *Y* 455 οὖτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι. — b) Translate de pugnando: *Λ* 364 *Y* 451 ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων, paraphr. εἰς τὴν ἄφεσιν τῶν δοράτων. *Π* 361 σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. Sch.

A. οἷον ἀπεσκόπευε καὶ παρετήρει εἰς τὸ μὴ πληγῆναι (Lehrs Ar. 150). ξ 225 καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες ἐΰξεστοι καὶ διστοί. ν 225 ἔχε χειρὶ δ' ἄκοντα, ξ 531 εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, cf. K 340 φ 340 δώσω, h. XXVIII 9 σείσασα. (ἀκόντιον, ἀκοντίζω, ἀκοντιστής, ἀκοντιστύς).

ἄκων v. s. ἀέκων. **ἀλάλημαι** v. s. ἀλάομαι. **ἄλαδε** v.s. ἅλς.

ἀλᾰλητός (Vox onomatopoëtica Benf. 1, 46 skr alalê.) clamor qualem edunt multi simul homines, potissimum ad pugnam proficiscentes, fremitus qui fit vocibus claris citatis tumultuariis multimodis, cf. Ph. Mayer Beitr. z. hom. Syn. II Gera 1849 p. 17. E. M. 55, 50 ὁ θόρυβος. In exitu versus et bis ante caesuram tertii pedis. Non legitur in hy., semel in Od. Δ 436 Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν ὀρώρειν, Π 78 ἀλαλητῷ | πᾶν πεδίον κατέχουσι, Ξ 393 ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ, cf. M 138 ω 463. Σ 149 θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ φεύγοντες, Φ 10 ἀλαλητῷ | ἔννεον, B 149 ἀλαλητῷ | νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, sch. D. προσληπτέον τὴν σύν, ἵν' ᾖ σὺν θορύβῳ. **ἀλαλκεῖν** v. s. ἀλέξω.

Ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη | Δ 8 = E 908; de ἀλαλκεῖν Aristarchus ducit, cf. Lehrs Arist. p. 180, Steph. Byz. s. Ἀλαλκομένιον, Preller gr. Myth. I p. 170, Hartg. Daem. p. 17; non de Ἀλαλκομεναί cf. Lob. Path. Prol. p. 470. Welcker Götterl. I 360. Curt. p. 565.

ἀλᾰλύκτημαι (ἀλύω, ἀλυκτέω) vehementissime perturbatus sum. K 94 οὐδέ μοι ἦτορ | ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι, Ap. 22, 32 τεθορύβημαι, πλανῶμαι, ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τῇ διανοίᾳ. Perf. esse formam, sed vim praes. dicit. Meth. ap. E. M. 56, 39 cf. Buttm. Spr. I, 330.

ἀ-λάμπετος (λάμπω) tenebrosus. h. XXXII 5 στίλβει δέ τ' ἀλάμπετος ἀήρ, vulg. δ', Barn. δέ τ' quod videtur esse in cod. L. Hermann δ' ἀπολάμπετος, ut ἀπό sit pro ἀ priv. cf. Lob. path. el. 1, 206, Baum. proposuit δ' εὐλάμπετος, quod per prolepsin interpretandum esset.

ἀλάομαι et **ἀλᾰλημαι** (ἄ. ἄλη. Fuhr J. J. f. Ph. 20, 371 AΛ unde ἄλη, ἀλύω ἀλαός cf. Curt. E. p. 509. Riemer ἘΛΩ volvo. Comparari potest etiam ἄλ-λος). Pr. ἀλᾶσθε K 141, ἀλόωνται. imperat. ἀλόω ε 377, ptc. ἀλώμενος, ἀλωμένη Θ 482, ἀλώμενον ε 336, ἀλώμενοι δ 368, ipf. ἠλώμην, ἠλᾶτο γ 302, ἀλᾶτο Z 201 (ᾰ). perf. quod vocant ἀλάλημαι, ἀλάλησαι ο 10, ἀλάληται υ 340, ἀλάλησθε, imperat. ἀλάλησο γ 313, inf. ἀλάλησθαι, ptc. ἀλαλήμενος, ἀλαλημένη h. Cer. 133. aor. ἀλήθην ξ 120 (ᾰ), ἀλήθης ξ 362, ptc. ἀληθείς ξ 380. ἀλάλημαι praesentis et vim habet et accentum cf. La Roche H. T. 183. Zenob. ap. E. M. 56, 25 τὸ παθητικὸν ἀλάλημαι . . καὶ ἡ μετοχὴ προπαροξύνεται ὅτι οὐκ ἔστι παρακείμενος. Herod. vero ib. perf. esse censuit. Huic Buttm. adsentitur (Spr. 2, 42), illi Lobeck (ib.) qui etiam tertiam explicationem protulit ex Arcad. 177, 15 cf. sch. A. T 335.

Erro, vagor. Ante caesuram tertii pedis Ψ 74 (γ 302 δ 91 ν 321). Z 201 κὰπ πεδίον τὸ Ἀλήιον οἶος ἀλᾶτο |, K 141 κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε |, Ψ 74 αὔτως ἀλ. ἀν' Ἄϊδος δῶ, γ 302 ἠλᾶτο κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, ρ 245 ἀλ. αἰεὶ | ἄστυ κάτ', ο 276 υ 206 κατ' ἀνθρώπους, δ 368 περὶ νῆσον, δ 91 περὶ κεῖνα, ε 377 κατὰ πόντον, γ 313 δηθὰ δόμων ἄπο τῆλε, cf. ο 10, ξ 362 ταῦτα λέγων ὅσ' ἀλήθης |, ξ 120 ἐπὶ πολλά, ξ 380 πολλὴν ἐπὶ γαῖαν, τ 170 πολλὰ ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἄλγεα πάσχων |, cf. B 667, sine interpunctione, ut ν 418 ἀλώμενος ἄλγεα πάσχῃ, cf. Classen, Beob. 3, 35. ν 309 ἤλθες ἀλώμενος, ν 333 ξ 122 φ 327 ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθών, auf Irrfahrten. ο 492 πολλὰ ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω, cf. η 239 ζ 206 λ 160 Θ 482 ε 448 ϑ 28 h. Cer. 133. β 333 ἀπόληται ἀλώμενος, cf. σ 401. υ 340 ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται ist auf Irrfahrten begriffen, ε 336 Ὀδυσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, λ 167 αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι διζύν, cf. ν 320, γ 72 ι 253 h. Ap. 453 μαψιδίως ἀλάλησθε | οἷά τε ληιστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται. β 370 πόντον ἐπ' ἄλγεα πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι, ubi ἀλάλησθαι coniungitur cum inf. praes., μ 284 αὔτως διὰ νύκτα ἀλάλησθαι ἄνωγας, ubi est pro inf. praes. nam ἄνωγα aut aor. aut praes. inf. regit. (ἠλασκάζω).

ἀλαός (⏑⏑⏑ sed κ 493 μ 267 nonnullis videtur – – ⏑.) Ap. 21, 31 ἔνιοι παρὰ τὸ μὴ λάειν ὅ ἐστι ἐπιβλέπειν cf. E. M. 57, 5. Hoc probant Luc. q. l. 13. Benf. 2, 126. Duentz. Kuhn 12, 19, et quodammodo Fuhr J. J. f. Phil. 20, 371 s. ratus aut accentum contra normam positum esse, aut (Ap. 21, 31 E. M. 57, 13 sch. BL. N 10 Doederl. Gl. 97) radicem esse ΛΑ ἄλη. Dubitat Lob. Rhem. 346) caecus. Non legitur in hy. ϑ 195 καί κ' ἀλαὸς διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφόων. κ 493 μ 267 μάντηος ἀλαοῦ, codd. μάντιος, sed M. κ 493 μάντηος quod G. Hermann sive probavit sive coniecit, Bekk. et La Roche receperunt. Ahrens proposuit (Rh. M. 2, 163) ἀλαόο (⏑⏑⏑–). ϑ 285 οὐδ' ἀλαὸς σκοπιὴν εἶχε, contra libros qui ἀλαοσκοπιήν fere omnes habent, cum Aristarcho (cf. La Roche II. T. 184). Atque sic scripsit Pierson etiam K 515 N 10 Ξ 135 ubi nunc ἀλαοσκοπιήν. (ἀλαόω, ἐξαλόω, ἀλαωτύς.)

ἀλαο-σκοπιή, caeca speculatio, quae nihil efficit. K 515 N 10 Ξ 135 οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε, non caecis oculis vidit i. e. aperte. Non recte Duentz. N. J. f. Ph. 69, 603 „id vidit quod exspectavit“ cf. Luc. qu. l. 13. Zenodotus: ἀλαὸν σκοπιήν, Aristarchus: ἀλαὸς σκοπιήν, quod La Roche ϑ 285 et Pierson in Il. receperunt v. s. ἀλαός. Ap. 22, 1 οὐ τυφλὴν τὴν σκοπιὰν εἶχε. Ap. 21, 33 E. M. 57, 11 Arc. de acc. 100, 2 ἀλαοσκοπιήν, sed in codd. et edd. passim, ut ap. Hes. ἀλαοσκοπίην.

ἀλᾰόω (ἀλαός) caeco, visu privo. α 69 ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, cf. ι 516 (ubi v. l. ἀλαώσας), das Auge blenden, sed Luc. q. l. 103 explicat ἐστέρησεν. (ἐξ, ἀλαωτύς.)

ἀλᾰπαδνός (ἀλαπάζω cf. Curt. E. p. 597) cuius vires facile exhauriuntur, debilis, infirmus. E. M. 57, 15 ὁ ἀσθενὴς καὶ ἀπόρθητος ib. 23 ὁ κενὸς δυνάμεως Hes. ἀσθενής· εὐχείρωτος· ἄνανδρος. B 675 ἀλαπαδνὸς ἔην, Zenodotus expunxerat. Δ 330 στίχες οὐκ ἀλαπαδναί, E 783 H 257 Θ 463 σ 373 σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν, Δ 305 ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε, Ap. 23, 11 εὐεκπορθητότεροι. h. Merc. 334 μῦθον οὐκ ἀλαπαδνόν, quem Homerus ipse dicit καρτερόν.

ἀλαπάζω (⏑⏑– – sed penultima non natura producitur E. M. 535, 49) Eust. 838, 61 Passow ἀ euph. et λάπτω λαπάζω. Autenr. ap. Am. B 367 álpas exiguus, rarus, paulum. Alii: gla-

pajâmi betrübe. Audacius Doed. Gl. 2264 pro ἀναλαπάζω). Pr. ἀλαπάζει *M* 67, ptc. ἀλαπάζοντα *E* 166. ipf. ἀλάπαξε *Λ* 503. fut. ἀλαπάξεις *B* 367. aor. ἀλάπαξα, ἀλάπαξε, inf. ἀλαπάξαι. pass. pr. ptc. ἀλαπαζομένην *Ω* 245. vacuefacio. E. M. 57, 22 κυρίως τὸ κενῶσαι (cf. δ 176). 1) vasto, diripio, Ap. 23, 11. Eust. 1413, 5 ὅθεν καὶ τὰ διαπαρζόμενα ἐν τῷ ἀλαπάζεσθαι ἤγουν πορθεῖσθαι πόλιν λάφυρα λέγεται. *B* 367 θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, Bekk. ἀλαπάζεις proposuit cf. Am. h. l. *I* 328 δώδεκα πόλεις ἀνθρώπων, hominibus vacuefeci. Plerique cum paraphr. πόλεις ἐπόρθησα ἀνθρώπων. *I* 136 278 ἄστυ Πριάμοιο, Hes. πορθῆσαι, ἐκκενῶσαι. *Ω* 245 ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε. — 2) Deleo ordines pugnantium: *E* 166 στίχας ἀνδρῶν, sch. BL. et paraphr. κενοῦντα, melius quam Hes. πορθοῦντα. *Λ* 503 νέων ἀ. φάλαγγας, ubi νεῶν legebant Aristarchus, Alexio, Ptolemaeus (τὰς πρὸ τῶν νεῶν τάξεις). *M* 67 τοὺς πάγχυ, sch. A. Ἀριστοφάνης [V. Ἀρίσταρχος] τούς, alii cum paraphr. δή. — 3) supero singulos *Λ* 750 Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδε. Ut alia multa in hac Nestoris oratione legentes hoc offendit cf. Hermann. op. 5, 75, cui respondit Schneidew. Rh. M. 5, 407. Cf. A. Momms. Phil. 8, 721 Friedländ. Phil. 4, 582 Ameis N. J. f. Ph. 70, 241. Expunxit Nitzsch Sagenp. 128. — b) Absolute: ρ 424 τ 80 Ζεὺς ἀλάπαξε, vacuefecit sc. ea quae possidebam, alii supplent: me. (ἐξ, ἀλαπαδνός.)

ἀλαστέω (ἄ. ἀλαστός) vehementer commoveor luctu. *M* 163 ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα, sch. br. δεινοπαθήσας. *O* 21 ἠλάστεον θεοί, Eust. 1415, 12 pass. δεινοπαθεῖν ὡς ἐπὶ ἀλάστοις καὶ ἀλαθήτοις κακοῖς, sed exstat vestigium originationis melioris sch. BL. *O* 21 ἄλαστα ταῦτα εἶναι ἔφασκον ἢ ἐταράσσοντο, παρὰ τὴν ἄλην. (ἐπί.)

Ἀλαστορίδης. Alastoris f., Tros *Y* 463.

ἄλαστος (ἀλ. Melius ἀλαστός, cf. E. M. 57, 34. 35. 39. 48. Philox. ib. 42 ἀλῶ τὸ πλανῶ· γίγνεται παραγωγὸν ἀλάζω, ἐκ τούτου ἀλαστός ut monuit Doed. Gl. 101 addens inscitia grammaticorum accentum mutatum esse (λήθ-ω), cf. sch. BL. *O* 21. Adsentiuntur Ameis Ztft. f. G. 8, 618 ad ω 423 Anh. et Bekk., non La Roche (ἄλαστος etc.). Duentzer Kuhn 12, 12 λα-π-άζειν et ἀλαπάζειν) furens, insanus, animi aeger, maestus. Doederl. etiam causative: maestitia afficiens. Alii: non obliviscendus. *X* 261 Ἕκτορ ἀλαστέ insane, alii: qui non obliviscenda perpestravisti. — b) *Ω* 105 πένθος ἀλαστὸν ἔχουσα, cf. Ap. 22, 29. α 342 ἐμὲ καθίκετο πένθος ἄλαστον, δ 108 ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον vehementissimus dolor, quamquam hic propter adv. facile ferri potest: nusquam obliviscendus. μ 423 οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο, cf. Duentz. h. l. h. Ven. 207 Τρῶα — πένθος ἄλαστον ἔχε φρένα. Pro adv. est neutr. ξ 174 παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι. (ἀλαστέω, ἐπαλαστέω).

Ἀλάστωρ, Trois pater *Y* 463. — 2) Lycius, ab Ulixe occiditur *E* 677. — 3) Pylius apud Nestorem *Δ* 295, δῖος *Θ* 333 = *N* 422. (ab ἀλᾶσθαι Lob. Paral. p. 450.)

ἀλαωτύς (ἀλαόω) excaecatio. ι 503 ὀφθαλμοῦ ἀεικελίην ἀλαωτύν, cf. Fuhr J. J. f. Ph. 17, 415 s. 20, 371 s.

ἀλγέω (ἄλγος) dolore afficior in Il., sollicitus sum in Od. *M* 206 ἀλγήσας ὀδύνῃσι, *B* 269 ἀλγήσας de Thersite, *Θ* 85 ἀνέπαλτο de equo. — b) μ 27 κακορραφίῃ ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.

ἀλγίων et **ἄλγιστος** (ἄλγος) difficilius, durius, exspectatione molestius. ρ 14 ἄλγιον αὐτῷ | ἔσσεται cf. *Σ* 306, sch. B ἐπίπονον, ἀδύνατον. *Σ* 278 τῷ δ' ἄλγιον, cf. τ 322. δ 292 ἄλγιον· οὐ γάρ, leider, denn. π 147 ἄλγιον, ἀλλ'. Sup.: difficillimus. *Ψ* 655 ἥ τ' ἀλγίστη δαμάσασθαι

ἄλγος (Benf. 2, 15 skt. ruǵ erbreche, proprie morbus, quae significatio abest ab Homero. Ad ἀλέγω referunt Doed. Gl. 110 Passow s. v. E. M. 58, 8. Non est in hy.) 1) Sollicitudo, cura, aegritudo, Herzeleid. 2) dolor, körperlicher Schmerz, malum. Et potest sic quoque ad curas referri, quae e dolore nascuntur. E. M. 58, 8 ἡ λύπη· πήματα. Ap. 21, 18 ἀλγήματα· καταστρέφει δὲ εἰς τὰ κακά, cf. Hes. Suid. 1 1, 194. Plur. singulari multo saepius legitur. *I* 321 *Π* 55 πάθον ἄλγεα θυμῷ, cf. *N* 670 *Σ* 397 ν 263 ο 487. α 4 πολλὰ πάθεν ἄ. ὃν κατὰ θυμόν, cf. ν 90. ξ 310 ἔχοντι ἄ. θυμῷ, cf. ρ 13. μ 427 φέρων ἐμῷ ἄ. θυμῷ. *X* 53 ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, *Γ* 97 μάλιστα ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμόν. (cf. s. d). — b) *B* 667 δ 372 ε 362 λ 275 τ 170 ἄλγεα πάσχων, paraphr. λύπας πεπονθώς, cf. *Y* 297 *Ω* 7 ν 418 υ 221. *B* 721 κρατερά, de morbo Philoctetae, sed sch. AB. καὶ ἐπὶ τῶν ψυχικῶν ὀδυνῶν. Dubitarunt de hac parte catalogi multi, cf. Mommsen. Phil. 5, 522—7, Koechly ind. lect. Tur. aest. 1853, Nitzsch Sagenp. 127, Duentz. N. J. f. Ph. 1855 p. 415—21. Expunxit nuperrime etiam Kammer, ho. Fr. I 37. Defendere videtur Bäuml. N. J. f. Ph. 75, 345, cf. ε 13 de Ulixe qui ap. Calypsonem doloribus vacabat, sed curis opprimebatur, sed ε 395 rursus de aegroto, ο 232 de Melampode captivo, χ 177 de Melanthii vinculis, ubi dolores interpretatur Doed. ι 121 ἄ. πάσχουσιν molestias de venantibus, κ 458 ἐν πόντῳ, *Γ* 157 ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον, *P* 375 ἠέρι καὶ πολέμῳ cf. ν 310 ι 53 π 189, γ 220 ω 27. β 343 γ 232, τ 483 ἄ. πολλὰ μογῆσαι, cf. π 19. ε 302 ἄ. ἀναπλήσειν. — c) *A* 2 μυρί' Ἀχαιοῖς ἄ. ἔθηκεν, cf. *X* 422. *E* 384 χαλέπ' ἄ. ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες, paraphr. κακώσεις, sch. br. ἀλλήλους κακῶς πράσσοντες. *B* 39 θήσειν ἐπ' ἄ. τε στοναχάς τε Τρωσί, ξ 39 δόσαν. *A* 96 ἄλγε' ἔδωκε, paraphr. λύπας, cf. *Ω* 241 δ 722 *B* 375 *T* 264 et *Σ* 431, ubi ἄ. et κήδεα non differunt. *A* 110 τεύχει, paraphr. τὰ κακὰ ποιεῖ. Ariston. ἀθετεῖται. *N* 346 ἡρώεσσιν ἐτεύχετον ἄ. λυγρά, expunxit Bekk. 345—60. *Φ* 585 πολλὰ τετεύξεται ἄ. ἐπ' αὐτῇ, propter Troiam. υ 203 ἄνδρας μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισι, α 34 ὑπέρμορον ἄλγε' ἔχουσιν, cf. *P* 445 δ 164 ε 336. ρ 142 κρατερά. *Ω* 742 λελείψεται ἄ. λυγρά cf. λ 279. ξ 184 πόλλ' ἄ. δυσμενέεσσιν, sc. erunt, est enim appositio. — d) τ 471 χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε, ι 75 κ 143 καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, ε 83 [157] δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, φ 88 κεῖται ἐν ἄ. θυμός, sed aliter *Ω* 522 ἄλγεα ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, *Ω* 568 ἐν ἄ. θυμὸν ὀρίνῃς. — e) β 41 μ' ἄλγος ἱκάνει, *Z* 462 νέον ἔσσεται ἄ. cf. *X* 54 μινυνθαδιώτερον, β 193 χαλεπόν. — 2) a) dolor, b) malum, aerumna. *Λ* 582 χαλέπ' ἄ. ἔχοντα, v. l. κρατέρ', de fame Tantali. De vulnere Martis *E* 394 μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος, paraphr. δυσθεράπευτος ὀδύνη, cf. *E* 895. — b) ξ 32 ἀεικέλιον ἄ. in

dignum malum, Σ 224 ὄσσοντο ἄλγεα θυμῷ, τ 333 καταρῶνται ὀπίσσω, ν 314 ἄλγος ἀλάλκοις, Σ 395 με ἀφίκετο, ο 345 ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, ϑ 182 ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, ψ 252 ἐμὲ ἄλγεσι πεδάασκον, η 212 ἐν ἄ. ἰσωσαίμην, ο 400 καὶ ἄλγεσι τέρπεται. Ζ 450 Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω ὅσσον σεῦ. υ 339 ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο. (ἀλγέω, θυμαλγής, ἀλέγω, ἀλεγίζω, ἀλεγεινός, ἄλγιον, ἄλγιστος.)

ἀλδαίνω (ἀλδ-, ἀλ- Curt. E. p. 333 481) augeo, alo, efficio ut crescat. Ap. 23, 21 ἀλδαίνει, αὔξει. σ 70 ω 368 μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν, Anton Rh. Mus. 19, 438 die Kraft stählen cf. Nägelsb. ho. Th. 49. (ἄναλτος.)

ἀλδήσκω (cf. ἀλδαΐνω) cresco. Ψ 599 ληίου ἀλδήσκοντος, E. M. 58, 14 αὐξάνοντος.

ἀλεγεινός (ἄ. ἀλγός) difficilis, molestia impeditus, curarum plenus, acerbus. P 76 ἀλεγεινοὶ | ἀνδράσι δαμήμεναι, E. M. 59, 1 δυσχείρωτοι, Ap. 22, 30 δυσχερεῖς. Ν 568 ἔνθα μάλιστα | γίγνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς βροτοῖσι, paraphr. τὸ τραῦμα χαλεπόν. Non recte sch. L. ὁ σιδηρὸς ἀλγεινοποιός. — b) Plerumque epitheton: P 749 ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα, Eust. 1126, 6 τὰ ἀλέγεσθαι ἄξια καὶ ὡς εἰπεῖν ἀξιόλογα. Ξ 395 πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ |, [Ω 8] ϑ 183 ν 91 264 ἀ. κύματα, Ψ 653 πυγμαχίης ἀλεγεινῆς, E. M. 58, 50 χαλεπῆς, Ψ 701 ϑ 126 παλαιμοσύνης, Eust. 1588, 56 διὰ τὸ κατ' αὐτὴν βίαιον καὶ πάνυ κοπηρόν. Σ 248 Τ 46 Υ 33 μάχης ἀ., κ 78 εἰρεσίης. Ι 491 νηπιέῃ ἀλεγεινῇ, Ο 16 κακορραφίης, cf. μ 26. Λ 398 ὀδύνη ἀλεγεινή. — c) Ε 658 αἰχμὴ ἀλεγεινή quae dolores affert, Δ 99 Ι 546 πυρῆς, Ω 30 μαχλοσύνην ἀλεγεινήν sch. A. ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος διὰ την μαχλοσύνην τὸν στίχον. Expunxit Bekk. γ 206 ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς, σ 224 ῥυστακτύος. Β 787 ἀγγελίῃ, Eust. 348, 28 ἐπίπονον φροντίδος ἀξίαν, cf. Σ 17. μ 226 ἐφημοσύνης ἀ., Χ 457 ἀγηνορίης ἀ., sch. V. τῆς ἐμοὶ λυπηρᾶς.

Ἀλεγηνορίδης, αο Ξ 503 Promachus.

ἀλεγίζω (ἄ. ἀλέγω) praes. ἀλεγίζω, ἀλεγίζεις Α 160, ἀλεγίζει Ο 106. ipf. ἀλέγιζε. Curo, respicio Hes. ἐπιστρέφομαι, φροντίζω, semper cum negatione οὐκ ἀλεγίζω non curo, rationem non duco. Ο 106 οὐδ' ἀλεγίζει οὐδ' ὄθεται, cf. h. Merc. 557 ubi Herm. ἀλέγιζεν, codd. ἀλέγυνεν. Α 160 τῶν οὔ τι μετατρέπῃ οὐδ' ἀλεγίζεις | cf. Μ 238. Α 180 σέθεν δ' ἐγω οὐκ ἀλεγίζω | κοτέοντος cf. Classen Beob. 4, 21. cf Θ 477. Λ 80 τῶν οὐκ ἀλέγιζε, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ (78—83), ὅτι ψεῦδος. h. Merc. 361 cod. M. ἀλεγίζων, al. ἀλεγύνων.

ἀλεγύνω (ἄ. ἀλέγω). praes. inf. ἀλεγύνειν, imperat. ἀλέγυνε h. Merc. 476, ἀλεγύνετε, ptc. ἀλεγύνων h. Merc. 361. ipf. ἀλέγυνον ν 23, (aor. ἀλεγύνατε v. l. ϑ 38). Curo, procuro, obeo. In Od. et tantum de cena. α 374 β 139 ἄλλας — δαῖτας. Videntur α 374—80 male e secundo libro assumpti esse cf. Kirchhoff Comp. d. Od. 23. ϑ 38 θοὴν — δαῖτα, Sch. Q. ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίζετε, quamquam Alcinous cenam et praebet et per servos suos apparandam curat. ν 23 εἰς Ἀλκινόοιο κίον καὶ δαῖτ' ἀλέγυνον, λ 186 (δαῖτας) ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν, πάντες γὰρ καλέουσιν, Nitzsch (I 109 III 218) ἀλεγύνειν de apparanda cena interpretatus κομέουσι proposuit pro καλέουσι. Passow hoc uno loco δαῖτα ἀλέγυνειν dicit esse cenam convivis parare. Sed est gravius quod de Telemacho alia ab Anticlea narrantur atque in ceteris Od. partibus legimus. — h. Merc. 361 δολοφροσύνην ἀλεγύνειν, M. ἀλεγίζων, ABL. ἀλεείνων, dolum componens, h. Merc. 476 ἀγλαΐας ἀλέγυνε.

ἀ-λέγω (ἄ. λέγω Curt. E. 538. ἀ paremph. Lob. path. el. 1, 40. ἀ cop. Passow Damm E. M. 58, 43 sed cognatum esse ἄλγος. Doed. Gl. 109 ἄλγειν, ἄλγος) pr. ἀλέγω, ἀλέγει π 307. ἀλέγουσι(ν), ptc. ἀλέγοντας, ἀλεγούσας τ 154. curo, respicio. E. M. 58, 49 κήδεσθαι Hes. φροντίζειν. Plerumque cum negatione. (Hes. λόγον μὴ ἔχειν.) Absolute, τί, τινός. Ι 504 μετόπισθ' ἄτης αλέγουσι κιοῦσαι, Faesi gen. ἄτης et ad μετόπισθε et ad ἀλέγουσι refert (τῶν ὑπὸ τῆς ατης πεπραγμένων), melius sch. A. τῶν ἀνθρώπων δηλονότι ib. et sch. br. φροντίζουσι. Ptc. κιοῦσαι a verbo ἀλέγειν pendere putat Classen Beob. 3, 14, non esse simpliciter attributum. τ 154 δμῳὰς οὐκ ἀλεγούσας rücksichtslos. π 307 ὅτις οὐκ ἀλέγει, Λ 389 ρ 390 οὐκ ἀλέγω, ich mache mir nichts daraus. ζ 268 νηῶν ὅπλα ἀλέγουσιν, Π 388 θεῶν ὄπιν ἀλέγοντες, sch. BL. τὴν τῶν θεῶν ἐπιστροφὴν μὴ ἔχοντες ἐν λόγῳ. Θ 483 (οὗ σευ) σκυζομένης ἀλέγω cf. Classen Beob. 4, 21. ι 115 οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι, ι 275 οὐ — Διὸς ἀλέγουσιν, cf. h. Ap. 279. υ 214 οὐδέ τι παιδὸς ἀλέγουσιν. (ἀλεγίζω, ἀλεγύνω.)

ἀλε-είνω (α. ἀλέομαι) praes. ἀλεείνω, ἀλεείνεις Π 36, ἀλεείνει Λ 795, ptc. ἀλεείνων, ἀλεείνοντες P 374, ipf. ἀλέεινε(ν) E. M. 58, 34 τὰ διὰ τοῦ εινω ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενα αχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. Devito ut me tuear, vereor E. M. 58, 27 ἐκφεύγω καὶ ἐκκλίνω. In exitu plerumque versus. Ζ 202 πάτον ἀνθρώπων, sed Forchham. Ach. 17: erwärmend. h. XVIII 5 θεῶν — ὅμιλον. Γ 32 Λ 585 Ν 566 596 648 Ξ 408 Π 817 κῆρα, Ap. 23, 13 ἐκκλίνων καὶ φυλασσόμενος. ε 326 τέλος θανάτου ἀ. |, Π 213 Ψ 713 βίας ἀνέμων ἀ. |, Ψ 422 ἁματροχιὰς ἀ. |, P 374 ἀλλήλων βέλεα, π 477 ἀ. | ὑφορβόν, ω 229 γραπτῦς, Λ 542 Αἴαντος — μάχην, ubi Lachmann (Beob. 39) miratus quod Hector qui putatur accelerasse pugnaturus cum Aiace, hunc ipsum fugiat, hos versus 540—3 expungebat, Duentzer N. J. f. Ph. 61, 339 vv. 521—43, W. Ribbeck N. J. f. Ph. 85, 84 cf. Phil. 8, 486 vv. 538—43, cf. N. J. f. Ph. 85, 505 Herm. de interp. Hom. op. 5. Hoffm. qu. ho. 2, 227. — Λ 795 φρεσὶ ᾗσι θεοπροπίην ἀ., Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος ἐκ τούτου καὶ τοῦ ἑξῆς (fort. οὐκ εν τοῦτον καὶ τὸν ἑ. L.) περιέγραψεν, ἀναγκαίους ὄντας εἰς ἐρεθισμὸν Ἀχιλλέως, cf. Π 36. Ν 669 θωὴν — Ἀχαιῶν, α 433 χόλον — γυναικός, ζ 273 τῶν — φῆμιν, τ 373 τάων λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ', ἀ. |, ν 148 σὸν θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω |. — b) Ζ 167 κτεῖναι, paraphr. ἐξέκλινεν. Ν 356 ἀμφαδίην — ἀλεξέμεναι, Bekk. expunxit vv. 345—60. — c) δ 251 κερδοσύνῃ ἀλέεινε. Locus corruptus h. Merc. 239 Ἑρμῆς Ἑκάεργον ἰδὼν ἀλέεινεν ἑαυτόν· Hermannum interpunctione post ἀλέεινεν posita, ἑαυτόν ad sequentia trahentem (praef. LXII) Baum. non sequitur.

ἀλέη (ἄ. cf. ἀλέομαι) effugium. Χ 301 οὐδ' ἀλέη, paraphr. οὐδὲ ἀποφυγή.

ἀλεή (ἄ. Buttm. Lex. 2, 191 Benf. W. L. 1,

460 comparant ἔλη, εἵλη, H. Weber Et. Unt. p. 42 σελ.; Passow ἀλω, halo) calor solis. ρ 23 ἀλέη γένηται, sch. O. θερμασία, κυρίως ἡ τοῦ ἡλίου. cf. Ap. 21, 19.

ἄλ-ειαρ (ἄ. ἀλέω) farina triticea. υ 108 ἄλφιτα καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν, DHILM ἀλείφατα mendose. E. M. 62, 18 τὰ ἐκ πυροῦ ἀληλεσμένα ἄλευρα cf. sch. BV. Eust. 1885, 11.

Ἀλείσιον Β 617, καλεῖται ἀπὸ Ἀλησίου, υἱοῦ Σκιλλοῦντος, ἑνὸς τῶν τῆς Ἱπποδαμείας μνηστήρων Eust. 304, 20 sq. ἔστι τὸ νῦν Ἀλεσιαῖον, χώρα περὶ τὴν Ἀμφιδολίδα, Str. 8, 3, 10 p. 341 Curt. Pel. II 40. 106; cf. Λ 757 et Ἀλίσιον.

ἄ-λεισον (ἄ. Apoll. Archibii ap. E. M. 61, 32 ἀ priv. et λεῖος, quem sequuntur, Ap. 23, 8 Eust. pass. et recentiores ut sit: non lēvis. Asclepiades Myrleanus ap. Ath. XI 783 ἀπὸ τοῦ ἄγαν λεῖον εἶναι) poculum caelatum. ο 469 τρί' ἄλεισα quae modo δέπα vocaverat, Ath. XI 783 ἄλεισον καὶ δέπας τὸ αὐτό, Λ 774 χρύσειον cf. ο 85 γ 50, ubi etiam δέπας vocatur, Ω 429 καλόν, cf. δ 591, θ 430 τόδ' ἄλεισον ἐμὸν περικαλλὲς — χρύσεον, χ 9 καλὸν ἄλεισον, — χρύσεον ἄμφωτον.

ἀλείτης (ἄ. ἄλη, ut ἀλήτης, a quo differt leni quadam soni declinatione qua Graecos ad colorandas coniugatorum significationes saepe usos dicit Lob. path. pr. 376. Ad ἀλιτέσθαι refert Doed. Gl. 879 cf. Curt. E. p. 537. Lob. path. el. 1, 37) qui ab officio aberrat, scelestus. Γ 28 τίσασθαι ἀλείτην |, Ariston. ἡ δ. περιεστ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει ἀλείτας τὰς ἁμαρτίας ἐκλαμβάνων· κρεῖττον δὲ αὐτὸν τὸν Ἀλέξανδρον λέγεσθαι ἀλείτην. E. M. 61, 41 τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἄδικον, paraphr. τὸν ἐχθρόν, cf. lex. Seg. 375, 6. Ap. 22, 28 habet ἀλίτην τὸν εἰς αὐτὸν ἀλιτόντα τουτέστιν ἁμαρτόντα cf. La Roche H. T. 184. Doed. l. l. E. M. 62, 1. Hes. υ 121 τίσασθαι ἀλείτας.

ἄλειφαρ (ἀλείφω) unguentum, oleum. E. M. 60, 50 ἄλειμμα. Non de iis qui corpus lavant, sed de mortuis, et sim. Σ 351 ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο. Sch. et Hes. oleum fuisse dicunt. Ψ 170 μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, ω 67 καίεο ἐν-ἀλείφατι πολλῷ, ω 45 ὕδατι καὶ ἀλείφατι, ω 73 οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι. — b) γ 408 λίθοι λευκοὶ ἀποστίλβοντες ἀλείφατος, sch. E. γλισχρὸν ὂν τὸ ἔλαιον στιλπνὸν ποιεῖ τὸ χριόμενον οἷον τὸ μάρμαρον. Videntur oleo ut vernice obducti fuisse lapides (Ameis h. l.). Non recte sch. B. λείπει τὸ ὡς, (Eust. 1474, 23 Doed. Gl. 2429 Nitzsch h. l.) nam Σ 596 η 107 vestes revera oleo adornatas fuisse Povelsen (em. ho. 93) coniecit et Leutsch (Phil. 15, 529) ex Ath. 13, 582 probavit.

ἀλείφω (ἄ. λιπ, Goebel, Ztft. f. G. 14, 419 s. ἀ caus., Passow ἀ cop., Benf. 2, 122 goth. sal-pôn pro sa-lip-ôn, ἀλιπ ἀλιφ. Similiter iam Jaeckel I. J. f. Ph. 26, 40 s. cf. Doed. Gl. 2429 Eust. 1561, 2). Act. aor. ἄλειψα, ἄλειψεν ζ 227 et ἤλειψεν τ 505, ἤλειψαν Σ 350; inf. ἀλεῖψαι. Med. aor. ἀλείψατο Ξ 171, ptc. ἀλειψαμένη Ξ 175, ἀλειψαμένω Κ 577. Ungo, corpus lavatum perungo, 2) illino. Non in hy. Est post caesuram plerumque (μ 200). Σ 350 λίπ' ἐλαίῳ, cf. τ 505, sch. V. ὅτι ἀρχαῖον τὸ ἦθος, cf. Eust. 1146, 44. Ω 582 λοῦσαι — ἀμφί τ' ἀλεῖψαι. Ubi paulo post λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ, iam ἀλείφειν et χρίειν idem significant. — b) Act. cum med. coniunxit ζ 227 πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν, sch. V. ἐλαίῳ ἠλείψατο. Med. Κ 577 λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ, Ξ 171 ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, Ξ 175 τῷ — χρόα καλὸν ἀλειψαμένη. — 2) μ 200 ὃν σφιν ἐπ' ὠσὶν ἄλειψα, μ 47 ἐπὶ δ' οὔατ' ἀ. ἑταίρων, μ 177 ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν, cf. Alcm. ap. sch. V. Π 236 Bergk po. me. 642. (ἐπί, πρός, ἄλειφαρ, ἀλοιφή.)

Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου, f. Leitos Ρ 602; cf. Apd. 1, 9, 16 Ἀλέκτωρ, et

Ἀλέκτωρ, ορος δ 4, Megapenthae socer, cf. Eust. 1479, 21.

Ἀλέξανδρος Γ 136, 253, 281, 316, 390 Η 2, 389, Χ 115, θεοειδής | Γ 16, 30, 37, 58, Ζ 290, 332, 517, Λ 581, Ν 774, Ω 763, δῖος Ἀ., Ἑλένης πόσις Γ 329, Η 355, Θ 82, Λ 369, 505, Ἀλεξάνδρου Γ 100 Ζ 356, Ω 28, Ἀλεξάνδροιο Γ 87, 289, 421, 425, Ζ 313, Η 374, 388, 400, Λ 124, Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆι Λ 96; Ε 62. Ἀλέξανδρον Γ 284, 366, 452, Ἀ. θεοειδέα | Γ 27, 450, δῖον Γ 352, 403, δῖον Ἀ., Ἑλένης πόσιν Ν 766; cf. Πάρις.

ἀλεξ-άνεμος (ἀλ) qui ventos arcet. ξ 529 χλαῖναν ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνήν.

ἀλεξ-ητήρ (ἄ. ἀλέξω) defensor. Υ 196 ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, sch. br. μάχης ἀποτρεπτικόν, βοηθόν.

ἀλεξί-κακος (ἀλ) malum depellens. Κ 20 μῆτιν ἥ τις ἀλεξίκακος Δαναοῖσι γένοιτο, paraphr. ἀποτρεπτικὴ τῶν κακῶν.

ἀλέξω (ἀ) et **ἀλαλκεῖν**. (Radix skr. ark, ἀλκ, ἀρκ, ἀλκ-ή, arc-eo, crevit epenthesi vocalis et addito ς, skr. raksh, Curt. E. 581 cf. H. Weber Phil. 16, 680 Benf. 1, 109. Walter Kuhn 11, 428). Act. pr. inf. ἀλεξέμεναι et ἀλεξέμεν Γ 9, fut. ἀλεξήσεις Ι 251, ptc. ἀλεξήσοντα Ζ 109, aor. opt. ἀλεξήσειε γ 346. Med. pr. ci. ἀλεξώμεσθα, ptc. ἀλεξόμενοι ι 57; aor. inf. ἀλέξασθαι cf. Buttm. Spr. 1, 407 2, 106. 1) opitulor, auxilium fero, absolute, b) τινί. 2) arceo, τί. b) τινί τι propulso, 3) prohibeo, τί. 4) Med. me defendo, absolute, b) τινά, a quo. cf. Buttm. Lex. 2, 251. E. M. 59, 23, Hes. ἀμῦναι, βοηθῆσαι. Eust. 1109, 62 εἰ καὶ ἀλεξῆσαι ἀπολύτως λέγειν σύνηθές ἐστι, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης μᾶλλον κρεῖττόν ἐστιν. Alia aor. forma, orta redupl. aor. 2 ἄλαλκε Ψ 185, ci. ἀλάλκῃσιν κ 288, opt. ἀλάλκοις ν 319, ἀλάλκοι, ἀλάλκοιεν, inf. ἀλαλκεῖν et ἀλαλκέμεναι et ἀλαλκέμεν, ptc. ἀλαλκών Ι 605, ubi Herod. ὀξυτονητέον· δευτέρου γὰρ ἀορίστου ἐστίν· (fut. ἀλαλκήσει v. l. κ 288). Non in hy. Bekk. ἀλέξασθαι Ν 475 Ο 565 Π 562 σ 62, sed (ho. Blätt. 319, 33 212, 21) maluit removere ut supervacaneum, cui respondit Kayser (Phil. 22, 508) esse apud Homerum alia quoque quibus carere possimus, sed non careamus. Quae bacchium efficiunt in exitu sunt versus, nam Τ 30 Aristophanem secutus Bekk. ἀλαλκέμεν.

1) Λ 590 ἀλεξέμεναι μεμαῶτα, paraphr. βοηθῆσαι, cf. Λ 469. Ν 356 ἀμφαδίην. — b) Γ 9 ἀλλήλοισιν, Ε 749 ἀνδράσιν Ἀργείοισιν, Ζ 109 Τρωσίν. Χ 196 οἱ βελέεσσιν, paraphr. αὐτῷ βοηθοῖεν τοῖς βέλεσιν. — 2) Ι 605 πόλεμον, Ψ 185 κύνας ἄλαλκε arcebat, opus est enim ipf., etsi Duentzer (Rh. M. 5, 379) semel tantum Venerem arcuisse dixit, respondens Gepperto (1, 124) qui non sine causa miratus erat, quod Venus talia facere diceretur. Ceterum Duentz. etiam aliud remedium excogitavit, expunctis vv.

184 91. Φ 539 αἴτιος. Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι, v. l. ἀμύναι, cf. Φ 134 λοιγὸν Ἀχαιῶν. Minus bene paraphr. ἐξεναντίας τῶν Τρώων ὅπως ἀποστρέψαι cf. sch. B. Φ 548 θανάτοιο κῆρας. Alia est ratio gen. b) κ 288 τοι κρατὸς κακὸν ἦμαρ a capite, Ι 347 674 νήεσσιν πῦρ, Ι 251 Δαναοῖσιν κακὸν ἦμαρ, Ρ 365 ἀλλήλοις φόνον, Φ 138 250 Τρώεσσιν λοιγὸν ἀλάλκοι, Eust. ad Φ 138 ἀμύνῃ, cf. Spitzner, γ 237 θάνατον ἀνδρί, ν 319 τί μοι ἄλγος, Ρ 153 οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης, Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει κύον ἔτλης· ἄλογον δέ. Τ 30 τῷ μυίας, δ 167 κακότητα (οἱ). — 3) γ 346 Ζεὺς τό γ' ἀλεξήσειε. — 4) Med. ι 57 ἀλεξόμενοι, sch. V. ἀμυνόμενοι ἢ ἐκκλίνοντες, v. l. -άμενοι, cf. Λ 348 Χ 231, Ο 565 Π 562 (v. l. ἀλεξέμεναι, paraphr. βοηθῆσαι, non bene). — b) Ν 475 κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας, σ 62 τοῦτον. (ἐπί, ἀπό, ἀλεξίκακος, ἀλεξητήρ, ἀλεξάνεμος, Ἀλέξανδρος, Ἀλαλκομενηΐς, ἔπαλξις, ἀλκτήρ.)

ἀλέομαι et **ἀλεύομαι** (ἄ. ἀλέϝομαι Thiersch Gr. §. 232, 11 cf. Benf. 2, 298 ϝαλν sich krümmen. Curt. E. p. 509 ἀλ ar ἀρ ἐρ ὀρ ἐλ. Alii ἀ et λεϝ levare. Doed. Gl. 91 ἀλῆναι εἴλειν) Ind. praes. an aor. ci. ἀλεύεται ω 29 (v. l. ἀλεύαται) cf. Buttm. Spr. 2, 106, ptc. pr. ἀλευόμενος v. l. Π 711 ι 277 cf. Ariston. ap. Bekk. Ε 28, ἀλέεσθε v. l. δ 774, opt. ἀλέοιτο v. l. Υ 147 ν 368. ipf. ἀλεύετο v. l. ν 300 ἀλέοντο Σ 586. Aor. (cf. Buttm. Spr. 1, 398) ἀλεύατο et ἠλεύατο, ci. ἀλεύεται ξ 400, imprt. ἄλευαι Χ 285, inf. ἀλεύασθαι (cf. La Roche μ 159 v. ἀλεύασθαι), ptc. ἀλευάμενος, ἀλευάμενον Ε 28, ἀλευάμενοι μ 157 (v. l. ἀλευσάμενοι). Imperat. ἀλέασθε δ 774, coni. ἀλέηται ϑ 396, ἀλεώμεθα quae praes. esse possunt, opt. ἀλέαιτο (ν 368 ol. v. ἀλέσαιτο), inf. ἀλέασθαι. — Devito ut me tuear. E. M. 60, 14 ἐκκλίνω ἀπὸ τοῦδε εἰς τόδε. In tertio pede nisi Ψ 605 non legitur. a) cum acc. Γ 360 Η 254 Λ 360 Ξ 462 κῆρα, E. M. 60, 20 ἐφυλάξατο. Υ 281 δόρυ, Ν 184 404 503 Π 610 Ρ 305 526 ἔγχος, Ζ 226 ἔγχεα δ' ἀλλήλων, Χ 285 ἐμὸν ἔγχος, ironice ut monet Herod. h. l., ν 305 βέλος, χ 260 δοῦρα, Χ 274 τό, Υ 147 τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέαιτο, μ 157 ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν, ϑ 396 με προϊδὼν ἢ προδαεὶς ἀλέηται, ρ 67 τῶν — πουλὺν ὅμιλον, h. Merc. 5 θεῶν ὅμιλον, μ 269 274 νῆσον, μ 159 φθόγγον — καὶ λειμῶνα. Translate: Ε 34 μῆνιν, cf. Ε 444 Π 711. Ο 223 χόλον, ι 277 ἔχθος, ι 411 νοῦσον, ν 368 τό κεν (κακὸν) οὔ τις ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλέαιτο, ω 29 μοῖρα τὴν οὔ τις ἀλεύεται, δ 774 μύθους ὑπερφιάλους, ι 274 θεοὺς ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι. — b) cum inf. Ψ 605 ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν, Ψ 340 λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν cave offendas, ξ 400 ἄλλον — ἠπεροπεύειν. — c) Ε 28 τὸν μὲν ἀλευάμενον, fuga abreptum. ν 300 ἀλεύατ' Ὀδυσσεὺς ἦκα παρεκκλίνας κεφαλήν, Χ 436 οἵ τε φεύγειν — οὔτ' ἀλέασθαι, Χ 513 οὔτ' ἐπαΐξαι — οὔτ' ἀλέασθαι, Υ 302 μόριμον δέ οἵ ἐστ' ἀλέασθαι, π 447 θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι. (ἐξ, ὑπό, ἀλύσκω, ἀλυσκάζω, ἀλυσκάνω, ἀλεωρή, ἀλεείνω.)

ἀλετρεύω (ἄ. ἀλέω) molo. η 104 ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι καρπόν. Fuere qui de nendo explicarent, sch. B. ἐπὶ τῆς μύλης ἤτοι τοῦ μηροῦ (cf. Eust. 1571, 31), P. (inter lineas) ἠλέτρευον, Ariston. Κ 364 ἀντὶ τοῦ ἠλέτρευον. Est enim opus impf., quod Aristarchus commutatum esse rebatur cum praes. cf. Friedländ., Gärten d. Alk. (Phil. 6, 669).

ἀλετρίς (ἄ. ἀλέω) quae molit frumentum. υ 105 γυνὴ ἀλετρίς.

ἀλεύομαι v. s. ἀλέομαι.

ἀλέω (ἄ. ϝελ, ϝαλ Curt. E. 527 cf. Buttm. Lex. 1, 195. Benf. 2, 299) molo. υ 109 κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν, tmesis.

ἀλε-ωρή (ἄ. ἀλεύομαι) devitatio, propugnatio. Ap. 22, 19 φυλακὴ καὶ ἀσφάλεια, οἷον ἔκφευξις. Ω 216 οὔτε φόβου — οὔτ' ἀλεωρῆς, paraphr. οὔτε φοβούμενον οὐδὲ ὑποχωροῦντα, Bekk. expunxit vv. 214—16. Μ 57 δηίων ἀνδρῶν ἀλεωρήν | de muro, Ο 533 de thorace.

ἄλη (ἄ. ΑΛ Curt. E. p. 509 cf. Fuhr J. J. f. Ph. 20, 371 s. Benf. 1, 63) error, erratio. E. M. 62, 14 πλάνη. Legitur in Od., plerumque in quarto pede (κ 464). ο 342 ἄλης καὶ ὀιζύος, ο 345 ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, φ 284 ἄλη τ' ἀκομιστίη τε, κ 464 χαλεπῆς. (ἀλάομαι, ἠλασκάζω, ἀλήτης, ἀλητεύω, ἀλήμων, ἀλήιος, ἀλύω, ἀλύσσω, ἀλύσκω, ἀλυσκάζω, ἀλυσκάνω, ἀλιταίνω, ἄλαστος s. ἀλαστός, ἀλαστέω.)

ἀ-ληθείη (ἄ. ἀληθής. Heller, Phil. 11, 587 ἀληθείη) verum, id quod manifestum certumque est. Plerumque post caesuram tertii pedis (λ 507), Geppert (2, 85) monuit esse vocem Od. propriam, sed inveniri bis in Il. extremis libris. Ψ 361 ἀληθείην ἀποείποι, Ω 407 πᾶσαν ἀλ. κατάλεξον cf. ρ 122 (v. l. πάντα κατὰ μοῖραν), π 226 ρ 108 φ 212 χ 420 h. Merc. 368 (v. l. ἀγορεύσω). η 297 ταῦτά τοι ἀληθείην κατέλεξα cf. Krüg. Di. §. 61, 8. h. Merc. 561 ἀληθείην ἀγορεύειν. — λ 507 παιδὸς πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι v. l. ἀλήθειαν.

ἀ-ληθής (ἄ. λήθω) non celatus, apertus, simplex, verus. E. M. 62, 51 τὸ μὴ λήθῃ ὑποπῖπτον τοῦ δικαίου· τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει. Hes. δικαία ἢ δίκαιος. ἢ μνήμων κατὰ στέρησιν τῆς λήθης. Μ 433 γυνὴ χερνῆτις ἀληθής, non fraudulenta, sch. br. δικαία καὶ ἀκριβής. Ap. 21, 9 ἀλῆτις, sed explicat ἀληθής. — Ζ 382 ξ 125 ρ 15 σ 342 h. Cer. 121 ἀληθέα μυθήσασθαι, Hes. ἀψευδῆ· καὶ τὰ (μὴ) ἐπιλανθανόμενα. γ 254 π 61 πάντ' ἀγορεύσω cf. h. Cer. 433. ν 254 εἶπε, γ 247 ἀληθὲς ἔνισπε. Monuit Classen (hervorst. Eigenth. d. gr. Spr. Lubeck 1850) veritatem rei melius exprimi verbo ἐτεός, hoc recentiore vero id tantum quod nec lateat homines nec consulto occulatur (ἀληθείη).

Ἀλήιον (πεδίον) Ζ 201; cf. Strab. 14, 5, 21, τῆς Κιλικίης Herod. 6, 95: ab ἀλᾶσθαι vel λήιον vel ἅλας φέρειν Eust. 304, 33. 636, 49. ab ἄλη Et. M. - ob similem sonum verbi ἀλᾶτο Faesi, verbi ἀλεείνων Hart. Rel. d. Gr. III 224.

ἀ-λήιος (λήιον E. M. 62, 21) qui caret agro, pauper. Ap. 21, 15 ἀκτήμων. Ι 125 267 ἀλήιος — ἀνήρ, opponitur ἀκτήμων χρυσοῖο. Alii ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν λεῖαν ut E. M. l. l. sch. D. Hes. sch. br. Faesi, sed auro pecus apte opponitur, non praeda. Lehmann, N. Stettin 1870: ohne Antheil am Gemeingut.

ἄ-ληκτος (λήγω), cuius duplici consona cum produceretur ἄ, v. ἄλληκτος scripserunt, La Roche μ 325 ἀλ) non cessans, perpetuus. E. M 62. 45 ἄληκτος ὁ ἀκατάπαυστος καὶ πολύς. μ 325 ἄληκτος ἄει νότος, Β 452 Λ 12 Ξ 152 ἄληκτον πολεμίζειν, sch. BL. Β 452 ἀντὶ τοῦ ἀλήκτως

cf. E. M. l. l. Naegelsb. h. l. — 2) effrenus *I* 636 σοὶ δ' ἄληκτόν τε κακόν τε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν, alii: implacabilem. Eust. 780, 7 τὸ ἐρητύεται θυμὸς τῆς κατὰ χόλον κινήσεως καὶ ἀγηνορίας ταὐτόν ἐστι τῷ λήγει, sch. br. ἀκατάπαυστον, ἀθεράπευτον. Stephanus: incessabilem et saevam iram. Necesse enim mutari aut subst. aut adi. significatione, quoniam per se non bene conveniunt. Passow: ἄληκτος χόλον, de animo qui non abstinet ira.

ἀλήμων (ἅ. ἄλη) erro, homo vagus. ρ 376 ἄλις ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι, τ 74 τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι.

ἀλῆναι v. s. εἴλω.

ἀλητεύω (ἅ. ἀλήτης) vagor, potissimum ut mendicus. E. M. 62, 17 πλανῶμαι. Legitur in Od. π 101 ἔλθοι ἀλητεύων, μ 330 ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ, nam mendicus sua sponte videtur vagari, ξ 126 ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται, ρ 501 ξεῖνός τις — ἀλητεύει κατὰ δῶμα, χ 291 δόμον κάτ' ἀλητεύοντι, σ 114 τοῦτον ἀλητεύειν κατέπαυσας.

ἀλή-της (ἅ. ἄλη E. M. 62, 1 cf. 40, 42. A verbo ἀλέομαι contra accentus rationem derivatum dixit Ebel, Kuhn 4, 155) homo qui certa sede caret, qui vagatur, erro, mendicus. Legitur in Od. semper in exitu versus. σ 25 Ἶρος ἀλήτης |, cf. σ 333 [393]. ρ 420 τ 76 δόσκον ἀλήτῃ |, σ 18 δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης | ὥσπερ ἐγών, ρ 483 δύστηνον ἀλήτην |, ρ 576 τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης; φ 400 κακῶν ἔμπαιος ἀ. |, υ 377 τοῦτον ἐπίμαστον cf. Duentz. Kuhn 14, 198. ρ 578 κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης |, ξ 124 κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται |. (ἀλητεύω, ἀλῆτις.)

ἀλῆτις v. s. ἀληθής.

Ἀλθαίη, Thestii f., mater Meleagri *I* 555. Hes.

ἄλθ-ομαι (skr. ardh, ἀλθ Curt. E. 303 cf. Benf. 1, 70 E. M. 63, 9, Christ 122 salvus) consanesco. *E* 417 ἄλθετο χείρ, sch. B. ὑγιοῦτο, paraphr. ἐθεραπεύετο.

ἀλῐ-αής (ἅλς, ἄημι) in mari flans. δ 361 οὖροι ἁλιαέες. Ap. 22, 20 Hes. οἱ διὰ θαλάσσης πνέοντες, sch. BL. οἱ ἐν τῇ θαλάσσῃ πνέοντες, Eust. 1500, 36 πρὸς διαστολὴν ἑτέρων τοπικῶν ἀνέμων, οἳ οὐ πνέουσι διὰ θαλάσσης. Non videtur vox ipsa indicare ventum a litore mare versus flantem, etsi tali vento opus fuit. Nautas malacia orta non tam quod secundus ventus desit queri scimus, quam quod nullus sit. Lehmann, N. Stettin 1870: auf dem Meere wehend.

Ἁλίαρτος· ποιήενθ' Ἁλίαρτον | *B* 503, urbs Boeotiae Hes., de spiritu et genere fem. cf. Eust. 268, 26 sq. Ameis. Masc. etiam Xen. Hell. 3, 5, 17.

ἀ-λίαστος (ἀ. λιάζομαι Herodian. *M* 471) quem praeterfugere non possumus, quia nos ab omni parte et semper circumdat, rigidus, non cessans, vehemens cf. Meiring de verb. cop. II p. 15: se non declinans, non cedens, infinitus. Hes. ἀνέκκλιτος, ἀμετάτρεπτος, ἀνελλιπής, ἀχώριστος. Ap. 24, 6 ἀνέγκλιστος. Minus bene E. M. 63, 23 Buttm. Lex. 1, 74 Doed. Gl. 93 cf. Duentz. N. J. f. Ph. 69, 603. Non legitur nisi in Il. Est plerumque epitheton quod nomini postponitur in arsi quinta, sed *Ω* 549 adv. in tertia. *B* 797 πόλεμος, paraphr. πολὺς καὶ ἀνέκκλιτος, tantum ut nusquam non sentiatur. Eust. 347, 35 ἄφυκτος cf. *Y* 31. *Ξ* 57 μάχην, *M* 471 [*Π* 296] ὅμαδος, Eust. 915, 4 ὃν οὐκ εἶχον διεκφυγεῖν οἱ Ἀχαιοί, *Ω* 760 γόον, tantum ut omnes audiant, *B* 420 πόνον, laboris finem non dedit. Ita Aristarchus et Bekk. pro ἀμέγαρτον. Neutr. pro Adv.: vehementissime. *Ω* 549 ὀδύρεο, Eust. 1364, 45 ἀεὶ καὶ ἀχωρίστως ὡς μὴ ἔχειν λιασθῆναι, ὅ ἐστιν ἐκκλῖναι τὸν ὀδυρμόν, cf. sch. B. V.

ἀλῐ-γείτων (ἅ. ἅλς, γείτων) mari vicinus. ep. 4, 6 Σμύρνην ἀλιγείτονα, quod Homerus ἔφαλος dicere solet.

ἀ-λίγκιος (ἀ. Benf. 1, 227 skr. sadṛiças, goth. ga-leik-s. ἧλιξ) similis, par. *Z* 401 ἀλίγκιον ἀστέρι. θ 175 εἶδος ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν.

ἀλῐ-εύς (ἅ. ἅλιος) homo nauticus, nauta. In Od. π 349 ἐς δ' ἐρέτας ἁλιῆας ἀγείρομεν, ω 419 ἁλιεῦσι ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες, Eust. 1965, 47 οἱ ἁπλῶς περὶ τὴν ἅλα πονούμενοι, οὐ μὴν ἀναγκαίως οἱ ἰχθυοβόλοι cf. sch. Q. — 2) piscator μ 251 ἁλιεὺς ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας, χ 384 ἰχθύας οὕς θ' ἁλιῆες | ἐς αἰγιαλὸν ἐξέρυσαν.

Ἀλι-ζῶνες· Ἁλιζώνων Ὀδίος κ. Ἐπίστροφος ἦρχον | *B* 856, *E* 39, (Χάλυβας) οἶμαι λέγειν τὸν ποιητὴν Ἁλιζώνους Strab. 12, 3, 20; 14, 5, 22. 24. Eust. 363, 1 sqq. 519, 36. ἅ.

Ἁλίη (ἅ. ἅλιος) Nereis *Σ* 40.

ἁλιήτωρ piscator: ἄνδρες — ἁλιήτορες ep. 16, 1.

Ἀλῐ-θέρσης· γέρων ἥρως Ἀ. | Μαστορίδης ω 451, β 157; 253, ρ 68 fidus Ulixi amicus, qui Telemachum consilio et opera iuvat atque Ithacenses cum Ulixe conciliat. Ἁλ. ed., Ἀλ. schol. EM ad β 157 La Roche Hom. Unt. p. 222; παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ θέρεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου Eust. 1439, 40.

ἀλῐ-μυρήεις (ἅ. ἅλς, μύρω, sed L. Meyer vergl. Gr. 2, 573 ἅλμη et suff. ρο-) maris aestu redundans, marinis undis obtectus (A. Goebel epith. hom. in εις desin. 26 cf. H. Weber Phil. 16, 700). E. M. 64, 10 ποταμὸν ἅλιον βρεχόμενον, qui maris fluctibus reprimitur, ut Scamander cf. Forchh. Eb. v. Troj. 18. Sed Ap. 23, 10 Hes. paraphr. *Φ* 190 sch. br. ib. de fluviis in mare influentibus, cf. Meir. de verb. cop. II p. 29. ε 460 ποταμὸν ἁλιμυρήεντα, *Φ* 190 ποταμῶν ἁλιμυρηέντων v. l. ἁλιμοιρηέντων, quam videtur expulisse Aristarchus, sch. B. δηλοῖ τοὺς τὴν ἰδίαν μοῖραν ἐμβάλλοντας ἐν ἁλί. Lehmann, N. Stettin 1870: in das Meer strömend.

Ἅλιος, Lycius, ab Ulixe interficitur *E* 678. — 2) Phaeax, Alcinoi f. θ 119, 370; de accentu cf. La Roche, Hom. Textkr. p. 399; προπαροξύνεται Eust. 1587, 33. ἅ. =

ἅλιος (ἅ. ἅλς) marinus. δ 349 384 401 542 ρ 140 γέρων ἅλιος νημερτής, cf. δ 365 ἁλίοιο γέροντος, Protei. *Σ* 141 γέρονθ' ἅλιον, cf. *A* 538 556 *Y* 107 *Ω* 562 ω 58 de Nereo, ν 96 de Phorcyne, *Σ* 139 ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι, *Ω* 84 ἅλιαι θεαί. Est pro subst. *Σ* 86 ω 47 55 ἀθανάτῃς ἁλίῃσιν, *Σ* 432 ἀλλάων ἁλιάων. — b) γ 38 h. Merc. 79 ψαμάθοις, cf. δ 438. h. Ap. 417 οἶδμ' ἅλιον. (ἁλιοτρεφής, ἁλιεύς.)

ἅλιος (ἀ. Herodian *Δ* 26 Eust. 441, 26 et pass. Geist Ztft. f. A. W. 1837 p. 1255 ad ἅλς referunt: aquosus, irritus, ut ἀνεμώλιος, cuius mutationis ap. Hom. certe non sunt vestigia. Passow ἄλη, Doederl. Gl. 100 ἠλός, Benf. 1, 266 ϝάλιος, Ahrens Phil. 27, 255 ἠλεός. Subst. semper anteponitur) inanis, vanus, irritus. ἀτέλεστος, μάταιος. *Δ* 26 ἅλιον θεῖναι πόνον ἠδ' ἀτέλεστον, *E* 715 ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέ-

στημεν vanum fuit verbum quod, cf. h. Merc. 280 Baum., Ω 92 ἅλιον ἔπος ἔσσεται cf. Ω 224. Σ 324 ἔπος ἔκβαλον, Δ 158 πέλει ὅρκιον, Δ 179 στρατὸν ἤγαγεν. — Neutr. pro adv.: incassum. Ν 410 οὐδ' ἅλιον — ἀφῆκεν, Ν 505 αἰχμὴ — ἅλιον ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν, cf. Π 615. — b) Ε 18 Π 480 οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, cf. Λ 376 380 Δ 498 Ο 575. Ξ 455 ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα, Κ 324 οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, β 273 οὔ τοι ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται, cf. β 318. h. Merc. 549 ἁλίην ὁδὸν εἶσιν. Π 568 ἅλιος πόνος coni. Nauck pro ὀλοὸς π. (ἁλιόω.)

ἁλῐο-τρεφής (ἅ. ἅλιος, a deo marino nutritus Doed. Gl. 488. Plerique:) a mari nutritus (Meiring de verb. cop. II p. 20) δ 422 φωκάων ἁλιοτρεφέων.

ἁλῐόω (ἅ. ἅλιος) irritum reddo. Π 737 οὐδ' ἁλίωσε βέλος, E. M. 65, 49 μάταιον ἐποίησε. ε 104 138 Διὸς νόον οὔτε παρεξελθεῖν — οὔθ' ἁλιῶσαι. Eust. 1526, 5 παρεξελθεῖν μὲν τὸ μερικῶς παραβῆναι i. e. facere quid praeter voluntatem, ἁλιῶσαι δὲ τὸ παντελῶς ματαιῶσαι καὶ ἀφεῖναι διεκπεσεῖν ἄπρακτον i. e. omnino non curare et repugnare, sch. P. ματαιῶσαι. Minus bene sch. QV. Ap. 23, 21. E. M. 65, 50.

ἁλί-πλοος (ἅ. πλέω) mari submersus et abreptus. Μ 26 ἁλίπλοα τείχεα θείη, E. M. 64, 43 ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐπιπλεόμενα, cf. Hes. Herod. h. l. τὴν λι, φασί, συλλαβὴν ὀξυτονητέον· κατὰ γὰρ αὐτῶν τῶν ἐρειπίων ἡ λέξις κεῖται, οὐχὶ τὰ ἐν τῇ ἁλὶ πλέοντα σημαίνει· οὕτως Ἀλεξίων καὶ οἱ ἄλλοι. Nam alii in mari natantia dixerunt (Doed. Gl. 487 pro ἁλίπολος) cf. sch. V. D. Ap. 23, 7 lex. Seg. 376, 24 Suid. I 1, 221. Alii: in mare defluens (Meiring de verb. cop. II p. 29). Lehmann, N. Stettin 1870: in der Fluth segelnd.

ἁλῐ-πόρφῠρος (ἅ. πορφύρα) purpureus, purpura marina infectus i. e. proba et vera. ζ 53 ἠλάκατα ἁλιπόρφυρα, ν 108 φάρεα, Hes. ἁλουργῆ τουτέστιν ἐκ θαλασσίας πορφύρας cf. Ap. 23, 30 lex. Seg. 379, 23 Suid. I 1, 240 ἁλουργά· θαλασσοπόρφυρα. Non recte sch. Q. ν 108 ἐοικότα τῇ θαλάσσῃ πορφυριζούσῃ, ut mare purpurae, mari vero lintea comparentur. Lehmann: wie Purpur in der Salzfluth.

ἅλῐς (ἅ. Bekk. ϝάλις cf. Hoffm. qu. h. §. 141, 3, sed repugnant Ρ 54 Φ 236 344. Curt. E. 660 ϝελ, εἴλω, ἐ-άλ-ην cf. Benf. 2, 298. Doed. Gl. 482 ἀλῆναι, ἁλίζειν) abunde, affatim, satis, de iis potissimum quae aut metimur aut numeramus. E. M. 61, 49 τὸ ἱκανῶς καὶ αὐτάρκως, τὸ πλῆρες καὶ κεκορεσμένον cf. Ap. 24, 17. De accentu Herod. Π 324. π 389 χρήματ' — ἔδωμεν, Ι 137 279 νῆα - χρυσοῦ νηησάσθω, sch. ed. Bach. ἀρκούντως, δαψιλῶς. Incuria digammi accidit ut νῆας scriberetur, sch. V. ἄδηλον πότερον δύο ἢ μίαν. Ρ 54 ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, Bentl. ὅ, Zenodotus: ἀναβέβροχεν, utrumque recepit Bekk. cf. Buttm. Lex. 2, 123. h. Ap. 74 κῦμα ἅ. αἰεὶ | κλύσσει, Φ 319 ἅλις χέραδος περιχεύας, ubi χέραδος non gen. est qui voci non solet addi, sed acc. cf. sch. V. l. χεράδας i. e. λιθάδας. Β 90 ἁ. πεποτήαται, Φ 352 περὶ ῥέεθρα ἅ. — πεφύκειν, Χ 340 χαλκόν τε ἅ. χρυσόν τε δέδεξο, β 339 ἔκειτο ἐσθής τ' - ἅ. τ' ἔλαιον, ε 38 χαλκόν τε χρυσόν τε ἅ. ἐσθῆτά τε δόντες cf. ν 136 π 231 ψ 341 h. Ven. 139, h. Merc. 179 ἅλις τρίποδας ἠδὲ λέβητας | πορθήσω καὶ χρυσὸν ἅλις τε σίδηρον, h. Merc. 493 ἅ. τέξουσι βόες, cf. Baum. h. l., η 295 σῖτον ἔδωκεν ἅ. ἠδ' αἴθοπα οἶνον, ρ 298 κόπρος — ἅ. κέχυτο, ο 77 94 ἅλις ἔνδον ἐόντων. — Γ 384 Τρῳαὶ ἅ. ἦσαν, Ξ 122 ἅ. — ησαν ἄρουραι, Φ 236 κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, Eust. 1232, 21 ἔσαν ἅλις, cf. Harl. Mosc. 2 ap. Heynium. Ita Heyne et Bekk., sed Φ 344 solus Bekk. Bentl. κατ' αὐτὸ ἅλις ἔσαν i. e. κατὰ πεδίον, vulg. κατ' αὐτόθ' ἅλις ἔσαν. Χ 473 ἀμφὶ δέ μιν ἔσταν. ρ 376 ἦ οὐχ ἅλις ἧμιν ἀλήμονές εἰσι. — Translate: ω 486 πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅ. ἔστω. — Absolute Ι 376 ἅλις δέ οἱ, er hat es schon lange so getrieben, non recte Minckw. „das einemal genügt“ nam multa alia exprobavit. Eust. 757, 9 ἅλις δέ οἱ ὧν ἠπάτησεν. Plerique: satis ei sc. sit, quod certe ferri potest. Ε 349 ἦ οὐχ ἅλις ὅττι — ἠπεροπεύεις; sch. br. οὐχ αὔταρκες, Eust. 554, 31 συνίζησιν ἔχει, cf. Ψ 670 (ὅττι), Ρ 450 (ὡς, paraphr. ἢ οὐκ ἀρκεῖ), β 312 (ὡς).

Ἁλισίου ἔνθα κολώνη | κέκληται Λ 757 Aristarchus, volgo Ἀλεισίου q. v.

ἁλίσκομαι (ᾰ, sed Ε 487 ᾱ cf. Buttm. Spr. 2, 108. ϝελ, εἴλω Curt. E. 660, ἁλ, val Ebel, Kuhn 4, 162. De digam. cf. Hoffm. qu. h. §. 138). Aor. 2 ind. ἥλω neglecto digammate χ 230, coni. ἁλώω, ἁλώῃ, opt. ἁλοίην Χ 253, (ἁλοίη Spitzn. Ρ 506) et ἁλῴη Spitzn. Ι 592 Bekk. ξ 183 ο 300 ubi cf. La Roche, inf. ἁλῶναι et ἁλώμεναι Φ 495, ptc. ἁλοῦσα (ᾰ), ἁλόντε (ᾱ) Ε 487 (Doed. Gl. 1093 ϝαλόντε) cf. Grashof Ztft. f. A. W. 1834 p. 249 s.) capior, de urbibus quae expugnantur, de hominibus qui in pugna superantur vel occiduntur, de animalibus quae captantur. Non in hy. Β 374 Ι 291 Ν 816 πόλις ἁλοῦσά τε περθομένη τε, χ 230 σῇ δ' ἥλω βουλῇ — πόλις, Ι 592 ἄστυ ἁλώῃ. — Choeroblosc. ap. E. M. 73, 50 ἁλῴη, quod coni. esse statuit, posse tamen etiam ἁλώῃ coni. esse. — b) Χ 253 ἕλοιμί κεν ἤ κε ἁλοίην, Μ 172 ἠὲ κατακτέμεν ἠὲ ἁλῶναι, σ 265 οὐκ οἶδ' ἤ κέν μ' ἀνέσει θεὸς ἤ κεν ἁλώω, Φ 281 ε 312 ω 34 θανάτῳ — ἁλῶναι, v. l. Φ 281 ὀλέσθαι, Ξ 81 προφύγῃ κακὸν ἠὲ ἁλώῃ, ο 300 ἤ κεν θάνατον φύγοι ἤ κε ἁλώῃ, cf. ξ 183. Λ 405 αἰνότερον μοῦνος, cf. Ρ 506. — c) Ε 487 ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε, E. M. 183, 32 λίνοιο ἑλόντε. Potest esse λίνοιο ἁλόντε, Bentl. probante Heynio, λίνου πανάγροιο ἁλόντες, sed du. ptc. pro plur. positum ut Α 567 Π 371 Ψ 413 Δ 407 (Ο 453) defendunt Buttm. Spr. 1, 134 Lehrs Ztft. f. A. W. 1834 p. 144. Geist ib. 1837 p. 1254. Non recte sch. B. ὑμεῖς καὶ αἱ γυναῖκες, La Roche h. l. cum Clarkio σὺ καὶ ἄλλοι. Φ 495 τῇ γε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν.

ἄ-λιστος (λίσσομαι) non imploratus. h. Merc. 168 ἀδώρητοι καὶ ἄλιστοι. Vulg. ἄπαστοι, ieiuni, Herm. ἄπυστοι ignobiles, codd. Parr. AC ἄπλιστοι, Fl. $ἀ^{λι}_{πά}$στοι, Schneidew. ἄλιστοι cf. Schmitt (N. J. f. Ph. 73, 143 s.) et Baum. h. l.

ἀλῐταίνω (ᾰ. ἀλιτ- ἀλ- Curt. E. p. 628. Doed. Gl. 876 ἀλάομαι, audacius Benf. 1, 56). Aor. 2 act. ἤλιτεν Ι 375, med. ἠλίτοντο ε 108. ci. ἀλίτωμαι Ω 570, ἀλίτηται, inf. ἀλιτέσθαι δ 378. Haec ad ἀλείτω referri posse monet sch. B. δ 807. ptc. perf. ἀλιτήμενος q. v.

Offendo, delictum committo. E. M. 65, 1 ἁμαρτάνω. Ι 375 ἐκ — μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, sch.

br. ἥμαρτεν εἰς. Τ 265 σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας, sch. B. εἰς αὐτοὺς ἁμάρτῃ, ε 108 Ἀθηναίην, Ariston. περιττοὶ οἱ στίχοι (105—111 καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν μαχόμενοι. δ 378 ἀθανάτους, sch. BEQ. λείπει ἡ εἰς, DL. ἀθανάτοις. — b) Ω 570 Διὸς — ἐφετμάς cf. Ω 586. — c) Absolute ep. 9, 4 ὅς κ' ἀλίτηται. (ἀλιτήμενος, ἀλιτήμων, ἄλιτρος, ἠλιτόμηνος.)

ἀλῐτήμενος (ἄ. ἀλιταίνω. ptc. aut perf. mutato accentu aut aor. sync. cf. Buttm. Spr. 2, 108. La Roche ad δ 807 H. T. 330) qui peccavit, offensor. δ 807 θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστι, v. l. ἀλιτημένος, sch. BP. οὐχ ἡμαρτηκώς εἰς τοὺς θεούς, ἀλλὰ τοὐναντίον προσφιλής. sch. B. ὥσπερ τὸ ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος οὕτω καὶ ἀλιτήμενος. Eust. 1518, 37 θεόν.

ἀλῐτήμων (ἄ. ἀλιτέω, ἀλιταίνω) qui sciens prudensque peccat, sch. BM. et Eust. 1343, 36 ἑκουσίως αμαρτάνων τοῦ δέοντος cf. Ap. 22, 36 E. M. 65, 4. Ω 157 186 οὔτε — ἄφρων οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀ., cf. s. ἄσκοπος.

ἀλιτρός (ἄ. ἀλιτεῖν) sceleratus, 2) homo nequam, versutus. Eust. 717, 20 ὁ τοῦ δέοντος ἀλιτὼν ἤτοι ἁμαρτών cf. E. M. 65, 17. Ψ 595 δαίμοσιν εἶναι ἄλιτρος. — 2) ε 182 ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσί Schalk. Non recte sch. et Eust. 1529, 52 serio loqui nympham putant. Θ 361 σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός. Minerva non nefastum dicit Iovem, sed cum quadam indignatione queritur quod ipsius consiliis adversetur, cf. Heyne h. l. paraphr. αἰὲν ἄδικος, quia gratiam non referat Minervae.

Ἀλκᾰ-θοος, Μ 93, Ν 465, 496, Aesyetae f., Aeneae levir per Hippodameam 428, ab Idomeneo occiditur. (ἀλκή.)

Ἀλκάνδρη, Polybi coniunx δ 126, Helenam eximie donat. De

Ἄλκανδρος, Lycius, ab Ulixe interficitur Ε 678.

ἄλκαρ (ἀλκή) propulsatio, defensio, praesidium. Λ 823 οὐκέτι ἄλκαρ Ἀχαιῶν | ἔσσεται, nihil quod eos tueatur, sch. br. ἀλέξημα, βοήθημα cf. Ap. 22, 12. Ε 644 οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀίομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι, h. Ap. 193 θανάτοιό τ' ἄκος καὶ γήραος ἄλκαρ, quod propulset senectutem.

ἀλκή (ΑΛΚ s. ΑΡΚ. Dat. per heteroclisin etiam ἀλκί (semper ἀλκὶ πεποιθώς in exitu versus) cf. Herod. Ε 299). defensio 1) auxilium, praesidium, 2) pugna, propugnatio, 3) robur ad resistendum, constantia, virtus, fortitudo, et quae inde oriuntur, b) sui fiducia, ardor pugnandi. E. M. 56, 11 ἀλκὴ καὶ ἡ μάχη Hes. δύναμις, ἰσχύς, ἡ (ἢ?) ἀλέξησις. ἢ μάχη. Ictum habet plerumque prior syllaba (Ζ 265 Χ 282 Ρ 181. Ε 740 μ 120). 1) Θ 140 ἐκ Διὸς οὐχ ἕπετ' ἀλκή, sch. BL. ὅτι οὐ βοηθῇ παρ' αὐτοῦ, paraphr. ἐκ τοῦ Διὸς οὐκ ἐπακολουθεῖ δύναμις, Ο 490 ἀρίγνωτος Διὸς - γίγνεται ἀ., paraphr. βοήθεια. — 2) Φ 528 οὐδέ τις ἀ. | γίγνετο, μ 120 οὐδέ τίς ἐστ' ἀ., sch. V. ἀλκὴ γὰρ ἡ βοήθεια καὶ ἀλέξησις, χ 305 οὐδέ τις ἀ. | γίγνεται οὐδὲ φυγή, Ν 48 ἀλκῆς μνησαμένω μηδὲ φόβοιο, Ρ 41 ἀπείρητος - ἤ τε φόβοιο v. s. ἀδήριτος. Ν 197 μεμαότε θουρίδος ἀλκῆς. Similis structura Ρ 181 ἤ τινὰ καὶ Δαναῶν ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα | σχήσω ἀμυνέμεναι. Comma post ἀλκῆς deleverunt Wolf Rost Dind. cf. Ε 532, defendunt Bekk. Bäuml. Faesi qui σχήσω ἀλκῆς ἀμ. coniungit, sed inf. non solet referri ad ἀλκή. Eust. 1101, 43 σχήσω ἀλκῆς. Potest referri sch. B. κ. μεμ. ἀμ. σχή. τ. ἀλκῆς, in hac praesertim parte Il. Υ 256 ἀλκῆς δ' οὔ με - ἀποτρέψεις μεμαῶτα | πρὶν μαχέσασθαι, Φ 578 οὐκ ἀπολήγει | ἀλκῆς πρὶν δαμήμεναι. — 3) Est indoles animi, quae nonnunquam abest: Γ 45 οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν οὐδέ τις ἀλκή |, paraphr. δύναμις σώματος, Widerstandskraft, cf. Δ 245. Π 157 τοῖσιν περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή |, ρ 315 ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν |. Est quasi vestis, qua quis induatur: Η 164 Θ 262 Σ 157 Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν |, cf. ι 214 514 μεγάλην. Υ 381 φρεσὶ εἱμένος, paraphr. ταῖς διανοίαις περικείμενος δύναμιν, Τ 36 δύσεο δ' ἀλκήν |, sch. B. τινὲς τὴν πανοπλίαν· ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ ἀναιδείην ἐπιειμένε cf. Ι 231, sch. BL. λέγει τὴν εἰς τὸν πόλεμον ὁρμήν. — Ε 532 Ο 564 οὔτ' ἄρ κλέος - οὐδέ τις ἀλκή |, Ι 34 ἀλκὴν - ὀνείδισας, Ι 39 ἀλκὴν δ' οὔ τοι ἔδωκεν, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον. — b) Vehementiorem animi motum dicit poëta: Δ 234 μεθίετε θούριδος ἀλκῆς |, cf. Μ 409 Ν 116. Π 753 ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή |, Ο 250 Ρ 81 ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς |, Ρ 212 πλῆσθεν - μέλε' ἐντὸς | ἀλκῆς καὶ σθένεος, cf. Ρ 499. Ν 785 [ψ 127] οὐδέ τι φημὶ | ἀλκῆς δευήσεσθαι ὅση δύναμίς γε πάρεστιν. Eust. 960, 1 ἀλκὴν ἐνδειξόμεθα paraphr. ἰσχύος ἐνδεηθῆναι, sed sch. A. ἀντὶ τοῦ ἀλεξήσεως καὶ βοηθείας. Ν 330 φλογὶ εἴκελος ἀλκήν | Idomeneus cf. Σ 154. Λ 293 Ρ 281 συΐ. Ε 299 λεὼν ὣς ἀλκὶ πεποιθώς | cf. Ρ 61 ζ 130, Ρ 728 Ν 471 Σ 158. Ι 706 Τ 161 μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή |, χ 226 οὐκέτι σοὶ μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή |, χ 237 σθένεός τε καὶ ἀλκῆς, ω 509 ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα. Ζ 265 Χ 282 μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι quasi sit et ars et animi affectus. De sola arte: β 61 δεδαηκότες ἀλκήν |, Ο 527 εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς |, cf. Λ 710. Δ 418 Ε 718 μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς |, Ζ 112 Θ 174 Λ 287 Ο 487 734 Π 270 Ρ 185 μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς |, Ariston. Ζ 112 ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει ἀνέρες ἔστε θοοὶ καὶ ἀμύνετε ἄστεϊ λώβην. συγκέχυται δὲ τὸ δυικὸν πρὸς πολλοὺς λεγόμενον. cf. Λ 566, (Bekk. expunxit vv. 558—74) et δ 527. Λ 313 λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς |, cf. Ο 322 Π 357. Ν 269 λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς |, cf. Π 602 Ν 835. — c) De aegide: Ε 740 ἐν δ' ἀλκή, sch. B. ἄδηλον πότερον εἴδωλα ταῦτά ἐστιν ἢ διαθέσεις, ὡς τὸ ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης. Spitzn. Ἀλκή. Graviter vituperat locum Jacob Entsteh. d. Il. u. Od. 205, Koechly e Diomedia remotum ad Iovis errorem retulit, postquam iam Lachm. Betr. 21 dubitavit, ad utrum carmen pertineret. (ἄλκιμος, ἀλκήεις, ἄλκαρ, ἄναλκις, ἀναλκείη.)

ἀλκή-εις plenus roboris. h. XXVIII 3 (Ἀθηναίην) ἀλκήεσσαν.

Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη Β 715, Eumeli mater per Admetum; cf. Eust. 526, 30. — **ἀλκί** cf. ἀλκή.

Ἀλκῐ-μέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων | Π 197 Ρ 467, 481, 500, Ἀλκίμεδον 475, 501, Myrmidonum dux atque post Patrocli mortem Achilli auriga.

Ἀλκῐμῐδης, Alcimi f., Mentor χ 235. De

Ἄλκῐμος, Mentoris pater. — 2) Myrmido (= Ἀλκιμέδων?) Τ 392, Ω 474, 574. =

ἄλκῐ-μος, firmus, aptus ad pugnam, robustus, fortis, strenuus, de hominibus et rebus. E. M. 66, 13 ἰσχυρόν, θρασύν. Quando epitheton est, ante subst. plerumque ponitur (Λ

483 Φ 572). Γ 338 Κ 135 Ξ 12 Ο 482 α 99 ο 551 ρ 4 υ 127 φ 34 χ 25 *ἄλκιμον ἔγχος*, Λ 43 Π 139 χ 125 *ἄλκιμα δοῦρε*, Ε 529 Π 209 264 Ρ 111 Υ 169 h. XXVII 9 *ἦτορ*, cf. Φ 571 ubi versu separatur a subst. Ζ 437 *Τυδέος ἄ. υἱ.*, Λ (605) 814 837 Μ 1 Π 307 626 665 Σ 12 *Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός* |, cf. Π 278 827 Σ 455 Τ 24. Μ 349 362 *Τελαμώνιος ἄ. Αἴας* |, Ρ 429 *Διώρεος ἄ. υἱὸς* |, h. Merc. 101 *Διὸς ἄ. υἱ.* |, Λ 483 *Τρῶες πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι* cf. Φ 586. [Π 689] Ρ 177 *καὶ ἄλκιμον ἄνδρα.* — b) Ν 278 *ὅ τε δειλὸς ἀνήρ, ὅς τ' ἄλκιμος*, Ο 570 *ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι*, κ 552 *οὔτέ τι λίην | ἄλκιμος ἐν πολέμῳ*, Ζ 522 *ἄλκιμος ἐσσί* cf. χ 138. χ 232 *ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι.* α 302 [γ 200] (*καὶ σὺ*) *ἄλκιμος ἔσσ'*, est enim *ἔσσο*. Ap. 77, 29 *ἄλκιμος γίνου*, Ariston. γ 199. 200 sec. Carnuth. *ἀθετοῦνται οὗτοι οἱ δύο στίχοι μετὰ ἀστερίσκων, ὅτι οὐ δεόντως ἐκ τοῦ λόγου τῆς Ἀθηνᾶς μετάκεινται ἐνθάδε. προηθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει.*

Ἀλκί-νοος· *θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς* ζ 12, η 66, 185, 298, 308, 332, 346, θ 25, 59, 94, 235, 370, 533, λ 347, 362, ν 3, 16, 171, *θεοειδής* θ 231, *θεοείκελος* 256; — *Ἀλκινόου* ζ 139, η 23, 82, λ 346, *Ἀλκινόοιο* η 70, *ἱερὸν μένος -νόοιο*, η 167, 178, θ 2, 4, 385, 421, 423, ν 20, 24, 49 64, *Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀ.* | ζ 17, 196, 213, 299, θ 464, η 85, 93; *ἥρωος* ζ 302, *δαΐφρονος* θ 8, 13, 56, *ἀμύμονος* 118, 419; θ 130, 132, 143, 418; η 132; — *Ἀλκινόῳ* η 10, ν 37, 62; — *Ἀλκίνοον* θ 318, 469; — *βασιλῆα* | η 51, 63, 141; — *Ἀλκίνο'* η 159, 208, *Ἀ., κρεῖον πάντων ἀριδείκετε λαῶν* θ 382, 401, ι 2; λ 355, 378, ν 38. — A., Nausithoi f., pater Nausicaae, Laodamantis, Halii et Clytonei (quinque filii ζ 62 commemorantur) ex Arete η 55, θ 119, rex Phaeacum cum XII principibus. Domus eius regia η 85 sqq. describitur; in convivio θ 56 sqq. Ulixem errores suos narrantem audit 235, 256, ι 2, λ 345, 354, 377, vitam suam describit θ 241; Ulixem magnifice donatum ν 3, 20, 171 in patriam deducendum curat; cf. Hyg. f. 125. 126 et *Φαίηκες*.

Ἀλκίππη, Helenae famula, δ 124.

Ἀλκμαίων. f. Amphiarai ex Eriphyle, Amphilochi frater ο 248, Apd. 37, 2. Preller gr. Myth. II 367.

Ἀλκμάων *Θεστορίδης* a Sarpedone occiditur Μ 394. (*ἄλκιμος.*)

Ἀλκμήνη β 120, *Ἀμφιτρύωνος ἄκοιτις | ἥ θ' Ἡρακλῆα -| γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διός* λ 266, *ἐνὶ Θήβῃ* | Ξ 323] h. Merc. 15, 3, Τ 99; partum tardavit Iuno Τ 119. De *ἀλκ.* Preller, gr. Myth. II p. 177; ex *ἀλαλκομένη* Hartung, Daem. p. 17.

ἀλκτήρ (*ἀλκ-*) depulsor, propugnator. E. M. 66, 14 *τιμωρόν, κωλυτήν, βοηθόν.* Secunda syllaba semper in quinta arsi est. ξ 531 φ 340 *κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν*, sch. B. *ἀποσοβητῆρα.* Σ 213 *ἀρῆς ἀλκτῆρες*, mali depulsores Did.: *Ἄρεως· Ἀρίσταρχος, Ἄρεω.* Eust. 1139, 12 *Ἄρεως*, v. *Ἄρεος* i. e. belli depulsores, Σ 100 *ἐμεῖο δ' ἔδησεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.* Ameis Ztft. f. G. 8, 611, E. M. 138, 8 *βλάβης καὶ κακώσεως κωλυτήν*, cf. sch. BV. Did.: *διὰ τοῦ ω Ἄρεω ἢ Ἀριστάρχου*, fuit scilicet *Ἄρεος*. Pal. Syr. *Ἄρεω* quod probat Kayser (Phil. 10, 375), sch. BV. *ἀρῆς, τίνες δὲ Ἄρεως* sch. br. Ptolem. Herod. Eust. 1132, 62 *ἀρῆς* quod hic remansit invito Aristarcho. — 2) vindex Ξ 485 *γνωτὸν - ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.*

Ἀλκυόνην *καλέεσκον ἐπώνυμον* (*Κλεοπάτρην* quam v.) Ι 562 sch. Preller, gr. Myth. II 249. Fem. de

ἀλκυών (alcedo Curt. E. 6 cf. Benf. 2, 165) alcedo, ispida ut videtur. Ι 563 *ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα.* Alcyonen et Ceycem Iuppiter sch. ABL. *μετέβαλεν αὐτοὺς εἰς ὄρνεα χωρὶς ἀλλήλων βιοῦντα. ἐκλήθη δὲ ἡ μὲν ἀλκυόνη, ὁ δὲ κῆϋξ.* Hanc ipsam luctus causam dicit poëta, nam etiam Marpessa absentem maritum deploravit. Recentior de inundatione fabula causam habet luctus quae ab hoc loco abest. Nitzsch (Sagenp. 1, 148) Ι 557—72 interpolatoris esse dixit, cf. Moritz, de Iliad. libr. IX Posen 1859 p. 10, Friedländ., N. J. f. Ph. 79, 584, Ed. Goebel Ztft. f. G. 14, 262.

ἀλλά (*ἄλλος*) at, sed, verum. Significat mutari statum, qui si alius fit natura atque solito rerum cursu, particulis *αὖτε, αὐτάρ, αὐτὰρ ἔπειτα* sim. utitur poëta, *ἀλλά* vero separat quae non tam gradu quam genere differunt indicatque mutationem fieri praeter morem et quasi vi: Α 565 *ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο* coacta enim conticuit. Β 360 *ἀλλὰ ἄναξ αὐτός τ' εὖ μήδεο*, ne idem rerum status maneat fac quae iubeo. Ita *ἀλλά* saepissime praemittitur imperativis Α 32 *ἀλλ' ἴθι* in introitu versus cf. Β 163 179 Γ 432 Δ 362 Κ 53 175 Λ 611 Ξ 267 Τ 347 Ψ 646 γ 323 η 30 σ 171 χ 157 h. Cer. 323 [467]. Additur pron. *σύ*: Α 393 *ἀλλὰ σὺ περίσχεο παιδός* cf. Λ 127 421 508 522 582 Ε 237 429 Ζ 269 363 Η 115 Θ 374 Ι 600 Ν 294 Ξ 5 Ο 95 229 Π 523 Ρ 479 691 717 Σ 134 408 Τ 34 Χ 222 340 Ψ 892 β 288 δ 379 468 ι 412 ο 24 π 150 256 270 τ 44 φ 234, in introitu versus, sed Β 33 70 Ρ 645 in secundo pede, h. VIII 15 in quinto. Supplendus videtur imperativus post *ἀλλὰ σύ* Θ 423. Longe saepissime imp. *ἄγε*, Α 210 *ἀλλ' ἄγε λῆγ' ἔριδος* cf. Α 337 Δ 100 Ε 174 221 226 829 Ζ 340 431 Θ 105 Κ 321 384 405 Λ 314 819 Ο 258 Π 724 Ρ 179 245 Τ 171 Φ 221 Ψ 313 Ω 137 197 380 429 522 656 α 169 206 224 309 γ 17 δ 587 ε 162 ζ 36 η 162 θ 149 241 492 572 ι 517 κ 333 421 λ 140 170 370 457 492 561 ν 386 ξ 185 ο 383 π 25 137 235 ρ 44 τ 357 535 υ 334 χ 233 417 ψ 20 171 177 ω 256 287 h. Merc. 289 h. Cer. 490 in primo pede, Υ 104 τ 378 in secundo, Τ 68 in quinto. Α 62 *ἀλλ' ἄγε ἐρείομεν* cf. Δ 418 Ε 249 718 Λ 348 Ν 292 Υ 244 Χ 231 254 Ψ 537 Ω 356 618 δ 776 θ 389 ν 13 296 ξ 393 π 348 ρ 190 274 in primo pede, κ 44 in secundo, Υ 257 in quinto, Β 72 83 *ἀλλ' ἄγετ' αἴ κέν πως θωρήξομεν* cf. Π 36 τ 24, Β 139 *ἀλλ' ἄγετε πειθώμεθα πάντες* cf. Ε 469 Ι 165 704 Μ 75 Ξ 74 370 Ο 294 Ρ 634 Σ 297 Υ 119 300 α 76 κ 176 μ 343 ν 179 ω 430 h. VII 22 in primo pede. h. Ap. 165 *ἀλλ' ἄγεθ' ἱλήκοι μὲν Ἀπόλλων*, Β 331 *ἀλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες* cf. β 212 252 γ 332 δ 669 θ 250 μ 298 σ 55 υ 314 φ 111 281 336 in primo pede. Β 437 *ἀλλ' ἄγε κήρυκες ἀγειρόντων* cf. Υ 355 h. Cer. 270. γ 421 *ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν ἴτω*, cf. θ 542. σ 418 φ 263 *ἀλλ' ἄγετ' οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω.* Χ 174 *ἀλλ' ἄγετε φράζεσθε* cf. Η 193 Ψ 573 δ 294 κ 460 μ 23 π 376 φ 134 χ 252 h. Ap. 486 in primo pede. φ 73 *ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες* cf. φ 106. Ι 60 *ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν -| ἐξείπω* cf. Υ 351 ζ 126 κ 286 ν 215 344 397 ε

296 χ 428 487 ψ 73. Υ 60 ἀλλ' ἄγε δὴ γεύσεται. Aliis imp. ἀλλά praemittitur: Δ 264 ἀλλ' ὄρσευ πολεμόνδε, finem sic facit veteris status transitque ad novum cf. Δ 268 Ε 605 Ζ 490 Θ 96 191 242 Ι 421 496 513 649 Κ 146 Μ 412 Ν 381 465 740 Ο 53 556 Π 501 Ρ 559 Σ 387 Τ 139 160 Υ 108 335 Φ 106 311 333 500 Χ 56 Ψ 97 414 469 495 Ω 133 290 503 β 305 369 γ 97 380 δ 28 750 ε 91 342 ζ 175 209 246 258 η 215 ϑ 313 269 279 κ 299 386 448 λ 95 223 μ 47 108 124 276 301 ξ 45 ο 14 33 51 75 277 281 310 335 445 π 184 ρ 22 48 282 σ 182 408 τ 68 268 317 485 502 υ 52 361 φ 89 230 350 ψ 52 78 254 260 ω 323 h. Merc. 475 Cer. 69 82 XX 8 ep. 10, 2 in prima arsi, Ι 250 259 602 Κ 463 480 Φ 422 Ω 554 δ 35 λ 345 μ 57 160 217 ξ 167 φ 259 309 ep. 16, 12 in quinta, Ν 448 Ψ 343 κ 69 in secunda, Λ 289 Ν 121 φ 385 in thesi. Tertia pers. imp. Ι 346 ἀλλὰ φραζέσϑω cf. Λ 796 Ο 401 Ρ 254 in prima, Ι 376 Ο 194 in quinta arsi. Κ 442 ἀλλ' ἐμὲ νῦν πελάσσετον sed ne diutius vos morer, adducite me cf. Λ 788. α 356 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε sed quid multa? finem faciam, redi. ε 450 ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ, Λ 259 274 ἀλλὰ πίϑεσϑε. — b) Ζ 331 Ι 247 Σ 178 σ 13 ἀλλ' ἄνα verum surge, Ν 228 ἀλλὰ Θόαν, - τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε. — c) Ζ 526 Κ 126 251 Λ 469 Σ 266 ζ 31 κ 549 ρ 194 ω 358 437 ἀλλ' ἴομεν cf. Κ 70 96 344 Ν 115 Υ 136 ν 363 ψ 83 in prima arsi, Ι 111 Λ 527 Φ 466 β 167 in quinta, π 402 in secunda, Τ 236 ω 495 in thesi, κ 192 228 268 σ 39 υ 246 χ 73 cum ictu posterioris syllabae Θ 502 ἀλλ' ἤ τοι νῦν μὲν πειϑώμεϑα νυκτί cf. Λ 140 Θ 529 Ι 65. — 2) Qui optat quoque significat mutandum esse statum rei: Η 99 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν - γένοισϑε, cf. Ζ 464 Λ 790 Ξ 142 Ρ 416 δ 667 735 ι 532 ξ 496 h. Ap. 339 Cer. 135. Κ 222 ἀλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἕποιτο cf. Κ 111 Π 559 Ω 74 υ 381 h. Ap. 79 267 Merc. 519. Σ 63 ἀλλ' εἶμ' ὄφρα ἴδωμι. Η 28 ἀλλ' εἴ μοί τι πίϑοιο, τό κεν πολὺ φέρτερον εἴη. νῦν μὲν παύσωμεν, ubi εἴ μοι - εἴη leguntur κατὰ μέσον et coniunguntur ἀλλὰ παύσωμεν. Sic ἀλλά vel in introitu sermonis Ο 472 ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα κεῖσϑαι, Ρ 645 Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι. — 3) Finem facit superiorum et iubet animum adverti ad nova Ρ 97 Φ 562 Χ 122 385 λ 407 ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα - διελέξατο ϑυμός cf. Υ 251 297 υ 38. Ξ 337 ἀλλ εἰ δή ῥ' ἐϑέλεις, ἔστιν τοι ϑάλαμος, Τ 90 ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; Λ 650 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς γιγνώσκω, cf. Ξ 366 Ο 226 Σ 252 λ 444. Ι 119 ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην ἂψ ἐϑέλω ἀρέσαι sed mittamus haec, cf. Α 135 Ι 494 Κ 432 Ρ 30 Τ 273 Ψ 208 Ω 374. α 48 ἀλλά μοι δαίεται ἦτορ cf. α 22 405 β 278 ϑ 564 ο 371 π 311 433 τ 568 ω 90 h. Merc. 34. Κ 551 ἀλλά τιν' ὔμμ' ὀίω δόμεναι ϑεόν, Σ 112 Τ 65 ἀλλὰ τὰ μὲν ἐάσομεν. Α 204 233 Β 257 β 187 ρ 229 σ 82 τ 167 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, Λ 116 Γ 159 Δ 322 Ε 482 Λ 720 Π 363 Φ 123 Ψ 516 Ω 106 δ 484 ε 219 ϑ 184 ι 258 σ 76 τ 162 171 ἀλλὰ καὶ ὥς, Η 263 Ι 351 587 Λ 255 841 Μ 432 Ο 617 Ρ 697 α 6 β 23 ε 324 379 κ 291 λ 88 ρ 364 σ 155 324 ἀλλ' οὐδ' ως, in primo pede sed φ 246 in sexto, h. Merc. 132 in secundo. — 4) Saepe de iis quae praeter spem accidunt: Π 849 ἀλλά με - Λητοῦς ἔκτανεν υἱός cum nemo alius mihi resistere posset, cf. Δ 401. Τ 71 ἀλλά τιν' οἴω γόνυ καμψέμεν, α 195 ἀλλά νυ τόν γε ϑεοὶ βλάπτουσι κελεύϑου, β 255 ἀλλ', ὀίω, καὶ δηϑὰ καϑήμενος ἀγγελιάων πεύσεται εἰν Ἰϑάκῃ, credo potius, Δ 381 ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε cf. Γ 45 190 451 Δ 399 Ε 53 255 434 613 885 Ζ 16 53 161 Η 152 217 Θ 21 311 500 536 Ι 459 Κ 538 Λ 734 Μ 337 402 Ν 184 191 268 404 419 470 503 518 560 630 808 Ξ 423 Ο 290 461 583 Ρ 166 197 305 463 526 661 Σ 194 328 Τ 409 Υ 195 Φ 110 179 193 198 Χ 103 242 281 299 Ψ 309 319 425 441 Ω 538 767 α 42 68 262 β 255 γ 317 359 δ 181 287 655 η 258 ϑ 317 ι 33 228 468 500 513 κ 53 441 490 559 λ 318 μ 65 ν 148 427 ξ 147 203 334 ο 31 427 π 430 ρ 188 238 403 517 σ 280 τ 312 χ 409 ψ 30 76 337 h. Ap. 66 319 418 Merc. 453 Cer. 129 192 329. γ 49 ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, Ψ 546 ἀλλ' ὤφελεν ἀϑανάτοισιν εὔχεσϑαι cf. δ 472. ζ 11 ἀλλ' ὃ μὲν ἤδη - Ἄϊδος δὲ βεβήκει sed haec iam absoluta erant, ipse mortuus erat; cf. Ξ 119 η 60 λ 275 ο 235 τ 182 291. λ 330 ἀλλὰ καὶ ὥρη | εὕδειν, sed utut haec sunt est tempus. Τ 416 ἀλλὰ σοὶ μόρσιμόν ἐστι, cf. Τ 422 δ 100 ε 103 137 λ 104 418 ξ 68 214 363 467. ο 518 ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι. ο 523 ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν cf. π 147 ρ 226 388 424 475 564 σ 146 362 υ 195 224 311 ψ 62 h. Ven. 131 187 Cer. 216. λ 519 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο cf. δ 242. Η 425 χαλεπῶς ἦν, ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἐπάειραν, necessario enim quae fieri poterant faciebant cum eodem statu manere non possent cf. Ι 228 Ν 111 Ο 724 Ρ 41 448 Τ 228 δ 598 ε 13 33 ζ 206. σ 381 ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις. — 5) Rebus quae bene se habent, additur quo absolvantur: ε 188 ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω sed potius, B 771 ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νήεσσι κεῖτο cf. Β 721. Ζ 100 ἀλλ' ὅδε λίην μαίνεται, Ζ 450 ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος, cf. Α 287 Β 130 215 686 859 Γ 56 Δ 57 169 Ζ 441. Θ 33 464 ἀλλ' ἔμπης ὀλοφυρόμεϑα recte tu illa sed, Θ 147 Ο 208 ο 274 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην ἱκάνει cf. υ 83 Κ 172 Ι 646 Ν 729 Ο 497 Σ 130 198 Χ 120 Ψ 298 ϑ 359. Ι 45 ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι cf. Ε 193 Ν 43. Ε 895 ἀλλ' οὐ μὴν ἀνέξομαι cf. ε 290 358 σ 230 τ 380. Κ 114 ἀλλὰ Μενέλαον νεικέσω, Π 331 ζωὸν ἕλε, ἀλλά οἱ αὖϑι λῦσε μένος. — 6) Negationi additur explicatio vel definitio: Α 165 οὐ μὴν - ἶσον ἔχω γέρας, ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον - χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι, cf. Α 547 Ζ 523 Ν 225 Ρ 176 Τ 413 Υ 360 Φ 292 Ψ 478 Ω 370 ϑ 137 247 ξ 144 ο 344 514 ρ 116 σ 53 φ 174. Ρ 277 οὐδέ τιν' ἕλον, ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο. Χ 49 οὐ δύναμαι ἰδέειν, ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι, δ 194 οὐ γὰρ τέρπομ' ὀδυρόμενος -, ἀλλὰ καὶ ἠὼς ἔσσεται, cf. δ 269 694 η 248. — 7) Si quis quid optavit redit ad ea quae revera fiunt: Θ 360 ϑυμὸν ὀλέσειεν, ἀλλὰ πατὴρ οὑμὸς μαίνεται cf. Β 375 Δ 315 320 Ρ 565 643 Χ 454 γ 208, Γ 176 ἀλλὰ τά γε οὐκ ἐγένοντο, cf. Κ 38. — 8) Bis ponit poëta, posterius priori opponens: ε 325 ἀλλ' οὐδ' ὧς - ἐπελήϑετο, ἀλλὰ μεϑορμηϑεὶς ἐλλάβετ', Α 211 ἀλλ' ἄγε λῆγ' ἔριδος, - ἀλλ' ἤ τοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον, Θ 311 ἀλλ' ὅ γε καὶ τότ' ἅμαρτε, ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον βάλε, cf. ξ 375 s. χ 314 Ψ 524 ρ 68 h. Ven. 131 Cer. 451. — b) Potissimum ita ut prius membrum habeat negationem, vielmehr, cf. Α 25 379 Β 241 860 Ε 55 Ζ 17 Η 264 Ι 229 Λ 256 Μ 112 433 Ν 420 471 Υ 196 362 Ω 768 α 264 ε 360 ι 469 501 σ 325

ψ 63 ω 306 h. Ap. 419 Merc. 134 Cer. 194. ν 341 αὐτὰρ - οὔ ποτ' ἠπίστευον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ ἤδε', ἀλλά τοί οὐκ ἐθέλησα. — 9) Negationi opponitur, sondern vielmehr, ita ut bis eandem rem dicere poëta videatur: Α 512 οὔ τι προσέφη, ἀλλ' ἀκέων ἧστο, Ζ 372 οὐδ' εὗρ' Ἀνδρομάχην, ἀλλ' ἥ γε ἐφεστήκει, Γ 219 οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν cf. Α 125 320 491 496 535 554 562 Β 3 191 241 297 420 704 727 754 874 Γ 393 Δ 24 185 236 332 373 389 513 Ε 19 140 151 185 321 380 476 522 646 690 701 818 880 Ζ 386 418 504 Η 70 141 264 Θ 81 98 331 461 Ι 235 354 376 516 678 Κ 92 94 123 182 276 300 331 480 Λ 75 97 121 236 453 552 590 824 828 Μ 107 122 126 169 184 263 305 394 Ν 89 110 153 161 270 281 290 350 411 437 523 556 557 762 812 836 Ξ 2 101 136 144 387 427 456 481 Ο 43 351 410 576 586 676 690 710 728 Π 142 396 646 798 852 Ρ 223 705 Σ 104 119 265 307 332 Τ 113 263 297 Υ 14 218 370 398 422 Φ 124 305 366 581 597 610 Χ 92 161 258 264 284 305 354 440 459 514 Ψ 5 8 74 185 325 511 835 Ω 5 14 27 39 131 158 187 412 540 639 α 190 197 β 164 232 250 γ 128 241 251 δ 63 89 349 377 537 563 567 601 639 756 ε 82 114 405 ζ 44 174 271 η 118 ϑ 150 180 213 293 554 559 ι 93 96 109 113 123 138 164 189 217 282 288 449 554 κ 374 413 λ 19 64 184 190 202 218 220 409 482 515 μ 17 188 284 363 ν 112 266 281 320 325 359 423 ξ 84 91 124 220 224 255 389 422 482 487 526 ο 7 213 247 517 534 π 28 144 157 162 188 194 246 319 367 ρ 73 227 235 465 491 σ 329 τ 9 136 142 156 υ 184 341 385 φ 40 253 323 327 χ 51 71 314 353 ψ 26 40 249 316 ω 93 128 161 245 249 436 465 471 h. Ap. 124 228 272 329 347 368 407 473 478 482 Merc. 22 258 348 Ven. 25 110 241 Cer. 60 159 200 355 383. — b) Sic comparationes adduntur: Ρ 434 οὔτ' ἂψ ἠθελέτην ἰέναι ἀλλ' ὥς τε στήλη μένει ὡς μένον cf. Μ 421 Ν 703. Apud imp. μή et ἀλλά: Λ 275 μήτε σὺ τόνδ' ἀποαίρεο ἀλλ' ἔα cf. Γ 408 Δ 42 Ε 685 Ζ 59 70 Θ 8 513 Μ 274 Ν 233 Ο 427 477 Ρ 502 Υ 377 δ 327 544 ε 10 κ 266 λ 74 443 ν 230 309 ο 199 π 304 390 σ 142 φ 239 385 χ 288 h. Ven. 188. A negatione satis longe remota est particula Δ 158 Κ 105 Ν 679. Singula verba hoc modo inter se opponuntur Α 94 οὔτ' εὐχωλῆς - οὔθ' ἑκατόμβης ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ν 379 οὐδέ τι ἔργων - οὐδὲ βίης ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης, ρ 416 οὐ μὲν ὁ κάκιστος ἀλλ' ὥριστος cf. Α 335 Β 529 Δ 225 Η 243 Κ 441 Λ 717 Ν 253 Ξ 473 Ο 162 508 700 Π 631 Τ 15 87 214 Υ 468 Φ 479 Ψ 84 183 246 378 Ω 173 215 259 α 348 β 45 88 170 γ 336 ε 191 η 210 ϑ 161 197 ι 191 κ 120 μ 118 ξ 151 ο 331 405 494 π 10 ρ 416 σ 363 τ 547 υ 90 265 h. Ap. 465 Merc. 214 VII 21. — 10) Sine negatione sic oppositio fit: Β 675 (κάλλιστος) ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, Γ 150 πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταί, ι 27 τρηχεῖ' ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. Additur priori membro μέν: Γ 214 παῦρα μέν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, Ε 801 μικρὸς μὲν - ἀλλὰ μαχητής, Β 799 ἦ μὲν εἰσήλυθον, ἀλλ' οὔ πω - ὄπωπα, quamquam ap. Hom. id minus saepe fieri videtur cf. Κ 316 550 Π 240 363 Σ 80 δ 158 284 η 305 ϑ 170 175 ξ 283 h. Ap. 146 198 h. Merc. 221. cf. Δ 9 μέν - ἀλλ' ἤ τοι, Ν 355 ἦ μήν - ἀλλά cf. Ε 201. Θ 240 οὐ μὴν - ἀλλά cf. Θ 295 Ν 414 Υ 90 Ψ 70 78 796 Ω 66 π 205, Τ 23 ἤ τοι μέν - ἀλλά cf. Ε 811. Λ 317 ἤ τοι - ἀλλά cf. π 243. — 11) In sententiis secundariis vix legitur: ϑ 237 ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα - ἀγορεύεις, ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν - φαινέμεν, π 290 ἐπεὶ οὐκέτι - ἐῴκει, ἀλλὰ κατῄκισται, cf. Υ 218 nisi forte statuendum est alterum membrum parataxi additum esse. π 387 εἰ δ' ὑμῖν - ἁνδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε. — 12) Υ 269 χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς ἦσαν, neglegentius pro: aurum retinebat, cum duas plicas perrupisset. Solet enim poeta fugere arctiorem sententiarum coniunctionem. Λ 24 378 ἄλλοι μὲν ἐπευφήμησαν, ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ ἥνδανε cf. Κ 3 Μ 83 110 Ω 679. Σ 405 οὐδέ τις ἄλλος ᾔδειν ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν cf. Τ 389 Π 142. Φ 275 ἄλλος δ' οὔ τις τόσον αἴτιος ἀλλὰ μήτηρ, cf. Ζ 413 Ω 698 γ 378 ϑ 312 ι 207 λ 559 μ 404 ξ 302 φ 72 ψ 227. Θ 256 οὔτις πρότερος, ἀλλὰ πολὺ πρῶτος cf. Φ 340. — 13) Est quoque pro enuntiatis hypotheticis Ε 23 οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα, ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο cf. δ 444 η 280 ι 80 λ 566 632 μ 72 ξ 33 φ 129. Subicitur quoque enuntiatis hypotheticis Α 281 εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, ἀλλ' ὅδε φέρτερος, Μ 349 εἰ καὶ κεῖθι νεῖκος ὄρωρεν ἀλλὰ περ ἴτω Αἴας, Ω 771 εἴ τίς με ἐνίπτοι ἀλλὰ σὺ κατέρυκες cf. τ 86. Θ 154 εἴ περ - φήσει ἀλλ' οὐ πείσονται, Κ 226 μοῦνος εἴ πέρ τε νοήσῃ ἀλλά τέ οἱ βράσσων νόος cf. Τ 165 Φ 577 Χ 192 Λ 82. Semel coniunctionem ἐπεί sequitur ἀλλά ξ 149 s. ἐπεὶ ἀναίνεαι ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι cum neges, ego vero non simpliciter narrabo. — 15) Ἀλλ' ὅτε δή quibus transitus fit ad nova et inexspectata Α 493 Γ 209 212 216 221 264 Δ 210 Ε 334 438 773 780 Ζ 172 175 191 200 242 258 Η 186 Θ 23 180 Ι 474 553 Κ 338 351 357 365 494 Λ 170 181 737 806 Ν 145 Ξ 433 Π 705 786 Ρ 728 732 Υ 228 447 Φ 1 450 Χ 74 208 Ψ 117 373 721 768 773 816 844 Ω 31 443 448 785 α 16 β 150 γ 269 286 δ 252 460 514 519 ε 55 390 441 458 ζ 110 η 18 46 261 ι 76 181 378 491 543 κ 17 144 156 249 275 469 569 λ 294 533 μ 329 335 368 399 403 ξ 235 287 293 309 472 483 ο 101 457 197 π 335 378 414 ρ 170 204 σ 134 υ 138 φ 191 ω 164 h. Ap. 349 430 Merc. 10 Ven. 233 Cer. 51. Similiter ἀλλ' ὅτε, β 107 γ 278 388 ε 400 ι 473 λ 596 μ 181 240 ξ 339 ο 409 τ 132 ω 142 172. Λ 714 ubi Bekker: ἄλλο τε, et ἀλλ' ὅτε κεν Υ 167 δ 120 ο 446 h. Ven. 269 et ἀλλ' ὁπότ' ἂν Φ 340 ζ 303 κ 508. In primo pede legitur ἀλλ' ὅτε δή, sed Ν 145 in secundo pede. ἀλλ' ὅτε semel in quinto (λ 596), plerumque in primo. — 16) Ἀλλ' ἤ τοι Θ 502 Ι 65 μ 291 ἀλλ' ἤ τοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτί, cf. Δ 62 Θ 35 466 529 Ψ 48 828 Ω 71 ξ 171 183 ο 250. Ο 211 ἀλλ' ἤ τοι νῦν μέν γε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω cf. Υ 22 Φ 372 Χ 512 Ψ 279 Ω 462 π 78 τ 594 ψ 359. Δ 9 ἀλλ' ἤ τοι ταὶ τέρπεσθον cf. Δ 13 Ν 709 Ω 48 490 α 394 β 235, Ρ 514 Υ 435 α 267 π 129 ἀλλ' ἤ τοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, cf. γ 195 δ 456 ε 154 λ 118 ν 276 ξ 207 ο 488 π 316, π 278 ἀλλ' ἤ τοι ἀνωγέμεν. Est eius qui aut alios adhortatur aut ipse profitetur se aliquid facere velle. Semper in introitu versus. — 17) Ἀλλά τε, at certe at ut fere assolet, at natura fert ut (Hartung

Part. 1, 69). *Α* 82 εἴ περ γάρ τε - καταπέψῃ ἀλλά τε - ἔχει κότον. Ameis: doch irgendwie, sed opponuntur τε - τε inter se: ut illud, ita etiam hoc, cf. *Κ* 225 *Χ* 192. Deest prius τέ *Φ* 577 εἴ περ οὐτάσῃ ἀλλά τε - οὐκ ἀπολήγει, *Τ* 165 εἴ περ μενοινάᾳ -, ἀλλά τε - βαρύνεται. Post negationem: μ 44 οὔ τι γυνὴ παρίσταται ἀλλά τε Σειρῆνες θέλγουσιν, μ 64 οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται - ἀλλά τε καὶ τῶν ἀφαιρεῖται, cf. μ 67 *Ρ* 677 *Β* 754. — 18) Ἀλλ' ἄρα, cf. Hartung (Part. 1, 441) qui facile explicari dicit. Sed pugnant potius inter se ἀλλά et ἄρα (cf. s. ἄρα II 3 k). Coniunguntur potissimum post negationem: 'sed propterea'; nam si duorum quae simul esse non possunt prius negatur, consentaneum est posterius affirmari *Ν* 716 οὐδ' ἔχον ἀσπίδας ἀλλ' ἄρα τόξοισιν ἕποντο, *Τ* 93 οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται ἀλλ' ἄρα ἥ γε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει, *Ο* 586 οὐ μεῖνε ἀλλ' ὅ γ' ἄρα τρέσε cf. *Π* 305 γ 259 δ 718 κ 214 χ 237 ω 223 h. Ven. 10. *Μ* 320 cf. *Ω* 699. Sine negatione: *Ω* 522 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου, ubi duo sunt verba quorum alteri ἀλλ' additur, alteri ἄρ'. *Τ* 96 ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν Ἥρη ἀπάτησεν, ubi ἀλλά refertur ad ἄριστον, ἄρα vero ad πάντας: sed ut iam indicatum est vel optimum deorum in errorem induxit. τ 283 ἀλλ' ἄρα οἱ εἴσατο, sed propter dona quae supra commemorantur, χ 91 ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ. — 19) Ἀλλὰ - γάρ ita ut verbum aliquod interponatur. De re certissima quae opponitur superioribus: sed ut inter omnes constat, sed enim. *Ο* 739 ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ ἥμεθα, *Ψ* 607 ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πολλὰ πάθες, κ 202 568 ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο cf. τ 591 λ 393. ξ 355 ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι. *Η* 242 ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν. — 20) *Ε* 638 ἀλλ' οἷον τινά φασι εἶναι, secundum Aristarchum (cf. Ariston. h. l.) Ameis La Roche. Alii: ἀλλοῖον. Disputaverunt de particula ἀλλά Hartung (Part. 2, 29) qui eam dicit aut opponere superioribus ea quae etiam per se poni possint (aber) aut coniungere quae sola esse non possint (allein, sondern) et Bäumlein (Part. 1) qui eam dicit ponere potissimum quae affirmentur iuxta alia quae negentur duplici modo, atque saepe quidem ita ut prius verum esse concedatur, sed alterum addatur quo illius vis arctioribus finibus circumscribatur vel ita ut missis superioribus transitus fiat ad nova, uti denique particula etiam adhortantes vel imperantes. — 21) Leguntur ἀλλά et ἀλλ' longe saepissime in arsi primi pedis, paulo rarius quinti, aliquanto rarius secundi: ἀλλ' non ita raro etiam in tertia thesi, satis raro in secunda (*Α* 496 *Θ* 81 *Ι* 516 *Ν* 233 *Π* 559 λ 482 φ 239 385), semel in quarta h. Cer. 60. Quando posterior syllaba positione producitur, arsin habet prior in primo pede, perraro in secundo (θ 317 λ 559 π 402): posterior in quarto et semel in tertio (ι 93).

ἀλλέγω (ἀνά, λέγω) colligo, tollo legendo. *Ψ* 253 ὀστέα ἄλλεγον ἐς φιάλην, Hes. συνέλεγον, cf. *Φ* 321 ἀλλέξαι, Didymus: Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν ἀνλέξαι ἀντὶ τοῦ ἀλλέξαι.

ἄλλῃ (ἄλλος, d. f. pro adv.) 1) alio, 2) alibi, 3) aliter, Hes. ἀλλαχοῦ. Arsis semper in priore syllaba est, plerumque in sexto pede, sed in primo *Ν* 49 h. Ap. 469, in secundo θ 516. *Α* 120 ἔρχεται, *Ε* 187 h. Ven. 182 ἔτραπεν ἄ., *Ο* 464 παρεπλάγχθη, *Φ* 557 ἄ. φεύγω, ρ 478 ἄπιθ', h. Ap. 469 φρονέοντες ἐπεπλέομεν, β 127 σ 288 οὔ τέ πῃ ἄλλῃ cf. χ 140 γ 251. ε 369 ι 458 λ 385 ἄλλυδις ἄλλῃ huc illuc, λ 385 Aristarchus ἄλλῃ, sed Aristophanes ἄλλην, Porphyrius *Μ* 461 ἄλλῃ legit, ubi nos ἄλλη. h. Merc. 558 ποτώμεναι ἄλλοτε ἄλλῃ modo huc modo illuc. — 2) *Ν* 49 ἄ. οὐ δείδια, θ 516 ἄλλον ἄλλῃ. — 3) Translate *Ο* 51 μάλα βούλεται ἄ., τ 556 ὄνειρον ἄ. ἀποκλίναντα, *Ν* 279 τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ.

ἄλληκτος v. s. ἄληκτος.

ἀλλήλων (ἄλλος, ἀλλαλλο-, cf. Curt. E. 524) Du. ἀλλήλοιιν, (ἀλλήλω v. l. φ 36 ψ 109 *Υ* 407), pl. ἀλλήλων, f. ε 71 h. Ap. 196 Cer. 435 437, n. *Γ* 115. ἀλλήλοισι(ν) et paulo rarius ἀλλήλοις, ἀλλήλῃσι, n. ἀλλήλοισι ε 247, ἀλλήλους, ἀλλήλας *Π* 768 σ 320 h. Cer. 458. Alter alterum, inter se. E. M. 67, 44 ταυτοπάθειαν σημαίνει ἢ ἑτεροπάθειαν, velut Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀπέκτειναν, ἕτερος ἕτερον ἐπὶ τῶν συμπεπλεγμένων, sed Αἴας καὶ Κρεοντεὺς ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν, se ipsi, ἑκάτερος ἑαυτόν. In Od. aliquanto rarius quam in Il., abest tamen a libris *Α* et *Τ*. Habet plerumque ictus in prima syllaba et tertia (*Γ* 345). In tertio pede semel est h. Cer. 458. Verbo a quo pendet anteponi solet, sed postponitur satis saepe in exitu versus, multo rarius (*Κ* 420 *Ν* 499 *Ψ* 98 γ 152) in primo pede, in secundo *Ο* 708 *Π* 336 *Σ* 534 ι 55 *Υ* 254 258 *Φ* 609 φ 36 ψ 47 h. VII 9 *Ψ* 732 cf. β 149 ε 71 μ 102 ξ 14. *Σ* 540 cf. α 187 ο 399, in quarto ε 79 h. Cer. 437. Est A) persona tertia a) de multis promiscue, b) de duobus hominibus α) aut plur. β) aut du., c) de duobus populis exercitibusve. B) personae prima et secunda utriusque numeri, C) de rebus et animalibus. A) a) *Β* 151 ἀλλήλοισι κέλευον, cf. *Θ* 346 *Ο* 368 *Β* 290 *Κ* 202 *Γ* 9 *Κ* 420, *Γ* 155 θ 333 κ 34 ρ 166 υ 240 πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον cf. ν 165, *Δ* 544 παρ' ἀλλήλοισι τέταντο, *Ε* 384 ἄλγε' ἐπ' ἀ. τιθέντες, *Ε* 874 ἀλλήλων ἰότητι, *Λ* 171 ἀλλήλους ἀνέμιμνον cf. *Φ* 609 *Λ* 530 *Δ* 4. cf. *Μ* 105 *Ν* 133 *Π* 217 658 *Ρ* 365 *Σ* 594 h. Ap. 196. *Σ* 602 θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν cf. *Υ* 254 ε 79 ζ 211 θ 188 ι 115 129 κ 453 ρ 368 σ 277 320 υ 8 373 χ 389 450 ψ 47 ω 485 h. Cer. 435 437 VII 9. h. Cer. 267 φύλοπιν αἰὲν ἐν ἀλλήλοισι συνάξουσι vulg. nunc Baum. (cf. Matth.) αἰὲν Ἀθηναίοις. — b) α) *Ε* 274 431 *Η* 464 *Θ* 212 *Ν* 81 *Π* 101 [*Σ* 368] *Φ* 514 δ 620 η 334 ξ 409 ο 493 π 321 ρ 290 σ 243 υ 172 χ 160 ψ 288 ω 98 203 383 h. Merc. 182 πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον cf. *Ω* 142. *Γ* 345 ἀλλήλοισιν κοτέοντε, *Δ* 536 τὼ παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην, *Ε* 14 ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. M. Schmidt (Rh. M. 20, 304) de duobus pugnantibus esse dicit et hastam emitti aut extemplo *Ε* 850 *Λ* 232 *Ν* 604 *Π* 462 *Ψ* 816 aut apud posteriores poëtas colloquio demum habito *Ε* 630 *Ζ* 121 *Υ* 176 *Φ* 148 *Χ* 248. *Ε* 569 ἀντίον ἀλλήλων, *Ε* 572 παρ' ἀλλήλοισι μένουσι, cf. *Ζ* 218 233 *Η* 22 *Λ* 643 *Ν* 501 *Π* 761 *Ν* 613 *Ξ* 206 305 *Π* 336 430 *Ψ* 711 732 β 149 *Ψ* 804 *Ω* 484 ε 227 h. Cer. 458. φ 36 τραπέζῃ γνώτην ἀλλήλων, ubi ἀλλήλω JQV., Eust. 1900, 34 τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκριβέστερα . . . ἀλλήλων cf. La Roche h. l. et ψ 109 γνωσόμεθ' ἀλλήλων, v. l. ἀλλήλω. — β) *Ν* 708 τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἕστασαν ἀλλήλοιιν,

Π 765 ἐριδαίνετον ἀλλήλοιιν, Χ 128 ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν cf. σ 38 φ 15. — c) Γ 15 ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες cf. M. Schmidt l. l. qui statuit aut legendum ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο aut separandos esse versus Γ 1—15 a sexto decimo. Certe de totis exercitibus hic tantum leguntur. Γ 132 ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον Ἄρηα, Δ 472 ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, Ε 452 Μ 425 δῄουν ἀλλήλων βοείας, Ζ 3 ἀλλήλων ἰθυνομένων δοῦρα Hes. ἀλλήλων εἰς ὀρθὸν ἀκοντιζόντων cf. Η 423 Ι 530 Λ 337 Ξ 24 [Ρ 413] Λ 67 70 Π 770 Ν 338 499 Ξ 401 Ο 697 703 708 Ρ 374 Σ 172 534 ι 55 Σ 540 Χ 264. — B) Pers. prima a) de multis: Ξ 369 ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν, γ 152 ἀέσαμεν χαλεπὰ ὁρμαίνοντες ἀλλήλοις, δ 192 ἀλλήλους ἐρέοιμεν. — b) de duobus α) plur. Δ 62 ὑποείξομεν ἀλλήλοισιν, Ζ 226 ἔγχεα ἀλλήλων ἀλεώμεθα, Ζ 230 τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, cf. Η 299 Ρ 721 Υ 203 252 258 427 Ψ 98 α 187 209 γ 277 δ 215 κ 335 ο 399 ψ 211 301. β) Κ 65 ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν, τ 384 εἰκέλω ἀλλήλοιιν (ἔμμεναι). — Persona secunda a) Ε 530 [Ο 562] ἀλλήλους αἰδεῖσθε, Μ 274 ἀλλήλοισι κέλεσθε, π 293 τ 12 ἀλλήλους τρώσητε, Zenodotum qui π 281 98 expunxit, sequitur Meister Phil. 8, 2. — b) h. XXIX 11 φίλα φρεσὶν ἀλλήλοισιν εἰδότες. Paulo liberius π 423 οὐδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν. Γ 115 κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ πλησίον ἀλλήλων cf. Buttm. Lex. 2, 223 Nägelsb. Ameis La Roche, etsi et sch. BD. et Eust. 391, 17 ad intervallum referunt, quo dirimuntur exercitus. c) Ε 141 ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται (βόες), Δ 449 Θ 63 (ἀσπίδες) ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, Ζ 245 249 πλησίοι ἀλλήλων (θάλαμοι), Π 768 πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον ὄζους, ε 71 πλησίαι ἀλλήλων cf. ξ 14 ε 329. ε 481 πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς, Ameis, für einander, arbores enim hominum instar esse. Faesi melius ad ἐποιμαβαδίς rettulit dat, secutus sch. V. ἐπαμοιβαδίς· ἐπιπεπλεγμένοι, ἐναλλάξ. ι 23 ναιετάουσι σχεδὸν ἀλλήλῃσι cf. ω 8 h. Merc 411. De litoribus duobus κ 89 ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν, de duobus saxis μ 10 πλησίον ἀλλήλων. Non recte Nitzsch πλησίον ad superiora, genet. ad verbum sequens rettulit, quasi scopuli inter se dicantur transmittere. Sch. Q. quamvis sit corruptum recte statuit de interpunctione.

ἀλλό-γνωτος (γνῶναι) aliis notus non nobis, ignotus. β 366 δήμῳ, sch. V. ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γινωσκομένῳ. Ap. 22, 16 ἀλλογνώτων habet.

ἀλλο-δαπός (Buttm. Lex. 1, 126 ἄλλον ἄπο inserta consona δ, sed Horn orig. ep. I Rastenberg 1839 cum E. M. et Hes. cum δάπεδον compositum statuit, alii simpliciter derivatum) alienigena, peregrinus, E. M. 68, 2 ἀλλοεθνής, ξένος. Γ 48 μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, adi. pro subst. γ 74 ι 255 h. Ap. 455 κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες, Π 550 καὶ ἀλλοδαπός περ ἐών, Τ 324 δήμῳ cf. ϑ 211 ep. 4, 17. ι 36 γαίῃ, qui versus obelo notatus fuisse videtur. ξ 231 υ 220 ἄνδρας, cf. ψ 219. ρ 485 ξείνοισιν.

ἀλλοειδής v. s. ἀλλοϊδής.

ἄλλοϑ' elisione minutum semper ex ἄλλοθι ortum Passow monuit. Dissentiunt Faesi et Nitzsch de δ 684, sed opponitur ibi ἐνθάδε.

ἄλλοϑεν (ἄλλος) aliunde, e longinquo, e peregrino. De accentu cf. Eust. 174, 14. Semel in primo pede: ζ 283 πόσιν εὗρεν ἄ. In quarto: γ 318 νέον ἄ. εἰλήλουθεν cf. υ 360. π 26 νέον ἄ. ἔνδον ἐόντα, ρ 112 ἐλθόντα νέον ἄ., ρ 382 καλεῖ ἄ. In quinto: η 33 ἄ. ἔλθοι cf. η 52. ε 490 ποθεν ἄλλοθεν αὔῃ. In Iliade subsequente ἄλλος plerumque in quinto, sed Β 75 Ι 671 μ 392 in secundo. ι 493 κ 442 ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος cf. Β 75. Koechly diss. II de Β 1—483 vituperavit Β 75 quod Agamemnon iuberet solitum dicendi ordinem turbari, cf. Bäuml. Phil. 7, 231. Imitationis speciem habet Β 75. ι 401 λ 42 ω 415 ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος cf. κ 119, sed λ 42 v. l. ἔνθα καὶ ἔνθα. Ι 311 σ 231 παρήμενοι ἄ. ἄλλος, Ν 551 περισταδὸν ἄ. ἄ. οὔταζον, Ι 671 δειδέχατ' ἄ. ἄ., μ 392 νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον, sed R. ἄλλος.

ἄλλοϑι v. s. ἄλλοθ' (ἄλλος) alibi, peregre. In Od. sola ξ 130 ἄ. ὄληται cf. σ 401. δ 684 μὴ μνηστεύσαντες μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες ὕστατα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν. φ 83 κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλοθ'. V. l. ἄλλος, hic tantum vox est in fine sententiae. Post verbum etiam υ 182 εἰσὶν καὶ ἄ. δαῖτες, v. l. ἄλλαι. π 44 καὶ ἄ. δήομεν ἕδρην. — b) β 131 ἄλλοθι γαίης. Aliter ρ 318 ἄλλοθι πάτρης procul a patria, at γαίης M. et γρ. πάτρης.

ἀλλό-ϑροος (E. M. 68, 28 παρὰ τὸ ἄλλος καὶ τὸ θροῦς ἀλλόθρους γάρ ἐστιν ὁ ἀλλοτρίαν φωνὴν ἔχων ἤγουν ὁ βάρβαρος) alia lingua utens. In Od. sola α 183 γ 302 ο 453 ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, ξ 43 ἀλλοθρόων ἀνδρῶν.

ἀλλο-ϊδής (ἰ. ϝιδ) alius speciei et formae. ν 194 ἀλλοϊδέα φαινέσκετο πάντα, Eust. 1738, 49 ὧν τὸ εἶδος ἠλλοίωται Ap. 23, 23 ἀλλοφανῆ cf. E. M. 68, 16. Codd. fere omnes, Eust. Ap. ἀλλοειδέα (– – –), Harl. φαίνετο. Buttm. Lex. 2, 270: ἀλλοϝϝειδέα φαίνετο, auferens caesuram qua versus carere non potest. La Roche ἀλλοϊδέα (– ⏑ ⏑ –) e cod. L. Bekk. 2 ἀλλοειδέα, c. not. „ἀλλοιδέα, nescio an recte, si scribas ἀλλοϝιδέα", cf. Doed. Gl. 411. Porson: ἀλλοϝειδέ' ἐφαίνετο. Grashof (Abw. d. Augm. Düsseld. 1832 p. 20 N. 32): ἀλλοιειδέ' ἐφαίνετο, Mützell (em. Theog. 39) et φαινέσκετο et synizesin οει defendit, quam probat Lob. path. el. 2, 135.

ἀλλοῖος (ἄλλος) qui alius est speciei, alius. Δ 258 ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ, π 181 ἀλλοῖός μοι φάνης νέον, τ 265 καὶ ἀλλοῖον - ἄνδρ' - ἢ Ὀδυσῆα, Ε 638 ἀλλοῖόν τινά φασιν εἶναι. Ariston. ἀλλοῖον παρὰ τοὺς νῦν. Parmeniscus et Nicias ἀλλ' οἷον, Aristophanes et Aristarchus ἀλλ' οἷον, apostrophen admirantis interpretati. Pius quem sequuntur Spitzner et La Roche ἀλλ' οἷον, interpretatus οὐχ ὡς εἶ σύ, ἀλλ' οἷος ὁ Ἡρακλῆς, melius certe explicans coni. ἀλλά. Tyrannio, Bekk. Bäuml.: ἀλλοῖον, quod nec coniunctione impeditur et melius quam οἷον convenit pronomini τινά.

ἄλλομαι (ἁλ-jομαι, lat. sal-io skr. sar Curt. E. 656 cf. Benf. 1, 60 L. Meyer vergl. Gr. 1, 98 448. Consonae s, de qua cf. Kuhn 2, 128, vestigia sunt et hiatus cf. Bäuml. N. J. f. Ph. 85, 192 et comp. ἐπιάλμενος (saepius ἐπαλ.) et spiritus asper qui non solet esse ante λλ cf. Herod. Δ 532 quique abest a formis sync. Kuhn (5, 263) ἆλτο non de saliendo dictum putat, sed pariter atque ὦρτο e voce skta ârta natum) Med. pr. ἄλλονται h. Cer. 175, aor. sync. ind. ἆλσο Π 754, ἆλτο (Herod. l. l. Buttm. Gr. 2,

109). Bekk. 2 (cf. Monatsb. 1864, p. 91) et codd. nonn. ἄλσο et ἄλτο, sed cf. La Roche H. T. 186. aor. coni. ἅληται Φ 536 et ἅλεται. Salio, moveor celeriter. Λ 192 207 εἰς ἵππους ἅλεται. Fuere qui ἄλεται scriberent (ἀλῆναι), cf. Herod. Λ 192. La Roche H. T. 185. Buttm. Spr. 2, 109. Ariston. Λ 192 ἅλεται· ἡ δ. δ. ἀντὶ τοῦ ἅληται, sch. br. ἀλεῖται· καθάπερ τὸ ἔδομαι φάγομαι πίομαι. Φ 536 εἰς τεῖχος ἅληται, v. l. ἄληται ap. sch. B. qui ab ἀλῆναι deducit. Λ 532 εἰς ἅλα ἄλτο, Hes. ἥλατο, ἐπήδησε cf. E. M. 71, 17. Μ 390 ἀπὸ τείχεος, Σ 616 κατ' Οὐλύμποιο, Υ 62 ἐκ θρόνου, Γ 29 Δ 419 Ε 494 Ζ 103 Λ 211 Μ 81 [Ν 749] Π 426 ἐξ ὀχέων ἆλτο χαμᾶζε, Hes. ἐπήδησε χαμαί, cf. Ε 111. Π 733 755 de pugnantibus, sed Ω 469 de Priamo. χ 2 ἐπὶ οὐδόν (DJLM. ἄλτο), Δ 125 ὀιστός, h. Cer. 175 (πόρτιες) ἅλλοντ' ἂν λειμῶνα. — b) Π 754 ἐπὶ Κεβριόνῃ ἄλσο μεμαώς, cf. Ν 611, Φ 174 ἐπί οἱ, χ 80 ἐπ' αὐτῷ, (ADJK. ἄλτο). Haec de hostili impetu. Sed c. acc. Υ 353 ἐπὶ στίχας, ad ordines suorum properavit. Ω 572 οἴκοιο λέων ὣς ἄλτο θύραζε, φ 388 ἐξ οἴκοιο-θύραζε, (DK. ἄλτο). h. Merc. 65 ἐκ μεγάροιο, ABC. ὦρτο „manifesto interpolatum" Baum. — c) h. Cer. 389 ἆλτο θέειν, (M. ἄλτο). h. Ap. 448 ἐπὶ νῆα νόημ' ὣς ἆλτο πέτεσθαι. (ὑπέρ, ἐξ, μετά, ἐπί, κατά, κατεπί, ἐς, ἅλμα, ἅλς.)

ἀλλŏ-πρόσ-αλλος alias ab alia parte stans, Minckw. Hübenunddrüben. Hes. εὐμετάβλητος. E. M. 68, 1 δίγνωμος, διπρόσωπος, ἄλλοτε ἄλλον φίλον ποιούμενος. De Marte. Ε 831 ἀλλοπρόσαλλον, Ε 889 ἀλλοπρόσαλλε.

ἄλλος (ἄλjος, lat. ali-us, goth. ali-s. Curt. E. 524. Comparatur skr. anyas. De accentu Herod. Π 234) alius, diversus, non idem. Ictum plerumque habet prior syllaba in primo pede aut sexto, rarius in secundo et quarto Λ 189 204 796 Π 38. — Η 358 Μ 232 ο 518 cf. Giseke ho. Forsch. 147. Posterior syllaba ictum habet pedis secundi aut tertii, perraro quarti (Χ 237 Ω 481 ε 104 138 α 374 β 139 ξ 195 π 382) aut quinti (φ 21 ϑ 229 ψ 186) cf. Η 473 474 Μ 267 Χ 493 ι 261 [h. Ap. 472] — Θ 429 δ 692. Substantivo plerumque anteponitur; postponitur saepissime quidem in sexto pede, multo rarius in tertio (Ε 154 517 Η 116 β 93 γ 243 κ 380 ν 434 ξ 342 χ 6 ω 128 cf. Ι 104) aut quinto (Δ 334 Ζ 187 Ξ 168 λ 54 υ 101 φ 217) aut primo (Ε 131 820 Σ 103 α 177 ρ 383). De secundo pede cf. s. Σ 552. Latius genere patet id cui additur ἄλλος, quam alterum cui opponitur. Proprie videtur dictum esse de loci aliqua indefinita diversitate, ut ἄλλος negetur eodem loco esse quo illud cui opponitur. Sed a loco fit transitus ad alia, ut statum et tempus. Natura fert ut magis miremur loci vel status diversitatem, si utrumque eiusdem est generis ut Patroclus ceterique Graeci, quare saepissime in tali re pronomine utimur. Multo rarius fit ut quae comparentur, non omnino eiusdem sint generis, ut Penelope et servae, nam reginam non eodem statu esse quo servas facile concedimus, neque opus esse putamus comparatione. Graeci vero nonnunquam hoc quoque indicabant. I De iis quae sunt eiusdem generis, quamquam saepe fit ut genus aut non significetur aut ne intellegatur quidem facile, aliquando etiam latius pateat quam ut assequi possimus certa aliqua significatione. Indefinite: alius, ein anderer, non is de quo potissimum est sermo. Ariston. Ι 313 ἐπὶ πλειόνων. 1) Additur τίς. a) Κ 511 μή τις θεὸς ἄλλος, Ω 505 οὔ τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, β 32 τι δήμιον ἄλλο, cf. β 44, β 303 μή τι ἄλλο κακὸν ἔργον, ε 179 187 κ 300 344 μή τι πῆμα ἄλλο κακόν, cf. κ 380 337 ν 325 π 261 σ 48 τ 157 286 φ 291 70 217 ψ 73 125 h. Merc. 348 ep. 11, 1. — b) Est pro subst. Λ 299 οὔτε σοὶ οὔτε τῳ ἄλλῳ cf. ρ 568, [Μ 248 ἠέ τιν' ἄλλον] Τ 262 ζ 68 192 ξ 510 οὔτέ τευ ἄλλου nec ullius alius rei, η 208 ἄλλό τι, η 67 οὔ τις ἄλλη, cf. ϑ 32 229 λ 613 τ 486 χ 154 ψ 189 h. Merc. 453 Ap. 53. — c) Cum gen. Β 80 εἴ τις Ἀχαιῶν ἄλλος cf. Ξ 90 Δ 316 τις ἀνδρῶν ἄλλος, Ε 827 μήτε τιν' ἄλλον ἀθανάτων cf. [Ο 72], Ε 897 εἴ τευ ἄλλου θεῶν, cf. Η 456 Ν 272 Π 225 Σ 185 Υ 339 Ψ 668 Ω 148 177 ζ 205 ι 349 μ 403 ξ 301 λ 176 π 34 ξ 493 υ 297 φ 160 ψ 21 ω 267 h. Merc. 534 537. — 2) Additur καί in exitu plerumque versus ut dactylus efficiatur quinti pedis, rarius ἔτι a) Β 861 Τρῶας καὶ ἄλλους |, Ι 370 καὶ ἄλλοι Ἀχαιοί cf. Ψ 737, ο 69 καὶ ἄλλῳ ἀνδρί, ξ 400 καὶ ἄλλος πτωχός, ρ 376 ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι |, ν 213 υ 187 καὶ ἄλλους ἀνθρώπους, auch sonst. Ε 621 Ν 510 οὐδ' ἔτ' ἄλλα τεύχεα καλά, Ζ 412 οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη ἔσται θαλπωρή, λ 623 οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον | ἄεθλον, ξ 138 οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον | ἤπιον ὧδε ἄνακτα. — b) Λ 174 παρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι, Λ 186 στυγέῃ καὶ ἄλλος | cf. Η 112 Θ 515 Ο 167 183. Ζ 329 μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ, cf. Ι 101 Κ 108 144 Ν 229 312 Ο 242 Ρ 202 Σ 106 Τ 181 Χ 350 Ω 483 α 247 δ 649 ρ 395 χ 373 φ 152 ρ 580 φ 293. Η 364 391 ἔτ' ἄλλ' ἐπιθεῖναι, Ω 774 οὔ τις ἔτ' ἄλλος, h. Ap. 322 ἔτι ἄλλο. — c) ϑ 241 καὶ ἄλλῳ ἡρώων. Additur etiam utrumque: Κ 222 εἴ τις ἀνὴρ καὶ ἄλλος, Π 446 μή τις θεῶν καὶ ἄλλος. — 3) sonst, anderweitig: Δ 334 πύργος ἄλλος, Ε 517 λ 54 πόνος ἄλλος, Ε 485 ἄλλοισι λαοῖς, Ζ 187 δόλον ἄλλον, Η 116 πρόμον ἄλλον, Ι 473 ἄλλο sc. πῦρ, Θ 300 309 Ο 458 ἄλλον ὀιστόν, Ι 334 ἄλλα γέρα, Bekk. ἄσσα cf. Κ 83 386 Ω 363 Κ 565 Λ 149 Ξ 49 Κ 330 Ν 64 Ξ 168 84 Ο 662 μ 22. Ρ 328 ἀνέρας ἄλλους | sonstwo, cf. Τ 248 233. Φ 22 ὑπὸ δελφῖνος ἰχθύες ἄλλοι· nam Homerus delphinos quoque pisces esse credidit cf. Kitlitz (Phil. 15, 617) contra Mehlhorn. cf. Χ 293 Ψ 459 426 Ζ 426 Ψ 829 740 700. Ω 751 ἄλλους παῖδας ἐμούς andere Kinder von mir, cf. Ω 551 α 244 273 β 139 65 γ 243 ο 27 δ 826 165 ε 104 138 ι 261 h. Ap. 472 κ 490 563 ϑ 558 κ 379 μ 294 352 ν 211 333 ξ 39 ο 321 ψ 226 ο 518 π 9 182 226 ρ 33 τ 489 φ 174 χ 314 φ 252 υ 101 ψ 186 100 168 χ 6 28 ω 418 δ 247. h. Ap. 546 Merc. 580 Cer. 495 VI 21 X 6 XIX 49 XXV 7 XXVII 22 XXVIII 18 XXIX 14 XXX 19 XXXIII 19 ἄλλης ἀοιδῆς cf. h. Ap. 75 541 Ven. 294 IX 9 XVIII 11. — b) quilibet alius: Λ 295 ἄλλοισιν ἐπιτέλλεο, cf. Χ 489. Ζ 456 πρὸς ἄλλης, Ι 380 εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο, Λ 636 ἄλλος μέν, Νέστωρ δέ Aristarchus et Ptolemaeus, al. ἄλλος i. e. ὁ ἄλλος Machaon, al. ἀλλ' ὅς: sed ille i. e. Machaon. Herod.: βούλεται ὁ ποιητὴς καὶ διὰ τούτου τὸ εὔρωστον τοῦ γέροντος παριστάνειν, cf. Ψ 558 274 494 η 286 χ 62. Α 297 Δ 39 Ε 259 Ι 611 Π 444 851 Φ 94 λ 454 π 281 299 ρ 548 τ 236 495 570 ἄλλο δέ τοι ἐρέω cf. Ο 212 Ψ 82 ω 248

h. Merc. 550. *B* 200 αλλων μῦθον ακουε cf. β 314 γ 94 δ 324 h. Merc. 263 363. ϑ 491 ἄλλον ἄκουσας, cf. *B* 300 *Δ* 292 364 340 *E* 786 β 21 *I* 486 *Ξ* 131. *Ξ* 249 ἄλλο τεῇ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ Arist., sed Parmeniscus ἄλλοτε ῇ . . ἐφετμῇ, Zenod. et Ptol. Epith. ἄλλο τεῇ ἐφετμῇ. *Σ* 435 ἄλλα δέ μοι νῦν alia mihi curae sunt cf. *Π* 31 *X* 39 118. *Ψ* 140 193 β 382 393 δ 219 795 ζ 112 π 409 σ 187 ψ 242 344 ἄλλ' ἐνόησε, cf. ε 382 ζ 251 α 151 h. Merc. 266 β 92 ν 381 σ 283 h. Merc. 62 σ 344 β 134 206 ι 188 γ 33 ζ 166 δ 29 λ 489 μ 65 ξ 226 π 239 ρ 404 υ 337 φ 104 116 χ 51 104 ψ 357 h. Ap. 321. *Ω* 370 ἄλλον ἀπαλεξήσαιμι, quemlibet alium i. e. unumquemque. — c) *B* 231 ἄλλος Ἀχαιῶν cf. *I* 391, *Ξ* 244 ἄλλον θεῶν cf. h. Merc. 338, *Ψ* 606 ἄλλος ἀνὴρ Ἀχαιῶν, β 331 φ 401 ἄλλος νέων, ν 205 ἄλλον βασιλήων cf. υ 222, quo locus videtur assumptus esse. — 4) alius, fremd, auswärtig, a) δ 34 ἄλλων ἀνθρώπων, λ 127 ψ 274 ὁδίτης, Hes. ἀλλόφυλος. — b) *Γ* 301 ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν, *I* 594 τέκνα ἄλλοι ἄγουσι, *Ω* 481 ο 228 238 π 382 υ 219 ἄλλων δῆμον, δ 91 ἄλλος ἔπεφνε, cf. ν 419 ξ 417 ν 208 ξ 41 υ 213 ep. 14, 4 h. Cer. 163. — 5) Significatur aliquid saepius fieri sed similiter: *B* 75 ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν cf. *I* 671 μ 392 et in exitu versus *I* 311 *N* 551 ι 401 493 κ 119 442 λ 42 σ 231 ω 415. μ 392 νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον, v. l. ἄλλος, omnes inter se, *B* 400 ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε, *B* 804 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα cf. τ 175. ξ 228 ἄλλος ἄλλοισιν ἀνὴρ - ἔργοις, σ 301 ἄλλος ἄλλο δῶρον Ἀχαιῶν ἔνεικε. *H* 473 ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δὲ σιδήρῳ, ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δὲ βόεσσιν, ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσιν, *Θ* 429 τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω, χ 257 274 τῶν ἄλλος μέν, ἄλλος δέ, ἄλλου δέ. *M* 175 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι πύλῃσι, cf. *O* 414. *Λ* 486 ἄλλυδις ἄλλος | cf. *Λ* 745 *P* 729. *M* 461 ἄλλυδις ἄλλη |, *Φ* 503 ἄλλυδις ἄλλα cf. ε 71 ζ 138 ξ 25 35. *N* 800 πρὸ μὲν ἄλλοι, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι cf. *N* 799, *N* 730 ἄλλῳ μὲν ἔργα, [ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν], ἄλλῳ δὲ νόον, *M* 267 ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς, *O* 714 πολλὰ φάσγανα, ἄλλα μέν, ἄλλα δέ. *Σ* 536 ἄλλον ζώοντα, ἄλλον ἄουτον, ἄλλον τεθνηῶτα, *Σ* 552 δράγματα ἄλλα, ἄλλα δέ, *X* 493 ἄλλον μέν -, ἄλλον δέ, cf. γ 26 ϑ 169. δ 692 ἄλλον -, ἄλλον, cf. h. Merc. 541. *O* 684 ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, cf. δ 236. ϑ 516 ἄλλον ἄλλῃ - κεραϊζέμεν. *I* 472 ἕτερον μέν, ἄλλο δέ, Ariston. ἡ δ. ὅ. πάλιν δοκεῖ τὸ ἄλλο πρὸς τὸ ἕτερον συγκεχύσθαι cf. sch. BL. *Λ* 120, sed tres ignes fuisse probabile est, etsi non diserte indicat rem poëta. *Z* 147 φύλλα τὰ μέν, ἄλλα δέ cf. η 119. *I* 313 ἕτερον μέν -, ἄλλο δέ cf. sch. BL. *Λ* 120 sch. A. *I* 472. [*Δ* 572 = τὰ δὲ δοῦρα, ἄλλα μέν, πολλὰ δέ] *O* 315 πολλά -, ἄλλα μέν, πολλὰ δὲ καί. η 123 ἕτερον μέν, ἑτέρας δέ, ἄλλας δέ, πάροιθε δέ τε, ἕτεραι δέ. κ 592 ἑκάστῳ - ἄλλο. ν 67 τὴν μέν, τὴν δὲ ἑτέρην, ἡ δ' ἄλλη. υ 109 αἱ μὲν ἄλλαι, ἡ δέ μία. h. XXXIV 5 οἱ μέν, οἱ δέ, οἱ δέ, οἱ δέ, ἄλλοι δέ. — 6) Additur πολλοί, a) c. subst. non in Iliade. α 177 πολλοὶ ἀνέρες ἄλλοι, cf. α 355 394 128 337 γ 113 τ 63 φ 251. — b) *I* 639 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι cf. *Δ* 514 ρ 422 τ 78 *Δ* 538 β 166. — 7) Nos articulum addimus vel pronomen: der andere, ihr andern. — a) opponuntur species et genus: ihr andern alle. *H* 327 385 *Ψ* 236 272 658 Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν cf. *K* 1 *Λ* 17. cf. *Γ* 298 ε 7 ϑ 306 μ 371 377 *Z* 476 *B* 49 h. XIX 44 — *Z* 259 475 *N* 818 [*Θ* 526] δ 472 ϑ 432 *Σ* 168 γ 333 h. Cer. 447 400 *Γ* 308 *Σ* 116 *X* 366 γ 346 ξ 53 119 σ 112 *Ξ* 120 *Y* 194 ι 479 ψ 352 *Y* 149 φ 365 *M* 61 *P* 335. *Λ* 399 Ὀλύμπιοι ἄλλοι cf. *A* 222 h. Merc. 381 Ap. 11 *A* 256 *Δ* 136 *N* 424 *Δ* 63 *I* 535 *Φ* 385 *Γ* 461 *Δ* 261 268 *I* 45 *E* 709 *Z* 379 384 *I* 301 316 *Π* 731 *Θ* 451 *Λ* 796 *Π* 38 *O* 675 *X* 369 *Y* 142 h. Ap. 187 Cer. 484 *Ω* 83 β 239 δ 37 ι 543 λ 526 563 μ 349 ο 320 h. Ven. 195 Cer. 408. *E* 529 Βορέαο καὶ ἄλλων ἀνέμων cf. *H* 386 *K* 563 *N* 454 *I* 346. *Λ* 149 *Ξ* 49 ἄλλοι Ἀχαιοί, *M* 82 ἄλλοι Τρῶες πάντες cf. *Π* 657 *Φ* 606. h. Ap. 95 ἄλλαι ἀθάναται νόσφιν Ἥρης. — b) *B* 211 ἄλλοι ceteri praeter Thersiten cf. *X* 237. *Λ* 498 *E* 753 ἄτερ ἄλλων, *B* 649 ἄλλοι θ' οἳ - ἀμφενέμοντο, λ 388 ω 21 ἄλλαι ὅσσαι, *O* 244 νόσφιν ἀπ' ἄλλων, *O* 87 ἄλλους μέν, Θέμιστι δέ, [*Σ* 49 ἄλλαι θ' αἳ Νηρηΐδες ἦσαν]. *X* 322 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχεν χρόα τεύχεα quod ad ceteras quidem partes attinebat i. e. corporis satis magnam partem, ubi καὶ ἄλλο τόσον cf. Faesi h. l. adv. instar sunt, sed inter se ἐκ παραλλήλου posita. Ariston. οὕτως εἴωθε λέγειν ἄλλο τόσον ἐπειδὰν ἀπολείπῃ τι τοῦ ὅλου μικρὸν μέρος (*Σ* 378) καὶ ἐνθάδε οὖν τὸ μὲν ἄλλο σῶμα καθώπλιστο, γυμνὸν δὲ μόνον διεφαίνετο ἀπὸ τῶν ὤμων ἐπὶ τὸν αὐχένα. Hinc male assumptum Pappenheim (Phil. Suppl. 2, 24) putat locum similem *Ψ* 454 ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν. Ariston. οὕτως εἴωθε λέγειν τὸ παρὰ μικρὸν [τετελειωμένον] ἀντὶ τοῦ ὃς μὲν τὸ λοιπὸν σῶμα, sch. B. τόσον ἀντὶ τοῦ ὅλον. κ 285 ἄλλοι ceteri cf. ξ 195 ρ 417. ω 180 ἄλλοις. *Γ* 102 ἄλλοι διακρινθεῖτε. *Ψ* 285 ἄλλοι στέλλεσθε, β 209 Εὐρύμαχ' ἠδὲ καὶ ἄλλοι ὅσοι. — c) Additur quod opponatur τῷ ἄλλῳ: α) *K* 404 *P* 78 ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆι, minus adstricte *Σ* 185 *T* 309 ἄλλους μὲν - βασιλῆας, δοιὼ δ' Ἀτρεΐδα, *Ξ* 49 ἄλλοι Ἀχαιοί . . . ὥσπερ Ἀχιλλεύς, *Π* 141 *T* 388 οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν, ἀλλὰ οἶος Ἀχιλλεύς, *Φ* 275 ἄλλος δ' οὔ τις - Οὐρανιώνων ἀλλὰ μήτηρ, *Ω* 697 οὐδέ τις ἄλλος ἀνδρῶν ἀλλ' ἄρα, γ 377 οὔ τις ὅδ' ἄλλος ἀλλὰ Διὸς θυγατήρ, λ 558 οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος ἀλλὰ Ζεύς cf. χ 154 ψ 189. — β) *Σ* 192 ἄλλου δ' οὔ τευ εἰ μὴ Αἴαντος, (τεύχεα), μ 325 οὐδέ τις ἄλλος ἀνέμων εἰ μὴ εὖρος, ρ 383 ξεῖνον ἄλλον εἰ μὴ τῶν, h. Cer 77 οὐδέ τις ἄλλος εἰ μὴ Ζεύς. — γ) δ 178 οὐδέ κεν ἄλλο -, πρίν γ' ὅτε δή, *Ω* 25 ἄλλοις μὲν πᾶσιν, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ, ξ 168 ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, cf. ρ 139. h. Merc. 537 μή τινα νόσφιν ἐμεῖο θεῶν ἄλλον. — 8) Additur πάντες, cf. Grashof Abw. d. Augm. Düsseld. 1832 p. 21 qui cogitur e coniectura mutare quae scripta sunt. *Γ* 68 88 ἄλλους Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς ceteros Troianos praeter Alexandrum et omnes Graecos sed hos quoque praeter Menelaum cf. *H* 49. *Λ* 22 376 ἄλλοι πάντες Ἀχαιοί, cf. *Γ* 234 *Δ* 29 *Π* 443 *X* 181 *E* 822 *Ω* 98. γ 58 ἄλλοισι σύμπασιν Πυλίοισιν, cf. δ 285 ε 110 133 η 251 ν 11. — b) [*M* 245] ἄλλοι περικτεινώμεθα πάντες |, *Λ* 287 περὶ πάντων ἄλλων, *E* 877 ἄλλοι πάντες ὅσοι θεοί εἰσιν cf. α 11 γ 86 φ 232. *M* 285 ἄλλα πάντα cf. *Ψ* 483 *T* 190 *Ω* 156 185 ϑ 93 532 β 82 ξ 478 ρ 503. — 9) οἱ ἄλλοι ceteri a) ϑ 40 οἱ ἄλλοι

σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἔρχεσθε, B 665 ἀπείλησαν γὰρ οἱ ἄλλοι υἱέες ceteri filii, volgo; melius Herod. et La Roche γάρ οἱ ei enim. Ameis, Aristarchi rationem secutus negantis Homerum articulo uti, interpretatur: illi, ceteri, ut οἱ demonstr. sit; sed admodum molesta fit haec demonstratio. Possunt demonstrari Λ 524 οἱ ἄλλοι Τρῶες cf. Λ 264 540 189 Φ 554 qui conspiciuntur. Sed non poterant: K 408 αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί, ceterorum praeter Hectorem. Ne duplex esset demonstr. Aristarchus δαὶ (δ' αἱ) admisit, cf. sch. A. et Baumeist. Phil. 11, 169. Cf. Λ 75 Φ 518 Ξ 189 Λ 406 Ω 338 ω 18 Σ 103 Y 352 ε 383 ζ 176 λ 541 567 π 133 σ 62 υ 122 Π 763. Zenodotus B 1 et K 1 ὦλλοι i. e. οἱ ἄλλοι cf. Ariston. l. l. Lehrs Ar. 377 La Roche h. T. 186. Etiam Λ 636 fuere qui scriberent ἄλλος i. e. ὁ ἄλλος cf. Herod. h. l. — b) Λ 465 γ 462 μ 365 ξ 430 μίστυλλον τἆλλα, Λ 198 τῶν ἄλλων οὔ τις cf. Ξ 427 Λ 300, Λ 342 τοῖς ἄλλοις, ceteris, Ameis: den Andern hier, quod certe locum non habet E 131 θεοῖς τοῖς ἄλλοις cf. E 820 (cf. Rumpf de γαμοπ. Menel. Giessen 1846 p. 17). Δ 429 οἱ δ' ἄλλοι cf. Z 41 402 N 169 T 345 α 26 157 δ 57 ρ 592. I 417 684 τοῖς ἄλλοισιν ceteris, cf. Δ 81, Λ 367 Y 454 τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι ὅν κε κιχείω. Λ 704 τὰ δ' ἄλλα cetera, P 260 τῶν ἄλλων ὅσσοι cf. θ 221, Ψ 399 τῶν ἄλλων cf. Ψ 342, ε 29 τὰ ἄλλα ceteroquin cf. ι 331 370 Ω 456 497 θ 204 212 μ 49 ο 395 φ 210 κ 132. ξ 24 οἱ - ἄλλοι | ᾤχοντ' ἄλλυδις ἄλλος οἱ τρεῖς, ξ 436 τὰς ἄλλας, ο 540 τὰ περ ἄλλα ceteroquin cf. ρ 273 ψ 209. τ 115 τὰ ἄλλα, h. Ven. 34 τῶν ἄλλων οὔ τι, φ 417 τοὶ ἄλλοι — Γ 73 οἱ δ' ἄλλοι cf. Γ 256, ihr andern. Γ 94 wir andern, simpliciter ἄλλοι Γ 102. Θ 211 [Y 135] ἡμέας τοὺς ἄλλους, Ξ 368 οἱ ἄλλοι ἡμεῖς, Y 23 οἱ ἄλλοι ἔρχεσθε, ubi opponitur ἐγώ, cf. γ 427 ι 61. — 10) πάντες additur a) Λ 597 τοῖς ἄλλοισι θεοῖς πᾶσιν, ω 79 ἁπάντων | τῶν ἄλλων ἑτάρων. — b) Λ 693 Φ 371 ρ 411 οἱ ἄλλοι πάντες, O 134 τοῖς ἄλλοισιν πᾶσιν, X 380 οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι, π 404 τοὺς ἄλλους πάντας. ἕκαστος T 83 οἱ ἄλλοι | σύνθεσθ' Ἀργεῖοι, ἕκαστος. Π 697 οἱ δ' ἄλλοι ἕκαστος· πολλοί, [O 66] πολέας αἰζηοὺς | τοὺς ἄλλους, μετὰ δέ, quod Attice ἄλλους τε καί dicitur. — 11) Ein zweiter: E 154 υἱὸν οὐ τέκετ' ἄλλον, π 204 ἔτ' ἄλλος Ὀδυσσεύς, Γ 104 οἴσομεν ἄλλον, θ 202 ἄλλον | ἥσειν. — 12) Pron. dem. adduntur Γ 226 τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνήρ, Ξ 262 τοῦτο ἀμήχανον ἄλλο, ε 173 ἄλλό τι τόδε cf. η 200. Λ 663 τοῦτον δ' ἄλλον, β 93 ω 128 δόλον τόνδ' ἄλλον, π 470 ἄλλο τόδε, υ 380 ἄλλος δ' αὖτέ τις οὗτος. δ 348 ρ 139 ταῦτα - οὐκ ἂν - ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδόν non aliter. II Notio superlativi inest: ceteri omnes, omnes B 359 πρόσθ' ἄλλων Naegelsb.: vor den Andern, sch. AD. πρὸ πάντων sch. br. πρότερον τῶν λοιπῶν cf. Δ 304. Γ 42 ὑπόψιον ἄλλων, ι 192 οἷον ἀπ' ἄλλων cf. h. Ven. 76 79 Merc. 192. Ψ 110 κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων, Δ 375 δ 201 περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι cf. N 631 P 171 N 728 γ 244 θ 252 102 τ 326. Z 194 Y 184 τέμενος ἔξοχον ἄλλων cf. I 631 ε 118 h. XIX 28. — ζ 158 μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων cf. I 641. P 358 Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων cf. δ 171 τ 247. Z 208 Λ 784 ὑπείροχον ἄλλων cf. h. Cer. 362, Σ 432 ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἀνδρὶ δάμασσεν. Φ 370 ἐμὸν ῥόον - ἐξ ἄλλων, P 280 περὶ τῶν ἄλλων Δαναῶν μετὰ Πηλεΐωνα cf. λ 470 551 B 674. M 104 ἄριστοι τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτόν· ὃ δὲ πρέπε καὶ διὰ πάντων, ubi inter se opponuntur οἱ ἄλλοι et πάντες. A 505 ὠκυμορώτατος ἄλλων, cf. Z 295 ο 108 K 134 Ψ 532 ε 105. — 2) Quando genus certis finibus non circumscribitur, ad adv. confugimus, vel adi. plane omittimus: sonst irgend ein, überhaupt, ex alia parte, praeterea; cum negatione: kein, niemand, vel interponimus coniunctionem und. α 210 ἄλλοι | Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν cf. θ 107 ω 37. P 475 τίς τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος, cf. P 586. I 514 ἄλλων νόον ἐσθλῶν cf. I 553. Ita comparativis additur, quos Homerus statuit genus efficere, nos aliter. K 165 καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι, O 121 μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος, Ψ 479 παρὰ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι cf. Γ 168. H 358 M 232 ἄλλον μῦθον ἀμείνονα cf. I 104 423 M 92, Ψ 592 ἄλλο | μεῖζον noch etwas grösseres cf. Ω 46 γ 363 δ 698 υ 18 λ 381. h. Merc. 177 ἄλλο τι καὶ μεῖζον. Cum negatione X 106 μή - τις εἴπῃσι κακώτερος αλλος ἐμεῖο cf. φ 324 σ 334. Γ 365 υ 201 οὔ τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος cf. Ψ 439 O 569 θ 138 υ 376. T 321 οὔ τι κακώτερον ἄλλο cf. η 216 υ 376. Sine pronomine τις B 248 οὐ σέο χερειότερον βροτὸν ἄλλον cf. Θ 483 λ 427 ο 533 υ 392. ι 28 οὐ γλυκερώτερον ἄλλο, cf. ο 343. — 3) genus quia uno nomine caret significatur duobus. B 1 Ω 677 ἄλλοι θεοί τε καὶ ἀνέρες cf. N 631 Σ 403, Ω 768 τις καὶ ἄλλος δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων, Ψ 241 τοὶ ἄλλοι, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες, cf. Ω 46 ι 520 π 264 361 M 108 I 365 N 622, θ 551. novum quoddam genus efficitur, quod diversitatem loci tantum habet (cf. Herm. op. 2, 284 Mehlhorn. adi. pro adv. pos. Glogau 1828. Kittlitz, Phil. 14, 613) B 271 Δ 81 X 372 θ 328 κ 37 ν 167 σ 72 400 φ 396 ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, ε 489 γείτονες ἄλλοι, ο 407 πείνη, οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος, ξ 200 πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι υἷες γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ. φ 327 ἄλλός τις πτωχὸς ἀνήρ, Ω 220 τις ἄλλος ἐπιχθονίων, θ 40 οἱ ἄλλοι σκηπτοῦχοι βασιλῆες, ν 434 ξ 342 ῥάκος ἄλλο κακόν, Φ 88 τοῦ ἔχε θυγατέρα, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας sc. mulieres, cf. η 125. α 132 ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων extra procos qui in altera parte erant, β 412 μήτηρ, - οὐδ' ἄλλαι δμῳαί und andererseits. ζ 84 τ 601 ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι praeterea ancillae, ρ 401 μήτε μητέρ' ἐμὴν μήτέ τιν' ἄλλον δμώων cf. σ 416 υ 325. δ 259 ἄλλαι Τρῳαί et Helena, ubi Grashof (Abw. d. Augm. 21) ἄλλαι μὲν Τρῳαὶ ἐκώκυον proponit, θ 368 Ὀδυσσεὺς ἠδ' ἄλλοι Φαίηκες, φ 21 πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες. B 191 ἄλλους ἵδρυε λαούς praeterea iube sedere populos, quod ut non Attice, vitiose dictum statuit Nägelsb. l. l., negat Braun, de ξ 1—60 Guben 1845 p. 7, cf. O 475 T 139 X 54 De sociis Ulixis quorum genus satis indefinitum fuit, ι 172 ἄλλοι μίμνετ' ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι, αὐτὰρ ἐγὼ σὺν ἐμοῖς ἑτάροισιν. ι 100 193 τοὺς ἄλλους κελόμην ἑταίρους praeterea iussi socios, Am., cf. κ 449. ι 367 πατὴρ ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι et in universum omnes socii cf. κ 32 250 267 320 421 485 ν 266 ξ 460 462 ο 307 336 τ 196. ο 448 ἀλλ' ἐπίβαθρον δοίην praeterea vecturae pretium dederim. h. Merc. 276 μήτε

τιν' ἄλλον ὄπωπα κλοπόν cf. ib. 310. ἀλλη, ἄλλως, ἄλλυδις, ἄλλοτε, ἄλλοθεν, ἄλλοθι, ἄλλοσε, ἀλλοδαπός, ἀλλοϊδής, ἀλλοφρονέων, ἀλλόθροος, ἀλλοπρόσαλλος, ἀλλοῖος, περίαλλος, ἐπαλλάσσω. Videntur eiusdem radicis esse ἀλάομαι sim. ut ἀλεείνω, ἀλεύεσθαι.)

ἄλλοσε alio. ψ 184 204 ἄ. ἔθηκε, v. l. ἄλλος ἔθηκε et ἄλλοσε θῆκε.

ἄλλοτε alio tempore, Wentzel. de part. τε Glogau 1847 p. 5 ein anderesmal da. De tempore praeterito. Α 590 ἤδη με πὰρ ἄλλοτε (ῥῖψε) schon früher einmal, Υ 90 ἤδη με κ. ἄ. φόβησεν cf. Υ 187. — b) De futuro: Τ 200 ἄ. περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε - πένεσθαι (νῦν δέ) cf. Ν 776. Κ 120 ἄ. μέν, νῦν δέ. — c) indefinitam rei cuiusdam repetitionem significat Ο 684 ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον cf. δ 236 h. Merc. 558. Υ 53 κατὰ πόλιος, - ἄλλοτε πὰρ Σιμόεντι cf. Χ 171. Ω 511 πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε, Vind. quint. αὖτις, sch. B. λείπει τὸ ἄλλοτε μέν, cf. Spitzn. exc. VIII § 2. — ἄ. μέν - ά. δ' αὖτε Σ 472 λ 303 π 209 δ 102 ε 331; ἄ· μέν - ἄ. δ' αὖ h. Ap. 141. XIX 9; ἄ. μέν - ἄ. δέ Φ 464 Ω 513 Ψ 368 ψ 94; ἄ. - ἄ. δ' αὖτε Σ 159, ἄ. μέν - ἄ. Ε 595; ἄ. - ἄ. δ' αὖτε, ἄ. δέ, τοτὲ δέ Ω 10; ὀτὲ μέν, ἄ. δ' αὖ Σ 602; ὀτὲ μέν, ἄ. δέ Α 64; ἄλλ. μέν, ὀτὲ δέ Α 566, ὀτὲ μέν, ἄλλ. Υ 49.

ἀλλότριος (ex ἄλλος comparativorum more, sed Aufrecht, Kuhn 5, 365 ἄλλος et tra). alienus, qui alīus est, 2) peregrinus, 3) alius. E. M. ξένος· ἀλλοόριος, ὁ ἄλλων ὁρίων ὑπάρχων. ι 535 λ 115 ω 301 νηός, α 160 σ 280 βίοτον, h. Ap. 60 χειρός, τ 119 υ 171 οἴκῳ, υ 221 βουσίν· b) pro subst. ρ 452 ἀλλοτρίων χαρίσασθαι cf. σ 18. ρ 456 ἀλλοτρίοισι παρήμενος. — c) υ 347 γναθμοῖσι γελώων ἀλλοτρίοισι distortis et quasi non suis; Υ 298 ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων — 2) peregrinus ξ 85 γαίης | ἀλλοτρίης. — 3) Ε 214 π 102 ἀλλότριος φώς, Ap. 24, 13 E. M. 68, 27 Eust. 540, 28: πολέμιος, paraphr. ἐχθρός, sed nec domi de hoste cogitandum erat, neque mendicus hostes habuisse credendus est, (cf. Β 259). σ 219 ἀλλότριος φώς, qui Telemachum non norit.

ἄ-λλοφος (ἄ-λοφος atque sic Aristarch. ap. Did. Ariston. E. M. 70, 40 Eust. 803, 17) sine cri-sta. E. M. l. l. ὁ μὴ ἔχων λόφον· λόφος γὰρ καλεῖται τὸ εἰς ὕψος ἐπάνωθεν τῆς περικεφαλαίας. Κ 258 κυνέην ἄλλοφον.

ἀλλο-φρονέων (ἄλλο φρονέων Bekk. II) mei non compos sum Ψ 698 ἀλλοφρονέοντα, sch. br. οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα ἀλλ' ἐξιστάμενον τῇ διανοίᾳ cf. paraphr. sch. B., bewusstlos. — 2) aliud ago, alia cogito, non ea quae ob oculos posita sunt κ 374 ἀλλοφρονέων, hinbrütend, Ap. 24, 7 ἀλλοῖα διανοούμενος, cod. L. ἀλαοφρονέων J. ἄλλο φρονέων. Eust. 1661, 43 κατά τινα τῶν ἀντιγράφων ἄλλα φρονέων. Bekk. ἄλλο φρ., sed Herod. Ψ 698 ὡς σωφρονέοντα.

ἄλλῠδις (ἄλλος) alio. Herod. I 6 τὸ ἄλλυδις καὶ τὸ ἄμυδις ἐξαιρέτως τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν καὶ τῇ παραληγούσῃ ἐξαιρέτῳ ἐχρήσαντο ἢ διὰ τοῦ ῡ ἐξηνέχθησαν. In quinto pede aut secundo (Λ 745 Φ 503 ζ 138 ξ 25), ante ἄλλος aut similia. Λ 486 ἄλλυδις ἄλλος |, cf. Ρ 729 Λ 486 745 ξ 25. ζ 138 τρέσσαν ἄλλυδις ἄλλη cf. ε 71. ε 369 ἄλλυδις ἄλλη cf. ι 458. Μ 461 ἄλλυδις ἄλλη, Φ 503 ἄλλυδις ἄλλα, ξ 35 ἄλλυδις ἄλλον. Translate Ν 279 τρέπεται χρως ἄλλυδις ἄλλῃ huc illuc, alius ex alio fit.

ἀλλύω v. s. ἀναλύω.

ἄλλως aliter; non more solito, sive in meliorem partem sive in deteriorem. 2) alioquin, 3) frustra, temere, Hes. ματαίως, ὡς ἔτυχεν· ἢ ἀλλοίως ἢ μάτην. Posterior syllaba plerumque in thesi est, sed Α 391 Υ 99 ξ 124 in arsi. Ε 218 οὐκ ἔσσεται ἄ. Α 391 ἄ. ὑπ' ἐμεῖο πέλεται Ξ 53 οὐδέ κεν ἄλλως | παρατεκτήναιτο. cf. θ 176. Τ 401 ἄ. φράζεσθε σαωσέμεν, Hes. ἑτέρως. υ 211 οὐδέ κεν ἄ. | ὑποσταχύοιτο neque melius, ω 107 οὐδέ κεν ἄ. | λέξαιτο, φ 429 καὶ ἄ. ἑψιάασθαι, ε 286 μετεβούλευσαν ἄ. |. — 2) Υ 99 καὶ δ' ἄ. - πέτεται auch sonst, ο 513 ἄ. σ' ἂν - κελοίμην. Ι 699 ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄ. | ohnehin. Sch. LV. φύσει, nunc insolentior ob preces tuas, sch. A. γρ. καὶ αὔτως. ι 267 ξεινήιον ἠὲ καὶ ἄ. | δωτίνην alio modo i. e. sine iure hospitii. ρ 577 καὶ ἄ. | αἰδεῖται, in anderer Hinsicht, φ 87 καὶ ἄ. κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός. — 3 Ψ 144 ἄ. ἠρήσατο alia cogitans, frustra E. M. 68, 42 ματαίως. ξ 124 ψεύδονται nur so hin, aliud atque verum est.

ἅλμα (ἅλλομαι) saltus, certaminis species apud Phaeaces. θ 103 παλαιμοσύνῃ τε καὶ ἅλμασιν, θ 128 ἅλματι - προφερέστατος.

ἅλμη (E. M. 69, 10 et Doed. Gl. 489 ἅλς ἅλιμος αλμη). Non legitur in Iliade. Prior syllaba semper habet ictum aut primi pedis aut sexti) aqua marina, ε 53 πτερὰ δεύεται ἅλμῃ |. ε 322 ἅλμην | πικρήν, ζ 137 κεκακωμένος ἅλμῃ |. — 2) salsugo ζ 219 ἅλμην ἀπολούσομαι. ζ 225 χρόα νίζετο ἅλμην ἣ οἱ νῶτα - ἄμπεχεν. Est σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, coaluerant enim quodam modo corpus et salsugo, Ariston. [ἢ δ.] πρὸς τὴν φράσιν τὸν χρόα τὴν ἅλμην ἀπενίζετο, sed AM. ἅλμην θ. ψ 237 πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη | v. l. δέδρομεν. — 3) mare h. XXVIII 12 ἔκχυτο δ' ἅλμη Baum. ἔκχυτο, codd. ἔσχετο quod Matthiae explicavit, motum quidem esse mare, mox vero admiratione sedatum. (ἁλμυρός).

ἁλμ-ῠρός (ἅλμη) salsus, marinus, Hes. ἁλικόν. ε 100 ἁλμυρὸν ὕδωρ | mare, cf. ι 227 470. μ 236 431 θαλάσσης ἁ. ὕδωρ cf. μ 240, ο 294 h. Ap. 435. Translate δ 511 πίεν ἁ. ὕδωρ. Eust. 1506, 40 τοῦτον τὸν στίχον φασὶν οἱ παλαιοὶ ἐν οὐδεμιᾷ ἐκδόσει φέρεσθαι, διὰ τὸ λίαν εὐτελές. ἔχει δ' εὐτέλειαν ὁ στίχος οὐ διὰ τὴν φράσιν ἀλλὰ διὰ τὸν νοῦν· μὴ χρῆναι γὰρ δοκεῖ ἀπαθῶς οὕτω τὸν Πρωτέα φράσαι καὶ οἷον ἐν ἀστεϊσμῷ cf. sch. P. Omittit B., in D. obelus adscriptus est cf. La Roche. — h. Cer. 14 γαῖά τε πᾶσα καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης |.

ἀλοάω v. s. ἀλοιάω.

ἀλογέω (λόγος) rationem non habeo, non respicio. Ο 162 οὐκ ἐπιπείσεται ἀλλ' ἀλογήσει, cf. Ο 178. — **ἁλόθεν** Φ 335 cf. ἅλς.

ἀλοιάω (Attice ἀλοάω. Sverdsioe, de verb. οὐλαί et οὐλοχ. signif., ab ἀλέω molendo ἀλοάω deducit et inde ἀλωή. Curt. E. 527 ϝελ, ϝαλ et p. 524 ϝαλεϝ (ἀλευ-ρο-ν), ϝαλοϝ-η, ϝαλοϝια, ἀλο-ιά-ω. Cf. Benf. 2, 298 Savelsb. Dig. p. 20 ferio, percutio, dresche. Ι 568 γαῖαν χερσὶν ἀλοία, impf. s. augm., sch. ABD. ταῖς χερσὶν ἔτυπτεν, cf. Ap. 21, 15 E. M. 69, 48. 50. 59. 121, 19. 705, 24. (ἀπό).

ἀλοιφή (ἀ. ἀλείφω) adeps, sebum, unguentum, oleum 2) pinguedo, lardum quod liquefactum efficit adipem, caro pinguis et virulenta. In exitu versus. *P* 390 βοείην μεθύουσαν ἀλοιφῇ | sch. B. ἐλαίῳ διάβροχον. *P* 392 δύνει - ἀλοιφή | φ 179 ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ |, sebo inunguentes (υ 183), cf. σ 179, sch. V. ἐλαίῳ, cf. Ap. 23, 15 ζ 220 δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή |, Doed. Gl. 2429 unctionem interpretatur. — 2) *I* 208 σὺὸς ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ |, Ap. 23, 14 λίπει. ν 410 ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ | ϑ 476 θαλερὴ - ἀλοιφή | lardum. *I* 467 *Ψ* 32 σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ |.

οἵ τ' Ἄλον οἵ τ' Ἀλόπην οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο | *B* 682 dubium utrum Φθιωτικόν an Λοκρῶν Strab. 9, 5, 8. Eust. 320, 5. 667, 23. Steph. B. Hes. cf. Burs. Geogr. Gr. I 79. 83.

ἀλο-σύδνη (Lob. prol. 234 comparavit Hes. ὕδναι ἔγγονοι, Curt. E. 599 συ-δνη ortum statuit e συ-νjη, masc. sûnu-s Sohn) maris filia, *Y* 207 Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης |, sch. D. ἐναλίας θεοῦ, ἐν θαλάσσῃ κατοικούσης, paraphr. θαλασσίας. δ 404 νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης |, Ap. 21, 22 οἱ μὲν τῆς θαλάσσης, ἔνιοι δὲ τῆς Ἀμφιτρίτης cf. sch. h. l. Eust. 1204, 2.

ἄλοφος v. s. ἄλλοφος.

ἄλοχος (ἄ. ἀ cop. et λέχ-ος L. Meyer vergl. Gr. 1, 112 2, 161 Curt. E. 173 cf. Benf. 2, 317) tori consors, coniunx. Concubinas ut putat Doederl. Gl. 2060 non simpliciter hoc nomine appellat Homerus. E. M. 70, 30 ὁμόλοχός τις οὖσα, ἡ μετέχουσα τῆς κοίτης τοῦ ἀνδρός. *Φ* 499 ἀλόχοισι Διός de Latona, *I* 336 ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, *I* 340 ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους Ἀτρεΐδαι, sch. BLV *I* 336 ηὔξησε τὴν ὕβριν ἄλοχον αὐτὴν εἰπὼν καὶ θυμαρέα Nec Briseis ipsa credidit se iam esse uxorem nec Patroclus. *T* 298 κουριδίην ἄλοχον θήσειν. *Γ* 409 ἦ ἄλοχον ποιήσεται ἢ δούλην Opponitur enim δούλη neque Helena concederet se esse concubinam. Ariston. ad *Γ* 395: ἀθετοῦνται στίχοι κγ' (396—418), cf. sch. Q. δ 12 Eust. 1479, 65. Koechly, Il. carm. 4, 7 versus defendit, quos a Zenodoto, non ab Aristarcho expunctos putat. δ 623 ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι uxores eorum qui apud Menelaum epulantur, cf. Spohn, extr. Od. p. 9. W. Müller Vorsch. 105 Nitzsch et Am. h. l. Rumpf, γαμοπ. Men. Giessen 1846 p. 14. 18. Sed Hermannus, de δ 620—4, Otterndorf 1810 p. 10 Helenam uxorem Megapenthis aliasque interpretatur. Non recte Damm et Doederl. concubinas procorum, cf. Eust. 1512, 1 (παραχρώμενος τῇ λέξει). Expunxerunt locum Wolf. prol. 131, Kirchhoff, alii cf. Kayser Phil. 18, 688. 699. — Opponuntur ἄλοχος et παλλακίς: ξ 202 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου. Honori est nomen *A* 546 ἀλόχῳ περ ἐούσῃ (cf. Könighoff, crit. et exeg. Münstereifel 1850 p. VIII). *H* 392 κουριδίην, cf. *A* 114 *N* 626 ο 356. α 36 μνηστήν, cf. λ 177 *I* 556. *A* 242 μνηστῆς ἄ. κουριδίης· *Z* 246 παρὰ μνηστῇς ἀλόχοισιν, v. l. αἰδοίῃς, cf. *Z* 250, ubi Did. παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν· οὕτως Ἀρίσταρχος· [ἐν ἄλλῳ παρὰ μνηστῇς]. γ 403 δέσποινα, *I* 399 μνηστὴν ἄ., εἰκυῖαν ἄκοιτιν. *Z* 482 ἀλόχοιο φίλης, cf. *Z* 495 *Ω* 710 ι 207 χ 324. *Z* 394 πολύδωρος, cf. *X* 88 ω 294 κ 11 αἰδοίῃς. h. Ven. 44 αἰδοίην ἄ., κέδν' εἰδυῖαν, cf. h. Ap. 313, α 432 κεδνῇ, ν 57 κεδνὰ ἰδυῖα, cf. ψ 182. ψ 232 θυμαρέα κεδνὰ ἰδυῖαν, λ 117 ν 378 ἀντιθέην. — b) Additur nomen mariti: *E* 415 ἰφθίμη ἄ. Διομήδεος cf. *T* 117, *Z* 299 *X* 437. *B* 700 τοῦ ἀμφιδρυφὴς ἄ., *B* 355 Τρώων cf. δ 279. h. XII 3 Ζηνὸς κασιγνήτην τ' ἄ. τε, XXX 17 ἄλοχ' Οὐρανοῦ, cf. Cer. 156. *Ξ* 317 Ἰξιονίης, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ιά (317—27), Bekk. expunxit, multi improbaverant. γ 264 Ἀγαμεμνονέην. *B* 292 ἧς, cf. *Ω* 305 γ 235, ο 93 ψ 165 346 247 ω 167. *Φ* 512 σή cf. ε 210 ν 236 ο 127 χ 429. *Z* 114 ἡμετέρης. ϑ 410 tuam, cf. λ 67. δ 130 eius, cf. *A* 162 δ 92 ω 97. ψ 349 suae, cf. *Π* 432 *Σ* 356, *Γ* 301 *Ω* 193. *Z* 337 mea, cf. λ 410. — c) II Poëta cum careat voce ut nostrum: Familie, partes dicit pro toto atque esse legitimam uxorem hoc modo significat: *B* 136 ἡμέτεραι ἄλοχοι καὶ τέκνα, *Δ* 238 ἀλόχους τε φίλας καὶ τέκνα, cf *Σ* 514 *E* 480 688 *Ω* 730 *P* 223. *Φ* 460 σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν cf. h. Ap. 148 ι 115 ν 334 403 ξ 164 κ 61. χ 223 οὐδὲ υἷας οὐδὲ θύγατρας οὐδ' ἄλοχον κεδνήν. *Φ* 587 φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν, *P* 28 ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε τοκῆας, *Ω* 36 ἥ ἀλόχῳ καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ | καὶ πατέρι. *O* 663 παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων, *Z* 366 οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ - υἱόν, ι 41 ἀλόχους καὶ κτήματα, cf. *Z* 95 276 310, *O* 497. ν 192 ἄ. ἀστοί τε φίλοι τε, *E* 213 πατρίδ' ἐμὴν ἄ. τε καὶ δῶμα, ξ 245 τεκέεσσι κουριδίῃ τ' ἀ. καὶ κτήμασιν, ϑ 243 σοῖς ἐν μεγάροισιν | παρὰ σῇ τ' ἀ. καὶ σοῖσι τέκεσσιν cf κ 61 et paulo durius h. Ap. 477. *H* 80 *X* 343 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι universus populus, cf. *Θ* 155. *Z* 238 Τρώων ἄλοχοι ἠδὲ θύγατρες cf. *X* 155 h. Ap. 446 λ 227 329. — d) φ 214 ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους, h. Ven. 126 Ἀγχίσεω - καλέεσθαι κουριδίην ἄλοχον. ib. 148 ἐμὴ δ' ἄλοχος κεκλήσεαι cf. h. VI 17.

ἅλς (ἀλο ἐλjομαι ἅλλομαι) lat. salum skr. sala-m, Benf. 1, 61 Kuhn Ztft. 2 128. Doed. Gl. 486. sed Curt. E. 657 lat. sal Retzlaff, Prob. II 3. ἁλόθεν *Φ* 335 et ἅλαδε ut scribit Herod. *Θ* 157 *Π* 697 s. ἅλα δέ. A fluctibus salientibus) I ἡ ἅλς, mare, potissimum quod alluit litus cui opponuntur et altum mare et terra, mare quatenus est aquae plenum. De maris nominibus cf. A. Goebel, Ztft. f. G. 9, 514 E. M. 71, 11 ἐστὶ θηλυκὸν καὶ ἕως τῶν ἑνικῶν κλίνεται μόνον, sed ἅλς πολιοῖο *Y* 229 ε 410 ι 132. II ὁ ἅλς, sal, quod fit ex aqua marina. E. M. 71, 16 ἀρσενικῶς λέγεται καὶ δι' ὅλου κλίνεται. Vestigia consonae σ vix apparent, quamquam Bäuml. N. J. f. Ph. 85, 195 huc refert *Φ* 125 et Ahrens (Phil. 6, 24) *Y* 229 ῥηγμῖνα ἁλός scripsit. Ἅλαδε semper in quinta arsi.

I 1) De litoribus et partibus maris quae prope terram sunt: *M* 284 ἐφ' ἁλὸς πολιῆς - λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς, *A* 316 327 κ 179 h. VII 2 παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο cf. ϑ 49 *A* 622 *Ω* 12 ζ 94. *A* 350 *N* 682 *Ξ* 31 θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. ι 132 λειμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας, *Y* 229 ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο, μ 214 ἁλὸς ῥηγμῖνα, ε 52 κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. — 2) De fluviis in mare influentibus: *Φ* 125 εἴσω ἁλὸς κόλπον, *E* 598 ἅλαδε προρέοντι cf. *M* 19 h. Ap. 23 145. κ 351 εἰς ἅλα δὲ προρέουσιν. *Λ* 495 ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει, *Λ* 722 εἰς ἅλα βάλλων, *Π* 391 ἐς ἅλα πορφυρέην ῥέουσαι, *Φ* 219 προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν. — 3) De navibus deducendis *A* 141 ϑ 34

ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν cf. Ξ 76 δ 577 λ 2. Β 152 ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν, cf. γ 153. Α 308 ἅλαδε προέρυσσεν cf. Ι 358 ε 261. Β 165 181 ἅλαδ' ἑλκέμεν cf. Ι 683 Ξ 97 100 106 β 389, δ 780 ϑ 51 ἁλὸς βένϑος δὲ ἔρυσσαν in profunditatem maris, h. Ap. 506 ἐκ δ' ἁλὸς ἤπειρόνδε ἐρύσαντο. De remigio δ 580 ι 104 180 472 564 μ [147] 180 πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς, ι 491 ἅλα προήσσοντες, ν 78 ἀνεῤῥίπτουν ἅλα πηδῷ cf. κ 130. — 4) De iis partibus terrae quae prope mare sunt: Ι 7 παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευεν, ε 374 ἁλὶ κάππεσε cf. h. VII 52. ε 410 ἔκβασις ἁλὸς πολιοῖο ϑύραζε, α 162 εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει, Verg. versantque in litore venti, cf. μ 68. ψ 236 ἐξέφυγον πολιῆς ἁ. ἤπειρον δέ, Ο 619 πολιῆς ἁ. ἐγγὺς ἐοῦσα πέτρη, γ 293 ἔστι - αἰπεῖα εἰς ἅλα πέτρη, Ι 153 295 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός urbes, δ 608 νῆσοι ἁλὶ κεκλίαται, ν 235 ἀκτὴ ἁλὶ κεκλιμένη cf. h. Ap. 24. Κ 428 πρὸς ἁλός, Α 314 εἰς ἅλα - ἔβαλλον, cf. Η 461. Ν 797 ἁλὶ μίσγεται procella, Ψ 374 ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, Α 409 ἀμφ' ἅλα, Κ 428 πρὸς ἁλός. — 5) De aqua marina: β 261 νιψάμενος πολιῆς ἁ., Δ 426 ἁλὸς ἄχνην, cf. ε 403. Ρ 265 ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, ζ 226 ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο, δ 406 ἁλὸς πολυβενϑέος ὀδμήν, ε 454 ἁλὶ - δέδμητο - κῆρ. χ 387 κύμαϑ' ἁλός. — b) De diis maritimis: Α 358 Σ 36 ἡμένη ἐν βένϑεσσιν ἁλός, cf. Σ 38 49 de Nereidibus, Ζ 136 δύσεϑ' ἁλὸς κατὰ κῦμα, Α 359 ἀνέδυ πολιῆς ἁλός, cf. δ 405 448, ω 47 ἐξ ἁλὸς ἦλϑε cf. ω 55. Α 532 εἰς ἅλα ἆλτο βαϑεῖαν. Proteus δ 401 ἐξ ἁλὸς εἶσι cf. δ 450 ε 421. Neptunus Ν 15 ἐξ ἁλὸς ἕζετ' ἰών cf. Ν 44 352 Υ 14 Ο 161 177 ἔρχεσϑαι εἰς ἅλα δῖαν cf. Ο 223. Ο 190 πολιὴν ἅλα ναιέμεν, quod certe ad totum mare spectat. De Phorcyne α 72 ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος. — 7) De mari universo η 244 Ὠγυγίη - ἀπόπροϑι εἰν ἁλὶ κεῖται, cf. h. Ap. 38. ι 25 πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται, cf. Klaussen, Ztft. f. A. W. 2, 141. Β 625. ναίουσι πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα, ex Ithaca orientem versus prospiciens Echinadas et Elidem trans mare sitas, inter se vero oppositas dicit, cf. Klaussen, l. l. Bursian, Rh. M. 21, 211. Alii: π. ἁ. trans mare Aegaeum, quod poëta in Asia degeret cf. Wood, p. 34 La Roche et Am. h. l., sed sic de universa Graecia dicendum erat. Alii: id quod mari a terra separatur cf. Heyne l. l., Ω 752 πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο ἐς Σάμον. δ 844 μέσσῃ ἁλί. Opponitur terrae: Ξ 273 τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χϑόνα, τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην, Ξ 284 λιπέτην ἅλα, μ 27 ἢ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς, ubi gen. ἁλός partitivus videtur esse, Nitzsch h. l. praep. ad utrumque membrum rettulit quamquam id nec fit apud Hom., nec si fieret ἐφ' ἁλὸς in mari esset. Am. et Weidenkaff, Witt. 1870 κακοῤῥ. ἁλός. Ω 13 ἠὼς - φαινομένη ὑπεὶρ ἅλα ἠιόνας τε, cf. Ψ 227. Non recte Goebel (522) lucem paulatim e terra super eas partes maris procedere putat, quae prope terram sint. δ 708 ἁλὸς ἵπποι naves, cf. Schuster, Ztft. f. G. 14, 463. η 328 ἀναῤῥίπτειν ἅλα πηδῷ. μ 259 πόρους ἁλός, itinera maritima, γ 73 ι 253 h. Ap. 453 ἀλάλησϑε - ὑπεὶρ ἅλα, cf. δ 172. Haec Goebel (520) de mari litoribus incluso et insulis referto explicat, sed commode ad universum mare referuntur. λ 134 ϑάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς - ἐλεύσεται, cf. ψ 281. — 8) Φ 59 πόντος ἁλὸς πολιῆς, pontus enim est profundum, ἅλς mare aquae plenum, ε 335 ἁλὸς ἐν πελάγεσσι, πέλαγος est mare vastum lateque porrectum, h. Ap. 73 XXXIII 15. ϑ 561 λαῖτμα - ἁλὸς ἐκπερόωσιν, cf. Τ 267; cum ἁλὸς gen. addatur, ἅλς totum est ad quod partes referuntur. De epithetis cf. Goebel l. l. 526. — II. ὁ ἅλς, sal. ρ 455 οὐδ' ἂν ἅλα δοίης, Ι 214 ἁλὸς ϑείοιο, λ 123 ψ 270 ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ. (ἀλιγείτων, ἁλιαής ἁλιμυρήεις, εἰνάλιος, ἔναλος, ἔφαλος, ἁλίπλοος, ἁλιπόρφυρος, ἅλμη, ἁλμυρός, ἅλιος, ἁλιεύς, ἁλοσύδνη, ἁλιοτρεφής ὠκύαλος).

ἄλ-σος (Curt. E. 523b ἀλ- lat. al-o, ἀλδ ἀλϑ cf. Benf. 1, 81 Duentz. Kuhn 16, 38. Doed. Gl. 2499 ex λάσιον per metath.) nemus, lucus. E. M. 70, 55 τὸ σύμφυτον χωρίον, τὸ τέμενος. Est locus sacer (Nägelsb. ho. Th. 200). ρ 208 αἰγείρων - ἄλσος πάντοσε κυκλοτερές Υ 8 h. Ven. 97 νυμφάων αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, κ 350 γίγνονται - ἀπὸ ἀλσέων |, sch. QV. ἔνϑα αἱ ναΐδες νύμφαι καὶ δρυάδες. Β 506 Ποσιδήιον ἀγλαὸν ἄλσος, sch. D. πᾶς τόπος σύνδενδρος ὕδωρ ἔχων καὶ ϑεοῖς ἀφιερωμένος ἄλσος καλεῖται cf. h. Ap. 230. Merc. 186 πολυήρατον ἄλσος. ζ 291 ἀγλαὸν ἄ. Ἀϑήνης, ζ 321 κλυτὸν ἄ. - ἱρὸν Ἀϑηναίης. ν 278 σκιερὸν Ἀπόλλωνος, ι 200 ἄλσεϊ δενδρήεντι | Ἀπόλλωνος, h. Ap. 76 221 245 ἄλσεα δενδρήεντα, cf. ib. 143 384. κ 509 ἄλσεα Περσεφονείης, sch. BV. ἱερὰ καὶ σύνδενδρα χωρία. — b) De silva universe h. Ven. 20 ἄλσεα σκιόεντα Dianae.

Ἄλτης· γέρων ὀνομάκλυτος Ἄ. | Χ 51, Λαοϑόη, ϑυγάτηρ Ἄλταο γέροντος | Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσιν ἀνάσσει | Πήδασον ἔχων Φ 85.

Ἀλύβας, αντος ω 304 (ᾰ), Eust. 1961, 62 dubium utrum Metapontum an urbs Thracica, an =

Ἀλύβη· ἐξ Ἀλύβης, ὅϑεν ἀργύρου ἐστὶ γενέϑλη | Β 857, = χαλύβη Strab. 13, 3, 20.

ἀλυσκ-άζω (ἄ. ἀλύσκω) (inf. v. l. ρ 581) devito, cupio effugere. ρ 581 ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν, Ap. 23, 1 ἐκκλίνων. Ε 253 ἀλυσκάζοντι μάχεσϑαι, paraphr., Ζ 443 νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο.

ἀλυσκ-άνω (ἀλ. ἀλύσκω) devito. χ 330 ἀλύσκανε κῆρα, Wolf pro ἀλύσκαζε. Ap. 23, 28 ἀλύσκανε. ἐξέκλινε.

ἀλύσκω (ᾰ. ἀλεύομαι). Pr. ptc. ἀλύσκων, fut. (ἀλύξεις v. l. λ 113 μ 140), ἀλύξει ρ 547 La Roche, (opt. ἀλύξοις v. l μ 140, ἀλύξοι v. l. ρ 547 τ 558 cf. La Roche) inf. ἀλύξειν, Bekk. ἀλυξέμεν Κ 371 aor. ἤλυξα μ 335, ἤλυξε Λ 476, ἤλυξαν γ 297 et ἄλυξαν ψ 328, cj. ἀλύξῃς, ἀλύξῃ, opt. ἀλύξαι h. Cer. 262, ἀλύξαιμεν κ 269, inf. ἀλύξαι, ptc. ἀλύξας. Devito, cupio effugere, evado, E. M. 72, 19 ἐκκλίνω καὶ ἀποφεύγω. — 1) cum acc. μ 335 ἑταίρους. Sch. V. ἐξέκλινα, BQV. ἐκτὸς ὄψεως αὐτῶν ἐγενόμην, quamquam non alias in secreto veta fiunt; cf. Nitzsch h. l. Λ 476 τὸν - ἤ. πόδεσσιν φεύγων, ψ 328 Σκύλλην, ϑ 353 χρέος καὶ δεσμόν, cf. La Roche h. l., Κ 371 αἰπὺν ὄλεϑρον, γ 297 ὄλεϑρον, μ 216 τὸν δέ γ' ὄλεϑρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι, Ο 287 κῆρας cf. χ 363 382. Φ 565 ϑάνατον καὶ κῆρας, cf. β 352 ε 387 ρ 547 τ 558 χ 66 h. Cer. 262. κ 269 κακὸν ἦμαρ. — 2) absol. Χ 201 οὐ δύνατο - ἀλύξαι, Ariston. ἀϑετοῦνται στίχοι τρεῖς (199—201). Κ 348 προτὶ ἄστυ, Θ 243 ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι, δ 416 ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι,

χ 460 ὅθεν οὔ πως ἦεν ἀλύξαι, ε 345 ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι, λ 113 (μ 140) εἴ πέρ κεν ἀλύξῃς. Göttling., ind. sch. aest. Ien. 1853, ἀλύξουσ' coniecit h. Cer. 267. (ὑπό, ὑπάλυξις, ἀλυσκάνω, ἀλυσκάζω).

ἀλύσσω (ᾰ. ἀλύω) furore abreptus sum, insanio. Χ 70 ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ, sch. A. ὑπὸ πλησμονῆς ἀλύοντες, οἷον ἐν ἄλῃ ὄντες, δυσφοροῦντες, cf. sch. B. Ap. 23, 19 Eust. 1257, 38 E. M. 71, 44 qui corruptum habet ἀλύσσουσι.

ἄ-λῠτος (λύω) indissolubilis. Ν 37 πέδας ἀλύτους, Ν 360 πεῖραρ ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, θ 275 δεσμούς.

ἀλύω (⏑ ⏑ sed ι 398 υ — —. ἄλη, ἀλάομαι. De spiritu Herodian. Ω 12. cf. La Roche H. T. 186. praes. ἀλύεις, ptc. ἀλύων, ἀλύουσα Ε 352) gravissime perturbor s. moerore s. gaudio. Pausan. ap. Eust. 1636, 30 τὸ ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν. Suid. I 1, 249 τὸ χαίρω καὶ λυποῦμαι cf. E. M. 72, 30. Eust. 1636, 23 προσγράφουσί τινες τὸ ι καθὰ καὶ ἐν τῷ ὀπυίειν cf. Lob. Path. el 2, 29. σ 333 [393] ἦ ἀλύεις ὅτι ἐνίκησας, sch. Q. νῦν ἀντὶ τοῦ χαίρεις, γαυριᾷς· ἔνιοι δὲ ἐν ἄλῃ καὶ θορύβῳ τῆς διανοίας καθέστηκας, οἷον οὐκ ἔχεις σαυτὸν ὑπὸ πολλῆς χαρᾶς. Ω 12 ἀλύων, sch. B. ἀλώμενος τὴν ψυχήν, λυπούμενος, ἀστατῶν, ἀδημονῶν. ι 398 χερσὶν ἀλύων, passis manibus furens. Ε 352 ἀλύουσα vehementer dolens. (ἐξ, ἀλύσσω).

ἀλφ-άνω (ἀλφ, skr. rabh arbh Curt. E. 398. ἀλ alere Hrtg, Rel. d. Gr. III 178. ἦλφον Φ 79, opt. ἄλφοι, plur. 3. p. ἄλφοιν υ 383) bringe ein, fructum reddo, pretium pario. Φ 79 ἑκατόμβοιον δέ τοι, Eust. 1224, 43 et paraphr. εὗρον cf. E. M. 73, 9. ο 453 ὅ δ' ὕμιν μυρίον ὦνον, cf. Ap. 21, 25. ρ 250 μοι βίοτον πολύν, υ 383 ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοιν, codd. et Eust. 1596, 29. 56 ἄλφοι, Nauck: „das einbringen möchte, cf. sch. B. Bentl. κε τις cf. Doed. Gl. 2268. Dind. ἄλφοιν cf. Krüger Di. § 30, 1, 6 Ita Bekk. 2 cf. ho. Blätter 112, Am. La Roche Düntzer τὸν ξεῖνον· (ἀλφεσίβοιος).

Ἀλφειός Ἀλφειοῖο πόρον Β 592. Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης | Ε 545, Θρυόεσσα ἐπ' Ἀλφειῷ Λ 712, ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο | 726, 728. Arcadiae flumen, et deus huius fluminis, Orsilochi pater Ε 545 γ 489 = ο 187. Hes. th. 338.

ἀλφεσί-βοιος (ἀλφεῖν, βοῦς cf. Doed. gl. 2268. Naegelsb. ho. Theol. p. 255, qui pretium boum parit, magno pretio emitur. Σ 593 h. Ven. 119 παρθένοι ἀλφεσίβοιαι.

ἀλφ-ηστής (ἄλφι, ἔδω K. F. Hermann, Phil. 4, 428 cf. Doed. Gl. 36. Naegelsb. H. Th. 17 Am. ad α 349) qui pane vescitur. α 349 ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν, ζ 8 h. Ap. 458 ἀνδρῶν ἀλφηστάων, ν 261 ἀνέρας ἀλφηστάς, de toto hominum genere, ut ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν dixit, et ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες. Faesi Bergk, Ztft. f. A. W. 1855 p. 436, A. Lentz (ib. 1857. p. 268 L. Meyer vergl. Gr. 2, 346 Bekk. Curt. E. 398 ad ἀλφάνω referunt atque inventores sive industrios explicant (E. M. 72, 46 Suid. I 1, 254 Eust. passim sch. BE. α 349 ζ 8 ν 261 Nitzsch ad α 349. Pierson Rh. M. 16, 91 quamquam id de pretio est quo quid emitur. Alii: ἔντιμοι E. M. 73, 1 Heliodor. ap. Ap. 23, 31 Hes. lex. Seg. 386, 17. Alii: κατωφερεῖς E. M. 72, 57 451, 1.

ἄλφῐ farina. h. Cer. 208 ἄλφι καὶ ὕδωρ, Ruhnk., in codd. ἄλφιτα s. ἀμφί. Quod Ruhnk. amputatione dicit ortum esse, negat Lob. path. el. 2, 293 par. 115. (ἀλφηστής.)

ἄλφῐ-τον (Curt. E. 399 ἀλφ-ός albus. Lob. par. 121 ἀλφ, ἄλφω ἄλδω alo. Savelsb. dig. 28 ϝελ, ϝαλεϝ. Duentz. Kuhn 14, 190 ἀλφ nancisci) polenta, farina hordeacea. E. M. 73, 16 τὰ ἀπὸ τῶν πεφρυγμένων κριθῶν ἀλεσθεισῶν θραύσματα cf. Eust. 872, 35. Num panem comederint et pultem non satis liquet; cf. Hermann, Privatalt. §. 24. υ 108 ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν, Eust. 1885, 11 ἄλειαρ τὸ ἀπὸ πυρῶν ἄλειαρ, καθάπερ ἄλφιτον τὸ ἀπὸ κριθῆς cf. sch. B. υ 119 ἄλφιτα τευχούσῃ, β 290 ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν. β 354 ἐν - ἄλφιτα χεῦον δοροῖσιν. | εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς, cf. β 380. τ 197 ἄλφιτ' ἔδωκα. Tostam fuisse Eust. dicit, furfuream 1445, 55 868, 40 ipse negat quamquam fuerunt qui crederent. κ 234 τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι οἴνῳ ἐκύκα, Eust. 1656, 57 καὶ βρωτὸν ὁ κυκεὼν ἦν . . . καὶ ποτὸν δέ, immiscebatur poculo, Kaltschale. Λ 640 ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, cf. κ 520 λ 28 ξ 77. Λ 631 παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν. Ap. 23, 4 περιφραστικῶς αὐτὸ τὸ ἄλφιτον . . σημαίνει δὲ τὸ βέλτιστον καὶ μᾶλλον ἀπολύσιμον τῆς κριθῆς. Non recte Heyne (ad Λ 631) pultem explicat. Aspergebant farinam carni: ξ 429 ἐν πυρὶ βάλλε παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ, quod brevius dicit h. Ap. 491 509 ἐπὶ ἄλφιτα λευκὰ θύοντες. Σ 560 δεῖπνον λεύκ' ἄλφιτα - πάλυνον, sch. Vict. ἔμασσον ἢ ἔφυρον, sch. br. ἐνέμισγον. Cf. Damm s. ἄλφιτον et παλύνω, Clemens de clip. 23. melius Eust. 1162, 48 οὐδὲ νῦν δηλοῖ ἀρτοποιίαν ἀλλά τι ἐπίπασμα σύνηθες ὂν τοῖς παλαιοῖς, Faesi h. l. Am. ad ξ 77. — h. Merc. 554 Θριαὶ κατὰ κρατὸς πεπαλαγμέναι ἄλφιτα λευκά, Θριαί G. Hermann coni. pro Μοῦσαι, per metaphoram vero (cf. Matth.) dicuntur esse canis capillis. Eust. 868, 37 ἀλφιτόχρως κεφαλὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ πολιά cf. 976, 54 Hes.

Ἀλωεύς, ῆος, pater Oti et Ephialtis Ε 386, quos λ 305 Posidon procreasse dicitur. Apd. 1, 7, 4.

ἀλωή (ᾰ. Alii ἀλωή. ἀλοιάω. ι subscribi iubet sch. BV. Ε 499. Alii duas voces fingebant, prout ascriberetur ι vel omitteretur E. M. 74, 22. 25, alii prout spiritus aut lenis esset aut asper cf. Ap. et Herod. ap. Eust. 1218, 39 et E. M 74, 36. La Roche ἀλῳή scripsit (H. T. 187 Ztft. f. ö. G. 1865 p. 121. H. U. 121) cf. Ahrens Phil. 1, 9 Eichholt Ztft. f. G. 1868 p. 909. De ι subscr. cf. La Roche ad ω 221 336 Spitzn. ad Σ 561 Φ 36. Spiritus asper Atticorum fuit, sed invenitur etiam ap Hom., cf. Spitzn. ad Ι 534 Σ 438 Baum. ad h. Merc. 207 E. M. 12, 36. Certe non fuit asper Ε 499 Ν 588 ω 336) 1) area, 2) fundus, ager consitus plantis, hortus, 3) ager vitibus consitus quibus arbores maritabantur, vinea. Sch. BE α 193 καὶ ἡ πολύδενδρος γῆ καὶ ἡ ἀμπελόφυτος καὶ ἡ σιτοφόρος καὶ ἡ δασεῖα cf. E. M. 74, 25. 1) Υ 496 τριβέμεναι κρῖ ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, paraphr. ἐν ἀλῶνι εὐκατασκευαστῇ, Bekk. expunxit vv. 495—503. Sch. A. γρ. ἐντροχάλῳ cf. Heyne h. l. qui non recte ad solum situm refert epitheton. Ν 588 ἀπὸ πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωὴν | θρώσκωσιν κύαμοι, Ε 499 ἄνεμος

ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς, Ap. 23, 17 ἐπὶ τῆς ἅλω. Grashof (Fuhrw. 20 n. 17) ἀλωήν, ἱεράς ad ἄχνας referens: paleam vehementer motam. — 2) *E* 90 ἕρκεα ἀλωάων ἐριθηλέων, sch. BDL. χωρίων ἀμπελοφύτων ἢ δενδροφύτων, ω 224 ἀλωῆς - ἕρκος. *Φ* 77 μ' εἷλες ἐυκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, *Φ* 36 ἦγε - ἐκ πατρὸς ἀλωῆς, Ariston. ἡ δ. ὁ. ἀλωὴν τὴν δενδροφόρον γῆν νῦν λέγει. *Σ* 57 438 θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς, *I* 534 θαλύσια γουνῷ ἀ. | ῥέζε. *I* 540 κακὰ - ἔρρεζε Οἰνῆος ἀλωήν, *Φ* 347 νεοαρδέ' ἀλωὴν | αἶψ' ἀγξηράνῃ, de aqua hominum arte in fundum inducta, cf. *Φ* 257 η 128. aestate autem media fit irrigatio, cf. sch. V. — 3) *Σ* 561 σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν | paraphr. ἄμπελον. *Σ* 566 τρυγόωεν ἀλωήν |. Vinea ipsa significatur iis quae adduntur, nam ἀλωή proprie ager universe cf. Nitzsch ad η 122. α 193 ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο cf. λ 193 h. Merc. 207. h. Merc. 188 νέμοντα ἕρκος ἀλωῆς |, Barn. δέμοντα, cf. h. Merc. 87. ω 226 ἐυκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ | λιστρεύοντα φυτόν, ω 336 δένδρε' ἐυκτιμένην κατ' ἀλωήν, ω 221 πολυκάρπου ἀλωῆς. η 122 πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται, sch. B. ἀλωὴ νῦν ἡ ἀμπελόφυτος γῆ, quamquam non bene agro arboribus consito sic opponitur ἀλωή. Accedit quod vites iam commemoravit poëta v. 121. Schütz πολύβοτρυς ἀλωή quod placuit Nitzschio. Lehrs N. J. f. Ph. 81, 522 notavit quod vv. 120 et 123 caesura carent. Friedlaenderum offendit perf. ἐρρίζωται, quasi vivo etiamtum Alcinoo dictum (Phil. 6, 679), quare totum locum (103—31) expunxit: quam opinionem probaverunt Kirchhoff (Od. u. ihre Entst. 182), Koechly (de Od. diss. III), W. Ribbeck (N. J. f. Ph. 79, 657 91, 310) alii. Defendere videtur locum Anton (Rh. M. 16, 418). Id quoque mirum quod in urbe hic est hortus, quem Nausicaa dixerat abesse ab urbe: ζ 293 πατρὸς ἐμοῦ τεθαλυῖα ἀλωή |, sch. QV. ἀλωὴ λέγεται ὁ εἰς φυτείαν ἐπιτήδειος τόπος, δενδροφόρος γῆ.

ἅμᾰ (skr. sama, ὁμός lat. simul goth. sama ahd. sam, samet Benf. 1, 389 Curtius E. 449, Kuhn, Ztft. 2, 128. Savelsberg, ib. 16, p. 65 σύν. L. Meyer vergl. Gr. I 53. 67. 115. 329 Graff Sprachsch. 6, 27) 1) simul, eodem tempore, 2) una, eodem loco, 3) pariter, eodem modo. E. M. 75, 10 ἐπίρρημα συλλήψεως ἢ ἀθροίσεως, παρὰ τὸ θάμα τὸ συνεχῶς καὶ πυκνῶς· τὸ γὰρ πυκινὸν καὶ ἐπάλληλον ἅμα γίνεται καὶ ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ. De aspiratione Herod. pass. de accentu E. M. 75, 19. Consonae a qua incipiebat vox, vestigia ap. Hom. vix apparent, cf. *K* 285. Est adv. sed saepe dat. regit, cui et anteponitur et postponitur. Saepe verbis interpositis et caesura, *I* 86 etiam versu a casu suo separatur. *A* 533 ἅ. πάντες ἀνέσταν cf. *Z* 59 133 *Ψ* 362 *Σ* 50 *Ω* 253 ϑ 121 κ 412 λ 232 μ 110 ν 82 φ 230 χ 251 269. *Δ* 320 οὔ πως ἅμα πάντα δόσαν cf. *N* 729. *H* 252 ἐκσπασσαμένω ἅμ' ἄμφω cf. *Ψ* 686 φ 188. *N* 613 ἅ. ἀλλήλων ἐφίκοντο, *O* 718 ἅ. δ' ὄρνυτ' αὐτήν, *X* 117 ἅ. δ' ἀμφὶς ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, *Ω* 304 χέρνιβον πρόχοόν θ' ἅμα, κ 259 ἅμ' ἀιστώθησαν ἀολλέες. h. Merc. 448 ἅ. τρία πάντα πάρεστιν, h. VII 26 ἅ. δ' ἱστίον ἕλκεο. — b) *A* 226 ἅμα λαῷ cf. *B* 817, *Γ* 1 ἅμ' ἡγεμόνεσσιν, *Γ* 458 κτήματ' ἅμ' αὐτῇ | ἔκδοτε cf. *H* 350 *X* 114. *Ψ* 182 τοὺς ἅμα σοὶ πάντας ἐσθίει, *H* 331 π 2 ἅμ' ἠοῖ, *I* 618 *Ω* 600 μ 24 ο 396 h. Cer. 293 ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν, cf. *I* 682 *Λ* 685 δ 407 ζ 31 η 222 ξ 266 π 270 ρ 435, *Σ* 136 ψ 362 ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, cf. μ 429. *A* 592 *Σ* 210 *T* 207 π 366 ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι. — β) *A* 251 οἱ - ἅμα, h. Ven. 264 τῇσι δ' ἅμ'. — 2) additur verbo ἕπεσθαι, cf. Curt. nom. Hom. 11. Naegelsb. ad *A* 158. Arctissime coniungi ἅμα et ἕπεσθαι indicio est versus natura multis locis ut *K* 222 285 ζ 319 ν 68 etc. *A* 424 ἅ. πάντες ἕποντο cf. *Ω* 327 κ 257. *Γ* 447 ἅ. δ' εἵπετ' ἄκοιτις cf. *Δ* 274 *E* 591 *Λ* 344 *I* 170. *K* 194 *M* 124 251 *N* 833 β 413 ϑ 46 104. *N* 690 *P* 753. *Λ* 472 *O* 559 *Π* 632 h. XXVI 9. *Λ* 781 796. *N* 717 ω 117. *N* 785 [ψ 127]. *Σ* 525 ρ 214 υ 175 β 287 ζ 319 ϑ 109. π 76 τ 528. Ante dat. *B* 577 ἅμα τῷ γε ἕποντο cf. *Γ* 143 α 331 σ 207 *Ω* 573 β 11 ρ 62 υ 145. *B* 762 *E* 551. *M* 87 *N* 801. *Π* 550 575. δ 38 ο 431 τ 196. ο 397 h. Ven. 78. *Γ* 376 ἅμ' ἕσπετο χειρί. Post dat. personae *B* 524 τοῖς ἅμα ἕποντο cf. *B* 534 542 545 556 568 630 637 644 652 710 737 747 759. *I* 512 δ 162 τ 579 φ 77. *Λ* 158 γ 359. *Ω* 182 ζ 32 h. Merc. 440. *K* 222 κ 425 ο 541 ρ 53. *M* 350 363. *Δ* 476 *E* 423 *K* 285 φ 104. Bis legitur: λ 371 οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ | Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο. *Λ* 495 ἴσαν πάντες ἅμα, *Z* 389 φέρει δ' ἅ. παῖδα cf. *T* 248, *K* 565 ἅ. δ' ἄλλοι ἴσαν cf. *Ω* 148 177 *Λ* 149 ἅ. δ' ἄλλοι - ἐνόρουσαν, *N* 235 ταῦτα δ' ἅμα χρὴ | σπεύδειν, *Π* 38 ἅ. δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον cf. *Σ* 452 *Ω* 461 ι 90 κ 102 ν 68 ο 310. γ 276 ἅ. πλέομεν, ο 451 ἅ. τρωχῶντα ω 9 ἅ. ἤισαν. *P* 124 βῆ. — b) *Δ* 280 ἅμ' Αἰάντεσσι, *Δ* 377 ἅμ' - Πολυνείκεϊ, *Z* 426 ἅμ' ἄλλοισιν κτεάτεσσιν. *O* 695 λαὸν ἅμ' αὐτῷ *Π* 8 ἅμα μητρί, *Π* 198 πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσι *Π* 257 ἅμα Πατρόκλῳ, cf. *Σ* 577, β 17 ἅμ' Ὀδυσῆι, λ 388 ἅμ' αὐτῷ cf. ω 21. μ 18 ἅμα φέρον αὐτῇ. ξ 25 ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι cf. π 3. ρ 104 ἅμ' Ἀτρείδῃσιν, cf. τ 183, h. Ap. 500 ἅμ' ἐμοί, ib. 530 ἅμ' ἀνθρώποισιν ὀπηδεῖν cf. Merc. 209. — c) *B* 565 τοῖσι δ' ἅμα κίε cf. *H* 2 *K* 196 *P* 494 *M* 371. *I* 85 ἑκάστῳ | κοῦροι ἅμα στεῖχον. *M* 372 τοῖς ἅμα φέρε cf. α 428 434. *Π* 671 681. σ 303 φ 61. *N* 491 οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες - ἔσαν cf. π 252. *Π* 241 τῷ κῦδος ἅμα πρόες cf. ν 64. δ 123 τῇ - ἅμ' ἕθηκεν, δ 826 οἱ - ἅμ' ἔρχεται, ζ 105 τῇ - ἅμα παίζουσι, η 165 181 ἱκέτῃσιν ἅμ' - ὀπηδεῖ, cf. ι 271 τ 398. h. Ap. 210 Ἴσχυ' ἅμα ἢ ἅμα Λευκίππῳ, in loco corrupto cuius partem Schneidewin restituit. — 3) *Θ* 8 ἅ. πάντες | αἰνεῖτε, h. Ap. 189 ἅ. πᾶσαι ὑμνεῦσιν cf. h. IX 7 XIV 6 h. Ven. 73 ἅ. πάντες σύνδυο κοιμήσαντο. — b) *Π* 149 ἅμα πνοιῇσι πετέσθην, paraphr. ὁμοίως ἀνέμοις cf. *T* 415 *Ω* 342 α 98 ε 46 ο 363 ἐμὲ θρέψαν ἅμα Κτιμένῃ. — c) ξ 471 τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον. — d) Ἅμα - καὶ ἅμα τε - καί, ἅμα τε - τε, ἅμα τε - δέ, ἅμα δέ, et - et. *A* 343 *Γ* 109 ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω cf. *B* 707 *N* 699 *P* 150 *Y* 334 γ 111 48 τ 471 h. Merc. 575. *A* 417 ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀιζυρός cf. *Δ* 450 *Θ* 64. *Π* 505. ϑ 253 *Ω* 773 ξ 403 τ 376 h. Merc. 46. *B* 281 ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι. *N* 85 τῶν δ' ἅμα τε καμάτῳ γυῖα λέλυντο καί σφιν ἄχος ἐγίγνετο. *N* 669 ἅμα τε θωὴν νοῦσόν τε. *X* 519 ἅμα τε διδοῖ, τὰ δὲ ὑπέστη. *T* 242 ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον. ω 249 ἅμα γῆρας | ἔχεις αὐχμεῖς τε καὶ ἀεικέα ἕσσαι.

123 ἀνδρῶν ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων, ubi ἅμα posteriori membro additur; etiam de tempore explicari potest. μ 247 ἐς νῆα ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους, σ 356 ἦ ῥ', ἅμα τε προσέειπε. — 4) Dat. plerumque est personae, nonnumquam πνοιῇς, ἠοῖ, ἠελίῳ, κτεάτεσσιν, raro ut θ 161 ἅμα νηὶ θαμίζων ἀρχὸς ναυτάων (ἦσιν) nam navis non eiusdem generis est. Melius Ω 270 ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ. h. Merc. 39 χερσὶν ἅμ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείρας ambabus simul, Cer. 15 ὠρέξατο χερσὶν ἅμ' ἄμφω. Translate: h. XXIV 15 χάριν δ' ἅμ' ὄπασσον ἀοιδῇ. Est v. l. e. c. δ 686, λ 135 = ψ 282. Schneidew. removit a h. Merc. 527. (ἁματροχιή, v. l. ο 451 ἁματροχόων, ἅμαξα, ἁμαρτῇ, ἁμαρτέω).

Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι | Γ 189 Phrygiam ingressae sunt, κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας | Ζ 186 Bellerophontes Lyciam aggressas. παρὰ τῷ Θερμώδοντι οἰκοῦσιν, Ἄρεος δὲ καὶ Ἁρμονίας νύμφης Ναΐδος θυγατέρες. παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τὸν ἕτερον τῶν μαζῶν ἢ παρὰ τὸ μὴ χρῆσθαι μάζαις sch. BLV. Γ 189, Apd. 11, 5, 9. Strab. 11, 5, 1. μάσσειν quae tangi nequeunt Göttling comment. de Amaz. p. 5, ab ἁμᾶζειν 'metentes' Doed. gl. 304. α et μαζών starkbrüstige Hartung Rel. d. Gr. III 164. Cf. Preller gr. Myth. II 85 ss. Grote gr. Gesch. I 167 Uebers. Voelcker Geogr. 216. Haupt Hermes I 39.

Ἀμάθεια Σ 48 Nereis.

ἄμᾰθος (ἄμμος, ψάμαθος Method. ap. E. M. 75, 54 cf. Lob. path. el. 1, 139) arena in campo sparsa, pulvis. Ariston. I 385 ἡ δ. ὅ. ἡ παραθαλάσσιος ψάμαθος, κόνις δὲ ἡ πεδιὰς ἄμμος, cf. Lehrs Ar. 128. Ε 587 ἀμάθοιο βαθείης, cf. sch. D. Eust. 584, 36 Ap. 27, 10 Hes. sch. BE. β 326, v. l. γὰρ ψαμάθοιο cf. Spitzn. h. l. h. Ap. 439 ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο νηῦς, Herm. ἀμάθοις, cf. Hoffm. qu. h. 2, 31. Baum. ψαμάθοις magis probat. (ἀμαθύνω.)

ἀμᾰ-θύνω (ἄμαθος) 1) in pulverem redigo, deleo Ι 593 πόλιν - πῦρ ἀμαθύνει, Ariston. ὅτι ἄμαθον ποιεῖ· οὕτως δὲ λέγει τὴν πεδιάσιμον κόνιν cf. sch. BLV. Ap. 27, 11 E. M. 75, 58 Hes. — 2) pulverem adspergo h. Merc. 140 κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν.

ἀ-μαιμάκετος (Lob. proll. 374, Hennike de ἀ intens. Cöslin 1846 p. 14. ἀ priv. et μαιμάσσω. L. Meyer, vergl. Gr. 1, 423 reduplicatum ex μάχεσθαι. Doed. Gl. 140 μαιμάειν μαιμακτός et ἀ int. heftig, rasend, cui neque Ameis assentit (Ztft. f. G. 8, 621) neque Duentzer (N. J. f. Ph. 69, 605), etsi hic putat ἀ int. esse (sehr stürmend, gewaltsam). Lucas qu. l. 160 aut a μῆκος, μακρός ut Duentz. ad Od. aut ut Schneidew. Pass. alii ab ἄμαχος reduplicatione ortum cum ἀ euph. cf. E. M. 76, 10) qui non movetur contentione, ineluctabilis, 2) ingens. Ζ 179 Χίμαιραν ἀμαιμακέτην, cf. Π 328, E. M. 76, 14 ἄμαχον, ἀκαταγώνιστον, φοβεράν, ἀνυπόστατον, ἢ ἀπροσμάχητον καὶ μεγάλην cf. Ap. 25, 16 Hes. sch. V. L. — 2) ξ 311 ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηός, quem ipse non poteram regere, cf. Ap. 25, 17, sch. BQ. ἀντὶ τοῦ οὐ οὐκ ἔστι μῆκος παραβαλεῖν. Lucht, Schiff d. Od. 24: permagnus.

ἀ-μαλδ-ύνω (ἀ. Christ p. 37 Ebel (Kuhn 7, 226): smard s. mrd unde σμερδαλέος ahd. smerzan lat. mordeo et ahd. smelzan, ἀμαλδύνω pro σμαλδύνω et ἀσμαλδύνω, cf. Benf. 1, 508 L. Meyer vergl. Gr. 1, 67 105 383. Doed. Gl. 1074. Act. praes. ptc. ἀμαλδύνουσα, aor. inf. ἀμαλδῦναι, ptc. ἀμαλδύνας, Pass. pr. coni. ἀμαλδύνηται) contero, destruo. E. M. 76, 20 κυρίως τὸ διὰ πυρὸς ἀφανίζω . . ἢ τὸ ἁπλῶς ἀφανίσαι καὶ ὁμαλίσαι. Η 463 τεῖχος ἀμαλδύνηται, sch. br. ἀφανίζηται, cf. Μ 32 18, (Ap. 26, 17 ἀφανίσαι, melius quam sch. V.) Translate h. Cer. 94 εἶδος ἀμαλδύνουσα πολὺν χρόνον.

ἀμαλλο-δετήρ (ἄμαλλα, δέω) qui mergites s. manipulos colligat, Ap. 29, 4 οἱ τὰς ἀμάλλας τῶν ἀσταχύων δεσμεύοντες. Σ 553 δράγματα ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο· | τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν, E. M. 76, 44 ἀμάλλα (sic) ἡ ἐκ πολλῶν δραγμάτων συναγωγή.

ἀ-μᾰλός (Eust. 691, 53 μαλόν πλεονασμῷ γίνεται ἀμαλόν, cf. Buttm. Lex. 2, 262 Fuhr, N. J. f. Ph. 20, 371 s. Curt. E. 457. Alii μαλακός comparant cf. Lob. path. el. 1, 18 Benf. 1, 492. Doed. Gl. 1071. Fuit v. l. Χ 310 ἄρνα μαλήν (Eust. 1270, 54). Ebel, Kuhn 7, 227 ad ἀμαλδύνω refert) tener. Χ 310 ἄρν' ἀμαλήν, Ap. 28, 18 ἁπαλήν, νέαν cf. E. M. 76, 42 sch. br. ἁπαλήν, τρυφεράν, νηπίαν, v. l. ἁπαλήν. υ 14 ἀμαλῇσι σκυλάκεσσι, v. l. ἁπαλῇσι.

ἅμαξα (ἁ. ἀπὸ τοῦ ἅμα καὶ τοῖ ἄξων Gramm. ap. Eust. 1263, 25. Benf. 1, 67 Curt. E. 582 ab axibus coniunctis. Audacius Grashof (Fuhrw. 32) ἀμφί et ἄξων cuius duo sint axes cf. p. 16, et p. 33 ἀμφίς et ἄγω. Doed. Gl. 1057 ἅμα ἄγουσα. Alii παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα, Eust. l. l. Herod. Σ 487 εἰς ἰδιότητα ἅμαξαν ἐψίλωσαν οἱ πρὸ ἡμῶν ἐπεὶ ἡ συναλοιφὴ οὕτως εὑρέθη Ω 711 782. Cf. Μ 448 ubi pal. Syr. ἐπ' ἅμαξαν et Χ 146 h. Cer. 177. In codd. pass. ἅμαξαν quae fuit Atticorum forma cf. Kayser, Phil. 10, 382 La Roche h. Textkr. 187. 1) Plaustrum, 2) sidus quod plaustrum s. ursa s. septentriones appellatur. 1) Habuit rotas quaternas: ι 241 ἅμαξαι | ἐσθλαὶ τετράκυκλοι, iungebatur mulis: Ω 150 179 ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον, et proprie est currus ea tantum pars quae axes rotasque habet: Ω 189 ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην | ὁπλίσαι, cf. Ω 263. Ω 266 ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην καλὴν πρωτοπαγέα, ζ 37 ἡμιόνους καὶ ἅ. ἐφοπλίσαι, ζ 72 ἐΰτροχον ἡμιονείην | ὅπλεον, ubi ἅμαξα imposita capsa et alligato iugo appellatur ἀπήνη ut Ω 275, cf. Goebel Ztft. f. G. 12, 816 Onus imponebatur capsae vel ipsi plaustro, si brevitatis causa capsae mentio non fit Ω 711 ἐπ' ἅμαξαν ἐΰτροχον ἀΐξασαι. Μ 448 ἐπ' ἅμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλήσειαν. κ 103 ἅμαξαι | καταγίνεον ὕλην, Η 427 ἁμαξάων ἐπάειραν, Ω 782 ὑπ' ἁμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε | ζεύγνυσαν. Quoniam alias muli iunguntur plaustris, vehiculumque iunctum appelletur ἀπήνη, Grashof (Fuhrw. 1846 p. 10) aut spurium iudicandum dixit hunc locum cum Gepperto aut ὑπ' ἀπήνῃσιν scribendum. ζ 260 μεθ' ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν | ἔρχεσθαι. — 2) Σ 487 ε 273 ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. V. l. ζ 88 ἁμάξης pro ἀπήνης. (ἁμαξιτός.)

ἁμαξ-ιτός (ἅμαξα c suff. -τό, cf. L. Meyer vergl. Gr. 2, 519. Minus probabiliter ἰέναι Meir. de verb. cop. II p. 21) via plaustris frequentata, plaustris apta, via publica. E. M. 76, 8 ἁμά-

ξαις διοδευτός. Fuit proprie adi. Χ 146 κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο, h. Cer. 177 ἤϊξαν κοίλην κατ' ἀμαξιτόν.

ἀμάρη (ἄ. Lob. (Path. el. 1, 107) καμάρα, cf. Benf. 2, 284, sed Doed. Gl. 87 μύρεσθαι, ὄμβρος. Apion ap. Ap. 25, 24 cf. E. M. 77, 17 ἅμα et ῥεῖν) fossa, canalis. E. M. 77, 13 ὁ ὀχετὸς δι' οὗ τὸ ἐν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ, ἡ τάφρος ἢ ὑδροῤῥοή. Φ 259 ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων, sch. B. τὰ κωλύματα τῆς διώρυχος ἐκβάλλων.

ἁμαρτάνω (ἅμ. Benary, Kuhn 4, 47 11, 399 cf. Ebel ib. 5, 66: skr. smr memorem esse, cuius ptc. cum ἀ priv. asmṛta immemor, gr. (ἀμαρτο et propter σ) ἀμαρτο et ἀμβροτο (cf. Buttm. Lex. 1, 134) s. ἀβροτο, unde ἀβροτάξομεν. Curt. E. p. 642 ἀ priv. et μερ unde μοῖρα). Impf. ἡμάρτανε, fut. inf. ἁμαρτήσεσθαι, aor. ἤμβροτον (v. l. ἄμβροτον χ 154), ἤμβροτες, ἤμβροτε(ν) s. ἅμαρτε, ἤμβροτον Π 336, coni. ἁμάρτῃ (v. l. ἁμάρτοι), inf. ἁμαρτεῖν φ 155, ptc. ἁμαρτών. 1) Immemor sum, pecco. 2) aberro a 3) non assequor, privor. E. M. 78, 16 ἀποτυγχάνω, οὐ καταλαμβάνω. ἀτυχῆσαι, στερηθῆναι, ἀδικήσεσθαι, βλαβῆναι. Non in hy. Ι 501 ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ, ν 214 ὅς τις ἁμάρτῃ. χ 154 τόδε γ' ἤμβροτον, sch. V. ἔπταισα, Ω 68 οὔ τι ἡμάρτανε δώρων, Doed. Gl. 584 enthielt nichts vor. — 2) De iaculantibus: verfehle. Ε 287 ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες, cf. Χ 279, Θ 311 Ν 518 καὶ τόθ' ἅμαρτε, Did. Θ 311: διχῶς τοῦ μὲν ἅ. καὶ τόθ' ἅ., cf. Λ 233 Ν 605. Δ 491 Ο 430 τοῦ, Ψ 865 ὄρνιθος, cf. Ψ 857. Κ 372 φωτός, ζ 116 ἀμφιπόλου, φ 421 πελέκεων πάντων, φ 425 οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον, Π 336 ἔγχεσι ἤμβροτον ἀλλήλων. Ρ 609 τοῦ - ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν. Translate: λ 511 μύθων, η 292 νοήματος - ἐσθλοῦ, sch. ἀπέτυχεν. — 3) φ 155 ἁμαρτεῖν οὗ θ' ἕνεκα ἐνθάδε ὁμιλέομεν, ι 512 χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς (Naber: ἀμερθήσεσθαι cf. Doed. 584), Ap. 29, 24 διαμαρτεῖν. Χ 505 φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών. (ἀπὸ, ἁμαρτοεπής, ἀφαμαρτοεπής.)

ἁμαρτέω (ἁμαρτῇ) simul cum alio facio, par sum cui. E. M. 623, 20 ὁμαρτεῖν καὶ ἁμαρτεῖν· ἀμφότερα ἐπὶ τοῦ ξυντυχεῖν καὶ ἀκολουθεῖν· τὸ δὲ δεύτερον καὶ ἐπὶ τοῦ συμπρᾶξαι. ν 87 οὐδέ κεν ἴρηξ | - ἁμαρτήσειεν, φ 188 ἐξ οἴκου βῆσαν ἁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω, simul euntes, Ap. 30, 6 ἁμαρτήσαντες· συντυχόντες, συναρτήσαντες cf. Hes. Bekk. ὁμαρτήσειεν et ὁμαρτήσαντες et similiter Μ 400 Ω 438 ut est in codd. multis, sed La Roche (cf. ad ν 87 φ 188 H. T. 189) alios codd. ipsumque Aristarchum secutus ἁμ.

ἁμαρτῇ (ἅ. Benf. Kuhn 4, 52 ἁμαρτῆ, ad skr. sam-artha refert, i. e. cum re. Curt. E. 488 nom. Hom. 12 ἅμα et ἀρ zusammengefügt. Aristarchus ἁμαρτή, ratus sync. esse ex ἁμαρτήδην (Ν 584), cf Lehrs, Ar. 313 Ptolemaeus et Herodianus (Ε 656 Φ 162) ἁμαρτῇ, cf. E. M. 78, 20, Plerosque grammaticos Aristarcho diffisos ἁμαρτῇ s. ὁμαρτῇ scripsisse iam Spitzner (exc. XII de adv. ἁμαρτῇ et ὁμαρτῇ) monuit contra Heynium qui (ad Ε 656) ἁμαρτῆ et ἁμαρτῇ pariter probari dixerat. Pal. Syr. videtur ἁμαρτῇ habere. Aristarchi opinionem Lob. videtur probare (path. el. 2, 295), adverbia enim in ηδην oriri a verbis barytonis cf. La Roche ho. Unt. 181 H. T. 188. Fuere qui ὁμαρτῇ s. ὁμαρτη scriberent, cf. sch. Ε 656 ed. Baum. Phil. 11, 169 atque hoc probat Doed. Gl. 543. De ὁμαρτῇ cf. Spitzn. ann. cr. ad Ε 656) simul, eodem tempore Ap. 24, 29 ἅμα, ὁμοῦ. E. M. 78, 20 τὸ ὁμοῦ καὶ κατὰ τὸ αὐτό. Ε 656 δούρατα ἐκ χειρῶν ἤϊξαν, Σ 571 ῥήσσοντες, Φ 162 ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς, χ 81 ἰὸν ἀποπροΐει, ἁμαρτεῖ A. ex corr. Q., ὁμαρτῇ Eust., ὁμαρτῇ CD., ὁμαρτεῖ G., ὁμάρτει FKS. (ἁμαρτέω.)

ἁμαρτο-επής (ἁμαρτάνω, ἔπος) qui aberrat a verbis aptis iustisque, cf. Meir. de verb. cop. I p. 13. Ν 824 Αἶαν ἁμαρτοεπές, Ap. 25, 28 ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν. Doed. Gl. 504 585 thöricht redend, cf. Duentz. N. J. f. Ph. 69, 608.

ἀμᾰρῠγή (ἀμ. ἀμαρύσσω) splendor, iactatio et vibratio oculorum, Blinzeln, E. M. 77, 31 τὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐκλάμψεις. h. Merc. 45 δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί.

Ἀμαρυγκείδης — Διώρης | Β 622. — -δην Ε 517, filius

Ἀμῠρυγκεύς· κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοί | Ψ 630, Alectoris f. Eust. p. 303, 11, princeps Epeorum; ab ἀμαρύσσω Hartung Daem. p. 19. Rel. d. Gr. II 231.

Ἀμάρυνθος Eretriensis, Apollinis amasius h. Ap. 2, 33 Baum. cf. p. 148, Schneidewin coni.

ἀμᾰρύσσω (ἀμ. ΜΑΡ cf. Luc. qu. l. 31 94 Curt. E. 677) splendeo, nictor, oculos celeriter huc illuc moveo, blinzele. E. M. 77, 28 τὸ λάμπω . . πλεονασμῷ τοῦ ἀ. h. Merc. 278 πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσων, ib. 415 πυκνά, ut solent facere qui nec gaudium nec pudorem dissimulant.

ἁμα-τροχιή (τρέχω) concursus curruum. Ψ 422 ἁματροχιὰς ἀλεείνων, sch. A. τὰς εἰς ταὐτὸ συνόδους τῶν τροχῶν cf. Ap. 28, 1. E. M. 79, 32 36. Herod. Ψ 422 ὀξύνεται ὁμοίως τῷ φυταλιᾶς, sed Grashof (Fuhrw. 35 n. 34) ἁματροχίῃ scribi iubet, esse enim abstractum. Hes. ἁματροχίας quod cur minus placuerit quam εὐεργεσίῃ non apparet. Habent certe quae in -ιή cadunt saepe colligendi notionem (αἱμασιή, ἀνθρακιή ἀχυρμιή) quae ab hoc verbo abest.

ἁμα-τροχόωντα una currentem ο 451, ubi nunc est ἅμα τρωχῶντα. Conatur defendere illud Bühler (Kuhn 8, 365), quia ἅμα sit praepositio.

ἀ-μαυρός (ἄ. L. Meyer, vergl. Gr. 1, 67. 374 ἀμολγός, rad. marg et altn. murkra comparat cf. Curt. E. 516. Luc. qu. l. 94 ἀ euph. et ΜΑΡ (Ap. 25, 29) unstäter Schimmer, cf. Buttm. Lex. 1, 145) caecus, obscurus, Ap. 25, 29 τὸ μὴ φαινόμενον· E. M. 79, 40 τὸ ἀλαμπὲς καὶ μὴ ὁρώμενον . . πλεονασμῷ τοῦ υ, sed fallitur addens cum sch. BEQ. μετὰ τοῦ στερητικοῦ α. sch. ἀσθενές, δυσθεώρητον cf. Hes. Suid. I 1, 265 Le. Seg. 386, 26. δ 824 835 εἴδωλον ἀμαυρόν, cuius figura cerni non poterat.

ἀ-μᾰχητί (μάχη) sine pugna. Φ 437 ἀ. | ἴομεν Οὔλυμπόνδε.

ἀμάω (ᾱμ act., etiam in thesi ι 135; sed ᾰμ medium ι 247 et in compositis, cf. Herod. π. διχρ. 297, 5) Benf. 1, 475 a rad. skr. smi, ahd. mah-an, dubitans num sit abmähen ἀϝα-μάω (Jaeckel J. J. f. Ph. 26, 40 s) an zusammenmähen ἀ-μάω pro σα-μάω. Doed. Gl. 299 mähen, sed simplex ἀμᾶν (ᾰ) amissum esse et ἀμᾶν (ᾱ) ex ἀν-αμᾶν ortum, cf. H ι 135 γρ. ἀμμοφεν. Curt.

E. 449 b ma, ἀ-μα, lat. me-to, ahd. ma-jan, cf. Lottner (Kuhn 7, 22) Pr. opt. ἀμῷεν ι 135, impf. ἤμων Σ 551, aor. (ἄμησεν codd. h. Merc. 357), ptc. ἀμήσαντες. — Med. aor. ptc. ἀμησάμενος. meto, seco, colligo. 2) med. mihi colligo, comprimo. 1) (ᾱ) φ 301 ἀπ' οὔατα ῥῖνάς τε, Ap. 30, 8 ἀποτεμόντες. Ω 451 ὄροφον λειμωνόθεν, ι 135 λήϊον εἰς ὥραν. Absolute: Σ 551 δρεπάνας ἔχοντες. — 2) Medium (ᾰ): comprimo. Doed. l. l. homonymum esse dicit activi. ι 247 ἥμισυ μὲν θρέψας γάλακτος | ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκεν, sch. E. πονησάμενος μετέθηκεν· ἐνέργησεν. Γράφεται δὲ ἀμησάμενος ἤτοι συναγαγών. cod. PS. πονησάμενος, Eust. 1627, 50 ἀμησάμενος ἀντὶ τοῦ συνελὼν χερσὶ καὶ συναγαγών cf. Ap. 29, 22, Hes. Suid. I 1, 274. V. l. h. Merc. 357 διὰ πῦρ μάλ' ἄμησεν, Ilgen διαπυρπαλάμησεν. (διά, ἐπί, κατά, ἀμητηρ, ἄμητος.)

ἀμβαίνω v. s. ἀναβαίνω. **ἀμβάλλω** v. s. ἀναβάλλω. **ἀμβατός** v. s. ἀναβαίνω.

ἀμβλήδην (ἀναβάλλω) incipiendo, alte ducto spiritu ut solemus incipientes lugere, X 476 ἀ. γοόωσα, aufjammernd, Ap. 26, 28 οἷον ἀναβολάδην, ἀπὸ προοιμίου cf. Hes. Minus accurate sch. D. De adv. in δην exeuntibus cf. L. Meyer, Kuhn 6, 287, qui vertit: heftig emporwerfend.

ἀμ-βολάδην (ἀναβάλλω) 1) in altum eiciendo, effervescendo, aufwallend. 2) incipiendo, alte ducto spiritu ut solent incipientes canere. Φ 364 (λέβης ζεῖ) πάντοθεν ἀ., sch. br. ἀναβάλλων, paraphr. ἀναπέμπων cf. Eust. 1241, 38. — 2) h. Merc. 426 γηρύετ' ἀ. präludirend. V. l. ib. 411 ubi nunc ἐκβολάδην. cf. L. Meyer, Kuhn 6, 287.

ἀμ-βροσίη (ἀμβρόσιος cuius fem. in subst. abiit. Secundum Buttm. Lex. 1, 133 ex ἄμβροτος) ambrosia, divinitas, immortalitas, remedium divinitatis particeps aliisque firmitatem praestans. 1) unguentum divinum. 2) herba qua vescuntur equi. 3) cibus deorum. Buttm. l. l. cf. Nitzsch ad δ 445. Recte Th. Bergk (N. I. f. Ph. 81, 377) monuit ap. Hom. proprie solum nectar fuisse cibum deorum, paullatim vero distingui coeptum esse nectar a cibo sive ambrosia, potissimum in Od. sed cf. Gerhard, (Myth. 2, 318), Grammatici sibi non constant. E. M. 80, 53 σημαίνει τὴν ἀθανασίαν· δι' ἣν ἡ ὄντως σοφία τοῦ θεοῦ· - θεία τροφή, ἧς βροτοὶ οὐ μετέχουσιν. Ap. 25, 1 τὸ τῶν θεῶν βρῶμα cf. Hes. Suid. I 1, 269 ξηρὰ τροφή. 1) Ξ 170 ἀμβροσίῃ - ἀπὸ χροὸς λύματα κάθηρεν, sch. br. θείῳ ἀλείμματι μύρῳ, οἱ δὲ θεοὶ λουτρῷ, cf. sch. V. Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐκ τούτου τοῦ τόπου πλανηθέντες τινὲς διέλαβον τὴν ἀμβροσίαν εἶναι ὑγρὰν τροφήν. Eust. 974, 49 σμῆγμά τι, καθάπερ τὸ κάλλος ἀλλαχοῦ. Heyne liquorem qui pro aqua sit, sed Faesi: feste Substanz. Π 680 χρῖσεν ἀμβροσίῃ, v. l. ἀμβροσίην cf. Π 670. Eust. 1081, 4 ὑγρόν τι εἶναι τὴν ἀμβροσίαν. Ψ 186 Venus Hectoris corpus oleo ambrosio unxit, sed h. Cer. 237 χρίεσκ' ἀμβροσίῃ, T 38 ἀμβροσίην καὶ νέκταρ στάξε κατὰ ῥινῶν, sch. V. στάξε· συλληπτικῶς ἐπὶ τῆς ἀμβροσίας· ἢ ὡς μιξάσης αὐτά cf. T 347 353. Non videtur ipse poeta certi quidquam statuisse de re mira quam oculis videre non potuerat neque ι 359 ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπόρρωξ statuitur (cf. Nitzsch h. l.) quid intersit. δ 445 ἀμβροσίην ἡδὺ μάλα πνείουσαν, sch. V. νῦν τὸ θεῖον καὶ εὐῶδες ἔλαιον. — 2) E 777 ἀνέτειλε νέμεσθαι, sch. D. τὴν τῶν θεῶν τροφὴν ἢ πόαν τινὰ νῦν. paraphr. πόαν ἤτοι θείαν τροφήν. Eust. 607, 3 ξηρὰ κἀνταῦθα βρῶσις . . . εἰ μὴ ἄρα καὶ αὐτὴ δροσερόν τι κρᾶμα ἦν. — 3) μ 63 πέλειαι ἀ. Διὶ φέρουσιν, ε 93 τράπεζαν | ἀμβροσίης πλήσασα, ε 199 τῇ παρ' ἀμβροσίην - καὶ νέκταρ ἔθηκαν, h. Ap. 124 νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν | χείλεσσιν ἐπήρξατο, cf. Cer. 49, Merc. 248 νέκταρος ἐμπλείους ἠδ' ἀμβροσίης ἐρατεινῆς, sed Ven. 232 σίτῳ τ' ἀμβροσίῃ τε, videtur differre ambrosia a cibo. Nägelsbach, hom. Th. 41 atque Teuffel hom. Th. u. Eschatol. Stuttgard 1848 p. 8, ambrosia rebus omnibus firmitatem praestari putant, diis qui semper ea vescantur aeternitatem, Bergk l. l. negat, posse enim deos carere cibo quo animi tantum causa vescantur.

ἀμ-βρόσιος (ἄμβροτος cf. E. M. 80, 43) divinus, a diis proveniens, divinitatis particeps eamque impertiens. Epith. rerum quae deorum sunt et noctis. Buttm. Lex. 1, 132 monuit suaves unguentorum odores inesse quidem rebus, sed verbi origine non significari. Hes. θεῖος, ἀθάνατος, ἡδύς, quorum postremum ad somnum refertur. A 529 [h. XXXIV 14] -σιαι χαῖται Iovis, h. Cer. 41 Cereris, Ξ 177 πλοκάμους ἀ. Iunonis, Zenod. et Aristoph. καὶ μεγάλους scripserant, sch. V. ἵνα μὴ λυπῇ τὸ ἀμβρόσιον συνεχὲς ὄν. E 338 πέπλον ὅν οἱ Χάριτες κάμον. Φ 507 ἑανός Dianae, Ξ 178 Iunonis. Ω 341 [α 97] ε 45 πέδιλα. Mercurii, Ariston. Ω 341 ὁ ἀστ. ὅ. ἐνταῦθα ὀρθῶς κεῖνται καὶ ε 45, ἐν δὲ τῇ α οὐκέτι. Ξ 172 Ψ 187 [hy. Ven. 63] ἐλαίῳ. σ 193 κάλλεϊ οἵῳ περ Κυθέρεια χρίεται. E 369 N 35 εἶδαρ, Θ 434 κάπῃσιν. b) h. XXVII 18 ὄπα, VII 37 ὀδμή ep. 1, 4 ὕδωρ Ἕρμου ὃν τέκετο Ζεύς. h. Merc. 230 νύμφη ἀ. — Nox ita vocatur quando de somno sermo est, cf. Oertel chronol. ho. III Meissen 1850 p. 20. Mittitur enim nox a diis sine hominum opera. B 57 ἀμβροσίην διὰ νύκτα K 41 142 Ω 363 ι 404 ο 8 νύκτα δι' ἀμβροσίην, Ap. 25, 2 θείαν. δ 429 574 η 283 ἀ. νύξ cf. Σ 268. B 19 ὕπνος, qui divinitus hominibus supervenit, Buttm. Lex. 1, 134. Orus ap. E. M. 80, 32 θεῖος, θαυμαστός, ὅν, (οὗ?) οὐχ οἷόντε βροτοῖς ἅψασθαι· ἢ ὁ ὑγρός. Videtur somnus semper ἀ. esse, sed semel tantum Agamemnonis somnum fuisse opinantur Hes. Doed. Gl. 591 La Roche h. l.

ἄμ-βροτος (βροτός s. μορτός. consonam μ Buttm. Lex. 1, 136 radici inesse putat, ad negationem trahunt Doed. Gl. 591 La Roche Ztft. f. ö. G. 1868 p. 502. sch. BM. Ω 460 αἰεὶ τὸ βροτὸς συντιθέμενον τῷ μ πλεονάζει πλὴν τοῦ νὺξ ἀβρότη) immortalis, divinus, divinitatis particeps eamque impertiens. Epith. rerum quae deorum sunt et noctis. Hes. ἄφθαρτος, θεῖος, ἀθάνατος. Nunquam fit subst. Y 338 Y 460 θεός, sch. BM. ἄφθαρτος, ὁ μὴ βροτοῖς ὅμοιος, cf. X 9 ω 445. E 339 ἄ. αἷμα θεοῖο, cf. E 870. Π [381] 867 ἵπποι ἄ. οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, sch. V. οὐ μετέχοντες θανάτου. h. Merc. 71 θεῶν βόες. Π 670 680 η 265 ω 59 h. Ap. 184 VI 6 ἄ. εἵματα cf. η 260. P 194 ἄ. τεύχεα Ἀχιλῆος, ἅ οἱ θεοὶ πατρὶ ἔπορον cf. P 202. ε 347 κρήδεμνον ἄ. Leucotheae, κ 222 ἱστὸν μέγαν ἄ. Circes, θ 365 h. Ven. 63 ἐλαίῳ ἀ., h. Ap. 127 ἄ. εἶδαρ Apollinis, quem

vercendo Naegelsb. hom. Th. 42 sibi conscium fieri putat divinitatis, et Ven. 260 nympharum, quae eo uti videntur ob diuturnitatem vitae. σ 191 ἄ. δῶρα, pulchritudo quam Minerva Penelopae dat, h. Ap. 190 θεῶν δῶρ' quibus dii ipsi fruuntur. Translate h. Ven. 175 κάλλος ἄ. — b) λ 330 νὺξ ἄ. Buttm. Lex. 1, 135) quae sine hominum opera et ingruat et abeat. (ἀμβρόσιος, ἀμβροσίη).

ἀ-μέγαρτος (μεγαίρω) id quod nemo cuiquam invidet, tristis, miser. (Buttm. Lex. 1, 261.) Ap. 25, 20 ᾧ οὐκ ἄν τις μεγήρειεν, ὅ ἐστι φθονήσειεν. Non recte E. M. 81, 22. λ 400 407 ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀυτμήν, ρ 219 φ 362 ἀμέγαρτε συβῶτα, de homine, quasi de re: Taugenichts. h. Merc. 452 ἀνθρώπων. In Il. v. l. B 420 πόνον ἀμέγαρτον, Aristarchus Bekk. Ameis ἀλίαστον.

ἀμείβοντες (ἄ. ἀμείβω. Ptc. quod in subst. abiit, Classen. Beob. 2, 9) tigna culminis, Dachsparren cf. Rumpf de aed. Hom. II. Giessen 1857 p. 18. Ψ 712 ἀμείβοντες τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων, sch. B. οἱ συστάται οἳ τὸ σχῆμα τοῦ Λ στοιχείου ἀποτελοῦσιν cf. sch. A. E. M. 81, 33. Rumpf ap. Hom. non aliud esse exemplum aedificiorum hoc modo exstructorum notat.

ἀμείβω (ἄ. Curt. E. 450 skr. mîv, lat. movere, mu-tare cf. Benf. 2, 33 L. Meyer, vergl. Gr. 1, 42 67 271 339. A. Goebel, Ztft. f. G. 14, 419 ἀ causativum et μεϝ, efficere ut quid moveatur, transferre invicem, cf. Doederl. Gl. 83). Act. pr. ptc. ἀμείβων Λ 547, ἀμείβοντες q. v., impf. ἄμειβε(ν), pl. ἄμειβον Ξ 381, aor. ἄμειψεν h. Cer. 275. Med. pr. ἀμείβεται Ο 684, ptc. ἀμειβόμενος, ἀμειβομένη, ἀμειβομένω, ἀμειβόμενοι, ἀμειβόμεναι. imperat. ἀμείβεο ρ 393, ἀμείβεσθον Ψ 492, impf. ἀμείβετο et ἠμείβετο, ἀμειβόμεθα λ 225, aor. ἀμείψατο Δ 403 et ἠμείψατο Ψ 542, ci. ἀμείψεται, if. ἀμείψασθαι, ptc. ἀμειψάμενος ω 285. 1) commuto, permuto, τί τινος. Med. 2) transeo, τί, 3) alterno, in vices cuius succedo 4) alterno verbis i. e. respondeo, τινά. E. M. 81, 37 ἀμείβεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνεσθαι, ἐναλλάσσειν, διέρχεσθαι καὶ τὸ ἐν μέρει τι ποιεῖν cf. 82, 17. Ap 24, 22. Ζ 235 πρὸς Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν | χρύσεα χαλκείων, Ap. l. l. ἐναλλάσσειν, Ρ 192 ἔντε' ἄ. Ξ 381 τεύχε' ἄ. E. M. 81, 35 ἤλλασσον, Bekk. expunxit, Λ 547 ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀ. Eust. 862, 2 τὸ βραχὺ προποδίζειν καὶ μὴ μακρὰ βιβάζειν. Non recte le. Seg. 72, 31. Verberat tergum Aiax. h. Cer. 275 μέγεθος καὶ κάλλος, Med. 2) Ι 409 ἀ. ἕρκος ὀδόντων sch. AD. φθάσῃ παρελθεῖν. κ 328 ὅς κε πίῃ καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων sch. Q. διαβῇ παρέλθοι, τὰ φάρμακα δηλονότι — mutatur enim subi. 3) Ι 471 ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, Ο 684 θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀ. α 375 β 140 ἀ. κατὰ οἴκους, prior locus assumptus videtur cf. Kirchh. Compos. d. Od. 43, Meister Phil. 8, 2. θ 379 ὠρχείσθην ταρφέ' ἀμειβομένω, sch. V. πυκνῶς πλέκοντες εἰς ἀλλήλους, ἐναλλασσόμενοι. ω 285 σ' εὖ δώροισιν, Α 604 ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, cf. ω 60 h. Ap. 189. Ω 200 424 ζ 67 ο 434 439 μύθῳ cf. κ 71. Ψ 489 ἐπέεσσιν cf. Ψ 492 γ 148. λ 81 465. 225 h. Cer. 118. δ 234 ω 350 ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπε. — b) μ 278 με μύθῳ, cf. ι 506 λ 59. h. Cer. 59 74. Γ 171 τὸν μύθοισιν, cf. β 83 h. Merc. 162 260 463. δ 286 σὲ - ἐπέεσσιν, ρ 393 τοῦτον - πόλλ' ἐπέεσσιν, ο 485 τὸν δ' αὖ μύθῳ, Γ 437 τὴν μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε, cf. Ψ 732 h. Merc. 201. π 193 ἐξαῦτίς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν cf. τ 214 φ 206. ε 96 μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν cf. δ 484 ι 258 κ 500. ρ 123 τ 252 δ 706 Χ 329. — c) Ξ 270 Ρ 33 ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα cf. h. Ap. 61. [h. Merc. 366 αὖθ' ἑτέρωθεν ἀμειβόμενος ἔπος ηὔδα] Baum. non recepit. — d) Η 356 μιν ἀμειβόμενος ἔπεα - προσηύδα cf. Ο 48 Ψ 557. — e) β 84 μιν ἀμειβόμενος προσέειπε, δ 375 394 464 ι 522 κ 270 336 λ 79 138 163 435 462 477 504 μ 111 μιν ἀμειβόμενος προσέειπον. δ 471 491 λ 145 404 440 487 μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν, cf. θ 235 χ 44. h. Cer. 145, h. Ap. 463 τὸν ἀμειβόμενος ἀντίον ηὔδα. ι 287 λ 563 μ' οὐδὲν ἀμείβετο, ι 272 368 μ' αὐτίκ' ἀμείβετο. Α 121 172 413 551 Γ 199 Δ 50 317 Ε 825 Θ 145 151 Ι 162 Κ 60 86 102 128 143 390 426 Λ 655 Ν 231 Ξ 52 103 193 Ο 200 471 Π 439 Ρ 715 Σ 127 [360] 428 Τ 28 Υ 309 Ω 372 384 405 552 659 α 44 80 314 γ 102 210 253 θ 338 357 ν 146 329 392 420 ξ 121 ο 68 340 π 186 ρ 280 σ 250 τ 123 ω 280 h. Ven. 107 192 τὸν ἔπειτα, Α 544 Ε 375 381 Ζ 263 359 Ξ 193 Ο 92 Σ 181 393 462 Υ 132 Ω 89 δ 711 808 ψ 69 80 τὴν ἔπειτα, Α 292 τὸν ὑποβλήδην cf. Γ 228 Δ 403 τὸν ἀ. — f) Absolute: Ν 823 ὅ, δ 382 398 κ 487 503 λ 180 215 μ 115 ἡ αὐτίκ', π 91 θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν. — g) Ψ 542 Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ' ἀναστάς, non recte sch. br. δικαίως ἀπεκρίθη. (ἀμείβοντες, ἀμοιβός, ἀμοιβάς, ἀμοιβή, ἀμοιβηδίς, ἀπό, ἐπί, παρά, ἐπημοιβός, ἐπαμοιβαδίς, ἐπαμοίβιος).

ἀ-μείλικτος (ἄ. μειλίσσω) implacabilis, durus. Post caesuram. Λ 137 ἀ. ὄπ' cf. Φ 98 sch. A. ἀπηνῆ καὶ σκληρὰν καὶ ἀπαράκλητον καὶ ἀφιλάνθρωπον καὶ ἀνηλεῆ καὶ ἀδυσώπητον cf. Ap. 25, 11. h. Cer. 259 ἀμείλικτον Στυγὸς ὕδωρ.

ἀ-μείλιχος (μειλίσσω) implacabilis, durus. E. M. 82, 32 ἀμείλικτος, ἀσυμπαθής, ἀπηνής. Ι 158 Ἀίδης ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος, sch. BLV. ἀγοήτευτος. Ι 572 ἀ. ἦτορ, cf. h. XXVIII 2. Ω 734 ἄνακτος ἀ., h. XIX 39 ὄψιν ἀ. XXIII 8 πόντον ἀ.

ἀ-μείνων (ἄ. Doed. Gl. 136 Walter, Kuhn 13, 383 manus gut cf. Benf. 2, 33. Alii: amoenus. L. Meyer, vergl. Gr. 1 65 67 95 104 271 melior) melior, praestans, potior, validior. τινί, τί, c. infin. τινός. De rebus: aptior, utilior, praestantior. Est comp. adiectivi ἀγαθός, Zenodotus etiam nom. ἀμείνω statuit, Ariston. Α 80 Η 114. et Harl. ad β 180 cf. Duentz. Zenod. 56. Non legitur in hy. Δ 404 βίῃ οὐ πατρὸς ἀ. | Did. βίῃ, οὐ διὰ τοῦ ν βίην, Ἀρίσταρχος. Zenodotus locum aliter scripserat. Δ 400 ἀγορῇ - ἀμείνω | εἷο, Ariston. (et Did.?): σὺν τῷ ν ἀμείνων Ἀρίσταρχος, ἵνα καθ' ἑαυτὸ λέγηται ἐπιπληκτικῶς· ἐλλείπει δὲ τὸ ἔστι ῥῆμα. Σ 106 ἀγορῇ. Ψ 315 μῆτι - δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφιν, η 51 ἐν πᾶσιν ἀμείνων | ἔργοισιν. b) Cum acc. vel inf. Ο 139 τοῦ βίην καὶ χεῖρας ἄ. | Ο 641 παντοίας ἀρετὰς ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι, ω 374 εἶδός τε μέγεθός τε, β 180 σέο πολλὸν ἀ. μαντεύεσθαι. c) Gen. plerumque ante compar. Ε 173 σέο - ἀ. Β 239 ἕο μέγ' ἀμείνονα φῶτα Bekk.

expunxit. Ζ 479 πατρὸς - πολλὸν ἀμείνων | Aristarch. cf. Η 114 Φ 107. Π 709. Η 111 σεῦ ἀμείνονι φωτί, Δ 405 πατέρων μέγ' ἀμείνονες, σ 334 Ἴρου ἀμείνων ἄλλος. Γ 11 κλέπτῃ - νυκτὸς ἀμείνω |. Ariston. ἡ δ. ὅ. τινὲς γράφουσι σὺν τῷ ν ἀμείνων· εἰ δὲ κατ' αἰτιατικήν ἐστι, χωρὶς τοῦ ν γράφεται· ἀνάλογον γάρ ἐστι τὸ ἀμείνονα, cf. E. M. 82, 43. Nom. videntur explicasse suppleta copula, ut Aristarchus ipse Δ 400. χ 374 κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων |, Ξ 107 τῆσδε ἀμείνονα μῆτιν, ep. 11, 1 σευ ἀμείνονα καρπόν. — d) Sequitur gen. Η 358 Μ 232 ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε, cf. 104 νόον. Ε 411 ἀμείνων σεῖο. Pro gen. coniunctio Κ 556 ἀμείνονας ἠέ περ οἵδε | ἵππους, Ο 509 οὔ τις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων |, ἢ μῖξαι χεῖρας, ubi quod duas structuras miscuit, Faesi ξ 182 comparavit. — e) Absolute: Ζ 350 ἀνδρὸς ἀ., Δ 543 ἀ. φωτί Bekk. expunxit, Ι 423 ἄλλην μῆτιν ἀ. Χ 333 ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων | Hectore cf. sch. B. Χ 158 δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων | Bekk. expunxit. Ψ 479 ἀμείνονες ἄλλοι, Ariston. ἀθετεῖται ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος, expunxit Bekk. Ψ 605 ἀμείνονας ἠπεροπεύειν. — f) ε 364 οὔ τε πάρα προνοῆσαι ἄμεινον, χ 156 σκοπὸς ἦεν ἀμείνων, α 376 β 141 τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον | ἔμμεναι cf. Kirchhoff, Comp. d. Od. 43 et Meister Phil. 8, 2. — g) Abest copula: Ω 52 οὐ μὴν τό γε κάλλιον οὐδέ τ' ἄμεινον, Ι 256 φιλοφροσύνη - ἀμείνων, η 310 ο 71 ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, Α 116 εἰ τό γ' ἄμεινον |, Α 217 ὣς γὰρ ἄμεινον | cf. ep. 12, 3, Μ 412 πλεόνων τοι ἔργον ἄμεινον |, ξ 466 ἔπος ὅ πέρ τ' ἄῤῥηκτον ἄμεινον |, Α 274 πείθεσθαι ἄμεινον | cf. Δ 469 Χ 104.

ἀ-μέλγω (ἀ. skr. mrg abstergeo lat. mulg-eo ahd. milch-u Curt. E. 150 Benf. 1, 484 Graff Sprachsch. 2, 721. Eust. 1626, 12 καὶ ἀμέργειν λέγεται .. ἐκ δὲ τοῦ ἀμέργειν τὸ ὀμόργνυσθαι, cf. Doed. Gl. 1078) mulgeo, lac ex uberibus exprimo, melke. ι 244 341 ἤμελγεν ὄις καὶ αἶγας, ι 308 ἤμελγε μῆλα v. ἤμελξε, cf. ι 238. Med. lasse mich melken. Δ 434 ὄιες ἀμελγόμεναι γάλα (ἐν, ἀνήμελκτος).

ἀ-μελέω (μέλει) non curo, neglego E. M. 578, 6 ἀφροντιστῆσαι. Cum negatione Θ 330 οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος, qui ceciderat, cf. Ρ 9. Ν 419 οὐδ' ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου, Ρ 697 οὐδ' ὣς ἐφημοσύνης ἀμέλησεν |.

ἀ-μεμφής (μέμφομαι) v. s. ἀεικής.

ἄμεναι v. s. αω.

ἀ-μενηνός (ἀ. Benf. 2, 34 man cogitare, μένος μενοινή ἀμενηνός, cum suff. ptc. med. âna cf. Aufrecht, Kuhn 2, 151, Naegelsb. ho. Th. 398 n. A μένος derivaretur adi. -εινὸς cf. Lissner Ztft. f. öst. G. 1868 p. 208. Doed. Gl. 147 (cf. le. hom. III) μένειν ἀμενής = ἀμένετος, ἀμενηνός i. e. οὐ μένων infirmus, cui respondit Duentz. N. I. f. Ph. 69, 605) sine nervis, debilis, evanidus, wesenlos. E. M. 81, 55 ἀσθενής, λεπτός, μάταιος. κ 521 536 λ 29 49 νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, sch. V. κ 521 ἀσθενῆ, μένος οὐκ ἔχοντα, Vergil: tenues sine corpore vitae, cf. Naegelsb. ho. Th. 408 n. τ 562 ὀνείρων inanium, sch. B. ἀνυποστάτων, Doed.: fugientium, comparans Hor. od. 3, 27, 41. h. Cer. 352 φῦλ' ἀμενηνὰ ἀνθρώπων. Ε 887 ἤ κε πήματ' ἔπασχον ἐν νεκάδεσσιν | ἤ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα. Homo priore loco diceret: interfectus essem. Hoc etsi dicere non potuit, Mars tamen alterum addit quasi dixerit. h. Ven. 188 ζῶντ' ἀμενηνόν (ἀμενηνόω).

ἀμενηνόω infirmum reddo, Ν 562 ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμήν, sch. BL. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ βαλόντος ἀνίσχυρον εἰργάσατο cf. Ap. 27, 3. Non apte E. M. 81, 57 ἀνέκαμψε, et sunt qui vertant: fregit, ex sequentibus huc referentes.

ἀ-μέρδω (ἀ. μερ, ἀ-μέρjω ἀμείρω Curt. E. p. 595 cf. Buttm. Lex. 1, 137. ἀ = ἀπό Lob. path. el. 1, 37. Sed Benf. 1, 508 cf. L. Meyer, vergl. Gr. 1, 583 smrid, mrid abreiben. Audacius Doed. Gl. 583 ἁμαρτάνω huc rettulit, vituperatus a Duentzero, N. J. f. Ph. 79, 490. Lucas (qu. l. 104) cum E. M. 82, 2 privandi verbum idem esse censet quod caecandi. Distinxerunt utrumque Lob. l. l. et Rh. 74 alii. Curt. l. l. Act. aor. ἄμερσε et ἤμερσεν, inf. ἀμέρσαι. Pass. ἀμέρδεαι (ἀμέρδῃ), aor. ci. ἀμερθῇς. privo, τινός, b) τινά τι, c) τινά. θ 64 ὀφθαλμῶν - ἄμερσεν, Ap. 24, 32 ἐστέρησεν, ἄμοιρον ἐποίησεν. V. l. ὀφθάλμω. Χ 58 αἰῶνος ἀμερθῇς. φ 290 τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, Ap. 30, 9 ἀμέρδῃ, στερίσκει ἐν τῇ φ τῆς Ὀδυσσείας. b) h. Cer. 312 γεράων τε τιμὴν ἤμερσεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας. c) Π 53 τὸν ὁμοῖον ἀμέρσαι, sch. V. μέρους στερῆσαι. Cf. ἁμαρτάνω ι 512.

ἀ-μέρδω (ἀ. μαρ, ἀμαυρόω Curt. E. p. 595 Lob. Rh. 74) caeco, visu privo, obscuro. cf. Luc. qu. l. 104. Ν 340 ὄσσε ἄμερδεν | αὐγή, Ap. 28, 29 ἠμαύρου cf. Hes. melius quam sch. BL. br. E. M. 82, 2. τ 18 ἔντεα καπνὸς ἀμέρδει, Eust. 1853, 38 σκοτίζει, στερίσκει τοῦ μέρδειν, ὅ ἐστι λάμπειν.

ἀ-μέτρητος (μετρέω) immensus, immoderatus. Translate. ψ 249 ἀ. πόνος, τ 512 πένθος ἀ.

ἀ-μετρο-επής (ἔπος) cuius verba modum non habent, ideoque inepta sunt neque ad rem accommodata, nugator. Meiring. de subst. cop. p. 25: qui immoderatis verbis utitur. Hes. φλύαρος, ἄμετρος ἐν τῷ λέγειν. Β 212 Θερσίτης ἀμετροεπής cf. sch. BLV. Naegelsb. h. l. qui et multa loquitur et ἄκοσμα, cui recte obloquitur Ph. Mayer Beitr. z. hom. Synon. I. p. 8. Qui nimis multa loquitur, etiam inepte loquitur, sed hoc poëta cogitavit, non dixit.

ἀμητήρ (ᾱ. ἀμάω) messor. Λ 67 ἀμητῆρες ὄγμον ἐλαύνωσιν.

ἄμητος (ᾱ. ἀμάω) messis, tempus metendi. Spitzn. exc. XXX statuit ἄ. esse tempus actionemque metendi, ἀμητόν fruges desectas agrumque demessum, cum Eust. 1181, 36 et sch. B. (ap. Bekk. 525 a 37), contra Porphyrium (sch. B.), Heynium Bothium. Curt. E. 449 b ἄ. Ernte, ἀμητός Erntezeit. Poëta certe de tempore dixit. Τ 223 ἄμητος ὀλίγιστος, i. e. non diu pugnabimus.

ἀ-μηχανέων h. Merc. 437 v. s. ἀμήχανος.

ἀ-μηχᾰνίη, inopia consilii, animus incertus. E. M. 83, 31. ι 295 ἀ. δ' ἔχε θυμόν.

ἀ-μήχᾰνος (μηχανή) cuius non s. vix est ullum remedium, qui mutari aut moveri nequit, ineluctabilis. 2) active: consilii inops. E. M. 83, 29 τὸν μὴ δυνάμενον μηχανὴν εὑρεῖν ἢ πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι, cum Aristarcho cf. Lehrs Ar. 149. Plerumque in quarto pede (Ν 726 h. Merc. 157). a) De rebus: Θ 130 Λ 310 ἀ. ἔργα, quae reparari nequeunt cf. sch. br. E. M. 83, 25. Ξ 262 τοῦτο ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι, cf. sch. BL. πρὸς ὃ

μηχανὴν σωτηρίας οὐκ ἂν εὑροίμην. h. Merc. 257 *ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον* ib. 157 *ἀ. δεσμά.* ib. 447 *ἀμηχανέων μελεδώνων.* Propter genet. formam Herm. Baum. (q. cf.) versum ut mendosum notaverunt, Schneid. et Bothe mutare conati sunt, ib. 434 *ἔρος ἀ.* τ 560 *ὄνειροι ἀ.* b) De hominibus: *K* 167 *σὺ δ' ἀ. ἐσσι,* cf. *Π* 29 *ἀ. ἔπλευ,* Ariston. *ἡ δ. ὅ. νῦν ἀμήχανος πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι, οὐκ αὐτὸς μὴ δυνάμενος μηχανήσασθαι,* *O* 14 *ἀμήχανε,* cf. Ariston. *T* 273 Agamemnon quem nemo impedire potuerat quin Achillem iniuria afficeret. Non enim recte Nicanor: *τῷ ἑξῆς συναπτέον, ἵνα ἐπὶ τοῦ Διὸς ᾖ, πρὸς ὃν οὐδεἰς τι δύναται μηχανήσασθαι.* *N* 726 *ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι,* sch. BL. *ἀνίκητος ἢ ἀπαραμύθητος, τοῖς βουλομένοις σε πείθειν ἀμηχανίαν παρέχων.* h. Merc. 346 *οὗτος ἄϊκτος ἀμήχανος.* — 2) τ 363 *ὤ μοι ἐγὼ σέο - ἀμήχανος,* cf. Friedl. hom. Wörterv. 772. h. Ap. 192 *ἀφραδέες καὶ ἀμήχανοι.* (*ἀμηχανίη.*]

Ἀμῐσώδᾰρος, *ὅς ῥα Χίμαιραν* | *θρέψεν* *Π* 328, Atymnii pater, rex Cariae. *ᾰμ.*

ἀ-μιτρο-χίτωνες quorum thorax caret mitra s. cingulo, qui mitram sub thorace non gestant; nam *χιτών* per translationem est pro thorace. *Π* 419 *ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους* Sarpedonis, sch. BLV. Eust. 1068, 13 *οὐχ ὑποζωννυμένους μίτρας (τοῖς χιτῶσι ὅ ἐστι) τοῖς θώραξιν.* Alii ut sch. A: qui mitra non cinguntur supra tunicam cf. sch. D. Ap. 26, 12 Hes., aliter sch. BLV. *οἱ δὲ τοὺς ἅμα θώρακι συνηρτημένην ἔχοντες μίτραν.* Alii non epith. ornans esse credebant, sed significare *ἀμιτροχίτωνας γεγενημένους διὰ τὸ ἐσκυλεῦσθαι.*

ἀμιχθᾰλόεσσα, (Goebel, epith. ho. in *εις* desinent. 30 a radice *MIX* unde etiam *ὀ-μίχ-λη* assentientibus et Friedlaendero (N. J. f. Ph. 77, 808) et H. Webero, Phil. 16, 698) nebulosus, vapore involutus. *Ω* 753 *Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν,* ubi Antimachus *μιχθαλόεσσαν.* h. Ap. 36 *Λῆμνος ἀμιχθαλόεσσα.* Ap. 27, 16 *ἔνιοι τὴν ὀμιχλώδη,* cf. sch. AD. sch. B. V. *διὰ τὰ ἐργαστήρια Ἡφαίστου.* Sed plerumque veteres *ἀπρόσμικτον* interpretabantur, quasi insula aut portu careret quem optimum habet, aut propter Sintium feritatem difficilis accessu esset etsi Graecis inde vinum in castra apportabatur. cf. sch. Ap. 27, 14 E. M. 83, 55 Eust. 1374, 6. Hes. Doed. Gl. 1064 *ἀμυγδαλόεσσαν* scribebat i. e. amygdalis opulentam.

ἀμ-μορίη (*ἄμμορος*) defectus portionis debitae qua alii fruuntur, inde infortunium, res adversae. Ap. 30, 3 L. M. 84, 27 *τὴν κακὴν μοῖραν* cf. Naegelsb. ho. Th. 124. υ 76 *μοῖράν τ' ἀμμορίην τε ἀνθρώπων,* Grash.: was ihnen beschieden ist und was nicht, quod probat G. Curtius (Phil. 3, 19) cf. sch. V. *μοῖραν· εὐμορίαν. ἀμμορίην· κακομμορίην, ὅ ἐστι κακομοιρίαν.*

ἄμ-μορος (*μείρω μοῖρα,* duplici consona quia radix smar duas habet consonas) expers debitae portionis. 2) infelix. Ap. 29, 10 *ποτὲ μὲν κακόμορον . . ποτὲ δὲ ἄμοιρος ἀμέτοχος* cf. Hes. Σ 489 ε 275 *οἴη ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο,* Aristot. a. poët. c. 25 *κατὰ μεταφοράν· τὸ γὰρ γνωριμώτατον μόνον.* Ceteras id genus stellas poëta non novit (Heliodorus Ap. 29, 13 cf. Strab. 1, 3) aut distincte commemorare noluit. h. Cer. 481 *ὃς δ' ἀτελὴς ἱερῶν ὅς τ' ἄμμορος.* — 2) *Z* 408 *Ω* 773 *ἔμ' ἄμμορον,* E. M. 84, 27 *δύσμορον.* Aliter Doederl. Gl. 578. Ariston. *Z* 408 *ἡ δ. ὅ. τινὲς γράφουσι καὶ ἐμὸν μόρον· οὐκ εὖ.* sch. V. *Ω* 773 *οἱ δὲ γράφουσιν ἐμὸν μόρον.* (*ἀμμορίη δυσάμμορος*).

ἀμνίον vas quo victimarum sanguis excipitur. Ap. 25, 26 *ἀγγεῖόν τι εἰς ὃ δέχονται τοῦ σφαττομένου τὸ αἷμα* cf. E. M. 84, 41 sch. Q. γ 444. Sed sch. E. et Hes. parvum ensem explicant. γ 444 *Π. δ' ἀμνίον εἶχε.* Zenodotus Nicander Theodoridas *δαμνίον* a *δάμνασθαι.* Porsillus Hierapytnius *δ' αἱμνίον* cf. Suid. I, 2, 36. Utebantur hac forma quam Apollodorus quoque probabat Cretenses. Derivabant alii a *μένος οἷον ἀμένιον,* aut *παρὰ τὸ αἷμα ἀποβολῇ τοῦ ι* Ap. l. l. E. M. l. l. sch. h. l. Eust. 1476, 37 cf. La Roche h. l. Carnuth. Ariston. h. l. Doed. Gl. 2409 ab *ἡμίνα* quod fuit vas apud Italos. Ath. XI 479 cf. Her. Suid. I 2, 854.

Ἀμνῖσός· *ἐν Ἀμνισῷ ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης* | τ 188, portus Cnosi Cretensis Strab. 10, 4, 8. Eust. 1861, 36.

ἀ-μογ-ητί (*μογέω*) sine labore. *Λ* 637 *ἀ. ἄειρεν.* Ariston. *πρὸς τὸ ζητούμενον πῶς ὁ γέρων ἀμογητί, οἱ δὲ ἄλλοι μετὰ κακοπαθείας* et fuere qui v. 636 scriberent *ἄλλος* i. e. *ὁ ἄλλος* vel *ἀλλ' ὅς* Machaon, hunc solum Nestori comparantes, Herodian. *ἡμεῖς δὲ συγκατατιθέμεθα τῷ Ἀριστάρχῳ ψιλοῦντι ἐπεὶ βούλεται ὁ ποιητὴς καὶ διὰ τούτου, τὸ εὔρωστον τοῦ γέροντος παριστάνειν.* cf. sch. BL. Eust. 870, 44 *τα γὰρ ἄχθη οὐχ οἱ ἰσχυροί, ἀλλ' οἱ ἔμπειροι φέρουσι.* ι anceps putat Hoffm. qu. hom. § 78, cf. Herodian. *π. διχρ.* 300, 20.

ἀ-μόγ-ητος (*μογέω*) indefessus h. VIII 3 *Ἆρες ἀμόγητε.*

ἀμόθεν vel *ἀμόθεν* (*ᾰ.* sch. E. α 10 *παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἔστιν ὄνομα ἀμός ἰσοδυναμοῦν τῷ τις. καὶ ἀπὸ τούτου γίνεται, τὸ ἀμόθεν.* Atticorum erant *ἀμός* sim. Ceterum cf. Kayser de vers. aliq. Hom. Od. Sagan. 1854 et Ahrens Kuhn 8, 339) alicunde, undecunque Ap. 28, 16 E. M. 95, 23 sch. E. α 10 *ἀμόθεν ἀπό τινος μέρους (τούτων)* cf. Suid. I 1, 281 α 10 *τῶν ἀμόθεν γε θεὰ εἰπὲ καὶ ἡμῖν* Hes. *ἀμόθεν· ἀπό τινος μέρους, ὁπόθεν θέλεις.* sch. V. *τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσέα ὁπόθεν θέλεις πράξεων ἀπό τινος μέρους ἀρξαμένη διηγοῦ ἡμῖν* cf. sch. cod. K. ed. La Roche Phil. 19, 701. Non recte alii: parvam aliquam partem, ein wenig, rati cum verecundia quadam poëtam rogare. A. Nauck (cf. Phil. 20, 184) *ἀμόθεν τι.* Kayser iam Platonis (leg. 7, 798) temporibus corruptam fuisse scripturam ratus, (Phil. 21, 319), *ἄποθεν* proponit, ut idem sit quod *ἄπο* cf. Sengeb. Ariston. 10. diss. 1, 122.

ἀμοιβαδίς. v. s. *ἀμοιβηδίς.*

ἀμοιβάς (*ᾰ. ἀμείβω*) mutatoria vestis. Ap. 25, 20 *ἡ ἐκ διαδοχῆς ἐναλλασσομένη ἐσθής.* ξ 521 *χλαῖναν ἥ οἱ παρεκέσκετ' ἀμοιβάς,* sch. BQ. *παρέκειτο ἡ χλαῖνα ἀμοιβὰς οὖσα.* V. l. *παρεχέσκετο.* Fuere igitur quibus *ἀμοιβάς* videretur acc. pl.: quae ei praebebat mutationes cf. sch. Q.

ἀμοιβή (*ᾰ. ἀμείβω*) compensatio, remuneratio, de actione, non ut Bäumleinio (Bergk. Ztft. f. A. W. 1857 p. 181) videtur de re quae datur. E. M. 81, 35 *ἡ μεταλλαγὴ καὶ πόρευσις.* γ 58 *δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν* | *ἑκατόμβης,* α 318 *σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς* |, i. e. quo commutetur aliud quod tibi daturus sum, sch. QV.

ἄξιος ἀμείβεσθαι ἢ τοὐναντίον παρ' ἐμοῦ καλὸν δῶρον λάβοις ὅ τι ἄξιον ἀμοιβῆς εἶναι, cf. Bäuml. N. J. f. Ph. 91, 95. Aliter Ameis h. l. et N. J. f. Ph. 73, 567: δῶρον ἀμοιβῆς. attice τὸ τῆς ἀμοιβῆς. quod vituperavit Classen N. J. f. Ph. 79, 311. versum Duentzer N. J. f. Ph. 85, 819 expungebat. μ 382 τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν. ἀμοιβηδίς.)

ἀμοιβη-δίς per vices. Ap. 27, 13 *ἀμοιβαδίς, ἐναλλάξ, ἀνὰ μέρος.* Σ 506 *ἀ. δὲ δίκαζον,* ubi Herod. de accentu. E. M. 85, 44 *ἐν μέρει ἀκούοντες δίκαζον, ἀνὰ μέρος,* cf. sch. AB. Sed Did. *αἱ Ἀριστάρχου ἀμοιβηδόν, ὡς κλαγγηδόν, κατὰ μέρος τῆς ἡλικίας,* Harl. *ἀμοιβηδόν.* σ 310 *ἀ. δ' ἀνέφαινον,* sch. BQ. *ἀνὰ μέρος ἄλλοτε ἄλλη ὑπηρετοῦσα.* Q. *ἀμοιβαδίς.* h. Cer. 326 *ἀ. δὲ κιόντες | κίκλησκον* alius post alium.

ἀμοιβηδόν v. s. *ἀμοιβηδίς.*

ἀμοιβός (*ἀ. ἀμείβω*) vicarius, qui in alius locum succedit. *Ν* 793 *ἦλθον ἀμοιβοί* |, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἀμοιβοὶ οἱ διαδεξάμενοι τοὺς ἔμπροσθεν παραγενομένους ἐπικούρους ἤτοι ἐξ ἀμοιβῆς καὶ ἐναλλάξεως παραγεγονότες συμμαχῆσαι τοῖς Τρωσὶν ἀντὶ τῶν πρότερον συνεργούντων αὐτοῖς πολιτῶν.* Recte sch. V. *τὸ εἰπεῖν ὅτι ἐγένοντο διαδοχαὶ τῶν στρατιωτῶν ψυχρὸν ἦν.* Alii: *ἀμειβόμενοι τὸν Πρίαμον ὑπὲρ ὧν ἐπεκούρησε τοῖς Φρυξίν.* Alii *πεζοί, ἀμοιβαίᾳ ποδῶν ἐξαλλάξει ἀνύοντες τὴν ὁδόν* (Eust. 960, 22), rem frigidam frigidius expedientes. Nauck *ἀμορβοί* comites s. pastores, cf. Steph. v. *Δύμη.* Suid. I 1, 281 *ἀμορβὸς ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν* Hes.

ἀμολγός (*ἀ*) tenebrae, obscuritas, tempora post occasum solis et ante ortum, crepusculum, diluculum. Veterum alii: tempus mulgendi (*ἀμέλγω*), quod probat Oertel chronol. Hom. III Meissen 1850 p. 43, recte improbant Buttm. Lex. 2, 39 Curt. E. 150, alii (sch. V. Ο 324 *οἱ δὲ ἀκμῇ κατ' Ἀχαιούς* cf. sch. L. Eust. 1018, 20 E. M. 573, 30): *ἀκμήν* i. e. vel *μεσονύκτιον* cf. Ap. 28, 25 E. M. 84, 54 86, 10 Hes. Suid. I, 1, 281, sch. et paraphr. pass., vel meridiem (Hes. *ἀμολγάζει μεσημβριάζει*), quod probant Buttm. l. l. spretis illorum originationibus (Eust. 1018, 11 E. M. 84, 53 sch. δ 841) cf. Pott, E. F. 2, 128 391 Nitzsch ad δ 841 Faesi Görlitz, Himmel u. Himmelersch. Sagan 1869. Böttch. Aehrenl. Dresden 1848 p. 13 atque alia de causa G. Herm. op. 3, 138 cf. Dissen. kl. Schr. 132. Contra Doederl. 378 *μολύνειν* migrare *μολύσσειν, ἀμολγός* tenebrae, non improbante Ameisio Ztft. f. G. 8, 645. Fuit denique *μολγός* nubes (Hes.), unde *ἀ-μολγός* nubibus vacans. Dubitant de voce Am. ad δ 841 Benf. 1, 485. Cf. H. Weber Phil. 16, 683. Völcker, ho. Geo. § 24 et qui ei respondit, Allg. Litterat. Ztg. 1830 p. 613. Semper in exitu versus. *Χ* 317 *ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ | ἕσπερος* sch. B. *τὴν ἑσπέραν ἀμολγὸν καλεῖ* cf. Eust. 1271, 37 1255, 10. Venus enim non conspicitur in Graecia nisi crepusculo et diluculo. *Χ* 28 *ὀπώρης εἶσι, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ φαίνονται μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ | ὅν τε κύν' Ὠρίωνος καλέουσιν,* sch. B. *εἶσι· ἐξέρχεται καὶ ἄνεισι,* ortum enim Orionis dicit, ut etiam Buttm. sensit. Eust. 1255, 3 *ἀμολγὸν νῦν τὸν πρὸς τῷ τέλει τῆς νυκτὸς καιρόν.* δ 841 *ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ* |, quo tempore vera fieri somnia credebant veteres. Eust. 1519, 52 *ἀσφαλέστερον ἴσως νοῆσαι ἀμολγὸν νυκτὸς οὐ τὸν ἀφ' ἑσπέρας ἀλλὰ καὶ μᾶλλον τὸν πρὸς τῇ ἡμέρᾳ ὅτε καὶ εἰκὸς ἀληθεύειν τὸν ἐνταῦθα φανέντα ὄνειρον.* Ο 324 *βοῶν ἀγέλην - κλονέωσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ* |, quod additur *σημάντορος οὐ παρεόντος* videtur indicare tempus quo pastor in breve tempus a grege abiit rediturus ante mediam noctem et apud gregem pernoctaturus. *Λ* 173 *ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ* |, sch. ed. Bachm. *τῷ ἑσπερινῷ τῆς νυκτὸς καιρῷ . . . τότε γὰρ ὁ λέων τοῖς τετράποσιν ἐπιβουλεύειν λέγεται.* h. Merc. 7 XVIII 7 *νύμφῃ μισγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῷ.* Bene Benf. (2, 358) Slavorum mrakŭ Dämmerung, comparat, et L. Meyer (Kuhn 8, 362 vergl. Gr. 1, 67. 374) altn. myrks obscurus cui addita sit vocalis *α*, suec. mörk obscurus dan. mork, russ. mraku. cf. Lottner, Kuhn 11, 164. Schenkl, Ztft. f. ö. G. XV 342.

Ἀμοπάων· *Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα* Lycium Teucer occidit *Θ* 276, ubi v. Spitzner de spiritu et La Roche ho. U. 223. *ἀ.*

ἀμορβός v. s. *ἀμοιβός.*

ἀ-μορόεντα (*μόρος*) fuere qui legerent *Ξ* 183 σ 298 *ἕρματα τρίγληνα ἀμορόεντα* pro ea scriptura quae fuit Aristarchi et Ptolemaei estque in edd. *τρίγληνα μορόεντα* cf. sch. A. *Ξ* 183. cod. K. σ 298 *ἀμορόεντα,* Ap. 113, 30 *μορόεντα, οἷον ἀθάνατα, μόρου μὴ μετέχοντα,* cf. Luc. qu. l. 16 Goebel epith. ho. in *εις* desin. 36. Doederl. Gl. 2485 pro *ἡμαρόεις* dictum esse putat.

ἀμός (*ᾱ. ἡμεῖς*) noster, nonnullis etiam: meus. Herod. *Ζ* 414 *Ν* 96 praefert spiritum asperum, codd. saepe lenem habent, DL. λ 166 etiam *μμ* cf. Buttm. Gr. 1, 293. Doricum esse docent Apoll. de pron. 142. 244 et E. M. 84, 51. *Ν* 96 *νέας ἁμάς* |, Herod. *ἡμετέρας, Π* 830 *πόλιν ἁ.,* sch. br. Eust. 1089, 12 *ἡμετέραν,* sed paraphr. *τὴν ἐμήν. Κ* 448 *χεῖρας ἐς ἁ.* |, sch. br. *ἡμετέρας,* paraphr. *τὰς ἐμάς. Θ* 178 *μένος ἁ.,* sch. D. *τὴν ἐμὴν δύναμιν Δωρικῶς,* paraphr. *ἐμήν,* sch. br. *τὴν ἡμετέραν δύναμιν Δωρικῶς.* Aptius est prius, sed non necessarium, Eust. 706, 1 *ἤθελε μὲν εἰπεῖν ἐμόν, μὴ ἔχων δὲ ποιῆσαι οὕτω διὰ τὸ μέτρον ἔθηκε τὸ ἁμὸν ἀντὶ τοῦ ἡμέτερον τρέψας τὸ ἰδικὸν εἰς τὸ κοινόν. Ζ* 414 *πατέρ' ἁ.* habebat enim Andromache fratres. Herodian: *Δημήτριός φησι ἀντὶ τοῦ ἐμόν, διὸ καὶ ἄντικρυς ψιλοῖ· πιθανώτερον δέ ἐστι Δωρικώτερον εἶναι ἀντὶ τοῦ ἡμέτερον ἁμόν. οὕτως Ἀπολλώνιος* l. l. sch. BLV. *ἀμόν· ἐν δὲ ἐπιμερισμῷ φησὶν Ἡρωδιανὸς ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐμὸν ἐκτέταται τὸ ε εἰς α μακρόν.* sch. br. paraphr. *ἡμέτερον.* Eust. 652, 15 *τὸν ἐμόν.* λ 166 481 *ἁμῆς | γῆς,* meae bene conveniret (*α* 397), cf. Eust. 1677, 43.

ἄ-μοτον (*ἀ. με-μα-α,* cum *ἀ* int., sed Benf. 2, 31 mita *ἄ-μοτον* non dimensus, et E. M. 85, 8 *ἀπὸ τοῦ μετρῶ, ἄμετρον.* Duentz., Kuhn 12, 26 *μότος.* Non bene Böttcher Aehrenlese, Dresden 1848 p. 13 cum sch. *Δ* 440 E. M. 85, 2 *μοτόν* linteum concerptum, cf. Eust. 495, 13. Alii: *ἄμεναι* sive *μένειν*) immodice, inexplebiliter, vehementer. Ap. 25, 25 *ἀπλήρωτον. Δ* 440 *Ε* 518 *ἄ. μεμαυῖα,* sch. B. *ἄπληστον, πολύ* AD. *ἀπλήρωτον,* cf. *Ν* 40 80. *Χ* 36 *ἄ.*

μεμαὼς μάχεσθαι, nam subito et in tempus exarsisse dicitur. ρ 520 *ἄ. μεμάασιν ἀκουέμεν.* Τ 300 *ἄ. κλαίω*, Ψ 567 *ἄ. κεχολωμένος*, ζ 83 *ἄ. τανύοντο*, sch. P. *ἀπλήρωτον, ἀκόρεστον* E. *ἀπλήρωτον ἔτρεχον, συνεχῶς ἐφέροντο*, de studio, non de tempore.

ἀμ-πείρω superne infigo. Β 426 *σπλάγχνα ἀμπείραντες*, v. l. *ἐμπείραντες*. Sch. br. *διαπείραντες.*

ἀμπελό-εις (*ἄμπελος*) vitibus obsitus. A. Goebel de epith. ho. in *εις* des. 12. Epith. ornans. Β 561 *ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον*, masc. pro fem. atque ante subst. Γ 184 *Φρυγίην ἀμπελόεσσαν* |, Ι 152 294 *Πήδασον ἀ.* |, h. Ap. 438 *Κρίσην ἀ.* | in exitu versus. h. IX 5 *Κλάρον ἀ.* ante caesuram.

ἄμπελος (*ἀμφί, ϝελ* Pott, E. F. 1, 120 cf. Curt. E. 527) vitis. ι 110 *ἄμπελοι αἵ τε φέρουσιν | οἶνον*, ι 133 *μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν.* ω 246 *οὐκ ἄμπελος ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον*, h. VII 38 *ἐξετανύσθη | ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα.* (*ἀμπελόεις.*)

ἀμ-πέμπω v. s. *ἀναπέμπω.* **ἀμ-πεπαλών** v. s. *ἀναπάλλω.* **ἀμπερές** v. s. *διαμπερές.*

ἀμπ-έχω (*ἀμφί, ἔχω* cf. Rumpf N. J. f. Ph. 73, 274) circumdo. Eust. 1560, 41 *περιέχειν ἤτοι ἐνδύειν.* E. M. 85, 48 *ἡ ἀμφὶ πρόθεσις λέγεται καὶ ἀμπὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν.* Eust. l. l. *τροπῇ τοῦ φ εἰς τὸ ἀντίστοιχον π κατὰ Ἴωνας.* Necessario mutabatur φ ne aspiratae concurrerent. ζ 225 *ἅλμην ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους*, Hes. *περικέχυτο, κατεῖχε.* (*ἄμπυξ, χρυσάμπυξ.*)

ἀμ-πηδάω sursum exsilio, Λ 379 *ἐκ λόχου ἀμπήδησε.*

ἀμπνέω etc. v. s. *ἀναπνέω.*

ἄμπυξ (*ἀμπέχω* E. M. 86, 22, quamquam L. Meyer vergl. Gr. 2, 411 per suffixum κ formatum dicit ab alia radice) anulus, s. anuli dimidia pars crines in fronte coërcens, Ap. 25, 5 *ὁ ἀναδεσμὸς τῶν τριχῶν.* E. M. 86, 20 *ἡ γυναικεία ἀναδέσμη.* Χ 469 *ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην κρήδεμνόν θ'*, sch. ABLeid. *ἄμπυξ, ἀρσενικῶς, τὸ διάδημα τὸ πρὸς ἀνάδησιν τῶν τριχῶν ἃς περιστέλλοντες οἱ παλαιοὶ ὑπὸ τοῦτον περιήγοντο. καὶ νῦν ἀμπυκίζειν τὸ τὰς ἐμπροσθίους τρίχας ἀναδεῖσθαι*, cf. Eust. 1280, 51 Ap. 25, 7. Bothio qui v. 469 expungebat, respondit Spitzner.

ἄμυδις (*ἅμα*) 1) simul, 2) una, confertim, 3) pariter, de tempore, de loco, de modo. Semel cum dat. Ap. 25, 4 *ἅμα, ὁμοῦ* cf. E. M. 87, 13. De aspiratione et accentu Herod. I 6 Α 596 Υ 114 sch. δ 659 et pass. cf. s. *ἄλλυδις*. La Roche H. T. 190. Codd. pass. *ἅμυδις. πάντ' ἄμυδις* Μ 385 μ 413, *οἵ τ' ἄμυδις* Ν 336. 1) Ι 6 *ἄ. δέ τε κῦμα κορθύεται*, sch. BL. *ἅμα τῷ πνεῦσαι τοὺς ἀνέμους*, Ψ 217 *πυρῆς ἄ. φλόγ' ἔβαλλον*, paraphr. *ὁμοῦ*. Faesi *ὁμόσε*, quod nec verbo *βάλλω* nec igni satis convenit. μ 415 ξ 305 *βρόντησε*, sch. Q. *ἅμα τῷ ταῦτα γενέσθαι.* h. Cer. 255 *ἄ. προσέειπε.* 2) De multis, non de duobus: Κ 300 *ἄ. κικλήσκετο πάντας*, Κ 524 *θυνόντων ἄ.*, Ν 343 *ἐρχομένων ἄ.*, Υ 158 *ὀρνυμένων ἄ.* Non recte Heyne (8, 842) interpungebat *ὀρνυμένων. ἄμυδις δὲ δύ' ἀνέρες ξυνίτην.* — Ν 336 *ἄ. κονίης ἱστᾶσιν ὀμίχλην*, sch. BL. *ὁμοῦ πνέοντες* quo vix opus est. Υ 114 *ἄ. στήσασα θεούς*, sch. V. *καλέσασα, Ζηνόδοτος οὕτως, Ἀρίσταρχος στήσασα.* δ 659 *ἄ. κάθισαν*, Υ 374 *ἄ. μίχθη.* — Cum dat. h. XIX 3 *ἄμυδις φοιτᾷ νύμφαις.* — 3) Μ 384 μ 412 *ξὺν* (*σὺν*) *ὀστέ' ἄραξεν | πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς*, sch. V. *ἅμα τῇ κυνῇ* sed melius Ameis: alle insgesammt. ε 467 s. *ἄμυδις στίβη τε καὶ ἐέρση.*

Ἀμυδών· *ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος* | Β 849, Π 288, *πόλις Παιονίας* Eust. 360, 3. ᾰ

Ἀμυθάων· *Ἀμυθάονα θ' ἱππιοχάρμην | Κρηθῆι τέκεν Τυρώ*) λ 259, pater Biantis et Melampodis ex Idomene. ᾰ

Ἀμύκλαι· *Ἀμύκλας εἶχον* Β 584, urbs laconica, cf. Strab. 8, 363 sqq. Paus. 3, 2, 6; 18, 7; 19, 6. Curtius, Pelop. II p. 245 sqq. 318. Burs. Geogr. Gr. II 129. *ἀμυκλίς = γλυκύς* ? Hes. ᾰ

ἀ-μύμων (*μῶμος*, aeolice mutata vocali cf. Curt. E. 668 Duentz. Kuhn 12, 11. Sed Doed. Gl. 2431 *ἀμυνόμενος*. H. Weber Phil. 16, 712 *ἀ-μύν-μων* stark, cf. L. Meyer vergl. Gr. 2, 274) qui vituperatione vacat, numeris suis absolutus, pulchritudine, generis nobilitate, honore, dignitate, rerum gestarum gloria, illustris, egregius, Riemer et Passow comparant ahd.: lobesam, lobebar. Ap. 25, 12 *ἀμώμητος*, Hes. *ἀγαθός· ἀμώμητος, ἄμεμπτος* cf. Suid. I 1, 290 lex. Seg. 388, 12. Plerumque epith. ornans hominum, rarius rerum. (h. Ap. 100.) In prioribus libris Il. saepius ante nomen, in Od. saepius post nomen. a) Cum nom. appell.: non vituperandus, probus. Δ 194 *Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἰητῆρος* cf. Λ 518, cf. Sengeb. Ariston. 21, sch. V. *τὸ ἀμύμονος τοῦ ἰητῆρός ἐστιν ἐπίθετον· θνητοῖς γὰρ εἴωθεν Ὅμηρος τάσσειν τὸ ἐπίθετον. καὶ ἀμύμονα γοῦν Πήδασόν φησιν*, artis medendi causa. Deum non videtur Homerus putare Aesculapium. Λ 835 *ἰητῆρος.* Π 152 *Πήδασον*, Eust. 1051, 35 *ὥσπερ τὸν θνητὸν, οὕτω καὶ τὸν ἀμύμονα ἐνταῦθα τοῖς ἀθανάτοις ἀντιδιαιρεῖ.* Ξ 444 *νύμφη τέκε νηὶς ἀμύμων*, Eust. 1096, 61 *τὸ ἀμύμων θνητῶν προσώπων ἐπίθετον εἶναι παρασημειοῦνται οἱ παλαιοί, καθ' ἣν ἔννοιαν καὶ νύμφη Νηὶς ἀμύμων ὡς μακρόβιος μέν, οὐ μὴν καὶ ἀθανάτη.* Α 92 λ 99 291 *μάντις ἀ.* cf. sch. br., Ζ 374 ν 42 *ἀ. ἄκοιτιν*, Κ 170 *παῖδες ἀ.*, Ξ 115 *Πορθεῖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο*, cf. Υ 231, Λ 161 *ἡνιόχους ἀ.*, Π 197 *Λαέρκεος υἱὸς ἀ.*, Ρ 698 *ἀ. ἑταίρῳ*, Ψ 137 *ἕταρον ἀ.*, Ω 85 *οὗ παιδὸς ἀ.*, δ 4 *θυγατρὸς ἀ.*, δ 789 *υἱὸς ἀ.*, η 29 *πατρὸς ἀ.*, η 303 *ἀ. κούρην*, θ 246 *πύγμαχοι ἀ.*, ο 15 *ἀ. μητέρα*, τ 109 *βασιλῆος ἀ.* cf. sch. A., φ 325 *ἀ. ἀνδρός.* — b) Cum nom. pr.: Β 674 770 Ι 181 698 Κ 323 Ρ 280 Υ 278 λ 470 551 ω 18 *ἀ. Πηλείωνα*, Eust. 318, 1 *ἀμώμητον κατά τε κάλλος … καὶ ἀνδρίαν … καὶ τὴν φανερὰν εὐγένειαν καὶ ἄλλας δὲ ἀρετάς*, Β 876 *Γλαῦκος ἀ.* cf. Ξ 426. Ε 247 *υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο*, sch. A. *ἐν ἄλλῳ υἱὸς μὲν ἀμύμονος*, hoc Ald. 2 et pleraeque edd. recentiores, illud sch. B. Τ 291 Bekker La Roche q. v. Ζ 22 *ἀ. Βουκολίωνι*, Ζ 155 216 *ἀ. Βελλεροφόντην* cf. Ζ 190. Θ 273 292 *Τεῦκρος ἀ.* |, Θ 302 *ἀ. Γοργυθίωνα*, Λ 57 Ν 790 *ἀ. Πουλυδάμαντα*, cf. Μ 88 Ξ 469. Λ 420 *ἀ. Δηιοπίτην*, Λ 692 *Νηλῆος ἀ.*, Ν 451 *ἀ. Δευκαλίωνα*, Ν 641 *Μηνέλαος ἀ.* |, Π 140 854 *ἀ. Αἰακίδαο*, Ρ 10 379 *Πατρόκλοιο ἀ.*, Ρ 186 Χ 113 *Ἀχιλῆος ἀ.*, Υ 206 λ 494 505 *Πηλῆος ἀ.*, Υ 236 *ἀ. Λαομέδοντα*, Υ 484 *ἀμύμονα Πει-*

ρεω υἱὸν, β 225 ξ 159 π 100 ρ 156 τ 304 456 υ 209 231 φ 99 Ὀδυσῆος ἀ., Ψ 522 δ 187 λ 468 ω 16 ἀ. Ἀντιλόχοιο, θ 118 419 ἀ. Ἀλκινόοιο, θ 123 Κλυτόνηος ἀ. |; λ 236 Σαλμωνῆος ἀ., λ 553 Τελαμῶνος ἀ., ω 194 ἀ. Πηνελοπείῃ, h. Cer. 154 ἀ. Εὐμόλποιο. α 29 ἀ. Αἰγίσθοιο. sch. PV. ἢ τοῦ καλοῦ πρὸ τοῦ μοιχεῦσαι ἢ τοῦ κατὰ γένος ἀγαθοῦ. Eust. 1387, 20 οὐκ ἐκ τῶν ἐκείνου κακῶν λαβὼν τὸ ἐπίθετον ἀλλ' ἀφ' ὧν ὡς εἰκὸς εἶχε καλῶν. εἶχε δὲ τὸ εὐγενές, τὸ εὐειδές, τὸ συνετὸν καὶ εἴ τι ἄλλο, 1857, 44 ἀμύμων καὶ Αἴγισθος καὶ ἕτεροι, φαῦλοι μὲν ἄλλως, ἄμωμοι δὲ κατ' ἀνδρίαν ἢ γένος ἤ τι τοιοῦτον quare Homerus τ 109 ἐπήγαγε καὶ τὸ ὅς τε θεουδής, quasi non sufficeret ἀμύμων. Neque Υ 236 Ψ 522 γ 266 aut Ζ 160 vituperantur. Ne ipse quidem Achilles vituperatione irae caret, cf. Schiller, N. J. f. Ph. 74, 554. Eustathium sequuntur Ameis N. J. f. Ph. 70, 241, Nöldeke qu. ph. IV Lingen 1857, Ostermann N. J. f. Ph. 76, 486, Faesi ad γ 266. Aliter iam Ap. 25, 13 οὐ τοῦ καθόλου ἀμωμήτου ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἔργου τῆς μοιχείας, quam Sengebusch (Ariston. 21) Aristarchi esse sententiam dixit et ipse tuetur, cf. Ameis N. J. f. Ph. 71, 409 et ed. qui videtur probare. Nitzsch euphemismum statuit. — c) Cum aliis adi. coniunctum: Δ 89 Ε 169 Λυκάονος υἱὸν ἀ. τε κρατερόν τε cf. Φ 546, Ε 9 Δάρης ἀφνειὸς ἀ. | cf. α 232, Σ 55 υἱὸν ἀ. τε κρατερόν τε, γ 111 ἐμὸς φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀ. |, hoc assumptum de Apolline h. Ap. 100. τ 456 Ὀδυσῆος ἀ. ἀντιθέοιο. Cf. ω 80. — d) De populis: Α 423 ἀ. Αἰθιοπῆας, paraphr. ἀγαθούς. θ 428 Φαίηκες. — e) De rebus: Ζ 171 θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ, Ι 128 270 ω 278 ἀ. ἔργα, cf. Ψ 263. Κ 19 μῆτιν ἀ., cf. ι 414, Ν 637 ψ 145 ἀ. ὀρχηθμοῖο, Ο 463 ἀ. τόξῳ, Π 119 κ 50 π 237 θυμὸν ἀ., μ 261 ἀ. νῆσον, χ 442 459 ἀμύμονος ἕρκεος (αὐλῆς), ω 80 μέγαν καὶ ἀ. τύμβον. — f) Praedicati vice fungitur in Od. α 232 μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀ. | ἔμμεναι, Hagena (Phil. 8, 387) non οἶκος ὅδ' sed ὅδ' subiectum dicit cf. Am. h. l. ξ 508 αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας, τ 332 ὅς τ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ. V. l. ω 374 est ἀμύμονα pro ἀμείνονα. ᾰ.

Ἀμύντωρ· Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο Ι 448 sqq. Κ 266, pater Phoenicis ex Hippodamea. ᾰ. =

ἀμύντωρ (ἀμύνω) auxiliator, defensor. Ν 384 τῷ - ἦλθεν ἀμύντωρ, cf. Ξ 449 Ο 540. Ο 610 οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀ. | Ζεύς, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ε' (610—14). β 326 τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας, π 256 τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι, cf. π 261.

ἀ-μύ-νω (μῡ-, mu-nire, et ἀ = αϝα Benf. 2, 37 cf. Curt. E. 451 E. M. 88, 25. ahd. munti Schutz mundium, Graff 2, 813. Doederl. Gl. 85 cum E. M. 88, 28 ἠμύειν, ἀμεύειν ἀμείβειν ἀμύνειν) Act. pr. ἀμύνω Π 835, ἀμύνεις Φ 414, ἀμύνει, ἀμύνουσιν, coni. ἀμύνῃς, opt. ἀμύνοι π 257, ἀμύνοιτε φ 197, inf. ἀμυνέμεναι et ἀμυνέμεν et ἀμύνειν, imperat. ἄμυνε Χ 84, ἀμύνετε, ptc. ἀμύνων, ipf. ἄμυνε(ν), aor. ἄμυνε(ν) et ἤμυνε, opt. ἀμύναι, inf. ἀμῦναι, imperat. ἄμυνον (v. l. ἀμύνατε Ν 481). Med. pr. ἀμύνονται Μ 170, inf. ἀμύνεσθαι, ptc. ἀμυνόμενος Π 622, ἀμυνομένῳ Ο 496, ἀμυνόμενον Ω 500, ἀμυνόμενοι, ἀμυνομένων Π 561, impf. ἀμύνετο, ἠμύνοντο Μ 179, aor. opt. ἀμύναιτο, inf. v. l. ἀμύνασθαι. 1) arceo, defendo, τινί τι. 2) defendo, opem fero, adiuvo τινί. 3) arceo, propulso, averto, τί, raro τινά, 4) τινός τι, (ἀπό τινός τι), 5) τινός, defendo. 6) absolute: opem fero pugnando, pugno, 7) περί τινος pugno de. Medium: defendo quod meum est, et universe: defendo, τινός. 2) arceo aliquem a me et meis, τινά, τί. 3) περί τινος, 4) absolute: me defendo, pugno. E. M. 88, 21 ἀποστρέψαι, ἀποσοβῆσαι καὶ ἀλεξῆσαι, καὶ βοηθῆσαι· σημαίνει δὲ καὶ τὸ τιμωρήσασθαι. Non legitur in hy.

1) Α 341 λοιγὸν ἀ. | τοῖς ἄλλοις, cf. Ν 426 Ι 495 Α 398 Π 32 Α 456 et Ο 736 de muro. Δ 277 νηυσὶν ἀ. φύλοπιν, Λ 588 ἀ. νηλεὲς ἦμαρ Αἴαντι (Zenodotus aliter, cf. Ariston. h. l.) cf. Ρ 511 θ 525. Π 835 σφιν ἦμαρ ἀναγκαῖον, Σ 129 ἑτάροισιν ἀ. ὄλεθρον, Ι 674 νήεσσιν ἀλεξέμεναι πῦρ, v. l. ἀμυνέμεναι, Ι 435 ἀ. νηυσὶ πῦρ, Δ 129 τοι βέλος ἀ., Υ 124 Τρωσὶν ἀ. πόλεμον καὶ δηιοτῆτα. Μ 334 οἱ ἀρὴν ἑτάροισιν ἀ. a suis sociis, B. Thiersch (Menestheus Dortmund 1840) spurium dicit hunc locum. Π 512 ἀρὴν ἑτάροισιν ἀ., Dorvillius Ἄρην. Non recte; nam hi accus. non sunt hominum, sed rerum aut nominum abstractorum. — b) Α 67 ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀ., Herod. τὸ ἑξῆς ἐστὶν ἀπαμῦναι· διὸ φύλαττει τὸν ἴδιον τόνον. — 2) Φ 414 Τρωσὶν ἀρήγεις Bekk., sch. A. ἀμύνεις· γρ. δὲ καὶ ἀρήγεις, codd. Eust. 1244, 30 ἀμύνεις. Π 265 ἀ. οἷσι τέκεσσι, Ν 481 μ' οἴῳ ἀ., Φ 215 τοι ἀ., π 257 νῶιν ἀ., Ξ 71 Δαναοῖσιν ἀ., cf. Ο 73 Ξ 362, Ε 486 ἀ. ὤρεσσιν, Ι 518 Ἀργείοισιν ἀ. cf. λ 500 518, Ζ 262 ἀ. σοῖσι ἔτῃσιν, Ν 464 γαμβρῷ ἀ. cf. Ρ 563, Ξ 369 ἀ. ἀλλήλοισιν, Ρ 273 οἱ ἀ., Ρ 703 ἑτάροισιν ἀ., φ 195 Ὀδυσῆι ἀ., φ 197 μνηστήρεσσιν ἀ. ἢ Ὀδυσῆι; χ 214 ἀ. δὲ οἱ αὐτῷ, Φ 231 Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀ., Λ 674 ἀ. ᾗσι βόεσσι, Ι 602 νηυσὶν ἀ., Ο 688 νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀ. — 3) Ε 603 Υ 98 λοιγὸν ἀ. cf. Ε 662 Σ 450. Ω 489 ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀ., χ 208 ἀ. ἀρήν, Ο 375 ἀ. νηλεὲς ἦμαρ cf. Ρ 615. Ζ 463 ἀ. δούλιον ἦμαρ, Ι 599 κακὸν δ' ἤ., Ν 783 φόνον δ' ἤ. — b) De homine: Χ 84 ἀ. δήιον ἄνδρα, ω 380 ἀ. ἄνδρας μνηστῆρας. — 4) Δ 11 αὐτοῦ κῆρας, non recte sch. V. τινὲς ἀντὶ τοῦ αὐτόθι τουτέστιν τοῦ αὐτοῦ μένουσα τόπου, τὸ δὲ ἀμύνει ἀντὶ τοῦ ἀναβάλλεται. Μ 402 κῆρας ἄ. παιδὸς ἑοῦ, Ο 731 ἔγχεϊ Τρῶας ἄ. — b) Π 75 Δαναῶν ἀπὸ λοιγόν ἀ. Herodian. τὸ ἑξῆς ἐστὶν ἀπαμῦναι, Π 80 νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀ., sed β 59 ρ 538 ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι videtur vera esse praepositio. — 5) Ν 109 ἀ. νηῶν, Π 522 ἀ. - οὗ παιδός. Vix recte Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐλλείπει ἡ περί· ἔστι γὰρ οὐδὲ περὶ οὗ παιδὸς ἀμύνει· οἱ δὲ ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὃ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει. — 6) Ι 576 ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, Ν 678 σθένει αὐτὸς ἄμυνεν, Ν 312 ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι, Ν 814 χεῖρες ἀμυνέμεν εἰσὶ καὶ ἡμῖν, Ο 492 μινύθῃσι καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀ., Ο 255 παρεστάμεναι καὶ ἀ., β 60 οὔ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν, i. e. ἀρήν. — 7) Ρ 182 ἀ. περὶ Πατρόκλοιο θανόντος. — B) Medium 1) Μ 179 νηῶν ἠ., cf. Ν 700, Ι 531 ἀ. Καλυδῶνος, Μ 155 ἀ. σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων | νηῶν τε, Π 561 αὐτοῦ. — 2) Λ 484 Ν 514 ἀ. νηλεὲς ἦμαρ, Ρ 510 ἀ. στίχας ἀνδρῶν, μ 114 τήν. — 3) Μ 170 μένοντες | ἄνδρας θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων. Nic. τὸ ἄ. θηρ. ἑκατέρωσε δύναται προσνέμεσθαι. Sic esset: ibi manentis, a

se arcent natorum causa. Sed illa structura frequens in hac parte Il. *M* 243 *ἀ. περὶ πάτρης* cf. *Ω* 500 *O* 496, *M* 142 *ἀ. περὶ νηῶν*, cf. *M* 227 *Σ* 173 *νέκυος πέρι*. — 4) *Π* 556 *σφῶιν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω*, *Π* 621 *σεν ἄντα ἔλθῃ ἀμυνόμενος*, *χ* 106 *ἀμύνεσθαι πάρ' ὀιστοί* cf. *χ* 116, *β* 62 *ἤ τ' ἂν ἀμυναίμην*. (*πρός*, *ἐπί*, *ἀπό*, *ἀμύντωρ*, *ἐπαμύντωρ*.)

ἀμύσσω (*ἄ*. Benf. 2, 42 *μαχ-* pungere, mucro. Veterum originationes (Eust. 924, 41 *ἀμῶ*, ib. 94, 33 *αἷμα*, E. M. 88, 14 *μυ*, *μύζω*, al. *αἱμος* spina, ut Passow quoque) commemoravit Lob. Rh. 248 et improbavit, qui path. el. 1, 27 cognatum dicit *νύσσω*, non improbante Curt. E. p. 498. Doed. Gl. 84 *ἀμεύειν*) pungo, lanio. *T* 284 *χερσὶ ἄμυσσεν στήθεα*. Translate: *A* 243 *ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις*. (*κατά*.)

ἀμφ-ἀγἄπάζω et **-ομαι** amore amplector, peramans sum alicuius, *τινά*. *ξ* 381 *μιν ἀμφαγάπαζον*. *Π* 192 *ἀμφαγαπαζόμενος ὡς εἰ υἱὸν ἐόντα*, paraphr. *φιλοφρονούμενος καὶ ἀγαπῶν*. Ap. 29, 28 *περισσῶς ἀγαπώμενος*. h. Cer. 436 *ἀλλήλων θυμὸν ἴαινον | ἀμφαγαπαζόμεναι*, inter se osculantes. ib. 290 *ἐλούεον ἀσπαίροντα | ἀμφαγαπαζόμεναι*.

ἀμφ-ἀγἄπάω permulceo. h. Cer. 439 *πολλὰ ἀμφαγάπησε κόρην*.

ἀμφ-ἀγείρομαι congregor circa quem. Aor. 2. *Σ* 37 *θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο*, paraphr. *συνηθροίζοντο*, quasi sit impf., cf. Buttm. Gr. 2, 95 n.

ἀμ-φἄδά (*ἀναφαίνω*) palam, aperte. *τ* 391 *ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο*. Cf. L. Meyer, Kuhn 6, 294 300 Curt. E. p. 594.

ἀμ-φάδιος (*ἀναφαίνω*) apertus, manifestus. *ζ* 288 *ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν*, Ariston. *ζ* 275 *ἀθετοῦνται στίχοι ιδ'* (275—88), ut Nitzschio videtur, quia Aristarchus haec virgini non convenire putavit. — b) Adv. **ἀμφαδίην**, manifesto. Hes. *φανερῶς*, *ἀναφανδόν*· L. Meyer (Kuhn 6, 297) non ab adi. ductum putat, sed a subst. abstr. in -tyâ, sed cf. Curt. E. p. 593. *H* 196 *σιγῇ ἐφ' ὑμείων ἠὲ καὶ ἀ*. *N* 356 *ἀλεξέμεναι*, Bekk. exp. 345—60. *ε* 120 *παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι ἀ*. V. l. *ἀμφαδέες* h. Ap. 192 pro *ἀφραδέες*. Cf.

ἀμφἄδόν (*ἀναφαίνω*) aperte, palam. Ap. 27, 9 *φανερῶς*. *α* 296 *λ* 120 *ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν* *ξ* 330 *τ* 299 *ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδόν*, *H* 243 *οὐ λάθρῃ ἀλλ' ἀμφαδόν*, *I* 370 *πάντ' ἀγορευέμεν*. De adv. in *-δον* cf. L. Meyer, Kuhn 6, 298. Curt. E. p. 593.

ἀμφ-ἀρἄβέω circumstrepo. *Φ* 408 *τεύχεα δ' ἀμφαράβησε*, paraphr. *περιήχησε*.

ἀμφἄσίη (*ἀ-φασίη*) imbecillitas linguae, stupor quo quis impeditur quominus loquatur. Ap. 29, 8 *ἀφασία*, *ἀφωνία*. E. M. 88, 40 *τὴν ἀφωνίαν καὶ ἔκπληξιν*. *P* 695 *δ* 704 *μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε*, v. l. *P* 695 *ἀφασίη*. Sch. B. *ἀφασίη· τὸ δὲ μ περισσόν*, sed E. M. l. l. *οὐχ ἀφασίαν, οἷον προφασίαν, ἀπορίαν*. Doed. Gl. 197 sync. ex *ἀναφ*. (*ἀ* priv.) et Buttm. Spr. 2, 466, sed Lob. (path. el. 1, 192) *στομφασμοῦ χάριν* interpositam putat consonam. Non recte *κάμβαλε* comparant (N. J. f. Ph. 93, 78) neque melius Thiersch §. 173, 1 pro *ἀϝφασίη*.

ἀμφ-ἀφάω et **-ομαι** manibus contrecto, palpo, ut facit qui perscrutatur quid. *τί*. Ap. 26, 5 *διὰ χειρὸς ἔχοντα, ψηλαφῶντα*. *θ* 196 *διακρίνειε τὸ σῆμα | ἀμφαφόων*, *δ* 277 *περίστειξας λόχον ἀμφαφόωσα*, *ο* 462 *χερσίν τ' ἀμφαφόωντο*, *τ* 586 *τόξον ἀμφαφόωντας*, DL *ἀμφαφάασθαι*. *θ* 215 *εὖ τόξον οἶδα ἀμφαφάασθαι* sch. A. *μεταχειρίζεσθαι*. L. *τόξων*. *τ* 475 *πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι*. Cum ironia quadam *X* 373 *μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι*.

ἀμφέπω v. s. *ἀμφιέπω*.

ἀμφ-έρχομαι circumeo, circumfundor, *τινά*, *ζ* 222 *με - ἀμφήλυθε ἀυτή*. Hes. *περιῆλθεν*, *περιήχησεν*. *μ* 369 *με κνίσης ἀμφήλυθεν ἀυτμή*. AFJKLS. *μοι*.

ἀμφ-ήκης (*ἀκή*) anceps, utrimque aciem habens, Meiring de subst. cop. p. 19 *ἀμφὶς οὖσαν ἀκὴν ἔχων* E. M. 88, 50 lex. Seg. 388, 18 *ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον* cf. Hes. *K* 256 *ξίφος ἄμφηκες*, cf. *Φ* 118 *π* 80 *φ* 341.

ἀμφ-ηρεφής (*ἐρέφω*) utrimque contectus i. e. supra et infra. *A* 45 *ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην*. E. M. 89, 20 *τὴν ἀμφοτέρωθεν* (Hes. *ὠροφωμένην ὅ ἐστιν*) *ἐσκεπασμένην* cf. Naegelsb. h. l. Ob productionem finalis quae media est quinque brevium non recte Hoffm. qu. ho. 1, 163 2, 165, expunxit versum, cf. Herodian. *E* 887 et pass. Doederl. Gl. 329: circa contectus i. e. bene, cf. Baerwinkel, her. ho. armat. Arnstadt 1839 p. 55, cui respondit Ameis, Ztft. f. G. 8, 637.

ἀμφ-ήριστος (*ἐρίζω*) ambiguus, de quo litigatur, Hes. *ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον*, *ἀμφίλογον*, *ἀμφιβαλλόμενον*. *Ψ* 382 527 *ἀμφήριστον ἔθηκεν*, sc. certamen, sch. B. *ἀμφισβητήσιμον*.

ἀμφί (quomodo a skr. a-bhi fluxerit non liquet, cf. Lottner, Kuhn 7, 21. Ebel, ib. 6, 201. sed aperte cognata sunt *ἀμφο-* lat. amb- ambo, germ. umbi. Habet terminationem locativi). De multis rebus aut de una quae movetur multasve partes habet: 1) utrâque sc. parte (*ἀμφιφορεύς ἄμφωτος*), sinistra parte et dextra, s. supra et infra (*ἀμφηρεφής*), s. quod contra Eust. 1572, 26 negant La Roche ad *B* 165 et Duentz., Kuhn 12, 16 a fronte et a tergo (*ἀμφήκης*). lex. Seg. 388, 21 Suid. I 1, 297 *περί*, *ἐξ ἑκατέρου μέρους*. 2) per omnes partes, plane, prorsus, quo fit ut in verbis compositis augeat vim radicis. 3) circa cf. Eust. l. l. 4) propter, de. Herod. *π. μον. λέξ*. 45, 20 *λέγεται ἔσθ' ὅτε καὶ ἀμπὶ ἐν συνθέσει διὰ τοῦ π καὶ ἴσως ἀναλογώτερον*, cf. Gynther, de usu praepos. ap. Homer. 32 Giseke allmähl. Entsteh. d. Gesänge d. Ilias 117 C. A. J. Hoffm. hom. Unters. I II Lüneburg 1857 1858.

I Adv. loci. 1) *M* 460 *ἀ. πύλαι μύκον*, *A* 417 *ἀ. - ἀίσσονται* sc. malae, supra et infra, *T* 393 *ἀ. δὲ λέπαδν' ἔσαν* utrique equo, *φ* 122 *ἀ. δὲ γαῖαν ἔναξε* a dextra et a laeva (Hoffm. I 1), h. VII 33 *ἀ. δ' ἄρ' ὅπλα καττάννσαν* ab utraque parte navis, *ι* 389 *βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν* utrimque, *E* 310 *A* 356 *ἀ. δὲ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε* cf. III B a 2 *β*. — Compositum nobis quidem esse videtur: *Σ* 528 *τάμνοντ' ἀμφὶ ἀγελάς*, sch. B. *τάμνοντ', ἀπήλαυνον*, dissecabant quodam modo in duas partes. *Σ* 254 *ἀ. μάλα φράζεσθε* in utramque partem, Hoffm. I 9, 11 ubi semel ad animum translatum est. — 3) *A* 328 *ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι* sc. *ἕστασαν*, *ζ* 292 *ἀμφὶ δὲ λειμών* sc. *ἐστίν*, *μ* 45 *ἀμφ' ὀστεόφιν θίς*, *περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν*, ubi nihil interest inter *ἀμφί* et *περί* particulas, cf. *Σ* 564, *κ* 262 *ἀ. δὲ κάπετον*, *περὶ δ' ἕρκος ἔλασσεν*, *κ* 261 s. *περὶ μὲν ξίφος βαλόμην*, *ἀμφὶ δὲ τόξα*, *A* 330 *πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες - ἕστασαν* cf. *X* 240. *Ω* 582 *λοῦσαι ἀμφί τ' ἀλεῖψαι*, *ζ* 219 *ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ | χρί-*

σονται. ε 411 ἀμφὶ δὲ κῦμα | βεβρύχει, μ 241 ἀμφὶ πέτρη | βεβρύχει J. M. πέτρῃ, κ 94 λευκὴ δ᾽ ἦν ἀμφὶ γαλήνη, ab utraque parte advenientis, si licet talia ad vivum resecare, ρ 208 ἀμφὶ - ἦν ἄλσος, ab utraque parte advenientis, sed si quis accuratius spectaverit, inveniet etiam a tergo esse arbores, quare additur πάντοσε κυκλοτερές cf. ε 72. — Hic illic, variis locis circa, non de orbe facto ι 22 νῆσοι | πολλαὶ ναιετάουσι. K 151 ἀ. δ᾽ ἑταῖροι | εὗδον cf. O 9 ι 544. T 212 γ 32 ι 380 ϑ 262 ι 492. X 408 ἀ. δὲ λαοὶ | κωκυτῷ εἴχοντο κατὰ ἄστυ, Ω 83 ἀ. δέ τ᾽ ἄλλαι | εἵαϑ᾽ ὁμηγερέες, ρ 33 ἀ. δ᾽ ἄρ᾽ ἄλλαι | ἠγερέϑοντο. λ 136 ἀ. δὲ λαοὶ | ὄλβιοι ἔσσονται, h. Ven. 120 ἀ. δ᾽ ὅμιλος ἐστεφάνωτο ubi orbem intellegere fere cogimur. h. Ap. 298 ἀ. δὲ νηὸν ἔνασσαν prope exstruxerunt, ubi ἀμφί non bene de una re, Matthias: super ipso limine quoquoversus s. circumcirca. H 449 M 5 ἀ. δὲ τάφρον ἤλασαν ab utraque parte. De sonitu qui in omnes partes diffunditur, sed potissimum a dextra laevaque auditur. B 333 Π 276 νῆες | κονάβησαν cf. κ 398 ρ 541 h. XXVIII 10 Φ 388 M 160. γ 429 ἀ. - οἰσέμεν ὕδωρ undique, X 134 ἀ. δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο, X 149 ἀ. δὲ καπνὸς | γίγνεται. X 401 ἀ. δὲ χαῖται | πίτναντο, δ 454 ἀ. δὲ χεῖρας ἐβάλλομεν undique aggressi. De vestibus um, an: K 23 ἀ. δ᾽ - ἑέσσατο δέρμα cf. χ 362 ξ 529. Ξ 178 ξ 228 δ 253 ϑ 366 ν 399. δ 50 ρ 89 κ 451 ω 367. K 133 Φ 507 h. Merc. 49. η 285 ἀ. δὲ φύλλα | ἠφυσάμην, ϑ 296 ἀ. δὲ δεσμοὶ | ἔχυντο, E 194 ἀ. δὲ πέπλοι | πέπτανται „über" etsi Graeci vix quidquam mutarunt. Coniunguntur ἀμφί et περί v. s. II C.

II Additur tali adv. etiam casus qui accuratius quomodo quid fiat definiat, non pendens ab adv., sed locativi quasi vi praeditus et qui plerumque etiam sine adv. cogitari possit, cf. Naegelsbach, Anm. z. Il. exc. XVI Nachtrag z. Lehre v. d. Tmesis. Nam tmesin fere appellare consuevimus hoc genus et illud s. I, quasi adv. iam coaluerit cum verbo, sed iterum ab eo dissolvatur. A) Dat. a) commodi: Π 234 ἀ. δὲ Σελλοὶ | σοὶ ναίουσι, Π 517 ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ | ὀδύνῃσιν ἐλήλαται tota mea manus, Ω 452 ἀ. δέ οἱ αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι, ζ 9 ἀ. δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, non videmus murum nisi dextra laevaque, esse a tergo conicimus, ν 431 ἀ. δὲ δέρμα | μέλεσσι ϑῆκε, E 506 νύκτα | ἐκάλυψε μάχῃ. — b) Dat. loci: O 608 ἀ. δὲ πήληξ | κροτάφοισι τινάσσετο utrinque, Σ 203 ἀ. δ᾽ Ἀϑήνη | ὤμοις βάλ᾽ αἰγίδα, φ 433 ἀ. δὲ χεῖρα βάλ᾽ ἔγχεϊ, Υ 150 ἀ. δ᾽ - νεφέλην ὤμοισιν ἕσσαντο, Z 509 O 266 ἀ. δὲ χαῖται | ὤμοις ἀΐσσονται Hoffm. I 20 umherflattern die Mähnen den Schultern cf. h. Cer. 177. A 481 β 427 ἀ. δὲ κῦμα | στείρῃ ἴαχεν, Ω 163 ἀ. δὲ πολλὴ | κόπρος ἔην κεφαλῇ, η 142 ἀ. δ᾽ - Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας. — c) Dat. instr.: Υ 260 μέγα ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ valde late cuspide, A 465 B 428 γ 462 μ 365 ξ 430 ἀμφ᾽ ὀβελοῖσιν ἔπειραν transfixerunt prorsus verubus, quae utrimque exstabant (Hoffm. I 6. 26) cf. I 210 ξ 75 h. Merc. 121. h. Cer. 182 ἀ. δὲ πέπλος | ἑλκίζετο ποσσίν. — d) Duo dativi: N 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι σείετο πήληξ utrimque prope tempora, N 704 ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφιν | κεράεσσιν ἀνακηκίει ἱδρώς utrimque prope cornua. Σ 205 ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε, I 654 ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ - μάχης σχήσεσθαι ὀίω, cf. Naegelsb. 305 qui recte statuit dat. τοι non posse interponi inter praep. et casum, cf. Hoffm. II 4. P 268 ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφιν | κορύϑεσσι ἠέρα χεῦε, χ 471 ἀμφὶ δὲ πάσαις | δειρῇσι βρόχοι ἦσαν ab utraque parte i. e. per totum ordinem omnibus ad colla laquei erant, K 257 261 ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῆφιν ἔϑηκεν, ψ 207 ἀμφὶ δὲ χεῖρας | δειρῇ βάλλ᾽ Ὀδυσσῆι, ubi dici potuit ἀ. δὲ δ. χ., ϑ 426 ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ - χαλκὸν ἰήνατε igne undique circumdatum. Non recte sch. B. ἀμφὶ δέ οἱ· ἕνεκα δὲ αὐτοῦ. — B) Acc. rarius: M 35 ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήειν | τεῖχος ab utraque parte et Troianorum et Graecorum, murum quasi corripuerat cf. Z 329 N 736 Naegelsb. 304. Z 117 ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα, Hoffm. I 19 oben und unten schlug es ihm Knöchel und Nacken, K 535 ἵππων μ᾽ - ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει von beiden Seiten das Ohr, A 466 ἀμφί μ᾽ - ἵκετ᾽ ἀυτή, ubi aut adv. statui potest (π 6) aut praep. cf. Hoffm. I 22. A 414 κάπριον ἀμφὶ κύνες σεύωνται undique insectentur (cf. A 549 419). C) Potest tali casui alia etiam addi praepositio, potissimum περί, cf. Lob. path. el. 1, 177 Naegelsb. ad B 305 qui praeter P 4—6 laudat κ 261 ξ 529 Σ 564 et ι 184 comparat cum Ω 452. O 647 ἀμφὶ δὲ πήληξ | κονάβησε περὶ κροτάφοισι, late circa tempora, λ 609 σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήϑεσσιν ἀορτὴρ | ἦν, Bekk. ἀμφιπερὶ στήϑεσσι sine caesura cf. Lehrs, N. J. f. Ph. 81, 513, es hing ihm an, um die Brust, dat. οἱ refertur ad ἦν. B 305 ἀμφιπερὶ κρήνην κατὰ βωμοὺς | ἔρδομεν ἑκατόμβας compluribus locis circa fontem, plerique ἀμφὶ περί quod praeferendum videtur, Bekk. coniunxit. Vituperare videtur G. Curtius Phil. 3, 15 quod non additum sit τε - τε quo facile caremus, nam ἀμφί adv. est. Φ 10 ὄχϑαι δ᾽ ἀμφιπερὶ μεγάλ᾽ ἴαχον ab utraque parte quoquoversum, Naegelsb. am Fluss entlang, alii separant: ἀμφὶ περί, Ψ 191 σκήλει᾽ ἀμφιπερὶ χρόα ἴνεσιν a summo ad imum, ab omni parte, nach seiner ganzen Länge in Sehnen und Gliedern. h. Cer. 276 περί τ᾽ ἀμφί τε κάλλος ἄητο. Sunt praepositiones P 760 τεύχεα πέσον περί τ᾽ ἀμφί τε τάφρον secundum fossam et ab utraque parte fossae, Eust. 1126, 59 ἀμφὶς πανταχοῦ τῆς τάφρου cf. Lob. l. l. V. l. η 14 ἀμφὶ δ᾽ Ἀϑήνη pro αὐτὰρ Ἀ.

III Quando praepositio est, anastrophen accentus non admittit quia tres moras habet cf. Lehrs qu. ep. 71. A) Cum dat. a) de loco 1) circa, ita ut res rem attingat, super, um, an, auf, potissimum de vestitu. Nihil refert num res rei admoveatur an prope eam sit. Γ 328 ψ 366 ἀμφ᾽ ὤμοισιν ἐδύσατο. Et sic de umeris cf. B 45 Γ 334 A 29 Π 135 T 372 E 738 K 333 δ 245 ρ 197 σ 108. K 149 O 479 χ 122 K 34 ϑ 416. K 177. A 527 Σ 538 ν 224 h. Merc. 268. 151 360. N 36 ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε, ξ 23 ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα, Braun (ξ 1—60 Guben 1845 p. 9) Eumaeum ab utraque parte pedi calceos adaptasse dicit. π 174 ϑῆκ᾽ ἀμφὶ στήϑεσσι cf. B 388 544 E 452 M 425. M 396 N 181 Ξ 420 ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα circa eum, etsi licet hoc ad adv. referre, N 439 ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα circa eum, A 431 ἀμφὶ δὲ πᾶσιν | τεύχεα ἔλαμπε, h. Ven. 88 ὅρμοι ἀμφὶ δειρῇ ἦσαν, ib. 90 στήϑεσιν ἀμφ᾽ ἁπαλοῖσιν ἐλάμπετο cf.

VI 10. h. Cer. 40 ἀμφὶ δὲ χαίταις | κρήδεμνα ἐδαΐζετο. — *P* 132 ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος καλύψας, *E* 722 ἀμφ᾽ ὀχέεσσι βάλε κύκλα, *Γ* 362 ἀμφὶ - αὐτῷ | διατρυφέν am Bügel. *Δ* 493 ἤριπε δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτῷ circa cadaver et super illud ita ut attingeret. *N* 544 ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο, *T* 284 ἀμφ᾽ αὐτῷ χυμένη ipsi circumfusa, λ 423 κτεῖνε ἀμφ᾽ ἐμοί, auf mir zusammengesunken. Sed Eust. 1692, 61 ἢ ἀντὶ τοῦ δι᾽ ἐμὲ ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπ᾽ ἐμοὶ τουτέστιν ἐπάνω ἐμοῦ, Bothio non recte prius probanti „ne accubuisse putemus Cassandram in convivio virorum" Nitzsch h. l. respondit atque certe Cassandra in eodem conclavi fuit in quo Agamemnon moriebatur. κ 518 ἀμφ᾽ αὐτῷ χοὴν χεῖσθαι νεκύεσσιν circa fossam et intra eam, am innern Rande, cf. λ 26. ω 80 ἀμφ᾽ αὐτοῖσι τύμβον χεύαμεν, ρ 38 ω 347 ἀμφὶ παιδὶ βάλε πήχεε cf. h. Ap. 117. λ 586 ἀμφὶ δὲ ποσσὶ γαῖα φάνεσκε, *Ω* 96 ἀμφὶ δ᾽ - σφι λιάζετο κῦμα, φ 223 ἀμφ᾽ Ὀδυσῆι χεῖρε βαλόντε, EFR. Ὀδυσῆα. ε 371 ἀμφ᾽ ἑνὶ δούρατι βαῖνε quasi equum conscendens, θ 278 ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ, um jede Stütze rings um die Bettstelle herum, π 145 φθινύθει δ᾽ ἀμφ᾽ ὀστεόφι χρώς, μ 395 ἀμφ᾽ ὀβελοῖσι μεμύκει cf. *Ψ* 30. *Σ* 344 *X* 443 *Ψ* 40 θ 434 ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα in igni, sed orta locutio ex usu adverbiali, quasi diceret: igni circumdare (cf. θ 426). Sine verbo: *N* 612 ἀξίνην ἀμφὶ πελέκκῳ, sec. Aristarchum Hes. cf. Ap. 26, 20. *Π* 108 ἀμφ᾽ αὐτῷ πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεσσιν circa eum conitentes, an ihm, Eust. 1048, 37 πελεμίξαι τὸν Αἴαντα, ἐρείδοντες ἀμφ᾽ αὐτῷ βέλη. Rem, non verba explicat sch. V. Nihil refert utrum res rei admoveatur necne, dummodo contingat, sed videtur potius cogitatio eius cui altera vicina dicitur, affici eo quod novi aliquid adicitur cf. Naegelsb. 307. *E* 299 *P* 4 ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ βαῖνε stetit ut super cadaver esset et circa, imagine a quadrupedibus translata ad propugnationem cf. *P* 359 510 *Ξ* 477. — 2) Multo rarius de rebus quae inter se non contingunt *P* 267 369 ἔστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, *M* 175 ἀμφ᾽ ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν cf. *O* 414. *E* 466 quae etsi de loco dicta sunt, tamen ad similitudinem eorum in quibus ἀμφί c. dat. rem indicat de qua pugnatur. *I* 470 μοι ἀμφ᾽ αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον, paraphr. παρ᾽ αὐτῷ παρεκοιμῶντο. Turbatum esse aliquid hoc loco e duabus narrationibus satis male composito Friedlaender censet (doppelte Recens. Phil. 4, 583), *N* 496 οἱ δ᾽ ἀμφ᾽ Ἀλκαθόῳ - ὡρμήθησαν, Hoffm. I, 23 ὡρμήθησαν ἀμφ᾽ Ἀ., melius paraphr. οἱ δὲ περὶ τὸν Α., *N* 526 οἱ δ᾽ ἀμφ᾽ Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν, paraphr. οὗτοι δὲ περὶ τῷ Α. ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὡρμήθησαν subtilissimā distinctione. Bekk. typothetae ut videtur errore modo οἱ modo οἵ. *Σ* 231 ὄλοντο ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν, ubi nec locus bene indicatur nec causa, circa s. prope currus suos et hastas, Zenod. οἷσιν ἐν (ἐνὶ?) βέλεσσιν. Grashof (Fuhrw. 27) ἀμφὶς οἷς ὀ. κ. ἔ. circa perierunt suorum curribus obtriti et hastis transfixi, cf. Spitzner et Heyne h. l. — b) de causa: propter, de, um, wegen, cum verbis certandi potissimum de rebus quas quis acquirere cupit. *Γ* 70 91 ἀμφ᾽ Ἑλένῃ καὶ κτήμασι - μάχεσθαι, cf. *Γ* 254 *O* 633 *Π* 526 565 χ 228. *E* 451 ἀμφὶ δ᾽ εἰδώλῳ δήουν - βοείας, *I* 547 ἀμφ᾽ αὐτῷ θῆκε κέλαδον καὶ ἀυτὴν ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι propter aprum - propter apri caput et pellem, Hoffm. I 24 prius magis de loco, alterum de causa explicat, sed est epexegesis. *Ξ* 447 ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ | σύναγον ὑσμίνην, *O* 587 κτείνας βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν, *M* 421 ἀμφ᾽ οὔροισι δηριάασθον, *Λ* 672 νεῖκος ἐτύχθη | ἀμφὶ βοηλασίῃ, cf. *Ω* 108, λ 546 δικαζόμενος τεύχεσιν ἀμφ᾽ Ἀχιλῆος, aut cum verbis affectuum *Γ* 157 ἀμφὶ γυναικὶ ἄλγε᾽ πάσχειν, *Ψ* 88 ἀμφ᾽ ἀστραγάλοισι χολωθείς, *B* 782 ἀμφὶ Τυφωέι γαῖαν ἱμάσσῃ propter Typhoëum, etsi sunt qui de loco interpretentur, Hoffmann (II 7) ne caesura praepositionem a casu divellat, adv. aut tmesin statuit. δ 153 ἐμόγησεν | ἀμφ᾽ ἐμοὶ mea causa, α 48 ἀμφ᾽ Ὀδυσῆι δαΐεται ἦτορ. — c) Cum verbis sentiendi et dicendi: de, περί του, über, in Betreff, satis raro, in Od. potissimum: *Π* 647 ἀμφὶ φόνῳ - μερμηρίζων, *N* 382 συνώμεθα ἀμφὶ γάμῳ, sch. br. περὶ γάμου sed male paraphr. πρὸ γάμου, δ 151 ἀμφ᾽ Ὀδυσῆι | μυθεόμην, ξ 364 εἰπὼν ἀμφ᾽ Ὀδυσῆι, ε 287 μετεβούλευσαν ἄλλως | ἀμφ᾽ Ὀδυσῆι, ξ 338 ἥνδανε βουλὴ | ἀμφ᾽ ἐμοί, ρ 555 μεταλλῆσαι ἀμφὶ πόσει, τ 95 ἀμφὶ πόσει εἴρεσθαι cf. ω 263, h. Merc. 390 ἀρνεύμενον ἀμφὶ βόεσσι quod ad boves attinebat. Audacius *H* 408 ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν quod ad mortuos attinet, Nic. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ νεκροῖσιν. h. Merc. 172 ἀμφὶ δὲ τιμῇ Schneidew. cod. τιμῆς, cf. Cer. 85. — B) Cum acc. a) de loco: circa, um - herum, hic illic prope, raro simpliciter prope. 1) ita ut res rem non contingat: *A* 409 ἀμφ᾽ ἅλα ἔλσαι, ab utraque parte sinus, *N* 806 πάντῃ δ᾽ ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο, et a dextera et a laeva parte ordinum. Utrum res loco moveatur necne nihil refert, sed idem aut ab uno saepius fit aut a pluribus *B* 499 ἀμφ᾽ Ἅρμ᾽ ἐνέμοντο cf. *B* 575, h. Ap. 336 ναιετάοντες | Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, in ipso Tartaro, ut videtur. *B* 751 ἀμφὶ Τιταρήσιον ἔργα νέμοντο in utraque ripa, *B* 461 Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα cf. *B* 533 *H* 135 γ 292. *B* 854. *H* 329 αἷμα ἀμφὶ Σκάμανδρον | ἐσκέδασε, *Ω* 616 ἀμφ᾽ Ἀχελώιον ἐρρώσαντο quamquam Duentzer fontem esse statuit. Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι δ´ (614—17) ob characterem Hesiodeum. Expunxerunt Geppert (1, 121) et qui Geppertum vituperavit ipse Duentz. (Rh. M. 5, 417) et Bekk. Hoffmann (II 7) ne praepositionem a subst. caesura dirimat, tmesin statuit qua versus non suavior fit. ε 63 σπέος ἀμφὶ πεφύκει v. l. ἀμφιπεφύκει sine caesura. *Λ* 732 κατεκοιμήθημεν ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο, *H* 434 ἀμφὶ πυρὴν ἔγρετο λαός, surrexit et prope rogum se contulit, ut *Ω* 789, nam modo prope naves fuit, Grashof (Fuhrw. 12) dolebat quod non ἤγρετο i. e. ἀγείρατο esset. *H* 435 τύμβον δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτὴν ποίεον, *H* 336 τύμβον δ᾽ ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν, de toto circuitu tumuli aut de sola vicinia. Monuit Ariston. v. 436 pugnare cum v. 334. *Ψ* 256 θεμείλια προβάλοντο | ἀμφὶ πυρήν variis locis pro rogo qui orbis instar erat sch. B. προβάλοντο ἀντὶ τοῦ πρὸ τῆς πυρᾶς ἔβαλον, ὅ ἐστι κύκλῳ τῆς πυρᾶς. *Π* 481 φρένες ἔρχαται ἀμφ᾽ ἀδινὸν κῆρ circa cor, am Herzen, ita ut ab utraque parte cordis sint. De verbo ἔρχαται cf. Ahrens Ztft. f. A. W. 1836 p. 819. Ad animi affectus hanc locutionem transtulit τ 516 πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ᾽ ἀδινὸν κῆρ ὀξεῖαι μελεδῶνες ὀδυρομέ-

νῆν ἐρέθουσιν circa meum cor i. e. hic illic prope cor, e variis partibus. *I* 530 ἐμάχοντο ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, hic illic prope urbem, v. l. λ 513 ἀμφὶ πόλιν Τροΐην μαρνοίμεθα vulg. ἐν πεδίῳ Τρώων μ., *X* 381 ἀμφὶ πόλιν πειρηθέωμεν, *I* 573 ἀμφὶ πύλας ὅμαδος ὀρώρειν, *Σ* 509 πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ εἵατο. Fuhr (J. J. 42, 101) duos statuit oppugnantium exercitus propter εἵατο ἀμφί et sunt multi qui ob varias causas idem statuant. Praep. satis explicatur, si unus oppugnantium exercitus fuit, alter oppidanorum extra urbem progressus. λ 510 ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλάς circa urbem. λ 419 ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε κείμεθα hic illic circa craterem, *Θ* 555 ἄστρα ἀμφὶ σελήνην | φαίνεται, *Δ* 425 ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας | κορυφοῦται, *Λ* 776 ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα circa bovis carnes, *Ψ* 34 πάντῃ ἀμφὶ νέκυν ἔῤῥεεν, *T* 383 *X* 316 ἔθειραι | ἃς Ἥφαιστος ἵη λόφον ἀμφί hic illic circum conum, *Λ* 414 κάπριον ἀμφὶ κύνες σεύωνται cf. *P* 65 *Λ* 475 *E* 476. Saepissime de hominibus: *Γ* 231 ἀμφὶ δέ μιν - ἠγερέθονται cf. *T* 303 ρ 65 σ 41 τ 542. *Δ* 90 201. *Z* 238 *Σ* 30. 69. *E* 781 *Π* 165. *M* 414 ἐπίβρισαν ἀμφὶ ἄνακτα, pal. Syr. male ἄνακτι, *Λ* 419 ἀμφ' Ὀδυσῆα ἐσσεύοντο, *Λ* 482 ἀμφ' Ὀδυσῆα - ἕπον, cf. *Λ* 473. λ 570 μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα ἥμενοι circa eum sedentes, *Π* 601 στὰν δ' ἀμφ' αὐτόν cf. *N* 126 *Λ* 591 χ 115 *Φ* 240 *X* 473 ω 58 h. VII 49. δ 404 ψ 46 κ 212 216 218 λ 605. *Y* 152 *Ω* 161 ϑ 506 502. Hinc orta illa locutio prosae orationi proxima, quae in Iliade potissimum legitur cf. Hoffmann I 23. *B* 445 οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα βασιλῆες θῦνον κρίνοντες, sch. br. οἱ περὶ τὸν Ἀτρέως παῖδα, quibus Ag ipse quia idem facit annumeratur, quamquam *Δ* 252 οἱ (i. e. Κρῆτες) δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα θωρήσσοντο, Ἰδομενεὺς δ' ἐνὶ προμάχοις ipsius Idomenei nomen adicitur. *I* 81 ἐσσεύοντο ἀμφί τε Θρασυμήδεα ἠδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον, ἀμφί τε Μηριόνην ἠδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱόν, *Z* 436 ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι | ἀμφ' Αἴαντε δύω ἠδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδας, duces cum militibus, Ariston. *Z* 434 ἀθετοῦνται στίχοι ἑπτά (433—9), expungit etiam Bekk. *Γ* 146 s. οἱ ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον, Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ εἵατο. La Roche: „Priamus und seine Umgebung, nicht eine blosse Umschreibung für Πρίαμος wie in der spätern Graecität" sed certe etiam Priamum dixit. Vituperavit locum G. Curtius Phil. 3, 18, cf. Lachm. Betr. 15. Hoffm. Phil. 3, 206. *Δ* 294 ἑτάρους στέλλοντα ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, ubi certe Pelago ceterique sunt e sociis, cf. *Λ* 57 *M* 139 *N* 790 *Ψ* 233 χ 281 γ 163. *O* 301 οἱ ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ὑσμίνην ἤρτυνον, soli duces hoc fecisse videntur, sed ω 497 ὤρνυντο τέσσαρες ἀμφ' Ὀδυσῆα Ulixes et eius quattuor comites. — *P* 388 μαρναμένοιιν ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα circa cadaver, cf. *Π* 775 *Λ* 501 ω 37. *Π* 772 Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγειν circa mortuum, ubi quia praepositio in anastrophe posita elisione minuitur, Hoffmann (II 8) statuit eam caesura separari posse a nomine. κ 486 ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι dum circa me stant, cf. *Σ* 339 *Ψ* 110. ω 45 πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ | δάκρυα χέον, v. l. ἀμφίς, ω 65 πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ μῆλα κατεκτάνομεν, v. l. ἀμφίς, cf. Lob. path. el. 2, 162. *B* 417 πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, cf. *Θ* 537, quem locum (535—7) Zenodotus non scripsit, Aristarchus sequenti (538. 539. 541) deteriorem iudicavit, Bekker utrumque expunxit. *T* 5 πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι μύροντο cf. *Ω* 123 λ 520. *Δ* 497 *O* 574 ἀμφὶ ἓ παπτήνας, cf. *O* 241. *Π* 290 ἕταροι δέ μιν ἀμφὶ φόβηθεν cf. s. ἀμφιφοβέομαι. — 2) Multo rarius ita ut res rem attingat: circa, circum α) quando quis ab alio vestibus instructus esse dicitur: *Ω* 588 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος βάλον, dederunt ei, paraphr. περιέβαλον αὐτόν, ξ 342 ἀμφὶ δέ με ῥάκος βάλον, codd. nonnulli et edd. ante LaRochium q. cf. μοι, cf. γ 467 κ 365 ν 434 ϑ 455 ψ 155. ν 436 ἀμφὶ δέ μιν δέρμα ἕσσε cf. κ 542. β) quando partes corporis ligantur lavantur pulsantur. *P* 290 δησάμενος - παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας, iuxta talum circa nervos, cf. Hoffm. I 22 qu. h. § 203, 13 § 217. *Σ* 414 ἀμφὶ πρόσωπα - ἀπομόργνυ nisi quis adv. cum Hoffm. I 1 esse statuit: ab utraque parte ora cf. σ 173. *K* 573 ἀπενίζοντο κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς. Non recte sch. A. ὅτι κοινή ἐστιν ἡ ἀμφί. β 153 δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειὰς ἀμφί τε δειράς, σ 335 σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπώς, dich um den Kopf, pulsantur et caput et aliae partes corporis, ρ 231 πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα - πλευραὶ ἀποτρίψουσι, in caput et alia circa caput membra, cf. Herodian. sch. BA. Sed Ptol. Ascalonita ἀμφικαρῆ i. e. scabella quae ab utraque parte fulcra habent, (Duentzer, Kuhn Ztft. 13, 15). Ap. 26, 25 ἀμφικάρη· ἀμφικέφαλα, ἀμφοτέρωθεν τὰς κεφαλὰς ἔχοντα. cf. Hes. Bekk. ho. Blätt. 318 πλευρί' coniecit. Biggs: πλευρά γ' quod Duentzer recepit. π 176 ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον. — γ) Sunt etiam quaedam inusitatius dicta *Φ* 592 ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς κονάβησε, circa eum, non cum paraphr.: circa crus resonuit, ω 409 κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα δεικανόωντο, sc. στάντες. *Y* 404 ἤρυγεν ἑλκόμενος - ἀμφὶ ἄνακτα, dum trahitur circa s. prope dominum i. e. aram Neptuni, Hoffm. I 21 ἤρυγεν ἀμφὶ ἄ. coniunxit, h. Cer. 373 ἀμφί ἓ νωμήσας, iuxta se distribuens partes grani, Herm. Alii: id animo secum volvens. Matth. supplevit τὼ ὄσσε. *Π* 338 ἀμφὶ δὲ καυλὸν | φάσγανον ἐῤῥαίσθη prope manubrium, *Λ* 706 ἀμφί τε ἄστυ | ἔρδομεν ἱρά variis partibus urbis. *E* 314 ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πηχέε. *Π* 414 580 ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο. Sch. BLV. *Δ* 461 ἀμφὶ δέ οἱ, *N* 335 ὅτε πλείστη κόνις ἀ. κελεύθους, *O* 153 ἀμφὶ δέ μιν - νέφος ἐστεφάνωτο, h. VII 40 ἀμφ' ἱστὸν εἱλίσσετο. — b) Cum verbis sentiendi et dicendi: de, über, h. Merc. 57 ἄειδεν ἀμφὶ Δία cf. XXII 1 VII 1 XIX 1 XXXIII 1. — C) Cum gen., quem recentioris originis esse indicium putat Nitzsch ad ϑ 266, negat Friedlaender (ho. Wörterv. 772): de, um, über. *Π* 825 (μάχεσθον) πίδακος ἀμφ' ὀλίγης. A. Passow, de comparat. Hom. Berlin 1852 p. 16 πίδακα ἀμφ' ὀλίγην scribebat atque vv. 824 825 expungebat. ϑ 267 ἀείδειν ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος. Ceterum v. s. ἀμφίς. (Cf. 72 composita.)

Ἀμφῐ̆ᾰλος υἱὸς Πολυνῆου Τεκτονίδαο | ϑ 114, ἅλματι - πάντων προφερέστατος ἦεν | 128, Phaeax. =

ἀμφί-ᾰλος (ἅλς, Herod. *O* 705 ἀμφιάλῳ cf. La Roche H. T. 416) circumfluus mari. Meiring. subst. cop. p. 20 quae mare circumfusum habet. α 386 395 401 β 293 ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, Ap. 28, 27 τῇ πανταχόθεν περιεχομένῃ θαλάσσῃ· ἐπίθετον δ' ἐστὶ πάσης νήσου. Ad

urbem referre videtur sch. B. *α* 386 *τῇ ἀμφοτέρωθεν ῥεομένῃ ἐν θαλάσσῃ*, sed huius Homerus non videtur facere mentionem, quamquam dicit: *φ* 252 *αἳ μὲν ἐν αὐτῇ | ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, αἳ δ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν.*

Ἀμφῐ-άρᾱος (*ἀρατός*)· *λαοσσόον - | ὃν πέρι κῆρι φίλει Ζεύς τε - Ἀπόλλων* *ο* 244 253 Oicli f., pater Alcmaeonis et Amphilochi, rex Argorum, Argonautarum unus et particeps venationis Calydoniae, per Eriphylen, coniugem a Polynice aureo Harmoniae monili corruptam commotus est, ut ad mortem ab ipso provisam Thebas proficisceretur; terra haustus apud inferos vaticinatur. Eust. 266, 38. 288, 32. 1659, 3. Preller, gr. Myth. II 351 ss. 361 s.

ἀμφ-ῐάχυῖα (*ἰαχέω* s. *ἰάχω*, fem. ptc. pf. *ἴαχα* sine augm. Cf. Krüg. §. 28, 3, 3) circum resonans, valde clamitans. Herod. *B* 316 *μετοχή ἐστι· διὸ προπερισπαστέον. σημειωτέον δὲ τὸν ἐν ἀρχῇ χρόνον, ὅτι συνεστάλη τὸ ι. B* 316 *τὴν λάβεν ἀμφιαχυῖαν*, sch. br. *περὶ τὰ τέκνα* cf. E. M. 88, 54. Non recte paraphr. *περὶ τῶν τέκνων θρηνοῦσαν* cf. Hes. G. Curtius (Phil. 3, 16) vituperat quod de avibus fritinnientibus legatur, non de magno clamore, cf. Lachm. et Haupt Betr. 11 104. Ne digamma huius stirpis neglegatur, Ahrens (Rh. M. 2, 178) a *ϝηχέω* derivavit *ἀμ-ϝεϝαχυῖαν* et anonymus (Centralbl. 1869 p. 1243) *ἀμφι-αχυῖαν* statuit esse correpta vocali ut *ἰδυῖαν*, Christ (gr. Lautl. 181) esse pro *ἀμ-ϝιαχυῖαν* aufschreiend, cui assentitur La Roche h. l. Ameis, qui ipse uno verbo comprehendi censet duas notiones *ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη*, Soutendamium quoque commemorat qui (obs. in Hom. et Scen. 6) *ἀμφαχέουσαν* coniecit.

ἀμφι-βαίνω (pft. *ἀμφιβέβηκεν*, cj. *ἀμφιβεβήκῃ* *δ* 400 Bekk. cf. Am. Anh. plqpf. *ἀμφιβεβήκει*) circumeo, cingo, *τινί*. 2) obeo, teneo, *τί, τινά*, cf. Hoffm. ho. Unt. I 10. 1) *Π* 66 *Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν | νηυσίν*, sch. V. *περιεκύκλωκε.* — 2) *Θ* 68 *Π* 377 *ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει* | obierat cf. *δ* 400. *μ* 74 *νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε* |. Translate *Z* 355 *σὲ πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν* | occupavit, *θ* 541 *μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν* | Eust. 1609, 21 *ὅμοιον τῷ ἀμφεκάλυψεν ὡς ἀπὸ νέφους ἢ δικτύου μετενεχθέν. A* 37 451 *Χρύσην ἀμφιβέβηκας* | accessisti et tenes. Ariston. *ὅτι κατὰ μεταφορὰν ἐκ τετραπόδων ὑπερμαχεῖν.* Fuere qui explicarent: medius sedes et coleris cf. E. M. 91, 18. Autenr. ad *A* 37. *ι* 198 *Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει* | cf. Am. h. l. Simplex c. praep. cf. s. *ἀμφί* III a 1. (*ἀμφίβασις*.)

ἀμφι-βάλλω (Act. aor. 2. ptc. *ἀμφιβαλών, ἀμφιβαλόντι, ἀμφιβαλόντε, ἀμφιβαλόντες.* med. fut. *ἀμφιβαλεῦμαι*, aor. 2 inf. *ἀμφιβαλέσθαι*) circumpono *τινά τι, τινά.* *ψ* 192 *τῷ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον*, *ρ* 344 *οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι* |. — 2) amplector *Ψ* 97 *ἀλλήλους*, sch. B. *ἀμφιχυθέντες, περιλαβόντες.* 3) Translate: *P* 742 *μένος* robur induti, Faesi comparat *ἐπιειμένος ἀλκήν*, sed Eust. 1125, 56 *συμβαλόντες καὶ εἰς ἓν συναγαγόντες*, cf. sch. AV. paraphr. et sch. br. *ἀντερείσαντες.* — Medium: induor, induo mihi. *ζ* 178 *ῥάκος*, Hes. *περιθέσθαι*, *χ* 103 *ἀμφιβαλεῦμαι* sc. galeam cf. Hes. De tmesi cf. *ἀμφί* I 3 II A b d.

ἀμφί-βᾰσις (*ἀμφιβαίνω*) defensio, propugnatio quae fit ab eo qui prope adstat. *E* 623 *δεῖσε - ἀμφίβασιν - Τρώων*, Ap. 27, 19 *ἀμφίβασις ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη· περιβάντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἀγωνίζονται περὶ τοῦ σώματος μὴ σκυλευθῇ* et sim. E. M. 89, 3 Hes. Eust. 588, 15 sch. br. paraphr. Non recte Doederl. Gl. 2001: timuit ne a Troianis circumiretur, quod placuit Faesio et Hoffmanno (h. Unt. 1, 11), quamquam *κρατερήν* atque *ὦσαν ἀπὸ σφείων* (cf. Baum. N. J. f. Ph. 79, 165) de pugna, non de dolo.

ἀμφί-βροτος, hominem undique cingens tegensque. Meiring. de subst. cop. p. 19 *ἀμφὶ βροτὸν οὖσα* cf. Duentzer, Kuhn 12, 16. Ap. 28, 7 *ἡ περὶ ὅλον τὸν ἄνθρωπον.* Alii: utrimque cingens, sch. E. *η* 292, cf. E. M. 89, 7. Hes. *B* 389 *M* 402 *Y* 281 *ἀσπίδος ἀμφιβρότης*, cf. *Λ* 32. Ariston. *B* 389 *ὅτι περιφερεῖς καὶ ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες.*

Ἀμφι-γένεια *B* 593, *τῆς Μακιστίας περὶ τὸν Ὑψόεντα* Strab. 8, 3, 25. Eust. 297, 23. urbs Elidis.

ἀμφι-γηθέω, valde gaudeo, freue mich über und über, h. Ap. 273 *φρένας ἀμφιγεγηθώς.*

ἀμφι-γῠήεις. (*γυῖον·* vett. *χωλός*) utrimque validis artubus instructus Goebel, utraque manu agilis Doed. *κλυτὸς ἀ.* | *E* 614, *περίκλ. ἀ. A* 607 *Γ* 383 393 462 587 590 *θ* 300 349 357, *παῖς ἀ.* *Ξ* 239 Hephaestus. Cf.

ἀμφί-γυος (*γυῖον*) duobus quasi membris praeditus, duas acies habens. Meir. de subst. cop. p. 21 utrimque manibus instructus, utrimque acutus. Epitheton hastarum quae in ima quoque parte cuspidem habebant, qua terrae infigerentur. cf. Böttcher, Aehrenl. 13, Ameis, Ztft. f. G. 8, 619 et ad *π* 474, Goebel, de epith. hom. in *εις* desin. 21. Baerwinkel, de her. hom. armat. Arnstadt 1839, p. 48. Differebant ab iis *ξυστὰ κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ*, cf. Eust. 1021, 36. Sed Doederl. Gl. 120 et Herm. So. Tra. 502: utrimque curvatus, de cuspide hastae utrimque in latitudinem aliquam extenta ensis instar ut feriendo quoque apta sit, quales vix (*ω* 527) sunt ap. Hom., cf. Ameis Ztft. f. G. 8, 619. Duentzer, Kuhn 14, 196: *γυ-* laedere, quoquoversus laedens. In exitu versus, sed *O* 386 ante caesuram. *N* 147 *Ξ* 26 *O* 278 [712] *Π* 637 *P* 731 *π* 474 *ω* 527 *ἔγχεσιν*, cf. *O* 386. Ariston. *N* 147 *ἡ δ. πρὸς τὸ ἀμφιγύοισιν, ὅτι οἱ μὲν ἐπεὶ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ διερείδοντες χρῶνται οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ γνῶσαι ὅτι βλάπτει ἀμφοτέρωθεν· οἱ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν γυίων ὅτι ἑκατέρωθεν ἄκρον ἔχει γυῖα γὰρ τὰ ἄκρα.* paraphr. *τοῖς ἑκατέρωθεν ἠκονημένοις ἀμφιστόμος, ἀμφοτεροχρήστοις.* cf. E. M. 89, 45 Eust. 925 42.

ἀμφι-δαίω ardeo circum, *τί.* *Z* 329 *πτόλεμος ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε*, Hes. *κύκλῳ ἀνακέκαυται*, paraphr. *περὶ τὸ πόλισμα διεγήγερται*, cf. *M* 35 ubi tmesin plerique statuunt (v. s. *ἀμφί* II B).

Ἀμφί-δᾰμας *K* 269, *Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι* | 268, Scandeiam ab Autolyco accepit. — 2) Opuntius cuius puerum Patroclus interfecit *Ψ* 87. (*δαμάζω*.)

ἀμφί-δᾰσυς utrimque hirsutus. *O* 309 *αἰγίδα ἀμφιδάσειαν.* De accentu Herod. h. l. Nubem utrimque villosam videtur putare poëta idque ad aegidem, quae nubes fuit, transferre, (Hes. *ἐξ ἑκατέρου μέρους κροσσοὺς ἔχουσαν*, sch. br. *οἱ μὲν ἀμφιμάλλον* cf. Eust. 1017, 36 paraphr. Faesi h. l.), quamquam sic sibi non constat, cum a Vulcano factam dicat. Alii: ubique hirsutus, sch. br. *οἱ δὲ κύκλῳ δασεῖαν διὰ τοὺς θυσάνους* cf. Hes. Hoffm. ho. Unt. I 9 sehr zottig, Duentz. rings rauh. Alii non recte: ubique densus, quia non perrumpatur.

ἀμφι-δῑνέω circumvolvo, *Ψ* 561 *ᾧ πέρι*

χεῦμα κασσιτέροιο | ἀμφιδεδίνηται circum quem ora stanni circumposita est. Ptolem. Ascalonita alii περὶ scribentes, κατὰ παρολκὴν ἐξεδέξαντο κεῖσθαι. ϑ 405 κολεὸν ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνηται, legt sich herum. Ap. 28, 14 Hes. κύκλῳ περίκειται.

ἀμφι-δρυφής (δρύπτω) utrimque laceratus. Hes. ἀμφοτέρωθεν κατεξεσμένη καὶ περιεσπαραγμένη τὸ πρόσωπον διὰ τὸ τοῦ ἀνδρὸς πένθος. Β 700 ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος.

ἀμφί-δρυφος (δρύπτω) utrimque laceratus. E. M. 89, 49 το ἀμφοτέρωθεν ἐξεσμένον καὶ ἐσπαραγμένον. Λ 393 ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί.

ἀμφί-δυμος (δύο, ut δίδυμος, τρίδυμος Lob. path. pr. 165) duplex. δ 846 λιμένες δ' ἔνι αὐτῇ | ἀμφίδυμοι doppelt geöffnet. Habebat insula singulos ab utraque parte portus. Ap. 27, 31 διπλοῖ ἐξ ἑκατέρου μέρους εἴσπλους (Hes. εἴσπλουν) ἔχοντες. Alii ad δύω, δύνω referunt sch. h. l. E. M. 89, 37. Ameis h. l.

ἀμφι-έλισσα (adi. cuius fem. tantum legitur, ut πρόφρασσα deductum ab °ἀμφιέλιξ (Lob. par. 473) cuius radicem putant inesse verbo ἑλίσσω E. M. 90, 8 100, 45, Wernicke, Tr. 480, Doed. Gl. 465, sed Ahrens Ztft. f. A. W. 1836 p. 817 ϝλικ, ϝελικ) utrimque curvata, et a prora et a puppi, recurva, geschweift, cf. Grashof Schiff 17, Faesi Ameis, sed Doederl. curvis costis instructa, Hoffm. ho. Unt. 1, 4 et La Roche ad Β 165: curvata a dextra et a laeva, ovata. Duentzer, Kuhn 12, 16: ab omni parte curvata, Ahrens: ab omni parte congrua et aequalis, symmetrisch. Olim (Ap. 26, 1 E. M. 90, 4 Hes.) non recte: aequabiliter s. utrimque remis acta, cf. Duentzer N. J. f. Ph. 69, 607. In exitu versus. Schuster (hom. Epith. u. Schiff. Ztft. f. G. 14, 456) putat eas naves sic dici quae essent subductae, vel quae solverentur: nam qualis esset forma sic potissimum apparere. Est certe ita Β 165 181 Ι 683 Σ 260 γ 162 κ 91 ξ 258 ρ 427 νέας ἀ., ζ 264 νέες ἀ., κ 156 μ 368 ο 283 νεὸς ἀ., potestque haec ratio valere etiam Ρ 612, sed simpliciter de navigando legitur η 9 νέες ἤγαγον ἀ., ι 64 κίον ἀ., Ν 174 Ο 549 νέες ἤλυθον ἀ. atque etiam minus convenit η 252 τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης |, ψ 390 κεῖτο - οπλον νεὸς ἀμφιελίσσης |.

ἀμφι-έννυμι (ϝέ. fut. ἀμφιέσω, aor. opt. ἀμφιέσαιμι, inf. ἀμφιέσαι, ptc. ἀμφιέσασα. Med. aor. ἀμφιέσαντο, imperat. ἀμφιέσασθε) circumdo, induo. In Od. sola. ε 167 εἵματα, cf. ε 264 σ 361. ο 369 ἐμὲ εἵματα. Med. induor, mihi induo. ψ 131 χιτῶνας, cf. ψ 142. De tmesi v. s. ἀμφί I 3.

ἀμφι-έπω et ἀμφέπω (ἕπω, ol. σέπω) pr. ptc. ἀμφιέποντες, impf. ἄμφεπε pl. ἀμφίεπον (Ω 804) et ἄμφεπον. Sunt qui aor. 2 putant cuius vim nonnunquam videtur habere: adsum, ambio, circumeo, 2) curo, tracto, occupatus sum, c. acc. et abs. Σ 348 ϑ 437 γάστρην τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, Π 124 τὴν πρυμνὴν πῦρ ἄμφεπε. — 2) Ω 804 τάφον E. M. 87, 55 περιεποίουν, περιεκύκλουν ἢ περὶ τὸ ἔργον ἐπόνουν. Η 316 τ 421 τὸν δέρον ἀμφί ϑ' ἕπον καί μιν διέχευαν cf. ϑ 61. Ω 622 ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον ὄιν, Ψ 167 μῆλα καὶ βοῦς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον, Σ 559 βοῦν ἱερεύσαντες ἄμφεπον. Ptc. adverbialiter Τ 392 ἵππους ἀμφιέποντες | ζεύγνυον summo studio, Β 525 στίχας ἵστασαν ἀμφιέποντες, Ε 667 τοῖον ἔχον πόνον ἀμφιέποντες, Hes. περὶ ἔργον πονούμενοι καὶ ἀσχολούμενοι, γ 118 κακὰ ῥάπτον ἀμφιέποντες, Ap. 26, 3 περὶ τὸ ἔργον πονούμενοι οἷον ἐνεργοῦντες.

ἀμφ-ιζάνω circum adhaereo. Σ 25 χιτῶνα ἀμφίζανε τέφρη paraphr. περιεκάθητο. Aliter Hes. ἀμφίζανε τέφρην· ἐκαθέζετο περὶ τὴν τέφραν.

ἀμφι-θαλής (θάλλω) patrimus et matrimus, cuius et pater et mater vivunt. Ap. 26, 22 Hes. ὁ ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι οἱ γονεῖς θάλλουσιν. sch. B. Χ 496 E. M. 92, 34. Hoffm. ho. Unt. 1, 4 „steht gleichsam zwischen Vater und Mutter, die an seinen beiden Seiten in Kraft und Blüthe stehen." Χ 496 τὸν ἀμφιθαλὴς ἐστυφέλιξεν.

Ἀμφι-θέη (θεά), Autolyci coniunx, avia Ulixi τ 416.

ἀμφί-θετος (τίθημι) qui utrimque potest statui, et in parte summa et in ima. Est pelvis quae ut δέπας ἀμφικύπελλον fundum habet medium et margines duos quorum alteruter pro basi esse potest et duplex cavum quo utrimque statui potest. Ψ 270 ἀ. φιάλην, cf. Ψ 616. Ariston. ἡ δ. πρὸς τὴν ἀμφίθετον ὅτι ἡ πανταχόθεν ἕρεισιν ἔχουσα cf. id. Ψ 270 sch. D. et br. Ap. 25, 9 E. M. 92, 37 Suid. I 1. 302 lex. Seg. 388, 32. Fuit haec Aristarchi explicatio, cf. Ath. XI 501 Eust. 1294, 55, sed Dion. Thrax: rotundam, quasi sit ἀμφιθέουσαν, sch. B. Ψ 270 ἐξ ἀμφοῖν μεροῖν αἰρομένην duabus ansis instructam. Cf. Hes. [μητέρας.

ἀμφι-θέω circumcurro, κ 413 ἀμφιθέουσι

Ἀμφι-θόη Σ 42 Nereis.

ἀμφι-καλύπτω (Pr. ἀμφικαλύπτει, opt. ἀμφικαλύπτοι, fut. ἀμφικαλύψω, ἀμφικαλύψει, inf. ἀμφικαλύψειν, aor. ἀμφεκάλυψε(ν), coni. ἀμφικαλύψῃ, opt. ἀμφικαλύψαι (inf. v. l. ἀμφικαλύψαι), ptc. ἀμφικαλύψας) involvo, obvolvo, circumvelo, obtego, τινί τι. Β 262 χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει paraphr. ἅτινα περικαλύπτουσι cf. Hagena, Phil. 8, 390, Ameis La Roche. Sed alii: atque ea quae contegunt i. e. μίτρην. Non recte, nam laena et tunica quoque obtegunt pudenda. Θ 331 Ν 420 οἱ σάκος ἀ., Ψ 91 ὀστέα - σορὸς ἀμφικαλύπτοι, ξ 349 κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀ., h. Merc. 238 ἀνθρακιὴν σποδὸς ἀμφικαλύπτει. ϑ 569 ν 177 ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν urbem circumdaturum monte v. l. ἀμφικαλύψαι, cf. ν 152 158 183. δ 618 ο 118 δόμος ἀμφεκάλυψε ἐμέ umfing mich als Gast, ϑ 511 πόλις ἀμφικαλύψῃ | δουράτεον ἵππον, Ξ 343 τοῖόν τοι - νέφος ἀ. — Translate: υ 86 ὕπνος βλέφαρα, cf. ε 493 ψ 17. De morte etiam in Il. Π 350 θανάτου - νέφος ἀμφεκάλυψεν, cf. δ 180. Υ 417 νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψεν |, Ε 68 θάνατος δέ μιν ἀ., Μ 116 πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα ἀ. | ἔγχει, fatum eum oppressit hastā. De affectibus animi: Γ 442 ἔρος με φρένας ἀ., sch. LV. ἐθήρευσεν· ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν θηρευτικῶν δικτύων, sed potius a nube sumitur imago, sch. br. περιέλαβε, κατέσχε, occupavit, Ξ 294 ὡς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀ., h. Ven. 243 ἄχος με φρένας ἀμφικαλύπτοι. De senectute ib. 244 νῦν δέ σε γῆρας ἀμφικαλύψει.

ἀμφικαρῆ v. s. ἀμφί III B a 2 β.

ἀμφι-κεάζω circum abscindo, utrimque findendo separo. ξ 12 τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας, Ariston. ὁ Ἀρίσταρχος τὸν φλοῦν cf. Eust. 1748, 56. Aeschylus: πίτυος ἐκ μελανδρύου. Ita Doederl. Gl. 2149, Ameis h. l. Braune, ξ

1—60 Guben 1845 p. 5. Nam molliores partes abscindebantur. Sed Hoffm. hom. Unters. 1, 6: totum scidit durch und durch. Alii de interiore ligno, quasi nucleo s. medulla arboris, duriore et nigricante, quae hic tantum *μέλαν δρυὸς* appellaretur, sed id non satis apte quia nec oculis cernitur ut cortex, nec vere nigra est, cf. sch. BQ. Damm: „medium lignum ita diffiderat ut semper aliquid ex medio interiori adhaereret cuique fissae parti.“ Similiter Duentz.

Ἄμφι-κλος (*κλέος*) ab Achille interficitur *Π* 313.

ἀμφί-κομος (*κόμη*) ab omni parte frondosus. *P* 677 *θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ*, sch. br. *πανταχόθεν κομώσῃ*, paraphr. *πανταχόθεν δασεῖ*.

ἀμφι-κύπελλος (*κύπελλον* Buttm. Lex. 1, 160. cf. Pott I 93 Eust. 159, 2), poculum quod fundum habet medium, margines duo quorum alteruter pro basi esse potest, cavum duplex, alterum a superiore parte, alterum ab inferiore, Doppelbecher, poculum duplici cavo, cf. *ἀμφίθετος*. *A* 584 *Z* 220 *Ψ* 219 *γ* 63 *ο* 102 120 *I* 656 *ν* 57 *Ψ* 656 663 667 699 *δέπας ἀ.* cf. *θ* 89 *χ* 86. *υ* 183 *δέπα*. Forma nota quidem fuit inferioris aetatis hominibus, cf. Arist. h. a. 9, 40, sed ipsa pocula non amplius in usu fuerunt. Aristarchus utrimque ansatum interpretabatur (E. M. 90, 43), alii: curvatum vel simpliciter rotundum, sch. L. *A* 584 *ἀμφίκυρτον ἐξ ου τὸ περιφερές*. Ap. 25, 18 Hes. Ath. XI 783.

ἀμφι-λᾰχαίνω pastino, circum fodio. *ω* 242 *φυτὸν ἀμφελάχαινε*.

Ἀμφί-λοχος, Amphiarai f. *ο* 248.

ἀμφι-λύκη (*λυκ*, *λευκός*, lux, Curt. E. 88 cf. Eust. 689, 15 et Oertel de Chron. Hom. III Meissen 1850 p. 32), antelucanus. *H* 433 *ἀμφιλύκη νύξ*, nox sublustris Zwielicht. Hoffm. hom. Unt. 1, 60 serioris originis putat vocem, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἅπαξ ἐνταῦθα τῇ λέξει κέχρηται*, sch. ADV. *τὸ καλούμενον λυκόφως τὸ πρὸς ὄρθρον*. Ap. 28, 4 *σκοτία, ἡ μήπω δὲ φῶς* cf. Apollon. 2, 671.

ἀμφι-μαίομαι circum detergeo. *υ* 152 *τραπέζας ἀμφιμάσασθε*, sch. V. *ἀπομάξατε* Ap. 30, 4 *καθάρατε, περιψήσατε*.

ἀμφι-μάχομαι praes. *ἀμφιμάχονται*, coni. *ἀμφιμάχωνται*, inf. *ἀμφιμάχεσθαι*, ipf. *ἀμφεμάχοντο* pugno circa locum, oppugno c. acc. 2) pugno de aliqua re c. gen. 1) *Z* 461 *Ἴλιον ἀ.* |, *Π* 73 *στρατὸν ἀ.* |, *Σ* 208 *νῆσον - ἀ.* | (Herm. *ἀμφιμάχωνται*), *I* 412 *Τρώων πόλιν*. — 2) *Σ* 20 *νέκυος ἀ.* | Heyne ut solet: *ἀμφὶ μάχονται* et sic cod. B., cod. Ven. divisim scribit quando gen. additur praeter hunc ipsum locum, cf. Spitzner ad *Z* 461 *I* 412. *Π* 496 533 *Σαρπηδόνος*, sch. A. *Π* 496 *ἀμφὶ μάχεσθαι*, Aristarchus ut videtur (cf. sch. V. *Π* 497) *ἀμφιμάχεσθαι*, *O* 391 *τείχεος ἀ.*, de muro, quamquam murum Hector iam *M* 462 expugnavit. Nitzsch (Sagenp. 247) aliis narrationibus interpositis hic redire putat poëtam eo ut de Patroclo narret; Schoemann (N. J. f. Ph. 69, 3 s.) transiri posse a *M* extr. ad hunc locum omissis quae interposita sunt, Koch (Phil. 7, 604) additos esse vv. 390—405 a nescio quo qui Patrocleam coniungere vellet cum superioribus, Faesi novam hanc de muro pugnam esse neque respici aut *M* 462 aut *A* 648.

Ἀμφί-μᾰχος (*μάχη*), Cteati f., princeps Eleorum *B* 620, ab Hectore interficitur *N* 185, *μεγαλήτορος Ἀμφι-μάχοιο* | 189; corpus eius ab Stichio et Menestheo servatur 195, 203. — 2) Carum princeps, Nomionis f. *B* 870, ab Achille interficitur 874.

Ἀμφι-μέδων, unus ex praestantissimis Penelopes procis *χ* 242, Telemachi manum vulnerat 277, a quo 284 interficitur. Agamemnonis anima apud inferos agnoscit *παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα* *ω* 103, hospitem, quo cum colloquitur 106 sqq. *Ἀμφίμεδον*.

ἀμφι-μέλαιναι (*μέλας*) praecordia in intima parte corporis quasi abdita ideoque luce carentia et ab omni parte nigra, ringsumdunkelt. *A* 103 *μένεος - φρένες ἀ.* | *πίμπλαντο* cf. [*δ* 661], *P* 499 *σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας* |, cf. *P* 573. *P* 83 *ἄχος πύκασεν φρένας ἀ.* |. In exitu versus. Fuere qui divisim scriberent: *ἀμφὶ μέλαιναι* sch. ABL. *A* 103 V. *P* 573 referentes *ἀμφί* ad verbum quod probat Schoemann (op. 2, 277) cf. Autenr. ad *A* 103. Sed *ἀμφί* plus tricies sine dat. vel acc. in quinto est pede, ita ut ab *ἀμφὶ δέ* nova incipiat sententia, numquam vero sic a verbo suo separatur ne *κ* 94 *Ω* 582 quidem. Exstitisse vocem *ἀμφιμέλας* Hes. et E. M. docent. Dubitatur num *φρένες* semper ac naturā sint nigrae an affectu quodam et in breve tempus. sch. A. *A* 103 *μέλαιναι· αἱ ἐν βάθει κείμεναι ἢ τεταραγμέναι διὰ τὴν ὀργήν*, sch. E. *δ* 661 Eust. 58, 4. Illud probaverunt Ameis, N. J. f. Ph. 73, 103. 574, Geist, Ztft. f. A. W. 1837 p. 1254, Hoffm. hom. Unters. 1, 9 dunkelschwarzes Zwergfell, Naegelsb. ad *A* 103, La Roche ad *A* 103: hoc Goebel Ztft. f. G. 1864 p. 631 qui cor vehementer commotum quasi nigrescere dicit ut sensit etiam Pindarus Py. 4, 109 *λευκαῖς φρεσί* atque potissimum Doed. qui (Gl. 2153) ira et dolore commoveri praecordia dicit *ὥς τε ἀμφιμελανθῆναι*, ardore quoque pugnandi ut *P* 499 573 Hes. Sc. 429, quamquam talis ardor plus habet gaudii quam irae. Persuasit Baumeistero (N. J. f. Ph. 79, 167) et Ameisio (ad *A* 103). Certe non erat cur sic adderetur *ἀμφί*. Contra *αἱ φρένες ἐν βάθει κείμεναι* a neutra parte collustrantur et a sede sua nominantur *ἀμφιμέλαιναι*. cf. Hes. *ἀμφιμέλαιναι· βαθεῖα, συνετή* Eust. 1116, 9 E. M. 577, 2. Lucas (de nigri coloris signif. Emmerich, 1841) quod nigrum sit etiam densum firmum robustum esse dicit atque *φρ. ἀ.* esse animum virilem constantem fortem, *φρένας* vero *λευκάς* ap. Pind. animum stolidum et ignavum.

ἀμφι-μῡκάομαι (act. perf. 2 cf. Krüger, Di. § 53, 3, 2) circum remugio, graviter resono. *κ* 227 *δάπεδον - ἀμφιμέμυκε*. Ap. 29, 25 *περιήχει* (*περιηχεῖ*? ut Eust. 1655, 55 *ἠχεῖ*). De tmesi cf. *ἀμφί* II A c I 1.

ἀμφι-νέμομαι (praes. *ἀμφινέμεσθε* h. Ap. 475, *ἀμφινέμονται*, inf. *ἀμφινέμεσθαι*, impf. *ἀμφενέμοντο*) habito circum. *B* 521 *Ὑάμπολιν ἀ.* circum Hyampolin et in ipsa urbe, paraphr. *κατῴκουν* cf. *B* 574 585 835 853 h. Ap. 475. *Σ* 186 *ἀθανάτων οἳ Ὄλυμπον ἀμφινέμονται* | circa montem. *B* 634 *Σάμον ἀ.* | cf. *B* 649 655 *τ* 132 hic illic in insula.

Ἀμφι-νόμη, Nereis *Σ* 44; fem. de

Ἀμφί-νομος, procorum cordatissimus Dulichiensis, *Νίσου φαίδιμος υἱός* *π* 394 sqq. Telemachum interfici vetat, quem 351 revertentem viderat, 406; Ulixi panem proponit *σ* 119, qui eum benigne monet *Ἀμφίνομ'* 125; *Ἀμφινόμου*

πρὸς γοῦνα καθέζετο Δουλιχιῆος | *Εὐρύμαχον δείσας* 395, *-οιο* | 424, 412; *υ* 244, 247; contra Ulixem gladio pugnans *χ* 89 a Telemacho interficitur 96.

ἀμφι-ξέω ab omni parte levigo *ψ* 196 *κορμὸν ἀμφέξεσα χαλκῷ*, Ap. 30, 12 *περιέξεσα*.

Ἄμφῖ-ος *λινοθώρηξ* | *B* 830, f. *Μέροπος Περκωσίου*, dux Troianus. (=?) 2) *Σελάγου υἱός, ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ*) *ναῖε πολυκτήμων, πολυλήιος* *E* 612 ab Aiace occiditur.

ἀμφι-πέλομαι circumcirca moveor, obversor, umtöne. *α* 352 (*ἀοιδὴν*) *ἥ τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται* | Ap. 26, 15 *περιγένηται καὶ συντελεσθείη* cf. sch. V.

ἀμφι-πένομαι (pr. *ἀμφιπένονται*, impf. *ἀμφεπένοντο*) versor circa aliquid cum cura et studio, occupor aliqua re, operam pono, intentus sum. c. acc. Ameis ad *ο* 667 ambabus i. e. diligenter. *Δ* 220 *ἀ. Μενέλαον* E. M. 660, 16 *ἐνήργουν καὶ ἠσχολοῦντο*, *N* 656 *τ* 455 *τὸν ἀ.* AKS. *τ* 455 *ἀμφεπένοντο*. *Π* 28 *τοὺς - ἀ.* | *T* 278 *δῶρα ἀ.* |, Hes. *ἀπέφερον*, paraphr. *συνεστέλλοντο*. — *ο* 467 *πατέρ' ἀ.* | Minkw. bildeten sein Gefolge. Per ironiam quandam *Φ* 203 *τὸν ἰχθύες ἀμφεπένοντο* |, paraphr. *διενέμοντο*, sibi enim non mortuo prospiciebant pisces. Num *ἀμφενέμοντο* fuerit v. l. dubitatur, cf. Spitzn. h. l. *Ψ* 184 *τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο* |, paraphr. *οὐ κατήσθιον*.

ἀμφιπερί v. s. *ἀμφί* II C.

ἀμφι-περι-στέφω circumcirca cingo. *ϑ* 175 *οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν*, circumfunditur, umspielt seine Worte. Lehrs., N. J. f. Ph. 81, 513 *ἀμφὶ περιστέφεται* ne caesura careat versus; Duentz. *ἀμφιπερὶ στ.* proposuit v. l. *ἀμφιπεριστρέφεται*, sch. V. *περιστέφεται· παρακολουθεῖ, πάρεστιν*. Ernesti: oberrat, *ἐπιπολάζει, ἐπιτρέχει*, sed respicitur ad v. 170 *στέφει*.

ἀμφιπεριστρέφω v. s. *ἀμφιπεριστέφω*.

ἀμφι-περι-στρωφάω saepius huc illuc verto. *Θ* 348 *ἀμφιπεριστρώφα ἵππους*. Eust. 716, 48 *τὴν ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖ τῆς τάφρου καὶ ὡς εἰπεῖν ἀμφὶς καὶ περὶξ στροφὴν δηλοῖ*, cf. sch. Minus bene E. M. 97, 7. Refertur *ἀμφί* ad fossae partes inferiorem et superiorem, *περί* ad circumagendum currum.

ἀμφι-περι-φθινύθω circum circa marceo, penitus deleor. h. Ven. 271 *φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει*.

ἀμφι-πίπτω cado circa s. super aliquem, amplector iacentem *ϑ* 523 *πόσιν ἀμφιπεσοῦσα* sch. Q. *περιπεσοῦσα τὸν ἄνδρα, περιπτυξαμένη, περιχυθεῖσα αὐτῷ*.

ἀμφι-πολεύω (*ἀμφίπολος*. praes. *ἀμφιπολεύεις*, opt. *ἀμφιπολεύοι*, inf. *ἀμφιπολεύειν*, imperat. *ἀμφιπόλευε*) versor circa rem, curo, administro cum cura. E. M. 91, 8 *ἀσπάζεσθαι καὶ θεραπεύειν καὶ περιέπειν*. Non in Iliade. *ω* 257 *ὄρχατον ἀ.* |, Ap. 28, 30 *περιέπεις*, cf. *ω* 244. h. Merc. 568 *ἵππους ἀ. καὶ ἡμιόνους* XXIV 2 *ἱερὸν δόμον ἀ.* | *σ* 254 *τ* 127 *τὸν ἐμὸν βίον ἀ.* |, in Obhut nähme, sch. B. *περιπέσοι, περὶ τὸν ἐμὸν βίον πολοῖτο καὶ ἀναστρέφοιτο*, melius V. *διέποι, θεραπεύοι*. — Per euphemismum *υ* 78 *ἔδοσαν ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν* | Eust. 1883, 58 *τὸ Ἐριννύσι δοθῆναι ἀμφιπολεύειν κόραι ἂν πάθοιεν ἔκτοποι πατρίδος γενόμεναι καὶ δειναῖς περιτυχοῦσαι τροφοῖς ἢ δεσποίναις*.

ἀμφί-πολος (*πέλω*. Benf. Kuhn, 8, 95 ad radicem skr. car refert quae est in *βουκόλος, αἰπόλος*. De accentu E. M. 37, 50. 93, 38) quae versatur circa aliquem, ministra, famula; sunt servae, sed honore et numero aliquo. Schuster ad Gladstone, Stud. p. 353. Richardt, de serv. ap. Hom. 47. Ap. 27, 1 *ἡ περὶ τὴν δέσποιναν πολουμένη θεράπαινα, ὅπερ ἐστὶν ἀναστρεφομένη*. Eust. 394, 28 *καλοῦνται οὕτω διὰ τὸ ἀμφὶ τὰς δεσποτίδας πολεῖν*. Retzlaff, Syn. I 19. — *Γ* 143 *ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο*, cf. *α* 331 *σ* 207, *X* 461 284 *τ* 601. *ζ* 115 *ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον*, - *ἀμφιπόλου ἄμαρτε*. *ζ* 199 *στῆτέ μοι ἀμφίπολοι* cf. *ζ* 218 319 260 *η* 304. Apud Nausicaam cubabant *ζ* 18 *δύ' ἀμφίπολοι χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι*, cf. sch. B., non apud Penelopen: *σ* 198 *ἀ. λευκώλενοι*, cf. *ζ* 238 *ἀμφιπόλοισιν ἐυπλοκάμοισι* cf. *ζ* 198 *X* 442. *ζ* 109 *ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε*. *Z* 372 *ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ* cf. *Z* 399. *α* 191 *γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ*, *μ* 18 *ἀμφίπολοι φέρον - σῖτον*, cf. *ζ* 209, *η* 232 *ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός*, *σ* 303 *ἔφερον δῶρα*, cf. *φ* 61. *α* 136 *δ* 52 *η* 172 [*κ* 368] *ο* 135 *ρ* 91 *χέρνιβα δ' ἐπέχευε* cf. *Ω* 304. *τ* 317 *μιν ἀμφίπολοι ἀπονίψατε*, *Z* 491 *α* 357 *φ* 351 *ἀμφιπόλοισι κέλευε* | *ἔργον ἐποίχεσθαι* cf. *Z* 286 *Γ* 422 *η* 335 *κ* 348. *τ* 514 *ἐμὰ ἔργα καὶ ἀμφιπόλων*. Feminae sunt omnes non viri, *α* 362 *δ* 751 760 *ζ* 52 80 *η* 235 *π* 413 [*ρ* 49] *τ* 602 *φ* 8 356 *χ* 483 *ψ* 364 *σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν* |, cf. *η* 300. Servae fuerunt *Z* 324 *μετ' - δμωῇσι γυναιξὶ καὶ ἀμφιπόλοισι*, *ι* 206 *οὐδέ τις δμώων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ*, *Z* 498 *πολλὰς* | *ἀμφιπόλους*. — Semel gen. additur *η* 290 *ἀμφιπόλους τεῆς - θυγατρός*. — *Σ* 417 *ἀμφίπολοι - χρύσειαι*, *ω* 366 *ἀ. Σικελή*, qui locus non caret suspicione cf. Spohn. extr. Od. part. 76, *δ* 133 *ἀμφίπολος Φυλώ*, *ψ* 227 *ἀμφίπολος μία μούνη Ἀκτορίς*. *τ* 90 *ἀμφίπολον δ' ἐνένιπεν*. *α* 355 *σ* 211 [*φ* 66] *ἀμφίπολος - κεδνὴ παρέστη*, *π* 152 *Ω* 302 *ἀμφίπολον ταμίην*, Gepperto (2, 194) qui monuit confundi *ἀ.* et *ταμίην*, respondit Duentz. Rh. M. 5, 397 vertens: dienende Schaffnerin. Ameis ad *π* 152: Dienstschaffnerin, quo verbo vix uti possumus, comparans *ἄνδρες ἑταῖροι* et sim., ubi species additur generi, quod natura constituitur, non ut hic arte. In hy. semel Merc. 60 *ἀμφιπόλους τε γέραιρε*.

ἀμφι-πονέομαι (ipf. *ἀμφεπονεῖτο*, fut. *ἀμφιπονησόμεθα*) intentus sum, occupor re, curo, c. acc. *Ψ* 681 *τὸν ἀ.* V. *ἀμφ' ἐπονεῖτο*. *Ψ* 159 *τάδε δ' ἀ.*, Vind. *ἀμφὶ πονησόμεθ'* et ita Heyne Bothe Lehrs (N. J. f. Ph. 81, 513), ne versus caesura careat. *υ* 307 *τάφον ἀμφεπονεῖτο*.

ἀμφι-ποτάομαι circumvolo, c. acc. *B* 315 *ἀμφεποτᾶτο τέκνα* cf. Eust. 229, 31. Grashof (Abw. d. Augm. Progr. Düsseldorf 1832 p. 24 n. 42) proposuit *ἀμφεποτεῖτο*.

ἀμφί-ρυτος (*ῥέω*) circumfluus. Epith. insularum. De fem. cf. Herod. *I* 443. Non est in Il. h. Ap. 251 291 *ἀμφιρύτας νήσους*. In ceteris post subst. et ante caesuram. *α* 50 198 *μ* 283 *νήσῳ ἐν ἀ.* Ap. 28, 34 *περιρεομένῃ* cf. Hes. *λ* 325 *Δίῃ ἐν ἀ.*, h. Ap. 27 *Δήλῳ ἐν ἀ.*, h. Cer. 491 *Πάρον ἀ.*

ἀμφίς (adv. et praep. Lob. path. el. 2, 162. 211 praepositionis loco esse dicit, neque vero esse praepositionem. *ἀμφί* Lottner, Kuhn 7

21 ob additam consonam comparat ἐκ ἐξ et ἀμφί ἀμφίς cf. Gerland, ib. 9, 66 Curt. E. 400 Eust. 166, 30). 1) ab utraque parte. 2) circa, um-herum. 3) seorsum, getrennt, E. M. 94, 21 χωρίς, procul. 4) Translate de dissensione, verschiedener Meinung. Cf. Buttm. Lex. 2, 217. Praep. esse negat Naegelsb. (Anm. z. Il. 304) quia casui plerumque postponatur; semper postponi statuerunt Franke (J. J. f. Ph. 24, 59) et Buttm. (217). — A) 1) Μ 434 ἀ. ἀνέλκει, librae utramque partem attollit, sch. BLV. ἑκατέρωθεν. Σ 502 ἀ. ἀρωγοί, Hes. κεχωρισμένως βοηθοῦντες, οἱ μὲν τῷδε, οἱ δὲ τῷδε cf. sch. br. Φ 162 ἁμαρτῇ δούρασιν ἀ. ex utraque manu simul, sch. BV. ἀμφίς· δίχα. Ν 706 ἀ. ἐέργει, sch. BL. ἀπ' ἀλλήλων χωρίζει cf. Hes. α 54 γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν, γ 486 ο 184 ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες a dextra et laeva. Γ 115 ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, utrimque, inter duos exercitus, cf. Könighoff (exeg. et crit. Münstereifel 1850 p. VI). Am. et La Roche h. l. Aliter Buttm. (223): non multum spatii erat inter singulas armaturas. Λ 559 ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγῃ, entzwei gebrochen sind, sed Eust. 862, 53 ὧδε καὶ ἐκεῖ καὶ μὴ περὶ ἕνα τόπον. — 2) θ 340 δεσμοὶ - ἀμφὶς ἔχοιεν, ringsum. Ap. 29, 19 χωρὶς ἔχοιεν, περιέχοιεν. θ 476 ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή, Η 342 τάφρος ἀμφὶς ἐοῦσα, der sich herumzieht, sch. V. γρ. ἔχουσα. Ι 464 ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες, Did. Διωνύσιος ὁ Θρᾷξ ἐν τῷ πρὸς Κράτητα διὰ τῆς ἱπποδρομίας φησὶ γεγραμμένον ἀντιόωντες μεταθεῖναι τὸν φρίσταρχον ἀμφὶς ἐόντες, sch. ABL. ἐν ἄλλῳ ἐγγὺς ἐόντες. Ω 488 περιναίεται ἀμφὶς ἐόντες, sch. br. περὶ αὐτὸν οἰκοῦντες, minus bene sch. B. κεχωρισμένοι τῇ γνώμῃ καὶ ἐναντίοι ἢ χωρὶς οἰκοῦντες ἢ κυκλόθεν. Ψ 330 λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς, sch. B. ἐκτὸς τῆς στενώσεως, nam qui circa aliquid sunt etiam extra esse dici possunt cf. θ 481. — 3) Σ 519 ἀ. ἀριζήλω, seorsum. Hes. ἄγαν περιφανεῖς, Buttm. (217): late splendentes, Ξ 123 πολλοὶ - ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς, sch. V. χωρὶς τῶν ἀρουρῶν, Ο 709 ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον, vereinzelt, sch. BL. χωρὶς ἀλλήλων, Eust. 1039, 18 ἰδίᾳ, opponitur enim ἐγγύθεν ἱστάμενοι. Hinc distributive Χ 117 ἀμφὶς Ἀχαιοῖς | ἄλλ' ἀποδάσσασθαι, χ 57 τιμὴν ἀμφὶς ἔχοντες ἐεικοσίβοιον ἕκαστος, sch. V. χωρὶς ἕκαστον (ἕκαστος?) διδόντες, τ 46 εἰρήσεται ἀ. ἕκαστα, singula seorsum, cf. Geist Ztft. f. A. W. 1837 p. 1254, τ 221 τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα absentem, similiter ω 219 cf. Hes. ἀμφὶς ἐόντες· χωρίζοντες, ἀποδημοῦντες. — 4) Ν 345 φρονέοντε, in duas partes quasi discedentes, Bekk. expunxit, sch. BL. κεχωρισμένως καὶ μετὰ ἀμφισβητήσεως. Β 13 30 67 ἀ. — φράζονται, dissentiunt. h. Merc. 315 θυμὸν ἔχοντες. — B) a) Regit acc. quem bis praecedit. Λ 634 ἀμφὶς ἕκαστον | νεμέθοντο, binae ab utraque parte singularum ansarum, inter se oppositae a dextra laevaque ansarum, cf. Lehrs, Ar. 199 Λ 748 s. δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον φῶτες, bini circa singulos currus, cf. Buttm. 218 226. Hes. περὶ ἕκαστον. Bekk. ἀμφί, digamma servaturus vocis ἕκαστος. Postponitur accusativo: circa Ξ 274 Ο 225 Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, η 4 μιν ἀμφὶς | ἵσταντο, ι 399 μιν ἀμφὶς | ᾤκεον, cf. Lob. path. el. 2, 162. ζ 266 Ποσιδήιον ἀμφίς, sch. BQ. περὶ τὸ ἱερόν. Φ 442 πάθομεν Ἴλιον ἀμφίς v. ἀμφί, h. Cer. 289 ἀγρόμεναι δέ μιν ἀμφίς circa eum congregatae. Est quoque v. l. ω 45 65. — b) gen. quem ter praecedit: α) procul a: ξ 352 θύρηθ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων extra mare eram procul ab illis, π 267 ἀμφὶς ἔσεσθον | φυλόπιδος, ubi quod versu separatur a gen. aperte non est vera praep. Ψ 393 ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, sch. B. τῆς προκειμένης ὁδοῦ χωρίς. Grashof (Fuhrw. 35) viam fuisse negat, nec gen. pendere a praep., sed esse dictum ut θέειν πεδίοιο, separatos enim currere equos. Via autem dicitur qua currere debent equi, etsi tum non currebant. Bis sequitur genetivum: Θ 444 Διὸς ἀμφὶς ἥσθην, sch. BL. χωρίς, οὐκ εἰς τὸν συνήθη ἕδραν. sch. br. paraphr. Eust. 722, 49 τοῦ Διὸς χωρίς. Aliter Ariston. ἡ δ. πρὸς τὴν καθέδραν ὅτι ἑκατέρωθεν τοῦ Διός. Sed sic vix sensisset Iuppiter eas iratas esse neque exspectaret (v. 476) fieri posse ut etiam longius abirent, atque v. 458 non potuit medius inter eas esse Iuppiter. Consederunt μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι (v. 437), post Iovis vero adventum paululum recesserunt. Ceterum Arndt (de Iliad. compos. Ratzeburg 1838 p. 12) qui valde probat Θ 444—84 paucis videtur persuasisse. — β) circa: Β 384 ἅρματος ἀμφὶς ἰδών, utrumque latus currus, sch. br. περισκεψάμενος καὶ ἀκριβῶς καταμαθών, Bekker ἀμφί cum Heynio et Buttmanno (227) propter digamma vocis ἰδών. Negat gen. pendere a praep. Grashof (Fuhrw. 21), sed exprimere magnam collustrantis curam; exemplis non probat. — c) Cum dat. Ε 723 βάλε κύκλα ἄξονι ἀμφίς admovit utrimque ad axem, cf. Grashof Fuhrw. 31. Codd. h. Ap. 417 ἀμφὶς ὀρούσει, Pierson. αὖθις ὀρ.

ἀμφιστεφής, v. s. ἀμφιστρεφής.

ἀμφ-ίστημι circumpono: aor. 2. act. et impf. med. sola, intr., circumsto, animo inimico vel amico, c. acc. et abs. Λ 733 ἀμφίσταντο - ἄστυ, Bekk. digamma vocis ἄστυ servaturus ἀμφέσταν. — b) Σ 233 Ψ 695 ἀμφέσταν ἑταῖροι v. l. Σ 233 ἀμφ' ἔσταν, Ω 712 ἀμφίσταθ' ὅμιλος. De tmesi cf. ἀμφί I 3.

ἀμφι-στρᾰτάομαι (στρατός) obsideo, oppugno, Λ 713 τὴν ἀμφεστρατόωντο, V ἀμφ' ἐστρατόωντο cf. Spitzn. ad Ζ 461.

ἀμφι-στρεφής (στρέφω) inter se perplexus et implicitus. Λ 40 κεφαλαὶ τρεῖς ἀμφιστρεφέες, Ap. 26, 10 sch. BL. ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι cf. sch. A. quam Aristarchi ut videtur interpretationem fuere qui non recte ad ἀμφιστεφέες referrent (le. Seg. 389, 16) Hoffm. hom. Unt. 1, 4 unum caput dextrorsum abisse putat, alterum sinistrorsum, non curans tertium, quod Faesi minutum fuisse suspicatur non Homeri nisus verbis. Did. αἱ Ἀριστάρχου σὺν τῷ ρ ἀμφιστρεφεες, alii: ἀμφιστεφέες coronae instar collocata putantes esse capita.

ἀμφι-τίθημι circumpono, impono, induo. Κ 271 κυνέη ἀμφιτεθεῖσα, φ 431 ἀμφέθετο ξίφος. De tmesi cf. ἀμφί II A a d.

Ἀμφι-τρίτη (κήτεα) τρέφει κλυτὸς Ἀ. | ε 422, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀ. μ 97 κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης 60, γ 91, h. Ap. 1, 94. Cf. Retzlaff, Syn. II 7. Naegelsb. Th. 93. (ἀμφὶ Τρίτων. Preller, Schömann, op. II 167 a τρίω fluo (ex Hes. τριτώ· ῥεῦμα, τρόμος, φόβος) Welker τρέω, Bergk τείρω, τιτράω).

ἀμφι-τρομέω timeo cui, tremo δ 820 τοῦ ἀμφιτρομέω.

Ἀμφῐ-τρῠ́ων· (τρύω Preller gr. M. II 177) Hercules παῖς Ἀμφιτρύωνος *E* 392, *λ* 270 ex Alcmene 266.

ἀμφι-φαείνω luceo circum, h. Ap. 202 αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει.

ἀμφί-φᾰλος. *E.* 743 *Λ* 41 ἀμφίφαλον κυνέην (Minervae aut Agamemnonis) quam margo inferior undique sursum flexus ab omni parte continet et firmat, ringsum mit einer Anschwellung versehen, qualis Minervae galeae in monumentis cernitur, Goebel (Phil. 18, 218). Buttmann (Lex. 2, 242) coniecerat firmatam fuisse galeam usque ad verticem et a fronte et a cervicibus (La Roche ad *E* 743 a dextra laevaque) ideoque utrimque firmatam. Hoffm. (hom. Unt. 1, 4) a singulis umbonibus supra oculos exstantibus appellatam putat, quem sequitur Faesi. Veteres quoque dissentiebant. E. M. 95, 10 ἀμφοτέρωθεν φαλοὺς ἔχουσαν περὶ αὐτήν. φαλοὶ δέ εἰσιν οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ἀσπιδίσκοι, χάριν κόσμου τιθέμενοι, similiter sch. br. et A. *E* 743 (φάλοι). Sed Hes. κύκλῳ φάλους ἔχουσα. φάλοι δὲ οἱ ἧλοι. Neque Eust. 601, 8 certi quidquam habet.

ἀμφι-φοβέομαι fugor circa quem. *Π* 290 ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν. Did. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς ἀμφὶ φόβηθεν, sch. BL. ἐκ πλήρους ἡ ἀμφί. τὸ δὲ ἑξῆς ἀμφί μιν. Spitzner ἀμφεφόβηθεν cf. ἀμφί III B 1.

ἀμφι-φορεύς (φέρω) vas duabus ansis instructum, sch. V. *ν* 105 εἶδος κεράμων ἀμφώτων cf. Hes. sch. S. *β* 290 πᾶν δίωτον τὸ ἀπὸ δύο μερῶν βασταζόμενον εἶδος κεράμου, sch. P. *β* 349 τὸ παρὰ ἰδιώταις λεγόμενον φλασκίον. *Ψ* 92 χρύσεος ἀ., Aristarchus aliique veterum, recentiorum Bekk. et Lehrs (Rh. M. 17, 481) expunxerunt versum assumptum ex *ω* 74 χρύσεον ἀμφιφορῆα. *ν* 105 ἀμφιφορῆες - λάινοι. Erant condendis et ossibus mortuorum et melli unguentisque: *Ψ* 170 μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, paraphr. σταθμοὺς μεγάλους, et vino *β* 290 349 379 *ι* 204 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι cf. *ι* 164.

ἀμφιφύω, multi scripserunt *ε* 63 cf. s. ἀμφί III B. 1.

ἀμφι-χαίνω hiantibus faucibus devoro. *Ψ* 79 ἐμὲ κὴρ ἀμφέχανε, sch. B. κατέφαγε καὶ κατεπιε. Hes. περιεκάλυψε.

ἀμφι-χέομαι (ipf. ἀμφεχέοντο, aor. l. ἀμφεχύθη, inf. ἀμφιχυθῆναι, ptc. ἀμφιχυθείς, aor. sync. ἀμφέχυτο) circumfundor: *Ψ* 764 πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι. 2) amplector: *π* 214 πατέρα, Ap. 27, 8 περιχυθείς, περιπλακείς. *χ* 498 ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντ' Ὀδυσῆα, R. ἀμφιχέοντο. — Translate: *Ξ* 253 Ὕπνος ἀμφιχυθείς, circumfusus, cf. *Ψ* 63. *B* 41 θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή sch. A. ἐμφαντικὸν τὸ ἀμφ. πρὸς τὸ μηδὲν αὐτῆς ἐπιλελῆσθαι αὐτόν, unde Naegelsb. conclusit hunc aor. vim habere plqpf. (circumfusa erat), paraphr. περιεκέχυτο, Buttm. Spr. § 110 Anm. 6 negat. *δ* 716 τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη, Q. τῇδ'. De tmesi cf. ἀμφί I 3 II A d III a 1.

ἀμφί-χῠτος (χέω) utrimque exaggeratus. *Υ* 145 τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον. Ap. 26, 32 περικεχωσμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὥστε προβάσεις ἔχειν cf. Hes. sch. BV. Erat agger leniter acclivis in utramque partem, quem Hercules facile ascendere poterat, si fugeret. (Eust. 1200, 63).

Ἀμφῑ-ων dux Epeus *N* 692. — 2) Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε | *λ* 262, qui Thebas condiderunt, Antiope Iovi genuerat. — 3) Χλῶριν - Ἀμφίονος Ἰασίδαο | ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηίῳ ἶφι ἄνασσεν duxerat Neleus *λ* 283. Eust. 1684, 58. (Lob. path. I 290 ἀμφί).

Ἀμφοτερόν Lycium Patroclus occidit *Π* 415; ὀξυτόνως Eust. 109, 44. 1068, 3. La Roche H. T. 400.

ἀμφότερος (ἄμφω. ἀμφότερον v. l. *ψ* 53. ἀμφοτέροιιν *E* 207 *Ψ* 136 (ap. Bekk.) *ν* 327, ἀμφοτέροιν v. l. *E* 156)) ambo, uterque, duo simul. 2) utrique. 3) ἀμφότερον sequente τε-καί vel similibus et-et, both-and; Luther: beides-und, nos: sowohl-als auch. Quae choriambum efficiunt formae plerumque in pede primo sunt, aut secundo; in quarto *N* 281 *Υ* 280 *ξ* 74, in quinto *Φ* 308. Substantivo in Il. decies fere praemittitur, quater postponitur *N* 79 194 *M* 382 *Φ* 116, in Od. septies postponitur, bis anteponitur *δ* 116 | *ε* 428. De iis potissimum quae natura semperve coniuncta sunt, paulo rarius de iis quae casu tantum et in tempus quasi conveniunt, sed semper ita ut totum efficiant neque numero augeri possint: *ξ* 74 δύ' ἔνεικε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν. *ο* 413 δύω πόλιες, τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι ἐμβασίλευε. *E* 163 τοὺς ἀμφοτέρους (v. 159 δύω), cf. *μ* 239 h. Merc. 118. E. M. 91, 43 τὸ μὲν δύο πρώτην γνῶσιν τίθησι τοῦ ἀριθμοῦ· τὸ δὲ ἄμφω ἀναφορὰν ὑπισχνεῖται δυάδος, ὥστε ὅπερ ἐστὶν οἱ δύο τοῦτό ἐστιν ἄμφω. διὰ τοῦτο τὸ δύο λαμβάνει ἄρθρον παράθεσιν τὸ δὲ ἄμφω οὐ λαμβάνει. *M* 265 Αἴαντε, cf. *M* 344 357 *N* 60. *λ* 319. *E* 261. *E* 156 ἐξαίνυτο θυμὸν ἀμφοτέρω, Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ ν ἀμφοτέρων· οὕτως δὲ λέγει ἀμφοτέρους ἀφείλετο τὸν θυμόν· τὸ γὰρ ἀμφοτέρω νῦν ἀμφοτέρους σημαίνει. Ald. 2 ἀμφοτέροιν. *Θ* 115 τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω - ἐβήτην, *H* 280 *K* 552 ἀμφοτέρω σφῶι φιλεῖ, *ν* 327 σφωιν ἅδοι ἀμφοτέροιιν, Telemacho et matri, codd. ἀμφοτέροισιν, *N* 782 τετυμμένω ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα, *λ* 256 τὼ κρατερὼ θεράποντε Διὸς γενέσθην ἀμφοτέρω, *E* 207 ἐκ δ' ἀμφοτέροιιν | αἷμ' ἔσσευα, *Ψ* 736 νίκη δ' ἀμφοτέροιιν, vulg. ἀμφοτέροισιν. Dualem Bekk. scripsit gen. opus esse ratus. *Δ* 521 ἀ. τένοντε. cum plur. verbi *ψ* 351 κεκορήμεθα ἀμφοτέρω, AE. ἀμφότεροι, *φ* 354 ἀ. ἱκόμεθα, multi codd. et Eust. ἀμφότεροι, *δ* 282 νῶι ἀ. μενεήναμεν ὁρμηθέντε, E. ἀμφότεροι, *λ* 212 s. χεῖρε βαλόντε τεταρπώμεσθα. Saepe plur. pro du. cum careret formis dualis: *Σ* 23 *ε* 428 *ω* 316 ἀμφοτέρῃσι χερσίν cf. *Σ* 123 *δ* 116. *ξ* 351. *M* 382. h. Merc. 39. *Φ* 489. *Π* 16. Sine subst. *E* 416 *κ* 264 *λ* 594 *ρ* 356 *σ* 28 ἀμφοτέρῃσι(ν) ambabus. *ω* 398 χεῖρε - ἀμφοτέρας. *X* 396 ἀμφοτέρων ποδῶν, cf. *N* 281. 79, *ε* 414 *χ* 87. *Π* 740 ἀμφοτέρας ὀφρῦς, h. Cer. 42 ἀ. ὤμων *Υ* 280 ἀμφοτέρους κύκλους, ambos scuti orbes, extremum et extremo proximum cf. Grash. Fuhrw. 31 n. 28. *M* 459 ἀ. θαιρούς, ambos cardines masculos qui et limini et superiori tigno transversario portae immittuntur, sch. ABL. τοὺς ἄνω καὶ κάτω στρόφιγγας. *μ* 410 προτόνους ἀ. qui a summo malo ad utramque partem prorae pertinent, (Lucht., Schiff d. Od. 26. Grash. Schiff b. Hom. u. Hes. 23). — *N* 194 νεκρῶν ἀ., *γ* 136 Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν. Pron. adduntur: *Δ* 38 σοὶ καὶ ἐμοὶ μετ' ἀμφοτέροισι cf. *Τ* 56, *ψ* 53 σφῶιν ἀμφο-

τέρων - ἦτορ, v. l. ἀμφοτέρω et ἀμφότερον, π 312 ἡμῖν ἀμφοτέροισι cf. τ 384. δ 658 τοῖσιν ἀμφοτέροισιν cf. δ 339 π 215 ρ 130. Π 16 τῶν ἀμφοτέρων τεθνηώτων ubi accuratius alterutrum diceret pro utroque, sch. BL. οὐχ ἑκάτερος περὶ τοῦ ἰδίου ἀλλὰ περὶ τῶν ἀλλήλων. Sine pron. aut. subst. Ψ 809 ἀμφότεροι φερίσθων cf. Η 3 Ρ 495. Φ 455 ἀμφοτέρων οὔατα utriusque nostrum cf. γ 37. Η 205 ἀμφοτέροισιν ὄπασσον cf. [Ν 354]. Σ 502. Υ 246 ἔστι - ἀμφοτέροισι, utrique nostrum, cf. ξ 394. Ψ 428. σ 17. Φ 308. Ψ 574. φ 214 ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους vestrum utrique, cf. h. XXIX 10. Γ 208 ἀμφοτέρων φυήν, Η 277 μέσσω ἀμφοτέρων cf. Ψ 490 526. h. Merc. 324 391. 2) Utrique, plerumque Graeci et Troiani. Γ 416 μέσσω ἀμφοτέρων Ζ 120 Υ 159 ἐς μέσον ἀμφοτέρων ξυνίτην, locus assumptus est Ψ 814 ubi vulgo ἀμφοτέρω legitur cf. Spitzn. h. l. Θ 67 Λ 85 Ο 319 Π 778 ἀμφοτέρων βέλεα cf. Ν 837. Ρ 395 ἕλκεον ἀμφότεροι cf. Σ 264. Ν 303 ἔκλυον ἀμφοτέρων, Γ 85 Η 66 μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν, cf. Γ 110 321 Δ 16 83 ω 476 546 de partibus Ithacensium. Η 70 τεκμαίρεται ἀμφοτέροισι, cf. Τ 159 Υ 25 Ν 359. κ 204 μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα. Υ 54 τοὺς ἀμφοτέρους ὀτρύναντες. Υ 155 ὤκνεον ἀμφότεροι. 3) ἀμφότερον: Γ 179 ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. Non recte sch. ABLV. ἀμφότερον· τοῦτο συναπτέον τῷ ἀγαθὸς ἵν' ᾖ κατ' ἄμφω ἀγαθός, sch. br. κατὰ ἀμφότερα cf. Δ 145. Η 418 ἀμφότερον, νέκυας τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην. Δ 60 [Σ 365] ἀμφότερον γενεῇ τε καὶ οὕνεκα - κέκλημαι, cf. Ν 166. ξ 505 ἀμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ. — ο 78 ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ. Ariston. οἱ ἡ (78—85) ἀθετοῦντο. συγκέχυται δὲ τὸ δυϊκὸν τοῦ ἀμφότερον sed sch. Q. κῦδος καὶ ἀγλαΐα ἕν ἐστι· διὸ καὶ τὸ ἀμφότερον ἐπήγαγε, κῦδος καὶ ἀγλαΐα τῷ ξεινοδόχῳ, ὠφέλεια δὲ τῷ ξενισθέντι, cui assentitur Ameis, sed videtur utrumque referendum ad Telemachum cui et honori decorique fuit hospitio excipi a Menelao et utile. Vix enim Menelaus ipse diceret se sui honoris causa excipere Telemachum. (ἀμφοτέρωθεν, ἀμφοτέρωσε.)

ἀμφοτέρω-θεν ab utraque parte, utrimque, Ap. 29, 36 ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Ε 726 πλῆμναι περίδρομοι ἀ., Μ 54 κρημνοὶ ἕστασαν ἀ., sch. V. ὥστε μήτε τὴν κατάβασιν ῥᾳδίαν εἶναι μήτε τὴν ἔκβασιν. Μ 431 ἀ. ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, cf. Ο 313 Π 563. Ο 669 ἀ. ἠμὲν πρὸς νηῶν καὶ πολέμοιο, Ariston. Ο 668. ἀθετοῦνται στίχοι στ' (668—73) Bekk. expunxit. Υ 170 πλευρὰς ἀ. | μαστίεται, sch. A. γρ. ἀμφοτέρωσε ἐν τισιν, οὐ φαύλως. χ 404 παρήϊά τ' ἀ | - πέλει, cf. Ψ 628. ε 235 ἀ. ἀκαχμένον, cf. χ 80. η 113 περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται, ἀ. Non recte sch. BEP. V., nam qui ante aedes stabant conspiciebant septum a dextra et laeva ductum (ἀμφοτέρωθεν), et inde facile concludebant esse hortum ab omni parte (περί) septo circumdatum, cf. κ 88. φ 408 ἅψας ἀ. - ἔντερον, κ 167 πεῖσμα ἐυστρεφές, ἀ. πλεξάμενος bina enim vimina ita nexuit ut utrumque inflecteret, quorum si alterum tantum inflexisset, non funem effecisset, sed vimen vimini circumposuisset. Faesi quadruplicem funem dixit, Grashof (Fuhrw. 6) et Ameis ἐυστρεφὲς ἀμφ.: flexibilis ab utraque parte. Ρ 440 ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀ., alii ἀμφοτέρωσε, vel ἀμφοτέροισι, sch. B. τοῖς ἵπποις δηλονότι cf. Spitzn. et Heyne, μ 58 ἐρέω - ἀ. (quale) utrimque (iter sit), sch. B. ἀμφοτέρας τὰς ὁδούς.

ἀμφοτέρω-σε in utramque partem, Hes. εἰς ἑκάτερον μέρος. Μ 287 ἀ. - πωτῶντο, Eust. 904, 51 ἀμφοτέρωθε ἢ ἀμφοτέρωσε. Θ 223 Λ 6 γεγωνέμεν ἀ., v. l. Θ 223 ἀμφοτέρωθεν. ἀμφοτέρωσε v. l. Ρ 440 Χ 170.

ἀμφ-ουδίς (οὖδας) ad solum, humi. ρ 237 πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας, ad terram caput allideret, postquam eum sublatum ad solum invertisset, eum ita sustulisset ut ei terra ab utraque parte esset, a parte pedum et capitis, nam ἐκ παραλλήλου sunt πρὸς γῆν et ἀμφ. Eust. 1818, 60 ἀμφ. ἐρεῖσαι τὸ πρὸς τῇ γῇ ῥῖψαι καὶ ἔστι ταὐτὸν τῷ πρὸς γῆν ἐλάσαι. Ameis: ἀμφ' οὔδει prope solum i. e. pedibus arreptum quamquam luctantes adversarios non pedibus arripiunt. Alii: postquam ipsum a solo sustulisset, cf. Eust. 1818, 62. Heliod. ap. Hes. ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν εἰς οὖδας ῥίπτων. Hd. ἀμφ' οὐδίς. Herod. π. μ. λ. et Hes. ἄμφουδις E. M. 93, 7 ἀμφοῦδις, Ap. 29, 30 ἀμφοῦδας, codd. et Eust. 1816, 57 ἀμφ' οὖδας, Eust. ἢ ἀμφουδείς. ἐρείσας explicatio est Eust. l. l. sed venit etiam in textum Eust. 1818, 60 Ap. l. l. et MR.

ἀμ-φράζομαι (ἀνά, φράζομαι) agnosco. τ 391 οὐλὴν ἀμφράσσαιτο.

ἄμφω (comparatur skr. ubhâu, lat. ambo, gr. ἀμφί cf. Buttm. Lex. 2, 218 Benf. 1, 117 Curt. E. 401. Ebel, Kuhn 6, 201 skr. ubhá a radice pa L. Meyer, vergl. Gr. 1 46 49 328. 2, 435. Dat. ἄμφω h. Cer. 15 (v. l. Φ 162) et ἀμφοῖν h. Merc. 50 accentu mutato) 1) uterque, ambo, duo simul. Ariston. Γ 211 δύο πτώσεις ἐπιδέχεται ἀμφότεροι ἢ ἀμφοτέρους cf. Ap. 29, 6 nam hymnos hi non curant. Nominativi non legitur nisi masc. De articulo v. s. ἀμφότεροι. In Od. aliquanto rarius quam in Il. Habet ictum plerumque prior syllaba, altera Δ 259 σ 372 in arsi quarta, Ψ 445 h. Merc. 305 in tertia, λ 301 μ 421 h. Merc. 397 in secunda. prior ictum habet in pede secundo Δ 523 = Ν 549, Φ 426. Substantivo raro postponitur Ξ 496 h. Cer. 15. Potissimum de iis quae natura et semper coniuncta sunt, rarius de iis quae casu et quasi in tempus convenerunt, sed ita ut totum efficiant neque plura esse possint. Φ 89 δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις, alle zwei. Δ 259 νεωτέρω ἐστόν, Ε 153 ἀ. τηλυγέτω, Γ 148 Η 276 Ι 689 σ 65 πεπνυμένω ἀ. | Σ 517 ἀ. χρυσείω, Η 281 ἀ. αἰχμητά. Γ 211 ἄμφω δ' ἑζομένω, Zenod. ἑζομένων, recte Ariston. ἀμφότεροι καθήμενοι, esse enim totum cui partes subiungantur ut σὺν δὲ δύ' ἐρχομένω, etsi hic absunt vel mutatae sunt. Ameis parataxin vocat, La Roche anacoluthum, Naegelsb. nom. abs. Est certe oratio non ad Atticorum normam conformata. Ε 258 τούτω ἀ., Ζ 19 τὼ δ' ἀ. ἐδύτην Π 758 ἀ. πεινάοντε, Σ 501 ἀ. ἵεσθην cf. γ 344, ϑ 316 οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω ambo aspernabuntur. — b) Ε 307 τένοντε cf. Κ 456 Ξ 466. h. Cer. 245 ἀ. μηρώ, Ξ 496 χεῖρε, cf. Δ 523 Ν 549. Σ 414. c) Pluralis ϑ 135 ἄμφω χεῖρας cf. h. Cer. 15. π 15 ρ 39 τ 417 φάεα, ρ 302 οὔατα, cf. h. Merc. 305. ε 453 γοῦνατ', ν 365 πόδες, Π 348 ὀφθαλμοί. Sunt enim haec Odysseae potissimum propria. c) Pluralem verbi etiam Ilias saepe admittit: Η 255 τὼ ἐκσπασσαμένω ἅμ' ἄμφω | ἔπεσον, quorum pars assumpta est Ψ 686 ἀνασχομένω

ἄμ' ἄμφω | -ἔπεσον, sch. B. ἀνασχόμενοι. *Λ* 782 τὼ - ἐπέτελλον, cf. *Φ* 426. σ 89. ψ 165 τὼ βῆσαν ἁμαρτήσαντες ἄμ' ἄμφω, h. Merc. 397 τὼ σπεύδοντε ἶξον. *Δ* 102 ἐόντας, σ 372 βόες ἄμφω κεκορηότε, *B* 767 θηλείας, *Φ* 486 θείομεν ἄμφω cf. *Λ* 363 *Π* 19. *Η* 299 *Κ* 247 *Π* 336 825 *Ψ* 445. *P* 103 *Ψ* 731 ν 296. ο 366 λ 301. d) *Λ* 196 209 ἄμφω ὁμῶς φιλέουσα cf. *Z* 17 *Σ* 329 *Υ* 461 h. Merc. 507. μ 424 ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν h. Merc. 50 ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν utrique cornui lyrae. Massal. *Φ* 162 δούρασιν ἄμφω ambabus hastis. 2) utrique *B* 124 ἀριθμηθήμεναι ἄμφω, Ariston. ἀθετεῖται· οὐ γὰρ ἐπ' ἀληθείας λέγεται ἀλλ' ὑπερβολικῶς τὰ τῶν δεκάδων· πρὸς τί οὖν ὅρκια. (ἀμφότεροι, ἀμφοτέρωσε, ἀμφοτέρωθεν).

ἄμφ-ωτος (ὦτα) utrimque auribus (i. e. ansis) instructus. E. M. 93, 10 ἐξ ἑκατέρου μέρους ὦτα ἔχον. χ 10 ἄλεισον-ἄμφωτον.

ἀμώμητος (μωμέομαι) qui vituperari nequit, laude dignus. Hes. ἄμωμος, ἄψογος ἀγαθὸς ἢ σώματι ἢ ψυχῇ. *M* 109 Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο, paraphr. τοῦ ἐπαινετοῦ. De forma genetivi in — οιο cf. Leskien, N. J. f. Ph. 95, 7. h. XXXIII 3 ἀμώμητον Πολυδύκεα.

ἄν part. modalis postpositiva. Est eius qui aliquid revera esse sumit, non qui contendit aut putat (Herm. part. ἄν 10. Bäuml. Unters. ü. gr. Modi 83): inquam, opinor, nehme ich an, wohl; sed plerumque caremus vocibus quibus commode reddatur. Ad lat. an referunt Bopp Grimm Hartung Pott alii. G. Hermann qui post Reisigium, de vi et usu part. ἄν in ed. Arist. nub. et Popponem, Seebodes Arch. I 1, 26, peculiari libro de part. ἄν (Lips. 1831) disputavit, debilitari dixit sententiam addique aliquid ambigui, fortuita enim notari s. ea quae pendeant e condicione incerta; ortam esse vocem e praep. ἀνά. Hoc probaverunt Haack, qu. hom. cap. duo Nordh. 1837, Merkel, Rh. M. 6, 273 qui putat eximi e multis rebus unam, similiter Fritsch, Seebodes Arch. 4, 67. Etiam illud multi probaverunt, quod Herm. dixerat ad condicionem respicere ἄν, ut Putsch Ztft. f. A. W. 1837 p. 158, Berger de usu mod. temp. que ap. Hom. Celle 1837 p. 14, Rost, Bernhardy Matthias, ipse Hartung, Part. d. gr. Spr. 2, 216 quamquam in multis Hermanno obloquitur, Sommer qui ad ἀνά ἀνάπτω refert, sed interesse dicit inter ἄν et κέ quorum illud condicionem significet, hoc causam. Huic responderunt Bäumlein l. l. 63. et Bergk Ztft. f. A. W. 1843 p. 1093 et Hartung κέν esse Doriensium Aeolensiumque, ἄν Ionum Atticorumque, recte ut videtur, quamquam ap. Hom. κέν multo latius patet quam ἄν; cf. Herm. ad h. Merc. 288. Idem Bäuml. l. l. et N. J. f. Ph. 79, 1, Phil. 16, 117, Bergk, Ztft. 1851 p. 357, multa contra Herm. disputavit, molestas esse condiciones toties omissas, esse quae admittant condicionem non particulam, non semper debilitari sententiam, e. c. opt. nudum non indicare num ad effectum adducatur res, addita vero particula statui quodam modo effectum aliquem. Itaque dicit ἄν esse eius qui sumat aliquid esse, iam sic certa fieri incerta quia ponantur ex arbitrio, atque incerta fieri certiora quia ponantur quasi sint, cf. Möller, Phil. 6, 719 Bergk, Ztft. 1848 p. 825. 1849 p. 237 et qui aliter sensit Gottschick Ztft. f. G. 1, 155. Certe etsi condicionem facile admittant, tamen neque particulam neque sumptionem admittunt coni. adhortativi vel deliberativi aut sententiae finales aut imperat., nam qui imperat aut hortatur, condicionem saepe ponit, non vero simul significat se sumere tantum fieri id quod iam facit. Neque admittit particulam ind. pr. aut pf. quia quae ob oculos posita sunt non possumus sumere, quasi sint incerta. Coniungitur igitur ἄν c. ind. impf. aut aor. aut fut., cum coniunctivo et opt., cum infinitivo et ptc. I) In sententiis secundariis. 1) cum coni. quando quis sumit id revera fieri quod dicit, significans fore ut cognoscatur rei veritas. Herm. εἴ τι ἀφῇ vertit: si quid reliquerit, ἤν τι ἀφῇ si quid forte reliquerit, ὅς ἄν vero: quisquis (l. l. 113), cui Baeuml. 212 respondit non semper ὅταν esse quandocumque. Hartung (287. 291) talia a condicione cogitata pendere putavit. Subiungi talia debent a) futuris: *Γ* 288 εἰ δ' ἄν - οὐκ ἐθέλωσιν, μαχήσομαι· fieri enim debebat ut cognosceret Ag. num vellent an nollent. *Σ* 273 εἰ δ' ἄν - πιθώμεθα, ἕξετε, necesse erat eum brevi scire num obtemperarent. *E* 224 σαώσετον εἴ περ ἄν - ὀρέξῃ cf. *E* 232. *Λ* 518 ἐφήσεις - ὅτ' ἄν μ' ἐρέθησιν quando ut opinor me lacessierit, *Δ* 164 *Z* 448 ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ quando, ut sumo fore, pereat; sed κ 486 ὅτε που νόσφι γένηαι Ulixes narrat simpliciter quid fiat, non sumit fore ut abeat. *Θ* 373 ἔσται ὅτ' ἄν εἴπῃ cf. *Θ* 406 475. *Φ* 375 *Υ* 316. α 41 ἔσσεται ὁππότ' ἄν ἡβήσῃ quando adoleverit, nam coni. aor. in talibus fut. exacto vertimus, cf. τ 410 489 h. Merc. 287. *Z* 412 ἔσται - ἐπεὶ ἄν - ἐπίσπῃς. *Λ* 241 δυνήσεαι - εὖτ' ἄν πίπτωσι, cf. *T* 157 h. Merc. 91 ep. 11, 4. *X* 387 ἐπιλήσομαι ὄφρ' ἄν - μετέω, cf. Bäuml. l. l. 230; γ 353 ε 361 η 319 *K* 325 *Φ* 558. Monuit Bäuml. ὄφρ' ἄν cum aor. coni. esse fere: bis, cum praes. coni.: so lange als. Sed habet quoque vim finalem ι 17 μνθήσομαι ὄφρα - εἴδετ', ἐγὼ δ' ἄν ἔπειτα ξεῖνος ἔω sciatis, ego autem tum, ut sumo fore, hospes sim; ν 401 κνυζώσω - ὡς ἄν - φανήῃς, ea ratione qua, ut opinor, apparebis, cf. π 84 h. Cer. 273. *O* 348 ὃν δ' ἄν - νοήσω - μητίσομαι, brevi apparebit num quem sit animadversurus, cf. *Θ* 10 h. Merc. 543. *H* 286 πείσομαι ἧπερ ἄν οὗτος sc. ἄρχῃ, ubi non dicit Aiax se facturum, quaecunque Hector facturus sit sed ea quae sumit eum facturum esse. — b) Imperativis atque coniunctivis adhortativis: *Δ* 53 διαπέρσαι ὅτ' ἄν τοι ἀπέχθωνται sumit enim fore ut Iuppiter succenseat eoque maiore cum pondere se ei concedere significat, *Φ* 340 ὁπότ' ἄν δὴ φθέγξομ' ἐγώ, τότε σχέμεν quando, ut statuo fore, ego clamavero, nam etiam Bäuml. l. l. 154 coni. hanc esse formam suspicatur, non fut. Cf. β 374 ζ 303 θ 444 κ 508. εὖτ' ἄν *B* 34. ὄφρ' ἄν *A* 509. *Z* 113 ἀνέρες ἔστε ὄφρ' ἄν βείω, cf. *P* 186, non enim necessario fortes erant, *E* 110 καταβήσεο ὄφρα ἐρύσσῃς non potuit addere ἄν, quia sic diceret: descende quia sumo te extracturum, cf. *H* 193 459 *Θ* 375 *Λ* 187 202 *O* 232 *Σ* 409 *Υ* 24 ζ 259 304 ν 412. ρ 10 ἄγε ὄφρ' ἄν πτωχεύῃ ut mendicet, quod sumo eum facturum, ὄφρα enim hic est finale. Sunt ap. Hom. quae admittant ἄν cf. χ 377. Finale plerumque est ὡς ἄν *Π* 83 πείθεο ὡς ἄν - ἄρηαι ut, quod fore sumo, mihi pares cf. *Π* 271 β 376 δ 749 672 π 169. *T* 230 ὅσσοι δ' ἄν λίπωνται μεμνῆσθαι si qui, ut sumo, relicti fuerint *H* 335 ὅτ' ἄν - νεώ-

μεθα cf. *I* 101. *B* 139 *I* 26 704 *M* 75 *Ξ* 74 370 *O* 294 *Σ* 297 μ 213 ν 179 ὡς ἂν - εἴπω πειθώμεθα cf. h. Ap. 486 (Bäuml. 209) quod iam, opinor, dicturus sum. Non recte plerumque: quodcunque dixero. — c) Praesenti cum significatione rei saepius repetitae: *Γ* 25 κατεσθίει εἴ περ ἂν - σεύωνται, etiamsi, ut sumo eos insecuturos cf. *B* 398 *N* 141 λ 17 18 ν 101 h. Ap. 150 459 ep. 14, 6. *B* 228 δίδομεν εὖτ' ἂν - ἕλωμεν cf. α 192 ϱ 320 323 σ 194 h. XXXII 7. σ 364 πτώσσειν βούλεαι ὄφϱ' ἂν ἔχῃς, ep. 3, 1 ἕς τ' ἄν. *Σ* 192 τεῦ ἂν τεύχεα δύω, τ 332 ὃς δ' ἂν ἀμύμων ἔῃ sumo fore, cf. φ 294. — d) sententia primaria variatur *K* 5 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστϱάπτῃ - ὡς ἀνεστενάχιζε quod refertur ad praesens aliquod cf. *Λ* 269 *M* 41 *O* 80 170 *P* 520 *Ω* 480 ε 394 κ 216 χ 468, sed κ 410 ὡς δ' ὅτ' ἂν πόϱιες - σκαίϱουσιν aliis interpositis per anacoluthum ind. pro coni. est. *Φ* 556 εἰ δ' ἂν ἐάσω, ὄφϱ' ἂν ἵκωμαι - ἀπονεοίμην ἄν, opt. cum ἄν pro praes. In aliis praes. aliquam habet fut. significationem δ 477 οὐ - πϱὶν μοῖϱα - ἰδέειν πϱίν γ' ὅτ' ἂν - ἔλθῃς, cf. κ 65 h. Ap. 71 *O* 209 μ 81. Tempori praeterito subiungi videtur ἄν cum coni. *Π* 62 ἔφην οὐ πϱὶν - καταπαυσέμεν ἀλλ' ὁππότ' ἂν ἀφίκηται, subiungitur autem futuro. ω 360 πϱοΐεμψ' ὡς ἂν ἐφοπλίσσωσι, ut parent, cf. Krüger Di. 54, 8, 2, stat enim consilium ut paretur. *O* 23 ὃν δὲ λάβοιμι ϱίπτασκον - ὄφϱ' ἂν ἵκηται videtur Iuppiter repraesentare praeterita atque sic uti coni. pro opt. — 2) Cum opt. plerumque ita ut praeteritis subiciatur eodem modo quo coni. futuro aut praesenti: *B* 597 στεῦτο γὰϱ νικήσεμεν εἴ πεϱ ἂν αὐτὰι ἀείδοιεν, *T* 331 ϱ 362 ὡς ἄν, ϱ 298 ψ 151 ω 334 ὄφϱ' ἄν. δ 204 εἴπας ὅσ' ἂν εἴποι *H* 231. Subicitur etiam optativis *I* 304 ἐπεὶ ἄν, ο 538 ϱ 165 τ 311 ὡς ἄν. π 297 καλλιπέειν - ἑλέσθαι ὡς ἂν - ἑλοίμεθα ita disposita ut possimus capere, quae locutio fere ad II 2 redit. — 3) Cum inf. *I* 684 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παϱαμυθήσασθαι, h. Merc. 520 ὅϱκον ὀμόσσαι πάντ' ἂν φίλα ἕϱδειν, quae nisi regerentur a verbis dicendi, haberemus ἄν cum opt. cf. sub II 2.

II In sententiis primariis ἄν additur 1) indicativis praeteritorum, quando qui loquitur sumit aliquid quocunque modo fieri aut factum esse. Res autem praeteritae cum iam vere sint, apparet eas sic tantum sumi posse pro arbitrio loquentis, ut mutentur atque aliter esse dicantur atque revera sunt aut fuerunt. Nam si non mutarentur sciremus ea, non sumeremus. Fingimus igitur alia, non curantes quae revera sunt aut fuerunt. a) ι 211 τότ' ἂν οὔ τοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν tum, ut sumo, non gratum erat abstinere, sed abstinebas, *E* 201 *X* 103 ι 228 ἦ τ' ἂν πολὺ κέϱδιον ἦεν ut sumo multo melius erat sed non feci, ι 334 τοὺς ἂν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι, sed non elegeram quia eligendi non fuit occasio. Graeci post Hom. in hoc genere particula non utuntur, cf. Hermann l. l. 58 Bäuml. l. l. 140. β 184 οὐκ ἂν - ἀγόϱευες non narrares, *N* 676 τάχα δ' ἂν ἔπλετο fuisset. *Λ* 504 οὐδ' ἂν πω χάζοντο -, εἰ μὴ - παῦσεν non iam cessissent, ubi χάζοντο pro aor. est impf. cuius perrara sunt exempla ap. Hom. — b) ἄν c. ind. aor. *Θ* 366 εἰ - ᾔδεα, οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε cf. *Θ* 455 *M* 290 *Π* 638 687 *Σ* 397 *T* 271. ε 39 ν 137. h. Ap. 524. — 2) ἄν cum opt. Bäumlein l. l. 288. Si cum part. ἄν accederet condicio, magis etiam debilitaretur vis opt. et incerta redderetur. Si vero quis solo opt. utitur, δοῖεν utinam dent, non intellegitur num statuat revera dari; addita contra part. δοῖεν ἄν haud scio an dent, indicatur statuere hoc loquentem. Propius igitur ad vim ind. accedit opt. cum part. Sed qui opt. c. ἄν utitur, non sine haesitatione loquitur leniusque affirmat quam qui ind. Videmur nobis audire quid unus sentiat, si opt. habemus; sin ind., quid omnes. Atque fit saepe ut cum modestia quadam opt. cum part. sit pro ind. Condicio saepe additur, sed abest quoque neque est cur ut omissam suppleamus. *Λ* 271 κείνοισι δ' ἂν οὔ τις μαχέοιτο, haud scio an nemo illis par sit. *Λ* 301 οὐκ ἂν τι φέϱοις nihil feres, cf. *Γ* 54 66 223 *Δ* 723. *E* 85 *Ξ* 58. *E* 362 457. *Z* 129 *Φ* 358. *Z* 141 *Θ* 210 *Y* 134 π 400. *Z* 329 521 *N* 117. *Θ* 451 ubi cum ironia quadam Iuppiter modestius loquitur cf. *I* 77 372, vide ne non audeat, *I* 375 ubi opt. habet quandam fut. significationem, *I* 417 möchte ich rathen, *I* 437 444 *N* 127 324 741 *Ξ* 245 247 335 344 *O* 40 69 de tempore futuro, *P* 489 711 ubi ptc. non est pro condicione, *T* 205 209 *Y* 247 426 560 *X* 108, de tempore fut. non de praeterito cf. s. II 1 a, *Ω* 213 437 439 β 77. γ 232 ϱ 186 malim. δ 78 τ 286. δ 347 ϱ 138 ubi fut. additur quod eadem est vi. ε 100 188 ζ 300 η 293 ϑ 208 239 ι 241 κ 573 ο 321 513 π 85 196 ϱ 268 387 σ 22 27 31 τ 107 348 ν 392 φ 329 χ 325 ω 435 h. Merc. 264 Ven. 239 Cer. 157 XIX 16. Additur condicio rarius in introitu Il., quam in exitu aut in Od. Additur ind.: *K* 243 εἰ - κελεύετε - πῶς ἂν - λαθοίμην, cf. α 65. *M* 67 εἰ - ἀλαπάζει - ἦ τ' ἂν -ἐθέλοιμι, cf. *Φ* 462 *Ω* 297 λ 380. coni. β 219 εἴ κεν ἀκούσω ἦ τ' ἂν τλαίην, cf. α 288 μ 138, saepius opt. *Θ* 21 s. οὐκ ἂν ἐϱύσαιτε οὐδ' εἰ κάμοιτε, cf. *I* 517 *N* 289 *Π* 747 *X* 20 *Ψ* 274 *Ω* 367 653 β 62 76 γ 227. ε 177 κ 342. ϑ 352 ι 277 ϱ 497 σ 380 h. Ven. 243. Sunt talia imperativi instar, cum interrogatione: *Ω* 263 οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε; parate cf. ζ 57. η 22 χ 132 *Γ* 52 *E* 32 456 *K* 204 *P* 327, sine interrogatione *Ξ* 126 τῷ οὐκ ἂν - ἀτιμήσαιτε, itaque non spernetis. Utitur enim poëta vel sic negatione οὐκ, quia non tam iubet Diomedes, quam quae fieri cupit proponit, cf. ν 135. σ 414 ν 322. *B* 250 οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγοϱεύοις non verba facies i. e. noli verba facere. Aliter sch. BL. διὰ τοῦτο εἰ μὴ τοιοῦτος εἴης, οὐκ ἂν ... δημηγοϱοίης cf. Naegelsb. ϱ 586 οὐκ ἄφϱων - ὀίεται ὥσπεϱ ἂν εἴη quid futurum sit cf. Ameis h. l. sch. H. ὥσπεϱ ἂν ἀποβαίη, v. l. ὅς πεϱ, Hermann: εἴη. Rarissime ad tempus praet. talis opt. refertur, qui non differt ab ind. aor. cum part. ἄν. *A* 232 [*B* 242] ἦ γὰϱ ἂν νῦν ὕστατα λωβήσαιο nunc postremum contumeliam fecisses, Aristón. *A* 232 ὅτι τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ παϱεληλυθότος ὁϱιστικοῦ τοῦ ἐλωβήσω παϱείληπται, quamquam contumelia quam facit etiamtum videtur durare Achilli, qui bene poterat dicere: nunc postremum faceres. *Ω* 566 οὐδέ ἂν φυλάκους λάθοι. Recte paraphr. οὐ γὰϱ ἂν λάθοι neque lateret custodes. Alii: latuisset. — 3) ἄν cum ind. fut. et cum coni. Sunt hae structurae propriae fere Homeri: nam cum simili sit vi opt. si part. addatur, hoc Graeci uti maluerunt, illis carere potuerunt. Cf. Bäumlein l. l. 203. 154. a) Qui coni. adhort. (ut ἴωμεν

quo significatur in eo esse ut eatur) addit part. ἄν, significat sumere se fore ut aliquid vere fiat: *Α* 205 τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ, mox, opinor, amittet, *Λ* 387 οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιός vide ne non tibi profuturus sit, Ariston. ἀντὶ τοῦ χραίσμοι. *Χ* 505 νῦν δ' ἄν - πάθῃσι, multa, ut apparebit, perpessurus est, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ πάθοι ἄν. Coni. uti videtur qui certiorem coniecturam facit, opt. qui dubitat, sive qui cogitationes suas profert. Proxime igitur accedit ad fut. *Β* 488 δ 240 λ 328 517 οὐκ ἄν - μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, Ariston. ἡ τοι ὅτι περισσὸς ὁ ἄν ἢ μυθήσομαι εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ μυθησαίμην, non ego dixerim. *Χ* 49 εἰ - ζώουσι ἦ τ' ἄν - ἀπολυσόμεθα, cf. Ariston. Videntur iam veteres dubitasse num futurum statuerent an coni., recentiorum plerisque corripi videtur vocalis coniunctivi. ζ 221 ἄντην δ' οὐκ ἄν ἐγώ γε λοέσσομαι vide ne non sim lavaturus, Ariston. ἡ περιττεύει τὸ ἄν, ἢ τὸ λοέσσομαι ἀντὶ τοῦ λοεσσαίμην. — b) Aperte utitur futuro: *Ι* 167 τοὺς ἄν - ἐπιόψομαι, paraphr. τούτους ἐπιλέξω. Subtilius Faesi τούτους πέμψωμεν τοὺς ἄν ἐπιλέξομαι, *Χ* 66 αὐτὸν δ' ἄν - με κύνες ἐρύουσιν, me haud scio an sint canes raptaturi, Ariston. *Χ* 67 ἐρύουσιν· ἡ δ. ὅ. χρόνος ἤλλακται ἀντὶ τοῦ ἐρύσουσιν sch. BV. *Χ* 66 περισσὸς ὁ ἄν. — — De collocatione particulae ἄν cf. Hermann l. l. 193 Bäumlein l. l. 360. Nunquam in introitu sententiae est, sed subsequitur eam vocem ad cuius notionem constituendam aliquid confert ut part. condicionales, temporales, pron. rel., adv., negationes, nomina denique quorum maximum est pondus. Quando vero plures particulae uni verbo subiciendae sunt, cum debilissima quaeque primo loco poni soleat, ἄν plerumque ultimo est loco, velut ἦ σ' ἄν, οὐ γάρ πως ἄν, quare *Δ* 187 ε 361 ζ 259 ὄφρ' ἄν μέν κεν, Bäumlein statuit ὄφρ' ἄν unam tantum vocem efficere, sed cf. *Ω* 437 *Ν* 127 ι 334. Verbo caret *Η* 286 v. s. I 1 a atque *Ξ* 244 ἄλλον μέν κεν - κατευνήσαιμι, καὶ ἄν ποταμοῖο ῥέεθρα alium sopiverim, etiam opinor fluenta. Ipsum ἄν repeti *Α* 301 (ἄν ἑλών) Beutler putabat, animadv. crit. ad Hom. et Verg. Jen. 1823 p. 7. Ahrens (Rh. M. 2, 175 Phil. 4, 608) γ 327 ἵν' ἄν νημερτές, quod non probavit Mehlhorn neque ἵν' ἄν alias cf. *Η* 353) legitur ap. Hom. *Χ* 492 499 Bothe ἄν εἰσι. *Υ* 234 v. l. ἄν ἠρείψαντο.

ἄν v. s. ἀνά.

ἀνά (ἄνω, lat. an- goth. ana, germ. an. Etiam ante consonas ἄν s. ἀν, cf. Buttm. Spr. 2, 372, ante labiales ἄμ, codd. fere omnes ἀμφόνον, ἀντέκνας. Coniungi talia noluerunt Aristarchus et Herodianus (ad *Θ* 441) et post Wolfium recentiores. cum verbis compositum fit et ἀμ- et ἀλ-, Bekk. *Φ* 347 etiam ἀγξηράνῃ, ubi Aristarchus et codd. et editiones ἀνξ., sed α 440 ἀγκρεμάσασα, h. Ap. 373 ἀγκαλέουσιν). Sursum, supra, secundum, per, auf, an, entlang. Cf. Spitzner de vi ac usu praep. ἀνά et κατά ap. Hom. Wittenberg 1833, cui subtilissime respondit G. Hermann (op. 5, 31), Giseke allm. Entst. d. Ges. d. Il. 79 s., Key: the representatives of ἀνά 1854 de quo Ebel, Kuhn 4, 217.

I Adv. a) Eust. 217, 19 δηλοῖ τὸ ὕψος, sursum, supra, auf, darauf, daran. b) retro, nam quae sursum feruntur videntur retro ferri, cum pleraque deorsum ferantur. c) de solvendis vinculis, quae quando colligata sunt retrahendo solvuntur, auf. d) de iis quae rei vel adhaerent vel aliunde adduntur, an. Hoc toto in genere saepe dubitatur num tmesis statuenda an adv., quae quia nomine potissimum differunt, vix discerni queunt. a) *Η* 130 ἀ. χεῖρας ἀείραι cf. *Χ* 399 *Ψ* 882, ι 77 μ 402 ἀ. ἱστία ἐρύσαντες, cf. h. Ap. 506, *Λ* 32 ἄν δ' ἕλετ' ἀσπίδα cf. ξ 530. h. Ap. 140 318 Cer. 286. *Α* 310 ἀ. δὲ Χρυσηΐδα εἷσεν, *Ι* 13 *Τ* 249 ξ 432 ἄν δὲ ἵστατο, cf. θ 110 ν 56 ω 422. *Β* 100 θ 118 h. VII 47. *Ψ* 812 θ 3 ἄν - ὦρτο. Praeter morem etiam repetitur: *Ψ* 709 ἄν δὲ ἀνίστατο. Absolute legitur: *Η* 168 ἄν δὲ Θόας cf. *Γ* 268 *Ψ* 755 837 838 860 887 888 θ 115. *Ζ* 331 *Ι* 247 *Σ* 178 σ 13 ἀλλ' ἄνα verum surge, auf! admittit enim anastrophen quando pro imper. ἀνάστηθι est. *Ρ* 541 ἄν δ' ἔβαινε, cf. *Ψ* 132 352. β 419 δ 579. *Α* 143. *Γ* 311. ζ 252 λ 4. ν 75. ι 468 ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον, superciliis sursum motis, *Ε* 793 ἄν δ' ἴσχων τελαμῶνα, ρ 291 ἄν δὲ - κεφαλὴν ἔσχεν, *Χ* 77 ἀνὰ τρίχας ἕλκετο, *Χ* 276 ἀ. - ἥρπασε, *Λ* 755 ἀ. ἔντεα λέγοντες, *Φ* 361 ἀνὰ δὲ φλύε. — b) *Ε* 599 ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω auf und zurück; translate *Η* 110 ἀ. δ' ἴσχεο, sch. A. (Did.?): ἀνὰ δὲ σχέο· Ἀρίσταρχος ἀνὰ δ' ἄνσχεο, ἀνάσχου δέ, sch. V. Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς ἀνὰ δ' ἴσχεο, sed Herod. σχέο legisse videtur. — c) ι 178 562 λ 637 μ 145 ο 548 ἀ. - πρυμνήσια λῦσαι, *Α* 480 δ 783 = θ 51 ἀ. θ' ἱστία πέτασσαν cf. κ 506, codd. θ 54 etiam παρὰ τάννσαν, sch. BQ. κατὰ . . . τάννσσαν, rollten auf. — d) *Σ* 562 ἀ. βότρυες ἦσαν, daran, Heyne et Spitzner (p. 4) de eo quod per locum superiorem quasi diffunditur, ἀνὰ ἀλωήν supra. Faesi et Duentz. durch den ganzen Weinstock. ω 343 ἀ. σταφυλαὶ ἔασιν, Am. daran, γ 390 ἀ. κρητῆρα κέρασσεν mischte an, δ 41 ἀ. δὲ κρῖ ἔμιξαν, ι 209 ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χεῦεν affudit. vix recte Herm. de part. ἄν 5. Transfertur ad incipiendum: ρ 262 ἀνὰ - βάλλετ' ἀείδειν hub an. In toto hoc genere ἄν non legitur nisi ante particulam δέ, excepto *Ψ* 887 ubi praeter morem est ἄν μέν. — II Additur aliquando nomen quod non videtur regi a praepos. 1) Gen. β 416 ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖνε e loco depressiore in editiorem (Herm. p. 38) cf. ο 284. — 2) Acc. γ 481 ἄν δ' ἄρα - βήσετο δίφρον.

III Praep. Anastrophen secundum Aristarchum non admittit, nam ἄνα aut pro imper. ἀνάστηθι est aut pro vocativo Herod. *Ε* 824 Lehrs, qu. ep. 72. Aliter sensit e. c. Ap. 30, 22. 1) c. gen.: ι 177 ἀνὰ νηὸς ἔβην, cf. sub II 1. 2) c. dat.: ad, an, auf, de iis quae superioribus partibus rerum adhaerent, non quae omnibus. Eust. 25, 16. Herm. l. l. 39. *Α* 15 374 ἀνὰ σκήπτρῳ, oben am Scepter, Eust. 25, 21 οἱ μὲν ἀντὶ τῆς σύν . . . οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἄνω, sch. br. et paraphr. περί. *Ξ* 352 εὗδε ἀνὰ Γαργάρῳ, cf. *Ο* 152, quod inusitatum dicendi genus Koch putare videtur (Phil. 7, 599). *Σ* 177 πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, λ 128 (ψ 275) ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ ὤμῳ, ω 8 ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται, *Θ* 441 ἄμ βωμοῖσι τίθει, Porphyr. ad *Ζ* 15 ed. Dind. Phil. 18, 344 οἰκείως χρησάμενος τῇ ἀνὰ προθέσει, quoniam in summa basi ponuntur. — 3) c. acc. a) super, ad, in, per, quando quid sursum movetur: auf, hinauf. b) recta per aliquod spatium, secundum, de uno qui movetur aut de multis. c) in re, cum nominibus abstractis, per, secundum. d) de tem-

pore: per. — a) *Π* 349 ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας, ε 456 ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε cf. χ 18 ω 318. *Χ* 452 πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, sch. V. τὴν ψυχὴν ἐκπηδῆσαι βιαζομένην. *Β* 250 ἀνὰ στόμ' ἔχων hin und her, Thiersch (§ 274, 4) im Herzen haben und in den Mund hinangeben lassen. Acc. quem Naegelsb. pro dat. esse vult, est de re saepius repetita. Satis ridicule: ἀντὶ σκήπτρον τὸ στόμα ἀνέχων. *Κ* 466 ἀείρας θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, ubi dat. licebat uti ut *Θ* 441 et videntur fuisse qui sic scriberent, Did. σὺν τῷ ν μυρίκην, χ 176 κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι, cf. χ 193, χ 132 ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη, χ 143 ἀνέβαινε, ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, Ameis duplici praep. uti poëtam credidit propter difficultatem ascendendi, sed melius altera abesset. nec *Ψ* 709 ulla est difficultas nec χ 239 ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον | ἕζετ' ἀναΐξασα, γ 492 ο 145 190 ἀνά θ' ἅρματα ἔβαινον, *Ν* 547 ἀνὰ νῶτα θέουσα. — b) *Ψ* 716 ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους | ἀνέδραμον secundum latera surgebant, qua in re statuitur pluribus locis aliquid fieri aut versari, id quod, si de pluribus sermo est, sine motu potest cogitari, si de uno, non sine motu qui fit aut recta aut sursum. *Κ* 339 βῆ ῥ' ἀν' ὁδόν cf. ψ 136. *Κ* 362 ξ 2 χῶρον ἀν' ὑλήεντα in waldiger Gegend aufwärts, vel durch den Wald hin, α 193 ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνόν, *Ζ* 505 σείατ' ἀνὰ ἄστυ, cf. *Σ* 493 υ 276 *Γ* 245 η 72 θ 173 7. μ 143 ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε cf. μ 333 κ 308, η 129 ἀνὰ κῆπον ἅπαντα | ἀπέστιχε, ο 80 τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, h. XIX 2 ἀνὰ πίση φοιτᾷ, VII 35 ἀνὰ νῆα κελάρυζε, *Ν* 199 φέρητον ἀνὰ ῥωπήια, κ 275 ἰὼν ἀνὰ βήσσας, κ 251 ἤομεν ἀνὰ δρυμά, φ 234 φέρων ἀνὰ δώματα cf. φ 378. ε 329 φορέῃσιν - ἂμ πεδίον. ε 330 ἂμ πέλαγος - φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα, ubi κατά quoque locum haberet. *Ε* 87 θῦνε - ἂμ πεδίον cf. *Ε* 96. *Ζ* 71 ἂμ πεδίον συλήσετε, variis campi locis cf. *Ψ* 464 h. Ap. 228. τ 73 πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον, cf. τ 273 β 291. Herm. l. l. 41 „mendicus ἀνὰ ἄστυ mendicans ordine ad singulas aedes accedit, κατὰ ἄστυ autem hic illic vagus alias adit fores, alias praeterit", ἐν ἄστει esset: uno urbis loco sedens dona praetereuntium exspectat, ut ἐν ὁδῷ interfectus est quidam, sed qui moventur ἀν' ὁδόν (καθ' ὁ.) eunt. *Σ* 546 στρέψασκον ἀν' ὄγμους, ν 32 νειὸν ἀν' ἕλκητον, *Θ* 517 ἀνὰ ἄστυ ἀγγελλόντων von Haus zu Haus, cf. *Θ* 55, *Π* 156 πάντας ἀνὰ κλισίας, *Μ* 333 πάπτηνεν δ' ἀνὰ τεῖχος secundum murum, ut Bekk. assentiente quodam modo Duentzero e coniectura scripsit cf. v. 352. Vulgo πύργον, satis impedite, nam neque esset ut Heyne putavit: in turri stans, sed ἐν πύργῳ, et πύργος Ἀχαιῶν aut murus aut agmen Graecorum (Eust. 908, 43 Bothe h. l.) satis dure diceretur, quia v. 332 est turris. Non expedivit rem Nic. h. l. Aliis de causis hunc locum (331—74) interpolatum dixit B. Thiersch (Menestheus Il. interp. Dortmund 1840 „quem interpolator *Δ* 326 fecit mutum eundem nunc facit nihil agentem"). *Ε* 74 ἀν' ὀδόντας - τάμε, ε 60 ἀνὰ νῆσον ὀδώδει, η 180 ν 51 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, χ 474 ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν cf. ξ 34, *Σ* 278 στησόμεθ' ἂμ πύργους, *Ι* 395 εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα cf. *Β* 575 ο 274 λ 496, *Λ* 570 *Ο* 101 ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα cf. *Ω* 166, ξ 474 ἂν δόνακας καὶ ἕλος κείμεθα, τ 408 πολλοῖσιν 'νὰ χθόνα, h. Cer. 417 πᾶσαι ἀν' - λειμῶνα, Ap. 21 πάντη ἠμὲν ἀν' ἤπειρον ἠδ' ἀνὰ νήσους, α 365 δ 768 ρ 360 σ 399 ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα, γ 215 π 96 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, δ 666 ἀνὰ δῆμον ἀρίστους, β 430 δησάμενοι ὅπλα ἀνὰ νῆα, magna cum cura ut sensit Lucht (Schiff 30) cf. h. Ap. 405. ι 7 ἀνὰ δῶμα ἀκουάζωνται, ν 367 μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, π 461 τί κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ, *Ο* 488 μνήσασθε ἀλκῆς νῆας ἀνά cf. *Ν* 110 *Μ* 471, quem versum *Π* 296 repetitum expunxit Bekk., h. Merc. 354 στίβος χῶρον ἀνά, *Θ* 378 προφανέντε ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας cf. *Θ* 553 *Λ* 160 *Υ* 427. — c) Additur ἀνά, sive fit motus sive non fit, potissimum nominibus abstractis, quibuscum ἐνί coniungere non licuit. *Α* 10 ἀνὰ στρατόν cf. *Α* 53 384 *Δ* 209 436 *Κ* 66 82 141 *Ν* 117, *Γ* 449 *Ε* 528 ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα cf. *Η* 183. 186. *Λ* 247. 259 324. *Μ* 49. *Δ* 251 273 *Υ* 113 ἀνὰ οὐλαμόν, *Ε* 824 μάχην ἀνά cf. *Ξ* 155, *Ε* 167 *Υ* 319 ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον, *Θ* 89 ἀν' ἰωχμόν cf. *Θ* 158, *Κ* 298 ἂμ φόνον ἂν νέκυας, *Ν* 239 *Π* 726 *Ρ* 82 ἂμ πόνον, *Ο* 584 *Ρ* 257 ἀνὰ δηιοτῆτα, *Ψ* 321 ἀνὰ δρόμον, *Ψ* 617 ἀν' ἀγῶνα. In extremis Iliadis libris multo rariores sunt hae locutiones, in Odyssea nullae si exceperis ἀνὰ δῆμον quod huc possit referri et θ 377 σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο, FQR. sch. Q. ἀνιθὺν recta sursum, sch. Q. ἀνακινεῖν εὐθέτως V. ἔγκειται τὸ ἄνω καὶ τὸ ἰθύνειν οἷον ἀνορῶντες· ἥλλοντο γάρ. *Φ* 303 πρὸς ῥόον - ἀν' ἰθύν, sch. B. ἀνὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὕδατος ὁρμῶντος, sch. br. ἐπ' εὐθείας κατὰ τὴν ὁρμὴν τοῦ ποταμοῦ, nisi forte utroque loco praestat: erectus. — Saepius de animo: *Β* 36 *Σ* 4 φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν cf. β 116. *Φ* 137 ὥρμηνεν ἀ. θ. cf. *Ω* 680 β 156. δ 638 κ 63 ἀ. θ. ἐθάμβεον, τ 312 ἀ. θ. ὀίεταί μοι. β) durius dicta videntur: χ 77 ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστυ in urbem, nam de loco quo quis pervenit non legitur nisi h. XXIV 4. *Τ* 212 κεῖται ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος conversus in vestibulum, sch. BD. κεῖται ἐπὶ τὴν θύραν ὁρῶν, differt enim hic locus ab aliis ubi homines per locum moventur. — Distributive *Ι* 383 διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην | - ἐξοιχνεῦσι, duceni per unamquamque, Bekker: δὲ ἑκάστην. *Ν* 270 μάχην ἀνὰ - ἵσταμαι quamquam qui consistit uno loco est, de quo non est ἀνά. h. Cer. 115 ἀνὰ μέγαρα γεγάασιν sufficeret certe ἐνὶ μεγάροισιν. Praepositioni porro quae recta aliquem procedere significat non convenit verbum ut *Ψ* 74 ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄιδος δῶ, *Ο* 657 ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν, h. Cer. 175 ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα, nam in talibus κατά fere legitur, neque recte Duentzer J. J. f. Ph. 89 Octob. pro libitu dixit eligere poëtam aut ἀνά aut κατά. Rarissime cum hominum nominibus praep. coniungitur quippe quae locum indicet, sed ξ 286 ἄγειρα χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἄνδρας, incolarum nomine ipsa terra significatur. *Ν* 760 φοίτα ἀνὰ προμάχους, locum significat. Magis displicet *Ν* 308 καταδῦναι ὅμιλον ἀνὰ μέσσους, nam id quoque uno tantum loco fieri potuit. — d) *Ξ* 80 ἀνὰ νύκτα. — e) Ceterum in toto hoc genere praepositio bisyllaba aut iambus fit positione in secunda arsi vel quarta, semel in tertia *Α* 53, aut pyrrhichius est in thesi secunda vel quarta, aliquoties etiam in quinta (*Ν* 308 *Ξ* 80 η 72 κ 275 π 461 h. XIX 2), semel in prima *Ν* 547. Adverbii ἀνά alia est ratio. Raro enim positione fit iambus (γ 390 ω 343 *Χ* 77), quando vero pyrrhichius est, legitur in tertia potissimum thesi,

rarius in quarta (*E* 599 *H* 130 *Σ* 562 *ι* 209 h. Ap. 506), vel secunda (*Α* 310), vel prima (h. Ap. 318). Est porro v. l. *P* 365 *ἀν' ὅμιλον* pro *καθ' ὅ.*, *Π* 380 *ἀνὰ τάφρον* pro *ἄρα τ.*, *Π* 840 *νῆας ἀνά* pro *νῆας ἔπι*, *β* 259 *ἀνα δώματ'* pro *ἐς δ.*, *σ* 97 *ἦλθεν ἀνὰ στόμα* pro *ἦλθε κατὰ στόμα*, *τ* 343 *ἐπίηρ' ἀνὰ* pro *ἐπιήρανα*, *ε* 156 *ἂμ πέτρῃσι* Aristarchi lectio pro *ἐν π.* (*ἄνω* et 89 Comp.)

ἀνα-βαίνω et **ἀμ-βαίνω** (pr. *ἀναβαίνει*, ci. *ἀμβαίνωμεν*, imperat. *ἀνάβαινε*, inf. *ἀναβαινέμεν* et *ἀναβαίνειν*, ptc. *ἀμβαίνοντες*, ipf. *ἀνέβαινε*, aor. 2 *ἀνέβη*, ci. *ἀναβῇ*, opt. *ἀναβαίη* et *ἀμβαίη*, inf. *ἀναβήμεναι*, ptc. *ἀναβάς*, *ἀναβᾶσα*, pl. *ἀναβάντες*, aor. 2. med. *ἀνεβήσετο* *ψ* 1 (v. l. *ἀνεβήσατο*), aor. 1. med. ptc. *ἀναβησάμενοι* *ο* 475 cf. Buttm. Spr. 1, 406, adi. verb. *ἀμβατός*. De formis *ἀναβ.* et *ἀμβ.* cf. Ellendt. hom. Abh. II) ascendo, conscendo. E. M. 197, 16 *ἡ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἀνάδοσις*. Potissimum: navem conscendo ut vehar aliqua, navem solvo, in altum vehor. Nomen navis omittitur, *ἐς* in terram aliquam. aor. 1. med.: navi impono. 2) *τινί* pedibus calco. 3) translate: serpo, mano. *Π* 184 *εἰς ὑπερῷ' ἀναβάς·* cf. *δ* 751 [*ρ* 49] *ψ* 364. *β* 358. *δ* 760. *α* 362 *τ* 602 *φ* 356 *ψ* 1. v. l. *δ* 787 *ὑπερῷ' ἀναβᾶσα* pro *ὑπερωΐῳ αὖθι*. Sine praep. *σ* 302 *τ* 600 *ὑπερώϊα* cf. *χ* 428. *χ* 132 *ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη*, *χ* 143 *ἀνὰ ῥῶγας*. De curru *Π* 657 *Χ* 399 *ἐς δίφρον* cf. *γ* 483. De lecto: *Α* 611 absol., *Ξ* 287 *εἰς ἐλάτην*, de scopulo *μ* 77 *οὐδέ κεν ἀμβαίη -, οὐδ' ἐπιβαίη*, ascendat pedemve figat, Aristarchus pro *καταβ.*, *Α* 497 *μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε*. De navi *Α* 312 *δ* 812 *ο* 474 *ἀναβάντες ἐπέπλεον* cf. *ο* 209. *ι* 178 562 *λ* 637 *μ* 145 *ο* 548. 219. *μ* 293 401. *γ* 157 *ξ* 252, *δ* 473 *ἀναβαινέμεν* navem solvere, *α* 210 *ἐς Τροίην*, cf. *ν* 285, Ap. 33, 4 *τὸν ἐς Τροίην πλοῦν ἀνάβασιν λέγει, τὸν δ' ἐκεῖθεν οὐκέτι*. Med. *ο* 475 *νὼ ἀναβησάμενοι*, cf. Hes. *ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὴν ναῦν*, quae glossa etiam in codd. pervenit. — 2) *Κ* 493 *νεκροῖς ἀ.* — 3) Translate *ζ* 29 *ἐκ - τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει* serpit, sch. R. *ἀναβιβάζει, αὔξει*. Eust. 1550, 2 *ἀναστροφὴν δοκεῖ ἔχειν*, quod probant Hermann et Nitzsch. Am. *ἀνὰ βαίνει*, sed *ἀνὰ ἀνθρώπους* vix ap. Hom. legitur, cf. *ἀνά* III 3 c. — **ἀμβατός** ascensu facilis: *Z* 434 *ἀμβατός ἐστι πόλις*, Did. *οὕτως Ἀρίσταρχος ἄμβατος* (sic), *Καλλίστρατος διὰ τοῦ η ἀμβάτη*. Ariston. *ἀθετοῦνται στίχοι ἑπτά* (433—9), Bekk. expunxit. E. M. 79, 50 *ἀνάβασιν ἔχουσα ὁδός, ἢ πρὸς τῷ τείχει αὐτῷ ἀναβατός*, *λ* 316 *οὐρανὸς ἀ. εἴη*. *ἀνέβη* v. l. pro *ἀπέβη* *χ* 495. De tmesi cf. s. *ἀνά* I a II 1.

ἀνα-βάλλω, **ἀμβάλλω** procrastino, differo. *τ* 584 *ἀνάβαλλε - ἄεθλον*, Hes. *ἀναβολὴν δίδου καὶ ἀναβάλλου*. — *B* 436 *ἀμβαλλώμεθα ἔργον*, E. M. 79, 47 *ὑπερτιθέμεθα*. — 2) suscipio, incipio, *α* 155 *θ* 266 *ἀνεβάλλετο - ἀείδειν*, sch. QV. *ἀνεκρούετο, προοιμάζετο* cf. Ap. 33, 14, präludirte. De tmesi v. s. *ἀνά* I d (*ἀνάβλησις*, *ἀμβολάδην*, *ἀμβλήδην*).

ἀνα-βέβρυχε ebullit, prosilit cum sonitu. *P* 54 *ὅθ' ἅλις ἀ. ὕδωρ*. Ap. 32, 33 *τῶν πεποιημένων κατὰ μίμησιν, οἷον ἀναβέβηκεν μετά τινος ἤχου* cf. Hes. sch. B. D. Doed. Gl. 931 aor. putat verbi (*βράζειν*) *βρύζειν*. Sed Zenod. *ἀναβέβροχεν* q. cf. quod Buttm. Lex. 2, 125 ad verbum *βρέχειν* refert: aqua exsilit et humectat. Idem putat fieri quoque potuisse ut *ο* aeolice mutaretur et *ἀναβέβρυχεν* forma tantum differret. Ita Faesi cf. Geist Ztft. 1837 p. 1254.

Ἀνα-βησῖ-νεως *θ* 113 Phaeax.

ἀνά-βλησις (*ἀναβάλλω*) dilatio. *B* 380 *ἀ. κακοῦ*, sch. br. *ἀναβολή, ὑπέρθεσις*. *Ω* 655 *ἀ. λύσιος νεκροῖο*.

ἀνα-βραχεῖν resonare, *T* 13 *τὰ ἀνέβραχε* (*τεύχεα*), sch. B. *φωνὴν ἀφῆκεν. ἔστι δὲ λέξις πεποιημένη*. Eust. 1169, 11 *ἐπὶ τραχέος κτύπου ὅπλων*, cf. sch. br. *φ* 48 *ἀ. - θύρετρα*, cf. Ap. 34, 12.

ἀνα-βρόξαι (*ΒΡΟΧ*. aor. 1. act. opt. *ἀναβρόξειε*, (pf. *ἀναβέβροχε*). aor. 2. pass. ptc. *ἀναβροχέν*) resorbere. *μ* 240 *θαλάσσης ὕδωρ*, sch. V. *ἀναπίοι, ἀναῤῥοφήσειεν*. Hes. *ἔστι δὲ τῶν πεποιημένων*. *λ* 586 *ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν*, v. l. *ἀναβρυχέν, ἀναβροθέν*. Hes. *ἀναποθέν, ῥοφηθέν*, cf. Buttm. Lex. 2, 120. Zenodotus: *P* 54 *ἅλις ἀναβέβροχεν ὕδωρ* pro *ἀναβέβρυχεν* q. v. planta affatim imbibit aquam, nam Heyne et Thiersch (§ 157, 6) cum Bentleio *ὃ ἅλις*, quamquam *ἀναβρόξαι* (Hes. l. l.) de sonitu est rauco. Lob. ap. Buttm. 2, 133 *ὁ χῶρος ἀναβέβροχεν* imbibit, sed ne sic quidem cum sonitu, cf. Doed. Gl. 931.

ἀνα-γιγνώσκω (aor. 2. *ἀνέγνων*, *ἀνέγνω*, opt. *ἀναγνοίη*, ptc. *ἀναγνόντος*, d. f. *ἀναγνούσῃ*) agnosco plane: *N* 734 *μάλιστα - αὐτὸς ἀνέγνω*. Est aor. quem gnomicum vocant. *α* 216 *ἐὸν γόνον*, *δ* 250 *τοῖον ἐόντα*, cf. sch. H., *φ* 205 *νόον νημερτέ' ἀ.*, *τ* 250 *σήματ' ἀ.* cf. *ψ* 206 *ω* 346. *λ* 144 *με - τὸν ἐόντα*.

ἀναγκαίη (*ἀναγκαῖος*) necessitas. Ap. 36, 7 *ἀνάγκη*. *Z* 85 *τ* 73 *ἀ. - ἐπείγει*, *Δ* 300 *οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι*. *Y* 143 *ἀναγκαίηφι δαμέντας*, sch. A. *ἀνάγκῃ ἶφι, γρ. ἀναγκαίηφι*. h. Merc. 373 *ἐκέλευεν ἀναγκαίης ὑπὸ πολλῆς*. — 2) imperium h. Ap. 543 *τῶν ὑπ' ἀναγκαίῃ δεδμήσεσθε*.

ἀναγκαῖος (*ἀνάγκη*) 1) cogens. *Θ* 57 *χρειοῖ ἀναγκαίῃ*, sch. br. *διὰ χρείαν ἀνάγκην ἐπιφέρουσαν καὶ ἐπείγουσαν*. *ρ* 399 *υ* 344 *μύθῳ ἀ.*, sch. BV. *υ* 344 *ἀναγκαστικῷ*. Sed sch. V. *ρ* 299 *ἀναγκαίως· ἀναγκαστικῶς*. *Π* 836 *ἦμαρ ἀ.*, sch. br. *ἀνάγκης ἡμέραν φησὶ τὴν θανάτου* cf. sch. BLV. — 2) coactus *ω* 499 *ἀ. πολεμισταί*, Ap. 33, 33 *κατ' ἀνάγκην πολεμικοί*, cf. sch. *ω* 210 *δμῶες*. (*ἀναγκαίη*.)

ἀνάγκη (*ἄν*. Benf. 2, 24 *ἀν-αγκ* a radice *ΑΓ* s. *ΑΚ* s. *ΑΧ* cuius est *ἄγχ-ω*. Cf. E. Hoffmann, Homeros u. die Homeriden p. 14. Buttm. Spr. 2, 314 ab *ἄγχω* reduplicatione ortam vocem putat. Doed. Gl. 2396 secutus E. M. 95 54 ab *ἀγκάζω* compositione, alii ad *ἀνάγω* referunt. L. Meyer, vergl. Gr. 1, 62 63 29 99 comparat lat. necesse. E. M. 95, 50 *παρὰ τὸ ἀνάσσω*) necessitas. In exitu versus, sed *I* 429 692 in quarto pede. *Z* 458 *κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη* |, cf. *κ* 273 h. Ven. 130. *E* 633 *τίς τοι ἀ.* | *πτώσσειν*. Aliter paraphr. *Y* 251 *ἀ.* | *νεικεῖν*, *K* 418 *οἷσιν ἀ.* | sc. *ἐγρηγορέναι*, cf. *Ω* 667 *εἴ περ ἀ.* | sc. *πτολεμίζειν*. — *Ἀνάγκῃ* vel *ὑπ' ἀνάγκης* coactus, vi coactus. *I* 429 *ἄξω*, cf. *I* 692, *Λ* 150 *φεύγοντας ἀ.* | cf. *O* 345 *Π* 305 *M* 178. *α* 154 *χ* 331. *δ* 557 *ε* 14 *ρ* 143. *χ* 353 *ι* 98 *σ* 76. *ξ* 27. 272 *ρ* 441. *μ* 330 *ο* 311. Additur *καίπερ* *Ξ* 128 *O* 133. h. Cer. 147 216. vel *περ* *ξ* 298, vel *καί* *O* 199 655 *κ* 434 *ν* 307 *χ* 451. — *ε* 154 *καὶ ἀνάγκῃ* | *οὐκ ἐθέλων*, *β*

110 ω 146 καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης | cf. τ 156, h. Cer. 72 λαβὼν ἀέκουσαν ἀνάγκῃ | cf. ib. 124. Σ 113 Τ 66 θυμὸν δαμάσαντες ἀνάγκῃ |, η 217 ἐκέλευσεν - μνήσασθαι ἀνάγκῃ |. (ἀναγκαῖος, ἀναγκαίη, προσαναγκάζω.)

ἀνα-γνάμπτω incurvo. Γ 348 Η 259 Ρ 44 ἀνεγνάμφθη - αἰχμή. — ξ 348 δεσμὸν ἀνέγναμψαν, Ap. 34, 3 E. M. 103, 27 sch. B. ἀνέλυσαν, quae fuit interpretatio Didymi cf. E. Gud. 54, 17. V. l. ἀνέγναψαν, sch. H. γναπτὸν λέγεται τὸ ἐπικαμπὲς καὶ ὥσπερ εἰς ἑαυτὸ καμπυλοειδῶς νεῦον, ἐξ οὗ δὴ τὸ ἀνέγναψαν, ἤτοι ἀπὸ τοῦ γναπτοῦ ἐποίησαν καὶ διέλυσαν τὸν σχοῖνον. E. M. 236, 11 ἄνευ τοῦ μ.

ἀναγνάπτω v. s. ἀναγνάμπτω.

ἀν-άγω (pr. ἀνάγουσιν, opt. ἀνάγοιεν, ptc. ἀνάγοντες, ipf. ἀνῆγες et ἄναγον, fut. ἀνάξομεν, aor. ἀνήγαγε(ν). (Pass. aor. ἀνηχθήτην v. l. Ω 97). Med. impf. ἀνάγοντο. Impf. habet vim aor.) sursum duco: 1) reduco, 2) navibus duco, duco. Med. in altum provehor. Ι 338 λαὸν ἀ. ἐνθάδε, Ariston. ἡ δ. ὅ. οὕτως εἴωθε λέγειν ἀναγωγὴν καὶ ἀνάπλουν τὸν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν πλοῦν, διὰ τὸ τὰ πρὸς ἄρκτους ὑψηλότερα εἶναι. Γ 48 γυναῖκα, Hes. ἄνω ἦξας, ἀνῆξας, paraphr. διὰ θαλάσσης πλέων ἔφερες. Ζ 292 ὁδόν, ἣν Ἑλένην ἀνήγαγεν, Ν 627 ἄλοχον οἴχεσθ' ἀνάγοντες, Zenod. οἴχεσθον ἄγοντες, ubi non est de reditu, cf. Ariston. Ο 29 ἀ. αὖτις ἐς Ἄργος, de Hercule e Co insula in Graeciam redeunte. sch. V. ἢ πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀνά, ὡς μ 234 καὶ κ 332, οἱ δὲ γράφουσιν ἀπήγαγον αὖτις, prius videtur esse Aristarchi, paraphr. ἀνεκόμισα. Sed potest de itinere maritimo esse. — b) σ 115 μιν ἤπειρον δέ, sch. BQV. ἀναχθῆναι ποιήσομεν, BQ. νῆσος γὰρ ἡ Ἰθάκη. V. ἀπαγάγωμεν, sed H. οὗτοι οἱ β' (115 116) ἐκ τῶν ἄνωθεν μετήχθησαν - διὸ περιγράφονται, Bekk. expunxit. — c) σ 89 ἐς μέσσον δ' ἄναγον, L. ἄγαγον sch. BHQ. Ἴωνες τὸ ἄγειν ἀνάγειν λέγουσιν. Θ 203 δῶρ' ἀνάγουσιν, sch. V. ἀντὶ τοῦ ἄξουσιν, γ 272 τὴν - ἀ. ὅν δὲ δόμον δέ, in arcem ut videtur, δ 534 τὸν - ἀνήγαγε καὶ κατέπεφνε. — d) De iis qui domum redeunt: ξ 272 ρ 441 τούς ipf. pro aoristo, v. l. ξ 272 ἄγαγον, sch. V. ξ 272 ἄγαγον· ἀπέφερον. — e) ρ 298 ὄφρ' ἀνάγοιεν (κόπρον) ubi vix videtur domus Ulixis edito loco sita fuisse, v. l. ὄφρ' ἂν ἄγοιεν. — f) Medium: Α 478 ἀ. μετὰ στρατόν, cf. τ 202. Ceterum v. l. Ω 97 ἀνηχθήτην pro ἀιχθήτην.

ἀνα-δέρκομαι suspicio. Ξ 436 ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν schlug die Augen auf. sch. br. ἀνέβλεψεν.

ἀνα-δέσμη (ἀναδέω) crinale, redimiculum feminarum. Χ 469 πλεκτὴν ἀναδέσμην, sch. ABLeid. σεῖρα ἣν κύκλῳ περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδοῦνται. Minus accurate Suid. I 1, 326 Hes. Ap. 33, 1. Cf. Böttiger, Kl. Schr. III 293.

ἀνα-δέχομαι recipio, suscipio. Ε 619 σάκος δ' ἀνεδέξατο - δοῦρατα. Translate: ρ 563 ὁμὴν ἀνεδέγμεθ' ὀιζύν.

ἀνα-δίδωμι profero. h. Merc. 111 πρώτιστα πυρήια πῦρ τ' ἀνέδωκε. Versum e gl. ut videtur receptum Baum. expunxit.

ἀνα-δρακεῖν v. s. ἀναδέρκομαι.

ἀνα-δραμεῖν v. s. ἀνατρέχω.

ἀνα-δύω (semel **ἀνδύω.** Act. aor. 2. ἀνέδυ, opt. ἀναδύη (ῡ) ι 377 ubi Am. cum codd. al. coni. ἀναδύῃ, codd. etiam ἀναδοίη et ἀναδυίη. inf. ἀναδῦναι. Med. pr. ἀνδύεται (ῡ), aor. ἀνεδύσετο v. l. ἀνεδύσατο, cf. Buttm. Spr. 1, 406) 1) emergo ex re c. gen., rursus emergo per rem. Α 359 ἀνέδυ ἁλός, ε 422 ἀνέδυ, ε 337 ἀνεδύσετο λίμνης, Ariston. ut videtur: οὐκ ἐφέρετο ἐν τοῖς πλείοσι. Ἀρίσταρχος δὲ περὶ μὲν τῆς ἀθετήσεως διστάζει, γράφει δὲ διὰ τοῦ υ ὑπεδύσατο, ἐν δέ τισιν ἀνεδύσατο. Bekk. et Am. expunxerunt. Α 496 κῦμα θαλάσσης per undam Naegelsb. et Duentz. ad La Roche ex u. Η 217 ἐς ὅμιλον, E. M. 96, 8 ἀναδραμεῖν, ὑποστρέψαι cf. Hes. — 2) translate: recedo, subterfugio. ι 377 ὑποδείσας ἀναδύη, Ν 225 πόλεμον, Hes. ἀναβαίνει, δύεται, ὑπεγκλίνει.

ἀνά-εδνος (ἀναϝ. ἄνευ ἕδνων, ἀνα pro ἀ priv., cf. Goebel, Phil. 18, 212. Alii ἀ euph. statuunt cf. Christ 213 Curt. E. p. 528) quam parentes nuptum collocant donis a sponso non emptam. Hes. ἄπροικον, χωρὶς ἕδνων. Ἕδνα δέ ἐστι τὰ πρὸ τῶν γάμων ταῖς γαμεῖσθαι μελλούσαις παρὰ τῶν μνηστήρων διδόμενα δῶρα. Ι 146 ἥν - ἀνάεδνον ἀγέσθω, cf. Ι 288. Ariston. ἡ δ. ὅ. ἕδνα ἐδίδοσαν οἱ νυμφίοι ταῖς παρθένοις cf. Ap. 35, 31. Alii: indotatam cf. Spitzn. I 146. Ν 366 ᾔτει - ἀνάεδνον, sch. BL. δίχα τοῦ δοῦναι ἕδνα cf. Ariston. Gent (Hom. Il. Α p. 40) ἀνέϝεδνος scribendum censuit. Etiam Hermann ἀνέεδνος probaverat, et Lob. path. el. 1, 194 et Bekk. 2.

ἀν-αείρω (imp. ἀνάειρε Ψ 724, impf. et aor. ἀνάειρε, aor. inf. ἀναεῖραι) 1) tollo, sustollo. Ψ 724 ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ cf. Ψ 725 729. θ 298 τι μελέων, cf. h. Ven. 234. Merc. 135 μετήορα, carnes et adipem. — 2) aufero Ψ 614 δύω χρυσοῖο τάλαντα, Ψ 778 κρητῆρ', victoriae praemium. De tmesi v. s. ἀνά I a.

ἀνα-ερχομένῳ Δ 392 v. s. ἀνέρχομαι.

ἀνα-θηλέω de integro vireo. Α 236 ἀναθηλήσει σκῆπτρον, Hes. sch. br. paraphr. ἀναβλαστήσει, cf. Wentzel de verb. quae cadunt in θω Berlin 1837 p. 32.

ἀνά-θημα (ἀνατίθημι) id quod ornandi causa additur. Translate de cantu et saltatione: α 152 φ 430 ἀναθήματα δαιτός, sch. EV. πληρώματα, κοσμήματα. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν θεοῖς ἀνατιθεμένων, sed videtur potius vox significasse quaecunque apponuntur vel imponuntur, ut placeant, postea vero recidisse ad ea quae diis sacrantur, cf. Am. Anh. ad α 152.

ἀνα-θρώσκω prosilio. Ν 140 ὕψι δ' ἀναθρώσκων, sch. V. προσκρούων καὶ ἀφαλλόμενος.

ἀν-αιδείη (ἀναιδής) importunitas, impudentia. Α 149 Ι 372 h. Merc. 156 ἀναιδείην ἐπιειμένε cf. Ricci (diss. X. XI). Eust. 69, 23 προφανῆ ἔχων ἀναίδειαν καθά τι πρόβλημα cf. sch. BLV. χ 424 ἀναιδείης ἐπέβησαν, cf. sch. V. non de libidine mulierum sed de contumacia. — ep. 15, 7 ἐπ' ἀναιδείην τρεφθέντες.

ἀν-αιδής (αἰδέομαι) qui nullius rei aut hominis rationem habet, impudens, durus. Α 158 ὦ μέγ' ἀναιδές, α 254 ν 376 υ 29 39 386 ψ 37 μνηστῆρσιν ἀναιδέσι, ρ 449 ἀ. - προΐκτης. De rebus: Ε 593 κυδοιμὸν ἀναιδέα δηιοτῆτος, tumultum bellicum durum i. e. simulacrum quoddam tumultus manu gestans (Friedl. Ariston. h. l.), ubi gen. ad subst. refertur non ad adi. ut paraphr. putat. Translate de lapide qui non cedit iis quae tangit Δ 521 λᾶας ἀ., cf. λ 598,

Ariston. ἡ δ. ὅ. μεταφορικῶς τὸ ἀνένδοτον καὶ σκληρὸν ἀναιδὲς λέγει, cf. Ap. 35, 23. *N* 139 ἀ. πέτρης, cf. sch. BL. (ἀναιδείη.)

ἀν-αίμων (αἷμα) sine sanguine. E. M. 121, 50 ἄναιμος. *E* 342 ἀναίμονές εἰσι sine sanguine humano, nam deos sanguinem quendam habere, modo dixerat poëta, cf. Naegelsb. hom. Th. 17.

ἀν-αιμωτί (αἷμα) sine sanguine. In codd. et edd. vett. etiam ἀναιμωτεί cf. Spitzn. ad *P* 363 *Θ* 197 512 Buttm. Spr. §. 119, 85 Hoffm. qu. ho. §. 78, nunc per simplicem vocalem ut cetera eius generis adverbia, cf. Lex. Seg. 390, 21 Hes. Semper cum particula γέ *P* 363 οὐδ' ἀναιμωτί γε, cf. *P* 497 σ 149, ω 532 ὥς κεν ἀ. γε διακρινθῆτε.

ἀναίνομαι (ἀ. Benf. 2, 352 hnu, gr. νυ cum αἰ = abhi et ἀν = ἀνά, ut sit ἀνανεύω abnuo, cf. sch. br. *Α* 646. Damm s. v. ἀ priv. et αἶνος, Doederl. Gl. 1000 ἀνά et αἴνω, renuo. Buttm. Lex. 1, 274, 2, 112 putat a part. neg. ἀν vel ἀνα fieri ἀναίνω nego, ἀναίνομαι recuso. Lob. Rh. 124 ex neg. part. et verbo thematico αἴνω capio liberiore compositionis ratione fluxisse. Lucas qu. lex. 160 reduplicatione ab αἰνέω. A. Goebel, et. Unters. Münster 1861 p. 18. ἀν-αν-ιομαι zurückblicken. E. M. 101, 24 παρὰ τὸ ναὶ ἐπίρρημα ναίνω καὶ ἀναίνω. Buttmanni ratio eo commendatur quod terminatione verbi vetamur compositionem statuere, augmenti vero ratione praepositionem. Pr. ἀναίνομαι, ἀναίνεαι ξ 149, ἀναίνεται *I* 679, ipf. ἀναίνετο et ἠναίνετο, aor. ἀνήνατο (et v. l. *Σ* 450 ἠνήνατο ap. Eust. 1152, 46 Hes.), ci. ἀνήνηται *I* 510, inf. ἀνήνασθαι. Est in codd. etiam v. l. ἀνήνατο κ 18 et ἀνήνασθαι. Eust. 1153, 2 ἡ τοῦ ἠναίνετο αὔξησις ὁμοία τῇ τοῦ ἠνώχλει cf. E. M. 106, 49. Hic igitur praepositionem statuit) nego rem ita esse, vel me facturum quod rogor, infitior. 2) recuso. Hes. ἀρνοῦμαι. Quae in dactylum exeunt formae in quarto sunt pede, sed ἠναίνετο h. Cer. 330 in quinto. 1) *I* 116 οὐδ' ἀναίνομαι, ξ 149 πάμπαν ἀ. — 2) *I* 510 ὅς δέ κ' ἀνήνηται, Hes. ἀνήνηται· ἀποτρέψηται, ἀπαρνήσηται, *I* 585 μᾶλλον ἀ. cf. *Α* 647 *H* 93 ξ 238. — b) *I* 679 σὲ ἀ. ἠδὲ σὰ δῶρα, sch. LV. διὰ τοῦ σέ τὴν συγγένειαν δηλοῖ, δ 651 ἀνήνασθαι δόσιν recusare postulanti munus, sed σ 287 aspernari quod offertur, Hes. παραιτεῖσθαι, ἀρνεῖσθαι. ep. 13, 2 ἀ. φιλότητα. h. Cer. 330 στερεῶς ἠ. μύθους, ϑ 212 οὔ τιν' ἀναίνομαι, Ap. 32, 1 ἀπαρνοῦμαι, ἀπολέγομαι. κ 18 οὐδέ τι ἀνήνατο, Hes. ἀνένευε γ 265 ἀ. ἔργον ἀεικές. — c) *Ψ* 204 ἕζεσθαι, Hes. παρῃτήσατο, *Σ* 450 ἠ. - ἀμῦναι, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ιγ' (444—56), Hes. ἠνήνατο ὑπερηφάνησεν quod potest huc referri, nam Eust. quoque aor. habet. Aliter *Σ* 500 ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι, negavit se quidquam accepisse. Münscher Allg. Schulz. 1829 II 579: se quidquam accepturum, cui obloquitur Clemens de clipeo 15. paraphr. ἀπηρνεῖτο μηδὲν λαβεῖν. cf. Lucas, Progr. Emmerich 1843. Non videntur litigasse num qui hominem interfecisset capitis absolveretur, nam id penes propinquos occisi erat, sed num multam iam solvisset necne cf. *T* 156 *O* 41 ubi Ariston. (ἀπό.)

ἀν-αιρέω (aor. ptc. ἀνελών, ἀνελόντα, ἀνελόντες. Med. fut. ἀναιρήσεσθαι, aor. ἀνείλετο, ἀνέλοντο, ci. ἀνέληται, opt. ἀνελοίμην, ἀνέλοιο inf. ἀνελέσθαι) elevo, tollo. Med. 1) nehme zu mir auf, 2) mihi aufero, mihi capio, 3) aufero, 4) suscipio. γ 453 ἀπὸ χθονὸς βοῦν caput attollentes sch. BHMQ. ἄνω ἑλόντες. HM. ἡ ἑτέρα τῶν Ἀριστάρχου ἀνίσχοντες. Ptc. aor. *Ψ* 736 ἄεθλα, cf. *Ψ* 551 σ 16 *Α* 301 cum verbis dandi et ferendi. Med. 1) *Π* 8 κούρῃ ἀνελέσθαι ἀνώγει, cf. *Π* 10 h. Cer. 283. χ 9 ἄλεισον, 2) *Α* 449 *B* 410 οὐλοχύτας, *N* 296 ἔγχος *Ψ* 823 ἀέθλια cf. φ 117. 261. 3) υ 66 κούρας ἀνέλοντο θύελλαι 4) Translate: σ 357 εἴ σ' ἀνελοίμην si te susciperem. Ameis: si te adoptarem, ironice. Sed Eurymachus quem num mercennarius esse vellet interrogaverat, ne iocans quidem potuit eundem filium appellare, sch. BQ. τὸ ἑξῆς, ξεῖνε εἴ σ' ἀνελοίμην ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ἆρα ἐθελήσεις θητεύειν. τ 22 ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο. v. l. ω 334 ὄφρ' ἀνελοίμην (δῶρα) vulg. ὄφρ' ἂν ἑλοίμην cf. Hermann de part. ἄν III 12 Bäuml. Unt. ü. gr. Modi 216. De tmesi v. s. ἀνά I a.

ἀν-αΐσσω (praes. ἀναΐσσουσι(ν), aor. ἀνήϊξαν, ci. ἀναΐξῃ, opt. ἀναΐξειεν, ἀναΐξειαν, ptc. ἀναΐξας, ἀναΐξασα, ἀναΐξαντε, ἀναΐξαντες) surgo celeriter, moveor sursum, plerumque a sede, semper de iis quae sua sponte moventur. De diis et hominibus: Ptc. aor. *Α* 584. *O* 6 ν 197 h. Merc. 23 XIX 38 ϑ 361 φ 119 *H* 106 φ 300 ω 50 τ 31. *Ψ* 733 *Ω* 621 α 410 ϑ 186 ι 288. h. Ap. 3 ἀναΐσσουσιν ἀφ' ἑδράων cf. *O* 86 *Ψ* 203 *Γ* 216 *Δ* 114 σ 40 ω 463. *Ω* 440 ἀναΐξας ἅρμα in currum, χ 240 ἀνὰ μέλαθρον per trabem. — *X* 148 πηγαὶ ἀναΐσσουσι.

ἀν-αίτιος (αἰτία) culpa vacuus, qui non commisit crimen. *Λ* 654 ἀναίτιον αἰτιόῳτο cf. *N* 775 υ 135. *Υ* 297 ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει, χ 356 ἀναίτιον οὔταε.

ἀνα-καίω (ipf. ἀνέκαιε, ἀνέκαιον υ 123) accendo, η 13 ἥ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, sch. HB. ἀθετεῖ Ζηνόδοτος, cf. ι 251 308 κ 358 υ 123 φ 181 h. Merc. 115, Cer. 287.

ἀνα-κέλομαι invoco. h. XIX 5 Πᾶν' ἀνακεκλόμεναι.

ἀνα-κηκίω prosilio, erumpo. *H* 262 ἀνακήκιεν αἷμα, *N* 705 ἀνακηκίει ἱδρώς, Hes. ἀναφέρεται. cf. *Ψ* 507.

ἀνα-κλίνω (et ἀγκλῖνω Act. aor. ptc. ἀνακλίνας et ἀγκλίνας, inf. ἀνακλῖναι. Pass. praes. imperat. ἀνακλίνεσθε, ep. 16, 3, aor. ptc. ἀνακλινθείς, ἀνακλινθεῖσα, ἀνακλινθέντες (v. l. ἀνακλιθείς - κλιθεῖσα -κλιθέντες) reclino, acclino. δ 794 σ 189 ἀνακλινθεῖσα cf. ι 371, ν 78 ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτουν, cf. Grashoff Schiff 18 n. 18, σ 103 ἀνακλίνας ποτὶ ἑρκίον *Δ* 113 κατέθηκε τανυσσάμενος ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας. Nic. ἐπὶ τὸ τανυσσάμενος βραχὺ διασταλτέον· πρὸς γὰρ τῇ γῇ ἀνέκλινεν αὐτό. Interpunctionem non admitteret Classen, Beob. 3, 35 nam ἀ. ad ταν. pertinet, non ad κατ. Non recte Duentz. et La Roche: machte zurecht (εὖ θέσθαι), neque sch. AD. Eust. 451, 20 quem Damm sequitur, neque paraphr. 2) aperio χ 156 ἀγκλίνας, Ameis: zurückgelehnt d. h. nach innen geöffnet. *E* 751 *Θ* 395 ἠμὲν ἀνακλῖναι νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι, E. M. 96, 56 ἀνοῖξαι, ἀναπετάσαι, cf. λ 525 ἠμὲν ἀνακλῖναι λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι, sch. H. Ἀρίσταρχος οὐκ οἶδε τὸν στίχον, ἔνια δὲ τῶν ὑπομνημάτων. Wolf Bekk. Am. expunxerunt. Recte Eust. 1698, 8 παρῴδηται ἀπὸ τῆς Ἰλιάδος. ep. 16, 3 αὐταὶ ἀνακλίνεσθε θύραι öffnet euch.

ἀνα-κλύζω alluo. ep. 3, 4 ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα.

ἀν-ἀκοντίζω prosilio. *Ε* 113 *αἷμα - ἀνηκόντιζε διὰ χιτῶνος*. Cf. Spohn de extr. Od. part. 77.

ἀνα-κόπτω sursum trudo, retrudo, tundendo removeo. *φ* 47 *ϑυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας*, sch. V. *ἀνέκρουεν, ἀνώϑει*.

ἀνα-κράζω exclamo, clamorem tollo, sermonem ordior. *ζ* 467 *ἀνέκραγον*, Ap. 35, 12 *ἀνεφώνουν*.

ἀνα-κρεμάννυμι suspendeo. *α* 440 *πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα χιτῶνα* h. Ap. 8 *τόξον ἀνεκρέμασε πρὸς κίονα ἐκ πασσάλου*.

ἀνακτορίη (*ἄν. ἀνακτόριος*) moderamen. h. Ap. 234 *ἀνακτορίην ἀφιέντες* equi, cf. Matth. h. l.

ἀνακτόριος (*ἄν. ἀνάκτωρ*) quod domini s. principis est, herilis, *ο* 397 *ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν*, sch. BVind. *ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ταῖς δεσποτικαῖς, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ὧν ἕκαστος ἦρχε*. (Eust. 1785, 37). Aristophanes videtur putasse sues ita distributas (v. 395 *ὅ τινα*) Eumaei, ut servorum suam quisque partem pasceret. Cf. Ap. 34, 21 Hes. Alii subst. esse rati: iussu s. secundum mandata. Ameis: gebietrisch, die als grunzende Herren befehlen. Ei obloquitur Classen N. J. f. Ph. 79, 316.

ἀνα-κυμβαλιάζω (*κύμβαλον*) evertor cum sonitu, quasi cymbali, schlage klirrend um. *Π* 379 *δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον*, sch. BL. *ἀνεπήδων, ἀνεκουφίζοντο, ἀπὸ τῶν κυμβάλων, ἃ προσκρουόμενα ἀλλήλοις ὑπερπηδᾷ* cf. sch. br. Ap. 34, 1.

ἀναλέγω v. s. *ἀλλέγω*.

ἀν-αλκείη (*ἄναλκις*) imbecillitas, impotentia. *Ζ* 74 *Ρ* 320 337 *ἀναλκείῃσι δαμέντες*, paraphr. *ταῖς ἀδυναμίαις* ob infirmitatem.

ἄν-αλκις (*ἄν. ἀλκή*, *γ* 375 *ἄναλκιν*) imbellis, invalidus, E. M. 97, 26 *ἀσϑενής, ἀδύνατος*. Formae quadrisyllabae in quarto plerumque pede sunt, sed *Θ* 153 *Ξ* 126 in quinto. *Φ* 555 *ἀνάλκιδα δειροτομήσει* sch. B. *οὐδὲ ἀμυνόμενον*. *δ* 334 *ρ* 125 *ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες*, *γ* 310 *ἀν. Αἰγίσϑοιο*, *Λ* 390 *ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο* cf. *ι* 475. *Ε* 349 *γυναῖκας ἀν.*, *Ε* 331 *ἄναλκις ἔην ϑεός* Venus. *Ν* 104 *ἔλαφοι ἀν.* *Β* 201 *ἀπτόλεμος καὶ ἄ.* cf. *Ι* 35 41. *Ξ* 126 *γένος κακὸν καὶ ἀνάλκιδα*, cf. *Θ* 153 *γ* 375. *Ν* 777 *ἀνάλκιδα γείνατο* (opp. *ἄλκιμος ἔσσι* *Ζ* 522). *Ο* 326 *ἐφόβηϑεν - ἀνάλκιδες*, sch. BL. *ἀνάλκιδες τότε γενόμενοι ὡς κυκλοτερὲς μέγα τόξον*, paraphr. *ὡς ἀδύνατοι*. — b) *Π* 656 *ἀ. ϑυμόν* cf. *Π* 355. *Ο* 62 *ἀν. φύζαν*, Ariston. *Ο* 56 *ἀϑετοῦνται στίχοι κβ'* (56—77). (*ἀναλκείη*).

ἄν-αλτος (*ἄλ-δω*, alo, cf. Benf. 1, 71 Lob. Rh. 74 Curt. E. 533 b. Duentzer: *ἅλς* ut sit insulsus cf. Kuhn 16, 36) qui non potest satiari, inexplebilis. *ρ* 228 *σ* 364 *γαστέρα ἄ.* cf. Ap. 35, 28 Eust. 1818, 36 *ἄ. ἡ ἀπλήρωτος καὶ μηδέ ποτε ἅλις ἔχουσα ἢ ἀεὶ ἐν ταπεινώσει οὖσα καὶ μὴ ἀλδαινομένη*, cf. BQ. Vind. 133. E. M. 94, 17. Hes., *σ* 114 *τοῦτον τὸν ἄναλτον*, Irum.

ἀνα-λύω et **ἀλλύω** (pr. ptc. *ἀλλύουσαν*, ipf. iterat. *ἀλλύεσκον, ἀλλύεσκεν*, aor. *ἀνέλυσαν*. Med. fut. *ἀναλύσεται*) resolvo, dissolvo. *β* 109 *ω* 145 *ἱστόν*, abs. *β* 105 *ω* 140. *τ* 159. *μ* 200 *ἐμὲ τ' ἐκ δεσμῶν ἀν.* Med. mihi recipio solvendo. h. Merc. 258. *σε ἐς φάος ἀναλύσεται*. De tmesi v. s. *ἀνά* I c.

ἀνα-μαιμάω furendo impleo, furo. *Υ* 490 *ἀναμαιμάει ἄγκεα πῦρ*, sch. br. *ἀναφέρεται ἢ ἐνϑουσιᾷ*, Ap. 37, 3 *ἀναφέρεται, κατὰ μίμησιν ἤχου*. Bäuml. *ἀνὰ μαι*.

ἀνα-μάσσω adlino, *τ* 92 (*ἔργον*) *ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις*, quod capiti adlines, ut cultrum capiti victimae. Eust. 1857, 2 *προστρίψεις, σαφέστερον δὲ ἀντὶ τοῦ προσκολληϑῆναι ποιήσεις αὐτῇ τῇ σῇ κεφαλῇ*. cf. sch. V. BH. Ap. 31, 7 Hes. Alii: capite tuo ablues. Her. 1, 155 *τὰ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω*, quod Stein derivat ab *ἀναμάγειν* (*ἀμάγειν* cogere, coarcervare) aufladen, aufbürden.

ἀναμένω v. s. *ἀναμίμνω*.

ἀνα-μετρέω remetior, *μ* 428 *ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν*.

ἀνα-μιμνήσκω in memoriam reduco, commonefacio, *γ* 211 *ταῦτά μ' ἀνέμνησας*.

ἀνα-μίμνω et **ἀνα-μένω** remaneo, exspecto. *Π* 363 *ἀνέμιμνε*, *Λ* 171 *ἀλλήλους ἀνέμιμνον*, *τ* 342 *ἀνέμεινα ἠῶ*.

ἀνα-μίσγω (v. l. h. Ven. 52 *ἀνέμιξε*) admisceo, *τινί τι*. *κ* 255 *ἀνέμισγε σίτῳ φάρμακα*. Translate: *Ω* 529 *ᾧ μέν κ' ἀμμίξας δώῃ* miscens laeta et tristia, v. l. *μὲν καμμίξας*. De v. s. *ἀνά* I d.

ἀνα-μορμύρω surgo spumans et fremens, aestuo. *μ* 218 *πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη*, sch. Q. *ἀνεκινήϑη* V. *ἀνεδίδου, ἀνέζει*.

ἀνανέομαι v. s. *ἀννέομαι*.

ἀνα-νεύω abnuo, caput sursum movendo nego. *φ* 129 *ἀνένευε*, cf. h. Cer. 207 *ἀνένευσε* nutu quae vellet significans, et *Ζ* 311 Minerva non exaudiens precantes. Ariston. *ἀϑετεῖται*. Expunxit Bekk. — 1) *Χ* 205 *λαοῖσιν δ' ἀν. καρήατι*, *Π* 250 *τῷ - ἕτερον*. — c) *Π* 252 *σόον δ' ἀν. ἐξαπονέεσϑαι*. De tmesi v. s. *ἀνά* I a.

ἄν-αντα (*ἀνά, ἄντα*) sursum atque obviam. *Ψ* 116 *ἄ. - ἦλϑον*, Veteres neutr. plur. interpretantur quasi ab *ἀνάντης* arduus pro *ἀνάντεα* dictum sit, sch. B. paraphr. *ἀνωφερῆ* cf. E. M. 98, 27. Hes. Eust. 1291, 36 sch. br. Damm Bothe alii, quamquam *εἴσαντα* vix ita explicari potest. Grashof Krit. d. hom. Textes Düsseldorf 1852 p. 6 n. 10 scribi iubet *ἀν' ἄντα* vel *ἀνάντα*.

ἄναξ (*ἄν.* Benf. 2, 186 *ἀνα-κτιτ* a radice *κτι* unde *κτίζω* oberherrschend, digammate praeter normam addito, sed quae eiusdem originis est vox *Ἄνακες* caret consona *τ*. Legerlotz, miscell. et crit. Halle 1858 *ϝάναξ* pro *γϝάναξ* skr. janaka gr. *γυναικ-* quod non omnino improbat Ebel (Kuhn 8, 381), quamquam melius a skr. van lat. ven-eror gr. *γάν-υμαι* vocem derivari putat. Ab eadem radice (gan i. e. gignere) idem ib. 10, 375 *γϝαν-ηρ, γϝαν-αξ* et *γυνή*. Cf. G. Angermann, Studien z. gr. u. lat. Gr. ed. G. Curt. 3, 1. L. Meyer vergl. Gr. 2, 341 comparat *ἀνάκτωρ ἀγκτορ-* skr. aújas Kraft, a radice vaj. Bekker *ϝάναξ* etc. cf. Hoffm. qu. h. § 133 restituitque digamma *Α* 288 *Β* 672 *Η* 162 *Ι* 73 *Ο* 453 *Τ* 124 *Ψ* 49 *γ* 305 *ι* 452 *ρ* 189 leviter immutata vulgata, sed *Π* 371 507 *Υ* 67 *Ω* 449 452 *ξ* 40 438 *ω* 30 restituere non potuit, cf. *Ο* 639 h. Cer. 75 430 440 492 Ap. 181. videtur igitur non prorsus fixum esse, cf. Kayser Phil. 18 p. 707 Bäuml. comm. p. XL. Christ. 225. Dat. pl. *ἀνάκτεσιν* *ο* 557. Voc. *ἄνα* de diis tantum *Ζεῦ ἄνα* *Γ* 351 *Π* 233 *ρ* 354, *ὦ ἄνα* h. Ap. 179 526 et *ἄναξ* de hominibus et diis) superior, princeps, herus, Schirmherr, E. M. 97, 56 *τὸν βασιλέα καὶ τὸν δεσπότην* (cf. Ap. 30,

23) καὶ τὸν θεόν. Honoris causa nomini proprio postponitur, rarius (I 559 O 453 Ψ 35 588 h. Cer. 17 XXIV 1) praemittitur. Fuere qui putarent ἄνακτας esse optimates medio quodam loco inter plebem et reges positos, sed non ita est cf. Geist Ztft. f. A. W. 1834 p. 492. 1) De diis: A 36 Ἀπόλλωνι cf. A 75. H 23 37 Π 804 Y 103 θ 334 h. Ap. 437 514. Merc. 215 227. O 253 Φ 461 θ 323. h. Ap. 357 382 420 440 Merc. 333 500. Ap. 15. 140 257 285 Merc. 574 XXIV 1. Sine nomine A 390 444 Π 514 523 Ψ 863 h. Ap. 179 526 268 372 385 396 XXI 5. Ap. 63, 90. 301 E 105. h. Ap. 237. — A 502 Δία Κρονίωνα cf. B 102 H 194 200 Σ 118. Γ 351 Π 233 ρ 354. Sine nomine A 529 [h. XXXIV 14] XXVI 3. B 104 Ἑρμείας. O 8 Ποσειδάωνα cf. O [57] 158 γ 43 54 ι 412 526 λ 130 ν 185 ψ 277. Y 67. Sine nomine N 28 38 Y 404. — O 214 Ἡφαίστοιο Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ (212—7), Bekk. expunxit cf. Σ 137 θ 270. Sine nomine Σ 417 421. — μ 176 Ὑπεριονίδαο, h. Ap. 413 Ἠελίοιο ἄ. cf. Cer. 26 XXXI 17. Cer. 17 430 ἄ. Πολυδέγμων, ib. 342 ἄνακτα Plutonem, XXXIV 5 Bacchus, XV 9 Hercules, XVI 5 Aesculapius, XIX 48 Pan — ε 445 κλῦθι ἄναξ ὅ τις ἐσσί cf. ε 450. μ 290 θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων sch. Q. ἄνευ θεῶν, ἐκ κακοβουλίας sch. H. Ζηνόδοτος γράφει φίλων ἀέκητι ἑταίρων. De hominibus, princeps: 2) B 566 Ψ 678 Μηκιστῆος - ἄνακτος, B 624 Ἀγασθένεος - ἄ., B 679 Θεσσαλοῦ - ἄ., B 693 Εὐηνοῖο - ἄ., π 395 σ 413 Νίσου - ἄ., σ 299 Πεισάνδροιο - ἄ., ω 305 Ἀφείδαντος - ἄ., h. Merc. 100 Πάλλαντος - ἄ. — 3) a) B 373 Δ 18 290. M 11. Z 451. H 296 P 160 Φ 309 γ 107. Πριάμοιο ἄ., M 139 Ἄσιον ἄ., N 582 Ἑλένῳ ἥρωι ἄνακτι, cf. N 758 770 781. O 453 ἄ. - Πουλυδάμας, Π 464 Σαρπηδόνος - ἄ., B 725 Φιλοκτήταο ἄ., H 8 137 Ἀρηϊθόοιο ἄ., Ξ 489 Πηνελέωο ἄ., Ψ 302 Νέστορος ὑπερθύμοιο ἄ., γ 163 Ὀδυσῆα ἄ., I 164 Ἀχιλῆι ἄ. cf. Ψ 35. I 480 Πηλῆα ἄ. cf. P 443. B 405 K 112 O 301 τ 181 Ἰδομενῆα ἄ., Ψ 588 ἄ. Μενέλαε, Ψ 859 Τεύκροιο ἄ., λ 151 Τειρεσίαο ἄ., τ 523 Ζήθοιο ἄ., h. XV 5 Εὐρυσθῆος ἄ. — b) Additur gen. ἄναξ ἀνδρῶν cf. Ἀγαμέμνων. A 7 Ἀτρεΐδης ἄ. ἀ. cf. B 434 I 96 163 677 697 K 103 T 146 199 λ 397 [ω 121] Ψ 49. E 268 Ἀγχίσης, Λ 701 Αὐγείας, E 311 Αἰνείας, O 532 Εὐφήτης, Ψ 288 Εὔμηλος -. Y 61 h. Cer. 357 ἄ. ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. Ξ 233 Ὕπνε ἄ. πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, I 98 πολλῶν λαῶν. B 77 Πύλοιο, Z 173 Λυκίης. Dat. pendet a verbo E 546 τέκετο ἄνδρεσσι ἄ. cf. N 452 Y 230. K 559 τὸν δέ σφιν ἄ. ἔκτανε. — 4) Honoris causa sic alloquuntur Agam. B 284 I 33 B 360, Achillem I 276 T 177, Ulixem λ 71 561, Tiresiam λ 144. — 5) Sine nomine: rex, princeps, dominus, Herr: B 777 ἅρματ' ἀνάκτων Achillis atque Myrmidonum, Π 371 507 Troianorum, Δ 420 Diomedis cf. E 794, Ω 449 452 Achilli, cf. Ψ 173. λ 570 Minoem, Z 166 Proetum, Λ 322 Thymbraei, M 413 Sarpedonis cf. M 414. γ 388 Hectoris, ν 194 Ulixi cf. ξ 36. 326 τ 295 φ 9. ξ 438 φ 56 62 χ 119. h. Ven. 157 Anchisae. υ 194 βασιλῆι ἄν. — 6) Dominus, ubi facile intellegitur cuius sit dominus, ut a) equorum Ψ 417 446 517, pecoris ι 440 452 κ 216 ρ 296 318 δ 87, servorum α 397 οἴκοιο καὶ δμώων cf. Ω 734 ξ 8 40 63 67 139 170 376 π 14 ρ 201 255 378 υ 111 216 φ 83 ξ 450 ω 251 σ 313, arcus φ 395. — b) Additur pron. poss. ξ 366 ἐμοῖο cf. ρ 186 τ 475. ξ 395 τεός cf. ξ 398 τ 358. ρ 303 οἷο cf. τ 392. — c) Plur. de familia domini: ο 557 ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς, vel universe ν 223 ἀνάκτων παῖδες, sch. V. βασιλέων, ξ 60 ἄνακτες οἱ νέοι domini iuvenes; Ameis: hi i. e. proci, cf. Braune, ξ 1—60, Guben 1845 p. 7, ρ 189 ἀνάκτων ὁμοκλαί, ρ 310 κομέουσιν ἄνακτες, ρ 310 μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄ. Ordinem quendam in his significari sunt qui putent. — V. l. O 639 Εὐρυσθῆος ἄνακτος, Eust. ἀέθλων et ita Bekk. De h. Ap. 59 loco corrupto cf. Baum. (ἄνασσα, ἀνάσσω, ἀνακτόριος, ἀνακτορίη).

ἀναξηραίνω v. s. ἀγξηραίνω.

ἀνα-οίγω et ἀνοίγω. (ΟΙΓ quae radix digamma habuit, unde duplex ratio augmenti cf. sch. A. Ξ 168 Herod. Δ 3) impf. ἀνέῳγεν, iterat. ἀναοίγεσκον, aor. ἀνέῳξε. aperio, recludo. Ξ 168 τὴν δὲ - ἀνῷγεν (κληῗδα), sch. BLV. τριχῶς ἡ γραφή ἐστι, τὴν δέ, τὴν κλεῖν, τὸν δέ, τὸν θάλαμον, τὰς δέ, τὰς θύρας. Codd. et edd. plerumque τήν, codd. nonn. τόν, Duentz. τάς, ratus ἀνοίγειν de porta dici, sed Ω 455 ἀναοίγεσκον κληῗδα θυράων, sch. BM. τὸν μόχλον. Ω 228 φωριαμῶν ἐπιθήματα ἀνέῳγεν. Π 221 χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀν., κ 389 θύρας ἀνέῳξε συφειοῦ, v. l. ἀνέωξε, ἀνῷϊξε, ἀνέῳγε, ἀνῷγεε. h. Merc. 247 ἀδύτους.

ἀνα-πάλλω (aor. 2. ptc. ἀμπεπαλών. E. M. 86, 45 διπλασιασμὸς μετοχῆς β' ἀορίστου cf. sch. L. Γ 355. Pass. praes. ἀναπάλλεται aor. sync. ἀνέπαλτο) sursum moveo, pass. sursum moveor, exsilio. Γ 355 E 280 H 244 Λ 349 P 516 X 273 289 ω 522 ἀμπεπαλὼν προΐει ἔγχος, cf. ω 519. Y 438, sch. V. Γ 355 ἀνακραδήνας. E. M. 86, 45 ἀνασείσας, ἀνατείνας. Naegelsb. comparat Verg. Aen. 11, 561 adducto contortum hastile lacerto immittit, ubi Verg. non exprimit ἀνά sursum nach oben schwingend, quod alii explicant rückwärts. Pass. Ψ 692 ὡς ἀναπάλλεται ἰχθύς, ὡς πληγεὶς ἀνέπαλτο, sch. BV. ἀναπηδᾷ ἑκάτερος καὶ πάλιν καταφέρεται. Cum essent qui ἀνεπᾶλτο scriberent idque ab ἀνεφάλλομαι ducerent, Spitzner exc. XVI 1 ἀνέπαλτο defendit. Θ 85 ἀλγήσας ἀνέπαλτο ἵππος E. M. 104, 29 ἀνεχαιτίσθη, ἀνήλατο. Y 424 ὡς εἶδ' ὡς ἀνέπαλτο, sch. A. ἀνεπήδησεν, ἀνήλατο.

ἀνα-παύω efficio ut cessetur a re. P 550 ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν hiems. —

ἀναπείρω cf. ἀμπείρω.

ἀνα-πετάννυμι expando, aperio. M 122 ἀναπεπταμένας - σανίδας. De tmesi v. s. ἀνά I c.

ἀναπηδάω v. s. ἀμπηδάω.

ἀνα-πηλέω (ἀναπάλλω) v. s. ἀναπιλέω.

ἀνα-πιλέω h. Merc. 41 ἀναπιλήσας αἰῶνα Herm. et Baum., codd. ἀναπηλήσας: cum testudinem in dorsum coniecisset. Doederl. Gl. 2370: exsultans gaudio. Schwenck (Rh. M. 13, 474) testatur se ἀναπιλήσας ex antiqua ed. (J. Vignon 1609) adnotasse.

ἀνα-πίμπλημι (fut. ἀναπλήσειν, aor. ci. ἀναπλήσῃς, inf. ἀναπλῆσαι, ptc. ἀναπλήσας, ἀναπλήσαντες) compleo, expleo, impleo, translate de eo qui patitur quae fato continentur. Δ 170 πότμον ἀναπλήσῃς βιότοιο, Did. πότμον αἱ Ἀριστάρχου, οὐ μοῖραν ὡς ἐν ταῖς κοιναῖς, paraphr. τὴν πεπρωμένην ἀναπληρώσῃς τοῦ βίου cf. Λ 263 Θ [34] 354 465 κακὸν οἶτον. O 132 κακὰ πολλά, ε 207 ν 307 κήδεα, v. l. ε 207

ἀνατλῆναι, ν 307 ἀνασχέσθαι. ε 302 ἄλγεα, v. l. ἀνατλήσειν et ἀναπλῆσαι.

ἀνα-πλέω sursum navigo, in altum navigo, Α 22 ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι. Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀνάπλουν τὸν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν λέγει. Non de solvenda navi neque (Duentz. ad Γ 48) de loco quo quis tendit quem haec praep. non significare solet. μ 234 στεινωπὸν ἀνεπλέομεν, natura enim ferebat ut intrantes sibi viderentur imam freti partem tenere, sed secundum sch. V. Ο 29 πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀνά. Zenod. ἀναπλέομεν pro ἅμα πλ. γ 276, κακῶς ut dicit sch. M.

ἀνά-πνευσις respiratio, requies. Λ 801 Π 43 Σ 201 ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο, levis, ut constat, est requies pugnandi. Lucas (melet. hom. Bonn 1839) supplevit praedicatum (ὀ. ἀ. ἐστιν ἀ.), cf. Doederl. Gl. 831 et Faesi h. l., sed monuit Ian, Ztft. f. A. W. 1841 p. 689, ellipsin praedicati non fieri. Sch. A. Λ 801 BL. Π 43 περιλειπομένη supplent: parvum temporis spatium relinquitur, quo adiuvari possint. Sch. BL. Λ 801 Eust. 885, 3: victoria (ἀνάπνευσις) eorum qui vincuntur parvo momento fieri potest. Heyne et sch. br. Π 43 supplent γένηται. Bothe: rara nunc requies eoque optabilior. Duentzer: auch eine kurze Erholung ist etwas wert.

ἀνα-πνέω (pr. ἀναπνέει, ipf. ἀνέπνεον, aor. 1. ἀνέπνευσαν, coni. ἀναπνεύσωσι, opt. ἀναπνεύσειε, inf. ἀμπνεῦσαι, aor. 2. imperat. ἄμπνυε, cf. Buttm. Spr. 2, 282 (Krüger: praes.) Pass. aor. 1. ἀμπνύνθη, aor. sync. ἄμπνυτο) respiro. Pass. sursum spiro, animum recipio, me recipio, ad me redeo; h. Ap. 231 πῶλος ἀναπνέει. Π 111 οὐδέ πῃ εἶχεν | ἀμπνεῦσαι, Λ 800 Π 42 Σ 200 υἷες Ἀχαιῶν, E. M. 98, 16 ἀναψύξωσιν, ἀναπαύσωνται cf. Φ 534 Π 302 Λ 327 ubi cf. Nic. Χ 222 στῆθι καὶ ἄμπνυε, sch. B. ἐν σαυτῷ γένου καὶ τὸ πνεῦμα συνάγαγε. — b) Λ 382 ἀνέπνευσαν κακότητος, Τ 227 [Ο 235], πόνοιο. Pass. h. Merc. 110 θερμὸς ἀυτμή. — c) Ε 697 ἀμπνύνθη, sch. B. ἐν αὐτῷ γέγονεν, ἀνέλαβε τὴν πνοήν, sch. A. ἔντισι διὰ τοῦ ε ἐμπνύνθη, quod legit Aristarchus (La Roche H. T. 190), cf. Ξ 436, ubi sch. BL. Λ 359 ἄμπνυτο, Χ 475 ἡ - ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, Did. διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος ἔμπνυτο, ἔμπνους ἐγένετο. Ap. 30, 14 ἄμπνυτο· ἀνέπνευσεν, cf. ε 458 ubi libri ἄμπνυτο, sed La Roche ἔμπνυτο cum Aristarcho.

ἀν-άποινον (ἄποινα) sine pretio redemptionis, Α 99 ἀπὸ - δόμεναι - ἀπριάτην ἀνάποινον, non redemptam pretio quod pater obtulerat.

ἀνα-πρήθω (cf. Buttm. Lex. 1, 105 s.) protrudo, efflo. Ι 433 β 81 δάκρυ' ἀναπρήσας. Bekk. δάκρυ, paraphr. ἀνενεγκών, sch. br. ἀναφυσήσας ἢ ἄθροον ἀναβαλών, sch. A. Ι 433 καὶ θέλων, φησίν, οὐκ ἔστεξε τὸ δάκρυον, sch. HMQR. β 81 ἀνομβρήσας καὶ δακρύων πλῆθος προέμενος. Zenodotus β 81 δάκρυα θερμὰ χέων, cf. Nitzsch. ib. Doed. Gl. 615 ad περᾶν refert (hervordrängen).

ἀν-άπτω (impf. ἀνῆπτον, μ 179, (v. l. ἀνῆψαν), aor. ἀνῆψε, (v. l. ἀνῆψαν), inf. ἀνάψαι. Pass. pf. imperat. ἀνήφθω) affigo, apto, hefte an, τί, ἔκ τινος. ι 137 πρυμνήσι', μ 51 162 ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω, cf. μ 179, ex ipso, Eust. 1710, 30 ἢ τοῦ Ὀδυσσέως ἢ ἐκεῖ περὶ τὴν ἱστοπέδην. Plerique: ad malum alligantor, αὐτοῦ referentes ad ἱστοπέδης, aut ad ἱστοῦ quod lateat in ἱστοπέδη, cf. Grashof, Schiff 23 Doed. Gl. 2337, Nitzsch. γ 274 ἀγάλματ' ἀνῆψε, Translate β 86 ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, labem adspergere, sch. S. περιποιῆσαι, περιθεῖναι ἡμῖν. Ameis: ἐκ μῶ. ἀν. i. e. ἐξανάψαι.

ἀνά-πυστος (πυθέσθαι) compertus. λ 274 ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν, Eust. 985, 21 ἄπυστος μὲν ὁ στερηθεὶς τοῦ ἀκουσθῆναι, ἀνάπυστος δὲ ὁ ἀκουσθεὶς διὰ τοῦ ἐστερῆσθαι τῆς τοῦ ἀπύστου στερήσεως quod recte improbat Lob. path. el. 1, 194. Est ἀνά praep. quam Herod. redundare putabat.

ἀν-αρπάζω (aor. ἀνήρπᾰσε et ἀνήρπαξε, ἀνήρπασαν, ptc. ἀναρπάξας, ἀναρπάξασα (v. l. ἀναρπάσασα), ἀναρπάξασαι) sursum rapio, abripio, Ι 564 ο 427 h. Cer. 414 τινά. Π 437 ἀπὸ μάχης, h. Ven. 117 ἐκ χοροῦ, de procella δ 515 ε 419 υ 63 ψ 316 h. Ven. 208. (Ameis ad δ 515 zurückschleudernd). Translate θ 409 ἔπος ἀέλλαι. De tmesi cf. ἀνά 1 a.

ἀνα-ρρήγνυμι dirumpo, findo, reisse auf, perrumpo. Σ 582 ἀναῤῥήξαντε βοείην leones, Υ 63 γαῖαν ἀναῤῥήξειε, Η 461 τεῖχος ἀναῤῥήξας. In Iliade sola.

ἀνα-ρριπτέω et **ἀναρρίπτω** sursum iacio, in altum proicio; η 328 ἀναῤῥίπτειν (v. l. ἀναῤῥιπτεῖν) ν 78 ἀνεῤῥίπτουν ἅλα πηδῷ remigare, sch. V. κωπηλατεῖν. ἀναῤῥίπτεται γὰρ τὸ ὕδωρ ὑπὸ τῶν κωπηλατούντων, cf. sch. BHR. κ 130 ἅλα - ἀνέῤῥιψαν. Ap. 33, 29 ἀνεβάλοντο, apud quem v. l. ἅμα.

ἀνα-ρροιβδέω et **ἀνα-ροιβδέω**, pr. ἀναῤῥοιβδεῖ et ἀναροιβδεῖ, aor. ἀνεῤῥοίβδησε, resorbeo, deglutio μ 104 Χάρυβδις ὕδωρ, cf. μ 236 431. μ 105 (ἐπ' ἤματι) τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ |. Nam si horas computes primum quemquam decessum maris intra vicenas quaternas horas sequuntur et secundus et tertius cf. Heller, Phil. 15, 354 Strab. I 4 C. Caes. b. G. 3, 12.

ἀν-άρσιος (ἄρσιος ἄρω Orus ap. E. M. 98, 52) infestus, inimicus. Ap. 32, 10 πολέμιοι, ἀπὸ τοῦ συνηρμόσθαι τοῖς ἤθεσιν cf. Hes. E. M. l. l. Ω 365 δυσμενέες καὶ ἀ. cf. ξ 85, sch. V. ἐναντίοι τῶν ἐρίηρων. Vocem Od. magis quam Il. propriam esse Geppert (2, 50) statuit cf. Duentzer Rh. M. 5, 403. κ 459 ἀ. ἄνδρες ἐδηλήσαντο, cf. λ 401 408 ω 111 Doed. Gl. 553 ad ἀναίρεσθαι δόρυ referens vertit: Kriegsfeind in Waffen.

ἄν-αρχος (ἀρχός) sine duce. Β 703 726 οὐδ' ἄναρχοι ἔσαν.

ἀνα-σείω excutio. h. Ap. 403 πάντοθ' ἀνασσείασκε. M., ceteri codd., ἀνασείασκε, loco lacunoso.

ἀνα-σεύω sursum moveo, pass. erumpo. Λ 458 αἷμα ἀνέσσυτο, Buttm. Spr. 2, 290 aor. syncop. dicit, Grashof (Abw. d. Augm. Düsseldorf 1832 p. 4) plqf. cuius vis par esset ipf. Sed hic est aor. sch. br. paraphr. ἀνηκόντισε. Hes. ἀνεπήδησεν. Sch. BL. ἐπὶ μὲν τῆς λεπτοτέρας πληγῆς ἀνηκόντιζέ φησιν, ἐπὶ δὲ τῆς μείζονος ἀνέσσυται· τὸ γὰρ πολὺ οὐκ ἀκοντίζεται.

ἀνα-σπάομαι sursum traho, extraho. Ν 574 ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατο, ad se traxit.

ἄνασσα (ϝάν. ἀνακτjα, ἄναξ cf. Ahrens Ztft. f. A. W. 1836 p. 818) domina, hera. De deabus: Ξ 326 Δήμητρος - ἀ. Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ια' [317—27], Bekker expunxit, cf. h. Cer. 75 492. de Luna h. XXXII 17, de Minerva γ 380, de Venere h. Ven. 92. Hecate h. Cer. 440.

— Nausicaam alloquitur Ulixes ζ 149 175 dum dubitat num dea sit.

ἀνάσσω (ἄναξ, ubi vide de digammate. praes. ἀνάσσω, ἀνάσσεις, ἀνάσσει. coni. ἀνάσσω λ 349, opt. ἀνάσσοις α 402, ἀνάσσοι, imperat. ἄνασσε, inf. ἀνασσέμεν et ἀνάσσειν, ptc. ἀνάσσων, ἀνάσσοντα, impf. ἄνασσες, ἄνασσε(ν) et ἤνασσε, Bekker ϝήνασσε(ν), quod ferri posse pro ἐάνασσε(ν) recte negant Nauck (Phil. 22, 370. Bull. de l'Acad. VI 17 et Leskien (Kuhn 17, 131); fut. ἀνάξει, inf. ἀνάξειν, ap. Bekk. Υ 180 etiam ἀναξέμεν. Pass. praes. ἀνάσσονται δ 177. Med. aor. inf. ἀνάξασθαι γ 245) praesum, dominor, regno, τινί, τινός, μετά τισι, ἔν τισι, semel absolute. Med. praesto me principem, sum princeps. De variis structuris cf. Ellendt hom. Abh. II. a) c. dat. Β 669 υ 112 θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι, Μ 242 θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι, ι 552 ν 25 πᾶσιν, cf. Α 288. Ο 188 ἑτέροισι, λ 491 πᾶσιν νεκύεσσι, h. Ap. 29 πᾶσι θνητοῖσιν, Α 180 Μυρμιδόνεσσι, cf. Φ 188 Ω 536, Ζ 397 Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσι, Β 643 πάντα ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσιν, Ι 484 Δολόπεσσι, Ariston. Δολόπων et similiter Ν 218 ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ Καλυδῶνι Αἰτωλοῖσι ἄνασσε, Ariston. ἡ δ. ὅ. πτῶσις ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ ὃς πάσης Πλευρῶνος. cf. Friedl. Arist. 23, quamquam dat. saepius legitur in his quam gen. Duplici dat. hic utitur poëta ita ut parti totum subiciat: Pleuroni et Calydoni, et sic Aetolis. Satis audacter Duentzer πᾶσιν conicit atque ἑοῦσι supplet. De populis Φ 86 Τ 122 ο 240 Υ 307. α 181 419. η 11 λ 349 ω 378. Τ 104 109 πάντεσσι περικτιόνεσσιν. Ρ 308 πολέεσσ' ἄνδρεσσι, Ι 73 πολέεσσι δ' ἀνάσσεις, Bekk. πολέσιν δέ, ω 26 πολλοῖσίν τε καὶ ἰφθίμοισι, Α 281 πλεόνεσσι Bekk. expunxit, Α 231 οὐτιδανοῖσι, Ξ 85 ἄμμι, Ω 202 ἀνθρώπους ξείνους ἠδ' οἷσι ἀνάσσεις, β 234 ε 12 λαῶν οἷσι ἄνασσε cf. δ 9 κ 110. Rarior est dat. rei: α 117 δώμασιν οἷσιν, v. l. κτήμασιν cf. α 402, δ 93 τοῖςδε κτεάτεσσιν, Β 108 πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντί. — b) Absolute: Π 172 μέγα κρατέων ἤνασσε. — Δ 61 [Σ 366] πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι, Ξ 94 μετ' Ἀργείοισι cf. Ψ 471, η 23 τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισιν, Δ 252 μετὰ τριτάτοισι. — d) ἐν, de hominibus atque terris: Τ 124 ἐν Ἀργείοισι ἀνάσσειν, Bentl. coni. pro ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν, v. l. ἀνθρώποισιν, η 62 ἐν Φαίηξιν, h. Ven. 196 ἐν Τρώεσσιν, τ 110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι, Π 572 ἐν Βουδείῳ, λ 284 ἐν Ὀρχομενῷ ἶφι. — e) cum. gen. de populis: Κ 32 μέγα πάντων | Ἀργείων, λ 276 Καδμείων. de terris et rebus: Α 38 452 Τενέδοιο ἶφι, Ζ 478 Ἰλίου ἶφι, γ 305 Μυκήνης, ρ 443 Κύπρου ἶφι, h. Ap. 181 Δήλοιο μέγα, Ven. 112 πάσης Φρυγίης, ω 30 τιμῆς ἀπονήμενος ἧς περ ἄνασσες, sch. Q. τῆς τιμῆς ἐβασίλευες. Fuere qui relativi casum ad subst. similitudinem referrent comparantes Ψ 649, sed videtur haec structura ab Homero abesse (Krüger, Di. § 51; 9, 1). Υ 180 Τρώεσσι ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμου inter Troianos te functurum munere Priami, sch. BV. λείπει ἡ ἀντί ἡ ἐν Τρωσὶν ἀνάξειν τῆς τιμῆς Πριάμου, quorum posterius recte probant paraphr. et Eust. 1202, 29. — B. Pass: δ 177 ἀνάσσονται δ' ἐμοί, suspicione non carere putat Rumpf de γαμοπ. Menel. Giessen 1846 p. 2 n. 2. — C. Med.: γ 245 τρὶς - ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν, v. l. ἀνάξεσθαι et ἀνέξεσθαι, sch. HM. διὰ τοῦ α τὸ ἀνάξασθαι ἀντὶ τοῦ βασιλεῦσαι. Ariston. ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς στίχοι οὗτοι (244—6).

ἀνα-στᾰδόν (ἀνίστημι) adsurgendo. Hes. ἀνιστάμενοι. Ι 671 δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος, Ψ 469 ἴδεσθε. De forma cf. L. Meyer (Kuhn 6, 287).

ἀνα-στενᾰχίζω ingemisco. Κ 9 πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζε, paraphr. ἐστέναζεν.

ἀνα-στενάχω deploro. Ψ 211 τὸν - ἀναστενάχουσιν, Σ 315 355 Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες. In Chia et Massaliensi Τ 77 μῆνιν ἀναστενάχων.

ἀνα-στρέφω et **ἀνστρέφω** everto. Med. pererro, peragro. Ψ 436 δίφρους, paraphr. ἀνατρέψειαν, Ernesti ἀντρέψειαν. Medium: ν 325 τιν' ἄλλην | γαῖαν ἀναστρέφομαι. (ἀναστρωφάω).

ἀνα-στρωφάω (ἀναστρέφω) saepius huc illuc verso. φ 394 τόξον πάντῃ ἀναστρωφῶν.

ἀνασχέμεν, ἀνάσχεο, ἀνασχέσθαι ἀνασχόμενος v. s. ἀνέχω.

ἀνα-τέλλω efficio ut proveniat, summitto. Ε 777 τοῖσιν ἀμβροσίην - ἀνέτειλε νέμεσθαι, (ἀντολή).

ἀνα-τίθημι impono, translate: Χ 100 μοι ἐλεγχείην ἀναθήσει, sch. B. ἀντὶ τοῦ περιάψει . . οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ αὐξήσει (ἀνάθημα).

ἀνατλῆναι v. s. ἀνέτλην.

ἀνα-τρέπομαι evertor, resupinor Ζ 64 Ξ 447 ἀνετράπετο, sch. br. ἀνετράπη, εἰς τοὐπίσω ἔπεσεν ὕπτιος.

ἀνα-τρέχω (aor. 2 ἀνέδραμε, pl. ἀνέδραμον, pf. ἀναδέδρομε v. l. ἀναδέδραμε) sursum curro, ascendo, adolesco 2) retro curro. Ψ 717 σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς, paraphr. ἀνεδόθησαν. Ρ 297 ἐγκέφαλος - ἐξ ὠτειλῆς, ε 412 κ 4 λίσση ἀναδέδρομε πέτρη, sch. T κ 4 περιτρέχει τὴν πόλιν non tam ἀνά explicat, quam περί quod legitur v. 3. Σ 56 437 ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, paraphr. ταχέως ἐπηύξησεν. — 2) Λ 354 ὦκ' ἀπέλεθρον, Π 813 αὖτις. De tmesi v. s. ἀνά I b.

ἄν-αυδος (αὐδή) sine voce, qui non loquitur. ε 456 ἄπνευστος καὶ ἄναυδος | κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κ 378 ἶσος ἀναύδῳ, Ap. 36, 3 ἀφώνῳ.

ἀνα-φαίνω (pr. ἀναφαίνεις, ptc. ἀναφαίνων, inf. ἀναφαίνειν, impf. ἀνέφαινε, pl. ἀνέφαινον, fut. inf. ἀμφανέειν, h. Merc. 11. aor. 1. inf. ἀναφῆναι. Pass. pr. ἀναφαίνεται, impf. ἀνεφαίνετο) lucem praebeo, ostendo. pass. appareo. 2) in lucem profero, promo, efficio ut appareat. pass. exorior. σ 310 ἀμοιβηδίς, h. Merc. 345 ἀντία βήματ' ἔχουσα κόνις ἀνέφαινε. — Pass. Λ 62 ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται ἀστήρ, κ 29 πατρὶς ἄρουρα. — 2) Α 87 θεοπροπίας. δ 254 Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσι, Ap. 36, 14 ἐνδεῖξαι τὸν τοιοῦτον. Υ 411 ποδῶν ἀρετήν, δ 159 ἐπεσβολίας, h. Merc. 16 κλυτὰ ἔργα. — Pass. Λ 174 ὄλεθρος, cf. Ρ 244 (ἀναφανδόν, ἀναφανδά, ἀμφαδόν ἀμφαδά, ἀμφάδιος, ἐξαναφανδόν).

ἀνα-φανδά (ἀναφαίνω) manifesto, aperte, palam. In Od. sola γ 221 ἀ. φιλεῦντας, γ 222 ἀ. παρίστατο, λ 455 κρύβδην, μηδ' ἀ. De forma cf. L. Meyer (Kuhn 6, 287).

ἀνα-φανδόν (ἀναφαίνω) aperte, palam. Hes. φανερῶς. Π 178 ἀ. ὄπυιε.

ἀναφέρω v. s. ἀνένεικα. **ἀναφράζομαι** v. s. ἀμφράζομαι.

ἀνα-χάζομαι (pr. ἀναχάζομαι E 822, ptc. ἀναχαζόμενος P 47, ἀναχαζόμενον, Π 819, ipf. ἀνεχάζετο, aor. 1. ptc. ἀναχασσάμενος, f. ἀναχασσαμένη) recedo, retrocedo. E 443 τυτθὸν ὀπίσσω, Π 710 πολλὸν ὀπίσσω. Zenod. τυτθόν. Ap. 31, 28 ἀνεχώρει. O 728 τυτθόν, E 600 ὡς τότε-ἀνεχάζετο Λ 461 ἐξοπίσω, P 129 ἂψ ἐς ὅμιλον ἰών. Η 264 ἀναχασσάμενος, Hes. ἀναποδίσας. E. M. 101, 8 ἀναχωρήσας, cf. Φ 403 N 740. Π 819 ἂψ ἀναχαζόμενον, cf. P 47. In Od. η 280 ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν cf. λ 97.

ἀνα-χωρέω (imperat. ἀναχωρείτω, fut. ἀναχωρήσουσιν, inf. ἀναχωρήσειν, aor. ἀνεχώρησεν, ἀνεχώρησαν, inf. ἀναχωρῆσαι, ptc. ἀναχωρήσας, ἀναχωρήσαντα) recedo. Δ 305 Λ 189 E 107. P 30 Y 196. 335. Λ 440 N 457 ἄψ, cf. K 210 [411]. P 729. χ 270 ἀνεχώρησαν, v. l. ἄρ' ἐχ. Non de pugnantibus ρ 453. Γ 35 ρ 461 ἄψ.

ἀνα-ψύχω (inf. ἀναψύχειν, ptc. ἀναψύχοντα, impf. ἀνέψυχον, pass. aor. 1. ἀνέψυχθεν) refrigero, reficio, recreo. E 795 ἕλκος, sch. BLV. γυμνοῦντα πρὸς τὸ ἀποψῆν τὸν λύθρον. δ 568 ἀνθρώπους vento. N 84 ἦτορ, sch. BL. ἀναψύξαι ἐστὶ τὸ ἀναπαῦσαι τὸ πνεῦμα καὶ ἐν ἀδείᾳ ἀναπνεῦσαι. K 575 ἀνέψυχθεν ἦτορ.

ἁνδάνω (ἁδ, σϝαδ skr. svad, lat. suad-eo. aliter Doed. Gl. 277) Pr. ἁνδάνει β 114, ipf. ἥνδανε et ἑήνδανε, ptc. pf. ἑαδότα, aor. 2 ἅδε(ν) et εὔαδεν (pro ἔϝαδεν), pl. ἅδον, coni. ἅδῃ h. Ap. 75, opt. ἅδοι, inf. ἁδεῖν. Habuit digamma Giese, dial. aeol. 252. 162. Hoffm. qu. hom. § 111, Savelsb. Dig. 12 ideoque Bekk. ϝανδάνει, ἔϝαδεν, quamquam ferri non potest ἐϝήνδανε cf. Leskien, Kuhn 17, 311. Non potuit restitui digamma Γ 173. Fuere qui non εὔαδεν probarent sed εὖ ἅδεν, cf. Buttm. Spr. 2, 114 qui ἑάνδανε et ἅνδανε probat, non ἑήνδανε aut ἥνδανε et Ebel, Kuhn 4, 162. Dissentiebatur etiam de spiritu vocum εὔαδεν et ἅδε(ν), cf. Herod. E 203 Ξ 340 Eust. 1792, 58 1561, 54 et codd. pass.

Dulci sapore sum, cf. Fulda, Spr. d. hom. Ged. 181 quare addebatur θυμῷ vel tale quid, ut transferri vox posset ad alia, placeo. E. M. 16, 37 et pass. ἁδεῖν τὸ ἀρέσαι. Α 24 378 Ἀτρεΐδῃ θυμῷ, Zenod. Ἀτρεΐδεω, cf. O 674. κ 373 ἐμῷ θυμῷ. π 28 τοι εὔαδε θυμῷ ἐσορᾶν, Ap. 78, 24 ἤρεσεν Hes. ἤρεσκεν ἢ ἀρέσκει, quia quod semel placuit, diutius placet, cf. h. Ap. 220. ξ 337 φρεσὶ βουλή, ν 327 σφωιν κραδίῃ ἀμφοτέροιιν, ω 465 σφιν μῦθος ἐνὶ φρεσί. — b) Omittuntur θυμῷ sim: ε 153 νύμφῃ cf. ρ 173, ubi facile suppletur dat. β 114 αὐτῇ, cf. Ξ 340 h. Ap. 75. Ven. 9. 10 21. XIV 3. π 398 Πηνελοπείῃ μύθοισιν propter sermones, h. Cer. 205 οἱ ὀργαῖς in mysteriis. ξ 525 αὐτόθι κοῖτος ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι, h. Ap. 22. σκοπιαί τοι ἅδον Baumeister expunxit. ib. 244 τόθι τοι ἅδε χῶρος νηὸν τεύξασθαι, Ven. 18 τῇ ἅδε τόξα καὶ θῆρας ἐναίρειν, M 80 N 748 Ἕκτορι μῦθος, I 173 σ 422 πᾶσιν ἑαδότα μῦθον. Γ 173 ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν. Ap. 9, 14 ἀρέσαι, non recte, sch. BL. ὤφελεν ἐν ἐμοὶ τερφθῆναι, cf. Eust. 400, 19. Σ 510 γ 150 δίχα δέ σφισιν βουλή cf. θ 506. H 45 βουλὴν ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε, Bekker ἑήνδανε. P 647 τοι εὔαδεν οὕτως, sic decrevisti. Ω 25 ἄλλοις πᾶσιν ἑήνδανεν consentiebant omnes. γ 143 οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἑήνδανε, prorsus displicuit. ζ 245 αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη | ἐνθάδε ναιετάων καί οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν, er in diesem Zustande (τοιόσδε subi.), cum nemo Phaeacum sedem mutaret, non poterat Nausicaa οἱ ad unum eorum referre. Non recte Jordan (Kunstgesetz Homers 44 „dieses") statuit fieri transitum ad nova pronomine. Aristarchus non decere ratus virginem optare maritum, utrumque versum expunxit. (ἐπί, ἀπό, ἡδύς ἧδος ἑδανός ἕεδνον?)

ἄν-δῐχα (ἀνά) in duas partes, Π 412 578 Y 387 κεάσθη, Σ 511 Y 120 δάσασθαι (διάνδιχα).

ἀνδρ-άγρια (ἀνήρ, ἀγρέω) spolia de viro capta, cf. Meiring. verb. cop. II 1835 p. 20. De accentu cf. Herod. Ξ 509. Ξ 509 βροτόεντ' ἀνδράγρι' ἤρατο, Ap. 33, 21 σκῦλα τὰ ὅπλα τῶν πιπτόντων, τὰ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἠγρευμένα, οἷον ληφθέντα, melius dixisset ἀπό, ut Orus apud E. M. 102, 28. Ariston. ἡ δ. ο. νῦν καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἅπαξ εἴρηκεν ἀνδράγρια, sed in nostra Odyssea non legitur. Sch. ABL. ἀθετοῦσι διὰ τὸ ξένον τῆς λέξεως καὶ μὴ κείμενον ἀλλαχοῦ. Locus vexavit etiam Duentzerum (N. J. f. Ph. 61, 339) Ribbeckium (N. J. f. Ph. 85, 29), Kochium (Phil. 7, 597). Recte Faesi miratur cur sex Graecos nominaturus poëta Musas invocet.

Ἀνδραιμονίδης Θόας H 168; Θόας Ἀνδραίμονος υἱός | B 638, N 216, O 281, ξ 499.

ἀνδρᾰκάς (ἀνήρ) viritim. ν 13 δῶμεν τρίποδα, E. M. 102, 17 κατ' ἄνδρα. sch. HVind. 133 τινὲς γράφουσιν ἄνδρα κάτα (unde Doed. Gl. 1085 per apoc. putat ortam esse vocem). ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνδρακάδα φησὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν δεκάδα - ἔστι δὲ ἐπίρρημα ὡς ἑκὰς καὶ ἐντυπάς. Ebel (Kuhn 4, 201) dat. pro ἀνδρακάσι et compositum ex ἀνήρ et anc. Ap. 33, 9 δύναται δὲ καὶ ἀνδράδας, οἷον ἀνδράδασις, ἡ κατ' ἄνδρα μερίς.

ἀνδρᾰ-ποδον (alii ὁ ἀνδράπους. ἀνήρ et πέδη ut E. M. 102, 27 et Benf. 2, 95; sed Duentzer: ἀνήρ et πούς cf. Eust. 692, 25 1416, 25 Suid. I, 1, 385 a 17. E. M. l. l. Doed. Gl. 1085 cum E. M. l. l. ad ἀποδόσθαι refert, alii ad πάω. Haesitat Meiring subst. cop. 1828 p. 25) servus venumdatus, mancipium. H 475 ἀνδραπόδεσσι οἰνίζοντο. Did. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο ἀνδροπόδοισι. Ariston. ἀθετεῖται ὅτι νεωτερικὴ ὀνομασία τοῦ ἀνδράποδον· οὐδὲ γὰρ παρὰ τοῖς ἐπιβεβληκόσιν Ὁμήρῳ νοεῖται (Friedl. κεῖται), cf. Eust. 692, 21 qui metaplasmo dat. ortum dicit. Expunxerunt versum Aristophanes et Zenod. Et habet singularia multa universa haec libri septimi pars, composita e variis narrationibus non bene inter se aptis, cf. Grashof Fuhrwerk b. H. u. Hes. p. 12.

ἀνδρ-αχθής (ἀνήρ, ἄχθω) qui eo ponderis est quod vir portat, qui virum gravat vel viro oneri est. κ 121 ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι, cf. Doederl. Gl. 891. Nitzsch h. l. Eust. 1651, 10 οἱ ἀνδροβαρεῖς, οἱ τοῖς ἄλλοις ἀνδράσιν ἐπαχθῆ ἂν φέροιντο φορήματα. cf. sch. B. Q. Ap. 33, 27. E. M. 102, 41 Hes. non recte Apion ap. Ap. 33, 27 τοῖς ἀνδρὸς βάρος ἔχουσιν, nam poëta saepe commemoravit quid ponderis vir portaret.

ἀνδρεϊ-φόντης (ἀνήρ, ΦΕΝ. De diphthongo ει cf. Duentzer, Kuhn 12, 4. La Roche, hom. U. p. 84) homicida, ὁ φονεύων τοὺς ἄνδρας. B 651 H 166 Θ 264 P 259 Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ | quod per syniz. pronuntiandum est. E. M. 102, 13 dubitatur utrum dat. an gen. nominis ἀνήρ intellegendus sit in copulatione, sed est acc. cf. Meiring. verb. cop. II 1835 p. 28. Doed.

Gl. 2209 ex ἀνδροφονευτής per sync. cf. Lob. path. el. 1, 474 par. 23.

ἀνδρό-κμητος (ἀνήρ, κάμνω) ab hominibus factus. Λ 371 ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ. Non recte veteres dubitarunt de interpretatione, cf. sch. AD. Ap. 35, 5 E. M. 102, 48 Hes.

ἀνδρο-κτᾰσίη (ἀνήρ, κτανεῖν) homicidium, caedes virorum. E 909 παύσασαι Ἄρην ἀνδροκτασιάων, lex. Seg. 393, 30 ἀνδροφονιῶν. H 237 μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε, cf. Ω 548 λ 612; Sing. tantum: Λ 164 ἔκ τε κονίης ἔκ τ' ἀνδροκτασίης. Ψ 86 ἀνδροκτασίης ὕπο, sch. BV. καταχρηστικῶς, nam puerum interfectum esse a Patroclo.

Ἀνδρο-μάχη P 208, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος | Z 395 = Θ 187 Hectoris equos nutrit, λευκώλενος de Hectore luget Ω 723, Z 371 378. quocum ultimum colloquitur 405—502. Ob occisum maritum gravius eam afflictam esse quam Hecubam Priamus narrat X 88, 437 sqq. Naegelsb. h. Th. 259. A. Jacob üb. Entst. 102.

ἀνδρό-μεος (additum putat suff. máya ut ayas-maya lat. aeneus L. Meyer. vergl. Gr. 1, 68, 2 461 623, sed Aufrecht, Kuhn, 2, 79, suff. μεο = máya nec accentu bene aptum esse nec significatione, indicare enim talia id quod ex re efficitur, sive re aliqua completur. E. M. 102, 45 παράγωγον κτητικόν) humanus, qui hominis est, qui ad hominem pertinet. Epith. ornans. P 571 Y 100 Φ 70 χροὸς ἀνδρομέοιο, χ 19 αἵματος ἀ. Ap. 36, 28 ἀνθρωπίνου αἵματος, ι 297 ἀ. κρέα, sch. Q. τὸ ἀνδρόμεα μεῖζον τοῦ ἀνθρώπεια cf. ι 347, ι 374 ψωμοί τ' ἀ. Paulo aliter Λ 537 ὅμιλον ἀνδρόμεον Menschengewühl, sch. V. τὴν τῶν ἀνδρῶν μάχην, paraphr. τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν.

ἀνδροτής v. s. ἀδροτής.

ἀνδρο-φάγος homines devorans, humana carne vescens. κ 200 Κύκλωπος ἀνδροφάγοιο v. l. ἀνδροφόνοιο.

ἀνδρο-φόνος (ἀνήρ ΦΕΝ). homicida, viros occidens. Epith. ornans. Λ 242 Z 498 I 351 Π 77 840 P 428 616 638 Σ 149 Ω 509 724 Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο, Δ 441 Ἄρεος ἀ. Z 134 ἀ. Λυκούργου. Σ 317 Ψ 18 χεῖρας ἀνδροφόνους. Fuisse videtur v. l. ἀνδροφόνου i. e. ἑταίρου. De Achillis manibus etiam Ω 478 χεῖρας δεινὰς ἀ., α 261 φάρμακον ἀνδροφόνον. Est v. l. ἀνδροφόνοιο κ 200 pro ἀνδροφάγοιο.

ἀνδύω v. s. ἀναδύω.

ἀν-εγείρω (pr. ἀνεγείρεις, aor. ἀνέγειρα, ἀνέγειρε(ν), inf. ἀνεγεῖραι) e somno excito, K 138 Ὀδυσῆα ἐξ ὕπνου cf. ψ 16 22 h. Ven. 176, ι 730 ἐκ λεχέων. K 157 τὸν - ἀνέγειρε cf. ι 172.

ἀνέδραμον, v. s. ἀνατρέχω. **ἀνέεδνος** v. s. ἀνάεδνος.

ἀν-εέργω (ἀνεϝ.) reprimo, cohibeo Γ 77 H 55 φάλαγγας, h. Merc. 211 ἐξοπίσω δ' ἀνέεργε „ut capita ipsi obversa haberent" Franke. P 752 μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω Τρώων. Non recte paraphr. πόλεμον ἀπεῖργον εἰς τοὐπίσω τῶν Τρώων gen. ad adv. rettulit, sch. br. ἀνέτελλον. De tmesi v. s. ἄνω.

ἀ-νεικής (νεῖκος) v. s. ἀεικής.

ἄν-ειμι (pr. ἄνει, ἄνεισι, ptc. ἀνιών, ἀνιοῦσα, ἀνιόντος, ἀνιόντι, ἀνιόντα, ἀνιοῦσαν, ἀνιόντες. ipf. ἀνήιον) sursum eo, ascendo; orior. 2) redeo. κ 146 παρὰ νηὸς ἀνήιον ἐς περιωπήν. κ 274 παρὰ νηὸς ἠδὲ θαλάσσης in interiorem partem insulae, cf. κ 446. Ξ 28 πὰρ νηῶν a litore ad pugnam, h. Cer. 402 ὑπὸ ζόφου αὖτις. α 24 Ὑπερίονος ἀνιόντος, Ap. 36, 26 ἀνερχομένου, ἀνατέλλοντος. Θ 538 ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον, Aristonicus aut vv. 535—7 aut vv. 538. 539. 541 expungendos censet, Bekker utrosque. cf. X 135. Σ 136 ψ 362 ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, ep. 3, 3 ἠέλιός τ' ἀνιών. — 2) Z 480 ἐκ πολέμου, ε 282 ἐξ Αἰθιόπων, α 259 ἐξ Ἐφύρης, κ 332 ἐκ Τροίης ἀνιόντα, sch. V. O 29 πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀνά. T 290 ἄψ. X 492 ἄνεισι - ἐς πατρὸς ἑταίρους, redit ad, Minkw. von einem zum andern, sed cf. X 499 ἄνεισι ἐς μητέρα. ϑ 568 ν 150 176 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν.

ἀν-είμων (εἷμα) qui caret veste. γ 348 πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ, sch. E. πενιχροῦ μὲν τοῦ εὐτελῆ τινα ἔχοντος, ἀνείμονος δὲ κἂν ἱματίων ἀποροῦντος.

ἀν-είρομαι (ἔρομαι). pr. ἀνείρεαι, coni. ἀνείρηται, ptc. ἀνειρόμενος, ἀνειρομένη. ipf. ἀνείρετο v. l. ἀνήρετο Φ 508. quaero ex aliquo, τινά τι, τινά, τί, absolute. Γ 177 η 243 ο 402 τ 171 ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς, cf. α 231 ο 390 ψ 99. Φ 508 τήν cf. h. Ap. 50 525. δ 420 σε - ἐπέεσσιν, v. l. ἀνήρηται, cf. δ 461. δ 631 Ἀντίνοον μύθοισιν, h. Merc. 328 υἱόν, ν 238 τήνδε γαῖαν ἀνείρεαι de hac terra. Absol. η 21 h. Ap. 168.

ἀν-εῖσα [fut. ἀνέσει] aor. opt. ἀνέσαιμι, ptc. ἀνέσαντες. efficio ut quis sursum considat, impono. N 657 ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον, sch. A. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ πρὸς Ζηνόδοτον ἐς δίφρον ἀναθέντες. BL. ἀνέσαντες· ἤτοι καθίσαντες, μᾶλλον δὲ ἀναθέντες· διὸ ἀθετεῖται ὁ στίχος. Expungebantur etiam duo proximi versus. Est enim locus de Harpalione illo quem pater, E 576 ipse occisus, hic luget. Formam ἀνέσαντες Krüger Gr. § 38, 1, 6 ad ἀνίημι refert, plerique ad ἀνεῖσα, cf. ξ 280 sch. BL. καθίσαντες br. ἀναθέντες, ἀναβιβάσαντες, Hes. I 196, 62 ἀνακαθίσαντες cf. Faesi et Düntz. h. l. et Grashof (Fuhrw. 17), qui monuit recens mortuum cuius membra non iam rigida essent sedere posse. Ξ 209 εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι, Ap. 32, 13 ἀναπείσαιμι, ἐποτρύναιμι προτρεψαίμην, Hes. ἀναπείσαιμι καὶ παρορμήσαιμι ad ἀνίημι referre videntur cum multis recentiorum. Sed cf. Thiersch, Gr. p. 374 adn., Classen N. J. f. Ph. 79, 204. Huc referri potest futurum ἀνέσει, σ 265 (v. s. ἀνίημι) ut sit: sursus ponet, reducet. Ad ἀνίημι has formas refert Savelsberg (Ztft. f. G. 1865 p. 283 Kuhn 16, 407) alias aoristorum vocales correptas comparans; cf. Buttm. Gr. I § 108 adn. 5. De tmesi v. s. ἀνά I a.

ἀνεκτός (ἀνέχομαι) tolerandus. Semper cum negatione et plerumque in exitu versus. Λ 573 λοίγια ἔργα - οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά, E. M. 103, 18 ἀνασχετά, ὑπομονῆς ἄξια, ὑπομονητά. K 118 Λ 610 χρειὼ οὐκέτ' ἀνεκτός, Duentz. ἀνεκτῶς. Subst. υ 233 οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται. — Adv. Θ 355 μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς ut amplius ferri non possit cf. ι 350.

ἀν-έλκω (pr. ἀνέλκει, ptc. ἀνέλκων, impf. ἄνελκεν v. l. ἀνεῖλκε. Med. pr. ptc. ἀνελκόμενον) sursum traho, retraho. 2) intendo arcum. Med.: ad me retraho. M 434 ἀμφὶς ἀνέλκει attollit. — 2) Λ 375 N 583 τόξου πῆχυν. φ 128

150 ἀνέλκων sc. νευρήν. — Med. χ 97 ἔγχος, dum sibi retrahit hastam e corpore mortui.

ἄνεμος (ἄ. *AN* skr. an hauchen, an-ilá-s Wind, lat. an-i-mus cf. Curt. E. 419 Benf. 1, 118 L. Meyer, vergl. Gr. 1, 62 98 345) Gen. ἀνέμοιο et *O* 383 ζ 20 ἀνέμου) ventus, saepe ventus vehementior. *Θ* 481 τέρποντ' ἀνέμοισι, *Z* 147 φύλλα - ἄ. χαμάδις χέει, *E* 499 ἄχνας φορέει κατ' ἀλωάς, *E* 501 ἐπειγομένων ἀνέμων, sch. L. ἐμψυχοῖ τοὺς ἀνέμους. *Λ* 308 ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς, ε 368 ἄ. ζαὴς - θημῶνα τινάξῃ, ζ 43 ἀνέμοισι τινάσσεται. *Θ* 549 κνίσην - ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω, Bekker expunxit vv. 548—52. λ 592 τὰς ἄ. ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα, *M* 157 ἄνεμος ζαής, νέφεα δονήσας, κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ (νιφάδας), *M* 133 δρύες ἄνεμον μίμνουσι, *Ξ* 398 ἄνεμος - ποτὶ δρυσὶν ἠπύει, *O* 620 λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, *P* 56 πνοαὶ παντοίων ἀνέμων, *N* 334 ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι, *N* 795 ἀργαλέων ἀ. ἀέλλῃ. ε 304 ἄελλαι παντοίων ἀνέμων, τ 200 βορέης ἄνεμος μέγας, *Λ* 156 φέρει πῦρ, *Y* 492 φλόγα εἰλυφάζει, *P* 57 ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ, μ 288 ἀνέμοιο θύελλα, ε 317 δεινὴ μισγομένων ἀνέμων θύελλα. — Oriuntur venti partim natura: μ 286 ἐκ νυκτῶν ἄνεμοι χαλεποί, *E* 865 καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο; partim deorum iussu: μ 313 ὦρσεν ἐπὶ ζαῆν ἄνεμον Ζεύς, γ 289 λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεῦε, *M* 253 ὦρσεν - ἀνέμοιο θύελλαν, ι 67 νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην cf. *O* 26, h. Ap. 433 ἦλθ' ἄ. Ζέφυρος μέγας ἐκ Διὸς αἴσης, ε 109 ἐπῶρσ' ἄνεμον, *Ξ* 254 ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας, cf. λ 400 [407] ἀ. ἀμέγαρτον ἀυτμήν. ε 293 πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας | παντοίων ἀνέμων, η 272 ἐφορμήσας ἀνέμους cf. ω 110 h. VII 24. Aeolum ventis praeesse finxit poëta κ 20 βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα, κ 21 ταμίην ἀνέμων, κ 47 ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν. *Ξ* 17 πέλαγος ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. h. Ap. 28 κῦμα ἐξῄει - λιγυπνοίοις ἀνέμοισι, *B* 397 κύματα - παντοίων ἀνέμων. *O* 626 ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης, *Λ* 481 ἐν δ' ἄ. πρῆσεν μέσον ἱστίον, Lucht, Schiff d. Od. 25 Grashof, Schiff bei Ho. u. He. 27, cf. β 427 h. VII 33. ι 39 ἄ. Κικόνεσσι πέλασσε, cf. ε 111 134 γ 300 η 277 ο 482. ι 78 ξ 256 τὰς δ' ἄ. τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον cf. λ 10 μ 152. *Ψ* 317 ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν, ι 285 ἄ. δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν, ξ 253 ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέι καλῷ cf. ξ 299. ε 330 τὴν ἂμ πέλαγος ἄνεμοι φέρον, ι 260 ἀποπλαγχθέντες παντοίοις ἀνέμοις, ι 82 μ 425 ξ 313 φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν, κ 54 κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ, *Z* 346 προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα, h. XXXIII 11 τὴν δ' ἄ. τε μέγας καὶ κῦμα θῆκαν ὑποβρυχίην, ψ 235 ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι, *O* 383 ἐπείγῃ | ἲς ἀνέμου, *P* 739 (πῦρ) δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο, ι 71 διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο, μ 409 προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα, ν 276 ἀπῶσατο ἲς ἀνέμοιο, τ 186 κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο, ep. 10, 1 λάβεν ἀντίος ἐλθών, *Π* 213 *Ψ* 713 βίας ἀνέμων ἀλεείνων, ε 443 η 282 ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο cf. ζ 210 μ 336. ν 99 ἀνέμων - δυσαήων - κῦμα, ε 478 τ 440 ἀνέμων - μένος ὑγρὸν ἀέντων, ε 391 μ 168 400 ἄ. ἐπαύσατο, τ 202 ἄ. πέσε, h. XXXIII 14 ἀργαλέων ἀ. κατέπαυσαν ἀέλλας, *E* 525 εὕδῃσι μένος Βορέαο καὶ ἄλλων | ζαχρηῶν ἀνέμων, *M* 281 κοιμήσας ἀνέμους. — *K* 437 θείειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, ζ 20 ἀνέμου ὡς πνοιή, cf. δ 839. *M* 207 πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο cf. *Ψ* 367 β 148, h. XXXI 14 λάμπεται - πνοιῇ ἀνέμων, *Ω* 342 α 98 ε 46 ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο. Commemorat ventos quattuor *Ψ* 194 δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισιν Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, cf. *I* 4 *Ψ* 199 229, *Π* 150 ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια Ποδάργη, μ 326 οὐδέ τις ἄλλος | - ἀνέμων εἰ μὴ εὖρός τε νότος τε. (ἀλεξάνεμος, ἀνεμοτρεφής, ἀνεμοσκεπής, ποδήνεμος, ἠνεμόεις, νήνεμος, νηνεμίη, ἀνεμώλιος.)

ἀνεμο-σκεπής (σκέπω) praesidium praebens a vento (Meiring. verb. cop. II p. 19), ventos arcens. *Π* 224 χλαινάων ἀνεμοσκεπέων, paraphr. σκεπόντων ἀπὸ ἀνέμου, cf. E. M. 776, 5.

ἀνεμο-τρεφής (τρέφω) 1) ventis nutritus, 2) validus, nervosus. Meiring. verb. cop. II p. 20: ventis auctus. *O* 625 κῦμα ἀνεμοτρεφές, sch. AD. ὑπὸ ἀνέμου ηὐξημένον, ὑψηλόν. Totum locum (592—669) expungit Duentzer N. J. f. Ph. 93, 437 et in ed. cf. H. A. Koch, Phil. 7, 604 Friedl. Phil. 4, 584. — 2) *Λ* 256 ἀ. ἔγχος, Aristou. ἡ δ. ὅ. διὰ τοῦ ἀνεμοτρεφὲς βούλεται σημαίνειν τὸν εὔτονον· τὰ γὰρ ἐν εὐηνέμῳ χωρίῳ φυόμενα εὔτονα γίνεται παλλόμενα καὶ κραδαινόμενα, cf. Eust. 843, 1. Ita Baerwinkel, de her. hom. armat. Arnstadt 1839 p. 47, cf. Plut. ap. E. M. 103, 50 sch. AD. *O* 625. Ipse poëta ita explicat *P* 55, cf. Doed. Gl. 1035. Sed sch. AD. κοῦφον καὶ εὐκίνητον. Ap. 31, 25 ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ π παρειλῆφθαί φασιν τὸ φ ὡς εἶναι ἀνεμοτρεπές, τὸ διὰ τὴν κουφότητα τῷ ἀνέμῳ τρεπόμενον cf. sch. BLV. Bottcher (Aehrenl. z. hom. Wortf. Dresden 1848 p. 14): Windzug nährend.

ἀνεμώλιος (E. M. 104, 9 387, 37 ἄνεμος, Duentz. Kuhn 12, 5 ἀνεμωλή) ventosus, inanis, inutilis. Semper translate. E. M. 101, 8 μάταιος, cf. Ap. 35, 48. *Δ* 355 ἀνεμώλια βάζεις, cf. δ 837 λ 464. *Φ* 474 τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως. Non recte sch. B. ἀνεμωλίως ἀντὶ τοῦ ἀπράκτως, cf. *E* 216. *Y* 123 οἳ - ἀνεμώλιοι, nihili sunt.

Ἀνεμώρεια *B* 521, ὅριον Δελφῶν τε κ. Φωκέων Strab. 9, 3, 15, Eust. 274, 41. 275, 6 διὰ τὸ ἀνέμοις καταπνεῖσθαι οὕτως ἐκλήθη. Burs. Geogr. Gr. I 170.

ἀν-ένεικα sursum tuli, λ 625 τὸν - ἀνένεικα ad superos. Med. alte ducto spiritu ingemuit *T* 314 ἀδινῶς ἀνενείκατο, sch. B. κάτωθεν τὴν φωνὴν ἀθρόαν ἐκ τοῦ βάθους ἀνήνεγκεν, cf. D. Ap. 34, 28 ἀνενήκατο habet, Hes. ἀνενέγκατο, cf. Buttm. Lex. 1, 263. Benf. 2, 23 comparat auf-anken, cf. mnd. wtrb. ed. Schiller I 93.

ἀν-ερείπομαι tollo, in altum levo, abripio, cf. Lob. Rh. 43. *Y* 234 τὸν - ἀνηρείψαντο, Herod. Ἀρίσταρχος μὲν ἐν ποιεῖ τὸ ἀνηρείψαντο τουτέστι τὸ ἀνήρπασαν· εἰσὶ μέντοι οἳ τὸν ἂν σύνδεσμον παρέλαβον, ὧν ἐστὶ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Θέωνος τοιοῦτόν τι ἐκδεχόμενος· ἀνήρπασαν ἂν αὐτὸν οἱ θεοὶ τῷ Διὶ χάριν τοῦ κάλλους, εἰ ἔζη. δ 727 παῖδ' - ἀν. θύελλαι. α 231 ξ 371 μιν - ἅρπυιαι ἀν., υ 77 κούρας ἅρπυιαι ἀν.

ἀν-έρχομαι sursum eo. κ 97 148 194 ἐς σκοπιὴν ἀνελθών, τ 190 ἄστυ δ' ἀν. — 2) ζ 163 φοίνικος ἔρνος ἀνερχόμενον, succrescens, ζ 167 ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης provenerat. — 3) *Z* 187 ἀνερχομένῳ redeunti, *Δ* 392 ἂψ ἄρ'

ἀν., Bekk. e Bentl. coniectura, codd. ἄψ - ἀνερχ., Ven. ἄψ ἀναερχ. α 317 αὖτις ἀν. (v. l. χ 198 ἀνερχομένη).

ἀν-ερωτάω saepius interrogo, δ 251 μιν ἀν-ηρώτων, v. l. ἀνειρώτων Ameis (ex Eust. 1495, 6 cf. ο 423) recepit, et ἀνηρώτευν et ἀνειρώτευν.

ἀνέσαιμι v. s. ἀνίημι et ἀνεῖσα.

ἀν-έστιος (ἑστία) sine lare proprio, E. M. 104, 30 ἑστίαν μὴ ἔχων, ἄοικος. Ι 63 ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, sch. BLV. ὁ γὰρ ἑστίαν νέμων καὶ βίον ἑδραῖον τιμῶν τῆς πρὸς τοὺς οἰκείους ἀπέχεται στάσεως.

ἀν-έσχεθον (ἀνέχω· ἀνέσχεθε, ἀνεσχέθομεν, inf. ἀνσχεθέειν) sublatum tenui. 2) Intrans. me sublatum tenui. Formarum quae cadunt in θ, nonnullas aor. esse Emsley dixerat (ad Eur. Med. 186 et pass.), attigerant rem G. Herm., ad So. Ant. 1083 et Buttm. Spr. §. 112. 12, peculiari libello (de verbis Graecorum in αθειν εθειν υθειν exeuntibus Erfurt 1822) disputaverat Im. Herm., ratus eas non aor. sed praes. aut impf. esse, postquam Fr. Ellendt in Lex. Soph. ad Emsleii fere sententiam rediit. E. Wentzel (qua vi posuit Homerus verba quae cadunt in θω Breslau 1837) docuit significari et statum et initium status. Κ 461 ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρί, Η 412 σκῆπτρον ἀ. θεοῖσιν. ι 294 ἀ. Διὶ χεῖρας. — 2) ε 320 αἶψα μάλ' ἀ. ὑπὸ κύματος ὁρμῆς emergere atque supra aquam se tenere. Formas vero σχεθέειν et ἀνασχεθέειν idem (p. 25) eo explicat quod cum metrum ἀνασχέθειν non admitteret, poeta eas dilatarit: esse igitur inf. praes. non aor. De origine et significatione consonae θ cf. Curtius, Kuhn 1, 26 2, 15 Goebel ib. 11, 56.

ἀν-έτλην (aor. ἀνέτλης, ἀνέτλη, ἀνέτλημεν, ptc. v. l. π 205 ἀνατλάς) sustineo, suffero. Non in Iliade. κ 327 φάρμακ' ἀ., γ 104 οἰζὺν ἀ., ξ 47 κήδε' ἀ., h. XV 6 ἀτάσθαλα.

ἄνευ (ἀ. ἀν- skt an- lat. in- ahd. ân- nhd. un- ohne) sine, 2) procul a, 3) invito quo. E. M. 104, 50 ἐπίῤῥημα χωρισμοῦ σημαντικόν. Hes. δίχα, cf. Lindner, Arch. f. Phil. u. Päd. 3, 60. In hy. non legitur, neque in Il. ante Ν. Opponitur σύν: Ρ 407 οὐδὲ ἄνευ ἕθεν οὐδὲ σὺν αὐτῷ, cf. sub αὐτός 1 K d. Ψ 387 ἅ. κέντροιο θέοντες, ν 100 ἄ. δεσμοῖο, ω 247 ἄνευ κομιδῆς. — 2) Ν 556 ἄνευ δηίων, opp. κατ' αὐτούς. — 3) Ο 213 ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ (212—17), Bekk. expunxit. β 372 ο 531 οὔ τοι ἄνευ θεοῦ, non sine dis. (ἄνευθεν, ἀπάνευθε.)

ἄνευθε, ante vocales etiam ἄνευθεν (ἅ. ἄνευ. E. M. 104, 51 ἐπεκτείνεται καὶ εἰς θεν cf. Lob. path. el. 2, 147. 149. 247). 1) eminus, procul, seorsum. Ap. 33, 17 Hes. χωρίς. Non in hy., in Iliade ter ante Π. Χ 300 ἐγγύθι, οὐδέ τ' ἄν., Ψ 378 οὐδέ τι πολλὸν ἄ. ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς cf. τ 575. δ 356 τόσσον ἄν. ὅσσον τε. — 2) abseits, seorsum: Χ 368 ἄν. ἔθηκε, paraphr. ἀπόθεν. Ω 208 ἄν. ἥμενοι ἐν μεγάρῳ, paraphr. πόῤῥωθεν, λ 82 ἄν. (ἥμην). ι 26 ἄν. πρὸς ἠῶ non de magno spatio, sed idem quod χωρίς, cf. Klaussen, Ztft. f. A. W. 1835 p. 141 s. Δ 277 ἄνευθεν ἐόντι, cf. Ψ 452. Β 27 = 64 Ω 174 ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν κήδεται, remotus, gen. a verbo pendet. Ψ 241 τοὶ ἄλλοι ἄν. καίοντο, seorsum non in medio rogo, Ψ 474 ἄν.- πεδίοιο δίενται, paraphr. πόῤῥωθεν διὰ τοῦ πεδίοιο διώκονται. — 2) Praep. procul a, sine Χ 333 τοῖο δ' ἄν. ἀοσσητὴρ λελείμμην, procul ab eo. Alii: eius defensor. Separatur gen. a praep. Φ 78 ἄν. ἄγων πατρός τε φίλων τε, Χ 88 ἄν. δέ σε μέγα νῶιν κατέδονται, sed plerumque coniungitur κ 554 ἄν. ἑτάρων, Π 89 ἄν. ἐμεῖο sine me, Χ 39 οἶος ἄν. ἄλλων, η 192 ἄν. πόνου καὶ ἀνίης, Ε 185 οὐκ ἄν. θεοῦ. (ἀπάνευθε.)

ἀ-νέφελος (ᾱ. νεφέλη) sine nubibus, serenus. ζ 45 αἴθρη - ἀνέφελος, sch. EPQV. νεφελῶν χωρίς. Ap. 36, 8 et codd. multi ἀννέφελος ob productionem; sed νεφέλη duplicem consonam habebat cf. Ahrens Phil. 4, 610 Lob. path. el. 1, 192 La Roche, H. T. 389. H. U. 57.

ἀν-έχω (pr. coni. ἀνέχῃσι, imp. ἄνεχε. aor. ἀνέσχον, ἀνέσχεν), inf. ἀνασχεῖν et ἀνασχέμεν. Med. pr. ἀνέχονται, opt ἀνεχοίμην, ἀνέχοιτο, inf. ἀνέχεσθαι, fut. ἀνέξομαι, ἀνεξόμεθα, inf. ἀνσχήσεσθαι, aor. ἄνσχεο, ἀνέσχετο, opt. ἀνασχοίμην, imp. ἄνσχεο et ἀνάσχεο, inf. ἀνασχέσθαι, ptc. ἀνασχόμενος, ἀνασχομένω, ἀνασχόμενοι. Adi. verb. ἀνσχετός et ἀνεκτός q. v.) sursum teneo, 2) retineo. 3) Intransitive: emineo. 4) Translate: sustento. — Medium: ante me elevo, 2) absolute: toto corpore extendor, bracchium extendo ad ictum, ictum paro. 3) me sustento, sustineo, patior, c. partic. 1) Α 450 Γ 275 Σ 75 γ 355 ρ 239 ν 97 χεῖρας ἀνασχών passis manibus, de precantibus. Ζ 257 Διὶ χεῖρας ἀ. cf. Ω 301 Γ 318 Η 177. Ε 174 Τ 254. Ζ 301. Ξ 499 κώδειαν ἀ., δ 115 154 χλαῖναν ἄντ' ὀφθαλμοῖιν, σ 89 χεῖρας ἀ. de pugilibus, Υ 278 ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδ' ἀνέσχεν, χ 297 αἰγίδα, Λ 80 μαζὸν ἀ. exseruit. — 2) Ψ 426 ἵππους retine. — 3) Ρ 310 αἰχμὴ παρὰ - ὦμον ἀνέσχεν. — 4) τ 111 εὐδικίας ἀνέχῃσι. Ap. 36, 20 Ἀρίσταρχος· εὐδικίας ἄνω ἔχῃσι, cf. Lehrs, Ar. 156. sch. B. δικαίας κρίσεις. τὸ δὲ ἀνέχῃσι αὔξει ἀνυψοῖ, cf. Hes. — Medium: Δ 594 Ο 298 Ρ 234 δοῦρατα hastis porrectis, Μ 138 βόας ὑψόσε, Φ 67 τ 448 δόρυ, Φ 161 μελίην, Ε 655 ἔγχος. Iurans Κ 321 μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο. σ 100 χεῖρας prae gaudio. — 2) Γ 362 πλῆξεν ἀνασχόμενος, bracchio sublato, ξ 425 κόψε, Ap. 35, 26 ἀνατείνας, Ψ 660 πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν, cf. σ 95. Χ 34 κεφαλὴν κόψατο χερσὶν | ὑψόσ' ἀνασχόμενος, Ψ 686 ἄντα - χερσί. Ellipsi haec explicanda videntur: κόψατο χερσὶν ἀνασχόμενος χεῖρας, nam reflexive posse explicari recte ut videtur negavit Classen N. J. f. Ph. 79, 302, cf. Rumpf ib. 93, 145. — 3) Α 586 Ε 382 τέτλαθι καὶ ἀνάσχεο. Ψ 507 ἄνσχεο halte an dich, cf. Ω 549. λ 375 ἐς ἠῶ sustinerem. — b) Δ 511 χαλκόν, E. M. 99, 54 ἀναδέξασθαι, ὑπομεῖναι. Ο 470 ὀϊστούς, de nervo arcus. Ε 104 δήθ' ἀνσχήσεσθαι βέλος cf. Ε 285, cum Aristarcho, cf. Kayser, Phil. 21, 531. Ω 518 πολλὰ κακά, cf. ψ 302. χ 423 δουλοσύνην, v. l. -ης quam iam Eust. improbabat cf. Matth. Gr. §. 359. τ 27 ἀεργόν otiosum sinam, η 32 ξείνους ἀνθρώπους apud se tolerant. ρ 13 ἅπαντας ἀνθρώπους suscipere. Ap. 36, 23 ἀναδέχεσθαι καὶ διαβάσκειν. — c) Ε 895 ἄλγε' ἔχοντα. π 277 εἰσορόων ἀνέχεσθαι, cf. Classen, Beob. 3, 14. δ 595 εἰς ἐνιαυτὸν - παρὰ σοὶ - ἥμενος, h. Merc. 169 ἀδώρητοι τῇδε μένοντες. V. l. ἀνασχέσθαι ν 307 pro ἀναπλῆσαι. V. s. ἀνέσχεθον, ἀνεκτός, ἀνσχετός et de tmesi sub ἀνά I b.

ἀ-νεψιός (sed penultima producitur ultima producta. skt nap-tri et nap-ât, lat. nep-os, ahd.

nefo Neffe, *ἀνεψιός* einer der mit einem andern Neffe ist Benf. 2, 56. Curt. E. 342 Spiegel, Kuhn 13, 370) frater patruelis, consobrinus. Hes. *ἀνεψιοί· ἀδελφῶν υἱοί.* Eust. 764, 6 *οἱ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐξάδελφοι.* *O* 422 *Ἕκτωρ ἐνόησεν ἀν.* sc. *υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα*, Ariston. *O* 419 *ἡ δ. ὅ. οὗτος ὁ Κλυτίος ἐστὶν ἀδελφὸς Πριάμοιο* (*Y* 238). *K* 519 *Ἱπποκόωντα - Ῥήσου ἀν.*, *Π* 573 *ἀν. ἐξεναρίξας.* *O* 554 *ἀνεψιοῦ κταμένοιο*, Ahrens, Rh. M. 2, 162 *ἀνεψιόο*, sch. L. *πρωτεξαδέλφου.* Haec Hector Melanippo Hicetaonis filio dicit, de Dolope Lampi filio. Lampus vero et Hicetaon (*Y* 238) Priami fratres erant. *I* 464 *ἔται καὶ ἀνεψιοί*, paraphr. *ἑταῖροι καὶ ἀδελφῶν υἱοί*, sch. AV. *ἀνεψιὸς Φοίνικος Εὐρύπυλος.*

ἄνεῳ (vel *ἄνεως* pl. *ἄνεῳ. ᾰ*) obmutescens, mutus, qui territus consilescit. Spitzner ad *B* 323: *ἀνέῳ*, quod analogia confirmaretur, sed a veterum consuetudine et doctrina (Apoll. adv. 577, 14) abhorret, cf. Buttm. Lex. 2, 3 qui dubitat utrum cum *ἐννεός* cognata sit vox an composita ex *ἀ* priv. et verbo aliquo dicendi. Duentzer, Kuhn 13, 1, verbum aio (cf. Benf. 2, 61) et amissa *χ* consona *ἠμί* comparat ut *ἄν-αχος*, *ἄναος ἄνεως* fiat. Contra Doederl. Gl. 4 *ἄναος = οὐκ ἀείς* qui non spirat. Lob. path. el. 2, 284 cum Apollonio (adv. 555, 27) *ἄνανος*, *ἄνεος ἄνεῳ* quod fieret ab *αὔω* clamo cf. Curt. E. 587. Adv. esse putarunt Aristarchus et Aristarchei (Apoll. 555, 17). Acriter hanc opinionem defendit Geist Krit. Bl. 1829 no. 5 et Ztft. f. A. W. 1837 p. 1255 qui ab *ἀναός = ἐνεός* deducit. Sed sch. HM. *β* 240 *ἄνεῳ· σὺν τῷ ι τὸ ἄνεῳ. εὐθεῖά ἐστι πληθυντικὴ ἀπὸ τοῦ ἄνεως* cf. sch. R. *η* 144 sch. BL. *B* 323. Ap. 32, 11. Hes. Suid. I 1, 408 *ἄνεως, ὁ ἄφωνος. Ἐν Μυθικοῖς· Ὣς φάσαν· οὐδὲ ἄναξ ἄνεως ἦν*, cf. Apoll. adv. 554, 26 618, 25. Bekk. an. 3, 1095 *Βοιωτῶν· ἄνεω* (sic) *ἥσυχοι*, Eust. 230, 27 *ἄνεῳ ἤγουν ἄφωνοι, ἄνανδοι.* 1443, 19 *ἄνεῳ οἱ ἄφωνοι ... εὕρηται δέ που καὶ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος* cf. 387, 43 733, 45. Fuit igitur adi. *ἄνεως*, pl. *ἄνεῳ* qui etiam in nostris codd. invenitur, cf. La Roche H. T. 191, Unt. 178. Recentiores *ἄνεῳ* praeter Bäuml. et Duentz. fere omnes. Bekker in Iliade *ἄνεῳ*, in Odyssea *ἄνεῳ*. Potissimum de iis qui subito terrore correpti obmutescunt. — Plur. a) *B* 323 *ἄνεῳ ἐγένεσθε*, cf. *Γ* 84 *η* 144 *κ* 71. — b) *I* 30 695 *ἦσαν*, *β* 240 *ἧσθε* nihil agitis, torpetis. — c) De una femina *ψ* 93 *ἄνεῳ ἧστο*, cf. Eust. 1939, 28. Probabiliter La Roche coniecit propter hunc unum locum Aristarchum cum discipulis adv. statuisse.

ἀν-ήκεστος (*ἀκέομαι*) insanabilis, irreparabilis. E. M. 107, 7 *ἀθεράπευτος.* Post caesuram tertii pedis. Translate: *O* 217 *ἀν. χόλος*, *E* 394 *ἀν. - ἄλγος*, Ap. 35, 9 *ἀνήκεστον, οἷον ἀνίατον . . . ἀνήκεστον κακόν ἐστι δεινόν.*

ἀν-ηκουστέω (*ἀ. ἀκουστός*) dicto non audiens sum. *O* 236 *Π* 676 *οὐδὲ πατρὸς ἀνηκούστησεν.*

ἀν-ήμελκτος (*ἀμέλγω*) non mulsus, cuius lac non expressum est. *ι* 439 *ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι* quia non mulgebantur.

ἀνήνοθεν (*ἀ. ἄνθος, ἄνθω, ἀνέθω* E. M. 106, 12 Buttm. Lex. 1, 266 qui eiusdem radicis praep. *ἀνά* dicit. *ἀνοθ = ἀνθ* Curt. 304 cf. Doed. Gl. 714 et Goebel, Kuhn 11, 57 homer. 9. cf. Pott II 2, 167) prosiliebat, surgebat. Ex perf. cum praes. significatione impf. ortum est pro plqpf., cf. Wentzel. de verb. quae cadunt in *θω* p. 40. *Λ* 266 *αἷμα - ἀν. ἐξ ὠτειλῆς*, E. M. 106, 9 *ἀνῄει, ἀνεφέρετο*, cf. Hes. Suid. I 1, 430. V. l. *ρ* 270 (*κνίση*) *ἀνήνοθεν*, ubi Did. *Ἀρίσταρχος ἐνήνοθεν, αἱ δὲ κοιναὶ ἀνήνοθεν.* La Roche *ἐνήνοθεν.*

ἀν-ήνυστος (*ἀνύω*) qui perfici non potest, imperfectus. *π* 111 *ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ*, sch. Q. *ἀκωλύτως ἄνυσιν καὶ πέρας μὴ ἐπιδεχομένῳ. οὐ γὰρ ἤνυον οἱ μνηστῆρες τὸ γυναῖκα λαβεῖν τὴν τοῦ Ὀδυσσέως.*

ἀν-ήνωρ (*ἀνήρ*) qui non est vir, cui virilitas adempta est. Alii: ignavus. *κ* 301 *μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θήῃ* virilitate privet, cf. *κ* 341. sch. BQ. *ἀπογυμνωθέντα· τοῦ ξίφους*, sch. T. *μηδεμίαν ἀνδρείαν ἔχοντα ἢ μηκέτι ἄνδρα, ἀλλὰ θηρία* (*θηρίον*?). Cf. Ap. 36, 1 E. M. 108, 23 Hes. Non recte Eust. 1659, 30 *ταὐτὸν τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀνήνορα.*

ἀνήρ (skr. nr, nara-s vir, sabin. ner-o fortis Curt. E. 422 Benf. 1, 122 L. Meyer, vergl. Gr. 1, 62. 273. Sed Legerlotz, Kuhn 10, 375 gan, gignere gen-itor, *γϝαν-ηρ*, *γϝαν-αξ γυνή.* A. Goebel, et. Unters. üb. *AN* p. 5 *ἀνήρ* animans der Athmende, der Mensch). S. n. *ἀνήρ* (*ᾰ*, sed *ᾱ* in arsi sexta aut quarta, *ζ* 184 etiam in prima), g. *ἀνδρός* et rarius *ἀνέρος* (*ᾱ* in arsi quarta aut prima, *Σ* 433 etiam in quinta), d. *ἀνδρί*, multo rarius *ἀνέρι* (*ᾱ* in arsi quarta, aut prima), a. *ἄνδρα*, multo rarius *ἀνέρα* (*ᾱ* in arsi quinta *N* 131 *Π* 215 *X* 38 aut secunda *X* 418 aut prima h. Merc. 200), v. *ἄνερ* *Ω* 725. du. *ἄνδρε* et *ἀνέρε.* pl. *ἄνδρες* et *ἀνέρες* (*ᾱ*, multo saepius in arsi quarta aut prima, quam in secunda aut quinta), g. *ἀνδρῶν*, d. *ἀνδράσι(ν)* (in arsi prima aut quarta, *λ* 360 *ω* 83 in quinta, *ξ* 230 in secunda) et *ἄνδρεσσι(ν)* (plerumque in quinta arsi, *N* 633 in secunda, *K* 441 in prima et secunda), a. *ἄνδρας* et *ἀνέρας* (*ᾱ* in arsi quarta, multo rarius in prima).

Vir, homo. Distinguuntur a) dii et homines, b) animalia et homines, c) feminae et viri, d) uxores et mariti, e) aetates iuniorum et seniorum. Significantur f) homines universe g) populus qui est sub regibus et h) in bello sub ducibus. i) viri qui quae virorum potissimum sunt, agunt. Additur vox k) nominibus gentium l) nominibus ordinum m) nominibus propriis hominum n) saepe etiam pronominibus quorum vice o) interdum fungi videtur. Braune de *ξ* Odyss. II Cottbus 1855 p. 18 potissimum opponi putat deos et feminas. — a) *A* 334 *H* 274 *Διὸς ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν*, *A* 403 *θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες* cf. *B* 813 *Ξ* 291 *Y* 74. *A* 544 *Δ* 68 *E* 426 *Θ* 49 132 *Λ* 182 *O* 12 47 *Π* 458 *Y* 56 *X* 167 *Ω* 103 *α* 28 *μ* 445 *σ* 137 h. XXXIV 6 *πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε* cf. h. Ap. 336, *B* 1 *Ω* 677 *θεοί τε καὶ ἀνέρες* cf. *I* 239 *K* 441 *Λ* 761. *N* 632 *T* 96. *Ξ* 259 342 *Π* 226 *T* 371 *Y* 41 *Φ* 264 *α* 338 *ε* 194 *ν* 112 *π* 265 h. Merc. 339 444 526. *Δ* 86 *ἀνδρὶ ἰκέλη* cf. *N* 357 *Π* 716 *P* 73 *Φ* 213 285 *θ* 194 *ν* 222. *E* 128 *θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα* cf. *ν* 393 h. Cer. 62. *E* 636 *ἀνδρῶν οἳ Διὸς ἐξεγένοντο.* *E* 839 *θεὸν ἄνδρα τ'.* *E* 874 *χάριν δ' ἄνδρεσσι φέροντες* cf. *Z* 137 *E* 384 *H* 61 *Θ* 143 *O* 490 *Π* 386 688 850 *Σ* 328 *T* 93 105 *Y* 242 *Ω* 258 335 *γ* 231 237 *δ* 397 *ν* 143 *υ* 202 h. Merc. 259. *Y* 137 (cf. *Z* 492). *ε* 119 *θεαί, ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι* cf. *ε* 129 *Σ* 432 433 *Ω* 60. Cyclops est *ι* 187 *ἀνὴρ - πε-*

λώριος cf. ι 214, ι 494 ἄγριον ἄνδρα. Laestrygones sunt κ 120 οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες ἀλλὰ Γίγασιν. φ 303 Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι. Μ 23 ἡμιθέων ἀνδρῶν, h. XXXI 18 μερόπων γένος ἀνδρῶν ἡμιθέων. — b) Homines et animalia Β 554 ἵππους τε καὶ ἀνέρας cf. Θ 214 Λ 497 Π 167 Ρ 740. Κ 338. 481 Β 765 Ρ 400 Υ 157 Φ 16 Ψ 242. Κ 186 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν cf. Μ 147 Ν 475 Ο 272 Ρ 110 658 ξ 531 τ 444 φ 340. ι 15 κύων ἄνδρ' ἀγνοιήσασα. Χ 262 λέουσι καὶ ἀνδράσι cf. δ 791. Ψ 111 οὐρῆας καὶ ἀνέρας, κ 98 οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν, Σ 321 ἀνέρος ἴχνια cf. Ε 558 Υ 173 Χ 93 κ 214 χ 306 ι 429. κ 395 ἄνδρες δ' αὖ ἐγένοντο. ep. 12, 4 ἀνδρὸς ἐπερχομένου καὶ θηρὸς ἰόντος. — c) Viri et feminae: Η 139 ἄνδρες - καλλίζωνοί τε γυναῖκες cf. Ω 698 ν 147 h. Ap. 154 Cer. 94. Ι 134 ἀνθρώπων, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν cf. Ι 276 593 Τ 177. Ο 683 Ρ 435. δ 142 ξ 161. 184 ν 308 ο 163 φ 323 τ 408 h. Merc. 222. ζ 288 ἀνδράσι μίσγηται cf. σ 164. υ 359. π 318 ν 219. Ζ 492 Υ 137 πόλεμος ἄνδρεσσι μελήσει cf. α 358 λ 352 φ 352 h. VII 27. η 68 γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν, h. Ap. 160 ἀνδρῶν τε παλαιῶν ἠδὲ γυναικῶν. — d) Maritus et uxor: Γ 140 προτέροιο, Ζ 350 ἀνδρὸς ἄκοιτις cf. σ 145 υ 82 φ 325. Ζ 463 χήτει - ἀνδρός cf. α 344. Ξ 406 φίλῳ cf. λ 327, Τ 291 ᾧ μ' ἔδοσαν cf. ζ 181. Τ 295 ἐμόν cf. τ 209, Ω 725 ἆνερ, ὤλεο, α 292 ἀνέρι μητέρα δοῦναι. cf. β 223, τ 265 κουρίδιον cf. ω 196 h. Cer. 136. ν 10 169 γυνὴ ἀνδρὸς ἀφεσταίη. h. Cer. 139 ἀνέρος ἠδὲ γυναικός. — e) Aetates iuniorum et seniorum: Ι 524 τῶν πρόσθεν cf. θ 223 λ 630 Φ 405. Γ 108 ὁπλοτέρων ἀ., Ρ 520 μ 83 αἰζήιος cf. Ψ 432 h. Ap. 449, Σ 515 οὓς ἔχε γῆρας. Ψ 589 νέον cf. β 29 γ 24 π 210 ρ 294. γ 125. β 188 γ 363 σ 31 52. κ 278 h. VII 3 νεηνίῃ cf. ξ 524. σ 53 81 γέροντα, φ 310 κουροτέροισιν. Homines florentes aetate et robore: Ε 303 Υ 286 δύο ἄνδρε φέροιεν cf. Μ 447. Θ 355 ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ cf. Κ 48. Μ 382. Φ 308 σθένος ἀνέρος, β 58 ρ 537 οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ cf. τ 186. λ 449 μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ. Pater et liberi: γ 197 παῖδα - ἀνδρός cf. δ 169. 236. ep. 14, 1 ἀνδρὸς στέφανος παῖδες. β 51 τῶν ἀνδρῶν υἷες. — f) Homines universe: Ζ 56 κήδεα ἀνδρῶν, Λ 266 ἐπιχθονίων cf. Β 553 Ι 558. Δ 41 φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάασιν, Δ 438 πολύκλητοι, Ζ 151 Υ 214 πολλοὶ μιν ἄνδρες ἴσασιν cf. α 176 ρ 270, Ν 461 ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν, Ξ 387 δέος ἰσχάνει ἄνδρας cf. Ε 531 Ο 563. Σ 110 ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν cf. Τ 270. Ω 45. κ 78. Φ 150 α 170 η 238 κ 325 ξ 187 ο 264 τ 105 ω 298 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν cf. δ 62 139 ι 89 174 κ 101. ν 233. 193. π 236. α 23 ἔσχατοι ἀνδρῶν cf. ζ 279 223. α 349 ἀλφηστῇσιν cf. ζ 8 ν 261 h. Ap. 458. β 290 υ 108 μυελὸν ἀνδρῶν cf. ι 191 λ 23 υ 270. Ρ 737 πόλιν ἀνδρῶν cf. ο 384 δ 09. ι 129 124 μ 66. h. Ven. 20. ep. 12. 1. 4, 9. — Ν 346 ἡρώεσσιν cf. Ε 746 α 100 δ 268 λ 629 97 ω 25. Ε 361 βροτός cf. Ε 604 Σ 85 Τ 22 ε 97 μ 77 h. Ven. 199 Merc. 354 565, Ζ 146 γενεὴ - ἀνδρῶν cf. Ζ 149. γ 245, Ζ 261 κεκμηῶτι Λ 802 Π 44 ε 47 ω 3. Η 89 Χ 164 κατατεθνηῶτος. Ι 408 ἀνδρὸς ψυχή cf. θ 559 Κ 403 Ρ 77 Υ 266 κ 306 θνητοῖσι cf. Ω 259 π 196 h. XIX 43. Ν 321. h. Ven. 46. Λ 762 Π 441 Χ 179. Ρ 445 δυστήνοισι cf. Ρ 446. Σ 91 ἄνδρεσσι μετέμμεναι cf. θ 214 ξ 176 ρ 354 σ 138 τ 315 ω 83. η 105 πάντων cf. θ 165 π 446. κ 123 ὀλλυμένων cf. Ε 203 μ 46. ξ 231 ν 220 ἀλλοδαπούς cf. ξ 43. π 437 οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνήρ cf. ψ 187. ρ 323 ἀρετῆς ἀνέρος, ρ 588 ὑβρίζοντες cf. υ 370, χ 27 ἀνδρῶν τοξάζεαι, ψ 328 ἀκήριοι ἄλυξαν, ω 87 πολέων τάφῳ, h. Ap. 65 δυσηχής ἀνδράσιν, Ap. 142 νήσους τε καὶ ἀνέρας. — g) Populus qui est sub regibus: Β 188 ἔξοχον ἄνδρα, Β 198 δήμου ἄνδρα. Α 7 172 442 506 Β 402 434 441 612 Γ 81 267 455 Δ 148 255 336 Ε 38 Ζ 33 Η 162 314 Θ 278 Ι 96 114 163 672 677 697 Κ 64 86 103 119 233 Λ 99 254 Ξ 64 103 134 Σ 111 Τ 51 76 146 172 184 199 Ψ 49 161 895 θ 77 λ 397 ω 121 ἄναξ ἀνδρῶν Agamemnon cf. Ε 268 311 Λ 701 Ο 532 Ψ 288. Ε 546 πολέσσ' ἄνδρεσσι ἄνακτα cf. Ν 452. Ρ 308 πολέσσ' ἄνδρεσσι ἀνάσσων cf. τ 110. — h) Exercitus qui est sub ducibus: Β 340 μήδεα ἀνδρῶν. Β 368 ἀνδρῶν κακότητι. Β 387 μένος ἀνδρῶν cf. Ι 447 Θ 61 δ 363. Γ 196 Δ 231 250 Ε 166 746 Θ 390 Λ 188 203 264 540 Μ 47 Ο 279 615 Ρ 595 510 α 100 στίχας cf. Μ 48. Δ 251 273 Υ 113 379 οὐλαμόν cf. Χ 458 λ 514. Ο 588 Χ 462 Υ 47. Τ 81 159 Ν 285. Ι 361 ἄνδρας - μεμαῶτας, Λ 239 Π 726 Ρ 82 πόνον ἀνδρῶν cf. Ο 310. Ζ 99 γ 400 ὄρχαμον ἀ. cf. Β 837 γ 454 482 κ 224 ξ 22 121 ο 351 389 π 36 ρ 184 υ 185 254. Λ 304. ξ 230 ο 510 Μ 110, h. Cer. 150 ἀνέρας οἷσιν ἔπεστι κράτος. — i) de iis quae virorum potissimum sunt: Ε 500 ἀ. λικμώντων. Μ 283 ἀνδρῶν ἔργα cf. ν 31. Σ 498 δύο ἄνδρες ἐνείκεον cf. Μ 421 β 69. Υ 165 μ 439 σ 380 390. Β 122 Ε 641 ἀνδράσι παυροτέροισι cf. Ε 861 Ξ 149 Ο 513 611 β 245 Ρ 167 φ 325 Λ 80 260 262 h. Ap. 395. Ζ 158 κέρδιστος ἀ. cf. Β 216 673 Γ 166 Η 155 Ι 110 Π 570. Γ 429 ἀνδρὶ κρατερῷ cf. Ε 244 Ω 212 δ 242 271. Ε 597 ἀ. ἀπάλαμνος cf. Ι 320. Θ 96 Φ 314 ἄγριον ἄνδρα, cf. Φ 536 ι 198, Ι 154 295 ἄνδρες πολύρρηνες πολυβοῦται, Δ 433 πολυπάμονος ἀ.. Ι 197 φίλοι ἄ., cf. Χ 168, Ι 204 φίλτατοι cf. Ο 111 Π 433. Κ 18 πρῶτον ἀνδρῶν. Λ 68 ἀνδρὸς μάκαρος, Λ 288 Π 521 Ψ 536 Ω 384 ἀ. ἄριστος cf. Ν 433. Ι 520 Λ 328 Μ 127 Υ 158 ω 108 ν 335 Ψ 659 802 Ε 541. Λ 248 ἀριδείκετος ἀνδρῶν cf. Ξ 320. Μ 271 οὐ πάντες ὁμοῖοι ἀνέρες ἐν πολέμῳ. Ν 278 δειλὸς ἀ., Λ 746 ἀτος πολέμοιο. Ν 633 ἄνδρεσσι ὑβριστῇσιν, Π 600 ἐσθλός cf. γ 371. Π 689 Ρ 177 ἄλκιμον cf. Φ 586 π 89, Τ 342 ο 459 ἀ. ἑῆος, Υ 467 γλυκύθυμος ἀ. Λ 146 Σ 170 Υ 389 πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. Ο 526 φέρτατος ἀνδρῶν, Χ 160 ἀέθλια ἀνδρῶν cf. Ψ 554. θ 57 πλῆντο δόμοι ἀνδρῶν. cf. Ω 247 Τ 364 π 473, ν 310 π 189 ρ 540 βίας - ἀνδρῶν, ρ 309 κύνες ἀνδρῶν cf. ρ 312. ν 262 ἧσο μετ' ἀνδράσιν, φ 238 384 στοναχῆς ἀνδρῶν. ρ 581 ψ 31 ἀ. ὑπερηνορεόντων cf. ζ 5 τ 62 ω 282 γ 314 δ 166, ω 257 τεῦ δμώς εἰς ἀνδρῶν, h. Ven. 103 μετὰ Τρώεσσιν ἀριπρεπέ' ἀνδρῶν. Ψ 664 ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε. Ω 318 ἀνέρος ἀφνειοῖο cf. Ω 482 λ 414 ξ 200 σ 218 ep. 16, 1. Ω 506 ἀ. παιδοφόνοιο, α 161 βίοτον ἀνέρος cf. α 377 β 142. γ 52 πεπνυμένῳ ἀ. δικαίῳ cf. δ 204 ξ 359 ο 459 ν 89. δ 333 ρ 124 κρατερόφρονος ἀ., δ 551 τρίτον ἄ. cf. ε 484 δ 28. ι 90 κ 102. χ 138 ν 390, η 51 θαρσαλέος ἀ.. θ 191 369 ν 166 ναυσίκλυτοι ἀ., ι 453 ἀ. κακός cf. ι 475 Λ 390, κ 84 ἄυπνος, λ 76 ἀ. δυστήνοιο. λ 490 ἀ. - ἀκλήρῳ, ξ 104 ἀ. ἐσθλοί. λ 116 ἄ. ὑπερφιάλους cf. ο 11 376, ο 302 ἄλλοι, ο 489 ἀ. ἠπίου, φ 70 ἀ. ἀποιχομένοιο, ω 266 ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα.

De pugna et de iis quae ad bellum spectant B 131 ἐγχέσπαλοι ἄ. B 604 ἀνέρες ἀγχιμαχηταί cf. Γ 49. E 488 Z 453 P 158 T 168 232 γ 90 χ 234 ἀ. δυσμενέεσσι cf. K 40 100 221 395 N 263 Ω 288 δ 246 319 ζ 200 ϑ 217 ο 387. Z 481 δήιον ἄ. cf. K 358 M 57 O 533. κ 459 λ 401 408 ω 111 ἀνάρσιοι ἄ. A 151 ἀνδράσι ἶφι μάχεσθαι cf. O 751 ω 507 I 317 327 384 K 521 ι 50, B 798 μάχας ἀνδρῶν cf. Γ 241 Z 185 E 332. ϑ 183 ν 91 264 Ω 8. H 36. Δ 445 στόνον ἀνδρῶν cf. T 214. Δ 450 Θ 64. Z 339 νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, H 209 εἶσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, I 189 524 ϑ 73 κλέα ἀνδρῶν cf. I 441, Λ 432 τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας cf. Λ 500. Z 70 Θ 296 Λ 759 χ 32. ε 106 O 736. Λ 745 χ 22. Σ 499 ϑ 495 π 244 χ 412. N 237 277 ἀρετὴ ἀνδρῶν, N 472 κολοσυρτόν, Ξ 522 ἀ. τρεσσάντων, Δ 457 Θ 256 Π 603 κορυστήν, Π 492 πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσιν cf. Π 557 Φ 215, γ 298 ἤλυξαν ὄλεθρον ἄνδρες, λ 41 ἄ. ἀρηίφατοι cf. λ 416 516 χ 229. ξ 69 236. De fortitudine quae virorum est E 529 Z 112 Θ 174 Λ 287 O 487 561 661 734 Π 270 P 185 ἀνέρες ἔστε. — k) Nominibus populorum plerumque postponitur A 594 Σίντιες ἄ., B 611 Ἀρκάδες B 701 Π 807 Δάρδανος ἀ., Γ 167 226 Ἀχαιός, Γ 185 Φρύγας ἀ. αἰολοπώλους, Δ 519 K 464 470 Θρηκῶν ἀ. cf. K 487 Ω 234. Z 397 Κιλίκεσσ' ἄ., H 13 P 140 154 Λυκίων ἀ., Φ 155 Παίονας ἄ., Ψ 744 Φοίνικες ἄ. cf. ο 415 473. γ 31 Πυλίων ἀ., ζ 3 114 202 λ 156 ϑ 567 λ 343 ν 175 322 Φαιήκων ἀ., ζ 5 Κυκλώπων ἀ., λ 14 Κιμμερίων ἀ., ξ 263 ρ 432 Αἰγυπτίων ἀ., cf. ξ 286, ο 427 Τάφιοι ληίστορες ἄνδρες, φ 18 Μεσσήνιοι, ψ 311 Λωτοφάγων, h. Ap. 278 Φλεγύων, ep. 11, 4 Κεβρήνιοι. π 65 ρ 526 τ 271 Θεσπρωτῶν ἀ. In introitu versus ut primus pes diaeresin habeat ξ 335 τ 292 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν cf. Giseke, hom. Forsch. §. 24 b §. 56 b. Γ 6 ἀ. Πυγμαίοισι, E 779 Ἀργείοισιν, atque in exitu ι 91 96 ἀ. Λωτοφάγοισι. — l) Etiam nominibus ordinum postponitur B 474 αἰπόλοι ἄ. cf. Δ 275. B 24 61 βουληφόρον, Γ 170 ω 253 βασιλῆι, E 533 πρόμον, Δ 187 216 χαλκῆες, Δ 485 ἁρματοπηγὸς ἀ., Z 315 τέκτονες ἄ. cf. h. Ven. 12, I 477 φύλακας, I 544 θηρήτορας ἄ. cf. M 170. Λ 86 δρυτόμος cf. Π 633. Λ 514 ἰητρός, Λ 687 ἡγήτορες ἄ. cf. Π 495 532. M 302 βώτορας cf. ξ 102 ρ 200. N 571 βουκόλοι cf. Ψ 845. P 466 ϑ 284 ἑταῖρος. Σ 319 ἐλαφηβόλος. Ψ 886 ἥμονες, Ω 158 187 ἱκέτεω, γ 267 ἀοιδός, γ 422 ν 235 φ 199 χ 268 285 ἐπιβουκόλος, ι 508 μάντις, λ 186 δικασπόλον, π 305 δμώων, ρ 347 κεχρημένῳ, σ 128 ἐπητῇ, σ 261 μαχητάς, τ 74 πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες cf. φ 327, h. Ap. 542 σημάντορες ἄ. Praemittitur A 144 ἀ. βουληφόρος. Λ 549 ἀ. ἀγροιῶται, M 41 ἀ. θηρευτῇσιν, O 489 P 203 φ 333 ω 460 ἀ. ἀριστῆος cf. ξ 218. Π 170 ἄ. ἑταῖροι. P 65 ἄ. νομῆες, P 135 ἀ. ἐπακτῆρες, Φ 257 ὀχετηγός, Φ 574 θηρητῆρος, Ω 382 ἀλλοδαπούς, δ 63 διοτρεφέων βασιλήων, ϑ 456 οἰνοποτῆρας, ι 126 τέκτονες ι 391 χαλκεύς, ν 396 428 ο 32 π 29 χ 364 ψ 138 303 ω 2 ἀ. μνηστήρων cf. ψ 84 ω 381. ξ 124 ἄ. ἀλῆται, ξ 410 ἀ. ὑφορβοί, ο 55 ξεινοδόκου cf. ο 70. ο 467 δαιτυμόνων cf. χ 12. ρ 352 προΐκτῃ, h. XXV 3 ἀοιδοί. h. Cer. 125 ληιστῆρες cf. h. VII 6. — m) Nominibus propriis hominum praemittitur: E 649 ἀ. - Λαομέδοντος, Λ 92 Βιήνορα, N 499 ἄ. ἀρήιοι Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεύς, Π 218 δύ' ἀνέρε Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, Π 521 ἀ. ὤριστος Σαρπηδών cf. Π 558 798-807 P 378 Φ 183 Ψ 112 470 γ 352 η 22 ω 51. — n) Coniungitur cum pronominibus rel.: A 78 ἄνδρα ὃς κρατέει cf. Γ 61 Δ 306 539 E 467 118 Z 7 I 341. Ξ 376 T 167 α 228 Ω 204 502. Δ 539 ἀνὴρ ὅς τις δινεύοι, quem locum Beutler animadv. crit. Jena 1823 p. 9 non recte vituperat quia ἀνήρ non habeat additum pronomen τίς. N 118 ἀνδρὶ ὅς τις μεθείη. In talibus nos utimur pronomine indefinito: jemand, der s. einer welcher vel definito: derjenige welcher cf. Y 425 α 1 ε 106 δ 98 α 403 δ 207 ε 448 ϑ 547 κ 74 ο 400 π 77 O 80 h. Merc. 44 Ven. 189 ο 430 π 45 I 125 267. Cum negatione fere est: niemand E 172 οὔ τίς μοι ἐρίζεται ἀνήρ cf. Z 487 521 N 222 Ω 707 Ξ 91. K 293 γ 383. T 11 162 ρ 268 φ 93 λ 483. Ψ 632 οὔ τις ἀνὴρ Ἐπειῶν cf. Ω 148 177. Z 488 οὔ τιν' ἀνδρῶν cf. δ 93 ξ 122 σ 141 τ 350 υ 212 χ 6. ψ 125 οὐδέ κέ τίς τοι ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε ἀνθρώπων ubi ἀνθρώπων additur. Cum pron. ἄλλος fere: sonst jemand: Δ 316 ἀνδρῶν ἄλλος, K 330 ἀνὴρ ἄλλος cf. K 222 P 328 δ 827 ϑ 169 ξ 228 κ 327 ν 333. Ψ 606 οὐ τάχ' ἄλλος ἀνὴρ Ἀχαιῶν, λ 176 π 34 τις ἀνδρῶν ἄλλος. Cum pron. ἕκαστος: B 127 Τρώων ἄνδρα ἕκαστον cf. O 571. H 424 I 11 K 68 O 660 X 415 κ 173 547 μ 207 ω 441 ἄνδρα ἕκαστον cf. B 618 805 β 91 ν 380 χ 31. ν 7 ὑμέων ἀνδρὶ ἑκάστῳ. Similiter Λ 287 σ 353 ὅδ' ἀνήρ der da cf. Π 747 X 379 ζ 241 λ 336 ρ 22 χ 70 248 ω 426. E 174 219 184 456 Π 423 P 421 ο 388 429 π 364. K 477 Ξ 471 Σ 257 X 38 418 α 406 β 40 ζ 201 ϑ 238 ρ 566 χ 78 134 ω 260 οὗτος ἀνήρ, N 232 α 233 δ 145 ϑ 209 ρ 243 φ 201 χ 165 κεῖνος ἀνήρ, Ω 207 ἀνὴρ ὅ γε, E 396 ωὑτὸς ἀνήρ, idem vir, δ 650 τοιοῦτος ἀνήρ. τὶς Ξ 484. Aliquanto latius in Od. patet hoc genus quam in Iliade. — o) Saepe nos pronominibus tantum utimur ubi poëta virum dicit: jemand. Γ 393 ἀνδρὶ μαχησάμενον cf. E 483 T 153. E 770 I 117. K 204 341. Λ 475. O 359 679 Π 590 53 212. Λ 738 ἕλον ἄνδρα cf. M 378 N 170 696 O 335 432 Π 516 638 P 53 98 389 Σ 362 546 T 103 122 183 Y 97 Ω 355. 369 π 72 φ 133. Ω 480 α 218 ε 105 249 ι 384 ψ 159 — ζ 232 ϑ 139 147 216. ξ 380 ο 224 272. π 97 ρ 471 518 τ 169 υ 25 287 φ 406 h. Merc. 200. κ 383 τίς γὰρ ἀνήρ; qui vir? h. Ap. 169 τίς ἀ. ἥδιστος ἀοιδῶν. Plur. Männer, Leute: K 525 ἄνδρες ῥέξαντες cf. M 122 P 257 η 74 λ 360 ο 345 ρ 231. 502 υ 179 φ 325 χ 381 ψ 204. Z 314 σὺν ἀνδράσιν οἳ τότ' ἄριστοι τέκτονες ἄνδρες ubi repetit vocem. Nos „derselbe" vel „derjenige, er". Γ 62 ἀνδρὸς ἐρωὴν cf. Δ 498 O 575 Λ 654 Π 745 ο 521 h. Ap. 172 Ψ 704. Ξ 110 ἐγγὺς ἀνήρ talis vir adest. B 362 κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα. Δ 472 ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν, E 37 ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος cf. Π 351. N 131 Π 215 ἀνέρα δ' ἀνήρ (ἔρειδε) cf. O 328 Π 306. Y 355. (ἠνορέη, ἀγαπήνωρ, ἀγήνωρ, ἀγηνορίη, κυδιάνειρα, ἀντιάνειρα, φθισήνωρ, ῥηξήνωρ, ῥηξηνορίη, φθισήνωρ, εὐήνωρ, ἀνήνωρ, ὑπερηνορέων, ἀνδροφόνος, ἀνδρειφόντης, ἀνδρόκμητος, ἀνδροκτασίη, ἀνδράγρια, ἀνδρόμεος, ἀνδραχθής, ἀνδροφάγος, ἀνδρακάς, ἀνδράποδον, ἀνδροτής?)

ἀν-ήροτος inaratus incultus. ι 123 ἥ γ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος, ι 109 ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα, Hes. οὐκ ἠροτριωμένα, ἀγεώργητα.

Ἄνθειαν *βαθύλειμον* | *I* 151, 273, urbs Messeniae, *οἱ μὲν αὐτὴν τὴν Θουρίαν φασίν* Strab. 8, 4, 5. Steph. B. Paus. 4, 31, 1. Curt. Pel. II 162.

Ἀνθεμίδης *Σιμοείσιος* *Δ* 488.

Ἀνθεμίωνος *υἱός* *Δ* 473.

ἀνθεμόεις (*ἄνθεμον*) floridus, floribus obsitus sive e terra natis sive arte factis. A. Goebel de epith. hom. in *εις* desin. 12. Epith. ornans, in exitu versus. Substantivo postponitur praeter *γ* 440. *B* 467 *λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀ.*, sch. br. *ἄνθη ἔχοντι ἢ ἄνθη φέροντι* cf. *μ* 159. h. Merc. 96 *πεδί' ἀ.*, *B* 695 *Πύρασον ἀνθεμόεντα*, sch. br. *ἄνθη φέροντα, φυτοῖς θαλερόν.* h. Ven. 169 *νομῶν ἐξ ἀ.* *Ψ* 885 *λέβητ' ἀ.*, sch. B. *ἀνθεματιαῖον ἤτοι ποικίλον ἀπὸ τῶν ἐντετορευμένων ἀνθῶν ἃ καὶ ἄνθεμα καλοῦσιν.* Sed Ap. 35, 4 *ἀναθηματικὸν ἢ διηνθισμένον ποικίλως.* Fuere igitur qui ad *ἀνατιθέναι* referrent. *γ* 440 *ἀ. λέβητι* cf. sch. EMQ. *ω* 275 *κρητῆρα πανάργυρον ἀ.*

ἄνθεμον (*ἀνθέω*) flos arte repraesentatus, cf. sch. B. *Ψ* 885. h. VI 9 *ἄνθεμ' ὀρειχάλκου.* (*ἀνθεμόεις.*)

ἀνθερεών (*ἄνθος* cf. Curt. E. 304 Doed. Gl. 721, sed Goebel, hom. 7 *θερ* ferire et *ἀν* = *ἀνά* Gewächs) mentum qua barba succrescit, Ap. 30, 30 *ὁ ὑπὸ τοῦ γενείου τόπος ἀφ' οὗ ἄρχεται ἀνθεῖν τὸ γένειον.* *Α* 501 *ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα* ut supplex, sch. DL. *τοῦ ὑπογενείου· παρὰ τὴν ἐξάνθησιν τῶν τριχῶν*, *Γ* 372 *ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο*, *E* 293 *παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα*, *Χ* 388 *βάλε λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα.*

ἀνθέριξ (*ἀθήρ.* Doed. Gl. 719 *ἀνθερίζειν*, Goebel, hom. 7 *θερ* ferire et *ἀν* = *ἀνά* Emporgeschossenes) spica. E. M. 109, 1 *παρὰ τὸ ἄνθος. σημαίνει δὲ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων.* *Υ* 227 *ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπόν*, sch. AD. *νῦν τῶν ἐν τοῖς στάχυσι λεπτῶν ἀθέρων.* E. M. 109, 3 et sch. V. a nominativo *ἀνθέρικος* deducunt, quo Graeci multo demum post Homerum usi videntur esse.

ἀνθέω (*ἄνθος*) aor. *ἤνθησε*, inf. *ἀνθῆσαι* floreo, germino. h. Merc. 87 *ἀνθοῦσαν ἀλωήν*, v. l. *ἄνθουσαν.* *λ* 530 *ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους*, lanugo sub temporibus. h. XXXIV 8 *ὄρος ἀνθέον ὕλῃ* et translate: h. Ap. 135 139 *χρυσῷ Δῆλος ἤνθησε* fulgebat velut auro superinducta, nam vv. 136—138 qui a codd. plerisque absunt expunguntur.

Ἀνθηδόνα *τ' ἐσχατόωσαν* | *B* 508, (*ἄνθος* Curt. E. 304) urbs Boeotiae, Eust. 271, 12. 35. Burs. Geogr. Gr. I 214.

ἄνθινος (*ἄνθος*) germinans, floridus. *ι* 84 *ἄνθινον εἶδαρ.* Est lotus baca satis magna fruticis quem Rhamnum lotum s. Zizyphum lotum (essbarer Judendorn) nunc vocant, cf. Her. 4, 177 Pol. XII 2 et Maltzahn (Reisen in d. Regentsch. Tunis et Trip. Leipz. 1868).

ἀνθ-ίστημι (*ἀντί, ἵστημι*) oppono. Aor. 2. act. et med.: oppono me, resisto. *Υ* 70 *Ἥρῃ δ' ἀντέστη* cf. *Υ* 72, ubi fuere qui separarent *ἀντ' ἔστη*, sed *ἄντα* non cum dat. legitur. *Π* 305 *ὑπ' ἀνθίσταντο* hielten noch Stand, alii: *ἀνθ' ἵσταντο.*

ἄνθος (A. Goebel (Kuhn 11, 57 Homerica 8) *ΑΝ* cum suff. *θες*, Pape *ΑΝ* *ἀνά* *ἄνω.* skr. andh-as (cf. Curt. E. 504 L. Meyer vergl. Gr. 1, 47) Kraut, lat. ad-or) flos, planta. 2) fructus. 3) vigor. *B* 468 *ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ* cf. *ι* 51, *B* 89 *ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν* cf. h. Cer. 401, ib. 6 *ἄνθεα αἰνυμένην*, ib. 425 *ἄνθεα δρέπομεν χείρεσσ' ἐρόεντα*, ubi *ἄνθεα* synaloephe spondeus fit. *ι* 449 *νέμεαι τέρεν' ἄ. ποίης.* h. XXX 15 *σκαίρουσι κατ' ἄ. μαλθακὰ ποίης*, Cer. 472 *φύλλοισίν τε καὶ ἄνθεσιν - χθὼν ἔβρισε*, *κ* 304 *γάλακτι - εἴκελον ἄνθος*, *P* 56 *βρύει ἄνθεϊ λευκῷ*, *η* 126 *ὄμφακες ἄνθος ἀφιεῖσαι*, sch. EV. *ἀπὸ ἄνθους εἰς ὄμφακας μεταβάλλουσαι* cf. s. *ἀφίημι.* *ζ* 231 *ψ* 158 *κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας*, Eust. 1561, 14 ad colorem refert nigrum quem poëta disertius indicasset; recte Damm ad comas quas Minerva florum delphinii instar densas demisit. Ad colorem referri videtur h. Cer. 178 *χαῖται κροκηίῳ ἄνθει ὁμοῖαι* quocum Ruhnken comparavit Ov. Art. 1, 530. VII 41 *κισσὸς ἄνθεσι τηλεθάων.* Ap. 139 *ἄνθεσιν ὕλης.* — 2) *I* 542 *αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων* cum ipso fructu pomorum, Ariston. *ὅ. μῆλα πάντα τὰ ἀκρόδρυα ἔλεγον.* Ap. 34, 19 *ἀπὸ μέρους, ἀκροδρύων*, Hes. *ἄνθεσι μήλων· τοῖς ἀκροδρύοις. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μήλων· πᾶς καρπὸς δένδρου μῆλον λέγεται* cf. sch. br. paraphr. Koeppen auctumno factam esse venationem monens, poma interpretatur, *ἄνθη μήλων* vero de exquisitissimis pomis. Heynio Duentzero aliis poëta circuitu verborum loqui videtur, quem satis constat etiam *ι* 84 *ἄνθινον εἶδαρ* de fructu dixisse. Bothe Voss alii: Obstblüte. — 3) Translate: *Ν* 484 *ἥβης ἔχει ἄνθος*, sch. br. *τὸ ἀκρότατον τῆς ἀκμῆς*, h. Merc. 375 *τέρεν ἄνθος - ἥβης*, Cer. 107 *κουρήιον ἄνθος*, X 3 *ἱμερτόν.* (*ἀνθέω, ἄνθεμον, ἀνθεμόεις, εὐανθής, πολυανθής, ἀνήνοθεν.*)

ἀνθρακιή (*ἄνθραξ.* Hoc ipsum Benf. 1, 260 dubitans refert ad ath sive adh incendere. E. M. 109, 42 et Pott 2, 506 *ἀνά* et *θερ* warm sein, Legerlotz, Kuhn 8, 207 cf. Lob. path, el. 1, 108 cand-ere abiecta consona *κ* sed cf. Curt. E. 474. A. Goebel, Homerica 7. 11 *ΑΝ*, *ἄνθρον ἀνθρο- ακ* feuerig, die Kohle. Doed. Gl. 719 *ἀνθεράζειν.* Alii *ἄνω* et *τρέχω.* De accentu cf. E. M. 801, 21. Monuit L. Meyer vergl. Gr. 2, 490 habere nonnulla in *-ιή* vim collectivam) congeries prunarum, *I* 213 *ἀνθρακιὴν στορέσας*, h. Merc. 140 *ἀ. ἐμάρανε*, ib. 238 *πρέμνων ἀνθρακιὴν σποδὸς ἀμφικαλύπτει.*

ἄνθρωπος (Bopp, Gl. 204 nripa Männerfürst. Pott 1, 158 *ἀνθρό* s. *ἀνθερό-* (pro *ἀνθηρός*) et *ὤψ* florente facie, Doederlein *ἀνδρ* et *ωπος* = isch, männ-isch, Mensch. Plerique *ἀνήρ* et *ὤψ* virili facie Mannesgesicht, Mannsbild, ut Hartung Part. 1, 52 Curt. E. 442 Benf. 1, 122 L. Meyer, vergl. Gr. 1, 246 atque etiam Pott 2, 45. Sic mutari posse *δ* negans A. Goebel, Homerica 6 *ΑΝ*, *ἄνθρον ἀνθρο-ωψ* luminoso vultu praeditus; posse etiam esse *ἀνά* i. e. *ἀν* et *θρ* pro *θερ* et *ὤψ* den Blick emporrichtend. Aufrecht, Kuhn 3, 240 5, 365 *ἀν-τρα-ωπος* i. e. *ὁ ἄνω ἀθρῶν* cf. E. M. 828, 44. N. *ἄνθρωπος* (*Π* 263 *ν* 400), g. *ἀνθρώπου* (*Π* 315 *P* 572) vel *ἀνθρώποιο* (*σ* 130), pl. n. *ἄνθρωποι*, g. *ἀνθρώπων*, d. *ἀνθρώποισιν* et rarius *ἀνθρώποις* (*θ* 580 *κ* 39 *ψ* 307 et in hy., non in Iliade), a. *ἀνθρώπους*). Homo plerumque de genere toto, multo rarius de singulis. Opponuntur a) dii et homines. Indicantur b) aetates hominum. Opponuntur c) mortui. Indicantur d) opera hominum e) eorum variae sedes f) universus terrarum orbis g) quae sentiant homines agantve. Additur vox h) nominibus et i) pro-

nominibus. Rarius in Il., quam in Od. atque in Od. quam in hy. a) Dii et homines: *A* 339 πρός τε θεῶν πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων cf. *A* 548 h. XXIX 2 *Θ* 27 *Ξ* 199 *Σ* 107. ν 110 ξ 179 χ 40. *B* 669 χ 346 θεοῖσι καὶ ἀ. cf. h. Ap. 190. *E* 442 ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀ. cf. h. XXIX 2. *Z* 180 θεῖον γένος οὐδ' ἀνθρώπων, *Ξ* 233 h. XIV 1 πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀν., *Σ* 404 οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀ. cf. ε 32 η 247 ι 521 h. Merc. 144 441 Ven. 35 149 Cer. 22 45 73 403. Ven. 3 52. ω 64 ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἄ. cf. h. Merc. 9 Cer. 11 XVIII 9, h. Ap. 532 νήπιοι ἄ. δυστλήμονες cf. h. Cer. 256, h. Merc. 161 θνητοῖς ἀ. καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι cf. h. Ven. 142, h. Cer. 55 θεῶν οὐρανίων ἠὲ θνητῶν ἀ. Reguntur homines a Iove *Δ* 84 *T* 224 ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, cf. *M* 280. α 284 β 217. ζ 188. ν 214. τ 363. υ 76 112, a Mercurio ο 320 πάντων ἀ. ἔργοισι χάριν ὀπάζει cf. h. Merc. 517 541, a diis universe *Δ* 320 θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν, *I* 500. 507 *T* 94. *Ω* 49. ϑ 58 ϑ 580. λ 274. ξ 84. υ 195 ψ 245 348. h. Cer. 148 217 XXX 7 XXXIII 6. h. Ap. 132 χρήσω δ' ἀνθρώποισι, cf. Ap. 81 82 214 248 259 288. h. Ap. 274 ἱερὰ περικτιόνων ἀν. cf. Cer. 29. Ap. 483 XXXIV 12. h. Cer. 489 Πλοῦτον ὅς ἀνθρώποισι ἄφενος θνητοῖσι δίδωσιν, XX 3 ἀνθρώπους ἐδίδαξεν. — b) Distinguuntur aetates hominum: *E* 637 *Ψ* 332 προτέρων ἀ. cf. *Ψ* 790. *A* 250 γενεαὶ μερόπων ἀν., *Γ* 287 460 ἐσσομένοισι ἀ. cf. *Z* 358 posteris, *Γ* 353 *Π* 87 ὀψιγόνων ἀ., *Ψ* 788 παλαιοτέρους ἀ., h. Cer. 113 παλαιγενέων ἀ., ο 409 γηράσκωσι φῦλ' ἀνθρώπων cf. ν 60 h. Ven. 245 τ 328 592 υ 100. De corpore hominis *Π* 315 πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται, *P* 572 αἷμ' ἀνθρώπου, δ 568 ἀναψύχειν ἀν., *Π* 621 πάντων ἀν. - μένος. — c) De mortuis: h. Cer. 310 γένος μερόπων ἀ., ib. 352 φθῖσαι φῦλ' ἀμενηνὰ χαμαιγενέων ἀ., *Γ* 279 ὑπένερθε καμόντας ἀ. τίνυσθον, cf. Classen Beob. 2, 15. Nitzsch Anm. zu Od. III 185. Naegelsb. h. l. *T* 260 αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται, Nitzsch non recte: αἵθ' ὑπὸ γαῖαν sc. οὖσαι. μ 22 ἄλλοι ἅπαξ θνῄσκουσ' ἄνθρωποι. — d) Opera hominum: *Δ* 45 πόληες ἐπιχθονίων ἀ. cf. *I* 328 ζ 176 η 26 h. Ap. 175, *E* 557 σταθμοὺς ἀν., *K* 13 ὅμαδον, *Π* 392 ἔργ', *Σ* 342 490 πόλις μερόπων ἀ., cf. *Y* 217. h. Ap. 42 πόλις Μερόπων ἀ. cf. *T* 131 ζ 259 h. Ven. 122. α 3 ἀ. ἄστεα cf. ι 128 ο 82. ϑ 561 πάντων πόλιας καὶ ἀγροὺς ἀ. cf. h. Cer. 93, ϑ 574 χώρας ἀ. cf. τ 173. ρ 419 τ 75 οἶκον ἐν ἀ., h. Ap. 530 ἅμ' ἀνθρώποισιν ὀπηδεῖν, h. Cer. 469 καρπὸν ἄεξε ἀνθρώποισιν cf. ib. 306, h. XXIX 10 ἐπιχθονίων ἀ. δώματα, *P* 549 ἔργων ἀνθρώπους ἀπέπαυσεν. De bello υ 49 λόχοι μερόπων ἀ. — e) De variis hominum sedibus et gentibus: *B* 804 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀν., *Ξ* 361 κλυτὰ φῦλ' ἀν. cf. *O* 141 h. Ap. 355, *Π* 329 πολέσιν κακὸν ἀν. cf. h. Ap. 303. *Y* 357 τόσσους ἀ., α 167 τις ἐπιχθονίων ἀ., α 177 ἐπίστροφος ἦεν ἀν., α 183 ἀλλοθρόους ἀ. cf. γ 252 302 319 ο 453 ν 152 π 228 ο 276 υ 206, γ 282 ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων cf. h. Ap. 298, δ 34 ξεινήια ἄλλων ἀν., ε 378 διοτρεφέεσσι, ζ 125 ἀν. αὐδηέντων, ϑ 29 ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων, *Z* 123 τίς ἐσσι καταθνητῶν ἀν. cf. ϑ 552 γ 114 ι 352 502 ν 270, δ 565 ῥηίστη βιότη πέλει ἀνθρώποισιν, λ 365 πολλοὺς βόσκει γαῖα πολυσπερέας ἀνθρώπους, φ 364 οἶον ἀπ' ἀνθρώπων cf. h. XXXIV 7. ψ 125 ἀρίστην μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους ἔμμεναι cf. ψ 210. h. Ap. 479 522 πολλοῖσι τετιμένοι ἀν., ib. 162 πάντων ἀν. φωνάς. η 23 τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει. — f) De universo terrarum orbe: α 299 κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀ. cf. τ 334 ω 94. *K* 213. α 95 [γ 78] μιν κλέος ἐν ἀ. ἔχῃσιν, *Ω* 535 πάντας ἐπ' ἀ. ἐκέκαστο cf. τ 395 δ 232, α 219 ἀποτμότατος θνητῶν ἀν., α 236 ἄιστον περὶ πάντων | ἀν., α 391 κάκιστον ἐν ἀν., δ 710 μηδ' ὄνομ' ἐν ἀν. λίπηται, *Y* 220 ἀφνειότατος θνητῶν ἀν. cf. *Y* 233. *Φ* 566 καρτερὸς περὶ πάντων ἀν., h. Ven. 108 κύδιστε χαμαιγενέων ἀν. cf. ib. 193, Ap. 57 ἄν. πάντες cf. ib. 82, Ap. 161 θέλγουσι φῦλ' ἀνθρώπων, ib. 273 ἀν. κλυτὰ φῦλα cf. ib. 537 538. Merc. 542 περιτροπέων ἀμεγάρτων φῦλ' ἀν., Ven. 188 ἐν ἀν. ναίειν, Ven. 200 ἀγχίθεοι μάλιστα καταθνητῶν ἀν. — g) Quae homines sentiant agantve σ 136 νόος - ἐπιχθονίων ἀν., cf. ep. 6, 2. *Z* 14 φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν, cf. κ 39. *Z* 202 πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων, cf. ι 119. *Z* 351 νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων cf. *I* 460 ρ 487 β 136 *O* 662 η 31 ξ 403 σ 225 ω 201, ζ 29 φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλή, *I* 340 μοῦνοι μερόπων ἀν., *A* 28 τέρας μερόπων ἀν., *N* 6 Ἀβίων δικαιοτάτων ἀν., *N* 733 πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄν., *I* 592 κήδε' ἀνθρώποισι πέλει cf. σ 130 τ 561 ψ 307, *Σ* 288 μέροπες ἄ. πάντες cf. *Φ* 569 ϑ 497, *Σ* 467 τις ἀν. πολέων θαυμάσσεται cf. ν 158, *T* 221 πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, *Y* 204 ἔπεα θνητῶν ἀν., α 351 ἀοιδὴν ἐπικλείουσ' ἄν. cf. ϑ 479, β 65 αἰδέσθητε περικτίονας ἀν., γ 48 πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄν., η 212 μάλιστ' ὀχέοντας ὀιζὺν ἀνθρώπων, η 307 δύσζηλοι - ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων, ϑ 160 ἄθλων οἷά τε - μετ' ἀν. πέλονται, ι 20 ἀνθρώποισι μέλω, μ 40 Σειρῆνας αἵ ῥά τε πάντας ἀν. θέλγουσιν, ξ 289 κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει, ρ 287 γαστέρα ἣ πολλὰ κάκ' ἀν. δίδωσι cf. ρ 474, τ 285 περὶ κέρδεα - καταθνητῶν ἀν. οἶδε, h. Ap. 541 ἢ θέμις ἐστὶ καταθνητῶν ἀν., *I* 134 ἀνθρώπων, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν ubi hominibus opponuntur viri et feminae, ρ 587 οὐ πώ τινες καταθνητῶν ἀνθρώπων ἀνέρες cf. ψ 126, h. XVI 4 χάρμα μέγ' ἀνθρώποισι, Merc. 578 ἠπεροπεύει φῦλα θνητῶν ἀν., ξ 211 πολυκλήρων ἀν., ρ 13 ἅπαντας ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι. — h) Additur aliis nominibus: *Π* 263 ἄνθρωπος ὁδίτης cf. ν 123, *Ω* 202 ξείνους ἠδ' οἷσι ἀνάσσεις, cf. η 32, h. Ap. 42 πόλις Μερόπων ἀνθρώπων, ib. 398 424 Πυληγενέας ἀνθρώπους. — i) Coniungitur cum pron. et est fere pro pron. ν 400 ἄνθρωπος aliquis, *Γ* 402 τις μερόπων ἀνθρώπων cf. χ 414 ψ 65 h. Ap. 167 264 Ven. 281. υ 132 ἕτερον μερόπων ἀν., υ 188 ἄλλους ἀν., h. Ap. 389 οὕς τινας ἀνθρώπους, Cer. 480 ὃς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, cf. ib. 487.

ἀνιάζω (ἄν. cf. L. Meyer, Kuhn 16, 6. ἀνία. praes. et impf.). 1) Intr.: taedio capior, taedet me, animo angor. 2) Trans.: molestia afficio. 1) δ 460 ἀνίαζ' ὁ γέρων, Ap. 37, 1 ἠνιᾶτο, δ 598 ἀνιάζουσιν ἑταῖροι, *Σ* 300 κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, qui infinitas opes se habere putat, ironice dictum ab Hectore. Faesi Damm Passow sequuntur sch. A. εἴ τις εὐλαβεῖται μὴ ἀπολέσῃ τὰ ἴδια κτήματα μερισάτω, sed mirum esset si quis ne opes perderet eas ipse

distribueret, neque *ὑπερφιάλως* timentem decet. — *Φ* 270 *χ* 87 *θυμῷ ἀνιάζων* anxius animi. Fulda (Spr. d. hom. Ged. 208) *ἀνιάζειν* et sim. proprie de corporis languore dicta esse statuit, dein addita voce *θυμῷ* ad animum transferri coepta, denique universe ad animum translata. — 2) *τ* 323 *τοῦτον ἀνιάζῃ*, *Ψ* 721 *ἀνίαζον Ἀχαιούς*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνίαν ἦγον καὶ ἐχρόνιζον. τοῦτο δὲ μὴ νοήσαντες ἔγραψαν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί.* Legebatur nom. volgo in editt. ante Wolfium et Heynium. Eust. 1326, 46 *ἀνίαζον Ἀχαιοί ἀντὶ τοῦ ἠνιῶντο, ἀνίαν εἶχον. γράφεται δὲ καὶ ἀνίαζον Ἀχαιούς. καὶ ἔστι τοῦτο σαφέστερον μὲν οὐκ ἐν πολλοῖς δὲ ἀντιγράφοις κείμενον.* Palimps. Syr. habet nom. *ῐ Σ* 300 *Ψ* 721 *δ* 460.

ἀνῑάω (*ἄν. ἀνία*) fut. *ἀνιήσεις, ἀνιήσει.* Pass. *ἀνιᾶται*, ptc. aor. *ἀνιηθείς, ἀνιηθέντα* molestiae sum, molestia afficio; duco, extraho; pass. molestia afficior, *τινί*; de iis quae non natura sua displicent, neque semper, sed propter diuturnitatem. *τ* 66 *υ* 178 *νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις.* — b) *β* 115 *υἷας Ἀχαιῶν.* Pass. *ο* 335 *οὐ - τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι*, sch. H. *λυπεῖται*, *γ* 117 *ἀνιηθείς* pertaesus, *α* 133 *ὀρυμαγδῷ*, *B* 291 *ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.* Peius est *κενεὸν νέεσθαι.* Cf. Naegelsb. La Roche h. l. Doederl. Gl. 824. Duentzer versum incommodum expungere vult, Spengel Phil. 23, 547: *ἀνιηθέντ' ἀνέχεσθαι* quorum utrumque facilius fieret quam cautius. Freytag: *ἀνίη τ' ἔνθα κέεσθαι.* Fuit quoque qui coniceret *ἀνιηθέντα καθῆσθαι.* Lehrs (Ar. 88) cf. sch. BLV. Geist Ztft. f. A. W. 1857 p. 1266 et G. Curt. Phil. 3, 14 et Phil. Anz. 2, 556: „nimium laboribus fungimur ut moleste ferentes redire velimus“ sed *ἀν.* de iis est quae diuturnitate ingrata fiunt, non de labore vel pugna quae per se ingrata sunt. L. Meyer (Kuhn 16, 6): „freilich ringt ja wohl wer belästigt ist danach nach Hause zu kehren“, sed redire cupiunt absentes omnes atque domi quoque molestiis afficimur.

ἀν-ῑδρωτί (*ἱδρώς*) sine sudore, Hes. *ἄνευ ἱδρῶτος. O* 228 *ἀ. - τελέσθη*, sch. br. *χωρὶς κακοπαθείας.* Bekk. expunxit.

ἀνίη (*ᾰ.* Benf. 2, 341 Fulda Spr. d. hom. Ged. 207 *AN.* Aufrecht (Kuhn 14, 275) skt an-ishta *ἀνίσα* Unwunsch. L. Meyer (ib. 16, 8) amivâ) molestia, taedium. E. M. 109, 56 *τὴν χαλεπωτάτην καὶ δυσίατον λύπην*, deducit enim vocem ab *ἀ* priv. et *ἰάομαι. η* 192 *ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης. ο* 394 *ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος. υ* 52 *ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν. ρ* 446 *δαιτὸς ἀνίην. μ* 223 *Σκύλλην ἄπρηκτον ἀνίην* cuius nullum erat remedium. (*ἀνιηρός, ἀνιάζω, ἀνιάω.*)

ἀν-ίημι (praes. *ἀνῑῃς* Bekk., *ἀνιεῖς* ceteri cf. Buttm. Spr. 1, 523. *E* 880, *ἀνίησιν.* opt. *ἀνϊείης β* 185, ipf. *ἀνίει* (ῑ) *O* 24 et (ῐ) *ϑ* 359 h. Cer. 307. Bekk. *ἀνίη.* Fut. *ἀνήσει B* 276 [et *ἀνέσει σ* 265 cf. Krüger Di. 38. 1, 6. Coni. aor. 1 vocat Savelsb. Symb. in hon. Rit. 508 et Kuhn 16, 407]. inf. *ἀνήσειν* h. Cer. 332. aor. 1 *ἀνῆκας Φ* 396, *ἀνῆκε(ν)* et *ἀνέηκεν E* 882. [Opt. *ἀνέσαιμι Ξ* 209 cf. Buttm. Spr. 1, 523, ptc. *ἀνέσαντες N* 657, quae nonnulli ut Krüger §. 38; 1, 6 huc referunt, cf. s. *ἀνεῖσα*] aor. 2 *ἄνεσαν Φ* 537 cf. Thiersch, Gr. p. 374 Not. ci. aor. 2. *ἀνῇη B* 34 ubi sch. BL. et Buttm. Spr. 1, 516. opt. *ἀνείη X* 346, ptc. *ἀνέντες E* 761. Med. ptc. pr. *ἀνιεμένη, ἀνιεμένους*) sursum mitto, suscito, emitto. 2) dimitto, aperio, solvo, nudo. 3) Translate de somno et motu animi: dimitto, remitto, solvo. 4) instigo, incito, metaphora ab equo sumpta, aut a cane venatico, cf. sch. *β* 185, saepe cum infinit. Eust. 1600, 27 *οὐ δεσμοῦ μόνον σημαίνει λύσιν . . . ἀλλὰ καὶ τὸ ἀναπείσειν . . . καὶ τὸ γυμνοῦν . . . καὶ τὸ ἐκδέρειν . . . καὶ τὸ παρορμᾶν.*

δ 568 *ἀήτας Ὠκεανὸς ἀνίησιν*, Hes. *ἐνδίδωσιν, ἀναβάλλει, μ* 105 *τρὶς - ἐπ' ἤματι* sc. *ὕδωρ*, h. Cer. 332 *γῆς καρπόν* de Cerere, ib. 471 *καρπὸν ἀνῆκεν ἀρουράων*, ib. 307 *γαῖα σπέρμ' ἀνίει.* — 2) *ϑ* 359 *δεσμόν* Wolf et multi codd. *δεσμῶν* e vinculis Martem, cf. Ameis, Anh. h. l. *X* 80 *κόλπον ἀνιεμένη* sibi sinum aperiens, Ariston. *ὅτι ἀντὶ τοῦ χαλῶσα, ἀναστέλλουσα καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ αἶγας ἀνιεμένους ἀναδέροντας. ἔστιν οὖν ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς μαστοὺς κόλπωμα.* cf. Ap. 34, 32 Hes. *β* 300 *αἶγας ἀνιεμένους* sibi capras aperientes i. e. excoriantes, Ariston. *σημαίνει ἐκδέροντας*, sch. E. M. subtilius quam verius: *ἐκ τῶν κάτω μερῶν ἐπὶ τὰ ἄνω ἕλκοντας καὶ ἐκδέροντας κάτωθεν ἀρξαμένους.* Ibid. *ἀνιεμένους δασέως ἀπὸ τοῦ ἵημι*, cf. La Roche H. T. 419. *Φ* 537 *πύλας*, sch. br. *ἀνέστειλαν. σ* 265 *ἤ κέν μ' ἀνέσει θεὸς ἦ κεν ἁλώω*, sch. BQ. *ἐκ τοῦ θανάτου ἀφήσει ἢ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰς τὴν πατρίδα ἀναπέμψει καὶ ἀνακομίσει.* V. *ἐάσει, ἀναπέμψει.* Ameis: frei lassen, Passow: zurückschicken. Hes. *ἀναπέμψει καὶ ἀνάληψιν ποιήσει εἰς τὴν οἰκείαν.* Thiersch Gr. l. l. negans ferri posse correptionem vocalis proposuit: *ἀνέῃ* quod probant Classen N. J. f. Ph. 79, 304 La Roche H. U. 241. V. s. *ἀνεῖσα.* — 3) Translate: *B* 34 *σε ὕπνος* cf. *σ* 199 *B* 71 *η* 289 *τ* 551 *ω* 440 ubi suprascriptum in cod. H. *ἀφῆκεν. O* 24 *ἐμὲ θυμὸν ἀνίει ὀδύνη.* — 4) *Π* 691 *οἱ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν*, quasi vinculis solvit et velut equus admissus incitatur ita instigavit. Hes. *εἴασεν, ἀπέλυσεν, ἐρρύσατο, ἐξήγαγεν, παρώρμησεν. E* 405 *σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον, E* 761 *ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, E* 880 *οὐ προτιβάλλεαι, ἀλλ' ἀνιεῖς, β* 185 *Τηλέμαχον κεχολωμένον*, sch. ER. *ἀνέπειθες, διήγειρες - ἡ μεταφορὰ τῆς λέξεως εἴληπται ἀπὸ τῶν κυνηγετῶν τοὺς ἱμάντας ἀφιέντων τοῖς κυσί* cf. Ap. 32, 15. Sch. HMQRV. *δασυντέον* cf. La Roche H. T. 419. *Φ* 523 *θεῶν ἑ μῆνις ἀνῆκεν, Φ* 545 *Ἀγήνορα*, ubi ipse poëta addit *ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε* cf. *Y* 118. *P* 705 *τοῖσιν Θρασυμήδεα ἀνῆκεν* illis ut opem ferret excitavit. Ipse animus dicitur instigare: *H* 25 *Φ* 395 *μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν*, cf. *K* 389 et cum inf. *Z* 256 *σὲ θυμὸς ἀ. ἀνασχεῖν* te cf. *H* 152 *M* 307 *X* 252. *B* 276 *μιν θυμὸς - νεικείειν. X* 346 *με μένος καὶ θυμὸς - ἔδμεναι*, me. Sch. A. *ἀνήῃ· προθυμία με ἀναπείσῃ*, cf. Eust. 1273, 27 *ἀνήῃ. ξ* 465 *οἶνος ὀρχήσασθαι ἀνῆκε, ρ* 425 *Ζεύς μ' ἀ. ἰέναι*, cf. *Ξ* 362. *E* 422 *τινὰ - σπέσθαι, Φ* 396 *Διομήδε' - οὐτάμεναι. E* 882 *μαργαίνειν*, Hes. *ἀνέπεισεν. ϑ* 73 *μοῦσ' ἀοιδὸν - ἀειδέμεναι.* V. l. pro *ἀνιήσει β* 115 *ἀνίησιν ἀντὶ τοῦ ἀναπείθει ἢ λυπεῖ.*

ἀνῑη-ρός molestus, Hes. *ἀνιαρόν· λυπηρόν, μοχθηρόν. ρ* 220 *πτωχὸν ἀνιηρόν* cf. *ρ* 377. *β* 190 *αὐτῷ* ***ἀνιηρέστερον*** *ἔσται*, Ap. 36, 16 *λυπηρέστερον.* Philox. ap. E. M. 110, 17 *παρὰ τὸ ἀνιαρὸς γίνεται παράγωγον ἀνιαρής . . . καὶ ἀνιαρέστερον τὸ συγκριτικόν.* Sed Bekk. nunc *ἀνιηρώτερον*, quod probat L. Meyer (Kuhn 16, 4).

ἀ-νιπτό-πους (ἄνιπτος) illotis pedibus. Π 235 Σελλοὶ - ἀνιπτόποδες. Videntur enim Selli prisco more vivere, quamquam fuere qui explicarent ut Ap. 33, 12 δι' ἁγνείαν οὐ προσεχόμενοι, cf. Hes. Unger, Phil. XXIV 401.

ἄ-νιπτος (νίπτω) illotus. Ζ 266 χερσὶ δ' ἀνίπτῃσιν, Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει ἀνίπτῃσιν. οὐκ ἔστι δὲ ἡ εὐθεῖα ἀνίπτη. Ita Pluygers, in codd. ἀνίπτῃσιν et ἀνίπτης. Did. ἀνίπτοισιν· οὕτως Ἀρίσταρχος ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ η ἀνίπτῃσιν, M. Schmidt Ζηνόδοτος pro Ἡρωδ. In codd. ἀνίπτοισιν, Bekk. qui Zenodoto ἀνίπτῃσιν, Herodiano ἀνίπτῃσιν, Aristarcho ἀνίπτοισιν tribuit, ipse ἀνίπτῃσιν edidit. Hes. ἀνίπτοισιν· ἀνίπτοις. (ἀνιπτόπους.)

ἀν-ίστημι (ipf. ἀνίστη, fut. ἀνστήσεις, ἀνστήσει, ἀναστήσουσιν, ptc. ἀνστήσων, ἀναστήσουσα, inf. ἀναστήσειν. aor. 1. ἀνέστησεν, opt. ἀναστήσειεν, imperat. ἀνάστησον, ptc. ἀναστήσας, ἀνστήσασα, aor. 2. ἀνέστη, ἀνστήτην, ἀνέσταν, coni. ἀναστῇ, inf. ἀνστήμεναι, ptc. ἀναστάς et ἀνστάς, f. ἀνστᾶσα, pl. ἀναστάντες et ἀνστάντες. Med. ptc. ἀνιστάμενος, ἀνιστάμενοι, ipf. ἀνίστατο, fut. ἀναστήσονται, inf. ἀνστήσεσθαι) excito, erigo, extollo, attollo, efficio ut quis surgat, expergefacio. Med. et aor. 2. act. intr.: surgo, expergiscor. Ω 515 γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη cf. ξ 319. Ω 689 κήρυκα e somno, Κ 32 ὃν ἀδελφεόν, Κ 176 Αἴαντα. Ω 551 οὐδέ μιν ἀνστήσεις mortuum ab inferis cf. Ω 756. Α 191 τοὺς ἀναστήσειεν ceteros a sedibus excitatos dimoveret. η 162 ξεῖνον ἐπὶ θρόνου εἶσον ἀναστήσας fac ut a solo surgat, Ap. 36, 10 ἀνάστατον ποιήσας. η 170 υἱὸν ἀναστήσας Λαοδάμαντα, Ap. 36, 9 χειρὸς ἀν. ζ 7 ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Phaeaces patria excedere iussos abduxit, sed Κ 179 de abeunte. Η 116 τούτῳ πρόμον. Ο 64 ὃν ἑταῖρον Bekk. expunxit, Zenodotus ne scripsit quidem vv. 64—77. Σ 358 Ἀχιλῆα Bekk. expunxit. h. Cer. 288 μητέρα ἀ. ἐκ θαλάμοιο. — b) De rebus h. XXXIV 10 σοι ἀ. ἀγάλματα. Intr. de iis qui in contione verba facturi surgunt, vel in certaminibus. Α 68 101 Β 76 Η 354 365 β 224 τοῖσι δ' ἀνέστη, dat. commodi ut videtur, de iis quos quis alloquitur. Α 58 Ι 52 Τ 55 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος. Π 123 Ἀργείοισιν, cf. Ψ 566. — Τ 77 οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς Bekk. expunxit, Zenodotus ne scripsit quidem ratus Agamemnonem stare in contione. Aristonicus propter volnus eum sedere concessit, ut videtur propter v. 79 quamquam ibi Ag. non excusat quod sedeat. Neque erat cur non staret cuius manus volnerata esset. Τ 175 ἐν Ἀργείοισιν, π 378 ἐν πᾶσιν. Η 94 ἀνίστατο καὶ μετέειπεν, Ψ 491 734 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς ἀνίστατο καὶ μετέειπεν cf. φ 144. Utitur enim ipf. quasi sit aor. Ι 195 Πάτροκλος ἀνέστη, Σ 410 ἀπ' ἀκμοθέτοιο, Ω 597 ε 195 σ 157 φ 139 166 ψ 164 ἔνθεν ἀνέστη cf. φ 243 392. De iis qui operi se accingunt, σ 47 ἀναστάς, γ 341 ἀνιστάμενοι, δ 674 μ 170 195 π 358 407 ἀνστάντες. μ 439 ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη. Τ 269 ἀνστάς Achilles verba facturus, Α 387 ἀναστάς Agamemnon, Ψ 542 Antilochus qui cursu modo confecto vix videtur iam consedisse. Surgentes solvebant contionem: Α 305 τὼ ἀνστήτην, Β 398 ἀνστάντες δ' ὀρέοντο cf. ρ 177. Honoris causa surgunt sedentes: Α 533 θεοὶ δ' ἅμα πάντες. Repetitur adv. Ψ 709 ἂν δ' Ὀδυσσεὺς ἀνίστατο. De dormientibus ο 58 96 ἐξ εὐνῆς cf. Ξ 336. υ 124 εὐνῆθεν, Ω 11 ὀρθός, Κ 55 ὀτρυνέω ἀνστήμεναι. Adversarii ad pugnam surgunt: Ψ 635 ὅς μοι ἀνέστη contra me, cf. Ψ 677 σ 334. δ 343 ρ 134 Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς. Η 161 θ 258 ἐννέα πάντες ἀνέσταν, Ψ 886 ἥμονες ἄνδρες, Σ 305 παρὰ ναῦφιν ἀνέστη, Β 694 ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν. — Ο 287 ἐξαῦτις ἀνέστη κῆρας ἀλύξας, Φ 56 αὖτις ἀ. ὑπὸ ζόφου, υ 380 ἀνέστη μαντεύεσθαι de iis qui opus aliquod aggrediuntur: τ 357 ἀνστᾶσα dich aufmachend, cf. δ 776 Ψ 848. De animalibus: κ 215 περισσαίνοντες ἀνέσταν. De tmesi v. s. ἀνά I a. (ἀναστάδόν.)

ἀν-ίσχω sursum teneo, tollo. Θ 347 Ο 369 θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες. Sch. HM. γ 453 ἡ ἑτέρα τῶν Ἀριστάρχου ἀνίσχοντες ἀντὶ τοῦ μετεωρίσαντες sc. caput bovis. De tmesi v. s. ἀνά I a.

ἀν-ιχνεύω investigo. Χ 192 ἀνιχνεύων θέει, sch. br. ἐξ ἴχνους διώκων.

ἀν-νέομαι s. **ἀνα-νέομαι** sursum eo, orior. κ 192 ὅπῃ ἀννεῖται sc. ἠέλιος, sch. H. ἀντέλλει, ἀνέρχεται, ἀναφέρεται cf. Hes.

ἀννέφελος v. s. ἀνέφελος.

ἀν-ξηραίνω s. **ἀνα-ξηραίνω** exsicco. Φ 347 Βορέης ἀλωὴν αἶψ' ἀνξηράνῃ. Aristarchus μετὰ τοῦ ν omissa assimilatione, quam Bekk. induxit: ἀγξηράνῃ. Aristophanes ἐξαναίνῃ vel ἐξανήνῃ. Olim volgo ἂν ξηράνῃ cum insolita collocatione part. Fuere qui αἶψα ξηράνῃ proponerent, cf. Grashof Ztft. f. A. W. 1837 p. 579. Ceterum sch. V. οὐ ξηρήνῃ διὰ τὸ κακόφωνον.

ἀ-νοήμων imprudens. Cum negatione. β 270 278 οὐδ' ὄπιθεν κακὸς οὐδ' ἀνοήμων, ρ 273 τὰ ἄλλα sonst, in andern Dingen.

ἀ-νόητος (νοέω) non animadversus, inexplicabilis, h. Merc. 80 ἄφραστ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε θαύματα ἔργα.

ἀνοίγω v. s. ἀναοίγω.

ἀν-όλεθρος non exstinctus, sine exitio. Ν 761 οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους, Ariston. ἡ δ. ὅ. συλληπτικῶς ἐπὶ τῶν τετρωμένων καὶ τῶν ἀπολωλότων· οὐ πάμπαν μὲν γὰρ ἀπήμονες οἱ τραυματίαι, οὐκ ἀνόλεθροι δὲ οἱ τετελευτηκότες, sed W. Ribbeck N. J. f. Ph. 85, 93 questus ἀνολέθρους esse ἅπαξ εἰρ. scribere voluit Ἕκτωρ δ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας εὗρεν ἑταίρους.

ἄ-νοος stultus, amens. Φ 441 ἄνοον κραδίην, paraphr. ἄφρονα.

ἀνοπαῖα, alii **ἀνόπαια**, alii **ἀν' ὀπαῖα** (ἀνά ὄπτω) sursum spectando, sursum. α 320 ὄρνις δ' ὡς ἀνοπαῖα διέπτατο, ut avis quae sursum volat, transiit. Non mutabatur in avem cf. Platz, Götterverw. Carlsruhe 1859. sch. EHQR. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀνόπαια προπαροξυτόνως ἀναγινώσκει ὄνομα ὄρνιθος λέγων. cf. Hes. lex. Seg. 406, 4 E. M. 111, 25 Suid. I 1, 454. Ap. 36, 30 ἔνιοι μὲν ὄνομα ὀρνέου. Itaque Ameis: Blickauf. Sed nesciunt veteres qualis sit avis. Eust. 1419, 19 εἶδός τινες ὀρνέου λέγουσιν φήνῃ ἐοικότος καὶ ὁ μεταβολεὺς Δημοσθένης οὕτω τὴν λέξιν νοεῖ, cf. sch. HV. Rumpf de aed. Hom. II Giessen 1857 p. 32 coniecit esse χελιδόνα in camino versantem, Rauchschwalbe (cf. sch. M. E. M. 111, 22), alii aquilam. Atque etsi sunt quae lente aut prorsus non volent, non opus est nomine avis nec apud nos (schnell wie ein Vogel) nec apud Hom. qui ὄρνιθες ὥς sim-

pliciter dicit de celeritate. Non recte sch. EHQR. *κακῶς ὁ Ἡρακλείδης φησὶν ἐν ταῖς ὁμοιότησι μὴ ἐπιφέρεσθαι τῷ ὄρνις τὸ κύριον· ἔλαθε γὰρ αὐτὸν τὸ ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιον*, nam *λιγυρῇ* non est subst. Recte dixit Heraclides, nam part. *ὡς* subst. habere solet aut simplex aut cum pron. rel., bis (*Π* 156 *χ* 299) etiam cum adi., numquam cum nomine. Alii: „sursum per fumarium, durch den Rauchfang.“ sch. EHQR. *οἱ δὲ ἀνὰ ὀπήν, ἣ καὶ καπνοδόχος καλεῖται*, cf. sch. E. Eust. 1419, 22. E. M. 111, 19. Sch. M. *Κράτης δὲ τὴν τετρημένην κεραμίδα*, cf. Eust. 1419, 23. Ita Voss, Faesi, Rumpf (cf. N. J. f. Ph. 91, 95). Bäumlein *ἀν' ὀπαῖα* edidit, quod apud veteres non videtur inveniri, sed non improbatur a Nitzschio atque defenditur quodammodo a Doederleinio, qui (Gl. 857, cf. Hagena, Phil. 8, 394) omittens *δ'*, fumarium negat significari plur. atque vertit: per fenestram, quamquam ne sic quidem satis placet plur. Ap. 36, 31 *τινὲς δὲ ἀνὰ τὴν ὀπήν, τὴν θυρίδα*, Hes. *ἢ ἀνὰ τὴν ὀπὴν τῆς θύρας ἢ ἀνὰ τὴν θυρίδα*. Grashof Fuhrw. 32 *ἀνόπαια* zur Luke hinauf, quocum consentit La Roche (H. St. §. 38, 12 Ztft. f. ö. G. 1865 p. 259, qui *ἀνοπαῖα* edidit. Herodianus quem Bekk. sequitur, ap. sch. EHQR. *ἀνοπαῖα ἀντὶ τοῦ ἀοράτως* cf. Eust. 1419, 33. sch. HV. *ἀόρατος διὰ τὸ ὡς ὄρνις ταχέως ὁρμῆσαι* cf. sch. EQ. Ap. 36, 31. E. M. 111, 36. Acerrime hanc opinionem defendit Jordan (Kunstgesetz Homers 59), sed *ἀνόπαιος* non magis ferri posse quam *ἀδίκαιος* monet Doed. neque fieri potuit ut dea avis instar abiret non conspecta. Videmus enim aves quamvis sint celerrimae. Proxime ad Homerum accedit Empedoclis illud. Eust. 1419, 30 *δοκεῖ δέ τισι καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνωφερῆς εἶναι, ὁρμημένοις ἐκ τῶν Ἐμπεδοκλέους εἰπόντος ἐπὶ τοῦ πυρὸς τό· καρπαλίμως δ' ἀνόπαιον*, cf. sch. B. M. E. M. 111, 26. Videtur igitur esse acc. neutr. pro adv. scribendumque cum codd. plurimis *ἀνόπαια*. Cf. Eust. 1419, 40 *ὄρος ἀνόπαια κατὰ Ἡρόδοτον* (7, 216) *καὶ ἀτραπὸς δὲ ἀνόπαια περὶ τὴν Λοκρίδα γῆν καὶ τὴν τῶν Μηλιέων*, atque illud quod passim legitur *ἀν' ὄπιν* cf. Lob. path. el. 1, 597.

[**ἀν-όρνυμι**· ἂν δ' - ὦρτο *Ψ* 812 *Θ* 3.]

ἀν-ορούω (aor. *ἀνόρουσα* h. Cer. 411, *ἀνόρουσε(ν)*, *ἀνόρουσαν*, ptc. *ἀνορούσας*) exsilio, celeriter surgo, insilio. E. M. 111, 12 *ἀνόρουσεν, ἀνώρμησεν ἀνέστη. ἔκ τινος, εἴς τι, ἐπί τινος*. *Α* 248 *τοῖσι ἀνόρουσε* inter eos. *γ* 149 *ἀν. Ἀχαιοί*, cf. *ξ* 518. *Ι* 193 *Ψ* 101 *Λ* 777 *π* 12 *ταφών*. h. Cer. 411 *ἀ. ὑπὸ χάρματος*, cf. ib. 371. *Κ* 162 *ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀ.*, *Κ* 519 *ἐξ ὕπνου ἀ.* cf. *δ* 839. *κ* 557 *ἐξαπίνης ἀ.* e somno. *Φ* 246 *ἐκ δίνης ἀ.*, *χ* 23 *ἐκ δὲ θρόνων ἀ.* *Λ* 273 399 *P* 130 *ἐς δίφρον δ' ἀ.*, *Τ* 396 *ἐφ' ἵπποιιν ἀ.*, *γ* 1 *ἠέλιος δ' ἀ. - ἐς οὐρανόν*, h. Merc. 304 *αὐτ' ἀνόρουσε - θοῶς*.

ἀ-νόστῐμος qui non iam rediit. *δ* 182 *ἀνόστιμον ἔθηκεν* effecit ut nondum redierit. Non enim est cur cum Rumptio (de *γαμοπ.* Menel. p. 9) offendamur quod hic reditu carentem vocat Menelaus eum qui in vivis est et redire aliquando potest.

ἄ-νοστος qui sine reditu est. *ω* 528 *ἔθηκαν ἀνόστους*, sch. V. *ἐπανόδου μὴ τυγχάνοντα(ς)* cf. E. M. 111, 3.

ἄ-νουσος morbo vacuus. *ξ* 255 *ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι*, sch. Q. *ἀντὶ τοῦ ἄπονοι καὶ ἄνευ κακοπαθείας*, V. *ἀβλαβεῖς καὶ ὑγιεῖς*.

ἀν-ούτᾰτος (*οὐτάω*) non volneratus cominus. *Δ* 540 *ἄβλητος καὶ ἀνούτατος χαλκῷ*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. διέστειλε τὸ οὐτάσαι καὶ τὸ βαλεῖν* cf. sch. BDL.

ἀν-ουτητί (*ἀ. οὐτάω*) sine volnere. *Χ* 371 *οὐδὲ ἀνουτητί γε*, nemo astitit quin cominus volneraret. sch. br. *χωρὶς τοῦ ἐπιτιτρώσκειν*.

ἀνστρέψω v. s. *ἀναστρέφω*. **ἀνσχεθέειν** v. s. *ἀνέσχεθον*.

ἀν-σχετός (*ἀνέχομαι*) tolerandus. *β* 63 *οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα*.

ἄντᾰ (*ἀντί*. Goebel, Hom. p. 21 *ΑΝ* videre, unde substantivum *ἄς* cuius *ἄντα* esset accusativus) e regione, ex adverso, contra, ante. Nihil refert num res rei admoveatur an prope eam sit. Hes. *ἐξ ἐναντίας κατὰ πρόσωπον*. Non est in Il. *Α—Η* nisi *Β* 626, neque in hy. nisi Cer. 241. Quid intersit inter *ἀντί* et *ἄντα* Spitzner docuit exc. XVII. I Adv. *Ν* 184 404 503 *Π* 610 *P* 305 526 *Χ* 274 *ἀ. ἰδών*, *Τ* 163 *ἀ. μάχεσθαι*. *φ* 48 *ἀ. τιτυσκομένη* cf. *φ* 421 *χ* 266 *ω* 181. *ζ* 141 *στῆ δ' ἄντα σχομένη* ante se tenens manus, plerique: se retinens cf. s. II 2. Sch. H. *ἐξ ἐναντίας ἐπισχεθεῖσα· οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὰς χεῖρας ἢ τὸ κρήδεμνον. τινὲς δὲ περικαλυψαμένη*. Ap. 145, 31 *Ἡλιόδωρος τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸ πρόσωπον ἀνατείνασα*. V. l. *ἀντασχομένη*. *Ψ* 686 *ἀ. δ' ἀνασχομένω χερσί*, *Ω* 630 *ἀ. ἐῴκειν* e regione positus vel si iis committeretur (Platz, Götterverw.), cf. h. Cer. 214. *χ* 240 *εἰκέλη*. *ε* 217 *ἀκιδνοτέρη εἰς ἄντα ἰδέσθαι* vilior est aspectu ex adverso, AL. et Ap. 20, 10 *εἰσάντα*. Did. *Ἀρίσταρχος εἰς ἄντα, αἱ κοινότεραι εἰς ὦπα*, Bekk. et Am. *εἰσάντα*, *λ* 143 *ἐς ἄντα ἰδεῖν* coram aspicere cf. *ο* 532 *P* 334 (sch. V. *ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς*) *π* 458 *ρ* 239. Codd. variant, Aristarchi opinionem non certo scimus, volgo et Bekk. ubique *ἐσάντα*, cf. La Roche H. T. 243. Grashof (Abw. d. Augm. p. 6) statuit idem esse quod *εἰσιδεῖν*, *κ* 453 *ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τ' ἐς ἄντα* v. l. *τε πάντα*. — II Praep.: e regione, contra. 1) Postponitur genetivo et separatur satis longo intervallo: *P* 167 *Αἴαντος οὐκ ἐτάλασσας | στήμεναι ἄντα*. Coniungitur: *Β* 626 *ναίουσι πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα*. Paulo infra *ἀντιπέραια*, de terra insulis opposita ut hic de insulis terrae oppositis (*ἄντα*), separatis vero (*πέρην*) Ionici maris parte quadam. Opposita autem inter se Araxus promunturium et insulae videntur iis qui septentriones versus navigantes hoc litus Peloponnesi legunt, etsi nos geometrica ratio docet Elidem ad insulas spectare inter occidentem et septentriones. De eo qui alteri se opponit ut pugnet: *Θ* 428 *Διὸς ἄντα πολεμίζειν*, *Θ* 424 *ἔγχος ἀεῖραι*. *Π* 621 *σεῦ ἄντα ἔλθῃ*. *P* 29 *μευ ἄντα στήῃς*, *Υ* 76 *Ἕκτορος ἄντα δῦναι ὅμιλον*. *Θ* 233 *Τρώων ἄνθ' ἑκατὸν - στήσεσθαι ἐν πολέμῳ*, Herod. *ἐπὶ τὴν ἄνθ' συλλαβὴν ἡ ὀξεῖα, ἵνα τὸ πλῆρες ᾖ ἄντα. οὕτως δὲ ἀξιοῖ Δημήτριος ὁ Ἰξίων ... καὶ ἐμοὶ δὲ οὕτως ἀρέσκει τὸ τῆς διανοίας· ἄντικρυς γὰρ Τρώων ἑκατὸν καὶ διηκοσίων εἷς ἕκαστος στήσεσθαί φησιν· οὐ γὰρ κωλύεται ἡ τοῦ ἄντα σύνταξις, εἴ γε ἐπὶ γενικὴν φέρεται*. Haec disputantur contra Aristarchum qui *ἄνθ'* scripsit. Ariston. *ἡ δ. πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν ὅτι οὕτω προενεκτέον*, sc. ut plenum sit *ἀντί* non *ἄντα*, cf. Ap.

31, 10 E. M. 111, 30. Comparabat enim non recte Aristarchus ἀντί τινος εἶναι quamquam et gen. alia est ratio cf. s. ἀντί 2 et potissimum verbi στήσεσθαι ἐν πολέμῳ cf. Spitzner exc. XVII 1. — 2) Ante gen. Φ 331 ἄντα σέθεν γὰρ | Ξάνθον μάχῃ ἠίσκομεν εἶναι, v. 331 damnat Aristonicus, v. 332 quomodo legerit nescimus. Audacter paraphr. et sch. br. Aliter Eust. 1238, 50 (cf. Heyne h. l.) εἶναι pro ἰέναι esse dictum, sed vel sic melius esset σὲ ἄντα Ξάνθου. Υ 89 ἄντ' Ἀχιλῆος | στήσομαι cf. Υ 73 69 (sch. AD. ἐξ ἐναντίας). Υ 75 ἄντα θεῶν ἴσαν, cf. Υ 355 365 Ο 415 (cf. Spitzner exc. XVII 2). Φ 477 ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι γ' (475—7) quos Bekk. expunxit. χ 232 ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι den Freiern ins Gesicht. Ita coniungunt sch. V. quae addunt ἢ ἐλλείπει ἡ περί, ἵν' ᾖ περὶ μνηστήρων. Sunt qui ἄν. μν. referant ad inf. δ 160 ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν | ἄντα σέθεν, α 334 π 416 σ 210 φ 65 ἄντα παρειάων σχομένη κρήδεμνα i. e. ante genas, sch. EQ. πρὸ τῶν παρειῶν παρασχοῦσα τουτέστι προκαλυψαμένη τῷ καλύμματι τοῦ προσώπου, quod brevius poëta dixit ζ 141. δ 115 154 χλαῖναν ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών. Fuere qui Υ 70 72 ἄντ' ἔστη et Π 305 ἄνθ' ἵσταντο legerent pro ἀντέστη et ἀνθίσταντο. (ἐσάντα, ἔναντα ἄναντα, πάραντα, κάταντα, ἀντάω, ἄντηστις.)

ἀντ-άξιος (ἀντί) eiusdem pretii, qui pretio alteri par est, gleich viel wert. cum gen. et absol. Λ 514 πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Ι 401 ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, Did. ἐνίους φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος γράφειν οὐ γὰρ ἐμῆς ψυχῆς. ἀλαζονικὸς δὲ ὁ λόγος, οὐδὲν τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄξιον. ἄμεινον δὲ ἐμοὶ γράφειν. h. Merc. 437 βοῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας. — Α 136 ἀντάξιον ἔσται sc. Χρυσηίδος,

ἀντάω (ἄντα. Praes. coni. ἀντᾷς h. Merc. 288, ipf. ἤντεον Η 423 cf. Buttm. Spr. §. 105 Anm. 7. Lucas, Vorschl. Emmerich 1843 p. 21. fut. ἀντήσω Π 423, aor. ἤντησα, ἤντησας, ἤντησε Ζ 399, ἠντήσατε γ 44. coni. ἀντήσομεν π 254, opt. ἀντήσειε Η 158) occurro, casu obvius sum, τινί. 2) occurro, ita ut pugnem vel fruar re, particeps fio, τινός. Π 423 ἀλλήλοισιν, Ζ 399 οἱ, h. Merc. 288 ὀΐεσσιν in oves incidas. — Absolute Δ 375 δ 201 οὐ γὰρ ἤντησ' οὐδὲ ἴδον. — 2) γ 44 δαίτης, sch. R. ἐπετύχετε. γ 97 δ 327 ρ 44 ὀπωπῆς, sch. M. πῶς εἴτε ἐπὶ καλῷ οὔσης ἢ ἐπὶ κακῷ ἔτυχες τῆς περὶ ἐκείνου ἀκοῆς εἴτε τῆς θέας ἤγουν ὅθεν ἐνέτυχες αὐτοῦ θεωρίας. Fuit enim v. l. ἀκοῆς. Η 158 μάχης, Π 423 τοῦδ' ἀνέρος, sch. BL. ἐναντίος ἥξω. π 254 πάντων ἀ. ἔνδον ἐόντων. Quae ratio intercedat inter ἀντάω et ἀντιάω exponit Ahrens Ztft. f. A. W. 1836 p. 813. (σύν, ἄντηστις.)

Ἄντεια· τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο δῖ' Ἄντεια Ζ 160, f. Iobatae regis Lyciae; Bellerophontem quem frustra amabat, calumniis paene occidit, apud tragicos Stheneboea.

ἀντ-έχομαι obtendo. χ 74 ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν vor euch den Pfeilen entgegen. Alii ad ἀντίσχομαι referunt. (ἄντυξ.)

ἄντην (ἀντί. Goebel Homer. Konitz 1861 p. 21 ΑΝ videre ἄντη, acc. ἄντην cf. Lob. Rh. 259 path. el. 1, 625 et ἄς, dat. ἀντί, acc. ἄντα) contra, ex adverso, e regione, coram. Non legitur in Il. Α—Η nisi Δ 187, neque in hy. Habet semper ictum prior syllaba, aut in sexto pede aut in primo. Contra hostes: Λ 590 ἄ. ἵστασθε. cf. Σ 307. Μ 152 ἄ. βαλλομένων, sch. BL. ἀμεταστρέπτως μαχομένων, Θ 399 ἄ. ἔρχεσθαι. Non recte sch. BL. ἐξ ἐναντίας τῆς ἐμῆς κελεύσεως ἔρχεσθαι cf. paraphr., ϑ 213 πειρηθήμεναι ἄ. Auge in Auge, Χ 109 Ἀχιλῆα κατακτείναντι. — b) Τ 15 ἄ. εἰσιδέειν, cf. Ω 223 ε 77. Ο 247 εἴρεαι ἄ., ϑ 158 Κ 158 νείκεσέ τ' ἄ., Δ 187 ὁμοιωθήμεναι ἄ. Mann gegen Mann cf. γ 120. β 5 δ 310 ἐναλίγκιος ἄ., cf. Platz, Götterverw. Carlsruhe 1857. ζ 221 ἄ. οὐ λοέσσομαι, Ω 465 θεὸν βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄ.. paraphr. et Hes. φανερῶς. Recte, nam faciem Mercurii conspexerat Priamus, Achilles non erat conspecturus.

Ἀντηνορίδας Πόλυβον κ. Ἀγήνορα δῖον | ἠίθεόν τ' Ἀκάμαντ' Λ 59, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι | τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων Γ 122, Ἰφιδάμας Ἀ. Λ 221, Κόων - | πρεσβυγενὴς Ἀ. 249, 262, Τ 53 Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ Δ 87.

Ἀντήνωρ disertus vir sapiens, troianus Γ 148 sqq., πεπνυμένος Ulixem et Menelaum legatos hospitio excipit 203 sqq., Priamo proximus 262 312, Helenam reddi suadet Η 347. Ἀντῆνορ 357. Ἀντήνορος υἷε | Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας Β 822 = Μ 99; Ξ 463 sqq., ἱπποδάμοιο | 473, Iphidamanta et Coona Agamemno Λ 262, Λαοδάμαντα Aiax occidit Ο 517, Δημολέοντα Achilles Υ 396, Ἀ. υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγήνωρ Φ 579, 546; Πήδαιον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγης Ἀ. υἱὸς | ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ | Ε 69, ἄλοχος Ἀ. ἱπποδάμοιο Ζ 299; cf. Ἀντηνορίδης.

ἄντηστις (ἀντάω E. M. 112, 16) ea pars gynaeconitidis quae est prope virorum domum et e regione introitus, qua occurritur intrantibus, cf. Rumpf. de aed. Hom. p. III extr. υ 387 κατ' ἄντηστιν θεμένη δίφρον, sch. V. κατ' ἄντησιν (sic) ἀντικρὺς τοῦ ἀνδρῶνος ἐν τῇ γυναικωνίτιδι, Eust. 1896, 59. 61 κατάντηστιν, δηλοῖ τὸ ἀντικρύ φασι τοῦ ἀνδρεῶνος, cf. Ap. 96, 31 κατάντηστιν καταντίον. Hes. Doed. Gl. 707 κατ' ἄντησιν, dubius num κατὰ ad θεμένη pertineat, certus de adv. Codd. saepe κατάντηστιν. Am. Anh.

ἀντί (skr. anti gegenüber, vor, lat. ante, goth. and, ahd. ant- cf. Schweizer, Kuhn 6, 445. 16, 259. Goebel Homeric. p. 21 ΑΝ videre ἄς, dat. ἀντί, acc. ἄντα. Praep. cum gen., anastrophen non admittens, Herod. Θ 163 Lehrs qu. ep. 71) pro, loco. Cum appellativis verti potest: instar, in compositis etiam: e regione, contra. Non legitur in Iliadis Α—Η. 1) Genetivo non raro postponitur, atque adv. instar separatur a casu. Ω 254 Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ πεφάσθαι cf. Ν 447 ἑνὸς ἀντί, Ξ 471 Προθοήνορος ἀντί. Ψ 650 τῶνδ' ἀντὶ χάριν δοῖεν, Θ 163 γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο feminae instar cf. infra s. ϑ 546. Sed sch. BL. γυναικὸς ἄρα ἴσος ησθα cf. Remacly de gener. comp. Hom. III Bonn 1846 p. 28. Did. Ἀρίσταρχος ἀντιτέτυξο, Ven. ἀντ' ἐτέτυξο et sic Herodianus ut videtur (κακῶς ὅσοι ἀναστρέφουσιν), quem Grashof (Abh. d. Augm. p. 28) putat ἀντετέτυξο scripsisse. quod Grashof addit ἀντί elisione non minui nisi in compositione, ap. Hom. id casu accidisse videtur in tanta paucitate exemplorum, in hy. bis minuitur. — 2) Est ante casum, sed adv. instar separatur Φ 75 ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο [illegible]

gut wie. Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ ἴσος ἱκέτῃ εἰμί cf. Ap. 31, 13 E. M. 111, 31 Remacly l. l. Hoc inde factum est quod gen. non est definitae rei aut hominis ut Prothoënoris, sed nominis appellativi. Nos in talibus raro: für, anstatt cf. s. ἄντα II 1. *I* 116 ἀντί νυ πολλῶν | λαῶν ἐστὶν ἀνήρ multorum hominum instar. Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀντὶ ἐπὶ τοῦ ἴσου cf. Remacly l. l., θ 546 ἀντὶ κασιγνήτου ἱκέτης τέτυκται fratris loco est, cf. supra s. *Θ* 163. χ 290 ἀντὶ ποδὸς ξεινήιον, υ 307 ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο, h. Ven. 29 δῶκε γέρας ἀντὶ γάμοιο, Cer. 494 ἀντ' ᾠδῆς βίοτον ὀπάζειν cf. XXX 18. (ἄντα, ἄντην, ἀντίος, ἐναντίος, ἀντίβιος, ἐναντίβιος, ἐσάντα, ἔναντα, ἄναντα, πάραντα, κάταντα, ἀντάξιος, ἀντικρύ, ἀντιάζω, ἀντίθεος, ἀντιάνειραι, ἀντιφέρομαι, ἀντιφερίζω, ἀντιβολέω, ἀντιτορέω, ἀνθίστημι, ἀντέχομαι, ἀντάω, ἀντιάω, ἄντομαι, ἀντιπέραια, ἀντίτομον.)

ἀντία v. s. ἀντίος 4.

ἀντιάνειραι (ἀνήρ) quae viris pares sunt. *Γ* 189 Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι, *Ζ* 186 Ἀμαζόνας ἀντιανείρας, Ap. 31, 17 ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἰσάνδρους (cf. s. ἀντί 2), ἔνιοι δὲ τὰς ἀντιάζουσας, οἷον ἐναντιουμένας ἀνδράσι cf. E. M. 111, 35.

ἀντιάζω (ἀντίος) fut. ἀντιάσεις χ 28, aor. coni. ἀντιάσητον *Μ* 356, opt. ἀντιάσειας σ 147, ἀντιάσειε(ν), ἀντιάσαιμεν *Η* 231, ptc. ἀντιάσας *Λ* 67, ἀντιάσαντι, ἀντιάσαντα, ἀντιάσαντες *Ο* 297. 1) occurro casu, incido in, absolute, τινί. 2) occurro ut particeps fiam, particeps sum, fruor, resisto, τινός. Ptc. absolute. 1) *Ο* 297. *Κ* 551. η 293. ν 312. ζ 193 ξ 511. 442. nonnunquam eodem fere abeunt ac si dicas: quilibet, der erste beste. μ 88 ν 292 εἰ θεὸς ἀντιάσειε. σ 147 ἐκείνῳ, h. Ap. 356 τῇ. — 2) χ 27 ἀέθλων ἄλλων ἀντιάσεις, *Λ* 67 κτίσης, particeps factus. Non recte Ap. 34, 16 ἵλεως καὶ ἀντίος ὀφθεὶς καὶ οὐκ ἀναστραφείς, *Μ* 356 πόνοιο. φ 402 ὀνήσιος, Ap. 34, 14 ἐπιτύχοι sch. V. εἴθε καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὄνησιν ὧν βούλεται λάβοι ἢ οὕτως εἴθε τοσοῦτον μετάσχοι ὅσον δυνήσεται ἐντανύσαι. *Ν* 290 ἢ στέρνων ἢ νηδύος hasta tetigerit, quasi particeps eorum facta et fruens iis. *Η* 231 σέθεν tibi resistamus. (ὑπό, ἐπί.)

ἀντιάω (ἀντίος) act. pr. ἀντιόω, ἀντιόωσιν, inf. ἀντιάαν *Ν* 215, imperat. pl. ἀντιοώντων *Ψ* 643, ptc. ἀντιόων α 25, ἀντιόωσα, ἀντιόωσαν *Α* 31, ἀντιόωντες *Υ* 125, [impf. v. l. ἀντιάατε *Ω* 62]. Med. impf. ἠντιάασθε *Ω* 62 Bekk., alii ἀντιάασθε. Futuri, ut saepe fit, has formas dicere non licet ob imperat. mediique impf. De ἀντιάσεις sim. cf. ἀντιάζω. Praesenti inest significatio quaedam temporis futuri. 1) occurro, incido in, τινί. 2) occurro ut fruar vel particeps fiam, proficiscor particeps futurus, particeps fio, venio in societatem, τινός. 3) nanciscor, τί. 1) *Ζ* 127 *Φ* 151 ἐμῷ μένει in meum robur incidunt qui locus ne fert quidem futurum. *Φ* 431 ἦλθεν ἐμῷ μένει ἀντιόωσα, paraphr. ἐναντιουμένη. — 2) *Ν* 215 πολέμοιο, *Μ* 368 *Ν* 752 κεῖσ' εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο, paraphr. *Μ* 368 ἀνέρχομαι καὶ μεταλαμβάνω, ubi tempus fut. certe non indicavit poëta, quamquam eo potest referri: fit enim particeps ex quo profecturus est, sed paraphr. *Ν* 752 πορεύομαι καὶ μεταλήψομαι. *Υ* 125 κατήλθομεν ἀντιόωντες τῆσδε μάχης, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι δ' (125—8). *Ω* 62 γάμου, sch. V. μετελαμβάνετε. *Ψ* 643 ἔργων, obeunto talia, Hes. ἐπαντιώντων ἢ μεταλαμβανόντων. γ 435 ἦλθε - ἱρῶν ἀντιόωσα. α 25 μετεκίαθε ἀντιόων ἑκατόμβης, Ap. 36, 29 ὑπαντῶν, recte praesenti usus, nam Neptunus etiamtum proficiscens in societatem venit. ω 56 ἔρχεται οὗ παιδὸς τεθνηότος ἀντιόωσα. — 3) Non potuit uti genetivo de Chryseide: *Α* 31 ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν, nolebat enim Chryseis apud Agamemnonem vivere. Fuere igitur qui explicarent: lectum meum insternentem s. instruentem, Eust. 30, 28 πορσαίνουσαν, paraphr. εὐτρεπίζουσαν cf. Hes. Fuere alii qui acc. interpretarentur quasi esset gen. sch. A. τῆς ἐμῆς κοίτης μεταλαμβάνουσαν cf. sch. br., paraphr. Melius E. M. 113, 53 δηλοῖ τὸ ἀντιλαμβάνων, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Est igitur: meum lectum vicissim nanciscens velit nolit, es wird das auf ihr Theil kommen, Ap. 34, 17 παραγινομένη εἰς τὴν κοίτην, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. Doederl. Gl. 713 secutus Ameis J. J. f. Ph. 1850 p. 271 λέχος ad ἐποιχομένην refert et ἐμοί supplet ad ἀντιόωσαν, senescet telae operam dans et lecto, cuius consors erit. Nunc Ameis cum Naegelsb.: accedere ad lectum. Gent, Hom. Il. *Α* p. 30 ἀμφιέπουσαν coniecit. Expungebantur vv. 29—31 teste Aristonico.

ἀντί-βιος (βίη, pro adv. ἀντιβίην et ἀντίβιον) qui contrariis s. adversis viribus utitur, (cf. Meiring de subst. cop. p. 21) aperte, non clam aut dolo, contrarius, oppositus. Non recte E. M. 113, 59 ὁ ἐναντιούμενος τῇ βίᾳ. *Α* 304 ἀντιβίοισι μαχησαμένω ἐπέεσσι, sch. br. ἐναντίοις ὅ ἐστι στασιαστικοῖς λόγοις cf. *Β* 378. σ 415 υ 323 ἀ. ἐπέεσσι καθαπτόμενος. h. VIII 5 ἀντιβίοισι τύραννε adversariis. — *Γ* 435 ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ubi ἀντ. est adi. cf. *Β* 120 et Lob. Paral. 505. Sunt tamen qui adv. defendant. — Adv.: ἀντίβιον viribus adversis, ex adverso, Hes. ἐναντίον ἀλλήλων. *Λ* 386 ἀ. σὺν τεύχεσι πειρηθείης Auge in Auge, nam Alexander ex insidiis sagittam miserat. *Γ* 20 *Η* 40 51 ἀ. μαχέσασθαι. — Adv. ἀντιβίην adversis viribus, e contrario. Doed. Gl. 2012 negat esse acc. *Α* 278 ἐριζέμεναι βασιλῆι ἀ., sch. br. ἐξ ἐναντίας ins Gesicht. *Ε* 220 ἐπὶ τῷδ' ἀνδρὶ ἀ. ἐλθόντε über ihn von vorn herfallen, *Φ* 225 Ἕκτορι πειρηθῆναι ἀ. ubi similes locutiones contraxit poëta et dat. ad ἀν. rettulit.

ἀντι-βολέω (ἀντιβάλλω. fut. ἀντιβολήσεις, ἀντιβολήσει, inf. ἀντιβολήσειν, aor. (ἀντεβόλησα v. l. λ 416 ω 87) cf. Buttm. Lex. 1, 279 ἀντεβόλησας, ἀντεβόλησε(ν), ἀντεβόλησαν, opt. ἀντιβολήσαις, inf. ἀντιβολῆσαι, ptc. ἀντιβολήσας) 1) occurro, amice vel hostiliter; — b) intersum τινί absolute. 2) particeps fio, τινός, Ap. 31, 31 συναντῆσαι, συντυχεῖν. καὶ ἔστιν οἷον ἀντιμολῆσαι, ἀντιμολεῖν, ὅ ἐστι παραγίνεσθαι. Derivabant enim ab ἀντιμολεῖν τροπῇ τοῦ μ, sed sch. L. *Δ* 342 ἀντιβολεῖν ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ συναντᾶν καὶ ὡς εἰπεῖν ἄντην βάλλειν καὶ ἐπιτυγχάνειν· διαφορεῖται δὲ κατὰ τὴν σύνταξιν ἡ λέξις cf. sch. E. δ 547. E. M. 112, 46 Hes. *Η* 113 τούτῳ γε μάχῃ ἔνι ἀ., casu non consulto. sch. A. γρ. καὶ διὰ τοῦ μ ἀντιμολῆσαι. χ 360 σοί, dir in den Wurf gekommen. *Π* 847 κ 277 *Ω* 375 ν 229 μοι, *Λ* 809 *Ν* 210 246 h. Merc. 26 η 19 οἱ cf. h. Merc. 143. — Absol. *Π* 790 ἠέρι κεκαλυμμένος ἀ., ptc. *Λ* 365 *Υ* 452 καὶ ὕστερον cf. *Μ* 465 *Κ* 546. ζ 275 εἴπῃσι ἀντιβολήσας, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ιδ' (275—88). η 16 κερτομέοι. — 2) De re cui quis

interest λ 416 φόνῳ ἀνδρῶν ἀ., sch. Gl. H. ἐνέτυχες. ω 87 τάφῳ ἀνδρῶν. Etiam res dicitur occurrere homini h. Merc. 177 ἄλλο τί οἱ κακὸν κ. μεῖζον ὀίομαι ἀντιβολήσειν. — 2) Δ 342 Μ 316 μάχης ἀ., δ 547 τάφου ἀ., φ 306 τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις, Ap. 36, 27 ἀντιβολήσειν ἐντεύξειεν (sic) ἐν τῇ φ τῆς Ὀδυσσείας, (Bekk. ἀντιβολήσεις, ἐντεύξῃ) frueris. Res dicitur occupare hominem. σ 272 γάμος ἀντιβολήσει - ἐμέθεν, non recte sch. V. συντελεσθήσεται ut ἐμέθεν ad subst. γάμος referatur.

ἀντί-θεος (f. ἀντιθέην λ 117 ν 378) qui par est diis, Meiring de subst. cop. p. 21 oppositus s. similis diis, ἀντὶ θεῶν. Ap. 31, 11 E. M. 111, 30 τίθεται (ἀντὶ) καὶ ἐπὶ τοῦ ἴσου . . . ἀντιθέῳ Ὀδυσῆι τῷ ἰσοθέῳ cf. Hes. De iis qui potentia, corporis viribus, pulchritudine praestant, non morum probitate, de regibus ducibusve qui genus a diis ducunt. Epith. ornans, in primo pede aut secundo aut quarto, plerumque ante subst., sed postponuntur ἀντιθέοιο et ξ 241 ἀντιθέοισι in exitu versus, (cf. praeterea Δ 88 Ε 168 Ω 257 λ 308 ο 90, Ι 623 λ 512, h. Ap. 210). Ξ 322 Ῥαδάμανθυν, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ια' (317—27), Bekk. expunxit. ο 237 ἀ. Νηλῆα, ξ 182 Ἀρκεισίου ἀ., Δ 377 ἀ. Πολυνείκεϊ, Α 264 ἀ. Πολύφημον, λ 308 Ὦτον ἀ., η 146 Ῥηξήνορος ἀ., h. Ap. 210 Ἴσχυ' ἀ., Γ 186 Μύγδονος ἀ., Υ 232 ἀ. Γανυμήδης, Ω 257 Μήστορά τ' ἀ., Κ 112 ἀ. Αἴαντα, Ι 623 Αἴας ἀ., Α 140 α 21 β 17 ζ 331 ν 126 χ 291 ἀ. Ὀδυσῆι, δ 741 τ 456 Ὀδυσῆος ἀ., υ 369 φ 254 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, Θ 518 ω 116 ἀ. Μενελάῳ, λ 512 Νέστωρ ἀ., Ε 663 692 Ζ 199 Μ 307 ἀ. Σαρπηδόνα, Ε 629 Π 649 ἀ. Σαρπηδόνι. De hominibus quorum virtutem non saepe praedicat Homerus: Π 321 γ 414 ἀ. Θρασυμήδης, Ε 705 ἀ. Τεύθραντα, Ψ 837 Λεοντῆος ἀ., Δ 88 Ε 168 Πάνδαρον ἀ., Θ 275. ἀ. Λυκοφόντην, Ν 791 ἀ. Πολυφήτην, Υ 407 Φ 91 ἀ. Πολύδωρον, Φ 595 Ἀγήνορος ἀ., Θ 119 ἀ. Κλυτόνηος, vel quos θεράποντας appellat. Λ 322 ἀ. θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος, Π 865 ἀ. θεράποντα Αἰακίδαο, Ψ 360 ἀ. Φοίνικα, ὀπάονα πατρός. Cyclopem quoque vocat α 70 ἀντίθεον Πολύφημον qui cum tali honore indignus videretur, vexavit interpretes. sch. EM. ὁ αὑτὸς ἑαυτὸν διὰ τὴν ἄνοιαν ἰσάζων τοῖς θεοῖς, V. νῦν τὸν ἐναντιούμενον θεοῖς, τὸν ἀσεβῆ cf. Ap. 31, 15 E. M. 111, 32. Id si admitteretur, etiam ad procos referri posse videbatur. ξ 18 ἀντίθεοι μνηστῆρες, sch. QV. νῦν οἱ ἐναντίοι τοῖς θεοῖς, sed admitti nullo modo potest, cf. Braune (ξ 1—60 Guben 1845 p. 7). — b) Populorum: Μ 408 Π 421 ἀ. Λυκίοισι, ζ 241 Φαιήκεσσι ἀ. In Iliade nom. propr. tantum additur, in Od. etiam appellativis ut procorum et λ 371 ἀ. ἑτάρων de omnibus qui cum Ulixe Troiam profecti erant. δ 571 ἀ. ἑτάροισιν de comitibus Menelai, ξ 247 385 τ 216 Ulixi, ρ 54 Telemachi, ω 300 ἀ. ἑτάρους Ulixi. Porro ο 90 πατέρ' ἀ. Ulixem, ξ 40 ἄνακτος Ulixi, λ 117 ν 378 ἀντιθέην ἄλοχον Penelopen.

ἀντί-θυρον (τό· alii ἀντίθυρος, ον) ea conclavis pars quae e regione portae est. Rumpf de aed. Hom. II Giessen 1857 p. 13—16 eam partem intellegit quae portae proxima est, in quam intrantes primum perveniunt, quae interpretatio loco Odysseae bene convenit, sed vix origini vocis, quae non videtur certam atque definitam aedium partem significare, sed fingi pro tempore. π 159 στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆι φανεῖσα, sch. HV. Eust. 1797, 50 ἀντικρὺ τῆς θύρας. Ap. 34, 25 παρ' ἀντ. (παρὰ τὴν ἀντίαν θύραν). Cf. Giseke allm. Entst. d. Ilias 94. Ameis: an einem dem Eingang gegenüber befindlichen Platze, id quod fieri certe potuit.

Ἀντίκλεια | λ 85 Ulixi mater, cum cuius anima colloquitur 152 sqq. ο 355 sqq.

Ἄντικλος Graecus cum Ulixe in equo ligneo occultus δ 286.

ἀντι-κρύ (Ε 130 819 ῠ cf. Herod. Ε 100 130. ἀντί, κάρα E. M. 114, 29 cf. Lob. path. el. 2, 283. Passow: ἀντικρούω, secutus Eust. 1323, 18 qui a pugilatu vocem derivat. Cf. Pott I 207) 1) bis c. gen. ex adverso, 2) recta, 3) per omnes partes, 4) prorsus. 5) Translate: aperte. Ap. 32, 6 διαμπὰξ καὶ οἷον διόλου, ὁτὲ δὲ ψιλῶς ἐξ ἐναντίου, cf. E. M. 114, 28. Bentley ἄντικρυς coniecerat, Bothe et Bekker ἀντικρύς receperunt, ceterorum nemo fere (Duentz. N. J. f. Ph. 95, 362 Kayser, Phil. 17, 693 anonym. νφ Ztft. f. A. W. 1835 p. 1065) probavit formam quae abest a codd. Homeri, cf. La Roche H. T. 192 Buttm. Spr. 2, 366. Non in hy. In Od. praeter κ 559 λ 64 repetuntur versus Iliadis. Praeter Ε 130 819 semper binas habet arses legiturque in introitu versus aut ante caesuram sequente δέ, Ε 189 Ν 595 διά, Π 346 δόρυ, multo rarius alia littera. Potissimum cum verbis eundi, addita praepositione. 1) Ε 130 819 μάχεσθαι, κ 559 κατ' ἀντικρὺ τέγεος πέσεν, cf. λ 64, i. e. κ. π. τ. ἀ. e regione scalae quam petiverat. Ap. 32, 9 ἐξ ἐναντίου. V. l. καταντικρύ cf. La Roche h. l. Eust. 1669, 11. 13. Cum gen. Θ 301 310 ὀιστὸν ἴαλλεν Ἕκτορος ἀντικρύ. — 2) Γ 359 Η 253 παραὶ λαπάρην διάμησε sch. br. ἐξ ἐναντίας, Δ 481 δι' ὤμου ἦλθεν, Ε 189 βάλον ὦμον διὰ θώρηκος γυάλοιο, Ν 137 μεμαώς, Ν 595 διὰ χειρὸς ἐλήλατο, Π 380 τάφρον ὑπέρθορον, Π 285 ἀκόντισε κατὰ μέσσον. — 3) Ρ 49 Χ 327 χ 16 δι' αὐχένος ἤλυθε, Υ 416 διέσχε παρ' ὀμφαλόν, Ε 100 Δ 253 διέσχε, Ψ 876 διῆλθε, cf. τ 453. Ε 67 ἀ. κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ'. Ν 652 ἀ. κατὰ κύστιν ἐξεπέρησεν, Π 346 ἀ. δόρυ ἐξεπέρησεν νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο, cf. κ 162. Ε 74 ἀ. δ' ἀν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε. — 4) Ψ 867 ἀ. δ' - ἀπὸ μήρινθον τάμε, Π 116 ἀ. δ' - ἀπάραξε. Ψ 673 ἀ. χρόα ῥήξω, Eust. 1323, 17 διόλου, sed sch. B. ἐξ ἐναντίου μαχόμενος. — 5) Translate: Η 362 ἀ. δ' ἀπόφημι, sch. BLV. κατὰ πρόσωπον καὶ ἐξ ἐναντίας πάντων καὶ κατ' ἀντίκρουσιν.

Ἀντί-λοχος, Νέστορος | υἱός Ε 565 Ν 400, Ψ 541; 756, ἀγλαός 301, πρῶτος δ' Ἀ. Τρώων ἕλεν - Ἐχέπωλον Δ 457, Μύδωνα Ε 580, 584, 570; 589 equos abigit, Ἄβληρον ἐνήρατο - | Νεστορίδης Ζ 32, a Posidone excitatur Ν 93, Ἀ. μενεχάρμης ut Ο 582, Ψ 419 | Asium perfodit Ν 396 et equos abigit 400; a Deiphobo lacessitus 418 Hypsenoris corpus defendit; ab Idomeneo contra Aeneam advocatus 479 et a Posidone ipso defensus 554, Thoona occisum 545 armis exuit 550 565 Φάλκην δ' Ἀ. κ. Μέρμερον ἐξενάριξεν Ξ 513; a Menelao incitatus: Ἀντίλοχ' οὔ τις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν | οὔτε ποσὶν θάσσων οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι Ο 569 Melanippum occidit sed armis exuere 579, 582 ab Hectore prohibetur 585, Atymnium Π 318 sqq. occidit; (κυδάλιμος) Ρ 378, υἱὸν

Νέστορος 653, 681 sqq., 697, nuntium Patrocli occisi a Menelao acceptum Achilli fert 704, Σ 2, dexterrime 32. Certamen equestre quartus init Ψ 301, a patre monitus 306—348, sorte primus 354, bonis equis 402 et dolo 423 sqq. 429, secundus ex pugna evadit Νηλήιος 514, 522, et cum Achille 541 sqq. et cum Menelao 566 sqq. πεπνυμένος 570, 586 rixatus, venia rogata 587 sqq. equam praemium aufert 612, cursu vero ultimus est 755—785, 795. Ad Troiam eum occisum esse Nestor narrat γ 112 (κρατερὸς κ. ἀμύμων, ταχὺν ἠδὲ μαχητήν δ 202), ab Aurorae filio 188 Memnone?, λ 468, ω 16, 78 ubi maximo ab Achille honore affectus esse dicitur. Cf. Eust. 1697, 52; praeterea gen. Ἀντιλόχου Ν 554, Νεστορίδαο Ψ 354; Ἀντιλόχοιο Ν 565, Ψ 612, ω 78, ἀμύμονος Ἀ. Ψ 522, δ 187, λ 467, ω 16: dat. Ἀντιλόχῳ Π 320, Ψ 425, 556, 567, δαΐφρονι Ν 418; voc. Ἀντίλοχε Ψ 570, 602, Ἀντίλοχ' Ο 569, Ψ 306, 426, 439, 558, 795, διοτρεφὲς ρ 685, Ψ 581 semper versu ineunte.

Ἀντί-μαχος (μάχη) a Paride corruptus, Helenam reddi vetuerat Λ 123 sqq. vel periurus in Menelaum legatum 138 sqq., qua propter Agamemno Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος filios Pisandrum et Hippolochum sine misericordia interficit, Hippomachum tertium filium Leontius Μ 188.

Ἀντί-νοος, Εὐπείθεος υἱός δ 641, 660, π 363, ρ 477, σ 42, 284, υ 284, φ 140, 256, α 383 ubi in Telemachum invehit, ut β 84 et in matrem eius, cuius nuptias accelerare suadet, similia 301, δ 660; ρ 405; 458, δ 628 sqq. ut ἀρχὸς μνηστήρων cum Noemone de navi Telemacho praebita loquitur, 773 viros ad insidias eligit, quos ipse ducebat π 363; cum Telemachum reducem in terra occidere suadet, Penelope eum reprehendit 417; cum subulco rixatur ρ 374, 445, Telemachus 394 et Ulixes 415, quem 464, 473 subsellio iacit et tacere iubet, contra dicunt, σ 42—50 certamen inter Ulixem et Irum instituit; 284 sqq. Penelopen magnifica veste donat; υ 270, φ 140, 167, 186 arcum se posse tendere sperat, 256 desperans, Ulixem (Ἀντίνοον θεοειδέα | 277) tentare prohibebat, qui χ 8, 49, eum primum sagitta confodit ω 179 βάλε δ' Ἀντ. βασιλῆα |, 424. — Nom. praeterea ρ 500, φ 84, 143, 167, 269, 287, πεπνυμένος σ 65; gen. Ἀντινόου ω 424, Ἀντινόοιο | β 321, ρ 464, ἱερὸν μένος Ἀ. | σ 34; dat. σ 292, χ 8; acc. δ 631, π 417, ρ 396, 414; voc. Ἀντίνο' α 389, β 130, 310, δ 632, ρ 381, 397, 483, φ 312, Ἀ. ὕβριν ἔχων, κακομήχανε π 418 semper ineunte versu.

Ἀντιόπη(ν) ἴδον, Ἀσωποῖο θύγατρα | λ 260, quae Iovi Amphionem et Zethum peperit. Preller gr. Myth. II 31.

ἀντί-ος (nom. ἀντίος, ἀντίη (τ 478), ἀντίοι. neutr. ἀντίον et ἀντία, adv. De spiritu Herod. Β 96) contrarius, obvius, ex adverso, obviam, contra, e regione. a) Absolute, b) cum dat., c) cum gen. Dubitatur saepe utrum adi. legendum sit an adv. Duentzero (Zenod. 81) Aristarchus adi. videtur praeferre, Zenodotus adv., Spitzner (ad Λ 219 Τ 70) se nescire fatetur qua lege utrumque discernendum iudicaverit Aristarchus, negat La Roche (H. T. 193) fuisse certam normam, praeferendam igitur Aristarchi scripturam. I Nos cum verbis movendi plerumque legimus adi. 1) cum verbo ἔρχομαι. a) Ζ 54 ἀντίος ἦλθε cf. Ρ 257. Did. Ζ 54 οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ σ, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ν, Zenod. ἀντίον cf. sch. B. cf. Υ 463. ep. 10, 1. Τ 70 Υ 352 Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών Did. Τ 70 Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν ἀντίον, sed Spitzn. et Bekk. ἀντίος ediderunt confisi Eust. 1174, 41 et codd. b) Ο 584 οἱ ἀ. ἦ., Υ 422 Ἀχιλῆι v. l. Ἀχιλῆος. c) Β 185 Ἀγαμέμνονος ἀ. ἐ., Ε 301 Ρ 8 τοῦ, Λ 594 τῶν, Φ 150 μευ, Χ 113 Ἀχιλῆος, π 14 ἄνακτος. — 2) cum aliis movendi verbis et στῆναι: a) Λ 535 ἀ. ἔσταν ἅπαντες conversi ad Iovem, Λ 216 στάν, Δ 94 ἀντίος ἔστη, Did. Ζηνόδοτος ἀντίον καὶ Ἀριστοφάνης, Φ 144 ἐκ ποταμοῖο ἔστη, τ 445 ἀ. ἐκ ξυλόχοιο (στῆ), Φ 539 ἀ. ἐξέθορε. b) Η 20 τῇ δ' ἀ. ὤρνυτο, Υ 371 τῷ εἶμι, v. l. τοῦ. c) Ρ 31 Υ 197 ἀ. ἵστασ' ἐμεῖο. Ο 694 (ἴθυσε νεὸς) ἀντίος ἀΐξας, Did. Ἀρίσταρχος ἀντίος διὰ τοῦ σ, χ 90 Ὀδυσῆος ἐείσατο ἀντίος ἀΐξας, Η 98 Ἕκτορος ἀ. εἶσιν. — Interponitur adi. nominativis Ν 146 οἱ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν - ὦσαν, cf. Υ 373. — τ 478 ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι e regione posita; spectat enim ἀντίη ad utrumque verbum, ἀντίον ad prius solum refertur π 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον οὐδὲ νόησεν contra aspexit. — II Nom. adi. propter infin. aut aegre aut prorsus non admittunt: Ρ 69 θυμὸς ἐτόλμα ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου cf. Ρ 67 Υ 175 Η 160 Χ 195. Aristarchus excepit Λ 219 ὅς τις πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίον ἐλθών. Did. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἀντίος ἐλθών, Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν. Nescimus cur sic scripserit, sed ingrata esset tot verborum in -ος desinentium repetitio. Λ 231 Ἀγαμέμνονος ἀντίον ἦλθεν. Excepit etiam Λ 553 Ρ 662 (ἄκοντες) ἀντίον ἀίσσουσι, Did. Λ 553 ἀντίοι· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν ἀντίον, qui cum Ο 694 ἀντίος ἀΐξας de homine scripserit, videtur adv. praetulisse de hasta. Μ 44 ἀντίον ἵστανται sch. A. ἀντίοι, γρ. ἀντίον, οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος. Ε 256 ἀντίον εἶμ' αὐτῶν.

III Adv. ἀντίον legitur 1) de verba facientibus Γ 203 π 434 φ 320 τὴν δ' αὖτ' ἀντίον ηὔδα contra respondit, Δ 265 Ε 217 Λ 822 Ν 221 259 274 311 Ψ 586 α 399 β 177 τὸν δ' αὖτ' ἀντίον ηὔδα. Ε 647 Ν 254 266 Π 619 α 388 412 β 129 208 309 γ 75 201 225 δ 155 290 315 593 ζ 186 ο 48 86 154 265 279 512 535 544 π 30 68 112 146 240 262 ρ 77 392 598 υ 338 χ 153 ψ 123 ω 375 510 τὸν δ' - αὖ ἀντίον ηὔδα, α 213 230 306 345 β 371 γ 21 239 ο 179 ρ 45 107 σ 226 τ 26 φ 343 h. Cer. 405 τὴν αὖ - ἀντίον ηὔδα, Ε 170 ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα, cf. h. Ven. 91, Θ 200 Ω 333 ε 28 Ψ 482 β 242 δ 648 h. Ap. 463 525. In his acc. unum vel utrumque pendere a verbo αὐδᾶν Krüger Di. § 46, 13, 3 docuit. Gen. vero pendet ab adv. ἀντίον Α 230 σέθεν ἀντίον εἴπῃ tibi oblocutus sit, Bentley et Bekk. ἀντία. ρ 529 ἀντίον ἐνίσπῃ coram narret. — 2) De sedentibus: ξ 79 ρ 96 ἀντίον ἷζε, ρ 334 τὸν (δίφρον) κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν, ἀντίον nisi quis statuat ἀντίον esse acc. masc. adi. — c) Ι 218 ε 198 π 53 ἀ. ἷζεν Ὀδυσσῆος, ρ 257 καθῖζεν ἀ. - Εὐρυμάχου, ψ 165 ἕζετ' ἀ. ἧς ἀλόχου. — 3) Ε 569 χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, h. Merc. 211 κάρη ἔχον ἀντίον αὐτῷ.

IV Acc. pl. n. ἀντία legitur adiectivi h. Merc. 345 ἀντία βήματ' ἔχουσα opposita habens vestigia et fortasse ib. 77 ἀντία ποιήσας retro agens s. inversa faciens, expunxerunt Herm. et Baum. Plerumque ἀντία pro adv. atque ver-

sus causa ut videtur (Ellendt, hom. Abh. II) ponitur, ubi ἄντα locum non habet: ex adverso contra, c. gen. Non fere legitur nisi in Il. Υ—Χ. Γ 425 δίφρον ἀντί' Ἀλεξάνδροιο κατέθηκε, Φ 481 ἀντί' ἐμεῖο στήσεσθαι, Χ 253 στήμεναι ἀντία σεῖο, Υ 80 ὦρσε ἀντία Πηλεΐωνος, Υ 88 333 ἀντία Πηλεΐωνος μάχεσθαι, sch. A. Υ 333 ἐν ἄλλῳ ἀντί' Ἀχιλλῆος πολεμίζειν, cf. Υ 113 ἰών et Υ 118 ἔβη. α 78 ἀντία πάντων ἐριδαινέμεν, ο 377 ἀντία δεσποίνης φάσθαι coram domina fari. (ἀντιάω, ἀντιάζω.)

ἀντι-πέραια (τά. πέρην) ex adverso et ultra sita, Β 635 ἀν. ἐνέμοντο Ithacae, Acarnaniam ut videtur cf. ἄντα II 1.

ἀντίσχομαι v. s. ἀντέχομαι.

ἀντί-τομον (ἀντιτέμνω) remedium, h. Cer. 229 οἶδα ἀντίτομον.

ἀντι-τορέω (praes. ptc. ἀντιτοροῦντα h. Merc. 283, fut. ptc. ἀντιτορήσων ib. 178, aor. ἀντετόρησεν Ε 337, ptc. ἀντιτορήσας Κ 267) perforo, effringo, τί, τινός. Κ 267 δόμον, Ap. 31, 20 διατρήσας, διορύξας cf. h. Merc. 283 178. Ε 337 δόρυ χροὸς διὰ πέπλου πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος. Sunt quibus videatur gen. quasi partitivus significare non prorsus transfixum esse corpus, drang ein in. sed Eust. 553, 1 ἄντην ἐτόρησε καὶ διόλου ἐτρύπησεν cf. lex. Seg. 407, 2 sch. LV. br. paraphr.

ἄν-τῐτος (ἀνά, τίνω, cf. Lob. path. el. 1, 360. Alii ab ἀντί et τίω s. τείνω) repensus. ρ 51 60 ἄντιτα ἔργα, das Werk der Vergeltung. V. l. Ω 213, pro ἂν τιτά, cf. τιτός.

Ἀντι-φάτης (φα φεν, vix a φάναι) Troianus a Leonteo occisus Μ 190. — 2) Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο | κ 106, 199, κλυτὸν Ἀντιφατῆα 114. — 3) Melampodis f., pater Oiclei ο 242.

ἀντι-φερίζω (ἀντιφέρω) me obicio, adversor, me aequiparo, τινί. E. M. 112, 13 τὸ ἐναντιοῦμαι ἢ τὸ ἐξισοῦμαι. Φ 357 σοὶ - ἀντιφερίζειν cf. Ap. 35, 27, paraphr. Φ 411 488 μοι μένος ἀντιφερίζεις viribus. Φ 411 Bekker ἀντιφερίζεις restituit e v. l. cod. A. pro ἰσοφαρίζεις.

ἀντι-φέρομαι oppono me. resisto, adversor, refragor. Α 589 ἀργαλέος - Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, sch. br. ἀντιφέρεσθαι ὅ ἐστιν ἐναντιοῦσθαι καὶ φιλονεικεῖν. Φ 482 χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀ., viribus, paraphr. κατὰ δύναμιν ἐναντιοῦσθαι cf. sch. br. Minus bene sch. BV., π 238 δυνησόμεθ' ἀ. — Ε 701 ἀντεφέροντο μάχῃ, cf. lex. Seg. 407, 3.

Ἀντίφονος Priami f. Ω 250.

Ἄντῐ-φος (φάος ?) Thessali f., dux copiarum quae ex Nisyro atque insulis Calydnis venerant Β 678. — 2) Talaemenis f., dux Maeonum Β 864. — 3) Ἄ. αἰολοθώρηξ | Πριαμίδης Δ 489, Λ 101, (γνήσιος) περίκλυτος 104, quem Achilles in Ida captum pretio dimiserat, ab Agamemnone interficitur 109. — 4) Ἄ. αἰχμητής, Aegyptii f., a Cyclope ultimus comeditur β 19. — 5) Ulixi hospes ρ 68.

ἄντλος (alii ἄντλον. Benf. 2, 258 ἀνα-τλέϝω sursum fero, exantlo cf. E. M. 114, 52. Doed. Gl. 2376 ἀνάτολος ab ἀνατεῖλαι) sentina, interior pars navis, cf. Lucht, Schiff d. Od. p. 12. 23. Eust. 1728, 58 ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥέει, τό τε ἄνωθεν καὶ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν cf. Grashof, Schiff b. Hom. p. 22 et Hes. ἔργ. 626. υ 479 ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε. Non recte Ap. 33, 6 ἄντλῳ τῇ θαλάσσῃ. μ 411 εἰς ἄντλον κατέχυντο, Lucht in cavum navis, sch. BH. εἰς τὸν τόπον τῆς ἀντλίας cf. V. Ap. 33, 7.

ἀν-τολή (ἀνατέλλω) ortus. μ 4 ὅθι τ' Ἠοῦς οἰκία καὶ χοροί εἰσι καὶ ἀντολαὶ ἠελίοιο, regiones ubi sol oritur, sch. V. ὅπου ἡμέρα καὶ ἥλιοι. Loquitur enim Ulixes ab inferis reversus cf. Nitzsch h. l. Völcker, kr. Bib. 1, 349. Fuere qui putarent adeo edito loco fuisse insulam occidentem versus sitam, ut primis orientis solis radiis collustraretur aut orientem versus sitam esse, Heimreich Flensburg 1871 p. 20.

ἄντομαι (αντα. Doed. Gl. 704 ad ἀνύω refert) occurro τινί. Absol. Β 595 ἀντόμεναι, Θ 412 ἀντομένη. Δ 133 Υ 415 δίπλοος ἤντετο θώρηξ, E. M. 432, 57 ἀπήντα, ὑπέκειτο cf. La Roche h. l. Recte Telephus ap. sch. BLV. τὴν συμβολὴν δίπλοον θώρακά φησιν, locum circa umbilicum ubi lorica et balteus concurrerunt. Doed. Gl. 704 τὰ δύο γύαλα concurrisse statuit, Duentz. ἤν. ζωστῆρι, δίπ. ad γύαλα referens. Λ 237 ἀργύρῳ, de cuspide. Π 788 τοι ἐν ὑσμίνῃ; Ο 694 ἀλλήλοισιν ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ, Tyrannio: ἀντέσθαι cf. Herod. Habet speciem aor. Χ 203 εἰ μή οἱ ἤντετο, nisi occurrisset, de amico ut h. Cer. 52 οἱ. (σύν.)

ἄντρον (Pott, E. F. 1, 253 an respirare, ἄντρο-ν kühle Grotte. Goebel Hom. Konitz 1861 p. 10: Luftloch ab ΑΝ spirare; sive ΑΝ videre, ut specus specio. Doederl. Gl. 2086 ex ἔντερον syncope ortum; lat. Synon. 5, 142 ab angendo. E. M. 115, 1 ἀνάτορον, ἀνατετρημένον) specus, caverna. E. M. 115, 1 τὸ σπήλαιον. Latius patere σπέος quam ἄντρον putat Nitzsch ad ε 57 cl. Δ 279 ι 114 141 400 cum ι 218 235 312; speciem externam σπέος dici, cavitatem vero ἄντρον Ameis J. J. f. Ph. 37, 283, qui ι 182 216 comparat. Eust. 1743, 53 σπέος καὶ ἄντρον εἰπεῖν ταὐτόν, κατὰ πολυωνυμίαν ἐστὶν ὥς περ καὶ σπήλαιον. Calypsus, quae et sola degit et incultius fere quam Circe aut Maia, domicilium σπέος dicit poëta, ceteroquin si qua arte praeparata est spelunca ἄντρον. Cyclopum et Polyphemi σπέεα sunt e longinquo intuentibus, proprius vero accedentes ι 216 εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ' cf. ι 218, sch. Q. ἦν ἐκ τῆς εὐταξίας τῆς κατὰ τὸ ἄντρον καὶ τῆς τῶν σκευῶν διακοσμήσεως τὸ τοῦ δεσπότου ἦθος στοχάσασθαι. ι 235 ἔντοσθεν δ' ἄντροιο βαλών. ι 236 ἐς μυχὸν ἄντρου. Versu proximo εὐρὺ σπέος vocat poëta (cf. ι 330 337 402 447 458 462 476), sed ι 298 ἔντοσθ' ἄντροιο, ι 312 ἄντρου ἐξήλασε cf. υ 21. ι 407 ἐξ ἄντρου προσέφη cf. h. Cer. 25. ν 103 347 ἄντρον ἐπήρατον ἠεροειδές, ἱρὸν νυμφάων. ν 363 μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο, quod σπέος vocatur ν 366 367. Maiae domicilium aut ἄντρον aut δῶμα s. δόμος, s. οἶκος, s. μέγαρον, non σπέος appellatur. h. Merc. 6 ἄντρου ἔσω ναίουσα παλισκίου, codd. ἄντρον παλίσκιον, Herm. δύνουσα, Baum. gen. corr. h. XVIII 6 ἄντρῳ ναιετάουσα παλισκίῳ, h. Merc. 23 οὐδὸν ὑψηρεφέος ἄντροιο, 148 ἄντρου πίονα νηόν, 172 κατὰ δῶμα ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι, 234 ἄντρον ἐς ἠερόεν cf. 359, 401 παρὰ λάϊνον ἄντρον cod. Mosc. ἐς λ. ἄ. quasi antro boves inclusae sint, sed stabulo v. 103 106 eas incluserat Mercurius antrumque iam pervestigarat Apollo. h. XXVI 6 ἄντρῳ ἐν εὐώδει.

Ἀντρών· ἀγχίαλον Ἀντρῶνα Β 697, Ἀντρωνά τε πετρήεντα | h. Cer. 491, m. Strab. 9, 433. 435, f. schol. B. 697 ubi v. Spitzner de accentu coll. Eust. p. 324, 34, Arcad. Herod. E.

M., urbs Thessaliae maritima sub Oeta Strab. 9, 432. Hes.

ἄντυξ (ἀντέχω. Aliter Benf. 2, 249) orbiculus, ambitus, 1) ora exterior currus, lignum soleae ferreae forma simile, cui immittebantur virgae ad rectos angulos margini δίφρου insertae, currus ea pars quae margini δίφρου superimposita parietis instar δίφρον circumdabat. 2) clipei ora, orbiculus cui clipei corium et aes affigebatur. 3) orbis quo fertur stella. 1) Rumpf Beitr. Giessen 1850 p. 15. Grashof, Fuhrw. p. 27 refellerunt errorem eorum qui ἄντυγα de rotis interpretarentur, cf. Marx, qui clipeum Achillis delineavit, Coesfeld 1843 p. 14. E. M. 114, 39 ἡ ἀνωτάτη περικεφαλαία τοῦ ἁρματίου δίφρου cf. Hes. Ap. 31, 1. lex. Seg. 409, 6. *E* 262 322 ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, Hes. περιφερείας τοῦ δίφρου. *Π* 406 ἕλκε - ὑπὲρ ἄντυγος. Erat duplex ἄντυξ superior et inferior; inferior aut media fuit inter superiorem et δίφρον aut ima in ipso δίφρῳ posita ut statuit Marx l. l. secutus Zonaram (p. 186): ἡ δὲ εἰς τὰ κάτω τετυγμένη λέγεται καταῖτυξ. *Φ* 38 ἅρματος ἄντυγες, *E* 728 δοιαὶ περίδρομοι ἄντυγες, sch. A. αἱ περιφέρειαι τοῦ δίφρου, αἱ ἁψῖδες ὧν ἀντιλαμβάνονται οἱ ἀναβαίνοντες ἐπὶ τὸ ἅρμα cf. BD. *Λ* 535 [*Υ* 500] ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον. — 2) cf. Grashof l. l. p. 28 no. 24. Ap. 31, 2 ἐπὶ τῆς κάτωθεν περιφερείας τῆν ἀσπίδος cf. E. M. 114, 41. *O* 645 ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο, sch. br. ἐνήλατο καὶ ἐνεπλάκη τῷ ἔξωθεν τῆς ἀσπίδος κύκλῳ. *Ξ* 412 στῆθος - ὑπὲρ ἄντυγος, *Z* 118 ἄντυξ ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος, extrema pars scuti cui intus pellis subsuta erat, cf. sch. D. Plures ἄντυγας scuti fuisse nec ex hoc loco sequitur, neque ex verbis Eust. 628, 23 πυμάτη ἄντυξ τὸ δέρμα πρὸς διαστολὴν τῶν λοιπῶν κύκλων, εἰς οὓς ἀναλυόμενον δύναται τὸ τῆς ἀσπίδος ἐπίπεδον τέμνεσθαι aut paraphr., quamquam tres statuunt Grashof et Marx (p. 17). Nam πυμάτη ut ῥινὸς πυμάτης dictum est vel ut *K* 475. *Σ* 608 ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος, sch. br. παρὰ τὸ ἔσχατον μέρος τῆς ἀσπίδος, πέριξ. *Σ* 479 περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινήν, τρίπλακα μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα, sch. BD. τὸν ἔξω τῆς ἀσπίδος κύκλον sch. B. τρίπλακα, τρίπτυχον. Grash. vertit τρίπλακα tres, quamquam nec δίπλαξ nec διπλόος (*Δ* 133) duo sunt, sed semper duplex ita ut alterum alteri supersternatur. Eust. 1154, 31 τρίπλακα κατὰ τρεῖς πλάκας. Neque tres circum scutum posuisset poëta sed duos intra, neque interiores qui non conspiciebantur candere dixisset. *Υ* 275 ἄντυγ' ὕπο πρώτην ad interiorem partem orbiculi. Nam cum orbiculus qui clipei margo erat atque umbilicus clipei paulo crassiores essent ad sustinendos gladiorum ictus, tenuissima erat ea pars clipei quae orbiculum attingebat. Ita Doederl. Gl. 2432 qui πρώτην ut πυμάτην de loco non de numero recte interpretatur. — 3) h. VIII 8 τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος ἔχουσιν Martem supra tertium orbem vehunt.

ἄνυσις (ἀνύω) perfectio, finis. Active: *B* 347 ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν nihil perficient, sch br. ἀτελὴς πρᾶξις οὐ γενήσεται αὐτῶν. — Passive: δ 514 οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, cf. Giseke ho. Fo. 72.

ἀνύω (ᾰ. E. M. 115, 16 δεῖ ἐν συστολῇ. ἄνω Kuhn 2, 138 ἄνϝω ἀνύσω ἀνύω. Pr. ἀνύω. aor. ἤνυσεν, opt. ἀνύσειε, ptc. ἀνύσσας h. Merc. 338. Pass. praes. opt. ἄνυτο v. l. *Σ* 473, ipf. ἤνυτο. Med. fut. ἀνύσσεσθαι. conficio, proficio, absolvo, c. ptc., τί. *Δ* 56 οὐκ ἀνύω φθονέουσα. Ariston. ἀθετοῦνται ἀμφότεροι (55. 56), Bekk. expunxit. ο 294 h. Ap. 435 νηῦς ἀνύσειε θέουσα ὕδωρ, δ 357 ὅσσον νηῦς ἤνυσεν, h. Merc. 338 πολλὴν διὰ χῶρον, 138 πάντα. ω 71 σὲ φλὸξ ἤνυσε, totum cremaverat, ε 243 οἱ ἤνυτο ἔργον, π 373 ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα hanc rem confectum iri. Alii ἡμᾶς supplent. (διὰ ἐξ ἀπό. ἄνυσις ἀνήνυστος.)

ἄνω (E. M. 115, 17 διφορεῖται κατὰ τὸν χρόνον, Benf. 1, 121 *ΑΝ*; 2, 341 skr. anu, Ende comparant Jaekel J. J. f. Ph. 26, 40 et Graff, ahd. Sprachsch. 1, 354. Videtur cognatum ἀνά. Impf. ἦνον. Pass. praes. ἄνεται (ᾱ), opt. ἄνοιτο (ᾰ)) conficio. E. M. 111, 18 ἀνύω, 115, 13 πράττω γ 496 ἦνον ὁδόν, sch. BQ. ἀντὶ τοῦ ἤνυον. Vind. γρ. ἤνυον ἀντὶ τοῦ διήρχοντο. *Σ* 473 ἔργον ἄνοιτο, sch. br. ἀνύοιτο, τελειοῖτο v. l. ἄνυτο quod esset opt. verbi ἀνύω cf. Buttm. Spr. 2, 115. *K* 251 νὺξ ἄνεται, Ap. 34, 30 κατανύεται, καταναλοῦται. (κατά, ἀνύω, ἐξ- ἀπο- δια-, ἄνυσις, ἀνήνυστος.)

ἄνω (ᾰ. ἀνά) sursum, supra. λ 596 λᾶαν ἄνω ὤθεσκε. *Ω* 544 ὅσσον Λέσβος ἄνω ἐντὸς ἐέργει καὶ Φρυγίη καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος. Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ ἄνω ἀντὶ τοῦ ἀνά, καὶ πρὸς τὸ ἐέργει ἵν' ᾖ ἀνείργει καὶ περιορίζει. Similiter Suid. I 1, 456. Aristarchus etiam εἴσω notabat pro εἰς dictum. Superiora videntur vocari a poëta remotiora et ultra alias regiones sita, Phrygia ad orientem, ι 25 Ithaca ad aquilonem et occidentem, sed ab Herodoto quae ad aquilonem pertinent. Distinguere videtur Duentz. (Rh. M. 5, 413) inter ἄνω et καθύπερθεν, Lesbum enim extra Priami fines sitam esse, Phrygiam intra; Spitzner (h. l. cf. de vi et usu praep. ἀνά et κατά 3): ἄνω supra, et καθύπερθε infra. Faesi: ἄνω nach oben hin i. e. aquilonem versus, quia Troia ad aquilonem spectat a Lesbo, καθύπερθε von oben her. Sed dubitat num καθύπερθε de montibus sit, qui Troiam ab agro Phrygio separant an de aquilone.

ἄνωγα (Buttm. Lex. 1, 293 *ΑΓΓ*, unde ἀγγέλλω. Benf. 2, 144 *ΑΓΓ* ang-ustus ut sit cogere. E. M. 100, 22 ἀνάσσω, Pott skr. anugnâ iussus. Est pf. unde formatum est praes. ἀνώγω). Formae: ἄνωγα, ἄνωγας, ἀνώγει (*Z* 439 *H* 74 *O* 43 725 *Π* 8 *Σ* 176 (v. l. ἄνωγεν) *T* 102 *Υ* 179 *X* 142 *Ω* 140 ε 139 357 η 221 ξ 463 ο 395 ρ 502 φ 194) et ἄνωγε, sed dubitari potest num haec sit praes. nam *Z* 444 *Ξ* 195 *Σ* 90 426 *Ω* 198 ε 89 σ 409 θυμὸς ἄνωγε esse potest: animus impulit, propterea nunc volo, ceteri vero loci *I* 680 *Ω* 90 τ 374 ψ 267 ρ 582 apte referuntur ad tempus praet. ἀνώγετον *Δ* 287 ubi Bekk. ἀνώγετε probante La Rochio H. T. 197 ἄνωγμεν h. Ap. 528, coni. ἀνώγῃ, opt. ἀνώγοιμι *T* 206, ἀνώγοι, ἀνώγοιτε. imp. ἄνωχθι (et ἄνωγε v. l. α 274), ἀνωγέτω β 195 et ἀνώχθω *Λ* 189, ἀνώγετε et ἄνωχθε χ 437, inf. ἀνωγέμεν. — Praet. ἠνώγεᾰ ι 44 κ 263 ρ 55 et ἄνωγον *E* 805 ι 331, ἠνώγει, ἠνώγειν (Aristarchus *Z* 170, cf. sch. R. ε 112) et ἀνώγει, (Bekk. ante voc. et in exitu versus ἀνώγειν) *B* 280 *Δ* 301 *E* 509 *Z* 210 *I* 219 690 *N* 329 *O* 180 *P* 357 *Ψ* 123 854 β 385 γ 141 δ 531 θ 149 μ 158 ξ 246 π 330 339 υ 282. *E* 899 φ 89 χ

129. *Θ* 322 *Υ* 77 *λ* 206 (v. l. *ἄνωγεν*) *π* 466 et *ἄνωγε(ν)* *Δ* 313 *Λ* 15 139 646 778 *Π* 145 *δ* 482 *ε* 276 *ο* 97 103 *υ* 139 *ψ* 368 *ω* 167 h. Cer. 191 208. Videtur *ἄνωγε* aor. *ἀνώγει* impf. fere vice fungi. *ἤνωγε(ν)* h. Cer. 297 348. *ἤνωγον* *I* 578 *ζ* 216 *ξ* 237 h. Ap. 105 et *ἄνωγον* *γ* 35 *ξ* 471 et *ἠνώγεον* v. l. *Η* 394. Fut. *ἀνώξω* *π* 404, *ἀνώξομεν* *Ο* 295. aor. *ἀνῶξαι* *κ* 531. Cf. La Roche H. T. 194. Negat Buttmannus *ἀνώγει* et *ἄνωγε(ν)* et praes. et praet. vice fungi potuisse dubitatque potissimum num *ἀνώγει* sit praes. La Roche l. l. usus Didymi testimonio ad *Ω* 198) apud Aristarchum *ἄνωγεν* praes. vim habuisse conicit, *ἀνώγει* praet., praeter duos locos *ε* 376 *ο* 97 (cf. *ο* 103).

Iubeo, hortor, impello; arcesso. Additur saepe *ἐποτρύνω*, aliquando *κέλομαι*. Cum acc. c. inf., dat. c.inf., *τινά*, *τί*, absolute. Habet verbum quandam cognationem praes. et praet., nam qui dixit *Μ* 355 *ἠνώγει κεῖσ' ἴμεν* potuit etiam praes. uti: iubet vos venire. Qui enim imperavit, in sententia sua diutius perseverare solet. Videtur etiam animus impulisse aliquem ad agendum ubi primum commotus est idemque iterum ac saepius impellere donec desiderio satis fiat. *Δ* 301 *τοὺς ἀνώγειν - ἐχέμεν* imperaverat vel stabat sententia; non enim tam verba imperantis significantur, quam voluntas et consilium quae non mutantur quamvis verba non amplius audiantur. — a) cum acc. c. inf. praes. *Δ* 313 *λαοὺς ἀπολυμαίνεσθαι*, *Β* 280 *σιωπᾶν λαόν*, *Δ* 287 *λαὸν μάχεσθαι* cf. *Δ* 301. *Ε* 805 *δαίνυσθαί μιν*, *Ζ* 240 *εὔχεσθαι πάσας*, *I* 680 *αὐτόν σε φράζεσθαι*. *Κ* 120 *σε αἰτιάασθαι*, *Λ* 15 *ζώννυσθαι Ἀργείους*, *Λ* 189 *τὸν ἄλλον λαὸν μάρνασθαι* cf. *Λ* 204. *Ξ* 105 *ἑλκέμεναι νῆας Ἀχαιῶν*, *Ο* 160 *μιν ἔρχεσθαι*. *Ο* 295 *πληθὺν ἀπονέεσθαι*, *Π* 145 *Αὐτομέδοντα ζευγνῦμεν*, *Ρ* 357 *οὔτε τινὰ χάζεσθαι - οὔτε τινὰ προμάχεσθαι*. *Τ* 206 *πτολεμίζειν υἷας Ἀχαιῶν*, ubi sequitur inf. fut. *τεύξεσθαι*, *Σ* 90 *ἐμὲ θυμὸς ἄνωγεν* (Sp. *ἀνώγει*) *ζώειν*, *Ω* 198 *αἰνῶς μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἄνωγεν κεῖσ' ἰέναι*, Did. *Ἀρίσταρχος ἄνωγεν ἔξω τοῦ ι* et sic Bekk., *ἀνώγει* Spitzn. cf. ad *Σ* 90. *α* 269 *π* 312 *σὲ φράζεσθαι* cf. *ρ* 279 *υ* 43 *ψ* 122 h. Ap. 528. *α* 274 *μνηστῆρας σκίδνασθαι*, *β* 113 *μιν γαμέεσθαι* (Grashof l. l.), *β* 195 *μητέρ' ἑὴν - γαμέεσθαι*, *λ* 356 *με - μίμνειν*, *μ* 160 *οἷον ἐμὲ ἀκουέμεν*, *γ* 141 *Ἀχαιοὺς - μιμνήσκεσθαι*, *δ* 482 *με - ἰέναι*, *ε* 112 *σε ἀποπεμπέμεν*, *ε* 276 *μιν - ποντοπορευέμεναι*, *β* 385 *μιν ἀγέρεσθαι*, *ζ* 216 *μιν λοῦσθαι*, *ι* 43 *φευγέμεν ἡμᾶς*, *ζ* 246 *με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι*, *ο* 103 *υἱὸν φέρειν*, *π* 316 *σε - δεδάασθαι*, *π* 330 *νῆα ἀποπλείειν*, *π* 466 *με θυμὸς ἀνώγει ἀπονέεσθαι* v. l. *ἄνωγεν*, *ρ* 55 *Πείραιον - φιλέειν*, *υ* 364 *σὲ - ὀπάζειν*, *φ* 194 *φάσθαι με θυμὸς ἀνώγει*, *χ* 129 *φράζεσθαι - ὑφορβόν*, h. Cer. 162 *σὲ ἰέναι*. — b) cum acc. c. inf. aor. *Ε* 509 *μιν ἐγεῖραι*, *Ε* 899 *Παιήον' ἰήσασθαι*, *Η* 74 *ὅν τινα θυμὸς μαχέσασθαι ἀνώγει*, *I* 101 *τινα θυμὸς ἀνώγῃ εἰπεῖν*, *I* 219 *θῦσαι - Πάτροκλον*, *I* 578 *μιν - ἑλέσθαι*, *Κ* 394 *με - ἐλθέμεν*, *Ξ* 195 *Σ* 426 *ε* 89 *τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν*, *Ξ* 262 *με - τελέσσαι*, *Ο* 180 *σὲ ὑπεξαλέασθαι*, *Σ* 176 *ἑ θυμὸς ἀνώγει πῆξαι*, *Τ* 160 *πάσασθαι - Ἀχαιούς*, *Υ* 77 *ἑ θυμὸς ἀνώγειν - ἆσαι*, *Υ* 179 *σὲ θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει*, *Χ* 142 *ἑλέειν ἑ θυμὸς ἀνώγει* cf. *λ* 206, Bekk. *ἀνώγειν*, *Ω* 189 *υἷας - ὁπλίσαι*, *ε* 99 *ἐμὲ ἐλθέμεν*, *η* 221 *με ἐνιπλήσασθαι*, *κ* 263 *τὸν - ἡγήσασθαι* cf. *ξ* 237, *ε* 357 *με - ἀποβῆναι*, *θ* 449 *μιν λούσασθαι ἀνώγει*, v. l. *ἄνωγεν*, *ο* 97 *τὸν κῆαι*, *ο* 346 *μεῖναί με*, *ρ* 508 *τὸν ξεῖνον ἄ. ἐλθέμεν* cf. *σ* 182 *χ* 483. *ρ* 569 *Πηνελόπειαν ἄ. μεῖναι* cf. *ρ* 582. *φ* 80 *Εὔμαιον ἀ. θέμεν* cf. *ω* 167, *ψ* 132 *δμῳὰς ἀ. ἑλέσθαι*, *ψ* 267 *ἀ. ἐλθεῖν ἔχοντ'*, *ψ* 368 *πάντας ἀ. ἑλέσθαι*, h. Cer. 296 *καλέσας λαὸν ἤνωγε νηὸν ποιῆσαι*, 348 *με ἤ. ἐξαγαγεῖν*. — c) cum inf. pr. h. Ap. 105 *ἤνωγον καλέειν* (eam), *Λ* 646 778 *ἑδριάασθαι ἄ.* cf. *γ* 35 h. Cer. 191. *Μ* 355 *ἠνώγει κεῖσ' ἴμεν*, *Τ* 171 *Ψ* 158 *δεῖπνον ἄ. ὅπλεσθαι*, *Ψ* 245 *τύμβον πονέεσθαι*, *Ψ* 854 *ἄ. τοξεύειν*, *γ* 174 *πέλαγος τέμνειν*, *δ* 531 *ἀ. δαῖτα πένεσθαι*, *π* 278 *παύεσθαι ἀνώγεμεν*, *ρ* 398 *δίεσθαι*. — d) inf. aor. *Ζ* 170 *δεῖξαι*, *Ζ* 382 *μυθήσασθαι* cf. *π* 339. *Η* 386 394 *εἰπεῖν*, *Θ* 322 *βαλέειν - θυμὸς ἀνώγειν*, *Λ* 139 *κατακτεῖναι* occidi, *Π* 8 *ἀνελέσθαι*, *Χ* 351 *ἐρύσασθαι ἀνώγῃ*, Sp. *ἀνώγοι*, *α* 316 *δοῦναι ἦτορ ἀνώγῃ* v. l. *ἀνώγοι*, *μ* 158 *ἀλεύασθαι*, *γ* 317 s. *κέλομαι καὶ ἄνωγα ἐλθέμεν*, *ξ* 336 *ἤ. πέμψαι*, *π* 405 *παύσασθαι ἄ.*, h. Cer. 208 *δοῦναι*. — e) Cum negatione: vetare. *μ* 227 *οὔ τί μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι* me prorsus vetuerat armari, *π* 446 *οὐδέ μιν τρομέεσθαι ἄνωγα*. — f) Cum dat. et acc. *κ* 531 *ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι δείραντας κατακῆαι*. Solo cum dat. *υ* 139 *δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῇσιν*. — g) Inf. pf. uti videtur cf. Grashof allg. Schulz. 1833 Abth. II 136. 137 p. 1081. *Κ* 67 *ἐγρήγορθαι ἄνωχθι*, *ι* 331 *τοὺς ἄλλους πεπαλάσθαι ἄνωγον*, *μ* 284 *ἀλάλησθαι ἄνωγας*. — h) Cum acc. sine inf. *Ζ* 444 *με θυμὸς ἄ.* cf. *I* 703 *Ν* 56 329 *ο* 395. *π* 404 *τούς* cf. *π* 433 *χ* 437. *Ω* 90 *τίπτε με - ἄνωγε;* cur me arcessit? *τ* 374 *ἐμὲ ἄνωγε* v. l. *ἀνώγει*, cum acc. rei: *Ω* 670 *ὅσσον ἄνωγας*, c. duplici acc. *Τ* 102 *τά με θυμὸς ἀνώγει*. Saepe sic *ὀτρύνειν* additur: *τινά* s. *τί*: *Κ* 130 *τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ* cf. *ε* 139, *Ο* 43 *αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει*, *Ο* 148 *ὅττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ*, Bekk. expunxit. — i) abs.: *Δ* 263 [*Θ* 189] *θ* 70 *θυμὸς ἀνώγοι* cf. *σ* 409, Bekk. *ἀνώγῃ*, *Ζ* 439 *θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει*, *I* 690 *Ψ* 123 *ὡς γὰρ ἀνώγειν* cf. *σ* 7 *υ* 282. *Ω* 140 *πρόφρονι θυμῷ - αὐτὸς ἀνώγει*, *ξ* 463 *οἶνος ἀνώγει* cf. *ρ* 502, *ξ* 471 *αὐτοὶ ἄνωγον*, *Ο* 725 *αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει*, *π* 141 *θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει*.

ἀν-ωθέω sursum trudo, protrudo. *ο* 553 *ἀνώσαντες πλέον*, sch. BQ. *ἀνωθήσαντες τὴν ναῦν*.

ἀν-ωϊστί (*ἀνώϊστος*) improviso. *δ* 92 *λάθρῃ ἀνωϊστί δόλῳ ἀλόχου*, sch. B. *λάθρῃ μὲν ἀντὶ τοῦ μηδένος εἰδότος, ἀνωϊστί δὲ ἀνυπονοήτως καὶ ὡς οὐκ ἄν τις προσδοκήσειε*.

ἀν-ώϊστος (*οἴομαι*) inopinatus, improvisus. *Φ* 39 *ἀ. κακόν*, E. M. 115, 40 *ἀπροσδόκητον καὶ ἀνυπονόητον*. Similiter versum de Oreste ex *γ* 306 habet Ap. 32, 3 qui explicat *ὃ οὐκ ἄν τις οἰηθείη γενέσθαι*, ep. 6, 1 *ἀνωΐστων πολέων περ*. (*ἀνωϊστί*.)

ἀν-ώνυμος (*ὄνομα*, *ὄνυμα*) nomine carens. *θ* 552 *οὐ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστι*.

(**ἀνωόμενος**. Codd. h. Ap. 209 *ὁππόσ' ἀνωόμενος*, quod ad *ἄνω ἀνύω* referebant, aut ad *ἀνιάω*. cod. Mosc. *ὁππόταν ἱέμενος*. Wolf *ὅπως μνωόμενος*.)

ἀξίνη (*ἀκ*, *ἀξ*. Alii ab *ἄγνυμι*, Hupfeld Kuhn 8, 373 *ἄξων* manubrium) securis, bipennis. Hes. *δίστομος πέλεκυς*. *Ν* 612 *καλὴν*

ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαίνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ, Lehrs, Rh. M. 17, 503 *καλήν* versu separari non posse ratus a subst. proposuit *καλῆς* i. e. *ἀσπίδος*. Ο 711 *ὀξέσι πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι*, sch. BD. *ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος* sed Ariston. Ο 712 *ἀθετεῖται*. Non igitur v. 711 videtur expunxisse Aristarchus, cf. Baerwinkel, heroum hom. armat. p. 11.

Ἀξιός· *ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος* | Β 849, Π 288, Paeoniae fl., et deus huius fl., p. Pelegoni, *τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος* | *γείνατο κ. Περίβοια* Φ 141. 157. de accentu cf. Göttl. p. 173. =

ἄξιος (*ἄγω*, sed Benf. Kuhn 8, 75 skt. ano ehren, akti *ἀκσι* = *ἄξι-ος* der Achtung werth, contra quem Hupfeld ib. 8, 370) pondere cui par, quo quid compensatur, eiusdem pretii, dignus quo, Doed. Gl. 51. Classen, N. J. f. Ph. 79, 312. E. M. 116, 1 *ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σταθμῶν τῶν ἴσην ῥοπὴν ἐχόντων*. absol. c. gen., c. inf. Ζ 46 Λ 131 *ἄ. ἄποινα*, Ι 261 *δῶρα* quae compensent iniuriam. ο 388 429 *ἄ. ὦνον*, υ 383 *ἄξιον ἄλφοιν* pretium quod eos compenset. — b) Ψ 885 *λέβητα βοὸς ἄξιον*, Θ 234 *οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι*, pares robore sch. B. *ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζυγοῖς ἱσταμένων τε καὶ πιπρασκομένων εἴρηται*. Ο 719 *πάντων ἄξιον ἦμαρ*, sch. BL. *πάντων πόνων ἰσόῤῥοπον ἡμέραν*, Ψ 562 θ 405 *πολέος οἱ ἄξιος*, α 318 *σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς* cf. sch. QV. Bäuml. N. J. f. Ph. 91, 95. Ameis h. l. et N. J. f. Ph. 73, 567 dicit solere primum verbum (*δῶρον*) coniungi cum ultimo (*ἀμοιβῆς*) itaque *ἀμοιβῆς* ad *δῶρον* refert, quod Classen improbavit N. J. f. Ph. 79, 311. Expungebat versum Duentzer N. J. f. Ph. 85, 819. — c) Ξ 472 *πεφάσθαι ἄξιος*, Ν 446 *ἄξιον εἶναι τρεῖς πεφάσθαι* compensationem esse quod tres necati sint, sch. BLV. *ὄντως ἄρα δή τινος νομίζομεν ἄξιον εἶναι τὸ τρεῖς τούτους ἀνθ' ἑνὸς πεφονεῦσθαι*. (*ἀντάξιος*.)

Ἄξυλον - *ἔπεφνε* - *Διομήδης* | *Τευθρανίδην ὃς ἔναιεν* - *ἐν Ἀρίσβῃ* | *ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν* | Ζ 12. =

ἄξ-ῦλος (*ἀκ*, *ἀξ*, *ἀξύλος* ut *ἀγκύλος* ab *ἀγκ* Curtius cui assentitur H. Weber, Phil. 16, 680) qui stat horretque spicis, alii: lignis abundans cf. Ap. 37, 7 E. M. 141, 55 Hes. Suid. I 1, 513 lex. Seg. 413, 11 Eust. 837, 53 sch. A. Λ 155. Duentz. h. l. atque Kuhn 15, 44. Ariston. Λ 155 *οἱ μὲν τὴν θρυώδη ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τὴν πολύξυλον. βέλτιον δὲ ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο ὡς Ἡσίοδος* fr. CCXLVII cf. Porphyr. ap. sch. BL. Λ 155 et Eust. l. l. Hes. Passow. Alii: *ὁμόξυλος* Ap. 37, 8 *ὅμου ἐχούσῃ πεφυκότα καὶ συνηθροισμένα τὰ ξύλα*. Λ 155 *ἀξύλῳ* - *ὕλῃ*.

ἄξων (skr. akscha-s, lat. axis, ahd. ahsa, sed Hupfeld Kuhn 8, 372 ad *ἄγω* refert) axis currus. Hes. *διὰ τῶν τροχῶν διῆκον ξύλον περὶ ὃ στρέφονται* cf. E. M. 116, 5 et Grashof, Fuhrw. 30. Ε 723 *βάλε κύκλῳ σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς* Iunonis, cf. Grashof l. l. sch. ABD. Ν 30 *χάλκεος ἄξων* Neptuni, Diomedis Ε 838 *φήγινος*. Ariston. *ἀθετοῦνται στίχοι δύο* (838 839). Λ 534 [Υ 499] *αἵματι δ' ἄξων* | *νέρθεν ἅπας πεπάλακτο*, Π 378 *ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον*, sch. LV. *πίπτοντες ὑπὸ τοῖς ἄξοσιν ἐγίνοντο*.

ἀοιδή (*ἀείδω* pl. *ἀοιδαί* h. Ap. 173, *ἀοιδαῖς* v. l. ν 9) 1) ars canendi, 2) cantus, 3) carmen, Gesang, Gedicht. Hes. *ᾠδή, φωνή*. Cantum et adimere putantur dii et dare atque ornare. Β 595 *Θάμυριν παῦσαν ἀοιδῆς*, Β 599 *ἀ. θεσπεσίην ἀφέλοντο*, Ν 731 *ἔδωκε θεὸς κίθαριν καὶ ἀ.* Bekk. expunxit, θ 44 *δῶκεν ἀοιδὴν τέρπειν*, v. l. *τερπνήν*, θ 64 *δίδου ἡδεῖαν ἀ.*, θ 498 *ὤπασε θέσπιν ἀ.* cf. h. Merc. 442, h. Ap. 519 *ἐν στήθεσσιν ἔθηκε μελίγηρυν ἀ.*, h. X 5. 7 *δὸς δ' ἱμερόεσσαν ἀ.* de Venere. — 2) h. VI 20 *ἐμὴν ἔντυνον ἀ.*, XXIV 1 *χάριν ὄπασσον ἀοιδῇ*, de Hestia. XXV 6 *ἐμὴν τιμήσατ' ἀοιδήν*. Coniungitur cantus cum psallendi arte: α 159 *κίθαρις καὶ ἀοιδή* cf. h. Ap. 188, φ 406 *φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς*, cumque aliis artibus ut saltandi α 421 σ 304 *εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀ.* cf. θ 253 ρ 605 h. Ap. 149. h. Merc. 451 *χόροι τε* - *καὶ ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς*, Baumeist. *ὕμνος ἀοιδῆς* e Laur. θ 429 *ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων* cf. W. Kayser, Phil. 22, 524 Friedl. hom. Wörterv. 783 cuius suspicionem hic locus movit. α 328 *τοῦ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν*, θ 499 *φαῖνε δ' ἀοιδήν*, μ 44 *λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ*, μ 183 *λιγυρὴν ἔντυνον ἀ.*, μ 198 *οὐδὲ φθογγῆς* - *οὐδέ τ' ἀοιδῆς*, v. l. *φθογγήν* et *ἀοιδήν*, h. VII 59 *γλυκερὴν κοσμῆσαι ἀοιδήν*, Ap. 20 *νόμος μεμέληται ἀοιδῆς* Herm. scripsit. J. C. Schmitt (N. J. f. Ph. 73, 143 s.) *βέβληται* cf. Spiess, hy. Ap. Duisburg 1833; ep. 4, 10 *φῆμιν ἀοιδῆς*, h. XIX 18 *ὄρνις ἰάχει μελίγηρυν ἀοιδήν*, codd. *χέει*, correxerunt Ruhnk. et Herm., Baum. *ἵει*, cf. Buttm. Lex. 1, 117 et s. *ἀχέω*. — 3) Carmina erant laudes deorum et rerum ab hominibus fortiter aut male gestarum atque neniae. Ω 721 *οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν οἱ μὲν δὴ θρήνεον* (*ἄρ' ἐθρήνεον*), cf. Friedl. anal. Hom. 459 G. Schmid, Homer. Dorpat 1863. α 351 *τὴν ἀοιδὴν ἐπικλείουσι*, α 340 *ταύτης ἀποπαύε' ἀοιδῆς*. — 4) γ 204 *οἴσουσι κλέος καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν*, Eust. 1463, 61 *πυθέσθαι*, ω 197 *τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν χαρίεσσαν Πηνελοπείῃ*, Bothe et Bekk. coni. *Πηνελόπειαν*, alii: gratam Penelopae. ω 200 *στυγερὴ ἀοιδὴ ἔσσεται*, θ 580 *ἵνα ἦσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή*, h. Ap. 546 Merc. 580 Cer. 495 VI 21 XIX 49 XXV 7 XXVII 22 XXVIII 18 XXIX 14 XXX 19 XXXIII 19 *ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς* cf. XXXIV 19 *ἱερῆς*. Ap. 164 *καλὴ συνάρηρεν ἀοιδή*, XIII 3 *ἄρχε ἀοιδῆς*, Merc. 429 *ἐγέραιρεν ἀοιδῇ*, IX 7 XIV 6 *χαῖρε ἀοιδῇ*, XVI 5 XIX 48 *λίτομαί σ' ἀοιδῇ*, XXI 5 *ἵλαμαί σε*, Ap. 173 *τοῦ πᾶσαι ἀριστεύουσιν ἀοιδαί*. (*ἐπαοιδή ᾠδή, ἀοίδιμος ἀοιδιάω*.)

ἀοιδιάω (*ἀοιδή*. De vocali *ι* terminationi praemissa cf. Ahrens Ztft. f. A. W. 1836 p. 813) canto. Ap. 37, 18 *μετὰ τέρψεως ᾄδει* cf. Eust. 1655, 58 Hes. κ 227 *καλὸν ἀοιδιάει*, ε 61 *ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ*, sch. HPQ. *γρ. καὶ οὕτως· δαιομένων, νύμφη δὲ ἐυπλοκαμοῦσα Καλυψώ*.

ἀοίδῖμος (*ἀοιδή*) celeber, qui cantu celebratur. Hes. *ἀείμνηστος, διαβόητος, ἀεὶ ᾀδόμενος, εὐκλεής, ὀνομαστός* cf. lex. Seg. 215, 18. Ζ 358 *ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι*, h. Ap. 299 *νηὸν ἔνασσαν ἀοίδιμον ἔμμεναι*.

ἀοιδός (*ἄ. ἀείδω*) cantor, poëta, rhapsodus, vates. Hes. *ᾠδός, κιθαρῳδός, καὶ ὁ ποιητής, καὶ ὁ θρηνῳδός* cf. lex. Seg. 413, 25. ρ 518 *ἀοιδὸν* - *ὅς τε θεῶν ἐξ ἀείδῃ*, θ 479 *ἀοιδοὶ* | *τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς*, θ 481 *μοῦσα φίλησε φῦλον ἀοιδῶν*, θ 73 *μοῦσα ἀοιδὸν ἀνῆκε*, h. XXV 3 *ἐκ Μουσάων καὶ Ἀπόλλωνος ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν καὶ κιθαρισταί* cf. h. XXI

3. δ 17 ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς φορμίζων cf. ν 27, v. l. hic et alibi δῖος. Eadem verba Σ 604 absunt a cod. Ven. Aristarchus expunxerat, cf. Friedl. Ariston. h. l. θ 87 λήξειεν ἀείδων θεῖος ἀ., ρ 259 ἐπαύετο, θ 539 ὤρορε θεῖος ἀ. cf. π 252 ω 439 α 336 θ 43 47. ψ 133 θεῖος ἀ. ἔχων φόρμιγγα ἡγείσθω ὀρχηθμοῖο cf. ψ 143, ρ 385 θέσπιν ἀοιδόν, α 325 θ 83 367 521 ἀ. - περικλυτός, θ 62 471 ἐρίηρον ἀοιδόν cf. χ 345, χ 376 πολύφημος ἀ. (Ameis ad β 150), non recte sch. V: πολλοὺς εὐφημῶν ἢ πολλοὺς φημίζων, γ 267 ἀοιδὸς ἀνήρ ab Agamemnone relictus apud Clytemnestram cf. γ 270, λ 368 μῦθον ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας, α 338 ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε τά τε κλείουσιν ἀοιδοί, h. XXXII 19 ἡμιθέων κλείουσ' ἔργματ' ἀοιδοί, α 347 οὔ νύ τ' ἀοιδοὶ | αἴτιοι, ρ 358 ἀ. ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν, χ 330 Τερπιάδης ἀοιδός, h. Ap. 169 τίς δ' ὔμμιν ἀνὴρ ἥδιστος ἀοιδῶν ἐνθάδε πωλεῖται; α 370 ι 3 καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ | τοιοῦδε cf. ι 7 ν 9, h. Merc. 25 χέλυν τεκτήνατ' ἀοιδόν Baum. expunxit. Ω 720 ἀοιδοὺς | θρήνων ἐξάρχους, v. l. θρήνους, sch. V. νῦν τοὺς θρηνῳδούς cf. Friedl. hom. Wörterv. 809. Cf. Meisling de ἀοιδοῖς atque rhapsodis Helsingör 1809. Schoemann Gr. Alt. I 58.

ἀολλής (ἄ. ἀ cop., ϝελ εἴλω; ἀϝολλής E. M. 116, 43. Curt. E. 656. Ebel Kuhn, Ztft. 4, 162 Doed. Gl. 468. Dat. f. ἀολλέσιν γ 165, acc. n. ἀολλέα) 1) confertus, condensatus, coniunctus. 2) una, simul. E. M. 116, 42 συνηθροισμένοι Hes. ἀθρόως, ὁμοῦ πάντες cf. Ap. 37, 14. Semper post caesuram tertii pedis. In Il. tantum genere masc. et plerumque nom., sed I 89 etiam acc. legitur. De pugnantibus qui ordines servant: E 498 O 312 ὑπέμειναν ἀ. sch. br. συνεσταλμένοι, ἀθρόοι, συνηγμένοι -, N 136 O 306 P 262 προὔτυψαν ἀ., M 443 ἴθυσαν - ἀ., Π 276 ἐν ἔπεσον Τρώεσσιν ἀ., N 39 ἀ. - ἕποντο, O 494 μάχεσθ' ἀ., Π 601 στὰν ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀ., O 718 ἀ. ὄρνυτ' αὐτήν, paraphr. συνηγμένοι ἐνεργεῖτε τὴν μάχην, M 78 πάντες ἑπώμεθ' ἀ. Ψ 128 εἵατο μένοντες ἀ., Ψ 764 ἀ. αὖθι μενόντων cf. γ 427, T 190 μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀ., Ψ 233 οἱ - ἀ. ἠγερέθοντο, cf. γ 412, λ 228 αἱ ἀ. ἠγερέθοντο. δ 448 φῶκαι ἦλθον ἀ., χ 446 αἱ γυναῖκες ἀ. - ἅπασαι. I 89 γέροντας ἀ. ἦγε Did. Ἀρίσταρχος ἀριστέας et ita Bekk. De rebus: ξ 432 βάλλον ἐν ἐλεοῖσιν ἀολλέα, θ 394 πάντα φέρωμεν ἀολλέα La Roche scripsit, v. l. ἀολλέες sch. V. ὁμοῦ συναχθέντα, ἀθρόα. Suaserat id iam Ahrens (Phil. 6, 33) de hiatu in caesura bucolica disputans quem qui fugiebant ἀολλέες scripsisse videntur. — 2) Ψ 12 οἱ ᾤμωξαν frequentes, paraphr. ἐστέναξαν ὁμοῦ, κ 132 αἱ ἄλλαι ἀ. αὐτόθ' ὄλοντο νῆες, γ 165 σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, κ 259 οἱ ἅμ' ἀιστώθησαν ἀ., υ 40 οἱ αἰὲν ἀ. ἔνδον ἔασι, cf. ψ 38, h. Cer. 127 γυναῖκες | - ἐπέβησαν ἀ. ἠδὲ καὶ αὐτοί.

ἀολλίζω (ἄ. ἀολλής) congrego, colligo. Z 270 ἀολλίσσασα γεραιάς, Z 287 ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς, T 54 πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί, O 588 πρὶν ὅμιλον ἀολλισθήμεναι.

ἄορ (ᾰ, sed formae trisyll. ᾱ. Acc. pl. per metapl. ἄορας ρ 222. ἀείρω E. M. 116, 32 Curt. E. 518 Doed. Gl. 15. Cui respondit Duentzer, N. J. f. Ph. 69, 491 posse skt. asi Schwert, lat. ensis, graece fieri ἄσορ cuius ορ sit suffixum, σ vere evanuerit. Eodem refert L. Meyer, vergl. Gr. 2, 129 cf. Benf. 1, 85. Curtius Kuhn 1, 29) instrumentum quod umero suspenditur, ensis. Bekk. anecd. 1095 Ἀρκάδων ἄορ ξίφος cf. Hes. E. M. 116, 32. K 484 Φ 21 ἄορι θεινομένων Hes. lex. Seg. 413, 28 τῷ ξίφει, quamquam idem Achilles Φ 19 φάσγανον gerit. Λ 240 ἄορι πλῆξε Agamemnon qui Λ 29 ξίφος sumpserat cf. K 489. Π 115 πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, Y 378 ἄορι τύψῃ cf. Y 462 quamquam idem Achilles Y 475 ξίφος et Y 469 481 φάσγανον habuisse perhibetur, Y 290 ἄορι θυμὸν ἀπηύρα cf. Φ 179. Φ 208 ἄορι ἶφι δαμέντα, Λ 265 541 ἔγχει τ' ἄορί τε μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν, Ξ 385 δεινὸν ἄορ τανύηκες de Neptuno, sch. V: τινὲς τὴν τρίαιναν ἐπεὶ καὶ Ἀρκάδες καὶ Αἰτωλοὶ πᾶν ὅπλον ἄορ καλοῦσιν ... ὁ δὲ ποιητὴς μόνον τὸ ξίφος παρὰ τὸ αἰωρεῖσθαι. Π 473 κ 439 λ 231 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παρὰ μηροῦ. Φ 173 κ 321 λ 24 ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ quamquam idem Ulixes κ 294 λ 48 ξίφος gerit. θ 403 ἄορ παγχάλκεον ᾧ ἔπι κώπη ἀργυρέη, τ 241 χάλκειον. κ 333 κολεῷ ἄ. θέο. ρ 222 αἰτίζων ἀκόλους οὐδ' ἄορας οὐδὲ λέβητας, sch. V. οἱ μὲν χωρὶς τοῦ σ τὰ ξίφη παρὰ τὸ ἄορ, οἱ δὲ μετὰ τοῦ σ ἄορας, οἱ μὲν τὰς ἀπὸ τῶν ἀγώνων λαμβανομένας γυναῖκας (X 164), οἱ δὲ τοὺς τρίποδας τοὺς ὦτα ἔχοντας, ἐξ ὧν αἴρεσθαι δύνανται cf. sch. BQ. sch. H. Habent ἄορας libri et Eust. 1818, 6 Ap. 18, 15 19, 14, qui 37, 19 ἄορας, γυναῖκας interpretatur cum Eust. l. l. et Hes. et Suid. I 1, 515 quasi ex ὄαρ metathesi fiat ἡ ἄορ, quamquam ὄαρ non ancilla s. femina est; sed coniunx. Alii ad tripodes confugerunt, quos ansatos fuisse alii dicunt alii negant. Alii statuerunt ὁ ἄορ vel ὁ ἄωρ cf. Passow. Sed fiunt talia per metapl. Hes. ἄορας ξίφη ἀρσενικῶς. Ahrens, de hiatu qui est in caesura bucolica disputans, (Phil. 6, 33) neutr. ἄορα a poëta profectum statuit, hiatu legitimo. Harl. ἄορά γ', v. l. ἄορα, quam etiam sch. commemorant et Eust. 1818, 8. Vituperat Melantheus Ulixem quod vilia emendicet non gladios lebetesve qualia mendicis quidem non dantur, sed hospitibus cf. Eust. 1818, 19. (χρυσάωρ, χρυσάορος.)

ἀορτήρ (ᾱ. ἀείρω) lorum, balteus. Ap. 37 15 ἀναφορεύς E. M. 116, 35 ὁ ἱμὰς δι' οὗ τὸ ξίφος κρέμαται. Λ 31 κουλεὸν χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός, sch. DL. τοῖς ἀπαιωροῦσι τὸ ξίφος ἱμᾶσιν paraphr. χρυσοῖς κρεμαστῆρσιν ἡρμοσμένη cf. sch. V. λ 609, bina enim fuere lora minora, auro ornata, quibus ensis ab ipso balteo suspendebatur. Sed ipsum balteum per synecdochen dixit λ 609 σμερδαλέος ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ | χρύσεος ἦν τελαμών. Eust. 1703, 26 ἀορτὴρ καὶ τελαμὼν ταὐτά εἰσι κατὰ πολυωνυμίαν, Ameis χρύσεος ἀορτήρ subi. esse putat, cui addatur τελαμών. ν 438 ρ 198 σ 10[8] ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ, sch. BHQ. νῦν [ὁ] τῆς πήρας δεσμός, σχοινίον ὁ ἀναφορεὺς ἐξ ο[ὗ] ἀνήρτητο.

ἀοσσητήρ (ᾰ. Bekk. ἀϝ. Curt. E. 621 Kuh[n] 3, 406 sak, ἀ-σοκ-jη-τήρ, Begleiter, cf. Schle[i]cher, Rh. M. 5, 274. Ad radicem ὀπ refe[rt] Doed. Gl. 856 ἀ coll. et ὀσσητῆρα βοηθό[ν] Duentz. Kuhn 15, 25 ad ὄθ-ομαι vel ἐδ und[e] ὁδός, idem ib. 16, 25 ad skr. vadh tödten s[ive] ϝοδ.) auxiliator. Ap. 37, 16. E. M. 116, 37 He[s.] βοηθός. Post caesuram tertii pedis. O 2[54] τοῖον ἀοσσητῆρα, O 735 εἶναι ἀοσσητῆ[ρ-]

ὀπίσσω; *X* 333 τοῖο ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων | λελείμμην, alii τοῖο ἀοσσητήρ, quamquam alias talis gen. non additur. Paraphr. videtur legisse τοῖος. δ 165 ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσιν, sch. E. οἱ ἕτοιμοι βοηθοί cf. ψ 119.

ἄ-ουτος (οὐτάω. ἄϝουτος cf. Sachs de dig. Berlin 1856 p. 43) involneratus. *Σ* 536 ἄλλον νεούτατον ἄλλον ἄουτον, Hes. ἄτρωτον.

ἀπ-αγγέλλω (praes. ptc. ἀπαγγέλλων, ipf. it. ἀπαγγέλλεσκε, aor. opt. ἀπαγγείλειε, inf. ἀπαγγεῖλαι, ptc. ἀπαγγείλας) renuntio, nuntio sive quod mandatum est sive ei cuius interest scire, τινί (τι). *I* 626 ἀπαγγεῖλαι - μῦθον Δαναοῖσι, *P* 409 οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς νόημα, ο 210 γέροντι cf. π 153. *P* 640 ἀπαγγείλας - Πηλεΐδῃ, π 459 Πηνελοπείῃ, π 133 οἴῃ. — b) σ 7 ἀπαγγέλλεσκε κιὼν ὅτε πού τις ἀνώγοι, ι 95 ἀπαγγεῖλαι πάλιν. V. l. δ 775 ἀπαγγείλῃσι εἴσω Bekk., pro ἐπ.

ἀπ-άγχω suffoco. τ 230 νέβρον ἐπάγχων.

ἀπ-άγω (praes. ἀπάγουσι, fut. ind. ἀπάξειν, aor. 2. ἀπήγαγε(ν), ἀπήγαγον) abduco, reduco. δ 289 σε νόσφιν ἀπήγαγε, ν 211 μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπ., σ 278 ἀπ. βόας καὶ ἴφια μῆλα, h. Cer. 125 βίῃ δ' ἀέκουσαν ἀνάγκῃ. *O* 706 αὖτις ἀπ. πατρίδα γαῖαν, *Σ* 326 οἱ εἰς Ὀπόεντα υἱὸν ἀ., ο 436 ἀπήμονά μ' οἴκαδε ἀ., π 370 τὸν ἀ. οἴκαδε. V. l. ἀπήγαγον η 326 pro ἀπήνυσαν et *O* 29 pro ἀνήγαγον.

ἀπ-αείρομαι abeo. *Φ* 563 ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε, sch. B. ἀντὶ τοῦ ἀπαίροντα καὶ ἀποχωροῦντα, Porphyr. μετενήνεκται ἀπὸ τῶν πλεόντων καὶ ἐπαιρόντων τοὺς ἱστούς.

ἀπαί v. s. ἀπό.

ἀπαίνυμαι v. s. ἀποαίνυμαι.

δῆμον **Ἀπαισοῦ** | *B* 828 schol. Suid. Hes. Strab. 13, 589, urbs Mysiae, cf. Παισός.

ἀπ-αΐσσω desilio. *Φ* 234 κρημνοῦ ἀπαΐξας. V. l. *Ψ* 628 ἀπαΐσσονται pro ἐπαΐσσονται.

ἀπ-αιτέω reposco, v. l. ἀπαιτήσειας *Ψ* 593 pro ἐπαιτήσειας.

ἀπ-αιτίζω repeto, reposco quae mihi debentur. β 78 χρήματ' ἀπαιτίζοντες. Eust. 1434, 60 αἰτεῖ μέν τις καὶ δίδωσι τὸ μὴ χρεωστούμενον, ἀπαιτεῖ δὲ ἢ ἀποδίδωσι χρέος.

ἀπαλάλκοι v. s. ἀπαλέξω.

ἀ-πάλαμνος (παλαμᾶσθαι, παλάμη. Aliis ἀλαπάζω) inperitus. Ap. 37, 22 ἀμήχανος, κατὰ στέρησιν τοῦ παλαμᾶσθαι ὅ ἐστι μηχανᾶσθαι cf. E. M. 118, 1. *E* 597 ἀνὴρ ἀπάλαμνος, sch. BL. ἄπειρος.

ἀπ-αλέξω (fut. inf. ἀπαλεξήσειν, opt. aor. ἀπαλεξήσαιμι, aor. 2 ἀπαλάλκοι, imperat. ἀπάλαλκε) arceo, defendo quid a quo, τινός τι, τινά τινός. *Ω* 371 ἄλλον σεῦ ἀ., *X* 348 σῆς γε κύνας κεφαλῆς, ρ 364 τιν' - ἀ. κακότητος. δ 766 μνηστῆρες δ' ἀπάλαλκε, sch. ἀπότρεψαι.

ἀπ-άλθομαι prorsus consanesco. *Θ* 405 419 ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον. Did. ἐν τῇ ἑτέρᾳ τοῦ Ἀριστάρχου ἕλκε' ἀπαλθήσονται καὶ μήποτε κρεῖττον, paraphr. θεραπευθήσονται cf. Suid. I 1, 523, sed Eust. 720, 17 ἀπαλθήσεσθαι τὸ θεραπευθήσεσθαι ἢ καὶ ἐνεργητικῶς θεραπεῦσαι cf. Hes., et disertius active Ap. 37, 29 ἀπαλθήσεσθον δυϊκῶς ἤτοι ἀποθεραπεύσουσι sch. br. *Θ* 405 (pro 419) ἰαθήσεσθε δυϊκῶς cf. E. M. 118, 3 La Roche h. l., du. obsolete pro plur. est.

ἀπ-αλοιάω confringo ictu. *Δ* 522 τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἄχρις ἀπηλοίησεν. Ap. 40, 11 sch. br. paraphr. ἀπέκοψεν, sed Eust. 504, 43 διόλου συνηλοίησεν.

ἁπαλός (E. M. 117, 56 ἁφή, οἱονεὶ τὸ εὐαφὲς καὶ τρυφερόν. . Benf. 2, 356, skr. vap schaben a quo etiam ἅπτω derivat. Curt. E. 628 ὀπός sucus, Doed. Gl. 343 sapere, Saft, saftig, vigens) mollis, tener. *Γ* 371 ἁ. ὑπὸ δειρήν Paridis sch. ABL. ἁπαλὴν εἶπεν ὀνειδίζων ὡς ἐπὶ γυναικός sed videtur potius indicare poëta molliorem partem corporis, *N* 202 ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς | Imbrii et *Σ* 177 ταμόνθ' ἁ. ἀπὸ δειρῆς Patrocli. Doederl. carnosum vegetumque interpretatur. *T* 285 ἁ. δειρήν Briseidis, h. Ven. 88 et VI 10 ἁ. δειρῇ. Veneris: *P* 49 *X* 327 χ 16 ἁπαλοῖο δι' αὐχένος Panthoi Nestoris Antinoi, cf. sch. B., Eust. 1271, 60 τὰ περὶ λαυκανίαν ἀνωτέρω που τῆς κλειδὸς ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἃ οὐκ ἔχουσιν ὀστεώδη τραχύτητα. Non carnosa sunt, sed mollia facilioremque transitum praebent hastae. φ 151 χεῖρας ἀτρίπτους ἁπαλάς, *Σ* 123 παρειάων ἁπαλάων ubi nos certe non ferremus si quis carnosas genas dixisset atque ne Homerus quidem tale quidquam dixit nisi quod feminarum proprium est. h. Ven. 90 στήθεσσιν ἁπαλοῖσιν Veneris, Cer. 287 ἁ. ποσσί unius e filiabus Celei, Merc. 273 ἁπαλοὶ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθών. *T* 92 ἁπαλοὶ πόδες Atae, sch. B. λανθάνει γὰρ ἐπιφοιτῶσα ἢ ὅτι αἱ πρῶται τῆς Ἄτης ἀρχαὶ ἁπαλαί. Doed. celeritatem vigoremque currendi interpretatur, quibus Ate soleat opprimere homines, sed ipse poëta significat homines ignorare quando adsit. Translate *Λ* 115 ἁπαλὸν - ἦτορ ἀπηύρα h. l. hinnulei sch. BLV. οὕτως Ἀριστοτέλης καὶ Ἀντίπατρος ὁ ἰατρὸς συναύξεσθαί φασι τῷ σώματι τὴν ψυχήν. — ξ 465 ἁπαλὸν γελάσαι, Doed.: effuse, quamquam non necessario omnia hoc loco vituperantur ad quae vinum incitat homines prudentes. Certe non vituperatur hic cantus nec Apollo h. Merc. 281 ἁπαλὸν γελάσας. (πανάπαλος ἁπαλοτρεφής, ἁπαλόχρως).

ἁπαλο-τρεφής (τρέφω) molliter nutritus, saginatus. *Φ* 363 ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο, sch. B. τοῦ εὐτροφίου καὶ σιτευτοῦ. Eust. 1241, 38 πρὸς διαστολὴν τῶν ἀγρίων.

ἁπαλό-χρως qui molli cute est. h. Ven. 14 παρθενικὰς ἁπαλόχροας. le. Seg. 18, 28 ἁπαλόχρως διὰ τοῦ ω ἡ τελευταία, ἀλλ' οὐ διὰ τῆς ου διφθόγγου.

ἀπ-αμάω demeto. *Σ* 34 λαιμὸν ἀπαμήσειε σιδήρῳ Aristarchus. Zenod. ἀποτμήξειε. De tmesi v. s. ἀπό I.

ἀπ-αμβλύνω hebeto. ep. 13, 4 ὥρῃ ἀπήμβλυνται, v. l. ἀπαμβλύνεται (ῡ).

ἀπ-αμείβομαι (pr. ptc. ἀπαμειβόμενος, ipf. ἀπαμείβετο) vicissim, alternans respondeo. *Δ* 84 215 *I* 307 606 643 [*Δ* 607] *Σ* 187 *T* 145 198 *Φ* 222 ψ 43 *Ω* 138 τὸν (τὴν) δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Achilles, *A* 130 285 *B* 369 *Δ* 188 *K* 42 Agamemnon, *Λ* 560 *E* 764 *Θ* 469 *Ξ* 312 341 *Y* 19 *X* 182 *Ω* 64 α 63 ε 21 μ 384 ν 139 153 ω 477 Iuppiter, *E* 814 *Λ* 316 Diomedes, *Z* 520 Hector, *H* 283 *N* 76 Aiax Telamonius, *K* 382 423 554 *T* 154 215 ε 214 η 207 240 302 ϑ 152 412 463 ι 1 λ 354 377 ν 311 382 416 ξ 191 390 ο 380 π 201 ρ 16 192 353 σ 124 365 τ 41 106 164 220 261 335 382 499 554 582 υ 36 168 226 χ 105 170 430 490 ψ 129 263 ω 302 330 356 406 Ulixes, *Ω* 299 Priamus, δ 147 168 203 265 Menelaus, ξ 55 165 360 442 507 π 60 135 464

ρ 272 311 380 512 579 τὸν δ' ἀ. προσέφης Εὔμαιε συβῶτα, h. Ap. 474 τοὺς δ' ἀ. προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων, Θ 292 τὸν δ' ἀ. προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων, Ξ 242 Somnus, ξ 401 subulcus, π 308 Telemachus, δ 824 835 τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν. Post caesuram bis legitur: Υ 86 τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀ. προσέειπεν, ρ 405 τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀ. προσέειπε. ι 409 τοὶ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον. Υ 199 τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο φώνησέν τε, Alcinous η 298 308 λ 147 362 ν 3, Euryalus θ 140 400 cf. θ 158, Antinous ρ 445, Autolycus τ 405, Laertes ω 327. Cf. La Roche Stud. § 57, 12.

ἀπ-ἀμύνω (aor. ἀπήμυνεν, med. ipf. ἀπαμύνετο, aor. opt. ἀπαμυναίμεσθα, inf. ἀπαμύνασθαι v. l. inf. praes. ἀπαμύνεσθαι) arceo, τινί τι, med. arceo a me, defendo me, τινά a quo. Ι 597 Αἰτωλοῖσιν ἀ. κακὸν ἦμαρ. Medium Ο 738 πόλις ᾗ ἀπαμυναίμεσθα, λ 579 ἀπαμύνετο χερσί, Ω 369 φ 133 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι v. l. ἀπαμύνεσθαι et ἐπαμύνασθαι cf. π 72 De tmesi v. s. ἀπό I et II.

ἀπ-αναίνομαι 1) nego, Abs. Η 185 ἀπηνήναντο. 2) recuso κ 297 μηκέτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν, ep. 4, 10 ἀπανηνάσθην ἱερὴν ὄπα dualis pro plurali.

ἀπ-άνευθε (ante vocales ἀπάνευθεν) seorsum, separatim; longe, procul, procul a, sine. E. M. 118, 17 τὸ ἄποθεν καὶ χωρίς· καὶ ἄτερθεν καὶ ἀπάτερθεν τὸ αὐτό. Augetur compositione vis adv. ἄνευθεν. Legitur plerumque in tertia arsi atque saepe caesura separatur a casu suo. Α 35 ζ 236 ἀ. κιών, β 260 ἀ. ἰών ζ 223 ἀ. ἴσαν Β 812 ἔστι ἐν πεδίῳ ἀ., Δ 227 ἵππους ἀπάνευθ' ἔχε cf. Δ 341. Ι 478 φεῦγον ἀ. δι' Ἑλλάδος, Κ 425 Τρώεσσι μεμιγμένοι ἢ ἀπ., Κ 434 Θρήικες οἵδ' ἀ., Ρ 189 τὸν ἀ. ἴδεν, Σ 523 ἀ. σκόποι εἵατο cf. h. Cer. 355, Σ 558 ἀ. ὑπὸ δρυῒ πένοντο, Τ 374 ἀ. σέλας γένετο Ω 473 ἀ. καθείατο, α 190 ἀ. ἐπ' ἀγροῦ, ζ 204 οἰκέομεν ἀ. ἐνὶ πόντῳ, ι 189 ἀ. ἐών, ψ 86 ἀ. ἐξερεείνοι, h. Merc. 556 ἀ. ναιετάουσι, κ 524 λ 32 Τειρεσίῃ ἀ. ὄιν ἱερευσέμεν οἴῳ.— b) Genetivo postponitur Α 81 τῶν ἄλλων ἀπ. καθέζετο cf. Nic. h. l. Bekk. expunxit, Λ 283 μάχης ἀ. φέροντες cf. Ρ 426. Τ 378 φίλων ἀ. φέρουσιν, Ψ 83 σῶν ἀ. τιθήμεναι ὀστέα, h. Cer. 28 ἧστο θεῶν ἀπ. Praemittitur: Ο 348 ἀ. νεῶν ἑτέρωθι, Λ 48 ἔζετ' ἀ. νεῶν cf. Τ 356, Ρ 403 πολλὸν ἀ. νεῶν, Ξ 30 πολλὸν ἀ. μάχης εἰρύατο, Ρ 192 στὰς ἀ. μάχης, cf. Β 391. Ξ 189 καλεσσαμένη τῶν ἄλλων ἀ. θεῶν, cf. Θ 10. Ψ 77 φίλων ἀ. ἑταίρων ἑζόμενοι, Ψ 141 194 στὰς ἀ. πυρῆς, Ω 211 ἑῶν ἀ. τοκήων, β 164 ἀ. φίλων ὢν ἔσσεται, ρ 447 ἐμῆς ἀ. τραπέζης. ι 36 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ἀ. τοκήων, η 284 ἀ. ποταμοῖο κατέδραθον. Translate: Α 549 ἀπάνευθε θεῶν νοῆσαι. Separatur a casu suo: Σ 412 ἀ. τίθη πυρός, Υ 41 ἀπ. θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν.

ἀπάντῃ (ἅπας) quaquaversum, ab omni parte. Η 183 186 φέρων ἀν' ὅμιλον ἅ., θ 278 χέε δέσματα κύκλῳ ἁ.

ἀπ-ἀνύω prorsus perficio η 326 ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω v. l. ἀπήγαγον sc. τὴν νηῦν.

ἅπαξ (⏑–. Fuit aliquando σάπαξ. Curt. E. 599 ἁ skr. sam sa unus atque παγ. Ahrens, Kuhn 8, 361 = ἁμάκις a radice sam cuius μ mutari putat in π, cf. Lob. path. el 1, 43. Similiter Doed. Gl. 2083) semel. μ 22 ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι μ 350 ἅ. πρὸς κῦμα χανὼν (ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι), alii: ein für allemal sterben (καθάπαξ).

ἀπ-ἀράσσω abscido, abrumpo, amputo. Ξ 497 ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε | σὺν πήληκι κάρη. Π 116 ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. Ariston. ἀπέθραυσεν. De tmesi v. s. ἀπό I.

ἀπ-ἀρέσκομαι concilio mihi animum alicuius, prorsus placo; alii: ira incendor. Τ 183 οὐ μὴν γάρ τι νεμέσσητον βασιλῆα | ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ virum placare, Dacieria: et ne pensez qu'il soit indigne d'un roi de faire satisfaction à ceux qu'il a offensés. cf. Faesi Naegelsb. (h. Th. 241), La Roche Friedl. Ἀπαρέσσασθαι idem esse quod ἀρέσσασθαι (Τ 179 ubi cf. sch.) et Homerus indicat qui utrumque coniunxit et constans est veterum opinio. Porphyr. ἀπαρέσσασθαι τὸ τῆς ἀρῆς ἀπᾶραι τουτέστι τῆς βλάβης ἀπαλλάξεσθαι καὶ ἐξιλάσασθαι cf. sch. br. Eust. 1197, 7 Hes., v. l. ἐπαρέσσασθαι. Versus 183 explicandus ut π 72 φ 133 Ω 369 τὸν ἄνδρα ὅς ἄν πρῶτος ᾖ χαλεπώτερος — cf. Friedl. anal. hom. 481 qui μιν vult pro τις, non cum Dacieria aliisque à ceux qu'il a offensés, neque βασιλῆα cum ἄνδρα coniungendum a quo versu separatur. Hoc sensit, sed neglexit Doed. Gl. 550 qui ἀπαρέσσασθαι interpretatus: unfreundlich behandeln, vertit: regium virum ut Achillem irasci si quis eum laedat, non vero senserat Königh. crit. et exeg. Münstereifel 1850 p. XV qui cum Heyn. Pass. Rost. Koes. Both. vertit: virum regium ut Achillem molestia affici cum quis (Agamemnon) iniuriam ei prior intulerit. Recte Eust. 1179, 6 εἶχε δὲ Ὅμηρος φράσαι εἴπερ ἤθελε καὶ οὐ γάρ τι νεμεσητὸν βασιλῆι.

ἀπ-ἀρχομαι primitias decerpo diis, τί, (crines hostiae), verbum solenne de sacrificiis, cf. Buttm. Lex. 1, 103. ξ 422 ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν, ubi acc. ad utrumque verbum refertur, cf. γ 446 ubi comma delendum est c. Classen. Beob. 3, 34. sch. B. Τ 254 ἀπάρχοντο τῶν τριχῶν τοῖς θεοῖς, post Homerum gen. addere solebant verbo ἀπάρχεσθαι. De tmesi v. l. ἀπό II.

ἅ-πας (ἁ. ἁ copulat. et πᾶς skr. sa-çvant Benf. 2, 167. cf. Curt. Kuhn 3, 404 E. 598. Schweizer ib. 2, 301. L. Meyer, vergl. Gr. 2. 86. 435. f. a. ἅπασαν ν 72, pl. g. ἀπασέων ᾠ 284 et ἁπασῶν h. Cer. 110). 1) universus, totus. 2) omnis, ad unum omnes, unus quisque A) 1) Ο 506 Π 501 Ρ 559 β 81 ω 530 λαὸν ἅπαντα |, ι 6 δῆμον ἅ. |, Ψ 189 421 χῶρον ἅ. |, β 48 226 οἶκον ἅ. |, η 129 κῆπον ἅ. |, Φ 244 κρήμνον ἅ. |, Φ 451 μισθὸν ἅ. |, π 83 σῖτον ἅ. |, ν 72 πόσιν καὶ βρῶσιν |, λ 441 μῦθον ἅ. |, ξ 196 ο 455 ἐνιαυτὸν ἅ. |. h. Ap. 135 Δῆλος ἅπασα |, Χ 402 405 κάρη ἅπαν κ 227 λ 420 χ 309 ω 185 δάπεδον ἅ., ο 158 φιλότητος ἁπάσης |. Versu separatur a subst. Λ 98 Μ 186 Υ 400 ἐγκέφαλος ἅπας, Λ 537 [Υ 500] ἄξων ἅπας, praemittitur subst. Υ 156 ἅπαν πεδίον atque versu ab eo separatur Ξ 3.. ἁπάσης - ἠιόνος, Χ 410 ἅπασα - Ἴλιος. 2) Plur. Φ 260 ψηφῖδες ἅπασαι h. XIX 29 ἅπασι θεοῖς, Ξ 79 νῆας ἁπάσας, a subst. separatur verbis et particulis α 19 θεοὶ ἅπαντες, σ 6 νέοι ἅ. Ω 257 Τρῶας ἅπαντας, Ξ 278 θεοὺς ἅ., h. Ap. 119 θεαὶ ἅ., h. Cer. 303 μακάρων ἁπάντων, Ζ 83 φάλαγγας ἅ., ρ 244 ἀγλαΐας ἅ.

δ 221 κακῶν ἅ., Ν 374 ϑ 487 βροτῶν ἁ., φ 260 πελέκεας ἅ., τ 372 αἱ κύνες αἵδε ἅπασαι, χ 446 αἱ γυναῖκες ἀολλέες ἅπασαι, aut superlativo Θ 17 ϑεῶν κάρτιστος ἁ. | cf. Ι 159, ν 297 βροτῶν, ξ 19 σιάλων, ϑ 284 γαιάων ἁπασέων, : 432 μήλων. Praemittitur substantivo atque etiam versu separatur Ι 591 ἅπαντα κήδεα, Ρ 583 ἁπάντων ξείνων, ν 157 ἅπαντες ἄνϑρωποι cf. ρ 12. ζ 207 ξ 57 ξεῖνοι, Φ 266 ἅ. ἀϑάνατοι, ο 17 ἅπαντας μνηστῆρας, ω 78 τῶν ἄλλων ἑτάρων, ν 85 ἁ. ἐσϑλῶν ἠδὲ κακῶν. Separatur aliis verbis: Λ 847 ἁπάσας ἔσχ' ὀδύνας, Ξ 273 ἅπαντες οἱ ἔνερϑε ϑεοί cf. Ω 98. — B) Abest subst. ita ut facile suppleatur: 1) Η 316 τ 421 μιν ἅπαντα, δ 616 ο 116 ἀργύρεος ἔστιν ἅπας. 2) h. Cer. 110 τῶν ἁπασῶν. Plur. reddere possumus: ein jeder, jeglicher quamquam non videntur Graeci sensisse haec differre: Γ 78 Η 56 τοὶ ἅπαντες, Ξ 332 τὰ ἅπαντα, Λ 535 ἅπαντες, Β 14 31 68 ἅπαντας cf. Ν 51. β 353 ἅπαντας sc. ἀμφιφορῆας, ε 384 ἅπαντας sc. ventos. Suppletur pron. l. pers.: Η 281 ἴδμεν ἅπαντες cf. ν 281. κ 432 ἅπαντας, Μ 271 ἅπασιν, aut secundae β 239 ἅπαντες, aut tertiae γ 34 ἅπαντες cf. ξ 286 307 σ 11 τ 331. Π 291 ἅπασιν, Η 153 ἁπάντων, λ 234 ἁπάσας. — C) est pro subst.: ad unum omnes, omnes homines: Χ 241 ἅπαντες, cf. τ 229. τ 515 ἅπαντας, ϑ 566 ν 174 ἁπάντων. Potissimum cum superlativis Υ 243 κάρτιστος ἁπάντων, cf. Λ 627 Ι 586. Ζ 125 Ψ 890. Λ 217. Neutr. sic Od. fere proprium est: Μ 344 357 ἄριστον ἁπάντων, β 171 ἅπαντα, cf. ε 262 η 331. δ 237 ξ 445. ν 75 ψ 309 β 289. V. l. ἅπαντες ρ 407 pro πάντες. (ἀπάντη).

ἄ-παστος (πάομαι) qui nihil comedit, ieiunus, τινός. Ap. 37, 33 ἄγευστος cf. E. M. 118, 44. Τ 346 ἄκμηνος καὶ ἄπαστος, ζ 250 ἐδητύος ἄ., δ 788 ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος; cf. h. Cer. 200. V. l. ἄπαστοι h. Merc. 168, Schneidew. ἄλιστοι.

ἀπᾰτάω (ἀπάτη. fut. ἀπατήσω, aor. ἀπάτησας Ο 33, ἀπάτησε(ν), inf. ἀπατῆσαι) decipio, sciens prudensque in fraudem noxasque deduco. Ο 33 με cf. Ι 344. non legebatur Ο 33 ap. Zenod. Aristophanemve. Τ 97 τὸν δολοφροσύνῃς. Ι 375 ἐκ μ' ἀπάτησε. Cum negatione: δ 348 ρ 139 h. Merc. 545 οὐδ' ἀπατήσω, Merc. 462 ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω, Ven. 33 οὐ πεπιϑεῖν φρένας οὐδ' ἀπατῆσαι, cf. ib. 7. (ἐξ, ἀπατηλός, ἀπατήλιος).

ἀπ-ατερϑε ante vocales ἀπάτερϑεν separatim, procul a. Ap. 37, 21 ἄπωϑεν, χωρίς. Augetur compositione vis adverbii ἄτερ. Β 587 Σ 217. Non recte paraphr. πόῤῥωϑεν. h. Merc. 403 ἀπάτερϑεν ἰδὼν ἐνόησε βοειάς seorsum spectans advertit. — b) Ε 445 ὁμίλου ϑῆκεν.

ἀπᾰ́τη (ἄ. Savelsberg. de dig. 32 Doed. Gl. 1098 αὐάτα (ἄτη) = ἀπάτη quare fuere qui ἀϝάτη scriberent ut Gent ad A 412. E. M. 118, 51 ἐκ τοῦ ἀάτη πλεονασμῷ τοῦ π. Cognatum videtur aliis ἀπαφεῖν quod Buttm. (Le. 1, 274) ad ἅπτεσϑαι, ἀφή refert, ut sit palpare. E. M. 118, 51 ἐκ τοῦ ἀπαφεῖν ἀπάτη. Alii ad ἀπό referunt) fraus, dolus, noxa. Β 114 Ι 21 κακὴν ἀπάτην, Δ 168 τῆς δ' ἀπάτης, Ο 31 ἀπολλήξῃς ἀπατάων cf. ν 294.

ἀπᾰτήλῐος (ἀπ. ἀπατάω) fallax. ξ 127 157 ἀπατήλια βάζει. ξ 288 ἀ. εἰδώς.

ἀπᾰτηλός (ἄ. ἀπατάω) fallax. Α 526 οὐ παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλόν cf. Haupt zu Lachm.'s. Betr. 100. Ap. 37, 26 παραλογιστικόν. h. VIII 13 ψυχῆς ἀπατηλὸν ὁρμήν.

ἀπ-ᾰτῑμάω prorsus non honore afficio. Ν 113 ἀπητίμησε Πηλεΐωνα, sch. L. περισσὴ ἡ ἀπό, sed vim auget verbi simplicis. Gent Il. Α p. 28 coniecit ἄρ' ἠτίμησε.

ἀπαυράω (Buttm. Le. 1, 76 ΑΥΡΑΩ εὑρεῖν haurire, Ahrens. Ztft. f. AW. 1836 p. 801, ϝρα unde ἐρύω traho. H. Weber, Phil. 17, 163 ϝερ unde ἀείρω, ut αυ et ου ortae sint ex ϝα. Doed. Gl. 20 ἀείρω, ἀϝείρω. impf. cum vi aor. ἀπηύρων ἀπηύρας ἀπηύρα ἀπηύρων, aor. ptc. ἀπούρας (Lob. ad Buttm. 2, 122 praes. οὔρω statuit) aor. 1 med. ἀπηύρατο δ 646 ubi v. l. ἀπηύρα. fut. act. ἀπουρήσουσιν v. l. ἀπουρίσσουσιν Χ 489. Veteres enim ab ὅρος et ἀφορίζω deducebant. cf. sch. B. Eust. 1282, 15. Ap. 39, 3 ἀπούρας κυρίως μὲν ἀφορίσας. ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας - καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ ψιλῶς ἀφελέσϑαι· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας· οἷον ἀφελόμενος ἠτίμασεν cf. E. M. 132, 43) aufero, τινά τι, (τινός τι), τινί τι. In exitu versus, sed ἀπηύρα (v. l. ἀπηύρατο) δ 646 et ἀπηύρων Α 430 in pede quarto. Α 356 507 Β 240 ἑλὼν ἔχει, αὐτὸς ἀπούρας |, Ι 131 ἣν - ἀπηύρων | cf. Ι 273, Ζ 455 Π 831 Υ 193 ἐλεύϑερον ἦμαρ, Λ 432 τεύχε' ἀ., Ρ 125 Πάτροκλον, ἐπεὶ τεύχε' ἀπηύρα | ἕλκε, Φ 201 Ω 50 ἦτορ ἀ., Φ 179 ἄορι ϑυμὸν ἀ. — b) Ψ 560 τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων cf. Ψ 800 808, Λ 334 τοὺς τεύχε' ἀ., Ψ 291 οὓς ἀ. Αἰνείαν, Π 827 Μενοιτίου υἱὸν ἔγχεϊ ϑυμὸν ἀ., Υ 290 τόν κεν ἄορι ϑυμὸν ἀπηύρα |, Ζ 17 ἄμφω ϑυμὸν ἀ. cf. Κ 495, ν 270 ἓ ϑυμὸν ἀ. cf. λ 202, Λ 115 σφ' ἦτορ ἀ., Ο 462 Τεῦκρον εὖχος ἀ., Θ 237 μιν κῦδος ἀ. — c) Ι 107 Βρισηίδα χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηϑεν ἀπούρας, multi gen. Ἀχιλῆος ad κλισίηϑεν referunt. Α 430 τὴν βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων vi invitum cogentes, δ 646 ἤ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα, v. l. ἀπηύρατο, cf. Rost et Damm s. ἀέκων. Videntur enim βίῃ ἀέκοντος coniungi, quamquam sunt qui ad gen. abs. similitudinem putent rem redire. Doederl. Gl. 437 duplicem structuram verbi ἀπηύρα statuit, cum acc. et cum gen., Ahrens (Phil. 6, 24) hiatum non reformidans: ἀέκοντα quod in cod. A. suprascriptum; multis conatus explicantis videtur, non antiqua scriptura. — σ 273 τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα, Τ 89 Ἀχιλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων. — d) Φ 296 Ἕκτορι ϑυμόν, Ariston. ἡ δ. ὅ. Ἕκτορι ἀντὶ τοῦ Ἕκτορος, Ρ 236 πολέεσσιν - ϑυμόν, γ 192 οἱ οὔ τινα, ν 132 νόστον δέ οἱ, Χ 489 οἱ ἀπουρήσουσιν ἀρούρας cum codd. defendit Buttm. Le. 1, 77 Spr. 2, 122, Bekk. recepit.

ἀπᾰφίσκω (Buttm. Le. 1, 274 cf. Lucas qu. le. 160 ad ἅπεσϑαι ἀφή palpare refert v. s. ἀπάτη, Savelsb. de dig. 32 ἀπαφάω ut φ sit pro ϝ Doed. Gl. 1097 cum Eust. 757, 5 ἅπτεσϑαι, ἀπ-αφέσϑαι unde ortum sit praes. cf. Lob. paral. 45. Reduplicatione etiam L. Meyer, vergl. Gr. 1, 428 ortum putat. pr. ἀπαφίσκει, aor. 2 ἤπᾰφε, aor. med. opt. ἀπάφοιτο) decipio. E. M. 119, 27 ἀπατῶ καὶ παραλογίζομαι. λ 217 σε, ψ 216 με ἐπέεσσιν, ξ 488 παρά μ' ἤπαφε οἰοχίτων' ἔμεναι. sch. H. Vind. 133 Καλλίστρατος παρά μ' ἤλασε. (ἐξ παρά).

ἀπεέργω v. s. ἀποέργω.

ἀπειλέω (ἀ. ἀπειλή.) pr. ἀπειλεῖς, impf. ἀπείλει, Bekk. ἀπείλεε, ἠπείλει, ἀπειλήτην λ 313 cf.

Krüger, Di. § 34; 2, 4. Lob. ad Buttm. 2, 255. ἀπειλεῖτε, ἀπείλεον, fut. ἀπειλήσω, ἀπειλήσει, aor. ἀπείλησαν cum augm. ἠπείλησε(ν), ἀπείλησε(ν), ἀπείλησαν, ptc. ἀπειλήσας. 1) minor. 2) voveo. 3) glorior τινί, τί c. inf., c. acc. c. inf. E. M. 121, 2 σημαίνει τρία τὸ καυχῶμαι ἐπὶ δὲ εὐχῆς, ἐπὶ δὲ ὀργῆς, cf. Ap. 38, 2 sch. AD. Θ 150. 1) Absol. Η 225. Φ 161 Ψ 184. φ 368 Υ 161 Φ 452 ἀπειλήσας. ν 272 μάλα δ' ἧμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει, Β 665 ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι sch. BL. ὁ γὰρ ὀξύνεται ἵνα ἀντωνυμία γένηται τὸ οἱ sed quia pron. digamma habuit Bekk. alii γάρ οἱ scripserunt, dat. recte defendit La Roche. Λ 181 τοι ὧδε, Ο 212 ἀπειλήσω τό γε θυμῷ. Vix est cur θυμῷ „apud me" addatur. Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ (212—7), ὅτι εὐτελῆ τὸ κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν, Bekk. expunxit, Α 388 μῦθον, Ν 220 ἀπειλαί, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον, cf. Π 200. Θ 415 ὧδε ἠπείλησε, γυιώσειν, Φ 453 ἠπείλησεν πόδας δήσειν, Λ 161 ἀφαιρήσεσθαι, Ν 143 διελεύσεσθαι, cf. Ο 179, λ 313 στήσειν, h. Merc. 374 πολλὰ - ἠπείλησε βαλεῖν. Cum inf. praes. Ι 682 ἑλκέμεν. 2) Ψ 863 ἄνακτι ῥέξειν ἑκατόμβην, Ariston. ἡ δ. ὅ. νῦν ἠπείλησεν ἀντὶ τοῦ ηὔξατο cf. Ψ 872. 3) Θ 150 ὡς ἀπειλήσει, sch. AD. καυχήσεται, κομπάσει, θ 383 ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους, sch. N. ἐπηγγείλω, professus es, alii promisisti (ἐπί, ἀπειλητήρ).

ἀπειλαί (ἄ. Buttm. Le. 1, 274 ἀπέλλη, comparat atque ἠπύειν radicemque cuius ἔπος est, ut ἀπ-ειλή sit loquentis clara voce cf. Pape et Passow. Minus bene E. M. 120, 51 Doed. Gl. 454 εἱλύειν εἱλεῖν ἀπειλεῖν minitando coërcere cf. Benf. 2, 299) minae. 2) verba magnifica. Ι 244 οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοί, Ν 219 ποῦ τοι ἀπειλαὶ τὰς ἀπείλεον, Π 200 ἀπειλάων, ἃς ἀπειλεῖτε, cf. ν 126. — 2) Υ 83 ποῦ τοι ἀπειλαὶ ἃς ὑπέσχεο, sch. br. νῦν καυχήσεις, cf. Eust. 1198, 19. Ξ 479 ἀπειλάων ἀκόρητοι, sch. br. καυχήσεων. Satis audacter sch. BL. μὴ πληροῦντες τὰς ἀπειλάς, ἀτελέωτα καυχώμενοι.

ἀπειλητήρ (ἄ. ἀπειλέω) magniloquus. Η 96 ὤ μοι ἀπειλητῆρες, sch. AD. καυχηταί, ἀπειλεῖν εἰδότες καὶ ἐπαγγέλλεσθαι.

ἄπ-ειμι (pr. ἄπειμι, ptc. ἀπιών, ἀπιόντος, ἀπιόντα, ἀπιόντες. imperat. ἄπιθι) discedo, abeo (abibo). ρ 593 ἄπειμι φυλάξων. Κ 289 ἄψ, Μ 392 Γλαύκου ἀπιόντος. Ν 72 ποδῶν ἀπ. Ν 516 βάδην ἀπ., Ξ 461 καρπαλίμως, Ξ 409 ἀπιόντα βεβλήκειν, cf. Ν 567 650. ι 413 ἔφαν ἀπιόντες, ρ 478 ἄπιθ' ἄλλῃ.

ἄπ-ειμι (pr. ci. ἀπέῃσιν, ptc. ἀπεών, ἀπεόντος, ἀπεόντων, ipf. ἀπῆν et ἀπέην, ἀπῆμεν, ἄπεσαν, fut. ἀπέσσομαι, ἀπέσσεται et ἀπεσσεῖται, τ 302 ἀπέσσονται, inf. ἀπέσσεσθαι) absum, τινός. Ζ 362 ἐμεῖο - ἀπεόντος, ο 515 ἀπέσσομαι, ν 189 ξ 330 τ 299 ἤδη δὴν ἀπεών, Θ 522 λαῶν ἀπεόντων, Υ 7 οὔτε τις ἀπέην, ε 400 ι 473 μ 181 τόσσον, cf. Κ 351 357. ι 491 δὶς τόσσον. — b) Ρ 277 τοῦ - ἀπ., τ 302 τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης δηρὸν ἀ., τ 169 πάτρης ἧς τόσσον χρόνον, υ 155 δὴν μεγάροιο. θ 150 σοὶ ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται.

ἀπεῖπον v. s. ἀποεῖπον.

γρηῢς **Ἀπειραίη** η 8, ἠπειρωτική Eust. 1565, 55. Gladstone h. Stud. 41. Doed. Gl. 608.

ἀ-πειρέσιος 1) infinitus, 2) permultus, 3) ingens. Υ 58 γαῖαν ἀπειρεσίην, sch. B. τὴν πέρας μὴ ἔχουσαν, sed quod addit διὰ τὸ σφαιροειδῆ εἶναι non est Homeri. — 2) ι 118 αἶγες ἀ., τ 174 ἄνθρωποι πολλοὶ ἀπειρέσιοι sch. V. ἐπήνεγκε τῷ πολλοὶ τὸ ἀπειρέσιοι αὐξήσεως ἕνεκα. — 3) λ 621 ὀϊζὺν ἀ.

Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον η 9, ex Epiro cf. Ἀπειραίη.

ἀ-πείρητος (πειράομαι. Fem. ἀπειρήτην h. Ven. 133) inexpertus, expers, τινός. Alii etiam: cuius non iam periculum factum est, intentatus. Semper c. negat. Μ 304 οὔ τ' ἀπείρητος μέμονε - δίεσθαι, β 170 οὐ γὰρ ἀπείρητος -, ἀλλ' εὖ εἰδώς. sch. S. ἄπειρος καὶ ἀμαθής. Alii passive. 2) h. Ven. 133 ἀ. φιλότητος, Ρ 41 οὐ μὴν ἀπείρητος πόνος ἔσται | οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἤτ' ἀλκῆς ἤ τε φόβοιο v. s. ἀδήριτος. Gen. pendent ab ἀπείρητος atque a negat. quae inest verbo ἀδήριτος. Plerique ἀπείρητος passive explicantes gen. ad πόνος referunt: labor resistendi aut fugiendi non intentatus erit, quamquam voci πόνος raro (Π 568) additur gen. et hoc loco longe minor vis inest quam adiectivis.

ἀ-πείριτος (πεῖραρ cf. Meiring subst. cop. Düren 1828 p. 15 id. II. p. 21 non comp. est verbum sed auctum terminatione = ιτος) infinitus, ingens. κ 195 πόντος ἀ., h. Ven. 120 ὅμιλος ἀ.

ἀ-πείρων (πεῖραρ) 1) infinitus, 2) ingens. Α 350 ἀ. πόντον, Did. οὕτως ἀπείρονα, οὐκ οἴνοπα ἡ Ἀριστάρχου. A. Goebel (Meer i. hom. Dicht. Ztft. f. G. 9, 513) ad venustatis sensum melius accommodari dixit ἀπείρονα, Lehrs (Ztft. f. A. W. 1834 p. 141) ab Aristarcho praelatum ob codd. auctoritatem cf. Am. Anh. Non recte Gent h. l. Aristarchi scripturam ferri posse negat, quia ἀπείρων de terra sit excepto: δ 510 πόντον ἀ. Η 446 Ω 342 α 98 ε 46 ο 79 ρ 386 418 τ 107 ἀ. γαῖαν E. M. 517, 18 πᾶσαν τὴν γῆν. — 2) Ω 545 Ἑλλήσποντος ἀπείρων, quem simplicius alias πλατὺν dixit poëta, h. Ap. 431 Κρίσης κόλπος ἀ., Ω 776 δῆμος ἀ., θ 340 δεσμοὶ τρὶς τόσσοι ἀπείρονες ut τ 174 v. s. ἀπειρέσιος. Ap. 41, 2 πέρας μὴ ἔχοντες sed cum quod triplum est, non possit fines non habere, scholia vario modo explicant de validis vinclis aut de rotundis. Ameis: e quibus exire (περᾶν) non possis, η 286 ὕπνον ἀ., Eust. 1580, 10 βαθὺν καὶ διὰ τοῦτο πολὺν καὶ ἀσύμμετρον ὡς πρὸς τὸ σύνηθες, h. Cer. 173 ἀπείρονι μισθῷ.

ἀπ-έκ (ἀπό, ἐκ sed cf. L. Meyer, Kuhn 14, 92 vergl. Gr. 2, 508) e, ab. h. Ap. 110 ἀπὲκ μεγάροιο ἐκπροκαλεσσαμένη, cod. M. ἀπό, edd. passim ἀπ' ἐκ.

ἀπ-εκ-λανθάνομαι prorsus obliviscor, ω 394 ἀπεκλελάθεσθε θάμβευς.

ἀ-πέλεθρος (πέλεθρον) immensus, permagnus. Ε 245 Η 269 ι 538 ἶν' ἀπέλεθρον, sch. BDL. ἄμετρον, πολλήν cf. Ap. 38, 17. Neutrum pro adv. Λ 354 ἀπέλεθρον ἀνέδραμε valde longe. cf. Porphyr. h. l.

ἀπ-εμέω evomo. Ξ 437 αἷμ' ἀπέμεσσεν.

ἀπένασσα v. s. ἀποναίω. — **ἀπένεικα** v. s. ἀποφέρω. — **ἀπέπω** v. s. ἀποεῖπον.

ἀ-περείσιος (ἀπειρέσιος Eust. 24, 32) ingens, in quinto pede. Α 13 372 Ζ 49 427 Ι 120 Κ 380 Λ 134 Τ 138 Ω 276 579 ἀπερείσι' ἄποινα, Π 178 τ 529 ἀπερείσια ἕδνα. Forma non re differunt ἀπερείσιος et ἀπειρέσιος, aliter censet sch. B. Α 13.

ἀπ-ερύκω arceo. Δ 542 Ρ 562 βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν, σ 105 σύας τε κύνας τ' ἀπερύκων, ι 119 οὐ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει sch.

V. ἀπερύκοι· ἀπείργοι, κωλύοι. De tmesi v. s. ἀπό 1.

ἀπ-έρχομαι ptc. ἀπερχομένη, pft. ἀπελήλυθα, ἀπελήλυθε, aor. 2 ἀπῆλθεν abeo, τινός. P 703 ἔνθεν, Ω 766 τ 223 ω 310 ἐμῆς πάτρης, β 136 οἴκου.

ἀπερωεύς (ἀπερωέω) qui efficit ut quis recedat. Ap. 38, 1 κωλυτής. Θ 361 ἐμῶν μενέων ἀπ. qui mea consilia inpedit. E. M. 120, 43 ὁ τῆς ὁρμῆς καὶ προθυμίας κωλυτής. (Ahrens Ztsch. f. A. W. 1836 p. 806 ex ἠπεροπεύς factum suspicatur).

ἀπ-ερωέω secedo, τινός. Π 723 στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας. sch. br. Hes. ἀποχωρήσειας (ἀπερωεύς).

ἀ-πευθής (πεύθομαι) 1) ignarus, qui nihil audivit. γ 184 ἦλθον, sch. B. μὴ μαθὼν τι. 2) ignotus, de quo nihil auditur. γ 88 ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε.

ἀπέφθιθον v. s. ἀποφθίνω.

ἀπ-εχθαίρω 1) invisum reddo quid, odium facio rei, τινί τι. δ 105 μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν, sch. HMQ. ἀπεχθαίρειν ποιεῖ ὡς πάντας μέν ῥ' ἔλπει. 2) odi Γ 415 τῶς σ' ἀπεχθήρω, E. M. 119, 53 μισήσω.

ἀπ-εχθάνομαι (pr. ἀπεχθάνεαι, aor. ἀπήχθετο, ci. ἀπέχθηαι, ἀπέχθηται, ἀπέχθωνται, ptc. ἀπεχθόμενος. τινί) 1) odiosus sum. β 202 ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον, Ι 300 τοι - ἀπήχθετο κῆρόθι μᾶλλον, Ι 614 μοι - φιλέοντι, Ζ 140 θεοῖσιν, cf. κ 74, κ 75 ἀθανάτοισιν, Δ 53 ὅτ' ἄν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι. — 2) odi π 114 οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει perosus. Ameis prolepsin statuit, Duentz. ἀπεχθομένῳ.

ἀπ-έχθομαι (inf. ἀπέχθεσθαι cf. Buttm. 2, 187. ptc. ἀπεχθομένοισι, ipf. ἀπήχθετο) in odio sum, odiosus sum τινί. Hes. μισοῦμαι. Ζ 200 θεοῖσιν le. Seg. 424, 18. E. M. 119, 56 ἐμισεῖτο, Γ 454 ἶσον - σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρί, Θ 551 μάλα σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος. Bekk. expunxit cf. Ω 27. Φ 83 μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διί cf. Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ ἔοικα ἀπεχθάνεσθαι, cf. le. Seg. 423, 25, sed sch. A. ἀπεχθὴς γεγονέναι. σ 165 μνηστήρεσσι ἀπεχθομένοισί περ ἔμπης.

ἀπ-έχω (inf. ἀπέχειν, imp. ἄπεχε, f. ἀφέξω, ἀφέξει et ἀποσχήσει. aor. 2 ci. ἀπόσχῃ. Med. pr. ἀπέχονται, ci. ἀπεχώμεθα, ipf. ἀπείχετο et ἀπέχοντο, fut. ἀφέξομαι, ἀφέξεαι, ἀφεξόμεθα, aor. 2 coni. ἀπόσχωνται, inf. ἀποσχέσθαι) 1) amoveo. arceo, τινά τινος, τινί τι. 2) Med. abstineo, τινός. ο 33 ἑκὰς νήσων ἀ. νῆα, Ζ 96 277 Τυδέος υἱὸν ἀ. Ἰλίου, τ 572 ἠὼς ἥ μ' Ὀδυσῆος οἴκου ἀποσχήσει, Ω 19 ἀεικείην ἄπεχε χροΐ, Eust. 1336, 52 πόῤῥω τοῦ χροός. Sed sch. B. χροῒ ἀντὶ τοῦ χροός et Faesi: ab eo arcebat dedecus (quod est) in corpore. υ 263 κερτομίας τοι καὶ χεῖρας μνηστήρων, Α 97 Δαναοῖσι βαρείας χεῖρας ἀφέξει sec. Zenod. v. s. ἀπωθέω. — 2) Μ 248 δηιοτῆτος Bekk. expunxit, ut Θ 35 466 πολέμου. Λ 799 Ξ 78 Π 41 Σ 199 πολέμοιο, μ 321 τῶν βοῶν cf. μ 328. τ 489 σεῦ, h. Ven. 230 τοῦ εὐνῆς, Ξ 206 305 ἀλλήλων ἀπ. εὐνῆς καὶ φιλότητος, ι 211 τότ' ἂν οὔ τοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

ἀπ-ηλεγέως (ἀλέγω E. M. 121, 14 sch. B. Ι 309. Benf. 1, 110 Doed. Gl. 113 Geist Ztft. f. A. W. 1837 p. 1260 Duentz. Kuhn 12, 8. Aliter Lob. path. el. 1, 434 a λέγω ut sit ἀπολελεγμένος ἀποφαντικῶς) aperte, sine respectu. E. M. 121, 14 ἀποτόμως, σκληρῶς. Post caesuram tertii pedis. Ι 309 τὸν μῦθον ἀ. ἀποειπεῖν sch. A. ἀποτόμως, σκληρῶς ἢ ἀπαγορευτικῶς, κεκριμένως B. ἀφροντίστως cf. α 373, ubi sch. E. h. Merc. 362 μῦθον ἀγόρευεν. Herod. ἀνηλεγέως male cf. sch. Ap. Rh. I 785 II 17.

ἀ-πήμαντος integer τ 282. Cf. Meiring I p. 15.

ἀ-πήμων (πῆμα) 1) non afflictus, incolumis, 2) innoxius, commodus, placidus, gratus. Ap. 38, 20 ἀβλαβής. Α 415 ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων, Ν 744 παρ νηῶν ἔλθωμεν, Ν 761 οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους, κ 551 ἀ. ἦγον ἑταίρους, σ 260 εὖ πάντας ἀπ. ἀπονέεσθαι, δ 487 ἀπ. ἦλθον, cf. ε 40 ν 138. ο 436 μ' οἴκαδ' ἀπάξειν, ν 39 πέμπετέ μ' ἀ. 2) Μ 80 Ν 748 μῦθος ἀ. hoc transumitur h. Ap. 244 χῶρος ἀ., Ξ 164 ὕπνον ἀ. τε λιαρόν τε, ε 268 η 266 οὖρον ἀ. τε λιαρόν τε cf. μ 167. θ 566 ν 174 πομποὶ ἀπ., δ 519 νόστος ἀ. cf. ep. 7, 3. h. VIII 16 εἰρήνης ἐν ἀπήμοσι θεσμοῖς. Dat. ἀπήμονι qui non legitur, Nitzsch (ad ε 268) suspicatur scribendum esse Ζ 171 pro ἀμύμονι.

ἀπήνη (ᾰ. Grashof, Fuhrw. B. ab ἄπω, ἀπάω, ἀφάω, ἅπτω lat. apo, ut sit: coniunctio; sed cf. ib. p. 10. Christ. p. 224) plaustrum, currus mulis iunctus, iugum mulorum. Her. ἅμαξα· οἱ δὲ ζεῦγος ἡμιόνων sch. Pi. Ol. 5, 6 ἅρμα ἐξ ἡμιόνων ζευχθέν. In exitu versus. Ω 266 Priami filii plaustro quod ἅμαξαν appellant imponunt capsam et iugum alligant ad temonem, tum Ω 275 ἐυξέστης ἐπ' ἀπήνης | νήεον ἄποινα. Brevius: ζ 73 ἅμαξαν ὅπλεον ἡμιόνους θ' ὕπαγον ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ |. Ω 447 δῶρ' ἐπ' ἀπήνης |, Ω 590 ἤειραν ἐυξέστην ἐπ' ἀπήνην |, ζ 75 κατέθηκεν ἐυξέστῳ ἐπ' ἀπήνῃ, ζ 252 εἵματα τίθει καλῆς ἐπ' ἀ. Ω 578 ἐυξέστης δ' ἀπ' ἀπήνης | ᾕρεον ἄποινα, Bekk. ἐυξέστης pro ἐυξέστου, sch. A. ἐνσσώτρου, cf. ζ 90. Ut ἅμαξαν et ἵππους ὁπλίσαι legimus, ita ἀπήνην ἐφοπλίσαι de iis quae ad plaustrum alligantur, capsa iugo aliis: ζ 57 ἐφοπλίσσειας ἀπήνην | ὑψηλὴν εὔκυκλον, ζ 69 ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην | ὑψηλὴν εὔκυκλον, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν cf. A. Goebel Zt. f. G. 12, 815. ζ 78 ἐπεβήσετ' ἀπήνης |. Semper mulis iungitur Ω 324 ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀ., ζ 88 ἡμιόνους ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης, γρ. ἁμάξης, sed Grashof monuit ἀπήνην potissimum commemorari ubi de iungendo curru sermo esset. η 5 ὑπ' ἀπήνης | ἡμιόνους ἔλυον. Ω 718 εἶξαν ἀπήνῃ.

ἀπ-ηνής (A. Goebel, hom. 18 ΔΝ sehen, wegblickend, cf. Curt. E. 419 Benf. Or. u. Occ. 1, 193. E. M. 121, 55 et Horn orig. ep. I Rastenberg 1839 ἤνη i. e. ἡνία, E. M. 121, 52 et Pass. ἠύς. Sch. BL. Ο 94 ἄποθεν τοῦ αἰνεῖσθαι cf. Doed. Gl. 1000) durus, immitis, inclemens. E. M. 121, 53 σκληρός. Α 340 βασιλῆος ἀπηνέος, Ο 202 μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε, cf. h. Merc. 261. Ο 94 Ψ 611 θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής, Π 35 Ψ 484 σ 381 νόος, Pappenheim (Ajax d. Lokrer Phil. suppl. II 14) vituperat v. Ψ 464 quod ἀπηνής sit κακός. Videtur certe locus assumptus esse ex Π 35. ψ 97 ἀ. θυμόν, τ 329 ὃς ἀπηνὴς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ. ψ 230 θυμὸν ἀ. περ μάλ' ἐόντα.

ἀπ-ήωρος (ἀείρω. E. M. 121, 24 Classen, N. J. f. Ph. 79, 310 H. Weber, Phil. 17, 165. Quod praeter exspectationem producitur penultima, comparantur ἄωρτο et similia cf. Am. Anh.) procul pendens. E. M. l. l. ὁ ἀπηρτισμένος καὶ διεστώς. μ 435 ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι, Ap.

38, 23 ἀπηωρημένοι sch. BQV. πολὺ ἀλλήλων διεστηκότες ἢ ἄποθεν, sive ἀπηρτισμένοι ἔξω τοῦ σκοπέλου, sed ad Ulixem referri debet, ut ea quae antea leguntur. Doed. Gl. 16 incsse solam dependendi notionem putat, contra quem dixit Duentz. N. J. f. Ph. 69, 600. Bothio placebat ἀπηόριοι, quod non inprobat Grash. Fuhrw. 2.

ἀ-πῑθέω (πείθω. fut. ἀπιθήσω *Ω* 300, ἀπιθήσει *Κ* 129, aor. 1. ἀπίθησε(ν), ἀπίθησαν) non pareo, abs., τινί, semel τινός. Semper cum negatione, ut sit: pareo animo prompto. In tertio pede legitur formula *Β* 166 441 *Δ* 68 *Ε* 719 767 *Η* 43 *Θ* 112 381 *Λ* 195 516 *Μ* 364 *Ξ* 277 *Ο* 78 168 *Π* 458 *Ρ* 246 491 656 *Ψ* 895 *Ω* 120 339 ε 43 χ 492 h. Cer. 470 οὐδ' ἀπίθησε(ν) sequente hominis vel dei nomine, sed h. Cer. 358 οὐδ' ἀ. Διὸς βασιλῆος ἐφετμῆς, ib. 448 οὐδ' ἀ. θεὰ Διὸς ἀγγελιάων, ib. 340 Ἑρμῆς δ' οὐκ ἀ. ψ 369 οἱ οὐκ ἀπίθησαν. in quinto pede *Δ* 198 *Μ* 351 οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀ. cf. *Θ* 319 ο 98. in sexto *Λ* 220 οὐδ' ἀπίθησεν | μύθῳ, *Ζ* 102 οὔ τι κασιγνήτῳ, cf. *Μ* 329. *Κ* 129 οὐδ' ἀπιθήσει , *Ω* 300 οὐ μήν τοι ἀπιθήσω |. In quarto *Γ* 120 οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι.

ἀ-πῑνύσσω (πινυτός) 1) mentis non compos sum, mente captus sum; E. M. 122, 36 τὸ ἀπινύτως ἔχειν, τὸ μὴ φρονεῖν. *Ο* 10 κῆρ ἀπινύσσων sch. BL. ἀπίνυτος ὢν τὴν ψυχήν, ἀντὶ τοῦ παραφρονῶν καὶ ἀναισθητῶν· πινυτὸν γὰρ τὸ αἰσθητικόν, cf. Ap. 38, 27. Didym. Ἀριστοφάνης κῆρ ἀπινύσκων, διὰ τοῦ κ, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ διὰ τῶν δύο σσ. Ariston. ἡ δ. ὅ. κατὰ τὸ πλῆρες ἐκληπτέον κῆρ, εἶτα ἀπινύσσων, τὸ κέαρ ἀπινύσσων. Fuere enim qui κῆρα πινύσσων scriberent, cf. sch. BL. et La Roche, H. T. 198. — 2) desipio ε 342 ζ 258 οὐκ ἀπινύσσειν sch. BE. μωραίνειν.

ἄπιος (ἀπό cf. L. Meyer, vergl. Gr. 2, 458) remotus. *Α* 270 η 25 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης cf. *Γ* 49. Ariston. ὅτι παραλλήλως τηλόθεν ἐξ ἀπίης· οἱ δὲ νεώτεροι ἐξεδέξαντο τὴν Πελοπόννησον, cf. E. M. 122, 10 quare fuere qui Ἀπίης scriberent. paraphr. ἐκ τῆς πολὺ ἀπεχούσης γαίης cf. Hes. Suid. I 1, 578 Eust. 102, 40. π 18 παῖδα ἐλθόντα ἐξ ἀ. γ. cf. Ap. 38, 24.

Ἀπισάων· Εὐρύπυλος βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν *Λ* 578 582, Troianus. — 2) Λυκομήδη - βάλεν Ἱππασίδην Ἀ. π. λαῶν, Paeonem *Ρ* 350.

ἀ-πιστέω (ἄπιστος) diffido, non credo, τί. ν 339 τὸ οὔ ποτ' ἀπίστεον.

ἄ-πιστος 1) infidus, perfidus, in Iliade. 2) diffidens, in Od. *Γ* 106 ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι, *Ω* 207 ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος, *Ω* 63 αἰὲν ἄπιστε. iusto atrocius in Apollinem invehitur Iuno sch. BM. ὡς ὑποσχομένου βοηθήσειν Ἀχαιοῖς· ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη. — 2) ξ 150 ψ 72 θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος, cf. ξ 391. (ἀπιστέω),

ἀπ-ίσχω amoveo. λ 95 ἄπισχε φάσγανον.

ἄ-πληστος (πίμπλημι) qui expleri non potest. h. Cer. 83 ἄπληστον χόλον Herm. pro ἄπλητον s. q. v.

ἄ-πλητος (πελάω) cui non potest quisquam appropinquare. h. Cer. 83 ἄπλητον - χόλον cf. Ruhnk. et Baum., v. l. ἄπληστον. Schneidew. versum ex *Τ* 67 assumptum statuit. Neutr. pro adv. ib. 344 ἔτ' ἄπλητον ὀργισθεῖσα e coni. Ilgeni, cf. Baum. in codd. est ἐπ' ἀτλήτων.

ἁπλοΐς (ἁπλόος) simplex. ἁ. χλαῖνα, simplex stragula. *Ω* 230 ω 276 ἁπλοΐδας χλαίνας, sch. ABM. χλαῖνα περίβλημα τῆς κλίνης, Eust. 1347, 37 utebantur enim iis pro lodicibus quoque in lecto. Ap. 38, 31 ἁπλοΐδας, ἱμάτια μικρά cf. E. M. 123, 13.

ἄ-πνευστος (πνέω) non spirans. ε 456 ἄπνευστος κεῖτο.

ἀπό (skr. apa fort, lat. ab, goth. af, germ. aba) a, abs, procul a. Separantur quae non eiusdem generis sunt sed modo ita coniuncta fuerunt ut alterum altero contineretur. Quare de rebus potissimum ἀπό legitur, neque tam motum fieri indicat e loco, quam partes separari a toto. Hominum qui inter se pares sunt et eiusdem generis, quando alter ab altero discedit παρ' αὐτοῦ dicitur abire. Ipse qui fit motus num sursum fiat an aliter non refert, neque qua de causa fiat, sed potest fieri ut ἀπό significet vi fieri separationem. — Legebatur olim contra libros ἀπαὶ νευρῆς *Λ* 664 pro ἀπὸ νευρῆς, ubi fit productio duplici consona a quo incipiebat νευρή (Hoffm. qu. hom. § 82 Ahrens, Phil. 4, 609 Benf. 1, 292). Semel ἀππέμψει s. ἀμπέμψει ο 83 ante consonam eliditur vocalis. Productio syllabae finalis saepissime fit in secunda arsi atque saepius etiam in quarta, rarissime in tertia (*Λ* 556). Quando pyrrhichium efficit vox in prima plerumque est thesi aut quarta, raro in secunda (*Β* 183 ξ 500), aliquanto saepius in tertia. Anastrophen habent et praep. substantivo et adv. per tmesin verbo postposita, κακῶν ἄπο χ 316 λούσῃ ἄπο *Ξ* 7, nisi minuta sunt elisione ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα *Μ* 195 vel particula interposita est *Μ* 459 ῥῆξε δ' ἀπό. De praep. inter duo subst., vel inter subst. et adi. interposita ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος *Β* 839, ποταμοῦ ἄπο δινήεντος ut edidit Bekker cf. Lehrsium (qu. ep. 79). Praep. idem quod ἄποθεν, procul a, significantis accentum semper retrahi iubent multi veteres, improbantibus ut videtur Herodiano et Aristarcho, cf. Lehrs, l. l. 95. Recentiores accentum sic non mutant.

I Adv. in tmesi. *Ξ* 7 λούσῃ ἄπο βρότον, Herod. τὴν πρόθεσιν ἀναστρεπτέον· τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστὶν ἀπολούσῃ cf. *Ψ* 41 *Σ* 345. *Η* 425 νίζοντες ἄπο βρότον cf. Herod. h. l., χ 20 85 ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν, *Λ* 146 χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ πλήξας ἀπό τ' αὐχένα κόψας, v. l. τμήξας, κ 127 ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα, *Κ* 456 *Ξ* 466 ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε cf. *Ν* 546 548, *Γ* 292 ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε, Did. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου ἀπὸ στομάχους· αἱ δὲ πλείους διὰ τοῦ ε ἐπὶ στομάχους. καὶ ἔστιν οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή. cf. *Τ* 266 *Χ* 328 *Ε* 292 *Ψ* 867 χ 475 σ 86. δ 507 ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν, sch. EKT. ἀπ' αὐτῆς δέ τι ἔσχισεν, ὅ ἐστιν μέρος αὐτῆς κατέβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν. *Ε* 81 ἀπὸ δὲ ξέσε χεῖρα, *Ε* 308 ὦσε δ' ἀπὸ ῥινόν, φ 300 ἀπ' οὔατα ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες, *Μ* 459 ῥῆξε δ' ἀπὸ - θαιρούς, *Ν* 577 ἀπὸ τρυφάλειαν ἄραξε cf. *Π* 324. ε 426 ἀπὸ ῥινοὺς δρύφθη, sch. B. ἀπεξύσθη, *Μ* 195 *Ο* 343 τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, *Χ* 406 ἀπὸ δὲ ἔρριψε καλύπτρην, *Β* 183 ξ 500 ἀπὸ χλαῖναν βάλε v. l. ξ 500 θέτο, cf. *Φ* 51 ζ 100. *Β* 261 ἀπὸ εἵματα δύσω cf. *Ε* 435 *Ν* 182. *Χ* 125. *Π* 545 ἀπὸ τεύχε' ἕλωνται cf. *Θ* 108 τ 61 μ 199 et translate *Π* 82 *Ε* 852 *Ρ* 17 ξ 405 χ 462. *Γ* 294. γ 392 ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε, et translate *Ω* 76 116. *Ν* 587 ἀπὸ δὲ πτάτο ὀιστός, translate *Π* 469

κ 163 τ 454. Ω 156 185 ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει, cf. ξ 283. Λ 67 ἧμιν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. Μ 52 ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος, Μ 83 ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, h. Ven. 271 πίπτουσι δ' ἀπ' ὄζοι Herm. et Baum., μ 2 ἀπὸ ἵκετο κῦμα, Θ 90 ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν cf. Θ 270. Κ 452 Λ 433. [Μ 250.] Π 861 μ 350. v. l. Ε 852 pro ἐλέσθαι. Σ 92. β 174. ι 534 λ 114 μ 141 ν 340. ω 428 τ 81 Ω 609 β 49. Κ 186 Λ 764 ξ 68 181. Χ 467 ἀπὸ ψυχὴν ἐκάπυσσεν, sch. B. ὑπερβολικῶς ἀντὶ τοῦ ἐξέπνευσεν. ψ 331 ἀπὸ δ' ἔφθιθεν, v. l. ἔφθιθον, quam probat Rumpf (qu. hom. I de formis verb. in aliam declin. traductis Giessen 1851), improbat Wentzel (qua vi Hom. posuit verba quae cadunt in θω Breslau 1837 p. 35). Α 98 ἀπὸ πατρὶ δόμεναι reddere, cf. β 78 Ι 387 h. Cer. 168 223. β 133 ἀπὸ μητέρα πέμψω remisero, alii dimisero, h. Ap. 530 ἀπὸ δ' εὖ ζώειν victum ex eo capiant.

II Gen. additur qui etsi non pendet a praep., indicat tamen quo potissimum referatur. Ε 416 ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ, Δ 77 τοῦ πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται. Melius ad verbum referri particulam dicit sch. BL., quam absol. positam significare ἄποθεν. δ 198 βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν, δ 358 ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας ἐς πόντον βάλλουσιν. Ο 537 ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ cf. Π 587, paraphr. ἀπέρρηξεν. Τ 254 κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Φ 336 ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι. Φ 593 ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε βλημένου, paraphr. ὥρμησεν ἀπὸ τοῦ βληθέντος τόπου. h. VII 13 ἀπὸ τήλοσε πῖπτον | χειρῶν ἠδὲ ποδῶν. φ 119 ἀπὸ ξίφος θέτ' ὤμων, μ 420 ἀπὸ τοίχους | λῦσε κλύδων τρόπιος. θ 149 σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ, cf. A. Fulda Unters. üb. Spr. d. hom. Ged. 44. ζ 40 πολλὸν ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος, Herod. Σ 64 ἄπο scribendum censet, cf. Lehrs, qu. ep. 94. Ρ 609 τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν, paraphr. τούτου δὲ παρ' ὀλίγον ἀπέτυχεν. Χ 505 ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών. Π 75 Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. Π 80 νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων navium. Herod. Π 75 τὸ ἑξῆς ἐστὶν ἀπαμῦναι. διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, cf. sch. V. Π 80. Sed sch. BL. τὸν ἀπὸ τῶν νεῶν κίνδυνον ἀπώσασθαι cf. paraphr. ι 416 ἀπὸ λίθον εἷλε θυράων, Ε 673 Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο cf. Ε 691 Κ 506 Π 655. Κ 458 τοῦ δ' ἀπὸ κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο.

III Praep. cum gen. cf. B. Giseke allm. Entst. d. Ges. d. Il. 163. Verba quibus ἀπό additur motus aliquam significationem habent. Κ 575 νίψεν ἀπὸ χρωτός cf. Λ 829 845. Ξ 170 ἀπὸ χροὸς κάθηρεν, Π 528 ἀπὸ ἕλκεος τέρσηνε. Λ 598 ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων cf. Κ 578, partem, cf. ι 9 ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων. Μ 19 ἀπ' - ὀρέων προρέουσι. Α 249 τοῦ ἀπὸ γλώσσης - ῥέεν cf. h. XXV 5. Δ 530 [h. XXXIV 15] ἐπερρώσαντο κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. Ψ 508 ἀνακήκιεν ἀπὸ στέρνοιο, ε 323 ἅλμη - ἀπὸ κρατὸς κελάρυζε, Λ 812 ἀπὸ δ' ἕλκεος. Ψ 385 ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο. Ν 202 ἀπὸ δειρῆς κόψεν Σ 177 ταμόντα ἀπὸ δειρῆς cf. Ρ 126. Π 324 πρυμνὸν βραχίονα δρύψ' ἀπὸ μυώνων, sch. BLV. τὸν ἔσχατον μυῶνα τοῦ βραχίονος ἀπέδρυψεν. ε 434 ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν, ξ 134 ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι. δ 114 δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων βάλε cf. τ 63. κ 121 Μ 154. Φ 113 Λ 476 Ρ 457 Μ 264. Λ 536 [Υ 501] ἄντυγας ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον |, αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων, ubi motus sursum fit. Ξ 258 ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ, Ω 735 ῥίψει ἀ. πύργου cf. Α 591 Ο 23. Τ 130. Ω 578 ἀ. ἀπήνης ᾕρεον cf. ο 552 Ε 127 209 Ω 268. Η 122 h. Ap. 7 Ven. 162 Ο 125 126 Ζ 472 θ 88, saepe de spoliantibus Π 846 650 663 Τ 412 Ρ 205. Θ 194 λάβωμεν ἀπ' ὤμοιιν Διομήδεος θώρηκα, Λ 580 Ν 550 αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων cf. Φ 490 Λ 374, sed φ 83 ἀ. πασσάλου. Ζ 28 Ο 524 Χ 368 ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα cf. Ο 544. Ν 640. Ρ 318 λύοντο τεύχε' ἀπ' ὤμων. Ξ 214 ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα cf. ν 77. φ 118 ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο cf. ξ 276. De defendendo: Ν 440 ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον cf. Ο 534. Χ 324 κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν, sch. V. αἱ κληῖδες αἱ ἀπὸ τῶν ὤμων διήκουσαι συνέχουσι τὸν αὐχένα. Ξ 349 ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν cf. Δ 130. Ε 147 Λ 437. β 59 ρ 538 ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι quae Herodianus ad tmesin rettulit ut Π 75 80. cf. sch. S. β 59 βλάβην ἀποσοβῆσαι. Π 304 φοβέοντο ἀπὸ νηῶν, Π 246 ἀπὸ ναῦφι μάχην δίηται cf. Σ 161 Ρ 110 ρ 398 υ 343. Ν 57 ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν, Σ 164 ἀπὸ νεκροῦ δειδίξεσθαι. — De celeri motu: Ν 505 [Π 615] ἀ. χειρὸς ὄρουσεν, cf. Υ 327 Λ 645 Ω 515 h. XXVIII 8 Merc. 185 ψ 347 η 169 Μ 253. Π 743 κάππεσ' ἀπὸ δίφρου cf. Ο 714 Μ 386 μ 414 Ο 435. ξ 129 Π 802. Υ 341 ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ'. Ο 668 ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ς' (668—73) cf. Lachm. Betr. 67. Motus deorsum fit: Α 532 ἄλτο ἀπ' Οὐλύμπου cf. Μ 390. Π 733 755. Η 25 ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο cf. Η 35 Λ 715 Σ 167 h. Ap. 216. Π 93 ἀπ' Οὐλύμποιο ἐμβήῃ, λ 18 ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται cf. μ 381, Θ 365 ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν. Ο 386 μάχοντο οἳ μὲν ἀφ' ἵππων, οἳ δ' ἀπὸ νηῶν cf. ι 49. κ 104 ἀπ' ὀρέων καταγίνεον, Υ 489 ἀπὸ δ' ἅρματος ὦσε cf. Ε 19 835 Λ 143 320 Π 863. ψ 33 βλεφάρων δ' ἀ. δάκρυον ἧκε, h. Ap. 223 ἷξες ἀπ' αὐτοῦ (ὄρεος), VII 6 ἀ. νηὸς προγένοντο, Φ 529 ἀ. πύργου βαῖνε. Π 810 βῆσεν ἀφ' ἵππων, h. Cer. 457 ἐπέβη ἀπ' αἰθέρος, ψ 32 ἀ. λέκτροιο θοροῦσα cf. h. Cer. 285. ψ 43 ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσε, aut sursum: Μ 448 ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν cf. ι 242, Σ 410 ἀπ' ἀκμοθέτοιο ἀνέστη, Ν 63 ἀπὸ πέτρης ἀρθείς cf. θ 375. Υ 325. κ 99 ἀ. χθονὸς ἀΐσσοντα cf. h. Ap. 4. Ε 13 τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιιν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο, Π 635 ὤρνυτο ἀπὸ χθονός, γ 453 ἀνελόντες ἀπὸ χθονός cf. h. Cer. 283, Ρ 722 ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο, h. Ap. 186 πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εἶσι, Cer. 12 ἀπὸ ῥίζης ἐξεπεφύκει. — Fit motus in plano: Ω 492 ἀπὸ Τροίηθε μολόντα, ι 38 ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι cf. τ 275 π 156. Σ 215 Π 160, Β 287 στείχοντες ἀπ' Ἄργεος cf. Β 91. Λ 760 ἀπὸ Βουπρασίοιο ἔχον ἵππους, ζ 172 φόρει ἀ. νήσου cf. Β 839 Μ 97. κ 49, ξ 252 ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης, Ρ 222 ἀπὸ πολίων ἤγειρα, Β 877 ἦρχεν Λυκίων Ξάνθου ἄπο, Β 849 ἄγε ἀπ' Ἀξιοῦ cf. Β 659. Ο 531 δ 262. Ν 588 ἀπὸ πτυόφιν θρώσκωσιν, Υ 148 σεύαιτο ἀπ' ἠιόνος cf. Β 208 Σ 575 Υ 188. Λ 351 πλάγχθη ἀπὸ χαλκόφι cf. Ν 591 α 75. ω 307 ἀπὸ Σικανίης ἐλθέμεν cf. Ω 401 υ 162 γ 307 Π 364. Δ 306 ἀπὸ ὧν ὀχέων ἵκηται cf. χ 36 h. Merc. 191. Ρ 112 ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο cf. Λ 548 Ρ 657. Ω 780 πέμπων μ' ἀπὸ

νηῶν cf. ε 263 h. Ap. 102. Ν 723 νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων ἐχώρησαν cf. Π 376 τανύοντο, Β 464 προχέοντο, Λ 803 Π 45 ὤσαιμεν. Ξ 146 φεύγοντας νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων cf. Φ 557. Χ 16 τρέψας ἀπὸ τείχεος, Ψ 758 θ 121 ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, Π 297 ἀπὸ κορυφῆς κινήσῃ, χ 72 οὐδοῦ ἄπο τοξάσσεται, ζ 278 κομίσαντο ἀπὸ νηός. De sonitu et auditu, de luce et visu, universe de sensibus. Ν 341 αὐγὴ κορύθων ἄπο, Σ 214 ἀπὸ κεφαλῆς σέλας ἵκανεν cf. Τ 379 Β 457. Λ 44 ἀπ' αὐτόφιν λάμπε, h. XXXI 10 ἀπ' αὐτοῦ (ἠελίου) στίλβουσι, XXXII 3 Μήνη ἧς ἄπο αἴγλη ἑλίσσεται κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, XXXII 5 s. στίλβει ἀὴρ ἀπὸ στεφάνου, Merc. 278 ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσων, ib. 45 δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί, Ε 7 πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων, Ν 243 ἐτίναξεν ἀπ' Ὀλύμπου, Ζ 470 ἀπὸ κόρυθος νεύοντα, h. Ap. 441 τοῦ δ' ἀπὸ (ἀστέρος) σπινθαρίδες πωτῶντο, ν 156 προϊδωνται ἀπὸ πτόλιος cf. Δ 275 δ 524. Θ 170 ἀπ' ὀρέων κτύπε, υ 103 ἐβρόντησεν ἀπ' Ὀλύμπου cf. υ 113. Φ 199 ἀπ' οὐρανόθε σμαραγήσῃ, h. XXXII 20 κλείουσ' ἀπὸ στομάτων, Δ 514 φάτ' ἀπὸ πτόλιος, Χ 447 κωκυτοῦ δ' ἤκουσε ἀπὸ πύργου, μ 187 ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι, ι 210 ὀδμὴ ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει cf. h. Cer. 277. Hominum nominibus non fere additur praep. nisi rerum instar sint Ζ 62 ἀπὸ ἕθεν ὤσατο cf. Δ 535 Ε 626 Ν 148 163 688. χ 19. ι 398 ἔρριψεν ἀπὸ ἕο cf. Ε 343 Υ 261 278. ι 461. h. Cer. 253 ἀπὸ ἕο θῆκε πέδονδε et de aquila Μ 205 ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε. Κ 465 ἀπὸ ἕθεν ὑψόσ' ἀείρας, ε 459 κρήδεμνον ἀπὸ ἕο λῦσε. Ρ 665 ἀπὸ Πατρόκλοιο ἤιε cf. Ρ 113. Λ 556 ἀπὸ Τρώων ἤιε, Ε 258 ἀποίσετον ἵπποι ἀφ' ἡμείων, Ν 65 ἀπὸ τῶν ἤιξε, Ε 214 π 102 ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι, Ν 527 ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα ἥρπασε, μ 120 φυγέειν ἀπ' αὐτῆς, Ρ 498 νέεσθαι ἀπ' Αὐτομέδοντος, Δ 110 ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα. Ι 335 ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν εἵλετο, v. l. εἵλετ' ἔχειν, ab Herodiano ut videtur probata, sed videtur poëta ἀπό του αἱρεῖσθαι dicere, ut saepe ἀφαιρεῖσθαί του. Recte δ 522 ἀπ' αὐτοῦ δάκρυα χέοντο sch. E. ἐκλυόμενα τοῦ σώματος, sponte enim. Neque unquam a quo quid fiat vel qua de causa significat praep., sed modo unde quid proficiscatur. Μ 430 ἐπάλξεις αἵματι ἐρράδατ' ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν a parte Tr. et Gr. Ν 134 ἔγχεα πτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν σειόμενα ex manibus, ubi motus significatur, non causa motus ut Λ 553 Ρ 662 ἀΐσσουσι θρ. ἀ. χ., et sine verbo Ο 314 δοῦρα θρ. ἀ. χ. ἐν χροΐ πήγνυτο, cf. Λ 571, sed minus bene assumptus est Ψ 714 τετρίγει νῶτα θρ. ἀ. χ. ἑλκόμενα. Satis enim dure θρ. ἀ. χ. coniunxit cum τετρίγει. Melius h. Ap. 263 ἀρδόμενοι ἀπὸ πηγέων e fontibus. Λ 675 Μ 306 ἔβλητ' ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι, Θ 279 τόξου ἄπο ὀλέκοντα ut h. Ap. 301 κτεῖνεν ἀπὸ βιοῖο cf. Ω 605. Κ 371 ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξεμεν ὄλεθρον, Ξ 455 χειρὸς ἄπο πηδῆσαι ἄκοντα, θ 189 ἧκε ἀπὸ χειρός, θ 193 θέων ἀπὸ χειρός, Θ 300 309 οἰστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν, Ν 585 ἀκοντίσσαι ἀπὸ νευρῆφιν οἰστῷ cf. Λ 664, h. Ven. 153 ἀ. τόξου - προΐῃ βέλεα, Π 773 ἰοὶ ἀπὸ νευρῆφι θορόντες. Π 226 πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ e poculo, h. XXXII 7 ἀπ' Ὠκεανοῖο λοεσσαμένη, Φ 257 ἀπὸ κρήνης ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ, h. Merc. 20 μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων, h. Ap. 60 χειρὸς ἀπ' ἀλλοτρίης ut videtur: non de suo vivere sed de opibus alienis; id transfertur ad cognoscendi verba, Σ 420 θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν, ζ 12 θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς, ζ 18 χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι cf. θ 457 h. Ven. 77. De genere patriave: h. Ap. 396 Κρῆτες ἀπὸ Κνωσσοῦ, Cer. 213 κακῶν ἀπὸ τοκήων ἔμμεναι, Ven. 201 ἀγχίθεοι μάλιστα ἀφ' ὑμετέρης γενεῆς, κ 350 γίγνονται ἔκ τε κρηνέων ἀπό τ' ἀλσέων ἔκ τε ποταμῶν. τ 163 οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης, non a saxo ducis genus itaque dic. cf. Eust. 1859, 18 et 28. cf. θ 552 Plat. Ap. 34 D resp. VIII 544 E. Iuv. VI 13. Doederl. Gl. 222 cf. K. Schwenck. Ph. 14, 391 et A. Kuhn (Herabk. d. Feuers). — Χ 126 οὐ μήν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς ἠδ' ἀπὸ πέτρης τῷ ὀαριζέμεναι non a quercu et a saxo. sch. A. οὐκ ἔστιν ἀρχαῖα μυθολογεῖν τῷ Ἀχιλλεῖ νηπίων δίκην ὡς τῶν πρώτων ἀνθρώπων ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν γεγενῆσθαι λεγομένων cf. Eust. 1462, 12. Recte Eust. 1262, 27 αἱ παροίμιαι πρὸς διαφόρους ἐννοίας ἀμέμπτως ἔστιν ὅτε στρέφονται. Sed Doederl. Gl. 222 puellam sub arbore sedentem atque inde cum pastore colloquentem facit qui in antro vel sub saxo sit. Lindemann (Zittau 1846) cum de arboribus saxisque saepe res leves cadant, inde factum putat ut ἀπὸ δρυός de rebus nullius pretii diceretur: non est leve aut contemnendum cum Achille colloqui. alii de oraculis, cf. Giseke l. l. 167. Cum subst. abstr. coniungitur ἀπό. Translate Η 359 Μ 233 ἐτεὸν ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις consulto, sch. br. ἀπὸ φροντίδος. Δ 91 ἕποντο ἀπ' - ῥοάων cf. Τ 1. Ψ 158 ἀπὸ πυρκαιῆς σκέδασον cf. Ψ 231. Π 436 μάχης ἄπο - ἀναρπάξας, Σ 64 ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα, Κ 347 ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν cf. Κ 336 341 385. Π 447 πέμπειν ἀπὸ ὑσμίνης cf. Π 645 Σ 243. h. Merc. 198 ἔβαν ἀπὸ νομοῖο. λ 503 εἔργουσιν ἀπὸ τιμῆς, χ 316 κακῶν ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι. ε 40 ν 138 λαχὰν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, ubi sch. R. secundum Herodiani ut videtur doctrinam: ἡ ἀπὸ παρέλκει. διὸ τηρεῖ τὸν τόνον. Sed dictum est ut Π 221 χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγεν. In his omnibus verba quibus additur ἀπό motum significant fieri aut certe motus aliquam habent significationem. — 2) Adduntur adv. loci: Ο 244 νόσφιν ἀπ' ἄλλων ἧσαι, cf. Ε 322 Κ 416. Θ 16 ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης, ζ 294 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, Θ 213 ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν nam et longitudinem (ἐκ νεῶν) et latitudinem (ἀπὸ πύργου) spatii indicavit poëta. Aristarchus modo ἔεργεν modo ἔρυκεν. Alii: ἀπὸ τάφρου πύργος. Recte Ariston. ἐκ νηῶν λέγει ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ναῦς τόπου. Audacius Nicanor (cf. Friedl. Nic. 113), qui commate post νηῶν posito duo spatia intellegit, alterum inter murum et fossam, alterum inter murum et naves, λείποντος τοῦ καὶ συνδέσμου. Heyne: πύργου τ' ἄπο. Alii ἀπέεργεν coniunxerunt et pariter καί supplerunt. Alii ἀπέεργεν et τοῦ πύργου τῶν νεῶν τουτέστιν ἐκ τοῦ πύργου τοῦ διὰ τὰς ναῦς γενομένου. Koeppen et Bothe: πύργου τάφρος, muri fossa. Audacius Zenodotus qui (Duentz. Zen. 10. 140) ἐκ νηῶν καὶ πύργων scripsisse videtur. Eum sequitur Duentzer: quantum inde a navibus et turribus fossa (scilicet usque ad urbem) includit: quod defendit (N. J. f. Ph. 64, 22) contra Könighof (crit. et exeg. Münstereifel 1859 p. VI). Sed

nec cur partem quae fossae propior est possit explicare apparet, nec quomodo illud ad urbem suppleatur. Koechly (de Il. carm. VII Turici 1859 p. 31 s.) hanc Il. partem ad *Διὸς ἀπάτην* pertinere ratus, et tres quasi gradus esse fugae Graecorum primum efficit scribens, *ἐκ νηῶν ἐπὶ πύργον τάφρος ἔεργε* quantum e navibus moenia urbis versus fossa distinebat. Nam *πύργον* Troiae urbem interpretatur, *ἐπί* vero de regione ad quam quid vergat. De eius libro qui rettulit W. Ribbeck (N. J. f. Ph. 85, 25 cf. Phil. 8, 476) in contrariam fere partem abiit: quantum a parte navium fossa a muro Graecorum distat, sed mox vv. 213—16 expungit. Potest quodam modo ferri ea interpretatio quam Giseke (allm. Entst. d. Ges. d. Il. 48) et La Roche h. l. proposuerunt *ἐκ* idem esse quod *ἐκτός* sive *ἔξω* (der ganze Raum, den der Graben von der Mauer an ausserhalb der Schiffe einschliesst), quamquam vel sic *ἐκ νηῶν* poterat abesse. *P* 301 *τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης* cf. *X* 468 h. Ap. 329 *ο* 10 *ε* 315 *Π* 117 *Ψ* 880, *Σ* 256 *ἑκὰς ἀπὸ τείχεος* et praeter morem *K* 151 *ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης* extra tentorium, non: extra procul a. *Ψ* 730 *τυτθὸν ἀπὸ χθονός*, *ι* 462 *ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς* cf. *N* 702, *ε* 350 *πολλὸν ἀπ' ἠπείρου*, *ο* 96 *οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ*, *ι* 192 *οἷον ἀπ' ἄλλων* cf. *φ* 364 h. Ven. 76 Merc. 193. *ψ* 110 *κεκρυμμένα - ἀπ' ἄλλων.* — 3) procul a, remotus a, atque fuere qui sic vellent anastrophen fieri *ἄπο*: *B* 292 *μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο*, Herod. *τινὲς ἀνέγνωσαν ἄπο ἧς ἀλόχοιο κατὰ ἀναστροφήν, ἵνα σημαίνηται τὸ ἄπωθεν. ἄμεινον δὲ πείθεσθαι τῇ κατειθισμένῃ ἀναγνώσει· συντέτακται γὰρ τῇ γενικῇ.* *B* 162 178 *φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης*, Herod. *οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν ὡς Τυραννίων καὶ Πτολεμαῖος· ὁπότε γὰρ γενικῇ συντάττεται ἡ ἀπὸ μὴ μεταξὺ πιπτουσῶν λέξεων καὶ σημαίνῃ τὸ ἄποθεν τηρεῖ τὸν τόνον*, cf. *Σ* 64 (Herod.) *κ* 49 *N* 696 *O* 335. *I* 353 *μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν*, Herod. *δύναται τῇ γενικῇ συντάσσεσθαι καὶ μὴ πάντως σημαίνειν τὸ ἄπωθεν*, cf. Lehrs, qu. ep. 94; diceret poëta: pugnam ab urbe amovere. *Λ* 242 *ἀπὸ ἀλόχου*, *M* 70 *N* 227 *Ξ* 70 *ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος* cf. *T* 329. *π* 171 *ἀπὸ σφῶιν ἔσομαι* cf. *α* 203 *ζ* 220. *O* 33 *ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο* quae possunt referri ad composita *ἄπειμι* et *ἀπελθεῖν* quamquam obstat etiam caesurae ratio. *τ* 389 *ἷζεν ἀπ' ἐσχαρόφιν* a foco recedens, v. l. *ἐπ'*. *ο* 517 *ἀπὸ τῶν ἱστὸν ὑφαίνει*, *α* 49 *φίλων ἄπο πήματα πάσχει* cf. *η* 152 *θ* 411. *ξ* 525 *νῶν ἄπο κοιμηθῆναι.* *ψ* 353 *πεδάασκον ἀπὸ πατρίδος αἴης.* *I* 437 *ἀπὸ σεῖο λιποίμην* a te separatus, cf. *I* 444. — 4) *ο* 354 *θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι*, *N* 672 *Π* 607 *θυμὸς ᾤχετ' ἀπὸ μελέων* cf. *H* 131, *K* 187 *ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιιν ὀλώλειν.* *Ω* 725 *ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο*, sch. B. *νέος ἐξεκόπης τῆς ζωῆς* ubi *ἀπ' αἰῶνος* poterat abesse. *X* 454 *ἀπ' οὔατος εἴη ἔπος*, Hes. *μακρὰν τῆς ἀκοῆς*, *Σ* 272 *ἀπ' οὔατος γένοιτο*, sch. A. *ἄπωθεν τοῦ ὠτός, οἷον μὴ ἀκούσαιμι*, atque paulo durius *Ψ* 53 *ἐπιφλέγῃ θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν*, sch. A. *ἵνα ταχύτερον ἐκτὸς τῆς ὄψεως ἡμῶν γένηται.* *Λ* 562 *ἀπὸ θυμοῦ | μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι*, Hes. *ἀπὸ ψυχῆς ἢ ἄποθεν τῆς ψυχῆς* cf. Eust. 149, 27. *Ω* 514 *ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων*, Ariston. *ἀθετεῖται*, recte ut videtur Lehrsio (Ar. 119) et Bekkero. Certe melius *X* 43 *ἀπὸ πραπίδων ἄχοι ἔλθοι.* h. VIII 12 *σεύασθαι κακότητα ἀπ' ἐμοῖο καρήνου*, *χ* 316 *κακῶν ἀ. χεῖρας ἔχεσθαι*, cf. *Ξ* 129 *ἐχώμεθα δηιοτῆτος* ubi sch. ABL. *λείπει ἡ ἀπό.* *λ* 344 *οὐ μὰν ἡμῖν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης μυθεῖται*, sch. BL. *οὐ παρὰ τὴν διάθεσιν καὶ τὸν σκοπὸν ἡμῶν, οὐκ ἄποθεν τοῦ δέοντος οὐδὲ ἄποθεν τῆς δοκήσεως ἧς περὶ αὐτὸν ἔχομεν.* *K* 324 *οὐδ' ἀπὸ δόξης* praeter spem, sch. A. *παρὰ τὴν δόξαν ἣν περὶ ἐμοῦ ἔχεις.* Alii: non e coniectura renuntiabo sed e veritate. — 5) Si absunt verba motum significantia, facile intelleguntur: *N* 137 *ἀντικρὺς μεμαώς, ὀλοοίτροχος ὣς ἀπὸ πέτρης*, *κ* 149 *καπνὸς ἐείσατο ἀπὸ χθονός.* *O* 610 *ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ*, Ariston. *ἀθετοῦνται στίχοι ε'* (610—14), *Y* 5 *κέλευσε κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο*, *H* 419 *ἀπὸ νηῶν ὀτρύνοντο.* Paulo aliter *P* 383 *ὀτρύνων πολεμόνδε ἀπὸ νηῶν.* h. XXXIII 8 *ἀπὸ νηῶν εὐχόμενοι*, XXXI 12 *παρειαὶ λαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς κατέχουσι πρόσωπον.* Paulo durius *Ξ* 154 *εἰσεῖδεν στᾶσ' ἐξ Οὐλύμπου ἀπὸ ῥίου.* Suppletur verbum *Θ* 54 *ἀπὸ δ' αὐτοῦ (δείπνου) θωρήσσοντο* (surgentes). *ι* 60 *ἐξ ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἑταῖροι.* vv. ll. *χ* 364 *ἀπὸ θρόνου* pro *ὑπὸ θρόνου*, h. Ap. 133 *ἀπὸ χθονὸς* pro *ἐπὶ χθονός*, ib. 171 *ὑποκρίνασθε ἀφ' ὑμῶν (ἡμῶν)* pro *ὑποκρίνασθ' εὐφήμως* quod ap. Thuc. est, Cer. 337 402 *ἀπὸ ζόφου* pro *ὑπὸ ζόφου*, *η* 5 *ἀπ' ἀπήνης* pro *ὑπ' ἀπήνης*. (Cf. 161 comp.)

ἀπο-αίνυμαι, praes. *ἀποαίνυμαι, ἀποαίνυται*, ptc. *ἀπαινύμενον*, ipf. *ἀποαίνυτο* et *ἀπαίνυτο*, aufero, *τί τινος.* Ap. 37, 28 *ἀφαιρεῖσθαι.* *N* 262 *τὰ κταμένων.* Translate: *ρ* 322 *ἥμισυ ἀρετῆς ἀνέρος.* — b) *Λ* 582 *τεύχεα Ἀπισάονος*, *P* 85 *τεύχεα.* Translate: *μ* 419 *ξ* 309 *νόστον*, *O* 595 *κῦδος.* — **ἀπο-αιρέω** v. s. *ἀφαιρέω.*

ἀπο-βαίνω, ipf. *ἀπέβαινε*, fut. *ἀποβήσομαι*, aor. 2 *ἀπέβη*, du. *ἀπεβήτην*, pl. *ἀπέβησαν*, inf. *ἀποβῆναι*, ptc. *ἀποβάντες.* med. fut. *ἀποβήσομαι*, aor. *ἀπεβήσετο* s. *ἀπεβήσατο* cf. Buttm. Spr. §. 96, 10, Bekker semper *ἀπεβήσετο*, abeo, recedo, evado, *τινός.* *E* 133 *Θ* 425 *Λ* 210 *Σ* 202 *Ω* 188 *α* 319 *ζ* 41 *ο* 43 454 *ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη*, *Z* 116 369 *M* 370 *P* 188 673 *Ω* 468 *δ* 657 715 *ε* 148 *ὣς φωνήσας ἀπέβη*, *γ* 371 *η* 78 *ὣς φωνήσασ' ἀπέβη*, *Ω* 694 *κ* 307 *πρὸς Ὄλυμπον*, *ζ* 47 *ἔνθα*, *χ* 495 *αὐτ'*, h. Ven. 129 *ἀθανάτων μετὰ φῦλ'.* Est *ἀπέβη* in quarto plerumque pede, sed *ζ* 47 in secundo, *χ* 495 in tertio. *Α* 428 *B* 35 *E* 352 *Ψ* 212 *σ* 197 *ἀπεβήσετο*, in quarto pede, v. l. *ἀπεβήσατο.* *Φ* 298 *μετ' ἀθανάτους*, *Λ* 619 *ἐπὶ χθόνα.* *Ω* 459 *ἐξ ἵππων ἐπὶ χθόνα* cf. *Γ* 265 *Θ* 492. *P* 480 *ἵππων*, *ξ* 346 *ἀποβάντες* cf. h. Ap. 414 de navi, *ν* 281 *νηός*, *ε* 357 *σχεδίης.* (*ἐξ.*)

ἀπο-βάλλω depono. h. Merc. 380 *σπάργανον εἶχεν οὐδ' ἀπέβαλλεν.* De tmesi v. s. *ἀπό* I II. cf.

ἀπό-βλητος aspernandus, *B* 361 *οὔ τοι ἀπόβλητον ἔπος* magni faciendum. *Γ* 65 *δῶρα.*

ἀπο-βλύζω eiecto. *I* 491 *οἴνου ἀποβλύζων* ex ore.

ἀπο-βρίζω somno opprimor. *ι* 151 *μ* 7 *ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ.*

ἀπο-γυιόω debilem reddo. *Z* 265 *μ' ἀπογυιώσῃς*, Ap. 40, 1 *ἀπογυιώσεις ἔστι μὲν ἀποχολώσεις, λέγεται δὲ ψιλῶς βλάψεις.*

ἀπο-γυμνόω nudo. *κ* 301 *ἀπογυμνωθέντα*, quod v. 341 *γυμνωθέντα* dicit.

ἀπο-δατέομαι fut. *ἀποδάσσομαι*, inf. *ἀποδάσσεσθαι.* Coni. aor. 1 act. *ἀποδάσσωσιν* Bekk. e coni. *Π* 86 pro *ἀπονάσσωσιν* q. v. at-

tribuo, tribuo ut debitum, *τινί τι*. *P* 231 *ἥμισυ τῷ ἐνάρων*, *Χ* 118 *ἀμφὶς Ἀχαιοῖς ἄλλα*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ ἀμφιδάσασθαι, δίχα μερίσασθαι*, Did. *Ἀρίσταρχος ἀποδάσσεσθαι διὰ τοῦ ε*. *Ω* 595 *σοὶ τῶνδε ὅσσα ἔοικεν*, Ariston. *ἀθετοῦνται* (594 s.).

ἀπο-δειροτομέω fut. *ἀποδειροτομήσω*, inf. *ἀποδειροτομήσειν*, aor. 1 *ἀπεδειροτόμησα*, iugulo. *Σ* 336 *Ψ* 22 *ἀ. Τρώων τέκνα*, *λ* 35 *τὰ μῆλα ἐς βόθρον*. Meiring verb. cop. II p. 24: fit nonnunquam ut iusta vocabula eam assumant praepositionem „quam unum eorum membrum praefixam habere solet".

ἀπο-δέχομαι accipio. *Α* 95 *οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα*.

ἀπο-διδράσκω (Kuhn, Ztft. 7, 320 ad skr. apadran refert) clam aufugio. *ρ* 516 *νηὸς ἀποδράς*, *π* 65 *παρὰ νηὸς ἀ.*, v. l. *ἀπό* et *ἐκ* pro *παρά*.

ἀπο-δίδωμι fut. *ἀποδώσω* (vulg. *ἀποδώσει* *ϑ* 318 cf. Herm. op. 2, 24. Aor. putat esse Savelsb., Symb. 508), *ἀποδώσομεν*, aor. 1 *ἀπέδωκε*, aor. 2 coni. *ἀποδῷσιν* *ϑ* 318 sec. Herod. *Α* 132 cf. La Roche h. U. 240, opt. *ἀποδοῖτε*, inf. *ἀποδοῦναι*. restituo, reddo quod debeo, Eust. 1434, 60 *αἰτεῖ τις καὶ δίδωσι τὸ μὴ χρεωστούμενον, ἀπαιτεῖ δὲ ἢ ἀποδίδωσιν χρέος*. *Η* 362 *γυναῖκα*, *Η* 84 *τὸν νέκυν ἐπὶ νῆας*, *Α* 134 *τήνδε*, *Γ* 285 *κτήματα πάντ' ἀ.*, *ϑ* 318 *μοι - ἀ. ἔεδνα*, *Δ* 478 *Ρ* 302 *τοκεῦσι θρέπτρα*, *χ* 61 *μοι πατρώια πάντ' ἀ.*, *χ* 58 *χαλκόν τε χρυσὸν ἀ.*, *Ε* 651 *ἵππους*, Eust. 591, 36 *τὸ χρεωστικῶς δηλοῖ*. *Σ* 499 *πάντ' ἀποδοῦναι*, Eust. 1158, 16 *χρεωστικῶς δοῦναι, χρέος γάρ τι καὶ ἡ ποινή*.

ἀποδίομαι v. s. *ἐξαποδίομαι*.

ἀπο-δοχμόω inflecto. *ι* 372 *ἀποδοχμώσας αὐχένα*, sch. T. *εἰς πλάγιον ποιήσας* cf. Ap. 39, 18.

ἀπο-δρύπτω et **ἀποδρύφω** praes. opt. *ἀποδρύφοι*, aor. coni. *ἀποδρύψωσι*, aor. pass. *ἀπέδρυφθεν*, abrado, lacero. *ε* 435 *ῥινοὶ ἀ.*, *ρ* 480 *ἀ. πάντα*, Ap. 39, 16 *ἀποξύσωσιν, ἀποσύρωσιν*. *Ψ* 187 *Ω* 21 *ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων*, paraphr. *ἀποσπαράσσῃ, διασπαράξῃ* cf. sch. br. Passow aor. esse suspicatur, sed praes. et scholia defendunt et E. M. 127, 19 et Buttm. Spr. 1, 378 quia cum ptc. pr. coniungitur atque verisimilius dubitari potest num praesens *ἀποδρύπτω* notum fuerit Homero. De tmesi v. s. *ἀπό* I.

ἀπο-δύνω exuor veste, detraho mihi vestem. *χ* 364 *ἀπέδυνε βοείην*. (*ἐξ.*)

ἀπο-δύω (aor. 1 *ἀπέδυσε*, aor. 2 ptc. *ἀποδύς*, v. l. aor. 1 med. ptc. *ἀποδυσάμενος* *ε* 349 pro *ἀπολυσάμενος*) 1) exuo quem re. 2) act. aor. 2 et med. exuo me re. *Δ* 532 *Σ* 83 *τεύχεα*. 2) *ε* 343 *εἵματα ταῦτα*. De tmesi s. *ἀπό* I.

ἀπο-είκω, Bekk. *ἀποϝείκω*, decedo. *Γ* 406 *θεῶν ἀπόεικε κελεύθου*. Aristarchus Didymo teste, sed vulgo *ἀπόειπε κελεύθους*.

ἀπο-εἶπον, bis **ἀπεῖπον**. Propter digamma a quo incipiebat simplex, pleniorem formam apparet esse antiquiorem, ex qua quam facili mutatione orta sit brevior, demonstrat Buttm. Lex. 1, 287 cf. Hagena, Phil. 8, 385. aor. 2 *ἀπέειπε(ν)*, coni. *ἀποείπω*, *ἀποείπῃς*, opt. *ἀποείποι*, inf. *ἀπειπέμεν* *α* 91 et *ἀποειπεῖν*, imperat. *ἀπόειπε*, ptc. *ἀποειπών* *Τ* 35, *ἀπειπόντος* *Τ* 75) renuntio, 1) palam dico, totum expono nihil dissimulans, 2) nego, recuso, cf. Könighoff, crit. et exeg. p. XIV. 1) *Ψ* 361 *ἀληθείην*, paraphr. *ἀπαγγείλῃ*. *π* 340 *ἐφημοσύνην*, Eust. 1804, 12 *ἀπαρτίσαι τὸν λόγον*. *Η* 416 *ἀγγελίην*, paraphr. *ἐξεῖπε*. Non recte sch. BL. de negando interpretatur Eustathiusve (688, 30) num interpretetur dubitat. *Ι* 309 *τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀ.* *ᾗ περ δὴ φρονέω*, sed sch. br. et paraphr. *ἀπαρνήσασθαι*. *α* 373 *ὕμιν μῦθον ἀπηλεγέως ἀ. ἐξιέναι*, Nitzsch (91) negandi vel vetandi significationem hic quoque statuit. — *Ι* 431 *μάλα κρατερῶς*, sed sch. br. et paraphr. *ἀπηρνήσατο*. — 2) *Α* 515 *κατάνευσον ἢ ἀπόειπε*, *Ι* 675 *ἢ ῥ' ἐθέλει - ἢ ἀπέειπε*, *Ι* 510 *ἀνήνηται καὶ στερεῶς ἀποείπῃ*, h. Ven. 25 *μάλ' οὐκ ἔθελεν, ἀλλὰ στερεῶς ἀπέειπεν*, *α* 91 *μνηστήρεσσιν*, Buttm. l. l. *μνηστήρεσσ' ἀποειπέμεν*. b) Cum acc. rei quam quis renuntiat: *Τ* 35 *μῆνιν ἀ. Ἀγαμέμνονι*, *Τ* 75 *μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐδαο*, Buttm. l. l. *μῆνιν ἀποειπόντος ἀγαυοῦ Πηλεΐωνος* vel quiddam simile. V. l. *Γ* 407 *θεῶν ἀπόειπε κελεύθους*, ubi Aristarchus *ἀπόεικε κελεύθου*.

ἀπο-εργάθω Bekk. *ἀποϝεργάθω*. ipf. *ἀπεέργαθε(ν)* distineo, arceo, *τινός*. De vi intens. cf. Wentzel, qua vi posuit Hom. verba quae cadunt in *θω* p. 35. *Φ* 599 *Πηλεΐωνα λαοῦ*, *φ* 221 *ῥάκεα οὐλῆς*.

ἀπο-έργω (Bekk. *ἀποϝέργω*. praes. *ἀποέργει*, impf. *ἀπέεργεν*, pass. prf. opt. *ἀποεργμένη εἴη*) distineo, arceo, *τινός*. *Θ* 325 *κληῖς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε*. Corrupte sch. V. (Did. ?) *οὕτως χωρὶς τοῦ ῑ ἀποέργει*. Videntur igitur fuisse qui hic quoque impf. legerent. *γ* 296 *λίθος κῦμα*, *Ω* 238 *Τρῶας αἰθούσης*, h. Ven. 47 *βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη εἴη*. De tmesi v. s. *ἀπό* III 2.

ἀπο-έρρω (alii *ἀποέρδω*. fut. *ἀποέρσει* v. l. *Φ* 283, aor. 1 *ἀπόερσε*, coni. *ἀποέρσῃ*, opt. *ἀποέρσειε*. Bekk. *ἀποϝέρσει* etc. Digammatis vestigia sunt vocalis *ο* non minuta elisione, atque positione bis producta (*Φ* 283 329). Plerique *ἔρρω* statuunt (sch. V. *Ζ* 348), quod dig. non caret atque ad *ῥέω* refertur cf. Ahrens, Ztft. f. A. W. 1836 p. 807, sed Buttm. Lex. 2, 169 posse quoque fingi *ΕΡΔΩ* statuit, cognatum cum *ἄρδω* irrigo, cuius dig. firmari videtur composito *νεοαρδής*) deveho, abripio. sch. BV. *Φ* 283 *παρὰ τὴν ἔρσαν κυρίως τὸ ἐν ὕδατι ἀπολέσαι*, sch. A. *Φ* 329 *Κυπρίων ἡ λέξις*. *Φ* 283 *ὅν ἔναυλος ἀποέρσῃ*, v. l. *ἀποέρσει*, *Φ* 329 *μιν ποταμός*. *Ζ* 348 *με κῦμα*, E. M. 126, 12 *ἀπέπνιξε, διέφθειρε*. Hes. *ποταμοφόρητον ἐποίησεν*.

ἀπο-θαυμάζω valde admiror. *ζ* 49 *ἀπεθαύμασ' ὄνειρον*.

ἀπό-θεστος (Doed. Gl. 2500 *θέσ-ασθαι* detestatus cf. Curt. E. p. 472. sch. H. *ρ* 296 Eust. 1821, 39 E. M. 131, 34 *ποθεῖν ἀ-πόθεστος ἀπόθητος ἀνεπιμέλητος*) abiectus, contemptus. Alii: quem omnes abhorrent. *ρ* 296 *κεῖτ' ἀπόθεστος*. Doed. l. l.: verwünscht, die Hausgenossen scheuten sich ihn zu tödten, aber sie wünschten ihn los zu sein. Sed id poëta non significavit.

ἀπο-θνήσκω (de vocali *η* cf. La Roche H. T. 282. Bekk. *η* habet) morior. *Χ* 432 *σεῦ ἀποτεθνηῶτος*, *μ* 393 *βόες ἀποτέθνασαν*, *φ* 33 *κάλλιπ' ἀποθνήσκων*, *λ* 424 *ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ*.

ἀπο-θρώσκω, pr. ptc. *ἀποθρώσκων*, *ἀποθρώσκοντα*, desilio, exilio. *Β* 702 *νηός* cf. *Π* 748. *α* 58 *καπνὸν - γαίης*.

ἀπο-θύμιος (*θυμός*) ingratus, remotus a corde v. s. *ἀπό* III 4. *Ξ* 261 *Νυκτὶ ἀποθύμια ἔρδοι*.

ἀπ-οικίζω in alias sedes transfero. μ 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε.

ἄποινα, τά (ποινή. Pott ἀπό-ποινα, ἄπποινα cf. Curt. E. 373. Aliter Doed. Gl. 1828. Nom. et acc. et Λ 106 gen.) 1) pretium quo captivi redimuntur, 2) id quod datur damno pensando, 3) dos qua sponsa collocatur. Α 13 372 Ω 502 Ζ 49 Κ 380 Λ 134 Ζ 427 ἀπερείσι' ἄ., Χ 349 δεκάκις καὶ εἰκοσινήριτ' ἄ. στήσωσ', Ω 594 ἀεικέα δῶκεν ἄ., Ariston. ἀθετοῦνται (594. 5). Α 20 ἄ. δέχεσθαι, Α 95 ἀπεδέξατ' ἄ., Α 23 377 ἀγλαὰ δέχθαι ἄ., Ζ 46 Λ 131 ἄξια δέξαι ἄ. cf. Ω 555. Φ 99 μή - α. πιφαύσκεο redemptionem, Λ 106 ἔλυσεν ἀποίνων. Cum gen. hominis qui redimitur: Α 111 Χρυσηίδος, Β 230 υἷος, Ω 686 σεῖο, Ω 276 579 Ἑκτορέης κεφαλῆς. — 2) h. Ven. 210 υἷος ἄ., Ι 120 Τ 138 δόμεναι ἀπερείσι' ἄ. — 3) h. Ven. 140 πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄ., Baum. intellegit retributionem pro reperta et servata filia. (νήποινος, ἀνάποινον.)

ἀπ-οίχομαι sum procul, absum, τινός, praes. α 135 γ 77 τ 19 πατρὸς ἀποιχομένοιο, ξ 8 450 ρ 296 φ 395 ἀπ. ἄνακτος, φ 10 ἀνδρὸς ἀπ. πολὺν χρόνον, α 253 ἀποιχομένου Ὀδυσῆος, δ 109 δηρὸν ἀποίχεται, Λ 408 ἀποίχονται πολέμοιο, Τ 342 ἀποίχεαι ἀνδρός.

ἀπο-καίνυμαι longe supero. θ 127 παλαισμοσύνῃ ἀπεκαίνυτο - ἀρίστους, sch. EQ. ἐνίκα, θ 219 με ἀπ. τόξῳ.

ἀπο-κείρω abscindo, tondeo. Ψ 141 ἀπεκείρατο χαίτην. De tmesi v. s. ἀπό I.

ἀπο-κηδέω segniter operam praesto. Eust. 1308, 33 τῆς ἀπὸ προθέσεως δηλούσης πέρας καὶ ἀπόθεσιν τοῦ κήδεσθαι. Ψ 413 ἀποκηδήσαντε φερώμεθα. Du. ptc. pro plur. ut Ε 487 Λ 567 cf. Ο 453 Bekk. Sed sch. A.: ἐγώ τε καὶ ὑμεῖς. Sch. B. ἀφροντιστήσαντες, ἀμελήσαντες, sed Ariston. ἡ. δ. ὅ. ἀποκηδησάντων ὑμῶν.

ἀπο-κινέω, aor. 1 coni. ἀποκινήσωσι, aor. iter. ἀποκινήσασκε demoveo, τί τινος. Λ 636 δέπας - τραπέζης, χ 107 με - θυράων.

ἀπο-κλέπτω suffuror, furando demo. h. Merc. 522 μήποτ' ἀποκλέψειν.

ἀπο-κλίνω averto, declino. h. Ven. 168 ἂψ εἰς αὖλιν ἀποκλίνουσι βοῦς. Translate τ 556 ὑποκρίνασθαι ὄνειρον | ἄλλῃ ἀποκλίναντα.

ἀπο-κόπτω (fut. inf. ἀποκόψειν, Bekk. ἀποκοψέμεν, aor. 1 ἀπέκοψα, ἀπέκοψε) abscido. Λ 261 τοῖο κάρη, Ι 241 νηῶν - ἄκρα κόρυμβα, Π 474 παρήορον, γ 449 πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας, ι 325 τοῦ ὅσον τ' ὄργυιαν, ψ 195 κόμην ἐλαίης. V. l. ἀποκοψέμεν Φ 455 pro ἀπολεψέμεν. De tmesi v. s. ἀπό I.

ἀπο-κοσμέω amoveo, mensam tollo. η 232 ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός, sch. E. ἀφαιροῦνται τὰ σκεύη τὰ ἔχοντα ἔσωθεν τὴν δαῖτα cf. Ap. 38, 16.

ἀπο-κρεμάννυμι suspendo. Ψ 879 αὐχέν' ἀπεκρέμασεν inclinavit.

ἀπο-κρίνω secerno, separo. Ε 12 ἀποκρινθέντε, sch. D. ἀποχωρισθέντες τοῦ οἰκείου πλήθους.

ἀπο-κρύπτω, aor. ἀπέκρυψε(ν), inf. ἀποκρύψαι abscondo, dissimulo. Λ 718 μοι ἵππους, h. Ap. 383 ῥέεθρα, Merc. 394 βοῶν κάρηνα. Σ 465 μιν θανάτου νόσφιν, ρ 286 γαστέρα, sch. B. ἀνεξέλεγκτον ποιῆσαι. ἐμφαίνει γὰρ ἑαυτήν.

ἀπο-κτείνω, pr. ἀποκτείνει, coni. ἀποκτείνω, ptc. ἀποκτείνων, aor. 1 ἀπέκτεινεν, inf. ἀποκτεῖναι, aor. 2 ἀπέκτανε, ἀπέκτανον, coni. ἀποκτάνῃ, aor. ep. ἀπέκταμεν, inf. ἀποκτάμεν et ἀποκτάμεναι, pass. ἀπέκτατο, ptc. ἀποκταμένοιο et ἀποκταμένου, ἀποκταμένων) interficio, occido. Ζ 414 πατέρ' ἁμόν, Ο 440 τόν, Χ 423 τόσσους μοι παῖδας, ξ 271 ρ 440 ἡμέων πολλοὺς χαλκῷ, μ 301 ἢ βοῦν ἠέ τι μῆλον, ψ 121 ἕρμα πόληος, Ε 675 Διὸς υἱόν, Υ 165 λέοντα, Ι 543 σῦν, ε 18 παῖδα, π 432 παῖδα ἀποκτείνεις interficere vis. Θ 342 Λ 178 αἰὲν τὸν ὀπίστατον cf. Λ 154. χ 167 ἤ μιν ἀποκτείνω, Ο 437 νῶιν ἀπέκτατο ἑταῖρος cf. Ρ 472. Δ 494 Ν 660 τοῦ ἀποκταμένοιο, Ψ 775 βοῶν ἀποκταμένων, Σ 499 ἀνδρὸς ἀποκταμένου, ita cum Zenod. pleraeque edd., v. l. ἀποφθιμένου.

ἀπο-λάμπω refulgeo, τινός. Ζ 295 Τ 381 ο 108 ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν. Χ 319 αἰχμῆς ἀπέλαμπε (splendor) refulgebat ab hasta. Translate: h. Ven. 174 κάλλος παρειάων ἀπέλαμπεν, Ξ 183 σ 298 χάρις ἀπελάμπετο.

ἀπο-λείβω defluo, τινός. η 107 ὀθονέων ἀπολείβεται ἔλαιον, sch. EQV. ἤ τοι οὕτως ἦσαν πυκναὶ ὡς μηδὲ ἔλαιον δι' αὐτῶν ἐλθεῖν ἢ ἔξωθεν ὡς ἔλαιον ἔστιλβον. Certi enim nihil cognitum habent veteres cf. Nitzsch, h. l. Povelsen (emend. loc. Hom. 93), ancillas stamina oleo conspersisse statuit, ut hodie qui sericas vestes texunt gummea aqua utuntur ne fila inter texendum rumpantur, retinuisse igitur novas vestes splendorem quendam, qualem nos quoque in talibus desideramus. — Hoc non improbaverunt Faesi ad Σ 596 et Doederl. Gl. 180, confirmavit vero ex Ath. XIII 802 D Leutsch (Phil. 15, 329). De praesenti in re praeterita cf. Friedländ. (Phil. 6, 169 s.). h. XXIV 3 πλοκαμῶν ἀπολείβεται ἔλαιον.

ἀπο-λείπω (praes. ἀπολείπει, ἀπολείπουσιν, impf. ἀπέλειπεν) 1) relinquo, 2) deficio. Μ 169 ἀ. κοῖλον δόμον, ι 292 ἦσθιε οὐδ' ἀπέλειπεν. — 2) η 117 ἀπολείπει - καρπός. De tmesi v. s. ἀπό III 3.

ἀπο-λέπω deseco, decido. Φ 455 ἀπολεψέμεν οὔατα χαλκῷ, Ariston. ἡ δ. ὅ. καταχρηστικῶς ἀπολεψέμεν ἀντὶ τοῦ ἀποκόψειν. Nam ἀπολέπω proprie est de cortice et pelle detrahendis. V. l. ἀποκόψειν vel ἀποκοψέμεν.

ἀπολήγω et **ἀπολλήγω** (pr. ἀπολήγει, imp. ἀπόληγε, ipf. ἀπέληγε(ν), fut. ἀπολήξεις, aor. coni. ἀπολήξῃς, ἀπολήξωσι, opt. ἀπολήξειαν. Quod Ο 31 μ 224 ν 151 τ 166 vocalis ο producitur, alii ut Bekk. λλ scripserunt, contra Aristarchum (cf. Did. Ο 31), alii a duabus consonis antiquitus statuerunt incepisse simplex verbum λήγω, cf. La Roche h. T. 389) 1) desino, 2) desisto, c. gen., c. ptc. 1) Ζ 149 γενεὴ ἣ μὲν φύει ἣ δ' ἀπολήγει. — 2) Absolute: Ν 230 Υ 99 βέλος ἀπολήγει. C. gen. ab aliqua re: Η 263 Λ 255 μάχης, Ω 475 ἐδωδῆς, Φ 577 ἀλκῆς, μ 224 εἰρεσίης, ν 151 πομπῆς, Ο 31 ἀπατάων. C. ptc. desino facere: τ 166 ἐξερέουσα, Ρ 565 δηιόων.

ἀπο-λιχμάω delambo. Φ 123 οἵ σ' ὠτειλὴν αἷμ' ἀπολιχμήσονται. Sunt enim tres acc. Eust. 1227, 3 ὠτειλῆς et ita Duentz. sch. br. paraphr. ἀπολείξουσιν sunt qui σοί statuant.

ἀπ-όλλυμι (aor. 1 ἀπώλεσε(ν), pl. ἀπώλεσαν et sine augm. ἀπόλεσσαν, perf. 2 ἀπόλωλε(ν), Med. praes. ἀπόλλυται, ptc. ἀπολλυμένους, fut. inf. ἀπολεῖσθαι Θ 246, aor. 2 ἀπώλεο, ἀπώλετο et aor. iterat. ἀπωλέσκετο, pl.

ἀπωλόμεθα, ἀπόλοντο, coni. ἀπόληται, pl. ἀπόλωνται, opt. ἀπολοίμην, ἀπόλοιτο, inf. ἀπολέσθαι, imperat. ἀπολέσθω) 1) prorsus amitto. 2) prorsus perdo, interficio. 3) Act. perf. 2. et med. prorsus amittor, abeo e conspectu, pereo. 4) prorsus perdor, deleor, pereo, interficior, in pugna cado, morior. 1) Σ 82 τόν, β 46 πατέρα, δ 724 814 πόσιν, Ψ 280 σθένος ἡνιόχοιο, δ 95 οἶκον, Σ 460 ὃ ἦν οἱ, α 354 νόστιμον ἦμαρ, Ω 44 ἔλεον. — 2) Α 268 ἐκπάγλως sc.. φῆρας, Ω 260 τοὺς Ἄρης i. e. in bello caesi sunt, ι 265 λαούς, Ε 758 λαὸν Ἀχαιῶν, Ε 648 Ἴλιον. — 3) ρ 253 Ὀδυσῆι νόστιμον ἦμαρ, α 413 νόστος πατρός, λ 586 ὕδωρ ἀναβροχέν, η 117 καρπός, λ 556 σφιν ἀπώλεο iis perieras, τ 85 ὣς ἀπόλωλε, α 47 ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος cf. Ξ 142 h. Merc. 309. Ο 129 νόος καὶ αἰδώς, Σ 127 ἔρις ἐκ θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων καὶ χόλος. δ 62 οὐ σφῶν γένος ἀπόλωλε τοκήων. sch. MV. οὐ γὰρ ἀφανῶν ἐστε γονέων. Expungebatur locus a Zenodoto et Aristophane. — 4) De rebus ϑ 511 ἀπολέσθαι urbem dirui, ι 554 ἀπολοίατο νῆες καὶ ἑταῖροι, Ι 230 σόας ἔμεν ἢ ἀπολέσθαι | νῆας Bekk. e coni., vulg. σαωσέμεν. De hominibus: Θ 246 λαὸν σόον ἔμμεναι οὐδ' ἀπολεῖσθαι c. Aristarcho, v. ἀπολέσθαι, cf. Λ 117 Ο 502 Ρ 227 γ 185 ep. 15, 18. ε 347 οὐδέ τι παθέειν οὐδ' ἀπολέσθαι cf. ϑ 563. Ο 511 βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι | ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, Ariston. ἢ δ. ὅ. οὐκ ἐκληπτέον τρεῖς διαστολάς, Bekk. expunxit. Ζ 223 ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαός, Β 162 178 ἐν Τροίῃ, ω 186 ὣς ἀπωλόμεθα cf. Ψ 81 Χ 304 Ζ 170 λ 438 Μ 246. Μ 70 Ν 227 Ξ 70 ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδε, Ε 311 388 κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο, Arist. ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο ἄν. Η 27 ἀπολλυμένους qui occiduntur, δ 497 λ 384 ἐν νόστῳ interierunt, γ 234 ἐφέστιος, κ 27 αὐτῶν ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν cf. ρ 426. β 333 τῆλε φίλων ἀλώμενος, Χ 474 ἀπολέσθαι, δ 511 ξ 137 ἀπόλωλεν exstinctus est cf. Η 340 Γ 40. Φ 459 πρόχνυ κακῶς, ι 303 αἰπὺν ὄλεθρον, γ 87 λυγρὸν ὄλεθρον, vulg. λυγρῷ ὀλέθρῳ, α 166 κακὸν μόρον. De tmesi cf. s. ἀπό I et III 4. V. l. ὤφελλ' ἀπολέσθαι Ω 764 pro ὤφελλον ὀλέσθαι, et ἀπώλετο ϑ 581 pro ἀπέφθιτο. (ἑξ.)

Ἀπόλλων | Α 380, 603, Δ 507, Ε 433, 437, 445, Η 20, 81, 272, Θ 311, 540, Μ 17, 34, Ν 827, Ο 236, 326, 360, 521, Π 676, 703, 725, 728, Ρ 322, 582, Σ 454, Υ 443, Φ 538, 604, Χ 203, Ψ 292, 388, 660, 865, Ω 18, ϑ 227, 488, ο 245, 252, φ 338, 364, χ 7; h. Herm. 3, 173. 185. 297. 413. Aphr. 4, 24. sede secunda Ω 605, quarta Β 827, Π 845, Φ 596, h. Ap. 1, 165. — ἄναξ - Ἀ. | h. Herm. 3, 574. Φοῖβος Ἀ. | Α 43, 64, 72, 182, 457, Ε 344, 454, Η 452, Ι 564 (ἑκάεργος), Λ 353, 363, Μ 24. Ο 59, 307, 318, 355, 441, Π 527, 715, 793, Ρ 71, 118, Υ 118, 138, 375, 450, Χ 7, 213, 359, Ψ 188, 383, Ω 32, γ 279, ϑ 79, h. Ap. 1, 130; 2, 76. 107. 116. 184. 197. 210. 221. Herm. 3, 293. 365. 420. 496; Ἀπ. Φ. sede secunda Π 700, Υ 68, Φ 515, 545; — quarta h. Ap. 2, 23 (201); Διὸς υἱὸς Ἀπ. | Π 720, Υ 82, h. Ap. 2, 302 (480); 353; ἄναξ - Ἀπ. Η 23, 37, Π 804, Ρ 326, Υ 103, ϑ 334. h. Ap. 2, 259 (437); 336. Herm. 3, 215. 225. 333. — ἑκάεργος Ἀ. | Α 479, Ε 439, Ο 243, Π 94, [Ρ 585], Φ 478, Χ 220, h. Ap. 2, 296 (474); Herm. 3, 281. ἄναξ - Ο 253, Φ 461, ϑ 323, h. Ap. 2, 179 (357); 204. 242. 262. — ἀργυρότοξος Ἀ. | Β 766, Ε 449, 760, Η 58, Κ 515, Ω 758, η 64, ρ 251, h. Herm. 3, 327. Aphr. 7. 19. 9, 5, quarta sede ο 410; κλυτότοξος - Ἀ. | ρ 494; ἑκατηβόλος - Ἀ. | h. Herm. 3, 234; ἑκήβολος - Ἀ. | h. Aphr. 4, 151; λαοσσόος - Ἀ. | Υ 79; Λητοῦς ἀγλαὸς υἱός, ἄναξ ἑκάεργος Ἀ. | h. Herm. 3, 500; Ἀ. | Λητοΐδης h. Herm. 3, 523. — **Ἀπόλλωνος** Φ 278, ζ 162, ι 198, ο 526, τ 86, h. Herm. 3, 22. 9, 2, secunda s. 16, 2, quarta s. 25, 1. Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος Α 75, Ἀ. ἑκαέργου h. Ap. 1, 56, χρυσαόρου Ἀ. | h. XXVII 3; ἑκηβόλου Ἀ. | Α 14, 373, h. Herm. 3, [18]; 25, 2; ἑκατηβόλου Ἀ. | Α 370, Ε 444, Π 711, υ 278; Ἀ. ἑκάτοιο Η 83, Υ 295, h. Ap. 1, 1. Φοίβου Ἀ. ι 201, h. Ap. 1, 52; Herm. 3, 102; 425. 27, 14. χρυσαόρου Ε 509, h. Ap. 2, 214 (392). ἀφήτορος - | Φ. Ἀ. Ι 405, ἄνακτος - | Φ. Ἀ. Ι 560, ἄνακτος Ἀ. ἑκάτοιο h. XXIV 1. — **Ἀπόλλωνι** | h. Ap. 2, 21 (199), [ep. 15, 13], Ἀ. κλυτοτόξῳ φ 267; ᾱ: | Ἀ. ἄνακτι Α 36, ἔρδον δ' Ἀ. Α 315, Ἀ. λυκηγενέι κλυτοτόξῳ Δ 101, 119, ἑκηβόλῳ Ἀ. | Α 438, Π 513, Ψ 872, sec. s. Ἀπόλλωνα Ο 143, 220, Π 666, Φ 228, 435, quarta s. h. Ap. 1, 158. Φοῖβον Ἀ. χρυσάορον Ο 256, sec. s. Ἀ. χρυσάορα h. Ap. 1, 123. Διὸς υἱὸν ἑκήβολον Ἀ. | Α 21, ἑκατήβολον Ἀ. Ρ 333, ἀτάσταλον Ἀ. | h. Ap. 1, 67, sec. s. Ἀ. διίφιλον Α 86, Ἀ. κλυτότοξον Ο 55, [| Ἀ. τ' ἄνακτα h. Ap. 1, 15,] ἑκήβολον Ἀ. | h. Ap. 1, 177. Herm. 3, 236. Ζεῦ τε πάτερ κ. Ἀθηναίη κ. Ἄπολλον | Β 371, Δ 288, Η 132, [Π 97], δ 341, η 311, ρ 132, σ 235, ω 376, ἑκατήβολ' Ἀ. | h. Ap. 2, 44 (222), 57, [61], 99, ἄναξ ἑ. Ἀ. | ϑ 339, ἀργυρότοξε ἄ. ἑ. Ἀ. | h. Ap. 1, 140, ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος Φ 228, h. Ap. 9, 271. — De origine nominis cf. Plat. Crat. 415 d. Plut. fr. de daed. Plat. 5; Schwenck And. p. 100, Buttm. Myth. I 167, Savelsb. dig. 32 = Ἥλιος (q. cf.) ἀϝέλιος cret. ἀβέλιος coll. Ἀπέλλων. Doed. Gl. 449 ab ἕλλειν arcens; de accentu cf. Arcad. p. 13, 2; ᾰ, ᾱ in arsi formarum quattuor syllabarum cf. Christ 234.

Apollo, f. Iovis et Latonae h. Merc. 2, 500, 523 Α 9, 14. Διὸς υἱὸς ὃν ἠύκομος τέκε Λητώ λ 318 Α 36 h. Ap. D. 178, cf. Λητώ. Deli natus ζ 162, h. Ap. D. 27, λυκηγενής Δ 101, 119 (inde Λυκία terra eius) Chrysae, Cillae, Tenedi celebratur Α 37 451, in arce troiana templum habet Ε 446 Η 83 cf. Π 514, in Ithaca nemus υ 278, Delphi ipse templum aedificat h. Ap. P. 116 (294), post quam [Τυφάονα ib. 128) Pythonem (δράκαιναν) interfecit, Crisae ib. 260 sqq. cf. Τελφούσιος. Διὶ φίλος cum Iove et Minerva coniunctus in vocatur Naegelsb. hom. Theol. 106, est ἄναξ θεῶν ὤριστος et θεός et Φοῖβος q. v. Semper a parte Troianorum stat Π 701 ss. Υ 68, 55 ss., Hectoris corpus tutatur Ψ 189, Ω 1 Aeneam servat Ε 344, 433, incitat Υ 79 s 103 ss., cum Neptuno murum Graecorum d ruere constituit Μ 17—34, quamquam Troian rum muris cum Neptuno aedificatis a Laom donte mercede fraudatus erat Η 452 ss. Hect ab eo victoriam precatur Η 81 (cf. φ 338, 36 Patroclum Apollo contra vulnerat Π 787, Σ 45 Χ 213, Menelao Ρ 71 ss. invidet, Diomedi 383. — Est deus mortis cf. κλυτότοξος, ἀργυρότοξος, ἀφήτωρ, ἕκατος, ἑκήβολος, ἑκατηβόλος, ἑκατηβελέτης, ἑκάεργος sim., viros bestias sagittis et pestilentia occidit Α 43 quapropter ei hecatombae Α 315 et prec 451 ss. offeruntur, carmina 472 s., Niobes fili

Ω 605, Otum et Ephialten λ 318, Eurytum ϑ 227 interficit (festis eius diebus Ulixes procos υ 156 278 φ 258 χ 7; cf. γ 280, η 64, ϑ 226 ϱ 251 494 ο 410); Pandaro arcum dederat *B* 827, Teucri arcum avertit *Θ* 311, *O* 441 *Ψ* 865. Neque vero minus iuvenes quibus favet tutatur et auget τ 86 υ 71, Nitzsch ad γ 279, pestilentiam avertit, vulnera curat *A* 64 99 447, ut etiam greges Laomedontis *Φ* 448, Eumeli equas *B* 766 pascit. — *Εἴη μοι κίθαρίς τε φίλη καὶ καμπύλα τόξα | χρήσω δ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βουλήν* h. Ap. D. 131 modo natus dicit deosque cenantes musis canentibus cithara delectat *A* 602 h. Ap. P. 336, *A* 472 s., citharizans Delphos primum adiit h. Ap. P. 4 s. *καλὰ κ. ὕψι βιβάς* 24; cf. *εὔυμνος*. Vaticinatur *Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ* ϑ 79 *I* 405 cf. h. Ap. P. 36 (214) 109 (287), vaticinandi artem docet Calchantem *A* 72 86, Polyphidam τ 252, Demodocum ϑ 488 cf. ϑ 43 χ 347 Ameis ι 488 Anh. Etiam ut vates cum Iove patre artissime coniunctus est; ambobus aves nuntii ο 526. Cf. Naegelsb. h. Theol. 105 ss. Gladstone h. Stud. p. 137 ss.

ἀπο-λούω abluo. ζ 220 *ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι*. De tmesi v. s. *ἀπό* I.

ἀπο-λῡμαίνομαι sordes abluo, lavor. *A* 313 *λαοὺς ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν*, *A* 314 *οἳ ἀπελυμαίνοντο*, sch. BL. *ἀπεκαθαίροντο*. (*ἀπολυμαντήρ*.)

ἀπο-λυμαντήρ qui reliquias cenae devorat. ϱ 220 *δαιτῶν* cf. ϱ 377, Ap. 40, 13 *τὰ δεῖπνα λυμαινόμενον*, Passow: Störenfried, minus accurate quam sch. BHQ. *τὸν τὰ ἀποκαθάρματα τῶν εὐωχιῶν ἐσθίοντα*.

ἀπο-λύω, aor. 1. *ἀπέλυσας, ἀπέλυσε(ν)*, coni. *ἀπολύσομεν*. Med. fut. *ἀπολυσόμεθα*, aor. 1. *ἀπολυσάμενος* solvo vinculis, solvo captivum pretio accepto, gebe los, 2) Med. a me resolvo, mihi redimo. φ 46 *ἱμάντα ἀ. κορώνης*, v. l. *κορώνῃ*, *A* 95 *ἀ. θύγατρα*, Ω 136 *Ἕκτορα*, *Z* 427 *τήν*, *K* 449 *σέ*. — 2) ε 349 *ἄψ ἀπολυσάμενος* vittam, v. l. *ἀποδυσάμενος*. b) kaufe los *X* 50 *χρυσοῦ τινά*. De tmesi v. s. *ἀπό* I et II. V. l. *ἀπέλυσε* Σ 83 pro *ἀπέδυσε*.

ἀπο-μηνίω valde irascor, sine fine irascor. Alii: iram expromo, cf. Hes. *B* 772 *H* 230 *ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι*, sch. br. paraphr. *B* 772 *ἐπιμόνως ὀργισθείς*, cf. E. M. 583, 27 Eust. 343, 34 qui addit *κεῖται ἡ ἀπὸ πρόθεσις ὀργή*. sch. V. *H* 230 *Ἀρίσταρχος ἐπιμηνίσας* cf. La Roche h. T. 199. π 378 *ἀλλ' ἀπομηνίσει, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν*. Ex hoc loco orta videtur explicatio irae expromendae Ap. 40, 26 *τὴν μῆνιν ἀπαγγελεῖ καὶ εἰς τὸ μέλλον διαστέλλεται*, qui videtur putare etiam diuturnam talem esse iram. *I* 426 *ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος*, sch. br. *σφόδρα ὀργισθέντος*. sch. A. *ἕν ἐστιν ὡς ἀπομανέντος, οὕτως οἶδε καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀλεξίων καὶ εἰ παρέλκει δὲ ἡ ἀπό, οὕτως ἀναγνωστέον*. Fuere igitur qui legerent *ἐμεῦ ἄπο μηνίσαντος* procul a me. Ita *T* 62 Nicias, sed Ptolem. et *παράδοσις ἀπομηνίσαντος*, Chamaeleon *ἐπιμηνίσαντος*. Niciam sequitur Doed. (Gl. 134) cui obloquitur Ameis (Ztft. f. G. 8, 621). Exstitit etiam alia interpretatio cf. Suid. I 1, 631 lex. Seg. 431, 19 *ἀποχωρήσας δι' ὀργήν· ἢ παυσάμενος τῆς ὀργῆς* quorum quae sunt ultimo loco referuntur ad *T* 62 quem locum aliquis satis insulse vertere potuit: si ego ira destitissem.

ἀπο-μιμνήσκομαι recordor, memoria retineo, non omitto sine compensatione, *τινί*. Ω 428 *τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο*. Fuere (cf. sch. BM.) qui *τῶν* scriberent *τῶν θυσιῶν δηλονότι*. Est quoque v. l. *ἐπεμνήσαντο* (Eust. 1357, 28) quod placet Heynio, damnatur a Wolfio. Compositum *ἀπομιμνήσκομαι* vituperavit Geppert (2, 55) cf. Duentz. Rh. M. 4, 405.

ἀπ-όμνυμι ipf. *ἀπώμνῡ* et *ἀπώμνῠε, ἀπώμνυον*, aor. 1 *ἀπώμοσα*. iure iurando promitto negans aliquid futurum esse. multi: abiuro cf. Eust. 1450, 40 *ἐν ὅρκῳ ἀποφάσκειν* Könighoff, crit. et exeg. Münstereifel 1850 p. XIV. β 377 *θεῶν μέγαν ὅρκον*, Ameis: schwur zu Ende. κ 381 *τοι ὅρκον*, κ 345 *ἀπώμνυε μή τι βουλευσέμεν* cf. μ 303 σ 58, ubi sch. BM. *ἐπώμνυον, οὐκ ἀπώμνυον*. V. l. *ἀπώμνυον* ο 437 pro *ἐπώμνυον* et *K* 332 *ἀπώμοσε* pro *ἐπώμοσε* ubi negandi significatio abesset, cf. La Roche h. T. 199.

ἀπ-ομόργνυμι ipf. *ἀπομόργνυ*. med. aor. *ἀπομόρξατο*, ptc. du. *ἀπομορξαμένω*. 1) detergo. *E* 798 *αἷμα*. 2) detergendo purgo. Σ 414 *σπόγγῳ πρόσωπα καὶ χεῖρε*. 3) Med. mihi abstergo. *B* 269 ϱ 304 *δάκρυ*, σ 200 *χερσὶ παρειάς*, *Ψ* 739 *κονίην*. De tmesi v. s. *ἀπό II*.

ἀπο-μῡθέομαι dissuadeo, *τινί*. *I* 109 *μάλα τοι πόλλ' ἀπεμυθεόμην*, sch. AD. *ἀπηγόρευον, ἐκώλυον*. Did. *οὕτως Ἀρίσταρχος ἀπεμυθεόμην* sch. AD. *γρ. δὲ καὶ ἀπεμυθεόμην ἵν' ᾖ ἀπελογιζόμην*. Ap. 38, 7 *γρ. δὲ καὶ ἐπεμυθεόμην ἵν' ᾖ ἐπετελλόμην* cf. Hes.

ἀπο-ναίω efficio ut quis patria excedat, deduco. Med. patria excedo. *Π* 86 *κούρην ἄψ ἀπονάσσωσιν*, Duentz.: an Ort und Stelle bringen. sch. A. *εἰς τοὐπίσω ἀποκαταστήσουσιν, ἀποδώσουσιν* E. M. 128, 18 pr. statuit *ἀπονάσσω*, Bekk. *ἀποδάσσωσιν*, attribuant, e coni., quod non displicuit Friedlaendero N. J. f. Ph, 79, 828. — Med. *B* 629 *Δουλιχιόνδ' ἀπενάσσατο*, ο 254 *Ὑπερησίην δέ*.

ἀπο-νέομαι (*ᾱ*. praes. coni. *ἀπονέωνται*, opt. *ἀπονεοίμην*, inf. *ἀπονέεσθαι*, ipf. *ἀπονέοντο*) domum rediturus abeo, redeo, abeo. Semper in exitu versus. Hes. *ἀποκομίζεσθαι ἐπανελθεῖν*. *B* 113 288 *E* 716 *I* 20 *Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ἀ*. infin. cum vi futuri, *M* 73 *οὐδ' ἄγγελον*, Ξ 46 *πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον*, σ 260 *ἐκ Τροίης* aut post verba iubendi et similia. *O* 295 *ποτὶ νῆας*, *P* 415 *νῆας ἔπι*, Bekk. expunxit. β 195 *ἐς πατρός*, ι 451 *σταθμὸν δέ*, π 467 *πάλιν δεῦρο*. *Γ* 313 Ω 330 *ἄψοῤῥοι προτὶ Ἴλιον*, *O* 305 *ὀπίσσω ἐπὶ νῆας*, *Φ* 561 *ποτὶ Ἴλιον*, ε 27 *ἐν νηὶ παλιμπετές*. de profectione, non de reditu: ο 308 *προτὶ ἄστυ* (*ἐξ*).

ἀπο-νίζω abluo, lavo ψ 75 *ἀπονίζουσα*. *K* 572 *ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ* a se. De productione cf. *H* 425, Ahrens (Phil. 4, 611) fieri posse putavit ut *ἀπ' εὖ νίζοντο* scriberetur, cautius Thiersch (§ 147, 10 ann.) ultimam trium brevium produci statuit. De tmesi v. s. *ἀπό I*. (*ἐξ*. Cf. *ἀπονίπτω*).

ἀπ-ονίναμαι fut. *ἀπονήσεται*, aor. 2 *ἀπόνητο*, opt. *ἀπόναιο, ἀποναίατο*, ptc. *ἀπονήμενος* fruor *τινός*. *P* 25 *ἧς ἥβης*, sch. B. *ὄνησιν ἔλαβεν*. *Λ* 763 *ἧς ἀρετῆς*, sch. A. *ὄνησιν ἕξει*. Ω 556 *τῶνδε ἀπόναιο* utinam hisce fruare, Ariston. *ἀθετοῦνται* 556. 557. ω 30 *τιμῆς*. h. Cer. 132 *ἐμῆς ἀ. τιμῆς*, Merc. 543. 545 *ἐμῆς ὀμφῆς*. Absolute: π 120 *λίπεν οὐδ' ἀπόνητο*. ϱ 293 *θρέψε μὲν οὐδ' ἀπόνητο*. λ 324 *ἦγε μὲν οὐδ' ἀπόνητο*. Th. Bergk (ind. lect. aest. Marb. 1850 p. X) Aristophanem probat scripsisse

ηγε μὲν οὐδ' ἐτέλεσσε, Aristarchum autem omisso v. 323 γῆμε μὲν οὐδ' ἀπόνητο, quae in nostris edd. male confunduntur.

ἀπο-νίπτω (ἀπονίπτεσθαι σ 179, v. l. ἀπονίψασθαι (Ap. 23, 15), cf. Buttm. Spr. 2, 249) 1) abluo. 2) Med. abluor, lavo me. τ 317 ἀπονίψατέ μιν, ω 89 ἀπονίψαντες βρότον ἐξ ὠτειλέων. 2) χ 478 ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε suas manus, σ 172 χρῶτ' ἀπονιψαμένη, cf. σ 179.

ἀπο-νοστέω domum rediturus abeo, redeo. E. M. 607, 13 ἐπανελθεῖν, ὑποστρέψαι. cum adv. ἄψ in introitu versus. Θ 499 Μ 115 ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον, Classen Beob. 2, 25 significari putat etiam Troiam perventum esse, sed est: me retro abiturum Troiam versus ut domum redeam, cf. Ρ 406 Patroclum, ν 6 Ulixem, ω 471 Eupeithem, Α 60 Graecos.

ἀπο-νόσφι(ν) seorsum, semotus. Sunt qui separent scribendo ἀπὸ νόσφιν, in arsi tertia aut quinta. Β 233 κατίσχεαι, Λ 555 Ρ 664 ἀ. ἔβη, Ο 548 δηίων ἀ. ἐόντων. σ 268 ἐμεῦ ἐόντος, ε 350 κ 528 ἀ. τραπέσθαι. — 2) Genetivo postponitur: Α 541 ἐμεῦ ἀ. ἐόντα. ε 113 φίλων ἀ. ὀλέσθαι, ο 529 ἑτάρων ἀ. καλέσσας, h. Cer. 303 καθεζομένη μακάρων ἀ. ἁπάντων. praemittitur μ 33 φίλων ἀ. ἑταίρων εἷσεν, h. Ap. 331 ἀ. θεῶν κίε.

ἀπο-νοσφίζω amoveo h. Cer. 158 σε δόμων ἀπονοσφίσσειε. 2) pass. amoveo a me, aspernor Merc. 562 ἀπονοσφισθῶσι ἐδωδήν.

ἀπ-οξύνω praeacuo. ζ 269 ἀποξύνουσιν ἐρετμά praeacuendo remos conficiunt. ι 326 ἀποξῦναι κέλευσα stipitem. Sed cum appareat Ulixem ipsum praeacuisse, socios abrasisse corticem et ramulos, Buttm. Le. 2, 70 ἀποξῦσαι (ἀποξύω) proposuit et ζ 269 ἀποξύουσιν, sch. EH. ἀποξύνουσιν ἤτοι τὸν φλοιὸν περιξέουσιν; Bekk. utrumque recepit. (V. habet ἀποξύσαι). Ameis: ἀποξῦσαι, sed ἀποξύνουσιν defendit (Ztft. f. G. 8, 623. Anh.).

ἀπο-ξύω abrado, translate removeo. Ι 446 γῆρας ἀποξύσας, sch. br. ἀφελών. Cf. s. ἀποξύνω.

ἀπο-παπταίνω timide respicio. Ξ 101 ἀποπαπτανέουσιν, sch. BDV. περιβλέψουσι καὶ πτοηθήσονται, v. l. ἀποπτανέουσιν.

ἀπο-παύω imp. ἀπόπαυε, fut. ἀποπαύσει, aor. 1. ἀπέπαυσε, ἀπέπαυσαν. Med. pr. ἀποπαύεαι, imp. ἀποπαύεο, fut. ἀποπαύσομαι, ἀποπαύσεται, inf. ἀποπαύσεσθαι. V. l. ἀπέπαυτο. 1) Sedo, finem facio, inhibeo, τι, τινί τινος. Φ 340 τεὸν μένος. Τ 119 Ἀλκμήνης τόκον, Σ 267 νὺξ Πηλεΐωνα. Α 323 πολέμου. σ 114 τοῦτον ἀλητεύειν, μ 126 μιν ὁρμηθῆναι — 2) Med. desino, abstineo, τινός. Φ 372 ἀποπαύσομαι cf. Ε 288. Α 422 πολέμου πάμπαν cf. Θ 473. α 340 ἀοιδῆς, Π 721 μάχης, h. Cer. 436 ἀχέων θυμός. Legebatur olim ἀπέπαυτο Σ 248 Τ 46 Υ 43, ubi nunc cum codd. ἐπέπαυτο.

ἀπο-πέμπω pr. ἀποπέμπω, ἀποπέμπει, inf. ἀποπέμπειν et ἀποπεμπέμεν, imperat. ἀπόπεμπε, ἀποπέμπετε, ipf. ἀπέπεμπον, ἀπέπεμπε(ν), ἀπεπέμπομεν, fut. ἀποπέμψω, ἀππέμψει ο 83, aor. ἀπέπεμψα, ἀπέπεμψε, ci. ἀποπέμψω, ἀποπέμψῃ, imperat. ἀπόπεμψον. 1) mitto quae debeo. 2) remitto. 3) dimitto. 4) commeatum do profecturo. Plerumque de animantibus. Impf. non raro pro aor. est, quia commeatus manet etiam post discessum. 1) ξ 108 σφι συῶν τὸν ἄριστον. — 2) ρ 76 τοι δῶρ' ἀ., β 113 μητέρα σήν. — 3) ψ 23 τῷ κε στυγερῶς μιν ἀπέπεμψα νέεσθαι, ν 133 τὸν ἀρείονα ἀτιμήσασ' ἀ., Κ 72 ἀδελφεόν, Φ 452 νῶι, χ 76 δόμων - στενάχοντα. — 4) κ 73 ἄνδρα, κ 65 σ' ἐνδυκέως, τ 243 αἰδοίως ἀ. ἐπὶ νηός, ω 312 ἐκεῖνον, ε 161 ω 285 σέ. ο 83 ἡμέας αὔτως ἀππέμψει, sch. H. ἀμπέμψει διὰ τοῦ μ. ἔστι γὰρ ἀποπέμψει τὸ τέλειον cf. Hoffm. qu. Ho. 1, 81 qui pronuntiari censet ἀμπ, sed scribi ἀππ. quia ἀμπ. ad ἀναπέμπω referretur. — 4) ο 65 ἤδη νῦν μ' ἀπόπεμπε cf. ε 146 λ 339, τ 412 μιν χαίροντ' ἀ., ο 53 παραυδήσας ἀποπέμψῃ, ξ 331 τ 291 ἐμὲ πρίν, ε 112 τὸν ὅττι τάχιστα, τ 316 ξείνους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι. De tmesi v. s. ἀπό I.

ἀπο-πίπτω decido. Ξ 351 ἀπέπιπτον ἔερσαι, ω 7 ἀποπέσῃσιν ἐκ πέτρης. De tmesi v. s. ἀπό I.

ἀπο-πλάζω pass. aor. ἀπεπλάγχθην, ἀπεπλάγχθης, ἀπεπλάγχθη, ptc. ἀποπλαγχθείς, ἀποπλαγχθεῖσα, ἀποπλαγχθέντες, ἀποπλαγχθέντας abigo a meta, excutio (cf. Curt. E. 367), propulso, efficio ut quis aberret. Ν 592 ἀπὸ θώρηκος πολλόν, Ν 578 τρυφάλεια ἀποπλαγχθεῖσα, Χ 291 τῆλε σάκεος, θ 573 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης, μ 285 νήσου, ι 259 Τροίηθεν, ο 382 πολλὸν σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων. Translate h. Ven. 254 νόοιο.

ἀπο-πλείω navi proficiscor. Ι 418 685 οἴκαδ' ἀποπλείειν, θ 501 ἀπέπλειον, π 331 νῆα ἄστυ δ' ἀποπλείειν.

ἀπο-πλήσσω abscido. κ 440 τῷ οἱ ἀποπλήξας κεφαλήν. Dind. et Vulg. ἀποτμήξας. De tmesi v. s. ἀπό I.

ἀπο-πλύνω eluo, abluo. ζ 95 λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε, sch. PQ. οὐ πρόσρηξίν τινα κύματος, ἀλλὰ πραεῖαν ἐπίκλυσιν. V. l. ἀποπτύεσκε.

ἀπο-πλώω avehor. ξ 339 γαίης πολλὸν ἀπέπλω νηῦς.

ἀπο-πνείω ptc. ἀποπνείων, ἀποπνείουσα, -σαι. exhalo, spiro τί. Ζ 182 πυρὸς μένος, δ 406 ἁλὸς ὀδμήν, h. Ap. 362 φοινόν, Δ 524 Ν 654 θυμόν.

ἀπο-πρό procul, remotus a. Π 669 679 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων. Non est quod ἀποπρὸ φέρων, separentur, ἀποπροελών vero sim. coniungantur. Ptolemaeus ἄπο πρὸ scribebat (Herod. h. l.) ut videtur cum Aristarcho, ἄπωθεν explicans; Herodianus vero cum Philoxeno ἀπὸ πρό, alteram supervacaneam esse ratus, alteram per tmesin a verbo separatam pro ἀποφέρων. Non esse videtur cur separentur cum ex ἀποπρό ducantur ἀπόπροθι et ἀπόπροθεν, et similiter ἀπάνευθε, sed cf. La Roche II. T. 200. Didymus: μήποτε Ζηνόδοτος ὀρθῶς ἠθέτηκε τούτους (666—83 ut videtur). παράλογον γὰρ τὸν ἀπενθῆ ταῦτα διακονεῖσθαι, cf. Schoemann, N. J. f. Ph. 69, 26 de retic. Hom. 5 Giseke, h. F. 243. Etiam duplex praep. videtur serioris aetatis indicium. 2) Praep. Η 334 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν. Herodianus ἀπὸ πρό, Aristarchus ἄπο πρό (procul a navibus), gen. ad ἀπό referentes, πρό vero supervacaneam esse. Herodianum sequitur La Roche. Dubius hic quoque locus est de mortuis cremandis asportandisque Ariston. ἀθετοῦνται (334. 335); cf. Grashof Fuhrw. 11. Giseke, h. F. 241. (ἀπόπροθι ἀπόπροθεν αἱρέω, τέμνω ἵημι).

ἀπο-προ-αιρέω praecipio, partem alicunde expromo. ρ 457 σίτου ἀποπροελών.

ἀπόπρο-θεν procul, e longinquo. Ap. 39, 33 μακρόθεν. Semper in quarta arsi. *P* 66 ἴυζουσιν ἀ., *P* 501 ἀ. ἰσχέμεν ἵππους, ζ 218 στῆθ' οὕτω ἀ., *K* 209 410 αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀ., η 244 ἀ. εἰν ἁλὶ κεῖται, ι 188 ποιμαίνεσκεν ἀ., ρ 408 ἀ. οἶκος ἐρύκοι.

ἀπόπρο-θι procul. Semper in quarta arsi. δ 811 μάλα πολλὸν ἀ. δώματα ναίεις. δ 757 δώματά τε καὶ ἀ. ἀγρούς, expunxit Hennings (Telem. 215), defendit Friedländer (N. J. f. Ph. 79, 590). Hinc Lehrs (Rh. M. 17, 486) assumptum putat versum non satis aptum *Ψ* 832 καὶ μάλα πολλὸν ἀ. ἀγροί; quod si ille recte statuit, verbum est proprium Od. ε 80 ἀ. δώματα ναίει, cf. ι 18. ι 35 ἀ. - οἶκον ναίει.

ἀπο-προ-ΐημι ptc. pr. ἀποπροϊείς v. l. χ 82, ipf. ἀποπροΐει χ 82, aor. 1 ἀποπροέηκε. dimitto, emitto. ξ 26 τὸν τέταρτον πόλιν δέ Ap. 39, 34 ἐξαπέστειλε. χ 327 ξίφος, χ 82 ἰόν, v. l. ἀποπροϊείς.

ἀπο-προ-τέμνω partem alicunde disseco. θ 475 νώτου ἀποπροταμών.

ἀπο-πταίνω v. s. ἀποπαπταίνω.

ἀπο-πτύω praes. ἀποπτύει, ptc. ἀποπτύων exspuo. *Ψ* 781 ὄνθον. E. Pappenheim (de Aiace Locro, Phil. Supp. 2, 1) indecore hoc aliaque dicta esse ratus, hanc de Aiace narrationem interpolatam dicit. *Δ* 426 ἁλὸς ἄχνην. V. l. ζ 95 ἀποπτύεσκε pro ἀποπλύνεσκε.

ἀπο-ραίω, alii **ἀποῤῥαίω** (non opus est duplici cum simplex habuerit ϝρ cf. Ahrens, Ztft. 1836 p. 806, vel sr, ut suspicatur L. Meyer (Kuhn 15, 26). cf. La Ro. h. T. 389) aufero, eripio per vim, τινά τι. α 430 s. σ' ἀέκοντα βιῆφι κτήματ' ἀπορραίσει. Ap. 40, 19 ἀπολεῖ καὶ διαφθερεῖ. π 428 ἀπορραῖσαι ἦτορ.

ἀπο-ρήγνυμι, alii **ἀπορρ.** (fit productio duplici consona (ϝρ) a qua antiquitus incipiebat simplex, cf. La Ro. h. Un. 59) abscindo, abrumpo. *Z* 507 *O* 264 δεσμὸν ἀποῤῥήξας, ι 481 ἀπορήξας κορυφὴν ὄρεος. De tmesi v. s. ἀπό *I II* (ἀπορρώξ).

ἀ-πόρθητος (πορθέω) non dirutus. *M* 11 ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν.

ἀποριγέω, alii **ἀπορρ.** metuo, propter metum nolo, c. inf. β 52 ἀπερίγασι νέεσθαι Ap. 38, 9 πεφρίκασι. Vulgo ἀπεῤῥίγασι, duplici vero ρ non opus est verbo cuius simplex incipiebat ab ϝρ, sed cf. L. Meyer, Kuhn 15, 25.

ἀπορίπτω v. s. ἀποῤῥίπτω.

ἀπ-όρνυμαι pr. ptc. ἀπορνύμενος, ἀπορνύμενον, ἀπορνύμεναι proficiscor. *E* 105 ἀ. Λυκίηθεν, h. Ap. 29 ep. 4, 8 ἔνθεν.

ἀπ-ορούω 1) desilio. *E* 20 ἀπόρουσε de curru, cf. *E* 297 836 *Λ* 145 *P* 483. 2) *Φ* 251 ἀπόρουσεν resiluit, recessit saltu, cf. χ 95. De tmesi v. s. ἀπό *I*.

ἀπορραίω v. s. ἀποραίω.

ἀπορρήγνυμι v. s. ἀπορήγνυμι.

ἀπο-ρρίπτω (alii **ἀπο-ρίπτω,** cuius ο produceretur duplici consona a qua antiquitus simplex incipiebat, cf. La Ro. h. Un. 63. aor. inf. ἀπορρῖψαι, ptc. ἀπορρίψαντα) abicio. *I* 517 μῆνιν, *Π* 282 μηνιθμόν. De tmesi v. s. ἀπό *I*.

ἀπορώξ (alii **ἀποῤῥώξ.** L. Meyer, Kuhn 15, 16. ἀπορήγνυμι cf. La Ro. h. Un. 60). 1) adi. praeruptus. ν 98 ἀκταί, Ap. 39, 23 αἱ ἀνέχουσαι πέτραι, melius quam sch. BQ. — 2) subst. effluvium. *B* 755 κ 514 Στυγὸς ὕδατος ἀπορώξ, sch. ABL. ἀποῤῥοή. Ap. 40, 24 ἀπόρρηγμα, ἀπόσπασμα. ξ ι 359 ἀμβροσίης καὶ νέκταρος.

ἀπο-σεύω pass. ptc. pf. ἀπεσσύμενος, de cuius accentu cf. Buttm. Spr. § 111 anm. 3, aor. sync. ἀπέσσυτο, ἀπεσσύμεθα expello; pass. proripio me, celeriter abeo. *Z* 390 δώματος, *O* 572 αὖτις, ι 236 ἐς μυχὸν ἄντρου, cf. ι 396. *Δ* 527 τὸν ἀπεσσύμενον βάλε, Did. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α ἀπεσσύμενον, ἀπιόντα τὸν Πειραιον· ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἐπεσσύμενος ἵνα ἐπὶ τοῦ Θόαντος λέγηται· ἄτοπος δὲ τέλεον ἢ φερομένη ἐπεσσύμενον.

ἀπο-σκεδάννυμι huc illuc abigo, dispergo. *T* 309 ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας, λ 385 ψυχὰς μὲν ἀ. ἄλλυδις ἄλλῃ. De tmesi v. s. ἀπό *II*.

ἀπο-σκίδναμαι dispergor, huc illuc discedo. *Ψ* 4 οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι.

ἀπο-σκυδμαίνω graviter irascor. *Ω* 65 πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν. Ap. 39, 29 ὀργίζου, χόλου.

ἀπο-σπένδω libo alicunde. γ 394 εὔχετ' ἀποσπένδων. ξ 331 ὤμοσε ἀ. cf. τ 288.

ἀποστᾰδά et **ἀποσταδόν** (ἀφίστημι) eminus, procul stando. Ap. 39, 32 πόῤῥωθεν, ἄπωθεν, οἷον ἀποστηδᾶ, ἐξ ἀποστήματος. *O* 556 ἀποσταδὸν μάρνασθαι. ζ 146 λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν, cf. ζ 143. Cf. L. Meyer, de adi. verbal. in - δόν (Kuhn 6, 287).

ἀπο-στείχω pr. inf. ἀποστείχειν, aor. 2 ἀπέστιχον, ἀπέστιχες, ἀπέστιχε, imp. ἀπόστιχε abeo. *Λ* 522 αὖτις ἀ., Ap. 39, 21 ἄπιθι, cf. Haupt. Lachm.'s Betracht. 100. μ 143 533 ἀνὰ νῆσον λ 132 ψ 279 οἴκαδε, h. Cer. 114 νόσφι πόληος.

ἀπο-στίλβω splendeo. γ 408 ἀποστίλβοντες ἀλείφατος, Ap. 40, 21 ἀπολάμποντες, sch. M. λείπει τὸ ὡς, sed verisimilius Ameis vernice superinductos lapides censet, qua re etiam factum videtur ut albi essent.

ἀπο-στρέφω fut. ἀποστρέψεις, ptc. ἀποστρέψοντας, aor. 1 iterat. ἀποστρέψασκε, coni. ἀποστρέψῃσιν, opt. ἀποστρέψειεν, ptc. ἀποστρέψας, ἀποστρέψαντε. 1) retorqueo, averto, verto. 2) efficio ut quis iter convertat alio. — 1) h. Merc. 76 ἴχνια retro. χ 173 πόδας καὶ χεῖρας, cf. χ 190. λ 597 ἀποστρέψασκε κραταιίς, γ 162 νέας. — 2) *X* 197 μιν πρὸς πεδίον. *O* 62 Ἀχαιοὺς αὖτις, Bekk. expunxit. *K* 355 ἀποστρέψοντας ἑταίρους. h. Ap. 106 μιν - ἐπέεσσιν ἰοῦσαν. *M* 249 τιν' ἄλλον πολέμοιο, Bekk. expunxit, al. ἀποτρέψεις. *Y* 256 ἀλκῆς με ἔπεσσιν, v. l. ἀποτρέψεις.

ἀπο-στυφελίζω aor. ἀπεστυφέλιξεν, ἀπεστυφέλιξαν deturbo, repello, τινά, τινός. *Σ* 158 νεκροῦ, *Π* 703 αὐτόν.

ἀπο-συρίζω longe fistula cano, longe sibilo. h. Merc. 280 μακρὸν ἀποσυρίζων, ut facere solent qui nihil serii curant.

ἀπο-σφάλλω deicio a cursu, efficio ut quis a cursu aberret et fine excidat. γ 320 ὅν τινα ἀποσφήλωσιν ἄελλαι ἐς πέλαγος. *E* 567 μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο, sch. BL. ἀποτυχεῖν ποιήσειεν. — **ἀποσχίζω** cf. s. ἀπό *I*.

ἀπο-τάμνω ipf. ἀπέταμνεν. Med. praes. ptc. ἀποταμνόμενον, ipf. ἀπετάμνετο. 1) praecido. *Θ* 87 ἵπποιο παρηορίας. 2) med. mihi deseco, intercludo. *X* 347 κρέα, h. Merc. 74 ἀγέλης ἀ. βοῦς. De tmesi v. s. ἀπό *I*.

ἀπο-τηλοῦ procul, remote. ι 117 οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ.

ἀπο-τίθημι aor. ἀπέθηκε, med. aor. 2 coni. ἀποθείομαι, inf. ἀποθέσθαι. 1) repono. *Π* 254 δέπας δ' ἀ. ἐνὶ χηλῷ. 2) Med. a me depono, sepono. *Σ* 409 φύσας ἀ. ὅπλα τε, *Γ* 89 τεύχεα ἀ. ἐπὶ χθονί. Translate: *E* 492 ἀ. ἐνιπήν. De tmesi v. s. ἀπό *I II* (ἀπόθεστος?)

ἀπο-τιμάω contemno, nullum honorem habeo. h. Merc. 35 οὐδ' ἀποτιμήσω.

ἀπο-τίνυμαι pr. ptc. ἀποτινύμενοι, ipf. ἀπετίνυτο efficio ut mihi reddatur debitum, poenas sumo, ulciscor τί, τινός τινα. *Π* 398 πολέων ἀ. ποινήν, *β* 73 τῶν μ' ἀποτινύμενοι.

ἀπο-τίνω. pr. imp. ἀποτίνετον, inf. ἀποτίνειν et ἀποτινέμεν, ptc. ἀποτίνων. 1) reddo quod debetur, rependo, τινί τι. *Γ* 286 τιμὴν Ἀργείοις, cf. *Γ* 459. *β* 132 πολλὰ Ἰκαρίῳ, *Ψ* 487 ἀποτίνων die Wette bezahlend. — 2) gratiam refero. *Θ* 186 μοι τὴν κομιδήν, *χ* 235 εὐεργεσίας. (ἐξ).

ἀπο-τίω fut. ἀποτίσειν, ἀποτίσομεν, inf. ἀποτισέμεν, aor. ἀπέτισαν, coni. ἀποτίσῃ, inf. ἀποτῖσαι, ptc. ἀποτίσας. Med. fut. ἀποτίσομαι, ἀποτίσεαι, ἀποτίσεται, aor. 1 ἀπετίσατο, coni. ἀποτίσεαι, ἀποτίσεται, ἀποτίσωνται, v. l. *N* 745 pro ἀποστήσωνται. 1) reddo debitum, rependo, compenso, remuneror, poenas luo. 2) Med. efficio ut mihi quis rependat quae debet, ulciscor, punio, τινά, τί. 1) *A* 128 τριπλῇ, *I* 634 πόλλ', 243 ἀθρόα πάντ', cf. *X* 271. *Φ* 399 ὅσσα μ' ἔοργας, *Δ* 161 σύν τε μεγάλῳ ἀ. σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι. aor. est gnomicus. *I* 512 βλαφθεὶς ἀποτίσῃ, *γ* 195 ἐπισμυγερῶς, *ν* 193 *χ* 64 πᾶσαν μν. ὑπερβασίην, v. l. *ν* 193 μνηστῆρσιν ut Ulixes dicatur cunctam iniuriam rependere procis, sed cf. *χ* 168. *Σ* 93 ἕλωρα Μενοιτιάδεω Hector caedis Patrocli, sch. B. ὑπὲρ ὧν εἵλκυσεν ἵν' ἀνθελκυσθῇ. — 2) Med. in Od. sola: *ψ* 312 ποινὴν ἑτάρων, *ε* 24 *ω* 480 κείνους, cf. *ν* 386. *λ* 118 κείνων βίας ἀ. cf. *ρ* 540, *π* 255 πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας, *γ* 216 σφι βίας, eorum iniurias, sch. QT. ἀπορεῖ Ζηνόδοτος πότερόν ἐστιν ὁ λόγος βίας αὐτοῖς ἀντὶ τοῦ τὰς βίας αὐτῶν ἢ ἐλθὼν σφι. Absol. *α* 268 ἤ κεν ἀποτίσεται ἠὲ καὶ οὐκί.

ἀπο-τμήγω pr. ἀποτμήγουσι, aor. 1. opt. ἀποτμήξειε, ptc. ἀποτμήξας, ἀποτμήξαντε, ἀποτμήξαντες. 1) abscindo, rescindo. *Π* 390 πολλὰς κλιτῦς, *Σ* 34 λαιμὸν ἀ. σιδήρῳ, ut Zenodotus legebat, Aristarchus ἀπαμήσειε (vel ἀποτμήσειε?) et ita Bekk. Etiam *κ* 440 pro ἀποτμήξας, v. l. ἀποπλήξας est. — 2) *Λ* 468 μοῦνον ἐόντα ἐν ὑσμίνῃ, Ap. 39, 17 ἀποτεμόμενοι, ἀποχωρίσαντες, cf. Hes. *X* 456 μοῦνον ἀ. πόλιος, *K* 364 τὸν λαοῦ. De tmesi v. s. ἀπό *I*.

ἄ-ποτμος (πότμος). *Ω* 388 ἀ. παιδός, *ν* 140 πάμπαν ὀιζυρὸς καὶ ἄποτμος. *α* 219 ἀποτμότατος ἀνθρώπων. Geppertum qui (2, 50) πότμον in Il. mortem significare dixit, ἄποτμον vero ortum esse ex ea quae in Od. inveniatur significatione: res secundae, fortuna, non potuit refellere Duentz. Rh. M. 5, 404. (παράποτμος).

ἀπο-τρέπω imp. ἀποτρεπέτω, aor. ἀπέτραπε. Med. aor. ἀπετράπετο. averto. Med. avertor. *Λ* 758 ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαόν, *O* 276 πάντας. *Y* 109 *Φ* 339 σὲ ἐπέεσσιν καὶ ἀρειῇ. — 2) *M* 329 οὐδ' ἀπετράπετο, *K* 200 αὖτις, rediit. V. l. ἀποτρέψεις *M* 249 *Y* 256 pro ἀποστρέψεις. (ἀπότροπος).

ἀπο-τρίβω detero. *ρ* 232 σφέλα πλευραὶ ἀποτρίψουσι, exspectamus: scabella costas deterent cf. s. ἀμφί *III* 2 *β*.

ἀπό-τροπος (ἀποτρέπω) seiunctus. Ap. 40, 8 οὐκ ἀποστρέφων εἰς τὴν πόλιν, ἀποτετραμμένος τῆς τοῦ ἄστεος ἀναστροφῆς. *ξ* 372 παρ' ὕεσσι ἀπότροπος sch. BQ. κεχωρισμένος, ἄπωθεν τῆς πόλεως σὺν τοῖς ἐμοῖς τέκνοις τετραμμένος.

ἀπο-τρωπάω (ἀποτρέπω) 1) averto. 2) Med. averto me, cum vi intensiva vel iterativa. *Y* 119 μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω αὐτόθεν. *π* 405 εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοί. — 2) *φ* 112 ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος. *Σ* 585 δακέειν ἀπετρωπῶντο λεόντων aversi nolebant mordere, ita fere Lucas (ein. Bild. a. d. Schild Emmerich 1834 p. 14), H. Weber (Phil. 16, 692), Clemens (de clipeo 26), nam inf. δακέειν neque gen. loco esse potest, neque suppleto ὥστε explicatur.

ἀπουρίσσουσιν et **ἀπουρήσουσιν** v. s. ἀπαυράω.

ἀπο-φέρω 1) asporto. 2) refero. 3) abripio. *E* 257 τούτω - πάλιν αὖτις ἀποίσετον ἵπποι, *π* 326 360 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν. — 2) *K* 337 ἄψ Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν. — 3) *Ξ* 255 μιν Κόωνδ' ἀπένεικας = *O* 28.

ἀπό-φημι profiteor, dico aperte. *H* 362 ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, quamquam dubitat Ap. 40, 7 ἀπολέγω· ἢ διαῤῥήδην, μετὰ παῤῥησίας λέγω. *I* 422 649 ἀγγελίην ἀπόφασθε. E. M. 126, 10 ἀπαγγείλατε.

ἀπο-φθινύθω 1) pereo. *E* 643 ἀποφθινύθουσι λαοί. — 2) amitto. *Π* 540 θυμὸν ἀποφθινύθουσι.

ἀπο-φθίνω, sive **ἀποφθίω** pass. aor. ἀπέφθιθεν, aor. sync. ἀπέφθιτο, opt. ἀποφθίμην, imperat. ἀποφθίσθω, ptc. ἀποφθιμένη, ἀποφθιμένου et ἀποφθιμένοιο, ἀποφθίμενον, perdo; pass. pereo. *Σ* 89 παιδός mortui, cf. *T* 322 337 *ω* 88. *ο* 357 ἦκαχ' ἀποφθιμένη, *Γ* 322 τὸν ἀποφθίμενον, E. M. 127, 24 φθαρέντα, ἀποθανόντα. *θ* 581 τοι πηὸς ἀπέφθιτο, *ο* 358 ἄχεϊ παιδός. *ο* 268 λυγρὸν ὄλεθρον, al. λυγρῷ ὀλέθρῳ. *Θ* 429 ἀποφθίσθω, E. M. 127, 27 ἀποφθαρήτω, *κ* 51 ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ, Ap. 39, 6 ἀπολοίμην, cf. sch. V. *ε* 110 133 *η* 251 ἀπέφθιθεν ἑταῖροι, v. l. ἀπέφθιθον quam primus Buttm. (Spr. 2, 317) corrigendam monuit, defendit Rumpf (de formis quib. verb. etc. Giessen 1851), per se non improbandam, sed propter codd. auctoritatem reiciendam duxit Wentzel (qua vi posuit Hom. verb. quae cad. in θω p. 6) et ob hoc ipsum recentiores mutarunt edd. De tmesi v. s. ἀπό *I*. V. l. ἀποφθιμένου *Σ* 499 pro ἀποκταμένου,

ἀπο-φώλιος (Doed. Gl. 1097 ἀπαφέσθαι, Goebel, hom. 6 φα wehen, Benf. 1, 546 ἀπό et rad. sph., blasen. E. M. 130, 48 ὁ ἀπαίδευτος· παρὰ τὸν φωλεόν· φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια cf. Ap. 30, 7 sch. ad *ε* 182, alii ἀπό et ὀφέλος) fallax. E. M. 130, 51 ἢ παρὰ τὸ φῆλος ὃ σημαίνει τὸν ἀπατεῶνα. Alii: irritus, vanus, cf. Hes. *ε* 182 ἀλιτρός γ' ἐσσὶ καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς. Schelm, sch. E. εἰ μὴ γὰρ συννοοῖτο τὸ καίτοι, ἄλλως οὐκ ἀκολουθῆσαι, v. l. ἀλιτρός τ' quam Ameis recepit. Alii ut Eust. 1529, 53 οὐκ εἰπὼν τὸ ἀληθὲς καὶ ταῦτα μὴ ἀπαίδευτος ὤν. *λ* 249 οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων, sch. V. ἀδόκιμοι, ἄγονοι, ἄπαιδες, ἄκαρποι. Liberos enim parituram eam probare vult Neptunus, non pulchros liberos. *ξ* 212 οὐκ ἀποφώλιος οὐδὲ φυγοπτόλεμος. *θ* 177 νόον ἀποφώλιος non enim imperitiae arguit Euryalum, sed quia indecore locutus sit vituperat.

ἀπο-χάζομαι recedo. λ 95 ἀποχάζεο βόθρου.

ἀπο-ψύχω animam amitto, exspiro, deliquium animi patior. E. M. 127, 17 ἀποπνευματίζειν, ἀπ πλύνειν καὶ ἀποριπτειν. ω 348 ἀποψύχοντα — 2) Pass. refrigeror vento, siccor. Λ 621 ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων, Φ 561 ἱδρῶ ἀποψυχθείς cf. Χ 2.

ἀπρεπέως (ἀπρεπής) indecore, non ut decet, h. Merc. 272 ἀ. ἀγορεύεις.

ἄπρηκτος (πρήσσω) 1) qui nihil perfecit. 2) cuius non est remedium aut effectus, irritus. 1) Ξ 221 ἄπρηκτον νέεσθαι infecta re, Ap. 41, 3 μηδὲν καταπραξαμένην. — 2) μ 223 ἀ. ἀνίην, Ap. 41, 5 πρὸς ἣν οὐδέν ἐστι καταπράξασθαι, cf. sch. BQ. β 57 ὀδύνας, sch. S. πρὸς ἃς οὐκ ἔστι τι πρᾶξαι. Β 376 ἀ. ἔριδας καὶ νείκεα, Β 121 πόλεμον πολεμίζειν.

ἀ-πριάτην (πρίαμαι) gratis, nulla mercede. Ap. 39, 25 ἄπρατον, ἄνευ τοῦ πρίασθαι. Α 98 ἀπὸ δόμεναι κούρην ἀπριάτην ἀνάποινον. Ariston. ὅτι οὐ κατὰ προσηγορίαν λέγει ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀπρατί· καὶ παράλληλον τὸ ἀνάποινον· τὸ γὰρ αὐτὸ δι' ἀμφοτέρων δηλοῦται. Ita etiam Apollonius (sch. ABL. cf. Merkel. proll. ad Ap. Rh. LXXVI) et Buttm. Le. 1, 16, sed E. M. 132, 48 dubitat num adv. sit an acc. Adv. esse negant Lob. path. 458 et Doederl. Gl. 626. Sed h. Cer. 132 μή με ἀπριάτην περάσαντες, de viro est ξ 317 με ἐκομίσσατο ἥρως ἀπριάτην sch. BPQ. ἐπίρρημα ὡς ἄντην μάτην, ἀντὶ τοῦ ἀπριάτως ὅ ἐστι προῖκα. Ap. 39, 28 ὁ Κράτης κακῶς γράφει ἥρως ἀπριάτης quod ille videtur explicasse: non emens. Doederl. l. l. subst. ἀπριάτης der ungekaufte Sklav statuit, Rhianus vero ἀπριάδην scripsit (sch. H.) iustam adv. formam coniectura ut videtur assecutus. Potuit certe fieri ut a fem. ἀπριάτη oriretur adv. ἀπριάτην ut ἀντιβίην, quam G. Curtii sententiam sequitur Ameis cf. Mayhoff, Rhian. Cret. stud. hom. 83.

ἀ-προτί-μαστος (μάσσω) non contrectatus, intactus. Τ 263 ἔμεν' ἀπροτίμαστος, sch. B. ἀνέπαφος, μάσασθαι γὰρ τὸ ἐφάψασθαι cf. Ap. 40, 28.

ἄ-πτερος (πτερόν) non alatus. ρ 57 τ 29 φ 386 χ 398 τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, non avolabat sed haerebat in memoria. E. M. 133, 29 ἔνιοι οὐ παραπτὰς ἀλλ' ἔμμονος cf. sch. H. Fuere enim qui expletivum α esse rati interpretarentur: volaticus (Lob. path. 1, 38). Sch. Q. ταχὺς πρὸς τὸ πεισθῆναι καὶ ἰσόπτερος cf. Ap. 41, 1 E. M. 133, 26 Povelsen, emend. Hauniae 1846 p. 68.

ἀπτήν (πτήν, πέτομαι. E. Goebel, Ztft. f. G. 14, 268 nom. ἀπτής, ἦτος defendit) non alatus. Ι 323 ἀπτῆσι νεοσσοῖσι, sch. ed. Bachm. τοῖς μήπω πετασθεῖσιν· ἐκ τοῦ πτῶ πτάσω πτὴν ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἔχω ἀεχὴν καὶ συναιρέσει ἀχήν, cf. E. M. 133, 38 Eust. 753, 51.

ἀπτο-επής (ἅπτομαι, ἔπος) vaniloquus. Θ 209 Ἥρη ἀπτοεπές Aristarchus ἀπτοεπές, quae solis verbis utitur, rem non tenet. Inanes enim voces fudit Iuno, rem non curavit, oblita quantum sit Iovis robur. Saepe etiam aliis in rebus ad vociferationem confugit neque unquam magni quidquam sola audet, freta auxilio aut Minervae aut Neptuni. Alii: audacibus verbis usa (Meiring de subst. cop. I p. 25), vel verbis conviciosis usa. E. M. 133, 43 τινὲς δασύνουσι καὶ Ἥρη ἁπτοεπής, ὡς καθαπτομένη τοῖς ἔπεσιν· ἐμφατικώτερον δὲ τὸ ψιλοῦν· ἄαπτον γάρ ἐστι τὸ δεινὸν ὥστε εἶναι δεινοεπές, cf. Ariston h. l. et ibi Friedl. Aristarchus ad ἀπτόητος referebat (Lehrs, Ar. 144) ut sit δεινοεπής. cf. Ap. 40, 16 Hes. Suid I 1, 678 Eust. 709, 9. Meiring, l. l. πτοεῖσθαι timere, ἄπτοος non timidus cf. Duentz. N. J. f. Ph. 69, 608, ἀπτοεπής igitur qui audacibus verbis utitur. Idem fere significabit ἀπτοεπής, si ἀπτὸν τὸ ἰσχυρόν est. Alii ad terrendum (πτοεῖν) referebant et ἀ int.: quae valde terret alios. Alii: καθαπτομένη τοῖς ἔπεσιν quae verbis alios increpat. Doederl., cui obloquitur Duentz. l. l., interpretatur λέγουσα ἃ καθάπτεται, quamquam non est quod Neptunus Iovem defendat a Iunonis conviciis. Est etiam quinta explicatio apud Ap. 40, 16 ἄπτωτε et Hes. οὐ σκάζων.

ἀ-πτόλεμος belli imperitus, imbellis. Β 201 ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, sch. br. ἄπειρος πολέμου cf. Ι 35 41.

ἅπτω (Doed. Gl. 1090 ΑΠ ap-ere aptus. M. Müller, Kuhn 4, 365, skr. saj adhaerere, ἅσjω ἅσσω. cf. Christ 132. Curt. E. p. 628 ἀφ-ή. Cf. Benf. 1, 267. act. aor. ptc. ἅψας φ 408. Med. praes. ἅπτεαι κ 379, ἅπτεται Ρ 631, coni. ἅπτηται, imperat. ἁπτέσθω Β 358, ἅπτεσθον δ 60, inf. ἅπτεσθαι, ptc. ἁπτόμενος δ 522, ἁπτομένη Π 9, ἁπτόμενον Π 577, ἁπτόμεναι Ω 712. impf. ἥπτετο, fut. ἅψεται, inf. ἅψεσθαι, aor. 1 ἥψατο et ἅψατο Ψ 666. Bekk. ἥψ., ἀψάσθην Κ 377, inf. ἅψασθαι, ptc. ἁψάμενος, ἁψαμένη, pl. ἁψάμενοι, aor. pa. ἑάφθη (? q. c.) annecto, alligo. φ 408 ἀμφοτέρωθεν ἔντερον οἰός. 2) Med. a) mihi alligo. λ 278 βρόχον ἀπὸ μελάθρου, Suid I 1, 924 ἐξαρτήσασα, b) me ipse annecto ad, prehendo quid manibus, adhaereo in re τινός. Α 512 γούνων, Ap. 85, 18 πολλάκις Ὅμηρος χρῆται τῷ ἅψασθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιλαβέσθαι Hes. ἐλάβετο, προσέφυγεν, παρεκράτησεν quod supplices facere solebant, cf. Φ 65 Ω 357 ζ 169 χ 339. Ο 76 ἐμεῖο γούνων de quo loco Aristarchus videtur dubitasse, Bekk. expunxit. Κ 454 γενείου χειρί, cf. τ 473. Ψ 584 ἵππων iurans, cui equi pro testibus sunt. Aliter Eust. 1317, 4 βούλεται τοῖς ἵπποις τὸ τῆς ἐπιορκίας κακὸν ἐπισκήπτειν εἰ ὁ ἡνίοχος ψεύσεται, cf. Faesi ad Ξ 272. h. Ven. 27 κεφαλῆς πατρός Minerva iurans. Lugentes Ω 721 τὸν τιλλέσθην, ἁπτόμεναι κεφαλῆς, ubi Spitzn. non ut alii τὸν ἁπτόμεναι κεφαλῆς coniunxit sed cum Heynio τίλλεσθαί τινα, atque poëta pro κλαῖον τιλλόμεναι quod subiuncturus erat, brevius dixit τιλλέσθην. Damm statuit: ὑπὲρ τόν super eum, ut Eust. 1372, 14 ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτον ἢ διὰ τοῦτον. Θ 339 κύων συὸς ἅπτηται κατόπισθε, ποσὶν διώκων, ἰσχία τε γλουτούς τε, ubi διώκων Wolf ex V. reduxit pro πεποιθώς. Nam poëta ἰσχία dixit quasi a sequendo regeretur non ab irruendo. Neque necessario canis mordicus comprehendisse aprum putandus est, sed potius tam prope fuisse ut prehendere posse videretur. Aliter Doederl. Gl. 1091 explicat. Υ 468 ἥπτετο χείρεσι γούνων, prehensurus tantum; vix enim videtur attigisse Achillem, qui hepar accedentis volneravit, cf. Krüger § 53; 1, 7, — c) manum admoveo operi. Β 152 νηῶν, cf. Β 171 358, β 423 ο 288 ὅπλων, δ 60 σίτου, κ 379 βρώμης οὐχ ἅπτεαι οὐδὲ ποτῆτος, τ 28 ἐμῆς χοίνικος, sch. τροφὰς λαμβάνει, τ 344 ποδός, τ 348 ποδῶν ἐμεῖο. — d) manum inicio, corripio rem ut

teneam. *K* 377 χειρῶν, Hes. ἐπελάβοντο, *O* 704 νεός, *Π* 9 εἱανοῦ, *Π* 577 νέκυος, *Ψ* 666 ἡμιόνου. *E* 799 ζυγοῦ, *Ω* 508 χειρός, h. Ap. 53 οὔτις σεῖο ἅψεται. — e) Gen. facile suppletur: δ 522 κύνει ἁπτόμενος πατρίδα. ι 386 ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι ἀψάμενοι ἑκάτερθεν. — f) Absolute legitur α) ι 379 ἐν πυρὶ μέλλεν ἅψεσθαι, γρ. ἅψασθαι, Ap. 50, 10 ἀφθήσεσθαι Eust. 1635, 57 φλόγωσιν δηλοῖ cf. Hes., cf. Fuhr J. J. f. Ph. 1837 p. 415. Christ hoc a ceteris separat et ad ϝάπτω skr. vāpajāmi refert. β) de pugna ancipiti: *Θ* 67 *Λ* 85 *O* 319 *Π* 778 ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, sc. τῶν πολεμίων, Eust. 698, 40 συνεκδοχικῶς, οὐ γὰρ πάντες ἐβάλλοντο, ἀλλ' ὡς εἰκὸς καὶ ἄλλως ἐπλήττοντο, cf. *P* 631. (ἄαπτος, ἀπτοεπής, ἐκ, κατά, ἐπί, προτί, ἀνά).

ἀ-πύργωτος (πυργόω) non munitus. λ 264 ἀπύργωτον Θήβην.

ἄ-πυρος (πῦρ) igne intactus, non iam igni admotus, quo nemo iam usus est, recens. *I* 122 264 ἀπύρους τρίποδας, paraphr. καινουργεῖς, quod etiam in sch. AD. est. Opponuntur ἐμπυριβῆται Ap. 40, 33 et apogr. Hamb. cf. Hes. Eust. 739, 60. Male E. M. 133, 61 Ap. 40, 32. *Ψ* 267 λέβητα, sch. B. λευκὸν τὸν καινόν. male paraphr. *Ψ* 885.

ἀ-πύρωτος (πυρόω) non iam igni admotus, ut ἄπυρος. *Ψ* 270 φιάλην ἀπύρωτον phialam recens factam, quamquam hic quoque dubitant veteres. sch. V. Hes. καινήν.

ἄ-πυστος (πυνθάνομαι) 1) ignotus, de quo nihil auditur. 2) ignarus, qui nihil audivit. α 242 ἄϊστος ἄπυστος. 2) ε 127 οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος brevi cognovit. δ 675 ἄπυστος μύθων, sch. Gl. H. ἀνήκουστος. Herm. h. Merc. 168 ἄπυστοι, Schneidew. ἄλιστοι.

ἀπ-ωθέω fut. ἀπώσω, inf. ἀπωσέμεν, aor. ἀπέωσεν et ἀπῶσεν, ἀπῶσαν, coni. ἀπώσομεν, inf. ἀπῶσαι Med. fut. ἀπώσεαι, ἀπώσεται, aor. 1 ἀπώσατο, inf. ἀπώσασθαι, ptc. ἀπωσαμένη, ἀπωσάμενον, ἀπωσάμενοι, ἀπωσαμένους. 1) repello, retrudo, vi removeo. *Φ* 537 *Ω* 446 ὀχῆας, *P* 649 ὀμίχλην. ι 81 με κῦμα ῥόος τε καὶ βορέης, *N* 367 ἐκ Τροίης ἀέκοντας υἷας Ἀχαιῶν, *Θ* 96 γέροντος ἄγριον ἄνδρα, χ 76 μιν οὐδοῦ ἠδὲ θυράων, ο 280 σὲ νηός, β 130 δόμων ἀέκουσαν. Translate: *A* 97 Δαναοῖσιν λοιγόν, dat. comm. Ita Arist. Rhian. Massil. sed Zenod. βαρείας χεῖρας ἀφέξει, cf. Lehrs. Zimmerm. Ztft. f. A. W. 1834 p. 139. — 2) Med. a me removeo, vi abigo a me. *Σ* 13 πῦρ, *Ω* 508 ἦκα γέροντα, *Θ* 206 Τρῶας, ι 305 χερσὶν λίθον, *M* 276 νεῖκος, ν 276 σφεας κεῖθεν de vento, *Π* 301 νηῶν πῦρ, *Π* 251 νηῶν πόλεμόν τε μάχην τε, *O* 503 κακὰ νηῶν, *Θ* 533 με πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος, *O* 407 Τρῶας παρὰ νηῶν, α 270 μνηστῆρας ἐκ μεγάροιο. Translate h. Cer. 276 γῆρας, senectute deposita. De tmesi v. s. ἀπό *I*.

ἄρ v. s. ἄρα, quod posteriore vocali minuebatur etiam ante consonas, non tamen ante γ θ π ρ ψ atque satis raro ante ζ (*Δ* 135), ν (*Z* 352), λ (ψ 131), χ (δ 566) et β, maxime ante τ et π. In. pal. Syr. etiam ita ἄρ' scribitur nonnunquam. Legitur ἄρ raro in thesi prima (*A* 8 *B* 761 *H* 400), paulo saepius in secunda, non in ceteris, semel in arsi sexta (γ 430), bis fere in quinta (*Ω* 288 337), saepius in quarta, potissimum in prima aut secunda. ἄρ' ante vocales saepissime legitur in thesibus prima et secunda, satis saepe etiam in quinta. In tertia legitur rarius et ita quidem ut saepius post caesuram sit quam ante eam. Nam ante caesuram tertii pedis non videtur legi nisi in iis libris qui extremi sunt Iliadis atque in Odyssea (*Π* 300 *Y* 279 *Φ* 69 182 490 *X* 77 *Ω* 456 γ 329 δ 216 451 ε 225 θ 58 ο 202 ν 57). In quarto pede rarissime legitur post arsin δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα (σ 323 ε 476), quia sic fit post trochaeum quartum caesura. Post trochaeum in Il. nonnunquam est e. c. γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο. (*Γ* 381 *Δ* 460 *Z* 10 *H* 182 *Θ* 163 *K* 540 *Π* 347 *Y* 444 *Φ* 549 597). In Od. vero sic non videtur esse.

ἄρα et **ἄρ**, q. cf. (*ΑΡΩ*). Significat duas res arcte coniunctas esse et ita cohaerere ut altera sine altera non possit aut cogitari aut esse. Quare si unam tantum oculis videmus, necesse est alteram cogitatione suppleamus: constat enim eam aut esse aut fuisse, quia illa sine hac esse non possit. Hoc Bäumleinium induxit ut particulam referret ad ea quae firma certaque essent. Sin utraque significatur, natura fert ut altera alteram excipiat, id quod Hartungium eo induxit ut celeritatis aliquam significationem inesse putaret. I ergo, ut ap. Ve. Ae. 6, 456 verus mihi nuntius ergo i. e. nunc video verum fuisse, also. II propterea, quae cum ita sint, idcirco, necessario, natura fert ut, demnach, unter den Umständen, natürlich. Ap. 43, 12 ἀντὶ τοῦ δὴ παρ' Ὁμήρῳ διὰ παντός, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ βίῳ συλλογιστικὸς σύνδεσμος cf. E. M. 134, 4 et paulo aliter lex. Seg. 441, 19 Suid. 1 1, 681. Hartung (Part. 1, 419) negabat conclusionis significationem inesse, sed ad ἁρπάζω, rapio, καρπαλίμως referens, iis rebus addi putabat part. quae praeter exspectationem acciderent, quasi Homerus res miras improvisasque composuisset atque animo vehementer commoto. Eum Pape secutus est, non secuti sunt R. Klotz. Devar. lib. II 1, 160 et Heller de part. ἄρα Phil. 13, 68 qui recte statuit δή esse de iis quae qualia sint inter omnes constet, ἄρα de iis quae ut sint res postulet et natura efficiat. Multis contra Hart. disputavit Naegelsb. exc. III p. 191 (cf. Jan, Ztft. f. A. W. 1836 p. 187) qui radicem esse *ΑΡΩ* statuit: commodum, just, gerade eben, weiter, ja, halt. Medius quodam modo Bäuml. Part. 19 ab eadem radice deducit, sed iis addi putat quae certissima sint. Disputaverunt de part. etiam A. Rhode, Gebrauch d. Part. ἄρα b. H. Moers 1867, A. Haacke, ho. cap. duo Nordh. 1857 qui e *ΑΒΓ* exempla collegit et disposuit, Schraute, part. γὲ et ἄ. Rastadt 1849 qui Hartungio potissimum obloquitur, Capellen, N. J. f. Ph. 79, 306 Beob. 1, 21 cf. Piderit, N. J. f. Ph. 70, 75, seriem rerum necessarium et exspectatum significari ratus. Schoemanno (Lehre v. Redeth. 193) qui part. satis late patere putat et esse de rebus quae aliquo modo cohaereant cum superioribus Bäuml. respondit, Phil. 19, 304. Braune, de Od. ξ 1 et II Cottb. 1845 p. 3 et 1855 p. 8, Naegelsbachium fere sequitur. *I K* 46 Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν nunc apparet iam dudum magis placuisse. cf. *M* 234 *P* 142 *Ω* 750. η 301 ν 209 οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες ησαν, cf. ρ 454. ψ 29 T. αρα πάλαι ᾔδεεν T. ergo ut nunc videmus dudum sciebat, cf. π 370 420 ω 193. *Θ* 163 γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο nunc

video te mulierem fuisse quando te fortem putavimus. χ 501 γίγνωσκε ἄρα πάσας apparebat eum omnes nosse. Π 33 οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν Πηλεύς cf. Π 60 203 Ψ 670. Π 787 ἔνθ' ἄρα τοι φάνη cf. Ρ 272 Ν 302. Τ 56 ἦ ἄρ τι τόδε ἄρειον ἔπλετο profecto hoc ut nunc sentio satius erat, cf. Β 419 Γ 302. Ζ 139 οὐδ' ἄρ ἔτι δὴν ἦν ἐπεὶ ἀπήχθετο. b) Saepe de iis quae fato constituta diu latent, sed aliquando in lucem prodeunt: Λ 604 κακοῦ ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή mali ergo, ut nunc constat, id fuit principium, cf. Φ 604 Χ 477. ω 33 νῦν ἄρα σε εἵμαρτο ἁλῶναι cf. λ 139 κ 415. c) Itaque cum verbo μέλλειν: Ε 205 τά μ' οὐκ ἄρα μέλλεν ὀνήσαι haec ergo mihi non erant profutura, ut dudum constitutum erat sed nunc demum apparet, cf. Κ 336 ν 293 ω 28. Μ 3 οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν σχήσειν atque tum cognoscebatur fossam non prohibituram, cf. Μ 34 113 Ρ 497 Χ 356 δ 107 ι 230 475 κ 26 λ 553 ω 470 Λ 817 h. Ap. 379. d) Σ 79 τὰ μὲν ἄρ μοι ἐξετέλεσσεν intellego Iovem precibus obtemperasse, quod quia oculis etiam videre potuit Achilles, videtur ἄρα de re manifesta esse, cf. Ω 288 ϑ 484 τ 444 Σ 75 h. Ap. 521. Ρ 196 ὃ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσεν, facile enim fiebat coniectura Peleum arma Achilli dedisse, cf. Β 103 Κ 268. Χ 279 οὐδ' ἄρα ἠείδης ἐμὸν μόρον, nunc video te nescisse, Ο 274 οὐδ' ἄρα κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν nam cum cerva effugisset facile coniciebatur id fato constitutum esse, cf. Φ 495 Ε 674. e) Per parataxin cum coni. ἐπεί: Ε 686 ἐπεὶ οὐκ ἄρα μέλλον εὐφρανέειν quoniam ut nunc apparet non eram delectaturus, Ι 316 Ρ 147 ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν, nulla fuerat gratia iam cum pugnarent, sed id tum latuerat, nunc apparet, cf. Σ 98 et s. II 6, b. f) Cum relativis Ξ 85 οἷσιν ἄρα Ζεὺς ἔδωκε quibus nunc apparet Iovem dedisse, cf. π 442 h. Ap. 521. Θ 251 ὅ τ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν quam enim oculis viderant avem facile coniciebant a Iove missam. τ 184 ὁπλότερος γενεῇ· ὃ δ' ἄρα πρότερος.

II. Η 415 ποτιδέγμενοι ὁππότ' ἄρ' ἔλθοι· ὃ δ' ἄρ' ἦλθε, consentaneum enim est et Troianos scire quando rediturus esset et exspectatum venire, cf. Κ 540. Η 472 ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο. Ε 47 Ν 672 Π 607 στυγερὸς αρα μιν σκότος εἷλεν natura enim ferebat ut vulneratus moreretur, cf. Ε 582 Ζ 18. Θ 126 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν δευέσθην nam cum aurigam quaereret, facile fiebat ut inveniret. Γ 120 Θ 319 ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησε, necessario enim parebat iubenti, cf. Β 16 Ε 363 Ζ 287 Υ 5 Ψ 55 ο 98 χ 493 β 296, Γ 395 ρ 150 ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ὄρινεν, cf. Ζ 51 Ν 468 Δ 208 Λ 804. Λ 198 Μ 351. Ο 236 Π 676. Η 344 Ι 710. Η 403 Ν 487 Ξ 506 Ο 726 Ρ 722. Η 398 Θ 28 Ι 29 430 693 Κ 218 313 Ψ 676 ϑ 234 λ 333 ν 1 π 393 υ 320 Γ 95 Η 92 ὣς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο. Ψ 539 δ 673 η 226 ϑ 398 υ 476 σ 66 ὣς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα ἐπήνεον, cf. Ψ 884 Ω 265 507 Ι 50 γ 430 δ 113. α 381 σ 410 υ 268 ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα θαύμαζον, δ 216 ὣς ἔφατ', Ἀσφαλίων δ' ἄρ' ἔχευεν, ο 437 ὣς ἔφαθ' οἳ δ' ἄρα ἐπώμνυον cf. ρ 481 σ 40 58 υ 538 φ 96 285 376 χ 42 255 265 ω 450 463. Η 379 Ι 79 Ξ 133 378 Ο 300 Ψ 54 738 γ 477 ο 220 χ 178 ψ 141 h. Ap. 502 ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον cf. ξ 247 ν 157 ο 202, quorum si quae sint in quibus minus arcta videatur coniunctio duarum rerum, factum est ut in morem cotidianum abiret haec locutio, ut γ 329 ε 225 ὣς ἔφατ', ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ. Ε 682 χάρη ἄρα οἱ προσιόντι gavisusque est, ut natura fert, eo accedente Sarpedon vulneratus cf. Η 405 Λ 464 Π 581 Ω 96 η 330 ρ 64 τ 204 ψ 308 ω 234 h. Ap. 113 Merc. 506. Ζ 483 ἣ ἄρα μιν δέξατο Andromache ut consentaneum erat filium excepit cf. Η 188 Κ 350 354 374 Ρ 391 Φ 69 172 ϑ 419 μ 203 204 ξ 485 π 13 ρ 411 h. XIX 45. Η 267 περιήχησεν ἄρα χαλκός nam cum scutum percussisset, non potuit non resonare aes cf. Δ 46 Λ 239 Μ 462 h. Ap. 341. XXVIII 11. Λ 73 Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε εἰσορόωσα. Δ 254 ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα natura enim fert ut qui sic volnus sentiat perterreatur cf. Σ 37 δ 716 ϑ 326 ν 353. Ι 324 κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ male autem propterea est ipsi cf. ν 33. Μ 28 ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπεν nam murum diruere volebat cf. Φ 348 382. Μ 385 μ 413 ὀστέ' ἄραξεν, ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς κάππεσε et de vulneratis cf. Γ 362 Δ 139 Μ 192 406 Ο 543 Π 347 403 413 579 Ρ 298 617 Φ 118 180 Ψ 690 714 μ 411 τ 455 χ 83 Δ 135 460 525 Ν 529 594 Κ 457. Π 294 σβέσεν πῦρ, ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετο, Ρ 10 οὐδ' ἀμέλησεν Πατρόκλοιο, ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔστη non neglexit, idcirco prope adstitit; nos: quia non neglexit, cf. Ε 299 836 Ξ 447. Ρ 211 δῦ μιν Ἄρης, πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς ἀλκῆς videtur enim nobis poëta bis idem dicere in talibus cf. Δ 245 Χ 136 Ψ 730 β 397 σ 212 323 h. Cer. 20 208 432 VII 50 XIX 38. Ψ 535 τὸν ᾤκτειρε, στὰς δ' ἄρ' ἀγόρευε Achillem miserebat et propterea loquebatur cf. Ω 333 β 36. Ψ 567 ἀνίστατο, ἐν δ' ἄρα κῆρυξ χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε cf. Ψ 765 870 Ω 648. Ω 123 ἷξεν ἐς κλισίην, ἔνθ' ἄρα τόν γε εὗρε cf. Ω 346 477 α 106 δ 2 ε 461 476 487 ϑ 17 57 58 ο 216 ρ 72 σ 291 h. Cer. 285 Υ 15 Φ 507. ζ 223 ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρῃ debebant enim indicare Nausicaae, cur seorsum recederent cf. ϑ 399. π 7 νόησε, αἶψα δ' ἄρ' προσηύδα cf. π 351 ρ 543 σ 35 ω 415. σ 396 καθέζετο, ὃ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα cf. Υ 279. φ 412 ἣ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο, h. Cer. 181 ἡγεῦνθ', ἣ δ' ἄρ' ὄπισθε στεῖχε, Λ 529 h. XXXIV 14 νεῦσε Κρονίων, ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο cf. σ 71. Γ 7 ἠέριαι ἄρα ταί γε ἔριδα προφέρονται non enim potuerunt nisi ex aëre pugnare cum aves essent. Γ 261 ἂν δ' ἄρ' ἔβη nam currum ipse iusserat iungi cf. Γ 311. itaque etiam imperativo additur κ 403 νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσατε navem igitur primum trahite cf. κ 413 ψ 131 δ 743. — 2) Quae sic adduntur non tam semper atque necessario fiunt quam plerumque et convenienter: igitur, also, deshalb, accommodate, ut consentaneum. Ν 67 τοῖιν ἔγνω Αἴας, αἶψα δ' ἄρα προσέφη cf. Λ 599 Θ 133 Ν 192 Μ 406 462 Φ 174 Ψ 125 167 217 Ω 691 β 299 δ 788 ε 226 ξ 518 ο 121. Π 513 τεῖρε ἕλκος, εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπε Ἀπόλλωνι cf. Τ 14 Φ 182 490 491 Ψ 710 φ 51 244 χ 449 η 142 Ι 207 ω 367 h. Ap. 10 243 h. Merc. 150 h. Cer. 450. Ρ 4 βῆ διὰ προμάχων, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε nam cum ob Patroclum progressus esset, consentaneum erat cum ibi consistere, cf. Β 18 Ω 508 Τ 277 υ 281. Κ 502 ῥοίζησεν δ' ἄρα nam cum scuticam non haberet, Diomedi mandavit ut afferret

cf. ν 66 τ 464. Τ 255 εὔχετο· τοὶ δ' ἄρα εἵατο σιγῇ, cf. η 154 π 164 υ 303 φ 360 χ 379 ω 534. α 335 σ 211 φ 66 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ παρέστη scimus enim non decere matronam sine famulis prodire in publicum cf. Γ 424 α 428 δ 123 ρ 199 603 σ 41 303 τ 447 ω 498. γ 416 πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον εἷσαν prope igitur collocaverunt quem adesse eorum plurimum intererat cf. γ 40 481 482 ζ 212 ϑ 472 ν 73 119 ρ 334 τ 31 υ 4 h. Merc. 246 294 Cer. 439. η 18 ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι e superioribus enim conici potest fore ut in urbem intret. Τ 435 ἐς βῆσσαν ἵκανον, πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν κύνες ἤισαν cf. Μ 91 Ψ 115 Π 380. Θ 425 ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη, nam facile credimus eum qui mandata perfecerit abire cf. Ε 133 Λ 210 Ο 100 149 Σ 202 Φ 298 Ψ 212 Ω 188 α 319 ζ 41 ο 43 454. Λ 403 Ρ 90 Σ 5 Φ 53 552 Υ 343 Χ 98 Ψ 143 ε 298 355 407 464 φ 248 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε(ν) quae cum ita essent ingemiscens dixit, unter den Umständen, Ζ 253 406 Ξ 232 Σ 384 423 Τ 7 β 302 ϑ 291 λ 247 ο 530 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί cf. κ 280 ubi ἄρα refertur etiam ad illud quod non legitur, sed facile cogitatur solere homines hoc modo inter se excipere. Ν 136 Ο 306 Ρ 262 Τρῶες προὔτυψαν, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ, consentaneum enim certo erat Hectorem primum proficisci, cf. Ε 592 Ν 689 Ξ 134 Π 552 Ρ 107 Σ 516 ω 9 h. Ap. 514 sed hic quoque sumamus necesse est qualis inter Troianos fuerit Hector. Χ 225 στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης ἐρεισθείς cf. Β 20 Ο 6 Θ 267 Ψ 68 Ω 682 δ 803 ζ 21 ν 197 υ 32 128 φ 124 149 ψ 4 ω 178 493. Ι 176 γ 340 φ 272 νώμησαν δ' ἄρα cf. η 183 ν 54 σ 425. γ 68 ε 292 ζ 261 ω 490 τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε nam consentaneum erat colloquium fieri. Ψ 121 φιτροὺς φέρον· κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον cf. Ψ 510 h. Merc. 47 342 Cer. 188. Ν 493 μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα· γάννυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν cf. Ν 704 ν 348 φ 412 h. Ap. 134 135. — 3) singulis partibus narrationis aut descriptionis additur ita ut fere sit: porro, deinde, igitur, quoniam quod post aliquam rem est videtur ex ea effici et propter eam esse: sodann, alsdann, also. Α 308 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα προέρυσσεν ubi in superioribus iam significatum erat eum hoc facturum: Β 268 ὁ δ' ἄρ' ἕζετο consedit cum vapulasset cf. Κ 80 Υ 150 Φ 507. Λ 426 τοὺς μὲν ἔασ' ὁ δ' ἄρ' Ἱππασίδην οὔτασε cf. Λ 501 Φ 598 Χ 77 Ω 797 ε 369 ρ 466 φ 410 Ε 353. Β 45 Γ 334 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος tum vero etiam cf. Β 426 Ε 738 Θ 558 562 Ξ 178 182 Π 135 Τ 372 387 Δ 29 κ 451. Ε 353 τὴν μὲν ἄρ' Ἶρις ἔξαγε cf. Π 58 Ζ 187 323 Ι 622 Ε 694 ε 392 491 ρ 33 Τ 286 Λ 473 Π 155 κ 348. Ζ 29 Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε cf. Ε 43 69 Μ 397 Ζ 12 h. Cer. 265 287 455 VII 44 45. δ 451 πάσας δ' ἄρ' ἐπῴχετο supra enim significatum erat id eum facturum cf. h. Ven. 53. Β 428 Ω 623 τ 422 Π 317 μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως cf. φ 432 ξ 430 Ι 209. ω 413 ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ᾤχετο consentaneum enim fuit eam ire. Ε 748 Θ 392 ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους incitavit deinde sive: igitur, nam dudum Iuno quae ad proficiscendum opus erant praeparaverat cf. Β 59 β 430 ϑ 278 ο 221 τ 392 υ 92 h. VII 33. Α 148 Δ 349 411 Ε 251 888 Κ 446 Μ 230 Ξ 82 Ρ 169 Σ 284 Χ 260 344 Ω 559 ϑ 165 σ 14 χ 60 320 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη cf. σ 337 τ 70 χ 34 hunc autem deinde allocutus est s. igitur, nam natura fert ut alter alteri respondeat cf. Τ 404. γ 155 ἡμίσεες δ' ἄρα ἐρητύοντο, iam enim indicatum est duas fuisse in contione sententias. Ψ 812 ἂν δ' ἄρα Τυδεΐδης ὦρτο cf. Ψ 860 882 887 888 β 400 417 γ 400 12 τ 417. Ρ 441 μυρομένω δ' ἄρα τώ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων cf. Ψ 371 Τ 340. ε 263 τέτρατον ἦμαρ ἔην, τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπε cf. Ψ 351. υ 373 ὣς εἰπὼν ἐξῆλθε, μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐρέθιζον cf. Σ 503 Ν 210 246 η 346 ξ 76 78 Ε 694. Ψ 785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήιον ἔκφερ' ἄεθλον ultimus fuit ut res ferebat atque satis apparet cf. Ψ 656 Ω 673 β 258 ζ 252 ϑ 449 450 σ 301. — b) sic toti quod praemiserat poëta, partes subiciuntur: Ν 131 ἔμμινον φράξαντες δόρυ δουρί, ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε cf. Π 171 215 Ρ 268 Σ 39 347 Υ 73 ϑ 436 υ 252 χ 277 Ζ 2. Ν 126 γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς, ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας ἵσταντο φάλαγγες cf. ζ 248 Ω 625. Ν 347 ἐτεύχετον ἄλγεα. Ζεὺς μὲν ἄρα Ἕκτορι βούλετο νίκην. Χ 410 τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ο 374 ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μείλιχον ἔστιν ἀκοῦσαι. — c) repetitur particula nonnunquam quando complures sunt partes Φ 426 τὼ ἄρ' ἄμφω κεῖντο, ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη προσηύδα, β 414 οἱ δ' ἄρα πάντα κάτθεσαν, ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος βαῖνε, ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς ἕζετο, ξ 467 νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε, ὗε δ' ἄρα Ζεύς, Β 425 τὰ μὲν ἂρ κατέκαιον, σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον cf. ε 244 247 248 255 261 ζ 214 216 ϑ 3 χ 267 268. — d) additur ἔπειτα: Ζ 37 Ἄδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα Μενέλαος (ἕλε) cf. Δ 148 Γ 398 Ζ 45 Η 482 Κ 522 Μ 234 Ξ 516 Ο 397 Ρ 84 Σ 37 Τ 282 Ψ 178 820 Ω 591 703 ο 134 285 ρ 61 φ 389 414 χ 285 365 ω 521 h. Ap. 240 497 sive τότε et similia Ρ 593 καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἕλετο cf. Υ 375 ψ 247 h. Ap. 375 Ρ 237 651 ο 458, αὐτίκα Π 308 Φ 378 Ψ 118 δ 220 ε 77 ο 93 φ 46, ϑ 381 δὴ τότ' ἄρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε Ὀδυσσεύς. σ 190 τέως δ' ἄρα δῶρα δίδου. ϑ 438 τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη (ἐξέφερεν) cf. κ 571: ι 47 τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι γεγώνευν interea vero ut consentaneum erat Cicones populares suos advocabant, cf. δ 435 ψ 289 Κ 498. — e) negationi additur quae singulas narrationis partes dirimit: Ε 94 ὣς κλονέοντο, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον neque igitur eum manebant, nam significatum est eas cessisse, cf. Λ 376 Μ 460 Ν 712 Υ 398 421 Φ 608 Ο 708 Π 601 ρ 464 490. Ε 621 Ν 510 ἔγχος ἐσπάσατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα ἀφελέσθαι, nam cum hastam tantum sumpsisset, indicatum erat eum cetera arma reliquisse. Α 330 τὸν εὗρον ἥμενον· οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν cf. Χ 371 Ρ 9 Ο 674 Ρ 703 Ρ 401 οὐδ' ἄρα πώ τι ᾔδη Ἀχιλλεύς cf. Ν 521 Ξ 18 Μ 184 Β 642 Ο 586 708 Χ 328 δ 18 ξ 421 ψ 271 h. Merc. 154. — f) Est ἄρα transeuntis ad nova atque superiora ad finem perducentis, sed ita ut cohaerere ea necessari cum sequentibus indicet. Ψ 388 οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην λάθ' Ἀπόλλων, cf. π 155 π 675 ε 8 ι 64 92 λ 124. μ 16 ἡμεῖς μὲν διείπομεν οὐδ' ἄρα Κίρκην ἐλήθομεν, nam necessario a Circen transeundum erat, cf. h. Ap. 123, u π 160 Telemachus commemorandus erat, n manca fieret oratio. Quando plures sunt nega

tiones, priori potissimum additur ἄρα. Non semper vero totum cuius sic partes habemus disertis verbis indicatur *A* 115 οὐ ἐθέν ἐστι χερείων, οὔτ' ἄρ φρένας οὔτε τι ἔργα cf. *E* 333 *M* 53 *N* 513 *X* 200 *Ω* 40 δ 264 566 ϑ 168 ι 122 λ 535 π 245 *Ψ* 632 h. Ap. 227. — g) partes enumerantur rei quae animis audientium omnium satis obversatur. Nos fere nostro „nun" uti possumus, saepius part. omittimus. *A* 93 οὔτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὐθ' ἑκατόμβης, cf. *O* 72 δ 605 ν 207 ξ 166 ψ 174. *K* 249 μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε μήτε τι νείκει cf. *H* 400 *Φ* 288. *E* 532 *O* 564 φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή cf. *N* 284 h. Cer. 277. *H* 433 οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ. — h) posteriori negationi additur. *Y* 8 οὔτε τις οὖν ποταμῶν, οὔτ' ἄρα νυμφάων, significatum autem iam est in superioribus cuius partes sic enumerentur. λ 483 σεῖο δ' οὔ τις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, refertur autem ἄρα ad superiora quibuscum haec arcte cohaerent cf. h. Ap. 55. — i) ἄρα in utraque parte. *Y* 205 ὄψι δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς cf. *E* 89 *Z* 352 *Ω* 337 h. Merc. 346. — k) Similiter ἀλλ' ἄρα (cf. s. ἀλλά 18) coniunguntur: *N* 716 οὐδ' ἔχον ἀσπίδας ἀλλ' ἄρα τόξοισιν ἕποντο πεποιθότες quo arctiore vinculo contineantur orationis partes, consentaneum enim erat arcus habere qui non uterentur hastis. *T* 96 καὶ γάρ Ζεύς ἄσατο· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν Ἥρη ἀπάτησεν, in superioribus enim iam indicatum est eum deceptum esse, cf. *E* 434. *Ω* 699 οὐδέ τις ἄλλος ἔγνω, ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη εἰσενόησεν, sed ut iam indicatum prima animadvertit. γ 259 οὐδὲ θανόντι ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες κατέδαψαν, cf. κ 214 ξ 526 τ 283 χ 91 287 ω 223 *M* 320 305 *Π* 305 *Z* 418 h. Ven. 10 *N* 523. Similiter αὐτὰρ ἄρα *B* 103 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε iam enim scimus non semper sceptrum Iovi mansisse, sed ut facile quis coniecerit Iuppiter alii dedit cf. ψ 298 h. Merc. 69. Etiam particulis μέν-δέ additur ἄρα *B* 621 ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου, *Δ* 254 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας. Probabile enim est cum Idomeneus primos componeret, amicum eius in extremis fuisse, cf. *Θ* 170 *Y* 269 *Σ* 313 *Ω* 456 *Φ* 642 ϑ 362 λ 257 η 124. Sed priori quoque membro additur, quod propius accedit ad superiora: *M* 288 ἀμφοτέρωσε πωτῶντο αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιούς, ubi diserte ἀμφοτέρωσε explicatur additis partibus cf. *P* 430 *Σ* 252 α 110. Utrique membro additur ἄρα *B* 425, ut duplex ἄρα legitur δ 716 τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη, οὐδ' ἄρ' ἔτλη δίφρῳ ἐφέζεσθαι, ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἷζε. — m) Solet poëta (Naegelsb. 204) semper fere sedendi verbo addere ἄρα, significans quodam modo cum quadam urbanitate neminem considere nisi iusta adsit causa. *Y* 149 Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο, *Ω* 522 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ, cum tibi parcere velim, nam referuntur haec ad ea quae se cogitare indicaverat Achilles. *A* 68 101 *B* 76 *H* 354 365 β 224 ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, cf. β 417 γ 406 469 η 153 ϑ 290 π 146 213 ρ 466 602 σ 110 τ 544 ψ 159 166 ψ 164 ω 408 h. Ven. 30 atque repetivit etiam particulam h. Merc. 365 ἤτοι ἄρ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. Etiam interrogans sic loquitur poëta κ 378 τίφθ' οὕτως - κατ' ἄρ' ἕζεαι, id quod iure miratur Naegelsb., quamquam n) alias in quaestione recte uti videtur particula *A* 8 τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ξυνέηκε μάχεσθαι, sentimus enim deorum aliquem tantae rixae auctorem esse; cf. *A* 65 *B* 761 *Γ* 226 *M* 409 *Σ* 6 182 α 346 ψ 264 *Σ* 188 γ 22 h. Ap. 19 207. *Λ* 656 τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' ὀλοφύρεται, modo enim audierat Nestor eum plorare. *N* 307 πῇ τ' ἄρ μέμονας καταδῦναι, scit enim, eum velle intrare. ν 166 ἦ ἄρ τί σε μᾶλλον εἰσορόωσιν; num quid te, ut ego putaverim, Graeci magis adspiciunt? cf. *N* 447 *Σ* 429 *Φ* 62 ω 257 χ 158. — 4) ἄρα describentis atque singulas partes enumerantis est, quas nos quidem separamus potius, usi particulis: porro tum ferner dann, Homerus vero coniungit. Si toti subiciuntur partes, ἄρα est: nempe, videlicet, nemlich, *Z* 318 εἰσῆλθε, ἐν δ' ἄρα χειρὶ ἔγχος ἔχε ubi nos quoque in tali descriptione simili uti possumus particula, cf. *H* 2 *Θ* 493 *N* 474 *Σ* 494 β 12 ρ 63 σ 196 *N* 191 h. Cer. 452 ep. 8, 2. *Λ* 65 *Π* 300 *Φ* 326 *Ψ* 741 ε 369 φ 52 χ 401 *Σ* 481 *I* 664 666. κ 550 γίγνονται δ' ἄρα ταί γε fiunt vero nempe hae cf. ν 187 h. Ven. 42. *Φ* 549 πὰρ δέ οἱ ἔστη φηγῷ κεκλιμένος, κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι, coopertus nempe erat caligine cf. *Y* 444 *Φ* 597 *Γ* 381 *M* 25. *I* 189 τῇ ὅ γε θυμὸν ἔτερπεν· ἄειδε δ' ἄρα κλέα, cantabat scilicet. η 100 χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἕστασαν, da standen also goldene Knaben, cf. *Σ* 507 *Φ* 203 ρ 208 σ 293. Singulas partes enumerat poëta *B* 522 οἵ τ' ἄρα πὰρ ποταμὸν ἔναιον et porro qui incolebant, cf. *B* 546 584 615 676 716 835 *K* 133. — 5) ἄρα repetit superiora atque significat poëtam redire ad ea quae supra commemoraverit: inquam, sage ich, also, ut dixi, atque aptissima est haec significatio origini vocis qua duo arcte coniuncta atque fere in unum coaluisse indicatur. *Δ* 398 δύο δ' ἡγήτορες ἦσαν, Μαίων υἱός τ' Αὐτοφόνοιο Πολυφόντης, Μαίον' ἄρα προέηκε Maeonem, inquam, dimisit sive hunc ipsum Maeonem cf. *E* 48 584 660 *N* 506 593 *Π* 616 *E* 547 *Σ* 551 *Y* 237 *Φ* 189 ν 241 *N* 195 *E* 451 σ 118. *B* 482 τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε talem igitur eum fecit, cf. *Γ* 153 *Δ* 488 *Y* 66 *Ω* 319. *M* 294 ἀσπίδα μὲν σχέτο. (298) τὴν ἄρ' ὅ γε σχόμενος cf. *N* 406 *O* 311 *Π* 597. *A* 96 τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε, hac igitur de causa quam modo dixi cf. ν 194. — b) Post pronomina ὅ ἥ τό *B* 620 τῶν μὲν ἄρ' ἡγησάσθην horum igitur quos modo dixi, cf. *Λ* 292 *B* 650 870 *Γ* 313 *Z* 180 *Ω* 613 δ 8 ο 256 ο 419 τ 459 ψ 90 h. Ap. 414 444 h. Merc. 64 *Π* 663 *E* 79 ν 219 χ 498 *E* 663 692 *Δ* 80. *B* 780 οἱ δ' ἄρ' ἴσαν hi igitur quos enumeravi incedebant, *Γ* 8 οἱ δ' ἄρ ἴσαν Ἀχαιοί ubi nomen quoque addidit respiciens ad *Γ* 1 ἕκαστοι ubi Graecos significaverat, cf. *Z* 302 *Θ* 53 π 322 σ 197. quae narravit ad finem perducit poëta, ad alia transiturus *Γ* 448 τὼ μὲν ἄρα κατεύνασθεν, cf. *E* 862 *H* 169 *Λ* 304 *Π* 351 715 ϑ 83 367 521 ψ 342 h. Ap. 391 XXXI 15 *Σ* 148 *O* 405 *B* 760. aut quae brevius indicavit repetit plura de iis additurus *E* 45 Φαῖστον ἐνήρατο, τὸν μὲν ἄρα νύξε cf. *E* 79 550 556 578 *M* 383 *N* 15 ξ 452 h. Ap. 325. *T* 255 εὔχετο· (257) εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπε cf. τ 207. τ 49 ἔνθα πάρος κοιμᾶτο· (50) ἔνθ' ἄρα καὶ τότ' ἔλεκτο cf. γ 32. — c) Ita ἄρα fere significat: idem. Admonemur enim particula duas res arctissime coniunctas esse atque quodam

modo unam efficere. *B* 222 *τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ κοτέοντο* huic quem dixi, huic ipsi, cf. *Z* 154 *M* 154 131 *N* 301 584 *K* 287 *Ξ* 428 492 *O* 301 *Π* 166 *Υ* 239 *Φ* 39 427 *Χ* 226 *Ψ* 200 293 355 401 514 641 *Ω* 100 610 612 702 *β* 13 *γ* 297 *δ* 524 *ε* 3 111 134 151 319 453 456 478 *ζ* 72 *η* 39 *ϑ* 18 65 *κ* 92 107 *λ* 241 *μ* 134 338 *ξ* 5 411 *o* 419 461 468 *π* 177 449 453 *ρ* 505 589 *σ* 158 *τ* 278 414 *υ* 275 *φ* 1 61 *χ* 187 271 *ω* 101 h. Cer. 15. Saepius etiam *ὡς ἄρα* s. *ὣς ἄρα* coniunguntur ita ut comprehendantur atque ad finem quendam perducantur superiora. *B* 35 *ὡς ἄρα φωνήσας* hoc igitur modo locutus cf. *B* 84 *Z* 116 369 494 *H* 103 303 *Θ* 157 *I* 199 *Λ* 531 *M* 251 370 *N* 833 *Π* 862 *P* 188 673 *Υ* 144 *Φ* 468 *Χ* 306 *Ψ* 99 *Ω* 468 671 *β* 413 *δ* 657 715 *ε* 148 380 *ϑ* 46 104 *κ* 302 *ξ* 418 *o* 215 282 *π* 40 190 213 *σ* 394 *χ* 79 326. *E* 239 *ὡς ἄρα φωνήσαντες* cf. *T* 418. *Z* 232 *ὡς ἄρα φωνήσαντε* cf. *K* 349 *ω* 361. *Θ* 432 *ὡς ἄρα φωνήσασα* cf. *A* 428 *Σ* 65 138 388 *T* 12 37 *Φ* 415 *Ω* 93 *β* 405 *γ* 29 371 *ε* 92 192 351 *ζ* 316 *η* 37 78 h. Ap. 340 h. Cer. 231. *A* 584 *B* 265 *ὡς ἄρ' ἔφη* cf. *E* 111 607 *Φ* 136 502 *β* 377 *ϑ* 482 *ρ* 409 462 *σ* 185 *τ* 361 386 503 *υ* 120 *χ* 433 465 *ψ* 181 *ω* 397 h. Ap. 83 Merc. 39 278 293 409 Cer. 59. *K* 465 *ὡς ἄρ' ἐφώνησεν* cf. *T* 276 *β* 257 *κ* 229 *ρ* 57 *τ* 29 *φ* 163 *χ* 398. *Γ* 161 *ὡς ἄρ' ἔφαν* cf. *Γ* 324 *H* 181 206 *ι* 413 *ρ* 488 *σ* 75 117 *υ* 404. *Δ* 85 *ὡς ἄρα τις εἴπεσκεν* cf. *N* 821 *Π* 502 855 *P* 423 *Χ* 361 375 772 *ε* 313 *ν* 170 *o* 525 *χ* 152. *B* 784 *ὡς ἄρα στεναχίζετο* cf. *Γ* 13 *H* 7 *Λ* 120 158 309 *M* 135 424 *N* 337 *Π* 644 *P* 523 758 *Υ* 406 *Φ* 97 *Χ* 143 *Ψ* 600 *ε* 474 *ζ* 145 *ν* 84 *o* 160 *π* 219 *υ* 28 *φ* 409 *χ* 307 389 *ψ* 239 *E* 904. — Additur *ἔπειτα* *γ* 62 *ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἠρᾶτο.* Non in introitu versus *ε* 480 *ὣς ἄρα πυκνοὶ* (*ἔφυν*) cf. *τ* 442. — 6) *ἄρα* additur aliis coniunctionibus ut facile ea carere posse nobis videamur. *M* 292 *οὐδ' ἄν - ἐῤῥήξαντο εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ὦρσεν* wenn nicht eben, satis enim iam sententia primaria indicatur aliquid factum esse quo murus perrumperetur, wenn nicht, wie schon angedeutet. *Γ* 374 *καί νύ κεν εἴρυσσεν εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε, εἰ μὴ ἄρα* eodem fere modo quo *ἀλλ' ἄρα* dicit cf. *E* 312 680 *Z* 75 *Θ* 91 132 *Υ* 291 *Ψ* 541 *Ω* 715 *ψ* 242 h. Cer. 243. Aliter se habet *η* 204 *εἰ δ' ἄρα τις ξύμβληται* si igitur quis occurrat. — b) Saepius *ἐπεὶ ἄρα* coniungit v. supra s. I g. *Z* 426 *μητέρα τὴν ἐπεὶ ἂρ δεῦρ' ἤγαγε*, meine Mutter, als er die also hergeführt hatte. *Θ* 269 *ἐπεὶ ἄρ τιν' οἰστεύσας βεβλήκοι* quandocumque ut modo indicatum quem percusserat, cf. *P* 658 *Σ* 55 *Χ* 258 *Ω* 42 h. Ap. 158. *Π* 374 *πάσας πλῆσαν ὁδούς, ἐπεὶ ἂρ τμάγεν.* Non enim vias implevissent, nisi dissipati essent, cf. *I* 409 *υ* 86 *ψ* 258. Respicit superiora etiam in ipso introitu orationis *α* 231 *o* 390 *ἐπεὶ ἂρ δὴ ἀνείρεαι* da du mich also (*ἄρα*) - cf. *ρ* 185. — c) *H* 140 *κορυνήτην κίκλησκον οὕνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο*, weil er nemlich, cf. *I* 562 *Λ* 79 *N* 461 *Ω* 607 *ϑ* 480 *ν* 265. *ν* 309 *ἐκφάσθαι οὕνεκ' ἄρ' ἦλθες* te, ut apparet, venisse, cf. *ϑ* 498. *κ* 275 *ὅτε δὴ ἂρ' ἔμελλον ἴξεσθαι* cum ut licet e superioribus conicere venturus essem. h. Ap. 308 *εὖτ' ἄρα δὴ γείνατ' Ἀθήνην*, cum, ut dictum est, genuisset cf. ib. 100. *Z* 515 *εὖτ' ἄρ ἔμελλεν στρέφεσθαι* quando, ut consentaneum erat, digressurus erat. — d) Saepe etiam pron. rel. (v. supra s. I) sic additur *H* 143 *στεινωπῷ ἐν ὁδῷ ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη χραῖσμε* ubi propter ipsas angustias. *H* 182 *κλῆρος ὃν ἄρ' ἤθελον* quam ut dixi ipsi volebant, cf. *Δ* 520 *Λ* 536 *Υ* 501 *M* 259 *Ξ* 400 *Χ* 319 *Ψ* 854 *o* 473 *χ* 445. *B* 572 *Σικυῶν' ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν* ubi omnes sciunt Adrastum fuisse. Refertur enim ad ea quoque quae omnibus nota sunt, cf. *Π* 56 481 *Σ* 75 444 *ϑ* 74 *δ* 271 *χ* 335 h. Ap. 307. *Θ* 177 *νήπιοι οἳ ἄρα δὴ μηχανόωντο* welche also (*ἄρα*). — Oculis enim videt murum Hector, conicit a Graecis eum aedificatum esse. *M* 295 *ἀσπίδα ἐξήλατον ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν*, cf. *N* 600 *υ* 106. *Ξ* 444 *Ἠνοπίδην ὃν ἄρα τέκε Ἤνοπι*, cf. *O* 309. *T* 115 *ἵκετ' Ἄργος ἔνθ' ἄρα ἤδη* quia ut iam indicatum est ibi sciebat posse decipi Iovem partu. *ζ* 322 *ἵν' ἄρ' ἕζετο* ubi, ut convenerat consedit, *τ* 55 *κλισίην κάτθεσαν ἔνθ' ἄρ' ἐφῖζε*, ubi, ut consentaneum erat, assidebat, cf. *τ* 62. — 7) in apodosi *A* 465 *γ* 462 *μ* 365 *ἐπεὶ μῆρα κάη μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα.* *A* 471 *B* 433 *ε* 202 *ἐπεὶ ἐξ ἔρον ἕντο, τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε.* Non enim casu accidit ut cenati delaberentur in sermonem, sed consulto et necessario, cf. *Δ* 218 392 *E* 574 *Σ* 610 *Ψ* 3 128 *Ω* 330 350 *γ* 456 *δ* 50 *ζ* 100 *ϑ* 132. *Θ* 397 *ἐπεὶ ἴδε χώσατ' ἄρ' αἰνῶς* valde, ut natura fert, iratus est, cf. *λ* 2 *ρ* 89 *τ* 506 *φ* 223, *H* 434 *ἦμος ἄρ ἔγρετο*, pridie enim decreverant murum exstruere, cf. *Ω* 789 *β* 2 *γ* 405 *δ* 307 401 *ϑ* 2 h. Ven. 170. *η* 4 *ὅτε δὴ ἵκανε, στῆσεν ἄρ' ἐν προθύροις*, non enim erat cur alio progrederetur, cf. *I* 670 *Λ* 171 *Σ* 522 *κ* 571 *o* 458. *Γ* 398 *ὡς οὖν ἐνόησε θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα* cf. *K* 522 *Z* 238 *Π* 421 *ρ* 493. *υ* 57 *εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε ἄλοχος δ' ἄρ ἐπέγρετο.* *H* 360 *M* 234 *εἰ ἀγορεύεις ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα φρένας ὤλεσαν* dann haben dir also. *I* 511 *ὃς δέ κ' ἀνήνηται, λίσσονται δ' ἄρα ταίγε.* Post comparationes *E* 904 *ὡς ὀπὸς γάλα συνέπηξεν ὣς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο* cf. *H* 65 211 *P* 266. — 8) Raro bis ponitur *π* 213 *ὣς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἕζετο* cf. h. Merc. 365 et v. l. *ρ* 466 *σ* 110. Nec primo loco collocatur nec fere praeter *Θ* 392 *Δ* 392 *E* 748 *Π* 308 *ϑ* 290 *ξ* 421 *ψ* 298 h. VII 50 longe inde removetur. *γ* 267 *πὰρ δ' ἄρ' ἔην*, v. l. *πὰρ γὰρ ἔην* cf. La Roche. *Ψ* 125 Bothe proposuit *ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς* pro *ἔνθ' ἄρ' Ἀ.*, addens ipse „quamquam luxuriat Homerus usu eius part.“ Ahrens (Phil. 6, 25) statuit saepe hiatum fugientes interposuisse particulam atque sic etiam *K* 540 *ὅτε ἤλυθον* mutatum esse. Grashof (Abwerf. d. Augm. Dusseldorf 1852 p. 5) *ϑ* 304 *στῆ δ' ἄρ' ἐνί* magis probat, quia sic causa addatur standi. *Ω* 722 *οἳ μὲν δὴ θρήνεον*, v. l. *οἳ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον.* — b) Legitur denique *ἄρα* quando pyrrhichium efficit longe saepissime in prima thesi aut secunda, saepe etiam in quinta et paulo rarius in quarta, semel tantum (*ϑ* 17) ut videtur in tertia. Producitur vero posterior syllaba saepissime in arsi secunda, saepe etiam in tertia et quarta et sexta, quamquam in quarta id post caesuram tertii pedis fieri debet. Satis autem raro (*κ* 415 *χ* 501 h. Cer. 452) fit productio in arsi quinta.

ἀρᾰβέω (*ἄραβος*) crepo e collisione rerum durarum. *Δ* 504 *E* 42 58 294 540 *Θ* 260 *N* 187 *P* 50 311 *ω* 525 *ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ*, E. M. 134, 31 *ἤχησεν, ἐψόφησεν.* Est sonitus clarior quam *δουπεῖν* quod de sonitu rauco

atque gravi est. Fuit v. l. Ο 578 ubi Wolf τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε recepit. (ἀμφί.)

ἄραβος (Benf. 2, 131 skr. klap, lat. crepare, germ. klaphon klingen. Doed. Gl. 1046 ἀράϝω unde etiam ἀραιός. Cf. E. M. 134, 28. Videtur esse onomatopoëticum cf. Curt. E. p. 425) crepitus durus, stridor, qualis fit collisione rerum durarum. Ap. 43, 19 ὁ διὰ τῶν ὀδόντων ψόφος ποιός. Κ 375 ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων. (ἀραβέω, ἀμφαραβέω.)

Ἀραι-θυρέην τ' ἐρατεινήν | Β 571, ἡ νῦν Φλιασία καλουμένη Strab. 8, 382. St. B. s. Φλιοῦς, Hes. Paus 2, 15, 5, urbs Argolica. (ἀραιός, θύρα angustiae, cf. Curt. Pel. II 471.)

ἀραιός, alii ἁραιός (ᾰ. Bekk. ϝαρ., cf. Hoffm. qu. ho. § 134 La Roche H. T. 201. Doed. Gl. 1045 ἀρημένος contusus. Herod. ap. E. M. 134, 18 ῥαίω πλεονασμῷ τοῦ α, alii ad ἀρή damnum referunt) angustus, tenuis, gracilis. Alii: infirmus; noxius. sch. BL. Ε 425 Ἀρίσταρχος τὸ ἀραιὴν ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενῆ δασύνει, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιβλαβῆ (Π 161) ψιλοῖ, cf. sch. B. Σ 411 Eust. 568, 16 1052, 6. E. M. 134, 19 ἀραιήν. ἀσθενῆ, ἀδύνατον· ἔστιν ὅτε σημαίνει καὶ λεπτὴν ἢ βλαβερὰν ἢ μακρὰν ἢ εὐκταίαν, quae ad interpretandos locos poëtae excogitata. Herod. Σ 411 κ 90 δασύνεσθαι iubet. Digammatis vestigia Σ 411 Υ 37 Ε 425 exstant. κ 90 ἀραιὴ δ' εἴσοδος, Ap. 41, 23 ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ καὶ στενοῦ. Π 161 γλώσσῃσι ἀραιῇσιν lupi, sch. BLV. ἀσθενέσιν, ἐπιμήκεσιν ἢ λεπταῖς, οἱ δὲ ψιλῶς βλαπτικαῖς. Pro δασείαις ib. videtur δασέως scribendum esse. Ε 425 χεῖρα ἀ., Arist. ἀσθενῆ. Σ 411 Υ 37 κνῆμαι ἀ., sch. B. λεπταί· εἰ δὲ ψιλοῦμεν βεβλαμμέναι, sch. br. ἀσθενεῖς καὶ λεπταί. h. Merc. 349 ἀ. δρυσὶ βαίνοι.

ἀράομαι v. s. ἀράω.

ἀρᾰρίσκω (ΑΡ, cf. G. Curtius E. 488 de nom. Hom. II. Doed. Gl. 535 ad εἴρειν refert) ipf. ἀράρισκε ξ 23, pf. ἄρηρεν v. l. ε 218, coni. ἀρήρῃ ε 361, plpf. ἀρήρει et ἠρήρει Μ 56, ptc. ἀρηρώς (ᾰ) κ 553, ἀραρυῖα (⏑⏑) cf. Ahrens, ho. Exc. Rh. M. 2, 176 s. ἀρηρός Δ 31, ἀρηρότος Δ 213, ἀρηρότι Δ 134, ἀραρυίῃ v. l. Ξ 181, ἀρηρότ' Ο 530, ἀραρυῖαν, n. ἀρηρος Ω 269, ἀρηρότες, ἀραρυῖαι, ἀραρυίας, ἀρηρότα η 45. Aor. imp. ἄρσον, alii ἅρσον, ptc. ἄρσας α 280, Aristarchus ἅρσας, ἄρσαντες Α 136, aor. 2 ἤραρε(ν), ἄραρον, coni. ἀράρῃ Π 212, ptc. ἀραρών ε 252, ἀραρόντε. Pass. aor. ἄρθεν Π 211, Aristarchus ἅρθεν, cf. Herod. Α 136. Med. aor. sync. ptc. ἄρμενον, alii ἅρμενον, n. ἄρμενον ε 254 cf. Buttm. Spr. §. 110, 9, 6 1) apto, apte coniungo. intrans. 2) astringor contineor convenio, congruo. Trans. leguntur act. impf. aor. 1, plerumque aor. 2, semel etiam perf. ε 218 ubi dubitatur de scriptura. Intr. perf. quod praes. vim habet, aor. med., aor. act. Π 214 δ 777. Formae ⏑–⏑⏑ in quarto pede sunt, ceterae quadrisyllabae in exitu plerumque versus, sed ἀράρισκε in quinto pede et ἀραρυῖαν Τ 396 in tertio; trisyllabae (⏑––) in exitu versus. 1) ξ 23 ἀμφὶ πόδεσσιν ἀ. πέδιλα, Ap. 44, 12 ἥρμοζεν cf. Hes., Δ 110 κέρα ἀσκήσας - ἤραρε, Hes. ἥρμοσεν εὐτρέπισεν. Ψ 712 ἀμείβοντας ἀ., Π 212 τοῖχον ἀ. λίθοισιν, ε 252 ἴκρια ἀ. σταμίνεσσι, Ap. 44, 19 ἁρμόσας cf. Doed. Gl. 2397. ε 248 γόμφοισιν καὶ ἁρμονίῃσιν σχεδίην ἄ., v. l. ἄρασσε cf. La Roche. α 280 νῆ' ἄρσας ἐρέταις, Eust. 1417, 30 διττὸν τὸ ἄρσαι νῆα. τὸ μὲν ἐπὶ ναυπηγίας, τὸ δὲ ἐπὶ ἐξαρτίσεως εἰς πλοῦν ὡς ἐνταῦθα. β 289 ἄγγεσιν ἄπαντα, LN. ἄρσον, sch. V. γέμισον, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. ἥρμοσται γὰρ τὸ πληροῦν τῷ πληρουμένῳ. β 353 πώμασιν ἄ. ἀμφιφορῆας, Μ 105 ἀλλήλους ἄ. βόεσσι, sch. B. ἔφραξαν, ἐπύκνωσαν ὥπλισαν, non recte sch. V. ἀλλήλους ἀντὶ τοῦ ἑαυτούς, potius universi. Π 211 στίχες ἄρθεν, Aristarchus ἅρθεν, sch. BL. ἡρμόσθησαν ὡς δῆλον ἐκ τῆς παραβολῆς· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπήρθησαν καὶ φρονήματος ἐπληρώθησαν quasi ad αἴρω referatur. b) Translate Α 136 ἄρσαντες κατὰ θυμόν, sch. D. ἁρμόσαντες κατὰ τὴν ψυχὴν τουτέστιν ἀρεστὸν καὶ θυμῆρες ποιήσαντες. ε 95 ξ 111 ἤ. θυμὸν ἐδωδῇ, π 169 μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρα, quem locum vituperavit Geppert 2, 212. — 2) Intr. translate: δ 777 ὃ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, v. l. εὔαδεν, Hes. ηὐφράνθη, ἥρμοσεν, εὐτρέπισεν. κ 553 φρεσὶν ἦσιν, Ap. 42, 3 ἡρμοσμένος. — b) proprie: ε 361 δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀ., Μ 56 τάφρος ὕπερθεν σκολόπεσσιν ἠ., Π 214 ἄ. κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες, Γ 338 ρ 4 ἔγχος οἱ παλάμηφιν ἀ. cf. Π 139. Κ 265 μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀ. in lemmate: ὀρώρει. — c) Ptc. pf. in adi. paene abiit cf. Classen, Beob. 2, 13, et saepe rebus minutis additae dicuntur res maiores, quibus nos illas adhaerere dicimus: aptus rei, aptatus, apte coniunctus Γ 331 Λ 18 Π 132 Τ 370 κνημῖδας ἐπισφυρίοις ἀ. cf. Σ 459, ἐπισφύρια talis superponuntur cf. O. Müller Arch. 498. Ap. 41, 31 Hes. ἡρμοσμένας, alii ut Feith: fibulis (durch Spangen) constrictas (dat. instr.). Δ 31 κουλεὸν ἀορτήρεσσιν ἀ., Ω 318 θύρῃ κληῖσ' ἀ., Ν 188 κόρυθα κροτάφοις ἀ., lex. Seg. 441, 29 ἡρμοσμένην, cf. Σ 611. Additur praep. χ 102 κυνέην ἐπὶ κροτάφοις ἀ., cf. σ 378. Σ 275 σανίδες ἐπὶ (πύλαις) ἀ., σ 294 περόναι κληῖσιν. Ω 269 ζυγὸν οἰήκεσσιν ἀ., Hes. ἰσχυρῶς ἡρμοσμένος. Nos aut anulos iugo affixos dicimus aut: besetzt mit. Ceterum quasi ὁ ζυγός tantum dici possit ἀρηρότα in nonnullis codd. est, ita ut dactylus sit in exitu versus, Did. οὐκ ἦν παρὰ Ζηνοδότῳ ὁ στίχος. Duentz. de libro XXIV Il. Rh. M. 5, 396 negat a Gepperto (1, 377) recte vituperari hunc locum. Ν 407 ἀσπίδα κανόνεσσ' ἀ., Ξ 181 ζώνην θυσάνοις ἀ., Ο 737 πόλις πύργοις ἀ., η 45 τείχεα σκολόπεσσιν ἀ., ζ 267 ἀγορὴ λάεσσι ἀ. instructum ad sedendum, alii: circumdatum, alii constratum gepflastert. ζ 70 ἀπήνην ὑπερτερίῃ ἀ., ubi nos capsum plaustro adhaerere putamus. Ap. 158, 23 ὑπερτερίη· τὸ πῆγμα τῆς ἁμάξης cf. Goebel (Ztft. f. G. 1858) Ο 530 θώρηκα γυάλοις ἀ., sch. V. ἀντὶ τοῦ γυάλῳ. Ε 744 κυνέην ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν, sch. L. ὁπλίτας εἶχεν ἐντετυπωμένους. Sic quoque modum excedere videtur locutio cf. Jacob Entst. d. Il. u. Od. 205. Sed sunt qui credant tantam fuisse Minervae galeam ut tot homines caperet Baerwinkel her. hom. armat. p. 13. Melius Herm. op. 4, 286. cf. Doed. Gl. 446. Naegelsb. ho. Theol. 15. Μ 134 δρύες ῥίζῃσιν ἀ., quo solo loco vox refertur ad res natura factas, non arte. — d) Sine dat.: bene aptatus, bene praeparatus. Τ 396 μάστιγα χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν. Sed sch. B. τῇ χειρὶ ἀραρυῖαν, quod ferri potest. Faesi: χειρί ist also zweimal zu denken. Δ 134 ζωστῆρι ἀ., quod corpori bene haerebat, cf. Δ 213. Η 339 438 πύλας εὖ ἀρ., alii ἔπ' ἀρ. Μ

454 πύλας στιβαρῶς ἀρ. I 475 θύρας πυκινῶς ἀρ., cf. φ 236 382 ψ 194. χ 155 258 275. Φ 535 σανίδας πυκινῶς ἀρ. cf. β 344 χ 128 ψ 42. β 342 ἕστασαν ἑξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες, alii: stipati. O 618 πυργηδὸν ἀρηρότες catervatim stipati, cf. N 800. — e) Part. aor. med. ἄρμενος, quod etiam ἅρμενος scribitur, cf. E. M. 769, 48 lex. Seg. 445, 33 ἄρμενα. τὰ ἁρμόζοντα sec. Aristarchi praeceptum, quod vituperatur ab Herodiano (Λ 136) aptus: Σ 600 τροχὸν ἄ. ἐν παλάμῃσιν, ε 234 πέλεκυν ἄ. ἐν π., h. Merc. 110 ὄζον ἄ. ἐν παλάμῃ et cum dat. ε 254 ἐπίκριον ἄρμενον ἱστῷ. (ἐν, πρός, σύν, ἐπί, εὐήρης, θυμήρης, θυμαρής, ἀρέσκω?)

ἀράσσω (Doed. Gl. 1047 ἀρᾶν ἄραβος rasseln. Benf. 2, 15 ραγ et ἀ ἁ = sa. Similiter alii ῥήγνυμι cf. Curt. E. p. 474. Act. impf. ἄρασσεν ε 248, fut. ἀράξω Ψ 673, aor. ἄραξε(ν). Pass. aor. ἀράχθη ε 426) tundo, pulso cum sonitu duro, confringo. Sed aliter E. M. 134, 34. ε 248 γόμφοισιν - καὶ ἁρμονίῃσιν σχεδίην. Aristarchus apud sch. BHMR. τὸ τέλος τῆς ἁρμογῆς παρέστησε. Ipf. videtur uti poëta de multis conatibus. V. l. ἄρηρεν. Cum praep. M 384 μ 412 σὺν ὀστέ' ἄ. πάντ' ἄμυδις, sch. V. συνέθλασε, Ap. 44, 11 ἄραξε· συνέτριψε, κατέβαλε cf. Ψ 673. ε 426 σὺν δ' ὀστέ' ἀράχθη confractus esset quod ad ossa attinet. ι 498 ἄ. ἡμέων κεφαλὰς καὶ νήια δοῦρα, Π 324 ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις cf. N 577. μ 422 ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄ. ποτὶ τρόπιν, Did. αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ πλείους ἄραξε· Ζηνόδοτος δὲ ἔαξε. (ἀπό, σύν, ἐκ.)

ἀραχνία (τά. ἀράχνη cf. Curt. E. 489 Benf. 2, 111) araneum. E. M. 135, 4 τὰ ὑφάσματα τῆς ἀράχνης. θ 280 ἀ. λεπτά, π 35 κάκ' ἀ., sch. BH. τοῖς ἀμελουμένοις τόποις παραφύεται ἀράχνια.

ἀράω, ἀράομαι (ᾱ. ἀρή). Act. inf. ἀρήμεναι χ 322. Med. pr. ἀρᾶται, ptc. ἀρώμενος, impf. ἠρώμην μ 337, ἠρᾶτο, fut. ἀρησόμεθα I 172, aor. 1 ἠρήσατο, pl. ἠρήσαντο, coni. ἀρήσῃ N 818, opt. ἀρησαίατο α 164, inf. ἀρήσασθαι Z 115. 1) precor τινί bete, voveo. 2) opto, precans opto, acc. c. inf., inf., εἷος, αἴ κε. 3) precando voco τινά. 1) Absolute: E 114 K 283 h. Ap. 332. Ψ 149 ὧς cf. γ 62 η 1. γ 61 ὣς αὔτως. Γ 318 H 177 ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον, Nican. θεοῖς ἰδέ, ita Bekk., Z 115 δαίμοσιν, P 568 οἱ πάμπρωτα θεῶν, ν 355 νύμφῃς, cf. ζ 323. K 277 δ 761. Ψ 194 μ 337 K 296. Z 304 εὐχομένη ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ, A 35 πολλὰ Ἀπόλλωνι, cf. I 566 A 351. — 2) a) Ψ 208 Βορέην ἐλθεῖν, N 818 Διὶ θάσσονας ἔμεναι ἵππους, χ 322 πολλάκι μέλλεις ἀρήμεναι - νόστοιο τέλος γενέσθαι, ubi Buttm. (Spr. 2, 118) ἀρήμεναι putat esse aor. 2. Potuit uti etiam ipf. ἔμελλες (Doed. Gl. 19), sed Leodem etiamtum eodem esse animo dicit quo antea atque praeterita quasi repraesentat, so magst du wohl wünschen. Certe eo ipso tempore quo Ulixes loquitur summopere optabat Leodes. δ 827 ἣν παρεστάμεναι, τ 533 με πάλιν ἐλθέμεν, I 240 φανήμεναι Ἠῶ. Ψ 144 σοί με κερέειν. Mistae sunt structurae: h. VI 6 εἶναι ἄλοχον καὶ οἴκαδ' ἄγεσθαι eam uxorem esse et ipsi deducere eam domum. b) Δ 143 φορέειν, α 366 σ 213 παραὶ κλινθῆναι, α 164 ἐλαφρότεροι εἶναι velociores esse, N 286 μιγήμεναι c) τ 367 εἷος ἵκοιο, I 172 Διὶ εἴ κ' ἐλεήσῃ. — 3) β 135 ἐρινῦς, sch. S. ἐπικαλέσεται. (κατα, ἀρητός, πολυάρατος, ἀρειή, ἀρητήρ.)

ἀργαλέος (ἄλγος, ἀλγαλέος E. M. 135, 18) 1) molestus, difficilis. 2) gravis, 3) multi laboris, 4) saevus. E. M. 135, 17 χαλεπός. 1) Neutr. cum inf. aut dat. c. inf. aut acc. c. inf. O 142 ῥύσθαι fieri non potest. Ironice dictum est. Omittitur fere in talibus ἐστίν. Y 368 ἔγχει δ' ἀργ. sc. μαχέσασθαι, Φ 498 ἀ. γὰρ πληκτίζεσθαι, β 244 ἀ. δὲ μαχήσασθαι, η 241 ἀ. ἀγορεῦσαι, h. Merc. 202 λέγειν. b) M 410 μοί ἐστι - ῥηξαμένῳ θέσθαι, P 252 μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι, Y 356 ἀ. δ' ἐμοί ἐστι καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι ἐφέπειν, Herod. ἄμεινον ἐνθάδε ἀπόλυτον λαμβάνειν τὴν ἀντωνυμίαν, τουτέστιν (? Lehrs) ἐγκλιτικήν. Ψ 791 ἐριζήσασθαι Ἀχαιοῖς εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ, ν 312 γνῶναι βροτῷ. — c) M 176 με ἀγορεῦσαι, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι στ' (175—80) ὅτι παρῴδηνται ἐκ τοῦ O 414. γελοῖον δὲ καὶ τὸ ἀργαλέον . . ., ἠθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει· παρὰ Ζενοδότῳ δὲ οὐδὲ ἐγράφοντο, Bekk. expunxit 175—181. ν 15 ἕνα χαρίσασθαι, τ 221 ἀμφὶς ἐόντα εἰπέμεν. Semel inf. praemittitur π 88 πρῆξαι ἀργαλέον τι ἄνδρα. — B) structura mutatur: A 589 ἀργαλέος Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, M 63 ἣ μάλ' ἀργαλέη περάαν, et b) cum inf. pass. δ 397 ἀρ. ἐστὶ θεὸς - ἀνδρὶ δαμῆναι. λ 101 νόστον τοι ἀργαλέον θήσει. — 2) O 121 μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος χόλος καὶ μῆνις, δ 698 πολὺ μεῖζον καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο φράζονται, N 669 ἀ. θωήν, Δ 470 ἔργον, A 278 φύλοπιν, P 543 ὑσμίνη ἀ., Φ 386 ἔρις βεβριθυῖα ἀ., Λ 4 Ἔριδα ἀ., P 385 ἔριδος ἀ., ω 531 πτολέμοιο ἀ., Ξ 87 ἀργ. πολέμους, P 667 ἀργ. φόβοιο, T 214 ἀργ. στόνος ἀνδρῶν, K 521 ἀργ. φονῆσι, O 10 Π 109 ἀργ. ἄσθματι, N 85 ἀργ. καμάτῳ, h. Ap. 533 ἀργ. πόνους. — 3) β 199 μνηστῦς ἀργ., λ 291 βόας ἀ. quae magno labore compensantur, sed Doed. Gl. 574 supplet ἐλάσαι, δ 393 483 δολιχὴν ὁδὸν ἀργ. τε, χ 137 ἀργ. στόμα λαύρης, λ 293 δεσμοί cf. μ 161 ο 232 444 h. VII 12. — 4) ε 175 μέγα λαῖτμα θαλάσσης δεινόν ἀρ. τε, ε 367 μέγα κῦμα δεινὸν ἀρ. τε, φ 169 ἔπος δεινόν τ' ἀ. τε, Σ 119 ἀρ. χόλος cf. K 107. Ξ 105 ἐνιπῇ, N 667 νούσῳ ἀ., X 61 αἴσῃ ἀ., Λ 812 Π 528 ἕλκεος ἀ., h. Cer. 311 λίμου ἀ., μ 119 κακὸν δεινόν τ' ἀρ. τε καὶ ἄγριον, h. Ap. 306 352 ἀ. Τυφάονα, N 795 Ξ 254 λ 400 [407] h. XXXIII 14 ἀργ. ἀνέμων cf. ω 110 h. VII 24.

Ἀργεάδην Πολύμηλον | Π 418, Argeae f., Lycium Patroclus occidit.

Ἀργεῖος Argivus: Ἥρη τ' Ἀργείη Δ 8, E 908, quia in Graecia colitur; Ἀργείη δ' Ἑλένη Z 323, δ 296, 184, [ψ 218]; Ἀργείην Ἑλένην B 161, 177, Γ 458, Δ 19, 174, H 350, I 140, 282, quia e Graecia oriunda est. — Ἀργεῖοι B 159, 352, 725, Δ 234, 506, E 498, 699, Z 107, H 419, K 27, Λ 215, M 3, 16, 415, N 835, Ξ 440, O 312, Π 69, P 317, 321, T 256, Ψ 448, β 173, θ 502, λ 485, μ 190, ρ 119, σ 253, τ 126 versu ineunte; secunda s. B 333, 394, Γ 82, E 787, H 211, M 37, 178, P 162, T 84, voc. Ξ 364, O 502, ἰόμωροι, ἐλεγχέες Δ 242, ἰ. ἀπειλάων ἀκόρητοι Ξ 479, κάκ' ἐλεγχέα, εἶδος ἀγητοί Θ 228, κοῦροι νέοι N 95, ἴσχεσθ' Ἀ., μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν ω 54. — Ἀργείων A 79 119, Δ 260, Z 159, I [59], K 33, 130, 195, 539, Λ 402, 667, M 441, Ξ 393, O 595, Π 272, P 165, Σ 449, Ψ 617, α 61, 211, δ 172, 200, θ 513, λ 524, ω 62, ἀνδρῶν | Ἀ. P 506,

Ἀ. Δαναῶν ϑ 578 (Bekker ἡρώων Δ.); secunda s. Β 79, Γ 19, 227, Η 128, Θ 359, Ι 17, 36, 258, 522, Κ 533, Λ 276, 587, Μ 14, 246, 269, Ν 676, 763, Ξ 456, Ο 366, 493, Π 17, [99], Ρ 248, 669, Τ 236, Χ 378, Ψ 457, 484, 498, 573, Ω 168, 298, 779, δ 279, κ 15, ω 81, χαλκοχιτώνων Δ 285, Μ 354, αἰχμητάων Θ 472. — Ἀργείοισι versu ineunte Ε 3, Ι 518, secunda s. Δ 382, 445, Β 155, 345, Ε 779, Ζ 66, Η 123, Μ 293, Ν 417, 87, Ξ 458, 486, Ο 380. Π 32, Τ 269, Ψ 535, 620, quarta s. Β 109, 274, Ε 551, 833, Ι 16, 647, 680, Λ 121, 154, Ξ 94, 391, Ο 726, Τ 122, 175, Ψ 271, 456, 471, 476, 657, 706, 752, 781, 786, 801, 830, γ 379, quinta s. Β 215, Θ 414, 541, Κ 51, 453, Ο 556. — Ἀργείοις prima s. Δ 510, γ 133, secunda s. Γ 286, Θ 36, 467, quarta Κ 250. — Ἀργείους versu ineunte Γ 99, Ε 712, 823, Η 18, Θ [183], 501, Ι 338, Κ 45, Λ 16, Ν 44, 351, 811, Ο 8, 560, Τ 135, Φ 569, secunda s. Ε 691, Ι 653, Κ 201, Ν 678, Argivi dicuntur omnes Graeci ut Ἀχαιοί, Δαναοί cf. Gladstone h. St. S. 98.

ἀργεϊφόντης κ 302, πομπὸς ἅμ' ἕψεται ἀ. Ω 182, χρυσόρραπις ἀ. κ 331, h. Ven. 117, 121, διάκτορος ἀ. Φ 497, Ω 339, 378, 389, 410, 432, 445, ε 43, 75, 94, 145, ϑ 338, ω 99, h. Ven. 213; κρατὺς ἀ. Π 181, Ω 345, ε 49, 148, h. Merc. 294, 414, Ven. 129, ἐύσκοπος ἀ. h. Ap. P. 22 (200) Ven. 263, Μαιάδος υἱὸς ἐ. ἀ. Merc. 73, Κυλλήνιος ἀ. Merc. 387 [κύδιμος ἀ. Merc. 84]. — διακτόρῳ ἀργεϊφόντῃ | Ἑρμείας δὲ ἄναξ Β 103, ἐυσκόπῳ ἀ. η 137; — πομπὸν ὀπάσσομεν ἀργεϊφόντην Ω 153, ἐύσκοπον ἀ. 24, 109, Ἑρμείαν πέμψαντες ἐ. ἀ. α 38, Ἑρμείαν - διάκτορον ἀ. 84, Ἑρμῆν - Κυλλήνιον, ἀ. h. 18, 1; — ἀργεϊφόντα, Διὸς κ. Μαίαδος υἱὲ | ἄγγελε τῶν μακάρων, χρυσόρραπι, δῶτορ ἐάων h. XXIX 7 (in exitu tantum versus. εἴ Bekker, La Roche Ztft. f. ö. G. 1868 p. 526; de scriptura cf. ho. Textkr. 202. ὁ ταχέως κ. τρανῶς ἀποφαινόμενος schol. Lips. Β 104 Hes. Aristarch. secundum Sengebusch. Ariston. ad α 38 (ἀργός celer); de ο et α (φαν-εῖν) cf. Kuhn Ztft. V 64. qui albus, splendidus apparet Welcker Götterl. I 336 (ἀργός albus). Recentiores Ἄργον φονεύων quae fabula Homero ignota est cf. Et. M. Gud. Hes. Schol. Eust. ad Β 103. Cramer an. Par. IV p. 60. Oxf. I 84) Mercurius (q. v.) qui antiquissimis temporibus proprie „celerrimus nuntius" (ἀργεϊ-φάντης) vocatus, post falsa etymologia ad similitudinem ἀνδρεϊφόντης „Argi occisor" dicitur.

ἀργεννός (ἀργ- ἀργεσνός quod apparet in voce ἐν-αργής Benf. 2, 340) gen. pl. -άων et -ῶν, Bekk. Σ 529 -έων cf. Thiersch § 179, 35) albus, candidus. Ep. ornans. E. M. 135, 39 λευκός. Γ 141 ἀ. ὀϑόνῃσιν. Ζ 424 ρ 472 ἀ. οἴεσσιν, Γ 198 οἴων ἀ. cf. Σ 529 588.

ἀργεστής (ἀργός albus) Herod. Λ 306 ἀπὸ τοῦ ἀργεστῆς ὀξυτόνου Βοιωτιακὴ ἡ ἀργεστᾶο προπερισπωμένως, quamquam ante Spitzn. (cf. Λ 306) male edebatur ἀργέσταο) albus. Λ 306 Φ 334 Νότοιο. Ariston. πρὸς τὸ σημαινόμενον ὅτε τὰ συνιστάμενα ὑπὸ τοῦ Λευκονότου νέφη ὁ Ζέφυρος διατινάσσει, sch. A. ὁ δὲ καλούμενος Λευκόνοτος σφοδρότερός ἐστιν. Paraphr. Λευκοῦ Ν. cf. Hor. carm. I 7, 15. Sed fuere qui dissentirent. sch. ed. Bachm. δηλοῖ ἢ τὸν λευκὸν ἢ τὸν ταχύν. Ap. 42, 26 τινὲς τοῦ λεγομένου λευκονότου. ἔστι δὲ ταχέος· τέσσαρας γὰρ μόνον οἶδεν Ὅμηρος ἀνέμους quae ratio impulisse videtur Bothium ut celerem interpretaretur, vituperatus a Frankio (J. J. f. Ph. 24, 38).

ἀργής (ἀργ-ός albus, cf. Curt. E. 121. d. ἀργῆτι et ἀργέτι Λ 818, E. M. 136, 44 κατὰ μεταβολὴν καὶ συστολήν, a. ἀργῆτα Θ 133 et ἀργέτα Φ 127) candidus, fulgens. E. M. 136, 42 λευκὸς ἢ λαμπρός. Ep. ornans, in quinto pede. Γ 419 ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, sch. A. ἐκ παραλλήλου. Θ 133 κεραυνόν, Ap. 24, 28 λευκὸν καὶ λαμπρὸν ἢ τὸν ταχέως κινούμενον, ε 128 131 η 249 μ 387 ἀ. κεραυνῷ. Λ 818 ἀ. δημῷ, E. M. 136, 46 τῷ λευκῷ λίπει, sch. A. γρ. ἠδ' οἰωνούς. Φ 127 δημόν.

ἀργῐ-κέραυνος qui candidum habet fulgur. Τ 121 Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε cf. Χ 178. Υ 16 ubi pro subst. est. Ante caesuram. Lehmann, locat. b. Hom. Neustett. 1870: im Glanze des Blitzes, esse enim a locat. formatum.

ἀργῑνόεις (ἀργ-, A. Goeb. de epith. in εις des. 31 ΑΡΓΙΝΟΝ = ἄργῑλος, Benf. 2, 340 ἀργεινο i. e. ἀργεννο et ϝεντς) cretosus. Alii: albus. Β 647 ἀργινόεντα Λύκαστον. Β 656 ἀργινόεντα Κάμειρον, Ap. 43, 2 λευκὸν καὶ ἀργινώδη. h. XIX 12 οὔρεα.

ἀργι-όδους (cf. Meiring de subst. cop. I p. 17, Lob. path. el. 1, 464. Lehmann: im Glanze der Zähne cf. ἀργι-κέραυνος) qui albos habet dentes. Ep. ornans. a) Ι 539 σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα, Κ 264 ϑ 476 ξ 423 438 ἀργ. ὑός, Ap. 42, 23 ἤτοι λευκοόδοντος ἢ ὀξὺν ὀδόντα ἔχοντος· καὶ γὰρ τὸ ἀργὸν δηλοῖ τὸ ὀξύ, καθό φησι Λ 416. ϑ 60 ἀρ. ὗας, Ψ 32 ἀρ. ὕες, λ 413 ξ 532 σύες ἀ., ξ 416 ὑῶν ἀ., h. Merc. 569 ἀρ. σύεσσι. b) Λ 292 κύνας ἀ.

ἀργῑ-πους qui veloces habet pedes. Ω 211 κύνας, Vitio Aldinae etiam h. Ven. 212 ἀργίποδας legebatur pro ἀρσ.

οἱ δ' **Ἄργισσαν** ἔχον κ. Γορτώνην ἐνέμοντο Β 738, ἡ νῦν Ἄργουρα, ἐπὶ τῷ Πηνειῷ κεῖται Strab. 9, 4, 40. Steph. B., Λάρισσα sch. Ap. Rh. 1, 40.

ἄργμα (ἄρχεσϑαι) primitiae. ξ 446 ἄργματα ϑῦσε ϑεοῖς, Ap. 44, 13 ἀπαρχάς cf. E. M. 137, 18 sch. BQ. τὰς ἀπαρχὰς τῶν μερίδων ἢ τὰ ἀπομερισϑέντα τοῖς ϑεοῖς.

Ἄργος (ἄργος τὸ πεδίον . . . Eust. ad Dion. p. 419. Steph. B. p. 113 3 Mein. Strab. VIII p. 372. O. Müller Orch. 125. Curt. Pelop. II 557 Ionier 17) 1) Peloponnesi a) Ἄργος Β 559 φ 108 Diomedis urbs, Ἄ. Ἀχαιικόν Τ 115, Δ 52 Herae carum cf. La Roche; Ἐφύρη, μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο | Ζ 152 sch., Ἄργος ἐς ἱππόβοτον Ο 30, κλυτόν Ω 437; Ἄργεϊ νάσϑη Ξ 119, γ 180. — b) Agamemnonis regnum δυσκλέα Ἄργος Β 115, Ι 22, πολυδίψιον Δ 171, Ἀχαιικὸν οὖϑαρ ἀρούρης | Ι 141, 283, Ἄργεος Ν 379, ο 224, Ἄ. ἦεν Ἀχαιικοῦ γ 251 Düntz., μυχῷ Ἄ. ἱπποβότοιο γ 263; Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν Β 108; δ 174, Ἄργεϊ ἐν ἱπποβότῳ δ 562, ἐν Ἄργει Α 30; — c) tota Peloponnesus κατ' Ἑλλάδα κ. μέσον Ἄργος | α 344 Am. Düntz., ο 80, [δ 726], 816; ἀν' Ἴασον Ἄ. σ 246, ἱππόβοτον Γ 75 258, ο 239, 274; ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο Β 287, cf. Ι 246, Τ 329, δ 99, ω 37, ἐξ Ἀ. Η 363, Μ 70 = Ν 227, Ξ 70; Ἄργεϊ Ζ 456, μέσσῳ, Ζ 224, ἐν Ἄ. περ πολυπύρῳ | Ο 372; πρὶν Ἄργοσδ' ἰέναι Β 348. — 2) ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον Β 681 Thessalia cf. La Roche ad h. l. Strab. 9, 5, 5. 5, 2, 4. 8, 6, 5. Unger Philol. 21, 1 ss. Gladstone ho. St. 74 ss.

Ἄργος, ρ 292, ἐνίπλειος κυνοραιστέων 300, 326 canis venaticus Ulixi.

ἀργός (ἀργ- Curt. E. 121) coruscus 1) velox. 2) candidus, albus. E. M. 136, 1 σημαίνει τὸν λευκὸν καὶ τὸν ταχύν cf. Ap. 41, 21. Ep. ornans. 1) Α 50 κύνας cf. Σ 283. Σ 578 κύνες πόδας ἀργοί, β 11 ρ 62 υ 145 δύω κύνες ἀργοί, v. l. κ. πόδας ἀ. quam Wolf vituperavit Bekk. 2 expulit. cf. Am. ad β 11. Duentz.: glänzend, prächtig. Est de canibus universe. 2) ο 161 χῆνα albo colore splendentem, Ψ 30 βόες, paraphr. λευκοί. Sch. B. ὅτι οὐ τῷ Πατρόκλῳ ἀλλ' εἰς τὸ δεῖπνον τῶν ζώντων τοὺς βόας ἔθυον, nam mortuis non mactari albos. Hoc recte probat Heyne. Sed sch. V. aut ἀργῶς i. e. ταχέως aut συνεχῶς ἀδιάλειπτοι explicant aut scribunt ἀργῷ sc. σιδήρῳ quorum postremum Both. probat. Sch. V. τινὲς ἀθετοῦσιν ὡς οὐκ ὄντος σιδήρου τότε. (ἄργυρος, ἀργύρεος ἄργυφος ἀργύφεος ἀργινόεις ἀργεννός ἀργής, ἀργεστής ἀργιόδους ἀργικέραυνος ἀργίπους ἐναργής.) — **Ἄργοσδε** Β 348.

ἀργύρεος (ἄργυρος) argenteus, argentatus, argento distinctus. Deorum: Α 49 ἀ. βιοῖο, h. Ven. 152 τόξον ἀ., Ε 729 ἀ. ῥυμός, Ε 727 χρυσέοισι καὶ ἀργ. ἱμᾶσιν, Σ 413 λάρνακ' ἀ., Σ 563 κάμαξι ἀ., Σ 598 ἀ. τελαμώνων cf. Σ 480. κ 355 τραπέζας ἀ., κ 357 κρητῆρι ἐν ἀ., κ 24 μέρμιθι ἀ. Alcinoi η 89 σταθμοὶ ἀ., η 90 ἀ. ὑπερθύριον limen superius laminis argenteis superinductum, θ 404 κώπη ἀ. Euryali. Heroum: Λ 38 ἀ. τελαμὼν et Λ 31 κουλεὸν ἀ., Ι 187 ἀ. ζυγόν, Λ 219 ἀ. κώπη, Ψ 741 ἀ. κρητῆρα. Γ 331 Λ 18 Π 132 Τ 370 ἀ. ἐπισφυρίοις. Latius in Od. videtur patere argenti usus, α 137 δ 53 η 173 κ 369 ο 136 ρ 92 ἀ. λέβητος, α 442 κορώνῃ ἀ., δ 128 ἀ. ἀσαμίνθους, δ 125 ἀ. τάλαρον cf. δ 132. ο 104 123 κρητῆρα ἀ. Argento tantum exornata fuisse etiam quae argentea appellantur patet ex δ 615 ο 115 ἀργύρεος δὲ ἔστιν ἅπας sc. κρητήρ.

ἀργυρο-δίνης (δίνη) fluctibus argenteis instructus i. e. limpidissimis. Ep. ornans in exitu versus. Β 753 Πηνειῷ ἀ., Φ 8 ποταμὸν ἀ. cf. Φ 130.

ἀργυρό-ηλος (ἧλος) argenteos clavos habens, argenteis clavis distinctus. Ep. ornans in exitu versus. Β 45 Γ 334 361 Η 303 Ν 610 Π 135 Τ 372 θ 406 416 κ 261 λ 97 ξίφος ἀ., Ψ 807 φάσγανον ἀ. cf. Ξ 405 ut videtur quia capulus gladii clavos habebat argenteos. θ 65 θρόνον ἀ. cf. Σ 389 η 162 κ 314 366 χ 341 h. Ven. 165. Ariston. Β 45 ἡ δ. ὅ. τὸ Ἀγαμέμνονος ξίφος νῦν μὲν ἀργυρόηλον, ἐν ἄλλοις δὲ (Λ 29) χρυσόηλον . . . τὰ τοιαῦτα δὲ κυρίως οὐ λέγεται ἀλλὰ κατ' ἐπιφορὰν ἐστι ποιητικῆς ἀρεσκείας cf. Lehrs, Ar. 363. Am. h. l.

ἀργυρό-πεζα pedibus argenteis praedita, i. e. candidis, cf. Meiring de subst. cop. I p. 23 Ap. 41, 32 ἀπὸ μέρους, ὅλη λευκή. In introitu versus: Α 538 556 ω 92 ἀρ. Θέτις, in exitu: Ι 410 Π 222 Σ 127 146 369 381 Τ 28 Ω 89 120 h. Ap. 319 Θέτις ἀργυρόπεζα |, Π 574 Θέτιν ἀργυρόπεζαν |. sch. BL. Α 538 διὰ τοὺς αἰγιαλούς.

ἄργυρος (ἀργ-ός albus Ap. 41, 30) argentum. Β 857 ἀργύρου γενέθλη apud Halizonas cf. Strab. 550. κ 35 χρυσόν τε καὶ ἄ. cf. κ 45 h. Merc. 249, Σ 475 χαλκὸν - κασσίτερόν τε καὶ χρυσὸν καὶ ἄρ. In aedibus Menelai δ 73 χαλκοῦ τε στεροπὴν χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. ψ 200 δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι, τ 56 κλισίην δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, Κ 438 χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται. Iunonis: Ε 726 πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσί toti argentei. Λ 237 ἀργύρῳ ἀντομένη ἐτράπετ' αἰχμή Agamemnonis. Potest enim inflecti etiam in metallo molliore durius. Ρ 52 πλοχμοὶ χρυσῷ τε καὶ ἀ. ἐσφήκωντο, sch. A. τινὲς θέλουσι λείπειν τὸ ὡς, B. ἔστι δὲ βαρβαρικὸς ὁ κόσμος. ζ 232 ψ 159 χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ, poculo argenteo aureum labrum adiciat. (ἀργύρεος, ἀργυρότοξος, ἀργυρόηλος, ἀργυρόπεζα, πανάργυρος, ἀργυροδίνης.)

ἀργυρό-τοξος argenteum arcum habens. E. M. 137, 55 ὁ λαμπρὸν τόξον ἔχων, sed videtur arcus esse argento ornatus. Ep. Apollinis. Β 766 Ε 449 760 Η 58 Κ 515 Ω 758 η 64 ρ 251 h. Merc. 327 VII 19 IX 5 ἀργυρότοξος Ἀπόλλων |, ο 410 in medio versu. Sine dei nomine Ε 517 ἀργυρότοξος et Φ 229 ἀργυρότοξε in secundo pede, Ω 56 in exitu, Α 37 451 ἀργυρότοξ' ante caesuram tertii pedis, h. Ap. 140 ἀργυρότοξε ἄναξ.

Ἀργυφέην ἐρατεινήν | h. II 244 (Ap. 422), urbs Elidis (Ilgen Ἀμφιγένειαν). Fem. de

ἀργύφεος (Pott 1, 114 ἀργυ (ἀργ-) et φαίνω weissglänzend cf. Ap. 40, 30. Probat id Curtius E. 121. Aliter Doederl. Gl. 168) albus. Ep. ornans. Σ 506 σπέος ἀ., sed sch. br. et E. M. 137, 39 μέγα ἢ λαμπρόν, illud prius ut videtur propter ε 230 κ 543 ἀ. φᾶρος μέγα. h. Cer. 196 ἀ. κῶας, VI 10 στήθεσιν ἀ.

ἄργυφος (cf. ἀργύφεος) albus. Ep. ornans in quarto pede Ω 621 ὄιν ἄ., κ 85 ἄ. μῆλα, h. Merc. 250 ἄ. εἵματα νύμφης.

Ἀργώ, ποντοπόρος νηῦς μ 70. Ἀργῶ E. M. 119, 35. Sync. chron. 1, 296 Df. (ἀργός E. M. D. Sic. 4, 41. Hyg. p. astr. 2, 37. Prob. ad Verg. E. 4, 34. ab aedificatore Heges. ap. E. M. Tzetz. Lyc. 883.)

ἀρδμός (ἄρδω) aquatio, Tränkplatz. E. M. 137, 42 Ap. 42, 33 ποτισμός, Σ 521 ἀρδμὸς ἔην βοτοῖσιν, sch. B. ἀρδεία καὶ ἀπάρυσις ὕδατος, ν 247 ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασι, sch. BHQ. ποτισμοί, ἔνθα ποτίζουσι τὰ ζῷα. Doederl. Gl. 2314 de locis ubi homines atque animalia lavantur, quamquam in tali descriptione aquationis mentio non fieri non potuit.

ἄρδω (Benf. 1, 114 et Curt. E. 253 skr. ârd-ra-s feucht, cf. sch. H. ν 247 ἐκτατέον τὸ α. Legerlotz, Kuhn W. 367 a radice ϝαρθ deducit ἄρδω et ῥαίνω. Doederl. Gl. 2314 ῥέειν ῥαίνειν ῥάζειν ἄρδειν) rigo, irrigo, potionem do, τινός. Ap. 42. 33 τὸ ποτίζειν. h. IX 3 ἵππους ἄρσασα Μέλητος e Melete. Ap. 263 ἀρδόμενοι οὐρῆες ἀπὸ πηγέων. (ἀρδμός, νεοαρδής.)

Ἀρέθουσα· ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ | ν 408, fons Ithacae ex monte Neio. (ἀρέθω = ἄρδω Lob. Rhem. p. 73, ad Buttm. II 62.)

ἀρειή (ἄ. ἀρά) minae, exsecratio. Ρ 431 προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ, sch. V. κυρίως τῇ ἐν πολέμῳ ἀπειλῇ cf. E. M. 139, 25. Ap. 42, 16, nam hic non de bello est. - Υ 109 ἀποτρεπέτω - ἀρειῇ, sch. BV. τινὲς τὸ ἀρειῇ τῇ ἀπὸ τοῦ Ἄρεως βλάβῃ cf. Φ 339.

ἄρειος (ἄ. Ἄρης, ἀρήιος, cf. E. M. 139, 14 Curt. E. 475) mavortius. Δ 407 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος ἄρειον, sch. br. et paraphr. Ἄρεος ἱερόν. Aliter sch. A. ἤτοι τὸ

Ἄρεως ἱερόν, ἢ τοῦ ἐν Τροίᾳ ὕπερ καὶ βέλτιον. Sed Sthenelus qui epigonorum dicit copias minores cum Thebas proficiscerentur, quam patrum, Troianorum muri mentionem facere ne potuit quidem. Si esset comp. moenia Thebarum epigonorum tempore firmiora esse dicerentur quam antea fuerant. *O* 736 τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι, paraphr. πολεμικὸν τεῖχος, sed sch. V. βέλτιον οὐ κατεσκευάσαμεν. Ita Heyne et Bothe. Sed sic ἡμῖν dixisset poëta vel omnino non adderet sententiam rel. quae universe quid moenia Mavortia utilitatis habeant explicat.

Ἀρείων· Ἀρείονα δῖον - | Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον *Ψ* 346 Schol. (ἀρι.)

ἀρείων (ᾰ. ἀρι bene, valde Curt. E. 488 cf. Benf. 1, 321 skr. varija(n)s quamquam ϝ non apparet in Graecis cf. Curt. E. 475. Duentz. N. J. f. Ph. 56, 64 cum E. M. 143, 11 ad Ἄρης refert, quamquam non potissimum est de bello. Est comp. adi. ἀγαθός) melior, potior, praestantior. 2) fortior. E. M. 139, 4 ὁ βελτίων .. ὁ κατὰ πόλεμον καλλίων. *T* 56 τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον, Did. ἐν τῇ Χίᾳ ὄνειαρ ἐγέγραπτο, ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ ἄμεινον. Ap. 42, 5 κρεῖσσον. ζ 182 τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, ψ 114 φράσεται καὶ ἄρειον, ψ 286 γῆρας τελέουσιν ἄ., *T* 33 χρὼς ἔμπεδος ἢ καὶ ἀρείων. De hominibus: υ 133 τὸν ἀρείον' ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει. h. Ap. 267 κρείσσων καὶ ἀρείων - ἐμέθεν, *Ψ* 588 πρότερος καὶ ἀρείων cf. *B* 707 τ 184. *K* 237 τὸν ἀρείω καλλείπειν, β 277 πατρὸς ἀρείους, *Δ* 260 καὶ ἀρείοσιν ἠέ περ ὑμῖν ἀνδράσιν, Hes. βελτίοσιν. — 2) γ 250 κτάνε πολλὸν ἀρείω, Ap. 42, 5 τὸν κρείσσονα. ι 48 ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους, *Φ* 410 ὅσσον ἀρείων εὔχομαι εἶναι, *Π* 557 ἢ καὶ ἀρείους, v. l. ἄρειος.

ἄ-ρεκτος (ῥέζω) infectus, non factus. *T* 150 ἔτι μέγα ἔργον ἄρεκτον, Ap. 44, 6 ἄπρακτον. L. Meyer (Kuhn 15, 11) ἄϝερκτον proposuit quia duplici consona (ϝρ) verbi simplicis videtur produci ἀ priv.

ἀρέσκω (ᾰ. ἀρ-, ἀράρισκε Curt. E. 488 de nom. Hom. 11) act. aor. 1 inf. ἀρέσαι, med. fut. ἀρέσσομαι *Θ* 402, ἀρεσσόμεθα, aor. 1 imperat. ἀρεσάσθω *T* 179 et ἀρεσσάσθω *Θ* 396, ptc. ἀρεσσάμενος *Θ* 415, ἀρεσσάμενοι, 1) compenso. 2) Med. placo, reconcilio mihi, gratiam compono inter me et alterum τινά. 3) compono, τί. sch. BL. *Z* 526 τοῦτο παρ' Ὁμήρῳ φασὶν οἱ μετὰ τὸ ἀδικῆσαι εἰς εὐμένειαν προτρεπόμενοι τὸν ἀδικηθέντα. *I* 120 *T* 138 ἄψ ἀρέσαι. — 2) *Θ* 396 ἓ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν καὶ δώρῳ cf. *Θ* 402. Gladstone deprecationem intellegit, quam si verbis tantum fieri putavit, refutatur a poëta qui dona addit vel etiam cenam cf. Nägelsb. ho. Th. 313. *T* 179 σε δαιτί, sch. V. φιλοφρονησάσθω, Ap. 44, 7 εὐαρεστοῦντα καταστησάτω. *Θ* 415 ὅ μοι δῶκας ἀρ. ἐπέεσσιν, sch. Q. φιλοφρονησάμενος. *I* 112 μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμεν δώροισίν τε ἔπεσσί τε, sch. ed. Bachm. ἴσην ὑποτίθησι κτῆσιν χρημάτων καὶ λόγων πρὸς πειθώ. χ 55 ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον. — 3) *Δ* 362 ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', sch. BL. εἰς τὸ σοὶ ἀρέσκον μετάξομεν cf. *Z* 526. E. M. 138, 52 ἐξιλεωσόμεθα, θεραπεύσομεν, φιλοφρονησόμεθα. (ἀπό.)

ἀρέσθαι etc. v. s. αἴρω.

ἀρετάω (ἀρετή) bene me habeo, prospere procedo. *Θ* 329 οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, sch. EQ. οὐκ ἀρετὴν καὶ εὐσθένειαν ἔχει. τ 114 ἀρετῶσι λαοί, sch. BQV. ἐν ἀρετῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ διάγωσιν cf. Eust. 767, 50.

Ἀρετάονα δῖον | Teucer occidit *Z* 31.

ἀρετή (ᾰ. Curt. E. 488 de nom. Hom. 11 ἀρ-, ἀράρισκε) praestantia, principatus, 2) fortitudo, 3) primae, 4) successus, salus, res secundae, 5) virtus, morum probitas. E. M. 138, 51 ἡ ἐν παντὶ πράγματι ὑπεροχή . . . σημαίνει δὲ τρία τὴν κατὰ πόλεμον ἀνδρείαν ... ὅτε δὲ ψιλῶς χωρὶς τῆς ἀνδρείας . . . καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετήν, cuius exemplum ab Hesiodo petit auctor quia ap. Hom. non videtur invenisse. ib. 38 σημαίνει καὶ τὴν καταφρόνησιν καὶ εὔκλειαν καὶ πλοῦτον καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀρετῶν καὶ τὴν ἐμπειρίαν. *O* 642 ἀμείνων παντοίας ἀρετάς, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι, καὶ νόον ἐν πρώτοισιν ἐτέτυκτο, sch. V. ὅτι καὶ τάχος ἐν ἀρεταῖς. *I* 498 (θεῶν) μείζων ἀρετὴ τιμή τε βίη τε. Non recte Eust. 767, 49 νῦν μὲν ἀνδρεία, sed melius addit δηλοῖ δέ ποτε τὴν εὐδαιμονίαν (τ 114) . . . καὶ τὴν περὶ τὰ κατὰ βίον ἔργα δύναμιν. b) De feminarum pulchritudine σ 251 τ 124 ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε ὤλεσαν, Eust. 1845, 31 ἐπαινεῖ ἑαυτὴν φιλοκάλως εἰς ἐπίτασιν κάλλους. Absente enim marito non amplius primas fert. β 206 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, sch. HMQR. ὁ Ἀρίσταρχος λείπειν φησὶ τὸ ἄρθρον ἵν' ῃ εἵνεκα τῆς ταύτης ἀρετῆς· Ἰακὸν δὲ τὸ ἔθος εἶναι. Ἀριστοφάνης δὲ ὑπώπτευε τὸν στίχον, νεωτερικὸν λέγων ὄνομα τὸ τῆς ἀρετῆς· πιθανὸν δὲ συναθετεῖν αὐτῷ καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸν μετ' αὐτόν. Videtur Aristophanes ad morum probitatem ingeniumque rettulisse ἀρετήν. — c) De ingenio: μ 211 ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε ἐκφύγομεν. — d) De variis virtutibus: δ 725 815 παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον, σ 204 πόσιος παντοίην ἀρετήν, ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν, *Ψ* 578 κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Haec paraphr. non recte ad celeritatem rettulit. Sed: *Y* 411 ποδῶν ἀρετήν, *Ψ* 571 ἐμὴν ἀρετήν, *Ψ* 276 ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι. *Θ* 237 ἀρετὴν σήν cf. *Θ* 239 244. *Ψ* 374 ἀρετὴ ἑκάστου i. e. celeritas. — 2) *Λ* 90 σφῇ ἀρετῇ - ῥήξαντο, *Λ* 763 ἧς ἀρετῆς ἀπονήσεται, *X* 268 παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο, *Ξ* 118 ἀρετῇ ἔξοχος, *N* 275 οἶδ' ἀρετήν, *Θ* 535 ἣν ἀρετὴν διαείσεται, Ariston. ὅτι ἢ τούτους δεῖ τοὺς τρεῖς στίχους μένειν (535—7) ἢ τοὺς ἑξῆς τρεῖς (538 539 541), Bekker omnes expunxit. *N* 277 μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, ω 515 ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι, *N* 237 συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλεται ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν. Aristarchus ut videtur ap. Nicanorem συμφορητή τις ἀρετὴ ἀνδρῶν καὶ τῶν ἀσθενεστάτων quod defendit Ian (Ztft. f A. W. 1841 p. 689) sed Lucas (Melet. hom. Bonn 1839): etiam in unum collata virtus est virtus. — 3) De rebus variis quibus quis excellere potest ut genere divitiis gloria: ξ 212 εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς, sch. Q. τοῦτο ἄλλως μεταβάλλων εἶπε *I* 53. δ 629 φ 187 ἀρετῇ - ἔξοχ' ἄριστοι dignitate, cf. χ 244. — 4) Itaque dii putantur quoque hominibus ἀρετήν aut tribuere aut adimere *Y* 242 Ζεὺς ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, ν 45 ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην, σ 133 ἀρετὴν παρέχωσι, h. XV 9 XX 8 δίδου ἀρετήν τε καὶ ὄλβον, ξ 402 ἐυκλείη τ' ἀρετή τε bona fama et salus. Bothe et Doederl. laus virtutis. — 5) Quamquam ne

res quidem prosperas Homerus carere posse putabat virtute: ρ 322 ἥμισυ ἀρετῆς ἀποαίνυται Ζεὺς ἀνέρος. Non enim ad statum fortunae aut dexteritatem operis perficiendi haec referuntur, sed ad voluntatem, nolle enim servum ut deceat opus curare, cf. sch. QV. B. ω 192 σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄκοιτιν, Eust. 1955, 57 εὐτυχία, εὐδαιμονία, laudatur Penelope quia fidelis fuerit. ω 197 κλέος - ἧς ἀρετῆς. Negat Doederl. Gl. 536 universe ad morum probitatem referri vocem, cf. Ramdohr z. hom. Ethik. Lüneburg 1865 p. 5. (αἰναρέτης, ἀρετάω, ἀρετής?)

ἀρετής v. s. ἀδροτής.

ἀρή (ᾱ. Benf. 1, 319 skr. vṛi eligere. Minus apte E. M. 134, 11 et Doed. Gl. 19 ἀείρω tollo (ἀειρᾶσθαι) ἀρᾶσθαι ἀρή. pl. gen. ἀρέων I 566 (‒ ‒) quamquam Lucas üb. d. vorschlag. ε Emmerich 1843 p. 21 ⏑⏑‒ cogitari posse putat et sunt qui in thesi ᾰ, in arsi ᾱ statuant) et ἀράων) preces, votum. 2) exsecratio, dirae. Ap. 41, 27 εὐχή. ποτὲ δὲ ἡ βλάβη cf. E. M. 138, 16 quorum posterius ad sequentem vocem videtur pertinere. 1) Ο 378 αἴων cf. Ψ 199. δ 767 ἔκλυεν ἀρῆς, Ο 598 Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν πᾶσαν ἐπικρήνειε, sch. BL. αἴτησιν . . ἢ τὴν καθ' Ἑλλήνων κατάραν, sed Thetis Graecos non exsecrata erat, quamquam eos damno affecerat. ρ 496 ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο, sch. BQ. εἰ προβαίη ἐπὶ ταῖς ἡμετέραις εὐχαῖς τὰ πράγματα. — 2) I 566 ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, sch. br. διὰ τὰς τῆς . . . μητρὸς κατάρας ὠργισμένος. (ἀράω, ἀρητός πολυάρητος, ἐπάρη, ἀρειή, ἀρητήρ.)

ἀρή (ᾰ. Ap. 41, 27 βλάβη cf. E. M. 138, 17. Hanc vocem ab ἀρή (ᾱ) recte Heyne (ad M 334) distinxit veterumque ii qui ἀρῆν scribebant, nec nostrum Fluch quod comparant simpliciter de re adversa, sed de serie malorum dicimus, quam Homerus certe non significat. Cognatum videtur ἀρημένος, malis quasi oppressus, cf. Duentz. Kuhn 12, 13) damnum, malum. M 334 ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι. ubi votorum nulla est significatio, sch. L. βλάβην· περισπῶσι δέ τινες ὡς ἀχῆν, Pal. Syr. ἀρὴν δ' Orvilius Ἄρην quam etiam Aristarchi scripturam fuisse statuit Kayser (Phil. 10, 375), cf. Π 512. Ω 489 ἀ. καὶ λοιγὸν ἀμῦναι. β 59 ρ 538 ἀ. ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, sch. S. βλάβην ἀποσοβῆσαι. χ 208 ἄμυνον, sch. HQ. τὴν βλάβην τοῦ πολέμου. Σ 213 ἀρῆς ἀλκτῆρες, cf. paraphr. τοῦ πολέμου ἀποτρεπτικοί, cf. ἀλκτήρ et La Roche h. T. 203. Σ 100 ἐμεῖο ἔδησεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. E. M. 138, 8 βλάβης καὶ κακώσεως κωλυτήν. Did. διὰ τοῦ Ἄρεω ἡ Ἀριστάρχου· καὶ ἔστι τὸ λεγόμενον· ἐμοῦ δὲ ἐδέησε τὸ ἀλεξητῆρα γενέσθαι τοῦ Ἄρεω καθ' ὃν ἀπώλετο· ἀπ' εὐθείας τῆς ὁ Ἄρεως ὡς ὁ Πείρεως (Υ 184) ἐν δὲ τοῖς εἰκαιοτέραις ἀρῆς τῆς βλάβης, ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος ἀρῆς ἀλκτῆρα βλάβης καὶ κακώσεως ἔφη. Pal. Syr. Ἄρεω. Parmeniscus Ἄρης quod explicant (Eust. 1133, 1 et) sch. br. ὁ πόλεμος τὴν ἐμὴν ἀφελόμενος πανοπλίαν ἔδησεν ἐμοῦ τὴν ἔξοδον, ὥστε ἀλκτῆρα μὴ γενέσθαι Πατρόκλου. Sch. BV. brev. Ptolem., Herod. Porphyr. (qu. ho. 18) Eust. 1132, 62 ἀρῆς quod hic in volg. invito Aristarcho remansit. Ξ 485 γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι, de malo imminenti cuius remedium quaeritur. Infelix enim praedicatur qui vindicem mortis non invenerit. Sch. D. ἢ ὥς τινες φόνου τιμωρόν cf. Eust. 998, 50. Hic certe Zenodotus ἀρῆς sch. A. et BL. ἵν' ἐπὶ πάσης βλάβης λαμβάνοιτο, alii Ἄρεος vulgo Ἄρεως. Aristarchus ut videtur hic quoque Ἄρεω, cf. Kayser Phil. 10, 516 qui volg. Ἄρεως defendit. Sch. BL. τοῦ ἐν πολέμῳ θανάτου cf. sch. D. Spitzn. h. l. acerrime Aristarchi scripturam impugnans ἀρῆς defendit. Certe si quis s. Ἄρεω s. Ἄρεος Σ 213 100 Ξ 485 scripserit etiam de M 334 Π 512 Ω 489 β 59 ρ 538 χ 208 videtur similiter statuendum esse, atque de Hes. Theog. 657, scut. 29. 128. (ἀρημένος?)

ἀρήγω (ᾰ. Ahrens, Ztft. f. A. W. 1836 p. 804 goth. vrikan, lat. u-lc-iscor, Benf. 1, 109 skr. rkr. raksh, Passow et Curt. E. p. 485 ἀρκ-έω) praes. ἀρήγεις Ξ 192, ἀρήγει. coni. ἀρήγῃ B 363, inf. ἀρήγειν et ἀρηγέμεν, imperat. ἄρηγε, ἀρήγετε Υ 25, ptc. ἀρήγων, fut. inf. ἀρήξειν et ἀρηξέμεν, aor. 1 inf. ἀρῆξαι Α 408. opem fero, defendo, τινί, potissimum de diis qui hominibus succurrunt. Non legitur in Od. Ap. 42, 4 βοηθεῖν. B 363 φρήτρη φρήτρηφιν ἀ., φῦλα δὲ φύλοις, Α 77 μοι ἔπεσιν καὶ χερσίν, Δ 242 ἀστοῖσιν, Λ 521 μάχῃ Τρώεσσιν, Θ 11 ἢ Τρώεσσιν ἢ Δαναοῖσιν cf. N 9 Ξ 391 192. 265 E 507 Π 701 P 603. M 68. E 833 Ἀργείοισιν, O 42 τοῖσι O 493 ἄμμι, Υ 25 ἀμφοτέροισι, Α 408 ἐπὶ Τρώεσσιν, h. Merc. 386 ὁπλοτέροισιν, XXII 7 πλώουσιν. (ἐπί, ἀρωγή, ἀρωγός, ἐπαρωγός, συναρωγός, ἀρηγών.)

ἀρηγών (ᾰ. ἀρήγω) adiutrix, τινί. Ap. 42, 4 ὁ βοηθός quamvis apud Homerum fem. solum legatur. Δ 7 δοιαὶ Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων, sch. ABLV. ἐπὶ μόνου θηλυκοῦ τάσσει ὁ ποιητὴς αὐτό, ἡ ἀρηγών. E 511 ἢ πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγών. E. M. 141, 13 εἰ ἦν ἀρσενικὸν ὤφειλεν ἀρήγοντος κλίνεσθαι cf. sch. V.

Ἀρηί-θοος κορυνήτης ex Phylomedusa pater Menesthii erat H 10, -θόοιο ἄνακτος | 8, 137, δίον Ἀ. 138, ex Arcadia rediens a Lycurgo occiditur 141. Cf. Paus. 8, 11, 4. — 2) Ἀρηίθοον θεράποντα | Υ 487, Rhigmi aurigam Achilles occidit. =

ἀρηί-θοος in pugnando acer et promptus. E. M. 139, 57 τὸν πολεμικόν, τὸν ἐν πολέμῳ ταχύν. Ep. ornans. Θ 298 O 315 Υ 167 ἀρηιθόων αἰζηῶν |. Olim etiam Δ 280, Heyne et Wolf cum V. διοτρεφέων.

ἀρηι-κτάμενος (κτείνω) bello occisus. X 72 νέῳ ἀρηικταμένῳ δεδαϊγμένῳ χαλκῷ, Eust. 1257, 42 τὸ Ἄρηι ἀντὶ τῷ σιδήρῳ, διὸ καὶ ἑρμηνεύων ἐπάγει δεδαϊγμένῳ ὀξέι χαλκῷ ἵνα εἴη ταυτὸν Ἄρηι κταθῆναι καὶ δαϊχθῆναι ὀξέι χαλκῷ, sed simile explicatur simili, non idem eodem. Herod. ad Φ 301: ἄρηι κτ. Spitzn. ib. Ἀρηικτ. Bekk. 1 ἀρ. cf. La Roche h. T. 312.

Ἀρηί-λυκος, Prothoenoris f. Ξ 451. — 2) Π 308 Troianus a Patroclo occiditur.

ἀρήιος (ante Bekk. 1 Ἀρ. Ἄρης, E. M. 139, 51 ἄρειος καὶ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἀρεῖος καὶ τροπῇ ἀρήιος) martius, bellicus, bellicosus. E. M. 139, 42 πολεμικός. Ep. ornans, in pede quarto. Γ 339 Π 311 O 540 P 79 Μενέλαος ἀ., Δ 98 115 195 205 Λ 487 Μενέλαον, Π 193 Πείσανδρος, Π 179 Εὔδωρος ἀ., B 698 [708] Πρωτεσίλαος ἀ., γ 109 Αἴας ἀ., γ 167 Τυδέος υἱὸς ἀ. Π 166 ἀ. Ἀχιλλεύς, P 352 ἀ. Ἀστεροπαῖος, M 102 ἀ. Ἀστεροπαῖον, Λ 501 ἀ. Ἰδομενῆα, Δ 114 Λ 800 Π 42 Σ 200 Υ 317 Φ 376 ψ 220 ἀ. υἷες Ἀχαιῶν, N 499 δύο δ' ἄνδρες ἀ. ἔξοχον ἄλλων Aristarchus, sed sch. V. οἱ δὲ ἔξο-

χον ἄλλως. b) Ζ 340 [Ξ 381] π 284 ω 219 ἀ. τεύχεα, Ap. 44, 10 πολεμιστήρια, τ 4 τεύχε' ἀ., Κ 407 ψ 368 ἔντεα ἀ., h. VIII 11 κάρτος ἀ. cf. s. ἄρειος.

ἀρηΐ-φατος (ΦΕΝΩ) bello occisus, Meiring de verb. cop. ap. Hom. et Hes. II p. 24. Ap. 43, 5 οἱ ἐν τῷ πολέμῳ πεφονευμένοι. Olim Ἀρηΐφατος, Bekk. 1 ἀρ. λ 41 ἄνδρες ἀ., Τ 31 Ω 415 φῶτας ἀ.

ἀρηΐ-φιλος (E. M. 208, 49 ἀπὸ δοτικῆς Ἄρηι) a Marte amatus, Martius. Ap. 43, 3 ἤτοι ὁ φιλούμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρεως ἢ φιλῶν τὸν Ἄρην, quorum posterius vix caderet in διίφιλος, sed cf. E. M. 139, 56. Olim: Ἄρηι φίλος cf. Autenr. ad Γ 21 Friedl. N. J. f. Ph. 79, 822. Sed Bekk. ho. Bl. 96 180 ἀρηΐφ. cf. La Roche h. T. 312. Epith. ornans, ante caesuram, nomini bis tantum (Β 778 Ι 550) postponitur cf. Giseke, ho. Fo. §. 30). a) Γ 52 69 90 432 Ρ 1 11 ἀ. Μενέλαον, Γ 21 136 232 253 Δ 150 Ε 561 Δ 463 Ρ 138 ο 169 ἀ. Μενέλαος, Γ 206 307 452 ἀ. Μενελάῳ, Γ 430 457 Δ 13 ἀ. Μενελάου. b) Ρ 346 ἀ. Λυκομήδης, Ι 550 Μελέαγρος ἀ. πολέμιζεν quae collocari poterant πολ. ἀρ. Μελ. Β 778 ἀρχὸν ἀ., Ζ 73 Π 303 Ρ 319 336 ὑπ' Ἀχαιῶν.

ἄρηκτος (ἀ. ῥήγνυμι, quod quia habebat ϝρ producit vocalem et fuere qui scriberent ῥῥ ut Bekk. Sed La Roche ρ cf. ho. U. 59) infractus, qui frangi non potest. a) Additur ἄλυτος. Ν 37 πέδας, Θ 275 δεσμούς, Ν 360 πεῖραρ, Bekk. exp. b) Ο 20 δεσμόν, κ 4 τεῖχος, Ξ 56 68 ἄ. νηῶν εἶλαρ, Υ 150 ἄ. νεφέλην impenetrabilem, c) Φ 447 ἄ. πόλις εἴη inexpugnabilis. — d) Metaphorice: Β 490 φωνὴ δ' ἄ., E. M. 149, 12 ἀδιάρρηκτος στερεά, sch. ABL. ὅτι σῶμά ἐστιν ἡ φωνή. — **ἀρήμεναι** v. s. ἀράω.

ἀρημένος (ᾱ. Duentzer: ἀρή (ᾱ), Thiersch p. 383 ϝαρε, βαρύς, al. ἀραιός, Benf. 1, 47 skr. āra, Doed. Gl. 1044 ἀράσσειν ἀρᾶν ἀρημένος. E. M. 141, 20 ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρηρέναι· οὐ γὰρ παρὰ τὴν ἀρὰν εἴρηται) malis oppressus, confectus. Ap. 43, 14 βεβλαμμένος, E. M. 141, 20 τὸ κατειλημμένον καὶ παραπεποδισμένον cf. Hes. Suid. I 1, 710. Σ 435 γήραϊ λυγρῷ, sch. B. βεβλαμμένος τῇ ταπεινώσει τοῦ γήρως, sch. br. παρειμένος, λ 136 ψ 283 γήραϊ ὕπο λιπαρῷ, sch. BQ. ὡς βεβλαμμένον, ι 403 ἀρημένος βόησας cf. sch. B. PV. σ 53, 81 δύῃ ἀ., ζ 2 ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀ. Fuere qui ὕπνῳ ad καθεῦδε referrent. Eust. 1548, 42 ἕτεροι δὲ δασύναντες τὸ ἁρημένος νοοῦσιν ἀντὶ τοῦ ἡ. κ. κ. κεκρατημένος, sch. EBQ. ἢ τὸ ἀρημένος ἀντὶ τοῦ ᾑρημένος.

(**ἀρήν** nom. non legitur. Benf. 1, 330 vrish-ni a radice vrish stillare cf. Legerlotz, Kuhn 8, 50. Curt. E. 496 ἔρ-ιον, skr. ura, lat. vell-us. Cf. Lob. paral. 74 path. el. 1, 330. S. ἀρνα, du. ἄρνε Γ 103 246, pl. ἄρνες, ἀρνῶν, ἄρνεσσι, ἄρνας. Hoffm. qu. ho. § 141 negat fuisse digamma) agnus. Ap. 42, 6 τὰ νεογνὰ τῶν προβάτων cf. sch. BL. ad Γ 119. Prior syllaba in arsi est praeter Δ 66 Γ 117 292 310 Π 352. a) De re divina: Γ 103 ἄρνε, ἕτερον λευκὸν ἑτέρην δὲ μέλαιναν, cf. Γ 119 246 117. h. XXXIII 10 λευκοῖσιν. Γ 310 ἐς δίφρον ἄρνας θέτο. Lachmann Betracht. 16) queritur quod corpora rettulerit Priamus, sed sch. ABL. ἔθος γὰρ ἦν τὰ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις γινόμενα ἱερεῖα τοὺς μὲν ἐγχωρίους γῇ περιστέλλειν, τοὺς δὲ ἐπήλυδας εἰς τὴν θάλασσαν ῥίπτειν. Γ 273 ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνεν τρίχας, Ariston. ἡ δ. περιε. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει ἀρνέων ἐκ κεφαλέων· ἀπὸ δὲ τῶν κατὰ τὴν ὀρθὴν λεγόντων εἰς ες οὐ γίνονται τοιαῦται διαιρέσεις, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς αι. „Alii Zenodotum ἀρνέων pro ἀρνείων sumpsisse putabant. Epimerism. p. 239" Lehrs. Γ 292 ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε Agamemnon, sed Priamus qui sacris adest dicitur foedus icere (ὅρκια τάμνειν). Δ 102 120 Ψ 864 873 ἀ. πρωτογόνων ῥέξειν ἑκατόμβην, Δ 66 ἀρνῶν κνίσης, Δ 158 ὅρκιον αἷμά τε ἀρνῶν, ρ 242 μηρί' ἔκηε ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων cf. τ 398. b) Universe: Ω 262 ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἁρπακτῆρες, ι 220 στείνοντο σηκοί, ι 226 ἐρίφους τε καὶ ἄρνας ἐξελάσαντες, Π 352 λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρ., δ 85 ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι protenus cornuti nascuntur. Alii: brevi cornuti fiunt. Δ 435 ὄπα ἀρνῶν, Χ 310 ἄρν' ἀμαλήν. Θ 131 ἐσήκασθεν ἠΰτε ἄρνες, sch. BL. προβάτων τρόπον, καὶ οὐδὲ τούτων τελείων. Χ 263 λύκοι καὶ ἄρνες de ovibus. (ἀρνειός, πολύαρνι.)

Ἀρήνην ἐρατεινήν | Β 591, Ἀρήνης Λ 723, urbs Elidis prope fl. Minyeium, Strab. 8, 3, 19 Σαμικὸν - τάχα δὲ τῆς Ἀρήνης ἀκρόπολις cf. 8, 3, 23. Paus. 4, 2, 4. Curt. Pel. II 79.

ἄρηρε v. s. ἀραρίσκω.

ἀρηρομένος v. s. ἀρόω.

Ἄρης secunda s. Ε 385, 851, Ν 569, Υ 51, 138, 358, Θ 353, θοῦρος Ἄ. Ε 507, μιαιφόνος Ε 844, Φ 402, tertia sede Δ 439, Ε 363, Ο 113, Ω 260, h. Ap. P. 22, ἐγχέσπαλος Ο 605, λαοσσόος Ρ 398, κορυθαίολος Υ 38, quarta s. Ε 592, 604, Ν 127, Θ 355, ξ 216, Σ 516 χρυσείω, Ἄ. ἆτος πολέμοιο | Ε 388, 863, Ζ 203, οὖλος Ἄ. Ε 461, βροτολοιγὸς Ἄ. Ε 846, Ν 298, θοῦρος Ω 498, ᾰ initio versus: Ε 594, Ἄρης τε βροτολοιγός Ε 518; extremo versu: Ε 563, χάλκεος Ἄ. | Ε 704, 859, 866, Η 146, Π 543, ὄβριμος Ἄ. | Ε 845, Ν 444, Ο 112, Π 613, Ρ 529, βριήπυος ὄ. Ἄ. | Ν 521, πελώριος Η 208, | δεινός, ἐνυάλιος Ρ 210, | ῥινοτόρος Φ 391, χρυσήνιος Ἄ. | Θ 285, **Ἄρηος** | Τ 142, 189, ὄζος Ἄ. | Ω 474, υἷες Ἄρηος | Β 512, 540, 663, 704, 745, 842, Ι 83, Μ 188, Υ 238, Ψ 841, θεράποντες Ἄρηος | Β 110, Ζ 67, Η 382, Θ 79, Κ 228, Ο 733, Τ 78, ὄζος Ἄ. | Γ 147, βροτολοιγοῦ Ἄ. | Θ 349, μῶλον Ἄ. | Σ 134, ἔργον Ἄ. | Λ 734, h. IV 10, μένος Ἄ. δατέονται | Σ 264, | **Ἄρεος** ἀνδροφόνοιο Δ 441, Ἄ. θεράποντε Τ 47, [| ἀμφ' Ἄ. Θ 267] (Ἄρεω ἀλκτῆρα γενέσθαι Σ 100 213 Ξ 485 [Spitzn.], Aristarch. ap. E. M. cf. La Roche H. T. 203. Lob. path. el. I 66; Giseke sub ἀλκτήρ et ἄρη). | **Ἄρηι** κρατερῷ Β 515, (ἀτάλαντος) Ἄ. | Β 627, Ε 576, Ν 500, Ο 302, Ρ 490, θοῷ Θ 215, Ν 295, 328, 528, Π 784, Ρ 72, 536, βροτολοιγῷ Δ 295, Μ 130, Ν 802, Υ 46, Θ 115, στυγερῷ Σ 209, | **Ἄρεϊ** Β 479 Bekker Ἄρει, Ἄρει | Θ 276, secunda s. Ε 699, 829, 841, Ἄ. θοῷ Ε 430; **Ἄρει** Φ 431, tertia s. Δ 604, h. XI 2, quarta s. Ο 110; **Ἄρει** Ε 757, Φ 112; **Ἄρηα** | Β 381, Ε 390, 702, 762, 824, Τ 275, Θ 345, Ἄ. | ὠκύτατον - θεῶν Θ 330, θοῦρον Ἄ. | Ε 30, 35, 355, 830, 901, Ο 127, 142, οὖλον Ἄ. | Ε 717, ὀξὺν Ἄ. | Σ 304, Τ 237, πολύδακρυν Ἄ. | Τ 318, βροτολοιγὸν Ἄ. | Φ 421, ἀΐδηλον Ἄ. | Θ 309, tertia s. Θ 518, ὀξὺν Ἄ. Ρ 721, Ἄ., ταλαύρινον πολεμιστήν | Ε 289, Υ 78, Χ 267, θοῦρον Ἄ. Ε 454, Φ 406, ᾰ secunda s. Ε 827; Ἄ. πτολίπορθον | Υ 152; βροτολοιγὸν **Ἄρην** Ε 909. Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα Ε 31, 455, Ἄρες ὑπερμενέτα h. VIII 1. (Curt. Et. n. 488 ΑΡ [ἤραρε]

cf. Hartung gr. Myth. III 173 Mord ab *αἴρω* cf. Doed. Gl. n. 17. E. M. Suid. Plat. Crat. 407 D.)

Ares, Mars, Iovis et Iunonis f., frater Eridis *Δ* 440, *E* 518, pater Ascalaphi et Ialmeni ex Astyoche *B* 512 s. *O* 112 *I* 82, *Δεῖμον κ. Φόβον Δ* 440 *N* 298 *O* 119, dis odiosissimus *E* 889 s., est deus belli *μάψ, ἄταρ οὐ κατὰ κόσμον* homines occidens *E* 757, *ἆτος πολέμοιο* alia similia supra (cf. Schuster ho. Beiw. 1866 p. 16), atrae nubi et procellae similis *E* 864; quamvis *ἀλλοπρόσαλλος E* 831 889 *Θ* 171 *Π* 362 *Z* 339, tamen quippe vi inculta prudentissimae Minervae oppositus eique saepe succumbens (ut *E* 30 *O* 127 s. ab ea callide a pugna arcetur) fere semper a Troianis stat *Δ* 439 atque saepe cum Hectore est; *E* (704) Diomedes eum fugit, donec Minerva ipsa ei auxilio venit et Martis ventrem vulnerat 856, *ὁ δ' ἔβραχε - ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι ἄνδρες ἐν πολέμῳ*, in Olympum recedit et a Paeone sanatur 900; *Φ* 403 s. a Minerva lapide deiectus *ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών* 407. Ab Oto et Ephialte vinctus a Mercurio solutus esse narratur *E* 385 s., cum Venere concumbens quacum etiam in bello facit *E* 355 *Φ* 416, ab Hephaesto in omnium deorum iocum vincitur *ϑ* 361. In Thraecia habitat *N* 301 *ϑ* 361. Cf. Gladstone ho. St. p. 201. Preller gr. Myth. I 263. Welcker Götterl. I 419. — Transfertur ad bellum impetuosum et pugnam *μῶλος Ἄρηος B* 401 *H* 147 *Π* 245 *Σ* 134, *μεμαῶτες Ἄρηι I* 532 *υ* 20, *ὑπ' Ἄρηος παλαμάων Γ* 128, *αἵματος ἆσαι Ἄρηα E* 289, *σχήσεσθε - Ἄρηος N* 630, *γίγνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀιζυροῖσι βροτοῖσιν N* 569, *ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης λ* 537, *μαχέσασθαι Ἄρηι P* 490, *δηίῳ μέλπεσθαι Ἄρηι H* 241, *ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος Ξ* 149 *E* 861, *ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρ. B* 440 *Δ* 352, *Θ* 531, *Σ* 304, *ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης H* 330, *ξυνάγωμεν Ἄρ. B* 381, *μένει ὀξὺν Ἄ. Λ* 835, *P* 721, *Τρωσὶν ἐφ' ἱπ. φέρειν πολύδακρυν Ἄ. Θ* 516, *Γ* 132, *στυγερῷ κρίνονται Ἄρηι Σ* 209, *B* 385, *ἐν μέσῳ - μένος Ἄρηος δατέονται Σ* 264, *πυρὸς κρίνοντες Ἄρηα* ep. 4, 5, *ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται Φ* 112, cf. *ἀρηικτάμενος· δὺ δέ μιν Ἄρης P* 210, *ἵππους - φόβον Ἄρηος φορεούσας B* 767; *ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης N* 444 *P* 529 telum. Cf. verba quae ab *ἀρηι-* incipiunt.

Ἀρήτη, Rhexenoris filia, Alcinoi uxor *η* 54. 66, 141, 142, 146, 231, *ϑ* 423, 433, 438, *ν* 57, 66, *λευκώλενος η* 233, 335, *λ* 335.

ἀρητήρ (*ᾱ. ἀράομαι*) precator, sacerdos, qui pro populo precatur deos. Ap. 41, 28 *ὁ ἱερεύς, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ τῶν θυόντων τὰς εὐχὰς ποιεῖσθαι. A* 11 *τὸν Χρύσην ἀρητῆρα, A* 94 *ἕνεκ' ἀρητῆρος, E* 78 *Σκαμάνδρου ἀρητήρ.* Cf. Nägelsb. h. Th. 200.

Ἀρητιάδαο *ἄνακτος* | *Νίσου π* 395, [*σ* 413], p. Amphinomi.

Ἄρητος *θεοειδής* | *P* 494, 517, 535, Priami f. ab Automedonte occiditur. — 2) *γ* 414, 440 Nestoris f. =

ἀρητός (*ᾱ. ἀράομαι*, alii *ἀρημένος* cf. Duentz. Kuhn 12, 13. De accentu cf. Herod. *P* 37) funestus, exsecrabilis. Alii exoptatus vel infandus *P* 37 *ἀρητὸν τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας* luctum effecisti funestum caede filii et *Ω* 741 morte sua, ubi non bene transumptum videtur. Ita Spitzner Heyne Bothe. sch. B. *μισητὸν καὶ ἐπάρατον* cf. sch. A. Aliter sch. A. E. M. 140, 41 *ἤτοι βλαπτικόν, παρὰ τὴν ἀρὰν τὴν βλάβην* cf. Ap. 43, 23 Hes. Duentz. l. l. sed et languide ita diceretur et *ἀρή* damnum brevem habet vocalem. sch. A. E. M. 140, 42 *ἢ ἀεὶ ῥητόν, ἀεὶ διὰ μνήμης ἐσόμενον* aut Ap. l. l. *πολυχρόνιον ὡς Ἀπίων* cf. Hes. l. l. aut Eust. 1093, 60 *ἄρρητόν τινες. οὐκ εὐαρεστοῦνται οἱ παλαιοὶ τῇ τοιαύτῃ γραφῇ.* Voss: unnennbar. Etiam audacius sch. br. *ἀπευκτόν. ἐλλείπει δὲ τὸ γάμον.* Alii (sch. A.) *ἀρητόν* ad Hypsenorem rettulerunt: effecisti ut qui iis gaudio fuerat filius nunc luctui sit, vel luctum iis exoptatum reddidisti, quorum posterius probat Faesi.

ἀρθμέω (*ἀρθμός*) concilio animum. *H* 302 *ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε*, sch. B. *ἁρμοσθέντες καὶ συμβιβασθέντες.*

ἄρθμιος (*ἀρθμός*) amicus, concors. *π* 427 *ἡμῖν ἄρθμιοι*, Ap. 42, 18 *φίλοι.*

ἀρθμός (Curt. E. 488 de nom. Hom. 11 AP. Doederl. Gl. 552 contractum putat ex *ἀριθμός*) amicitia, concordia. E. M. 141, 26 *ἡ φιλία καὶ ἡ ἁρμονία τῆς ψυχῆς.* h. Merc. 524 *κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι.* (*ἄρθμιος, ἀρθμέω.*)

Ἀριάδνη· *καλλιπλοκάμῳ -η* | *Σ* 592 *χορὸν ἤσκησεν Δαίδαλος, λ* 321 *καλήν Ἀριάδνην* | *κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἥν ποτε Θησεὺς* | *ἐκ Κρήτης -* | *ἦγε μέν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα.* (*ἁγνός* (*Ἀρι-άγνη*) Hes. Curt. p. 635 adn. Preller gr. M. I 532. *ἀδεῖν* Welcker gr. Götterl. II p. 590. Cf. Hartg. gr. M. III 56.)

ἀρί-γνωτος (*ᾰ.* Fem. *ἀριγνώτη ζ* 108, *ἀρίγνωτος O* 490) facilis cognitu, bene notus. Est *ῑ* in arsi praeter *ρ* 375. a) *N* 72 *ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ.* Sch. br. *εὖ διάγνωστοι* cf. Ap. 42, 31 E. M. 142, 42. Saepe additur *ῥεῖα. O* 490 *ῥεῖα ἀ. Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή, δ* 207 *ἀ. γόνος ἀνέρος, ζ* 108 *ἀ. πέλεται* Diana, *ρ* 265 *ἐστί* sc. *δώματα.* b) *ρ* 375 *ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα*, qui non emendas mores tuos; fecerat enim quod non abhorrebat ab eius ingenio. Plerique ironice dictum putant. Ameis: o allzubekannter, viel gerühmter. Non recte sch. BQV. quasi dedecori sit subulcum esse. Eust. 1824, 39 *ἀττικὴ συναλοιφὴ τὸ ὦ 'ρίγνωτε.*

ἀρι-δείκετος (*δείκνυμι*) illustrissimus, digito monstratus. E. M. 142, 35 *ὁ ἄγαν ἐμφανής.* Minus bene Ap. 43, 20. In quinto pede. Plerumque ep. ornans c. gen. partit. a) *Λ* 248 *Κόων ἀ. ἀνδρῶν*, sch. br. *πάνυ ἔνδοξος, εὐπρεπέστατος. Ξ* 320 *Περσῆα πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν*, sch. V. *τινὲς πάνυ φίλτατον*, Bekk. versum expunxit cum Aristón. *Ξ* 317. Recentiorum plerique interpolatum censent locum, defendit Gladstone. *ϑ* 382 401 *ι* 2 *λ* 355 378 *ν* 38 *Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν.* b) *λ* 540 *υἱὸν - ἀριδείκετον εἶναι.*

ἀρίδηλος v. s. *ἀρίζηλος.*

ἀρί-ζηλος (*δῆλος* mutata *δ* in *ζ* E. M. 142, 19 Buttm. Lex. 1, 251 Curt. E. p. 565, sed Bekk. ho. Bl. 291 *ἀρίς-δηλος*, Duentz. cum E. M. 142, 31 et sch. L. *B* 318 a *ζῆλος* cui valde invidetur. Fem. *ἀριζήλη* et *ἀρίζηλοι*, adv. *ἀριζήλως μ* 453) prorsus manifestus, insignis, facilis visu auditive. Zenodotus qui *B* 318 *ἀρίδηλον* scripsit potuit etiam ceteris locis scribere. *N* 244 *X* 27 *ἀ. οἱ αὐγαί*, paraphr. *ἔκδηλοι ἄγαν. Σ* 519 *ἀμφὶς ἀριζήλω.* b) De auditu: *Σ* 219 221 *ἀ. φωνή*, Ap. 44, 4 sch. br. *μεγάλως ἔκδηλος. μ* 453 *ἀριζήλως εἰρημένα*, sch. Q. *ἀριδήλως. ἐκδήλως.* c) *B* 318 *τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός* v. s. *ἀΐζηλος.*

ἀριθμέω (ἄ. ἀριθμός) numero, dinumero, computo. κ 204 δίχα ἑταίρους ἠρίθμεον, δ 411 φώκας ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν, schol. πρωθύστερον. π 235 μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον, Β 124 ἀριθμηθήμεναι ἄμφω. Expungebatur v. 124 secundum Aristonicum. ν 215 τὰ χρήματ' ἀριθμήσω (aor. ci.), ν 218 τρίποδας ἠδὲ λέβητας ἠρίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἵματα.

εἰν **Ἀρίμοις**, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς | Β 784 regio vel eius regionis incolae vel mons Ciliciae Strab. 13, 4, 6. Schol. Ameis La Roche.

ἀριθμός (ἄ. Curt. E. 488 de nom. Hom. 11 AP) numerus. π 246 εἴσεαι ἀριθμόν procorum quem Aristarchus centum et octo esse computavit. δ 451 λέκτο δ' ἀριθμόν, λ 449 μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ i. e. ἐναρίθμιος, Eust. 1693, 42 συντιμᾶται τοῖς ἀνδράσι ἢ ἐν ἀνδράσι τελείοις τέτακται. (ἀριθμέω, ἐναρίθμιος, μεταρίθμιος.)

ἀρι-πρεπής (πρέπειν) eximius, valde insignis, illustris, conspicuus. a) Θ 556 ἄστρα φαίνετ' ἀριπρεπέα. Vituperat Greverus (Gleichn. u. Bild. Hom. Oldenburg 1839 p. 14) quia propter lunam stellae non soleant esse conspicuae. Notaverat iam Porphyrius qui recte addit τὸ φαεινὴν οὐκ ἐπὶ τῆς τότε ἀλλ' ἐπὶ τῆς φύσει. ϑ 176 εἶδος ἀριπρεπές, Ap. 44, 16 μεγάλως διαπρέπον, ι 22 Νήριτον - ἀ., Ο 309 αἰγίδα ἀριπρεπέα, h. Merc. 104 ἀριπρεπέος λειμῶνος. ϑ 424 χηλὸν ἀ., ϑ 390 κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες, E. M. 142, 46 διαπρέποντες, ἔκδηλοι. b) Ι 441 ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι, Ψ 453 ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα, Ζ 477 γενέσθαι ἀριπρεπέα Τρώεσσιν, h. Ven. 103 μετὰ Τρώεσσιν ἀριπρεπέ' ἔμμεναι ἀνδρῶν.

Ἀρίσβας, αντος, Leiocriti p. Ρ 345.

Ἀρίσβη (σέβ-ομαι Pott Et. F. I 526) δῖαν Ἀρίσβην | Β 836 Φ 43, Ἀρίσβηθεν Β 838 Μ 96, ἐυκτιμένῃ ἐν Ἀρίσβῃ | Ζ 13, urbs Troadis prope Abydum. Eust. 357, 9. Strab. 13, 590. 14, 635.

ἀρί-σημος (σῆμα) valde conspicuus. h. Merc. 12 ἀρίσημα ἔργα τέτυκτο. Baum. expunxit.

ἀριστερός (ἄ. Benf. 1, 276 skr. ava, avara pro ἀϝαριστοτερο. Bergk (Phil. 14, 183) ἄριστος nam partem sinistram antiquitus fuisse meliorem, alii ut E. M. 143, 21 euphemismum statuunt. Doederl. Gl. 385 Not. ἠέριος, ἀεριστός obscurus occidentalis ideoque mali ominis, denique sinister. De terminatione quae comparativi est cf. Lob. path. el. 1, 335) sinister, laevus. Ε 16 ὦμον ἀ. cf. Π 478. Π 106 ἀ. ὦμον, Ε 660 μηρὸν ἀ., Δ 321 μαζὸν ἀ., Ψ 338 ἵππος ἀ., γ 171 αὐτὴν ἐπ' ἀριστέρ' ἔχοντες, ε 277 ἐπ' ἀριστερὰ χειρός, sch. HM. γρ. νηός. Aliter h. Merc. 499 λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χειρός cf. ib. 418. ib. 153 ἐέργων. Η 238 ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι non recte scholia de aggrediendo et fugiendo interpretantur. b) Ψ 336 ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν, h. Merc. 424 Φοῖβον, Β 526 Βοιωτῶν ἔμπλην ἐπ' ἀ. c) Μ 239 ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε εἴτ' ἐπ' ἀρ. ποτὶ ζόφον, Ariston. ἡ δ. ὅ. δύο διαστάσεις οἶδεν Ὅμηρος κοσμικάς, ἀνατολὴν καὶ δύσιν· καὶ δεξιὰ μὲν τὰ πρὸς ἀνατολάς, ἀριστερὰ δὲ τὰ πρὸς δυσμὰς λέγει. Auguria enim capientis facies ad septentriones versa erat, ut oriens esset a dextra, occidens a sinistra. υ 242 τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις ab occasu Doed. Gl. 385. Aliter Μ 201 219 ἐπῆλθε αἰετὸς ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀφορίζων ἔφη ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἀριστερὰ ὁ ἀετός. Laevam aquilae dixit, quae ab oriente veniens media volavit inter exercitus. Macrob. Sat. 5, 13 sinistra veniens vincentium prohibebat accessus. Nican. βέλτιον μέσον μὲν τὸν ἀετὸν ἔρχεσθαι τοῦ πλήθους, ἀνέργειν δὲ αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ φερομένους (quae vox corrupta videtur Friedländero)· διὸ συναπτέον ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων. Fuere qui ἐπῆλθε ἐπ' ἀριστερά et λαὸν ἐέργων coniungerent i. e. duos exercitus separans. cf. Ν 308 ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ ἢ ἀνὰ μέσσους, ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν. Ν 326 νῶιν ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, νῶιν dat. eth. Heyne paraphr. Melius Ariston. gen. putat, quamquam sic duo sunt gen. uni verbo additi. Vadit igitur Idomeneus ad sinistram Graecorum orientem versus. Ν 675 νηῶν ἐπ' ἀριστερά. Non recte sch. BL. ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἕκτορος, οὐ τοῦ στρατοῦ· εἰ γὰρ ἐπ' ἀριστεροῖς ἐστιν ἡ πύλη δι' ἧς εἰσῆλθεν αὐτόπτης ἂν ἐγένετο, cf. Heyne. Ν 765 εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερά Hector Paridem, Ariston. ἡ δ. ὅ. τοῦ ναυστάθμου τὰ ἀριστερὰ λέγει. Non recte sch. BL. Eodem Asius se contulerat Μ 118 εἴσατο νηῶν ἐπ' ἀριστερά. Non recte Ariston. ὅτι εἴσατο νηῶν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰς ναῦς. Recte sch. V. ἐν τοῖς ἀριστεροῖς μέρεσι τοῦ ναυστάθμου. Consentaneum erat ita Asium congredi cum Idomeneo a quo Ν 387 interfectus est, cf. Schoemann ret. Hom. 18. Alia est pugna: Λ 498 Ἕκτωρ μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης ὄχθας πὰρ ποταμοῖο, sed laeva est Graecorum parsque orientalis castrorum. Sch. V. ἀριστερὸς τοῦ ναυστάθμου ἐστὶν ὁ Σκάμανδρος. Similiter Ε 355 εὗρεν μάχης ἐπ' ἀριστερὰ Ἄρηα nam Ε 36 ad Scamandrum Martem fuisse legimus. Sch. LV. corrupta sunt. Denique Ρ 116 682 ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης. Friedl. ho. Krit. 78 formulam potius putat dicendi, non certum locum significari, cf. Lachm. Betr. 60.

ἀριστεύς (ἄ. ἄριστος cf. Curt. Kuhn 3, 78) 1) fortissimus, sch. br. Β 404 τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ ἀρίστους. 2) unus e primoribus s. optimatibus, princeps, vir honore et dignitate conspicuus qui fortitudine genere opibus excellit. 1) Γ 44 φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, sch. ABLV. ὑπέλαβον Ἕλληνες Ἀλέξανδρον ἀριστέα εἶναι. Si principem putassent, non errassent. sch. br. et paraphr. ἄριστον πρόμαχον εἶναι. Sed Naegelsb.: Fürst, La Roche σέ supplet negatque propter fortitudinem quemquam dici ἀρ. Η 227 οἷοι Δαναοῖσιν ἀρ. μετέασιν μετ' Ἀχιλλῆα cf. Η 159 73 ἀρ. Παναχαιῶν. ξ 218 ἄνδρας ἀρ., Λ 227 ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν, sch. br. σὺν τοῖς ἀρίστοις ἡγεμόσι, non cum nobilissimis quamquam fortissimi putabantur qui illustri loco nati erant. Ο 303 ἀρ. καλέσαντες, quos v. 296 ἀρίστους ἐνὶ στρατῷ vocaverat poëta. Ρ 245 ἀρ. Δαναῶν, ο 28 μνηστήρων ἀριστῆες qui plurimum valent inter procos. 2) Ι 396 ἀριστήων οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται, sch. BL. γεραιῶν, λ 227 ἀρ. ἄλοχοι ἠδὲ θύγατρες, Ι 334 ἀ. καὶ βασιλεῦσιν, Β 404 γέροντας ἀρ. Παναχαιῶν, Η 184 Ι 421 ω 86 ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν, Η 327 385 Ψ 236 ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν cf. Κ 1. Ε 206 δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν. b) Ο 489 ἀνδρὸς ἀρ. βέλεμνα Teucri, Ρ 202 τεύχεα ἀ. ἀ. Achilli, φ 333 οἶκον, ω 460 ἄκοιτιν

Ulixi. c) ζ 34 *ἀριστῆες κατὰ δῆμον Φαιήκων*, φ 153 *πολλοὺς ἀριστῆας* cf. φ 170, de procis quia illustri nati sunt loco, *T* 193 *κούρητας ἀρ. Παναχαιῶν*, *K* 117 *κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι.* (*ἀριστεύω.*)

ἀριστεύω (*ἄ. ἀριστεύς*) supremus sum honoris gradu, primas fero, excello pugnando. *Z* 208 *Λ* 784 *αἰὲν ἀριστεύειν*, *Λ* 409 *ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι*, *Z* 460 *Λ* 746 *Π* 292 551 *P* 351 *ἀριστεύεσκε μάχεσθαι*, *H* 90 *ἀριστεύοντα κατέκτανε*, *Λ* 506 *παῦσεν ἀρ. Μαχάονα*, *O* 460 *μιν ἀρ. βαλών*, *Λ* 627 *βουλῇ ἁπάντων*, δ 652 *κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας*, h. Ap. 173 *μετόπισθεν ἀριστεύσουσιν ἀοιδαί.* V. l. *ἀρίστευωσι* *K* 306 pro *ἄριστοι ἔωσι.*

ἄριστον (*ᾱ. ἦρι* et *ἐστόν* a radice *ἐδ* Pott 1, 101. 2, 83 Benf. 1, 28. 2, 334 Ahrens Kuhn 3, 164, sed a multis de origine dubitatur cf. G. Curt. E. 613) prandium. *Ω* 124 π 2 *ἐντύνοντ' ἄριστον*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. απαξ ἐν Ἰλιάδι καὶ Ὀδυσσείᾳ τὸ ἄριστον. ἔστι δὲ τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα· τρὶς γὰρ τροφὰς ἐλάμβανον οἱ ἥρωες* cf. Lehrs Ar. 132. sch. B. Ath. I 11. Volg. *ἐντύνοντο ἄρ.*, quam Bekk. non probante Kaysero (Phil. 18, 694) mutavit, La Roche π 2 servavit. Corripi enim putant *ᾰ* et admitti hiatum.

ἄριστος (*ἄ. ἀρι* bene valde Curt. E. 488, sed Benf. 1, 321 skr. varîja(n) melior, varishthá optimus, quamquam ϝ non apparet in Graecis. Duentz. N. J. f. Ph. 56, 64 cum E. M. 143, 11 ad *Ἄρης*. Cum articulo *ὤριστος*, Bekk. *ὥριστος*, semel in Od. (ρ 416), pl. *ὤριστοι* Aristarchus *K* 539, Bekk. *ὥριστοι*) optimus, maxime conspicuus, qui excellit inter suos non tam morum probitate quam genere viribus fortitudine, princeps, maxime idoneus ad fungendum eo quo debet munere. E. M. 143, 9 *κυρίως ὁ ἐν πολέμῳ ἀνδραγαθῶν καταχρηστικῶς δὲ ὁ ἐν οἱῳδήποτε πράγματι.* Augetur vis superl. additis *μέγα, ὄχα, ἔξοχα, πολλόν, διακριδόν.* 1) De rebus a) *O* 616 *τεύχε' ἄ.*, ε 442 *χῶρος ἄ.*, ϑ 424 *χηλὸν ἥ τις ἀρίστη*, h. Merc. 166 *τέχνης*, α 280 π 348 *νῆα*, *B* 274 *τόδε μέγ' ἄριστον ἔρεξε*, *Γ* 110 ν 365 ψ 117 *ὄχ' ἄριστα γένηται* cf. γ 129 ι 420. *Z* 56 *πεποίηται*, *I* 103 314 *M* 215 *N* 735 ψ 130 *εἶναι ἄ.* cf. ν 154. *M* 344 357 *ὄχ' ἄριστον ἁπάντων εἴη* cf. ε 360. *B* 5 *H* 325 *I* 94 *K* 17 *Ξ* 161 ι 318 424 λ 230 ω 52 h. Ven. 235 *βουλή* cf. *I* 74. *P* 634 712 *μῆτιν* cf. ψ 124 ep. 2, 2. *M* 243 *οἰωνός.* b) De animalibus: *B* 763 *ἵπποι μέγ' ἄρισται*, *E* 266 *ἄριστοι ἵππων*, *K* 306 *ἵπποι οἵ κεν ἄριστοι ἔωσι*, olim *ἀριστεύωσι.* *P* 62 κ 522 λ 30 *βοῦν ἥ τις ἀρίστη*, μ 343 353 398 *βοῶν - ἀρίστας*, σ 371 *βόες οἵ περ ἄριστοι.* ι 432 *μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων.* ξ 106 *αἰγῶν*, ω 215 *συῶν*, υ 163 *σιάλους οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι*, γ 370 *ἵπποι κάρτος ἄρ.* — 2) De hominibus: a) infinitivo additur qua quis ratione optimus sit: η 327 *ἄρισται νῆες καὶ κοῦροι ἀναῤῥίπτειν.* *Z* 78 *μάχεσθαι*, ϑ 123 *ϑέειν.* — b) Idem fit dat. *N* 313 *ἀ. - τοξοσύνῃ*, *Ω* 261 *χοροιτυπίῃσιν ἄ.*, ϑ 247 *νηυσὶν ἄ.*, *O* 108 *ἐν ϑεοῖσιν κάρτει τε σθένεΐ τε διακριδὸν ἄ.*, *Ψ* 891 *ὅσσον δυνάμι τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος*, ν 297 *βροτῶν ὄχ' ἄριστος - βουλῇ καὶ μύθοισιν*, δ 211 *ἔγχεσιν - ἄ.*, *I* 54 *βουλῇ - ἄ.*, h. XXVII 20 *ἀθανάτων βουλῇ τε καὶ ἔργμασιν ἔξοχ' ἀρίστους*, aut acc. ϑ 116 *ἄ. - εἶδός τε δέμας τε Φαιήκων μετὰ Λαομέδοντα* cf. λ 469 ω 17. Laxioribus finibus vim superl. circumscribere videtur *Γ* 124 *Λαοδίκην Πριάμοιο ϑυγατρῶν εἶδος ἀρίστην*, cf. *Z* 252, sed idem de Cassandra *N* 365. Videtur perpulchram dicere, non unam omnium pulcherrimam, quamquam Ariston. *Γ* 124 *ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ* (cf. Friedl. p. 31) et idem ad *N* 365 *ἡ δ. ὅ. νῦν μὲν τὴν Κάσσανδραν εἶδος ἀρίστην, ἐν ἄλλοις δὲ τὴν Λαοδίκην· καὶ οὐ μάχεται.* Fuere quidem qui distinguerent virgines nuptasque, sed tale nihil dixit poëta, cf. *N* 378 *Ἀτρεΐδαο ϑυγατρῶν εἶδος ἀρίστην*, *B* 715 *Πελίαο*, h. Cer. 146 *Κελεοῖο*, η 57 *Περίβοια γυναικῶν εἶδος ἀρ.*, h. Ven. 42 *Ἥρης ἣ μέγα εἶδος ἀρίστη ἐν ἀθανάτῃσι ϑεῇσι.* Possunt enim talia pro tempore de compluribus dici neque ad certam definitamque normam exiguntur. Paridem Hector vocat: *Γ* 39 *N* 769 *εἶδος ἄριστε*, item Hectorem Glaucus *P* 142. Ad rem malam traducitur *Ψ* 483 *Αἶαν νεῖκος ἄριστε*, cf. Pappenheim, Phil. suppl. II 1, 13. neque Antinous Eurymachusve ab omni parte laudantur: δ 629 φ 187 *ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι* cf. χ 244 υ 335, sch. PQT. *ἀρετὴν νῦν ποιητικῶς τὴν εὐγένειαν λέγει* neque *ἀρίστους* aliter eos vocavit. Eurymachus solus ο 521 *πολλὸν ἀρίστος ἀνήρ*, Antinous χ 29 *μέγ' ἄριστος κούρων εἰν Ἰθάκῃ* cf. π 119. Lapithas *M* 127 *δύ' ἀνέρας ἀρίστους* vocat, quibus multi fortitudine pares essent. Cautius *Λ* 328 *ἀνέρε δήμου ἀρίστω.* *ἀνὴρ ὥριστος* *Λ* 288 Agamemnon, *P* 689 Patroclus, *N* 433 Alcathous, *Π* 521 Sarpedon, *τοῖος ἀ. ὤ.* *Ω* 384 Hector. *ϑεῶν ἄριστος* *N* 154 Iuppiter, sed *T* 413 Apollo atque Iuppiter Neptunum dicit ν 142 *πρεσβύτατον καὶ ἄριστον.* c) Gen. part. vel aliud quiddam additur *A* 69 *Z* 76 *οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος*, *H* 221 *σκυτοτόμων*, *Z* 314 *τέκτονες ἄνδρες*, ϑ 250 *βητάρμονες* cf. ϑ 383, *X* 254 *ἄ. μάρτυροι καὶ ἐπίσκοποι*, ο 253 *μάντιν*, ο 25 *δμῳάων.* *I* 575 *πέμπον δὲ ϑεῶν ἱερῆας ἀρίστους.* Melius abesse putat versum Duentz. d) Quod Eumelus vocatur: *Ψ* 536 *ἀνὴρ ὥριστος* videtur ad currus certamen referendum esse, quia eius equi optimi dicuntur, sed in eadem re Diomedes *Ψ* 357 *ὄχ' ἄριστος*, cf. Eust. 1305, 19. Aiax *B* 768 *ἀνδρῶν μέγ' ἄριστος* cf. *B* 761. Sed de summa imperii *A* 91 *B* 82. *B* 580 *οὕνεκ' ἄριστος ἔην*, Ariston. *ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους* (579 580) *ἠθέτηκεν ἐπεὶ διὰ τῶν ἑξῆς* (768) *ἄριστος ὁ Αἴας λέγεται. ἐν διαφόροις δὲ πράγμασίν εἰσιν οὗτοι ἄριστοι, ὁ μὲν πλούτῳ καὶ εὐγενείᾳ, ὁ δὲ τῇ κατὰ πόλεμον ἀρετῇ.* *A* 244 412 *Π* 274 *ἄριστον Ἀχαιῶν* Achillem. ad singularia refertur, velut ad pugilationem et artem batuendi *Ψ* 659 802 *ἄνδρε δύω ὥ περ ἀρίστω*, *Ψ* 669 *εὔχομαι εἶναι ἄριστος* cf. ϑ 127 ad pulchritudinem feminarum *I* 638 *ἔξοχ' ἀρίστας.* De prudentia δ 409 *ἄριστοι* cf. ϑ 36 δ 666 678 ι 195. De fortitudine aut robore *O* 296 *ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ*, *N* 117 *ἀνὰ στρατόν* cf. *B* 577 817, λ 500, *Λ* 825 *Π* 23. *E* 103 Diomedes, cf. *E* 839, *Π* 271 *P* 164 Achilles, *E* 541 *Δαναῶν ἄνδρας ἀρίστους*, Crethonem Orsilochumque, *H* 50 *Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος*, sed λ 179 σ 289 π 76 τ 528 de nobilissimo quoque vel opulentissimo. *M* 13 *Τρώων ὅσσοι ἄριστοι* cf. *N* 836 *P* 513. *E* 780 *M* 89 197 *πλεῖστοι καὶ ἄριστοι* cf. *Θ* 229 *N* 276 *Z* 188 δ 530 *M* 103 *Ξ* 424 *P* 368 377 509 ω 507. *Σ* 230 *δυώδεκα φῶτες ἄριστοι*, *Y* 158 *δύο ἀνέρες ἔξοχ' ἀρ.* cf. *Φ* 279, *M* 447 *δύ' ἀνέρες δήμου ἀρίστω* cf. h. XV 1. Fortissimi autem putantur qui et loco

illustri nati sunt et propterea opibus quoque affluunt: princeps, priores. *O* 282 *Αἰτωλῶν ὄχ' ἄρ.* Thoas et *E* 843 Periphas, *P* 307 *Φωκήων*, *Γ* 19 *Ἀργείων πάντας ἄρ.* cf. *H* 150 285 *Λ* 258 *N* 740 751. *ω* 429 *Κεφαλλήνων*, *K* 300 *πά. ἀρ. ὅσσοι ἔσαν ἡγήτορες*, *Γ* 250 *Τρώων καὶ Ἀχαιῶν*, cf. *Γ* 274. *δ* 272 *ϑ* 512 *Ἀργείων*, *δ* 278 *Δαναῶν*, *ϑ* 78 *Ἀχαιῶν*. *I* 520 *ἄνδρας ἀρ.* cf. *K* 560 *Z* 7. *Z* 209 *γένος πατέρων οἳ μέγ' ἄ. ἐγένοντο* cf. *β* 51 *π* 251 *ψ* 121 *ω* 38 108. *Ω* 255 493. *Δ* 211 *γ* 108 *ὅσσοι ἄ.* omnes principes, cf. *Λ* 691 *K* 273. *K* 214 *α* 245 *π* 122 *τ* 130 *ὅσσοι ἐπικρατέουσιν ἄ.*, cf. *K* 326 *I* 3. *ζ* 257 *Φαιήκων ὅσσοι ἄ.*, *N* 42 *πάντας ἀ.*, vulg. *Ἀχαιούς*. Deorum Iuppiter *T* 258 *τ* 303 *ϑεῶν ὕπατος καὶ ἄ.* cf. *Ψ* 43 h. Cer. 21 XXIII 1 *T* 95. Sunt qui putent indicari unum tantum deum cf. Braune de Odysseae *ξ*. II. p. 22 qui etiam *ξ* 158 antiquitus Ulixem suspicatur usum esse hac iurisiurandi formula, nisus sch. H. *υ* 230. *Υ* 122 *ἄριστοι ἀϑανάτων*, h. Ap. 92 *ϑεαὶ ὅσσαι ἄρισται ἔασι*, *Σ* 364 *ϑεάων ἔμμεν ἀρίστη ἀμφότερον γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι.* Porphyrio teste Zenodotus expunxerat hunc locum (356—68) expunxitque etiam Bekk. e) Saepe additur pronomen *ὁ*, quod num pro articulo sit ap. Hom. an vere demonstr. dubitatur a multis. Collegit exempla Duent. (Ztft. f. A. W. 1837 p. 627) negans esse articulum, sed concedens esse aliquam similitudinem, quae certe satis est magna. *ρ* 416 *οὐ δοκέεις ὁ κάκιστος ἀλλ' ὤριστος*, articulo sic non utuntur posteriores Graeci. *Δ* 260 *Ἀργείων οἱ ἄ.*, *E* 414 *τὸν ἄ. Ἀχαιῶν*, *Σ* 10 *Μυρμιδόνων τὸν ἄ.*, *P* 80 *Τρώων*, *K* 236 *φαινομένων*, h. XXIII 1 *ϑεῶν*, *Ξ* 213 *Ζηνὸς τοῦ ἀρίστου*, Ariston. *ἀϑετεῖται*, *Z* 435 *οἱ αριστοι ἀμφ' Αἴαντε*, Ariston. *ἀϑετοῦνται στίχοι ἑπτά* (433—9), *Φ* 207 *τὸν ἄρ.* cf. *Λ* 658 *N* 128. *Ω* 242 *παῖδα τὸν ἄρ.*, *K* 539 *Ἀργείων οἱ ἄ.*, Aristarch. *ὤ.* Bekk. *ὤ.* *α* 211 *ἄλλοι Ἀργείων οἱ ἄ.* (Bekk.) cf. *λ* 524. *ϑ* 91 *Φαιήκων*, *ϑ* 108 *οἱ ἄλλοι Φαιήκων οἱ ἄριστοι*, *ξ* 19 *αἰεὶ σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων* cf. *ξ* 108. *ξ* 414 *ἄξεϑ' ὑῶν τὸν ἄριστον.* (*ἀριστεύς ἀριστεύω, δυσαριστοτόκεια.*)

ἀρι-σφᾰλής (*σφάλλω*) qui facile efficit ut quis labatur. Meiring de verb. cop. II p. 14. *ρ* 196 *ἀρισφαλέ' οὐδόν*, sch. BQ. *ἄγαν σφαλεράν … σφῆλαι πάνυ δυναμένην· δύσβατον* cf. Ap. 43, 6. E. M. 142, 33.

ἀρι-φρᾰδής (*φράζω*) qui aperte indicat monstratve, conspicuus. Semper post caesuram tertii pedis. *Ψ* 326 *λ* 126 *σῆμα μάλ' ἀριφραδές.* Plerique passive: valde conspicuum, minus apte naturae horum adi., paraphr. *ἄγαν ἔκδηλον* cf. *φ* 217 *ψ* 73 273 *ω* 329. *ψ* 225 *σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας*, v. l. *ἀριφραδέως*. Ap. 44, 8 *μεγάλως φανερά* cf. E. M. 142, 40. *Ψ* 240 *ἀριφραδέα τέτυκται* facilia cognitu.

Ἀρκᾰδίη ep. 16, 1, *Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ* | *B* 603, media Peloponesi regio, cuius incolae

Ἀρκάς· *Ἀρκάδες ἄνδρες - ἐπιστάμενοι πολεμίζειν* | *B* 611, *Ἀ. ἐγχεσίμωροι* | *H* 134 Arcades, cf. Gladstone h. St. p. 9.

Ἀρκεισιάδης, *-αο* *δ* 755, Voc. *-δη* *ω* 517, *Λαέρτην -δην* 270, f. Arcisii ed.

Ἀρκείσιος· *μοῦνον Λαέρτην Ἀ. υἱὸν ἔτικτεν* *π* 118, *-ου ἀντιϑέοιο* | *ξ* 182 ab *ἄρκος ἄρκτος* Eust. 1796, 34.

Ἀρκεσί-λαος (*ἀρκέω λαός*) Boeotorum dux *B* 495, ab Hectore occiditur *O* 329.

ἀρκέω (*ἀρκ, ἀλκ, ἀλκή* lat. arceo Curt. E. 7 cf. Buttm. Le. 1, 7 2, 251. L. Meyer. vergl. Gr. I, 70. 98. Doed. Gl. 554 ad *ἀρέσκειν* refert cf. Lehrs qu. ep. 249) impf. *ἤρκει* *N* 440, fut. *ἀρκέσει*, aor. *ἤρκεσε* satis valeo, arceo, opem fero ad defendendum, *τινί τι* et *ἀπό τινος*. Acc. non est hastae aliusve certae rei, sed universe. E. M. pass. *βοηϑῶ*. *Z* 16 *οἱ οὔ τις ὄλεϑρον* cf. *H* 143 *κορύνη*. *Υ* 289 *σάκος*. *δ* 292 *τάδε*. h. Ap. 368 *τοι ϑάνατον Τυφωεύς*, *N* 440 *χιτών οἱ παιδὸς ἀπὸ χροὸς ὄλεϑρον*, *O* 529 *οἱ ϑώρηξ*, *Ψ* 131 *ὕμιν ποταμός*, *π* 261 *νῶιν Ἀϑήνη*, *N* 371 397 *ϑώρηξ*. Buttm. qui *ἀρήγειν* comparat, arcendi notionem seriorem putat, antiquiorem sufficiendi et opitulandi (*ἐπί, ἄρκιος, ἀλέξω* etc.).

ἄρκῐος (*ἀρκ-έω*) promptus, propositus, qui non deficit, sufficiens, certus. Non satis accurate E. M. 144, 2 *ἱκανός, ὠφέλιμος* nisi verteris zweckentsprechend, cf. Buttm. Le. 1, 4. 2, 35. Povelsen, em. loc. al. Hom. 63. Doederl. Gl. 555 et ad *ἀρέσκειν* refert (befriedigend) et ad *ἀρκεῖν* (hinreichend). *K* 304 *μισϑός* prompta, *ἕτοιμος*. Minus bene sch. br. *αὐτάρκης, ἱκανός*. La Roche: genügend, sed qui modo magnum donum promisit, vix potuit addere satis magnum fore praemium, cf. *σ* 358 de pactione quam decet firmam esse certamque ne quid desit re perfecta. *B* 393 *οὔ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν*, promptum erit, Ap. 42, 17 *ἕτοιμον*. Buttm.: es wird nichts da sein das ihm helfe. Similiter Naegelsb. La Roche Lehrs, qu. ep. 249 *οὐκ ἄρκιος ἐσσεῖται φυγέειν* er wird nicht gewachsen sein zu entfliehen. Non recte sch. br. *O* 502 *νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσϑαι ἠὲ σαωϑῆναι.* Lehrs, l. l. par est, Duentz. h. l. promptum et N. J. f. Ph. 69, 613 certum. Sch. BLV. *ὠφέλιμον ἢ ἕτοιμον, ὃ καὶ ἄμεινον.*

ἄρκτος (*ὁ* et *ἡ*. Curt. E. 8 L. Meyer, vergl. Gr. 1, 70. 121. 2, 321. skr. rksha-s lat. ur(c)sus. Doed. Gl. 982 *ἐρυκτός, ἄρκτος*) 1) ursus, ursa. 2) sidus quod ursa maior appellatur. Prior syllaba in arsi est primi pedis aut quarti. *λ* 611 *ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σύες*, h. Ven. 71 *ἄ. πορδάλιές τε*, ib. 159 *ἄρκτων δέρμα - λεόντων τε*, Merc. 222 *βήματα οὔτε λύκων οὔτ' ἄ. οὔτε λεόντων*, VII, 46 *ἄρκτον λασιαύχενα.* — 2) *Σ* 487 *ε* 273 *ἥν καὶ ἄμαξαν καλέουσιν* sch. AD. *Σ* 487 *ἄρκτοι δύο δείκνυνται ἐν τῷ Βορείῳ κλίματι, αὕτη τε ἡ μεγάλη ἡ καλουμένη καὶ ἅμαξα, διὰ τὸ εἰς ἁμάξης τύπον κατηστερίσϑαι καὶ ἡ ἐγγὺς ἐκείνης ἡ μικρὰ ἡ Κυνόσουρα καλουμένη διὰ τὸ ὡς κυνὸς ἔχειν ἀνακεκλασμένην τὴν οὐράν, ἧς Ὅμηρος οὐ μέμνηται ὡς ὕστερον εὑρεϑείσης ὑπὸ Θαλοῦς τοῦ Μιλησίου.* sch. EPQ. *ε* 273 *ἅμαξα καλεῖται ἡ Ἄρκτος ἐπεὶ ἐκ τεσσάρων ἀστέρων σύγκειται, τρόπον ἐχόντων πλινϑίου καὶ ἄλλων τριῶν δίκην ἐχόντων ῥυμοῦ.* De loco *Σ* 487 cf. s. *ἄμμορος* et Clemens. de clip. Ach. p. 12.

Ἅρμα *B* 499, *κώμη τις πλησίον Μυκαλησσοῦ* (in Böotia) *ἐκλήϑη-οὕτως ἢ διότι ἐκεῖ κατεάγη τὸ τοῦ Ἀδράστου ἅρμα ἢ ἀπὸ τοῦ ἅρματος Ἀμφιαράου* Eust. 266, 30 Strab. 9, 444 s. St. Byz. Hes. E. M. Bursian Geogr. Gr. I 217. =

ἅρμα (*AP*, Christ. sar, gehen. Doed. Gl. 2292 ad *ἐρύειν* tuendum, Herod. *A* 486 *τὰ βραχυνόμενα φωνήεντα καταλήγοντα εἰς ρ ἐπιφερο-*

μένον τοῦ μ δασύνονται) currus birotus, equis iunctus, essedum. Plur. saepe pro sing. quia multis partibus constat currus. Cf. Grashof (Fuhrwerk bei Hom. u. Hes. 1846 p. 21). Dat. ἅρμασι(ν) semper in pede quarto. Minerva h. Ven. 13 ἐδίδαξε ποιῆσαι - ἅρματα ποικίλα χαλκῷ cf. Baum. Φ 38 ἅρματος ἄντυγες, nam super axem erat δίφρος sive tabula a fronte rotunda, cuius margini a fronte et ab utroque latere superstructus erat humilis ambitus forma fere semicirculari. Conscendebant currum a parte aversa quae carebat ambitu. Ζ 39 ἀγκύλον ἅρμα ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, nam axi medio insertus erat temo qui in fronte habebat iugum fractusque erat ab equis eo quo iugum temoni insertum erat loco. Π 371 λίπον ἅρματ' ἀνάκτων. Binis equis iungebatur currus Ε 231 καμπύλον ἅρμα οἴσετον, cf. Λ 533 Ρ 458 h. Cer. 89 θοὸν ἅ., cf. Ψ 304. Β 390 ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων, cf. Μ 58 ἐΰτροχον ἅ. Ψ 368 ἅρματα χθονὶ πίλνατο, h. Ap. 270 ἅρματα καλὰ δονήσεται, ib. 265 εὐποίητα. Σ 244 ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ἵππους. Υ 489 ἀπὸ ἅρματος ὦσε. Quando quis currum agere dicitur, adduntur plerumque etiam equi. Ψ 334 ἐλάαν - ἅρμα καὶ ἵππους, cf. Ε 237. Μ 120 διήλασε, Λ 528 ἰθύνομεν, Θ 438 ἐδίωκε, h. XXXI 15 στήσας χρυσόζυγον ἅ. κ. ἵ. Ψ 8 αὐτοῖς ἵπποισι κ. ἅ. ἆσσον ἰόντες cf. h. Merc. 69. Aliter: Ψ 531 ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι quem locum Grashof (p. 21) vituperavit quod ἅρμα esset pro equis et curru. h. IX 4 παγχρύσεον ἅρμα διώκει. Φ 582 στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος, Ω 440 ἀναΐξας ἐ. κ. ἵ. Sed Ρ 481 βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας, sch. V. Ἀρίσταρχος ὑφ' ἓν βοηθόον, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς σχολῆς διῃρημένως i. e. βοῇ θοόν quod legitur etiam in codd. Offendit Grashofium (p. 22 quod currus velox appelletur dum non movetur. Β 384 ἅρματος ἀμφὶς ἰδών. Ψ 428 ἅρματι κύρσας, Ψ 585 τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι. Β 775 ἵπποι παρ' ἅρμασιν οἷσι ἕκαστος ἕστασαν, cf. Θ 544 δῆσαν, Δ 306 ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται. — 2) Rhesi Κ 438 ἅρμα οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ευ ἤσκηται. Ψ 503 ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε Grashof (p. 7) vv. 502—6 spurios iudicavit. Differt certe a Β 777 ἅρματα εὖ πεπυκασμένα κεῖτο, ut videtur: singulae curruum partes. Ν 537 Ξ 431 ἅρματα ποικίλα. Plur. pro sing. a) Θ 403 κατά θ' ἅρματα ἄξω cf. Θ 417 Ψ 341 467. Θ 441 ἅμ βωμοῖσι τίθη, Θ 435 δ 42 ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια, h. Ap. 235 ἅ. ἄγωσιν ἐν ἄλσεϊ cf. Matth. h. l. ib. 232 πῶλος ἕλκων ἅ. καλά et item Ψ 533 de Eumelo, quod cum non decere videretur, versum Bentl. et Heyne spurium iudicaverunt, Bothe audaci coniectura corrupit, Spitzn. cautius ita explicavit ut Eumelum currum non attigisse sed equos qualicunque modo currui adiunctos agere diceret, cui Grashof (p. 25 n. 19) respondens recte ipsum traxisse currum dicit, simulque equos egisse. A rhapsodo vero serioris aetatis, qui certamina Iliadi addiderit, non πρόσσοθεν scriptum fuisse putat, sed neglecto digammate πρόσθ' ἔθεν. h. Cer. 431 ἐν ἅρμασι χρυσείοισι. Ω 14 ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ἵππους cf. γ 478. ο 47 ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων cf. γ 476, Θ 402 γυιώσω ὑφ' ἅρμασιν ἵππους, cf. Θ 416. — b) Δ 366 Λ 198 ἑστεῶτ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι. Ε 199 ἵ. κ. ἅ. ἐμβεβαῶτα, Ε 192 ἵπποι - καὶ ἅρματα τῶν κ' ἐπιβαίην, cf. Ξ 299. Ρ 448 ὑμῖν καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν - ἐποχήσεται, δ 8 ἵ. κ. ἅ. πέμπε cf. ρ 117. Ψ 286 πέποιθε, cf. Ψ 319. Κ 322 τοὺς ἵ. τε κ. ἅ. ποικίλα χαλκῷ οἳ φορέουσι, cf. Κ 393. Δ 226 ἵ. ἔασε κ. ἅ., Ψ 545 βλάβεν ἅ. κ. ἵ., sed currus solus: Ε 239 ἐς ἅρματα ποικίλα βάντες, Θ 115 εἰς Διομήδεος ἅρματ' ἐβήτην, γ 492 ο 145 190 ἵππους τ' ἐζεύγνυντ' ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον. — c) Π 507 σχέθον ἵππους ἱεμένους φοβέεσθαι ἐπεὶ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων. Zenod., Arist. λίπεν, cf. Grashof (p. 22 n. 18) qui censet vv. 506. 507 additos esse post Homeri aetatem. Assumpti certe videntur e Δ 227 Π 371. (βρισάρματος, ἐρυσάρματος, ἁρματοπηγός, ἁρματροχιή).

ἁρματο-πηγός (ἅρμα πήγνυμι) qui currum compingit. Δ 485 ἁρματοπηγὸς ἀνήρ, cf. Hes. ἔρ. 455.

ἁρμα-τροχιή (ἁρμάτροχος ex ἅρμα et τρέχω per sync. de qua cf. Autenrieth N. J. f. Ph. 95, 286) orbita. Meiring de verb. cop. II p. 22 „proprie actionem designat, sed in concretam significationem transiit". Ap. 43, 15 ἡ ἀπὸ τῶν τροχῶν ἔντμησις καὶ χάραξις τοῦ ἐδάφους, cf. E. M. 145, 18, Ψ 505 ἐπισσώτρων ἁρματροχιή, Eust. 1313, 21 ἐλαφρῶς οὕτως ἔτρεχον ὡς μὴ πολλὴν γενέσθαι τῶν τροχῶν ἐγχάραξιν καὶ ταῦτα ἐν λεπτῇ κονίῃ. Doed. Gl. 695 ἁρματροχίῃ, Geppert (2, 73) vituperat quod non ἁρματοτροχιή dictum sit, Heyne quod ν 502 κονίης ῥαθάμιγγες commemorentur umidum putat esse pulverem, et Grashof (p. 7 n. 6) spurios censet esse vv. 502—6, quamquam sicci quoque pulveris si magna est celeritas currus, particulae celeri rotarum motu huc illuc iactantur.

ἅρμενος v. s. ἀραρίσκω.

ἁρμόζω (ἀρ - ἁρμός Curt. E. 488. De spiritu cf. Herod. Α 486) praes. 1) transit: adapto, accommodo, efficio ut conveniat. 2) intrans. aptus sum, convenio. ε 162 δούρατα ταμὼν ἁρμόζεο χαλκῷ σχεδίην. ε 347 πάντα ἥρμοσεν ἀλλήλοισιν, cf. Grashof, Schiff. Dusseldorf 1834 p. 7. sch. BHMRQT. ἁρμόζοντα κατεσκεύασε καὶ πρὸς ἄλληλα συγκαταγαγὼν ἐσκέψατο εἰ ἁρμόζει ἀλλήλοις. — 2) Γ 333 ἥρ. αὐτῷ lorica, Ρ 210 Ἕκτορι δ' ἥρ. τεύχε' ἐπὶ χροΐ. Ita Naegelsb., alii trans.: sibi ipse aptavit loricam, et Iuppiter effecit ut Hectori apta esset. (ἐπί, ἁρμονίη, βητάρμων).

Ἁρμονίδης, τέκτονος υἱὸς - δεω erat Phereclos Ε 59, cf. Bekker et sch. BL., Τέκτονος Curtius, Stud. 1, 19 adn. Cf.

Ἁρμονίη Ap. P. 17 (195) Martis et Veneris f., Cadmi uxor.

ἁρμονίη (ἁρμόζω. Fuere qui ἁρμονιή mallent. sch. HP. ε 248 ἁρμονιῇσιν προπερισπωμένως. ἔστι γὰρ Ἰώνων ὁ καταβιβασμός) commissura, iunctura. 2) Translate: pactum. ε 248 γόμφοισιν τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρασσεν. ε 361 δούρατ' ἐν ἁρ. ἀρήρῃ — 2) Χ 255 ἐπίσκοποι ἁρμονιάων, sch. AB. συναρμογῶν, ἀφ' οὗ δηλοῖ τὸ ὁμολογιῶν καὶ συνθηκῶν, συμβολῶν.

Ἀρναῖος σ 5 = Ἶρος (ἄρνυμαι· alii ἀρνέομαι. Düntzer ἀρνός).

ἀρνειός (ἀρήν) aries. Ap. 42, 6 κριός. Bekk. sine digammate, cuius saepe locus non est. Habet semper duas arses. κ 527 ὄιν ἀρνειὸν θῆλύν τε, Damm ἀρνειός est species, ut

genus, ut nos dicimus; Schafbock, cf. *κ* 572. *α* 25 *ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν*, *B* 550 *ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς*, cf. *λ* 131 *ψ* 278. *ι* 239 *ἀρνειούς τε τράγους τε*, *Γ* 197 *ἀρνειῷ πηγεσιμάλλῳ*, *ι* 432 *ἀρνειὸς ἔην* Polyphemi aries quem ipse poëta saepe *κριόν* appellat, cf. *ι* 444. *ι* 463 *ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην* cf. *ι* 550.

ἀρνέομαι (Benf. 2, 295 goth. varjan wehren, quamquam digammi non sunt vestigia ap. Hom. Doederl. Gl. 2317 *ῥίς*, *ἀνα-ρινεῖσθαι ἀρνεῖσθαι*. E. M. 146, 18 *ἀπὸ τοῦ αἴρειν χεῖρας ἐπὶ παραιτήσει.* praes. *ἀρνεῖται*, imperat. *ἀρνείσθω* *θ* 43, ptc. *ἀρνεύμενον* h. Merc. 390, impf. *ἠρνεῖτο*, aor. 1 opt. *ἀρνήσαιο* *Ξ* 191, inf. *ἀρνήσασθαι*) recuso, 2) infitias eo, absolute, *τι*, *ἀμφί τινι*. *α* 249 *π* 126 *γάμον* cf. *ω* 126. *Ξ* 212 *θ* 358 *τεὸν ἔπος*, *φ* 345 *δόμεναί τε καὶ ἀρ.* *Ψ* 42 *στερεῶς*, Absolute *T* 304 *Ξ* 191 *θ* 43. — 2) h. Merc. 390 *εὖ καὶ ἐπισταμένως - ἀμφὶ βόεσσιν.*

ἀρνευτήρ (veteres plerumque ad *ἄρνες ἀρνεύω* arietum instar moveor. Doederl. Gl. 2318 pro *ἐρευνητήρ* lat. urinator) urinator. Eust. 1038, 57 *ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν δυόμενος καθ' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας.* *M* 385 *Π* 742 *μ* 413 *ἀρνευτῆρι ἐοικώς*, Ap. 43, 17 *κυβιστητῆρι* paraphr. *κολυμβητῇ* sch. B. *M* 385 *κυβιστῇ ἢ δύτῃ ἢ δέλφινι.* L. *ὁ ἄρρην δέλφις λέγεται ἀρνευτήρ, διότι κατωκάρα πλέει.* sch. B. *μ* 413 *ἤτοι ἐπὶ κεφαλῆς νηχομένῳ κολυμβητῇ· παρόσον τὸ ἀρνίον πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς περιπατεῖ καὶ πηδᾷ.* V. *κυβιστητῆρι*, *ὀρχηστῇ*. cf. Hes. Doederl. l. l. petauristam (*κυβιστητῆρα*) alium esse putat, Remacly (de compar. Hom. II Marcod. 1843) negat, esse enim utrumque peritum corpus pronum ex alto in caput deiciendi rotandique atque modo in mari, modo in terra artem exercuisse. Pal. Syr. *M* 385 *ο δ' αρα νευτηρι*, quare Cureton *ἄρα νευτῆρι* proposuit, sed Bekk. noluit recipere quia ap. Hes. *νευτήρ. κολυμβητής* mutandum videatur in *νευστήρ*. Assentitur Bekkero Kayser (Phil, 10, 379).

Ἄρνη *πολυστάφυλον Ἄρνην* *B* 507 v. *Τάρνην*, *Ἄρνη ναιετάοντα Μενέσθιον* *H* 9, urbs Boeotiae, *Ἀκραίφιον* Strab. 9, 413. *Χαιρώνεια* Paus. 9, 40, 5. Tzetz. Lyc. 644. Cf. Thuc. 1, 12. Burs. Geogr. I 198. 201.

ἄρνυμαι (*αἴρω* E. M. 146, 49 Buttm. Sp. 2, 120 Doed. Gl. 22 et N. J. f. Ph. 74, 79) capto, peto, nitor ad aliquid. Kayser (Phil. 21, 38): pretium mihi reportare conor. De rebus quas num quis constanter sustenturus sit dubitatur, *τί* (*τινι*). Veteres plerumque *ἀντικαταλλάσσεσθαι* permutare explicant, quia *παρὰ τῶν ἀρνῶν* deducunt, quibus antiquissimo tempore merces permutabantur, atque labore et quasi sudore permutari volunt rem, cf. E. M. 146, 40. Separandi sunt aor. *ἄρασθαι* et *ἀρέσθαι* (cf. s. *αἴρειν*) quos recentiorum multi huc referunt, cf. Curt. E. 488. Certe quae per - *νυ* derivantur verba (Bäumlein Ztft. f. A. W. 1850 p. 79, 1857 p. 45) conatum rei non significant omnia, sed potuit tale verbum, cum alia eiusdem originis exstarent, eo transferri. Duentzer (N. J. f. Ph. 69, 600) conatum praesenti et imperfecto mavult indicari, quam inesse verbo. — *A* 159 *τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ πρὸς Τρώων*, Ariston. *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τιμὴν ἀρνύμενος καὶ τὸν ἑξῆς ἠθέτηκεν· ἠγνόηκε δὲ ὅτι ἡ τιμὴ νῦν ἀντὶ τῆς τιμωρίας κεῖται· καὶ τὸ ἀρνύμενος οὐκ ἔστι λαμβάνων ἀλλ' εἰσπραττόμενος παρὰ τῶν Τρώων*, cf. sch. br. Eust. 71, 42. *E* 553 *τιμὴν Ἀτρείδῃς ἀρνυμένω*, *Z* 446 *ἀρνύμενος*, sch. B. *σῶσαι σπουδάζων*, paraphr. *περιποιούμενος*. *X* 160 *οὐχ ἱερήιον ἀρνύσθην*. Sch. A. *ἀντικατήλλασον τῷ δρόμῳ* cf. sch. B. sch. br. *α* 5 *ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων*, sch. B. *ἀντικαταλλάσσων, ἀντιδιδοὺς τὰ ἄλγεα διὰ τὴν ἣν ψ. κ ν. τῶν ἑταίρων.* fuere tamen qui hunc locum magnopere vituperarent, ut Bekker (Act. Acad. Berol. 1853 p. 635) cui Friedländer respondit (N. J. f. Ph. 79, 586) atque Duentzer (Arist. p. XI) cui Kayser respondit (Phil. 21, 317).

ἄροσις (*ἄ. ἀρόω*) campi arabiles, arationes. *ι* 134 *ἐν δ' ἄροσις λείη*, cf. Lucas, N. J. f. Ph. 79, 601. *I* 580 *ἥμισυ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι* (cf. E. Goebel. Ztft. f. G. 14, 416). Didym. *διὰ τοῦ ς ψιλῆς γῆς· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου*, quibus ab alio quodam adduntur *δῆλον δὲ ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς ἵν' ἢ εἰς ἄροσιν.* Aristarchus: dimidiam nudae terrae ita ut agrum arabilem a planitie separaret. Qui *εἰς* addidit videtur vertisse: ut ad arationem a campo separaret.

ἀροτήρ (*ἄ. ἀρόω*) arator. *Ψ* 835 *οὐ ποιμὴν οὐδ' ἀροτήρ*, *Σ* 542 *πολλοὶ ἀροτῆρες.*

ἄροτος (*ἄ. ἀρόω*) aratio. Dubitari potest num sit *ἡ ἄροτος* ager qui aratur. *ι* 122 *οὔτε ποίμνῃσιν καταΐσχεται οὔτ' ἀρότοισιν.* Est plur. subst. abstracti, qui singula rei agendae momenta proponit. Habent singulare quiddam vv. *ι* 120—24: cf. Nitzsch. h. l. qui *ἀρότῃσι* aratoribus maluit. Lucht (Schiff, Altona 1841 p. 8) *ποίμνῃσιν* et *ἀρότῃσιν* de operibus pastoris et aratoris; Ostermann (Phil. 13, 396) *ποίμνη* pascuum explicat, ut absit zeugma quod Nitzsch recte statuit; melius *ἀρότοισιν* de agris qui arantur interpretabimur quamquam sic accentus non placet.

ἄροτρον (*ἄ ἀρόω*) aratrum. *K* 353 *N* 703 *ν* 32 *πηκτὸν ἄροτρον*, *σ* 374 *εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ*, h. Cer. 308 *καμπύλ' ἄροτρα.*

ἄρουρα (*ἀρόω*. Ahrens, Phil. XXVII 266 *ἀροϝια* ex ARV) 1) arvum, ager, terra quae aratur. 2) terra. In pede sexto aut quarto, *Λ* 558 h. XXX. 9 in tertio. E. M. 147, 24 *ἡ γῆ· κυρίως ἡ ἠροτριασμένη ἢ πρὸς σπορὰν καὶ ἄροσιν ἐπιτηδεία.* *N* 707 *τέμει τέλσον ἀρούρης.* | *Σ* 544 *ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης* |, *Λ* 68 *ὄγμον ἐλαύνωσιν κατ' ἄρουραν* |, h. Cer 308 *ἄροτρα εἷλκον ἀρούραις* |, *Λ* 558 *παρ' ἄρ. ἰών*, *X* 489 *ἀπουρήσουσιν ἀρούρας* |, *Φ* 405 *οὖρον ἀρούρης* |, *ζ* 10 *ἐδάσσατ' ἀρούρας* |, *M* 422 *ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ* |, *Z* 142 *ἀρούρης καρπόν* cf. h. Cer. 471 *ἀρουράων ἐριβώλων* de frumento, *Γ* 246 *κ. ἀ.* | de vino. *Ψ* 599 *φρίσσουσιν ἄρουραι* |. *H* 421 *τ* 433 *ἠέλιος προσέβαλλεν ἀρούρας* | cf. *K* 7, *δ* 229 *φέρει ζείδωρος ἄρουρα* | *φάρμακα* cf. *ι* 357 *οἶνον*, h. XXX, 9 *βρίθει ἄρουρα φερέσβιος*, *I* 141 283 *οὖθαρ ἀρούρης* |, sch. B. *τῆς γῆς τὸ τροφιμώτερον*, cf. h. Cer. 450. *Σ* 541 *πίειραν ἄρουραν* |, cf. *β* 328 *ψ* 311. *Ξ* 122 *ἄρουραι* | *πυροφόροι*, *Z* 195 *τέμενος - φυταλιῆς καὶ ἀρ. πυροφόροιο*, sch. A. *γρ. ὄφρα νέμοιτο*, sch. br. *δενδροφόρον γῆς ἢ ἀμπελοφόρον· σπορίμον γῆς καὶ σιτοφόροιο*, cf. *M* 314 *Y* 185. Ariston. *Y* 180 *ἀθετοῦνται στίχοι ζ'* (180—6). Videtur postremus locus assumptus, priorum Koechly *Z* 191 s. expunxit, *M* 313 intactum reliquit, iure vituperatus a Friedländero (N. J. f. Ph. 83, 32). E. Goebel

(Ztft. f. G. 14, 416) genetivos recte ad τέμενος rettulit propter *M* 314, alioquin enim ad τάμον referendos esse ut *I* 577. — 2) *B* 548 τέκε ζείδωρος ἄρουρα v. Ἄρ. Erechtheum quo loco R. Payne eumque secutus B. Thiersch (Mnestheus Iliadi interpolatus Dortmund 1840) usi sunt ad probandum multa esse in Iliade ab Atheniensibus addita, cf. Duentzer. N. J. f. Ph. 91, 733 Lehrs, Rh. M. 17, 497. λ 309 θρέψε ζ. ἄ., v. Ἄ. η 332 ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν | κλέος εἴη cf. τ 593 h. Ap. 69 *Υ* 226. *Δ* 174 ὀστέα πύσει ἄρουρα |, *Θ* 486 ἕλκον νύκτα ἐπὶ ζείδωρον ἄρ. |, cf. γ 3 μ 386. *Φ* 232 σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν |. *Σ* 104 ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης | cf. υ 379, ε 463 ν 354 κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν |. κ 29 πατρὶς ἄρουρα |, cf. α 407 υ 193. *Γ* 115 ὀλίγη ἦν ἀμφὶς ἄρουρα |, cf. ἀμφίς A 1. (ἐπάρουρος).

ἀρόω (ᾰ. lat. arare, goth. ar-jan, ahd. ar-au, altn. ar, lit. ar-ti Curt. E. 490 cf. Ahrens Ztft. f. A. W. 1836 p. 814. Lottner, Kuhn 7, 22 Curt. ib. 3, 77 L. Meyer, vergl. Gr. 1, 70. 98. 345. Savelsb. Dig. 29) aro. E. M. 147, 27 ἀροτριᾶν. ι 108 οὔτε φυτεύουσιν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν cf. Ahrens l. l., *Σ* 548 ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει, cf. Ap. 41, 5 (ἄροσις, ἄροτρον, ἀροτήρ, ἄροτος, ἀνήροτος, ἄρουρα, ἐπάρουρος).

ἁρπάζω (ἁρπ-άζω, ἁρπ-άγjω lat. rap-io Curt. E. 331 L. Meyer, vergl. Gr. 1, 91 2, 47. Praeterea Savelsberg, Kuhn 16, 316 sarp-comparat. E. M. 737, 27) pr. ptc. ἁρπάζων v. l. *X* 310, ἁρπάζοντε *E* 556, fut. ptc. ἁρπάξων *X* 310, aor. 1 ἥρπαξε(ν) et ἥρπᾰσε(ν), coni. ἁρπάσῃ, ptc. ἁρπάξας, ἁρπάξασα κ 48 v. l. ἁρπάσασα, ἁρπάξαν ε 416, ἁρπάξαντε *N* 199 rapio, arripio, corripio, vi abduco, τί, τινί, ἀπό του, ἔκ του, ὑπό του. De bestiis rapacibus *E* 556 βόας καὶ μῆλα, *P* 62 βοῦν, *X* 310 ἄρνα ἢ λαγωόν, ο 174 χῆνα, *N* 199 αἶγα κυνῶν ὕπο φέρητον, *M* 305 μετάλμενος ovem. — b) De hominibus diisque: *Σ* 319 ᾧ ὑπὸ σκύμνους ἁρπάσῃ ἀνήρ. *N* 527 ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα, *M* 445 λᾶαν φέρεν, *Π* 814 ἐκ χροὸς δόρυ, *X* 276 ἀνὰ δ' ἥρπασε, *Γ* 444 σε ἁ. ἐν νέεσσιν, ο 250 Κλεῖτον, h. Ven. 203 Γανυμήδεα ib. 218 Τιθωνόν, Cer. 56 Περσεφόνην, cf. ib. 3, ib. 19 ἀέκουσαν ἦγε, cf. ib. 81. Ven. 121 ἔνθεν με. — c) De tempestate et fluctibus κ 48 τοὺς ἁ. φέρεν, ε 416 με βάλῃ (ἐξ ἀνά ἀπό ὑπό ἅρπυια ἅρπη ἁρπαλέος ἁρπακτήρ).

ἁρπακ-τήρ (ἁρπάζω) raptor. *Ω* 262 ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, E. M. 359, 5 τὰ τῶν πολιτῶν ἁρπάζοντες καὶ οὐ τὰ τῶν πολεμίων, cf. sch. BM.

ἁρπ-ᾰλέος (ἁρπ-άζω) studiose vel avide expetitus. *ϑ* 164 κερδέων ἁρπαλέων. sch. EPV. ὠφελειῶν ὧν ἄν τις ἁρπάσειε δι' ἡδονήν, cf. Ameis N. J. f. Ph. 73, 569. — ζ 250 πῖνε καὶ ἤσθιε - ἁρπαλέως cf. ξ 110, avide s. raptim. E. M. 148, 6 ἁρπακτικῶς, ἀσμένως, ἡδέως, προσφιλῶς, ἐπιθυμητικῶς cf. Ap. 43, 8.

Ἁρπαλίων (ἁρπαλέος), f. Pylaemenis Paphlagonum regis, a Merione occiditur *N* 644.

ἅρπη (ἁρπ-άζω cf. Kuhn Ztft. 2, 129) avis rapacis species, falco. E. M. 148, 20 εἶδος ὀρνέου, ὅμοιον αἰετῷ cf. Ap. 42, 32. Hes. *T* 350 ἅρπῃ τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ, sch. D. εἶδος ὀρνέου· τινὲς ἰκτῖνον καλοῦσιν, ἕτεροι δὲ φήνην. Videtur esse falco ossifragus Passow s. v. Lucas, qu. le. 29, quia falcones volantes sonum edere solent.

ἅρπυια (ἁρπ-άζω) numen rapax, harpya. Passow: Raffinen. E. M. 148, 30 αἱ ἁρπακτικαὶ θεαί, cf. Suid. I 1, 753 Ap. 44, 2. Seriores tempestates eas esse crediderunt Hes. αἱ τῶν ἀνέμων συστροφαί, θύελλαι. Numen fuit aliquod earum *Π* 150 τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ - ἅρπυια Ποδάργη | Ariston. ἡ δ. περιεστ. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἅρπυια πόδαργος ὡς ἐπιθετικόν, ἵν' ᾖ ποδώκης· ἔστι δὲ κύριον ὄνομα Ποδάργη· σαφὲς δὲ καὶ ἐκ *T* 400. Zenodotum sunt qui sequantur ap. sch. AD. et Timogenes Ap. 43, 32 et paraphr. Aliter Eust. 1050, 59 ἱπποφυές τι δαιμόνιον ἡ Ποδάργη, cf. Ap. 43, 30. Nomina daemonum sunt (sch. AD.) Acello Ocypete Podarge. α 241 ξ 371 μιν ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, sch. B. αἱ τῶν ἀνέμων συστροφαὶ ἢ αἱ τιμωρητικαὶ θεαί, cf. E. V. Procellas sub equi imagine latere ipse Homerus indicat et quia cum Zephyro vento dicit matrimonio iunctam fuisse Podargen, et υ 77 τὰς κούρας ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο cf. υ 66. Cf. Preller, Gr. M. I 436. II 330. Welcker Götterl. I 708 Hrtg. Rel. d. Gr. II 150. Gladstone p. 233.

ἄῤῥηκτος v. s. ἄρηκτος.

ἄ-ρρητος (alii ἄρητος, ϝερέω cuius duplici consona cum producatur α priv. sunt qui productionem indicent duplicata consona ρ cf. L. Meyer, Kuhn 15, 3) non dictus, indictus. ξ 466 ἔπος ὅ πέρ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον, sch. BQ. ὅπερ τὸ λόγιον κρεῖττον ἦν μεῖναι ἄλεκτον.

ἄρσην (G. Curt. E. 491 skt. ṛsha-bha-s taurus cf. Legerlotz, Kuhn 8, 50) masculus, mas. *H* 315 τ 420 βοῦν ἄρσενα, *Y* 495 βόας ἄρσενας, Bekk. expunxit. *M* 451 ἄρσενος οἰός, ι 425 ἄρσενες ὄιες, ι 438 ἄρσενα μῆλα, ι 238 τὰ δ' ἄρσενα i. e. arietes hircosque. *Ψ* 377 ν 81 hy. XXXI 14 ἵπποι |, ξ 16 τοὶ ἄρσενες sues. — b) h. Merc. 494 μίγδην θηλείας τε καὶ ἄρσενας, *Θ* 7 μήτε τις θήλεια θεὸς μήτε τις ἄρσην.

Ἀρσί-νοος, -ου μεγαλήτορος f. Hecamedes λ 626. (ἀραρεῖν. Lob. Path. Pr. p. 205 = ἀερσένοος animo sublato).

ἀρσίπους v. s. ἀερσίπους.

Ἀρτακίη· ἐς κρήνην - καλλιρέεθρον | Ἀρτακίην κ 108 Nitzsch (prope Cyzicum Ap. Rhod. 1, 957.) (παρὰ τὸ ἄρτι κίειν ὅ ἐστιν ἀναδίδοσθαι· melius ab ἀρτᾶν).

ἀρτεμής (Schweizer Kuhn 2, 68 skr. artamant. Lob. cum sch. LV. *E* 515 et plerisque veterum ἄρτιος. Audacius Doederl. Gl. 131 pro ἀρτίματος) incolumis. *E* 515 *H* 308 ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα, Ap. 42, 7 et Philoxenus ap. E. M. 150, 8 ὑγιῆ, ν 43 ἀρτεμέεσσι φίλοισι, sch. B. σώοις, ἀρτίοις, ἀνελλιπέσιν, ὑγιῶς ἔχουσιν.

Ἄρτεμις in quinto pede *E* 51 *T* 59, λ 324. in primo h. Ven. 93, Ἄ. ἁγνή | ε 123 σ 202 υ 71, πότνια θηρῶν | [Ἄ. ἀγροτέρη] *Φ* 471 ἐυπλόκαμος - Ἄ. υ 80, Ἄ. ἰοχέαιρα *E* 53 447 *Z* 428 *Y* 39 *Ω* 606 ζ 102 λ 172 ο 478 h. 5, 424, Ἄ. ἰ. ὁμότροφος Ἀπόλλωνι | h. 2, 21, χρυσηλάκατος. κελαδεινὴ | Ἄ. ἰ., κασιγνήτη Ἑκάτοιο | *Y* 71, χρυσήνιος Ἄ. *Z* 205, χρυσόθρονος Ἄ. *I* 533; — Ἀρτέμιδος κελαδεινῆς | *Π* 183. Ἀ. χρυσηλακάτου κ. | h. 4, 118; — Ἀρτέμιδι versu ineunte υ 60, Ἀ. ξὺν ο 410 h. Del. 165. Πηνελόπεια | Ἀ. ἰκέλη ρ 37 τ 54, Ἑλένη - Ἀ. χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα | δ 122, Ἀ. - Διὸς κούρῃ ζ 151; Ἀρτέμιδα h. 4, 16; Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν h. Ap. 159 [15], κασιγνήτην Ἑκάτοιο | παρθένον ἰοχέαιραν, ὁμότροφον Ἀπόλλωνος | ἠθ'...

ἑκατηβόλον ἰο. | h. 8, 1 ss. Ἀ. χρυσηλάκατον κελαδεινὴν | παρθένον αἰδοίην, ἐλ. ἰο. | αὐτοκασιγνήτην χρυσαόρου, Ἀπόλλωνος | ἣ . . . h. 27, 1 ss. (θηροσκόπος ἰοχ. 11. Ἄρτεμι, πότνα θεά, θύγατερ Διός υ 61 (ἀρτεμής Plat. Crat. 406 B. EM. Eust. 1732, 28. Welcker Götterl. I 600. Ἄρτεμις ἀπὸ τοῦ ἀρτεμέας ποιεῖν Strab. 14, 1, 6. ἄρκτεμις (ἄρκτος) Hartg. gr. Rel. III 101. ἀέρα τέμνουσα Pott EF. I 221 adn. Welcker II 387) Diana, Iovis υ 61 et Latonis f. h. 27, 20 [ἐν Ὀρτυγίῃ h. Del. 16 nata], Apollinis soror Υ 71, est virgo procera ζ 102 ss. 151 s. υ 71, οὔτ᾽ αἰσχρὴ μεταμέλπεται οὔτ᾽ ἐλάχεια | ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν κ. εἶδος ἀγητή | . . . h. 2, 21, casta οὐδέποτ᾽ Ἀρτέμιδα χρ. κ. | δάμναται ἐν φιλότητι - Ἀφροδίτη | h. Ven. 4, 16, ἁγνή· dea venationis ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἀ. αὐτὴ | βάλλειν ἄγρια πάντα Ε 51, h. 9, ἑκατηβόλος, ἐλαφηβόλος, θηροσκόπος, Calydoniis irata aprum immittit Ι 529; choros ducit Μουσῶν κ. Χαρίτων καλὸν χορὸν ἀρτυνέουσα h. 27, 15 Π 183 h. Ap. 199 Ven. 19, 118 Cer. 424, ante omnia saltus amat, Taygetum et Erymanthum ζ 103. Ut Apollo viris, ita A. feminis mortem affert Ζ 205 428 Τ 59 λ 171 197 323 ο 410 478 σ 202 υ 60 80, Niobes filiabus Ω 606 s., Orioni viro, qui in eam peccaverat ε 123, Aeneam cum Latone curat Ε 447, Troianis cum Apolline auxiliatur. Gladstone, h. St. p. 168 s. Welcker I 602.

ἄρτι (ἄρ-τι Curt. E. 488) modo, nuper. Est v. l. Τ 56 Φ 288 υ 166 ψ 174 quibus locis omnibus nunc legitur ἄρ τι. Defendit ἄρτι Bothe ad Τ 56.

ἀρτι-επής (ἄρτιος, ἔπος) qui verbis est aptis, verborum artifex. Χ 281 τις ἀρτιεπής, sch. Leid. ἄρτιος καὶ ἱκανὸς εἰπεῖν ὥς τε πιστεύεσθαι cf. Ap. 43, 7. Ariston. ὅτι οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ὁ ἀρτιεπής, κατὰ τοὐναντίον τῷ ἀμετροεπεῖ, ἀλλὰ ὁ λάλος καὶ ὁ ἀπηρτισμένως παραλογιζόμενος.

ἄρτι-ος (ἄρ-τιο-ς Curt. E. 488 de nom. Hom. 11) aptus, consentaneus, sapiens. E. M. 150, 26 τὸν ὑγιῆ καὶ πεπληρωμένον. Ε 326 τ 248 οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη. Dat. ethicus est (Ap. 42, 14 ὑγιῆ ἡρμοσμένα ἀπηρτισμένα· λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἄρμενα cf. Doed. Gl. 537) quamquam sunt qui ad ἄρτια referant: ipsi congruenter i. e. idem sentiebat quod ipse. Ξ 92 θ 240 ἄρτια βάζειν apte ad rem (ἀρτεμής, ἀρτιεπής, ἀρτίφρων, ἀρτίπος, ἐπαρτής).

ἀρτί-πος qui rectis est pedibus, pedibus integer. E. M. 150, 29 ἄρτιος καὶ ὑγιὴς ποσίν, ὁλόκληρος. Ι 505 ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος. Opponuntur Preces claudae. θ 310 καλός τε καὶ ἀρτίπος Mars cui opponitur Volcanus quia imbellis sit. Genus enim pro specie dixit poëta de Volcano qui claudis est pedibus (Damm), sed Doed. Gl. 537 interpretatur θοός.

ἀρτί-φρων (φρήν) qui mente est apta i. e. ea qua esse debet. ω 261 οὔ τι μάλ᾽ ἀρτίφρων.

ἄρτος (E. M. 150, 36 παρὰ τὸ ἄρω τὸ προσφέρω, alii ἄρω. Dubitat de origine Benf. 2, 13) panis. ρ 343 ἄρτον οὖλον, σ 120 ἄρτους δύω.

ἀρτύνω (ῡ. ἀρτύω cf. sch. BL. Β 55) pr. ptc. ἀρτύνοντας λ 366, ipf. ἤρτυνον Ο 303, fut. ἀρτυνέουσιν, ptc. ἀρτυνέουσα h. XXVII 15, aor. ptc. ἀρτύναντε ω 153, ἀρτύναντες. pass. aor. ἀρτύνθη Λ 216 Bekk. ἠρτύνθη cum sch. BL. Β 55. Med. impf. ἠρτύνετο, aor. ἠρτύναντο. instruo, apparo, compono, τί, τινί. E. M. 150, 3 τὸ ἁρμόζω ἢ εὐτρεπίζω, δ 282 θ 53 ἠρτύναντο ἐρετμὰ suos ramos legten zurecht, Ο 303 ὑσμίνην, sch. V. παρεσκεύαζον ὥστε μάχεσθαι. Λ 216 μάχη, Eust. 839, 49 ἄρτιον καὶ ἀραρότα γίνεσθαι τὸν στρατόν cf. Ap. 43, 1 E. M. 150, 44. Μ 43 Ν 152 πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς cf. Μ 86. Hes. παρασκευάσαντες, συντάξαντες. ξ 469 ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες. α 277 β 196 ἔεδνα proci (sch. V.) cf. Giseke allm. Entst. d. Il. 131 et Ameis N. J. f. Ph. 70, 248 quamquam Nitzsch et Faesi (h. l. et Ztft. f. A. W. 1855 p. 435) sequentes sch. E. et Eust. 1417, 11 de parentibus explicant qui dotem e donis procorum paratam nuptae dant. Cui explicationi obstant vox ἔεδνα et gen. a praep. ἐπί pendens. Ceterum locus α 277 qui non iniuria vituperatur a Kirchhoffio (Compos. d. Od. 8) videtur assumptus e libro secundo cf. Philol. Anz. 2, 38. h. XXVII 15 χορόν. — b) Metaphorice ω 153 μνηστῆρσι θάνατον ἀ. λ 366 ψεύδεα mendacia struentes, Β 55 Κ 302 ἠρτύνετο βουλήν, sch. br. παρεσκεύασεν, ἐποίησεν, cf. Ap. 42, 34 (ἐπί).

ἀρτύω (ῠ. ἄρω cf. sch. BL. Β 55 E. M. 378, 2 et similiter Doed. Gl. 547) pr. ἀρτύει δ 771, ipf. ἤρτυε(ν), ἤρτυον υ 242. instruo, apto, paro, molior, τινί τι. Σ 379 τά. aures signorum, sch. BV. ἡτοίμαζε. δ 771 γάμον ἄμμι ἀ., v. l. ἀρτύνει sch. V. παρασκευάσει, sed multo aptius est praesens. De rebus malis, υ 242 Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε, π 448 τῷ ὄλεθρον, λ 439 σοὶ δόλον, γ 152 ἐπὶ Ζεὺς πῆμα (ἐπί, ἀρτύνω ἐπαρτύνω).

Ἀρύβας, αντος, Sidonius ο 426.

ἀρχέ-κακος (cf. Meiring de verb. cop. I p. 13) qui malum incipit, mali auctor. Ε 63 νῆας ἀρχεκάκους αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο, sch. L. τρόπος ἐτυμολογικός.

Ἀρχέ-λοχος, Antenoris f. Β 823 = Μ 100, ab Aiace occiditur Ξ 464.

Ἀρχε-πτόλεμος, Ἰφιτίδην - μον θρασὺν Θ 128, θρασὺν Ἕκτορος ἡνιοχῆα | Teucer interficit 312.

ἀρχεύω (ἀρχός) praesum, dux sum ad tempus, τινί. Ε 200 ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ ὑσμίνας, Β 345 ἄρχευ᾽ Ἀργείοισι κατὰ ὑσμίνας, v. l. ἄρχεν de ἄρχομαι.

ἀρχή (ἄρχω) exordium, initium. Λ 604 κακοῦ οἱ πέλεν ἀρχή, θ 81 πήματος ἀ., φ 35 ἔγχος ἔδωκεν ἀρχὴν ξεινοσύνης, φ 4 ω 169 φόνου, Χ 116 νείκεος. Cum gen. personae: Γ 100 εἵνεκ᾽ ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ᾽ ἀρχῆς ab Alexandro. Ariston. ἡ δ. περιεστ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει ἕνεκ᾽ ἄτης. ἔσται δὲ ἀπολογούμενος Μενέλαος ὅτι ἄτῃ περιέπεσεν ὁ Ἀλέξανδρος. διὰ μέντοι τοῦ ἕνεκ᾽ ἀρχῆς ἐνδείκνυται ὅτι προκατῆρξεν. Ita Spitzner, La Roche, Duentz. Non enim sua culpa fieri ut utrique aerumnas perpeterentur Menelaus putat, sed Alexandri. Sed Bekk. ἄτης, propter Ζ 356 Ω 28 quibus locis Alexander non comparatur cum adversario. α 188 λ 438 β 254 ρ 69 ἐξ ἀρχῆς a principio, antiquitus. Haec λ 438 ad Aëropen, referri uxorem Atrei Cretensem putat Nitka (num Homero nota sit fabula Aëropes Königsb. i. Pr. 1844). Sed Homerus qui v. 436 γόνον Ἀτρέος dixit neque υ 438 nisi Menelai

et Agamemnonis uxores commemorat, non videtur altius progressus esse.

ἀρχός (ἄρχω) dux, ductor. E. M. 151, 21 ὁ ἡγεμών. De eo qui ad tempus 1) navi 2) exercitui ordinive praeest. 1) *Α* 144 εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, *Α* 311 ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη cf. δ 653. h. VII 51 ἀρχὸν ἕλε, cf. ib. 25. ep. 7, 4 νηὸς πομποὶ ἠδ' ἀρχοί, ϑ 162 ναυτάων. De praefectis classium *Β* 685 πεντήκοντα νεῶν, *Β* 493 ἀρχοὺς νηῶν. — 2) *Β* 541 *Δ* 464 ἀρχὸς Ἀβάντων, *Β* 846 ἀρχὸς Κικόνων, *Ξ* 426 Λυκίων, *Ο* 337 ἀ. Ἀθηναίων, *Ν* 196 ἀρχοὶ Ἀθηναίων, *Ε* 39 ἀρχὸν Ἀλιζώνων, *Ε* 577 Παφλαγόνων, *Ο* 516 Φωκήων, *Ο* 519 Ἐπειῶν, *Ε* 491 ἀρχοὺς ἐπικούρων, *Β* 618 τῶν τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν, *Β* 703 726 πόθεόν γε μὲν ἀρχόν. *Β* 778 ἀρηίφιλον. De una expeditione ϰ 204 ἀρχὸν μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα. Etiam δ 496 ἀρχοὶ δύο μοῦνοι Ἀχαιῶν, ad singulas gentes refertur non ad universos Graecos neque satis commode diceretur *Δ* 195 Μενέλαον ἀρχὸν Ἀχαιῶν, quae fuit v. l. pro Ἀτρέος υἱόν. δ 629 φ 187 ἀρχοὶ μνηστήρων. h. Merc. 292 ἀρχὸς φηλητέων κεκλήσεαι. B 234 οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, ϑ 391 βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι (ἄναρχος, ἀρχεύω, ἔξαρχος).

ἄρχω (Benf. 1, 112 Curt. E. 165 skr. arh. Aliter Doed. Gl. 407). pr. coni. ἄρχῃ *Ι* 102, ἄρχωσι *Υ* 138 Aristarchus, sed Zenod. quem Bekk. sequitur ἄρχῃσι, inf. ἀρχέμεναι *Υ* 154, imperat. ἄρχε, ἀρχέτω *Η* 286, ἄρχετε χ 437. impf. ἦρχον ἦρχε(ν), v. l. ἄρχε *Γ* 447 ubi post Barnesium ἦρχε scribitur, La Roche ἄρχε defendit, pl. ἦρχον, fut. ἄρξει δ 667, aor. ἦρξα ξ 230, coni. ἄρξωσι, opt. ἄρξειεν γ 106, ἄρξειαν *Δ* 335, ptc. ἀρξάντων *Φ* 437. Med. ἄρχομαι, coni. ἄρχωμαι h. XXV, 1. opt. ἄρχοιτο ϑ 90, imp. ἄρχεο h. XXXI, 1, ptc. ἀρχόμενος, ἀρχόμενοι h. XXXIV, 18, ipf. ἤρχετο, fut. ἄρξομαι *Ι* 97, aor. 1 ἤρξατο ψ 310, ptc. ἀρξάμενος, ἀρξάμενοι φ 142. 1) praeeo, τινί. 2) primus facio quod alii post me facient, incipio, ordior, τινί τινος, c. inf. 3) duco, praesum, rego, τινός, bis τινί. 4) pervinco. 5) Med. incipio quod ipse pergam facere τινός, τινί τινος, ἔκ του, c. inf. 1) *Α* 495 Ζεὺς ἦρχε, *Γ* 420 δαίμων, *Ι* 657 ψ 370 ω 501 Ὀδυσσεύς, cf. *Τ* 248. *Ν* 136 *Ο* 306 *Ρ* 107 263 Ἕκτωρ, *Ψ* 12 Ἀχιλλεύς, β 416 γ 12 Ἀθήνη, *Λ* 472 *Ο* 559 *Π* 632 ὅ. *Γ* 447 κιών, iens, paraphr. ἡγεῖτο τῆς ὁδοῦ. *Ν* 329 ἦρχ' ἴμεν, paraphr. προηγεῖτο πορεύεσθαι, cf. *Ν* 784. *Β* 84 νέεσθαι, paraphr. προηγεῖτο τῆς ἐκ τοῦ προβουλίου ἐξόδου, *Ν* 690 ἐν τοῖσιν, *Ε* 592 ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Ἐνυώ, utitur enim sing. de duobus, cf. *Ξ* 134 384 *Σ* 516 h. Ap. 514 ante caesuram, sed *Π* 552 ω 9 in exitu versus, ϑ 107 τῷ αὐτὴν ὁδόν. — 2) Impf. saepe pro aor. videtur esse: *Η* 286 ἀρχέτω, cf. *Φ* 439. *Ι* 69 ἄρχε sch. L. παντὸς λόγου καὶ πάσης συμβουλῆς προκατάβαλλε ἀρχάς sed La Roche: geh voran. *Φ* 391 ἦρχε γὰρ Ἄρης, *Φ* 437 ἀρξάντων ἑτέρων, h. XIII 3 ἀοιδῆς, *Β* 378 ἦρχον χαλεπαίνων, *Λ* 781 μύθοιο, *Η* 232 μάχης cf. *Δ* 335 *Υ* 154 138 ε 237 ὁδοῖο, *Ο* 95 θεοῖσι δαιτός Doederl. Gl. 908: praei et reduc deos ad cenam, gen. loci esse ratus. Duentzer: ἄρχε hier vom Bedienen nicht von Beginnen. similiter *Ω* 723 τῇσιν ἦ. γόοιο recte Doederl. Gl. 909 quasi signum ceteris dedit. *Β* 433 γ 68 τοῖς μύθων Nestor, cf. *Κ* 203 γ 417 inter hos colloquium exordiebatur, ε 202 Calypso, χ 261 ω 490 Ulixes, *Ε* 420 η 47 ν 374 Minerva cf. *Η* 445 *Φ* 287 Neptunus, *Ρ* 628 Aiax, *Χ* 167 *Ω* 103 228 Iuppiter, ϰ 224 Polites, ρ 100 τ 103 508 Penelope, ρ 184 Eumaeus cf. h. Cer. 212 τῇσι, antecedente maiore interpunctione praeter γ 474 ρ 100 ubi ἐπεί praecedit et η 47 ubi ὅτε. Sequitur semper oratio recta. *Α* 571 τοῖσιν ἦρχ' ἀγορεύειν Volcanus, *Η* 347 Antenor, π 345 σ 349 υ 359 Eurymachus cf. *Σ* 249 Pulydamas, β 15 Aegyptus, χ 461 Telemachus, semper post maiorem interpunctionem. Orationi rectae quae subsequi solet β 15 σ 349 nonnulla praemittuntur. Ameis β 17 cf. N. J. f. Ph. 77, 629: ergriff die Initiative. *Π* 65 ἄρχε Μυρμιδόνεσσι μάχεσθαι. — b) Adduntur πρῶτος sim.: *Ρ* 597 πρῶτος ἦρχε φόβοιο, v. l. ἦρξε, *Δ* 67 72 ἄρξωσιν πρότεροι δηλήσασθαι, χ 437 ἄρχετε νῦν - φορέειν cf. Hagena Phil. 8, 19 h. Ap. 312 ἀτιμάζειν ἄρχει πρῶτος. Aliter δ 667 ἄρξει καὶ προτέρω κακὸν ἔμμεναι, sch. BPQT. τὸ γενόμενον καὶ προσωτέρω προκόψει ὥστε κακὸν εἶναι. Sed sch. EPQV. ἀπὸ ταύτης τῆς ἀρχῆς χεῖρον ἡμᾶς ἐργάσεται. — 3) γ 106 ὅπῃ ἄρξειεν, ζ 12 τότε, ξ 471 τρίτος ἦρχον, *Β* 805 οἷσί περ ἄρχει, ξ 230 ἀνδράσιν ἦρξα καὶ νέεσσιν ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς. — b) *Β* 876 Σαρπηδὼν ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος, sing. pro pl. ut *Β* 858 512 830 842. sed plur. *Β* 856 Ἁλιζώνων, *Β* 494 Βοιωτῶν, *Β* 517 Φωκήων cf. *Β* 756 819. *Π* 173 τῆς ἰῆς στιχός, *Π* 196 τῆς τετάρτης, *Β* 623 *Μ* 98 τῶν τετάρτων, *Μ* 93 τῶν ἑτέρων, ν 266 ἄλλων ἑταίρων. *Β* 576 τῶν ἑκατὸν νηῶν, cf. *Β* 609, nisi forte commate interposito: iis praeerat, centum navibus, cf. *Β* 713. *Β* 586 622 636 718 736 826 838 τῶν, cf. ϰ 205. — 4) *Ι* 107 σέο ἕξεται ὅττι κεν ἄρχῃ penes te erit quaecunque sententia pervicerit. — Med. 5) ϑ 90 ἂψ ἄρχοιτο, cf. ϑ 499. ψ 310 ἤρξατο coepit narrare Ptc. ab initio: h. XXIX 6 ἀρχόμενος cf. XXXIV 18. *Τ* 254 ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος i. e. ἀπαρξάμενος. ξ 428 πάντων ἀρχόμενος μελέων, *Ι* 97 σέο δ' ἄρξομαι, h. Ven. 293 IX 9 XVIII 11 σεῦ, cf. XXXII 18. XXV 1 Μουσάων, φ 142 τοῦ χώρου, α 367 η 233 λ 335 ο 166 502 τοῖσι(ν) ἤρχετο μύθων ubi activum locum haberet. Ellendt (drei homer. Abh.) metri causa modo ἄρχειν modo ἄρχεσθαι μύθων eligi recte putat. Medium defendi potest ζ 101 τῇσι Ναυσίκαα ἤρχετο μολπῆς, quia non coepit modo, sed etiam perrexit. ψ 199 ἐκ τοῦ δ' ἀ. a fulcro lectuli. b) h. IX 8 ἐκ σέθεν ἄρχομ' ἀείδειν, XXXI 18 ἐκ σέο. c) *Η* 324 *Ι* 93 τοῖς πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν, sch. BL. *Ι* 93 πάμπρωτος, οἷον προφθάσας ἐκείνους τοὺς τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐπαινοῦντας. d) h. Cer. 1 XI 1 XIII 1 XVI 1 XXII 1 XXVI 1 XXVIII 1 ἄρχομ' ἀείδειν XXXI 1 ὑμνεῖν ἄρχεο. (ἐπί, ἐξ, ἀπό, κατά, ὑπό, ἀρχός, ἄναρχος, ἔξαρχος, ἀρχή, ἀρχέκακος, ἄργμα, ἀρχεύω).

ἄρω v. s. ἀραρίσκω.

ἀρωγή (ἄ. ἀρήγω) auxilium, auxilii latio. *Δ* 408 πειθόμενοι Ζηνὸς ἀρωγῇ, *Φ* 360 τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς, *Ψ* 574 ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ.

ἀρωγός (ἄ. ἀρήγω) adiutor, τινί. *Δ* 235 ἐπὶ ψεύδεσσι - ἔσσετ' ἀρωγός, sch. BL. ἡ ἐπὶ πρὸς τὸ ἀρωγός, vel potius ad ἔσσεται. Sed cum nunquam dat. abstracti sic addatur voci

ἀρωγός similibusve, Aristarchus (cf. Herod. h. l.) ψευδέσσι scripserat, quod ap. Hom. non legitur (φιλοψευδής) atque ita La Roche: hominibus mendacibus aderit. σ 232 ἐμοὶ εἰσὶν ἀρωγοί. Θ 205 Δαναοῖσιν. De iure dicundo: Σ 502 ἀμφὶς ἀρωγοί, sch. br. χωρὶς ἑκατέρῳ οἱ ἴδιοι βοηθοί (ἐπαρωγός, συναρωγός).

Ἀσαῖος, Graecus ab Hectore interfectus Λ 301.

ἀσάμινθος (ἄ. Benf. 1, 477 σμι et θε, σμιθ(ε), σμι(ν)θ, abreiben reinigen Hes. ἄση ἡ ῥυπαρία· ὅθεν καὶ ἀσάμινθος) alveus, labrum, solium. Ap. 45, 6 πύελος, ἀπὸ τοῦ τὴν ἄσιν μινύθειν, cf. Eust. 1481, 47. sch. HPQ. ϑ 450 sch. H. γ 468, sed hanc originationem merito vituperat Benf. 1, 23. Plerumque in secundo pede, sed δ 128 in sexto. Κ 576 δ 48 ρ 87 ἐς ἀσαμίνθους βάντες ἐυξέστας, κ 361 ἐς ἀσάμινθον ἕσασα sch. H. πύελον, κιβωτόν· καὶ ἡ κοίλη δὲ καὶ ἡ μεγάλη κύλιξ καὶ ἡ λάρναξ οὕτω καλεῖται, cf. ϑ 450. De lavatione cf. Naegelsb. ho. Th. 251. γ 468 ἐκ ἀσαμίνθου βῆ, sch. B. ἀσάμινθος σημαίνει καὶ τὴν πύελον καὶ τὴν λεκάνην καὶ τὸν λουτρῶνα περὶ οὗ νῦν λέγει cf. ψ 163 ω 370 ϑ 456. ρ 90 ἐκ ῥ' ἀσαμίνθων βάντες v. l. ἀσαμίνθου. δ 128 δῶκε δύ' ἀργυρέας ἀσαμίνθους.

ἄ-σβεστος (σβέννυμι) qui exstingui non potest. 2) indefessus, immensus. Ap. 45, 22 μεταφορικῶς ἀκατάπαυστος, ἀκατάλληκτος. Π 123 ἀσβέστη φλόξ, ubi Aristonicus monet posse legi κατὰ σβεστή sed recte praefert κατ' ἀσβ. De fem. addit: καὶ τὸ σχῆμα Ὁμηρικὸν ἀσβέστη καθάπερ ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται ἀντὶ ἀρίγνωτος. Ρ 89 φλογὶ ἀσβέστῳ. — 2) Metaphorice: Α 599 ϑ 326 ἄσβεστος γέλως, sch. D. ἀκατάπαυστος, πολύς· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ πυρός. υ 346 ἄσβεστον γέλω. Χ 96 ἄ. μένος. Λ 50 ἄσβεστος βοή. Λ 500 530 Ν 169 540 Π 267 β. ἄ. Minus apte δ 584 η 333 ἄσβ. κλέος, quamquam defendit sch. E. τοιαύτη γὰρ ἡ δόξα τρόπον πυρὸς φαίνουσα διαφανῆ ποιεῖ καὶ περίφημον τὸν ἔχοντα.

Ἄσβετος, ep. 14, 9 daemon.

ἀ-σήμαντος (σημαίνω) qui custodem curatoremque non habet, incustoditus. Κ 485 μήλοισιν ἀσημάντοισιν, quod pastoris cura carent, Ap. 45, 13 ἀφυλάκτοις sch. br. ἀφυλάκτοις, ἀφροντίστοις, μὴ ἔχουσι ποιμένα cf. E. M. 153, 10. Fuere qui explicarent: quibus signum appositum non est Ap. 45, 13 ἀπὸ τῶν σφραγίδων, ἃ σήμαντρα λέγονται, sed nec curant id leones et comparantur oves cum Thracibus, quorum nulli sunt custodes.

ἆσθμα (ἄω cf. Curt. E. 587) anhelatio, E. M. 153, 13 ἀναπνοή. Ο 241 ἆσθμα καὶ ἱδρὼς παύετο. Ο 10 Π 109 ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι sch. B. ἀσταθμήτῳ καὶ ἀσθενεῖ καὶ οὐκ εὐθεῖ πνεύματι. D. ὑπὸ πολλοῦ πνεύματος καὶ συνεχοῦς ἀναπνοῆς. (ἀσθμαίνω).

ἀσθμαίνω (ἆσθμα) anhelo, aegre et graviter spiritum duco, ut morientes aut qui diu cucurrerunt. Κ 376 ἀσθμαίνοντε κιχήτην, Ε 585 Ν 399 ἀσθμαίνων ἔκπεσε, Κ 496 τὸν θυμὸν ἀπηύρα ἀσθμαίνοντα cf. Φ 181. Π 826 πολλὰ ἀσθμαίνοντα, h. Ap. 359 μέγ' ἀσθμαίνουσα.

Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἠδ' Ἄσιος Ὑρτάκου υἱός Ν 771, 759, 560, Μ 140. — Ἀπόλλων | Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος Ρ 583.

Ἑρμιόνην **Ἀσίνην** τε βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας | Β 560 (α, σινέω E. M.) urbs Diomedis in Argolide Strab. 8, 373. Paus. 4, 34, 9—12. Bursian Geogr. Gr. II 61.

ἀ-σινής (σίνομαι) illaesus, incolumis. λ 110 μ 137 τὰς ἀσινέας ἐάᾳς, ubi fit synizesis (⏑ ⏑ –).

ἄσις (⏑⏑. Doed. Gl. 247 ἄζειν siccare. E. M. 153, 25 ἄση, sed dubitat Benf. 1, 23) limus. E. M. 153, 22 ἄσιν, ἰλύν, ὅ ἐστι γῆν ψαμμώδη. Ap. 45, 11 ἄσιν τὴν ἰλύν. Doederl.: arena ad quam explicationem non debebat uti Hes. τὴν μετ' ὀστράκων [καὶ] λίθων ἰλύν. (M. Schmidt ἰλύν) quod aperte de fluvio dictum est glaream volventi, potuit autem quodam modo uti ib.: ἄσις, κόνις. Φ 321 τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, sch. ABV. τὸν ἐν ὕδατι συρφετὸν καὶ ξηρὸν ἀπὸ τῆς ἄζης· οἱ δὲ τὴν ἐκ τοῦ ποταμοῦ δεῖσαν, ubi Doederl. delet καί. sch. br. et paraphr. ἰλύν.

Ἄσιος, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος | αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος | Π 717. — 2) Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν | Ἄ. Ὑρτακίδης, Ἀρίσβηθεν Β 837 = Μ 96, Ἄ. Ὑρτάκου υἱὸς Ν 759, ἥρως 95, 110, μέγαν 136, ἄνακτα 139, 163, πεζὸς Ν 384 ab Idomeneo occiditur, 403, 414, 771.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Β 461 La Roche Anh. cf. Strab. 14, 650, Hdt. 4, 45 qui regem Lydiae Ἀσίαν commemorat. Spitzner, Hermann ad h. Ap. 250 Ἀσίῳ in Asiae prato regione Lydiae circa Caystrum (ἄσις). ᾱ.

ἄ-σιτος (σῖτος) cibi expers, ieiunus. δ 788 ἄσιτος ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Didym. Ῥιανὸς κεῖτ' ἄρ' ἄναυδος καὶ ἔστιν αὕτη χαριεστέρα ἡ γραφή.

Ἀσκάλαφος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux Β 512, Ι 82, Ν 478, 518 a Deiphobo occiditur, 526, 527, Ο 112.

ἐξ **Ἀσκανίης** ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί | Ν 793, Mysiae vel Bithyniae Strab. 12, 564. 14, 681. — Ἀσκανίη Β 863 regio Phrygiae Strab. 12, 564. (σκανός = σκληρός).

Ἀσκάνιος θεοειδής Β 862 Φρύγας ἦγε, Ν 792. — **ἀσκεθής** v. s. ἀσκηθής.

ἀ-σκελέως (ἀσκελής) rigide, dure, sine fine. Ap. 45, 15 σκληρῶς δυσμεταστρέπτως cf. E. M. 154, 40. Τ 68 ἀσ. αἰεὶ μενεαίνειν, sch. B. ἀντὶ τοῦ ἄγαν σκληρῶς.

ἀ-σκελής (E. M. 154, 41 sch. EQ. α 68. Doed. Gl. 2106 σκέλλω sicco cum ἀ int., cf. Meiring de verb. cop. II p. 16, sed. Benf. 1, 200 skr. kshar akshara unzertheilbar unvergänglich, alii ἀ priv. et σκέλος crus. Pott. E. F. 2, 129 ἀπέσκλην, ἀπόσκληρο) exsiccatus, exhaustus. κ 463 ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι, sch. BQ. ἄγαν κατεσκληκότες καὶ κεκμηκότες, σκληροί, ἐσκελετευμένοι καὶ νενεκρωμένοι καὶ ψυχικῆς ἰσχύος ἐστερημένοι quare Circe eos iubet cibis vesci atque recreari. Neutr. pro adv. de iis quae prae ariditate flecti nequeunt: rigide: dure, assiduo. α 68 ἀ. αἰὲν κεχόλωται, sch. V. E. M. 154, 39 ἀδιαλείπτως καὶ ἄγαν σφοδρῶς. δ 543 πολὺν χρόνον ἀ. οὕτω κλαῖε, sch. E. ἀμετακινήτως, ἀμεταμελήτως, ἀμετατρέπτως, ἀδιαλείπτως καὶ συνεχῶς. (ἀσκελέω).

ἀσκέω (Benf. 1, 215 2, 345 satis dubitanter comparat skt kschi et ξέω) ipf. ἤσκειν Γ 388, aor. ἤσκησεν Σ 592, ἤσκησαν Ψ 743, ptc. ἀσκήσας, f. ἀσκήσασα, pf. pass. ἤσκηται conficio, apto, compono cum arte ac studio. E. M. 438, 48 μετὰ πολλοῦ πόνου καὶ κόπου ἐργάζομαι. Γ 388 εἴρια, Κ 438 ἅρμα οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται, Σ 592 χορὸν - Ἀριάδνῃ

Lindemann (notat. hom. I Zittau 1834 p. 7): chorum invenit s. instituit, quamquam non alias ἀσκέω tale quidquam significat. Ψ 743 εὖ - κρητῆρα, ψ 198 ἑρμῖν' ἀσκήσας. Ptc. absolute adv. instar. Δ 110 κέρα ἀσκήσας - ἤραρε cum arte magna Ξ 240 θρόνον τεύξει, γ 438 περίχευεν, Ξ 179 πέπλον ἔξυσε. α 439 πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα. (ἐπί. ἀσκητός).

ἀ-σκηθής (v. l. ἀσκεθής ξ 255. Böttcher (Aehrenl. z. hom. hes. Wortf. 15) ἀ priv. et ahd. scato Schaden, debebat dicere scado, atque sic Pott. Benf. 1, 179 skr. ksha-ta volnus quod fit a radice kshaṅ radendo, cf. L. Meyer, Kuhn 6, 16 et vergl. Gr. 1, 395 qui ad radicem skadh refert. Doederl. Gl. 387 σκάζειν, ἄσκαστος ἀσκαστεῖν, ἀσκάστητος) incolumis, cf. Duentz. Kuhn 15, 350. Ap. 45, 3 ὑγιής, ἀσινής, cf. E. M. 155, 3 154, 56. sch. BLV. Π 247 ἡ λέξις Αἰτωλῶν. Κ 212 ἄψ ἔλθοι ἀ., Π 247 ἀ. ἵκοιτο τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἑταίροισιν, ε 26 144 μάλ' ἀσ. - ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται, cf. ε 168. sch. V. ὑγιὴς ἐξ ἐπιμελείας, cf. ι 79. λ 535 ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν. ξ 255 ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι (synizesis – – –), v. l. ἀσκεθέες sch. Q. ἀσκεθέες καὶ ἄνουσοι· ἀντὶ τοῦ ἄπονοι καὶ ἄνευ κακοπαθείας. V. ἀβλαβεῖς ὑγιεῖς.

Ἀσκληπιάδης Μαχάων Λ 614, Ξ 2, voc. -δη Δ 204, de Ἀσκληπιός Β 731, -οῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος | Δ 194, Λ 518 Machaonis et Podilirii p., υἱὸς Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνίς | h. 16, 2, ἄναξ 5. Preller, gr. Myth. I 403. Welcker, gr. Götterl. II 732 (ἰ Β 731. ἀλκῳ ἤπιος Preller, ἀσκελὲς ἤπιος E. M.)

ἀσκητός (ἀσκέω) bene confectus. δ 134 νήματος ἀσκητοῖο, sch. MQ. τοῦ φιλοκαλουμένου. V. καλῶς γεγονότος, ψ 189 λέγει ἀσκητῷ.

ἄ-σκοπος non respiciens, incautus: temerarius, cf. Luc. qu. le. 115. Ap. 45, 18 ἀνόητος, τὸ δέον μὴ σκοπῶν. Ω 157 186 οὔτε ἄφρων οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀλιτήμων, sch. B. M. συνέλαβεν πόθεν οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τὸ ἀδικεῖν ἔρχονται· ἢ γὰρ δι' ἀσυνεσίαν ὅ ἐστι ἄφρων· ἢ ἀκόντως ὅ διὰ τοῦ ἄσκοπος, ὅ δηλοῖ τὸν μὴ τοῦ συμφέροντος προνοούμενον, ἢ ἑκουσίως, ὃ διὰ τοῦ ἀλιτήμων παρέστηκεν, ὅ δηλοῖ τὸν ἀλιτάνευτον, τὸν ἑκουσίως τοῦ δέοντος ἁμαρτάνοντα.

ἀσκός (Benf. 1, 612 ad radicem σκ unde σκῦ-τος, dein praefixa α et omissa υ ἀσκ-ός, cf. Pott, E. F. 2, 129) pellis animali detracta, cutis, uter. κ 19 ἐκδείρας ἀσκὸν βοός, cf. Nitzsch, h. l. κ 45 ἀσκῷ ἔνεστιν, κ 47 ἀσκὸν λῦσαν, Γ 247 ζ 78 αἰγείῳ, ι 196 αἴγεον ἀ. οἴνοιο, cf. ε 265. ι 212 ἐμπλήσας ἀ. μέγαν.

ἄσμενος (ἁδεῖν s. ἥδειν, sch. BL. Ξ 108 ἀπὸ τῆς ἡσμένος μετοχῆς γέγονεν ὄνομα, ὅθεν καὶ τὸ πνεῦμα Bekk. ϝάσμενος) laetus. Υ 350 ἄσμενος ἐκ θανάτοιο, ι 63 566 κ 134 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, Ξ 108 ἐμοὶ δέ κε ἀσμένῳ εἴη. Hes. χαίροντι.

ἀσπάζομαι (Benf. 1, 541 σπα trahere et skr. â: traho ad me. Similiter Duentzer, Kuhn 13, 10 cf. 14. 31 Doederl. Gl. 938. Alii (Kuhn 4, 17) ad radicem skt. svag' amplecti cf. Curt. Kuhn 13 395 Savelsberg. de epith. hom. ἀΐδηλος etc. [act. pr. inf. ἀσπαζέμεν v. l. Ω 461 pro ἀγαπαζέμεν]. Med. ipf. ἠσπάζοντο) attraho ad me, saluto. Eust. 823, 3 εἰς ἑαυτὸν σπᾶσθαι ἀσπάζεσθαι λέγεται, cf. E. M. 156, 2. Κ 542 δεξιῇ ἔπεσσί τε, τ 415 χερσὶν ἠ. ἔπεσσί τε, cf. γ 35. χ 498 Ὀδυσῆα h. VI 15 ἠ. χερσί τ' ἐδεξιόωντο. (ἀσπαστός, ἀσπάσιος, ἀσπασίως).

ἀσπαίρω (ἀ-σπαίρω, σπαρ Curt. E. 389. Radicem esse putat L. Meyer vergl. Gr. 2, 68) pr. ptc. ἀσπαίρουσι Ν 443, ἀσπαίροντα, ἀσπαίροντες μ 255, ἀσπαίροντας, ipf. ἤσπαιρε, ἤσπαιρον. palpito, pedibus obnitor, cf. Porphyr. ad Ν 443. E. M. 722, 55 αμουσόν τινα κίνησιν δηλοῖ. Γ 293 τοὺς ἀσπαίροντας, μ 255 ἀσπαίροντο, Κ 521 ἀ. ἐν φονῇσιν, θ 526 θνήσκοντα καὶ ἀ., Ν 571 περὶ δουρὶ ἤ., Ν 573 ἤ. μίνυνθα, χ 473 ἤ. πόδεσσι μίνυνθα cf. τ 231. τ 229 ἀσπαίροντα λάων, Μ 203 δράκοντα ζωόν, ἔτ' ἀ., μ 254 λαβὼν ἔρριψε piscem. De corde quod salit et palpitat: Ν 443 ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν. De infantibus h. Cer. 289 ἐλούεον ἀσπαίροντα, Ap. 128 ἴσχον στρόφοι.

ἄ-σπαρτος (σπείρω) non consitus, non satus. ι 123 ἥ γ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος, ι 109 τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, Hes. μὴ σπειρόμενον.

ἀσπάσιος (ἀσπάζομαι, Duentz. Kuhn 13, 10 ἀσπᾶν. Fem. -ίη et ψ 233 -ιος) exoptatus 1) gratus et acceptus, τινί. 2) laetus, libenti animo. Metri causa ἀσπάσιος et ἀσπαστός copulari ε 397 ψ 238 ν 33 monet Lob. path. el. 2, 349. Θ 488 ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νύξ, sch. br. ἀσπαστή, εὐκταία. Κ 35 τῷ δ' ἀσπάσιος γένετ' ἐλθών, h. Merc. 32 ἀσπασίη προφανεῖσα. λ 431 ἀ. παίδεσσιν ἐλεύσεσθαι, ε 394 ἀ. βίοτος παίδεσσι φανήῃ πατρός, ι 466 ἀ. ἑτάροισι φάνημεν. ψ 233 ἀ. γῆ νηχομένοισι φανήῃ, v. l. ἀσπασίως sed solet poëta cum verbis veniendi et apparendi adi. copulare. h. Cer. 165 τρέφεται πολυεύχετος ἀσπάσιός τε. — 2) E. M. 156, 4 λέγεται καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἀσπασίως. Φ 607 ἦλθον ἀσπάσιοι, sch. V. ἀσπασίως· ἀσπάσιοι, ἄσμενοι. ψ 238 ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν, ψ 296 ἀ. - ἵκοντο, sch. MV. ἀσπαστῶς καὶ ἐπιθυμητικῶς. ε 397 ἀσπάσιον τόν γε ἔλυσαν, sch. B. ἀσπασίως θέλοντα ἐκεῖνον. Est v. l. ἀσπασίως. h. Ap. 63 ἀσπασίη δεξαίμην, cf. Nitzsch γ 418 Herm. h. Ap. 59. Baumeist. h. l. (ἀσπασίως. Adv.

ἀσπασίως 1) libenter, laete, cum magno gaudio. 2) ex animi sententia, ex optato. E. M. 155, 56 προσηνῶς καὶ φιλοφρόνως. Semel additur θυμῷ. θ 450 ἀ. ἴδε θυμῷ - λόετρα, δ 523 ἀ. ἴδε γαῖαν cf. h. Cer. 458. Η 118 ἀ. γόνυ καμψέμεν cf. Τ 72. Λ 327 ἀ. ἀνέπνεον, Σ 232 ἀ. - κάτθεσαν, Σ 270 ἀ. ἀφίξεται, ξ 502 κείμην ἀ., ν 333 ἀ. - ἵετο, h. VI 6 δέξαντο ἀ. — 2) ν 33 ἀ. τῷ κατέδυ φάος, sch. M. γρ. ἀσπάσιος, εὐκταῖος καὶ προσφιλής (La Roche ἀσπάσιον?). κ 131 ἀ. φύγε νηῦς, ubi non satis accurate Eust. 1651, 21 ἀσπασίως εἰπεῖν καὶ ἀσμένως ταὐτόν ἐστι. V. l. ἀσπασίως Φ 607 pro ἀσπάσιοι sch. V., Φ 610 pro ἐσσυμένως sch. A., ε 397 pro ἀσπάσιον, ψ 233 pro ἀσπάσιος.

ἀσπαστός (ἀσπάζομαι) exoptatus, gratus et acceptus, τινί. E. M. 156, 27 τὸ ἡδύ· τοῦ α κατ' ἐπίτασιν ὄντος ὅπερ ἄν τις πρὸς ἑαυτὸν ἐπισπᾷ. Semper ante caesuram. ψ 60 ἀσπαστὸς φανήῃ πᾶσι, ψ 239 τῇ ἀ. ἔην - εἰσοροώσῃ, τ 569 ἀσπαστὸν ἐμοὶ γένοιτο, Ap. 45. 25 ἀγαπητόν, ν 35 Ὀδυσεῖ ἀσπαστὸν ἔδυ φάος, θ 295 τῇ ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι cf. η 343. ε 398 Ὀδυσεῖ ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη.

ἄ-σπερμος (σπέρμα) sine prole. Υ 303 ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται, Did. (?, in cod. Par.) Ἀρίσταρχος γρ. ὄφρα μὴ ἄφαντος γενεὴ δμηθέντος ὄληται.

ἀ-σπερχές (neutr. adi. ἀσπερχής quo non

utitur Hom. ἀ euph. et σπέρχω, Meiring de verb. cop. II p. 14 Doederl. Gl. 942 et alii. Sunt qui ἀ priv. dicant: non festinanter i. e. continuo Duentzer N. J. f. Ph. 69, 603) assidue, cum magno studio, sine intermissione. E. M. 156, 55 ἀδιαλείπτως, τοῦ α κατ' ἐπίτασιν τουτέστι τὸ ἄγαν ἐσπευσμένον, παρὰ τὸ σπέρχω· συνεχῶς, ἰσχυρῶς, ταχέως cf. Ap. 45, 16. Habet semper duas arses. Σ 556 ἀ. - πάρεχον, X 188 κλονέων rastlos. Δ 32 X 10 μενεαίνεις, sch. V. ἄγαν ἐσπευσμένως, L. πολυσπουδάστως cf. α 20. sch. H. διόλου. Π 61 κεχολῶσθαι. sch. B. ἀδιαλείπτως, ἄγαν ἐπιτεταμένως, ἀμεταβλητί.

ἄ-σπετος (ἔ-σπετε, σεπ) infandus, immensus, permagnus, permultus. E. M. 156, 53 τὰ οὕτω πολλὰ καὶ μεγάλα ὥστε καὶ ἄῤῥητα ὑπάρχειν τοῦ λέγεσθαι. B 455 h. XXVI 10 ἄσπετον ὕλην cf. Ψ 127 Ω 784 ἄ. ὕλην. ε 101 τόσσον δὲ ἁλμυρὸν ὕδωρ ἄσπετον, sch. PQ. ἄσπετον τοῦτο δύναται κομματικῶς ἀναπεφωνῆσθαι κατ' εὐθεῖαν, quamquam vox alias non solet sic legi. χ 407 ἄ. αἷμα, [Θ 558] Π 300 ἄ. αἰθήρ, cf. E. M. 156, 47. Σ 403 ῥόος Ὠκεανοῖο ῥέεν ἄ., T 61 Ω 738 ἄ. οὖδας, de conclavi ν 395 χ 269. ξ 297 ἄ. ὦνον, ξ 96 ζωὴ - ἄ., N 139 ἄ. ὄμβρῳ, h. Ap. 58 κνίσση ἄ., Γ 373 Σ 165 ἄ. κῦδος, K 523 ἄ. κυδοιμός cf. Σ 218, Π 157 ἄ. ἀλκή, ξ 412 κλαγγὴ ἄ., h. Ap. 360 θεσπεσίη δ' ἐνοπὴ γένετ' ἄσπετος, Ven. 237 φωνὴ ῥεῖ ἄσπετος continuo, cf. Baumeist. h. l. Hermann coniecerat τρεῖ ἄσπετον immense tremulat. b) ν 135 υ 342 ἄ. δῶρα, v. l. ἀγλαά, ι 162 557 κ 184 468 477 μ 30 κρέ' ἄ., ep. 17, 2 μῆλα. Λ 245 τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο, paraphr. πολλά, sed sch. D. ἀπαρακολούθητα, cf. sch. br. Ap. 45, 5 ἀπαρακολούθητα, καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολλά. Derivabant enim ab ἕπεσθαι ut sit: cuius numerum assequi nemo potest, cf. sch. B. P 332. ν 424 παρὰ ἄσπετα κεῖται, Λ 704 ἄσπετα πολλά, sch. br. ἀπερείσια, δ 75 ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά, sch. Q. ὅσσα τάδε· ἤρκει καὶ τοῦτο εἰς ἔμφασιν, ὁ δὲ ἐπιφέρει ἄσπετα πολλά. Fuere qui in his ἄσπετα adv. loco esse crederent. — c) P 332 τρεῖτ' ἄσπετον mirum quantum, sch. B. μεγάλως. Est enim neutr. pro adv.

ἀσπιδής v. s. σπιδής.

ἀσπιδιώτης (ἀσπίς, ἀσπίδιος cf. Lob. path. el. 1, 179) scutum gerens. B 554 Π 167 ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

ἀσπίς (Benf. 1, 612 radix σκ, σκῦ-τον, σπυ-, ἀ-σπ-ιδ) scutum, clipeus. Erat scutum forma oblonga, atque tanta magnitudine ut totum corpus tegeret. Num quid differant σάκος et ἀσπίς non satis liquet, nisi forte ἀσπίς magis universe omne genus clipeorum significat, σάκος vero solum scutum. N 405 κρύφθη ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἐίσῃ cf. Λ 61 434 E 300 P 7. M 294 Φ 581. N 157 803, non orbiculato ut multi interpretantur, cf. Marx, clip. Ach. delineavit Coesfeld 1843 p. 18, Baerwinkel, de heroum hom. armat. p. 34, Meyer, de epith. orn. Eutin 1837 p. 20. Tale scutum κυκλοτερῆ Homerus dixisset, non ἐίσην ut navem cuius partes dextera et laeva, ima et summa congrue et aequabiliter factae sunt. Quodsi Idomeneus totus sub scuto latuit, orbiculatum nimia fuisset magnitudine et nimio pondere. Z 118 ἄντυξ ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης, Ariston. ἡ δ. ὅ. περιφερεῖς καὶ ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες ἕως σφυρῶν καὶ αὐχένος καλύπτουσαι. Π 360 ἀσπίδι ταυρείῃ, κεκαλυμμένος ὤμους, O 645 ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο τὴν φορέεσκε ποδηνεκέα, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες. Λ 468 πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, sch. BLV. παρ' ἀσπίδος ἀντὶ τοῦ παρενεχθέντος τοῦ ὅπλου. Π 312 400 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, Λ 259 ὑπ' ἀσπίδος οὔτησε. Nam scuti forma longior quam latior effecit ut a latere corpus volneraretur. Λ 32 ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀ. θοῦριν. Π 803 ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι - τερμιόεσσα, sch. D. ποδήρης, ἡ ὅλον τὸν ἄνθρωπον σκέπουσα, μεγάλη. B 389 τελαμὼν ἀσπίδος ἀμφιβρότης, Ariston. ὅτι περιφερεῖς καὶ ἀνδρομήκεις, cf. M 402. Nam erant lora lata (cf. Ariston. E 796) quibus scuta ab umero dextero penderent et sustentarentur. Λ 374 αἴνυτο ἀ. ἀπὸ ὤμων, N 611 ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο ἀξίνην. Ξ 371 ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται, Ξ 377 ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω, Ariston. v. 376 οὗτος καὶ ὁ ἑξῆς ἀθετοῦνται ὅτι γελοῖον μὴ τὰ ἁρμόζοντα ἀναλαμβάνειν, ἀλλὰ μείζονα εἰς ἐμποδισμὸν τῆς χρήσεως. Erat in medio scuto umbo N 192 ἀσπίδος ὀμφαλόν, Λ 424 437 ἀ. ὀμφαλοέσσης. Inter umbonem atque extremam scuti oram quam ἄντυγα vocat Homerus erant κύκλοι quasi anuli sive orbes quibus superstructum erat scutum. Y 281 διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους ἀσπίδος ἀμφιβρότης i. e. extremum et qui extremo proximus fuit, nam prope extremum Achillis hasta in scutum descenderat cf. Grash. Fuhrw. 31 N. 28 sch. B. τὸν βύρσινον καὶ τὸν χαλκοῦν. Extrema enim ora ahenea fuit ad sustinendos gladiorum ictus, interiores vero orbes pellibus superinducti, E 797 ἀ. εὐκύκλου, cf. N 715 Ξ 428. Corio taurino superinducta erant scuta N 163 ἀ. ταυρείην, E 453 M 426 βοείας ἀσπίδας εὐκύκλους cf. Ariston. M 426. Erant scuta aere munita atque ornata: X 97 Π 704 E 437 φαεινὴν ἀ. — b) B 382 εὖ ἀσπίδα θέσθω, sch. BL. θέσθω ἀντὶ τοῦ περιθέσθω. E 297 σὺν ἀσπίδι δουρί τε, Y 162 ἀσπίδα θοῦριν πρόσθεν ἔχεν στέρνοιο, Y 278 ἀπὸ ἕθεν ἀ. ἀνέσχεν. Feriebatur potissimum scutum: Γ 347 βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην, cf. Γ 356 H 250 P 517 Y 274, E 281 537 N 258, 160, H 260 M 404 Ψ 818 Π 774. Γ 357 H 251 Λ 435 διὰ ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ἔγχος, cf. M 429. Y 277 λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς, H 270 εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, N 543 ἐπ' ἀσπὶς ἐάφθη cf. Ξ 419. N 409 καρφαλέον - ἄυσεν cf. M 161. Y 323 ἀσπίδος ἐξέρυσεν. Est aliud pugnae genus, quae non certaminibus singulorum, sed agmine munito densatisque ordinibus fit cf. Koechly Ztft f. A. W. 1843 p. 11, quae pugna indicio videtur esse vidisse poëtam Doriensium quoque acies. N 131 Π 215 ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, Π 214 ἄραρον - ἀσπίδες. Alia est ratio Δ 448 Θ 62 ἀ. - ἔπληντ' ἀλλήλῃσι. H 62 ἀσπίσι - πεφρικυῖαι. — c) Achillis scutum Thetis ἀσπίδα vocat Σ 458 υἱεῖ δόμεν ἀσπίδα, in sequentibus vero poëta σάκος, ut Aiacis semper. Hectoris saepe ἀσπίς est, X 111 ἀσπίδα καταθείομαι, Ψ 799 κατὰ θῆκε ἀ. Sarpedonis in certamine. Paridem Hector invenit Z 322 ἀσπίδα - ἀφόωντα, E 182 ἀσπίδι γιγνώσκων Diomedem cf. E 4. Θ 192 ἀσπίδα Νεστορέην quod totum fuisse perhibetur aureum. Hoc num filio commodarit dubitari potest, etsi scholia non dubitant Ξ 11 ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο cf. K 76. K 152 ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀ. dormientes, Γ 135 ἀσπίσι κεκλιμένοι. α 256 ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε, χ 25 οὐδέ πῃ ἀσπὶς ἔην οὐδ' ἔγχος cf. N 264 T 359 τ 32,

Φ 50 γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, Λ 534 στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, cf. [Υ 499]. — e) Dat. sing. elisione minuitur cf. Spitzn. exc. VII Heyne ad Γ 349 Geist disquisit. Hom. p. 5. Lehrs qu. ep. 47. Hoffm. qu. hom. 1, 84. Ahrens Phil. 4, 574 6, 14 La Roche h. U. 126. Γ 349 Ρ 45 ἀνεγνάμφθη αἰχμὴ ἀσπίδ' ἔνι κρατερῇ. cod. Ven. ἀσπίδι ἐν κρ. quem sequuntur Ahrens et La Roche, Η 272 ἀσπίδ' ἐνιχριμφθείς cf. Könighoff (exeg. et crit. Münstereifel 1850 § 5; Did. Ἀρίσταρχος - ἀσπίδ' ἐνιχριμφθείς, quamquam Hagena (Phil. 8, 389) ἀσπίδι ἐγχριμφθείς ut Aristarcheum probat. Ceterum ἀσπίδι ἐγχ. in plerisque codd. est atque defenditur ab Ahrensio et La Rochio, ῑ enim dat. esse natura ancipitem atque corripi sequente vocali. (λεύκασπις, ὑπασπίδιος, ἀσπιδιώτης, ἀσπιστής.)

ἀσπιστής (ἀσπίς ἀσπίζω) scutum gerens. E. M. 157, 3 πεζός, ὁπλίτης, πολεμιστής. Semper in exitu versus. Δ 90 201 ἀσπιστάων | λαῶν, Θ 214 ἀνδρῶν ἀ. |, Δ 221 Λ 412 Τρώων ἀ. |, cf. Θ 155. Ε 577 Παφλαγόνων - ἀ. |, Π 490 541 593 Λυκίων - ἀ. |, Ν 680 Δαναῶν - ἀ. |, Ap. 45, 23 μαχητῶν, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.

Ἀσπληδών· Ἀσπληδόνα Β 511, urbs Boeotiae Minyarum prope Melam Strab. 9, 415. Bursian Geogr. Gr. I, 211.

ἀ-σπουδί (alii ἀσπουδεί, Suid. I 1, 803 ἀσπουδῇ cf. Spitzn. ad Θ 512 Buttm. Spr. 2, 452 Hoffm. qu. hom. 1, 107 La Roche h. T. 205, νφ in Ztft. f. A. W. 1835 p. 106 s. σπουδή) sine labore, sine contentione. Ap. 45, 20 ἀσπουδεί, χωρὶς πάσης σπουδῆς, ἄνευ κακοπαθείας, cf. E. M. 157, 36. Θ 512 μὴ μὲν ἀσπουδί γε - ἐπιβαῖεν, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως, μή πως χωρὶς σπουδῆς cf. Ο 476 ἀ. γε ἕλοιεν νῆας (Ariston.) et Χ 304 ἀ. γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην (Ariston.).

ἄσσα v. s. ὅς τις.

Ἀσσάρακος, Trois f. Υ 232, Capyis p. 239.

ἆσσον v. s. ἄγχι. **ἀσσοτέρω** v. s. ἄγχι.

ἄ-σταχυς (ἀ euph. στάχυς. De accentu cf. E. M. 158, 20) spica. Β 148 ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. Hermann (de iter. ap. Hom. 9) vituperavit quod duae comparationes idem fere dicerent, Haupt (Zusätze zu Lachm. Betr. 102) coniunctione aut utendum fuisse putat poëtae, Bekk. vv. 147 148 expunxit. Defendit locum Naegelsb. h. l. h. Cer. 454 τανααοῖσι κομήσειν ἀ., ib. 456 βρισέμεν ἀσταχύων.

ἀ-στεμφής (Curt. E. 219 στέμβω skr. stambh fulcio, innitor, ahd. stam Stamm, stamphôn stampfen et ἀ. quod non priv. sed prothet. putat esse cf. Lob. Rhem. 33. Autenriethio qui ad skr. sthâp-ayati refert (Ameis ad Β 344) respondit v. d. Litt. Centralbl. 1869 p. 1243. Doederl. Gl. 2435 ἀναστεφής a στέφειν) firmus, constans. Β 344 ἀστεμφέα βουλήν. sch. V. ἀμετακίνητον, βεβαίαν. Γ 219 ἀστεμφὲς ἔχεσκε, Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ ἀστεμφές, ὅτι τὸ ἀμετακίνητον cf. Ap. 45, 7. — δ 419 ἀστεμφέως (⏑⏑–) ἐχέμεν firmiter cf. δ 459. E. M. 158, 30 ἀμετακινήτως, ἰσχυρῶς.

Ἀστέριον Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα | Β 735 urbs Thessalica prope Magnesiam Strab. 9, 438 s.

Ἀστερίς, οὐ μεγάλη (νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα | μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε) δ 846 cf. Strab. 1, 59. 10, 456 ss. insula ficta.

ἀστερ-όεις (ἀστήρ) stelliger, stellatus. 2) splendidus, cf. A. Goebel de epith. Hom. in εις desin. 12. Epith. ornans proprie coeli, in exitu versus. Δ 44 οὐρανῷ ἀστερόεντι |, Ε 769 Ζ 108 Θ 46 Τ 130 υ 113 οὐρανοῦ ἀστερόεντος |, h. XXX 17 XXXI 3 Οὐρανοῦ, Ο 371 Τ 128 ι 527 μ 380 οὐρανὸν ἀστερόεντα — 2) Translate de lorica et aedibus Volcani, ante caesuram. Π 134 θώρηκα, sch. D. ἤτοι ἀστέρας ἐμπεποικιλμένους ἔχοντα ἢ λαμπρόν cf. BL., Eust. 1050, 16 ἄστρῳ ἐοικώς. Σ 370 Ἡφαίστου δόμον, sch. B. τὸν λαμπρόν, οὐχὶ τὸν ἀστερώδη. A. Goebel l. l. etiam loricam atque aedes stellatas fuisse putat, cf. Friedlaender N. J. f. Ph. 77, 807. Marx clyp. Arch. design. p. 25 thoracem, non aedes; etiam Baerwinkel, de her. hom. armat. p. 21 thoracem. Sed cum non constet fuisse talem ornatum aut loricae aut aedium, difficile est statuere propter adi. quod poëta ipse videtur explicare: sch. V. Σ 370 φησὶ γοῦν ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν. Doederl. Gl. 1017 funkelnd wie ein ganzer Himmel von Sternen.

Ἀστεροπαῖος (ἀστεροπή) ἀρήιος Μ 102, Ρ 352, 351 dux Paeonum, 217, Pelegonis f. Φ 140 (Axii ex Periboea 141, 157), ἥρως 163 170 ab Achille occiditur, Ψ 560, 808.

ἀ-στεροπή (ab eadem radice a qua ἀστήρ Curt. E. 205 cf. Benf. 1, 662. Doederl. Gl. 1018 ἀστήρ et ὄψ speciem stellae prae se ferens. Audacius E. M. 158. 41 (cf. Ap. 45, 30) atque Lucas qu. lex. 102 στερεῖν τῆς ὄψεως) fulmen, fulgur. Lob. (path. el. 1, 40) „verum est Homerum duobus in locis ἀστεροπήν vocare telum trisulcum Iovis, der Donnerkeil, fulgorem vero saepius στεροπήν nec unquam contra fieri quin libri dissentiant“ cui assentitur Lentz (Ztft. f. A. W. 1857 p. 270). Verisimilius Mützell (Theog. 223) pleniorem formam putat efficere ut maiores nervos habeat versus clausula. Composita certe non eodem modo distingui monet Doederl. Λ 184 ἔχε δ' ἀστεροπὴν μετὰ χερσίν, codd. et Eust. 839, 10 στεροπήν. Did. στεροπήν· Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ α ἀστεροπήν, sch. A. ἀστεροπὴν λέγει οὐ τὴν ἀποτελουμένην ἀστραπήν, ἀλλὰ τὸ ὁμώνυμον ὄργανον, ὅπερ τινασσόμενον τὴν ἀστραπὴν ἀποτελεῖ. Ν 242 ἀστεροπῇ - ἥν τε Κρονίων ἐτίναξεν, sch. V. νῦν τὴν ἀστεροπὴν σκεῦος δηλοῖ, Eust. 929, 45 σωματικῶς πλάττεται ὁ Ζεὺς ἀφιέναι τὴν ἀστραπήν. Sed recte BL. πρὸς τὴν λαμπρότητα τῶν ὅπλων καὶ πρὸς τὸ τάχος τοῦ φοροῦντος ἡ ὁμοίωσις. Ξ 386 ἄορ εἴκελον ἀστεροπῇ, cf. Κ 154 χαλκὸς λάμφ' ὥς τε στεροπὴ Διός, v. l. ὥς ἀστεροπή. Λ 66 ὥς τ' ἀστεροπή in Vind. uno. Aperte de fulgore h. Cer. 280 αὐγῆς ἐπλήσθη ἀστεροπῆς ὥς. Inde

ἀστεροπητής (ἀστεροπή) fulgurator. E. M. 158, 16 ἀστραπτικός, ἀστραπὰς ποιῶν. Ap. 45, 29 ἐπίθετον μόνου Διὸς ἐπὶ τῆς ἀστραπῆς. Semper in exitu versus. Α 580 609 Μ 275 Ὀλύμπιος ἀστεροπητής |. Η 443 Ζηνὶ ἀστεροπητῇ cf. Haupt, Zus. zu Lachm. Betr. 100.

ἀ-στήρ (Curt. E. 205 skr. star-as Sterne, lat. stella, goth. stair-nô, ahd. sterro. Radicem aut as iacere putant (Benf. 1, 662) aut star sternere (Kuhn Ztft. 4, 4. cf. L. Meyer vergl. Gr. 2, 339) Pl. dat. ἀστράσι, Herod. Χ 28 Ἀρίσταρχος ὡς πατράσιν. ἄμεινον δὲ προπαροξύνειν. Plerique enim quia ceteri casus syncope carent (cf. E. M. 158, 55) cum Philoxeno atque Herodiano metaplasmum pro ἄστροις statuerunt, quorum sententiam refellit La Roche H. T. 207 secutus Heynium Χ 28 Buttm. Spr. 1, 181) stella. Etiam

nominativi semper prior syllaba in arsi est, praeter ν 93. a) Hesperus: Χ 317 οἷος ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι ἕσπερος ὅς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ, Ariston. ἡ δ. ὅ. νῦν τὸν ἕσπερον κάλλιστον, ἐν ἄλλοις δὲ (ν 93) τὸν ἑωσφόρον φαάντατον· καὶ οὐ δεῖ ὡς μαχόμενον λαμβάνειν. ἕτερον δὲ τὸν ἕσπερον, ὡς ἂν παλαιὸς οἶδε, τοῦ ἑωσφόρου. ν 93 ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος. b) Sirius: Χ 26 ἀστέρα ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι. Ε 5 ἀστέρ' ὀπωρινῷ, sch. D. λέγει τῷ κυνί, cf. Ap. 45, 17 Hes. quamquam sch. BL. ἐνταῦθα τὸν Ἀρκτοῦρον λέγει. V. l. ἀστέρι ὀ. quod synizesi fuere qui pronuntiarent ne dat. elisione minueretur, cf. Spitzn. exc. VII. Geist disquis. Hom. Giessen 1832 p. 5. Lehrs qu. ep. 47. Hoffm. qu. hom. 1, 84. Ahrens Phil. 4, 594 6, 11. La Roche h. U. 126. Λ 62 ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστήρ, Ariston. γραπτέον οὔλιον ἵνα τὸν τοῦ κυνὸς σημαίνῃ, τὸν φθοροποιὸν καὶ λαμπρότατον. Fuere enim qui αὔλιος vespertinus scriberent aut cometarum aliquem intellegerent. c) traicitur stella: Δ 75 ἀστέρ' ἧκε Κρόνου παῖς, sch. BL. ἀστέρα νῦν φησὶ τὸν ἀστεροειδῶς ἀκοντιζόμενον. d) Ζ 401 ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ, sch. B. τὸ χαρίεν τοῦ παιδός. Ζ 295 ο 108 ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν de veste, cf. Τ 381 de galea. h. Ap. 441 ἀστέρι εἰδόμενος de Apolline. (ἀστερόεις, ἄστρον.)

ἀστός (ἄστυ, ἀστϝός nisi forte a radice vas ipsa fluxit ἀστός cf. L. Meyer vergl. Gr. 2, 321) civis. ν 192 ἄλοχος, ἀστοί τε φίλοι τε. Λ 242 ἀστοῖσιν ἀρήγων, Nican. τὸ ἑξῆς ἀλόχου κουριδίης, τὸ δὲ ἀστοῖσιν ἀρήγων διὰ μέσου, δηλοῖ δὲ τοὺς αὐτοῦ πολίτας· Ἀντήνορος γὰρ υἱός ἐστιν.

ἀστράγαλος (Curt. E. 213 ὀστέον. Benf. 1, 670 skr. stri sternere. στερ στρα-γ ἀστράγαλος. Lob. στρέφω, στρεύγω) 1) vertebra, 2) talus. Ξ 466 κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ | νείατον ἀστράγαλον, sch. BL. τὸν συνάπτοντα τὸν τράχηλον τῷ ἰνίῳ cf. AD. Non recte Ap. 44, 34 E. M. 159, 44 ad pedem referunt. κ 560 ἐκ δέ οἱ αὐχὴν | ἀστραγάλων ἐάγη, cf. λ 65, sch. H. ἀστράγαλον τοῦ αὐχένος λέγει, Ap. 45, 1 ἐπὶ τοῦ σφονδύλου cf. E. M. 160, 44. — 2) Ψ 88 ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς, Ariston. ὅτι ἅπαξ τῆς διὰ τῶν ἀστραγάλων παιδιᾶς μέμνηται, cf. Ap. 45, 2 E. M. 159, 47. Didymus: αἱ πλείους τῶν κατ' ἄνδρα ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρύσας [ὀρίσσας V. an ἐρίσσας ? M. Schmidt] καὶ ἔστιν Ἰωνικώτερον.

ἀστράπτω (Curt. E. 205 ab eadem radice a qua ἀστήρ. L. Meyer vergl. Gr. 1, 368 ad radicem skr. starp s. stalp glänzen refert) fulguro, fulmen iacio. Β 353 ἀστράπτων ἐπιδέξι' Iuppiter, ut sch. br. ἀστραπὰς ποιῶν. Ι 237 σφιν ἐνδέξια σήματα φαίνων ἀστράπτει. Ρ 595 ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλα κτύπε. Nicanor: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸν δέ - ἐπὶ γὰρ τῆς βροντῆς ἐπίτασις· μάλα μεγάλα. Non est de ominibus: Κ 5 ἀστράπτῃ τεύχων ὄμβρον.

ἄστρον (ἀστήρ) sidus, astrum sch. D. Δ 75 ὁ μὲν ἀστὴρ ἕν τί ἐστι, τὸ δὲ ἄστρον ἐκ πολλῶν συνέστηκεν ἀστέρων ζῴδιον ὃν ὃ καὶ ἀστροθέτημα καλεῖται, cf. sch. AD. Ε 5 A. Κ 252. Θ 555 ἄστρα ἀμφὶ σελήνην φαίνετ' ἀριπρεπέα. Θ 559 πάντα εἴδεται ἄ., Κ 252 ἄ. προβέβηκε, μ 312 ξ 483 μετὰ δ' ἄ. βεβήκει.

ἄστυ (ϝάστυ, skr. vâstu domus, vas habitare, lat. Vesta, ahd. wist, wësan Curt. E. 206 cf. Heinebach d. Wurzeln ϝες u. ἐς in ihren Ableit. Giessen 1860, Schweizer, Kuhn 2, 68, Kuhn, Ztft. 2, 132. De hiatu qui saepissime ante hanc vocem admittitur v. Hoffm. qu. h. II 19. s. n. ἄστυ Ζ 331 Ι 592, g. ἄστεος (decies fere), d. ἄστεϊ θ 525, a. ἄστυ (amplius centies, potissimum post praep.), pl. a. ἄστεα sexies fere) stirps, sedes hominum, la ville, the town. a) Universe de solo natali: Ζ 95 276 310 ἄστυ τε καὶ ἀλόχους καὶ ν. τέκνα. Ω 499 ἄ. καὶ αὐτούς, Γ 140 ἀνδρός τε καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκήων. θ 525 πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων, ζ 177 οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν, ἄστυ δέ μοι δεῖξον cf. ζ 195. Eust. 1558, 24 οὐ γὰρ ἔχει δεῖξαι Ὀδυσσεὺς δακτύλῳ τὴν τοιαύτην πόλιν. Ρ 144 πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις, Eust. 1100, 1 ζητητέον εἰ πόλιν μὲν λέγει τὸ κατώτερον, ἄστυ δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἢ καὶ ἀνάπαλιν· ἴσως δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου ἔφη πόλιν καὶ ἄστυ ὡς ἰσοδύναμα, ταυτολογῶν καὶ νῦν διὰ τὸ ἀγωνιᾶν· οἱ δὲ παλαιοί φασι πόλιν μὲν τὴν πολιτείαν, ἄστυ δὲ τὸ τεῖχος, quamquam ipse Homerus potius πόλιν munitam esse significat ξ 473 ὅτι ἱκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος, περὶ ἄστυ κατὰ ῥωπήια κείμεθα. Opponitur ruri θ 551 οἳ κατὰ ἄστυ καὶ οἳ περιναιετάουσιν, regiae π 466 ἄ. καταβλώσκοντα. — b) Δ 103 121 οἴκαδε νοστήσας ἐς ἄ. Ζελείης, Φ 128 ἄ. Ἰλίου ἱρῆς, Ξ 281 Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄ., σ 1 κατὰ ἄ. Ἰθάκης cf. χ 223. ο 216 Πυλίων, δ 9 Μυρμιδόνων προτὶ ἄ. περικλυτόν. Β 332 ἄ. μέγα Πριάμοιο cf. Β 803 Η 296 Ι 136 278 Π 448 Ρ 160 Φ 309 γ 107. Χ 251 Πριάμου Χ 173 230 ε 106 ἄ. Πριάμοιο. Ι 592 τῶν ἄστυ ἁλώῃ, Β 660 πέρσας ἄστεα πολλὰ αἰζηῶν. In quibus multa quidem sunt de bello, tamen etiam plura de curis studiisque quae in pace tractantur: ι 128 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι, ο 82 ἄστεά θ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι, ο 492 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος cf. π 63 ψ 267. α 3 πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω quem locum multi vituperarunt ut Bekk. (Monatsber. d. Berl. Acad. 1853 p. 635 s.), quia Ulixes quinque sexve populos atque quattuor urbes vidisset, cui respondit Friedländer N. J. f. Ph. 79, 586. Multorum hominum mores cognovit Ulixes, cui rei poëta ἴδεν ἄστεα addidit, ut partem rei universae. c) Ζ 329 ἄστυ τόδε, cf. Η 32. Ρ 287 419 ἄ. σφέτερον cf. Σ 210. Ο 351 ἄστεος ἡμετέροιο cf. ν 181. d) Ilion (ubi pugna describitur): Β 801 μαχησόμενοι περὶ ἄστυ cf. Ζ 256 Θ 519 [Λ 803] Π 45 655. Μ 276 Ξ 146 Κ 348. Σ 286 Φ 225 Χ 12 47 Ω 662. 402 548 θ 514. Σ 274 Ζ 331. Φ 360 ἄστεος ἐξελάσειε. e) De aliis urbibus Ι 589 ἐνέπρηθον μέγα ἄ. cf. Λ 733 Σ 220. Σ 247 καπνὸς ἰὼν ἐκ ἄστεος. — f) De rebus quae in pace fiunt. De Ilio: Γ 116 προτὶ ἄ. κήρυκας ἔπεμπεν cf. Η 310 Μ 74. Ν 538 Ξ 432 Ρ 191 131. Σ 266 Φ 532 607 Χ 21. Ω 151 180 Π 376. Γ 245 ἀνὰ ἄ. φέρον cf. Ζ 505 Θ 517. Ζ 287 ἀόλλισαν κατὰ ἄ. cf. Χ 1 394 409 433 Ω 327 703 740. Ω 783 πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο. Ζ 392 διερχόμενος μέγα ἄστυ, Σ 255 ἄστυδε νῦν ἰέναι cf. Ω 778. Ω 696 ἐς ἄστυ ἔλων, Ω 320 ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος. — g) In Ithaca ο 308 προτὶ ἄ. ἀπονέεσθαι cf. π 170 272 ω 154. ο 503 ἄστυ δ' ἐλαύνετε cf. π 331 ρ 5. ο 505 εἰς ἄ. κάτειμι. π 461 κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄ. cf. χ 77 ν 276. ρ 246 ἀλαλήμενος ἄ. κάτα cf. ψ 137 β 77 ω 468 πρὸ ἄστεος εὐρυ-

χόρτοιο cf. ρ 25 205. h) Phaeacum urbs ζ 296 ἄστυ δὲ ἔλθωμεν cf. η 2 40 72 ϑ 7, Laestrygonum κ 106 προτὶ ἄστυ φέρεσκον cf. κ 104 105 118, aliae urbes τ 190 ἄστυ δ' ἀνελθών cf. Λ 706 682 Ο 681 Σ 493 ϑ 173 Φ 523. (ἀστός, ἀστυβοώτης.)

Ἀστῠᾰλος (ϝα, ἅλς) Troianus a Polypoete occiditur Ζ 29.

Ἀστυάναξ, ακτος = Σκαμάνδριος Ζ 403, Χ 500, 506, f. Hectoris. (ϝαστὺϝαναξ.)

ἀστυ-βοώτης (βοάω. Meiring de verb. cop. II) per urbem clamans. Ap. 45, 31 ἐν ἄστει βοῶν. Ω 701 κήρυκα ἀστυβοώτην.

Ἀστῡνοος, Troianus Ε 144 a Diomede occiditur. — 2) Alii, f. Protiaonis, Polydamas equos committit Ο 455.

Ἀστυόχεια, Tlepolemi mater ex Hercule, qui eam ex Ephyre abduxit Β 658.

Ἀστῠόχη, f. Actoris, m. Ascalaphi et Ialmeni ex Marte Β 513.

Ἀστῡπῠλος, Paeo, ab Achille occiditur Φ 209.

ἀ-σύφηλος (sch. A. Ι 647 Eust. 781, 9 Curt. E. 628 ad σοφ-ός referunt. Sed alii aliter cf. E. M. 160, 37 sch. Ι 647 ed. Bachm. Benf. 1, 551. Böttcher, Aehrenlese 15. Duentzer ad radicem unde σιφλός) inconsideratus, temerarius, täppisch. Hes. ἀπαίδευτον, κακόν, ἁμαρτωλόν, ἀδόκιμον, μηδενὸς ἄξιον. lex. Seg. 14, 19 ἀσύφηλος ὕβρις, ἡ μετὰ ἀμαθίας καὶ ἀτιμίας cf. Ap. 45, 4 Suid. I 1, 819 lex. Seg. 456, 18. Alii: ignominiosus, verletzend, schnöde. sch. br. Ω 767 μετὰ ἀπάτης, βλαπτικόν, ὑβριστικόν sch. Ι 647 ed Bachm. τὸ μετὰ λογισμοῦ βλάπτειν. Duentz. ad Ι 647 La Roche ib. Heyne ad Il. tom. V p. 679. Ι 647 ὥς μ' ἀσύφηλον ἔρεξεν. Eust. 781, 8 ἀσύφηλον αὐτὸν ῥέξαι ὅ ἐστι ϑεῖναι ποιῆσαι, sed id ipsum non videtur esse Homeri quamquam idem sentiunt sch. br. paraphr. Ap. l. l. Hes. l. l. E. M. 160, 37. Melius alii neutrum putant de arrogantia dictum. Sch. br. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀσυφήλως ὅ ἐστιν ὑβριστικῶς verum indicavit magis quam probavit, cf. sch. A. Ω 767 οὐ κακον ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον, ubi κακὸν ἔπος ut maius minori, opponitur imprudentiae et temeritati. Sed utrumque ab interpretibus confunditur, paraphr. κακὸν οὐδὲ ὑβριστικόν. Recte Eust. 1374, 53 ἀσύφηλον τὸ ἀπαίδευτον καὶ βλαπτικόν.

ἀ-σφᾰλέως firmiter, tuto. In pede secundo, sed ϑ 171 in quarto. Ν 141 ἀ. ϑέει ἔμπεδον. sch. BL. ἀνεμποδίστως, μὴ σφαλλόμενος τῆς τοῦ ϑεῖν σφοδρότητος, de lapide, cf. ν 86 de navi. Ρ 436 μένον ἀ. cf. ρ 235. Ψ 325 ἔχει ἀ. Translate ϑ 171 ἀ. ἀγορεύει. G. Hermann: h. Merc. 83 ἀσφαλέως, codd. ἀβλαβέως, Bergk ἀβλαύτοις. De

ἀ-σφᾰλής (σφάλλω. Neutr. adv. loco est) qui non efficit ut quis labatur, certus, firmus. E. M. 161, 11 ἑδραῖος. adv. ἀσφαλές firmiter, sine fine. In quinto pede. Ο 683 ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεί | ϑρώσκων, sch. V. ἐγκώμιον καὶ ἀσφαλῶς καὶ αἰεὶ ἐφαλλομένου. paraphr. βεβαίως κ. ἀσφ. αἰεί. ζ 42 ἕδος ἀ. αἰεὶ | ἔμμεναι. Sunt qui ἕδος ἀσφαλές coniungant de firma sede, sed nec adi. sic postponi solet (Giseke hom. Forsch. 30) nec possunt separari ἀ. αἰεί. (ἀσφαλέως et)

Ἀσφᾰλῐων (ἀσφαλής). Menelai minister δ 216.

ἀ-σφᾰραγος (Curt. E. 156 Benf. 1, 587 cf. E. M. 160, 54 skr. sphurǵ tonare, σφαραγεῖν, ἀ-σφαραγέω aufathmen. Doed. Gl. 945 φάραγξ, alii φάρυγξ) arteria aspera. E. M. 160, 50 ὁ λαιμός, ὁ λάρυγξ. sch. B. ὁ γαργαρεών. Χ 328 ἀπ' ἀσφάραγον - τάμε. Non recte paraphr. et Ap. 45, 24 φάρυγγα gulam. sch. br. φάρυγγα, βρόγχον.

ἀσφοδελός (secundum Benf. 1, 558 e radice skr. spha-t, praefixa â et mutata vocali fiunt âsphôta et âsphôtaka nomina plantarum, inde ἀσφ. a turgescendo appellatur. sch. UQ. λ 539 εἶπε ἀσφοδελὸν τὸν τόπον τὸν ἔχοντα ἀσφοδελὸν (ἀσφόδελον ?), ἥ τις ἐστὶ βοτάνη ὁμοία σκίλλῃ. Trypho (Eust. 1698, 28) προκρίνει ὁμοτονεῖν ἄμφω ἐπεὶ πολλάκις ὁμότονα τοῖς περιέχουσι τὰ περιεχόμενα (cf. Lob. paral. gr. Gr. 1, 341). Sed plerique adi. ἀσφοδελός a subst. ἀσφόδελος separant cf. E. M. 161, 13 Suid. I 1, 820 Herennius Philo ap. Eust. 1698, 27 La Roche h. T. 208 Lob. path. el. 1, 360. asphodelos ferens. planta, quae hodie asphodelus ramosus vocatur, est ex ordine liliaceorum flore albo, radice bulbosa, foliis e bulbo provenientibus, caule ramoso, hodieque saepissime provenit in Graecia in collibus lapidosis atque ut Göttling (ad Hes. ἔρ. 41) ipse vidit in locis sepulcrorum, ὡς δηλοῖ καί τι τῶν παρὰ τῷ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων λέγον, ὡς ἀπό τινος τάφου, ὅτι νώτῳ μὲν μαλάχην καὶ ἀσφόδελον πολύριζον, κόλπῳ δὲ τὸν δεῖνα ἔχω (Eust. 1698, 25). Hinc factum ut Persephonae sacer fuerit, quamquam sunt qui putent asphodelum plantare circa sepulcra solitos fuisse Graecos victum mortuis praebituros; alii (sch. Q. ω 13) iusto subtilius hac planta indicari putant, cibo omnino non uti mortuos. Satis tenuem cibum fuisse asphodelum testis est Hesiodus (ἔρ. 41). λ 539 573 ω 13 κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Est pratum ubi apud inferos mortui ambulant introeuntesque salutant aut Ulixem aut procos, sch. HQ. ὀξυτόνως. ἄδηλον δὲ πότερον σφοδελὸν ἢ ἀσφοδελόν. λέγει (an λέγεται ? Buttm.) γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ α. τινὲς δὲ γράφουσι σποδελόν, διὰ τὴν σποδὸν τῶν καιομένων νεκρῶν. ἄμεινον δὲ ἀσφοδελὸν διὰ τὸ Περσεφόνης εἶναι λειμῶνα τὸν τόπον cf. BH. sch. V. ω 13 Ap. 45, 27. Ceterum λ 573 expungitur cum aliis. Ariston. ad λ 568 vel ut aliis videtur ad λ 567 νοθεύεται μέχρι τοῦ ὣς εἰπών (λ 627). h. Merc 221 344 ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα, de via qua Mercurius boves egit. [Böttchero (Aehrenl. z. hom. hes. Wortf. p. 16), videntur a voce σποδός derivari per ἀ. euph. ἀσφόδελος i. e. der staubige Weg, et per ἀ priv. ἀσφοδελός λειμών i. e. staublose Wiese, mutato accentu ut aliquid intersit inter utrumque. Qua in re accentus rationem non magis explicavit, quam in ea quam sprevit interpretatione atque difficultatem auxit duplici vocis interpretatione].

ἀσχᾰλάω (ἀσχάλλω cf. Ahrens Ztft. f. A. W. 1836 p. 813) perferre non possum vel aegre possum, aegre fero, absolute, c. ptc., τινός. Β 293 μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο | ἀσχαλάᾳ σὺν νηί. Nicanor monet σὺν νηί ad μένων referendum esse. Β 297 Ἀχαιοὺς | ἀσχαλάαν παρὰ νηυσί paraphr. οὕτω ῥαθυμοῦντας λυπεῖσθαι cf. Fulda Spr. d. hom. Ged. 305. Χ 412 ἔχον ἀσχαλόωντα | ἐξελθεῖν μεμαῶτα, sch. br. δυσανασχετοῦντα, λυπούμενον. Ω 403 ἀσχαλόωσι - καθήμενοι. α 304 με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες. Paulum immutari usum monet Fulda l. l. τ 53 κτήσιος ἀσχαλόων ἥν οἱ κατέδουσιν, sch. H γρ. ἀσχάλλων, τ 159 ἀσχαλάᾳ - βίοτον κατεδόντων.

ἀσχάλλω (Doederl. et Grashof secuti E. M

161, 28 et sch. ed. Bachm. *B* 293 referunt ad αχ-ος unde ἀσχ. ut ἴσχω. Benf. 1, 44 aut skr. skhal wanken comparat aut cum Doederleinio ἄχ-ος ut ex iterativo ἀχ-σκ factum sit ἀσχ. L. Meyer, vergl. Gr. 1, 220 χαλ-επός. Melius ut videtur Curtius E. 183 quem sequitur A. Fulda Spr. d. hom. Ged. 305, ἔχω cuius radix σαχ, unde ἄσχαλος: quod sustineri non potest) perferre non possum, aegre fero. c. ptc. β 193 ἐνὶ θυμῷ | τίνων ἀσχάλλῃς. V. l. ἀσχάλλων τ 534. (ἀσχαλάω.)

ἄ-σχετος (σχεῖν) intolerabilis, indomitus, invictus. *Π* 549 πένθος, Suid. I 1, 821 ἀκράτητον cf. Hes., β 85 303 Τηλέμαχε μένος ἄσχετε, quae vix est cur ironice dicta putent sch. β 85 et Eust. 1435, 61, nam etiam tum Antinous sperabat se cum Telemacho in gratiam rediturum. Aliter υ 19 μένος ἄσχετος Κύκλωψ, γ 104 μένος ἄσχετοι υἷες Ἀχαιῶν, sch. R. τὴν δύναμιν ἀκατάσχετοι.

Ἀσωπός (ἄσις)· Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον λεχεποίην | *Δ* 383 *K* 287, fl. Boeotiae. — 2) Ἀντιόπην - Ἀσωποῖο θύγατρα | λ 260 deus eius fluminis, f. Oceani et Tethyos, f. Antiopae.

ἀταίομαι (ἀ. ἄτη) vehementissime perturbor. V. l. υ 16 ἀταιομένου κακὰ ἔργα apud Eust. 1881, 18 et E. M. 162, 16, vulgo ἀγαιομένου s. q. c.

ἀ-τάλαντος (τάλαντον E. M. 133, 27 ἡ α στέρησις δηλοῖ καὶ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον) qui lancem suam aequalem habet alteri lanci, Meiring de subst. cop. I p. 16 eiusdem ponderis, aequalis, τινί. E. M. 161, 55 ὁμοτάλαντος, οἱονεὶ ἰσοτάλαντος, ἰσόζυγος, ἰσόσταθμος, cf. Ap. 46, 14. Est vox propria fere Iliadis ita ut homines comparentur cum diis plerumque, semel cum procella atque semel cum nocte, nunquam cum hominibus. Aristoteles apud Porph. *B* 169 ὁ ἐξηρημένος τοῦ μέτρου τοῦ κατὰ τὸ τάλαντον interpretatus, dat. qui semper pendet a voce non explicavit. *B* 169 407 *K* 137 Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, sch. br. τῷ Διὶ τὴν εὐβουλίαν cf. *B* 636. *H* 47 *Λ* 200 Ἕκτορ. *H* 366 Πρίαμος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, *P* 477 γ 110 Πάτροκλος θ. μ. ἀ., γ 409 Νηλεύς, *Ξ* 318 Pirithous, quem versum Aristarchus expunxit. *B* 627 Μέγης ἀ. Ἄρηι cf. *O* 303, *E* 576 Pylaemenes, *P* 72 *Θ* 215 Hector, *N* 295 328 528 Meriones, *Π* 784 Patroclus, *P* 536 Automedon. *N* 500 Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀτάλαντοι Ἄρηι. *B* 651 *H* 166 *Θ* 264 *P* 259 Μηριόνης ἀ. Ἐνυαλίῳ. b) *M* 463 Ἕκτωρ νυκτὶ - ἀ. ὑπώπια. *N* 795 ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ.

ἀτάλά-φρων (φρήν) puerili animo, puerilis. *Z* 400 παῖδ' ἀταλάφρονα, E. M. 161, 50 ἁπαλὸν φρόνημα ἔχοντα τουτέστι νήπιον, ἀνόητον, Ap. 46, 34 ἁπαλόφρονα. Debebat esse ἀταλόφρων, sed in libris ἀταλάφρονα, cf. Duentz. Kuhn 12, 5. Vix interesse quidquam inter ἀταλάφρων et ἀταλός monet Luc. qu. lex. 100.

ἀτάλλω (ἀταλός. Benf. (2, 258. 261) videtur duo verba statuere diversae originis. Utitur hoc verbo A. Goebel (Ztft. f. G. 12, 419) ad probandum α praefixum habere vim causativam θάλλω, ἀ-τάλλω efficio ut crescat), quamquam etiam intrans. legitur) ptc. ἀτάλλων ep. 4, 2, ipf. ἄταλλε *N* 27, [pass. impf. v. l. ἀτάλλετο h. Merc. 400] pueriliter ago, ludo, exsulto. 2) nutrico, cf. Lob. path. el. 1, 142. 1) *N* 27 κήτε' ὑπ' αὐτοῦ | παντόθεν ἐκ κευθμῶν, sch. BLV. ἐσκίρτα· ἀπὸ τῶν νέων ἡ μεταφορά cf. AD. Fuit haec Apollodori explicatio, cf. Ap. 46, 35 ὁ δὲ Κομανός φησιν· ἀτάλλειν κυρίως ἐστὶν τὸ ἐκ νηπίου τρέφειν, νῦν δ' ἐν ἴσῳ τῷ ἔχαιρεν. — 2) V. l. h. Merc. 400 τὰ χρήματ' ἀτάλλετο v. s. ἀτιτάλλω, ep. 4, 2 νήπιον ἐπὶ γούνασι μητρὸς ἀτάλλων Iuppiter.

ἀτάλός (Benf. 2, 261 ἀ-ταλ-ός sehr zart a radice τρ unde τερήν. Doederl. de voce τηλύγετος Erlangen 1825 p. 10: τηλύγετον et ἀταλός cognata putat atque ad θάλλειν refert, in Gl. 351 non amplius eodem videtur referre, cognata dicit) iuvenilis, tener; hilaris. E. M. 161, 47 ὁ νήπιος. λ 39 παρθενικαί ἀταλαί. Expungebantur a veteribus vv. 38—43, neque defenduntur a recentioribus. *Y* 222 πώλοισιν ἀταλῇσιν, v. l. ἀταλοῖσιν et ἁπαλῇσι. *Σ* 567 ἠίθεοι, sch. A. τρυφερά, νηπία, πρᾶα. h. Cer. 24 Ἑκάτη ἀταλὰ φρονέουσα. Alii idem esse putant quod κουροτρόφος. (ἀταλάφρων, ἀτάλλω, ἀτιτάλλω.)

ἀτάρ (ἀ. αὐτάρ. Alii ἀϝτάρ, modo αὐτάρ modo ατάρ fieri putant. Fuere qui ἄταρ scriberent cf. La Roche h. T. 212) sed, verum, aber, aber nein, indess. Habet vim advers., non raro ita ut transeat tantum ad alia atque addat nova. Itaque est narrantis (Naegelsb. *Γ* 18), pariter atque δέ, sed maiore cum vi quia semper primo est loco. a) *Γ* 268 ἂν δ' Ὀδυσεύς, ἀτὰρ κήρυκες ξύναγον, κρητῆρι δὲ μίσγον, ἀτὰρ ὕδωρ ἔχευαν cf. *E* 29 *Δ* 448 *H* 333 *Θ* 62 *Λ* 30 153 744 *O* 241 *Π* 311 *P* 580 *Σ* 218 *Y* 162 470 *Ψ* 110 336 869 871 *Ω* 626 ε 253 ι 360 σ 99 ep. 14, 3. *K* 288 τοὺς λίπεν, αὐτὰρ ὃ φέρε, ἀτὰρ μήσατο. *Λ* 732 κατεκοιμήθημεν, ἀτὰρ Ἐπειοὶ ἀμφέσταν, cf. *Π* 85 *Σ* 223 *Φ* 41 *Ω* 450 h. Cer. 302. — b) Opponuntur μέν - ἀτάρ *Α* 166 τὸ μὲν πλεῖον διέπουσι, ἀτὰρ σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον cf. *Z* 86 *Θ* 503 *I* 217 413 *K* 99 488 *Λ* 614 *Ψ* 893 γ 454 ρ 307 χ 55. — Additur αὖτε *K* 420 ὅσσαι μὲν Τρώων ἐσχάραι ἐγρηγόρθασι, ἀτὰρ αὖτε ἐπίκουροι εὕδουσιν. — c) Potest vero, quia maiore est vi, facilius quam δέ carere particula μέν, quam desideramus nonnumquam, si Atticorum normam tenemus. Legitur potissimum ita ut quae iam dicta sint accuratius explicentur simulque etiam augeantur novis. *Α* 506 τίμησόν μοι υἱόν, ἀτάρ μιν νῦν γε ἠτίμησεν. Opponuntur breves potissimum sententiae aut singula verba *B* 313 327 ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, *Δ* 484 λείη ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι πεφύασιν, cf. *E* 833 *Θ* 176 *I* 58 *M* 144 *O* 396 *Π* 573 *P* 122 472 693 *Σ* 21 *T* 246 *X* 510 *Ψ* 292 523 538 γ 366 δ 32 518 ε 108 163 344 ι 83 λ 312 ξ 81 512 τ 331 φ 404 χ 53 h. Ap. 476 Merc. 321 Cer. 57 68 451. γ 298 ἤλυξαν ὄλεθρον ἄνδρες, ἀτὰρ νῆας ἔαξαν κύματα. — d) Quare fit ut idem quod iam dictum est disertius repetatur atque accuratius explicetur *O* 462 φύλασσεν Ἕκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον εὖχος ἀπηύρα cf. *Y* 194 π 151 τ 443 χ 373 *N* 831, ita ut negationem habeat ἀτάρ *B* 214 *E* 759 γ 138 μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον cf. *E* 485 *I* 56 β 240 θ 320 ν 243 423 υ 179 φ 229. — Prior pars negationem habet *E* 131 μὴ θεοῖς μάχεσθαι τοῖς ἄλλοις, ἀτὰρ εἴ κε Ἀφροδίτη ἔλθῃσι τήν οὐτάμεν cf. *E* 820. — e) Nova adduntur, quae non tam adversantur superioribus, sed ea quasi perficiunt atque ad

finem quendam perducunt: *α* 181 *Ἀγχιάλοιο εὔχομαι εἶναι υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισιν ἀνάσσω*, cf. *α* 419 *ζ* 69 *ϑ* 311 *ι* 196 *ο* 178 197 225 *ρ* 9 159 *τ* 273 *φ* 231. — f) Maiorem vim habet *ἀλλά* quare imperantes solent *ἀλλά* praemittere *φ* 260 *ἀλλὰ ἔκηλοι κάτϑετ᾽· ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ᾽ εἰῶμεν ἑστάμεν*, sed cf. Bäuml. gr. Part. 52 qui non videtur statuere esse *ἀλλά* maiore vi quam *ἀτάρ*. Atque similiter *E* 483 *ἀλλὰ καὶ ὣς μέμονα· ἀτὰρ οὔ τί μοι τοῖον*, ubi leniter corrigit quasi atque accuratius definit quae modo dixerat Sarpedon, aber ich habe doch. Atque *ἀτάρ* eius est qui se aut alterum leniter corrigit novis atque certioribus additis. *Υ* 348 *φίλος ϑεοῖσιν ἦεν· ἀτάρ μιν ἔφην εὐχετάασϑαι* aber ich meinte doch, cf. *Ψ* 104 *Ω* 242 *β* 122 *ν* 358 atque sic in introitu quoque legitur orationis *X* 331 *Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφης*, *Z* 429 *Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσι* cf. *Z* 86. Nam videtur Homerus praemittere interdum quasi per parenthesin quae nos subiceremus cf. Classen Beob. I 11. *δ* 236 *ἀτὰρ ϑεὸς ἄλλοτε ἀγαϑόν τε κακόν τε διδοῖ* aber das ist nun einmal so, quamquam talia non tam praemittuntur quam ad ea referuntur quae supra significata sunt, ut Helena monuit similia in omnes cadere. Aliter de his sensit Hartung (Part. 1, 442) qui insoliti atque inexspectati aliquid significari putat. — g) In talibus vero quia maior solito est vis particulae, adduntur *τοί* vel similia. *Δ* 29 *Π* 443 *X* 181 *ἔρδ᾽· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν* cf. *P* 206 *Υ* 181 *ρ* 191. *E* 287 *ἤμβροτες· ἀτὰρ ου μὴν δίω* cf. *Z* 125 *Ξ* 105 *σ* 123 *υ* 200. — h) Hiatum non ita raro efficit *ἀτάρ* in caesura tertii pedis *Θ* 503 *Λ* 732 *φ* 229. *ι* 83 *ἰχϑυόεντα· ἀτάρ* olim volgo *ἰχϑυόεντ᾽ αὐτάρ*, sed solet *αὐτάρ* arsin prioris syllabae habere cf. Gerhard, lect. Ap. 112. *Ψ* 694 *ἀνέπαλτο· ἀτάρ* Bekk. *Δ* 542 Gerhard *αὐτὴ δὲ* pro *αὐτάρ*, Ahrens vero (Phil. 6, 16) *ἐλοῦσα· ἀτάρ*. Ita *ἀτάρ* in tertio pede produceret posteriorem syllabam, id quod semel tantum fieri videtur *K* 99. Saepissime vero in secundo pede producit, saepe etiam in quarto. Pyrrhichium efficit saepissime in thesi tertia, saepius etiam in prima aut secunda, raro in quarta *O* 241 *Υ* 162 *ϑ* 320.

ἀ-ταρβής (*τάρβος*) intrepidus. *N* 299 *Φόβος ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς ἕσπετο*, sunt qui *ἅμα* ad *ἕσπετο* referant.

ἀ-τάρβητος (*ταρβέω*) intrepidus. Ap. 46, 31 *ἄφοβος*. *Γ* 63 *ὥς σοὶ ἐνὶ στήϑεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν*, cf. sch. BL.

ἀταρπῑτός (et *ἀτρᾰπῑτός*, *ἀταρπος*. Non est compositum, sed formatum secundum Meiring de verb. cop. II p. 20 ut *ἀπείριτος*) via montana, callis. *Σ* 565 *ἀταρπιτὸς ἦεν ἐς αὐτήν*, *ν* 195 *ἀταρπιτοὶ διηνεκέες*, sch. V. *αἱ μὴ ἔχουσαι ἐκτροπὴν ὁδοί*, *ρ* 234 *ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ*, h. Ap. 227 *οὐδ᾽ ἀταρπιτοὶ οὐδὲ κέλευϑα*.

ἀ-ταρπός (*τρέπω*, c. *ἀ* prosth. Alii statuunt *ἀ* priv. Ap. 46, 6 Eust. 1125, 57 sch. V. *ν* 195. Sed Doed. Gl. 669 pro *ἀνά*, ut sit via quae sursum ducit. Grimm, Kl. Schr. 2, 37 Grenzpfad. Lob. path. el. 1, 38 callem deviam et *ἀποτετραμμένην* (i. e. diversam a via publica quae facilior et planior sed minus directa esse solet. L. Meyer, vergl. Gr. 1, 364 trap, treten. Sic esset *ἀ* euph. De metathesi Lob. path. el. 1, 492 rhem. 38) via montana, callis. E. M. 162, 17 *ἡ εὐϑεῖα ὁδὸς ἢ ἡ πολύτροπος*. *P* 743 *παιπαλόεσσαν ἀταρπόν*, *ξ* 1 *τρηχεῖαν*. Ap. l. l. *ὅταν δὲ λέγῃ τρηχεῖαν ἀτραπὸν καταχρηστικῶς τῇ λέξει χρῆται*. Habent *ἀτραπόν* etiam codd. duo.

ἀ-ταρτηρός (*ἄτ.* Reduplicatione ortum e radice *ταρ*(*τείρω*) cum *ἀ* priv. putat Goebel (Phil. 19, 434): qui conteri non potest, cum *ἀ* int. Duentzer, Kuhn 12, 11 16, 24, La Roche. Doed. Gl. 656: qui valde laedit, durus. E. M. 162, 12 *ἢ παρὰ τὴν ἄτην ἀταρτηρός*, cui assentitur Lob. path. el. 1, 162. Porro Benf. 2, 253 a radice *τϝαρ* cum magno tremore i. e. tremorem efficiens. L. Meyer (vergl. Gr. 1, 419) radicem statuit tar (*τρέω*)) durus, damnosus. Damm quem sequitur Rost: affectus emoti plenus. *A* 223 *ἀταρτηροῖς ἐπέεσσι*, sch. br. *ἀτηροῖς χαλεποῖς*, cf. sch. B. Ap. 46, 12 *βλαβεροῖς* cf. Hes. E. M. 162, 14 *σκληροῖς καὶ χαλεποῖς*. Bekk. *ἀταρτηροῖσι ἔπεσσιν*. *β* 243 *Μέντορ ἀταρτηρέ* (Damm: demens, satis apte ad hunc locum).

ἀτασϑᾰλίαι (*αἱ*. *ἀτάσϑαλος*) temere et libidinose facta quae fiunt occaecato animo, vecordia, effrenatio, errores graves, peccata. Hes. *ἁμαρτίαι*. Plerumque post caesuram tertii pedis, sed *α* 34 *χ* 317 416 *ψ* 67 ante eam. *Δ* 409 *σφετερῃσιν ἀτασϑαλίῃσιν* cf. *κ* 437 *τούτου ἀ.*, *X* 104 *ἀ. ἐμῇσιν*, *α* 34 *σφῇσιν ἀ.* — b) Sine pron. aut gen. *χ* 317 416 *ἀ. - πότμον ἐπέσπον*, *μ* 300 *ἀ. κακῇσιν*, cf. *ω* 458, *ψ* 67 *δι᾽ ἀτασϑαλίας ἔπαϑον κακόν*, *φ* 146 *ἀτασϑάλιαι δέ οἱ ἐχϑραὶ ἔσαν*.

ἀτασϑάλλω (*ἀτ. ἀτάσϑαλος* cf. Lob. Rhem. 234) libidinose ago, praevaricor. *σ* 57 *πλήξῃ ἀτασϑάλλων*. *τ* 88 *λήϑει ἀτασϑάλλουσα*.

ἀτάσϑᾰλος (*ἄτ. ἄτη*, Benf. 1, 50 *ἀτ* + *αι* cui si *ϑ* additur *τ* in *σ* abit. Similiter A. Goebel, de epith. in *εις* desin p. 30 suffixum *-αλος* statuit. Audacius Doed. Gl. 250 *ἀτέω ἀτάζω ἀταστός ἀτασταλος ἀτασϑλός*, *ἀτάσϑαλος*, de quo dubitat Schweizer, Kuhn 2, 70) qui mente est occaecata, inconsideratus, temerarius, nefarius. Ap. 46, 24 *ἁμαρτωλός*. E. M. 162, 30 *ὁ ἄδικος*. Plerumque post caesuram tertii pedis, sed *σ* 139 *ἀτάσϑαλ᾽* in secundo pede. *σ* 139 *πολλὰ δ᾽ ἀτάσϑαλ᾽ ἔρεξα*, cf. *χ* 47 h. XV 6. *Λ* 695 *ἀ. μηχανόωντο*, cf. *γ* 207 *ρ* 588. *π* 93 *σ* 143 *υ* 370. *δ* 693 *ἀτάσϑαλον ἄνδρα ἐώργει*, *χ* 314 *οὔ τινα εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι*. — b) *N* 634 *τῶν μένος αἰὲν ἀ.* *π* 86 *λίην ἀ. ὕβριν*, cf. *ω* 352, v. l. *ἀτάσϑαλοι*. h. Merc. 296 *ἀ. ἀγγελιώτην*. — c) *ω* 282 *ὑβρισταὶ - καὶ ἀτάσϑαλοι ἄνδρες*. *η* 60 *λαὸν ἀ.*, *X* 418 *ἀνέρα τοῦτον*, *ϑ* 166 *ἀτασϑάλῳ ἀνδρί*, h. Ap. 67 *λίη ἀτάσϑαλον ἔσσεσϑαι*. (*ἀτασϑάλιαι*, *ἀτασϑάλλω*

ἀ-τειρής (*τείρω*) qui non atteritur neque deletur, durus, invictus, integer. Ap. 46, 15 *ὁ στερεὸς καὶ ἄτρωτος καὶ ἀνένδοτος κ. ἀκαταπόνητος*. *E* 292 *H* 247 *χαλκὸς ἀτειρής* | hasta *Ξ* 25 lorica, cf. *T* 233 *Υ* 108 *Σ* 474 *ν* 368. — b) Transfertur ad vocem indefessam, quae non frangitur: *N* 45 *P* 555 *X* 227 *ἀτειρέα φωνήν* ad animum *Γ* 60 *κραδίη - ἐστὶν ἀτειρής*. — c) De hominibus: *O* 697 *ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας*. *λ* 270 *μένος αἰὲν ἀτειρής*, nunquam robore victu

ἀ-τέλεστος (*τελέω*) non ad finem perductus irritus. *Δ* 26 *ἄλιον πόνον ἠδ᾽ ἀτέλεστον*, cf. *Δ* 57. *β* 273 *οὐ ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται οὐδ᾽ ἀτέλεστος*. *Δ* 168 *ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα*, cf. 345. h. Cer. 323 *μηδ᾽ ἀ. ἐμὸν ἔπος ἐκ Διὸς ἔστι*. *ϑ* 571 *τελέσειεν ἢ κ᾽ ἀτέλεστ᾽ εἴη*. Sch. V. *νῦν τὸ εἴη ἀντὶ τοῦ ἐάσει*. Neutrum pro adv. *π* 111 *μὰψ αὔτως ἀτέλεστον*, sch.

οὐ γὰρ ἤνυον οἱ μνηστῆρες τὸ γυναῖκα λαβεῖν τὴν τοῦ Ὀδυσσέως.

ἀ-τελεύτητος (τελευτάω) non perfectus, imperfectus. Α 527 οὐ παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν οὐδ' ἀτελεύτητον. Nam aut revocamus promissa quia poenitet, aut fallimus aut non possumus perficere. Ι 175 ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.

ἀ-τελής (τέλος) 1) non ad finem perductus. 2) sacrorum expers, non initiatus. ρ 546 οὐκ ἀτελὴς θάνατος γένοιτο. Doed. Gl. 2389 et Ameis: unvollständig. — 2) h. Cer. 481 ἀτελὴς ἱερῶν.

ἀ-τέμβω (ἀ. De origine vocis dubitatur. Benf. 1, 661 ad radicem στε, στεϝ, στεβ, στεμβ, στέμβω, τέμβω refert. Doederl. Gl. 2182 secutus E. M. 162, 49 cf. sch. T. ι 42 ad τεμεῖν, ἀνατέμβειν, alii cum E. M. ib. ad ἄτη) in fraudem induco, privo. E. M. 162, 49 στερῶ, cf. Hes. β 90 ἀτέμβει θυμόν, sch. S. στερίσκει, λυπεῖ, ξηραίνει ἐπιθυμίαν. ν 294 φ 312 ἀτέμβειν ξείνους, ι 42 549 [Λ 705] ἀτεμβόμενος ἴσης, sch. Q. Ap. 46, 26 στερισκόμενος, Ψ 834 ἀ. σιδήρου egens. Ψ 445 ἀτέμβονται νεότητος, sch. B. στέρονται, ἐνδεεῖς εἰσί καὶ χρείαν ἔχοντες ἥβης. V. οἱ δὲ γλωσσογράφοι μέμφονται.

ἄτερ (Benf. 2, 49 comparat skr. antarâ i. e. durch anderes als et germ. sonder = sva- antâr Eust. 1582, 8 ab ἀ priv. et τείρω) 1) seorsum a. 2) sine. 3) sine auxilio; χωρίς, δίχα, νόσφι, ἄνευ, ἰδίᾳ Eust. l. l. 1) Α 498 Ε 753 ἄτερ ἥμενον ἄλλων, sch. A. ἰδίᾳ. — 2) Φ 50 γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, β 102 τ 147 ω 137 ἄ. σπείρου, Ι 604 ἄ. δώρων, Ε 473 ἄ. λαῶν, h. XXIX 4 ἄτερ σοῦ, Δ 376 πολέμου, η 325 ἄ. καμάτοιο, φ 409 ἄ. σπουδῆς, Ψ 441 ἄ. ὅρκου, h. Merc. 285 ἄ. ψόφου. — 3) Ο 292 ἄ. Ζηνός Iove invito, ubi versu separatur adv. a subst.

ἀ-τέραμνος (τείρω Doed. Gl. 652 cf. Lob. path. pr. 158) non mollitus, durus. ψ 167 κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν, sch. HQ. σκληρόν. μετῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν ψυχήν, Eust. 1942, 66 τὸ ἀτειρὲς καὶ σκληρὸν καὶ μὴ τέρεν.

ἀ-τερπής (τέρπω) qui non delectat, valde ingratus. E. M. 776, 3 ὁ μὴ τέρπων. Τ 354 λιμὸς ἀτερπής, paraphr. ἀηδής. η 279 ἀτερπέι χώρῳ valde ingrato vel periculosissimo, sch. Gl. P. χαλεπῷ, sed sch. T. ἀντὶ τοῦ ἀτερπεῖ, BQT. ὅθεν οὐκ ἦν τραπῆναι καὶ ἐκφυγεῖν, λ 94 ἀτερπέα χῶρον de inferis, κ 124 δαῖτα non cenantibus, sed Ulixi.

ἄ-τερπος (τέρπω) gaudio carens, valde tristis. Ζ 285 ἀτέρπου ὀιζύος, sch. A. ἄτερ ποῦ, LV. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη γραφή, φαίνη περ, Zenodotus φίλον ἦτορ pro φρέν' ἀτέρπου atque ita Bekk.

ἀτέων (ἀ. ptc. verbi ἀτέω" ἄτη) insaniens et quasi ἄτῃ correptus, amens, qui gravissime perturbatus non amplius curat quem exitum sint habitura quae agit, Υ 332 ἀτέοντα μάχεσθαι; Eust. 1210, 61 τὸν βεβλαμμένον εἰς φρόνησιν ὡς ἀπὸ τῆς ἄτης, sch. AB. ἀφρονιστοῦντα φρενοβλαβοῦντα, cf. Hes. Buttm. Lex. 1, 227. Fuere qui mallent χατέοντα vel ἀέκητι.

ἄτη (ἀ. ἀάω i. e. ἀϝάω, ἀϝάτη ἄτη, γίνεται κράσει ἄτη Eust. passim) 1) mentis caecitas, error, 2) stupor, animus sui non compos. 3) damnum, calamitas, 4) dea Ate sch. L. Β 111 ἡ κουφίως ἁμαρτία (cf. Naegelsb. ho. Th. 318), ἡ δὲ ζημία. Errorem autem Graeci non admitti putabant a quoquam, sed immitti a Iove vel alia de causa hominibus nolentibus vel etiam nescientibus, quare qui ἄτῃ corripitur culpa se vacare putat cf. Τ 86 Ariston. Γ 100 Sed qui in errorem incidit, facile aut se ipse aut alios damno afficit, quare sic potest quodam modo culpa statui. Recte Lehrs (Rh. M. 1842 p. 593) et errorem et damnum inde natum intellegit. Naegelsb. l. l. nimis eo videtur inclinare ut culpam statuat. Lindemann (de Ate homerica) damnum interpretatur, sed potissimum id quod mentis occaecatione oriatur culpamque efficiat, Schrader (Etymolog. Stendal 1845), movendi vim statuit primariam mentisque perturbationem interpretatur ἄτην, ex qua damnum nascatur.

1) Δ 412 γνῷ ἣν ἄτην, δ 261 μετέστενον ἣν Ἀφροδίτη δῶχ' lugebam errorem quem Venus dederat, putat igitur Helena se culpa vacare. ψ 223 τὴν δὲ ἄ. - ἐῷ ἐγκάτθετο θυμῷ. Τ 88 μοι φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην, Τ 136 ἄτης ἧ πρῶτον ἀάσθην, ο 233 ἄτης βαρείης ἥν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε ἐρινύς. Τ 270 μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι δίδωσθα, quasi Agamemnon non sua sponte peccaturus fuerit, sch. B. ἐπὶ θεὸν ἄγει τὴν αἰτίαν τῆς μήνιδος, cf. Lehrs l. l., sed Lilie (hom. Anschauungsweise, Ztft. f. G. 3, 492) hic et alias: Beschädigungen. Atque certe damna nascuntur ex erroribus. Ι 115 ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, sch. A. ἀδικίας. Κ 391 πολλῇσίν μ' ἄτῃσι (Lehrs: Ἄτῃσι) παρὲκ νόον ἤγαγεν fraudibus, sch. BL. ἄτας ἔφη τὰς ἐπὶ κακῷ ὑποσχέσεις. ὡς ἀναγκασθεὶς δὲ καὶ δελεασθεὶς καὶ τὴν φρενοβλάβειαν αὐτοῦ ὑποτίθεται, ἔλεον θηρώμενος, cf. Konighof, crit. et exeg. p. XI. Quare Aristarchus Γ 100 (cf. Ζ 356 Ω 28) recte noluit scribere cum Zenodoto Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης, sed scripsit ἀρχῆς. Excusaretur enim Alexander si pugnaretur propter eius errorem. — 2) Π 805 τον δ' ἄτη φρένας εἷλε, Ω 480 ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, stupor viri qui cum ad homines peregrinos venerit non satis scit quid faciat quidve passurus sit tacitusque exspectat quid sibi fiat. Buttm. (Lex. 1, 227) culpam eius qui hominem occidit, significari putavit, quamquam apud eos tantum quorum parentem occidit, culpari poterat. Ceterum cf. Gepp. 1, 264 et qui contra eum dixit, Duentz. de libro XXIV Iliadis (Rh. M. 5, 407). 3) μ 372 εἰς ἄτην κοιμήσατε ita ut mihi damno esset, sch. ἐπὶ ἄτῃ. Θ 237 τινα τῇδ' ἄτῃ ἄασας, clade perculit cum deciperet. Β 111 Ι 18 με ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, Ap. 46, 11 ἐπὶ τῆς βλάβης. φ 301 ἣν ἄτην ὀχέων. Quia vero nemo libens errorem damnumve admittere videtur, fingit poeta deam Aten quae vel ipsius Iovis mentem occupare possit. Eust. 1173, 27 ἣν δὲ ἐκείνη μὲν ἄτη ἐξ ὀργῆς (Τ 88), αὕτη δὲ Ἄτη σωματοειδὴς δαίμων κατὰ μῦθον ἡ παντὸς ἀτηροῦ αἰτία cf. Ap. 46, 10 Qui duo sunt de hac Ate loci Iliadis, eos Nitzsch (Sagenp. 290) spurios iudicavit. Τ 91 πρέσβα Διὸς θυγατὴρ Ἄτη, Τ 126 ἑλ' Ἄτην κεφαλῆς, Τ 129 μή ποτ' ἐς Οὔλυμπον αὖτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην. Ι 504 μετόπισθ' ἄτης (Bekk., alii Ἄτης) ἀλέγουσι κιοῦσαι. ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος. Ι 512 τῷ Ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι. Hunc locum quamquam contra Nitzschium bene defendit Moritz (de Il. libro IX Posen 1859 p. 24) licet mirari quod Ate Preces pone Noxam incedant et rursus Noxa Preces sequatur. Doederl. Gl. 248 duplicem hic esse vocis significationem statuit et 502—11 ἄτην esse scelus quod quis commiserit, v. 512 vero damnum quo eum affici opor-

teat qui alteri non satis fecerit. Disputaverunt de hac voce praeter Buttmannum et Lehrsium et Doederleinium etiam Naegelsb. (de relig. Orestiam Aeschyli contin. Erl. 1843 et Hom. Th. 317) et Helbig qui de eius libro rettulit (Ztft. f. A. W. 1843 p. 662) et Scherer, de Gr. ἄτης not. et indole II pp. Münster. (ἀτέων, ἀτύζων, ἀτίζων.)

ἀτίζων (ἄ. ptc. verbi ἀτίζω, ψ 42 v. l. est ἀτιζόμεναι pro ἀτυζόμεναι) vili pendens, non curans. Υ 166 πρῶτον μὲν ἀτίζων | ἔρχεται v. l. κρειῶν ἐρατίζων quibus verbis alius leo describitur Ρ 660. At ille recta via pastum petit, hic nihil tale moliens otiosus ambulat, quasi non adsit periculum. Videtur igitur mentis non compos, (cf. sch. AB.) Derivata videtur vox ab ἄτη ut ἀτέων, nam ἄτῃ correptus videtur qui non curat quae alii timent. Plerique ad radicem τιμᾶν vel τίειν referunt cf. Eust. 1201, 57 Ap. 46, 3.

ἀ-τῐμάζω (ἀτιμάω) pr. ἀτιμάζει, ἀτιμάζουσι(ν), inf. ἀτιμάζειν h. Ap. 312, ptc. ἀτιμάζοντες, aor. ἀτιμάζοντας σ 144, impf. iter. ἀτιμάζεσκε, aor. ἠτίμᾰσεν. parvi facio, aspernor, contemno, pro nihilo habeo, honorem non tribuo alicui, ignominia afficio. absolute, τινά. E. M. 164, 2 ὑβρίζω. Est Odysseae fere proprium. φ 332 οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν, ζ 283 τοῖσδε - κατὰ δῆμον, Ι 450 ἄκοιτιν, σ 144 ω 459 ἄκοιτιν | ἀνδρός ignominia afficientes. ξ 164 ἐκείνου - ἄλοχον. ψ 116 με, ξ 506 με κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα, ν 141 σε cf. π 317 τ 498 χ 418. λ 496 μιν, φ 427 με ἀτιμάζοντες ὄνονται. υ 167 σε κατὰ μέγαρα. h. Ap. 312 ἔμ' ἀτιμάζειν ἄρχει. θ 309 ἐμὲ χωλὸν ἐόντα - αἰὲν ἀτιμάζει. Α 11 ἠτίμασεν ἀρητῆρα, plerique: iniuria lacessivit. sed sch. br. ἀτίμως ὕβρισεν, nam aor. universa animi affectio ad rem certam definitamque refertur. Ita cum optimis codd. Bekk. scripsit, quamquam praeter hunc locum ἠτίμασα nunquam, ἀτιμάζω semel in Iliade legitur, pro ἠτίμησ'. Eum plerique secuti sunt. Lange (Phil. 4, 710) post multam dubitationem metro quidem commendari ἠτίμασεν concessit, sed illud praetulit.

ἀ-τῑμάω (τιμή E. M. 164, 15, sed cf. Bühler, Kuhn 8, 365) pr. ἀτιμᾷ π 307, ipf. ἀτίμα φ 99, ἀτίμων ψ 28. fut. ἀτιμήσει Ι 62, ἀτιμήσουσι, aor. ἠτίμησας Ι 111, ἠτίμησε(ν), coni. ἀτιμήσῃ v. l. h. Ap. 72, opt. ἀτιμήσειε Ζ 522, ἀτιμήσαιτε Ξ 127, inf. ἀτιμῆσαι ξ 57, ptc. ἀτιμήσας h. Ap. 72, ἀτιμήσασα. 1) parvi duco. 2) aspernor. 3) pro nihilo habeo. 4) honorem non tribuo, ignominia afficio. τί, τινά. Ι 62 Ξ 127 μῦθον (v. l. ἀτιμήσητε). Opt. Ι 62 pro fut. ἀτιμήσει, quod est in codd., proposuit Bentl., receperunt Heyne Bekk. Duentz. Ζ 522 τοι ἔργον μάχης. — 2) h. Ap. 72 νῆσον v. l. ἀτιμήσῃ quam sequitur Hermann versu 73 expuncto. h. Cer. 158 εἶδος, υ 133 τὸν - ἀρείον' ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει. — 3) π 307 σὲ τοῖον ἐόντα, ξ 57 ξεῖνον, Θ 163 νῦν σέ, φ 99 ὃν τότ' ἀτίμα, non ad iniuriam qua proximo die mendicum affecerat haec referri impf. documento est. ψ 28 ὁ ξεῖνος τὸν πάντες ἀτίμων. — 4) Α 94 ὃν ἠτίμησε (plerique: iniuria affecit, quia aoristo ad certam rem refertur universa animi affectio) paraphr. ἠτίμασεν καὶ ἐξουδένωσεν. Α 356 μέ (plerique: iniuria me affecit). E. M. 164, 16 ἠτίμησεν, ἀτίμως ὕβρισεν, Α 507 μιν νῦν, Β 240 νῦν Ἀχιλῆα, Bekk. expunxit. Ι 111 ἄνδρα φέριστον (plerique: contumelia affecisti). π 274 εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα si me in aedibus ignominia afficient. V. l. ἠτίμησ' Α 11 pro ἠτίμασεν v. s. ἀτιμάζω (ἀπό, ἀτιμάζω).

ἀ-τῑμητος (τιμάω) vilis. Ι 648 Π 59 τιν' ἀτίμητον μετανάστην, sch. D. ἄτιμον ἢ τὸν ἐν τιμήματι πολιτείας οὐ συναριθμούμενον.

ἀ-τιμίη (ᾰ cf. Buttm. Spr. 1, 44 Thiersch § 148, 2 ἄτιμος) iniuria. ν 142 ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν.

ἄ-τῑμος (τιμή) 1) non aestimatus, damno non restituto. 2) non honoratus, contemtus. 1) π 431 τοῦ οἶκον ἄτιμον ἔδεις, Eust. 1807, 33 ἀτιμώρητον ἢ καὶ ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἀτίμως προῖκα, δωρεάν, μὴ καταβαλὼν τιμὴν ὅ ἐστι τίμημα τῶν ἐσθιομένων, cf. sch. Q. et BH. Fuere enim qui verterent: ignominiose, acc. neutr. esse pro adv. rati aut ἄτιμον esse idem quod ἀτιμηθέντα i. e. ignominia affectum. — 2) Α 171 ἐνθάδ' ἄτιμος ἐών, Π 90 **ἀτιμότερον** δέ με θήσεις, Α 516 ὅσσον μετὰ πᾶσιν **ἀτιμοτάτη** - εἰμί. (ἀτιμίη).

ἀτῐτάλλω (reduplicatione ex ἀτάλλω ortum, quare ἀτατάλλω dici poterat, cf. Lob. path. el. 1, 162. act. pr. ἀτιτάλλω, inf. ἀτιταλλέμεναι λ 250, ipf. ἀτίταλλε(ν), ἀτίταλλον, aor. ἀτίτηλα Ω 60. pass. ptc. ἀτιταλλομένην ο 174, impf. ἀτιτάλλετο h. Merc. 400) nutrico, edŭco, alo. Ap. 47, 5 τὸ ἀτιτάλλειν καὶ ἀτάλλειν οὐ διαφέρει· κατ' ἐπέκτασιν εἰρημένον. E. M. 164, 16 τὸ τιθηνεῖν καὶ ἐκτρέφειν ἐκ νηπίων. De animalibus et liberis a) λ 250 τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε tuos. — b) σ 323 παῖδα δ' ὥς, Π 191 τὸν ηὺ τρέφεν ἠδ' ἀτίταλλε, cf. τ 354 κεῖνον, et Ξ 202 303 μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν. Ω 60 ἣν θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, ο 450 παῖδα ἀνδρὸς ἐῆος ἐνὶ μεγάροις, h. Ven. 115 σμικρὴν παῖδα. XXVI 4 ὃν τρέφον - καὶ ἐνδυκέως ἀτίταλλον, Ven. 231 αὐτὸν - ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα, Tithonum ad pueritiae statum relapsum. — c) Ε 271 τοὺς - ἐπὶ φάτνῃ, cf. Ω 280, ξ 41 ἄλλοισιν σύας σιάλους, ο 174 χῆν' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ, h. Merc. 400 τάχρεα μ' ἀτιτάλλετο. Ita Doederl. Gl. 350 recepitque Baum., codd. τὰ χρήματ' ἀτιτ., edd vett. τὰ χρήματ' ἀτάλλετο.

ἄ-τῐτος (τίω) 1) non persolutus. 2) inultus. Ξ 484 ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. Ap. 46, 8 ἀτιμώρητος, cf. Spitzn. h. l. — 2) Ν 414 οὐ μὰν ἄτιτος κεῖται. Ap. 46, 9 ὑπὲρ οὐ οὐδεὶς εἰσεπράξατο.

Ἀτλαντίδα κούρην h. Ap. 209 cod. Mosq. Matth. Herm. Franke; cf. Ἀζαντίς, Preller gr. Myth. I 403.

Ἄτλας (Doed. 2382. Hrtg. Daem. 27. Rel. I 47. Preller gr. Myth. I 438. Naegelsb. h. Theol. 27) Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης | πάσης βένθεα οἶδεν . . . α 52, Calypsonis η 245 et Maiae h. 18, 4.

ἄ-τλητος (τλῆναι) intolerabilis. Ι 3 πένθει, sch. DV. ἀνυπομονήτῳ ἀφορήτῳ. Τ 367 ἄχος. Ap. 46, 30 ἀνυπομόνητον. Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι δ' (365—8). Legebatur h. Cer. 344 ἐπ' ἀτλήτων cum haec ferri non possent. Corripitur sic ἀ ante τλ, sed Baum. cum Ilg. ἄπλητος s. q. v.

ἄτος (ἄ-ατος, ἄω cf. Buttm. Le. 1, 230) insatiabilis. Ap. 46, 1 ἀκόρεστος ἢ βλαπτικὸς κατὰ πόλεμον. Ε 388 863 Ζ 203 Ἄρης ἄτος πολέμοιο, sch. BL. ὁ ἀκόρεστος γίνεται ἐκ τοῦ ἄω τὸ εἰς κόρον ἄγω, cf. sch. ed. Bachm

Ν 746 *ἀνὴρ ἀ. πολ.* Achilles, *Χ* 218 *Ἕκτορα μάχης ἀτόν περ ἐόντα,* v. l. *ἄατον.* Sch. ad Nic. Th. 783 *Ὅμηρος „ἄατος πολέμοιο"* quod nos apud Hesiodum legimus. *ν* 293 *δόλων ἄτ'* Ulixes, unerschöpflich in Listen, quibus verbis cum nimis vituperari videretur sch. H. *τινὲς δόλων ἄτερ τοῖς ἑξῆς συνάπτοντες κακῶς αὐτό.* *Λ* 430 *ὦ Ὀδυσεῦ δόλων ἄτ' ἠδὲ πόνοιο,* quo loco Aristarchus vituperari Ulixem ratus utebatur *πρὸς τοὺς χωρίζοντας.* Ariston. *ὅτι ἐμφαίνει τὸν Ὀδυσσέα ἐξ ἱστορίας παρειληφὼς δόλιον καὶ ἐπὶ τούτῳ διαβεβλημένον,* cf. sch. V. et Friedl. h. l.

ἀτραπιτός v. s. *ἀταρπιτός.*

Ἀτρείδης (Herodian. Lob. path. el. II 14 adn. Kayser, Phil. 18, 660. Autenr. ad A 12. La Roche h. U. 71. — *Ἀτρεΐδης* Bekk. ed. 2. Cobet Mnem. XI 307. Ameis ad *ω* 24) Atrei f. Agamemnon *Α* 12 247 308 313 *Β* 614 *Γ* 271 275 461 *Δ* 272 = 326 *Ε* 528 *Ζ* 64 *Ι* 9 89 300 339 516 648 *Λ* 15 130 165 169 233 *Ξ* 516 *Τ* 252 272 *γ* 268, *Ἀτρ. τε ἄναξ ἀνδρῶν Α* 7. — **Ἀτρείδαο** *Η* 313 = *Ι* 669, *Λ* 268 = 272, *Ν* 378 *α* 35 40 *ω* 35 105 191; *Ἀτρείδεω* [*Λ* 180] *Π* 76 *δ* 536. — *Ἀτρείδῃ Α* 369 *Ε* 207, *Ἀτρ. βασιλῆι* | *Λ* 262, *Ἀ. ἥρωι Ι* 613. — *Ἀτρείδην Α* 191 224 *Β* 482 *Κ* 81 *Ξ* 24 *γ* 193 304. — *Ἀτρείδη Α* 59 232 282 *Β* 225 242 284 344 *Δ* 266 318 350 404 *Ι* 32 69 *Ξ* 83 139 *Τ* 56 181 *Ψ* 156 890 *λ* 463 *ω* 24, *Ἀτρ. κύδιστε Θ* 293, *Ἀ. κ., φιλοκτεανώτατε πάντων* | *Α* 122 cf. Koch, *Ἀ. κ., ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον Β* 434 *Ι* 96 163 677 *Κ* 103 *Τ* 146 199 *λ* 397 Ameis ad *ω* 121 Anh., *ὦ μάκαρ Ἀ., μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον Γ* 182, *Ἀ. τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν Η* 327 = 385, *Ψ* 236, *Ἀ. τε κ. ἄ. ἐυκνημῖδες Ἀχαιοί Ψ* 272 358. Cf. *Ἀγαμέμνων* ubi cum *Ἀτρείδης* coniungitur.

Menelaus *Γ* 361 364 449, *Ἀτρείδης Μενέλαος Γ* 350 *Ε* 50 55 578 *Κ* 230 *Ν* 593 605 610 *Ρ* 60 71 138 580 *Ψ* 355 425, *Ἀτρ. - ξανθὸς Μενέλαος Ζ* 44 *Ρ* 46 *Ψ* 293 401 *γ* 257 277 *δ* 185 304 *ξ* 470 *ο* 102 147 *ρ* 147, *ἥρως Ἀ. ξ* 52 121.— *Ἀτρείδαο Γ* 347 *Ν* 646 *ν* 424. — *Ἀτρείδην Μενέλαον Ν* 581 *δ* 51 *ρ* 116. — *Ἀτρείδη δ* 190 492 594, *Ἀ. Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν Ρ* 12 *δ* 156 235 291 316 *ο* 64 87. — Pl. *Ἀτρεῖδαί τε κ. ἄ. ε. Ἀχαιοί Α* 17 *Ι* 341, *Ἀ., Ἀγ. κ. Μεν.* | *Θ* 261; *Ἀτρείδης Β* 249, *Ἀ. Ἀγ. κ. Μεν.* | *Η* 373 = 470, *Ε* 552, *Ρ* 249, *Ἀτρείδῃσι ε* 307 *γ* 136, *-σιν Β* 762 *Η* 351 *Χ* 117 *ρ* 104 *τ* 183; *Ἀτρείδας Ζ* 437. — Du. *Ἀτρείδα - δίω, κοσμήτορε λαῶν Α* 16 375, *δοιὼ δ' Ἀ. Τ* 310.

Ἀτρείων (*Ἀτρεΐων* Bekk. ed. 2) Atrei f. Agamemnon: *Ἀτρείωνος* | *Β* 192, *-νι* | *Ω* 395, *-να Α* 387 *Β* 445 *Ψ* 233.

ἀτρεκέως certo, accurate, vere. Ap. 46, 28 *ἀληθῶς,* cf. Lob. path. el. 2, 100. Est Odysseae fere proprium. *Κ* 384 405 *Ω* 380 656 *α* 169 206 224 *δ* 486 *ϑ* 572 *λ* 140 170 370 457 *ο* 383 *π* 137 *ω* 256 287 *κατάλεξον* non solum ad veritatem sed etiam ita ut ne minimum quidem omittas. *Κ* 413 *μάλ' ἀ., καταλέξω,* cf. *ω* 303 *Κ* 427. *α* 179 *ξ* 192 *μάλ' ἀ. ἀγορεύσω,* cf. *α* 214 *δ* 383 399 *ο* 266 352 *π* 113. *ω* 123 *εὖ μάλα πάντα καὶ ἀ. καταλέξω.* — b) Paulo longius ab his formulis dicendi discedunt: *Ο* 53 *εἰ ἐτεόν γε καὶ ἀ. ἀγορεύεις* vere et ita ut nihil omittas sed sch. D., *δὶς τὸ αὐτό φησιν ἐπιτάσεως χάριν.* *Β* 10 *πάντα μάλ' ἀ. ἀγορευέμεν,* sch. BL. *μὴ περαιτέρω τῶν ἀκουομένων.* h. Merc. 380 *τὸ ἀ. ἀγορεύσω,* cf. ib. 459. — c) *ρ* 154 *μαντεύσομαι,* h. Merc. 564 *ἐρεείνων,* ib. 448 *ἀ. ἅμα τρία πάντα πάρεστιν.* Expunxerunt versum Matth. et Herm., defendit Baum. De

ἀτρεκής (E. M. 165, 23 *δέρκω, δερκής, ἀδερκής ἀτρεκής* vel *τρέχω τρεχής ἀτρεχής ἀτρεκής* (Ap. 46, 28) vel *τρέω τρεής ἀτρεής ἀτρεκής*· (Similiter Buttm. Le. 1, 180, Rost alii; sed videtur dubitare Lob. Rh. 285) vel *τρέπω ὁ μὴ τρεπόμενος* (Similiter Curtius E. 635, Kuhn 3, 409 Doed. Gl. 2467). Benf. 1, 673 skr. triksh, drehn, tarka Zweifel *ἀ-τρεκ-ής* zweifellos. Kuhnium radicem *τρεχ* cum skr. druh odisse ahd. triugan comparasse ut *ἀτρεκής* sit untrüglich, monuit Classen, hervorst. Eigenth. d. gr. Spr. Lübeck 1850. Denique nonnulli cum Doed. Gl. 655 ad *ταράσσω* referunt) certus, verus, accuratus. *Ε* 208 *ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλών,* Eust. 539, 39 *ἀτρεκὲς αἷμα τὸ ἀληθὲς καὶ μὴ ψεῦδον τὴν ὄψιν,* cf. E. M. 165, 22 383, 42. Sed sch. B. *ἀντὶ τοῦ ἀτρεκέως εἶδον αὐτό. οὐκ ἠπάτημαι.* sch. Q. *π* 245 *φανερὸν καὶ πρόδηλον.* Doederl. (Progr. 1834) *ἀτρεκὲς βαλών* coniunxerat: genau treffend, comparans locos satis dissimiles *Ε* 98 *Μ* 189, id quod probavit Ameis (N. J. f. Ph. 73, 224 atque in ed.), quamquam tale adv. vix commode refertur ad verbum longius remotum, nec debet addi verbo *βαλεῖν* quod vel solum idem dicit ut saepe monuit Aristarchus et alias et hic.

b) Neutr. pro adv. *π* 245 *οὔτ' ἄρ' δεκὰς ἀτρεκές,* sch. Q. *ἀκριβὲς καὶ ἀληθές.* (*ἀτρεκέως*).

ἀ-τρέμα (ante consonam *Ο* 318 et *ἀτρέμας* ante vocales, cf. Apollon. adv. 570 Lob. path. el. 2, 205. *ἀτρεμεῖν.* Savelsb. Kuhn 16 p. 62 *ἀτι-ρέμας* skr. ram, ut *ἠρέμας*) sine motu, firmiter, quiete. Ap. 46, 32 *ἠρέμα.* *Β* 200 *ἀ. ἧσο,* cf. *Ν* 280. sch. BLV. *Β* 200 *ἐν ἡσυχίᾳ κάθησο,* cf. E. M. 165, 14. *Ν* 438 *ἀ. ἑσταότα.* *τ* 212 *ὀφθαλμοὶ ἕστασαν ἀ. ἐν βλεφάροισι,* sch. V. *ἀκαμπεῖς, σκληροί, μὴ ἐνδιδόντες τοῖς δάκρυσιν.* *Ε* 524 *νεφέλας ἔστησεν ἀ. ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο,* sed dubitat Nicanor: *τὸ ἀτρέμας καὶ τοῖς ἄνω δύναται καὶ τοῖς κάτω συνάπτεσθαι.* *Ξ* 352 *ν* 92 *ἀ. εὗδε,* *Ο* 318 *αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀ.* *Ν* 557 *οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀ.*

Ἀτρεύς, Agamemnonis et Menelai p. ex Aerope, Pelopis et Hippodameae f. a quo sceptrum accepit, quod Thyestae fratri reliquit *Β* 106, *Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέι ποιμένι λαῶν* | 105; *Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο* | 23 = 60, *λ* 436 Agam. — *Γ* 37, *Δ* 98, 115, *Ζ* 46, *Λ* 131, *Ρ* 1, 79, 89, 553 *δ* 543, Menelaus. (*ἀ-τρέω* inperterritus Pott II 426; = *Ὀτρεύς* (*ὀτρηρός*) Lob. path. el. I 81, Curt. E. p. 651. ater Passow, Phil. XX 586.)

ἄ-τριπτος (*τρίβω*) non tritus usu, mollis *φ* 151 *χεῖρας ἀτρίπτους.*

ἄ-τρομος (*τρόμος*) inperterritus, intrepidus. *Ε* 126 *μένος πατρώιον ἄτρομον,* *Ρ* 157 *μένος πολυθαρσὲς ἄ.,* *Π* 163 *ἐν - θυμὸς στήθεσιν ἄτρομός ἐστι.*

ἀ-τρύ-γετος (E. M. 167, 23 *παρὰ τὴν τρύγην* i. e. *καρπόν* (Ap. 46, 20 Euripides ap. sch. AB. *Ο* 27), ut sit: infructuosus öde, paraphr. et sch. pass. *ἄκαρπος.* Herod. apud E. M. 167, 30 *παρὰ τὸ τρύειν, ἄτρυτος, ἀτρύετος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἀτρύγετος* invictus, qui vinci non potest a ventis aliisve rebus *ἀκαταπόνητος*

(sch. pass.) οἱ δὲ μεταφορικῶς ἐπεὶ δὴ τέλος τοῦ οἴνου τρύξ: infinitus profundus s. qui faecem non habet, ohne Bodensatz, ἐπεὶ πάντα ἐκβράσσεται. Benf. 1, 594 a (τρυγ) turgendo: schwellend schäumend et similiter Doed. Gl. 2436 ad ἀνατρύζειν refert: aufgährend, aethera quoque fluctuantem a Pindaro vocari monens. Hes. ἀκάρπον, ἄβυσσον καὶ ἄπειρον et ἄκαρπος, ἀκαταπόνητος. A. Goebel (Ztft. f. G. 9, 313) negat esse epitheton ornans, sed venuste ad mare referri putat in re tristi, esse enim ipsum mare triste aliquid et infructuosum, sed de aethere non dixit, neque de omnibus locis ut fere talia in nonnullis placent, in aliis non item. Curt. E. p. 548 ἀ-τρύ-ε-τος, ἀτρύϝετος, ἀτρύγ. Sed videtur idem esse quod ἄτρυτος γεγαώς s. ἀκαταπόνητος, quia et mare et aether semper moventur sed nunquam aut mutantur aut atteruntur. Semper enim eadem species redit post maximas tempestates) non attritus, immutatus, invictus; plerique: qui messem non habet, infructuosus, öde. *A* 316 ἁλὸς ἀτρυγέτοιο |, cf. *A* 327 *ϑ* 49 (v. l. ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο) *κ* 179 h. VII 2. *Ω* 752 *ε* 52 (ubi aliquis certe est fructus maris) *ζ* 226, in quarto pede *α* 72. *Ξ* 204 h. XXII 2 *ἀ.* ϑαλάσσης. *O* 27 ἀτρύγετον πόντον, *β* 370 πόντον *ἀ.* cf. *ε* 84 158 140 *η* 79 *ν* 419 *ρ* 289. — b) *P* 425 αἰϑέρος *ἀ.* sch. B. ἀτρύτου· ἢ ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁμοίως τῇ ϑαλάσσῃ οὐ τρυγᾶται. cf. h. Cer. 67. 457.

Ἀ-τρυτώνη (*α*, τρύω quae teri nequit Lob. path. proll. 229, ad Buttm. gr. II 440. Doed. 683. ὀτρύνω cf. Hes. Ἀτρεύς = Ὀτρεύς· ἐγείρων Lob. path. el. 81) Düntz. ad *δ* 763. — Bergk, J. f. Phil. 81 318 confert Τριτογένεια. Autenr. *B* 157. Welcker Götterl. I 317) Minervae cognomen αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ἀ. | *B* 157, *E* 115, 714, *K* 284, *Φ* 420, *δ* 762, *ξ* 324.

ἄττα (lat. atta, goth. atta pater, skr. attâ de matre, Curt. E. 207) pater Väterchen. Ap. 46, 33 προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον ἢ τροφέα. *I* 607 *P* 561 Φοῖνιξ ἄττα, Ariston. *I* 607 προσφώνησίς ἐστι ἀμετάφραστος. Eumaeo Telemachus respondens *π* 31 *ρ* 599 ἔσσεται οὕτως ἄττα, atque eundem interrogans non solum arbitris amotis *π* 57 130 *ρ* 6 sed etiam coram procis et subiratus *φ* 369.

ἀτύζω (*ἄ.* ἄτη, sch. AB. *Z* 37 B. *Z* 7 cf. Buttm. Le. 1, 228) gravissime perturbo. Ptc. pass. sui non compos, terrore perculsus et consternatus, quasi ἄτῃ correptus. Eust. 1007, 19 τὸ ἐκπλήττεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς· τελευτᾷ γάρ, φασίν, εἰς τὸ φοβεῖσθαι, παράγεται δὲ ἐκ τοῦ ἀτῶ, cf. Eust. 1219, 37 sch. BV. *X* 474 Ap. 46, 22. sch. B. *Σ* 7 βεβλαμμένοι ἢ φεύγοντες ... τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκπληττόμενοι καὶ ὀδυρόμενοι (ὀρινόμενοι?). De animalibus subito terrore correptis vel de hominibus: *Z* 41 ἀτυζόμενοι φοβέοντο equi et *Φ* 4 Graeci et *Φ* 554 (v. l. κλονέονται) Troiani, Eust. 623, 34 σκιρτῶντες καὶ ἄττοντες κατὰ πεδιάδος ἢ ἀτώμενοι. *λ* 606 οἰωνῶν πάντοσ' ἀτυζομένων, γρ. πάντως ἀτυσσομένων, *Z* 38 ἵππω ἀτυζομένω πεδίοιο, *Σ* 7 Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι πεδίοιο. De gen. loc. cf. Krüger Di. 46, 1, 2. *I* 243 *Θ* 183 ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ, sch. V. ὀρινομένους δίκην σφηκῶν, et fuit ὀρινομένους *I* 243 in edd., sed Bekk. ad antiquam scripturam rediit, idem *Θ* 183 qui a V. abest expunxit. *O* 90 ἀτυζομένῃ ἔοικας, *X* 474 ἀτυζομένην ἀπολέσθαι ut morienti similis esset (Krüger § 55; 3, 20). *ψ* 42 ἥμεϑ' ἀτυζόμεναι, v. l. ἀτιζόμεναι. *Z* 468 ὄψιν ἀτυχϑείς, Eust. 656, 9 ταραχϑεὶς καὶ ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν ὄψιν, v. l. ἀτυζόμενος *μ* 111, cf. Nitzsch h. l.

Ἀτυμνιάδης, Atymnii f., Μύδων - | ἐσϑλὸς Ἀ. *E* 581.

Ἀτύμνιος, Mydonis p. *E* 581. — 2) *Π* 317 Lycius, Amisodari f. ab Antilocho interficitur.

αὖ (skr. aua Benf. 1, 275 Pott E. F. 2, 316 L. Meyer, vergl. Gr. 1, 332 Ahrens Kuhn 3, 168) retro, zurück, cf. αὐερύω. rursus 1) iterum. 2) vicissim. 3) porro. cf. Bäuml. Untersuch. ü. gr. Part. 44. Hartung, Lehre v. d. Part. 1, 154. Ap. 47, 10 δή. Suid. I 1, 850 δὴ ἢ πάλιν· ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλιν· ποτὲ δὲ ἐκ περιττοῦ τιϑέασιν. A) 1) *Γ* 323 ἡμῖν αὖ φιλότητα γενέσθαι, *Λ* 362 *Υ* 449 ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες ϑάνατον, *Φ* 82 νῦν αὖ με τεῇς ἐν χερσὶν ἔϑηκεν, cf. *Φ* 399 *Ξ* 262 *ν* 88. h. Ap. 159 αὖτις δ' αὖ ἀείδουσιν. b) Non idem iam factum esse notat, sed simile quiddam (Hart. l. l. 154) *Λ* 540 τίς δὴ αὖ τοι συμφράσσατο βουλάς, Bekk. ut saepius δὴ quod per synizesin pronuntiatur, volgo δ' cf. *H* 24 *μ* 116. *I* 700 νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, cf. *Λ* 367 *Υ* 454 *Δ* 172 129 h. Ven. 218 *ε* 221 *ψ* 264. — 2) *B* 198 ὃν δ' αὖ δήμου ἄνδρα ἴδοι, cf. *Δ* 240. *B* 493 ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, *B* 768 ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Αἴας, cf. *P* 420. *Γ* 200 οὗτος δ' αὖ Ὀδυσσεύς, cf. *Δ* 270 417 *Z* 229 *Θ* 324 *Υ* 219 231 236 *X* 119 *Ψ* 728 881 h. Ap. 200. *E* 647 τὸν δ' αὖ ἀντίον ηὔδα, cf. *N* 254 266 *Π* 619 *α* 213 230 306 345 388 412 *β* 129 208 309 371 *γ* 21 75 201 225 239 *δ* 155 290 315 593 *ζ* 186 *ο* 48 86 154 179 265 279 512 535 544 *π* 30 68 112 146 240 262 *ρ* 45 77 107 392 598 *σ* 226 *τ* 26 *υ* 338 *φ* 343 *χ* 153 *ψ* 123 *ω* 375 510 h. Cer. 405. *Φ* 152 τὸν δ' αὖ προσεφώνεε, cf. *σ* 214. *ο* 485 τὸν δ' αὖ ἠμείβετο. *ω* 327 τὸν δ' αὖ ἀπαμείβετο. *E* 1 ἔνϑ' αὖ Τυδεΐδῃ δῶκε, cf. *E* 471 *M* 181 *Π* 477 603. *E* 477 ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθα, cf. *Z* 462 *K* 292 *O* 138 *Ω* 595 732 *β* 205 *γ* 88 382 *ζ* 158 *ι* 349 *λ* 6 *μ* 148 *φ* 363 *ω* 484. *Γ* 332 δεύτερον αὖ ϑώρηκα ἔδυνεν. cf. *Z* 184 *Λ* 19 *Π* 133 *T* 371 *Ψ* 750 *Z* 186. *Σ* 602 ἄλλοτε δ' αὖ ϑρέξασκον, cf. *ϑ* 174 h. Ap. 142 XIX 10. *Ψ* 265 ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἔϑηκεν. *Π* 87 εἰ δέ κεν αὖ τοι δώῃ κῦδος ἀρέσθαι, cf. *π* 105 *σ* 371 376. *Y* 215 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο Ζεύς. *Φ* 105 πάντων Τρώων περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων, *β* 48 νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μεῖζον, *γ* 21 αἰδὼς δ' αὖ νέον ἄνδρα ἐξερέεσθαι, *γ* 345 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε, cf. *γ* 411 425 *δ* 496 727 817 *ε* 18 *ν* 149 303 *ξ* 174 *π* 65 233 *ρ* 326 *ω* 546 h. VIII 14. *ξ* 161 *τ* 306 τοῦ δ' αὖ τοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται, v. l. αὐτοῦ. *Ψ* 724 τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει. Bothe ἂν pro αὖ. Additur etiam apodosi *B* 618 οἳ Βουπράσιον ἔναιον, τῶν αὖ - ἀρχοὶ ἔσαν, cf. *B* 678 685 698. — 3) *B* 671 Νιρεὺς αὖ Σύμηϑεν ἄγεν, *B* 681 νῦν αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον, cf. *B* 862 864 867 *E* 127 *N* 451 *P* 312 *ϑ* 129 130 *ο* 249 299 h. Ap. 181 *Λ* 145. *K* 108 ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους. b) cum particula δέ coniungitur, interdum pro ea legitur *Λ* 104 ὁ μὲν νόϑος ἡνιόχευε, Ἄντιφος αὖ παρέβασκε, cf. *δ*

211 ν 111. αὖ alioquin pro coniunctione est *P* 478 672 *X* 436 νῦν αὖ θάνατος κιχάνει. — B) a) Quia non raro carere possumus particula ubi adest, factum est ut adderetur a grammaticis Byzantinis ut *B* 274 τόδ' αὖ μέγ' pro τόδε μέγ', *M* 459 πέσε δ' αὖ λίθος pro πέσε δὲ λίθος, *π* 49 τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν pro δὲ κρειῶν. Similiter *Φ* 466, cf. Kayser, Phil. 21, 326. *O* 478 ὃ δὲ τόξον Bekk., ὁ δ' αὖ τ. Spitzn. Est v. l. αὐτοὺς *B* 681 pro αὖ τούς. Proposuit Bothe *Ψ* 709 αὖ δ' Ὀδυσεὺς ἀνίστατο pro ἂν δ' Ὀ. ἀνίστατο, *K* 408 πῶς δ' αὖ pro πῶς δ' αἱ. Confunduntur saepissime αὖ et αὖτε *Δ* 265 *Θ* 55 *N* 259 274 *Φ* 394 *α* 383 399. Heyne *Λ* 109 αὖτε παρ' οὖς coniecit, quod Bekk. recepit pro αὖ παρὰ οὖς. b) Legitur αὖ in thesi secunda *μ* 116, ceterum in thesi prima tantum, atque *K* 292 *Ω* 595 *γ* 382, ita ut corripiatur ante pronomen ἐγώ. Ceteris locis qui sunt permulti non corripitur. Legitur etiam in arsi et potissimum quidem in secunda, rarius in tertia (*Δ* 270 *P* 478 672 *Φ* 82 *X* 436 *Ψ* 265 728 881 *β* 205 *ι* 349 *ψ* 264) aut quarta (*Z* 462 *Θ* 324 *K* 108 *Λ* 145 *Φ* 105 *Ψ* 724 *Ω* 732) in sexta (*Π* 87). (αὖτε, αυτις αὐτάρ. αὐερύω?). Cf. Duentz. Ztft. f. G. 1866 p. 463.

αὐαίνω (αὖος cf. L. Meyer, vergl. Gr. 2, 72) exsicco. *ι* 321 αὐανθὲν ῥόπαλον.

αὐγάζομαι (αὐγή) splendore afficior, video, cf. Lucas, qu. le. 8. 29 cui respondens Fuhr (J. J. f. Ph. 20, 371) dicit permutatis videndi et splendendi notionibus nihil aliud esse αὐγάζομαι quam clara luce cerno. *Ψ* 458 ἵππους αὐγάζομαι, E. M. 168, 35 θεωρῶ, Ap. 47, 22 ὁρῶ. Cf. Curt. E. p. 110.

Αὐγειαί· Αὐγειὰς ἐρατεινάς | *B* 532 οὐκέτι οἰκεῖται sch., urbs locrensis Strab. 8, 364. 9, 426. Burs. Geogr. Gr. 1, 189. — *B* 583 urbs laconica Strab. 8, 314. Paus. 3, 21, 5. Burs. II 145. Curt. Pel. II 268.

Αὐγείας· ἄναξ ἀνδρῶν Αὐ. | *Λ* 701, Epeus cum Neleo pugnat; Αὐγείαο | f. Agamede 739. cf. Apd. 2, 5, 5. (α, αὐγή).

αὐγή (Benf. 1, 147 ad skr. ôga Glanz refert, alii ad ἄω, ἠώς, alii ad ὄκκος oculus Auge. alii ad vag gedeihen) fulgor, splendor, radius. 2) oculus. Arsin habet prior plerumque syllaba, sed *Θ* 480 *μ* 176 h. XXXII 12 posterior. *B* 456 ἕκαθεν - φαίνεται αὐγή | ignis cf. *Σ* 211, Bekk. expunxit. *Σ* 610 h. Ven. 86 φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, *ζ* 305 ἧσται ἐν πυρὸς αὐγῇ sch. BQTV. ἐν τῷ φωτιζομένῳ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τόπῳ, cf. *ψ* 89. *I* 206 κρεῖον κάμβαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ. Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ ἐν πυρὸς αὐγῇ, τὸ ἀπὸ τοῦ πυρὸς φωτιζόμενον. Euphorion carnem, non vas interpretatus erat. *X* 134 χαλκὸς εἴκελος αὐγῇ | ἢ πυρὸς ἢ ἠελίου. Hinc transfertur *N* 341 αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο. — b) stellarum ac solis: *N* 244 *X* 27 ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί, h. XXXII 12 λαμπρόταταί τ' αὐγαὶ τελέθουσιν, *ζ* 98 ἠελίοιο τερσήμεναι αὐγῇ, *μ* 176 κέλετο ἠελίου αὐγή Nitzsch expungebat, *P* 371 πέπτατο δ' αὐγὴ | ἠελίου ὀξεῖα, *Π* 188 ἠελίου ἴδεν αὐγάς cf. h. Cer. 35, *Θ* 480 αὐγῇ Ἠελίοιο τέρπονται, *β* 181 ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, cf. *λ* 498 619. — c) h. Cer. 280 αὐγῆς ἐπλήσθη, *N* 837 αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς, sch. B. Διὸς αὐγὰς λέγει τὸν οὐρανόν. — 1) h. Merc. 361 αὐγὰς ὠμόργαζε (πυραυγής, τηλαυγής, αὐγάζομαι).

Αὐγηιάδαο ἄνακτος | Ἀγασθενέος *B* 624.

αὐδάω (αὐδή) imper. αὔδα, ipf. ηὔδα (in exitu versus, sed *Λ* 92 in quarto pede), ipf. it. αὐδήσασκε(ν), aor. ptc. αὐδήσαντος, αὐδησάσης *γ* 337 loquor, vocem humanam edo, proloquor, vociferor. absol. τί, τινά, τινά τι, (c. inf.). Impf. vim habet aoristi. *ι* 497 φθεγξαμένου ἢ αὐδήσαντος, *P* 420 ὡς αὐδήσασκεν, Bekk. expunxit vv. 412—25. *Λ* 92 θάρσησε καὶ ηὔδα, sch. br. εἶπεν. *Π* 76 αὐδήσαντος ⟨·⟩ κεφαλῆς, sch. V. παρακελεύσαντος, cf. *γ* 337 h. Cer. 299. b) *δ* 505 μεγάλα, sch. EHQT. τουτέστιν ὑπερήφανα εἰπόντος. *E* 786 τόσον, sch. BL. ἔν τισιν οὐκ ἦν ὁ στίχος, διὰ τὴν ὑπερβολὴν ταύτην τὴν ψυχράν, *Ξ* 195 *Σ* 426 *ε* 89 ὅτι φρονέεις, *Z* 54 ἔπος, cf. *K* 377. 461 *Λ* 379 *N* 619 *Ξ* 500 *P* 537 *Y* 424 *Φ* 183. *Ω* 307 *M* 163 *P* 119. *ν* 199 (La Ro.), v. l. δὲ προσηύδα ut Bekk. *O* 398 114 edidit, Did. *O* 114: οὕτως καὶ ἡ Ἀριστάρχου καὶ πᾶσαι, οὐ προσηύδα. *Γ* 203 *π* 434 *φ* 320 τὴν δ' αὖτ' ἀντίον ηὔδα respondit. *Δ* 265 *E* 217 *Λ* 822 *N* 221 259 274 311 *Ψ* 586 *α* 399 *β* 177 τὸν δ' αὖτ' ἀ. ηὔ., *α* 213 230 306 345 *β* 371 *γ* 21 239 *ο* 179 *ρ* 45 107 *σ* 226 *τ* 26 *φ* 343 h. Cer. 405 τὴν δ' αὖ ἀ. ηὔ., *E* 647 *N* 254 266 *Π* 619 *α* 388 412 *β* 129 208 309 *γ* 75 201 225 *δ* 155 290 315 593 *ζ* 186 *ο* 48 86 154 265 279 512 535 544 *π* 30 68 112 146 240 262 *ρ* 77 392 598 *υ* 338 *χ* 153 *ψ* 123 *ω* 375 510 τὸν δ' αὖ ἀ. ηὔ., cf. *Ψ* 482. *β* 242 *δ* 648. h. Ap. 463, sed *Ω* 333 *ε* 28 Ἑρμείαν ἀντίον ηὔδα allocutus est, cf. h. Ap. 525 *Θ* 200. — c) *E* 170 h. Ven. 91 ἔπος μιν ἀντίον. Acc. vel alterum vel utrumque a verbo pendere, non ab adv. Krüger monuit Di. § 46; 13, 3. *K* 47 κλύον αὐδήσαντος ἄνδρ' ἕνα μητίσασθαι, ubi acc. c. inf. videtur ad κλύον potius referendus esse. (ἐξ πρός μετά παρά).

αὐδή (Benf. 1, 362 Pott, E. F. 1, 245 L. Meyer, vergl. Gr. 1, 383, cf. Curt. E. 298 skr. vad loqui dicere, sed Ph. Mayer, Beitr. z. hom. Synon. I Gera 1842 p. 15 ab ἄω) loquendi facultas quae inest in corpore, sonus quem homo edit, vox, potissimum humana, sermo, oratio. E. M. 168, 36 ἡ φωνή. Semper in exitu versus. *Δ* 430 ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν |. *Σ* 419 ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδή |. *β* 268 401 *χ* 206 *ω* 503 548 ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν |, h. Cer. 479 ἄγος ἰσχάνει αὐδήν |. *T* 418 ὡς φωνήσαντος ἐρίννες ἔσχεθον αὐδήν |, sch. AD. ἐπέσχον τὴν φωνήν, sed φωνή est vox quae ab aliis auditur, αὐδή quam profert qui loquitur. Deorum vox non differt ab humana nisi gradibus: *T* 250 θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν |, sch. V. ἢ τῷ Ἑρμῇ (οὗτος γὰρ θεὸς κηρύκων) ἢ ἀκαταπόνητος τὴν φωνήν, quorum posterius magis placet, cf. *α* 371 *ι* 4 θεοῖς, sch. R. ἢ ταῖς μούσαις ἢ ταῖς τῶν ἀστέρων ἀπηχήσεσι. Quorum posterius ferri non potest, prius vero non satis convenire videtur poëtae qui vocem nihil aliud quam paene divinam esse dicit. *δ* 160 θεοῦ ὥς τερπόμεθ' αὐδῇ ad res quas narravit refertur, non ad suavitatem roburve vocis. Transfertur ad nervum arcus *φ* 411 χελιδόνι - εἰκέλη αὐδήν |, v. l. ἄντην. *O* 270 *β* 297 θεοῦ - αὐδήν | cf. *δ* 831 *ξ* 89, Ph. Mayer l. l. 21, quam poëta etiam ὄπα dicit. Non recte A. Passow (de comparat. hom. Berlin 1849 p. 14) *O* 270 expun-

gebat quia αὐδή ibi ad deos refertur. κ 311 481 μεν, Ν 757 Ἕκτορος, non sonum tantum audiverunt sed etiam verba intellexerunt. — Cum adi. Α 249 μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή |, h. XXV 5 γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή |. (αὐδήεις αὐδάω προσαυδάω μεταυδάω ἐξαυδάω παραυδάω).

αὐδή-εις (αὐδή) sermone humano praeditus, orationis particeps. Τ 407 αὐδήεντα δ' ἔθηκε, sch. B. λογικοῦ ζῴου φωνὴν ἔχοντα ... οὐκ ἔστι φωνὴν ἔχοντα ἀλλ' ἀνθρωπείᾳ φθεγγόμενον ὀπὶ ὡς οἱ ἄνθρωποι. Aristarchus expunxerat versum quia cui Iuno dedisset vocem ei Erinnyes non possent adimere, sed Iuno cum quae voluerat perfecisset non amplius curabat equum. ζ 125 ἀνθρώπων αὐδηέντων quibus opponuntur (cf. sch. Q.) nymphae, sch. V. ἐμφώνων ἐνάρθρῳ φωνῇ χρωμένων. Hes. τῶν λόγον τε καὶ φωνὴν ἐχόντων. ε 334 Λευκοθέη, πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα. Aristophanes: τὰς ἀνθρωποειδεῖς θεὰς αὐδηέσσας φησὶν οἱονεὶ φωνὴν μετειληφυίας, Aristoteles vero et Chamaeleon: οὐδήεσσα i. e. terrestris, ἐπίγειος quia ex quo dea erat, in mari degebat Leucothoe cf. sch. h. l. La Roche H. T. 208. κ 136 λ 8 μ 150 Κίρκη θεὸς αὐ., μ 449 Καλυψώ, sch. T. κ 136 ἀνθρωπιστὶ φθεγγομένη οὐχ ὡς θεός· διὰ σημείων γὰρ καὶ οἰωνῶν καὶ ἱερείων καὶ θυσιῶν καὶ δι' ὀνείρων καὶ οὐκ αὐδῆς φθέγγονται οἱ θεοί ... ἡ δὲ Κίρκη „καλὸν ἀοιδιάει" ὡς ἄνθρωπος, cf. sch. B. Τ 407 sch. E. ε 334. Aristoteles: αὐλήεσσα, ut videtur, ἐξ οὗ δηλοῦσθαί φησιν ὅτι μονώδεις ἦσαν quamquam sch. H. κ 136 eum οὐδήεσσα scripsisse dicit. Fuere qui sic scriberent, quoniam ἐν αὐλαῖς viverent. sch. EPQT. ε 334. Eust. 1651, 48 (ad κ 136) γρ. καὶ οὐδήεσσα τουτέστιν ἐπίγειοι κατὰ τὴν Καλυψὼ καὶ τὰς λοιπὰς νύμφας, cf. 1728, 1. Recte Buttm. (sch. ε 334) in εις formari negat, nisi ea quae referta sint aliqua re aut naturam eius induxerint cf. A. Goebel, de epith. hom. in -εις desin. 38, fierive posse ut οὐδήεσσα, αὐλήεσσα dicatur ea quae sit in terra, in aula, docetque referri αὐδήεσσα ad cantum. Apio explicaverat ονομαστη και ἔνδοξος οἷον αὐδωμένη. Ap. 48, 12 cf. E. M. 169, 10. Hes. Eust. 1651, 48 sch. EQRT. ε 334 BQV. κ 136 B. λ 8.

αὐ-ερύω (Doed. Gl. 2290 Curt. E. p. 515 ἀνα-ϝερύω, ἀνϝερ. αὐερ. Aliis αὖ ἐρύω cf. Ahrens. Kuhn 3, 168. Lindemann, not. Hom. III ἀποϝερ. ἀπϝερ. ἀϝϝερ. αὐερ. Eust. 134, 16 αὖ ἐρύειν ἐν παραθέσει δύο λέξεις ἢ αὐερύειν ἐν συνθέσει ὑφέν cf. Lob. path. el. 1, 41 592 Gent.: ἀνϝερ de victimis, sed αὖ ἔρ. de arcu. Bekk. ἀϝερ. praes. ptc. αὐερύοντα Θ 325, ipf. αὐέρυον Μ 261, aor. αὐέρυσαν) retraho, retro traho, sursum traho. a) de sacrificiis. Α 459 Β 422 αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, sch. AD. Α 459 εἰς τοὐπίσσω ἀνέκλων τὸν τράχηλον τοῦ θυομένου ἱερείου, ὡς προσέχειν εἰς οὐρανὸν τοῖς θεοῖς οἷς καὶ ἐθύοντο. BLV. τὸ αὖ τὸ πάλιν δηλοῖ ἢ ἄ ἔρυσαν (i. e. ἀέρυσαν cum E. M. 168, 50) καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν. Κυμαίων τὸ ἔθος τὸ αὐερύειν, αἰτούντων τὸν θεὸν ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω αὐτοὺς ἕλκειν cf. Ap. 48, 8 Suid. I 1, 854. Aristarchus qui Atheniensem putabat esse Homerum, Cumaeorum morem non videtur agnovisse. Ariston. Β 422 ἡ δ. ὅ. τὸ αὖ ἔρυσαν ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω ἀνέκλασαν, ὃ ποιοῦσιν οἱ σφάζοντες. — b) Θ 325 παρ' ὦμον nervum arcus, quamquam Nicanor παρ' ὦμον ad βάλεν refert. Recte Ariston. ὅτι αὐερύοντα σαφῶς εἰς τοὐπίσω ἕλκοντα — c) Μ 261 τάς columnas muri. Ariston. ἡ δ. ὅτι εἰς τοὐπίσω εἷλκον.

αὖθι (αὐτόθι, κατὰ συγκοπήν E. M. 169, 22) 1) hoc ipso loco, hic. 2) eo ipso loco, illic, ibi. 3) illico. Ap. 47, 9 ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ. Β 328 πολεμίξομεν αὖθι. Ariston. ὅτι τὸν τοῦ Κάλχαντος λόγον μεταλαβὼν ἐποίησεν ἐπὶ τῆς Αὐλίδος, αὐτὸς ἐὼν ἐπὶ τῆς Τροίας· διὸ κέχρηται τῷ αὖθι τοπικῷ ἀντὶ τοῦ αὐτόθι ὅπου νῦν ἐσμέν. Β 435 μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα Aristarch. cf. Buttm. Le. 2, 87. Zenodotus vero quem sequitur Bekk. δὴ νῦν ταῦτα quae hic ferri posse negat Aristarchus quia primus verba fecit Nestor. Callistratus: δὴ νῦν αὖθι, quod Buttm. probat. Γ 291 αὖθι μένων cf. Μ 366 Ζ 84 Ι 412 Ν 233 Τ 189 Ψ 674 β 369 η 314 μ 24 ν 44 ι 220. Η 100 ἥμενοι. b) Ι 427 παρ' ἄμμι cf. ο 455 Ι 437 ἀπὸ σεῖο, ε 208 ἐνθάδε. — 2) Α 492 μένων, sch. br. ἐπὶ τόπου Zenod. cum praecedentibus hunc quoque versum expunxerat. Κ 65 α. μένειν, cf. Ν 37 Χ 137 241 Ψ 128 θ 275. Ι 690 κατελέξατο, Λ 99 λίπεν, cf. Μ 111 χ 200. Δ 701 α. κάσχεθε, δ 416 ἔχειν, κ 567 ἑζόμενοι κατ' αὖθι cf. φ 55, Bekk. καταῦθι (q. v.) scripsit ut Ν 653 Ρ 535 Ω 470. π 463 ἔτι μ' αὖθ' εἰρύαται. b) Γ 244 ἐν Λακεδαίμονι α. in Lacedaemone ipso quo antea fuerant loco. Non enim recte Curtius Phil. 3, 21 quid sibi αὖθι velit quaerit vituperans cf. Doederl. Gl. 242. Κ 62 μετὰ τοῖσι, cf. γ 156. Κ 209 [410] α. μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν. Λ 48 Μ 85 α. ἐπὶ τάφρῳ ubi non recte W. Ribbeck, N. J. f. Ph. 83, 78 Phil. 8, 480 dubitat quid sibi velit αὖθι, quamquam in aliis satis impeditus est locus. Σ 86 μετ' ἀθανάτῃς, δ 787 ὑπερωΐῳ, v. l. ὑπερῷ' ἀναβᾶσα, κ 165 α. ἐπὶ γαίῃ, ρ 357 ποδῶν προπάροιθε, h. Cer. 374 παρὰ Δημήτερι. — 3) Ε 296 α. λύθη ψυχή, cf. Ε 553 Θ 123 315 Π 331 Ρ 298. Ζ 281 οἱ γαῖα χάνοι, Θ 270 Λ 241 πεσών, cf. σ 91. Δ 141 κατακτείνειν, σ 339 α. διὰ - τάμῃσιν. (καταῦθι παραῦθι).

αὖθις v. s. αὖτις quae est forma Homeri atque Ionum. Cf. Duentz. Ztft. f. G. 1866 p. 463.

αὐ-ίαχος Bekk. ἀϝί. ἰαχή, ἀ. intens. Ariston.. Ν 41 Passow s. v. Meiring de verb. cop. II. p. 14. Sed apte Bekk. Monatsb. Berl. Acad. p. 180 comparat Unmensch Unthier Unwetter) qui insolitum i. e. solito maiorem clamorem (Unschrei) edit. Ν 41 Τρῶες ἄβρομοι αὐίαχοι, v. l. ἀνίαχοι et αὐίαχοι. Ariston. l. l. ἄγαν ἰαχοῦντες, cf. E. M. 169, 33. Ap. 47, 23. Ἄβρομοι de fremitu indistincto multorum hominum est, αὐίαχοι vero de distinctis vocibus. Non enim recte sch. Paul. ἰαχή ad fremitum maris referunt. Eust. 919, 31 εἶχε εἰπεῖν ἀΐαχον ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης, sed digammate quod (Hoffm. qu. h. § 171) antiquitus fuit vocis ἰαχή, efficitur (ἀϝίαχος) αὐίαχος cf. Curt. E. p. 518). Hoc nescientes alii ἀνίαχοι scripserunt, alii παρὰ τὸ αὔειν καὶ ἰάχειν derivarunt. Chrysippus vero et Dion., Thrax δασύνουσι (cf. sch. α 272) τὸ αὐίαχοι ἵν' ᾖ ξηρόφωνοι, cf. sch. A. et Spitzn. h. l. et Heyne h. l. Apion denique hic quoque (cf. αβρομος) ἀ priv. videtur statuisse atque interpretatus esse: sine clamore, cf. Hes.

αὔλειος (αὐλή) ad aulam pertinens: α 104 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου quo intrabant qui e publico venientes in chortem se conferebant. σ 239 ψ 49 h. Merc 26 ep. 12, 2 αὐλείῃσι θύρῃσιν, v. l. σ 239 αὐλίῃσι.

αὐλή (E. Hoffm. (Hom. u. d. Homeridens. 13) ἀ cop. et skr. val circumdare, lat. vallum, germ. Wall. Benf. 1, 299 Christ. 239 ϝας versari, similiter L. Meyer (Kuhn 11, 78, vergl. Gr. 1, 81. 262. 2, 205) pro ἀϝσλή a radice vas dictum putat. Alii, ut Curt. E. 587: αϝ spirare) chors, area domus, aula, locus subdialis ante aedes aut ante antrum Polyphemi aut ante tentorium Achillis muro circumdatus, sed tecto carens, Ath. V, 15 Ὅμηρος τὴν αὐλὴν αἰεὶ τάττει ἐπὶ τῶν ὑπαιθρίων τόπων. 2) stabulum, caulae, septum stabuli. 3) domus regia. — E. M. 170, 10 ὁ περιτετειχισμένος καὶ ὑπαίθριος τόπος. Legitur in exitu versus, rarius in pede primo aut quarto. Aliquoties etiam posterior syllaba in arsi est tertii pedis, Ω 452 quarti. Disputaverunt de hac voce Eggers, de aula Homer. Altona 1830 qui recte probat non duas fuisse aulas ut statuerunt Hirt, Gesch. d. Bauk. d. Alten 1, 259 et Vossius, atque post Eggersium Rumpf, de aed. Hom. I Giessen 1844 p. 6. 12. Est aula una e partibus aedium: Z 316 θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν | cf. sch. BLV. Eust. 644, 29. χ 494 μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν |. Eam solam domus partem quae lapidibus lignove extructa atque tecta erat chorti opponit σ 237 οἳ μὲν ἐν αὐλῇ |, οἳ δ' ἔντοσθε δόμοιο, ζ 303 δόμοι - καὶ αὐλή |, κ 10 δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ v. l. αὐλή, C. γρ. καὶ αὐδῇ. Eustathium quoque, apud quem nunc αὐλῇ legitur, αὐλή habuisse conicit Nitzschius, ita ut περὶ ad δῶμα ille rettulerit. Ipse Nitzsch αὐδῇ videtur praeferre, sed ne αὐλοῖς quidem s. αὐλῷ s. quod Schaeferus coniecit αὐλῃ prorsus improbare. Bekk.[2] αὐλῃ i. e. αὐλήσει, approbant Friedlaender (N. J. f. Ph. 79, 828) et Kayser (Phil. 18, 665) sed cf. Ariston. Σ 495. Duentz. περιστεναχίζετ' ἀοιδῇ. Defenditur αὐλῇ a Rumpfio l. l. 28 et Autenriethio. Bergk, Ztft. f. A. W. 1851 p. 531 aut αὐδῇ aut ἀοιδῇ probat. Qui domo exeunt in aream veniunt: χ 376 ἔξεσθε εἰς αὐλήν, χ 137 αὐλῆς - θύρετρα καὶ στόμα λαύρης qua itur e domo in chortem. Transibant πρόθυρον atque αἴθουσαν interiorem, qui e domo in chortem ibant: σ 101 ἵκετ' αὐλήν |, χ 474 ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν |. υ 355 πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή |, ι 462 ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς. Aedibus opposita erat altera chortis porta qua in publicum prodibant: φ 191 ἐκτὸς θυρέων ἠδὲ καὶ αὐλῆς |, η 112 ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς - ἄγχι θυράων, δ 678 αὐλῆς ἐκτὸς ἐών, ι 239 θύρηφιν βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς. Eust. 1627, 19 ἔκτοσθεν αὐλῆς ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ θύρηφι. Media aula vix vacua erat, quare gen. partitivus statuendus est: extra in aula, Voss: draussen in dem Vorhof, Naegelsb. Doed. Gl. 2085 Weidenkaff, Wittenberg 1870 p. 1, aut cum Rumpfio (Beiträge zur homer. Worterklärung p. 11) ἔντοθεν pro ἔκτοθεν scribitur, „quo omnes difficultates expediuntur" La Roche. Etiam ι 338 οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς Rumpf. ἔντοθεν proposuit, v. l. ἔκτοσθεν. Ex aula in publicum prodeuntibus transeunda erat porta: φ 240 θύρας - αὐλῆς | κληῖσαι cf. φ 389 εὐερκέος αὐλῆς, σ 102 ἑρκίον αὐλῆς |, η 130 αὐλῆς οὐδόν, π 165 μέγα τειχίον αὐλῆς |, I 476 ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς |, E 138 αὐλῆς ὑπεράλμενον. E 142 βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς. Ap. 48, 2 αὐλῆς τῆς κατ' ἀγροὺς ἐπαύλεως, ι 184 αὐλὴ | ὑψηλὴ δέδμητο - λίθοισι, ρ 266 ἐπήσκηται αὐλὴ | τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι. Achillis aula non muro sed septo circumdata erat. Ω 450 μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι σταυροῖσιν, ξ 5 οἱ αὐλὴ | ὑψηλὴ δέδμητο - καλή τε μεγάλη τε περίδρομος. sedebat Eumaeus qua e domo in aulam itur in interiore porticu. χ 449 αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς qua in publicum proditur cf. I 472 ubi opponitur πρόδομος. Interiori porticui superstructus erat Telemachi thalamus α 425 ὅθι θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς | ὑψηλὸς δέδμητο. Gen. ad ὅθι referri solet, sed sunt etiam interiores θάλαμοι et nescio an sit θάλαμος αὐλῆς Hofzimmer. In Priami palatio quod finxisse potius videtur poëta quam oculis vidisse, quinquaginta thalami filiorum dicuntur fuisse in porticu exteriore, cf. Rumpf. l. l. 23. Erant quoque Z 247 ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς | δώδεκ' ἔσαν θάλαμοι. Erant in aula a dextera et laeva transeuntium stabula ξ 13 ἔντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς ἐποίει. — 2) ο 555 αὐλήν |, ἔνθα οἱ ἦσαν ὕες quare aula etiam pro cratibus esse potuit quibus oves continentur, Δ 433 ὄιες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ |, K 183 κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσωσιν ἐν αὐλῇ. ο 162 χῆνα φέρων - ἐξ αὐλῆς. In media aula locus erat septus Λ 774 μηρί' ἔκαιε Διὶ αὐλῆς ἐν χόρτῳ, sch. AD. ἐν τῷ περιφράγματι τῆς αὐλῆς cf. Ap. 48, 3 E. M. 170, 12. Hes. quamquam sunt qui χόρτον idem esse putent quod ἑρκίον. In Priami aula compluria septa videntur fuisse Ω 640 αὐλῆς ἐν χόρτοισι, sch. D. ἐν τοῖς περιφράγμασι τῆς αὐλῆς ὅ ἐστιν ὑπαίθριος V. Δίδυμός φησιν ὅτι χόρτῳ ἀντὶ τειχίων ἐχρῶντο, ubi offendimur quod fimo inquinatus perhibetur Priamus. Fuit in chorte Ulixis vel prope eam etiam tholus de quo Eggers l. l. p. 11. Rumpf l. l. p. 26. χ 442 459 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς. Solebant in aula multum versari etiam homines β 300 σιάλους θ' εὕοντες ἐν αὐλῇ |, Ω 161 καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς. — 3) δ 74 Ζηνός τοιῆδέ γ' ἔνδοθεν αὐλή |, Eust. 1483, 39 τῷ τῆς αὐλῆς ὀνόματι τὰ δώματα δηλοῖ. Nam etsi Telemachus tectum ipsum non intraverat, spectaverat tamen, ea quoque quae intus erant atque omnia uno verbo comprehendit, Suid. I 1, 858 αὐλή, ἡ τοῦ βασιλέως οἰκία. (μέσσαυλον, ἔπαυλος, αὖλις αὔλιον, αὔλειος, αὐλίζομαι).

αὐλη v. s. αὐλή s. init.

αὐλίζομαι (αὖλις) stabulor. μ 265 βοῶν αὐλιζομενάων, sch. Q. εἰς τὴν ἔπαυλιν εἰσιουσῶν. V. εἰς κοίτην παραγενομένων, cf. Ap. 48, 7. ξ 412 συῶν.

αὔλιον (αὐλή) stabulum. h. Merc. 103 ἐς αὔλιον ὑψιμέλαθρον, cf. ib. 134 399. Est locus desperatus ib. 106 συνέλασσεν ἐς αὔλιον ἀθρόας οὔσας de quo cf. Herm. ad hymn. LVII.

Αὐλίς· ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν | ἠγερέθοντο B 303, Αὐλίδα πετρήεσσαν, 496, portus Boeotiae, Bursian G. Gr. I 218; de accentu cf. sch. B 496 Eust. 265, 12.

αὖλις (cf. s. αὐλή, L. Meyer, Kuhn 11, 78 cf. vergl. Gr. 1, 264 2, 205 pro αὔσλις e radice

vas habitare) cubile, locus ubi ad tempus habitatur. *I* 232 *αὖλιν ἔθεντο*, sch. A. *αὐλισμὸν ἐποίησαν, ἐστρατοπεδεύσαντο*, cf. E. M. 170, 23. h. Ven. 168 *εἰς αὖλιν ἀποκλίνουσι - βοῦς*, Merc. 71 *βόες αὖλιν ἔχεσκον*, *χ* 470 *αὖλιν ἐσιέμεναι* (*αὐλίζομαι*).

αὐλός (radicis va s. av *ἀϝῆναι* Pott, E. F. 2, 603 Benf. 2, 301 Doed. Gl. 11. Curt. E. 587) 1) fistula. 2) tibia. E. M. 337, 56 *πᾶν τὸ στενὸν καὶ ἐπίμηκες* cf. 383, 3 494, 2. *P* 297 *παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν*, sch. BV. *καθ' ὃ μέρος τοῦ δόρατος τὸ ξύλον εἰσέρχεται* E. M. 282, 12 *τὸ κοῖλον τῆς ἐπιδορατίδος, εἰς ὃ ἐντίθεται τοῦ ξύλου τὸ ἄκρον*. Recte Doederl. l. l. negat sanguinem ipsum prosilientem hic *αὐλόν* vocari, ut nonnulli veterum (sch. br. et BV.) putarunt. *χ* 18 *αὐλὸς παχὺς αἵματος*, sch. V. *τὸ ἐξακόντισμα, ὁ κρουνὸς τοῦ αἵματος - πᾶν γὰρ τὸ στενὸν αὐλὸν ἔλεγον*, cf. Ap. 47, 15. Hes. Est igitur quod continetur fistula, non ipsa fistula ut nos quoque Röhre dicimus. *τ* 227 *αὐλοῖσιν διδύμοισιν*, altera cava altera cylindracea quae in priorem inseri posset atque ita vestem contineret. Ap. 47, 16 *ἐπὶ τῶν περονῶν* cf. E. M. 169, 46 sch. V. Nam ipsae fistulae fibulam efficiebant, cf. Doed. l. l. Paulo aliter sch. V. *ῥάβδοις εὐθείαις, εἰς ἃς κατακλείονται αἱ περόναι* cf. sch. B. Eust. 1863, 37. — 2) Ap. 47, 17 *ἐπὶ τοῦ κοινῶς νοουμένου μουσικοῦ ὀργάνου*, cf. E. M. 169, 48. *Σ* 495 *αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον*, Ariston. *ὅτι ἐνθάδε μόνον καὶ ἐν τῇ Κ μέμνηται αὐλῶν* ubi Lehrs *μόνον* correxit pro *μέν* sch. BV. *Φρὺξ ὁ αὐλός*. *K* 13 *αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν*, cf. Ariston. sch. V. *οὐχ Ἑλληνικὸν οἱ αὐλοί*. Hoeck (Kreta 1, 223) haec poëtam cecinisse putat quo tempore Graeci tibiis uti coepissent. h. Merc. 452 *ἱμερόεις βρόμος αὐλῶν*, cf. h. XIV 3. (*αὐλῶπις, ἔναυλος, δολίχαυλος*).

αὐλών (*αὐλός*) vallis, cf. Benf. 2, 301. E. M. 169, 51 *διὰ τὴν στενότητα καθ' ἣν καὶ αὐλῶνας, τὰ μεταξὺ τῶν φαράγγων στενὰ ἐπὶ μῆκος φερόμενα ὀνομάζουσι*. h. Merc. 95 *αὐλῶνας κελαδεινούς*.

αυλ-ῶπις (*αὐλός, ὤψ*) hiatum habens ad perspiciendum, fistulam habens oculi instar. Epith. galeae. Hes. *εἶδος περικεφαλαίας, παραμήκεις ἐχούσης τὰς τῶν ὀφθαλμῶν ὀπὰς καὶ εἰς ὀξὺ ληγούσης*. E. M. 170, 4 *κοιλόφθαλμον*. Invenitur talis galearum species in iis quae hodie extant veteris artis monumentis, quamquam Homerus hac tantum voce eorum mentionem facit, cf. Baerwinkel her. Hom. armatura. p. 46. Plerique (E. M. 170, 3 Ap. 47, 24 Eust. 537, 2 849, 7 sch. BDE. *E* 182 AD. *Λ* 353. Ameis, N. J. f. Ph. 73, 323. La Roche. Duentz.) galeam interpretantur alta fistula instructam in quam inseritur crista. Sic non esset cur *τρυφάλεια* ita appellaretur quae ipsa a crista nomen habet (Buttm. Le. 2, 250). *E* 182 *αὐλώπιδι τρυφαλείῃ*, Hes. *στενῇ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς*. *Λ* 353 *τρυφάλεια αὐλῶπις*. *N* 530 *Π* 795 *αὐ. τρυφάλεια*.

αὔξω (*ἀέξω ἀϝέξω*) augeo. ep. 14, 3 *χρήματα αὔξει οἶκον*.

αὖος, sive **αὗος** (*αὔω*. Neutr. *αὖον* pro adv. est, Bekk. spiritum lenem habet, La Roche in Od. asperum, quem Herodianus constanter probat (*N* 441 *Ψ* 327 *Λ* 461). Eust. 1304, 3 *τὸ αὖον καινῶς μὲν ψιλοῦται, ἐν δὲ τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται ὅτι δασυντέον*, ut Attici fecerunt cf. 1745, 47. La Roche h. T. 209. Dubitatur de accentu, cf. Herodian *M* 137) aridus. E. M. 170, 42 *ξηρός*. *ε* 240 *δενδρέα αὖα πάλαι*, sch. EQV. *κατάξηρα καὶ ἐξαυλισμένα*. *Ψ* 327 *ξύλον*, cf. *σ* 309. — b) *M* 137 *βόας αὔας*, Ariston. *τὰς ἀσπίδας*. — c) Transfertur ad sonum raucum et durum *M* 160 *κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀύτευν*, sch. br. *ξηρόν*. Fuere qui *ἀμφαῦον* coniungerent, sch. V. *τινὲς δὲ περίξηρον ἓν μέρος λόγου* cf. *N* 441 ubi non recte sch. BL. *ἀντὶ τοῦ ὀξύ*, sch. br. *ξηρόν, ὀξύ*, cf. Doed. Gl. 239. (*αὐαίνω*.)

ἄ-υπνος (quia *ὕπνος* antiquitus a consona *σ* incipiebat, *ἀ*- non *ἀν*- praemittitur) insomnis. *κ* 84 *ἄυπνος ἀνήρ*, *ι* 404 *ἀύπνους ἄμμε τίθησθα*, *τ* 591 *ἔμμεναι αἰεὶ ἀνθρώπους*. b) De tempore: *I* 325 *τ* 340 *ἀύπνους νύκτας ἴαυον*, E. M. 464, 40 *διὰ νυκτὸς ἄγρυπνος διετέλουν* cf. Eust. 754, 4. Lobeck Phil. 15, 136.

αὔρη (a radice va sive av *ἀϝῆναι αυ-ρη* L. Meyer vergl. Gr. 1, 339 Curt. Kuhn 1, 29 E. 587) aura. E. M. 170, 52 *ἡ λεπτοτάτη πνοὴ τοῦ ἀνέμου*. *ε* 469 *αὔρη ψυχρὴ πνέει*, h. Merc. 147 *αὔρῃ ὀπωρινῇ*.

αὔριον (neutr. adi. Ad *ἠώς αὐώς* skr. ushas, lat. aurora referunt. Benf. 1, 28 Pott E. F. 2, 190 Curt. E. 613. Aliter Ahrens (Kuhn 3, 163). Doed. Gl. 8 *ἀήρ ἀέριον αὔριον*, cf. Buttm. Lex. 1, 121. Alii ad *αὔρα*) cras. *Θ* 535 *διαείσεται*, cf. *I* 330 357 429 692 *Σ* 269 *α* 272. *σ* 23 *ἡσυχίη ἂν εἴη αὔ.* in posterum. In introitu versus, sed b) alio loco c. praep. *Θ* 538 *ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔ.*, *η* 318 *τεκμαίρομαι αὔ. ἐς* ita Bothe, nam antea *ἐς τῆμος* coniungebant. *λ* 351 *ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον*.

ἀυστάλεος (*αὔω* i. e. *αὔσω*) squalidus. Ap. 47, 33 *αὐχμηρός*. *τ* 329 *ἀυσταλέος δαινύῃ*, sch. B. *αὐχμηρός, ἠμελημένος*, V. *αὐχμῶν* ut esse solent qui corporis cultu carent.

αὐτ-άγρετος (*αὐτός* et secundum alios *ἀγείρω* per metathesin pro *ἀγερτός*, secundum Buttm. Lex. 1, 131 *ἀγρέω*) proprio arbitrio permissus. Hes. *αὐθαίρετα, αὐτόληπτα, ἑτοίμως λαμβανόμενα* cf. Ap. 47, 32 Eust. 1797, 19. *π* 48 *εἰ εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι*. h. Merc. 474 489 *σοὶ δ' αὐτάγρετόν ἐστι δαήμεναι*.

αὐτάρ (compositum ex *αὖτε* et *ἄρα* quare in Pal. Syr. nonnumquam *αὐτάρ'* scribitur quasi elidatur vocalis ante vocalem. Cum *ἄρα* significet duas res arctissime cohaerere neque alteram sine altera cogitari posse, *αὖτε* vero quasi sit ab altera parte, rursus, *αὐτάρ* priori quod iam dictum est posterius subiungit quod consentaneum est fieri post illud. Non igitur tam opponit duas res ut *ἀλλά* quam seriem efficit rerum quae natura cohaerent, neque negationem solet sequi ut *ἀλλά*. *φ* 290 *οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις μύθων*. Habet minorem vim quam *ἀλλά*, sed maiorem quam *δέ* quia prima solet orationis esse pars) sed, vero hinwiederum, demgemäss, andrerseits, nam cum prius factum sit, sequitur fieri debere etiam alterum. Saepe fit ut quod post aliud fuit, propter id fuisse videatur, quare *αὐτάρ* est eius qui quae facta sunt iusto ordine narrat: demnächst, ferner, alsdann, porro. Fit oppositio quando de duobus tantum sermo est: *A* 133 *ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὔτως ἦσθαι δευόμενον;* ideo vicissim me frustra se-

dere carentem?⟨ cf. Classen Beobacht. 1, 26 Bäumlein griech. Part. 52. Opponuntur ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς et κέλεαι δέ με ἀποδοῦναι quibus Agamemnon valde perturbatur interposuit αὐτάρ κτἑ. Ceterum Bäuml. αὖτ' ἄρ' proposuit quia satis aperte distinguitur utriusque particulae vis, ut Α 118 αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας ἑτοιμάσατε sed cum meum praemium amittam, date aliud. Α 348 ἣ δὲ κίεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἕζετο. Achilles vicissim cum haec ita essent vocavit precibus matrem. Β 465 προχέοντο· αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν κονάβιζε consentaneum enim erat sonitum fieri tantis copiis incedentibus, cf. Β 599 Δ 542 Ε 204 399 Ζ 402 Η 286 296 361 Κ 378 Μ 78 254 368 Ν 651 752 Ξ 8 374 Ο 113 260 304 471 Ρ 718 746 Σ 231 Τ 188 Υ 92 191 Φ 334 527 570 Ψ 35 69 257 824 Ω 110 117 α 88 β 399 δ 161 375 394 426 464 481 538 548 571 ε 370 η 14 ι 316 420 434 487 κ 546 λ 229 423 513 523 μ 206 420 ν 286 339 ξ 42 107 227 372 480 ο 281 π 328 ρ 122 473 τ 512 541 χ 318 454 ψ 181 297 ω 95 155 h. Merc. 376 Ven. 104 Cer. 429. δ 259 ἄλλαι ἐκώκυον αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ χαῖρε, ι 335 τέσσαρες. αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος cf. κ 132 313 μ 192 ο 172 π 142 ρ 246 σ 377 υ 89 h. Merc. 464. δ 161 κείνου δ' υἱός, αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε. — b) Redit poëta ad ea quae supra indicaverat, sed non ad finem perduxerat Δ 514 αὐτὰρ Ἀχαιοὺς ὦρσε Διὸς θυγατὴρ cf. Ε 733 844 Θ 384 426 487 Ι 1 628 663 Λ 321 326 369 664 759 762 Ο 405 Π 124 220 553 728 Ρ 266 Σ 203 314 446 Τ 16 63 268 351 Υ 75 283 423 441 Φ 157 435 515 520 538 Χ 3 7 Ψ 1 128 798 826 877 884 Ω 3 675 α 57 ε 382 ζ 2 251 η 81 θ 83 367 521 ι 521 κ 25 67 203 261 270 336 382 406 422 438 475 480 496 λ 79 138 163 204 435 462 477 504 μ 111 ξ 273 278 310 ο 252. Λ 430 αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἵκανεν dum haec fiunt Ulixes vicissim venit. Α 488 αὐτὰρ ὃ μήνιε, nam saepe sic redit poëta ad superiora pronomine ὅ usus ubi Hartung (l. l. 1, 441) non recte transiri celeriter ad nova dixit, cf. Α 597 Β 50 105 107 224 402 667 Γ 18 81 118 328 379 Δ 116 231 329 385 Ε 142 308 327 398 449 585 620 806 849 Ζ 171 214 474 Η 383 Θ 268 271 446 Ι 206 Κ 73 154 270 288 317 503 Λ 101 122 230 264 341 461 481 483 540 Μ 40 Ν 164 399 698 758 Ο 479 523 623 630 Π 732 Ρ 108 610 Σ 421 451 Τ 40 51 Υ 403 407 460 484 Φ 17 33 71 205 299 367 550 599 Ψ 29 42 653 688 850 866 896 Ω 50 189 631 α 9 γ 173 δ 153 532 ε 94 243 270 354 ζ 132 224 η 139 177 230 266 ι 237 396 399 537 κ 118 264 599 ξ 1 413 ο 44 π 41 ρ 67 255 263 304 σ 153 311 343 398 τ 1 51 231 479 υ 1 140 242 φ 32 359 366 χ 1 116 435 480 ψ 50 306 ω 162 167 176 225 h. Ap. 201 316 399 495 Merc. 317 Cer. 296 371 411. ν 28 Δημόδοκος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς cf. ν 367 ξ 348 π 132 177 454 ρ 114 360 σ 66 69 100 394 τ 209 388 551 υ 87 217 χ 292 400 493 ψ 67 133 153 ω 206 309 367 392 h. Ap. 177 Merc. 185 206 413 523 Ven. 130 Cer. 495 VI 21 IX 8 XIX 49 XXV 7 XXVII 22 XXVIII 18 XXIX 14 XXX 19 XXXIII 19. — c) Α 282 σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. αὐτὰρ ἐγώ γε λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον verum ego quidem. Corrigit se ipse Nestor a reprehensione Agamemnonis ad preces redeens, ut recte Autenrieth apud Ameis. h. l. Non recte Naegelsb. αὐτάρ idem fere esse putavit quod: nam, quasi dicat Nestor: nam ego sum qui a te hoc postulo quem Hagena (Phil. 8, 389) vituperans vertit: oro Achillem ne irascatur, quamquam λίσσομαι non regit dat. neque Achilles orandus erat quem Agamemno summa iniuria affecturus erat. Similiter ipse poëta se quodam modo corrigit simul nova additurus Ζ 243 (δόμον) αἰθούσῃσι τετυγμένον, - αὐτὰρ ἐν αὐτῷ ἔνεσαν θάλαμοι cf. Η 237 Τ 83 Φ 293 Ψ 95 Ω 244 493 α 397 β 182 γ 351 ξ 393 ο 159 τ 272 φ 78. Itaque saepe est eius qui quae facturus est exponit α 303 αὐτὰρ ἐγὼν κατελεύσομαι cf. ε 143 165 κ 273 μ 25 ν 61 ρ 52 601 ψ 265 h. Merc. 166, aut eius qui alios hortatur η 151 αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε cf. π 286 τ 5 ψ 213 h. Ap. 337. — d) Est saepe narrantis nova ita ut cum iis quae praemittuntur arcte cohaereant quae sequuntur Γ 136 οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ, αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Μενέλαος μαχήσονται cf. Γ 253 Θ 194 364 Ι 103 242 314 Κ 14 Λ 455 747 Ν 735 Ο 61 260 Σ 481 δ 280 433 θ 264 517 ι 195 381 κ 95 258 μ 422 ξ 458 τ 436 ψ 156 ω 269 472. Ζ 155 Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν, αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν Βελλεροφόντην cf. Ζ 157 Υ 240 Φ 414 ο 244 π 119. — e) Describentis est et novas partes enumerantis: Β 218 αὐτὰρ ὕπερθεν φοξὸς ἔην quia consentaneum est ceteras quoque partes addi ne quid imperfectum maneat, cf. Ε 724 729 Η 101 Κ 30 Λ 38 629 Μ 398 446 Ν 474 682 695 799 800 Ξ 32 Ο 334 Π 177 802 Σ 554 Υ 57 Ψ 742 763 Ω 797 δ 134 ε 235 ι 140 λ 315 ν 102 ξ 476 τ 226 ω 230 h. Ap. 283 295 Ven. 158 Cer. 100. Β 517 αὐτὰρ Φωκήων ἦρχον, cf. Β 631 844 848 856 Λ 729 Ν 691 Υ 38 Ψ 267 528 582. η 121 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλή (Anton Rh. M. 18, 417 Naegelsb. Γ 18). — f) μὲν - αὐτάρ coniunguntur (Bäuml. gr. Part. 52): Α 127 σὺ μὲν νῦν πρόες, αὐτὰρ Ἀχαιοὶ ἀποτίσομεν vicissim cum haec ita sint nos luemus, cf. Δ 333 Γ 69 Ο 134 401 Ρ 396 Σ 148 Τ 319 Υ 208 Φ 187 Χ 479 483 Ω 59 325 511 α 215 β 126 γ 165 δ 161 η 252 275 θ 40 310 ι 173 331 κ 166 240 273 λ 152 620 628 μ 144 228 432 ξ 30 171 250 ο 368 481 504 π 272 σ 228 υ 2 47 φ 105 ψ 352 ω 216 220 306 h. Ap. 194 Merc. 580 Ven. 247. Α 51 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἀφιείς βάλλε, cf. ι 225. α 156 ἤ τοι ὃ ἀναβάλλετο αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη cf. θ 90 ι 364. Additur etiam duobus membris, ut tertium θ 342 δεσμοὶ μὲν ἔχοιεν, ὑμεῖς δ' εἰσορόῳτε, αὐτὰρ ἐγὼν εὕδοιμι cf. ι 100 286 μ 35 173 ξ 243 ο 470. ξ 210 ἀλλ' ἤ τοι τὸν κῆρες ἔβαν φέρουσαι, τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο, αὐτὰρ ἐμοὶ δόσαν. — g) Ad nova transit, quae e superioribus consentaneum erat fieri. Atque sic potissimum coniungit αὐτὰρ ἐπεί (cf. Bäuml. l. l. 52) Α 458 464 467 469 484 605 Β 317 421 427 430 432 Γ 1 Δ 124 217 Ζ 83 178 349 Η 148 207 319 323 Θ 343 Ι 92 177 212 215 222 707 Κ 156 574 Λ 191 206 225 267 478 780 Μ 13 143 Ν 174 Ξ 187 280 383 Ο 1 147 279 320 395 549 Π 187 198 246 453 Σ 349 609 614 Τ 19 54 Υ 47 318 337 Φ 377 383 534 Χ 462 Ψ 10 57 127 161 Ω 155 184 513 547 628 633 790 α 150 293 β 9 378 407 γ 45 67 130 342 395 447 461 466 473 δ 47 68 233 412 428 541 573 583 ε 76 95 201 241 348 363 ζ 93 99 227 262 297 η 134 167 184 228 340 θ 24 50 72 131 276 282 377 446 485 ι 87 250 296 310 343 362 κ 58 181 237 318 346 360 364 526 λ 1 119 192 246 385 μ 1 13

55 197 260 304 308 359 364 391 ν 70 159 271 316 ξ 111 454 515 ο 36 92 143 303 337 360 438 501 π 55 340 480 ρ 28 85 99 178 σ 59 269 427 505 515 υ 59 159 205 χ 119 219 260 440 457 ψ 291 ω 43 71 349 h. Ap. 89 107 109 127 499 513 Merc. 52 138 313 319 352 356 Ven. 128 216 228 Cer. 301 483 VI 14 XXVI 7 XXVII 11 ω 421 467 500, vel αὐτὰρ ἔπειτα B 406 Γ 273 315 335 Δ 421 442 E 459 884 I 68 169 Λ 304 422 622 M 187 193 N 491 Π 136 411 415 497 534 696 Σ 475 T 179 373 Ψ 238 683 Ω 273 716 792 801 α 122 γ 58 δ 60 457 590 ϑ 38 55 ι 203 240 313 340 371 ξ 245 ο 261 φ 429 χ 438 452 ψ 310 ω 180 h. Ap. 81 Merc. 126 528 Cer. 180 453. — h) B 103 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε Iuppiter vicissim non retinuit ut iam dictum est, sed dedit. Aliter Naegelsb. h. l. weiter aber (Hartung 447) cf. h. Merc. 69. O 45 αὐτάρ τοι παραμυθησαίμην verum profecto, cf. Hartung, Part. 2, 368. α 200 αὐτὰρ νῦν τοι μαντεύσομαι cf. ε 97 λ 252 506 π 207 τ 224. Sed γ 182 αὐτὰρ ἐγώ γε Πύλον δ' ἔχον ich dagegen (Hartung Part. 1, 383) cf. η 275 ϑ 310 ι 437 κ 49 ο 491 ρ 389 τ 409 h. Merc. 406 535. Est αὐτάρ in apodosi post εἰ cf. Classen, Beobacht. 1, 30. Γ 290 εἰ ἂν οὐκ ἐθέλωσιν, αὐτὰρ ἐγὼν καὶ ἔπειτα μαχήσομαι cf. Χ 390 502. — i) Solet vox trochaeum efficere atque esse aut in primo pede aut in quinto, quamquam Odysseae proprium est in quinto pede minus uti particula quam in primo. Est etiam in secundo, satis raro si universum numerum compares, sed saepius in Odyssea quam in Iliade (Γ 18 335 H 286 K 30 378 Ξ 374 O 113 Π 136 T 373 Y 57 Χ 483 Ψ 29 69 α 9 δ 153 375 394 464 481 538 548 ζ 132 ϑ 38 ι 316 335 522 κ 67 132 166 261 270 313 336 382 406 422 438 475 496 λ 79 138 163 204 423 435 462 477 504 μ 25 111 ν 286 ξ 250 458 476 ο 159 172 470 481 ρ 263 304 σ 377 τ 272 551 υ 242 φ 366 ψ 50 78 264 352 ω 225 h. Ap. 201 399 Cer. 100 180. Producta altera syllaba fit spondeus qui solet habere arsin in priore syllaba legiturque in pede primo (B 517 844 848 Z 155 O 45 134 474 Φ 293 Χ 7 Ψ 35 267 528 798 824 826 884 α 156 200 β 399 ζ 251 ι 100 331 λ 506 π 142 207 328 χ 454 ψ 133 156 213 297 h. Ap. 337), longe saepissime in Iliadis Ψ, abest vero a plerisque Iliadis libris. Paulo rarius in secundo pede legitur, atque in iisdem fere libris (E 204 Z 157 Ξ 32 Φ 414 570 Ψ 742 β 126 ι 381 434 κ 240 ξ 42 ο 281 π 286 ρ 246 τ 5 226 χ 400 ω 155) cf. Giseke hom. Forsch. § 193. Semel tantum posterior syllaba vocis αὐτάρ in arsi est Δ 542 cf. s. ἀτάρ h.

αὖ-τε (videtur τέ habere vim distributivam atque augere eam quam habet αὖ, cf. Wentzel üb. d. Gebr d. Part. τέ bei Hom. Glogau 1847 p. 5) 1) rursus, denuo. 2) vicissim, altera ex parte, e contrario, porro. 3) alias, alio tempore, in posterum, cf. Hartung Part. 1, 157 Bäuml. Part. 44. A) 1) Α 578 αὖτε | νεικείῃσι, B 225 τέο δὴ αὖτ' ἐπιμέμφεαι. Saepe fit synizesis δὴ αὖτε quam Bekk. hic quoque statuit. Alii δ' αὖτε B 370 ἦ μὴν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς cf. N 414 Ξ 454, E 224 α. κῦδος ὀρέξῃ, Z 73 P 319 αὖτε εἰσανέβησαν, Θ 139 αὖτε φόβονδ' ἔχε, Θ 373 αὖτε εἴπῃ. Ξ 364 μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην, O 290 τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο, Σ 6 νηυσὶν ἐπικλονέονται, cf. T 151 Y 450 Φ 421 Χ 129 ε 356 ι 311 344 μ 282 χ 165 h. Ap. 448 XXXI 1. ϑ 444 ὁππότ' ἂν αὖτε | εὕδῃσθα ut dormivisti cum ab Aeoli insula navigares. Videtur enim recte Köchly statuisse haec transposita esse atque post apologos legenda esse, scire igitur Areten quae nos κ 31 demum legimus cf. W. Ribbeck N. J. f. Ph. 91, 311. Etiam Antonium (Rh. M. 19, 440) offenderat quod haec Aeoli utrem respicere videntur quamquam ille alio modo rem expedire conatus est. b) Interrogantis est cum quadam indignatione atque mirantis vel graviter ferentis quod quid iterum fiat (Bäuml. l. l. 48 Hartung 158 Nitzsch ad κ 281) Α 202 τίπτ' αὖτ' εἰλήλουθας. cf. Y 16 Φ 394 κ 281 λ 93 υ 33 h. Merc. 394 ν 200. — 2) Α 206 τὸν δ' αὖτε προσέειπε, cf. Γ 58 E 179 229 Z 144 332 440 H 33 233 287 I 114 676 K 64 119 168 248 412 Λ 837 N 774 Ξ 64 263 O 253 P 474 Σ 94 183 196 T 184 Y 103 Φ 461 511 Χ 177 238 Ω 378 389 410 432 668 α 178 221 γ 25 229 356 η 27 ϑ 349 354 ν 236 361 ξ 148 ο 271 351 389 434 508 π 36 90 225 258 266 ρ 162 247 527 560 585 τ 21 308 349 491 559 588 υ 44 134 235 363 φ 198 311 330 χ 135 419 485 ψ 104 173 256 285 h. Merc. 333. H 37 τὴν δ' αὖτε προσέειπε cf. Θ 357 Ξ 211 P 560 Ω 217 δ 696 742 830 ε 145 ο 430 ρ 498 σ 177 ψ 10 25 39 58 h. Cer. 224. Γ 203 τὴν δ' αὖτ' ἀντίον ηὔδα cf. E 217 O 205 Χ 232 π 434 σ 284 φ 320. Δ 265 τὸν δ' αὖτ' ἀντίον ηὔδα cf. Λ 822 N 221 259 311 Ψ 586 α 390 β 177 φ 256 ω 35 120 191 N 274. Z 381 τὸν δ' αὖτε πρὸς μῦθον ἔειπεν cf. Y 86 199 α 383 δ 641 η 298 308 ϑ 140 158 400 λ 348 362 ν 3 ρ 403 445 477 495 σ 169 τ 405. β 335 χρήματα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε δοῖμεν cf. π 385. π 119 μοῦνον Λαέρτην ἔτικτε, μοῦνον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν. ρ 389 περὶ δ' αὖτ' ἐμοί. In apodosi post pron. rel. saepe demonstrativo additur B 740 οἳ ἔχον τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε. B 540 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε cf. B 552 563 601 627 731 826 837. E 418 αἳ δ' αυτ' ἐρέθιζον, cf. I 289 Λ 130 Σ 146 Ψ 204 756 Ω 344 α 111 δ 20 ϑ 127 ι 407 ο 301 π 1 409 υ 407 χ 281 ψ 344 h. Merc. 304. Δ 785 σοὶ δ' αὖθ' ἐπέτελλε cf. β 103 ε 29 ι 256 266 κ 41 466 μ 28 ω 138 h. Merc. 303 491 Cer. 137 VII 27. ν 14 P 244. Α 237 νῦν αὖτέ μιν (φορέουσι) cf. Γ 67 241 Δ 321 E 117 279 K 280 Λ 363 M 215 N 628 Φ 160 Χ 172 252 285 303 Ψ 604 643 ι 452 τ 549 χ 6 h. Cer. 123. B 221 τότ' αὖτε λέγε. cf. Z 81 Ω 619. Γ 191 δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδών cf. E 855 H 248 268 K 283 Y 273 Φ 169 Ψ 605 729 841. Γ 225 Ψ 842 κ 250 λ 28 Ψ 356. Δ 384 ἔνθ' αυτε στεῖλαν, cf. E 541 Z 73 234 P 344 Ψ 140 193 β 382 393 δ 219 795 ζ 112 σ 187 χ 283. H 311 αὖθ' ἑτέρωθεν, cf. Θ 55 Λ 56 Ξ 388 O 501 Π 755 Σ 243 Y 3 Χ 79. Σ 466 οἷά τις α. θαυμάσσεται. T 134 ὅτε δὴ α. ὀλέκεσκεν. ι 393 τὸ γὰρ α. σιδήρου γε κράτος ἐστίν, cf. Am. Friedl. ho. Gl. Berlin 1870 p. 30. Α 370 Χρύσης δ' α. ἦλθε cf. Γ 76 121 383 Δ 132 H 54 345 Θ 489 I 690 N 197 Ξ 469 O 16 337 370 659 P 304 601 706 T 38 Y 482 Ψ 316 778 β 203 γ 402 κ 11 λ 614 υ 380 φ 22 h. Merc. 511 χ 495. Α 404 ὃ γὰρ α. βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων cf. Φ 191. H 448 ὅτι δὴ αὖτε ἐτειχίσσαντο, Γ 180 δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε cf. λ 338 E 246. B 407 ἕκτον δ' αὖτε porro. B 819 Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν, cf. β 386. δ 130 χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένῃ πόρε cf. ι 222 ω 278. ε 48 τοὺς δ' αὖτε θέλγει alias porro, cf. ι 248 ω 4. H 302 ἠμὲν ἐμαρνάσθην ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι

διέτμαγεν. *K* 420 ἀτὰρ αὖτε ἐπίκουροι εὕδουσι. *Δ* 10 ἢ τοι ταὶ τέρπεσθον, τῷ δ' αὖτε παρμέμβλωκε, cf. *Δ* 238 *I* 702 *μ* 87 *χ* 342 h. Ven. 232. *ε* 332 ἄλλοτε μέν, ἄλλοτε δ' αὖτε cf. *λ* 303 *π* 209 *Σ* 159 472 *Ω* 511 *X* 171 *Ω* 10 *δ* 102 *β* 331 *φ* 401. *λ* 20 s. νῆα μὲν ἔνθ' ἐκέλσαμεν αὐτοὶ δ' αὖτε ᾔομεν cf. *Α* 109 *ν* 125 *υ* 165 177 190 *ψ* 243. Additur etiam αὐτάρ quod iam solum idem fere significaret *B* 107 αὐτὰρ ὃ αὖτε λεῖπε cf. *B* 105 *Ψ* 278. *N* 642 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν ipse vero vicissim denuo iens, cf. *O* 287. — 3) *Α* 340 εἴ ποτε δὴ αὖτε χρείω γένηται, ubi δὴ αὖτε synizesi coniunguntur, cf. Hartung 1, 324. *E* 232 εἴ περ ἂν αὖτε φεβώμεθα, *H* 30 ὕστερον αὖτε cf. *H* 291 377 396 *Θ* 142 *Y* 127. *H* 335 ὅτ' ἂν α. νεώμεθα cf. *H* 459. *I* 135 εἰ δέ κεν α. θεοὶ δώωσι cf. *I* 277. *T* 107 οὐδ' αὖτε τέλος ἐπιθήσεις. — B) Legitur αὖτε quando trochaeum efficit saepissime in tertio pede, rarius in sexto aut secundo, rarissime in quarto (*Α* 237 *Δ* 321 *X* 303). Semel spondeum efficit ita ut prior syllaba in arsi sit (*Z* 73) sed saepissime ita ut altera syllaba in arsi sit secundi pedis. Elisione minuitur saepissime in arsi secundi pedis aut in thesi primi, rarius in arsi quarti (*B* 221 *Z* 81 *N* 178 *Ψ* 278 h. Cer. 137 VII 27) aut tertii (*B* 225 *Α* 130 *β* 103 *μ* 48 *ω* 138) aut in thesi secundi (*B* 819 826 *T* 38).

ἀΰτέω 1) clamo. 2) voco. 3) resono. absolute, τινά. 1) *Y* 50 μακρὸν ἀΰτει ¦, *Φ* 582 μέγα. — 2) *Λ* 258 πάντας ἀρίστους, E. M. 171, 29 ἐφώνησε, προσεκαλεῖτο. — 3) *M* 160 κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν ¦. De

ϝ-**ἀϋτή** (ἄϋω) clamor (pugnantium). 2) pugna. Ap. 47, 20 ἐπὶ μὲν τῆς φωνῆς *B* 153, ἐπὶ δὲ τῆς μάχης *Λ* 802, cf. E. M. 171, 34. *ζ* 122 κουράων θῆλυς ἀϋτή ¦, v. l. ἀϋτμή, sed sch. V. ἀϋτμή· νῦν ἡ φωνή. *Λ* 466 Ὀδυσσῆος, Did. ἵκετο φωνή, Ἀρίσταρχος ἵκετ' ἀϋτή. *B* 153 *M* 338 οὐρανὸν ἷκεν, cf. *Ξ* 60. *M* 377 *Y* 374 ὦρτο cf. *O* 312 ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν. *O* 718 ὄρνυτ' ἀϋτήν ¦, *Δ* 331 ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς ¦, *B* 97 σχοίατο, *ξ* 265 *ρ* 434 ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή, atque addit οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες. — 2) *Α* 492 ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε cf. *Z* 328 *Π* 63 h. XI 3 *Ξ* 96. *Ξ* 37 ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πτολέμοιο, ubi de clamore ne cogitavit quidem poëta, quare Zenodotus videtur scripsisse: ὀψαΐοντες (ὀψὰ ἰόντες ?), vituperatus ab Aristarcho, Ptolemaeus vero Epitheta: οὐ ψαύοντες. *E* 732 ἔριδος καὶ ἀϋτῆς. *I* 547 θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν, quibus verbis bellum exortum negat Moritz (de Iliad. libro nono, Posen 1859 p. 6) satis perspicue significari: *N* 621 δεινῆς ἀϋτῆς. *λ* 383 Τρώων στονόεσσαν ἀϋτήν, *Δ* 328 μήστωρες ἀϋτῆς, sch. A. δυνάμενοι κατὰ μάχην μήσασθαι, ὅ ἐστι βουλεύσασθαι ἀφ' οὗ ἐπιστήμονες μάχης cf. paraphr. cf. *N* 93 479 *Π* 759. *Π* 44 ἀϋτῇ ὤσαιμεν προτὶ ἄστυ, cf. *Λ* 802 quem locum Aristarchus expunxit, nunc etiam Bekk. *P* 167 δηΐων ἐν ἀϋτῇ, sch. V. ἐν τῇ πρὸς τοὺς πολεμίους μάχῃ. (ἀϋτέω.)

αὐτ-ῆμαρ ipso eo die, eodem die. Ap. 48, 9 ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ. *Σ* 454 ἔπραθον, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ιγ' (444—56), cf. *γ* 311 *Α* 81. De accentu cf. Herod. *Α* 81. 53.

αὐτίκᾰ (Buttm. Lex. 2, 227 τὴν αὐτὴν ἶκα, comparans Lat. „vicem" quod non improbare videtur Pott E. F. 2, 305. Pronomen κα i. e. χα additum esse putat Benf. 1, 281 cf. 2, 148, alii solam terminationem esse statuunt) statim. extemplo, protinus, e vestigio, continuo, brevi tempore. 2) in praesentia. Ap. 47, 7 εὐθέως παραχρῆμα. *Α* 118 αὐτίχ' ἑτοιμάσατε, *I* 453 αὐτίκ' οισθείς, cum extemplo sensisset, *Σ* 98 αὐτίκα τεθναίην, cf. *Ω* 226 h. VII 23. *Δ* 172 μνήσονται, cf. *O* 135 *ψ* 362 *I* 135 277. *Ψ* 412 *κ* 538 h. Ven. 280. *Σ* 145 α. ἔδυσαν, cf. *T* 352 *Ψ* 129 488 664 754 *δ* 382 398 471 491 554 *ε* 451 *ι* 272 368 *κ* 345 487 503 *λ* 145 180 215 404 440 487 *μ* 115 303 *σ* 295 *ω* 183 h. Merc. 362 366 Cer. 145 281 VII 16. *β* 367 αὐτίκ' ἰόντι, sch. S. εὐθέως πορευθέντι cf. *ρ* 527. *ι* 213 μοι ὀΐσατο θυμός, cf. *τ* 390. h. Merc. 29 καὶ αὐ. ἔειπεν. *Α* 199 *Ξ* 154 *P* 84 *τ* 392 h. Merc. 213 ἔγνω statimque agnovit, cf. *Γ* 29 141 *Δ* 140 213 256 *E* 491 *Z* 103 *Θ* 247 *K* 333 *Λ* 510 *M* 81 294 309 469 *N* 17 749 *Ξ* 363 *Π* 184 259 678 864 *P* 484 500 649 *T* 126 *Y* 292 *Φ* 330 *Ψ* 862 872 *Ω* 315 *α* 324 *γ* 54 *δ* 137 529 *ε* 373 *ζ* 48 *ι* 246 337 *κ* 341 *λ* 153 *μ* 142 151 195 278 353 376 *ν* 355 *ο* 56 *π* 227 *ρ* 256 *σ* 97 *τ* 190 420 *υ* 91 103 *φ* 47 *χ* 18 *ψ* 262 h. Ap. 130 188 VII 38 XXXIII 14. b) Per asyndeton: *Α* 386 αὐτίκ' ἐγὼ κελόμην, cf. *Α* 539 *B* 442 *Δ* 5 69 105 *E* 841 *Z* 472 *I* 174 *Λ* 517 *M* 365 *Π* 528 *T* 242 *Y* 321 *Ω* 340 *δ* 220 506 674 *ε* 44 *ζ* 148 323 *ι* 156 *κ* 116 *λ* 636 *μ* 168 *ξ* 276 *π* 407 *σ* 307 h. Ap. 332 353 Cer. 325. c) Additur ἔπειτα cf. Classen Beobacht. 1, 21 de tempore futuro *Α* 583 ἔσσεται cf. *Σ* 96 *Y* 140 *E* 214 *π* 102. De tempore praeterito *B* 322 ἀγόρευεν cf *Γ* 267 *T* 242 *Ω* 340 *β* 379 *δ* 506 674 *ε* 44 *ζ* 323 *κ* 237 *λ* 636 *μ* 168 201 281 394 *π* 407 *ρ* 120 h. Ap. 332 Cer. 325. d) Additur νῦν *Z* 308 ἱερεύσομεν, *Ψ* 552 ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν, cf. *ε* 205 *ι* 356 *ν* 364 *σ* 203 *υ* 63 h. Ven. 151, vel alia *κ* 111 *ο* 424 μάλ' αὐτίκα ἐπέφραδεν. *Ψ* 592 ἄφαρ αὐτίκα δοῦναι βουλοίμην, paraphr. ταχέως εὐθέως, *Δ* 160 καὶ αὐτίκ' - οὐκ ἐτέλεσσεν, cf. *M* 69 *Φ* 359. *Π* 308 αὐτίκ' ἄρα βάλε ubi αὐτίκ' ἄρα referuntur ad πρῶτος, minus enim placet Nicanor: αὐτίκ' ἄρα· τοῦτο καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς δύναται λέγεσθαι ἵνα στίξωμεν ἐπὶ τὸ υἱός cf. *Φ* 378 *Ψ* 118 *δ* 220 *ε* 77 *ο* 93 *φ* 46 h. Ap. 110. c) Est in apodosi post ἐπεί: *B* 662 ἐπεὶ τράφη αὐτίκα κατέκτα, cf. *T* 20 *β* 379 *γ* 448 *θ* 361 447 *κ* 237 *μ* 261 *ν* 272 *ξ* 340. *Φ* 378 ἐπεὶ ἄκουσε αὐτίκ' ἄρα προσεφώνεε, cf. *ε* 77 *ο* 93 h. Ap. 110. *M* 393 ἄχος γένετο αὐτίκ' ἐπεί τ' ἐνόησεν, sed sch. BL. τὸ ἑξῆς ἐπεὶ αὐτίκα ἐνόησεν· παρέλκει γὰρ ὁ τέ. *Ξ* 237 κοίμησον αὐτίκ' ἐπεί κεν παραλέξομαι. Nicanor: συναπτέον τοὺς δύο στίχους ἄνευ πάσης διαστολῆς. *ξ* 153 ἔστω α. ἐπεί κεν cf. *ρ* 23 *φ* 405. post εἰ *E* 214 εἴ κε νοστήσω α. ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι cf. *π* 102. *M* 250 εἰ ἀφίξεαι α. ὀλέσσεις, cf. *Y* 140 *Ω* 654. *θ* 497 αἴ κεν καταλέξομαι, α. ἐγὼ μυθήσομαι. *ε* 228 ἦμος φάνη, α. ὁ μὲν ἕννυτο, *E* 713 ὡς ἐνόησε, α. προσηύδα, cf. *Λ* 582 *Σ* 531 *Φ* 419. h. Ven. 185 α. ὡς τὰ πρῶτα ἴδον ἔγνων, *Ψ* 39 ὅτε ἷξον αὐτίκα κέλευσαν cf. *Ψ* 768 *μ* 201. *Ψ* 118 ὅτε δὴ προσέβαν, αὐτίκ' ἄρα τάμνον, cf. *φ* 46. *ψ* 347 ὁππότε δὴ ἔελπετο, αὐτίκα ὦρσεν, cf. h. Ap. 460. 2) *I* 519 ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη, cf. *ψ* 262. *ξ* 403 ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα. V. l. αὐτίκα κεῖνος *λ* 615 pro αὖτ' ἐμὲ κεῖνος et αὐτίκ' ἔρριψεν h. Merc. 79 pro αὖτ' ἔρριψεν.

αὖτις (αὖ cf. Ahrens, Kuhn 3, 168 et L.

Meyer, vergl. Gr. 1, 325 qui radicem dha comparat, sed Benf. 1, 275 ad *αὐτός* referre mavult. Atticorum formam *αὖθις* Aristarchus probasse videtur atque Homero aut intulisse aut illatam servasse, sch. A. *Λ* 475. Codd. alii *αὖθις* alii *αὖτις* exhibent. quorum nunc *αὖτις* tantum in edd. legitur, cf. Lange Phil. 4, 715. 1) retro quamquam sunt qui hanc significationem apud Hom. inveniri negent, E M. 171, 50 cf. Friedländer, N. J. f. Ph. 79, 828 et Bäuml. l. l. 2) rursus, denuo. 3) vicissim. 4) alio tempore, posthac, in posterum. Ap. 47, 7 *μετὰ ταῦτα*, E. M. 169, 24 *πάλιν καὶ μετὰ ταῦτα*. 1) Bäuml. huc trahit *Δ* 19 *E* 257 non recte ut videtur. *E* 859 *ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὖτις*, *Z* 391 *ἀπέσσυτο τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις*, *Θ* 158 *τράπε ἵππους αὖτις ἀν' ἰωχμόν*, *Θ* 271 *αὖτις ἰὼν* cf. *K* 468 *O* 457 *P* 103 *π* 46. *K* 200 *αὖτις ἀπετράπετο*, *Λ* 446 *φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας*, cf. *ϑ* 301. *Λ* 567 *αὖτις ὑποστρεφθείς*, cf. *Λ* 758 *O* 62. *O* 29 *ἀνήγαγον αὖτις Ἄργος ἐς ἱππόβοτον*, cf. *O* 706. *Π* 713 *κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας*, *Π* 813 *ἀνέδραμε*, *P* 498 *νέεσθαι αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος*, *α* 317 *ἀνερχομένῳ*, Bäuml. posthac, *δ* 482 *ἐπὶ πόντον Αἴγυπτον δ' ἰέναι*. *δ* 670 *αὖτις ἰόντα*, Bekk. et La Roche coniectura, probat Friedländ. N. J. f. Ph. 79, 828. codd. *αὐτόν*. *ε* 430 *παλιρρόθιον αὖτις ἐπεσσύμενον*, *ι* 496 *ἤγαγε νῆα αὖτις ἐς ἤπειρον*, cf. *κ* 55 *ψ* 220. 2) a) Dubitari potest num sit retro an rursus *Z* 367 *ὑπότροπος ἵξομαι* cf. *φ* 211. *Α* 27 *ὕστερον αὖτις ἰόντα*. *Λ* 347 *ἴτην παρὰ νῆας*. *Γ* 36 *καθ' ὅμιλον ἔδυ*, cf. *Y* 379. *E* 907 *πρὸς δῶμα νέοντο*, cf. *Π* 206. *M* 369 *N* 753 *αἶψα δ' ἐλεύσομαι*, cf. h. Ven. 277. *N* 645 *ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν*, *N* 239 *Π* 726 *P* 82 *ἔβη ἂμ πόνον*, *T* 129 *ἐς Ὄλυμπον ἐλεύσεσθαι*, cf *Α* 425 522. *Ψ* 205 *εἶμι ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα*, *λ* 598 *ἔπειτα πέδον δὲ κυλίνδετο* cf. *λ* 627 *ξ* 140 *χ* 161 *ψ* 24 316 h. Merc. 142 Ven. 128 *B* 208 *K* 63. *I* 368 *αὖτις ἕλετο*. — 2) b) *Δ* 222 *κατὰ τεύχε' ἔδυν*, cf. *Λ* 63. *E* 697 *O* 60. *H* 462 *M* 31. 190 *O* 572 696. *Π* 337 476. *Σ* 153 *Φ* 46 84 *Ψ* 733 *Ω* 17 *γ* 164 *δ* 549 *ι* 360 *ρ* 413 *χ* 272 *τ* 506. *ρ* 602 *ω* 408. *μ* 453. *κ* 461 *θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε*. *O* 31 *μνήσω*, cf. *Σ* 59 89 238 440 *τ* 257. *Φ* 56 h. Ap. 417 Cer. 403 ep. 4, 11. *Δ* 15 *ἢ ῥ' ὄρσομεν*, cf. *Δ* 82 *Φ* 535 *δ* 478. *Δ* 19 *ἄγοιτο*, h. XXVI 12 *ἐς ὥρας αὖτις ἱκέσθαι*, *Λ* 513 *γ* 161 *ι* 354 *τ* 65 *χ* 69 *δεύτερον*. — c) Additur *πάλιν*. *B* 276 *π. α. ἀνήσει*, Ariston. *ὅτι τὸ πάλιν εἰς τοὐπίσω, τὸ δὲ αὖτις χρονικόν, ἐξ ὑστέρου*. *E* 257 *ἀποίσετον ἵπποι*, *P* 533 *ἐχώρησαν*, cf. *Ψ* 229 *ξ* 356 *ο* 431. Additur *ἄψ* *Θ* 335 *Τρώεσσιν ἐν μένος ὦρσεν*, cf. *O* 364 h. Ven. 185 Cer. 398. *σ* 157 *φ* 139 166 *ψ* 164 *κατ' ἄρ' ἕζετο*. vel *ἔτι* *I* 375 *ἐξαπάφοιτο*, cf. *Ψ* 75 h. Ap. 476. vel *καί* *K* 463 *πέμψον*, paraphr. *καὶ ἐκ δευτέρου*, Bäuml. andrerseits, hinwiederum, cf. *O* 235 *Ω* 150 179. vel *ἐξοπίσω* *Ξ* 438 *πλῆτο χθονί*, cf. *μ* 438. — 3) *H* 170 *τοῖς μετέειπε*, cf. *K* 241 *σ* 60 *φ* 130 *Χ* 448. *ξ* 405 *ἐπεὶ - ἄγαγον αὖτις δὲ κτείναιμι*, *ο* 439 *ἐπεί ῥ' ὄμοσαν, τοῖς δ' αὖτις μετέειπε*, cf. h. Ap. 159. h. Ven. 23 *πρώτην τέκετο, αὖτις δ' ὁπλοτάτην*. — 4) *Α* 140 *μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις*, alio tempore, *Γ* 440 *νῦν μὲν γὰρ ἐνίκησεν, κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ*. — B) Est v. l. *αὖτις* *δ* 471 554 *ι* 272 368 pro *αὐτίκα* et *ε* 221 pro *αὖ τις*. Nunquam vox *αὖτις* prima est sententiae. Quando trochaeum efficit in tertio potissimum legitur pede, saepe etiam in primo aut sexto, rarius in secundo aut quinto; quando spondeum in primo et semel (*κ* 461) in secundo, ita ut prior syllaba habeat arsim, sed saepe ita ut posterior syllaba in secundi pedis arsi sit. Cf. Duentz. Ztft. f. G. 1866 p. 463.

ἀυτμή (Eust. 1803, 2 *παρὰ τὸ ἄω καὶ τὸ ἀνώ τὸ πνέω*. Fuit *ἀϝυτμή*, skr. ât-man Hauch, ahd. âtum, a radice av s. va *ἀϝῆναι*, cf. Pott E. F. 1, 196 Benf. 1, 265 Curt. E. 588 L. Meyer vergl. Gr. 1, 339) 1) spiritus. 2) vapor, exhalatio. 3) fumus. 4) flatus. E. M. 172, 1 *ἀναπνοήν, εὐωδίαν, ὀσμήν, φωνήν, ψυχήν, λιγήν, καπνόν*, cf. Ap. 47, 19. In sexto pede, rarius in quarto. *I* 609 *K* 89 *ἀυτμὴ* | *ἐν στήθεσσι μένῃ*, sch. br. *ἀναπνοή, ζωή*. — 2) *Ξ* 174 *ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ'*, Ariston. *τὴν ὀσμὴν τοῦ μύρου*. *μ* 369 *κνίσης ἡδὺς ἀ.*, sch. B. *Φ* 363 *ἡδεῖ'* sed Krüger (Di. 22, 6, 2) terminationem *υς* etiam fem. gen. esse statuit. Ariston. *Σ* 222 *δ* 442 709 habet *θερμὸς ἀυτμή* quod legitur h. Merc. 110 sed potissimum huc refertur, quare Kayser (Phil. 17, 354) Aristarchum hic ita legisse statuit, negante La Rochio h. l. cf. H. T. 386. 3) *Φ* 366 *τεῖρε δ' ἀ. Ἡφαίστοιο βίηφι*, sch. B. *ἡ ἐξατμιζομένη πυρώδης πνοή*. *ι* 389 *ὄφρυας εὗσεν*. Fuhr (J. J. f. Ph. 17, 415) hanc locutionem antiquissimorum temporum simplicitatis esse Kaysero concessit. h. Merc. 137 *πυρὸς - ἀυτμή*. *π* 290 *τ* 9 *ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀυτμή*, Eust. 1803, 2 *ἀυτμὴ πυρὸς ὁ καπνός, ὡς ἀναθυμίασις*, cf. *τ* 20. — 4) *λ* 400 407 *ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀυτμήν*, *Σ* 471 *παντοίην εὔπρηστον*.

ἀυτμήν (cf. *ἀυτμή*) 1) spiritus, 2) flatus. 1) *Ψ* 765 *χέ' ἀυτμένα*. — 2) *α* 289 *ἀνέμων*, sch. HQ. *τὴν σφοδρὰν πνοήν*. Herodian. *καθόλου τὰ εἰς -μην λήγοντα ἁπλᾶ ὀξύνεσθαι θέλει*. E. Pappenheim (Phil. supplem. II 1, 43) originis putat esse antiquioris *ἀυτμή*, serioris *ἀυτμήν* atque ipsum locum *Ψ* 765.

αὐτο-δίδακτος qui ipse se docuit, magistro non usus. *χ* 347 *αὐτοδίδακτος δ' εἰμί*.

αὐτό-διον (*αὐτός* cum suff. *διος* ut *μαψίδιος*. Veteres plerumque compositum putarunt ex *ὁδός*) illico. *ϑ* 449 *λούσασθαι ἀ.* E. M. 173, 37 *ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐλθόντα*, cf. Ap. 48, 1, sch. BEQT. *ϑ* 449.

αὐτό-ετες (*ἔτος*) eodem anno. Ap. 48, 11 *αὐτῷ τῷ ἔτει*. *γ* 322 *α. οἰχνεῦσιν*. De accentu cf. Buttm. Spr. 2, 481 Göttling, Accent 323.

αὐτό-θεν ex eo ipso loco, illinc. Hes. *ἐκεῖθεν*. In introitu versus. *Y* 120 *μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω ἀ.* *T* 77 *α. ἐξ ἕδρης*. Versum non scripserant Zenodotus, Massiliensis, Chia, expunxit Bekk., defendebant Aristophanes et Aristarchus. Ariston. *οὐκ ὀρθὸς δημηγορεῖ διὰ τὴν τοῦ τραύματος ἀλγηδόνα*, cf. *ν* 56. *φ* 420 *ἐκ δίφροιο*, h. Merc. 411 *κατὰ χθονός*.

αὐτό-θι 1) hoc ipso loco, hic, 2) eo ipso loco, illico, ibi, ibidem. Hes. *ἐκεῖσε· ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, ἐπὶ τόπου*. Rarior huius vocis usus in prioribus Il. libris, quam in posterioribus atque in Od. 1) *I* 617 *λέξεο μίμνων* cf. *ζ* 245 *λ* 356 *μ* 161. *K* 443 *T* 304 *λίπετε*, *Π* 848 *α. ἕλοντο*, *ξ* 67 *α. ἐγήρα*, *φ* 90 *κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντες*, Bekk. *καταυτόθι* q. v., ut *K* 273 *Φ* 201. — 2) *Γ* 428 *ὀλέσθαι*, sch. br. *ἐκεῖσε*, cf. *ι* 496 *κ* 132 *ο* 327. *E* 847 *κεῖσθαι*, *Ξ* 119 *μεῖνε*, sch. A. *γρ. καὶ αὐτοῦ*, cf. *δ* 508 *ξ* 285 *ω* 464. *Π* 294 *λίπετ'*, cf. *Φ* 496 *Y* 340. *ι* 29 *ἔρυκε*,

ξ 525 ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος. b) Adduntur alia quibus accuratius locus definiatur Ω 673 δ 302 ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι, Ω 707 ἐνὶ πτόλεϊ λίπετο, λ 187 α. μίμνεν ἀγρῷ. V. l. αὐτόθι ρ 254 pro αὐτοῦ. Bekk. παραυτόθι q. v. Μ 302 Ν 42 Υ 140 Ψ 640 ubi alii παρ' αὐτόφι et Ψ 147 ubi alii παρ' αὐτόθι. (παραυτόθι, καταυτόθι, αὖθι.)

Αὐτοκάνης ὄρος αἰπύ | h. Ap. 35 Ἀκροκάνης Ilgen, qui Κάναι Strab. 13, 1, 2 intellegit, promunturium Aeolidis prope Phocaeam.

αὐτο-κᾰσιγνήτη germana soror quae et patris eiusdem est et matris. h. XXVII 3 Ἄρτεμιν αὐτοκασιγνήτην Ἀπόλλωνος, κ 137 Κίρκη αὐτοκασιγνήτη Αἰήταο, cf. h. XXXI 5. De

αὐτο-κᾰσίγνητος (Meiring de subst. cop. I p. 10) germanus frater, qui et patris eiusdem est et matris. Eust. 410, 29 Ὁμήρου τοὺς κασιγνήτους αὐτοκασιγνήτους εἰπόντος κατά τινα ἐνδιάθετον ἐπίτασιν. Ap. 47, 27 αὐτοκασίγνητοι οἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ἀδελφοί· λέγονται καὶ οἱ ἐκ μητρὸς μόνης ὡς Διόσκουροι cf. E. M. 173, 35. Γ 238 αὐτοκασιγνήτω τώ μοι μία γείνατο μήτηρ. Rel. explicatur subst. sch. BL. δηλοῖ τοὺς ὁμομητρίους ἀδελφούς· ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁμοπατρίους οὕτω καλεῖ ὡς Αἴαντα καὶ Τεῦκρον (Μ 371), quamquam dubitari potest num etiam Homerus Castorem Iovis esse putaverit (cf. λ 299), Helenam Tyndarei an qui post eum vixerunt haec finxerint. Neptunum vocat Iunonis Ξ 156 αὐτοκασίγνητον. Iuppiter Persephonem dedit h. Cer. 80 Ἀίδῃ αὐτοκασιγνήτῳ, cf. h. Cer. 364 et Hades h. Cer. 85 αὐτοκασίγνητος καὶ ὁμόσπορος vocatur Cereris. Polites Ν 534 Deiphobi; uterque enim filius Priami atque Hecubae. Asius Π 718 Ἑκάβης, cf. Ariston. h. l. et Fuchs de variet. fab. troic. 36. Β 706 Πρωτεσιλάου Podarces, sch. D. ὁ ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων ἀδελφός· κασίγνητος δὲ λέγεται ὁ καθ' ἕτερον τῶν γονέων ἀδελφός. Charopem Σώκοιο Λ 427.

Αὐτόλῠκος, -ου θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια | λ 85, nepoti Ulixi nomen dat τ 399, 403, 405, qui ad dona accipienda ad eum it 414, 418, 430, 455, 459, 466, φ 220, ω 334 ἀνθρώπους ἐκέκαστο | κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε τ 395 cf. Naegelsb. h. Theol. p. 229. Preller gr. Myth. I 305. Κ 267 Amyntoris galeam vi aufert.

αὐτό-μᾰτος (μέ-μα-α) qui sua sponte movetur agitque, qui quid per se ipse facit, non vi coactus. E. M. 173, 11 ὁ αὐτοπρόθυμος. Β 408 αὐτόματος ἦλθε, sch. br. ἄνευ τοῦ κληθῆναι. Σ 376 αὐτόματοι δυσοίατο, Ε 749 Θ 393 αὐτόμαται πύλαι μύκον.

Αὐτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱός | Ρ 429, 474, Ι 209, Π 148, 219, (279), δουρικλυτός 472, Ρ 459, 483, 536, Τ 392, 397, ἥρως 474 = 574, 625; Αὐτομέδοντος Ρ 498, 528, -δοντι Π 684, φίλῳ - ἑταίρῳ Ψ 563; -δοντα Π 145, ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο 864, Ρ 468, 452; Αὐτόμεδον Ρ 468, Patroclum eius arma indutus in proelium comitatur atque mortuum Areto occiso ulciscitur.

Αὐτονόη, Penelopes ancilla σ 182.

Αὐτόνοος, Graecus ab Hectore interficitur Λ 301. — Π 694 Troianus a Patroclo interficitur.

αὐτο-νῠχί (νύξ) eadem nocte. Ap. 48, 10 αὐτῇ τῇ νυκτί. Θ 197 α. νηῶν ἐπιβησέμεν, sch. L. αὐτονυχεί· τὴν αὐτὴν νύκτα. ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ι γράφουσι. Etiam Eust. 708, 1 E. M. 173, 56 et nonnulli codd. habent αὐτονυχεί cf. Spitzn. h. l. Buttm. Spr. 2, 453 Hoffm. qu. ho. 1, 107.

αὐτο-πρεπής (πρέπω) qui facit id quod ipsi placet non aliis. h. Merc. 86 αὐτοπρεπὴς ὥς velut qui non curat quid aliis placeat sed nova atque insolita ratione utitur. Locus est corruptus. Codd. pars: αὐτοτροπήσας. G. Herm. ἀντιτορήσων, cf. Baumeist. h. l. C. F. Herrmann Rh. M. 4, 460. (εὐτρέπισ' αὔτως.)

αὐτός (Hartung Partik. 2, 3 ab αὖς unde etiam οὖν fluxit quod probant Naegelsb. Α 57 et Breitenbach, Ztft. f. A. W. 1841 p. 106. Ab ἀϝατο, aeol. ἀϝυτο, αὐτο ut compositum sit e duplici pron. dem. deducit Benf. 1, 281 cf. Curt. E. p. 495. Pott E. F. 2, 243 ab αὖ et pron. dem. τός. L. Meyer, vergl. Gr. 1, 324 333 a radicibus ava weg, ab, et ta. Comparatur Latinorum aut, autem. E. Hoffmann, Homer 47 αὐ-τός, ip-se, eb-en er. Sing. n. cum synizesi articuli ωὑτός Ε 396. Gen. αὐτοῦ, in caesura tertii pedis etiam αὐτοῖο, cf. Leskien de genet. in -οιο N. J. f. Ph. 95, 8. pl. g. f. αὐτάων et Μ 424 αὐτέων, m. et n. αὐτῶν, in quarto pede etiam αὐτόφι Λ 44 Τ 255. d. m. αὐτοῖς, αὐτοῖσι, in quarto pede etiam αὐτόφι (Υ 140 Ψ 640), f. αὐτῇσι(ν), in quarto pede etiam αὐτόφι (Ν 42). n. αὐτοῖς Χ 513 h. Ap. 295, αὐτοῖσιν (αὐτόφιν Μ 302). Acc. n. αὐτά Μ 225. Ictum solet habere prior syllaba: quando altera habet in pede plerumque est secundo aut tertio, multo rarius in quarto aut quinto) 1) Ipse; ultro, sponte. Satis raro de rebus; nam opponuntur a) sic quicunque aliqua re praestant aut aliquid potissimum efficiunt ceteris qui adstant aut idem agunt, maxime Iuppiter ceteris diis atque hominibus: Θ 4 αὐτός σφ' ἀγόρευε, cf. Ν 3 Ξ 248 Μ 236. Apollo Marti Ε 460 cf. Ο 321 h. Ap. 140 Neptunus Aiacibus Ν 62 cf. Ν 678, ceteris diis ι 520 cf. Ο 132, Achilles deo Χ 9 αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεόν, cf. Ω 526 atque homines qui aliqua re conspicui sunt aliis quos poëta aut iam nominavit aut nominaturus est, Ulixes praeconi Β 185 αὐτὸς ἐλθών, cf. Θ 320 Ι 12 τ 244 ξ 265 Γ 333. Nestor hospitibus γ 402 αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦδε, αὖτε maxime additur ubi transitus fit ad nova, cf. Γ 383 υ 165 177 190 χ 342 h. Merc. 511 Ap. 181. Δ 132 μ 87 ν 125. λ 21 h. Ven. 231. ζ 99 δμῳαί τε καὶ αὐτή cf. η 291. β 114 πατὴρ κέλεται καὶ ἁνδάνει αὐτῇ. Γ 196 αὐτὸς ἐπιπωλεῖται στίχας, cf. Π 172 γ 249 h. Ven. 171 Ξ 474. Α 137 324 αὐτὸς ἕλωμαι, cf. Α 161 356 507 Β [240] 578 Τ 89. Β 317 326 τέκνα στρουθοῖο καὶ αὐτήν, ι 40 πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς cf. ξ 265 ρ 434 ο 433. Achilles opponitur ceteris Graecis Α 133 αὐτὸς ἔχῃς, cf. Η 147 Ι 129 271 Φ 35 φ 30. α 117 402. Β 588 Π 551 834. Ε 482 Η 50 173 Ι 682 Λ 15 296 570 Ν 642 734 Π 526 Ρ 706 ο 99. δ 334 ρ 125. Menelaus sociis Β 588 ἐν δ' αὐτὸς κίε, Ulixes sociis λ 48 αὐτὸς ἥμην, cf. κ 535 λ 113 μ 49 [140] ψ 332, Idomeneus adversariis Ν 426 cf. Ρ 506 616 Υ 173 Χ 58 η 60 ο 90 ψ 307 Χ 110 Η 72 Ε 22 ν 282 Β 642 Ι 218 ξ 79 π 53 ρ 334 ε 198 η 7 ζ 27 π 361. Ithaca ceteris insulis ι 25 αὐτὴ δὲ κεῖται, cf. κ 196, praecones procis α 109 κήρυκες δ' αὐτοῖσι ἔμισγον (Nic. αὖ τοῖσι), cf. α 143 quamquam supra simplici pron. procos significavit Ο 296 πληθὺν μέν . . . αὐτοὶ δέ, cf. ξ 346. b) Saepe id cui αὐτός opponitur, subsequitur Ζ 18

Ν 331 Π 279 αὐτὸν καὶ θεράποντα, cf. Δ 93 ι 207 ν 404 ο 38 α 39. γ 356 Β 360 δ 108 Ε 822 Μ 324 κ 267 ξ 23 Ν 56 Β 191 Ω 156 185 658 π 404 ρ 404 Ξ 129 ψ 55 Μ 324 Θ 219 Τ 303 Γ 106 Ω 368 Γ 282 Ε 271 Σ 450 π 71 374 χ 53 h. XV 6. Δ 106 Ζ 290 314 γ 26 θ 491 χ 103 113. c) quod opponitur cogitatione suppletur Η 406 μῦθον αὐτὸς ἀκούεις, non est igitur quod repetam, cf. Ω 223 294 312 μ 390. Ω 418 601 ζ 185 ρ 529 τ 403 θ 142 443 ψ 124 ω 506. α 216 οὐ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω, β 40 τάχα δ' εἴσεαι αὐτός, cf. β 112 δ 420 τ 385 β 368 φ 110 θ 559. β 53 αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα, cf. ν 305. d) homines rei quam modo aut ipsi tractaverunt aut tractaturi sunt opponuntur, ut Achilles sceptro Α 246 ἕζετο δ' αὐτός, cf. α 130 vel Patroclus equo Π 466, vel Adrastus currui Ζ 42 αὐτὸς δ' ἐξεκυλίσθη. Θ 51 αὐτὸς δὲ καθέζετο, cf. Θ 43 436 Ν 25 Ο 120 457 Π 466 Ψ 394 481 509 531 546 578 ε 315 ζ 253 Ψ 436 δ 36 43 Ρ 496 Ο 366 436 ι 417 512 κ 405 ν 284 ρ 30 h. Ven. 75. ζ 83 ἐσθῆτα καὶ αὐτήν cf. Δ 47. Ν 684 Ρ 644 αὐτοί τε καὶ ἵπποι, cf. Α 51 Ψ 311 Β 466 762 δ 20. Η 338 Ξ 56 68 νηῶν τε καὶ αὐτῶν, cf. κ 26. φ 391 ἐς δ' ᾔιεν αὐτός, cf. χ 122. ep. 15, 16 αὐτούς τε καὶ ἔργα. ι 178 562 λ 637 μ 145 ο 548 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι, cf. ο 219 Λ 754 Θ 403 417 Π 230. Α 112 βούλομαι αὐτὴν ἔχειν ipsam non dona, cf. Φ 338 Ι 242 Ρ 541 Λ 437 Γ 113 311 ο 284 Δ 619 γ 11 δ 785 ι 72 Ν 599 Χ 113 α 393 β 287 κ 425 π 388 h. XXX 11 ep. 15, 20 16. 10. ι 229 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη. — e) Quae bene fieri volunt ipsi homines curare dicuntur, ubi facile suppletur quid opponatur: sponte, ultro ν 21 αὐτὸς ἰὼν διὰ νηός, cf. θ 441. ο 81 α. ἕπωμαι, ο 213 δεῦρ' εἴσεται, cf. χ 451 ψ 178 ι 520 Ε 735 Θ 386 η 235 ο 105 Σ 341. Α 420 εἶμ' αὐτή, cf. Κ 540 Π 846 Σ 190 ν 323 ο 363. h. Ap. 163 φαίη δέ κεν αὐτὸς ἕκαστος φθέγγεσθαι se ipsum, cf. Δ 184 γ 62 ε 23 ω 479 ν 422 κ 213 τ 255 ζ 329 ρ 345 ξ 141 415 π 356 τ 281 χ 165 — f) Homo corpori aut singulis corporis membris aut partibus vestitus opponitur: Σ 26 αὐτὸς κεῖτο, ε 350 κ 528 αὐτός τ' ἀπονόσφι τραπέσθαι, cf. ε 374 τ 219. Β 263 αὐτὸν δὲ κλαίοντα ἀφήσω, cf. ν 24 ν 387 μ 87 τ 329 332 ι 257 λ 602 Ψ 66 107 619 Ρ 163 Λ 4. — B) Additur nomen personae, rarius rei, ita ut pronomen praemittatur: Β 309 αὐτὸς Ὀλύμπιος, Θ 442 αὐτὸς Ζεύς, cf. Ο 610 h. XXVIII 4 Ν 319. Σ 371 Μ 27. Ε 433 Ρ 322 h. Merc. 234 Ven. 151. Ω 360 γ 76 Β 597 h. VI 11. θ 504 αὐτοὶ Τρῶες, cf. Δ 220 Ψ 633 η 44. Η 107 αὐτὸς Ἀτρεΐδης, cf. Ω 589 Β 612 Ε 450 Λ 143 Ζ 451. π 303 τ 376 χ 425. h. Ap. 275. σ 312 τ 556 φ 190 α 207. η 70 θ 207 ο 528 Η 180 Ξ 379 Δ 150 τ 429 Θ 182. ε 230 κ 543. Λ 49 Μ 77. Φ 600 ν 55. φ 251 αὐτῇ Ἰθάκῃ, cf. ξ 98 π 251 τ 132 [φ 109]. Σ 481 αὐτοῦ σάκεος, Ν 615 λόφον αὐτόν, Μ 469 αὐτὰς ποιητὰς πύλας, Η 474 αὐτῇσι βόεσσιν. Ι 542 αὐτῇσιν ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων cum ipsis radicibus et cum ipso fructu. Ariston. ὅτι εἴωθεν ἡ σὺν πρόθεσις ἐλλείπειν, Ψ 8 αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασι, Ariston. ὅτι λείπει ἡ σύν, cf. Θ 24 290 Δ 699 Υ 482 θ 186 ξ 77 ν 219 φ 54 h. Merc. 69 84, additur σύν Ι 194 αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, cf. Ξ 498 ν 118 h. Ap. 148, semel sine nomine Μ 112 σὺν αὐτοῖσιν equis. — b) Postponitur nomini Δ 167 Ζεὺς αὐτός, cf. Κ 329 Ξ 54 Ρ 630 ζ 188 ξ 273 310. Ω 140. Β 827 Ε 51 Η 216 Ι 394 Ξ 462. Ρ 473 Σ 132. β 246 Ω 280 τ 396 ξ 8. Η 360 Μ 234 Φ 215 Ι 497 α 384 λ 139 ξ 348 357. Ε 338 μ 38 κ 399 Ν 58. Μ 429 ἀσπίδος αὐτῆς, κ 158 ὁδὸν αὐτήν, κ 416 πόλιν αὐτήν vel in urbem, h. Ap. 496 ὁ βωμὸς αὐτός loco corrupto. — C) Saepe pronomine vim tantum ac pondus verbis addit atque orationem intendit quando rerum complurium quas quis facit potissimam est demonstraturus velut Iuppiter lances attollit, fata imponit, cum vero inclinata esset dies Graecorum Θ 75 αὐτὸς δὲ μεγάλα κτύπε, cf. Λ 487 Κ 572 Τ 355 Ψ 699 Ε 575 μ 180 ψ 299 ω 420 h. Merc. 504, Φ 547 θάρσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς ἔστη, cf. Φ 397, Χ 198 ἀποστρέψασκε, αὐτὸς δὲ πέτετο, cf. Ω 191 Ψ 335 Ζ 288 Θ 396 ν 365 Η 332. Itaque de re magna et gravi gradatione quadam α 53 βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτός, ψ 68 ὤλεσε νόστον, ὤλετο δ' αὐτός, Τ 120 ἀπέπαυσε τόκον, αὐτὴ δὲ προσηύδα, cf. ε 352 χ 239, Penelope de marito ν 88 εἴκελος αὐτῷ. Quae idem homo fecerit vel passus sit variis temporibus, opponuntur ipsi homini, velut Orionem describit λ 574 θῆρας εἰλεῦντα, τὰς αὐτὸς κατέπεφνεν, cf. π 448 ρ 292 ω 206 Ι 450 Χ 87 353 Ο 198 Ω 210 α 108 h. Ap. 317 Ο 718 ν 39 h. Ven. 160. Vix est novi quidquam quod sic opponatur h. Ap. 181 Μίλητον ἔχεις, αὐτὸς δ' αὖ Δήλοιο ἀνάσσεις, cf. Merc. 362. Vituperat talem locum Pappenheim Phil. suppl. II 1 p. 39 Ψ 491 734 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο quamquam quodam modo eo excusatur αὐτός, quod Achilles auctor et praeses certaminum est, cf. φ 227 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε. h. Merc. 78 κατὰ ἔμπαλιν αὐτὸς ἔβαινε ut boves, cf. ib. 346. Non satis apparet quo referatur Ε 512 α. δ' Αἰνείαν ἐξ ἀδύτοιο ἧκε quam ob rem Köchly et Haupt Φοῖβος scribendum censuerunt quibuscum consentit Ribbeck N. J. f. Ph. 85, 19. Sed idem Phoebus etiam alia fecerat, velut Aeneam in templum abstulerat et modo Marti mandata dederat. — D) Saepe poëta pronomine ita utitur ut totum ponat partesque subiciat, quarum una ipsum illud est quod modo pro toto posuit: Γ 301 ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος ῥέοι, αὐτῶν καὶ τεκέων, ἄλοχοι δὲ δαμεῖεν ubi sufficiebat quidem σφιν de solis viris dictum, sed quasi mutato consilio poëta ad universum populum declinavit sermonem, cuius dum singulas partes dicit cum quadam neglegentia viros iterum significavit, cf. γ 381 Φ 521 Λ 525 708 Ρ 152 Ι 301 Ο 257 Θ 193 Δ 20 θ 574 ι 167 h. Ap. 303 Cer. 2 493 XIII 2 Merc. 459 Ψ 546. Neque plane dissimilis est ratio Δ 237 Ε 236 Ο 723 δ 210 ν 360 ubi singulis membris singula adduntur verba, maior vero licentia Ζ 40 ἵππω αὐτὼ μὲν ἐβήτην, αὐτὸς δὲ ἐξεκυλίσθη. — E) Natura fert ut quod quis ipse facere dicatur id nulla adstrictus necessitate, libere et quasi sua sponte facere videatur, quare talia vertere possumus: mea sponte, ultro, volenti animo, pro arbitratu meo, Η 285 προκαλέσσατο sch. A. ἐν ἄλλῳ οὗτος γέρ. Δ 287 σφῶι μὲν οὔ τι κελεύω· αὐτὼ γὰρ ἀνώγετε, Ο 652 οὐχ ἐδύναντο χραισμεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλ' ἐδείδισαν. Γ 66 ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσι volentes et propitii, cf. Ψ 591 Ρ 254 Ω 218 β 375, π 294 τ 13 ρ 382 ep. 16, 3. Λ 270 Κ 197 ξ 471 δ

444 ξ 516 αὐτὸς δώσει sed ο 338 habet κεῖνος. Ο 725 αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, cf. [Π 690] Ρ 178 Ο 43. — Quare adduntur etiam quae animo prompto aliquid fieri significent Ω 140 πρόφρονι θυμῷ - αὐτὸς ἀνώγει, Ψ 434 ἑκὼν μεθέηκε, cf. δ 649. Η 182 ἤθελον αὐτοί, cf. ι 334 ν 136 ω 279 h. Merc. 417 Ξ 276. Ι 139 αὐτὸς ἑλέσθω arbitratu suo sibi eligat, cf. Ι 281 σ 47 ζ 188. — F) Videtur idem esse quod: solus, etsi caute in hac re versandum esse monent scholia: β 356 αὐτὴ οἴη ἴσθι, ξ 450 συβώτης αὐτὸς κτήσατο οἶος, cf. ξ 8. Ρ 634 712 αὐτοί περ φραζώμεθα. Ε 880 αὐτὸς ἐγείναο παῖδα, sch. BL. τοῦτο δέδωκεν ἀφορμὴν Ἡσιόδῳ τὸ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ μόνος λαβεῖν, ὅπερ ὁ ποιητὴς οὐκ οἶδεν, ἀλλὰ λέγει ἀνιεῖς αὐτὴν ἐπεὶ σὺ ἀΐδηλον αὐτὴν ἐγέννησας. Β 233 αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι, paraphr. et sch. br. αὐτὸς ἄποθεν καὶ χωρὶς μόνος κατάσχῃς. Ν 729 οὔ πως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι, paraphr. ὁ αὐτός. Φ 467 πανσώμεσθα μάχης· οἱ δ' αὐτοὶ δηριάασθον, ο 311 αὐτὸς πλάγξομαι ipse, nullo comite aut duce. φ 194 ἦ αὐτὸς κεύθω. Θ 99 αὐτός περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐν ἴσῳ τῷ μόνος, cf. Μ 207. Etiam Σ 198 Zenodotus et Aristophanes pro αὔτως legebant αὐτός, ἵν' ᾖ χωρὶς ὅπλων neque displicebat id Didymo. — G) Idem fere est quod: sogar atque sic adduntur etiam καί et οὐδέ quo maius sit pondus orationis, non tam in prioribus Il. libris quam in posterioribus atque in Od. v. s. B ab, H ab I. Particula καί in talibus saepe supervacanea est, cf. sch. H. λ 453. δ 181 μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός vel deus, Ι 445 οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτός, Π 852 οὐδ' αὐτὸς cf. Ι 116 Ν 252 Ξ 54 ρ 17 φ 317 ψ 266 h. Ven. 47 η 73. Κ 25 οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐφίζανε. — Ptolemaeus αὖ τῷ malebat quod etiam Bergkio placuit (ind. lect. aest. Marburg 1850 p. 6), Tyrannio αὐτῷ, Herodianus (h. l.) nihil interesse putabat inter utrumque. cf. Α 401. Λ 437 ο 499 h. Ap. 505 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον. cf. Ζ 363 Η 191 ν 75 h. Ven. 45 φ 29 λ 4 δ 453 579 β 419 ι 150 547 μ 6 Η 173 Ι 709 Μ 272 β 64 168 Θ 182 Ξ 47. Δ 318 Ο 565 Π 562 Ε 520 [Ζ 439] Λ 650 Χ 448 Ο 93 Π 497 Ρ 623 Σ 194 Τ 421 Υ 201 432 Ω 105 560 γ 193 ε 215 η 327 κ 457 μ 57 ξ 343 365 ρ 573 υ 228 φ 257 h. Merc. 376 [382] Μ 305 Ζ 306 Ι 46 Λ 121 Ρ 635 713 π 100 β 332 Ε 557 ξ 45 ν 296 φ 398 ψ 171 ν 203 257 Η 34 h. Merc. 353 Cer. 127 ι 231 τ 429 α 33. Ψ 305 νοέοντι καὶ αὐτῷ cf. Θ 293 Λ 835 Ν 46 Π 555. Λ 577 καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ, cf. Ο 604. Κ 70 καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα. Coaluit quoque particula cum pronomine Ζ 260 ἔπειτα δὲ καὐτὸς ὀνήσεαι, Herod. τοῦτο διχῶς ἀναγινώσκεται. ὅσοι γὰρ ἡγοῦνται ἐγκεῖσθαι τὸν κέ ἐγκλιτικόν, ῥωννύουσι τοῦ δέ τὴν ὀξεῖαν, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. οὕτω γὰρ καὶ τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ (γ 255) ἀναγινώσκεται· ὅσοι δὲ τοῦ καί κατὰ κρᾶσιν καὶ ἔκθλιψιν, καὶ αὐτός, καὐτός ἐγκλίνουσι τὸν δέ. Ariston. ὅτι τὸ πλῆρές ἐστι κέ αὐτός. Ὁμηρικὸν δὲ τὸν κέ περιττὸν εἶναι, ubi κέ correxit Friedlaender. γ 255 τάδε καὐτὸς ὀίεαι, sch. HM. τὸ πλῆρές ἐστι τῆς συναλοιφῆς κέν ἀντὶ τοῦ δή. ζ 282 εἰ καὐτή περ εὗρεν. — H) a) Pronomina personalia atque possessiva nunquam componuntur cum pronomine αὐτός sed adduntur tantummodo. Tertiae personae Α 338 τὼ αὐτώ; cf. Ω 608 Ε 520 δ 654 σ 278 h. Ven. 45. Secundae Ξ 145 σὺ αὐτός, cf. Ε 230 237 Τ 315 τ 121 482 Φ 292 Υ 310 δ 395. Primae β 194 ἐγὼν αὐτός, cf. Η 101 Χ 428 Ψ 415 579 ζ 126 218 θ 391 φ 94 h. Merc. 275. Ω 59 η 237 τ 104 (Ph. Anz. IV, 15) 509 π 170. Ρ 712. β 133 (v. l. ἑκών) [Ο 234] Π 239 Ρ 231 Ψ 244 602 θ 356 λ 508 τ 501 ν 263 φ 113 207 χ 154 ψ 357 ω 321 445 h. Merc. 473. τ 255 h. Cer. 273. b) In cass. obl. Ω 198 μ' αὐτόν, cf. Χ 83. τ 93. Ζ 338 Ν 73 Π 12 Χ 110 γ 49 δ 177. ε 179 κ 344 ο 371 ψ 281 Ι 470. Χ 451 Ω 732. ε 190. Θ 293. Κ 242 κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, Herod. Ἀλεξίων τὸ ε τῇ ἀντωνυμίᾳ δίδωσιν, οὐ τῷ ῥήματι τελικόν, καὶ δοκεῖ ὀρθοτονεῖν, ὡς εἰ καὶ συνθέτως ἐλέγετο ἐμαυτόν· καὶ τοῦτο ἐχρῆν εἶναι· ἀεὶ γὰρ αἱ τοῦ πρώτου προσώπου ἀντωνυμίαι προτασσόμεναι τῆς αὐτός ὀρθοτονοῦνται· ὁ μέντοι Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀρίσταρχος ἐγκλιτικῶς ἀνεγνώκασιν. ἐπὶ τὴν τε συλλαβὴν ποιοῦντες τὴν ὀξεῖαν, ἵνα μὴ ὡς κατάλληλον φανῇ τὸ ἐμαυτὸς ἑλέσθαι, cf. Ο 723 λ 453 ν 360 [Ω 558] ξ 331 τ 288 ν 315. α 251 π 128. Ρ 239 νῶι αὐτώ. Χ 66 αὐτόν με cf. Χ 346 ρ 9. Ε 459 884. Ο 39 νωΐτερον αὐτῶν. Secundae: Ψ 312 σέθεν αὐτοῦ cf. Ξ 327 Σ 359. Ι 42 521 Ν 817 [Ο 231] Τ 178 192 416 Ψ 80 α 279 305 δ 601. ε 187 κ 300 ζ 60 ο 168 514 h. Merc. 459 Ψ 342. λ 134. Ζ 272 ζ 35. 39 ρ 583 ψ 75. Κ 389 Ν 273 Ρ 687 Χ 351 ι 406 κ 284. ρ 81 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, sch. H. ἐχρῆν ὀρθοτονεῖν τὴν σέ, cf. ρ 494 ω 249 χ 345 Ι 249 680. Ω 569 μή σε οὐδ' αὐτὸν ἐάσω, sch. A. ἐγκλιτικὴ νῦν ἡ σέ ἀντωνυμία καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς οὐδ' αὐτόν σε, cf. δ 748. ο 262 ὑπὲρ σῆς αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταίρων, β 138 ὑμέτερος θυμὸς αὐτῶν. — Ο 226 οἱ αὐτῷ, ubi Ptolemaeus οἱ enclitice legebat, Herodianus vero οἷ defendit. Ω 292 οἱ αὐτῷ, Herodian. ἐγκλιτικῶς ἀναγινώσκουσι τὴν οἱ ἐπεὶ εἰς ἁπλῆν ἡ μετάληψίς ἐστιν, ὁμοίως τῷ δ 667. cf. Lehrs h. l. δ 667 ἀλλά οἱ αὐτῷ, sch. H. ἐχρῆν ὀρθοτονεῖν τὴν οἱ· ἔστι γὰρ ἀντιδιασταλτικὴ καὶ προηγεῖται τῆς αὐτὸς· ἀλλ' ὅμως ἐγκλιτικῶς ἀνεγνώσθη. Probat enclisin Herodianus (Bekk. anecd. 1146), β 33 εἴθέ οἱ αὐτῷ Ζεὺς τελέσειεν, sch. H. ἀπολύτως ἡ οἱ, Ζ 91 καί οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ, Ι 324 κακῶς οἱ πέλει αὐτῇ. Encliticum esse οἱ statuerunt veteres, cf. Didym. h. l. ζ 277 πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ. Φ 245 γεφύρωσεν δέ μιν αὐτόν, sch. A. ἐν ἄλλῳ δὲ κέλευθον, cf. Φ 318 Ω 472. δ 118 ἠέ μιν αὐτὸν ἐάσειε, sch. HM. σημειοῦνταί τινες ὅτι παραλλήλως ἔταξε μιν καὶ αὐτόν, θ 396 Εὐρύαλος δέ ἑ αὐτὸν ἀρεσσάσθω, sch. H. Ἀρίσταρχος τὴν ἑ ἐγκλίνει καὶ Ἡρωδίανος. Heller (Phil. 11, 585) αὐτός coniecit. ν 190 ὄφρα μιν αὐτὸν ἄγνωστον τεύξειεν, cf. s. ἄγνωστος. Ω 729 ὅς τέ μιν αὐτὴν ῥύσκεν, δ 643 ἦ ἑοὶ αὐτοῦ θῆτες. β 190 αὐτῷ μέν οἱ ἔσται, Λ 117 αὐτὴν γάρ μιν τρόμος ἱκάνει. — I) Pro pron. refl. est, cuius formas poëta non coniunxit secundum Aristarchum, cf. Lehrs, qu. ep. 115, quamquam La Roche hom. Unters. 139 cf. hom. Textcr. 252 dubitat num id recte statuerit Aristarchus. Formas pron. pers. encliticas esse negarunt, quando αὐτός subsequeretur, recentiores enclisin admiserunt. La Roche hom. Unters. 140 nihil mutari enclisin putat sive addatur αὐτός sive absit. Τ 384

πειρήθη δὲ εὖ αὐτοῦ, Aristarchus δ' ἕο, Zenodotus δ' ἑοῦ, Ptolemaeus δὲ οἷ, alii δέ οἱ. *ϑ* 211 ἕο δ' αὐτοῦ πάντα χολοῦει, *E* 64 τεκτήνατο νῆας ἀῒ κακὸν Τρώεσσι γένοντο οἷ τ' αὐτῷ, Ariston. ἀθετεῖται ὅτι οὐχ ὑγιῶς ἐξενήνοχεν . . ἔδει γὰρ αὐτῷ τε, cf. Lehrs qu. ep. 116. Etsi οἷ αὐτῷ non necessario ap. Hom. sibi ipsi est, potuit hic aliquo modo referri ad verbum τεκτήνατο. Satis enim libere his pronominibus utitur poëta, *δ* 66 θῆκεν ἑλών, τὰ γάρ οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ ei ipsi, sch. E. τὸ ἑαυτῷ Ὅμηρος οἷ αὐτῷ γράφει. *K* 307 ὅς τίς κε τλαίη οἷ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο, Herod. οἷ· ὀρθοτονεῖται καὶ περισπᾶται καὶ εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται. *N* 495 ἑοῖ αὐτῷ sibi, cf. *δ* 38 ubi sch. B. ἑοῖ αὐτῷ· αὐτῷ αὐτῷ· τὸ δὲ ε πλεονασμὸς Ἀττικός. *Π* 47 οἷ αὐτῷ sibi, cf. *Ψ* 126 *ο* 285 ubi sch. H. ἀεὶ ἡ οἷ προτασσομένη τῆς ἐπιταγματικῆς ὀρθοτονεῖται σεσημειωμένον τοῦ *δ* 667. cf. *φ* 304 *χ* 214 h. Ap. 275. *Y* 171 ἓε αὐτόν se, *ϱ* 387 ἓ αὐτόν se. *δ* 244 αὐτόν μιν δαμάσσας, sch. H. ψιλῶς. οὐκ οἶδε τὴν αὐτῶν συνήθειαν ὁ ποιητής, Lenzius (Phil. 20, 368) correxit τὴν αὐτὸν σύνθετον, Dindorf Ἀττικῶν pro αὐτῶν, sch. TV. δύο ἰσοδυναμοῦσαι ἀντωνυμίαι ἀντὶ τῆς μιᾶς λαμβάνονται. Recte Nitzsche nostrum ihn selbst comparavit, quo maiores nostri utebantur, ubi nos sich selbst. Quod αὐτόν μιν hoc uno loco „se ipsum" est, μιν αὐτόν vero saepius eum ipsum, casu id videtur factum esse, nam οἷ αὐτῷ et αὐτῷ οἷ promiscue leguntur (cf. Gottschick, N. J. f. Ph. 34, 456 La Roche H. T. 253) atque αὐτήν μιν *A* 117 eam ipsam h. Merc. 239 ἀλέεινεν ἑαυτὸν loco ut videtur desperato. *Ξ* 162 ἐντύνασα ἓ αὐτήν, Ariston. ἡ δ. περιεστ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει ἑωυτήν, Didym. ἀγνοεῖν τὴν διαφορὰν αὐτόν φησιν Ἀρίσταρχος. *P* 551 πυκάσασα ἓ αὐτήν, sch. V. οὐδέ ποτε ὁ ποιητὴς οἶδε συνθέτους ἀντωνυμίας. *M* 155 σφῶν αὐτῶν, *δ* 683 σφίσι αὐτοῖς sibi, cf. *ν* 213. *M* 43 86 *N* 152 σφέας αὐτούς se, cf. *μ* 225. Pron. poss. *K* 204 πεπίθοιτ' ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ, Ariston. ἡ δ. ὅ. κατὰ τὸ πλῆρες τὰ τοιαῦτα ἐκφέρει ἑῷ αὐτοῦ . . . τὸ γὰρ αὐτοῦ, καὶ αὐτῶν κοινόν ἐστιν ἐπίταγμα τῶν τριῶν προσώπων. *α* 409 ἑὸν αὐτοῦ. *π* 197 μηχανόῳτο ᾧ αὐτοῦ γε νόῳ, sch. H. ᾧ γρ. οἷ, cf. h. Merc. 59. *α* 7 αὐτῶν σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, *T* 302 σφῶν αὐτῶν κήδεα στενάχοντο. b) *Γ* 51 κατηφείην σοὶ αὐτῷ ἀνῆγες, Zenodotus κατηφείη. *Ω* 310 πέμψον οἰωνόν, ὅς τε σοὶ αὐτῷ φίλτατος, *λ* 371 ἴδες οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ ἕποντο. *ν* 313 σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεις. h. Merc. 93 ὅτε μή τι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ loco corrupto. *Z* 490 *α* 356 *φ* 350 τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε, cf. *ξ* 185 *χ* 218 h. Merc. 565. *ϱ* 595 αὐτὸν μέν σε σάω. — c) *ψ* 78 ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, *ψ* 253 ἐμοὶ αὐτῷ, cf. *ι* 421 *ε* 189. *A* 271 μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ, Herodian. οὕτως κατὰ παράθεσιν ἐν δύο τόνοις ἔμ ἑαυτόν· σύνθετος γὰρ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ οὐκ ἔστιν. Ariston. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κατ' ἐμωυτόν· τὸ δὲ πλῆρες ἐμὲ αὐτόν, cf. h. Ven. 104. *Θ* 529 φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς, Bekk. expunxit. *Z* 446 πατρός τε κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ, cf. *β* 45 h. Ap. 328. — K) Apparet Homerum non admodum constanter uti pron. refl., sed tamen fundamenta quasi iecisse Atticae rationis, cuius formas inchoavit, usum certis regulis non adstrinxit. Id quoque proprium habet quod praeter exspectationem pronomina personalia interdum omittere videtur solo pronomine αὐτός usus. *H* 437 ἔδειμαν εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν sui ipsorum, *M* 104 εἴσαντο εἶναι ἄριστοι μετά γ' αὐτόν, *δ* 712 αὐτοῦ θυμὸς ἐφορμήθη, cf. *ϱ* 532. *ϑ* 583 κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν ubi eo quod αὐτῶν non satis habet quo referatur videtur effectum esse ut exstiterit v. l. ἀνδρῶν, Bergk (ind. lect. aest. Marburg 1850 p. 6): αὖ τῶν. — b) *α* 402 αὐτὸς ἔχοις, *κ* 298 αὐτὸν κομίσσῃ te ipsum, cf. *ξ* 389, *γ* 19 327 λίσσεσθαι δέ μιν αὐτός tu ipse, Didym. *γ* 327 Ἀρίσταρχος αὐτός οὐκ αὐτόν, sed multi codd. αὐτόν, cf. *P* 332. *μ* 51 ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω ad te ipsum, nam αὐτοῦ refertur ad illud αὐτός quod v. 49 est, quamquam plerique ad malum referunt v. s. ἀνάπτω, cf. *μ* 162 179 ad me ipsum. c) *Ω* 430 αὐτόν τε ῥῦσαι me ipsum, cf. *Ω* 503 *κ* 339. *Θ* 243 αὐτούς, cf. *Λ* 668 *Ξ* 129 *O* 296 nos ipsos. *Ξ* 56 ἐπέπιθμεν νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι. *Ω* 499 εἴρυτο ἄστυ καὶ αὐτούς nos ipsos paraphr. ἡμᾶς, cf. *P* 152 *κ* 26. *φ* 249 ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ de me ipso, cf. *γ* 381 *χ* 38. d) Neque aliter pro pron. refl. αὐτός legitur: *Γ* 90 κέλεται αὐτὸν καὶ Μενέλαον μάχεσθαι, (*Y* 55 ἐν αὐτοῖς inter se?) *P* 407 οὐδὲ τὸ ἔλπετο ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν οὐδὲ σὺν αὐτῷ, ne secum quidem i. e. cum Achille. Alii: Achillem cum eo i. e. Patroclo, sed est de Patroclo pugnante. *δ* 247 ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤισκε, sch. HMQ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ αὐτόν, ἵν' ᾖ κατακρύπτων νῦν ἑαυτὸν ἤισκεν αὐτὸν ἄλλῳ φωτί. E. κατακρύπτων ἑαυτὸν ὡμοιοῦτο. *P* 131 κλέος ἔμμεναι αὐτῷ, cf. *β* 125 *ξ* 251. *ω* 270 ἔφασκε πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ v. l. αὐτοῦ. Ceterum cf. sub 2 b. — e) *I* 342 τὴν αὐτοῦ φιλέει suam ipsius, Herodian. ὁ Ἀσκαλωνίτης δασύνει, σύνθετον ἐκδεχόμενος τὴν ἀντωνυμίαν, ἀγνοῶν ὅτι Ὅμηρος οὐδέποτε συνθέτῳ κέχρηται ἀντωνυμίᾳ· διὸ καὶ τὰς τοιαύτας κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκομεν *A* 271 καὶ *P* 551. τί οὖν ἐστιν ἐνθάδε λέγειν; ἢ ὅτι λείπει ἡ ἕο; ὡς τὸ *ϑ* 211 οὕτως καὶ ἐνθάδε τὴν ἕο αὐτοῦ φιλέει. *ξ* 51 ἐστόρεσεν δέρμα αὐτοῦ ἐνεύναιον, sch. H. τοῦ συβώτου. τὴν αὐτοῦ οὐκ οἶδέν ποτε σύνθετον Ὅμηρος. h. VII 30 ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους οὕς τε κασιγνήτους, *κ* 27 αὐτῶν ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.

2) Pronominis αὐτός ceteris casibus multo saepius leguntur nom. et acc., quippe quibus potissimum efferuntur quae maius habent pondus. Quando a praepos. pendet pron. pondere minuitur legentemque ad superiora refert, fit igitur pron. dem.: hic, ille, is. Refertur sic ad res, cum „ipse" potissimum sit de hominibus. Negant hoc modo uti Homerum pronomine Ameis ad *Γ* 362 alii, qui maius semper esse putant pondus orationis fierique oppositionem. *Γ* 436 ὑπ' αὐτοῦ ab eo, cf. *E* 92 *Λ* 821 *N* 27 140 *Φ* 527 *τ* 114. *H* 64 ὑπ' αὐτῆς, cf. *Y* 277 *μ* 406 *ξ* 304. *Π* 519 ὑπ' αὐτοῦ a volnere, *Λ* 829 ἀπ' αὐτοῦ, cf. *Λ* 845 *Π* 117 *Ψ* 880 *δ* 522 *ο* 96 h. XXXI 10. *μ* 120 ἀπ' αὐτῆς, *Θ* 54 ἀπὸ αὐτοῦ post cenam, cf. h. Ap. 223. *M* 264 ἀπ' αὐτάων. *Ξ* 428 πάροιθεν αὐτοῦ, *π* 166 πάροιθ' αὐτῆς, *Λ* 360 500 πάροιθ' αὐτοῖο, *O* 307 πρόσθεν αὐτοῦ, cf. *η* 21. *E* 170 *I* 193 πρόσθ' αὐτοῖο, *P* 10 ἀγχὶ αὐτοῦ, cf. *ϑ* 95 534 *φ* 433.

β 417 ἀγχὶ αὐτῆς, cf. χ 130 h. Ap. 246 378 P 300. Ω 126 ἄγχ' αὐτοῖο. P 397 περὶ αὐτοῦ, Ψ 553 περὶ αὐτῆς, Σ 206 ἐκ δ' αὐτοῦ, cf. χ 175 192. Ξ 416 ἐξ αὐτῆς, cf. X 150 τ 58. Y 470 κατ' αὐτοῦ, Φ 167 ὑπὲρ αὐτοῦ, M 424 ὑπὲρ αὐτέων. ο 122 αὐτοῦ προπάροιθε, cf. h. Ven. 81. Ξ 297 αὐτῆς προπάροιθε, τ 9 φ 177 182 ἐπ' αὐτοῦ, cf. Δ 38. Λ 629 ἐπ' αὐτῆς, cf. Ω 190 267 ε 163. τ 63 ἐπ' αὐτῶν, cf. Λ 461 B 424 γ 458 μ 361. X 153 ἐπ' αὐτάων. ω 241 ἰθὺς αὐτοῦ, Π 602 ἰθὺς αὐτῶν. Λ 97 δι' αὐτῆς, cf. Y 398. E 503 δι' αὐτῶν, cf. κ 391 ω 338. E 752 H 340 439 Θ 396 δι' αὐτάων. δ 439 σχεδὸν αὐτῆς, E 607 σχεδὸν αὐτῶν, cf. τ 447. ν 103 [347] ἀγχόθι αὐτῆς. ep. 15, 14 ἔντοσθ' αὐτῆς. E 256 ἀντίον αὐτῶν, Ψ 115 πρὸ αὐτῶν, cf. τ 435, λ 549 ἕνεκ' αὐτῶν propter arma, Γ 362 ἀμφὶ αὐτῷ i. e. φάλῳ, Aristarch. Heyne αὐτῇ i. e. κόρυθι, cf. Δ 493 E 299 I 547 Ξ 447 Π 108 P 4 359 510 ϑ 527 κ 518 λ 26. ω 80 ἀμφ' αὐτοῖσι. B 270 ἐπ' αὐτῷ, cf. Δ 470 504 E 42 58 294 540 H 440 Θ 260 K 185 Λ 460 N 187 332 Ξ 419 Π 661 P 50 236 311 677 Y 395 Ψ 381 400 406 784 Ω 666 δ 822 μ 422 ξ 520 τ 101 υ 358 φ 376 χ 75 80 ω 525. Φ 585 ἐπ' αὐτῇ, H 246 ἐπ' αὐτῷ, cf. I 349 δ 134. h. Ap. 295 ἐπ' αὐτοῖς, Z 243 ἐν αὐτῷ (aedibus), cf. Ω 421 ε 235 κ 93 ν 97 ϱ 269, M 63 ἐν αὐτῇ, cf. Σ 542 β 389 δ 846 ε 260 ϑ 425 ι 21 π 473. Σ 481 ἐν αὐτῷ, H 339 438 ἐν αὐτοῖσι cf. Y 55. K 474 παρ' αὐτῷ, cf. O 431 ξ 292. N 627 παρ' αὐτῇ, K 472 παρ' αὐτοῖσι, O 353 σὺν αὐτῷ, cf. [Ω 7]. Σ 65 σὺν αὐτῇ, cf. h. Cer. 60. O 695 ἅμ' αὐτῷ, cf. Π 550 Y 38 λ 388 τ 196 ω 21. Γ 458 Z 399 H 350 X 114 461 ἅμ' αὐτῇ, cf. μ 18. γ 304 ὑπ' αὐτῷ, cf. h. Cer. 270. h. Merc. 211 ἀντίον αὐτῷ. Λ 463 γ 460 παρ' αὐτόν, cf. Γ 406 Θ 280 Λ 577 ξ 523 ψ 98. h. Cer. 187 παρ' αὐτήν. B 417 [Θ 537] T 5 ἀμφ' αὐτόν, cf. Λ 473 592 Π 601 775 Ω 123 δ 506 λ 520. H 435 ἀμφ' αὐτήν. Δ 211 περὶ αὐτόν. H 337 ποτὶ αὐτόν, cf. H 436. M 64 προτὶ αὐτούς, μ 59 προτὶ αὐτάς. Φ 236 344 κατ' αὐτόν, ι 153 κατ' αὐτήν, N 556 κατ' αὐτούς, cf. Π 646 P 432 Σ 605 δ 18. M 340 κατ' αὐτάς, Φ 248 ἐπ' αὐτόν, E 590 Λ 343 ἐπ' αὐτούς, ϑ 170 ἐς αὐτόν, Σ 565 ἐς αὐτήν, ϱ 336 μετ' αὐτόν, cf. h. Merc. 297. Ven. 69 μετ' αὐτήν, K 149 μετ' αὐτούς, cf. Ξ 136 Y 14, N 110 ἀν' αὐτάς. b) Ita αὐτόφιν quoque legitur, de quo disputaverunt Lucas (melet. Hom. p. 11) et Jahn (Ztft. f. A. W. 1841 p. 688). Non est adv. ut putavit Krüger § 19, 2, 6, sed semper pendet a praep. atque metri causa formatum videtur, cf. Lob. path. el. 2, 257 estque in quarto pede. Est autem aut gen. pl. aut dat. pl. m. et n., non accus. ut Lucas putavit. T 255 ἐπ' αὐτόφιν εἵατο, für sich, quamquam sch. br. ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ τόπου explicant et similiter sch. V. Melius enim comparatur H 195. Sunt qui ἐπ' αὐτῷ explicent i. e. ἐπὶ τῷ Ἀγαμέμνονι iuxta. Λ 44 ἀπ' αὐτόφιν λάμπε ab hastis. Non recte anonymus (Ztft. f. A. W. 1841 p. 698) monuit posse αὐτόφιν ad χαλκός referri et pro αὐτοῦ esse. M 302 N 42 Y 140 Ψ 640 Bekk. παραυτόθι scripsit, alii παρ' αὐτόφι. — c) Hae locutiones plus duplo crebriores sunt in Il. (154) quam in Od. (70), creberrimae in Il. H E P Λ Π, absunt ab Il. Λ priore parte atque Od. α ζ σ. — d) Pronomen αὐτός etiam solum atque praepositionibus destitutum, interdum pondere caret neque tam opponit aliquid aliis atque extollit, quam legentem ad superiora refert. Non igitur tam „ipse“ est quam „hic, ille, is“. Sed cum talia gradibus tantum inter se differant, non genere, difficilia sunt iudicatu. Nom. sic legi videtur Λ 235 νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, cf. P 48. O 646 ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο, τὴν αὐτὸς φορέεσκε, cf. Φ 31. Ω 691 ζεῦξ' ἵππους, ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε, ubi brevitatis studio poëta eo abripitur ut Mercurius et equos et mulos egisse videatur. β 128 πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι, ξ 117 φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι. π 370 ἑλόντες αὐτόν, Bekk. h. Bl. 274 αὐτοῦ atque sic Duentz. et Carolsfeld, verb. colloc. 64, quia pondere careat. M 204 κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα, sch. A. γὰρ αὐτον· οὕτως ἐγκλιτέον τὴν ἀντωνυμίαν κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν. μέμνηται καὶ Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλώνιος, cf. Lehrs qu. ep. 124. Friedländ. N. J. f. Ph. 79, 803, quae eum tenebat. ι 205 οὐδέ τις αὐτὸν ᾔδει, vinum. Friedländer (N. J. f. Ph. 79, 595) hier ist übrigens αὐτόν offenbar für „ihn“ gebraucht. Audacius Doederl. (emend. Hom. Erlangen 1858) explicarat: ipsum datorem nemo norat aspectu praeter Ulixem. Possunt huc referri permulti loci ut Apollonius (pron. 79) intellexit qui gen. dat. enclisi affici posse negat sed si pondere careat remissiore accentu proferri iubet. Refertur ad pron. rel. antecedens: A 218 ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Gent in editione αὐτοί proposuit, Ameis vertit „diesen selbst“, opponi enim deos. Videtur potius: eum ipsum exaudiunt, non alium gerade den erhören sie, quamquam vix est cur sic opponatur. Repetitur pron. dem. subst. praecedens. Δ 11 τῷ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει ubi fuere qui ad aliam interpretationem confugerent, sch. V. τινὲς ἀντὶ τοῦ αὐτόθι τουτέστι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένουσα τόπου. Π 561 ἑταίρων αὐτοῦ ἀμυνομένων, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀμφίβολον εἰ λείπει ἡ περί ἵν' ᾖ περὶ αὐτοῦ ἢ τοπικῶς ἐκληπτέον τὸ αὐτοῦ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ, cf. H 204 κ 259 K 493 α 308 N 159 370 ε 254 325 ϱ 14 χ 116 149 h. Ap. 346 Σ 133 Ψ 682 τ 140 275 X 513 ν 70 Φ 491 582 ζ 137 308 η 143 246 Ξ 118 359 457 O 449 537 P 291 611 T 72 275 Y 335 δ 634 642. Gen. habet vim possessivam, „eius“: Π 405 διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων, sch. BL. διέπειρε τῶν ὀδόντων αὐτοῦ Ἀττικῶς cf. O 537 Π 742 [P 546] Y 441 Ψ 691 δ 710 ξ 102 135 I 562 η 263 Λ 633 [561] B 347 β 154 κ 303 μ 130 h. Ap. 155 ep. 15, 21. Π 504 προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο eam (hastam). Alii: eum (Patroclum hastam e volnere extrahentem). Dubitatur de ε 280 ἐφάνη ὄρεα γαίης Φαιήκων ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ ei quia a Calypsonis insula venit. Wentzel, Glogau 1840: ubi patriae eius proximum erat. Accusativi etiam crebrior talis usus. K 345 ἐῶμέν μιν παρεξελθεῖν, ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἕλοιμεν, cf. Γ 25 Σ 269 Ω 664 O 621 Θ 295 Ψ 277 γ 22 δ 110 ε 367 η 10 ϑ 347 λ 15 ν 386 ϱ 367 373 549 σ 315 τ 235 h. Merc. 359 482 486. E 17 Τυδεΐδεω δ' ὑπὲρ ὦμον ἤλυθ' ἀκωκή, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν, cf. H 333 Π 479 510 703 γ 171 δ 507 ϑ 472 κ 113 π 370 φ 195 ω 282.

3) Idem. Negant sic addi articulum, qui semel vel coaluit cum pron. E 396 ωὐτὸς ἀνήρ, hic ipse vir, sch. br. ὁ αὐτός. δισυλλάβως ἀνα-

γνωστέον.] π 223 *τῆς αὐτῆς ἀγγελίης* ubi certe non fit demonstratio, η 326 *ἤματι τῷ αὐτῷ*, Z 391 *τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις*, η 55 *τοκήων τῶν αὐτῶν οἵ περ τέκον*. ξ 161 τ 306 *τοῦδ' αὖ τοῦ λυκάβαντος* Herodianus et Tyrannio (sch. K 23 ξ 161), non enim *αὐτοῦ* posse legi nisi ad superiora referatur, cf. Eust. 1755, 40 Bergk, ind. lect. aest. Marburg 1850 p. 6 sed fuit v. l. *αὐτοῦ* atque insolita est repetitio pron. Non addito articulo M 225 *αὐτὰ κέλευθα*, sch. br. *τὰς αὐτὰς ὁδούς*. Ψ 480 *ἵπποι δ' αὐταὶ αἳ τὸ πάρος περ*, v. l. *αὖτε*. φ 366 *αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ*. ϑ 107 *αὐτὴν ὁδόν ἥν περ οἱ ἄλλοι*, cf. κ 263 π 138. — 4) Est v. l. *αὐτούς* B 681 pro *αὖ τούς*. h. Ap. 337 codd. *αὐτοί* et *αὐτή*, Baum. *αὐτάρ*, ib. 523 *αὐτοῦ δάπεδον*, marg. cod. L. *γρ. ἄδυτον ζάθεον* quod nunc editur. Merc. 406 codd. *αὐτός*, Herm. *αὐτάρ*, Cer. 371 codd. *ὄγ' αὐτός*, Schneidewin *ὄγ' Ἀίδης*, VII 22 codd. *αὐτόν*, Baum. *αὖτις*. (*αὐτοῦ*, *αὐτόθι*, *παραυτόθι*, *καταυτόθι*, *αὖθι*, *καταῦθι*, *παραῦθι*, *αὐτόθεν*, *αὔτως*, *αὐτίκα*, *αὐτάγρετος*, *αὐτῆμαρ*, *αὐτονυχί*, *αὐτόετες*, *αὐτόδιον*, *αὐτόματος*, *αὐτοκασίγνητος -η*, *αὐτοσχεδόν -ά -ιος*, *αὐτοσταδίη*, *αὐτοχόωνος*, *αὐτοπρέπης*, *αὐτοδίδακτος*.)

αὐτο-σταδίη (fem. adi., *ἵστημι*) pugna quae comminus fit, pugna stataria. N 325 *ἔν γ' αὐτοσταδίῃ*, sch. br. *ἐν τῇ συστάδην μάχῃ*.

αὐτο-σχεδά (*-δόν*) valde prope, comminus. E. M. 147, 10 *ἐκ τοῦ σύνεγγυς*. Π 319 *δουρὶ ἐπόρουσε*.

αὐτο-σχέδιος quod illico fit atque ipso quo quis est loco, non ex praeparato. Dat. et acc. fem. adv. (cf. Curt. E. p. 592), illico, comminus. M 192 P 294 *πλῆξ' αὐτοσχεδίην*, λ 536 *οὐτασμένος*, sch. V. *τὸ αὐτοσχεδίην ἐπίρρημα* E. M. 174, 11 *ἐκ χειρός*. O 510 *αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖρας*. Ap. 41, 12 *ἀπὸ χειρός, ἐκ τοῦ σύνεγγυς*, cf. Hes. h. Merc. 55 *ἄειδεν ἐξ αὐτοσχεδίης πειρώμενος* aus dem Stegreif. De

αὐτο-σχεδόν (cf. Benf. 1, 384 Curt. E. p. 592) valde prope, contigue, comminus. Semper de pugnantibus E. M. 174, 11 *σύνεγγυς*. De accentu Herod. H 273 *ὀξυντέον τὸ αὐτοσχεδόν· τὰ γὰρ εἰς δον ἐπιρρήματα ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσουσι τὸν τόνον*. H 273 *ξιφέεσσιν α. οὐτάζοντο*, N 496 *α. ὡρμήθησαν*, Ariston. *ἡ δ. πρὸς τὸ αὐτοσχεδόν, ὅτι ὡς σχέδην καὶ συστάδην ἀγωνιούμενοι*, cf. N 526 P 530. O 386 *μάχοντο ἔγχεσιν α.*, O 708 *δῄουν ἀλλήλους α.*, O 746 *α. οὖτα*, cf. χ 293.

αὐτοῦ 1) hoc ipso loco, hic. 2) eo ipso loco, illic, ibi. 3) illico. Hes. *ἐκεῖ, αὐτόθι, ἐπὶ τόπον, εὐθύς*. Rarius in Il. prioribus libris, quam in posterioribus, atque universe in Il. quam in Od. 1) B 332 *μίμνετε*, cf. γ 427 ε 362 π 132. E 262 *ἐρυκακέειν*, cf. N 751 Σ 332. Z 80 *στῆτ' αὐτοῦ*. Φ 322 *τετεύξεται*, cf. h. Ap. 368. β 250 *πότμον ἐπίσποι*, κ 266 ο 199 *λίπε*, cf. λ 332 ν 207 ρ 187 276 282. — 2) A 428 B 35 *ἔλιπε*, cf. Δ 292 364 Σ 468 ρ 254. Z 192 Λ 226 *κατέρυκε* apud se, cf. I 465 Ψ 258. Π 506 *σχέθον*, Σ 488 ε 274 *στρέφεται*, h. Ap. 371 *κατέπεσε*, X 5 *μεῖναι*, cf. Λ 152 628 Ψ 298. γ 397 *κοίμησε* domi suae, ι 303 *ἀπωλόμεθα*, cf. λ 572 μ 95 φ 138 165 ω 471. μ 204 *ἔσχετο νηῦς* ipso quo erat loco, σ 354 *δαΐδων σέλας ἔμμεναι καὶ κεφαλῆς* ibi taedarum et capitis esse splendor. b) locus accuratius definitur addito nomine. B 237 Σ 330 T 330 σ 266 *α. ἐνὶ Τροίῃ*, Z 431 *ἐπὶ πύργον*, β 317 *α. τῷδ' ἐνὶ δήμῳ*, δ 639 *που αὐτοῦ ἀγρῶν* in Ithaca. non satis aperte sch. B. *Ἀττικῶς ἀλλά που αὐτοῦ ὅ ἐστιν ἐν τόπῳ τινὶ τῶν ἀγρῶν*. π 74 *παρ' ἐμοί*, ρ 531 ν 159 *κατὰ δώματα*, κ 271 *τῷδ' ἐνὶ χώρῳ*, κ 444 *α. πὰρ νηΐ*. — 2) E 886 *α. ἐν νεκάδεσσιν*, Θ 207 *α. ἔνθ' ἀκάχοιτο*, h. Ap. 373 *κεῖθι α. πῦσε*, I 634 *ἐν δήμῳ μένει α.*, cf. N 564 O 656. Φ 17 *λίπεν ἐπ' ὄχθῃ*, Ψ 460 *α. ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ*, ε 68 *α. τετάνυστο περὶ σπείους*, ϑ 68 *α. ὑπὲρ κεφαλῆς*, χ 4 *α. πρόσθε ποδῶν*, ι 194 *α. πὰρ νηΐ μενέμεν*, cf. ξ 260 ρ 429. κ 96 *α. ἐπ' ἐσχατιῆς*, σ 190 *ἐνὶ κλιντῆρι*, κ 511 *α. ἐπ' Ὠκεανῷ*, μ 256 *α. δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε*, ν 204 *μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν*, cf. ι 96. ξ 275 *α. ἐν Αἰγύπτῳ*, cf. ο 306. π 344 *α. προπάροιθε θυράων*, φ 40 *α. κέσκετ' ἐν μεγάροισιν*, φ 239 385 *α. ἄκην ἔμεναι παρὰ ἔργῳ*, χ 95 *λιπὼν ἔγχος ἐν Ἀμφινόμῳ*, h. Merc. 123 *α. κεῖτ' ἐπὶ χώρης*, ib. 169 *α. τῇδε μένοντες*, cf. ep. 3, 5. — 3) O 349 *α. θάνατον μητίσομαι*, Π 649 *α. ἐπὶ Σαρπηδόνι δῃώσῃ*. Φ 114 *τοῦ α. λύτο γούνατα*, sch. B. *ἐν ᾧ ἦν ἑστὼς καὶ ἱκετεύων τόπῳ*, cf. Φ 425 δ 703 σ 212 χ 68 ψ 205 ω 345.

αὐτόφιν v. s. *αὐτός* 2b. [Δ 395.

Αὐτόφονος, οιο, Thebanus, Polyphontae p.

αὐτο-χόωνος (*χόανος χῶνος* quod rursus augetur adiecta vocali ο) fundendo tantum factus. Ψ 826 *σόλον αὐτοχόωνον*, wie er vom Guss kommt. sch. D. *ἐκ χεομένης ὕλης εἰκῇ κεχωνευμένον αὐτοχώνευτον, οἷον μὴ ἔχοντα κατασκευὴν τερπνὴν ἤγουν τεχνικήν, ἀλλ' ἐκ μόνης χωνείας ἀναληφθέντα*. Ap. 48, 6 *αὐτοχώνευτον ἢ καὶ ὡς κεχωνευμένον*. Paulo aliter Hes. *αὐτοχώνευτον· ἀπ' αὐτῆς τῆς χωνείας τὸ τέλειον ἔχοντα καὶ μὴ προσδεόμενον ἄλλου τινὸς εἰς συμπλήρωσιν· ἢ αὐτόχυτον, ὅλον στερέμνιον οὐ κοῖλον*, sed si hoc posterius significaretur, non *αὐτο-* sed *παν-* dixisset. L. Meyer, vergl. Gr. 2, 569 massiv gegossen. sch. AV. *ὁ καθ' ἑαυτὸν κεχωνευμένος καὶ μηδὲν ἔχων ἐπείσακτον*. Aristarchus aeris massam putavit quae cum ferro commutari posset. Doed. Gl. 2071 ferrum intellegit quale de coelo cadere solet. Schuster (Krit. Benutz. hom. Adj. Clausthal 1859) atque Geppert (2, 74) ipsius vocis seriorem esse originem statuerunt.

αὔτως (s. *αὕτως*, s. *αὐτῶς*. codd. modo *αὔτως* modo *αὕτως* habent, veterum grammaticorum quorum opiniones La Roche, H. T. 209 exposuit (sch. B. A 133 E. M. 172, 40 Ap. 47, 13 Hes.) cum utrum scribendum esset dubitarent, fuere qui discrimen statuerent, quod quale fuerit non satis liquet. Fuere quoque qui Aeolensium more factum putarent, ut spiritus lenis scriberetur. Sed huius scripturae excogitata fuit etiam propria originatio (*ἐτός* verus. *ἀετος ἀέτως αὔτως*). Buttm. Lex. I 35 *αὔτως* scribendum censuit idque forma differre ab adverbio *οὕτως* atque maiore vi. In edd. plerumque *αὔτως* scribitur, accentu praeter morem mutato nisi quod Bekk. sine codd. *ὡς δ' αὐτῶς* scripsit. Doederl. (Gl. 256) ex parte Geistium (J. J. f. Ph. 1832 Suppl. I. 596) secutus, satis subtiliter duas statuit voces alteram ab adi. *αὐατός* ortam, alteram ab *αὐτός*, quam rationem probavit idem Geist (Ztft. f. A. W. 1841 p. 157), recte improbavit Ameis (Ztft. f. G. 8, 632). ipso hoc vel eo modo, itaque si singularis res vel status comparatur 1) eodem modo, quod

Homerus ὡς δ' αὔτως solet dicere in introitu versus. Sin universus status qui aut fuit aut est 2) ipso quo fuit statu, adhuc non immutato statu, ipso est statu, ut nunc est, cf. Naegelsb. ad *A* 133. nihil aliud quam; „Quoniam vero saepe qui nihil aliud efficit quam ut hoc quod facit faciat temere agit" (Hermann. ad Viger. 736) 3) temere, frustra, cf. Geist, disqu. hom. Giessen 1833 p. 5. — 1) γ 64 ὡς δ' αὔτως ἠρᾶτο eodem modo precabatur Bekk. ut semper in his ὡς δ' αὐτῶς. Videtur enim esse adv. adiectivi ὁ αὐτός, cf. *Γ* 339 *H* 430 *I* 195 *K* 25 ζ 166 ι 31 ν 238 φ 203 225 χ 114 ω 409. *O* 513 δηθὰ στρεύγεσθαι ὧδ' αὔτως plerique: frustra cf. Doed. Non autem erat quod poëta coniungeret „frustra conteri" cum aliter conteri non possent Troiani, sed erat cur Hector nollet diu vexari „hoc quo videtis (ὧδε) modo, qui semper idem est (αὔτως)". *Δ* 17 αὖ πως Arist. et nunc vulgo, Aristoph. sch. V. αὔτως ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, et ita Buttm. In ceteris αὔτως aut ictum habet in priore syllaba ut semper in prioribus Il. libris aut in altera ita ut sit in secunda arsi, semel (ξ 151) in tertia. — 2) *Ψ* 268 λευκὸν ἔτ' α. *Ω* 413 κεῖται α., non immutatus, sch. V. ὁμοίως τῷ ὅτε μετήλλαξεν, cf. Duentz. Rh. M. 5, 404. Non recte paraphr. et sch. br. ματαίως, ἀνεπιμελήτως. ν 281 α. ἀποβάντες ἐκείμεθα. *Σ* 338 τόφρα κείσεαι α. sch. V. ὡς ἔχεις, cf. ν 130. *Σ* 198 φάνηθι, sch. br. οὕτως ὡς ἔχεις, gleich so wie du bist. *E* 255 καὶ αὔτως | ἀντίον εἶμ' αὐτῶν, sch. A. καίπερ πεζὸς ὑπάρχων. ζ 143 α. ἐπέεσσιν λίσσοιτο, sch. R. οὕτως ὡς ἔχει σχήματος. ο 83 α. ἀππέμψει ut venimus. π 143 φαγέμεν α. ut solebat. δ 665 οἴχεται, ν 336 ἧσται ἐνὶ μεγάροισιν, *I* 599 κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὔτως, nihilo minus. *Ψ* 621 δίδωμι. *A* 520 καὶ αὔτως με νεικεῖ auch so schon, non recte sch. BV. μάτην, ψευδῶς. υ 379 α. ἄχθος ἀρούρης. *B* 138 α. ἀκράαντον, non recte sch. L. aut br. *Γ* 220 ἄφρονά τ' αὔτως ubi Il. ϑ' αὔτως. *H* 100 ἀκλεέες α., *Φ* 474 ἀνεμώλιον α. *Z* 400 νήπιον α., cf. *X* 484 *Ω* 726. ξ 151 οὐκ αὔτως - ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ. *Ξ* 18 αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται, sch. V. ἀπράκτως cf. *K* 50, π 313 δηθὰ γὰρ αὔτως εἴσῃ nihil enim aliud quam diu circumibis. *A* 133 ἔμ' αὔτως ἧσθαι, non recte sch. B. μάτην, *B* 342 ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν. *A* 388 εὔχεαι α., cf. *P* 450. *X* 125 αὔτως ὥς τε γυναῖκα, *Y* 348 μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι, cf. π 111. *Ψ* 74 α. ἀλάλημαι. — 3) *N* 810 δειδίσσεαι α., Didym. Ἀρίσταρχος αὔτως ἄλλοι δὲ οὕτως. *N* 104 ἠλάσκουσαι, *P* 143 α. κλέος ἔχει, *Π* 117 πῆλ' α. δόρυ, *P* 633 α. ἐτώσια πίπτει. *Σ* 584 α. ἐνδίεσαν, Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει οὕτως, οὐ νοήσας ὅτι τὸ αὔτως ἐστὶ κενῶς καὶ πρὸς οὐδέν. *O* 129 αὔτως οὔατ' ἀκουέμεν ἔστι, sch. BL. εἰς τὸ μάτην ἀκούειν. μ 284 α. ἀλάλησθαι, sch. H. Ζηνόδοτος ἀλλ' οὕτως καὶ ἔστιν ἠθικόν. V. l. αὔτως pro οὕτως *Z* 55 *N* 447 *Φ* 106, pro αὖτ' ὦ κ 281. Cf. Funk, Progr. Friedland 1871 p. 9 sqq.

αὐχέν-ιος (αὐχήν) ad collum pertinens. γ 450 τένοντας αὐχενίους, sch. EQ. αὐχενίους προσέθετο διὰ τὸ καὶ εἰς τοὺς ἀστραγάλους εἶναι τένοντας.

αὐχήν (Benf. 1, 352 radicem vah vehere permutatis literis in αὐχ abiisse putat collumque dictum ab oneribus portandis, cf. E. M. 174, 22. Similiter Pott E. F. 1, 283 cf. Curt. E. p. 440, sed Doed. Gl. 2490 ad ἀνέχειν refert ἀναϝέχανος αὐχήν) cervix, collum, hominum et animalium. E. M. 174, 19 ὁ τράχηλος. κ 559 ἐκ δέ οἱ αὐχὴν | ἀστραγάλων ἐάγη, cf. λ 64. *Ξ* 465 κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ, τ 539 κατ' αὐχένας ἧξε, *E* 161 ἐξ αὐχένα ἄξῃ, cf. *A* 175 *P* 63. *N* 289 ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, cf. *O* 451. *H* 12 αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης. *Ω* 164 ἀμφὶ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι. Translate h. Cer. 217 ἐπὶ ζυγὸς αὐχένι κεῖται. *Z* 117 σφυρὰ καὶ αὐχένα, *N* 547 φλέβα ἣ διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει, *E* 147 ἀπὸ αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν. *A* 146 ἀπό τ' αὐχένα κόψας, caput a cervice. *A* 240 πλῆξ' αὐχένα, cf. *Π* 332 *Y* 481. b) de adversa parte colli: *Θ* 326 κληὶς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε, *X* 324 κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν, *Φ* 117 κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα in inferiore parte colli. — *E* 657 μέσσον medium inter caput et pectus, cf. *K* 455 *Ξ* 497, *Y* 455 χ 328. Aliud volnus σ 96 αὐχέν' ἔλασσεν ὑπ' οὔατος, cf. *Π* 339. *Ψ* 821 ἐπ' αὐχένι κῦρε, cf. *H* 262 *Π* 587 *Φ* 406. *P* 49 *X* 327 χ 16 ἁπαλοῖο δι' αὐχένος. c) *Ψ* 879 αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, ι 372 ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, *Σ* 415 αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα cf. ϑ 135. *A* 40 κεφαλαὶ τρεῖς ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι. (ἐριαύχην, λασιαύχην, αὐχένιος).

αὐχμέω (αὐχμός αὔω s. αὔω Benf. 1, 38 Curt. E. 610) squaleo. ω 250 αὐχμεῖς κακῶς, Eust. 1960, 51 ῥύπον ἔχων καὶ ἀλουτῶν.

αὐχμήεις, (αὐχμός, αὔω s. αὔω Benf. 1, 38) squalidus. h. XIX 6 Πᾶνα αὐχμήεντα Matthiae: „ita vocatur deus partim ob vitam asperam et horridam in montibus et silvis partim quia ut Satyros ita Pana etiam ad hircorum et caprarum similitudinem effigunt poëtae et artifices", Barnes coniecit αἰχμητήν, Koechly λαχνήεντα.

ἀύω (αὔω E. M. 168, 38. Pott, E. F. 1, 230 Benf. 2, 61 ad radicem hvê referunt quae vim habet clamandi. Aor. ἄυσε(ν) et c. augm. ἤυσε(ν), ἄυσαν ζ 117, inf. ἀῦσαι ι 65, ptc. ἀύσας, ἀύσαντες *Π* 566. ἀυσάντων) 1) clamo, (de clamore pugnantium) 2) resono 3) voco, τινά. — 1) Absolute. *Δ* 508 *Φ* 307 κέκλετ' ἀύσας, cf. *B* 334 *Π* 277. *E* 784 *Σ* 217. ω 530 φωνῇ, *Γ* 81 μακρὸν ita ut longe audiretur, cf. *Z* 66 110 *Θ* 172 *O* 346 *P* 183, *A* 285 *O* 424 485, *Π* 268, *N* 413 445 *Ξ* 453 478, *X* 294. *E* 101 283 *Θ* 160 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε propter hunc altum, cf. *E* 347 ζ 117, non enim coniunguntur ἐπὶ et μακρόν. *Θ* 227 *A* 275 586 *M* 439 *N* 149 *P* 247 διαπρύσιον, *Ξ* 147 *Φ* 328 μέγα, *O* 321 μάλα μέγα, *Ξ* 401 *Π* 566 δεινόν, *A* 10 μέγα τε δεινόν τε, *A* 462 ὅσον κεφαλὴ χάδε, Ariston. ὅτι παρῆκε τὸ τί φωνῶν, οἷον βοηθεῖτε, sed id alias quoque deest. — 2) *N* 409 καρφαλέον - ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄυσεν ἔγχεος, *N* 441 αὖον ἄυσε ἐρεικόμενος. — 3) ι 65 τρὶς ἕκαστον. (ἀυτή, ἀυτέω). (ᾰ, ῡ). Cf.

αὔω (Lob. Rhem. 11 ἄω halo est enim ἄϝω s. ἄϝημι. G. Curtius (Ztft. f. A. W. 1848 p. 164) cognatum dicit ἀΐω, confundi enim nonnunquam verba audiendi et clamandi, cf. E. 587) 1) clamo 2) voco. Ph. Mayer, hom. Synon. II Gera 1844 de clamore qui longe auditur. E. M. 174, 29 φωνῶ ib. 35 βοῶ. 1) *Y* 48 51 αὖε, Ap. 47, 34

ἐφώνει. 2) Α 461 Ν 477 ἑταίρους, Herodian. αὖε ψιλῶς· τέτακται γὰρ ἐπὶ τοῦ φωνεῖν - ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ ξηραίνειν, τότε δασυντέον. (ἀύω, ἀυτή ἀυτέω).

αὔω (alii αὔω. A radice vas = us αὔσω, αὔω αὔω lat. uro. L. Meyer, vergl. Gr. 1, 400 cf. Benf. 1, 26. 37 Pott. E. F. 1, 269 Curt. E. 610) accendo. E. M. 186, 12 καίω. ε 490 ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔῃ v. l. αὔοι, sch. HR. ὁ Ἰξίων αὔῃ. RV. αὔοι· ἐξάπτοι. Eust. 1547, 62 τὸ αὔειν δασύνεται, qui Atticorum morem magis quam Homeri respicere videtur (1387, 1 1745, 49). Aliter sch. E α 272 αὔω τὸ φλογίζω - αὔω δὲ τὸ ξηραίνω, cf. Eust. 1416, 44, sed Herodianus (Α 461) αὖε· ψιλῶς - τέτακται γὰρ ἐπὶ τοῦ φωνεῖν· ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ ξηραίνειν ἢ ἅπτειν τότε δασυντέον· ἔστι γὰρ σύνθετον τὸ ἀφαύω ubi Lehrs addidit τὸ ἀφαύω contra Lobeckium, qui (Rhem. 11) E. M. 174, 27 sequitur, cf. Ebel, Kuhn 5, 69.

ἀφ-αιρέω (et ἀποαιρέω aor. 2 ἀφεῖλε, ptc. ἀφελών, med. prs. ἀφαιρεῖται, inf. ἀποαιρεῖσθαι Α 230, imp. ἀποαίρεο Α 275, fut. inf. ἀφαιρήσεσθαι, aor. 2 ἀφείλεο, ἀφείλετο, ἀφέλεσθε, ἀφέλοντο, coni. ἀφέλωμαι, ἀφελώμεθα, opt. ἀφελοίμεθα, inf. ἀφελέσθαι) amoveo, asporto. 2) med. mihi aufero, eripio, τινά τι, τινί τι, τινός τι. A digammate incepisse simplex verbum fuere qui statuerent, alii spiritum putaverunt nonnunquam effecisse ut elisio omitteretur. Longe plurima exempla habent elisionem, cf. Hagena Phil. 8, 386. ι 313 θυρεόν, ξ 455 σῖτόν σφιν ἀφεῖλε. — 2) Α 182 ἐμὲ - Χρυσηίδα, Α 275 τόνδ' - κούρην, Χ 18 ἐμὲ κῦδος, Ρ 177 [Π 689] ἄνδρα - νίκην, Π 54 τὸν ὁμοῖον - γέρας ἂψ ἀ., Θ 108 οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην, Ariston. ἀθετεῖται, cf. Ribbeck Phil. 8, 479. Υ 436 σε ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι, Α 299 μ' ἀ. δόντες. b) Α 161 μοι γέρας ἀ., α 9 τοῖσιν νόστιμον ἦμαρ, cf. τ 369. h. XXX 6 δοῦναι βίον ἠδ' ἀφελέσθαι ἀνθρώποισιν, Α 230 δῶρ' ἀ. ὅς τις εἴπῃ. c) χ 219 ὑμέων βίας ἀ. χαλκῷ, Χ 257 τὴν ψυχὴν ἀ. Ε 622 Ν 510 τεύχεα ὤμοιιν, cf. Π 560. μ 64 καὶ τῶν αἰὲν ἀφαιρεῖται πέτρη, Ψ 544 ἄεθλον. Β 600 ἀοιδήν. (ἐξ). De tmesi v. s. ἀπό I II.

ἄ-φαλος, galea vocatur, quae non habet φάλον sive ornamentum tori instar a fronte usque ad cervicem pertinens, cf. Buttm. Le. 2, 240 et A. Goebel, Phil. 18, 214. Κ 258 κυνέην ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, quali Diomedes noctu utebatur κατ' ἐπιτήδευσιν ἵνα λανθάνῃ (Ariston. h. l. E. M. 175, 1). Ap. 49, 9 Hes. ἄφαλος· περικεφαλαία μὴ ἔχουσα φάλους, sch. V. ἄφαλον ἀναγκαίως· ἐκ γὰρ τῶν φάλων εἰώθασιν ἐνδεῖσθαι οἱ λόφοι. Alii (Ariston. l. l.): ohne Schild.

ἀφ-αμαρτάνω, aor. ἀφάμαρτε(ν) et ἀπήμβροτε(ν), cf. Buttm. Le. 1, 134. ptc. ἀφαμαρτοῦσα. aberro excido, τινός. Λ 350 Ν 160 Χ 290 βάλε(ν) οὐδ' ἀφάμαρτε(ν), cf. Φ 591 Ξ 403 Π 322. Π 477 δουρί. b) Π 466 αὐτοῦ δουρί, Ο 521 τοῦ, cf. Θ 119 302 Φ 171. — 2) Ζ 411 σεῦ ἀφαμαρτούσῃ. De tmesi v. s. ἀπό II. (ἀφαμαρτοεπής).

ἀφαμαρτο-επής (ἔπος) qui aberrat a verbis iustis atque aptis. Γ 215 οὐ πολύμυθος οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, ἦ καὶ γένει ὕστερος ἦεν· πολ. et ἀφ. inter se opponi Ph. Mayer annotavit (Beitr. z. hom. Synon. I Gera 1842 p. 9).

ἀφ-ανδάνω displiceo. π 387 ὑμῖν - μῦθος ἀφανδάνει.

ἄ-φαντος (φαίνω) qui prorsus recessit e conspectu hominum, penitus deletur. Ζ 60 ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι, sch. BL. ἄφαντοι, ὡς μηδὲ μνημεῖον αὐτῶν καταλείπεσθαι. Υ 303 ἄσπερμος καὶ ἄφαντος. Didymus (?): Ἀρίσταρχος γράφει· ὄφρα μὴ ἄφαντος γενεὴ δμηθέντος ὄληται.

ἄφαρ (ἄ. A. Goebel (Kuhn 10, 498) ad radicem ἀπ s. ἀκ confugiens, ἐξ-απ-ίνης ἐξαίφνης et ἄφ-νω comparat, alti ἅπτω pft. ἧφα Eust. 158, 39, vel ἀπό et ἄρα. Benf. 1, 144 dubitans varia proponit. Duentzer, N. J. f. Ph. 69, 489 ἄφαρ et ἄψ ad skr. ava refert. Doederl. Gl. 968 ad αἰψηρῶς, Hartung (Part. 1, 422) αἶψ' ἄρα. — comp. ἀφάρτεροι ψ 311) celeriter, mox, facile. 2) continuo, statim, in promptu. 3) subito. Ap. 48, 18 ταχέως. E. M. 175, 16 σημαίνει τέσσαρα· τὸ ταχέως καὶ τὸ πρόχειρον καὶ παραχρῆμα καὶ τὸ αἰφνίδιον καὶ τὸ ῥᾳδίως. Solet esse in arsi secunda aut quarta; pyrrhichium efficit in prima thesi Κ 537, in tertia Λ 349 α 410. Μ 221 ἄ. δ' ἀφέηκε paraphr. ταχέως. Π 323 ὀρεξάμενος ὦμον ἄ., cf. Ρ 392 750 Φ 528 Ω 446 γ 456 ε 482 θ 270 ι 328 λ 274 φ 307. h. Cer. 454 μέλλεν ἄφαρ κομήσειν ἀσταχύεσσιν. Ψ 311 ἵπποι ἀφάρτεροι, Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ ἀφάρτεροι ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα, sch. B. οἱ εὐθεῖς καὶ ταχύτατοι. E. M. 175, 22 ταχύτεροι, Ap. 48, 18 ταχεῖς. — 2) Cum ptc. aor. Λ 349 δακρύσας ἄφαρ ἕζετο, sch. br. εὐθέως ταχέως sch. BLV. δηλοῖ καὶ τὸ ἔπειτα, cf. Ap. 48, 22. Λ 594 ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα, cf. α 410. - b) Ap. 48, 19 ἐπὶ τοῦ προχείρου καὶ παραχρῆμα. Δ 418 μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα, cf. Χ 270 Ψ 375. Ν 814 ἄφαρ - χεῖρες ἀμυνέμεν εἰσὶ καὶ ἡμῖν, sch. B. ῥᾳδίως. Ρ 417 ἄ. πολὺ κέρδιον εἴη, Bekk. expunxit, cf. β 169 sch. BQS. λώιον αὐτοῖς ἔστι τὸ ἄφαρ παύσασθαι. Ψ 593 βουλοίμην, β 95 ἄ. δ' - μετέειπε, cf. τ 140 ω 130 ρ 305. δ 85 ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι, sch. R. εὐθὺς ἅμα τῷ γεννηθῆναι. Alii: brevi fiunt, cf. h. XIX 36. ζ 49 ἄ. δ' ἀπεθαύμασε. θ 409 ἄ. τὸ φέροιεν, cf. κ 122 h. Cer. 340. — 3) Ap. 48, 20 ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίου. Β 453 [Λ 13] ἄ. - γλυκίων γένετο, sch. BLV. αἰφνίδιος μεταβολή. Κ 537 ὧδ' ἄφαρ - ἐλασαίατο ἵππους, sch. V. ἐσπευσμένως, cf. Τ 405.

Ἀφαρεύς, -ῆα Ι 83 Ν 478, - Καλητορίδην 541, Aeneas occidit.

ἀφ-αρπάζω per vim detraho aliquid. Ν 189 κόρυθα κρατὸς ἀφαρπάξαι.

ἀφάρτερος v. s. ἄφαρ.

ἀφαυρός (ἄ. Benf. 1, 596 cf. Hoffmann, Homer. 13 φλαῦρος s. φαῦλος, φαῦρος, ἀκαφαυρος, ἀφαυρός. Lob. path. el. 1, 19 φαῦλος et παῦρος comparat. Hoc etiam Ap. 48, 16 E. M. 175, 42. Alii ἀπό et αὔω exsiccatus) infirmus, viribus imbecillus. E. M. 175, 42 ὁ ἀσθενής. Η 235 παιδὸς ἀφαυροῦ. Ο 11 οὐ ἀφαυρότατος Ἀχαιῶν, Ariston. ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπακουστέον, ἀλλ' ἰσχυρότατος. Μ 458 μὴ ἀφαυρότερον βέλος εἴη, Ariston. ἡ. δ. ὅ. ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἠρμήνευκεν. υ 110 ἀφαυροτάτη δὲ τέτυκτο, Η 457 σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε. De (vv. 443-64) quos expunxerat Aristarchus, dubitat vel Arndt (de Iliad. comp. Ratzeburg 1838 p. 11).

ἀφάω (ἁφή, ἅπτω Lob. Rhem. 272) iterum ac saepius tracto manibus, *Z* 322 ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ τόξ' ἀφόωντα, Ap. 49, 11 Hes. ψηλαφῶντα, Eust. 644, 54 ψηλαφῶντα, χειριζόμενον, φιλοκαλοῦντα. Spiritum lenem Ap. Hes. sch. LV. et quodammodo E. M. exhibent defenditque Spitzner h. l. cf. Doed. Gl. 1094. Fuere qui scriberent τόξα φόωντα putzend, sch. LV. φόωντα, τινὲς λαμπρύνοντα παρὰ τὸ φῶς. ἢ ἀφόωντα ἀντὶ τοῦ ἐρευνῶντα, ψηλαφῶντα, cf. E. M. 178, 30 Doed. l. l. Lob. Rh. 9. Fuere qui ἀσπίδα καὶ θώρηκα ad superiora referrent. Nican. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ θώρηκα· πρεπωδέστερον γὰρ ἐπὶ τοῦ τόξου τὸ ἀφόωντα. Hunc sequuntur Doed. l. l. Faesi, La Roche h. l. (ἀμφί, ψηλαφάω ?)

ἄφενος (ἄ. Doed. lat. Syn. 5, 78 L. Meyer, vergl. Gr. 1 51. 105 Curt. E. 653 ἄφ-ενος op-s. Aufrecht, Ztft. 2, 147 ἀφ- abh-vá gross, Grösse, goth. ab-r-s, altn. af-l Stärke. Similiter Lottner, ib. 11, 164 qui ὀφ-έλλω et ahd. uob-an comparat et Duentz. ib. 13, 18 qui op-timus. Benf. 2, 267 skr. dhana, Reichtum. Hoffmann, Hom. 46 skr. âpti. Buttm. Lex. 1, 46 ad ἄφθονος refert, Doed. Gl. 2191 ad φαίνω φανετόν φαντόν, τὸ φάνος, ἄφενος. Fuhr, J. J. f. Ph. 20. 383 ἐπηετανός comparat. Fuere quoque qui ad ἔνος, ἐνιαυτός confugerent, E. M. 177, 53 Ap. 48, 30 sch. AD. *Λ* 171 (ἡ ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσία). Lips. *Ψ* 299 v. l. ἄφενον) opes, divitiae, copia. Ap. 48, 30 πλοῦτος. *Ψ* 299 μέγα, ξ 99 τοσσοῦτον, h. Cer. 489 Πλοῦτον ὃς ἀνθρώποισιν ἄ. δίδωσι, *Λ* 171 ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. (ἀφνειός, εὐηφενής?)

Ἀ-φείδας, -αντος Πολυπημονίδαο ἄνακτος | ω 305 sq. nomen ab Ulixe fictum. (ἀ-φείδω.)

ἀφ-ῆλιξ (ἀπό, ἧλιξ) semotus a iuventa, senescens. h. Cer. 140 γυναικὸς ἀφήλικος. (παναφῆλιξ.)

ἄφ-ημαι procul sedeo, seorsum sedeo. *O* 106 ἀφήμενος.

ἀφ-ήτωρ (ἄ. ἀφίημι) iaculator. *I* 404 οὐδὸς ἀφήτορος Ἀπόλλωνος. Ap. 49, 17 τοξότου ἀπὸ τῆς τῶν βελέων ἀφέσεως, cf. sch. ABL. E. M. 177, 21. 28. Eust. 759, 63. Hes. Apollinem ἑκηβόλον vocare solet poëta, hic autem ut Duentz. videtur non potuit quia vocem a digammo incipientem non admittebat versus. Sed habet hic liber etiam alia singularia, quorum hoc esse potest. Aristarchus ὁμοφήτορα interpretabatur (ὁμοῦ φάναι) διὰ τὸ εἰς λόγους ἔρχεσθαι τοῖς χρησμῳδουμένοις, ad solum Pythium Apollinem referens. Alii ὁμοφήτορος explicabant ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος καὶ μαντευομένου τῷ τε πένητι καὶ πλουσίῳ (sch. AB. Ap. 49, 15 E. M. 177, 29 Suid. I 1, 897), alii πολυφήτορος τουτέστι τοῦ πολλὰς φήμας ἀφιέντος (sch. AB.), alii ἀσαφήτορος qui ἀσαφῆ i. e. obscura canit (sch. ABL. Recentiorum nonnulli ad φα, φημί referunt. Fuere quoque qui cardinem ianuae explicarent quem introeuntes attingere solebant venerantes (ἐφαπτομένους sch. AB.), dictum ut videtur ἀπὸ τῆς ἁφῆς, quare Zenodotus scripserat νηοῦ pro Φοίβου, vituperatus ab Aristarcho (Ariston. h. l.), alii ipsum limen quod quasi dimitteret exeuntes (E. M. 177, 22). Fuere denique qui ἀφήτορα thesaurum crederent in terra defossum (Strab. 421 Diod. 16, 56), quae res Onomarchum permovit ut fodiendo aperiret humum.

ἄ-φθιτος (φθίω) qui non corrumpitur neque perit, incorruptus. 2) perennis. 3) aeternus. sch. L. *N* 22 τὸ ἄφθιτα ἐπὶ πράγματος, τὸ ἀθάνατον ἐπὶ θεοῦ, sch. V. *Ξ* 238 πάντα τὰ Ἡφαιστότευκτα ἄφθιτά φησι. *Σ* 370 Ἡφαίστου δόμον ἄ. Additur αἰεί. *N* 22 δώματα, *Ξ* 238 θρόνον, *B* 46 186 σκῆπτρον ἄ., sch. D. ἀδιάφθαρτον, αἰώνιον ὅτι οὐκ ἐδόθη ἐκ τοῦ γένους ἑτέρῳ. Dubitant etiam sch. ABL. num Volcani opus sit an iam in Heraclidarum ditionem pervenerit. *E* 724 τῶν χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος. — 2) De plantis ι 133 ἄ. ἄμπελοι. — 3) Transfertur ad ea quae mente percipiuntur *I* 413 κλέος ἄ., h. Cer. 261 τιμήν, cf. ib. 263. *Ω* 88 h. Ven. 43 μήδεα quae semper sibi constant, sch. BM. ἀναλλοίωτα καὶ ἀμετάβλητα. h. Cer. 321 ἄφθιτα εἰδώς. V. l. h. Merc. 326 ἄφθιτοι ἠγερέθοντο, Groddeck ἀθρόοι.

ἄ-φθογγος silens, vocem non edens. h. Cer. 198 ἄφθογγος ἧστο, cf. ib. 282.

ἄ-φθονος invidiae expers 1) non invidens. 2) cui non invidetur, copiosus. h. XXX 16 ἄφθονε δαῖμον Terra. 2) h. XXX 8 ἄφθονα πάντα πάρεστι, cf. Ap. 536.

ἀφ-ίημι, imperat. ἀφίετε, ptc. ἀφιέντες, ἀφεῖσαι, ipf. ἀφίει, Bekk. ἀφίη, fut. ἀφήσω, aor. 1 ἀφῆκε(ν) et ἀφέηκε(ν), aor. 2 ἀφέτην, ci. ἀφέη, opt. ἀφείη. Ptc. ἀφέντες Aristarch. *A* 434. Med. impf. ἀφίετο. 1) mitto. 2) proicio. 3) dimitto, missum facio. 1) tela: *Φ* 115 ἔγχος, cf. *K* 372 *Γ* 317 χ 251. *P* 631 ὅς τις ἀφείη, *Θ* 133 κεραυνόν, cf. ω 539. *Ψ* 432 δίσκον, *Ψ* 841 σόλον, *Π* 590 αἰγανέην, *N* 410 ἅλιον βέλος χειρός, *Φ* 590 ἄκοντα χειρός. — 2) *M* 221 δράκοντα, η 126 ἄνθος. Nam vitis vinifera florem non tam amittit, quam quasi a se protrudit, quia singula folia floris superne inter se concreta pilei instar antheris insident donec ab iis protruduntur, cf. K. W. Müller, Bem. üb. η 126 Weinblüthe betr. Rudolstadt 1853. — 3) hominem: *A* 25 379 κακῶς, *Λ* 702 τὸν δ' ἐλατῆρα, *B* 263 αὐτὸν ἐπὶ νῆας, *Y* 464 ζωόν, h. VII 22 ἐπ' ἠπείροιο. — b) *N* 444 *Π* 613 *P* 529 ἀφίη μένος Ἄρης, sch. BL. τὴν εἰς τοὔμπροσθεν ὁρμὴν ὁ σίδηρος ἠφίει. Alii: emisit animam hominis. *Λ* 642 πίνοντ' ἀφέτην δίψαν, h. Ap. 234 ἀνακτορίην ἀφιέντες. — c) ψ 240 δειρῆς οὐ ἀφίετο πήχεε. De tmesi v. s. ἀπό II.

ἀφ-ικάνω, praes. ἀφικάνω, ἀφικάνεις, ἀφικάνει, impf. ἀφίκανε(ν) 1) perveni. 2) pervenio. c. acc., bis c. praep. *Ξ* 43 δεῦρο, *Z* 388 πρὸς τεῖχος ἀφικάνει, Hes. παραγέγονεν nam pervenisse eam famula pro certo habet. ξ 159 ρ 156 τ 304 υ 231 ἱστίη ἣν ἀφικάνω. — 2) ι 450 πρῶτος ῥοὰς ποταμῶν. h. Merc. 70 Πιερίης ὄρεα, cf. ib. 228. ib. 186 Ὀρχηστόνδε, h. Ven. 75 ἐς κλισίας. (ἐς.)

ἀφ-ικνέομαι, pf. inf. ἀφῖχθαι, fut. ἀφίξεαι, ἀφίξεται, aor. 2 ἀφίκεο, ἀφίκετο, ἀφικόμεθα (ῐ), ἀφίκοντο (ῐ), coni. ἀφίκωμαι, ἀφίκηαι, ἀφίκηται, ἀφικώμεθα, ἀφίκωνται, opt. ἀφικοίμην, ἀφίκοιο, ἀφικοίμεθα, imperat. ἀφίκεσθε, inf. ἀφικέσθαι. pervenio, c. acc., rarius c. praep. *Θ* 482 ἔνθ' ἀ., *Π* 63 νῆας ἐμὰς ἀ. ἀυτή, *Λ* 193 νῆας ἀ. Ἕκτωρ, cf. *Λ* 208 *P* 454. ο 36 ἀκτὴν Ἰθάκης ἀ., ξ 344 Ἰθάκης ἔργ' ἀ., *Λ* 618 *Ω* 448 κλισίην ἀ., *Ω* 329 πεδίον ἀ., ο 489 δώματ' ἀ., φ 42 θάλαμον, π 382 ἄλλων δ' ἀ. δῆμον, cf. ο 228. ε 55 τὴν νῆσον ἀ., cf. ι 543. ι 181 τὸν χῶρον ἀ., h. Merc. 142 Κυλλήνης ἀ. κάρηνα, *N* 645 ἀ. πατρίδα γαῖαν, cf. h. Ap. 75,

Σ 270 ἀ. Ἴλιον, γ 278 Σούνιον - ἀ., ψ 318 Τηλέπυλον ἀ. — b) α 332 π 414 σ 208 φ 63 μνηστῆρας ἀ., μ 39 Σειρῆνας ἀ., λ 122 τοὺς ἀ. cf. ψ 269, φ 25 Διὸς υἱὸν ἀ. — c) ϑ 202 τοῦτον ἀφίκεσϑε. — d) Κ 281 ἐπὶ νῆας ἀ., Χ 208 ἐπὶ κρουνοὺς ἀ., ρ 205 ἐπὶ κρήνην ἀ., ζ 297 ποτὶ δώματ' ἀ., ν 81 γαῖαν ὕπο - ἀ. — e) ο 128 ἀ. οἶκον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, h. VII 28 s. ἢ Αἴγυπτον ἀ. ἢ Κύπρον ἢ ἐς Ὑπερβορέους. — f) δ 255 ἐς νῆάς τε κλισίας τ' ἀ. Ω 431 ἐς κλισίην ἀ., κ 135 ἐς νῆσον ἀ. cf. μ 127, λ 22 ἐς χῶρον ἀ., ι 216 εἰς ἄντρον ἀ., ν 55 ἄψ ἐς Ὄλυμπον ἀ., κ 502 εἰς Ἄϊδος ἀ., κ 420 μ 345 εἰς Ἰϑάκην ἀ., h. Ap. 243 εἰς Ἁλίαρτον ἀ., ψ 338 ἐς Φαίηκας ἀ. — g) α 171 ξ 188 ἐπὶ νηὸς ἀ., Ν 329 ἀ. κατὰ στρατόν, ἤ μιν ἀνώγειν. — h) Translate Σ 395 με ἄλγος ἀ.

ἀφ-ίπταμαι avolo. Β 71 ᾤχετ' ἀποπτάμενος, λ 222 ἀποπταμένη πεπότηται. De tmesi v. s. ἀπό I.

ἀφ-ίστημι pf. 2 p. pl. ἀφέστατε. 3 p. ἀφεστᾶσιν, opt. ἀφεσταίη, ptc. ἀφεσταότες, plqpf. ἀφεστήκει, ἀφέστασαν, aor. 2 ἀπέστη, opt. ἀποσταίη v. l. ψ 101 169. Pass. praes. ἀφίσταται. Med. aor. 1 coni. ἀποστήσωνται Ν 745. procul statuo. 1) aor. 2 pf. et plqpf. act. et pass.: procul sto a. 2) med.: rependo. Ο 675 ἔνϑα - ἀφέστασαν, Δ 340 καταπτώσσοντες ἀ., Ν 738 οἳ μὲν ἀφεστᾶσιν ξὺν τεύχεσιν, οἳ δὲ μάχονται, cf. Ξ 132. Ο 672 μετόπισϑεν ἀφέστασαν οὐδὲ μάχοντο, Ariston. ἀϑετοῦνται στίχοι στ' (668—73). Ρ 375 πολλόν, λ 544 νόσφιν. Φ 391 οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν, perf. praesentis vim habere videtur, plqpf. imperfecti. Γ 33 παλίνορσος ἀ. — b) Ψ 517 τροχοῦ, ψ 101 169 ἀνδρὸς ἀφεσταίη. — 2) Ν 745 τὸ χϑιζὸν ἀ. χρεῖος, Ariston. ἡ δ. ὅ. μεταφορικῶς χϑιζὸν χρεῖος τῷ ἴσῳ σταϑμῷ ἀποκαταστήσωσι. (ἀποσταδόν, ἀποσταδά.)

ἄφλαστον (Benf. 1, 601 φλάω blasen unde φλαδ cui additur ἀ i. e. ἀνά vel ἀϝα. Assentitur fere Duentz. Doed. Gl. 2437 πλάσσειν, ἀναπλαστόν quod correptum efficiat ἄφλαστον aspiratione mutae addita pro syllaba elisa) aplustre navis, ornamentum in extrema navi positum. Ο 717 ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. Did. ap. Eust. 1039, 37 (cf. sch. BV. et Lex. Seg. 471, 19) tignum explicat erectum, aptatum tignis transversariis atque incurvis, superne desinens in columnam de qua suspenditur taenia, cf. Hes. Simile tignum in prora collocatum vocatur ἀκροστόλιον, a poëta κόρυμβον (E. M. 177, 47). Cf. Grashof Schiff b. Hom. u. Hes. Düsseldorf 1834 p. 14. Doederl. l. l. simulacrum dei arte exsculptum putat fuisse in aplustri. Aliter explicat sch. BV. ἐπιῤῥηματικῶς, ἵν' ᾖ τὸ ἄμφω ταῖς χερσὶν ἐπεστραμμένον ἐπειλῆφϑαι τῆς νεώς.

ἀφλοισμός (Herodian. Ο 607 ἔνιοι παρὰ τὸ ἀφρισμός, οἱ δὲ παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω, φλοισμὸς καὶ ἀφλοισμὸς ἐν πλεονασμῷ τοῦ α, cf. E. M. 177, 48, quorum posterius recte probat Doed. Gl. 2301 φλύειν wallen, unde ἀφλυσμός· ἀφρός apud Suidam i. e. ἀναφλυσμός. Benf. 1, 600 a radice σφλυ deducit, a qua etiam φλοῖσβος oritur, cf. Curt. E. p. 676) spuma ex ore profluens. Alii: stridor s. strepitus. Paraphr. Hes. Lex. Seg. 471, 18 ἀφρός, cf. Eust. 1033, 7. Ο 607 ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμ' ἐγίγνετο. Sch. BDLV. ἀφρὸς κατὰ Αἰτωλούς. λαμβάνεται δὲ καὶ πεποιημένως ἐπὶ ἰδιώματος ὕδατος ἦχον, cf. E. M. 177, 52. Contra versus rationem Ap. 49, 3 ψόφος· ἀφλυσμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετ' ὀδόντων· εἴρηται δὲ κατὰ μίμησιν ψόφου. Tyrannio: ἄφλοισμός, vituperatus ab Herodiano h. l.

ἀφνειός (ἄφενος, schol. A. Β 570 ἀφνειάν habet) locuples, opulentus. Ap. 48, 32 E. M. 178, 16 ὁ πλούσιος. Β 570 ἀφνειόν τε Κόρινϑον. α 393 δῶ ἀφνειὸν πέλεται, cf. Ξ 122 βιότοιο. ρ 420 τ 76 οἶκον ἀφνειόν, α 332 μέλλεν οἶκος ὅδ' ἀ. καὶ ἀμύμων ἔμμεναι, cf. Hagena Phil. 8, 387. Ε 9 Δάρης ἀ. ἀμύμων, λ 414 ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο, Ν 664 Ρ 576 ἀ. τ' ἀγαϑός τε, σ 127 ἐΰν τ' ἀ. τε, h. Merc. 171 πλούσιον, ἀ., πολυλήιον, ξ 116 μάλ' ἀ. καὶ καρτερός. ο 426 ῥυδὸν ἀφνειοῖο, sch. V. ῥύδην τὸν πλοῦτον ἔχοντος τουτέστι τῷ πλούτῳ χύδην πλουτοῦντος ἢ ἐπίῤῥοιαν ἔχοντος πλούτου. Ι 483 μ' ἀφνειὸν ἔϑηκε, cf. Ω 398. Β 825 Ζέλειαν ἔναιον ἀφνειοί, cf. ο 227. Υ 220 ἀφνειότατος ἀνϑρώπων. ο 433 ρ 423 τ 79 ἀφνειοὶ καλέονται, ξ 200 Ω 318 ἀνέρος ἀφνειοῖο, cf. Ω 482 Ζ 47. σ 276 ἀφνειοῖο subst. — Ε 544 Ζ 14 ἀφνειὸς βιότοιο. α 165 ἐλαφρότεροι εἶναι ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσϑῆτός τε, sch. HQ. εὔξονται μᾶλλον ταχεῖς εἶναι ἤπερ πλούσιοι, cf. Nitzsch qui recte monuit pretiosam procorum vestem obiter notari. Ameis ad redemptionem referens vertit: celeriores, aut ditiores quam nunc sunt. h. Merc. 473 codd. ἔγωγε παῖδ' ἀφνειόν, Herm. ἐγώ σε πανομφαῖον.

ἀφ-οπλίζομαι arma exuo. Ψ 26 ἔντε' ἀφωπλίζοντο.

ἀφ-ορμάομαι proficiscor, erumpo ex aliqua re, τινός. Β 794 ναῦφιν ἀφορμηϑεῖεν, β 375 δ 748 ἀφορμηϑέντος ἀκοῦσαι.

ἀ-φρᾰδέω (ἀφραδής) non prudenter cogito, non diligenter animadverto. Ι 32 σοὶ ἀφραδέοντι, η 294 νεώτεροι ἀφραδέουσιν.

ἀ-φρᾰδέως (ἀφραδής) temere, inconsulte Ap. 48, 24 ἀνεπιστημόνως, ἀπείρως, cf. E. M 179, 27. Μ 62 ἐλαύνομεν, Γ 436 μάχεσϑαι Ariston. ἀϑετοῦνται στίχοι ε' (432—6). Ψ 426 ἱππάζεαι, sch. B. ἀπείρως· οὐ γὰρ οἶδεν ὅτι κακουργεῖ, Ψ 320 ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται. V. l. ξ 481 pro ἀφραδίῃς.

ἀ-φρᾰδής consilii expers, qui non prudenter cogitat, cf. Doed. Gl. 949. β 282 μνηστήρων ἀφραδέων. h. Ap. 192 ἀφραδέες καὶ ἀμήχανοι v. l. ἀμφαδέες. λ 476 νεκροί. Ap. 49, 14 Hes. ἀδιανόητοι, sch. HT. ἐπιλελησμένοι τῶν ἀνϑρωπίνων πραγμάτων. F. γρ. ἀδρανέες. Doed l. l. Ω 354 ἀφραδέος proposuit pro φραδέος (ἀφραδέως, ἀφραδέω, ἀφραδίη.)

ἀφρᾰδίη (ἀφραδής) imperitia, imprudentia 2) pl. imprudenter acta, temere cogitata, cf Jansen beiden hom. Cardinaltug. Meldorf 1854 p. 16. E. M. 179, 22 ἡ ἀπειρία. Β 368 ἀφραδίῃ πολέμοιο, ep. 4, 10 ἀπανηνάσϑην ἀ. — 2) Ε 649 ἀνέρος ἀφραδίῃσιν. E. M. 179, 2[illegible] ἀβουλίαις, ἀφροσύναις, cf. Hes. Π 354 ποιμένος, h. Cer. 258 ἀ. τεῆς - ἀάσϑης, κ 27 αὐτῶν ἀπωλόμεϑ' ἀ., Κ 122 οὔτ' ὄκνῳ οὔτ' ἀ. νόοιο sch. A. δύο δέ ἐστι δι' ὧν γίνεται ἡ ῥαϑυμία ἀμέλεια καὶ ἄνοια, Κ 350 παρέδραμεν ἀ., sch A. ἀϑεωρησία, cf. ι 361 ρ 233 h. Cer. 243. [illegible] 481 ἔλειπον ἀφραδίῃς, sch. H. ἀφραδέως γε ἀμαϑίᾳ γρ. ἀφραδίῃ. χ 288 εἴκων ἀφρ., [illegible]

523 κτεῖνε δι' ἀφραδίας, Welcker per euphemismum dictum putat, ne sceleris mentio fieret: quamquam nescimus quomodo Homerus rem narraturus fuerit, cf. Giseke, St. d. Balkanhalbinsel 121. Casu certe et matris temeritate caedem factam esse narrat Pherecydes ut videtur ap. sch. V τ 518.

ἀ-φράδμων (φράδμων) nescius. h. Cer. 256 ἀφράδμονες προγνώμεναι.

ἀ-φραίνω (ἄφρων) insanio, deripio. Η 109 ἀφραίνεις, sch. V. παραφρονεῖς, μωραίνεις, ἀσυνετεῖς quorum primum probat Doed. Gl. 954. Β 258 σ' ἀφραίνοντα, E. M. 178, 37 ἀφρονοῦντα, ἀνοηταίνοντα. υ 360 ἀφραίνει, cf. Suid. I 1, 904.

ἄ-φραστος (φράζω) non conspicuus, qui animadverti, perspici non potest, ignotus. h. Merc. 353 ἄ. γένετ' - στίβος, ib. 80 ἄφραστ' διέπλεκε ἔργα. — Comp. ep. 6, 2 οὐδὲν ἀφραστότερον πέλει νόου, ubi ante φρ vocalis attice corripitur.

ἀφρέω (ἀφρός) spumo. Λ 282 ἄφρεον δὲ στήθεα, ubi bis fit synizesis binarum brevium. sch. br. ἀφροῦ ἐπληροῦντο, ἵδρουν, cf. Ap. 49, 13 E.M. 179, 2.

ἀ-φρήτωρ (φρήτρη) qui sine gente est, qui cognatis caret neque habet quos amet. E. M. 178, 38 ὁ φρατρίαν καὶ συγγένειαν μὴ ἔχων· ἄφιλος ἢ ἄπολις. Ι 63, cf. sch. AD.

Ἀφροδίτη | Γ 380, Ε 248, Υ 209, Φ 430, δ 261, δι' Ἀ. | Β 820, Γ 389, 413, Ε 370, υ 68, Ἀ. δῖα 73, Διὸς θυγάτηρ Ἀ. | Γ 374, Ε 131, 312, 820, Ξ 193, 224, Φ 416, Υ 185, θ 308, h. II 17, IV 81, X 191. φιλομειδὴς Ἀ. (θεά) Γ 424, Δ 10, Ε 375, Ξ 211, Υ 40, θ 362, h. IV 17. 49. 56. 65 155. χρυσέη Ἀ. | Χ 470, χρυσῆ Ἀ. | h. IV 93. — (Cf. καλυκῶπις, ἑλικοβλέφαρος, ἰοστέφανος, φιλοστέφανος, γλυκυμείλιχος. — **Ἀφροδίτης** | Γ 54, h. IV 21. 181. χ 444. χρυσέης Ἀ. | Γ 64, δ 14, Διὸς κούρης Ἀ. | Υ 105, ἐν-στεφάνου τ' Ἀ. | θ 267, πολυχρύσου Ἀ. (Κύπριδος) h. IV 1. 9. φιλοστεφάνου τ' Ἀ. | h. V 102. χρυσέῃ **Ἀφροδίτῃ** Ι 389, Τ 282, Ω 699, θ 337, 342, ρ 37 τ 54. **Ἀφροδίτην** | Ξ 188, h. IV 34. χρυσέην Ἀ. | Ε 427. αἰδοίην χρυσοστέφανον καλὴν Ἀ. | h. VI 1.

Aphrodite, Iovis f. et Diones Ε 370, spuma genita h. VI, Κυθερείη VI, 18, Κύπρις, Κυπρογενής X, 1 sqq. Hephaesti uxor, quem Martis amore fallit θ 267 sqq., mater Aeneae ex Anchise Β 820, dea amoris et matrimonii ε 429, υ 74 ἔργα γάμοιο, δ 261. Ut habet περικαλλέα δειρὴν | στήθεα θ' ἱμερόεντα κ. ὄμματα μαρμαίροντα Γ 396, ita etiam pulchritudinem dat Γ 54, 364; habet κεστὸν ἱμάντα | ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς | πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων Ξ 214 sqq., quem ibi Herae praebet; plerumque a Charitibus est comitata Ε 338, σ 192. Maxime colitur Cypri, Paphi θ 363, Cytherae, Salamini h. X. Quamquam ipsa minime bellicosa est ἀναλκις Ε 331 sqq., cf. Φ 421 sqq., ubi a Minerva ludificatur, tamen erat prima causa belli troiani Ε 349 sqq. Ω 30; Paridem ex certamine cum Menelao aufert Γ 374 sqq. dum Aeneam ex periculo eripit, a Diomede vulneratur Ε 131 sqq., Troianis semper auxiliatur ut Υ 40, 105 sqq. 209, Marti opitulari volt 416 428, Hectoris corpus defendit Ψ 185 sqq. Ω 699. Translate amorem notat χ 444. (ἀφρός, δύω = ἀναδυομένη Hes. th. 195. Plat. Crat. 406 C. Benf. I 589. — Gladstone, h. St. p. 209 sqq. Hartung, Rel. d. Gr. III 111. Welcker, Götterl. I 666.)

ἀ-φρονέω (ἄφρων) desipio. Ο 104 ἀφρονέοντες. V. l. ἀφρονέοντι et ἀφρονέοντα.

ἀφρός (Pott E. F. 1, 3 ἀφύειν weiss werden amissa vocali υ. Grashof (Fuhrw. 16) ἀφ-ύσσω. Benf. 1, 585 σφυ, ἀνασφύ) spuma a) maris et fluminum: Ε 599 ἀφρῷ μορμύροντα, cf. Σ 403 Φ 325. h. VI 5 μαλακῷ. — b) Υ 168 περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται leonis irati. (ἀφρέω).

ἀ-φροσύνη (ἄφρων) dementia, pl. imprudenter facta. Η 110 ταύτης ἀφροσύνης, cf. Jansen beiden hom. Cardinaltug. Meldorf 1854 p. 16. π 278 παύεσθαι ἀφροσυνάων cf. ω 457.

ἄφρων (φρήν) stultus, imprudens, amens. Λ 389 πάις cf. θ 209. Ω 157 186 οὔτε ἄφρων οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀλιτήμων, cf. s. ἄσκοπος. Γ 220 ἄφρονά τ' αὔτως, sch. L. ἄ. δὲ διὰ τὸ ἀκίνητον τοῦ σκήπτρου. ζ 187 υ 227 οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτί, ρ 586 οὐκ ἄφρων - ὀίεται, Δ 104 τῷ φρένας ἄφρονι πεῖθεν, cf. Π 842, φ 105 ἄφρονι θυμῷ. Est convici instar, demens: Ε 761 ἄ. Martem. Ε 875 ἄ. κούρην Minervam. — φ 102 με - ἄφρονα θῆκε, cf. ψ 12 ubi opp. ἐπίφρονα. (ἀφρονέω, ἀφροσύνη, ἀφραίνω.)

ἄ-φυλλος (φύλλον) foliis carens, aridus. E. M. 179, 53 ξηρός, ἄνευ τῶν φύλλων. Β 425 σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν. (πανάφυλλος.)

ἀφυσγετός (ἄ. Benf. 1, 609 ἀφυσ γετό spuma natus. Videtur ad ἀφύσσειν referendum ut sit hauriendo natus, nam limus hauritur ex alveo ripisve fluminis) limus. Eust. 858, 60 ἰλυώδη συρφετόν, cf. Ap. 48, 33. Λ 495 πολλὸν - ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει, E. M. 179, 47 τὸ ἰλυῶδες καὶ συρφετόν, ib. 50 τὸ ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Aristarchus: ἀφυσγετός, Tyrannio: ἀφύσγετος. Aristarchi rationem probat Herodianus h. l. si subst. sit, cf. E. M. 347, 22. Doed. Gl. 2438 non limum interpretatur, sed vim undarum, ad σφύζειν et ἀνασφυγετός originem vocis referens, limo enim vim fluminis minui.

ἀφύσσω et **ἀφύω** (L. Meyer, vergl. Gr. 1, 444 2, 63 ἀφυσjω haurio, haus-io, skr. cûshati er saugt, cf. Ahrens, Ztft. f. A. W. 1836 p. 805. Benf. 1, 608 ἀ φυ-σσω, ἀνα- σφυ- aufsaugen. Doed. Gl. 1096 ἀφᾶν, ἀφάσσειν ἀφύσσειν ergreifen. Thiersch 384 φυ- φυγ- quibuscum comparat nostrum Pfütze, Pfuhl, vituperatur a Fuhrio J. J. f. Ph. 20, 371 s.) act. pr. ptc. ἀφύσσων, fut. ἀφύξειν Α 171, aor. ἄφυσσεν et ἤφυσε, ἠφύσαμεν ι 165, imperat. ἄφυσσον β 349, ptc. ἀφύσσας ι 204, pass. impf. ἠφύσσετο ψ 305; med. praes. ptc. ἀφυσσόμενος Ψ 220, ἀφυσσόμενοι Γ 295. aor. ἠφυσάμην η 286, ἀφύσσατο Π 230, ἀφυσσάμεθα, ptc. (ἀφυσσάμενος Ψ 220 v. l.), ἀφυσσάμενοι δ 359. haurio, effundo. 2) med. mihi haurio. Eust. 944, 30 ἀπαντλεῖν καὶ ἐκκενοῦν, cf. E. M. 14, 9 Hes. Λ 598 νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος, sch. br. ἀρυόμενος, ἀπαντλῶν, aliis non sibi, est enim de pincerna, cf. h. Ven. 206 ι 9 Ap. 48, 25. β 349 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄ., cf. β 379 ι 204. ψ 305 πίθων ἠφύσσετο οἶνος e cadis, ι 165 ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἠφύσαμεν, ubi medio non utitur quia non ad praesentes usus hauserant sed avecturi. Translate Ν 508 Ρ 315 διὰ ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, cf. Ξ 517. E. M. 274, 42 ὁ γὰρ ἀντλῶν

διακόπτει τὸ ἀντλούμενον. De fut. ἀφύξω cf. E. M. 179, 56. Eust. 824, 58 ἀφύξω ὡς ἁρπάζω καὶ ἀφύσω ὡς ἁρπάσω. Buttm. Spr. §. 92 Anm. 9. Α 171 οὐδέ σ' οἴω | ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν tibi opes ac divitias congerere. Hes. ἀπαντλήσειν cf. sch. br. Ita Naegelsb. La Roche Hagena (Phil. 8, 392. σ' dat. est elisione minutus ut μ' saepius. Thiersch (Gr. § 338 10) etiam σοὶ οἴω proposuit. Sed Ariston. οὐχ ὑπονοῶ δέ σε ἐμοῦ ὄντος ἀτίμου πλουτήσειν, ubi σε ἐμοῦ Friedländer correxit pro σου. Hanc Aristarchi explicationem sequuntur sch. L. br. paraphr. quamvis ἄτιμος ἐών vix habeat quo referatur et medio ἀφύξεσθαι opus sit. L. Meyer (Kuhn 14, 97) aliud esse verbum ratus, skr. bhug geniessen, goth. bugjan, kaufen, lat. fungi comparat quod graece vocali α auctum (ἀφυγ-) hic legatur vertitque: cum contumelia affectus sim non credo te opes hic collecturum. — 2) Γ 295 οἶνον ἐκ κρητήρων δεπάεσσιν, cf. Κ 578 Ψ 220 Π 230. δ 359 ὕδωρ, sch. E τῇ νηὶ κομισάμενοι, cf. ι 85 κ 56. η 286 ἀμφὶ δὲ φύλλα ἠφ. congessi, sch. QV. κυρίως οὐ περιεβαλόμην, ἀλλ' ἐπήντλησα καὶ ἐπέβαλον ἀθρόα· νῦν δὲ ἐπεχεάμην, cf. sch. P. Eust. 1580, 7. (διά, ἐξ, ἐπί.)

ἐυπλοκαμῖδες Ἀχαιαί | β 119. τ 542 Achaeae; cf. Ἀχαιός.

Ἀχαιιάς Achaea. τίς μιν | κλαῦσεν Ἀχαιιάδων γ 261, τις - Ἀ. νεμεσήσῃ | β 101 = τ 146, ω 136; τινα - Ἀ. ἀνιεῖσα | Ε 422, Ἀ. ἐυπέπλων | 424, φ 160.

Ἀχαιικός Achaeus. Ἄργος - Ἀχαιικόν Ι 141 283 Τ 115, λαὸν Ἀ. Ι 521 Ν 349 Ο 218; Ἄργεος ἦεν Ἀχαιικοῦ γ 251.

Ἀχαιίς Achaea. Ἀ. - αἴης | ν 249, Ἀχαιίδα γαῖαν ἱκάνει | Α 254 Η 124, κατ' Ἀ. γ. | φ 107. — Sust. Achaia Ἀχαιίδος, οὐδέ πω ἀμῆς | γῆς λ 166 = 481, τηλοῦ - Ἀ. ψ 68; Ἄργος ἐς ἱππόβοτον κ. Ἀχαιίδα καλλιγύναικα | Γ 75 = 258, κατ' Ἀ. κ. | Λ 769. — Achaeae πολλαὶ Ἀχαιίδες | αἱ μὲν ἐν αὐτῇ Ἰθάκῃ, αἱ δ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν | φ 251, π. Ἀ. εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε | Ι 395; Ἀ., οὐκέτ' Ἀχαιοί | Β 235 Η 96.

Ἀχαιός Γ 167 Ἀ. ἀνήρ cf. 226. - Ἀχαιοί Δ 172 Ε 484 Ζ 229 Λ 70 326 Ξ 59 Ο 235 390 707 Π 770 780 Τ 61 85 Υ 42 Φ 4 320 323 ν 166 φ 418, Ἀχαιοί | Α 79 127 163 344 509 Β 126 222 227 235 284 364 Ε 298 Δ 311, Ἕλληνες κ. Ἀ. | 684 794 Γ 461 Δ 344 351 384 415 Ε 502 Η 96 116 Θ 250 Ι 55 138 280 370 603 642 Κ 565 Λ 21 626 759 820 Μ 29 78 118 224 226 259 Ν 151 194 745 812 Ξ 99 Ο 70 232 343 405 427 498 636 699 Π 499 564 592 601 Ρ 266 277 666 Σ 148 231 258 263 314 Τ 54 173 317 351 Υ 2 Χ 3 336 Ψ 1 120 246 274 440 540 552 703 737 822 869 Ω 454 β 265 306 γ 100 203 220 δ 145 243 330 487 847 ε 311 ϑ 220 [490] ι 259 λ 556 ρ 513 σ 94 191 246 τ 175 534 ν 3 ψ 357 ω 27, Ἀχ. τε Τρῶές τε | Β 123 Γ 111, πάντες Ἀ. | Α 22 376 Β 203 Ζ 409 Ψ 211 661 766 840 Ω 688 β 112 211 γ 217 δ 344 ρ 135, ἐυκνήμιδες Ἀ. | Α 17 Β 331 Γ 86 304 Ε 668 Η 67 311 430 Λ 149 Ν 51 Ξ 49 Ρ 370 Σ 151 Τ 74 Ψ 272 658 Ω 800 γ 149, μεγάθυμοι Ἀ. | Δ 123 135 ω 57, ἑλίκωπες Ἀ. | Α 389 Γ 190 Ω 402, κάρη κομόωντες Ἀ. | Β 323 472 Γ 43 79 Δ 261 Η 85 328 442 448 459 472 476 Θ 53 510 Ι 45 Σ 6 ν 277, μένεα πνείοντες Ἀ. | Γ 8 Λ 508, δῖοι Ἀ. | Ε 451 Λ 455 504 Σ 241 Υ 354 γ 116 τ 199, χαλκοκνήμιδες Ἀ. | Η 41, ἥρωες Ἀ. Ο 219 ω 68, Ἀ. ἀνάλκιδες Ο 326. — Ἀχαιῶν | Β 334 346 372 702 Γ 165 Ε 497 803 Ζ 73 106 368 387 502 Η 331 463 465 Θ 72 [73] Ι 8 335 Κ 92 Λ 214 227 Μ 74 159 254 277 431 432 Ν 105 669 808 Ξ [40] 140 509 Ο 11 283 629 Π 277 Ρ 261 343 643 Φ 134 Χ 65 339 487 Ψ 651 Ω 385 α 401 β 90 128 δ 256 ο 274 ρ 413 σ 205, πολλοὶ Ἀ. | Β 161 177 Ω 736 ρ 596, φέρτατ' Ἀ. Π 26 Τ 216 λ 478, κάκιστος Ἀ. | ρ 415, τις - Ἀ. | Δ 150 Μ 390 Ν 578 Ψ 285 Ω 650 734 π 133 σ 62 φ 344, ἄλλος Ἀ. | Β 231 Ο 569 Π 141 Τ 388 Ψ 668 φ 324, κοῦροι Ἀ. | Α 473 Β 562 Γ 82 183 Ξ 505 Ρ 758 Χ 391 π 250 ω 54, κούρητες Ἀ. | Τ 248, υἷες Ἀ. | Α 162 237 240 276 368 392 Β 72 83 129 193 195 234 253 281 370 722 Δ 114 Ζ 255 Η 403 Ι 30 40 50 247 403 670 695 Κ 49 165 Λ 656 800 Μ 56 Ν 146 172 220 367 Ξ 106 421 Ο 675 Π 42 56 698 Ρ 645 Σ 200 444 Τ 156 206 Υ 317 Φ 376 Χ 156 369 Ω 495 β 115 198 γ 104 139 δ [285] ϑ 514 ν 315 ξ 229 240 ψ 220, ἀριστήεσσιν Ἀ. | Λ 227 Ε 414 Η 184 Ι 89 421 Ν 313 Ρ 689 ω 86, λαὸν Ἀ. | Α 454 Β 120 450 Δ 184 Ε 573 758 Ζ 223 Η 306 434 Ι 118 424 681 Κ 14 Ν 47 196 822 Π 237 Ψ 156, στρατὸν - Ἀ. | Α 229 478 484 Β 439 Δ 179 209 Ε 589 Ν 38 Τ 196 Ω 199, νῆας Ἀ. | Α 12 305 347 559 Β 4 8 17 168 303 Ζ 50 Θ 52 98 220 380 Ι 72 433 Κ 306 381 450 514 Λ 3 82 135 557 617 Ν 14 41 144 167 208 762 832 Ξ 354 Ο 116 248 459 Π 113 Ρ 691 Σ 76 Υ 60 Χ 417 465 Ω 118 146 195 501 564 δ 248, ἕρκος Ἀ. | Γ 229 Ζ 5 Η 211, οὖρος Ἀ. | Θ 80 Λ 840 Ο 370 659 γ 411 μ 184, ἀρχὸν Ἀ. | Δ 195 205, κῦδος Ἀ. | Ι 673 Κ 87 544 555 Λ 511 Ν 676 Ξ 42 γ 79 202, πύργοι Ἀ. | Δ 347 Μ 333, βασιλῆες Ἀ. | Η 106 Ω 404, ἄλκαρ Ἀ. | Λ 823, τεῖχος Ἀ. | Μ 64 223 261 438 Ξ 15 Ο 361 Π 558, μένος - Ἀ. | Μ 266, κάρτος Ἀ. | Ρ 623, νόστον Ἀ. | κ 15, δαῖτες Ἀ. | ν 182, ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀ. Π 303 Ρ 319 336, φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀ. Ρ 224; in quarto pede Δ 156 334 417 Η 406 Ι 198 Κ 286 Λ 247 Μ 12 257 Ρ 358 γ 185 ϑ 489 τ 240, ἄριστος Ἀ. Α 91 244 412 Β 82 Ε 103 Η 50 Π 274 ϑ 78 λ 179 π 76 σ 289 τ 528, Ἀ. φέρτατος Η 289, κάρτιστον Ἀ. Ζ 98, τις - Ἀ. Β 80 δ 106 σ 286, Ἀ. ἄλλον Ι 391 Ξ 90 Ρ 586 Υ 339 ξ 493 σ 301, στρατὸν Ἀ. Α 384, λαὸν Ἀ. Β 179 Θ 76, νήεσσ' - Ἀ. Λ 71 Ο 305 Ω 203 519, γέροντες Ἀ. Τ 303, Τρώων κ. Ἀ. Γ 266 274 297 319 341 Δ 65 85 333 471 543 Ε 379 Ζ 1 Η 65 300 Λ 570 Ξ 400 Π 256 Υ 17, Ἀ. χαλκοχιτώνων | Α 371 Β 47 163 187 437 Γ 127 131 251 Δ 199 Ζ 454 Η 275 444 Θ 71 Κ 136 367 Μ 352 Ν 272 Ο 56 Ρ 414 Σ 105 Ψ 575 Ω 225 α 286 δ 496, Ἀ. νόστον α 326, βασιλῆες Ἀ. α 394, μνηστῆρες Ἀ. β 87, Ἀ. υἷες ἄριστοι | ω 38, in secundo p. τὸν δ' ἐς Ἀ. νῆας Ν 31 668, δύσετ' Ἀ. ἔθνος Ρ 552, Ἀ. ἵπποι Υ 394, δρηστῆρε Ἀ. ν 160. — Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν | Α 2 Κ 174 Ψ 792, Ἀ. | Ε 86 465 Θ 487 Ν 426 Ρ 396 Χ 117 Ψ 649, | ἕρκος Ἀχαιοῖσιν Α 284 422 Λ 11 291 Ξ 151 Τ 274 Χ 259 377, μετ' Ἀ. πολέμιζον Ι 352 461 Ω 243 φ 428. — Ἀχαιούς | Α 61 409 Β 296 Γ 264 Δ 70 514 Ε 32 Η 35 Θ 196 219 244 336 Ι 1 242 Κ [52] 145 172 210 [411] Λ 141 533 609 Μ 70 125 288 Ν 15 83 125 227 Ξ 70 Ο 6 44 [61] 135 376 Π 22 79 553 599 Ρ 458 596 724 Σ 215 294 302 446 Τ 160 225 Υ 24 Φ 413 β 106 204 γ [131] ι 59 ξ 242 ω 141 426, Πανέλληνας κ. Ἀ. | Β 530,

πάντας Ἀ. | Α 15 374 Γ 68 88 Η 49 294 Θ 49- Ι 75 Ξ 124 Ψ 815 γ 137 141 δ [288] ω 49 138, καρηκομόωντας Ἀ. | Β 11 28 51 65 443 Δ 268 Θ 341 Ν 310 α 90 β 7, ἥρωας Ἀ. | Μ 165 Ν 629 Ο 230 261 702 Τ 34 41, ἐυκνήμιδας Ἀ. | Γ 156 343 370 377 Δ 80 414 Ε 264 324 Ζ 529 Η 57 172 Μ 141 Ν 401 Ψ 721 β 72 λ 509 ν 317 σ 259 τ 151 υ 146, ἑλίκωπας Ἀ. | Γ 234 Π 569 Ρ 274, ὑπερκύδαντας Ἀ. | Δ 66 71, χαλκοχίτωνας Ἀ. | Κ 287, μένεα πνείοντας Ἀ. | Ω 364, Ἀ. τε Τρῶάς τε | Ε 862.

Achaei (inprimis Thessaliae gens *Β* 684, quae etiam in aliis terris, cf. Gerhard, üb. d. Volksst. der Achäer B. 1854) apud Homerum principes et saepissime omnes Graeci vocantur, cf. Gladstone St. p. 81. Schuster Ztft. f. G. 1867 p. 737 sq. honorem quendam huic nomini vindicat, qua de re cf. Düntzer ib 1868 p. 959 sq. (Ἀχαϝοι Ahrens Di. eteol. p. 100 adn., Ἀχαϝια, Ἀχαιϝοι Savelsb. Di. p. 21; a ΧΑιος Schömann gr. Alt. p. 7 adn. a radice ΣΑΧ ΣΕΧ (ἔχω) A. Passow Phil. XX 607 sq. „possidentes"; ad aquam refert Hartung Rel. d. Gr. II 61 coll. Ἀχε-λωιος. De accentu cf. E. M. et Arc. 43.)

ἄ-χᾰρις (cf. Lob. path. el. 1, 573) ingratus. υ 392 δόρπου οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο i. e. nulla tristior, Ap. 50, 3 ἀχαριστότερον· ὁ δὲ Ἀπίων λυπηρότερον.

ἀ-χάριστος (χαρίζομαι) ingratus. θ 236 οὐκ ἀχάριστα ταῦτ' ἀγορεύεις, per adv. interpretantur et sch. BEQ. ἄνευ χάριτος ὅ ἐστι σκαιῶς καὶ ἀηδῶς et Ap. 49, 25 vix recte.

Ἀχελώιος (ἀχέω = ἠχέω Buttm. Lex. ἕλος Plut. fl. 22; Ἀχελῷος καλεῖται πᾶν ὕδωρ sch. ABD. Ω 616. Welcker gr. Götterl. I 44 II 208 ab aqua et λωίων. Unger Phil. 24 p. 395 ἀχλύς) κρείων Ἀχ. Φ 194 fl. Aetoliae et Acarnaniae. — Ω 616 fl. Phrygiae a Sipylo, post Ἀχέλης vocatus, Paus. 8, 38, 10. (ᾰ)

ἄχερδος (ᾰ. Benf. 1, 163 ad radicem ἀκ- refert ad quam multa veprium nomina pertinent atque etiam radix ἀχ- quae item habet vim acuendi. Doederl. Gl. 806 ad vocem ἀχερωίς, Lob. Path. 442 utramque vocem ad ῥάχος, Ap. π. συνδ. 524, 4 E. M. 107, 55 ad χείρ, ἄχερος, ἄχερδος quia manu tractari non possit) vepres, frutex spinosus, ut videtur crataegus oxyacantha, qua hodiedum Graeci ut nos utuntur ad sepes. E. M. 107, 55 εἶδος βοτάνης ἀκανθώδους, cf. Eust. 1748, 49. Hes. ἄκανθα ποιά. ξ 10 ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, muro aulae velut pinnam imposuerat sepem spinosam. Etiam pirus silvestris vocabatur ἄχερδος, sch. V. ἀχερδός ἐστιν ἀκανθῶδες φυτόν, ἐξ οὗ τὰς αἱμασιὰς ποιοῦσιν· ἔνιοι δὲ ἀπέδοσαν τὴν ἀγρίαν ἄπιον. ἀκανθώδης γὰρ ἡ αὐτὴ εἴωθεν εἶναι cf. E. M. 181, 2 Eust. 1748, 50. Eorum qui haec huc referant sunt qui piros ab interiore parte muro plantatas muroque imminentes speciem pinnae effecisse credant, non pinnam.

ἀχερωίς (ᾰ. Benf. 1, 244 dubitans ad ἄχος refert, alii ad Acherontem quia ab inferis Herculis arborem asportasse ferebatur (cf. Lob. path. el. 1, 5). Böttcher Aehrenl. Dresden 1848 p. 18 ab ἀ priv. et χρώς ut sit farblos quod fere probat Doederl. Gl. 805) populus alba. Ν 389 Π 482 ἢ ἀχερωίς ἠὲ πίτυς, sch. AD. δένδρον ὃ καλεῖται λεύκη· ἔνιοι δὲ φηγοῦ εἶδος εἶπον αὐτήν. E. M. 180, 55 Ἀριστοτέλης τὴν αἴγειρον ὅτι πάντα τὰ ὑλώδη φυτὰ ἀχερούσια λέγει, Eust. 938, 65 ἕτεροι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀχερωὶς ἀχελωὶς γράφουσιν, ὡς ἄν τις εἴποι ὑδατοτρεφής, ὡς Ἀχελῴου λεγομένου παντὸς ὕδατος.

Ἀχέρων (ἄχος Et. M. ἄχροος Doed. Gl. 807) εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν | Κωκυτός τε κ 513, flumen inferorum.

ἀχεύων (ᾰ. ἄχος). Ptc. verbi quo non utitur Hom. animi anxius, maestus. Alii: gemens. In exitu versus. Cf. Fulda Spr. d. hom. Ged. 174. Ε 869 Σ 461 Ψ 566 φ 318 θυμὸν ἀχεύων | quasi animi anxietatem sentiens. Plerique: maestus animi, sive: gemens. Ι 612 Ω 128 β 23 ὀδυρόμενος καὶ ἀ. |, Aristarchus Ι 612 ἐνὶ στήθεσσιν ἀχεύων, Zenodotus ὀδυρόμενος, κινυρίζων. δ 100 πάντας ὀ. κ. ἀ., ξ 40 ἄνακτος, ubi ὀδ. addidit, gemitum quoque videtur poëta dixisse. λ 88 πυκινόν περ ἀ. |, π 139 Ὀδυσσῆος μέγα. (ἀχέων.)

ἀχέω (ᾰ. Ionice dictum esse et inde ἠχέω derivatum censet Buttm. Lex 2, 117 in hy. verbum restituere vel defendere conatus) sonitum edo, sono. h. XIX 18 codd. θρῆνον ἐπιπροχέουσα χέει μελίγηρυν ἀοιδήν, Ruhnken ἐπιπροχέουσ' ἰαχεῖ, Herm. ἰάχει, Baum. hiatu admisso ἐπιπροχέουσα ἵει, Buttm. ἐπιπροχέουσ' ἀχέει. Cer. 479 ὄργια οὔπως ἐστὶ παρεξίμεν οὔτε πυθέσθαι | οὔτ' ἀχέειν quam codd. lectionem Herm. explicari posse negavit, Ilgen et Baum. οὔτε χανεῖν pro οὔτ' ἀχέειν, Buttm. ἀχέειν de sonitu explicat. Ven. 252 codd. οὐκέτι μοι στοναχήσεται, Martin στόμα χείσεται „os hiscet" quod edd. receperunt atque Lob. ad Buttm. Gr. 2, 323 probavit. Buttm. aut στόμα χήσεται proponit aut quod multo magis probat στόμ' ἀχήσεται os sonabit, inveniri enim tale fut. Hes. μεγαχήσεται· μέγα βοήσει i. e. μέγ' ἀχήσεται cf. Lob. path. el. 1, 73 not.

ἀχέων (ᾰ. ἄχος, Fulda, Spr. d. hom. Ged. 174 ἀχεύων ἀχέϝων ἀχέων) sollicitus animo, anxius, maerens. Alii: gemens. Serioris esse originis omnes locos quibus legitur vox, variis de causis censet Fulda l. l. Ε 399 κῆρ ἀχέων quem locum omisit Koechly in parva Iliade. Fulda omissis vv. 388—91, 398—404 quattuor strophas ternarias effici censet. ο 361 ὄφρα ἔην, ἀχέουσά περ ἔμπης, Β 724 λ 195 κεῖτ' ἀ., Β 694 Σ 446 τῆς ἀ. |, Ι 567 ἀχέουσα κασιγνήτοιο φόνοιο. V. l. φ 302 pro ὀχέων atque Υ 269 sunt qui ἀχέων ptc. esse putent non gen. plur. v. s. ἄχος.

ἄχθομαι (ἄχθος ἀχθέσ-ομαι) oneror, 2) molestia afficior, gravor, τί, cf. Fulda Spr. d. hom. Ged. 62. ι 225 v. l. ἀχθομένους pro αἰνυμένους. h. Ap. 231 ἀχθόμενός περ, ο 457 νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι, Hes. ἔβριθεν, ἔτεμνεν ἠνιᾶτο ἐβαρύνετο. Eust. 1788, 45 ἐβαρύνετο φόρτῳ . . οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον καὶ ἐπὶ λύπης τό τε ἄχθεσθαι τιθέασιν καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀχθηδόνα. — 2) Λ 274 400 ἤχθετο - κῆρ vulneratorum, sch. BLV. τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀνθήψατο τὸ δεινόν. Ceterum sch. A. Λ 400 γρ. ὠκέας ἵππους. Ε 354 ἀχθομένην ὀδύνῃσι. Ε 361 λίην ἄχθομαι ἕλκος, Ν 352 δαμναμένους. Sch. BL. λείπει τὸ ὁρῶν, cf. Eust. 936, 50, neque melius Nicanor: τὸ ἑξῆς ἐστιν Ἀργείους ὀρόθυνε Τρωσὶ δαμναμένους· τὸ δὲ ἤχθετο γάρ ῥα διὰ μέσον, non enim posse acc. δαμναμένους referri ad ἤχθετο.

ἄχθος (plerique ad ἀχ-, ἄχος referunt E. M. 181, 23 Curt. E. 166 Doed. Gl. 891 A. Goebel epith. in -εις desin. 30. Aliter Benf. 1, 351 ad

radicem vah ϝαχ, lat. veh-ere. Pott E. F. 1, 283 ad sah sustinere etsi ap. Hom. non sunt vestigia consonae. Sed E. M. 181, 22 405, 41 Lob. Rh. 294 ad ἄγω, quod defendit Goebel (Kuhn 11, 58), quia Hom. propria tantum vi vocis utatur. Utitur vero etiam translata. Cf. Fulda, Spr. d. hom. Ged. 62) onus. E. M. 181, 23 τὸ ἀγόμενον καὶ βαρυνόμενον. Non recte Doederl. l. l.: schmerzliche Last. ι 233 ὄμβριμον ἄ. ὕλης, γ 312 κτήματα ὅσα νέες ἄ. ἄειρον, Υ 247 νηῦς ἄ. ἄροιτο, Μ 452 ὀλίγον. Translate: Σ 104 ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, υ 379 αὔτως ἄ. ἀρούρης. Videtur hic et Ξ 85 aliquid latere eorum quibus Cypria nituntur cf. R. Köhler Rh. M. 13, 316. (ἀνδραχθής.)

Ἀχιλλεύς | Α 54 Koch, 330, 348, Β 685, Ι 193, 217, 628, Κ 106, Λ 104, 625, 762, 777, 786, Μ 10, Ξ 50, 366, 124, 142, 153, 155, 168, 198, 220, Σ 247, Τ 15, 45, 188, 268, 343, 389, 397, Υ 42, 75, 301, 283, 423, 441, Φ 236, 344, 520, 532, Χ 131, ἶσος Ἐνυαλίῳ, 244, 319, Ψ 4, 12, 101, 125, 128, 138, 257, 358, 616, [757], Ω 3, 75, 226, 394, 409, 626, 631, 684, γ 106, 109, ἐσθλός Λ 664, Π 837, κλυτός Υ 230; — πόδας ὠκὺς Ἀ. | Α 58, 84, 148, 215, 364, 489, Ι 196, 307, 606, 643, Λ 112, 607, Π 48, Σ 78, 97, 187, Τ 55, 145, 198, 298, 419, Φ 222, Χ 14, 260, 344, Ψ 93, 776, Ω 138, 559, 649, 751, ὠκὺς Ἀ. | Φ 211, Χ 188, 229. Ψ 218, Ω 621, διογενὴς Πηλέος υἱὸς π. ὠ. Ἀ. | Α 489. — ποδώκης Σ 234. — δῖος Ἀ. | Α 7, 292, Ε 788, Ζ 414, Ι 199, 209, 667, Ο 68, Ρ 402, Σ 228, 305, 343, Τ 40, 364, 384, Υ 160, 386, 388, Φ 39, 67, 161, 359, Χ 102, 172, 205, 326, 330, 364, 455, Ψ 136, Ω 151, 180, 513, 596. — ποδάρκης δ. Ἀ. | Α 121, Β 688, Ζ 423, Λ 599, Π 5, Σ 181, Υ 177, 413, 445, Φ 49, 149, 265, Χ 376, Ψ 140, 193, 333, 534, 555, 828, 889, Ω 668. — ἀρήιος Π 166. — μεγάθυμος Ψ 168. — secunda sede: Ἀχιλλεύς Β 769, Η 113, Υ 129, 369, 381, Φ 120, 144, 147, 525, Χ 24, Ψ 208, 224, 353, 794, Ω 44, 483, 575, 643; διίφιλος 472; Ἀχιλλεύς Ι 663, Υ 26, Ψ 155, 491, 734, 748, Ω 59, 511, 675; — διίφιλος Σ 203; δουρικλυτός Φ 233; tertia sede: Ἀχιλλεύς Α 199 Β 377, Λ 656, Σ 28, Υ 273, 337, Φ 116, 169, 179, 182, Χ 312, Ω 456, 589, Ἀ. Θέτιδος παῖς Δ 512, Π 860, — δαΐφρων | Β 875. — Gen. secunda s. ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος Α 240, [Θ 225] = Λ 8, Π 709, 799, Ρ 504, Σ 214, 615, Τ 13, 379, Υ 439, Φ 15, 17, Χ 211, 446, Ω 72, 309, 478. — μεγαθύμου Υ 498, γ 189, ῥηξήνορος δ 5, Πηληιάδαο λ 557, tertia s. χωόμενος Ἀχιλῆος Ι 107, Σ 33, Υ 97, 341, λ 546; ἀμύμονος Ρ 186, Ἀ. ἀ. Αἰακίδαο Π 854 Χ 113; Πηλείδεω Ἀ. Ο 64, Ρ 195; — ἀγαυοῦ Ρ 557, Ἀχιλλῆος Τ 89, quarta s. Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι | Λ 831, Ἀ. ὀλοὸν κῆρ Ξ 139, Υ 94, Ω 412, quinta s. Ἀχιλῆος ἔθηκεν | Υ 324, Ω 510, Ἀχιλλῆος θείοιο Τ 279, 297. — Ἀχιλῆος | Σ 152, Υ 365, Φ 174, 580, Ω 155, 184, 462. — ποδώκεος Υ 89, Πηληιάδεω Ἀ. | Α 1, 322, Ι 166, Π 269, 653, Υ 85, Ω 406, ϑ 75, λ 467, ω 15; κρατεροῦ Φ 553. — Dat. secunda s. λίσσομ' Ἀχιλλῆι Α 283, Ω 119, 147, 176, 196; ῥηξήνορι Ν 324, Π 575. — ἂψ δ' Ἀχιλῆι Χ 277. — tertia s. Ἀχιλῆι Β 220, 241, Κ 404, Π 2, Ρ 78, 691, Σ 2, Φ 324, Ω 57, 585. — Πηλείδῃ Ἀ. Ρ 105, 701, Υ [312], 322, Φ 557, Χ 176. — δαΐφρονι Λ 791, 839, Ρ 654. — ὀλοῷ Ω 39. — quarta s. Ἀχιλλῆι προφέρωμεν Ρ 121, Υ 376, Ω 110; πτολιπόρθῳ | Ω 108, quinta s. Ἀχιλῆι μάχεσθαι | Ι 164, Χ 36, 55, Ω 154, 183; — Ἀχιλῆι | Α 319, Λ 652, 783, Τ 194, 352, Υ 120, 422. Φ 328, Ἀχιλλεῖ | Ψ 792. — Ἀχιλῆα Α 558, Β 3, Ι 224, Αἰακίδην Ἀ. Λ 805, ταχὺν Σ 69, πόδας τάχυν Σ 354, secunda s. οὐδ' Ἀχιλῆα Ζ 99, Υ 139, 174, tertia s. ὡς κ. νῦν Ἀχιλῆα Β 239, Λ 772, Ο 402 Τ 151, Φ 240, 263, 571, Χ 109; πόδας τάχυν Ν 348, Ρ 709, Σ 358, Πηλείδην Ἀ. Ψ 542, δαΐφρονα Σ 30, πελώριον Φ 527, Χ 92, δῖον Ἀχιλλῆα Φ 138 250, Ἀ. ῥηξήνορα θυμολέοντα Η 228, ῥ. Π 146. quinta s. Ω 434, Ἀχιλλῆα πτολίπορθον Θ 372 Φ 580 [= Ο 77. Voc. χαῖρ' Ἀχιλεῦ Ι 225, 496, 513; ὦ Ἀ. Φ 214, Ψ 543, ὦ Ἀ. - διίφιλε Α 74; ὦ Ἀ., Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν Π 21, Τ 216, λ 478. tertia s. Φ 74, quarta s. Α 606, Ω 503, 661. — Ἀχιλλεῦ | Π 29, Χ 258, Ψ 69, 83, λ 482, 486, ω 72, 94. — θεοείκελ' Ἀ. | Α 131, Τ 155; θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀ. | Ι 485, 494, Χ 279, Ψ 80, Ω 486. — ὄβριμ' Ἀ. | Τ 408; φαίδιμ' Ἀ. | Ι 434, Φ 160, 583, ω 76; διίφιλε φ. Ἀ. | Χ 216; ὄλβιε Πηλέος υἱέ, θεοῖς ἐ. Ἀ. | ω 36. Achilles, Pelei et Thetidis f. Φ 187 sqq. Ω 59, Σ 55, p. Neoptolemi [Τ 327] λ 506, a Chirone educatur Λ 832, μέγα πᾶσιν | ἕρκος Ἀχαιοῖσιν - πολέμοιο κακοῖο Α 284, quinquaginta naves Myrmidonum ex Phthia Troiam ducit Β 681 sqq. Π 168 sqq. quibus alterum castrorum cornu tenet Θ 222 sqq. comite Phoenice Ι 438 et undecim urbes terra duodecim mari (etiam Andromaches patrem fratresque interfecerat Ζ 414—428) diruit, inter quas Lyrnessum unde Briseidem servam sibi aufert Α 392 Γ 690. Qua ab Agamemnone erepta Achilles matris consilio Α 350 pugna prorsus abstinet 420, 490, ut Troiani Iove iuvante 502, 528 fere semper superiores fiant. Itaque dum Myrmidones ludis se exercent, Graeci eo adiguntur, ut Agamemnon Nestore suadente Phoenicem, Ulixem, Aiacem legatos omnia promittentes ad eum mitteret Ι 115, 168. Sed ne his quidem precibus commotus A. abire minatus 490, ad extremum Patroclo permittit ipsius armis induto Graecos adiuvare. — Quem ab Hectore occisum Π 827 servat Σ 170 et novis armis ab Hephaesto factis 467, Briseide recepta cum Agamemnone in gratiam redit; a Minerva nectare et ambrosia nutritus Τ 352, postquam unus equorum ei mortem ut iam antea mater Α 415, vaticinatus est 408 sqq. a Iove Υ 26 et ab hoste 88 laudatus cum Aenea pugnat 162—262 sqq. (Multa lucratus ex captivis Φ 79 102), sibi mortem vaticinatur 108 276, ab Asteropaeo volneratur, in Xantho XII iuvenes troianos vivos capit quos Patroclo sacrificat 25 et cum fluminis deo ipso pugnans 234, ab Athena Neptuno Hephaesto servatur 286 345. Troibus in urbem reiectis Hector solus urbem circumagitur et occisus Χ 326 sqq. ab Achille raptatur Χ 395, Ψ 24. Patroclum sepelit ludosque in eius honorem instituit Ψ, Hectoris corpus Priamo reddit Ω 15 485. Ipse ante Troiam occiditur ω 37, ε 310, atque anima eius cum Ulixe colloquitur λ 467 sqq. 477, 482 sqq., de armis vero contenditur λ 544—556. (Contra Prellerum gr. Myth. II 400 et Hartungium Rel. d. Gr. II 198. 200 qui ad aquam (coll. Ἀχέρων Ἀχελώιος) referunt, Curtius per Ἐχέλαος explicat; ἄχος Ἰλίου vel λαοῦ schol. Α 1, Et. M.)

ἀχλύς (Benf. 1, 361 skr. valâh- aka nubes, germ. Wolke, ahd. wolchan. Hoffmann Homer 23 skr. khal colligere + a prosth. Doed. Gl

2494 ἀναχελύσσεσθαι, χεῖλος, χελύνη. N. ἀχλῦς Y 421, g. -ύος O 668) caligo, quae efficit ut homines non cernant, ἀήρ efficit ut dii non cernantur. Ap. 49, 19 ἡ τῶν ὀφθαλμῶν σκότωσις. E. M. 181, 36 σκοτία, ἀορασία. Ictus in priore syll. E 127 ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, Y 341 σκέδασε. Y 321 κατ' ὀφθαλμῶν χέε ob oculos, η 41 θεσπεσίην κατέχευε. O 668 νέφος ἀχλύος, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι στ' (668—73) ὅτι οὐ προσυνίσταται ἀχλύς, ἀλλὰ συνεχῶς μάχονται, cf. Schömann, N. J. f. Ph. 69, 26 de retic. Hom. 6. W. Ribbeck, ib. 85, 94. sch. V. λέγοις ὡς λείπει ἄλλα ποιήματα δι' ὧν ἐδεδήλωτο ταῦτα. Qui locum defendunt translate de metu dictum putant Eust. 1037, 2 Koeppen h. l. Bothe h. l. Wittmann Schweinfurt 1851: „Minerva nubem caliginis divinitus immissam Graecis, i. e. ingentem illorum perturbationem et aerumnam submovit et propitio animo Graecis utrimque lux i. e. salutis auctor facta est". Sed haec Homerus videtur aliter dicturus fuisse. De prodigio υ 357 κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀ. De morientibus E 696 Π 344 κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, cf. χ 88, de luctu Y 421. (ἀχλύω.)

ἀχλύω (ἀχλύς) caligo, obscuror. μ 406 ξ 304 ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς, sch. H. ἀχλύος ἐπλήσθη καὶ σκότους.

ἄχνη (Bent. 1, 163 a radice ἀκ-, ὀξ- (ὀξύς), ἀχ- (ἀκαχμένος), cf. Pott E. F. 1, 143. Passow χνόη λάχνη et lat. lana, lanugo comparat. Lob. path. el. 1, 111 ἄκρον. Particulae tenuissimae quae haerent in superficie, 1) palea, 2) spuma. E. M. 181, 50 πᾶσα λεπτότης ὑγροῦ τε καὶ ξηροῦ. Ap. 49, 33 ἄχνας· τὰ ἄχυρα· λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐπιπολάζον τῇ θαλάσσῃ ἄχνη. E 499 ἄνεμος ἄχνας φορέει, E 501 καρπόν τε καὶ ἄχνας. — 2) Δ 426 ἁλὸς ἄχνην, sch. D. τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα, τὸν ἀφρόν, ὅπερ καὶ φυκίον φασίν, cf. ε 403, sch. P. V. τῷ λεπτομερεστάτῳ τοῦ ἀφροῦ τῆς ἁλὸς - ἢ τῇ ἀκαθαρσίᾳ. O 626 νηῦς ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, Λ 307 ὑψόσε δ' ἄχνη σκίδναται, cf. μ 238.

ἄχ-νυμαι (ἄχ-ος) praes. ἄχνυμαι v. l. ξ 170, ἄχνυται, ἄχνυνται ξ 376. ptc. ἀχνύμενος, -η, -ης h. Cer. 37, -ῳ, -ῃ Ω 584, -ον χ 188, -ην h. Cer. 77, -ω, -οι, -αι λ 542, -οις Ω 526. impf. ἄχνυτο Ξ 38, ἀχνύμεθα λ 558. In angustiis sum, constringor, angor. 2) maereo, indignor. Alii: gemo. Abs. τινός, τινί, περί τινι, c. ptc. Saepe adduntur κῆρ et similia quae indicent qua quis corporis parte quasi constringatur cf. Fulda, Spr. d. hom. Ged. 177. H 428 431 Ψ 165 μ 250 ω 420 κῆρ, cf. κ 67 μ 153 270. χ 188. T 57 Ψ 284 443 Ω 773. Paulatim factum esse ut pro subst. adderetur particula περ statuit Fulda. In exitu versus A 241 588 X 424 δ 104 θ 478 φ 250 ἀχνύμενός περ | cf. Σ 112 T 8 65 Ω 523 κ 174 π 147. h. Cer. 37 ἀχνυμένης περ ubi C. G. Cobet (Mnem. 10, 314) ἀχνυμένῃ scribere voluit nescius ut W. C. Kayser (Phil. 22, 527) ei respondit coniungi gen. ptc. cum dat. etiam Π 531 ξ 527 et defendi talia ab Ameisio ζ 157, Thierschio (Gr. §. 258, 3), Krügero (Di. §. 47, 4, 1), cf. Classen, Beob. 4, 29 Friedland. Ariston. 22. ξ 170 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν, Ξ 38 σφιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν, δ 549 ἐμοὶ θυμὸς καὶ ἀ. περ ἰάνθη, Ω 584 ἀχνυμένῃ κραδίῃ, Z 524 κῆρ ἄ. ἐν θυμῷ, La Roche innerlich. Fulda l. l. putat corrupta esse verba. Aliquo modo fieri potuit (Naegelsb. hom. Th. 391) ut toti sic subiungeretur pars, cf. Eust. 660, 26 paraphr. sch. LV. — 2) κ 570 ἀχνύμενοι, κατὰ δάκρυ χέοντες, cf. λ 5 466 μ 12. λ 512. 388 ω 21. N 658 φ 115. Ψ 137. δ 553 N 419 η 297 h. Cer. 433. Θ 125 317 ἑταίρου, cf. O 651 P 459. N 403 Ἀσίου. ξ 376 δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, λ 558 σεῖο ἀ. φθιμένοιο. Σ 320 ὕστερος ἐλθών, h. Cer. 77 περὶ παιδί. — b) De sollicitudine ac curis Ω 526 βροτοῖσιν ζώειν ἀχνυμένοις, cf. Σ 62 443. B 270. h. Cer. 147 216. — c) De timore qui quasi constringit cor M 178 καὶ ἀχνύμενοί περ ἀνάγκῃ νηῶν ἠμύνοντο ut Nicanor explicat quamquam sunt qui νηῶν ad ἀχνύμενοι referant. Expunxit Aristarchus vv. 175—80, Zenodotus ne scripserat quidem. — d) De ira et indignatione A 103 ἀχνύμενος, cf. δ 661 O 133. Est ἀχνύμενός περ v. l. ξ 142 pro ἱέμενός περ.

ἄ-χολος sine felle, iram animique perturbationem leniens. δ 221 φάρμακον ἄχολον.

ἄχ-ομαι (ἄ. v. s. ἄχος) in angustiis sum, angor. Alii: gemo, maereo. σ 256 τ 129 νῦν δ' ἄχομαι.

ἄχ-ος (ἄ. Radix skr. agh beengt sein unde inserta nasali ἄγχω ango angustus, germ. eng, Angst et skr. áṅhas = ἄχος. Curt. E. 166 L. Meyer vergl. Gr. 1, 44 97 344, Fulda, Spr. d. hom. Ged. 164. Sunt tamen qui onomatopoëtice formatum putent ut nostrum ach) 1) angustiae, status eius qui constringitur, angor. 2) animi dolor, sollicitudo. τινός, περί του. E. M. 182, 11 παρὰ τὸ συνέχεσθαι τὴν ψυχὴν ὑπὸ λύπης, cf. sch. B. N 86. Ap. 49, 28 λύπη ἀφωνίαν ἔχουσα cf. E. M. 183, 1. K 145 Π 22 τοῖον ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς. Sed plerumque de animo. Θ 147 O 208 Π 52 σ 274 τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει. Quae fuerit causa doloris aut particulis γάρ et ὁππότε aut per asynd. additur cf. Ψ 47 B 171 ubi sch. BL. ἄχος ἡ ἄφωνος ἀνία. h. Cer. 90 αἰνότερον καὶ κύντερον, X 43 αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι, Θ 124 316 πύκασεν φρένας ἡνιόχοιο, cf. P 83. Ξ 475 Τρῶας ἄ. ἔλλαβε θυμόν, Π 599 πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιούς, N 581 Ἀτρεΐδην δ' ἄ. εἷλε, cf. φ 299 h. Ven. 199. N 86 σφιν κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, Π 508 Γλαύκῳ αἰνὸν ἄ., φ 412 μνηστῆρσιν ἄ. μέγα, Λ 188 Πηλεΐωνι. M 392 Σαρπήδοντι Γλαύκου ἀπιόντος, sch. BL. διὰ τὴν περίστασιν οὐκ ἐξάγειν, οὐ παραμυθεῖσθαι ἐδύνατο, vocem enim incluserat angor. Π 581 Πατρόκλῳ - ἄ. γένετο φθιμένου ἑτάροιο, N 417 Ξ 458 486 Ἀργείοισι - εὐξαμένοιο. P 539 κῆρ ἄχεος μεθέηκα, ρ 470 οὔτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτέ τι πένθος. — b) Paulo obscurius angoris notio significatur: λ 279 ᾧ ἄχεϊ σχομένη, Π 55 αἰνὸν ἄχος τό μοί ἐστιν, cf. π 87 E 759 χ 345 I 249. Δ 169 σέθεν, δ 108 ἄ. αἰὲν ἄλαστον κείνου, Y 293 ἄ. Αἰνείαο, φ 249 ἄ. περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων. — 2) In aliis apparet doloris non angoris notionem obversatam esse poëtae animo, velut quando plur. utitur. Tales locos Fulda recenset, serioris originis esse ratus. Γ 412 Ω 91 ἄχε' ἄκριτα, Ariston. Γ 395 ἀθετοῦνται στίχοι κγ' (396—418). Z 413 οὐ θαλπωρὴ ἀλλ' ἄχεα, cf. La Roche, Phil. 12, 395 s. Koechly de Iliad. carmin. 6, 10. Y 298 ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, paraphr. ἕνεκ' ἀλλοτρίων θλίψεων, Bentl. ἀτέων malebat, Doederl. Gl. 886 ἀχέων ptc. esse statuit et ἀλλοτρίων pro subst. quod vix videtur concedi posse. τ 167 μ' ἀχέεσσι δώσεις πλείοσιν ἢ ἔχομαι. h. Cer. 436 ἀχέων

δ' ἀπεπαύετο θυμός, T 125 ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε. Versus obelo notatus in Veneto, cf. h. Cer. 40. X 425 οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται, ο 358 ἄχεϊ οὗ παιδός, θ 530 ἐλεεινοτάτῳ ἄ., λ 208 ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον, I 9 ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ, cf. κ 247. T 367 ἄ. ἄτλητον, Aristou. ἀθετοῦνται στίχοι δ' (365—8), σ 348 δύη ἄ. κραδίην, cf. υ 286. θ 541 ἄ. φρένας ἀμφιβέβηκεν, cf. h. Ven. 243. P 591 Σ 22 ω 315 τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε, sch. br. πύκνωμα τῆς λύπης περιφραστικῶς, πλῆθος λύπης. Quid Aristarchus statuerit, de quo sch. V. τῇ αἰγίδι, ὡς Ἀρίσταρχος, non satis liquet, nisi forte ad P 594 referendum est scholion. Y 282 κατὰ ἄ. οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν, δ 716 ἄ. ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. Z 336 ἄχεϊ προτραπέσθαι, sch. BD. ἐκ τῆς συμβάσης μοι λύπης διὰ τὴν ἧτταν παρατροπήν τινα καὶ ψυχαγωγίαν καὶ παραμυθίαν εὑρεῖν. Ceterum h. Cer. 479 cod. M. a manu secunda habet θεῶν ἄχος, Valcken ἄγος. (ἀχεύων, ἀχέων, ἄχνυμαι, ἄχθος, ἄχθομαι.)

ἀ-χρεῖος (χρεία. De accentu quem apud Atticos habet antepenultima, cf. Herodian B 269 Lob. path. el. 2, 40) inutilis, ineptus. B 269 ἀχρεῖον ἰδών ineptum prae se ferens, albern aussehend, cf. Nägelsb. h. l., sch. BLV. ὀργιζομένου καὶ μὴ δυναμένου ἀμύνασθαι διαγράφει βλέμμα· ἔστιν ουν ἀκαίρως ὑποβλέψας, cf. Baumeister Nachtr. z. sch. Did. Phil. 11, 168 et paraphr. Eust. 217, 36 τὸ ἀκαίρως ὑποβλέψαι, καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ χρείᾳ. Dissimulare enim voluit quidem, sed non potuit sibi curae esse quae Ulixes dixisset fecissetque. Saepe autem visus speciesque sic inter se permutantur, cf. Lucas, qu. lex. 34. Minus bene Ap. 49, 20. Non recte E. M. 182, 41 ἀσθενῶς καὶ ταπεινῶς, quem fere sequitur Duentzer: unmerklich, kaum, non enim ausum esse circumspectare Thersitem, hominem impudentissimum. Sed sic erat quidem quod ceteri gauderent malo alieno, non vero erat quod dulce riderent. Ameis qui (N. J. f. Ph. 73, 212) probaverat Wiedaschii versionem mit verblüfftem Gesicht, in ed. Moschopulum secutus ad sequentia (ἀπομόρξατο δάκρυ) refert: cum videret inutiles esse lacrimas detersit, quamquam lacrimas non ii tantum abstergent qui frustra plorant, sed omnes. Doederl. Gl. 782 masc. esse ratus vertit: debilem vultu repraesentans. — σ 163 ἀ. δ' ἐγέλασσεν sine causa risit, über nichts, ut Eurynome putabat, quae nesciebat Penelopem dissimulare tristitiam et simulare simplicitatem, cf. Doed. Gl. 782. sch. BHQ. ἄκαιρον μηδενὸς προκειμένου, οὐ χρειώδες, οὐδὲ πρὸς χρείαν ἁρμοζόμενον, cf. Eust. 1842, 54 Ap. 49, 22. Minus bene E. M. 182, 43 ἐπίπλαστον καὶ ἐπιπόλαιον μέχρι τοῦ τὰ χείλη διανοίγειν. Sunt qui inutilem putent risum quia Eurynome v. 173, 174 id sciat quod Penelope ridendo celare voluerit, sed quae ibi dicit Eurynome ea non probat Penelope v. 178.

ἀ-χρημοσύνη (ἀχρήμων) pecuniae inopia. ρ 502 ἀχρημοσύνη ἀνώγει.

ἄχρι (ἄχρις, cf. Lob. path. el. 2, 210) usque ad. σ 370 ἄχρι μάλα κνέφαος, Eust. 1851, 47 ἄχρι βαθείας ἑσπέρας. Recte monet Doed. Gl. 800 casu potuisse fieri ut forma ἄχρι quae semel legatur praep. sit et de tempore dicatur, plenior vero adv. loci.

ἄχρις (Herodian Π 324 a μέχρις deducit. Benf. 1, 280 skr. vahis, vâh-ja auswärtig cum suff. ρο, quamquam significatio valde est mutata. Buttm. (Spr. §. 18 Anm. 4) ab ἁ, ut sit pro ἅχρις, Doederl. Gl. 800 χρίζειν ut sit: berührend, treffend, Curt. E. 166 ab ἀχ, ἄγχι, ἄχος, plerique ab ἄκρος, cf. Lob. path. el. 1, 113. De accentu v. Herod. Π 324. — Adverb. penitus, protinus, multis: usque. Disputavit de formis ἄχρις, μέχρις etc. Gerland (Kuhn 9, 66). Δ 522 τένοντε ἀπηλοίησεν, sch. br. καθόλου, cf. Eust. 504, 43. Π 324 ἀπὸ δ' ὀστέον ἄ. ἄραξεν, paulo aliter sch. BLV. ἀντὶ τοῦ ἕως ὀστέου, cf. sch. br., sed os quoque videtur abrupisse cum bracchio. Repugnantia coniungit Eust. 1062, 48. P 599 γράψεν οἱ ὀστέον ἄχρις. Bracchium enim ex obliquo attigerat cuspis, non medium, sed altius iuxta os penetraverat, cf. Eust. 1120, 9.

ἀχυρ-μιή (ἄχυρον) locus ubi paleae cumulantur, palearium. E 502 ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί, sch. BL. οἱ τόποι ἔνθα ἐκτινάσσεται τὰ ἄχυρα, cf. sch. D. Eust. 575, 25 Ap. 49, 30 E. M. 183, 5 Hes. Suid. I 1, 924 lex. Seg. 475, 19. Monet Grashof, Ztft. f. A. W. 1837 p. 580. non collective de acervo, sed de loco legi vocem et L. Meyer, vergl. Gr. 2, 490 terminationem ιή habere notionem aliquam colligendi.

ἄψ (ἀπό, abs. Benf. 1, 277 ad skr. avâk retro, etiam Duentz. N. J. f. Ph. 69, 489 ad skr. ava, cf. Pott E. F, 2, 630. Ahrens, Kuhn 3, 168 ἀπ-ς vel ἀπ-ς) 1) retro. 2) rursus. Ap. 50, 5 πάλιν, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ὀπίσω. E. M. 184, 33 εἰς τοὐπίσω καὶ τὸ μετὰ ταῦτα καὶ τὸ ἔσω, Hes. εἰς τὰ ὀπίσω, ἐκ δευτέρου. Additur plerumque alia loci significatio certior et magis definita. Cum verbis motum significantibus 1) A 220 ὦσε, Z 467 ἐκλίνθη, cf. ι 470 A 111 ἐξέμεν, Γ 32 A 585 N 165 533 566 596 648 Ξ 408 Π 817 εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Θ 456 ἵκεσθον, cf. Y 440 Ω 288 ν 55. K 211 ἔλθοι, cf. N 175 O 550 γ 307 τ 514 ψ 20 κ 244 (codd. αἶψ', Voss ἄψ). Π 254 εἰσῆλθε, A 359 ὀρούσας, Γ 306 εἶμι, O 133 Y 142 ἄψ ἴμεν, cf. P 129 432 Σ 14 Φ 297 α 276 κ 405 (ubi vulgo αἶψ') ο 214 ρ 466 σ 110 h. Merc. 40. A 760 ἔχον, Ψ 374 τέλεον δρόμον, ο 216 ἔλασεν. δ 581 στῆσα νῆας, sch. E. εἰς τοὐπίσω. Π 218 ἀναδῦναι, ε 352 ἐδύσατο, T 402 σαωσέμεν, M 390 ἆλτο, h. Ven. 168 ἀποκλίνουσι, λ 18 προτράπηται. — b) δ 261 νέεσθαι. Sine loci significatione, cum verbis redeundi potissimum. A 60 ἀπονοστήσειν retro redituros, cf. Θ 499 P 406 ν 6 ω 471. Γ 35 ἀνεχώρησεν, sch. LV. συνωνύμως τῷ παλίνορσος, cf. K 210 [411] A 440 M 115 N 457 Π 819 P 47 729 ρ 461. Δ 392 ἀνερχομένῳ, retro redeunti. T 290 ἀνιοῦσα, cf. K 289. Γ 325 ὁρόων, sch D. εἰς τοὐπίσω. K 337 μῦθον ἀποίσειν. N 396 στρέψαι, cf. Y 488 δ 520. Σ 224. M 420 τεῖχος ἄψ ὤσασθαι, cf. O 418 λ 599, ε 461. λ 295 ξ 294 h. Ap. 350 ἄψ περιτελλομένου ἔτεος. — c) κ 263 ἄψ αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασθαι v. l. αἶψ'. ι 314 ἐπέθηκε, Ψ 349 ἐνὶ χώρῃ ἕζετο, σ 152 ἐν χερσὶν ἔθηκε. Γ 379 Φ 33 ἐπόρουσε. E 505 ἐπιμισγομένων, sch. BL. ἐκ δευτέρου προσμιγνύντων. Z 427 ἀπέλυσε. Π 86 ἀποδάσσωσιν, sch. A. εἰς τοὐπίσω ἀποκαταστήσουσιν, ἀποδώσουσιν. X 277 δίδω. — d) Additur αὖτις: Θ 335 μένος ὦρσεν, ubi W. Ribbeck (N. J. f. Ph. 85, 27) αὖτις δὲ Τρ. proposuit quia fugae mentio omnino non fit. O 364 συνέχευε, σ 157 φ 139 166 ψ 164 κατ' ἄρ' ἕζετο, h. Ven. 183 καλύψατο. Vel similia: Π

395 ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, sch. V. πάλιν ὀπισθορμήτους ἀπεῖργεν ἐπὶ τὰς ναῦς. Σ 280 πάλιν εἰσ' ἐπὶ νῆας, Eust. 1142, 61 τὸ ἄψ καὶ τὸ πάλιν τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσί. — 2) Rursus. Π 54 ἀφελέσθαι, sch. L. πάλιν στερῆσαι, cf. Π 58 Σ 445. Ρ 543 ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο ὑσμίνη. Ψ 876 ἐπὶ γαίῃ πάγη. ε 349 ἀπολυσάμενος, θ 90 ἄρχοιτο. θ 92 γοάασκεν, Aristophanes αἶψ'. — Translate Ι 120 Τ 138 ἀρέσαι, quasi fiat reditus ad amicitiam. Π 442 Χ 180 θανάτου ἐξαναλῦσαι, κ 395 ἄνδρες ἐγένοντο in pristinum statum restituti, secundum Aristarchum. Alii αἶψ', cf. π 175. Est v. l. Φ 535 ἐπ' ἄψ θέμεναι pro ἐπανθέμεναι. — B) Legitur ἄψ circiter nonagies in prima arsi, in secunda Γ 379 Κ 289 Μ 420 Ο 418 Π 54 Ρ 129 432 Φ 33 ε 352 θ 90 κ 395 λ 18 599 μ 381 ν 55 h. Ven. 168, in quarta Κ 211 Λ 359 Υ 440 ψ 20, in quinta Λ 141 Ψ 349 876. In thesi prima Π 58 Σ 445 κ 263, secunda κ 244, tertia Κ 337. (ἄψορρος, ἀψόρροος.)

Ἀ-ψευδής Σ 46 Nereis (ψεῦδος. De accentu cf. Lehrs Ar. p. 264).

ἁψίς (ῑ. ἅπτω) nexus, macula. E. M. 183, 32 τὸν δεσμόν. Ε 487 ἁψῖσι λίνου, sch. D. ταῖς ἅμμασι καὶ ταῖς συναφαῖς τοῦ λίνου, περιφραστικῶς δὲ τὸ δίκην δικτύου, cf. Ap. 50, 9 Hes. Ceterum dubitant sch. BLV. et de accentu et de aspiratione.

ἀψ-όρροος (ἄψ et ῥέω i. e. σρέω quare ρ duplicatur) refluus. [Σ 399] υ 65 ἀψορρόου Ὠκεανοῖο, sch. BQV. υ 65 τοῦ κύκλῳ περινοστοῦντος τὴν γῆν καὶ ἄψ πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἀφικνουμένου. ὁποῖόν ἐστι καὶ τὸ ἄψ περιτελλομένου ἔτεος, B. Σ 399 ταχυρρόου ἐπειδὴ Ὠκεανὸς ἢ παλιρρόου διὰ τὸ κύκλῳ περιθεῖν τὴν γῆν, cf. Hes. Fuere igitur qui ad αἶψα referrent, cf. Eust. 1883, 1 ὡς οἷον ἀψόρροον.

ἄψ-ορρος (Benf. 1, 63 cf. 2, 8 dubitat num ad ἔρρω referat an ad ῥέω. Lob. Rh. 327 ad ῥέω sed ib. 134 path. el. 1, 317 grammaticorum qui ad ὄρω ὄρνυμι referunt (E. M. 184, 19 sch. B. Η 413) sententiam probat; idem facit Zehlicke, hom. Epith. Nestors οὖρος Ἀχαιῶν Parchim 1839 p. 40. Potest certe facile comparari παλίνορσος. Doederl. Gl. 2308 videtur dubitare num ad ῥέω referat an ad ὄρω. Neutr. ἄψορρον pro adv. 1) redux. Adv. retro. 2) rursus. E. M. 184, 19 ὀπισθόρμητος. Aut in introitu versus aut ante caesuram. Γ 313 ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο, cf. Ω 330, ubi Ambros. ἄψορρον habet, pap. vero et Syr. et Eleph. ἄψορροι. Φ 456 ἄψορροι κίομεν, sch. V. ὀπισθόρμητοι εἰς οὐρανόν. Μ 74 ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψορρον προτὶ ἄστυ, sch. br. εἰς τοὐπίσω ὁρμήσαντα, quamquam definiri nequit num sit masc. an neutr. pro adv. Ap. 50, 6 ἄψορον (sic) παλινόρμητον εἰς τοὐπίσω, cf. Hes. Adi. etiam locum habere potest: Φ 382 ἄψορρον κῦμα κατέσσυτο. — b) Η 413 Ἰδαῖος ἔβη, Π 376 τανύοντο ἵπποι ἄ. προτὶ ἄστυ, κ 558 λ 63 ἄ. καταβῆναι. Δ 152 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη sch. BL. ὀπισθόρμητος εὐθέως ἐπὶ τὴν πρώτην ἠνέχθη τάξιν. — 2) ι 282 501 ἄ. προσέφην. Non enim placent sch. H. πάλιν οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ὀπισθόρμητον, τὸ ἀνάπαλιν τῆς ἀληθείας, cf. sch. ET. Eust. 1628, 54 quae si priori loco conveniunt, certe non alteri.

ἅψος (ἅπτω cf. Duentzer N. J. f. Ph. 69, 490 Doed. Gl. 1093) artus, commissura membrorum. δ 794 σ 189 λῦθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα, Ariston. ὅτι οὕτως λέγει τὰς συναφὰς τῶν μελῶν, οὐ τὰ μέλη. E. M. 183, 13 κυρίως αἱ συναφαὶ τῶν μελῶν· καταχρηστικῶς δὲ τὰ μέλη.

ἄω, pr. inf. ἄμεναι (ἄμμεναι) Φ 70 cf. Duentz. N. J. f. Ph. 95, 352 s. fut. inf. ἄσειν Λ 818, aor. coni. ἄσῃ Σ 281, opt. ἄσαιμι Ι 489, inf. ἆσαι. Med. fut. ἄσεσθε (σσ), aor. inf. ἄσασθαι. Aristarchus statuit etiam act. fut. ἐάσουσιν Ν 315, alii. aor. coni. ἀάσωσι vel apud Bekk. ed. II p. 492 ἀσόωσι. Eiusdem fut. inf. ἐάαν ε 290 (‿‿–), denique praes. coni. ἑῶμεν (alii ἐῶμεν s. ὦμεν). 1) Transitive satio τινά τινος. 2) Intransitive: me satio, satior. Ι 489 σε ὄψου, Λ 818 κύνας δημῷ, Ω 211 κύνας. Τ 307 σίτοιο ἄσασθαι ἦτορ. Translate: Ε 289 Υ 78 Χ 267 αἵματος ἆσαι Ἄρηα, Hes. κορέσαι, χορτάσαι, θρέψαι, πληρῶσαι cf. paraphr. Non recte Eust. 548, 17 τὸν Ἄρηα ἤγουν τὸ ξίφος. Σ 281 ἵππους δρόμου. Med. Ω 717 ἄσεσθε κλαυθμοῖο, Harl. ἄσσεσθε, Vind. ἄσασθε, papyr. ἄσεσθαι. — 2) Ψ 157 γόοιο ἔστι ἆσαι. Minus bene sch. A. λείπει τὸ ὕστερον. De hasta [Λ 574] Ο 317 λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι cf. Φ 168, Vind. quint. Φ 168 ἄσσαι. Ariston. ? Λ 574 ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ· ὤφειλε γὰρ ἄσασθαι. Transfertur cupiditas a pugnante ad hastam quasi sit animata. Φ 70 ἱεμένη χροὸς ἄμεναι· ἄμμεναι Vind. et Eust. 1221, 15, ἅμμεναι edd. ant., sch. B. γεύσασθαι. Hes. Ap. 26, 19 πληρωθῆναι. Est ἄμεναι inf. praes. ἄω pro ἄειν Eust. l. l. Buttm. Lex. 2, 130 Krüger §. 30, 2. 3. Aristarchus qui Ν 315 ἄδην ἐάσουσι scripsit v. s. ἄδην cum formulam ἄδην ἐλάαν Τ 423 ε 290 admiserit, putandus est ab eius analogia Ν 315 non sine causa recessisse, etsi nescimus cur α corripiatur. Alii ἀάσωσι (sch. V.), vel ἀσόωσι (Bekk. ?). Vocalis igitur aut ε aut α addita est, quam etiam illud ἐάαν (La Roche ε 290, Schmidt Ν 315 ἐάαν) habet quod nonnulli ε 290 scribebant pro ἐλάαν. Quod si haec recte huc referuntur, est ἐάω (ἑάω) satio, cuius coni. ἑῶμεν (ἐῶμεν) erit, qui multum agitavit grammaticos. Τ 402 ἐπεί χ' ἑῶμεν πολέμοιο quotiescunque saturi s. satiati erimus bello. Ariston. sive Herod. h. l. ὅτι δασυντέον τὸ ἑῶμεν· ἔστι γὰρ ἄδην ἔχομεν, κορεσθῶμεν. Ap. 80, 28 ἑῶμεν, κορεσθῶμεν· ἐπεί κ' ἑῶμεν. Hes. ἐπεί χ' (ἑ)ῶμεν πολέμοιο· ἐπειδὰν πληρωθῶμεν τοῦ πολέμου cf. 140, 78 250, 54. Eust. 1190, 16 τὸ ἕομεν γράφεται μάλιστα ἑῶμεν προπερισπωμένως . . εἴληπται δὲ ἀντὶ τοῦ πληρωθῶμεν καὶ κορεσθῶμεν καὶ δασύνεται. Idem ab ἕω ἕημι derivat aor. 2 coni. ὦμεν et ἑῶμεν. Eiusdem ἕημι quod malim cum ἄω coniunxerit, ut faciunt E. M. 16, 48 403, 1 et sch. BL. Β 432, etiam ἕντο et εἶναι dixit. sch. V. ἕομεν· τινὲς χέομεν ἀντὶ τοῦ ὑποχωρήσομεν· ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀναμιχθῶμεν τοῖς πολεμίοις. Heyne (VII 696) ab ἕω, ἕημι deducens ἕωμεν s. ἑῶμεν subintellegendum credidit ἔρον, ut sit cupiditatem mittere i. e. satiari. Buttm. (Lex. 2, 132) aut ἕωμεν ab ἄω ut praes., aut ἕωμεν ab ἵημι ut aor. 2 deducit, sed illud praefert propter veterum auctoritatem. Spitzner (exc. 31) neutrum secutus nec eorum quemquam quos praeterea recenset, num quid certi afferre possit ipse dubitat, sed satiandi notionem verbo subesse videtur significare. Doederl. (Gl. 276) postquam tres formas posuit ἀάναι, ἀᾶν, ἀάζειν, verbi contracti coni. statuit tres ἀάωμεν, ἀῶμεν, ἑῶμεν, maxime autem videtur probare ἕωμεν. Syn-

cope enim ex ἀάωμεν oriri ἄωμεν, idque mutari in ἕωμεν ut στάωμεν in στέωμεν, posse vero syncopen etiam compensari spiritu atque sic oriri ἕωμεν. Hainebach (Wurzeln ϝες et ες Giessen 1860) ἑῷμεν ad ἑάω, sino, refert. (ἄτος.)

ἄ-ωρος (ἀϝωρος Savelsb. Kuhn XIX 2. ὤρη perna) qui femore caret. Alii: immaturus, informis, infirmus, vel pendulus, vel mobilis, vel prior, de pedibus. Fuere qui interaspirationem admitterent Eust. 1715, 20 cf. sch. HQ. μ 89 πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι. Cum Scylla faucibus non unguibus praedam arripere dicatur, non erat quod pedes essent penduli vel e scopulo suspensi ut vult sch. B. κρεμαστοὶ ἀπὸ τοῦ αἰωρῶ, τὸ κρεμῶ quae est opinio Lobecki quoque (path. el. 2, 75) vel mobiles quae est Classeni (N. J. f. Ph. 79, 310) qui ab ἀείρω deducit vocem et H. Weberi (Phil. 17, 165) quamquam ἀείρεσθαι non est celeriter moveri, neque pedes extra saxum dependere potuerunt, quia cum soleret summo scopulo capita demittere in tantum altitudinis, sic tota decidisset. Finxit eam pedibus sustineri, neque posse persequi fugientes, vocem vero habere catuli recens nati qui pedibus non est satis validis. Hoc dicit sch. HQ. Ἀρίσταρχος ἀκώλους. τοὺς γὰρ Ἴωνας λέγειν φασὶ τὴν κωλῆν ὤρην καὶ ὡραίαν· οὐκ ἔχοντας οὖν ὀστᾶ ἀκώλους καὶ ἀνάρθρους λέγεσθαι· ὑποκεῖσθαι γάρ φησι τῇ Σκύλλῃ πετραῖόν τι θηρίον προσπεφυκὸς τῷ σκοπέλῳ καὶ κοχλιῶδες, πόδας τε ἔχον πλεκτονώδεις, cf. Eust. 1715, 26. Carebant igitur eius pedes femoribus et erant ἀνόρμητοι· οἱ μὴ δυνάμενοι ὁρμῆσαι sch. BHQ. Hes. vel ἀσθενεῖς sch. BKQ. E. M. 117, 14 Eust. 1715, 18. Id videtur cum Aristarcho Apollonius quoque Rhodius sensisse qui explicabat τοὺς συνεσταλμένους (Eust. 1715, 27) atque comicus Philemon (Lex. Seg. 476, 14 Eust. 1715, 26 sch. V. h. l.), apud quem servus ἀώρους πόδας emere iussus i. e. non coctos sed crudos, vituperatur a domino quod posteriores apportet, quorum pernas constat longe meliores esse. Ludit scilicet comicus dum ἄωρος modo ab ὤρη perna, modo ab ὥρα tempus deducit. Nam sic quoque derivatur ἄωρος sch. HQ. σκληροὶ παρὰ τοὺς ἀώρους καρπούς, cf. sch. BV. Ap. 50, 12 Hes. E. M. 117, 12. 24. Lehrs pop. Aufs. 77, Curt. E. 522, Ameis h. l., a Callimacho denique qui ἀγρίους i. e. ὠμούς metaphorice explicabat (E. M. 117, 22). Fuere etiam qui pedes priores ἀώρους esse putarent quasi omnes pedes Scyllae priores fuerint atque ipse Nitzsch putabat serio locutum esse comicum.

ἄωρτο v. s. ἀείρω.

ἀωτέω (ἄ. ἄημι, cognata etiam sunt ἀέσαι et ἰαύω cf. Buttm. Lex. 2, 21) sterto, somnum proflo. K 159 πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς, Ap. 50, 17 κοιμᾷ, sch. A. ἀπανθίζεις παρὰ τὸ ἄωτον ὅ ἐστιν ἄνθος ἢ κοιμᾷ παρὰ τὸ ἀέσαι, quorum prius repetitur fere sch. br. et E. M. 117, 48, sed posterius solum placet, cf. Hes. κ 548 μηκέτι εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον. Non recte sch. V. Hes. ἀπανθίζετε τὸν ὕπνον ad ἄωτος vocem referunt. De vocabulis dormiendi disputaverunt Lob. (Phil. 15, 135) et Schmidt (Synonyme d. Schlafs. Husum 1870). Huic qui ἀωτεῖν statuit esse: in mollibus floccis (ἀώτῳ) dormire, respondit C. (Centralbl. 1870 p. 837).

ἄωτος (ἄ. Cf. Clemm, Curt. Stud. II 54. Benf. 1. 23 comparat skr. avi, ahd. awi, lat. ovi-s, gr. ὄϝι-ς unde οἰωτός, 3. et ἄωτος formata putat, hoc posterius amissa vocali ι et ita ut ignoraretur origo vocis, secutus ille in parte Buttmannum (Lex. 2, 15) qui ἄωτος ab ἄημι quidem deducit, sed floccum esse velleris probavit. G. ἀώτου ι 434, d. ἀώτῳ, a. ἄωτον I 661) floccus velleris. Errores veterum (Ap. 50, 15 E. M. 53, 56 117, 46 Hes. Suid. I 1, 517 lex. Seg. 476, 21 sch. BDLV. N 599 Eust. 1429, 10) qui τὸν ἄωτον vel τὸ ἄωτον metaphorice florem esse putabant, refutavit Buttmann, statuens genus masc., quo solo utitur Pindarus, etiam ad Homerum referendum, neutrum ad seriores. ι 434 ἀώτου θεσπεσίοιο, sch. Q. et PV. a flore transferri ad lanam putant. α 443 κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ, sch. H. τῷ ἄνθει τῆς οἰός, ὅ ἐστι τῇ σισύρᾳ ἤγουν τῷ ἐξ ἁπαλῶν ἐρίων γεγονότι περιβολαίῳ, cf. sch. PV., sed ipsa pelle videtur uti hic Telemachus et alii ap. Hom. N 599 ἐυστρεφεῖ οἰὸς ἀώτῳ, σφενδόνῃ, paraphr. ἐρίῳ, sch. BLV. ἐξ ἐρίων γὰρ συνέπλεκον τὰ κῶλα τῆς σφενδόνης· πολλὰ δὲ δηλοῖ τὸ ἄωτον, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτος, νῦν δὲ τὸ τοῦ ἐρίου λεπτότερον καὶ καθαρώτερον, cf. Eust. 948, 60. Duentzer non fundam explicat, sed fasciam ad volnus deligandum, sed Homerus ipse videtur explicare N 716 τόξοισίν τε καὶ ἐυστρεφεῖ οἰὸς ἀώτῳ fundis sch. V. ἔδει ἀώτοις. I 661 λίνοιο λεπτὸν ἄωτον lini tenuem filum, paraphr. λινοῦν ἐφάπλωμα.

B.

βάδην (a βα-, βαίνω Frohwein Curt. Stud. 1, 103 sq. a βίβημι ducunt E. M. 781, 33. Cram. An. 1, 361, 8. cf. Ap. de adv. 611. minus recte a βάω vel βαίνω E. M. 184, 49. 334, 6. Cf. Basse de adv. in δην cadentibus Regim. 1849 p. 5. 9. L. Meyer Kuhns Ztft. 6, 295. Curt. Et. 592. 591) gradatim, pedetentim. N 516 τοῦ δὲ β. ἀπιόντος, schol. V. παρὰ πόδα ὑπεχώρει μαχόμενος, paraphr. Hes. ἠρέμα, σχολῇ, κατὰ βῆμα, cf. E. M. 184, 47. Suid.

βαδίζω (βάδος Curt. Et. 431) vado, eo. h. Merc. 210 ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν, cf. Baum. ib. 320 ἐσσυμένως - διὰ ψαμάθοιο βάδιζε πρόσθεν.

βάζω (βαγ Curt. Et. 483 Grassmann Kuhns Ztft. 12, 93 Benf. 1, 362. 2, 62. Christ 223. pr. βάζεις, βάζειν, βάζουσι, βάζειν, ipf. ἔβαζε, ἐβάζομεν, ἐβάζετε, pf. pass. βέβακται. Formae bisyllabae ubique in fine versus) loquor, dico, verba facio. 1) Act. a) abs. λ 511 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, cum adverbiis γ 127 οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ cf. Nitzsch. Ameis. σ 168 οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι. — b) cum accus. rei Δ 355 ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις. δ 837 (= λ 464) κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν ut σ 392 = [σ 332] μεταμώνια. δ 32 παῖς ὣς νήπια βάζεις, ξ 127 (= 157) ἀπατήλια, ρ 461 ὀνείδεα βάζεις, δ 206

ὅ καὶ πεπνυμένα βάζεις, Ξ 92 (= θ 240) ἄρτια, Ι 313 βάζει vel βάζῃ v. l. pro εἴπῃ merito damnatur cf. Spitzn. c) cum dupl. accus. Π 207 ταῦτα μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε, Didym. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς θαμὰ βάζετε, perperam schol. V. τὸ πλῆρες ταῦτά μοι. ἢ ἐβάζετε ταῦτα εἰς ἐμέ cf. Spitzn. exc. 13, 3. La Roche H. St. 200. 247. — Ι 58 ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις [Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες, paraphr. καὶ δὴ συνετὰ δημηγορεῖς πρὸς τοὺς βασιλεῖς, male Nicanor: τὸ Ἀργείων βασιλῆας δύναται καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι καὶ τοῖς ἑξῆς, quorum posterius fieri nequit; damnat versum 59 Bekk.] — 2) Pass. θ 408 ἔπος δ' εἴ περ τι βέβακται δεινόν, sch. EV. πεφλυάρηται· εἴρηται cf. Eust. Apoll. lex. 2, 19. λέγειν καὶ ἱστορεῖν 50, 20 βέβακται· εἴρηται E. M. 2, 33. Hes.

βᾰθ-ῠ-δῑνήεις (a βαθυδίνης adi. per paragogen melius quam a βαθυδίνη subst. v. Schuster Ztft. f. öster. Gymn. 10, 26) profundos vortices agens. Φ 15 Ξάνθου βαθυδινήεντος (Hoffm. Il. Φ et Χ p. 109), Φ 603 πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντᾰ Σκάμανδρον (de ᾰ La Roche H. U. 42), h. XXXIV 3 ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδινήεντι.

βᾰθ-ῠ-δῑνης (δίνη) profundos vortices agens. Suid. ἐν βάθει ἔχων τὰ ῥεύματα cf. Hes. ubique in exitu versus. Φ 212 228 ποταμὸς βαθυδίνης, Υ 73 Φ 329 μέγας ποτ. βαθ. Xanthus, Φ 143 ποταμὸς β. Axius, κ 511 ἐπ' Ὠκεανῷ βαθυδίνῃ cf. Am.; h. Merc. 139 Ἀλφειὸν βαθυδίνην.

βᾰθ-ῠ-ζωνος (ζώνη) profunde succinctus. paraphr. εὔζωνος, Apoll. 50, 26 βαθυπέπλων· ὁ Ἀπίων καλῶν. τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ βαθυζώνων καὶ βαθυκόλπων· φαίνεται γὰρ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιθέτων ἅμα μὲν τὰ μεγέθη τῶν σωμάτων, ἅμα δὲ τὸ σεμνὸν τῆς περιστολῆς· φαίνονται γὰρ μέχρι τῶν σφυρῶν καλυπτόμενοι, ὅθεν καὶ ἑλκεσίπεπλοι καὶ βαθύζωνοι, Hes. βαθύζωνοι· εἰς βάθος ζωννύμενοι (αι ?) τοὺς χιτῶνας, E. M. 185, 33 βαρβάρων γυναικῶν τὸ ἐπίθετον· ἀπὸ τοῦ βαθέως ζώννυσθαι. sch. EMP. γ 154 τοῖς γὰρ ὑποδύταις αἱ βάρβαραι γυναῖκες μέχρι βάθους ἐπισύρουσι χρῶνται cf. Eust. 1462, 3. Ι 594 γ 154 (Am.) βαθυζώνους τε γυναῖκας | captivas (barbaras); universe h. Cer. 95 βαθυζώνων τε γυναικῶν |, ib. 161 μητρὶ βαθυζώνῳ Μετανείρῃ |, ib. 201 βαθυζώνοιο θυγατρός Proserpinae. — Inter βαθύζωνος et βαθύκολπος hoc interest ut illud sumtum sit ab efficiente (mulieres, quae cingulo amictum profunde sinuosum faciunt) hoc referatur ad effectum cf. La Roche Σ 122, minus recte Doederl. n. 2112.

βᾰθ-ῠ-θριξ denso et multo vellere obsitus. h. Ap. P. 234 βαθύτριχα μῆλα. Cf. δασύμαλλος.

Βαθυ-κλῆα μεγάθυμον | Χάλκωνος φίλον υἱόν Π 594 Myrmidonem interfecit Glaucus.

βᾰθ-ῠ-κολπος profundos sinus habens, i. e. veste sinuosa s. profundos sinus habente induta. Ubique in exitu versus. Σ 339 Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι, Σ 122 Τρωιάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων cf. La Roche, Ω 155 Τρωιάδων βαθυκόλπων. Cf. Ariston. Β 484 ἡ διπλῆ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι· οὐδέ ποτε δὲ τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας βαθυκόλπους εἴρηκεν ὥστε οὐδὲ τὰς Μοῦσας cf. Ariston. Ω 215, sch. V. Σ 339. Lehrs Arist. 111 sq. Eust. 1146, 4. Apoll. 50, 26. E. M. 185, 41 πέπλος τὸ ἱμάτιον καλεῖται Ἑλληνικῶς· βάρβαρον δὲ τὸ βαθυκόλπους ἀπὸ τοῦ τῆς ζώσεως κολπώματος, Hes. βαθυκόλπων Τρωιάδων· ἀπὸ τοῦ μεγέθους. καὶ βαθυζώνων. — In hy. de nymphis h. Ven. 257 Νύμφαι - ὀρεσκῷοι βαθύκολποι, Cer. 5 κούρῃσι σὺν Ὠκεανοῦ βαθυκόλποις. (Plut. Symp. 9, 2, 4 ex Ε 424 Ἀχαϊάδων βαθυκόλπων affert pro Ἀχ. ἐυπέπλων).

βᾰθ-ῠ-λειμος (λειμ-ών) prata habens plena alti graminis. Ι 151 293 Ἄνθειαν βαθύλειμον |. sch. V. Ν 28 Ἰακῶς βαθύλειμος (pro) βαθυλείμων, paraphr. τὴν βαθεῖς ἔχουσαν λειμῶνας cf. E. M. 185, 35.

βᾰθ-ῠ-λήϊος (λήιον) altis segetibus consitus. Σ 550 τέμενος βαθυλήιον, E. M. 185, 40 ἀντὶ τοῦ πολυλήιος, πολύσιτος, Suid. σιτοφόρον πεδίον cf. Zonar. 1, 375. Hes. Duentz. scribit τέμενος, βαθὺ λήιον comparans Hes. Scut. 147, sed v. Spitzn. utrumque novit Eust. — βασιλήιον Bekk. cf. La Roche Anh.

βᾰθ-ῡνω (βαθύς Brugman Curt. Stud. 4, 98 L. Meyer 2, 75 sq.) profundum facio, profunde excavo. Ψ 121 βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα, paraphr. κοῖλον ἐποίησε.

βᾰθ-υ-ρρείτης, ((σ)ρέω Herod. 2, 576, 20. E. M. 703, 11. Choerob. 256, 11) alte fluens. Φ 195 βαθυρρείταο Ὠκεανοῖο (Heller Phil. 11, 386 sq. βαθυρρείταο). Idem quod βαθύρροος, Suid. βαθέα ῥεύματα ἔχων. Ariston. ad l. ἡ δ. περιεστ. ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν οὐκ ἔγραφε (v. 195) Lehrs Ar. 174. Duentz. Zenod. 172.

βᾰθ-ύ-ρροος ((σ)ρέω) alte fluens. Cf. Hes. paraphr. Η 422 (= τ 434) ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο | lente enim fluere solent flumina alte fluentia. Ξ 311 πρὸς δῶμα βαθ. Ὠκ. |, λ 13 εἰς πεῖραθ' ἵκανε β. Ὠ. |, h. Merc. 185 ὤρνυτ' ἀπ' Ὠ. β. — Φ 8 ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον ἀργυροδίνην | Xanthum.

βᾰθ-ύς (βάθος skr. gâh-as adi. a radice gadh Curt. Et. 432 Benf. 2, 66 Christ 106) gen. βαθέης Ε 142 Ο 606 Φ 213, acc. βαθέην Π 766, s. βάθιστον Θ 14. 1) profundus, altus. Α 532 εἰς ἅλα βαθεῖαν, Ν 44 βαθείης ἐξ ἁλὸς, Ν 32 βαθείης βένθεσι λίμνης. Φ 213 βαθέης - δίνης, Φ 239 ἐν δίνῃσι βαθείῃσι μεγάλῃσιν. — μ 214 ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν, sch. BQ. τὴν προσκρουομένην τοῖς σκοπέλοις θάλασσαν· ἡ γὰρ τῶν αἰγιαλῶν ἐπιπολαία ἐστίν. — Θ 481 βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς. Θ 14 ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον. Η 341 440 βαθεῖαν - τάφρον, Θ 336 τάφροιο βαθείης, Ο 356 ὄχθας καπέτοιο βαθείης, Ε 587 ἀμάθοιο β. — Υ 490 βαθέ' ἄγκεα - οὔρεος ἀζαλέοιο, Ψ 251 βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη (de prolepsi cf. La Roche sch. A. ἐν ἄλλῳ ὕλῃ), Ε 142 βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς cf. Hes., ι 239 338 βαθείης ἔκτοθεν (rectius Rumpf ἔντοθεν) αὐλῆς (alto muro circumdatae. ι 185. Duentzer ι 238 de latitudine explicat) de agro altis segetibus consito Β 147 Λ 560 ι 134 (cf. Nitzsch ad l.) βαθὺ λήιον (v. l. Σ 550), Eust. 862, 54 τὸ ὑψηλοὺς καὶ εὐτραφεῖς ἔχον στάχυας cf. Hes. — 2) latus, in magnam latitudinem porrectus. Υ 491 βαθεῖα - ὕλη |, Π 766 βαθέην - ὕλην, Ο 606 βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης |, Ε 555 βαθείης τ. ὕ. |, ρ 316 β. βένθεσιν (Duentz. τάρφεσιν) ὕ. |, Λ 415 Φ 573 β. ἐξ ξυλόχοιο, Κ 353 Σ 547 νειοῖο β., contra Eust. ἡ εἰς βάθος σχιζομένη. — Β 92 ἠιόνος προπάροιθε βαθείης

(quae sinus habet longe in terram porrectas; dissentit sch. A. οἱ μὲν μακρᾶς ἐπεὶ καὶ „φρείατα μακρὰ νάουσιν" (Ψ 197) ἀντὶ τοῦ βαθέα· ἢ ὅτι τοῖς μὲν ἀπὸ γῆς βαθεῖα δοκεῖ, τοῖς δὲ ἀπὸ θαλάσσης ὑψηλή· διό φησι προκρόσσας Ἀρίσταρχος, cf. Eust. B 560 Ἑρμιόνην Ἀσίνην τε βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας. — 3) densus, spissus, crassus. ι 144 ἀὴρ - βαθεῖ', Υ 446 Φ 7 ἠέρα - βαθεῖαν, h. Cer. 383 βαθὺν ἠέρα, v. Buttm. Lex. 1, 109 de turbine cum imbre vel grandine permixto Λ 306 βαθείῃ λαίλαπι τύπτων, Eust. ἡ εἰς βάθος ἱκνουμένη τοῦ ἀέρος. — 4) ad animum transfertur Τ 125 τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν cf. Verg. Aen. 1, 26 manet alta mente repostum, traf tief ins Herz, minus recte Duentz. de praecordiis cogitans βαθεῖαν sensu accipit proprio.

βᾰθύ-σκιος (σκιή) alta s. densa umbra circumfusus. h. Merc. 229 πέτρης εἰς κευθμῶνα βαθύσκιον.

βᾰθύ-σχοινος (σχοῖνος) altos iuncos ferens. Δ 383 Ἀσωπὸν - βαθύσχοινον λεχεποίην, h. IX 3 βαθυσχοίνοιο Μέλητος, Suid. ὑψηλοὺς σχοίνους φέροντα, cf. Zonar. 375 E. M. 740, 4 E. Gud. 519, 4.

βαίνω (ex βάνjω, lat. venio, skr. gam, goth. quam. ad βα = skr. gâ referenda sunt fut. aor. perf. Curt. Et. 66. 431. Pott W. 1, 16 sq. Benfey 2, 58, Kuhns Ztft. 2, 319. Christ 114. 151, L. Meyer Kuhns Ztft. 8, 284 sq. Mira profert Doederl. Gl. n. 1099. 2006). Praes. βαίνει, opt. βαίνοι h. Merc. 349, part. βαίνων, βαίνουσα h. Merc. 28, ipf. ἔβαινον μ 229, ἔβαινε(ν), ἔβαινον, — βαῖνε, βαῖνον (non ubique discrimen legitimum intercedit inter ipf. et aor. Autenr. Δ 437 Γ 311), fut. βήσεται Β 339; aor. 1 βῆσε(ν) Ε 164 Π 810, βήσαμεν Λ 756; aor. mixtus ἐβήσετο Ξ 229 η 135 ν 63, — βήσετο Ε 745 (= Θ 389) Γ 262 312 γ 481 v. l. (ἐ)βήσατο Did. Γ 262 προκρίνει μὲν τὴν διὰ τοῦ ε γραφὴν βήσετο πλὴν οὐ μετατίθησιν ἀλλὰ διὰ τοῦ α γράφει Ἀρίσταρχος Sengebusch dissert. 1, 200, Lehrs Arist. 360, (contra Did. Κ 513 ἐπεβήσετο· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἐπεβήσατο) sch. A. Β 35 εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἔβαινε παρατατικοῦ, διὰ τοῦ α γραπτέον, ἀπεβήσατο. οὕτως Ἐπαφρόδιτος· sch. B. ὁ μὲν Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ε γράφει, ὃ καὶ ἄμεινον, οἱ δὲ ἄλλοι διὰ τοῦ α, cf. Friedlaend. Ariston. p. 6 n. 1, Didym. Ξ 229 Duentz. Zenod. 62, Spitzn. Δ 428, Buttm. Gr. § 96 n. 10, p. 418 n. Ribbeck Phil. 8, 652 sq. Ludwich Jahns J. 95, 81 sq. La Roche H. St. 110 n. H. T. 214, Didym. Il. Ven. ubique ετο habet, α nonnullis locis supra ascripto La Roche T. Z. 14. — In hy. h. Ap. Del. 141 ἐβήσαο, Ap. Del. 49 ἐβήσατο, ubi ἐβήσεο, ἐβήσετο scribi vult Cobet Mnem. 11, 291; aor. 2 ἔβην Ω 766 ι 177 h. Merc. [380], βῆν ubique in initio vs. ι 169 κ 60 169 407 (= μ 367), ἔβης Ι 107 Ap. P. 37, βῆς Ap. P. 45. 66, ἔβη, — βῆ (in thesi Δ 439 Π 702), ἐβήτην Ζ 40, βήτην Μ 330 Θ 115 Ξ 281 285 Π 327 Ρ 492 Ψ 685 ρ 200 χ 202 378 ϑ 49, βάτην Λ 327 Ε 778 Ι 182 192 Κ 469 Τ 47 Ψ 710 ω 361 cf. E. M. 192, 12, ἔβημεν ξ 241, βῆμεν, ἔβησαν, βῆσαν, ἔβαν, βάν, cj. βείω Ζ 113 (cf. sch. A., E. M. 198, 7. 449, 32, Cramer epim. 202, 19. La Roche H. St. 408, βήω scribi vult Stier Curt. Stud. 2, 1, 135, cf. 4, 137), βῶσιν ξ 86 (de forma v. Weber Phil. 16, 692 sq. Stier Curt. Stud. 2, 1, 135), opt. βαίην Ω 246, inf. βήμεναι (de loco in versu v. Ameis χ 322), βῆναι, part. βάς, βάντα, βάντε, βάντες. perf. βέβηκας Ο 90, βέβηκεν Π 69 Ψ 481, βεβάασι Β 134 (Buttm. Gr. §. 97 n. 10), inf. βεβάμεν Ρ 359 510, part. βεβαώς Ξ 477, βεβαῶτα ε 130 (Curt. Stud. 2, 1, 172. 4, 173), βεβῶσα ν 14. plqpf. ἐβεβήκει(ν). — βεβήκει(ν), βέβασαν Ρ 286. Pf. propriam temporis retinet significationem Ο 90 Β 134, pro praesenti usurpatur ut constitisse = stare, plqpf. significat 1) iverat γ 410 ζ 11, 2) constiterat = stabat Ρ 137, 3) plerumque eodem fere sensu quo aor. accedente celeritatis notione cf. Nägelsb. Α 221 Kr. Di. 53, 4 Bernhardy p. 380; ἐβεβήκει Ζ 513 Α 296 446 Ν 156 Υ 161 Χ 21, duodetricies augmento caret, cf. La Roche H. U. 74, Hoffm. Χ 362. De ν paragog. ad βεβλήκει.

A. Intrans. 1) diducere pedes ad gradiendum E. M. 197, 15 βαίνειν λέγεται τὸ ἁπλῶς διὰ σκελῶν βαδίζειν. ε 371 ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε | diductis pedibus equitis instar insedit in trabe, ε 130 περὶ τρόπιος βεβαῶτα, schol. BEPQT. ἀντὶ τοῦ περιβεβηκότα τῇ τρόπιδι de feris quae corpore suo protegunt catulos, über sie treten ν 14 κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα cf. Apoll. 51, 13. Ameis, de pugnantibus qui consistunt ad corpus socii occisi, ut defendant ab hoste, cf. Hoffmann ἀμφί p. 10. Ρ 4 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρταχι μήτηρ, Ρ 6 137 περὶ Πατρόκλῳ, Ε 299 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὥς, Ρ 359 μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν cf. Ρ 510, Ξ 477 ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς, Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας (Α 37) ὅτι ἐστὶν ὑπερμαχεῖς. — Ρ 286 οἱ περὶ Πάτροκλον βέβασαν. — 2) cum inf. verbi eundi ingressus est s. coepit s. perrexit ire, machte sich auf um zu gehen: βῆ (βῆν), βάν ἴμεναι (Bekk. ἰέναι, cf. Ameis β 298 append). Abs. βῆ δ' ἰέναι Ζ 296 Ι 596 Κ 179 Ρ 657 Ο 482 Ω 95 347, βῆ δ' ἴμεν Ν 242 ζ 130 χ 400, βῆ δ' ἴμεναι χ 146, βῆ δ' ἴμεν Μ 299, βάν δ' ἴμεν Ξ 134, βάν ῥ' ἴμεν Ξ 384 h. Ap. P. 336, βάν ῥ' ἰέναι Κ 273, βῆ δὲ θέειν Β 183 Ρ 119 698 χ 99, βῆ ῥα θέειν h. Ap. D. 108. Cum praep. ἀνά Ε 167 Υ 319, διά (v. l. κατά Ariston.) ζ 50, εἰς (ἐς) Ξ 166 Π 221 β 10 ε 475 ζ 15 ϑ 273 277 ν 160 ξ 73, ἐκ Ξ 188 α 441 β 5 (= δ 310), ἐπί κ 407 (= μ 367), κατά Λ 199 Κ 136, μετά Κ 73 Υ 484 (cf. Friedlaend. Phil. 4, 577 sq.) Φ 205 π 311 ρ 601, πρός β 298 391 ϑ 287 [503], παρά Θ 220 (= Ν 167 208); ν 146 εἰς ἀγορὴν μετ' Ἀχαιούς, Κ 336 προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. — φ 8 χ 109 θάλαμόνδε, π 413 φ 58 μέγαρόνδε. cum part. fut. ρ 365 αἰτήσων, h. Ven. 220 αἰτήσουσα, Κ 32 ἀνστήσων, ξ 352 κείων ἔνθα, δ 24 (= σ 79) ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελοπείῃ, πρὸς δώματα δ 528. — Ad βῆ δὲ θέειν accedit ἐπί Ξ 354 ξ 501, παρά Λ 617 Μ 352, παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Λ 805, ad βῆ δ' ἐλάαν ἐπί Ν 27, ad βὰν δ' (ῥ') ἴμεναι, ἴμεν, ἰέναι διά σ 341, ἐπί δ 779, εἰς (ἐς) Τ 241 ϑ 56 109 τ 429 χ 179, καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατόν Λ 209, ἄμ φόνον, ἂν νέκυας διά τ' ἔντεα Κ 297, προτέρω διὰ δώματα ο 109, πόλεμόνδε Υ 32, ἔνθα Ν 789, οἴκαδ' ἕκαστος h. Cer. 302, Οὔλυμπόνδε θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων h. Cer. 484, part. κείοντες ἓα πρὸς δώμαθ' ἕκαστος σ 248. — ξ 87 ἔβαν οἴκόνδε νέεσθαι cui Ψ 229 additur Θρηίκιον κατὰ πόντον. — 3) incedo, gradior, eo. Ap. D. 114 βὰν δὲ ποσί (ut Ε 745 (= Θ 389) h. Cer. 188) cf. h. Merc. 28 σαῦλα

ποσὶ βαίνουσα, h. Merc. 349 ὡς εἴ τις ἀραιῇσι δρυσὶ βαίνοι insistens ramis Baumeist. *Ν* 156 ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει, *Λ* 296 ἐν πρώτοισι, *Υ* 161 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβ., *Δ* 495 *Ε* 562 566 681 *Ρ* 3 87 124 592 *Υ* 111 διὰ προμάχων, ρ 26 διὰ σταθμοῖο β., h. Cer. 185 βὰν δὲ δι' αἰθούσης, η 139 σ 153 διὰ δῶμα, κ 388 ρ 61 σ 185 τ 47 503 υ 144 χ 433 διὲκ μεγάροιο βεβήκει (v. La Roche H. T. 391), h. Cer. 281 βῆ δὲ διὲκ μεγάρων, h. Merc. 347 οὔτ' ἄρα ποσσὶν οὔτ' ἄρα χερσὶν ἔβαινε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον, *Ι* 192 τὼ δὲ βάτην προτέρω, cf. *Κ* 469. — *Δ* 443 ἐπὶ χθονὶ βαίνει, *Τ* 94 κατ' ἀνδρῶν κράατα, h. Ap. P. 37 κατὰ γαῖαν, *Β* 47 (= 187) σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν, Ariston. ἡ δ. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει· σὺν τῷ βάς, δ 680 κατ' οὐδοῦ, ν 63 χ 182 h. Merc. [380] ὑπὲρ οὐδόν cf. η 135; ρ 575 ὑπὲρ οὐδοῦ, β 406 γ 30 ε 193 η 38 μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο, *Ν* 239 (= *Π* 726 *Ρ* 82) ἂμ πόνον ἀνδρῶν, *Κ* 339 ἀν' ὁδόν, *Λ* 34 327 *Ι* 182 *Τ* 40 παρὰ θῖνα, *Μ* 330 *Ρ* 492 ἰθύς, *Τ* 47 σκάζοντε βάτην. [ο 295 βὰν παρὰ Κρουνοὺς] navi cf. h. Ap. P. 347 βῆ δὲ παρὰ Κρουνούς. — 4) accedo, me confero ad, ascendo in. ἀνά ι 177, ἀνὰ νηὸς ἔβην, sch. H. ἰδίως εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τὴν ναῦν ἔβην, ο 284 ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐβήσετο ποντοπόροιο, β 416 ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν' cf. Nitzsch ad l. Ellendt drei hom. Abh. 46; s. ἀνά I a (in tmesi?) *Γ* 261 311 *Δ* 144 *Ρ* 541 γ 481 ζ 253 λ 5 (v. l. ἐν) ν 75, cf. Kr. Di. 68, 20, 1. γ 492 (= ο 145 190) ἀνὰ θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον |, h. Ap. P. 45 βῆς ἀν' ὄρος ζάθεον χλωρόν, ζ 29 Duentz. pro ἀνθρώπους ἀναβαίνει scripsit ἀνὰ βαίνει sed v. Ameis. — ἐπί ι 85 ἐπ' ἠπείρου, ξ 86 ἐπὶ γαίης ἀλλοτρίης, *Ξ* 285 ἐπὶ χέρσου βήτην non pedibus quidem χέρσον tangentes Doederl., h. Ap. Del. 49 ἐπὶ Δήλου ἐβήσατο cf. 115, 141 ἐπὶ Κύνθου, Ap. P. 66 βῆς δ' ἐπὶ Τελφούσης, *Π* 702 ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος, *Ι* 589 ἐπὶ πύργων, φ 51 ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ, *Σ* 532 ἐφ' ἵππων, *Ν* 665 λ 534 ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν conscendit Hermann op. 5, 38, ξ 356 ἔβαινον νηὸς ἐπὶ γλαφυρῆς, δ 817 κοίλης ἐπὶ νηός, ο 547 ἐπὶ νηὸς ἔβη, θ 501 ἐυσσέλμων ἐπὶ νηῶν βάντες. Cum acc. *Ν* 459 βῆναι ἐπ' Αἰνείαν, *Β* 18 *Ξ* 24 ἐπ' Ἀτρείδην, *Κ* 150 ἐπὶ Τυδείδην, θ 49 π 538 βήτην - ἐπὶ θῖν' ἁλός, h. XXXIII 10 ἐπ' ἀκρωτήρια, *Ζ* 386 ἐπὶ πύργον, *Σ* 468 ἐπὶ φύσας, *Μ* 375 ἐπ' ἐπάλξεις. δ 731 ο 464 κοίλην ἐπὶ νῆα accessit ad navem, *Η* 381 ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας, ut ἔβαν *Η* 432 *Κ* 525. — ν 158 βῆσαν ἐπὶ κρήνην, h. Cer. 188 ἐπ' οὐδὸν ἔβη ποσί, *Ρ* 504 ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω. Cf. s. ἐπί *Π* 69. — εἰς χ 302 βήτην εἰς Ὀδυσῆα, ξ 327 (= τ 296) ἐς Δωδώνην, ζ 3 ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε, *Ψ* 685 710 ἐς μέσσον ἀγῶνα, κ 60 εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα, δ 647 (= π 407) δόμον εἰς Ὀδυσῆος, θ 296 ἐς δέμνια, θ 314 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες (Ahrens hiat. 12. 17 βάντε), α 247 εἰς εὐνήν, *Ε* 745 (= *Θ* 389) ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο. ξ 70 ἔβη - Ἴλιον εἰς εὔπωλον, β 18 Ἴ. εἰς εὐ. ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν, *Μ* 16 ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν. μ 229 εἰς ἴκρια νηὸς, *Κ* 576 δ 48 ρ 87 ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες, θ 540 ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ', λ 277 ἡ δ' ἔβη εἰς Ἀΐδαο, *Π* 327 βήτην εἰς Ἔρεβος, *Φ* 299 βῆ - ἐς πεδίον. Cf. sub εἰς I (in tmesi?) *Θ* 115 τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην cf. *Ε* 239 364, *Λ* 310 ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ (Aristarch. ἐν). — ἐν *Ν* 618 *Π* 503 λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων, cf. *Ζ* 65, ubi βάς; (in tmesi *Δ* 311 (v. l. ἐς) *Ψ* 481. cf. Hoffm. Tmes. 4, 14 δ 653 κ 164 λ 5 v. s. ἐν I.) — μετά *Π* 536 βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν καὶ Ἕκτορα, *Δ* 292 364 μετ' ἄλλους, *Κ* 149 μετ' αὐτούς, *Ρ* 213 μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους, *Ν* 297 (= 469) μετ' Ἰδομενῆα, *Ψ* 391 μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει. Hostiliter petens quem *Ε* 152 μετὰ Ξάνθον τε Θόωνα τε, *Ζ* 21 μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, *Υ* 407 σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον, *Π* 864 σὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει (μεταβαίνω in tmesi μ 312 ξ 483 v. s. μετά I). — κατά· *Ν* 737 κατὰ τεῖχος ἔβησαν et *Ο* 384 ἔβαινον. (καταβαίνω in tmesi h. Merc. [78].) — πρός· ω 361 βάτην πρὸς δώματα καλά, ut *Ζ* 313 πρὸς δ. Ἀλεξάνδροιο, θ 518 Δηιφόβοιο, *Ξ* 224 πρὸς δῶμα Διὸς, ε 242 ζ 13 ἔβη πρὸς δῶμα, *Ε* 398 πρὸς δ. Διὸς καὶ μακρὸν Ὄλυμπον, *Ζ* 40 ἐβήτην πρὸς πόλιν (equi), *Χ* 21 προτὶ ἄστυ, *Ζ* 113 ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον, *Η* 413 ἄψορρον ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν, ut *Η* 429. — Duae praepp. accedunt ν 440 ἐς Λακεδαίμονα δῖαν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος, δ 701 (= ε 19 ξ 179) ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν | ἐς Πύλον, λ 653 βῆ δὲ μετ' ἄλλας ψυχὰς εἰς Ἔρεβος. *Ε* 837 ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα, *Α* 424 ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα (Zenod. μετὰ δ. cf. Lehrs Ztft. f. A. W. 1834 p. 143). — -δε· *Ζ* 171 βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' (lxio ἐπ') ἀμύμονι πομπῇ, θ 361 Θρῄκηνδε βεβήκει, ε 107 ἔβησαν οἴκαδε, χ 161 βῆ - θάλαμόνδε, *Π* 856 *Χ* 362 ψυχὴ Ἄϊδόσδε βεβήκει, cf. γ 411 (= ζ 11), *Ζ* 495 οἰκόνδε βεβήκει, α 364 (= φ 354) ψ 292 πάλιν οἶκ. β., *Ι* 712 ἔβαν κλισίηνδε, *Σ* 416 ο 62 θύραζε, ξ 241 ἔβημεν οἴκαδε σὺν νήεσσι. — εἴσω additur accusativo λ 150 ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω, ut *Ω* 246 λ 627 αὖτις . . . — adverbia accedunt *Μ* 106 *Π* 552 βὰν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν, *Ρ* 233 ἰ. Δ. βρίσαντες ἔβησαν, *Ε* 849 ἰ. Διομήδεος, *Θ* 322 βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου. *Υ* 118 ἔβη ἀντία Πηλείωνος. α 211 ἔνθα ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ (v. l. ἐπὶ cf. La Roche) νηυσίν. *Θ* 229 πῇ ἔβαν εὐχωλαί; evanuerunt cf. *Β* 339 πῇ δὴ συνθεσίαι καὶ ὅρκια βήσεται ἡμιν; v. Naegelsb. — Adverbio adiungitur praep. h. Ven. 69 βῆ δ' ἰθὺς σταθμοῖο δι' οὔρεος, ρ 325 βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας, η 135 ὑπὲρ οὐδὸν ἐβ. δώματος εἴσω, *Α* 221 Οὔλυμπόνδε β. δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους (contra Homeri usum Zenodotus post *Ρ* 456 inseruit αὐτὸς δ' Οὔλυμπόνδε μετ' ἀθανάτοισι βεβήκει v. sch. V. Duentz. Zenod. 159). *Α* 180 οἴκονδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν σὺν κεινῇσι νηυσί. Terminus ad quem animo videtur esse supplendus *Ο* 90 Ἥρη, τίπτε βέβηκας; sc. ad nos, *Τ* 397 ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς sc. ἐς δίφρον cf. paraphr. — 5) abeo, discedo, proficiscor: abs. *Δ* 385 ρ 255 αὐτὰρ ὁ βῆ, Apollon. 51, 14 ἐπορεύθη, *Β* 16 βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος, cf. ρ 348 551 574; ρ 200 *Ε* 778 *Ν* 582 *Γ* 419 κατασχομένη, *Ξ* 281 λιπόντε, ι 196 κρίνας, χ 249 οἱ Μέντωρ ἔβη εἰπών, ω 301 ἐκβήσαντες ἔβησαν (= ᾤχοντο), ρ 177 ἀνστάντες, β 173 μετὰ δέ σφιν. — ἐν νηΐ, νηυσί navibus vehor, proficiscor v. La Roche α 211. β 27 ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν, cf. σ 181, ν 317 [γ 131 cf. Nitzsch] νήεσσι, *Β* 351 νηυσὶν ἐν (v. l. ἐπ' v. Ameis app.) ὠκυπόροισιν, *Β* 510

ἐν δὲ ἑκάστῃ κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον, cf. *B* 611 ἐν νηὶ ἑκάστῃ. — De rebus *B* 134 ἐννέα δὴ βεβάασι - ἐνιαυτοί, sch. BL. παρεληλύθασι, *P* 292 ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη evanuit. — Adduntur praep. *P* 112 ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο, γ 468 ψ 163 ω 370 ἔκ ῥ' (δ') ἀσαμίνθου βῆ, ut ϑ 456 ρ 90 φ 188 ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω. (De tmesi *A* 437 438 439 *Γ* 113 γ 12 δ 785 (recte Povelsen ἐκ pro ἐν) ι 547 μ 6 ο 499 Ap. P. 327 v. s. ἐκ I.) — *A* 44 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων cf. *O* 327 ὀρέων, *Z* 513 κατὰ Περγάμου ἄκρης. — h. Merc. 197 βὰν ἐκ μαλακοῦ λειμῶνος ἀπὸ γλυκεροῖο νομοῖο. — *Θ* 410 *O* 79 βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον cf. Friedlaend. Aristonic. ad ll. *A* 196 *O* 169 κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς φύλοπιν αἰνήν cf. Ariston. *O* 169 et *A* 196. Schoemann op. 3, 5; *Ξ* 229 ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσετο, Did. Ζηνόδ. κ. Ἀριστοφ. ἐς πόντον ἔβ. — *A* 555 *P* 664 ἀπονόσφιν, ν 164 νόσφι βεβήκει, *Ω* 766 τ 223 ω 310 κεῖθεν, χ 378 ἔξω βήτην μεγάροιο κιόντε. — Ad adv. accedit praep. *Z* 377 πῇ ἔβη - ἐκ μεγάροιο; *Φ* 529 ἀπὸ πύργου - χαμᾶζε, (*Ω* 489 ἐξ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε, sch. V. ἄμεινον βαῖνε γράφειν ἐπὶ τοῦ γέροντος), ε 56 ἔνθ' ἐκ πόντου βὰς - ἤπειρόνδε, ν 116 ἐκ νηὸς - ἤπειρόνδε. — Additur part. a) praes., rarius aoristi, modum denotans eundi *B* 665 βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον, sch. A. τὸ μὲν Ὁμηρικὸν ἔθος βῆ φεύγειν προφέρεται, ἀλλ' ὅγε Ἀρίσταρχος οὐ μετέθηκεν ἀλλ' οὕτως γράφει· βῆ φεύγων fuga abiit, non recte paraphr. *Θ* 343 *O* 1 διὰ δὲ σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν φεύγοντες, *X* 137 βῆ δὲ φοβηθείς refugit, *B* 167 *A* 74 *H* 19 *X* 187 *Ω* 121 α 102 ω 488 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, ω 50 καί νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κ. ἐπὶ νῆας in naves ascendissent, *A* 391 τὴν δὲ νέον κλισίηθεν ἔβαν - ἄγοντες abduxerunt, *Σ* 416 βῆ δὲ θύραζε χωλεύων, χ 112 *A* 247 φέρων ἐν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά, *B* 302 οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι εἰς Ἀίδαο δόμους abstulerunt (falso coniungit Thiersch §. 268, 1 οὓς et ἔβαν), h. Cer. 341 βῆ δὲ φέρων ὑπὸ γαῖαν ἐν ἔρμασι κολλητοῖσιν πόλλ' ἀεκαζομένην, *I* 107 Βρισηίδα κούρην ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας, *A* 446 φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει, γ 162 οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀ. (νέας ex part. pendet). b) part. fut. consilium indicans eundi *A* 101 βῆ ῥ' Ἶσον κ. Ἄ. ἐξεναρίξων, δ 532 βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα π. λ. ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, χ 161 βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε οἴσων τεύχεα, *A* 606 γ 396 η 229 ν 17 κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε, *Ψ* 58 κλισίηνδε et α 424 κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε, Didym. α 424 ἔνιοι δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. μεταποιηθῆναι δέ φασιν ὑπὸ Ἀριστοφάνους τὸν στίχον.

B. Causativa quam dicunt vi ponitur aor. 1 *E* 164 ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων - βῆσε κακῶς ἀέκοντας, *Π* 810 φῶτας - ἀφ' ἵππων. *A* 756 ἐπὶ Βουπρασίου π. βήσαμεν ἵππους (in tmesi ἀναβαίνω *A* 144, ἐκβαίνω *A* 438, ἐμβαίνω λ 4, ἐσβαίνω *A* 310, cf. sub ἀνά, ἐκ, ἐν, ἐς I). — C) Transitive usurpatum videtur *Γ* 262 312 πὰρ δέ οἱ Ἀ. π. βήσετο δίφρον cf. Ellendt drei hom. Abh. 46, Ameis hom. Klein. 1861 p. 30, La Roche H. St. §. 60, 3. Obloquitur Hoffmann tmes. 2, 18 Oestr. Ztft. 12, 559 sq. tmesin inesse statuens verbi παραβαίνω (cf. *E* 365 *A* 514 518). (ἀμφι, ἀνα (ἀμ), ἀπο, δια, εἰς (ἐς), ἐκ, ἐμ, ἐπι, κατα, μετα, παρα, περι, προ, προς, ὑπερ — εἰσανα, ἐξαπο, ἐκδια, ἐπεμ, ἐσκατα, ὑπερκατα. — Ad βα pertinent βάσκε, βιβάω, βιβάς, βιβάσθων, βάδην, βῆμα, ἄβατος, ἠλίβατος.)

(**βαιός**) sch. A. *B* 380 οὐδ' ἠβαιόν· οἱ μὲν τὸ πλῆρές φασι βαιόν, οἱ δὲ ἠβαιόν. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ η ποιεῖ τὴν ἀρχὴν ἀεί „ἐλθόντες δ' ἠβαιόν" (ι 462) παρὰ μέντοι τοῖς νεωτέροις διασσὴ ἡ χρῆσις cf. sch. BL. — in Harl. φ 287 legitur οὐ δὲ βιαί fortasse ex οὐ δὴ βαιαί corruptum. Cf. La Roche H. T. 268 Ameis app. ι 62 Lob. El. 1, 68 Herodian γ 14.

Βάκχειος Διώνυσος h. XIX 46. Savelsb. dig. p. 24 refert ad αὐίαχος, ἀϝίϝ ab ἰάχω, rad. ϝΑΧ, unde ϝάκχος, Βάκχος.

βάλανος (lat. glans; dubitatur num sit referendum ad βάλλω „abgefallenes"? Curt. Et. 433. 614 Benfey 2, 65 Pott 1, 87 L. Meyer 2, 179. 183) glans. Apoll. 50, 31 βάλανον τὸν τῆς δρυὸς καρπόν cf. Hes. E. M. 186, 13, Bekk. an. 375, 25. Billerbeck, Sprengel fructum intellegunt quercus roboris L., contra Miquel hom. flora 23 fructum agnoscit quercus esculi. — κ 242 πάρ ῥ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπόν τε κρανείης, sch. HQV. Ἀρίσταρχος οὐκ οἶδε τὸν στίχον. ὁ δὲ Καλλίστρατος ἀντ' αὐτοῦ γράφει „παντοίης ὕλης ἐτίθει μελιηδέα καρπόν" ἄκυλον δέ φησι τὸν τῆς πρίνου καρπόν, βάλανον δὲ τὸν τῆς δρυός v. Nitzsch ad l. ν 409 ἔσθουσαι (σύες) βάλανον μενοεικέα.

Βαλίος, Achilli equus ex harpye Podarge *Π* 149, Βαλίε *T* 400. = βαλιός cf. E. M. 186, sch. Theocr. 8, 26 Lob. Path. Pr. p. 265; de accentu Lehrs Arist. p. 271.

βάλλω (skr. galâmi, herabträufeln, wegfallen, rad. gal, ahd. quillu Benfey 2, 291 Kuhns Ztft. 7, 55. Curt. Et. 433. L. Meyer vergl. Gr. 1, 37. Mira affert Doederl. Gl. n. 322) praes. βάλλει, βάλλουσιν, ci. βάλλωσι π 277, imp. βάλλ' *Θ* 282, βάλλετε, inf. βάλλειν, part. βάλλων, βάλλοντα, βάλλοντες, ipf. ἔβαλλεν, ἔβαλλον, βάλλον, βάλλεν, βάλλομεν, βάλλον. fut. βαλέω *Θ* 403, βαλῶ *P* 451, βαλέει h. Ven. 288, inf. βαλέειν *Θ* 417, βαλεῖν h. Merc. 374, part. βαλέοντι *A* 608. aor. 2 ἔβαλον, ἔβαλες, ἔβαλε(ν), ἔβαλον, βάλον, βάλες, βάλε(ν) (de ν paragog. formarum ἔβαλε, βάλε v. La Roche H. U. 11. 17. 24. 31. 41), βαλέτην *E* 574, βάλον, coni. βάλω, βάλῃσθα μ 221, βάλῃσιν *Φ* 104 576, βάλῃ, βάλωμεν *I* 16, opt. βάλοιμι, βάλοισθα *O* 571 (E. M. 69, 24. Lob. El. 2, 267), βάλοι, inf. βαλέειν et βαλεῖν *N* 387 *Ξ* 424, part. βαλών, βαλοῦσα ν 62, βαλόν η 279, βαλόντε, βαλόντες, βαλόντας ι 470, βαλοῦσαι *Φ* 462. pf. opt. βεβλήκοι *Θ* 270, Did. βεβλήκει· Ἀρίσταρχος βεβλήκοι. plqpf. βεβλήκει(ν) *A* 108 492 *E* 66 73 394 661 *M* 401 *Ξ* 412 *P* 606 χ 258 (= 275) 286, ubique in initio vs. excepto *Ξ* 412. de ν paragog. v. Didym. *E* 661 Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ν βεβλήκειν, Did. *Ξ* 412 οὕτως ἔξω τοῦ ν βεβλήκει καὶ Ἀριστοφάνης σὺν τῷ ν. βεβλήκειν cf. Kayser Phil. 21, 328. Bekker H. Bl. 29. La Roche H. T. 194. 246. H. U. 160 app. *P* 133. Kayser ε 112. Duentz. Zenod. 63. usurpatur nonnumquam pro aoristo addita notione celeritatis Kr. Di. 53, 4 n. cf. *I* 492 *E* 73 394 661. — Med. pr. βάλλεαι, βάλλονται, imp. βάλλεο et βάλλευ, βάλλεσθαι, part. βαλλόμενος ω 163, βαλλομένη *I* μ 218, part. βαλλόμενος ω 163, βαλλομένη

105, βαλλομένοιο ρ 232, βαλλόμεναι Μ 161, sch. V. (Didym.) Ἀρίσταρχος βαλλομένων, ἄλλοι δὲ βαλλόμεναι. — βαλλόμεναι· οὕτως Ζηνόδοτος, βαλλόμενα Χ 64, βαλλομένων, βαλλομένοισιν Δ 511; ipf. ἐβάλλετο Κ 333, βάλλετο. aor. 2 ἐβάλοντο, βάλετο, ci. βάληται [λ 428], aor. sync., passiva significatione, de percusso βέλει quodcumque est Lehrs Arist. 67. ἔβλητο Λ 410 675 Μ 306 Π 753, βλῆτο Δ 518 Π 570 Ρ 598, ci. βλήεται ρ 472 (Curt. Stud. 2, 1, 131. 136), opt. βλεῖο Ν 288 (Bekk. 2 βλῇο v. Cobet var. lect. 232, sed cf. Herod. ed. Lentz. 2, 428, 32, E. M. 201, 38, Hes., sch. A.. Eust. 923, 24, Bekker H. Bl. 228, 12, Lob. El. 2, 42, La Roche append.), inf. βλῆσθαι, part. βλήμενος, βλημένον, βλήμενον (de signif. part. v. Buttm 110 n. 6. 7, Lob. ad Buttm. 2, 11, Ameis app. τ 106, Classen Beob. 3, 25, qui βλήμενος demonstrat ubique vim habere aoristi, βεβλημένος perfecti. restat dubitatio de Δ 211). pf. βέβληαι Ε 284 Λ 380 (ubi penult. corripitur Lob. El. 2, 128, Hoffm. Qu. H. 1. 69, Buttm. Gr. 2, 384, alii de de synizesi cogitant cum οὐδέ Thiersch Gr. §. 194, 4 coniecerat βέβλεαι, Bentley βέβλη') Ν 251, βέβληται, βεβλήαται Λ 657 λ 194 Ap. Del. [20], part. βεβλημένος, βεβλημένον, βεβλημένοι, plqpf. βέβλητο μ 423 (v. l. ι 185 Didym. δέδμητο· οὕτως Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης βέβλητο, cf. Nauck p. 40), βεβλήατο Ξ 28; alterius formae part. βεβολημένος Ι 9 κ 247, plqpf. βεβολήατο Ι 3, Ariston. ἡ δ. ὅτι ἔνιοι βεβλήατο. καὶ ὁ Ζηνόδοτος οὕτως· ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ ψυχὴν τρώσεως καὶ ἀλγηδόνος ἀεὶ τοῦτο τάττει, ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ σῶμα πληγῆς οὐκέτι οὕτως cf. idem ad Ι 9. Apoll. 51, 10. E. M. 193, 45. E. Gud. 107, 7 Lehrs Arist. 64.

A. Act. I. trans. 1) iacio, iaculor a) proprie, cum dat. Η 187 κλῆρον κυνέῃ (Γ 316 non βάλλον cum nonnullis, sed πάλλον legendum v. La Roche ad l. Spitzn. Ψ 861), adicitur ἐν Ι 220 Σ 474 γ 341 446 ξ 422 ἐν πυρὶ βάλλειν τι, Ν 629 θ 501 πῦρ βάλλειν ἐν νηυσί, ἐν κλισίῃσι, Ε 317 (= 346) χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι, υ 62 ἰόν τινι ἐν στήθεσσι, — προτί Χ 64 τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, — εἰς δ 220 φάρμακον εἰς οἶνον cf. Ameis app., ε 349 (κρήδεμνον) εἰς οἴνοπα πόντον πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, χ 174 τινὰ ἐς θάλαμον, h. Merc. 374 μὲ εἰς Τάρταρον, — κατά deicio ξ 399 μὲ μεγάλης κατὰ πέτρης, θ 508 equum κατὰ πετράων, — ἐκ Θ 403 416 τινὰ ἐκ δίφρου, Φ 259 ἀμάρης ἐξ ἔχματα β. v. Hoffm. ad l. tmes. 2, 11; — ἀπό Χ 468 ἀπὸ κρατὸς δέσματα, Did. αἱ Ἀριστάρχου βάλε δέσματα, αἱ δὲ κοιναὶ χέε Hoffm. Φ et Χ p. 312. — suff. δε ι 495 ποντόνδε βαλὼν βέλος. — adv. Ι 541 δένδρεα χαμαὶ β., Η 190 (κλῆρον) πὰρ πόδ' ἑὸν χαμάδις, χ 188 τινὰ χαμαὶ ἐν δαπέδῳ. termino a quo iungitur term. ad quem τ 63 πῦρ ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον, h. Merc. 328 τινὰ ἐκ χειρῶν χαμαί. — non definitur locus ι 137 εὐνάς· supplendum est obi. ι 225 ἔντοσθεν δ' ἄντροιο (lignum), Ξ 413 στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε (lapidem); — abs. iaculor Γ 80 τῷ δ' ἐπετοξάζοντο - ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσίν τ' ἔβαλλον, Ariston. ἡ δ. ὅτι Ὅμηρος τὸ βάλλειν ἐπὶ τοῦ τιτρώσκειν τίθησι· νῦν δὲ ἔμφασιν ἔχει cf. Lehrs Ar. 62. Μ 155 οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἀπὸ πύργων βάλλον (warfen), Ν 718 οἷσιν - ταρφέα βάλλοντες, Γ 82 ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, falso Ariston., Θ 282 βάλλ' οὕτως (v. Lehrs Ar. 60 n. 1), Ν 721 ὄπιθεν βάλλοντες (ἰούς) ι 158 διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες βάλλομεν sc. αἰγανέας. — b) translate Β 376 ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει (Lange sine causa νεῖκε' ἔβαλλε) me implicat v. Hoffm. tmes. 2, 18), μ 221 μὴ εἰς κακὸν ἄμμε βάλησθα. — 2) latiore sensu de variis movendi generibus, ac primum quidem ita ut insit notio celeritatis atque vehementiae. Ρ 457 ἀπὸ χαιτάων κονίην οὐδάσδε βαλόντε, Ψ 572 βλάψας δέ μοι ἵππους τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών „gewaltsam den meinigen voranbringend" Lehrs Ar. 433. Ψ 639 μ' ἵπποισι παρήλασαν -, πλήθει πρόσθε βαλόντες (Ahrens βαλόντε) sc. τοὺς ἵππους, alii intrans. dictum esse putant. recte Lehrs Rh. Mus. 17, 481 sq., Arist. 432 hos versus expunxit; Ψ 384 οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα, Π 793 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε v. Hoffm. tmes. 2, 10, arbores Π 768 αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους ἠχῇ θεσπεσίῃ· υ 65 ἐν προχοῇς δὲ βάλοι (sc. μὲ θύελλα) - Ὠκεανοῖο, Υ 482 τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε, μ 71 τὴν (sc. νῆα) βάλεν (κύματα) - ποτὶ πέτρας; Rhianus scripsit ε 315 αὐτὸν βάλε (sc. τὸ κῦμα) pro αὐτὸς πέσε teste Didymo cf. Mayhoff Rhian. p. 67; π 67 ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, h. Merc. 118 ἀμφοτέρας (βοῦς) δ' ἐπὶ νῶτα χαμαὶ βάλε, Λ 545 ὄπιθεν δὲ σάκος, ο 182 ἐφ' ἵπποιιν μάστιν, ι 470 σ 84 ν 382 τινὰ ἐν νηί. — non inest notio celeritatis vel vehementiae Θ 306 ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ut Ψ 397 (Verg. Aen. 5, 468), λ 424 ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ „erhob die Hände und liess sie wieder sinken cf. Könighoff crit. p. 20. Ameis append., Λ 495 ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα β. fluvius, Graeci Α 314 εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον, ρ 490 δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροιιν, δ 114 δάκρυ ἀπὸ βλεφάρων (de tmesi in δ 198 223 ἀπο- et καταβάλλω cf. Hoffm. tmes. 1, 15), ξ 432 τὶ ἐν ἐλεοῖσιν, Ρ 40 τί τινι ἐν χείρεσσιν, Ε 574 Φ 104 τινὰ ἐν χερσί τινος, υ 151 ἐν θρόνοις τάπητας, κ 352 θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα, τ 101 ἐπὶ δίφρῳ κῶας. Ε 722 ἀμφ' ὀχέεσσι κύκλα cf. La Roche ad l., Hoffm. tmes. 2, 10; ρ 38 ω 347 Ap. D. 117 ἀμφί τινι πήχεε, Aristarchus teste Apoll. 65, 15 ἐν ἴσῳ τῷ τὰς χεῖρας περιβάλλειν, φ 223 ἀμφ' Ὀδυσῆι δαΐφρονι χεῖρε βαλόντε Hoffm. 1, 24; Ν 36 ἀμφὶ ποσσὶ πέδας, δ 245 σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών, ζ 311 χεῖρας περὶ γούνασι, Ω 588 γ 467 θ 455 κ 365 ψ 155 ἀμφί τινα φᾶρος s. χλαῖναν ἠδὲ χιτῶνα v. Hoffm. 1, 17. 23; recedit ab hoc usu ξ 342 ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν quare La Roche H. St. 239 με scripsit. — De tmesi Σ 204 δ 50 454 η 142 κ 451 ρ 89 φ 433 ω 367 cf. Hoffm. 1, 15. 17. 21. 4, 8. Giseke s. ἀμφί I. — λ 194 πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν - φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί, μ 423 ἐπ' αὐτῷ ἐπίτονος βέβλητο haerebat. corruptus est h. Ap. Del. [20] πάντῃ γάρ τοι, Φοῖβε, νόμος βεβλήαται ᾠδῆς v. Baumeist. — b) translate α 201 (= ο 173) ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσιν subiciunt Hemsterh., h. Ven. 73 τινὶ ἐν στήθεσσιν ἵμερον, Ε 513 ἐν στήθεσσι μένος τινί, Ρ 451 τινὶ ἐν γούνεσσι μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ, α 364 (= π 451 τ 604 φ 358) ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι, Δ 16 φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι conciliare. — 3) ferio, percutio a) proprie: telo ferio, s. saucio de missili eminus iacto, quare distinguitur ab οὐτάσαι, τύψαι, νύξαι,

πλῆξαι, Lehrs Arist. 51 sq. Ariston. *Δ* 540 *E* 147 *Λ* 191 *N* 288 *Ξ* 424 *O* 495 *Y* 378 462 *Φ* 576 *X* 68. — *α*) abs. *Λ* 52 cf. Eust. Giseke H. F. 10 Schnorr collocat. 75, *Δ* 519 524 *E* 208 *H* 270 *M* 150 380 *Π* 104. 382 (= 866) *K* 368 *P* 600 *X* 207 *μ* 388, ubi Zenod. pro *τυτθά*, quod cum *κεάσαιμι* iungendum est, posuit *τριχθά* v. sch. HVind. 133; *N* 160 *καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτεν* (quod nonnulli falso intulerunt *K* 372 *θέλοντες ζήτημα ποιεῖν* v. Ariston.) et *οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός Λ* 376. *β*) cum dat. *τόξοισιν, βέλεσιν, χερμαδίοισιν, λάεσσι, δουρί, κεραυνῷ Y* 168 437 *Φ* 91 113 *X* 68 *ε* 128 *ι* 499 *π* 277 *φ* 371. *γ*) percutio, aut cum vulnere aut sine vulnere v. testim. ap. Lehrs 60 sq. ut Ariston. *Δ* 117 *τὸ βάλλειν Ὅμηρος οὐκ ἐπὶ τοῦ ψιλῶς προέσθαι τίθησιν*, id. *E* 52 *ὅτι σαφῶς τὸ βάλλειν ἀντὶ τοῦ τυγχάνειν* cf. ad *Γ* 368 *E* 17 *Θ* 299 301 313 322 *Λ* 350 376 *O* 571 *Π* 25 481 *Δ* 157 206 527 *E* 145 *Z* 9 *K* 372 — *β. τινά*: *M* 261 *E* 52 *Γ* 368 (v. l. Ammonii *οὐδ' ἐδάμασσ'* v. Did.) *Δ* 157. 473 499 *E* 17 (= *Π* 479) 52 119 397 533 612 *Z* 7 428 *Θ* 299 301 310 322 *Λ* 109 389 *M* 388 *N* 387 *Ξ* 424 *O* 11 445 460 571 *Π* 287 399 618 *P* 17 *Y* 378 *Φ* 576 *Ψ* 855 *η* 64 *ο* 478 *ρ* 251 279 367 473 494 *υ* 80 305 *χ* 283 *ω* 179; additur part. rem accuratius definiens *χ* 118 *τιτυσκόμενος, Δ* 206 (= *Δ* [196] v. Ariston.) *Θ* 270 *ϑ* 216 *ὀιστεύσας, H* 242 *λάθρῃ ὀπιπεύσας, N* 371 *Π* 623 *τυχών* atque inverse dicitur *O* 581 *τόν ῥ' ἐτύχησε βαλών*. — *βάλλειν τι E* 19 657 *M* 457 *N* 258 594 *O* 541 *Φ* 171 *X* 290 *Ψ* 866 *χ* 6 82 258 (= 275) *υ* 302. — cum dat. *ὀιστῷ, χερμαδίῳ, δουρί, ἰῷ, ἄκοντι, θρήνυι, λάεσσιν, ἐγχείῃσιν H* 266 *Λ* 742 *N* 518 *Π* 308 *Σ* 534 v. Lehrs 61 (= *ι* 55 cf. Friedlaend. Jahn annal. suppl. 3, 482. Kirchhoff, Rh. Mus. 1859, 81. Ameis, app.) *E* 661 *Λ* 475 *P* 15 *Y* 462 486 *υ* 267 *υ* 306 *ρ* 504 sch. H. *οὐκ ἂν οὕτως ἀκριβῶς εἰδείη τὸ βληθὲν μέρος, ψ* 330 h. Ven. 288. *δ*) *βάλλειν τινά τι* (*σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος* cf. Ariston. *Λ* 583 *Φ* 166 sch. H. *σ* 396 La Roche H. St. 224 sq.) parti additur adi. velut *μέσος*, vel *παρὰ μαζόν, ὑπὲρ πραπίδων* sim. *Δ* 459 (= *Z* 9) 480 492 *E* 188 *Θ* 121 313 *Λ* 578 *N* 411 506 *Ξ* 450 *O* 341 577 *Π* 289 *P* 348 *σ* 396 *χ* 277, dupplex appositio accedit ad partem *P* 606 *κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν*, inseritur inter duos accus. *Ξ* 465 *κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ* atque *E* 98 *τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον*. falso contendit sch. V. *Π* 467 Aristarchum hoc loco scripsisse *Πήδασον ἀγλαὸν ἵππον* atque porro duobus interpositis versibus *τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον* v. Didym. ad l. Lehrs Ar. 53. — Cum dat. *Δ* 501 527 *H* 11 14 *M* 401 (ubi accedit *τυχών*) *Λ* 583 *O* 433 *N* 387 *Π* 577 586 737 *Y* 288 *Φ* 166. abhorret a legitimo dicendi genere *Y* 413 *τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι - νῶτα παραΐσσοντος*, Didym. *οὕτως κατὰ γενικὴν παραΐσσοντος* v. La Roche H. St. 226 n. Ahrens de hiatu *παραΐσσοντα*. *Ξ* 412 oratio interrupta est duobus vss. interpositis. *ε*) *βάλλειν τινά* s. *τι κατά τι E* 66 73 394 537 614 *Π* 245 *Θ* 81 303 *Λ* 321 350. 507 *N* 186 *O* 420 *Π* 411 465 *P* 578 *Y* 386 458 *Φ* 406 *ρ* 462. accedit *τυχήσας M* 189, supplendus acc. *N* 160 (Nican. *τὸ ἑξῆς καὶ βάλε κατ' ἀσπίδα N* 651; — *N* 586 *κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ θώρηκος γύαλον*. *ζ*) *τινὸς κατά τι Γ* 347 356 (= *H* 250) *E* 281 305 *P* 517 et *Y* 274 Ariston. *ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος μετεποίησεν οὕτως· μελίην ἰθυπτίωνα ἀσπίδα νύξ' εὔχαλκον ἀμύμονος Αἰνείαο. οὐκ ἐκ χειρὸς δὲ ἐπέτυχεν ὁ Ἀχιλλεύς, ὅπερ διὰ τὸ νύξε σημαίνεται, ἀλλὰ βέβληκε τὸ δόρυ· διὸ καὶ ἑξῆς αὐτὸ βέλος εἴρηκε* v. ad 279 283 346 Lehrs Ar. 55. *η*) accedunt praep. *E* 145 *τινὰ ὑπὲρ μαζοῖο δουρί, Λ* 108 *ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος* inverso ordine legitimo. — *P* 309 (= 617) *τινὰ ὑπὸ κληῖδα, Ψ* 875 *πελειάδα ὑπὸ πτέρυγος μέσσην, N* 671 *τὸν ὑπὸ γναθμοῖο, Φ* 591 *κνήμην ὑπὸ γούνατος, Π* 606 *τὸν ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος*, — *Δ* 108 *πρός τι* (ubi interponitur *ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας*) *Λ* 144 *O* 249 *χ* 286. — *Δ* 381 *νείατον ἐς κενεῶνα βαλών*, ubi acc. supplendus. — *M* 183 *διὰ κυνέης δουρί, ω* 523 *κόρυθος διὰ χαλκοπαρῄου*, — *μεσσηγύς N* 566 *τινὰ δουρὶ αἰδοίων τε μ. καὶ ὀμφαλοῦ, χ* 92 *μὶν δουρὶ ὤμων μ.*, *Π* 807 *μετάφρενον δουρὶ ὤμων μ.* Ariston. *ἡ δ. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σχεδὸν οὔτασε Δάρδανος ἀνήρ· ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἐκ βολῆς τέτρωται ὡς διὰ τῶν ἑξῆς δείκνυται* v. id. ad 812 815 819 Lehrs Ar. 54, sch. V. *Σέλευκος δέ φησιν οὐ δύνασθαι σχεδὸν βαλεῖν* sed cf. *P* 600 Lehrs Ar. 60. — accedit adv. *Θ* 327 *τῇ*, relat. *Π* 481 *ἔνθα*. — de ipso vulnere inflicto *E* 795 *Π* 511 *βάλλειν τινὰ ἕλκος*, Ariston *E* 795 *ἰδίως εἴρηκε ἀντὶ τοῦ βαλὼν ἐποίησεν* Lehrs Ar. 60, La Roche Ho. St. 35, cf. *ρ* 483 *οὐ μὲν κάλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην*. — Cum adv. *Φ* 166 *ἐπιγράβδην, X* 278 *λίγδην, Π* 807 *σχεδόθεν, P* 600 *σχεδόν*. cf. *M* 155 264. — *Θ* 156 *β. τινὰ ἐκ κονίῃσι* (*E* 588), i. e. occidere. *E* 397 *βαλών* non iungendum videtur cum *ἐν νεκύεσσι*, ut censet Hoffm. tmes. 2, 12 cf. Ameis ad l. — Subi. verbi *βάλλω* cum esse soleat qui iacit (Iuppiter *ε* 128 *μ* 288 *ψ* 330 h. Ven. 288, Apollo *η* 64 *ρ* 251 494 cf. Ameis app. *γ* 280, Diana *Z* 428 *ο* 478 *υ* 80), est *E* 17 = *Π* 479 *ἀκωκὴ δουρός*. — Passivum *α*) abs. *Δ* 115 211 511 *E* 103 *I* 574 588 *Λ* 410 475 592 612 650 660 (= *Π* 25) 809 (*Λ* 822 v. l. pro *πεπνυμένος* v. La Roche app.) *M* 2 37 339 391 *N* 251 288 *Ξ* 63 Ariston. *ἡ δ. ὅτι συλληπτικῶς* v. eund. ad *Λ* 659 *Π* 24 Lehrs Ar. 52. *O* 495 580 *Π* 105 570 *P* 726 *Φ* 594 *ρ* 232 472 490 493 *χ* 18 (de gen. v. Eust. 1917, 28 Classen Beob. p. 175) 253 *ω* 163, additur *ἄντην M* 182 atque *οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν Λ* 380. *β*) additur dat. *βέλεσιν, χαλκῷ, ἰῷ, δαλῷ, ἄκοντι Λ* 657 *Ξ* 28 Ariston. *ἡ δ. ὅτι συλληπτικῶς εἴρηκε βεβλήατο καὶ ἐπὶ τῶν οὐτασμένων, M* 161 *Λ* 191 (= 206) *Π* 819 *τ* 69, *ἀπὸ νευρῆς Λ* 664, *ἐμῆς ὑπὸ χειρός Λ* 675, *θοῆς ἀπὸ χειρός M* 306, opponitur *λ* 535 *οὐτασμένος*. — *γ*) accedit praep. *Π* 105 *βάλλετο δ' αἰεὶ κὰπ φάλαρ' εὐποίηθ'*, Arist. *ἡ δ. ὅτι τινὲς γράφουσι τύπτετο δ' αἰεί* v. Lehrs Ar. 54, *N* 212 *κατ' ἰγνύην βεβλημένος* (vulg. *βεβολημ.*) *ὀξέϊ χαλκῷ*, — *πρός Π* 753, — acc. *E* 284 *κενεῶνα* (*Π* 660 *βεβλημένον ἦτορ* v. l. pro *βεβλαμμένον* v. La Roche), *P* 598 *βλῆτο γὰρ ὦμον δουρί*. *Δ* 518 *παρὰ σφυρὸν κνήμην* inverso ordine legitimo. — b) sensu latiore feriendi *K* 535 *μὲ ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει* (*ἀμφί* pro adv. Hoffm. tmes. 1, 18, *Λ* 536 (= *Y* 501) *ἄντυγες*, *ἃς ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες* (sc. *αἵματος*) *ἔβαλλον, Ψ* 502 *ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβ.*, *ε* 479 *τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων οὔτε ποθ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν, τ* 441 *οὔτε μιν* (*λόχμην*) *ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν, Ψ* 217 *πνο-*

νύχιοι δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον φυσῶντες λιγέως i. e. flatu feriebant. — c) translate non βέβλημαι sed βεβόλημαι usurpatur, Lehrs Ar. 64. Ι 3 πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο, Ariston. ἡ δ. ὅτι ἔνιοι βεβλήατο. καὶ Ζηνόδοτος οὕτως. ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ ψυχὴν τρώσεως καὶ ἀλγηδόνος ἀεὶ τοῦτο τάττει, ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ σῶμα πληγῆς οὐκέτι οὕτως cf. id. Ι 9, Apollon. 51, 10, E. M. 193, 45. Ι 9 ἄχεϊ βεβολημένος ἦτορ, κ 247 κῆρ ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος. v. l. Π 660, cf. Fulda U. 170. 300. — II. Intrans. Λ 722 ποταμὸς Μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων qui effunditur, sch. V. ἄκρως τὸ σχῆμα τοῦ ποταμοῦ διαγράφει. οὐ γὰρ εἰς αἰγιαλὸν ἐκρεῖ, ἀλλα κατὰ κρημνοῦ φερόμενος ἐμπίπτει εἰς θάλασσαν, Ψ 462 (ἵππους) περὶ τέρμα βαλούσας currentes.

B. med. 1) proprie usurpatur. de Μ 289 cf. Nican. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ Ἀχαιούς. τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστιν, ὡς τῶν βαλλομένων. ἐπὶ δὲ τῶν λίθων ἡ λέξις οὐκ ἂν ἀκούοιτο, ἐπεὶ σολοικισμός ἐστιν cf. Friedlaend. 86, est inter se iaculantium, quamquam alibi semper passiva usurpatur significatione cf. La Roche ad l. Doederl. βαλλομένων δὲ τὸ sq. scribit, Koechly βαλλόντων commendat, quo difficultates expediuntur. — h. Cer. 50 οὐδὲ χρόα βάλλετο λουτροῖς conspergebat, — Κ 333 ἀμφ' ὤμοισι βάλλεσθαι τόξα, Λ 29 (= Π 135 Τ 372 Β 45 Γ 334) ξίφος v. Hoffm. tmes. 1, 24. 27. Ε 738 αἰγίδα, σ 108 (= ρ 197) πήρην, ξ 528 περὶ ὤμοις ξίφος, ο 61 φᾶρος ἐπὶ (v. l. περὶ) στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις, h. Cer. 42 κάλυμμα κατὰ ὤμων. — ξ 209 ἐπὶ Duentz. ἐνὶ κλήρους ἐβάλοντο v. Ameis app. b) transfertur ad animum Ο 566 ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο ἔπος Hoffm. tmes. 2, 12, Ξ 50 ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον. Acc. supplendus est Υ 196 ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλεαι (Aristarchus expunxit vv. 195—8 v. Ariston.), μ 218 ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ βάλλευ, ἐνὶ φρεσί additur Α 297 = Δ 39 Ε 259 Ι 611 Π 444 851 Φ 94 [λ 454] v. sch. HVind. 133. [π 281] v. sch. HQVind. 133. π 299 ρ 548 τ 236 495 570 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν Ap. P. 83 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω ... — Ι 435 εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσί, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ, βάλλεαι, [λ 428 ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται cf. sch. H. ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται ὁ στίχος ὡς ἐκλύων τὸν θυμόν. fuerunt qui legerent α 234 νῦν δ' ἑτέρωσ' ἐβάλοντο pro ἑτέρως ἐβόλοντο Didym. νῦν δ' ἑτέρως ἐβόλοντο· ἤτοι ἐβουλεύσαντο· τινὲς δὲ γράφουσι ἐβάλοντο θεοὶ ἀντὶ τοῦ μετέβαλον. ἔχει μέντοι λόγον καὶ τὸ ἐβόλοντο ἤτοι ἐβουλεύσαντο ὡς τὸ Τρωσὶ δ' ἐβούλετο νίκην (Η 21) v. Nitzsch ad l. Buttm. Lex. 1, 30. Eust. 1414, 5. De tmesi v. ρ 262 ἀναβάλλω, — Β 183 Φ 51 δ 359 ζ 100 ξ 500 (v. l. θέτο pro βάλε) δ 198 (v. Hoffm. tmes. 4, 21) ἀποβάλλω, — Λ 436 (= ο 498) Δ 109 ἐκβάλλω Hoffm. 4, 15, — β 330 κ 290 Ε 731 Η 176 Τ 394 Φ 547 Ψ 352 Ω 757 η 97 ξ 269 (= ρ 438) 519 ἐμβάλλω Hoffm. 1, 14. 3, 8. 4, 14. 15. — ξ 520 υ 4 τ 58 Δ 846 Ω 272 δ 440 h. Cer. 196 ἐπιβάλλω Hoffm. 1, 15. 4, 17. — Β 414 692 Ψ 125 δ 223 344 (= ρ 135) ι 482 (= κ 172) 539 μ 252 h. Cer. 344 (= Ven. 156) (Ψ 727 κὰδ δ' ἔβαλ' v. l. pro κὰδ δ' ἔπεσ') καταβάλλω Hoffm. 4, 24, — Θ 91 μεταβάλλω Hoffm. 4, 12. — Γ 369 Θ 504 Ν 55 δ 41 κ 242 de quo vs. v. βάλανος) παραβάλλω. Β 15 Δ 454 Σ 479 ε 231 (= κ 544) κ 242 λ 211 περιβάλλω Hoffm. 1, 15. 3, 12. 4, 10, — Α 245 (= β 80) προσβάλλω Hoffm. 2, 20. 4, 20. falso Duentz. Arist. interpretatur, liess fallen, cum sit indignantis, — Θ 61 (= Δ 447) [Μ 181] cf. Ariston. Μ 377 συμβάλλω cf. sub praepp. (ἀμφι, ἀνα, ἀπο, ἐκ, ἐμ, ἐπι, κατα, μετα, παρα, περι, προ, προς, συμ, ὑπερ, ὑπο, παρακατα, — βέλος, βέλεμνον, βλῆτρον?, βολή, ἀβλής, ἄβλητος.)

βαμβαίνω (a βάζω ducit Doederl. Gl. 2015, a βάω, βαίνω cum Et. M. Hainebach de gr. ling. redupl. 1847 p. 4, a γόνυ Ahrens δρῦς p. 9 cf. Benf. 2, 62) titubo. Κ 375 ἔστη ταρβήσέν τε βαμβαίνων, - ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων - χλωρὸς ὑπαὶ δείους. sch. A. τρέμων καὶ μετὰ σφαλμοῦ τὴν πορείαν ποιούμενος, ἐκ δὲ τούτου ἀνάνδρως κινούμενος. οἱ δὲ ἐσχημάτισαν ἀπὸ τοῦ γενομένου κατὰ τὸ στόμα ψόφου, συρρήσσων καὶ συγκρούων τοὺς ὀδόντας. ἢ ἀσαφῆ φωνὴν προϊέμενος ὑπὸ τοῦ φόβου, βαμβαλίζων, ὅπερ ἡμεῖς φαμεν. ἔστι γὰρ τῶν κατὰ μίμησιν ἡ λέξις· οὐ γὰρ ἔγκειται τὸ βαίνειν. cf. sch. BLV. Apoll. lex. 50, 21 διὰ τρόμον οὐκ ἠρεμοῦσαν τὴν βάσιν ποιούμενος. ὁ δὲ Ἀπίων βῆμα πρὸ βήματος βαίνων καὶ πορευόμενος, ἀπὸ τοῦ γινομένου ψόφου περὶ τὸ στόμα (verba ab ἀπό usque ad στόμα post ποιούμενος sunt ponenda et inserendum ἤ). τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων. cf. Et. M. 187, 27. E. Gud. 103, 50. Zonar. 378. Orion 36, 18. Suid. Hes. — Prior explicatio loco melius convenit, ut sit titubans, schlotternd. Lob. el. 1, 175 balbutiens explicat, quocum faciunt Doederlein, Faesi.

βάπτω (βαφ, skr. gabh Curt. Et. 432. Benf. 2, 66. inepte ad βαίνειν referunt E. M. 187, 50, E. Gud. 104, 23 οἷον ἐμβαίνειν ποιῶ) immergo. ι 392 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ (v. l. βάπτει v. Nitzsch) μεγάλα ἰάχοντα φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν· cf. Eust. ad l.

βαρβᾰρό-φωνος (βάρβαρος, φωνή, de v. priore v. Curt. Et. 273, Kuhn Ztft. 1, 381, M. Mueller Kuhns Ztft. 5, 141. Pictet ib. 530, Lob. El. 1, 171, Hainebach gr. ling. redupl. 9). barbariloquus. Β 867 Καρῶν - βαρβαροφώνων |, Ariston. ἡ δ. ὅ. Θουκυδίδης (1, 2) λέγει τὴν ὀνομασίαν τῶν βαρβάρων νεωτερικὴν εἶναι· ἐλέγχεται δὲ ἐντεῦθεν. Recte Freytag: non ἐλέγχεται. Thucydides enim non dicit, vocabulum esse posthomericum, sed poëtam illa nondum uti communi omnium populorum non Graecorum appellatione. Sch. D. ἀγριοφώνων καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἠχρηστωκότων cf. sch. BL. Hes. βαρβαρόφωνοι· οἱ Ἠλεῖοι καὶ Κᾶρες ὡς τραχύφωνοι καὶ ἀσαφῆ τὴν φωνὴν ἔχοντες v. Strab. 14, 662, Eust. 279, 33. 367, 26. recentiorum nonnulli interpretantur nostro loco barbariloquus ungriechisch redend Doed. Gl. 929, Bernhardy hist. litt. 1, 22, rectius plerique sensu primitivo dictum putant de oris atque linguae duritie ut idem fere sit quod ἀγριοφώνων (paraphr.) v. Freytag ad l. Friedlaend. J. J. Suppl. 3, 781. de v. βάρβαρος cf. E. M. 188, 12, E. Gud. 104, 15. 17.

(**βᾰρέω**) (a stirpe βάρος vel βαρες Curt. Et. 433. Doed. Gl. 922. Curt. Stud. 2, 1, 100) gravo. γ 139 οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν oppressi, τ 122 φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ (pro quo Aristot.

probl. 30, 1 *καί μέ φησι δακρυπλώειν βεβαρημένων οἴνῳ*) Bekker: abest ab Aug. recte, opinor cf. Fulda, hom. U. 130 Schnorr verb. colloc. 17. 87.

βᾰρῠ́θω (*βαρύς*) gravor. *Π* 519 *βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ*, paraphr. *ὠδυνήθη*. Hes. *βαρύθων· βαρυνόμενος* cf. E. M. 188, 48, Wentzel qua vi p. Hom. verba quae c. in *θω* p. 12. 35.

βᾰρύ-κτῠπος (*βαρύς*, *κτύπος*) gravisonus, quia tonitrua regit. h. Cer. 3 *βαρύκτυπος εὐρύοπα Ζεύς* | cf. ib. 334. 441.660.

βᾰρῡ́νω (*βαρύς*) gravo. ipf. *ἐβάρυνε*, *βάρυνε*, med. pr. *βαρύνεται*, aor. pass. p. *βαρυνθείς*, *βαρυνθέν*. — a) Act. *Ε* 664 *βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν ἑλκόμενον*, *Λ* 584 *ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν·* quod cum de levi arundine non bene dici posse videatur, Giseke J. J. 85, 505 sq. h. v. e loco priore male huc translatum suspicatur. sed sagitta vulnere percussi femur gravat impeditque quominus moveatur. paraphr. *ἐκάκωσε*. *ε* 231 *εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε*, quippe quae aqua perfusa essent. — b) Pass. *Τ* 165 *ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται* sc. fame v. sch. V. paraphr. *ἐμποδίζεται τὰ γόνατα*, dubitatur utrum *γυῖα* acc. an nomin. sit cf. La Roche H. St. p. 24. *Υ* 480 *μὲν μένε χεῖρα βαρυνθείς* telo transfixa, *Θ* 308 *ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν*. — Suid. *βαρυνόμενος· καταπονούμενος*, cf. Hes.

βᾰρύς (skr. gurus, lat. gravis, goth. kaurs Curt. Et. 433. Benf. 2, 291, Doed. Gl. 923, Pott E. F. 1, 86 1. Aufl., Ahrens *δρῦς* p. 9 *βαρεῖα* ex *βαρέϝια* Brugman Curt. St. 4, 168. 180) gravis. 1) *Α* 219 *χεῖρα βαρεῖαν* | (aliter Zenod. v. Ariston. Duentz. Zenod. p. 129) cf. *Ε* 81, *Λ* 235 (= *Ρ* 48) *βαρείῃ χειρὶ πιθήσας*, *Ν* 410 *οὐδ' ἅλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν*, cf. *Φ* 590 sch. A. *γράφεται παχείης*, *σ* 56 *χειρὶ βαρείῃ* (v. l. *παχείῃ*). — *Α* 89 *σοὶ - βαρείας χεῖρας ἐποίσει*, *Ψ* 687 *σὺν δέ σφιν βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν* Hes. *βαρείας· ἰσχυράς. βλαβεράς*. id. *βαρεῖα χείρ· ἡ μιαιφόνος*, E. M. 188, 35 *βαρείας χεῖρας· ὑβριστικάς, φονικάς, ὅπλῳ βεβαρημένας* cf. Eust. 54, 26. 81, 15. 1324, 28 qui addit *Α* 219 nonnullos *τὴν ἀριστεράν* intellexisse, paraphr. *ἰσχυρά, δυνατή, μεγάλη*. Doed. Gl. 923, Ameis intellexerunt manum gravem i. e. infestam, hostilem, quod cum non conveniat omnibus locis, plerique rectius interpretantur manum ponderosam, validam, cf. *Λ* 235 *Ρ* 48. — Aristarchus *Η* 130 Didym. *φίλας ἀνὰ χεῖρας· ἐν ταῖς ἐξητασμέναις Ἀριστάρχου βαρείας χεῖρας, τὰς βεβαρημένας ὑπὸ γήρως νῦν καὶ δυσκινήτους. ἀλλαχοῦ δὲ τὰς ἐρρωμένας* cf. La Roche H. T. 429), quod recte nemo recentiorum recepit. — v. l. *Α* 97 cf. Didym. *λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει· Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἡ Ῥιανοῦ τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον. ἔοικεν οὖν ἡ ἑτέρα Ζηνοδότου εἶναι ἡ „οὐδ' ὅ γε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει“*. cum Zenod. faciunt Voss sched. crit. 1, 174, Freytag, Spitzner sed v. Lehrs Ztft. f. A. W. 1834 p. 139, Bergk ib. 1846 p. 498, Duentz. Zenod. 143. Markland pro *χεῖρας* coniecerat *Κῆρας*. contra *Φ* 548 pro *βαρείας χεῖρας* (codd.) omnes receperunt Barnesii coniecturam *βαρείας Κῆρας*. — 2) molestus, vehemens *Ε* 417 *ὀδύναι - βαρεῖαι* | paraphr. *ἰσχυραί*, *Κ* 71 *κακότητα βαρεῖαν* |, *Υ* 55 *ἔριδα - βαρεῖαν* |, *Β* 111 (= *Ι* 18) *Ζεύς ατῃ ἐνέδησε βαρείῃ* |, *ο* 233 *ἄτης βαρείης, τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλῆτις Ἐρινύς*, *η* 197 *κλῶθές τε βαρεῖαι*, *Φ* 548 *θανάτοιο βαρείας κῆρας* libri *χεῖρας* v. supra. — ad sonum transfertur raucus: *ι* 257 *φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον*, ultima producta. — 4) arcte coniungitur a) *Α* 364 (= *Σ* 78) *τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη Ἀχιλλεύς*, *Δ* 153 *Ἀγαμέμνων*, *Π* 20 *Πατρόκλεις*, cf. *Σ* 323, *Ψ* 60 *Πηλείδης - κεῖτο β. στ.*, *Ι* 16 v. l. *δακρυχέων* v. Ariston., quam Duentzer recepit. audacius Zenodotus verba mutavit v. Ariston. *Ι* 14; — *ϑ* 95 (= 534) *βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν*. *Σ* 70 *τῷ δὲ βαρὺ στενάχοντι παρίστατο*, ubique post primum trochaeum, ubique de intimis animi doloribus. non coniunctim scribendum est. cum sit paratheton cf. *ϑ* 95 534 Classen Beob. 2, 23, Friedlaend. J. J. 79, 821, La Roche Ztft. f. o. G., Hoffm. ib. 12, 526 s. — De accentu v. *στενάχων* (Sidonius *στεναχῶν*) cf. Ariston. *Δ* 154 *Ψ* 1, Lehrs Ar. 303, unde apparet Aristarchum et ipsum disiunctim scripisse, ut ubique Venetus v. La Roche H. T. 351. T. Z. 8. — b) *βαρέα στενάχων* in Il. ubique de volneratis dicitur corporis doloribus vexatis praeter *Ν* 423, in Od. eodem sensu quo *βαρὺ στενάχων*. *Θ* 334 *βαρέα στενάχοντα* |, cf. *Ν* 538 (= *Ξ* 432). dubitatur de *Ν* 423 *φερέτην βαρέα στενάχοντε* Didym. *οὕτως διὰ τοῦ ε αἱ Ἀριστάρχου στενάχοντε, οὐ διὰ τὸ α στενάχοντα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ (γελοῖον γάρ) ἀλλ' ἐπὶ τῶν βασταζόντων*, Franke J. J. 73, 758 delet v. 421—23, assentitur Duentz. cf. La Roche. — *δ* 516 (= *ψ* 317) *βαρέα* (v. l. *μεγάλα* Bekk.) *στενάχοντα* cf. *ε* 420 *κ* 70. (*βαρύθω, βαρύκτυπος, βαρύνω, βαρύφθογγος* — ad *βάρος* ref. *βαρέω, οἰνοβαρείων, οἰνοβαρής, χαλκοβαρής*.)

βᾰρύ-φθογγος (*βαρύς*, *φθόγγος*) gravisonus. h. Ven. 159 *βαρυφθόγγων τε λεόντων* |.

βᾰσῐ́λεια (*βασιλέϝια*, *βασιλεύς*) a) regina. ubique in fine versus aut post arsin secundam excepto *λ* 258. Penelope *δ* 697 *π* 337 *ρ* 513 *βασίλεια*, *ρ* 583 *ὦ βασίλεια*, intellegitur *δ* 770 *πολυμνήστη βασίλεια* cf. *ψ* 419; *π* 332 *ἰφθίμη βασίλεια*, *σ* 314 *αἰδοίη βασίλεια*, *ρ* 370 (= 468 *σ* 351 *φ* 275) *μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης*. — Arete *η* 241 *βασίλεια*, *ν* 59 *ὦ βασίλεια*, intellegitur *λ* 345 *βασίλεια περίφρων*, — Tyro *λ* 258 *βασίλεια γυναικῶν* (ut *δῖα γυναικῶν* Gladstone Hom. Stud. p. 311). — Iuno h. XII 2 *ἀθανάτων βασίλειαν*. — b) regis filia Nausicaa *ζ* 115.

βᾰσῐλεύς (a *βα* et *λευ* ionice pro *λαο* — Herzog Curt. Et. 338, Rh. M. 4, 258, Doed. Gl. 2007, a *βα* et *λευ* = *λαϝα* Steinbetreter Kuhn Ind. Stud. 1, 334, Bergk Rh. M. 23, 604) rex. Suid. *ὁ ἀπὸ προγόνων κατὰ διαδοχὴν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥητοῖς λαβὼν γέρασι*, E. Gud. 105, 24 *ὁ πατρόθεν ἢ ἐκ γένους τὴν ἀρχὴν ἔχων καὶ παραλαβών*. — 1) Sing. a) universe *Α* 80 *κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι* |, *Α* 279 *ἐπεὶ οὔ ποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς σκηπτοῦχος βασιλεύς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν* |, *Β* 196 *θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος* |, *τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δέ ἑ μητίετα Ζεύς* | Zenodotus *διοτρεφέων βασιλήων* v. Didym. ad l. E. M. 458, 9. 16. Zonar. 1059. assentiuntur La Roche, Autenrieth, Nauck Bullet. 3, 305. ceterum v. Ariston. *Β* 193 *ἀθετοῦνται 193—7, ὅτι ἀπεοικότες οἱ λόγοι καὶ μὴ προτρεπτικοὶ εἰς καταστολήν*, *Β*

205 εἷς κοίρανος ἔστω |, εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω | Ariston. Β 203 τούτῳ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν δύο ἡ στιγμὴ παράκειται cf. id. ad v. 192; Δ 144 βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα |, non recte E. M. 189, 12 οἰκοδεσπότην intellegit; Τ 182 οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα | ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ v. Friedlaend. anall. J. J. suppl. 3, 481. — β 231 (= ε 9) μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεύς, κ 110 ὅς τις τῶνδ' εἴη β., τ 109 ὥς τε τευ ἢ (vel ἤ) βασιλῆος ἀμύμονος Friedlaend. anall. p. 462, ω 88 ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου β. ζώννυνταί τε νέοι, ρ 416 ἐπεὶ β. ἔοικας, υ 194 ἔοικε δέμας β. ἄνακτι | (non omnes βασιλῆες sunt ἄνακτες), Γ 170 β. γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν cf. ω 253. Σ 556 βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ ἕστη σκῆπτρον ἔχων, non ὁ οἰκοδεσπότης cum Eust. 1162, 44, α 386 μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων ποιήσειεν, de Aegyptiorum rege quodam ξ 278 βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων. — Principem significat Β 188 ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη. — b) Agamemno, qui cum summus sit dux totius exercitus, κατ' ἐξοχὴν nominatur βασιλεύς Α 9 βασιλῆι χολωθείς, cf. Α 277, Δ 23 v. E. M. 729, 17 ὁ δέ γε τοῦ παντὸς στρατοῦ ἡγεμονεύων· Α 231 δημοβόρος βασιλεύς v. Nican., Α 340 καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος Schnorr verb. coll. p. 16, Α 410 ἵνα πάντες ἐπαύρωνται β., cf. Τ 256; Γ 179 β. τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής, Δ 402 βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, Η 180 βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης cf. Λ 46; Λ 262 ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆι, Λ 283 τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες, cf. Λ 136, — Menelaus δ 44 διοτρεφέος βασιλῆος |, [δ 621] θείου βασιλῆος |, cf. Τ 309, — Achilles Α 331 αἰδομένω βασιλῆα, Π 211 βασιλῆος, — Ulixes π 335 δόμον θείου β. | cf. Ι 346 Τ 309, — Nestor Β 54 Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυλοιγενέος β. |, — Peteos Δ 338 ὦ υἱὲ Πετεῶο διοτρεφέος β. |, — Amarynces Ψ 631 παῖδες - β., — Polypoetes Ψ 849 β. ἄεθλον |, — Proetus Ζ 163 Προῖτον βασιλῆα, — Υ 219 Ἐριχθόνιον β. |, — Priamus Ε 464 ὦ υἱεῖς Πριάμοιο διοτρεφέος β. | cf. Ω 803; Ω 680 Πρίαμον β. |, — Pylaemenes Ν 643 υἱὸς - Πυλαιμενέος β. |, — Sarpedon Π 660 βασιλῆα, — Κ 435 Ῥῆσος βασιλεὺς παῖς Ἠιονῆος cf. Κ 494, — Alexander, ut regis filius Δ 96 Ἀλεξάνδρῳ β. |, — Alcinous θ 257 βασιλῆος |, η 46 β. ἀγακλυτοῦ, η 55 141 θ 469 Ἀλκίνοον βασιλῆα |, θ 157 β. τε πάντα τε δῆμον, ν 62 Ἀλκινόῳ β., — δ 618 ο 118 Φαίδιμος ἥρως Σιδονίων βασιλεύς, — ξ 316 Θεσπρωτῶν βασιλεὺς - Φείδων ἥρως cf. τ 287; ξ 336 βασιλῆι Ἀκάστῳ sch. HQ. καὶ πῶς ἐν Ἰλιάδι Μέγητά φησιν εἶναι βασιλέα Δουλιχίου; βασιλέας οὖν τοὺς δυναστάς φησιν, — σ 85 [116 v. sch. H.] φ 308 εἰς Ἔχετον β., βροτῶν δηλήμονα πάντων, — ω 179 Ἀντίνοον βασιλῆα | procum, cf. σ 64, — h. XVI 3 κούρη Φλεγύου βασιλῆος, — h. Cer. 358 Διὸς βασιλῆος ἐφετμῆς |, — 2) plur. v. Ariston. Υ 84 sch. QV. α 72. a) universe Θ 236 ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων | τῇδ' ἄτῃ ἄασας, cf. ν 205 υ 222; δ 691 ἥ τ' ἐστὶ δίκη θείων β.; [δ 63] ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων β. | σκηπτούχων Ariston. 62—4 προηθετοῦντο καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει; υ 196 ὁππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσωνται ὀιζύν, h. XXV 4 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες |, γ 480 οἷα ἔδουσι διοτρεφέες β. |, h. Cer. 103 οἷαί τε τροφοί εἰσι θεμιστοπόλων βασιλήων παίδων, h. VII 11 υἱὸν - διοτρεφέων β. |. — b) Graecorum principes Agamemnone duce Troiam profecti Α 176 ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι διοτρεφέων βασιλήων |, Β 86 πείθοντό τε ποιμένι λαῶν σκηπτοῦχοι βασιλῆες |, Β 445 οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείδην διοτρεφέες β. |, Ι 346 Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν, Ι 710 πάντες β. cf. Η 344, Κ 166 ἕκαστον βασιλήων, Κ 196 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν, Ψ 36 β. Ἀχαιῶν, Ι 334 ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν |, — Graecorum principes et Agamemno Β 98 διοτρεφέων βασιλήων |, Β 214 247 ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν |, Β 250 βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων, Β 277 νεικείειν β., [Ι 59] πεπνυμένα βάζεις Ἀργείων β. |, Η 106 βασιλῆες Ἀχαιῶν |, cf. Ω 404, — Τ 309 βασιλῆας praeter Atridas et Ulixem, — Agamemno Diomedes Ulixes Ξ 379 τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες, Ξ 27 διοτρεφέες β., — principes Troianorum et Graecorum Γ 270 βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, — Troianorum Υ 84 Τρώων βασιλεῦσιν, Ariston. βασιλεῖς δὲ καὶ τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας λέγει cf. θ 390, — Lyciorum Sarpedon et Glaucus Μ 319 ἡμέτεροι βασιλῆες, — primores Ithacensium α 394 βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι | πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, ubi Ἀχαιῶν ab ἄλλοι pendet, sch. P. α 72 συνήθως γὰρ καὶ τοὺς ὑπάρχους βασιλεῖς ἔλεγον, — Phaeacum θ 41 σκηπτοῦχοι βασιλῆες, θ 390 δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσιν, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός, η 49 δήεις δὲ διοτρεφέας β. δαίτην δαινυμένους, sch. BPQT. βασιλεῖς τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντάς φησιν cf. Eust. 1198, 29; ζ 54 κλειτοὺς βασιλῆας cf. sch. QT., — σ 64 ἐπὶ δ' αἴνεῖτον βασιλῆες Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος proci, — h. Cer. 473 θεμιστοπόλοις βασιλεῦσιν δεῖξε Τριπτολέμῳ τε Διοκλεῖ τε Πληξίππῳ. — Comp. **βασιλεύτερος** qui maiore est dignitate regia cf. Herod. ed. Lentz 2, 947, 18. Buttm. Gr. 1, 277. Ι 160 ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι Ariston. βασιλικώτερος cf. Ι 392 ὅς βασιλεύτερός ἐστιν Κ 239. — Superl. Ι 69 σὺ γὰρ **βασιλεύτατός** ἐσσι. — — Cf. Naegelsb. Hom. Theol. p. 275 sq. Schoemann Gr. Alt. 1, 23, Gladstone H. St. ed. Schuster 3, 1, 280—316, Helbig, d. sittl. Zust. d. gr. Heldenalters Leipz. 1859 p. 57 sq., Humpert civ. Hom. Bonn 1839, Veckenstedt reg. pot. f. sec. Hom. Halis 1867. (βασίλεια, βασιληίς, βασιλήιος, βασιλεύω.)

βᾰσῐλεύω (βασιλεύς) regno. de regina Ζ 425 λ 285. — a) abs. ω 483 βασιλευέτω αἰεί, — b) τ 179 ἔνθα τε Μίνως ἐννέωρος βασίλευε, Β 203 οὐ - βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί Ariston. τούτῳ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν δύο ἡ στιγμὴ παράκειται v. id. ad v. 192; χ 52 ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον - βασιλεύοι, α 401 ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει, Ζ 425 ἣ βασίλευε ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσσῃ. — c) cum gen. λ 285 ἡ δὲ Πύλου βασίλευε, — d) dat. η 59 ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευε, β 47 ὅς ποθ' ἐν ὑμῖν τοίδεσσιν βασίλευε; — Ι 616 ἶσον ἐμοὶ βασίλευε expunxerunt Heyne, Jacobs, Bekk., — [Β 206] σκῆπτρον ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ, qui abest ab optimis codd. frustra correxerunt ante Wolfium ἐμβασιλεύῃ vel ex Dione Chrys. or. 1, 3 βουλεύῃσιν (Bergk Ztft. f. A. W. 1851 p. 529) scribentes, merito damnarunt recentiores.

βασῑλήιος (βασιλέϝιος, βασιλεύς) regius. π 401 γένος βασιλήιον.

βασῑληίς (βασιλεϝίς, βασιλεύς Curt. Et. 586, Lob. proll. 476, el. 1, 328) regia. Z 193 τιμῆς βασιληίδος ἥμισυ πάσης.

βάσκε (βα, skr. gaccha, rad. gâ Kuhn Ztft. 3, 327, Curt. Erläutt. p. 121) vade. Apoll. lex. 50, 25 βάσκε· πορεύου cf. Hes. in Il. βάσκ' ἴθι ubique in initio versus, sequitur imperat. aut inf. pro imper. ἀσυνδέτως, semel καί interposito. B 8 βάσκ' ἴθι, οὖλε ὄνειρε, θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, ἐλθὼν ἐς κλισίην - πάντα - ἀγορευέμεν, Ariston. ὅτι παραλλήλως τὸ βάσκε καὶ ἴθι· ἰσοδυναμοῦσι γὰρ αἱ λέξεις, Herod. Τυραννίων ὑφ' ἓν ὡς ἄπιθι· παραιτητέον δέ· τὰ γὰρ εἰς μι λήγοντα μετὰ προθέσεως φιλεῖ συντίθεσθαι, μετ' ἄλλων δὲ λέξεων οὐκέτι. καὶ πάλιν τὰ διὰ τοῦ κ παραχθέντα κατ' ἀρχὴν οὐ θέλει συντίθεσθαι. καὶ ἄμεινον ταυτολογίαν εἶναι ἐμφαίνουσαν τὴν ἔπειξιν, cf. Eust. 165, 41. 719, 61. Hes. E. M. 190, 34. E. Gud. 105, 40. Nican. B 8 στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου· περίοδον γὰρ αὐτοτελῆ ἔχει, καὶ τὸ πρέπον τῆς ἐγκελεύσεως διὰ τὸ ἀσύνδετον φαίνεται. δύναται δὲ τὸ ἴθι καὶ ἐπίρρημα παρακελεύσεως εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἄγε, cf. id. Λ 186 Friedlaend. p. 27. Gell. N. A. 13, 24, 21 quis non intellegat, verba duo idem significantia βάσκ' ἴθι non frustra posita esse neque ἐξ παραλλήλου, sed hortamentum esse acre iussae imperataeque celeritatis? Verg. Aen. 3, 462 vade age. — Θ 399 βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, Λ 186 β. ἴ., Ἶ. τ., τὸν Ἕκτορι μῦθον ἐνίσπες, Ω 144 β. ἴ., Ἶ. τ., λιποῦσ' ἕδος Οὐλύμποιο ἄγγειλον, O 158 β. ἴ., Ἶ. τ., Ποσειδάωνι ἄνακτι πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, inf. pro imp. v. B 8 Nican. — Ω 336 βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ὣς ἄγαγ', Mercuri.

βαστάζω (Benf. 1, 356; ad βα, βαίνω refert Lob. par. 430, Doed. Gl. 2008) porto. λ 594 λᾶαν βαστάζοντα - ἀμφοτέρῃσιν (ab Aristarcho obelo notatus v. sch. HT. λ 547), φ 405 μέγα τόξον ἐβάστασεν, quibus locis portandi significatio non convenire videtur, sed contrectandi, cf. Suid. s. v. καὶ βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι καὶ καὶ διασηκῶσαι καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν. Eust. 1915, 4 κοινότερον λεχθὲν (?).

Βατίειαν -, σῆμα - Μυρίνης B 813 (βάτος cf. St. B. E. M. s. v. Hes.) collis ante portam Scaeam Troiae inter Scamandrum et Simoenta cf. Hahn Ausgr. p. 32, Hasper Beitr. z. Top. d. Il. p. 34 s.

βατο-δρόπος (βάτος, δρέπω E. M. 191, 56) rubos decerpens. h. Merc. 190 ὦ γέρον Ὀγχηστοῖο βατοδρόπε ποιήεντος.

βάτος (skr. vat Benf. 1, 51) rubus, sentis. ω 230 βάτων ἕνεκ', Hes. βάτος ἡ ἄκανθα, cf. E. M. 191, 52. E. Gud. 106, 7. Lex. Seg. 221, 24. Eust. 1960, 27. (βατοδρόπος.)

βεβαρήως v. (βαρέω).

βεβρώθω (βορ, skr. girâmi rad. gar, lat. voro Curt. Et. 435, Buttm. Gr. 2, 74, Lob. rhem. 91, el. 1, 176) comedo. Δ 35 ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας ἄλλους τε Τρῶας, Hes. βεβρώθοις· καταφάγοις cf. E. M. 194, 10, Eust. 442, 18. pro perf. opt. habent Doed. Gl. 2439, Wentzel de vv. quae c. in θω p. 12. 40.

βείομαι v. βέομαι.

βέλεμνον (βάλλω Curt. Et. 433, errat Doed. Gl. 323) telum. O 489 Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα | cf. O 484, X 206 πικρὰ βέλεμνα |. Suid. βέλεμνα· βέλη cf. Hes. Apoll. lex. 51, 1. E. M. 194, 32.

Βελλερο-φόντης (Βέλλερος, φόν-ος Apd. 2, 3, 1; sch. Z 155, Zenob. 2, 87. ϝέλλερα = ἐχθρά, κακά Hes. Eust. Hartg. Rel. d. Gr. III 223; glanzzeigend Düntzer cf. ἀργειφόντης· Pott E. F. II 1, 744) Glauci f. Z 155, 164, 220, ἀμύμων 155, 190, 216, δαΐφρων 162, 196, a Proeto dolose in Lyciam missus regno accepto Isandrum, Hippolochum, Laodamiam procreavit 197.

βέλος (βάλλω Curt. Et. 433. 597) telum. E. M. 194, 29 παρὰ τὸ βάλλω, τὸ τιτρώσκω, πᾶν γὰρ τὸ ἀπὸ μήκοθεν βαλλόμενον βέλος εἴρηται, Apion. in E. Gud. 604, 56 σημαίνει τὸ ἐκ χειρὸς ἀφιέμενον. τὴν ὀδύνην. τὴν ἀκίδα. τὸ τοξικὸν βέλος cf. Hes. Suid. Apoll. lex. 51, 8, Eust. 704, 53. 996, 38. Lehrs Ar. p. 55. — βέλο̄ς ἐχεπευκές A 51 Δ 129 v. La Roche H. U. 59 Hoffm. Qu. H. 2, 7 O. Meyer Qu. Ho. Bonn 1868 p. 40. βέλεα͡ O 444, ubi Bekkero H. Bl. 40, 23 magis placet βέλη sed v. La Roche H. U. 146, βέλη legitur h. XXVII 6, βέλεᾰ ῥέον M 159, dat. pl. βελέεσσι, βέλεσσι, βέλεσι cf. La Roche H. U. p. 82. — 1) universe Θ 513 ὥς τις τούτων γε βέλος - πέσσῃ, Ariston. ἡ. δ. ὅτι βέλος εἴρηκε τὸ τρῶμα ὁμωνύμως τῷ τιτρώσκοντι cf. id. ad Ξ 439, quo non opus est v. Lehrs Ar. p. 59; N 289 ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, N 555 ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν, Θ 159 (= O 590) βέλεα στονόεντα χέοντο, M 159 τῶν ἐκ χειρῶν β. ῥέον, Θ 67 Λ 85 O 319 Π 778 μάλ' ἀμφοτέρων β. ἥπτετο cf. P 631; Δ 542 βελέων - ἐρωήν cf. P 562, E 316 ἕρκος ἔμεν βελέων, v. l. Π 134 sch. V. κακῶν βελέων ἀλεωρήν pro ποδώκεος Αἰακίδαο; O 727 Π 102 βιάζετο γὰρ βελέεσσιν cf. Λ 589 v. Lehrs Ztft. f. A. W. 1834, 146, Λ 576 πυκινοῖσι - β. v. Giseke J. J. 85, 505 sq.; E 622 N 511 ἐπείγετο γὰρ β., π 277 βέλεσι βάλλωσι, Δ 657 β. βεβλήαται, X 196 οἵ - ἀλάλκοιεν βελέεσσιν, Π 639 β. καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν - εἴλυτο, N 251 βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή; — ἐκ s. ὑπὲκ βελέων i. e. extra teli coniectum cf. Nic. ad Ξ 130 Friedl. p. 42: Λ 163 Ἕκτορα δ' ἐκ β. ὕπαγε Z. ἔκ τε κονίης, Ξ 130 ἐχώμεθα δηιοτῆτος ἐκ β., Π 122 χάζετο δ' ἐκ β., Π 678 δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα - ἀείρας, Π 781 ἐκ μὲν Κεβριόνην β. ἔρυσσαν, Σ 152 ἐκ β. ἐρύσαντες νέκυν, Π 668 αἷμα κάθηρον ἐλθὼν ἐκ β. Σαρπηδόνα (Aristarchus Σαρπηδόνι, Zenodotus versum expunxit, alii ἐκ βελέων cum ἐλθών coniunxerunt, sed ἐκ βελέων ad κάθηρον est referendum v. La Roche, — ὑπέκ Δ 465 ἕλκε δ' ὑπὲκ βελέων, Σ 232 Πάτροκλον ὑπὲκ βελέων ἐρύσαντες. — 2) varia missilium genera a) sagittae Θ 85 βέλος cf. Λ 376 380 Ψ 876, Δ 99 σῷ βέλεϊ δμηθέντα, E 174 τῷ δ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος cf. 188; O 444 βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει, cf. ω 180 β. στονόεντα, E 112 βέλος ὠκὺ - ἐξέρυσ' ὤμου, cf. E 187 (Zenod. expunxit sed s. Ariston.). E 278 βέλος ὠκὺ -, πικρὸς ὀιστός, Λ 397 β. ὠ. ἐκ ποδὸς ἕλκ', φ 138 165 ὠ. β. καλῇ προσέκλινε κορώνῃ cf. φ 148; I 185 ὀξὺ πάγη β. cf. E 106, Λ 845 ὀ. β. περιπευκές, Λ 390 κωφὸν γὰρ β., E 104 κρατερὸν β., χ 83 θοὸν β., Δ 129 β. ἐχεπευκές, — Apollinis A 42 σοῖσι βέλεσσιν, A 51 βέλος ἐχεπευκές, collective ut A 382 κ. βέλος (vss. 366—83 Aristarchus expunxit v. Ariston., Φ 278 λαιψη-

ροῖς - Ἀπόλλωνος βελέεσσιν, Ω 759 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν (sch. A. ἀγανοῖσι βέλεσσιν) κατέπεφνεν) cf. γ 280, h. Ven. 152 προΐῃ βέλεα στονόεντα, — Dianae λ 173 οἷς ἀγανοῖσι βέλεσσιν - κατέπεφνεν cf. λ 199; ε 124 cf. sch. HPQ., h. XXVII 6 πέμπουσα στονόεντα βέλη; — ο 141 Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν οἷς ἀγανοῖσι βέλεσσιν - κατέπεφνεν. — b) hasta missilis Υ 283 οἱ ἄγχι πάγη βέλος cf. Ariston., Υ 99 τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ' οὐδ' ἀπολήγει, Π 108 ἐρείδοντες βελέεσσιν, Ε 290 βέλος δ' ἴθυνεν, Λ 498 Ο 575 οὐχ ἅλιον β. ἧκεν cf. Π 812, Ε 18 Π 480 οὐχ ἅ. β. ἔκφυγε χειρός cf. Ξ 407 Χ 292, Ν 513 ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, Λ 392 ὀξὺ βέλος πέλεται, Υ 437 δουρὶ βαλὼν ἐπεὶ ἦ καὶ ἐμὸν β. ὀξὺ πάροιθεν. — c) lapis Ξ 439 βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα cf. Ariston., Π 737 οὐδ' ἀλίωσε βέλος, Μ 458 ἵνα μὴ οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη cf. Ariston. (νῦν τὸν λίθον), ι 495 πόντονδε βαλὼν βέλος cf. sch. M. νῦν γὰρ τὸν βληθέντα λίθον. — d) scamnum ρ 464 μὲν σφῆλεν βέλος. — e) crus bubulum υ 305 ἀλεύατο γὰρ βέλος. — 3) translate de extremis mulieris parturientis doloribus Λ 269 ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, δριμύ, τό τε προϊεῖσι - εἰλείθυιαι cf. Eust. — v. l. fuit Zenodoti Σ 230 ὄλοντο - ἄριστοι οἷσιν ἐν βελέεσσιν sed v. Ariston., eiusdem Λ 439 Didym. Ζηνόδοτος δὲ γράφει βέλος· κακῶς· οὐ βέβληται δέ, ἀλλ' ἐκ χειρὸς πέπληγε Lehrs Ar. 55. Zenodoteam receperunt Spitzn. Doed.; idem Λ 451 pro τέλος θανάτοιο scripsit βέλος θ. cf. Didym.

βέλτερος (ad skr. var refert Benf. 1, 321 cf. Bickell Kuhns Ztft. 14, 426, Lob. Rhem. 110, Buttm. Lex. 1, 180 n.) melior. in primo aut altero pede excepto Ο 197. — Ξ 81 βέλτερον ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν ἠὲ ἁλώῃ damnat Friedlaend. anall. p. 471, defendit Bekker Monatsber. 1864, 541; ζ 282 β., εἰ - εὗρεν obelo notatus v. sch. HQ. ζ 275, Ο 197 υἱάσι β. εἴη - ἐνισσέμεν, Didym. Ἀρίσταρχος βέλτερον, οἱ δὲ εἰκαιότεροι γράφουσι κέρδιον, Ἀριστοφάνης κάλλιον, — cum acc. c. inf. Σ 302 τῶν τινα β. ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤ περ Ἀχαιούς, — cum inf. Ο 511 β. ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι cf. Ariston. Nican., Φ 485 ἤ τοι β. ἐστι - ἐναίρειν -, ἢ μάχεσθαι, Χ 129 β. - ἔριδι ξυνελαυνέμεν, h. Merc. 36 οἴκοι β. εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφιν, ib. 170 β. - ὀαρίζειν, ἢ θαασσέμεν, — cum dat. c. inf. ρ 18 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἠὲ κατ' ἀγροὺς - πτωχεύειν (v. l. βέλτιον). — V. E. M. 195, 7. 574, 1. Orion. 36, 9.

βένθος (βάθος Benf. 2, 66, Curt. Et. 432. 548, minus recte Doed. Gl. 2440) profunditas. Σ 38 [49 v. Ariston. v. 39] βένθος ἁλός, δ 780 ἁλὸς βένθοσδε cf. θ 51; pl. h. Cer. 38 βένθεα πόντου, Λ 358 Σ 36 ἐν βένθεσσιν ἁλὸς, dat. loc. Ν 21 βένθεσι λίμνης cf. Ν 32; ρ 316 βαθείης βένθεσιν ὕλης, v. l. τάρφεσιν Duentzer recepit cf. Apoll. lex. 51, 7 βένθεα· βάθη, E. M. 195, 24, Hes., Eust. 99, 5. (πολυβενθής.)

βέομαι (βίος? Buttm. Gr. 2, 127. ad βαίνω refert Doed. Gl. 2009) pr. futuri significatione usurpatum: vivam. Ο 194 βέομαι, sch. AD. βιώσομαι ... Δημήτριος δὲ ἀποβήσομαι, εἴξω κτλ. cf. E. M. 196, 11. 198, 8, Ap. in Et. Gud. 605, 4, Eust. 1012, 47. — Χ 431 τέκνον, ἐγὼ δειλή τί νυ βείομαι; nonnulli recentiorum pro coni. habuerunt, veteres pro futuro v. sch. A. βιώσω, ὅ ἐστι ζήσω cf. Porphyr. ad l., Hes. Didym. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η βήομαι, βιώσομαι, sch. V. τί νυ βείομαι; οὕτως Ἀρίσταρχος, πῶς ζήσομαι; sch. BV. τὸ δὲ βείομαι Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ἰῶτα γράφει, ἵν' ᾖ βιώσομαι ἢ ζήσομαι; cf. La Roche H. U. 151, Hoffmann Il. Φ et Χ p. 309. codd. βείομαι, deteriores βίομαι, βήομαι nullus. — Π 852 δηρὸν βέῃ v. sch. V. Hes. Eust. 1090, 8. 1278, 15. cf. Ω 131 (Aristarchus obelo notavit 130—32 v. Ariston.) — h. Ap. P. 350 βιόμεσθα; pro quo Wolfius βεόμεσθα scribebat, cf. Baum. Buttm. l. c.

βέρεθρον (βορ, βιβρώσκω cf. vorago Doed. Gl. 2439, Curt. Et. 436. 447) locus profundus. Θ 14 ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον Tartarus, μ 94 δεινοῖο βερέθρου (v. l. βαράθρου) antri Scyllae cf. Nitzsch. E. M. 188, 1 ὁ δὲ ποιητὴς βέρεθρον διὰ τοῦ ε φησίν· Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ α cf. 188, 5. Suid. Hes. βάθος. βάραθρον. κατώτατον. ἔσχατον. ἢ πηλώδης τόπος. ἢ κοίλωμα καταχθόνιον cf. Ap. ap. Apoll. lex. 51, 4.

βηλός (βα, βαίνω Curt. Et. 431, Doed. Gl. 2003) limen, et domus ventorum. Α 591 ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο Olympi, sch. ABDL. ἀπὸ τοῦ βεβηκέναι τοὺς θεοὺς ἐπ' αὐτῷ, καὶ τοὺς ἀστέρας κεῖθι βαίνειν οὕτως εἴρηται. τῷ δὲ τόνῳ καθάπερ οἱ Ἀριστάρχειοι, βηλόν ὡς χωλόν (χηλόν?) καὶ πηλόν προφερόμενοι, (v. Lehrs Ar. 299, La Roche H. T. 213) ἀποδιδόντες τὸν τῶν θεῶν βαθμόν. ἕτεροι δὲ βηλὸν εἶναι τὸν ἀνωτάτω πάγον καὶ περιέχοντα τὸν πάντα ἀέρα. ἄλλοι δὲ τὴν περίοδον τοῦ αἰθέρος καὶ τῶν ἄστρων. κοινῶς δὲ σημαίνει ὁ βηλὸς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ὃ καλεῖται φλιά. ὁ γὰρ ποιητὴς ὑποτίθεται τὸν οὐρανὸν πύλας ἔχειν. εἴρηται δὲ βηλὸς ἀπὸ τοῦ βαίνεσθαι, cf. sch. ABL.; BL. Παρμενίων δὲ ὁ γλωσσογράφος φησὶν Ἀχαιοὺς καὶ Δρύοπας καλεῖν τὸν οὐρανὸν βηλόν. Κράτης δὲ περισπῶν τὴν πρώτην συλλαβὴν Χαλδαϊκὴν εἶναι τὴν λέξιν ἀποδίδωσιν. Ἀγαθοκλῆς δὲ τὴν πάντων περιοχήν, καὶ βεβηκότας φέρειν τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας cf. sch. B. et V. Ο 23, E. M. 186, 18. 196, 19. E. Gud. 102, 41. 108, 15, Or. 33, 8. Lex. Seg. 224, 16. 225, 30, Apoll. lex. 51, 15, Suid. Hes., Eust. 156, 28. 157, 11. 1003, 40. — Ο 23 ἀπὸ βηλοῦ, ultima in thesi posita non corripitur, quamquam vocalis sequitur Hoffm. Qu. Ho. 1. 78, O. Meyer Qu. Ho. 98; — Ψ 202 Ἶρις ἐπέστη βηλῷ ἔπι λιθέῳ domus ventorum.

βῆμα (βα, βαίνω Doed. Gl. 2003, Curt. Et. 431 cf. E. M. 196, 35, E. Gud. 108, 23, Eust. 722, 38) gressus, vestigium. h. Merc. 222 βήματα δ' οὔτ' ἀνδρὸς τάδε γίνεται, ib. 345 ἀντία βήματ' ἔχουσα κόνις ἀνέφαινε. — V. l. pro σήματα θ 192 v. sch. V.

Βῆσσα Β 532, urbs locrensis, Strab. 9, 426.

βῆσσα (ex βήθια vel βάθια, βαθ Curt. Et. 432. 538, Brugman Curt. Stud. 4, 127, Lob. Proll. 418, Doed. Gl. 2440; ad skr. jeh hiare refert Kuhn Ztft. 10, 291 ut rad. sit βηχ, ad skr. bhang Christ Lautl. 249) saltus, convallis. h. Ap. P. 106 κοίλη δ' ὑποδέδρομε βῆσσα, τρηχεῖ', Σ 588 Ap. P. 102 ἐν καλῇ βήσσῃ, τ 435 ἐς βῆσσαν ἵκανον, — plur. Γ 34 Ξ 397 Π 634 (La Roche H. T. 246) 766 h. Merc. 287 | οὔρεος ἐν βήσσῃς, Λ 87 οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, κ 210 252

ἐν βήσσῃσι, κ 275 ἱερὰς ἀνὰ βήσσας, P 283 ἑλιξάμενος διὰ βήσσας, X 190 διά τ' ἄγκεα καὶ δ. β., cf. Lex. Seg. 226, 5. E. M. 196, 46. E. Gud. 605, 1, Apoll. Lex. 51, 17. sch. B. Y 490, V. τ 435, Ariston. B 532, Hes. s. v.

βητάρμων (βηταρμός, βήτης s. βῆτις, βα et ἁρμός, ἀρ Duentz. ϑ 250, Doederl. Gl. 2002, Schoenberg, Gr. Composs. 1869 p. 47) saltator, „Tactgänger". ϑ 250 Φαιήκων βητάρμονες cf. vs. 262—5, 370—82, ϑ 383 βητάρμονας εἶναι ἀρίστους, sch. V. ϑ 250 παρὰ τὸ ἐν ἁρμονίᾳ βαίνειν, ἤτοι ὀρχησταί, cf. sch. V., E. M. 196, 56, E. Gud. 108, 7, Or. 32, 10, Lex. Seg. 226, 11, Apoll. Lex. 51, 16, Eust. 1594, 44.

βιάζω (βίη Curt. Et. 434. 573. act. pr. βιάζετε, med. pr. βιάζεται, βιαζόμενον, βιαζομένης, ipf. βιάζετο, ubique post tertii pedis caesuram) opprimo, vim affero. 1) Act. μ 297 με βιάζετε, Didym. Ζηνόδοτος βιάζεσϑ' οἷον ἐόντα, οὐ νοήσας ὅτι ποιητικῶς ἐσχημάτισται. Ellendt drei hom. Abh. p. 22 activum metri tantum causa usurpatum existimat, Duentz. Zenodoti lectionem recepit, cf. La Roche hiat. p. 20. — 2) Med. a) pass. Λ 576 589 βελέεσσι cf. O 727 Π 102. Hes. βιάζεται· βιαίως κρατεῖται, h. Cer. 68 τῆς - βιαζομένης. b) act. X 229 σε βιάζεται - Ἀχιλλεύς cf. ι 410 La Roche H. St. p. 189.

βίαιος (βίη) violentus. β 236 ἔργα βίαια, h. VIII 17 μῦϑον κῆράς τε βιαίους (Barnes βιαίας).

βιαίως (βίαιος) violenter. β 237 κατέδουσι βιαίως |, χ 37 παρευνάζεσϑε β., Duentz. proscripsit, etiam π 109 υ 319, quo refertur, spurios esse contendens.

Βίας (βία, Savelsb. dig. p. 26) Βίαντά τε, ποιμένα λαῶν Δ 296 Pyliorum dux, Nestorem secutus. — 2) ἑνός Atheniensis N 691. — 3) Laogoni et Dardani p., Troianus Y 460.

βιάω (βίη Curt. Et. 434 573. act. pf. βεβίηκεν, med. pr. βιόωνται, βιώατο, ipf. βιόωντο, fut. βιήσεται, aor. βιήσατο, βιησάμενος) opprimo, vim affero. 1) Act. K 145 Π 22 αχος βεβίηκεν Ἀχαιούς cf. K 172. — 2) Med. λ 503 κεῖνον β. Apoll. Lex. 51, 21 βιόωνται ἐνεργητικῷ τύπῳ ἀκολούϑως ἐσχημάτικε τῷ σημαινομένῳ τοῦ ὑφ' ἡμῶν λεγομένου βιάζεσϑαι cf. Hes., ψ 9 παῖδα, Λ 467 εἴ ἑ βιῴατο - Τρῶες v. E. M. 198, 49. Eust. 857, 7, φ 348 οὔ τις μ' ἀέκοντα βιήσεται, Ψ 576 Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος devincens, Λ 558 παῖδας sch. BLV βίᾳ ἐνίκησεν, Π 823 σῦν - λέων ἐβ. χάρμῃ, — η 278 μ' ἐκβαίνοντα β. κῦμ' ἐπὶ χέρσου. — duplex accus. accedit Φ 451 νῶι β. μισϑὸν cf. Eust. 1246, 14 κατὰ βίαν ἐστέρησε, Hoffmann Ztft. f. öst. G. 12, 536, La Roche H. St. p. 188.

βιβάσϑων (βιβάω, βα Curt. Et. 431, Pott Kuhns Ztft. 9, 192) incedens, gradiens. N 809 O 676 μακρὰ β. Aiax, Π 534 Glaucus. Herod. O 676 βιβάσϑων· βαρυτονητέον· γέγονε δὲ ἤτοι, ὥς φησι Φιλόξενος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ ἤ, ὅπερ καὶ βέλτιον, παρὰ τὸ βιβαστός βιβάσϑω, ὡς καὶ ἀϊστός, κατ' ὀξεῖαν τάσιν, ἀΐσϑων, N 809 idem addit: Τυραννίων περισπᾷ, οὐχ ὑγιῶς. παραιτητέον καὶ τοὺς ὀξύνοντας ὡς δεύτερον ἀόριστον. cf. E. M. 197, 23, E. Gud. 106, 23, Eust. 1037, 26. 1071, 28, Lehrs Ar. 257, La Roche H. T. 216. Hes. διαβαίνων v. Wentzel v. q. cad. in ϑω p. 13. 40. Vindob. βιβάσκων verum esse putat Doed. Gl. 2005.

βιβάω, βίβημι (βα, skr. ǵigâmi, ga L. Meyer Kuhns Ztft. 8, 284, Curt. Et. 431) gradior incedo. h. Merc. 225 ὅστις τοῖα πέλωρα βιβᾷ ποσὶ καρπαλίμοισιν |, ipf. iter. (alii ad βιβάσκω pr. referunt) h. Ap. Del. ἐβίβασκεν ἐπὶ (codd. ἀπὸ) χϑονὸς εὐρυοδείης, dubitatur de part. βιβάς s. βιβῶν. H 213 ποσσὶν ἤιε μακρὰ βιβάς Did. οὕτως Ἀρίσταρχος βιβάς, O 307 ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ μ. β. sch. A. βιβάς· Ἀρίσταρχος βιβῶν. ἄλλως· βιβῶν πᾶσαι εἶχον, Ζηνόδοτος βοῶν, quod corrigere studet Spitzn. H 213; O 686 Αἴας - φοίτα μ. β. sch. A. γράφεται βιβῶν, N 371 βάλεν ὕψι βιβάντα cf. sch. A. Ἀρίσταρχος βιβάντα . . . cf. sch. BL. λ 539 φοίτα μακρὰ βιβῶσα |, Γ 22 μακρὰ βιβάντα | (v. l. βιβῶντα), ι 450 μακρὰ βιβάς aries, h. Ap. P. 24 338 καλὰ καὶ ὕψι βιβάς Apollo. La Roche O 307 βιβῶν, Γ 22 βιβῶντα, λ 539 βιβῶσα cf. append. Γ 22, H. T. p. 215, Bekker βιβάς, βιβάντα, βιβᾶσα. Cf. sch. BL. H 213. E. M. 197, 23, Or. 37, 7, Hes. Doed. Gl. 2004, La Roche H. St. p. 62, Classen Beobb. 3, 35. 38

βιβρώσκω (βορ, skr. girâmi, gar, lat. voro Curt. Et. 435 Pott E. F. 1. Aufl. 1, 227. 2. Aufl. 2, 597) comedo, depasco. X 94 βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ' Verg.: coluber mala gramina pastus, χ 403 βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο, β 203 χρήματα κακῶς βεβρώσεται cf. E. M. 452, 30. La Roche H. St. p. 168.

βίη (ad skr. ǵjâ refert Curt. Et. 434, Pott W. 1, 61. 558, ad skr. vî, ire M. Mueller Kuhns Ztft. 15, 215, ἴς, ϝίς Savelsb. Dig. p. 25, Lob. El. 1, 90, Christ Lautl. 178. 252, obloquitur Curt. 539) vis. 1) Vis vegeta s. vitalis χ 229 ὑμέων γε βίας ἀφελώμεϑα χαλκῷ, ubi alii explicant violentiam. — 2) corporis vires Δ 314 βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη cf. H 157 Λ 670 Ψ 629 ξ 468 [503 cf. sch. H.]; φ 253 τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν - Ὀδυσῆος cf. φ 185, h. Ap. P. 160 μηδέν τι βίην ἐπιδευέα κείνου; P 569 ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνεσσιν ἔϑηκεν, O 103 σὴ δὲ βίη λέλυται, - σε γῆρας ὀπάζει, Λ 561 βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν puerorum; Δ 404 βίῃ οὐ πατρὸς ἀμείνων Didym. βίῃ, οὐ διὰ τοῦ ν βίην, Ἀρίσταρχος, de Zenodoto v. Ariston. ad l.; H 205 ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον, H 288 τοὶ δῶκε ϑεὸς μέγεϑός τε βίην τε, Φ 316 οὔτε βίην χραισμησέμεν οὐδέ τι εἶδος, σ 4 οὐδέ οἱ ἦν ἴς, οὐδὲ βίη, δ 415 ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε, δ 668 οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην, [O 614] οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ Π. - ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν cf. Ariston. vs. 610; v. l. fuit Zenodoti (et Aristophanis sch. V.) συμφερτὸς δὲ βίη N 237 pro συμφερτὴ δ' ἀρετή cf. Didym. — X 107 Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιϑήσας cf. Δ 325; φ 315 χερσίν τε βίηφί τε ἧφι πιϑήσας cf. M 135; M 153 λαοῖσιν - πεποιϑότες ἠδὲ β., M 256 τοῦ τεράεσσι πεπ. ἠδὲ β., Ω 42 μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι ϑυμῷ εἴξας, ν 143 βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων cf. σ 139; — Z 478 ὧδε βίην τ' ἀγαϑόν, O 165 βίῃ πολὺ φέρτερος cf. O 181 σ 234; Γ 431 σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος, φ 373 μνηστήρων χερσίν τε βίηφί τε φ. cf. ζ 6 φ 371, Λ 787 βίῃ - πολλὸν ἀμείνων |, Ψ 315 μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφιν, O 139 τοῦ γε βίην καὶ χεῖρας ἀ. |; φ 134 ἐμεῖο βίῃ προφερέστεροι, μ 246 χερσίν τε βίηφί τε φέρτατοι, — cum ἀέκων Λ 430 Π 197 O 186 α 403 δ 646 h. Cer. 124 413 v. s. v.

ἀέκων. *N* 572 ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν. — 3) vis atque potestas ζ 197 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε, deorum *I* 498 τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμή τε βίη τε |, *Φ* 367 τεῖρε δ' ἀυτμὴ Ἡφαίστοιο βίηφι, Menelai *Ψ* 578 κρείσσων ἀρετῇ δὲ βίῃ τε. — 4) virium contentio *Φ* 177 μεθῆκε βίης (codd. βίῃ) cf. φ 126; δ 422 σχέσθαι τε βίης. — 5) bellica virtus υ 379 οὐδέ τι ἔργων ἔμπαιον οὐδὲ βίης. — 6) iniusta violentia κ 200 Κύκλωπός τε βίης |, ο 329 ρ 565 τῶν ὕβρις τε βίη τε, ψ 31 ἀνδρῶν - βίην ὑπερηνορεόντων. — 7) dat. instr. βίῃ *M* 341 *N* 572 *Π* 387 ο 231, opponitur ἔπει *O* 106; — βίηφι(ν) *Π* 826 φ 128 (ἀνέλκων), additur δουρί τε μακρῷ *Σ* 341, opponitur δόλῳ ι 406 408; κρατερῆφι βίηφι(ν) *Φ* 501 ι 476 μ 210. — 8) ad animum transfertur *Γ* 45 οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκή. — 9) in circumlocutione additur a) gen. *Σ* 117 Ἡρακλῆος, *P* 187 *X* 323 Πατρόκλοιο, *N* 758 770 781 Ἑλένοιο, *Γ* 105 Πριάμοιο, *E* 781 Διομήδεος, *P* 24 Ὑπερήνορος, *Ψ* 859 Τεύκροιο, *Y* 307 Αἰνείαο (v. l. Αἰνείω γενεή vel Αἰνείαο γένος), h. Cer. 475 Εὐμόλπου, Merc. 115 Ἡφαίστοιο. — b) adi. *B* 658 666 *E* 638 *Λ* 690 *O* 640 *T* 98 λ 601 (cf. sch. HQT.) Ἡρακλείη |, *Δ* 386 Ἐτεοκληείης |, λ 290 296 Ἰφικληείη | cf. Hes. Eust. 1686, 11. — 10) plur. acc. *E* 521 οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκάς virtutem bellicam. — iniurias γ 216 βίας ἀποτίσεται, cf. λ 118 π 255 ρ 540; ν 310 π 189 βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν; violentos ventorum impetus *Π* 213 *Ψ* 713 βίας ἀνέμων ἀλεείνων. — De βίηφι sine ι subscr. scribendo v. La Roche H. U. 304, H. T. 411, Lob. El. 2, 256. 261. Cf. E. M. 197, 5. E. Gud. 108, 27. 31, Or. 33, 6, Hes., Doederl. Gl. 2012. (Βίας, Βιήνωρ, βιάω, βιάζω, βίαιος, βιαίως, ἀντίβιος, ἀντιβίην, ἐναντίβιον, ὑπέρβιος, εὐρυβίης.)

Βιήνορα (-ωρ), ποιμένα λαῶν | *Λ* 92 Troianum Agamemnon interfecit.

βιοθάλμιος (βίος, θάλλω) qui vita floret diuturna. h. Ven. 189 οὐ βιοθάλμιος ἀνὴρ γίγνεται, ὅστε θεαῖς εὐνάζεται (codd. βιοφθάλμιος). Recte expl. Sonne Kuhns Ztft. 14, 324 = βίῳ τεθηλώς, cf. Bekker H. Bl. 222, 13.

βίος (βιϝ, skr. ģîv cf. lat. vivo, goth. qvius Curt. Et. 434, ad ģi refert Grassmann Kuhns Ztft. 9, 27, ad skr. vî ire M. Mueller ib. 15, 217 sed v. Pott W. 1, 756) vita. ο 491 ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον cf. La Roche H. St. p. 30, σ 254 τ 127 τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεῖοι, h. XXX 6 δοῦναι βίον ἠδ' ἀφελέσθαι θνητοῖς ἀνθρώποισιν Telluris est, XXXI 17 βίον θυμήρε' ὄπαζε. De accentu cf. La Roche H. T. 217, de significatione sch. L. *Z* 138 ὥστε βίος ἐπ' ἀνθρώπων, ζωὴ ἐπὶ θεῶν cf. Ammon. p. 30. v. E. M. 198, 1. 13. 24, E. Gud. 109, 3. 19, Or. 31, 10, Eust. 852, 1, Hes. s. v. (βίοτος, βιοτή, βιοτής, βιόω, βέομαι, βιοθάλμιος, Ταλθύβιος?)

βιός (skr. ģjâ nervus Curt. Et. 435, Pott E. F.[1] 1, 205, ad skr. ve ligare, flectere refert M. Mueller Kuhns Ztft. 15, 216) arcus. *Δ* 125 λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, *O* 468 μοὶ βιὸν ἔκβαλε χειρός, νευρὴν δ' ἐξέρρηξε. *K* 260 δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην |, ζ 270 οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φ. cf. φ 233 χ 2; Ap. Del. 6 βιὸν ἐχάλασσε καὶ ἐκλήισε φαρέτρην |. *Λ* 387 οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί cf. *O* 472 χ 246; φ 173 ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ ὀιστῶν. — τ 577 φ 75 ὅς δέ κε ῥηίτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσιν |, φ 328 ω 177 ῥηιδίως ἐτάνυσσε βιόν, — Apollinis *A* 49 δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο |, cf. *Ω* 605 h. Ap. P. 123. — Apoll. Lex. 51, 18 βιὸς τόξον, addit Hes. ἀπὸ τῆς κατὰ ἔντασιν βίας. Cf. E. M. 198, 23. 620, 16. E. Gud. 109, 6. 413, 29. Or. 31, 1. Suid., Doed. Gl. 2003.

βιοτή (βίος Curt. Et. 434) vita. δ 565 τῇ περ ῥηίστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν, [v. l. *Ψ* 411 βιοτή pro κομιδή teste sch. B.] Cf. Eust. 94, 32. 1087, 4. Doederl. Gl. 2010.

βιότης (non ad βίος subst. referendum, sed βίος adi. statuendum esse, unde ducatur, censet Aufrecht Kuhns Ztft. 1, 519) vita. h. VIII 10 πρηῢ καταστίλβων σέλας ὑψόθεν εἰς βιότητα ἡμετέρην. Lehrs Arist. 261 n. recentioris aetatis vocem esse iudicat.

βίοτος (βίος cf. skr. ģîvathas Curt. Et. 434) 1) vita *Δ* 170 αἴ κε θάνῃς καὶ πότμον ἀναπλήσῃς βιότοιο, *H* 104 βιότοιο τελευτή cf. *Π* 787; *N* 563 βιότοιο μεγήρας sch. BL. μὴ τὸν βίον Ἀντιλόχου ἀφέληται, α 287 πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς cf. β 218; ε 394 ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανήῃ | πατρός, h. Cer. 494 ἀντ' ᾠδῆς βίοτον θυμήρε' ὀπάζειν, cf. XXX 18. — μ 328 ω 536 λιλαιόμενοι βιότοιο cupientes vitam servare. — 2) res ad vitam sustentandam necessariae, fortunae. *E* 544 *Z* 14 *Ξ* 122 ἀφνειὸς βιότοιο, τ 580 φ 78 ἐνίπλειον βιότοιο (sc. δῶμα), λ 490 ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς, β 126 ποθὴν πολέος βιότοιο, ξ 527 βιότου περικήδετο cf. ξ 3; ρ 594 σύας καὶ κεῖνα φυλάξων, σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον, α 160 ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν cf. σ 280 λ 116 ν 396 [428] ο 32 ν 419 ξ 377 ρ 378 τ 159; β 49 βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει, α 377 β 142 ἀνδρὸς - βίοτον - ὀλέσθαι, β 123 βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται Didym. Ἀριστοφάνης βιοτός τε τεὸς ἢ οἱ μνηστῆρες unde Nauck Ar. p. 39 conicit Aristophanem scripsisse βιοτοὺς τε τεοὺς μνηστῆρες, Dindorf. βιότοιο τεοῦ μν., La Roche βιοτός τε τεὸς καὶ κτήματ', γ 301 (damnat Duentz.) πολὺν β. κ. κτ. ἀγείρας cf. δ 90; π 384 β. κ. κτ. ἔχωμεν; δ 686 β. κατακείρετε πολλόν, ρ 250 μοι β. πολὺν ἄλφοι, frumentum sim. ο 446 νηῦς πλείη βιότοιο, ο 456 ἐν νηὶ - βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο. — Apoll. Lex. 51, 23 βίοτος ἡ ζωὴ καὶ τὰ πρὸς τὴν ζωήν, cf. Porphyr. X 431, Eust. 971, 51, E. M. 198, 32. Hes. Suid., Doederl. Gl. 2010.

βιόω (βίος, skr. ģivâmi Curt. Et. 434. pertinere huc videtur βέομαι, βείομαι cf. s. v.) vivo. *Θ* 429 τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄ. δὲ βιώτω cf. E. M. 198, 46 Suid. ζησάτω, Hes. ζήτω, Eust. 721, 39 dorice dictum esse putat pro βιούτω ut sit praesens. *O* 511 βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, *K* 174 ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἠὲ βιῶναι, ξ 359 ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, quibus locis praesentis significationem habet cf. Buttm. Gr. 2, 129, et putat Curt. Stud. 3, 387 non esse proprie aoristum, sed revera praesens antiquiore more contractum. Hes. Suid. ζῆσαι. βιόω praesens commemorant E. M. 198, 36. E. Gud. 109, 17, βίωμι E. Gud. 530, 11. — 2) causat. *θ* 468 μ' ἐβιώσαο vitam mihi servasti sch. Harl. ἐβιόσσαο· γράφεται βιώσω ubi Schmidt conicit βιόσσαο· (sic Aristarchum legisse) γράφεται ἐβιώσαο. Apoll. Lex. 51, 20 βιόσσαο· βιῶσαι ἐποίησας et 61, 32 ἐβιόσσαο, sch. V.

ἐβιόσσαο, Hes. βιόσσαο et ἐβιώσαο, Eust. 1605, 28. 34 βιώσαο.

βλἄβερός (βλάβος) noxius, damnosus h. Merc. 36 βλαβερὸν τὸ θύρηφι qui vs. desumtus est ex Hes. opp. 365 cf. Baum. De voce v. E. M. 535, 21, E. Gud. 343, 26.

βλἄβομαι marcesco, languesco. T 166 ν 34 βλάβεται δέ τε γοῦνατ' ἰόντι cf. Verg. Aen. 5, 432. Translate T 82 βλάβεται - ἀγορητής mente perturbatur. Inde βλάπτω ducunt Choerob. dict. 583, 1, Et. Or. 33, 18, at Curt. Et. 489 putat ortum ex βλαπ. Cf. Apoll. Lex. 51, 29, Hes. E. M. 199, 16. Eust. 991, 6. 1410, 16.

βλάπτω (βλαπ, fortasse ex μλαπ ortum, quod ad skr. mlâ marcesco refert Curt. Et. 489; Kuhn Ztft. 14, 158 et Benfey Or. u. Occ. 1, 574 comparant skr. glapajâmi exhaurio, a βαλ, βάλλω ducit Doed. Gl. 323; v. Pott W. 1, 594, de forma praesentis Curt. Et. 629) praes. βλάπτει, βλάπτουσι, βλάπτοι, βλάπτουσα, ipf. βλάπτε; aor. ἔβλαψας, ἔβλαψε, ἔβλαψαν, sine augm. βλάψας, βλάψε(ν); — Pass. pf. part. βεβλαμμένον Π 660, aor. ἐβλάφθησαν Ψ 387, part. βλαφθείς, βλαφθέντα, βλαφθέντε, βλαφθέντα, aor. 2 ἔβλαβεν Ψ 461, sine augm. βλάβεν Ψ 545. — Debilito, impedio 1) proprie Η 271 βλάψε δέ οἱ φίλα γοῦναθ' Eust. 680, 40 ἀντὶ τοῦ συμποδίζειν καὶ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ἀποσφάλλειν, ν 22 ἵνα μήτιν' ἑταίρων βλάπτοι ἐλαυνόντων, Ψ 571 βλάψας δέ μοι ἵππους, τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών, Ψ 461 αἱ δέ που αὐτοῦ ἔβλαβεν, Ο 484 βλαφθέντα βέλεμνα cf. 489; Ψ 545 ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ' ἵππω αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών, Ψ 387 οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν ἄνευ κέντροιο θέοντες; — cum praep. Ο 647 τῇ ὅ γ' ἐνὶ βλαφθεὶς, Ζ 39 ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε Eust. 623, 28 κυρίως ἐπὶ τοῦ προσκόπτειν καὶ ἐμποδίζεσθαι, Π 331 βλαφθέντα κατὰ κλόνον, — accus. suppletur Ψ 774 ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων - βλάψεν γὰρ Ἀθήνη -, duplex accus. (σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος) accedit Ψ 782 μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας (potest μ' etiam esse μοι) et ξ 178 de quo vide sub 2. — genet. accedit α 195 ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου reditu prohibent. — 2) ad animum transfertur Ο 724 βλάπτε φρένας - Ζεὺς |, ξ 178 τὸν (Aristarchus cf. sch. H., v. l. τοῦ) βλάψε φρένας ἔνδον ἐίσας, Ι 507 [T 94 v. Ariston.] βλάπτουσ' ἀνθρώπους (ἄτη), Ι 512 τῷ ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ cf. Eust. 768, 64, Χ 15 ἔβλαψάς μ' - ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος, ψ 14 (θεοί) οἵ σε περ ἔβλαψαν, φ 294 οἶνος - καὶ ἄλλους βλάπτει. — 3) Π 660 βασιλῆα ἴδον βεβλαμμένον ἦτορ significare videtur: debilitatum, quod ad vitam pertinet „am Leben geschädigt" vv. ll. βεβλημένον, δεδαϊγμένον, βεβολημένον sed v. vs. 481. cf. La Roche append. Doederl. conicit βεβλαμμένοι ἦτορ mente capti. — Cf. E. M. 199, 13, E. Gud. 109, 30. 37. Or. 35, 21, Hes., La Roche H. St. p. 189, Fulda Unters. 76. (βλάβομαι, βλαβερός.)

βλεμεαίνω superbio s. insolentius me effero. βλεμεαίνει, βλεμεαίνων, ubique in fine versus. Θ 337 Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων |, Ι 237 Ἕκτωρ δὲ μέγα σθ. βλ. | μαίνεται, Υ 36 Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε σθ. βλ. | Eust. 1194, 45 τὰ γὰρ ἄνω βριαρὸς ἦν, καί, ὡς ὁ ποιητὴς φησί, πέλωρ αἴητον. leo Ρ 135 ὁ δέ τε σθ. βλεμεαίνει |, apri Ρ 22 μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθ. βλ. |, leo s. aper Μ 42 σθ. βλεμεαίνων. E. M. 199, 45 τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει γαυριῶν καὶ ἐπαιρόμενος cf. Apoll. Lex. 51, 31 ἐπιρωννύμενος. καὶ βλέννας μὲν ἔνιοι καλοῦσι χυμούς τινας, ἀβλεννεῖς δὲ ἀχύμους, sch. D. Θ 337 σφοδρῶς ἐπιρωννύμενος, sch. V. Μ 42 ἐντεῦθεν ὁ ἀβλεμὴς ἀόργητος καὶ ἀργός, cf. Hes. s. v. ἀβλεμής et ζαβλεμέως; Eust. 54, 15 ἀναρώννυσθαι καὶ προθυμεῖσθαι, 892, 2 γαυριᾶν περιβλεπόμενον καὶ ἐπαίρεσθαι καὶ ἐπιρώννυσθαι καὶ οἷον βρέμειν, ἢ τὸ ὀργίζεσθαι κατά τινας, ὅθεν ἀβλεμής, φασιν, ὁ ἀόργητος, καθ' ἑτέρους δὲ εἰπεῖν, ἄνορμος, οὐ πεποιθώς, ἄτολμος, ἀσθενής, οἷς ἅπασιν ἐναντίος ὁ βλεμεαίνων. — origo incerta. Duentzer Kuhns Ztft. 12, 6 refert ad βλέμος quoddam, βλεμ ex βλα, βλε (βλάστη) ortum esse statuens, explicat: ardens, Sch. D. Θ 337 E. M. 199, 45, E. Gud. 110, 6, Or. 31, 12, Eust. 1194, 45 nonnullos duxisse tradunt a βλέμμα, βλέπω, ut sit trucibus oculis circumspiciens, quibus assentitur Doederl. Gl. 317, alii a βρέμω derivarunt cf. E. M. l. c, sch. LV. Ι 237, consentit Benf. 2, 113, — fuerunt qui a φλέω s. φλέψ repeterent cf. Eust. 54, 15, quibus astipulatur Guyet ad Hes. 1, 437, — A. Goebel Philol. 18, 209 sq. a βλα, βαλ (βάλλω) ortum esse putat, explicat iactari, se iactare, partic. iactabundus. Vide Lob. Rhem. 237, El. 1, 418. 513.

βλέφἄρον (βλέπω. ex βλέπϝαρον ortum censet Benfey Kuhns Ztft. 7, 52, obloquitur Curt. Et. 459 cf. Grassmann Kuhns Ztft. 12, 103) 1) palpebrae T 17 ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων (v. l. βλεφάροις) - ἐξεφάανθεν |, Ω 637 οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν, somnus ε 493 ψ 17 φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας cf. ν 86, α 364 π 451 τ 604 φ 358 οἱ ὕπνον ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε, Κ 26 αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλ. ἐφίζανε, β 398 σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλ. ἔπιπτεν cf. ε 271 ν 79 ψ 309; Ξ 165 τῷ δ' ὕπνον - χεύῃ ἐπὶ βλ. cf. μ 338 τ 590 υ 54; Κ 187 τῶν - ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιιν (v. l. βλεφάροισιν) ὀλώλει |, μ 366 μοι βλεφάρων ἐξέσυτο - ὕπνος. — 2) cilia utrimque oculos cingentia ι 389 πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀυτμὴ γλήνης καιομένης, τ 212 ὀφθαλμοὶ δ' ὡς εἰ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι, θ 522 δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλ. παρειάς |, Ρ 438 δάκρυα δέ σφιν - κατὰ βλεφάρων ῥέε, ρ 490 δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροιιν, ξ 129 οἱ βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει, δ 114 δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμαὶ βάλε, ψ 33 βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκεν. — 3) Oculi in universum intelleguntur h. Merc. 278 πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσων cf. Hes. Theog. 827, quae fortasse significatio fuit primaria. — Originem vocis mire expl. veteres cf. E. M. 199, 33. — v. Weber Et. Unters. 85 sq. Doed. Gl. 316, de verbo βλέπω Benf. 2, 125.

βλῆτρον (a βάλλω E. M. 200, 24, Doed. Gl. 312) fibula. Ο 678 ξυστὸν -, | κολλητὸν βλήτροισι sch. B. συμβλήμασι καὶ συμπλοκαῖς, sch. D. τοῖς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφοις, τοῖς ἐπιούροις cf. E. M. l. c., Apoll. Lex. 51, 25, Zonar. 393; Hes. τῆς ἁμάξης τροχοί. σφῆνες. ἐμβλήματα. οἱ δὲ γόμφους καὶ συμβολὰς ἀξόνων. Eust. 1037, 41 ὁ σιδηροῦς κύκλος, δι' οὗ δύο ξυστὰ εἰς ἓν συμβάλλονται δόρυ ναύμαχον. De accentu v. Herod. ad l.: βαρυτονητέον.

βληχή (βλα, cf. lat. balare, ahd. blâzu Curt. Et. 273, Benf. 2, 70, Pott W. 1, 265. vox onomatopoëtica) balatus. μ 266 οἰῶν τε βληχήν. E. M. 200, 16 ἡ προβάτων φωνή cf. Hes. Suid. Eust. 1721, 22. 29. a μῆλον repetit Doed. Gl. 1072.

βλοσυρός (βλοθ, βλαθ, βλάστη, skr. vardh crescere Curt. Et. 501, Stud. 1, 2, 295. turgidus. Aiax Η 212 μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι, Hectoris Ο 608 ὄσσε λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν: veteres: truculentus, torvus, paraphr. Η 212 τ. καταπληκτικοῖς ὀφθαλμοῖς, Ο 608 φοβεραῖς, E. M. 201, 6 καταπληκτικός, φοβερός, δεινός. παρὰ τὸ σοβαρῶς καὶ ἐπηρμένως λεύσσειν ἢ βλέπειν. οἱ δὲ λαμπρός, ἢ χαλεπός· ἄλλοι σεμνός cf. Apoll. Lex. 51, 27, E. Gud. 110, 29, Suid., Hes., Eust. 677, 4. — παρὰ τὸ ὑποσύρειν τὸ ὄμμα v. Eust. 68, 36, varia congerit Benf. 2, 87, ad βολή refert Doed. Gl. 319 ut sit „mit stechendem, bedeutungsvollem Blick", sed cogitat etiam de μέλας et βέλος, Goebel Kuhns Ztft. 11, 393 a futuro, quod sumit, βλώσω (μολ) repetens explicat: hervorspringend, hervorstechend. (βλοσυρῶπις.)

βλοσυρῶπις (βλοσυρός, ὤψ) quae turgidos oculos habet. Λ 36 Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο, ultima producta contra accentum (in caes. bucol. cf. Hoffm. Qu. Ho. 1, 98 sq. Bekker H. Bl. 33, 36) quare sunt qui scribant βλοσυρώπις. explicat paraphr. καταπληκτική cf. E. M. 201, 8, E. Gud. 110, 31, Suid., Goebel Kuhns Ztft. 11, 393, Doed. Gl. 319, Curt. Et. 501, Stud. 1, 2, 297.

βλωθρός (βλαθ, βλάστη, cf. skr. vardh crescere Curt. Et. 501, Stud. 1, 2, 296; Legerlotz Kuhns Ztft. 8, 45, Brugman Curt. Stud. 4, 112; a μολ, βλώσκω Goebel Kuhns Ztft. 11, 393 sq.) celsus, procerus. Ν 390 Π 483 πίτυς βλωθρή, sch. ABL. τινὲς ἁπαλήν, κατὰ Ἀρκάδας· οἱ δὲ ὑψηλήν, κατὰ Βοιωτούς, ἤτοι φλοιοβαρῆ, κατὰ Μάγνητας, ἢ τραχεῖαν, κατὰ Δρύοπας, ἢ ηὐξημένην, κατὰ Τυρσηνούς. ἢ σκληράν, κατὰ Καρυστίους; sch. D. μακρά, παρὰ τὸ βλώσκειν, ὅ ἐστι βαίνειν· εὐαυξὴς γάρ. — ω 234 βλωθρὴν ὄγχνην cf. sch. V. et paraphr. — Cf. Apoll. Lex. 51, 33, E. M. 201, 22, Or. 35, 15, Suid., Hes., Eust. 939, 3, Spohn de extr. Od. parte p. 184.

βλώσκω (μολ Curt. Et. 489 cf. Benf. 1, 497) aor. ci. μόλῃ, part. μολών, μολοῦσα, μολόντα, μολόντες, perf. μέμβλωκε venio. Ω 781 πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς, Λ 173 ἅς τε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ, Ζ 286 μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', naves Ο 720 δεῦρο - μολοῦσαι |, Ω 492 υἱὸν ἀπὸ Τροίηθε μολόντα (La Roche Τροίηθεν ἰόντα quem cf. ad l. et H. U. 41), ρ 190 μέμβλωκε μάλιστα ἦμαρ, sch. BQ. μεμόληκε, ἀντὶ τοῦ προσήκει, καὶ μεσημβρία λοιπόν ἐστι, καὶ παρελήλυθε τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας, Damm: processit; ω 335 γ 44 δεῦρο. v. l. π 466 ἄστυ καταβλώσκοντα, Herod. ἀναστρεπτέον τὴν κατά. Apoll. Lex. 51, 30 βλώσκειν μολίσκειν τὸ πορεύεσθαι, E. M. 201, 28 σημαίνει τὸ αὐξάνω, 592, 37 παραγίγνεσθαι cf. E. Gud. 110, 51, Or. 37, 10, Eust. 1064, 5. (ἐκ-, κατα-, παρα-, προ-, ἀγχίμολον.)

βοάγριον (βοϝάγριον, βοῦς et ἀγρέω) scutum ex corio bubulo fabricatum. Μ 22 πολλὰ βοάγρια, [π 296] δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι cf. sch. HQ. Vind. 133. proprie est βοῶν ἀγρεύματα, boum exuviae i. e. corium bubulum. mire veteres cf. Apoll. Lex. 52, 27, E. M. 203, 26, Hes., Eust. 809, 25. 1803, 3. v. Doederl. Gl. 2020.

Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα | Β 533 fluvius locrensis Paus. 5, 22, 4. ap. Strab. 9, 4, 4 Μάνης cf. Bursian Geogr. Gr. I 188.

βοάω (βοή Curt. Et. 435, Pott W. 1, 735, Aufrecht Kuhns Ztft. 1, 191, Doederl. Gl. 2025) praes. βοάᾳ, βοόωσιν, inf. βοᾶν, part. βοῶν Β 224, βοόων, βοόωντα, βοόωντες, aor. ἐβόησα, ἐβόησας δ 281, sine augm. ι 403 Bekker et La Roche, ἐβόησεν (La Roche θ 305 ω 537 βόησεν), ἐβόησαν Ρ 607 Ψ 847 (Bekker βόησαν), part. βοήσας, βώσαντι Μ 337 cf. Zonar. p. 415 κράξαντι clamo, vociferor. 1) proprie Β 97 κήρυκες βοόωντες, Β 198 δήμου ἄνδρα - βοόωντα, Ι 12 κικλήσκειν -, μηδὲ βοᾶν, Agamemnon Λ 15 Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν . . ., Ρ 607 ἐβόησαν Τρῶες (Aristarchus. v. l. τοὶ δ' ἐφόβηθεν cf. Didym.) laetitia commoti, Ψ 847 admiratione perculsi, κ 311 ἔνθα στὰς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς (v. l. ἤυσα, quam Bekker recepit), δ 281 ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας, Μ 337 βώσαντι γεγωνεῖν, ε 400 ζ 294 ι 423 μ 181 ὅσσον τε γέγωνε βοήσας. — acc. accedit (cf. La Roche H. St. p. 60) Β 224 μακρὰ βοῶν, Ρ 89 ὀξὺ βοήσας |, Ρ 334 μέγα δ' Ἕκτορα εἶπε β. |, Ο 687 732 σμερδνὸν βοόων, Θ 92 θ 305 ω 537 σμερδαλέον, h. Cer. 433 ἐβόησα δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ, ι 403 τίπτε τόσον - ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας, ubi nonnulli τόσον ad ἀρημ. referunt. — 2) ad inanima transfertur Ξ 394 οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον. Ρ 265 ἀμφὶ ἠιόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω. — v. l. Χ 294 Δηίφοβον δ' ἐκάλει, sch. V. αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων ἐβόα. — quod Ariston. Κ 13 affert ex Σ 495 βόων pro βοὴν ἔχον non v. l., sed corruptum est. (ἐπι-, προ-, ἀστυβοώτης, βωστρέω.)

βόειος s. **βόεος** (βοϝ, βοῦς. prior forma quindecies legitur, ubique in fine vs. exceptis Μ 296 ξ 24, posterior sexies) bubulus, bovinus. 1) ξ 24 δέρμα βόειον ἐυχροές, Ψ 777 ὄνθου βοέου, Λ 122 νεῦρα βόεια, 2) ex corio bubulo fabricatus Ψ 324 βοέοισιν ἱμᾶσιν, frenis cf. Eust. 1303, 26, Χ 397 βοέους - ἱμάντας, ω 228 βοείας κνημῖδας ῥαπτάς, Ε 452 Μ 425 βοείας ἀσπίδας εὐκύκλους, ubi multi βοείας pro subst. habent, cf. Bekker H. Bl. 231, 28. 3) subst. βοείη s. βοέη (sc. δορά) cf. Eust. 1880, 28, Lob. Par. p. 353. a) pellis bubula Χ 159 βοείην ἀρνύσθην paraphr. βύρσαν, Eust. 1264, 12 scutum quoque significare putat, h. Merc. 403 βοείας, Μ 296 ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμείας· stragula vestis, in qua ponitur vulneratus Λ 843 ὑπέχευε βοείας, vel in qua dormitur υ 2 κὰμ μὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ' cf. vs. 96 142. — βοὸς additur (cf. Eust. 1930, 4) Ρ 389 ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην | - τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ, Σ 582 ἀναρρήξαντε β. μ. β. |, χ 364 βοὸς δ' ἀπέδυνε βοείην, vulgo θοῶς, sed v. Kayser ad l. — b) scutum Ρ 492 βοέῃς εἰλυμένω ὤμους αὔῃσι στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός cf. E. M. 203, 28 βοείας· τὰς ἐκ βοείων βυρσῶν ἀσπίδας. — c) lorae corio bubulo facta h. Ap. P. 309 ἱστία μὲν πρῶτον κάθετον λύσαντε βοείας cf. vs. 325, ubi Buttm. et Grashof Schiff S. 25 βοῇας scribunt, sed v. Merkel Prol. Apoll. Rhod. p. 104. — Cf. Hes. Suid. Doed. Gl. 2019.

βοεύς (βοῦς) lorum e corio bubulo factum. β 426 ο 291 ἕλκον δ' ἱστία ἐυστρέπτοισι βοεῦσιν |, cf. h. Ap. P. 229. sch. EQ. β 426 καλῶς ἡρμοσμένοις ἢ εἰργασμένοις ἱμᾶσι. ὕστερον δὲ οἱ κάλοι ἐπενοήθησαν cf. sch. B., Eust. 1453, 2, Doed. Gl. 2019.

βοή (skr. gu, cf. lat. boëre, bovare Curt. Et. 435, Aufrecht Kuhns Ztft. 1, 190, Pott W. 1, 738. Ubique post tertii pedis trochaeum praeter κ 118 et ι 401 = ξ 266 ϱ 435) clamor, vociferatio a) κ 118 τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος, ι 401 ξ 266 ϱ 435 βοῆς ἀίοντες, χ 77 133 βοὴ - γένοιτο, Nereidum clamor flebilis ω 48 βοὴ ὀρώρει, Z 465 σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι. b) pugnantium clamor, pugna ipsa cf. sch. A. P 714 βοὴν λέγει τὴν μάχην ἀπὸ τοῦ ἀλαλαγμοῦ quod Lehrs Ar. p. 149 Aristarcheum esse putat v. Apoll. Lex. 52, 21, Eust. 202, 25 (sed cf. 951, 38) E. M. 202, 25, Suid., Λ 50 ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' cf. Giseke J. J. 85, 505 sq., Λ 500 N 169 540 Π 267 βοὴ δ' ἄ. ὀρώρει cf. Λ 530; Ξ 4 μείζων - βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν. — βοὴν ἀγαθός v. s. ἀγαθός c) 3, quibus locis adde K 60. sch. BLV. B 408. Minus accurate veteres ὁ ἐν τῷ πολέμῳ γενναῖος, πολεμιστής sim. E. M. 202, 25, Eust. 247, 34 cf. La Roche H. St. 13. 17. 263, Schuster Hom. Beiw. Stade 1866 p. 4. legebatur quoque in versu ab Aristoph. illato post K 349. — c) translate tibiae citharaeque sonus Σ 495 αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον paraphr. ἦχον ἀπετέλουν. v. Eust. 1157, 50. — Cf. Suid. Hes. Doed. Gl. 2025. (βοάω, βοητύς, βοηθόος, ἀστυβοώτης, βωστρέω et)

Βοηθοίδης Ἐτεωνεύς | δ 31, ο 95, 140, Boethoi f. (οἵ Bekker 2), de

βοηθόος (βοή et θεϝ, θέω Curt. Et. 240) qui accurrit ad clamorem pugnantium. N 477 Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον, P 481 βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας, sch. V. Ἀρίσταρχος ὑφ' ἕν, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς σχολῆς διῃρημένως. disiunctim Heyne, Doederl., qui βοῇ refert ad ἐπορούσας. de sensu sch. V. N 477 οὐδέ ποτε δὲ Ὅμηρος οὕτω τὸν σύμμαχον καλεῖ (ut recentiores) sch. V. P 481 τὸ ἐν τῇ μάχῃ ταχύ cf. Apoll. Lex. 52, 20, Eust. 439, 32. 1480, 60, E. M. 202, 39, E. Gud. 111, 3, Hes., Doed. Gl. 2026.

βοηλᾰσίη (βοῦς, ἐλάω) boum abactio. Λ 672 νεῖκος ἐτύχθη ἀμφὶ βοηλασίῃ v. l. fuit βοηλασίης v. Eust. 873, 55, La Roche H. T. 246.

βοητύς (βοάω) vociferatio. α 369 μηδὲ βοητὺς ἔστω cf. Eust. 1424, 10, Doed. Gl. 2025.

βόθρος (ad βαθ, βαθύς, skr. gadh referendum, incertum, quomodo cohaereat cum fodiendi verbo Curt. Et. 432) fovea, scrobs. P 58 βόθρου τ' ἐξέστρεψε (sc. ἔρνος) cf. sch. B. v. La Roche ad l. — ζ 92 στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς, h. Merc. 112 κατουδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ. Sacrificia fiunt dis inferis κ 517 βόθρον ὀρύξαι. ὅσσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα cf. λ 25 36 [42] v. sch. HQ. λ 38. Cf. Nitzsch ad κ 517, Eust. 1552, 62, E. M. 204, 12, E. Gud. 111, 10, Hes.

Βοίβη (= φοίβη)· Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηίδα λίμνην | Βοίβην B 712, urbs thessalica Strab. 9, 436 s. 11, 530. Bursian Geogr. Gr. I 62.

Βοιώτιος, Boeotius, P 597 Πηνέλεως B., Ξ 476 Πρόμαχον B. — E 710. πὰρ δέ οἱ ἄλλοι ναῖον Βοιωτοί, μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες, cf. N 685; B 494. Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως κ. Λήιτος ἦρχον | Ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλονίος τε | . . ., cf. 510, 526, N 700, B. - χαλκοχιτώνων | O 330. — Boeoti, a quibus primo loco enumeratis finis libri II et ἡ Βοιωτία vocatur, L naves ex XXIX urbibus Troiam miserunt, quarum singulae CXX armatos vehebant, sub V ducibus B 494—510.

βολή (βελ, βαλ, βάλλω Curt. Et. 433) iactus. a) proprie ϱ 283 οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων, ω 161 ἀλλ' ἔπεσιν - ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν, ubi per zeugma iunctum est cum ἐνίσσομεν. b) coniectus oculorum δ 150 ὀφθαλμῶν τε βολαί cf. Boissonade ad Philostr. Her. p. 547 sq. — E. M. 186, 48 κυρίως ἡ ἀπὸ τόξου πεμπομένη, Apion in E. Gud. 605, 4 ἄφεσις καὶ λαμπηδών, Hes., Lehrs Ar. p. 57, Doederl. Gl. 315.

βόλομαι v. βούλομαι.

βομβέω (βόμβος Benf. 2, 113) bombum facio, proprie de apibus, non ap. Hom. θ 190 βόμβησεν δὲ λίθος, μ 204 βόμβησαν δ' ἄρα πάντες κατὰ ῥόον remi; N 530 τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα cf. Π 118 σ 397 paraphr. ἤχησεν cf. Apoll. Lex. 52, 23, E. M. 204, 44, Suid., Hes., Eust. 945, 23. 1718, 9. Doed. Gl. 2028.

Βορέης Y 223, ι 81, B. ἄνεμος μέγας τ 200, B. κ. Ζέφυρος τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον I 5, ὀπωρινὸς B. νεοαρδέ' ἀλωὴν | αἶψ' ἀνξηράνῃ Φ 346, ε 328, . . . | κ. B. αἰθρηγενέτης ε 296; initio versus bisyllabe pronuntiandum I 5 ut dat. Ψ 195. μένος **Βορέαο** E 524, ν 110, B. πεσόντος | ξ 475, αἰθρηγενέος B. | O 171, T 358, πνοιὴ B. | ζώγρει - θυμόν E 697, κ 507; ὑπὸ φρικὸς **Βορέω** Ψ 692, B. ὑπ' ἰωγῇ | ξ 533, πνοιῇ B. ἀλεγεινῇ | Ξ 395; — | **Βορέῃ** Ψ 195, ε 331, B. ἀνέμῳ O 26, B. ἀ. ἀκραέϊ, καλῷ | ξ 299; — **Βορέην** κ. Ζέφυρον Ψ 208, ἄνεμον B. ι 67, κραιπνὸν B. ε 385. — Boreas, aquilo; deus venti a septentrionibus flantis, ex Thraecia flat I 5, cum Erichthonii equis concumbit Y 223 sqq., Iovis iussu saevit ι 67 sqq. (ὄρος, cf. Curt. n. 504.)

βόσις (βόσκω) pastus, cibus. T 268 τὸν μὲν (κάπρον) - ῥῖψ' - βόσιν ἰχθύσιν cf. sch. B. Apoll. Lex. 52, 22 βρῶσις, E. M. 205, 30 τροφή cf. E. Gud. 111, 19. Suid. Hes. Eust. 1723, 14.

βόσκω (ad skr. pâ, lat. pasco refert Benf. 2, 72, L. Meyer Kuhns Ztft. 6, 293, dubitat Curt. Et. 492) praes. βόσκει, βόσκουσι, opt. βόσκοις? h. Ap. D. 59, βόσκοι, inf. βόσκειν, impf. βόσκε, fut. βοσκήσεις ϱ 559. Med. praes. βόσκεται, βόσκονται, part. βοσκόμενος, βοσκομένη, βοσκομένης, βοσκομενάων, βοσκομένας, impf. ἐβόσκετο, βόσκετο, iter. βοσκέσκονθ' μ 355 cf. Lob. Par. p. 19, pro quo Bekker Monatsber. 1866, 133 βόσκοντο. 1) act. pasco, alo. O 54 βοῦς βόσκ' ἐν Περκώτῃ, ξ 102 αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες. λ 365 βόσκει γαῖα - ἀνθρώπους, ι 121 β. μηκάδας αἶγας (νῆσος) cf. Eust. 1690, 50 μ 97 κῆτος, ἃ μυρία βόσκει - Ἀμφιτρίτη, ξ 32 τ 294 ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι (κτήματα) cf. sch BHQ. (alii Ὀδυσσεύς pro subiecto habent): 228 βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον cf. σ 36 ϱ 559 γαστέρα βοσκήσεις. — 2) Med. pasco a) abs. P 62 βοσκομένης ἀγέλης, Y 223 βοσκομενάων equarum, δ 338 ϱ 129 ἔλαφος - βοσκομένη, λ 108 βοσκομένας βόας, h. Merc. 19 ταῦρος ἐβόσκετο, μ 128 ἔνθα τε πολλαὶ βο σκοντ' βόες καὶ μῆλα, ξ 104 ἔνθα δέ τ' αἰ

πόλια πλατέ' αἰγῶν ἐσχατιῇ β. cf. sch. H., h. Ap. P. 234; Π 151 ἅρπυια Ποδάργη βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο cf. Voss Myth. Br. 1, 224; φ 49 ταῦρος βοσκόμενος λειμῶνι, Ε 162 πόρτιος ἠὲ βοὸς, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων cf. Nauck Mél. Gréco-Rom. 2, 643, de avibus Ο 691 ποταμὸν πάρα β. (v. l. ap. Eust. 1038, 20 παραβοσκ.), μ 355 οὐ γὰρ τῆλε νεὸς - βοσκέσκονθ'. — b) acc. accedit h. Merc. 27 βοσκομένη ποίην (χέλυς), ib. 72 λειμῶνας (βόες), ib. 232 μῆλα ποίην, ib. 559 κηρία (Θριαί). — corruptela laborat h. Ap. D. 59 δηρὸν ἄναξ εἰ βόσκοις cf. Baumeist. — V. E. M. 205, 28, Doederl. Gl. 2016, La Roche H. T. p. 168. (βόσις, βοτόν, αἰγίβοτος, βούβοτος, εὔβοτος, ἱππόβοτος, βοτήρ, μηλοβοτήρ, ληιβότειρα, πουλυβότειρα, βοτάνη, συβόσιον, συβώτης, βώτωρ, ἐπιβώτωρ, βωτιάνειρα.)

βοτάνη (βόσκω) gramen, pastio. Ν 493 μῆλα, πιόμεν' ἐκ βοτάνης, Ariston. ἡ δ. ὅτι . . . μετὰ τὴν βόσκησιν cf. Eust. 943, 40; κ 411 β. κορέσωνται, h. Merc. 105 β. ἐπεφόρβει βοῦς. sch. EHPQ. η 285 αἱ μὲν ἐπὶ ἐδάφους τῆς γῆς απομένουσαι βοτάναι λέγονται, οἷον ἄγρωστις καὶ ἡ λοιπὴ πόα cf. E. M. 205, 48, E. Gud. 112, 14; Suid. ὁ χόρτος.

βοτήρ (βόσκω) pastor. ο 504 βοτῆρας E. M. 205, 51. E. Gud. 112, 17. Hes. Eust. 1739, 45. Doederl. Gl. 2016. = βότης ep. 11, 1.

βοτόν (βόσκω) pecus quae pascitur. Σ 521 πάντεσσι βοτοῖσιν, Apoll. Lex. 52, 6 βοσκήμασι cf. E. M. 205, 49, Hes., Suid., Doed. Gl. 2017

βοτρυδόν (βότρυς) ad speciem uvae. Β 89 βοτρυδὸν δὲ πέτονται apes. Cf. Herod. π. μον. λ. 46, 6. Lob. el. 1, 332 ex βοτρυηδόν per syncopen ortum putat sed v. ib. 2, 117, Frohwein Curt. Stud. 1, 122. — sch. ABDLV. πυκναὶ καὶ ἐξηρτημέναι ἀλλήλων ὡς ῥᾶγες, cf. sch. D., E. M. 206, 14, Apollon. Lex. 52, 24, Suid., Hes., Eust. 177, 39. 179, 4. Zenodotus de ave quadam cogitavit, quam nemo novit v. sch. B.

βότρυς (ad βρύω refert Benf. 1, 598, ex βόστρυς natum suspicatur Curt. Et. 655) uva. Σ 562 μέλανες βότρυες. E. M. 206, 11. 218, 53. E. Gud. 112, 20. (βοτρυδόν.)

βούβοτος (βοῦς, βόσκω) bubus pascendis aptus. Ithaca ν 246 αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος cf. E. M. 206, 38.

βούβρωστις (βοῦς et βορ, βιβρώσκω) magna fames. Ω 532 κακὴ βούβρωστις. sch. AD. κυρίως μὲν ὁ μέγας καὶ χαλεπὸς λιμός· νῦν δὲ ἀντὶ τῆς μεγάλης ἀνίας καὶ λύπης κεῖται ἡ λέξις. ἔνιοι δὲ βούβρωστιν τὸν οἶκτον ἐξεδέξαντο (ubi recte Doederl. οἶστρον cf. sch. Plat. p. 152 Ruhnk.), sch. V. οἱ δὲ δαίμονα, ἥνπερ κατηρῶντο τοῖς πολεμίοις. εἶναι δὲ αὐτῆς τὸ ἱερὸν ἐν Σμύρνῃ cf. Plut. Symp. 6, 8. v. sch. B., E. M. 206, 38, E. Gud. 113, 24, Or. 32, 5, Suid., Hes., Eust. 1363, 60, Lob. El. 1, 203 qui proprie significari dicit edacitatem boum propriam. Contra Doederl. Gl. 117, Rh. Mus. 2, 253 expl. asilus vel tabanus, bestiola τὰς βοῦς βιβρώσκουσα, pariter atque οἶστρος symbolum vesaniae. de morbo quodam armentario cogitat Geppert Urspr. 2, 73.

βουβών (reduplicatione ex βυ, βύω ortum putat Benf. 2, 65) inguen. Δ 492 Λεῦκον - βεβλήκει βουβῶνα, sch. L. τόπος σώματος, ᾧ ὁμώνυμον τὸ ἐκεῖσε γινόμενον πάθος cf. sch. BL., Eust. 499, 12, paraphr. ἰσχία, E. M. 206, 50 τὸ παρ' ἑκάτερα τῆς ἥβης μέρος, ἐν ἀρχῇ τῶν μηρίων κείμενον. E. Gud. 112, 24. Or. 33, 22.

βουγάϊος (βοῦς et γάϝιος, γαίω) qui stolide se iactat s. rustice exsultat. Ν 824 Αἶαν ἁμαρτοεπές, βουγάιε, ποῖον ἔειπες, Didym. Ζηνόδοτος βουγήϊε διὰ τοῦ η· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α, τάχα ἐπεὶ γαίων ὡς ἐπὶ πλεῖστον ὁ ποιητὴς λέγει. sch. BL. τὴν γῆν ἐργαζόμενε βοῦ (ducit ab βοῦς et γαῖος s. γαιός = ὁ ἐργάτης βοῦς cf. E. M. 223, 24, Lex. Seg. 229. 15, Hes., Curt. Et. 436), διὰ τὸ δυσκίνητον καὶ μὴ δρομικὸν ὡς Ἀχιλλεύς καὶ μέγα τοῦ σώματος. ἢ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι γαίων, ὅ ἐστι γαυριῶν. οἱ δὲ βουκάϊε, ὅ ἐστι ἀγροῖκε βοῦ. Νίκανδρος δέ φησι, ὅτι οἱ Δουλιχιῶται καὶ Σάμιοι τοὺς ἐσθίοντας τὸ γάλα, μηδὲν ἰσχύοντας βουγαΐους καλοῦσιν, cf. sch. B., Eust. 962, 3. 11. 17; — σ 79 νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγάιε, μήτε γένοιο, sch. HQ. ἀκουστέον ὑπερμεγέθη ἔχων βοείαν ἀσπίδα ἐπὶ τοῦ Αἴαντος. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἴρου χαριεντιζόμενός φησι, διὰ τὸ μέγεθος, ὡς ὑπερμεγέθη ἂν ἔχοντος ἀσπίδα. λέγει δὲ, μὴ εἴης μέγας, μήτε γένοιο cf. sch. V., sch. BQ. recte Apoll. Lex. 52, 12 βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι τὸν ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλως γαυριῶντα, quibus addit τὸ μὲν γὰρ βοῦ ἤτοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου, ὡς ἐπὶ βούπαιδος καὶ βουσύκου v. E. M. 142, 13. 206, 45, Hes., Lob. El. 1, 203. 2, 36. — Doederl. Gl. 117, Rh. Mus. 2, 253 proprie sign. putat ὁ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι γαίων, in Od. vero universe intellegi iactatorem.

ἐν **Βουδείῳ** εὖ ναιομένῳ ἤνασσε | Π 572 Epeigeus. πόλις Θεσσαλίας sch. ἐν Μαγνησίᾳ St. Byz.

βουκολέω (βουκόλος) boves pasco. Ε 313 Ἀγχίσῃ βουκολέοντι |, Ξ 445 Ἤνοπι β. | παρ' ὄχθας Σατνιόεντος, κ 85 βουκολέων· κατὰ ταυτολογίαν Φ 448 βοῦς βουκολέεσκες Ἴδης ἐν κνημοῖσι, h. Ven. 55 ἐν - ὄρεσιν Ἴδης βουκολέεσκεν βοῦς. — Med. ἀκυρολόγως pasci de equabus dicitur Υ 221 τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο, Herod. τὸ ἑξῆς ἐστι καθ' ἕλος. διὸ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν (Eust. 1205, 35 καταβουκολέοντο) cf. Eust. 159, 42. 160, 8. sch. B. ad l. E. M. 208, 17.

Βουκολίδης, -αο | Ο 338, Bucoli filius. ad

βουκολίη (βουκόλος) cura boum. h. Merc. 498 Ἑρμῇ - βουκολίας τ' ἐπέτελλεν. recte enim Schoemann Opusc. 2, 224 non armenta ipsa, sed curam potius boum significari contendit.

βουκόλιον (βουκόλος) armentum boum. h. Merc. 288 βουκολίοισι καὶ εἰροπόκοις ὀΐεσσιν, ita enim Schneidew. Phil. 3, 659 sq. restituit pro vulg. ex margine Laur., recepit Baumeist. sch. ABDLV. Β 474 βουκόλιον τὸ τῶν βοῶν.

Βουκολίων Ζ 23, ἀμύμονι -λίωνι | 22, Laomedontis f., Aesepi et Pedasi pater ex Abarbarea; ad

βουκόλος (βοῦς et κέλομαι, skr. kalajâmi, kal Curt. Et. 140 cf. ib. 429, Benfey Kuhns Ztft. 8, 92) bubulcus. Ο 587 βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν, ubi perverse Zenodotus βουκόλον ἀμφί οἱ αὐτῷ· v. Ariston. Duentz. Zenod. 121; Ν 571 βουκόλοι ἄνδρες, Ψ 845 βουκόλος ἀνήρ, λ 293 βουκόλοι ἀγροιῶται. Philoetius φ 189 βουκόλος - Ὀδυσσῆος cf. φ 83 χ 454 ψ 297, χ 104 βουκόλῳ, χ 435 ψ 367 ω 363 539 βουκόλον· φ 193 υ 227 βουκολε, ubi Aristarchus non βουκόλ', sed βουκόλε scripsisse videtur v.

La Roche H. T. 396, certe Herod. Α 441 scribi iubet. — v. l. Zenodoti Ε 162 βουκόλου pro πόρτιος cf. Ariston.; v. E. M. 208, 8. 11, E. Gud. 112, 30, Hes., Doed. Gl. 2146. (βουκολέω, βουκολίη, βουκόλιον, ἐπιβουκόλος, Βουκολίων, Βουκολίδης.)

βουλευτής (βουλεύω) senator. Ζ 114 γέρουσιν εἴπω βουλευτῇσι, quorum senum senatorum nulla mentio fit ab Heleno vs. 87, neque ab Hectore vs. 260. ad hanc offensionem removendam duplex ratio inita est in sch. A., cf. Schoemann Opusc. 3, 3.

βουλεύω (βουλή) praes. βουλεύει, βουλεύουσι, coni. βουλεύησθα Ι 99, βουλεύησι v. l. Β 206, opt. βουλεύοιτε v. l. Κ 398, inf. βουλευέμεν ξ 491, βουλεύειν, part. βουλεύων h. Merc. 197, ipf. βούλευον, βούλευε; fut. βουλεύσομεν, inf. βουλευσέμεν; aor. ἐβούλευσας· βούλευσα, βούλευσαν, coni. βουλεύσῃ, βουλεύσωμεν, part. βουλεύσας, βουλεύσαντε. — Med. aor. βουλεύσατο Β 114 Ι 21. — Act. 1) consulto, consilia agito. Α 531 ν 349 βουλεύσαντε διέτμαγεν, Apoll. Lex. 52, 29 βουλευσάμενοι, βουλὴν συνθέντες cf. Eust. 1429, 22. 1630, 50, Β 347 βουλεύωσ', cf. sch. A., La Roche H. T. 397, Lehrs Qu. ep. 49, ξ 491 βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι· cum sententia pendente ι 420 βούλευον, ὅπως γένοιτο et λ 229 ὅπως ἐρέοιμι· μ 58 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θυμῷ βουλεύειν. — Ι 75 ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ, Κ 415 βουλὰς βουλεύει cf. Ψ 78 Ω 652 ζ 61, inf. inde pendet Κ 147 βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν ἠὲ μάχεσθαι cf. Κ 327, dicitur tantummodo de consiliis publicis v. Lob. Par. 505, La Roche H. St. p. 28; — dat. pers. accedit Ι 99 ἵνα σφίσι βουλεύησθα cf. Β [206] ubi βουλεύησι est v. l. — 2) meditor Κ 311 ἢ ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν cf. Κ 398 ubi v. l. fuit βουλεύοιτε v. Ariston., Aristoph. 397—99 damnavit, Aristarchus 398 sq. cf. sch. A.; α 444 βούλευε φρεσὶν ᾗσιν ὁδόν, ε 23 ω 479 τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον, ξ 296 ψεύδεα, ψ 217 κακὰ κέρδεα, accedit dat. pers. Ξ 464 τῷ βούλευσαν ὄλεθρον, ε 179 κ 344 μή τί μοι αὐτῷ πῆμα cf. ε 187 κ 300 v. Eust. 998, 12. — inf. subicitur Ι 458 τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν (Aristarchus damnavit 458—61 v. Plut. de aud. poet. 8, Lehrs Ar. 340) ι 299 τὸν - οὐτάμεναι. — Β 379 εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν sc. βουλήν, π 234 ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνον πέρι βουλεύσωμεν Herod. ἀναστρεπτέον τὴν περί. corruptum videtur βουλεύων h. Merc. 167 cf. Baumeist. — B) Med. Iuppiter Β 114 Ι 21 νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο meditatus est. cet. cf. Fulda U. 205. (μετα-, βουλευτής.)

βουλή (βούλομαι Curt. Et. 501. gen. βουλέων Α 273 Μ 336) 1) voluntas, sententia, consultum. Α 5 (= λ 297) Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή (v. l. βουλῇ) Ariston. Ἀρίσταρχος συνάπτει, ἵνα μὴ προοῦσά τις φαίνηται βουλὴ καθ' Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀφ' οὗ χρόνου ἐγένετο ἡ μῆνις, ἵνα μὴ τὰ τῶν νεωτέρων πλάσματα δεχώμεθα de quibus v. sch. BL. Aristarchum sequuntur Lehrs Ztft. f. A. 1834, 139, Ar. 191, Bekker H. Bl. 164, cum Zenodoto delent vss. 4—5 Koechly et Ribbeck J. J. 85, 4; Μ 241 Διὸς πειθώμεθα βουλῇ, Υ 15 ν 127 Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν, Υ 20 ἔγνως - ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν, h. Ven. [23] βουλῇ Διός, Ap. D. 132 χρήσω Διὸς νημερτέα βουλήν |, Merc. 538 εἴσεσθαι Ζηνὸς πυκινόφρονα β. |, ξ 328 τ 297 ὄφρα θεοῖο ἐκ δρυὸς - Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ, ubi nonnulli θεοῖο a βουλήν pendere putant; — Μ 236 Ζηνὸς - βουλέων, ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, Ν 524 Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, Φ 229 οὐ σύ γε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος, Θ 82 Διὸς διὰ βουλάς (Aristarchus damnavit vss. 81—82 v. Didym.), h. Cer. 9 Διὸς βουλῇσι· Η 45 βουλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν, Apollini et Minervae, h. Merc. 413 Ἑρμέω βουλῇσι, Ο [71] Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν Ἀθηναίης διὰ βουλὰς cf. Ariston., ubi non signif. consiliis a Minerva suggestis, Θ 370 Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς, λ 276 θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλάς, π 402 θεῶν εἰρώμεθα βουλάς, h. Cer. 345 θεῶν μηνίετο βουλῇ, Ap. P. 306 βουλάς τ' ἀθανάτων εἰδήσετε; — deorum voluntas α 86 εἰπεῖν νημερτέα βουλήν cf. ε 30, Ap. P. 74 114 ν. β. πᾶσι θεμιστεύοιμι χρέων. hominum β 372 ἐπεὶ οὔ τοι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλή, Β 344 ἔχων ἀστεμφέα βουλήν Agamemno, κ 46 κακὴ δὲ βουλὴ νίκησεν ἑταίρων, ξ 337 τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλὴ ἀμφ' ἐμοί, ν 245 οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή |, Ρ 469 θεῶν νηκερδέα βουλὴν ἐν στήθεσσιν ἔθηκεν, Σ 510 δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή seq. inf., cf. γ 150 ubi oratio finitur post βουλή, Θ 506 ubi sequitur acc. c. inf., Β 340 ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν, δ 677 π 412 ἐπεύθετο βουλὰς procorum, λ 437 γυναικείας διὰ βουλάς. — ἥδε δέ μοι (οἱ) κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή subsequitur inf. Β 5 Κ 17, acc. c. inf. Ξ 161, sententia primaria ἀσυνδέτως ι 424 λ 230 h. Ven. 235, addito γάρ ι 318. — βουλήν τε νοόν τε 'Entschluss und Sinn' β 281 δ 267 λ 177. — 2) consilium. Α 258 οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι v. l. βουλῇ v. Didym. La Roche H. St. p. 16, Β 143 οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν Aristarchus damnavit cf. Ariston., Κ 43 βουλῆς - κερδαλέης, Μ 109 βουλῇ Πουλυδάμαντος - πίθοντο, χ 230 σῇ δ' ἤλω βουλῇ - πόλις, h. Cer. 152 κρήδεμνα πόληος εἰρύαται βουλῇσι καὶ ἰθείῃσι δίκῃσιν |, π 242 ἐπίφρονα βουλήν. — Nestoris Η 325 Ι 94 ω 52 ἀρίστη φαίνετο βουλή, Λ 627 βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων, Α 273 βουλέων ξύνιεν, Agamemnonis Ξ 102 σὴ βουλὴ δηλήσεται, — inter se opponuntur Ν 728 πολεμήια ἔργα et βουλῇ, Ι 54 πολέμῳ ἔνι et β., Β 202 Μ 213 ἐν πολέμῳ et ἐνὶ β. cf. Π 630; h. XXVII 20 βουλῇ τε κ. ἔργμασιν, γ 128, μ 211, ν 305 π 374 β. τε νόῳ τε, Δ 323 π 420 ν 298 h. Merc. 467 βουλῇ καὶ μύθοισιν. — accedunt verba λ 479 εἴ τινα βουλὴν εἴποι, ὅπως - ἱκοίμην, Σ 313 ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν, λ 510 ἀμφὶ πόλιν Τρώων φραζοίμεθα βουλάς, h. Ap. P. [168] πυκινὰς φραζέσκετο βουλάς, Β 282 ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν, Ν 741 ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν, ἤ - ἤ, Α 537 οἱ συμφράσσατο βουλάς cf. Α 540 Ι 374 δ 462, Θ [36] βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥ τις ἀρίστη (v. Ariston. Θ 28), cf. Θ [467], Β 55 Κ 302 πυκινὴν ἠρτύνετο β. (Zenodotus locum priorem mutavit cf. Ariston.), Β 273 βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθάς, μ 339 ἑτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς, Υ 154 μητιόωντες βουλάς. De βουλήν s. βουλάς βουλεύειν cf. s. v. βουλεύω. — 3) consessus principum Β 53 βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων v. l. βουλήν v. Didym. (vv. 53—86 multi recentiorum damnarunt cf. Lachmann Betr. p. 11,

Haupt Zus. p. 104, Koechly Ind. Lect. Turic. 1850 p. 7), *B* 83 ὣς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἦρχε (v. l. ἐξῆρχε v. sch. ABL.) νέεσθαι, *B* 194 ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν, iunge ἐν β. et ἔειπεν (Aristarchus damnavit vss. 193—7 cf. Ariston.), *K* 196 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν cf. Ariston., La Roche H. St. p. 106; minus recte Krüg. Di. 46, 7 n. 1, γ 127 οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, ζ 55 τῷ δὲ θύραζε ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας ἐς βουλήν sch. B. τὸ βουλευτήριον λέγει νῦν. — v. sch. E. γ 128 διαφέρει νοῦς καὶ βουλή. ὁ μὲν γὰρ νοῦς γεννητικός ἐστιν, ἡ δὲ βουλὴ τελεστική cf. sch. P. ζ 55, E. M. 208, 30. E. Gud. 112, 44, Lex. Seg. 219, 26, Hes., Eust. 172, 5. 1404, 52. Gladstone H. St. 1, 316, Nägelsb. H. Th. 286, Welcker Gr. Götterl. 2, 578. (βουληφόρος, πολύβουλος.)

βουλη-φόρος (βουλή, φέρω Lob. Phryn. p. 634. Volgo post semiquinariam, post semiseptenariam *A* 144 *B* 24 61 *K* 414) consilium ferens, 1) qui vocatur ad regis consilium, princeps. *A* 144 εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ubi iunge εἷς et ἀν. βουλ. v. Nican., *B* 24 61 οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, *K* 414 ὅσοι βουληφόροι εἰσίν, *Ω* 651 τις Ἀχαιῶν - βουληφόρος, ν 12 Φαιήκων βουληφόροι. — *E* 180 *P* 485 Αἰνεία Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων cf. *N* 463 *Y* 83, *N* 219 [255] Ἰδομενεῦ Κρητῶν β., *K* 518 Θρῃκῶν βουληφόρον Ἱπποκόωντα, *E* 633 Σαρπῆδον Λυκίων βουληφόρε, *M* 414 βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα. Peleus *H* 126 ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ' ἀγορητής. — 2) contiones in quibus consultatur ι 112 ἀγοραὶ βουληφόροι οὐδὲ θέμιστες Apoll. Lex. 52, 30 ποτὲ μὲν βασιλεῖς, ποτὲ δὲ ἐπιθετικῶς αἱ ἐκκλησίαι, ἐν αἷς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται cf. E. M. 208, 43. E. Gud. 112, 52, Hes., Suid., Eust. 68, 1. 1731, 27.

βούλομαι (ex βόλνομαι? βολ pro ϝολ, v. skr. vṛnômi, var, lat. volo, goth. viljan Curt. Et. 501. 534, Christ Lautl. 229, Brugman Curt. Stud. 4, 121) praes. βούλομαι (quater eliso αι), βούλεαι, βούλεται, βούλεσθε, coni. βούλεται *A* 67 (v. Stier Curt. Stud. 2, 1, 138), opt. βουλοίμην, ipr. βούλεο *Θ* 204, ipf. ἐβούλετο, βούλετο, βούλοντο; fut. βουλήσεται h. Ap. P. 86. — βόλεται *A* 319, βόλεσθε π 387, ipf. ἐβόλοντο α 234 cf. Buttm. Lexil. 1, 27. 1) volo, cupio. *O* 51 καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ, α 234 ἑτέρως ἐβόλοντο θεοὶ v. l. ἐβάλοντο cf. Didym. et sch. P.; — acc. accedit h. Ap. P. 355 μελεδῶνας βούλεσθ' ἀργαλέους τε πόνους καὶ στείνεα θυμῷ, *Γ* 41 λ 358 υ 316 καί κε τὸ βουλοίμην, ubi multi: malim, sed comparativi notio inest in hemistichio posteriore καί κε πολὺ κέρδιον εἴη quod minus bene pro parenthesi accipitur. — infin. inde pendet *A* 67 βούλεται - ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, *A* [79] Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, cf. δ 275, v. Ariston. ad vs. 78, cf. *M* 174 *O* 596 cf. Fulda U. p. 263, *Ω* 39 ὀλοῷ Ἀχιλῆι - ἐπαρήγειν, γ 143 βούλετο λαὸν ἐρυκακέειν, δ [353] αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων ubi impf. explicationem non habet. merito damnant sch. EHPQ., Nitzsch Sagenp. 169, Hennings Tel. 189; ο 21 οἶκον ὀφέλλειν, ο 88 βούλομ' ἤδη νεῖσθαι, h. Ven. 153 βουλοίμην σῆς εὐνῆς ἐπιβὰς δῦναι, suppletur inf. *Ω* 226 εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι - βούλομαι v. l. βούλετ' ἀρήγειν *M* 68 pro ἵετ' ἀρ. cf. Didym. — acc. c. inf. ρ 187 ἦ σ' ἂν ἔγωγε αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι cf. δ [353], ubi τινὰ supplendum est. — additur acc. rei et dat. pers. *H* 21 *Π* 121 Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην Troianorum esse cf. *N* 347; *Θ* 204 σφίσι βούλεο νίκην, *Ψ* 682 μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην. — 2) malo, cum inf. ι 96 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν -, ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο - μενέμεν, cf. σ 364 οὐκ ἐθελήσεις ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον βούλεαι cf. ρ 228; — *A* 112 πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν, — sequitur acc. c. inf. π 387 εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει ἀλλὰ βόλεσθε αὐτόν τε ζώειν etc., — adicitur ἤ cum inf. *A* 319 ἐπεὶ ν. Ζεὺς Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος ἠέ περ ἡμῖν cf. Ariston. ἡ δ. ὅ., *Ψ* 594 δοῦναι βουλοίμην ἤ - πεσέειν, γ 232 β. δ' ἂν ἔ. καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας οἴκαδε τ' ἐλθέμεναι . . . ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι, cf. sch. EHMQR., λ 489 β. κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ, - ἤ -, μ 350 βούλομ' - χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι ἤ - στρεύγεσθαι, π 106 βουλοίμην κ' - κατακτάμενος τεθνάμεν ἤ - ὁράασθαι, accedit πολύ ρ 404 αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι ἢ δόμεν ἄλλῳ, — additur ἤ et acc. c. inf. *A* 117 βούλομ' ἐγὼ λαὸν σῶν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, Zenodotus damnavit, sed v. Ariston., ρ 81 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν ἤ τινα τῶνδε, — apponitur acc. rei et dat. pers. *P* 331 ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν νίκην. — βουλόμενος in v. post δ 93 inserto cf. sch. HMQ. — De discrimine inter βούλομαι et ἐθέλω intercedente v. Eust. 61, 2, Ammon. 31, Freytag *A* 112, Kayser ρ 226, Buttm. Lex. 1, 25. (προβέβουλα, βουλή, βουληφόρος, πολύβουλος, βουλεύω, μεταβουλεύω, βουλευτής.)

βουλυτόνδε (βουλυτός ap. seriores, βοῦς, λύω) ad tempus vespertinum, quo boves ab opere solvuntur. *Π* 779 ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε ubi praecedit ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, et ι 58, ubi praecedit ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ sch. AD. *Π* 779 ἐπὶ τὴν ἑσπέραν, καθ' ὃν οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων cf. sch. QV. ι 78, minus bene sch. T. — v. Apoll. Lex. 52, 5, E. M. 208, 18, Zonar. 1, 389, Suid., Hes., Eust. 1086, 30. 1615, 36, Nitzsch ι 58.

βουπλήξ (βοῦς, πληγ πλήσσω) stimulus, quo boves punguntur. *Z* 135 θεινόμεναι βουπλῆγι cf. Herod., Lob. Par. 279. — sch. D. τῷ πελέκει, ὅτι αὐτῷ τυπτόμενοι οἱ βόες ἀναιροῦνται. οἱ δὲ μάστιγι, ἐπεὶ ἐκ βύρσης γίνεται cf. Apoll. Lex. 52, 7. prior explicatio non convenit nostro loco. V. E. M. 371, 40, E. Gud. 113, 55, Suid., Hes., Eust. 629, 51, Welcker Gr. Götterl. 1, 444.

Βουπράσιον *B* 615, -σίοιο *A* 759, -σίου πολυπύρου 756, -ίῳ *Ψ* 631, urbs Epeorum ubi regem Amaryncеum sepeliverunt.

βοῦς (skr. gâus, lat. bos, ahd. chuo Curt. Et. 436, Pott W. 1, 739. a gu mugire ducit Aufrecht, Kuhns Ztft. 1, 390. βοῦς, βοός, βοῦν et βῶν *H* 238 ubi v., dual. βόε *N* 703 ν 32 h. Merc. 405, plur. βόες, βοῶν, βουσί(ν), βόεσσι(ν) (ubique in fine vs. excepto *B* 481), βόας et βοῦς de quo cf. Curtium Kuhns Ztft. 1, 258, Lob. El. 2, 109) bos. genus mutat ubi de singulis dicitur, de grege ubique fem. cf. E. M. 473, 36, sch. AD. *H* 474. Taurus *Γ* 375 *N* 571 *P* 521 *Ψ* 780 δ 535 = λ 411. additur ταῦρος

B 480 ἠύτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων, ταῦρος, P 389 ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην sch. V. ἔδει βοὸς ταύρου προτάσσειν τὸ εἰδικὸν τοῦ γενικοῦ cf. Schnorr a Carolsfeld coll. verb. p. 9; plur. masc. I 406 Ψ 30 α 108 σ 370, ubi non sermo est de gregibus. — Vacca E 162 O 633 636 P 62 ν 299 χ 403, plur. Λ 154 E 161 Λ 172 548 550 674 O 587 630 634 P 659 Σ 530 574 577 579 Υ 91 188 α 8 ζ 132 λ 402 μ 321 328 343 353 375 379 382 393 396 398 ο 386 ρ 472 τ 276 υ 209 219 221 ψ 329 ω 112 h. Merc. [18] 22 191 200 236 254 276 277 308 310 311 316 340 344 353 [379] 390 493 503 556 h. Ven. 55 78 169, additur θήλειαι propter oppositionem h. Merc. 191. — dicitur cum pleonasmo βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ γ 422 (v. sch. H.) υ 235 φ 199 χ 268 285 cf. 292, et βοῶν ἀγέλαι Λ 678 696 O 323 Σ 528 573 μ 129 299; βοῶν ἐλατήρ h. Merc. 14 265 377. universe βοῶν γένος h. Merc. 309 cf. ib. 355 υ 212, circumlocutio βοῶν ἴφθιμα κάρηνα Ψ 260 h. Merc. 94 302 394 402. — Epitheta accedunt: Σ 559 βοῦν μέγαν cf. P 389 Σ 582, κ 19 βοὸς ἐννεώροιο, κ 522 λ 30 υ 186 βοῦν στεῖραν, Λ 729 ρ 181 υ 251 βοῦν ἀγελαίην cf. Ψ 846 κ 410 χ 299; K 155 P 521 Ψ 684 780 Ω 81 μ 253 χ 403 βοὸς ἀγραύλοιο, h. Merc. 272 492 βουσὶν ἀγραύλοισιν cf. 412 (ubi codd. ἀγραύλῃσιν, correxit Herm.), h. Merc. 262 βοῦς ἀγραύλους, h. Merc. 71 βόες ἄμβροτοι, Ψ 30 βόες ἀργοί, Π 488 εἰλιπόδεσσι βόεσσιν cf. Z 424 O 547 θ 60 h. Merc. 216 370; M 293 βουσὶν ἕλιξιν cf. O 633 χ 292; Υ 497 βοῶν ἐριμύκων cf. Ψ 775 ο 235 h. Merc. 74 105; h. Merc. 209 βουσὶν ἐυκραίρῃσιν, υ 212 βοῶν εὐρυμετώπων cf. h. Merc. 102 355; N 703 ν 32 βόε οἴνοπε, Σ 573 βοῶν ὀρθοκραιράων cf. Θ 231 (quem Aristarchus expunxit, v. Ariston.) μ 348 h. Merc. 220; μ 262 βοῶν αὐλιζομενάων, B 481 βόεσσιν ἀγρομένῃσιν. — h. Merc. 116 ἐριβρύχους ἕλικας βοῦς, λ 289 ἕλικας βόας εὐρυμετώπους ubi additur ἀργαλέας sc. ἐλάσαι, μ 262 καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, Υ 495 βοῦς ἄρσενας εὐρυμετώπους, Z 93 274 βοῦς ἤνις ἠκέστας cf. 308, I 466 εἰλίποδας ἕλικας βοῦς cf. Φ 448 α 92 δ 320 ι 46 h. Merc. 567; B 402 βοῦν πίονα πενταέτηρον, H 314 τ 420 βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον, σ 371 βόες αἴθωνες μεγάλοι, Ψ 750 βοῦν μέγαν καὶ πίονα δημῷ, — μ 355 ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, K 292 γ 382 βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον ἀδμήτην. — boves una cum ovibus commemorantur μ 301 ἤ βοῦν ἠέ τι μῆλον, E 556 Θ 505 βόας καὶ ἴφια μῆλα cf. Θ 545 I 406 λ 108 μ 128 322 σ 278 υ 51 ψ 304, Σ 524 μῆλα - καὶ ἕλικας βοῦς cf. μ 136 ω 66, Ψ 166 ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. — Boves aratro iunguntur N 703 ὡς τ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον ἶσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον cf. ν 32, σ 371 εἰ δ' αὖ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν, h. Cer. 308 ἄροτρα μάτην βόες εἷλκον ἀρούραις, unde κ 98 βοῶν ἔργα; K 352 ἡμιόνων - αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ἑλκέμεναι - ἄροτρον, commemorantur una cum his ρ 298. — iunguntur plaustro H 333 κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν, Ω 782 ὑφ' ἁμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν, de quibus locis dubitat Grashof Fuhrw. p. 10 sq. cum alibi muli tantum hoc munere fungantur; — Υ 495 ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βοῦς ἄρσενας εὐρυμετώπους τριβέμεναι κρῖ - ἐν ἀλωῇ, ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων v. Grashof l. c. p. 10; — H 474 οἰνίζοντο - ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν v. Ariston., — Ψ 885 λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, h. Merc. 437 πεντήκοντα βοῶν ἀντάξια. — Λ 244 πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν donum nuptiale, cf. σ 278 ἀπάγουσι βόας καὶ ἴφια μῆλα, κούρης δαῖτα φίλοισιν, — certaminis praemia Ψ 260 ἄεθλα - βοῶν ἴφθιμα κάρηνα, Ψ 750 δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ cf. 779 780, — mactantur boves et comeduntur Z 174 ἐννῆμαρ ξείνισσε καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν, Θ 231 ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων (ab Aristarcho expunctus, v. Ariston.), h. Merc. 405 βόε δειροτομῆσαι, β 56 ρ 535 βοῦς ἱερεύοντες - εἰλαπινάζουσιν, δ 65 σφὶν νῶτα βοὸς παρὰ πίον' ἔθηκεν, τ 198 βοῦς ἱρεύσασθαι, ἵνα πλησαίατο θυμόν cf. ρ 181 (v. sch. H.) τ 420 sqq. υ 186 251, — sacrificantur Iovi Λ 773 πίονα μηρί' ἔκαιε βοὸς Διί (Aristarchus expunxit 767—785 v. Ariston.), cf. 776, O 373 ἢ βοὸς ἢ ὄιος κατὰ μ. καίων | cf. Θ 240 X 170 χ 336, B 402 410. βοῦν ἱέρευσεν - πίονα πενταέτηρον - Κρονίωνι cf. H 314 ν 24 — Minervae Z 93 δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ ἤνις ἠκέστας ἱερευσέμεν cf. Z 274 308; K 292 ῥέξω βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον ἀδμήτην cf. Λ 729, atque γ 421 426 430 437 443 450 δ 764, — dis omnibus Ω 34 οὔ νύ ποθ' ὕμιν Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν, cf. Σ 559 βοῦν ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον, — inferis offeruntur κ 522 λ 30 βοῦν στεῖραν, ἥ τις ἀρίστη, ῥέξειν, — sunt pro parentalibus Ψ 166 μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον, cf. ω 66; — pellis bubula scuto induct N 406 τὴν ἄρ' ὅ γε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπ χαλκῷ δινωτὴν φορέεσκε, Υ 276 λεπτοτάτ δ' ἐπέην ῥινὸν βοός. pro scuto ipso M 26 ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις, pro vest stragula K 155 ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸ ἀγραύλοιο, α 108 ἀσκὸν βοός, μ 423 ἐπίτονο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς cf. s. v. βοείη, pro qu δέρμα βοός h. Merc. 49 χ 363. — lorae cori bubulo fabricata Γ 375 ἱμάντα βοός cf. Ψ 68 ψ 201; cornu bubulum hamo aptatum Ω 81 (Ariston.) μ 253 cf. sch. Q. — 2) βοῦς clipeum significat H 238 νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην D dym. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου βῶν σὺν τῷ ν. Ἀριστοφάνους βοῦν. τινὲς δὲ ἔξω τοῦ ν βῶ καὶ μήποτε πιθανῶς ἀντὶ τοῦ βόα, Aristo ἡ δ. ὅτι τὴν ἀσπίδα ξηρὰν λέγει βῶν διὰ τ ἐκ βοείων εἶναι δερμάτων sch. AD. βῶν Δ ρικῶς τὴν ἀσπίδα, sch. V. βῶ Herodiani es dicit cf. Apoll. Lex. 53, 25, E. M. 204, 6. 5 55, E. Gud. 558, 37, Suid., Hes., Eust. 894, 5 1085, 52 Lob. Par. 87, El. 2, 115, Curt. Et. 5 contra Thiersch Gr. § 195, 48, Doed. Gl. 20 Bekker H. Bl. 231 βῶν ex βοέην βοῆν co tractione ortum putant. βοῦς pro clipeo p posse negat Grashof Ztft. f. A. 1837, 586 qu M 105 scribit βοῇσι pro βόεσσι et M 137 βο pro βόας, quod per synizesin volt pronuntia — M 105 ἀλλήλους ἤραρον τυκτῇσι βόεσσ v. Ariston. sch. AD., ubi additur οὐδέποτε βοῦν ἁπλῶς λέγει τὴν ἀσπίδα, ἀλλὰ μετά νος, ἐξ οὗ γνωρίζεται οἷον βῶν ἀζαλέην Eust. 894, 53. 56, — M 135 βόας αὔας ὑψό ἀνασχόμενοι v. Ariston. addit sch. V. τινὲς βοάς (βοᾶς?) ἀντὶ τοῦ βοέας, cf. sch. BE δ 436, Apoll. Lex. 52, 26, E. M. 168, 31. 2 5. — Π 636 χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν τ

ποιητάων Did. ἄμεινον εἶχεν, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, εἰ ἐγέγραπτο βοῶν. Sch. A. addit ἐν δὲ τισιν εὕρομεν ῥινῶν τε βοῶν τε πληθυντικῶς, Ariston. ἡ δ. ὅτι προειπὼν ῥινοῦ τε ὡς ἕτερόν τι διάφορον συμπλέκει βοῶν τε cf. Apoll. Lex. 52, 3, E. M. 204, 1, Hes. — cf. Aristoph. Byz. ap. Eust. 1625, 33, E. M. 203, 39, Günther Viehzucht u. Ackerbau bei Hom. Bernburg 1866, 67. (βόειος s. βόεος, ἑπταβόειος, τεσσαράβοιος, ἐννεάβοιος, δυωδεκάβοιος, ἐεικοσάβοιος, ἑκατόμβοιος, ἀλφεσίβοιος, βοεύς, βοάγριον, Βοάγριος?, βουλυτόνδε, βουπλήξ, Βουπράσιον, βοηλασίη, βοίβοτος, βουγάιος, βουκόλος, ἐπιβουκόλος, βουκολίη, βουκόλιον, βουκολέω, Βουκολίων, Βουκολίδης, πολυβούτης.)

βουφονέω (βουφόνος) boves macto. Η 466 βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας καὶ δόρπον ἕλοντο sch. ABL. βουφονεῖν ἐστὶν οὐ τὸ θύειν θεοῖς, (ἄτοπον γὰρ ἐπὶ θυσίας φόνον λέγειν) ἀλλὰ τὸ φονεύειν βοῦς εἰς δείπνου κατασκευήν cf. E. M. 210, 33.

βουφόνος (βοῦς et φεν) qui boves caedit s. mactat. h. Merc. 435 βουφόνε Mercurius. (βουφονέω).

βοῶπις (βοῦς, ὤψ) bovinos oculos habens, „farrenäugig". denotat magnitudinem et maiestatem oculorum. 1) Iuno, ubique post tertii pedis trochaeum in hemistichio βοῶπις πότνια Ἥρη |. Α 551 Δ 50 Π 439 (in vss. a Zenodoto damnatis v. sch. A. ad vs. 432) Σ 360 Υ 309 τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα β. π. Ἥρη | cf. Α 568 Ξ 159 222 263 Ο 34 Σ 239 Ap. P. 154 170 175. — nominativus pro vocativo positus esse videtur Θ 471 (v. l. βοῶπι vel potius βοῶπι producta ultima), Ο 49 Didym. Ἀριστοφάνης μετὰ τοῦ σ βοῶπις· καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον, sch. V. οἱ μὲν βοῶπι, quod La Roche recepit cf. H. T. 395; [Σ 357] v. l. βοῶπι quam recepit La Roche cf. Hoffmann Qu. Ho. 1, 99. (est in insiticio illo Iunonis et Iovis colloquio, de quo v. Porphyrium ad v. 356, Schoemann Opusc. 3, 5.) — v. l. βοῶπις πότνια Ἥρη (cf. sch. A.) a Bekkero recepta Ο 92 pro θεὰ λευκώλενος Ἥρη, sed falso huic illata ex vs. 34 vel 49. — 2) quater aliae β. dicuntur, ubique in fine versus. Η 10 Φυλομέδουσα βοῶπις | Ariston. ὅτι ἐνθάδε μόνον ἐφ' ἡρωίνης τὸ ἐπίθετον, καὶ ἐν τῷ ἀθετουμένῳ. intellegit Γ 144 Κλυμένη τε βοῶπις ubi v. Ariston. et quae Friedlaender annotavit. [Σ 40] Ἁλίη τε βοῶπις | Nereis quaedam cf. Ariston. ad vs. 39, h. XXXI 2 Εὐρυφάεσσα βοῶπις. veteres μεγαλόφθαλμος, εὐόφθαλμος v. Apoll. Lex. 52, 9, E. M. 203, 55, E. Gud. 114, 5, Hes., Eust. 141, 30. praeterea cf. F. A. Wolf Scrr. miscell. 376, O. Mueller Prolegg. d. Myth. 263, Archaeol. § 352, Welcker Gr. Götterl. 1, 376, Doed. Gl. 2023.

Βοώτης (βόσκω· pastor. Doederl. n. 2024)· ὀψὲ δύοντα Βοώτην | ε 272; cf. ἄρκτος.

βρᾰδύς (skr. mṛdus tener Benf. W. 1, 509, Curt. Et. 110. 216) tardus. θ 329 κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν, ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἷλεν Ἄρηα, Θ 104 βραδέες τοι ἵπποι. Ψ 310 ἵπποι βάρδιστοι θείειν, Ψ 530 βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι E. M. 188, 23 βράδιστος καὶ ἐν ὑπερθέσει βάρδιστος Ἰλιάδος Ψ cf. Apoll. Lex. 50, 24, Lob. El. 1, 196. a βάρος ducunt E. M. 210, 41. E. Gud. 114, 25, Or. 34, 21. (βραδυτής.)

βρᾰδῠτής (βραδύς) tarditas. Τ 411 ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε. de accentu v. Herod. ed. Lentz 1, 83, 11; praeterea E. M. 103, 2. Doed. Gl. 2140.

βράσσων (ex βραχίων comparativo adi. βραχύς ortum v. Curt. Et. 273, Ind. lect. Kil. aest. a. 1857 p. IV) brevior. transfertur ad mentem Κ 226 βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις stultior. Ariston. ἡ δ. ὅτι οἱ γλωσσογράφοι βράσσων ἀντὶ τοῦ ἐλάττων, ἀπὸ τοῦ βραχύς. ἀλλ' οὐδαμοῦ κέχρηται τούτῳ Ὅμηρος. ἀποδοτέον οὖν βρασσόμενος, ταρασσόμενος διὰ τὸ δέος, οὐχ ἑστηκὼς διὰ τὴν ἀγωνίαν. ἅπαξ δὲ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ λέξει. sch. D. βραδύτερος, ἐλάσσων· ἢ ταρασσόμενος καὶ ἀκαστατῶν, μεταφορικῶς cf. Apoll. Lex. 53, 7, E. M. 211, 32, E. Gud. 114, 21. 301, 12. Or. 32, 3. Hes. (idem habet βράσσονος· βραχυτέρου), Curt. 800, 10. a βραδύς ducunt Hoffmann Qu. Ho. 2, 6, Doed. Gl. 925.

βρᾱχίων (ad βραχύς refert Curt. Et. 273) bracchium, lacertus. Ν 532 ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος - ἔγχος recte sch. BL. πρυμνοῖο· ἄκρου, τοῦ περὶ τὸν ὦμον, mire sch. V. Κομανὸς θηλυκῶς φησι βραχίονα, ἵν' ἀκούωμεν τὴν χεῖρα cf. Eust. 945, 20, Ν 529 δουρὶ βραχίονα τύψεν, Μ 389 βάλε, Π 323 πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ δρύψ' ἀπὸ μυώνων, Π 510 χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα, σ 69 φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι στήθεά τε στιβαροί τε βραχίονες. E. M. 211, 43 βραχίων εἴρηται ὅτι βραχύτερός ἐστι τοῦ λοιποῦ μέρους τῶν χειρῶν cf. E. Gud. 114, 27. 32, Or. 34, 17. de accentu v. Choerob. Bekk. Anecd. 1355. Daremberg Méd. d. Hom. p. 16.

(**βρᾰχω**) (ad βρύχω refert Brugmann Curt. Stud. 4, 177, cum ῥήσσειν cohaerere putat Lob. Rhem. 152, cum skr. vrih Benf. 1, 374, a βαρύς ducit Doed. Gl. 930. aor. ἔβραχε s. βράχε. Bekker ubique sine augm. scribit praeter Ε 862. in pede tertio vel quarto, in secundo Ε 838) durum sonum edo. Μ 396 Ν 181 Ξ 420 ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα, quippe qui moriens concidat in terram, Δ 420 δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν Diomedis e curru in terram desilientis sch. D. ἤχησεν· ὀνοματοποιία ὁ τρόπος, Π 566 μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν, — currus Ε 838 μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων (veteres damnarunt vv. 838—9 v. Ariston.) — terra Φ 387 βράχε δ' εὐρεῖα χθὼν dis ad pugnam congredientibus, — Xanthi Φ 9 βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα fugientibus in flumen se conicientibus, — fores φ 49 τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα πληγέντα κληῖδι. — Transfertur ad vocem Ε 858 ἔβραχε χάλκεος Ἄρης ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι ἀνέρες, Ε 862 τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἆτος πολέμοιο Mars vulneratus sch. V. ἐψόφησεν, ἤχησεν, ἐφώνησεν, equus mortifero vulnere ictus Π 468 ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων, κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών ubi non recte Spitzn. ἔβραχε ad gravem equi casum refert, — Bacchus in leonem mutatus h. VII 45 μέγα δ' ἔβραχεν. de acc. δεινόν, μέγα, τόσον additis cf. La Roche H. St. 58. praeterea v. Apoll. Lex. 53, 13, E. M. 211, 49, E. Gud. 605, 6. 53, Eust. 613, 1. (ἀνέβραχε.)

βρέμω (skr. bhram, vagari circumerrare, lat. fremo, ahd. brimman Kuhn Ztft. 6, 152, Curt. Et. 482, Doed. Gl. 932) fremo. 1) Act. Δ 425 χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει unda; sch. D. ἠχεῖ. βρόμος δὲ κυρίως ὁ τοῦ πυρὸς ἦχος. — 2) Med. Β 210 ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο

θαλάσσης αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος, ubi βρέμεται rectius pro coniunctivo accipitur, quamquam pro indic. habent Herm. Opusc. 2, 48, Nitzsch δ 335, Ξ 399 ὅς τε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων ventus. Cf. E. M. 211, 19, E. Gud. 114, 53, Suid., Hes., Lex. Seg. 222, 33. 223, 9, Eust. 994, 28. 55. La Roche H. St. 58. (ἐπιβρέμω, ἐμβρέμομαι, ἐρι-, ὑψιβρεμέτης, βρόμος, ἄβρομος, βρομέω, βροντή, βροντάω.)

βρέφος (skr. garbhas a grabh concipere ductum Benf. 2, 139, Pott E. F. 1, 87 1. Aufl., Curt. Et. 436. 449) foetus. Ψ 266 ἵππον - ἑξέτε᾽, ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, sch. V. ἐναντίως ἡμῖν τὸ ἔμβρυον, τὸ δὲ τεχθὲν ἔμβρυον, paraphr. ἡμίονον μικρὸν ἐγκυμονοῦσαν. apud posteriores significat τὸ ἄρτι γεγονός cf. Ammon. p. 35, Aristoph. Byz. ap. Eust. 962, 8. praeterea v. E. M. 212, 36. 213, 9. E. Gud. 115, 13. 20, Or. 35, 8, Hes., Lex. Seg. 84, 22.

βρεχμός (ags. bregen, Hirn? Grassmann Kuhns Ztft. 12, 93, Curt. Et. 483) sinciput. Ε 586 ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους sch. L. βρεχμὸς διὰ τοῦ χ τὸ ἄνω τοῦ μετώπου λέγεται, falso sch. B. ἡ τοῦ αὐχένος σπονδυλώδης ἀρχή cf. Apoll. Lex. 53, 11, Herod. ed. Lentz, 2, 484, 4. Hes., Suid., E. M. 212, 12, Or. 34, 19, Eust. 584, 32, Geist Disquiss. Ho. Gissae 1832 p. 14.

Βριάρεων quem vocant di, homines Αἰγαίωνα Α 403; cf. Preller Gr. Myth. I 42, Buttm. Lex. I 231; de

βριἄρός (βριάω, rad. βρι, quae cohaeret cum βαρύς Curt. Et. 434. 484, Delbrück Curt. Stud. 1, 2, 132, ad skr. vri refert Benf. 1, 317 cf. Christ Lautl. 235) gravis, ponderosus. galea sola Π 413 579 ἐν κόρυθι βριαρῇ, Υ 162 νευστάζων κ. βρ. sch. B. καταπληκτικῇ, Λ 375 Σ 611 Χ 112 κόρυθα βριαρήν, Τ 381 τρυφάλειαν - βριαρήν, cf. E. M. 213, 12. 21, Suid., Hes., Eust. 1395, 46.

βρίζω (βρι Curt. Et. 434 cf. Doed. Gl. 927 Benf. 1, 378) dormito, somno opprimor. translate Δ 223 βρίζοντα - Ἀγαμέμνονα paraphr. νυστάζοντα (ἀμελοῦντα), sch. AD. βρίξαι κυρίως τὸ μετὰ βάρους τροφῆς ἀπονυστάξαι, BLV. ἀναπαύεσθαι cf. Apoll. Lex. 53, 6, E. M. 126, 53. 213, 31, E. Gud. 115, 36, Or. 10, 1, Hes., Eust. 1620, 22, Nitzsch ι 151. (ἀπο-)

βριήπυος (βρι et ἠπύω) vehementer clamans. Ν 521 βριήπυος ὄβριμος Ἄρης Herod. ad l. ab ἤπυς ducit cf. Lob. Parall. 254, de accentu addit προπαροξύνει αὐτὸ ἡ συνήθεια. sch. LV. παρεξηλλαγμένον ἐστὶ τῇ βοοῦν ἀγαθος, ὡς ποδάρκης καὶ ποδήνεμος. ἢ διὰ τοὺς βρυγμοὺς τῶν πολεμίων, paraphr. βαρύφωνος, cf. Apoll. Lex. 53, 9. 84, 25, E. M. 213, 28, E. Gud. 115, 34, Hes., Eust. 944, 59. Doed. Gl. 926.

βρῑθοσύνη (a βριθύς vel βρῖθος Aufrecht Kuhns Ztft. 1, 481) pondus, gravitas. Ε 839 μέγα δ᾽ ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ v. Ariston., Μ 460 πέσε δὲ λίθος εἴσω βριθοσύνῃ cf. E. M. 213, 17, E. Gud. 115, 40 expl. ἡ βαρύτης, Hes. τὸ βάρος v. Eust. 1324, 45.

βρῑθύς (βρι Curt. Et. 434, Delbrück Curt. Stud. 1, 2, 132. ubique in initio versus; solum ἔγχος | βριθὺ μέγα στιβαρόν, additur κεκορυθμένον Π 802) gravis, ponderosus. Minervae Ε 746 ἔγχος | βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν, Ariston. ἡ δ. ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὴν Ὀδύσσειαν μετάκειται cf. Θ 390 (ἀθετοῦνται 390—1 cf. Ariston.) [α 100] v. sch. MV. — Achilli Π 141 Τ 388 (posteriore loco damnat Ariston., quem vide, priore Zenodotus), Patrocli Π 802 δολιχόσκιον ἔγχος | βριθὺ μέγα στιβαρόν, κεκορυθμένον cf. Apoll. Lex. 53, 2 βριθύ βαρύ, Hes. ἰσχυρόν, μέγα, βαρύ v. E. M. 213, 16 Eust. 1395, 55. falso sch. V. Τ 387 ἐπώδυνον, τὸ γὰρ βάρος ἐπὶ τῶν δοράτων ἄχρηστον.

βρῑθω (βρι, quod cum βαρ, βαρύς cohaeret Curt. Et. 434 484 Delbrück Curt. Stud. 1, 2. 131, Brugman ibid. 4, 109. 177) pr. βρίθει, et βρίθῃσι τ 112 (Baeumlein βρίθησι scribens indicativum esse statuit cf. id. Il. p. XL ad Ε 6, Naegelsb. Anm. 1. Aufl. 426, sed v. Buttm. Gr. 1, 497), part. βρίθουσαν, ipf. βρῖθον: inf. βρισέμεν h. Cer. 456, aor. ἔβρισαν, part. βρίσας, βρίσαντες; perf. (usurpatur eodem sensu quo praesens) βέβριθε Π 384 (Thiersch. Gr. § 346, 10 βεβρίθῃ, sed. v. Herm. op. 2, 48), βεβρίθασιν, part. βεβριθυῖα, plqpf. βεβρίθει; med. praes. part. βριθομένη Θ 307 eodem sensu quo activum (non est quod cum Grashofio Fuhrw. p. 25 pro passivo habeamus) gravis sum, ingravesco. A) Act. 1) Σ 561 σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν, Hes. λάμπουσαν (?), βαροῦσαν, h. XXX 9 βρίθει μέν σφιν ἄρουρα φερέσβιος, h. Cer. 456 πέδῳ δ᾽ ἄρα πίονες ὄγμοι βρισέμεν ἀσταχύων (μέλλον), ι 219 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, Apoll. Lex. 53, 1 ἐπλήθυον, τ 112 βρίθῃσί τε δένδρεα καρπῷ, Π 384 ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών, paraphr. βαρεῖται, Hes. βεβάρηται, ο 334 ἔξεσται δὲ τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδ᾽ οἴνου βεβρίθασιν. Apoll. Lex. 51, 3 βεβαρημέναι εἰσίν, addit Hes. οἱ δὲ πεπληρωμέναι, navis π 474 βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. h. Ap. D. [136] χρυσῷ δ᾽ ἄρα Δῆλος ἅπασα βεβρίθει recte expunxit Baumeister, quem vide v. l. Δ 282 φάλαγγες - σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, Didym. ἡ ἑτέρα δὲ τῶν Ἀριστάρχείων βεβριθυῖαι εἶχεν· καὶ μήποτε λόγον ἔχει ὡς ἐκεῖ „βεβρίθει δὲ σάκεσσι“, Η 62 στίχες - ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι Did. γράφεται καὶ βεβριθυῖαι. Hes. expl. βαρεῖαι, ἰσχυραί. — 2) translate Μ 346 359 σφι γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, Zenodotus κείνῳ loco posteriore, v. Ariston. qui addit τὸ γὰρ λεγόμενόν ἐστιν, οὕτως ἐπεβάρησαν, ὥστε χρείαν ἔχειν ἡμᾶς συμμαχίας, Apoll. Lex. 53, 34 ἐβάρυναν, παντὶ τῷ βάρει ἐφώρμησαν, Ρ 512 τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κατὰ δακρυόεντα Ἕκτωρ Αἰνείας θ᾽, Ρ 233 οἱ δ᾽ ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν δούρατ᾽ ἀνασχόμενοι sch. A. ἑαυτοὺς καταβαρύναντες, στῖφος ποιήσαντες καὶ στερεώσαντες, sch. B. συνασπίσαντες, εἰς τὸ αὐτὸ πάντες ὁρμήσαντες v. Apoll. Lex. 53, 12, E. M. 214, 12. 16, — Φ 385 ἐν δ᾽ ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα ἀργαλέη paraphr. βαρεῖα, ζ 159 ὅς κέ σ᾽ ἐέδνοισι βρίσας οἶκόνδ᾽ ἀγάγηται, Eust. 1558, 59 νικήσας τῷ βάρει τῶν δώρων τοὺς συμμνηστευτάς cf. sch. B. et BQ. — B) Med. Θ 307 μήκων - καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν, cf. Ariston. ἡ δ. ὅτι (βριθομένη) ἀντὶ τοῦ βρίθεται etiam Apoll. pron. 7 A, 80 B. E. Gud. 115, 43), et Lehrs Ar. 367 sq., qui κονὸν τὸ κάρη βάλεν, probat. praeterea v. Nicanor ad l. et Friedländer p. 69. 75. 112 n. 5. damnat vss. 306—7 Grashof Fuhrw. p. 25. — Cf. Eu-

1395, 55. 1625, 19. Hes. s. v. *βρίθειν* et *βρίθων*, Lex. Seg. 223, 7. 8, Wentzel verb. quae cad. in *θω* p. 40. Doed. Gl. 927. (*ἐπιβρίθω*. — *βριαρός*, *βριθύς*, *βρίζω*, *ἀποβρίζω*, *βρίμη*, *ὄβριμος*, *ὀβριμοεργός*, *ὀβριμοπάτρη*, *ὀβριμόθυμος*, *βριθοσύνη*, *βρισάρματος*, *Βρισεύς*, *Βρισηΐς*.)

βρῖμη (*βρι* Curt. Et. 434) robur. h. XXVIII 10 *ἐλελίζετ' Ὄλυμπος δεινὸν ὑπὸ βρίμης γλαυκώπιδος* codd. *ὑπ' ὀβρίμης* s. *ὀμβρίμης*, correxit Ilgen v. Baumeist. E. M. 214, 10 *ἡ ἰσχύς* cf. sch. Ap. Rhod. Arg. *Δ* 1677 Hes. *ἀπειλή*.

βρῑσάρματος (ex *βριθεσι*, *βριθες* et *ἅρμα* Schoenberg Gr. Comp. p. 67, Berch Compos. d. Nom. p. 7, Meiring de verb. cop. p. 12, Grashof Fuhrw. p. 25 n. 21) currum gravans. h. 8, 1 *βρισάρματε* Mars.

Βρισεύς (*βρίθω* Et. M. *Βρῖσα* Passow), *κούρην Βρισῆος* *Α* 392, *I* 132, 174, Lyrnessius v.

Βρισηΐς *T* 282, *καλλιπάρῃος* *Ω* 676, *Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης* | *Α* 336, *ἠϋκόμοιο* | *B* 689, *Βρισηΐδα καλλιπάρῃον* | *Α* 184, 323, 346, *T* 246, *κούρην* *I* 106, *κούρῃ Βρισηΐδι* *T* 261, Brisei f., Hippodameia Schol. *Α* 184, Achilli Lyrnesso deleta atque coniuge Myne fratribusque occisis *T* 291—300, *Ω* 676 praeda electa, ab Agamemnone *Α* 184, *B* 689 sqq. adimitur et *T* 246 redditur. (Hrtg. Rel. d. Gr. II 135 adn. 181 *βριτύ· γλυκύ* Hes.)

βρομέω (*βρόμος*) fremo. *Π* 642 *ὡς ὅτε* ...*μυῖαι* - *βρομέωσι* Hes. *ἠχῶσιν* cf. E. M. 4, 41, Eust. 1079, 50, Doed. Gl. 932.

βρόμος (*βρέμω*) fremitus *Ξ* 396 *πυρὸς* - *βρόμος αἰθομένοιο* sch. AD *κυρίως ὁ τοῦ πυρὸς ἦχος* cf. E. M. 214, 31, E. Gud. 493, 47, Suid., Hes., Eust., 919, 36, Doed. Gl. 932. (*ἄβρομος*, *βρομέω*)

βροντάω (*βροντή*) tono. *μ* 415 *ξ* 305 *Ζεὺς* - *βρόντησε*, *Θ* 133 *βροντήσας* - *δεινόν* v. Nican., ...56 *δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε* | *ὑψόθεν*, *υ* 103 *ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου*, | *ὑψόθεν ἐκ νεφέων*, *υ* 113 *μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ*.

βροντή (*βρέμω*) tonitru. *N* 796 *ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διός* cf. sch. BL, Eust. 960, 39; *Φ* 199 *Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν*, *δεινήν τε βροντήν*, ...121 *Ζηνὸς* - *βροντῇ* cf. E. M. 214, 12. E. Gud. ...6, 15. 22. Poll. On. 1, 118, Suid. (*βροντάω*).

βρότεος (*βροτός*) mortalis. aquilae *τ* 545 *φωνῇ* - *βροτέῃ*, Venus h. Ven. 47 *βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη* cf. Hes., Doed. Gl. 590.

βροτόεις (*βρότος*) cruentus. *Z* 480 *K* 528 ...347 *P* 13 540 *ἔναρα βροτόεντα* | cf. *Θ* 534 ...570 *X* 245 sch. AD *Z* 480 *ἡμαγμένα*; — *Ξ* ...*βροτόεντ' ἀνδράγρια* (*ἀθετ*. cf. sch. ABL) Apoll. Lex. 52, 34, E. M. 214, 49, E. Gud. ...5, 51, Suid., Hes., Eust. 657, 11. Goebel epith. ...*εις* desin. p. 32, Schuster Ztft. f. östr. G. 10, ...sq.

βροτολοιγός (*βροτός*, *λοιγός*) homines per...us, Mars. *Α* 295 *M* 130 *N* 802 *Y* 46 *ϑ* 115 *βροτολοιγῷ ἶσος* (*ἶσον*) *Ἄρηι* *E* 31 455 *Ἆρες Ἄρες βροτολοιγέ* cf. *E* 518 846 909 *Θ* 349 *N* 298 Apoll. Lex. 53, 4 *ὁ τοὺς βροτοὺς ὀλοθρεύων* Suid., Hes., E. M. 214, 57, E. Gud. 199, 23, ...35, 3, Eust. 1195, 7, Schuster Beiw. Stade ...6 p. 16.

βροτός (ex *μροτός* *μερ*, skr. m̥tas, mar cf. ...morior, goth. maurthr caedes Curt. Et. 309) ...talis; homo, ut *ϑ* 16 et accedente *θνητός*, ...οψ, a) Sing. *B* 248 821 *Γ* 223 *M* 327 *Ω* 565 *ζ* 160 *ϑ* 239 *ν* 312 *ο* 321 *τ* 286 *ψ* 226 *ω* 267 h. Ven. 167 255, — *Ω* 505 *ἐπιχθόνιος βροτός*, *Ψ* 331 *βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος*, *π* 212 *θνητὸν βροτόν* *ψ* 187 *ζωὸς βροτός*, *Σ* 362 *βροτός* - *ὅς περ θνητός τ' ἐστί* (v. a multis damnatus cf. sch. B vs. 356), — accedit *ἀνήρ* *E* 361 604 *Σ* 85 *T* 22 *δ* 397 *ε* 129 *ζ* 201 *μ* 77 h. Merc. 354 565 Ven. 199. — de femina *ε* 218 *ζ* 149 *βροτός*, *ε* 334 *βροτὸς αὐδήεσσα*. — b) plur. (*βροτοῖς* h. 32, 13, *βροτοῖσι(ν)* ubique in fine vs. praeter h. Ven. 32) *E* 304 *H* 446 (*ἀθετ*. v. Ariston. 443) *Θ* 428 *I* 159 545 *K* 84 386 *Α* 2 *M* 383 449 *N* 244 374 [*Ξ* 325] v. Ariston. ad 317, *O* 98 *T* 2 *Y* 248 287 *Φ* 380 *Ψ* 439 *Ω* 43 67 363 464 533 a 32 66 282 *β* 216 *δ* 78 190 196 692 *ε* 2 301 *ζ* 119 205 *ϑ* 16 222 487 *ι* 405 *κ* 147 *λ* 218 287 *μ* 125 (*ἀθετ*. v. sch. *H*) *ν* 180 200 297 397 *ο* 253 255 343 492 *π* 63 148 *ρ* 386 519 *σ* 85 116 (*ἀθετ*. v. sch. *H*) *τ* 107 170 330 360 365 567 *φ* 308 *ψ* 216 267 h. Ap. Del. 25 128 174 186 Ap. P, 48 173 290 h. Ven. 32 [268] h. 8, 9. 10, 1. 32, 13. — *ε* 197 *βροτοὶ ἄνδρες*, *ν* 129 *βροτοὶ* - *Φαίηκες* — *Α* 272 *βροτοὶ* - *ἐπιχθόνιοι*, *Σ* 539 *ζωοὶ βροτοί* (h. Ap. P. 186 Ilgen *ζωοῖσι* in *ζώουσα* mutavit), *X* 31 76 *Ω* 525 *λ* 19 *μ* 341 *δειλοῖσι βροτοῖσιν* | cf. *Φ* 463, *N* 569 *δ* 197 *ὀιζυροῖσι βροτοῖσιν* |, *B* 285 *μερόπεσσι βροτοῖσιν* |, *γ* 3 *η* 210 *μ* 386 Ap. D. 69 h. 7, 20 *θνητοῖσι βροτοῖσιν*, *λ* 476 *βροτῶν εἴδωλα καμόντων*, *Z* 142 *βροτῶν οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν* cf. h. Ap. 186, *ζ* 153 *βροτῶν οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν*. sch. D *B* 248 *βροτόν· φθαρτὸν ἄνθρωπον* cf. Apoll. Lex. 52, 33, E. M. 214, 52. 215, 42, E. Gud. 116, 32, Or. 33, 26, Suid., Hes., Eust. 1387, 35. Doed. Gl. 590, Duentzer hom. Beiw. p. 9 sq. (*βρότεος*, *βροτολοιγός*, *ἄβροτος*, *ἄμβροτος*, *ἀμβρόσιος*, *ἀμβροσίη*, *ἀμφίβροτος*, *τερψίμβροτος*, *λησίμβροτος*, *φαεσίμβροτος*, *φθισίμβροτος*).

βρότος (a *μόρο* ducit, ut sit nigrum Pott E. F.[1] 1, 253, a *μερ* Benf. 1, 494, a *μύρειν* Doed. Gl. 86) cruor. *H* 425 *Ξ* 7 *Σ* 345 *Ψ* 41 *βρότον αἱματόεντα* |, *ω* 189 *μέλανα βρότον* Ariston. *Ξ* 7 *ἡ δ. ὅτι οὐ πᾶν αἷμα βρότος*, *ἀλλὰ τὸ ἀπὸ βροτοῦ πεφονευμένου* cf. sch. BL, B et V *Ψ* 41, Apoll. Lex. 52, 33, 53, 5, E. M. 214, 47, Hes., Eust. 688, 53. 1286, 24. (*βροτόω*).

βροτόω (*βρότος*) inficio cruore. *λ* [41] *βεβροτωμένα τεύχε'* (*ἀθετ*. v. sch HQ vs. 38) cf. sch. B, Apoll. Lex. 50, 34 *ἡματωμένα*, Hes., Eust. 1672, 17.

βρόχος (ad skr. grah refert Benf. 2, 140) laqueus. *λ* 278 *βρόχον αἰπύν* E. M. 215, 31 *ἐπὶ τοῦ σχοινίου*, *τὸ περιτιθέμενον ἐν τῷ λαιμῷ* cf. E. Gud. 115, 48, Or. 36, 14, Suid., Hes., Lex. Seg. 220, 21.

Βρυσειάς *τ' ἐνέμοντο* *B* 583 *ἀπιοῦσιν ἐκ τοῦ Ταϋγέτου* - *Βρυσέαι* Paus. 3, 20, 3, *Βρύσια* Hes. (*βρύω*), urbs laconica, cf. Curtius Tel. II 251, Leake, Mor. I 188, Burs. Geogr. Gr. II a 131.

(**βρυχάομαι**) (skr. barh Curt. Et. 667, Delbrueck Curt. Stud. 1, 2, 136. pf. *βέβρυχεν*, part. *βεβρυχώς*, plqpf. *ἐβεβρύχειν* *μ* 412 (La Roche *βεβρύχει*) habet significationem praesentis) rugio. homo mortifero vulnere ictus *N* 393 *Π* 486 *βεβρυχώς* (falso de dentium stridore cogitant scholl.). — *P* 264 *ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι* - *ποταμοῖο* | *βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον* Didym. *ἐν τῇ κατα Ἀριστοφάνη βεβρύχῃ*, *ε* 412

ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχεν ῥόθιον, Hes. ἤχησεν· — μ 242 ἀμφὶ δὲ πέτρη δεινὸν ἐβεβρύχειν Apoll. Lex. 61, 31 ἐπήχει cf. id. 51, 12, Eust. 1901, 9. 24, Doed. Gl. 931, Classen Beobb. 3, 16, Buttm. Lex. 2, 108 sq.

βρύω (ut βλύω cum φλύω cohaerere suspicatur Curt. Et 483, 536, ad βαρύς refert Doed. Gl. 924) scaturio, pullulo. *P* 56 (ἔρνος) βρύει ἄνθεϊ λευκῷ sch. B νεωστὶ θάλλει cf. Apoll. Lex. 53, 10, E. M. 213, 57, E. Gud. 116, 54, Or. 56, 6, Suid., Hes., Eust. 1095, 14. — h. Cer. 456 βρυσέμεν correctum est in βριθέμεν.

βρώμη (βορ, βιβρώσκω) cibus. κ 460 μ 23 302 ἔσθίετε βρώμην, κ 177 μνησόμεθα βρώμης, κ 379 βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι cf. h. Cer. 394. sch. *H* κ 379 βρώμης ὡς ῥώμης. ὅμοιον δὲ αὐτῷ ἐστι καὶ τὸ τρώμη· καὶ Ἀρίσταρχος ὀξύνει (emendat La Roche HT. 217 παροξύνει), cf. E. M. 216, 23, Or. 35, 23, Suid., Hes., Eust. 1653, 51.

βρῶσις (βορ, βιβρώσκω) cibus. *T* 210 οὔ πόσις οὐδὲ βρῶσις, κ 176 μ 320 βρῶσίς τε πόσις τε | cf. α 191 ξ 209 246 248 ο 490, ν 72 πόσιν καὶ βρῶσιν ἅπασαν | cf. E. M. 216, 1, E. Gud. 116, 58, Or. 37, 13 Eust. 1653, 55, Doed. Gl. 2439.

βρωτύς (βορ, βιβρώσκω) cibus. *T* 205 εἰς βρωτὺν ὀτρύνετον, σ 407 οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα sch. H. προπερισπωμένως, sed. v. Herod. 1, 238, 7 ed. Lentz, cf. Hes., Eust. 1658, 58 Lob. Par. 439. Doed. Gl. 2439 vertit: epulatio.

βύβλινος (βύβλος) papyraceus. φ 391 (ὅπλον) βύβλινον cf. E. M. 216, 35 non recte Eust. 1913, 28.

βύκτης (βυκ Savelsb. Dig. 24, Pauli Kuhns Ztft. 18, 19) stridens. κ 20 βυκτάων ἀνέμων v. sch. T et Q. Apoll. Lex. 53. 14 φυσητῶν cf. E. M. 179, 17. 216, 50, E. Gud. 79, 42, Hes., Eust. 1646, 24, Lob. Rhem. 100.

βυσσοδομεύω (βυσσοδόμος, βυσσός et δέμω) profunde struo s. molior. translate: profunde cogito. ϑ 273 κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων | sch. P. κατὰ βάθος τῆς διανοίας βουλευόμενος. βυσσὸς λέγεται ὁ βυθὸς καὶ δέμω τὸ κατασκευάζω v. sch. E, cf. ϱ 66, δ 676 μύθους, οὓς - ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον | v. sch. BEQ et T, ϱ 465 491 ι 184 κακὰ βυσσοδομεύων | cf. Apoll. Lex. 53, 15, E. M. 217, 32, E. Gud. 115, 46, Or. 33, 4, Suid., Eust. 1513, 43, Doed. Gl. 359.

βυσσός (cum βαθύς cohaeret Curt. Et. 432) profundum. Ω 80 ἐς βυσσὸν ὄρουσεν de accentu v. Herod. ad l. Eust. 1340, 38, Suid., praet. cf. Apoll. 53, 19, sch. P ϑ 273, E. M. 217, 19, Hes., Doed. Gl. 2440.

βύω (ad skr. sphu refert Benf. 1, 553) refercio, impleo. δ 134 νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον E. M. 603, 39 πεπληρωμένον cf. Hes., Eust 1489, 5.

βῶλος (ad skr. var s. val referunt Benf. 2 304 Christ Lautl. 232 cf. L. Meyer 2, 205. 25 gleba. σ 374 εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ cf E. M. 217, 43, E. Gud. 117, 24, Or. 35, 13, Eust 1390, 52 (ἐρίβωλος, ἐριβῶλαξ).

βωμός (βα, βαίνω Curt. Et. 431) 1) basi Θ 441 ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει Didyn οὕτως Ἀρίσταρχος βωμοῖσι Herod. ἀμβωμοῖσ Χρύσιππος ὑφ' ἓν προφέρεται, ὁ μέντοι Ἀρ σταρχος δύο μέρη λόγου παραλαμβάνει κ προπερισπᾷ. additur in sch. A. ἐν τοῖς Διογ νους ἀμβώνεσσι quod. expl. sch. V τοῖς ἀν βαθμοῖς v. La Roche HT. 189, Rumpf aed. I 1, 19, — η 100 χρύσειοι - κοῦροι ἐνδμήτω ἐπὶ βωμῶν ἕστασαν v. l. βουνῶν cf. sch. ubi additur κακῶς, Ὅμηρος γὰρ βωμοὺς τ βάσεις φησί. — 2) ara Δ 48 Ω 69 βωμός Α 440 *B* 310 ν 187 Ap. P. 206 312 314 3 332 Ven. 101 Cer. 270 298 (de Ap. P. 317 Baumeist.), χ 334 Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν τετυγμένον cf. 379, ξ 162 Ἀπόλλωνος πα βωμῷ, ϱ 210 βωμός - νυμφάων, Θ 48 Ψ 1 ϑ 363 βωμός τε θυήεις, θυώδης - βωμός Ap. D. 88 cf. Ven. 59, Λ 448 Ap. P. 93 ἐνδμ τον περὶ βωμὸν , Λ 808 θεῶν - βωμοί , 273 θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς cf. *B* 305, Θ 2 πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ cf. 238, Apoll. Lex. 53, 20, E. M. 217, 48, E. Gu 118, 11, Hes., Suid., Eust. 1564, 28, Nitzs ε 59.

Βῶρος, Maeo, Phaesti p. *E* 43. — 2) Peric f. ex Polydora *Π* 177, cf. Apd. 3, 13, 1. H de accentu EM. 742.

βωστρέω (βώστης, βοήστης, βοάω L Rhem. 159 Parall. 450 cf. Doed. Gl. 2027) cla inclamo. μ 124 βωστρεῖν δὲ Κραταιΐν | (ἀθ v. sch. H. vs. 124 Lehrs, Ar. 189) Apoll. L 53, 24 φωνεῖν, ἐπικαλεῖσθαι cf. Et. M. 2 38. 325, 32, Suid., Hes., Eust. 1717, 13.

βωτιάνειρα (βῶτις a βόσκειν verbi sti βο et ἀνήρ Lob. Parall. 549, Clemm Comp. p. Doed. 2016, aliter Schoenberg Comp. p. viros alens. Α 155 ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι , τιανείρῃ , Ap. P. 185 Ven. 265 ἐπὶ χθονὶ , v. l. est τ 408 ἀνὰ χθόνα βωτιάνειραν πουλυβότειραν, quam Kayser recepit. A Lex. 53, 26 ἄνδρας βόσκουσῃ ἢ τρεφούσῃ E. M. 218, 48, E. Gud. 118, 27, Hes., Eust. 2. 12.

βώτωρ (βο, βόσκω) pastor. ξ 102 αἰτοῖ τορες ἄνδρες cf. *M* 302 ϱ 200, Apoll. Lex. 22 νομεῖς cf. E. M. 218, 41, Eust. 699, 49. I Doed. Gl. 2016.

Γ.

γαῖα (skr. gâus. ad gâ = βα, βαίνω referunt Bopp Gr. 1, 255, Benf. 2, 144, ad γα, γεν Ahrens Formenl. p. 151, Goebel N. Qu. p. 7, Pott Kuhns Ztft. 6, 18) terra. 1) *P* 373 417 |Φ 158| Ω 351 β 131 δ 417 κ 191 λ 239 σ 130 131 h. Ap. P. 37 Merc. 339, — λ 365 τ 111 γαῖα μέλαινα, Y 58 γαῖαν ἀπειρεσίην, *Π* 446 (ἀθετ. v. Ariston. ad 443) ϱ 386 418 τ 107 ἐπ' (semel κατ') ἀπείρονα γαῖαν, β 364 ξ 380 τ 284 πολλὴν ἐπὶ γαῖαν | cf. *O* 81 δ 268, ο. 79 πο ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, δ 563 h. Ven. 227 ρατα γαίης, Ap. P. 187 πολυφόρβου γαίη 200 301 v. Friedlaend. Ariston. ad l.) πολυ βου πείρατα γαίης, — λ 576 γαίης ἐρικυ νιόν (ἀθετ. v. sch. QT.) — invocatur a iur bus *Γ* 278 *O* 36 ε 184, — caelo opponit 769 Θ 16 46 Λ 735 Ξ 174 *O* 193 Σ 483 Φ 869 α 54 λ 18 h. Cer. 33, h. 32, 3, — h. N

423 ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνήν, — commemoratur una cum mari Θ 24 Ξ 204 ε 294 ι 69 h. Cer. 14 h. 22, 2. 27, 8, — Ω 342 α 98 (ἀθετ. v. sch. MT.) ε 46 ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, h. 15. 4 κατὰ γαῖαν ἀθέσφατον ἠδὲ θάλασσαν, Θ 479 πείραθ' — γαίης καὶ πόντοιο. — 2) certa quaedam regio cf. Eust. 1610, 54. τ 172 Κρήτη τις γαῖ' ἔστι, ε 359 γαῖαν, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι. ω 281 γαῖαν, ἣν ἐρεείνεις, ν 326 Ap. D. 75 ἄλλην γαῖαν, ν 238 ο 484 τήνδε γαῖαν, Ap. P. 290 τίς γαῖα cf. Cer. 134, α 407 ποίης - γαίης, ν 29 ἐμὴν ἐς γαῖαν, ν 294 ἐν σῇ - γαίῃ, α 59 η 196 ι 28 φ 41 ἧς γαίης cf. α 21 ξ 331 ν 354, π 382 γαίης ἡμετέρης, η 269 γαίης ὑμετέρης cf. 276. ι 284 ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης, ξ 85 ἐπὶ γαίης | ἀλλοτρίης, ι 36 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ, — ζ 177 195 η 26 (ubi est v. l. ἔργα νέμονται) τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν cf. ζ 191 κ 39, 555 γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. — Α 270 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης cf. Γ 49 η 25 π 8 v. Lehrs. Ar. 227, — ν 188 ἐν γαίῃ πατρωίῃ, t. 251, Ν 696 Ο 335 κ 49 γαίης ἄπο πατρίδος, Θ 359 θ 461 ξ 143 ρ 157 ἐν πατρίδι γαίῃ, Γ 404 ἐῇ ἐν π. γ., Γ 244 (v. Curtius Philol. 3, 1. Zenod. ἐῇ legit v. Arist.) ω 266 φίλῃ ἐνὶ (ἐν) π. . Η 335 (ἀθετ. v. Ariston.) Ν 645 Ο 706 κ 33 197 219 426 ξ 322 ο 30 π 206 ρ 539 σ 257 τ 116 484 φ 208 ψ 102 120 πατρίδα γαῖαν | . δ 823 ε 207 301, κ 462 π. γ. | τρηχείης Ἰθάκης, κ 420 Ἰθάκην - π. γ. |, γ 117 σὴν π. γ. cf. 476 545 ε 168 ζ 135 η 77 ο 129 ψ 259, [Ω 57] σὴν ἐς π. γ. v. Ariston., Ο 505 ἣν π. γ. . δ 558 ε 15. 26. 144 η 193 ρ 144, — ε 42 5 ι 533 ν 52 ἑὴν ἐς π. γ., — Β 174 φίλην π. γ. | cf. Β 140. 158 454 Δ 180 Ε 687 Η (ἀθετ. v. Ariston. ad 443) Ι 27 47 414 [Δ] v. Ariston., Ο 499 Π 832 Σ 101 Ψ 145 150 290 β 221 ε 37 204 κ 562 [λ 455] v. sch. H., 333 ο 65 σ 148 τ 258 290 298, — sine appositione patriam significat δ 523 ἐπεὶ ἀσπασίως γαῖαν, — aquae opponitur ε 392 398 408 9 μ 282 ν 156 ξ 339 ψ 238 Ap. P. 278; — i. gentile accedit Α 254 Η 124 φ 107 Ἀχαιίδα γαῖαν, h. Ap. P. 232 Λακωνίδα γαῖαν, — genit. accedit Ε 545 Πυλίων, Ψ 206 Αἰθιόπων (v. l. ... pro γαῖαν v. Didym.), ε 35 280 288 315 ξ 2 τ 279 Φαιήκων, ι 106 117 166 Κυκλώπων, 4 Λωτοφάγων ξ 315 Θεσπρωτῶν. ζ 119 ν τέων - βροτῶν, θ 301 Λήμνου. — 3) humus s. solum Α 245 Β 95 418 781 782 784 Γ Ι 112 451 Ε 310 Θ 65 Κ 374 484 Λ 161 (ἀθετ. v. Ariston.) 358 378 394 425 574 Μ Ν 200 504 508 520 564 654 655 Ξ 452 Ο Π 310 413 [614] Ρ 58 85 315 Υ 63 157 279 Φ 69 118 119 168 Χ 17 64 276 Ψ 220 393 Ω 876 β 80 ζ 167 θ 190 ι 289 290 κ 160 λ 129 423 σ 92 99 τ 200 φ 122 ψ 276 h. D. 118 Cer. 306 309 401 429, — Σ 329 ... ίην γαῖαν, — Ο 715 Υ 494 λ 587 τ 111 α μέλαινα, μ 242 γαῖα - ψάμμῳ κυανέη (v. κυανέῃ) — Η 99 ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε sch. AD., — de Hectoris corpore Ω 54 κωφὴν - γαῖαν· — plur. θ 284 γαιάων - ἁπασέων, 04 (v. Nitzsch) ξ 302 τὶς ἄλλη - γαιάων, Ap. 46 τὶς - γαιάων, — ad mortem atque inferos ...tur Ι 568 γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία ...ικικλήσκουσ' Ἀΐδην, Π 629 πάρος τινὰ γαῖα ...ξει cf. Σ 332 λ 549 ν 427 ο 31, Β 699 κάτα γαῖα μέλαινα |, Ρ 416 αὐτοῦ γαῖα ...να πᾶσι χάνοι cf. Ζ 282, Σ 333 εἶμ' ὑπὸ γαῖαν, cf. Τ 259, ν 81 γαῖαν ὕπο στυγερὴν ἀφικοίμην, ω 106 ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε cf. Ζ 19, γ 16 ὅπου κύθε γαῖα, Χ 482 ὑπὸ κεύθεσι γαίης cf. ω 204 h. Cer. 340 398 415, — h. Merc. 258 ὑπὸ γαίῃ, h. Cer. 431 ὑπὸ γαῖαν, Ζ 464 χυτὴ - γαῖα cf. [Ξ 114 v. Ariston.] Ψ 256 γ 258 v. Lehrs Ar. 102. Β 463 γαῖα teste sch. V. lectio Aristarchi fuisse dicitur pro λειμών, Λ 698 v. l. est ἐν Ἤλιδι γαίῃ pro δίῃ, γαῖαν denique legitur in versu a Cratete post Ξ 246 inserto. — Hes. γαῖα ἡ κόνις καὶ ἡ γῆ cf. E. M. 222, 48, E. Gud. 117, 42. (αἶα? γῆ, γαιήιος, γείτων, γαιήοχος, ἐννοσίγαιος).

γαιήιος (γαῖα) terrestris. η 324 Τιτυὸν γαιήιον υἱόν sch. V. τὸν τῆς γῆς υἱόν cf. Apoll. Lex. 53, 33, E. M. 233, 12, Hes., Eust. 1582, 6.

γαιήοχος (γαῖα, ἔχω) qui terram sustinet; Neptunus Υ 34 α 68 θ 322 Ποσειδάων γαιήοχος, γ 55 θ 350 Ποσείδαον γαιήοχε, Ν 43 Ποσειδάων γ. ἐννοσίγαιος |, ι 528 h. 22, 6 Ποσείδαον γ. κυανοχαῖτα, — sine nomine dei Ν 83 125 γαιήοχος, Ν 59 677 Ο 222 λ 241 γ. ἐννοσίγαιος | cf. Ι 183 Ξ 355 Ψ 584, Ο 174 201 γαιήοχε κυανοχαῖτα |, h. Merc. 187 ἐρισφαράγου Γαιηόχου. male sch. D. Ν 125 ἤ τοι ὁ ἐπὶ γῆς ὀχούμενος ἢ ὁ χαίρων τοῖς ἅρμασιν· (probat hoc Doed. Gl. 69) ἵππιος γὰρ ὁ θεός, bene sch. AD. ὁ ἔχων ἤγουν βαστάζων τὴν γῆν· ἐπὶ γὰρ τοῦ ὕδατος ἡ γῆ ἐστήρικται, minus accurate sch. D. Ν 43 ὁ τὴν γῆν συνέχων, v. E. M. 233, 3, E. Gud. 117, 51, Hes., Lex. Seg. 229, 8. 9, Eust. 554, 20. 1392, 22, Welcker Gr. Götterl. 1, 627. minus bene Autenrieth ap. Ameisium in additamentis ad θ 320: dominus terrae. — de accentu cf. La Roche HT. 422, Weissenborn adii. compp. Hom. p. 31.

(**γαίω**) (a stirpe γαν, γαϝ cf. lat. gaudeo Curt. Et. 163, Pott W. 1, 714, Benf. 2, 114. part. solum) γαίων superbiens. Aegaeo Α 405 κύδεϊ γαίων |, [Mars Ε 906 Ariston. ἡ δ. σὺν ἀστερίσκῳ περιεστιγμένῳ ὅτι οὐ δεόντως ἐκ τοῦ περὶ Βριάρεω λόγου ἐνθάδε μετάκειται ὁ στίχος· οὐ γὰρ καὶ κύδους ἄξιον πέπρακται αὐτῷ· καὶ ὅτι ἄτοπον ἐπὶ τῷ κύδει γαυριᾶν τὸν ὑπὸ θνητοῦ ἡττώμενον] Iuppiter Θ 51 sch. BL. τῇ ἑαυτοῦ ἐνηδόμενος δόξῃ καὶ ἀρετῇ et [Λ 81] in vv. ab Aristarcho damnatis v. Ariston. ad 78. — Cf. Apoll. Lex. 53, 29 γαυριῶν, E. M. 223, 21, E. Gud. 118, 40, Or. 41, 5, Lex. Seg. 229, 14. 20, Hes., Eust. 1881, 17, Doed. Gl. 68.

γάλα (stirpem γαλακτ pro γλακτ, cf. lat. lact, a radice gal splendere ducit H. Weber E. F. p. 4 sq., ad ἀμέλγειν refert Pott E. F.[1] 2, 204. 311 1, W. 1, 759, cum βδέλλειν, quod a gal radice derivat, componit Walter Kuhns Ztft. 11, 436, Bopp Gr. 1, 254 in γα inesse putat skr. gav = βοϝ, quem sequuntur M. Mueller Kuhns Ztft. 12, 27, qui in posteriore parte inesse putat skr. ragas, et Pictet Or. 2, 29, qui eam ad λάζω refert, cf. Curt. Et. 163, Lob. Par. 95, Elem. 2, 284. 361) lac. Δ 434 γάλα λευκόν | cf. Ε 902 ι 246, δ 88 γλυκεροῖο γάλακτος |, δ 89 ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι |, ι 297 ἄκρητον γάλα, h. Merc. 267 ἡμετέρης γάλα μητρός cf. Cer. [236], κ 304 γάλακτι δ' εἴκελον ἄνθος. v. E. M. 219, 43. 51, E. Gud. 128, 41, Eust. 1627, 33 (γαλαθηνός, γλάγος, περιγλαγής.

γᾰλᾰθηνός (γάλα et θα, θη, θῆσθαι Curt. Et. 164 237, Hainebach de Gr. ling. redupl. p. 20, Lob. Proll. p. 193, qui ex γαλαθής, quod sumit, ortum putat) lactens. δ 336 ρ 127 νεβροὺς -

νεηγενέας γαλαθηνούς |, Nauck Aristoph. p. 23 ex sch. ad 339 Aristophanem scripsisse conicit νεηγενέα γαλαθηνόν, praeterea v. E. M. 219, 56, E. Gud. 118, 46, Or. 41, 16, Lex. Seg. 229, 22, Suid., Hes., Eust. 83. 29, Doed. Gl. 2348.

Γαλαξαύρη τ' ἐρατεινή h. Cer. 5, 423, nympha, Persephones comes, Oceani et Thetidis f. Hes. th. 353.

Γαλάτεια, Nereis Σ 45 (γάλα).

γαλήνη (ad γαλ radicem refert H. Weber E. F. p. 52 sq. cf. Curt. Et. 163, Lob. Proll. 194, Doed. Gl. 79) serena maris et ventorum tranquillitas; maris aequor serenum. ε 391 μ 168 ἡ δὲ (v. l. ἡ δὲ v. Ariston. ad O 127) γαλήνη | ἔπλετο νηνεμίη sch. BEH. ε 391 γαλήνη ἀνέμων, οὐ κύματος. ἐπάγει οὖν „μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς", cf. sch. QT. sed ad mare universum videtur referri, ε 452 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, η 319 ἐλόωσι γαλήνην non bene sch. T. vituperat τοὺς γαλήνην τὴν θάλασσαν ἀκούοντας, κ 94 λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη, E. M. 219, 52 ἡ πραεῖα καὶ ἐφεσταμένη θάλασσα cf. E. Gud. 118, 48. 119, 12, Or. 41, 1, Eust. 1539, 61. 1649, 62.

γᾰλόως (lat. glos Curt. Et. 164. 524, Pott E. F.[1] 1, 131 ex γαλοϝος ortum putat Brugmann Curt. Stud. 4, 161, ad γαλ radicem referunt Ascoli Kuhns Ztft. 12, 319 et Pictet Or. 2, 375) glos, mariti soror. Γ 122 γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι Herod. βαρύνειν δεῖ τὸ γαλόῳ. expl. sch. A. ἀνδραδέλφῃ, Ariston. ἡ δ. διὰ τὸ γαλόῳ v. Friedlaend. ad l., Z 378 γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων | cf. 383 Ω 769, X 473 γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες Didym. γαλόῳ οὕτως cf. Herod. et sch. B. Apoll. Lex. 53, 31, E. M. 220, 9, E. Gud. 119, 14, Suid., Hes., Poll. 3, 32, Eust. 391, 40. 648, 26, Lob. Elem., 1, 471, Nauck Aristophan. p. 135 sq.

γαμβρός (skr. ǵamâtr, lat. gener. ad γα, γεν radicem refert Curt. Et. 499, cum dam, ǵam radice cohaerere putant L. Meyer Kuhns Ztft. 7, 17, Grassmann ib. 11, 14, Schweizer ib. 12, 307, Ebel ib. 14, 156) 1) gener. Z 177 γαμβροῖο πάρα Προίτοιο cf. 178, Z 249 γαμβροὶ - Πριάμοιο, I 142 γαμβρός κέν μοι ἔοι cf. 284, Λ 739 γ. δ' ἦν Αὐγείαο |, N 428 γ. δ' ἦν Ἀγχίσαο, Ω 331 παῖδες καὶ γαμβροί, γ 387 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, δ 569 Διὸς γαμβρός, η 313 ἐμὸς γαμβρός in versibus ab Aristarcho damnatis v. sch. P. ad 311, θ 582 πηός - γαμβρὸς ἢ πενθερός, h. Cer. 84 οὔ τοι ἀεικὴς | γαμβρός, pro vocativo est τ 406 γαμβρὸς ἐμὸς θύγατέρ τε (v. l. θυγάτηρ). — 2) levir, vel universe affinis E 474 σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν |, N 464 γαμβρῷ sch. BL. τῷ τῆς ἀδελφῆς ἀνδρί, N 466 ὅς σε πάρος περ γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε. cf. Nauck Aristoph. p. 134, E. M. 220, 39. 221, 7, E. Gud. 119, 51, Or. 39, 9, Lex. Seg. 228, 31, Hes., Eust. 572, 45.

γᾰμέω (ex γαμjω explicat Curt. Et. 557, a γάμος ducit Christ Lautl. 158, Grassmann Kuhns Ztft. 11, 33, ad dam s. ǵam radicem referunt L. Meyer Kuhn 7, 17, Ebel ib. 14, 156) praes part. γαμέοντι δ 208 (pro futuro habet Doed. Gl. 2441), fut. γαμέω, inf. γαμέειν ο 522, aor. ἔγημε(ν), γῆμε(ν), inf. γῆμαι, part. γήμας, γήμαντι, — med. pr. inf. γαμέεσθαι, fut. γαμέσσεται I 394, aor. opt. γήμαιθ', inf. γήμασθαι (quinquies eliso αι), part. γημαμένη. 1) act. uxorem duco. Ammon. p. 36 γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. I 388 κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος cf. 391, I 399 γήμαντ[...]
μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν, οὕτως Ἀ[...]
σταρχος κατὰ δοτικήν, ἄλλοι δὲ γήμαντα, [...]
433 μὶν | γῆμεν ἀνήρ, α 36 Ἀτρείδαο | γῆ[...]
ἄλοχον μνηστήν, λ 179 μὶν ἔγημεν Ἀχαιῶ[...]
ὅστις ἄριστος, λ 282 τήν ποτε Νηλεὺς | γῆμε[...]
ο 241 ἔγημε γυναῖκα, ο 522 μητέρ' ἐμὴν γ[...]
μέειν, φ 72 ἐμὲ - γῆμαι, φ 158 Πηνελόπεια[...]
ψ 149 τὶς ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν, h. 3[...]
4 γῆμε - Εὐρυφάεσσαν, — suppletur acc. Ξ 1[...]
Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, Λ 227 γήμα[...]
λ 274 ὃ δὲ - γῆμεν, π 34 τὶς - ἀνδρῶν ἄλλ[...]
ἔγημεν, — absolute δ 208 γαμέοντί τε γειν[...]
μένῳ τε. — 2) med. a) nubo. β 113 γαμέεσθ[...]
τῷ κτλ., λ 273 γημαμένη ᾧ υἱι, ο 17 Εὐρ[...]
μάχῳ γήμασθαι, σ 270 γήμασθ', ᾧ κ' ἐθέλ[...]
σθα cf. υ 342, σ 289 τῷ γήμασθαι Ἀχαι[...]
ὅς τις ἄριστος, — suppletur dativus β 128 γ[...]
μασθαι Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος, π 392 φ 1[...]
ἡ δὲ — γήμαιθ' ὅς κε κτλ. cf. υ 335 — a[...]
solute α 275 γαμέεσθαι, τ 157 531 γήμασθ'.
b) I 394 μοὶ - γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός | [...]
ter mihi leget uxorem, Apoll. Lex. 53, 30 [...]
γάμον ἄξει cf. Eust. 785, 52, Hes., Didy[...]
Ἀρίσταρχος γυναῖκά γε μάσσεται, quem [...]
quitur Bekker. (in versu post Π 867 inserto [...]
sch. V.) legitur ἔγημε Θέτιν, atque λ 324 Be[...]
Comment. crit. spec. V. p. 10 deleto v. [...]
pro ἦγε Aristarchum legisse γῆμε evincere s[...]
det provocans ad schol. Apoll. Rh. 3, 997).

γάμος (ad γα, γεν radicem refert Curt. [...]
499, ad skr. ǵam, dam alii, v. s. v. γαμβρ[...]
nuptiae. N 382 cf. Ω 62 γ 224 ζ 27 ο 52[...]
476 χ 50 φ 250 h. Ven. 19, α 277 β 196 γάμ[...]
τεύξουσι, υ 307 ἀντὶ γάμου πατὴρ τάφ[...]
ἀμφεπονεῖτο, β 97 τ 142 ω 132 ἐπειγόμε[...]
τὸν ἐμὸν γάμον, β 205 διατρίβῃσιν Ἀχαιο[...]
ὃν γάμον, ubi v. Didym. qui 205 – 7 eicien[...]
censet, δ 7 τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλε[...]
δ 770 γάμον ἄμμι - ἀρτύει, τ 137 οἱ δὲ γά[...]
σπεύδουσιν, τ 157 ἐκφυγέειν δύναμαι γά[...]
υ 341 οὔ τι διατρίβω μητρὸς γάμον, E[...]
ἱμερόεντα - ἔργα γάμοιο, ο 126 πολυηρά[...]
ἐς γάμου ὥρην, ζ 288 πρὶν ἀμφάδιον γά[...]
ἐλθεῖν, (ἀθετ. cf. sch. HQ. ad 275), h. 19, [...]
ἐκ δ' ἐτέλεσσε γάμον θαλερόν cf. ζ 66, [...]
κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο[...]
249 π 126 ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον cf. ω [...]
σ 272 στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει | οὐλ[...]
νης ἐμέθεν. — festae nuptiarum dapes int[...]
guntur Σ 491 γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τ[...]
α 226 (Eust. 1413, 1) λ 415, T 299 δαίσει[...]
γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, δ 3 δαινύντα γ[...]
πολλοῖσιν ἔτῃσιν sch. M. τὴν ἐπὶ γάμον δ[...]
h. Ven. 141 δαίνυ γάμον ἱμερόεντα, [...]
γάμον ἔμμεναι. cf. E. M. 220, 34, E. Gud. [...]
30, Or. 42, 21, Eust. 1418, 37, Doed. Gl. [...]
(γαμέω, γαμβρός, πικρόγαμος).

γαμφηλαί (skr. ǵambhas, rad. gambh h[...]
prehendere Curt. Et. 165, Kuhn Ztft. 1, [...]
Benf. 2, 116) maxillae, leonis N 200 μετὰ [...]
φηλῇσιν ἔχοντε | sch. V. παρὰ τὸ κεχάμφ[...]
Π 489 ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος, equi T [...]
ἐν δὲ χαλινοὺς γαμφηλῇς ἔβαλον, Hes. [...]
θοι, σιαγόνες. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ ἀλόγων cf. [...]
221, 12, Or. 42, 1, Suid., Doed. Gl. 1013, Al[...]
Δρῦς p. 1 sq.

γαμψῶνυξ (γαμψός, ὄνυξ Doed. Gl. 1[...]
cf. Berch Composs. p. 6, Schoenberg Com[...]
p. 67) qui ungues aduncos habet. Π 428 [...]
αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι |, π [...]

..γνπιοὶ γαμψώνυχες, Hes. ἐπικαμπεῖς ὄνυχας ..οντες, cf. E. M. 11, 20, 221, 11, E. Gud. 119, .., Or. 41, 15, Eust. 1928, 30.

γανάω (γάνος. ad skr. vanas refert Kuhn Ztft. .. 461, a γαν, γαϝ radice, cf. lat. gaudeo, ducit ..rt. Et. 163) splendeo. *N* 265 κόρυθες καὶ ..ρηκες λαμπρὸν γανόωντες |, sch. BL. στίλ..οντες, *T* 359 κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι ,, 128 (πρασιαί) ἐπηετανὸν γανόωσαι, h. Cer. .. (νάρκισσον) θαυμαστὸν γανόωντα, Hes. γα..ωντες· λελαμπρυσμένοι, λάμποντες cf. E. M. .., 16. 223, 43, E. Gud. 121, 25, Suid., Eust. .., 11. 1574, 28, Nitzsch η 127, Lob. Rhem. ...

γάνυμαι (γανυς stirpem cum skr. vanus com..nit Kuhn Ztft. 2 461, ex γάνυμαι repetit ..rt. Et. 163, γαν s. γαϝ radicem inesse sta..ns cf. lat. gaudeo) gaudeo. *N* 493 γάνυται ..ρα τε φρένα ποιμήν | sch. BL. χαίρει, *Y* .. γάνυται δέ τε τοῖς ἐνοσίχθων, *Ξ* 504 ἀν.. φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται sch. BL. μετα..ικῶς· γάνος γὰρ ἡ χαρὰ καὶ τὸ λάμ..μα, μ 43 τέκνα | οἴκαδε νοστήσαντι παρ..ται οὐδὲ γάνυνται cf. Apoll. Lex. 53, 28, M. 221, 16, Suid., Lex. Seg. 230, 7, 9, Eust. .. 3. 1710, 9, falso Doed. Gl. 72.

Γανυμήδης, ἀντίθεος *Γ*. *Y* 232, Trois f., ..inum pulcherrimus, cuius a dis rapti poe..n Zeus patri equas dat, -δεος *E* 266; ξαν.. Γανυμήδεα h. Ven. 4, 201. (Et. M. a μή.. vel a τοῖς μήδεσι γάννυσθαι).

γάρ (γέ, ἄρα) nam, enim. particula argumen..va et explicativa. veterum nonnulli encli..m esse voluerunt v. Apoll. de coni. 508, 1, ..erod. 229, b. I) argumentativa: denn *A* 56 120 154 177 260 [296] 557 589 *B* 12 29 66 67 192 221 665 687 755 *Γ* 28 83 97 294 440 454 *Δ* 48 235 287 305 343 360 415 532 543 7 103 125 216 253 383 517 566 622 790 824 (ἀθετ.) 875 891 896 *Z* 15 (v. l. μέν v. sch. 15) 85 124 167 190 227 361 367 409 411 414 423 435 447 (v. l. μέν) 487 501 *H* 34 52 172 197 280 285 409 *Θ* 311 400 408 [422] .. *I* 28 49 69 104 204 256 312 375 377 401 431 433 603 625 650 686 [694] *K* 47 57 66 113 118 121 188 197 232 251 422 462 552 17 [180] 274 352 390 400 408 469 514 [543] 610 615 658 668 719 *M* 52 54 63 66 103 165 174 [177] 226 247 *N* 8 51 71 89 128 511 713 722 *Ξ* 63 80 99 200 213 249 261 424 460 474 503 521 *O* 107 110 135 139 126 556 596 [612] 618 628 652 657 727 *Π* 4 102 291 303 423 448 (ἀθετ.) 498 550 658 7.. 790 844 866 *P* 14 67 118 146 278 354 ..5 395 403 408 449 464 502 512 564 644 671 711 *Σ* 216 224 247 254 288 322 *T* 80 162 186 226 235 411 *Y* 18 183 (ἀθετ.) 211 262 *Φ* 51 165 304 331 379 439 516 536 566 *X* 254 288 438 489 507 *Ψ* 20 63 105 137 205 309 399 427 445 469 479 (ἀθετ.) 524 ..7 623 619 865 894 *Ω* 69 131 157 186 198 ..24 550 565 630 637 708 728 743 774. α 7 .. 323 351 354 361 403 β 58 63. 134 163 ..8 211 237 319 357 γ 15 20 27 227 261 2.. 334 362 δ 79 149 162 187 192 292 546 97 602 638 677 754 822 ε 6 16 98 (ἀθετ.) 11 161 223 404 454 ζ 40 136 160 175 203 21 250 η 32 40 51 208 ϑ 86 182 185 208 31 281 293 468 479 489 511 538 ι 144 13 275 303 419 423 440 κ 27 32 73 267 91 381 448 λ 52 [157] 219 330 340 445 461 498 621 623 μ 79 107 186 230 275 322 407 435 [446] ν 15 40 313 333 ξ 17 57 119 138 146 156 270 275 286 359 388 421 433 463 471 475 (v. l. δ' ἄρ') 488 513 ο 20 66 88 211 214 335 495 514 π 86 134 196 313 355 372 377 398 411 ρ 7 20 145 154 257 386 400 439 502 (ἀθετ.) 511 537 587 σ 149 180 184 231 287 342 τ 27 73 80 93 191 200 222 269 276 360 390 504 585 υ 121 155 294 309 313 394 φ 91 93 150 355 χ 96 104 136 348 ψ 18 60 65 109 124 215 266 ω 92 96 188 253 395 423 433 h. Ap. D. [20] 64 [96] 98 153 Ap. P. 164 269 291 Merc. 131 203 309 324 443 448 458 516 Ven. 9 114 194 251 279 Cer. 57 217 229 307 479 h. 19, 33. 39. 25, 2. 29, 4, 10. — II) Explicativa *A* 80 195 262 270 356 389 393 423 507. 525 526 590 *B* 13 14 30 31 37 68 240 [319] 366 386 409 597 612 641 688 800 834 *Γ* 170 *Δ* 163 172 226 331 374 376 413 437 480 518 *E* 40 51 61 188 206 341 379 402 479 796 901 *Z* 38 137 59 216 202 403 *H* 53 156 *Θ* 29 127 141 473 *I* 108 111 227 232 241 304 *K* 25 57 305 325 355 378 421 493 496 *Λ* 21 128 332 339 (v. l. pro οὐδὲ γάρ et οὐ γάρ οἱ et οὐδέ οἱ) 341 527 557 600 688 700 *M* 118 125 152 200 204 340 417 *N* 13 49 223 247 257 262 363 405 431 436 460 512 608 661 666 714 *Ξ* 115 206 305 *O* 88 111 224 451 521 532 [610] [613] 645 658 *Π* 382 403 510 570 609 611 699 713 846 *P* 356 363 453 515 527 545 598 666 *Σ* 34 96 136 168 191 270 311 329 373 *T* 49 92 150 334 *Y* 98 306 467 *Φ* 76 92 180 215 316 384 391 600 *X* 50 51 256 275 298 *Ψ* 75 241 276 277 298 379 381 434 (Bekk. δέ) 451 544 619 621 691 *Ω* 49 226 243 394 401 403 421 461 535 566 670 739 765 α 29 33 114 191 260 264 β 77 89 163 214 335 359 410 γ 76 89 95 118 152 221 266 δ 6 [62] 86 141 161 200 237 239 325 368 441 475 607 612 ε 283 402 (v. l. δέ) 423 483 ζ 34 66 164 173 265 270 η 99 110 201 216 234 ϑ 138 214 246 302 390 504 544 557 ι 5 125 132 163 164 304 κ 21 69 86 108 171 180 194 427 437 λ 53 69 101 166 187 197 311 481 508 580 (ἀθετ.) μ 167 358 ν 230 ξ 40 321 334 445 ο 239 278 318 448 450 532 π [101] 153 [294] 412 ρ 24 262 (v. l δέ rec. Kays.) 283 401 516 563 606 σ 115 τ 13 84 160 163 240 255 275 291 365 572 υ 88 137 215 305 φ 18 21 36 153 306 χ 49 140 362 414 ω 104 183 265 324 456 h. Ap. P. 48 Merc. [149] 178 256 396 472 552 Cer. 207 259 h. 7, 11. 19. 31, 4. — In singulis haec potissimum notanda: 1) γάρ ponitur in sententia parenthetica *B* 485 *Δ* 286 *Z* 393 *K* 176 352 *M* 326 *P* 612 *Ψ* 540 774 *Ω* 223 α 301 [γ 199] δ 827 ε 25 402 ι 432 λ 226 μ 354 ν 324 π [101] 161 192 208 ρ 424. 2) ita ponitur ut aut referatur ad sententiam quae sequitur, aut cogitatione supplendum sit id quo refertur: a) post vocativum in initio orationis *Ψ* 156 Ἀτρείδη, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν πείσονται μύθοισιν supple: te potissimum appello, id quod inest in vocativo. pariter *Ω* 334 cf. τ 350, ubi tamen sunt qui referant ad ea quae sequuntur. sequitur sententia ad quam refertur *H* 328 Ariston. ἡ δ. ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ αἰτιώδους εἰσέβαλεν ἀρχαϊκῶς cf. *Ψ* 890 α 337 (v. sch. MS.) ε 29 κ 174 (v. sch. HQ.) 190 (sch. H. ad 189) 226 μ 154 208 320 σ 259 χ 70 cf. *B* 248 (v. l. δή) aut supplenda est sententia ad quam refertur ψ 248. b) in initio responsi refertur ad orationem quae antecedit *Λ* 293 ϑ 159, praemisso vocativo ξ 402 ρ 78. c) post

pronomina interrogativa argumentum affert sententiae quae antecedit δ 443 τίς γάρ, ρ 382 τίς γὰρ δή, in initio responsi ad antecedentia refertur πῶς γάρ K 61 424 (Duentz. τ' ἄρ'), πῇ γάρ (Bekk. τ' ἄρ') ο 509, ποίῃ (γάρ Bekk. τ' ἄρ') π 222, τίπτε γάρ ν 417 (v. l. τ' ἄρ' rec. Bekk.) οὕτω γάρ (Duentz. τ' ἄρ') O 201, praecedente vocativo κ 337 πῶς γάρ (Bekk. τ' ἄρ') cf. A 123, pariter τίς γάρ κ 383 501 (v. sch. H.) cf. Σ 182 (Aristarchus in altera ed. τάρ, Bekk. τ' ἄρ). ad ea quae sequuntur τίς γάρ refertur P 475 nisi mavis respici ad compellationem. ad ea quae antecedunt refertur πῶς γάρ π 70 τ 325, οὐ γὰρ δή ε 23 ω 479. δ) omnino ad insequentem sententiam refertur γάρ A 423 E 877 H 73 Λ 692 N 228 736 Π 630 P 221 (v. Ariston.) Σ 259 Ψ 606 ξ 244 496 τ 407 υ 273 φ 258 ω 443. e) inter sententiam praegressam et eam quae γάρ habet, supplenda est sententia Γ 205 cf. Γ 453 Λ 152. 3) post τόδε, τάδε (ἥδε) expositio orditur a γάρ explicativo Θ 148 Π 329 ι 319 υ 42 φ 74 232 ψ 352 h. Ap. D. 67, post ὧδε B 803 (v. Nican. et Friedlaend. p. 74) Ω 662 cf. Ψ 627 v. Ariston. 4) additur formis pronominis ὁ ἡ τό A 9 12 55 404 581 B 118 555 769 Δ 301 361 E 265 Z 300 393 (v. l, ἄρ') I 25 204 K 57 59 352 [531] Λ 520 Ξ 31 460 464 O 383 448 P 228 554 566 Σ 250 Y 18 243 Ψ 756 Ω 396 α 286 351 [359] β 158 γ 44 334 δ 753 ζ 139 ι 519 λ 353 ξ 59 317 ο 17 ρ 172 σ 241 τ 168 397 479 υ 85 φ 353 χ 244 ω 255 286 452 h. Merc. 430 482. τὸ γάρ Δ 323 I 422 Π 457 675 ω 296 cf. Δ 49 I 706 O 599 T 161 Ω 70 π 470 σ 5 h. Merc. 535 Cer. 122, pro quo ὃ γάρ M 344 357 Ψ 9 ω 190, iungitur ὥς γάρ A 217 Θ 407 I 690 (ἀθετ.) Ξ 120 Ψ 123 Ω 68 525 ε 41 ϑ 79 π 28 64 υ 282 ψ 251 h. Ap. P. 59 Cer. 395, ὧδε γάρ A 212 Θ 401 415 454 M 217 346 359 Σ 266 Ψ 410 672 π 117 440 χ 215, accedit γάρ ad τοῖος E 667 K 145 N 677 Π 22 P 164 Φ 289 X 241 Ψ 16 280 Ω 153 182 384 α 343 β 286 γ 496 δ 206 826 λ 549 556 ν 115 σ 126 136 τ 487 φ 337 ω 62, ad τοιοῦτος υ 131, ad τόσος K [52] M 338 P 253 X 423 ι 265 499 σ 256 τ 119, legitur ἵνα γάρ K 127 pro quo Bekker HB. 267, 21 τ' ἄρ. 5) in protasi relativa γάρ pertinet ad apodosin insequentem Δ 44 K 214 N 778 Σ 460 α 245 λ 585 (ἀθετ.) ξ 93 π 122 τ [130] cf. B 289 Λ 735 δ 45 η 84. 6) pariter in protasi conditionali. de αἲ γάρ vide s. v. αἴ, adde τ 22 υ 169 αἲ γὰρ δή· εἰ γάρ legitur c. indic. Θ 366 Y 26 Ω 206 δ 732 ψ 21 ω 284, c. opt. Θ 538 N 276 485 825 P 156 561 α 255 γ 218 ο 545 π 148 ρ 496 513 σ 366 h. Ap. Del. 51, saepius sensu conditionali quam optativo, praeterea εἰ γὰρ δή K 433, εἰ μὲν γάρ I 515 M 67 322 Ω 220, εἰ μὲν γάρ κε K 449, εἴ περ γάρ Δ 55 Θ 153 T 161 Φ 576 X 86 υ 42, εἴ περ γάρ τε A 81 Δ 160 261 M 245, εἴ περ γάρ κε A 580 B 123 Θ 205 M 308 N 282 Ψ 344 β 246 355, ἤν περ γάρ T 32 X 487 μ 123, ἤν περ γὰρ δή I 393, ἤν περ γάρ κε σ 318. 7) Singulari modo dictum est A 295 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἐμοί γε [σήμαιν'] v. Ariston., non bene γάρ iungit orationem ν 189, difficultatem habet B 119 v. Koechly de Il. B 1—483 p. 13. — 8) iungitur cum aliis particulis. a) de ἀλλά-γάρ v. s. v. ἀλλά 19. adde h. Cer. [236] ubi nullum vocabulum intercedit. b) γάρ δή (Naegelsb. Anm. p. 435) B 301 E 383 Π 172 I 393 K 173 433 536 Λ 825 M 332 O 601 Σ 153 Φ 218 Ψ 607 858 Ω 54 γ 245 ε 276 π 70 ρ 382 515 τ 341 h. Cer. 269 291. c) δή γὰρ Λ 314 N 122 517 O 400 488 P 546 625 Ω 351 α 194 γ 245 (ἀθετ. κ 160 ν 30 ξ 282 π 280 425 ρ 190 σ 154 h. Cer. 76 148 159. d) καὶ γάρ etenim B 377 Z 365 I 502 533 Λ 111 N 11 Φ 192 X 46 … ι 190 ν 131 ο 521 τ 186 φ 95 χ 29 h. Merc. 378 450 Ven. 18, nam etiam B 292 Γ 18… 43 58 E 478 Λ 698 N 228 Π 810 T 52 95 Φ … 568 β 17 169 171 δ 199 595 ε 170 190 ι … ξ 70 ρ 419 566 σ 138 261 τ 75 265 510 h. … 258, vocabulum interponitur ρ 317. e) γάρ τε (Kvičala Ztft. f. östr. G. 1864, p. 413) namque A 63 81 B 481 Γ 25 Z 367 I 410 K 352 … 245 O 187 197 Φ 24 143 Ψ 156 (v. l. μέν …) Ω 527 602 α 152 γ 147 δ 397 ε 79 η 294 κ … 217 ξ 228 ο 54 400 ρ 78 322 τ 562 υ … 430, inverso ordine τὲ γάρ Ψ 277 h. Merc. … f) γάρ τοι E 265 K 250 P 475 β 276 ξ … 189 451 ρ 572 τ 592 φ 172. g) ἤ τοι γάρ … 414 Ψ 462. h) μὲν γάρ Γ 439 E 877 Z … 141 Λ 833 M 67 322 N 49 279 730 Ξ 71 Π … 335 517 P 461 631 Σ 288 312 327 Y 107 Φ … Ψ 530 Ω 751 α 392 411 γ 86 262 276 3… 495 807 ε 218 411 η 86 304 307 λ 484 μ … 244 ξ 229 π 374 ρ 532 τ 513 563 υ … Merc. 344 Ven. 86 h. 34, 1 — οὐ μὲν γάρ … 453 E 402 901 Z 84 I 545 N 556 P 446 T … 321 Y 89 339 Ψ 77 834 Ω 66 172 385 … 173 (ἀθετ.) ζ 182 301 η 73 ϑ 147 552 ι 119 … κ 93 ξ 190 ο 516 π 27 59 224 310 ρ 176 … σ 23 132 φ 261 h. Cer. 331; in sententia ἐπεί pendente h. Ap. P. 286, — μὲν γάρ … A 389 Δ 226 375 415 I 515 Λ 341 M 67 O … σ 175, — οὐ μὲν γάρ τοι π 204, — μὲν … τε I 406 P 727 X 149 Ψ 590 μ 105, | … γάρ τε h. Ven. 132, — μὲν γὰρ δή Ξ 55 Π … ζ 242. — ἤ τοι μὲν γάρ Y 67 312 γ 124. i) … οὖν B 350 Λ 754 O 232 β 132. k) γάρ … (Naegelsb. Anm. 1 Aufl. Exc. 3, 8 Heller Ph… 13, 116) A 113 236 B 342 Δ 467 E 511 … Λ 74 690 N 352 554 Ξ 464 P 554 600 (B… HB. 319, 3 pro ῥ' proponit ϝ' ut ε 321) … Φ 299 468 γ 143 δ 366 ε 321 ζ 329 ϑ … (ἀθετ.) ο 16 ρ 172 ψ 44 — ἦ γάρ ῥα X … l) ἦ γάρ A 78 232 342 355 B 242 I 303 N 477 … P 554 Φ 532 X 357 435 Ω 72 729 779 … 232 ζ 220 283 (ἀθετ.) η 270 λ 450 ξ 61 … 215 ο 152 433 ρ 15 371 τ 108 υ 306 … 17 … Merc. 37. — ἦ γάρ τοι π 199. m) γάρ … A 404 Ψ 756 ε 28 ι 393. n) οὐδὲ γάρ … E 22 Z 130 N 269 Ξ 33 Σ 117 ϑ 32 κ … 9) duo vel tria γάρ sese excipiunt B 12 Γ … Δ 48 286 360 E 478 Z 365 H 52 Θ 400 … 421 M 66 344 P 363 545 Ω 66 (quattuor) … 524 565 β 163 169 ι 163 205 λ 52 ο 16 … 372 411 ρ 316 515 577 φ 91. 10) producitur … arsi Λ 342 B 39 P 403 (ut videtur sed cf. Ξ … T 49 λ 580. v. Bekker H. Bl. 277, 25 … HF. p. 138. — 11) De loco quem in versu … tinet cf. Giseke p. 87 Geppert Urspr. 2, … 12) ponitur secundo loco, (E. M. 761, … ποτε ἀρχτικόν ἐστιν) tertio duobus vocabulis antecedentibus arcte inter se iunctis v. Λ … περὶ τρίποδος γάρ, Λ 833 ἰητροὶ μὲν γάρ … Π 73 M 67 245 302 322 417 N 49 279 … 363 446 461 Φ 331 ρ 317. 13) v. l. fuit … starchi πολέσιν γάρ pro πολέεσσι δ' I 1… Didym., eiusdem γάρ pro δέ Ω 663 (?) v. Di… Zenod. N 203 pro κόψεν Ὀιλιάδης legit …

ὁ Ἰλ., pro ὅ γ' ἄρ' v. l. fuit ὁ γάρ *N* 523 ... 1, pro δέ γάρ *Φ* 498, pro μέν γάρ *K* 418 (cc. La Roche) *X* 13, pro ἧς ἄρ' ἧς γάρ vel ... γάρ *Ψ* 854 v. Did. pro μέν α 208 (Aristoph. Aristarchus) v. l. fuit γάρ, pro δ' ἄρ' γ 267 ..., pro γάρ θ 169 γάρ τε v. La Roche, pro ... ἄρ' ξ 457 γάρ, Zenod. λ 498 pro οὐ γάρ scr. ... γάρ. 13) in univ. cf. Eust. 349, 25. 1666, ..., E. Gud. 119, 43, Bekker anecdd. 505, 22 sq. ... evar. ed. Klotz 1, 48. 2, 231, Hartung Part. 457, Baeuml. Unters. p. 68, Ztft. f. A. 1857, ... Piderit NJ. 70, 72, Classen Beobb. 1, 7, ...hraut d. Part. γάρ in scheinbar vorgeschob. ...tzen, Doederlein, part. γάρ nusquam refertur ... insequentem sententiam, Ameis Hom. Klei... ...kk. 1861 p. 4, Faesi Od. 4 Aufl. p. VII, ...itsch nam etenim ἄρα γάρ Wetzlar 1859. ...γάρ).

Γάργαρον ἄκρον | Ἴδης ὑψηλῆς *Ξ* 292, ἀνὰ ...γάρῳ ἄκρῳ | 352 cf. *O* 152, *Γ.* ἔνθα δέ οἱ ...) τέμενος βωμός τε θυήεις | *Θ* 47.

γαστήρ (skr. ǵaṭharas, lat. venter, goth. qui...s Curt. Et. 165· Kuhn Ztft. 3, 435) venter. *Φ* 180 γαστέρα - παρ' ὀμφαλόν, h. Merc. 6 γαστρός, *N* 372 398 μέσῃ δ' ἐν γαστέρι *Δ* 531 *N* 506 *P* 312, *E* 539 616 *P* 519 νειαίρῃ ἐν γαστρί cf. *Π* 465; arietis ι 433 λασίην ὑ γαστέρα. — 2) uterus *Z* 58 ὅντινα γαστέρι ... | -φέροι. — 3) ventriculus s. stomachus 1... περιστένεται γαστήρ (luporum), *T* 225 ...ι δ' οὔ πως ἔστι νέκυν πενθῆσαι, leo... ζ 133 κέλεται δέ ἑ γαστήρ | μήλων πειρή...τα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν, δ 369 μ ... ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός, σ 380 τὴν γαστέρ' ...ίζων ρ 228 βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον ρ 559 σ 364, σ 53 μὲ γαστήρ | ὀτρύνει κακοεργός, ρ 473 γαστέρος - λυγρῆς, | οὐλομέ...ς, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν cf. ο ..., ρ 286 γαστέρα - μεμαυῖαν, | οὐλομένην, 216 στυγερῇ - γαστέρι, σ 2 γαστέρι μάργῃ |. farcimen ex ventriculo factum σ 44 γαστέ... - αἰγῶν, σ 118 μεγάλην - γαστέρα - | ἐμ...ην κνίσης τε καὶ αἵματος cf. υ 25 v. Goett... ad Hes. Th. 539. — in univ. v. Choerob. ... 15, Herod. 2, 922, 27 ed. Lentz, E. M. 221 E. Gud. 119, 47, Suid., Poll. 2, 168, Eust. ..., 13. (γάστρη, ὁμογάστριος).

γάστρη (γαστήρ Curt. Et. 165) plenior or... inferior pars rotundata vasis. *Σ* 348 θ ... γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε Eust. ..., 37 ἡ κοιλότης cf. 1605, 5, E. M. 221, 57, ... Seg. 88, 10.

γαυλός (skr. gôlas Curt. Et. 165, Fick Wörterb. Benf. 2, 292) mulctrum. ι 223 ἄγγεα πάντα | ...λοί τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνα... de accentu Herod. ad l. νῦν μὲν ὀξυτό... ἐπὶ δὲ τοῦ πλοίου βαρυτόνως sch. T. ...ικὰ ἀγγεῖα γαλακτοδόχα· πᾶν δὲ τὸ κοῖ...λον - ἐκάλουν cf. Apoll. Lex. 53, 27, Lex. ... 230, 21, E. M. 222, 25, E. Gud. 120, 42, ...41, 1, Eust. 1625, 3, 1626, 8, Doed. Gl. 127.

γέ (skr. ha, ved. gha, goth k in mik etc., sl. ... Curt. Et. 478) certe. est particula enclitica; ...itur post id vocabulum, in quo plurimum ...nti inest, habet vim insigniendi et restrin... ...li Bekk. anecd. 838 10, ἔχει μείωσιν καὶ ... cf. 971, 13. 24. 1) ponitur post sub...tivum *A* 81 *B* 386 *Γ* 223 453 *Δ* 372 *E* 351 ... *Z* 228 479 *H* 195 (ἀθετ. v. Ariston.) ... *Θ* 153 176 *I* 394 (vulgo pro γε μάσσε... γαμέσσεται) *K* 235 403 447 556 *Λ* 813 *N* 325 *Ξ* 91 126 483 *O* 51 110 292 508 *P* 27 77. 102 146 *Σ* 193 *T* 164 218 (v. l. κὲ) 334 *Y* 200 211 266 431 *Φ* 103 105 192 291 *X* 19 20 487 (ἀθετ. v. Ariston.) *Ψ* 339 344 374 515 *Ω* 66 259 430 575 α 222 390 γ 124 231 (v. l. κὲ) 298 δ 293 ε 169 182 η 73 201 θ 134 139 207 414 453 ι 191 393 411 458 525 κ 93 306 505 λ 310 312 444 447 488 506 μ 78 (v. l. τέ) ν 248 256 ξ 81 96 214 ο 225 π 310 447 ρ 244 253 312 460 σ 233 τ 86 167 υ 212 φ 98 260 χ 325 ψ [128] 286 ω 81 251 328 Ap. P. 189 Ven. 116 2) post adiectivum *E* 402 901 *H* 198 (ἀθετ. v. Ariston.) *Ξ* 221 (pro γὲ νέεσθαι Demetrius γενέεσθαι v. Herod.) 480 *P* 538 *Ψ* 77 γ 114 223 256 δ 546 θ 351 ι 131 λ 264 ρ 386 475 τ 235 χ 167 ω 61 284. 3) post verbum *Θ* 448 *K* 59 *Λ* 365 455 *Π* 61 *P* 489 *Σ* 101 *T* 32 [327] *Y* 452 *X* 280 *Ψ* 150 834 *Ω* 214 β 115 319 δ 195 γ 90 ε 178 η 315 (ἀθετ. v. sch. P.) θ 451 κ 343 λ 430 μ 114 ν 5 ο 280 435 449 π 439 τ 264 331 Ap. D. 79 Merc. 519. 4) post adverbium *Θ* 512 *O* 228 383 476 *P* 363 497 *X* 304 371 *Ψ* 156 440 621 *Ω* 334 α 10 (Nauck Mél. Gréco-Rom. II, 327 ἀμόθεν τι scribit pro ἀμ. γε) 203 β 279 γ 115 δ 366 η 195 θ 315 ξ 512 σ 149 ω 532, inprimis post adverbia temporis et loci *E* 54 *N* 105 *Π* 208 τό πρίν γε, *Γ* 430 *Σ* 75 πρίν γε, *T* 21 η 201 τὸ πάρος γε, *Λ* 553 *Π* 796 *P* 270 *Σ* 386 425 *X* 302 *Ω* 642 β 127 δ 810 ε 88 ι 448 σ 164 πάρος γε cf. *N* 465 (vulg. πάρος περ sed v. La Roche), *A* 506 *E* 362 457 *Z* 125 *N* 222 (v. l. νῦν δέ v. Didym.) *T* 206 *P* 408 δ 32 ι 264 λ 449 σ 123 τ 82 υ 200 νῦν γε, *O* 211 νῦν μέν γε (v. l. κε v. Didym), *X* 219 νῦν ἔτι γε, *Γ* 224 *E* 53 *M* 290 *Π* 573 *T* 45 μ 250 Ap. P. 49 Cer. 451 τότε γε, *Λ* 107 246 *N* 441 *P* 410 ν 92 ο 228 ρ 301 χ 186 δὴ τότε γε, π 309 ἔπειτά γε, *E* 172 *Φ* 279 *Ψ* 318 β 51 ἐνθάδε γε, *Ψ* 461 κεῖσέ γε. 6) additur pronominibus a) personalibus *A* 173 ἐγώ γε (Herod. ἔγωγε· οὕτως προπαροξυτονητέον τὸ ἔγωγε, ἵν' ᾖ ἐν cf. E. M. 314, 55, Bekk. anecdd. 594, 10, La Roche HT. 231 Lehrs Qu. epp. 132), *Δ* [296 v. Ariston) 298 *Γ* 197 433 *Δ* 374 *E* 181 190 686 *Z* 129 *Θ* 210 427 482 *I* 108 517 *M* 69 165 *N* 49 95 100 117 222 744 *Ξ* 244 247 335 *O* 251 *P* 30 502 563 *Σ* 251 259 306 364 *T* 205 *Y* 134 196 (ἀθετ. v. Ariston.) *X* 86 298 387 *Ψ* 469 587 891 *Ω* 297 α 217 γ 232 (ἀθετ. v. sch.) 353 δ 193 200 347 ε 140 308 ζ 151 221 η 208 θ 138 ι 5 27 κ 312 λ 204 348 380 (v. l. ἔπειτα) μ 379 ν 128 230 356 393 ξ 172 ο 68 513 π 23 85 318 400 ρ 11 138 186 400 τ 407 409 474 Ap. D. 63 Merc. 174 309 338 Ven. 239, — saepe αὐτὰρ ἐγώ γε alii personae vel rei opponitur *Δ* [282 v. Ariston] *O* 401 *Ω* 241 α 215 γ 182 η 275 310 ι 431 κ 49 438 ο 491 ρ 389 409 h. Merc. 406 535. — *Δ* 525 *Φ* 217 (v. l. pro γ' ἐλάσας est πελάσας v. Didym.) Ven. 194 ἐξ ἐμέθεν γε — ἐμοί γε *Δ* 174 (v. Herod.) 295 *I* 371 *Λ* 366 *T* 209 305 *Y* 453 *Φ* 439 *Ω* 68 γ 277 δ 481 538 ι 366 κ 406 [475] 496 ο 152 359 σ 180 τ 488 φ 213 ω 306 435 h. Cer. 122 Merc. 267, — ἐμέ γε *I* 315 *Π* 30 ε 99 λ 198 406 (v. Bekker HBl. 80), — σύ γε *Δ* 34 *E* 130 237 350 (v. l. καί) 429 812 827 *Z* 363 412 *Θ* [423 v. Ariston.] *I* 231 522 *K* 237 481 *N* 294 *O* 49 95 229 *Π* 17 89 *P* 166 488 691 *Φ* 229 *Ψ* 894 *Ω* 290 364 θ 180 ι 412 452 κ 285 330 486 μ 106 ν 299 ο 24 327 π 142 150 194 256 ρ 455 576 σ 106 327 τ 121 Ap. P. 186, σέο γε *E* 173, σεῖό γε h. 7,

59, — σοί γε *A* 557 *I* 252 *Λ* 452 765 *Π* 33 *Φ* 357 358 463 *X* 357 513 *Ψ* 144 594 *Ω* 683 β 126 δ 595 ζ 154 λ 444 μ 380 ρ 9 454 τ 496 χ 226 φ 166 257 Merc. 440, — σέ γε *K* 96 *Y* 179 *X* 352 *Ω* 288 α 223 386 β 275 γ 214 δ [286] ϑ 488 (cf. Bekker HBl. 284, 27) ι 477 λ 399 ν 322 ο 326 π 95 φ 172 χ 197 h. Ap. D. 88 128 Ap. P. 190, — νῶϊ γε (Zenod. νῶιν) *X* 216, — σφῶϊ γε *E* 287, — σφῶν γε δ 62 (ἀϑετ. v. sch. M.), — ἡμέας γε *N* 114, — ὑμεῖς γε, β 76, — ὑμέων γε χ 219, — ὑμῖν γε *P* 448. b) additur pronominibus possessivis ἐμός γε *Θ* 450 *Y* 425 τ 27, — σός s. τεός γε *N* 287 (v. Didym.) *X* 348 493 (ἀϑετ. v. Ariston.) — σφωίτερός γε *Λ* 216, — ἡμέτερός γε *I* 108 *M* 166 χ 215. c) additur pronominibus demonstrativis. ὅ γε refertur ad subiectum aliquod praecedens *A* 93 *B* 686 *Δ* 21 *H* 169 *Θ* 458 *N* 8 *Σ* 380 *Ψ* 283 453 710 875 *Ω* 398 784 α 26 4 43 β 204 434 (ἀϑετ. v. sch. BMV. ad *Ω* 8) δ 137 435 526 ε 226 386 ρ 107 109 η 34 ϑ 313 κ 7 91 350 λ 195 μ 255 ν 113 ξ 336 ο 255 π 219 ρ 142 153 514 σ 110 υ 28 χ 471 ψ 271 h. Merc. 576 Ven. 215. antecedit casus obliquus pronominis ὁ ἡ τό *B* 55 170 694 *Δ* 531 *H* 150 *Θ* 496 *I* 189 565 *K* 302 *Λ* 304 *M* 261 298 *N* 94 406 480 662 *Ξ* 37 175 *O* 311 360 455 647 *P* 219 *Φ* 391 *X* 440 *Ψ* 42 300 *Ω* 14 α 31 β 24 δ 8 189 ... 425, — vel refertur ad casum aliquem obliquum nominis praecedentis *A* 261 342 *B* 37 10. *Z* 372 *Θ* 138 *N* 88 *O* 676 *P* 40 391 705 *Φ* 6 *X* 92 143 *Ψ* 299 γ 90 ζ 120 ε 82 ζ 309 ι 113 λ 190 311 ν 201 ξ 526 π 157 σ 234 υ 390 ω 293 h. Ap. P. 161 Merc. 242, h. 19, 29. — saepe orationem continuat ὥς ὅ γε *A* 304 *B* 206 *Δ* 250 536 *Λ* 136 *M* 277 *P* 394 523 735 746 *Y* 493 *X* 90 *Ω* 141 804 cf. *A* 531 ν 439, — ἔνϑ' ὅ γε *B* 724 314 *Δ* 293 *E* 155 677 *Ξ* 169 h. Ven. 60 h. 19, 32, — ἔνϑ' ἄρ' ὅ γε *N* 15 *O* 730 h. Ap. P. 266 h. 31, 15, — ἤ τοι ὅ γε *A* 68 101 *B* 76 (ἀϑετ. v. Ariston.) *H* 354 365 *Λ* 94 *T* 100 β 224, — refertur ad sententiam relativam quae praecedit *Λ* 548 *Ω* 530 σ 278, ad sententiam conditionalem *E* 132 185 (v. l. ὅδ') 821. — saepius iungitur cum substantivo velut *Ψ* 173, rarius cum adiectivo velut *N* 53, — refertur ad sententiam relativam quae sequitur *E* 184 α 403 — iungitur κεῖνος ὅ γε *Γ* 391 *T* 344 — de *E* 554 οἴω τώ γε v. Ameis. append., — inprimis cum pleonasmo quodam repetit ὅ γε subiectum sententiae. α) post ἀλλά *A* 320 496 *B* 3 420 *Δ* 389 *E* 321 434 *Z* 504 *Θ* 311 *M* 263 305 394 *N* 518 523 *O* 586 710 *T* 94 *Φ* 581 *Ψ* 5 ε 33 ι 123 288 554 (v. l. ἄρα) κ 214 μ 188 ξ 422 σ 142 325 h. Ap. P. 169 Merc. 22. β) post δέ *B* 664 *Γ* 7 *Δ* 357 *E* 623 *Z* 168 192 *H* 22 *I* 511 541 *Λ* 226 *P* 130 *Φ* 315 455 *X* 33 *Ψ* 217 α 4 γ 469 λ 391 ν 254 ρ 466 (v. l. δ' ἄρ') τ 212 575 χ 379 ω 470 h. 31, 9 ut post καί *I* 620. (novum subiectum inducit δ' ὅ γε *Λ* 787). γ) post οὐδέ *A* 97 *B* 753 *M* 406 *N* 70 302 348 (v. l. οὐδέ τι) 395 *O* 708 *Φ* 608 κ 214 ν 254 h. Ap. P. 227. δ) in sententia disiunctiva. sic ubi legitur εἴτ' ἄρα - εἴ τε in priore membro *A* 65 γ 90 cf. β 132 δ 110 837 λ 464, vel in posteriore *M* 240 — ἤ - ἤ in priore membro *A* 190 *K* 504 *Φ* 113 γ 217 δ 821 ι 175 cf. ϑ 488 in posteriore *Γ* 409 *E* 673 *Ψ* 332 β 327 δ 790 h. 7, 28 cf. φ 399 in tertio membro *Π* 17. ε) post sententiam temporalem, quae antecedit *A* 485 *Γ* 5 *Z* 427 *O* 392 *Σ* 522 ζ 88 ϑ 51 ι 311 344 π 325 ρ 302 φ 46 h. Ven. 128, ζ) post αὐτάρ *O* 479 quamquam plerumque novum subiectum inducitur formula αὐτὰρ ὅ γε v. *B* 667 *Γ* 328 *E* 585 *Z* 474 *I* 206 *Λ* 461 *M* 40 *N* 399 (Aristarchus ὅ v. Didym.) *O* 523 630 *P* 108 *Φ* 367 550 *Ω* 50 189 γ 173 ι 237 537 κ 264 λ 597 π 41 σ 398 υ 140 χ 116 480 h. Ap. P. 138 Cer. 296 371 cf. *Ψ* 35, — αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως *E* 308 327 *Θ* 268 *K* 154 *Λ* 483 *N* 164 *Ψ* 896, — praeterea habes τοῦ γε *E* 301 *K* 457 *O* 139 (v. l. τοῦδε v. Didym.) *P* 8 *Y* 99 δ 79 ζ 182 ξ 61 291 φ 318 χ 329 h. Cer. 265, τοὔνεκά γε *Y* 182 (ἀϑετ. v. Ariston.) — τῷ γε *Ψ* 173 ρ 63 β 12, τῇ γε *Z* 435 (ἀϑετ. v. Ariston.) *Φ* 495 ψ 172 h. Ap. P. 172, — τόν γε *A* 401 582 *Γ* 393 *E* 794 *I* 584 *Λ* 223 478 *N* 538 *Ξ* 432 *O* 349 *Π* 187 453 *P* 65 399 *Σ* 153 *Y* 406 *Ψ* 35 *Ω* 122 411 540 589 710 771 α 195 γ 259 (La Roche conicit τόν κε) δ 388 847 ε 397 ι 241 λ 450 ν 271 407 ξ 135 ρ 223 (libri τόν κε) 401 χ 328 h. Cer. 166. 221 h. 19, 16, repetit τόν γε obiectum *Y* 479, — τήν γε *E* 132 821 (utroque loco Aristarchus διχῶς τήν γ' et τήν) *Z* 185 β 109 δ 785 ε 248 261 ϑ 55 ξ 235 χ 212 431 (v. l. τήν δ') ω 145, — τό γε *A* 178 *B* 873 *E* 853 *H* 281 *Λ* 238 *O* 212 (ἀϑετ. Ariston.) *P* 408 *Y* 318 43. *Φ* 377 *X* 301 368 *Ψ* 161 865 η 167 ϑ 143 446 ν 159 ο 92 283 π 302 ρ 568 φ 110 (v. l. τόδε γ') h. Ap. D. 107 Cer. 334, nonnunquam sententia inde pendente velut *A* 120 *Γ* 308 *Θ* 7 *Ξ* 191 γ 346 τ 2.. (v. l. τόνδε) φ 126, de *E* 827 (v. l. τόνδε) *Ξ* 342 *Z* 167 417 ρ 401 cf. La Roche HSt. p. 81, — τώ γε *A* 330 *P* 441, — τῶν γε *Z* 16 *Φ* 611 δ 495 φ 205, — τούς γε *Π* 94 *T* 340 ν 187, — τάς γε μ 55 61 197, — τά γε *Γ* 176 *K* 460 *P* 620 693 *Σ* 21 *Ω* 795 ϑ 418 ι 109 μ 441 (Aristarchus τὰ δέ v. Didym.) ν 71 427 ξ 363 ο 31 π 64 136 ρ 193 281, τά γ' ὄπισϑε *Λ* 613, sententia inde pendente ο 523 τ 83 φ 126, sensu relativo τά γε legitur ϑ 280 ubi recte Bekker proponit κέ vel τέ. — aliquoties ἀσυνδέτως adiungitur ad antecedentia ἅμα τῷ γε *B* 577 745 817 822 *M* 99 *Ω* 573 β 11 κ 208 ο 100 ρ 62 ν 145, ἅμα τῇ γε *Γ* 143 α 143 ζ 84 σ 207 τ 601. — ad ὅδε accedit γε ὅδε γε h. 7, 19, — ἥδε γε β 372 υ 245 h. Ap. P. 351, sententia inde pendente *I* 425 *P* 336, — τόδε γε ϑ 198 (v. l. τόν γ') χ 154 ω 506, sententia inde pendente *B* 119 ρ 307, — τῇσδέ γε *Ξ* 107, — τῇδέ γε *I* 626, — τόνδε γε ϑ 197 μ 216, — τούσδε γε ζ 283 (ἀϑετ. v. sch. HQ.), — τάδε γε *H* 97 *Z* 349 *Ω* 373 α 226 π 107 υ 377 ω 433 h. Merc. 220, sententia inde pendente χ 350, — ὧδε γε *B* 802 *Γ* 442 *Z* 99 (Ahrens delet γ') — ad οὗτος accedit οὗτός γε *Γ* 178 *Θ* 358 *Π* 30 π 254, — τούτου γε *K* 246 π 373, — τούτῳ γε *H* 113 *X* 488 (ἀϑετ. v. Ariston.), — τοῦτόν γε σ 80, — τοῦτό γε *Δ* 37 β 122 η 299 φ 170 317 ψ 24, — τούτω γε π 263, — τούτων γε *Θ* 513 ρ 497, — ταῦτά γε *Λ* 286 *Θ* 146 *K* 169 *N* 377 *Ξ* 53 *Σ* 128 *Ψ* 626 *Ω* 379 γ 357 δ 266 σ 170 ν 37 χ 486 ψ 124, — οὕτω γε *N* 620, — cum τοιοῦτος iungitur τοιαῦτά γε *Ψ* 494 α 47 ζ 286 (ἀϑετ. v. sch. HQ.) χ 315, — cum τοιόσδε τοιῇδε γε δ 74, ad κεῖνος accedit κεῖνός γε *I* 678 *Ω* 490 α 46 ϑ 209 ν 421 σ 254 τ 127, — κείνη γε ζ 313 η 75 λ 181 π 37, — κείνου γε β 274, κείνης γε ε 211, — κείνῳ γε ο 155, κείνῃ γε μ 69, — κεῖνόν γε *Ξ* 208 (v. l. κείνων) π 267, — κείνων γε γ 224 λ 118, — ad τόσος accedit γέ *B* 528 *Ξ* 396 (v. Herod. ad l.) 398 cf. Lehrs qu.

epp. 132. d) additur γέ ad pronomen determinativum αὐτός γε N 319 Ξ 248, αὐτὴ μὲν γε h. Ap. P. 280, ᾧ αὐτοῦ γε νόῳ π 197, μ' αὐτόν γε Ω 198, μετά γ' αὐτόν M 104, iungitur αὐτὸς ὅ γ' Σ 149 (Bekker ὅδ' ed. priore, ὁ posteriore) — similiter cum ἄλλος iungitur E 897 K 404 P 78 ξ 226 ο 383 υ 21 100 168 h. Merc. 538 et cum ἕτερος E 258 288 H 292 378 397 T [94 ἀθετ. v. Aristou.] Υ 210 X 266 ξ 325 τ 294 υ 132, accedit ad εἷς E 603 Υ 98 α 339 ο 83 (ἀθετ.) χ 117, ad δύο E 303 Υ 286. 7) ponitur γέ in sententiis relativis ὅσσα γε η 214 ξ 198, ὅση - γε Θ 294 N 786 ψ [128], ἅσσα - γε I 367, ὅντινά γε τ 511, ὅστις (ὅτις) - γε Ψ 494 α 47 229 ζ 286 χ 315, ὅθεν - γε γ 319. 8) in sententiis temporalibus et causalibus πρίν γε post sententiam negativam I 387 M 172 O 557 P 504 Σ 135 Φ 578 X 266 (v. l. πρίν) Ψ 45 α 210 μ 187 ν 124 (v. l. πρίν) 336, post optativam Z 465, post affirmativam α 210 ζ 288 (ἀθετ. v. sch. HQ.) Ap. P. 179, — πρίν - πρίν γε A 98 I 651 O 74 (ἀθετ. v. Ariston.) Σ 334 δ 254—5 475—7, πρίν - πρίν - γε δ 747, πάρος - πρίν γε E 219, πρόσθε - πρίν γε ϱ 9 ψ 138, πρίν γε - πρίν h. Cer. 332, πρίν γ' ὅτε δή I 488 588 M 437 δ 180 ψ 43 h. Ap. D. 49 Cer. 96 195 202, πρίν γ' ὅτε ν [322 v. sch. HQ.], πρίν γ' ὅτ' ἄν β 374, πρίν γε - πρίν γε E 288 (Bekker delet utrumque γέ) Σ 189—90, πάρος γε πρίν - γε β 127—8 σ 288—9, μεσσηγύς γε - πρίν γε η 196 cf. La Roche Ztft. f. östr. G. 19, 504 atque ad Π 840, — ὅτε - γε β 31 43 μ 114, ὅτε μὴ - γέ N 319, — ἐπεί - γε, ubi γέ aut ad eam sententiae partem refertur, in qua inest vis causalis velut A 299 352 K 236, aut ad ipsum vocabulum cui adiunctum est sensu aut insigniente ut K 210 O 418 Σ 101 Φ 93 aut restrictivo velut Ω 214 λ 264 ϑ 451 cf. praet. I 269 Z 412 349 K [411] Ψ 150 Ω 288 α 223 h. Cer. 334. similiter ἐπειδή - γέ Δ 478 Π 187 γ 205, ἐπήν - γε χ 219 254, ἐπὴν δή - γέ Π 453. 9) in sententiis conditionalibus. cum εἰ iunctum non invenitur nisi ε 206 εἴ γε μέν (Bekker εἰ μήν) et E 258 εἴ γ' οὖν, praeterea εἰ - γέ ubi γέ aut cum εἰ iungendum est ut A 393 X 20 - 90 ο 435. aut pertinet ad id ipsum vocabulum. cui additur sensu aut insigniente ut B 379 Θ 423 γ 115 ι 529 λ 380. aut restrictivo velut A 0 O 49, praeterea εἰ - γέ legitur A 116 A 4 E 184 Z 128 284 I 231 247 Ξ 196 221 P 88 Σ 427 T [327] α 163 β 62 115 274 δ 293 178 η 201 315 κ 343 ϱ 475 σ 80 254 τ 127 170 213 ψ 21 ω 284 h. Ap. Del. 79 Merc. 19 Cer. 166 221, — εἴ κεν - γέ A 60 β 76, — εἰ γάρ - γέ N 485 825 Ψ 344, — εἴ περ γάρ - γέ A 81 Δ 261 M 245 cf. T 164, — εἰ μὲν - γέ I 434 K 242 O 49 υ 286 ω 328, — εἰ ἐτεόν γε Θ 423 M 217 γ 122 ι 529 ν 325 π 320 ω 259 cf. Ξ 125, εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε O v. Didym., ἐτεόν γε h. Merc. 242, — εἴ ποτ' ἔον) γε Γ 180 (v. Naegelsb.) Λ 762 Ω 426 135 ω 289 cf. ο 286 v. Curtius Stud. 1, 2, 286, αἴ κε - γέ ε 169 χ 167, — ἤν περ γάρ - γέ 32 X 487. 10) γέ μέν iungitur B 703 709 6 non bene Axt Coni. Hom. Kreuznach 1860 4 scribit δέ μιν) E 516 A 813 Σ 386 425 642 δ 195 ε 88 206 ϑ 134 τ 264. 11) similiter aliae nonnullae formulae, in quibus inest adiunguntur ἀσυνδέτως Δ 43 ἑκὼν ἀέκοντί θυμῷ, H 142 δόλῳ, οὔ τι κράτεΐ γε, I 527 πάλαι, οὔ τι νέον γε cf. γ 367, σ 164 οὔ τι πάρος γε. 12) post vocativum invenitur uno loco τ 215 ξεῖνέ γ' ubi aut est delendum aut cum Doed. Emendd. Hom. p. 14 legendum ξεῖν' ἔτ'. 13) bis in eadem ponitur sententia E 258 288 Π 30 X 266 λ 444. 14) ponitur in substantivo cum praepositione iuncto post praepositionem cf. B 379 N 325 O 292 508 ϑ 207 λ 310 444 π 447, raro post substantivum, praeterea in ἀνδράσι γε ϑνητοῖσι K 405 P 77 Υ 266 Ω 259 430 κ 306 post substantivum, quamquam vis primaria inest in adiectivo. — raro invenitur in arsi cf. Giseke HF. p. 68. 74. 86. 15) B 70 Bekker ὅ γε scribit pro ὁ μέν, B 105 Autenrieth ὅ γ' proponit ad hiatum tollendum pro ο, E 273 et Θ 196 Bekker pro κέ conicit γέ sed v. Naegelsb. ad A 60, Z 479 γ' ὅδε, v. l. δ' ὅ γε H 117 pro τέ v. l. est γέ v. sch. B., I 632 τίς τε, v. l. τίς γε v. Didym., M 171 οἴδ', v. l. οἵ γ' v. Didym., Π 688 τέ, v. l. γέ, T 169 τέως περ, v. l. τέως γε, Υ 77 ἕ, v. l. γέ v. Didym., Ω 207 ὅδε, v. l. ὅ γε, Ω 403 οἵδε v. l. οἵ γε, α 307 τόδε, v. l. τό γε, λ 264 τοῦδέ τι, Bekker τοῦδέ γε, μ 43 τάδε, Herod. τά γε, ν 238 τήνδε τε, Bekker τήνδε γε, ν 318 σ' ἔτ', v. l. σέ γ', π 470 τόδε, v. l. τό γε, ϱ 223 τόν κ', Ameis τόν γ', ω 426 ὅδ', v. l. ὅ γ'; praeterea Hoffmann Qu. Ho. 2, 89 nonnullis locis γέ delet propter digamma, pariter Bekker velut A 548 582 Z 484 ι 452. — in universum cf. E. M. 749, 28 E. Gud. 519, 50. de ἐγώ γε E. M. 314, 52, E. Gud. 418, 8, de ὅ γε E. M. 613, 50, E. Gud. 418, 8, de σύ γε E. M. 732, 29, E. Gud. 418, 9, Eust. 969, 56. Devar. de Gr. ling. part. ed. Klotz 1, 54—56. 2, 272—354, Hartung Partikell. 1, 344—416, Baeumlein Unterss. über griech. Part. p. 53—68, Naegelsbach de part. γέ usu Homerico Norimb. 1830, Schoemann Redeth. p. 195.

γέγωνα, γεγωνέω, γεγώνω (ad γῶνος, γόμφος skr. gambhas refert Ahrens Δρῦς p. 6, ad gan, gâ cognoscere Fick Wörterb. p. 55, cf. Benf. 2, 63, Pott EF. 1 Aufl. 1, 183. praeter part. γεγωνώς ad perfectum pertinere videtur γέγωνε significatione praesentis (v. Classen Beobb. 3, 16, H. Weber EF. p. 63 a. 27) in formula ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, ad γεγωνέω inf. γεγωνεῖν M 337, impf. ἐγεγώνευν ϱ 161, γεγώνευν μ 370, ἐγεγώνει X 34 Ψ 425 φ 368, γεγώνευν ι 47 cf. Eust. 1615, 26, quas formas alii pro plqpf. habent, ad γεγώνω inf. γεγωνέμεν Θ 223, Λ 6, impf. ἐγέγωνεν Ξ 469, γέγωνε Ω 703 ϑ 305. aliter formas distribuit Ahrens l. c.) clamo. a) abs. ε 400 ζ 294 ι 473 μ 181 ὅσσον τε γέγωνε βοήσας sch. EV. ὥστε ἐξακουστὸν γενέσθαι βοήσαντά τινα cf. sch. B et P ad l. et sch. P ι 473, Eust. 1599, 1, 1639, 57; M 337 ἀλλ' οὔ πώς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν Herod. ὁ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει. Ἀρίσταρχος δὲ περισπᾷ. καὶ ἔοικε μᾶλλον περισπώμενον εἶναι παρὰ τῷ ποιητῇ. ὡς γὰρ ἐνόεον καὶ ἐφίλεον, οὕτως καὶ ἐγεγώνεον (libri -ευν) ἔφη ϱ 161. ἀπαρέμφατόν τε προηνέγκατο τὸ γεγωνέμεν. προσέθηκα δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐπεὶ οἱ μετ' αὐτὸν καὶ ὡς βαρύτονον αὐτὸ ἔκλιναν καὶ ὡς περισπώμενον, cf. sch. L., Ω 703 γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ, X 34 μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει, φ 368 ἑτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει, Θ 223 Λ 6 ἠ̆ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε Aristop. οὐ ψιλῶς ἐστι φωνεῖν, ἀλλ' ἀκουστὸν φϑέγγεσθαι cf. Eust. 826, 59. — b) c. dat. Ξ 469 ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδά-

μαντι Didym. Ζηνόδοτος ἀμύμονα Πουλυδάμαντα, Ψ 425 Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει, Θ 227 Λ 275 586 Μ 439 Ν 149 Ρ 247 ἤυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς |, falso Ariston. Μ 439 non ad Hectorem, sed ad Iovem refert, θ 305 σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσιν, ι 47 Κικόνεσσι γεγώνευν |, μ 370 οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν | ubi Bekker HBl. 284, 10 recte scripsit μέγ' frustra obloquente Ameisio app. p. 92. — denique sensu usitato clamandi ineptum est neque reliquae narrationi conveniens (v. Lehrs. Ar. p. 100) ρ 161 Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν quare recte damnat versus duos sch. Q. Vind. 133. praet. cf. Apoll. Lex. 54, 2, Lex. Seg. 230, 33, E. M. 224, 11. 18, E. Gud. 121, 39. 55, Or. 40, 13, Suid., Hes., Eust. 908, 57, Lob. Rhem. 146, Curtius Temp. u. Mod. p. 176, Warschauer de perf. ap. Hom. usu p. 3, Buttm. Lexil. 1, 253, La Roche HT. 217. 430 HU. 89, Schmidt JJb. 1855, 222 Hentze Philol. 27, 494 sq.

γείνομαι (ex γένjομαι skr. ĝâjê rad. ĝan Curt. Et. 166, Kuhn Ztft. 5, 210, Benf. 2, 116. 201, Pott EF. 1 Aufl. 1, 253) praesentis formas eodem sensu quo γίγνομαι usurpatas cum maiore librorum parte retinuit La Roche part. γεινομένῳ Υ 128 (ἀθετ. v. Arist.) Ω 210 δ 208 η 198, γεινόμενον Ψ 79, γεινομένοισιν Κ 71 (ut Baum. γεινομένῃσιν h. Ven. 265), impf. γεινόμεθ' Χ 477 v. La Roche app. Eust. 1281, 25, Hes., prorsus expulit ex Homero Bekk. cf. HBl. 93, 25. aor. I ἐγείναο, ἐγείνατο et γείνατο (de loco in vs. v. Bekk. MB. 1864, 187 n. 2), coni. γείνεαι υ 202, inf. γείνασθαι. 1) praes. nascor, cf. locos allatos. falso expl. δ 208 Eust. et sch. B. γεινομένῳ τεκνοῦντι. 2) aor. I causat. sign. gigno. Ι 476 ὅν ποτε μήτηρ- | γείνατ' cf. Α 280 Φ 109 Ω 608, Γ 238 Τ 293 h. 16, 2, Ven. 110 145 -τώ (τούς) μοι μία γείνατο μήτηρ |, [Ξ 324] Ἡρακλῆα γείνατο παῖδα cf. λ 268 h. 15, 2, δ 13 ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινήν cf. h. Merc. 13, Ζ 26 ἡ δ' ὑποκυσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε cf. h. 32, 15, Ζ 24 σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, Ε 896 ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ cf. h. 31, 3, λ 299 ὑπὸ Τυνδάρεῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε, — pater Ο 526 ὃν Λάμπος ἐγείνατο, Φ 160 τὸν δ' ἐμέ φασιν | γείνασθαι Didym. γείνεσθαι· ἐν ἄλλῳ γείνασθαι, cf. η 61 ο 241, de Iove hominum patre υ 202 οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός | sch. V. γεννήσῃς cf. Apoll. Lex. 54, 21, Eust. 1889, 21, Hes., de Iove Minervae genitore Ε 880 ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον v. sch. A. ad 875, falso expl. BL., cf. h. Ap. P. 130 Κρονίδης - γείνατ' Ἀθήνην | ἐκ κορυφῆς h. 28, 4 τὴν αὐτὸς ἐγείνατο - Ζεὺς | σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς Schoemann op. 2, 51, — de utroque parente Η 10 ὃν - γείνατ' Ἀρηΐθοος καὶ Φυλομέδουσα cf. Φ 142 η 57 θ 312. in circumlocutione ponitur Δ 400 τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρηα μάχῃ cf. Ε 800, Ν 777 οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ cf. Φ 85 α 223 ζ 25 ψ 172. — γείνεται expl. γεννᾶται E. M. 232, 27, E. Gud. 122, 6. 125, 32, γείνατο ἐγέννησεν E. M. 229, 15, E. Gud. 123, 14, Hes. (ἐγ-).

γείτων (pro γηΐτων a γῆ Curt. Et. 167, Walter Kuhns Ztft. 11, 107, Brugman Curt. St. 4, 145) vicinus. δ 16 (ἀθετ. v. La Roche) γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου, ε 489 ᾧ μὴ πάρα γ. ἄλλοι |, ι 48 οἵ σφιν γ. ἦσαν sch. H. ἐπισημαίνονται ἐν Ἰλιάδι γείτονα μὴ ὠνομάσθαι. cf. sch. EQT. α 238 οἱ πλησίον μένοντες, E. M. 229, 26, E. Gud. 122, 8, Or. 40, 24, Poll. 6, 113. 9, 37, Lex. Seg. 231, 9.

γελαστός (γελάω) risu dignus. θ 307 ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτά sch. H. οὕτως ὀξυτόνως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός v. l. fuit ἀγέλαστα quam probant Duentz. Doed. Gl. 77, v. La Roche, cf. Nitzsch ad l., Eust. 1599, 3, E. M. 224, 44, Zonar. 29, Apoll. Lex. 4, 21. (ἀγέλαστος).

γελάω (γελάσjω Kuhn Ztft. 2, 270, Schweizer ib. 3, 371, Leskien Curt. St. 2, 1, 116, a rad. γαλ splendere Curt. Et. 161, Weber EF. p. 43) praes. γελόω, (v. E. M. 536, 36, E. Gud. 341, 41), part. γελόωντες σ 40 υ 374, γελώοντες σ 111 υ 390 v. l. γελώωντες rec. Duentz., et γελοίωντες ap. Eust. 1897, 4 cf. sch. B. υ 390, Bekk. HBl. 123, 21, Lob. Rhem. 184 215, pro quo Ahrens Gr. F. §. 51 a. 2 alii γελοιῶντες scribunt, ad γελοιάω referentes, impf. γελώων υ 347 cf. Buttm. Gr. 1, 482 n., v. l. γελοίων cf. Eust. 1895, 29, Sonne Kuhns Ztft. 13, 422 γέλωον proponit. aor. I ἐγέλασσε(ν), ἐγέλασσαν, sine augm. γέλασσε, γέλασσαν, γέλασαν, inf. γελάσαι, part. γελάσσας, γελάσας, γελάσασα. — 1) splendeo Τ 362 γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν | χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς, h. Cer. 14 γαῖα δὲ πᾶσ' ἐγέλασσε cf. Eust. 159, 36. 1188, 50 Doed. Gl. 75, Weber l. c. 2) rideo. a) abs. Φ 408 γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη, ψ 105 γελόω καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ cf. β 301 ρ 542 σ 40 320 υ 390 h. Merc. 29 420, h. Cer. 204 μειδῆσαι γελάσαι τε καὶ ἵλαον σχεῖν θυμόν, υ 347 γναθμοῖσι γελώων ἀλλοτρίοισιν v. Naegelsb. Hom. Th. 176. 357, Ο 101 ἐγέλασσεν | χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν | ἰάνθη v. sch. A. et ABL. et Eust. 1007, 59. b) addito accusat. ἡδύ Φ 508 σ 111, μάλα ἡδὺ Λ 378, δακρυόεν Ζ 484 cf. sch. AB., Eust. 657, 14, ἁπαλόν ξ 465 h. Merc. 281, ἀχρεῖον σ 163. cf. La Roche HSt. p. 61. c) ἐπί τινι υ 374 ἐπὶ ξείνοις γελόωντες, Ψ 840 γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί, ubi nonnulli de tmesi cogitare malunt. cur rideant, non dicitur, damnat totum locum Lehrs Rh. M. 17, 481. addito ἡδὺ Β 270 Ψ 784 υ 358 ψ 376 ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν |, d) Φ 389 ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ, ι 413 ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ. (ἐκ- ἐπι- Ψ 840? γελαστός, ἀγέλαστος).

γελοιάω (γελοῖος) rideo. h. Ven. 49 ἡδὺ γελοιήσασα, nonnulli: iocabunda, significatione verbi γελοιάζω moti. nonnulli ad γελοιάω referunt formas quae exstant σ 111 υ 347 374 v. s. v. γελάω.

γελοίϊος (ex γελοῖος cf. Bekk. HBl. 145, 9. Brugman Curt. St. 4, 173, γέλοιος a γέλος Kuhn Ztft. 2, 270) ridiculus. Β 215 ὅ τι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν | ἔμμεναι cf. E. M. 224, 39, E. Gud. 122, 25, Hes., Eust. 205, 39.

γέλως (ex γέλασοτ ortum putat Kuhn Ztft. 6, 59, ex γέλασος Brugman Curt St. 4, 173 cf. Schweizer Kuhns Ztft. 3, 371, rad. γαλ splendere H. Weber EF. p. 43. nom. γέλως a Bekkero mutatus est in γέλος Α 599 θ 326. retentus propter metrum θ 343 344, dat. γέλῳ σ 100 (v. l. γέλω cf. Eust. 1607, 18. 1697, 17, Bekk. HBl. 13, 31, Lob. Elem. 2, 300), accus. γέλω σ 350 (v. l. γέλων), υ 8 v. l. γέλων et γέλωτα, υ 346 v. l. γέλον et γέλων Bekker

ubique γέλον cf. Bentley ad A 599, Grashof z. Crit. des hom. T. p. 24 n. 41, obloquitur Rumpf JJb. 81, 586) risus. Θ 343 ἐν δὲ γέλως ὦρτ' θεοῖσιν | οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, σ 100 γέλῳ ἔκθανον, σ 350 γέλω δ' ἑτάροισιν ἔτευχεν, υ 8 ἀλλήλῃσι γέλω καὶ ἐυφροσύνην παρέχουσαι, A 599 Θ 326 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν, υ 346 μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη | ἄσβεστον γέλω ὦρσε. v. E. M. 224, 29, Poll. 6, 199. (γελοίϊος, γελοιάω).

γενεή (ex γενεσjή, γεν Curt. Et. 556) 1) multitudo aequalium, „Generation.“ Z 146 οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν cf. 149, A 250 τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων | ἐφθίαθ' sch. ABL. δύο τριακονταετηρίδες cf. Porphyr. ad γ 245, Eust. 97, 10. 30, Hes., Ψ 790 οὗτος δὲ προτερῆς γενεῆς προτέρων τ' ἀνθρώπων, ξ 325 τ 294 ἐς δεκάτην γενεήν. 2) γενεῇ aetate s. natu B 707 τ 184 ὁπλότερος γενεῇ, Z 24 πρεσβύτατος γ., H 153 γ. - νεώτατος, I 161 γ. προγενέστερος, O 166 (ἀθετ. v. Ariston.) 182 γ. πρότερος - pariter γενεῆφι(ν) I 59 ὁπλότατος γ. v. Ariston., Ξ 113 γ. νεώτατος, Φ 439 γ. νεώτερος. v. Eust. 743, 63. 3) genus s. stirps Z 145 Φ 153 τίη γενεὴν ἐρεείνεις; | h. Ven. 201 219 ὑμετέρης γενεῆς, h. Merc. 59 ἥν τ' αὐτοῦ γενεήν, Z 151 Y 214 ὄφρ' εὖ εἰδῇς | ἡμετέρην γενεήν cf. Friedlaend. Anall. p. 474, π 117 ἡμετέρην γ. μούνωσε Κρονίων, α 222 οὐ - γενεήν γε θεοὶ νώνυμνον ὀπίσσω | θῆκαν, α 387 ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν, T 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσιν v. Ariston., Y 303 ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται | ubi Aristarchus teste sch. Paris. post γ. scr. δμηθέντος ὄληται |, Y 306 Πριάμου γενεήν, — accus. relationis ο 225 γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν |, Φ 187 γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι ubi Bentl. coniecit γενεῆς, Bekker scr. γενεή, Ψ 471 ἀνήρ | Αἰτωλὸς γενεήν (ἀθετ. v. Ariston. cf. Lehrs Rh. M. 17, 482), — Φ 157 ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ, — K 68 πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων φῶτα ἕκαστον, Z 211 Y 241 ταύτης τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, Y 203 ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας, H 128 πάντων Ἀργείων - γενεήν τε τόκον τε | cf. ο 175. idem in circumlocutione est O 141, — ad gentilium inter se similitudinem respicitur Ξ 474 αὐτῷ γὰρ γενεὴν (Aristoph. ῥα φυὴν v. Did.) ἄγχιστα ἐῴκει, pro quo mire Nauck γὲ νέην, de generis nobilitate (Eust. 884, 33) Δ 60 μὲ πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος — | ἀμφότερον, γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, Ariston. ἡ δ. ὅτι γενεῇ ἀντὶ τοῦ γένει. ἐκ Κρόνου γάρ cf. Σ 365 (ἀθετ. v. Porphyr. Lehrs Ar. 334, Schoemann op. 3, 5), K 239 ἐς γενεὴν ὁρόων, Λ 786 γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς | Ariston. τῷ γένει, τῇ εὐγενείᾳ — de equorum genere (Race) E 265 268 γενεῆς. 4) suboles Φ 191 κρείσσων - Διὸς γενεὴ ποταμοῖο τέτυκται, δ 27 γενεῇ Διὸς μεγάλοιο ἔικτον. 5) origo s. patria Y 390 γενεὴ δέ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ | Γυγαίῃ, α 407 υ 193 ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα; | aquilae ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε. — v. l. fuit γενεῆς pro γενετῆς σ 6 v. sch. H. — cf. sch. BL. I 60 quo teste significat ἡλικίαν, εὐγενείαν, ἐκγόνους, πατρίδα, ὡρισμένον χρόνον, φύσιν. addit λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου ζωῆς ἀνθρώπων v. Apoll. Lex. 54, 6, E. M. 225, 31. 228, 14, E. Gud. 122, 43, Zonar. 1, 427, Lex. Seg. 231, 12, Suid., Hes., La Roche HSt. p. 23, Spitzn. Excurs. IX, §. 2.

γενέθλη (γεν L. Meyer Kuhns Ztft. 8, 260. ubique in fine vs.) 1) stirps δ 232 Παιήονός εἰσι γενέθλης |, ν 130 Φαίηκες, τοί πέρ τοι ἐμῆς ἔξεισι γ. |, T 111 οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γ., ubi ἐξ ad γεν. refertur. 2) suboles s. propago Ap. D. [136] Διὸς Λητοῦς τε γενέθλην, E 270 τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη (v. l. γενέθλης) cf. Ameis. 3) genus h. 27, 10 θηρῶν - γενέθλην |. 4) origo s. patria B 857 Ἀλύβης. ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη. v. E. M. 225, 30, Hes., Spitzner Exc. IX, §. 3.

γενειάς (γένειον) plur. pili barbae, quibus mentum vestitur π 176 κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον sic Aristarchus, v. l. ἐθειράδες sed v. sch. Theocr. 1, 34 (Lehrs Ar. 115) ἔθειρα ἡ τῆς κεφαλῆς θρίξ cf. Hes. γενειάδες· αἱ περὶ τὸ γένειον τρίχες E. M. 225, 54, E. Gud. 122, 48. 59, Suid., Eust. 1799, 25, Osann Qu. Hom. 2, 18.

γενειάω (γένειον Lob. Rhem. 157) barbatus sum σ 176 269 γενειήσαντα cf. Eust. 1846, 21.

γένειον (γενέϝιον a γένυς Curt. Et. 288) mentum. X 74 Ω 516 πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον |, λ 583 γενείῳ, π 176 ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον, | h. Ven. 229 εὐηγενέος τε γενείου, de supplicibus Θ 371 ἔλλαβε χειρὶ γενείου | ἀθετ. v. Ariston., K 454 μὶν - γενείου χειρὶ παχείῃ | ἁψάμενος λίσσεσθαι, τ 473 ἁψαμένη δὲ γενείου v. Naegelsb. Anm. p. 172 n. — E. M. 225, 43. 226, 2. E. Gud. 122, 58, Or. 40, 9, Suid., Eust. 1257, 57. Doed. Gl. 1006.

γένεσις (γεν Curt. Et. 166) origo. Ξ 246 Ὠκεανός, ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται, Ξ 201 Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν cf. Ξ 302 (ἀθετ. teste sch. BL.) Hes. πατέρα ἢ μητέρα cf. E. M. 225, 18, Eust. 1769, 49. 1834, 23.

γενετή (γεν) ortus, nativitas. Ω 535 σ 6 h. Merc. 440 ἐκ γενετῆς v. Suid., Eust. 1824, 23.

γενναῖος (γέννη) generi conveniens. E 253 οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι sch. A. ἐγγενές, πάτριον (Lehrs Ar. 9) Apoll. Lex. 54, 17 συγγενικόν cf. E. M. 226, 6, Lex. Seg. 231, 21, Suid., Hes., Eust. 545, 37, Geist Disquis. Hom. p. 13.

γένος (γεν, γα, skr. ǵanas, lat. genus, goth. kuni Curt. Et. 166). 1) genus s. stirps Δ 58 γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν, ὅθεν σοί |, Ξ 126 γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα, ζ 35 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ | cf. sch. V., — N 354 ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη, Z 209 μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν cf. ω 508 512, δ 62 οὐ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων ἀθετ. v. sch. HM., — accus. relationis E 544 γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο, E 896 ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, φ 335 πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὔχεται ἔμμεναι υἱός, cf. Ξ 113 — equus ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦν, — Φ 186 φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέοντος, δ 63 ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων ἀθετ. v. sch. HM. ξ 201 τοῦ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι, quibus locis non bene a nonnullis accipitur pro nomin. v. La Roche HSt. p. 23. — 2) locus, unde quis originem ducit τ 116 ἐμόν - γένος καὶ πατρίδα γαῖαν |, τ 162 μοὶ εἰπὲ τεὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί, B 852 ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, ρ 373 πόθεν γ. εὔχεται εἶναι cf. h. Ap. P. 292, ξ 199 π 62 ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι (εὔχεται) εὐρειάων |, opponitur πατήρ ξ 267 ἐξ Ἰθάκης

γένος εἰμί, πατὴρ δέ μοι κτλ., cf. ω 269. — 3) gentis propago ϑ 583 οἵ τε μάλιστα κήδιστοι τελέϑουσι μεϑ' αἷμα καὶ γ. αὐτῶν (non bene Bergk comm. crit. V. p. VI. αὖ τῶν), ο 533 ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένευς (de forma v. La Roche, cf. Eust. 1790, 21, v. l. γένος) βασιλεύτερον ἄλλο |, ϱ 523 Κρήτη —, ὅϑι Μίνωος γ. ἐστὶν, — de singulis h. Ap. P. 33 Φόρβαντα, Τριόπεω γένος. Chimaera Z 180 ἡ δ' ἄρ' ἔην ϑεῖον γένος, οὐδ' ἀνϑρώπων |, de apro I 538 δῖον (Duentz. ϑεῖον) γένος, ubi ad Achillem refert sch. BL., ad Dianam Nicanor, Bacchus h. 34, 2 δῖον γένος, T 124 Εὐρυσϑεύς — | σὸν γένος, Telemachus π 401 γένος βασιλήιον. 4) eiusdem aetatis homines, Generation γ 245 τρὶς γὰρ δή μίν φασι ἀνάξασϑαι γένε' ἀνδρῶν, | v. Porphyr. ad l., damnat versum sch. EMQR., graviter vituperat Ellendt, 3 hom. Abh. p. 24. 5) γένει, ut alibi γενεῇ signif. aetate, natu Γ 215 γένει ὕστερος ἦεν Hes. νεώτερος cf. Curt. Ztft. f. östr. G. 2, 207. 6) est in circumlocutione M 23 ἡμιϑέων γένος ἀνδρῶν, h. 31, 18 μερόπων γ. ἀνδρῶν, | ἡμιϑέων Cer. 310 γ. μερόπων ἀνϑρώπων, boum h. Merc. 309 βοῶν γ., υ 212. h. Merc. 355 βοῶν γ. εὐρυμετώπων. in univ. cf. E. M. 225, 40. 226, 22, E. Gud. 122, 43, Lex. Seg. 231, 26, Poll. On. 3, 6, Spitzn. Exc. IX. §. 1. (γενεή, γενναῖος, γένεσις, γενετή, γενέϑλη, αἰϑρηγενής, αἰϑρηγενέτης, διογενής, εὐηγενής?, ἰϑαιγενής, λυκηγενής, μοιρηγενής, νεηγενής, παλαιγενής, πρεσβυγενής, προγενέστερος, προγενέστατος, Πυλοιγενής, χαμαιγενής, ἀειγενέτης, ἠριγένεια, τριτογένεια, γνήσιος, κασίγνητος).

γέντο aor. def. prehendit. Θ 43 N 25 γέντο δ' ἱμάσϑλην |, N 241 γ. δὲ δοῦρε, Σ 479—7 γ. δὲ χειρί | ῥαιστῆρα κρατερόν, ἑτέρηφι δὲ γ. πυράγρην. Ariston. Θ 43 ἡ δ. ὅτι τὸ γέντο ἐκ τῶν συμφραζομένων νοεῖται τεταγμένον ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν cf. Apoll. Lex. 54, 24. dorice aeolice pro ἕλετο positum putant veteres v. sch. V. N 25 E. M. 226, 7, Or. 42, 11, Eust. 756, 31, quod comprobant Hoffmann Qu. Hom. 2, 9, Thiersch Gr. §. 155, 1, Hes. habet etiam ἔγεντο· ἔλαβεν et γέν[ν]ου· λαβέ. Longard symb. ad doctr. de dig. Bonn 1837 p. 10 ad skr. han (ghan) refert, melius Curt. Et. 561 γεμ radicem inesse statuit, quae sensum habeat capiendi cf. Ebel Kuhns Ztft. 14, 156.

γένυς (skr. hanus, lat. gena, goth. kinnus Curt. Et 288, Benf. 2, 118, Pott EF.[1] 1, 142, cum χαίνω componit Pauli Kuhns Ztft. 14, 98, falsa affert Doed. Gl. 1006) mala s. maxilla. Ψ 688 δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', λ 319 πρίν σφωιν — ἰούλους | ἀνϑῆσαι πυκάσαι τε γένυς εὐανϑέϊ λάχνῃ Herod. πληϑυντικῶς αἰτιατικῆς cf. La Roche, aper Λ 416 ϑήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν Hes. σιαγόσι cf. Apoll. Lex. 54, 26, E. M. 225, 56, E. Gud. 123, 23, Or. 40, 6, Suid. (γένειον, γενειάς, γενειάω, ἠυγένειος, γναϑμός).

γεραιός (ex γερασjός Grasmann Kuhns Ztft. 11, 26, rad. γερ, cf. skr. ǵaras a gar marcescere Curt. Et. 167, Kuhn Ztft, 4, 41, Pott EF. 1 Aufl. 1, 227. ubique in fine versus aut post secundum trochaeum, compar. γεραίτερος post tertium troch.) aetate provectus. subst. appellatur ὁ γεραιός Chryses Α 35, Priamus Γ 191 225 Ω 252 279 302 322, Nestor K 77 Λ 632 645 γ 373, ὁ-γεραιός Nestor Ξ 39. Priamus Ω 162, — compellatur γεραιέ Nestor K 164 167 558, Priamus Ω 390 433, σύ, γεραιέ Halitherses β 201, Ulixes a Minerva mutatus ξ 131 185, δῖε γ. | Priamus Ω 168, γ. διοτρεφές Nestor Λ 648 653, ἄττα γ., διοτρεφές Phoenix I 607, idem ἄττα γ., παλαιγενές P 561, γ. παλαιγενές senex quidam h. Merc. 199. — fem. γεραια recte Suid. expl. ἡ γραῦς v. Z 296 πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί |, Z 87 270 287 γεραιάς |, sch. BLV. Z 87 τινὲς γεραράς ἀναγινώσκουσιν, ἵνα δηλοῖ τὰς ἱερείας, τὰς ἐκ τῶν ἱερῶν γέρας δεχομένας, non bene. sch. D. 270 γρ. καὶ γεραιράς. ita γεραιάς ipsum expl. Apoll. 54, 22, Eust. 642, 27, sine causa. — Compar. I 60 σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι, Ω 149 178 κῆρυξ τίς οἱ (τοι) ἕποιτο γεραίτερος, γ 24 αἰδὼς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσϑαι, absol. γ 362 οἶος μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὔχομαι εἶναι, male Zenodotus γεραίτατος v. Ariston. — v. l. fuit Ω 322 γεραιὸς ἑοῦ pro γέρων ξεστοῦ v. La Roche app. in univ. cf. E. M. 227, 23 ὁ πρεσβύτης, Suid., Hes., Eust. 32, 11.

γεραίρω (γέρας) 1) praemio s. munere orno H 321 ξ 437 νώτοισιν δ' Αἴαντα (δ' Ὀδυσῆα) διηνεκέεσσι γέραιρεν | sch. BQ. κατ' ἐξαίρετον αὐτὸν ἐτίμα δίχα τῶν μερίδων, ξ 441 μέ - ἀγαϑοῖσι γεραίρεις. 2) laude decoro h. Merc. 60 ἀμφιπόλους τε γέραιρε καὶ ἀγλαὰ δώματα νύμφης, ib. 429 Μνημοσύνην μὲν πρῶτα ϑεῶν ἐγέραιρεν ἀοιδῇ, ib. 432 ἀϑανάτους ἐγέραιρε ϑεοὺς Διὸς ἀγλαὸς υἱός. Suid. expl. τιμᾷν, δοξαζειν cf. E. Gud. 123, 28, Hes.

ἐς δέ **Γεραιστὸν** | -κατάγοντο γ 177, urbs et portus Euboeae; ἔχει δ' ἱερὸν Ποσειδῶνος ἐπισημότατον τῇ ταύτῃ καὶ κατοικίαν ἀξιόλογον Strab. 10, 1, 7. (γέρας Et. M.)

γέρανος (lat. grus, ahd. chranuh, lit. gérve, a rad. gar, clamare, ut videtur v. Curt. Et. 166 168, Pott EF. 1 Aufl. 1, 227, Förstemann Kuhns Ztft. 3, 47, Legerlotz ib. 8, 126, Benf. 2, 130) grus. B 460 O 692 ὀρνίϑων πετεηνῶν ἔϑνεα (ἔϑνος) - | χηνῶν ἢ γεράνων, Γ 3 ἠύτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόϑι πρό |. cf. E. M. 227, 54, E. Gud. 123, 41. 47, Or. 41, 3, Lex. Seg. 232, 3, Poll. On. 4, 130, Suid., Hes., Eust. 371, 42, Spohn de extr. p. Od. p. 161, Doed. Gl. 296.

γεραρός (ad γέρας refert Curt. Et. 434, ad γέρυς Hes. Legerlotz Kuhns Ztft. 8, 45) augustus. dicitur de specie externa Γ 170 καλὸν δ' οὕτω - οὔ πω ἴδον ὀφϑαλμοῖσιν | οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆι γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν sch. V. τὸ γεραρηνός συγκοπῇ, Γ 211 ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς. Hes. expl. ἔντιμον et melius μεγαλοπρεπῆ, comparativum ἐντιμότερος, πρεσβύτερος cf. Apoll. Lex. 54, 20, E. M. 227, 19, E. Gud. 123, 48, Suid., Eust. 399, 10. 18, Friedländ. 2. hom. Wörterverz. p. 762.

γέρας (ad γαῦρος refert Benf. 2, 291, cf. Pott EF. 1 Aufl. 1 183. 2, 590, Ebel Kuhns Ztft. 5, 66, ad rad. γερ, quam capere significare putat Bernhardt Gr. Etym. p. 18, sed v. Curt. JJb. 85, 865, cum skr. arghas donum honorificum componit Ahrens, die Göttin Themis 2, 48, de zd. gar, garanh cogitat Curt. Et. 434. plur. γέρα correpta ante consonantem ultima cf. Hoffmann Qu. Hom. 1, 86, Lob. Rhem. 316 n., El. 1, 232) munus honorificum. 1) praemium, quod e praeda capitur atque additur ad μοῖραν. λ 534 μοῖραν καὶ γ. ἐσϑλὸν ἔχων cf. Α 120 133 (ἀϑετ. v. Ariston.) 138 161 163 167 276 I 111 344 367 Π 54 T 89, — Λ 356 507

B 240 *ἑλὼν γὰρ ἔχει γ., αὐτὸς ἀπούρας* |, *B* 237 *γέρα πεσσέμεν*, *A* 185 *Βρισηίδα καλλιπάρῃον* | — *τὸ σὸν γ.*, datur ab exercitu *A* 118 *ἐμοὶ γ. αὐτίχ' ἑτοιμάσσατ'*, *A* 123 *πῶς γάρ τοι δώσουσι γ. μεγάθυμοι Ἀχαιοί* | cf. *A* 135, *Π* 56 *Σ* 444 (*ἀθετ.* v. Ariston.) *κούρην, ἣν ἄρα μοι γ. ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν*, distribuit Agamemnon *I* 334 *ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν*, | dat populus *η* 10 *Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γ. ἔξελον, οὕνεκα πᾶσι* | *Φαιήκεσσιν ἄνασσε.* 2) munus praecipuum in convivio honoris causa datum *δ* 66 *νῶτα βοὸς* - | *ὀπτ'* —, *τά ῥά οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ*, h. Merc. 129 *τέλεον δε γ. προσέθηκεν ἑκάστῃ.* 3) honor praecipuus dis oblatus *Δ* 49 *Ω* 70 *οὐ - βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης*, | *λοιβῆς τε κνίσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γ. ἡμεῖς.* 4) honor quo mortuos prosequimur *Π* 457 675 *ἔ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε* | *τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γ. ἐστι θανόντων*, *Ψ* 9 *Πάτροκλον κλαίωμεν· τὸ γὰρ γ. ἐστι θανόντων*, cf. *ω* 190, *δ* 197 *τοῦτό νυ καὶ γ. οἶον ὀιζυροῖσι βροτοῖσιν* | *κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν*, *ω* 296 *ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα· τὸ γὰρ γ. ἐστι θ.* cf. Eust. 1070, 24, Naegelsb. HTh. p. 248 n. 5) dignitas regia *Υ* 182 *οὔ τοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γ. ἐν χερὶ θήσει*, (*ἀθετ.* v. Ariston.), *λ* 175 *ἢ ἔτι πὰρ κείνοισι ἐμὸν γ.*, *λ* 184 *σὸν δ' οὔ πώ τις ἔχει καλὸν γ., ἀλλὰ ἕκηλος Τηλέμαχος τεμένεα νέμεται κτλ.*, *ο* 522 *μέμονεν - Ὀδυσσῆος γ. ἕξειν* cf. Nitzsch *α* 387, — senatoribus *η* 150 *γ. θ' ὅ τι δῆμος ἔδωκεν* Eust. 1575, 25 *τὸ ἀξίωμα.* 6) donum honorificum Merc. 573 *ὅστ' ἄδοτός περ ἐὼν δώσει γ. οὐκ ἐλάχιστον*, Ven. 29 *τῇ δὲ πατὴρ Ζεὺς δῶκε καλὸν γ. ἀντὶ γάμοιο*, donum *υ* 297 *ὄφρα καὶ αὐτός* | *ἠὲ λοετροχόῳ δώῃ κτλ.*, ironice h. Merc. 291 *τοῦτο - μετ' ἀθανάτοις γ. ἕξεις*, | *ἀρχὸς φηλητέων κεκλήσεαι.* 7) ius honorarium *Δ* 323 *κελεύσω* | *βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γ. ἐστι γερόντων*, sch. !V. *ἐν τούτῳ γὰρ προέχουσιν οἱ γέροντες*, *I* 422 *ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γ. ἐστι γερόντων* cf. in univ. Hes. *τιμή, σέβας, ἆθλον ἀρετῆς, ἀμοιβή, δωρεά* v. E. M. 227, 14, E Gud. 123, 30. 50, Or. 41, 22, Suid., Eust. 90, 39. 1760, 3, Naegelsb. HTh. p. 279. (*ἀγέραστος, γεραρός, γεραίρω, γεράσμιος*).

γεράσμιος (*γέρας*) honorificus h. Merc. 122 *νῶτα γεράσμια* Hes. expl. *τίμιος.*

Γερήνιος aut Gerenius, aut, id quod melius videtur, senex. ubique Nestor *B* 336 433 601 *Δ* 317 *H* 170 181 *Θ* 112 151 *I* 162 179 *K* 102 128 138 143 157 168 203 543 *Λ* 516 655 *Ξ* 52 *γ* 68 102 210 253 386 397 405 417 474 *δ* 161 *Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ* |, *Θ* 80 *Λ* 840 *O* 370 659 *γ* 411 *Νέστωρ - Γ., οὖρος Ἀχαιῶν* |. veterum nonnulli ab urbe vel a flumine eum ita dictum putabant. narrat sch. AD. *B* 336 de Hercule cum Pyliis bellum gerente *τότε Νέστωρ ἐν Γερήνοις τρεφόμενος, πορθηθείσης τῆς Πύλου καὶ τῶν ιά ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, μόνος περιελείφθη· διὸ καὶ Γερήνιος ὠνομάσθη. ἱστορεῖ Ἡσίοδος ἐν καταλόγοις* (fr. 31 Lehrs), cf. Eust. 231, 28, a quo commemoratur *Γέρηνα πόλις Μεσσηνιακή, ἡ λεγομένη καὶ Γερηνία καὶ Γέρηνον* et 231, 33 *Γερήνιος ποταμὸς τῆς κοίλης Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ* cf. Paus. 3, 21, 7, Strab. 8, 4, 4, v. 3, 29, Curt. Pelop 2, 286. sed. Eust. novit etiam explicationem *ὁ ἔντιμος παρὰ τὸ γέρας*, v. sch. BL. *Π* 196 *τινὲς γρ. γερήνιος ἱππότα* (pro *γέρων ἱππηλάτα*), *λέγοντες ὡς καὶ Νέστωρ διὰ τὸ εἶναι γέρων οὕτως ἐκαλεῖτο*, sch. MQV. *γ* 68 *κρεῖσσον ἀποδιδόναι ὁ ἔντιμος κατὰ τὸ γέρας*, Hes. *ἔντιμος, γέρων*, ubi est etiam *γέρην· ἔντιμος* cf. Apoll. Lex. 54, 18. utramque expl. afferunt sch. D. *B* 336, E. M. 227, 49, Suid., Zonar. p. 425. quos secutus Duentz. Kuhns Ztft. 12, 9 metrica tantum ratione differre putat *γερήνιος ἱππότα* et *γέρων ἱππηλάτα.* audacius A. Goebel Hom. p. 22 rad. *ἀν* inesse statuens expl. vegetus senex „altersfrisch“(?) v. Ztft. f. G. 18, 491, Curt. Et. 167, Naegelsb. *B* 366.

γερούσιος (ex *γερόντιος, γέρων* L. Meyer Kuhns Ztft. 7, 415) ad *γέροντας* i. e. senatores pertinens. *Δ* 259 *γερούσιον αἴθοπα οἶνον* | sch. BL. *τὸν τοῖς ἐντίμοις διδόμενον· κατελείπετο γάρ τι τῶν λαφύρων εἰς τὰς κοινὰς εὐωχίας.* pariter *ν* 8 cf. sch. HV. et H., a quo non bene ad *γέρας* refertur, Eust. 470, 5. *X* 119 *γερούσιον ὅρκον* iusiurandum a senatoribus dandum sch. B. *σεμνόν, ἢ τὸν τοῖς γέρουσιν ὀφείλοντα προτείνεσθαι* v. sch. D. Eust. 1261, 52. — cf. E. M. 227, 11, E. Gud. 442, 44. Suid., Hes., Apoll. Lex. 54, 19.

γέρων (skr. ǵaran, ahd. grâ, rad. gar Curt. Et. 111. 166 Pott EF. 1 Aufl. 1, 227, Kuhn Ztft. 4, 41, audacius ad skr. gurus refert Ahrens *Δρῦς* p. 9, de forma nomin. v. Curt. Stud. 2, 1, 163, Brugman ib. 4, 87. neutr. *γέρον* *γ* 183) senex. 1) sing. *K* 549 *γέρων περ ἐὼν πολεμιστής* |, *Ω* 398 *γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ ὧδε* |, *π* 199 *νέον ἦσθα γ.*, *σ* 21 *γ. περ ἐών*, *π* 273 *ρ* 202 337 *ω* 157 *πτωχῷ λευγαλέῳ - ἠδὲ γέροντι* |, *π* 198 *νέον ἠὲ γέροντα* |, *π* 456 *πάλιν ποίησε γέροντα* |, *σ* 53 81 *ἄνδρα γ., δύῃ ἀρημένον*, *X* 75 *κταμένοιο γέροντος* |, *ν* 432 *παλαιοῦ - γ.* totum genus denotat *Γ* 109 *ὁ γέρων* (*ἀθετ.* v. Ariston). — singuli dicuntur *γέρων* *E* 24 Dares, *Λ* 625 Nestor, *Ω* 471 715 Priamus, h. Merc. 87 senex quidam, *γέρων - οὗτος* *Ω* 368 Idaeus, *ὁ γέρων* (cf Nitzsch *γ* 393) *A* 33 380 462 Chryses, *Γ* 181 259 *X* 33 37 77 *Ω* 236 323 (v. l. *γεραιός* v. La Roche) 326 424 571 689 Priamus, *Δ* 310 *H* 161 324 *Θ* 87 90 *I* 93 *K* 190 *Ξ* 20 *γ* 390 393 459 *ο* 200 Nestor, *E* 150 Eurydamas, *I* 259 *Ψ* 149 Peleus, *I* 662 Phoenix, *Λ* 696 703 Neleus, *Λ* 790 Menoetius, *δ* 450 455 Proteus, *θ* 570 (*ἀθετ.* v. sch. T.) *ν* 178 Nausithous, *λ* 585 et 591 (*ἀθετ.*) Tantalus, *σ* 74 Ulixes mutatus, *ω* 387 Dolius (de eodem *ὁ-γέρων* *ω* 225), h. Merc. 201 212 senex quidam, *δ* 460 *ὁ γ. ὀλοφώια εἰδώς* Proteus, — *I* 400 *γ. - Πηλεύς* |, *Λ* 783 (*ἀθετ.* v. Arist.) *Πηλεύς - γ.*, — *I* 690 *Φοῖνιξ - ὁ γ.* (*ἀθετ.* v. Ariston.), *Λ* 637 *δ* 191 *Νέστωρ - ὁ γ.*, *N* 368 *Φ* 526 *X* 25 *Ω* 777 *ὁ γ. Πρίαμος*, *Π* 191 *ὁ γ. Φυλεύς*, *ξ* 173 *Λαέρτης - ὁ γ.*, — *E* 197 *γ. αἰχμητὰ Λυκάων*, *H* 125 *I* 438 *Λ* 772 (*ἀθετ.* v. Ariston.) *Σ* 331 *γ. ἱππηλάτα Πηλεύς* |, *I* 432 *Π* 196 *T* 311 *γ. γ. ἱππηλάτα Φοῖνιξ* |, *I* 581 *γ. ἱππηλάτα Οἰνεύς* |, *N* 666 *γ. ἀγαθὸς Πολύιδος*, *X* 51 *γ. ὀνομακλυτὸς Ἄλτης* |, (v. l. pro *γ. φίλη* v. Did.), *Ω* 217 372 386 405 552 634 659 *γ. Πρίαμος θεοειδής* |, *β* 157 *ω* 451 *γ. ἥρως Ἁλιθέρσης*, | *Μαστορίδης*, *γ* 436 444 *γ. - ἱππηλάτα Νέστωρ* |, *δ* 384 *γ. ἅλιος νημερτής*, | *ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος* cf. *δ* 349 401 542 *ρ* 140, *η* 155 *λ* 342 *γ. ἥρως Ἐχένηος* |, — genet. *γέροντος* *Θ* 96 Nestor, *Ω* 164 361 577 671 Priamus, *τοῖο γ*

Ι 469 Amyntor, *Λ* 620 Nestor, *δ* 410 Proteus, *ω* 387 Dolius, — *ἁλίοιο γ.* | *Α* 538 556 *Υ* 107 *Ω* 562 *ω* 58 Nereus, *θείοιο γ.* *δ* 395 Proteus, *σπερχομένοιο γ.* *Ω* 248 Priamus, — *Β* 793 (*ἀθετ.* v. Ariston.) *Αἰσυήταο γ.* |, *Φ* 85 *Ἄλταο γ.*, *ξ* 9 451 *Λαέρταο γ.* |, *Θ* 100 *Ο* 378 *Νηλημάδαο γ.* „ *Ε* 149 *Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γ.* |, *δ* 365 *Πρωτέος - ἁλίοιο γ.* |. *ν* 96 345 *Φόρκυνος - ἁλίοιο γ.* |, — dat. *γέροντι* *Ω* 358 457 Priamus, *β* 227 (ubi alii de Mentore cogitant, sed v. Povelsen emend. loc. aliq. p. 82) *π* 153 Laertes, *ο* 210 Nestor, *ο* 442 Ctesius, — *πατρὶ γ.* *Α* 358 *Σ* 36 Nereus, *Ρ* 324 Anchises. — accus. *γέροντα* *Γ* 249 *Ω* 332 508 515 Priamus, *Ι* 452 Amyntor, *β* 39 Aegyptius, *δ* 422 Proteus, *ω* 211 389 (non Dolius) Laertes, *δ* 754 *γ. - κεκακωμένον* idem, *Χ* 412 *γ. - ἀσχαλόωντα* | Priamus, *Σ* 141 *γέρονθ' ἅλιον* Nereus, *δ* 735 *Δολίον - γ.*, *α* 188 *γ. - | Λαέρτην ἥρωα*, h. Merc. 187 *γέροντα* senex quidam. — vocat. *γέρον* *Α* 26 Chryses, *Ω* 379 543 546 560 569 (producta ultima) Priamus, *Α* 286 *Β* 370 *Θ* 146 *Ψ* 618 Nestor, *β* 192 Halitherses, *δ* 465 485 Proteus, *ξ* 45 *σ* 10 Ulixes mutatus, — *ὦ γέρον* (ubique initio vs.) *Β* 796 (vituperat Duentz. Ztft. f. G. 14, 344) *Ω* 411 460 599 683 Priamus, *β* 40 Aegyptius, *β* 178 Halitherses, *ξ* 37 122 166 508 Ulixes mutatus, *Δ* 313 *Θ* 102 *Ι* 115 *Κ* 120 Nestor, *ω* 244 Laertes, *ω* 394 407 Dolius, h. Merc. 90 senex quidam cf. 190 *ὦ γ. Ὀγχηστοῖο βατοδρόπε ποιήεντος* |, — *Ω* 650 *γ. φίλε* Priamus, *γ* 357 Nestor, *Ω* 669 *γ. Πρίαμ'*, *ξ* 386 *γ. πολυπενθές*, Ulixes mutatus. — Neutrum *γέρον* pro adiect. est *χ* 184 *σάκος εὐρὺ γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ* Cramer epim. 103, 20 *παραιτητέον τοὺς ἀναγινώσκοντας ὀξυτόνως γερόν. ἵν' ᾖ γεροντικόν. ὁ δὲ ποιητὴς κατολιγωρήσας τῆς φωνῆς ἐφρόντισε τοῦ σημαινομένου, τὸ γὰρ ἐναντίον τοῦ νέου βουλόμενος δηλῶσαι γέρον εἶπε* cf. Eust. 1923, 59. — 2) plur. a) senes. *Β* 789 *ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες* |, praemisso *Ἀργείων* *Ι* 258 et 36 ubi Zenodotus *ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες* cf. Ariston. Did. Lehrs Ar. 362, *Θ* 518 *παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γ.* |, *λ* 38 *πολύτλητοί τε γ.* |, *ἀθετ.* v. sch. HQ., *π* 362 *οὔτε νέων - οὔτε γ.* |, *ω* 255 *εὑδέμεναι μαλακῶς· ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων* *β* 14 *εἶξαν δε γέροντες* |, sch. EHMQ. *γέροντας νῦν τοὺς πρεσβυτέρους ἀκουστέον*, recentiorum plerique interpretantur senatores. b) senatores *Ζ* 113 *γέρουσιν* | *-βουλευτῇσι*, *Β* 404 *γ. ἀριστῆας Παναχαιῶν* |, *η* 189 *γ. ἐπὶ πλέονας καλέσαντες* |, *φ* 21 *πρὸ γὰρ ἧκε πατὴρ ἄλλοι τε γ.* |, *Ι* 574 *γέροντες* | *Αἰτωλῶν*, *Σ* 448 *γ.* | *Ἀργείων* (*ἀθετ.* v. Ariston.), *Τ* 303 *γ. Ἀχαιῶν*, *Τ* 338 *γ.* |, *Β* 21 *γερόντων* Ariston. *τῶν ἐντίμων* v. Lehrs Ar. 116, *Β* 53 *βουλὴ* (v. l. *βουλὴν*) *δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων* vituperat Haupt Zus. p. 104, sed v. Friedlaend. 2 hom. Wörterverz. p. 774, *Δ* 323 *βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων*, idem *Ι* 422 post *ἀγγελίην ἀπόφασθε*, *Ο* 721 *κακότητι γ.* |, — *Δ* 344 *ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζωμεν Ἀχαιοί* |, *Ι* 70 *δαίνυ δαῖτα γ.*, — *Ι* 89 *γέροντας ἀριστέας ἦγεν Ἀχαιῶν* | *ἐς κλισίην, παρὰ δέ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα* |, iudicant *Σ* 503 *οἱ δὲ γέροντες* | *εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ κτλ.* cf. Eust. 167, 14, Naegelsb. HTh. V, 50. — v. l. fuit *γέροντες* pro *πολῖται* *Χ* 429 v. sch. A. — in univ. cf. Apoll. Lex. 54, 14, E. M. 228, 10. E. Gud. 123, 35, 124, 4, Poll. On. 2, 13, Lex. Seg. 66, 9, Hes. (*δημογέρων, ὠμογέρων, γερούσιος, γερήνιος?, γεραιός, γῆρας*).

γεύομαι (*γευ* ex *γευς*, skr. gush, lat. gustare, goth. kausjan Curt. Et. 167. 443, Pott E. F. 1 [1], 270, Christ Lautl. 65) gusto. 1) proprie *ρ* 413 *ἔμελλεν - προικὸς γεύσασθαι Ἀχαιῶν* Grashof Ztft. F. A. 1834, 283, v. l. *γεύσεσθαι*, quam probat Kayser Phil. 22, 511. falso expl. Ameis, v. Friedlaend. 2 hom. Wörterverz. 772. — 2) transl. experior *Φ* 61 *δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο* | *γεύσεται*, falso pro ci. aor. habet Paech d. fut. als mod. iussiv. Breslau 1865, *υ* 181 *χειρῶν γεύσασθαι*, *φ* 98 *ὀιστοῦ - γεύσεσθαι ἔμελλεν* | *ἐκ χειρῶν Ὀδυσῆος*, *Υ* 258 *ἀλλ' ἄγε θᾶσσον* | *γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν* sch. D. *ἀντὶ τοῦ ἀψόμεθα, ἀπειρίαν ληψόμεθα τῆς ἀλλήλων δυνάμεως* cf. Eust. 1207, 2. 1223, 27, pro ci. aor. habent Hes. *πεῖραν λάβωμεν*, paraphr. — v. Hes., Lex. Seg. 87, 31. 131, 16 Bekker MB. 1864, 12.

γέφῡρα (ad rad. gaf, gamf refert Kuhn Ztft. 1, 132 v. Curt. Et. 165. 448) 1) agger *Ε* 88 89 *ποταμῷ πλήθοντι -* | *χειμάρρῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε* (Naber Mnem. 1855, 202 et Nauck Mél. Gréco-Rom. 2, 643 *ἐκέασσε*) *γεφύρας* |· *τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐερμέναι ἰσχανόωσιν*, | *οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων*, cf. sch. V., v. l. *ἐεργμέναι* v. La Roche; aggeres intelleguntur ripas munientes, non pons. 2) transl. spatium inter duas acies intercedens, „Wahlstatt“, non intervalla, quibus singuli ordines distinguuntur *Δ* 371, *τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας*; | sch. V. *τὰς διόδους τῶν φαλάγγων*, Eust. 474, 41. 718, 57 *αἱ ἐν ταῖς παρατάξεσι διέξοδοι*, Hes., *διόδους, τάξεις, ὑπεροχάς, τὰ μέσα τῆς φάλαγγος* cf. Lex. Seg. 231, 12, Apion in E. Gud. 605, 12 *ἡ διάβασις καὶ τὰ ἔσχατα πολέμου*, *Θ* 378 *προφανέντε* (v. l. *-είσα*) *ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας* |, Zenod. *προφανείσας ἰδὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων* v. sch. V., *Θ* 553 *ἐπὶ* (Bekker *ἀνὰ*) *πτολέμοιο γεφύρας* | *εἵατο*, v. l. *γεφύρῃ* Nican. expl. *τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἡ τοῦ πολέμου συμβολὴ γίνεται*, mire Ribbeck Phil. 8 461 planitiei partem intellegit fossae propinquam, *Δ* 160 *Υ* 427 *ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας* |, sch. B. *ἐν τοῖς μεταξὺ στάσεων διαστήμασιν*. — sch. V. *Ο* 357 *κυρίως τὸ ἐκ ξύλων γεγομφωμένον γέφυρα* cf. E. M. 229, 8, E. Gud. 124, 41, Or. 37, 1, Eust. 1235, 25, Doed. Gl. 2443. (*γεφυρόω*).

γεφυρόω (*γέφυρα*) aggerem facio. *Ο* 357 *γεφύρωσεν δὲ κέλευθον* | terra detrusa viam aggeris instar per fossam munivit, *Φ* 245 *γεφύρωσιν δέ μιν αὐτόν* | (*ποταμόν* v. l. *κέλευθον* sch. A.) *εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'*, ulmus in fluvium prolapsa aggeris instar eum coercuit. Apoll. Lex. 54, 5 *διαβατὸν ἐποίησε* cf. E. M. 229, 14, Hes., Kuhn Ztft. 1, 132.

γῆ (ex *γέα*, skr. gaûs Curt. Et. 167, Ascoli Kuhns Ztft. 17, 322) terra. opponitur coelo *Ο* 24 *ὄφρ' ἂν ἵκηται* | *γῆν*, mari *μ* 27 *ἢ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς*, *ψ* 233 *ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος γῆ νηχομένοισι φανήῃ* |, h. 7, 44 *νῆ' —* | *γῇ πελάαν*. b) regio *ν* 233 *τίς γῆ; τίς δῆμος;* *λ* 167 482 *οὐδέ πω ἁμῆς* | *γῆς ἐπέβην*. c) solum *ρ* 237 *ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη*, h. Cer. 332 *γῆς καρπὸν ἀνήσειν* |, 353 *σπέρμ' ὑπὸ γῆς κρύπτουσα*. d) ad inferos refertur *Φ* 63 *ἢ μιν ἐρύξει* | *γῆ φυσίζοος*, *λ* 302 *νέρθεν γῆς*. e) in iureiurando invocatur *Τ* 259 *ἴστω νῦν Ζεὺς - γῆ τε καὶ ἠέλιος*, sacrificatur terrae *Γ* 104 *οἴσετε*

δ' ἄρν', ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν | γῇ τε καὶ ἠελίῳ v. sch. AD., Naegelsb. — v. l. fuit Zenodoti *P* 595 *γῆν δ' ἐτίναξεν* pro *τὴν* v. Ariston. — cf. Herod. 2, 911, 10, E. M. 222, 55. 229, 51, E. Gud. 125, 15, Eust. 188, 26. 1154, 27.

γηθέω (ex *γαϝθέω*, rad. *γαυ*, *γαϝ*, lat. gaudeo. altn. kàtr Curt. Et. 163 Benf. 2, 114, Pott W. 1, 741 Brugman Curt. St. 4, 138. 146, cf. H. Weber E. F. 93, falsa immiscet Doed. Gl. 70 pr. *γηθεῖ* correpta ult. *Ξ* 140 (v. l. *γήθει*), *ἐγήθεεν*, *ἐγήθεον*, fut. *γηθήσεις*, *γηθήσει*, inf. *γηθήσειν*, aor. I. *γήθησε(ν) γήθησαν*, opt. *γηθήσαι* *Α* 255 et *γηθήσειεν*, part. *γηθήσας*, pf. *γέγηθε* signif. praesentis, plsqpf. *γεγήθει*) gaudeo. 1) abs. *Z* 212 *ὣς φάτο, γήθησεν δὲ - Διομήδης* | cf. *Ω* 424 *η* 329 *ν* 104 h. Cer. 370, h. 28, 16, *θ*, 385 *γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο*, h. Merc. 421 *γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων | γηθήσας* cf. 499, *H* 189 *γήθησε δὲ θυμῷ* |, *θ* 199 *γήθησεν δὲ - Ὀδυσσεύς | χαίρων οὕνεχ'*, cf. *ν* 250 (v. Ameis) 353. — 2) c. part. *Α* 330 *οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς* | v. Ariston., cf. *Δ* 255 283 311 *Θ* 278 *K* 190 *Ω* 321, *ε* 486 *μ* 88 *ν* 226 *ο* 165 *χ* 207 *ω* 504 h. 33, 17, *H* 214 *τὸν-μὲν* (v. l. *μέγ'* v. Did.) *ἐγήθεον εἰσορόωντες*, h. Ven. 279 *γηθήσεις ὁρόων*, *H* 127 *ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ* | Zenod. *μειρόμενος μέγα δ' ἔστενεν* v. Ariston. *προκρίνει δὲ ὁ Ἀρίσταρχος τὴν μέγα γήθεεν γραφήν* La Roche Did. p. 9, *N* 344 *ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀκάχοιτο* Ariston. *ἀντὶ τοῦ ἐγήθησεν* cf. Friedlaend. Phil. 6, 669. — 3) sententia inde pendente *Π* 530 *γήθησέν τε | ὅττι κτλ.* cf. *P* 567 *φ* 414, *σ* 281 *γήθησεν δὲ - | οὕνεκα κτλ.*, *Α* 255 *ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος - | εἰ κτλ.*, *N* 416 *γηθήσειν κατὰ θυμόν, ἐπεί κτλ.* 4) c. acc. *I* 77 *τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;* | cf. Eust. 719, 3, *Θ* 378 *νῶι* (Zenod. *νῶιν* v. Ariston.) — *γηθήσει προφανέντε* (v. l.-*εῖσα* et-*εῖσας*). 5) *Θ* 559 *γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν* | cf. *Λ* 683 *ζ* 106 h. Cer. 232, h. Ven. 216 *γεγήθει δὲ φρένας ἔνδον*, *Ξ* 140 *Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ | γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι*, *N* 494 *Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει, ὡς κτλ.*, *η* 269 *γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ* | cf. *Π* 189 *N* 416. — v. l. *γήθησεν* pro *μείδησεν* *Ξ* 222. cf. E. M. 230, 34, E. Gud. 121, 32, Wentzel vba quae c. in *θω* p. 13, 16, Fulda U. 150. (*ἀμφι-*, *γηθόσυνος*, *γηθοσύνη*, *πολυγηθής*).

γηθοσύνη (*γηθ* Curt. Et 163) gaudium. *Φ* 390 *ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ | γηθοσύνῃ*, h. Ap. D. [137] *γηθοσύνῃ, ὅτι κτλ.*, h. Cer. 437 *γηθοσύνας δ' ἐδέχοντο παρ' ἀλλήλων ἔδιδόν τε* |. v. E. M. 230, 32, Suid., Hes., — de *N* 29 *λ* 540 v. *γηθόσυνος*.

γηθόσῠνος (Curt. Et. 163) laetus, laetabundus. *I* 272 326 *H* 122 *N* 82 *Σ* 557 *γηθόσυνος κῆρ* | cf. Fulda U. 152, *ε* 269 *γ. οὔρῳ*, abs. h. Ven. 217, *N* 29 *γηθοσύνη δὲ θάλασσα διίστατο* Herod. *ἀντὶ τοῦ γηθόσυνος, χαίρουσα. εἰσὶ μέντοι οἳ ἀναγινώσκουσι γηθοσύνῃ καὶ δοτικὴν πτῶσιν ἐκδέχονται, ὥσπερ καὶ Ἀριστοφάνης, οἷς ἐγὼ συγκατατίθεμαι, ἵν' ᾖ τὸ ἀκόλουθον τοιοῦτον, τῇ χαρᾷ ἡ θάλασσα διίστατο κτλ.* cf. sch. BLV., *λ* 540 (*ψυχή*) - | *γηθοσύνη, ὅ κτλ.* Did. *χωρὶς τοῦ ι γηθοσύνη ἀντὶ τοῦ χαίρουσα* Lex. Seg. 232, 14 *γεγηθυῖα, χαίρουσα*, dativum subst. tuetur Herod., Eust. La Roche HT. 218 cf. Lob. Proll. 231, Apoll. Lex. 54, 27, E. Gud. 124, 59, Suid., Hes.

γῆρας (skr. ǵaras, rad. gar. Curt. Et. 167, Pott E. F. 1[1] 227 Kuhn 4, 41. *γήραος*, *γήραϊ* *Γ* 150 (sch. A. *ἀσυνάπτως τὸ γ. ἀναγνωστέον*) *T* 336 *ω* 233 v. La Roche HU. 71, et *γήραι* *λ* 136 *φ* 283, minus bene *γήρᾳ*, falso *γήρα'* cf. Lob. Elem. 2, 301, Bekker HBl. 139, 36, La Roche HT. 297 HU. 179) senectus. *Ξ* 86 *ἐκ νεότητος - καὶ ἐς γῆρας*, *X* 420 *ἡλικίην αἰδέσσεται ἠδ' ἐλεήσῃ | γ.*, *Γ* 150 *γήραϊ - πολέμοιο πεπαυμένοι*, *β* 16 *γήραϊ κυφὸς ἔην*, *ψ* 24 *σὲ δὲ τοῦτό γε γ. ὀνήσει*, *ω* 233 *γήραϊ τειρόμενον*, h. Ap. 15 *οὐδὲ δύνανται* | (*ἄνθρωποι*) *εὑρέμεναι - γήραος ἄλκαρ*, *I* 446 *εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτός | γ. ἀποξύσας*, h. Ven. 224 *ξῦσαί τ' ἀπὸ γ. ὀλοιόν* |, h. Cer. 276 *γ. ἀπωσαμένη*, — *Α* 29 *μὶν - γ. ἔπεισιν* (*ἀθετ.* v. Ariston.), *Δ* 321 *νῦν αὖτε με γ. ὀπάζει* |, addito *χαλεπόν* *Θ* 103, *Σ* 515 *οὓς ἔχε γ.*, *λ* 497 *μὶν κατὰ γ. ἔχει χεῖράς τε πόδας τε* |, *α* 218 *ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γ. ἔτετμεν*, *ν* 59 *εἰς ὅ κε γ. | ἔλθῃ κτλ.*, *ω* 390 *κατὰ γ. ἔμαρψεν*, — *θ* 226 *οὐδ' ἐπὶ γ. | ἵκετ'*, *τ* 368 *ἕως ἵκοιο | γ. τε λιπαρόν*, — *Δ* 315 *σὲ γ. τείρει ὁμοίιον*, *Ψ* 623 *χαλεπὸν κατὰ γ. | ἐπείγει*, *λ* 196 *ἱκάνει*, *E* 153 *τείρετο γήραϊ λυγρῷ*, *Ψ* 644 *γ. λυγρῷ | πείθεσθαι*, *K* 79 *οὐ μὲν ἐπέτρεπε γ. λυγρῷ* |, *ω* 249 *γ.* | *λυγρὸν ἔχεις*, *Σ* 434 *γ. λυγρῷ - ἀρημένος*, *λ* 136 *ψ* 283 *γήραι ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον*, *T* 336 *ἀκάχησθαι | γήραϊ τε στυγερῷ κτλ.*. h. Ven. 233 *πάμπαν στυγερὸν κατὰ γ. ἔπειγεν*, *ψ* 286 *γ. - θεοὶ τελέουσιν ἄρειον*, *ο* 357 *ἕ-ἐν ὠμῷ γ. θῆκεν* v. l. *ὠμῷ γ. δῶκεν*, h. Ven. 244 *σὲ-γ. ὁμοίιον ἀμφικαλύψει*, | *νηλειές*, *τὸ τ' ἔπειτα παρίσταται ἀνθρώποισιν* |, *οὐλόμενον, καματηρόν, ὅ τε στυγέουσι θεοί περ* |, — *ο* 348 *X* 60 *ἐπὶ γήραος οὐδῷ* sch. B. *ἐξόδῳ τοῦ βίου*, paraphr. *ἐπὶ τοῦ τελείου γήρως*, quod etiamsi verum sit, in Odyss. tamen de senectutis initio intellegendum, *Ω* 487 *ὀλοῷ ἐπὶ γ. οὐδῷ*, *ο* 246 *οὐδ' ἵκετο γ. οὐδόν* sch. HQ. *καί περ θεοφιλὴς ὢν οὐκ ἐγήρασε*, contra sch. H. *εἰς σύμβολον θεοφιλίας τὸ μὴ καταγηράσαι*, *ψ* 212 h. Ven. 106 *γ. οὐδὸν ἱκέσθαι* v. J. Grimm Rede üb. d. Alter p. 40, Jungclaussen, d. Greisenalter bei Hom. Flensburg 1870, E. Gud. 125, 25, Or. 40, 28. (*γηράσκω*, *ἀγήραος*).

γηράσκω (*γῆρας*) prs. *γηράσκει*, cj. *γηράσκωσι*, if. *γηρασκέμεν*, part. *γηράσκοντα*, ipf. *γήρασκε*, aor. 2 *ἐγήρα* *H* 148 *P* 197 *ξ* 67 Hes. *ἐγήρασεν*, Buttm. Gr. 2, 138, Kuehner ausf. Gr. 1, 791, pro ipf. verbi *γηράω*, quod posteriorum est, habet Ariston. *H* 148 *ἡ δ. ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγήρασε τὸν παρατατικὸν ἔταξεν*, assentitur Krueg. Di. s. v., part *γηράς* *P* 197 Ariston. *ἡ δ. ὅτι ἀντὶ τοῦ γηράσας* cf. Hes., sch. B. *ἀποκοπὴ τοῦ γηράσας. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ γήρημι* (ita Herod. in E. M. 230, 50), *παρατάσεως γὰρ μᾶλλόν ἐστιν ἢ συντελείας. καὶ ἐνθάδε οὖν τὸ γηράς ἀντὶ τοῦ γηρῶν* v. Eust. 1101, 63, Lob. Elem. 1, 383 et ad Buttm. p. 13. 138. — senesco *P* 324 *ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι | κηρύσσων γήρασκε*, *ο* 409 *ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτα φῦλ' ἀνθρώπων*, *δ* 210 *λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν* |, *B* 663 *ἤδη γηράσκοντα*, *Ω* 541 *τόν γε | γηράσκοντα κομίζω* Hes. *γηροκομῶ* *H* 148 *ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα* *ξ* 67 *αὐτόθ' ἐγήρα* *P* 197 *ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσεν | γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα*, — de fructibus *η* 120 *ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει.* cf. Hes. Poll. On. 2, 21. (*κατα-*)

γηρύομαι (*γῆρυς*, cum skr. gṛṇâti componit

Kuhn Ztft. 2, 396) sono, cano. h. Merc. 426 λιγέως κιθαρίζων | γηρύετ' ἀμβολάδην cf. E. M. 231, 10 φθέγγομαι, Lex. Seg. 232, 16, Hes., Doed. Gl. 297.

γῆρυς (skr. gir, girâ rad. gar, lat. garrio, ahd. kirru, lit. gàrsas Curt. Et. 168, Benf. 2, 129) sonitus, vox. Δ 437 οὐ - πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς | Apoll. Lex. 54, 29 φωνή cf. Herod. 2, 486, 19, E. M. 231, 5, E. Gud. 320, 38, Lex. Seg. 232, 16, Suid., Hes. (μελίγηρυς, γηρύω).

Γίγας· ἄγρια φῦλα Γιγάντων η 206, Εὐρυμέδοντος | ὃς ποθ' ὑπερθύμοισιν Γιγάντεσσιν βασίλευεν | ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός 59, Λαιστρυγόνες - ἐοικότες - Γίγασιν | κ 120, ferox gens Sicaniae? (γίς = vis, γῆ Lob. par. 83).

γίγνομαι (γεν, γα, skr. ǵaǵanmi, lat. gigno, goth. keinan, lit. gamù Curt. Et. 166, Benf. 2, 116. 201, Pott EF. 1 ² 253, Kuhn Ztft. 5, 210.) De formis γίγνομαι, γίνομαι, et γιγνώσκω, γινώσκω v. Eust. 1064, 2 Ὅμηρος ἀρχαϊκώτερον ἐγνοεῖ τὸ δεύτερον γάμμα, cf. 145, 33. 537, 3. 1587, 40. 1722, 35. E. Gud. 125, 47. E. M. 231, 32. 232, 24 Zonar. 1, 438. illam comprobat La Roche HT. 219, Ztft. f. östr. G. 19, 505, Hoffmann Φ et Χ p. 118, hanc Kayser Phil. 18, 657, Rumpf JJb. 93, 78 Autenrieth Β 468 cf. Ariston. Τ 26. in Veneto ubique legitur γίνομαι. — prs. γίγνομαι, γίγνεται, γίγνονται, part. γιγνόμενος δ 417 (de Κ 71 Υ 128 Ψ 79 Ω 210 δ 208 η 198 h. Ven. 265 cf. γείνομαι), ipf. ἐγίγνετο, γίγνετο, γιγνόμεθ' v. l. Χ 477 v. γείνομαι, γίγνοντο, aor. 1 ἐγεινάμην v. γείνομαι, aor. 2 ἐγένοντο, γενόμην, γένεν v. Eust. 619, 13, γένετο, γενέσθην (E. M. 309, 55), γενόμεσθα Φ 89, γένοιτο, ci. γένωμαι, γένηαι, γένηται, γενώμεθα, γένησθε, γένωνται opt. γενοίμην, γένοιο, γένοιτο, γενοίμεθα, γένοισθε, γενοίατο, ipv. γενέσθω, if. γενέσθαι, iterat. γενέσκετο λ 208. pf. γέγονε, γεγάασι(ν) v. E. M. 223, 39. part. γεγονώς h. Merc. [17], γεγαῶτα (ex γεγαϝότα Brugman Curt. St. 4, 173) γεγαῶτας Β 866, γεγανῖαι h. Merc. 552, plpf. γεγόνει Ν 355) 1) orior, nascor a) de animantibus Σ 251 ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο, h. 34, 5 ἐν Θήβαισιν - σὲ γενέσθαι, Υ 308 παίδων παῖδες, τοί κεν μετόπισθε γένωνται, v. l. λίπωνται v. Did., ω 29 οὔ τις -, ὅς κε γένηται, h. Merc. 273 χθὲς γενόμην, 376 χθιζὸς γ., h. Ap. P. 148 ὥς κε γένηται | παῖς ἐμοί, h. Merc. [17] ἠῷος γεγονώς, Τ 219 Φ 440 πρότερος γενόμην, α 219 ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων |, θ 311 ἠπεδανὸς γενόμην cf. h. Ap. P. 138, Ω 539 οἱ οὔ τι | παίδων - γονὴ γένετο, ξ 141 ὅθι πρῶτον γενόμην, Ζ 489 θ 553 ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται, h. Merc. 428 ὡς τὰ πρῶτα γένοντο, ζ 201 οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς οὐδὲ γένηται cf. π 437, σ 79 μήτ' εἴης, — μήτε γένοιο, — Τ 122 ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, δ 112 νέον γεγαῶτ' sch. MQ. νεωστὶ γεγονότα cf. δ 144 τ 400 h. Merc. 271 331, Ν 355 πρότερος γεγόνει, Β 866 Μήονας - ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας, h. Merc. 431 ὡς γεγάασιν, h. Ven. 135 οἵ τοι ὁμόθεν γ., ν 160 Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάασιν sch. BQ. καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ οἰκοῦσι· ἐκ γὰρ Ὑπερησίης μετεληλύθεσαν, — perf. significationem praes. habet: esse, vivere ω 84 οἳ νῦν γεγάασι, ζ 65 πέντε τοι - υἷες - γ. |, ι 118 ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γ. |, — Λ 251 οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδὲ γένοντο | cf. δ 723 κ 417, ξ 201 υἷες - ἠμὲν τράφεν ἠδὲ γ. | γνήσιοι ἐξ ἀλόχου v. Nitzsch δ 208, Η 199 οὐδ' ἐμὲ νήιδα γ' οὕτως | - ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε | (ἀθετ. v. Ariston.) cf. Σ 436 γ 28; — c. gen. Φ 89 τῆς δὲ δύω γενόμεσθα, κ 5 τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες - γεγάασιν ο 248 τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Ἀλκμαίων Ἀμφίλοχός τε, μ 130 γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν, Ε 270 τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη (v. l. γενέθλης); — c. praep. ἐκ Ε 548 ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην, Ε 897 εἰ δέ τεν ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὧδ' ἀίδηλος |, Ζ 206 ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι, Ι 456 ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα, Σ 359 σεῖο | ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο - Ἀχαιοί | (ἀθετ. v. Ariston.), Ο 641 τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων |, α 220 σ 128 τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι, ubi nonnulli de tmesi cogitant, δ 11 ὅς οἱ τηλύγετος γένετο - | ἐκ δούλης, κ 350 γίγνονται δ' ἄρα ταί γε ἔκ τε κρηνέων ἀπό τ' ἀλσέων, iniuste ab Nitzschio vituperatus propter praesens. b) de rebus inanimatis Β 468 ι 51 ὅσσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, ν 245 ἐν δέ τε οἶνος | γίγνεται, χ 77 133 βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο (v. l. priore l. γένηται rec. Kays.), Λ 50 ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' v. Giseke JJ. 85, 505, h. Ap. P. 138 θεσπεσίη - ἐνοπὴ γένετ' ἄσπετος, Λ 49 δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' - βιοῖο |, (adi. his locis cum subst. iungendum), Ψ 688 δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γ., π 176 κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον, Λ 418 Μ 150 ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων | γίγνεται, Ν 283 πάταγος δέ τε γίγνετ' ὀδόντων, Κ 375 ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων, Δ 456 Μ 144 Ο 396 Π 366 γένετο producta ult.) ἰαχή τε πόνος (φόβος) τε, μ 87 τῆς - φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς | γίγνεται (ἀθετ. v. sch. HQ.), μ 396 βοῶν δ' ὣς γίγνετο φωνή |, Η 345 Τρώων - ἀγορὴ γένετ' - ἐν πόλει cf. Σ 246 β 26, Α 493 Ω 31 ὅτε - ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς, β 374 πρίν γ' ὅτ' ἂν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται cf. δ 588 747, h. Merc. 98 ὄρθρος ἐγίγνετο, μ 326 οὐδέ τις ἄλλος | γίγνετ' - ἀνέμων cf. Eust. 1724, 41, ρ 23 ἐπεί κε - ἀλέη - γένηται |, Ψ 505 οὐδέ τι πολλὴ | γίγνετ' - ἁρματροχιὴ - ἐν κονίῃ, Π 302 Ρ 761 πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή, Ω 655 καί κεν ἀνάβλησις λύσιος - γένηται ubi Doed. proponit μὴ καὶ γένηται vel καί κεν γένοιτο Τ 201 ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται, Ν 659 ποινὴ δ' οὔ τις παιδὸς ἐγίγνετο (ἀθετ. v. Ariston.), Ρ 686 Σ 19 ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι, Φ 529 οὐδέ τις ἀλκὴ | γίγνεθ' cf. Χ 306, Μ 71 παλίωξις δὲ γένηται | (ἀθετ. v. Ariston.), Α 341 εἴ ποτε - | χρειὼ ἐμεῖο γένηται iniuste vituperat Duentz. Ar. p. 46 cf. Naegelsb., Η 410 οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων - | γίγνετ', Θ 181 μνημοσύνη τις - πυρὸς - γενέσθω v. Eust. 330, 7, χ 130 μία δ' οἴη γίγνετ' ἐφορμή |, h. Merc. 270 κὲν - θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο |, h. Ap. P. 59 ὡς γὰρ - ὁσίη γένεθ', Ζ 348 πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι cf. ω 455, Ω 213 τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο | παιδὸς ἐμοῦ v. l. ἂν τιτά v. Herod., α 379 β 144 παλίντιτα ἔργα γενέσθαι, Θ 130 Λ 310 ἀμήχανα ἔργα γένοντο |, Γ 110 ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται (ἀθετ. v. Ariston.) cf. γ 129 ι 420 ν 365 ψ 116, Γ 176 τά γ' οὐκ ἐγένοντο, Μ 69 αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι cf. θ 339, ε 299 465 τί νύ μοι μήκιστα γένηται; | ε 224 ρ 365 μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω, ubi tmesis sta-

tuenda videtur v. Hoffmann, Tmes. 1, 16, μ 191 ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονί v. Eust. 1708, 63, λ 537 οἷά τε πολλὰ | γίγνεται ἐν πολέμῳ, Ξ 415 θεείου γίγνεται ὀδμή | ἐξ αὐτῆς, X 150 ἀμφὶ δὲ καπνὸς | γίγνεται ἐξ αὐτῆς, μ 286 ἐκ νυκτῶν ἄνεμοι χαλεποί - | γίγνονται, O 607 ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο, Y 169 περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας | γίγνεται cf. Hoffmann Tmes. 2, 7, δ 418 ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν | ἑρπετὰ γίγνονται, ψ 137 μὴ - κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται |. — c. dat. pers. A 188 Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ' cf. M 392 N 86 417 Ξ 458 486 Π 508 581 φ 412, λ 208 ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο, Δ 471 μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται | cf. ϑ 414, Δ 245 οὐδ' - τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή, Ω [45] οὐδέ οἱ αἰδώς | γίγνεται v. Ariston., σ 13 μὴ - νῶιν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται cf. 366, ρ 597 πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι, κ 202 568 οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν |, σ 123 υ 199 γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω | ὄλβος, T 274 Ἀχαιοῖσιν θάνατον - γενέσθαι |, Γ 323 ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι |, Ω 436 μή τοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται |, χ 491 πῦρ νῦν μοι - γενέσθω, Ξ 98 ὄφρ' - Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ρ 355 οἱ πάντα γένοιτο, ὅσα v. l. γένοιθ' ὅσσα, I 125 267 ῷ τόσσα γένοιτο, I 380 εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο, γ 228 οὐκ ἂν ἐμοί γε | ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', δ 173 νῶιν - νόστον ἔδωκε | νηυσὶ θοῇσι γενέσθαι, ubi pleonastice positum videtur cf. Am. app., — c. acc. pers. δ 634 ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς. — 2) fio, sum a) de animantibus α) c. subst. Σ 102 οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος cf. Θ 282 Λ 797 Π 39 N 236 αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα cf. P 152, X 358 λ 73 μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι, Z 82 δηίοισι δὲ χάρμα γενέσθαι cf. K 192 P 636, E 488 μὴ - ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε (v. l. γένοισθε) cf. P 151 272 γ 271 ε 473 ν 208 ο 480 ω 292, N 233 κυνῶν μέλπηθρα (Nauck Mél. Gréco-Rom. 2, 426 ἕλκηθρα) γένοιτο cf. P 255. Σ 179, P 38 ἦ κέ σφι - γόου κατάπαυμα γενοίμην, N 485 εἰ γὰρ ὁμηλικίη γε γενοίμεθα Zenod. ὁμηλικίην v. Ariston., X 421 μιν - πῆμα γενέσθαι | Τρωσί, π 103 εἰ μὴ - κακὸν πάντεσσι γενοίμην | Σ 100 ἐμεῖο δὲ δῆσεν - ἀλκτῆρα γενέσθαι |, ρ 223 σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι v. l. λιπέσθαι rec. Kays. cf. ρ 187 ubi γενέσθαι v. l. est pro λιπέσθαι, δ 417 πάντα γιγνόμενος, H 99 ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε, δ 458 γίγνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ, δ 456 h. 7, 14 λέων γένετ', h. 7, 53 δελφῖνες δ' ἐγένοντο. φ 24 (ἵπποι) αἵ δή οἱ - φόνος καὶ μοῖρα γένοντο, h. Merc. 552 κασίγνηται γεγαυῖαι, h. Merc. 214 ἔγνω | φηλητὴν γεγαῶτα Διὸς παῖδα. β) c. adiect. N 684 ἔνθα μάλιστα ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ, Y 220 ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο - ἀνθρώπων, Y 233 κάλλιστος, B 553 τῷ δ' οὔ πώ τις ὁμοῖος - γένετ' ἀνήρ cf. Ψ 632. Z 153 ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν, Z 98 ὃν - κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι, cf. I 558, K 35 τῷ δ' ἀσπάσιος γένετ' ἐλθών, X 41 αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο | ὅσσον ἐμοί cf. Ω 61 ϑ 21 ξ 440 ο 341, E 503 λευκοὶ δ' ὕπερθε γένοντο κονισάλῳ, Z 210 οἳ μέγ' ἄριστοι ἔν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο, O 653 εἰσωποὶ ἐγένοντο νεῶν cf. sch. AD., Γ 71 92 σ 46 83 κρείσσων τε γένηται cf. χ 167, E 3 ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσι | Ἀργείοισι γένοιτο, Z 476 τόνδε γενέσθαι | — ἀριπρεπέα, λ 307 μινυνθαδίω δὲ γενέσθην, λ 312 ἐννεόργυιοι, σ 161 ὅπως - τιμήεσσα γένοιτο | μᾶλλον πρὸς πόσιος, h. Ap. D. 65 ὧδε δέ κεν περιτιμήεσσα γενοίμην, α 266 δ 346 ρ 137 ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε, β 320 οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος - | γίγνομαι, ϑ 585 οὐ - κασιγνήτοιο χερείων | γίγνεται, ὅς κτλ., ξ 157 ἐχθρὸς γάρ μοι - | γίγνεται, ὅς κτλ., π 175 ἂψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, h. Ven. 190 οὐ βιοθάλμιος ἀνὴρ | γίγνεται ὅστε κτλ., κ 395 ἄνδρες δ' ἂψ (v. l. δ' αὖ sc. Did.) ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν, h. Cer. 282 ἔμφοβος γένετο, B 323 τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε cf. Γ 84 η 144 κ 71; A 57 Ω 790 β 9 ϑ 24 ω 421 ἤγερθεν ὁμηγερέες τε γένοντο, insertus a Zenod. etiam B 55 v. Ariston., Δ 325 οἵ περ ἐμεῖο ὁπλότεροι γεγάασιν cf. h. Cer. 116, ε 35 τ 279 οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν, ι 456 ποτιφωνήεις τε γένοιο |, π 218 πάρος πετεηνὰ γενέσθαι, υ 211 (βόες) γίγνονται ἀθέσφατοι, ρ 310 οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν | γίγνονται, Ψ 671 ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι, λ 255 τὼ κρατερὼ θεράποντε Διὸς - γενέσθην. γ) c. praep. ἐν s. ἐπί venio Θ 180 ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἔπι - γένωμαι |, ξ 338 ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην |, Π 313 I 669 ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γένοντο (non bene tmesin statuit Hoffmann 4, 14), Π 746 εἰ - πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο, v. l. fuit K 180 φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο pro ἔμιχθεν. δ) c. adv. Θ 117 Ἕκτορος ἄγχι γένοντο cf. Ψ 447, Δ 382 πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο cf. Hoffmann 3, 10, κ 486 ὅτε - νόσφι γένηαι, Δ 375 δ 201 περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι, Γ 95 H 92 398 Θ 28 (ἀθετ. v. Ariston.) I 29 430 694 K 218 313 Ψ 676 ϑ 234 λ 333 ν 1 π 393 υ 320 et η 154 οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. — b) de rebus inanimatis α) c. subst. X 160 ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν, E 63 (νῆες) αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γενέσθην, Δ 38 μὴ τοῦτό γε νεῖκος — | σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα - γένηται, ζ 285 ἐμοὶ δέ κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο (ἀθετ. v. sch. HQ.), φ 329 ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο, δ 709 νηῶν - αἵ θ' ἁλὸς ἵπποι | ἀνδράσι γίγνονται sunt pro v. Nitzsch, δ 362 οὖροι - οἵ ῥά τε νηῶν | πομπῆες γ., T 386 τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνετ' sc. ἔντεα, h. Merc. 222 βήματα οὔτ' ἀνδρὸς τάδε γίγνεται οὔτε γυναικός. — β) c. adi. O 490 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή, N 569 ἔνθα μάλιστα | γίγνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς - βροτοῖσιν |, Ψ 526 εἰ δέ κ' ἔτι πρότερος γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν |, B 453 Λ [13 v. Ariston.] τοῖσι - πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι |, Σ 221 ὣς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο, Y 497 ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' sc. grana, ι 35 οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων | γίγνεται, Δ 17 εἰ - τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο (Aristarch. πέλοιτο v. Did.) η 316 μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο (ἀθετ. v. sch. P.), cf. H 387 ω 435, Θ 26 τὰ δὲ - μετήορα πάντα γένοιτο, K 20 μῆτιν - ἥ τις ἀλεξίκακος - Δαναοῖσι γ. |, X 287 κὲν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γ. |, ξ 39 δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε | γίγνεται ἡμετέρη, τ 134 οὐδέ μοι ποδάνιπτρα - ἐπιήρανα θυμῷ | γ., τ 561 ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι γίγνονται, σ 345 ἅ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο, ο 446 ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βιότοιο γένηται, ρ 546 κε - οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο, τ 569 ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο, υ 392 δόρπον δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γ.,

h. Merc. 353 ἄφραστος γένετ' ὦκα βοῶν στίβος. γ) c. praep. *B* 340 ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ', *Δ* 289 τοῖος πᾶσι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο, *Σ* 272 αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γ. | damnat Bekker MB. 1864, 367, *O* 359 ὅσσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται v. La Roche, ρ 496 εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο. — δ) c. adv. *Σ* 212 ὑψόσε δ' αὐγὴ | γίγνεται ἀίσσουσα, ubi est in circumlocutione pro ἀίσσει, *Π* 634 ἕκαθεν δέ τε γίγνετ' ἀκουή (v. l. ἀυτή), *O* [669 v. Ariston.] μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν, *T* 374 τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', *Ψ* 490 κε-προτέρω ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν, cf. 526 *Δ* 466 μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὁρμή *B* 397 ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται v. l. γένηται v. Did. et Ariston., qui κύματα subiectum esse putant, cum melius intellegatur ἄνεμοι ξ 476 ὕπερθε χιὼν γένετ', ω 461 νῦν ὧδε γένοιτο, χ 323 τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος-γενέσθαι |, τ 391 μὴ-ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο. — iungitur c. part. *X* 219 οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι, ut εἶναι ι 455. — vv. ll. *Ξ* 221 γενέεσθαι pro γε νέεσθαι v. Herod., ε 477 ἐξ ὁμόθεν γεγαῶτας (ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν v. Did.) pro πεφυῶτας, δ 668 πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι pro πρὶν ἥβης μέτρον ἱκέσθαι v. La Roche, *P* 266 Τρῶων ἰαχὴ γένετ' pro Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. — cf. Herod. 2, 486, 25, E. M. 232, 24, E. Gud. 125, 35, Poll. On. 6, 114, Hes. (ἐγ-, ἐκ-, ἐπι-, παρα-, περι-, προ-).

γιγνώσκω (γνω, skr. ǵânâmi rad. ǵñâ, lat. gnosco, ahd. knâu goth. kann, ksl. znati Curt. Et. 169, Pott W. 1, 138, Benf. 2, 143, Ascoli Kuhns Ztft. 17, 411. de formis γιγνώσκω, γινώσκω v. s. v. γίγνομαι, pr. γιγνώσκω, γιγνώσκεις γιγνώσκετε, ci. γιγνώσκῃς, if. γιγνώσκειν, part. γιγνώσκων γιγνώσκουσα, γιγνώσκοντες, ipf. γίγνωσκον, γίγνωσκε, γίγνωσκον, fut. γνώσεαι (v. E. M. 237, 15, E. Gud. 128, 19) correpta ultima ante voc. *K* 88 π 310, cum synizesi legend. *B* 367, γνώσῃ correpta ult. *B* 365 (Bekk. γνώσεαι v. Ellendt 3 hom. Abh. p. 27 n. 13), γνώσεται, γνωσόμεθα ψ 109, γνώσεσθε, — aor. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω, ἔγνωσαν κ 397, pro quo ἔγνων h. Cer. 111, sine augm. γνῶ, γνώτην φ 36, ci. γνώω ξ 118, ρ 549, γνώῃς *Ψ* 487, γνώῃ *Ω* 688 ρ 556 cf. ω 217, γνώομεν π 304, γνώωσι *Α* 302 *Ψ* 610 661 *Ω* 688 (v. E. M. 237, 26) et γνῷς χ 373, γνῷ *Α* 411 *Π* 273, γνῶτον φ 218, γνώτην, φ 36, γνῶμεν *X* 382, γνῶτε *T* 84, γνῶσιν *Z* 231 cf. Stier Curt. Stud. 2, 1, 128. 134, opt. γνοίην, γνοίης, γνοίη, γνοῖεν *Σ* 125, if. γνώμεναι, γνῶναι) animadverto, cognosco, agnosco. 1) c. acc. pers. *Α* 199 αὐτίκα δ' ἔγνω Παλλάδ' Ἀθηναίην cf. *E* 815 *K* 358 κ 397 λ 91 390 471 615 ν 192 299 312 299 312 τ 475 ω 102, h. Merc. 243 γνῶ δ' οὐδ' ἠγνοίησε — νύμφην, *K* 88 γνώσεαι Ἀτρείδην v. l. εἴσεαι, *Π* 639 οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα-| ἔγνω, *O* 241 νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν |, ἀμφὶ ἓ γιγνώσκων ἑτάρους cf. Ariston. οἷον ἀναγνωρίζων Lehrs Ar. 147, *Ω* 688 αἴ κ' Ἀγαμέμνων | γνώῃ (v. l. γνοίη, σ' Ἀτρείδης) γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί |, — *P* 334 Ἀπόλλωνα | ἔγνω ἔσαντα ἰδών cf. π 458, — ε 444 ἔγνω δὲ προρέοντα cf. Kayser, ubi alii μιν supplentes partic. pro praedicato habent v. Classen Beobb. 4, 12, — *E* 128 ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς (v. l. γιγνώσκοις v. La Roche) ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα *Γ* 235 οὕς κεν ἐὺ γνοίην καί τ' οὔνομα μυθησαίμην, *X* 356 ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι v. Doederl., cf. *Α* 526 φ 218, *Σ* 270 εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται — εὖ νύ τις αὐτὸν γνώσεται sch. B. πάσχων παρ' αὐτοῦ κακῶς. — χ 501 γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας, α 420 φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω, ubi φρεσὶ opponitur verbis Telemachi. 2) c. acc. rei *M* 272 αὐτοὶ τόδε που γιγνώσκετε, *N* 223 ὅσσον ἐγώ γε | γιγνώσκω, *N* 72 ἴχνια-ποδῶν ἠδὲ κνημάων | ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος, ubi falso sch. BL. ῥεῖ' coniungit cum ἀπιόντος, *P* 32 *Y* 198 (ἀθετ. v. Ariston.) ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω v. sch. A., *P* 658 γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα, *Π* 362 γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην, *T* 84 μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος, α 3 πολλῶν ἀνθρώπων-νόον (Zenod. νόμον) ἔγνω cf. Nitzsch, Lehrs Ar. 422, π 310 ἐμὸν θυμὸν-| γνώσεαι, ν 188 οὐδέ μιν (γαῖαν) ἔγνω, τ 392 ἔγνω | οὐλήν, τ 468 τὴν γρηῦς-γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη, π 304 γυναικῶν γνώομεν ἰθύν, ο 537 ρ 164 τ 130 τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα β 159 ὄρνιθας γνῶναι, num alites oscinesve essent, — *H* 189 γνῶ δὲ κλῆρον σῆμα ἰδών, η 234 ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἰδοῦσα, — *Α* 411 *Π* 273 γνῷ-Ἀγ. | ἣν ἄτην, ὅ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν, *Y* 20 ἔγνως-ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν, ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα *Π* 119 γνῶ-κατὰ θυμὸν ἀμύμονα — | ἔργα θεῶν, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρεν | Ζεύς. 3) abs. supple acc. pers. *Α* 111 ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλὰ |, γιγνώσκων, *Ξ* 475 ἣ ῥ' εὖ γ., *E* 182 Τυδείδῃ μιν-εἴσκω | ἀσπίδι γ., *N* 66 τοῖιν δ' ἔγνω πρόσθεν-Αἴας, λ 153 αὐτίκα δ' ἔγνω, α 411 οὐδ' ὑπέμεινε | γνώμεναι, ν 94 δόκησε δέ οἱ — | ἤδη γιγνώσκουσα παρεστάμεν, ξ 215 καλάμην γέ σ' ὀίομαι εἰσορόωντα | γιγνώσκειν, ubi καλάμην pendet ab εἰσορ., h. Cer. 95 οὐδέ τις ἀνδρῶν | εἰσορόων γίγνωσκε 111 οἱ δ' ἔγνων, — supple acc. rei *H* 185 οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες (σῆμα) ἀπηνήναντο, *Ω* 242 γνώσεσθε, *Α* 333 *Θ* 446 ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσίν, cf. *Π* 530 *X* 296, *Ω* 691 ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω, cf. *Ω* 698, *Α* 302 ἵνα γνώωσι cf. *Ψ* 610, *Ψ* 661 ᾧ δέ κ' Ἀ. δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί cf. *Ω* 688, π 136 ρ 193 281 γιγνώσκω, φρονέω· τ 160 ἀσχαλάᾳ δὲ πάις βίοτον κατεδόντων, γιγνώσκων, ρ 273 ῥεῖ' ἔγνως, *Λ* 651 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς γιγνώσκω, *Ψ* 487 ἵνα γνώῃς (codd. γνοίης s. γνῷης) ἀποτίνων. 4) c. acc. et part. *E* 824 γιγνώσκω γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα *Z* 191 γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠὺν ἐόντα, *Ξ* 154 ἔγνω | τὸν μὲν ποιπνύοντα κτλ., *P* 84 τὸν μὲν ἀπαινύμενον-τεύχεα, ο 532 ἔγνω γάρ μιν ἔσαντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα, ξ 118 αἴ κέ ποθι γνώω (sc. τινά) τοιοῦτον ἐόντα, ρ 549 αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα cf. 556 ubi pro γνώῃ libri plurimi γνοίη, ω 159 οὐδέ τις-δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα | ἐξαπίνης προφανέντ', h. Merc. 21[illegible] αὐτίκα δ' ἔγνω | φηλητὴν γεγαῶτα Διὸς παῖδα cf. Classen Beobb. 4, 12. 5) sententia inde pendente *Θ* 140 ἦ οὐ γιγνώσκεις, ὅ τοι Διὸς οὐχ ἕπετ' ἀλκή; | *P* 623 γιγνώσκεις —, ὅ τ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν, *E* 331 γιγνώσκων ὅ τ' ἄναλκις ἔην θεός, cf. *E* 433 γ. ὅ οἱ-ὑπείρεχε χεῖρας *Α* [illegible] *Λ* 439 ὅ-ἦλθεν, ν 228 ὅ-ἵκει, γ 166 μ[illegible] ὅ τοι κακὰ μήδετο δαίμων, *θ* 299 ὅ τ' οὐκ[illegible] φυκτὰ πέλοντο, *Ψ* 610 ὡς ἐμὸς οὔ [illegible] θυμὸς ὑπερφίαλος, *Σ* 125 γνοῖεν δ' ὡς [illegible] παυμαι, φ 209 ὡς-ἱκάνω, χ 373 ὄφρα γνῷς κατὰ θυμόν, ὡς κτλ. — *Θ* 175 ὅτι-κατέ[illegible]

Z 231 ὄφρα - γνῶσιν ὅτι ξεῖνοι - εὐχόμεθ' εἶναι, P 630 κὲ, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν |, γνοίη ὅτι ἀρήγει, ρ 269 ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται, P 688 σὲ — εἰσορόωντα | γιγνώσκειν ὅτι κυλίνδει, — h. Ap. P. 197 ἔγνω ἧσιν ἐπὶ φρεσὶ — | οὕνεκά μιν κρήνη-ἐξαπάφησε, — B 365 γνώσῃ —, ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, — ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι, B 367 γνώσεαι δ' ἢ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, ἤ..., Θ 17 γνώσετ' — ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος, Ξ 58 οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, (Aristoph. γνοίη v. Did.) ὁπποτέρωθεν — κλονέονται, Φ 266 γνώμεναι εἴ μιν ἅπαντες ἀθάνατοι φοβέουσιν, Φ 609 γ. ὅς τε πεφεύγοι ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ, Γ 53 γνοίης χ' οἵου φωτὸς ἔχεις παράκοιτιν, ν 237 φ 202 γνοίης χ' οἵη ἐμοὶ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται, ρ 363 γνοίη θ' οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι, — subst. ex sententia secundaria per attractionem in primariam illatum est pro obiecto Ω 563 σὲ γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσίν, — ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε, X 10 μὲ | ἔγνως ὡς θεός εἰμι, X 382 γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν, ἢ — ἦε . . ., E 85 Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη, ἠέ — η, cf. Ariston., h. Ven. 186 σ' ὡς τὰ πρῶτα — ἴδον — | ἔγνων, ὡς θεὸς ἦσθα, Ψ 497 γνώσεσθε — ἵππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι οἵ τε πάροιθεν. — 6) c. gen. φ 36 οὐδὲ τραπέζῃ | γνώτην ἀλλήλων, ψ 109 γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώιον, cum attractione B 349 πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο | γνώμεναι ἤ τε ψεῦδος ὑπόσχεσις ἦε καὶ οὐκί, quamquam ibi gen. pendere potest etiam ex solo ὑπόσχεσις, accedente part. Δ 357 ὡς γνῶ (sc. αὐτοῦ) χωομένοιο v. Ariston., atque, ut videtur Ψ 453 τοῖο δ' ἄνευθεν ἐόντος ὁμοκλητῆρος ἀκούσας | ἔγνω, ubi alii gen. ex ἀκούσας tantum pendere putant. — ω 217 pro ἐπιγνώῃ Kays. rec. ἔτι γνώῃ (codd. aut ἐπιγνοίῃ aut ἔτι γνοίῃ). — cf. E. M. 231, 31, E. Gud. 125, 42, Or. 42, 16, La Roche HSt. 164, Fulda U. 109. (ἀνα, δια, ἐπι-, ἀγνοιέω. ἀγνώς, ἄγνωστος, γνωτός, ἀλλόγνωτος, ἀρίγνωτος, γνώριμος.)

(γλαγής. v. l. nonnullorum fuisse videtur Π 642 περὶ γλαγέας κατὰ πέλλας (καταπέλλας?) cf. E. M. 659, 41, Hes. v. 5. v. περιγλαγής.)

γλάγος (ex γλακ Curt. Et. 163, Weber EU. 1 sq. 75. 82. cf. γάλα) lac. B 471 Π 643 ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει Apoll. Lex. 55, 1, γάλα cf. E. M. 232, 35, Suid., Hes., Eust. 257, 17. (περιγλαγής, vv. ll. εὐγλαγής, πολυγλαγής).

γλακτο-φάγος (γλακτ, φαγεῖν Curt. Et. 164) lactivorus, lacte vivens. N 6 ἀγαυῶν Ἱππομολγῶν | γλακτοφάγων, Ἀβίων τε v. sch. D ad 5. Nicanor pro nomine pr. accepisse videtur v. Friedlaend. ad l. consentit Lob. El. 1, 223. sed v. Apoll. Lex. 3, 16, E. M. 232, 46, Hes. s. v. γαλακτοφάγος, Eust. 916, 14. 50.

Γλαύκη (γλαυκός) Nereis Σ [39].

γλαυκιάω (γλαύκιος E. M. 233, 26 H. Weber EU. 96) splendeo, luceo, leo igneis vel terribilibus oculis hostem intuens Υ 172 γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται· Apoll. Lex. 55, 8 οἷον πυρώδες βλέπων, sch. BV ἔμπυρον ὁρῶν cf. E. M. 223, 24. 234, 4, E. Gud. 126, 46, Hes. Eust. 1202, 9, Lucas qu. lexic. 23. 50.

Γλαῦκος, ἀμύμων B 876, Lyciorum dux Ξ 426, Ἱππολόχοιο παῖς Z 119, 206. cum Diomede congressus arma commutat 234, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν Iphinoum occidit H 13, una cum Sarpedone et Asteropaeo pugnat M 102, 309, 310, 329, 387, 392 a Teucro volneratur, Γλαύκη πέπον πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι Π 492 a Sarpedone ad ultionem invocatur, 508, 513—527 Apollini preces adhibet, Hectorem reprehendit P 140, 170, 216. Γλαύκου, -κῳ, -ον. — 2) Eius proavus, Sisyphi f., Bellerophontis p. Z 154 sqq. cf. Gaedechens, Glaukos der Meergott. Et. M. coll. Nonn. 14, 84. — 3) pastor quidam ep. 11. =

γλαυκός (γλαυ, ags. gleav, glau Curt. Et. 168, L. Meyer Kuhns Ztft. 7, 15, Lottner ib. 11. 197, Pott W 1, 770, H. Weber E. U. 94) caesius, splendens. Π 34 γλαυκὴ — θάλασσα cf. Ariston. ἡ δ. ὅτι . . . cf. sch. A . . . ὁ δὲ Ἡσίοδος χωρὶς τοῦ θάλασσά φησι γλαυκὴν δυσπέμφελον. non de certo quodam colore cogitandum cf. E. M. 233, 20, E. Gud. 126, 3, Or. 40, 3, Suid., Hes., Poll. On. 2, 61, Eust. 116, 11. 1279, 17, Doed. Gl. 78, Lob. Rhem. 285, Goebel Ztft. f. GW. 9, 527, Luc. Qu. lexic. 22. — de acc. v. Herod. Σ 39. (γλαυκῶπις, γλαυκιάω).

γλαυκῶπις (γλαυκός, ὤψ. acc. γλαυκώπιδα et γλαυκῶπιν) caesios s. splendidos oculos habens. significatur acer vultus, alacritatis et pugnacitatis documentum (Doed.) γλ. Ἀθήνη | et θεὰ γλ. Ἀθ. | locis allatis s. v. Ἀθήνη, adde ψ 242, 344. in θεὰ γλ. Ἀθήνη adi. ad θέα referendum videtur Am. α 44, obloquitur Faesi Od. praef. XVIII. — Z 88 h. 20, 2 Ἀθηναίης γλαυκώπιδος, I 390 Λ 729 Ψ 769 Ἀθ. γλαυκώπιδι, α 156 h. Ap. P. 136 γλαυκῶπιν Ἀθήνην |, h. Ap. P. 145, Ven. 8 γλαυκῶπιδ' Ἀθ. |, — h. 28. 2 Παλλάδ' Ἀθηναίην — γλαυκῶπιν, — β 433 Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ, Ω 26 (ἀθετ. v. Ariston.) ω 518 γλαυκώπιδι κ., — sine subst. Θ 406 ζ 47 γλαυκῶπις, h. 28, 10 γλαυκώπιδος, ν 389 γλαυκῶπι cf. Θ [420] v. l. γλαυκῶπις v. La Roche app., HT. 395, Hoffmann Qu. II. 1, 89. 99, — Θ 373 φίλην γλαυκώπιδα, γ 135 ω 540 γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης |. v. l. fuit Δ 92 προσέφη γλ. Ἀθήνη pro ἔπεα πτερόεντα προσηύδα Porphyr. N 340 ὀξὺ ὁρῶσα, sch. BL E 422 ἀπὸ τῆς περὶ τὴν πρόσοψιν καταπλήξεως, Hes. φοβερὰ ἐν τῷ ὁρᾶσθαι. λαμπρόφθαλμος. εὐόφθαλμος, sch. Ap. Rhod. 1, 1280 διαγλαύσσουσιν ἀντὶ τοῦ φωτίζουσιν ἢ διαλάμπουσιν, ὅθεν καὶ ἡ Ἀθήνη γλαυκῶπις, παρὰ τὸ γλαύσσειν, ὅ ἐστι λάμπειν. καὶ Εὐριπίδης ἐπὶ τῆς σελήνης ἐχρήσατο, cf. Apoll. Lex. 55, 7, E. M. 233, 31, E. Gud. 126, 5. 15, Pausan. 1, 14, 5, Eust. 86, 35. Nitzsch α 44, Doed. Gl. 78, Welcker Gr. G. 1, 303, Preller Gr. Myth. 1, 478, Weber EU. 96, Lucas Qu. lex. 113—51, Schuster Ztft. f. G. 14, 723, Hartung Rel. u. Myth. d. Gr. 3, 145. — Nägelsb. Λ 206 a γλαῦξ ducens expl. noctuinos oculos habens cf. Bergk JJb. 81, 334, Rh. Mus. 1864, 603.

Γλαφύραι, -ας B 712, urbs thessalica; de accentu cf. Eust. Il. 327, 28. Arcad. 101, 14. De

γλαφυρός (γλαφ, lat. glaber Curt. Et. 168 Pott E. F. 1[1] 140 Benf. 1, 209 Lottner Kuhns Ztft. 7, 173) cavus. 1) navis Γ 119 Θ 334 K 389 510 [531] Λ 281 520 M 471 N 423 O 438 Π 293 840 P 397 416 453 625 736 X 216 Ψ 819 νῆας ἐπὶ (ἀνὰ) γλαφυράς, E 327 Θ 531 Λ 274 400 M 38 Ξ 367 O 259 Π 18 Σ 304 X 331 392 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι(ν), I 425 γλαφυρῆς, cf. Θ 180 O 603, B 454 Λ [14 v. Ariston.] γ 287 δ 513 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι(ν) cf. ι 99 B 516 602 680 733 γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο. cf. Ω 731 δ 356 ι 518 κ 23 μ 82 83 171 218 310 403 ν 71 74 117 283 ξ 304 357 ο 456 τ 274 ω 428 h.

Ap. P. 238. v. l. fuit *γλαφυρῆς* pro *κοίλης* μ 245 v. La Roche. non bene expl. Doed. Σ 402, coll. Reden 366 glabrae ob nitorem cf. Schuster Ztft. f. G. 14, 457. 2) specus α 15 73 ε 155 ι 30 114 ψ 335 *ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι*, Σ 402 β 20 (ἀθετ. Vind. 56) *ἐν σπῆι γλ.*, δ 403 *ὑπὸ σπέσσι γλ.*, ε 68 226 *σπείους γλαφυροῖο* |, cf. Ω 83 ε 194 ι 476 μ 210 signif. cavus, frustra obloquitur Doed. l. c. 3) saxum Β 88 *πέτρης ἐκ γλ.*, ξ 533 *πέτρῃ ὕπο γλ.* 4) cithara ρ 262 *φόρμιγγος γλαφυρῆς* cf. ϑ 257 (v. l. *λιγυρὴν* et *λιγεῖαν*) χ 340 ψ 144 h. Ap. P. 5, Merc. 64. 5) portus μ 305 *ἐν λιμένι γλαφυρῷ*. 6) v. l. fuit Zenodoti Ι 480 *ἐν νέμεϊ γλαφυρῷ* pro *σκιερῷ* Ariston. *τοῦτο δὲ σπηλαίῳ ἢ ἄντρῳ οἰκεῖον, νομὰς δὲ ἔχοντι συνδένδρῳ τόπῳ ἀνάρμοστον.* Apoll. Lex. 55, 3 *γλαφυραί· κοῖλαι* cf. E. M. 233, 38. 44, E. Gud. 126. 18, Suid., Hes., Eust. 178, 29. 1384, 50. 1714, 24. 1723, 27.

γλήνη (ex *γλάϝνη*, expl. Brugman Curt. Stud. 4, 144, cum *γλαύσσω* componit sch. Ap. Rhod. 1, 1280, melius a *γαλ* rad. repetit H. Weber E. U. 33. 72, Curt. Et. 168 cf. Pott W. 1, 771, Lucas Qu. lexil. 14, Doed. Gl. 79, Goebel Hom. 4, Bugge Curt. St. 4, 326) 1) pupilla oculi Ξ 494 *ἐκ δ' ὦσε γλήνην*, ι 390 *γλήνης καιομένης.* 2) puella Θ 164 *ἔρρε, κακὴ γλήνη·* sch. D *ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη*, BL *ὅτι μικρόφθαλμος*, rectius paraphr. *ἀσθενὴς κόρη.* damnat versum Ariston. cf. E. M. 233, 54. 234, 11, E. Gud. 126, 43, Or. 39, 28, Lex. Seg. 233, 3, Suid., Hes., Eust. 1344, 51. (*τρίγληνος*).

γλῆνος (v. *γλήνη·* de terminatione cf. Aufrecht Kuhns Ztft. 2, 147) res splendore insignis. Ω 192 (*θάλαμον*), *ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει*, | sch. B *χρήματα κατὰ Ἠλείους· οἱ δὲ ἀξιοθέατα πράγματα. κυρίως δὲ γλήνεα τὰ κοροκόσμια λεγόμενα* sch. DMV, Apoll. Lex. 54, 32, E. M. 234, 5, Zonar. 441, Hes., Eust. 1344, 51, Lob. Rhem. 294.

γλήχων (a *γλα*, *γαλ* ducit H. Weber EU. 80 cf. Ahrens Kuhns Ztft. 3, 105 Curt. Et. 438) pulegium silvestre h. Cer. 209 *μίξασαν πιέμεν γλήχωνι τερείνῃ* | v. Baum., Suid.

Γλίσαντ' *ἐνέμοντο* | Β 504, Glisas, Boeotiae urbs, *Γλίσσαντα δὲ λέγει κατοικίαν ἐν τῷ Ὑπάτῳ ὄρει, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Θηβαΐκῇ, πλησίον Τευμησσοῦ καὶ τῆς Καδμείης* Strab. 9, 2, 31. Paus. 9, 19, 2. Burs. Geogr. Gr. I 216 contra *Γλισσᾶντ'* Aristarchium cf. Bekker Monatsb. d. Ak. 1860. — Et. M. s. *γλίον*.

γλουτός (cum *κλόνις*, *κλόϝνις*, skr. çrónis, lat. clunis, lit. szlaunis componit Benf. 2, 170 cf. Legerlotz Kuhns Ztft. 10, 386) clunis. Ε 66 *γλουτὸν κάτα δεξιόν* sch. L *κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ σφαίρωμα τῆς κοτύλης. Ροῦφος δὲ τὰ μετὰ τὴν ὀσφὺν σαρκώδη. παρὰ δὲ τὸν γλοιὸν ἐτυμολογοῦσιν αὐτόν κτλ.*, cf. Ν 651, leonis vel apri Θ 340 *ἰσχία τε γλουτούς τε* Ariston. *σημειοῦνταί τινες ὅτι ὑγιῶς διέσταλκε* v. Lehrs Ar. 9 cf. E. M. 234, 39, E. Gud. 126, 32, Or. 39, 12, Poll. On. 2, 183, Suid., Hes., Eust. 522, 28. 716, 34.

γλυκερός (v. *γλυκύς*) dulcis. a) υ 69 ω 68 *μέλιτι γλυκερῷ*, η 116 λ 590 (ἀθετ.) *συκέαι-γλ.*, ξ 194 *μέθυ γλ.*, δ 88 *γλυκεροῖο γάλακτος* |, μ 306 *ὕδατος γλ.* (opp. *ἁλμυρός*), Λ 89 *σίτου-γλ.* cf. h. Ap. P. 283, h. Merc. 198 *γλ. νομοῖο.* b) translate Κ 4 *ὕπνος-γλ.* cf. Ω 3 636 δ 295 ε 272 τ 511 ψ 255. Ν 637 ψ 145 *μολπῆς-γλ.*, h. 7, 59 *γλ.-ἀοιδήν*, h. 25, 5 *γλ. οἱ ὑπὸ στόματος ῥέεν αὐδή*, χ 323 *νόστοιο-γλυκεροῖο*, h. Cer. 66 *κούρην — γλ. θάλος*, π 23 ρ 41 *Τηλέμαχε, γλ. φάος.* — comp. ι 28 *οὔ τοι ἔγωγε | ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι*, *γλυκύτερον* metro non convenit.

γλυκύ-θυμος miti animo praeditus. Achilles Υ 467 *οὐ γάρ τι γλ. ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων* sch. V *οὐκ ἀνειμένος τῷ θυμῷ* Hes. *ἀνειμένος, ἡδύς, ἁπαλόψυχος, ἤπιος, προσηνής, γλυκύς* v. E. M. 235, 48 Lex. Seg. 233. 9.

γλυκυ-μείλιχος dulci benignitate praeditus. Ven. h. 6, 19 *γλυκυμείλιχε.*

γλυκύς (lat. dulcis Curt. Et. 334 Benf. 2 137. ad *λυχ*, quam sumit, radicem referre studet Savelsb. Hoefers Ztft. 4, 98) dulcis. a) Α 598 *γλυκὺ νέκταρ.* b) translate Α 610 Β 71 Ψ 232 η 289 ι 333 κ 31 ν 282 σ 199 τ 49 ψ 342 h. Merc. 8, h. 18, 8 *γλ. ὕπνος*, ο 7 *ὕπνος-γλ.*, β 395 ϑ 445 κ 548 μ 338 σ 188 h. Ven. 170 *γλ. ὕπνον* cf. Eust. 162, 25. 1631, 45, Γ 446 Ξ 328 (ἀθετ.) γ 500 h. Merc. 422 *γλ. ἵμερος*, Γ 139 h. Ven. 2 45 53 143 *γλ. ἵμερον*, ε 152 *γλ. αἰών.* — comp. Α 249 *τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή* Ariston. *ἡ δ. ὅτι Ζηνόδ. χωρὶς τοῦ ν γράφει γλυκίω. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἔχει τὸ ν.* v. La Roche HT. 303, Β 453 Λ [13 ἀθετ. v. Ariston.] *τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι*..., Σ 109 (*χόλος*) *πολὺ γλυκίων μέλιτος — | ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται* sch. A *γλυκέως γὰρ διατίθεσθαι τοὺς ἐκπληροῦντας τὸν κατὰ θυμὸν συμβαίνει*; ι 34 *οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων* | cf. E. M. 234, 47, E. Gud. 126, 53, Hes. (*γλυκερός*, *γλυκύθυμος*, *γλυκυμείλιχος*).

γλυφᾰνος (*γλυφ*, lat. glubo Curt. Et. 16[illegible]. Pott EF. 1[1] 140, cum lat. sculpo componit Walter Kuhns Ztft. 12, 381) caelum s. scalprum. h. Merc. 41 *γλυφάνῳ σιδήρου* | *αἰῶν' ἐξετόρησεν. γλύφανον* neutr. statuere videtur E. M. 235, 15.

γλυφίς (*γλυφ*) crena, i. e. incisura in extrema sagitta facta, qua nervo applicatur. Δ 122 *ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια* sch. A *αἱ παρὰ τοῖς πτεροῖς ἐντομαὶ τοῦ βέλους, ὅπου ἐπιτίθεται ἡ νευρά*, φ 419 *ἕλκεν νευρὴν γλυφίδας τε* v. Am. app., Apoll. Lex. 54, 30 *τὰς χηλὰς τῆς ἀκίδος, αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ γεγλύφθαι ὅ ἐστι κεκοιλᾶνθαι* cf. Suid. Zonar. 440, E. M. 235, 7, Hes. Eust. 452, 10. 1915, 33, Herodot VIII, 128, Schweighaeuser Lex. Her. s. v. *πτεροῦν*, Povelsen emend. p. 70, Koechly u. Rustow, Gesch. d. gr. Kriegsw. 1, 21.

γλῶσσα (ex *γλώχια* cf. Grassmann Kuhns Ztft. 11, 27, audacius ad *λείχω* refert Savelsb. Hoefers Ztft. 4, 97, pro *γλωτια* rad. *γελ*, *γε* dictum putat H. Weber EU. 75) lingua 1) Α 249 *ἀπὸ γλώσσης-ῥέεν αὐδή*, Ε 74 *ὑπὸ γλῶσσαν*, Ρ 618 *γλ.-μέσσην*, Ε 292 *γλ. πρυμνήν*, Β 489 *οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν* |, cf. Ariston., lupi Π 161 *λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ* |. 2) Υ 248 *στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν* cf. Friedlaender anall. 475, Bekker MB. 1864, 451, Β 804 *ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων*, Δ 438 *γλῶσσ' ἐμέμικτο* cf. τ 175, h. Ven. 113 *γλ. δ' ὑμετέρην καὶ ἡμετέρην σάφα οἶδα* cf. 116. Eust. 1861, 2. 3) linguae hostiarum deinde cremantur γ 332 *τάμνετε-γλώσσας* cf. sch. B, E, Nitzsch, γ 341 *γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον*

λον, Ἀπίων ὅτι κράτιστον τῶν μελῶν ἡ γλῶσσα, τὰ δὲ κράτιστα τοῖς θεοῖς ἀπένειμαν cf. sch. HMQR. Lehrs Qu. ep. 27, Eust. 1470, 32. 1471, 11. — sch. BL Α 249 τρία σημαίνει, αὐτὸ τὸ σῶμα, καὶ τὴν διάλεκτον, καὶ τὸ ἀπεξενωμένον τῶν λέξεων cf. E. M. 325. 18, E. Gud. 127, 4. Or. 38, 1, Poll. On. 2. 104. Suid., Hes. ·ταντγλωσσος.

γλωχίς s. γλωχίν de suffixo Kuhn Ztft. 1. 202, nominat. γλωχίς habet Herod. 2, 487, 6 ed. Lentz, γλωχίν sch. Soph. Trach. 681, E. M. 235, 50, Eust. 563, 17) cuspis. Ω 274 ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν sch. BM ὑπὸ τὴν γωνίαν τὴν γεγονυῖαν ἐκ τοῦ ῥυμοῦ καὶ τοῦ ζυγοῦ· ὅταν γὰρ συνδεθῇ τῷ ῥυμῷ ὁ ζυγός, ἀποτελοῦνταί τινες γωνίαι. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν γλωσσίδα. Hes. κυρίως γλωχῖνες αἱ τῶν ἀκίδων ἐξοχαὶ καὶ αἱ τοῦ ζυγοῦ γωνίαι cf. Apoll. Lex. 55. 5, E. M. 235, 50. E. Gud. 127, 24. Poll. On. 1, 137. 2, 88 Suid., Eust. Β 50, 20. vulgo intellegebant extremam lori iugalis partem, contra Grashof Fuhrw. p. 38 intellegit τὴν τοῦ ἕστορος γλωσσίδα lingulam clavi illius in anteriore parte temonis. τανυ-, τρι-, χαλκο-γλώχιν.

γναθμός cohaeret cum γένυς ubi v., cf. Legerlotz Kuhns Ztft. 10, 377, non bene expl. Doed. Gl. 1007) maxilla, mala. Ν 671 Π 606 Ρ 617 ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. Π 405 γναθμὸν δεξιτερόν. σ 29 κὲ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, λ 175 γναθμοὶ δὲ πάντοθεν, υ 347 γναθμοῖσι γελώων ἀλλοτρίοισι. — E. M. 236, 1. E. Gud. 127, 26.

γναμπτός (γνάμπτω 1 inflexus, incurvus. λ 369 μ 332 γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν E. M. 103, 31 τοῖς ἐπικεκλασμένοις cf. E. Gud. 54, 21, Eust. 1590. 48, Λ 416 μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν Apoll. Lex. 55, 13 κεκαμμένας cf. E. Gud. 119, 37, Hes., Σ 401 h. Ven. 163 γναμπτάς θ' ἕλικας. Apoll. Lex. 55, 14 τοὺς δρακοντώδεις δακτυλίους, Hes. τὰ καμφθέντα κύκλα. 2 flexibilis a: Λ 669 Ω 359 λ 394 ν 398 (ἀθετ.) 430 φ 283 h. Ven. 238 ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν (also Doed. Λ 669, Gl. 1012 curvata senio membra cf. λ 394, Ameis app. λ 398. Ω 359 v. l. ἐπί rec. Doed., vituperat versum Giseke HF. 215, neque bene componitur cum ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν, etsi ἐνὶ γ. μ. sensu latiore ad omnia membra referas. v. Eust. 877, 17. Gepp. 2. 129 b) translate Ω 41 ᾧ — οὔτε νόημα γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσιν sch. BM εὐπειθές cf. Hes. Eust. 1338, 16, Suid. (εὐγναμπτος).

γνάμπτω (γναφ, κναφ Curt. Et. 487. 659) inflecto. v. l. fuit Ω 274 ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν pro ἔκαμψαν v. Bekker HBl. 36. 9 La Roche HN 5, ad tmesin referendum est Ψ 731 ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν. Leptines ἐν δὲ γ. γ. v. Herod.) E. M. 236, 10. E. Gud. 54, 20. (ἀνα-, ἐπι-, περι-, γναμπτός).

γνήσιος (γεν, γα skr. gâtjas Fick Woerterb. 6 Curt. Et. 166 Clemm comp. Gr. 56 originem habens legitimum. Λ 102 υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον. ξ 202 υἷες — γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· E. M 236, 21 ὁ ἐκ νομίμων γάμων cf. E. Gud. 127. 41, Cramer Anecd. Ox. 3. 14 16 Naeck Arist. 131, Hes.

γνύξ (ex γόνυ Curt. Et. 170 Kuhn Ztft. 2, 32, Lob. El. 1. 294, falsa immiscet Doed. Gl. 1009, de suffixo L. Meyer Kuhns Ztft. 5, 382, a stirpe γνυγ quam „knicken" signif putat, Sissling Kuhns Ztft. 17, 215) in genu. Ε 68 Θ 417 γ. δ' ἔριπ', Ε 309 Θ 329 Λ 355 γ. ἐριπών. Ε 357 γ. ἐριποῦσα sch. BL Λ 355 ἐπὶ γόνυ πεσών cf. Apoll. 55. 15, E. M. 236, 37. E. Gud. 128, 4, Or. 37, 6. Suid., Hes., Eust. 530, 25. 1214, 37.

γνώριμος (γνω, γιγνώσκω cf. lat. gnarus notus, familiaris. π 9 ἑταῖρος ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος Hes. οἰκεῖος. γινωσκόμενος cf. E. M. 273. 3. E. Gud. 128. 18. Eust. 1792, 18.

γνωτός (γνω, γιγνώσκω) 1 cognitu facilis Η 401 γνωτὸν δ' — καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν, ὡς, ω 182 γνωτὸν δ' ἦν ὅ ... Hes. εὐεπίγνωστον, E. M. φανερὸν καὶ γνώριμον. 2 consanguineus Γ 174 θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα, Ο 350 γνωτοί τε γνωταί τε paraphr. οἵ τε συγγενεῖς καὶ αἱ συγγενίδες, — frater Ξ 485 γνωτὸν - ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι Ariston. ἡ διπλῆ ὅτι ἀντονομαστικῶς τὸν γνωτὸν τῷ κασιγνήτῳ σαφῶς· ἔστι γὰρ ἀδελφός, Ν 697 Ο 336 ἄνδρα — γνωτὸν μητρυιῆς v. Ariston.. Ρ 35 γνωτὸν cf. Ariston. Lehrs. Ar. 119, Χ 234 πολὺ φίλτατος ἦσθα γνωτῶν κτλ. sch. B ὁ ἀδελφὸς παρὰ τὸ πλέον τῶν ἄλλων γνωρίζεσθαι cf. Apoll. Lex. 55. 12, Eust. 1450, 62. E. M. 237. 6, E. Gud. 128. 23. 605, 10, Suid., Hes. ἀλλόγνωτος, ἀρίγνωτος.

γοάω (γόος pr. opt. γοάοιμεν Ω 664 Bekk. ex papyr. γοόωμεν, γοάοιεν ω 190 Bekker γοόῳεν, inf. γοήμεναι Ξ 502 cf. Eust. 990, 37. ex γοήμεναι ex d. Curt. Stud. 3. 387, part. γοόωσα. γοόωντα, γοόωσαν, γοόωντες μ 234. γοῶντες. γοῶντας, ipf. γόων κ 567, iterat. γοάασκεν θ 92. γοάασκε h. Ven. 209, 216, fut. γοήσεται Φ 124 Χ 353 sensu act., aor. γόον Ζ 500 E. M. 238, 23 ἀντὶ τοῦ ἐγόων, ἐθρήνουν. ὁ μὲν Ἀπολλώνιος δευτέρας συζυγίας αὐτὸ εἶναι λέγει, καὶ παρατατικοῦ· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς δευτέρου ἀορίστου, ὥσπερ κτυπῶ ἔκτυπον. κάλλιον οὖν κατ' συστολὴν λέγεσθαι παρατατικὸν χρόνον. πειθόμεθα Ἀπολλωνίῳ. οὕτως Ζηνόδοτος sc. ianior cf. Duentzer Zenod. 11. recte aor. agnoscunt Buttm. Gr. § 96. 6, Kuehner Ausf. Gr. § 343 — flebiliter lugeo, inprimis mortuos a abs. θ 92 κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκεν, κ 567 γόων τίλλοντό τε χαίτας, ω 190 οἵ κ' — γοάοιεν. h. Ven. 216 γόασκε. Ξ 502 γοήμεναι. Ε 413 Χ 476 γοόωσα cf. κ 209 μ 234 τ 210, Σ 315 Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες cf. 355 acc. ex ἀνεστ. pendet, ι 467 τοὺς δὲ στεναχοντο γ.. δ 721 ἀδινὸν γοόωσα. Ζ 373 Ψ 106 γ. τε μυρομένη τε cf. τ 119, δ 800 ὀδυρομένην γοόωσαν cf. τ 513. — b) c. acc. Ζ 500 ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα, Φ 124 οὐδέ σε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται cf. Χ 353, Π 857 Χ 363 ὃν πότμον γοόωσα. Ω 664 ἐννῆμαρ μέν κ' αὐτὸν - γοάοιμεν, τ 264 πόσιν, h. Ven. 209 τὸν - γόασκε. v. l. fuit pro σὸν νόστον ποθέων λ 196 σὸν πότμον γοόων v. Dil., rec. Duentz. — v. E. M. 202, 4, Hes.

γόμφος skr. gambhas Kuhn Ztft. 1, 123, Curt. Et. 165. Doed. Gl. 2144 cuneus, clavus. ε 248 γόμφοισιν - ἤρασεν καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρασσεν sch. V ἢ πασσάλοις, ἢ πλατέσιν ἥλοις, ἢ σφηνας. E M. 238, 4 τὸ ξύλινον καρφίον cf. E. Gud. 128. 41, Lex. Seg. 32, 17. Suid., Hes.

γονεῖς parentes. h. Cer. 240 φίλων γονέων cf. Poll. On. 3, 8. Ad

γονή proles Ω 539 οἱ οὔ τι | παίδων - γονὴ γένετο, δ 755 γονὴν Ἀρκεισιάδαο. — genitura h. Ap. D. 63 ἀσπασίη - γονὴν ἑκάτοιο — δεξαίμην, de vs. 99 v. s. γόνος. — Hes. γόνασιν, μήτραν, καὶ τὸ σπέρμα. Ad

Γονόεσσα (*γουνός*)· *αἰπεινὴν Γονόεσσαν* Β 573, urbs septentrionalis Achaiae, cf. Paus. 5, 18, 7. (7, 26, 13. Burs. Geogr. Gr. IIb 342 sq.) Curtius, Pelop. I 485 II 498.

γόνος (*γενέσθαι*) 1) genus, stirps α 216 *οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω* cf. sch. E, λ 234 | *ὃν γ. ἐξαγόρευεν*, τ 166 *τὸν ἐμὸν γ. ἐξερέουσα*. 2) suboles, progenies Υ 409 *οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο* falso nonnulli expl. natu, λ 436 *γόνον Ἀτρέος*, h. Ven. 104 *ποίει δ' εἰσοπίσω θαλερὸν γ.*, — gregum μ 130 *γ. δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν*, — Ε 635 *σὲ-Διὸς γ. εἶναι*, Ζ 191 *θεοῦ γ. ἠΰν*, Ι 493 *μοὶ οὔ τι θεοὶ γ. ἐξετέλειον | ἐξ ἐμεῦ*, Ν 449 *οἷος Ζηνὸς γ. ἐνθάδ' ἱκάνω*, Ω 59 *ἐστὶ θεᾶς γόνος* sch. V *τινὲς γρ. παῖς· ὡς γὰρ ἐπὶ προγόνων ἐστὶ τὸ γόνος*, non recte, β 274 *κείνου γ' ἐσσὶ γ. καὶ Πηνελοπείης* |, δ 12 *Ἑλένῃ* (v. l. *Ἑλένης* v. sch. M) *δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον*, δ 207 *ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γ. ἀνέρος* . . ., δ 741 *ὃν* (Laertae) *καὶ Ὀδυσῆος φθῖσαι γόνον* sch. M. *γρ. φθεῖσθαι δόμον*, σ 218 (*σὲ*) *γ. ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρός*, h. Merc. 526 *ἄνδρα Διὸς γόνον* Schneidew. *γόνου* sed v. Baum., h. 19, 1 *Ἑρμείαο φίλον γ.* — 3) genitura h. Ap. D. 90 *Δῆλος-χαῖρε γόνῳ ἑκάτοιο ἄνακτος* pro quo Franke Baum. *γονῇ*, obloquitur Lob. Proll. 12 n. 10. Apoll. Lex. 55, 16 *ποτὲ μὲν ἀπόγονος, ὁτὲ δὲ ἐπιγονή. ἐπὶ δὲ τοῦ „τὸν ἐμὸν γ. ἐξερέουσα" ἀντὶ τοῦ τὸ ἐμὸν γένος* cf. E. M. 238, 6, E. Gud. 605, 9, Or. 39, 6. 20, Hes., Eust. 1680, 56. 1859, 7.

γόνυ (skr. gânu, lat. genu, goth. kniu Curt. Et. 170, 517, Pott EF. 1¹ 88, 2² 59, Benf. 2, 119 Kuhn Ztft. 1, 129, a rad. ganv ducit Ahrens *Δρῦς* p. 8. — *γούνατος* Φ 591 (*γουνατ* ex *γονvατ*, *γονϝατ*) *γουνός* Λ 547 τ 450 (ex *γόνϝος*), *γούνατα, γοῦνα* (*γόνϝα*), *γούνων, γούνασιν, γούνεσσιν* Ι 488 (Did. *οὕτω διὰ τοῦ ε γούνεσσι· ἔχει μέντοι λόγον καὶ ἡ διὰ τοῦ α γούνασσι*) Ρ 451, (v. sch. V,) 569, cf. sch. EQ γ 180, Herod. 2, 262, 4. 939, 28, Eust. 149, 20, Lob. El. 1, 525, Par. 72, Benfey Kuhns Ztft. 7, 116, Savelsb. Dig. 15, Brugman Curt. St. 4, 97) genu. 1) Υ 458 *κὰγ γόνυ-βαλών*, τ 450 *γουνὸς ὕπερ*, υ 352 *νέρθε τε γοῦνα* v. l. *γυῖα* rec. Duentz. sed v. Lehrs. Ar. 113, Φ 591 *κνήμην ὑπὸ γούνατος*, Ξ 468 *κνῆμαι καὶ γοῦνα*, — Ζ 511 Ο 268 (*ἀθετ.* v. Ariston.) *ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα κτλ.* (Zenod. *ῥίμφ' ἑά*), Φ 611 *ὅν τινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σαώσαι*, Κ 358 *λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα* | cf. Ο 269 Χ 24 144, Φ 302 *τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα*, h. Ap. D. 117 *γοῦνα δ' ἔρεισε | λειμῶνι μαλακῷ* de Latona parturiente, Λ 547 *ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων*, Η 118 *μὶν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν* cf. Τ 72 v. sch. B, Hes. Eust. 1171, 43, ε 453 *ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν* v. sch. PQT, Ψ 731 *ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν*, — Χ 500 *ἐπὶ γούνασι πατρός* |, Ε 408 *οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσι*, σ 395 *Ἀμφινόμου πρὸς γοῦνα καθέζετο*, h. Merc. 328 *ἔστησαν* —| *πρόσθε Διὸς γούνων*, Ξ 437 *ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα* v. Nican., falso sch. BLV, Φ 506 *πατρὸς ἐφέζετο γούνασι*, h. Cer. 263 *γούνων | ἡμετέρων ἐπέβη*, Ε 370 *ἐν γούνασι πίπτε Διώνης*, Ι 488 *σ' ἐπ' ἐμοῖσιν-γούνεσσι καθίσσας*, τ 401 *τόν ῥά οἱ-φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν*, φ 55 (*τόξον*) *φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα*, Ι 455 *μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν* cf. π 443, de simili versu a Dionysio post Γ 40 inserto v. Eust. 380, 30. — Ζ 92 *πέπλον* —| *θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι* cf. 273 303 Ariston. *ἡ δ. ὅ.* sed recte Strab. XIII, 601: *τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ξόανον νῦν μὲν ἑστηκὸς ὁρᾶται, Ὅμηρος δὲ καθήμενον ἐμφαίνει* et: *πολλὰ δὲ τῶν ἀρχαίων τῆς Ἀθηνᾶς ξοάνων καθήμενα δείκνυται.* — 2) in genibus maxime vis vitalis inesse putabatur, quae solvitur s. frangitur vulnere, fame, labore, animi motu. Ε 176 Π 425 *πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν* cf. Ν 360 Χ 335 ω 381, Λ 579 Ν 412 Ρ 349 *ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν* cf. Ο 291 Ω 498 ξ 69 236, Φ 114 425 δ 703 χ 68 ψ 205 ω 345 *τοῦ* (*τῆς, τῶν*) *δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ* cf. ε 297 406 χ 147, σ 212 *τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα* cf. h. Cer. 281, — Τ 166 ν 34 *βλάβεται δέ τε γούναθ' ἰόντι*, Η 271 *βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ'*, Χ 452 *νέρθε τε γοῦνα | πήγνυται* Duentz. *γυῖα*, Φ 52 *κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα*, 270 *ποταμός*, Ν 711 *ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο*, Τ 354 *λιμὸς ἀτερπής*, Ρ 386 *καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ* —| *γοῦνά τε κνῆμαί τε-παλάσσετο*, Ψ 444 *φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα | ἢ ὑμῖν*, — Ρ 569 *ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκεν* |, Ρ 451 *σφῶιν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ.* Υ 93 Χ 204 *ὅς μοι* (*οἱ*) *ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα* |, Ι 610 Κ 90 *εἰς ὅ κ'-μοὶ φίλα γούνατ' ὀρώρῃ* | cf. Λ 477 Χ 388 σ 133, ψ 3 *γούνατα δ' ἐρρώσαντο*, Δ 314 *ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη.* — 3) de supplicibus Α 407 *λαβὲ γούνων* | cf. 500 557 Φ 68 κ 323 χ 310, Υ 463 *ἀντίος ἤλυθε γούνων-λαβών*, Ω 465 *λαβὲ γούνατα Πηλείωνος* cf. 478 ζ 147, χ 341 *Ὀδυσῆα προσαΐξας λάβε γούνων* cf. 365. — Ζ 45 *λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων* cf. ζ 142 κ 264, Φ 71 *τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γ.*, Ι 451 *ἐμὲ λισσέσκετο γ.*, cf. χ 337, Χ 338 *λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων*, κ 481 *γ. ἐλλιτάνευσα*, Χ 345 *μή με-γ. γουνάζεο μηδὲ τοκήων*, ζ 310 *μητρὸς περὶ γούνασι χεῖρας | βάλλειν* cf. η 142 Λ 609 *περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιούς | λισσομένους*, — Α 512 *ἥψατο γούνων* | cf. Ο 76 (*ἀθετ.* v. Ariston.) Υ 468 Φ 65 ζ 149 χ 339. Ω 357 *μὶν-γ. ἁψάμενοι λιτανεύσομεν*, Σ 457 *τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι* cf. γ 92 (v. sch. E) δ 322, ε 449 *σόν τε ῥόον σά τε γ. ἱκάνω*, η 147 *σόν τε πόσιν σά τε γ.*, ν 231 *σοί φίλα γ.*, ι 266 *κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα | ἱκόμεθ'* v. sch. Q et T, — Θ 371 *ἥ οἱ γούνατ' ἔκυσσε* (*ἀθετ.* v. Ariston.), ξ 279 *κύσα γ. ἑλών* cf. Poll. On. 2, 144, Eust. 1224, 10, Autenrieth Λ 500, Bekker MB. 1865, 616. — 4) translate de rebus quae pendent ex consilio vel voluntate deorum Ρ 514 Υ 435 α 267 400 π 129 *ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται* sch. B Ρ 514 *ἐν τοῖς κόλποις, οἱ δέ, ἀπὸ μέρους τῇ δυνάμει* v. Id. Υ 435, Eust. 1416, 42, Duentz. Ztft. f. A. 18[illegible] 861, Nitzsch et Faesi α 267. — v. l. Zenodoti γ 368 pro *ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα* fuit *ἐπεὶ τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνει* v. sch. HQV. cf. E. M. 2[illegible] 11, E. Gud. 128, 44, Or. 39, 15, Poll. On. 2, 188, Doed. Gl. 1008. (*γνύξ, πρόχνυ, ἰγνύη, ἐπιγουνίς, γουνάζομαι, γουνόομαι*).

γόος (ad skr. gu refert una cum *βοή* Aufrecht Kuhns Ztft. 1, 190 cf. Benf. 2, 61, Curt. Et. 435 Christ Lautl. 66. 270, *γος* stirpem [illegible]mens cum lat. questus skr. çvas spiro, ger[illegible] componit Ahrens *Δρῦς* p. 8) fletus, eiulatus,

primis funebris. Ω 524 *οὐ-τὶς πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο*, δ 103 *αἰψηρὸς δὲ κόρος κρ. γ.*, κ 248 υ 349 *γόον δ' ὠΐετο θυμός* v. sch. Q et T κ 248, *E* 156 *πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρά | λεῖπ'*, Ω 160 *κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε*, — plur. α 242 *ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε | κάλλιπεν* — *P* 37 Ω 741 *ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας*, h. Cer. 249 *ἐμοὶ δὲ γ. καὶ κήδεα πολλὰ τίθησιν*. — Ψ 14 *μετὰ δέ σφι Θέτις γόον ἵμερον ὦρσεν*, Ψ 108 153 δ 183 *τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο* cf. Ω 507 δ 113 τ 249 ψ 231 π 215 *τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο* | cf. Aristot. Rhet. 1, 11, 12, Nitzsch δ 113, κ 457 *μηκέτι νῦν θαλερὸν γ. ὄρνυτε* v. l. *στυγερόν* v. Did., ρ 46 *μή μοι* (v. l. *τοι* rec. Kays.) *γ. ὄρνυθι*, *Z* 499 *τῇσιν δὲ γ. πάσῃσιν ἐνῶρσεν*, Ω 760 *γ. δ' ἄλιαστον ὄρινεν*, κ 398 *πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γ.*, — Ω 723 *τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη ἦρχε γόοιο*, Σ 51 *ἐξῆρχε γ.* | cf. Ω 761, Σ 316 *X* 430 Ψ 17 Ω 747 *τοῖσιν* (*τῇσιν*) — *ἀδινοῦ ἐξῆρχε γ.*, — Ω 240 *ὑμῖν | οἴκοι ἔνεστι γόος*, π 144 *στοναχῇ τε γόῳ τε | ἧσται ὀδυρόμενος*, — Ω 513 *γόοιο τετάρπετο*, δ 102 *γόῳ φρένα τέρπομαι*, Ψ 10 *ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο* | cf. 98 ubi v. l. *κρυεροῖο* v. sch. A, λ 212 *κρυεροῖο*, τ 213 251 φ 57 *τάρφθη πολυδακρύτοιο γ.*, Ω 227 *ἐπὴν γόον ἐξ ἔρον εἵην*, δ 758 *τῆς δ' εὔνησε γόον, σχέθε δ' ὄσσε γ.*, ω 323 *ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος*, δ 801 *εἵως Πηνελόπειαν — παύσειε κλαυθμοῖο γ. τε δ.* |, h. Cer. 82 *κατάπαυε μέγαν γ.*, *P* 37 *ἦ κέ σφι — γόου κατάπαυμα γενοίμην*, τ 268 *γόου μὲν παῦσαι*, φ 228 *παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε*, ρ 8 *παύσεσθαι — κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο γ. τε δ.*, θ 540 *παύσατ' ὀϊζυροῖο γ.* |, Ψ 157 *γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἆσαι*. — v. l. Herodiani Ω 584 pro *χόλον* fuit *γόον* teste sch. B. cf. V, sed A: *ἔν τισι κότον, ἄμεινον δὲ χόλον*. — Eust. 1516, 63 *ὁ μετὰ δακρύων θρῆνος* cf. E. M. 238, 18. Bekk. anecd. 1085 *κλαυθμός*, Suid., Hes. Friedrich de diff. aliq. voc. Hom. Rastenburg 1860 p. 9. Naegelsb. HTh. 368 (*γοάω*).

Γοργείη *κεφαλή, δεινοῖο πελώρου | δεινή τε σμερδνή τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο* | *E* 741, λ 634, Gorgonis caput v. *Γοργώ*.

Γοργυθίων· *ἀμύμονα Γοργυθίωνα | υἱὸν ἐΰν Πριάμοιο* Θ 302 ex Castianira matre natum. Teucer interfecit. Ad

Γοργὼ *βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο | δεινὸν δερκομένη* Aegidi Λ 36, (*Ἕκτωρ*) *Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων* Θ 349, apud inferos λ 634 degit. Cf. Preller, Myth. II 64; Hartg Rel. d. Gr. II 149. (torva, *ὀργή*).

Γόρτυν (*Γορτύν* Strab. 10, 4, 7) *Γόρτυνος* γ 294 *Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν* | *B* 646 urbs Cretensis, quam amnis Lethaeus praeterfluit Solin. 17. Cf. Höck, Kreta I 398. Pashley, Travels in Crete I 297. (*κόρτυς*, *κρατερά*).

(*γοῦν*) plerique codd. falso habent pro *γ' οὖν* *E* 258 *Π* 30 cf. Spitzn. ad Il. Thiersch Gr. § 329, 1 n.

γουνάζομαι (*γόνυ* Curt. Et. 170 Doed. Gl. 1008) 1) genua amplectens oro Λ 427 *μὴν γουνάζομαι*. 2) suppliciter oro a) abs. Λ 130 *ἐκ δίφρου γουναζέσθην* Ariston. *ὅτι γουν. καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ἱκέτευον* cf. Hes. *ἐλιτάνευον*, Eust. 836, 13. *O* 665 *τῶν ὕπερ — γουνάζομαι — | ἑστάμεναι κρατερῶς* v. Eust. 1036, 26. b) c. acc. *X* 345 *μή με — γούνων γουνάζεο μηδὲ τοκήων* cf. 338, λ 66 *σὲ τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι — | πρός τ' ἀλόχου καὶ πατρός*, ν 324 *σὲ πρὸς πατρὸς* sch. M (V. Marcian.) *ἱκετεύω, παρακαλῶ*, h. Ven. 131 *σὲ πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι* cf. 187 ubi sequitur *μή με — ἐάσῃς*. cf. E. M. 238, 56, E. Gud. 128, 49, Suid., La Roche HSt. 222.

Γουνεὺς *δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω κ. εἴκοσι νῆας* | *B* 748, Aenianum et Perrhaeborum dux. (*γουνός*).

γουνόομαι (*γόνυ* Lob. Rhem. 160, de forma dubitat Doed. Gl. 1008) 1) genua amplectens oro c. acc. Φ 74 *γουνοῦμαι σ' Ἀχιλεῦ* cf. χ 312 344. 2) suppliciter oro a) abs. *O* 660 *λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον* v. Nic., *ὑπὲρ τ.* cum *γ.* iungendum cf. 665. *X* 240 *πολλὰ — λίσσονθ' ἑξείης γουνούμενοι*. b) c. acc. *I* 583 *υἱόν*, ζ 149 *γουνοῦμαί σε, ἄνασσα* cf. sch. HQ, sequitur 168 *δείδιά τ' αἰνῶς | γούνων ἅψασθαι*, δ 433 *πολλὰ θεοὺς γουνούμενος*, κ 521 *πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα — βοῦν ῥέξειν* cf. λ 29 ubi recte sch. V *γονυπετῶν ἐπαγγελλόμην* cf. Autenr. Α 22, Naegelsb. HTh. 218. — E. M. 238, 56, E. Gud. 128, 51. 605, 11, Hes., La Roche HSt. 222.

γουνός (cum *γόνυ* componit Doed. Gl. 1011 cf. Curt. Et. 170) locus editus. *I* 534 Σ 57 438 *γουνῷ ἀλωῆς* — sch. A Σ 57 *τῷ γονίμῳ τόπῳ τῆς γῆς, ἢ τῷ ὑψηλοτάτῳ, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν γονάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, ὅπερ ἐξέχει* et: *τῷ γονίμῳ. τινὲς δὲ τὸ γεώλοφον κτλ.*, α 193 *ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο* sch. Q *τὸν γονιμώτατον τόπον*, melius sch. A (La Roche) *τὸν ὑψηλὸν τόπον ἢ τὸν τραχύν*, cf. λ 193 h. Merc. 207, λ 323 *ἐς γουνὸν Ἀθηνάων* cf. Apoll. Lex. 55, 20, Eust. 23, 28. 772, 28, Hes. utramque expl. habet E. M 239, 4 et 12 (Herodian.), Or. 38, 6. 39, 5. (*Γονόεσσα?*)

γραῖα (ex *γράϝια* rad. *γερ* Curt. Et. 167 Benf. Kuhns Ztft. 7, 124 Legerlotz ib. 10, 377. Misteli ib. 17, 168 cf. Lob. El. 1, 239) anus, vetula. α 438 *γραίης πυκιμηδέος* Eurycleae, v. l. *γρηός*. cf. E. M. 239, 20, E. Gud. 605, 14, Lex. Seg. 87, 18, Suid. *ἡ παλαιά*, Eust. 1428, 50.

Γραῖα(ν) *B* 498, urbs Boeotiae antiquissima, *τόπος Ὠρωποῦ πλησίος* Strab. 9, 2, 10 cf. Bursian, Geogr. Gr. I 220. Tanagra Paus. 9, 20, 2.

γραπτύς (*γράφω*) laniatio s. vulnus illatum spinis scindentibus ω 229 *γραπτῦς ἀλεείνων* sch. Q *τὰς καταξύσεις τῶν ἀκανθωδῶν φυτῶν* cf. sch. HV. Herod. Il. Pros. (*Π* 390) probat *γραπτύς*, rectius in Od. Pr. *γραπτῦς*. cf. Apoll. Lex. 55, 22, E. M. 316, 14, Hes., Eust. 1926, 49. 1959, 57.

γράφω goth. graba, ksl. pogreba, at videtur ex rad. skrabh cf. lat. scrobs, boehm. skrabati, ahd. screwôn Curt. Et. 170. 656) scalpo, rado. *P* 599 *γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή*, paraphr. *ἔξεσε* cf. sch. A, *Z* 169 *γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά* Ariston. ἡ διπλῆ ὅτι ἔμφασίς ἐστι τοῦ τῆς λέξεως γράμμασι χρῆσθαι· οὐ δεῖ δὲ τοῦτο δέξασθαι, ἀλλ' ἔστι γράψαι τὸ ξέσαι. οἷον οὖν ἐγχαράξας εἴδωλα, δι' ὧν ἔδει γνῶναι τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου cf. id. *H* 175 187 Lehrs Ar. 95. Plin. N. H XIII, 11, 21. ib. 13, 27 Homerus Bellerophonti codicillos, non epistulas prodidit. Bentley üb. Ar. & Phalaris ed. Ribbeck p. 532, F. A. Wolf Proll. p. LXXXII sq. Bernhardy epicrisis disput. Wolf. Halle 1846 p. VIII, Jaeger üb. Il. *Z* 168 Meers 1863. cf. Bergk Gr. Litt. 299 (allg. Encycl.) cf. E. M. 239, 28. 241. 2.

E. Gud. 129, 24, Suid., Hes. *ξύσαι, χαράξαι, ἀμύξαι*, Eust. 421, 15. 632, 45 (*ἐπι-, γραπτύς, ἐπιγράβδην*).

Γρήνικος *M* 21, *ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέων* ib., ex Cotylo profluens Strab. 13, 1, 43 (*Γρᾶς, νίκη* ib. 13, 1, 2).

γρηΰς (ex *γεραϝις* rad. *γερ* Curt. Et. 167, Benfey Kuhns Ztft. 7, 124, Legerlotz ib. 10, 375 Brugman Curt. St. 4, 116, ad gvar rad. refert Ahrens *Δρῦς* p. 9 conferens *βαρύς* skr. gurus. — nom. *γρηΰς* τ 346 ω 389, tredecies *γρηΰς*, pro quo Bekk. melius *γρῆυς* cf. Buttm. Gr. § 28, 4 n. 6, Lob. El. 2, 44 n. 3, 282, O. Schneider ad Nicand. Al. 91 p. 153, Rumpf J. Jb. 81, 668, dat. *γρηΐ*, voc. *γρηῦ* τ 383 χ 411, ter *γρηῦ*, rectius Bekk. *γρῆυ*) anus, vetula. σ 185 *γρῆυς* Eurynome, β 377 τ 361 386 467 503 χ 433 495 ψ 1 292 *γρῆυς* Euryclea cf. ψ 33 *γρηΐ*, χ 411 *γρηῦ*, χ 481 *γρῆυ*, τ 383 *ὦ γρηῦ*, h. Cer. 113 *γρῆυ* Ceres mutata, ubi *παλαιγενέων ἀνθρώπων* a *πόθεν* pendet cf. Lehrs Ar. 392. — Γ 386 *γρηΐ-παλαιγενέϊ* cf. h. Cer. 101, χ 395 *γρῆυ παλαιγενές* Euryclea, τ 346 *τίς γρηΰς-παλαιή, κεδνὰ ἰδυῖα* |, — τ 353 *γρῆυς πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα* Euryclea, — ω 389 *μήτηρ γρηΰς Σικελή* ω 211 *γυνὴ Σικελὴ-γρῆυς*, η 8 *γρῆυς Ἀπειραίη, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα*, — α 191 *γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ*, σ 27 *γρηῒ καμινοῖ ἶσος* cf. sch. BHQ Vind. 133, Apoll. Lex. 95, 5, Hes., Doed. Gl. 697. — E. M. 239, 23. 240, 26, E. Gud. 129, 30, Or. 43, 3, Bekk. anecd. 560, 5, Poll. On. 2, 18, Suid., Eust. 1410, 3. 1936, 1.

γύαλον (α *γύης* ducit Doed. Gl. 125 cf. Benf. 2, 18) cavitas a) loricae *E* 99 *N* 506 587 *P* 314 *θώρηκος γύαλον* Ariston. *ἡ δ. ὅτι τὸ ὅλον κύτος τοῦ θώρακος γύαλον διὰ τὴν κοιλότητα λέγει, οὐ μέρος ὡρισμένον τοῦ θώρακος* cf. id. *E* 189 *N* 507 *T* 361, *E* 189 *διὰ θώρηκος γυάλοιο* |, *O* 530 *θώρηξ* | *τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα* cf. Ariston. *ἡ δ. ὅτι* ... Pausan. X, 26, 3 *δύο ἦν χαλκᾶ ποιήματα, τὸ μὲν στέρνῳ καὶ τοῖς ἀμφὶ τὴν γαστέρα ἁρμόζον, τὸ δὲ ὡς νώτου σκέπην εἶναι· γύαλα ἐκαλοῦντο· τὸ μὲν ἔμπροσθεν, τὸ δὲ ὄπισθεν προσῆγον, ἔπειτα περόναις συνῆπτον πρὸς ἄλληλα κτλ.* Lehrs. Ar. 106. de acc. Herod. *E* 99 *ὅταν ἐπίθετον ᾖ, ὀξύνεται* cf. Eust. 526, 41, Lob. Paral. 546. 2) montium cavitates i. e. convalles h. Ap. P. 215 *γυάλων ὕπο Παρνησοῖο* |, h. 26, 5 *Νύσης ἐν γυάλοις* cf. Apoll. Lex. 55, 28, E. M. 242, 15. 243, 10 *κοίλωμα*, E. Gud. 130, 26. 28, Or. 43, 7, Suid., Hes., Eust. 526, 38. 944, 27 (*κραταιγύαλος*).

λίμνη **Γυγαίη** | *Y* 391, lacus Lydiae prope Sardes et Tmolum, *Κολόη δ' ὕστερον κατονομασθεῖσα* Strab. 13, 4, 5; Mesthlen et Antiphum *Γυγαίη τέκε λίμνη* *B* 865 nympha eius lacus. (*Γύγης*).

γυῖον (ad *γύης* refert Doed. Gl. 122 Duentz. *Γ* 34. plur.) 1) articuli membrorum *N* 512 *οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι* parum accurate sch. BL *μερικῶς οἱ πόδες*. 2) membra, quae articulos habent, i. e. manus et pedes. *E* 122 (delet Duentz. J. Jb. suppl. 2, 387) *N* 61 *Ψ* 772 (*ἀθετ.* v. Ariston.) *γ. δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν*, h. Merc. 20 *μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων*, — *Ψ* 691 *αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γ.* |, *X* 448 *τῆς δ' ἐλελίχθη γ.*, *Δ* 469 *H* 12 (Aristarchus *λῦτο* v. Did.) *Λ* 240 260 *Π* 312 400 465 *Φ* 406 *λῦσε δὲ γ.* | *P* 524 *οἱ ἔγχος* | *—λίε γ.* |, *H* 16 *O* 435 *λύντο δὲ γ.* |, *θ* 233 *μοὶ φίλα γ. λέλυνται* cf. σ 242 σ 238 *λέλυντο δὲ γ. ἑκάστου* |, *N* 85 *τῶν-ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γ. λέλυντο* |, — *O* 581 *Ψ* 726 *ὑπέλυσε δὲ γ.* |, *Z* 27 *τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γ.* |, *H* 6 *καμάτῳ δ' ὑπὸ γ. λέλυνται* |. *Π* 341 *ὑπέλυντο δὲ γ.* |, *Π* 805 *λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γ.* |, *Σ* 31 *λύθεν δ' ὑπὸ γ. ἑκάστης*, σ 341 *ταρβοσύνῃ*, — *K* 390 *ὑπὸ δ' ἔτρεμε γ.* | est acc., λ 527 *τρέμον δ' ὑπὸ γ. ἑκάστου* (La Roche Ztft. f. östr. G. 1859, 222 suspicatur *ἕκαστος* esse scribendum), *K* 95 *τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γ.* |, *H* 215 *Y* 44 *Τρῶας-τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γ. ἕκαστον* |, *Γ* 34 *ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γ.* |, *Ξ* 506 *πάντας-ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γ.* |, σ 88 *τῷ-ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γ.* |, *Θ* 452 *σφῶιν-τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γ.* |, *Ω* 170 *τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γ.* | — *T* 169 *γ.* | *κάμνει*, est acc. cf. *Ψ* 63 *κάμε φαίδιμα γ.* | *—ἐπαΐσσων*, μ 279 *γ.* | *κάμνεις* v. La Roche HSt. 183, *Δ* 230 *ὁππότε κέν μιν* | *γ. λάβῃ κάματος*, α 192 *εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γ. λάβῃσιν*, *E* 811 *σεῦ-κάματος πολυᾶιξ γ. δέδυκεν*, — *N* 435 *πέδησε δὲ φαίδιμα γ.* |, *T* 165 *λάθρῃ γ. βαρύνεται* videtur acc. esse cf. La Roche HSt. 24, *Ψ* 627 *οὐ-ἔμπεδα γ.*, — *πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες* | *κτλ.* Ariston. *ἡ δ. ὅτι ἐπεξηγήσατο τὴν ἔμπεδα γυῖα λέξιν* cf. Nican., *T* 385 *εἰ-ἐντρέχοι ἀγλαὰ γ.* |. — ζ 140 *τῇ-ἐκ δέος εἵλετο γυίων* |, κ 363 *μοὶ ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἵλετο γυίων* |. — *Ω* [514] *οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων* | recte Ariston. *ἀκύρως τέθειται τὸ γυίων· οὐ γὰρ οὕτω λέγει τὰ πάντα μέλη, ἀλλὰ μόνον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας* cf sch. V. — *X* 452 υ 352 Duentz. *γοῦνα* mutavit in *γυῖα*, sine causa. — cf. Apoll. Lex. 55, 27, E. M. 242, 29, E. Gud. 130, 17, Or. 39, 25. 116, 17, Suid., Hes., Eust. 944, 47; 1344, 19. Daremberg Med. d. Hom. p. 225. parum accurate expl. Nitzsch κ 363 v. Lehrs Ar. 114. (*ἀμφίγυος, ἀμφιγυήεις*).

γυιόω (*γυιός*) claudum reddo. *Θ* 402 *γυιώσω μέν σφωιν-ἵππους* | cf. 416 *γυιώσειν*, sch. V *βλάψω, ὅ ἐστι χωλανῶ καὶ κενοὺς εἰς τὴν πορείαν ποιήσω* cf. Apoll. Lex. 55, 26, E. M. 242, 41, Hes., Eust. 641, 24. 720, 12, Doed. Gl. 119. (*ἀπο-*),

γυμνός (origo incerta, incredibilia proferunt Giese dial. aeol. 299, Doed. Gl. 2447 pro *γδυμνός, ἐκδυόμενος*, Benf. 2, 116 ad skr. nag referens) nudus. 1) de hominibus *X* 510 *σὲ-εὐλαὶ ἔδονται* | *γυμνόν· ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται*, ζ 136 *κούρῃσιν-ἔμελλεν* | *μίξεσθαι γυμνός περ ἐών*. — de inermi (v. Nitzsch κ 301) *Φ* 50 *γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος* |, *P* 122 693 *γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει-Ἕκτωρ* | cf. *Π* 815 *Σ* 21 *X* 124. 2) λ 607 *γυμνὸν τόξον ἔχων* Eust. 1703, 24 *τὸ ἔξω τοῦ γωρυτοῦ ὄν*, φ 417 *ὀιστόν, ὅ οἱ παρέκειτο* — | *γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης* | *κείατο.* cf. E. M. 242, 46, E. Gud. 130, 41, Hes., Eust. 1222, 52. (*γυμνόω*).

γυμνόω (*γυμνός*) nudo 1) ζ 222 *αἰδέομαι γυμνοῦσθαι κούρῃσιν-μετελθών*, | χ 1 *γυμνώθη ῥακέων* sch. V *τὴν ῥακώδη ἀπεδύσατο ἐσθῆτα, οὐχ ὅλως* (cf. 488) *ἀλλὰ τῶν περιττῶν κτλ.* — nudari armis *Π* 312-400 *στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα*, *M* 389 *ᾗ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα*, *M* 428 *ὀτέῳ-μετα-*

φρένα γυμνωθείη |, κ 341 ὄφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θήῃς sch. V τὸ ξίφος ἀποθέμενον cf. Eust. 1660, 40, Faesi prorsus nudatum interpretatur cf. Bekk. HBl. 20, 6. — 2) de muro *M* 399 ὕπερθεν | τεῖχος ἐγυμνώθη sch. V ἀπεκοσμήθη sc. propugnaculo a Sarpedonte deiecto. (ἀπο-).

γῠναικεῖος (γυναικ) muliebris λ 437 γυναικείας διὰ βουλὰς | cf. vss. seq., errat sch. V. — cf. E. Gud. 383, 54.

γῠναι-μᾰνής (ex γυναικ-μανής, μαίνομαι Roediger comp. Gr. 12, Berch Comp. 5. 18) mulierum amore insanus. *Γ* 39 *N* 769 Δύσπαρι - γυναιμανές sch. BLV τὰς γυναῖκας ὡς μαινάδας τῇ τῆς ὥρας ποιῶν ἀπάτῃ ἢ (quod rectius) ὁ ἐπ' αὐταῖς μαινόμενος, de Baccho h. 34, 17 γυναιμανές cf. Welcker Gr. Goetterl. 2, 599. v. Et. M. 243, 35, E. Gud. 130, 45, Hes., Suid., Eust. 360, 32. 380, 7, Lob. El. 1, 364. 373.

γῠναιος (γυνή) muliebris. ο 247 γυναίων εἵνεκα δώρων | cf. sch. V, sch. H ad vs. praeced., pariter λ 521 sch. TV δοθέντων δώρων τῇ Εὐρυπύλου γυναικί, melius sch. BQ Hes. γυναίου εἵνεκα δώρου· διὰ γυναικῶν δωροδοκίαν cf. Apoll. Lex. 55, 31, Eust. 1697, 30.

γῠνή (ex γϝανή rad. γεν, skr. ǵanî, ved. gnâ, goth. qvinô Curt. Et. 166. 437, Legerlotz Kuhns Ztft. 8, 118. inde γυναικ quod varie explicarunt Buttm. Gr. 1, 223, Pott E. F. 2,[1] 440, Ahrens Kuhns Ztft. 3, 86, Benfey ib. 7, 121, novo suffixo addito formatum (γυνακι, indog. ganaki) cf. Curt. Kuhns Ztft. 4, 216 Et. 534. 630) mulier, femina. 1) Significantur a) feminae universe σ 248 περίεσσι γυναικῶν cf. τ 325 υ 70, λ [456] οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν | v. sch. H Vin l. 133, λ 427 οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός |, ο 20 οἶος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γ. |, φ 107 οἵη νῦν οὐκ ἔστι γ., h. Cer. 140 γ. ἀφήλικος, *Λ* 395 οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες |, quae cum lugeant, falso expl. sch. V, τ 235 πολλαί - γ. |, *Σ* 495 559 λ 225 αἱ δὲ γ. |, h. Cer. 115 γ. - τηλίκαι ὡς σύ περ ὧδε, καὶ ὁπλότεραι, — *Γ* 171 228 423 δ 305 ο 106 δῖα γυναικῶν Helena, α 332 π 414 σ 208 302 υ 60 φ 42 63 Penelope, *B* 714 Alcestis, υ 147 Euryclea, *Χ* 48 κρείουσα γ. | Laothoe, λ 258 βασίλεια γ. | Tyro, η 57 γ. εἶδος ἀρίστη Periboea, λ 386 ψ 166 h. Cer. 119 167 222 γυναικῶν θηλυτεράων cf. *Θ* 520 λ 434 ο 422 ω 202, — *Ω* 130 γυναικί — | μίσγεσθαι (ἀθετ. v. Ariston.), ζ 276 ἀγαθὴν - γυναῖκα - | μνηστεύειν, ξ 64 ἄπασσεν - πολυμνήστην γ. | v. l. εὔμορφον v. Nauck., ο 241 ἔγημε γυναῖκα. *Ι* 394 μοὶ - γυναῖκα γαμέσσεται (v. l. γε μάσσεται), ο 237 κασιγνήτῳ γ. | ἠγάγετο πρὸς δώμαθ', v. La Roche HSt. 242, ξ 211 ἠγαγόμην - γ. πολυκλήρων ἀνθρώπων, *Λ* 269 ὠδίνουσαν - γ. |, *B* 232 γ. νέην, *Ψ* 760 εὐζώνοιο γ. |, — significantur mulieres Troianae *Θ* 165 *Χ* 515 *Ω* 722 746 cf. *Ζ* 81 ἐν χερσὶ γυναικῶν | φεύγοντας πεσέειν, v. sch. B, Phoenissa quaedam ο 434 439 458 478, Helena *Γ* 72 93 254 255 *Η* 362 cf. *Γ* 58 γυναῖκ' εὐειδέ', *Γ* 157 τοιῇδ' - γυναικί, Clytaemestra λ 384 κακῆς - γ. |, Penelope φ 86 et κατ' ἐξοχήν π 334 (est domina), — compellatur ὦ γύναι τ 107 221 555 Penelope, *Γ* 204 Helena, γύναι λ 248 Tyro, τ 181 Melantho, ζ 168 Nausicaa, h. Cer. 213 Ceres mutata, 224 Metanira, γύναι εἰκυῖα θεῇσιν | h. Ven. 153 Venus mutata. — b) uxores *Ζ* 160 γ. Προίτου, *Ζ* 460 Ἕκτορος ἥδε γ., λ 237 Κρηθῆος γ., *Λ* 393 τοῦ δὲ γυναικός, ρ 152 τ 165 262 336 583 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος, *Ζ* 516 ᾗ - γυναικί |, λ 224 τεῇ - γ., *Τ* 110 μετὰ ποσσὶ γυναικός | τῶν ἀνδρῶν κτλ. unius eorum virorum, — γυνή uxor nominatur *Ω* 200 Priami, *P* 36 Hyperenoris, κ 112 Antiphatae, α 13 β 249 λ 162 441 444 π 431 Ulixi, α 433 Laertae, — universe θ 523 γυνὴ - πόσιν ἀμφιπεσοῦσα |, ξ 130 γυναικός, ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται, η 68 ὅσσαι - γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν, *B* 289 χῆραι - γυναῖκες | — accedit υἱός ξ 123 γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν |, παῖς *Ζ* 432 μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήῃς χήρην τε γ. |, ι 199 μὺν σὺν παιδὶ - ἠδὲ γυναικί |, υ 34 γυνὴ δέ τοι ἥδ' ἐνὶ οἴκῳ |, καὶ παῖς, *K* 422 οὐ - σφὶν παῖδες σχεδὸν εἵαται οὐδὲ γυναῖκες |, *Θ* 57 πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν |, τέκος *Δ* 162 γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν |, τέκνον μ 42 τῷ δ' οὔ τι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα | — παρίσταται, ν 44 εὐφραίνοιτε γυναῖκας | κουριδίας καὶ τέκνα, πόλις *Σ* 265 (v. sch. AV) λ 403 ω 113 περὶ πτόλιος - ἠδὲ γυναικῶν |, — opponuntur *Θ* 520 θηλύτεραι γυναῖκες pueris et senibus, — maritus uxorem compellat *Γ* 438 *Ζ* 441 *Ω* 300 ψ 183 248 350 ὦ γύναι, δ 148 266 θ 424 σ 259 ψ 203 254 361 γύναι. — pellices intelleguntur *Ω* 497 τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες |. — c) feminae bello captae *Α* 348 *Ι* 664 *Τ* 301, *B* 226 πολλαὶ δὲ γυναῖκες | εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, Zenod. πλεῖαι δὲ γυναικῶν omissis duobus vss. seq., *Λ* 429 εὐζώνοιο γυναικός |, *Λ* 638 *Τ* 286 γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν |, abducuntur in servitutem ξ 264 ρ 433 ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα |, γ 154 κτήματα δ' ἐντιθέμεσθα βαθυζώνους τε γ., *Ι* 366 ἐνθένδε - γ. εὐζώνους - ἄξομαι, *Ι* 594 τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γ. | cf. *Θ* 165 *Π* 831 *Υ* 193, — dantur dono *Θ* 291 *Ι* 139 281 *Τ* 195 280; *Ι* 128 270 ἑπτὰ γ. ἀμύμονα ἔργα ἰδυίας | ubi Aristarchus ἀμύμονας scr. teste Didymo, ἀμύμονα habet Aristonicus v. Friedl. p. 156 cf. *Τ* 245 ω 278, — proponuntur ut certaminis praemia *Χ* 164 ubi γυνή non cum ἀνδρός iungendum v. Ariston.) *Ψ* 512 704, *Ψ* 261 γυναῖκας εὐζώνους, *Ψ* 263 γυναῖκα - ἀμύμονα ἔργα ἰδυῖαν cf. Hoffmann Qu. H. 1, 93. — *Ι* 130 272 φῦλα γυναικῶν | non universe dictum, sed refertur ad Lesbias captivas. — item captivae significari videntur h. Cer. 126. — d) ancillae τ 344 γυνή - τάων αἵ τοι κατὰ δῶμα δρήστειραι ἔασιν, τ 370 γυναῖκες | ξείνων τηλεδαπῶν, non uxores, *Ζ* 289 πέπλοι - ἔργα γυναικῶν | cf. η 97 h. Cer. 144, *Χ* 511 εἵματα - τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν |, ρ 319 γυναῖκες ἀκηδέες, υ 6 ταὶ δὲ - γ. cf. 161 χ 446. praet. v. β 108 ο 76 π 304 ρ 75 σ 186 340 τ 16 67 87 497 υ 107 φ 235 χ 151 158 313 417 431 434 437 496 ψ 21 143 298 ω 144. — π 316 opponuntur servi cf. 318. — e) ponitur γυνή cum contemptu propter ignaviam, imbecillitatem, altercationem *Θ* 163 γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο, *Χ* 125 κτενέει δέ με - ὥς τε γυναῖκα, *Ε* 349 γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις, *Υ* 252 νεικεῖν - ὥς τε γ. | κτλ. (ἀθετ. v. Ariston.), — cum παῖς *Λ* 389 ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάις ἄφρων, *Η* 236 μή τί μευ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε |, ἠὲ γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήια ἔργα |, *B* 289 ὥς - παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες | ἀλλήλοισιν ὀδύρονται κτλ. — 2) distinguuntur a) di s. deae et feminae *Π* 176 γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα, *Ξ* 315 οὐ θεᾶς -

οὐδὲ γυναικός |, κ 228 255 ἢ θεὸς ἠὲ γυνή, Φ 483 σὲ (Dianam) λέοντα γυναιξὶν | Ζεὺς θῆκεν, Ω 58 Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε (falso pro adi. accipiunt sch. AV v. Ariston.) θήσατο μαζόν, αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, h. Ven. 110 καταθνητή τε (sc. εἰμί), γυνὴ δέ με γείνατο μήτηρ cf. 145, dea mutata ν 288 π 157 ἤικτο γυναικὶ | καλῇ τε μεγαλῇ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργα ἰδυίῃ cf. δ 796 υ 31, — Υ 305 ἔθεν (de Iove) - γυναικῶν τε θνητάων |. λ 244 θεὸν θνητήν τε γυναῖκα |, h. Ven. 50 θεοὺς συνέμιξε καταθνητῇσι γυναιξίν | cf. 39. 250. — b) feminae et viri Ι 134 ἀνθρώπων, — ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν cf. 276 Ο 683 Τ 177 Ω 708 δ 142 ζ 161 ν 308 ο 163 τ 408 φ 323 h. Merc. 222, Ι 594 ἄνδρας — | τέκνα - βαθυζώνους τε γυναῖκας |, Ρ 435 ἀνέρος - τεθνηότος ἠὲ γυναικός |, η 109 ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν | νῆα - ἐλαυνέμεν, ὣς δὲ γυναῖκες | ἱστὸν τεχνῆσσαι, h. Ap. D. 160 ἀνδρῶν παλαιῶν ἠδὲ γυναικῶν | v. Baum., Η 139 ἄνδρες - καλλίζωνοί τε γυναῖκες cf. Ω 698 ψ 147 h. Ap. D. 154, h. Cer. 95 ἀνδρῶν - βαθυζώνων τε γ. | c) uxores et mariti ζ 184 ὅθ' ὁμοφρονέοντε - οἶκον ἔχητον | ἀνὴρ ἠδὲ γυνή cf. η 68, ψ 100 168 οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνή — | ἀνδρὸς ἀφεσταίη, h. Cer. 139 πρὸς δώμαθ' - | ἀνέρος ἠδὲ γυναικός. — 3) apponitur a) nomen gentile ο 417 γυνὴ Φοίνισσ', Δ 141 γ. —| Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα, Ι 664 Zenod. pro τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή scripsit τῷ δε γ. παρέλεκτο Κάειρ' v. Ariston. Ι 128 270 γυναῖκας — | Λεσβίδας, Ι 139 281 Π 831 Τρωιάδας δὲ γ., ω 211 γ. Σικελή, Ζ 289 γυναικῶν | Σιδονίων. — b) nom. appell. Ζ 390 β 345 γ 479 γ. ταμίη, η 347 γ. δέσποινα, υ 105 γ. - ἀλετρίς, Μ 433 γ. χερνῆτις ἀληθής |, Υ 193 ληιάδας - γ., η 103 δμωαὶ - γυναῖκες cf. Ζ 323 Ι 477 π 108 ρ 505 τ 490 υ 318 χ 37 395 421 427, ν 66 δμῳὰς ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας | Did. ἡ ἑτέρα τῶν Ἀριστάρχου νέεσθαι εἶχεν, — α 362 δ 751 760 ζ 52 80 η 235 π 413 ρ [49] τ 602 φ 8 356 χ 483 ψ 364 σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν |, η 300 μετ' ἀ. γ. |. — cf. Herod. 2, 218, 1. 219, 21, Et. M. 243, 16, E. Gud. 130, 50. 131, 17, Or. 39, 19, Bekk. anecd. 1215. 1229, Schnorr verb. colloc. p. 42. (γύναιος, γυναικεῖος, γυναιμανής, καλλιγύναικα).

Γυρῆσιν | πέτρῃσιν μεγάλῃσιν δ 500, Γυραίην πέτρην 507, petra prope Myconum Eust., prope Caphareum, promunturium Euboeae Quint. Smyrn. posth. ΙΔ 568. (γυρός).

γυρός (cum skr. guru componit Benf. 2, 291, ex γυϝρός explicans cum lat. curvus confert Christ Lautl. 278, ex γναρός ducit Doed. Gl. 123 cf. Lob. ad Phryn. 417) incurvus s. rotundus. De Eurybate Ulixis praecone τ 246 γυρὸς ἐν ὤμοισι sch. V περιφερεῖς καὶ στρογγύλους ἔχων τοὺς ὤμους. ἢ κυρτός, sch. B οὐκ ἐπιμήκης, ἀλλὰ στρογγύλος cf. E. M. 243, 49, Suid., Hes., Eust. 1431, 36. 1864, 7.

Γυρτιάδης Ὕρτιος Ξ 512, Mysorum dux.

Γυρτώνη(ν) Β 738, caput Phlegyorum prope Peneum, cf. sch. Apoll. 1, 57, Steph. s. Γυρτών, La Roche ad Β 738, Burs. Geogr. Gr. I 65.

γύψ (origo incerta v. Benf. 2, 311 Doed. Gl. 124) vultur. Λ 237 τῶν - χρόα γῦπες ἔδονται | cf. Π 836 χ 30, Σ 271 πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται | cf. Χ 42, Δ 162 γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν cf. sch. BLV, λ 578 γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον | cf. Nitzsch. Hes. ὄρνεα σαρκοφάγα καὶ νεκροφάγα cf. E. M. 244, 5, E. Gud. 132, 9, Eust. 1142, 39, Lob. El. 1, 87. (αἰγυπιός?)

γωρυτός (ad skr. gô refert Benf. 2. 114, pro ϝωρυτός rad. var dictum putat Christ Lautl. 183 230, mire expl. Doed. Gl. 59, veteres a χωρεῖν ducunt v. in fine) theca arcus. φ 54 τόξον | αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός sch. V τῇ θήκῃ τοῦ τόξου, sch. B ἐλύτρῳ τοῦ τόξου, καὶ ἔστι γωρυτός παρὰ τὸ ἀορεῖν (emend. Lob. Proll. 389 n. 13 χωρεῖν) τὸν ῥυτόν. Herod. 2, 489, 6 τοξοθήκη. θύλακος· οἱ δὲ χωρυτός cf. Apoll. Lex. 56, 1, E. M. 244, 7, E. Gud. 132, 11, Or. 39, 22. 51, 6, Suid., Hes., Bekk. an. 1096, Eust. 39, 6. 1898, 51.

Δ.

ΔΑ- (zd. dâ Curt. Et. 216, Fick W. 82. 86. Pott W. 1, 130. cum skr. ǵñâ cohaerere putat Sonne Kuhns Ztšt. 10, 185). Act. aor. δέδαε(ν), pf. δεδάηκα, δεδάηκε, δεδαώς, δεδαηκότες β 61; med. pr. inf. δεδάασθαι π 316, Eust. 1803, 32 pro aor. habet, rectius Herod. Il. Pr. Ζ 268 εὐχετάασθαι comparans proparoxytonon esse dicit v. Lob. ad Buttm. 2, 38, pass. pf. part. δεδαημένος h. Merc. 483, pass. aor. ἐδάην, ci. δαείω, δαῶμεν, opt. δαείης (?) h. Merc. 565, if. δαῆναι δ 493, δαήμεναι, part. δαέντες h. 20, 5, fut. δαήσεαι γ 138 τ 325. 1) causat. doceo ζ 233 ὃν Ἥφαιστος δέδαεν — | τέχνην cf. ψ [160], — c. inf. (acc. suppl.) υ 72 ἔργα - δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι, θ 448 (δεσμόν) ὅν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ - Κίρκη |, Hes. ἐδίδαξεν. — 2) doceor, disco a) c. acc. Γ 208 ἀμφοτέρων φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα, δ 267 πολέων ἐδάην βουλήν τε νόον τε, δ 493 ἴδμεναι οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον, Ζ 150 Υ 213 (huic loco versum non convenire putat Friedlaend. Anall. 474) εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς | ἡμετέρην γενεήν cf. Φ 487, Nican. Ζ 150 ὑποστικτέον εἰς τὸ ἐθέλεις, ἵνα ᾖ τὸ δαήμενα ἀντὶ προστακτικοῦ δάηθι, addit Φ 487 ἢ κα κομματικὸν ἐπέλιπε τὸν λόγον ἐπίτηδες ὁ ποιη τὴς τῆς θεοῦ διὰ τῶν ἔργων τὸ λεῖπον ἀναπληρωσάσης cf. sch. LV Ζ 150, Ariston. Υ 21 ἡ δ. ὅτι ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ δάηθι cf. id. Φ 487. cum Aristarcho faciun Rhode Hom. Miscellen Moers 1865 p. 13, Ame La Roche, ellipsin statuit Hoffmann Il. Φ et . p. 100, h. Merc. 205 δαήμεναι - ἕκαστον , 444 (ὅσσαν) ἥν οὐ - δ. φημι οὔτε τιν' ἀνδρῶν 471 σὲ - δ. ἐκ Διὸς ὀμφῆς | μαντείας cf. 53 489 δ. ὅττι μενοινᾷς, 532 μαντείην - δ., h. 2 5 δι' Ἥφαιστον - ἔργα δαέντες, π 316 γυναῖκας δεδάασθαι sch. Η καταμανθάνειν, γ 187 ὅσσ πεύθομαι - δαήσεαι, θ 146 (ἄεθλον) εἴ τι που δεδάηκας, θ 134 εἴ τιν' ἄεθλον οἶδέ τε κα δεδάηκε, β 61 οὐ δεδαηκότες ἀλκήν v. sch. h. Merc. 473 σὲ πανομφαῖον δεδάηκα. — abs. Κ 425 ι 280 ὄφρα δαείω, ψ 262 δαήμεναι, ν 335 δ. οὐδὲ πυθέσθαι |, ρ 519 ὅσσ

θεῶν ἒξ | ἀείδῃ δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν |, ubi acc. ex ἀείδῃ pendet, h. Merc. 483 ὃς γὰρ ἂν αὐτήν | τέχνῃ καὶ σοφίῃ, δεδαημένος ἐξερεείνῃ, ib. [510] δεδαώς. — c) c. gen. Φ 487 πολέμοιο δαήμεναι. — d) sententia inde pendente B 299 ὄφρα δαῶμεν | ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἦε καὶ οὐκί, Apoll. Lex. 56, 21 μάθωμεν, Φ 61 ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω, | ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται ἤ..., Π 423 ὄφρα δαείω,| ὅστις ὅδε κρατέει, antecedit genet. τ 325 πῶς γὰρ ἐμεῦ - δαήσεαι, ἤ τι γυναικῶν — | περίειμι. — corruptus est h. M. 565 εἰ βροτὸν ἄνδρα δαείης Schneidew. δαείης sed v. Baum. v. l. fuit Zenodoti Λ 831 δεδάασθαι pro δεδιδάχθαι v. Did., eiusdem α 261 ὄφρα δαείη pro οἱ εἴη v. Did., coniecit h. Merc. 430 Herm. δάε pro λάχε sed v. Baum. cf. E. M. 244, 44. 245, 16, E. Gud. 132, 22, Hes., Eust. 1248, 30. 1866, 33, La Roche HSt. 169 (προδαείς, δαήμων, δήω, δῆνος, διδάσκω).

δαήμων (δα Curt. Et. 216) gnarus, peritus. Ψ 671 ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι, Ο 411 τέκτονος - δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης | εὖ εἰδῇ σοφίης. — c. gen. θ 159 δαήμονι φωτί - | ἄθλων, θ 263 δ. ὀρχηθμοῖο, π 253 δ. δαιτροσυνάων Hes. εἰδήμων, ἔμπειρος, ἐπιστήμων cf. E. M. 244, 43.

δαήρ (stirps δαέρ ex δαιϝέρ skr. dêvâ. lat. levir ags. tâcor ahd. zeihhur ksl. deveri Kuhn Ind. Stud. 1, 328, Ebel Kuhns Ztft. 7, 27, JJb. 79, 508, H. Weber EU. 59 Curt. Et. 217. de voc. Herod. Z 355 τὸ δᾶερ ὡς ἄνερ· τοιαῦται γὰρ αἱ εἰς ερ κλητικαί cf. Bekk. anecd. 1239, gen. pl. δαέρων cum syniz. pronunciandus Ω 762 769 v. Curt. Rh. M. 1845, 253) mariti frater, levir Z 355 δᾶερ, Z 344 δᾶερ ἐμεῖο κυνός Γ 180 δαὴρ - ἐμός, Ξ 156 αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, Ω 762 δαέρων - πάντων |, Ω 769 δαέρων ἢ γαλόων. E. M. 244, 37 ἀνδρὸς ἀδελφός cf. E. Gud. 131, 29, Hes., Suid., Eust. 557, 2. 648, 47, Nauck Aristoph. 135.

δαί inservit acuendae particulae interrogativae ut Lat. -nam. K 408 πῶς δαὶ (libri δ' αἱ praeter AL) τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί Ariston. ὅτι σύνδεσμος ὁ δαὶ καὶ οὐκ ἄρθρον, sch. A ἡ μὲν σύνταξις ἐπιζητεῖ πῶς δ' αἱ, τὸ αἱ ἄρθρον· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος δύο παρέλαβε χαρακτηριστικὰ τοῦ ποιητοῦ, ἔλλειψιν ἄρθρου καὶ τοῦ δαὶ σύνταξιν μετὰ τὸ πύσμα, οὕτως γὰρ αὐτῷ ἔθος (affert α 225 ω 298) cf. Baumeist. Philol. 11, 168. α 225 τίς δαὶ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο, ω 299 ποῦ δαὶ νηῦς ἕστηκε, utroque loco libri δέ sed v. Apoll. synt. 6, 9. 77, 10. 25, Ammon. 39, Apoll. Lex. 56, 27, E. Gud. 132, 46, Cram. anecd. P. III, 13, 10. 284, 23 sch. Aristoph. Plut. 156, Suid. 4, 1119, Zonar. 474, Hes., La Roche Ztft. f. östr. G. 1863, 333 HT 220 Lehrs Ar. 360. — Cum δή cohaerere putant Klotz Devar. 2, 385 Hartung Part. 1, 320 cf. Herm. ad Vig. 848.

δαΐ (dat.) pugna, caedes. N 286 μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ |, Ω 739 οὐ μείλιχος ἔσκε - ἐν δ. λ., Ξ 387 μιγῆναι | ἐν δαῒ λευγαλέῃ Herod. ὁ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει ὡς Θέτι· οἱ δὲ πλείους ὡς φλεβὶ ὀξύνουσιν, οἷς συγκατατίθεμαι, — εἴτε ἀποκέκοπται εἴτε συγκέκοπται (sc. ex δαΐδι). sch. A ὅτι βαρύνεται ἡ εὐθεῖα δαΐς διδασκόμεθα ἐκ τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ αἰτιατικῆς κτλ. sch. S α 248 δαΐς ὀξυτόνως ἡ λαμπάς, δαΐς δὲ βαρυτόνως ἡ μάχη cf. E. Gud. 133, 1, Or. 50, 15, sed Hes. δαΐ μάχῃ ὡς γραῦς γραΐ cf. Suid., — syncopen statuit E. M. 245, 2 cf. id. 266, 36, E. Gud. 133, 8. 15 Lob. Parall. 89, Elem. 1, 375. 2, 6. 303. — ex δα, δαίω divido ducunt Cram. anecd. 1, 115, Doed. Gl. 2468, ex δαϝ, δαίω (ut sit pro δαϝί) Eust. 645, 33. 1895, 41, Duentz. Kuhns Ztft. 14, 195 cf. Hoch Lex. Bem. 1865 p. 21, Retzlaff, Hom. Syn. 1. 25. 30. (δαϊκτάμενος).

δαιδάλεος (δαίδαλος Lob. Proll. 101) artificiose factus. Δ 135 ζωστῆρος - δαιδαλέοιο |, Θ 195 δ. θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων, Σ 379 οὔατα - δαιδάλεα, Z 418 N 719 σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν | cf. N 331 ubi v. l. μαρμαίροντα cf. sch. A, P 448 ἅρμασι δαιδαλέοισιν |, ρ 32 θρόνοις ἔνι δ. |, — Π 222 χηλοῦ - | καλῆς δαιδαλέης, Σ 390 κ 315 367 θρόνον ἀργυρόηλον | καλοῦ δαιδαλέου, α 131 ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας, | καλὸν δ., ubi non cum λῖτα iungendum cf. Wolf Kl. Schr. ed. Bernh. 1, 568, T 380 σάκεος — | καλοῦ δ. cf. X 314, Σ 612 κόρυθα — | καλὴν δ., I 187 φόρμιγγι λιγείῃ | καλῇ δ. — de acc. v. Herod. π. μον. λ. 4, 11 E. Gud. 506, 38. EM. 251, 2 ποικίλος τῇ κατασκευῇ cf. Suid., Hes., Eust. 1169, 11. 1400, 19.

δαιδάλλω (δαλ) artificiose elaboro, vario artificio distinguo. ψ 199 λέχος ἔξεον - | δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι, Σ 479 ποίει - σάκος - | πάντοσε δαιδάλλων sch. D εἰς πᾶν μέρος δαίδαλα ἐνθείς, ὅ ἐστι ποικίλλων αὐτό cf. paraphr. E. M. 251, 8, E. Gud. 131, 35, Hes.

δαίδαλον (c. redupl. ex δαλ, lit. dailùs, goth. gatils (?) Curt. Et. 218. 633 Benf. 1, 99. 2, 339 Pott Kuhns Ztft. 6, 32, — ex δαϝ δαίω repetit Goebel Ztft. f. G. 18, 323) opus artificiosum. E 60 (τέκτονος) — ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα (v. l. πολλά v. Did.) τεύχειν, — opera fabrilia Σ 400 χάλκευον δ. πολλά (v. l. πάντα | πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας κάλυκάς τε καὶ ὅρμους |, sch. V μικρὰ τορεύματα, Σ 482 ἐν αὐτῷ (σάκεϊ) ποίει δ. πολλά, T 13 κατὰ τεύχε' ἔθηκεν | — τὰ δ' ἀνέβραχε δ. πάντα cf. T 19, sch. V παρὰ τὸ δαῆναι, τ 227 περόνη χρυσοῖο τέτυκτο | αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν, — textilia Ξ 179 ἑανόν, ὅν Ἀθήνη | ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δ. πολλά | cf. Nitzsch α 130. sch. V Π 222 δαίδαλα ἔλεγον τὰ ποικίλα κατασκευάσματα cf. E. M. 250, 53, E. Gud. 131, 35, Suid., Pausan. IX, 3, Eust. 1863, 38 (δαιδάλεος, πολυδαίδαλος, δαιδάλλω, Δαίδαλος).

Δαίδαλος. Σ 592 artifex Cretensis. Cf. ἀσκέω, χόρος (δαιδάλ - λω); Overbeck, Gesch. d. Plast. I, 37. Apd. 3, 15, 8.

δαΐζω (δα, δαίω) δαΐζων producta antepenult. Λ 497. 1) a) divido ξ 434 ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. b) discerpo, lacero h. Cer. 41 κρήδεμνα δαΐζετο χερσί, Σ 27 χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων, | H 247 διὰ πτύχας ἦλθε δ. χαλκός, B 416 χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι | χαλκῷ v. Ariston., cf. Π 841, P 535 δεδαϊγμένον ἦτορ |, Doed. coni. δεδαϊγμένοι sed v. E. M. 140, 37, — c) occido Φ 33 δαϊζέμεναι μενεαίνων cf. Ariston., v. l. κατακτάμεναι v. sch. A, Φ 147 τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε, Λ 497 δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας T 203 κέαται δεδαϊγμένοι, cf. 319, Ω 393 Ἀργείους κτείνεσκε δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ |, T 211 δεδαϊγμένος ὀξέϊ χ. cf. Σ 236 T 282 292 X 72. — 2) transl. I 8

O 629 ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν | sch. V ἐταράσσετο, διεκόπτετο, Ξ 20 ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμόν | διχθάδι', ἢ-ἢ ubi διχθάδι' sq. cum ὥρμ. iungenda. Nican. διὰ μέσου τὸ δαϊζόμενος, ν [320] φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ, ἀθετ. v. sch. HQ. Vind. 133. — v. l. fuit Π 660 δεδαϊγμένον pro βεβλαμμένον, rec. Duentzer. — Apoll. Lex. 56, 29 δαΐζων· διαιρῶν, διακόπτων, 57, 25 δεδαϊγμένοι· τεθνηκότες ἐν πολέμῳ cf. E. M. 244, 48, E. Gud. 133, 10, Suid., Hes.

δαϊ-κτάμενος (δαΐ, -κτα, κτείνω) bello occisus. Φ 146 301 δαϊκταμένων αἰζηῶν | Hes. τῶν ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων, Herod. ἄμεινον κατὰ διάλυσιν ὡς ἄρηι κταμένων, οὐδὲν γὰρ πλέον ἐκ τῆς συνθέσεως cf. sch. Lips., comprobat Rumpf JJb. 93, 77, neque tamen obtemperaverunt editt. v. Hoffmann Il. Φ et X p. 106 La Roche HT. 312 Lob. El. 1, 557.

δαιμόνιος (δαίμων) 1) divinus h. Merc. 97 δαιμονίη νύξ |. 2) vocat. ubique in initio vs. dicitur cum laude de homine, in quo aliquid divini inesse sentimus, saepius cum reprehensione de eo, cuius animus numine aliquo occaecari videtur. a) est commiserantis Ω 194 δαιμονίη, admirantis, ut videtur ξ 443 δαιμόνιε ξείνων sed sch. BQ ὦ κακοδαιμονέστατε. τοῦτο δέ φησιν οἰκτείρων καὶ συμπαθῶν. — b) lenius increpantis B 190 δαιμόνι' cf. sch. ADL, Z 521 δαιμόνι' v. sch. BL, cf. Z 486 κ 472 ψ 166 174 264, Z 407 δαιμόνιε sch. BL θαυμάζει μὲν οὖν τὴν ἰσχύν, οὐκ ἐπαινεῖ δὲ τὸ θράσος. παρεμφαίνει τὸ δαιμόνιε θυμόν τε καὶ εὔνοιαν. c) est vehementius cum indignatione increpantis B 200 δαιμόνι' sch. D ἐνταῦθα ἐφ' ὕβρει, ἀντὶ τοῦ κακόδαιμον, φαυλότατε. Δ 561 δαιμονίη sch. D νῦν κακὴ κεφαλή, ὅτε δὲ εὐδαίμων, μακαρία. cf. sch. BL, Γ 399 δαιμονίη v. sch. BL, σ 15 δαιμόνι' v. sch. HQ, τ 71 δαιμονίη sch. H θαυμασία ἐπὶ κακῷ, σ 406 δαιμόνιοι sch. H θαυμάσιοι ἐπὶ κακῷ cf. δ 774 ubi falso cum laude dictum putat Doed. — praet. cf. Δ 31 Z 326 I 40 N 448 810 h. 7, 17. 26. — cf. E. M. 251, 10, E. Gud. 131, 39, Or. 43, 10, Suid., Hes., Eust. 200, 9; 201, 32, Doed. B 190, Gl. 2471, Lehrs Ar. 155, Pop. Aufs. 126, Naegelsbach HTh. 73.

δαίμων (ad δα, δαίω refert Pott E. F. 2² 950 cf. Doed. Gl. 2471, a rad. διϝ ducunt Bopp. V. Gr. 3, 167, Benf. 2, 206 Legerlotz Kuhns Ztft. 7, 307 — de forma nomin. cf. Curt. Stud. 2, 1, 153. Brugman ib. 4, 77, de dat. pl. 4, 87) deus. 1) certus quidam deus Γ 420 ἦρχε δὲ δαίμων (Venus), h. Merc. 138, h. 19, 40 Mercurius, ib. 22 Pan, compellatur Mercurius h. Merc. 551 θεῶν ἐριούνιε δαῖμον |, Tellus h. 30, 16 σεμνὴ θεά, ἄφθονε δαῖμον. — 2) deus quidam, qui quis sit ignoramus, etiam universe numen divinum, quo sors impertitur hominibus. ο 261 λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, T 188 οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, Λ 792 O 403 σὺν δαίμονι, P 98 ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, | ὅν κε θεὸς τιμᾷ numine invito cf. P 104, E 438 459 884 Π 705 786 Y 447 Φ 227 ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος cf. Y 493 Φ 18, h. Cer. 235 ἀέξετο δ. ἶσος, h. Merc. 343 ἀγαυοῦ δαίμονος ἔργα, Π 291 377 396 εἰς ὅ κε δαίμων | ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην, O 468 πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει | δ., I 600 μηδέ σε δ. | ἐνταῦθα τρέψειε, Λ 480 ἐπί τε λῖν ἤγαγε δ. |, η 248 ἐμὲ-ἐφέστιον ἤγαγε δ. |, cf. ξ 386 π 370 σ 146 ρ 243 φ 201 ω 149, O 418 Φ 93 ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δ. |, β 134 ἄλλα δὲ (sc. κακά) δ. | δώσει, γ 166 μ 295 κακὰ μήδετο δ. |, δ 275 κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλεν | δ. ὅς..., ζ 172 νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δ. |, ε 421 ἠέ τί μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ - δ. |, λ 587 καταζήνασκε δὲ δ. |, μ 169 κοίμησε δὲ κύματα δ. |, ξ 488 παρά μ' ἤπαφε δ. |, π 64 ως γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δ. |, σ 256 τ 129 τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δ. |, υ 87 ἐμοὶ - ὀνείρατ' ἐπέσσευεν κακὰ δ. |, τ 512 ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δ. |, ω 306 μὲ δ. | πλάγξ' ..., π 194 οὐ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, — ἀλλά με δ. | θέλγει (v. l. θέλγεις rec. Bekk.), τ 201 χαλεπὸς δέ τις ὦρορε δ. |, κ 64 τίς τοι κακὸς ἔχραε δ. |, ε 396 στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δ. | ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, h. 7, 31 ἐπεὶ ἥμιν ἔμβαλε δ. |, λ 61 ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακή, h. Cer. 300 ἀέξετο δ. αἴσῃ |, — ι 381 αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δ. |, τ 138 φᾶρος - μοὶ ἐνέπνευσε φρεσὶ δ. | — ὑφαίνειν, τ 10 τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δ. |, γ 27 ἄλλα δὲ καὶ δ. ὑποθήσεται (sequitur θεῶν). — contra Hom. usum dictum est Θ 166 πάρος τοι δαίμονα δώσω Ariston. ἀθετεῖται — τὸ πάρος τοι δαίμονα δώσω τελείως ἐστὶν οὐ κατὰ τὸν ποιητήν κτλ. cf. Eust. 705, 17, frustra Axt Conj. Hom. Kreuznach 1860 corrigit σέ γε δαίμονι. — Plur. di. Λ 222 βεβήκει | —μετὰ δαίμονας ἄλλους |, sch. ADL οὕτω δαίμονας καλεῖ τοὺς θεούς, ἤτοι ὅτι δαήμονες ἢ ὅτι διαιτηταί εἰσι καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων κτλ., Lehrs ap. Friedl. hunc vs. ab Aristarcho obelo notatum putat cf. Haupt Zus. 97, Nitzsch Sagenp. § 107. Koechly de Il. carm. diss. III, 2. Voss crit. Bl. 1, 282 Kiene JJb. 91, 796 Naegelsb., Am., h. Ap. D. 11 δαίμονες ἄλλοι |, h. Merc. [381] Ἠέλιον - καὶ δ. ἄλλους |, h. Cer. 338 ὄφρα Περσεφόνειαν | ἐς φάος ἐξαγάγοι μετὰ δαίμονας, Z 115 δαίμοσιν ἀρήσασθαι, Ψ 595 δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός |. — Poll. On. 1, 5 οὕτω γὰρ Ὁμήρῳ δοκεῖ δαίμονας καλεῖν τοὺς θεούς cf. Apoll. Lex. 56, 14, E. M. 251, 10, E. Gud. 131, 54. 132, 31. 43, Or. 48, 16, Suid., Hes., Eust. 200, 11. 651, 24, Naegelsb. HTh. 73, Welcker Gr. Goetterl. 1, 138. 731. Neuhaeuser de Gr. daemonibus Berl. 1857, Hartung ueb. Daemonen Schleusingen 1861, Wahrmund Ztft. f. östr. G. 10, 761 (δαιμόνιος, ὀλβιοδαίμων).

δαίνυμι (δα, δαίω Curt. Et. 216 H. Weber EU. 105). Act. pr. ipr. δαίνῡ, part. δαινύντα, impf. δαίνυ, fut. δαίσειν T 299; med. pr. δαίνυσαι φ 290, δαίνυται, δαίνυνται, cj. δαινῦς correpta ultima τ 328, producta penult. θ 243 (Ameis δαίνυεαι legend. suspicatur) cf. Lob. ad Buttm. 2, 8, Elem. 1, 263, opt. δαινῦτο Ω 665 Herod. προπερισπαστέον, ὡς καὶ Φιλοξένῳ δοκεῖ, ἵνα ᾖ ἐκ τοῦ δαινύατο συναλοιφή (quod falsum, est ex δαινύιτο sg.). Φιλοξένῳ δὲ ἀρέσκει ἐν τοῖς εἰς μι λήγουσι καὶ ἑνικὸν αὐτὸ εὐκτικὸν εἶναι ἀκολούθως κεκλιμένον cf. Eust. 1370, 60 Lob. El. 1, 347. 2, 24, δαινῦατο pl. σ 248 Bekk. HBl. 69, 34, pro quo non bene La Roche de hiatu 26 δαινῦντο proponit, ipr. δαίνυο, Ω 63, δαινύσθω φ 319, δαίνυσθε, inf. δαίνυσθαι, ptc. δαινύμενον, δαινυμένω, δαινύμενοι, δαινυμένοισιν, δαινυμένους, ipf. δαίνυντο. — aor. I ptc. δαισάμενοι η 188 σ 408). 1) epulas do, tribuo. I 70 δαίνυ δαῖτα γέρουσιν sch. A παρασκεύαζε τὴν εὐωχίαν ἢ ἐφ' ἑστίασιν

ἦγε, Ψ 29 ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ cf. sch. B. Ariston., γ 309 δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν v. sch. FB. T 299 δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν. δ 3 δαινῦντα γάμον πολλοῖσιν ἔτῃσιν. h. Ven. 141 δαίνυ γάμον ἱμερόεντα. — 2 med. epulari absol. A 468 B 431 H 320 Ψ 56 π 479 δαίνυντ' I 228 παρὰ - μενοεικέα πολλὰ δαίνυσθ', Ω 665 δαινῦτό τε λαός, η 188 δαισάμενοι sch. P εὐωχησάμενοι. σ 408 εὖ δαισάμενοι. α 369 δαινύμενοι τερπώμεθα. ο 399 πινοντέ τε δαινυμένω τε. — A 602 τ 425 πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα | δαίνυντ'. H 477 παννύχιοι δαίνυντο. ο 398 ξ 250 ἑξῆμαρ - | δ.. — Ω 63 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν δαίνυ'. Δ 259 δαιτυμόνεσσι κατὰ δῶμα cf. α 228 β 247 δ 15?. σ 248 πλέονές κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν | δαινύατ' δ 238 δαίνυσθε καθήμενοι ἐν μεγάροισιν, cf. θ 243 κ 452 τ 328. η 203 δαίνυνταί τε παρ' ἄμμι καθήμενοι ἔνθα περ ἡμεῖς. κ 9 παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ δαίνυνται cf. κ 61, ρ 332 δόμον κάτα δαινυμένοισιν. — Θ 99 εἴ πέρ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων. pro quo Ahrens Rh. M. 1843. 17 proponit εἴ περ τις νῦν δαίνυται εὔφρων ut sit coni.. E 805 δαίνυσθαι - ἐνὶ μεγάροισιν ἕκηλον cf. φ 290. ξ 195 δαίνυσθαι ἕκηλοι ἀκέοντε cf. β 311. φ 89 ἕκηλοι δαίνυσθε καθήμενοι, γ 471 δαίνυνθ' ἑζόμενοι. φ 319 μηδέ τις - θυμὸν ἀχεύων ἐνθάδε δαινύσθω. — b c. acc. I 535 θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας. Ψ 201 εἰλαπίνην, η 50 δαίτην δαινυμένους. Ω 802 γ 66 υ 280 δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα, γ 26 τερπόμενοι. λ 186 δαῖτας ἐΐσας δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν. ι 162 557 κ 184 468 477 μ 30 δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. cf. E. M. 251. 20. E. Gud. 131. 45. Suid., Hes., La Roche HSt. 28. 31. μετα-)

δαίς (δα, δαίω Curt. Et. 216) epulae. α 225 τίς δαίς. θ 248 αἰεὶ δ' ἡμῖν δ. - φίλη. Δ 259 ἐν δαίθ' Ven. δαιτί, Δ 343 πρώτω - δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο Bekk. HBl. 293. 16, η 232 ἀπὸ δαιτός. α 152 φ 430 ἀναθήματα δαιτός. ρ 446 δαιτὸς ἀνίην, ρ 220 δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα cf. 377. a nomin. δαίτη repetit Ameis. quod vocis δαίς prior syllaba nunquam in thesi oratur: σ 279 βόας καὶ ἴφια μῆλα, κούρης δαῖτα φίλοισιν Δ 424 ἔβη κατὰ δαῖτα, Zenod. μετὰ δ. v. Did. quod comprobant Spitzn. Stell. Antim. p. 112, sed cf. Lehrs Ztfr. f. A. 1834. 42, Nauck Ar. 43 n. 45 Cobet VL. 169. ρ 271 φόρμιγξ ἠπύει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην cf. h. Merc. 31. 436. χ 352 μετὰ δαῖτας. α 26 ἔνθ' ὅ γε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος, ubi δ. cum παρήμ. iungendum. θ 429 δαιτί τε τέρπηται, τ 68 δαιτὸς ... ρ 246 μνησόμεθα δαιτός. φ 290 οὐδὲ δαιτὸς ἀμέρδεαι. γ 33 ρ 182 δαῖτ' ἐντυνόμενοι cf. ρ 175. I 487 ἐς δαῖτ' ἰέναι. I 70 δαίνυ δαῖτα γέρουσιν. Δ 579 σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ. Δ 344 ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζωμεν. ρ 269 πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται, ... 467 B 430 H 319 π 478 ω 384 τετύκοντο - δαῖτα. ρ 178 σφὶν παρεχήνετο δαιτί. γ 37 ... περὶ δ.. β 245 ἀνδράσι - μαχήσασθαι περὶ δ., υ 23 δαῖτ' ἀλέγυνον | cf. α 374 β 139 ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας Herod. ἀπὸ τοῦ δαῖς δαιτὸς προπερισπωμένως, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ δαίτη δαίτης non bene, παροξυτόνως, cf. Ahrens Themis 2, 19. τ 12 κατακοσμήσαντέ τε δαῖτα π 293, v. sch. HQ Vind. 133. Σ 558 δαῖτα πένοντο cf. ξ 322 v. sch. MQR, Hennings Telem. 173, γ 428 δ 531 683 ξ 251 χ 199, ρ 11 ἐφ' ἂν ἔλθῃσι δαῖτα πτωχεύσῃ cf. 19. ι 152 εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι δαῖτες Ἀχαιῶν. — Ω 43 λέων εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν ἵνα δαῖτα λάβῃσιν, ubi non post βροτῶν interpungendum Athen. 1 12e καὶ ἐπὶ μόνων τῶν ἀνθρώπων δαῖτας λέγει ὁ ποιητής, ἐπὶ δὲ θηρίων οὐκέτι. ἀγνοεῖν δὲ ταύτης τῆς φωνῆς τὴν δύναμιν Ζηνόδοτος ἐκ τῆς κατ' αὐτοῦ ἐκδόσει γράφει οἰωνοῖσι δὲ δαῖτα (A 5 pro οἰ. τε πᾶσι) τὴν τῶν γυπῶν καὶ τῶν ἄλλων οἰωνῶν τροφὴν οὕτω καλῶν, μόνου τοῦ ἀνθρώπου χωροῦντος τὸ ἴσον ἐκ τῆς πρόσθεν δίαις cf. Eust. 19. 45 Lehrs Ar. 87 161. Suid. s. v. δαίτη. — γ 336 θεῶν ἐν δαιτί v. Naegelsb. HTh. 197 n. — c. adi. A 468 602 B 431 H 320 Ψ 56 π 479 οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. cf. Δ 48 Ω 69 τ 425 δ. ἐ., λοιβῆς τε κνίσης τε. O 95 δ. ἐΐσης cf. I 225 θ 98. λ 185 δαῖτας ἐΐσας δαίνυται, ἃς - ἀλεγύνειν. A 575 σ 403. δ. | ἐσθλῆς, I 228 δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα Bekk. ἐπήρατα cf. Hoffmann Qu. H. 2. 105, nos tene. T 179 δ. - | πιείρῃ, Ψ 48 στυγερῇ - δ., H 475 τίθεντο - δ. θάλειαν (ἔθεντ. v. Ariston. cf. θ 99 h. Merc. 480, I 90 παρὰ δέ σφι τίθει μενοεικέα δ. |, Ψ (810) σφὶν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν v. Ariston., Ω 802 γ 66 υ 26 ι 280 δαίνυντ' ἐρικυδέα δ., κ 182 τετυκοντ' ... κ 124 ἀτερπέα δαῖτα φέροντο v. l. πένοντο v. sch. H, θ 61 τετύκοντο δὲ δαῖτ' ἐρατεινήν. θ 38 θοὴν ἀλεγύνετε δ. cf. sch. H, ο 507 δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν καὶ οἴνου, υ 117 πύματον - ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν. — γ 420 θεοῦ ἐ. δαῖτα θάλειαν cf. θ 76. — v. l. fuit Zenodoti I 88 δ. θάλειαν pro δόρπα ἕκαστος v. Did. — E. Gud. 131. 51 ἡ μεριστὴ εὐωχία cf. 132, 49, E. M. 251. 30. Apoll. Lex. 56, 9. Hes., Suid., Poll. On. 6, 102, Eust. 1413, 28 Doed. Gl. 24 68 (δαίτη, δαιτύς, δαιτυμών)..

δαΐς ex δαFίδ-ς rad. δαF, δαίω cf. skr. davas Curt. Et. 217 Legerlotz Kuhns Ztft. 7, 291. Brugman Curt. Et. 4. 146 taeda, fax. σ 310 δαΐδας μετέμισγον, — β 105 ω 140 ἐπεὶ δαΐδας παραθεῖτο cf. τ 150. Σ 492 (v. Ariston.) τ 48 ψ 290 δαΐδων ὕπο λαμπομενάων cf. Classen Beob. 4. 24. α 428 τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε cf. 434 η 101 h. Cer. 48. 61. σ 354 ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ | κὰκ ita Voss et Lehrs recte pro καὶ κεφαλῆς, ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι τρίχες. — v. l. fuit δ 300 μεγάρων δᾷδας pro μεγάροιο δόμος. — Hes. πεύκη, λαμπάς cf. Herod. in E. M. 244. 29, Eust. 87, 27, Or. 48, 8. Suid.. La Roche HU. 214 Bachm. anecd. 1, 435. 12

δαίτη (δαίω Curt. Et. 216 epulae. K 217 ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι, η 50 δαίτην δαινυμένους. γ 44 τοῦ Neptuni γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε, κ 216 δαίτηθεν ἰόντα cf. E. M. 252. 8. 298, 17, Hes., Eust. 799. 51. 1456, 34 Doed. Gl. 2468.

δαιτρεύω (δαιτρός) a distribuo Λ 688 οἱ δὲ — | δαίτρευον cf. 705 τὰ δ' ἄλλ' εἰς δῆμον ἔδωκεν | δαιτρεύειν v. Ariston. — b seco, scindo. ξ 433 ἂν δὲ συβώτης | ἵστατο δαιτρεύσων sch. Q κατακόπτων αὐτά, μαγειρεύων, sch. V μερίσων, ο 323 δαιτρεῦσαι. cf. E. M. 252, 3, Suid., Eust. 878, 59. 1765, 53.

δαιτρόν (δα, δαίω) certa pars singulis attributa. Δ 262 εἰ περ γάρ τ' ἄλλοι γε - δ. πίνωσιν Ariston. πλήρη τὰ ποτήρια τοῖς ἐν τιμῇ ἔκειτο, τοῖς δὲ ἄλλοις πρὸς μέρος ἐνεχεῖτο. sch. V μεριστόν, διαίρετον cf. Hes., Eust. 470. 11.

δαιτρός (δα, δαίω, de suffixo Ebel Kuhns Ztft. 1, 294) scissor, carptor. α [141] δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας |, παντοίων, παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα, ἀθετ. v. Athen. V, 20 p. 193, Eust. 1402, 21, cf. δ 57—58 qui et ipsi desunt in bonis codd., damnantur a multis. sed Nitzsch Sagenp. 151 retinet, eicit vs. 56. ρ 331 δίφρον - ἔνθα τε δ. ἐφίζεσκε κρέα πολλὰ | δαιόμενος μνηστῆρσι, sch. B ὁ μάγειρος cf. Apoll. Lex. 56, 8 δαίειν μερίζειν ἀφ' οὗ δαιτρὸς ὁ μάγειρος, E. M. 252, 1, E. Gud. 132, 37, Or. 48, 22, Suid., Hes., Eust. 878, 40 (δαιτροσύνη. δαιτρεύω).

δαιτροσύνη (δαιτρός, de suffixo v. Aufrecht Kuhns Ztft. 1. 481) ars cibi scindendi s. secandi. π 253 θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων sch. H μαγειρικῶν ἔργων.

δαιτυμών (δαιτύς) epulo, conviva. δ [621] δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου βασιλῆος sch. Q οἱ τὴν τράπεζαν τοῦ γάμου παρασκευάζοντες rectius BQ οἱ εἰς τὸν γάμον εὐωχούμενοι. falso ad procos refert Eust., dicitur de Menelai convivis, sed eiciendi videntur vss. 621—4 cf. Spohn de extr. p. Od. p. 9 n. 7, A. Herrmann comment. de Od. 4. 621—4 Hannov. 1830, Hennings Telem. 212, Brosin de cenis Hom. 22. ι 7 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ, θ 66 473 μέσσῳ δαιτυμόνων, ρ 605 μέγαρον — | πλεῖον δαιτυμόνων, η 148 τούσδε τε δαιτυμόνας, η 102 φαίνοντας νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν |, — χ 12 μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν, ο 467 εὗρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἠμὲν δέπα ἠδὲ τραπέζας | ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἵ μεν πατέρ' ἀμφεπένοντο. E. M. 252, 32 εὐωχηταί cf. E. Gud. 132, 41, Zonar. 463, Suid., Hes., Poll. On. 6, 12, Eust. 1512, 2. 1917, 8 Nitzsch δ 621 Lob. Prol. 166.

δαιτύς (δα, δαίω Curt. Et. 216) X 496 ἐκ δαιτύος in quarto pede v. Bekk. HBl. 145, 35. ἀθετ. v. Ariston. ad 487 Lehrs Ar. 436) cf. Eust. 1283, 17. (δαιτυμών) cf.

Δαίτορα (-ωρ) Θ 275 Teucer occidit.

δαΐ-φρων expertus, peritus. in Il. plerumque de viris fortibus dictum referri solet ad belli scientiam, in Od. de artificibus quoque usurpatum est artis peritus, de mulieribus idem fere valet quod περίφρων. ornantur hoc epitheto: B 875 Ἀχιλεύς - δαΐφρων | cf. Λ 791 839 P 654 Σ 30, K 402 P 76 Αἰακίδαο, δαΐφρονος, E 181 Τυδεΐδῃ - δαΐφρονι cf. Ψ 405 (ἀθετ. v. Ariston.), E 184 δ. Τυδέος υἱός, E 277 καρτερόθυμε, δαΐφρον ἀγαυοῦ Τυδέος υἱέ |, — E 813 Τυδέος - δ. Οἰνείδαο, Δ 370 Τυδέος - δ. ἱπποδάμοιο | cf. Θ 152, — Ξ 459 P 123 Αἴαντι - δ., — Λ 482 η 168 χ 115 202 281 Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην cf. γ 163, α 48 φ 223 379 Ὀδυσῆι δ., θ 18 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα, v. l. fuit pro Ὀδυσῆα πολύφρονα α 83 δαΐφρονα v. La Roche, — Δ 252 Ἰδομενῆα δ., — N 418 Ἀντιλόχῳ - δ., N 164 Μηριόναο δ., Ξ 487 Πηνελέῳ - δ., Π 727 Κεβριόνῃ - δ., Σ 18 Πηλέος - δ., B 23 60 Ἀτρέος - δ. ἱπποδάμοιο, Z 162 δ. Βελλεροφόντην | cf. 196, — I 651 Λ 197 O 239 Πριάμοιο δ., Y 267 Αἰνείαο δ., Δ 93 Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον (Pandarus), Λ 456 Σώκοιο δ., Λ 450 Ἱππάσου - δ. ἱπποδάμοιο |, P 312 Φόρκυνα δ. — non ad scientiam belli referri videtur Λ 123 138 Ἀντιμάχοιο δ. Did. Ζηνόδοτος κακόφρονος, εὐτελῶς cf. sch. V ad 138, Duentz. Zenod. 114, sch. BL οὐ πολεμικοῦ ἀλλὰ τῇ βουλῇ τοὺς πολεμίους μόνον διεγείροντος. minus bene id. ad 138 ἐν εἰρωνείᾳ dictum putat, Ω 325 Ἰδαῖος - δ., α 180 418 Ἀγχιάλοιο δ., δ 687 Τηλεμάχοιο δ., φ 16 Ὀρσιλόχοιο δ., h. Cer. 96. 233 Κελεοῖο δ., θ 13 56 Ἀλκινόοιο δ. cf. θ 8, ζ 256 πατρὸς ἐμοῦ - δ. eiusdem, γ 243 Πόλυβος - δ. procus, ο 519 Πολύβοιο δ. patris Eurymachi, θ 373 Πόλυβος - δ. artifex Phaeacum, — de mulieribus ο 356 κουριδίης ἀλόχοιο δ. Anticleae, h. Cer. 359 δ. Περσεφονείῃ (370 eadem dicitur περίφρων), v. l. fuit pro περίφρονι Πηνελοπείῃ ο 314 δαΐφρονι recte rec. Kayser cf. id. de versib. aliq. Od. Sagan 1857 p. 18. — de accentu vocativi δαΐφρον v. Herod. Γ 182. — veteres duas potissimum significationes statuerunt sch. BL B 23 τοῦ συνετοῦ παρὰ τὸ δαῆναι ὡς δ. Πηνελοπείῃ. ἐπὶ δὲ Τυδέος πολεμικοῦ, sch. HV α 48 πολεμόφρονα sch. V δαῒς γὰρ ἡ μάχη. ὅταν δὲ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης λέγῃ, δεδαηκυῖα κατὰ φρένας, τουτέστι μεμαθηκυῖα, ἐξ οὗ τὴν συνετὴν καὶ σώφρονα βούλεται δηλοῦν sch. BHQ ο 519 ὁ συνετός, ἀπὸ τοῦ δαῶ δαήσω, ὃ τὴν σύνεσιν δηλοῖ EM. 245, 3 ὁ πολεμικὸν φρόνημα ἔχων, παρὰ τὸ δαΐ δοτικήν, καὶ τὸ φρήν (cf. Apoll. Lex. 56, 18). σημαίνει καὶ τὸν συνετόν, παρὰ το δαίω τὸ γινώσκω, ἵν' ᾖ δεδαηκὼς φρόνησιν. ἢ παρὰ τὸ δα ἐπιτατικὸν ὁ μεγάλα φρονῶν ib. 14 ἐπὶ δὲ τοῦ δ. Πηνελοπείῃ οὐ σημαίνει τὴν πολεμικήν, ἀλλὰ τὴν σώφρονα καὶ συνετήν cf. E. Gud. 133, 8, Suid., Hes., Eust. 857, 3. 1427, 42. 1563, 9. paraphr. πολεμικὸν φρόνημα ἔχων, ἐμπειροπόλεμος, συνετός. quos secutus Buttm. Lexil. duplicem vocis originem statuit, aut a δαῆναι (in Od. et Il. Ω) aut a δαῒς in reliq. Il. parte. comprobat Doed. Gl. 2468, recte improbaverunt recentiores. ab solo δαῒς vel δαϝ, δαίω repetunt F. A. Wolf anal. 3, 153, G. Herm. op. 7, 260, Boettcher hom. Aehrenl. 19, melius a δαῆναι stirpe sola repetunt Mure Rh. Mus. 6, 491 Duentz. Hoefers Ztft. 2, 95, Nitzsch α 48, Clemm comp. Gr. 17 u. 48. ι aut ad stirpem pertinet, aut, id quod melius videtur, pro vocali compositiva habetur. cf. praet. Schuster üb. d. crit. Benutz. 17, Lob. El. 1, 370, Pott EF. 1^1 185. 2^2, 1, 951, Hoch Lexic. Bem. 1865, 25.

δαίω (δαϝ skr. du, dunômi Curt. Et. 217 525 Aufrecht Kuhns Ztft. 7, 311, Pott W. 1, 90[?] Savelsb. Dig. 22.) act. prs. ci. δαίωσι, ipf. ἔδαιε h. Ap. P. 266, δαῖε, δαῖον, perf. (habet signif. praes.) δέδηε, plpf. δεδήει, — med. prs. δαίεται ζ 132 ptc. δαιομένη, δαιομένοιο, δαιόμενον δαιομένων, ipf. δαίετο, aor. II cj. δάηται Y 316 Φ 375) iucendo. 1) I 211 πῦρ - δαῖεν μέγα, 7 δαῖε δέ οἱ πῦρ | — Εὐρυμέδουσα v. sch. B Σ 347 ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες | cf. θ 13[?] nonnulli tmesin agnoscunt, melius ὑπό pro adverbio accipitur, — E 4 δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθος καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ | sch. ABD φαντασίαν πυρὸς ἀπὸ τῶν ὅπλων αὐτοῦ ἐποίει φαίνεσθαι, ὥστε πλέον εἶναι αὐτὸν ἐπίφοβον Τρωσίν. E 7 τοῖον οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων cf. sch. B, Σ 206 ἐκ δ' αὐτοῦ (sc. νέφεος) δαῖε φλόγα παμφανόωσαν v. sch. A, Σ 227 τὸ δὲ (sc. πῦρ) δαῖε - Ἀθήνη |, Apollo h. Ap. P. 266 φλόγ' ἔδαιε πιφαυσκομένη τὰ ἃ κῆλα. — 2) intrans. a) Φ 343 ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, ε 61 ὀδμὴ | κέδρου τ' - θύον τε - δαιομένων cf. Nitzsch, Classen Beobb. 1. 27 h. Merc. 114 πυρὸς μέγα δαιομένοιο |, Σ 22[?] ἴδον ἀκάματον πῦρ | δαιόμενον, Y 316 31[?]

ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται, δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν | absunt a palimps., exclusit Bekk. repetuntur iidem Φ 375 376 ubi codd. plerique pro δαιομένη, δαίωσι habent καιομένη, καίωσι v. La Roche, Hoffmann, — Θ 75 δαιόμενον δὲ ἧκε σέλας Iuppiter fulmen mittens cf. sch. A. — b) transl. leonis ζ 132 ἐν δέ οἱ ὄσσε | δαίεται sch. B πυρὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁμοίους ἔχει, Hectoris M 466 πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει cf. Eust. 58, 17. 1555, 40 |, — N 736 πάντη γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν | sch. BL ἡ δὲ περὶ πρὸς τὸ δέδηεν. ὁ πόλεμος εἰς σὲ περισσῶς ἀνάκειται ἢ ὁ τοῦ πολέμου κύκλος παρὰ τῶν πολεμίων ἤδη σε περιείληφεν E. M. 252, 57 περιεκύκλωσεν, ἐδέσμευσεν, P 253 τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν, Y 18 τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηεν |, M 35 ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει | τεῖχος ἐΰδμητον ubi tmes. statuenda est cum Hoffm. 1, 17, non pro adv. ἀμφί accipiendum, cum perf. verbi simpl. cum acc. iungi nequeat; sed cf. ἀμφί II B, — B 93 μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήειν sch. L ἐξῆπτο καὶ διηγείρετο cf. B, υ 353 οἰμωγὴ - δέδηε sch. V διεγήγερται, B φαίνεται. — cf. Apoll. Lex. 56, 8. 57, 19, E. M. 250, 46, E. Gud. 140, 32, Suid., Hes., Eust. 179, 5. 645, 33. (ἀμφι-, ὑπο-?, δαλός, δανός, δαΐς, δάος, ἡμιδαής, θεσπιδαής, δήϊος).

δαίομαι (δα skr. dajê rad. daj Curt. Et. 216 Pott EF. 2² 940 W. 1, 127 Benf. 2, 204. pr. δαίεται α 48, ptc. δαιόμενος, δαιομένων, ipf. δαίετο, fut. δάσονται, aor. ἐδάσσατο, ἐδάσαντο, δασσάμεθα, δάσσαντο, ci. δάσωνται ρ 80, opt. δασαίμεθα β 335, inf. δάσσασθαι υ 216, δάσασθαι, ptc. δασσάμενοι, iterat. δασάσκετο I 333, pf. p. δέδασται, δεδαίαται α 23. rectius fortasse fut. aor. cum δέδασται a δατ stirpe repetuntur v. Leskien Curt. Stud. 2, 1, 122) divido, partior. ξ 208 ζωὴν ἐδάσαντο |, ρ 80 εἴ κεν - πατρώια πάντα δάσωνται |, β 335 κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα cf. γ 316 ο 13 υ 216, π 385 βίοτον - καὶ κτήματ' ἔχωμεν | δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, ι 42 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες | δασσάμεθ', cf. sch. BHQ, ι 549 μῆλα - ἑλόντες | δασσάμεθ', β 368 τάδε - πάντα δάσονται |, I 333 διὰ παῦρα δασάσκετο Hes. διεμερίζετο, ad tmesin est referendum; ζ 10 ἐδάσσατ' ἀρούρας | cf. H. Weber EU. 109, A 368 τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετά σφισιν, Σ 511 X 120 ἄνδιχα πάντα δάσασθαι |, h. 22, 4 διχθά τοι - θεοὶ τιμὴν ἐδάσαντο | κτλ., — ο 140 κρέα δαίετο v. Weber l. c. 105, ρ 332 δαιτρὸς - κρέα πολλά | δαιόμενος μνηστῆρσι, γ 66 υ 280 μοίρας δασσάμενοι cf. τ 423. — pass. ι 551 μήλων δαιομένων, A 125 τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται cf. sch. L, O 189 τριχθὰ δὲ πάντα δ., ο 412 δίχα δέ σφισι πάντα —, α 23 Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται sch. HPQV νενέμηνται, μεμερισμένοι εἰσίν. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐπ' ἀνατολάς εἰσιν, οἱ δὲ ἐπὶ δυσμάς cf. Nitzsch. — 2) lacero a) Ψ 21 Ἕκτορα - δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι | sch. B ἀπομερίσασθαι, cf. σ 87 χ 476, X 354 κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται (tmes.) Suid. διαδάσονται, κατὰ μέρη φαγοῦνται καὶ μεριοῦνται cf. sch. B, Apoll. Lex. 56, 22. — b) transl. α 48 μοὶ ἀμφ' Ὀδυσῆι - δαίεται ἦτορ sch. V κατακόπτεται, minus bene nonnulli flagrat. Hes. διαμερίζεται. καίεται. διχάζεται. — v. l. fuit γ 9 σπλάγχν' ἐδάσαντο pro σπλάγχνα πάσαντο v. sch. EHMQ. — cf. E. M. 248, 57. 252, 49, E. Gud. 140, 29, Or. 48, 21, Suid., Hes., Doed. Gl. 2468. (δια-, κατα-, δαίς, δαιτύς, δαίτη, δαιτρός, δαίνυμι, δαιτυμών, δαΐζω, δατέομαι, δασμός).

δάκνω (δακ skr. daç, goth. tahja ahd. zâhi Curt. Et. 128 Pott EF. 1¹ 266 Kuhn Ztft. 2, 390. 470) mordeo. a) canes Σ 585 δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων ubi est accus. relationis genetivo ab ἀπετρ. pendente; musca P 572 ἰσχανάᾳ δακέειν. — b) transl. E 493 δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι - μῦθος sch. BL ἠνίασε, Hes. ἐλύπησε. cf. E. M. 245, 27, E. Gud. 133, 31, Or. 49, 14. falsa immiscet Doed. Gl. 37. (θυμοδακής, ὀδάξ).

δάκρυ et **δάκρυον** (lat. lacruma goth. tagr, ahd. zahar Curt. Et. 128 Pott E. F 1¹ 94, ad δακ rad. refert Grimm Gesch. d. d. Spr. 1, 300. Sg. δάκρυ et δάκρυον, pl. δάκρυα, δάκρυσι, δακρύοισι σ 174 (codd. plerique δάκρυσι) ubi aut prima syllaba corripitur aut antepenultima cum penult. per synizesin coalescit, Kayser δάκρυσσι coniecit; δακρυόφι. Veteres δάκρυ ex δάκρυον ortum putant κατὰ ἀποκοπήν Eust. 217, 5, κατὰ σχηματισμόν E. M. 245, 49 cf. Zonar. 470, Herod. 2, 768, 28 n. plur. δάκρυα a δάκρυον ducit, non a δάκρυ, atque etiam δάκρυσι cum metaplasmo ex δακρύοις factum dicit. rectius δάκρυον a δάκρυ repetitur, δακρύοισι, δακρυόφι a δάκρυον, δάκρυσι a δάκρυ ducitur, incertum est de δάκρυα iudicium. cf. Lob. El. 2, 293) lacrima. A 42 ἐμὰ δάκρυα, ε 83 [157] δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων |, N 658 (ἀθετ. v. Ariston.) Σ 32 ε [84 v. sch. HP] 158 θ 93 532 π 214 λείβων |. N 88 ὑπ' ὀφρύσι δ. λεῖβον cf. θ 86, φ 86 τί νυ δάκρυ κατείβετον, Ω 794 θαλερὸν δὲ κατείβετο δ. παρειῶν sensu collectivo, A 357 δάκρυ χέων sch. BLV τὸ δακρυχέων ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον. δακρυπλώειν γάρ πού φησιν. assentitur Faesi Od. praef. p. XVI, Hoffmann Il. Φ et X p. 105 Ztft. f. östr. G. 12, 526, non falsum putat neque vero necessarium Rumpf JJb. 93, 77, sed disiunctim scribit sch. A P 648 quod comprobant Classen Beob. 2, 23, Autenr. A 357, Friedlaend. JJb. 79, 821, plerique recentiorum v. praet. La Roche TZ. 8 HSt. 175, Lob. El. 1, 571 cf. A 360 Z 405 Θ 245 I 14 P 648 700 Σ 340 X 79 81 Ω 613 714, 745 786 λ 183 ν 338 ξ 280 π 39 τ 208 ω 438. — genet. inde pendet β 24 ω 245 τοῦ ὅ γε δάκρυ χέων. — ω 46 πολλὰ δέ σ' ἀμφὶς | δάκρυα θερμὰ χέον, Π 3 Σ 17 235 δ. θερμὰ χέων cf. H 426, Ψ 385 τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δ., δ 523 πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ | δ. θερμὰ χέοντ', A 413 Σ 94 428 κατὰ δάκρυ χέουσα cf. Z 459, Γ 142 τέρεν κατὰ δ. χ., Z 496 θαλερὸν κατὰ δ. χ. | cf. δ 556 κ 201 409 570 λ 5 466 μ 12 χ 477 v. Eust. 688, 43. — ψ 33 βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκεν |, π 191 κὰδ δὲ παρειῶν | δ. ἧκε χαμᾶζε, δ 153 πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δ. εἶβεν |, θ 531 ἐλεεινὸν cf. π 219, ω 234 κατὰ δ. εἶβεν | cf. ω 280, Π 11 τέρεν κατὰ δ. εἴβεις | cf. T 323 π 332, Ω 9 (ἀθετ. v. Ariston.) θαλερὸν κατὰ δ. εἶβεν cf. λ 391, — δ 114 δάκρυ δ' ἀπὸ (v. l. δάκρυα δ' ἐκ) βλεφάρων χαμάδις βάλε, δ 193 βαλέειν τ' ἀπὸ δ. παρειῶν |, δ 223 οὔ κεν βάλοι κατὰ δ. π. |, ρ 490 δ. χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρων, τ 362 δ. δ' ἔκβαλε θερμά, — ξ 129 οἱ - βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει |, π

16 θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ v. l. θ. κατὰ δάκρυον εἶβων, B 266 θ. δέ οἱ ἔκφυγε δάκρυ v. l. ἔκπεσε v. Didym., P 437 δάκρυα δέ σφιν | θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε, τ 204 τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δ., I 433 β 81 δάκρυ ἀναπρήσας (La Roche, Nitzsch δάκρυ'), Zenod. β 81 ver. δάκρυα θερμὰ χέων v. Did., — θ 522 δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς, η 260 εἵματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύεσκον, I 570 δεύοντο δὲ δ. κόλποι. Φ 16 δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν δ., Ω 162 δ. εἵματ' ἔφυρεν, ρ 103 τ 596 δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη (sc. εὐνή), σ 173 δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα pars codd. δάκρυσι, Kayser δάκρυσσι v. supra. ε 152 οὐδέ ποτ' ὄσσε | δακρυόφιν τέρσοντο, P 696 Ψ 397 δ 705 τ 472 τὼ δέ οἱ ὄ. | δ. πλῆσθεν, κ 248 ἐν δέ οἱ ὄ. | δ. πίμπλαντο cf. υ 349. B 269 ρ 304 ἀπομόρξατο δάκρυ', Σ 124 ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἁπαλάων | δάκρυ' ὀμορξαμένην v. l. δάκρυ v. Bekk. HBl. 44, 40. cf. ϑ 88 λ 520 λ 527 δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, τ 212 δόλῳ δ' ὅ γε δάκρυ' ἔκευθεν — cf. E. M. 245, 43, E. Gud. 133, 33. Or. 45, 24. Poll. On. 2, 63, Eust. 57, 33. 216, 46. δακρύω, πολύδακρυς, πολυδάκρυτος, ἀδάκρυτος etc.

δακρυόεις (δάκρυον) lacrimosus. 1) lacrimas effundens Φ 493 δακρυόεσσα - θεὰ φύγεν cf. 496, Φ 506 δ. κούρη, Σ 66 αἳ δὲ sc. νύμφαι σὺν αὐτῇ | δακρυόεσσαι ἴσαν, Π 10 δ. δέ μιν ποτιδέρκεται (κούρη), — X 499 (ἀθετ. v. Ariston.) δακρυόεις δ' ἄνεισι πάις ἐς μητέρα, Z 455 ὅτε κέν τις - | δακρυόεσσαν ἄγηται (Andromachen). κ 415 ὣς ἐμὲ κεῖνοι - | δακρυόεντες ἔχυντο. — 2) a) lacrimas eliciens E 737 Θ 388 P 512 πόλεμον - δακρυόεντα |, N 765 Π 436 μάχης - δακρυοέσσης |, Hes. δακρύων παραίτιον, Α 601 ἰωκά τε δακρυόεσσαν | v. l. ἰῶ κ' ἦτε δακρυόεσσαν v. Ariston.. Hes. δακρύειν ποιοῦσαν. — b) cum lacrimis coniunctus δ 801 ω 323 κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος cf. ρ 8. Z 484 δακρυόεν γελάσασα sch. A τὸ γέλωτα μὲν γὰρ αὐτὴν προσάγεσθαι τὸ βρέφος, τὰ δάκρυα δὲ ἡ περὶ Ἕκτορος ἀγωνία. est pro δακρυόεντα γέλωτα. cf. E. M. 246, 1, Hes., Eust. 657, 14. 719, 51, Goebel de epith. in εις desin. 12, Schuster Zttt. f. östr. G. 10, 22. 37.

δακρυ-πλώω lacrimis exundo. τ 122 δακρυπλώειν βεβαρημένον με φρένας οἴνῳ | cf. La Roche HU. 8. Herod. σύνθετον τὸ δακρυπλώειν, sch. V δακρύων πληθύνειν Hes. πλημμυρεῖν τοῖς δάκρυσιν. — **δακρυχέων** v. s. δάκρυ.

δακρύω (δάκρυ Brugman Curt. Stud. 4, 182) lacrimor. Α 349 Κ 377 φ 82 δακρύσας lacrimis obortis. α 336 ρ 33 ψ 207 δακρύσασα cf. ρ 38, T 229 ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, λ 55 87 395 τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδών ubi non recte acc. ex δάκρυσα perdere arbitratur La Roche HSt. 174. — perf. p. vim habet praes. lacrimarum plenus sum cf. éploré, verweint Bekk. MB. 1865, 560. Π 7 τίπτε δεδάκρυσαι, X 491 δεδάκρυνται δὲ παρειαί (ἀθετ. v. Ariston.) cf. υ 353. υ 204 δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε. cf. sch. BLV Α 349.

δαλός (δαϝ δαίω Curt. Et. 217 Savelsb. Dig. 22 Doed. Gl. 342) titio. ε 488 δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε . . .. sch. HT κεκαυμένον ξύλον, h. Cer. 239 νύκτας δὲ κρύπτεσκε πυρὸς μένει ἠύτε δαλόν. Ο 421 δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός, τ 69 δαλῷ βεβλημένος. N 320 ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι. E. M. 246, 33 ὁ πεπυρακτωμένος ἄνθραξ ἢ λαμπὰς ἢ ξύλον ἀποκαυμένον ἢ δᾳδίον ἡμίφλεκτον cf. E. Gud. 133, 38, Or. 45, 3, Suid., Hes.

δάμαρ (δαμ Curt. Et. 218) uxor. Ξ 503 ἡ Προμάχοιο δάμαρ, δ 126 Πολύβοιο δ., Γ 122 Ἀντηνορίδαο δάμαρτι, h. Ap. P. 34 Λευκίπποιο δ. |, ν 290 ω 126 Ὀδυσσῆος - δάμαρτα | Apoll. Lex. 56, 13 ἀπὸ τοῦ δεδαμάσθαι τῷ ἀνδρί cf. E. M. 246, 40, E. Gud. 133, 44, Hes., Eust. 1185, 18. 1356, 10.

Δάμασος (-ος) M 183 Polypoetes occidit; cf.

Δαμαστορίδης Τληπόλεμος Π 416 2) Ἀγέλαος | υ 321, 212. 293, Damastoris f. (δάμ-νημι).

δάμνημι. δαμνάω (δαμ, skr. dâmjâmi rad. dam, lat. domare, goth. gatamjan Curt. Et. 218 Pott E. F. 261. Act pr. δάμνημι E 893, δάμνησι. - a δαμνάω ducuntur pr. δαμνᾷ λ 221 Herod. δαμνᾷ ὡς κιρνᾷ. οἱ δὲ δάμναται, ὡς Κρήτης. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει δάμνα, ἵν' ᾖ τοῦ δάμναται ἀποκοπή. ἔξεστι δὲ ἀναγνῶσκειν περισπωμένως ἀπὸ τοῦ δαμνῶμαι ὡς πειρῶμαι (Ω 390) μὴ ἐκφωνουμένου τοῦ ι ὡς τὸ δύνα παρ' Ἀττικοῖς cf. Lob. El. 2, 123. 309 Lentz Phil. 17, 518, ipf. ἐδάμνα E 391 Ξ 439 Φ 52 270, δάμνα Π 103, iter. δάμνασκε h. Ven. 251. a δαμας stirpe repetuntur, cf. Leskien Curt. Stud. 2. 1. 115. aor. pass. ἐδαμάσθην, fut. δαμῶ Α 61 cf. E. M. 246, 53 E. Gud. 133, 40, Hes. Lob. Rhem 158, δαμάᾳ X 271, δαμόωσι Z 368 — aor. ἐδάμασσα E 191, ἐδάμασσε, ἐδάμασσαν Π 845. δάμασσα Γ 368, δάμασσας Φ 90, δάμασσε, δάμασσε Π 543 X 446 ψ 310, δάμασσαν Ξ 367, ci. δαμάσσω Π 438, δαμάσῃ, δαμάσσῃ, δαμάσσομεν X 176, ipr. δάμασσον Γ 352, δαμάσσον I 496 λ 562, ptc. δαμάσσας δ 244, δαμάσαντες. — Med. pr. δαμνᾷ Ξ 199 v. sch. V cf. Eust. 977, 63; Cobet Mnem. 11, 306 δάμνασαι scribi iubet. — a δάμναμαι δάμναται ξ 488 h. Ven. 17, inf. δάμνασθαι Θ 244 Ο 376, ptc. δαμναμένους N 16 353, ipf. δάμνατο, — aor. med. ἐδαμάσσατο ι 516 h. Ven. 3, δαμάσσατο E 278, δαμάσσατο K 210 [411]. ci. δαμάσσεται Α 478 Φ 226, opt. δαμασσαίμην δ 637, δαμάσσαιτο π 105, inf. δαμάσσασθαι Π 561. δαμάσσασθαι, ptc. δαμασσάμενος ι 454, δαμασσάμενοι Ο 476. — aor. p. ipr. δμηθήτω I 158 cf. E. M. 281, 8, ptc. δμηθέντα Δ 99 E 646 — ἐδαμάσθην Θ 231, δαμάσθη T 9, ptc. δαμασθείς Π 816 X 55, — aor. 2 p. ἐδάμην Y 94 ἐδάμη B 860 874 I 545, ἐδάμημεν N 812. δάμη, δάμεν, ci. δαμείω σ 54 cf. E. M. 449, 36, δαμῇς Γ 436 Did. δαμασθῇς Ἀρίσταρχος δαμῇς; codd. plerique δαμείῃς sed cf. La Roche HT. 465, Bekk. HBl. 65, 39. 227 n. Buttm. Gr. 1, 516, δαμήῃ X 246 (v. l. δαμείῃ rec. La Roche), δαμήετε Η 72 cf. Stier Curt. St. 2, 1, 130, non nulli δαμείετε quod La Roche non bene pro opt. accipi posse putat, opt. δαμείη, δαμείης Γ 301, inf. δαμήμεναι. δαμῆναι, ptc. δαμείς, δαμέντι, δαμέντα, δαμέντε, δαμέντες, δαμέντων, δαμέντας, — pf. p. δεδμήμεσθα E 878 ptc. δεδμημένος, δεδμημένον, δεδμημένοι, plpf. δεδμήμην λ 622, δέδμητο, δεδμήατο Γ 183, δέδμητο γ 304 v. l. δέδμητο Did. Ἀρίσταρχος δέδμητο. rec. Kayser cf. id. disp. de vs. alii. O Sagan 1857, 5, — fut. pf. δεδμήσεσθε h. Ap. 365) domo, opprimo. 1) a) deus I 118 δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν | (Ζεύς), Π 845 Ζεὺς - καὶ Ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασσαν | ῥηιδίως, ξ 8 μὲν οἵ τι μετὰ Τρώεσσι δ. (θεοί), λ 399 οὔ σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν cf. 4

ω 109, — *E* 893 τὴν μὲν ἐγὼ (Ζεὺς) σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν Bekk. δάμνημι ἔπεσσιν cf. Hoffmann Qu. H. 2, 83, *E* 746 *Θ* 390 (ἀθετ. v. Ar.) α 100 (ἀθετ. v. sch. MV) ἔγχος - τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν | (Ἀθήνη) Did. Σιδώνιος ἄνευ τοῦ ι τὸ δάμνῃσι, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ι cf. Herod. in E. M. 247, 11 La Roche HT. 221 Lob. El. 2, 265, *X* 271 ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀ. | ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ, *X* 446 μὶν - | χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε - Ἀ. |, — *X* 176 ἠέ μιν ἤδη | — Ἀχιλλῆι δαμάσσομεν (θεοί), *Σ* 432 μὲ - ἀνδρὶ δάμασσεν | Iuppiter, — *N* 434 τὸν ὑπ' Ἰδομενῆι Ποσειδάων ἐδάμασσεν, τ 488 φ 213 εἴ χ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας cf. τ 496, — *Z* 368 ἤ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν | cf. *Π* 438, *Γ* 352 (ἀθετ. v. Arist.) ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον sc. Ἀλέξανδρον, Aristarchus δαμῆναι cf. Nican., *Z* 159 Ζεὺς γάρ οἱ (v. l. μιν) ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσεν aut supplendum Βελλεροφόντην (v. paraphr.) aut melius Ἀργείους cf. Friedlaend. Philol. 4, 579, Nitzsch Beitr, 149, *Π* 543 τὸν ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης. — b) de hominibus *E* 138 ὅν ῥά τε ποιμὴν | χραύσῃ - οὐδὲ δαμάσσῃ leonem, Hes. ἀποκτείνῃ, *Δ* 98 (v. Ariston.) *M* 186 *Υ* 400 δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα |, *T* 203 οὓς ἐδάμασσεν | Ἕκτωρ cf. *Φ* 90, ι 59 δαμάσαντες Ἀχαιούς |, ψ 310 Κίκονας δάμασ', *Π* 826 πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν | aprum, δ 244 αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας | cf. σ 54, c. dat. pers. σ 57 μή τις ἐμὲ - | πλήξῃ - τούτῳ δέ με ἶφι δαμάσσῃ, — acc. pers. suppletur *Γ* 368 οὐδὲ δάμασσα | cf. sch. A et V, v. l. οὐδ' ἔβαλόν μιν retinuit La Roche cf. *E* 191 *Π* 813. — c. acc. rei *I* 496 δάμασον θυμὸν μέγαν, cf. λ 562, *Σ* 113 *T* 66 θ. ἐνὶ στήθεσσι φίλον δ. ἀνάγκῃ. — c) de rebus *Ξ* 439 βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα, *E* 106 τὸν δ' οὐ β. ὠκὺ δάμασσεν Hes. ἀνεῖλεν, χ 246 τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί |, *Φ* 401 ἣν (αἰγίδα) οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός |, *E* 391 χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα, *A* 61 πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς, λ 221 τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος - | δαμνᾷ, ἐπεί κεν ..., Crates δάμναται ὥς κεν v. supra, ρ 24 μή με δαμάσσῃ | στίβη cf. ε 468, λ 171 398 τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε - θανάτοιο |, *Σ* 119 ἓ μοῖρ' ἐδ. καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης, χ 413 τούσδε δὲ μοῖρ' ἐδ. θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα, h. Ven. 251 πάντας - μὸν δάμνασκε νόημα, *Ξ* 316 οὐ γάρ μ' ὧδε - ἔρος - | θυμὸν - ἐδ. *Π* 103 δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες Hes. ἐδάμαζε, *Φ* 52 κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα, 270 ποταμός, ὑπό est adv. — 2) med. eodem sensu quo act. mulos *Ψ* 655 ἥ τ' ἀλγίστη δαμάσασθαι, δ 637 τῶν κέν τιν' - δαμασαίμην. — univ. h. Ven. 3 ἐδαμάσσατο φῦλα καταθνητῶν ἀνθρώπων Venus, ib. 17 οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα - | δάμναται ἐν φιλότητι - Ἀφροδίτη, *Ξ* 199 φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας | δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ - ἀνθρώπους |, ultima in thesi producta cf. Hoffmann Qu. H. 1, 67, acc. suppletur *O* 476 δαμασσάμενοί περ nos, *K* 210 [411] δαμάσαντό τ' Ἀχαιούς, *Φ* 226 ἤ κέν με δαμάσσεται ἤ κεν ἐγὼ τόν | minus bene nonnulli pro fut. habent cf. Nican., *X* 379 ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν, — c. dat. instr. ι 516 μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ |, ι 454 δ. φρένας οἴνῳ |, π 105 εἰ δ' αὖ με πληθυῖ δαμασαίατο, *Π* 561 αἴ κεν - τίν' ἑταίρων | — δαμασαίμεθα νηλέϊ χαλκῷ, — de rebus *E* 278 ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, *Δ* 478 ἐπεὶ δὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς ὀιστός, ξ 488 μὲ χεῖμα | δάμναται. — 3) pass. a) abs. *H* 72 εἰς ὅ κεν - παρὰ νηυσὶ δαμήετε cf. *M* 403, δ 495 πολλοὶ δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο | v. l. θάνον v. Did., cf. *M* 14, *O* 522 ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι, *P* 421 παρ' ἀνέρι τῷδε δ., δ 499 μετὰ νηυσὶ δάμη, α 237 εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ | ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, σ 237 μνηστῆρες - δεδμημένοι, *I* 158 δμηθήτω precibus, v. l. καμφθήτω v. Did., γ 269 ὅτε δή μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι sch. P ὑποταγῆναι τῷ Αἰγίσθῳ, sch. E τὸν ἀοιδόν, ἢ τὴν Κλυταιμνήστραν, ἢ τὸν Αἴγισθον, ἢ τὸν Ἀγαμέμνονα cf. Ph. Mayer Qu. H. part. II Gera 1843, de pardali *Φ* 578 πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι |, *Φ* 383 Ξάνθοιο δάμη μένος. — b) c. dat. pers. (cf. Ariston. *N* 16 *O* 376 etc. Friedlaend. 24) *Γ* 183 πολλοὶ δεδμήατο υἷες Ἀχαιῶν | Apoll. Lex. 57, 1 δεδμημένοι ἦσαν, ἀντὶ τοῦ ὑποτεταγμένοι cf. ib. 18, Suid., E. Gud. 135, 5, Curtius Phil. 3, 183 δεδμήαται legendum censet sed cf. Naegelsb. *E* 878 σοί τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος Hes. ὑποτετάγμεθα, λ 622 πολὺ χείρονι φωτὶ δεδμήμην (ἀθετ.), de pugnantibus *Γ* 429 ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, *Θ* 244 *O* 376 μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς, cf. *N* 16 353 *P* 2 *Σ* 461, *Σ* 103 οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι, *Υ* 294 *X* 40 Πηλείωνι δαμείς cf. *Υ* [312], *X* 55 Ἀχιλῆι δαμασθείς, *Π* 326 κασιγνήτοισι δαμέντε, *N* 603 σοί - δαμῆναι, *T* 417 θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι (ἀθετ. v. Ariston.), γ 90 δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν, ω 100 μνηστήρων - Ὀδυσῆι δαμέντων |, δ 397 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι |, de mulieribus *Γ* 301 ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν E. M. 246, 44 ὑποταγεῖεν cf. E. Gud. 134, 6, Hes. s. v. δαμῆναι· δαμασθῆναι ἐπὶ γυναικός, ἀναιρεθῆναι ἐπὶ ἀνδρός, equi *K* 403 *P* 77 ἀλεγεινοί | ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, de clipeo *Υ* 266 οὐ ῥηίδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα | ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν, aper *I* 545 οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν |. — c) c. dat. rei *Φ* 291 ποταμῷ - δαμήμεναι, *Δ* 99 σῷ βέλεϊ δμηθέντα, *X* 246 ἤ κεν σῷ δουρὶ δαμήῃ v. l. δαμείη v. supra, *Ξ* 482 δεδμημένος — ἔγχει ἐμῷ, *Π* 816 θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθείς |, σ 54 ἵνα πληγῇσι δαμείω, *Π* 854 τοὶ - χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος Did. ἐκ πλήρους τὸ δαμέντα Ἀρίσταρχος sch. V ἐκ πλήρους γραπτέον τὸ δαμέντι cf. La Roche HT. 398 Ztft f. östr. G. 1861, 832, Lehrs Ztft. f. A. 1834, 144, Qu. ep. 48, *N* 812 Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν cf. *M* 37, ξ 318 αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, *K* 2 *Ω* 678 μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ, cf. η 318 ν 119, *Ξ* 353 ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς, γ 410 ζ 11 κηρὶ δ., *T* 9 θεῶν ἰότητι δαμάσθη, *Z* 74 *P* 320 Τρῶες - ἀναλκείῃσι δαμέντες cf. *P* 337 *Υ* 143, ε 454 ἀλλ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ |, — accedit ἐν θ 231 ἀεικελίως ἐδαμάσθην | κύμασιν ἐν πολλοῖς. — d) ὑπό c. dat. pers. *E* 646 ὑπ' ἐμοὶ (v. l. ἐμοῦ) δμηθέντα, *Λ* 309 πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν |, *N* 98 ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι, cf. 668, δ 790 ἤ ὅ γ' ὑπὸ μνηστῆρσιν - δαμείη cf. ρ 252, γ 304 δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ Did. Ἀρίσταρχος δέδμηντο, v. l. δέδμητο. — e) ὑπό c. dat. rei *B* 860 (ἀθετ. v. Ariston.) 874 (ἀθ.) ἐδάμη ὑπὸ χερσὶν - Αἰακίδαο, *E* 564 ἵνα

χ. ὑπ' Αἰνείαο δαμείη cf. 559, Θ 344 πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χ. cf. Κ 310 397 (ἀθετ. v. Ariston.) 452 Ο 2 Π 420 452 Ψ 675, Υ 94 ἤ κ' ἐδάμην ὑπὸ χ. Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης, Φ 208 χέρσ' ὕπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα |, Υ 143 ἡμετέρης ὑπὸ χ. ἀναλκείῃσι δαμέντας, σ 156 Τηλεμάχου ὑπὸ χ. καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι. — Γ 436 μή πως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμήῃς v. l. δαμασθῇς v. supra, Δ 479 Ρ 303 ὑπ' Αἴαντος - δ. δαμέντι, Λ 821 ὑπ' αὐτοῦ δ. δαμέντες cf. Ε 653 Λ 444 749 Π 848, — h. Ap. P. 365 τῶν ὑπ' ἀναγκαίῃ δεδμήσεσθ'. — f) ὑπό c. gen. pers. Π 434 ὑπὸ Πατρόκλοιο δαμῆναι in vss. a Zenodoto damnatis v. Ariston. ad 432. — v. l. fuit Θ 81 ἵππος ἐτείρετο Did. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων ἐδάμνατο, Υ 303 pro ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται, Aristarchus teste sch. Paris. ὄφρα μὴ ἄφαντος γενεὴ δμηθέντος ὄληται. Ν 573 pro τυπείς Lehrs Ar. 54 conicit δαμείς. — cf, Eust. 562, 43. 1264, 55, La Roche ὑπό p. 15—17. (ὑπο-, ἀδάμαστος, πανδαμάτωρ, ἀδμής, ἄδμητος, δμῆσις, δμήτειρα, δάμαρ, ἱππόδαμος, Δάμασος, Δαμάστωρ, δμώς).

[**δάμνιον** v. l. fuit Zenodoti, Nicandri, Theodoridae γ 444 pro δ' ἀμνίον cf. Pluygers Mnem. 1, 47, Osann Qu. H. 1, 8, Carnuth Ariston. γ 444. Eust. 1476, 40.]

Δανάη(ς) καλλισφύρου Ἀκρισιώνης | ἣ τέκε Περσῆα Ξ 319; de accentu cf. E. M. 742, 56. Arcad. 103, 9; ad

Δαναοί Α 42 Ε 37 380 527 Δ 90 Μ 262 470 Ξ 67 448 Ο 277 622 Π 295 301 356 764 Φ 517 ε 306 ω 46, αἰχμηταὶ Δ. Μ 419, ἥρωες Δ. Β [256], Δ. ταχύπωλοι | Θ 161; ὦ φίλοι, ἥρωες Δ., θεράποντες Ἄρηος | Β 110 256 Ζ 67 Ο 733 Τ 78 h. 38, 2; — Δαναῶν Α 56 258 444 Β 487 674 760 Γ 417 Δ 427 Ε 541 Η 39 98 Θ 253 Ι 306 371 641 Κ 93 Λ 304 665 816 Μ 4 106 144 417 Ν 174 Ο 2 291 299 396 408 549 Π 75 351 546 552 Ρ 93 100 181 233 245 280 340 363 761 Τ 402 Ψ 580 Ω 333 α 350 δ 278 λ 470 526 551 ω 18, συμπάντων Δ. Α 90, πάντων Δ. Π 85 Ἀργειῶν Δ. ϑ 578, Δ. - αἰχμητάων | Θ 33 464 λ 5 58, Δ. - ἀσπιστάων Ν 680, ἰφθίμων Δ. Λ 290, | ὀλλυμένων Δ. Θ 202 353, Δ. ταχυπώλων Δ 232 257 Ε 316 345 Ν 620 Ξ 21 Σ 320 Ω 295 313; — Δαναοῖσι Α 87 109 Β 40 Ε 682 Ζ 84 Η 26 Θ 176 227 282 431 Ι 627 Κ 20 Λ 165 275 471 539 586 797 Μ 180 216 Ν 361 Ξ 192 357 Ο 473 602 687 732 Π 39 372 Ρ 247 353 688 Ψ 701, ϑ 82 Δ. φιλοπτολέμοισι, Υ 351 -σι | Θ 11 Ι 34 Ν 779 Ρ 331 -σιν Α 456 Ε 511 684 Η 227 Θ 205 Ι 251 Ξ 71 Ο 73 Ρ 26, -σιν, Δ 97 Λ 523 Ν 9 Ξ 362 δ 725 815; — Δαναούς Ε 520 Ι 316 Λ 406 Μ 367 Ν 209 Π 721 Ρ 516 Δ., θεράποντας Ἄρηος | Η 382, Danai, proprie qui Danao regi parent; Graeci, praesertim belligerantes, cf. Gladstone Stud. 71. Ad δα et νά-ω refert Preller gr. Myth. II 45, Hrtg. Rel. d. Gr. III 188; O. Müller, Gesch. d. Hell. I 169 cum EM. 247, 41 refert ad

δανός (δαϝ, δαίω) aridus. ο 322 ξύλα δανά (v. l. πολλά) E. M. 247, 36 τὰ ξηρὰ ξύλα. τὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια, εὔκαυστα cf. E. Gud. 134, 4, Suid., Hes., Eust. 1241, 47. 1783, 7, Doed. Gl. 342.

δάος (δαϝ, δαίω) fax. Ω 647 δ 300 η 339 χ 497 δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι cf. ψ 295. E. M. 248, 2 ἡ λαμπάς, παρὰ τὸ δαίω cf. E. Gud. 562, 13, Or. 164, 25, Hes.

δάπεδον (ex δα intensivo et πεδον Curt. Et. 568 Pott E. F 1¹ 211 Kuhns Ztft. 7. 109 Benf. 2, 92, Doed. Gl. 2343, ad dam stirpem refert Ebel Kuhns Ztft. 6, 79 explicans: Hausflur pro γάπεδον, γήπεδον dictum putat Savelsb. Hoefers Ztft. 4, 96, sed cf. Ahrens dial. dor. p. 80,) 1) pavimentum a) domus Δ 2 θεοὶ - ἠγερόωντο | χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, — oeci virorum λ 420 χ 309 ω 185 δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, χ 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο | ξῦον non lapidibus stratum fuit cf. φ 120, — armamentarii χ 188 ἐν δαπέδῳ χαμαὶ βάλον, — domus h. Cer. 283 ἀπὸ δαπέδου ἀνελέσθαι producta syll. ult. vocis antecedentis v. La Roche HU. 49. — b) aulae δ 627 ρ 169 πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο | ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, lapidibus strato ut videtur cf. Rumpf de aed. Hom. 1, 9, κ 227 δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν cf. Nitzsch, Rumpf 1, 27 n. 35. — 2) transl. h. Ap. P. 238 νηὸς γλαφυρῆς δαπέδοισι. — 3) univ. solum sign. videtur λ 577 Τιτυόν - | κείμενον ἐν δαπέδῳ sed damnant versum sch. QT. — v. l. fuit Aristotelis Rhet. 3. 11 λ 598 ἐπὶ δάπεδόν δε pro ἔπειτα πέδονδε — h. Ap. P. 345 pro αὐτοῦ δάπεδον (Bergk progr. univ. Hal. 1859 p. 6 ἀδύτου δάπεδον) Baumeist. ex Laur. marg. scr. ἄδυτον ζάθεον cf. Kayser Phil. 22, 505. — sch. ABLV Δ 2 expl. τὸ ὁμαλὸν χωρίον E. M. 248, 10 παρὰ τὸ δα ἐπιτατικόν· τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, ὅ ἐστιν ἔδαφος cf. E. Gud. 243, 6, Suid., Hes., Eust. 1692, 59. 1933, 41, Rumpf l. c. 2, 7.

δάπτω (δαπ skr. dâpajâmi cf. lat. daps Curt. Et. 218 629, — ad δαρ rad. refert Schweizer Kuhn Ztft. 12, 228) dilanio, voro. leo Λ 481 δάπτει |, lupi Π 159 ἔλαφον - δηώσαντες | δάπτουσιν, canibus Ψ 183 Ἕκτορα δ' οὔ τι δώσω - πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν Ariston. ἤ δ. ὅ τι ἀπὸ κοινοῦ τὸ δαπτέμεν, de hasta Ν 831 ὅ τοι χρόα - | δάψει discerpet. Apoll. Lex. 56, 4 δάψαι ἐπὶ τῶν θηρίων, E. M. 248, 15 τὸ ἐσθίω· καὶ τὸ διὰ στόματος σπαράττειν cf. E. Gud. 134, 31, Or. 49, 4, Suid., Eust. 615, 9. 1413, 9. (δια-, κατα-)

Δαρδανίδης· Ἴλου παλαιοῦ - δαο Λ 166, 372. — Δ. Πρίαμος Γ 303 Η 366 Χ 352 Ω 629, -δαο | Ε 159 Φ 34, -δῃ Ν 376, -δην Ω 631, -δῃ Ω 171 354. — Anchises h. Ven. 4, 177. (Cf. Δάρδανος).

Δαρδανίη(ν) Dardanus condidit Υ 215; διέχουσα τῆς Ἀβύδου ἑβδομήκοντα στάδια Strab. 13, 1, 28. 24; cf. Plin. n. hist. 5, 30, 33. Liv 38, 39; de

Δαρδάνιος· πυλάων Δαρδανιάων | Ε 789 Χ 194 413, Dardanius, cf. Σκαιαί. Δαρδανίων Β 819 subst. cf. Δάρδανοι et

Δαρδανίς, Dardania. Δαρδανίδες βαθύκολποι | Σ 339, -ίδων βαθυκόλπων | Σ 122. Cf.

Δαρδανίωνες· Τρῶες κ. Δ. | Η 414 Θ 154 =

Δάρδανον, - τέκετο Ζεύς Υ 215 304, Dardaniae conditor, pater Erechthonii 219 Apd. 3 12, 1. — 2) Biantis filius Υ 460. — 3) Dardanus, Δαρδάνου ἀπόγονος, Troius: Δ. ἀνήρ Β 701 Π 807. Plur. Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι | Γ 456 Η 348 368 Θ 497, Τρῶες κ. Λύκιοι κ. Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί | Θ 173 Λ 286 Ν 150 Ο 425 486 Ρ 184, Dardaniae incolae qui Aeneae parent, Β 819 ἔξω δὲ Ἀβύδου τὰ περὶ τὸ Ἴλιον —, τά τε παράλια ἕως Αἰ... κτον κ. τὰ ἐν τῷ Τρωικῷ πεδίῳ κ. τὰ παρω-

ρεια τῆς Ἴδης — Strab. 13, 1, 33. De accentu cf. Arcad. 64, 20; δαρδαίνει, μολύνει Hes.?

δαρδάπτω (reduplicatione ex δάπτω ortum putat Duentz. Hoefers Ztft. 2, 109. Lob. Paral. 15. El. 1, 182. a δέρω ducit Doed. Gl. 2470 cf. Christ Lautl. 120. ex δέρω s. δαίρω et δάπτω compositum existimat Pott EF. 2¹ 175. ad δρέπω refert Haineb. d. Gr. ling. redupl. 14) devoro. a) Λ 479 ὠμοφάγοι μιν (cervum) θῶες - δαρδάπτουσιν. — b) transl. proci ξ 92 π 315 ἕκηλοι | κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον. Hes. μετὰ σπαραγμοῦ κατεσθίουσιν . . . λέγει δὲ Ὅμηρος καὶ ἐπ' ἀνθρώπων; διασπῶντες ἀναλίσκουσιν cf. Apoll. Lex. 56, 5. 25, E. M. 248, 25, E. Gud. 134, 24, Or. 44, 11, Suid., Eust. 80, 21. 857, 33.

Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων | ἱρεὺς Ἡφαίστοιο Ε 9 Troianus. (δείρω). -ητος Ε 27.

(δαρθάνω) (rad. δαρθ skr. drâjâmi, lat. dormio, ksl. drěmati Pott W. 1, 135 Curt. Et. 219) dormio. υ 143 ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν | ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ Apoll. Lex. 62, 10 ὕπνωσεν cf. E. M. 285, 54, E. Gud. 134, 21, Or. 46, 6, Zonar. 473, Hes., Eust. 1887, 13, Schmidt d. Synon. des Schlafs in d. gr. Spr. Husum 1870 p. 12 (κατα-, παρα-)

δάσκιος (ex δα intens. et σκιή Curt. Et. 568) umbrosus. Ο 273 h. 27, 7 δάσκιος ὕλη | cf. ε 470, h. Cer. 386 ὄρος κάτα δάσκιον ὕλῃ |. — sch. AB Ο 273 ἡ λίαν σκιώδης ἢ δασύσκιος, sch. Apoll. 2, 1283 δάσκιον τὸ δασύσκιον κατὰ συγκοπήν, sed E. M. 248, 51 ὁ μεγαλόσκιος· οὐκ ἀπὸ τοῦ δασύσκιος κατὰ συγκοπήν, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ δα ἐπιτατικοῦ cf. Suid., Hes., Eust. 1015, 55, Lob. El. 1, 202. 326.

δασμός (δα δαίω Curt. Et. 216) divisio, partitio. Α 166 ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται praedae, paraphr. διανομὴ καὶ μερισμός cf. E. M. 249, 3, Suid., Hes.

δασπλῆτις graviter feriens ο 234 (ἄτης) τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δ. Ἐρινύς sch. V δυσπροσπέλαστος· καὶ μεγάλως ἐμπελάζουσα, δυσχερὴς ᾧ ἂν προσπελασθῇ, sch. H ἡ σφόδρα πλήττουσα, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ δα ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ πλήττω cf. BHQ, sch. B Σ 538 ἡ σφόδρα προσπελάζουσα, ἀπροσπέλαστος, cf. Apoll. Lex. 56, 20, E. M. 249, 7 δυσπροσπέλαστος ἢ ἡ μεγάλως προσπελάζουσα ἢ παρὰ τὸ πλήσσειν τοὺς ἁμαρτωλούς cf. Suid., Hes., Eust. 1780, 59. Bachm. ad Lyc. 1452. Lob. El. 1, 202. — a πελ radice repetit Curt. Et. 261 Welcker Gr. Goett. 1, 699 hart treffend (δασπλῆτις), σπαρ rad. sumit Schoenberg Gr. comp. 29 sehr zausend, quälend (δα-σπλῆτις), — minus bene Autenrieth ap. Naegelsb. HTh. 263 n. ad skr. pli refert, sehr eilend, ex δαός, quod ponit, explicat Goebel Phil. 18, 224 Häuser stürmend, zerstörend, ex δαϊδοπελάτις ortum putat Doed. Gl. 341.

δασύ-μαλλος (μαλλός ex ϝαλλός cf. lat. villus, vellus Curt. Et. 541) densos villos habens. ι 425 ὄιες - δασύμαλλοι |.

δασύς (lat. densus Curt. Et. 219 Pott EF. 1¹ 139 Kuhns Ztft. 6, 406) densus. ξ 51 δέρμα - αἰγός | — μέγα καὶ δασύ, ξ 49 ῥῶπας - δασείας | cf. Hes.

δατέομαι (δα, δαίω Curt. Et. 216) divido, partior. a) Ι 138 280 δατεώμεθα ληΐδ', Ψ 121 (ἡμίονοι) χθόνα ποσσὶ δατεῦντο | sch. ABD διέκοπτον ταῖς ὁπλαῖς τὸ ἔδαφος, ἢ διεμερίζοντο τοῖς ποσὶ τὴν γῆν, Hes. ἐπορεύοντο. — b) disseco α 112 κρέα πολλὰ δατεῦντο | sch. EM ἐμέριζον. — c) lacero Υ 394 τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο | sch B ἐναργῶς ἔδειξεν αἰκισμὸν σώματος ὑπὸ τῶν παραθεόντων τροχῶν διαιρουμένου. — d) transl. Σ 264 ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοί | ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται | sch. A διαιροῦνται τὸν πόλεμον, πάροσον ὅτὲ μὲν οὗτοι, ὅτὲ δὲ οἱ ἕτεροι νικῶσιν, minus bene sch. B. — 2) idem quod πάσασθαι Θ [550] τῆς (κνίσης) δ' οὔ τι θεοὶ μάκαρες δατέοντο sed versus ex Plat. Alcib. II huc illatus recte damnatur. — E. M. 249, 33, Suid., Hes., H. Weber EF. 108, Doed. Gl. 2468 (δια-).

Δαυλίς (δαυλός) Δαυλίδα Β 520, Strab. 9, 3, 13; ἐν τῇ μεσογαίᾳ μετὰ Δελφοὺς ὡς πρὸς τὴν ἕω Strab. ib. cf. Paus. 104, 7. Burs. Geogr. Gr. I 168.

δάφνη (ad δαϝ rad. refert, cum lauras cohaerere putat Savelsb. dig. p. 30 cf. Curt. Et. 440, Legerlotz Kuhns Ztft. 7, 293) laurus. ι 183 σπέος - δάφνῃσι κατηρεφές, h. Merc. 109 δάφνης ἀγλαὸν ὄζον, h. 26, 9 κισσῷ καὶ δάφνῃ πεπυκασμένος, tripus h. Ap. P. 215 χρείων ἐκ δάφνης cf. Baum. — E. M. 250, 35, E. Gud. 135, 25, Eust. 24, 46.

δαφοινεός (δαφοινός. post tertium trochaeum v. Bekk. HBl. 145, 12) ruber, cruentus Σ 538 εἷμα - δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν | Herod. ὀξύνεται, sch. V λίαν πεφοινιγμένον ἀπὸ τοῦ αἵματος, sch. V φόνου πλῆρες, paraphr. ἐρυθρόν cf. Eust. 1160, 52

δαφοινός (ex δα intensivo et φοινός Curt. Et. 568) 1) ruber, fulvus. Β 308 δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός | paraphr. πυρρός cf. Autenrieth ad l., Κ 23 δαφοινὸν - δέρμα λέοντος | αἴθωνος, sch. A φοβερόν, καταπληκτικόν sch. B λίαν φονευτικόν, τινὲς δὲ πυρρόν, quod rectius, Λ 474 δαφοινοὶ θῶες, h. 19, 23 λαῖφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφοινόν | λυγκὸς ἔχει. — 2) cruoris s. caedis avidus, draco h. Ap. P. 126 ἐπεὶ πέλε πῆμα δαφοινόν | cf. Baum. — sch. B Σ 538 δηλοῖ τὸ δαφοινὸς σφόδρα φοινικόν cf. Apoll. Lex. 56, 11 ὁ μεγάλως φοινὸς καὶ ἐρυθρός, E. M. 251, 21, E. Gud. 134, 43, Or. 43, 1, Suid., Hes., Eust. 228, 20, Doed. Gl. 2212, Goebel de epith. in εις desin. p. 37, Schuster Ztft. f. G. 15, 716, Lob. El. 1, 202.

δέ part. continuativa et adversativa. 1) continuativa Α 3 5 10 16 19 (pro εἶ δ' Bekk. καί) 25 33—35 44 48 49 52 103 104 126 134 144 176 180 186 188 194 197 199 200 208 220 245 246 280 305 315 326 328 345—347 351 359 379 380 382 387 390 424 433 449 462 463 481 486 492 497 498 509 530 560 565 575 579 592 593 596 611 Β 5 15 17 19 32 41—46 (octies) 53 57 71 89 93 95 96 98—100 127 144 150 154 160 167 168 172 176 183 194 196 197 210 216 217 219 226 265—267 269 271 279 301 305 333 347 363 364 367 378 389 394 398 400 410 415—417 424 446 451 459 467 474 477 479 490 526 527 536 548 549 553 556 [558] 559 565 567—569 578—581 587—589 591 603 610 615 618 619 625 630 637 638 642 645 653 661 664 668 675 676 684 692 695 711 733 734 738 744 748 756 778 781 785 790 791 804 807 809 810 824 828 840 846 851 858 863 875 876 Γ 14 29 32 35 (Bekk. τ') 62 71 92 98 101 103 (Bekk. omittit δ') 105 108 111 115 126 129 135 141 145 161 177 208 217 218 231 245 247 249 259 261 262 267—269 280 286 295 297 311 312 318 (pro ἠρήσαντο,

θεοῖσι δέ Nican. ἠ. θεοῖς, ἰδέ) 319 323 325 333 336—339 342 346 364 367 370 371 376 378 382 384—386 411 412 415 416 419 420 427 445 447 461. α 3 4 51 56 71 93 99 102—104 119 120 131 132 136 138 139 142 144 147 148 185 198 225 248 273 277 318 320 324 330 336 362 374 418 422 436 437 441 442 β 3 4 5 10 14 20 37 40 49 54 86 89 95 112 113 131 132 134 136 139 152 153 156 173 193 196 256 257 260 267 292 301 324 340 344 345 353 354 355 380 385 389 391 396 411 416—419 424—428 432 γ 1 7 9 11 12 19 32 41 49 54 60 63 64 119 131 150 159 167 169 173 176—178 191 273 274 296 304 305 307 325 327 341 354 369 373 374 380 393 406 412 422 439—442 445 450 455 456 458—460 463 467 469 471 479 484 485 488 493—495. h. Ap. D 11 [22] 27 61 68 88 108 114 116—119 121 122 125 130 132 [138] 144 153 161—163 172. h. Ap. P. 4 8 10 24 40 42 44 45 47 51 52 54 60 61 66 68 90 99 100 104 106 120 122 155 182 183 199 200 205 217 222 225 231 232 242 247 259 260 264 265 267 282 288 302 311 313 325 326—329 331 342 345. praet. cf. *E* 166 365 (MB. 1866, 148) 565 quibus locis Bekk. omittit δ', *E* 531 ubi Aristarchus omittit, *Z* 265 ubi nonnulli delent v. Nican. sed cf. La Roche, *E* 738 v. l. δά v. La Roche, *H* 146 v. l. τ' v. Did., *H* 336 Aristarchus τ' v. Did., *N* 481 *Ω* 538 ζ 168 δείδια δ' v. l. τ' v. La Roche, Bergk comm. crit. V, 6, *Ξ* 373 v. l. τέ v. La Roche, *Σ* 538 v. l. τέ v. Did., *T* 242 Duentz. τέ, *Γ* 376 Aristarchus τέ v. Did., *Φ* 213 ubi nonnulli omittunt, γ 289 διχῶς Ἀρίσταρχος τέ καὶ δέ, κ 19 pro δέ μ' Bekk. μοι sed cf. Kayser Phil. 17, 716, η 89 ubi Kayser delet, π 49 v. l. δ' αὖ cf. Kayser Phil. 21, 326, χ 37 v. l. τέ rec. Kayser. — Simpliciter adiungit δέ quae sequuntur ubi exspectamus particulam causalem sch. MS β 5 ὁ δὲ ποτὲ μὲν παραπληρωματικός, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ γὰρ αἰτιολογικῶς λαμβάνεται v. sch. H. θ 364 λ 501 ρ 261 σ 234 τ 46, sch. PVBQ φ 1, sch. B φ 29, Ariston. *Z* 360 *Θ* 85 *Π* 116 cf. *A* 200 228 259 383 520 *B* 270 *Γ* 134 388 *Δ* 23 95 *E* 178 352 391 563 603 *H* 48 *Θ* 175 355 *I* 239 *Λ* 340 *N* 481 *O* 90 *P* 395 (v. l. γάρ v. La Roche) *Φ* 498 (v. l. γάρ) *Ω* 371 611 α 433 β 41 γ 48 158 δ 289 319 369 437 513 701 ε 19 402 (v. l. γάρ) 469 cf. Nitzsch, ζ 66 86 η 171 θ 95 150 363 (v. l. τέ v. Kayser Phil. 22, 523) ι 350 λ 532 μ 393 ξ 126 150 239 σ 234 τ 99 212 482 υ 27 110 φ 185 χ 500 ψ 223. — Ad alia transitur formulis ἔνθα δέ *B* 311 550 *I* 398 | Herod. ἔνθα δέ· δύο μέρη λόγου afferens *Y* 390 *X* 16 ε 208, sed idem *Y* 390 ἔν ἐστι τὸ ἐνθάδε, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης afferens ε 208) *X* 147 v. l. τέ v. La Roche, γ 108 495 θ 363 μ 127 262 318 φ 9 51 (Duentz. ubique τέ) h. Ap. P. 207 Ven. 59 (Hermann τέ), ξ 103 ἐνθάδε δ' Did. διχῶς ἔνθα δέ τ' καὶ ἐνθάδε δέ, — τόφρα δέ *N* 83 *O* 525 *P* 79 *Σ* 338 *Φ* 139 γ 303 464 ε 246 258 ζ 171 κ 449 μ 166 245 ω 365, — πρὸς δέ *E* 307 *N* 678 *X* 59 ε 255 π [291] τ 10 ν 41 h. Ap. D. 156 cf. *K* 108 *Π* 86, — ημος δέ *A* 475 477 β 1 γ 404 491 δ 400 ι 58, — ὡς δ' ὅτε *B* 147 *Γ* 33 *K* 5 360 *M* 41 *Ξ* 414 *O* 80 170 cf. *Ψ* 712 ubi volgo omittitur δέ, — εἰ δ' ἄγε *A* 302 524 *Z* 376 *Θ* 18 *I* 167 *Π* 667 *P* 685 *Ψ* 581 α 271 β 178 δ 832 ι 37 cf. *I* 46 262, Nitzsch α 271, — οἱ δ' ἄλλοι *Γ* 73 94 256 *Δ* 429 *Λ* 75 693 *N* 169 540 *Π* 697 *P* 370 *Φ* 518 *Ψ* 241 γ 363 427 ι 61 ρ 411 φ 417 cf. λ 541 ν 122, — ἐστὶ δέ τις *B* 811 *Λ* 711 722 *N* 32 γ 293 δ 814 cf. ν 96, ἦν δέ τις *E* 9 *K* 314 *N* 663 ν 287, ἔσκε δέ τις *P* 575 ο 417 cf. κ 552 χ 216, — post ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον δέ sequentia adiungit *E* 275 432 *H* 465 *Θ* 213 *Π* 102 *Σ* 369 δ 621 η 335 θ 334 ξ 410 ο 94 ρ 117 291 σ 244 ν 173 241 χ 161 ω 99 204 384 cf. *N* 83 π 322 ψ 289, post ὣς φάτο s. ἔφατ' *Δ* 20 *E* 352 *Z* 102 286 *Θ* 547 *K* 227 240 *Λ* 280 *Π* 48 *Φ* 342 381 *Ω* 571 689 ζ 67 211 223 κ 541 μ 142 ν 16 ο 56 π 406 σ 50 290 320 τ 100 ν 23 91 247 φ 143 269 χ 446 ψ 32, — In anaphora ponitur δέ *A* 436—439 ἐκ δέ - κατὰ δέ - ἐκ δέ - ἐκ δέ - ἐκ δέ cf. *A* 142—143 309—310 *Ξ* 12 *Ω* 484, — in parenthesi *Γ* 410 h. Ap. P. 89, — post parenthesin accedit ad sententiam primariam μ 356, — paratactice adiungit ubi sermo communis hypotaxi utitur *Z* 148 β 313 ζ 108 169 ξ 117 ο 196 σ 283 ν 40, — sententiae relativae alteram partem adiungit *A* 162 *Γ* 388 *Δ* 541 *Z* 295 *Θ* 129 *I* 383 450 *K* 245 *M* 5 300 *Ξ* 167 *P* 230 *Ψ* 762 α 3 53 431—432 β 47 202 234 δ 177 ζ 6 η 171 κ 89—90 292 ξ 65 ψ 305 h. Ap. P. 235, — ponitur in initio interrogationis post pronomen τίς *Z* 123 *K* 82 *O* 247 ζ 276 φ 259, praemisso vocativo h. Ap. D. 169 cf. ε 100 ubi Bekk. pro τίς δ' ἂν conicit τίς κε, *Λ* 792 *O* 403 *Π* 860 β 332 γ 216 τίς δ' οἶδ' ubi Bekk. omittit δέ, post τίπτε β 363 δ 312, post πῇ β 364, sed *B* 225 *K* 385 pro δ' nunc rectius legitur δή, — adiungit novam interrogationem *A* 362 α 225 406—407 γ 249 cf. α 171 ξ 188 ubi pro ὁπποίης τ' (v. Did.) v. l. ὁπποίης δ' rec. Bekk., ν 203 ubi pro πῇ τε Doed. emendd. Hom. 1858 p. 13 conicit πῇ δέ — pro μή δ' in initio orationis *E* 218 *T* 15 nunc rectius scribitur πὴ δή sed cf. Hoffmann *Φ* et *X* p. 113, — post vocativum sequitur τίη δὲ σύ *Z* 55 *Ξ* 264 *O* 244 *P* 170 π 421 ρ 375 τ 500, — ad pronomen pers. accedit post vocativum *A* 282 *B* 344 802 *Φ* 498 γ 247 ζ 28 ο 540 π 130 cf. κ 502 (Apoll. de coni. 506, 1 τ 353, — post primam vocem in initio respons *Γ* 229 οὗτος δ', *N* 260 δούρατα δ', — acce dit ad duos imperativos sese excipientes *Π* 52 *P* 646 ζ 178 cf. h. Ap. P. 360, — εἰ δ' ἄγ in initio orationis legitur *Z* 376 *Π* 667. — adversat. *A* 4 76 83 108 167 175 181 188 198 21 223 225 241 243 247 271 280 290 297 314 31 375 384 387 419 425 462 495 501 512 559 56 568 570 577 588 595 *B* 4 26 63 71 73 75 9 122 153 185 201 220 236 [256] 295 315 329 3 346 357 379 391 408 445 486 488 694 699 7 786 797 *Γ* 85 102 103 104 109 230 259 271 2 301 361 406 410 417 418 α 77 141 143 184 21 242 269 305 316 340 350 353 358 359 376 37 402 417 420 425 433 β 21 35 60 74 87 92 11 127 138 141 143 155 162 166 168 180 194 2 251 253 266 274 285 306 322 356 361 368 3 381 392 422 433 γ 20 52 80 82 157 160 1 193 232 241 311 316 324 328 357 360 372 4 424 436 449 κ 541 μ 142 ο 56 h. Ap. D. 5 56 61 65 77 83 92 97 105 140 171 174 Ap. 57 83 95 224 230 303 362 366 cf. *I* 515 δῶρ τὰ δ', *Ω* 528 δοιοὶ πίθοι δώρων, κακῶν, ἕτ ρος δὲ ἑάων v. Nican., θ 375 ἕτερος - ὁ δέ, 285 ὅς - ἡ δέ Aristarchus ἠδέ v. La Roche. 238 τόνδε δ', *M* 321 τῶν δέ v. l. τῶνδε, *H* εἰ δ' ἐτεόν cf. Nican., nonnulli omittunt δ' Did., *Ω* 17 τόνδε δ' cf. Herod. Rumpf JJb.

586 La Roche conicit τὸν δέ τ', — ponitur post sententiam negativam *Α* 228 (pro τὸ δέ v. l. τόδε v. Herod.) *Γ* 348 *Η* 259 *Μ* 214 *Ρ* 44 *Υ* 114 (pro ἡ δ' ἄμυδις στήσασα Zenod. ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα) α 75 168 355 β 36 298 412 ι 145 κ 285 λ 530 φ 185 307 h. Ap. D. 129, — saepius νῦν δέ sequentia opponit antecedentibus *Α* 169 354 417 555 *Β* 26 82 114 274 381 *Γ* 234 367 *Φ* 80 281 *Χ* 18 α 43 166 182 194 219 241 β 28 79 239 314 γ 209 243 ε 312 ι 515 ο 346 σ 403 τ 20 h. Ap. P. 293, — inter se opponuntur μὲν - δέ *Α* 20 54 137 184 191 252 258 288—289 300 313 369 391 434 454 461 487 523 533 549 562 609 *Β* 2 52 104 106 126 193 212 263 320 383 384 390 420 439 444 489 530 622 623 773 775 777 *Γ* 21 51 90 113 116 194 196 211 236 284 314 423 458 α 21 26 66 109 117 130 234 275 279 285 289 320 365 372 β 8 22 55 84 192 220 291 γ 27 109–111 153 190 263 272 297 332 397 423 425 427 *Δ* 357 *Ε* 28 *Η* 11 260 307 *Θ* 109 *Λ* 443 *Ν* 585 731 *Ξ* 216 (pro altero ἐν δ' v. l. ἠδ' v. Did.) *Ο* 126 *Ψ* 704 δ 10 ε 391 μ 168 (v. l. ἠδέ pro ἡ δέ v. sch. H) ζ 28 η 130 222 ϑ 362 λ 149 350 μ 101 σ 96 υ 67 χ 47 201 ω 481, (v. l. fuit Aristarchi *Υ* 228 ὅτε μέν - ὅτε δέ pro δή,) h. Ap. D. [16] 91 166 Ap. P. 58 126 310, — ἤτοι μέν - δέ *Α* 141 *Γ* 169 *Δ* 19 *Ψ* 407, — μὲν ἄρ' - δέ *Γ* 449 β 259 γ 431—435. μέντοι - δέ β 295 ξ 27 π [283] cf. Spitzn. Exc. VIII p. XXVII, — priori membro, quod τέ habet, δέ posterius opponit cf. *Ε* 59 (alii τέ - τέ aut δέ - δέ sed cf. Ameis.) *Ψ* 178 *Ω* 430 π 432 (Kayser τ'), v. l. fuit δ' secundo loco π 140 cf. *Ω* 368 οὔτε - δέ, *Υ* 242 ἅμα - δέ (Doederl. τέ). — 3) nova adduntur aut opponuntur prioribus ita ut δέ formas pronominis ὁ ἡ τό sequatur *Α* 29 43 47 57 68 84 101 121 130 139 148 172 204 212 215 221 250 285 327 329 338 347 348 357 364 367 380 382 383 409 413 428 432 435 446 447 450 457 472 474 479 480 483 511 517 551 560 563 571 *Β* 18 35 cf. Did., 76 85 94 136 142 149 151 182 183 206 217 244 257 266 270 316 369 396 411 453 515 516 524 542 545 599 602 643 644 652 680 700 701 707 710 737 747 749 759 788 806 *Γ* 15 30 38 74 78 79 84 125 138 146 154 171 181 199 207 228 243 255 257 260 263 275 303 349 360 380 383 412 413 421 437 *Ε* 121 *Κ* 295 *Π* 249 527 *Ψ* 771 *Ω* 314 . 20 28 36 44 63 80 113 125 126 146 149 168 249 250 314 316 322 325 326 328 332 339 367 423 β 15 19 58 93 146 148 157 187 [191] 224 238 242 265 323 356 365 367 387 397 406 413 20 423 429 γ 4 5 11 30 34 65 102 137 139 49 157 176 210 252 253 265 306 338 385 386 90 403 415 417 437 450 455 470 484 486 494 16 π 406 σ 50 290 υ 247 φ 143 269 h. Ap. D. 47 75 102 149 176 Ap. P. 6 26 35 55 59 77 31 163 173 176 180 182 184 192 193 194 226 43 261 263 267 296 338 346 353 358, praet. f. *Α* 212 τὸ δέ v. l. τόδε v. Herod., *Λ* 239 ὁ δέ cf. Herod., *Ο* 520 τῷ δέ Cram. epim. 398, 9, *Τ* 376 τὸ δέ, ι 370 τὸ δέ v. La Roche, ρ 79 τὰ δέ v. l. τάδε, — ὁ δέ sim. in altera parte sententiae ponitur ubi subiectum non mutatur *Θ* 321 Ariston. ἡ δ. ὅ. ὡς περὶ ἑτέρου δὲ χερμάδιον ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναφέρων πρόσωπον cf. *Α* 184 191 *Ε* 736 v. Ariston. et Herod., *Ζ* 46 *Κ* 238 *Ο* 127 v. Ariston. et Herod., 171 α 32 η 163 219 μ 220 ν 205 219 ξ 36 cf. Cram. epim. 398, 19) 448 ρ 180 χ 86 cf. Bekker HBl. 80, 5 Naegelsb. Exc. IV, 4, 5. — post ὣς ἔφαθ' οἱ δέ sequentia opponit vicies bis, αἱ δέ sexies, ἡ δέ quater. — 4) δὲ ἀποδοτικόν incipit apodosin a) post protasin conditionalem *Α* 41 Ptolemaeus τόδε pro τὸ δέ v. sch. A cf. ρ 242, *Α* 137 324 cf. Nican., *Δ* 161 (v. l. τέ) 262 *Ε* 261 *Ι* 301 *Μ* 246 *Π* 264 *Φ* 560 v. Nican., *Ψ* 559 v. Nican., μ 54 164 ν 144 ο 546 (cf. Classen Beob. 33, alii εἰ praecedens optantis esse putant) π 274 σ 62 φ 255, post εἰ μὲν δή apodosis incipit ab εἰ δ' ἄγε δ 382, v. l. pro νοῦσόν γ' fuit ν. δ' (rec. Kayser), unde incipit apodosis. — b) post protasin relativam *Β* 189 718 *Ι* 509 511 *Κ* 419 490 *Λ* 409 Alexio τόνδε sed cf. Herod., *Ο* 745 *Ψ* 321 463 v. Nican., 858 λ 148 (cf. Herod. *Α* 239 Bekk. HBl. 96, 14) 149 μ 42 τ 330 cf. *Ζ* 146 οἵη περ - τοίη δέ v. Herod., η 109 ὅσσον - ὣς δέ v. Schoemann op. 2, 97, Otto, Lehre v. Relativpr. 1, 9, Hentze de pron. relat. 36, Classen Beob. 36, Naegelsb. Exc. XI p. 258. — c) post protasin temporalem (Naegelsb. Exc. XI, 3. XIV, 6) quae incipit ab α) ἐπεί *Α* 58 *Η* 149 *Μ* 145 v. Nican., *Ο* 321 v. Nican., *Π* 199 *Ω* 15 γ 474 ζ 100 (v. l. γ' cf. Kayser disput. alt. 11) η 185 341 (nonnulli omittunt δέ) ϑ 25 ι 311 344 κ 112 (v. sch. H) 366 λ 35 387 ξ 178 405 ο 439 φ 274 ω 205. *Χ* 381 post ἐπεὶ δή apodosis incipit ab εἰ δ' ἄγε, v. l. pro ῥά fuit δέ ω 501 rec. Kayser, v. l. fuit *Ζ* 475 Aristarchi εἶπε δ' v. Did., nonnulli *Δ* 382 ab Ἀσωπὸν δ' apodosin incipere putaverunt cf. Nican. — β) ὅτε *Δ* 212 *Ε* 439 *Η* 314 *Λ* 714 cf. Nican., *Π* 706 *Ρ* 733 *Υ* 448 α 19 (cf. Nitzsch, Ariston. *Π* 46) ε 444 ubi alii apodosin ab τῇ δή incipiunt, η 47 ι 182 κ 571 μ 182. — γ) ὁπότε λ 592 χ 217, — δ) εὖτε *Μ* 375 v. Nican., *Ψ* 65 γ 10 ρ 359 υ 57 77 χ 187, — ε) εἷος v. εἵως *Λ* 194 (ἦλθε δ' cf. Nican.) *Κ* 507 *Ο* 540 δ 121 ε 366 425 v. l. fuit *Υ* 42 τόφρα δ' pro τεῖος v. La Roche, — ζ) ὄφρα *Δ* 221 *Μ* 12 v. Nican., κ 216, — η) ἐξ οὗ *Ν* 779 (pro ἐκ τοῦ δ' v. l. ἐκ τοῦδ' v. La Roche) ϑ 540, — ϑ) ὡς *Β* 322, — ι) post partic. *Θ* 20 cf. Nican., Bekk. τ' sed v. Rumpf JJb. 1860, 590, — post ἦμος ν 19 δ', quod νῆα sequitur, rectius habetur pro suffixo locali. cf. praet. Herm. ad Vig. 845 Lob. Phryn. 274. — 5) iungitur cum aliis particulis α) δ' ἄρα *Α* 46 292 471 529 599 *Β* 16 18 20 59 142 222 268 546 716 780 835 *Γ* 7 95 120 261 311 334 362 381 395 424 *Δ* 148 (v. l. τ' ἄρ' v. Did.,) 208 *Ε* 363 836 *Ζ* 51 *Η* 92 344 379 398 403 *Θ* 28 *Ι* 29 79 430 693 *Κ* 218 268 (ubi Aristarchus δ' pro suffixo locali habuit cf. Ariston.) 313 *Λ* 73 804 *Ν* 468 487 *Ξ* 133 378 492 506 *Ο* 300 726 *Ρ* 722 *Τ* 257 *Φ* 39 597 (κάλυψε δ' ἄρ' v. l. καλύψας) *Ψ* 54 108 153 539 676 738 784 *Ω* 265 507 609 α 106 335 381 428 β 12 13 299 414 430 γ 12 40 155 267 329 340 400 416 430 477 481 482 δ 113 183 216 673 ε 225 ζ 100 247 η 226 ϑ 234 398 λ 333 ν 1 47 ο 202 220 π 393 ρ 150 481 σ 40 58 66 301 396 (Bekk. δέ cf. La Roche hiat. 24) 410 τ 204 υ 157 268 275 320 358 φ 96 285 376 χ 42 178 255 265 ψ 141 231 ω 450 463 h. Ap. D. 10 113 134 135 Ap. P. 62 114 163 324 336 cf. δ 435 ϑ 438 ι 47 ψ 289 τόφρα δ' ἄρ'. inter se respondent μέν - δ' ἄρ' *Α* 308 *Β* 426 *Γ* 8. — β) δ' αὖ *Β* 198 *Γ* 200 323 *Δ* 17 α 213 230 306 345 388 412 β 48 129 205 208 309 371 γ 21 24 75 201 225 239 345 382 411 h. Ap. D. 159 Ap. P. [3] 22.

inter se respondent μέν - δ' αὖ γ 88 cf. h. Ap. D. 142, sed Α 540 Η 24 μ 116 nunc rectius legitur δὴ αὖ, Ο 478 δέ pro δ' αὖ, Β 671 αὖ pro δ' αὖ, π 65 Bekk. omittit δ'. — γ) δ' αὖτε Α 206 370 Β 407 Γ 76 121 203 383 Χ 171 Ω 511 α 178 221 338 399 β 103 177 331 335 386 γ 25 229 356 δ 180 ε 48 ι 222 256 λ 338 σ 48 ψ 243 h. Ap. P. 270. v. l. fuit Δ 238 δ' αὖτ' pro αὖτ' v. Did., sed Α 340 Β 225 Η 448 Θ 139 Ξ 364 Ο 287 Τ 134 Φ 421 ι 311 344 κ 281 χ 115 nunc rectius scribitur δὴ αὖτε. inter se respondent μέν - δ' αὖτ' δ 20 ϑ 174 (v. l. δ' αὖ), μὲν ἄρ' — δ' αὖτε - δέ δ 111—112 cf. Herod. — δ) δὲ δή Η 94 Λ 524 Π 763 Τ 345 Υ 23 α 26 β 176 γ 168 ξ 24, — ε) δέ τε (v. Kvíčala Ztft. f. östr. G. 15, 411) Α 403 Β 210 456 463 814 Γ 11 Ε 118 (δός δέ τέ μ' v. l. τόνδε τέ μ') Ζ 127 Ι 497 Λ 415 417 Ν 733 Π 162 769 Ρ 32 135 136 744 750 Σ 320 Υ 198 255 Φ 151 α 53 β 181 277 δ 379 387 ζ 105 106 108 λ 537 μ 90 ν 100 ο 546 (v. La Roche) χ 330 (v. l. δ' ἔτ' rec. Bekk.) h. Ap. D. 12 Ap. P. 74. v. l. fuit φ 186 pro δ' ἔτ' v. La Roche. inter se opponuntur μέν - δέ τε Ι 635, μέν τε — δέ τε Β 90 Ε 139, — ε) καὶ δέ (cf. Schnorr verb. colloc. 62) Ι 709 Ν 484 Υ 105 cf. Herod., Χ 420 Ψ 80 494 Ω 370 563 δ 391 ζ 39 286 η 213 ν 302 ξ 39 π 418 φ 110 113. rectius καὶ δή nunc scribitur Ξ 364 μ 116, — ζ) δέ - γάρ Η 73 ὑμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασι v. l. μέν cf. Did. — saepius veteres annotant: τὸ δέ περιττόν cf. Ariston. Α 41 137 194 Β 189 802 Ε 261 Ζ 146 Η 149 314 Ι 509 Κ 490 Υ 48 Ω 15 17, sch. HQ λ 350 ξ 87, sch. P η 47, sch. H υ 66. — 6) Α 20 pro τά τ' ἄποινα v. l. τὰ δ' ἄ. cf. Kays. Phil. 17, 708, Β 164 pro ἀγανοῖς v. l. ἀ. δ' v. Did., Β 258 pro εἴ κ' ἔτι v. l. εἰ δέ τι vel potius εἰ δ' ἔτι v. Ariston. et Did., Β 579 pro ὅτι πᾶσι Zenod. πᾶσιν δέ, Β 667 pro αὐτάρ Zenod. αἶψα δ', Δ 88 pro εἴ που ἐφεύροι Zenod. εὗρε δὲ τόνδε, Ε 1 pro δαῖε v. l. δ. δ', Ε 589 pro τούς v. l. τ. δ' v. La Roche, Ε 874 pro χάριν v. l. χάριν δ' cf. Did., La Roche, Ε 839 pro ἄνδρα τ' Aristarchus ἄ. δ' v. Did., Ζ 281 pro κέ Bekk. δέ sed cf. Ameis, Η 260 Μ 404 pro οὐδέ v. l. ἡ δέ cf. Did., Λ 413 pro τιθέντες Zenod. δὲ ἔλσαν, Μ 215 pro νῦν αὖτ' v. l. ν. δ' αὖτ' v. La Roche, Ν 144 pro ῥέα διελεύσεσθαι v. l. ῥεῖα δ' ἐλ., Ν 609 pro καὶ ἐέλπετο Zenod. μέγα δ' ἤλπετο, Ξ 148 Ε 860 pro ὅσσον τ' (cf. Nican.) Aristoph. ὅ. δ' rec. Bekk., Ο 563 pro αἰδομένων v. l. αἰ. δ' cf. Nican., Did., Ρ 572 pro τέ Duentz. δέ, Υ 346 pro τῷ v. l. τῷ δ' v. Did., Φ 191 pro αὖτε v. l. δ' αὖτε v. Did., Ω 45 pro ἠδ' v. l. ἡ δ' v. Herod., α 225 pro δαί v. l. δέ cf. La Roche, β 383 pro Τηλεμάχῳ v. l. Τ. δ' v. La Roche, β 394 pro βῆ ῥ' codd. βῆ δ' cf. Ameis, γ 10 pro κατάγοντο, ἰδ' Aristarchus κάταγον, τοὶ δ' cf. sch HM, δ 665 pro τοσσῶνδ' v. l. τόσσων δ' v. La Roche, ε 402 pro γάρ v. l. δέ rec. Kayser, η 14 pro αὐτάρ v. l. ἀμφὶ δ' rec. Kayser, ϑ 136 pro τέ Kayser conicit δέ, ϑ 146 pro δέ σ' La Roche hiat. 12 σέ, λ 223 pro ἠδέ v. l. ἡ δέ v. La Roche, λ 357 pro τ' v. l. δ' rec. Kays., σ 44 pro τάς v. l. τ. δ', χ 477 pro τ' ἠδέ Bekk. conicit δ' ἠδέ quod alibi non reperitur, ω 299 pro δαί v. l. δέ v. La Roche. — 7) sch. A Λ 51 ὁ δὲ ὑποτάσσεται cf. sch. AD Γ 1 E M. 172, 28, E. Gud. 94, 5. ponitur loco secundo, tertio a) substantivo cum praep. antecedente Α 461 Β 194 424 808 Δ 96 470 Η 248 Θ 492 505 545 Κ 430 474 Λ 151 273 513 Ν 7 497 657 779 Ξ 229 Ο 69 313 Π 293 Ρ 607 Ψ 254 338 Ω 274 275 459 α 212 γ 458 ϑ 540 κ 518 ξ 120 σ 253 320 φ 299. b) praemissis aliis duobus vocabulis arcte inter se iunctis Α 54 Β 329 Ο 72 244 743 Ρ 170 Ω 665 ζ 100 (v. l. γ') 155 κ 29 ρ 14 τ 202 500 cf. Ameis ϑ 540 Bekk. HBl. 286, 6, Schnorr verb. colloc. 48. — de δέ in arsi vs. Giseke HF. 95—99. — 8) in encliticis numeratur Bekk. anecd. 1155, 6 sed v. Herod. ap. Jo. Alex. 31, 25, in univ. cf. Eust. 81, 18. 470, 13. 1326, 21, Klotz Devar. 2, 355—388 Hartung Part. 1, 156—221 Baeumlein Unters. 88—98 Kvicala Ztft. f. östr. G. 15, 313 sq. 393 sq. La Roche HT 269 362 Unterrztg. f. Oestr. 1864, 278 Hoffmann Qu. Hom. 2, 91, O. Meyer Qu. H. 132 — ad δή referunt Schoemann Redeth. 188 Ahrens Kuhns Ztft. 8, 354 Klotz l. c., a δύο repetunt Pott E. F. 2[1] 137 Benf. 2, 219, Hartung, Baeumlein, cum -δε suffixo demonstrativo et locali eiusdem originis esse putat Kvícala l. c.

δέ (zd. da, lat. -do, goth. du, ksl. do Pott EF. 1[2] 287 Fick W. 82 Ebel, Kuhn u. Schleicher Beitr. 1, 312 Curt. Et. 219 Kvicala Ztft. f. östr. G. 15, 313) particula postpositiva volgo addita accusativis nominum locum significantibus. veteres, quos sequitur La Roche, cum nomine non coniunxerunt proprium utriusque vocis accentum servantes exc. οἴκαδε, φύγαδε, dubitant de ἄλαδε. recentiores plerique aut οἶκόνδε sim. scribunt aut οἰκόνδε cf. Apoll. de adv. 589, 4 sq. Herod. ap. Io. Alex. 34, 6 E. M. 13, 1. 761, 30. 801, 38. 820, 49. E. Gud. 6, 13. 531, 43. 568, 56. Eust. 44, 36. 1427, 62. Lehrs Qu. ep. 40 sq. La Roche HT 221 HSt. 83 TZ 8 Lobeck Elem. 2, 240. — εἰς accusativum antecedit κ 351 cf. v. l. Ζ 365 α 88 ρ 52 Lob. El. 1, 627, a nomine genetivus pendet Ι 411 Ν 602 δ 780 ϑ 5 51 χ 270, epitheton additur Ξ 255 Ο 28 φ 8, coniunguntur οἶκον δέ s. οἴκαδε cum formula φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν cf. ν 274 Πύλον δὲ — ἢ εἰς Ἤλιδα. plerumque additur accusativus sequente δέ verbis movendi. — 1) locum indicans accedit a) ad accus. nom. pr. pers. Ω 338 πρὶν Πηλεΐωνα δ' ἱκέσθαι | Ariston. ἡ δ. ὅ. οὕτως εἴρηκε, Πηλείωνα δέ, ἀντὶ τοῦ πρὸς Π. ἢ ἐπὶ Π. v. l. fuit teste sch. B Ν 214 Πηλείωνάδ' ἵκανε· ὡς τόπον, ὡς Οὔλυμπόνδε. Povelsen emend. Hom 55 priore loco conicit Πηλείων' ἀφικέσθαι cf Ellendt 3 hom. Abh. 29 n. 14. — b) ad acc nom. pr. locorum δ 438 ρ 426 Αἴγυπτον δ' ἰέναι, ξ 246 Αἴ. δὲ - ναυτίλλεσθαι | Β 348 Ἄργος δ' ἰέναι, Β 629 Δουλίχιον δ' ἀπενάσσατο, ξ 397 Δ. δ' ἰέναι, υ 356 ἱεμένων Ἔρεβος δέ, Ψ 679 Θήβας δ' ἦλθε nonnulli omittunt δ' v. Did., h. Cer. 126 νηὶ - Θορικὸν δὲ κατέσχεθον, ϑ 361 Θρήκην δὲ βεβήκει α 163 λ 361 Ἰθάκην δέ - νοστήσαντα | cf. ο 157, π 322 Ἰ. δέ κατήγετο νηῦς, α 88 Ἰ. δ' ἐλεύσομαι Aristophanes, v. sch. Aristarchus Ἰ. δ' ἐσελ., Zenod. Ἰ. ἐσελεύσομαι scripsisse videtur cf. La Roche ad l. de hiatu 18 HT 2.. Kayser disp. alt. 11 Phil. 17, 709. 18, 712 Ahrens hiat. 22. ν 256 quoque Kayser disp. ter 6 pro Ἰθάκης γε Aristarcheorum lectionem Ἰθάκην δὲ fuisse putat. Ξ 255 Ο 28 μὶν - Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας |, τ 186 τὸν Κρήτην δὲ κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο, Δ 21 πεύθετο

Κύπρον δὲ - κλέος cf. Ariston., Z 168 πέμπε - μιν Λυκίην δέ, 171 βῆ Λ. δέ, h. Merc. 186 Ὀγχηστὸν δ' ἀφίκανε κιών, A 425 Θ 12 ἐλεύσεται Οὔλυμπον δέ cf. A 394 Ω 104. A 221 Οὔ. δὲ βεβήκει |, Σ 146 Οὔ. δὲ - ἤιεν cf. O 133 Y 142 Φ 438, Θ 439 ἵππους | Οὔ. δὲ δίωκε, Σ 148 τὴν - Οὔ. δὲ πόδες φέρον, ζ 42 ἀπέβη — | Οὔ. δ', τ 394 466 φ 220 Παρνησὸν δ' ἐλθόντα cf. τ 411, λ 581 Πυθώ δ' ἐρχομένην (ἀθετ.) Herod. Πάμφιλος περισπᾷ, Ἀρίσταρχος δὲ ἀνέγνωκε κατ' ὀξεῖαν τάσιν, β 317 (ἀθετ. v. sch. EM ad 325) Πύλον δ' ἐλθών, γ 182 Π. δ' ἔχον, A 760 Π. δ' ἔχον - ἵππους |, δ 656 ἔμβη νηὶ Π. δέ |, π 24 142 ᾤχεο νηὶ Π. δέ, ν 274 μ' - Π. δὲ καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι |, h. Merc. 342 Π. δ' ἐλάων, ο 367 τὴν - Σάμην δ' ἔδοσαν, κ 268 Σκάνδειαν δ' Aristarchus (v. Ariston. ad l. et A 19) non bene δ' pro suffixo locali habuit, α 285 ἐλθὲ - Σπάρτην δέ Zenod. Κρήτην δ' v. sch. HMQR γ 313, H 390 ὅσ' - ἠγάγετο Τροίην δ' cf. X 116 ubi vix recte Hoffmann Φ et X 303 notam Did. οὕτως χωρὶς τοῦ δ' (v. sch. V) ad hunc versum refert, Ω 764 μ' ἄγαγε T. δέ Harl. μ' ἄγαγ' ἐς T. δέ, γ 268 π 289 (ἀθετ. v. sch. HQ 281) ρ 314 τ 8 T. δὲ κιών, τ 187 ἱέμενον T. δέ, ο 254 Ὑπερησίην δ' ἀπενάσσατο, A 169 εἶμι Φθίην δ', ἐπεὶ ἦ πολύ Draco de metr. 96, 24 Φ. δέ, ἐπεὶ πολύ, Zenod. fortasse Φ. omisso δ' v. Did. Cram. an. P. 3, 275, 8 Duentz. Zenod. 72 Ribbeck Qu. Zenod. 17, T 330 Φ. δὲ νέεσθαι |, h. Merc. 68 ἔδυνε - Ὠκεανὸν δέ, h. 31, 16 ἵππους - πέμπῃσι - Ὠ. δέ. — Cum genet. iungitur (supple δόμον) Π 856 X 362 γ 410 ξ 11 Ἄιδος δὲ βεβήκει |, H 330 κ 560 λ 65 Ἄ. δὲ κατῆλθεν cf. λ 475, Y 294 Ἄ. δὲ κάτεισιν, Ψ 137 ἑταρον - πέμπ' Ἄ. δέ, Herod. οὕτως Ἄ. δέ, οὐκ Ἄ. δῶ |. — c) ad accus. nominum appellat. locum indicantium ο 370 ἐμέ - ἀγρὸν δὲ προΐαλλε, ο 379 τὶ φέρεσθαι | ἀ. δ', φ 370 μή σε - ἀ. δὲ δίωμαι |, v. l. fuit ἀ. δέ pro ἀγρούς ο 540 v. La Roche, A 308 νῆα - ἅλαδε προέρυσσεν cf. I 358, β 389 νῆα ἅ. εἴρυσε, B 165 181 I 683 Ξ 97 106 νῆας ἅ. ἑλκέμεν cf. Ξ 100, E 598 ποταμῷ ἅ. προρέοντι | cf. M 19 h. Ap. D. [23] 145, κ 351 οἵ τ' εἰς ἅ. προρέουσιν | Zenod., ut videtur, οἵ τε ἅ. cf. Did. Cram. an. P. 3, 467 Duentz. Zenod. 83 Ariston. Θ 19 Eust. 1661, 63, Σ 255 ἄστυ δὲ - ἰέναι, Ω 778 ἄξετε - ξύλα ἄ. δέ, κ 104 ἄ. δ' — καταγίνεον ὕλην |, ζ 296 εἰς ὅ κεν - ἄ. δὲ ἔλθωμεν, τ 190 ἄ. δ' ἀνελθών |, ο 503 ἄ. δ' ἐλαύνετε νῆα, π 331 ἄ. δ' ἀποπλείειν, ρ 5 ἄ. δὲ ἱέμενος, δ 780 θ 51 νῆα - ἁλὸς βένθος δὲ ἔρυσσαν | Ω 717 ἐπὴν ἀγάγωμι δόμον δέ |, χ 479 δ. δὲ κίον cf. ω 220, Π 445 (damnat Zenod.) αἴ κεν - πέμψῃς Σαρπηδόνα ὃν δὲ δ. δέ Herod. τὸ ὃν δέ εἴτε ἔχει παρέλκοντα τὸν δέ συνδεσμόν, εἴτε ὅμοιόν ἐστι τῷ οἶκον δέ ἀντὶ τοῦ εἰς οἶκον, πάλιν ἐν τῇ συντάξει βαρυτονηθήσεται κτλ. cf. Eust. 1393, 11, α 83 ξ 424 υ 239 φ 204 νοστῆσαι - ὃν δὲ δ. δέ cf. υ 329, ρ 527 ἄγει κειμήλια ὃν δὲ δ. δέ, γ 272 τὴν - ἀνήγαγεν ὃν δὲ δ. δέ. v. l. fuit ὃν δὲ δ. δέ τ 272 pro πολλὰ καὶ ἐσθλά v. La Roche, ε 56 ἐκ πόντου βάς - ἤπειρον δέ ἵεν, ν 116 βάντες ἤ. δέ, κ 403 νῆα - ἐρύσσατε ἤ. δέ | cf. 423 h. Ap. P. 328, ε 438 τά τ' ἐρεύγεται ἤ. δέ, ι 73 αὐτάς - προερέσσαμεν ἤ. δέ |, ι 485 τὴν - ἤ. δέ - φέρε κῦμα |, σ 84 πέμψω ἤ. δέ, σ 115 μὶν ἀνάξομεν ἤ. δέ, ψ 236 ἤ. δὲ νηχόμενοι, χ 161 βῆ - θάλαμον δέ, φ 8 χ 109 βῆ δ' ἴμεναι θ. δέ, β 348 τήν - θ. δὲ καλέσσας |, ε 3 θῶκον δὲ καθίζανον, I 712 Ψ 58 ἔβαν κλισίην δὲ ἕκαστος |, A 185 ἰὼν κ. δέ cf. ξ 45, K 148 N 294 κ. δὲ κιών, Ψ 275 τὰ πρῶτα - κ. δὲ φεροίμην |, Ψ 632 ἡμίονον - κ. δὲ νεέσθω, ξ 48 κ. δ' ἡγήσατο, v. l. fuit pro οἶκον δέ Ψ 856, υ 154 ἔρχεσθε κρήνην δέ, θ 292 δεῦρο, φίλη, λέκτρον δέ· τραπείομεν εὐνηθέντε ubi non bene cum εὐνηθέντε coniungitur, cf. Povelsen emend. 14, Γ 447 λέχος δὲ κιών, ψ 294 ἐρχομένοισι λ. δέ, π. 413 βῆ δ' ἰέναι μέγαρον δέ cf. φ 58 ubi v. l. βῆ ῥ' ἴμεν ἐς μ. δέ rec. Kayser, ψ 20 ἄψ ἔρχευ μ. δέ, χ 270 ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχὸν δέ, ν 19 νῆα δ' ἐπεσσεύοντο. Σ 575 ἐπεσσεύοντο νομὸν δέ, ι 438 ν. δ' ἐξέσσυτο - μῆλα, β 176 λ 432 ν 132 ψ 72 οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι cf. γ 233 (ἀθετ. v. sch. EHMQR) ε 220 θ 466 π 271 ν 232, A 170 P 155 οἴκαδ' ἴμεν cf. A 179 β 179 η 188 ν 121 305 ξ 181 π 463 σ 408 419 h. Cer. 302, A 19 οἴ. ἱκέσθαι cf. I 393 414, Δ 103 121 θ 102 252 οἴ. νοστήσας cf. Σ 60 90 441 β 343 μ 43 ξ 163 (ἀθετ. v. sch. H) ο 177 τ 258, B 236 Π 205 οἴ. - νεώμεθα cf. σ 242, γ 160 ι 261 οἴ. ἱέμενοι cf. B 154, δ 701 ε 19 οἴ. νισσόμενον cf. κ 42, I 418 685 οἴ. ἀποπλείειν, h. Merc. [379] οἴ. ἔλασσα βόας, ν 169 νῆα - οἴ. ἐλαυνομένην, ε 108 ἔβημεν | οἴκαδ' (ἀθετ. v. sch. PQ) cf. ξ 242, λ 132 ψ 279 οἴ. ἀποστείχειν, κ 484 οἴ. πεμψέμεναι cf. ι 350 τ 282, Γ 404 ἐμὲ οἴ. ἄγεσθαι | cf. Γ 72 93 H 335 (ἀθετ. v. Ariston.) κ 35 ξ 280 φ 316 h. 6, 17, ο 430 οἴ. ἀπάξειν |, cf. π 370, σ 147 σὲ - οἴ. ὑπεξαγάγοι, H 79 X 342 σῶμα δὲ οἴ. ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ο 431 ἦ ῥά κε - ἅμ' ἡμῖν οἴ. ἕποιο |, η 326 ἀπήνυσαν οἴ. ὀπίσσω |. A 606 α 424 γ 396 η 229 ν 17 ἔβαν οἶκον δὲ ἕκαστος | v. l. est ρ 177 v. La Roche, Z 495 α 360 φ 354 ψ 292 οἶ. δὲ βεβήκει |, Δ 180 ἔβη οἶ. δὲ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, B 290 354 357 Γ 390 Δ 397 Ψ 229 α 17 (v. l. οἶκόν γε v. Kayser disput. Sagan 1857 p. 12) ζ 110 π 350 οἶ. δὲ νέεσθαι cf. Z 189 δ 261, Ω 581 α 317 οἶ. δὲ φέρεσθαι | cf. Ψ 856, λ 410 οἶ. δὲ καλέσσας |, ω 418 οἶ. δὲ ἕκαστον | πέμπον ἄγειν, ζ 159 σ' - οἶ. δ' ἀγάγηται |, ad οἶ. δὲ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν | accedit ψ 221 ἀξέμεναι (ἀθετ. v. sch. MV), B 158 φεύξονται cf. 174, ε 204 ἰέναι, E 687 νοστήσας, κ 562 ἔρχεσθ', — ν 125 οἶ. δὲ πάλιν κίον, Z 365 οἶ. δὲ ἐλεύσομαι v. l. οἶ. δ' ἐσελεύσομαι cf. La Roche app., HT. 223 Ahrens de hiat. 22, P 457 κονίην ουδας δὲ βαλόντε |, κ 440 κεφαλὴν οὖ. δὲ πελάσσαι |, Z 393 διεξίμεναι πεδίον δέ |, B 263 π. ἔχον Θ 21 οὐκ ἂν - ἐρύσαιτ' - π. δέ | Ζῆν' cf. Ξ 31, Y 148 ὁππότε μιν σεύαιτο - π. δέ |, X 309 εἶσιν π. δέ cf. γ 421, Ψ 189 νέφος ἤγαγε - π. δέ, Ω 401 ἦλθον π. δέ, ο 183 ἦιξαν π. δέ, K 188 π. δέ - τετράφαθ', Δ 492 π. δὲ κάτεισιν, P 750 ῥόον π. δὲ τίθησιν |, Φ 3 τούς - π. δὲ δίωκεν |, Φ 563 ἀπαειρόμενον πόλιος π. δέ, X 452 Ἕκτορα - π. δὲ δίηται |, N 796 εἶσι πέδον δέ |, λ 598 π. δὲ κυλίνδετο λᾶας, h. Cer. 253 παῖδα - θῆκε π. δέ, ζ 155 η 14 πόλιν δ' ἴμεν cf. π 155 ρ 182 185, α 189 π. δέ | ἔρχεσθ' cf. ξ 372, Z 86 π. δὲ μετέρχεο, λ 188 π. δὲ κατέρχεται, K 209 [410] π. δέ | ἄψ' ἀναχωρήσουσιν, N 820 σὲ π. δ' οἴσουσι, ξ 26 τέταρτον ἀποπροέηκε π. δέ |, ο 306 ὀτρύνειε π. δέ |, E 224 νῶι π. δὲ σαώσετον, κ 48 τούς - φέρεν πόντον δὲ θύελλα |, ι 495 π. δὲ βαλὼν βέλος, Φ 13 φευγέμεναι πο-

ταμὸν δέ, Φ 120 τὸν π. δέ - ἧκε φέρεσθαι, ι 451 σταθμὸν δέ - ἀπονέεσθαι, κ 320 ἔρχεο - συφεὸν δέ, Β 309 τόν - ἧκε φόως δέ, Τ 103 ἄνδρα φ. δὲ - ἐκφανεῖ, λ 223 φ. δέ - λιλαίεο, Ι 118 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φ. δέ v. Ariston. cf. Π 188 ubi Zenod. πρὸ φόως δέ, Aristarchus et Aristoph. φόως δὲ v. Did. Ariston. Lob. Phryn. 46, h. Ap. D. 119 ἐκ δ' ἔθορεν πρὸ φ. δέ, cf. Nitzsch λ 223. — d) ad pron. poss. θ 39 ἡμέτερον δ' ἐλθόντες cf. ω 267, ο 513 ἡ. δὲ - ἔρχεσθ', h. Cer. 163 ἡ. δ' ἰέναι, v. l. fuit Σ 385 424 ἱκάνεις ἡ. δέ | Zenodoti pro ἡ. δῶ v. Did., Ι 197 ἱκάνετον ἡ. δέ | pro ἱ. ἦ τι μάλα χρέω v. Did., cf. Duentz. Zenod. 75, Ψ 86 μέ - ἤγαγεν ὑμέτερον δ' sch. D προσληπτέον οἶκον. de τόδε v. s. v. ὅδε, de ἐνθάδε, ἐνθένδε s. vv. — 2) consilium s. propositum significatur, ubi tamen subest notio loci, vocibus: Α 54 ἀγορὴν δὲ καλέσσατο λαόν, ubi nonnulli ex tabula Iliaca Paris. Zenodotum ἀ. omisso δ' scripsisse coniecerunt v. Duentz. Zenod. 72, cf. Υ 4. 16, Β 51 β 7 (ἀθετ. v. sch. MQS) κηρύσσειν ἀ. δέ - Ἀχαιούς, ρ 72 ξεῖνον ἄγων ἀ. δέ, θ 5 τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' - Φαιήκων ἀ. δ', Β 207 ἀ. δέ | αὖτις ἐπεσσεύοντο, α 372 ἀ. δέ - κιόντες, Π 693 σὲ - θάνατον δὲ κάλεσσαν | cf. Χ 297, Ω 328 θ. δὲ κιόντα |, Α 227 λόχον δ' ἰέναι, ξ 217 ὁπότε κρίνοιμι λ. δέ | ἄνδρας, Β 589 Ρ 383 ὀτρύνων πόλεμον δέ cf. Τ 69, Σ 452 (ἀθετ. v. Ariston.) πέμπε δέ μιν π. δέ, Β 443 κηρύσσειν π. δέ - Ἀχαιούς |, Β 872 π. δ' ἴεν cf. Η 209 Ξ 128 Υ 32, Ν 298 π. δὲ μέτεισιν |, Λ 684 π. δὲ κιόντι, Δ 428 κίνυντο - π. δέ, Ν 186 Ο 577 νισσόμενον π. δέ, Δ 264 Τ 139 ὄρσεν π. δ', Θ 313 ἱέμενον π. δέ, Θ 400 συνοισόμεθα πτ. δέ, Λ 798 τεύχεα - π. δὲ φέρεσθαι |, λ 448 ἐρχόμενοι π. δέ cf. φ 39, Β 477 ὑσμίνην δ' ἰέναι, Θ 139 φόβον δ' ἔχε - ἵππους | cf. paraphr., Ο 666 τρωπᾶσθε φ. δέ |, Ρ 579 ἀΐξαντα φ. δέ, Ε 252 μήτι φ. δ' ἀγόρευ', Π 697 φύγαδε μνώοντο v. Herod., Θ 157 257 φ. ἔτραπε - ἵππους v. Herod., Π 657 φ. ἔτραπε, Λ 446 φ. αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει cf. Herod., Γ 393 χορὸν δέ | ἔρχεσθ'. — 3) transfertur ad tempus Π 779 ι 58 (v. Nitzsch) ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόν δέ v. s. v., Ι 411 μὲ - κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλος δέ cf. Ν 602.

δέατο (ex δίϝατο, rad. διϝ Curt. Et. 222. 520 565 Benf. 2, 207 Kuhns Ztft. 7, 60 Legerlotz ib. 7, 313 Pott W. 1, 913, ad δεϝ variam radicis δαϝ formam refert Savelsb. Dig. 20, ex δι skr. dî ducit Fick W. 89) visus est. ζ 242 πρόσθεν - μοὶ ἀεικέλιος δέατ' εἶναι (ante Wolfium δόατ') sch. TV ἔδοξε, ἐφαίνετο cf. E. et H. E. M. 252, 36, Hes. Lob. Rhem. 64. 192 Buttm. Lex. 2, 91.

δεδίσκομαι v. s. v. δειδίσκομαι et δειδίσσομαι.

δεδοκημένος (δοκε deriv. ex rad. δεκ, δέχομαι) insidians. signif. praes. Ο 730 ἔνθ' ἄρ' ὅ γ' ἑστήκει δ. Ariston. ἡ δ. ὅ. παθητικῶς ἀντὶ τοῦ δοκεύων, ἐπιτηρῶν cf. Apoll. Lex. 57, 17, E. M. 253, 10, Suid., Hes., Eust. 1040, 13 Veitch Greek Verbs irreg. 172.

δέελος (διϝ Curt. Et. 222 Legerlotz Ztft 7, 303 Bollensen ib. 13, 206, ex δjάϝλος explicat Brugman Curt. Et. 4, 147) perspicuus, manifestus. Κ 466 δέελόν δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν Ariston. ἡ δ. ὅ. ὃ ἡμεῖς λέγομεν δῆλον, αὐτὸς εἶπε διελὼν δέελον Herod. ταὐτόν ἐστι τῷ δῆλον, διὸ καὶ τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα καὶ ψιλοῦται τὸ δεύτερον ε sch. A τὸ εὔδηλον, ἀπὸ τοῦ δήεις, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, τὸ εὑρετόν sed v. Lehrs Ar. 315 cf. Bekk. anecd. 797, 12, Eust. 818, 47. 1613, 32 Lob. Rhem. 28 Prol. 105 El. 2, 55. Hes. habet δέελον· φανερόν. δέελος· δεσμός, ἅμμα. posterius sequitur Duentz. Kuhns Ztft. 16, 282.

δεῖ (cohaeret cum δέω, δίδημι Curt. Et. 220, ex δέϝει explicat ad du radicem referens Sonne Kuhns Ztft. 13, 410 cf. L. Meyer ib. 14, 87 Delbrueck abl. instr. loc. 9) opus est. Ι 337 τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν | Ἀργείους; cf. E. M. 843. 56 E. Gud. 136, 49 Bekk. an. 538, 13, Suid., Hes., Doed. Gl. 150.

δειδήμων (δείδω. ante caes. bucol. Bekk. HBl. 145, 34) timidus. Γ 56 μάλα Τρῶες δειδήμονες Zenod. ἐλεήμονες sed v. Ariston. sch. BL εὐλαβεῖς περὶ τοὺς ἄρχοντας cf. Apoll. Lex. 57, 6. 24, E. M. 259, 56, Hes. Eust. 379, 12.

δειδίσκομαι (pro δειδίκ-σκομαι rad. δικ, reduplicationis syllaba in δει amplificata L. Meyer K. Ztft. 7, 201) et δεδίσκομαι ο 150, excipio, consaluto. υ 197 δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστάς |, σ 121 δέπαϊ χρυσέῳ, ο 150 δεδισκόμενος δὲ προσηύδα | cf. 148 sch. B διαφιλοφρονούμενος, γ 41 ἐν δ' οἶνον ἔχευεν | χρυσείῳ δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσηύδα | Παλλάδ' cf. sch. BE ubi explicatur δεξιοῦμαι, refertur ad δέχω cf. Athenae. 1, 41 A, Suid. Eust. 1778, 5 Doed. Gl. 2035.

δειδίσσομαι (cum redupl. intensiva ex stirpe διϝ a δι radice repetita Curt. Et. 62. 608, minus recte Benf. 2, 224) et δεδίσκομαι h. Merc. 163. 1) trans. terreo Δ 184 μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν | v. Did.. sch. B εἰς φυγὴν παρακάλει διὰ τοῦ ἐμοῦ θανάτου, minus recte Doed. Gl. 174, Μ 52 ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος | (ἵππους), cf. sch. BL (tmes.), Ν 810 τίη δειδίσσεαι αὔτως | Ἀργείους; v. paraphr., Ο 196 χερσὶ δὲ μή τί με πάγχυ κακὸν ὣς δειδισσέσθω | v. sch. ABD, Σ 164 Ἕκτορα - ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι |, Υ 201 432 μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὣς | ἔλπεο δειδίξεσθαι, h. Merc. 163 τί με ταῦτα δεδίσκεαι, ἠύτε τέκνον | νήπιον codd. τιτύσκεαι emend. Piers. ad Moer. 119. — 2) intrans. timeo Β 190 οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι | sch. BL εὐλαβεῖσθαι cf. E. M. 260, 19, E. Gud. 135, 20, Suid., Hes., Eust. 782, 56. 1136, 16 La Roche HSt. 132. (ἀπο-)

δείδω (ex δϝι rad. ducit, cum skr. dvish componit L. Meyer K. Ztft. 7, 195 cf. Christ Lautl. 262 Buttm. Gr. § 7, 21, Benf. 2, 224 Hoffm. Qu. Hom. 2, 142, a δι skr. dijâmi rad. dî cf. lat. dirus Curt. Et. 221. 607 ex δι δει, δjει ortum putans, skr. dju comparat Grassmann K. Ztft. 11, 11, cum zd. thwi componit Fulda U. 98. Producitur syllaba ante δείσῃ Ω 116 in arsi tertia, ante δείσαντες ι 236 396 in arsi secunda; non producitur Ν 163 ante δεῖσε, μ 203 ω 534 ante δεισάντων v. La Roche HT. 48 Duentz. JJb. 95, 373. ἔδεισε sim. antepenultimam ubique producunt. praes. δείδω (undecies, ubique in init. vs.) ex δειδίω, δείδjω expl. Curt. 569, fut. δείσεται (eliso αι) Υ 130, inf. δείσεσθαι Ο 299, aor. ἔδεισας (volgo ἔδδ. sed Aristarchus alterum σ omittit v. Did. Θ 423 La Roche HT 399 HU 48 ἔδεισε(ν), ἐδείσατε Λ 624, ἔδεισαν, δεῖσε, δεῖσαν Η 93, ci. δείσῃ Ω 116, δείσητ' Ω 779, opt. δείσειε Η 456 δείσει

Ω 672 (Thiersch δείσαι, Savelsberg K. Ztft. 14, 413, symb. phil. Bonn. 512. 527 u. 5 δείσει sine apostr. cf. La Roche append.) ptc. δείσας, δείσασα, δείσαντε, δείσαντες, δεισάντων, δείσαντας Ε 862, pf. δείδοικα octies (aut cum redupl. intensiva, aut ex δέδϝοικα Curt. 607), δείδοικας Μ 244, δείδοικε Φ 198. δείδια septies, δείδιας σ 80, δείδιε π 306, δείδιμεν Η 196 Ι 230 β 199, δεδίασιν Ω 663, ipv. δείδιθι quinquies, δείδιτε Υ 366, if. δειδίμεν ι 274 κ 381, ptc. δειδιότα Ζ 137 σ 77, δειδιότες, δειδιότων ξ 60, δειδιότας Υ 45 producta ult. propter metrum. plp. ἐδείδιμεν Ζ 99 ἐδείδισαν (Lob. El. 1, 272) Ε 790 Η 151, δείδιε Σ 34 Ω 358, δείδισαν Ο 652. pf. significationem habet praes., plp. imperfecti. de loco vs. v. La Roche HU. 69 Ztft. f. östr. G. 14, 85. timeo 1) intrans. a) abs. Υ 130 δείσετ', Α 33 Ω 571 689 ἔδεισεν δ' ὁ γέρων cf. Α 568 Γ 418 Ε 862 Ζ 137 Ο 628 Υ 54 61 62 279 Φ 24 248 Ψ 425 Ω 384 δ 792 ι 236 396 κ 219 381 μ 203 ν 184 ξ 60 σ 77 φ 367 α 534 h. 19, 39., equi Ε 233 Θ 136 δείσαντε, — Ω 538 δείδια δ' αἰνῶς, Ω 663 μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν, Η 151 οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, Θ 138 δεῖσε - ἐν θυμῷ cf. Ω 672 π 331, δ 825 μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην | cf. h. Ven. 193. — b) c. praep. Κ 240 (ἀθετ. v. Ariston.) ἔδεισεν δὲ περί - Μενελάῳ, h. Cer. 246 δείσασ' ᾧ περὶ παιδί. — c) sequitur μή α) c. ind. ε 300 δείδω μὴ εἶπεν. β) c. ci. Κ 39 μάλ' αἰνῶς | δείδω μὴ οὔ πώ τοι ὑπόσχηται . . . |, Α 470 δ. μή τι πάθησιν, Ν 745 δ. μὴ — ἀποστήσωνται, Ξ 44 δείδω (Aristoph. δείδια v. Did.) μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος, Τ 24 δ. μὴ μυῖαι - εὐλὰς ἐγγείνωνται, Υ 30 δ. μὴ καὶ τεῖχος - ἐξαλαπάξῃ v. Nican., Χ 455 δ. μή - Ἕκτορα - δίηται, Φ 536 δείδια γὰρ μή - ἐς τεῖχος ἅληται |, ε 419 δείδω μή μ' - θύελλα - φέρῃ, ε 473 δείδω (v. l. δείδια v. La Roche) μὴ γένωμαι |, μ 122 δ. μή σ' - κίχῃσιν, θ 230 δείδοικα - μή τίς με παρέλθῃ | h. Merc. 514 δείδια - μή - κλέψῃς, δ 820 τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια μή τι πάθησιν, Α 555 νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ | v. Naegelsb., Ι 244 ταῦτ' αἰ. δ. κ. φ. μή οἱ ἀπειλὰς | ἐκτελέσωσι, Κ 538 ἀλλ' αἰ. δ. μετὰ φρεσὶ (v. l. κατὰ φρένα v. Did.) μή τι πάθωσιν |, ω 353 νῦν δ' αἰ. δ. κ. φ. μή - | ἐνθάδ' ἐπέλθωσι. h. Ap. D. 70 τῷ ῥ' αἰ. δ. κ. φ. καὶ κατὰ θυμόν | μή - ὤσῃ, cum anticipatione ρ 188 τὸν αἰδέομαι καὶ δείδια μή μοι - | νεικείῃ. — γ) c. opt. Ε 298 δείσας μή πώς οἱ ἐρυσαίατο νεκρόν, Σ 34 δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε, φ 286 δείσαντες, μὴ τόξον - ἐντανύσειεν, η 305 δείσας αἰσχυνόμενός τε | — μή πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο. — d) c. if. Η 93 δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, ζ 168 δείδια δ' αἰνῶς | γούνων ἅψασθαι, Ω 435 τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι | συλεύειν, μή . . ., Ο 299 τὸν δ' οἴω καὶ μεμαῶτα | θυμῷ δείσεσθαι - καταδῦναι ὅμιλον ubi θυμῷ cum δείσ. iungendum. — e) c. acc. et if. Ξ 342 μήτε θεῶν τό γε δείδιθι μήτε τιν' ἀνδρῶν | ὄψεσθαι, cf. χ 39 οὔτε θεοὺς δείσαντες — | οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι. — 2) transit. a) c. acc. pers. Γ 37 δείσας Ἀτρέος υἱόν, Δ 431 σιγῇ δειδιότες σημάντορας, Ε 827 μήτε σύ γ' Ἄρηα τό γε δείδιθι μήτε . . ., Ζ 99 οὐδ' Ἀχιλῆά ποθ' ὧδέ γ' ἐδείδιμεν, Η 196 (ἀθετ. v. Ariston.) β 199 ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης |, Μ 39 Ἕκτορα δειδιότες, Ν 481 δείδια δ' αἰνῶς | Αἰνείαν ἐπιόντα, Ο 652 μάλα δείδισαν Ἕκτορα, Σ 261 αἰνῶς δείδοικα - Πηλείωνα |, Υ 366 μὴ δείδιτε Πηλείωνα |, Ω 116 αἴ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, Ω 364 ἔδεισας — Ἀχαιούς, ι 274 θεούς - ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι, ξ 389 Δία ξένιον δείσας, π 306 ὅπου τις νῶι τίει καὶ δείδιε θυμῷ |, ρ 188 τὸν αἰδέομαι καὶ δείδια μή . . ., ρ 577 ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον, σ 63 μή τιν' - | δείδιθ' σ 80 εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς, σ 396 Εὐρύμαχον δείσας, χ 39 θεοὺς δείσαντες. — b) c. acc. rei Γ 242 αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα, Ε 623 δεῖσε - ἀμφίβασιν - Τρώων, Ε 790 κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος, Η 456 (ἀθετ. v. Ariston.) ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα hunc metum mente conceperit, Ι 230 λίην μέγα πῆμα - εἰσορόωντες | δείδιμεν, Ι 244 ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή . . . Μ 244 τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηιοτῆτα; Ν 49 οὐ δείδια χεῖρας - Τρώων, Ν 163 δεῖσε δὲ θυμῷ | ἔγχος Μηριόναο, Ν 624 οὐδέ τι θυμῷ | Ζηνὸς - ἐδείσατε μῆνιν |, Φ 198 δείδοικε Διός - κεραυνόν |, Χ 19 ου τι τίσιν γ' ἔδεισας ὀπίσσω |, Ω 779 μηδέ τι θυμῷ | δείσητ' Ἀργείων - λόχον, ι 72 κ 130 μ 244 δείσαντες ὄλεθρον |, ι 257 δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον, κ 448 ἔδεισεν γὰρ ἐμὴν - ἐνιπήν |. — Veteres pro περιδείδια nonnullis locis disiunctim scripsisse testantur Ariston. Ρ 240 242 Herod. Κ 93 Ν 52 Ρ 242 Lehrs Qu. ep. 90 v. s. v. περιδείδω. — praet. cf. E. M. 253, 6. 260, 4. 14, E. Gud. 135, 10. 41. 160, 2. Suid. Hes. Eust. 148, 45. 792, 4. 1716, 44. Lob. Par. 3, Doed. Gl. 172, La Roche HSt. 192. (περι-, ὑπο-, δειδίσσομαι, δειδήμων).

δειελιάω (δειελίη, δείελος Legerlotz K. Ztft. 7, 302) cibum vespertinum sumo, ceno. ρ 599 ἔρχεο δειελιήσας | sch. V πρὸς τὴν δειλινὴν ὥραν παραγενόμενος, τουτέστι τὴν μεσημβρίαν· ἢ τὴν ἑσπερινὴν διατρίψας, ἔνιοι δὲ τὴν δειλινὴν τροφὴν αἰτῶν. — οὐ δεόντως. προειρήκαμεν γὰρ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τρισὶ τροφαῖς ἐχρῶντο sch. BH βρωματισάμενος τὴν δειλινὴν τροφήν quod comprobatur vss. 602. 606 cf. Apoll. 57, 11, Hes. Athen. 1, 11 E, 5; 193 A Eust. 1832, 54. 64, Suid. s. v. δειλινήσας, Buttmann Lex. 2, 173.

δείελος (δείλη ad διϝ rad. refert Legerlotz K. Ztft. 7, 302 cf. Christ Lautl. 267, ad skr. di Duentz. K. Ztft. 15, 353 ut sit: dies fugiens, a δαίω ducit Buttm. Lex. 2, 170) vesper. Φ 232 εἰς ὅ κεν ἔλθῃ | δείελος ὀψὲ δύων Ariston. ἡ δ. ὁ. ἀρσενικῶς τὴν δείλην δείελον sch. BV τὴν πρὸς τοῦ ἡλίου δύσιν, ὀψίαν δείλην ὑπὸ Ἀττικῶν ὠνομασμένην, δείελον ἔφη ἀρσενικῶς. cf. sch. V ο 29 ρ 606 ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ sch. B ἡ δειλινὴ τῆς ἡμέρας QV τὸ τῆς δειλινῆς ὥρας κατάστημα. est hoc loco tempus pomeridianum, vesper enim fit demum σ 306 cf. E. M. 261, 15, Eust. 1235, 3. 8; 1833, 12, Suid. Hes. expl. ὁ ἑσπέριος ἀστὴρ κτλ. cf. Buttm. Lex. l. c. de acc. Arcad. 55, 4 τὸ δειελὸς τὸ δειλινὸν ὀξύνεται, sch. BV δείελος προπαροξυτόνως.

δεικανάομαι (δείκνυμι L. Meyer K. Ztft. 7, 201) excipio, saluto. Ο 86 δεικανόωντο δέπασσιν v. l. δεικανόωντ' ἐπέεσσιν v. Ariston. et Did. cf. sch. BL, σ 111 δεικανόωντ' ἐπέεσσιν | sch. MS ἐδεξιοῦντο, παρὰ τὸ δείκνυμι, ω 410 ἀμφ' Ὀδυσῆα | δ. ἐπέεσσιν sch. Q προσε-

κύνουν cf. Apoll. Lex. 57, 21 διαλόγου ἀξιοῦσθαι, E. M. 260, 45, Hes., Eust. 746, 29.

δείκνυμι (rad. δικ, skr. diç, lat. dico, goth. teiha Curt. 129 609 Pott EF. 1¹ 266 cf. Ebel K. Ztft. 5, 188 Grassmann ib. 11, 16, Sonne ib. 15, 4. Pr. ptc. δεικνύς N 244, fut. δείξω, δείξουσι h. Ven. [275]. aor. ἔδειξεν, ἔδειξαν h. 31, 19, δεῖξε(ν), opt. δείξειας T 332, δείξειε ζ [144], ipr. δεῖξον ζ 178 h. Ven. 134, if. δεῖξαι. Med. praes. ptc. δεικνύμενος I 196 Ψ 701 δ 59 h. Ap. D. 11, aor. δείξατο h. Merc. 367, pf. δειδέχαται (alii ad δέχομαι referre malunt) η 72, habet signif. praes., plp. δείδεκτο I 224, δειδέχατο Δ 4 I 671 X 435) 1) monstro, ostendo. a) c. acc. et dat. Γ 452 δεῖξαι Ἀλέξανδρον - Μενελάῳ |. K 476 τὸν - προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν |, N 244 δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, T 332 ὡς ἄν - οἱ δείξειας ἕκαστα |, ζ 178 ἄστυ δέ μοι δεῖξον cf. 194, η 29 τοὶ - δόμον - | δείξω, κ 303 μοὶ φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν |, ν 344 τοὶ δείξω Ἰθάκης ἕδος, ξ 323 τ 293 μοὶ κτήματ' ἔδειξεν, h. Ven. 134 μ' — | πατρί τε σῷ δεῖξον Cer. 474 βασιλεῦσιν | δεῖξε - δρησμοσύνην θ' ἱερῶν v. Baum., h. 31, 19 ὧν ἔργα θεοὶ θνητοῖσιν ἔδειξαν. — b) c. acc. solo E 870 δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς, ζ [144] εἰ δείξειε πόλιν, μ 25 δείξω ὁδόν, φ 217 σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω |, ω 147 εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξεν Eust. 1956, 38 εἰς φῶς ἤγαγεν, h. Ap. P. 345 δεῖξε δ' ἄγων ἄδυτον ζάθεον καί - νηόν |, h. Ven. [275] δείξουσί τε παῖδα, Merc 373 δεῖξαι τὸν χῶρον, h. 19, 45 δεῖξε δὲ κοῦρον ἑόν. — c) c. dat. solo Z 170 δεῖξαι - ᾧ πενθερῷ v. Am. app., H 184 δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν γ 174 ὅ γ' ἧμιν | δεῖξε sc. τέρας. — d) sententia inde pendente ε 241 δεῖξ' ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει. — e) abs. h. Ven. 128 ἐπειδὴ δεῖξε καὶ ἔφρασεν ubi obj. facile suppletur. — 2) med. a) eodem sensu quo act. Ψ 701 θῆκεν ἄεθλα | δεικνύμενος Δαναοῖσι cf. sch. B, h. Merc. 367 δείξατο δ' εἰς Κρονίωνα cf. Baum. — b) excipio, consaluto I 196 τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη - Ἀχιλλεύς | sch. B δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος λόγοις. sch. L ἐν ἄλλοις δέ (Ψ 701) ἀντὶ τοῦ δεικνύς, cf. δ 95 τὼ καὶ δ. π. — Μενέλαος sch. BE φιλοφρονούμενος Apoll. Lex. 57, 20 δεξιούμενος, h. Ap. D. 10 τῷ - νέκταρ ἔδωκε πατὴρ δέπαϊ χρυσείῳ | δεικνύμενος φίλον υἱόν, I 224 πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας δείδεκτ' Ἀχιλῆα Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ ἔθος ὅτι πλήρη καὶ οὐ κενὰ προύπινον ὀρέγοντες τὰ ποτήρια. δεῖ δὲ νοῆσαι ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐδέξατο ὁ Ἀχιλλεύς cf. Apoll. Lex. 57, 7, Δ 4 τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσιν | δειδέχατ' ἀλλήλους, v. sch. BL, I 671 τούς - χρυσέοισι κυπέλλοις — | δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, η 72 οἵ μίν ῥα θεὸν ὣς εἰσορόωντες | δειδέχαται μύθοισιν sch. P ἐκδέχονται ἐπαίνοις, X 435 οἵ σε θεὸν ὥς | δειδέχατ'. cf. Athen. 13 F E. M. 252, 10. 46, Eust. 782, 55. 1568, 31 Doed. Gl. 2034 H Weber EF. 26. (ἐν-, ἀριδείκετος, δεικανάομαι, δειδίσκομαι).

(δείλατα) Callistratus μ 252 scripsit pro εἴδατα v. Did. cf. δέλεαρ esca E. M. 254, 48 sed v. Nitzsch.

δείλετο (δείλη) ad tempus vespertinum vergebat. Aristarchus η 289 pro volg. δύσετο sch. HP δύσετο· ἐς δύσιν ἐκλίνετο. Ἀρίσταρχος δείλετο, ὅ ἐστιν εἰς δείλην ἐκλίνετο. πρὸ δυσμῶν γάρ, φησί, συνέτυχε τῇ Ναυσικάᾳ ὁ Ὀδυσσεύς cf. sch. E, Eust. 1580, 17. cum Aristarcho faciunt Buttm. Lex. 2, 172 Legerlotz K. Ztft. 7, 302, Schmidt JJb. 73, 83, pro coniectura habent δείλετο La Roche Ztft. f. östr. G. 1859, 220 Hartel. ib. 1865, 339.

δείλη (v. δείελος) vesper. Φ 111 ἔσσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ | ὁππότε . . . (ultima in thesi producta ante vocalem Hoffm. Qu. II. 1, 78) v. l. δείλης Did. χωρὶς τοῦ σ δείλη cf. Nican., Ariston. δείλην ὅτε ἐνδεῖ ἡ τοῦ ἡλίου ἕλη τουτέστιν ἡ αὐγή Herod. T 26 τὸ δείλη βαρυνόμενον ἔχει ἔννοιαν συνθέσεως· ἐτυμολογεῖται γὰρ παρὰ τὸ ἐνδεῖν τῇ ἕλῃ δεέλη, sch. B ἡ μετὰ τὴν ἕκτην, ἣ καὶ δείλη ὀψία καλεῖται cf. V, sch. B 167, E. M. 261, 20. 392, 50. E. Gud. 135, 52. 136, 17, Or. 46, 15, Suid., Hes., Eust. 881, 6. 1169, 35, Lob. Prol. 9. 106. El. 1, 98. 414. 518 Duentz. K. Ztft. 15, 303 Buttm. Lex. 2, 162.

δειλός (δι Curt. Et. 221. producit brevem syllabam E 574, non producit N 278 Hoffm. Qu. II. 1, 112 Duentz. JJb. 95, 373 L. Meyer K. Ztft. 7, 203) 1) ignavus N 278 ἔνθ' ὅ τε δ. ἀνήρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη cf. 279 sq. v. sch. BL. — 2) miser, malus, improbus A 293 ἦ γάρ κεν δ. τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην | ub nonnulli ignavum interpretantur v. sch. BL, θ 351 δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι ubi δειλῶν rectius ad Martem refertu (Nitzsch, Doederl., Kays.) quam ad Volcanum cf sch. EPQV, X 431 ἐγὼ δειλή· τί νυ βείομαι ξ 243 ἐμοὶ δειλῷ, υ 115 ἐμοὶ δειλῇ, T 28 μοὶ δειλῇ, P 38 σφὶν δειλοῖσι γόον καταπαυμ γενοίμην | Ariston. ἡ δ. ὅ. δειλοῖσιν εἶπεν ἀντ τοῦ δειλαίοις, E 574 τώ - δειλώ, ε 299 ὤ μο ἐγὼ δειλός, Σ 54 ὤ μοι ἐγὼ δειλή, Δ 441 45 Π 837 P 201 Ω 518 λ 618 σ 389 ἆ δείλ' He rod. Δ 441 ἀναγκαίως ἐκ πλήρους γράφει τὴν λέξιν ἆ δειλέ, δεῖ, ἵνα καὶ ἡ στιγμὴ κα ὁ τόνος ἀναλόγως καὶ Ἑλληνικῶς ἔχῃ. οὕτω δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἔγραφεν ἐκ πλήρους, ὡ Δίδυμος μαρτυρεῖ cf. id. P 201 Lehrs Qu. ep 49 Lob. El. 2. 314. 332. 334, ξ 361 φ 288 δειλὲ ξείνων, P 443 ἆ δειλώ (equi Achilli) c φ 86 κ 431 υ 351 ἆ δειλοί, - Λ 816 ἆ δειλο Δαναῶν ἡγήτορες . . . v. sch. BL et Ψ 223 ὅ τε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας c. prolep ι 65 τῶν δ. ἑτάρων, Φ 464 βροτῶν - | δειλοῖ X 31 76 Ω 525 λ 19 μ 341 ο 408 δειλοῖσι βρο τοῖσιν | v. Ariston. X 31 ἀντὶ τοῦ δειλαίοι Eust. 1246, 64. 1362, 2 Naegelsb. HTh. 375. 37 Duentz. H Beiw. 14, P 670 Ψ 65 105 221 Πα τροκλῆος δειλοῖο | v. Ariston. Ψ 65. | v. l. Pl tonis et Plutarchi fuit pro volg. Ω 528 κηρ ἔμπλειοι, ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὁ δειλῶν'. Apoll. Lex. 56, 30, EM. 261, 28, E. Gud. 13 27, Or. 43, 12, Hes., Eust. 1599, 59. 1763, 4 Lehrs Ar. 3. 117 Doed. Gl. 175, L. Meyer K Ztft. 7, 203.

δεῖμα (δι) terror. E 682 δ. φέρων Δαναοῖ h. Cer. 293 δείματι παλλόμεναι, E. M. 261, ὁ φόβος cf. E. Gud. 136, 25, Suid., Hes., Doe Gl. 175 (δειμαίνω).

δειμαίνω (δεῖμα) timeo h. Ap. P. 226 δειμαίνοντες | — h. Merc. 407 δειμαίνω κατ πισθε τὸ σὸν κράτος codd. θαυμαίνω emen Stephanus. cf. Suid., Hes.

Δεῖμος (δι. producit syllabam Λ 37 O 1 Hoffm. Qu. 1, 142) Terror. Δ 440 ὦρσε δὲ το μὲν Ἄρης — | Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος Aristo ἡ δ. ὅ. Δεῖμος καὶ Φόβος Ἄρεος υἱοί. πλαν

θείς δ' Ἀντίμαχος ἵππων Ἄρεος ὀνόματα ἀποδέδωκεν κτλ., cf. id. N 299, sch. D, V, BL ad l., Λ 37 περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε | in clipeo Agamemnonis, O 119 ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε | ζευγνύμεν v. Ariston cf. E. M. 261, 40. 701, 34, E. Gud. 136. 21, Bekk. an. 714, 22, Suid., Hes., Eust. 1008, 45 Lob. Rhem. 282 Prol. 162 n. 13, Lehrs Ar. 179.

δεινός (δι. producit syllabam Γ 172 K 254 272 Λ 10 Φ 25 γ 322 ε 52 h. Ap. P. 223, non producit Θ 133 O 626 v. Hoffm. Qu. 1, 111. 142, O. Meyer Qu. H. 132, Leskien Dig. 42, La Roche HU. 48) terribilis. 1) de animantibus Π 789 Φοῖβος - | δεινός, Δ 514 δ. θεός idem. P 211 Ἄρης | δ., μ 322 δεινοῦ - θεοῦ Solis, E 839 (ἀθετ.) δεινήν - θεόν Minervam cf. Z 380 385 η 41 h. 11, 2, η 246 [255] μ 449 δεινὴ θεός Calypso, κ 136 λ 8 μ 150 δ. θεός Circe, Σ 394 δεινή τε καὶ αἰδοίη θεός Thetis, E 741 Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου | δεινή τε σμερδνή τε cf. λ 634, — θ 22 ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο | δεινός τ' αἰδοῖός τε Ulixes, ξ 234 δ. τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην |, Γ 172 αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι, φίλε ἑκυρέ, δ. τε | Priamus v. Naegelsb. et sch. BL Λ 654 οἷος ἐκεῖνος | δ. ἀνήρ Achilles, Λ 418 δεινόν περ ἐόντα aprum, B 321 δεινὰ πέλωρα draco, χ 405 δεινός τ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι | leo, h. 7, 45 λέων - | δ., κ 168 δεινοῖο πελώρου | cervi, h. Ap. 223 πέλωρ μέγα τε δεινόν τε | Apollo in delphinum mutatus, π 401 δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐστι | κτείνειν ubi cum attractione ad γένος referri videtur, μ 119 ἀθάνατον κακόν - | δεινόν τ' ἀργαλέον τε Scylla, h. Ap. P. [128] 174 δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα. — 2) de inanimatis μ 260 430 ψ 327 δεινήν τε Χάρυβδιν |, γ 322 μέγα τε δεινόν τε mare, ε 52 κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλός, Φ 25 ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο sch. A μεγάλου καὶ θαυμαστοῦ, Eust. cum Veneto δινοῖο sch. V δινὰς ἔχοντος καὶ ἤδη ἀκροκελαινιόωντος sed cf. Hoffm. Φ et X p. 220, λ [157] δεινὰ ῥέεθρα | v. sch. H, Z 182 δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος, Θ 135 δεινή - φλόξ, ε 317 δεινή - ἐλθοῦσα θύελλα, O 626 ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτη v. Ariston., μ 94 δεινοῖο βερέθρου |, ε 175 μέγα λαῖτμα θαλάσσης | δ. τ' ἀργαλέον τε, ε 367 μέγα κῦμα - | δ. τ' ἀ. τε, Ψ 688 δεινός - χρόμαδος γενύων, Λ 49 δεινή - κλαγγή, N 621 δεινῆς - ἀυτῆς |, Π 104 δεινήν - καναχήν v. sch. BL, Ξ 415 δεινὴ θεείου - ὀδμή |, Φ 199 δεινήν - βροντήν, E 739 O 309 αἰγίδα - | δ., X 134 Πηλιάδα μελίην - | δ., H 245 266 Αἴαντος δ. σάκος, Y 259 ἐν δεινῷ σάκει Did. τὸ δινῷ δὲ ἔξω τοῦ ε ἀπὸ τοῦ δινεῖσθαι provocans ad N 407, Ξ 385 δ. ἄορ, K 254 272 ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν, Λ 200 δεινώ - ὄσσε Minervae, Ω 479 χεῖρας δ. Achilli, θ 409 ἔπος - | δ., φ 169 ἔπος - | δ. τ' ἀργαλέον τε, γ 145 τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον, H 346 ἀγορή — | δ. τετρηχυῖα propter tumultum, falso Eust. 684, 41: pavida, N 100 μέγα θαῦμα — | δ., B 755 ὅρκου - δεινοῦ, O 38 ε 186 h. Ap. D. 86 ὅς τε μέγιστος | ὅρκος δεινότατός τε πέλει - θεοῖσιν. — 3) adv. a) δεινόν Γ 337 Λ 42 O [481] Π 138 X 124 δ. δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν | cf. Z 470, Γ 342 δεινὸν δερκόμενοι cf. Ψ 815 quem locum recte vituperat Lehrs Rh. M. 17, 483, Λ 37 Γοργώ - | δ. δερκομένη, Λ 420 δ. δ' ἔβραχε χαλκός, Y 56 δ. δὲ βρόντησε πατήρ cf. Θ 133, Λ 10 ἤυσε θεὰ μέγα τε δ. τε | ὄρθι', cf. Ξ 401 Π 566, μ 242 ἀμφὶ δὲ πέτρη | δ. ἐβεβρύχειν, h. 27, 8 ἰαχεῖ δ' ἐπὶ - ὕλη | δ. ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν, h. 28, 10 μέγας δ' ἐλελίζετ' Ὄλυμπος | δ., T 17 ἐν δέ οἱ ὄσσε | δ. — ἐξεφάανθεν, ι 301 μέγα κῦμα — | δ. ἐρευγόμενον, ε 314 μέγα κῦμα - | δ. ἐπεσσύμενον, μ 85 Σκύλλη - δ. λελακυῖα, μ 235 δ. ἀναρροίβδησε θαλάσσης - ὕδωρ, μ 106 τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ | δ., λ 608 ω 179 δ. παπταίνων, Σ 226 ἀκάματον πῦρ | δ. - δαιόμενον, Φ 240 δ. δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα, ubi minus bene pro adi. accipitur. — b) δεινά E 439 Π 706 Y 448 δ. δ' ὁμοκλήσας, O 13 δ. δ' ὑπόδρα ἰδών sed h. 7, 48 δεινὸν δ' ὑ. ἰδών. — v. l. fuit X 315 δειναί pro καλαί v. Did. — Herod. 2, 490, 15 ὁ δέους ἐμποιητικός, Apoll. Lex. 57, 22 ἀξιωματικός, ἐντροπηματικός cf. EM. 262, 23, E. Gud. 135, 28. 605, 19, Or. 46, 12, Suid., Hes., Lex. Seg. 234, 24, Eust. 504, 13. 1579, 35 L. Meyer K. Ztft. 7, 203 Doed. Gl. 177. — **δεῖος** v. δέος.

δειπνέω (δεῖπνον) ceno. T 304 δειπνῆσαι, ι 312 ο 397 δειπνήσας non pransus, sed cenatus, ο 79 δειπνήσαντας, ρ 359 δεδειπνήκει Aristarchus δεδειπνήκειν v. Did., La Roche HT 194 (Aristarchus vs. damnavit v. Ariston. X 329), ι 155 ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι |, ε 95 ξ 111 δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, ρ 506 ἐδείπνει Bekk. Kays. ἐδείπνεε, δ 685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν |, υ 119 νῦν ὕστατα δειπνήσειαν |, h. Ap. P. 319 δειπνῆσαι - παρὰ νηί ubi sensu latiore dictum est cf. v. 333 δόρπον ἔπειτ' εἵλοντο. — v. l. fuit δειπνῆσαι η 215 pro δορπῆσαι v. Did.

δείπνηστος (δεῖπνον Curt. Et. 575 n.) tempus cenae. ρ 170 ὅτε δὴ δ. ἔην sch. BHQ ὀξυτόνως μὲν τὸ δεῖπνον, βαρυτόνως δὲ ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου cf. sch. V. E. M. 262, 45 διὰ τοῦ ι γράφεται, Suid. et Zonar. 475 habent δείπνητος cf. Eust. 1814, 36, Hes. s. v. δειπνηστύν.

δειπνίζω (δεῖπνον) cenam praebeo. δ 535 κατέπεφνον | δειπνίσσας v. sch. B, λ 411 ἔκτα - οἶκον δὲ καλέσσας | δειπνίσσας sch. B δεῖπνον δούς. cf. Suid. Lex. Seg. 133, 23, Eust. 1508, 1.

δεῖπνον (ex δέπινον, rad. δεπ, δαπ, lat. daps cf. skr. dâpajâmi Curt. Et. 218 Benf. 2, 271 Christ Lautl. 44, Legerlotz K. Ztft. 8, 397) prima lautior qua in die fruimur cena. Ariston. Ω 124 τρὶς τροφὰς ἐλάμβανον οἱ ἥρωες cf. sch. EHMTV β 20. K 578 δείπνῳ ἐφιζανέτην Ariston. ἡ δ. ὅτι ἐπὶ πάντων τοῦτο νοητέον, καὶ ὅτι ἠριστοποιοῦντο. ἡ γὰρ πρωϊνὴ ἐπέστη. ω 394 ἵζ' ἐπὶ δεῖπνον, Σ 560 γυναῖκες | δ. ἐρίθοισιν λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον | Ariston. ἡ δ. ὅ. δ. τὸ ὑφ' ἡμῶν ἄριστον, Λ 86 ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὁπλίσσατο δ. | Ariston. ὅτι Ζηνόδ. γρ. δόρπον οὐ λέγει δὲ δεῖπνον τὴν ἑσπερινὴν νῦν, ἀλλὰ δεῖπνον καλεῖ ὃ ἡμεῖς ἄριστον, καθ' ἣν ὥραν καὶ ὁ δρυτόμος ἀριστοποιεῖται cf. sch. BL et V Schoemann op. 3, 23 Lehrs Ar. 128, ι 311 σὺν δύω μάρψας ὁπλίσσατο δ. | cf. κ 116 ubi v. l. δόρπον v. sch. H., τ 419 δ. ἐφοπλίσσαι, ω 360 ὡς ἂν δ. ἐφοπλίσσωσι τάχιστα |, ρ 214 υ 175 αἶγας ἄγων - | δ. μνηστήρεσσιν, ω 215 δ. δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε ὅς τις ἄριστος, B 399 δ. ἕλοντο cf. Θ 53 (v. sch. V) ζ 97 ι 86 κ 57, ρ 176 ἐν ὥρῃ δ. ἑλέσθαι |, B 381 ἔρχεσθ' ἐπὶ δ. ubi exercitus mane exit ad pugnam v. sch. ABL, D, V, cf. T 275, T 171 Ψ 158 δ. ἄνωχθι | ὅπλεσθαι, T 316 μοὶ - ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δ. ἔθηκεν |, T 346 οἴχονται μετὰ

δ., δ [624] ω 412 περὶ δ. ἐνὶ μεγάροισι πένοντο |, κ 155 δ. ἑταίροισιν δόμεναι, ο 316 εἴ μοι δ. δοῖεν, B 383 εὖ δέ τις ἵπποισιν δ. δότω, ο 77 (ubi Telemachus mane iter capessit) 94 δ. - τετυκεῖν, υ 390 δ. - τετύκοντο | ἡδύ τε καὶ μενοεικές, ω 386 δείπνῳ ἐπεχείρεον, ο 500 δ. τ' ἐντύνοντο, h. Cer. 128 δ. δ' ἠρτύνοντο, ubi sensu latiore dictum est cum sequatur ἀλλ' ἐμοὶ οὐ δόρποιο κτλ. v. Baum., τ 321 ὥς κ' ἔνδον - δείπνοιο μέδηται |, α 124 δείπνου πασσάμενος v. sch. V, δ 61 δ. πασσαμένω sch. HMQ τοῖς ὁδοιπορήσασι δείπνου δηλονότι γενομένου· αὐτὸς γὰρ ἑξῆς φησι 'δόρπου' (213) καὶ 'μεταδόρπιος' (194) cf. Rumpf Γαμοπ. Menel. 17 Lehrs l. c., α 134 μὴ ξεῖνος - | δείπνῳ ἀδήσειεν. — v. l. fuit. Zenod. δεῖπνον Λ 730 pro δόρπον v. Ariston. cf. Choerob. 193, 30, E. M. 262, 35, E. Gud. 136, 35. 38. Or. 44, 15, Suid., Hes., Poll. 6, 101, Eust. 833, 1. 1432, 3. 1791, 40 Doed. Gl. 2469 Lehrs Ar. 127. (δειπνέω, δειπνίζω, δειπνηστός).

δειράς (δειρή) iugum montis. h. Ap. P. 103 πρὸς δειράδα θείων | Suid. οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ὀρῶν, Hes. ἐξοχάς, κορυφάς. (πολυδειράς)

δειρή (lat. dorsum Curt. Et. 221, Stud. 1, 1, 256, Pauli Koerperth. 12 Fick W. 86) 1) collum Λ 26 δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν |, Ξ 412 στῆθος - ὑπὲρ ἄντυγος, ἄγχοθι δειρῆς |, M 204 κατὰ στῆθος παρὰ δειρήν |, ψ 208 ἀμφὶ δὲ χεῖρας | δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆι, ψ 240 δειρῆς δ' οὔ πω πάμπαν ἀφίετο πήχεε, χ 472 ἀμφὶ δὲ πάσαις | δειρῇσι βρόχοι ἦσαν, Γ 396 θεᾶς περικαλλέα δ. |, h. Ven. 181 δ. τε καὶ ὄμματα κάλ' Ἀφροδίτης |, Γ 371 ἄγχε δέ μιν - ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δ. |, T 285 στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δ. καὶ καλὰ πρόσωπα, h. Ven. 88 ὅρμοι δ' ἀμφ' ἁπαλῇ δ. - ἦσαν |, h. 6, 10 δ. δ' ἀμφ' ἁπαλῇ, N 202 κεφαλὴν δ' ἁπαλῆς ἀπὸ δ. | κόψειν, Σ 177 κεφαλήν - ταμόνθ' ἁ. ἀπὸ δ. | idem vs. a Zenodoto insertus est post 154 v. Ariston. Duentz. Zenod. 155. — μ 90 ἓξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες Scyllae, β 153 δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι - δειράς aquilae. — 2) gula h. Merc. 133 περᾶν ἱερῆς κατὰ δειρῆς. — Apoll. Lex. 56, 32 ὁ τράχηλος. κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν τετραπόδων, διὰ τὸ ἀπὸ τούτων τῶν μερῶν ἄρχεσθαι δείρεσθαι, E. Gud. 136, 53. 137, 3 δ. τὸ ἔμπροσθεν τοῦ τραχήλου, καθ' ὅ ἐστιν ὁ φάρυγξ, αὐχὴν δὲ τὸ ὄπισθεν cf. Choerob. Orth. 194, 10. EM. 262, 53 Suid, Hes. Lob. Prol. 65. (δειράς, δειροτομέω).

δειροτομέω (δειρή, τέμνω) cervicem abscindo, decollo. Φ 89 ἄμφω δειροτομήσεις | sch. D τὸν τράχηλον κόψεις V καταχρηστικῶς, ἀναιρήσεις, Φ 555 ἀνάλκιδα δειροτομήσει |, χ 349 μή με λιλαίεο δειροτομῆσαι v. sch. Q, h. Merc. 405 δύω βόε δειροτομῆσαι |, Ψ 174 τῶν ἐνέβαλλε πυρὶ δύο δειροτομήσας | canes. cf. EM. 256, 57, Hes., Eust. 94, 4. (ἀπο-)

Δεισήνορα (δείδω) Troianum Hector adhortatur P 217.

δέκᾰ (skr. zd. daçan, lat. decem, goth. taihun ahd. zehan, ksl. desęti Curt. Et. 129) decem. B 372 δ. μοι συμφράδμονες, B 489 οὐδ' εἴ μοι δ. μὲν γλῶσσαι δ. δὲ στόματ' εἶεν cf. sch. A, B 618 δ. δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ | νῆες ἕποντο, Δ 347 καὶ εἰ δ. πύργοι Ἀχαιῶν | ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο, I 122 264 δ 129 δ. δὲ χρυσοῖο τάλαντα, T 247 Ω 232 χρυσοῦ - δ. πάντα τάλαντα |, Λ 24 δ. οἶμοι - κυάνοιο | c. hiatu illicito v. Hoffm. Qu. 1, 93 O. Meyer Qu. H. 127, Λ 33 κύκλοι δ. χάλκεοι, Ψ 851 δ. μὲν πελέκεας δ. δ' ἡμιπέλεκκα |, Ψ 882 πελέκεας δ. πάντας, ω 310 δ. μηλέας, ι 160 ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἴῳ | (αἶγας), ε 278 η 267 ἑπτὰ δὲ καὶ δ. — ἤματα, ω 63 ἑπτὰ δὲ καὶ δ. - νύκτας τε καὶ ἦμαρ |. cf. Bekk. an. 710, 4. (δεκάπηχυς? δεκάς, δέκατος et)

δεκάκις (δέκα) decies. I 379 εἴ μοι δ. τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη |, X 349 εἴ κεν δ. τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα | στήσωσ'.

δεκάπηχυς qui decem cubitorum est v. l. fuit Z 319 ἔγχος ἔχεν δεκάπηχυ pro ἔχ' ἑνδεκάπηχυ v. Herod. E. M. 599, 41, E. Gud. 403, 60.

δεκάς (δέκα) decas. B 126 εἰ - ἡμεῖς δ' εἰς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν v. sch. BL, Freytag, B 128 πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο, π 245 μνηστήρων δ' οὔτ' ἂρ δεκὰς ἀτρεκὲς οὔτε δύ' οἶαι |. Lex Seg. 240, 11 αἱ τῶν ἀνδρῶν ἀνὰ δέκα συναγωγαί cf. E. M. 253, 50. E. Gud. 137, 27.

δέκᾰτος (δέκα Brugman Curt. St. 4, 72) decimus. ξ 325 τ 294 ἐς δ. γενεήν. Z 175 Ω 785 ὅτε δὴ δ. ἐφάνη - ἠώς |, τ. 192 τῷ δ' ἤδη δ. ἢ ἑνδεκάτη πέλεν ἠώς |, h. Cer. 51 ὅτε δὴ δ. οἱ ἐπήλυθε - ἠώς, I 574 ὅτε δὴ δ. μοι ἐπ. νύξ, μ 447 ἐννῆμαρ - δ. δέ - νυκτί cf. η [253] ξ 314, h. Merc. [11] τῇ δ' ἤδη δ. μεὶς οὐρανῷ ἐστήρικτο, B 329 τοσσαῦτ' ἔτεα - | τῷ δ. δέ v. Naegelsb., ε 107 (ἀθετ. v. sch. BQ) εἰνάετες, δεκάτῳ δέ cf. ξ 241 εἰ. — τῷ δ. δέ, M 15 π 18 δ. ἐνιαυτῷ |, Θ 404 418 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους - ἐνιαυτούς | ἕλκε ἀπαλθήσεσθον ubi est pro ἐς δέκατον ἐνιαυτόν vel pro ἐς δέκα ἐνιαυτούς cf. Eust. — suppletur ἡμέρῃ Α 54 Ω 665 κ 29 ἐννῆμαρ — | τῇ δεκάτῃ δ' cf. Ω 612, ι 83 ἐννῆμαρ - αὐτὰρ δεκάτῃ v. Naegelsb. Α 54 La Roche HSt. 9. — v. l. fuit ἐν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ pro ἑνδεκάτῳ γ 391 v. sch. E, Eust. 1473, 55. cf. E. M. 253, 47 E. Gud. 137, 37.

δεκᾰ-χῑλοι decem milia. E 859 Ξ 148 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι | ἀνέρες ἐν πολέμῳ v. l. δεκάχειλοι sch. V Ἀρίσταρχος ἐννέα (s. δέκα) χείλη ἔχοντες, ἐκ μέρους σώματος (?) cf. Eust. 614, 44. 972, 60 Hes. δεκάχειλοι· δεκακισχίλιοι.

δέκτης (δέχομαι) mendicus. δ 248 ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤισκεν | δέκτῃ, sch HMQT ὁ κυκλικὸς τὸ Δέκτῃ ὀνοματικῶς ἀκούει (cf. Welcker ep. cycl. 51) Ἀρίσταρχος δὲ δέκτῃ μὲν ἐπαίτῃ, . . . cf. sch. E, Apoll. Lex. 57, 1[?] ἐπαίτῃ, παρὰ τὸ δέχεσθαι, Hes., Eust. 1494, 5[?] Lehrs Ar. 153 Naegelsb. HTh. 301 Friedlaend Phil. 4, 581.

Δελφίνιος Apollo a delphino vocatus h. Ap 495; cf. Paus. 119, 1.

δέλφιος corrupta vox h. Ap. P. 318 v. Baum

δελφίς (cf. δελφύς skr. garbhas 'Bauchfisch Curt. Et. 436 Stud. 2, 1, 60, cum skr. grabh componit, captorem, rapacem interpretatur Buchler Or. u, Occ. 2, 2, 334 v. Benf. 2, 139) delphinus. Φ 22 ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος v. sch B, V, μ 96 ἰχθυάᾳ — | δελφῖνας, h. Ap. P 22[?] δέμας δελφῖνι ἐοικώς |, 316 εἰδόμενος δελφῖνι Apollo, h. 7, 53 δελφῖνές τ' ἐγένοντο nautae. cf. E. M. 255, 24 E. Gud. 30, 36, Suid Eust. 1221, 31.

Δελφοί Delphi h. 27, 14. Cf. Πυθώ.

δέμας (δεμ. Curt. Et. 220 Pott E. F. 1[1] 261 statura, corpus. E 801 μικρός - ἔην δ., γ 368 ϑ 1[?] ψ 163 δ. ἀθανάτοισιν ὁμοῖος, P 323 δ. Περίφαντι ἐοικώς |, h. Ap. P. 222 δ. δελφῖνι ἐοικώς

h. Ven. 55 δ. ἀθανάτοισιν ἐ. |, Φ 286 δ. δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην |, Θ 305 δ. ἐικυῖα θεῇσιν |, producta ultima, ϑ 194 ν 222 ἀνδρὶ δ. εἰκ., δ 796 (εἴδωλον), δ. δ' ἤικτο γυναικί |, ν 288 π 157 υ 31 δ. δ' ἤικτο γυναικί, υ 194 ἔοικε δ. βασιλῆι ἄνακτι, — Α 115 οὔ ἑθέν ἐστι χερείων | οὐ δ. οὐδὲ φυήν cf. sch. A, Naegelsb., cf. ε 212, η 210 | ἀθανάτοισιν ἔοικα — | οὐ δ. οὐδὲ φυήν, cf. h. Ap. P. 287, — ϑ 116 ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δ. τε — | Φαιήκων, λ 469 ω 17 Δαναῶν, σ 251 τ 124 ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δ. τε | Penelopae, h. Ven. 241 τοιοῦτος ἐὼν εἶδός τε δ. τε | — Ω 376 δ. καὶ εἶδος ἀγητός | cf. ξ 177 (v. l. φρένας v. La Roche), ε 213 θνητὰς ἀθανάτῃσι δ. καὶ εἶδος ἐρίζειν |, — π 174 δ. δ' ὤφελλε καὶ ἥβην | Ulixis, — Ν 45 εἰσάμενος Κάλχαντι δ. καὶ ἀτειρέα φωνήν | Ρ 555 εἰσαμένη Φοίνικι δ. κ. ἀ. φ. | Χ 227 Δηιφόβῳ εἰκυῖα δ. κ. ἀ. φ., | — β 268 401 χ 206 ω 503 548 Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δ. ἠδὲ καὶ αὐδήν, τ 381 δ. φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆι ἔοικας |, κ 240 συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε | καὶ δ. Zenod. πόδας v. Did., ρ 307 καλὸς μὲν δ. ἐστίν, 313 εἰ τοιόσδ' εἴη ἠμὲν δ. ἠδὲ καὶ ἔργα | canis Ulixis. — 2) adv. instar Λ 596 Ν 763 Ρ 366 Σ 1 μάρναντο δ. πυρός sch. A Σ 1 πυρὸς τρόπον cf. sch. AB, L Λ 596, Hes. La Roche HSt. 22 Apoll. Lex. 57, 26 Eust. 645, 35. 1110, 1. — cf. Plut. poes. Hom. 124 Herod. μον. λ. 29, 5 Bekk. an. 1095, Hes. σῶμα. μορφή. ἰδέα. τρόπος, EM. 255, 36 E. Gud. 138, 10. 19. 520, 8 Eust. 61, 36. 666, 24. Lehrs Ar. 86 Doed. Gl. 353.

δέμνιον (δέμω) stratum. ζ 20 ἐπέσσυτο δέμνια κούρης |, ϑ 282 πάντα δόλον περὶ δ. χεῦεν |, ϑ 296 εἰς δ. βάντε, cf. ϑ 314 εἰς ἐμὰ δ. β., Ω 644 δ 297 η 336 δ. ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα - ἐμβαλέειν, τ 599 τοὶ κατὰ δ. θέντων |, τ 318 κάτθετε εὐνήν | δ. καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα, λ 189 οὐδέ οἱ εὐναί | δ. κ. χ. κ. ῥ., δ 301 δ. δὲ στόρεσαν, υ 139 δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῇσιν |, ϑ 277 θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο |, v. l. fuit δέμνια pro κώεα ψ 180 rec. Kays. cf. disput. tert. 4. Apoll. Lex. 57, 28 τὰ στρώματα, E. M. ἐγκοίτια στρώματος. κλίνη, E. Gud. 138, 21, Or. 44, 7 Suid., Hes., Eust. 1368, 40.

δέμω (δεμ cf. skr. damas zd. dema lat. domus, ags. timber ksl. domŭ Curt. Et. 220 Pott EF. 1¹ 261 Grassmann K. Ztft. 11, 15) aedifico. 1) act. Ι 349 τεῖχος ἔδειμε, Η 436 τεῖχος ἔδειμαν | πύργους θ' ὑψηλούς, Ξ 32 τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδ. |, Φ 446 Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα, Η 337 ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα | πύργους (ci. aor.), ψ 192 τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, h. Merc. 87 γέρων - δέμων ἀνθοῦσαν ἀλωήν colens. — 2) med. ζ 9 ἐδείματο οἴκους |, ξ 8 αὐλή - ἥν ῥα συβώτης | αὐτὸς δείμαθ' - νέεσσιν - ἄνακτος - ὀντοῖσιν νέεσσιν Zenod. δείματο οἶος v. Did. cf. H. Weber EF. 103. — 3) pass. Ν 683 ὕπερθεν τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, Ζ 245 θάλαμοι - πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι cf. 249, α 426 ἔνθα οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς | ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, ι 185 περὶ δ' αὐλή | ὑψηλὴ δ. κατωρυχέεσσι λίθοισιν | . . . Aristophanes βέβλητο v. Did. cf. Nauck Ar. p. 40, ξ 6 ἔνθα οἱ αὐλή | ὑψηλὴ δ. . . . Apoll. Lex 57, 2 δέδμητο· κατεσκεύαστο cf. E. M. 217, 36. 262, 8, E. Gud. 154, 39, Suid., Eust. 1047, 58. (δέμας, δέμνιον, ἐΰδμητος, θεόδμητος, δόμος, μεσόδμη, δῶ, δῶμα, βυσσοδομεύω).

δενδίλλω (redupl. ex dra rad. ortum putat Curt. Et. 508 Fick W. 84, ad δένω quod sumit refert Doed. Gl. 2422 cf. δονέω) oculos huc illuc verto, circumspecto. Ι 180 τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε - | δενδίλλων ἐς ἕκαστον . . . sch. AD διανεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς D ἢ περιβλέπων, ἀπὸ τοῦ διειλεῖν cf. BL. sch. BQ σ 11 ἴλλοι οἱ ὀφθαλμοί, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι, ὅθεν τὸ δενδίλλων, Apoll. Lex. 57, 15 περιβλεπόμενος cf. sch. Ap. Rh. 3381 EM. 255, 50. 342, 42 E. Gud. 138, 26, Suid. τοῖς ὄμμασι νεύων, Hes., Eust. 745, 34.

δένδρεον (δρῦς Curt. Et. 224, ex δένδρεϝον rad. δρεϝ, drav ortum putat Ahrens Δρῦς p. 18 cf. Misteli K. Ztft. 18, 188. bisyllab. δενδρέῳ Ρ 153, δενδρέων τ 520) arbor. Γ 152 δενδρέῳ ἐφεζόμενοι Zenod. δένδρει v. Ariston. La Roche HT. 208, Φ 338 Ξάνθοιο παρ' ὄχθας | δένδρεα καί', τ 112 βρίθῃσι δὲ δ. καρπῷ |, ω 336 δένδρε' ἐϋκτιμένην κατ' ἀλωήν |, τ 520 δενδρέων ἐν πετάλοισι, h. Ven. 270 ἀέξεται - δ. καλὰ |, Ι 541 πολλὰ δ' ὅ γε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δ. μακρά |, Λ 88 δρυτόμος - τάμνων δ. μακρά |, ε 238 ὅθι δ. μακρὰ πεφύκει, | αὖα πάλαι, περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς |, cf. ε 241 σ 359 δ. μακρὰ φυτεύων |, η 114 ἔνθα δὲ δ. μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα |, ν 196 δ. τηλεθόωντα, Ν 437 δ. ὑψιπέτηλον |, δ 458 γίγνετο - δ. ὑψιπέτηλον | Proteus, λ 588 δ. δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρῆθεν χέε καρπόν |. cf. Hes. Eust. 396, 56. 1433, 45 Doed. Gl. 228.

δενδρήεις (δένδρον) arboribus obsitus. α 51 νῆσος δενδρήεσσα cf. Sengebusch Ariston. 32, h. 19, 3 ἀνὰ πίση | δενδρήεντ', ι 200 h. Ap. P. 57 206 ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι |, h. Ap. D 76 143 Ap. P. 43, 67 ἄλσεα δενδρήεντα |. cf. Eust. 1624, 7, Schuster Ztft. f. östr. G. 10, 23.

Δεξαμένη Nereis Σ 44, ubi cf. sch. B de accentu, praet. Eust. 1228, 20.

Δεξιάδην (Ἰφίνοον) Dexii filium Glaucus interfecit Η 15.

(**δεξιάδην**) nonnulli legerunt Η 15 interpretati: a dextra parte aut cum ὦμον iungentes dextrum cf. Nican. Apoll. Lex. 57, 29 E. M. 256, 37, E. Gud. 139, 3, Hes.

δεξιόομαι (δεξιός) dextram iungo. h. 6, 16 ἠσπάζοντο ἰδόντες | χερσί τ' ἐδεξιόωντο. Suid. προσάγεσθαι, ξενοδοχεῖν, φιλοφρονεῖσθαι cf. E. M. 259, 37, E. Gud. 137, 52, Hes., Eust. 129, 12. 234, 41. Lob. Rhem. 187 non bene Doed. Gl. 2042 δεκτὶν ἑαυτῷ ποιεῖσθαι.

δεξιός (skr. dakshinas zd. dashina, lat. dexter, goth. taihsvô ksl. desinŭ Curt. Et. 220 Pott EF. 1¹ 85 Ebel K. Ztft. 5, 188) dexter. 1) Ι 481 μαζόν | δ., Λ 584 μηρόν - δ., Ε 66 Ν 651 γλουτὸν κάτα δ., Ε 46 98 Λ 507 Ξ 450 Π 343 Χ 133 ρ 462 502 (ἄθετ. v. sch. H) 695 τ 452 (v. Ameis app.) δ. ὦμον | cf. Ε 189 Π 289 468, Ψ 336 τὸν δ. ἵππον |. — 2) Κ 542 δεξιῇ ἠσπάζοντο sc. χειρί (correpta ultima). — 3) Β 341 Δ 159 δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν | Hes. αἱ γινόμεναι κατὰ συνθήκας ἐπαφαὶ τῶν δεξιῶν χειρῶν Suid. συνθῆκαι. has dexteras ad foedus sanciendum datas in foedere ipso non commemoratas esse vituperat Lachm. Betr. 19, excusat sch. BL Δ 159 δ. ἐγένοντο ἴσως κατὰ τὸ σιωπώμενον cf. Eust. Schoemann op. 3, 2. — 4) c. praep. Η 238 οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν v. sch. BL, V, La

Roche, cf. *Μ* 239. item *Β* 353 Bekk. MB 1864, 89 scribi volt *ἐπὶ δεξί'* pro *ἐπιδέξι'* et v. l. est *ἐπὶ δεξιά φ* 141 pro *ἐπιδέξια* cf. Buttm. Lex. 1, 165 Lob. Phryn. 259, *Ν* 308 *ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ* ubi accusativum agnoscunt sch. V E. M. 800, 9 E. Gud. 411, 15 Suid., cf. Lob. El. 2, 255. 260, genetivum La Roche, localem Delbrueck abl. loc. instr. 19. — 3) in auguriis *Κ* 274 *τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιόν*, *Μ* 239 *εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε εἴτ' ἐπ' ἀριστερά* (*οἰωνοί*) Ariston. *δεξιά τὰ πρὸς ἀνατολάς λέγει*, *Ν* 821 *ο* 160 525 *οἱ - ἐπέπτατο δ. ὄρνις* |, *Ω* 294 *αἴτει δ' οἰωνόν -* | *δ.*, *Ω* 312 *πέμψον δ' οἰωνόν —* | *δ.*, *Ω* 320 *εἴσατο δέ σφιν* | *δ. ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος* (*περκνός*), *β* 154 *δεξιὼ ἤϊξαν διά τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν* | (*αἰετώ*), sch. EQS *ἀνατολικοί. δεξιὰ γὰρ τὰ ἀνατολικὰ λέγει ὁ Ὅμηρος* cf. sch. E *β* 148, *ο* 164 *ὁ δέ σφισιν ἐγγύθεν ἐλθών* | *δ. ἤϊξε πρόσθ' ἵππων* (*ὄρνις*), *ο* 531 *οὔ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δ. ὄρνις* | *ω* 312 *ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι* | *δ., οἷς χαίρων* … cf. Eust. 902, 11. 1439, 26 Hermann gottesd. A. § 38, 9 Grimm Gesch. d. d. Spr. 2, 980. v. l. fuit *περὶ δεξιός* pro *περιδέξιος Φ* 163 v. Herod. *ἐν δεξιᾷ* pro *ἐνδέξια Ι* 236 v. Herod. cf. sch, H *ρ* 365. — cf. E. M. 256, 16, E. Gud. 138, 59 Or. 46 4, Poll. 2, 159, Hes., Eust. 234, 45 (*ἐνδ., ἐπιδ., περιδ., δεξιτερός, δεξιόομαι, Δεξιάδης*).

δεξιτερός (*δεξιός*, dexter, de corporis tantum partibus dicitur. 1) *Ε* 393 *δ. κατὰ μαζόν*, *Κ* 373 *δ. δ' ὑπὲρ ὦμον*, *Π* 405 *γναθμόν δ.*, *Δ* 519 *κνήμην δ.*, *Λ* 377 *ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός*, *Η* 108 *δεξιτερῆς - χειρός* Bekk. *δεξιτερήν - χεῖρα*, *Φ* 167 *χειρός* | *δ.*, *Ω* 284 *ο* 148 *ἐν χειρί - δεξιτερῆφιν*, *τ* 480 *χείρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφιν* | cf. Delbrueck abs. loc. instr. 47, *Ξ* 137 *δ. δ' ἕλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος*, *Ω* 672 *χεῖρα γέροντος* | *ἔλλαβε δ.*, *υ* 197 *δ. δειδίσκετο χειρί*, *φ* 410 *δ. δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς* |, *α* 121 *χεῖρ' ἕλε δ.*, *σ* 258 *δ. ἐπὶ καρπῷ ἑλών - χεῖρα* Ulixes a Penelope proficiscens, *σ* 397 *οἰνοχόον βάλε χεῖρα* | *δ.*, h. Ap. P. 357 *δ. - ἔχων ἐν χειρὶ μάχαιραν* |. — 2) suppletur *χείρ Α* 501 *δ. δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα* | Thetis supplex, *Φ* 490 *δεξιτερῇ - ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα*, *Χ* 320 *αἰχμῆς - ἣν ἄρ' Ἀχιλλεύς* | *πάλλεν δ.* cf. E. M. 256, 13. 26. E. Gud. 138, 32 Eust. 850, 36.

δέος (*δι* Curt. Et. 221. 607. vocalem antecedentem producit *Α* 515 *Ε* 817 *Ν* 224 *Ξ* 387 *θ* 563 et *Κ* 367 *Ο* 4 ubi recte La Roche et Bekk. *ὑπὸ δείους* pro *ὑπαί* cf. Bekk. an. 1209 E. M. 262, 19 La Roche HU 47 Hoffm. Qu. H. 1, 142, non producit h. Ven. 194) metus. *Κ* 376 *χλωρὸς ὑπὸ δείους* v. l. *ὑπαί* v. La Roche, *Ο* 4 *χλωροὶ ὑπὸ δείους* sch. ABL *εἴωθεν Ἰωνικῶς αὐτὰ συναιρεῖν· ἀλλὰ νῦν ἡ κακοφωνία τῆς φωνῆς κράσει αὐτὸν ἐποίησε χρήσασθαι* cf. EM. 262, 18. 723, 32, Suid., Bekk. an. 1209. sed Ahrens Rh. M. 173 L. Meyer K. Ztft. 7, 204 *δέεος* scribi volunt. *Α* 515 *ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος*, sequitur dat. c. if. *Μ* 246 *σοὶ δ' οὐ δ. ἔστ' ἀλέασθαι*, *ε* 347 *οὐδέ τί τοι παθέειν δ. οὐδ' ἀπολέσθαι* |, *θ* 563 *οὐδέ ποτέ σφιν* | *οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δ. οὔτ' ἀπολέσθαι* |, h. Ven. 194 *οὐ γάρ τοί τι δέος παθέειν κακὸν ἐξ ἐμέθεν γε* |, *Ρ* 625 *δ. ἔμπεσε θυμῷ* |, *ξ* 88 *τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δ. ἐν φρεσὶ πίπτει* h. Ap. P. 269 *μέγα γὰρ δ. εἷλεν ἕκαστον* |, *Ρ* 67 *μάλα γὰρ χλωρὸν δ. αἱρεῖ*, *Η* 479 *μ* 243 *τοὺς δὲ χλωρὸν δ. ᾕρει* | *ω* 533 *εἷλεν*, *λ* [43] *ἐμὲ δὲ χλ. δ. ᾑ.* | *λ* 633 *ἐμὲ δὲ χλ. δ. ᾑ.* | *μή - πέμψειεν*, *ω* 450 *τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δ. ᾕρει* |, *χ* 42 *εἷλεν* cf. *Θ* 77, *Δ* 421 *ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δ. εἷλεν* |, h. Cer. 190 *τὴν δ' αἰδώς τε σέβας τε ἰδὲ χλωρὸν δ. εἷλεν*. *Ο* 658 *ἴσχε γὰρ αἰδώς* | *καὶ δ.*, *Ξ* 387 *ἀλλὰ δ. ἰσχάνει ἄνδρας* |, *Ε* 812 *ἤ νύ σέ που δ. ἴσχει ἀκήριον* cf. *Ε* 817 *Ν* 224, *ξ* 140 *ἐκ δ. εἵλετο γυίων* |. — v. l. fuit *ὑπὸ χλωρὸν δ. εἷλεν* pro *ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα Ξ* 506 v. sch. A. cf. Apoll. Lex. 168, 10, E. M. 250, 40. 256, 43, E. Gud. 138, 51, On. 50, 5, Hes. Eust. 761, 41. (*ἀδεής, ὑπερδεής*).

δέπας (rad. *δεπ*, *δαπ* Curt. Et. 219. Dat. *δέπαϊ* producta ult. *γ* 41, ante vocalem *Ω* 285 *ο* 149 cf. Ahrens Phil. 4, 592 Hoffmann Qu. 1, 164 O. Meyer Qu. H. 98, *δέπαι* (v. l. *δέπα*) correpta ult. ante voc. *κ* 316 cf. Bekk. HBl. 139, 36 La Roche HT. 297 Iota subscr. 96 Ztft. f. östr. G. 1863, 329, gen. pl. *δεπάων Η* 480. dat. *δεπάεσσιν, δέπασσιν Ο* 86, acc. *δέπα* correpta ult. ante voc. *ο* 466 sch. H *ἐκτατέον τὸ δέπα*, *τ* 62 v. sch. H, *υ* 153 *χ* 86 cf. Lob. El. 1, 232. 2, 49) poculum. *Ι* 203 *δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ* |. *Ι* 224 *πλησάμενος δ' οἴνοιο δ.*, cf. *ι* 209 *Γ* 295 *οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν* | *ἔκχεον* ubi non est instrum., sed dat. cf. Ameis JJb. 73, 218 Naegelsb., *ι* 10 *μέθυ - ἐγχείῃ δεπάεσσιν* |, *Η* 480 *οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον*, *Α* 471 *Ι* 176 *γ* 340 *η* 183 *φ* 272 *νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν* | ubi non cum *πᾶσιν* iungendum v. Nican. Naegelsb. *Α* 471, *σ* 418 *φ* 263 *οἰνοχόος - ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν* | *ὄφρα σπείσαντες* …, *Ο* 87 *Θέμιστι - δέκτο δ.*, *Ο* 86 *δεικανόωντο δέπασσιν* | v. l. *κάλεον δέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος* et *κ. δ. ἐπέεσσιν* v. Ariston., *σ* 152 *ἂψ ἐν χερσὶν ἔθηκε δ. κοσμήτορι λαῶν* |, *χ* 17 *δ. δέ οἱ ἔκπεσε χειρός* | quod 9 *ἄλεισον* nominabatur, *Π* 254 *δ. δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ* |, *η* 137 *σπένδοντες δαπάεσσιν - ἀργειφόντῃ* |, *ο* 466 *δέπα -* | *ἀνδρῶν δαιτυμόνων*, *τ* 62 *δέπα, ἔνθεν ἄρ' ἄνδρες - ἔπινον* |, — c. gen. *Σ* 545 *τοῖσιν - ἐν χερσὶ δ. - οἴνου* | *δόσκεν*, *γ* 46 *δὸς καὶ τούτῳ δ. μελιηδέος οἴνου* | *σπεῖσαι* Herod. *Δ* 385 *δέπα* s. *δέπαι* legit, *γ* 51 *ἐν χερσὶ τίθει δ. ἡδέος οἴνου* |, *θ* 70 *δ. οἴνοιο*, h. Cer. 206 *δ. - μελιηδέος οἴνου* |, — c. adi. *Ψ* 656 663 667 699 *δ. ἀμφικύπελλον* | cf. *χ* 86, *Α* 584 *δ. ἀ.* | *μητρί - ἐν χειρὶ τίθει* cf. *ν* 57 *ο* 120 *Ι* 656 *Ψ* 219 *ἑλὼν δ. ἀ.* | cf. *θ* 89, *ο* 102 *λάβεν ἀ.* |, *υ* 153 *δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα*, *γ* 63 *καλὸν δ. ἀ.* |, *Ζ* 220 *χρύσεον δ. ἀ.* |, *Λ* 225 *δ. - τετυγμένον*, *Ω* 234 *δ. περικαλλές*, *Ψ* 196 *σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ*, *Ω* 285 *οἶνον ἔχουσ' —* | *χρ. ἐν δ.*, *Δ* 3 *χρυσέοις δεπάεσσιν* | *δειδέχατ' ἀλλήλους*, *γ* 41 *ἐν δ' οἶνον ἔχευεν* | *χρυσείῳ δ.*, v. l. *χρυσέῳ ἐν δ.*, v. Did. cf. La Roche HU. 72 Ellendt 3 hom. Abh. 45 *ο* 149 *οἶνον ἔχων —* | *χρυσέῳ ἐν δ.*, *γ* 472 *οἶνον οἰνοχοεῦντες* (v. l. *ἐνοινοχ.* rec. Kays.) *ἐν* … *χρυσέοις δεπάεσσιν* |, *κ* 316 *τεῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπαι* v. l. *δέπα* v. supra, *σ* 121 *δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο*, *υ* 261 *ἐν δ' οἶνον ἔχευεν* | *ἐν δ. χρ.*, h. Ap. D. 10. *δ. χρυσείῳ δεικνύμενος - υἱόν*. *Ω* 101 *χρύσεον καλὸν δ.* | *ἐν χερὶ θῆκεν* |, *Θ* 162 *περὶ μέν σε τίον Δαναοί - πλείοις δεπάεσσιν* | cf. *Μ* 311, *Λ* 632 *δ. περικαλλές —* | *χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον* Nestoris cf. sch. A, La Roche, Lehrs Ar. 19…

— E. M. 256, 46 ἔκπωμα, ποτήριον cf. E. Gud. 138, 52 Apoll. Lex. 57, 4, Or. 43, 5 Suid. Bekk. an. 1095 Athenae. 11, 24 p. 783 A, Eust. 907, 17, Krause Angeiol. 56.

δέρκομαι (δερκ. skr. darç, pf. dadarça, alts. torht Pott EF. 1¹ 267 Curt. Et. 129 Grimm Gesch. d. d. Spr. 402, Sonne K. Ztft. 12, 351. praes. δέρκεται, if. δέρκεσθαι, ptc. δερκόμενος, δερκομένη, δερκομένοιο, δερκομένῳ, δερκομένω, δερκόμενοι, δερκομένοισιν, ipf. iter. δερκέσκετο ε [84] 158, aor. ἔδρακον κ 197, pf. δέδορκεν Χ 95 ptc. δεδορκώς τ 446 signif. praes.) specto, tueor 1) intrans. a) abs. Α 88 ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο v. Naegelsb., Classen Beob. 4, 30, π 439 ζώοντός γ' ἐμέθεν κ. ἐ. χ. δ. | — b) Γ 342 δεινὸν δερκόμενοι. Λ 37 Γοργὼ — | δ. δερκομένη, Ψ 815 δ. δερκομένω cf. Lehrs Rh. M. 17, 483, h. 19, 14 ὀξέα δερκόμενος Pan, Ρ 675 αἰετὸς, ὅν - ὀξύτατον δέρκεσθαι - πετεηνῶν |, Ψ 477 τοὶ ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε v. l. ἐκδέρκεται cf. Hoffmann Unt. 2, 11, Χ 95 σμερδαλέον δὲ δέδορκεν sc. δράκων sch. D βλέπει, h. 31, 9 σμερδνὸν δ' ὅ γε δέρκεται ὄσσοις χρυσέης ἐκ κόρυθος Sol, τ 446 πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς | cf. Lob. ad Ai. 95, La Roche HSt. 34. 61. — ε [84 v. sch. HP.] 158 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο. — 2) trans. Ξ 141 φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν | δερκομένῳ v. l. δερκομένου v. La Roche, Ν 86 δερκομένοισιν Τρῶας, κ 197 καπνὸν - ἔδρακον ὀφθαλμοῖσιν διὰ δρυμὰ κτλ. — Apoll. Lex. 57, 5, EM. 256, 51. 257, 20, E. Gud. 138, 48. 151, 49. Or. 157, 5. Suid., Hes., Eust. 68, 22. 191, 42 (ἀνα-, δια-, εἰς-, ἐκ-?, ἐπι- v. l. λ 16, κατα-, προσ-, δράκων)

δέρμα (δέρω) cutis, corium. Κ 23 δαφοινὸν - δέρμα λέοντος | —ποδηνεκές, cf. 177, h. Ven. 159 ἄρκτων δέρματ' - β. τε λεόντων |, Ι 548 ἀμφὶ συός - δέρματι λαχνήεντι, δ 436 τέσσαρα φωκάων - δέρματ', 440 βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ |, ν 436 μέγα δ. - ἐλάφοιο |, h. 19, 43 δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν - λαγωοῦ |, ξ 24 τάμνων δ. βόειον ἐυχροές χ 362 δ. - βοὸς, νεόδαρτον, h. Merc. 49 δ. - βοός, ξ 50 δ. - αἰγός | αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ, ξ 519 ὀίων τε καὶ αἰγῶν δέρματ'. — Corium scuti Ζ 117 ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν | ἄντυξ..., — β 291 ἄλφιτα - δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν in utribus. Cutis hominis Π 431 ἔσχεθε δ' οἷον | δέρμα, ν 431 ἀμφὶ δὲ δ. | πάντεσσιν μελέεσσι π. θῆκε γέροντος |. EM. 257, 40 κυρίως ἐπὶ ἀλόγων cf. E. Gud. 139, 9, Or. 45, 20. Hes., Poll. 2, 235. 5, 16, Eust. 1749, 26. (δερμάτινος).

δερμά-τινος coriaceus. δ 782 θ 53 τροποῖς ἐν δερματίνοισιν | cf. EM. 228, 47.

δέρτρον (δέρω) membrana s. omentum iecur tegens. λ 579 γῦπε — | δ. ἔσω δύνοντες sch. τὸ ἐκτὸς τῆς σαρκὸς δέρμα, ἢ τὸ ἐπικείμενον λεπτότατον δέρμα τῷ ἥπατι, V τὴν ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελήν, ἢ τὸν ὑποκείμενον τῷ ἥπατι ὑμένα cf. HQ EM. 257, 30 Ἀρίσταρχος τὸ δέρμα καὶ πάντα τὸν χρῶτα τὸν πρὸ τοῦ ἥπατος Apoll. Lex. 57, 13 οἱ μὲν τὸν ἐπίπλουν, οἱ δὲ τὸ δέρμα παρὰ τὴν δοράν, ἄλλοι δὲ τὸ στόμα τοῦ γυπός (falso) cf. Suid. Bachm. an. 191, Cram. an. 4, 167, 31, Zonar. 484 E. Gud. 139, 25. 389, 27, Or. 47, 23, Hes. Eust. 1700, 9.

δέρω (δερ skr. drṇâmi rad. dar, goth. gatira, ksl. dera Pott EF. 1¹ 229 Curt. Et. 221 Grimm Gesch. d. d. Spr. 402 Benf. 2, 228) pellem detraho. Ψ 167 μῆλα καὶ - βοῦς | —, ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον, Η 316 θ 61 τ 421 τὸν (τοὺς) δέρον ἀμφί θ' ἕπον, κ 533 λ 546 μῆλα — | δείραντας κατακῆαι, — obi. suppletur Ω 622 ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον (ὄιν), Α 459 Β 422 μ 359 ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν |. cf. E. M. 256, 49. 283, 27, E. Gud. 139, 11 (δέρμα, δέρτρον, δορός, δρατός, νεόδαρτος).

δέσμα (δέω) vinculum, ligamen. α 204 οὐδ' εἴ πέρ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν | (μίν) sch. EHM ἐκτέταται ὡς τὰ ὀνείρατα. θ 278 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ sch. BQ δέσματα ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ, κατ' ἐπέκτασιν cf. Lob. Par. 176 El. 2, 263. — capitis ornamenta Χ 468 ἀπὸ κρατὸς βάλε (v. l. χέε v. Did.) δέσματα σιγαλόεντα | ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ - ἀναδέσμην . Hes. ἐπιδέσμια cf. Eust. 1280, 45.

δεσμεύω (δεσμός) ligo, vincio. h. 7, 17 τίνα τόνδε θεὸν δεσμεύεθ' ἑλόντες;

δεσμός (δέω. plur. in Il. Od. δεσμοί. in hy δεσμά cf. E. Gud. 469, 55 Eust. 108, 20 Lob. Prol. 13. 21 n. 4. El. 2, 166) vinculum. Α 401 τόν γ' - ὑπελύσαο δεσμῶν |, equus Ζ 507 δεσμὸν ἀπορρήξας (E. M. 51, 12 δεσμὰ διαρρήξας) cf. Ο 264 rupto capistro, Σ 379 κόπτε δὲ δεσμούς | sch. BA ἥλους, καθὸ συμβάλλουσι καὶ συνδεσμοῦσι τὰ ὦτα τοῦ τρίποδος cf. BV, Apoll. Lex. 57, 31, θ 274 κόπτε δὲ δ. | ἀρρήκτους ἀλύτους, θ 317 σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει, h. Ap. D. 129 οὐδ' ἔτι δεσμά σ' ἔρυκε, h. 7, 13 τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμά, λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσε πῖπτον |, ν 100 ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσιν | νῆες sine retinaculo, θ 443 ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον | sch. BQ δεσμοῖς γὰρ ἠσφαλίζοντο τὸ παλαιόν, θ 447 θοῶς δ' ἐπὶ δ. ἴηλεν | ποικίλον, ὅν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ - Κίρκη, φ 241 θύρας κληῖσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δ. ἰῆλαι |, ξ 348 ἐμοὶ δ. μὲν ἀνέγναμψαν θεοί, θ 353 δ. ἀλύξας |, θ 359 δ. ἀνίει μένος Ἡφαίστοιο | v. l. δεσμῶν rec. Duentz. sed v. La Roche, μ 200 ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν |, — μ 160 μὲ δ. | δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ, ο 232 δ. ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, h. 7, 12 δεσμοῖς - δεῖν ἀργαλέοισι |, μ 54 οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι διδέντων |, μ 164 ὑμεῖς δὲ πλ. τ. ἐν δ. πιέζειν |, μ 196 πλείοσί μ' ἐν δ. δέον μᾶλλόν τε πίεζον |, ο 444 μή καταδήσῃ | δ. ἐν ἀργαλέῳ (ἐμέ), λ 293 χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησεν | δεσμοί τ' ἀργαλέοι, Ε 391 χαλεπός δέ ἑ δ. ἐδάμνα |, Ε 386 δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δ. |, θ 360 ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν κρατεροῦ περ ἐόντος, θ 336 ἐν δεσμοῖσι - κρατεροῖσι πιεσθείς |, h. Merc. 409 χερσὶ περίστρεφε καρτερὰ δεσμά |, Κ 443 μὲ δήσαντες - νηλέϊ δεσμῷ |, χ 189 σύν τε πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγέϊ δ. |, χ 200 ταθεὶς ὀλοῷ ἐνὶ δ. |, Ο 19 περὶ χερσὶ δὲ δ. ἴηλα | χρύσεον ἄρρηκτον, θ 296 ἀμφὶ δὲ δ. τεχνήεντες ἔχυντο - Ἡφαίστοιο |, θ 340 δ. μὲν πρὸς τόσσα ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν |, h. Merc. 157 ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα |. E. M. 257, 56. E. Gud. 138, 13. 140, 36, Or. 50, 9. Proll. 8, 71, Hes. (ἀναδέσμη, πολύδεσμος, ζυγόδεσμον, δεσμεύω).

δεσπόζω (δεσπότης Curt. Et. 265) dominor. h. Cer. 365 δεσπόσσεις πάντων ὁπόσα ζώει cf. E. Gud. 78, 54, Lex. Seg. 134, 3, Suid.

δέσποινα (ex δεσπότνια. skr. Dâsapatnî comparat Kuhn Zt. 1, 461 M. Mueller Ztft. 5, 151, skr. ǵaspatis Benf. ib. 9, 110, skr. sadas-

patis Sonne ib. 10, 136, skr. dampatis Benf. l. c. Fick W. 86 cf. Goebel Phil. 18, 22, zd. dañhupaiti Pott W. 1, 240 cf. Curt. Et. 265) domina, hera. τ 83 δέσποινα Penelope cf. ξ 9 451 ο 374 377 ψ 2, ζ 127 δ. ἐμήν, η 53 δέσποιναν Areten, η 347 γυνὴ δ. Arete, γ 403 ἄλοχος δ. Nestoris. cf. EM. 258, 19. Or. 49, 22.

δεσπόσυνος (δεσπότης. de suffixo cf. Aufrecht K. Ztft. 1, 481 Lob. Prol. 231) herilis h. Cer. 144 κὲ λέχος στορέσαιμι — | δ. cf. E. Gud. 548, 6. Suid., Lex. Seg. 89, 12, Eust. 918, 59.

δετή (adi. verb. ex δέω, sc. λαμπάς s. δάς Curt. Et. 220 Lob. Par. 352) fax. Λ 554 Ρ 663 καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ leo sch. B δεταὶ δὲ ὀξυτόνως αἱ συνδεδεμέναι ἐκ ξύλων λαμπάδες cf. EM 258, 30, Hes., Eust. 862, 27, 1122, 1. falso a δαίω ducit Doed. Gl. 340.

Δευκαλίδης, δαο | Μ 107, Ρ 608; voc. -δη Ν 307 Ἰδομενεύς, (ὁ Δευκάλου cf. Lob. path. et I 392) filius Deucalionis.

Δευκαλίων (δεῦκ-ω Unger Phil. XXV 212) f. Minois, Idomenei p. Ν 452 ἀμύμονα-λίωνα | 451; μεγαθύμου-λίωνος | filium Ulixes se dicit τ 180 sq. — 2) Troianus ab Achille interfectus Υ 478.

δεῦρο et **δεύρω** Γ 240 (Pott EF. 1² 278, 2, 1² 826 ex δεῦρσο i. e. δὲ ὄρσο explicat, δεῦτε ex δεῦρ' ἴτε, Autenr. term. in quem 15 ex de ϝρω quod pro imperat. habet verbi ἔρρω, Benf. K. Ztft. 2, 226 δεῦρο componit cum skr. tjatrâ, δεῦτε c. skr. tjatas, Sonne ib. 12, 282 ad stirpis pron. formam ju utrumque refert, Clemm Curt. St. 3, 308 in utroque inesse putat radices pronom. da et u, addita esse suffixa ra et ta) huc. 1) iungitur verbis movendi Λ 153 ἤλυθον — | δ. μαχησόμενος ubi nonnulli explicabant: hic proeliaturus v. Nican., Zonar. 491 E. M. 259, 5 sed pertinet ad ἤλυθον cf. Lehrs Ar. 135 Giseke HT 157, Γ 162 δ. ἐλθοῦσα cf. 205 Ε 640 Ο 175 Σ 135 Ψ 94 γ 425 δ 810 ε 99 κ 284 ω 307 h. Ven. 95, ο 213 δεῦρ' εἴσεται, Κ 406 δ. κιών cf. δ 736 ρ 53 ψ 228, Ξ 309 δ. κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω, Β 138 οὗ εἵνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα |, cf. γ 61 δ 34 ν 303 π 233 424 h. Cer. 133 218, ρ 444 δ. τόδ' ἵκω, ρ 524 δ. τόδ' ἵκετο, Ξ 43 δεῦρ' ἀφικάνεις, Ο 720 δ. - μολοῦσαι | cf. γ 44' ω 335, δ 351 δ. - νέεσθαι | cf. π 132, π 467 πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι |, ω 405 νοστήσαντά σε δεῦρ', δ 384 πωλεῖταί τις δ. γέρων non recte Nican. Λ 153 ἀναστρέφεται ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, Γ 173 δ. | υἱέϊ σῷ ἑπόμην, Γ 240 ἢ δεύρω μὲν ἕποντο Herod. μον. λ. 26, 31 οὐδὲν εἰς ο λήγει ἐπίρρημα ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, ἀλλὰ μόνον τὸ δεῦρο, ὅπερ εὕρηται παρὰ τῷ ποιητῇ ἅπαξ κατ' ἐπέκτασιν εἰς ω. παραιτοῦμαι γὰρ τὴν διάφορον ἀνάγνωσιν cf. sch. BL, Bekk. an. 943, 3, Γ 405 δ. - παρέστης, Χ 12 δ. λιάσθης |, Ρ 637 δεῦρ' ὁρόωντες v. l. νῦν v. Did., Ζ 426 τὴν ἐπεὶ ἂρ δεῦρ' ἤγαγ' cf. ο 428 π 222 ω 299 h. Ap. P. 295, Ven. [275], ρ 372 οἱ δ. συβώτης ἡγεμόνευεν |, ε [111 v. sch. PQ] τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν |, Ψ 21 Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας, Δ 193 Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον | cf. Ο 54 Ω 106 ρ 529. — 2) imperativo vel coniunctivo additum plerumque est pro particula adhortativa, nonnumquam retinet vim primariam. θ 424 δεῦρο, γυνή, φέρε χηλόν, χ 395 δ. δὴ ὄρσο, Γ 130 δεῦρ' ἴθι, ἵνα κτλ. cf. 390 Π 75 Ν 235, Λ 314 Ρ 179 χ 233 ἀλλ' ἄγε δ., πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο Ariston. εἰς τοῦτον τὸν τόπον, θ 145 δεῦρ' ἄγε καὶ σύ-, πείρησαι sch. HV ἀμφότερα κελευστικὰ ἀντὶ τοῦ ἴθι, μ 184 δεῦρ' ἄγ' ἰών-, νῆα κατάστησον, — cum tertia ps. ipv. μ 205 δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω, — Κ 97 δεῦρ', ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν ubi non cum κατ. iungendum est sed item valet quod ἄγε, ψ 485 δ. νῦν - περιδώμεθον Ariston. ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγε τὸ δεῦρο, Ρ 120 Αἶαν, δ., πέπον - σπεύσομεν, Χ 254 ἀλλ' ἄγε δ., θεοὺς ἐπιδώμεθα, — ἄγε solum accedit Ρ 685 εἰ δ' ἄγε δ. —, ὄφρα πύθηαι cf. Ψ 581 (ἀθετ. v. Ariston.), ι 517 ἀλλ' ἄγε δεῦρ' Ὀδυσεῦ, ἵνα - θείω |, λ 561 ἀλλ' ἄγε δ. ἄναξ, ἵν' - ἀκούσῃς |, — θ 292 δ., φίλη, λέκτρον δέ· τραπείομεν εὐνηθέντες cf. Kayser, Povelsen emend. 13, abs. h. Cer. 460 δεῦρο τέκος, καλέει σε . . . — de loco vs. cf. Schnorr verb. coll. 60. — cf. Apoll. Lex. 57, 33, Cram an. 1, 109. 117. Bekk. an. 553, 2 Lex. Seg. 88 19. 185, 24, EM. 258, 51 ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα προστακτικόν, E. Gud. 36, 49. 139, 32. 40 Suid., Hes. ἐνθάδε ἐλθέ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον. ἢ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἢ νῦν. (nunquam ap. Hom.) ἢ παρακελευστικῶς, Eust. 165, 42 398, 28.

δεύτατος (v. δεύτερος) novissimus, postremus. Τ 51 ὁ δ. ἦλθεν - Ἀγαμέμνων | Ariston ἡ δ. ὅ. δεύτατος ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι ὁ ἔσχατος α 286 ὃς γὰρ δ. ἦλθεν Ἀχαιῶν, ψ 342 τοῦτ' ἄρα δ. εἶπεν ἔπος ὅτε κτλ. cf. EM. 259, 2 E. Gud. 139, 57, Or. 44, 4, Suid., Hes., Eust 1170, 46.

δεῦτε (v. δεῦρο) huc, plerumque nil nisi particula adhortativa. Ν 481 δ., φίλοι, καί μ' οἴῳ ἀμύνετε, Χ 450 δ., δύω μοι ἕπεσθον, Ξ 12 δεῦτ' ἴομεν πόλεμον δέ, β 410 δ., φίλοι, ἤϊα φερώμεθα, θ 133 δ., φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, Η 350 δεῦτ' ἄγε τ' — | δώομεν, θ 1 δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες — | εἰς ἀγορὴν ἰέναι, ubi inf. est pro ipv., sch. E τὸ δεῦτε πληθυντικῶς φήσας τὸ ἄγε ἑνικῶς εἶπε ἀμφότερα κελευσματικά εἰσιν ἐπιρρήματα V, θ 307 δεῦθ', ἵνα - ἴδησθε. Apoll. Lex. 5 32 δεῦτε· ἄγετε δή cf. EM. 66, 49. 258, 5 E. Gud. 139, 32. 140, 1, Suid., Hes., Bekk. a 553, 5, Eust. 1809, 13, Buttm. Lex. 2, 206.

δεύτερος (δύο, ex dvataras expl. Curt. E 224 cf. L. Meyer K. Ztft. 7, 207) secundus, posterior. — 1) adi. Γ 349 Ρ 45 ὁ δὲ δ. ὤρνυτ Κ 368 Χ 307 ὁ δὲ δ. ἔλθοι |, Φ 596 Πηλείδης δ' ὡρμήσατ' Ἀγήνορος — | δ., — Ε δ. αὖτ' ὡρμᾶτο - Διομήδης | ἔγχεϊ, Η 248 αὖτε | Αἴας - προΐει - ἔγχος cf. Υ 273, Κ δ. αὖτ' ἠρᾶτο - Διομήδης |, Η 268 δ. αὖ Αἴας - | ἧκ', Φ 169 δ. αὐτ' Ἀχιλεὺς μελίην Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, Ψ 729 δ. αὖτ' ἀνάειρε Ὀδ. |, Ψ 841 δ. αὖτ' ἀφέηκε, Λεοντεύς, Ψ 2 τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκε cf. 750, Ψ 538 δῶμεν ἀέθλιον, ὡς σὺ κελεύεις, | δεύτερ' Ahrens Phil. 6, 32 bene ἀέθλια scribit, Ψ 4 ἵππους - οἳ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν, c. ge Ψ 248 οἵ κεν ἐμεῖο | δεύτεροι ἐν νήεσσι-λίπησ Ariston. ὕστεροι. — 2) adv. Π 406 δεύτερον μηθείς cf. 467 ubi v. l. δεύτερος sed cf. Di La Roche app., σ 24 οὐ μὲν γάρ τί σ' ἐπ στρέψεσθαι οἴω | δ. ἐς μέγαρον. Λ 513 εἴρε δεύτερον αὖτις |, γ 161 ὅς ῥ' ἔριν ὦρσε κὴν ἔπι δ. αὖτις ubi non cum ἔπι iungend cf. ι 354 τ 65 χ 69, Ψ 46 οὔ μ' ἔτι δ. ὧδε ἵξετ' ἄχος κραδίην, Γ 332 Λ 19 Π 133 Τ δ. αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔθηκε Ζ 1

αὖ Σολύμοισι μαχήσατο, Γ 191 δ. αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν ἐρέειν', Ψ 605 δ. αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν |, v. l. ὕστερον, cf. E. M. 259, 15 E. Gud. 139, 58, Eust. 1285, 4 Doed. Gl. 153, La Roche HSt. 41.

δεύω (ad skr. dih refert Pott EF. 1[1] 282 cf. Benfey K. Ztft. 7, 118, ad skr. dush Kuhn Ztft. 2, 136. act. pr. δεύει, ipf. ἔδευε, δεῦε, iter. δεύεσκον, med. prs. δεύεται, ipf. δεύετο, δεύοντο) rigo, madefacio. a) act. Β 471 Π 643 γλάγος ἄγγεα δεύει |, Ν 655 Φ 119 δεῦε δὲ γαῖαν (αἷμα), Ψ 220 οἶνον χαμάδις χέε δ. δὲ γαῖαν |, ι 290 ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δ. δὲ γ. |, θ 522 δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς |, η 260 εἵματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύεσκον, τά . . . — b) med. ε 53 λάρῳ ὄρνιθι - ὅς τε - | ἰχθῦς ἀγρώσσων - πτερὰ δεύεται ἅλμῃ. — c) pass. Ρ 51 αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Ρ 361 αἷ. δὲ χθὼν | δεύετο πορφυρέῳ, Ι 570 δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι |, Ψ 15 δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν | δάκρυσι, cf. sch. AB, Eust. 1284, 63, ζ 44 οὔτε ποτ' ὄμβρῳ | δεύεται Olympus. — EM. 258, 33 βρέχω cf. E. Gud. 140, 3. 22, Or. 47, 5, Hes., Eust. 1285, 3, Doed. Gl. 160. (κατα-)

δεύω (cohaeret cum δέω Curt. Et. 220, ad δυ radicem refert Sonne K. Ztft. 13, 410 cf. Duentz. ib. p. 23 Christ Lautl. 271 L. Meyer K. Ztft. 14, 86. act. aor. ἐδεύησεν ι [483] 540, med. pr. δεῦται Ψ 484, δεύῃ α 254 v. l. δεύει v. Did. cf. La Roche, δεύεαι, opt. δευοίατο, ipv. δευέσθω Υ 122, if. δεύεσθαι Ν 310, ptc. δευόμενος, δευόμενον (producta ult. Υ 472 δ 264), δευομένους, ipf. ἐδεύεο c. syniz. Ρ 142, ἐδεύετο, δευέσθην Θ 127, δεύοντο Β 709, fut. δευήσεαι ζ 292 ξ 510 if. δευήσεσθαι Ν 786 ψ [128] 1) act. ι [483 v. sch. M, Eust. 1640, 33, sch. HMQV 540] 540 τυτθόν, ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι |, Apoll. Lex. 62, 11 ἐνδεὴς ἐγένετο. τυτθόν ad antecedentia refertur. — 2) med. a) egeo c. gen. pers. α 254 ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος | δεύῃ v. l. δεύει, Θ 127 οὐδ' ἄρ' ἔτι δήν | ἵππω δευέσθην σημάντορος, Β 128 πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο |, Β 709 οὐδέ τι λαοί | δεύονθ' ἡγεμόνος damnat Bekk. cf. Friedlaend. anal. 473. — c. gen. rei Δ 468 602 Β 431 Η 320 Ψ 56 π 479 τ 425 οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης |, Δ 48 Ω 69 οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδ. δ. ἐ. |, Ε 202 μή μοι δευοίατο φορβῆς | equi, Γ 294 θυμοῦ δευομένους cf. Υ 472, Ν 786 ψ [128 v. Kays.] οὐδέ τί φημι | ἀλκῆς δευήσεσθαι, ζ 192 οὔτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσεαι οὔτε τευ ἄλλου | cf. ξ 510, ι 73 οὐ μὲν γάρ τι νόου γε-δεύεται ἐσθλοῦ |, ν 137 οὐδέ τι ἥβης | δ. saepius additus est acc. relationis, errat Doed. Η 320. — sine gen. Υ 122 μηδέ τι θυμῷ | δευέσθω, Α 134 ἔμ' αὔτως ἧσθαι δευόμενον (ἀθετ. v. Ariston.), Χ 492 δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάις ἐς πατρὸς ἑταίρους | sch. A ἐνδεής (ἀθετ. v. Ariston. ad 487). — b) inferior sum cum gen. pers. Ψ 484 ἄλλα τε πάντα | δεύεαι Ἀργείων, δ 264 πόσιν ὃς | οὔ τευ δευόμενον, οὔτ' ἄρ φρένας οὔτε τι εἶδος ubi τεῦ melius pro masc. habetur. — c. gen. rei Ρ 142 μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο | bello cf. sch. B, La Roche, Ν 310 οὔ ποθι ἔλπομαι οὕτως | δευήσεσθαι πολέμοιο - Ἀχαιούς sch. BLV οὐδαμοῦ ἐνδεεῖς τοσοῦτον οἴμαι τῶν βοηθησάντων εἶναι τοὺς Ἀχαιούς. Apoll. Lex. 57, 34, EM. 258, 39. 46, 315, 53. 56, E. Gud. 139, 27. 140, 6. 21, Zonar. 614, Hes., Eust. 1213, 59 Doed. Gl. 150 (ἐπιδεύομαι, ἐπιδευής).

δέχομαι (δεκ, cum ags. tacan componit Grassmann K. Ztft. 12, 107 sed cf. Curt. Et. 205. 461, ad skr. jâk' refert Christ Lautl. 123. pr. δέχομαι, δέχεται Τ 290, ci. δεχώμεθα, opt. δεχοίμην, ipv. δεχέσθω, if. δέχεσθαι, ipf. ἐδέχοντο h. Cer. 437. fut. δέξομαι, δέξεται, δέξονται h. Cer. 159, aor. ἐδέξατο. δέξατο, δέξαντο h. 6, 6, opt. δεξαίμην h. Ap. D. 64, δέξαιο h. Ap. P. 96, ipv. δέξαι (pro hoc, cum ubique sequatur vocalis Bekk. MB. 1864, 84 δέξε' scribi posse putat cf. ὄρσεο), if. δέξασθαι eliso αι σ 287, ptc. δεξάμενος, δεξαμένη, δεξαμένῳ v. l. δεξαμένου Ι 636, δεξάμενοι, δεξάμεναι h. 26, 4, aor. II sync. ἐδέγμην ι 513 μ 230, ἔδεκτο Β 420 (La Roche δέκτο) ι 353, h. Merc. 498 δέκτο Ο 88 cf. EM. 259, 41, E. Gud. 137, 52, ipv. δέξο Τ 10 h. Merc. 312, if. δέχθαι Α 23 377 h. Ven. 140, ptc. δέγμενος Β 794 Ι 191 (sch. A γρ. καὶ δέχμενος διὰ τοῦ χ cf. Hes. δέχμενος· προσδεχόμενος) υ 385 h. Merc. 477 Cer. 29, δέγμενοι Σ 524 Buttm. Gr. s. v. formas, quae exspectare significant, non ad aor. sed ad perf. refert cf. Eust. 73, 10. 1295, 32, Lob. El. 1, 186. perf. δέχαται sine redupl. Μ 147 cf. EM. 259, 38. 599, 27 (alii pro praesenti habent) ipv. δέδεξο Ε 228 (Ariston. ἡ δ. ὅ. εἴωθε περιττεύειν τῇ συλλαβῇ) Υ 377 Χ 340, δέδεχθε h. Ap. P. 360, ptc. δεδεγμένος Δ 107 Θ 296 (Did. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ γ δεδεγμένος sch. AB Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τοῦ χ δεδεχμένος. καί φησι Διογένης ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν, ὅτι εἰρωνευόμενος λέγει, οἷον δεξιούμενος τοῖς τόξοις) Κ 62 Λ 124 Ο 745, δεδεγμένα Ψ 273 δεχῶς Ἀρίσταρχος δεδεγμένα καὶ δεδεχμένα cf. La Roche HT. 224, fut. perf. δεδέξομαι Ε 238 Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ δέξομαι cf. Hes.) — 1) excipio a) c. acc. pers. Α 446 ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων | παῖδα, de Zenodoto cf. Ariston., Ε 158 οὐ ζώοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε | δέξατο, cf. Σ 238, Σ 331 οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα | δέξεται ἐν μεγάροισι - Πηλεύς | cf. Ψ 89 ρ 110, τ 316 ξείνους - ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι |, h. Cer. 159 σὲ δέξονται, h. Ap. P. 142 ἕ - Θέτις - | δέξατο, h. 6, 6 τὴν δέ - Ὧραι | δέξαντ' ἀσπασίως, h. Ap. D. 48 Φοῖβον δέξασθαι, h. Ap. P. 360 δέδεχθε δὲ φῦλ' ἀνθρώπων | ubi alii expl. praestolamini, Ζ 483 ἡ δ' ἄρα μιν - δέξατο κόλπῳ |, — res inanimatas Ψ 273 ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι | v. l. δεδεγμένα v. supra, Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ δεδεγμένα ἀντὶ τοῦ προσδεχόμενα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων. τινὲς δὲ γρ. ἱππεῦσιν cf. Apoll. Lex. 57, 12. — In pugna: impetum cuius sustineo Ε 228 τόνδε δέδεξο Hes. ὑπόμεινον, Η 238 τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί |, Apoll. Lex. 57, 3 ἐνεδρεύσω Hes. δέξομαι Μ 147 σύεσσιν - τώ τ' ἐν ὄρεσσιν | ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα | Did. οὕτως ἐν ἁπάσαις δέχαται, v. l. δέχεται, sed Υ 377 μηκέτι - Ἀχιλλῆι προμάχιζε | ἀλλὰ κατὰ πληθὺν καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο | observa cf. sch. B. — b) c. acc. rei Α 20 τά τ' ἄποινα δέχεσθαι | Ariston. ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ, cf. Α 23 377 Ζ 46 Λ 131, Ω 137 νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα | ubi gen. ex ἄπ. pendet, errat Duentz., Ω 555 σὺ δὲ δ. ἄ. |, h. Ven. 140 σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα |, Ψ 647 τοῦτο δ' ἐγὼν πρόφρων δέχομαι sc.

ἄεθλον, Α 112 Χρυσηΐδος - ἄποινα | οὐκ ἔθελον δέξασθαι, Ε 227 Ρ 480 μάστιγα καὶ ἡνία - | δέξαι, Ι 636 ποινὴν δεξαμένῳ v. l. δεξαμένου rec. Duentz. sed v. Ariston. Ε 266, La Roche app., Β 420 δέκτο - ἱρά Did. αἴσια ἐσήμαινεν ὥστε λέγειν τοὺς μάντεις ὅτι δέδεκται, τοιοῦτον μέντοι πόνον αὐτὸς ηὔξεν ὃν οὐκ ἂν ἐκκλίνειεν cf. Lehrs. Ar. 153, Χ 340 χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο | ubi alii expl. exspecta, Σ 115 Χ 365 κῆρα δέξομαι, υ 271 καὶ χαλεπόν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον — | Τηλεμάχου ubi gen. ex μῦθον pendet, ξ 155 πρὶν δέ κε - οὔ τι δεχοίμην |, α 121 ἐδέξατο - ἔγχος |, λ 327 ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο cf. sch. V, h. Merc. 549 ἐγὼ δέ κε δῶρα δεχοίμην |, h. Ap. D. 64 ἀσπασίως - γονὴν ἑκάτοιο ἄνακτος | δεξαίμην, h. Ap. P. 96 σὺ δέ-δέξαι ἱερὰ καλὰ περικτιόνων ἀνθρώπων |. — c) acc. suppletur α) pers. ξ 128 εὖ δεξαμένη φιλέει sc. ἀλητεύοντα, τ 355 δεξαμένη χείρεσσ', ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ |, h. Cer. 231 δέξατο κόλπῳ | χερσίν τ' ἀθανάτῃσι (παῖδα), h. 19, 41 τὸν δ' αἶψ' Ἑρμείας - εἰς χέρα θῆκε | δεξάμενος. β) rei Ρ 391 δεξάμενοι (βοείην), Ψ [565 v. La Roche] 624 797 ο 130 ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων |, Ι 333 δεξάμενος (πάντα), θ 483 ξ 113 ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ |, φ 82 ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν |, ε 462 Ἰνώ | δέξατο χερσὶ φίλησιν, ω 176 ὁ δ' ἐδέξατο χειρί, σ 287 δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι | δέξασθ' ubi inf. est pro ipv., ο 132 τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει - | δεξάμενος, θ 419 δεξάμενοι sc. δῶρα. ρ 356 ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο, ν 72 τά γ' ἐν νηΐ - | δεξάμενοι κατέθεντο, ι 353 ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν cf. sch. H, h. Merc. 496 ὁ δ' ἐδέξατο - Ἀπόλλων, h. Cer. 211 δεξαμένη sc. κυκεῶ, h. Merc. 498 ἔδεκτο δέ - | γηθήσας, ib. 312 δὸς δὲ δίκην καὶ δέξο παρὰ Ζηνί. — d) τί τινος Α 596 παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον | Ariston. ὅτι λείπει ἡ παρά πρόθεσις, ἵν' ᾖ παρὰ παιδός, falso expl. La Roche, cf. Naegelsb., Η 400 μήτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω | μήτ' Ἑλένην, Ω 305 κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο | v. Ariston., Ω 434 ὅς με κέλεαι σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι .| Λ 124 χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα | ubi alii expl. exspectans, Ι 633 κασιγνήτοιο φονῆος | ποινὴν ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος | cf. Ariston., acc. suppletur Ξ 203 δεξάμενοι Ῥείας, h. Ap. P. [127] καί ποτε δεξαμένη χρυσοθρόνου ἔτρεφε Ἥρης | — Τυφάονα. — e) τὶ παρά τινος Τ 10 Ἡφαίστοιο πάρα - τεύχεα δέξο |, Ω 429 δέξαι ἐμεῦ πάρα - ἄλεισον |, h. Cer. 29 δέγμενος ἱερὰ καλὰ παρὰ - ἀνθρώπων, ib. 437 γηθοσύνας δ' ἐδέχοντο παρ' ἀλλήλων ἔδιδόν τε |. acc. suppletur h. 26, 4 παρὰ πατρός - | δεξάμεναι κόλποισι (Bacchum). - f) ἔκ τινος h. Merc. 477 δέγμενος ἐξ ἐμέθεν (citharam). — g) τί τινι Β 186 δέξατό οἱ σκῆπτρον Ariston. ὅτι ἀρχαϊκώτερον δέξατο αὐτῷ τὸ σκ. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ, Ο 88 Θέμιστι — | δέκτο δέπας v. Ariston., Ρ 208 τοὶ οὔ τι — | δέξεται Ἀνδρομάχη - τεύχεα cf. sch. A, ο 282 π 40 οἱ ἐδέξατο - ἔγχος | v. sch. Q, ο 282; c. dat. est accipere aliquid alterius bono, quasi onere eum liberemus, c. gen. accipere in suum usum v. Doed. B 186. — 2) exspecto. a) c. acc. Ι 191 δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε, b) abs. Δ 107 δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν, Θ 296 τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω |, Ο 745 τὸν δ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῷ Hes. ἐπιτηρήσας, ἐκδεχόμενος cf. Eust. 713, 59. — c) sententia inde pendente. Β 794 δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν (ἀθετ. v. Ariston.), Σ 524 δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο, Ι 191 δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδειν, υ 385 δέγμενος αἰεί | ὁππότε ἐφήσει,| Κ 62 δεδεγμένος εἰς ὅ κεν ἔλθῃς |, c. acc. c. if. ι 513 τινὰ φῶτα μέγαν - ἐδέγμην | ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μ 230 ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι. — 3) intrans. s. pass. Τ 290 ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί malum consequitur malum cf. Eust. 1185, 17. — EM. 259, 34, E. Gud. 138, 49, Or. 49, 17, Hes., Eust. 542, 17. 759, 64. 1212, 10 Doed. Gl. 2039 (ἀνα-, ἀπο-, ἐκ-, παρα-, προσ-, ὑπο-, δέκτης, ὑποδεξίη, Πολυδέκτης, Δεξαμένη, δοκός, προδοκή, δουροδόκη, ἱστοδόκη, ἰοδόκος, ξεινοδόκος, δοκεύω).

δεψω (ex δέφω, lat. depso Curt. Et. 65 cf. Duentz. K. Ztft. 16, 279) emollio. μ 48 ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων | κηρὸν δεψήσας μελιηδέα Hes. μαλάξας, EM. 217, 15 ἁπαλῦναι cf. Apoll. Lex. 58, 3, Suid. s. v. δέφω, Eust. 1710, 19. 1880, 33, Doed. Gl. 161 Lob. Rhem. 284. (ἀδέψητος).

δέω (δε, skr. djâmi rad. dâ Curt. Et. 220 Benf. 2, 200 Pott W. 1, 129, Schweizer K. Ztft. 3, 342. act. prs. if. δεῖν h. 7, 12 opt. δέοιμι θ 352, ipf. δέον, fut. δήσειν Φ 454, aor. ἔδησε, ἔδησαν, δῆσα θ 99, δῆσε, δῆσαν ipv. δήσατε μ 161, δησάντων μ 50, if. δῆσαι, ptc. δήσας, δήσαντες, med. ipf. δέοντο Σ 553, aor. ἐδήσατο iter. δησάσκετο Ω 15, opt. δησαίμην Θ 26, ptc. δησάμενος, δησάμενοι, pf. ps. if. δεδέσθαι h. Cer. 456, plp. δέδετο, δέδεντο) ligo, vincio 1) act. a) c. acc. Α 406 τὸν καὶ ὑπέδεισαν - οὐδέ τ' ἔδησαν, Β 231 ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, θ 99 τούς — | νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν … ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας |, — Ε 730 ἐπ' ἄκρῳ δῆσε - ζυγόν, Ω 190 πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς | cf. 267, τ 457 ὠτειλὴν δ' Ὀδυσῆος - δῆσαν ἐπισταμένως, — Φ 454 σοὶ μὲν ὅ γ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας - | δήσειν, μ 50 δησάντων σ' ἐν νηΐ - χεῖράς τε πόδας τε ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ (v. Apoll. Lex. 53, 13) cf. 178, obiectum suppletur Ω 273 τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν (ζυγοδεσμόν), — accedit dat. instr. Φ 30 δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἱμᾶσιν, Θ 544 δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἅρμασιν (ἵππους), Ν 572 βοῦς τόν τ' οὔρεσι - | ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν, Κ 443 μὲ δήσαντες - νηλέϊ δεσμῷ | χ 189 σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγέϊ δεσμῷ, h. 7, 12 δεσμοῖς - δεῖν ἀργαλέοισιν |, — Ε 386 μιν - δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ |, μ 196 πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον cf. μ 54 ubi pro διδέντων v. l. fuit δεόντων v. La Roche, μ 161 μὲ δ' … σμῷ | δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ, — κ 96 πέτρης ἐκ πείσματα δήσας, Ψ 854 ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν | λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός (v. l. ποδὸς v. Did.) de ἐκ adverbialiter posito cf. Hoffmann Unt. 4, 16) Χ 398 ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε (Ἕκτορα). — b) transl. θ 352 πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν | ubi εὐθύνοιμι non lectio, sed interpretatio fuit Aristarchi cum alii proprie dictum putarent, alii a δι… repeterent cf. sch. HMQTV, V, Apoll. Lex. … 30, EM. 256. 24, Hes., Lob. Rhem. 28, La Roche Ztft. f. oestr. G. 18, 161. v. l. fuit πῶς ἄν ἐ… σε, φέριστε, μετ' ἀθανάτοισι δέοιμι v. sch. E, Ξ 73 ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν | Iuppiter. — c. gen. δ 380 469 ὅς τίς

ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου | impedivit itinere. — 2) med. Ω 15 Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν, Θ 26 σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο | δησαίμην, damnat vs. Zenod. sed v. Ariston., P 290 τὸν ποδὸς ἕλκε κατὰ - ὑσμίνην δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας, Σ 553 ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο, β 430 δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα, θ 37 δησάμενοι δ' εὖ πάντα ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμά, ω 299 περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, B 44 K 22 132 Ξ 186 β 4 δ 309 υ 126 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα | cf. Ω 340 α 96 (v. Nitzsch) ε 44 ο 550 ρ 2, π 155 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσί (πέδιλα), h. Merc. 83 ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα cf. Hoffmann Unt. 2, 21. — 3) pass. ι 443 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων ὀίων στέρνοισι δέδεντο, κ 92 αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος - δέδεντο, Ψ 866 μήρινθον βάλε πὰρ πόδα, τῇ δέδετ' ὄρνις, ο 232 δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, E 387 χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο, h. Cer. 456 τὰ δ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δεδέσθαι | v. Baumeist., K 475 παρ' αὐτῷ δ' - ἵπποι | ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο. Λ 436 β 245 ξ 61 ο 290 498 v. s. καταδέω, χ 189 v. s. συνδέω. v. l. fuit pro κρέμασεν θ 67 δὲ δῆσεν Aristophanis v. Did., aliorum δέασκεν Ω 17 pro δ' ἔασκεν cf. Ariston., sch. BM. cf. EM. 250, 39. 316, 3, E. Gud. 140, 35. 142, 39. (ἐκ-, ἐν-, ἐπι-, κατα-, συν-, ὑπο-?, δεσμός, δέσμα, ἀναδέσμη, πολύδεσμος, ζυγόδεσμον, ὑπόδημα, κρήδεμνον, δετή, μελάνδετος, ἀμαλλοδετήρ.

δέω (cf. δεύω L. Meyer K. Ztft. 14, 86) egeo. Σ 100 ἐμεῖο δ' ἔδησεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι Herod. τὸ δὲ δῆσεν δισύλλαβον ἐκδεκτέον ποιητικόν, καὶ τὸ ε τοῦ προκειμένου ἐστὶ συνδέσμου cf. sch. V, BV ἀντὶ τοῦ ἐδέησεν. ἐμοῦ γάρ, φησίν, ἐδέησε τῷ Πατρόκλῳ ὥστε με βοηθὸν τῆς βλάβης γενέσθαι, sch. AD Παρμένισκος μὲν οὖν τὸ ἔδησεν ἀποδίδωσιν οὕτως. ὁ δὲ πόλεμος (legit Ἄρης) τὴν ἐμὴν ἀφελόμενος πανοπλίαν ἔδησέ μου τὴν ἔξοδον, ὥστε ἀλκτῆρα μὴ γενέσθαι Πατρόκλου. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης περισπαστέον τὸ δῆσέ φησιν. Apoll. Lex. 62, 14 ἐνδεὴς ἐγένετο cf. E. M. 138, 2. 8, Eust. 1133, 2. 5 Buttm. Gr. s. v. δέω. Doederl. et Thiersch scribi volunt μεῦ δ' ἐδέησεν, L. Meyer ἐδέϝησεν, alii ἔδευεν vel ἐδεύετ'.

δή (volgo ex ἤδη ortum putatur, ad διϝ rad. referunt Baeumlein, Hartung, Corssen Beitr. 499 .. Legerlotz K. Ztft. 7, 301 Ahrens ib. 8, 354, stirpe pronominali ja repetit Curt. Et. 518. 12 comparans lat. jam, goth. ju, lit. jaú, ksl. …) particula temporalis et determinativa. (prior significatio inprimis cernitur in δὴ γάρ et καὶ δή). — Ponitur A) in sententiis primariis 1) post vocat. in initio sententiae O 437 Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶιν ἀπέκτατο, v. Nican., T 342 τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι. — 2) post substant. B 340 ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο …λ., Γ 150 γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι … Θ 470 K 509 Λ 319 N 123 Ω 243 (cf. Gepp. …spr. 2, 17. 26) δ 26 ξ 162 μ 161 ubi pro δή … v. l. δ' ἤτοι. — Γ 457 νίκη μὲν δὴ φαίνετ' - Μενελάου | cf. Ω 599 ν 10 υ 293 ψ 257. — K 252 ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε cf. Σ 20 Ω …s. — Ψ 785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δή. — Ξ 55 τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν. — post adi. O 711 ὀξέσι δὴ πελέκεσσι cf. Σ 95 θ 209 ο 451 τ 379 — ξ 406 πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα cf. h. Ap. P. 259 Cer. 91 — Σ 291 πολλὰ δὲ δή cf. ν 348 — E 383 πολλοὶ γὰρ δή cf. Ω 54 τ 341 — post comparat. I 202 μείζονα δὴ κρητῆρα - καθίστα | cf. Ξ 4, Ψ 858 ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος cf. h. Cer. 291 — post superlat. A 266 κάρτιστοι δὴ κεῖνοι - τράφεν v. Naegelsb. cf. Z 185 μ 258. — 4) post num. B 134 ἐννέα δὴ βεβάασι - ἐνιαυτοί, v. Naegelsb. cf. Θ 297 I 328 Ω 107, T 85 πολλάκι δή, ρ 515 τρεῖς γὰρ δὴ - νύκτας cf. γ 245 (ἀθετ. v. sch. HM) — 5) post pron. a) person. Λ 347 νῶιν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, H 24 τίπτε σὺ δὴ αὖ (v. l. δ' αὖ) - ἦλθες, P 556 σοὶ μὲν δή, I 245 ἡμῖν δὲ δή, Ψ 607 σὺ γὰρ δή cf. h. Cer. 69 — b) demonstr. H 155 τὸν δή cf. K 436 P 204 Σ 549 Y 210 δ 819, Γ 134 οἳ δὴ νῦν cf. Φ 458, Δ 97 τοῦ κεν δή cf. Φ 432, Z 398 Λ 126 M 256 O 707 τοῦ περ δή, H 281 τό γε δή, π 136 ρ 193 281 τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις |, B 330 τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται v. Naegelsb., cf. Ξ 48 σ 271, h. Ven. 56 209 τὸν δὴ ἔπειτα, α 74 ἐκ τοῦ δή cf. O 601 ἐκ γὰρ δὴ τοῦ, Θ 345 οἱ μὲν δή cf. E 568 Z 388 K 235 N 762 O 3 Σ 74 ψ 49, h. Merc. 414 ὁ δὲ δή cf. ib. 311, N 52 τῇ δὲ δή, β 176 ε 302 ν 178 τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται |, Λ 524 Π 763 T 345 Y 23 α 26 ξ 24 οἱ δὲ δὴ ἄλλοι |, h. Ap. Del. οἱ δ' ἐπὶ δὴ πείσονται, Λ 825 Π 23 οἱ μὲν γὰρ δή, M 332 τοῦ γὰρ δή cf. ε 276 — τ 571 ἥδε δή cf. ω 309 495 — η 48 οὗτος δή, H 172 οὗτος γὰρ δή, χ 5 οὗτος μὲν δή cf. δ 551, h. Ap. P. 165 ἐκ τούτου δὴ ἔπειτα, δ 485 λ 348 οὕτω δή, in interrogatione (siccine iam) B 158 174 Ξ 88 O 553 ε 204, O 201 οὕτω γὰρ δή τοι — λ 522 κεῖνον δή, χ 165 κεῖνος δὴ αὖτ' v. l. δ' αὖτ', P 708 κεῖνον μὲν δή — Ψ 522 τόσσον δή v. l. τ. δέ. — c) determinat. Θ 243 αὐτοὺς δή cf. θ 219 οἶος δή, μ 69 οἴη δή. — d) relat. A 388 μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν cf. B 117 436 Z 98 I 24 (ἀθετ.) K 27 316 Λ 559 O 291 507 Π 511 P 202 Σ 4 103 Y 220 233 Φ 131 (ἀθετ.) Ω 167 α 49 β 16 48 284 δ 777 η 156 θ 415 κ 115 514 532 λ 45 261 306 309 [343] λ 382 629 ν 377 ξ 289 333 ο 490 π 469 τ 280 290 υ 118 289 φ 24 332 χ 463 ψ 110 334 339 h. Merc. 196 Ven. 26 Cer. 205, O 131 ἣ δὲ νῦν cf. Φ 315 ι 264, X 12 οἳ δή τοι cf. Ω 731, Ω 736 ᾧ δή που cf. α 161, Θ 34 (ἀθετ.) 354 465 οἵ κεν δή. O 616 ξ 165 ᾗ δή I 310 ᾗ περ δή, O 46 ᾗ κεν δή, Λ 808 ε 442 η 281 τῇ δή, θ 510 τῇ περ δή, Θ 177 οἳ ἄρα δή, — Θ 491 K 199 ὅθι δή, X 185 ὅπῃ δή — Ω 376 οἷος δή cf. h. Ven. 179, ι 393 οἷον δή, in exclamatione E 601 N 633 (pro δὴ αὖτ' v. l. δ' αὖτ') P 587 Φ 57 α 32 ε 183 λ 429 σ 221 — Λ 657 P 261 ὅσοι δή cf. Φ 442 ξ 362 ο 487, η 214 ξ 198 ὅσσα γε δή — ο 401 ὅς τις δή, λ [428] τ 347 ἥ τις δή. — e) interrog. ν 168 υ 191 τίς δή, Λ 540 τίς δὴ αὖ (v. l. δ' αὖ) v. Naegelsb., B 225 τέο δὴ αὖτ' v. l. δ' αὖτ', π 161 τί δή, M 310 Φ 436 τίη δή, Ω 367 τίς ἂν δή, ρ 382 τίς γὰρ δή, B 339 E 472 Ω 201 ν 203 ρ 219 φ 362 πῇ δή, κ 281 πῇ δὴ αὖτ' v. l. δ' αὖτ', K 385 πῇ δὴ οὕτως v. l. δ' οὕτως cf. Eust. 810, 30. 813, 61, Δ 351 Σ 364 πῶς δή, χ 231 πῶς δὴ νῦν, π 70 πῶς γὰρ δή, ω 288 πόστον δή, — N 446 ἦ ἄρα δή τι — A 219 Ξ 509 ὅς τις δή cf. h. Cer. 134, Π 113 ν 29 39 ψ 37 ὅππως δή, sed quoniam significat δ 109, δ 545 ὅπως κεν δή, Γ 317 ὁππότερος δή cf. μ 57

— f) ἄλλος etc. *A* 295 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο ubi alii ad imperat. referunt sed v. Naegelsb. cf. *N* 776 *T* 401 ε 173 η 200 φ 160. — 6) post verbum *A* 733 ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ cf. *N* 226 *Π* 127 *Φ* 472 δ 138 ψ 280 h. Merc. 563, ο 423 εἰρώτα δὴ ἔπειτα, *I* 309 χρὴ μὲν δή, *Φ* 218 πλήθει γὰρ δή - ῥέεθρα cf. *I* 375, — post imperat. *Ω* 407 β 349 τ 16 ἄγε δή, *Θ* 139 ἄγε δὴ αυτε v. l. δ' αὖτε, Zenod. νῶι, μ 112 φ 125 ψ 35 εἰ δ' ἄγε δή cf. β 178 (v. l. νῦν), *A* 62 *Γ* 441 *Δ* 418 *E* 249 718 *K* 479 *Λ* 348 *Y* 351 *Φ* 60 221 *X* 231 *Ψ* 313 537 *Ω* 137 356 429 522 618 η 162 ϑ 492 κ 286 333 ν 215 ρ 274 ἀλλ' ἄγε δή, φ 176 ἄγρει δή, ϑ 477 τῇ δή, *Z* 306 ἆξον δὴ ἔγχος cf. 476 *Y* 115 μ 378 ο 167 τ 97 υ 18, β 25 161 229 ω 443 454 κέκλυτε δὴ νῦν, *Z* 476 δότε δή, ζ 255 ὄρσεο δὴ νῦν, in apodosi post sententiam conditionalem *O* 163 φραζέσθω δὴ ἔπειτα, — if. pro ipv. post partic. h. Ap. 314 εὔχεσθαι δὴ ἔπειτα. de μή c. ipv. v. infra. — 7) post adv. γ 357 εὖ δή, *B* 301 εὖ γὰρ δή, *N* 374 περὶ δή, ϑ 487 ἔξοχα δή, *N* 120 τάχα δή, χ 395 δεῦρο δή, ε 436 ἔνθα κε δή, h. Ap. P. 69 109 203 ἐνθάδε δή, ρ 444 524 ἔνθεν δὴ νῦν, ϑ 519 κεῖθι δή, v. l. fuit pro ἔνθα κεν δ 441, h. Merc. 558 ἐντεῦθεν δὴ ἔπειτα, *X* 453 ἐγγὺς δή, *Σ* 153 αὖτις γὰρ δή, *T* 85 πολλάκι δὴ h. Merc. 126 δηρὸν δή, *M* 323 αἰεὶ δή, *M* 430 πάντῃ δή Tyrannio δ' ἤ v. Herod., *Ω* 560 ἐκτὸς μὲν δή, φ 207 ἔνδον μὲν δή, *Λ* 514 νημερτὲς μὲν δή, ζ 242 πρόσθεν μὲν γὰρ δή, *H* 94 399 *Θ* 30 (ἀθετ.) *I* 31 432 696 *P* 466 γ 168 δ 706 η 155 υ 321 ε 329 ὀψὲ δὲ δή (ῥ'), *Ξ* 139 *Π* 538 *X* 216 *Ω* 641 γ 69 ζ 325 λ 160 ρ 460 ω 260 νῦν δή cf. *B* 284 (v. l. γάρ) v. Naegelsb. sch. HQ λ 160 τινὲς ὡς ἓν μέρος λόγου παροξύνουσιν, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως cf. Eust. 143, 26. 175, 5, EM. 78, 30, Lehrs Qu. ep. 131 n., *K* 173 νῦν γὰρ δή, *H* 226 *P* 34 ρ 217 τ 215 253 χ 195 νῦν μὲν δή, *Σ* 290 *Y* 307 *Φ* 92 *X* 300 h. Ven. 252 νῦν δὲ δή, — *E* 114 454 *K* 271 *Λ* 107 246 *M* 60 210 *Y* 411 α 424 δ 430 575 ϑ 474 ι 193 κ 100 μ 153 264 270 σ 90 95 τ 35 χ 297 390 ω 541 δὴ τότε, post protasin temporalem quae incipit ab ἦμος δ' *A* 476 ι 169 559 561 κ 186 μ 9 ρ 2 τ 427 (v. l. fuit Rhiani κ 188 pro καὶ τότ' v. Did.), αὐτὰρ ἐπεί *M* 17 γ 343 δ 69 542 ϑ 486 ι 88 κ 59 ο 144 π 56, εὖτ' h. Ap. D. 116, ὁππότε κεν κ 294 — post protasin conditionalem quae incipit ab εἴ κε τ 497, εἰ δέ κε ρ 83, — h. Merc. 294 τότε δή post partic., — *A* 92 *I* 590 712 *N* 206 ϑ 299 μ 36 226 295 ρ 123 ω 539 h. Ap. Pyth. 210 καὶ τότε δή, post protasin temporalem quae incipit ab ἀλλ' ὅτε β 108 τ 154 ω 144, ἐπεί λ 99, ἦμος δ' *Θ* 69 δ 432 ι 59, αὐτὰρ ἐπεί γ 132 ε 96 ι 363 κ 500, — *Ψ* 822 η 413 καὶ τότε δή ῥ', post protasin incipientem ab ἦμος δ' *Π* 780, εἶθ' ω 149, — *M* 162 *N* 719 *Ξ* 389 *Ω* 457 ζ 217 238 ϑ 423 δή ῥα τότ', ϑ 381 δὴ τότ' ἄρ', ι 52 τότε δή ῥα, κ 531 λ 44 δὴ τότ' ἔπειθ', — post primam vocem apodosis ponitur δὴ ἔπειτα post protasin temporalem incipientem ab αὐτὰρ ἐπεί μ 309 h. Merc. 320, αὐτάρ ἐπεί κ' *Y* 338 post protasin conditionalem incipientem ab εἰ δέ κε α 290 β 221, ἢν δ' h. Merc. 563, — excipiunt sese ἐξ οὗ - ἐκ τοῦ δή *Θ* 296, ἦμος δ' - τῆμος δή μ 441, εὖτ' - τῆμος δή ν 95, — in sententiis coordinatis πάροιθεν - δὴ τότε ρ 296, πρόσθεν - δὴ τότε γ' *N* 441, πρίν περ - δὴ τότε *E* 136 cf. Classen Beob. 140, πρὶν μέν-δὴ τότε γ' ν 92 πρὶν μέν ποτ' - δὴ τότε γ' ο 228, πολλάκι - δὴ τότε γ' *P* 410, ποτὲ - δή ποτε γε *Λ* 107 cf. *Y* 411 ρ 301 χ 186, Hentze Periodenbild. 22. — B) in sententiis pendentibus *E* 65 *Θ* 229 (v. Herod.) *K* 201 *N* 240 *Π* 693 *Y* 29 ρ 461 σ 217 272 ψ 252 ὅτε δή, Aristarchus ὀτεδή, improbat Herod. *Λ* 493 v. Lehrs Ar. 301 n. La Roche HT. 327, *T* 134 ὅτε δὴ αὖτε v. l. δ' αὖτε, *Π* 386 ὅτε δή ῥ' v. La Roche app., *Γ* 209 212 216 221 (v. La Roche) *E* 438 773 *Z* 172 175 191 200 242 *H* 186 *Θ* 23 *I* 474 553 *K* 494 *Λ* 737 806 *N* 145 *Ξ* 433 *Π* 705 786 *Y* 228 (Aristarchus δέ v. Did.) 447 *Φ* 1. 450 *Ψ* 117 768 773 816 844 *Ω* 443 448 692 785 α 16 β 150 δ 519 ε 55 390 441 η 46 ι 76 181 378 491 543 κ 17 144 156 249 λ 533 μ 201 335 368 399 ξ 293 483 ο 457 477 π 414 ρ 204 σ 134 υ 138 ω 164 h. Ap. P. 171 252, Merc. 10, Ven. 233, Cer. 51 ἀλλ' ὅτε δή, ζ 100 η 18 κ 275 ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ', *Θ* 180 ο 446 h. Ven. 269 ἀλλ' ὅτε κεν δή, v. l. fuit β 107 ω 142 ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον pro τέτρατον, *Γ* 264 *Δ* 210 *E* 780 *K* 338 351 357 *P* 728 732 *Ω* 31 κ 569 ξ 472 ο 101 π 335 φ 191 ἀλλ' ὅτε δή ῥ', β 314 νῦν δ' ὅτε δή, *A* 432 *Γ* 15 *E* 14 630 850 *Z* 121 *H* 313 *I* 669 *K* 180 *Λ* 232 618 *N* 145 604 *Π* 462 *Y* 176 *Φ* 148 *X* 248 *Ψ* 38 α 126 π 324 οἱ δ' ὅτε δή, α 232 η 3 σ 208 φ 42 63 ἡ δ' ὅτε δή, *Σ* 67 ταὶ δ' ὅτε δή cf. ζ 85, *Δ* 446 *E* 334 *Θ* 60 *K* 526 ω 362 οἱ δ' ὅτε δή ῥ', — υ 386 ω 344 ὁππότε δή cf. *Π* 53 ubi Aristarchus τις pro δή teste sch. V, *Π* 62 *Φ* 340 κ 508 ὁππότ' ἂν δή, *Ξ* 504 *Σ* 115 *X* 365 β 357 γ 237 (ἀθετ.) ν 155 394 ψ 274 ὁππότε κεν δή, φ 345 ὁππότε δή ῥ', — *Ξ* 65 *Π* 171 *X* 379 *Ψ* 2 γ 211 ε 150 408 η 152 ϑ 411 452 ξ 149 ρ 174 φ 25 χ 37[illegible] ω 482 h. Ap. P. 348 Merc. 20 ἐπεὶ δή disiunctim scribendum cf. Joan. Alex. 40, 21, La Roche HT. 328, *Δ* 124 *Z* 178 *H* 207 *Λ* 47[illegible] *M* 483 *Ξ* 187 *O* 395 *Π* 187 198 *Σ* 349 609 [illegible] 54 ε 76 241 ζ 227 η 134 ϑ 231 276 282 ι 25[illegible] κ 360 μ 197 ν 271 π 340 φ 205 χ 457 h. Ap. Del. 167 Merc. 52 356 Ven. 128 215 Cer. 4[illegible] h. 6, 14 αὐτὰρ ἐπεὶ δή, α 231 ο 390 ἐπεὶ ἄ[illegible] δή, ρ 185 ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα, δ 13 ἐπεὶ δὴ τ[illegible] πρῶτον, *A* 235 *P* 427 *T* 9 γ 183 ἐπεὶ δὴ πρῶτα, ρ 226 σ 362 ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δή, ν 202 ἐπεὶ δή, *Π* 453 ε 363 μ 55 σ 269 χ 440 αὐτὰρ ἐπὴν δή, h. Ven. 256 [274] 278 ἐπὴν δὴ πρῶτο[illegible] δ 414 ἐπὴν δὴ πρῶτα, — *A* 6 ξ 379 ἐξ οὗ δή v. Naegelsb. ad l. pr., *Λ* 666 *Π* 455 εἰς κε δή, h. Ap. P. 130 εὖτ' ἄρα δή, ο 3[illegible] ὄφρα μὲν οὖν δή, *I* 488 588 *M* 437 δ 180 ψ [illegible] h. Cer. 96 195 202 πρίν γ' ὅτε δή, h. A[illegible] Del. 49 πρίν γ' ὅτε δή ῥ', — *Ξ* 112 *Ψ* 6[illegible] οὕνεκα δή, — *A* 61 294 574 *M* 79 *N* 111 *Π* [illegible] *Ξ* 120 *Φ* 463 *Ω* 57 140 α 207 β 271 γ 3[illegible] ι 456 κ 386 ν 238 ο 328 ρ 308 σ 80 φ 1[illegible] 253 h. Ap. P. 89 εἰ δή cf. Nitzsch III, 70 Naegelsb. N. Exc. 1, 2, 2, δ 739 ρ 484 *Π* 7[illegible] εἰ δή που, *Ξ* 337 *O* 724 εἰ δή ῥα, χ 359 ω [illegible] εἰ δὴ μή, *K* 433 εἰ γὰρ δή, *A* 40 εἰ δή πο[illegible] *Λ* 503 h. Cer. 64 εἴ ποτε δή, *A* 394 εἴ π[illegible] δή τι, *A* 340 εἴ ποτε δὴ αὖτε v. l. δ' αὖ[illegible] *I* 434 *K* 242 *Λ* 386 *O* 49 *Ψ* 558 *Ω* 406 [illegible] δ 831 ι 410 χ 45 321 ψ 286 ω 328 εἰ μὲν [illegible] α 82 εἰ μὲν δὴ νῦν, *N* 375 τ 216 ψ 36 εἰ ἐτεὸν δή, ψ 107 εἰ δ' ἐτεὸν δή, *O* 53 εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε, — *I* 393 ἢν γὰρ δή, ϑ 496 αἴ κεν δή, *H* 26 *Ψ* 207 ἵνα δή, σ 11 τ 72 ὅτι δή cf. 142 ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει v. l. ὅ τι v. Fa[illegible]

H 448 ὅτι δὴ αυτε v. l. δ' αὖτε, γ 166 μ 295 ὃ δή, Λ 110 E 24 P 328 Σ 125 X 286 α 217 δ 373 466 ε 308 (v. l. καί) λ 548 χ 33 (ἀθετ.) ὡς δή cf. Naegelsb. Α 110. — C) ponitur δή et in apodosi et in protasi X 74—6 ἀλλ' ὅτε δή - τοῦτο δή, δ 420—2 ἀλλ' ὅτε κεν δή - καὶ τότε δή, X 208—9 δ 252—6 η 261—2 λ 294—6 ϱ 170—2 ἀλλ' ὅτε δή - καὶ τότε δή (pariter Aristarchus ι 491—2 pro καὶ τότ' ἐγώ), K 365—6 Λ 181—2 Ψ 373—4 γ 286—8 δ 514—5 ἀλλ' ὅτε δή; Λ 171—2 ἀλλ' ὅτε δή - ἔνθ' ἄρα δή, Α 493—4 (v. Herod.) δ 460—1 ε 458—9 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' - καὶ τότε δή, Ψ 721—2 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' - δὴ τότε, γ 269—70 μ 329—33 403—5 ξ 235—7 287—8 301—3 ἀλλ' ὅτε δή - δὴ τότε, τ 532—3 νῦν δ' ὅτε δή - καὶ δή, ϑ 377—8 αὐτὰρ ἐπεὶ δή - δὴ ἔπειτα, α 293—4 αὐτὰρ ἐπὴν δή - δὴ ἔπειτα, ι 310—1 343—4 αὐτὰρ ἐπεὶ δή - σὺν δ' ὅ γε δὴ αὖτε v. l. δ' - αὖτε, ω 71—2 αὐτὰρ ἐπεὶ δή - ἠῶθεν δή, h. 26, 7—8 αὐτὰρ ἐπεὶ δή - δὴ τότε, λ 127—9 ὁππότε κεν δή, — καὶ τότε δή, Γ 403—5 οὕνεκα δὴ νῦν - τοὔνεκα δὴ νῦν, — Δ 138—42 εἰ μὲν δή - νῦν μὲν δή, H 359—60 M 233—4 εἰ δ' ἐτεὸν δή - ἐξ ἄρα δή τοι κτλ. — D) iungitur cum aliis particulis. 1) δὴ γάρ Λ 314 N 122 517 O 400 488 P 546 625 Ω 351 α 194 κ 160 (Zenod. δήν v. sch. H) 594 ν 30 ξ 282 π 280 425 ϱ 190 σ 154 h. Cer. 76 148 159. — 2) ἀτάρ δή Ψ 371 — 3) ἦ δή Α 518 573 B 272 337 Ξ 53 O 467 Ω 518 α 253 ε 182 π 337 (v. l. ἤδη), ἦ δή που Φ 583 v. l. ἤδη v. sch. A, ἦ δὴ μάν P 538, ἦ μάλα δή E 422 Z 255 518 Θ 102 Λ 441 O 14 91 Σ 12 Φ 55 X 229 297 373 α 384 δ 169 333 770 ε 286 ι 507 λ 436 μ 297 ν 172 383 ο 486 ϱ 124 264 χ 151 ψ 149, ἦ δή B 798 (Aristarchus ἤδη s. ἦ δὴ μέν v. sch. A) Γ 430 H 97 I 348 Π 362 δ 33 ξ 216 σ 257, ἦ μὲν δή ποτ' Α 453 (v. l. ἤδη μέν defendit Povelsen emend. 30) Ξ 234 Π 236. — 4) καὶ δή Α 161 (v. Naegelsb.) B 135 Δ 180 E 175 Z 52 Θ 356 I 349 Ξ 364 (pro δὴ αὖτε v. l. δ' αὖτε) O 251 Π 424 Φ 421 (pro δὴ αὖθ' v. l. δ' αὖθ') X 457 β 315 ε 288 401 409 ι 496 κ 30 μ 116 (v. l. δ' αὖ pro δὴ αὖ) 330 ν 169 τ 533 φ 377 χ 10 249 h. Ap. P. 252, καί κεν δή E 898 ν 222 h. Merc. 270, καὶ γὰρ δή τ 510, καὶ γὰρ δὴ τότε Π 810, καὶ γὰρ δὴ νῦν χ 29, καὶ γὰρ δή νύ ποτε T 95, καὶ νύ κε δή H 273 P 530 Ψ 490 Ω 713 ω 528, καὶ νύ κε δή ῥ' φ 128 v. La Roche, καὶ μὲν δή που Σ 362. — 5) ναὶ δή Α 286 (v. Naegelsb. Θ 146 K 169 Σ 128 Ψ 626 Ω 379 δ 266 σ 170 υ 37 χ 486. — 6) οὐ δή η 239, οὐκ ἂν δή σ 144 υ 322, in interrogatione Γ 52 E 32 456 K 204 Ω 263 ζ 57 χ 312, οὐκ ἂν δή ποτε T 271, οὐ θην δή γ 352, οὐ μὲν δή Θ 238 ε 341 μ 209 ο 280. — 7) μὴ δή c. ipv. Α 131 545 (pro δὴ οὕτως v. l. δ' οὕτως) v. Naegelsb. E 218 K 447 O 426 T 155 Y 200 431 Ω 65 δ 594 λ 488 ν 421 — c. if. pro ipv. P 501, — c. ci. E 684 Ξ 44 Π 81 128 Σ 8 X 455 Ψ 7 ε 300 σ 10 ω 491, — μὴ μὲν δή c. opt. χ 462. — 8) αἲ γὰρ δή Δ 189 K 536 Σ 272 δ 697 ι 523 υ 169 φ 402, αἲ γὰρ δή ποτε τ 22. — E) δή in synizesi ponitur cum αυτε Α 340 B 225 H 448 Θ 139 Ξ 364 O 287 T 134 Φ 421 ι 311 344 κ 381 χ 165, — αὖ Α 540 H 24 μ 116, — οὕτως Α 131 E 218 K 385 T 155, — Ἀντιμάχοιο Λ 138, — ἀντίβιον Λ 386, — ἀφνειότατος Y 220, — ἄγρην μ 330, — ἕβδομον μ 399 ο 477, — ὄγδοον η 261 ξ 287 (Dindorf. praef. Il. XIV ὀγδόατον) cf. La Roche HU. 281.! Friedlaend. JJb. 79, 821 - δ' pro δή retinere mavolt Α 540 B 225 H 24. — δή ante vocalem producitur in arsi secunda Z 306 K 536 Λ 171 N 633, in arsi tertia λ 348, in thesi prima N 98, in thesi secunda φ 332 ψ 36. — F) v. l. fuit Cratetis δ 260 pro ἐπεὶ ηδη Aristarch. ἐπεὶ ἦ δή v. sch. HQ, idem fortasse praeferendum esse ψ 225 putat La Roche HU. 296, pro οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον Ω 722 οἱ μὲν δὴ θρήνεον v. sch. A, pro ἡ δέ Z 87 ἡ δή, pro μηκέτι νῦν δήθ' B 435 μηκέτι δὴ νῦν v. La Roche, pro κακκείοντες Α 606 δὴ κείοντες v. sch. L, pro ἦν περ γάρ X 487 ἦν γὰρ δή, pro εἰ μὲν γὰρ τούς M 67 εἰ μ. γ. δή v. sch. AV, pro οὕτω πῃ Ω 373 οὕτω δή v. sch. A, pro τὴν ἥν φ 29 τὴν δή v. La Roche. — G) δή particulis expletivis annumeratur Apoll. coni. 519, 11 ὡς μὲν παρέλκει, παντὶ προῦπτον· ὡς δὲ καὶ πολλάκις μετάβασιν λόγου ποιεῖται σαφὲς ἐκ τῶν τοιούτων 'οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες' καὶ τῶν παραπλησίων, cf. Dion. Gr. 643 Choerob. Orth. 197, Eust. 143, 27. 530, 38. 889, 37. 1428, 1, Suid. δή· νῦν, Hes. δή· οὖν, σύνδεσμος, — Hartung Part. 1, 245—9, Klotz Devar. 1, 63. 2, 392—433, Baeumlein Unters. 98—108 Heller Philol. 8, 254, Doederl. Gl. 2497.

δηθά (δήν. brevem vocalem antecedentem non producit nisi forte χ 177 κέ pro κέν legere mavis. de loco vs. v. Bekk. MB 1864, 138) diu. E 104 οὐδέ ἕ φημι | δήθ' ἀνσχήσεσθαι - Ξ 110 οὐ δ. ματεύσομεν, O 512 μ 351 δ. στρεύγεσθαι B 435 μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα de Zenodoto et Callistrato v. Ariston. Did. cf. Naegelsb., α 49 ὃς δὴ δ. φίλων ἄπο πήματα πάσχει cf η 152 ϑ 411, α 120 δ. θύρῃσιν ἐφεστάμεν, β 255 καὶ δ. καθήμενος ἀγγελιάων | πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, β 404 μὴ δ. διατρίβωμεν ὁδοῖο |, γ 313 μὴ δ. δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησο |, γ 336 οὐδὲ ἔοικεν | δ. θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν cf. sch. HMQ, π 313 δ. γὰρ αὔτως εἴσῃ ἑκάστου πειρητίζων |, χ 177 ὥς κεν δ. ζωὸς ἐὼν χαλέπ' ἄλγεα πάσχῃ |, δ 373 ὡς δὴ δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι cf. 466, E 587 δ. μάλ' ἑστήκει, Φ 131 ῳ δὴ δ. πολέας ἱερεύετε ταύρους sch. B ἐκ πολλοῦ δηλονότι χρόνου, paraphr. ἐπὶ πολὺν χρόνον. Aristoph. damnavit 130—5 v. Did. qui addit καὶ τὸ δηθά ὡς οὐχ Ὁμηρικῶς κείμενον αἰτιῶνται. μήποτε μέντοι καὶ ὁ Ἀρίσταρχος συγκατέθετο τῇ ἀθετήσει, μηδὲν ἀντειπὼν τῷ Ἀριστοφάνει, K [52] ἔργα - ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν | δ. τε καὶ δολιχόν· (ἀθετ. v. Ariston.). — Suid. ἐπὶ πολὺν χρόνον cf. EM. 263, 23. 26, E. Gud. 140, 14. 51, Hes., Eust. 1227, 37. Lob. El. 2, 245. (δηθύνω).

δηθύνω (δηθά) tempus duco, moror. ϱ 278 μηδὲ σὺ δηθύνειν ubi cum syllaba antecedens non producatur, L. Meyer scribendum censet μὴ σύ, Z 503 οὐδὲ Πάρις δήθυνεν ἐν - δώμασιν |, Z 519 σὲ καὶ ἐσσύμενον κατερύκω | δηθύνων, Α 27 μή σε - παρὰ νηυσὶ κιχείω | ἢ νῦν δηθύνοντ' κτλ., μ 121 ἦν γὰρ δηθύνῃσθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ |. Suid. ἐγχρονίζω, βραδύνω cf. EM. 263, 21, E. Gud. 140, 16. 51, Hes., Eust. 659, 53.

Δηικόωντα | Περγασίδην Aeneae socium Agamemnon interficit E 534. (δηι (δαΐς) in proelio, -κόων = κάων, κτείνων).

Δηιοπίτης· ἀμύμονα Δηιοπίτην, Priami f., Ulixes interficit Λ 420. De

δήιος (ex *δάϝοιοις* rad. *δαϝ* Curt. Et. 217 Aufrecht K. Ztft. 7, 310 Duentz. ib. 14, 95, Brugman Curt. Stud. 4, 146 cf. Prisc. 1 § 21, cum skr. dâsas, dasjus componit M. Mueller Ztft. 5, 115. prima syllaba aut corripitur aut cum sequenti per synizesin coalescit in *δηίοιο, δηίῳ* *Η* 241, *δήιον* *Ι* 347 674 *Π* 301 *Σ* 13, *δηίων, δηίοισι, δηίους* cf. Eust. 282, 30 Spitzn. pros. 7 Kayser disp. alt. 13, Lob. El. 2, 37, La Roche *Ω* 704 app. HU. 213 Ztft. f. oestr. G. 16, 121) 1) urens *Θ* 181 *πυρὸς δηίοιο* |, cf. *Π* 127, *Ζ* 331 v. Ariston, paraphr. *καυστικοῦ*, cf. *Λ* 667, *Β* 415 *πρῆσαι δὲ πυρὸς δ. θύρετρα* | *Ι* 347 674 *νήεσσιν ἀλεξέμεναι δ. πῦρ* |, *Π* 301 *νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δ. πῦρ* cf. *Σ* 13. v. Eust. 249, 26. 706, 9. — 2) internecivus. *Η* 119 174 *δηίου ἐκ πολέμου* paraphr. *διακοπτικοῦ* cf. *Τ* 73 *Ρ* 189 *Φ* 422 *Ε* 117 *μοὶ - παρέστης* | *δ. ἐν πολέμῳ*, *Δ* 281 *δ. ἐς πόλεμον*, *Η* 241 *ἐνὶ σταδίῃ δηίῳ μέλπεσθαι Ἄρηι* | paraphr. *πολεμικῷ* Did. *Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν δηίων πληθυντικῶς.* cf. Eust. 481, 13. — 3) hostilis *Ζ* 481 *δ. ἄνδρα* cf. *Χ* 84 *Μ* 57 *Ο* 533 *δ. ἀνδρῶν ἀλεωρήν* |, *Ι* 317 *Ρ* 148 *μάρνασθαι δηίοισιν ἐπ' ἀνδράσιν*, *Ω* 684 *ἀν. ἐν δ.*, *Κ* 358 *γνῶ ῥ' ἄνδρας δ.* — subst. hostis *Ι* 76 *ὅθι δήιοι ἐγγύθι νηῶν* | *καίουσιν πυρὰ* cf. *Σ* 208, *Β* 544 *θώρηκας ῥήξειν δηίων ἀμφὶ στήθεσσιν* |, *Κ* 206 *εἴ τινά που δ. ἕλοι*, *Ν* 395 *δ. χεῖρας*, *Ν* 556 *οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δ. ἦν*, *Ο* 548 *δ. ἀπόνοσφιν ἐόντων*, *Ρ* 167 *δ. ἐν αὐτῇ* |, *Ρ* 272 *δ. κυσὶ κύρμα* - | *Τρωῇσιν* v. La Roche, *Ζ* 82 *δηίοισι δὲ χάρμα γενέσθαι*, *Λ* 190 205 *μάρνασθαι δ.* *Δ* 373 *Ρ* 667 *ἕλωρ δ. λίποιεν* |, *Μ* 264 *δηίους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας* |, *Μ* 276 *δ. δίεσθαι* | *Π* 591 *Σ* 220 *δηίων ὕπο θυμοραϊστέων* |. — v. l. fuit Zenodoti *Ι* 594 *δήιοι* pro *τ' ἄλλοι* v. Ariston. Apoll. Lex. 58, 4 *δήιοι· οἱ πολέμιοι* EM. 263, 29. 35 *πολεμικός, καυστικός, διακοπτικός* cf. E. Gud. 140, 53. 141, 58, Suid. s. v. *δηία*, Hes., Eust. 481, 13 Lob. Prol. 471, El. 2, 36 Doed. Gl. 2468 Hoch Lex. Bem. 1865 p. 21. (*δηϊοτής, δηϊόω, μενεδήϊος*).

δηιοτής (*δήιος*) pugna, bellum. *Μ* 248 *δηιοτῆτος ἀφέξεαι*, *Ξ* 129 *ἐχώμεθα δ.* | *ἐκ βελέων*, *Ο* 584 *οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηιοτῆτα* | cf. *Ρ* 257, *Π* 815 *ὑπέμεινεν Π. - ἐν δ.* |, *Ρ* 2 *δαμεὶς ἐν δ.*, *ζ* 203 *ἐς γαῖαν ἵκηται* | *δηιοτῆτα φέρων*, — *Γ* 20 *Η* 40 51 *μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δ.* | Herod. *Γ* 20 *οὕτως ὁ Ἀρίσταρχος προπερισπᾷ δηιοτῆτι ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας* cf. Zonar. 499 Lehrs Ar. 260 La Roche HT. 224, sch. D *παρὰ τὸ δηοῦσθαι ἐν αὐτῇ τοὺς τιτρωσκομένους, ὅ ἐστι διακόπτεσθαι*, *Ν* 207 *υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰ. δ.* |, *Ν* 603 *δαμῆναι ἐν αἰ. δ.* |, *Ο* 512 *στρεύγεσθαι ἐν αἰ. δ.* |, *Χ* 64 *τέκνα* | *βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰ. δ.* | paraphr. *ἐν χαλεπῇ μάχῃ*, *λ* 516 *ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰ. δ.* | cf. *χ* 229, *μ* 257 *χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰ. δ.* | sch. V *νῦν ἐν τῷ δεινῷ σπαραγμῷ*, — *Ε* 348 *εἶκε - πολέμου καὶ δηιοτῆτος* | cf. sch. BL, *Η* 29 *παύσωμεν πόλεμον καὶ δ.* |, *Μ* [181] *σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι π. καὶ δ.* | *ἀθετ.* v. Ariston., *Μ* 244 *δείδοικας π. καὶ δ.* | *Ν* 250 *πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δ.* | *Υ* 124 *Τρωσὶν ἀμύνουσιν π. καὶ δ.* |, *Π* 91 *ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δ.*, *Ε* 409 *ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δ.* |, *Η* 119 174 *δηίου ἐκ πολέμου καὶ αἰ. δ.* | — *Η* 290 *παυσώμεσθα μάχης καὶ δ.* | v. l. *παύσωμεν πόλεμον καὶ δηιοτῆτα* v. sch. A — *Ε* 593 *κυδοιμὸν ἀναιδέα δηιοτῆτος* v. Ariston., *Δ* 4 cf. Doederl., *Υ* 245 *ἑσταότ' ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ δηιοτῆτος*, *ἀθετ.* v. Ariston., paraphr. *τῇ μάχῃ τοῦ πολέμου.* — Apoll. Lex. 58, 6 *δηιοτῆτος· τῆς πολεμικῆς διαθέσεως* cf. EM. 103, 3. 263, 37 E. Gud. 142, 1 Suid., Hes., Eust. 481, 13. 669, 44. 50, Hoch Lexic. Bem. 1865 p. 23, Retzlaff Synon. 1, 25. 30, Doed. Gl. 2468.

Δηίοχον Graecum Paris occidit *Ο* 341.

δηιόω et **δηόω** (*δήιος*. act. prs. opt. *δηιόῳεν* *δ* 226 cf. Lob. Rhem. 172 Brugman Curt. Stud. 4, 183, ptc. *δηῶν* *Ρ* 65 Herod. *περισπαστέον. γέγονε δὲ παρὰ τὸ δήιος, διὸ καὶ σὺν τῷ ι γράφεται τὸ δηῶν*, *δηιόων* ter, *δηιόωντες* *Λ* 153, ipf. *δῄουν* quinquies, fut. *δηώσουσιν* *Μ* 227, if. *δηώσειν* *Ι* 243, aor. ci. *δηώσῃ* *Π* 650, *δηώσωσιν* *Δ* 416, ptc. *δηώσας* ter, *δηώσαντε* *Χ* 218, *δηώσαντες* *Π* 158, pass. ipf. *δηιόωντο* *Ν* 675, aor. *δηωθέντες* *ι* 66, *δηωθέντων* *Δ* 417 cf. EM. 263, 39 La Roche *Ω* 407 app., HU. 213) 1) caedo. a) c. acc. pers. *Ο* 708 *περὶ νηὸς Ἀ. τε Τρ.* | *δῄουν ἀλλήλους*, *Ι* 243 *Ἀχαιοὺς* | *δηώσειν παρὰ νηυσίν*, *Δ* 416 *Τρῶας δηώσωσιν*, *Μ* 227 *οὕς κεν Ἀ.* | *χαλκῷ δηώσουσιν* v. l. *δηώσωσιν* rec. La Roche, *Π* 650 *κεῖνον - Ἕ.* | *χαλκῷ δηώσῃ* cf. *Θ* 534, *Χ* 218 *Ἕκτορα δηώσαντε* sch. B *καταπολεμήσαντας*, *δ* 226 *υἱὸν* | *χαλκῷ δηιόῳεν* sch. BET *ἀναιροῖεν, φονεύοιεν*, — pass. *Ν* 675 *νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηιόωντο* | *λαοὶ ὑπ' Ἀργείων*, *Δ* 417 *Ἀχαιῶν δηωθέντων* paraphr. *φονευθέντων*, *ι* 66 *θάνον ἐν πεδίῳ* *Κικόνων ὕπο δηωθέντες* | — b) c. acc. rei *Ε* 452 *Μ* 425 *δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας*, paraphr. *διέκοπτον.* — c) acc. suppletur *Λ* 71 *Π* 771 *Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες* | *δῄουν*, *Σ* 83 *τεύχεα δ' Ἕ. δηώσας ἀπέδυσε*, *Ρ* 566 *χαλκῷ δηιόων* cf. *Ψ* 176, *Λ* 153 *ἱππῆες δ' ἱππῆας (ὄλεκον)-* | *χαλκῷ δηιόωντες* cf. sch. V, *Σ* 195 *ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ* | *ἔγχεϊ δηιόων περὶ Πατρόκλοιο πεσόντος.* — 2) dilacero *Π* 158 *ἔλαφον - οὔρεσι δηώσαντες* | *δάπτουσιν* paraphr. *σπαράξαντες*, *Ρ* 6[...] *αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει* | *δηῶν* leo paraphr. *διακόπτων*, *Ξ* 518 *διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν* | *δηώσας* — EM. 263, 39, *διακόπτειν, ἀνελεῖν, φονεύειν* cf. E. Gud. 140, 53 142, 4. 6, Suid., Hes., Eust. 836, 54, 1038, 60

Δηίπυλος (*ῳ*), Stheneli socius *Ε* 325.

Δηίπυρος *Ι* 83 *Ν* 92 478, Graecus, qui a[b] Heleno occiditur 576.

Δηίφοβος *θεοειδής* | *Μ* 94 Priami f. cum Heleno exercitus parti praeest *Πριαμίδης* *Ν* 15[6] 162 402 413 446 455 490 517 527 758 770 7[...] *Ω* 251 *-βοιο ὑπερηνορέοντος* *Ν* 258; *Χ* 2[...] sqq. Athene *Δηιφόβῳ εἰκυῖα* Hectori adest, 23[...] *λευκάσπιδα* 294, *ἥρωα* 298. — *Δ. θεοείκελος* a[...] equum ligneum comitatus est *δ* 276, *δώματ[α]* *Δηιφόβοιο* expugnat Ulixes *θ* 517.

δηλέομαι (cum lat. deleo componit Lottn[er] K. Ztft. 7, 172, ad dar rad. refert Benf. 2, 2[...] fut. *δηλήσομαι* h. Merc. 5 41, *δηλήσεται*, ao[r.] *δηλήσατο, ἐδηλήσαντο, δηλήσαντο*, ci. *δηλ[ή]σεαι*, *Ψ* 428, *δηλήσηται* *Γ* 107 *δηλήσεται* [...] 444 *χ* 368, opt. *δηλήσαιτο* *ν* 124, if. *δηλήσ[α]σθαι*) laedo a) acc. ps. *Ψ* 428 *μή πως ἀμφ[ο]τέρους δηλήσεαι ἅρματι κύρσας* | paraphr. *βλ[ά]ψῃς*, *Δ* 67, 72 *Ἀχαιοὺς* | *ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι* quod dicendi genus Lachm. Betr. 19 pugna[m] putat cum *Γ* 177 299 sed cf. Gross Vind. Ho[m.] 54, h. Merc. 541 *ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσ[ο]μαι, ἄλλον ὀνήσω* |, h. Cer. 228 *οὔ μιν - ἐπι*

λυσίη δηλήσεται ουτε τομαῖον |. — occido λ 401 ἠέ σ' ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου | cf. 408 ω 111, χ 368 μή με δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ |. — b) c. acc. rei Α 156 οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ - | καρπὸν ἐδηλήσαντ', χ 278 ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός |, Ρ 107 μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται |, κ 459 ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου. — c) abs. Ξ 102 ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται Suid. βλάψεται, διαφθερεῖ, Δ 236 ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο cf. Δ 271, ϑ 444 μή τίς τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται (τὰ δῶρα) sch. T κακοποιήσει, ν 124 μή πού τις ὁδιτάων ἀνθρώπων | — ἐπελθὼν δηλήσαιτο sch. MV βλάψοι, ἀντὶ τοῦ ἀφέληται, Μ τὰ χρήματα καὶ αὐτόν, ἢ τὰ χρήματα μόνα quod verius. — Apoll. Lex. 58, 7 δηλήσασθαι· διαφθεῖραι, διακόψαι, 62, 12 ἐδηλήσαντο· ἐκακοπάθησαν, ἔβλαψαν cf. EM. 264, 34 E. Gud. 140, 47. 141, 5, Hes., Eust. 70, 20. 33; 389, 11, Doed. Gl. 970. 2445. (δια-, δήλημα, δηλήμων).

δήλημα (δηλέομαι) pernicies. μ 286 ἄνεμοι χαλεποί, δηλήματα νηῶν, h. Ap. Pyth. 186 οὐδὲ σύ γε ζώουσα κακὸν δ. βροτοῖσιν | ἔσσεαι sc. Pytho serpens. — Hes. δηλήματα· βλαπτικά cf. Suid., E. Gud. 14, 54 Eust. 1722, 6 ἡ βλάβη καὶ ὁ ὄλεθρος.

δηλήμων (δηλέομαι) perniciosus, exitialis. Ω 33 σχέτλιοί ἐστε θεοί, δηλήμονες sch. BM. φθαρτικοί paraphr. βλαπτικοί cf. Apoll. Lex. 58, 14, σ 85 116 φ 308 εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων cf. sch. HQ et V. — v. l fuit δηλήμονες pro ζηλήμονες ε 118 v. sch. E, V, rec. Duentz. — EM. 364, 54 κακοποιός cf. Hes., Eust. 1527, 30.

Δηλιάς· Δηλιάδες h. Ap. 167, Delius; cf.

Δῆλος h. Ap. 61 90 135, Δήλου 49 115, -οιο περικλύστης 181, Δήλῳ 146 ζ 162, ἀμφιρύτῃ κραναῇ h. Ap. 16 insula maris Aegaei, Apollinis et Artemis patria; cf.

δῆλος (διϝ Curt. Et. 565, ex δjάϝλος expl. Brugman Curt. Stud. 4, 147, ad δα rad. refert Duentz. K. Ztft. 16, 282) manifestus, perspicuus. υ 333 νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, ὅ τ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν |. EM. 264, 14. 32, E. Gud. 141, Eust. 512, 32. 513, 45, Buttm. Lexil. 1, 243 n.

Δημήτηρ· ξανθὴ Δ. | Ε 500 paleam a frumento separat, Δημήτερος ἀκτήν | Ν 322 Φ 76 mortales edunt, Δήμητρος τέμενος Β 696 Pyrasi est, [Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης | amore captus est Iuppiter Ξ 326], Ἰασίωνι ἐυπλόκαμος Δ. | — μίγη φιλότητι κ. εὐνῇ | νειῷ ἔνι τριπόλῳ ε 125. — Δ. ὡρηφόρος, ἀγλαόδωρος | h. Dem. 5, 192, πότνια -| 54, ἐυστέφανος Δ. 224 236b 307 384 470 καλλιστέφανος Δ. | 251 295, τιμάοχος 268, ξανθή 302; Δήμητρος χρυσαόρου, ἀγλαοκάρπου | 4, Δ. καλλισφύρου 453, Δημήτερος 439, ἠυκόμῳ Δημήτερι 297, αἰδοίῃ Δ. κυανοπέπλῳ 374; Δήμητρ' ἠύκομον, σεμνὴν θεόν 13, 1; 5, 1; Δ. ἠ. πολυήρατον εἶδος ἔχουσαν 315, Δημήτερα κυανόπεπλον | 319 442, Ῥείης ἠυκόμου θύγατερ, Δήμητερ ἄνασσα | 75, **Δήμητερ** 321, f. Δηώ. Persephone, filiam ab Hade raptam quaerens 5, 2 sqq. adit Hecaten 52, Solem 62, qui ei Plutum denuntiat ut raptorem; maximo pressa dolore 90 sqq. a Celei filiabus 105 et a Metenira 211 recipitur, cuius filium Demophoontem nutrit 233, et immortalem faciebat 261; inde ad templum Eleusinium progressam 319 Iuppiter per Irin arcessit atque filiam ostendit 334 sqq., ne universum hominum genus interiret 470 sqq. (= γῆ μήτηρ Welcker, gr. Myth. I 385; aliter Ahrens Dial. dor. p. 80, Curtius, gr. Et., Hrtg. Rel. d. Gr. III 50 A. 72. — Naegelsb. hom. Theol. p. 115, Gladstone p. 197 sq.)

δημιοεργός (δήμιος, ϝέργον) 1) opifex publicus. ρ 383 ξεῖνον | ἄλλον γ' εἰ μὴ τῶν οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν | μάντιν ἢ ἰητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων | ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδόν sch. BQ χειροτέχναι, δημοσίαν παρέχοντες τὴν ἑαυτῶν τέχνην, τ 135 κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν | sch. BQ οἱ δημοσίαν μοι χρείαν ἀγγέλλουσιν. opponuntur praeconibus privatis. — 2) populum ad opera vocans h. Merc. 98 τάχα δ' ὄρθρος ἐγίγνετο δημιοεργός | cf. Baumeist. — EM. 265, 43, E. Gud. 141, 31. 39, Or. 177, 14, Hes., Suid., Eust. 1824, 58. 1825, 7, Doed. Gl. 367 Naegelsb. HTh. 190, Gladstone Stud. 3, 180, Grote Hist. 1, 92 n. 2 Friedreich Real. 414.

δήμιος (δῆμος) publicus. γ 82 πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, Aristophanes ἐκδήμιος v. Did., ν 264 οὔ τοι δ. ἐστιν | οἶκος ὅδ' ἀλλ' Ὀδυσῆος, δ 314 χρειὼ -| δήμιον ἢ ἴδιον, ϑ 259 αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες | δήμιοι sch. T οἱ ἐκ τοῦ δήμου παντὸς ἐπίλεκτοι, οὐχὶ οἱ βασιλεῖς, Ρ 250 παρ' Ἀτρείδῃς Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ | δήμια πίνουσιν Ariston. τὰ παρὰ τοῦ δήμου ἐξαιρέτως διδόμενα τοῖς βασιλεῦσιν, β 32 ἦέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει | cf. 44. — EM. 265, 38 E. Gud. 141, 32 Hes., Eust. 1105, 22. 1458, 14. (δημιοεργός, ἐπιδήμιος, μεταδήμιος, πανδήμιος).

δημοβόρος (δῆμος et βορ, βιβρώσκω) populivorus. Α 231 δημοβόρος βασιλεύς Apoll. Lex. 58. 11 ὁ τὰ τοῦ δήμου κοινὰ κατεσθίων. de nominat. cf. Nican., Naegelsb. Duentz. Ar. 25 damnat versum sed v. Piderit Ztft. f. G. 17, 50. — Hes., Suid., ex δημιοβόρος natum putant Eust. 91, 11 1105, 19, Doed. Gl. 371, quo non opus est.

δημογέρων (δῆμος, γέρων) senator populi. Γ 149 ἀμφὶ Πρίαμον -| εἵατο δημογέροντες sch. BL οἱ γέρας ἐν τῷ δήμῳ ἔχοντες, D οἱ τοῦ δήμου ἔντιμοι, falso Doed. Gl. 366 tribunos quosdam populi intellegit v. Naegelsb. — Princeps. Λ 372 Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος sch. BL καὶ τοὺς βασιλεῖς οὕτως ἐκάλουν ὡς παρὰ τοῦ δήμου τὸ γέρας ἔχοντας. — Suid. οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότατοι cf. Hes., Eust. 1105, 19.

Δημόδοκος (δῆμος, δέχομαι) θεῖον ἀοιδόν ϑ 44 47 62 caecus 64, περίκλυτος 83 (521) 106 254 262, λαοῖσι τετιμένος 472 478, ἥρως 483 486 sq., 537, ν 27, cantor Phaeacum.

δημόθεν (δῆμος) populo. τ 197 δ. ἄλφιτα δῶκα κ. οἶνον ἀγείρας | καὶ βοῦς ἱρεύσασθαι cf. Eust. 181, 44. [σεύς) Δ 499.

Δημοκόωντα | (Πριάμοιο νόθον βάλε Ὀδυ-

Δημολέοντα | ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν | Υ 395 Achilles interficit.

Δημοπτόλεμος χ 242, Penelopes procus ab Ulixe occiditur 266.

δῆμος (ad rad. δαμ refert Pictet Or. 2, 390, H. Weber EF. 8 comparans ags. team, ahd. zunft, ad δαίω Pott E. F. 1[1] 186 cf. Duentz. K. Ztft. 16, 278, ad δῆ = γῆ Benf. 2, 114, ad skr. grâmas Christ Lautl. 116. 127, cum δόμος componit Ahrens Dial. 2, 136) 1) regio s. terra ab hominibus habitata. Ε 710 Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες |, Π 437 514 Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ | cf. 673 683, Υ 385 Ὕδης ἐν π. δ. |, ν [322] Φαιήκων - ἐν π. δ. |, ρ 526 τ 271

Θεσπρωτῶν - ἐν π. δ. |, ξ 329 τ 399 *Ἰθάκης ἐς πίονα δ.* |, *E* 78 *K* 33 *N* 218 π. 605 *θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ* cf. *Λ* 58 *ὃς Τρωσὶ θεὸς ὣς τ. δ.* |, ξ 205 *ἐνὶ Κρήτεσσι θ. ὣς τ. δ.* |, — *Γ* 201 *ὃς τράφη ἐν δ. Ἰθάκης* sch. AD *περιφραστικῶς ἐν τῇ Ἰθάκῃ. ὅτε δὲ ἡ λέξις δηλοῖ τὸ πολὺ σύστημα καὶ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν*, cf. α 103 ν 97 ο 534 π 419 *ἐν δ. Ἰθάκης* cf. ω 284, ξ 126 *Ἰ. ἐν δ.*, χ 52 *ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον βασιλεύοι* |, *B* 828 *Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δ. Ἀπαισοῦ* |, *Π* 455 *Λυκίης δ. ἵκωνται* |, h. Ap. 30 *ὅσσους Κρήτη τ' ἐντὸς ἔχει καὶ δ. Ἀθηνῶν* , h. Cer. 490 *Ἐλευσῖνος δῆμον*, h. 27, 14 *Δελφῶν ἐς πίονα δ.* |, — α 237 *δάμη Τρώων ἐνὶ δ.* |, χ 36 *οἴκαδ' ἱκέσθαι* | *δήμου ἄπο Τρώων*, γ 100 220 δ 243 330 ϑ 220 ν 266 ω 27 31 *δ. ἔνι Τρώων*, υ 210 *Κεφαλλήνων ἐνὶ δ.* |, *Z* 158 *ἐκ δήμου ἔλασσεν - Ἀργείων* ubi *Ἀργ.* ex *δήμου* pendet, *Z* 225 *ὅτε κεν τῶν δήμον ἵκωμαι*, δ 821 *τῶν ἐνὶ δ. ἵν' οἴχεται*, *Ω* 481 *ἄλλων ἐξίκετο δῆμον* cf. ο 228 238 π 382 υ 219 quibus locis v. l. est *ἄλλον* v. La Roche, ω 12 *παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δ. ὀνείρων* | *ἤισαν*, *B* 547 *Ἀθήνας εἶχον, ἐυκτίμενον πτολίεθρον* |, *δ. Ἐρεχθῆος.* — *I* 634 *ἐν δ. μένει αὐτοῦ* . . ., β 317 *αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δ.* | *ἀθετ.* v. sch. EM. ad 325, β 366 *ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δ.* | Kays. *ἀλλογνώτων* cf. sch. S, *T* 324 *ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δ.* — cf. ϑ 211, γ 101 *ἐν ἐκείνῳ* | *δ. ἀνέτλημεν*, φ 307 *ἡμετέρῳ ἐνὶ δ.* — 2) populus civitas. *Σ* 500 *δήμῳ πιφαύσκων* v. Nican., *Λ* 704 *ἄλλ' ἐς δ. ἔδωκεν* | cf. sch. V, η 11 *θεοῦ δ' ὣς δ. ἄκουεν* |, η 150 *γέρας θ' ὅτι δ. ἔδωκεν* |, ο 407 *πείνη δ' ουποτε δ. ἐσέρχεται*, π 425 *δ. ὑποδείσας* cf. sch. B, h. Cer. 151 *δήμου τε προὔχουσιν*, *Y* 166 *ἄνδρες* - | *ἀγρόμενοι, πᾶς δ.*, v. Ariston., π 114 *οὔτε τί μοι πᾶς δ. ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει* | cf. φ 17, h. Cer. 271 *μοὶ νηόν* - | *τευχόντων πᾶς δ.*, ϑ 157 *λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δ.* | ι 6 *ὅτ' ἐυφροσύνη μὲν ἔχῃ κάτα δ. ἅπαντα* |, *O* 738 *ἑτεραλκέα δ. ἔχοντες*, *P* 330 *ὑπερδέα δ. ἔ.*, ν 186 *δήμου Φαιήκων ἡγήτορες*, *I* 460 *δήμου - φάτιν καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων* | *ἀθετ.* v. Ariston., ο 468 *ἐς θῶκον - δήμοιό τε φῆμιν* cf. Eust. 1787, 53, cf. π 75 τ 527 ξ 239 *χαλεπὴ δ' ἔχε δ. φῆμις* (*δήμοο*? cf. Ahrens Rh. M. 2, 161) — β 101 τ 146 ω 136 *μή τίς μοι κατὰ δ. Ἀχαιιάδων νεμεσήσῃ* |, δ 167 *οἵ κέν οἱ κ. δ. ἀλάλκοιεν κακότητα* cf. Rumpf *Γαμοπ.* p. 4, δ 530 *κρινάμενος κ. δ. εἴκοσι φῶτας*, cf. ϑ 36, δ 652 *κ. δ. ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας* |, ζ 34 *ἀριστῆες κ. δ.* | *πάντων Φαιήκων*, ζ 274 *εἰσὶν ὑπερφίαλοι κ. δ.* |' ζ 283 *ἀτιμάζει κ. δ.* | *ἀθετ.* v. sch. HQ, ϑ 390 *κ. δ.* — *βασιλῆες* | *ἀρχοὶ κραίνουσιν*, ν 14 *ἀγειρόμενοι κ. δ.* | *τισόμεθ'*, ρ 227 *πτώσσων κ. δ.* | cf. σ 363, ρ 558 (*σῖτον*) *αἰτίζων κ. δ.* |, φ 258 *κ. δ. ἑορτή*, φ 331 *ἐυκλεῖας κ. δ.* | *ἔμμεναι* . . ., χ 55 *ἀρεσσάμενοι κ. δ.* | — β 291 *ἀνὰ δ. ἑταίρους* | — *συλλέξομαι*, γ 215 π 96 *ἤ σέ γε λαοί* | *ἐχθαίρουσ' ἀ. δ.*, δ 666 *κρίνας τ' ἀ. δ. ἀρίστους* |, τ 73 *πτωχεύω δ' ἀ. δ.*, τ 273 *αἰτίζων ἀνὰ δ.* v. Am. app., — σ 115 *ἀλητεύειν* | *ἐν δ.*, ψ 118 *φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δ.* |, *Σ* 295 *μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δ.* |, λ 353 *τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δ.* |, δ 691 *ἐν δ.* cf. sch. BEPQ. — Accedit *γαῖα, γῆ, πόλις.* ν 233 *τίς γῆ; τίς δ.;* *Γ* 50 *πῆμα πόληί τε παντί τε δ.* |, *Ω* 706 *χάρμα πόλει τ' ἦν π. τε δ.* |, λ 14 *Κιμμερίων ἀνδρῶν δ. τε πόλις τε* |, ζ 3 *βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δ. τε πόλιν τε* | sch. BEHT *δῆμος τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, πόλιν αὐτὴν τὴν οἰκοδομίαν*, ξ 43 *πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δ. τε π. τε* | h. Ap. P. 290 *τίς δ.; τίς γαῖα;* | ϑ 555 *εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δ. τε πόλιν τε* |. — 3) plebs *B* 198 *ὃν δ' αὖ δήμου ἄνδρα* opponitur versui 188 *ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα* v. l. *δήμου τ' ἄ.* v. Bekk. MB 1867, 433, cf. Am. app. Hoffmann Qu. 1, 56 Giseke HF 168, expl. Hes. *δημότην ἄνδρα*, *M* 213 *οὐδὲ ἔοικεν* | *δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν* Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ δημότην, ἰδιώτην* cf. sch. BL, E. M. 265, 10, Hes., Eust. 201, 9. 847, 40, *Λ* 328 *M* 447 *ἀνέρε δήμου ἀρίστω* | Hes. *δημότας ἀρίστους* cf. La Roche *Λ* 328, *P* 577 *μάλιστα δέ μιν τίεν* — | *δημου*, principibus opponitur populus β 239 *νῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι.* — 4) multitudo populi *Ω* 776 *ἐπὶ δ' ἔστενε δ. ἀπείρων* |. — de accentu v. Herod. *Θ* 240 *δημός Ἀρίσταρχος κατ' ὀξεῖαν τάσιν ἐπὶ τοῦ λίπους.* proponit etymologiam *παρὰ τὸ δέω* explicans *τὸ συνδεδεμένον πλῆθος* cf. id. *M* 213, Eust. 710, 59 Lehrs Ar. 300. — EM. 264, 41 E. Gud. 141, 49, Or. 50, 10, Suid., Bekk. an. 714, 21 Eust. 108, 6. 1395, 59, Bernhardt Gr. Etym. 13, Retzlaff Synon. 2, 15. 17. (*δημογέρων, δήμιος, ἐπιδημεύω*).

δημός (ad *δαϝ, δαίω* refert H. Weber EF. 8 cf. Curt. Et. 218, Pott EF. 2² 942 Duentz. K. Ztft. 16, 279) adeps. *Ψ* 750 *βοῦν - πίονα δημῷ*, χ 501 *οἰῶν π. δημόν* | damnat Lehrs Rh. M. 17, 487, *Λ* 818 *ἄσειν - κύνας ἀργέτι δ.* | v. l. *ἠδ' οἰωνοὺς* v. sch. A, *Φ* 127 *ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δ.* |, *Φ* 204 *ἰχθύες* | *δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες* cf. sch. AB, ι 464 *μῆλα* - *πίονα δημῷ* | sch. BQ, *τῷ λίπει*, *Θ* 380 *κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς* | *δ. καὶ σάρκεσσι* cf. *N* 832, h. Merc. 135 *δημὸν καὶ κρέα*, *Θ* 240 *βοῶν δ. καὶ μηρί' ἔκηα*, ρ 241 *ἐπὶ μηρί' ἔκηε, καλύψας πίονι δ.* |, ξ 428 *ὠμοθετεῖτο - ἐς πίονα δ.* | *Ψ* 168 *ἐκ δ' ἄρα πάντων* | *δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν* cf. sch. AD, *Ψ* 243 *καὶ τὰ μὲν ἐν χρ. φιάλῃ καὶ δίπλακι δ.* | *θείομεν* cf, sch. AB *Ψ* 253 *ὀστέα* — | *ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην καὶ δίπλακα δ.* | De accentu v. s. v. *δῆμος.* — Apoll. Lex. 58, 8 *ἐπίπλους ἱερείου*, EM. 136, 45. 265, 3 *λίπος* cf. E. Gud. 141, 54, Or. 45, 10 Suid., Hes., Eust. 710, 51. 1227, 29.

Δημ-οῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἠύν τε μέγαν τε | *Y* 457 Achilles interficit.

Δημο-φόων, *ωντος*, Celei et Metanirae f quem Demeter nutrit h. Cer. 5, 234.

Δημὼ τ' ἐρόεσσα | h. Cer. 5, 109, Celei et Metanirae f. (= *Δη-μήτηρ* Et. M. 264 cf. Lob Agl. p. 822).

δήν (*δϝήν* rad. *διϝ* Curt. Et. 520 582 L. Meyer K. Ztft. 7, 208 Legerlotz ib. p. 301. brevem vocalem antecedentem ubique producit *οὐδ' ἄρ ἔτι δήν* *Z* 139 *Θ* 126 *Ψ* 690 β 36 296 397 ρ 7[illegible] *οὐδ' ἂν ἔτι δ.* *Y* 426, *οὔτι μάλα δ.* *Λ* 416 573 χ 473, *ἔτι δ.* ζ 33, *οὐδὲ δ.* *Π* 736 ε 12[illegible] cf. La Roche HU. 47) diu. *I* 30 695 *δ. ἄνεῳ ἦσαν*, cf. ψ 93, *Λ* 512 *ἀκέων δ. ἧστο*, *P* 69[illegible] δ 704 *δ. δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε*, α 2[illegible] β 215 264 ο 270 *πατρὸς δ. οἰχομένοιο* | cf. [illegible] 125, ζ 167 *ἐτεθήπεα θυμῷ* | *δ.*, ν 189 ξ 3[illegible] τ 299 *ἤδη δ. ἀπεών*, ξ 376 σ 313 υ 216 *δ. [illegible]χομένοιο ἄνακτος*, υ 290 ξ 416 *οἰζὺν* | *δ. ἔχ[illegible]μεν πάσχοντες*, *E* 412 *μὴ δ. - γοόωσα - οἰκῆ[illegible] ἐγείρῃ* | sch. B *μὴ δήν, ὅ ἐστιν ἐπὶ πολύ, μ[illegible]νῃ αὐτὸν ἡ γυνὴ θρηνοῦσα* v. l. fuit *πως*, *Π* 7[illegible]

οὐδὲ δ. χάζετο φωτός |, β 164 οὐ - | δ. ἀπάνευθε φίλων ὢν ἔσσεται, δ 494 οὐδέ - | δ. ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ε 127 οὐδὲ δ. ἦεν ἄπυστος | Z 131 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ - Λ. | δ. ἦν, χ 33 οὔ τοι ἔτι δ. παρθένος ἔσσεαι |, ν 155 οὐ γὰρ δ. μνηστῆρες ἀπέσσονται, φ 426 οὐδέ τι τόξον | δ. ἔκαμον τανύων, Z 139 οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτι δ. | ἦν, Θ 126 οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτι δ. | δευέσθην, Ψ 690 οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτι δ. | ἑστήκειν, cf. Y 426, β 36 397, ρ 72, β 296 παρέμιμνεν, Λ 416 ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δ. |, N 573 τυπεὶς ἤσπαιρε μ. π., οὔ τι μ. δ. | cf. χ 473. — v. l. fuit Zenodoti κ 160 δὴν γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο pro δή v. Did. — EM. 266, 8, E. Gud. 142, 22, Hes., Eust. 483, 3. 629, 11. (δηναιός cf. δηθά, δηρόν).

δηναιός (δήν) diutinus. E 407 ὅτι μάλ᾽ οὐ δ. ὃς ἀθανάτοισι μάχηται sch. BLV οὐ μάλα χρόνιος cf. EM. 266, 24 πολυχρόνιος, E. Gud. 142, 24, Suid., Hes.

δῆνος (ad δαῆναι, δήω refert Aufrecht K. Ztft. 2, 147 cf. Savelsb. ib. 16, 368) consilium. Δ 361 (θυμὸς) ἤπια δήνεα οἶδε, v. l. μήδεα, κ 289 πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώια δ. Κίρκης |, ψ 82 θεῶν αἰειγενετάων | δήνεα εἴρυσθαι. Apoll. Lex. 58, 12 βουλεύματα cf. EM. 266, 14, E. Gud. 142, 14. 19, Or. 48, 15, Hes., Eust. 483, 3.

δηριάομαι et **δηρίομαι** (δῆρις) pr. δηριάασθον M 421, ipv. δηριαάσθων Φ 467 Herod. τὸ δεύτερον α ἐκτατέον· τοῦτο γὰρ ὁ χαρακτὴρ βούλεται, if. δηριάασθαι, ipf. δηριόωντο Θ 78, aor. med. δηρίσαντο Θ 76, p. δηρινθήτην Π 756 quod alii a δηρίνω ducunt v. sch. Apoll. Arg. 2, 56, alii a δηρίω per epenthesin ν additum arbitrati v. Lob. ad Phryn. 37, Buttm. Gr. § 101, 9 u. cf. Bekk. HBl. 282, 18) a) rixor. M 421 ἀμφ᾽ οὔροισι δύ᾽ ἀνέρε δηριάασθον sch. BLV ἁμιλλῶνται, paraphr. φιλονεικοῦσι, Θ 76—78 δηρίσαντο - ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν, - Ἀγαμέμνων | χαῖρε νόῳ, ὅ τ᾽ ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο |. — b) pugno Π 96 πεδίον κάτα δ. | sch. V πολεμεῖν καὶ μάχεσθαι, Π 756 περὶ Κεβριόναο λέονθ᾽ ὣς δ. |, cf. P 734 Φ 467. — EM. 266, 38, Hes., Eust. 911, 56. 1085, 13, Hoch Lexic. Bem. 1865 p. 19. (ἀδήριτος).

δῆρις (ad rad. δερ, skr. dar refert Bopp. V. Gr. 3², 380, ad skr. durvâmi Ahrens Δρῦς p. 21 ex δαρϝις explicans, comparat skr. abhidâs Sonne Ztft. 10, 365) pugna, certamen. P 158 περὶ πάτρης | ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο |, v. l. ἔχουσι, ω 515 ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν. — EM. 266, 32 ἡ μάχη καὶ ἡ ἔρις cf. E. Gud. 141, 27, Or. 50, 13, Suid., Eust. 70, 36. 911, 56. (δηρίομαι, δηριάομαι, ἀδήριτος).

δηρός (δήν. brevem vocalem antecedentem producit I 415 α 203, non producit B 435 E 885 895 P 41 Φ 391 β 285 Θ 150 h. Merc. 21 cf. La Roche HU. 47) diutinus. Ξ 206 305 (ἀθετ. v. Ariston.) ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχουσιν Ariston. ὅτι παραλλήλως δηρὸν καὶ χρόνον cf. Friedlaend. N 276, h. Cer. 282 δ. δ᾽ ἄφθογγος γένετο χρ., h. 28, 14 στῆσεν | δ. χρ. — adv. B 298 δ. τε μένειν cf. Θ 33, ω 395 δ. γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες | μίμνομεν ἐν μεγάροις, κ 260 δ. δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον, h. Merc. 21 οὐκέτι δ. ἔκειτο μένων, Π 852 οὔ θην οὐδ᾽ αὐτὸς δ. βέῃ cf. Ω 131 (ἀθετ. v. Ariston.), h. Ven. ἔμ᾽ αὐτόν | δ. εὖ ζώειν cf. ib. 260, h. Cer. 198 δ. δ᾽ - ἧστ᾽, B 435 μηδ᾽ ἔτι δ. | ἀμβαλλώμεθα, E 120 οὐδέ | δ. ἔτ᾽ ὄψεσθαι, E 285 οὐδέ σ᾽ ὀίω | δηθ᾽ ἔτ᾽ ἀνσχήσεσθαι, cf. E 895 K 371 N 151, P 41 Σ 133 T 64 π 171 E 885 ἤ τέ κε δ. | ἔπασχον, M 300 ὅς κ᾽ ἐπιδευής | δ. ἔῃ, ζ 250 δ. γὰρ ἦεν ἄπαστος, Ξ 484 μή τι | δ. ἄτιτος ἔῃ, Σ 125 ὡς δὴ δ. πέπαυμαι | cf. Σ 248 T 46 Y 43, Y 422 οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτ᾽ ἔτλη | δ. ἑκὰς στρωφᾶσθ᾽ Bekk. MB. 1864, 13 δηθὰ vult scribi, Φ 391 οὐκέτι δ. ἀφέστασαν, β 285 Θ 150 σοὶ δ᾽ ὁδὸς οὐκέτι δ. ἀπέσσεται, cf. α 203 σ 146 τ 302, δ 109 ὅπως δὴ δ. ἀποίχεται, ε 396 κῆται - πάσχων | δ. τηκόμενος, ζ 220 δ. ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή, φ 112 μηδ᾽ ἔτι τόξον | δ. ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος, corruptela laborat h. Ap. Del. 59 δ. ἄναξ εἰ βόσκοις v. Baumeist., — h. Merc. 126 πεφύασιν | δ. δὴ μετὰ ταῦτα καὶ ἄκριτον, — I 415 ἐπὶ δ. δέ μοι αἰών |. idem v. l. fuit P 41 pro ἔτι δ. v. Did. cf. Spitzn. — EM. 266, 18, E. Gud. 142, 29, Suid., Hes., Eust. 127, 17. 760, 20, La Roche HSt. 7. 38.

δήω (ad δα rad. referendum est cf. Buttm. Gr. § 95, 20 Curt. Et. 216) falso in codd. saepe cum ι subscr. scribitur v. La Roche δ 544) inveniam cf. Bekk. MB 1864, 86. I 418 685 (v. Ariston.) οὐκέτι δήετε τέκμωρ sch. DL εὑρήσετε, ζ 291 δήεις - ἄλσος v. l. δήομεν v. La Roche, λ 115 δήεις δ᾽ ἐν πήματα οἴκῳ |, δ 544 οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, η 44 δ. ἕδρην |. — c. part. N 260 δούρατα δήεις | ἑσταότ᾽ ἐν κλισίῃ, η 49 δ. - βασιλῆας | δαινυμένους, ν 407 δ. τόν γε παρήμενον cf. Classen Beob. 4, 14. — Apoll. Lex. 58, 4 δήεις· εὑρήσεις cf. Herod. π. μον. λεξ. 43, 20. EM. 263, 44. 264, 15, E. Gud. 142, 24, Suid., Eust. 760, 31. 930, 16.

Δηώ (δήω inventura, cf. interpp. ad hymn. Welcker, Götterl. II 481 A. 41. — Δηϝω, dia, dea Grassmann Ztft. f. GW. XVI 161) πότνια Δηώ | h. Cer. 5, 47, πολυπότνια 211, πότνια, ἀγλαόδωρ᾽ ὡρηφόρε, Δηοῖ ἄνασσα | 492, Demeter, quam cf.

διά (skr. dwi, δύο, Pott E. F. I¹, 128 Benf. 2, 220 Curt. E. 277 Christ p. 260 ut zwischen, zwei. L. Meyer 1, 56 comparat dis δισα. Eust. 80, 8 δυασμόν τινα σημαίνει cf. 893, 54 1385, 58. Producitur Γ 357 = H 251 = Λ 455 atque Δ 135 in primo pede ante binas breves. Praepositio anastrophae expers sec. Aristarchum et plerosque veterum, ne cum acc. Δία confundatur (Lehrs, qu. ep. 73 sch. B P 522), quamquam fuere qui dissentirent cf. Eust. 52, 6, 951, 6. Satis raro ap. Hom. postponitur substantivo vel verbo (P 522) suo: Eust. 857, 50 διχασμὸν ὑποδηλούσης καὶ σκεδασμὸν καὶ διαίρεσιν. In compositis etiam: dis-, zer-, penitus. I adv. s. praepos. in tmesi a) per, penitus: E 99 διὰ πτάτο. ι 291 διὰ μελεϊστὶ ταμών, cf. σ 339 v. l. διαμελεϊστί. P 522 ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν. P 618 διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε. M 308 διὰ ῥήξασθαι ἐπάλξεις, sch. V, ἔμφασιν ἔχει τὸ ὑπερβατόν. h. Merc. 119 δι᾽ αἰῶνας τορήσας. ib. 337 διὰ χῶρον ἀνύσσας. N 507 P 314 διὰ ἔντερα χ. | ἤφυσε sch. br. διήντλησε καὶ διέκοψε τὰ ἔντερα, cf. Ξ 517. φ 120 δ. τάφρον ὀρύξας. Λ 377 P 309 φ 422 διὰ δ᾽ ἀμπερές i. e. διαμπερὲς | δέ. T 90 δ. πάντα τελευτᾷ. Additur gen. verbo composito. Π 405 διὰ δ᾽ αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων, sch. BL, διέπειρε τῶν ὀδόντων αὐτοῦ. φ 328 ω 177 διὰ δ᾽ ἧκε σιδήρου. b) dis-, zer-, aus einander Eust. 857, 49 καὶ σκεδασμὸν δηλοῖ. Γ 729 διά τε τρέσαν. ο 322 διὰ ξύλα κεάσσαι. τ 333 διὰ ξεῖνοι φορέουσι, Eust. 1866, 42 διακομίζουσι πανταχοῦ. ε 363 σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ.

Y 280 διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους, paraphr. διέκοψε. E 858 διὰ δὲ χρόα ἔδαψεν, sch. br. διῆλθε διέκοψε ἔτεμεν, cf. Φ 398. E 158 διὰ κτῆσιν δατέοντο, cf. I 333. B 655 διὰ τρίχα κοσμηθέντες, paraphr. τριχῶς διαταχθέντες, cf. Eust. 1620, 27 315, 8, ol. vulgo διάτριχα vel διατρίχα, cf. ι 157 h. Cer. 86. II Praepos. cf. Giseke, allmäl. Entst. d. Ges. d. Il. 112 s. 1) c. gen. a) per, de iis quae totum transeunt et in alteram partem exeunt. α) de vulnerando: Δ 481 ἀντικρὺς δι' ὤμου ἔγχος ἦλθεν. P 49 X 327 χ 16 ἀντικρὺ δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. Ξ 495 δ. ἰνίου ηλθεν. Y 473 δι' οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο. Λ 97 δι' αὐτῆς ηλθε καὶ ὀστέου. Δ 502 ἑτέροιο δ. κροτάφοιο πέρησεν. E 41 57 Θ 259 Λ 448 χ 93 διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν, cf. X 284. E 539 P 519 ἐν γαστρὶ δ. ζωστῆρος ἔλασσεν. N 595 ἀντικρὺς δ. χειρὸς ἐλήλατο. Δ 135 s. διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο καὶ δ. θώρηκος ἠρήρειστο. Γ 357 H 251 Λ 435 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε καὶ δ. θώρηκος ἠρήρειστο, non recte Kuhl N. J. f. Ph. 89, 868 διῆλθε ἀσπ. durch ging der Speer durch den Schild, ratus ob pondus quod sic habeat vox et mutari locum vocis et produci vocalem ι. E 189 βάλον ἀντικρὺς δ. θώρηκος. M 183 β. κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου, ω 523 β. κόρυθος δ. χαλ. P 294 πλῆξε κυνέης δ. χαλ. Y 397 νύξε κυνέης δ. χαλ. Haec sola gen. habet exempla anastrophae. N 519 Ξ 451 δι' ὤμου ἔγχος | ἔσχεν (Eust. 944, 57). E 338 χροὸς ἀντετόρησεν δ. πέπλου. Y 398, δι' αὐτῆς (κόρυθος) ἱεμένη. E 113 ἀνηκόντιζε δ. χιτῶνος. Y 479 δ. χειρὸς ἔπειρεν. De porta sim.: Γ 263 δ. Σκαιῶν ἔχον ἵππους, E 752 Θ 396 δι' αὐτάων ἔχον ἵππους (πυλάων), cf. H 340 439 δι' α. ὁδὸς εἴη. h. Merc. 271 δ. προθύροιο περῆσαι. τ 564 ἔλθωσι δ. ἐλέφαντος, τ 566 δ. κεράων. Γ 61 εἶσιν δ. δουρός. E 545 ῥέει δ. γαίης. E 503 δι' αὐτῶν ἐπέπληγον zwischen ihnen durch. I 478 φεῦγον δι' Ἑλλάδος. π 163 δ. σταθμοῖο φόβηθεν e casa. h. Cer. 185 βὰν δι' αἰθούσης. ρ 26 δ. σταθμοῖο βεβήκει. ο 183 ἤιξαν πεδίον δὲ δ. πτόλιος. Ψ 696 ἄγον δι' ἀγῶνος. λ 581 Πυθω δ' ἐρχομένην δ. Πανοπῆος, h. Ap. 443 ἐς ἄδυτον κατέδυσε δ. τριπόδων. IX 4 δ. Σμύρνης ἅρμα διώκει ἐς Κλάρον [B 458 δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκεν]. [P 425 οὐρανὸν ἷκε δι' αἰ.]. Ξ 288 δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν. ο 293 ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, cf. Lehrs Ar. 174. T 351 ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος. h. XXXIII 13 δι' αἰ. ἀΐξαντες. X 309 εἶσιν πεδίονδε δ. νεφέων. κ 508 δι' Ὠκεανοῖο περήσῃς. h. Merc. 320 δ. ψαμάθοιο βάδιζε. Habet in his gen. causae aliquam significationem, mutatur enim id quod movetur ea re quam transit, velut hastae impetus lorica. Leguntur in talibus etiam διέκ et διαπρό q. v. b) per, per totam rem, de iis quae si non in alteram partem exeunt, at certe omnes vel plerasque partes attingunt: Δ 495 E 562 566 681 P 3 87 124 592 Y 111 βῆ δὲ δ. προμάχων. Λ 342 Y 412 θῦνε δ. πρ. cf. E 250, Λ 358 ᾤχετο τῆλε δ. πρ., Π 582 P 281 ἴθυσεν δὲ δ. πρ. N 755 δ. δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων. M 191 P 293 ἐπαΐξας δι' ὁμίλου. N 204 ἧκε ἑλιξάμενος δι' ὁ., Λ 147 κυλίνδεσθαι δι' ὁ., Z 226 ἀλεώμεθα δι' ὁ., sch. B, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ παντὸς τοῦ πλήθους . . . ἢ διὰ πάσης τῆς μάχης ὡς τὸ, ι 298 τανυσσάμενος δ. μήλων, Ath. VII 3 ἀντὶ διὰ πάντων τῶν μήλων, Eust. 1630, 40. cf. sch. B, quod non probat Duentz. h. l. I 468 Ψ 33 τανυοντο δ. φλογός, in igni, Porphyr. h. l. ἀπὸ τοῦ τετάνους γίνεσθαι τοὺς ἰσχναινομένους, sch. A, ἐκτείνονται γὰρ τῷ πυρί. κ 118 τεῦχε βοὴν δι' ἄστεος per totam urbem. κ 391 δι' αὐτῶν | ἐρχομένη ad singulos, ω 338 δ. αὐτῶν ἱκνεύμεσθα. μ 206 δ. νηὸς ἰών per totam navim, singulos adiens, cf. ν 21, μ 420 δ. νηὸς ἐφοίτων. μ 335 δ. νήσου ἰών transversa insula ut procul esset a suis, melius quam v. l. νῆσον. Λ 754 ἑπόμεσθα δ. πεδίοιο. Ameis, N. J. f. Ph. 70, 254 serioris originis putat hunc locum, quia tricies semel solus legatur gen. πεδίοιο. h. Merc. 231 ὀδμὴ δι' οὔρεος κίδνατο. h. Ven. 69 βῆ ἰθὺς σταθμοῖο δι' οὔρεος recta via per montes. Minus accurate K 185 καθ' ὕλην ἔρχηται δι' ὄρεσφι animal huc illuc cursitans. h. Cer. 67 ἄκουσα δι' αἰθέρος. ib. 130 ὁρμηθεῖσα δι' ἠπείροιο. h. XXXI 16 πέμπῃσι δι' οὐρανοῦ Ὠκεανόνδε Sol equos regens. h. Merc. 563 δι' ἀλλήλων δονέουσαι promiscue tumultuantes, Baum. e marg. Laur. pro δενέουσαι, v. alius legitur versus. — c) Translate: h. Merc. 43 νόημα δ. στέρνοιο περήσῃ, Λ 398 ὀδύνη δ. χροὸς ἦλθε. M 104 πρέπε δ. πάντων inter omnes, paraphr. διέπρεπεν ἐν πᾶσιν, non recte sch. V, ὑπὲρ πάντων. — Aristarchus genetivos loci, velut πεδίοιο, hoc modo solebat explicare. Ariston. ad Z 2 ἡ δ. ὅ. ἐλλείπει ἡ διά ἵν' ᾖ διὰ πεδίου cf. ad Δ 244 E 222 Z 38 507 Θ 106 K 353 N 64 820 Ξ 147 Σ 7 Φ 247 X 23 Ψ 364 372 475 518 521 ϑ 122 sch. B X 189 Eust. 349, 29, Friedl. Ariston. 26. — 2) c. acc. a) locale: per, entlang Eust. 1574, 53 ἀσύνηθες τοῖς μεθ' Ὅμηρον. Hos locos Aristarchus solebat notare, quia acc. esset pro gen. Ariston. K 469 ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ δι' ἐντέων καὶ αἵματος, cf. ad K 298 469 O 1 X 190 Ψ 846 ζ 50 η 40 139 κ 150 ξ 2 sch. br. Λ 600 Friedl. Ar. 21 Kayser Ph. 18, 649. Non recte Aristarchus. Notat enim acc. id quod movetur secundum spatium aliquod atque intra, entlang und zwischen, (Braune de ξ Cottbus 1845 p. 2), quando non per totum, sed per partem tantum motus fit: α) ζ 50 βῆ δ' ἰέναι δ. δώματα (v. l. κατά), partem enim aedium transiit Nausicaa ad patrem se conferens neque aliter ancillae σ 341 βὰν δ' ἰέναι δ. δῶμα aut δ 24 Eteoneus, cf. δ 679, aut Ulixes η 139, cf. σ 153 (v. κατά), κ 546 δ. δώματ' ἰών, ο 109 βὰν δ' ἰέναι προτέρω δ. δώματα, v. δώματος qua hiatus vitatur cf. Kayser l. l. Non recte Eust. 1776, 46 τὸ σύνηθες βαίνειν διὰ δωμάτων καὶ διὰ δώματος, quod non legitur ap. Hom., sed melius addit Ὅμηρος δὲ ἰσοδυναμεῖν οἶδε τῇ κατά τὴν διά πρόθεσιν. Λ 600 δ. δώματα ποιπνύοντα, hic illic in aedibus, non recte sch. br. διὰ τῶν οἴκων. π 276 δ. δῶμα ἕλκωσι θύραζε. ρ 479 δ. δῶμα ἐρύσσωσι. χ 495 ἀπέβη δ. δώματα domo non exiens. ξ 2 προσέβη ἀταρπὸν δι' ἄκριας cuius ab utraque parte colle[gerant], cf. Braune l. l. sch. V, κατὰ τὰς ἀκρωρείας. κ 281 δι' ἄκριας ἔρχεαι, Eust. 1657, 4[.] κατὰ τὰς ἄκρας. ι 400 ᾤκεον δι' ἄκριας. Δ 23[0] πολέας δ. κοιρανέοντα. η 40 ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας mansit enim inter eos, cf. Nitzsch. ρ 72 ἄγων ἀγορὴν δὲ δ. πτόλιν. β 15[.] ἤιξαν δ. τ' οἰκία καὶ πτόλιν. Λ 118 ἤιξε δ. δρυμὰ καὶ ὕλην. κ 150 ἐείσατο καπνὸς δ. δρυμὰ καὶ ὕλην. κ 197 καπνὸν ἔδρακον δ. δρ. κ. ὕ. versantem inter arbores. ι 447 δ. σπέο[ς] ἔσσυο, ι 458 δ. σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ ῥαίοιτο

Ψ 846 πέτεται δ. βοῦς, inter boves, Χ 190 δίηται δ. τ' ἄγκεα καὶ δ. βήσσας huc illuc per valles, Ρ 283 ἑλιξάμενος δ. βήσσας. Ψ 122 ἐλδόμεναι πεδίοιο δ. ῥωπήια. h. Merc. 75 ἤλαυνε δ. χῶρον, ib. 347 ἔβαινε ib. 350 ἐδίωκε. Ven. 123 ἦν δ. φοιτῶσι. XIX 8 φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα δ. ῥωπήια. Κ 469 βάτην προτέρω δ. τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, cf. Κ 298. Sunt in his quae genetivum admittant pro arbitrio poëtae, β) sunt alia quae postulare videri possint: Ψ 806 ψαύσῃ τ' ἐνδίνων δ. τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα versus male huc assumptus recte ἀθετεῖται (Ariston. h. l.) neque satis explicatur ab Eust. 1331, 4. Grashof Fuhrw. 11 et Lehrs Rh. M. 17, 485 totum hoc Diomedis atque Aiacis certamen valde improbant. Η 247 ἐξ δὲ δ. πτύχας ἦλθε χαλκός. Υ 26 δύω ἔλασσε δ. πτύχας, paraphr. διῆλθε et διεπέρασε. Sic explicari possunt etiam: Θ 343 Ο 1 δ. τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, sch. AD, ἢ τὸ ἑξῆς διέβησαν τούς τε σκόλοπας καὶ τὴν τάφρον· ὑπερβατὸν γὰρ ὁ τρόπος. Μ 62 δ. τάφρον ἐλαύνομεν ἵππους, sch. A, γρ. περί, sed sch. V, ἢ διὰ τάφρου ἐλαύνομεν ἢ ἐπὶ τάφρον. h. Ap. 218 παρ᾽ Αἰνιῆνας δ. Περραιβούς. Merc. 88 ἱέμενον πεδίονδε δι' Ὀγχηστόν, ib. 146 δ. κλήϊθρον ἔδυνεν, ib. 48 πειρήνας δ. νῶτα, ep. 4, 7 ἦν τε δι' ἀγλαὸν εἶσιν ὕδωρ. Κ 375 ἄραβος δ. στόμα γίγνετ' ὀδόντων. Translate: h. Merc. 421 δ. φρένας ἦλθ' ἰωή. Ξ 91 μῦθον - δ. στόμα ἄγοιτο, huc illuc verset, Eust. 969, 19 ἤτοι κατὰ στόμα ἢ ἀντιπτωτικῶς διὰ στόματος, sed fuit v. ἀνά ap. sch. br. ἀνὰ στόμα γὰρ ἀντὶ τοῦ διὰ στόματος. b) temporale: per, während, bei, c. subst. νύκτα solo, in Od. potissimum et in iis libris Il. quorum sermo Od. propior est: Β 57 ἀμβροσίην δ. νύκτα, Κ 41 142 Ω 363 ι 404 ο 8 ν. δι' ἀ., sch. BL Β 57 ἀντὶ τοῦ διὰ νυκτός, cf. sch. V, Ω 363, A Θ 510. Eust. 172, 37 κατὰ νύκτα, cf. 726, 45. sch. L. Θ 510. Κ 83 276 386 ι 143 h. Merc. 578 ν. δι' ὀρφναίην, ο 50 ν. δ. δνοφερὴν ἐλάαν. In his acc. praemittitur praepositioni (cf. Δ 230 h. Ven. 123 ep. 4, 7, 12). Non sunt in introitu versus: Θ 510 δ. ν. ὁρμήσωσιν, cf. Κ 101. τ 66 δ. νύκτα | δινεύων. Ι 297 βάν ῥ' ἴμεν δ. ν. μέλαιναν. Κ 394 ἰόντα θοὴν δ. ν. μέλ., cf. Κ 468. Ω 366 653 ἴδοιτο δ. ν. μέλ. μ 284 δ. ν. θοὴν ἀλάλησθαι, vix recte sch. BQ. ἐκ νυκτῶν ἢ ἐν νυξὶν ἢ μετὰ τὰς νύκτας, ὅ ἐστιν ὄρθρου . . . . ἢ κατὰ τὰς νύκτας. c) causale: lex. Seg. 613, 1 αἰτιολογικὴν ὑπαγορεύει φράσιν, cf. Nitzsch ad Α 437. α) per, Α 72 νήεσσ' ἡγήσατο ἣν δ. μαντοσύνην, Β 40 θήσειν ἄλγεα δ. - ὑσμίνας (sch. BL αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς ἤτοι διὰ τῶν ὑσμινῶν). Ι 497 δ. μῆτιν Ἀθήνης Ariston. ἀθετεῖται . . . ἄλλον γὰρ διὰ τὴν Δόλωνος ἀπαγγελίαν. Ο 41 δι' ἐμὴν ἰότητα. τ 523 κτεῖνε δι' ἀφραδίας. Cum nominibus hominum τ 154 δ. δμῳὰς εἷλον. 520 νικῆσαι δ. Ἀθήνην. ν 121 ὤπασαν δ. Ἀθ. XX 5 δι' Ἥφαιστον δαέντες, λ 437 ἔχθηρε γυναικείας δ. βουλάς malis affecit per mulierum consilia, Nitzsch et Faesi. Ο 71 Ἴλιον ἕλοιεν Ἀθηναίης δ. βουλάς, Ariston. ἀθετεῖται. β) secundum: Θ 82 κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ | Διὸς δ. βουλάς, sch. H. 81. 82 ἐν ἐνίαις τῶν ἐκδόσεων οὐκ ἐφέροντο· διὸ ἀθετοῦνται. λ 276 ἄλγεα πάσχων θεῶν δ. βουλάς. h. Cer. 414 Κρονίδεω δ. μῆτιν. γ) propter: λ 282 γῆμεν ὃν δ. κάλλος. h. Ven. 203 ἥρπασεν ὃν δ. κάλλος. ψ 67 δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν. ep. 4, 12 ἐμὸν δία μήσατο πότμον, Herm. coni. pro διεμήσετο (διέκ, διαπρό, διαμπερές, διακριδόν, διάνδιχα, διάτριχα, διαμελεϊστί, διαρρήδην, διατρύγιος, διηνεκής, διαπρύσιος, διαμετρητός, διοπτήρ et 61 verba, in quibus significat aut „per" (ἀμάω, ἔρχομαι) aut, penitus (γιγνώσκω εἶπον κοσμέω) aut „dis-" (σχίζω, ὄλλυμι).

δια-βαίνω 1) crura divarico Μ 458 βάλε - εὖ διαβάς, cf. sch. BL. — 2) transeo, traicio a) c. acc. Μ 50 τάφρον - διαβαινέμεν v. l. διαβήμεναι, h. Ap. P [64] τὸν (Κηφισσόν) διαβάς, ib. 44 ἔνθεν δ' Εὔριπον δ. b) c. praep. δ 635 Ἤλιδ' ἐς εὐρύχορον δ. nave. cf. Eust. 375, 32. 893, 56. 914, 25 La Roche HSt. 111.

δια-γιγνώσκω (skr. vi-ǵña Curt. Et. 38) dignosco, discerno. Η 424 ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον, Ψ 240 ὀστέα Πατρόκλοιο - λέγωμεν | εὖ διαγιγνώσκοντες, Ψ 470 οὐ - | εὖ διαγιγνώσκω. cf. Hes.

δια-γλάφω excavo. δ 438 εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' sch. BE διαγλύψασα, διακοιλάνασα. — τὸ γλάπτειν ἐπὶ τραφερῶν οἱονεὶ ψάμμου cf. sch. Q. v. l. fuit διαγνάψασα. cf. Apoll. Lex. 58, 15, EM. 233, 12. 240, 48, E. Gud. 126, 22, Hes., Eust. 178, 36.

δι-άγω traduco, transigo. υ 187 πορθμῆες δ' ἄρα τούς γε διήγαγον, nave cf. Eust. 1888, 8 διαπεραιοῦν, h. 20, 7 ῥηιδίως αἰῶνα τελεσφόρον ἐς ἐνιαυτόν | εὔκηλοι διάγουσι. cf. EM. 267, 55.

δια-δέρκομαι perspicio. Ξ 344 οὐδ' ἂν νῶι διαδράκοι ἠέλιός περ | Hes. θεάσαιτο, EM. 286, 14 ἀντὶ τοῦ ἴδοι.

δια-δηλέομαι valde laedo, dilacero. ξ 37 ὀλίγον σε κύνες διεδηλήσαντο |.

δια-είδομαι (Hoffmann Qu. 2, 28) 1) trans. dignosco, perspicio. Θ 535 ἣν ἀρετὴν διαείσεται (Zenod. damnavit 535—7 v. Ariston.) paraphr. γνωριεῖ, EM. 267, 4 γνωρίσει, διαγνώσεται, γνώσει, μαθήσεται, Hes, ἐπιγνώσεται. alii: dignoscendam praebebit. — 2) pass. perspicior Ν 277 ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν Suid. γνωρίζεται, φαίνεται cf. Hes., Eust. 728, 15. 931, 53.

δι-άημι perflo. ε 478 τ 440 τοὺς (τὴν) μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάη μένος | sch. V διέπνει. codd. plerique διάει, ut La Roche, cf. id. ad μ 325. — Hes. EM. 23, 5. Eust. 1547, 16. 1724, 40. Lob. Rhem. 144.

δια-θειόω suffiendo perlustro. χ 494 εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν | sch. V περιήγνισεν.

δια-θρύπτω (θρύπτω rad. τερ Curt. Et. 209) diffringo. Γ 363 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ | τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν (ξίφος) v. sch. V, Hes. κλασθέν, ἀνατριφθέν cf. EM. 768, 33.

διαίνω (ad skr. dih refert Pott EF. 1[1] 282 cf. Benf. K. Ztft. 7, 118, cum δεύω, διερός componit Doed. Gl. 160 cf. Lob. Rhem. 124, Prol. 37 n. 40, El. 1, 99) irrigo, madefacio. Φ 202 δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ | sch. V διαίνεσθαι κυρίως τὸ ἐκ Διὸς βρέχεσθαι, Χ 495 χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν (ἀθετ. v. Ariston. ad 487, Lehrs Ar. 343) sch. A ἔβρεξε, Ν 30 οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο - ἄξων |. cf. Apoll. Lex. 58, 20, EM. 266, 55, E. Gud. 143, 38, Or. 45, 19, Hes., Eust. 881, 10. 1231, 27.

δια-κείρω interseco. Θ 8 διακέρσαι ἐμὸν ἔπος sch. ABL διακόψαι, addit Hes. παραβῆναι, cf. Apoll. Lex. 58, 16. Zenod. Ν 546 pro

ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν legit διά δε κτλ. v. Did. cf. Duentz. Lex. 137.

δια-κλάω diffringo. *E* 216 χερσὶ διακλάσσας (τόξα) cf. sch. BL, EM. 516, 52.

[**δια-κοιρανέω** ante Wolfium *Δ* 230 πολέας διακοιρανέοντα | (pro π. διὰ κ.) Hes. βασιλικῶς ἐπερχόμενον, ἢ ὡς κοίρανον διαπορευόμενον, διέποντα, cf. La Roche.]

δια-κοσμέω digero, ordine dispono. *B* 476 ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα | ὑσμίνην δ' ἰέναι, *B* 126 εἰς δέκαδας διακοσμηθεῖμεν Ἀ. | v. l. διακοσμηθῆμεν cf. sch. AL, sed v. EM. 267, 42, E. Gud. 143, 44, Naegelsb. (cf. *B* 655 668, Herod. V, 68. Hoffm. Unt. 4, 7, Spitzn., Freytag. ι 157). — χ 457 ἐπεὶ δὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο |. cf. Hes., Eust. 257, 30. 314, 4. 1620, 27. 1933, 26.

δια-κριδόν (διακρίνω) distincte, praecipue. *M* 103 δ. εἶναι ἄριστοι | τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτόν sch. D ὥστε διακεκρίσθαι καὶ φανερὸν εἶναι πᾶσιν, *O* 108 ἐν - θεοῖσιν | κάρτεΐ τε σθένεΐ τε δ. εἶναι ἄριστος. cf. Apoll. Lex. 58, 24, EM. 267, 33, E. Gud. 143, 52; 325, 5, Bekk. an. 611, 15. 19, Suid., Hes., Eust. 894, 47. 1008. 20, Frohwein Curt. St. 1, 1, 115.

δια-κρίνω discerno, dirimo. *B* 475 αἰπόλια - αἰπόλοι ἄ. | ῥεῖα διακρίνωσιν, cf. sch. BL, ι 220 διακεκριμέναι δὲ ἕκασται | ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι . . ., Hes. διακεχωρισμέναι cf. sch. HQ, *B* 815 Τρῶές τε διέκριθεν ἠδ' ἐπίκουροι | vituperat Duentz. Ztft f. G. 14, 345, θ 195 κ' ἀλαός τοι, — διακρίνειε τὸ σῆμα sch. V διαχωρίσειε, — amicos δ 179 οὐδέ κεν ἡμέας | ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένω τε | sch. EMQ. οὐδὲν ἡμῖν διέζευξε τῆς φιλίας τὴν εὐφροσύνην πλὴν θάνατος, pugnantes *B* 387 νὺξ - διακρινέει μένος ἀνδρῶν |, *P* 531 εἰ μή σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε |, *H* 292 378 397 εἰς ὅ κε δαίμων | ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην |. *Γ* 98 διακρινθήμεναι ἤδη | Ἀργείους καὶ Τρῶας Zenod. Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες, Ariston. ἔστι δὲ διακρινθῆναι διχῶς χωρισθῆναι, ὁ δὲ Ζηνόδοτος συνήθως ἡμῖν τέταχεν ('puto pro iudicium subire' Lehrs Ar. 148) cf. Naegelsb., *Γ* 102 ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε v. l. διακρινθῆτε cf. Herod. EM. 267, 35, E. Gud. 143, 46, Hes., *H* 306 τὼ δὲ διακρινθέντε ὁ μὲν - ὁ δ' v. Ariston., de hiatu cf. Hoffm. Qu. H. 1, 88, O. Meyer Qu. H. 71, *Y* 212 ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν | ὧδε διακρινθέντε μάχης ἐξαπονέεσθαι |, *Y* 141 μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας ὀίω | ἂψ ἴμεν Οὔλυμπον δέ, σ 149 οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι ὀίω | μνηστῆρας καὶ κεῖνον, cf. υ 180 v. l. διακρίνασθαι v. La Roche, ω 532 ὥς κεν ἀναιμωτί γε διακρινθεῖτε τάχιστα | v. l. διακρινθῆτε rec. Bekk. cf. Herm. op. 4, 175, sed v. La Roche, h. Merc. 438 ἡσυχίως καὶ ἔπειτα διακρινέεσθαι ὀίω |. cf. Suid., Hes., Eust. 243, 25. 388, 20. 857, 52. 1490, 50. (διακριδόν).

διάκτορος (volgo a διάγω ducitur, melius Buttm. Lex. 1, 205 ex διάκων rad. di, djâ repetit cf. Curt. Et. 608 L. Meyer V. Gr. 2, 360) aut internuntius, qui mandata transmittit, aut cursor cum Buttmanno. Mercurius *Φ* 497 *Ω* 339 378 389 410 432 445 ε 43 75 94 145 | θ 338 ω 99 h. Ven. 213 δ. ἀργειφόντης | sch. E ε 43 ἐκ τοῦ διάκτωρ. ἢ παρὰ τὸ διάτορος ὁ μεγάλως φωνῶν, πλεονασμῷ τοῦ κ, sch. V θ 338 διάγων τὰς ἀγγελίας cf. HP ε 94, *B* 103 δ. ἀργειφόντῃ | cf. sch. D et L, μ 390 Ἑρμείαο δ. v. sch. Q, cf. ο 319, α 84 Ἑρμείαν - δ. ἀργειφόντην |, h. Merc. 392 Ἑρμῆν - δ., h. Ven. 147 ἀθανάτοιο δ. ἕκητι δ. - | Ἑρμέω, θ 335 Ἑρμεία Διὸς υἱὲ διάκτορε, δῶτορ ἐάων |, h. Merc. 514 Μαιάδος υἱέ, διάκτορε, ποικιλομῆτα |, h. 18 [12] χαῖρ', Ἑρμῆ χαριδῶτα, δ., δῶτορ ἐάων. — α 38 Zenod. et Aristoph. pro πέμψαντες legerunt πέμψαντε v. Did., quare eos pro εὔσκοπον legisse conicit διάκτορον Nauck Mél. Gréco-Rom. 2, 416 n. 8 cf. Ar. Byz. 36. — Apoll. Lex. 58, 17 διάγων τὰς ἀγγελίας, addit EM. 268, 19 ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑρμοῦ φασι παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων κομίζειν. ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς, E. Gud. 143, 39 ἤτοι διάγορος διὰ τὸ λόγιον εἶναι κτλ. cf. Or. 45, 6. 50, 1, Hes., Eust. 182, 8. 1393, 23, Meineke comm. misc. p. 63, Doed. Gl. 52, Lob. El. 2, 359, Nitzsch α 81, Welcker Gr. Goetterl. 1, 345. 346 n. 30 Preller Gr. Myth. 1, 245.

δια-λέγομαι mecum reputo. *Λ* 407 *P* 97 *Φ* 562 *X* 121 385 τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; | sch. L, *Λ* 407 διελογίσατο, ἐνεθυμήθη cf. Eust. 852, 61 Nitzsch δ 215 Buttm. Lex. 2, 79.

δι-αμάω discindo. *Γ* 359 *H* 253 ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα | ἔγχος cf. sch. BL, Eust. 423, 35 διέκοψεν, ἐθέρισε cf. EM. 268, 52, E. Gud. 144, 8 Zonar. 531, Suid., Hes., Doed. Gl. 299.

δια-μετρέω dimetior. *Γ* 315 χῶρον - διεμέτρεον cf. sch. ABD, L, Naegelsb., E. Gud. 143, 55. Inde

δια-μετρητός dimensus. *Γ* 344 διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ | cf. Herod. Ἀρίσταρχος περισπᾷ ... cf. Lehrs Ar. 300, EM. 269, 3, E. Gud. 143, 57, Hes.

δια-μοιράομαι in partes dirimo. ξ 434 τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων | cf. Hes. s. v. διαμοιρᾶσαι. de productione secundae syllabae, v. Hoffm. Qu. H. 1, 154, La Roche HU. 55.

δι-αμ-περές (διά, ἀνά, πέρα) usque ad finem. post tertii pedis trochaeum praeter *Λ* 377 *P* 309. 1) sensu locali *E* 112 βέλος ὀξὺ δ. ἐξέρυσ' ὤμου | sch. BL αὕτη ἐστὶν ἡ κατὰ διωσμὸν βελουλκία, ἵνα μὴ πάλιν τιτρώσκοιτο ταῖς ἀκίσιν ἀποστρεφούσαις, tota sagitta per volnus trusa ex adversa parte extrahitur, falso Doed. pro adi. accipit, *E* 284 βέβληαι κενεῶνα δ., *E* 658 βάλεν αὐχένα μέσσον | — αἰχμὴ δὲ δ. ἦλθ' ἀλεγεινή |, *K* 325 τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι δ., *M* 398 ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα δ. (ἔπαλξις) sch. V διηνεκῶς, δι' ὅλου, *N* 547 ἣ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα δ., αὐχέν' ἱκάνει ubi cum θέουσα iungendum, cf. sch. BL, *Π* 640 βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν | ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο δ. ἐς πόδας ἄκρους |, *Σ* 563 ἑστήκει δὲ κάμαξι δ. ἀργυρέῃσιν | (ἀλωή) tota enim pedamentis instructa erat, ε 256 φράξε δέ μιν ῥίπεσσι δ. οἰσυΐνῃσιν | κύματος εἶλαρ ἔμεν, ε 480 τ 440 οὔτ' ὄμβρος περάασκε δ., η 96 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο δ., κ 88 ὃν πέρι πέτρη | — τετύχηκε δ. ἀμφοτέρωθεν |, ξ 11 σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε δ. ἔνθα καὶ ἔνθα |, χ 190 σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον - | εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε δ., *H* 171 κλήρῳ νῦν πεπάλασθε δ. sch. BL διηνεκῶς, ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας ἐλθόντος τοῦ κλήρου, ὅ ἐστι διὰ πάντων, Nican. οἱ πάντες κτλ., h. Cer. 162 μητρί - | εἴπωμεν τάδε πάντα δ. *T* 272 οὐκ ἂν δή ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν | Ἀ. ὤρινε δ. usque ad imum

animum, — in duas partes dirimitur *Λ* 377 *διὰ δ' ἀμπερὲς ἰός* | *ἐν γαίῃ κατέπηκτο*, *Ρ* 309 *διὰ δ' ἀ. ἄκρη* | *αἰχμή* - *παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχεν* |, *φ* 422 *διὰ δ' ἀ. ἦλθε θύραζε* | *ἰός* sch. V *ἀπὸ πρώτης γὰρ ὀπῆς τῶν πελέκεων διηνεκῶς ἦλθεν*, — c. gen. *Μ* 429 *πολλοὶ δὲ δ. ἀσπίδος αὐτῆς* | (*οὐτάζοντο*), *Υ* 362 *ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι δ.* Ariston. *δι' ὅλης τῆς τάξεως ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ πέρατος τῆς φάλαγγος* — 2) sensu temporali *Κ* 89 *τὸν περὶ πάντων* | *Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι δ.*, *Κ* 331 *δ. ἀγλαϊεῖσθαι* |, *Ο* 70 (*ἀθετ.* v. Ariston.) *ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν* | *αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι δ.*, *εἰς ὅ κε* . . . cf. sch. BL, *Π* 499 *καὶ ἔπειτα*. . . *ἔσσομαι ἤματα πάντα δ.*, *εἴ κε* . . ., *Π* 618 *κατέπαυσε δ.* Nican. *εἰς ἀεί*, *Χ* 264 *κακὰ φρονέουσι δ.*, *δ* 209 *δῶκε δ. ἤματα πάντα* | *γηρασκέμεν*, *θ* 245 *οἷα καὶ ἡμῖν* | *Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησιν δ. ἐξ ἔτι πατρῶν* |, *λ* 558 *σεῖο* - | *ἀχνύμεθα φθιμένοιο δ.*, *ν* 59 *χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, δ.*, *εἰς ὅ κε* sch. BH *διόλου*, *ο* 196 *δ. εὐχόμεθ' εἶναι* | *ἐκ πατέρων φιλότητος*, *ρ* 194 *ἔπειτα δ. ἡγεμόνευε*, *υ* 47 *δ. ἥ σε φυλάσσω* | *ἐν πάντεσσι πόνοις*, *ψ* 151 *οὐδ' ἔτλη πόσιος* - | *εἴρυσθαι μέγα δῶμα δ.*, *ἕως* . . ., h. Ap. P. 307 *αἰεὶ τιμήσεσθε δ. ἤματα πάντα* |, h. Merc. 167 *βουλεύων ἐμὲ καὶ σε δ.* v. Baumeist., h. Merc. [508] *ἐφίλησε δ. ἐξ ἔτι κείνου* |, h. Ven. 197 *παῖδες παίδεσσι δ. ἐκγεγάονται*, h. Ven. 209 *ἔπειτα γόασκε δ. ἤματα πάντα* |, h. Ven. 248 *ἔσσεται ἤ. π. δ.* — v. l. fuit pro *ἀολλέες* *Ο* 494. — EM. 268, 43, E. Gud. 144, 17. 199, 32, Or. 48, 3, Suid., Hes., Eust. 809, 16. 1072, 70. 1492, 18. 1649, 55. 1784, 54, Geist Disquis. H. p. 7 sq. La Roche HSt. 44.

δι-άν-διχα (*διά*, *ἀνά*, *δίχα*) bifariam, dupliciter. *Β* 189 *ἐν δέ οἱ ἦτορ* | *στήθεσσιν* - *δ. μερμήριξεν* | *ἤ ὅ γε* - | *ὁ δ'* - | *ἦε* . . . cf. Ariston., Nican. *διχῶς κτλ.* vix bene. cf. Friedlaend. Nican. 115 n. 9, *Θ* 167 *δ. μ.* | *ἵππους τε στρέψαι καὶ* | . . . cf. Ariston. *ἡ δ. ὅ. τὸ διάνδιχα οὐκ ἔστι δύο ἐμερίμνησεν ἐναντία, ἀλλ' ἐπὶ τὸ αὐτὸ φερόμενα, στρέψαι τ. ἵ. καὶ μάχεσθαι* cf. sch. BLV, *Ι* 37 *σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε* - | *σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε* . . . *ἀλκὴν δ' οὔ τοι δῶκεν* cf. sch. BL *διῃρημένως τὸ ἕτερον τοῖν δυοῖν, οὐχ ἑκάτερον*, *Ν* 455 *δ. μ.* | *ἤ* - *ἤ*. — EM. 768, 38, E. Gud. 144, 19. 535, 43, Suid., Hes., Eust. 80, 3. 7; 1385, 58.

δι-ανύω a) ad finem pervenio c. ptc. *ρ* 517 *οὐ γὰρ κακότητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων*. — b) conficio c. acc. h. Ap. Del. 108 *βῆ δὲ θέειν*, *ταχέως δὲ διήνυσε πᾶν τὸ μεσηγύ* |, h. Cer. 380 *ῥίμφα δὲ μακρὰ κέλευθα διήνυσαν* h. Merc. 337. cf. Suid., La Roche HSt. 181.

δια-πέρθω (act. aor. *διέπερσε*, *διεπέρσαμεν*, ci. non fut. *διαπέρσομεν* *Ι* 46, inf. *διαπέρσαι*, II *διεπράθομεν*, *διέπραθον*, inf. *διαπραθέειν*, med. ind. *διεπράθετο* *ο* 384) devasto, everto. *Δ* 53 *τὰς διαπέρσαι* (*πόλεις*) cf. Herod., *Δ* 55 *οὐκ εἰῶ δ.* (*ἀθετ.* v. sch. A), *Ι* 46 *Τροίην διαπέρσομεν*, *ι* 265 *τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν*, cf. *γ* 130 *λ* 533 *ν* 316, *Α* 367 *τὴν δὲ διεπράθομεν* (*Θήβην*), *Η* 32 *διαπραθέειν τόδε ἄστυ*, cf. *Ι* 532, *Σ* 511 *θ* 514, *ο* 384 *διεπράθετο πόλις* — v. l. fuit *διαπραθέειν μεμαῶτες* | *Δ* 733 pro *διαραῖσαι* v. La Roche. — EM. 269, 18, Hes., Doed. Gl. 624.

δια-πέτομαι pervolo, celeriter transeo. *Ο* 83 *ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο* - *Ἥρη*, *Ο* 172 *Ἶρις*, cf. *α* 320, cf. schol., Nitzsch, Rumpf aed. H. 2, 22, [*Ε* 99 *Ν* 587].

δια-πλέκω contexo. h. Merc. 80 *διέπλεκε* - *ἔργα* |.

δια-πλήσσω ictu perfringo, diffindo. *Ψ* 120 *τὰς* (*δρῦς*) *διαπλήσσοντες* v. Did. et Ariston., cf. sch. B, *θ* 507 *διαπλῆξαι* - *δόρυ* - *χαλκῷ* | sch. H *Ἀρίσταρχος διαπλῆξαι*, v. l. *διατμῆξαι* Zenodoti ut videtur cf. sch. *Σ* 34. — Apoll. Lex. 58, 18 *διαπλήσσοντες· διασχίζοντες* cf. Hes., Eust. 1291, 51. 1608, 16, La Roche HT. 342.

δια-πορθέω diripio, depopulor. *Β* 691 *Λυρνησσὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης* |.

δια-πρέπω distinguor. h. Merc. 351 *ῥεῖα μάλ' ἴχνια πάντα διέπρεπεν ἐν κονίῃσιν* | Suid. Zonar. 533 *διαφαίνεσθαι*, *διαφέρειν* cf. Hes.

δια-πρήσσω conficio, perago. 1) c. acc. *Α* 483 *β* 429 *διαπρήσσουσα κέλευθον* |, *β* 213 *ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσουσι κ.* | cf. sch. B, h. Merc. 200 *ἀνέρα τοῖσδ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κ.* | — 2) cum gen. *Β* 785 *Γ* 14 *ὦκα διέπρησσον πεδίοιο* |, *Ψ* 364 *ὦκα δ. π.* | *νόσφι νεῶν*, *ταχέως*, v. Ariston., cf. La Roche HSt. 180, Bekk. HBl. 210, 7, Delbrueck Abl. Loc. Instr. 54. — 3) c. ptc. *Ι* 326 *ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων*, *ξ* 197 *οὔ τι διαπρήξαιμι λέγων*. — Hes. *διαπρήσσουσα· διατέμνουσα*, *διασχίζουσα*, Suid. *διαπρήσσει· διανύει*, *τελειοῖ* cf. EM. 687, 53. 688, 3, Eust. 139, 36. 373, 44. 754, 12.

δια-πρό s. *διὰ πρό* (libri saepius *διὰ πρό* cf. Did. *Μ* 404, Wolf a Bekk. monitus coniunxit, probante Spitzn. exc. XVIII extr. et ad *Δ* 138, fieri enim adv. *διάπροθι*. Bothe et recentiores edd. *διαπρὸ* fere omnes, La Roche *διὰ πρὸ*, cf. HT. 200. Etiam Herodian. *Π* 669 cum Philoxeno *διὰ πρό*, ratus supervacaneam esse praep. *πρό* *Υ* 276 et alias. sch. L, *Ν* 647 *ἡ διὰ τὴν διαχώρησιν δηλοῖ, ἡ δὲ πρὸ τὸ ἔμπροσθεν*) per omnes partes, per aliquid et ultra, Hes. *διὰ πρό· δι' ὅλου*, *διαμπάξ*, *διηνεκῶς*. id. *δι' ἐναντίας*. non differt a praep. *διὰ* *Π* 1 a nisi quod maiorem vim habet. In quarta arsi aut sexta, exceptis *Ν* 607 647. 1) Adv. *Ε* 66 *δ.* | *ἀντικρὺς ἦλθ' ἀκωκή*. *Η* 260 *Μ* 404 *δ. ἤλυθεν ἐγχείη*. *Ε* 538 *Ρ* 518 *ω* 524 *δ. δὲ εἴσατο χαλκός*. *Υ* 276 *δ.* | *ἤιξεν*. *Ν* 388 *Ο* 342 *Π* 309 821 *Ρ* 579 *χ* 295 *δ. δὲ χαλκὸν ἔλασσεν* |, cf. *Ν* 607 647, sch. BL, *Ν* 388 *τινὲς περισσεύειν φασὶ τὴν πρό, ἵν' ᾖ διήλασεν, ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησιν ὅτι εἰς τὸ πρόσθεν διήλασεν*, ubi Lehrs iure suo dubitat num haec fuerit Herodiani sententia. *Μ* 184 *δ.* | *ῥῆξ' ὀστέον*, *Φ* 164 *δ.* | *ῥῆξε σάκος*, Duentzer recte supplet *ἐλθοῦσα*, *Ρ* 393 *τάνυται δέ τε πᾶσα δ.*, paraphr. *πᾶσα δι' ὅλου*, ita ut crescat in longitudinem et in latitudinem, nam undique circumstant homines, sch. B *διατείνεται πᾶσα εἰς τοὔμπροσθεν μεγεθυνομένη· τὸ γὰρ πάχος λεπτυνόμενον εἰς μέγεθος ἄγεται*, sed La Roche *διατάνυται πρό* wird nach vorn aus einander gedehnt. Transfertur ad tempus h. Ven. 114 *δ.* | *παῖδ' ἀτίταλλε* protenus, zog weiter auf. — 2) c. gen. a quo separatur *Δ* 138 *δ. δὲ εἴσατο καὶ τῆς* | Hes. *διῆλθε δὲ καὶ δι' αὐτῆς*. Postponitur *Ε* 281 *τῆς δὲ δ.* | *πταμένη*. *Ξ* 494 *ὀφθαλμοῖο δ. καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν*.

δια-πρύσιον (*διά*, *πέρα* cf. Curt. Et. 563. 668 Lob. Prol. 164. 431) ita ut usque ad finem pertineat s. penetret. *Θ* 227 *Λ* 275 586 *Ρ* 247 *ἤυσεν δὲ δ. Δαναοῖσι γεγωνώς* | sch. BL *Θ* 227 *διαπορεύσιμον καὶ μέγα καὶ εἰς πάντας ἧκον*,

Μ 439 Ν 149 Τρώεσσι sch. B, Μ 439 διὰ παντὸς τοῦ πέρατος ἀκουσθῆναι δυνάμενον. ἢ διαπεράσιμον εἰς ἀκοάς. cf. sch. AD et BL ad Ν 419, h. Ven. 80 δ. κιθαρίζων |, Ρ 748 πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ, πεδίοιο δ. τετυχηκώς sch. A διόλου προήκων καὶ διατεταμένος τοῦ πεδίου cf. sch. D. Apoll. Lex. 58, 23, EM. 269, 13, E. Gud. 144, 49. 605, 33, Suid., Hes., Eust. 709, 46. 1125, 64, Doed. Gl. 640.

δια-πρύσιος late penetrans. h. Ven. 19 διαπρύσιοί τ' ὀλολυγαί |, h. Merc. 336 διαπρύσιον κεραϊστήν omnia perforantem v. Baumeist.

δια-πτοιέω perterrefacio, disturbo. σ 340 ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας | sch. B διεσκόρπισε.

δια-πυρπαλαμάω callide machinor. h. Merc. 357 διαπυρπαλάμησεν ὁδοῦ τὸ μέν ἔνθα, τὸ δ' ἔνθα | cod. διὰ πῦρ μάλ' ἄμησεν emend. Ilgen, cf. Baumeist.

δι-αρπάζω diripio. Π 355 αἶψα διαρπάζουσιν (λύκοι).

διᾱ-ραίω perdo, everto. Ι 78 νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαρραίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει | Did. δι ἑνὸς ρ αἱ Ἀριστάρχου cf. La Roche HT. 389, Ω 355 ἄμμε διαρραίσεσθαι, sch. BV διαφθαρήσεσθαι, Β 473 Λ 713 Ρ 723 διαρραῖσαι, cf. Λ 733 ubi v. l. διαπραθέειν v. La Roche, μ 290 νῆα διαρραίουσι, venti sch. V διαφθείρουσι Did. διαραίσουσι· χωρὶς τοῦ σ διαραίουσι. Ζην. . . ., β 49 (κακόν) οἶκον ἅπαντα | πάγχυ διαρραίσει, α 251 π 128 μὲ διαρραίσουσι. — EM. 269, 50, E. Gud. 144, 35, Suid., Hes.

[**δια-ρρήγνυμι.** Μ 308 cf. sch. V. — pro δεσμὸν ἀπορρήξας Ζ 207 v. l. in EM. 51, 12 δεσμὰ διαρρήξας. — Suid., Hes.]

δια-ρρήδην (ϝερ Curt. Et. 320) explicate, clare. h. Merc. 313 τὰ ἕκαστα δ. ἐρίδαινον |. EM. 269, 47 φανερῶς καὶ σαφῶς cf. E. Gud. 144, 35, Or. 49, 24, Suid., Hes., La Roche HU. 62 Frohwein Curt. Stud. 1, 1, 111.

δια-ρρίπτω traicio. τ 575 διαρρίπτασκεν ὀϊστόν. Eust. 1879, 11 expl. διατοξεῦσαι.

δια-σεύομαι cum impetu pertranseo, percurro. 1) c. acc. Β 450 σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν | Minerva. 2) c. gen. Κ 194 τάφροιο δ. cf. sch. A, Ο 542 αἰχμὴ δὲ στέρνοιο δ. μαιμώωσα |, Χ 460 μεγάροιο δ., μαινάδι ἴση |, δ 37 μεγάροιο δ. Aristarchus, v. l. δ' ἐκ μ. v. La Roche cf. id. HT. 391. — 3) abs. Ε 661 αἰχμὴ δὲ δ. μαιμώωσα |. La Roche HSt. 112.

δια-σκίδνημι dissipo, disicio. Ε 526 ἀνέμων, οἵ τε νέφεα - | πνοιῇσιν λ. διασκιδνᾶσιν ἀέντες |, ε 370 ἄνεμος ἠίων θημῶνα τινάξῃ |, -τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ, | ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ' Neptunus, η 275 τὴν - θύελλα διεσκέδασ'. — transl. ρ 244 τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας |. cf. Suid., Hes.

δια-σκοπιάομαι perspeculor. Κ 388 διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα |, Ρ 252 δ. ἕκαστον | ἡγεμόνων.

δια-σχίζω diffindo. Π 316 περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ | νεῦρα διεσχίσθη, ι 71 ἱστία δέ σφιν τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο |. — δια-τάμνω Ρ 618 522, sch. B, ι 291 σ 339. Hoffm. Unt. 4, 23 — δια-τελευτάω perficio. Τ 90 cf. Herod. sch. B, de vv. ll. v. Did.]

δια-τίθημι dispono. h. Ap. P. 76. 116 διέθηκε θεμείλια Φ. Ἀ. εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διηνεκές. — [δια-τινάσσω ε 363]

δια-τμήγω dirimo, discindo. μ 174 κηροῖο τροχὸν - χαλκῷ | τυτθὰ διατμήξας, Φ 3 δ. (ὅμιλον) cf. sch. B, γ 291 ἔνθα δ. (νῆας) τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσεν, ε 409 λαῖτμα δ. ἐπέρασσα |, η 276 νηχόμενος μέγα λαῖτμα διέτμαγον. — Pass. Α 531 ν 439 τώ γ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν cf. Did. Π 354 μήλων - αἵ - δ. Ariston., La Roche HU. 288, Η 302 ἐν φιλότητι δ. ἀρθμήσαντε cf. Eust. 682, 27. 1065, 9 φιλίως διεχωρίσθησαν, Μ 461 σανίδες δὲ δ. ἄλλυδις ἄλλῃ |. — EM. 273, 28, E. Gud. 605, 28, Hes., Eust. 146, 22. 1747, 37.

δια-τρέχω percurro. c. acc. ε 100 τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ | ἄσπετον; γ 177 μάλ' ὦκα | ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, h. Cer. 317 το μεσηγὺ διέδραμεν ὦκα πόδεσσιν |, h. 19. 2 πολλάκι δ' ἀργινόεντα δ. οὔρεα μακρά |.

δια-τρέω diffugio. Λ 481 θῶες - διέτρεσαν cf. sch. A, 486 Τρῶες δὲ δ. ἄλλυδις ἄλλος |, [Ρ 729 διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος |. Hes. διέφυγον, εὐλαβήθησαν, cf. Lehrs Ar. 77].

δια-τρίβω contero. 1) Λ 847 ῥίζαν - χερσὶ διατρίψας. — 2) transl. a) c. acc. remoror, impedio Δ 42 μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσαι | sch. A μαλάσσειν· ἢ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κηροῦ, paraphr. ἀναβάλλεσθαι, υ 341 οὔ τι διατρίβω μητρὸς γάμον sch. B ὑπερτίθεμαι, V κωλύω, — male consumo, profundo β 265 τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοὶ | sch. S ἐκλύουσιν, ἀναβάλλονται, δαπανίζουσιν, — tero viam h. Merc. 348 διέτριβε κέλευθα | τοῖα πέλωρ' antepenultima non producta, cf. La Roche HU. 9. Pierson διέπρησσε, Schneidewin ἔστειβε cf. Baumeist. — b) c. dupl. acc. β 204 διατρίβησιν Ἀχαιοὺς | ὃν γάμον ubi Did. eiciendos putat vs. 205—7. — c) abs. Τ 150 οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν | οὐδὲ διατρίβειν morari. — d) c. gen. β 404 μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο | sch. EHM Ἀττικῶς, μὴ ἀναβαλλώμεθα τῆς ὁδοῦ. — Hes. ἐμποδίζειν, παρέλκειν, παραχρούεσθαι cf. EM. 271, 39, 443, 31. 1441, 56. 1894, 31.

διά-τριχα trifariam. h. Cer. 86 δ. δασμὸς ἐτύχθη | fortasse melius disiunctim scribitur, certe Β 655 ι 157 διὰ non cum τρίχα est iungendum, sed pertinet ad κοσμηθέντες.

δια-τρύγιος (τρύγη) diversis temporibus fructus ferens. ω 342 δ. δὲ ἕκαστος | ἦην (ὄρχος) sch. H διηνεκῶς τρυγώμενος, οὗ οἱ καρποὶ ἐν διαφόροις ὥραις πεπαίνονται, Apoll. Lex. 58, 21 ἔγκαρπος, διὰ τὸ τρύγην ἔχειν· τρύγη δὲ ὁ πύρινος καρπός, EM. 271, 27 ἤτοι γὰρ φησιν ἀμπέλου τοιοῦτοι ὄρχοι, ὥστε ἐν τῷ μεταξὺ σπείρεσθαι τρύγῃ· τρύγη δὲ ὁ Δημητριακὸς καρπός, ἵν' ᾖ διατρύγιος διὰ μέσου τρύγης κατασπειρόμενος· ἢ ὁ ἐκ διαφόρων ἀμπέλων καταπεφυτευμένος, πρωίμων καὶ ὀψίμων, ὡς ἐν διαφόρῳ καιρῷ τρυγᾶσθαι· ἢ τρυγήσιμος cf. Hes. τρυγήσιμος, ἔγκαρπος . . ., Eust. 1964, 24.

δια-φαίνομαι 1) pelluceo ι 379 διεφαίνετο δ' αἰνῶς | (μοχλὸς ἐλάϊνος) sch. HV διαφανὴς ἦν ὅτι πεπύρωτο cf. Nitzsch. — 2) c. gen. luceo, appareo inter Θ 491 Κ 199 ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος | cf. Ariston., sch. AD ὅπου καθαρὸς καὶ διαφανὴς ἦν ὁ τόπος ἀπὸ τῶν νεκρῶν. Eust. 1635, 40.

δια-φέρομαι dissideo. h. Merc. 255 τάχα νῶι διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον |. Suid., Hes. Eust. 549, 41.

δια-φθείρω corrumpo, perdo. *N* 625 *ὑμμ' διαφθέρσει πόλιν*, *O* 128 *διέφθορας* sch. V *Ἀττικοὶ ἐνεργητικῶς φασι τὸ διέφθορας, νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ διέφθαρσαι.* falso Nican. cf. EM. 273, 22, Hes., Eust. 1009, 14. 1443, 64. — [*δια-φορέω* *τ* 333 cf. Suid., Eust. 1866, 41].

δια-φράζω accurate indico. *Σ* 9 *ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπεν* |, *Y* 340 *ρ* 590 *δ. πάντα* |, *ζ* 47 *δ. κούρῃ* | v. l. *πάντα* v. La Roche. Apoll. Lex. 58, 34 *ἐνετείλατο*, Hes. *ἐνετείλατο, διεσήμηνεν* cf. Eust. 1127, 44.

δι-αφύσσω exhaurio. 1) *π* 110 *οἶνον διαφυσσόμενον.* — 2) transl. discindo [*N* 507—8 *P* 314—5 *Ξ* 517] *τ* 450 *πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι* | *λικριφὶς ἀΐξας.* Apoll. Lex. 59, 1 *διήντλησεν, διέκοψεν*, EM. 274. 41 *διέκοψεν· ὁ γὰρ ἀντλῶν διακόπτει τὸ ἀντλούμενον* cf. Suid., Hes., Eust. 1872, 28 *εἰς βάθος καθικέσθαι τῆς σαρκός*, Lob. Rhem. 244, Doed. Gl. 1096.

δια-χέω in frusta seco, divido. *H* 316 *τ* 421 *μὶν διέχευαν ἅπαντα* | sc. *βοῦν*, *ξ* 427 *αἶψα δέ μιν διέχευαν* sc. *ὗν*, *γ* 456 *αἶψ' ἄρα μιν διέχευαν* sc. *βοῦν.* Apoll. Lex. 58, 30 *διεμέρισαν* cf. Hes., Eust. 682, 63. 1476, 59.

διδάσκαλος magister, magistra. h. Merc. 556 *μαντείης ἀπάνευθε διδάσκαλοι* (*Θριαί*) cf. Baumeist. EM. 272, 21, E. Gud. 145, 32, Hes. De

διδάσκω (ex *δακ* stirpe a *δα* radice amplificata Curt. Et. 216 cf. Grassmann K. Ztft. 12, 104, Savelsberg ib. 16, 368. act. pr. *διδάσκει, διδάσκουσιν*, if. *διδασκέμεναι, διδασκέμεν*, aor. *ἐδίδαξε(ν), ἐδίδαξαν, δίδαξε, διδάξαμεν*, opt. *διδασκήσαιμι* h. Cer. 144, pass. pr. ptc. *διδασκόμενος*, pf. inf. *δεδιδάχθαι*) doceo. 1) c. acc. pers. *Ψ* 308 *σὲ διδασκέμεν* *Λ* 832 | *ὃν Χ. ἐδίδαξε*, *θ* 488 *σέ γε μοῦσ' ἐδίδαξε.* — 2) *Ψ* 307 *σὲ - ἐφίλησαν* |, *καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν* | cf. Ariston. *ἡ διπλῆ ὅ.* cf. Duentz. Zenod. 95; *θ* 481 *σφέας* | *οἴμας μοῦσ' ἐδίδαξε*, h. Ven. 15 *παρθενικάς* - | *ἀ. ἔργ' ἐδ.* | Minerva, cf. h. 20, 3, h. Cer. 144 *κ' ἔργα διδασκήσαιμι γυναῖκας* | Ceres, *α* 384 *διδάσκουσιν* | *ὑψαγόρην τ' ἔμεναι* . . ., *χ* 422 *τὰς μέν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι* |, h. Ven. 12 *τέκτονας ἀ.* | *ἐδίδαξε* | *ποιῆσαι* . . . Minerva. — in pass. manet acc. rei *Λ* 831 *φάρμακα - τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι* | ubi *προτί* cum *Ἀχ.* iungendum v. Hoffmann Unt. 2, 6, Schnorr verb. colloc. 13. 22. v. l. Zenodoti fuit *δεδαάσθαι* v. Did. — 3) c. acc. rei solo *I* 442 *διδασκέμεναι τάδε πάντα* | *μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι κτλ.*, h. Merc. 484 *παντοῖα νόῳ χαρίεντα διδάσκει* | (cithara) Schneidew. coni. *πιφαύσκει* sed v. Baumeist. — *E* 51 *δίδαξε βάλλειν ἄγρια* (Diana). — 4) c. gen. *Π* 811 *διδασκόμενος πολέμοιο* | paraphr. *ἐκμανθάνων τοῦ πολέμου* cf. sch. L. — EM. 231, 40. 272, 8, E. Gud. 145, 33, Eust. 373, 34. 1654, 32. 1715, 53, Hes. *διδασκῆσαι· διδάξαι*, La Roche HSt. 244. (*διδάσκαλος, αὐτοδίδακτος*).

δίδημι (v. *δέω*) ligo. *Λ* 105 *ὥ ποτ' Ἀ.* | — *δίδη μόσχοισι* cf. Eust. 834, 28, *μ* 54 *οἱ δέ σ' - ἐν δεσμοῖσι διδέντων* | Aristarchus, volg. *δεόντων* cf. sch. H. Aristophanes damnavit vs. 53—4. — EM. 273, 3, E. Gud. 138, 11, Suid., Hes. *διδόντων* (*διδέντων*?), *δεσμευόντων.*

διδυμάων (*δίδυμος*) gemini. *E* 548 *διδυμάονε παῖδε* v. sch. L, cf. *Z* 26, *Π* 672 682 *ὕπνῳ καὶ θανάτῳ διδυμάοσιν.* Apoll. Lex. 58, 26 *διδυμάονε· δίδυμοι ἀδελφοὶ οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασιν. οἱ δὲ συμφυεῖς δίδυμοι λέγονται.* (?) cf. Hes., EM. 272, 33, Eust. 581, 16. 622, 56.

δίδυμος (ex *δίς* et *δύο* volgo ortum putatur v. Christ Lautl. 259, Doed. Gl. 166, ad gam rad. posteriorem partem referre conatur Walter K. Ztft. 12, 405 sed cf. Curt. Et. 449) geminus, duplex. *Ψ* 641 *δίδυμοι* (*Ἀκτορίωνε*) sch. A ad 639 *Ἀρίσταρχος* . . . Ariston. *Λ* 751 *ἡ δ. πρὸς τοὺς περὶ τῆς φύσεως τῶν Ἄκτορος παίδων, πότερον μία ἀμφοτέρων συμφυία ἢ ἑκάτερος αὐτῶν διφυὴς ἦν* cf. sch. AD *Λ* 709, L *E* 548 Hes., Suid., Lehrs Ar. 176. alii simpliciter geminos vel etiam duos significari putant. — *τ* 227 *αὐλοῖσιν διδύμοισι* sch. V *διπλαῖς ἢ συμφυέσι περόναις* cf. sch. B, Kayser ad l. — EM. 169, 57, 272, 32. 35. 50, E. Gud. 145, 41. Eust. 163, 29. 1182, 14. 1863, 38. (*διδυμάων*).

δίδωμι (*δο*, skr. dadâmi rad. dâ lat. dăre, ksl. damĭ, lit. dúmi Curt. Et. 222, Pott W. 1, 105. act. pr. *δίδωμι, διδοῖσθα* *T* 270 Herod. *οἱ μὲν βαρύνουσιν ὡς Αἰολικόν, ἀπὸ τοῦ δίδοιμι*, (cf. Ahrens dial. 1, 137) *δίδοις, δίδοισθα ὡς τίθησθα· οἱ δὲ περισπῶσιν ἐπέκτασιν εἶναι ἀπὸ τοῦ διδοῖς. φησὶ γοῦν ʽπολλὰ διδοῖʼ* (*I* 519) cf. Arcad. *π. τ.* 168, 20, Eust. 1184, 12, Lob. El. 2, 267, Bekk. *δίδωσθα, διδοῖς* *I* 164 Herod. *ὡς ὀρθοῖς. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. καὶ γὰρ τὸ τρίτον ʽεἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα διδοῖʼ* (*I* 515 quod falso e memoria affert pro 519) cf. Eust. 744, 18, Bekk. *δίδως διδοῖ* *I* 519 *δ* 237 *ρ* 350 cf. Eust. 1494, 14 Rumpf Qu. H. 1851 p. 19 *δίδωσι(ν), δίδομεν* *B* 228 *Φ* 297, *διδοῦσιν* Herod. *B* 255 *οὕτως περισπωμένως τὸ διδοῦσιν· τὸ γὰρ ῥῆμα διδῶ* cf. id. *α* 313, EM. 272, 50, Zonar. 543, opt. *διδοῖτε* *Α* 357, *διδοῖεν* *σ* 142, ipv. *δίδωθι* *γ* 380 cf. EM. 520, 46, Eust. 1418, 5. 1473, 36, *δίδου* *γ* 58 h. 15, 9. 20, 8, inf. *διδοῦναι* *Ω* 425 cf. sch. BM, Herod. *μον. λ.* 25, 4 qui nonnullos legisse commemorat *διδῶναι*, Eust. 1357, 15, Nauck Aristoph. 58 n. Lob. El. 1, 157, ptc. *διδούς* *I* 699, *διδοῦσα* h. Ven. 232, *διδόντος* *α* 390, *διδόντες* *λ* 117 *ν* 378, ipf. *ἐδίδους* *τ* 367 Bekk. *ἐδίδως, ἐδίδου* *λ* 289 Bekk. *ἐδίδω, δίδου* vicies semel, Bekk. *δίδω* cf. Bekk. an. 1292 Cram. an. O. 4, 363, 6 *ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὸ ἐδίδων ἡ παράδοσις διὰ τῆς ου διφθόγγου οἶδεν, οἷον ἐδίδουν, ὡς ἀπὸ τοῦ διδῶ, διδοῖς* v. Cram. epim. 22, 1, EM. 177, 1. 7. 316, 20 E. Gud. 96, 48 Ahrens dial. 1, 138, Rumpf JJb. 81, 597, La Roche HT. 224, *δίδομεν* *θ* 545, *δίδοσαν* *ξ* 286 *ρ* 367 411 (v. l. pro *ἔδοσαν* *δ* 585), — *ἔδιδον* h. Cer. 437 v. Baumeist., *δίδον* Cer. 327 cf. Lob. El. 1, 170. — f. *δώσω, δώσεις* *τ* 167, *δώσει, δώσουσι(ν)*, inf. *δωσέμεναι* *K* 393 *N* 369 *δ* 7, *δωσέμεν* *K* 323 *X* 117 h. Cer. 444, *δώσειν*, fut. redupl. *διδώσομεν* *ν* 358 Did. *παράσχωμεν, ἀπὸ τοῦ διδῶ περισπωμένου. δυσχεραίνων δὲ ὁ Ἀριστοφάνης γρ. παρέξομεν. καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδι διδόναι* (*διδοῦναι*) *παρέκοπτεν.* cf. Schmidt ad l. Nauck Aristoph. p. 58 n. 81. inf. *διδώσειν* *ω* 314 cf. EM. 272, 49, Eust. 1744, 7. 1962, 31, Nauck Aristoph. 58, Lob. El. 1, 158. — aor. *ἔδωκα* (in quo *κ* ex *σ* ortum esse demonstrare conatur Savelsberg symb. Phil. Bonn. 2, 505—28), *ἔδωκας, ἔδωκε(ν), ἔδομεν* *ω* 65, *δόμεν* *P* 443 *ἔδωκαν* *θ* 448 *ν* 369, *ἔδοσαν* *T* 291 *δ* 585. *δῶκα, δῶκε(ν), δῶκαν* *ζ* 215, *δόσαν* cf. EM. 150, 56. de augmento his formis addendo aut detrahendo cf. Did. *B* 205 *Φ* 84 *κ* 43 Bekk. HBl. 141, 32 Schmidt Phil. 9, 429, Kayser ib. 18, 679, La Roche HT. 431, ci. *δῶ* *ι* 356 *ν* 296, *δῷς* *H* 27, *δώῃσι(ν)* *Λ* 324 *M* 275 h. Merc. 174 cf. Cram.

an. O. 2, 427, 12. 4, 392, 27 Cram. epim. 430, 17, Eust. 777, 16, 1047, 18, Spitzn. Exc. I ad Β 34, Lob. El. 2, 226. 266, La Roche HT. 405 Jota subscr. 110, δώῃ septies decies pro quo δῴη EM. 198, 39. 294, 24, Eust. 665, 35 falso pro opt. habentes, δῷσι Α 129 α 397 β 144 Herod. Α 129 Ζώϊλος ὁ Ἀμφιπολίτης καὶ Χρύσιππος ὁ Στωικὸς σολοικίζειν οἴονται τὸν ποιητὴν ἀντὶ ἑνικοῦ πληθυντικῷ χρησάμενον ῥήματι· τὸ γὰρ δῷσί φασι πληθυντικόν. ἀγνοοῦσι δέ· ἔστι γὰρ τὸ δῷ ἑνικὸν ἐκτεταμένον ὡς τὸ λέγῃ, λέγῃσι (affert α 168 Θ 318) διὸ καὶ τὸ ι ἔχει προσκείμενον cf. sch. BL ad l., EM. 294, 13, E. Gud. 155. 1, Apoll. Lex. 61, 15, Hes. s. v., Eust. 65, 33. 1424, 34, Spitzn. Χ 23 Lob. El. 2, 264, δώομεν Η 299 351 π 184, δῶμεν Ψ 537 Θ 389 ν 13, δώωσιν Α 137 Ι 136 278 cf. EM. 294, 18, δῶσιν Γ 66, opt. δοίην, δοίης, δοίη, δοῖμεν Ν 378 β 336 cf. EM. 289, 14, δοῖεν cf. EM. 289, 12, E. Gud. 149, 34, ipv. δός cf. EM. 381, 11, δότω, δότε, inf. δόμεναι vicies quinquies cf. EM. 282, 47, E. Gud. 168, 48, Hes., δόμεν quinquies v. Eust. 775, 13, δοῦναι sexies, ptc. δοῦσα ο 369, δόντες Α 299 ε 33 ψ 341, — iterat. δόσκον Ι 331 ρ 40 τ 76 cf. EM. 284, 23, δόσκεν Ξ 382 (v. l. δῶκεν v. Did.) Σ 546. — p. pf. δέδοται Ε 428, aor. opt. δοθείη β 78) do 1) c. dat. pers. et acc. rei a) Ρ 596 νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου (Ζεύς) cf. 627; Π 844 Η 27 292 378 397, Λ 279 ᾧ τε Ζ. κῦδος ἔδωκεν | cf. Θ 216 Λ 300 Μ 437 Ν 303 Σ 456 Τ 204 414, γ 380 δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν | Minerva, Η 154 δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀ. | cf. Η 81 Λ 288 Π 725 ι 317, Λ 319 Ζεὺς | Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος | cf. Ο 216 (ἀθετ. v. Ariston.) Π 524 Ρ 562 φ 280, Ε 2 Τυδείδῃ - Ἀ. | δῶκε μένος καὶ θάρσος, ξ 216 θάρσος μοι Ἄρ. τ' ἔδοσαν κ. Ἀθ. | κ. ῥηξηνορίην, Η 288 τοὶ δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε | καὶ πινυτήν, υ 70 Ἥρη δ' αὐτῇσιν - δ. | εἶδος καὶ πινυτήν, Ι 39 ἀλκὴν δ' οὔ τοι δ. (Ζεύς), Χ 257 ἐμοὶ Ζ. | δώῃ καμμονίην cf. Ψ 661, Ν 727 τοὶ πέρι δ. θεὸς π. ἔργα | cf. 730. Ψ 298 οἱ ἔδ. | Ζ. ἄφενος cf. h. Cer. 489, Η 4 θεὸς ναύτῃσιν ἔδ. | οὖρον cf. δ 585 (ubi pro ἔδοσαν v. l. est δίδοσαν v. La Roche) ρ 148, Λ 178 θεός που σοὶ τό γ' ἔδωκεν |, Ω 296 εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον - Ζ. |, Β 827 ᾧ καὶ τόξον Ἀπ. - ἔδ: | cf. Ariston., Π 250 τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔ. π. cf. 252, Χ 470 κρήδεμνον - οἱ δῶκε - Ἀφροδίτη |, h. 10, 2 (Κυθέρεια) βροτοῖσι | — δῶρα δίδωσιν. h. Ven. 29 τῇ δὲ - Ζ. δῶκε - γέρας, h. 11, 5 δὸς δ' ἄμμι τύχην..., Θ 413 ω 402 h. Ap. P. 288 τοὶ ὄλβια cf. η 148, ξ 53 σ 112 τοὶ | ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις, γ 58 ἄλλοισι δίδου - ἀμοιβὴν |, δ 480 τοὶ δώσουσιν ὁδὸν θεοί, ζ 140 σοὶ δὲ θ. τόσα δοῖεν, θ 167 οὐ πάντεσσι θ. χαρίεντα διδοῦσιν | . . ., Ψ 650 σοὶ δὲ θ. τῶνδ' ἀντὶ χάριν - δοῖεν |. Ω 534 Πηλῆι θ. δόσαν ἀ. δῶρα |, Π [381] 867 (ἵππους) - Πηλῆι θ. δόσαν - δῶρα | cf. Σ 84, ξ 86 σφὶ Ζ. ληίδα δώῃ |. h. 30, 6 δοῦναι βίον -| ἀνθρώποισι, Δ 320 πάντα θ. δόσαν ἀνθρώποισιν | ἀθετ. v. Ariston., δ 237 ἄλλοτε ἄλλῳ | Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, Β 375 μοὶ - Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν | cf. Σ 431 Τ 264—5 Ω 241 δ 722 ξ 39, Τ 270 ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα |, η 242 ι 15 κήδε' - μοὶ δόσαν θ.. ζ 190 σοὶ τά γ' ἔδωκε (Ζεύς). Ι 571 παιδὶ δόμεν θάνατον, — Ω 531 ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ (Ζεύς) (v. l. δοίη v. La Roche, cf. Ε 266 de quo v. Bekk. MB. 1864, 92. Η 450 (ἀθετ. v. Ariston. Μ 6 θεοῖσι δόσαν - ἑκατόμβας |, cf. Υ 299; Ω 425, α 67 ἱρὰ θεοῖσιν cf. π 184 τ 367, Ι 164 δῶρα - Ἀχιλῆι cf. 261 Η 299 Τ 195 Χ 341 δ 589 θ 545 ν 135 ρ 76 υ 432 (ubi pro δίδωμι Kayser cum Eust. scr. δίδωσιν) φ 13, δ 600 δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοίης cf. α 316 δ 614 ο 114 125, Α 123 πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας cf. 276 Ι 334 ν 297, Ψ 620 δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον | cf. 537 551 897, θ 389 οἱ δῶμεν ξεινήιον cf. ι 229 356 365 υ 296, ν 13 οἱ δ. τρίποδα - ἠδὲ λέβητα |, ξ [132] εἴ τίς τοι χλαῖναν χιτῶνά τε εἵματα δοίη | cf. ξ [516], ρ 11 δώσει δέ οἱ - πύρνον καὶ κοτύλην, η 238 τοὶ τάδε εἵματ' cf. 260 296 ν 369, θ 440 δῶρα - οἱ cf. ο 207, ι 197 (οἶνον) μοι, h. Ap. Del. 10 τῷ νέκταρ, η 295 μοὶ σῖτον, κ 155 δεῖπνον ἑταίροισιν δόμεναι cf. Β 383 η 166 ο 316, τ 197 ἑτάροις - | δημόθεν ἄλφιτα, κ 19 δῶκε δέ μ' ἐκδείρας ἀσκόν, ι 551 ἀρνειὸν δ' ἐμοί, ν 437 οἱ σκῆπτρον cf. ι 202, ν 273, ρ 199, ω 274, Ι 331 πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον |, κ 292 φάρμακον - ὅ τοι δώσω |, Σ 546 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας - | δόσκεν cf. γ 46 53 h. Cer. 206, γ 50 σοὶ προτέρῳ δώσω - ἄλεισον, cf. δ 615 ι 203 ξ 112 ο 115 ω 275, Κ 215, Ψ 616, Θ 129 δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν, Κ 260 Ὀδυσῆι δίδου βιὸν cf. Ν 641, φ 233, Ι 149 ἑπτὰ δέ οἱ δώσω - πτολίεθρα | cf. 291, Ξ 238 δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον cf. Ε 272 Κ 393 Λ 23 Ρ 443 Ψ 296 560 552, Ε 363 τῇ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκεν - ἵππον | cf. 359 Ο 455 γ 369, Ω 278 ἡμιόνους Πριάμῳ - δόσαν ἀγλαὰ δῶρα |, Κ 255 Τυδείδῃ μὲν δῶκε - φάσγανον cf. Ψ 390 807 824 896, Ρ 69 Σ 144 458, Ξ 382 χέρηα δὲ (τεύχεα) χείρονι δόσκεν | v. l. δῶκεν v. Didym. cf. θ 403 τ 241 χ 103 ω 219, φ 34 38 281 336 345, ε 234 δῶκέν οἱ πέλεκυν, δ 128 Μενελάῳ - ἀσαμίνθους |, ω 337 δένδρε' - ἅ μοί ποτ' ἔδωκας cf. χ 291, ω 342 ὄρχους δέ μοι - | δώσειν, Ψ 746 Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν | Πατρόκλῳ, Ω 594 οὔ μοι - δῶκεν ἄποινα | cf. h. Ven. 210. Ξ 198 δὸς νῦν μοι φιλότητα κ. ἵ., Ζ 193 δῶκε δέ οἱ τιμῆς β. ἥμισυ, β 212 δ 669 μοὶ δότε νῆα - κ., h. Merc. 490 τοί (κίθαριν) h. Ap. P. 176 δῶκε δ' ἔπειτα φέρουσα κακῷ κακόν v. Baumeister, cf. ρ 345, Τ 144 τοὶ μενοεικέ δώσω |, ρ 287 γαστέρα - ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν | cf. 474, Ψ 75 μοὶ δὸς τὴν χεῖρ', τ 302 τοὶ ὅρκια δώσω, ρ 455 σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης | cf. sch. BHMQ, Lex. Seg. 54, 33, Θ 166 πάρος τοι δαίμονα δώσω cf. Ariston., Zenod. scr. πότμον ἐφήσω v. sch. A, Ε 654 εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀϊ cf. Ε 285, Λ 445 Π 625, Φ 473, ξ 210 ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, α 313 οἷα - ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν | cf. ξ 63, κ 43 καὶ νῦν οἱ τά ἔδωκε | Herod. οὕτως Ἀρίσταρχος· ἄλλοι δ τὰ δέδωκε καὶ τὰ γ' ἔδωκεν καὶ τά γε δῶκε cf. ρ 350, Β [255 v. Ariston.] οἱ μάλα πολλ διδοῦσιν | — Δαναοί cf. τ 281, Ι 379 οὐδ' ε μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη | c 385. — c. gen. τ 412 τῶν (κτημάτων) οἱ ἐγ δώσω cf. ο 373 ρ 417 457. — inf. epexege accedit ad acc. Ο 719 ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξι ἦμαρ ἔδωκεν, | νῆας ἑλεῖν, Ω 241 μοί - Ζ. ἄλγ ἔ. | παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον, β 116 ἅ οἱ πε δῶκεν Ἀθήνη | ἔργα τ' ἐπίστασθαι . . . cf. 110. — cum inf. pro obiecto Ξ 86 οἷσιν ἄ Ζεὺς | — ἔδωκε - τολυπεύειν | ἀ. πολέμου

Π 252 νηῶν μέν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε | δῶκε, Ι 38 σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι, Θ 287 αἴ κέν μοι δώῃ Ζ. ἐξαλαπάξαι - πτολίεθρον, Π 88 εἰ δέ κεν αὖ τοι δώῃ κῦδος ἀρέσθαι, Α 18 ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν - | ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν cf. Σ 293, Η 203 δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀ. εὖχος ἀρέσθαι |, θ 411 σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἱκέσθαι | δοῖεν, Φ 297 δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι (ubi εὖχος potest pendere ab διδ.) h. Cer. 136 ὑμῖν - | δοῖεν - τέκνα τεκέσθαι |, sed Η 471 Ἀγαμέμνονι καὶ Μ. | δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ dat. ex inf. pendet. — b) dat. pers. suppletur Ω 528 δώρων οἷα δίδωσι cf. Γ 66 σ 142 191, Ι 255 κάρτος μὲν Ἀ. τε καὶ Ἥρη | δώσουσ' cf. Ν 743 Π 524 Υ 121, h. 8, 16 θάρσος | δός, ε 437 ἐπιφροσύνην δῶκε - Ἀ. |, Ι 362 εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ, χ 236 οὔ πω πάγχυ δίδου - νίκην | (Ἀθήνη), ι 158 ἔδωκε θεὸς μ. θήρην |, h. 15, 9. 20, 8 δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον |, h. 10, 9 δὸς δ' ἱ. ἀοιδήν |, θ 63—4 δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε, | — δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν |, ξ 444 θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει - | ὅττι ..., β 135 ἄλλα δὲ (κακά) δαίμων | δώσει, Λ 96 τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε', ἔδωκεν ἑ. ἠδ' ἔτι δώσει | (ἀθετ. v. Ariston.), δ 262 ἄτην - ἣν Ἀφρ. | δῶχ', Ι 699 δῶρα διδούς cf. λ 357 ν 358 σ 279 υ 342 ω 314, h. Merc. 462, h. Cer. 327, h. Cer. 444 462 τιμὰς δωσέμεν, Α 135 δώσουσι γέρας cf. η 150 h. Merc. 573, Ι 120 Τ 138 δόμεναι δ' ἀ. ἄποινα | cf. Ω 686, λ 117 ν 378 ἕδνα διδόντες |, ξ 404 τ 185 ξείνια δῶκα |, ο 449 ἄλλ' ἐπίβαθρον - δοίην |, Φ 41 ὦνον ἔδωκεν | cf. ο 388 429, ι 268 εἰ - δοίης δωτίνην, ζ [144 - εἵματα] v. sch. HP, cf. h. Ven. 232, ξ [504 χλαῖναν] v. sch. H, Ζ 219 Η 305 ζωστῆρα δίδου, Ψ 553 τὴν δ' (ἵππον) - δώσω cf. 610, Κ 305 δ. - δίφρον τε δύω τ' - ἵππους | cf. Κ 323, Λ 244 ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ψ 355 (μῆλα) Ἀ. | δώσουσ', Η 364 κτήματ' - δόμεναι cf. 391, η 314 οἶκον δέ τ' (Bekker κ') ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην | (ἀθετ. v. sch. P), Η 303 δῶκε ξίφος cf. φ 340, Ψ 684 δ. ἱμάντας, σ 323 δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ |, δ 591 δώσω - ἄλεισον, π 80 ξίφος - καὶ ποσσὶ πέδιλα | cf. φ 341, σ 361 ποσὶν δ' ὑποδήματα δοίην | cf. ο 369, ε 351 κρήδεμνον ἔδωκεν |, κ 213 φάρμακ', γ 437 χρυσὸν, ζ 79 215 ἔλαιον, γ 40 σπλάγχνων μοίρας, ε 237 σκέπαρνον, ω 73 ἀμφιφορῆα, ω 174 τόξον μὴ δόμεναι, ε 38 ψ 341 χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες |, h. Merc. 529 ὄλβου καὶ πλούτου δώσω - ῥάβδον |, Ι 519 πολλὰ διδοῖ cf. Λ 243 Φ 42 Ω 685 η 264 σ 16, ι 518 πομπὴν, h. Merc. 312 δὸς δὲ δίκην καὶ δέξο, h. Cer. 437 γηθοσύνας δ' ἐδέχοντο παρ' ἀλλήλων ἔδιδόν τε | v. Baum. — c) suppletur acc. rei α 348 Ζεὺς - ὅς τε δίδωσιν | ἀνδράσιν - ὅπως ἐθέλῃσιν, Β 205 εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε (Did. τὸ δῶκε Ἰακῶς, οὕτως Ἀρίσταρχος) Κρόνου παῖς (βασιλεύειν) quod non intellegentes nonnulli subecerunt σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας κτλ., Ω 529 ᾧ μέν κ' ἀμμίξας δώῃ Ζεύς v. l. δοίη v. La Roche, Κ 551 τίν' ὔμμ' οἴω δόμεναι θεόν, Υ 277 ἄψ δ' Ἀχιλῆι δίδου, Θ 143 ὕστερος αὖτε καὶ ἡμῖν - | δώσει, Δ 43 σοὶ δῶκα, Χ 285 εἴ τοι ἔδωκε θεός, Β 102—5 Ἥφαιστος μὲν δῶκε (Bekk. ἔδωκε sed v. Kayser Phil. 18, 679) Διὶ - | αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε - ἀργειφόντῃ, Ἑρμείας δὲ δῶκεν Πέλοπι - | αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέϊ, Σ 508 τάλαντα |, τῷ δόμεν ὃς κτλ., Α 162 δόσαν δέ μοι, Μ 223 φέρων δόμεναι τεκέεσσιν, Ψ 593 τοὶ αὐτίκα δοῦναι κτλ., Ξ [377 φωτὶ δότω] v. Ariston., ι 355 δός μοι ἔτι, ρ 19 δώσει δέ μοι ὅς κ' ἐθέλῃσιν | cf. 559, ρ 420 τ 76 δόσκον ἀλήτῃ |, ρ 400 δός οἱ ἑλών, ρ 404 δόμεν ἄλλῳ |, τ 238 ἤ τις ἑταίρων δῶκε - ἰόντι |, τ 396 θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν | χ 146 μνηστῆρσιν, η 35 σφίσιν δῶκ' ἐνοσίχθων |, α 263—4 ὁ μὲν οὔ οἱ δῶκεν - | ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν, κ 33 οὐδέ τῳ ἄλλῳ | δῶχ', δ 649 οἱ δῶκα, Ι 37 σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε, Ψ 745 Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν | (κρητῆρα), h. Merc. 442 ἠέ τις ἀθανάτων - | δῶρον ἀγαυὸν ἔδωκε - ἀοιδήν |. — d) dat. pers. et acc. rei suppletur Α 137 εἰ δέ κε μὴ δώωσιν cf. Ι 367, ξ 286, ρ 367 411 450 503, h. Merc. 174, α 390 Διός γε διδόντος, ι 361 τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, κ 237 δῶκεν cf. 318, ρ 415 δός. — 2) c. dat. pers. et acc. pers. a) Β 228 γυναῖκας - τοὶ δίδομεν, cf. Λ 392, δ 736, ψ 228, Φ 84 ὅς μέ σοι αὖτις ἔδωκε, Χ 259 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν, Ξ 275 μοὶ δώσειν μίαν χαρίτων, Τ 291 ἄνδρα μέν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ κ. - μ., cf. Λ 125, α 292 β 223, h. Cer. 132 ὑμῖν - δοῖεν κουριδίους ἄνδρας, h. Merc. 561 τοὶ (Θριάς). — b) dat. pers. suppletur Ι 128 δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας cf. 131 270 273, Η 393 ἄλοχον Μενελάου, Ζ 192 Λ 226 θυγατέρα ἥν |, cf. Ν 378, h. Ap. P. 159. Δ 379 δόμεν - ἐπικούρους. — c) acc. pers. suppletur λ 289 τῷ ἐδίδου ὃς μή κτλ.. Pero filiam, β 54 δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι (θύγατρα). — d) acc. pers. et dat. pers. suppletur h. Cer. 3 δῶκεν - Ζεύς | (Περσεφόνειαν Ἀίδι), cf. Ν 369, δ 7, Δ 380 δόμεναι (ἐπικούρους αὐτοῖς), Α 324 (Βρισηίδα ὑμῖν), cf. Α 116, Α 299 ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες | Zenod. ἐπεί ῥ' ἐθέλεις ἀφελέσθαι v. Ariston. — 3) c. acc. pers. et dat. rei a) Ε 397 εὖτέ μιν - βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν | cf. ρ 567, τ 167 μ' ἀχέεσσι, Ρ 127 νέκυν Τρῳῇσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δ. |. — b) acc. pers. suppletur ω 65 ἔδομεν πυρί (σέ). — 4) accedit inf. ad dat. pers. et acc. rei Β 612 σφὶν δῶκε - Ἀγ. | νῆας περάαν, Ε 26 ἵππους δ' ἐξελάσας - | δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν, Λ 20 τόν ποτέ οἱ Κ. δῶκε ξεινήιον εἶναι |, Λ 798 καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμον δὲ φέρεσθαι |, Ο 310 ἥν - Ἥ. Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν |, Π 40 δὸς δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι |, Π 665 τὰ μέν (τεύχεα) - ἐπὶ νῆας | δῶκε φέρειν ἑτάροισι, cf. Ρ 130 193, Ρ 390 βοείην | λαοῖσιν δ. τανύειν, α 317 δῶρον - | αὖτις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἶκον δὲ φέρεσθαι |, β 336 οἰκία δ' αὖτε | τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἠδ' ὅστις ὀπυίοι | cf. π 386, η 148 τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν, | ζωέμεναι, σ 87 μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι |, τ 197 ἑτάροις - δῶκα - βοῦς ἱρεύσασθαι, φ 349 ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι |, h. Ven. 212 τούς (ἵππους) οἱ δῶρον ἔδωκεν ἔχειν, h. 6, 19 δὸς δ' ἐν ἀγῶνι νίκην τῷδε φέρεσθαι, — ρ 195 δὸς δέ μοι, - | σκηρίπτεσθ'. — b) suppletur acc. rei Ε 325 δῶκε δὲ Δηιπύλῳ (ἵππους) - | νηυσὶν ἔπι - ἐλαυνέμεν, Η 149 δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι - φορῆναι | (τεύχεα), Κ 269—70 Μόλῳ δῶκε ξεινήιον εἶναι |, αὐτὰρ ὁ Μεριόνῃ δῶκεν ᾧ παιδὶ φορῆναι | (κυνέην), Ο 532 οἱ ἔδωκεν (θώρηκα) — | ἐς π. φορέειν, δ. ἀνδρῶν ἀλεωρήν |, Π 799 Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν | φορέειν (πήληκα), Σ 301 ὃς κτεάτεσσιν - ἀνιάζει | συλλέξας λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι, Χ 404 Ζεὺς δυσμενέεσσιν | δῶκεν ἀεικίσσασθαι (κάρη

Ἕκτορος), Ψ 612 Νοήμονι δῶκεν — | ἵππον ἄγειν. — c) suppletur dat. pers. ε 408 γαῖαν ἀ. δῶκεν ἰδέσθαι | Ζεύς, ζ 178 δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, ο 83 δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι |, h. Cer. 209 ἄλφι καὶ ὕδωρ | δοῦναι - πιέμεν, ib. 372 ῥοιῆς κόκκον ἔδωκε φαγεῖν. — 5) accedit inf. ad dat. pers. et acc. pers. a) Ζ 53 μὲν ἐπὶ νῆας - | δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν, Η 351 Ἑλένην κ. κτ.- | δώομεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν cf. Χ 117, Ξ 268 τοὶ χαρίτων μίαν — | δώσω ὀπυιέμεναι καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν |, cf. h. Cer. 79, Ψ 512 δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν - γυναῖκα | καὶ τρίποδ' - φέρειν, ρ 223 τὸν κ' εἴ μοι δοίης σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι | σηκοκόρον τ' ἔμεναι. Σ 436 υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε |, Φ 216 εἴ τοι Τρῶας δῶκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι (ubi Τρῶας pendere potest etiam ex inf. — b) suppletur acc. pers. Α 338 σφωὶν δὸς ἄγειν (κούρην), cf. Φ 32, υ 78 ἔδοσαν (sc. κούρας) - ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν |. — c) suppletur dat. pers. Ω 581 ὄφρα νέκυν πυκάσας δοίη οἶκον δὲ φέρεσθαι v. l. δώῃ v. La Roche. — 6) additur inf. ad acc. pers. et dat. rei Ψ 21 Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶ - δάσασθαι |, Ψ 138 Ἕκτ. δ' οὔ τι | δώσω - πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν |. — 7) sequitur acc. c. inf. Γ 322 τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον . . ., Ε 118 δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν cf. Apoll. constr. 243, Friedlaend. Ariston. Ο 119, v. l. τόνδε τέ μ' quam pro Aristarchea habet Kayser Phil. 18, 647, Ζ 307 αὐτόν | πρηνέα δὸς πεσέειν, cf. Ζ 476, Ω 309 δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν cf. γ 60 ζ 327, α 379 β 144 αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι |, ι 530 δὸς μὴ Ὀδυσσῆα - οἴκαδ' ἱκέσθαι |, χ 253 αἴ κέ ποθι Ζεύς | δώῃ Ὀδυσσῆα βλῆσθαι καὶ (ἡμέας) κῦδος ἀρέσθαι |, h. Ven. 103 δός με μετὰ Τρώεσσιν ἀριπρεπέα ἔμμεναι ἀνδρῶν |, cf. h. 26, 2, δ 172 εἰ νῶιν ὑπεὶρ ἅλα νόστον ἔδωκεν | νηυσὶ θ. γενέσθαι ubi νῶιν melius ex γενέσθαι pendere sumimus quam ex ἔδ. — Ζ 527 αἴ κέ ποθι Ζεύς | δώῃ - κρητῆρα στήσασθαι — | ἐκ Τροίης ἐλάσαντας - Ἀχαιούς |, cf. Μ 275, Κ 281 δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐυκλείας ἀφικέσθαι |. — b) accedit dat. pers. δ 209 Νέστορι δῶκε | αὐτὸν - γηρασκέμεν | υἱέας αὖ κτλ. cf. Ξ 268. — 7) inf. solus additur (ubi suppleri potest vel acc. vel dat. pers.) Α 129 αἴ κέ ποθι Ζεύς | δῷσι πόλιν Τροίην - ἐξαλαπάξαι |, cf. Ι 136 278 (ubi Τροίην potest pendere ex δῷσι), Λ 347 δῶκε δ' ἄγειν, Γ 351 δὸς τίσασθαι ὅ . . ., Ρ 646 δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι |, Χ 379 ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν |, Φ 484 ἔδωκε κατακτάμεν ἥν κ' ἐθέλῃσθα, ι 93 σφὶ δόσαν λωτοῖο πάσασθαι |, μ 216 αἴ κέ ποθι Ζεύς | δώῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι |. — 8) additur significatio loci quo quis s. quid detur Κ 268 Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε - Ἀμφιδάμαντι | (κυνέην), cf. Ariston., ο 367 τὴν μὲν ἔπειτ' Σάμην δ' ἔδοσαν, Λ 704 τὰ δ' ἄλλ' εἰς δῆμον ἔδωκεν | ubi nonnulli adiecerunt δαιτρεύειν κτλ. v. Ariston., ρ 442 ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν, Η 79 Χ 342 σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν. — 9) pass. Ε 428 οὔ τοι - δέδοται πολεμήια ἔργα, β 78 ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη |. — 10) de Α 98 Ι 387 β 78 h. Cer. 168 223, cf. ἀποδίδωμι. — Ι 147 289 ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω | πολλὰ μάλ' ὅσσ' οὔ πώ τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί Herod. Ἀρίσταρχος ἓν μέρος λόγου παρέλαβεν ὡς ἐπιφέρνια. Ἀπολλόδωρος δὲ διαλύει, ἐπί, εἶτα μείλια. οὕτω δὲ καὶ Ἀλεξίων· καί ἐστι τὸ ἑξῆς ἐπιδώσω μείλια cf. Hoffm. 4, 18. — de περί adverbio cf. Ν 727 (v. Herod.) α 67 β 116 δ 722 η 110 θ 44, de ποτί υ 342. — 11) v. l.: sch. BHQ δ 231 Aristarchum scripsisse narrat ἰητρὸς δὲ ἕκαστος, ἐπεί σφίσιν δῶκεν Ἀπόλλων | ἰᾶσθαι καὶ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης | quod non credendum v. Carnuth ad l., Lehrs Ar. 179. — de versu a nonnullis post Ξ 328 inserto cf. Ariston. — EM. 272, 47, E. Gud. 145, 50. 151, 34, Eust. 56, 34. 561, 11. 1860, 5., 1954, 11, Ameis χ 253 app. (ἀπο-, ἐκ-, ἐπι-, περι-, δόσις, δοτήρ, ἄδοτος, δώτωρ, δωτίνη, δῶρον).

δι-εῖπον enarro, expono. Κ 425 δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω |, δ 215 μῦθοι | Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ διαειπέμεν ἀλλήλοισιν | Bekk. διαϝειπ. Hes. διαλεχθῆναι, cf. Eust. 815, 49. 857, 51 1492, 51, Geppert Urspr. 2, 66, Hoffm. Qu. H. 2, 117 Doed. Gl. 502.

δι-είρομαι accurate quaero. a) c. acc. rei Α 550 μή τι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο μηδὲ μετάλλα |. — b) c. acc. pers. et rei Ο 93 μή με - ταῦτα διείρεο Hes. ἐρώτα, δ 492 λ 463 τί με ταῦτα διείρεαι, ω 478 τί με τ. δ. ἠδὲ μεταλλᾷς cf. La Roche HSt. 220. 244.

δι-έκ s. δι' ἐκ (Spitzn. exc. XVIII vituperata et codd. et edd. inconstantia certi quicquam statui non posse concessit, magis tamen διέκ probavit, quod Bothe edidit recentioresque. codd saepius δι' ἐκ, itaque La Roche (H. T. 200) separari talia iussit ediditque δι' ἐκ, sed διεξερέεσθε Κ 432 sim. Sch. V Ο 124 ἐξ ad verbum ὦρτο referunt, διά ut videtur ad subst. L. Meyer, Kuhn 14, 81. non praep. ἐξ compositam dicit, sed adv. skr. ac anc i. e. wärts) per de iis quae in alteram partem exeunt. Non igitur differt a praep. διά II 1a· Non legitur in Il. nisi Ο 124, neque in Od. ante κ 388. In quarta arsi aut secunda. 1) Adv. h. Ap. 4.. διὲκ Πελοπόννησον ἐέργει. 2) praep. c. gen. Ο 124 ὦρτο δ. προθύρου Eust. 1008, 31 μὴ ἐκ ἢ δι' ἐκ. σ 386 φεύγοντι δ. προθύρου v. καὶ ἐκ πρ. σ 101 ἕλκε δ. προθύροιο, v. δια cf. φ 299. h. Merc. 158 δ. προθύροιο περήσειν κ 388 ρ 61 σ 185 τ 47 503 υ 144 χ 433 δ. μεγάροιο βεβήκει |, cf. ρ 460 ἀναχωρήσειν. h. Cer. 281 βῆ δ. μεγάρων, cf. ib. 379 σεῦε. (εἶμι, ἐρέομαι).

δι-ελαύνω 1) traicio, transfigo Π 318 λαπάρης δὲ διήλασε - ἔγχος |, Ν 161 τῆς (ἀσπίδος) οὔ τι διήλασεν, Κ 564 τάφροιο δ. - ἵππους egit; Μ 120 τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα δ., h. Merc. 96 πολλὰ δ' ὄρη - καὶ αὐλῶνας - | καὶ πεδί' - δ. percucurrit. — 2) intrans. discurr h. 19, 13 ἐν κνημοῖσι δ. θῆρας ἐναίρων | c Ov. Fast. 2, 285. In Δ 135 Ε 41 Θ 259 Λ 44 χ 93 διά c. subst. iungendum. Hes. διήλασε, διῆλθε, διεπέρασεν cf. EM. 325. 51 Eust. 926.

δίεμαι (δι Curt. Et. 221. 607. pr. δίενται Ψ 475 Herod. εἴπομεν δὲ δὴ ὥς ἐστι καὶ δίω βαρυνόμενον, ὃ σημαίνοι ἂν τὸ διώκω, ἔνθεν τὸ 'τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον' (Χ 25 καὶ τὸ 'κνώδαλον ὅττι δίοιτο' (ρ 317), καὶ περισπώμενον, ἔνθεν τὸ δίημι ἐγένετο, παρ' τὸ δίενται. ci. δίωμαι ρ 370, δίηται quinquies δίωνται Ρ 110 Herod. ὡς λέγονται. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ δίημι ἡ κλίσις παρ' αὐτῷ (EM 280, 37 διῶνται), quod addit sch. A οὕτως δίενται ὡς τίθενται scribi δίωνται - τίθωνται, of

δίοιτο ρ 317, inf. δίεσθαι Herod. Μ 276 τὸ δ. ἡ παράδοσις προπαροξύνει, et ἀπὸ τῶν εἰς μι ἐσχημάτισται, καὶ δέον ἐστὶ τὸ δίω βαρυνόμενον πολὺ πρότερον περισπᾶσθαι, ἵνα ἀποτελέσῃ τὸ δίημι, ἐξ οὗ τὸ ἐνδίεσαν καὶ δίεσθαι, cf. sch. BL, Herod. Σ 162 584 ρ 398. refert igitur Herod. cum aliis coni. et opt. ad δίω, quo non opus est, cum in coni. et opt. verborum μι saepius reperiantur formae ad barytonorum modum ficta. ceterum v. s. v. δίω) 1) ruo, fugio Ψ 475 ἄνευθεν | ἵπποι - πολέος πεδίοιο δίενται | Ariston. ὅτι διὰ πολλοῦ πεδίου cf. Delbrück Abl. Loc. Instr. p. 53, Hes. διώκονται, Apoll. Lex. 58, 32, διώκουσι cf. Eust. 1312, 5, Μ 304 οὔ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι | leo. — 2) trans. fugo, pello. Η 197 οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται | ἀθετ. v. Ariston.) Hes. διώξῃ cf. Apoll. Lex. 58, 35, Π 246 ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται | cf. sch. V, Χ 456 μή δή μοι - Ἕκτορα δ. Ἀ. | — πεδίον δὲ δ. |, Μ 276 δηίους προτὶ ἄστυ, ρ 370 μή σε - ἀγρὸν δὲ δίωμαι | βάλλων χερμαδίοισι, ρ 398 τὸν ξεῖνον - ἀπὸ μεγάροιο δ. | μύθῳ ἀναγκαίῳ sch. B, διῶξαι, υ 343 ἀέκουσαν ἀ. μ. δ. | μ. ἀ., Ρ 110 ὅν ῥα (λέοντα) - ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται | Hes. διώξουσι, Σ 162 ἀπὸ σώματος - λέοντ' - δίεσθαι |, Χ 189 νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται |, ρ 317 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο (Ἄργος) sch. B διώξειε cf. Eust. 1822, 41, Ο 681 | σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται | λαοφόρον καθ' ὁδόν vv. ll. διώκει, διώκῃ. — v. l. Zenodoti fuit Λ 492 δίηται pro κάτεισιν v, Ariston., Π 92 προτὶ Ἴλιον αἰπὺ δίεσθαι pro π. Ἰ. ἡγεμονεύειν v. Ariston. cf. Duentz. Zenod. 123. — EM. 273, 14 Zonar. 548 Eust. 904, 25 Lob. Rhem. 144, La Roche HSt. 128, HT. 226, Doed. Gl. 172, Buttm. Lex. 1, 207, Rumpf Qu. H. 1851 p. 16. (ἐνδίημι, ἀποδίωμαι v. l. ἐξαποδίωμαι Ε 763)

δι-έξ-ειμι pertranseo. Ζ 393 πύλας - | Σκαιάς - τῇ - διεξίμεναι πεδίον δέ cf. EM. 273, 20, Hes.

δι-εξ-ερέομαι exquiro. Κ 432 τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα | Hes. διερωτᾶτε.

δι-έπω administro, ordino. Β 206 ὣς ὅ γε κοιρανέων δίεπε στρατόν sch. A διὰ τοῦ στρατοῦ ἐνήργει cf. Hes., EM. 273, 11 ἐδίωκεν, ἢ διέτασσεν, διεκόσμει, Herod. δίεπε· δασυντέον τὸ ἕπω, Ω 247 σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας . . ., cf. Herod. sch. V, Lehrs Ar. 308, La Roche HT. 118, Λ 706 μ 16 τὰ ἕκαστα διείπομεν EM. 320, 20 περὶ πάντα εἴχομεν σπουδαίως, Λ 166 τὸ μὲν πλεῖον - πολέμοιο | χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ' Apoll. Lex. 58, 28 διαπονοῦσι, ἐνεργοῦσι cf. Hes., h. Merc. 67 ὁρμαίνων δόλον αἰπὺν ἐνὶ φρεσίν, οἷά τε φῶτες | φηληταὶ διέπουσι. EM. 368, 17, E. Gud. 145, 56, Suid., Eust. 1348, 12. 1705, 53, La Roche HSt. 111, Roediger K. Ztft. 17, 318.

δι-έργω distineo, dirimo. Μ 424 ὣς ἄρα οὓς διέεργον ἐπάλξιες.

δι-ερέσσω remigo per mare. μ 144 ἑζόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν | sch. ἀνεσπασάμην ταῖς χερσὶ τὸ ὕδωρ, ὥσπερ κώπαις ταῖς χερσί μου διενηξάμην, ξ 351 χερσὶ | ἀμφοτέρῃσιν | νηχόμενος v. l. διήρεσσ' v. Kayser, Bekk. HBl. 144, 29. — EM. 274, 32, Hes.

διερός (δι Curt. Et. 221) 1) fugator ζ 201 οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ δ. βροτός . . ., sch. H ὁ ζῶν, cf. PQV, B, EHPQT οὕτως τὸν ζῶντα Ἀρίσταρχος . . ., Gl. Pal. βλαπτικός, πειρατικός, πειρατής, Lehrs Ar. 47 non est iste vir fugator homo (h. e. non is est quem fugere opus sit). — 2) fugax ι 43 διερῷ ποδὶ φευγέμεν sch. PQV μεταφορικῶς τῇ νηί. οἱ δὲ διερῷ τῷ ὀξεῖ καὶ ταχεῖ. οἱ δὲ τῷ ζῶντι, ἐπεὶ ξηροὶ οἱ ἀποθανόντες cf. sch. T. Apoll. Lex. 58, 31 διύγρῳ cum aliis ad διαίνω referens cf. EM. 274, 1, E. Gud. 144, 32, Or. 48, 1, Suid., Hes., Eust. 1559, 43. 1615, 14, Lob. Prol. 261 Doed. Gl. 177.

δι-έρχομαι pertranseo. 1) Ψ 876 ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος, τ 453 δουρὸς ἀκωκή |, Υ 263 φάτο γάρ - ἔγχος | ῥέα διελεύσεσθαι, Ω 716 εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν ubi οὐ. cum δ. iungendum, Ν 144 ὣς Ἕκτωρ εἵως μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης | ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας (v. l. ῥεῖα δ' ἐλεύσ. v. Did.) ubi acc. indicat, quo tendit, Κ 492 ὅπως κ. ἵπποι | ῥεῖα διέλθοιεν, — 2) c. gen. Υ 100 χροὸς ἀ. διελθέμεν v. l. διελθεῖν v. La Roche HT. 429, HU. 98, ζ 304 ὦκα μάλα μεγάροιο δ. — 3) c. acc. Γ 198 ἀρνειῷ - | ὅς τ' οἰῶν μ. πῶυ διέρχεται, Ζ 392 διερχόμενος μ. ἄστυ |. — transl. Ven. 276 ὄφρα κε ταῦτα μετὰ φρεσὶ πάντα διέλθω | percurram. — tmesis non statuenda est Δ 481 Η 247 Λ 398. — Hes., La Roche HSt. 112.

[**δί-ετες** nonnulli scripserunt β 106 τ 151 ω 141 pro τρίετες sed cf. Ariston. β 89 107.]

δι-έχω perrumpo. Ε 100 ἀντικρὺ δὲ διέσχε (ὀιστός) prominebat, Λ 253 δουρὸς ἀκωκή |, Υ 416 παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή | Apoll. Lex. 58, 29 διῆλθε cf. Suid., Hes., Eust. 527, 2. 842, 54. 1108, 18. — De Ν 519 Ξ 451 cf. Hoffm. Unt. 2, 11.

δίζημαι (ex δίδjημαι explicat ad ζε rad. referens Curt. Et. 572 cf. Pott EF[1]. 2, 36 Christ Lautl. 150) quaero. Δ 88 Πάνδαρον - διζημένη - εἴ που ἐφεύροι | Zenod. εὗρε δὲ τόνδε versum insequentem ne scribens quidem sed v. Ariston., sch. BLV, cf. Ε 168 Ν 760, Κ [84 ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος ἤ τιν' ἑταίρων] ἀθετ. v. Ariston., Ρ 221 οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν δ. οὐδὲ χατίζων | ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον |, ο 90 πατέρ' - δ., φ 161 ἄλλην δή τιν' ἔπειτα Ἀχαιιάδων - | μνάσθω ἐέδνοισιν δ. sch. V ζητῶν cf. π 391, π 239 ἦ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους |, (sch. H ἀθετεῖ Διονύσιος), φ 22 ἵππους δ., αἵ οἱ ὄλοντο |, h. Merc. 191 βοῦς - δ. cf. 216 262 370, α 261 φάρμακον ἀνδροφόνον δ., λ 100 νόστον δίζηαι, ψ 253 νόστον ἑταίροισιν δ. ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ |. EM. 274, 11. 621, 37, Suid., Hes., Eust. 1774, 30. 1900, 5, Lob. Rhem. 193, Doed. Gl. 159.

δί-ζυξ (ζεύγνυμι) biiugis. Ε 195 παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι | ἑστᾶσι Ariston. ὅτι δυοῖν ἵπποις ἐχρῶντο, cf. Κ 473 v. Ariston. Eust. 538, 13. 819, 8. 914, 20.

δίζω (volgo ad δύο stirpem refertur cf. Benf. 2, 221, Doed. Gl. 163, sed v. Curt. Et. 572, cf. δίζημαι) mecum disquiro, dubius haereo. Π 713 δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας, | ἦ . . ., nonnulli δῖζε sed v. Lob. Par. 406. — Hes. φροντίζειν, ἐρευνᾶν, ζητεῖν cf. EM. 274, 11, E. Gud. 148, 3.

Δίη ἐν ἀμφιρύτῃ Ariadnen Artemis interfecit λ 325 cf. Naegelsb. h. Theol. 116. Insula Naxos, cf. Diod. 3, 51. Curtius ü. Naxos B. 1846. Preller ausg. Aufs. p. 16.

διηκόσιοι (δίς, ἑκατόν cf. Ahrens K. Ztft. 8, 354 Curt. Et. 130) ducenti. Ι 383 δ. - | ἀνέ-

ρες, Θ 233 Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος | στήσεσθ' ἐν πολέμῳ.

δι-ηνεκής (διά, ἐνεκ M. Mueller K. Ztft. 4, 273 Curt. Et. 288) continuus, perpetuus. Π 321 νώτοισιν - διηνεκέεσσι, ξ 437 v. — δ. - | ἀργιόδοντος ὑός sch. BQ συνεχέσι νωτιαίοις κρέασι, σ 375 εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην | sch. PV τὴν ὑπὸ μιᾶς ὁμῆς σχιζομένην, ν 195 ἀτραπιτοί τε διηνεκέες sch. M μακραί, M 134 δρύες - | ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι | sch. BL εἰς πλάτος καὶ μέγεθος διηκούσαις, M 297 ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειὰς | χρυσείῃς ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον sch. BLV ἀπὸ ἴτυος εἰς ἴτυν. — διηνεκές adv. h. Ap. 77, 116 διέθηκε θεμείλια Ἀ. | εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ δ. — EM. 274, 19, E. Gud. 146, 3, Hes., Eust. 682, 64. 896, 7. 1519, 42. 1852, 1, Lob. Prol. 145. 320; Doed. Gl. 2092. Inde

δι-ηνεκέως perpetuo usque ad finem. δ 836 οὐ - δ. ἀγορεύσω | sch. PV σαφῶς, ἀκριβῶς, ἕως τέλους τὰ πάντα cf. BEQ, cf. η 241 sch. E, P et V, μ 56 sch. H διαρρήδην. ἔνιοι δὲ ῥᾳδίως cf. sch. V, Hes., Eust. 1519, 42. 1711, 18. — δι-ίημι ρ 328 ω 177.

δι-ικνέομαι percurro oratione. Ι 61 ἐξείπω καὶ πάντα διΐξομαι sch. ALV διελεύσομαι τὰ πράγματα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. δασυντέον τὸ διΐξομαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἵκω ἐγένετο· ἐπιφέρει γοῦν 'ἐπὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων' cf. Lehrs Ar. 315, La Roche HT. 429, cf. h. Cer. 416, Τ 186 ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διΐκεο καὶ κατέλεξας |, cf. Hes., Eust. 735, 38. 1179, 11, La Roche HSt. 112.

διϊ-πετής (πετ Curt. Et. 198), prius membrum ad διϝες refert Roediger comp. Gr. p. 49 K. Ztft. 16, 160 cf. Schoenberg comp. Gr. p. 24. ab Iove delapsus, e pluvia de coelo cadente oriundus. Ρ 263 διιπετέος ποταμοῖο | sch. A διοπετοῦς· οἱ γὰρ ὄμβροι ἀπὸ Διός, D καταφεροῦς, πραεοῦς. ἤτοι τοῦ ὑπὸ Διὸς πληρουμένου, cf. B, Π 174 Σπερχειοῖο δ. π. | cf. sch. AD, L, BL, Φ 268 326 δ. π. | Xanthi. δ 477 581 Αἰγύπτοιο δ. π | cf. sch. E, B, EHQ ad 477, η 284 δ. π. | in terra Phaeacum cf. sch. E, P, Choerob. 192, 30 διὰ τοῦ ι γράφεται παρὰ τὴν Διὶ δοτικὴν γεγονὸς παρὰ τὸ πεσεῖν οἱονεὶ ὁ ἐκ Διὸς πεπτωκώς, Apoll. Lex. 58, 33, Cram. an. P. 3, 23, 19, EM. 275, 9. 16, E. Gud. 148, 19, Hes., Eust. 317, 21. 1053, 7. 1505, 58, Osann Qu. H. 1, 4, La Roche HT. 226. Lehmann Loc. 1870 p. 8 expl. 'in der Helle fliessend'.

διϊ-πέτης (πετ) in aëre volans. h. Ven. 4 οἰωνούς τε διιπέτεας codd. διιπετέας sed v. Baumeist. minus bene explicatur: a Iove missus, Iovis iussu volans.

δι-ίστημι distare vel dissidere facio. a) Ω 718 διέστησαν discesserunt, Ρ 391 διαστάντες τανύουσι |, M 86 δ. σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, | πένταχα κοσμηθέντες sch. B τῶν ἵππων, ἢ ἑαυτῶν id quod melius, Φ 436 διέσταμεν, sch. A ἀντὶ τοῦ ἀφέσταμεν τῆς μάχης cf. sch. B, Eust. 1245, 1, Π 470 τὼ δὲ διαστήτην equi consternati, Ν 29 γηθοσύνῃ (v. l. γηθοσύνῃ) δὲ θάλασσα διΐστατο diducebatur, paraphr. διεμερίζετο. — b) transl. Α 6 διαστήτην ἐρίσαντε | Ἀ. τε - κ. δ. - Ἀχιλλεύς | discordabant v. l. ap. sch. L διεστήτην quod praefert Lange Phil. 4, 701 sed v. Grotefend ib. 5, 166, Schmidt 9, 426. mire nonnulli διὰ στήτην (h. e. γυναῖκα) ἐρίσαντο v. Eust. 21, 43. — EM. 270, 53, E. Gud. 145, 19, Hes., Eust. 1111, 47.

διΐ-φιλος Iovi carus. in Veneto ubique disiunctim scribitur exc. Α 74 v. La Roche TZ. p. 8, comprobat Hoffmann Il. Φ et Χ p. 106 sed v. Bekk. HBl. 96, 7. 180, 1, Lob. Par. 23, La Roche HT. 312. — Α 86 Ἀπόλλωνα δ. v. Naegelsb. ad l., HTh. 109, — Π 169 Ἀχιλλεύς | - δ. cf. Σ 203 Ω 472, Α 74 Ἀχιλεῦ - διίφιλε, Χ 216 δ. φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ |, Λ 611 Πάτροκλε δ., Κ 527 Ὀδυσεὺς - δ., Λ 419 473 Ὀδυσῆα δ., Ι 168 Φοῖνιξ - δ., Β 628 δ. ἱππότα Φυλεύς |, Ζ 318 Θ 493 (v. sch. BL) Κ 49 Ν 674 Ἕκτωρ - δ. — Θ 517 κήρυκες - δ. — Choerob. Orth. 192, 16, EM. 275, 6 ὥσπερ παρὰ τὴν Ἄρηι δοτικὴν γίνεται ἀρηίφιλος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Διὶ διίφιλος cf. E. Gud. 147, 45, Hes., Hoffmann Qu. H. 1, 162, La Roche HU. 1. 65, Geppert Urspr. 1, 79 n. b.

δικάζω (δίκη Curt. Et. 561. 588) ius dico, decerno. Α 542 κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν Hes. δικαιοῦν, Θ 431 τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ | Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, Ψ 579 δικάσω, Ψ 574 ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ | v. Ariston. Σ 506 ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαζον | iudices, ius dicebant, non bene Doed. pro δικάζοντο dictum putat, cf. sch. B, Naegelsb. HTh. 291, λ 547 παῖδες δὲ Τρ. δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀ. | cf. sch. HQV, ἀθετ. v. sch. H, cf. Nitzsch III, 300, Beitr. z. Gesch. d. ep. P. 238 n. 143, Schoemann ep. II, 170 n. 81. — Med. in ius voco, iudicio contendo s. discepto μ 440 κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων παρὰ νηυσὶν | τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος. — Suid., Eust. 147, 17.

δίκαιος (δίκη) boni moris observans, iustus. γ 52 πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δ. | cf. Nitzsch, h. Ven. 20 δ. τε πτόλις ἀνδρῶν |, β 282 οὔ τι νοήμονες οὐδὲ δ. |, proci, γ 133 ν. οὐ. δ. | Argivi, cf. Gladstone HSt. ed. Schuster p. 392. ξ 120 ι 175 ν 201 ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δ., | ἦε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής | cf. Naegelsb. HTh. 151, θ 575 ὅσσοι χαλεποί τε καὶ ἄ. οὐ δ. | οἵτε φ. καί σφιν ν. ἐ. θ. |, ν 209 οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δ. | ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ..., — ν 294 φ 313 ξείνους Τηλεμάχου, σ 414 ν 322 ἐπὶ ῥηθέντι δ. | cf. Naegelsb. Α 539. — Compar. Τ 181 δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ | ἔσσεαι cf. sch. B Superl. Λ 832 δικαιότατος Κενταύρων | Chiron cf. sch. AD, sch. BLV φιλοξενώτατος, Ν 6 Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων | cf. Nicanor Did., Friedl. ad l., sch. AV, h. 8, 5 δ. ἀγὲ φωτῶν | Mars. — EM. 275, 36, E. Gud. 108, 37 Poll. On. 8, 7, Hes., Eust. 886, 53, G. Hermann JJb. 52, 141. Inde [μνᾶσθαι

δικαίως ex aequo more, iuste. ξ 90 δ.

δικας-πόλος (πελ) qui ius colit, administrat. Α 238 μιν (σκῆπτρον) υἷες Ἀχαιῶν | ἐν παλάμῃς φορέουσι δ., οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, λ 186 δαῖτας, ἃς ἐπέοικε δ. ἄνδρ' ἀλεγύνειν |. EM. 275, 32 δίκας σπένδοντας περὶ τὸ δίκαιον πολουμένους cf. E. Gud. 149, 29. 32, Suid., Hes., Eust. 92, 40. 1678, 64 Ahrens Themis II, 20, Naegelsb. HTh. 278. 290.

δί-κερως (δίκερϝος Brugmann Curt. St. 161 cf. Curt. Et. 140) bicornis. h. 19, 2. 37 δ. κέρωτα Pana).

δίκη (δικ Curt. Et. 129, Sonne K. Ztft. 1, 84, v. δείκνυμι) 1) mos, consuetudo. τ 43 αὕτη τοι δ. ἐστὶ θεῶν sch. V, Q οὗτος ὁ τρόπος

cf. Naegelsb. HTh. 167, δ 691 δ. θείων βασιλήων | v. sch. PQ, σ 275 μνηστήρων δ' οὐχ ἥδε δ. τὸ πάροιθε τέτυκτο | sch. BQ ἔθος . . ., ξ 59 ἡ γὰρ δμώων δ. ἐστὶν κτλ., cf. sch. B, V, τ 168 ἡ γὰρ δ. ὁππότε πάτρης ἧς ἀπέῃσιν ἀνὴρ κτλ., ω 255 εἰδέμεναι μαλακῶς· ἡ γὰρ δ. ἐστὶ γερόντων, h. Ap. P. 280 αὕτη μέν γε δ. πέλει ἀνδρῶν - | ὁππόταν ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηί - | ἔλθωσιν, λ 218 αὕτη δ. ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν | naturae lege, cf. sch. H. — 2) iustum, ius. Τ 180 μή τι δίκης ἐπιδευὲς, sch. B τοῦ δικαίου, Π 388 ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες |, ξ 84 δ. τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων (θεοί) cf. Friedl. anal. 471, h. Merc. 324 ἀμφοτέροισι δίκης ἔκειτο τάλαντα | libra iustitiae v. Baumeist., cf. Naegelsb. HTh. 291, h. Merc. 312 δὸς δὲ δίκην καὶ δέξο παρὰ Ζηνὶ Κρονίωνι |, Σ 508 ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι | ubi alii δ. referunt ad causam a litigantibus agendam, alii ad sententiam a iudicibus dicendam cf. sch. A et B, Philostr. 10, 126 Jacobs, Ψ 542 Ἀ. — Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ', paraphr. δικαίως v. La Roche, Doed. expl. δικανικῶς, iuris actione vel iurgans cf. Eust. 1315, 25. — plur. ι 215 ἄνδρ' - | ἄγριον οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας | cf. Ahrens Themis II, 6. Π 542 Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ | cf. sch. BL, h. Cer. 152 βουλῇσι καὶ ἰθείῃσι δίκῃσιν |, γ 244 περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων | Nestor, ἀθετ. v. sch. HM, λ 571 οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα |, ἀθετ. v. sch. HQT. — Herod. μον. λ. 14, 1, EM. 275, 52, Hes., Eust. 1750, 51. 1846, 45, G. Hermann JJb. 52, 141, Doed. Gl. 2037 (δίκαιος, δικάζω, δικασπόλος, ἐνδικίη, ἀδίκως, ἀδικέω).

δι-κλίς (κλι, κλίνω, sed alii pro δικληΐς dictum putant cf. Draco p. 56, EM. 518, 20, Lob. Par. 231, Elem. 1, 327, Doed. Gl. 2116) pl. bifores (portae s. valvae). Μ 455 πύλας - σιβαρῶς ἀραρυίας | δικλίδας cf. sch. V, β 345 σανίδες πυκινῶς ἀ. δ., ρ 268 θύραι δ' εὐεργέες εἰσὶν | δ. cf. EM. 275, 34. 500, 24, E. Gud. 312, 30, Suid., Hes., Apoll. Lex. 59, 2, Eust. 914, 19. 1449, 5.

δίκτυον (a δικεῖν Lob. Prol. 212, L. Meyer V. Gr. 2, 615, Legerlotz K. Ztft. 8, 396, ad δέχομαι refert Doed. Gl. 2040) rete. χ 386 ἰχθύας - δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ cf. Eust. 1931, 30. 344, 4, EM. 278, 92, E. Gud. 146, 16, Or. 46, 17, Suid., Hes., Poll. On. 5, 26. 7, 179.

δινεύω, δινέω (δίνη, prioris formae, quam per epenthesin e posteriore natam putat Lob. Rhem. 200 praes. opt. δινεύοι, ptc. δινεύων, δινεύουσαν, δινεύοντες, ipf. ἐδίνευον, iterat. δινεύεσκε, posterioris act. ipf. ἐδίνεον, δίνεον, δινέομεν, aor. ptc. δινήσας, med. ipf. ἐδινεόμεσθα, δινείσθην, pass. aor. δινηθήτην Χ 165?, coni. δινηθῶσιν, inf. δινηθῆναι, ptc. δινηθείς) — 1) circumago, verso Ψ 840 ἧκε δὲ δινήσας (σόλον), ι 384 ἐφύπερθεν ἀερθεὶς | δίνεον, ι 388 τὸν ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἑλόντες | δινέομεν, Σ 543 ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα | paraphr. οἱ ζ. συστρέφοντες ἤλαυνον. — 2) versor, vagor. Σ 494 κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, Σ 606 δ [19] δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνευον κατὰ μέσσους | Apoll. Lex. 62, 15 περιεδίνουν καὶ περιωρχοῦντο, Δ 541 ὅς τις ἔτ' ἄβλητος — | δινεύοι κατὰ μέσσον sch. BDL συστρέφοιτο, Ω 12 δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός sch. B περιήρχετο, τ 67 δινεύων κατὰ οἶκον sch. B δινούμενος, ἀναστρεφόμενος, Ψ 875 τῇ - δινεύουσαν (πέλειαν) — ι 153 νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν | v. sch. V, π 63 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι | πλαζόμενος, Ρ 680 σοὶ - ὄσσε φ. | παντόσε δινείσθην - κατὰ ἔθνος ἑταίρων | εἴ που - ἴδοιτο, h. Merc. 45 δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί. — χ 85 pro ἰδνωθείς Aristarchus legit δινηθείς explicans στροβηθείς, περιφερὴς ἔπεσε τῇ τραπέζῃ, ὡς περικλασθῆναι περὶ αὐτήν v. Apoll. Lex. 130, 9, Lehrs Ar. 154, Kayser, Χ 165 pro πόλιν περιδινηθήτην de quo cf. sch. BL, nonnulli scr. πόλιν πέρι δ. rec. La Roche. — Apoll. Lex. 59, 3, EM. 277, 17, E. Gud. 146, 34, Hes., Sust. 1161, 24. 1480. 13, Geppert Urspr. 2, 145, Lob. Rhem. 145. (ἀμφι-, ἐπι-, στρεφε-δινέω).

δίνη (δι Curt. Et. 221) vortex, gurges. Φ 246 ἐκ δίνης ἀνορούσας |, v. l. λίμνης v. Ariston., Did., ζ 116 βαθείῃ δ' ἔμβαλε δ. | sch. QV. τῇ τῶν ὑδάτων συστροφῇ, Φ 213 βαθέης δ' ἐκ φθέγξατο δ. |, pl. Φ 132 ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε - ἵππους | Aristoph. damnavit. v. sch. A, Φ 239 ζ. δὲ σάω — | κρύπτων ἐν δ. βαθείῃσιν μεγάλῃσιν |, Φ 11 ἑλισσόμενοι περὶ δίνας cf. Leutsch Phil. 26, 641, Hoffm. ad l., Φ 353 ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες οἳ κατὰ δίνας |. — Choerob. 192, 30, EM. 276, 44, E. Gud. 191, 41, Suid., Doed. Gl. 2419, Lob. Prol. 17. (δινέω, δινεύω, ἀργυροδίνης, βαθυδίνης, δινήεις, βαθυδινήεις.

δινήεις (δίνη) vorticosus. Φ 125 Σκάμανδρος | — δ., Χ 148 Σκ. δινήεντος Θ 490 ποταμῷ ἔπι δ. | Scamandro, cf. Φ 206, Ξ 434 Φ 2 Ω [693] Ξάνθου δ. sch. B τοῦ περιφερῆ ῥεύματα ἔχοντος, cf. Φ 332 in agro Troiano, sed Β 877 Ξάνθου ἄπο δ. |, Ε 479 Ξ. ἔπι δινήεντι | in Lycia, Υ 392 Ἕρμῳ δ. |, h. 21, 2 ποταμὸν πάρα δ. | Πηνειόν, λ 242 ἐν προχοῇς ποταμοῦ - δ. | (Ἐνιπῆος), ζ 89 ποταμὸν πάρα δ. | in terra Phaeacum. — Suid. δίνας ἔχοντος, συστροφὰς ὑδάτων περιφερεῖς τινας πεποιημένας, cf. Hes., Eust. 369, 26. 1553, 30, Goebel epith. in εις desin p. 5.

(**δῖνός**) pro ἐν δεινῷ σάκει Υ 259 nonnulli scripserunt δινῷ Did. τὸ δινῷ ἔξω τοῦ ε ἀπὸ τοῦ δινεῖσθαι 'δινωτὴν φορέουσα', et pro ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα Φ 25 δινοῖο cf. sch. V δίνας ἔχοντος καὶ ἤδη ἀχροκελαινιῶντος, non bene. cf. Eust. 1221, 41, Hoffmann Il. Φ et Χ p. 220.

δινωτός (δινόω, δῖνος) tornatus, artificiose factus. Ν 407 (ἀσπίδα) ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ | δινωτήν sch. BL περιφερῆ· δῖνος γὰρ ὁ τόρνος, paraphr. εὖ περιδεδινημένην, Γ 391 δινωτοῖσι λέχεσσιν | Ariston. ὅτι δεινωτὰ (sic) λέχη λέγει ἤτοι διὰ τὸ τετορνεῦσθαι τοὺς πόδας, ἢ διὰ τὴν ἔντασιν τῶν ἱμάντων . . ., sch. D ἤτοι πεποικιλμένοις ἢ κατὰ συστροφὴν τετορνευμένοις cf. sch. BL, Apoll. Lex. 95, 5 Kayser Philol. 18, 680, τ 56 κλισίην - | δ. ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ Apoll. Lex. 59, 4 στρογγύλην cf. EM. 277. 8, E. Gud. 146, 59. 147, 3, Or. 44, 1, Suid., Eust. 428, 11. 939, 60. 1855, 25.

δῖο-γενής ex Iove ortus. Κ 340 β 352 366 ε 387 ο 485 δ. Ὀδυσεύς, θ 3 δ. - πτολίπορθος Ὀ. |, σ 312 δ. - πολύμητις Ὀ. |, ψ 306 ὁ δ. Ὀ., Β 173 Δ 358 Θ 93 Ι 308 624 Κ 144 Ψ 723 ε 203 κ 401 [456] 488 504 λ [60] [92] 405 473

617 ν 375 ξ 486 π 167 χ 164 ω 542 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ |, κ 443 διογενές Od. Λ 489 δ. Πηλέος υἱός |, Φ 17 ὁ δ. Achilles, Δ 489 Η 249 Αἴας δ., Η 234 Ι 644 Λ 465 Αἶαν διογενές..., Ψ 294 Μενέλαος | δ., Λ 337 Λ 823 Π 49 126 707 δ. Πατρόκλεις, Λ 810 δ. Εὐαιμονίδης Eurypylus, Ι 106 διογενές Agamemno, v. l. nonnullorum διογενεῦς cum Ἀχιλλῆος quod sequitur coniungentium cf. sch. AD. — De accentu cf. Herod. II 57 Lehrs Qu. ep. 150, in univ. Hes. διογενές· εὐγενέστατε, Eust. 76, 2. 199, 20, Duentz. γ 480, Krah Phil. 17, 197 Gladstone HSt. ed. Schuster p. 283.

Διόθεν ab Iove. Ο 489 Δ. βλαφθέντα βέλεμνα |, Ω 194 561 Δ. μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν cf. Apoll. adv. 599, Lob. El. 2, 145.

δι-οϊστεύω sagittam mitto per quid. a) c. gen. τ 578 φ 76 διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων | sch. V τοξεύσει, διαπεράσει cf. sch. H, φ 97 127 νευρὴν ἐντανύσειν διοϊστεύσειν τε σιδήρου | ubi tamen Aristarchus ἐντανύειν et διοϊστεύειν legisse videtur cf. Ariston. Χ 67, Kayser Phil. 17, 701. 18, 650 n. 6, τ 587 ν. ἐντανύσαι διοϊστεῦσαί τε σ. |, φ 114 εἴ δέ κεν ἐντανύσω διοϊστεύσω τε σ. | — b) abs. μ 102 διοϊστεύσειας sch. BQ οἰστῷ καταλάβοις ἀπὸ σκοπέλου εἰς σκόπελον.

δι-οιχνέω permeo, vagor. h. 19, 10 ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ | Pan.

Διοκλῆς· υἷε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε, Ε 542, 549, ipse f. Orsilochi et Diocli nepos 547, apud quem Telemachus Pheris noctem commoratur γ 488 = ο 186. — 2) Διοκλεῖ πληξίππῳ | Eleusinio Demeter sacra sua tradidit h. Cer. 5, 474. Διόκλου 153, de Διόκλος Ruhnken.

δι-όλλυμι prorsus perdo. β 64 οὐδ' ἔτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε funditus periit.

[**Διομήδη** καλλιπάρῃος | Θόρβαντος θυγάτηρ Ι 665 cum Achille concubuit.]

Διο-μήδης Ε 519, ἀγαθὸς Δ. | Κ 559, βοὴν ἀγαθὸς Δ. | Β 563 567 Ε 114 320 347 432 596 855 Ζ 12 122 212 Η 399 Θ 91 145 Ι 31 696 Κ 213 241 289 Λ 345 Ξ 109, κρατερὸς Δ. | Δ 401 411 Ε 143 151 251 286 814 Κ 369 446 536 Λ 316 361 384, Τυδείδης - -κρ. Δ. | Η 163 Θ 532 Λ 660 Π 25 Ψ 290 812 472, Τυδέος υἱὸς ὑπέρθυμος Δ. | Ε 376, Τυδείδης δουρικλειτὸς Δ. | Δ 333. — Τυδείδεω Διομήδεος Π 74, Ζ 306 Θ 115 134 Κ 568 Ψ 377, Δ. ἱπποδάμοιο | Ε 415 781 849 Η 404 Θ 194 Ι 51 711, Τυδείδεω - Δ. ἱ. | γ 181, Διομήδει Κ 227 476, Τυδείδῃ Δ. Ε 1 225 866 Λ 312; Δ. δίῳ | Κ 502; Διομήδεα Θ 138 Κ 340, Δ. δῖον | Ε 837 846 Κ 508, Τυδείδην Δ. Ζ 235 Κ 150 Φ 396, Τυδέος υἱὸν ὑπερφίαλον Δ. | Ε 881, Τ. υἱ. ὑπέρθυμον Δ. | Δ 365 — Διόμηδες Ε 124 Κ 341 477, Τυδείδη Δ. Ε 243 826 Κ 234, cf. Τυδείδης, Τυδεύς, f. Tydei et Deipylae, Aetolus Ψ 470, cf. Ξ 109 sqq. ἄριστος Ἀχαιῶν Ε 414, cum LXXX navibus Troiam adiit Β 567 sq., in Ε fortissime pugnat et a diis in primis adiuvatur, Venerem Ε 335 sqq. et Martem 855 sq. volnerat; cum Glauco arma permutat Ζ 119 sq. Est inter novem praestantissimos post Achillem et in his inter tres optimos Η 163 179 399 Θ 91, solus cum Hectore contra auspicia pugnare volt 99 sqq., Nestore suadente cedit 157 sqq., revertitur 253 sqq. Agamemnoni contradicit Ι 31 sqq., legationem missam vituperat 697 sqq. Speculatur cum Ulixe Κ 159 sqq., quocum Troianorum inpetum cohibet Λ 312 sqq. In certamine ludicro de victoria sibi ablata flet Ψ 290, 377, 385 405 470 sqq. 681 sqq. Troia capta celerrime profectus salvus Argos redit γ 180 sqq.

Δῖον τ' αἰπὺ πτολίεθρον | Β 538 urbs Euboeae, ἐν τῷ Ὠρεῷ τ. τό τε Κήναιον, κ. ἐπ' αὐτῷ τὸ Δῖον Strab. XI, 5.

Διόνῡσος (Διο συνσος, sunu Son' Savelsb. Ztft. XVI 60; Nysae deus Voss Preller Welcker; θεὸς νύχιος Bergk Philol. XIV 182) Διώνυσος Ζ 135, μαινομένοιο -οιο, 132, ω 74, Διόνυσος ἐρίβρομος... h. Dion. 6, 56, ὁ Βάκχειος Δ. | h. 19, 46, Διονύσου λ 325, Κισσοκόμην Διόνυσον ἐρίβρομον . . . h. 26, 1. [Διώνυσον Σεμέλη τέκε Ξ 325], Δ., Σεμέλης ἐρικυδέος υἱόν | h. Dion. 6, 1, πολυστάφυλ' ὦ Διόνυσε | h. 26, 11, Διώνυσ' εἰραφιῶτα | h. 34, 20, f. Iovis et Semeles h. 6, 1 Ξ [325], in Thraecia colitur Ζ 132 sqq. Cf. Gladstone p. 218, Naegelsb. h. Theol. 115.

δι-οπτεύω speculor. Κ 451 διοπτεύσων ἢ ἐναντίβιον πτολεμίξων Suid. διοψόμενος, κατασκοπήσων cf. EM. 278, 8. 11, Hes., Eust. 817, 52.

δι-οπτήρ speculator. Κ 562 διοπτῆρα κτλ. cf. EM. 278, 10, Suid., Hes., Eust. 817, 53.

δι-ορύσσω perfodio. φ 120 πρῶτον μὲν πελέκεας στῆσεν, διὰ τάφρον ὀρύξας, | πᾶσι μίαν μακρήν cf. sch. B Hes.

Δῖον ἀγανόν | Ω 212 Priami f. cf.

δῖος (ex δίϝιος, rad. διϝ, skr. divjas, lat. divus Curt. Et. 222. 471 cf. Brugmann Curt. St. 4, 99. 146, Grassmann K. Ztft. 11, 28, Duentz. ib. 12, 22 Christ Lautl. 266. Prior syllaba in arsi ponitur praeter Ι 538 Κ 429 Μ 21 Ν 195 Π 365 τ 177 h. Cer. 70, h. 34, 2 cf. Nauck Mél. Gréco-Rom. 2, 401. — masc. δῖος, δίου Η 138 γ 84, δίῳ, δῖον, δῖε, pl. δῖοι, fem. δῖα (cf. Arcad. 194, 28, Draco 79, 17 sch. AB Β 152) δίης Π 365 h. Cer. 70, δίῃ Λ 686 698 (v. l. γ 367), δῖαν, neutr. δῖον Ι 538 h, 34, 2, δῖα h. Merc. 142) splendidus, ap. Hom. fere ubique transl. illustris, plerumque propter generis nobilitatem. a) deae et nymphae 1) Ἀθήνη Κ 290 δῖα θεά, Ζ 305 Σ 205 σ 190 υ 55 δ. θεάων | cf. σ 197 ubi Zenod. scr. δῖ' Ἀφροδίτη v. sch. H Vind. 133 cf. Duentz. Zenod. 106 qui scholion refert ad 190. — 2) Ἀφροδίτη h. Ven. 172 δ. θεάων Β 820 Γ 389 413 (ἄθετ.) Ε 370 υ 68 δῖ' Ἀ. | υ 73 Ἀ. δῖα. — 3) Δημήτηρ, h. Cer. 63 250 483 δ. θεάων |. — Ε 381 Διώνη δ. θεάων |. — 5) Εἰδοθέη δ 382 398 δ. θεάων |. — 6) Ἥρη Ξ 184 δ. θεάων |, — 7) Θέτις Τ 6 Ω 93 δ. θεάων |. — 8) Ἱστίη h. Ven. 28 δ. θ. . — 9) ε 263 321 372 δ. Καλυψώ |, ε 159 192 δ. θεάων |, α 14 (v. Nitzsch) ε 78 85 116 180 20. 242 246 258 276 ι 29 Καλυψὼ δ. θεάων |. — 10) Κίρκη κ 400 455 487 503 μ 20 115 1. 155 δ. θεάων |, eadem v. l. fuit μ 36 pro πότνια Κίρκη | v. La Roche. — 11) μ 133 δ. Νέαιρα — 12) h. Merc. [99] h. 32, 8. 17 δ. Σελήνη |. — 13) Χάρις Σ 388 δ. θεάων |. Ι 538 δῖον γένος, rectius cum Nicanore refertur ad Dianam quam cum sch. BL ad aprum. Duentzer ad hunc referens scr. θεῖον, h. 34, 2 δ. γένος Bacchi praeterea nullus deus ap. Hom. δῖος vocatur solus Zenod. scr. Ρ 582 Ἕκτορα δὲ φρένας δ. Ἄρης ὄτρυνε μετελθών | v. Ariston. — b) viri Ω 249 Ἀγάθωνά τε δ. | — Β 221 Γ 120 λ 16. Ἀγαμέμνονι δ. |, Σ 257 Ἀ. - δίῳ |, Δ 22. Λ 251 Ἀ. δῖον | cf. Η 312 Ψ 36. — Ξ 425 Ο 31. Φ 579 δ. Ἀγήνωρ, Λ 59 Ν 490 Π 535 Ἀ. δ.

cf. Φ 545. — Θ 333 Χ 422 δ. Ἀλάστωρ |. — Γ 329 Η 355 Θ 82 | δ. Ἀλέξανδρος, Γ 403 Ν 766 δῖον Ἀ. cf. 352 (ἀθετ.) Ariston. δῖον ἀκαίρως ὁ Μενέλαος τὸν ἐχθρὸν λέγει sed v. Friedl. ad l. — Ζ 31 Ἀρετάονα δ. | — Η 138 δῖον Ἀρηϊθόον. — δ. Ἀχιλλεύς | Α 7 292 Ε 788 Ζ 414 Ι 199 209 667 Ο 68 (ἀθετ. v. Ariston. ad 56) Ρ 402 Σ 228 305 343 Τ 40 364 384 Υ 160 386 388 Φ 39 67 161 359 Χ 102 172 205 326 330 364 455 Ψ 136 828 Ω 151 180 513 596 sch. D Α 7 θεῖος, εὐγενής, ἢ ἀπὸ Διὸς ἔχων τὸ γένος, ἔντιμος. cf. sch. L, Φ 138 250 | δ. Ἀχιλλέα, ποδάρκης δ. Ἀ. | Α 121 Β 688 Ζ 423 Λ 599 Π 5 Σ 181 Υ 177 413 445 Φ 49 149 265 Χ 376 Ψ 140 193 333 534 555 828 889 Ω 668. — Κ 502 Διομήδεϊ δ. |, Ε 837 846 Κ 508 Δ. δῖον |. — Ἕκτορι δ. | Ε 211 467 Η 42 169 Ι 356 Ρ 710 719 Σ 103 Χ 320 Ω 660 cf. Η 75 Ariston. ἡ δ. ὅ. Ἕ. δῖον | Ε 471 601 Η 192 Ι 651 Λ 197 327 Μ 83 Ν 688 Ο 239 583 682 Υ 240 428 440 Χ 226 393 (ἀθετ. v. Ariston.) Ω 175 390 257, in initio vs. Ζ 515 Ο 15 cf. Ariston. ἡ δ. ὅ. Ν 129 Χ 395 Ψ 24 Ω 22 50 593. — Π 571 δ. Ἐπειγεύς |. — Ψ 689 838 439 δ. Ἐπειός |, — Δ 319 δ. Ἐρευθαλίωνα. — π 461 ρ 508 φ 234 χ 157 δ. Εὔμαιε cf. Anton Rh. Mus. 19, 435. — γ 439 δ. Ἐχέφρων. — Ρ 705 Θρασυμήδεα δ. — Μ 343 δῖε Θοῶτα. — Ι 84 Λυκομήδεα δ. | — Ξ 3 δῖε Μαχᾶον. — λ 522 Μέμνονα δ. | — Ν 195 δ. τε Μενεσθεύς | — Λ 608 δῖε Μενοιτιάδη — δ 655 Μέντορα δ. | — Κ 54 Λ 510 α 284 Νέστορα δ. |, Β 57 Νέστορι δ. | — δ. Ὀδυσσεύς | (cf. sch. ABL Α 440) Α 145 Β 244 Γ 205 314 Ε 669 679 Η 168 Ι 169 192 223 Κ 460 Λ 449 767 (ἀθετ. v. Ariston.) Τ 48 141 310 Ψ 759 765 α 196 396 398 β 96 121 126 δ 280 ε 269 ζ 117 127 217 224 322 η 21 230 θ 381 494 ν 56 63 187 ξ 4 π 5 164 ρ 506 σ 117 τ 1 51 141 225 430 437 υ 1 92 104 120 φ 38 190 χ 81 ω 131 424 482; β 27 . δῖος, γ 48 δίου Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος Duentz. θείου, πολύτλας δ. Ὀ. | Θ 97 Ι 676 Κ 248 Ψ 729 778 ε 171 354 486 ζ 1 249 η 1 133 139 177 329 344 θ 199 446 ν 250 353 ξ 148 340 π 90 186 225 258 266 ρ 280 560 σ 90 81 τ 102 φ 414 χ 191 261 ψ 111 ω 176 232 348 490 504 537. — Ζ 216 Οἰνεύς - δ. — δ. Ὀρέστης | α 298 γ 306 λ 461 (ἀθετ. v. sch. falso a Dindorfio ad 458 relatum) — Ν 460 Πριάμῳ - δ. | — Σαρπηδόνα δ. | Ο 67 ἀθετ. v. Ariston. ad 56) Π 638 (ubi Aristarchus Σαρπηδόνι δίῳ | v. Nican.) cf. 678. — Κ 55 Τυδεΐ δ. | — Ε 76 Ὑψήνορα δ. | — φ 240 Φιλοίτιε δῖε. — Ω 251 pro Δῖον ἀγανόν nonnulli legerunt δῖον Ἀ. v. Ariston. — ad nomina appellativa virorum accedit Ω 618 δῖε γεραιέ Priamus, Ε 663 Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι | ἐξέφερον π. cf. 692, ξ 48 401 413 ο 301 1 20 333 452 ρ 183 260 589 φ 359 χ 162 δ. ὑφορβός | Eumaeus, π 56 ρ 507 φ 80 χ 129 ὑφορβόν | cf. ξ 3. — c) feminae: Β 714 δῖα γυναικῶν | Ἄλκηστις — Ζ 160 δῖ' Ἄντεια | Ariston. cf. Jacob Qu. ep. p. 10. — Ἑλένη 171 228 423 δ 305 ο 106 δῖα γυναικῶν | — Εὐρύκλεια. υ 147 δῖα γ. | cf. Bekk. HBl. 127, — Ε 70 δῖα Θεανώ | — γ 266 δ. Κλυταιμνήστρη cf. La Roche HU. 14 — h. 16, 2 Κορωνίς | — Πηνελόπεια. α 332 π 414 302 υ 60 φ 42 63 ψ 302 δῖα γ. | Ρ 40 Φρόντιδι δίῃ | — d) populi. Ε 451 Λ 455 504 Σ 241 Υ 354 γ 116 τ 199 δῖοι Ἀχαιοί | — Κ 429 τ 177 δ. τε Πελασγοί | sch. V οἱ εὐγενέστατοι cf. Bekker MB. 1864, 136, Naegelsb. HTh. 46 n. — e) equi: Θ [185] Λάμπε τε δῖε | v. Ariston. — Ψ 346 Ἀρείονα δ. - | Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃ ἐκ θεόφιν γένος ἦεν | cf. sch. B. — f) fluvii. Β 522 Κηφισὸν δ. — Μ 21 δ. τε Σκάμανδρος | v. sch. V. — g) terrae. γ 326 δ 313 ν 440 Λακεδαίμονα δ., in fine vs. δ 702 ε 20 ρ 121. — Β 615 ν 275 ο 298 ω 431 h. Ap. 249 Ἤλιδα δ., Λ 686 8 Ἤλιδι δίῃ | sch. ABD θαυμαστῇ, ἱερᾷ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτιμᾶτο Ὀλύμπιος Ζεύς. — h) urbs. Β 836 Φ 43 δ. Ἀρίσβην. — i) h. Merc. 142 Κυλλήνης - δῖα κάρηνα. — k) Π 365 h. Cer. 70 αἰθέρος ἐκ δίης, τ 540 αἰθέρα δῖαν, ubi proprie positum est. — l) ἅλς. ubique in fine vs. εἰς ἅλα δῖαν | Α 141 Ξ 76 θ 34, δ 577 λ 2, ε 261, Β 152, γ 153, Ο 161 (cf. Ariston. ἡ δ. ὅ.) 177, Ο 223, Φ 219, h. 7, 52 cf. Eust. 1010, 32, Goebel Ztft. G. 9, 544. — m) Ω 417 ἠῶς-δ., Ι 240 Λ 723 Σ 255 ι 151 306 436 μ 7 π 368 ἠῶ δ. | cf. Ι 662 λ 375 τ 50, τ 342 ἔνθρονον ἠῶ δ. | — n) μ 104 235 δ. Χάρυβδις sch. BQV φοβερά, παρὰ τὸ δέος, non bene. cf. Eust. 1716, 49 δαιμόνιόν τι ὑποβάλλει νοεῖν τὴν Χάρυβδιν τὸ δ. ἐπίθετον. — o) Ξ 347 χθὼν δ., Ω 532 h. 30, 3 χθόνα δ. cf. Eust. 1364, 1. — corruptum est h. 7, 55 δῖε κάτωρ v. Baumeist. — Apoll. Lex. 59, 8 ἀπὸ Διὸς τὸ γένος ἔχων, ἢ γενναῖος, ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς ὑπεροχῆς, EM. 278, 13 σημαίνει τρία· τὸν ἔνδοξον, ὡς τὸ δ. Ἀχιλλεὺς καὶ δ. Ὀδυσσεύς, καὶ τὸν μέγαν, ὡς τὸ εἰς ἅλα δ., ἀντὶ τοῦ εἰς ἅλα θείαν, ἢ θαυμαστήν. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ δ. συβώτης cf. E. Gud. 147, 18. 22, 605, 15, Or. 49, 27. 50, 21. 186, 13, Suid. s. v. δῖα ἡ ἔνδοξος καὶ δῖος ὁ ἔ., Hes. ἐνδοξοτάτη, καὶ ἀγαθή. — δῖος· ὁ ἀπὸ Διὸς τὸ γένος ἕλκων, καταχρηστικῶς δὲ ὁ ἀγαθός, Eust. 21, 24. 1006, 32. 1036, 2, Herod. epim. 2. 275, 14, Lob. El. 2, 60, Nitzsch γ 266, Gladstone HSt. ed. Schuster p. 283, Krah Phil. 17, 198.

Διὸς κοῦροι h. 33, 1. 9, Iovis f. Castor et [Pollux.

διο-τρεφής ab Iove nutritus. a) h. Merc. 533 διοτρεφὲς Mercurius v. Baumeister. Φ 223 Σκάμανδρε δ. — b) viri: Ἀγαμέμνων. ω 122 διοτρεφές. — χ 136 Ἀγέλαε δ. — Ν 427 Αἰσυήταο διοτρεφέος. — Ρ 685 Ἀντίλοχ' - δ. cf. Ψ 581 ubi Ariston. ἀθετ. ὅτι ἀκαίρως λέγει δ., ὀργιζόμενος αὐτῷ sed v. Friedl. ad Γ 352. — Ἀχιλλεύς. Ι 229 Φ 75 Ω 553 635 διοτρεφές compellatur. — Λ 819 δ. Εὐρύπυλ' ἥρως |. — h. Cer. 184 δ. Κελεοῖο |. — Ρ 12 δ 156 291 316 ο 64 87 Ἀτρείδη Μενέλαε δ., ὄρχαμε λαῶν |, ο 167 Μενέλαε δ., ὄ. λ. |, δ 235 Ἀτρείδη Μ. δ., Ρ 238 ὦ πέπον, ὦ Μ. δ., Κ 43 δ 26 561 δ. ὦ Μ. |, Η 109 Ρ 34 652 679 702 δ 138 Μ. διοτρεφές, Ψ 591 δ 391 ο 155 διοτρεφές, δ 44 δ. βασιλῆος |. — Νέστωρ Λ 648 653 γεραιὲ δ. — Ὀδυσσεῦ κ 266 419 διοτρεφές. — Πεισίστρατος Nestoris filius. ο 199 διοτρεφές. — Δ 338 Πετεῶο δ. βασιλῆος, Μ 355 Π, διοτρεφέος. — Ε 464 Ω 803 Πριάμοιο δ. βασιλῆος |. — Β 847 Τροιζήνοιο δ Κεάδοιο |. — Ι 607 Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ, δ. — Ε 463 υἱάσι - Πριάμοιο διοτρεφέεσσι. — βασιλεύς. Β 196 δ. βασιλῆος | Ariston. ὅτι Ζηνόδοτος γρ. διοτρεφέων βασιλήων· ἐπὶ δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀναφέρεται ὁ λόγος v. Did., δ 44 δ. βασιλῆος Menelai, Β 445 Ξ 27 γ 480

δ. βασιλῆες |, Λ 176 Β 98 δ 86 (ἀθετ. v. sch. HM cf. Carnuth ad l.) h. 7, 12 δ. βασιλήων | sch. AD Λ 176 τῶν σὺν Διὸς γνώμῃ τεθραμμένων, ἐπεὶ τῆς αὐτοῦ σειρᾶς εἰσιν, ὡς καὶ Ἡσίοδός φησιν (Th. 94) cf. sch. B, Naegelsb., η 49 δ. βασιλῆας | principes Phaeacum. — Β 660 δ. αἰζηῶν | cf. Δ 280 ubi v. l. ἀρηιθόων. Eust. 316, 34 expl. βασιλικῶν ἀνδρῶν v. Gladstone HSt. ed. Schuster p. 290. — ε 378 ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι ubi non est epitheton commune hominum, sed Phaeacum, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν (35). — de acc. v. EM. 435, 41. — Hes. διοτρεφεῖς· οἱ ἐν βασιλείᾳ τεθραμμένοι. διοτρεφέων· ἐκ τοῦ Διὸς ἑλκόντων τὸ γένος cf. Suid., Eust. 199, 20, Naegelsb. HTh. 276, Schuster üb. d. krit. Benutz. p. 23.

δί-πλαξ (ex διπλός accedente suffixo ακ Schmidt K. Ztft. 16, 430, alii posteriorem partem ad πλέκω referunt) duplicatus. Ψ 243 δίπλακι δημῷ | sch. V, Friedl. Ariston. cf. Ψ 253 — Γ 126 μέγαν ἱστὸν ὕφαινεν—δίπλακα πορφυρέην, Ariston. ἡ δ. ὅ. παραλέλειπται τὸ κύριον, ἡ χλαῖνα. λέγει δὲ χλαῖναν, ἥν ἐστι διπλῆν ἀμφιέσασθαι cf. Friedl. ad l. Lehrs Ar. 193, Eust. 393, 2, sch. BL διπλοΐδα χλαῖναν, οἱ δὲ (minus recte) δίμιτον χ. cf. Χ 441 ubi item v. l. μαρμαρέην, v. sch. B et V, τ 241 δίπλακα δῶκα | καλὴν πορφυρέην cf. EM. 278, 48 E. Gud. 147, 33, Hes., Eust. 1154, 30. 1297, 62, Doed. Gl. 164.

δι-πλόος (δϝιπλόjος ex διπλός Schmidt K. Ztft. 16, 430, ex δϝιπλόϝος expl. L. Meyer ib. 7, 212, ad πίμπλημι posteriorem partem refert Pott ib. 6, 97) duplus. Κ 134 χλαῖναν - φοινικόεσσαν | διπλῆν ἐκταδίην v. sch. D, Apoll. Lex. 59, 11, cf. τ 226, Δ 133 ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες | χρύσειοι σύνεχον καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ | cf. Ariston. ἡ δ. ὅ. v. sch. BL, Lehrs Ar. 122, cf. Υ 415. — EM. 278, 43. 46. 53, E. Gud. 147, 39, Hes., Eust. 427, 24. 934, 36. 979, 16, Doed. Gl. 164, Lob. El. 2, 64. 113.

δί-πτυχος (δίς, πτύσσω) duplicatus. ν 224 δίπτυχον - εὐεργέα λώπην, Α 461 (v. Naegelsb.) Β 424 μ 361 μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν | δίπτυχα ποιήσαντες sch. BL Α 461 ὡς ὑπόβρυχα. ὧν τῷ μὲν ἐνὶ ἐπετίθετο ὁ μηρός, θατέρῳ δὲ τὰ ἄκρα, DL διπλώσαντες τὴν κνίσσαν, BL Β 424 Ἀρίσταρχος (?), cf. γ 480, v. sch. E γ 470. rectius quam pro neutro plur. (vel pro adverbio) δίπτυχα habetur pro acc. sg. cum metaplasmo formato. — EM. 278, 56, E. Gud. 147, 36, Hes., Eust. 135, 32. 1477, 1 Doed. Gl. 164.

δίς (ex δϝίς, skr. dvis, lat. bis Curt. Et. 224 521, Buttm. Lex. 2, 236, L. Meyer K. Ztft. 7, 212) bis. ι 491 ὅτε δὴ δ. τόσσον - ἀπῆμεν | ubi sine causa nonnulli pro δὴ δ. coniecerunt δὴ αὖτις. — v. l. fuit δ 86 pro τρίς v. La Roche. item μ 105 pro τρίς nonnulli scripserunt δίς v. sch. HQ ad 439 sed cf. Nitzsch ad h. l., La Roche ad 105. — EM. 297, 7, E. Gud. 147, 50, Bekk. an. 557, 3. 586, 2. 942, 21, Eust. 413, 11, male Doed. Gl. 164. (δίδυμος?, δίζυξ, δίκερως, δικλίς, δίπλαξ, διπλόος, δίπτυχος, δίχα et)

δισ-θανής (δίς, θνήσκω) cui bis contingit mori. μ 22 δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι | cf. sch. Q, Lob. El. 1, 583) et Eust. 1706, 1 Ἀπολλόδωρος et sch. B Improprie positum est, cum Ulixes et socii semel mortui esse dicantur quod ad inferos descenderunt. — EM. 279, 10, E. Gud. 585, 12.

δισκέω (δίσκος) disco ludo. θ 188 οἴῳ (sc. δίσκῳ) Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν |.

δίσκος (rad. δικ Curt. Et. 609 Legerlotz K. Ztft. 8, 396, ex δίκ-σκος expl. Sonne ib. 15, 82, ex δίκjος Savelsberg ib. 16, 365) discus. Β 774 δ 626 ρ 168 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες | sch. BL Β 774 δ. δὲ βαρὺς ἐστι λίθος, ὃν ἐρρίπτουν γυμναζόμενοι. . . sch. BEHPQT δ 626 τροχὸς ἦν ὁ δ. λίθινος ἢ σιδήρεος ἔχων ἱμάντα ἐν τῷ μέσῳ, ὃν στρέφοντες ἐδίσκευον, sch. E ἀπὸ τοῦ δίκω τὸ βάλλω δίκος καὶ δίσκος cf. BE, θ 186 λάβε δ. | μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ | ᾗ οἴῳ Φαίηκες ἐδίσκεον sch. EV ὅτι ὁ δ. ἐκ μέσου σχοῖνον εἶχεν, sch. BHQT ὁ δ. λίθος ἦν. καὶ Ἐρατοσθένης ἐν Ὀλυμπιονίκαις ἱστορεῖ, τὸν μὲν σόλον λέγων σιδηροῦν ἢ χαλκοῦν τετρημένον κατὰ τὸ μέσον καὶ ἔχοντα καλώδιον ἐξημμένον, οὗ ἐχόμενοι βάλλουσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι κτλ. cf. sch. Luc. Anach. 27, Nitzsch, θ 129 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολὺ φέρτατος ἦεν Ἐλατρεύς, Ψ 431 ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται,| ὅν τ' αἰζηὸς ἀφῆκεν cf. sch. B, de syllaba finali ante voc. non correpta v. Hoffm. Qu. H. 1, 79. Cf. sch. AV Ψ 826, AD, sch. Eur. Phoen. 640, Herod. epim. 29, Apoll. Lex. 143, 25, EM. 279, 19, E. Gud. 147, 48, Or. 44, 5, Suid., Hes., Eust. 344, 2. 1334, 11. 1591, 23, Lob. Rhem. 58. (δισκέω et)

δίσκουρα (δίσκος, οὖρον) terminus qui disci iactu comprehenditur. Ψ 523 τὰ πρῶτα καὶ εἰς δ. λέλειπτο | cf. Herod. et Ariston. — Apoll. Lex. 59, 13 δίσκου ὅρια, ὅσον ἄν τις βάλοι δίσκον cf. Hes., Geppert Urspr. 2, 72.

διφάω (varia congerit Benf. 2, 68, non bene cum διψάω componit Doed. Gl. 157) quaero, scrutor. Π 747 τήθεα διφῶν | sch. V ψηλαφῶν cf. EM. 279, 45, E. Gud. 148, 1, Or. 46, 10, Suid., Hes.

δίφρος (volgo ex δίφορος vel δίφερος ortum putatur Benf. 2, 107, Pott EF. 2¹ 114, Doed. Gl. 2433, Christ. Lautl. 41, cum διφθέρα cohaerere putat Grashof Fuhrw. p. 15, ad δριφ, δριϝ variam radicis δρυ formam refert Ahrens Δρῦς p. 27. de forma δίφροιο cf. Leskien JJb. 95, 1 sq.) 1) solum capsi, ipse capsus currus, i. e. posterior pars currus superposita rotis et axibus. Ε 854 ὡσεν ὑπὲκ δίφροιο, γ 481 ἂν - περικαλλέα βήσετο δ., | cf. Γ 262 312 Θ 44 Ν 26 ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δ. | cf. Ω 322, Ε 364 ἐς δ. ἔβαινε cf. 837 Π 657 Χ 399, γ 483, Ψ 352 ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, Ψ 132 ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί τε | quem vs. in suspicionem vocat Geppert Urspr. 2, 95, Grashof Fuhrw. 17 n. 12, cf. Hoffmann Z. f. oestr. G. 1861, 540, Λ 359 ἂψ ἐς δίφρον ὀρούσας cf. 743, Λ 273 399 Ρ 130 ἐς δ. δ' ἀνόρουσε, — Γ 310 ἐς δ. ἄρνας θέτο, Ρ 540 ἐς δ. ἑλὼν ἔναρα - | θῆκ', ξ 280 ἐς δ. δέ μ' ἕσας ἄγεν οἴκαδε, cf. Ν 657 v. Grashof p. 17, — Ρ 609 δίφρῳ ἐφεσταότος, Grashof p. 16 n 11 δίφρον scribit, Ψ 370 ἐλατῆρες | ἕστασαν ἐν δίφροισιν. Ω 701 ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, Π 402 ἐυξέστῳ ἐνὶ δ. | ἧστο ἀλείς, cf. Ε 160 Λ 103 127, Ε 609. Ρ 464 οἶον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δ. | cf. sch. B et V, Naegelsb. HTh. 47, Grashof 20 n. 17, Ψ 335 κλινθῆναι ἐυπλέκτῳ ἐνὶ δ. | v. l. ἐυξέστῳ ἐπὶ δ. Platonis, ἐυξέστου ἐπὶ δίφρου Xenophontis. — Ω 715 ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα. Λ 130 ἐκ δίφρου γουνάζέσθην |, — Ε 109 καταβήσεο δίφρου |, cf. Θ 320 Π 427 Ψ 509,

h. Ap. P. 55, Ε 585 Ν 399 εὐεργέος ἔκπεσε δ. |, cf. Π 743, Ζ 42 Ψ 394 ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη |, Ε 20 ἀπόρουσε λιπὼν περικαλλέα δ. |, Θ 403 αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἅρματα ἄξω | cf. 417 Ε 39, Π 409 ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρί, Χ 398 βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας, | ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν |, Ω 15 Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν ex quibus locis falso nonnulli concluserunt, capsos altissimos fuisse, sed v. Ψ 379 δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην | cf. Grashof 14 n. 17, — Λ 535 Υ 500 ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον, Κ 501 οὐ μάστιγα - | ποικίλον ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἑλέσθαι |, quem vs. propter adi. ποικ. sine causa vituperat Duentz. Phil. 12, 59, Ε 727 δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν | ἐντέταται cf. sch. AB, currus deorum, cuius parietes loris argenteis aureisque contexti sunt v. Grashof 18 n. 15, Τ 395 κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω | κολλητὸν ποτὶ δ., Ρ 468 στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, Ν 392 Π 485 πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς |, Π 379 δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον |, Ψ 436 δίφρους ἀνστρέψειαν ἐυπλεκέας, Δ 486 ὄφρ' ἴτυν πυκάσῃ περικαλλέϊ δ. |, Κ 504 δίφρον ἑλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο, | ῥυμοῦ ἐξερύοι ἢ ἐκφέροι ὑψόσ' ἀείρας | cf. Ariston. — b) totus currus, exceptis equis Ε 193 ἕνδεκα δ. | καλοὶ πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι | πέπτανται, Ρ 436 περικαλλέα δ. ἔχοντες | (ἵπποι), Κ 305 δώσω γὰρ δίφρον ..., δ 590 τρεῖς ἵππους καὶ δ. ἔυξοον, cf. γ 324, v. sch. E, h. Ap. P. 60 δίφρον δὲ θεοῦ, γ 369 τοῦτον - | πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱέϊ· δὸς δέ οἱ ἵππους |. — c) currus cum equis, locis etiam aliis de causis suspectis Λ 328 ἑλέτην δίφρον ..., quod aliter explicat Grashof 19 n. 16, et Λ 748 πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον | φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας cf Grashof l. c. — 2) sella satis humilis arcu s. reclinatorio carens. Ζ 354 ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δ. |, Γ 424 δίφρον ἑλοῦσα - Ἀφροδίτη | Zenod. mutavit v. Ariston., Ω 578 κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἷσαν cf. sch. V. de ultima non correpta cf. Hoffm. Qu. H. 1, 79, δ 717 δίφρῳ ἐφέζεσθαι, φ 243 392 ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰών, cf. h. Cer. 198, τ 506 ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δ., cf. ρ 330 ἕλε δ. | κείμενον, τ 97 φέρε δὴ δ. καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ | sch. B, οὐ θρόνον, ἀλλ' εὐτελὲς ὑποπόδιον, cf. τ 101 δ. ἐύξεστον, φ 177, 182, ρ 602 ἐυξέστου ἐπὶ δ. | v. l. ἐπὶ θρόνου v. La Roche, cf. ω 408 v. Kayser, Grashof 15 n. 10, υ 259 δ. ἀεικέλιον καταθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν |, υ 387 περικαλλέα δ. |, φ 420 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος unde apparet, δίφρον satis humilem fuisse. — Apoll. Lex. 59, 15, EM. 279, 30, E. Gud. 148. 21. 23, Or. 44, 3, Suid., Hes., Poll. On. 7, 112. 10, 47, Eust. 412, 42. 647, 5. 806, 17. 1482, 6, Rumpf Beitr. z. hom. Worterkl. p. 20, Friedreich Real. 314, Grashof Fuhrw. p. 14 sq. (ἐπιδίφριος, ἐπιδιφριάς).

δίχα (ex δϝίχα cf. skr. dvidhâ Bopp V. Gr. 2, 101, L. Meyer K. Z. 7, 212 Schmidt. ib. 16, 436, Curt. Et. 224) dupliciter, bipertito. 1) ο 412 δύω πόλιες, δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται |, κ 203 δίχα πάντας - ἑταίρους | ἠρίθμεον. — 2) transl. Σ 510 δ. δέ σφισιν ἥνδανε βουλή | ἢ δ. ἢ ..., v. sch. B, cf. γ 150, Υ 32 δ. θυμὸν ἔχοντες |, Φ 386 δ. δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο |, cf. π. 73 δ. θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει, | ἢ - ἢ cf. sch. M, cf. χ 333, τ 524 ἐμοὶ δ. θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα | ἠὲ - ἤ, γ 127 οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ | sch. BE οὐκ ἐδιχονοοῦμεν. — Apoll. Lex. 59, 17 διχῶς, εἰς δύο cf. EM. 279, 51. 769, 38, E. Gud. 148, 5. 585, 43, Hes., Lex. Seg. 36, 23, Eust. 80, 1. 1385, 55. (διχόμηνος et)

διχθά (ex δίχα Curt. Et. 224, Benf. K. Ztft. 2, 220. Schmidt ib. 16, 436) dupliciter. 1) α 23 Αἰθίοπας, τοὶ δ. δεδαίαται - | οἱ μὲν - οἱ δ'. cf. sch. E et HPQV, sch. M, Nitzsch. — 2) transl. Π 435 δ. δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι | ἢ - ἤ, h. 22, 4 δ. τοι, — τιμὴν ἐδάσαντο, | ἵππων τε δμητῆρ' ἔμεναι σωτῆρά τε νηῶν |. EM. 279, 53, Eust. 1385, 28. 55. (διχθάδιος).

διχθά-διος duplex Κῆρες Ι 411. — Adv. δαϊζόμενος - | διχθάδι', ἢ ... Ξ 21.

διχό-μηνος in medio mense lucens i. e. plena. h. 32, 11 Σελήνη - δ. cf. EM. 279, 57.

δίψα (ad skr. pipâsâ refert Bopp Gl. 240 cf. Pott EF² 2, 345, L. Meyer V. Gr. 2, 415, Misteli K. Ztft. 17, 174, Benf. 2, 271) sitis. Χ 2 ἀκέοντό τε δίψαν |, cf. sch. A, Τ 166 δ. τε καὶ λιμός, Φ 541 δίψῃ καρχαλέοι, Λ 642 πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δ. | — EM. 279, 55, E. Gud. 148, 25, Poll. On. 6, 31, Eust. 133, 38. (πολυδίψιος et)

διψάω (de α producto v. Bekk. HBl. 47, 12, Curt. St. 3, 387) sitio. λ 584 στεῦτο δὲ διψάων, ἀθετ. cf. sch. B et E ad l., Ariston. Β 597, Lehrs Ar. 99. — EM. 202, 17, Suid., Hes., Eust. 1701, 29.

δίω (v. δίεμαι. ipf. δίον, δίες v. l., δίε, Doed. oeff. Red. p. 340 pro aor. habet) 1) fugio Χ 251 τρὶς περὶ ἄστυ - δίον Ariston. ἡ δ. ὅ. δίον τὸ ἐδιώχθην cf. Herod. Σ 584, Apoll. Lex. 59, 7, Hes., Did. γράφεται καὶ δίες, καὶ οὕτως εἶχον αἱ χαριέστεραι, rec. Bekk. sed v. Hoffmann Il. Φ et Χ p. 305, — 2) timeo. Ι 433 Λ 557 περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν | cf. Ariston. et Hoffm. Unters. 4, 9, Ρ 666 περὶ γὰρ δίε μή - λίποιεν, Ε 566 π. γ. δ. ποιμένι λαῶν, | μή τι πάθοι, χ 96 π. γ. δ. μή ἐλάσειεν. — EM. 273, 9, E. Gud. 145, 47, Hes. ceterum cf. s. v. δίεμαι.

δι-ωθέω disicio. Φ 244 κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν (πτελέη) Herod. προπερισπαστέον κτλ., sch. B διέλυσε, Hes. κατέβαλε.

διώκω (a di, djâ radice, Curt. Et. 608, cum lat. iacio componit Corssen Ausspr.² 1, 214. 307. Act. pr. διώκω, -εις, -ει, opt. -οι, inf. -έμεναι, ο 278, -έμεν, -ειν, ptc. διώκων, -οντες, ipf. ἐδίωκε, δίωκε, διώκετον (pro ἐδιωκέτην) Κ 364 Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ δ. σημαίνει διώκουσιν, οὐ τὸ ἐδιωκέτην, ὡς Ἐρατοσθένης φησίν. sed cf. Friedl. p. 4, sch. AD ad l., Apoll. pron. 140 A, Cramer an. O. 1, 397, EM. 280, 28, Hes., Friedlaend. Phil. 6, 669. — med. et pass. prs. ptc. διωκόμενον, διωκομένη, ipf. διώκετο 1) a) persequor. Ε 672 Διὸς υἱόν - διώκοι |, Κ 364 ὣς τὸν - | λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον ἐμμενὲς αἰεί |, Φ 3 ἔνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίον δὲ δίωκεν | πρὸς πόλιν, Χ 8 μὲ - ποσὶν τ. διώκεις |, Χ 158 δίωκε δέ μιν | καρπαλίμως v. Ariston., Χ 173 ὃ δ. Ἀχιλλεύς | ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν τ. διώκει |, Ν 64 (ἴρηξ) - | ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο | ubi πεδίοιο cum δ. iungendum, cf. Ariston., Delbrück Abl. Loc. Instr. p. 54, Hentze Phil. 28, 503. — med. Φ 602 τὸν πεδίοιο διώκετο, — pass. Χ 168 ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος. — b) transl. expeto Ρ 75 θέεις ἀκίχητα διώκων, | ἵππους

Αἰακίδαο v. Nican. — c) propello, abigo. σ 409 *διώκω δ' οὔ τιν'* cf. Geppert Urspr. 2, 151, — med. σ 8 *Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο* sch. BH *παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ*, de ipf. v. Eust. 1834, 43, La Roche Ztft. f. oestr. G. 15, 557. — d) agito. Θ 439 *Ἴδηθεν - ἅρμα καὶ ἵ.* | *Οὔλυμπον δὲ δίωκε* cf. Ariston. *ἡ δ. ὅ.* sch. BL, h. 9, 4 *ῥίμφα διὰ Σμύρνης - ἅρμα διώκει* | *ἐς Κλάρον*, — pass. ν 162 *νηῦς* | *ῥίμφα διωκομένη*. — e) consequi significare videtur contra Homeri usum in vss. ab Aristarcho iure damnatis Χ 199 200 *ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν*, | *οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν* | v. Ariston. — 2) abs. a) persequor. Ε 65 *τόν - κατέμαρπτε διώκων* | cf. Π 598, Κ 359 *διώκειν*, v. l. *διωκέμεν* v. La Roche HT. 340, cf. Ariston. *ἡ δ. ὅτι*, et 354 *ἡ δ. ὅ. τὸ μὲν ἐπιδραμεῖν τίθησιν, ὅτε οὐ γινώσκει ὁ διωκόμενος, ὅτε δὲ γινώσκει, διώκειν καὶ διῶξαι*, Ρ 463 *οὐχ ᾕρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν* |, cf. Φ 601 Χ 230, ο 278, Χ 157 *ὄπισθε διώκων* | — Ε 223 Θ 107 *πεδίοιο* | *κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι* |, Θ 339 *κύων - ποσὶν ταχέεσσι διώκων* |, v. l. *πεποιθώς*, praet. v. sch. ABLV cf. Kayser de interpol. Hom. p. 7. — b) agito. ε 332 *διώκειν* | (*σχεδίην*). — acc. suppletur, ut sit invehi, cursu concitato ferri μ 82 *ῥίμφα διώκοντες* celeriter agitantes sc. navem, i. e. celeriter nave vecti. — Ψ 224 *ἐδίωκεν* | agitabat sc. equos, i. e. celeriter curru invectus est cf. 344 *παρεξελάσῃσθα διώκων* |, 499 *ἦλθε δ.*, cf. 547. — h. Merc. 350 *ἐδίωκε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον* | est omnino: propere ferebatur, currebat per. — EM. 280, 26, E. Gud. 590, 8, Suid., Hes., Eust. 722, 21. 1308, 17. 1268, 22. 1737, 52, Doed. Gl. 178, La Roche HSt. 128, Buttm. Lex. 1, 207. 260. (*ἰωκή, ἰωχμός, παλίωξις*).

Διώνη, *δῖα θεάων* | Ε 381, 370, h. Ap. D. 93, Veneris mater per Iovem. (*δίω, δεύω* Unger Philol. 24 p. 396; *δῖα* Welcker Götterl. I 352 Hartg. Rel. III 99; *Διός* Lob. path. pr p. 22. — *Διώνυσος* cf. *Διόνυσος*.

Διώρης · *Ἀμαρυγκείδης - κρατερὸς Δ.* | Β 622, Epeorum dux; *Διώρεα* Peiroos occidit Ε 517. — 2) *Αὐτομέδων, Διώρεος υἱός* Ρ 429, 474.

δμῆσις (*δάμ-νημι*) domitura. Ρ 476 *ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε* |. Suid. *δάμασις* cf. Hes., Doed. Gl. 363.

δμήτειρα (*δμητήρ* L. Meyer V. Gr. 2, 342) domitrix. Ξ 259 *νὺξ δ. θεῶν - καὶ ἀνδρῶν* | v. sch. BL, Did. *οὕτως ἐν ἁπάσαις δμήτειρα. Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος μήτειρα*. EM. 245, 48, Or. 44, 9, Hes.

δμητήρ (*δαμ*) domitor. h. 22, 5 *ἵππων τε δμητῆρ' ἔμεναι* Neptunum. (*δμήτειρα* et)

Δμήτωρ · *Δμήτορι Ἰασίδῃ, ὃς Κύπρου ἶφι ἄνασσεν* | ρ 443, tyrannus ab Ulixe fictus.

δμωή (ex *δμοϝιά* Allen Curt. St. 3, 234, *δαμ.* gen. *δμωάων, δμωῶν* τ 121 cf. Lob. El. 2, 96, de ι subscr. v. Choerob. dict. 452, 2, Bekk. an. 1257, Cramer an. O. IV, 315, 13, Ahrens Phil. 6, 1 sq., La Roche HT. 226, HU. 116, TZ. 11) serva, ancilla. Ζ 376 Ψ 550 *δμωαί*, σ 313 *δ. Ὀδυσσῆος*, β 412 *ἄλλαι δ.*, ρ 34 *ἄλλαι* | *δ. Ὀδυσσῆος*, ζ 99 *δ. τε καὶ αὐτή* Nausicaa, ο 461 *δ. καὶ π. μήτηρ*, δ 719 *δ. μινύριζον*, | *πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν, νέαι ἠδὲ παλαιαί* |, Σ 28 *δ., ἃς Ἀχιλεὺς ληίσσατο*, τ 121 *μή τίς μοι δμωῶν νεμεσήσεται*, | *ἠὲ σύ γ' αὐτή* | sch. H *δ. σὺν τῷ ι καὶ περισπωμένως, θηλυκὸν γάρ ἐστιν. οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός*, α 435 *ἕ μάλιστα δμωάων φιλέεσκε* Euryclea, ο 25 *δ. ἥ τίς τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι* |, χ 441 458 484 *δμωάς* τ 45 *δ. καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω*, τ 60 *δ. λευκώλενοι*, τ 82 *μετὰ δμωῇσι*, φ 132 *δ. δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἵμαθ' ἑλέσθαι* |, τ 154 *διὰ δ., κύνας οὐκ ἀλεγούσας*, | υ 147 *δμωῇσιν ἐκέκλετο* - | *Εὐρύκλει'*, ζ 307 *δ. δέ οἱ εἵατ' ὄπισθεν* | (*Ἀρήτῃ*), Ζ 375 *μετὰ δὲ δμωῇσιν ἔειπεν* | cf. ϑ 433 ρ 493, π 336 *μέσσῃσι μετὰ δ. ἔειπεν*, Χ 449 *δ. ἐυπλοκάμοισι μετηύδα* |, α 147 *σῖτον δὲ δ. παρενήνεον ἐν κανέοισιν* |, ε 199 *τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δ. καὶ νέκταρ ἔθηκαν* |, γ 428 *εἴπατε δ' εἴσω* | *δμωῇσιν - δαῖτα πένεσθαι* |, cf. ο 93 *ἀλόχῳ ἠδὲ δ....*, δ 682 *δ. Ὀδυσσῆος* - | *ἔργων παύσασθαι*, Ω 587, δ 49 ϑ 454 ρ 88 *τὸν (τοὺς) - δ. λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ* |, cf. Ω 582, Ι 658 *δμωῇσι κέλευσεν* | *Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος*, cf. Ω 643, δ 296, υ 319, σ 311 *ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον* | *δ. Ὀδυσσῆος*, υ 122 *αἱ δ' ἄλλαι δ. κατὰ δώματα καλ' Ὀδυσσῆος* | *ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ - πῦρ* |, τ 25 *δ. δ' οὐκ εἴας προβλωσκέμεν, αἵ κεν ἔφαινον* |, χ 456 *ταὶ δ' ἐφόρεον δ.*, τ 526 *πάντα φυλάσσω*, | *κτῆσιν ἐμὴν δμωάς τε* v. l. *δμῶας*. — accedit *γυνή* ρ 505 *ὡς ἀγόρευε μετὰ δ. γυναιξίν* |. Ι 477 *λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας δ. τε γυναῖκας* |, Ζ 323 *Ἑλένη μετ' ἄρα δ. γυναιξίν* | *ἧστο*, *καὶ ἀμφιπόλοισιν περικλυτὰ ἔργα κέλευεν* |. χ 396 *γυναικῶν* | *δμωάων*, ν 66 *δ. ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας* |, χ 427 *οὐδέ ἑ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δ. γυναιξίν* |, χ 422 *πεντήκοντά τοί εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες* | *δ., τὰς μέν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι*, | *εἴριά τε ξαίνειν καὶ δουλοσύνην ἀνέχεσθαι* |, η 103 *π. δέ οἱ δ. κατὰ δῶμα γυναῖκες* | *αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν*, | *αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν* |, χ 37 *δ. δὲ γυναιξὶν παρευνάζεσθε βιαίως* |, π 108 υ 31[?] *δ. τε γυναῖκας* | *ῥυστάζοντας*, τ 490 *ἄλλας* | *δ. ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείναιμι γ.* | — EM. 770, 32, E. Gud. 149, 4, Hes., Eust. 644, 57. 765, 16, Doed. Gl. 364.

δμώς (*δαμ, δάμνημι* Curt. Et. 218. de accentu gen. pl. *δμώων* v. Bekker an. 1005, 29, Lehrs Ar. 253, La Roche HT. 402, dat. pl. *δμώεσσι, δμωσίν* ρ 389) servus. ω 257 *τεῦ δμὼς εἶς ἀνδρῶν*, — ρ 422 τ 78 *ἦσαν δέ οἱ δμῶες μάλα μυρίοι*, Τ 333 η 225 *κτῆσιν ἐμὴν δμωάς τε* Did. Τ 333 *οὕτως Ἀρίσταρχος δμωάς, ἔξω τοῦ ι* v. sch. B, cf. η 225 ubi Herod. *διχῶς δμωάς καὶ δμῶας*, δ. 644 *Ἰθάκης ἐξαίρετοι, ἦ ἑοὶ αὐτοῦ* | *θῆτές τε δμῶές τε* cf. sch. BEPQ. *θῆτες λέγονται οἱ ἐλεύθεροι μέν, μισθῷ δὲ δουλεύοντες, δμῶες δὲ αὐτοὶ οἱ δοῦλοι, παρὰ τὸ δεδμῆσθαι, ὅ ἐστιν ὑποτετάχθαι.* cf. Eust. 1246, 11, α 398 *δμώων, οὕς μοι ληίσσατο - Ὀδυσσεύς* |, ι 206 *οὐδέ τις αὐτόν* | *ἠείδη δμώων οὔτ' ἀμφιπόλων*, λ 431 *ἀσπάσιος παίδεσσιν ἰδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσιν* | *οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι*, ρ 389 *δμωσὶν Ὀδυσσῆος*, ζ 69 *τοὶ δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην* |, λ 190 *χεῖμα μὲν εὕδει ὅθι δ. ἐνὶ οἴκῳ*, | *ἐν κόνι ἄγχι πυρός*, ο 376 *δ. χατέουσιν* | *ἀντία δεσποίνης φάσθαι...*, ρ 299 *δ. Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες* |, ρ 32[?] *τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν* | *δ. δ'* ξ 59 *ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστίν* | *αἰεὶ δειδιότων ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες* | *οἱ νέοι*, π 140 *μετὰ δμώων τ' ἐνὶ οἴκῳ* | *πῖνε καὶ ἦσθ'*, ρ 402 *τὶν*

αλλον | δμώων, οἵ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος cf. σ 417 υ 325, υ 298 λοετροχόῳ - ἠέ τῳ ἄλλῳ | δμώων, ξ 80 ἔσθιε - τά τε δμώεσσι πάρεστιν, | χοίρε', ο 379 φέρεσθαι |, οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δμώεσσιν ἰαίνει |, v. l. ἐνὶ στήθεσσιν ἰ. v. La Roche, ξ 399 δμῶας ἐπισσεύας βαλέειν - κατὰ πέτρης |, ζ 71 δμώεσσιν ἐκέκλετο, τοὶ δ' ἐπίθοντο |, φ 210 σφῶιν ἐελδομένοισιν ἱκάνω | οἴοισιν δμώων, ω 223 οὐδ' εὗρεν Δολίον - | οὐδέ τινα δμώων, δ 736 Δολίον - | δμῶ' ἐμόν, ὅν μοι ἔδωκε πατὴρ - δεῦρο κιούσῃ |, Eumaeus et Philoetius ρ 244 ἐς δ' ἄρα καὶ τὼ δμῶε ἴτην - Ὀδυσῆος |, χ 114 τὼ δμῶε δυέσθην τεύχεα, ω 219 δμώεσσιν ἀρήια τεύχε' ἔδωκεν |, ω 213 δ. καὶ υἱεῖ μῦθον ἔειπεν, — π 305 καί κέ τεο δμώων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν Herod. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ἐτεοδμώων, τῶν ἀγαθῶν θεραπόντων v. La Roche, ω 210 δμῶες ἀναγκαῖοι, τοί οἱ φίλα ἐργάζοντο | cf. sch. QV. — Apoll. Lex. 59, 19, EM. 281, 10. 770, 28, E. Gud. 149, 5, Suid., Hes., Eust. 1336, 9. 1624, 23. Lob. Prol. 29 n. 20, El. 1, 302, Retzlaff Synon. 1, 14, Geppert Urspr. 1, 382. 386, Doed. Gl. 364, Schmidt quae fuerit servorum conditio temp. Hom. Memel 1867. (δμωή, ὑποδμώς).

δνοπαλίζω 1) capio, occido. Δ 472 ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν | sch. A δονῶ, δονοπίζω, πλεονασμὸς δονοπαλίζω, καὶ συγκοπῇ δνοπαλίζω, V σημαίνει δὲ κατέβαλλεν (afferens ξ 512), L ἐδόνει· ἔπαλλεν· ἢ ἐδόνει τὰς παλάμας, EM. 281, 18 διὰ χειρὸς εἶχεν, ἢ ἀνῄρει, ἐφόνευεν, Hes. ἀνῄρει, ἀνέτρεπεν, ἐφόνευεν, ἐσκύλευεν, ἐκακοποίει, ἐτίνασσεν, εἷλκεν, et s. v. δνοπάλιζεν· διὰ τῶν χειρῶν ἐδόνει καὶ ἐκίνει ἀναιρῶν cf. Eust. 500, 9. — 2) induo. ξ 512 ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις | sch. H ἀντὶ τοῦ ἀμφιέσεις, συρράψεις..., BQ διὰ χειρῶν ἕξεις . . ., Apoll. Lex. 59, 21 ἐκτινάξεις EM. l. c. διὰ χειρὸς ἕξεις, ἀμφιέσῃ, συρράψεις. ἢ περιτινάξεις, περιστρέψεις cf. E. Gud. 149, 9, Suid., Hes., Eust. 437, 13. 1770, 57. — EM. 281, 18 εἴρηται παρὰ τὸ δονεῖν καὶ τὰς παλάμας, δονοπαλίξαι καὶ ἐν συγκοπῇ δν. ἢ παρὰ τὸ δονῶ καὶ πάλλω δνοπαλίζω ἀπὸ τῶν δύο ὁμοιορήμων. Lob. Prol. 29. El. 1, 182. 296 ab adi. quodam δνόπαλος s. δνοπαλής ducit, quod ex δόνος et πάλλω compositum putat cf. Doed. Gl. 2373. 2421, Rumpf JJb. 73, 268 refert ad δνόφ v. Hes. ut sit stirps δνεπ, quam componit cum skr. nabh, primariam significationem statuit involvendi, unde prodeat altera perdendi, occidendi: Duentz. K. Ztft. 14, 210 δνοπαλο stirpem ad δνεπ radicem refert quae capiendi s. prehendendi sensum habeat.

δνοφερός (δνόφος, γνόφος, κνέφας Curt. Et. 487. 658 cf. Buttm. Lex. 2, 237 Savelsb. Hoefers Ztft. 4, 95) obscurus, ater. Ι 15 Π 4 κρήνη μελάνυδρος | ἥ - δ. χέει ὕδωρ sch. BV μέλαν, v. Goebel Ztft. f. G. 18, 627, ν 269 νὺξ δὲ μάλα δ. κάτεχ' οὐρανόν, ο 50 νύκτα διὰ δ. — EM. 281, 14 τὸ μέλαν καὶ σκοτεινόν cf. E. Gud. 149, 5, Or. 43, 7, Apoll. Lex. 59, 20, Suid., Hes., Eust. 116, 15. 733, 38, 1041, 38, Doed. Gl. 2245.

δοάσσατο (ad διϝ rad., cf. δοάν, refert Curt. Et. 222. 520. 568 cf. Legerlotz K. Ztft. 7, 310, Schoenberg Gr. comp. 15, a δοϝός, unde δοιός, ducit Valcken. ad Ammon. 67, conprobat Savelsb. Dig. p. 20, inprobat Buttm. Lex. 2, 90. coni. δοάσσεται Ψ 339) videbatur. praeter Ψ 339 ἐς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι | κύκλου sch. B φαντασθῇ, νομισθῇ, ubique legitur ὧδε δέ (ὡς ἄρα) οἱ (μοι) φρονέοντι δ. κέρδιον εἶναι, sequente a) inf. Ν 458 Ξ 23 ζ 145 κ 153 σ 93 χ 338 ω 239; b) sententia primaria ἀσυνδέτως ε 474 (sch. B ἔδοξε) ο 204; — c) Π 652 ὄφρ' ἠῢς θεράπων - Ἀχιλῆος | ἐξαῦτις Τρῶας - ὤσαιτο προτὶ ἄστυ. — sch. BQ κ 43 κυρίως δοάσασθαι, τὸ δυοῖν ἑλέσθαι θάτερον. ἔστι δὲ ἡ λέξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἔδοξεν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ᾑρέθη, προεκρίθη, cf. EM. 281, 30. 40, Zonar. 561, E. Gud. 55, 35. 149, 21, Hes., Eust. 942, 1. 5. 1165, 20.

δοιή (ex δϝιή v. δοιοί) dubitatio. Ι 230 ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι | νῆας sch. A ἐν δισταγμῷ, ἐν διχοστασίᾳ cf. sch. B, Herod. περισπαστέον, cf. Lob. Par. 362. EM. 289, 22, E. Gud. 154, 10. Hes. s. v. ἐν δοιῇ, Doed. Gl. 162.

δοιοί et **δοιώ** (δύο. ex skr. dvaja, quod sumit, explicat L. Meyer K. Ztft. 7, 213, Pott ib. 5, 275 δοιο thema aut ex δϝοιο aut ex δϝιο ortum putat, posterius praefert Curt. Et. 224. 521, Savelsb. Dig p. 20 ex δόϝιος explicans ad δεϝ stirpem refert conparans δεύτερος. Ahrens Δρῦς p. 19 οι ex υι ortum putat. Du. δοιώ, pl. δοιοί, δοιαί, δοιά, δοιοῖσι, δοιοῖς Ψ 194, δοιούς, δοιάς) duo. Γ 236 δοιώ - κοσμήτορε Κ. Θ' - κ. Πολυδεύκεα | cf. sch. BL, Τ 310 δ. δ' Ἀτρείδα, Λ 431 δοιοῖσιν - Ἱππασίδῃσιν | v. l. Ἱππασίδην v. sch. A, Π 326 δ. κασιγνήτοισι, Ν 126 Αἴαντας δοιούς, Ψ 194 δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισιν, | Β. κ. Ζεφύρῳ, Ω 608—9 δοιὼ τεκέειν, - | τὼ δ' ἄρα καὶ δοιώ περ ἐόντ' ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν |, π 253 δοιὼ θεράποντε, cf. Σ 605 δ [18], Δ 7 δοιαὶ - ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων |, Ε 206 δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν, Μ 455 δοιοί - ὀχῆες, cf. Ω 527 Ω 648 στόρεσαν δοιὼ λέχε', Ε 728 δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν, cf. Λ 634 Χ 148 τ 562, Μ 464 δοιά - | δοῦρ', δ 129 δοιοὺς δὲ τρίποδας, cf. ε 476, κ 84, δ 526 δοιὰ τάλαντα, cf. π [296], ἀθετ. cf. sch. HQ Vind. 133, h. Merc. 117 βοῦς - | δοιάς, β 46 ὅ μοι κακὰ ἔμπεσεν οἴκῳ, | δοιά κτλ. Aristarchus κακόν legit accipiens τὸ δοιὰ ἀντὶ τοῦ διχῶς v. sch. EH, Aristophanes κακά v. Did., quod recte conprobant Ahrens Phil. 6, 31, La Roche Hiat. p. 17. — h. Merc. 342 δοιά ex coni. Barnesii in τοῖα mutatum est v. Baumeist. — EM. 289, 16, E. Gud. 149, 38; 154, 9, Hes., Ellendt 3 hom. Abh. p. 19. (δοιή).

δοκεύω (δεκ, cf. δέχομαι, cum δέρκομαι componit L. Meyer V. Gr. 1, 75) observo, insidior. Θ 340 ἑλισσόμενόν τε δοκεύει canis leonem (v. Nican.), Σ 488 ε 274 (v. sch. P, Faesi) ἄρκτον - | ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καί τ' Ὠρίωνα δ. | cf. Ψ 325, Ν 545 Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας |, cf. Π 313. — v. l. fuit Χ 93 ὀρέστερος ἄνδρα δοκεύῃ | pro ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσιν v. Did. cf. Hoffmann Il. Φ et Χ p. 303. — Apoll. Lex. 10, 14 δοκεύει - ἐπιτηρεῖ cf. EM. 281, 45, Suid., Hes., Eust. 1303, 11.

δοκέω (δοκ skr. daças, lat. decet a communi rad. djak Curt. Et. 129. 557. 611, pr. ex δόκjω explicat Curt. Temp. u. Mod. 92. 94, inprobat Grassmann K. Ztft. 11, 33. Pr. δοκέω, δοκέεις, δοκέει, δοκεῖ septies ante voc., ubique correpta ultima cf. Hoffm. Qu. H. 1, 67, δοκέουσιν, ipf. ἐδόκουν h. Ven. 125, aor. δόκησε bis, ἔδοξα h. Merc. 208) 1) videor mihi, existimo. Η 192 δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα, h. Merc. 208 παῖδα δ' ἔδοξα, σαφὲς δ' οὐκ οἶδα, νοῆσαι. — 2) vi-

deor ε 342 ζ 258 δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν, cf. ρ 415, σ 18 δ. δέ μοι εἶναι ἀλήτης | cf. σ 125 382, Ψ 470 δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνήρ | Αἰτωλὸς γενεήν, cf. β 33 ϑ 388, Ζ 90 Ι 625 σ 354, Ψ 459 ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι |, α 227 ὥς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δ. | δαίνυσθαι, h. Ven. 125 οὐδὲ ποσὶ ψαύειν ἐδόκουν - αἴης |, Ζ 338 δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ | λώιον ἔσσεσθαι, α 376 β 141 ὕμιν δ. τόδε λωίτερον καὶ ἄμεινον | ἔμμεναι κτλ. cf. ν 154 ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι . . ., ε 360 δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον |, Ι 103 Μ 215 Ν 735 ψ 130 ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα | cf. Ι 314 ubi v. l. ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται v. sch. A, κ 415 δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς | ὣς ἔμεν ὡς εἰ κτλ., υ 93 δ. δέ οἱ κατὰ θυμὸν | ἤδη γιγνώσκουσα παρεστάμεναι. — EM. 283, 17, E. Gud. 149, 44, Hes., Fulda U. 265, Doed. Gl. 2045.

δοκός (δεκ Curt. Et. 112, 129) trabs. Ρ 744 ἢ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήιον, τ 38 εἰλάτιναί τε δ., χ 176 πελάσαι τε δοκοῖσιν | cf. 193. — EM. 281, 56 τὸ τὴν στέγην ἀνέχον ξύλον, cf. 538, 47, Suid. το μέγα ξύλον, Hes. τὸ ἐν οἰκοδομῇ ξύλον, Eust. 1125, 58, Doed. Gl. 2044, de accentu cf. Cram. an. O. 1, 223, 19, Lob. Prol. 16.

Δολίος, Penelopes servus δ 735, hortum curans ω 222, Melanthus pater σ 322 et Melanthei ρ 212, χ 159, ὁ γέρων ω 387 cum filiis, fidus Ulixi 397 409 411 492, 498 cum Laerte arma induit. =

δόλιος (δόλος) callidus. δ 455 γέρων δ. cf. h. Merc. 76, δ 792 ὁππότε μιν δ. περὶ κύκλον ἄγωσιν |, δ 529 δ. ἐπεφράσσατο τέχνην |, ι 282 δολίοις ἐπέεσσιν, h. Merc. 245 δολίης εἰλυμένον ἐντροπίῃσιν. — v. l. fuit δολίων ν 295 pro κλοπίων v. Eust. 1742, 45, et Φ 15 δολιώτατε (cod. falso δολοώτατε) pro ὀλοώτατε cf. sch. V. — EM. 282, 31, E. Gud. 241, 39, Hes., Doed. Gl. 969.

δολίχ-αυλος longam tibiam s. fistulam habens. ι 156 αἰγανέας δολιχαύλους | sch. Τ ἢ ἐπὶ δολιχὸν διηκούσας, δολιχοδρόμους, ἢ τὰς μακρὸν αὐλὸν ἐχούσας κτλ., cf. sch. EV et H, Apoll. Lex. 59, 33, EM. 282, 12, Hes., Eust. 254, 37. 1107, 60. 1620, 36.

δολιχ-εγχής (ἔγχος) longam hastam habens. Φ 155 Παίονας ἄνδρας - δολιχεγχέας cf. sch. B, Herod. ὡς εὐειδέας κτλ., cf. Eust. 1228, 20, Lehrs Qu. ep. 150.

δολιχ-ήρετμος (ἐρετμόν) longos remos habens. ϑ 191 369 ν 166 Φαίηκες δ. sch. EQ μακραῖς κώπαις χρώμενοι cf. sch. T ϑ 369, Apoll. Lex. 59, 32, τ 339 ψ 176 νηός - δολιχηρέτμοιο |, δ 499 νηυσί - δολιχηρέτμοισιν cf. EM. 282, 15, Eust. 1591, 36, Schuster Z. f. G. 14, 461.

Δόλιχος, ου, princeps Eleusinius h. Cer. 5, 155 - -

δολιχός (skr. dirghas, zd. darĕghas, ksl. dlŭgŭ, lit. ilgas Curt. Et. 180, L. Meyer K. Ztft. 6, 233, Grassmann ib. 12, 127) longus. Ν 162 Ο 474 Ρ 607 τ 448 δ. δόρυ, Δ 533 Η 255 Ι 86 δολίχ' ἔγχεα, γ 169 δ. πλόον, ρ 426 δ. ὁδὸν cf. h. Merc. 143, δ 393 483 δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε |, λ 172 δολιχὴ νοῦσος, ψ 243 νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δ. σχέθε ubi proleptice dictum est cf. sch. V. Pro adv. est Κ [52] μελησέμεν - δηθά τε καὶ δολιχόν qui versus ab Aristarcho recte damnatur aliis de causis καὶ ὅτι ἐπὶ ταὐτὸν φέρει δηθὰ καὶ δολιχόν. — h. Merc. 86 pro δολιχὴν Matthiae recte scripsisse videtur δολίην v. Baumeist. Apoll. Lex. 60, 2 δολιχόν· μακρόν cf. EM. 282, 8, E. Gud. 151, 18, Suid., Hes., Eust. 254, 34. (δολίχαυλος, δολιχήρετμος, δολιχεγχής, δολιχόσκιος, Δουλίχιον, δουλιχόδειρος).

δολιχό-σκιος (δολιχός, σκιά Lucas Qu. lex. 97 Bopp V. Gr. III, 460, minus bene posteriorem partem ad ὄσχος refert Duentz. Γ 346, ad κίω Skierlo Z. f. G. 1868, 246, ad κι (σκι) rad. Pfuhl ib p. 784) longam umbram proiciens. Γ 346 355 Ε 15 280 616 Ζ 44 Η 213 244 249 Λ 349 Ν 509 Π 801 Ρ 516 Υ 262 273 (de Zenodoto v. Aristou.) Φ 139 Χ 273 289 Ψ 798 884 τ 438 χ 95 ω 519 522 δ. ἔγχος |, non in clausula vs. Ζ 126 δ. ἔ., χ 97 ἔ. - δ. — sch. D Γ 346 μέγα, μακρὰν σκιὰν ἀποτελοῦν, ἢ μακρὰν πορευόμενον, BLV οἱ δὲ παρὰ τὸ κίειν, οἱ δὲ παρὰ τὴν σκιάν cf. Naegelsb. ad l., Apoll. Lex. 60, 3, EM. 282, 9, Suid., Hes., Eust. 422, 26. 623, 38.

δολόεις (δόλος) dolosus. η 245 Ἄτλαντος θυγατήρ, δολόεσσα Καλυψώ | cf. sch. T et Nitzsch, ι 32 Κίρκη - | Αἰαίη δ., ϑ 281 πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο | (δέσματα). cf. Doed. Gl. 969.

δολο-μήτης (μῆτις α με rad.) cuius dolosa sunt consilia. Α 540 δολομῆτα Iuno Iovem compellat, cf. Herod. προπερισπαστέον . . ., h. Merc. 405 δολομῆτα Apollo EM. 282, 42 ὦ δόλια βουλευόμενε cf. Hes., Lob. Par. 240, El. 2, 167.

δολό-μητις cuius dolosa sunt consilia. γ 250 (v. sch. HMQ) δ 525 Αἴγισθος δ., α 300 γ 198 308 Αἴγισθον δ., λ 422 Κλυταιμνήστρη δ. | Suid. δολιόβουλος cf. E. Gud. 149, 48.

Δολοπίων (Δόλοψ) Ὑψήνορα - | υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος Ε 77 Scamandri sacerdos.

δόλος (skr. dalbhas, lat. dolus, altn. tál, ahd. zâla Curt. Et. 223 Doed. Gl. 969. 2145) dolus, fraus, insidiae. Σ 526 δόλον δ' οὔ τι προνόησαν | cf. sch. A, δ 453 οὐδέ τι θυμῷ | ὠίσθη δ. εἶναι, cf. κ 232 258, κ 380 ἤ τινά που δ. ἄλλον ὀίεαι, ψ 321 Κίρκης - δ. πολυμηχανίην τε, Λ 429 δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο | v. sch. A et V. cf. ν 293 ubi v. l. δ. ἄτερ v. sch. H, Γ 202 εἰδὼς παντοίους τε δ. καὶ μήδεα πυκνά | cf. sch. L, ν 292 ὅς σε παρέλθοι | ἐν πάντεσσι δόλοισι, cf. γ 119, ι 19 ὃς πᾶσι δόλοισιν | ἀνθρώποισι μέλω cf. sch. BHQ, γ 122 μάλα πολλὸν ἐνίκα - Ὀ. | παντοίοισι δ., Ψ 725 δόλον δ' οὐ λῆθετ' Ὀδυσσεύς | v. Ariston., Ο 14 κακότεχνος - σὸς δόλος cf. sch. BL, Δ 339 κακοῖσι δ. κεκασμένε Ulixes, sch. BLV, μέσος γὰρ ὁ δόλος· καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ κακοῦ μόνως, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀμφοτέρους εἰδότος, h. Merc. 66 ὁρμαίνων δ. αἰπὺν ἐνὶ φρεσί, λ 439 σοὶ δὲ Κλ. δ. ἤρτυε, δ 437 δ. δ' ἐπεμήδετο πατρί |, ε 356 μή τίς μοι ὑφαίνῃσι δ. αὖτε (v. l. ἄλλον v. La Roche) | ἀθανάτων, ι 422 πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον |, Ζ 187 τῷ δ' ἂρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δ. ἄλλον ὕφαινεν |, cf. β 93 ω 128, τ 137 δόλους τολυπεύω. — Fraudis instrumentum ϑ 276 τεῦξε δόλον, 282 πάντα δ. περὶ δέμνια χεῦεν, 317 σφωὲ δ. καὶ δεσμὸς ἐρύξει, ϑ 494 ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε - Ὀ. | sch. H Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης δόλῳ, φασίν v. La Roche, μ 252 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων, cf. sch. B, h. Cer. 8 νάρκισσόν θ', ὃν φῦσε δόλον - κούρῃ | Γαῖα. — Φ 599 Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε, 604 δ. δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀ. |, Ψ 585 τὸ ἐμὸν δ. ἅρμα πεδῆσαι |, β 106 ω 141 ἔληθε δ. καὶ ἔπειθεν Ἀχαιούς |, β 368 ὥς κε δ. φθίῃς v, sch. S, γ 235 ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δ. καὶ

ης ἀλόχοιο, (ἀθετ. v. sch. EHMQR) ubi dat. non a praep. pendet, τ 212 δ. δ' ὅ γὲ δάκρυα κεῦθεν, h. Cer. 404 τίνι σ' ἐξαπάτησε δ. — Πολυδέγμων |, Η 142 τὸν Λ. ἔπεφνε δ., οὔ τι κράτεΐ γε |, ι 406 ἦ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνει δ. ἠὲ βίηφιν | cf. 408, α 296 ὅππως κε μνηστῆρας - | κτείνῃς ἠὲ δ. ἢ ἀμφαδόν cf. λ 120, δ 92 μοὶ ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνεν | λάθρῃ, ἀνωιστί, δ. ο. ἀλόχοιο |. — EM. 282, 26. 31. 626, 39, E. Gud. 149, 49, Hes., Eust. 480, 38. 1720, 64. (δόλιος, δολόεις, δολομήτης, δολόμητις, δολοφρονέων, δολοφροσύνη et)

δολο-φραδής (φράζω) doli machinator. h. Merc. 282 δολοφραδές Mercurius.

δολο-φρονέων (ex δολόφρων Classen Beob. 2, 20 n. 12, Hoffmann Il. Φ et Χ p, 109 n. Geppert Urspr. 2, 56) dolum s. fraudes meditans. σ 51 φ 274 τοῖς δὲ δ. μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς |. Γ 405 δολοφρονέουσα παρέστης Venus, Ξ 197 300 329 Τ 106 τὴν (τὸν) δὲ δ. προσηύδα-Ἥρη, κ 339 δ. κελεύεις | Circe. Hes. δόλια φρονοῦσα, ἀπατῶσα.

δολοφροσύνη (δολόφρων) doli meditatio, vafrities. Τ 97 τόν |Ἥρη - δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν |, 112 Ζεὺς δ' οὔ τι δολοφροσύνην ἐνόησεν |. cf. E. Gud. 149, 55.

Δόλοψ αἰχμῆς εὖ εἰδώς | Λαμπετίδης Ο 525 555 Troianus a Menelao interficitur. — 2) Δόλοπα Κλυτίδην Λ 302 Graecus. — 3) πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν | (Phoenici Peleus). ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων Ι 483, gens Thessaliae prope Enipeum.

Δόλων Εὐμήδεος υἱὸς | κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος | εἶδος - κακός - ποδώκης | Κ 314 sqq. ab Hectore incitatus speculator ad Graecorum castra profectus in itinere ab Ulixe et Diomede interficitur, postquam iis multa de Troianis eorumque auxilio, imprimis de Rheso prodidit 390 412 426 447 478 570.

δόμος (δεμ, skr. damas, zd. dema, lat. domus, ags. timber, ahd. zimbar Curt. Et. 66. 155. 220, Grassmann K. Ztft. 11, 15, Weber EF. 9) domus. 1) sing. a) Ζ 89 ἱεροῖο δόμοιο | Minervae, h. 24, 2 Ἀπόλλωνος - ἱερὸν δ., cf. h. Merc. 178 μέγαν δ., 523 πυκινῷ δ., η 31 Ἐρεχθῆος πυκινὸν δ. cf. sch. E et HPT. — b) Θ 375 Διὸς δόμον cf. Ο 85 v. sch. V, Naegelsb. HTh. 19, Σ 369 Ἡφαίστου - δόμον - | ἄφθιτον ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν, | χάλκεον κτλ., v. Ariston., Σ 406 ἡμέτερον δ. — c) hominum aedes, non domus Ζ 242 Πριάμοιο δ. περικαλλέ' - | ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον κτλ. v. Rumpf aed. Hom. 1, 24, δ 43 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον, de via in aedes, non in ipsam domum ex aula Rumpf l. c. 27. — domus. σ 238 οἱ μὲν ἐν αὐλῇ, οἱ δ' ἔντοσθε δόμοιο, δ 319 δυσμενέων ἀνδρῶν πλεῖος δ., 48 οἶκος - δ. cf. 28, α 255 δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι, ν 361 μὲν - δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε |, φ 190 ἐκ - δ. ἤλυθε, β [322] δόμον κάτα δαῖτα πένοντο | ἀθετ. v. sch. MQR, cf. 199, η 144 δ. κάτα cf. π 274 ρ 232 332 χ 91, — Χ 472 ἐκ δόμου Ἠετίωνος cf. 480, 513 δόμῳ Ἄκτορος, Κ 267 Ἀμύντορος - πυκινὸν δ., Γ 421 Ἀλεξάνδροιο δ. περικαλλέ', 302 δόμος Ἀλκινόοιο | cf. Ariston., η 22 δόμον ἀνέρος - | Ἀλκινόου, ϑ 257 δόμου ἐκ βασιλῆος |, δ 674 π 328 407 δ. εἰς Ὀδυσῆος |, π 385 δόμον θεῖον βασιλῆος |, φ 298 δ. κάτα Πειριθόοιο, Σ 60 441 δ. Πηλήιον εἴσω | σ 353 Ὀδυσήιον ἐς δ., σ 328 χαλκήιον ἐς δ. cf. sch. BHQ, δ 618 ο 118 ἑὸς δ. Phaedimi Did. αὐτοῦ τοῦ βασιλέως· οὕτως δὲ Ἀρίσταρχος καὶ τὰ ὑπομνήματα, α 330 φ 5 κλίμακα ὑψηλὴν - οἷο δόμοιο |, ο 511 σοῖο δ. | Telemachi, σ 8 Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δ. |, χ 351 ἐς σὸν δ. - | πωλεύμην, χ 381 πάπτηνεν δ' Ὀ. καθ' ἑὸν δ., — δ 302 ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο cf. Ω 673 de Achilli tentorio v. Ariston. ad 572, Χ 440 γ 402 δ 304 η 346 μυχῷ δ. ὑψηλοῖο |, α 126 ἔντοσθεν - δ. ὑψηλοῖο cf. η 131, η 88 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δ. ἐντὸς ἔεργον cf. h. Cer. 280, ω 214 ἐυκτίμενον δ. εἴσω |, χ 440 πάντα δ. κάτακοσμήσησθε |, χ 455 δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο |, χ 231 σόν γε δόμον καὶ κτήμαθ', h. Cer. 171 πατρός - μέγαν δ., Β 701 δ. ἡμιτελής ubi proprie dictum est, non de familia intellegendum cf. sch. ABDL. — h. Merc. 246 252 μυχὸν (μυχοὺς) μεγάλοιο δ. antrum Maiae. — d) Γ 322 Η 131 Λ 263 Ξ 457 Ω 246 ι 524 λ 150 627 ψ 252 h. Ven. 154 δ. Ἄιδος εἴσω | cf. Υ 336 λ 39, κ 512 ψ 322 Ἀίδεω - δ. εὐρώεντα |. — e) Μ 301 ζ 134 μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δ. ἐλθεῖν |. — f) Μ 169 οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δ. sch. D τὴν σφηκιάν. — 2) pl. a) domus complurium Σ 290 ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια Troianorum, Ι 382 δόμοις ἐν κτήματα κεῖται | cf. δ 127, h. Merc. 251 οἷα θεῶν - ἱεροὶ δ. ἐντὸς ἔχουσιν |, h. Cer. 114 νόσφι πόληος ἀπέστιχες, οὐδὲ δόμοισι | πιλνᾷ, h. Merc. 283 δ. εὖ ναιετάοντας, h. 20, 7 αἰῶνα - διάγουσιν ἐνὶ σφετέροισι δ. |. — b) unius aedes. δ 79 ἀθάνατοι γὰρ τοῦ γε δ. καὶ κτήματ' ἔασιν | Ο 95 ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτός Iovis, ϑ 268 ἐν Ἡφαίστοιο δόμοισιν | Χ 52 Ψ 19 103 179 δ 834 ο 350 ν 208 ω 264 εἰν Ἀίδαο δόμοισιν | cf. Χ 482 κ 175 491 564 ξ 204, h. Cer. 342 ανακτα δόμων ἔντοσθεν ἐόντα |, — Λ 132 ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις, ubi Zenod. Ἀντιμάχου πατρός v. Did., ν 424 ἐν Ἀτρείδαο δ., ω 416 δόμων προπάροιθ' Ὀδυσῆος |, ρ 255 δόμους - ἄνακτος |, Ζ 497 δ. εὖ ναιετάοντας | Ἕκτορος, Λ 769 Πηλῆος - δ. εὖ ν. |, ἀθετ. v. Ariston., δ 20 ἐν προθύροισι δόμων, α 380 β 145 δ. ἔντοσθεν, χ 204 οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ | — οἱ δ' ἔντοσθε δ., ψ 148 δ. ἔκτοσθεν, Λ 223 Ν 466 τ 584 δόμοις ἔνι, ο 19 μή νύ τι - δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται |, β 130 δ. ἀ. ἀπῶσαι |, κ 76 ἀπέπεμπε δ., γ 313 δ. ἄπο τῆλ' ἀλάλησο cf. ο 10, ο 465 ἐμὲ - δ. ἐξῆγε θύραζε |, h. Cer. 158 τάων οὐκ ἄν τίς σε - ἀπονοσφίσσειεν |, ξ 291 τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ', ζ 303 ὁπότ' ἄν σε δ. κεκύθωσι καὶ αὐλή | Alcinoi, ϑ 57 πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαι καὶ ἕρκεα καὶ δ. ἀνδρῶν, πρόδομος et μέγαρον v. Nitzsch, Ξ 202 (v. Did.) 303 ἐν σφοῖσι δόμοισιν, Ψ 84 σ 247 ἐν ὑμετέροισι δ. |, ϑ 255 σ 223 236 ω 325 379 ἐν ἡμετέροισι δ. |, γ 314 ο 11 ἐν σοῖσι δ. |, Ζ 503 ρ 110 ἐν ὑψηλοῖσι δ. |, Ε 198 ν 306 δόμοις ἔνι ποιητοῖσιν |, Ζ 370 ρ 28 85 178 275 324 φ 242 ω 362 δ. εὖ ναιετάοντας | cf. ν 371. — v. l. Seleuci δ 74 fuit ταῦτα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται | pro τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή v. La Roche. de δόμον δέ v. s. v. δέ. — EM. 282, 45, Or. 50, 8, Hes., Eust. 1901, 41, Doed. Gl. 354, Ellendt 3 hom. Abh. p. 8. (πρόδομος).

δονακεύς arundinetum. Σ 576 παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα | v. Zen., Aristophan., alii δονακῆεν pro δονακῆα v. Did. cf. Lob. Phryn. 166, Duentz. Zenod. 139, Spitzn. ad l. Hes. καλαμῶνα, EM. 283, 12, Eust. 1165, 23. De

δόναξ (ad *δόνος*, *δονέω* refert Benf. 2, 206, Doed. Gl. 2421) arundo. *K* 467 *συμμάρψας δόνακας*, ξ 474 *ἂν δ. καὶ ἕλος*, Apoll. Lex. 59, 29 *καλάμους* Λ 584 *ἐκλάσθη δὲ δόναξ* sagittae, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ὁ τοῦ βέλους κάλαμος*, h. Merc. 47 *πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας καλάμοιο* | lyram fabricans v. Baumeist., h. 19, 15 *δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων* |. — EM. 283, 1. 6, E. Gud. 149, 56. 150, 1, Suid., Hes., Eust. 818, 49. 864, 12. (*δονακεύς*).

δονέω (*δόνος* cum *δίνη* componit Benf. 2, 206, Doed. Gl. 2421) 1) agito. *P* 55 (*ἔρνος*) *πνοιαὶ δονέουσιν* | *π. ἀνέμων*, *M* 157 *ἄνεμος ζ. νέφεα δονήσας* |, χ 300 (*βόας*) - *οἶστρος ἐ. ἐδόνησεν* |, — pass. h. Pyth. 92 *ἔνθ' οὐθ' ἅρματα δονήσεται*. — 2) intr. h. Merc. 563 *ψεύδονται δὴ ἔπειτα δι' ἀλλήλων δονέουσαι* (cod. *δενέουσαι*) promiscue tumultuantes v. Baumeist. — EM. 282, 15 *συστρέφω. σημαίνει δὲ καὶ κινεῖν, σείειν, σκεδαννύειν*, cf. E. Gud. 149, 13, Suid., Hes.

δόξα (*δοκ* Curt. Et. 129 Misteli K. Ztft. 17, 174, L. Meyer VGn. 2, 415, Clemm comp. Gr. 99, Schoenberg compos. Gr. 18) opinio, exspectatio. *K* 324 *οὐδ' ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης* | cf. sch. ABL, λ 344 *οὐ μὰν ἡμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης* | *μυθεῖται βασίλεια* v. sch. V, Apoll. Lex. 60, 15, EM. 283, 15, E. Gud. 150, 28, Or. 50, 2, Suid., Hes., Eust. 809, 10, Doed. Gl. 2045.

δορός (*δέρω*) culleus e pelle s. corio factus. β 354 *ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐυρραφέεσσι δοροῖσιν* | cf. 380. Apoll. Lex. 59, 31 *θυλάκοις*, EM. 284, 16, Hes., Eust. 1450, 12.

δορπέω (*δόρπον*) ceno. θ 539 *δορπέομεν*, ο 302 *ἐν κλισίῃ Ὀδ. κ. δ. ὑφορβός* | *δορπείτην, παρὰ δέ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι* | Bekk. *δορπήτην* cf. HBl. 50, 7, Lob. El. 2, 59, η 215 *δορπῆσαι* v. l. *δειπνῆσαι* v. sch. P cf. Nitzsch, Ψ 11 *δορπήσομεν*. — Suid., Hes. — (*ποτὶ δόρπιον* falso nonnulli ι 234 pro *ποτιδόρπιον* v. sch. H cf. La Roche ad l.)

δόρπον (cum *δρέπω* conponit Ahrens Δρῦς p. 28 cf. Benf. 2, 227) 1) cena vespertina. σ 44 (*γαστέρας αἰγῶν*) *ἐπὶ δόρπῳ* | *κατθέμεθα*, ξ 407 *νῦν δ' ὥρη δόρποιο*, η 166 *δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίη δότω* v. l. *δεῖπνον* v. La Roche, η 13 *ἥ οἱ - εἴσω δ. ἐκόσμει* | sch. HPT *ἑσπερινὴν τροφήν*. Zenod. versum damnavit v. sch. HP, θ 395 *ὄφρ' - ἐπὶ δ. ἴῃ*. μ 439 *ἦμος δ' ἐπὶ δ. ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη* | v. sch. Q et V, ν 31 *ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται*, ν 34 *ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο* | *δ. ἐποίχεσθαι*, *T* 208 *ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι* | *τεύξεσθαι μέγα δ.*, μ 307 *δ. ἐ. τετύκοντο*, μ 283 *λαρὸν τετυκοίμεθα δ.* | cf. ξ 408 φ 428, Σ 245 *δόρποιο μέδεσθαι* |, Ω 2 *δ. μέδοντο* | *ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι* ubi *δ.* ex *μέδ.* pendet, cf. sch. AM, Ω 601 *μνησώμεθα δόρπου* | cf. δ 213 ubi v. Nitzsch, ν 280 *δ. μνῆστις* Λ 730 *δ. ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν* | Zenod. *δεῖπνον*, Ariston. *δόρπον δὲ λέγει τὴν ἑσπερινὴν τροφήν*, cf. *H* [380] Σ 298 344, *H* 370 *νῦν μὲν δ. ἕλεσθε κατὰ πτόλιν* v. l. *στρατόν* v. sch. A, *H* 466 *δ. ἕλοντο* | cf. δ 786 ξ 347, δ 429 (v. sch. H cf. Carnuth) 574 *δ. θ' ὁπλισάμεσθ'* cf. μ 292, π 453 *δ. ἐ. ὁπλίζοντο* | *σῦν ἱερεύοντες*, cf. ι 291 344, β 20 *τὸν δ' ἄ. ἔκτανε Κύκλωψ* | — *πύματον δ' ὁπλίσσατο δ.* v. sch. EHMTV, sch. Vind. 56 v. 19. 20 *ἀθετοῦνται οἱ δύο στίχοι καὶ ὀβελίζονται*, Ψ 55 *ἐσσυμένως δ' ἄρα δ. ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι* | *δαίνυντ'*, τ 402 *παυομένῳ δόρποιο*, — ironice de caede procorum υ 392 *δόρπου δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο* | *οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὸς καὶ κ. ἀνὴρ* | *θησέμεναι*. — Plur. Ω 444 *οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο* | cf. sch. A, Θ 503 *I* 66 (v. sch. BL) *δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα*, *I* 88 *τίθεντο δὲ δόρπα ἕκαστος* | v. l. *δόρπον* v. Did., addit sch. A *ἄκαιρος δὲ Ζηνόδοτος γράφων 'τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν'. ἄτοπον γὰρ θαλιάζειν τοὺς πένθει ἀτλήτῳ τὴν ψυχὴν βεβλημένους.* — 2) prandium vel univ. cibus h. Ap. P. 333 *δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο - παρὰ νηί* cf. v. 318, h. Cer. 129 *δεῖπνον δ' ἠρτύνοντο -* | *ἀλλ' ἐμοὶ οὐ δόρποιο μελίφρονος ἤρατο θυμός* | v. Baumeist. — v. l. Zenodoti *δόρπον* fuit Λ 86 pro *δεῖπνον* sed v. Ariston. — Apoll. Lex. 60, 5, EM. 262, 36. 283, 52, E. Gud. 150, 4, Suid., Hes., Poll. On. 6, 102, Eust. 726, 26. 736, 16. 968, 36. 1432, 4. Lehrs Ar. 127. (*δορπέω, μεταδόρπιος, ποτιδόρπιον*).

δόρυ (skr. dâru Curt. Et. 224. 400, ad *δέρω* refert Kuhn Ztft. 4, 84, a durv rad. repetit Ahrens Δρῦς p. 1. 15. *δόρυ, δουρός* (ex *δορϝός*) v. Herod. *μον. λ.* 34, 32, Choerob. Can. 376, 5, Eust. 1606, 63, Lob. El. 1, 525, *δούρατος* (ex *δόρϝατος*) Λ 357, *δουρί. δούρατι* *N* 77 ε 371, *δοῦρε, δοῦρα* v. EM. 284, 40, *δούρατα, δούρων* *X* 243 ρ 384, *δούρασιν* Φ 162, *δούρεσσι* *M* 303 θ 528 v. Eust. 906, 18. 1608, 62) 1) lignum. a) arbor viva ζ 167 *οὐ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης* | sch. E *τὸ δένδρον δ. καλεῖ.* — b) truncus, trabs. Ω 450 *δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες*, ε 243 *τάμνετο δοῦρα*, ρ 384 *τέκτονα δούρων*, ε 162 *δούρατα μακρὰ ταμὼν ἁρμόζεο - σχεδίην*, cf. ε 370, ε 361 *ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ* |, μ 441 *δοῦρα* (*ἱστὸς καὶ τρόπις*), 443 *περιμήκεα δ.* |, *O* 410 *στάθμη δ. νήιον ἐξιθύνει* |, *P* 744 *δ. μέγα νήιον*, Γ 61 (*πέλεκυς*) *εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ* | *νήιον ἐκτάμνῃσιν*, ι 348 *τρυπῷ δ. ν. ἀνήρ* |, *B* 135 *δοῦρα σέσηπε νεῶν*, ε 371 *ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε*, ι 498 h. Ap. 225 *νήια δοῦρα* |. *M* 36 *κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων* | ubi falso Ariston. negat significari *τὰ ἐπῳκοδομημένα τῷ τείχει ξύλα*, θ 507 *διαπλῆξαι κοῖλον δόρυ ν. χαλκῷ* | sch. Q *ὠνόμασε τὸν ξύλινον ἵππον ἐκεῖνον δ. κοῖλον*. — 2) hastile ex ligno factum, hasta. Φ 17 Ψ 893 *δόρυ*, *X* 112 *δ. δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας* |, *X* 291 *ἀπεπλάγχθη σάκεος δ.*. *Z* 319 Θ 494 *λάμπετο δουρός* | *αἰχμὴ χ.*, Λ 539 *χάζετο δ.* |, Aristarchus *δουρί* v. Did., vituperat versum Giseke JJb. 85, 506, π [295] *δύο δοῦρε ἀθετ.* v. sch. HQ Vind. 133 ad 281, χ 260 *δοῦρα ἀ. μνηστήρων*, cf. γ 144, *B* 382 *δόρυ θηξάσθω*, *E* 40 *μεταφρένῳ ἐν δ. πῆξεν* | cf. Θ 95 258 Λ 447 *O* 650 *X* 283, *E* 300 *P* 7 *πρόσθε δέ οἱ δ. τ' ἔσχε*, *E* 337 *δ. χροὸς ἀντετόρησεν*. *E* 859 *ἐκ δὲ δ. σπάσεν*, Θ 111 *ἐμὸν δ. μαίνεται*, *K* 31 *δ. δ' εἵλετο χειρί*, Λ 96 *οὐδὲ στεφάνη δ. οἱ σχέθε*, *N* 130 *φράξαντες δ. δουρί* cf. sch. B, *N* 442 *δ. δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει*, Ξ 494 *δ. δ' ὀφθαλμοῖο διαπρό* | — *ἦλθεν*, Π 504 *ἐκ χροὸς ἕλκε δ.*, *Y* 438 *ἀμπεπαλὼν προΐει δ.*, ξ 277 *δ. δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός* |, Π 32[illegible] *δουρὸς ἀκωκή* | cf. *P* 295 *Y* 260 Φ 60, *O* 35[illegible] *ὅσον τ' ἐπὶ δ. ἐρωή* | *γίγνεται* cf. Φ 251 Ψ 529, Λ 357 *μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν* |, Λ 863 *τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δ.* |, Π 406 *ἕλκε δέ, δουρὸς ἑλών, ὑπὲρ ἄντυγος*, *E* 533 537 *ἀκον*

τισε δουρί cf. Θ 229, Δ 501 τόν - βάλε δ. | cf. 527 Η 14 Λ 108 144 321 Μ 183 189 Ν 186 387 518 566 Ο 420 Ρ 15 598 Υ 168 437 458 462 Φ 113, Δ 525 οὖτα δὲ δ. παρ' ὀμφαλόν cf. Ε 56 Η 258 Λ 338 426 Ν 438 646 Ξ 476 Ο 523 528 Π 597 820 Ρ 344 Υ 407 473 χ 295, Λ 424 Χερσιδάμαντα - | δουρὶ κατὰ πρότμησιν - | νύξεν cf. Μ 394, Ν 529 δ. βραχίονα τύψεν, Λ 191 206 δ. τυπείς, Λ 433 Μ 250 Π 861 Σ 92 ἐμῷ ὑπὸ δ. τυπείς, Γ 436 μή πως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δ. δαμήῃς | cf. Λ 479 Ε 653 Λ 444 749 821 Π 848 Ρ 303, Χ 246 ἤ κεν σῷ δ. δαμήῃ |, Π 816 θεοῦ πληγῇ καὶ δ. δαμασθείς |, Η 145 δ. μέσον περόνησε cf. Ν 397, Κ 369 Λ 361 δ. δ' ἐπαΐσσων, Κ 370 σὲ δ. κιχήσομαι, Μ 395 ἑσπόμενος - δ. | Υ 90 μὲ - δ. φόβησεν | cf. 187, Π 57 δ. δ' ἐμῷ κτεάτισσα, Π 319 δ. | Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, Ψ 267 δ. ὑπειρέβαλον Φυλῆα arte iaculandi, | Φ 577 περὶ δ. πεπαρμένη, Ν 570 π. δ. | ἤσπαιρ', Ν 441 ἐρεικόμενος π. δ., Λ 303 τοὶ αἷμα - ἐρωήσει π. δ. |, cf. π 441, Π 708 σῷ ὑπὸ δ. πόλιν πέρθαι, Ν 77 ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄ. | μαιμῶσιν, Λ 251 Ο 541 στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δ., Π 864 ξὺν δ. μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει |, Θ 528 κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον, Λ 571 δοῦρα ἐν σάκεϊ μ. πάγεν ὅρμενα πρόσσω | v. Ariston. ad 574, cf. Ο 314 Ν 264 δούρατα, Χ 243 δούρων | Μ 303 σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντες περὶ μῆλα |, Λ 594 Ο 298 Ρ 234 δούρατ' ἀνασχόμενοι, Ρ 355 πρὸ δὲ δ. ἔχοντο |. — accedit adi. Ρ 412 ἀκαχμένα δούρατ' cf. Μ 444 ubi Zenod. ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυον αὐδήν, v. Ariston., Ν 162 Ρ 607 ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δ., Ο 474 ἑλὼν δ. δ., τ 448 ἀνασχόμενος δ. δ., Φ 164 ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, Κ 373 ἐΰξου δ. ἀκωκή |, Π 117 πῆλ' - κόλον δ., Ε 297 σὺν ἀσπίδι δ. τε μακρῷ |, Ε 664 βάρυνε δέ μιν δ. μακρόν | χ 148 δ. | μακρὰ τινάσσοντας, cf. Ε 656 Η 140 Κ 459 Ν 168 830 Π 611 Ρ 527 Σ 341 Υ 281 Φ 67 Χ 295, γ 251 Ε 666 μηροῦ ἐξερύσαι δ. μείλινον cf. Ε 694 Ν 715 Π 114 814| Τ 361 Φ 178, Γ 78 Η 56 μέσσου δ. ἑλών, Ξ 443 Σ. οὔτασε δ. μετάλμενος ὀξυόεντι cf. Ε 336 ὀξύ, Ε 336 cf. Λ 421 Π 317, Ν 583 Υ 423 ὀξὺ δ. κραδάων, Δ 490 ἀκόντισεν ὀξέϊ δ. |, χ 265 272 282 ἀκόντισαν ὀξέα δ. |, Ε 73 βεβλήκει, - ὀξέϊ δ. | cf. Π 806 Φ 91 Ε 238 τόνδε - δεδέξομαι ὀ. δ. |, Λ 95 μετώπιον ὀ. δ. | νύξ' cf. Υ 488, Ν 542 λαιμὸν τύψ' - ὀ. δ. |, Π 772 ὀξέα δοῦρα πεπήγει |, Ε 618 ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν | ὀξέα παμφανόωντα, aliter Ν 260 δούρατα - καὶ ἓν καὶ εἴκοσι δήεις | v. Nican. et sch. V, Ρ 618 ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας | ὦσε δ. πρυμνόν v. sch. B (Duentz. Ztft. f. G. 1868, 60 scribit πρυμνούς, Λ 253 διέσχε φαεινοῦ δ. ἀκωκή | cf. Ψ 821 τ 453, Δ 496 Ε 611 Λ 577 Ν 403 Ο 573 Π 284 Ρ 347 574 ἀκόντισε δ. φαεινῷ | cf. Ν 183 190 516 Ξ 461 Ο 429 Ρ 304 525, Π 399 Πρόνοον - βάλε δ. φ. |, Ζ 32 Ἄβληρον ἐνήρατο δ. φ. |, Ν 159 370 τιτύσκετο δ. φ. |, Π 466 αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δ. φ. | cf. 477, Π 409 ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δ. φ. |, Ψ 247 δ. χάλκεον cf. Π 347 608 862 Ψ 896 162 164, Ε 145 βαλὼν χαλκήρεϊ δ. | cf. Λ 742 ν 267 χ 92, Τ 53 οὖτα Κ. - χ. δ. |, ε 309 οἱ π. χαλκήρεα δ. | ἐπέρριψαν, Ζ 3 ἰθυνομένων χαλκήρεα δ. |, λ 532 δ. χαλκοβαρές. — singuli binas hastas gerunt Γ 18 δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ | πάλλων v. Did., Κ 76 παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο, | ἀσπὶς καὶ δύο δοῦρε, Μ 298 δύο δ. τινάσσων, cf. Φ 145, Ν 241 γέντο δὲ δοῦρε |, Μ 465 δοιὰ — | δοῦρ' ἔχεν, Π 139 εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, Λ 43 εἵλ. δ' ἄ. δ. δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ, | ὀξέα v. Ariston., cf. χ 125, Φ 162 ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς | v. l. ἄμφω v. Did., α 256 ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δ. δ. |, μ 228 δ. δ. |, μάκρ' ἐν χερσὶν ἑλών, σ 377 ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δ. |, cf. χ 101, χ 110 τέσσαρα μὲν σάκε' εἷλε, δούρατα δ' ὀκτώ |, Ε 495 Ζ 104 Λ 212 πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, Bekk. δοῦρε cf. Ellendt 3 hom. Abh. p. 16. — post Μ 328 nonnulli inseruerunt δώσει ἀποκτάμενος κλυτὰ τεύχεα καὶ δ. μακρόν. — Apoll. Lex. 60, 7 τὸ μὲν σύνηθες 'πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δ.', ἐπὶ δὲ τοῦ ξύλου 'ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε', ἀφ' οὗ καὶ δούριος ἵππος ὁ ξύλινος cf. EM. 283, 20, E. Gud. 150, 41, Or. 44, 14, Suid., Hes. ὅπλον, λόγχη, ἀκόντιον, καὶ πᾶν ξύλον, ἢ δοκόν, Poll. On. 1, 136. 7, 156, Eust. 191, 23. 423, 3. 644, 41. 1558, 12. 1606, 58. 1641, 1, Doed. Gl. 223. (δουράτεος, δουρυσθενής, δουρηνεκές, δουρικλειτός, δουρικλυτός, δουρικτητός, δουροδόκη et)

Δόρυκλον | Πριαμίδην, νόθον υἱόν Λ 489 Aiax occidit.

δορυ-σθενής (σθένος) hasta valens. h. 8, 3 δορυσθενές Mars.

δόσις (δι-δό-ναι Curt. Et. 222) donatio, largitio. Κ 213 δ. - ἐσθλή |, δ 651 ἀνήνασθαι δόσιν cf. σ 287, ζ 208 δ. δ' ὀλίγη τε φίλη τε v. Lucas Meletem. p. 18, § 58. — Hes. ἡ δωρεά.

δοτήρ (δι-δόναι, cf. Ebel K. Ztft. 1, 294 Allen Curt. St. 3, 226) dator. Ι 44 ταμίαι - σίτοιο δοτῆρες |, h. 8, 9 δοτὴρ εὐθαρσέος ἥβης | Mars. EM. 294, 10, Hes., Eust. 1599, 25. 1739, 45.

δούλειος (δοῦλος ex δόσυλος explicat Benf. 2, 200 ad δε rad. referens cf. skr. dâsas, Duentz. K. Ztft. 16, 27, Curt. Et. 220. 330) servilis. ω 252 οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι | εἶδος καὶ μέγεθος. iniuste vituperat Liesegang de extr. Od. p. 1855 p. 17. cf. Eust. 1960, 55.

δούλη serva, ancilla. Γ 409 σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὅ γε δούλην |, ἀθετ. v. Ariston. ad 395, δ 12 γένετο - Μεγαπένθης | ἐκ δούλης sch. HMQR τινὲς τὸ δούλης κύριόν φασι διὰ τὸ μηδέποτε λέγειν οὕτω τὸν ποιητὴν τὴν θεράπαιναν. διὸ καὶ τὸ 'εἰς ὅ κεν - δούλην' ἀθετοῦσιν sed cf. Nitzsch. — EM. 285, 1, E. Gud. 151, 13, Eust. 1479, 62.

δούλιος (δοῦλος) servilis. Ζ 463 ἀμύνειν δ. ἦμαρ |, cf. ξ 340, ρ 323. Hes. τὴν τῆς αἰχμαλωσίας ἡμέραν cf. EM. 284, 57, Eust. 655, 32. 1960, 57.

κῆρυξ **Δουλιχιεύς** | σ 423, Ἀμφινόμου Δουλιχιῆος | σ 394, Νίσου Δουλιχιῆα σ 127, incola Dulichii, cf.

Δουλίχιον ι 24, Δ. πολύπυρον | ξ 335 τ 292, Δουλιχίου πολυπύρου ποιήεντος | π 396, ἐκ μὲν Δουλιχίοιο δύο κ. πεντήκοντα κοῦροι κεκριμένοι, ἓξ δὲ δρηστῆρες ἕπονται π 247 cf. Strab. X, 2, 14; οἳ δ' ἐκ Δ. Ἐχινάων θ' ἱεράων νήσων — τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης cum XL navibus Β 625 Δουλιχίῳ α 246 π 123 τ [131], Δουλίχιον δέ Β 629 ξ 397 (δόλιχος) insula prope Ithacam sita.

δουλιχό-δειρος (δολιχός, δειρή) longum collum habens. Β 460 Ο 692 κύκνων δουλιχοδείρων |. EM. 284, 46 μακροτράχηλος cf. Suid.

δουλοσύνη (δοῦλος, de suffixo v. Aufrecht

K. Ztft. 1, 481) servitus. χ 423 δουλοσύνην ἀνέχεσθαι | v. l. δουλοσύνης v. G. Herm. ad Soph. OR. 173, La Roche ad l. — Suid.

δουπέω (δοῦπος) gravem fragorem edo. Δ 504 Ε 42 540 Ν 187 Ρ 50 311 ω 525 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ |, Ο 578 Π 325 δούπησεν δ. π., τὸν (κατὰ) δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν | quibus locis Bekk. MB. 1867, 430 pro hemistichio altero scribi volt ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, χ 94 δ. δὲ πεσών, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ |, Ε 617 Λ 449 Ν 373 442 Ο 421 524 Π 401 599 822 Ρ 580 Υ 388 δ. δὲ πεσών Ariston. Π 832 ἢ δ. ὅ., id. Υ 388 ἢ δ. ὅ. ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν, Ν 426 δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς | v. Ariston., sch. BL,; V, Ψ 679 δεδουπότος Οἰδιπόδαο |, cf. Ariston. sch. V, BHQ λ 275, Apoll. Lex. 60, 11, Nitzsch III 280 Lehrs Ar. 37. 103. Λ 45 ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη | intonuerunt Ariston. ἢ δ. ὅ. διὰ τὸ μέτρον παράκειται τὸ γ· τὸν δὲ δοῦπον οὐκ ἂν εἴποι γδοῦπον cf. Lob. El. 1, 93, sed v. s. v. δοῦπος. — ο 479 pro ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' Kayser cum Doederl. 2376 scripsit δ' ἐν δούπησε πεσοῦσ' referens ἐν ad πεσοῦσ'. — EM. 285, 10, E. Gud. 207, 36, Suid., Hes., Eust. 1729, 64, Geppert Urspr. 2, 148. 158.

δοῦπος (ex γδοῦπος quod cohaeret cum κτύπος Curt. Et. 650, Savelsberg Hoefers Ztft. 4, 100, Benf. 2, 186, Hoffm. Qu. H. 1, 158) fragor, gravis sonitus. Μ 289 τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δ. ὀρώρει |, Π 635 ὥς τῶν ὤρνυτο δ. ἀπὸ χθονός - | χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιητάων |, Δ 455 τηλόσε δ. ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν | torrentium. Κ 354 δ. ἀκούσας |, Λ 364 Υ 451 ἰὼν ἐς δ. ἀκόντων | cf. Π 361, ε 401 δ. ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης |, μ 202 μέγα κῦμα ἴδον καὶ δ. ἄκουσα |, π 10 ποδῶν δ' ὑπὸ δ. ἀκούω |, Ι 573 τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὅμαδος καὶ δ. ὀρώρει | πύργων βαλλομένων cf. sch. B Ψ 234 τῶν μιν ἐπερχομένων δ. κ. δ. ὄρουσεν |, κ 556 κινυμένων δ' ἑτάρων ὅμαδον καὶ δ. ἀκούσας |. — Θ 378 Zenod. pro προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας | scripsit προφανείσας ἰδὼν ἐς δ. ἀκόντων | v. Did. — EM. 285, 8, E. Gud. 151, 37, Or. 43, 11, Suid., Hes,, Eust. 520, 2. 849, 32. (ἐρίγδουπος, δουπέω).

δουράτεος (δόρυ) ligneus. θ 492 ἵππου - | δουρατέου. 512 δ. μέγαν ἵππον, h. Merc. 121 ὤπτα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισιν |. post Υ 30 nonnulli inseruerunt tres versus in quibus nominatur δ. ἵππος v. sch. V, cf. Duentz. Zenod. 161. — Hes. ξύλινον cf. Suid., Eust. 1606, 56.

δουρηνεκές (δόρυ, ἐνεκ Curt. Et. 288, Berch Gr. comp. 18; 23, non bene Doed. 224. 2093) in quantum spatium hasta conicitur. Κ 357 ἄπεσαν δ. ἢ καὶ ἔλασσον | v. sch. V, Apoll. Lex. 59, 34, EM. 284, 44 δόρατος βολήν, δ. μῆκος, ἀπόστημα ὅσον δόρυ διατεῖναι cf. Hes., Eust. 811. 34.

δουρὶ κλειτός hasta inclitus. Ε 55 578 Κ 230 Ψ 355 ο 52 ρ 147 δ. Μενέλαος |, ρ 116 δ. κλειτὸν Μενέλαον |, Λ 333 δ. κ. Διομήδης. volgo coniunctim scribunt, cf. Wolf praef. LXI, disiunctim La Roche v. HT. 312, Ztft. f. östr. G. 1865, 257. — EM. 139, 53, E. Gud. 75, 49. 199, 18.

δουρὶ κλυτός hasta inclitus. Β 645 650 Ε 45 Ν 467 476 Ἰδομενεὺς δ. κ. cf. Ν 210, Ψ 681 Τυδείδης cf. Κ 109 ubi Herod. τὸ μὲν οὖν δουρὶ κλυτὸς ἐν παραθέσει ἐστίν, Λ 396 401 661 (v. Nican.) Π 26 Ὀδυσεύς, Φ 233 Ἀχιλλεύς, Π 619 Μηριόνης, Π 472 Αὐτομέδων, Ξ 446 Ὀϊλιάδης, Β 657 Τληπόλεμος, Ε 72 Φυλείδης, ο 544 ρ 71 Πείραιος, Λ 368 Παιονίδην. — Ν 246 Zenod. et Aristoph. pro θεράπων ἐὺς scripserunt δουρὶ κλοιτός v. Did. cf. Duentz. Zenod. p. 115. — Cramer epim. 368, 12, EM. 215, 24. 284, 38, sch. HQ. α 30, Apoll. Lex. 60, 1 ἀπὸ μέρους, κατὰ τὰς μάχας κλυτός, Hes., Eust. 314, 2. 680, 15, Lob. Par. 457, Buttm. Lex. 2, 227, Hoffmann Il. Φ et Χ p. 107, La Roche HT. 311. in Veneto δουρὶ κλειτός et δ. κλυτός ubique disiunctim scribuntur exc. Ε 578 v. La Roche TZ. 9, de loco versus Giseke HF. 29 n. 4.

δουρι-κτητός (κτάομαι) hasta acquisitus. Ι 343 τὴν | ἐκ θυμοῦ φίλεον δουρικτητήν περ ἐοῦσαν Herod. δουρικτήτη, ὡς ἀριγνώτη, ἵνα τοῦ δουρίκτητος παρώνυμον ᾖ cui non obtemperaverunt recentiores. — Apoll. Lex. 59, 30 τὴν τῷ δόρατι κεκτημένην cf. EM. 139, 53. 283, 36, E. Gud. 75, 49, Hes., Eust. 755, 9, Hoffmann Il. Φ et Χ p. 107, La Roche HT. 312 388, Ellendt 3 hom. Abh. p. 7.

δουρο-δόκη (δέχομαι) theca hastarum. α 128 ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρήν | δουροδόκης ἔντοσθεν ἐυξόου, ἔνθα περ ἄλλα | ἔγχε' Ὀδυσσῆος - ἵστατο πολλά | sch. EV νοητέον δὲ ἀπεξῦσθαι τοὺς κίονας καὶ ἐνταῦθα ἀποτίθεσθαι τὰ δόρατα, E ad 128 ἀπέξεον τὰς κίονας καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπετίθουν τὰ δόρατα. Rumpf aed. H. 1, 29 intervallum intellegere mavolt inter duas pilas in ipso oeci introitu intercedens, quam cogitare de columna striata aut striato capitulo instructa cf. Suid. Hes., Poll. On. 1, 136, Eust. 1399, 31, Egger aed. H. 12. 13, Doed. 225, Nitzsch ad l.

δόχμιος obliquus. Ψ 116 πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον | sch. τὰ ἐκ πλαγίου cf. Apoll. Lex. 60, 4, EM. 28 13, Hes., Eust. 1291, 37. 48, non bene Doed. Gl. 2054. De

δοχμός (v. Benf. 2, 280) obliquus. Μ 14 δοχμώ τ' ἀίσσοντε (σύες), sch. BL ἐστὶ ἀντὶ τοῦ δόχμιοι ἤτοι πλάγιοι, cf. Herod. ὀξυτονητέον. — EM. 285, 14, Suid., Hes., Eu 896, 59. (δόχμιος, δοχμόω).

δοχμόω (δοχμός) obliquo, incurvo. h. Mer 146 Ἑρμῆς | δοχμωθεὶς μεγάροιο διὰ κλήϊθρ ἔδυνεν | incurvata cervice v. Baumeist.

δράγμα (δράσσομαι) manipulus. Λ 69 δρ γματα ταρφέα πίπτει |, Σ 552 δ. δ' ἄλλα με ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζε, | ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο | sch. D τῶν χειρῶν πληρώματα cf. sch. B, EM. 285, σημαίνει τοὺς στάχυας, ὅσους δύναται ὁ θ ριστὴς τῇ ἀριστερᾷ περιλαβεῖν θερίζων, Gud. 151, 58. 152, 16, Suid., Hes., Eust. 83 15. 1162, 24.

δραγμεύω (δράγμα) manipulos colligo. Σ 5 ὄπισθεν | παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσ φέροντες | ἀσπερχὲς πάρεχον, cf. EM. 76, 6.

δραίνω (δράω) facere cupio. Κ 96 εἴ τι δρ νεις Apoll. Lex. 60, 17 ἰσχύεις, EM. 286, ἰσχύειν, δύνασθαι, ἐνεργεῖν, E. Gud. 9, 55, H δραστικῶς ἔχεις, Eust. 792, 27, Gepp. Urspr. 2, 1

δράκαινα (δράκων Curt. St. 2, 1, 172) d caena. h. Ap. P. 122 δράκαιναν | κτεῖνεν ἄν E. Gud. 385, 15, Lex. Seg. 90, 30.

Δράκανον h. 26. 1, urbs Icari.

Δρακίος N 692 Epeorum dux.

δράκων (δερκ Curt. Et. 97. 129) draco, serpens. Γ 33 ὡς δ' ὅτε τίς τε δ. ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη |, δ 457 γένετ' - δ. καὶ πάρδαλις ἠδὲ - σῦς | Proteus, Z 181 πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δ., μέσση δὲ χίμαιρα, B 308 δ. ἐπὶ νῶτα δαφοινός, | σμερδαλέος, τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἧκε φόως δέ | κτλ. v. sch. AD, M 202 φοινήεντα δ. φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, | ζωόν, ἔτ' ἀσπαίροντα cf. 220. idem 208 vocatur ὄφις cf. sch. Eur. Or. 469, Lob. El. 2, 364, Friedlaend. 2 hom. Wörterverz. 754, X 93 ὡς δὲ δ. ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσιν, | βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ' v. l. ὀρέστερον ἄ. δοκεύῃ v. Ariston. — Λ 26 κυάνεοι δὲ δ. ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν | τρεῖς ἑκάτερθ', ἴρισσιν ἐοικότες κτλ., v. l. Aristophanis ἐλειχμῶντο v. Did., Nauck Ar. 48, Λ 39 ἐπ' αὐτοῦ | κυάνεος ἐλέλικτο δ., κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν | τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι |. — EM. 280, 7 παρὰ τὸ δέρκω τὸ βλέπω· ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῷον cf. X 95, E. Gud. 151, 48, Eust. 87, 40. 228, 23. 377, 33. 1259, 58. (δράκαινα).

δραμ- (skr. dram Curt. 224. 659, Benf. 2, 229, Sonne K. Ztft. 12, 296, ad skr. dravâmi rad. dru refert Bopp V. Gr. 1, 233, aor. ἔδραμον cucurri. Ψ 393 αἱ δέ οἱ ἵπποι | ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ψ 207 ἰθὺς δράμεν, h. Cer. 188 αἱ δὲ παρ' αὐτὴν | ἔδραμον. — Σ 30 ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα, E 599 ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω |. Ξ 413 περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ |. — EM. 316, 45, E. Gud. 160, 58 (δρόμος).

δράσσομαι (ad skr. grah, ved. grabh refert Benf. 2, 140, a δράω ducit Lob. Rhem. 103, rectius δρακ stirpem sumens componit cum lit. rankà, ksl. raka Curt. Et. 449) prehendo, manu corripio. N 393 (v. sch. BL) Π 486 κόνιος δεδραγμένος αἱ. |. — EM. 285, 43, E. Gud. 152, 1, Eust. 939, 21. (δράγμα).

δρατός (δέρω) excoriatus. Ψ 169 περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει | Ariston. ἡ δ. πρὸς τὴν μετάθεσιν, ὅτι ἀντὶ τοῦ δαρτά cf. Lob. El. 1, 493. v. l. δρετά v. Did. cf. sch. B, EM. 287, 9, Zonar. 572, Hes., Eust. 1294, 13. 1302, 56.

δράω (δρα, lit. daraú Curt. Et. 223, Pott W. 1, 136, K. Ztft. 6, 33, cf. Ahrens Δρῦς p. 24) ministro, famulor. ο 317 αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετά σφισιν, ὅττ' ἐθέλοιεν | de forma v. Brugmann Curt. St. 4, 184, δρῴμι scribi volt Dietrich K. Ztft. 10, 437, rec. Duentz., sch. Q διακονοίην, δουλεύοιμι, — v. l. fuit πάρα δρώωσι pro παραδρώωσι ο 324 v. sch. H, et 333 ὕπο δρώωσιν pro ὑποδρ. v. sch. Q. — EM. 285, 35, E. Gud. 544, 62, Or. 21, 4, Hes., Eust. 1661, 45. 1782, 63. (παρα-, ὑπο-, δραίνω, δρηστήρ, δρήστειρα, δρησμοσύνη, δρηστοσύνη, ὀλιγοδρανέων?).

δρεπάνη (δρέπω) falx. Σ 551 ἔριθοι | ἤμων ὀξείας δ. ἐν χερσὶν ἔχοντες | sch. BV Ἰωνικῶς. αὐτοὶ γὰρ τρέπουσι πάντα εἰς τὰ θηλυκά, cf. EM. 268, 54, Lob. Prol. 8 n. 2.

δρέπανον (δρέπω) falx. σ 368 δ. - εὐκαμπὲς ἔχοιμι | cf. E. Gud. 152, 26, Eust. 152, 28.

δρέπω (ex δερ rad. amplificatum putat Pott EF. ²2, 264, Benf. 2, 227, L. Meyer K. Ztft. 6, 127; cum δρακ cohaerere existimat Curt. Et. 639, ex δρέϝειν, δρυ ortum suspicatur Ahrens Δρῦς 28) decerpo. 1) h. Cer. 425 ἄνθεα δρέπομεν χείρεσσ' ἐρόεντα |. — 2) μ 357 φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυός sch. V λαβόμενοι, v. l. ἐρεψάμενοι, h. Cer. 429 ἐγὼ δρεπόμην περὶ χάρματι. — EM. 287, 30 τρυγᾶν, τέμνειν cf. E. Gud. 590, 18, Lex. Seg. 135, 16, Suid., Hes., Eust. 1429, 25. 1726, 21. (δρεπάνη, δρέπανον, βατοδρόπος).

δρησμοσύνη (δράω) ministerium. h. Cer. 476 βασιλεῦσιν δεῖξε - δ. θ' ἱερῶν κτλ. EM. 287, 1 θεραπείαν, ὑπερησίαν cf. Hes., Lob. Prol. 236.

Δρῆσον Z 20 Euryalos occidit.

δρήστειρα (δρηστήρ) famula. κ 349 ἀμφίπολοι - αἵ οἱ δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασιν | sch. Q ὑπηρέτιδες, διάκονοι, ὑπουργοί. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ δρῶ τὸ πράττω, ἰσχυραί, τ 345 γυνή - τάων αἵ τοι δ. κ. δ. ἔ. | cf. EM. 286, 54. — [ἅμα δρήστῃ nonnulli legerunt δ 123 pro Aristarchi et Herodiani ἅμ' Ἀδρήστη interpretati θεράπαινα cf. sch. EM.]

δρηστήρ (δράω Clemm comp. Gr. p. 99) famulus. π 248 ἓξ δὲ δ. ἕπονται |, σ 76 δ. ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ | δειδιότα cf. sch. Q, υ 160 ἐς δ' ἦλθον δ. Ἀχαιῶν v. l. μνηστῆρες ἀγήνορες v. La Roche, Apoll. Lex. 60, 20 οἱ ὑπουργοῦντες καὶ διακονοῦντες θεράποντες, ἀπὸ τοῦ δρᾶν, cf. EM. 286, 55, Hes., Eust. 1661, 47. 1782, 64. 1801, 12, Retzlaff Synon. 1, 16. (ὑπο-).

δρηστοσύνη (δράω Curt. Et. 223 L. Meyer V. Gr. 2, 543) ars ministrandi. ο 321 δρηστοσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε - πῦρ τ' εὖ νηῆσαι διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι | κτλ. cf. sch. H Apoll. Lex. 60, 22, Eust. 1782, 64.

δριμύς (ad skr. dar rad. refert Benf. 2, 227) acer. ω 319 ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη | δ. μένος προὔτυψε, cf. sch. V, Λ 270 ὡς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα | δ. τό τε προιεῖσι - εἰλείθυιαι |, O 696 δ. μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη | sch. BL ὀξεῖα ἀπὸ τῶν ὀσφραντῶν, ὡς νῦν ἀρχὴν τοῦ πολέμου λαβόντος, Hes. ἔνθερμος καὶ ἔνεργος, Σ 322 μάλα γὰρ δ. χόλος, sch. B ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν γενομένων μετείληπται, cf. EM. 287, 48, Suid., Hes. ὀξύς, στυπτικός et δριμύ· ὀξύ, σφοδρόν, θερμόν, ταχύ, Eust. 1038, 39. 1455, 29.

δρίος (δρῦς Curt. Et. 254. 671, Ahrens Δρῦς p. 17, Duentz. K. Ztft. 15, 44, Savelsb. Dig. p. 51. cum Hes. accentum in ultima ponere mavolt Ahrens) fruticetum. ξ 353 ὅθι τε δ. ἦν πολυανθέος ὕλης | sch. Q σύνδενδρον χωρίον, δρυώδης καὶ σύσκιος τόπος, — v. l. fuit Megaclidae ζ 106 παίζουσιν ἀνὰ δρία παιπαλόεντα cf. sch. HP. — EM. 287, 43, Suid., Hes., Eust. 1763, 28, Doed. Gl. 226, Lob. Rhem. 298, El. 1, 260.

δρόμος (δραμ Curt. Et. 224) 1) cursus. Ψ 375 ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δ. cf. sch. D, Ψ 757 θ 121 τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δ., Ψ 300 μέγα δρόμον ἰσχανόωσαν |, 526 εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δ. ἀμφοτέροισιν |, Σ 281 ἐπεί κ' - ἵππους | παντοίου δ. ἄσῃ, Ψ 361 παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν - | ὡς μεμνέῳτο δρόμους καὶ ἀληθείην ἀποείποι | v. l. δρόμον v. Did., Herod., cf. La Roche ad l., HSt. 167, Ψ 363 ὅτε δὴ πύματον τέλεον δ. ὠκέες ἵπποι | cf. 768. — 2) curriculum, locus ad currendum aptus. Ψ 321 ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δ., δ 605 ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἄρ δ. εὐρέες οὐδέ τι λειμών |. — EM. 316, 46, E. Gud. 160, 27, Eust. 1320, 19.

Δρύας (δρῦς) Δρύαντος υἱός, Λυκόοργος | Z 130. — 2) Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν | Λ 263 Lapitha.

δρύινος (δρῦς) quernus, roboreus. φ 43 οὐ-

δόν - δ. - EM. 288. 21 *ξύλινος*, E. Gud. 275, 46, Suid., Hes., de accentu cf. Herod. *μον.* 2. 20, 10.

δρυμά plur. (*δρῦς* Curt. Et. 224, Ahrens *Δρῦς* p. 17, Walter K. Ztft. 12, 377) arbustum. *Λ* 118 *κ* 150 (v. sch. Q) 197 *διὰ δ. πυκνὰ καὶ ὕλην* |, *κ* 251 *ἤομεν - ἀνὰ δ.*, Apoll. Lex. 60, 19 *οἱ δρυμώδεις τόποι* cf. Hes., Eust. 1652, 16, Doed. Gl. 227. accentum in penultima ponit EM. 96, 9.

δρύοχος (*δρῦς*, *ἔχω*. Duentz. K. Ztft. 15, 44 *οχος* pro suffixo habet) trabes s. fulcra duplici serie continua exstructa, super quibus nova navis aedificatur. *τ* 574 *πελέκεας, τούς -* | *ἵστασχ' ἑξείης, δρυόχους ὥς*, sch. BHQ *δ. δὲ ξύλα εἰσὶν ὀρθὰ ὑποκάτω τῆς τρόπιδος, ἐφ' ὧν ἐπερείδεται, ἵνα μὴ αὐτὴν ἡ ψάμμος ἐσθίῃ, τινὲς δὲ δρυόχους φασὶ τὰ πρῶτα πηγνύμενα ξύλα εἰς ναυπηγίαν. τινὲς δὲ τοὺς πελέκεις τοὺς δρυΐνους στελεοὺς ἔχειν εἰωθότας*, sch. V *κυρίως μὲν τοὺς πασσάλους, ἐφ' ὧν τὴν τρόπιν ἱστᾶσι τῶν καινουργουμένων πλοίων*, cf. sch. Ap. Rhod. 1, 723, Procop. bell. Goth. IV, 22, EM. 188, 37, Suid., Eust. 1878, 62. 1879, 4, Ameis Ztft. f. G. 1854, 627, Graser Phil. Suppl. III, 231, Grashof Schiff p. 9. non bene Apoll. Lex. 60, 23 *τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ὀπαί, εἰς ἃς τὰ ξύλα ἐνιᾶσι, παρὰ τὸ τὰ ξύλα δρῦς λεγόμενα συνέχειν* cf. Hes. [mire Doed. Gl. 224.]

Δρύοψ (*δρῦς*, *ὀπ* cf. opus) *Δρύοπ' Υ* 455 Priami f. Achilleus interficit. — 2) *Δρύοπος* f. Dryopes h. 19, 34, Apollinis filius.

δρύπτω (ad *δερ* skr. dar refert Benf. 2, 227) abrado, lacero. *Π* 324 *πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ* | *δρύψ' ἀπὸ μυώνων*, — *β* 153 *δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειὰς ἀμφί τε δειράς* sch. S *κατασπαράξαντες, ἀποξύσαντες.* — *ε* 426 *ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινοὺς δρύφθη.* — EM. 288, 52, E. Gud. 161, 17, Hes., Suid., Eust. 243, 5. 325, 10. 1295, 29. (*ἀπο-, περι-, ἀμφιδρυφής, ἀμφίδρυφος*).

δρῦς (skr. drus, goth. triu, ksl. drevo Curt. Et. 224 Benf. 1, 96, Ahrens *Δρῦς* p. 15, ad *δερ* rad. refert Kuhn Ztft. 4, 84) arbor, Ariston. *Λ* 86 *δρῦν ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου πᾶν δένδρον* cf. Lehrs Ar. 151, quercus. *Ν* 389 *Π* 482 *ὡς ὅτε τις δ. ἤριπεν ἢ ἀχερωΐς* | *ἠὲ πίτυς*, cf. *Ξ* 414, *Ψ* 328 *ξύλον αὖον -* | *ἢ δ. ἢ πεύκης*, *Σ* 558 *ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο* |, *ξ* 12 *τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας* | cf. sch. BHQ Lehrs Ar. 152, Eust. 1748, 55 Doed. El. 2149, *ξ* 425 *σχίζῃ δρυός*, h. Merc. 349 *ὡς εἴ τις ἀραιῇσιν δρυσὶ βαίνοι* v. Baumeist., *Λ* 494 *πολλὰς δέ τε πεύκας* |, *Μ* 132 *ἕστασαν ὡς ὅτε τε δ. οὔρεσιν ὑψικάρηνοι* | *κτλ.* cf. sch. BL, *Ξ* 398 *δρυσὶν ὑψικόμοισιν* | v. l. ap. Eust. *ἰξοφόροισιν*, cf. *Ψ* 118, *μ* 357 *φύλλα - τέρενα δ. ὑψικόμοιο* |, *ξ* 328 *τ* 297 *θεοῖο ἐκ δ. ὑψικόμοιο* |, *ι* 186 *μακρῇσίν τε πίτυσσιν ἰδὲ δ. ὑψικόμοισιν*, — *τ* 163 *οὐ γὰρ ἀπὸ δ. ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης* | v. l. *παλαιφάγου* et *παλαιφύτου* v. La Roche, sch. B, sch. HQV, Preller ausgew. Aufs. ed. Koehler p. 179, Hartung Rel. u. Myth. d. Gr. 2, 45, Welcker Gr. Goetterl. 1, 783, Schoemann opusc. 2, 136, Schwenck Phil. 14, 391, Herm. op. 6, 155, *Χ* 126 *οὐ μέν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δ. οὐδ' ἀπὸ πέτρης* | *τῷ ὀαριζέμεναι, ἅ τε παρθένος ἠΐθεός τε* | — *ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν* | cf. sch. A, sch. B, Welcker Gr. Goetterl. 1, 785. audacius Doederl. Gl. 222 hyperbaton inesse statuit *ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης* coniungens cum *ὀαρίζετον.* — EM. 288, 22. 49, E. Gud. 152, 4-, Suid., Hes., Eust. 633, 36. 994, 45. 1524, 35. 1859, 17. 49, Doed. l. c., Ahrens *Δρῦς* Hannov. 1866. (*δρύινος, δρυμά, δρίος, δόρυ, δένδρεον* etc.)

δρυ-τόμος (*δρῦς*, *τέμνω*) qui ligna caedit. *Ψ* 315 *μήτι τοι δ. μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφιν* |, *Λ* 86 *δ. -ἀνήρ*, Ariston. *ἤγουν ὁ ὑλοτόμος, ὁ ξυλοτόμος*, *Π* 643 *δ. ἀνδρῶν.* EM. 288, 28, Suid., Hes., Eust. 832, 55, Lob. El. 2, 119.

δυάω (*δύη*) in miserias coicio. *υ* 195 *ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους* | sch. Q *εἰς δύην καὶ κακοπάθειαν βάλλουσι*, v. l. *δηόωσι* v. Vind. 133. pro inaudito verbo habet Bekk. HBl. 128, 3 sed cf. Friedlaend. 2 hom. Woerterverz. 760. 809. Lob. Rhem. 186 probabilius a *δυόω* quam a *δυάω* duci existimat. Eust. 1890, 7. — [**δυερός** Callistratus legit pro *διερός* *ζ* 201 cf. sch. HEPQ *ὁ ἐπίπονος, παρὰ τὴν δύην, ἤτοι κακοπαθητικός* v. Suid., Hes.]

δύη (*δυ* skr. du Curt. Et. 217, ad *δεύομαι* refert Doed. Gl. 151) calamitas, aerumnae. *ξ* 215 *μὲ δ. ἔχει ἠλίθα πολλή* |, *σ* 53 81 *ἄνδρα γέροντα, δύῃ ἀρημένον*, *ξ* 338 *ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην* | sch. H *Ἀριστοφάνης δύῃ ἔπι π. γένοιτο*, sch. BH *λείπει ἡ ἐξ, ἵν' ἢ ἐκ τῆς δύης ἐπὶ βλάβην ἔλθοιμι κτλ.* sed *δύης* ex *πῆμα* pendet cf. *γ* 152. — Apoll Lex. 60, 32 *κακοπάθεια· ὁ δὲ Ἀπίων κάκωσις, ἀπὸ τοῦ εἰσδύνειν τὰ κακά* cf. EM. 290, 57, E. Gud. 153, 2, Suid., Eust. 1761, 1. 1835, 57, Friedrich de differentiis aliq. voc. Hom. Rastenburg 1860 p. 16.

δυή-παθος (*δύη*, *πάσχω*) aerumnarum patiens. h. Merc. 486 *ἐργασίην θέλγουσα δυήπαθον.*

Δύμας, *Δύμαντος* | *Π* 718, Asii et Hecubae p. — 2) Phaeax *ζ* 22.

Δύμη h. Ap. 425, urbs Achaiae, cui antea nomen erat *Στρατός.*

δύναμαι (v. Benf. 2, 206, ad rad. gnâ refert Walter K. Ztft. 12, 406 sed v. Curt. Et. 449. Pr. *δύναμαι*, eliso *αι* *Ε* 475, *δύνασαι, δύναται, δυνάμεσθα, δύνανται*, ci. *δύνηαι* *Ζ* 229 cf. Herod. EM. 290, 24, E. Gud. 153, 17. 24, Suid., Lehrs Ar. 298, La Roche HT. 228, opt. *δυναίμην, δύναιο* *δ* 388, *δύναιτο* *δ* 644, ptc. *δυναμένοιο* *α* 276 *λ* 414 producta prima syllaba propter metrum, ipf. *ἐδύνω* h. Merc. 405, *ἐδύνασθε* *φ* 71, *ἐδύναντο, δυνάμην, δύνατο*, producta ultima in arsi *Λ* 617 *Χ* 204 *κ* 246 *υ* 247, *δυνάμεσθα, δύναντο, δυνήσομαι, δυνήσεαι* v. EM. 290, 22, *δυνήσεται, δυνησόμεθα* *π* 238, aor. med. *δυνήσατο*, aor. p. *δυνάσθη* *Ψ* 465 *ε* 319 cf. Eust. 1538, 56) possum. *α* 276 *πατρὸς μέγα δυναμένοιο* | opibus, *λ* 414 *ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μ. δ.* | *δ* 237 *δύναται γὰρ ἅπαντα* | (*Ζεύς*) cf. *ξ* 445 *θεός*), *κ* 306 *θεοὶ δέ τε πάντα δ.* | v. l. *ἴσασι* v. La Roche, *Υ* 360 *ὅσον μὲν ἐγὼ δ. χερσίν τε ποσίν τε* | *καὶ σθένει*, — sequitur inf. *Σ* 62 443 *οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι* cf. *Α* 120, *Λ* 116 *οὐ δύναταί σφιν* | *χρ.* cf. *Α* 241 588 *Θ* 351 *Φ* 192, *Γ* 236 *δοιὼ δ' ου δύναμαι ἰδέειν* cf. *Ε* 475 *Ρ* 643 *Χ* 47 *Ψ* 463, *Β* 343 *μ* 393 *οὐδέ τι μῆχος* | *εὑρέμεναι δυνάμεσθα*, *δ* 374 cf. 467, *Θ* 299 *οὐ δύναμαι βαλέειν*, cf. *Ξ* 423, *Ξ* 196 *Σ* 427 *ε* 90 *εἰ δύναμαι τελέσαι γε*, *Ο* 399 *οὐκέτι τοι δ. -* | *ἐνθάδε παρμενέμεν*, *Π* 520 *οὐ δ. σχεῖν*, *Φ* 219 *δ. προχέειν*, *Π* 515 *δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν* | Apollo, *Ζ* 101 *οὔ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν* cf. *Φ* 357, *Ι* 351, *Χ* 199—201 *οὐ δ. διώκειν*, | *οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δ. ὑποφεύγειν*,

οὐδ' ο διώκειν | ὣς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι π. οὐδ' ὃς ἀλύξαι |, ἀθετ. v. Ariston., Γ 451 οὔ τις δύνατο - | δεῖξαι, Ο 617 ῥῆξαι, Π 509 προσαμῦναι, Ψ 719—20 οὔτ' Ὀδυσεὺς δ. σφῆλαι οὔδει τε πελάσσαι, οὔτ' Αἴας δ., Π 141 Τ 388 (ἀθετ. v. Ariston.) τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄ. Α. πάλλειν, Ν 436 φυγέειν |, Φ 175 ἐρύσσαι, Σ 161 δίεσθαι |, Ω 403 ἴσχειν, Ν 634 κορέσασθαι, Ι 551 οὐδὲ δύναντο | τείχεος ἐκτοσθεν μίμνειν Aristoph. οὐδ' ἐθέλεσκον comprobante Nauckio p. 48, Μ 417 ἐδύναντο - θέσθαι, 419 ἐ. | ὤσασθαι, Μ 432 ἐ. φόβον ποιῆσαι, Ν 552 οὐδὲ δύναντο | εἴσω ἐπιγράψαι v. l. οὐδ' ἐδ. v. La Roche, cf. id. ad 687 Ο 406 Π 107, HU. 77, Ν 687 οὐδὲ δ. | ὦσαι cf. Ο 406 416, 408 μιγήμεναι, Π 107 οὐδὲ δ. ‖ ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, Ο 22 λῦσαι δ' οὐκ ἐδ., cf. Σ 163, Τ 136 οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Σ 464 αἲ γάρ - δυναίμην | νόσφιν ἀποκρύψαι, Λ 562 πρῆξαι δ' ἔμπης δ' οὔ τι δυνήσεαι, Ν 729 οὔ πως ἄ. π. δ. α. ἑλέσθαι |, Τ 163 οὐ δυνήσεται ἄ. μάχεσθαι |, Ε 621 Ν 510 οὐδ' - δυνήσατο ἀφελέσθαι, Ν 607 647 οὐδὲ δ. δ. ἐλάσσαι, Ψ 465 οὐδὲ δυνάσθη | εὖ σχεθέειν, v. l. οὐδ' ἐδ. v. La Roche, ι 28 οὔ τοι - δύναμαι - ἰδέσθαι, ν 331 οὐ δ. προλιπεῖν, σ 230 οὐ δ. π. νοῆσαι |, τ 157 οὔτ' ἐκφυγέειν δ., ψ 196 οὐδέ τι προσφάσθαι δ., π 256 εἰ δύνασαί τιν' ἀ. μερμηρίξαι |, α 250 π 127 οὔτε τ. | ποιῆσαι δύναται, γ 89 οὐ γάρ τις δ. σ. εἰπέμεν, δ 558 ε 15 ρ 144 οὐ δ. ἱκέσθαι |, σ 241 οὐδ' ὀ. στῆναι δ., ι 304 οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα - ἀπώσασθαι, γ 237 οὐδὲ θεοί - δύνανται ἀλαλκέμεν, ἀθετ. v. sch. EHMQR, ψ 11 θεοί - δ. | ποιῆσαι, μ 332 οὐδέ πῃ ἀθρῆσαι δυνάμην, κ 246 οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο, ω 159 οὐδέ τις ἡ. δ. γνῶναι, τ 478 οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ', φ 71 οὐδέ - ποιήσασθαι ἐδύνασθε |, π 357 οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι, λ 264 οὐ - δύναντο | ναιέμεν, ι 523 αἲ γὰρ - δυναίμην | πέμψαι, δ 388 εἴ πως σὺ δύναιο λ. λελαβέσθαι. δ 644 δύναιτό κε καὶ τὸ τελέσσαι |, α 78 οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται - ἐριδαινέμεν, β [191] πρῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεαι, κ 291 οὐδ' ὣς θέλξαι σε δυνήσεται, π 238 ἤ κεν νῶι δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι | ρ 303 οὐκέτ' ἔ. δυνήσατο - ἐλθέμεν, ε 319 οὐδὲ δυνάσθη | — ἀνσχεθέειν, φ 171 οὐ δύνασαι σὺ τανύσσαι | cf. 184 247 254 403 ω 170, h. Ven. 234 οὐδέ τι κινῆσαι μ. δύνατ', h. Cer. 329 οὔ τις πεῖσαι δύνατο, h. Ap. P. 14 οὐδὲ δύνανται | εὑρέμεναι, h. Merc. 405 πῶς ἐδύνω - δειροτομῆσαι, h. 8, 11 ὥς κε δυναίμην | σεύασθαι. — De rebus h. 7, 18 οὐδὲ φέρειν δύναταί μιν νηῦς ε. |, Π 519 οὐδέ μοι αἷμα | τερσῆναι δ. — inf. suppletur Α 393 ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδός Ζ 229 Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν ὅν κε δύνηαι |, ε 25 Τηλέμαχον σὺ πέμψον ἐ., δύνασαι γάρ, δ 827 ἥν τε καὶ ἄλλοι | ἀνέρες ἠρήσαντο παρεστάμεναι, δύναται γάρ, π 203 ἥ τέ με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει, δ. γάρ, h. Merc. 175 πειρήσω, δύναμαι, φηλητέων ὄρχαμος εἶναι | v. Baumeist. — Eust. 1538, 58. (δύναμις).

[**Δυναμένη** Σ 43 Nereis.]

δύναμις (δύναμαι) vis, potentia. Θ 294 οὐ μέν τοι, ὅση δ. γε πάρεστιν, | παύομαι, cf. Ν 786 ψ [128], Χ 20 τισαίμην, εἴ μοι δ. γε παρείη cf. β 62, Ψ 891 ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος |, Bekk. δυνάμι, Ν 787 πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν, κ 69 δ. γὰρ ἐν ὑμῖν, ν 237 φ 202 γνοίης χ. οἵη ἐμὴ δ. καὶ χεῖρες ἕπονται |, γ 205 αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δ. περιθεῖεν | τίσασθαι μνηστῆρας, h. Merc. 117 δ. δὲ οἱ ἔπλετο πολλή. EM. 290, 17, E. Gud. 152, 9. 153, 15, Suid., Hes., Eust. 1335, 8.

δύνω v. δύω.

δύο et **δύω** (skr. dva, dvâu, zd. dva, lat. duo, goth. tvai, ksl. dŭva, lit. dù Bopp V. Gr. 1, 63. 94, Pott EF. [1]1, 128 Curt. Et. 224. δύο ubi brevi syllaba opus est propter metrum, δύω metro non cogente legitur Λ 102 Μ 95 Ν 345 Ο 324 Σ 597 509 523 Τ 47 Ψ 269 614 η 129 ι 90 κ 102 μ 73 cf. La Roche HU. p. 46. — gen. δύο Κ 253, δύω κ 515, dat. δύω Ν 407 cf. Eust. 802, 29. 38.) duo. ξ 74 δύ' ἔνεικε (χοίρους), ι 289 σὺν δὲ δύω μάρψας cf. 311 344, Β 346 τούσδε -, ἕνα καὶ δ., οἵ κτλ., Ρ 753 οἱ δ' ἅμ' ἕποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα, Ψ 173 τῶν (κυνῶν) -δύο. cum duali verbi Χ 450 δ. μοι ἕπεσθον, Bekk. ἕπεσθε, c. plurali Φ 89 τῆς δὲ δ. γενόμεσθα, β 22 δύο δ' αἰὲν ἔχον, — accedit 1) dualis nominis s. pronominis Α 16 Ἀτρείδα - δ., κοσμήτορε λαῶν | cf. 375, Β 406 Ε 519 Ζ 436 (ἀθετ. v. Ariston.) Αἴαντε δ., Ε 572 δύο φῶτε - μένοντε | cf. 608, Θ 70 (v. Ariston.) Χ 216 δ. κῆρε, Κ 76 Μ 298 Φ 145 α 256 σ 377 χ 101 δ. δοῦρε cf. π [295], Λ 126 δ. παῖδε cf. Χ 46 λ 262 307, Β 679 υἷε δύω ultima non correpta ante vocalem cf. 822 Ε 554 Θ 290 332 Μ 99 Ν 201 421 Σ 163 ε 484 Hoffm. Qu. H. 1, 61, Β 822 δ. Ἀ υἷε | — εἰδότε cf. 831 843 Λ 329 Μ 95 99, Ε 272 τὼ δὲ δύ' (ἵππω), Κ 224 σύν τε δύ' ἐρχομένω, Μ 171 καὶ δύ' ἐόντε, h. Merc. 405 δ. βόε, Γ 246 ἄρνε δ., Ι 689 κήρυκε δ., πεπνυμένω ἄμφω |, ἀθετ. v. Ariston. cf. Nican., Κ 297 λέοντε δ., Ψ 659 ἄνδρε δ. - ὥ περ ἀρίστω, | ἀνασχομένω cf. 802 δ 27 ι 90 (damnat Kayser Phil. 17, 350) κ 102 π 244, ϑ 312 τοκῆε δ.. ξ 94 οὐ ποθ' ἓν - οὐδὲ δύ' οἴω |, — cum duali substantivi iungitur pluralis adi. s. part. Λ 102 υἷε δ. - ἐόντας, Μ 335 Αἴαντε δ. π. ἀκορήτω, | ἑσταότας, Γ 18 δοῦρε δ. κεκορυθμένα, cf. Λ 43 χ 125, μ 228 δ. δοῦρε μακρ', — 2) plur. nominis. Υ 269 δύω - διὰ πτύχας (ἀθετ. v. Ariston.), 271 τὰς δύο χαλκείας, δ. δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο |, Ψ 269 δ. χ. τάλαντα | cf. 614 π [295], Μ 127 δύ' ἀνέρας δ. ἀρίστους | υἷας ὑπερθύμους κτλ., cf. Did., ε 484 ἠὲ δ. ἠὲ τρεῖς ἄνδρας, Ω 233 δύ' αἴθωνας λέβητας, Γ 116 δ. κήρυκας, Ν 313 Αἴαντές τε δ., cf. ζ 18 63, γ 424 δύ' οἴους |. Ε 159 υἷας Πρ. δ- - ἐόντας, μ 154 οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴ., οὐδὲ δύ' οἴους |, Θ 290 δ. ἵππους v. Ariston., Zenod. et Aristoph. ἵππω, cf. Κ 305, Ν 407 δύω κανόνεσσ', Ο 19 ἄκμονας - δ., cf. Σ 490, ϑ 60, ε 388 ι 74 δύω νύκτας δύο τ' ἤματα, cf. κ 142; ν 97 δ. δὲ προβλῆτες - | ἀκταὶ ἀπορρῶγες, δ 128 δύ' ἀργυρέας ἀσαμίνθους |, cf. μ 73, ο 85, κ 515 δ. ποταμῶν ἐριδούπων, η 129 δ. κρῆναι, ο 412 δύω πόλιες v. l. δύο πτ. v. La Roche, σ 120 ἄρτους - δ., Ω 580 δ. φάρε', σ 297 ἕρματα δ' Ε. δ. θεράποντες ἔνεικαν | ubi cum ἕρματα iungendum v. sch. BH, h. Cer. 400 447 [465] τὰς δὲ δ. (ὥρας). — 3) dualis nominis et verbi Β 731 ἡγείσθην Ἀ. δ. παῖδε |. Μ 421 δύ' ἀνέρε δηριάασθον, Ν 198 201 δ. Αἴαντε κορυστά | — συλήτην, Ν 345 τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δ. Κ. υἷε κραταιὼ | — ἐτεύχετον, Ρ 377 δ. δ' οὔ πω φῶτε πεπύσθην, | ἀνέρε κυδαλίμω, Τ 47 τὼ δὲ δ. σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε. κ 117 τὼ δὲ

δύ' αἶγα λέοντε - ἁρπάξαντε φέρητον, Zenod. αἶγε cf. sch. BLN, Σ 579 σμερδαλέω δὲ λέοντε δ. — ἐχέτην, Ε 554 οἵω τώ γε λέοντε - ἐτραφέτην cf. Am. app., Κ 360 καρχαρόδοντε δ. κύνε, εἰδότε - ἐπείγετον, Ξ 404 δ. τελαμῶνε - τετάσθην |. — plur. accedit Κ 228 ἤθελέτην Αἴαντε δ., θεράποντες Ἄρηος. — 4) plur. nominis et verbi Λ 250 δ. μὲν γενεαί - | ἐφθίαθ', Λ 748 δ. δ' ἀ. ἕ. | φῶτες - ἕλον, Ν 499 δύο δ' ἄνδρες - ἵεντ' cf. Σ 498, Σ 523 δ. σκοποὶ εἵατο, Γ 143 ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο | cf. α 331 σ 207, Ω 573, Σ 157 δ. Αἴαντες - ἀπεστυφέλιξαν, Δ 393 δ. δ' ἡγήτορές ἦσαν, Λ 635 δ. δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν, Π 739 δ. μήστωρες αὐτῆς - ἵεντ', Σ 509 δ. στρατοὶ εἵατο λαῶν cf. sch. AD, sch. A, cf. ABN, Σ 525 ρ 214 υ 175 δ. δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες |, δ 496 ἀρχοί - δ. μοῦνοι - ἀπόλοντο, β 11 ρ 62 υ 145 δ. κύνες ἀργοὶ ἕποντο | v. l. κύνες πόδας ἀργοί v. La Roche ad l., Ameis app. β 11, ν 109 δ. δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν. — neutr. plur. c. sing. verbi Σ 507 κεῖτο - δ. χ. τάλαντα |. — 5) dualis nominis et pluralis verbi Ε 303 Υ 286 ὃ οὐ δ. ἄνδρε φέροιεν | οἷοι.., Ψ 329 λᾶε - ἐρηρέδαται δ. λευκώ, Μ 447 δύ' ἀνέρε δ. ἀρίστω | — ὀχλίσσειαν, Π 218 δύ' ἀ. θωρήσσοντο | v. l. θωρήσσεσθον v. sch. A, Ω 473 τὼ δὲ δύ' οἴω - ποίπνυον παρεόντε v. l. τῷ v. La Roche, Σ 160 ἐδύναντο δ. Αἴαντε κορυστά, Ο 324 θῆρε δ. κλονέωσι - ἐλθόντ' Ν 236. — 6) pluralis nominis et dualis verbi. Ι 4 ἄνεμοι δ. π. ὀρίνετον, Υ 158 δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι | — συνίτην, Θ 79 δύ' Αἴαντες μενέτην, Ε 10 δ. δέ οἱ υἱέες ἤστην | — εἰδότε, Θ 332 Ν 421 ὑποδύντε δ. ἐρίηρες ἑταῖροι | — φερέτην. — Κ 253 τῶν δ. μοιράων, Ariston. ἀθετ. — οὐχ Ὁμηρικὸν δὲ καὶ τῶν δύο. οἱ δύο μὲν γὰρ λέγει καὶ τοὺς δ., τῶν δ. δὲ ἢ τοῖς δ. οὐκ ἔστιν εὑρεῖν παρ' Ὁμήρῳ (non recte). Ζηνόδοτος οὐδὲ ἔγραφεν, Ἀριστοφάνης ἠθέτει. v. sch. B, D. audacius Doederl. de hyperbato cogitat explicans: duae de tribus partibus. — Β 748 δύω κ. εἴκοσι νῆας | coniunctim Bekk., ι 241 δ. κ. εἴκοσ' ἅμαξαι | — ὀχλίσσειαν, κ 208 δ. κ. εἴ. ἑταῖροι | κλαίοντες, — π 247 δύω κ. πεντήκοντα | κοῦροι κεκριμένοι, coniunctim scribit Bekk., θ 35 κούρω δὲ δ. κ. π. | κρινάσθων, ubi dualis ad δύω accomodatus est cf. 48 κούρω δὲ κρινθέντε δ. κ. π. | βήτην. — EM. 289, 27, E. Gud. 153, 27. 56, 154, 4, Hes., Eust. 26, 21. 582, 3. 802, 26, Lob. El. 2, 170. 172, Ellendt 3 hom. Abh. p. 17. 19. (δοιοί, δίς, δεύτερος, δοιή, διά, δυώδεκα, δώδεκα, δυωκαιεικοσίμετρος, δυωκαιεικοσίπηχυς et)

δυο-καί-δεκα duodecim. Β 557 δ. νῆας | Herod. Πάμφιλος τρία ποιεῖ καὶ κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκει. ἀφορμὴν δὲ ἔχει ἡ κατὰ σύνθεσιν ἀνάγνωσις τὴν ποιητικὴν χρῆσιν κτλ. cf. La Roche HT. 228, Lob. El. 1, 573, in Veneto ubique coniunctim scribitur. Λ 228 σὺν δ. νηυσί, Ζ 93 274 308 δ. βοῦς, Τ 225 δ. πώλους, θ 59 δ. μῆλ', ι 196 ἑτάρων δ. ἀρίστους |, ξ 13 συφεοὺς δ. ἐποίει |, Κ 260 ἑτάρους δ. πάντας ἀρίστους |, π 251 δ. πάντες ἄριστοι | proci, σ 293 περόναι δ. πᾶσαι | χρύσειαι, τ 578 φ 76 πελέκεων δ. πάντων |. v. Hercher Hermes 1, 275.

δυσ-αής (δυς skr. dus, dur, zd. dush, goth. tus, tusz Curt. Et. 225 Grimm Gesch. d. d. Spr. 403 cf. Hes., E. Gud. 154, 26, Lob. El. 1, 99, ἄημι) incommode s. graviter spirans. Ψ 200 μ 289 Ζεφύρου δυσαέος sch. AB οὐκ ἀεί, ἀλλὰ χειμῶνι· ἔστι γὰρ χειμῶνος μὲν δυσαής, θέρους δὲ προσηνής, ε 295 Ζέφυρός τε δ. | cf. sch. BQ, Ε 865 καύματος ἐξ ἀνέμοιο δ. ὀρνυμένοιο | sch. BDL σφοδροῦ, paraphr. χαλεπῶς πνέοντος, ν 99 ἀνέμων - δυσαήων producta penultima propter metrum cf. Eust. 1735, 31. — Apoll. Lex. 60, 31, EM. 291, 30. 776, 6, Suid., Hes., Eust. 864, 2. 1238, 63. 1538, 23, de accentu cf. Herod. Λ 297 Lehrs Qu. ep. 154.

δυσ-άμ-μορος infelix. Χ 428 μήτηρ θ', ἥ μιν ἔτικτε δ., ἠδ' ἐγὼ αὐτός | ubi non bene Nican. etiam cum sequentibus coniungi posse putat, sch. B δεδιπλασίακε πρὸς τὴν ἐπίτασιν· τὸ γὰρ δυς καὶ α ταὐτὸν δηλοῦσιν [artificiosius Doed.], Χ 485, Ω 727 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι, Τ 315 δυσάμμορε Patroclus mortuus compellatur ab Achille. — EM. 291, 35, Hes. κακόμοιρος, δύστηνος, δυστυχής, Eust. 1186, 44. 1277, 42.

δυσ-αριστο-τόκεια (ἄριστος, τεκ) quae malo fato fortissimum peperit. Σ 54 ὤ μοι δ. | Thetis, cf. v. 55—62, sch. A ἐπὶ κακῷ τὸν ἄριστον τετοκυῖα cf. Apoll. Lex. 60, 27, EM. 291, 39, Suid., Hes., Eust. 1130, 20, Lob. Par. 233.

δύσ-ζηλος male exardescens, h. e. praeceps in iram. η 307 δύσζηλοι - φῦλ' ἀνθρώπων | cf. sch. T, EM. 411, 25 φθονερός cf. Suid., Eust. 1581, 7, Nitzsch ad l.

δυσ-ηλεγής (ἄλγος) graves dolores afferens. Υ 154 δ. πολέμοιο | sch. B κακοκοιμήτου· ἢ κακὰς φροντίδας ἔχοντος, paraphr. χαλεποῦ, χ 325 h. Ap. P 189 θάνατον - δ., sch. V δυσκοίμητον, cf. HQ, Apoll. Lex. 61, 1, quo de v. Lehrs Ar. 154. — Hes. δυσάρτης, χαλεπός ἢ δυσλεχέος, ἤγουν κακοκοιμήτου cf. Suid. EM. 291, 56, Eust. 321, 39. 1201, 20. 1928, 56, Doed. Gl. 112 Duentz. K. Z. 12, 8, Roediger comp. Gr. 27. 31, Berch Gr. comp. 9.

δυσ-ηχής (ἦχος, non bene ad ἄχος refert Doed. Gl. 887) 1) malum et ingratum sonum edens, horrisonus. Β 686 Η 376 395 Λ 524 590 Ν 535 Σ 307 πολέμοιο δυσηχέος sch. D Η 375 κακοήχου διὰ τὰς οἰμωγάς, κακοὺς ἤχους ἔχοντος διὰ τὰς τῶν ἀποθνησκόντων φωνάς | cf. sch. V, Σ 307, Bekk. πολέμου δυσϝηχέος cf O. Meyer Qu. H. 50, Π 442 Σ 464 Χ 180 θανάτοιο δ. paraphr. κακοήχου, Bekk. θανάτοιο δυσϝηχ., ubi refertur ad clamores gemitusque morientium. — 2) infamis h. Ap. D. 64 αἰνῶς γὰρ ἐτήτυμόν εἰμι δ. | ἀνδράσιν Delos. — Cf. Apoll. Lex. 61, 6, Suid., Hes., EM. 291, 54 Eust. 321, 39, Bekk. HBl. 145, 13.

δυσ-θαλπής (θάλπος) male fovens, frigidus. Ρ 349 χειμῶνος δ. paraphr. ψυχροῦ, Apoll. Lex. 61, 9 κακοῦ εἰς τὸ θάλπειν, v. l. cod. Veneti δυσταρπέος v. Spitzner. — Hes. κακοθάλπους, κακοῦ εἰς τὸ θάλπειν, ψυχροῦ cf. Eust. 1117, 50.

δυσ-θυμαίνω (δύσθυμος) indignor, irascor. h. Cer. 362 μηδέ τι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλων |. Thiersch Gr. § 141, 3 n.

δυσ-κέλαδος horrisonus. Π 357 φόβοιο δυσκελάδου cf. sch. BL, paraphr. τοῦ κακὸν ἦχον ἀποτελοῦντος cf. EM. 292, 9, Suid., Hes., Eust. 1063, 49.

δυσ-κηδής, (κῆδος) graves s. molestas curas afferens. sch. BPQT δυσφρόντιστον, κακὰς φροντίδας ἐμποιοῦσαν cf. Hes., EM. 646, 5 δυσκηδής, ut referatur ad Ulixem, Eust. 1546, 4

δυσ-κλεής (κλέος) inglorius, infamis. Β 115 Ι 22 δυσκλεᾶ Ariston. ὅτι κατὰ συστολὴν Ὁμη

ρικὸν τὰ τοιαῦτα ἐκφέρειν, δυσκλέα καὶ ἀγακλέα, Ἰωνικῶς. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν cf. Herod., sch. BL, Hoffm. Qu. H. 1, 87, Lob. El. 1, 263. — EM. 292, 10, Hes., Suid., Eust. 187, 12 συγκέκοπται, ἀλλ' οὐ συνῄρηται.

δυσ-μενέων (δυσμενής) malevolus, adversans. β 72 Ὀδυσσεὺς | δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν-Ἀχαιούς, | τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες | sch. S δυσχεραίνοντες, cf. υ 314. Eust. 1434, 42.

δυσμενής (skr. durmanâs cf. zd. dusmananh Curt. Et. 225, dat. pl. δυσμενέεσσιν, δυσμενέσιν Γ 51) malevolus, inimicus hostis. Κ 100 δ. δ' ἄνδρες, Ω 288 ἐξ δ. ἀνδρῶν, Κ 221 ἀ. δ. δῦναι στρατόν, cf. Κ 395, Ν 263 ἀνδρῶν δ. ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν, Ε 488 ἀνδράσι δ. ἕλωρ καὶ κύρμα, Ζ 453 ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δ., Ρ 158 ἀ. δ. πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο |, Τ 168 ἀ. δ. π. πολεμίζῃ |, Τ 232 ἀ. δ. μαχώμεθα, Κ 40 ἄνδρας δ. σκοπιαζέμεν, ο 387 (te) ἄνδρες δ. νηυσὶν λάβον ἠδὲ πέρασσαν |, δ 246 ἀνδρῶν δ. κατέδυ πόλιν, δ 319 δ. δ' ἀ. πλεῖος δόμος, cf. ζ 200, θ 217 ἄνδρα βάλοιμι ὀιστεύσας ἐν ὁ. | ἀνδρῶν δ., ξ 221 ἔγχει ἔλεσκον | ἀνδρῶν δ. ὅ . . ., γ 90 δάμη ἀνδράσι δ., χ 234 ἐν ἀ. δ. | Μέντωρ - εὐεργεσίας ἀποτίνειν |, — Τ 62 δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, Χ 404 Ζεὺς δυσμενέεσσι | δῶκεν ἀεικίσσασθαι (κάρη Ἕκτορος), Κ 193 χάρμα γ. δυσμενέεσσιν |, cf. Γ 51, Π 521 μάχεσθαι | δ.. δ 822 δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται |, π 121 δ. μάλα μυρίοι εἴσ' ἐνὶ οἴκῳ |, ζ 184 πόλλ' ἄλγεα δ., | χάρματα δ' εὐμενέτῃσι, ξ 213 κακὰ δ. φυτεύων, π 234 δ. φόνον πέρι βουλεύσωμεν |, h. 8, 17 δυσμενέων προφυγόντα μόθον κῆράς τε βιαίους |, ρ 289 νῆες - κακὰ δ. φέρουσαι |, vituperat Rhode Unters. üb. das 17 B. d. Od., Geppert Unt. 1, 309, Ω 365 (Ἀχαιοί) δ. καὶ ἀνάρσιοι, ξ 85 δ. καὶ ἀνάρσιοι, οἵ τ' ἐπὶ γαίης | ἀλλοτρίης βῶσι v. sch. BQ. — EM. 292, 11, E. Gud. 154, 13. 226, 14, Suid., Hes. ἐχθρός, πολέμιος, ἀντίπαλος, Apoll. Lex. 61, 5, Lehrs Qu. ep. 156. (δυσμενέων).

δυσ-μήτηρ mala mater. Ψ 97 μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα | sch. V ἐπὶ κακῷ μήτηρ λεγομένη cf. Eust. 1940, 43, Lob. Par. 213. 545.

δύσ-μορος infelix. Χ 481 μ' ἔτρεφε - | δύσμορος αἰνόμορον cf. sch. B, epiphonematis loco ponitur υ 194 δύσμορος cf. ω 311, Schnorr verb. colloc. p. 52, α 49 ἀμφ' Ὀδυσῆι - | δ. cf. sch. H, η 270 γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ | δ., ἦ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι διζυῖ | πολλῇ cf. sch. PT, π 139 Λαέρτῃ - | δ., Χ 60 ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον | δύσμορον, ω 290 σὸν ξεῖνον δύστηνον - | δ. — EM. 292, 28, Suid., Hes., Eust. 1186, 47, Doed. Gl. 579.

Δύσ-παρις infaustus s. infelix Paris. Γ 39 Ν 769 Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε sch. A ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε Πάρι, κακὲ Π. cf. sch. BLV, Apoll. Lex. 60, 31 δυσώνυμε, κακῶς παρωνομασμένε cf. EM. 292, 30, Suid., Hes., Eust. 1863, 26, Lob. El. 213. 545. fortasse hac increpatione utitur Hector ad propriam nominis significationem (bellator, v. Curt. Et. 261) respiciens.

δυσ-πέμφελος (α φελ stirpe ducit A. Goebel Phil. 18, 920 comparans φλέω et ὀφέλλω, similiter Doed. Gl. 2297, α πεμφ Duentz. ad l.) aestuosus, impetuosus. Π 748 νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δ. εἴη | Ariston. Ζηνόδοτος εἰ καὶ δυσπέμφελοι εἶεν, ὥστε ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν εἶναι, οἷον εἰ καὶ δυσάρεστοι εἶεν οἱ συνεσθίοντες, ὡς καὶ Ἡσίοδος (op. 720). βέλτιον δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἰ καὶ δυσχείμερος εἴη καὶ τραχεῖα . . . καὶ Ἡσίοδος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τέταχε (Theog. 440), sch. BL δυσχείμερος, V ἢ ἀπλήρωτος, EM. 292, 34 δυσάρεστος, δυσπειθής, δυσκίνητος, χαλεπός, μεμψίμοιρος, Suid. δυστάραχος, Hes. ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης ἡ δυσχείμερος καὶ τραχεῖα καὶ ταραχώδης· ἐπὶ δὲ τοῦ κολυμβητοῦ δυσάρεστος cf. Apoll. Lex. 60, 25, Eust. 1065, 2. 1084, 38, Lob. Prol. 105.

δύσ-πονος aerumnosus, molestus. gen. cum metaplasmo formatur ε 493 δυσπονέος καμάτοιο cf. Lob. El. 1, 423, ad Soph. Ai. p. 294. δυσπενέος scribit Duentz. K. Z. 13, 14.

δύστηνος (ex δυσ-στηνος expl. Benf. 1, 631 posteriorem partem comparans cum skr. sthâna cf. Duentz. K. Z. 16, 279, Lob. Par. 17, Prol. 192, El. 1, 354) infelix, miser. Χ 477 ἐγὼ δύστηνος Andromache cf. sch. ABLeid., ε 436 δ. - Ὀδυσσεύς, γ 501 ξεῖνός τις δ. ἀλητεύει, ἀθετ. cf. sch. H. Vind. 133, λ 76 ἀνδρὸς δυστήνοιο Elpenoris, ζ 206 ὅδε τις δ. ἀλώμενος, α 55 δ. ὀδυρόμενον, δ 182 δ. ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν |, ν 331 σὲ - δ. ἐόντα |, ρ 483 δ. ἀλήτην, τ 354 κεῖνον δ. εὖ τρέφεν ἠδ' ἀτίταλλεν |, ω 289 σὸν ξεῖνον δ., υ 224 τὸν δ. ὀίομαι, ρ 10 τὸν ξεῖνον δ. cf. sch. Q, Bekk. MB. 1867, 433, Χ 59 η 223 248 ἐμὲ τὸν δ., κ 281 λ 80 92 ὦ δύστηνε, Ζ 127 Φ 151 δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν | sch. B κακὴν ἐχόντων τὴν στάσιν, ἢ δυσθανῶν, Ρ 445 ἦ ἵνα δ. μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον | cf. Duentz. H. Beiw. 15. EM. 292, 43, E. Gud. 154, 19, Or. 49, 3, Suid., Hes., Eust. 1114, 47.

δυσ-τλήμων calamitosus, miser. h. Ap. P. 354 νήπιοι ἄνθρωποι, δ., οἳ μελεδῶνας | βούλεσθ' ἀργαλέους κτλ.

δυσ-χείμερος (χεῖμα Curt. Et. 190) brumali frigore infestus. Π 234 Δωδώνης - δυσχειμέρου sch. ABDV ὅτι πάγοις καὶ κρυμοῖς ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ συνέχεται, v. l. Zenodoti πολυπίδακος v. sch. V cf. Duentz. Zen. 117, Β 750 Δωδώνην δυσχείμερον, Bekk. δυσχείμερα.

δυσ-ώνυμος (ὄνομα) mali s. odiosi nominis. Ζ 255 δ. υἷες Ἀχαιῶν | cf. sch. ABL, Μ 116 μοῖρα δ. cf. sch. V, τ 571 ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δ., ἥ μ' Ὀδυσῆος | οἴκου ἀποσχήσει, h. Ap. P. 190 Χίμαιρα δ. — Suid., Hes., Eust. 640, 31. 895, 40. 1878, 48.

δυσ-ωρέω (ὥρα, ad ὥρα refert Doed. 2277) cum molestia custodio. Κ 183 ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσωσιν ἐν αὐλῇ | ita Spitzn. Apoll. Lex. 60, 26 δυσωρήσωσι· δυσφυλακτήσωσι καὶ κακὴν νύκτα διαγάγωσιν, codd. δυσωρήσονται cf. EM. 292, 50, Suid., Hes. qui addit ὦρος γὰρ ἡ φυλακή, Eust. 797, 27. 1715, 19.

δύω, δύνω (cum skr. jukhati componit Kuhn Ztft. 3, 328 sed v. Curt. Et. 532, comparat skr. duvas, dûta, dûra, goth. taujan Fick W. 86. act. pr. ptc. δύων Φ 232, δύοντα ε 272, δύνεις Ρ 202, δύνει Ρ 392, ptc. δύνοντες λ 579, ipf. ἔδυνε, ἔδυνον Ψ 131 ω 498, δῦνε, δῦνον Λ 286 276, fut. δύσω Β 261, aor. inf. δῦσαι. Ε 435 Ν 182, II ἔδυ, ἐδύτην, ἔδυτε ω 106, ἔδυσαν Σ 145, ξ 341 ἔδυν Δ 222 Λ 263 cf. Herod. Δ 222 cf. id. Λ 263, Eust. 1135, 61, δῦ v. EM. 289, 50, ci. δύω, ubique in fine vs., δύῃς, δύῃ, opt. δύη σ 348 υ 286 v. Lob. El. 2, 30, ipv. δῦθι Π 64 v. Suid., Hes., δύτω Ξ [377], δῦτε

Σ 140 v. Eust. 1135, 45, if. *δύμεναι*, E. Gud. 153, 3, Hes., *δῦναι*, Suid.. Hes., ptc. *δύντα* Τ 308, *δύντε* χ 201, iter. *δύσκεν* Θ 271, EM. 624, 47, Hes., pf. *δέδυκεν* Ι 239 Ε 811 μ 93, Suid., Hes., med. pr. *δύεται* Ε 140, ipf. *δυέσθην* χ 114, *δύοντο* Ο 345 ω 496, fut. *δύσομαι* μ 383, *δύσεαι* Ι 231, EM. 290, 3, Hes., *δύσονται* Η 298, inf. *δύσεσθαι* η 18, aor. *δύσαντο* Φ 739, opt. *δυσαίατ'* Σ 376, v. l. *δύσονται*, Bekk. *δυσοίατ'*, aor. mixtus *ἐδύσετο*, *δύσετο*, codd. saepius *ἐδύσατο*, *δύσατο*, cf. sch. A Λ 494, Did. Β 579, sch. EMQS β 388, Cram. epim. 163, 3, EM. 290, 6, Hes., Eust. 1050, 7, Duentz. Zenod. 62, La Roche HT. 229, TZ. 18, Did. 11, ipv. *δύσεο* Π 129 Τ 36 ρ 276, Eust. 1050, 6. 1169, 53, ptc. *δυσομένου* α, 24) 1) subeo, ingredior. a) Ρ 392 *δύνει δέ τ' ἀλοιφή* |, Π 340 *εἴσω ἔδυ ξίφος*, cf. Φ 118 *οἱ εἴσω* | *δῦ ξίφος*. — b) additur accus. locum significans Φ 515 *ἐδύσετο Ἴλιον*, η 18 *πόλιν* cf. Eust. 1566, 15, Ο 345 *δύοντο δὲ τεῖχος*, Χ 99 *πύλας καὶ τείχεα*, η 81 *Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον*, h. Ven. 58 *νηὸν ἔδυνεν*, ρ 336 *ἐδύσετο δώματ'*, ν 366 *σπέος*, Λ 63 *ἔδυ νέφεα* (*ἀστήρ*), Ο 219 *δῦνε δὲ πόντον ἰών*, Σ 140 *δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον* |, mortui Ζ 19 *γαῖαν ἐδύτην* | cf. Eust. 622, 24. 651, 56, ω 106 *ἐρεμνὴν γαῖαν* |, Ζ 411 *χθόνα δύμεναι*, — Ι 604 *πόλεμον φθισήνορα*, cf. Ξ 63, Τ 313 *πολέμου στόμα δ.*, Ζ 185 *καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φ. δ. ἀνδρῶν* |, Κ 221 *ἀ. δυσμενέων δῦναι στρατόν*, Λ 537 *δ. ὅμιλον* | *ἀνδρόμεον*, Π 729 *δύσεθ' ὅμιλον ἰών*, Υ 76 *Ἕκτορος ἄντα δῦναι ὅμιλον*, Υ 379 *ἐδύσετο οὐλαμὸν ἀνδρῶν*, Ρ 552 *Ἀχαιῶν ἔθνος*, Η 298 *θεῖον δύσονται ἀγῶνα*, | Hes. *εἰσελεύσονται εἰς τὸν ἱερὸν τόπον* cf. Ariston., Herodianum sch. BL legisse dicit *δύονται* (?), Bekker MB. 1864, 85 fut. praesentis significationem habere putat, Σ 376 *θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα* | Hes. *παραγένοιντο*, *εἰσίοιεν*, Bekker *δυσοίατ'*, sch. A *ἐν ἄλλῳ δύσονται*, Did. *ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέραις θεῖον κατὰ δῶμα νέονται*, ρ 276 *δύσεο δὲ μνηστῆρας*. — c) accedunt praep. α) h. Merc. 146 *μεγάροιο διὰ κλῆιθρον ἔδυνεν* | — β) μ 93 *μέσση μέν τε κατὰ σπείους - δέδυκεν*, Ε 140 *κατὰ σταθμοὺς δύεται* pastor, non leo cf. Friedl. Ar. p. 32, Φ 559 *ἵκωμαι* | *Ἴδης τε κνημοὺς κατά τε ῥωπήια δύω* |, Ζ 136 *δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα*, Γ 36 *καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων*, cf. Hoffmann Unters. 2, 17. — γ) Θ 271 *ἰών, πάις ὣς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν* | *εἰς Αἴανθ', ὁ δ...*, Θ 85 *βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ*. — δ) Γ 322 *ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄιδος εἴσω*, cf. Η 131 Λ 263 h. Ven. 154, λ 579 *δέρτρον ἔσω δύνοντες* (*γῦπε*) Ahrens de hiatu p. 19 *δύνοντε*. — ε) Σ 145 *ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν* |, δ 425 570 λ 253 *ὑπὸ πόντον ἐδύσετο*, — ε 482 *οὓς ὑπ' Ὀ.* | *δύσετ'* (*θάμνους*) cf. Hoffmann U. 2, 21. — ζ) ε 352 *ἐς πόντον ἐδύσετο*. — 2) induo (arma, vestimenta) a) Γ 328 ψ 366 *ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσετο τεύχεα καλά* |. cf. Ζ 340 Η 193 Π 129, Ν 241 *δύσετο τ. κ. περὶ χροΐ*, Π 64 *ὤμοιιν τ. δῦθι*, Ρ 194 *ὁ δ' ἄμβροτα τ. δῦνεν* | cf. 202, Ξ 382 (*τεύχεα*), Σ 192 *τ. δύω*, χ 114 *δυέσθην τ. κ.* |, Γ 339 *ἔντε' ἔδυνεν* |, Ι 596 *χροΐ δ' ἔ. ἐδύσετο π.* | cf. Ο 120, Ρ 186 *ἔ. δύω* |, Τ [368] *δύσετο δῶρα θεοῦ* v. Ariston., Β 578 Λ 16 *ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκόν* |, χ 113 *περὶ χροΐ δύσετο χ.* |, Γ 332 Λ 19 Π 133 Τ 371 *θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν* |, Θ 43 Ν 25 *χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ*, — Σ 416 *δῦ δὲ χιτῶν'*, Ψ 739 *δύσαντο χιτῶνας*, ο 61 *χιτῶνα περὶ χροΐ σ.* | *δῦνεν*, Ε 845 *δῦν' Ἄιδος κυνέην* Minerva, v. Ameis app., Naegelsb. HTh. 164. — b) accedunt praepp. α) Ψ 131 *ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον*, ω 496 *ἐν τ. δύοντο* |, Vind. 56 *ἔδυνον* rec. Bekk., Κ 254 272 *ὅπλοισιν ἔνι δ. ἐδύτην* |, Ξ [377] *ἐν ἀσπίδι μ. δύτω* | v. Ariston. — β) χ 201 *ἐς τεύχεα δύντε*, ω 498 *ἐς τ. ἔδυνον*. — γ) Δ 222 *κατὰ τεύχε' ἔδυν*. — 3) occido. Σ 241 *ἠέλιος μὲν ἔδυ*, Θ 487 *Τρωσὶν - ἔδυ φάος*, cf. Ψ 154 π 220 ρ 220, ν 35 *ἔδυ φάος ἠελίοιο* |, Λ 194 209 Ρ 455 *δύῃ τ' ἠέλιος*, cf. Η 465 sch. A, cf. Eust. 831, 17, 1732, 10, Hes. *κατῆλθε*, Β 413 *μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν* |, cf. Ellendt 3 hom. Abh. p. 34, γ 329 ε 225, Τ 308 *δύντα δ' ἐς ἠέλιον*, α 24 *δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος* aor., ν 30 (*ἠέλιος*) *δῦναι ἐπειγόμενος*, ζ 321 θ 147 (v. Nitzsch) *δύσετό τ' ἠέλιος* cf. η 289 ubi Aristarchus scr. *δείλετο* v. sch. HP, β 388 γ 487 497 λ 12 ο 185 296 471 *δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί* | cf. Friedlaend. 2 hom. Woerterverz. p. 812, accedit praep. μ 383 *δύσομαι εἰς Ἀίδαο*, h. Merc. 68 *Ἠέλιος μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς Ὠκεανὸν δέ* |, — Φ 232 *δείελος ὀψὲ δύων* cf. Herod. *μον. λ.* 26, 6, ε 272 *ὀψὲ δύοντα Βοώτην* |. — 4) translate Ι 231 *δύσεαι ἀλκήν* |, cf. Ι 36 et ib. cf. sch. B, Hes. *δῦθι, ἀνάλαβε ...*, Ε 811 *σεῦ - κάματος π. γυῖα δέδυκεν* |, Λ 268 *ὀδύναι δῦνον μένος Ἀ.* | cf. 272, sch. AB *διὰ τοῦ δῦνον τὴν εἰς βάθος χωρήσασαν ἀλγηδόνα ἐσήμαινεν*. Τ [367] *ἐν δέ οἱ ἦτορ* | *δῦν' ἄχος ἄτλητον* cf. Hoffmann U. 3, 8. cet. v. Ariston., Fulda U. 172, — cum dupl. accus. σ 348 υ 286 | *δύῃ ἄχος κραδίην Ὀδυσῆα* | loco priore *Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος* Bekker, utroque loco Duentz. Z. f. A. 1836, 857 cf. Schnorr verb. colloc. p. 3, — c. acc. pers. Ι 553 *Μελέαγρον ἔδυ χόλος* cf. Fulda U. 301, cf. Τ 16 Χ 94, Ι 239 *ἑ λύσσα δέδυκεν*, Ρ 210 *δῦ δέ μιν Ἄρης* | cf. Hes. sch. B, Eust. 1103, 9. — [ad tmesin referendi sunt Β 261 Ε 435 Ν 182 Χ 125 *ἀπό*, ξ 341 *ἐκ*, ε 4824 *ὑπό*]. — EM. 10, 23. 289, 52, E. Gud. 9, 39. 153, 13, Hes., Eust. 117, 20. 465, 11. 843, 42, La Roche HSt. 99. (*ἀνα-, ἀπο-, εἰσ-, ἐκ-, ἐν-, κατα-, παρα-, περι-, ὑπο-, ἐξανα-, ἐξαπο-, ὑπεξαναδύω*).

δυώ-δεκα duodecim. Β 637 ι 159 *νῆες - δ.*, Φ 27 *δ. . κούρους* |, τ 199 *δ. - ἤματα*, Σ 230 *δ. φῶτες*, Κ 488 *δυώδεκ' ἔπεφνεν* cf. Ariston. *ἢ δ. ὅ.*, ι 204 *ἐν ἀμφιφορεῦσι δ. πᾶσιν*, μ 89 *πόδες εἰσὶ δ.* | cf. Nitzsch. (*δυωδεκάβοιος* et)

δυωδέκατος duodecimus. Α 493 Ω 31 *ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς* |, Φ 81 *ἠὼς δέ μοί ἐστιν* | *ἥδε δ., ὅτ'* cf. Ω 111. suppletur *ἡμέρα*, β 374 *ἑνδεκάτῃ δ. τε γ.* cf. δ 588, Φ 46 *δυωδεκάτῃ ἔμβαλεν*, Ω 667 *τῇ δὲ δ. πολεμίξομεν*.

δυωδεκά-βοιος (*βοῦς*) qui duodecim bubus constat. Ψ 703 *τρίποδα -* | *τὸν δὲ δ.*, Apoll. Lex. 60. 29 *δυόδεκα βοῶν ἄξιον* cf. Hes.

δυω-και-εικοσί-μετρος viginti duas mensuras capiens. Ψ 264 *τρίποδ' ὠτώεντα δ.* | sch. V *ὑφ' ἓν* cf. Eust. 1412, 12.

δυω-και-εικοσί-πηχυς duorum et viginti cubitorum. Ο 678 *ξυστὸν μέγα ναύμαχον - κολλητὸν βλήτροισι, δ.* | v. sch. A *ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον*. cf. Eust. 1046, 35, Lob. El. 1, 586.

δῶ (ex *δομ* expl. Curt. Et. 220, comparat ved. dam Kuhn Ztft. 4, 314, Benf. ib. 9, 110,

ad skr. dâ rad. refert H. Weber EF. 12. Goebel Phil. 18, 221 accusativum putat esse nominativi δώς ad δασ stirpem referens, quare α 392 pro οἱ δῶ scribit δῶμα. ubique in fine versus) domus. *Α* 426 *Φ* 438 505 *Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ* |, cf. *Ξ* 173, *Τ* 355 *πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δ.* | Iovis, *Σ* 385 424 *ἡμέτερον δῶ* | Zenod. *ἡμέτερον δέ* v. Did., *ϑ* 321 *χαλκοβατὲς δ.* | Volcani, *Ψ* 74 *λ* 574 *εὐρυπυλὲς Ἄιδος δ.* |. *Η* 363 *ἡμέτερον δ.* | Paridis, *α* 176 *β* 262 *ἡ δ.* | Ulixi, *δ* 139 169 *ἐμὸν δ.* | Menelai, *κ* 111 Antiphatae *ο* 425 *πατρὸς - ὑψερεφὲς δ.* | Ctesii, *λ* 501 Pelei, *ν* 4 *χαλκοβατὲς δ.* | *ὑψερεφές* cf. sch. HQ, *ϑ* 28 *ἐμὸν δ.* | Alcinoi, *ω* 115 *ὑμέτερον δ.* | Amphimedontis, *ο* 432 *πατρὸς καὶ μητέρος ὑψερεφὲς δ.* |, *α* 392 *δῶ* | *ἀφνειὸν πέλεται*, hoc solo loco nominativus. — Apoll. Lex. 61, 14, Arcad. 124, 17, EM. 321, 39, E. Gud. 176, 33, Suid., Hes., Eust. 187, 29, Lob. Par. 116, El. 2, 275. 285. 288, Doed. Gl. 355.

δώδεκα (ex *δϝώδεκα*, *δυώδεκα* Savelsb. Dig. 71, Buttm. Lex. 2, 236. brevem vocalem syllabae antecedentis non producit, cf. *Ι* 123 265 *Τ* 244 h. Merc. 128) duodecim. *Ι* 123 265 *Τ* 244 *δ. δ' ἵππους* |. *Ι* 328 *δ. - πόλεις*, *Λ* 692 *δ. - υἱέες ἦμεν* | cf. Ariston., *Ψ* 174 181 *δ. δὲ - υἱέας*, *Σ* 336 *Ψ* 22 *δ. - τέκνα*, *Ω* 603 *δ. παῖδες* Niobae *κ* 5 Aeoli, *δ.* 636 *ἵπποι* | *δ.* cf. *φ* 23, *ν* 182 *ταύρους* | *δ.*, *ξ* 100 *δώδεκ' - ἀγέλαι*, *Ω* 229—30 *δ. - πέπλους* | *δ. δ' ἁπλοΐδας χλαίνας* cf. *ω* 276, *Ζ* 248 *δώδεκ' - ϑάλαμοι*, *ϑ* 390 *δ. - βασιλῆες* | *χ* 144 *δ. - σάκε'*, damnavit Aristarchus v. Eust. 1921, 56, h. Merc. 128 *δ. μοίρας* |, *Ο* 746 *δ. - οὖτα* |, *Λ* 25 *δ.* (*οἶμοι*), *β* 353 *δ. δ' ἔμπλησον* (*ἀμφιφορῆας*) — *τ* 574 (*πελέκεας*) - *δ.*, *υ* 107 *δ. γυναῖκες*, *χ* 424 *τάων* (*δμῳῶν*) *δ. πᾶσαι*. — EM. 234, 27, E. Gud. 154, 31, Epim. 196, 29, Eust. 26, 24. 1140. 13, Lob. El. 1, 327. Inde

δωδέκατος duodecimus. *Ω* 781 *δ. μ. ἠώς* |. — suppletur *ἡμέρα* *Α* 425 *δωδεκάτῃ δέ τοι αὖτις ἐλεύσεται Οὔλυμπον δέ* |, v. Friedl. Ar. *Β* 48 cf. Duentz. Zenod. 196, *δ* 747 *πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι* |. — EM. 294, 25, E. Gud. 154, 33, Lob. El. 2, 119.

Ζεῦ, ἄνα, **Δωδωναῖε**, *Πελασγικέ, τηλόθι ναίων* | *Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου Π* 233 cf. *Β* 750 (*Ἐνιῆνες - τε Περαιβοί*) *περὶ Δωδώνην οἰκί' ἔθεντο*, *ξ* 327 = *τ* 296 *τὸν δ' ἐς Δ. φάτο βήμεναι ὄφρα θεοῖο* | *ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακοῦσαι* | Dodona, Strab. 7, 7, 40 *ἔστι δὲ ὥς φησιν Ἔφορος (τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Δωδώνῃ) Πελασγῶν ἵδρυμα*, cf. Hdt. 2: 52. Burs. G. Gr. I 23.

δῶμα (*δεμ* Curt. Et. 220. 308, audacius cum skr. dhâma componit Ahrens Themis II, 53) domus, aedes. 1) sing. a) *Α* 533 *Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δ.*, *Ε* 398 *πρὸς δ. Διὸς καὶ μακρὸν Οὔλυμπον* |, cf. 907 *Υ* 6, h. Ap. P. *πρὸς δ. Διὸς θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων* |, cf. *Α* 570 *Ο* 101, *Ξ* 257 *ῥιπτάζων κατὰ δ. θεούς*, h. Ap. D. 2 *κατὰ δ. Διός*, cf. h. Ven. 204, *Ξ* 335 *τεὸν πρὸς δ.* | Iovis, *Ξ* 224, *Υ* 10 *ἐλθόντες δ' ἐς δ. Διός*, *Ο* 143 *Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός* |, *Λ* 607 *ἑκάστῳ δ. - | Ἥφαιστος ποίησεν*, *ϑ* 287 *πρὸς δ. - Ἡφαίστοιο*, cf. 290 *εἴσω δώματος ᾔει* |, *ϑ* [303] *Σ* 377, *Ξ* 311 *Ὠκεανοῖο*, *Ο* 251 *νέκυας καὶ δῶμ' Ἀίδαο*, cf. *μ* 21, *κ* 10 *κνισῆεν δέ τε δ. περιστεναχίζεται αὐλῇ* | Aeoli, cf. *κ* 62, *ε* 208 *τόδε δ.* | Calypsus antrum cf. *ε* 242 *ϑ* 452, h. Merc. 34 *οἴσω σ' εἰς δ.* Maiae antrum cf. ib. 40 et 171 *κατὰ δ.* | *ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι θαασσέμεν*, h. 27, 13 *ἐς μέγα δ.* — *Ἀπόλλωνος* templum Delphicum, — *κ* 398 *ἀμφὶ δὲ δ. σμερδαλέον κονάβιζε*, *κ* 454 *περὶ δὲ στεναχίζετο δ.* | Circae, cf. *ψ* 146, Ulixi, *σ* 270 *τεόν — δ.*, *τ* 531 *πόσιος κατὰ δ.*, *τ* 579 *φ* 77 *τόδε δ.*, | *κουρίδιον, μάλα καλόν, ἐνίπλειον βιότοιο* |, *η* 93 *δ. - Ἀλκινόοιο* |, *κ* 276 434 *μέγα δ.*, Circae, *π* 74 *δ. κομίζῃ* | cf. *υ* 337, *ψ* 151 *πόσιος οὗ κουριδίοιο* | *εἴρυσθαι μέγα δ.* *Φ* 44 *ἔνθεν - πατρώιον ἵκετο δ.* |, *γ* 368 *ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δ.* |, cf. Zenodot. et sch. HQ, Duentz. Zenod. 113, *ϑ* 13 *Ἀλκινόοιο - δ.* |, *π* 78 *τεὸν ἵ. δ.* | Eumaei, *τ* 351 *ω* 268 *ἐμὸν ἵ. δ.* |, cf. *υ* 332, h. Cer. 96 *Κελεοῖο - ἵ. δ.* |, *σ* 421 *τοῦ γὰρ φίλον ἵ. δ.* |, *Ξ* 121 *δ.* | *ἀφνειὸν βιότοιο* v. l. *ἀφνειός* cf. Eust. 971, 4, *ψ* 50 *δ. θεειοῦται περικαλλές* | aedes universas, *ο* 241 *ὑψερεφὲς θέτο δ.* |, *Ζ* 390 *ἀπέσσυτο δώματος Ε.* | cf. *σ* 336, *Ψ* 713 *ἀμείβοντες - | δ. ὑψηλοῖο*, cf. *Π* 213, *ρ* 107 *ἐς τόδε δ.* |, cf. *σ* 37, *ξ* 395, *ϑ* 56 *Ἀλκινόοιο - ἐς μέγα δ.* |, *τ* 410 *μητρώιον ἐς μέγα δ.* | *ἔ. Παρνησόν δ'*, h. Cer. 488 *οἱ πέμπουσιν ἐφέστιον ἐς μέγα δ.* | *Πλοῦτον*, *η* 135 *ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δώματος εἴσω* |, *η* 139 *βῆ διὰ δῶμα* v. sch. *P*, cf. *σ* 153 ubi v. l. *κατὰ δ.* v. La Roche, cf. *π* 276, *ρ* 479 *ἀθετ.* v. sch. HQ Vind. 133 ad 475, v. l. *δώματ'* v. La Roche, *Δ* 386 *κατὰ δ. βίης Ἐτεοκληείης* |, cf. *α* 228 *β* 247, *δ* [15] *καθ' ὑψερεφὲς μέγα δ.* |, *δ* 46 | *δ. καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου*, *η* 85 *Ἀλκινόοιο*, cf. *Χ* 442 *η* 103 *κ* 349 *ρ* 566, *τ* 345, *Χ* 478 *Πριάμου κατὰ δ.* |, *δ* 44 *κατὰ δ.*, cf. *ρ* 578, *χ* 377, *ρ* 501 *ἀθετ.* v. sch. H Vind. 133, *υ* 178, *υ* 369 *δ. κάτ' - Ὀδυσῆος* | v. l. *ἀνδρῶν οἳ κ. δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο* v. sch. H cf. La Roche, *δ* 715 *κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος* |, *ο* 133 *πρὸς δ.*, cf. *β* 298 *ζ* 13 *κ* 278 *λ* 251, *ο* 442 *ποτὶ δ.*, *υ* 192 *ἡμέτερον πρὸς δ.*, *γ* 488 *ο* 186 *Διοκλῆος ποτὶ δ.* |, *ζ* 256 *πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δ.*, *ρ* 75 *ἐμὸν ποτὶ δ.* — *Τ* 333 *η* 225 *τ* 526 *κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς* (*δμῳάς*) *τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δ.* |, *Ε* 213 *πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δ.* |, *η* 320 *πατρίδα σὴν καὶ δ.* cf. *κ* 66. — b) virorum domus aut sola aut potissimum est intellegenda sch. S *β* 361 *ἰστέον ὅτι δῶμα Ὅμηρος οὐ πάντοτε τὴν ὅλην οἰκίαν λέγει, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ ἐνδότερον αὐτῆς μέρος.* *Ζ* 316 *θάλαμον καὶ δ. καὶ αὐλήν* |, *χ* 494 *εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δ. καὶ αὐλήν* | alii *δῶμα* interpretantur *πρόδομον* sed v. Ameis app., Rumpf aed. H. 1, 3. 6, *χ* 484 *κατὰ δ.*, cf. 297, *ρ* 329 325, *χ* 23 307 360 *σ* 341 *διὰ δ.*, *φ* 378 *ἀνὰ δ.*, *ρ* 541 *ἀμφὶ δὲ δ.* |. *υ* 149 *δ. κορήσατε*. — 2) plur. a) *Α* 222 *Οὔλυμπον δὲ βεβήκει* | *δ. ἐς - Διός*, ab Aristarcho obelo notatus videtur cf. Friedl. Ar. *Α* 424, *Α* 600 *διὰ δ. ποιπνύοντα* |, h. 6, 13 *ἐς χορὸν θεῶν καὶ δ. πατρός* |, *Ν* 21 *κλυτὰ δ. βένθεσι λίμνης* | *χρύσεα μαρμαίροντα, ἄφθιτα αἰεί* | Neptuni, cf. *ε* 381, *Ο* 58 *ἅ πρὸς δ. ἱ.* |, *Α* 77, *δ. καλά*, deorum, *Α* 18 *θεοὶ Ὀλύμπια δ. ἔχοντες* |, cf. *Β* 13 30 67, *Ε* 383 *Ο* 115 *γ* 377 *υ* 79 *ψ* 167 h. Cer. 135, 312, h. Ap. Del. 112, h. Merc. 445, h. 7, 21, *Β* 484 *Λ* 218 *Ξ* 508 *Π* 112. Zenod. *Β* 484 *Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι* v. Ariston., *Σ* 141 *δ. πατρός* |, *κ* 60 *εἰς Αἰόλου κλυτὰ δ.*, *κ* 13 *πόλιν καὶ δ. καλά* |, *α* 54 *δ.* Calypsus, *ε* 6 *ἑὼν ἐν δ. νύμφης* |, *κ* 210 *τετυγμένα δ. Κίρκης* | *ξεστοῖσιν λάεσσι*, 252 *τ. δ. καλά* |, cf. 287 308, *μ* 9, *κ* 426 *ἱεροῖς ἐν δ.*

νύμφης | cf. 449 554, κ 445 ἱερὰ πρὸς δ. Κίρκης |, κ 546 διὰ δ. ἰών, h. Merc. 60 ἀγλαὰ δ. νύμφης |, — ζ 299 δ. - Ἀλκινόοιο |, ζ 302 δ. Φαιήκων, ρ 264 δ. κάλ' Ὀδυσῆος |, δ 174 πόλιν καὶ δ. |, δ 517 δ. ναῖε Θυέστης |, δ 811 μάλα πολλὰ ἀπόπροθι δ. ναίεις | cf. α 51 ε 80 ι 18, ω 150, ω 304 κλυτὰ δ., cf. Β 854, ο 227, La Roche HSt. 51, h. 29, 11 δ. καλά, δ 757 δ. θ' ὑψηρεφέα καί - ἀγρούς |, h. Cer. 163 ἄλλων δ. ἐρευνᾶν |, h. Cer. 184 δ. - Κελεοῖο |, ζ 296 δ. πατρός | cf. ξ 319, γ 355 ἐμὰ δ. | cf. θ 32, ν 295 φ 313 τάδε δ., Ω 719 κ 112 τ 371 κλυτὰ δ., ξ 153 τὰ ἃ δ., γ 388 δ. ἵ. ἀγακλυτὰ τοῖο ἄνακτος, ο 489 ἀνδρὸς δ., ο 509 τεῦ δ., h. Ven. 92 μακάρων τάδε δ., ρ 336 ἐδύσετο δ. Ὀδυσσεύς |, cf. h. Cer. 142, φ 115 τάδε δ., α 117 δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοι | v. l. κτήμασιν v. sch. M cf. La Roche, cf. α 402, v. l. δώμασιν οἷσιν, Ζ 221 ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν |, cf. Ψ 89, Ω 281 ἐν δ. ὑψηλοῖσιν |, cf. φ 33, Ω 803 δ. ἐν Πριάμοιο, δ 97 ἐν δ. - | ναίειν, ο 542 ἐν δ. σοῖσιν, h. 29, 1 Ἑστίη, ἣ πάντων ἐν δ. ὑψηλοῖσιν | ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων | ἕδρην ἀΐδιον ἔλαχε, Ω 166 ἀνὰ δ., cf. ι 7, δ 24 279 διὰ δ., cf. χ 495, η 102 υ 331, ζ 50 διὰ δ., v. l. κατά v. sch. H cf. La Roche, ο 109 διὰ δώματα, volgo δώματος cf. La Roche ad l., Friedl. Ar. 21, Kayser Phil. 18, 649, Ω 512 κατὰ δ., Ariston. ἡ δ. ὅ. καταχρηστικῶς τὰς σκηνὰς οὕτως εἶπεν, cf. α 116 υ 225, δ 72 κὰδ δ. ἠχήεντα |, cf. h. Cer. 101, π 109 υ 319 κατὰ δ. καλά |, cf. γ 428 δ 720 ρ 402 σ 417 υ 122 298 325 φ 372, ρ 531 ἠὲ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιαάσθων | ἢ αὐτοῦ κατὰ δ., cf. υ 159, ω 188 ἴσασι φίλοι κατὰ δ. ἑκάστου |, h. Cer. 156 κατὰ δ. πορσαίνουσιν |, β 259 ἐς δ. ἴσαν - Ὀδυσῆος | cf. δ [621], ν 248, β 381 ἐς δ., ο 447, h. Ap. P. 299 ἔς τε πόλιν - καὶ δ. καλά, Π 190 τὴν | ἠγάγετο πρὸς δ., cf. ο 238, Ζ 313, δ 528, ω 361 πρὸς δ. καλά |, θ 517 προτὶ δ. Δηιφόβοιο | θ 41 ἐμὰ πρὸς δ. καλά |, ο 459 ἐμοῦ πρὸς δ. πατρός |, ρ 313 πρὸς δ. Ὀδυσσῆος, cf. β 394 δ 799 ρ 230, h. Cer. 160 πρὸς δ. πατρός |, β 288 πρὸς δ. ἰών, η 82 Ἀλκινόου πρὸς δ. ἴε κλυτά, τ 458 φίλον πρὸς δ. πατρὸς | cf. h. Cer. 107 180, h. Cer. 138 πρὸς δ. ἵκωμαι | ἀνέρος ἠδὲ γυναικός, σ 428 ἑὰ πρὸς δ., cf. β 258, ζ 297 ποτὶ δ., η 3 οὗ πατρὸς ἀγακλυτὰ δ., ο 216 δ. ἵκανεν, ρ 175 πρὸς δ., γ 378 ἑὰ πρὸς δ. καλά |, ρ 83 πρὸς δ., cf. τ 194 ω 271, δ 2 πρὸς δ' ἄρα δ. ἑ. Μενελάου, ο 388 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δ., cf. 429. — b) pars aedium. α) domus virorum φ 234 φέρων ἀνὰ δ. τόξον |, ω 133 κατὰ δ. - | κτεῖνον, χ 22 ὁμάδησαν | μνηστῆρες κατὰ δ. — β) domus mulierum. σ 314 δμωαί - | ἔρχεσθε πρὸς δ., ἵν' αἰδοίη βασίλεια. — v. l. fuit Ξ 376 θεῖον κατὰ δ. νέονται | pro θ. δυσαλατ' ἀγῶνα v. Did. inseruerunt nonnulli post Ω 205 ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δ. ἔχοντες | v. Ariston. — Zonar. 677, EM. 293, 11, E. Gud. 154, 38. 42, sch. Apoll. Rh. II, 205, Suid., Hes., Eust. 245, 36. 1424, 32, Lob. El. 1, 348, Par. 116, Ellendt 3 hom. Abh. p. 8, Doed. Gl. 358.

δωρέομαι (δῶρον) dono. Κ 557 ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἠέ περ οἵδε | ἵππους δωρήσαιτ'. Lex. Seg. 133, 8.

δωρητός (δωρέομαι) donatus, donis placabilis. Ι 526 δωρητοί τε πέλοντο παράρρητοί τ' ἐπέεσσιν | Hes. δώροις πειθόμενοι cf. Zonar. 587, Suid., Eust. 769, 56.

Δωριέες τε τριχάϊκες δῖοί τε Πελασγοί | τ 177, Cretam incolunt cf. Curtius Gr. G. I 89. 97.

Δώριον | Β 594, urbs? prope quam Musae Thamyrin caecabant; cf. Paus. 4, 33, 7; Curt. Pelop. II 154. 192.

δῶρον (δο Curt. Et. 74. 222) donum. a) sg. ω 74 Διωνύσοιο δὲ δ. | (ἀμφιφορῆα), Ι 576 μέγα δ. |, β 186 σῷ οἴκῳ δ. ποτιδέγμενος, Ζ 293 τῶν (πέπλων) ἓν ἀ. Ἑκάβη φέρε δ. Ἀθήνῃ |, σ 391 ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δ. Ἀχαιῶν ἐσθλὸν ἔνεικεν |, Ψ 745 Θόαντι δὲ δ. ἔδωκαν | (κρητῆρα), α 316 δ. καὶ μάλα καλόν, δ 600 δ. - κειμήλιον ἔστω |, cf. δ 613 ο 113 δῶρον δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται, | δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν | v. l. δώρων quam retinuit La Roche l. priore, sed v. Bekk. HBl. 181, 1, cf. ο 125, h. Ven. 212 τούς (ἵππους) οἱ δ. ἔδωκεν, h. Merc. 442 δ. ἀγαυὸν ἔδωκε ... α 311 δ. ἔχων - | τιμῆεν, μάλα καλόν κτλ., Π 482 Ι 713 π 481 τ 427 ὕπνου δ. ἕλοντο | cf. Ap. Lex. 161, 6, θ 397 ἓ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν | καὶ δώρῳ, Κ 304 τίς κέν μοι τόδε ἔργον - τελέσειεν | δώρῳ ἔπι μεγάλῳ. — b) pl. Γ 65 οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δ. |, Ω 528 δοιοὶ - πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, | δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων |, η 132 τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δ. |, cf. σ 142, h. Cer. 147 216 θεῶν μὲν δῶρα καὶ ἀχνύμενοί περ ἀνάγκῃ | τέτλαμεν ἄνθρωποι, quae di in nos expetunt, calamitates, h. Ap. P. 12 ὑμνεῦσίν ῥα θεῶν δ. ἄμβροτα munera, quae di habent, sors felix et aeterna vita, v. Baum., Γ 54 τά γε δ. Ἀφροδίτης, | ἥ τε κόμη τό τ' εἶδος. Γ 64 δ. ἐρατά - Ἀφροδίτης |, cf. h. 10, 2 ἥ τε βροτοῖσι | μείλιχα δ. δίδωσι, h. Cer. 102 ἥ τε τόκοιο | εἴργηται δώρων τε - Ἀφροδίτης |, σ 191 (Ἀθήνη) | ἄμβροτα δ. δίδου ..., Π [381] 867 ἵπποι | ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀ. δ. |, Ω 534 Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀ. δ. | ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο | ὄλβῳ κτλ., Τ 3 θεοῦ ἀγλαὰ δ. |, [368] δύσετο δ. θεοῦ, τά οἱ Ἥφαιστος κάμε τεύχων | v. Ariston., Υ 265 οὐ ῥηίδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δ. | ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν |, Υ 268 Φ 165 χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δ. θεοῖο |, cf. Φ 594, κ 36 χρυσόν τε καὶ ἄργυρον - | δ. παρ' Αἰόλου, — quae homines offerunt dis Α 390 ἄγουσι δὲ δ. ἄνακτι | Apollini, Υ 299 κεχαρισμένα δ' αἰεί | δ. θεοῖσι δίδωσι, Ω 425 ἐναίσιμα δ. δ. | ἀθανάτοις, Θ 203 δ. ἀνάγουσι | πολλά τε καὶ χαρίεντα Neptuno; Ω 68 οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δ. | Hector, π 185 ἵνα τοι κεχαρισμένα δώομεν ἱρά, | ἠδὲ χρύσεα δ., τετυγμένα, h. Ap. P. 94 ἀκέων προσάγοιεν Ἰηπαιήονι δ. | ἀνθρώπων κλυτὰ φῦλα, h. Cer. 369 ἐναίσιμα δ. τελοῦντες | Proserpinae, — Ι 301 Ἀτρείδης ἀπήχθετο - | αὐτὸς καὶ τοῦ δ., Ι 378 ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δ., cf. Ι 679, Τ 190 ὄφρα κε δ. | ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, Τ 278 δ. - ἀμφεπένοντο |, σ 282 οὕνεκα τῶν μὲν δ. παρέλκετο, damnavit Aristophanes v. sch. H, ω 335 δ. τά μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν |, cf. 213, Λ 230 δ. ἀποαιρεῖσθαι, v. Naegelsb., ο 537 ρ 164 τ 310 γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δ. | ἐξ ἐμεῦ, λ 339 μηδὲ τὰ δ. | οὕτω χρηίζοντι κολούετε, ω 283 δ. δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, μυρί' ὀπάζων |, θ 420 μητρὶ πάρ' - ἔθεσαν περικαλλέα δ. |, θ 439 τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δ., | ἐσθῆτα χρυσόν τε, τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν |, ο 51 δ. φέρων ἐπιδίφρια θείῃ | - Μενέλαος

cf. 75. *I* 592 τῷ δ' οὐκέτι δ. ἐτέλεσσαν | πολλά τε καὶ χαρίεντα, *ν* 41 τετέλεσται - | πομπὴ καὶ φίλα δ., *I* 121 περικλυτὰ δ. ὀνομήνω | cf. *Σ* 449, ἀθετ. v. Ariston., *Ω* 458 ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δ. - Πηλείωνι , *Ω* 447 ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμον καὶ ἀγλαὰ δ., *A* 213 τοὶ τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀ. δ. , *ϑ* 417 τῷ κλυτὰ δ. παρῆεν , *T* 140 δ. πάντα παρασχεῖν, ὅσσα cf. 147, v. La Roche, *ϱ* 76 δ. - ἔδωκεν | cf. *φ* 13, *Ξ* 238 δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον ubi plur. ad sg. refertur ut *Δ* 124 *Y* 268 *Φ* 165 594 *Ψ* 297, *X* 341 χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε - δ. | δ. τά τοι δώσουσι, *Ψ* 297 (Αἴθην) Ἀ. δῶκ' Ἐ. | δ., *Ω* 278 (ἡμιόνους) Πριάμῳ δόσαν ἀγλαὰ δ. |, cf. *δ* 589 *λ* 357 *σ* 279 *ω* 314 h. Merc. 462, *ν* 135 ἔδοσαν δέ μοι ἄσπετα δ. | χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν | v. l. ἀγλαά v. La Roche, cf. *ν* 342, *H* 299 δ. δ' ἄγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν, h. Cer. 327 πολλὰ δίδον περικαλλέα δ. | τιμάς θ', *I* 164 δ. μὲν οὐκέτ' ὀνοστὰ δ., *I* 261 ἄξια δ. cf. 263, *I* 699 μυρία δ., *ϑ* 545 φίλα δ., *o* 206 κάλλιμα δ. | ἐσθῆτα χρυσόν τε, *Π* 86 ποτὶ δ' ἀγλαὰ δ. πόρωσιν |, cf. *ι* 201 *π* 230 413 460 h. Merc. 470, *δ* 130 Ἑλένῃ - πόρε κάλλιμα δ. , *ω* 273 οἱ δ. πόρον ξεινήια, οἷα ἔοικει |. *I* 515 δ. φέροι, *Ω* 119 147 176 196 δ. Ἀχιλλῆι φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ | cf. 143 172, *T* 194 δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, v. l. δ. δ' ἐ. cf. Hoffm. Qu. H. 1. 92, 399 *σ* 291 δ. - οἰσέμεναι, *π* 327 περικαλλέα . | cf. *σ* 303, *ν* 12 χρυσός - ἄλλα τε πάντα | . ὅσα | cf. *ϑ* 428 *σ* 286, *Δ* 97 ἀγλαὰ δ. |, *Δ* 24 χρυσὸν Ἀ. δεδεγμένος, ἀγλαὰ δ. |. *Ω* 434 ἐο δ. - δέχεσθαι, cf. h. Merc. 549, *I* 602 ἐπὶ δώρων | ἔρχεο Aristarchus v. Did., v. l. δώροις a Roche, *I* 604 ἄτερ δώτηρ, *K* 401 μεγάλων δώτηρ ἐπεμαίετο. *Ω* 76 δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, *λ* 521 γυναίων εἵνεκα δ. cf. sch. BQ, TV, = *o* 247, cf. sch. V et H, *I* 113 ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμεν, *P* 225 δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ | λαούς, cf. sch. A, Eust. 1104. 10, *ω* 285 σ' εὖ δ. ἀμειψάμενος, *o* 18 περιβάλλει ἅ. | μνηστῆρας δώροισι. — v. l. *Ω* 30 ἥ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνε pro ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν v. Did., *α* 424 κοιμήσαντο καὶ ὕπνον δ. ἕλοντο pro κακκείοντες ἔβαν οἶκον δὲ ἕκαστος v. sch. EHMQR cf. La Roche, *T* 385 ἐντρέχοι ἀγλαὰ δ. ' pro ἐ. ἀ. γυῖα v. Spitzn., *Ω* 139 τῇ εἴη, ὃς δῶρα φέρει pro τῇ δ' εἴη, ὃς ἄποινα φέροι v. sch. A. — EM. 293, 23, E. Gud. 154, 58, Suid., Hes., Eust. 982, 56 (δωρέομαι. ἠπιόδωρος. πολύδωρος, ξείδωρος).

[**Δώς** h. Cer. 122 cf. interpp.]

δωτήρ (δο, skr. dâtâ, zd. dâtar Curt. Et. 222) dator. *ϑ* 325 θεοί, δωτῆρες ἐάων cf. Nitzsch, Choerob. 191, 19, EM. 294, 12, E. Gud. 155, 10. Hes., Eust. 743, 44. 1599, 25, Friedlaend. 2 hom. Woerterverz. 774 n.

δωτίνη (δο, ex δωτιώνη ortum putat L. Meyer V. Gr. 2, 396) donum, donatio. *I* 155 297 ἕ (σὲ) δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσιν , *ι* 268 εἴ τι πόροις ξεινήιον ἠὲ καὶ ἄλλως | δοίης δωτίνην, *λ* 352 πᾶσαν | δ. τελέσω. — EM. 294, 6, E. Gud. 156, 1. 6. 10, Suid., Hes., Eust. 743, 44. 1629, 4.

Δώτιον πεδίον h. 15, 3, planities thessalica cf. Unger Phil. XXI 3. Burs. Geogr. I 63.

Δωτώ [*Σ* 43] Nereis.

δώτωρ (δο) dator. *ϑ* 335 Ἑρμεία - δῶτορ ἐάων | cf. sch. H, h. 18 [12] Ἑρμῆ - δ. ἐ. , h. 29, 8 δ. ἐ. | idem. EM. 177, 26, Eust. 1739, 44.

E.

ἑανός et **εἱανός** (ὁ, E. M. 308, 15 γένους τὶν ἀρσενικοῦ, Bekk. ϝε. et ϝει., ἑς s. ϝες, . ves-tio, primus Buttm. Lex. 2, 11 distinxit er ἑᾰνός et ἑᾱνός, cf. Hainebach, Wurzeln ; u. ἑς Giessen 1860, Geist Ztft. f. A. W. 37 p. 1256, Kuhn Ztft. 2, 132, Doed. Gl. 2282, rt. E. 565. fuit ϝεσανός, cf. L. Meyer, vgl. . 1, 57 77 400, sed Benf. 1, 286 ϝεjανο sta-t (vjê), unde εἷαν. cf. Pott [2] 1, 280. Faesi ad 385 ᾱ statuit, sed vocem synizesi fieri bisyl-am) vestis feminarum, Hes. πᾶν λαμπρὸν τιον καὶ ἔνδυμα γυναικεῖον, ὃ καὶ πέπλον ει Ὅμηρος· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἕννυσθαι, iliter Ap. 61, 26 ἰανός (sic) cf. Lob. Rh. n. — *Π* 9 εἱανοῦ ἁπτομένη, Ariston. ἡ δ. ανὸς καὶ πέπλος τὸ ἔνδυμα, ubi Friedlaender endum putat γυναικῶν. non recte Hes. εὔχιτον. bene sch. AL σημειωτέον ὅτι καὶ εὐτελοῦς πέπλον. — In arsi quarta: *Γ* 385 ταρέον ἑανοῦ Helenae (non recte sch. V, ιοῦ), *Γ* 419 ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Iuno *Ξ* ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ', cf. Ariston., sch. ἀρωνομασία ἐτυμολογική. Dianae *Φ* 507 ρόσιος ἑανός. Celei filiarum h. Cer. 176 ῶν - ἱμερόεντων. Codd. [h. Ven. 63] ἐλαίῳ. . Ruhnken recte: ἑδανῷ q. v. quamquam propter *Σ* 613 352 = *Ψ* 254 negant ϝ fuisse Bekk. atque Geist Ztft. f. A. W. 1837 p. 1256, qui cum Buttm. Lex. 2, 13 (ἑά-ω) vertit: biegsam. Doed. Gl. 2283 ἑᾰνός. ἑάνιος, ἑᾱνός. Multum certe dubitatur de adi. in -ανός cf. Lob. path. 184 E. M. 438, 7) aptus ad involvendum s. vestiendum, quo vestiri possumus, ductilis, sed E. M. 308, 19 ὁ Θρᾷξ ἐξηγεῖται ἑανὸν τὸ λεπτόν· παρὰ τὸ ἕω τὸ ἀφίημι, cf. Hes., Suid. I 2, 71. - λαμπρόν (Hainebach) In pede quarto. *E* 734 *Θ* 385 πέπλον ἑανόν. non enim omnes πέπλοι vestiendo corpori erant, non recte sch. br. ἰσχυρὸν ἢ τρυφερόν. χαῦνον, εὐρύν, πλατύν, ὡσεὶ ῥεανόν. *Σ* 352 *Ψ* 254 ἑανῷ λιτί, sch. B τῷ ἐνδυτικῷ. sed alii λαμπρῷ s. λεπτῷ s. ποικίλῳ. neque recte Ap. 61, 28 ἐπιβολαίῳ λιτῷ aut Hes. λινῷ περιβολαίῳ quasi ἑανῷ sit subst. *Σ* 613 κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο, Ap. 61, 27 τὸν εὐδιάχυτον cf. Hes. sch. D. *Ξ* 178, minus bene sch. B. *Σ* 613 μαλακοῦ, λεπτοῦ, λαμπροῦ.

ἑανός (adi. quod ab ἑᾰνός (q. v.) non distinant veteres, E. M. 308, 15 ᾰ statuit. ἑς s. fuit ptc. skr. vasâna, Kuhn Ztft. 2, 132,

ἔαρ et **εἶαρ** (Bekk. ϝέαρ, cf. Hoffm. qu. h. § 144, quamquam ϝ locum in hy. non habet. fuit ϝέσαρ, cf. L. Meyer vgl. Gr. 1, 57 78 103 400, skr. vas-antas, Curt. Et. 589) ver. *Z* 148 ἔαρος ὥρῃ. h. Cer. 174 εἴαρος ὥρῃ. *τ* 519 ἔαρος νέον ἱσταμένοιο. h. XIX 17 ἔαρος πολυανθέος. (εἰαρινός, ἦρ cf. Lob. path. el. 2, 80 346).

ἑάφθη (s. ἐάφθη. Spitzner: spiritum aspe-

rum, a Wolfio depulsum, e Ven. et praestantioribus revocavi. — ἅπτω?) apta erat, alligata erat, sch. Ξ 419 ἀφέθη, κατὰ μετάθεσιν ἑάφθη, id quod convenit quodam modo huic loco, non alteri. Cram. ep. 169. 15 Ἀμμώνιος παρὰ τὸ ἐῶ (cod. ἰῶ) φησὶν ἑάθη καὶ πλεονασμῷ τοῦ φ ἑάφθη, cf. E. M. 307, 26, quae mutatio ferri non potest. Hes. ἐκάμφθη. ἐβλάβη cf. sch. br. et D. Ξ 419, quod Buttm. Lex. 2, 138 ad v. l. ἐάχθη i. e. ἐάγη refert, Spitzner exc. XXIV p. XIX ad ἑάθη ἐῶ. Herod. ad Ν 543 Ἀρίσταρχος δασύνει, ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι· φησὶ γὰρ ὅτι ἐπηκολούθησεν αὐτῷ, hoc probabant, Trypho (Velsen, Trypho p. 67) alii cf. sch. BL et br. Ν 543 BL et A. Ξ 419 (ἕπω, εἵφθη, ἥφθη, ἑάφθη) Eust. 945, 38, paraphr. Suid. I 2, 73, E. M. 307, 28, recentiorum Buttm. Lex. 2, 141. Sed ab Aristarcho iure discesserunt Tyrannio ap. Herod. ad Ν 543 (Planer, Tyran. p. 21) atque ipse Herod. οὐ θέλει πάλιν τὸ η τὸ μετ᾽ ἀρχὴν τῶν παρῳχημένων εἰς ε καὶ α διαλύεσθαι, ὁπότε ὁ ἐνεστὼς ἄρχει ἀπὸ τοῦ ε, ἀπὸ μέντοι τοῦ α καὶ η, (e. c. ἧγη ἐάγη, cf. Lob. path. el. 1, 56. 2, 81, La Roche H. T. 230, E. M. 307, 30 πάθος μονῆρες καὶ οὐδὲν αὐτῷ ὅμοιον). διὸ ὁ Τυραννίων ἐκδέχεται ἀπὸ τοῦ ἅπτω. atque fuisse verbo ἅπτω aliquando consonam cuius aliud vestigium non exstet, quaeque effecerit augm. syllab. ipse Buttm. (a. Spr. 2, 117) probat et similiter ad ἅπτω rettulerunt vocem Heyne, Thiersch (Gr. § 157, 6) Bothe, Spitzner (exc. XXIV) Doed. Gl. 1091, cf. Ebel, Kuhn 4, 167 (skr. yâpayâmi, ϳάπτω = ἰάπτω et ἅπτω), Christ 131 (ἑάφθη, i, e. ἐσάφθη). Ξ 419 ἐπ᾽ αὐτῷ δ᾽ ἀσπὶς ἑάφθη | καὶ κόρυς, cf. sch. BL, Buttm. Lex. 2, 141. Ν 513 ἐκλίνθη δ᾽ ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ᾽ ἀσπὶς ἑάφθη | καὶ κόρυς.

ἐά-ω et **εἰά-ω** (skr. as iacere, unde ἵημι, Benf. 1, 392 ava - sjà - mi, ἐϝασjω, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 57 82 339 431 ϝ aut omittitur (ἐάω) aut mutatur (εἰάω et εἴασα), pr. ind. ἐῶ Θ 428, ἐᾷς (ex ἐάεις, mutata vocali ut similis fiat proximae), ἐᾷ Ε 256 et ἐάᾳ Θ 414, ἐῶσι et εἰῶσι Β 132. ci. εἰῶ Δ 55, ἐᾷς λ 147 et ἐάᾳς, ἐᾷ ν 359, ἐῶμεν et εἰῶμεν. opt. ἐῷμι π 85, ἐῷ ν 12, inf. ἐᾶν et ἐάαν. impt. ἔα. ipf. εἴων, εἴας, εἴα et ἔα, εἴων. ipf. it. εἴασκον Ε 802, ἔασκες Τ 295, εἴασκε(ν) et ἔασκε (E. M. 295, 11). fut. ἐάσω, ἐάσεις Υ 311, ἐάσει, ἐάσομεν, ἐάσετε Ε 465, ἐάσουσιν φ 233. aor. ind. εἴασα κ 166 ἔασας, ἔασε(ν) et εἴασε, εἴασαν Λ 323. ci. ἐάσῃς, ἐάσομεν. opt. ἐάσειε(ν) δ 118, ἐάσαιμεν Ε 32. inf. ἐᾶσαι Δ 42. impt. ἔασον, ἐάσατε. synizesin habent ἐᾷ Ε 256, quamquam ipf. esse statuunt E. M. 637, 36 sch. ABLV. correpta vocali dubitatque etiam Eust. 546, 15 cf. Spitzn. h. l. Lob. path el 2, 273, ἐάσουσιν φ 233, ἐῶμεν Κ 344, ἔα ψ 77 (?) Χ 206 (?) ubi Spitzn. Satis raro in hy. (Ap. 236 Ven. 188) 1) sino, permitto. 2) missum facio, omitto, praetermitto. 3) οὐκ ἐῶ α) non permitto β) prohibeo γ) veto δ) nolo. 1) c. acc. c. inf. α) non curo, simulo me non curare. Β 346 τούσδε δ᾽ ἔα φθινύθειν. Π 96 τοὺς δέ τ᾽ ἐᾶν δηριάασθαι, Ν 2 τοὺς ἔα ἐχέμεν, Ο 472 βιὸν ἔα-κεῖσθαι, δ 118 μιν ἐάσειε μνησθῆναι, φ 260 πελέκεας εἰῶμεν ἑστάμεν, θ 509 ἐάαν ἄγαλμα θελκτήριον εἶναι, Ε 32 Τρῶας ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς μάρνασθαι, Κ 344 ἐῶμέν μιν παρεξελθεῖν. σ 420 ξεῖνον εἰῶμεν μελέμεν, Β 236 τόνδε δ᾽ ἐῶμεν | πεσσέμεν, Ε 847 Περίφαντα ἔασεν | κεῖσθαι, Π 60 Σ 112 Τ 65 τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐ. ἀντὶ τοῦ ἐάσωμεν, cf. sch. B. Τ 65. Ω 523 ἄλγεα ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι, Φ 556 τούτους ὑποκλονέεσθαι ἐάσω, Χ 398 κάρη ἕλκεσθαι ἔασεν, omittitur inf. Δ 42 μ᾽ ἐᾶσαι sine me facere. λ 110 μ 137 τὰς ἀσινέας ἐάᾳς sc. εἶναι. β) concedo, permitto petenti, η 215 ἐμὲ δορπῆσαι ἐάσατε, β 60 μ᾽ οἶον ἐ. πένθεϊ τείρεσθαι, Χ 416 μ᾽ οἶον ἐ. ἱκέσθαι, κ 443 τοῦτον ἐάσομεν μένειν, Ρ 16 με ἔα ἀρέσθαι, σ 222 ξεῖνον ἔασας ἀεικισθήμεναι. Ε 465 κτείνεσθαι ἐάσετε λαόν, Ε 717 μαίνεσθαι ἐάσομεν Ἄρηα, Θ 243 αὐτοὺς ἔασον ὑπεκφυγέειν. Π 451 μιν ἔ. δαμῆναι, ν 164 τοὺς εἴασε νέμεσθαι, ψ 113 μητέρ᾽ ἔασον πειράζειν. omittitur acc. ν 12 ἐῷ μιγῆναι (sc. ἀμφιπόλοις), ν 359 ἐᾷ πρόφρων με αὐτὸν ζώειν, unde pars transsumpta est [Ω 557] ἐπεί με πρῶτον ἔασας αὐτὸν ζώειν, v. l. Eust. 1364, 54 πρῶτος, Ariston. Ω 556, 557 ἀθετοῦνται ὅτι . . . ἐπαντόφωρος ἡ ὑπόκρισις et v. 558 nec Alexandrini norant (Spitzn. et La Roche h. l.) nec Eust. 1361, 60 τὸ ἔασας ἔλλειψιν ἔχει μυστικωτέραν, οὐκ ἔχει γὰρ αὐθωρὸν ἐντελῶς φράσαι τί ἔασεν), itaque Herod. δασύνει Δίδυμος ἕασας, ἐν α΄ διορθωτικῶν, ὁμοίως καὶ Ἑρμαππίας, μεταλαμβάνοντες εἰς τὸ ἤδυνας. ὁ δὲ Σιδώνιος γράφει ἐπεί με πρῶτ᾽ ἐλεήσας κτἑ. ubi Lehrs, cf. Gepp. 1, 265. 2, 153, Duentz. Rh. M. 5, 414. 2) c. acc. solo a) κ 166 τὸ κατακλίνας εἴασα sc. ἔγχος reliqui, Ω 17 τὸν ἔασκεν | ἐκτανύσας προπρηνέα. h. Ap. 236 τὰ κλίναντες ἐῶσιν sc. ἅρματα. Ρ 13 ἔα ἔναρα, cf. Ο 347. Θ 125 317 τὸν εἴασε. hostes occisos Υ 456 τὸν ἔασ[illegible] cf. Ε 148 Λ 148, 323 426, Δ 226 ἵππους ἔ. καὶ ἅρματα. b) non curo: ξ 171 ὅρκον ἐάσομεν, Ι 2[illegible] ἔα χόλον, β 281 μνηστήρων ἔα βουλήν. δ 21. κλαυθμὸν ἐάσομεν, Ο 87 ἄλλους ἔασε, cf. π 147 Cum sententia secundaria: Ι 701 κεῖνον ἐάσομεν, ἤ κεν ἴῃσιν | ἤ κε μένῃ, cf. ξ 183, Λ 27[illegible] ἔα ὥς οἱ δόσαν. c) δ 744 με κατάκτανε ἢ [illegible] ἐν μεγάρῳ sine domi (parce mihi?): Π 731 [illegible] ναοὺς ἔα οὐδ᾽ ἐνάριζεν. Aliter: Ω 684 σ᾽ εἴασεν tibi pepercit (cf. Damm), paraphr. ἀφῆκε[illegible] Ω 569 μή σε οὐδ᾽ αὐτὸν ἐάσω, paraphr. ἐάσ[illegible] ζῶντα (cf. Ω 557 s. 1, β), vituperavit hunc usum satis singularem Gepp. 2, 153, defendebat Duentz. Rh. M. 5, 383. d) omitto, supersedeo, ab[illegible] Φ 221 ἄγε δὴ καὶ ἔασον, Herod. ψιλῶς· ἔσ[illegible] γὰρ ἄφες, ἀπὸ τοῦ ἐῶ περισπωμένου, sed [illegible] B πληρώθητι, κορέσθητι παρὰ τὸ ἆσαι, Υ [illegible] ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι ἤ κεν ἐάσεις. Cum ac[illegible] ξ 444 τὸ μὲν δώσει, τὸ δ᾽ ἐάσει. Singular[illegible] Ω 71 κλέψαι μὲν ἐάσομεν furtum ne medi[illegible]mur, Ariston. ἀθ. στίχοι γ΄ (71—73) ὅ. οὐ[illegible] περιέχουσιν· οὐ γὰρ διὰ παντὸς συνδιατρί[illegible] αὐτῷ ἡ Θέτις· τὸ δὲ ἐάσομεν νῦν ἀντὶ τ[illegible] παρῶμεν, οἷον μηδὲ λέγωμεν· ὅπερ ἀγνοή[illegible]τες οἱ περὶ Ἀντίμαχον ἐποίησαν κλέψαι [illegible] ἀμήχανον, cf. Ariston. ad Ω 109 unde hic [illegible] assumptus esse putabatur. — 3) a) absol. Ε [illegible] οὐ γὰρ ἔα πόνος, η 41 οὐ γὰρ Ἀθήνη | [illegible] ι 468 ἐγὼ οὐκ εἴων vetabam nutu, Ρ 449 γὰρ ἐάσω |, κ 291 οὐ γὰρ ἐάσει | φάρμακ[illegible] b) c. inf. s. c. acc. c. inf. α) non permitto: Β 1[illegible]81 μηδέ τ᾽ ἔα νέας ἑλκέμεν, Θ 399 μηδ᾽ ἄντην | ἔρχεσθ᾽, τ 374 οὐκ ἐάᾳς νίζειν, Ω [illegible] οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς | εἴα μάρνασθαι, Σ 448 [illegible] θύραζε | εἴων ἐξιέναι (Ἀχαιούς), τ 201 [illegible] ἐπὶ γαίῃ | εἴα ἵστασθαι. λ 453 οὐδέ περ [illegible] ἐπιπλησθῆναι ἔασε, Λ 437 οὐδέ τ᾽ ἔασεν |

χθήμεναι, Φ 596 *οὐδέ τ' ἔασεν κῦδος ἀρέσθαι, Θ* 244 *Ο* 376 *μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς, Ο* 522 *οὐ γὰρ Ἀπόλλων | εἴα Πάνθου υἱὸν - δαμῆναι. Ψ* 73 *οὐδέ με μίσγεσθαι ἐῶσιν, Χ* 339 *μή με ἔα κύνας καταδάψαι, π* 362 *οὐδέ τιν' ἄλλον εἴων μεταΐζειν, λ* 49 *οὐδ' εἴων νεκύων - κάρηνα ἆσσον ἴμεν* cf. *λ* 88 *κ* 536, *λ* 232 *οὐκ εἴων πιέειν ἅμα πάσας, Υ* 139 *Ἀχιλῆ' οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι, Π* 396 *οὐδὲ πόληος | εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, η* 274 *οὐδέ τι κῦμα | εἴα - στενάχοντα φέρεσθαι, σ* 346 *υ* 284 *μνηστῆρας οὐ πάμπαν εἴα ἴσχέσθαι, μ* 445 *Σκύλλην οὐκέτ' ἔασε εἰσιδέειν, Κ* 299 *οὐδὲ Τρῶας εἴασ' εὕδειν*, [*Ο* 73] *οὔτε τιν' ἄλλον | ἀμυνέμεν ἐάσω*, h. Ven. 188 *μή με ἀμενηνὸν ἐάσῃς ναίειν, Ε* 684 *μή με ἐάσῃς κεῖσθαι, χ* 222 *οὐδέ τοι υἷας | ζώειν ἐάσομεν. β*) *ψ* 77 *οὐκ ἔα εἰπέμεναι, ψ* 244 *οὐδ' ἔα ἵππους | ζεύγνυσθαι. Β* 132 *οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα | ἐκπέρσαι, Λ* 55 *Ρ* 659 *μιν οὐκ εἰῶσι ἑλέσθαι, τ* 531 *γήμασθ' οὔ μ' εἴα. γ*) *Δ* 55 *οὐκ εἰῶ διαπέρσαι, Χ* 206 *οὐδ' ἔα ἱέμεναι, Η* 427 *οὐδ' εἴα κλαίειν, Θ* 414 *οὐκ ἐάᾳ ἐπαμυνέμεν, Υ* 408 *οὔ τι εἴασκε μάχεσθαι, Λ* 125 *οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι, Ε* 256 *τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ, Ε* 819 *οὔ μ' εἴας μάχεσθαι, δ* 805 *σ' οὐδὲ ἐῶσι κλαίειν, Λ* 718 *οὐδέ με εἴα θωρήσσεσθαι*, cf. *Σ* 189. *Ψ* 4 *Μυρμιδόνας οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι, τ* 25 *δμῳὰς οὐκ εἴας προβλωσκέμεν, μ* 282 *ἑτάρους οὐκ ἐάᾳς ἐπιβήμεναι, Τ* 295 *οὐδέ μ' ἔασκες κλαίειν, Ε* 802 *μιν πολεμιζέμεν οὐκ εἴασκον, χ* 427 *οὐδέ ἑ σημαίνειν εἴασκεν, σ* 49 *οὐδέ τιν' ἄλλον | ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν. δ*) *φ* 233 *οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι. π* 85 *οὔ μιν ἐῷμι | ἔρχεσθαι, Λ* 279 *οὐκ ἐμὲ εἴασεν πολεμίζειν, Β* 832 *Λ* 330 *οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν | στείχειν, Θ* 428 *οὐκέτ' ἐγώ γε | νῶι ἐῶ πτολεμίζειν, Σ* 282 *οὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει*. Num inf. sit praes. an aor. non videtur referre. raro inf. ante verbum *ἐῶ* legitur (*Ε* 256 465 717 802 *Σ* 282 *Ο* 73 *Φ* 556 *Χ* 398 *Ω* 523 *η* 215 *λ* 453 *σ* 49 *τ* 531 *χ* 222 427, v. l. *εἰάσαμεν γ* 151 pro *ἀέσαμεν*, i. e. *ἄπρακτον ἀφήκαμεν* sch. EHMQR.

ἑβδό-ματος, ἕβδο-μος (*ἑπτά*, cf. Curt. Et. 488 (*πτ, βδ*) et ib. 668 (*μα*), cf. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 67 124 275) septimus. *κ* 81 *ξ* 252 *ἑβδομάτῃ* sc. *ἡμέρῃ, Η* 248 *ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ, Τ* 117 *ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς, Ω* 399 *ἐγὼ δέ οἱ ἕβδομος εἰμί* sc. filius, *μ* 399 *ο* 477 *ὅτε δὴ ἕβδομον ἦμαρ θῆκε*, ubi fit synizesis.

ἐγ-γείνομαι gigno, efficio in re. *Τ* 26 *εὐλὰς ἐγγείνωνται*, E. M. 309, 45, Hes. Ap. 62, 1 sch. D *ἐγγεννήσωσιν*, Suid. I 2, 77, *γεννήσωσιν*,

ἐγ-γίγνομαι nascor in re, pf. (solum): insum. *Ι* 41 *ὅθι - ἀνέρες ἐγγεγάασιν* | sch. A *ἐνδιατρίβουσιν, οὐ γεγένηνται· πολλοὶ γὰρ ἀλλαχοῦ γεννώμενοι ἀλλαχοῦ οἰκοῦσι*, Hes. *εἰσίν, γεγάασιν, ν* 233 *τίνες ἀνέρες ἐγγ.* |, v. l. *ἐκγ.*, cf. h. Ap. 468, ubi Ilg. corr. *ἐγγ.*, cod. *ἐκγ.*, h. Cer. 134 *οἵτινες ἐγγ.* |, M. *ἐκγ.* c. dat. *Ζ* 493 *Ρ* 145 *Ἰλίῳ ἐγγ.* | paraphr. *ἐν τῇ Ἰλίῳ ἐγεννήθησαν* et *ἐν τ. Ἰ. οἰκοῦσιν*, v. l. *Γ* 199 *ἐγγεγαυῖα* pro *ἐκγ.*, v. l *ἐγγέγατον* (E. M. 309, 38) pro *ἐκγεγάτην κ* 138.

ἐγ-γυᾰλίζω (*γύαλον*, cf. Doederl. Gl. 126, L. Meyer, vgl. G. 2, 51), in manus trado, praesto, tribuo. Hes. *παρέχω, χαρίζομαι*, E. M. 309, 3 *ἐγχειρίσαι, παρασχεῖν, κυρίως τὸ ἐγγυῆσαι παρὰ τὸ γυῖον ἢ τὸ εἰς χεῖρας παρασχεῖν· γυῖα γὰρ αἱ χεῖρες*, cf. sch. LV. *Α* 353, Hes. In exitu versus, *θ* 319 h. Merc. | 497 ante caesuram: *θ* 319 *ἔεδνα*, | *ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα*, sch. T *ἔδωκα, κτἑ*, h. Merc. 497 *Ἑρμῇ δ' ἐγγυάλιξεν ἔχειν μάστιγα*, ib. [509] *κίθαριν Ἑκηβόλῳ ἐγγυάλιξεν* |, Baum. expunxit, *Ψ* 278 *ἐμοὶ* sc. *ἵππους, π* 66 *τοι ἐγγυαλίξω* sc. *ξεῖνον*. Translate: *Α* 353 *τιμήν μοι ὄφελλεν ἐγγυαλίξαι* |, *Ι* 98 *τοι σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, Ο* 644 *Ἕκτορι κῦδος, Ρ* 613 *Τρωσὶ κράτος*, cf. *Λ* 753, *Ο* 491 *ὁτέοισιν κῦδος ἐγγυαλίξῃ* |, *Λ* 192 *οἱ κράτος ἐγγυαλίξω* |, cf. *Λ* 207 *Ρ* 206, *ψ* 140 *κέρδος - ἐγγυαλίξῃ* |. — Praes. | *Β* 436 *ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει* |, Did. *διὰ τοῦ ζ τὸ ἐγγυαλίζει αἱ Ἀριστάρχου. καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ὁμοίως προφέρεται καὶ ἡ Ἀριστοφάνους*, sch. BL, Eust. 250, 44 et olim vulgo *ἐγγυαλίξει*, sch. br. *ἐγχειρίσει, δώσει*.

ἐγ-γυάομαι (*ἐγγύη*) vador, satis accipio, sponsione obstringo. Eust. 1600, 4 *ἐγγυᾷ μὲν ὁ διδούς, ἐγγυᾶται δὲ ὁ λαμβάνων*, cf. Lex. Seg. 140, 7. *θ* 351 *δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι* pro *-άεσθαι*, mutata vocali ut proximae similis fiat, sch. BH *ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἑξῆς, πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι καὶ καταλάβοιμι*, cf. EPQV, sch. E (*ὀφείλουσιν κτἑ.*) Eust. 1600, 1, ita Bothe et Nitzsch h. l. plerique cum sch. E, *ἡ τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου ἐγγύα οὐκ ἀγαθή ἐστι*, cf. EPQV, T. Porphyr. ap. sch. M. Eust. 1600, 2. quamquam Vulcanus iratus sibi cavet, non Neptuno.

ἐγ-γύη (*γυῖον*) sponsio. Eust. 1600, 5 *γίνεται παρὰ τὸ ἐν γύοις ὅ ἐστι χερσί τινος κεῖσθαι τὸ κατεγγυηθὲν καὶ οἷον ἔχεσθαι ὑπ' ἐκείνου ἐχυρῷ ἤγουν ἰσχυρῷ λόγῳ*, cf. 1344, 21. 920, 31, Suid. I 2, 96 *ἡ ἀσφαλὴς ἀντιποίησις καὶ σταθηρά, θ* 351 *δειλῶν ἐγγύαι*.

ἐγγύ-θεν (*ἐγγύς*) 1) e propinquo, paraphr. *ἐκ τοῦ σύνεγγυς*, 2) prope *ἐγγύς*. Semel in hy. (Cer. 438), raro in pede quarto (*Χ* 141 *Ψ* 323 516 763). 1) *Ν* 562 *Ο* 529 *ὁρμηθείς, Ν* 647 *σάκος οὔτασε δουρί* |, *Χ* 141 *ἐ. ὀξὺ λεληκώς, μ* 354 *ἐλάσαντες ἐ.* 2) Herm. ad So. El. 888: solent Graeci spatia non a vidente et audiente ad id quod ille videt et audit, sed ab isto ad hunc metiri. *Χ* 204 *οἱ ἤντετο ἐ.* (paraphr. *ἐκ τοῦ σύνεγγυς*, vix recte), *μ* 183 *ἐ. ὀρνυμένη, θ* 62 261 471 *κῆρυξ δ' ἐ. ἦλθε(ν)*, sed pugnaturus, *Η* 219 *Λ* 485 *Ρ* 128 *Αἴας δ' ἐ. ἦλθε*, Apoll. de adv. 598, 26 *ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ἐγγὺς ἦλθεν*, cf. 608, 29. 624, 2, *Ε* 72 *Λ* 396 *Ν* 574 *Ξ* 446 *Ω* 360 *γ* 36 *ἐ. ἐλθών*, cf. *Ε* 275, *Ρ* 582 *ἐ. ἱστάμενος*, cf. *Ο* 710 *Κ* 508, *Μ* 337 *ἐς ἐνόησε ἐ., Ψ* 323 *τέρμ' ὁρόων στρέφει ἐ.*, sch. B *ἐγγὺς τοῦ καμπτῆρος, Ψ* 516 *ἔχ' ἐ. ἵππους, Ψ* 763 *θέεν ἐ. ζ* 279 *οὔ τινες ἐ. εἰσίν*. c. gen. *Λ* 723 *ἔστι ἐ. Ἀρήνης* (*Λ* 396?), c. dat. *Σ* 16 381 *οἱ ἐ. ἦλθε(ν), Υ* 330 *τῷ δὲ μάλ' ἐ. ἦλθε, δ* 630 *τοῖς ἐ. ἐλθών*, cf. *ο* 163 *ρ* 71 h. Cer. 438, nunquam de hoste atque semper eodem verborum ordine. *ω* 446 *Ὀδυσῆι* | *ἐ. ἑστήκει, Ρ* 554 *Χ* 295 *οἱ ἐ. ἦεν*. — b) Transfertur ad res quas oculis non cernimus et quodam modo ad tempus: *ι* 423 *κακὸν ἐ. ἦεν*. Cum dat. *Σ* 133 *φόνος ἐ. αὐτῷ Τ* 409 *τοι ἐ. ἦμαρ ὀλέθριον*. c) genere *η* 205 *σφισιν ἐ. εἰμέν* (*η* 56 *α* 71) Eust. 1577, 29 *ὅμοιόν ἐστι τῷ ἀγχιθέους αὐτοὺς εἶναι* (*ε* 35) sch. BEQT *ἀγχιστεύομεν αὐτοῖς κατὰ γένος*, cf. sch. BT BEQ BEPQV quamquam fuere qui ad locum (sch. Q BEPQV) referrent aut subtilius etiam ad mores (sch. BT BFQT BEPQV V).

ἐγγύ-θι (*ἄγχ-ω*, eng, cf. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 49) prope. In quinto pede, sed *Ζ* 317 *Π* 71

in primo, *Χ* 300 in secundo. a) *Η* 341 *ὀρύξομεν ἐ. τάφρον*, | *Π* 71 *ἐ. λαμπομένης*, *α* 120 *ἐ. στάς*. b) *Ζ* 317 *οἵ ἐποίησαν θάλαμον ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος*, prope domum Priami, potest enim statui ellipsis substantivi (La Roche), *η* 29 *μοι πατρὸς ἐ. ναίει*, *Ι* 76 *ἐ. νηῶν* | *καίουσιν*, *Κ* 561 *εἵλομεν ἐ. νηῶν* |. *ν* 156 *θεῖναι λίθον ἐ. γαίης* |, *ω* 358 *ὀρχάτου ἐ. κεῖται* |, h. Ap. 280 *ναιετάασκον Κηφισίδος ἐ. λίμνης*. 2) De tempore: *Κ* 251 *ἐ. δ' ἠώς*, paraphr. *ἐγγύς*. C. dat. (?) *Χ* 300 *ἐ. μοι θάνατος*.

ἐγγύς (*ἐγγύθι* cf. Pott 1² 234 Curt. Et. 166, *ς* = *θι*) prope. 1) De loco: a) *Θ* 318 *Ι* 201 *Κ* 221 *Λ* 346 464 *Ρ* 484 *ι* 181 *ξ* 484 *ρ* 301 *χ* 163 355 *ἐ. ἐόντα*, cf. *ι* 166 *κ* 30. *Ξ* 417 *β* 165 *ἐ. ἐών*. *Χ* 153 *ἔνθα - ἐ. ἔασιν*. *Ξ* 110 *Υ* 425 *ἐ. ἀνήρ* sc. est (non recte Damm c. Eust. 971, 10 *Ξ* 110 de tempore), *Φ* 533 *Ἀχιλλεὺς* | *ἐ. ὅδε κλονέων* hic prope, sc. est, v. l. sch. B *κλονέει*, *Κ* 113 *ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐ.* | s. sunt, *Ψ* 378 *οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐ.* | *ω* 495 *οἵδε δὴ ἐ. ἔασι*, *Γ* 344 *ἐ. στήτην*, *Σ* 586 *ἱστάμεναι μάλ' ἐ.*, *Δ* 496 *Ε* 611 *Λ* 429 *Μ* 457 *Ρ* 347 *μάλ' ἐ. ἰών* cf. *Φ* 285. Dat. non pendet ab *ἐγγύς*: *Λ* 340 *οὐδὲ γὰρ ἵπποι* | *ἐ. ἔσαν*, ol. vu. *οὐ γάρ οἱ*, s. *οὐ γάρ οἱ*, Bentl. *οὐ δέ οἱ*, Spitzn. *οὐδέ οἱ*, sch. A *ἐν ἄλλῳ οὐδὲ γὰρ ἵπποι*, *Ω* 365 *οἵ τοι δυσμενέες - ἐ. ἔασιν*, tibi infesti, an prope te, an profecto, an tibi sunt? (v. *Χ* 453 s 2). b) *Ι* 153 295 *πᾶσαι δ' ἐ. ἁλὸς* sunt, *Κ* 274 *ἧκεν ἐ. ὁδοῖο* |, *ν* 268 *ἐ. ὁδοῖο λοχησάμενος*, h. Cer. 98 *ἕζετο ἐ. ὁδοῖο*, ib. 179 *τέτμον ἐ. ὁδοῦ*, *Ο* 650 *ἐ. ἑταίρων* | *κτεῖνε*, *φ* 215 *οἰκία τ' ἐ. ἐμεῖο τετυγμένα* prope meam domum. separatur gen. *Ι* 232 *ἐ. γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο*, *Ν* 247 *ἀντεβόλησεν* | *ἐ. ἔτι κλισίης*, praecedit: *Η* 225 *στῆ ῥα μάλ' Ἕκτορος ἐ.*, *Ο* 619 *ἁλὸς ἐ. ἐοῦσα*, *ξ* 518 *τίθει πυρὸς ἐ.* | *εὐνήν*, *ρ* 205 *ἄστεος ἐ. ἔσαν*. — 2) Transfertur ad ea quae non cernimus et quodam modo ad tempus. Eust. 971, 10 *οὐ μόνον τοπικὴν σημασίαν ἔχει, ἀλλὰ καὶ χρονικήν*, cf. lex. Seg. 192, 7, *Χ* 453 *ἐ. δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν*, *κ* 86 *ἐ. γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι* inter se vicina sunt, sch. HQ. *Κράτης βραχείας αὐτοῦ ὑποτίθεται τὰς νύκτας*, cf. Nitzsch. h. l., non recte sch. HV, *αἱ νυκτεριναὶ καὶ ἡμεριναὶ νομαὶ ἐγγύς εἰσι τῆς πόλεως*. Trochaeum efficit in pede quinto aut secundo, paulo rarius in primo aut sexto, in tertio *Η* 225 *Σ* 586. Quando pro spondeo est, ictum prior syllaba habet in primo pede *Ι* 232 *κ* 86, in secundo *Χ* 453, posterior in secundo *Γ* 344.

ἐγείρω (*ἐγερ-jω*, skr. gar, gágarmi wache, Curt. Et. 139 cf. Benf. II 128 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 111 257 271 280 (*γεγείρειν*) 351 425) pr. *ἐγείρει*, ipf. *ἔγειρε(ν)*, imperat. *ἔγειρε* *Ο* 232, aor. *ἤγειρα* *Ε* 208, *ἤγειρας* *Ν* 778, *ἔγειρε(ν)*, *ἤγειραν* *Ρ* 261, ci. *ἐγείρῃ* *Ε* 413 et *ἐγείρῃσιν* *Κ* 511, *ἐγείρομεν* (Ariston. *Β* 440 *ἀντὶ τοῦ ἐγείρωμεν*), opt. *ἐγείρειαν* *Κ* 166, inf. *ἐγεῖραι* *Ε* 510, med. pr. ptc. *ἐγειρομένων* *ν* 100, aor. sync. *ἔγρετο*, opt. *ἔγροιτο* *ζ* 113, imperat. *ἔγρεο*, ptc. *ἐγρόμενος*, inf. *ἔγρεσθαι* *ν* 124, mutato accentu, cf. Buttm. a. Spr. 2, 157, pass. pf. 2 *ἐγρήγορθε* (pf. 2. act. pro *-ρατε* Buttm. a. Spr. 2, 24. 158 cf. 25), inf. *ἐγρήγορθαι* *Κ* 67, de cuius accentu Herod. *ἀνέγνωμεν προπαροξύνοντες, οὐκ ἐχρῆν δέ . . . ἡ παράληξις Αἰωλικωτέρα κτἑ*, cf. Eust. 790, 1, E. M. 312, 41, Lobeck path. el. 1, 384. De verbis *-είρω* id. Rh. 239. pass. aor. v. l. *ἐγέρθῃ* *ε* 458 *ω* 349, *-εν* *Ψ* 287 pro *ἄγ*. Non in hy., nam Ap. 408 cdd. *ἔγειρε*, Ruhnk. *ἔπειγε*. 1) expergefacio, excito e somno. med. expergiscor. pf. pass. vigil sum, vigilo. 2) stimulo, incito, excito languentem, erigo. 3) transl.: redintegro, instauro, accendo (pugnam). 1) *Ε* 413 *ἐξ ὕπνου οἰκῆας ἐγείρῃ*, sch. L *ἀφυπνίσῃ*, *ο* 44 *Νεστορίδην ἐξ ὕπνου*, *Κ* 166 *ἕκαστον βασιλήων*, *Κ* 511 *Τρῶας*, *Ψ* 234 *μιν δοῦπος ἔγειρεν* (aor.) *ζ* 48 (*ἠώς*) *μιν ἔγειρε* | *Ναυσικάαν*, *Κ* 108 *ποτὶ ἐγείρομεν ἄλλους* | *Κ* 146 *ἄλλον*. *Ω* 344 *ε* 48 *ω* 4 *ὑπνώοντας ἐγείρει*, Hes. *ἀνίστησι*, *ο* 8 *ἐνὶ θυμῷ* | — *μελεδήματα πατρὸς ἔγειρε* translate, sch. H *ἤθροιζεν οὗτος καὶ συνῆγεν*, minus bene addit: *ἢ τὰ μελεδήματα ἐκεῖνον διανίστη καὶ διήγειρεν*. b) *Β* 41 *ἔγρετο ἐξ ὕπνου*, E. M. 312, 15 *διηγέρθη*, *ἐγρηγόρησεν*, *Ο* 4 *χ* 117 *ν* 187 *ἔγρετο*, Iuppiter aut Ulixes, Hes. *ἐγείρετο* quasi sit ipf. *Κ* 159 *ο* 46 *ψ* 5 *ἔγρεο*, Did. ad *Κ* 159 *διχῶς ὁ Ἀρίσταρχος ἔγρεο καὶ ὄρσεο*, Hes. *ἀνίστασο* ratus esse pr. *ζ* 113 *ὡς Ὀδυσεὺς ἔγροιτο*, *ν* 124 *πρίν γ' Ὀδυσῆ' ἔγρεσθαι*, *κ* 50 *ἐγρόμενος* experrectus, *ν* 100 *ἐγειρομένων ἀνθρώπων* expergiscentium. Satis impedite: *Η* 334 *ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν* cf. *Ω* 789, surrexit et ad rogum se contulit nam v. 432 ad naves profecti erant, nisi quis statuit partem prope rogum non tam excubias egisse quam dormisse et sub lucem surrexisse, Grashof (Fuhrw. 12) dolebat quod non *ἤγρετο* i. e. *ἀγείρατο* esset. c) *Η* 371 *Σ* 299 *ἐγρήγορθε ἕκαστος*, Hes. *γρηγορεῖτε*. *Κ* 67 *ἐγρήγορθαι ἄνωχθι*, sch. BL *πρὸς τὸ διαμένειν τὴν φυλακήν*, paraphr. *ἐγρηγορέναι*. 2) *Ο* 603 *ἔγειρεν* | *Ἕκτορα*, ipf. fit enim descriptio, sed paraphr. *παρώρμησεν*, *Ρ* 552 *φῶτα ἕκαστον* (aor.), *Ο* 242 *Ν* 58 *ω* 164 *μιν*, *Ο* 567 *ἐπὶ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν*, abs. *Ε* 208 *ἤγειρα δὲ μᾶλλον*, sch. br. *παρώρμησα, προέτρεψα*, et satis dure [*Ν* 357] *αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν* (ipf.), Bekk. expunxit. *Ε* 510 *Τρωσὶν θυμόν*, *Ο* 232 *οἱ μένος μέγα*, Ariston. *ἀθ. στίχοι* (231—5), *Ο* 594 *σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα* (ipf.). Translate: *Β* 440 *ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα*, cf. Eust. 251, 44; *Δ* 352 *Τ* 237 (*Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν*) *Θ* 531 *Σ* 304 (*νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν*). — 3) *Ε* 496 *Ζ* 105 *Λ* 213 *ἔγειρε δὲ φύλοπιν*, Eust. 627, 56 *ὡς οἷα πρὸ τούτου κοιμωμένην ἢ καθημένην*, *Ν* 778 *μάχην ἠγείρας ἑταίρων*, cf. *Ρ* 261. *Ε* 517 *πόνος, ὃν ἀργυρότοξος ἔ.*, *Ρ* 544 *ἔ. δὲ νεῖκος Ἀθήνη*, *Υ* 31 *πόλεμον - ἔ.* (*ἀνά, ἐπί, ἐγρηγορόων, ἐγρήγορθε, ἐγρήσσω, ἐγρηγορτί, ἐγρεμάχη, νήγρετος*, Bekk. Berichte d. Ac. 1860 p. 103 etiam *νηγρής*).

ἔγ-κατα (*τά, κάς*, cus, cutis Lob. par. 177 *κασι* i. e. *κατι* Bauch, Benf. 2, 166. aliter Doed. Gl. 2088 *κατά*) quae in cute insunt, intestina E. M. 310, 8 *τὸ ἧπαρ καὶ ὁ σπλὴν καὶ τὰ περὶ τὸν πνεύμονα*. acc., et dat. *ἔγκασι* Suid. I 2. *ἐγκάτοις, ἐντέροις*, Herod. (cf. Lob. path. 1, 371) ap. E. M. 310, 18 *ἔστι γὰρ ἐγκάτοισι καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἔγκασιν*. Ap. Hom. non fit metaplasmus (Buttm. Spr. 1, 215), Lob. par. 17 „neutra in *ας* componi non possunt quin terminatio mutetur,“ et „ad metaplasin referimus i. e. ad fluctuationem flexionis quam peperit ambiguitas casus principalis.“ *Λ* 176 *Ρ* 64 *αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει*, cf. *Σ* 583, *Δ* 48 *μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός*, *ι* 293 (*ἤσθιε*) *ἔγκατα σάρκας τε καὶ ὀστέα*, *μ* 363 *ἐπώπτων πάντα*

ἐγ-κατα-πήγνυμι detrudo quid totum, re-

condo λ 98 *ξίφος κουλεῷ ἐγκατέπηξα.* De tmesi v. Η 441 Ι 350.

ἐγ-κατα-τίθημι med. mihi intus repono, mihi recondo. Ξ 219 *τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ,* Ξ 223 h. Cer. 286 *ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.* Translate: ψ 223 *ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκ. θυμῷ* cum animo suo reputaverat (in animum induxerat), sch. V *οὐ πρὸ τοῦ παθεῖν ἔγνω τὴν φρενοβλάβειαν,* Bekk. alii expunxerunt. λ 614 *τελαμῶνα ἑῇ ἐγκ. τέχνῃ* sch. V *ἐνέθηκεν ἐν τῇ ἑαυτοῦ τέχνῃ ὅ ἐστιν ἐπενόησεν,* Eust. 1703, 35 *κατὰ περίφρασιν τὸ ἐτεχνήσατο,* sch. H *τινὲς ὃς κείνῳ τελαμῶνι ἑὴν ἐγκ. τέχνην.*

ἔγ-κειμαι iaceo in Χ 513 *ἐγκείσεαι αὐτοῖς* i. e. *εἵμασι.*

ἐγ-κεράννυμι et **ἐγ-κεράω.** infundo. [Θ 189) *οἶνον ἐγκεράσασα πιεῖν,* Aristarchus expunxerat quia ridiculus esset. De tmesi v. s. *ἐν* II B a.

ἐγ-κέφαλος (E. M. 310, 30 *παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι τῇ κεφαλῇ,* suppl. *μυελόν*) cerebrum. Γ 300 *ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι,* cf. ι 290, Λ 97 Μ 185 Υ 399 *ἐγκ. δὲ | ἔνδον ἅπας πεπάλακτο,* Ρ 297 *ἐγκ. δὲ - ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς | αἱματόεις,* Hes. *ἐξεφύσησε τῷ ποτισμῷ τοῦ αἵματος.* ι 458 *ἐγκ. ῥαίοιτο,* ν 395 *αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν - οὖδας,* Θ 85 *βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ,* Π 347 *δόρυ ἐξεπέρησεν | νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο.*

ἐγ-κιθαρίζω = psallo, chordas citharae pulso inter. h. Ap. 201 *Ἀπόλλων ἐγκιθαρίζει* | inter Gratias et Horas et deos. codd. h. Merc. 17 *μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν* | inter deos (v. 16) Schneidew. *μεσσημάτιος κιθάριζεν* atque sic Baum. qui tres vv. expunxit.

ἐγ-κλιδόν (*κλίνω*) inclinato corpore. h. XXIII *ἐγκλιδὸν ἑζομένῃ,* ut faciunt qui attente audiunt, alii: seorsum.

ἐγ-κλίνω inclino. pass. nitor, positus sum. h. Merc. 119 *ἐγκλίνων δ' ἐκύλινδε,* capita eorum reclinans s. *ἀνερύων,* ut videtur, sed locus corruptus est. Francke: se inclinans, inclinato corpore recumbens. M. *ἐκκρίνας,* Ilgen: *ἐγκλίνας,* Matth. et Herm. expunxerunt, lacunam statuit Schneidew., utrumque fecit Baum. Translate Ζ 78 *πόνος ὔμμι ἐγκέκλιται,* sch. ABL *ἐρήρεισται, ἔγκειται,* cf. Hes. Ap. 62, 2, v. l. χ 95 *ἐγκλίνας* (*θύρην*) pro *ἀγκλ.*

ἐγκονέων (Benf. II 22 *ἀκ ἀγκ,* ahd. encho diener, cf. L. Meyer vgl. Gr. 1, 99. 2, 27, qui *ἐγκονίδες* comparat et Graff Sprachsch. I 346 qui anc-illa et anc-ulus. Doed. Gl. 2394 *ἐνείκω* ...*κω,* anc-illa, anc-ulus, anc-arius Lastesel. sch. B Ω 648 *τὸ πονεῖν Ἰακῶς κονεῖν* cf. Hes. plerique (Buttm. Lex. 1, 218 cf. 288) ad *ἐν* et *κόνις* referunt, cf. Lob. Rh. 153) sedulus, properans. Ω 648 *στόρεσαν λέχε' ἐγκονέουσαι* |, cf. η 340 ψ 291, sch. B, Ω 648 *ἐνεργοῦσαι καὶ* ...*νοῦσαι,* cf. Eust. 1369, 51, sch. R η 340 *σπεύδουσαι, ἐνεργοῦσαι καὶ κόνεως πληρούμεναι τῇ σπουδῇ τοῦ δρόμου,* cf. Suid. I 2,85, Hes.

ἐγ-κοσμέω intus dispono. ο 218 *ἐγκοσμεῖτε τεύχεα νηΐ,* sch. BH *κατὰ κόσμον καὶ ἐν τάξει ποιεῖτε τὰ ἐργαλεῖα, ἤτοι τὰ ὅπλα τοῦ πλοίου, τὰς κώπας καὶ τὰ ἄρμενα,* cf. Hes. Ap. 62, 3.

ἐγ-κρύπτω abscondo in re. ε 488 *δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε,* h. Merc. 416 *ἐγκρύψαι μεμαώς.* sc. se ipse, vult enim effugere iram fratris, cf. J. C. Schmitt, N. J. f. Ph. 73, 146.

ἐγ-κύρω incido in rem. Ν 145 *ἐνέκυρσε φάλαγξιν.*

ἐγρε-μάχος (*ἐγείρω, μάχη*) pugnas excitans. h. Cer. 424 *Παλλὰς ἐγρεμάχη.*

ἐγρήγορθα pf. de *ἐγερέθω, ἐγέρθην ἐγείρω,* Wentzel, verba in *θω* I p. 16 39) sum vigil. Κ 419 *ἐγρηγόρθασι φυλασσέμεναί τε κέλονται.* Thiersch, Gr. § 212, 36b praeter normam pro *ἐγρηγόρασι* esse putat, alii ex *ἐγρήγορθε* ortum. E. M. 312, 38 *Ἀττικῶς ἐγρήγορα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ καὶ ἐπενθέσει ἐγρήγορθα,* cf. Buttm. Gr. 2, 159.

ἐγρηγορόων (*ἐγρήγορα,* unde *-άω* cf. Lob. Rh. 186) vigilans, insomnis. υ 6 *κεῖτ' ἐγρηγορόων.*

ἐγρηγορ-τί vigilanter. Κ 182 *ἐγρ. σὺν τεύχεσιν εἵατο,* sch. A *καθέζοντο μέν, ἵνα μὴ ἡ ἀνάκλισις ὕπνον ἐμποιήσῃ. οὐχ ἑστᾶσι δέ, ἵνα μὴ πρὸ τῆς χρείας κάμωσιν,* sch. br. *ἐγρηγόρως,* paraphr. *ἐγρηγορότως.*

ἐγρ-ήσσω (*ἔγρ-εσθαι* Eust. 862, 24) vigilo. Eust. 1882, 17 *ποιητικόν ἐστι,* υ 33 *τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις,* Λ 551 Ρ 660 *πάννυχοι ἐγρήσσοντες.* υ 53 *πάννυχον ἐγρήσσοντα,* h. Merc. 242 *ἐγρήσσων ἐτεόν γε,* Herm. scr. pro codd. lect. *ἄγρης εἰνέτεόν τε.*

ἐγχείη (*ἔγχος* Heller Phil. 11, 386 *ἐγχείη,* nam secunda syllaba nunquam in arsi. Lob. par. 354. est adi. hastilis pro hasta . . . tam definitam habet potestatem ut nullo supplemento opus sit" hinc explicatur accentus ratio cf. E. M. 313, 17) lancea, hasta. Η 261 Μ 405 *διαπρὸ | ἤλυθεν ἐ.,* Φ 582 *ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο,* Ε 279 *ἐγχείῃ πειρήσομαι,* Hes. *δόρατι,* Ε 563 *σείων ἐγχείην,* Γ 345 *σείοντ' ἐγχείας,* Hes. *δόρατα, λόγχας,* Ε 167 Υ 319 *κλόνον ἐγχειάων* |, Π 547 *ἐπέφνομεν ἐγχείῃσιν* |, Γ 137 254 *μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται,* E. M. 313, 16 *ταῖς ἐπιδορατίσιν,* Ν 339 *ἔφριξεν μάχη ἐ. - | μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας,* Ν 782 *μακρῇσι τετυμμένω ἐγχ.* | Σ 534 ι 55 *βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχ.* | cf. Υ 258 (*γευσόμεθ' ἀλλήλων*) λ 40 (*οὐτάμενοι*), Β 818 *μεμαότες ἐγχ.* |, Υ 279 Φ 69 *ἐγχείη - ἐνὶ γαίῃ | ἔστη ἱεμένη,* quasi vivat hasta. Π 75 *οὐ Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν | μαίνεται ἐγχείη,* Β 530 *ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο,* cf. Ξ 125 i. e. peritia iaculandi, Ariston. Β 529 530 *ἀθ. ἀμφότεροι,* sch. D *ψεῦδος δὲ καὶ τὸ „ἐγχ. δ' ἐκ."*

ἔγχελυς (*ἔχις,* anguis anguilla, rad. *ἀχ, ἀγχ* engen Curt. Et. 172, cf. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 49) anguilla. Φ 203 *τὸν ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,* Ariston. *ὅ. Ὅμηρος διαστέλλει τὰς ἐγχέλυας ἀπὸ τῶν ἰχθύων καὶ ἑξῆς,* Φ 353 *τείροντ' ἐγχ. τε καὶ ἰχθύες.* Quid interesse visum sit inter pisces et anguillas docent sch. B. Eust. 1231, 32 (*αὐτόματοι ἐν πηλῷ συνίστανται*), cf. Opp. Hal. 1, 513. Minus bene sch. A *ἐγχέλυες καὶ οἱ ἄλλοι ἰχθύες.* Suid. I 2, 97 *ἔγχελυς, Ἀττικῶς. παρὰ Βοιωτοῖς δὲ ἔγχελις* cf. Bekk. an. 1366.

ἐγχεσί-μωρος hastis pugnans, bellicosus, Hes. *πολεμικός.* Β 840 *Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων* |, sch. br. *τοῦ δόρατος ἐμπειρίᾳ μεμαώτων,* Η 134 *Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι* |, γ 188 *Μυρμιδόνας - ἐγχεσιμώρους* |, Β 692 *Μύνητα - καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους* |. Aristarchus: *διὰ τὴν ὀξύτητα τῶν δοράτων· μόρον γὰρ λέγουσι Κύπριοι τὸ ὀξύ* (E. M. 776, 22, Eust. 1749, 35. 998, 46, sch. QV ξ 29, BL Ξ 479 quamquam sic non explicatur *σινάμωρος.* plerique veterum: *οἱ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένοι* (s. *πεπονημένοι* Hes.) *ὅ ἐστι κακοπαθοῦντες, ἐκταθέντος τοῦ ο εἰς ω μέγα* (Eust. 322, 39. 1463, 33.

467, 35. 998, 43. 1749, 36, sch. QV ξ 29, BLV Δ 242, Ap. 62, 4, Suid. II 2, 1302, sch. br. B 692 840, EM. 776, 22. 472, 57, cf. Suid. I 2, 97 ἐγχεσίμορος· ὁ πολεμιστής, EM. 630, 26 ἐγχείμορος). alii: οἱ ποιούμενοι ὥραν ἤτοι φροντίδα ... πλεονασμῷ τοῦ μ (Eust. 467, 37. 1463, 34. 998, 47. 1749, 38 sch. BLV Δ 242, paraphr. Δ 242, EM. 776, 25 cf. Wieseler, prooem. Göttingen 1861 p. 18 ϝωρα, ϝ = μ.) alii: (μοῖρα) τοῖς δόρασι θανατούμενοι (paraphr. H 134 Ξ 479 Ap. 62, 5. Eust. 998, 45). ad μωρός s. μῶρος segnis, stultus refert Eust. 1749, 37, cf. E. M. 313, 7 ἐγχεσίμαργος τοῖς ἔγχεσι μαινόμενος atque sic Benf. 1, 507. Contra Benary (ἁμαρτάνω etc.; p. 54 cf. Curt. Et. 466) smr, liebend bedacht auf. Lucas, voc. hom. in -μωρος p. 10 μερ μόρος μοῖρα, hastis destinatus (Am. Faesi). Goebel, Phil. 19, 420 μαρ-μαίρω glänze, insignis hastis, ipsam vocem magis priscam esse ratus. Braune, ξ 1—60 Cottbus 1845 p. 11 μάρ-νασθαι. Fick ap. Curt. l. l. ved. mû-ra-s, stürmisch. Bothe ad B 840 μέ-μα-α, μα-ορος appetens atque similiter, Duentzer, Kuhn 12, 3 gierig, ut μεμαότες ἐγχείῃσιν. Si possit statui υ et ω permutari, (ἀμύμων), μυρίοι permulti possit videri eiusdem radicis cuius e. c. ὑλακόμωρος qui permultum latrat, ἐγχεσίμωρος permultus in iaculando, μωρός vero: nimius in re, nam stulti sunt quae nimis multa sunt.

ἐγχέσ-παλος (πάλλω) hastam vibrans. Hes. πολεμικός, δορύπαλος. In quarta arsi. B 131 ἐγχέσπαλοι ἄνδρες, cf. sch. DL ἔσειον δὲ αὐτὰ πρὸ τῆς ἀφέσεως, vix recte addens μή που ἄρα εἶεν κλασθέντα. Ξ 449 Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος, O 605 Ἄρης ἐ.

ἐγ-χέω infundo, med. mihi s. ad meum usum infundo Suid. I 2, 98 ἐγκεράσαι. ι 10 μέθυ ἐγχείῃ δεπάεσσιν, τ 337 ὕδωρ ἐνεχεύατο. De tmesi v. s. ἐν II Ac. Bc.

ἔγχος (ἄκ-ων ut πένθ-ος fit e παθ Benf. 1, 163, Curt. Et. 459. De aspiratione cf. Herod. B 96) lancea, hasta. Ap. 62, 7 δόρυ, Hes. λόγχη. Arsin semper prior syllaba habet praeter Z 306, cf. Thiersch Gr. 215, Giseke h. F. 152. Praeter gen. pl. omnes casus, dat. s. ἔγχεϊ et ἔγχει ante vocales breves (-⏑) K 348 Ξ 38 403 483 P 465 T 49 218 X 271 κ 170 in primo pede, H 298 Λ 484 in tertio, ξ 220 in quinto, in primo pede Bekker ante consonas aut in hiatu scripsit ἔγχει (- -), ubi v. ἔγχεϊ (e. c. Γ 380 E 852 856 Z 31 Λ 265 503 541 M 117 Π 195 468 809 Σ 195 T 152 Y 96 368 446, non scripsit Π 309. Erat ligneum hastile (δόρυ, μελίη) Y 272 σχέτο μείλινον ἔγχος, ol. v. χάλκεον, Φ 172 μεσσοπαγὲς ἔθηκε μείλινον ἔ., X 293 οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔ. N 597 ἐφέλκετο μείλινον ἔ., ol. v. χάλκεον, N 609 κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ | ἔ. Π 801 πᾶν οἱ ἄγη δολιχόσκιον ἔ. | βριθὺ μέγα στιβαρὸν κεκορυθμένον. N 166 ἔγχεος ὃ συνέαξεν. Λ 256 ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔ. |, ubi ἔ. vocatur etiam ξυστὸν χαλκῆρες. Praefigebatur enim per αὐλόν quendam cuspis ahenea, E 17 Π 479 ἤλυθ' ἀκωκὴ | ἔγχεος. Π 315 ἔ. αἰχμῇ |. Π 505 ἐξέρυσ' αἰχμήν |. Y 416 διέσχε - ἔ. αἰχμή |, quare ipsa χαλκός vocatur. Φ 393 χάλκεον ἔ. ἔχων. N 296 ἀνείλετο χάλκεον ἔ. N 408 X 275 ὑπέρπτατο χ. ἔ. N 595 διὰ χειρὸς ἐλήλατο χ. ἔ. K 135 Ξ 12 O 482 α 99 ο 551 υ 127 εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔ., ἀκαχμένον ὀξέι χαλκῷ, H 11 βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι. cf. E 50 (ἕλε). Ima pars hastilis habebat cuspidem breviorem, qua in terram infigebant otiosi K 152 ἔγχεα δέ σφιν | ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρας ἐλήλατο. Γ 135 παρὰ δ' ἔ. μακρὰ πέπηγεν. Π 613 P 529 ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη | ἔγχεος cf. N 444, ubi ἔ. etiam δόρυ vocatur. hinc ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. Z 213 ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐνὶ χθονί sed aliter Mars E 356 ἠέρι δ' ἔ. ἐκέκλιτο κ. — ἵππω. Longitudo non omnibus erat eadem: Ξ 373 χερσίν τε τὰ μακρόταθ' ἔγχε' ἑλόντες. Z 319 Θ 494 ἐν δ' ἄρα χειρὶ | ἔ. ἔχ' ἑνδεκάπηχυ (q. cf.). Δ 533 I 86 δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες. Z 44 Φ 139 ἔχων δολιχόσκιον ἔ. | Ψ 79- 884 κατὰ μὲν δ. ἔ. | θῆκε. E 45 ἔγχεϊ μακρῷ | νύξε. E 660 ἔγχεϊ μακρῷ | βεβλήκειν. P 296 πληγεῖσ' ἔγχεϊ μεγάλῳ. E 338 ρ 4 εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρειν. Γ 357 H 251 Λ 435 ἦλθε - ὄμβριμον ἔγχος. E 594 Ἄρης - πελώριον ἔ. ἐνώμα et Minerva [Θ 424 πελ. ἔ. ἀεῖραι. Φ 397 πανόψιον ἔ. ἑλοῦσα B 389 περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται. — b) c pron. poss. aut gen. Z 306 ἆξον δὴ ἔγχος Διο μήθεος. N 164 δεῖσε ἔ. Μηριόναο. M 117 μι μοῖρα ἀμφεκάλυψεν ἔγχει Ἰδομενῆος. Λ 45(Σώκοιο - ὄμβριμον ἔ. | ἕλκε. Π 140 ἔ. δ' οὐ; ἕλετ'. οἶον - Αἰακίδαο | βριθὺ μέγα στιβαρόν E 790 κείνου ἐδείδισαν ὄμβριμον ἔ. T 3- ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώιον ἐσπάσατ' ἔ. βρ. μ. στ. Z 226 ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα X 285 ἐμὸν ἔ. ἄλευαι | χάλκεον. κ 145 ἐμὸ ἔγ. ἑλών. [Θ 535] ἐμὸν ἔ. | μείνῃ ἐπερχόμενο Π 618 σε ἔ. ἐμὸν κατέπαυσε. X 271 σε ἔγχ ἐμῷ δαμάᾳ, cf. Ξ 483. Z 126 ἐμὸν δολ. ἔμεινας. Λ 484 ἀίσσων ᾧ ἔγχει. T 73 φύγῃ σιν | — ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο. Σ 231 ὄλοντ ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι κ. ἔγχεσιν. σ 156 Τηλ μάχου ὑπὸ χερσὶ κ. ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι. α 12 ἔγχε' Ὀδυσσῆος - ἵστατο πολλά. Y 267 Αἰνεία ὄμβριμον ἔ. | ῥῆξε σάκος. Y 341 ἔ. τόδε κε ται istic. — c) Hastis utebantur etiam in publ cum prodeuntes: α 104 β 10 παλάμῃ δ' ἔ χάλκεον ἔ. | cf. ρ 62 υ 145. α 121 ο 286 π ἐδέξατο χά. ἔ. |. φ 34 ἄλκιμον ἔ. ἔδωκεν. Ξ ἔγχει ἐρειδόμενοι, cf. T 49 κ 170. — reco debantur igitur hastae qua intrare soleba domum. O 126 ἔ. ἔστησε - χάλκεον. α 1 ἔ. μέν ῥ' ἔστησε - δουροδόκης ἔντοσθεν, ρ 29, τ 33 ἐσφόρεον κόρυθάς τε κ. ἀσπίδας ἔγχεά τ' ὀξυόεντα. vel in tentorio in Achi (σύριγξ) et Idomenei N 256 τοι ἔ. ἐνὶ κλισίῃ λέλειπται ubi idem est quod δούρατα (N 2 ut saepe. N 294 ἕλεν ὄμβριμον ἔ. K 24 εἵλετο δ' ἔ. P 604 ἔ. ἔχων ἐν χειρὶ μα σεσθαι. Π 734 σκαιῇ ἔ. ἔχων. φ 433 ἀμ δὲ χεῖρα βάλεν ἔγχεϊ. χ 25 ἄλκιμον ἔ. ἑ σθαι. Minerva E 745 Θ 389 λάζετο δ' ἔγχο βριθὺ μέγα στιβαρόν, cf. α 99. δ) Pugnabat hasta cominus aut eminus: E 118 ἐς ὁρμὴν χεος ἐλθεῖν. Y 363 σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ. N 1 χάσσονται ὑπ' ἔγχεος. Π 520 ἔγχος σχ ἔμπεδον. E 624 ἔγχε' ἔχοντες, cf. Φ 50. Δ σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, cf. Π π 474 βεβρίθει δὲ σάκεσσι κ. ἔγχεσιν ἀμ γύοισιν (νηῦς). O 712 πελέκεσσι κ. ἀξίν μάχοντο κ. ξίφεσιν κ. ἔγχ. ἀμφιγ. E 565 ρας τε κ. ἔγχεα ὀξυόεντα | ἀντίον ἀλλήλων την. Δ 447 Θ 61 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς σύ ἔγχεα κ. μένε' ἀνδρῶν. Λ 265 541 ἔγχει ἄορί τε μεγάλοισί τε χερμαδίοισι (ἐπεπωλεῖ O 386 μάχοντο | ἔγχ. ἀμφιγύοις αὐτοσχεδ χ 293 οὖτα αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ, cf. O

Π 468 Φ 402. Ν 147 Ο 278 Ρ 731 νύσσοντες ξίφεσίν τε ἔγχ. ἀμφιγ., cf. Ξ 26 Π 637. Ν 177 τὸν ἔγχεϊ μακρῷ νύξε. Ο 536 νύξ' ἔ. ὀξυόεντι, cf. Π 404 Ε 579. Ε 852 ὠρέξατο ἔγχει χαλκείῳ, cf. Δ 307. Υ 446 ἐπόρουσε ἔγχει χαλκείῳ. Χ 326 μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ. Π 318 λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος. Δ 233 Ν 605 παραὶ δέ οἱ τράπετ' ἔ. Ε 856 ὡρμᾶτο ἔγχει χαλκείῳ, sed Κ 348 ἔγχει ἐπαΐσσων et Ρ 465 ἔγχει ἐφορμᾶσθαι. Ο 742 ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι, cf. Φ 542 videntur etiam de pugna esse quae fit eminus. Haec omnia de ictu, sed possit dubitari num ω 527 τύπτον δὲ ξίφεσίν τε κ. ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν etiam de caedendo sit. Ε 655 ἀνέσχετο μείλινον ἔ. Υ 373 ἔγχε' ἄειραν. Η 213 τ 438 κραδάων δολ. ἔ. | ubi venans quoque Ulixes utitur ἔγχει. Ρ 111 (λῖν) δίωνται | ἔγχεσι κ. φωνῇ. Υ 163 τίνασσε δὲ χάλκεον ἔ. | Ν 557 οὐδέ οἱ ἔ. ἔχ' ἀτρέμας. Ν 134 ἔγχεα δὲ πτύσσοντο - ἀπὸ χειρῶν σειόμενα. Γ 317 ἀφείη χάλκεον ἔ. | cf. Κ 372. Γ 346 355 Ε 15 280 Η 244 249 Λ 349 Ρ 516 Υ 273 Χ 273 289 ω 522 προΐη δολ. ἔ. | cf. ω 519, [illegible]aculatus est. Ν 584 ὃ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι | ἵετ' [ἀ]κοντίσσαι, ὃ δ' - ὀιστῷ, cf. Ξ 403. Π 309 βάλε [ἔ]γχεϊ ὀξυόεντι, cf. υ 306 Υ 386. Υ 259 ἐν σάκει [ἔ]λασεν ὄμβριμον ἔ. Π 335 ἔγχεσι - ἤμβροτον [ἀ]λλήλων. Γ 367 ἔ. | ἠίχθη ἐτώσιον. Ν 184 [4]04 503 Π 610 Ρ 305 526 ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο [χ]άλκεον ἔ. | ubi ἔγχος modo δόρυ modo αἰχμή [v]ocatur. Ν 410 ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄυσεν | [ἔ]γχεος. χ 279 ἔγχεϊ μακρῷ | ὦμον ἐπέγρα[ψ]εν. Δ 481 δι' ὤμου χάλκεον ἔ. | ἦλθεν. Γ 360 [Δ] 254 διάμησε χιτῶνα | ἔ. Ε 538 Ρ 518 ω 524 [δ]ιὰ ἔρυτο, ubi per metonymiam etiam χαλκός [v]ocatur. Ε 616 ἐν γαστρὶ πάγη δολ. ἔ. Ν 570 [ἔ]νθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν. Ν 519 Ξ 451 δι' ὤμου [δ]' ὄμβριμον ἔ. | ἔσχεν. Υ 262 δολ. ἔγχος | [τ]ελεύσεσθαι. Π 310 ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔ. Ρ 523 [ἐ]ν δέ οἱ ἔ. | νηδυίοισι - κραδαινόμενον λῦσε [γυ]ῖα. Ξ 498 ὄμβριμον ἔ. | ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ. — [...] Hastam emissam retrahebant: Φ 200 ἐκ κρη[μ]νοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔ. | cf. Χ 367 (νεκροῖο). [Ρ] 271 νεκύων δ' ἐξ ἔγχε' ἕλοντο. Ν 509 ἐκ [νέ]κυος δολ. ἔ. | ἐσπάσατο. Ν 532 ἐξέρυσεν - [φ]αρύγος ὄμβριμον ἔ. | Ν 574 οἱ ἐκ χροὸς ἔ. [ἐ]σπάσατο. Μ 395 Ν 178 ἐκ δὲ σπάσεν ἔ. Ζ 65 [ἐ]ξέσπασε μείλινον ἔ. | Ε 620 ἐκ νεκροῦ χάλκεον | ἐσπάσατο. Δ 529 ἐκ δ' ὄμβριμον ἔ. | ἐ[κ σ]τέρνοιο. Η 255 ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα [χε]ρσὶν ἅμ' ἄμφω | σύν ῥ' ἔπεσον, E. M. 313, 1 [ἔγ]χος κ. ξίφος κ. δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος, [m]elius Ariston. ἡ δ. ὅ. κυρίως ἔγχη τὰ δόρατα, [οὐ]χ ὥς τινες τὰ ξίφη. λέγει δὲ τὰ ἐνεχόμενα [τα]ῖς ἀσπίσιν, ἃ προήκατο (-ντο?). χ 95 λιπὼν [δο]λ. ἔ. | ἐν Ἀμφινόμῳ. χ 97 ἔγχος ἀνελκόμε[νο]ν δολ. Ξ 419 χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔ. Φ 72 [ἐ]ν [δ]ὲ ἀκαχμένον. Φ 115 ἔ. ἀφέηκεν. — f) Γ [43]0 κατακτάμεναι ἔγχει χαλκείῳ, cf. Ζ 31 (ἐξε[νά]ριξεν). Ρ 276 ἕλον ἔγχεσι, cf. ξ 220. Θ 514 [βλή]μενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Ο [65] κτε[ίνη]ς, cf. Π 543 828. Τ [152] ἔγχεϊ χαλκείῳ [ὀλ]έκοντα, cf. Υ 96 (ἐναίρειν), Ο 730 ἔγχεϊ ἄμυνε. [Ν] 195 ἔγχει μάρνασθαι, cf. Σ 195 (δηιόων) [Π] 568 (μάχεσθαι). [Δ 180] Π 699 ἔγχεϊ θῦεν, [cf.] Χ 272. Υ 493 θῦνε σὺν ἔγχεϊ. — g) Η 289 [μετ]ὰ Ἀχαιῶν φέρτατος ἐσσί, cf. Τ 218. Λ 503 [ἤ]μερα ῥέζων ἔγχει θ' ἱπποσύνῃ τε. Π 809 [ἐ]κέκαστο | ἔγχει θ' ἱπποσύνῃ τε πόδεσσί τε. [3]34 ἔγχεϊ μεταπρέπω. Σ 252 ὃ μὲν μύθοι[σ]ιν ὃ δ' ἔγχεϊ - ἐνίκα. Φ 159 κλυτὸν ἔγχεϊ. δ 211 ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους cf. Γ 431 (ἐγχεσίμωρος ἐγχέσπαλος ἐγχείη).

ἐγ-χρίμπτω et **ἐνι-χρίμπτω** efficio ut quid appropinquet, admoveo. Pass. appropinquo, admoveor. impingo me. Ψ 314 τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους, paraphr. προσεγγίσας La Roche, Damm, acc. ad utrumque verbum refertur. plerique intrans. explicant ut act. idem significet quod pass. Ψ 338 ἐν νύσσῃ ἵππος ἐγχριμφθήτω, Ap. 62, 8 ἐμπελασθήτω sch. AD. ἐμπελασάτω. Aggrediens Ν 146 στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς sch. BL. λίαν ταῖς φάλαγξιν ἐμπελασθείς, Eust. 925, 36 ἐν χρῷ τοῖς πολεμίοις γενόμενος, non recte paraphr. κωλυθείς. Ρ 413 ἐγχρίμπτοντο καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον, Doed. Gr. 799 wo ἀλλήλοις zu ἐγχ. aus ἀλλήλους zu entlehnen, Zenodotus et Bekk. expunxerunt. Ρ 405 ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν Zenodotus expunxit, Eust. 1112, 7 ἐμπελάσαντα v. l. ἐνὶ χρ. cf. Spitzn. Ε 662 μαιμώωσα, ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, paraphr. ἐμπαγεῖσα cf. Suid. I 2, 99, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀκαταλλήλως. ἔδει γὰρ εἰπεῖν μαι. ὀ. ἐγχριμφθῆναι, sed delendum est comma (cf. Classen, Beob. 3, 37). Η 272 ἀσπίδ' ἐνιχριμφθείς Aristarchus (Did.) et recentiorum plerique ACDEGLS olim v. La Roche (h. U. 127) ἀσπίδι ἐγχριμφθείς, sch. BL συνέωσε γὰρ αὐτὴν ἐπ' αὐτὸν ἡ βολή, Doed. Gl. 799 den Schild fest an sich oder sich fest an ihn drückte. Koenighof crit. et ex. id factum putat cum casurus titubaret. Fuit etiam **ἐγχρίπτω** s. **ἐνιχρίπτω**, v. l. Ν 146 ἐγχριφθείς, Ψ 334 ἐγχρίψας, Ψ 338 ἐγχριφθήτω, sch. V. Ρ 413 τινὲς ἐνχρίπτοντο (sic) ὡς τὸ ζῶ' ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν (Ρ 405) cf. Suid. I 2, 99.

ἐγών et **ἐγώ** (skr. aham, lat. ego, goth. ik, Curt. Et. 477, L. Meyer vergl. Gr. 1, 49. ἐγών ante vocales in arsi esse solet, sed cf. La Roche H. T. 232, Lob. path. el. 2, 195, Bekk. ante ϝ ἐγώ pro ἐγών Α 76 Β 73 Ε 475 Ζ 365 Η 53 Ι 103 314 Ν 735 Φ 341 α 212 397 ε 359 θ 564 λ 528 552 ν 147 ο 484 π 259 τ 185 χ 262 ψ 130 ω 445 denique, μ 213 ν 179 ubi sic etiam La Roche cum codd. ante εἴπω, ut etiam Β 139 Ι 26 704 Μ 75 Ξ 74 370 Ο 294 Σ 297 in codd. est. Formae: μευ μοι με encliticae sunt (skr. ma, unde ac. mâm etc. lat. mê etc.) unde praemissa vocali: g. ἐ-μεῦ, ἐ-μεῖο, ἐ-μέ-θεν, ἐ-μέ-ο (Κ 124), d. ἐ-μοί, a. ἐ-μέ. du. n. νῶϊ (cf. Buttm. Lex. 1, 48, Goettling Accent. 366) et (?) νῶϊν Π 99, g. et d. νῶϊν, a. νώ Ε 219 (Heyne, Spitzn.) ο 475 [π 306?] et νῶϊ (skr. na, unde lat. nô-s nô-bis). pl. n. ἡμεῖς, ἄμμες, g. ἡμέων (‿‿), [ἡμῶν v. l. h. Ap. 171], ἡμείων (Ε 258 Υ 120 ω 159 170), d. ἡμῖν, ἥμιν, ἧμιν (Ρ 415 417 θ 569 κ 563 λ 344 ν 177 ρ 376 υ 272), ἄμμι(ν) (ἄμμ' Η 76), a. ἡμέας (‿‿, rarius ‿‿‿, multo saepius in Od.), ἡμᾶς h. XXVI 12, ἥμας π 372, ἄμμε, (saepius in Il.) (fuit ἀσμεῖς, skr. asmân = uns, nos). De accentu cf. E. M. 314, 7. I Nomin. pronominis quo sermo plerumque carere potest, additur verbo ut vis et pondus orationis augeatur, quando interest disertis verbis monere legentes de quo sit sermo. A) Itaque subiectum plerumque mutatur atque etiam aliud pronomen opponitur; ipse nomin. plerumque ante verbum est. Α 26 μή σε ἐγὼ κιχείω, cf. Β 248 Δ 54 Ε 652 802 809 Ζ 224 335 Θ 286 477 Ι 488 Π 83 298 623 Τ 218 Φ 358 370 498 Χ 123 256 Ψ 796 Ω 172 α 179 200 257 β 286 γ 254 δ 383 399 595 612 η 28 θ 352 402 ξ 192

ο 266 352 π 61 113 226 ϱ 108 τ 241 χ 377 420 ω 303. α 214 τοι γὰϱ ἐγὼ τοι ἀγοϱεύσω, cf. η 28. Ξ 252 ἐγὼ μὲν ἔλεξα, σὺ δὲ μήσαο, cf. Φ 446 Χ 123 479 Ω 399 β 313 γ 80 165 360 δ 151 ε 97 η 252 314 317 355 ι 17 195 228 327 335 360 383 468 492 522 κ 67 126 261 270 308 321 336 382 422 480 λ 24 79 97 υ 515 ϱ 593 φ 152 ψ 359 h. Ap. 493. Ζ 280 ἔϱχευ, ἐγὼ δὲ μετελεύσομαι, cf. Ζ 113 341 365 Η 286 296 Θ 375 Ι 262 Κ 54 378 Λ 743 Μ 368 Ν 752 Ξ 235 267 343 Ο 260 Π 129 Ρ 221 480 Σ 142 409 Υ 367 Φ 187 334 373 Χ 365 α 378 β 143 291 γ 382 ε 165 ζ 261 η 30 284 ϑ 39 347 430 ι 173 κ 193 308 546 λ 138 163 204 229 234 435 462 477 504 μ 25 35 111 173 263 432 ν 61 286 298 ξ 99 381 480 501 π 66 83 ϱ 276 277 282 418 σ 317 τ 44 137 541 548 φ 105 χ 318 ω 216 h. Ap. 546 Merc. 368 376 549 580 Ven. 130 276 293 Cer. 495 VI 21 IX 8 9 X 6 XVIII 11 XIX 49 XXVIII 18 XXX 18. Α 29 τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, cf. Α 137 152 167 180 269 577 Β 129 488 Γ 207 Δ 58 163 413 Ε 227 475 893 Ζ 221 Η 53 361 Ι 147 458 Κ 125 294 324 413 427 Λ 317 663 742 Ο 45 Ρ 29 Σ 57 438 Τ 30 Υ 371 Χ 222 334 Ψ 279 553 647 807 Ω 391 β 137 180 ε 135 448 ι 299 345 369 375 474 519 κ 16 67 161 164 347 561 λ 55 87 395 528 μ 387 ο 481 546 ϱ 54 σ 360 τ 194 υ 326 φ 374 ψ 192 ω 271 h. Ap. 252 292 Ven. 100 Cer. 120 ep. 4, 13. ο 509 πῇ γὰϱ ἐγὼ - ἴω; Η 81 αἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, cf. Η 193 Ξ 359 Ρ 29 39 Υ 360 Ω 212 δ 90 ϱ 82 χ 351. ψ 189 ἐγὼ κάμον οὐδέ τις ἄλλος, cf. Τ 86. Ν 735 αὐτὰϱ ἐγὼ ἐϱέω, cf. Η 286 Ι 103 314 Ν 735 Υ 191 Χ 103 390 Ω 110 117 370 δ 375 394 464 ι 286 316 487 κ 203 λ 252 423 μ 206 420 ν 61 339 ξ 107 151 σ 228 υ 47 h. Merc. 206 450 490 Cer. 406. Α 111 οὕνεκ' ἐγὼ - οὐκ ἔθελον; cf. Β 231 Ζ 98 Ι 105 352 Λ 743 Ξ 359 Ο 40 Τ 261 Ω 212 δ 240 732 λ 545 φ 116 h. Ap. 324 Merc. 335. Ζ 141 οὐδ' ἂν ἐγὼ - ἐθέλοιμι; cf. Ζ 129 ι 277 λ 328 517. Ψ 275 ἦ τ' ἂν ἐγὼ φεϱοίμην, cf. Υ 22 Ω 460 462 δ 151 η 213 ι 43 μ 165 π 316 ϱ 561 χ 171. Semel c. inf. Τ 261 ἴστω Ζεὺς μὴ μὲν ἐγὼ ἐπενεῖκαι. Α 549 ὃν δέ κ' ἐγὼν - ἐθέλωμι νοῆσαι, cf. Β 391 Γ 169 Θ 10 Ο 348 Τ 60 β 294 ε 130 λ 619 ϱ 160 249. Φ 372 ἦ τοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, cf. ϱ 6 101 τ 594 ψ 130. ο 156 αἲ γὰϱ ἐγὼν ὣς - εἴποιμι, cf. π 99. π 70 πῶς γὰϱ ἐγὼν ὑποδέξομαι; Δ 266 τοι ἐγὼν ἐϱίηϱος ἑταῖϱος ἔσσομαι, cf. Ε [808] 828 Ο 29 Ρ 175 Τ 178 192 δ 407 ϑ 342 π 259. Ρ 186 ἀνέϱες ἔστε ὄφϱ' ἂν ἐγὼν - δύω, cf. ν 412 ϱ 52 ω 312. Γ 410 κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι, cf. Η 101 Θ 538 Ι 167 Ν 825 Τ 83 ε 177 ι 98 171 325 561 κ 100 145 188 273 λ 552 625 μ 9 153 264 270 319 333 389 ν 147 314 ξ 484 χ 262 ψ 23. Ο 190 ἦ τοι ἐγὼν ἔλαχον, Ἀίδης δὲ λάχε. Λ 747 αὐτὰϱ ἐγὼν ἐπόϱουσα, cf. Ξ 105 Υ 208 α 88 303 397 δ 426 571 ϑ 564 κ 95 258 λ 152 μ 144 ξ 250 ο 470 h. Ap. 177 XXV 6 XXVII 12 XXIX 14 XXXIII 19. κ 313 ἦ κάλει· αὐτὰϱ ἐγὼν ἑπόμην, cf. λ 628. Ε 238 σύ γ' ἔλαυνε, τόνδε δ' ἐγών - δεδέξομαι, cf. Ι 60 Ξ 8 Τ 140 β 357 κ 273 μ 38 ο 504 χ 408 ψ 78. α 212 οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, οὔτ' ἐμὲ κεῖνος, cf. ι 380 κ 205 ξ 166 τ 185. σ 368 ἐγὼν ἔχοιμι, καὶ δὲ σὺ ἔχοις. Opponitur prima p. pl. Β 139 Ι 26 704 Μ 75 Ξ 74 370 Ο 294 Σ 297 μ 213 ν 179 ὡς ἂν ἐγὼ(ν) εἴπω πειθώμεθα, cf. Β 378 Λ 672 h. Ap. 486 Cer. 429 κ 59 Τ 97 ζ 32 Β 73 Ε 478. Η 452 ἐγὼ κ. Φοῖβος πολίσσαμεν, cf. γ 126 δ 280 λ 512 π 304 χ 171. Ψ 279 ἐγὼ μενέω κ. - ἵπποι. Ξ 192 ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τϱώεσσιν ἀϱήγεις. Ι 48 νῶι δ' ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθα, cf. Λ 767. Β 231 ἐγὼ ἀγάγω ἢ ἄλλος. Ξ 374 ἴομεν· αὐτὰϱ ἐγὼν ἡγήσομαι, cf. ι 88. Adduntur pronomini adiectiva vel particulae. Χ 431 ἐγὼ δειλή τί νυ βείομαι. Α 386 ἐγὼ πϱῶτος κελόμην, cf. Β 73. δ 250 ἐγὼ οἴη ἀνέγνων, cf. h. Merc. 335. π 205 ὅδ' ἐγὼ ἤλυθον. χ 367 ἐγὼ μὲν ὅδ' εἰμί. φ 207 ω 321 ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ ἤλυθον. Α 324 ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι, cf. Ο 234 Π 239 Ω 59 ζ 218 ϑ 356 λ 50[illegible] π 170 τ 255 501 υ 263 φ 94 113 χ 154 ψ 357 h. Merc. 473. ξ 365 ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτός. Δ 40 ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ ἐθέλω, cf. [illegible] 23 Ι 325 342 Η 113 Υ 367 Φ 108 Ψ 207 δ 14[illegible] ε 448 η 24 219 ο 125 σ 138 τ 75 υ 296. Π 24[illegible] ὁππότ' ἐγώ πεϱ ἴω. Ψ 458 οἶος ἐγὼν αὐγάζομαι, Λ 738 πϱῶτος ἐγὼν ἕλον. Ψ 244 αὐτὸς ἐγὼν Ἄιδι κεύθωμαι, cf. ω 445. Ψ 41[illegible] ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, cf. Ψ 579 602 β 19[illegible] ζ 126 η 237 τ 104 509 h. Cer. 273. Δ 318 ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτός. Σ 120 καὶ ἐγὼν - κείσομαι, cf. Τ 134 κ 17 λ 197. Pondus pronomini paulo minus esse videtur e. c. Ο 70 αἰὲν ἐγ[illegible] τεύχοιμι, cf. Ο 72 665 Σ 81 125 Τ 23 Φ 5[illegible] (Ψ 807 Ω 117?) δ 653 819 η 317 μ 442 ξ 3[illegible] 2) Post verbum: Α 207 ἦλθον ἐγώ, cf. Α 2[illegible] Η 154 Ι 527 Κ 108 Π 423 Τ 288 Φ [illegible] ζ 196 μ 442 ο 426 π 283 h. Ap. 480 VII 5[illegible] Λ 781 ἐπεὶ τάϱπημεν ἦϱχον ἐγώ. Χ 4[illegible] 727 τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε, cf. Χ 479. Ρ 2[illegible] ἥμισυ δ' αὐτὸς ἔξω ἐγώ. Ρ 515 ἥσω γὰϱ κ[illegible] ἐγώ. Φ 411 ὅσσον ἀϱείων | εὔχομ' ἐγὼν ἔμ[illegible]ναι. μ 156 ἀλλ' ἐϱέω μὲν ἐγών. ξ 471 τϱ[illegible]τος ἦϱχον ἐγών. — 3) Sine verbo: Γ 440 ν[illegible] μὲν Μενέλαος ἐνίκησεν, κεῖνον δ' αὖτις ἐγ[illegible] cf. Υ 434 Φ 129 226 Ω 732. Ο 188 τϱεῖς [illegible]μέν, Ζεὺς κ. ἐγώ, τϱίτατος δ' Ἀίδης, cf. ψ 22[illegible] γ 277 ἡμεῖς πλέομεν, Ἀτϱείδης κ. ἐγώ. Υ 3[illegible] νῶι ὠμόσσαμεν, ἐγὼ κ. Παλλάς, cf. Φ 2[illegible] Χ 428 κοϱεσσάμεθα, μήτηϱ ἠδ' ἐγὼ αὐτ[illegible] Δ 63 ὑποείξομεν ἀλλήλοισιν, σοὶ μὲν ἐγώ, [illegible] δ' ἐμοί, cf. Ζ 477 Υ 205 Ψ 724 λ 565 ο 3[illegible] φ 231 μηδ' ἅμα πάντες, πϱῶτος ἐγώ. λ [illegible] ἔφθης πεζὸς ἰὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηί, cf. τ 1[illegible] Δ 361 τὰ γὰϱ φϱονέεις ἅ τ' ἐγώ πεϱ, cf. [illegible] 477 η 312 τ 347. ϑ 391 δώδεκα κϱαίνου[illegible] τϱεισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός. ξ 372 αὐ[illegible] ἐγὼ ἀπότϱοπος sc. εἰμί. Ω 493 αὐτὰϱ [illegible] πανάποτμος, cf. Χ 477. Ω 255 ὤ μοι ἐγὼ π[illegible] ἄποτμος, cf. ε 299 τ 363 Σ 54. Δ 404 [illegible] ε 356 465 ζ 119 ν 200 ὤ μοι ἐγώ cf. Bekk. 537, 6. Φ 482 χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀ[illegible] φέϱεσθαι, cf. Ω 396. ο 272 οὕτω τοι καὶ [illegible] ἐκ πατϱίδος. σ 64 ξεινοδόκος μὲν ἐγών. λ [illegible] οὐ γὰϱ ἐγὼν ἐπαϱωγός. Ω 487 τηλίκου [illegible]πεϱ ἐγών, cf. σ 19. Π 433 Ρ 91 Φ 553 Χ [illegible] ὤ μοι ἐγών. — B) Fit primae p. iam menti[illegible] antecedentibus. Α 76 κέλεαί με μυθήσασθ[illegible] τοι γὰϱ ἐγὼ ἐϱέω, cf. Α 183 Γ 290 Ε [illegible] Ι 417 475 Τ 86 Υ 22 Φ 556 Χ 103 Ψ 55[illegible] 595 η 305 ϑ 179 π 311 φ 116 h. Merc. 464. δ 350 ϱ 141 τά μοι ἔειπε τῶν οὐδέν [illegible] κϱύψω, cf. ϑ 497 κ 16 ν 263. Α 260 νε[illegible]ϱοι ἠστὸν ἐμεῖο. ἤδη γάϱ ποτ' ἐγὼ - ὡμίλη[illegible] cf. Ι 314 Κ 125 Ω 435 437 β 137 ι 40 ξ 204 321 ο 211 σ 12 τ 412 φ 265. Ε [illegible]

ἀπ' ἐμεῖο τάμοι, εἰ μὴ ἐγὼ θείην, cf. Ε 377 Θ 366 Ι 475 Κ 243 = α 65 π 103. ο 172 κλῦτέ μευ· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι. Κ 292 με φύλασσε, σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω, cf. Λ 443 Ψ 95 η 24 ν 263 τ 19. Β 377 με βάλλει. ἐγὼν Ἀχιλεύς τε μαχησάμεθ', ἐγὼ δ' ἦρχον, cf. Η 237. Γ 305 κέκλυτέ μευ. ἦ τοι ἐγὼν εἶμι, cf. ο 484. ν 390 αἴ κέ μοι παρασταίης καί κε ἐγὼν μαχοίμην, cf. § 145 h. Cer. 411. — C) 1ª p. iam in antecedentibus subiectum est atque repetitur pronomine. 1) Α 183 τὴν μὲν ἐγὼ πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω, cf. Δ 43 Ζ 447 Θ 27 Λ 672 Ξ 113 237 Σ 115 Ψ 245 γ 384 δ 240 252 377 κ 166 μ 228 ν 205 267 ξ 259 278 ϱ 122 419 ω 123 337 h. Ap. 327 Merc. 275 385 460. IX 9. Α 516 εὖ εἰδῶ ὅσσον ἐγὼ - εἰμι, cf. Β 261 Θ 533 τ 270. — Γ 188 ἴδον, καὶ γὰρ ἐγὼν ἐλέχθην, cf. δ 269 ο 149 π 132. ε 359 οὔ πω πείσομ', ἐπεὶ ἐγὼν ἰδόμην, cf. ν 272. — 2) Α 117 καὶ ὥς ἐθέλω ἔδόμεναι, βούλομ' ἐγώ, cf. τ 151. — II a) Nom. du. c. pl. verbi coni. adhortat. Ε 34 νῶι χαζώμεσθα, cf. Θ 109 Ξ 314. κ 333 ν. εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν, ubi ἡμ. pro ἐμῆς aut per prolepsin c. duali coniungitur. Θ 352 νῶι κεκαδησόμεθα, cf. Λ 523 776 Μ 310 Ν 238 Ο 438 ϱ 719 Τ 415 Φ 436 443 456 δ 33 160 λ 225 ϱ 108 110 h. Merc. 168 255. Ι 48 νῶι δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθα, cf. Λ 767 Υ 313 ϱ 289, δ 282 νῶι ἀμφοτέρω μενεήναμεν, cf. ϱ 81 (ἀμειβομένω) 465 ο 398 π 238. additur καί: Δ 418 Ε 718 Ω 618 καὶ νῶι μεδώμεθα. 57 ν. περ μενεήναμεν. Damm putabat νῶι plerumque esse pro plur., recte vituperatus a Buttm. Lex. 1, 50 qui antiquitus statuit plur. fuisse et νῶι et ἡμεῖς, sed iam ap. Hom. alterum non esse nisi du. Π 99 νῶιν δ' ἐκδῦμεν, nos ambo effugeremus, Ariston. ἀθ. στίχοι δ' (97—100), expungunt edd. fere omnes, paraphr. ἡμεῖς δὲ διαφύγοιμεν cf. sch. A. νῶιν nom. dicunt Thiersch (204, 6) Duentzer, νῶι malebant (Heyne) Hermann Buttm., habent Vind. quint. Eust. 1047, 37 et Bothe. sch. BL. ἔστι ἀπὸ τοῦ ἐκδύμεναι ἀπαρεμφάτου, ἵν' ᾖ ὁ λόγος, ἡμῖν γένοιτο ἐκδῦναι ὄλεθρον. καὶ λείπει τὸ εἴη, cf. sch. A. br. Eust. 1047, 53, hoc quamvis sit ...rum probant Spitzn. h. l. Bernhardy, Synt. ...8, ut videtur nunc etiam Bekk. La Roche ...ιν dat. dicit, ἐκδῦμεν vero opt. Cf. s. ἐκδύω. — b) Β 126 ἡμεῖς διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί, ... Ε 477. Ξ 369 οἱ ἄλλοι ἡ. ὀτρυνώμεθα. ...305 ἡ. ἔρδομεν, cf. Β 320 328 486 Γ 104 238 405 406 Ζ 84 Η 231 Λ 689 706 Μ 223 785 Τ 409 Ω 394 β 60 127 205 γ 81 262 276 439 454 459 ζ 295 ι 236 259 266 294 396 41 λ 9 μ 16 234 244 401 ν 14 ξ 473 ο 472 288 ψ 41 121 [127] ω 41 186. c. coni. adhort. Β 439 ἡ. ἴομεν, cf. Γ 283 Δ 14 Μ 241 61 Υ 136 δ 212 ϑ 31 π 371 ψ 117 ω 484. additur καί: Β 238 χἡμεῖς προσαμύνομεν, cf. [32] 463 Ν 377 Σ 197. ω 173 ἡ. πάντες δμοῦμεν, cf. h. Cer. 417. c. coni. adh. Λ 527 ἡ. ἰθύνομεν. Ρ 712 ἡ. αὐτοί περ φραζώμεθα. α 76 ἡ. οἵδε περιφραζώμεθα πάντες, Υ 119 ἡ. περ ἀποτρωπῶμεν, cf. Υ 300. post verbum: Δ 49 Ω 70 λάχομεν ἡμεῖς, Κ 478 Ω 53 α 37 λ 53 447 μ 375 ν 143. sine verbo: η 203 δαίνυνται ἔνθά περ ἡ. 1ª p. sing. est π 44 ἡ. δήομεν i. e. ego, cf. 60 h. Ap. 174 Merc. 491. Φ 432 ἄμμες ἐπαυρόμεθα, cf. ι 303 321 χ 55. — III Acc. sing. ἐμέ (ἔμ'). α) est subi. in acc. c. inf. adduntur οὐδέ sim.: Η 198 οὐδ' ἐμὲ γενέσθαι, cf. Ν 269 Σ 90. γ 60 Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ νέεσθαι, cf. ξ 237. opponitur aliud pron. vel nomen: λ 176 ἐμὲ οὐκέτι νέεσθαι, cf. ϱ 12 φ 211 ψ 250 Α 133 Λ 442. — β) pendet a verbo. Opponitur aliud pronomen vel nomen: Α 454 Π 134 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαόν cf. Β 71 Ζ 50 Η 77 152 Θ 364 370 Ι 615 Κ 43 381 Λ 278 828 Ξ 257 Ο 24 Σ 135 Υ 186 Χ 18 265 299 483 Ψ 78 644 Ω 113 116 δ 161 κ 31 λ 43 633 μ 33 200 ν 230 282 ξ 202 334 345 357 ο 210 368 π 272 432 ϱ 79 521 σ 56 τ 291 551 φ 72 ψ 352 h. Cer. 137 ϱ 112 Α 182 Λ 455 ϱ 442. adduntur adi. sim. Γ 404 στυγερὴν ἐμὲ ἄγεσθαι, cf. Τ 329 Χ 59 332 η 223 248 ϑ 308 ι 281 τ 374 Ζ 408 Ν 452 Ω 773 μ 160 π 120 ϱ 516. adduntur οὐδέ sim. Ν 777 οὐδ' ἐμὲ ἀνάλκιδα γείνατο, cf. Σ 330. π 442 καὶ ἐμὲ ἐφεσσάμενος. Ε 117 ἐμὲ φῖλαι, opp. μοι κ. πατρί (cf. Κ 280). χ 425 οὔτ' ἐμὲ οὔτε Πηνελόπειαν, cf. h. Merc. 167 Γ 69 α 212 τ 181. Π 41 ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες. Ι 451 ἣ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο, cf. Κ 123 432 Ν 151 623 Π 516 Σ 111 Υ 92 Φ 159 501 η 215 ι 224 λ 91 μ 249 ο 201 465 ϱ 22 σ 258 τ 115 h. Ap. 74 Ζ 206 364 Κ 220 319 Υ 181 240 κ 375 414 λ 390 ξ 62 ϱ 473. Κ 442 ἐμὲ πελάσσετον ἠέ με δήσαντες, cf. δ 634 ξ 357 ϱ 56 υ 79 h. Ap. 312. Π 38 ἐμέ περ πρόες. — γ) pendet a praepositionibus: Θ 289 πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. λ 392 πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας. Κ 85 ἐπ' ἔμ' ἔρχεο. Λ 314 Ρ 179 παρ' ἔμ' ἵστασο, cf. χ 233. Ν 252 μετ' ἔμ' ἤλυθες; κ 486 ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, cf. τ 542. — b) μέ, pron. encliticum non pendet a praep. (cf. Lehrs, qu. e. 109) neque opponitur alii pronomini nominive, sed simpliciter atque sine ullo pondere personam significat, vis enim est non pronominis sed verbi, non obiecti sed praedicati. a) pendet a verbo: Α 83 με σαώσεις, cf. Α 132 175 354 Β 59 111 132 376 Γ 59 351 400 438 446 Δ 321 Ε 359 361 376 685 817 Ζ 333 337 345 348 360 360 444 Η 68 349 369 Θ 6 451 Ι 18 345 393 442 480 481 607 Κ 249 280 291 443 534 Λ 201 389 606 615 648 649 Ν 153 826 Ξ 104 126 249 328 Ο 93 248 Π 523 849 850 Ρ 16 564 Σ 126 405 Τ 86 102 187 291 Υ 90 101 Φ 82 84 95 109 276 564 Χ 8 9 13 15 302 303 339 345 Ψ 71 73 76 89 416 Ω 90 219 430 433 461 553 563 635 768 775 α 220 304 342 δ 140 364 396 465 492 542 594 599 743 829 ε 189 471 ζ 122 169 η 187 220 253 255 276 289 ϑ 27 153 185 219 230 350 ι 39 278 302 366 408 κ 365 542 λ 61 74 164 202 463 471 507 μ 160 369 372 ν 39 129 172 206 262 321 393 ξ 54 67 146 [154] 168 203 215 275 314 316 320 341 342 358 363 487 492 ο 199 277 278 311 370 440 483 π 194 ϱ 6 24 469 σ 20 53 57 231 319 352 τ 91 154 φ 110 [276] 427 χ 349 368 377 ψ 43 51 116 216 ω 333 478 h. Merc. 35 163 307 308 Ven. 110 114 150 Cer. 64 131 ep. 2, 1. adduntur adi. sim. Α 590 με μεμαῶτα ῥῖψε, cf. Α 591 Δ 59 Ε 104 Ζ 464 Η 79 197 Ο 196 Π 90 Ρ 95 Φ 81 273 Χ 124 342 480 Ψ 85 145 Ω 226 725 δ 619 η 224 ι 80 κ 157 376 λ 144 μ 297 ξ 441 ο 119 π 105 208 σ 201 φ 102 219 ψ 15 282 h. Ven. 179. Lehrs qu. ep. 122 „post ἐπεί ap. H. invenitur με non ἐμέ.“ Φ 286 ἤ κέν με δαμάσσεται ἤ κεν ἐγὼ τόν. — b) acc. c inf.: Α 74 με μυθήσασθαι, cf. Α 134 521 Β 414 Γ 399 Ε 119 Ι 410 Λ 717 Μ 176 Ξ 195 Ρ 174 Σ 189 406 426 Τ 67 306 Υ 87 Φ 281 462 Χ 252 Ψ 558 Ω 434 α 215

β 132 δ 812 ε 89 174 312 357 η 48 ι 274 κ 337 λ 206 356 530 ξ 246 ο 346 π 466 υ 213 φ 194 ψ 264 h. Merc. 539 Ven. 126 Cer. 226 348. *B* 114 *I* 21 *με δυσκλέα ἱκέσθαι*, cf. *E* 684 τ 118 122 h. Ven. 103 188 Cer. 413 ep. 4, 16. — c) *μ'* (pro *με*) α) pendet a verbo: *A* 208 *μ' ἧκε* cf. *A* 32 261 299 355 442 520 *Γ* 177 411 414 442 *Δ* 42 *E* 118 119 205 885 *Z* 207 265 345 368 487 *H* 127 *Θ* 532 *I* 344 375 416 438 609 647 *K* 176 391 535 *Λ* 388 (*μοί*?) 466 *Ξ* 202 303 308 315 *O* 33 164 247 *Π* 202 *P* 25 25 *Σ* 126 395 398 432 *T* 307 *Φ* 74 74 77 78 188 221 277 279 399 512 *X* 81 123 124 347 425 *Ψ* 46 579 638 782 *Ω* 220 240 562 764 780 (*μοί*?) β 41 131 131 γ 96 211 227 δ 262 326 347 360 364 380 461 463 469 471 481 554 586 730 813 ε 419 467 ζ 171 326 η 243 ϑ 205 468 ι 29 272 287 349 354 364 368 506 515 516 κ 68 [265] 266 314 318 324 326 366 397 418 441 471 λ 59 99 145 154 404 408 440 487 563 616 623 626 μ 36 178 196 278 450 ν 211 211 274 ξ 141 144 279 280 290 295 297 336 379 506 ο 65 342 363 365 390 402 427 436 π 187 227 243 274 310 ρ 110 116 123 138 149 σ 265 375 τ 46 167 171 482 571 υ 63 80 98 99 φ 316 χ 312 312 344 344 418 ψ 16 17 22 76 79 ω 332 (*μοί*?) h. Merc. 176 374 464 Ven. 109 117 121 198 243 Cer. 409 414 VIII 14. *A* 352 *μ' ἔτεκες μινυνθάδιον ἐόντα*, cf. *Z* 222 *I* 483 *Ξ* 258 *O* 186 *Σ* 395 396 *Φ* 563 *X* 44 *Ω* 218 γ 123 δ 351 ε 97 415 ζ 161 η 278 ϑ 384 λ 72 210 361 ο 200 π 229 ρ 566 σ 379 τ 133 υ 209 φ 348 χ 107 h. Ap. 313 Ven. 133. *Ψ* 724 *ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ*, cf. Lehrs, qu. ep. 112, qui defendere videtur hanc (Aristarchi?) rationem, al. *ἢ ἔμ'* i. e. *ἤμ'* cf. Goettl. Accentl. 395. — β) acc. c. inf. *A* 518 *μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις*, cf. *Γ* 67 *E* 199 256 819 *K* 242 *Λ* 719 *Ξ* 262 *P* 26 *X* 101 *Ψ* 649 α 220 231 δ 75 142 482 ε 301 η 262 304 κ 35 μ 227 ρ 425 τ 533 χ 35. *K* 394 *μ' ἰόντα ἐλθέμεν*, cf. *X* 416 *Ω* 309 β 70 263 ζ 327 ι 419 ξ 488 τ 531 ψ 276 ep. 7, 6. — IV a) dual. α) pendet a verbo: *E* 235 *νῶι αὐτὼ κτείνῃ*. *E* 224 *νῶι σαώσετον*, cf. *Ξ* 344 *P* 505 *Φ* 451 *X* 245 π 306 υ 50. *Λ* 135 *νῶι ζωοὺς πεπύθοιτο*. *Ξ* 333 *ν. εὕδοντ' ἀθρήσειε*, cf. *P* 489 (*τλαῖεν*). *Θ* 377 *νῶι γηθήσει προφανέντε*, Aristarchus *προφανεῖσα*, Herodianus *προφανείσας*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ ι νῶιν. τοῦτο δὲ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἡμῖν ἢ ἡμῶν· οὐδέτερον δὲ ἁρμόζει· τὸ γὰρ νῶι ἐστὶν ἢ ἡμεῖς ἢ ἡμᾶς.* β) a praepos. γ 168 *ὀψὲ μετὰ νῶι*. γ) acc. c. inf. *Θ* 428 *ν. πολεμίζειν*, cf. *N* 68 υ 180. *P* 238 *ν. αὐτώ περ νοστησέμεν*, *X* 216 *ν. οἴσεσθαι δῃώσαντε*. δ) *E* 219 *νὼ ἐλθόντε πειρηθῆναι*. ο 474 *νὼ ἀναβησάμενοι* (v. l. π 306?) — b) plur. α) *ἡμέας*: *Θ* 211 *μάχεσθαι ἡ. τοὺς ἄλλους*, cf. *Y* [135]. [*N* 114 *ἡ. μεθιέμεναι*], cf. ζ 297 ι 43 π 319 ψ 138. *K* 211 *εἰς ἡ. ἔλθοι*. δ 652 *ἀριστεύουσι μεθ' ἡ.* π 385 *δασσάμενοι ἐφ' ἡ.* *Λ* 695 *ἡ. ὑβρίζοντες*, cf. *O* 136 β 86 244 δ 294 ι 251 545 ν 269 ο 82 π 381 χ 264 ψ 224. β 330 *ἡ. πάντας ὀλέσσῃ*, cf. δ 452. δ 178 *ἡ. διέκρινεν φιλέοντε*. τ 384 *ἴδον ἡ. ἀμφοτέρους*. β) h. XXVI 12 *δὸς ἡμᾶς χαίροντας ἱκέσθαι*. γ) π 372 *ἧμας ὑπεκφύγοι*, v. l. *ἡμᾶς*. δ) *ἄμμε* (non *ἄμμ'*). *A* 59 *ἄμμε πλαγχθέντας οἴω ἀπονοστήσειν*, cf. *Ξ* 62 *Ω* 355. *H* 292 378 397 *ἄ. διακρίνῃ*, cf. *K* 346 (duos) *X* 219 μ 221. χ 73 *πάντας ἄ. κατακτείνῃ*. *Σ* 268 *ἄ. κιχήσεται ἐόντας*, cf. ι 404 κ 209. V Genet. α) *ἐμεῦ*: *A* 88 *ἐ. ζῶντος*, cf. *A* 453 *I* 426 *T* 62 273 δ 746 ϑ 462 σ 268. *Π* 497 *ἐ. περιμάρναο*, cf. *Y* 349 τ 325. *Ψ* 789 *ἐ. προγενέστερος*. *A* 541 *ἐ. ἀπονόσφιν*. *E* 896 *ἐκ γὰρ ἐ. ἐσσί*; cf. *I* 494 *T* 105 α 313 ο 538 ρ 166 τ 93 311. *I* 335 *ἐ. δ' ἀπὸ μούνου εἵλετο*. *Φ* 398 *ἰθὺς ἐ.* *X* 236 *ἐ. εἵνεκα*. *Ω* 429 *ἐ. πάρ[…]* ρ 43 *ἐ. ἀέκητι*. *X* 454 *οὔατος ἐμεῦ* ab aure mea, contra Aristarchi regulam qui gen. pronom. nisi enclitici essent negabat possidendi vim habere, cf. La Roche ad *Δ* 343. b) *ἐμεῖο*: *A* 174 *εἵνεκ' ἐ.* (cf. Lehrs, qu. ep. 110) cf. *Z* 35[…] *Ψ* 608 δ 145 170. *Γ* 162 *πάροιθ' ἐ.* *E* 214 π 102 *ἀπ' ἐ.* *Θ* 149 *Λ* 391 *ὑπ' ἐ.* *I* 348 *Φ* 13[…] h. Ap. 314 Merc. 537 Cer. 72 *νόσφιν ἐ.* *Π* 89 *ἄνευθεν ἐ.* *Φ* 481 *ἀντί' ἐ.* *Ω* 74 *ἆσσον ἐ.* γ 347 *παρ' ἐ.* φ 215 *ἐγγὺς ἐ.* *Δ* 259 *νεωτέρω ἐ.*, cf. *Δ* 324 *X* 106 *Ψ* 247 φ 134 344 *Λ* 301 *ἀέκοντος ἐ.*, cf. *Θ* [164] *Σ* 10 *Ω* 2[…] ε 287 π 275. *A* 341 *χρειὼ ἐ. γένηται*, cf. *Δ* 343 *Z* 362 *K* 444 *Λ* [606] *N* 448 *P* 31 *Σ* 100 *Y* 1[…] *X* 69 *Ω* 390 433 ρ 152 = τ 268 h. Ap. 166. additur *καί* (Lehrs, qu. ep. 111): *Γ* 97 *κέκλυτε καὶ ἐ.* cf. *K* 284 *Ω* 374. *Z* 344 *δᾶερ ἐ. κυνός* (cf. s. a.) cf. *O* 76 *Φ* 112 (v. l. ξ 290 308) τ 348 h. Merc. 378, quorum sunt quae ad *παράταξιν* referri possint (Thiersch § 205, 17). c) *K* 124 *ἐμέο πρότερος*. d) *ἐμέθεν* (Lehrs, qu. ep. 121 *B* 26 63 *Ω* 133 *ἐ. ξύνες*, cf. δ 592 ϑ 431, ζ 2[…] ϑ 241, σ 273 (*οὐλομένης*), τ 99 ψ 114. *T* 21[…] *κρείσσων ἐ.*, cf. h. Ap. 268. π 439 *ζώοντος ἐ.* *E* 653 *I* 456 h. Merc. 477 *ἐξ ἐ.* *O* [213] *ἄνευ ἐ. κ. Ἀθηναίης*. e) *μεῦ*, quia encliticum est non potest esse post praep. aut post coniunctiones ut *καί* sim., sed pendet a verbis quibus po[…]tissimum postponitur: *A* 37 451 *E* 115 *K* 2[…] β 262 δ 762 ζ 324 *κλῦθί μευ*. ζ 139 ο 1[…] *κλῦτέ μευ*, atque similiter, in introitu vers[…] *Γ* 86 304 456 *H* 67 348 368 *Θ* 5 497 *T* 1[…] κ [189?] μ 271 (?) 340 (?) ρ 370 468 σ 43 […] υ 292 φ 68 275 h. Ap. 411 *κέκλυτέ μευ*, […] β 25 161 229 ω 443 454. *H* 235 *μευ ἠΰτε πα[ι]δὸς πειρήτιζε*, cf. *I* 345 *Ψ* 70 648 (*μοι*). *I* 2[…] *σὺ μέν μευ ἄκουσον*, *Z* [334] ζ 325 ο 318 π 2[…] ρ 397 σ 129 χ 357 (*παιδὸς ἐόντος*) ω 265 h. Ap. 337. *P* 29 *μευ ἄντα στήῃς*, cf. *Φ* 150. δ 3[…] κ 400 455 *μευ ἄγχι στᾶσα*. ε 170 *μευ φέρ[τε]ροι*. additur subst. ut pron. poss. *A* 273 *μ. βουλέων*, cf. *I* 355 *N* 626 *T* 137 ε 311 […] κ [189] 311 481 485 μ 271 340 379 ο 467 π […] (*ἀκούοντος*) ψ 230. VI genet. a) dual. *X* […] *ἄνευθε - νῶιν* i. e. procul a me et uxore tu[a] *Ψ* 91 *ὀστέα νῶιν*, paraphr. *ἡμῶν ὀστᾶ*, […] etiam dat. eth. quodam modo statui potest, […] V. *ἐν πάσαις οὐκ ἦν ὁ στίχος, καὶ Ἀρίσταρχος ἐκ τῆς νεκυίας αὐτὸν ἐσπάσθαι φη[σί]* *O* 437 *νῶιν ἀπέκτατο ἑταῖρος*, melius dat. […] statui videtur, nostrum utrique. *N* 326 *νῶ[ιν] δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ*, Ariston. *ἡμ[ῖν] ἐπ' ἀριστερά*, sed paraphr. *ἡμῖν* La Ro[che] Duentz. al. dat. explicant: quantum ad nos […]tinet, qui non solet sic esse in duali. possit qu[o]dam modo acc. statui: nos vero dirige. b) pl[ur.] α) *ἡμέων*: *Γ* 101 *ἡμέων ὁπποτέρῳ* ubi pot[est] esse du., sicut *Λ* 318 *ἡ. ἔσται ἦδος* Ulixis Diomedis et μ 187 *ἡ. ὄπα* i. e. Sirenum qu[ae] duae fuerunt. ι 498 *ἡ. κεφαλάς*. ξ 271 […] *ἡ. πολλούς*, cf. v. l. *O* 494. π 185 *φείδεο ἡ.* *Φ* 458 *μεθ' ἡ.* α 33 *ἐξ ἡ.* h. Ap. 171 […] *ἀφ' ἡμῶν*. β) *E* 258 *ἀφ' ἡμείων*. *Y* 120 […] *καὶ ἡμείων*. ω 159 170 *τις ἡ.* VII Dat. a) […] α) dat. ethicus: *A* 20 *παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαι*.

I 462 *N* 77 κ 406 [475] ξ 66 τ 524 ν 217 h. Cer. 129. λ 554 λήσεσθαι ἐ. χόλου. β) *A* 118 ἐ. γέρας ἑτοιμάσατε,. cf. *A* 523 563 564 *Γ* 288 *Δ* 51 *E* 285 378 654 896 *Z* 410 *H* 74 357 407 *I* 387 *K* 481 *Λ* 288 445 *M* 231 *Ξ* 108 275 *Π* 625 *P* 154 338 *Σ* 182 285 431 *T* 264 *Y* 179 356 (ἐόντι *Φ* 92 *X* 108 (κατακτείναντι) 256 *Ψ* 278 554 α 242 β 74 γ 305 351 δ 481 538 548 ε 190 ζ 165 244 285 η 151 κ 25 425 λ 208 524 μ 257 ξ 210 227 243 (δειλῷ) 273 310 (ἔχοντι) 340 348 378 π 87 134 ρ 601 σ 22 232 377 τ 337 512 ν 87 265 364 φ 233 235 281 χ 323 ω 456 h. Ap. 495 (Δελφινίῳ) 537 Ven. 247 Cer. 249. *Δ* 38 σοὶ κ. ἐ. - γένηται. *Δ* 63 ὑποείξομεν σοὶ μὲν ἐγὼ σὺ δ' ἐ., cf. *E* 832 *T* 57 γ 209 δ 215 ι 445 (φρονέοντι) τ 569. *O* 226 ἠμὲν ἐ. ἠδὲ οἱ αὐτῷ. postponitur *A* 187 *O* 167 ἶσον ἐ., cf. *E* 228 *I* [616] *Ξ* 50 *O* 50 *P* 562. ν 115 κρήνην καὶ ἐ. δειλῇ. omittitur verbum: *Δ* 58 γένος δ' ἐμοί, cf. *Δ* 263 *E* 759 *Z* 227 493 *I* 401 *N* 267 *Φ* 157 δ 108 ρ 15 τ 183 ω 95. *Z* 441 καὶ ἐ. μέλει, cf. *Φ* 110. *Θ* 190 προτέροισιν ἢ ἐ. *P* 232 ἔσσεται ὅσσον ἐ. περ. *X* 42 ὅσσον ἐ., cf. ξ 441 ο 342. *X* 422 μάλιστα δ' ἐ. περὶ πάντων ἔθηκεν, cf. *Ω* 742 α 359 λ 353 ξ 138 ρ 389 φ 353 ψ 61. ι 160 ἐ. ἔξελον οἴῳ, cf. ι 550. γ) *E* 646 φ 213 ὑπ' ἐ. *I* 615 ε 208 σὺν ἐ., cf. ι 332 ἐ. σὺν - ἀείρας. δ 153 λ 423 ξ 338 ἀμφ' ἐ. π 74 h. Cer. 396 400 παρ' ἐ. h. Ap. 77 ἐν ἐ. ib. 500 ἅμ' ἐ. b) μοι quia encliticum est, non est post praep. neque post partic. ut καί sim. Dat. ethicus ante verbum: *A* 153 μοι αἴτιοί εἰσιν, cf. *B* 56 *Γ* 164 164 172 367 367 *Δ* 46 48 169 182 410 *E* 202 249 254 *Z* 361 413 421 430 486 *H* 239 *I* 398 490 610 646 *K* 90 93 94 *N* 78 *Ξ* 44 *O* 162 *Π* 200 433 435 (ὁρμαίνοντι) 517 518 839 *P* 223 *Σ* 8 61 95 338 442 *T* 24 96 211 328 331 *Y* 293 *X* 38 43 385 388 423 455 *Ψ* 94 443 463 (παπταίνοντι) 635 648 (v. l. ...) *Ω* 69 131 194 561 568 651 749 757 α 48 55 (Lehrs, qu. ep. 134) β 50 98 305 315 γ 101 110 δ 91 260 319 331 539 572 (κιόντι) 634 737 765 765 ε 87 160 363 416 ζ 59 η 22 29 249 261 303 ϑ 208 233 ι 42 64 213 283 377 447 549 273 280 338 484 554 λ 64 207 566 μ 114 224 ... 438 (ἐελδομένῳ) ν 40 208 216 360 ξ 219 ... 287 495 ο 66 128 486 542 π 33 ρ 102 354 ... 545 σ 164 182 τ 117 312 377 516 536 543 ... ν 19 38 308 314 φ 103 115 (ἀχνυμένῳ) χ 36 ... 105 184 215 281 356 360 ω 308 514 h. XIV XIX 1 ep. 4, 15 κ 309 (κιόντι). Dat. ethicus post verbum: *Δ* 27 καμέτην δέ μοι ἵπποι, cf. *I* 413 415 *Ξ* 236 *Π* 519 *Φ* 218 *Ψ* 19 179 647 *Ω* 253 ... β 139 δ 318 467 598 η 269 (δυσμόρῳ) μ 232 (παπταίνοντι) ρ 544. pendet a verbis, ita ut 1ª p. iam in antecedentibus significata sit, ante verbum: *A* 41 μοι κρήηνον, cf. *A* 76 77 120 ... 300 353 455 504 542 *B* 112 489 490 *Γ* 165 ... 173 238 *E* 116 216 260 483 890 *Z* 207 *H* 157 ... *Θ* 150 175 242 287 408 *I* 19 61 103 143 144 ... 314 321 367 379 394 445 449 474 493 495 612 ... 91 124 222 278 321 321 392 *Λ* 407 670 *N* 264 ... *Ξ* 310 *O* 117 *Π* 56 84 238 247 847 *P* 93 ... 9 79 120 436 *T* 85 88 290 293 421 *Y* 93 ... 9 *Φ* 80 101 155 411 488 562 *X* 48 100 121 ... 283 432 *Ψ* 75 95 97 105 107 459 629 632 ... 197 218 241 375 397 436 495 496 497 499 ... 661 743 744 765 α 174 244 398 β 45 62 ... 212 213 216 γ 97 101 165 207 208 367 ... 105 256 331 349 379 486 723 736 (κιούσῃ) ... 178 179 299 309 421 423 465 472 ζ 164 178 η 260 271 272 281 296 ι 15 38 197 202 229 279 318 355 365 424 κ 149 153 158 277 (ἐρχομένῳ) 316 429 λ 74 75 77 170 200 230 409 492 622 624 634 μ 231 266 268 273 298 334 338 382 ν 41 232 319 385 387 389 391 ξ 39 152 216 221 222 224 231 281 323 359 387 397 468 503 ο 267 276 310 316 321 336 347 541 π 114 137 236 ρ 46 83 (χαίροντι) 104 140 188 250 σ 55 202 256 354 380 τ 18 37 121 129 138 143 146 224 343 411 535 590 ν 100 φ 282 284 426 χ 209 316 347 392 417 ψ 21 130 203 228 273 274 ω 96 136 256 259 329 335 337 340 341 h. Ap. 79 248 288 Merc. 34 266 453 515 Ven. 130 252 Cer. 219 220 270 407 412. post verbum: *A* 162 δόσαν δέ μοι, cf. *A* 505 *E* 359 *H* 81 154 *I* 364 *K* 285 *Λ* 718 *Ξ* 236 [322] *Π* 40 *Y* 21 *Ψ* 470 δ 585 ε 360 ι 203 317 λ 494 ν 328 ο 263 (εἰρομένῳ) π 230 468 ρ 148 υ 204 (μνησαμένῳ) χ 7. ita ut 1ª p. non iam significata sit, ante verbum: *A* 106 μοι τὸ κρήγυον εἶπας, cf. *A* 161 335 392 514 *B* 372 375 484 761 *Γ* 64 242 *Δ* 93 *E* 110 197 (ἐρχομένῳ) 253 (ἀλυσκάζοντι) 421 762 889 *Z* 215 264 376 429 450 *H* 28 48 *Θ* 186 *I* 34 127 142 160 198 (σκυζομένῳ) 385 428 614 (φιλέοντι) 625 645 688 *K* 61 115 291 303 384 405 447 *Λ* 684 819 *M* 211 236 410 (ἐόντι) *Ξ* 190 271 470 472 *O* 115 468 *Π* 55 72 859 *P* 97 *Σ* 272 293 *T* 108 213 287 (δειλῇ) 315 420 *Y* 426 *Φ* 99 *Φ* 233 261 450 *Ψ* 770 *Ω* 263 380 388 407 592 656 763 α 1 158 169 206 224 227 316 341 389 β 33 79 136 349 354 γ 246 418 δ 80 314 317 642 645 669 707 722 832 ε 129 215 ζ 57 208 242 295 318 388 415 496 572 ι 11 159 201 460 511 κ 73 225 303 330 343 363 549 λ 140 213 370 374 375 457 488 μ 112 155 245 ν 229 ξ 38 56 185 361 386 402 ο 195 362 383 435 447 540 π 61 181 ρ 46 242 393 415 σ 11 125 τ 16 71 162 253 287 293 589 υ 61 118 381 φ 249 χ 61 106 166 391 491 ψ 35 171 209 213 251 284 355 ω 256 287 297 329 403 h. Ap. 467 Merc. 199 439 477 519 Ven. 1 Cer. 71 XXIX 7 ep. 13, 1 (εὐχομένῳ). post verbum: *K* 170 εἰσὶν μέν μοι παῖδες, cf. *K* 425 *Λ* 218 = *B* 484 = *Ξ* 508 *Γ* 192 *Ξ* 198 501 *Σ* 266 γ 214 380 δ 193 ε 342 ζ 199 258 ϑ 178 555 ι 355 κ 483 λ 174 177 ν 59 ξ 118 π 465 ρ 19 195 σ 18 τ 218 353 υ 365 χ 481 ψ 261 ω 114 (εἰρομένῳ) ω 461 474 (εἰρομένη) h. Ap. 131 334 Merc. 254. *A* 149 414 *Δ* 370 *H* 96 *Θ* 152 *Π* 49 *Σ* 18 *Ω* 201 ε 408 λ 216 ο 326 υ 209 ν 168 ὤ μοι in introitu versus. *Λ* 404 *Π* 433 *P* 91 *Σ* 6 *X* 99 ε 356 465 ζ 119 ν 200 ὤ μοι ἐγώ(ν). *Σ* 54 ὤ μοι ἐγὼ δειλή, cf. *Ω* 255 ε 299 τ 363. sine verbo: *I* 312 ξ 155 ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος, cf. *I* 378 *Σ* 80 394 435 *Y* 293 *Φ* 275 360 *X* 300 *Ω* 224 774 δ 635 ε 141 305 η 309 ϑ 154 311 ρ 284 h. Merc. 30. c) μ' i. e. μοι: *Z* 165 μ' ἔθελεν μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ· *I* 673 *K* 544 εἴπ' ἄγε μ' ὦ - Ὀδυσεῦ. *N* 481 μ' οἴῳ ἀμύνετε. *P* 100 μ' οὔ τις νεμεσήσεται. δ 367 μ' οἴῳ ἔρροντι συνήντετο. κ 19 δῶκε δέ μ' ἐκδείρας ἀσκόν. ψ 21 εἰ γάρ τίς μ' ἄλλη γε - ἤγγειλε, cf. Naegelsb. al. ad *A* 170. huc non referri posse videtur *Ψ* 782 μ' ἔβλαψε πόδας. VIII dat. a) dual. νῶιν, utrique nostrum: *Θ* 374 ν. ἐπένευσε, cf. *K* 478 *Λ* 347 *Ξ* 273 *O* 437 (gen.?) *P* 511 (ζωοῖσιν) *Y* 251 *X* 265 δ 172 ξ 193 ο 168 π 260 295 (οἴοισιν) σ 13 366 χ 152 ψ 211 229 ω 313. *O* [217] νῶιν ἀνήκεστος χόλος ἔσται, paraphr. ἡμῖν, est enim de Neptuno Vulcano Iunone Mercurio Minerva, Aristön. ἀϑ. στίχοι ἕξ (212—

217). de Ν 326, cf. s. VIa, de Π 99 s. IIa. b) plur. α) ἡμῖν, nobis: Α 214 πείθεο δ' ἡμῖν mihi et Iunoni, sch. BL. ὀρθοτονεῖται· ἀντιδιέσταλται γάρ, ἀντὶ τοῦ ἡμῖν πείθου κ. μὴ τῇ σῇ ὀργῇ. κακῶς οὖν Ἀρίσταρχος συστέλλει τὴν μιν, etiam Ameis ἡμῖν, non ἧμιν aut ἥμιν, Aristarchum laudat Lehrs, qu. ep. 122. Α 260 ἀρείοσιν ἠέ περ ἡμῖν | ὡμίλησα Aristarchus Wolf Spitzner Duentzer, sed melius Zenodotus (cf. Ariston.) et recentiorum plerique (Ameis Anh.) ὑμῖν, cf. Α 319 Μ 328 Ν 327. Β 295 ἡ. δ' εἴνατός ἐστι - ἐνιαυτὸς μιμνόντεσσι, cf. Ξ 481 γ 56 ι 53 π 312 (ἀμφοτέροισι) ω 169 400. Β 324 ἡ. ἔφηνε τέρας, cf. Ι 245 Ξ 99 Ο 509 721 Ρ 633 Χ 498 β 95 η 202 ϑ 566 κ 445 λ 6 ν 174 ρ 597 φ 329 365 ψ 109 (de duobus) 134 ω 127 130 h. VII 31 ep. 15, 6. Γ 160 ἡ. τεκέεσσί τε λίποιτο, cf. Α 671 Ρ 331. Γ 323 ἡ. δ' αὖ γενέσθαι, cf. Ρ 244 ι 256 κ 466 μ 28 148 ω 138. Γ 440 παρὰ γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡ., cf. Θ 142 Ν 814 α 10 ϑ 244. ϑ 236 μεθ' ἡ. φ 289 ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡ. ο 431 ἅμ' ἡ. π 375 ἐφ' ἡ. β) ἥμιν, est forma enclitica atque correptione fit ἧμιν. Eust. 1407, 40 τὸ ἡμῖν κ. ἡμῶν κ. ἡμᾶς ἐγκλίνονται μὲν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. οὐκ ἀνακλίνουσι δὲ ἑτέρᾳ λέξει τὸν τόνον ἀλλ' ἀναπέμπουσιν εἰς τὴν οἰκείαν παραλήγουσαν, cf. Lehrs, qu. ep. 123. Α 147 ἥμιν ἱλάσσεαι, sch. A. ἀντὶ τῆς ἡμῖν ἀντωνυμίας· ἔστι γὰρ διαλέκτου ἴδιον Δωριέων. αἱ δὲ ἀντωνυμίαι ἡνίκα ὁρισμὸν δηλοῦσι, μένουσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ . . . ὅτε δὲ ἀπολύτως ἔχουσι τὸ σημαινόμενον, ἐγκλίνονται . . . Α 579 σὺν δ' ἥμιν δαῖτα ταράξῃ, cf. E. M. 432, 30. Α 67 ἡ. ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, cf. Α 583 Β 339 Η 352 Ο 719 α 166 (Eust. l. l., Aristarchus ἧμιν ut videtur, cf. Herod. ad Α 214 La Roche h. l.) β 31 325 γ 173 δ 777 ϑ 248 ν 183 279 π 268 427 σ 48 υ 245 (v. l. 328). γ) ἧμιν, semper in caesura κατὰ τρίτον τροχαῖον: Ρ 415 ἧ. ἐυκλεές. Ρ 417 ἧ. ἄφαρ κέρδιον εἴη, Bekk. utrumque expunxit. ϑ 569 ν 177 ἧ. ὄρος ἀμφικαλύψειν. κ 563 ἧ. ὁδὸν τεκμήρατο. λ 344 ἧ. ἀπὸ σκοποῦ μυθεῖται. ρ 376 ἧ. ἀλήμονές εἰσι. υ 272 ἧ. ἀπειλήσας ἀγορεύει. δ) ἄμμι(ν): Α 384 ἄμμι δὲ - ἀγόρευε, cf. Β 137 Δ 714 Ξ 85 Ο 493 Σ 279 Ψ 160 β 334 δ 770 ζ 205 μ 275 h. XI 5. Η 76 ἄμμ' ἐπὶ μάρτυρος ἔστω. Δ 197 207 τῷ μὲν κλέος ἄ. δὲ πένθος. Υ 140 καὶ ἄ. - ὀρεῖται, cf. χ 262. Κ 70 ἄμμιν | Ζεὺς ἐπὶ γιγνομένοισιν ἵη. Ι 427 παρ' ἄ. μένων, cf. α 123 η 203. Ν 379 σὺν ἄμμιν | - ἐκπέρσῃς. IX ἐγώ γε. Lehrs, qu. ep. 132 negat esse compositionem aut appositionem (ἔμοιγε et ἔγωγε) „sed est syllaba paragogica", itemque E. M. 314, 54 Herod. ad Ξ 396 (ἡ διὰ τοῦ γέ ἐπέκτασις) E. M. 732, 39. sed Buttm. § 72, n. 4 Goettling Accent. 365 Lob. path. el. 2, 236 Apoll. adv. 594, 10 Suid. I 2, 94 compositionem statuunt, cuius accentum Lobeck retrahi apud Atticos putat, ne attenuata particulae vi propria pro ἐγώ γε accipiatur. Apud Homerum quoque ἔγωγε sim. scribi iubet Herod. Α 173 174, cf. La Roche H, T. 231 E. M. 314, 52, sed quod vis propria particulae γε non iam abisse videtur, separantur a recentioribus ἐγώ γε sim. quamquam ι 366 Οὖτις ἔμοιγ' ὄνομα placet Lobeckio. Attici certe tantum ἔγωγε et ἔμοιγε habent, Homerus nonnumquam etiam alios casus. ego quidem, haud scio an alius aliter, saepe cum negat. non ego, sed haud scio an aliter. non saepe in introitu sententiae, sed nonnumquam post αὐτάρ, saepe in exitu versus: Α 173 οὐδέ σ' ἐγώ γε | λίσσομαι μένειν, cf. Ν 117 κ 342 τ 474. Α [296] οὐ γὰρ ἐγώ γ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι ὀίω, cf. Α 298 Δ 374 Ε 686 Ζ 129 Θ 210 427 482 Ι 517 Μ 165 Ν 49 100 Ξ 244 247 335 Ρ 502 Σ 306 Υ 134 Ψ 469 Ω 297 δ 19[3] 200 347 ε 140 ζ 221 η 208 ϑ 138 ι 5 27 λ [38]6 ν 128 356 ο 68 π 23 85 318 400 ρ 41 1[5]- σ 409. Γ 197 μιν ἐγώ γε ἐίσκω, cf. Ε 1[8]1 190 Ι 108 Ν 95 Ξ 244 Σ 254 Ψ 894 γ [2]32 ξ 151 ρ 400 τ 407. Γ 433 ἀλλά σ' ἐγώ γε [] κέλομαι, cf. Α [282] Ρ 30 Υ 196 Υ 244 α 215 γ 182 η 275 ι 431 κ 49 438 ν 230 ο 491 51[5] ρ 389. Μ 69 ἤ τ' ἂν ἐγώ γ' ἐθέλοιμι, cf. Ν 744 Τ 205 ρ 186. Ν 222 ὅσσον ἐγώ γε | γιγνώσκω, cf. Χ 387 γ 353 λ 348 μ 379. Ο 251 καὶ δὴ ἐγώ γ' ἐφάμην, cf. ν 393. Minus est pondus pronominis Ο 401 σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω, αὐτὰρ ἐγώ γε σπεύσομαι, cf. Ρ 563 Σ 259 [364] (ubi est interrogantis) Χ 298 Ψ 587 α 217 ι 308 ϑ 310 λ 203 ξ 172. et c. negat. Χ 68 οὐ σ' ἔτ' ἐγώ γε | κλαύσομαι. repetitur: τ 409 αὐτὰρ ἐγώ γε | — τῶν οἱ ἐγὼ δώσω. In hy. attica est accentus ratio: h. Ap. 63 ἀσπασίη μὲν ἔγωγε δεξαίμην. Merc. 174 ἤτοι ἔγωγε πειρήσω. ib. 309 οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔκλεψα, cf. Ven. 239. Merc. 338 οἷον ἔ. οὐκ ἄλλον ὄπωπα. ib. 406 αὐτὰρ ἔ. δειμαίνω, cf. ib. 555. b) ἐμοί γε. Α 174 παρ' ἐμοί γε κ. ἄλλοι, τ 488 ὑπ' ἐμοί γε δαμάσῃ Α 295 μὴ γὰρ ἐμοί γε. Ι 372 οὐδ' ἂν ἐμοί γε | τετλαίη εἰς ὦπα ἰδέσθαι, cf. Τ 209 Φ 439 γ 229 ω 43[5]. σ 180 ἀγλαΐην γὰρ ἐμοί γε ὤλεσαν. Ω 68 οὐ γὰρ ἐμοί γε. Δ 366 Υ 453 εἴ πού τις καὶ ἐμοί γε ἐπιτάρροθος ἐστίν. δ 481 538 κ 496 αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη, cf. κ 406 475. ο 15[] ἦ γὰρ ἐμοί γε ἤπιος ἦεν. paulo minus est pondus pronominis Τ 305 εἴ τις ἐμοί γε ἐπιπείθεται, cf. ι 366 (v. supra s. IX) ω 306 h. Cer. 122 ο 359. h. Merc. 267 ὕπνος ἔμοιγε μέλει. c) Α 525 ἐξ ἐμέθεν γε μέγιστον τέκμωρ, Φ 217 ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας. h. Ven. 194 παθέειν [] ἐμέθεν γε. d) Ι 315 οὔτ' ἐμέ γ' Ἀτρεΐδην πεισέμεν οἴω. Π 30 μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος. ε 99 ἐμέ γ' ἠνώγει. λ 405 οὔτ' ἐμέ γ' ἐν νήεσσιν ἐδάμασσεν, cf. λ 198. X Pr[o] reflexivo Homerus non utitur: α) ϑ 221 [] φημι εἶναι. Κ 378 ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. Υ 361 [] μέ τί φημι μεθησέμεν. τ 568 ἐμοὶ οὐκ [ἐν]τεῦθεν ὀίομαι ὄνειρον ἐλθέμεν. π 385 ἔχωμεν δασσάμενοι ἐφ' ἡμέας. sed saepe addit αὐτ[] etc. formis pron. quae non sunt encliticae L[ehr] qu. ep. 112): ego ipse. α) h. Ven. 104 π[] ἔμ' αὐτὸν εὖ ζώειν. b) Α 271 μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ, Herod. οὕτως κατὰ παρά[θεσιν] ἐν δύο τόνοις, ἐμὲ αὐτόν· σύνθετος γὰρ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ οὐκ ἔστιν. [Θ 52] φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς. ψ 78 ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς. ε 188 ἅσσ' ἂν ἐμοί π[] αὐτῇ μηδοίμην. ι 421 ἑταίροισιν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ εὑροίμην. ψ 253 κατέβην ἑταίροισιν [] ζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ. γ) Ν 73 ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐφορμᾶται. Π 12 ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι ἢ ἐμοὶ αὐτῷ. Χ 451 εν δ' ἐμοὶ αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ. Ω 732 ἐμοὶ αὐτῇ ἕψεαι. γ 49 ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ. δ 177 ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ. ξ 331 ὤμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, cf. τ 288. τ 93 ἐξ ἐμ[εῦ] ἔκλυες αὐτῆς. Ρ 238 οὐκέτι νῶι ἔλπομαι αὐτώ περ νοστησέμεν, cf. Ε 235. δ) Lehrs l. l. 11

„sed primum non valet haec lex ubi pron. personale postponitur: *Χ* 66 αὐτὸν πύματόν με ἐρύουσιν. *Χ* 346 αὐτόν με μένος ἀνείη. ρ 9 αὐτόν με ἴδηται. *Ε* 459 884 αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο. Herod. ad *Ι* 680 αἱ πρὸ τῆς αὐτός εἰσιν αἱ ὀρθοτονούμεναι, οὐχ αἱ μετὰ τὴν αὐτός. ε) fiunt etiam alia contra regulam (Herod. ib. παραιτήσασθαί τινα Ὁμηρικά): *Κ* 242 κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, Alexion κελεύετ' ἔμ', Herod. καὶ τοῦτό γε ἐχρῆν εἶναι . . . ὁ μέντοι Ἀσκαλωνίτης κ. Ἀρίσταρχος ἐγκλιτικῶς [*Ω* 557] ἐπεί με ἔασας αὐτόν τε ζώειν, cf. ν 359. υ 315 μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε. *Ω* 198 μ' αὐτόν γε μένος ἤνωγεν. ε 190 οὐδέ μοι αὐτῇ θυμὸς σιδήρεος. κ 344 μοι αὐτῷ βουλευσέμεν. ο 372 μοι αὐτῷ ἀέξουσιν. *Ι* 470 μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον. *Ζ* 338 δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ. *Θ* 293 με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις. α 251 π 128 με διαραίσουσι καὶ αὐτόν, cf. λ 453. Formae quae iambum efficiunt in quinta arsi non sunt nisi *Α* 174 ϑ 356, quae trochaeum, non sunt in quarta nisi *Τ* 56; quae anapaestum, non sunt post caesuram nisi ψ 78, quae spondeum cum arsi secundae syllabae post caesuram non sunt nisi *Ι* 245 ι 545 β 95 ω 130. monosyllabae quae producuntur vix in thesi quarta sunt nisi [*Ω* 557] ι 229 τ 411. (ἐμός. νωίτερος. ἡμέτερος, ἁμός.)

ἑδ-ανός (σϝαδ, ἁνδάνω Benf. I 368 Curt. Et. 252, Geist, Ztft. f. A. W. 1837, p. 1236, L. Meyer, vgl. Gr. 1, 384, etsi dubitat Buttm. Lex. 2, 14 (ἑός gut) suavis, delectabilis. *Ξ* 172 ἐλαίῳ ἑδανῷ, Ap. 62, 21 ἡδεῖ. Herod. δασυντέον τὸ ἑ. τὸ γὰρ ἡδὺ βούλεται σημᾶναι. dubitabant tamen veteres, cf. sch. V et Lob. Rh. 340. Hes. εὐῶδες. ἡδύ. λιτόν. h. Ap. 63 Ruhnken corr. ἑδανῷ, codd. ἑανῷ, Baum. expunxit.

ἔδ-αφος (skr. sad, ἕδ gehen, ὁδ-ός, sol-um, goth. sinth-s, Benf. I 443 Curt. Et. 281) solum. ε 249 ἔδαφος νηὸς τορνώσεται imum fundum navis.

ἐδ-ητύς (skr. ad, ἐδ essen, ἔδηδα Hes., Curt. Et. 279 cf. p. 74) cibus humanus, Hes. τροφή, βρῶσις. gen. tantum, in pede quarto. *Α* 469 *Β* 432 *Η* 323 *Ι* 92 *Ω* 22 *Ψ* 57 *Ω* 628 α 150 γ 67 473 δ 68 ϑ 72 485 μ 308 ξ 454 ο 143 303 501 π 55 480 ρ 99 h. Ap. 513 πόσιος κ. ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, sch. BL. ἀστικὸν τὸ μὴ φάναι ὅτι μέχρι κόρου ἤσθιον· τοῦτο γὰρ δουλοπρεπὲς ὡς ἐπὶ Εὐμαίου ρ 603 πλησάμενος θυμὸν ἐδ. ἠδὲ ποτῆτος, dii ε 201 τάρπησαν ἐδ. ἠδὲ ποτ. cf. *Λ* 780 (minus bene de hominibus). κ 384 πάσσασθαι ἐδ. ἠ. ποτ. δ 788 h. Cer. 200 ἄπαστος ἐδ. ἠ. ποτ. ζ 250 ἐδ. ἦεν ἄπαστος. *Τ* 231 μεμνῆσθαι πόσιος κ. ἐδ. *Τ* 320 ἄκμηνον πόσιος κ. ἐδ. V. l. pro ἐπητύος φ 308.

ἔδμεναι v. s. ἔδω.

ἔδνα et **ἔεδνα**, τά. Bekk. ἔϝεδνα v. ϝέδνα, σϝαδ, ἁνδάνω ἡδύς, σϝέδνα, non enim coniunguntur ηδν Lob. path. el. 1, 59. Cf. Curt. Et. 252, Ahrens, Ztft. f. A. W. 1836, p. 818, sch. B. α 277, L. Meyer, vgl. Gr. 1, 77. 80, sed Benf. I 356 ad vah heiraten, vadhu Frau) dona quibus procus sponsam emit a patre, non satis accurate Ap. 62, 16 ἔδνα τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μεμνηστευμέναις διδόμενα δῶρα, cf. Hes., Suid. I 2, 105. alii etiam: dos, non recte. Digammi vestigia sunt spiritus asper aut hiatus aut ε praemissum. edd. vet. et codd. nonnunquam ἕδ. aut ἕε. Emitur sponsa: π 391 [φ 161] μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος. ο 18 ἐξώφελλεν ἔεδνα |, sch. BQ, ἐξόχως ηὔξησε τὰ διδόμενα ταῖς νύμφαις δῶρα, sed aperte pater et fratres quibus offeruntur ἔ., dicuntur hortari Penelopen ut nubat, ϑ 318 πατὴρ ἀποδῷσιν ἔεδνα | ὅσσά οἱ ἐγγυάλιξα εἵνεκα κούρης. λ 117 ν 378 μνώμενοι - καὶ ἕδνα διδόντες (Bekk. ϝέ). *Χ* 472 μιν ἠγάγετο ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα, cf. *Π* 190 λ 282 (Bekk. μυρί' ἔϝε). *Π* 178 ὄπυιε πορὼν ἀπερείσια ἔ., cf. τ 529 (μνᾶται) (Bekk. ἀπερείσι' ἔϝε.) ζ 159 σ' ἐέδνοισι βρίσας οἶκον δ' ἀγάγηται, te deducat postquam muneribus praegravis fuit, cf. sch. PQ. Eust. 1557, 51 ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν σταθμιζομένων ῥοπῶν, qui non bene habet: νικήσας ἕδνων πλήθει τοὺς ἄλλους μνηστῆρας. β 196 [α 277] οἳ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα, sch. S. β 196 οὗτοι μνηστῆρες, cf. s. ἐπί II C 4, Phil. Anz. 2, 38. Kirchhoff, Abh. 1 recte dixit α 277 transsumptum esse, id quod non senserunt οἳ δέ de patre Penelopae dictum putabant (sch. E. α 277) atque ἔ. de dote. (ἐεδνόομαι, ἐεδνωταί).

ἕδ-ος (skr. sad, ἑδ, lat. sed-es). 1) sedile, sedes καθέδρα. 2) domicilium, sedes. *Α* 534 ἀνέσταν ἐξ ἑδέων et *Α* 581 ἐξ ἑ. στυφελίξαι, Bekk. ἑδρέων, quia alias nom. et ac. sg. tantum leguntur. *Ι* 194 λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν. h. Cer. 196 οἱ ἔθηκεν πηκτὸν ἕ. *Λ* 648 οὐχ ἕ. ἐστί, sch. D. οὐκ ἔστι καιρός μοι τοῦ καθέζεσθαι (Ap. 62, 17), cf. *Ψ* 205. — 2) *Ε* 360 *Θ* 456 Ὄλυμπον ἵν' ἀθανάτων ἕ. ἐστίν. *Ε* 367 868 h. Ap. 109 θεῶν ἕ. αἰπὺν Ὄλυμπον. ζ 42 ὅθι φασὶ θεῶν ἕ. ἀσφαλὲς αἰεὶ | ἔμμεναι. *Ω* 544 h. Ap. 37 Λέσβος Μάκαρος ἕ. h. Ap. 51 ἕ. υἷος ἐμοῖο, Φοίβου. Res simplex circumscribitur elocutione: *Δ* 406 λ 263 Θήβης ἕ., cf. h. Ap. 225 (καταειμένον ὕλῃ). ν 344 Ἰθάκης ἕ. *Ω* 144 h. Cer. 341 ἕ. Οὐλύμποιο, cf. h. XV 7. (ἑδριάομαι et)

ἕδ-ρη (ἕδος) sedile, sella, ordo sedendi, sedes. *Τ* 77 μετέειπεν αὐτόθεν ἐξ ἕδρης. Aristarchus et Aristophanes, sed Massal. Chia Zenodotus non scripserunt, Bekk. expunxit. assumptum videtur e ν 56 ἔσπεισαν αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων. γ 429 ἕδρας οἰσέμεν. π 42 ἕδρης ὑπόειξεν. π 44 δήομεν ἕδρην. h. Ap. 4 ἀναΐσσουσιν ἀφ' ἑδράων. In concionibus erant ordines scamnorum: γ 7 ἐννέαι δ' ἕδραι ἔσαν, sch. EPS. διὰ τὸ ἐννεάπολιν εἶναι τὴν Πύλον. γ 31 Πυλίων ἀγυρίν τε καὶ ἕδρας |. ϑ 16 ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι |. *Β* 99 211 ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας |. Erat optimus quisque primo loco: *Θ* 162 σε τίον ἕδρῃ τε κρέασίν τε, cf. M. 311, Hes. προεδρία. b) h. XIX 42 ἀθανάτων ἕδρας. XXIX 3 ἕδρην ἀΐδιον. Bekk. *Α* 534 581 ἑδρέων pro ἑδέων. (ἑδριάομαι).

ἑδρ-ιάομαι (ἕδρη) consido. π 344 προπάροιθε θυράων ἑδριόωντο |, η 98 ἔνθα, *Κ* 198 ἐν καθαρῷ. *Λ* 646 778 κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγεν, γ 35 ἑδ. ἄνωγον, cf. h. Cer. 191. ib. 193 ἤθελεν ἑδ. ἐπὶ κλισμοῖο.

ἔδ-ω (skr. ad-mi, lat. ed-o, goth. it-a, ahd. iz-u Curt. Et. 279, L. Meyer, vgl. Gr. 1, 39 344. Graff, ahd. Sprachsch. I 524. pr. ἔδεις π 431, ἔδει *Ο* 636, ἔδουσι(ν). cj. ἔδωμεν π 389, ἔδωσι ν 419. opt. ἔδοι *Ν* 322, ἔδοιεν. ptc. ἔδων, ἔδοντες, ἔδοντας. inf. sync. (Buttm. Spr. 2, 6) ἔδμεναι. ipf. ἔδον ψ 9. ipf. it. ἔδεσκε *Χ* 501. ptc. pf. ἐδηδώς *Ρ* 542, ἐδηδυῖαι h. Merc. 560. fut. ἔδομαι ι 369, ἔδεαι *Ω* 129, ἔδονται. pass. pf. ἐδήδοται χ 56, cf. Buttm. Lex. 1, 295) edo, comedo, vescor. translate: absumo. *Ε* 341 σῖτον,

π 110 σῖτον ἔδοντας. ρ 260 σῖτον παρέθηκε ἔδμεναι, cf. π 84. θ 222 βροτοὶ ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, cf. ι 89 κ 101. Ζ 141 βροτῶν οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν |, propterea homines caduci esse videbantur Φ 465 ἀρ. κ. ἔδοντες. h. Ap. 365 γαίης καρπόν. ε 197 οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν. Ν 322 θνητός τ' εἴη κ. ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν, sch. BLV. πολλάκις γὰρ θεοὶ ἀνδράσιν ὁμοιοῦνται· διὸ προσέθηκε τὸ ἔδοι. γ 480 ὄψα οἷα ἔδ. βασιλῆες. Χ 501 μυελὸν οἶον ἔ. κ. οἰῶν - δημόν, per zeugma etiam de potu Μ 319 ἔ. μῆλα | οἶνόν τε, ρ 533 σῖτος κ. μέθυ - τὰ μέν τ' οἰκῆες ἔ. Δ 345 ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, υ 214 τάς, sc. βοῦς, ξ 81 σύας ἔδουσιν, ξ 17 τοὺς μινύθεσκον ἔδοντες, ξ 42 ἄλλοισιν σύας ἀτιτάλλω | ἔδμεναι. ι 84 ἄνθινον εἶδαρ, λ 123 ψ 270 ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔ. |, h. Ven. 260 ἄμβροτον εἶδαρ. Merc. 560 μέλι. ι 297 ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων, Hes. ἐσθίων, Χ 347 ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, ι 476 ἀνδρὸς ἑταίρους, ι 369 Οὖτιν πύματον ἔδομαι. — b) κ 243 ἔβαλεν ἔδμεναι, οἷα σύες - ἔδουσιν, Ν 36 ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ | ἔδμεναι. Ρ 542 λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, Hes. καταβεβρωκώς, Ο 636 βοῦν ἔδει, Hes. ἤσθιεν ἢ ἐσθίει. τ 536 χῆνες πυρὸν ἔ. | Κ 569 ἵπποι πυρὸν ἔδοντες. φ 395 κέρα ἶπες ἔδοιεν. Δ 237 χρόα γῦπες ἔδονται, cf. Π 836 χ 30 (σέ). Χ 42 ἑ κύνες κ. γῦπες ἔδοιεν | (v. l. ἔδονται) κείμενον, cf. Σ 271 (πολλούς), Σ 283 μιν κύνες ἔδονται. Χ 509 σὲ εὐλαὶ ἔδονται. — c) α 160 σ 280 ἀλλότριον βίοτον ἔδουσιν, ν 419 βίοτον δέ οἱ ἔδωσι, cf. ξ 347. β 123 βίοτον κ. κτήματ' ἔδονται, π 389 χρήματα ἔδωμεν. ψ 9 κτήματ' ἔδον. α 375 β 140 ἐμὰ κτήματ' ἔδοντες. π 431 οἶκον ἔδεις, cf. φ 332. α 250 π 127 φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον. ξ 417 ἡμέτερον κάματον ἔδουσιν. χ 56 ὅσσά τοι ἐκπέποται κ. ἐδήδοται. d) translate: κ 379 θυμὸν ἔδων, ι 75 κ 143 καμάτῳ τε κ. ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες. Ω 129 σὴν ἔδεαι κραδίην. e) absolute: η 99 πίνοντες καὶ ἔδοντες, cf. κ 427. π 50 τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες. et equi: Ε 203 εἰωθότες ἔδμεναι αδην. (ἐδωδή, εἶδαρ).

ἐδωδή (ἔδ-ω, ἔδηδα, Lob. path. 1, 164) cibus, s. hominum s. animalium Ap. 62, 20 βρῶσις. Θ 504 παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν | equis. h. Merc. 562 θεῶν ἡδεῖαν ἐ. | ζ 76 μενοεικέ' ἐ. | παντοίην. h. Cer. 412 μελιηδέ' ἐ. | Τ 167 ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος κ. ἐδωδῆς | cf. γ 70 (τάρπησαν). ξ 111 ε 95 ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. ξ 193 εἴη ἡμὲν ἐδωδὴ | ἠδὲ μέθυ. per zeugma Ω 475 ἀπέληγεν ἐδωδῆς | ἔσθων κ. πίνων. ε 196 πᾶσαν ἐ. | ἔσθειν κ. πίνειν. δ 105 μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει κ. ἐ. | ξ 42 ἐελδόμενός που ἐδωδῆς. Ρ 225 δώροισι κατατρύχω κ. ἐδωδῇ | λαούς; sch. A. ὑμῖν δωρεὰς κ. τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν ἀναγκάζω.

ἔεδνα v. s. ἔδνα i. e. ϝέδνα, praemissa digammati vocali ἔϝεδνα et ἔεδνα.

ἐεδνό-ομαι (ἔεδνα) donis acceptis vendo filiam. β 53 αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα. plerique: filiae dotem do, sch. HPQSV. νῦν καταχρηστικῶς κεῖται ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ χρήματα ἐπιδοίη, quamquam Telemachus procos vituperat quod non rite donis oblatis Penelopen petant.

ἐεδνωταί propinqui a quibus proci emunt puellam. Ν 382 οὔ τοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἔδνα ἐδίδοσαν οἱ μνηστῆρες. Hes. sch. AB. ἐεδνωταὶ κηδεσταί, πενθεροί. Alii: qui dotem dant puellae (Suid. I 2, 108). Herod. Τυραννίων προπερισπᾷ, οὐχ ὑγιῶς.

ἐεικοσά-βοιος (βοῦς) qui viginti boum pretium habet. χ 57 τιμὴν ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος. Hes. εἴκοσι βοῶν ἄξιον, quibus non recte addit ἢ εἰκοσαπλοῦν. α 431 ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν, sch. εἴκοσι νομίσματα ἐγκεχαραγμένους ἔχοντα βοῦς· ἢ εἴκοσι βοῶν τιμὴν quorum prius hic locum non habet.

ἐεικοσάκις, Bekk. Ι 379 pro εἰκ.

ἐείκοσι(ν). (εἴκοσι i. e. ϝεί. et praemissa ante ϝ vocali ἐϝείκοσι, ἐείκ. cf. L. Meyer, Gr. 1, 80, cf. Curt. Et. p. 528, Hoffm. qu. ho. § 146, sed Ahrens, Ztft. f. A. W. 1836 p. 818 ἐείκ. = δϝείκοσι) viginti. Postponitur substantivo: Α 309 ἐρέτας. α 280 ἐρέτῃσιν. Ι 123 265 Τ 244 λέβητας. Ι 139 281 γυναῖκας. Λ 34 ὀμφαλοί. Π 810 φῶτας. Π 847 τοιοῦτοι. υ 158 αἱ μέν. Σ 373 τρίποδας ἐ. πάντας. Σ 470 φῦσαι ἐ. πᾶσαι. τ 536 χῆνες. μ 78 χεῖρές γε ἐ. καὶ πόδες. praemittitur: Ζ 217 δ 360 ἤματα. δ 530 778 φῶτας. π 250 κοῦροι. Dativo α 280 additur. In arsi quarta, sed δ 360 υ 158 in secunda. Corripitur vocalis longa ante ἐείκ. Π 847, eliditur brevis δ 360 778. (ἐεικοσάβοιος, ἐεικόσορος, ἐεικοστός),

ἐεικόσ-ορος (ἐρ-έσσω, Doed. Gl. 565) viginti remis instructus. ι 322 νηὸς ἐεικοσόροιο, Hes. φορτηγοῦ τελείας, εἰκοσακώπου, cf. Lex. Seg. 246, 22, sch. HEQP. Fuhr, J. J. f. Ph. 1837 p. 415 s. antiquioris originis videri verbum dixit.

ἐεικοστός Bekk. ἐϝει. vicesimus. Ω 765 τ 222 ἐεικοστὸν ἔτος. ψ 102 170 ἐεικοστῷ ἔτεϊ, β 175 ρ 327 ἐ. ἐνιαυτῷ, ζ 170 ἐ. ἤματι.

ἐεισάμενος etc. v. s. εἴδω et εἶμι. Digammo ϝεισάμενος praemittebatur ἐϝεισ., evanuit vero ϝ.

ἐέλδομαι et **ἔλδομαι** (Bekk. ἐϝέλδ. et ϝέλδομαι i. e. ϝέλδ., ἐϝέλδ. Curt. Et. p. 529. Benf. 2, 138, L. Meyer, vgl. Gr. 1, 80. Ahrens, Ztft. f. A. W. 1836 p. 818 comparat nord. svëlta esurire. Curt. Et. p. 503 cognatum putat βούλ-ομαι, Christ 122 skr. var wollen, L. Meyer, vgl. Gr. 1, 78 354, cf. 383 etiam velle et volupis) vehementer cupio, desidero. Hes. ἐπιθυμῶ, θέλω. a) Η 4 ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν, Η 7 Τρώεσσιν ἐ., ω 400 ἐ. μάλ' ἧμιν, φ 209 σφῶιν ἐ., Hes. ἐπιθυμοῦσιν, nach Wunsch. μ 438 ἐελδομένῳ μοι. b) α 409 ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος, ψ 6 τά τ' ἔλδεαι. Ε 481 κτήματα τά τ' ἔλδεται, c) ε 219 ἐθέλω κ. ἐέλδομαι ἐλθέμεναι. Ν 638 ἐέλδεται εἶναι, Hes. ἐπιθυμεῖ, ο 66 μοι θυμὸς ἐ. ἱκέσθαι, cf. σ 164. δ 162 ἐέλδετο ἰδέσθαι. d) υ 35 οἷόν-τις ἐ. ἔμμεναι υἷα. ξ 42 ἐελδόμενός που ἐδωδῆς. Ξ 276 ἧς τ' αὐτὸς ἐέλδομαι. ε 210 τῆς τ' αἰὲν ἐέλδεαι, [Ξ 269] ἧς αἰὲν ἐέλδεαι, Ψ 122 ἐλδόμεναι πεδίοιο. — 2) pass. desideror Π 494 τοι ἐελδέσθω πόλεμος, sch. BL. ἐν ἐπιθυμίᾳ γενέσθω, cf. Hes. Fit correptio longae vocalis Π 494 ε 219 σ 164. (ἐέλδωρ).

ἐέλδωρ (cf. Lob. paral. 219 path. 2, 75, Lehrs. Herod. 111. ἐέλδομαι. In sexto pede et (ψ 54 in quarto) desiderium, votum, Wunsch, Ap. 62, 30 ἐπιθύμημα, cf. Hes. Α 41 504 τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ |, cf. Α 455 Θ 242 Π 238, γ 418 ρ 242 h. Ven. 222. Ο 74 τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐ. |, Ariston. ἀθ. στίχοι κβ' (56—77). Bekk. expunxit. φ 200 τοῦτο τελευτήσειας ἐ., ψ 54 τόδε μακρὸν ἐ. ἐκτετέλεσται (semel nom.). Correptio vocalis longae fit Ο 74.

ἐέργαθον ipf. de ἐργάθω (ϝε.) q. v.

ἐέργνυ. Bekk. ἐϝέ. v. s. ἔργ-ω et ἔργνυμι.

ἐέργω (Bekk. ἐϝέ. ἔργω i. e. ϝέ., ἐϝέ. cf. Kuhn 2, 133, Ahrens Ztft. f. A. W. 1836, p. 818 ϝεργ. Non recte epim. 1, 169 ἢ ἐξ εἰς δύο ἐκ διίσταται ἔργω ἐέργει, nam εἴργει contrahitur ex ἐέ. praes. ἐέργει, ἐέργουσι. ci. ἐέργῃ Δ 131. opt. ἐέργοι Σ 512 (?) imprt. ἐέργε μ 219. ptc. ἐέργων. impf. ἔεργε(ν), ἔεργον (de ϝέργω c. augm.?). pass. ptc. pr. ἐεργόμενοι Ν 525. plqpf. 3 p. pl. ἐέρχατο. pf. ptc. ἐεργμέναι Ε 89. (ϝέργω (?)) 1) urgeo, coërceo. 2) includo. 3) distinco, contineo. 4) arceo. — 1) Ε 89 γέφυραι ἐεργμέναι aggeres muniti palis, sch. br. περιπεφραγμέναι, ἠσφαλισμέναι cf. Hes., Eust. 526, 4 paraphr., sed Faesi: oppositos ad coërcendum fluvium, Ameis: inclusi fluvio inundante. sch. V. (Aristarch. χωρὶς τοῦ γ ἐερμέναι et sic La Roche: verbunden, zusammengefügt, quamquam id de margaritis iunctis est (cf. codd. h. Ap. 104 ἐεργμένον, Barnes ἐερμένον). Matthiae ad ῥέζω refert: τετυγμένος. 2) κ 241 ἐέρχατο. 3) Β 617 ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη ἐντὸς ἐέργει, sch. br. ἐμπεριέχει, περιορίζει (paraphr.), Hes. κατέχει. Ω 544 ὅσσον Λέσβος ἄν. ἐ., cf. B 845 (ὅσσους) Ι 404 (ὅσα). Σ 512 κτῆσιν ὅσην ἐντὸς ἐέργοι Bekk. coni. (Dind. Baüml. Faesi), codd. -ει vel -εν, cf. [Υ 121]. η 88 θύραι δόμον ἐντὸς ἔεργον. Ν 706 τὼ (βόε) ζυγὸν ἀμφὶς ἐέργει. h. Ap. 432 κόλπος διὲκ Πελοπόννησον ἐ. Θ 213 ὅσον ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν, cf. s. ἀπό III 2. 4) Δ 130 τόσον ἔεργεν ἀπὸ χροός. Ξ 349 ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔ. Π 395 ἂψ ἐπὶ νῆας ἐ. μ 219 ἐκτὸς ἔεργε | νῆα. Ψ 72 τῆλέ μ' ἐέργουσι Bentl. Bekk. Buttm. Spr. 2, 171 n., codd. et sch. Q. β 183 με εἰργ. (Spitzn. La Roche Faesi Bäuml. Duentz.) cum hiatu nam εἰρ. non habebat ϝ. h. Merc. 153 χέλυν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἐέργων. Μ 201 219 ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, Ap. 62, 32 ἀφορίζων χωρίζων, cf. Hes. Ariston., Boettcher, Aehrenl. Dresden 1848 p. 19: zurückhaltend. c. gen. Ν 525 ἐεργόμενοι πολέμοιο (Hes. κωλυόμενοι). Δ 131 παιδὸς ἐέργῃ μυῖαν. Translate: λ 503 κεῖνον ἐέργουσιν ἀπὸ τιμῆς. Fit ante ἐ. elisio Ψ 72 Ξ 349, correptio Ε 89 λ 503. (ἀπό?)

ἐέρση (Bekk. ἐϝέ., skr. varsh-as Regen, ϝέρ. ἐϝέρ., cf. Curt. Et. 497, Kuhn 2, 133, Ahrens Ztft. f. A. W. 1836 p. 818, Pott 11, 272, lat. (v)ros, δρόσος, cf. L. Meyer, vergl. Gr. 1, 78. Ahrens etiam ahd. trōr) ros. Ψ 598 περὶ σταχύεσσιν ἐέρση |. ε 467 θῆλυς ἐ. | ν 245 τεθαλυῖά τ' ἐ. |, v. l. τε ἔρ. et τ' ὀπώρη. sch. V. δρόσος. plur. rores, Thautropfen. Ξ 351 στιλπναὶ ἔερσαι |, E. M. 317, 27, Hes. δρόσοι, ψεκάδες, Herod. ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ ὀξύνειν ... οὐ γὰρ ἐνόησεν ὅτι τὸ ἑνικὸν διὰ τὴν μετάληψιν τοῦ ᾱ εἰς η̄ πρὸ τέλους ἔσχε τὸν τόνον ὁμοίως τῷ ἄελλα ἀέλλη οὕτως ἔερσα κ. ἐέρση, cf. Eust. 991, 25, Spitzn. „vereor ne fallantur, . . . attamen in re dubia a plurimorum partibus stare malui“, cf. Goettl. Accentl. 110. Λ 53 ἐέρσας | αἵματι μυδαλέας. Fit elisio ante ἐ. ν 245. codd. pass. ἐέρση etc. et sic Herod. Ν 543 Ξ 351, Eust. 1546, 46. 991, 25, cf. La Roche H. T. 232. E. M. 317, 45 τὸ ε πρὸ φωνήεντος πλεονάζον ψιλουμένου μὲν αὐτοῦ συμψιλοῦται· δασυνομένου δὲ συνδασύνεται, regulam finxisse videtur ad Atticorum normam. (ἐερσήεις.)

ἐερσήεις (ἐέρση) roscidus, thauig, frisch, Ap. 63, 1 δροσώδης κ. απαλός, Hes. καλός, δροσώδης. Ω 419 ἐερσήεις κεῖται.

ἕζομαι (ἕδjω, skr. sad sitze, lat. sĕd-eo, ahd. sizze. pr. ἕζεαι κ 378, iptv. ἕζευ Ω 522 et ἕζεο Ζ 354, ἕζεσθε χ 375, inf. ἕζεσθαι, ptc. ἑζόμενος, -η, -η h. XXIII 3, nom. du. -ω Γ 211, pl. -οι (Zenod. Γ 211 -ων), ipft. ἕζετο, ἑζόμεθα κ 35 ἕζοντο, du. ἑζέσθην, sch. BL. Θ 74 ἀντὶ τοῦ ἕζεσθεν . . . ὅμοιον τῷ μιάνθην - ἀντὶ τοῦ μιάνθησαν (Duentzer), sed Lob. path. el. 1, 382 vituperavit inauditum aor. ἑζέσθην quem hi statuerent) sedeo, consido. Buttm. a. Spr. 2, 202 ἑζόμην aor. dicit (pro ἑσδ.), non ipft. Krüger p. 162 „auch, jedoch nicht immer aoristisch. a) sitze: Γ 211 ἄμφω ἑζομένω, cf. s. ἄμφω 1a. h. XXIII 3 ἐγκλιδὸν ἑζομένῃ. μ 425 444 ἑζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς. δ 580 ι 104 180 472 564 μ [147] ἑξῆς δ' ἑζόμενοι, cf. μ 180, γ 471 Ψ 78, 244 341, Σ 601. Ν 653 ἑζόμενος δὲ καταῦθι, cf. φ 55 κ 567. κ 378 τίφθ' οὕτω κατ' ἄρ' ἕζεαι, cf. ἄρα II 3 m. b) Β 99 σπουδῇ δ' ἕζετο, cf. Classen N. J. f. Ph. 79, 302, Hes. ἐκαθέζετο. cf. Ξ 495 Φ 115, Β 268, ξ 31, Α 246. Β 211 ἕζοντο (saszen?) Β 42 Ψ 235 ἕζετο δ' ὀρθωθείς, cf. ζ 118 ἑζόμενος. — Σ 247 οὐδέ τις ἔτλη | ἕζεσθαι, cf. Ψ 204, Suid. I 2, 109 καθέζεσθαι. ζ 236 φ 243 392 ἕζετ' ἔπειτα. c. adv. loci Η 59 κὰδ δ' ἄρ' ἑζέσθην. Α 68 101 Β 76 Η 354 365 β 224 γ 469 π 46 213 ρ 466 σ 110 h. Merc. 365 κατ' ἄρ' ἕζετο, cf. γ 406 ἐπὶ λίθοισιν. h. Ven. 30 μέσσῳ οἴκῳ. β 417 νηὶ δ' ἐνί. Υ 179 ἔνθα. ϑ 290 κατ' ἄρ' ἕζετ', cf. σ 157 φ 139 166 ψ 164 ἐπὶ θρόνου. η 153 ἐπ' ἐσχάρῃ. τ 544 ἐπὶ μελάθρῳ. Ω 522 κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου. ρ 602 ω 408 ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ δίφρου. Α 48 ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, cf. Ν 15 χ 240 ψ 89. Ψ 350 ἐνὶ χώρῃ ἕζετ'. Α 349 ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο, cf. ζ 322 β 418 ξ 448 h. Merc. 299 Cer. 98. Ο 150 ἕζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ, cf. Ω 597 δ 136, α 437 β 14. Θ 443 ἐπὶ θρόνον ἕζετο. κ 63 ἐπ' οὐδοῦ | ἑζόμεθ'. δ 51 ἐς θρόνους ἕζοντο. α 145 γ 389 ω 385 ἑξείης ἕζ. κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε, cf. ω 411. ψ 99 παρ' αὐτὸν | ἑζομένη. χ 375 ἕζεσθε θύραζε. μ 172 ἐπ' ἐρετμὰ | ἑζόμενοι. Ζ 354 ἕζεο ἐπὶ δίφρῳ. Ξ 437 ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, recte sch. BLV. κακῶς. οὐδεὶς γὰρ ἐπὶ γονάτων καθέζεται, sch. br. διαναστὰς ἐπὶ γ. Bothe: genubus inflexis sedens. Duentzer „die Füsse ruhten auf der Erde, während er Knie u. Rücken erhoben hatte“, non igitur ἐπὶ γοῦνα. Faesi: über die Knie hin, so dass diese ausgestreckt waren, facie ut videtur ad terram conversa. ο 143 ἑζέσθην δ' ἄρ' - κατὰ κλισμούς τε θρ. τε Telemachus et Pisistratus, Menelaus κατὰ τὸ σιωπώμενον. χ 379 ἑζέσθην δ' ἄρα τώ γε ποτὶ βωμόν. [Θ 74] Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ ἑζέσθην, Τρώων δὲ ἄερθεν sch. A. ἐν ἐνίοις διὰ τοῦ ε̄ ἕζεσθεν, posita sunt, sch. br. κατεπαύσθησαν ἱδρύνθησαν. Ariston. ἀθ. (73 74), expunguntque recentiores. bene Heyne: „ad sensum respiciens, cum in pl. κῆρες duae quoque κῆρε comprehendi possint“, videtur enim poëta duas tantum sortes statuere, sed eam qua coepit dicere structuram neglexisse. (ἕδος, ἕδρη, ἑδριάομαι).

ἕης, cuius, pro ἧς, Π 208 ἕ. τὸ πρίν γ' ἐράασθε, sch. V. διῄρηται ὡς τὸ ὅου κλέος (Β 325), ubi cf. Duentz., Eust. 1055, 12 πλεονασμῷ τοῦ ε ἀττικῶς.

ἔθειραι (Doed. Gl. 1032 ἐθείρειν ut κομεῖν

et κόμη cf. E. M. 318, 50 sch. BD. *N* 24. Benf. 1, 252 dubitans skr. satā Hartracht, lat. seta. Legerlotz Miscell. et. Halle 1858 skr. vrdh. Bekk. ϝεθ., cf. Hoffm. qu. h. § 134) 1) caesaries, coma, iuba equorum. 2) crista. Ap. 63, 9 αἱ ἐξ ἔθους ἐπιμελείας ἀξιούμεναι τρίχες, cf. Suid. I 2, 114 Hes. E. M. l. l. *Θ* 42 *N* 24 χρυσέῃσι ἐθείρῃσιν equorum Iovis et Neptuni. b) h. Ven. 228 πολιαὶ κατέχυντο ἔθειραι Tithoni. VII 4 καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθ. | κυάνεαι Bacchi. 2) *Π* 795 μιάνθησαν δὲ ἔ. | Patrocli, sch. αἱ τρίχες τοῦ ἵππου αἱ ἐν τῇ κόρυθι. *X* 315 καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθ. | χρύσεαι ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμείας, sed ϝ neglegitur *T* 382 περισ. δ' ἔθ. κτἕ. Eust. 1271, 29 χρυσᾶς ἶνας αἳ τρίχας ἐμιμοῦντο, οὐ δεινὸν αὐταὶ ποιοῦσαι τὸν λόφον κατὰ τὰς τριχωτάς, ἀλλὰ λαμπρόν. Aristarchi doctrinam Lehrs dicit esse ap. sch. V. *X* 314 νῦν καταχρηστικῶς αἱ χαῖται τῆς κόρυθος. sch. Theocr. 1, 34 ἔθειρα ἡ τῆς κεφαλῆς θρὶξ ὅθεν Ἀρίσταρχος (ita Lehrs, Ar. 121 pro -οτέλης) ἐν Ὁμήρῳ ἔγραψε π 176 κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον, οὐκ **ἐθειράδες** ut legebatur ante Wolfium, cf. Eust. 1798, 63.

ἐθ-είρω (E. M. 304, 27 ἔθω, etsi neglegitur digamma. Doed. Gl. 1032 θέρειν) colo. *Φ* 347 μιν ὅς τις ἐθείρῃ i. e. ἀλωήν, sch. B. ὅστις ἔθος ἔχει σκάπτειν αὐτήν, Ap. 63, 10 ἐξ ἔθους κοσμῇ κ. θεραπείῃ, cf. Hes. E. M. 318, 44.

ἐθελ-οντήρ (ἐθέλω) voluntarius. β 292 ἑταίρους ἐθελοντῆρας συλλέξομαι. Hes. ἐθελουσίους, θέλοντας. Ap. 63, 8 ἑκουσίους.

ἐθέλω et **θέλω** ο 317 h. Ap. 46 Ven. 38 Merc. 274 Cer. 160 v. l. c. c. *A* 277 *Ψ* 554 γ 92 324 ϑ 336 κ 22 342 ξ 145 ρ 11 19 φ 348. Aristarchus semper ἐθ. cf. sch. *A* 277 *Λ* 217 La Roche H. T, 235. Zenodotus etiam *Σ* 174 θέλοντες. Bekker Monatsb. 1859 p. 393 θέλω ob clausulam adoniacam, sed in ed. ἐθ. (forma ἐθ. antiquior videtur, Lobeck, path. el. 1, 47 2, 345 sed vix explicari potest. Doed. Gl. 993 dubitans ἧθω sedeo (ϝ) cf. ρ 321. Kuhn 2, 134 sva (ἑ) dha (τίθημι) svadhā consuetudo. Pott II² 401 skr. dhar tenere, cf. Fulda, U. 237 L. Meyer, Gr. 1, 353 Curt. p. 678 Roediger, Kuhn 16, 308, sed Sonne comparat har-yami lange nach. J. Bekker hom. Gebrauch v. ὅτι u. ὅ τι, ἐθέλω u. θέλω, Berlin) 1839. pr. ἐθέλω. -εις, -ει, -ουσι(ν). ci. -ω et -ωμι (Lob., path. el. 2, 263 Buttm. Spr. 1, 351 Bekk. an. 516, 12 Arist. ap. Did. *I* 397), v. l. -ωμαι φ 848, -ησθα (Lob. l. l. 267 Krüger, Di. § 30, 2) et -ῃς, -ῃσι(ν) et -ῃ, du. -ητον, pl. -ητε, -ωσι(ν), opt. -οιμι, -οις, -οι, -οιμεν, -οιτε ο 435 (nam *K* 398 -ουσιν sec. Aristarch. cf. Ariston. h. l.) -οιεν (γ 228). imptv. ἔθελε (*E* 491) (et ἔθελ'). ptc. -ων, -ουσα. -ούσης *Ω* 289. -ούσῃ. -οντα, -ουσαν (γ 272). -οντες (ν 98), -οντας. ipf. ἤθελον (ι 334), ἤθελε(ν) (et ἤθελ'). du. ἠθελέτον (*Λ* 782), ἠθελέτην. pl. -ον sine augm. ἔθελον, ἔθελε(ν), pl. ἔθελον. ipf. iter. ἐθέλεσκες *I* 486, ἐθέλεσκε (*I* 353 et v. l. *Σ* 396), pl. ἐθέλεσκον *N* 106. fut. ἐθελήσω (ϑ 233), -εις (σ 362), -ει. du. -ήσετον (ϑ 316). aor. ἐθέλησα (ν 341), -ησεν (*Σ* 396). v. l. M. h. Cer. 328 ἐθέλοιτο, Herm. κεν ἕλοιτο. θέλεις h. Cer. 160 Merc. 274. -οι Ap. 46. -οιεν ο 317 (v. l. ἐθ.). θέλησθα h. Cer. 462 loco corrupto) volo, apud animum statuo, decerno, stat mihi sententia (cf. Buttm. Lex. 1, 26, qui distinxit inter ἐθ. et βούλομαι); opto, desidero, c. neg. οὐκ ἐθέλω, nolo, nego, mihi certum est non facere, weigere mich. absolut., acc. pronominum, inf., acc. c. inf., semel ὄφρα (*A* 133). Fulda, l. l. 238 Pottii originationem probat quod saepe θυμῷ et θυμός adduntur: halte fest im Geiste, will. I a) *P* 489 *Ψ* 894 θυμῷ σῷ ἐθέλοις (v. l. -εις), cf. ψ 258. ξ 445 ᾧ θ. ἐθέλῃ. *Φ* 65 περὶ δ' ἤθελε θυμῷ | ἐκφυγέειν, cf. *Ω* 236 (λύσασθαι). *Π* 255 ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ | εἰσιδέειν. *Φ* 177 τὸ δὲ τέτρατον ἤθελε θυμῷ | ἆξαι. b) *P* 702 οὐδ' ἄρα σοὶ ἤθελε θυμὸς | ἀμυνέμεν. ν 40 ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμός |. κ 498 οὐδέ τι θυμὸς | ἤθελ' ἔτι ζώειν κ. ὁρᾶν qui locus assumptus videtur Duentzero (N. J. f. Ph. 87 p. 738) δ 540 οὐδέ νύ μοι κῆρ | (v. l. οὐ. μοι ἦτορ) ἤθελ' ἔτι ζ. κ. ὁ., Fulda mutatum censet priscum morem loquendi. quamquam similiter dictum est: μ 193 ἐμὸν κῆρ | ἤθελ' ἀκουέμεναι. *I* 177 γ 342 395 η 184 228 σ 427 φ 273 ὅσον ἤθελε θυμός |. non in exitu versus λ 566 μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι - ἰδέειν, sch. HT. λ 565 νοθεύεται 568—627, cf. Teuffel, hom. Vorstell. Stuttg. 1848 p. 30 s. N. J. f. Ph. 57 p. 223. vituperaverunt hanc necyiae partem etiam Geppert 1, 45 Nitzsch, Sagenp. 130 Kirchhoff, Compos. d. Od. IV p. 91 alii. Ceterum in his satis saepe ipf. ἤθελε legi annotavit Fulda. c) Augetur vis verbi aliis modis: *Λ* 782 μάλ' ἠθελέτον, *K* 229 μάλα δ' ἤθελε. *Δ* 318 μάλα ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς ὣς ἔμεν. *Σ* 434 πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. h. Ven. 25 μάλ' οὐκ ἔθελεν. ξ 54 σ 113 ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις. *B* 357 ἐκπάγλως ἐθέλει νέεσθαι. h. Merc. 561 προφρονέως ἐθέλουσιν (FL. -ωσιν) ἀγορεύειν. II 1) absol. *K* 556 γ 231 η 315 π 198 ψ 186 ἐθέλων volenti animo, sponte, gern, de diis etiam: propitius. γ 272 ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν. *K* 291 ἐθέλουσα (propitia, vel ut) paraphr. μετὰ προθυμίας, cf. ο 449. ν 98 ἐθέλοντες propitii. *B* 132 ἐθέλοντα quamvis velim, cf. ο 74 si cupiat. ο 280 οὐ μὲν δή σ' ἐθέλοντα ἀπώσω cupidum. ε 155 ἰαύεσκεν παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ. *Δ* 300 *Ψ* 88 (καὶ) οὐκ ἐθέλων invitus. *N* 572 *Ψ* 36 ε 99 κ 573 χ 31 ω 307 οὐκ ἐθέλοντα, *Y* 87 καὶ οὐκ ἐ. β 110 τ 156 ω 146 καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης, cf. h. Cer. 124. *Z* 165 β 50 οὐκ ἐθελούσῃ. *T* 377 h. Ap. 473 οὐκ ἐθέλοντας. *Ω* 289 ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης. φ 345 ᾧ κ' ἐθέλω sc. δόμεναι. h. Cer. 137 ὡς ἐθέλουσι τοκῆες optant. *Ξ* 337 ἐθέλεις κ. τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. *T* 142 π 82 ρ 277 εἰ δ' ἐθέλεις, γ 324 εἰ δ' ἐ. πεζός sc. ἰέναι. *Δ* 37 ν 145 π 67 ω 481 ὅπως ἐθέλεις. ν 136 ὄφρ' ἔθελ' αὐτός dum lubebat, cf. *Δ* 346 ὄφρ' ἐθέλητον. h. Merc. 417 ὡς ἔθελ'. *Ω* 349 ε 4? ω 4 ὧν ἐθέλει, π 208 τοῖον ὅπως ἐ. ν 342 ᾧ κ' ἐθέλῃ. *Ξ* 120 ὡς Ζεὺς ἤθελε, ρ 424 τ 80 ἤθ. γάρ που. *K* 228 ἠθελέτην parati erant, cf. *K* 229 230 ε 169 αἴ κε θεοί γ' ἐθέλωσιν si constituant, cf. *I* 255. *Δ* 353 *I* 359 ἢν ἐθέλῃσθα καὶ εἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ si lubeat, cf. *Θ* 471 *N* 260 δ 391 υ 233 h. Merc. 181. *T* 147 δῶρα μὲν, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν ἢ τ' ἐχέμεν, Nic. ὑποστικτέον εἰς τὸ ἐθ. τοῦ παρασχ. ἀντὶ τοῦ παράσχες κειμένου, cf. La Roche. sed *I* 429 692 ἢν ἐθέλῃσιν si velit, cf. *Θ* 142 ι 520 de diis, *Σ* 306 εἴ κ. ἐ. si conetur. *Y* 243 α 349 ζ 189 ὅππως (κεν) ἐθέλῃσιν ad arbitrium Iovis. ρ 11 19 559 ὅς κ' ἐθ. *Ω* 355 σ 270 ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, cf. β 128 φ 280. β 54 ᾧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι. *Σ* 473

οππως τ' εθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο. γ 228 οὐδ' εἰ θεοὶ ὡς ἐθέλοιεν statuant. h. Merc. 274 Cer. 160 εἰ δὲ θέλεις. [Θ 551] οὐδ' ἔθελον (frui sacris?), melius η 305 ἐγὼ οὐκ ἔ. sequi. Ζ 523 ἑκὼν μεθίης τε κ. οὐκ ἐθέλεις. Acc. pronominum saepe pendet ab inf. omisso (Buttm. Lex. 1, 28 semper pendere putat). Η 182 ὃν ἤθελον αὐτοί optabant, sc. ἐκθορεῖν, κ 22 ὅν κ' ἐθέλῃσι vult. Ι 146 ἥν κ' ἐθέλῃσιν ἀγέσθω, cf. Ι 288 397 Φ 484 σ 47. λ 630 ἴδον οὓς ἔθελόν περ. 2) sed videtur etiam referri ad ἐθ. ν 40 Ι 177 etc. v. s. Ib ξ 54 σ 113 v. s. Ic. Κ 235 αἱρήσεαι ὅν κ' ἐθέλῃσθα ut lubet. Α 554 φράζεαι ἅσσ' ἐθέλῃσθα, sch. LV. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος (et Herod. cf. sch. BL) οὕτως, ὁ δὲ Σιδώνιος ὅττι, hic igitur ὁ. θέλῃσθα. ο 317 δρώοιμι ὅττι θέλοιεν, A 2. m. C GKMN et Bekk. ὅττ' ἐθέλοιεν, Friedl. N. J. f. Ph. 79 p. 825 ἅσσ' ἐ., cf. La Roche H. T. 235. ξ 172 ἔλθοι ὅπως μιν ἐγώ γ' ἐθέλω. 3) Inf. aor. de iis quae semel fiunt, praes. de iis quae diutius manent: τ 477 πεφραδέειν ἐθέλουσα. τ 589 ἐθέλοις μοι παρήμενος τέρπειν. λ 566 ἤθελε θυμὸς τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν. χ 198 οὐδέ τι θυμὸς | ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος σ 328 οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν, cf. ϑ 316 336 υ 141. δ 334 ρ 125 ἤθελον εὐνηθῆναι. Τ 71 ἐθέλωσ' ἰαυέμεν. δ 553 ἐθέλω ἀκοῦσαι nomen tertii viri, μ 193 ἐμὸν κῆρ | ἤθελ' ἀκουέμεναι, Ζ 281 ἐθέλῃ ἀκουέμεν, μ 49 ἀκουέμεν αἴ κ' ἐθέλῃσθα. a) inf. praes. σ 357 ἐθέλοις θητευέμεν dich entschlössest zu sein. Κ 227 ἔθελον ἕπεσθαι mit ihm zu sein. h. VII 12 δεσμοῖς ἔ. δεῖν. [Θ 40] Χ 184 h. Merc. 466 ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι, cf. τ 99 ἐξερέεσθαι. ; 64 αἰεὶ ἐθέλουσιν ἔρχεσθαι. Ο 132 ἐθέλεις …μεν; cf. β 364 ε 205, ϑ 237 (φαινέμεν) ι 494 …ερεθιζέμεν). Α 287 ἐθέλει ἔμμεναι, cf. Α 288 …κρατέειν) Γ 404 (ἄγεσθαι) Ι 674 (ἀλεξέμεναι). τ 281 πέμπειν ἤθελον, cf. Π 446. Ρ 98 …θέλῃ μάχεσθαι. h. Merc. 318 ἤθελεν ἐξαπα…ᾶν. Ο 210 νεικείειν ἐθέλῃσι, cf. Σ 278 (μάχεσθαι). σ 277 μνηστεύειν ἐθέλωσι, cf. σ 318 …μίμνειν). Ξ 110 ἐθέλητε | πείθεσθαι. h. Merc. 47 ἐθέλῃσι ἐξερεείνειν. γ 218 223 ἐθέλοι φιλέειν. Ρ 563 ἐθέλοιμι παρεστάμεναι κ. ἀμύνειν. h. Ap. 51 ἐθέλοις ἔμμεναι. Β 391 ἐθέλοντα μιμνάζειν, cf. Θ 10 (ἀρηγέμεν) Ο 722 …μάχεσθαι) Ω 218 (ἰέναι), Α 217 ἔθελεν προ…έχεσθαι. Η 169 ἔθελον πολεμιζέμεν. inf. praes. …epe cum negatione, nam qui non vult efficit …status maneat. Ι 356 οὐκ ἐθέλω πολεμιζέ…ν. Κ 311 398 οὐδ' ἐθέλουσιν | φυλασσέμεναι, Ξ 51 (μάχεσθαι). Ν 109 ἀμυνέμεν οὐκ ἐ. | ξ 90 (μνᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι) ρ 321 (ἐργάσθαι). Ι 436 οὐδέ τι ἀμύνειν ἐθέλεις, cf. Ο …2 Π 540. Κ 121 μεθιεῖ τε κ. οὐκ ἐθέλει πο…εσθαι. Σ 262 οὐκ ἐθελήσει | μίμνειν, cf. ρ …6 σ 362 ἔργον ἐποίχεσθαι) ϑ 223 ἐριζέμεν οὐκ …ν 341 οὐκ ἐ. μάχεσθαι. Ρ 433 οὔτ' ἠθελέτην …αι. Ι 353 οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ὀρνύμεν. h. …r. 193 οὐκ ἤθελεν ἑδριάασθαι. Ν 106 μίμνειν …κ ἐθέλεσκον. Γ 289 τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν. 233 οὐδ' ἐθέλητον | ἐκφερέμεν. π 400 οὐκ …λοιμι κατακτείνειν, cf. Ζ 141 (μάχεσθαι) 41 (λείπεσθαι). Δ 224 οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα …χεσθαι, cf. Φ 48 ο 72 (νέεσθαι). Φ 580 οὐκ …ελεν φεύγειν. Φ 366 οὐδ' ἔθελεν προ…ιν, ἀλλ' ἴσχετο, non recte Ariston. ἡ δ. ὅ. …ὶ τοῦ οὐκ ἠδύνατο· καὶ γ 121, cf. Ap. 86, Hes. Suid. I 2, 111 Buttm. Lex. 1, 28 Damm qui Ι 353 Ν 106 (ubi cf. La Roche) comparat, sch. B. ρ 321 τὸ γὰρ ἐθέλειν καὶ ἐπὶ τοῦ δύνασθαι καὶ ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι, melius Doed. Gl. 993 „zerstört die naivste Personification.“ Iptv. c. neg. Ε 441 μηδὲ θεοῖσιν | ἶσ' ἔθελ' φρονέειν noli. Η 111 μηδ' ἔθελ' - μάχεσθαι, cf. Β 247 (ἐριζέμεναι). Α 277 μήτε σὺ Πηλείδη ἔθελ' ἐριζέμεναι, Ariston. ὅ. ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον, ἵνα διαλύηται εἰς το ἔθελε, cf. Herod. (κρᾶσις τοῦ ἔθελε τρισυλλάβου γενομένου, ut caesura sit post ἔθελ', η vero et ε unum efficiant) et sch. BL., quamquam ἐν μιᾷ λέξει κατὰ συνέχειαν δύο ὀξείας οἱ παλαιοὶ οὐκ ἐτίθουν. Lehrs, qu. ep. 105 n. „plerumque quidem: sed non veritus est praeferre Aristarchus Πηλείδήθελ'.“ (an Πηλειδήθελ'?). Dindorf Bothe La Roche: Πηλείδη θέλ' cf. H. T. 235 et sic Friedlaender, N. J. f. Ph 79, 825, sed aliter ib. 808. b) inf. aor. non legitur post iptv: Α 116 Η 364 ἐθέλω δόμεναι, cf. Δ 380 Η 391 Ν 743 Σ 143 457 φ 348. π 428 ἔθελον φθῖσαι κ. ἀπορραῖσαι, cf. h. Ap. 414 (νῆα σχεῖν). Ζ 336 ἔθελον ἄχεϊ προτραπέσθαι, cf. λ 204 (ἑλέειν) ψ 75 (εἰπέμεν). ι 334 ἤθελον ἑλέσθαι, cf. ω 279. Ζ 165 ἔθελεν μιγήμεναι cupiebat, cf. Ο 615 ἔ. ῥῆξαι. Τ 187 ἐθέλω ὀμόσαι paratus sum, cf. Ι 120 Τ 138 (ἀρέσαι) α 405 (ἔρεσθαι) γ 243 (μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι) δ 619 ο 119 (ὀπάσσαι) ν 149 (ῥαῖσαι) τ 20 (καταθέσθαι). ε 219 ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἐλθέμεναι κ. ἰδέσθαι. ϑ 213 ἐ. ἴδμεν κ. πειρηθήμεναι. Β 284 ἐθέλουσιν θέμεναι, cf. Π 825 (πιέμεν). Δ 26 ἐθέλεις θεῖναι, cf. Ζ 150 Υ 213 Φ 487 (δαήμεναι) Ν 728 (περιίδμεναι) Π 442 Χ 180 (ἐξαναλῦσαι) Ω 203 (ἐλθέμεν) ο 80 (τραφθῆναι) 326 (καταδῦναι) τ 482 (ὀλέσαι). Σ 396 ἐθέλησεν | κρύψαι. β 328 ἐθέλει ἐλθεῖν. Α 399 ξυνδῆσαι ἤθελον Σ 116 Χ 366 ἐθέλῃ τελέσαι, cf. μ 349 (ὀλέσαι). Κ 231 ἤθελε καταδῦναι. ep. 4, 9 ἠθελέτην κλῆσαι. δ 287 ἀμείψασθαι ἤθελεν, cf. ι 262 (μητίσασθαι) ν 262 (στερέσαι). Α 408 ἐθέλῃσιν ἀρῆξαι, cf. Α 580 (στυφελίξαι) Κ 55 (ἐλθεῖν) Π 53 (ἀμέρσαι). Α 549 ἐθέλωμι νοῆσαι. γ 92 δ 322 ἐθέλῃσθα | ἐνισπεῖν. Η 375 ἐθέλωσιν | παύσασθαι, cf. Η 394. λ 105 αἴ κ' ἐθέλῃς' σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν Willens bist, sed sch. V. ἐὰν δύνῃ. Δ 41 ἐξαλαπάξαι | ἐθέλω. Β 123 ἐθέλοιμεν ἀριθμηθήμεναι. σ 286 ἐθέλῃσιν ἐνεῖκαι. Θ 23 ἐθέλοιμι ἐρύσσαι, cf. α 390 (ἀρέσθαι). β 86 ἐθέλοις ἀνάψαι. ο 435 ἐθέλοιτε πιστωθῆναι. h. Ap. 46 θέλοι θέσθαι. Rarius c. neg. Α 112 οὐκ ἔθελον δέξασθαι. Η 242 οὔ σ' ἐθέλω βαλέειν. Γ 241 οὐκ ἐθέλουσι καταδύμεναι, cf. Μ 171 (χάσσασθαι) Ρ 66 (ἐλθέμεναι) ξ 125 (μυθήσασθαι). Μ 110 οὐχ - ἔθελ' - λιπεῖν. [Ο 215] οὐδ' ἐθελήσει | ἐκπέρσαι. Ι 678 οὐκ ἐθέλει σβέσσαι. ν 277 οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι. γ 121 οὔ τις ὁμοιωθήμεναι ἤθελε, non recte Ariston. ἀντὶ τοῦ ἠδύνατο· καὶ Φ 366. Carnuth etiam ϑ 223 λ 105 ρ 321 comparat. h. Cer. 45 οὔτις μυθήσασθαι | ἤθελεν. κ 342 οὐδ' ἐθέλοιμι ἐπιβήμεναι, cf. Υ 135 (ξυνελάσσαι). c) uterque inf. ι 95 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι ἤθελεν οὔτε νέεσθαι. Θ 205 ἐθέλοιμεν ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν. Ι 486 οὐκ ἐθέλεσκεν οὔτ' ἰέναι οὔτ' - πάσασθαι. 4) Acc. c. inf. Ω 660 μ' ἐθέλεις τελέσαι. Τ 274 ἤθελ' - θάνατον γενέσθαι. [Ν 349] οὐδ' - ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι. Θ 210 οὐκ ἐθέλοιμι μάχεσθαι ἡμέας. Μ 69 ἐθέλοιμι τοῦτο γενέσθαι. π 318 οὐκ - ἐθέλοιμι | ἡμέας πειράζειν. Γ 67 μ' ἐθέλεις

πολεμιζέμεν ἠδὲ μάχεσθαι. 5) *Α* 133 *ἦ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὔτως ἧσθαι δευόμενον* visne ut ipse habeas, me vero carere, cf. s. *αὐτάρ* init. . . duas enim structuras miscuit Hom., *ὄφρα* ad *ἐθ.* refertur ut Nonn. 42, 159, cf. Maced. ep. 18, 3 (Jacobs, Anth. IV 85) *Λ* 465 *Ζ* 361 *Ε* 690 *Ι* 42 *Π* 652 *ο* 81 *ϑ* 345, recte Naegelsb. h. l., alii (Doederl. Classen, Beob. 1, cf. Piderit, N. J. f. Ph. 70, 69. Am. h. l. sed cf. Centralbl. 1869 p. 1243): ut s. dum habeas, quamquam talia non interponuntur. Inf. praemittitur verbo *ἐθέλω* in sententia primaria *Α* 268 *Ν* 106 *ϑ* 223 *ι* 95 *π* 100 atque *γ* 121 *δ* 287 h. Cer. 45 ubi etiam versu separatur, paulo saepius in secundaria *Α* 399 *Γ* 289 *Ν* 109 *Ο* 210 *μ* 49 *ν* 262 *σ* 277 *τ* 281 477 atque *Λ* 41 *Ι* 436 ubi versu separatur. V. l. *Λ* 319 *ἐθέλει* pro *βόλεται*, cf. Buttm. Lex. 1, 31.

ἔθνος (Bekk. *ϝέ* vituperatur a Leskieno, cf. Hoffm. qu. h. § 139. Doed. Gl. 988 ad *ἔθω* suesco, quod vituperat Benf. 1, 88 ad vah (vahu multus) vadh referens. similiter L. Meyer, vergl. Gr. 1, 77 vardh crescere. nom. et acc. sing. et pl.) multitudo, grex, examen, globus, nunquam: populus. Suid. I 2, 115 *τὸ πλῆθος.* syllaba *ἔθ.* semper in arsi (*Ο* 691 primi pedis, *ξ* 73 quarti). a) *Β* 87 *ἔθνεα μελισσάων,* [*Β* 469] *μυιάων ἔ. πολλά.* *ξ* 73 *ἔ. χοίρων.* *Β* 459 *ὀρνίθων ἔ. πολλά, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων*, unde assumptum et immutatum *Ο* 691 *ὀρν. αἰετὸς ἔθνος ἐφορμᾶται.* b) *κ* 526 *κλυτὰ ἔ. νεκρῶν*, cf. *λ* 34, *λ* 632 *ἔθνε' - μυρία νεκρῶν.* c) *Γ* 32 *Λ* 585 *Ν* 165 533 566 596 648 *Ξ* 408 *Π* 817 *ἑτάρων εἰς ἔθνος*, Bekk. *ἐς* ob sequens digamma. *Η* 115 *Ρ* 581 *μετὰ ἔ. ἑταίρων*, cf. *Λ* 595 *Ο* 591 *Ρ* 114 (*ἵκετο*), *Ρ* 680 (*κατά*), *Λ* 724 *ἐπέρρεε ἔθνεα πεζῶν*, Bekk. c. codd., al. *-ρεον.* *Ν* 495 *λαῶν ἔθνος.* *Β* 91 464 *τῶν ἔ. πολλά* Graecorum. *Μ* 330 *Λυκίων μέγα ἔ.* *Ρ* 552 *Ἀχαιῶν ἔθνος.*

ἔθω (Benf. 1, 373 skr. svadhâ Gewohnheit, i. e. sva-dhâ Selbstsetzung Kuhn 2, 134 s. eigenes Thun Curt. Et. 305. lat. sue-sco, cf. L. Meyer vgl. Gr. 1, 77 80 395, 443, ahd. sit-u, goth. sid-us. Minus bene Doed. Gl. 988. *ἕζειν* setzen, Wentzel, verba in *-θω* Breslau 1837 p. 15 *ε-ἶναι.* Fuit *ϝέθω* (Bekk.) et inde ratio augmenti cf. Ebert, Kuhn 4, 165 cf. Buttm. Lex. 1, 294. praes. ptc. suetus, et pf. consuevi. Absolute: *Ι* 540 *ἔρρεζ' ἔθων* more suo cf. Classen 3, 12, Hes. *εἰθισμένος τῷ ἔθει ἀγόμενος, ἢ ἐξ ἔθους παραγινόμενος*, cf. Suid. I 2, 116, E. M. 318, 46, sch. ABL. Wentzel l. l. Ariston. *ὅ. οἱ γλωσσογράφοι τὸ ἔθων ἀποδιδόασι βλάπτων. ἔστι δὲ ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν* (Ap. 63, 17). *Π* 260 *ἐριδμαίνωσι ἔθοντες*, Ap. 63, 17 *εἰθισμένως ἐπιφοιτῶντες* cf. sch. BL. EM. 319, 10, Hes. *ἐθιζόμενοι.* Cum inf. praes. *Ε* 766 *μάλιστ' εἴωθε πελάζειν*, cf. *ρ* 394 (*ἐρεθιζέμεν αἰεί*). *Θ* 408 [422] (*μοὶ*) *ἔωθεν ἐνικλᾶν*, E. M. 306, 50 *ἐξ ἔθους ἔχει . . . οἱ Αἰολεῖς τὸ εἴωθα, ἔωθα λέγουσιν.* *Ζ* 508 [*Ο* 265] *εἰωθὼς λούεσθαι*, Ariston. *Ο* 265 *ἀθ. στίχοι δ' κ. ἀστερίσκοι παράκεινται ὅτι οἰκειότερον Ζ* 508. *Ε* 203 *εἰωθότες ἔδμεναι.* absol. *Ε* 231 *ἡνιόχῳ εἰωθότι* qui regere solet (Doed. Gl. 988 contra Damm.) Did. *οὕτως εἰωθότε κ. Ἀρίσταρχος κ. σχεδὸν ἅπαντες*, sed Vind. V *-ότε* i. e. equi sueti. (*ἦθος ἠθεῖος ἀηθέσσω*).

εἰ (osc. svai, umbr. svē, lat. si, de radice sva-, cf. L. Meyer, Kuhn 6, 209 vgl. Gr. 1, 54 150 199. Curt. Et. 601; aliter Benf. 1, 401 cf. Pott, E. F. 1^1, 138. Hartung, Part. 2, 198. Bekk. *εἰ* pro *αἴ* q. v. E. M. 307, 24 *συναπτικὸς σύνδεσμος* I si, c. indic. praes. pf. (ipf. aor.) Lex. Seg. 144, 3 *ἀναλογώτερον τὸ μετὰ ὁριστικῆς.* ind. praes. et pf. cf. Naegelsb. exc. VII a) *Α* 116 *ἐθέλω εἰ τό γ' ἄμεινον* sc. *ἐστίν*, cf. *Ξ* 125 *Ω* 224. *Α* 564 *εἰ οὕτω ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι*, cf. *Ε* 184 *Λ* 366 *Υ* 453 *Ξ* 196 196 *Σ* 427 427 *ε* 90 90, *Φ* 192 *β* 274 *γ* 324 *δ* 831 *ζ* 150 153 *ξ* 44 *ν* 207 *χ* 321 h. Ven. 145. *Α* 173 *φεῦγε εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται*, cf. *Α* 393 *Ι* 42 *Μ* 361 *Υ* 372 *Δ* 362 *ϑ* 142. *Ζ* 142 *εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν ἆσσον ἴθι*, cf. *Η* 204 *Ι* 247 371 *Β* 357 *Γ* 67 *Κ* 9 176 239 *Λ* 794 *Π* 36 450 494 *Τ* 142 305 *α* 27 376 *β* 138 141 *ε* 139 *ι* 529 *κ* 386 473 *λ* 49 *π* 82 256 300 387 *ρ* 277 *σ* 61 h. Cer. 160. *ρ* 19 *δός, εἴ ποθί ἐστι.* *δ* 193 *εἴ τί που ἔστι πίθοι μοι.* *Α* 178 *εἰ καρτερός ἐσσι, θεὸς ἔδωκεν* *γ* 93 *δ* 323 *ἐνισπεῖν, εἴ που ὄπωπας*, cf. h. Merc 199 Cer. 71. *π* 320 *ὕστερα πένεσθαι, εἰ ἐτεό γέ τι οἶσθα.* *γ* 129 *πατὴρ τεός, εἰ ἐτεόν γε κείνου ἔκγονός ἐσσι.* *ο* 403 *Συρίη κικλήσκεται, εἴ που ἀκούεις.* cf. h. Ven. 111. *Α* 280 *εἰ καρτερός ἐσσι, ἀλλ' ὅδε φέρτερός ἐστιν* (Bekk exp.). *τ* 85 *εἰ ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν, ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος.* *Γ* 402 *ἄξεις εἴ τι φίλος* sc. *ἐστίν*, cf. *Ψ* 832. *Τ* 264 *εἰ δέ τι ἐπίορκον, ἐμοὶ δοῖεν*, cf. *ι* 532. *Ρ* 488 *κεν ἐ ποίμην εἰ ἐθέλεις*, cf. *Τ* 327 *υ* 315. *ρ* 475 *που ἐρινύες εἰσίν, κιχείη.* *Ζ* 128 *εἰ εἰλήλο θας, οὐκ ἂν μαχοίμην.* *Χ* 52 *εἰ τεθνᾶσιν ἄ γος ἐμοί*, cf. *υ* 208. *η* 199 *εἰ δέ τις εἰλήλο θεν, περιμηχανόωνται.* *Ν* 256 *εἰ λέλειπτα οἰσόμενος.* *εἰ μή* nisi forte: *Ε* 177 *εἰ μή τ θεός ἐστι*, cf. *τ* 346. *β* 71 *ἐάσατε, εἰ μή πο ἔρεξεν.* c. fut. *Ι* 231 *εἰ μὴ δύσεαι.* sine verb post negationem: ausser *Ρ* 477 *τίς ἄλλος ὁμοῖ εἰ μὴ Πάτροκλος;* cf. *Σ* 193 *Ψ* 792 *μ* 3 *ρ* 383 h. Cer. 78. h. Cer. 24 *οὐδέ τις ἤκουσε εἰ μὴ Ἑκάτη ἄιεν.* *Η* 98 *λώβη ἔσσεται, εἰ τις εἰσιν*, cf. *Η* 117 *Θ* 466 *Χ* 49. *Ν* 316 *ἐλόωσι καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.* cf. *Υ* 1 *Φ* 372 *Χ* 389, *η* 320 *κ* 66, 443 h. Merc. 2 *Η* 359 *Μ* 233 *εἰ ἀγορεύεις θεοὶ φρένας ὤ σαν.* *Θ* 415 *ἠπείλησε, εἰ τελέει.* abest apo sis: *Ζ* 150 *Υ* 213 *Φ* 487 *εἰ δ' ἐθέλεις δα ναι*, cf. *ο* 80. *Ξ* 331 *εἰ λιλαίεαι, πῶς κ'* cf. *λ* 380. *Ψ* 548 *εἰ δέ μιν οἰκτείρεις καί φίλος ἔπλετο ἔστι.* *καὶ εἰ* etiamsi: *Ο* 51 *καὶ μάλα βούλεται ἄλλη*, cf. *Υ* 371 *Ν* 316. *οὐ εἰ* ne tum quidem si: *ε* 80 *οὐδ' εἴ τις να* cf. *Ε* 645. Admodum varia in his sunt gen apodoseos quae saepe non ita arcte coha cum sententia secundaria. Est *εἰ* interdum re certa vertique quodam modo potest: cum *Ο* *Η* 98 117 *Κ* 176 *Π* 494 *Φ* 372 *γ* 376 *δ* *ν* 238 *σ* 80 *χ* 45, saepius non tam est dubit tis num quid sit, sed eius qui concedit sum in tempus aut negat se iam curare num Saepe quando satis constat additur *δή.* *εἰ* si quidem, cum appareat s. si apparet ita cf. Naegelsb. ad *Α* 61 *ὀίω ἀπονοστήσειν ε πόλεμος δαμᾷ κ. λοιμός*, paraphr. *ἐπειδή* Roche *δαμᾷ* fut. esse statuit, est certe de praesenti: cf. *Α* 574 *Ι* 434 *Κ* 242 433 *Λ* 138 (Aristophanes vel Aristarchus *τούς* pro *δή* sch. AV atque ita Bekk.) *Ν* 111 *Ξ* 337 *Ω* 140 406 660 *α* 82 *γ* 376 *δ* 739 *ι* 410 *ν* 238 *ο* 328 *ρ* 484 *σ* 80 *φ* 253 *ψ* 107 286 *ω* pfti in his non alia est vis atque praese est enim de re praeterita quae manet.

οὐ μενέουσ', εἰ δή σφιν ἐφῆπται, cf. Π 66 Σ 120 β 171 χ 45. b) Aor. et ipft. de iis quae semel facta effecerunt ut quid sit: Φ 216 εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε ὀλέσσαι, πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζε, cf. Ι 300 Χ 285 ν 98 h. Cer. 398. Μ 217 ἐκτελέεσθαι ὀίομαι, εἰ ἐτεόν γε ὄρνις ἦλθε, cf. Ε 104 Μ 348 ζ 282 ρ 106 ω 352. Ν 153 χάσσονται εἰ ἐτεόν με ὦρσε, cf. Σ 305. ζ 179 δός, εἴ τί που ἔχες. Ο 724 εἰ δή ῥα τότε βλάπτεν, νῦν ἐποτρύνει, cf. Δ 321. Α 394 λίσαι, εἴ ποτε δή τι ὤνησας, cf. Α 40 503 χ 359, h. Cer. 64. Α 39 εἴ ποτε ἔρεψα, κρήηνον si quando, cf. Ε 116 Ο 372 Χ 83 γ 98 δ 328 763 ρ 240. Ω 705 ὄψεσθε ἰόντες εἴ ποτε χαίρετε videte (sch. V.) si s. quoniam quondam gaudebatis. Α 290 εἰ δέ μιν ἔθεσαν, τούνεκά οἱ προθέουσιν. Ω 426 (οὔ ποτ') ἐμὸς πάϊς εἴ ποτ' ἔην γε | λήθετο, non recte sch. B. καθ' ὃν ἔζησε χρόνον (paraphr.), sed est lugentis qui dubitare se simulat num habuerit filium quo iam privatus est, cf. ω 289. tantus enim luctus est ut videatur sempiternus fuisse. Γ 180 δαὴρ ἐμὸς (ἔσκε), εἴ ποτ' ἔην γε, Herm. ad Viger. 946 „si recte dici potest fuisse quod ita sui factum est dissimile ut fuisse unquam vix credas. non recte Heyne (IV 485) „εἴ ποτε dictum esse pro ὁπότε, ὅτε, ἐπειδή". aut Eust. 401, 18 οὐ νῦν ἐστίν, ἀλλά ποτε ἦν, (ridicule sch. BL.) cf. Naegelsb. h. l. et de partic. γέ Nurnberg 1850, Thiersch, Gr. § 328, 3, Uebelen, allg. Schulztg. 1833 II p. 821. Rost ap. Damm. s. εἰ Sarpe, de form. Homer. Rostock 1828. τ 315 σημάντορες, οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν εἴ ποτ' ἔην γε|. Omittitur γε in introitu versus: ο 268 πατὴρ δέ μοί ἐστιν Ὀδυσσεύς |, εἴ ποτ' ἔην. Λ 762 ὣς ἔον εἴ ποτ' ἔον (codd. multi ἔην) γε si re vera talis fui, sch. V. εἴ ποτε ἦμην. νῦν γὰρ οὐκέτ' εἰμί, melius: nunc enim vix bene memini, num fuerim. c) Α 302 524 Ζ 376 Θ 18 167 Π 667 Τ 108 Ψ 579 α 271 δ 832 ι 37 112 φ 217 ψ 35 ω 336 | εἰ δ' ἄγε si vero ais age, cf. Ρ 685 Ψ 581 β 178 χ 391 (in secundo pede), Χ 381 | εἰ δ' ἄγετ', cf. s. ἄγε 1. Eust. 107, 17 τινὲς μὲν σχῆμα νοοῦσιν ἐλλείψεως, οἷον εἰ δὲ βούλει ἄγε πειρήθητι· ἕτεροι δὲ καὶ τοῦτο σχῆμα ἐκ παραλλήλου φασί, δύο ἐνταῦθα ἰσοδυνάμων κειμένων λέξεων, τοῦ τε εἰ παρακελευσματικοῦ καὶ τοῦ γε ἀντὶ τοῦ εἶα ἄγε ... ἄγε δή, φέρε ὡς τοῦ ἢ λαμβανομένου ... καὶ ἀρέσκει οὕτω τῷ Νικάνορι (cf. Friedlaend. Nic. p. 30) καὶ δοκεῖ πιθανῶς οὕτως ἔχειν. ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς εὑρεθήσονται τοιαῦτα σχήματα ἐν οἷς τὸ μὲν εἰπεῖν εἰ δὲ βούλει ἄγε, ποίησον τόδε, οὐκ ἔσται εὔοδον· τὸ δὲ εἰπεῖν εἶα δὲ ἄγε ποίησον, πάνυ εὐοδωθήσεται, cf. 1410, 41. 1080, 7. indicavit talem locum Eust. 1519, 31 ad 832 ubi satis severe: φανερῶς ἐνταῦθα κεῖται ἀντὶ τοῦ εἶα δὴ ἄγε κατὰ θέσιν παράλληλον ταυτοδύναμον. τὸ γὰρ εἰπεῖν ... εἰ δὲ βούλει ἄγε ἀδιανόητόν ἐστι cf. ad χ 391 1931, 53, quamquam ne sic quidem efficiet ut his vox statuatur ap. Hom., neque ipse semper idem sensit cf. 714, 33 (Ι 167) Ι 1316, 38 (581 v. l. αἴ) cf. Damm 328. Similis et ellipsis Ι 47 εἰ δὲ καὶ αὐτοί φευγόντων, sch. BL. προστακτέον εἰς τὸ αὐτοί, καὶ λείπει τὸ θέλουσι φυγεῖν, ἢ κοινὸν τὸ ἐπέσσονται θ. ν., cf. sch. D. Eust. 734, 34 (σχῆμα ἐλλείψεως οὐ μόνον γοργὸν ἀλλὰ καὶ σεμνόν), non recte Nicanor: ἄμεινον δὲ ὑφ' ἕν μὲν ἀναγινώσκειν εἰ δὲ κ. α. φευγόντων, στίζειν δὲ ἐπὶ τὸ γαῖαν, ἵνα λέγηται μὲν ἀποφατικῶς ... ἄγε δὴ καὶ οὗτοι φευγέτωσαν εἰς τὰς πατρίδας. Ι 262 εἰ δέ, σὺ μέν μευ ἄκουσον, i. e. si vis, non recte Nic. ἄγε δὴ σὺ μ. μ. ἄ. 2) Ind. aor. (et ipf.). Aliter εἰ quod est dubitantis, de praeteritis quae constat fuisse esse non potest nisi quando duo ita cohaerent ut alterum sine altero non futurum fuisse dicatur. additur sic apodosi plerumque κε, rarius ἄν atque aor. pro plqpf. esse videtur. a) Β 156 ἔνθα κεν ἐτύχθη, εἰ μὴ εἶπεν fuisset nisi dixisset, cf. Γ 374 Ε 680 Ζ 75 Η 106 Θ 91 132 218 Λ 312 751 Ν 725 Ξ 259 Ο 123 Π 700 Ρ 531 611 Σ 151 Υ 291 (ἀπηύρα) Φ 212 545 Ψ 155 383 541 Ω 715 (μετηύδα) δ 364 503 ε 427 437 φ 227 ψ 242 ω 42 529 h. Cer. 243 313. Θ 366 εἰ τάδε ᾔδεα, οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε. ψ 220 οὐδέ κεν ἐμίγη, εἰ ᾔδη. Μ 292 οὐδ' ἂν ἐρρήξαντο, εἰ μὴ ὦρσεν. Ο 460 κεν ἔπαυσε εἰ ἐξείλετο, cf. Π 618 γ 256 ι 497 λ 317 ψ 21. Π 686 εἰ φύλαξεν, ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε, cf. ε 40. Σ 398 τότ' ἂν πάθον, εἰ μὴ ὑπεδέξατο. δ 732 εἰ πυθόμην τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε ἤ κέ με ἔλειπεν. ipf. pro aor. atque κε repetitur.. aliter: Ψ 526 εἰ δέ κε γένετο τῷ κεν παρέλασσεν. b) Ε 897 εἰ γένευ καί κεν ἦσθα. ξ 67 τῷ κε ὤνησεν εἰ ἐγήρα cf. ω 284. sed saepe in his ipf. pro aor. est Η 274 καί νύ κε οὐτάζοντο εἰ μὴ ἦλθον. Χ 203 πῶς κεν ὑπεξέφυγεν εἰ μὴ ἤντετο. Λ 505 οὐδ' ἂν χάζοντο, εἰ μὴ παῦσαν. Ψ 491 καί νύ κε γένετο, εἰ μὴ ἀνίστατο κ. κατέρυκεν, cf. Ψ 734 (καί νύ κε πάλαιον). ω 51 καί κ' ἔβαν εἰ μὴ κατέρυκε. π 221 καί νύ κ' ἔδυ εἰ μὴ προσεφώνεεν. sine partic. κε s. ἄν: ν 385 ἦ φθίσεσθαι ἔμελλον εἰ μὴ ἔειπες. ν 332 κέρδιον ἦεν εἰ νόστησε. δ 293 οὐ τάδ' ἤρκεσε οὐδ' εἰ ἦεν. δ 172 ἔφην φιλησέμεν εἰ ἔδωκε. c) habet apodosis optativum, cf. Thiersch Gr. § 333, 4, Krüger Di. § 54, 3, 11. Β 80 εἰ ἄλλος ἔνισπεν, ψεῦδός κεν φαῖμεν κ. νοσφιζοίμεθα, ubi miscentur duae structurae: si narrasset, haud scio an dicamus (Krüger, Di. § 54, 12, 4 Naegelsb. Am. cf. La Roche h. l.), satis singulariter paraphr. ψεῦδος ἂν ἐλογισάμεθα κ. νοσφιζοίμεθα. Ω 220 εἰ ἄλλος ἐκέλευεν, ψεῦδός κεν φαῖμεν si iuberet. α 237 οὔ κε ἀκαχοίμην εἰ δάμη, Est opt. pro ind. Ρ 71 ἔνθα κε φέροι εἰ μὴ ἀγάσσατο. Ariston. ἡ δ. ὅ. τοὺς χρόνους ἐνάλλαχε καὶ τὰ ῥήματα· ἔδει γὰρ φάναι, τόδε δ' ἂν ῥαδίως ἔφερεν (ἤνεγκεν?) Ε 312 καί κεν ἀπόλοιτο, εἰ μὴ νόησε (Ariston.), cf. Ε 389. — 3) ind. fut. de iis quae quis certo fore confidit. [Μ 248] εἰ ἀφέξεαι ἠὲ ἀποτρέψεις, ὀλέσσεις, cf. Σ 268 Υ 26 129 Ω 206 ep. 15, 9 Β 379 (ποτέ). Ε 350 εἰ πωλήσεαι, σ' ὀίω ῥιγήσειν, cf. h. Merc. 176. Ξ 62 φραζώμεθα, εἴ τι νόος ῥέξει si quid proficiet (num?) Β 387 οὐ παυσωλὴ μετέσσεται, εἰ μὴ νὺξ διακρινέει. μ 382 εἰ οὐ τίσουσι, δύσομαι. ep. 16, 4 εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐχ ἑστήξομεν. deest apodosis [Θ 423] ἀλλὰ σύ γ' αἰνοτάτη, εἰ ἐτεόν γε τολμήσεις, cf. β 115. Ν 97 εἰ μεθήσετε, νῦν δὴ εἴδεται, cf. Ν 375 (εἰ δή). Ο 162 εἰ οὐ ἐπιπείσεται ἀλλ' ἀλογήσει, φραζέσθω, π 274 εἰ ἀτιμήσουσι, τετλάτω, cf. Ρ 154. Ο 178 εἰ οὐ ἐπιπείσεαι ἀλλ' ἀλογήσεις, ἠπείλει ἐλεύσεσθαι. Ο 186 ὑπέροπλον ἔειπεν. εἰ με καθέξει, cf. Ε 717. ω 434 λώβη ἐστί, εἰ δὴ μὴ τισόμεθα, cf. φ 170. Φ 463 οὐκ ἄν με μυθήσαιο ἔμμεναι, εἰ δὴ πτολεμίξω (ol. volgo et

Bekker -ζω), cf. Α 294 Ω 57. Ω 296 εἰ οὐ δώσει, οὐκ ἂν κελοίμην. II Coni. Lex. Seg. 144, 5 οὐ μέντοι τὸ μετὰ ὑποτακτικῆς, πλὴν τῶν ποιητικῶν, cf. Thiersch, § 329. Proxime ad tale fut. accedit coni. c. part. κέ (ἄν) quo significatur nos exspectaturos num futura ex exspectatione sint casura: Β 258 εἴ κ' ἔτι σε κιχήσομαι (i. e. -ωμαι), μηκέτι κάρη ἐπείη μηδ'-εἴην εἰ μὴ - δύσω, ubi Ulixes nescius num sit inventurus significat id se brevi cogniturum (coni. c. part. κε), scit vero iam quid sit facturus si invenerit (fut. δύσω), non recte igitur Ariston. ὅ. περισσὸς ὁ κέ, melius Did. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος εἰ δέ τι, ὁ δὲ Ζηνόδοτος εἴ κ' ἔτι . . . . Πτολεμαῖος κιχείομαι, cf. Ε 351. ε 417 εἰ δέ κ' ἔτι - παρανήξομαι δείδω ubi fut. potest statui pro coni. ut Ρ 557 ἔσσεται, εἴ κε ἑλκήσουσιν, Eust. 1118, 1 al. ἑλκύσωσιν, Valck. -ήσωσιν cf. Heyne VII 371, v. l. -ύσουσι, cf. Ε 212. Ariston. περισσὸς ὁ κέ | utitur Hom. et fut. et coni. Α 135 εἰ μὲν δώσουσι —· εἰ δὲ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δὲ κεν ἕλωμαι, cf. Α 324, (Naegelsb. h. l. et exc. VII 3) si (ut certe confido fore) dabunt (bene est), sin (ut brevi cognoscetur) non dent. Non possunt talia addi nisi b) futuris aut iis quae futuri habent vim, coni. vero aor. nobis pro fut. ex. esse videtur: Β 364 εἰ δέ κεν ὡς ἔρξῃς καί τοι πείθωνται, γνώσεαι si feceris atque obediant i. e. si Graecis obedientibus feceris. Δ 415 ἕψεται, εἴ κεν δῃώσωσιν, cf. Η 81 [Θ 535] Ι 604 Κ 449 (εἶσθα) 452 Λ 315 455 Π 499 Ρ 29 Υ 181 β 220 ξ 140 π 403 τ 488 496 φ 213 338 χ 345 h. Merc. 174 Ven. 286 et sine apodosi Χ 111. Γ 288 εἰ ἂν ἐθέλωσιν, μαχήσομαι. Κ 106 μιν οἴω | μοχθήσειν, εἴ κεν μεταστρέψῃ, cf. Μ 71. Ξ 368 ἔσσεται, εἴ κεν ὀτρυνώμεθα si adhortemur, cf. Υ 138 τ 327 φ 364 Φ 553 Χ 99. c) imperat. Γ 281 εἰ μέν κεν καταπέφνῃ, ἐχέτω· (284) εἰ δέ κε -κτείνῃ, Τρῶας ἀποτινέμεν, cf. Ε 131 820 Η 77 Ι 135 277 Π 87 α 289 μ 299 ξ 395 ρ 79 82. Ο 297 στείομεν, εἴ κεν ἐρύξομεν (v. l. ὥς κεν). μ 53 εἰ δέ κε λίσσηαι λῦσαί τε κελεύῃς, οἵ σε διδέντων si roges cf. μ 163. ξ 398 εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν, βαλέειν. d) praes. de re quae manet vel semper fit eodem modo: Α 391 καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλεται, cf. Θ 478 Χ 349 Ψ 344 ε 470 π 254. Ο 498 οἶκος ἀκήρατος sc. ἐστί εἴ κε οἴχωνται cf. [ζ 313] η 75 λ 112 μ 139 π 405 h. Ap. 235. Deest apodosis Ρ 91 94 ε 466 ubi δείδω vel simile quid suppletur, cf. Φ 567, aliter Nicanor, cf. Friedl. Nic. 32. φ 260 εἴ κ' εἰῶμεν, wenn wir die auch lassen, Aristarchus (Ariston. Π 559) supplebat: καλῶς ἂν ἔχοι, cf. La Roche h. l. similiter aor. utitur de re quae manet: Ι 412 εἰ μέν κ' ἀμφιμάχωμαι ὤλετο νόστος, cf. Ι 414. e) opt. c. part. κε s. ἄν Ι 362 εἰ δέ κεν δώῃ, κεν ἱκοίμην cf. Ρ 39. Ν 379 καί κε τελέσαιμεν, δοῖμεν, εἴ κε ἐκπέρσῃς. α 287 εἰ μέν κεν ἀκούσῃς ἤ τ' ἂν τλαίης, cf. β 218 μ 137 λ 110 φ 114. optat. sine part. Ε 212 εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι, τάμοι, fut. pro coni. aor. f) Raro ἄν additur pro κέ: Σ 273 εἰ δ' ἂν πιθώμεθα, ἕξετε. Φ 556 εἰ δ' ἂν ἐάσω, -ἂν ἱκοίμην, cf. Friedl. Nic. 31. Nonnunquam coni. est sine part. Α 340 μάρτυροι ἔστων, εἴ ποτε δὴ γένηται. Κ 346 εἰ παραφθῇησι, προτιειλεῖν (Spitzn. La Roche, opt. -αίησι Bekk.[2] cf. Krüger § 30, 1, 5). ε 471 εἴ με μεθήῃ, δείδω cf. η 204 μ 96 348. ξ 373 οὐδὲ ἔρχομαι, εἰ μή που ὀτρύνῃσιν. ε 221 εἰ ῥαίῃσι, τλήσομαι. III Opt. est mere 1) optantis, non sumentis esse quae non iam sunt: solet praemitti ἀλλά quae est vox hortantis (sed cf. Ο 571?) utinam. Κ 111 ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε καλέσειεν, sch. ed. Bachmann οἱ μὲν τὸ εἴ ὡς εἴθε. οἱ δὲ ἐλλειπτικῶς τὸ θέλω. παρακελευσματικόν ἐστι τὸ εἴ, οἷον ἀλλ' ἄγε τις κ. τ. καλεσάτω (Nicanoris?). Π 559 ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθα, Did. ἐν τῇ Ῥιανοῦ ἀλλ' εὖ μιν (Mayhoff, Rh. 17), neque melius Ariston. ἡ δ. ὅ. ἔξωθεν ὑπακουστέον τὸ καλῶς ἂν ἔχοι. Ω 74 ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν. cf. sch. BM. (Nic.?) ... A, Nic. ad Ι 45 τοῦ εὐκτικοῦ ἀντὶ προστακτικοῦ κειμένου ὡς ω 491· ἀπρεπὲς γὰρ εὔχεσθαι τὸν Δία, quamquam non dedecet Iovem mitibus verbis uti: utinam aliquis vocet i. e. aliquis vocato, sed Nicanor putabat εἴ esse εἶα agedum, et καλέσειεν pro -άτω. Κ 222 ἀλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἕποιτο, ubi Nicanor q. cf. dubitabat quid statueret. h. Ap. 79 Merc. 51... ἀλλ' εἴ μοι τλαίης, cf. Ap. 59 (loco corrupto 267. Solet addi γάρ: εἰ γάρ utinam, Suid. I 2, 748 Hes. εἴθε γάρ. Hermann ad Vig. 75... de iis dixit esse quae fieri posse credimus sed c. part. εἴθε de iis quae aut non sunt aut non sunt futura, sed Ν 825 εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς πάϊς εἴην, τέκοι δέ με Ἥρη, ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει, cf. [Θ 538]. Nitzsch ad α 265 αἲ γάρ esse eius qui optat atque simul quid in animum inducit facere, vel votum suum corrigit. Neutrum Bäumlein, Modi 21... probat. certe ρ 496 εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος γένοιτο est simpliciter optantis (Am. ad ο 51... sed si quis animo commoto optat, solet εἰ γάρ praemittere, cf. Ρ 561 ρ 513. additur κέν praeter morem: ο 545 εἰ γάρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις utinam ruri, ut sumo fore maneas (?) h. Ap. 51 εἰ γάρ κ' ἐθέλοις ἕδος ἔμμεναι. ad narrandum quasi deflectitur σ 36... εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις γένοιτο, δρέπανον μὲν ἐγὼν ἔχοιμι, καὶ δὲ σὺ ἔχοις, ποίη δὲ παρείη, εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἶεν τετράγυον δ' εἴη, εἴκοι δ' βῶλος· (515) τῷ κέ μ' ἴδοις, sed Ν 485 εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γε γενοίμεθα, αἶψά κεν φέροιτο νο... est optantis sed proprie: nam (γάρ) si eadem aetate essemus, Ernesti: quodsi, cf. π 148. at que sunt in quibus multis interpositis Homeru... redeat ad exordium suum: γ 218 εἰ γάρ σ' ὣς ἐθέλοι φιλέειν, — (223) εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν, τῷ κέν τις ἐκλελάθοιτο. Ν 276 εἰ γὰρ λεγοίμεθα, (287) οὐδέ κεν ἔνθα ὄνοιτο. α 2... εἰ γὰρ σταίη, τοῖος ἐὼν —, (265) τοῖος ἐὼν ὁμιλήσειεν. πάντες κε γενοίατο cf. Ι 515 322 Ρ 156. 2) Nam cum in sola cogitation... versetur opt. utuntur eo qui significare volunt du... ita cohaerere ut alterum sine altero cogitari ne... possit, non curantes num revera sint sed co... tisi esse non posse nisi coniuncta. a) Quoru... si prius ponitur (εἰ), sumimus (κέν s. ἄν) es... posterius; Ε 273 εἰ λάβοιμεν, ἀροίμεθά κ... cf. Δ 257 Δ 34 Η 129, Ι 379 380 385 (οὐδ... Π 623 Ρ 102 160 399 (οὐδέ) α 163 λ 501 μ ... (οὐδέ) ξ 132 ρ 223 σ 376 (ὁρμήσειε, εἴη) χ ... (οὐδέ) 62 h. Cer. 166 221 Δ 135. Ζ 28... ἴδοιμι, φαίην κεν. cf. Η 28 Θ 196 Ξ 20... β 251 γ 115 (οὐδέ) ι 456 (δή) π 105 ρ 407 223 246 357 384 υ 327 381 φ 195. Θ 22 ... ἂν ἐρύσαιτε, οὐδ' εἰ κάμοιτε, cf. Ω 653. Ι 5... εἰ μὴ φέροι, οὐκ ἂν κελοίμην. Μ 322 εἰ μὲ... λοιμεν, οὔτε κεν αὐτὸς μαχοίμην, cf. ...

ο 435 σ 254 τ 127. P 156 εἰ ἐνείη, αἶψά κε ἐρυσαίμεθα, cf. O 49 (δή) δ 224 225 (οὐδέ) μ 78 (οὐδέ) ρ 313 σ 371. X 20 ἦ ἂν τισαίμην, εἰ παρείη, cf. Ω 366 β 62 γ 228 (οὐδέ). Ψ 274 εἰ ἀεθλεύοιμεν, ἦ τ' ἂν φεροίμην, cf. h. Ven. 241. ε 178 οὐδ' ἂν ἐπιβαίην, εἰ μὴ τλαίης, cf. Π 746 (δή). ι 278 οὐδ' ἂν πεφιδοίμην, εἰ μὴ κελεύοι. κ 343 οὐδ' ἂν ἐθέλοιμι, εἰ μὴ τλαίης. Subiunguntur talia opt. mero E 215 κάρη τάμοι, εἰ μὴ θείην cf. π 103, vel coni. Ψ 894 πόρωμεν, εἰ ἐθέλοις (v. l. -εις). b) Etiam prius membrum nonnumquam habet κέ, quia non est sed pro tempore sumitur quasi sit, quamquam non necessario additur κέ neque post Hom. addi solebat, quia εἰ part. satis significatur sumptio. Naegelsb. exc. VIII conditionem quae εἴ κε habeat ab alia conditione suppleta pendere, putat cf. Hartung, Part. II 265 qua ratione vix quidquam est impeditius. Rost quae εἴ κε habeant fieri posse putat, Nitzsch Anm. I 155 „nicht eine Hoffnung auf Erfüllung, sondern ein kühnerer, auf stärkerer Voraussetzung beruhender Gedanke", quibus difficillimum est recte uti. I 141 εἰ δέ κεν ἱκοίμεθα, γαμβρός κέν μοι ἔοι, cf. I 283 η 315. τ 589 εἴ κ' ἐθέλοις, οὔ κε χυθείη. β 76 εἴ χ' ὑμεῖς φάγοιτε, τάχ' ἂν εἴη, cf. ϑ 353 I 445. Z 50 K 381 τῶν κεν χαρίσαιτο, εἴ κεν πεπύθοιτο (cf. Λ 135). subiunguntur talia etiam aliis verbi modis: X 220 οὔ οἱ ἔστι, οὐδ' εἴ κεν πάθοι, X 351 οὐδ' εἴ κεν ἄποινα στήσωσι, οὐδ' εἴ κεν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι (Bekk. c. Vind. V ἀνώγῃ), ubi coni. de iis quae Achilles confidit se brevi visurum, opt. de re quam non tam putat fore quam pro libitu fingit sumitque, cf. Ψ 346. cf. multa in his fluctuant. abest κέν ab apodosi T 322 οὐ πάθοιμι, οὐδ' εἴ κεν πυθοίμην, et Δ 17 εἰ γένοιτο, ἦ τοι οἰκέοιτο. habet apodosis fut. A 60 ἄμμε ὀίω ἀπονοστήσειν, εἴ κεν φύγοιμεν, cum part. κέν μ 345 εἰ δέ κεν ἀφικοίμεθα· αἶψά κε τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν. ρ 539 εἰ ἔλθοι, αἶψά κε ἀποτίσεται. Y 100 εἰ τείνειεν, οὔ με νικήσει. Λ 386 εἰ μὲν δὴ πειρηθείης, οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι. I 389 οὐ γαμέω, οὐδ' εἰ ἐρίζοι. B 489 οὐκ ἂν μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, οὐδ' εἴ μοι εἶεν, [εἰ μὴ Μοῦσαι μνησαίατο]. δ 388 εἴ πως δύναιο, ὅς κεν εἴπῃσιν. d) satis raro opt. repetitionem rei praeteritae indicat. Ω 768 εἴ τις ἐνίπτοι, ἀλλὰ σὺ κατέρυκες. Γ 453 οἱ - ἐκεύθανον εἴ τις ἴδοιτο. IV Est εἰ in ea interrogatione quae pendet a verbis dicendi sentiendive: num. σύνδεσμος συναπτικός cf. Nican. ap. sch. Q. δ 487 HPQ. δ 712 A. Γ 215 Scheele, part. ἤ - ἤ et εἴ - ἤ Greifsw. 1840 p. 7 1) a) in quaestione simplici indirecta εἰ praefert, non enim dubitari de scriptura nisi π 138 κατάλεξον, εἰ ἔλθω, Bekker M. ἤ, sch. A. ad Γ 46 ἤ . . . μοι δοκεῖ ἰσοδυναμεῖν τῷ εἰ. H. εἰ καί γρ. ἤ c. gl. ἄρα. C. γρ. ἤ ἀντὶ τοῦ ἄρα. et ϑ 111 εἴσεται ἤ (Spitzner, Bekker, La Roche) μαίνεται num saeviat, codd. pl. εἰ, Thiersch § 353, 3 ἤ fürwahr, sie wütet. sch. V. ὁ ἤ ἀντὶ τοῦ εἰ συναπτικοῦ ὡς τὸ E 887 ἤ ἀντὶ τοῦ ὡς, καὶ δασύνεται, ὡς τὸ I 276. ν 415 πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος ἤ που ἔτ' εἴης, (ACEKN sch. B. A 105 εἴ που, v. l. ἤν). In ceteris εἰ c. ind. τ 325 δαήσεαι εἰ περίειμι (Bekk. ἤ). E 183 οὐκ οἶδ' εἰ θεός ἐστιν (Bekk. ἤ). A 83 φράσαι εἰ σαώσεις (Bekk. ἤ). M 59 μενοίνεον εἰ τελέουσιν. α 207 κατάλεξον, εἰ δὴ πάις εἰς ob wirklich. ϑ 133 ἐρείομεν εἰ οἶδε (GM. ἤν). ν 328 εἰπέ, εἰ ἱκάνω. ψ 36 ἔνισπε, εἰ ἱκάνεται. h. Ven. 178 φράσαι, εἰ ἰνδάλλομαι. Φ 266 γνώμεναι, εἰ φοβέουσιν. κ 163 φραζώμεθα, εἴ τις ἔσται. λ 458 κατάλεξον, εἴ που ἀκούετε (L. ἤ). ρ 510 ἐρέωμαι, εἴ που ἠὲ πέπυσται ἤ ἴδεν (C. ἤ που). λ 371 κατάλεξον εἰ ἴδες (si ?). τ 216 πειρήσεσθαι εἰ ξείνισας. ω 259 ἀγόρευσον, εἰ ἱκόμεθα, Δ 249 ἴδητ' εἴ κ' - ὑπέρσχῃ. additur κε futuro: ο 524 οἶδεν, εἴ κε τελευτήσει. χ 86 ἔχωμεν, εἴ κε ἀπώσομεν, ἔλθωμεν δέ, βοὴ δὲ γένοιτο, suppletur: periculum facturi. O 297 στείομεν, εἴ κεν ἐρύξομεν, sch. BL. πλεονάζει ὁ κέν, A. ὥς κεν· γρ. καὶ εἴ κεν, Spitzn. q. c. ὥς. La Roche ad O 215 cf. ho. U. 240 εἴ κεν c. fut. negat esse nisi in sententiis primariis aut relativis, statuit igitur coni. c) c. coni. O 16 οὐ οἶδ' εἰ ἐπαύρηαι καὶ ἱμάσσω ob du sollst. π 138 cf. s. a) c. part. κέ: O 403 τίς οἶδ', εἴ κεν ὀρίνω, cf. Λ 792 ubi opt. sch. V. παρέλκει ὁ κέν, cf. Π 860 φθήῃ, β 332 ἀπόληται (v. l. -οιτο), γ 216 ἀποτίσεται. d) c. opt. in oratione obliqua, post tempus praet. vel opt. [ζ 144] λίσσοιτ' εἰ δείξειε. ι 421 βούλευον, εἰ εὑροίμην. λ 628 μένον, εἰ ἔλθοι. μ 334 εὐξαίμην, εἰ φήνειε. ξ 498 εἰπεῖν, εἰ ἐποτρύνειε. σ 375 ἴδοις, εἰ προταμοίμην. χ 381 πάπτηνεν, εἰ ὑποκλοπέοιτο, cf. M 333. ψ 81 ποτιδέγμενος, εἰ εἴποι. sine apodosi: O 571 εἴ τινά που βάλοισθα (utinam?). Ψ 40 κέλευσαν, εἰ πεπίθοιεν i. e. periculum facturi, ι 229 καὶ εἰ δοίη, ι 349 λοιβὴν φέρον, εἰ πέμψειας, ι 418 χεῖρε πετάσσας, εἴ τινά που λάβοι, ο 316 μιγείην, εἰ δοῖεν. h. Ap. 46 ἵκετο, εἰ θέλοι. K 19 ἐλθέμεν εἴ τινα μῆτιν τεκτήναιτο, cf. δ 317 (v. l. ἤν τινα ἐνίσπῃς) λ 479. M 122 ἔχον εἴ τινα σαώσειαν. Saepe adduntur πως: num quo modo sim. N 807 ἐπειρᾶτο εἴ πως εἴξειαν. ι 317 βυσσοδομεύων, εἴ πως τισαίμην. B 97 ἐρήτυον, εἴ ποτε σχοίατο. Δ 88 διζημένη, εἴ που ἐφεύροι, cf. E 168 N 760 ε 439. P 681 δινείσθην, εἴ που ἴδοιτο. Σ 322 ἐρευνῶν εἴ ποθεν ἐξεύροι. Ξ 163 ἐλθεῖν εἴ πως ἱμείραιτο, cf. Y 464. Γ 104 ἐπιμνησαίμεθα εἴ πως ἐρυσαίμεθα. X 196 ἀίξασθαι, εἴ πως ἀλάλκοιεν. κ 147 ἀνήιον, εἴ πως ἴδοιμι. χ 91 ἐείσατο, εἴ πως εἴξειε. β 342 πίθοι ἕστασαν, εἴ ποτε νοστήσειε positi erant a nescio quo qui exspectabat. Γ 450 ἐφοίτα εἴ που ἐσαθρήσειεν. α 115 ἧστο ὀσσόμενος, εἰ θείη, unde minus bene praesenti subiungitur opt. υ 224, sed etiam β 351 φυλάσσεις διομένη, εἴ ποθεν ἔλθοι (D. ἔλθῃ) et similiter post praesens α 414 ubi cf. La Roche. Faesi: rein in Gedanken angenommen und möglicher Weise (?) sich wiederholend, ob er kommen möchte. quamquam sic κέν addi solet μ 113 ἔνισπε εἴ πως ὑπεκπροφύγοιμι, τὴν δέ κ' ἀμυναίμην. Λ 792 τίς οἶδ' εἴ κεν ὀρίναις, cf. ξ 120. 2) in quaestione disiunctiva: ι 267 ἱκόμεθ' εἴ τι πόροις - ἠὲ καὶ ἄλλως δοίης. K 206 ἐλθεῖν, εἴ τινά που ἕλοι ἤ τινά που φῆμιν πύθοιτο. h. Ap. 416 φράσσασθαι, εἰ μενέει ἢ ὀρούσει. Ven. 136 δεῖξον εἰ ἔσσομαι ἠὲ καὶ οὐκί. fuitque ol. volg. B 367 γνώσεαι εἰ θεσπεσίῃ οὐκ ἀλαπάξεις ἢ κακότητι (ubi Spitzn. cf. ad B 349) sed Lehrs, qu. ep, 50 monstravit grammaticos veteres in talibus probasse ἤ - ἤ, cf Thiersch § 353, 3. idque etiam contra libros restituerunt ceteri, non Bäumlein (εἰ - ἤ), gr. Part. 127, et N. J. f. Ph. 85, 196, qui libros sequi mavult, quamquam hi sibi parum constant, cf. Classen, N. J.

f. Ph. 79, 307. Est igitur *εἰ* passim in codd. atque edd. vett. e. c. *Z* 367 *Θ* 377 532 *Χ* 244 *δ* 712 789 833 *ξ* 460 *ο* 168 305 *π* 238 *ρ* 308 *σ* 265 *τ* 237 *φ* 282 *χ* 158 *ψ* 203. Est porro *εἰ* v. l. pro *αἴ* e. c. *ρ* 556, *εἴ τινα* pro *ὅν τινα* *Z* 330, *εἰ* pro *ὡς* *Θ* 35. V. Solet Homerus singulis sententiis primariis subicere binas quae variis modis habeant *εἰ*, e. c. *B* 258 *εἴ κε κιχήσομαι, μηκέτι ἔπειτ', εἰ μὴ δύσω.* *B* 489 *οὐκ ἂν μυθήσομαι, οὐδ' εἰ εἶεν,* [*εἰ μὴ μνησαίατο*] cf. *Λ* 61 *E* 213 *I* 379 *Ξ* 331 *O* 49 *Π* 746 *P* 102 *T* 327 *Y* 100 (*Χ* 351) *Ψ* 344 *δ* 831 *ε* (417) 470. VI. Saepe particulae adduntur: 1) *εἰ δή* v. s. I 1 a), *εἰ γάρ* nam si, quod si, sine apodosi et c. opt. et *ἀλλ' εἰ* v. s. III 1. *εἴ ποτε* si quando, *εἴ ποθι* sicubi, *εἴ πως*, *εἴ που* si quo modo, *εἴ ποθεν* sicunde et v. s. IV 1 d. 2) *εἴ περ*, *εἴ πέρ τε* *α*) si revera. *β*) etiamsi, quamquam, cf. Thiersch § 328, 3, Nitzsch Anmerk. I p. 185, Capellmann, schedae hom. p. 9. *α*) *N* 464 *εἴ πέρ τί σε κῆδος ἱκάνει,* cf. *Ω* 667 *ϑ* 408. *Λ* 580 *εἴ περ γάρ κ' ἐθέλῃσιν,* sc. poterit. *α* 188 *εὐχόμεθ' εἶναι, εἴ πέρ τι εἴρηαι.* *B* 123 *εἴ περ γάρ κ' ἐθέλοιμεν ἀριθμηθήμεναι, πολλαί κεν δευοίατο,* cf. *Θ* 205. *β*) a) ind. de iis quae semel fiunt. *Δ* 160 *εἴ περ γάρ τε οὐκ ἐτέλεσσεν, ἔκ δὲ τελεῖ.* *Π* 874 *εἴ περ ἀντεβόλησαν, πάντες κ' ὄλοντο,* etiam si occurrissent, cecidissent, cf. *ε* 40 *ν* 138. *K* 115 *νεικέσω, εἴ περ νεμεσήσεαι.* *H* 117 *εἴ περ ἀδειής τ' ἐστὶ καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος, φημί μιν καμψέμεν* (v. s. *ἀδειής*), cf. *O* 99 117 *η* 321 *ι* 35 *ν* 143 *ρ* 14. subicitur *ἀλλά* (Thiersch, § 355, 5): *Θ* 153 *εἴ περ φήσει. ἀλλ' οὐ πείσονται.* v. l. *H* 286 pro *ἤ περ*. b) coni. de iis quae semper eodem modo fieri solent *Α* 81 *εἴ περ γάρ τε καταπέψῃ, ἀλλά τε ἔχει,* cf. *K* 225 *T* 164 *Φ* 576 *Χ* 191. [*Δ* 55] *εἴ περ φθονέω, οὐκ ἀνύω,* cf. *Χ* 86 *α* 167. *Δ* 261 *εἴ περ γάρ τε δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας ἕστηκε,* cf. *Λ* 116 *M* 223 [245] *Π* 263 *α* 204 (*οὐδέ*). additur *ἄν*: *E* 224 *σαώσετον, εἴ περ ἂν ὀρέξῃ,* cf. *E* 232 *Γ* 25. vel *κέν*: *M* 302 *εἴ περ γάρ χ' εὕρῃσι, οὔ ῥά τε μέμονε,* cf. *ϑ* 355 *λ* 113 = [*μ* 140]. c) opt. in oratione obliqua et de iis quae quis fingit, non curans num sint. additur *ἄν* *B* 597 *στεῦτο νικησέμεν, εἴ περ ἂν ἀείδοιεν.* *β* 246 *εἴ περ γάρ κε μενοινήσειε, οὔ κεν κεχάροιτο.* *N* 288 *εἴ περ γάρ τε βλῇο ἠὲ τυπείης, οὐκ ἂν πέσοι,* cf. *ν* 42 49 (abest *τέ*). 3) *καὶ εἰ* etiam si, vel si, *οὐδ' εἰ* ne tum quidem si. a) ind. v. s. I 1c. b) coni. *π* 98 116 *πέποιθε, καὶ εἰ ὄρηται,* cf. h. Merc. 565. h. Ven. 151 *οὐδ' εἴ κεν προΐῃ, βουλοίμην κεν.* c) opt. *Δ* 347 *φίλως χ' ὁρόωτε καὶ εἰ μαχοίατο,* cf. *ν* 292. [*I* 318] *ἴση μένοντι καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι.* *ξ* 56 *οὐ θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ ἔλθοι.* *χ* 61 *οὐδ' εἰ ἀποδοῖτε, οὐδέ κεν λήξαιμι.* *ω* 174 *ὁμοκλέομεν μὴ δόμεναι, μηδ' εἰ ἀγορεύοι,* cf. *χ* 13. 4) *εἰ καί* etsi, etiamsi. a) ind. *E* 410 *εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,* cf. *N* 58 [*P* 421] *ς* 312 *η* 194 *ν* 6 (v. l. *Γ* 215). b) opt. *Π* 748 *πολλοὺς ἂν κορέσαιεν, εἰ καὶ - εἴη,* cf. *ϑ* 217. *ι* 485 *ἔην πολλή, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι.* *η* 52 *ἀμείνων τελέθει, εἰ καὶ - ἔλθοι,* cf. *ϑ* 139. 5) *εἴ γε*, si quidem, Hes. *εἴ περ*. *E* 258 *εἴ γ' οὖν ἕτερός γε φύγῃσι* (ol. *γοῦν*, Thiersch p. 625 n.) *ε* 206 *εἴ γε μὲν εἰδείης, ἐνθάδε κε φυλάσσοις.* 6) *εἴ τε* vo. *εἴτε*, v. s. *ὡς εἴ τε* 7. V. l. *T* 148 *εἴ τε* pro *ἤ τε*. a) *εἴ τε - εἴ τε* sive - sive i. e. et si - et si: *Α* 65 *εἴτη, ὅτι ἐχώσατο εἴ τ' (ἄρ' ὅ γ') εὐχωλῆς* (*ἐπιμέμφεται*) *εἴ θ' ἑκατόμβης*, alii: num - an, cf. Naegelsb. h. l. ob - oder. Bekk. *ἤ - τ' - ἤ θ'* Thierschium laudans qui Gr. p. 624 *εἴτε - εἴθ'* habet, Herod. *τὸ τέ ἐστιν ἐγκλιτικὸς σύνδεσμος ἐπιφερόμενος. καὶ οὐ δεῖ ἀπόστροφον βάλλειν εἰς τὸ τ· οὐ γάρ ἐστιν ὁ τέ σύνδεσμος· ἐπεφέρετο γὰρ ἂν ἕτερος τέ*, Lehrs „scilicet legebat *ἤδ' ἑκ.*" cf. qu. ep. 132. *M* 239 *οὔ τι μετατρέπομαι, εἴ τ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι - εἴ τ' ἐπ' ἀριστερά.* *ζ* 90 *εἰπέμεν, ὁππόθ' ὄλωλεν | εἴ θ' ὅ γ' ἐπ' ἠπείρου δάμη, εἴ τε καὶ ἐν πελάγει.* b) num - an, in quaestione quae pendet: *B* 349 *γνώμεναι εἴ τε ψεῦδος ἠὲ καὶ οὐκί* Naegelsb. h. l. La Roche c. codd. *εἴ τε - εἴ τε*, Bekk. Am. *ἤ τε - ἦε*. Cf. Spitzn. h. l. 7) *ὡς εἰ*, *ὡς εἴ τε*, in hy. et edd. vett. *ὡσεί* quasi, veluti: *I* 648 *με, ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην*, cf. *Π* 59 *T* 17 *η* 36 *τ* 39 211 h. Cer. 237. *Λ* 474 *Τρῶες, ὡς εἴ τε θῶες*, cf. [*T* 366] *ξ* 254. *ρ* 111 *με ἐφίλει ὡς εἴ τε πατὴρ υἱόν.* h. Cer. 215 *ὡσεί πέρ τε βασιλήων* *E* 374 [*Φ* 510] *σε, ὡς εἰ ῥέζουσαν*, cf. *Ω* 328 *Π* 192 *τόν, ὡς εἴ θ' υἱὸν ἐόντα.* *N* 492 *λαοὶ ἕπονθ' ὡς εἴ τε - ἕποντο μῆλα.* *I* 481 *με φίλησ' ὡς εἴ τε πατὴρ παῖδα φιλήσῃ.* *Λ* 389 *οὐκ ἀλέγω, ὡς εἰ βάλοι*, cf. *ρ* 366. *Λ* 467 *ἵκετο, τῷ ἰκέλη ὡς εἰ βιῴατο*, cf. *Χ* 410 *κ* 416 h. Merc. 349. *B* 780 *ἴσαν, ὡς εἴ τε πυρὶ χθὼν νέμοιτο*, cf. *κ* 420 (*ὧς ἐχάρημεν*) *ι* 314. Corripitur *εἰ* in thesi secunda (*Z* 367), tertia *λ* 317, quinta *Χ* 410, producitur saepius in prima secunda tertia, semel *ξ* 67 in quarta, saepissime in arsi prima, paulo rarius in secunda quarta tertia. (*εἴθε ἦν ἐπεί*).

εἰαμενή (al. e. c. E. M. 328, 14. 437, 50. 93, 3 *εἰα*. cf. Spitzn. ad *Δ* 483. Ap. Rh. II 795 [illegible] *εἰ*. skr. âs sitzen, *ἧμαι* Benf. 1, 418, Curt. [illegible] (= *ἑσ-α-μενη*?) Lob. paral. 349 qui *ἡμερόχωρος* Theocr. 13, 40 comparat, cf. Rhem. [illegible] sch. A. *Δ* 483, Buttm. Lex. 2, 23 *ἠιόν*, Am. sed Classen. Beob. 2, 10 ad *ἕννυμι* refert (Am. N. J. f. Ph. 71, 404) et similiter Hainebach Wurzeln *ϝες* u. *ἐς* Giessen 1860 bedeckte Stelle Grasland) locus depressus ideoque irriguus, E. M. 295, 16 *τὸν κάθυγρον κ. σύμφυτον τόπον*, cf. Hes. Suid. I 2, 747. sch. Ap. Rh. II 795 IV 316 *Δ* 483 *O* 631 *ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο*, sch. A. *Δ* 483 (*βοτανώδει*). V. *ἡ συνεστηκυῖα τῶν ὑδάτων ἐμβολή*. **εἰανός** v. s. *ἑανός*. **εἰαρ** v. s. *ἔαρ*.

εἰαρινός (Bekk. *ϝεια.*, quod defendit Ber. [illegible] Ak. 1860 p. 161, sed cf. Hoffm. qu. h. § 1[illegible] vernus. *B* 89 *ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν*, Suid. I 2, 747 *τὸ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος*, cf. h. Cer. 401. *B* [471] *Π* 643 *σ* 367 *χ* 301 *ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ*. *Θ* 307 *νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν* i. e. *προ*[illegible].

εἴβω (*λείβω* E. M. 295, 21, cuius consonans ap. Hom. et Hes. non omittitur, nisi metri necessitate Lob. path. el. 1, 108, cf. Curt. p. 43[illegible] Dubitare videtur L. Meyer, vergl. Gr. 1, 1[illegible] 440) fundo guttatim, stillo, E. M, 454, 7 *στάζω*, 295, 21 *ἀποστάζω*, lacrimas. Semper in exitu versus. *Π* 11 *κατὰ δάκρυον εἴβεις* |, sch. V. *κ. δάκρυα ε. κατείβεις, καταστάζεις.* *T* 3[illegible] *ὃς κατὰ δ. εἴβει* |, non recte Ap. 63, 21 *κατε*[illegible] *ῥεῖ*, cf. Hes. Suid. I 2, 748. *π* 332 *βασίλεια* [illegible] *δ. εἴβοι* |. *λ* 391 *ω* 280 *κατὰ δ. εἴβων* |. *Ω* [illegible] *κ. δ. εἶβεν* Achilles, cf. *ω* 234. *δ* 154 [illegible] *ὀφρύσι εἶβε* |, cf. *ϑ* 531. *π* 219 *ὑπ' ὀφ. δ. εἶβον* (*κατ'*). **εἰ γάρ** v. s. *εἰ* VI 1, nam si, utinam

εἰ δ' ἄγε v. s. *ἄγε* 2 et *εἰ* I 1c. si vero vis age.

εἰδ-άλῖμος (ᾰ, *εἶδος* cf. Doed. Gl. 413) formosus, ω 279 *γυναῖκας* - | *τέσσαρας εἰδαλίμας* E. M. 295, 25 *εὐειδεῖς εὐμόρφους.* non recte dubitat sch. V. *εὐειδεῖς ἢ ἐπιστήμονας,* cf. Suid. I 2, 748.

εἶδ-αρ (*ἔδ-ω*) cibus, E. M. 295, 23 *ἔδεσμα, τροφή, βρῶμα.* a) hominum: α 140 δ 56 η 176 κ 372 [ο 139] ρ 95 *εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα,* Ap. 63, 23 Suid. I 2, 748 *βρώματα,* sunt cibi qui cum pane simul comeduntur, *ὄψα* Schneemann annot. ad α Trier 1832 p. 30. ι 84 *ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν* |. λ 123 ψ 270 *ἅλεσσι μεμιγμένον ε.* χ 20 85 *ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε* |. h. Ap. 127 *κατέβρως ἄμβροτον ε.* cf. Ven. 260. b) animalium: E 369 N 35 *παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ* |. μ 252 *κατὰ εἴδατα βάλλων* |, escam Did. *οὕτως Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Καλλίστρατος δείλατα.* **εἰ δή** cf. s. I 1a IV 1b. si quidem, num revera.

Εἰδο-θέη (*εἶδος, θέα*: Naegelsb. h. Theol. p. 88) *Πρωτέος ἰ. θυγάτηρ, ἁλίοιο γέροντος* |. E. δ 366.

εἶδος (*ἰδεῖν ϝιδ,* Bekk. *ϝε.* cf. Hoffm. qu. h. § 124. *ϝ* neglegitur Γ 224) species, forma, 1) habitus corporis Erscheinung 2) species venusta, pulcritudo. Suid. I 2, 753 *μορφή* (cf. θ 170), E M. 293, 35 *τῆς ὕλης ἀπλάστου κ. ἀμόρφου οὔσης.* potissimum hominis, sed cf. ρ 308. nom. Γ 45 55 θ 176 ω 253, dat. ρ 308 454 h. Cer. 66, plerumque acc. b) K 316 *εἶδος κακός,* θ 169 *ε. ἀκιδνότερος,* θ 174 *ε. ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν.* B 715 η 57 h. Ven. 41 Cer. 146 *ε. ἀρίστη,* cf. Γ 124 Z 252 N 365 378. Γ 39 N 769 *ε. ἄριστε* Paris, P 142 Hector. E 787 Θ 228 *ε. ἀγητοί,* cf. h. Ap. 198. σ 4 *ε. μάλα μέγας.* h. Cer. 94 *ε. ἀμαλδύνουσα,* ib. 158 *ε. ἀτιμήσασα.* Γ 45 *καλὸν* | *ε. ἔπι,* θ 176 *ε. ἀριπρεπές,* h. Cer. 315 *πολυήρατον ε.* XII 2 *ὑπείροχον ε.* XXXII 16 *ἐκπρεπὲς ε.* Cer. 66 *εἴδεϊ κυδρήν.* δ 14 *ε. ἔχε Ἀφροδίτης,* h. VI 18 *ε. θαυμάζοντες Κυθερείης,* Γ 224 *Ὀδυσσῆος ἀγασσάμεθ' ε.* b) P 279 λ 550 *περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο.* ρ 308 *ταχὺς - θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε,* semel canis. υ 71 *ε. καὶ πινυτήν, μῆκος δέ.* ρ 454 *ἐπὶ εἴδεϊ κ. φρένες ἦσαν.* δ 264 *οὔτ' ἄρ φρένας οὔτέ τι ε.* 2) Nitzsch ad θ 133 Eindruck des Ganzen, cf. Anton, Rh. M. 19, 434. Γ 55 *ἥ τε κόμη τό τε ε.,* Φ 316 *οὔτε βίην οὔτε ε. οὔτε τὰ τεύχεα,* bene sch. B. *ὑπὸ ἀνδρείας, ὑ. κάλλους, ὑ. τῆς πανοπλίας.* ω 253 *δούλειον ε. καὶ μέγεθος,* ω 374 *ε. τε μέγεθος τε ἀμείνονα,* h. Ven. 82 *παρθένῳ μέγεθος καὶ ε. ὁμοίη,* ubi invertitur solitus ordo, cf. Cer. 275, Ven. 84 *ε. τε μέγεθός τε κ. εἵματα.* λ 337 σ 249 *ε. τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας,* Am. ad λ 337 monet etiam adi. gross u. schön sic coniungi. ε 217 *ε. ἀκιδνοτέρη μέγεθός τε.* h. Ap. 198 *μεγάλη τε ἰδεῖν κ. ε. ἀγητή.* b) B 58 *ε. τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκειν,* cf. ζ 152 ubi sch. PQ. *ἐκ τριῶν πεποίηται τὸν ἔπαινον, κάλλους, μεγέθους, εὐεξίας σώματος. φυὴ γάρ ἐστιν ἡ ἐκ πάντων μελῶν ἀναλογία,* melius quam sch. L. B 58 *εἶδος ἐπὶ προσώπου* (sic Doed. Gl. 412), *μέγεθος ἐπὶ τοῦ σώματος, φυὴν δὲ τὸ ὅλον κάλλος, ἤτοι τὴν τοῦ ὅλου σώματος εὐπρέπειαν.* X 370 *φυὴν καὶ ε. ἀγητὸν* | *Ἕκτορος* (Herm. de part. *ἄν* 24 *Ἕκτορα*), h. Ven. 201 *ἀγχίθεοι ε. τε φυήν τε,* ζ 16 *ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ ε. ὁμοίη.* c) Ω 376 *δέμας καὶ ε. ἀγητός,* cf. § 177 (Am. Körperbau u. Schönheit), paraphr. *τὸ σῶμα κ. τὴν μορφήν,* ε 213 *δ. κ. ε. ἐρίζειν,* sch. PQ. *ἄμφω ἀπὸ τῆς μορφῆς ἔλαβεν* cf. sch. BM. Ω 376, Eust. 1530, 33 *ταὐτὸν ἴσως ὂν ὡς εἴπερ ἔφη δέμας καὶ φυήν,* melius dixisset *φυὴν κ. εἶδος.* ordo invertitur h. Ven. 241 *τοιοῦτος ε. τε δ. τε,* σ 251 τ 124 *ἐμὴν ἀρετὴν ε. τε δ. τε* ubi *ἀρ.* opponitur ut totum partibus, θ 116 λ 469 ω 17 *ἄριστος ε. τε δ. τε.* (*θεοειδής ἰοειδής εἴδωλον εἰδάλιμος ἠεροειδής*).

(*εἴδω*) (*ϝιδ* skr. vid, lat. vid-eo, digamma cuius vestigia permulta sunt, cf. Hoffm. qu. ho. § 123 qui hiatum esse centum tribus locis dicit, non potuit restitui e. c. A 203 B 269 Γ 224 453 Δ 232 240 516 Λ 112 M 333 Σ 185 T 292 Ω 337 β 152 ι 182 κ 44 191 λ 162 η 234. I. aor. act. *εἶδον* i. e. *ἔϝιδον,* Bekk. *εἶδ.* pro *ϝέϝ.* (?) sed cf. Nauck, Phil. 22, 370, terdecies v. l. *εἴσιδον,* cf. Ebel, Kuhn 4, 167, Leskien Dig. 33, Savelsb. Dig. 17, *εἶδες* λ 162, *εἶδε(ν), εἴδομεν* ι 182, *εἶδον.* et sine augm. *ἴδον, ἴδες, ἴδε(ν), ἰδέτην* β 152, *ἴδομεν* μ 244, *ἴδον.* aor. iter. *ἴδεσκε* Γ 217. ci. *ἴδωμι* Σ 63 et *ἴδω, ἴδῃς, ἴδῃ, ἴδωμεν, ἴδητε* Δ 249 v. l. κ 426 θ 307, *ἴδωσι* T 174. *ἴδοιμι, ἴδοις, ἴδοι, ἴδοιεν.* iptv. *ἴδε* (Göttling, Acc. 52). inf. *ἰδέειν* et *ἰδεῖν.* ptc, *ἰδών, ἰδοῦσα, ἰδόντι* η 306, *ἰδόντα, ἰδόντες, ἰδοῦσαι* ζ 199, *ἰδόντας.* med. *εἴδοντο,* sine a. *ἰδόμην, ἴδετο* δ 22 (Ψ 874), *ἴδοντο. ἴδωμαι, ἴδηαι* et *ἴδῃ, ἴδηται, ἰδώμεθα* κ 44, *ἴδησθε.* (*ἴδοιο?* P 681), *ἴδοιτο, ἰδοίατο,* imperat. *ἴδεσθε* Ψ 469. inf. *ἰδέσθαι*) specto, cerno, conspicio, oculis video. E. M. 296, 14 *βλέπω.* Aoristus, non praes. aut inf. de re quae semel fit, cf. Skerlo, Bemerk. u. Gebrauch v. *ἰδεῖν* I. Graudenz 1869 p. 3 „Eintreten des Gegenstands in den Gesichtskreis". I. a) act. et med. forma non re differunt, cf. Ellendt hom. Abh. I etsi Skerlo med. explicet de iis „quibus contigit ut conspicerent", non enim effici ut quid conspiciatur, nisi variae causae inciderint, quae ratio speciosior est quam ad interpretationem utilior, velut Δ 374 *ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἐγώ γε* | *ἤντησ' οὐδὲ ἴδον* cf. δ 201, ubi si negaret Agam. sibi contigisse ut videret, alios vero quasi casu vidisse concessit sic poterat esse *ἴδον πον.* et *οὐδὲ ἰδόμην.* A 262 *οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι,* Naegelsb., quamquam, Ameis h. l. et ad Δ 205 δ 47 desiderium aliquod significari medio satis subtiliter putat, aliter Skerlo, p. 12 exspectationem incerti eventus, quae coniunctivo potius significari videtur κ 385 *λύσασθ' ἑτάρους κ. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;* (387) *λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω - ἑταίρους,* quem locum Skerlo p. 10 cum Ω 355 K 97 comparans, non opus esse medio quodam modo concessit. formae medii paulo saepius leguntur in exitu versus vel ubicunque versui melius conveniunt, La Roche ad Γ 163 praeferri putat medium. legitur *ἴδησθε* (O 147 δ 414 421 θ 307, κ 426 v. l.) paullo saepius quam *ἴδητε· ἴδῃ* Aristarchus praeferebat, *ἴδῃς* Zenodotus, cf. La Roche, H. T. 285, Bekk. ut videtur neutrum. codd. sibi non constant. b) *ὀφθαλμοῖσιν* additur: P 646 *δὸς ὀ. ἰδέσθαι* | Γ 28 *Ἀλέξανδρον* - | *ὀ. ἰδών,* Γ 169 *καλὸν δ' οὕτω - οὔ πω ἴδον ὀ.* cf. E 770 (*ὅσσον ἠεροειδές*) P 466 (*μιν*) X 25 (*τόν*) δ 269 (*τοιοῦτον*) ο 484 (*γαῖαν*) π 32 (*σέ*) 470 (*τό*) τ 383 (*ἡμέας*) h. Ven. 185 (*σέ*) 278 (*θάλος*) Cer. 333 (*κούρην*) 339 350 (*ἕ*). ζ 160 *βροτόν.* K 275 *οὐκ ἴδον ὀ.* | (Bekk. *οὐ* ob *ϝ* ut saepius, *αὐτόν*) cf.

Π 182 Τ 174 Χ 236 Ψ 202 Ω 555 β 155 γ 373 κ 414 λ 615 ο 76 ρ 511 φ 92 h. Cer. 57 68 Ap. 415. Ο 488 ἴδον ὀ. | βλαφθέντα βέλεμνα, cf. Ω 246 (πόλιν κεραϊζομένην) λ 528 (κεῖνον ὠχρήσαντα). Ο 600 σέλας ὀ. ἰδέσθαι, cf. ε 359 (γαῖαν ubi Skerlo p. 15 concedit se nescire cur medio utatur Hom.) h. Merc. 202 (ὅσα). κ 574 θεὸν ὀ. ἴδοιτο κιόντα. Α 587 σε θεινομένην ἐν ὀ. ἴδωμαι, cf. Σ 190 135 κ 385. μ 258 οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴ. ὀ. ψ 5 ἴδηαι | ὀ. τεοῖσι τά τ' ἔλδεαι. ξ 143 ὀ. ἰδέσθαι sc. αὐτούς. π 477 ἐς πατέρ' ὀ. ἰδὼν v. s. I f. c) Etiam ubi ὀ. abest, ἰδεῖν is dicitur qui oculis videt, non qui ingenii lumine intellegit. opponuntur igitur Ε 475 οὔ τιν' - ἰδέειν - οὐδὲ νοῆσαι, Ω 337 μήτ' ἄρ τις ἴδῃ μήτ' ἄρ τε νοήσῃ, ν 318 οὔ σ' - ἴδον οὔτε νόησα, π 160 οὐδ' - ἴδεν ἀντίον οὐδὲ νόησεν. h. Merc. 403 ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βοείας. Λ 599 τὸν ἰδὼν ἐνόησε. Κ 550 οὔ πω τοίους ἴδον οὐδὲ νόησα. ω 391 Ὀδυσῆα ἴδον φράσσαντό τε θυμῷ, cf. κ 453 v. s. 1 f. 2) intrans. a) Ψ 143 ἰδὼν ἐπὶ πόντον, translate π 142 ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν. μ 244 πρὸς τὴν ἴδομεν. Β 271 Δ 81 Χ 372 θ 328 κ 37 ν 167 σ 72 400 φ 396 ἰδὼν ἐς πλησίον, cf. Ζ 404 (ἐς παῖδα), Γ 364 Η 178 201 Τ 257 Φ 272 (εἰς οὐρανόν), Ν 184 404 503 Π 610 Ρ 305 525 Χ 274 (ἄντα) Ρ 334 λ 143 ο 532 π 459 ρ 239 (ἐς ἄντα), Ο 320 (κατενῶπα), Β 384 (ἅρματος ἀμφίς), Κ 14 (ἐς νῆας), per tmesin β 152 ἐς δ' ἰδέτην κεφαλάς, Ρ 167 κατ' ὄσσε ἰδών. Ω 484 ἐς ἀλλήλους ἴδοντο, ubi Skerlo p. 14 medium esse putat quia vehementer commotus sit animus utriusque, quamquam vehementius etiam Κ 14 commotus est Agam. cf. σ 320, [Ο 147] Διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε, cf. Ι 373 (ἐμοί) χ 405 ψ 107 (ἐναντίον). ε 217 εἰς ἄντα ἰδέσθαι. ρ 304 νόσφιν ἰδών. Γ 217 ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε. Β 269 ἀχρεῖον ἰδὼν stultum prae se ferens vultum v. s. ἀχρ. Ο 13 δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν. Υ 428 ὑ. ἰδὼν προσεφώνεεν Ἕκτορα, ubi acc. personae refertur ad verbum finitum, ut Α 148 Δ 349 411 Ε 251 888 Κ 446 Μ 230 Ξ 82 Ρ 169 Σ 284 Χ 260 344 Ω 559 θ 165 σ 14 337 τ 70 χ 34 60 320 τὸν (τήν, τοὺς) δ' ἄρ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη, cf. Β 245 (μιν ἠνίπαπε) Ρ 141 (Ἕκτορ' - ἠνίπ.) ρ 459 σ 388 (μιν ἔπεα προσηύδα) atque ὑ. ἰ. coniunguntur: torvum spectans, ut h. VII 48 δεινὸν ὑ. ἰ. 3) a) sine acc. qui facile suppletur aut absol. δ 22 ἴδετο eos, Ξ 416 Ρ 93 Σ 467 τ 567 φ 228 ἴδηται, Γ 453 λ 366 ἴδοιτο, Ε 725 Κ 439 Σ 83 377 ζ 306 η 45 θ 366 ν 108 h. Ven. 90 Cer. 427 θαῦμα ἰδέσθαι | visu, cf. Γ 194 Σ 212, θ 20 σ 195 ω 369 374, ι 143 ρ 265 h. Cer. 10 XIX 36 ep. 14, 5 sed h. Ven. 205 θαῦμα ἰδεῖν cf. Ap. 198, quae differre putat Skerlo p. 17 quia possit contingere, non vero facile contingat ut miraculum conspiciamus (ἰδέσθαι), sed ἰδεῖν de eo quod nunquam fiat. Τ 16 Υ 424 εἶδ'. h. Cer. 172 εἶδον. Β 82 Ξ 294 ἴδ', Θ 397 Ξ 293 Π 427 ε 375 ἴδε(ν), ψ 40 214 h. Merc. 263 363 ἴδον, π 162 h. VII 52 ἴδον. γ 372 φ 122 h. VII 37 ἰδόντας | ubi conspexerunt, Ψ 463 Ω 36 ἰδέειν, Θ 76 Ο 85 Π 354 Ω 320 δ 43 ο 164 h. VI 14 VII 8 42 XXXIII 16 ἰδόντες |, η 306 ἰδόντι |, ψ 47 h. Cer. 385 ἰδοῦσα, cf. v. l. Ap. 341. Δ 279 Λ 843 Ο 520 ε 74 h. Merc. 92 92 ἰδών. b. saepe dubitari potest num acc. pendeat a verbo fin. an a ptc., quamquam melius ad illud referri videtur. Ω 332 ἰδὼν ἐλέησε γέροντα, cf. Γ 38 Ζ 325. ρ 315 θηήσαιο ἰδ. ἀλκήν, ω 90 κεῖνα μάλιστα ἰ. θηήσαο. ξ 120 μιν ἀγγείλαιμι ἰδών. Α 537 μιν ἠγνοίησε ἰδοῦσ', cf. ε 78. Θ 350 τοὺς ἰδοῦσ' ἐλέησε, cf. Ρ 399. Η 189 γνῶ σῆμα ἰ. cf. η 234. Κ 476 τὸν προπάροιθε ἰ. δεῖξεν, cf. Λ 814 Ο 12 Π 5 431 Τ 340 Ψ 534 Ω 352 λ 418. Δ 336 ρ 215 τοὺς ἰ. νείκεσσεν. Δ 368 τὸν νείκεσσε ἰ. ad ptc. refertur: Θ 278 Δ 255 τὸν (τοὺς) δὲ ἰ. γήθησε, cf. Α 330 Γ 33 191 225 Δ 283 311 Ε 596 Κ 190 Λ 345 645 Μ 351 Ν 344 Ο 155 Ω 483 585 ε 486 ζ 166 λ 55 87 395 μ 88 ν 226 400 ο 505 χ 207 ω 504 h. Merc. 239 389. h. Ven. 56 τὸν ἰδοῦσα ἠράσατ', cf. γ 438 h. Cer. 167 222. η 144 φῶτα ἰδόντες, cf. θ 17 [Γ 224] η 224 ἰδόντα κτῆσιν, cf. ρ 327 ζ 199 φῶτα ἰδοῦσαι. Γ 185 ἴδον ἀνέρας, cf. Κ 436 Λ 614 α 212 δ 655 κ 152 λ 235 260 266 271 321 326 329 522 568 630 μ 202 ρ 11. Υ 205 ἐμοὺς ἴδες, cf. λ 371. Ε 846 ἴδεν Διομήδεα, cf. Σ 382 Ψ 419 α 3 ε 283 333 χ 383 ω 371 h. Ven. 181 XIX 39, Ε 565 241 Ι 195 Κ 520 Ο 6 α 113 δ 523 θ 450 π 351 ρ 328 φ 83. Λ 459 ἴδον αἷμα, cf. Μ 83 Ν 330 γ 34 κ 219 ξ 29 h. Cer. 105 458. κ 194 εἶδον νῆσον, cf. λ 281 (Ebel: ἔιδον) 298 576 ω 445. Λ 112 σφ. εἶδεν, cf. Ψ 874 δ 524 ρ 31. ι 182 σπέος εἴδομεν. λ 162 εἶδες γυναῖκα. Δ 203 ὕβριν ἴδῃς, cf. Δ 205 (La Roche: ἴδῃ). Σ 63 ἴδωμι τέκος, ubi Skerlo p. 10 ἴδωμαι proposuit, versum non curans, sch. B. ἴδοιμι· ἀντὶ τοῦ συντύχοιμι· καὶ ι 229 αὐτὸν ἴδοιμι, cf. (?) δ 475 ε 41 114 ζ 314 η 76 ι 532, θ 410 ν 334 (ἰδέειν). κ 147 ἔργα ἴδοιμι, σ 246 σε ἴδοιεν, Β 198 ἄνδρα ἴδοι, cf. Ε 845 Ω 583 ζ 113. Γ 236 ἰδέειν κοσμήτορε, cf. Θ 453 Ρ 643 Χ 47 λ 567 ρ 142. Ρ 179 χ 233 ἴδε ἔργον. Π 278 εἴδοντο υἱόν. τ 185 Ὀδυσῆα ἰδόμην. η 322 μιν ἴδοντο. Ζ 365 ἴδωμαι οἰκῆας, paraphr. θεάσωμαι, cf. ψ 85. Ρ 652 ἴδηαι | ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον. Γ 163 ἴδῃ πρότερον πόσιν cf. λ 94 ο 432 (v. l. ἴδῃς) θ 307 ἔργα - ἴδησθε. Σ 524 μῆλα ἰδοίατο, ut Skerlo p. 15 putat medio utitur quia sperent se visuros, sed id opt. significat. Ζ 176 σῆμα ἰδέσθαι |, cf, Γ 194 Ξ 286 δ 141 162 (ὁμιλῆσαι) ε 209 (ὁμ. ?) 408 ι 28 ξ 382 τ 380 ω 368. Μ 333 τιν' ἴδοιτο, cf. Ω 653 θ 280. c) accusativo additur ptc. Γ 154 εἴδονθ' Ἑλένην ἰοῦσαν, cf. Ρ 724. π 472 νῆα ἰδόμην κατιοῦσαν. Ρ 100 ἴδηται | χωρήσαντα sc. με, [Τ 151] Ἀχιλῆα ἰ. ὀλέκοντα. Ν 229 μεθιέντα ἴδηαι, cf. σ 269 δ 414 421 κατευνηθέντα ἴδησθε, cf. κ 426. α 163 κεῖνον ἰδοίατο νοστήσαντα, cf. λ 361, Δ 516 μεθιέντας ἴδοιτο, cf. Ρ 681 Ω 366. σ 176 ὅν ἠρῶ γενειήσαντα ἰδέσθαι. Ρ 328 ἴδον ἀνέρας πεποιθότας, cf. Ψ 462 γ 221 δ 556. Δ 151 ἴδεν ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας, cf. Ε 166 Ρ 198 θ 286, Ε 516 Μ 389 Ν 495 Ο 9 Π 377 Τ 283 Ω 702 χ 148, Κ 516 Π 419. Λ 600 ἴδον Ἥφαιστον ποιπνύοντα, cf. Ε 7 Λ 745 Μ 208 Ξ 440 Ο 279 Π 660 Σ 225 χ 22. Τ 292 ἄνδρα εἶδον δεδαϊγμένον. Δ 149 εἶδεν αἷμα καταῤῥέον, cf. Δ 275 Ε 572 Ο 484 Π 818 Ε 515 Η 308 εἶδον ζωὸν προσιόντα, cf. Φ 207 Δ 98 ἴδῃ Μενέλαον ἐπιβάντα. Δ 223 βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα, cf. Ζ 330 σ 379. Δ 232 οὓς σπεύδοντας ἴδοι, cf. Δ 240. Ζ 284 κεῖνον ἴδοιμι κατελθόντα. Μ 268 ὅν μεθιέντα ἴδοιεν Δ 467 ἐρύοντα ἰδών, cf. Ε 599 Ζ 459 Ο 4 Ρ 441 θ 427. d) φ 405 τόξον ἴδε πάντῃ, cf. Δ 217 (ἕλκος). Δ 195 ἴδῃ Μενέλαον, ubi Skerlo p. 10 act. defendit, quia 3a sit persona, non enim curari num 3a pers. sciat qua de causa

quid fiat. Idem *Α* 203 (p. 9) act. et *Δ* 205 med. defendit de 2a pers. *ϑ* 443 ἴδε πῶμα. *Γ* 130 ἔργα ἴδηαι cf. *Δ* 476. ν 215 τὰ χρήματ' ἀριθμήσω κ. ἴδωμαι, μή κτἑ. δ 412 πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται. φ 159 τόξον πειρήσεται ἠδὲ ἴ. ζ 126 πειρήσομαι ἠ. ἴδωμαι. φ 112 μήτέ τι ἀποτρωπᾶσθε ὄφρα ἴδωμεν, cf. φ 336. *Κ* 97 ἴδωμεν, μὴ κοιμήσωνται, cf. ω 491. *Ψ* 469 ἴδεσθε κ. ὕμμες. e) Translate: *Π* 188 ἠελίου ἴδεν αὐγάς. h. Ap. 71 Ven. 256 ἴδῃ φάος ἠελίοιο, quibuscum quodam modo comparantur: ep. 7, 3 νόστον ἰδέσθαι, ζ 311 νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι |, cf. γ 233 ε 220 *ϑ* 466. *Δ* 243 ἧς (i. e. ἀλόχου) οὔ τι χάριν ἴδε, sch. D. παρ' ἧς οὐδὲν αὐτῷ χαρίεν οὐδὲ ἡδὺ ἐγένετο (Eust. 841, 41 τὸ χάριν ἀντὶ τοῦ ἕνεκεν ὄνομα ὂν ἐπιῤῥηματικὸν ἐντεῦθεν ποθὲν εἴληπται). aliter h. Ap. 153 πάντων ἴδοιτο χάριν. f) video, intellego, cum sententia secundaria Skerlo, ll. p. 3, talia Il. magis propria esse vidit quam Od., putatque antiquitus ἰδεῖν propius accessisse ad verbum εἰδέναι, separari vero haec coepta esse ipso Homeri tempore. *Θ* 376 ἴδωμαι | ἢ γηθήσει ἦ τις χορέει. *Φ* 61 ἴ. ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω ἢ - ἦ—. *Χ* 450 ἴδωμ' ὅ τιν' ἔργα τέτυκται. *Β* 237 ἴδηται | ἤ - ἦε—. h. Ap. 415 ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι | εἰ μενέει πέλωρον ἢ ὀρούσει. *Ε* 221 *Θ* 105 ἴδηαι | οἷοι ἵπποι. κ 44 ἰδώμεθα, ὅττι τάδ' ἐστίν. *Τ* 144 ἴδηαι | ὅ τοι μενοεικέα δώσω. *Θ* 251 εἴδονθ' ὅ τ' ἄρ' ἤλυθεν. *Κ* 47 οὐ γάρ πω ἰδόμην οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος | ἄνδρα μητίσασθαι, ubi acc. c. inf. pendet a verbo audiendi s. dicendi. *Ν* 449 ἴδῃς (Arist. ἴδῃ) οἷος ἱκάνω. *Ο* 32 ἴδῃς (Arist. ἴδῃ) ἥν χραίσμῃ. *Δ* 249 ἴδητ' εἴ κε - ὑπέρσχῃ. σ 375 ἴδοις εἰ προταμοίμην. V. l. ἴδοιτο ρ 317 pro δίοιτο, ρ 448 ἴδηαι pro ἵκηαι. (εἰς-, ἄιστος εἰσανεῖδον). — II οἶδα (ϝοῖδα cf. Hoffm. qu. ho. § 122, positionem efficit *ϑ* 215) skr. vēda, goth. ait, ahd. weiz), οἶδας (α 337, Bekk. ᾔδης, h. Merc. 456 467) et οἶσθα (pro οἶδασθα Lob. path. el. 2, 268, melius Buttm. 1, 548 οἶδ-σθα), οἶδε(ν), ἴδμεν, ἴστε, ἴσασι(ν) (ῐσ., rarius ῑσ. *Ζ* 151 *Σ* 420 *Υ* 214 β 211 δ 379 468 ν 239). ci. εἰδῶ al. εἴδω cf. La Roche, H. T. 238) et π 236 εἰδέω (v. l. ἰδέω) et ἰδέω *Ξ* 235 (Aristarchus εἰδέω), εἰδῇς; εἰδῇ, εἴδομεν (E. M. 296, 27 ἡ συστολὴ ἀνέδωκε τὸν τόνον, cf. Ap. 63, 25), εἴδετε, εἰδῶσι β 112. opt. εἰδείης ε 206, εἰδείη cf. Suid. I 2, 750). iptv. ἴσθι, ἴστω. inf. ἴδμεναι et ἴδμεν. ptc. εἰδώς, ἰδυῖα (ῐ Ahrens. Rh. I. 2, 176 La Roche, H. T. 286, ol. vo. εἰδυῖα et sic nunc *Ρ* 5, ubi Doed. Gl. 404 πρίν γε ἰ. proposuit, et in hy., εἰδότος *Ι* 345, ἰδυίῃ, εἰδότα, ἰδυῖαν, du. n. et a. εἰδότε, pl. εἰδότες, εἰδόσι, ἰδυίῃσι(ν), ἰδυίας. plqpf. ᾔδεα, ᾔδησθα τ 93 et ᾔδῃς (-εις) *Χ* 280, ᾔδη et ᾔδει h. Ven. 207 cf. La Roche Einl. ad Il. XVI Krüger § 31, 1, . et ᾔδεε(ν) (Bekk. *Σ* 404 ᾔδειν) et ἠείδη (-ει) 206, pl. ἴσαν (ῑ). fut. εἰδήσεις η 327 et in hy. εἰδήσετε h. Ap. 484, inf. εἰδησέμεν ζ 257 et εἰδήσειν *Α* 546, saepius εἴσομαι, εἴσῃ π 313 Bekk. Monatsber. 1864 p. 10 εἶσθα proposuit) εἴσεαι (v. l. *Κ* 88 pro γνώσεαι), εἴσεται, inf. εἴσεσθαι h. Merc. 538. Digamma non potuit restitui e. c. *Ζ* 151 *Υ* 214, *Σ* 185. Pf. de eo quod fixum est et manet atque pro praes., plqpf. pro ipf. 1) novi, scio, cognitum habeo, percipio, E. M. 296, 19 γινώσκω, ea quae mentis acumine intelleguntur. adduntur adv. εὖ, σάφα, σαφές (h. Merc. 208). εἰδήσω et εἴσομαι comperiam, noscam, cf. Doederl. Gl. 405. 2) habeo in mente, cogito, animo affectus sum, sentio, de animi indole. absol., acc., acc. c. ptc., inf., εἰ, ἤ ἦ, ὅς τις sim., ὡς, ὅτι, ὅ, ὅτε. περί του, τινός. A) verb. finitum et inf. 1) a) adduntur φρεσί, θυμῷ sim. *Β* 213 ἔπεα φρ. ᾗσιν ἄκοσμα ᾔδη. h. Merc. 467 φρεσὶ πάντ' εὖ οἶδας, ε 206 εἰδείης σῇσι φρ. ὅσσα κτἑ. λ 445 εὖ φρ. μήδεα οἶδεν. *Ε* 326 τ 248 φρ. ἄρτια ᾔδη, cf. ξ 433. *Β* 301 τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρ. *Θ* 366 εἰ τάδε ᾔδε' ἐ. φρ. si scissem, nam in hypothesi (cf. ψ 220) manet plqpf. δ 632 τι ἴδμεν ἐ. φρ. ὁππότε νεῖται, η 327 εἰδήσεις ἐ. φρ. h. Merc. 164 μετὰ φρ. αἴσυλα οἶδε. *Ε* 406 τὸ εἶδε κατὰ φρένα. *Δ* 163 *Ζ* 447 ο 211 τόδε οἶδα κ. φρ. καὶ κατὰ θυμόν. *Β* 409 ᾔδη κ. θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. β 111 εἰδῇς σῷ θυμῷ, σ 228 ϑ. νοέω κ. οἶδα ἕκαστα, cf. υ 309. ν 340 ἐνὶ θ. | ᾔδε' ὃ νοστήσεις. *Μ* 229 ϑ. εἰδείη τεράων. b) absol. *Α* 365 δ 465 ρ 573 [h. Merc. 382] οἶσθα. ρ 153 οὐ σάφα οἶδεν, cf. *Σ* 185 ω 407 h. Merc. 208 376. β 108 ω 144 σάφα ᾔδη. *Σ* 404 ᾔδειν, Bekk. ob spondeum primi pedis, Did. οὕτως ᾔδεεν· γρ. δὲ καὶ ηδειν. *Ω* 105 οἶδα, cf. α 216. *Σ* 405 ἴσαν. α 174 δ 645 ν 232 ξ 186 ω 258 297 403 εὖ εἰδῶ cf. h. Ap. 467. η 317 εὖ εἰδῇς. *Α* 363 *Π* 19 εἴδομεν. *Θ* 18 εἴδετε, cf. *Σ* 53 ι 17. β 112 εἰδῶσι. *Ν* 273 δ 200 493 ἴδμεναι, *ϑ* 213 ἴδμεν. ξ 89 ω 188 ἴσασι. *Ξ* 8 εἴσομαι, sch. V. ὄψομαι ἢ γνώσομαι. h. Merc. 466 Cer. 76 εἰδήσεις. *Φ* 292 β 40 εἴσεαι, π 313 εἴσῃ. β 356 ἴσθι. *Κ* 329 *Ο* 36 *Τ* 258 ξ 158 ρ 155 τ 303 υ 230 h. Ap. 84 Cer. 259 ἴστω, sch. A. *Κ* 329 ἐπιστάσθω, γινωσκέτω, μαρτυρείτω· ἴστωρ γὰρ ὁ μάρτυς, *Τ* 258 sequitur inf., ρ 157 ὡς. similiter ε 184 ἴστω τόδε, μή βουλευσέμεν. v. s. B. c) α) de rebus et personis: ζ 176 η 25 οὔ τινα οἶδα ἀνθρώπων. *Ζ* 150 *Υ* 213 εὖ εἰδῇς γενεήν, *Υ* 203 ἴδμεν γενεήν, ἴ. τοκῆας, *Ζ* 151 *Υ* 214 μιν ἴσασιν i. e. γενεήν, cf. ν 239 (γαῖαν) *ϑ* 560 (πόλιας κ. ἀγρούς) λ 122 ψ 269 (θάλασσαν) λ 124 ψ 271 (νέας, ἐρετμά). τ 501 φράσομαι κ. εἴσομ' ἑκάστην, noscam. ζ 257 Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσσοι ἄριστοι. v. l. Eust. 791, 33 ad *Κ* 88 εἴσεαι Ἀτρείδην pro γνώσεαι. β) de iis quae mente percipiuntur sentiunturve, τί: *Η* 411 ὅρκια ἴστω cf. π 302 (τό γε). *Τ* 219 *Φ* 440 πλείονα οἶδα, cf. *Ν* 355 (ᾔδη). β 16 μυρία ᾔδη. α 337 ἄλλα θελκτήρια οἶδας. π 320 τι οἶσθα τέρας. *Α* 85 θεοπρόπιον, ὅττι οἶσθα. *Α* 70 ᾔδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα, cf. *Β* 38 (τὰ ἃ Ζεὺς μήδετο ἔργα) *Β* 832 *Λ* 330 (μαντοσύνας) *Ε* 64 (θέσφατα). *Π* 50 θεοπροπίης, ἥν τινα οἶδα, μ 154 ἴδμεναι θέσφατα. *Λ* 741 φάρμακα ᾔδη. *Χ* 280 ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον. β 283 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον κ. κῆρα, cf. *ϑ* 559 (νοήματα κ. φρένας ἀνδρῶν). π 246 εἴσεαι ἀριθμόν. *Α* 548 τὸν εἴσεται, sc. μῦθον, cf. *Α* 546. λ 442 μῦθον, ὅν κ' εὖ εἰδῇς. h. Ap. 484 βουλὰς εἰδήσετε. Merc. 538 εἴσεσθαι βουλήν. ψ 110 σήμαθ' ἃ ἴδμεν. h. Cer. 229 οἶδα ἀντίτομον, cf. ib. 230 (ἐρυσμόν) Ven. 113 116 (γλῶσσαν). α 53 δ 386 βένθεα οἶδεν. υ 75 εὖ οἶδεν ἅπαντα, μοῖράν τ' ἀμμορίην τε. *Λ* 657 οὐδέ τι οἶδεν πένθεος. δ 745 ᾔδε' - τάδε πάντα, μ 189 ἴδμεν πάντα, cf. μ 191, *Β* 485 ἴστε πάντα, δ 379 468 πάντα ἴσασιν. δ 772 ν 170 ψ 152 τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο. *Η* 281 τό γε ἴδμεν, φ 110 τό γε ἴστε, h. Merc. 535 τὸ εἶδεν. β 211 τὰ ἴσασιν, cf. *Ι* 37 (ταῦτα πάντα). λ 224 ταῦτα

πάντα ἴσθι. Β 486 Κ 100 οὐδέ τι ἴδμεν, cf. γ 184 π 475 (οἶδα) h. Cer. 133. π 470 ἄλλο τόδε οἶδα. ι 206 αὐτὸν ᾔδει i. e. οἶνον. h. Ven. 207 οὐδέ τι ᾔδει. ξ 365 εὖ οἶδα νόστον ἐμοῖο ἄνακτος, ὅ τ' ἤχθετο Naegelsb. ad Α 65 ὅτι οὐκ ἔσται, Ulixem (ὅ τε) apparet venisse in odium, alii: ὅτ' sch. H. ὅτι ἤχθετο ὁ νόστος δηλονότι, Eust. 1764, 1 ν. ἑ. ἄ. ὅτ' ἤ. ἤγουν ος ᾖ. tali acc. additur ptc. Α 124 ἴδμεν ξυνήια κείμενα, Ρ 402 ᾔδη Πάτροκλον τεθνηότα. η 211 οὕς τινας ἴστε ὀχέοντας. ψ 29 μιν ᾔδεεν ἔνδον ἐόντα. ω 404 σάφα οἶδε νοστήσαντά σε, cf. Classen, Beob. 4, 12. γ) peritus sum, uti possum, Η 237 εὖ οἶδα μάχας ἀνδροκτασίας τε. τ 286 περὶ κέρδεα πολλὰ ἀνθρώπων οἶδε cf. β 88, Ψ 322 κέρδεα εἰδῇ. β 122 ὁμοῖα νοήματα ᾔδη. [Σ 363] ν 46 οὐ τόσα μήδεα οἶδεν, cf. h. Merc. 456 (οἶδας). Η 236 οὐ οἶδεν πολεμήια ἔργα, cf. Λ 719 (ἴδμεν). Σ 420 θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν. θ 134 τιν' ἄεθλον οἶδέ τε κ. δεδάηκε, cf. θ 146. In his etiam inf. additur Η 238 οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν (241) οἶδα μέλπεσθαι Ἄρηι. Υ 201 432 σάφα οἶδα μυθήσασθαι. θ 215 εὖ τόξον οἶδα ἀμφαφάασθαι. Η 358 Μ 232 οἶσθα νοῆσαι, cf. Α 343 (οἶδε). h. Merc. 369 οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι. Ψ 312 ἴσασιν μητίσασθαι. ω 506 τόδε γ' εἴσεαι, μή τι καταισχυνέμεν, Eust. 1968, 52 γνώσῃ κ. νοήσεις. h. Ap. 163 μιμεῖσθ' ἴσασιν. δ) translate Ξ 235 τοι ἰδέω χάριν, Aristarchus et codd. nonn. εἰδέω, et sic Spitzn. Duentz., cf. La Roche Anh. h. l. Heyne h. l. Spitzn. h. l. Eust. 981, 21, sch. BLV. ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὀφλήσω, Eust. 981, 31 χαρίτων μεμνῆσθαι κ. μηδέποτε αὐτῶν ἐκλανθάνεσθαι gratiam habeam. d) c. sententia secundaria, cui saepe praemittitur acc., pronominis potissimum: novi, scio, compertum habeo. α) Ε 183 σάφα δ' οὐ οἶδ' ἢ (v. l. εἰ q. cf. s. IV) θεός ἐστιν. Θ 111 εἴσεται ἢ μαίνεται. Ο 32 ἴδῃς ἤν χραίσμῃ, v. l. εἰδῇς. ο 523 τά γε οἶδεν εἴ κε τελευτήσει, cf. ξ 119 (ἀγγείλαιμι). χ 6 σκοπὸν ἄλλον εἴσομαι, αἴ κε τύχωμι similiter ρ 373 αὐτὸν οὐ σάφα οἶδα, πόθεν εὔχεται εἶναι. Λ 792 τίς οἶδ' εἴ κεν ὀρίναις haud scio an cf. Ο 403 (ὀρίνω) Π 860 (φθήῃ) β 332 (ἀπόληται) γ 216 (ἀποτίσεται). Ο 16 οὐ μὴν οἶδ' εἰ ἐπαύρηαι vide ne. Σ 192 ἄλλου οὔ τευ οἶδα τεῦ ἂν τεύχεα δύω, potuit esse: nescio cuius arma sumam aut: vide ne nullius, quae duo coaluerunt in unum, sed La Roche τεῦ relat. putat, Duentz. dubitat num sit. λ 463 οὐδέ τι οἶδα | ζώει ὅ γ' ἢ τέθνηκε, cf. δ 109 (ἴδμεν). Κ 342 οὐ οἶδ' ἢ ἐπίσκοπος ἢ συλήσων, ρ 307 τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα ἢ ταχὺς ἔσχε ἢ αὔτως. Ν 327 εἴδομεν ἠέ τῳ ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν. Χ 244 εἴδομεν ἤ κεν - φέρηται ἤ κεν δαμήῃ. Ζ 367 οὐ γάρ οἶδ' ἢ ἵξομαι ἤ με δαμόωσιν, cf. σ 265 (ἤ κεν ἀνέσει ἤ κεν ἁλώω). Π 243 εἴσεται ἢ ἐπίστηται ἢ μαίνονται. Θ 532 εἴσομαι ἤ κε - ἀπώσεται ἤ κεν φέρωμαι, Ap. 62, 29 γνώσομαι. δ 712 οὐκ οἶδ' ἤ τις ὦρορεν ἠὲ - ἐφωρμήθη, cf. τ 237 (ἢ ἕστο ἢ δῶκε). ψ 202 οὐδέ τι οἶδα ἤ - ἐστι ἠέ τις ἔθηκε. θ 28 οὐκ οἶδ' ὅς τις, χ 234 εἰδῇς οἷος Μέντωρ. κ 457 οἶδα ἠμὲν ὅσα πάθετε ἠδ' ὅσα ἐδηλήσαντο. Ψ 890 ἴδμεν ὅσον προβέβηκας. Α 185 εὖ εἰδῇς ὅσσον φέρτερός εἰμι, cf. Λ 515 (εἰδῶ) Φ 488 (εἰδῇς). Ψ 276 ἴστε ὅσσον περιβάλλετον. ψ 175 μάλα δ' εὖ οἶδ' οἷος ἔησθα. Β 192 οὐ σάφα οἶσθα οἷος νόος, cf. Λ 653 Ο 93 ο 20 τ 493, Ψ 589 (τελέθουσιν). Η 226 σάφα εἴσεαι οἷοι μετέασιν. ι 348 εἰδῇς οἷον ἐκεκεύθει. Ν 275 οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι quali virtute. Γ 308 τό γε οἶδε ὁπποτέρῳ πεπρωμένον ἐστίν. Χ 130 εἴδομεν ὁπποτέρῳ κεν ὀρέξῃ. h. Ven. 207 οὐδέ τι ᾔδει | ὅππῃ ἀνήρπασε. κ 190 οὐ ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ - εἶσι. Β 252 οὐδέ τι σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται, ἢ εὖ ἦε κακῶς νοστήσομεν, cf. ρ 78. δ 138 ἴδμεν οἵ τινες εὐχετόωνται. π 236 εἰδέω ὅσσοι τε κ. οἵ τινες ἀνέρες εἰσίν, v. l. ἰδέω. γ 18 εἴδομεν ἥν τινα κέκευθε. β) Δ 360 οἶδα ως - οἶδε, cf. ε 423 (ὀδώδυσται) κ 267 (ἐλεύσεαι) λ 69 (σχήσεις). Ο 204 οἶσθ' ὡς ἕπονται, cf. ψ 60 (ὡς κε φανείη) Ω 662 (ἐέλμεθα). τ 93 πάντα εὖ ᾔδησθ' ὡς ἔμελλον. Υ 434 οἶδα ὅτι σὺ ἐσθλός. Λ 40 οἶδα ὅττι ἀποίχονται. [Ο 217] οἶσθ' τοῦθ' ὅτι ἔσται. ν 314 τοῦτο εὖ οἶδ' ὅτι ἦσθα. Ν 674 οἰδέ τι ᾔδη ὅττι δηιόωντο. Τ 421 εὖ τ (ita Bekk., codd. τοι) οἶδα ὅ μοι μόρος ἐ ἐστίν. Θ [32] 463 ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐ ἀλαπαδνόν. δ 771 οὐδέ τι οἶδεν ὃ τέτυκ ται. Υ 122 εἰδῇ ὃ φιλέουσιν, cf. Σ 197 ἔχονται). Υ 466 γ 146 οὐδὲ τὸ ᾔδη ὅ ἔμελλεν ψ 220 ᾔδη ὃ ἔμελλον. ε 215 οἶδα πάντα μάλ' οὕνεκα ἀκιδνοτέρη sc. ἐστίν. Β 409 ᾔδη ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο, fratrem, quomodo laboraret, quomodo frater l. γ) Ξ 71 ᾔδεα μὲν ὅτ ἄμυνεν, (72) οἶδα δὲ νῦν ὅτε κυδάνει, sciebam quando iuvabat, Did. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου δι τοῦ ε. καὶ ἔστιν ἀκόλουθον, Duentz. ὅτι contra codd., cf. La Roche Spitzn., paraphr. Eus 967, 33 al. Ξ 72 ὅτι. Θ 406 εἰδῇ ὅτ' ἂν μάχηται, cf. Θ 420 (εἰδῇς), quid futurum sit quand sed Duentzer ὅτ' = ὅτι. π 424 οὐκ οἶσθ' ὅτε ἵκετο (cf. ω 515), e) ρ 563 οἶδα εὖ περ κείνου. Μ 229 σάφα θυμῷ εἰδείη τεράω sch. br. ἐπιστήμων εἴη παρατηρήσεως σημείων, Ο 412 πάσης | εὖ εἰδῇ σοφίης. V. s. 2) animo affectus sum. Ο 207 αἴσιμα εἰδ Zenod. εἴπῃ, noverit quid deceat atque s agat, ξ 433 περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδ videntur enim Homero homines vel recte v secus agere, prout recte vel secus intelligunt num quid deceat necne, quamquam n scimus multa aliter fieri neque semper sic possumus verbo sciendi. θ 586 πεπνυμένα εἰ sapiens sit. Π 73 μοι ἤπια εἰδείη, sch. BL. καλῶς ἔφρασε τὸ εὐνοεῖν Nitzsch, Sagenp. 2 ἄρτια pro ἤπια proponens removit vv. 74— („unmöglich"). nam non potest statui Agamemnonem qui hic succensere dicitur Achilli, legatos conatum esse iram eius placare, cui b respondit Schoemann, retic. Hom. 14 et N. f. Ph. 69, 28 ignotas esse Preces (Ι) ei qui composuerit. ο 39 ν 405 ὁμῶς τοι ἤπια οἶδ sch. Q. ν 405 ὡς σὺ σαυτῷ εὐνοεῖς, sch. ο 39 φροντίζων τῆς σῆς σωτηρίας. Δ 361 μὸς ἤπια δήνεα οἶδε. Ε 326 τ 248 φρεσὶν τια ᾔδη mores habebat aptos. Ε 761 οὐ τ οἶδε θέμιστα iniustissimus est. ι 189 ἀθεστια ᾔδη. Ω 41 ἄγρια οἶδεν feroci animo, h. Merc. 164 (αἴσυλα). τ 329 ἀπηνὴς ἔῃ κ. ἀ νέα εἰδῇ. τ 332 ἀμύμων ἔῃ κ. ἀμύμονα εἰ aliter: Ζ 351 ᾔδη νέμεσίν τε κ. αἴσχεα sich Herzen nähme, sch. B. πρὸς τὸ φυλάσσεσ κ. μὴ εἰς αὐτὰ ἐμπίπτειν. B) Participii est ratio, quia saepe in adi. fere abit: nescius, qui bene scit: 1) a) ν 417 ἐνὶ φ πάντα ἰδυῖα. Ρ 325 φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδ amico animo. β 231 ε 9 φρ. αἴσιμα εἰ

h. XXIX 12 φίλα φρ. ἀλλήλοισιν εἰδότες. b) Δ 218 εἰδώς, Α 385 εὖ εἰδώς cf. β 170, h. Ven. οὐ σάφα εἰδώς, Ι 345 εὖ εἰδότος. μ 156 εἰδότες, ν 113 πρὶν εἰ. Ψ 787 εἰδόσιν. Λ 608 Σ 380 482 Υ 12 η 92 ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, E. M. 296, 32 ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐπιστήμοσιν αὐτοῦ καὶ ἐμπείροις φρεσί, διανοίαις. c) α) α 57 εἰδὼς ὄλεθρον, δ 534 οὐκ εἰδότ' ὄλεθρον. Ν 665 εὖ εἰδὼς κῆρα. β) ι 281 εἰδότα πολλά, μ 188 πλείονα εἰδώς, cf. h. Cer. 321 (ἄφθιτα) β 188 η 157 ω 51 παλαιά τε πολλά τε). Δ 365 τοι ταῦτα ἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω, cf. Κ 250 (εἰδόσι). γ) Γ 202 εἰδὼς δόλους κ. μήδεα. Η 278 Ω 88 β 38 ζ 12 h. Ven. 43 μήδεα εἰδώς |. ν 296 εἰδότες κέρδεα, cf. Ψ 709 (εἰδώς). Ι 128 270 Τ 245 ω 278 ἔργα ἰδυίας, cf. ν 289 π 158 (ἰδυίῃ) ο 418 (ἰδυῖα) Ψ 263 (ἰδυῖαν). Ο 679 κελητίζειν εὖ εἰδώς, Ο 632 οὔ πω σάφα εἰδὼς μαχήσασθαι. d) peritus, expertus. Β 823 Ε 11 549 Μ 100 μάχης εὖ εἰδότε πάσης, cf. Ε 608 (χάρμης) Λ 710 (θούριδος ἀλκῆς), Ο 527 εὖ εἰδότα θουρ. ἀλκῆς. Β 718 Δ 196 206 Ε 245 Μ 350 363 τόξων εὖ εἰδώς, cf. Β 720 Ο 525 (αἰχμῆς) Ψ 665 (πυγμαχίης) Δ 310 (πολέμων) β 818 (ουτε πόνων οὔτ' ἀγοράων) ε 250 (τεκτοσυνάων) Ζ [438] (θεοπροπίων) α 202 (οἰωνῶν). Κ 360 εἰδότε θήρης. Ι 440 εἰδόθ' ὁμοιίου πολέμοιο. Ρ 5 οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. 2) β 231 ε 9 αἴσιμα εἰδώς, cf. θ 584 (κεχαρισμένα) ο 557 (ἤπια) δ 696 711 χ 361 ω 442 (πεπνυμένα) δ 460 ρ 248 (ὀλοφώια) ι 468 ν 287 (ἀθεμίστια) ξ 288 (ἀπατήλια) ε 182 (ἀποφώλια), γ 277 φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν, cf. h. XXIX 12. α 428 τ 346 υ 57 κεδνὰ ἰδυῖα, cf. ψ 182 232 (ἰδυῖαν). h. Ap. 313 Ven. 44 κέδν' εἰδυῖαν, cf. Ven. 134 (εἰδυίῃ) Cer. 202 (εἰδυῖα). λ 432 ἔξοχα λυγρὰ ἰδυῖα. (ἴστωρ ἴδρις ἄιδρις ἰδρείη ἀιδρείη νῆις.)

III εἴδομαι (ϝεί. cf. Hoffm. qu. h. § 124) med. pr. εἴδεται. ptc. εἰδόμενος, -η. aor. sg. 2 p. ἐείσω Ι 645 (ut videtur Aristarchus, Krüger p. 115 [La Roche c. codd. cf. Anh., Did. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων διῃρημένως ἐείσαο atque sic vo.], ἐείσατο et εἴσατο, [huc sunt qui referant ἐεισάσθην Ο 544] εἴσαντο Μ 103. opt. εἴσαιτο Β 215. ptc. ἐεισάμενος, -η et εἰσάμενος, -η. Buttm. a. Spr. 2, 160 (εἴδω) εἴδομαι ἰδ et λείπω λιπ, fit igitur de ϝείδ. ἐϝεισάμην, ϝεισάμενος, quod rursus auctum fit ἐεισ., ut θέλω ἐθ., cf. Ebel, Kuhn 4, 163, sed Ahrens Ztft. f. A. W. 1836 p. 818 ἐεισάμενος ad δϝείδω zweifeln videri, refert. Non potuit restitui ϝ τ 283. 1) appareo, videor. τινί, inf. 2) adsimilor, similis fio, τινί cf. Doed. Gl. 400. (E. M. 296, 1 τὸ ὁμοιῶ, τὸ φαίνομαι). 1) Θ 559 εἴδεται ἄστρα Ap. 63, 24 φαίνεται. Ν 98 εἴ. ἦμαρ - δαμῆναι. sch. BL. φαίνεται. λείπει δὲ τὸ τοῦ, τοῦ ὑπὸ Τρωσὶ δαμῆναι. κ 149 μοι ἐείσατο καπνός. Ν 191 οὐ πῃ χρὼς εἴσατο (Zenod.), Ariston. ἡ δ. ὅ. εἴσατο νῦν ἀντὶ τοῦ ἐφάνη, Aristarchus χροός. ε 281 εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν, cf. ν 352, ε 283 (οἱ). — Ω 319 εἴσατο δέ σφιν δεξιὸς ἀίξας. Ξ 472 οὐ μήν μοι κακὸς εἴδεται. ε 398 Ὀδυσεῖ ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα κ. ὕλη, cf. ε 442 η 281 χῶρος ἄριστος). η 343 τῷ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι, cf. θ 295. adduntur θυμῷ sim.: τ 283 οἱ τό γε κέρδιον εἴσατο θ. | ἀγυρτάζειν. β) Ω 196 τί τοι φρ. εἴδεται εἶναι, cf. ι 11 (ἐνὶ φρ.). Δ 228 τὸ δέ τοι κὴρ εἴ. εἶναι, sch. A. τοῦτο δέ σοι θάνατος νομίζεται. Μ 103 οἳ εἴσαντο εἶναι ἄριστοι. Β 215 οἱ εἴσαιτο γελοίιον ἔμμεναι Ap. 62, 26 ἐπὶ τοῦ φανῆναι. β 320 ἴμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι. θ 283 εἴσατ' ἴμεν, sch. Q. προσεποιήσατο T. ἔδοξεν. 2) Β 22 Π 720 Ρ 326 [585] Υ 82 τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε (προσέφη), cf. Β 795. Γ 389 ζ 24. i. e. τῷ ἐεισ. προσεφ. μιν, Suid. I 2, 110 ὁμοιωθείς, sed trans. ut videtur Hes. ὁμοιώσας. λ 241 τῷ δ' ἄρ' ἐεισάμενος, ACDEFHIKNR. ἄρα εἰσ. L. ἄρα εἰδόμενος. Ε 785 Στέντορι εἰσαμένη, cf. Ρ 555. Β 791 εἴσατο φθογγὴν υἷι, cf. Υ 81. Ap. 62, 25 ὡμοιώθη. Ν 45 εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας κ. φωνήν cf. Ν 216 Π 716 Ρ 73 Υ 224 Φ 213. Ε 462 εἰδόμενος Ἀκάμαντι, cf. Ν 69 h. Ap. 441 449 494. Β 280 εἰδομένη κήρυκι, cf. Γ 122 α 105 β 268 401 γ 372 ζ 22 θ 8 χ 206 ω 503 548. Suid. I 2, 752 ὁμοιωθεῖσα. ptc. aor. saepius in Il., ipf. in Od. Ceterum Hes. ἐειδόμενος habet. (εἶδος εἰδάλιμος εἴδωλον ἰνδάλλομαι)

εἴδ-ωλο-ν (εἶδος, ϝεί.) species, effigies, simulacrum verum, umbra, Suid. I 2, 753, E. M. 296, 1 φαντασία σώματος, σκιά τις ἀεροειδής. Ε 449 εἴδωλον τεῦξ' Αἰνείᾳ ἴκελον, cf. δ 796. Ε 451 ἀμφὶ εἰδώλῳ δῄουν. δ 824 835 ἀπαμειβόμενον προσέφη ε. ἀμαυρόν. Ψ 72 ω 14 ψυχαί, εἴδωλα καμόντων. λ 476 νεκροί, βροτῶν εἴδωλα καμόντων. Ψ 104 (ἔστι) ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι. λ 83 ε. ἑταίρου, λ 213 τι ε. τόδε Περσεφόνεια ὀτρύνει; λ 602 βίην Ἡρακληείην, εἴδωλον· αὐτὸς δὲ - τέρπεται, sch. Vind. 56 οὗτοι (602. 603) ἀθετοῦνται κ. λέγονται Ὀνομακρίτου εἶναι, cf sch. H. λ 604. Ariston. (schol. BQ.) ὁ. εἰς τρία διαιρεῖ, εἰς εἴδωλον σῶμα ψυχήν. τοῦτο δὲ οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής. H. ὅ. αὐτοὺς τὰ σώματα αὐτῶν φησιν Ὅμηρος, cf. La Roche et Carnuth h. l. dubitaverat de his versibus iam Nitzsch h. l. Lehrs, Rh. M. 17, 481 et Ar. 333. 445 Aristarchum haec de Onomacrito statuisse negat, dixit contra eum Duentz. N. J. f. Ph. 91, 732 (h. A. 4). υ 355 εἰδώλων πλέον πρόθυρον, ἱεμένων Ἔρεβος δὲ ὑπὸ ζόφον, sch. B. ὡς τῶν ψυχῶν αὐτῶν ἐπὶ τὸν Ἅιδην ἀπιουσῶν.

εἴη, de εἰμι (?), sch. V. ξ 496 Eust. 1770, 48 πορεύοιτο, cf. Ameis h. l.

εἶθ-αρ (εἶμι ἴθ-μα. sed E. M. 297, 3 ἀπὸ τοῦ εὐθύς. Pott E. F. 1, 221 εὐθὺ ἄρα, Benf. 1, 9 skr. êtarhi. Hartung, Part. 1, 423 ἰθύς, ἴθα εἶθα ἄρα.) 1) rectā 2) illico, confestim, Suid. I 2, 756 χρονικόν, ἀντὶ τοῦ εὐθέως ἢ εὐθύς· τὸ δὲ ἰθὺς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπ' εὐθείας, cf. Hes. Non in Od. 1) Ε 337 ε. ἀντετόρησεν, sch. LV. τινὲς κατ' ἰθύ, ἢ ἀντὶ τοῦ ταχύ. Υ 473 ε. δι' οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο. 2) Δ 579 Ν 412 Ρ 349 ε. γούνατ' ἔλυσεν. Μ 353 Ρ 707 ε. προσηύδα. Ρ 119 ε. ηὔδα. Ψ 256 ε. - ἔχευαν. Arsis in posteriore syllaba.

εἴ-θε (Pott: εἰ θεός, o si deus, cf. Benf. 2. 208. Hartg, Part. 1, 319 δή, θήν lat. dem comparat) utinam, Hes. ὄφελον. μακάρι. αἴθε, εὐκτικὸν ἐπίρρημα cf. Suid. I 2, 756. c. opt. Δ 313 εἴθ' - γοῦναθ' ἕποιτο, Η 157 Λ 670 Ψ 629 ξ 468 εἴθ' ὣς ἡβώοιμι. h. Merc. 309 εἴθ' ἀπόλοιτο βοῶν γένος. De re quae fieri potest: β 33 εἴθε Ζεὺς τελέσειεν. V. s. αἴθε εἰ καί etiamsi, v. s. εἰ VI 4. **εἴκε** = ἐάν v. s. εἰ II III 1 2bc IV 1bcd VI 2 α, βb, 3b.

εἴκ-ελος (εἴκ-ω ἔ-οικ-α. E. M. 7, 30 cf. Doed. Gl. 432. Bekk. ϝε. Curt. 610 alii: ϝεί.) similis, par τινί τι, E. M. 297, 28 ὅμοιος. Δ 253 Ρ 281 συῒ εἴκελος ἀλκήν Idomeneus Aiax.

N 53 P 88 Y 423 φλογὶ ε. Hector, cf. N 688. N 330 Ἰδομενῆα φλογὶ εἴκελον ἀλκήν. Σ 154 Ἕκτωρ φλ. ε. ἀ. τ 384 ἡμέας μάλα εἰκέλω ἀλλήλοιιν. h. VII 21 οὐ βροτοῖσιν | εἴκελος ἀλλὰ θεοῖς. X 134 χαλκὸς ἐλάμπετο ε. αὐγῇ | πυρός, cf. Ξ 386. κ 304 (φάρμακον) γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. λ 207 σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ | ἔπτατο, sed sch. H. ἴκελος· γρ. ἰκέλη, ἡ ψυχή. υ 88 παρέδραθεν εἴκελος αὐτῷ, φ 411 χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν | (νευρῇ). χ 240 χελιδόνι εἰκέλη ἄντην | Minerva. Saepe est v. l. ἴκελος vel ἴκ. etc. cuius ι corripitur, v. s. ἴκελος.

εἰκοσ-άκις vicies. I 379 δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα, Bekk. δ. κ. ἐϝεικ.

εἴκοσι (fuit ϝείκ. et ἐεικ. q. v. skr. viçati, lat. viginti, σ e t cf. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 34 266) viginti. Postponitur substantivo: B 510 κοῦροι - ἑκατὸν καὶ ε. (Bekk. καὶ ἐϝί. ut saepius). N 260 δούρατα καὶ ἓν καὶ ε. Λ 25 οἶμοι ἔσαν - καὶ ε. κασσιτέροιο. praemittitur: B 748 δύω καὶ ε. νῆας (Bekk. δυωκαιεει). ι 241 δύω καὶ εἴκοσ' ἅμαξαι (Bekk. δυωκαιει), cf. κ 208 (ἑταῖροι). π 249 πίσυρές τε καὶ ε. φῶτες (Bekk. πισυρεςκαιεί - deleta caesura). β 212 δ 669 εἴκοσ' ἑταίρους. β 355 ε. δ' ἔστω μέτρα. ε 244 ε. δ' ἔκβαλε πάντα (δοῦρα). ι 209 ε. μέτρα vicena. (ἐείκοσι etc. εἰκοστός εἰκοσινήριτος).

εἰκοσι-νήριτος (Duentzer N. J. f. Ph. 69, 490 νηρός (?) νηέω häufen. Aliorum (E. M. 297, 45 Hes. Meir. subst. cop, III ἐρίζοντα) conatus refutavit Lob. path. el. 1, 587) vicies tantus. X 349 δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα (Bekk. δ. κ. ἐει.). Hes. εἰκοσαπλᾶ, E. M. l. l. εἰκοσιπλασίονα, sed explicant πρὸς ε. ἐξισούμενα. ἐρίζειν γὰρ τὸ ἐξισοῦσθαι. Doed. Gl. 561 εἴκοσι νήριτα ut ε. sit pro εἰκοσάκις στήσωσι vicies afferant ingentia.

εἰκοστός (ϝε., Bekk. saepius ἐϝει.) vigesimus. ε 34 ἤματι εἰκοστῷ, cf. π 206 τ 484 φ 208 ω 322 (ἔτεϊ).

εἴκω (radix ἰκ ordiebatur a consona, cf. Hoffm. qu. ho. § 135 Ebel, Kuhn 4, 165, quae qualis fuerit dubitatur. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 77 361 ϝικ. Ahrens, Ztft. f. A. W. 1836 p. 819 ϝλικ. Doed. Gl. 402 alii ad ϝιδ-εῖν, melius ut videtur Bopp, Gloss. δικ δείκνυμι (dec-et) cf. Sonne, Kuhn 15, 187. Accuratius Curt. p. 610 δικ δjικ jικ ικ ut sit jϵjοικε, non ϝεϝ. ut L. Meyer et Bekk., atque plenior forma sit trans., altera intr.; Ebel, Kuhn 5, 188 djak statuit). ipf. εἶκε Σ 520 (Buttm. a. Spr. II 161 Kühner, a. Gr. 1, 808 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 148, sed Doed. Gl. 421 plqpf. Bekk. h. Bl. 137 ad εἴκειν weichen, es ging an, de quo dubitat Curt. Et. 609, cf. Schenkl Ztft. f. oest. G. 1859 p. 511). pf. ἔοικα, ἔοικας, ἔοικε(ν), hoc pf. ad praes. εἴδω rettulit Doederl. lect. hom. II 1828 p. 6). du. ἔικτον δ 27 (v. l. -ην). ptc. ἐοικώς et εἰκώς (ex εἰκυῖα Ahrens Rh. M. 2, 178) Φ 254, εἰκυῖα (La Roche η 291 ϑ 194, paulo aliter h. U. 94 cf. 107. Bekk. ϝει sed ε [337] ἐϝι), melius Ahrens ll. ἐικυῖα, et ἰκυῖα Ψ 66, ἐοικότι α 46, acc. ἐοικότα, εἰκυῖαν I 399 (melius ἐι.), du. ἐοικότε M 146 pl. ἐοικότες, εἰοικυῖαι Σ 418 (Ahrens l. l., E. M. 350, 56 πλεονασμῷ τοῦ ι), ἐοικότα ζ 301. ἐοικότας κ 390, ἐοικότα. plqpf. ἐῴκει (ν Bekk. in fine versus, cf. E. M. 351, 8), du. ἐίκτην pl. ἐοίκεσαν (Bekk. ϝεϝῳ.) N 102. pass. plqpf. ἔικτο Ψ 207 et ἤικτο. Non potuit ϝ restitui e. c. Y 371 372 Δ 286 Ψ 649 B 233 Γ 286 459 Φ 379 ϑ 146. 1) similis sum, par sum, τινί τι, act. pf. et plqpf. c. vi praes. et ipf., atque pass. 2) decet, convenit, bene se habet, abs., τινί, inf., acc. c. inf. E. M. 297, 7 ὁμοιῶ, πρέπω. 1) δ 796 ν 288 π 157 υ 31 δέμας δ' ἤικτο γυναικί. dat. etiam X 151 Ψ 107 α 208 ζ 301 ι 190 υ 194 post verbum, plerumque ante. Γ 386 γρηῒ ἐικυῖα, Θ 305 δέμας εἰκυῖα θεῇσιν, cf. Δ 638 T 286 η 291 h. Ven. 153, Ap. 63, 30. Hes. ἐοικυῖα, ὁμοία, cf. La Roche h. S. 15. Homines non mutari in deorum formas apparet, sed ne deos quidem revera mutatos videtur putare Homerus (Platz, Götterverwdt. Karlsruhe 1857) sed H 59 ἑζέσθην, ὄρνισι ἐοικότες - φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ Minerva et Apollo, sch. BLV. ὡς ἐφίζει ὄρνεον φυτῷ, οὕτω κ. αὐτοὶ ῥαδίως ἐκαθίσθησαν, Sonne, Kuhn 15, 87 vere mutari statuit deos, arborem vero esse fraxinum illam celebrem qua maiores nostri putabant terrarum orbem contineri. Δ 78 τῷ εἰκυῖα Minerva stellae quae traicitur, cf. T 350 (ἅρπῃ) X 227 (Δηιφόβῳ δέμας κ. φωνήν) β 383 (Τηλεμάχῳ, recte sch. S. ὅσα ἂν εἶπεν ἐκεῖνος) η 20 (παρθενικῇ) ν 122 ϑ 194 (ἀνδρὶ δέμας, Eust. 1591, 50 εἰκὸς . . . ἄνδρα τινὰ ἐγχώριον νοῆσαι καθὰ κ. ἐν τῇ Ἰθάκῃ β 383). ε [337] 353 αἰθυίῃ εἰκ. Ino sch. E. πρὸς τὸν ἀναδυσμόν ἐστιν ἡ εἰκὼν . . . οὐ κατὰ τὸ σῶμα· οὕτω κ. ὁ Ἑρμῆς ε 51 λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς, Hes. ὡμοιωμένος sch. V. τὴν ὁρμήν, οὐ τὸ σῶμα, sed fit mutatio e. c. h. Ap. 400 (δέλφινι) ρ 485 θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότε. κ 390 σιάλοισιν ἐοικότας. Φ 285 δέμας δ' ἄνδρεσσι ἐίκτην Neptunus et Minerva. Ap. 63, 28 ὡμοιοῦντο. Hes., paraphr. κατὰ τὸ σῶμα. ω 446 Μέντορι πάντα ἐῴκει |. E 604 βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς, cf. N 357 κ 278 h. VII. 3. Φ 600 (Ἀγήνορι πάντα) Ω 347 (αἰσυμνητῆρι), Γ 219 (ἀΐδρεϊ φωτί) Ξ 136 (παλαιῷ φ.), P 323 (δέμας Περίφαντι). B 20 (Νηληΐῳ υἷι). δ 654 τῷ πάντα ἐῴκει. Σ 418 ζωῇσι νεηνίσι εἰοικυῖαι. M 385 Π 742 μ 413 ἀρνευτῆρι ἐοικώς, cf. Ψ 430 (οὐκ ἀίοντι) δ 245 (οἰκῆϊ, vestitu imitatur) λ 608 (βαλέοντι) σ 240 (μεθύοντι) h. Merc. 265 377 (ἐλατῆρι) Ven. 55 (δέμας ἀθανάτοισιν). δ 122 Ἀρτέμιδι ἐικυῖα, η 209 οὐ γὰρ - | ἀθαν. ἔοικα, π 200 νῦν θεοῖσιν ἔοικας cf. ζ 243, Γ 158 αἰνῶς θεοῖς εἰς ὦπα ἔοικεν. α 411 κακῷ εἰς ὦ. ἐῴκει, cf. Ω 630 h. Cer. 241 (θεοῖσι ἄντα). Λ 613 τά γ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν. B 58 μάλιστα Νέστορι - | εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκειν potissimum N., huic vero simillimus. α 208 αἰνῶς κεφαλήν κ. ὄμματα ἔοικας | κείνῳ, Ψ 66 πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε κ. ὄμματα - ἰκυῖα. ζ 187 υ 227 ἄφρονι φωτὶ ἔοικας, cf. ϑ 166 (ἀτασθάλῳ ἀνδρί) 164 (ἀθλητῆρι) ρ 416 ω 253 Γ 170 (βασιλῆϊ) ω 254 (τοιούτῳ) σ 128 (ἐπητῇ ἀνδρί) τ 381 (δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ), h. Ap. 464 καταθνητοῖσιν) υ 194 ἔοικε δέμας βασιλῆϊ, cf. ρ 511 (πολυπλάγκτῳ). Ξ 474 αὐτῷ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει, δ 143 Ὀδυσσῆος υἷι ἔοικε |, δ 27 γενεῇ Διὸς ἔικτον. Ψ 107 ἔικτο θέσκελον αὐτῷ mirum quantum, Ap. 63, 29 ὡμοιοῦτο. O 90 ἀτυζομένῃ ἔοικας, Z 389 μαινομένῃ ἐικυῖα. E 800 ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα. B 337 παισὶ ἐοικότες ἀγοράασθε, sch. br. νηπίοις ἴσα φρονεῖτε, cf. E 782 H 256 (λείουσι ἢ συσί) O 592 (λείουσι) M 146 (σύεσσι) Π 259 σφήκεσσι) P 725 (κύνεσσι) Γ 151 (τεττίγεσσι) κ 126 (οὐκ ἄνδρεσσι ἀλλὰ Γίγασιν) B 800 (λίην φύλλοισιν ἢ ψαμάθοισιν) Φ 464 (φύλλοισι) E 522 (νεφέλῃσι) 560 (ἐλάτῃσι). Γ 449 Λ 546

O 586 *θηρὶ ἐοικώς*, cf. *O* 237 *Π* 582 (*ἴρηκι*). *N* 102 *ἐλάφοισι ἐῴκεσαν*. *Φ* 254 *τῷ εἰκώς*. *ι* 190 *οὐδὲ ἐῴκει | ἀνδρὶ ἀλλὰ ῥίῳ*. *Α* [47] *λ* 606 h. Merc. 358 *νυκτὶ ἐοικώς*, cf. *E* 87 (*ποταμῷ*) *N* 754 (*ὄρεϊ*) *Y* 371 372 *πυρὶ χεῖρας ἔοικεν*. *ρ* 500 *μάλιστα κηρὶ ἔοικεν*. cum part. *ὡς*: *τ* 380 *οὔ τινα ἐοικότα ὧδε ὡς σὺ ἔοικας*, cf. *δ* 141. c. inf. *Ω* 258 *οὐδὲ ἐῴκει | ἀνδρὸς πάις ἔμμεναι* paraphr. *ἐδόκει*. Animalia: *Ψ* 379 *ἐπιβησομένοισι ἐίκτην*. *K* 547 *αἰνῶς ἀκτίνεσσι ἐοικότες ἠελίοιο*, cf. *Λ* 27 (*ἴρισσι*) *ξ* 21 (*θήρεσσιν*). Res: *A* 104 *δ* 662 *ὄσσε πυρὶ ἐίκτην*. *Γ* 222 *ἔπεα νιφάδεσσι ἐοικότα*. *Σ* 548 *ἀρηρομένῃ ἐῴκει*, Suid. I 2, 338 *ὁμοία ἦν*. *X* 151 *εἰκυῖα χαλάζῃ*, cf. *μ* 79 (*περιξεστῇ*). *ν* 80 *θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς*. *ξ* 301 *ἐοικότα τοῖσι*. *π* 288 *τ* 7 *τοῖσιν ἐῴκει οἷα* etc. 2) a) *α*) *Σ* 520 *σφίσι εἶκε λοχῆσαι* placebat, decreverant, sch. B. *πρέπον καὶ ἐφικτὸν ἦν*. *β*) ptc. aptus, conveniens, iustus Hes. *ἐοικότα· καθήκοντα. πρόσφορα*. *γ* 124 *μῦθοι ἐοικότες*, sch. E *τὸ εἰκὸς ἐν αὐτοῖς σώζεται*. Duentz. h. l. et Kirch. u. Köch. 26 de similitudine explicat, locumque expungit. *γ* 125 *ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι*, cf. *δ* 239. *α* 46 *ἐοικότι ὀλέθρῳ*, sch. H. *πρέποντι* et minus bene *ὁμοίῳ*. *I* 399 *εἰκυῖαν ἄκοιτιν*, paraphr. *πρέπουσαν ἐμοί*. *γ*) potissimum cum negat. *Α* 119 *Φ* 436 *Ψ* 493 *φ* 319 322 *οὐδὲ ἔοικεν* , paraphr. *οὐδὲ προσήκει*, Hes. *πρέπον ἐστί*. *I* 70 *ἔοικέ τοι*. *ω* 273 *οἷα ἐῴκει*. *χ* 196 *ὥς σε ἔοικεν*, cf. *α* 291 *β* 223. b) *α* 278 *β* 197 *ὅσσα ἔοικε ἕπεσθαι*. *χ* 348 *ἔοικα δέ τοι παραείδειν | ὥς τε θεῷ* i. e. *ἔοικεν ἐμέ*; decet me, tibi canere. Eust. 1930, 16 Doed. Gl. 421, sed Faesi: videor mihi (cf. *Ω* 258), *K* 440 *τὰ οὔ τι ἔοικεν | ἄνδρεσσιν φορέειν ἀλλὰ θεοῖσιν*. *Δ* 286 *οὐ γὰρ ἔοικε ὀτρυνέμεν*, cf. *Φ* 379 *χ* 335. c. inf. aor. *Ξ* 212 *θ* 358 *οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε ἀρνήσασθαι*. *Γ* 286 459 *τιμὴν ἀποτινέμεν, ἥν τιν' ἔοικεν*. *γ* 357 *σοὶ ἔοικε πείθεσθαι* *ζ* 60 *σοὶ ἔοικε - ἐόντα βουλεύειν*. c) *θ* 146 *ἔοικε δέ σ' ἴδμεν*. *M* 212 *οὐδὲ ἔ. - ἐόντα ἀγορευέμεν*, cf. *B* 233 190 *γ* 212 *η* 159 *π* 202. *Ψ* 649 *τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι*, Eust. 1321, 59 *πρὸς ἀκολουθίαν . . τοῦ τιμῆς. ἄλλως δὲ καὶ ἀσφαλὲς ἦν καὶ τὸ ἦν* etc. (Duentz. *ᾗ τε*?). Formae ⏑ – – in sexto pede, ⏑ – ⏑ – in quarto. (*εἴκελος ἐπιείκελος θεοείκελος ἐπιεικής ἀεικής ἴκελος, ἐίσκω*?, Ahrens Ztft. f. A. W. 1836 p. 819 *ϝλείκω ἀ-λίγκιος*.)

εἴκ-ω (*ϝιέκω, ϝικ* skr. vic separare, lat. vi(c)to, vic-em, germ. weich-e) *εἴκουσι* *M* 48. opt. *εἴκοι* *σ* 374. iptv. *εἶκε, εἴκετε*. ptc. *εἴκων*. aor. *εἶξε* *εἶξαν*. aor. it. *εἴξασκε* *ε* 332. ci. *εἴξῃ* *P* 230 *εἴξωσι* *M* 224. opt. *εἴξειε εἴξειαν* *N* 807. iptv. *εἴξατε* *Ω* 716. inf. *εἶξαι* *Ψ* 337. ptc. *εἴξας, εἴξασα* *ε* 126, *εἴξαντος* *Θ* 164, *εἴξαντες*) cedo, inferior sum, E. M. 297, 4 *ὑποχωρῶ, ὑποτάττομαι*. 2) trans. concedo. a) pugnans *E* 606 *ὀπίσσω | εἴκετε*, *M* 48 *τῇ εἴκουσι*, cf. *M* 224 *Θ* 164. *X* 321 *ὅπῃ εἴξειε*. *Ω* 100 *εἶξε*, cf. *β* 14. b) *Δ* 509 *εἴκετε χάρμης | Ἀργείοις*, *χ* 91 *οἱ εἴξειε θυράων*. *E* 348 *εἶκε πολέμου*, cf. *σ* 10 (*προθύρου*). *N* 321 *ἀνδρὶ εἴξειε*, *P* 230 *εἴξῃ οἱ*, cf. *N* 807. h. Cer. 191 *εἶξε δέ οἱ κλισμοῖο*. *Ω* 718 *εἶξαν ἀπήνῃ*, *Ω* 716 *εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν*, *μοι* dat. eth., *ε* 332 *ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν*. *ξ* 221 *μοι εἴξειε πόδεσσι*, sch. BQ. *τινὲς εἰς φυγὴν ἐτρέπετο*. *X* 459 *λ* 515 *τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων* robore inferior, sch. B. *παραχωρῶν*. *σ* 374 *εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ*. De animo et cupiditatibus: indulgeo animo, E. M. 297, 10 *ἐκ τοῦ παρεπομένου τὸ θέλω*. *I* 110 *σῷ θυμῷ εἴξας*, *I* 598 *ε. ᾧ θ.* non aliorum precibus motus, recte enim Faesi ad v, 595 rettulit. Doed. lect. hom. II p. 4 „nec nisi postquam indulserat“ assentit Nitzsch ad *κ* 19. *Ω* 43 *βίῃ καὶ θ. | εἴξας*. *ε* 126 *ᾧ θ. εἴξασα*, cf. *ξ* 262 *ρ* 431 *ὕβρει εἴξαντες*. *ν* 143 *σ* 139 *βίῃ κ. κάρτεϊ εἴκων*, *ξ* 157 *πενίῃ ε.* *K* 122 *οὔτ' ὄκνῳ ε. οὔτ' ἀφραδίῃσι*, cf. *N* 224 *χ* 288. *K* 238 *αἰδοῖ εἴκων*, sch. br. *νικώμενος ὑπὸ τῆς αἰδοῦς*. 2) *Ψ* 337 *εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. εἶξαι ἀντὶ τοῦ χαλάσαι*, concede (*ε* 332 *σχεδίην*?) (*ἀπό ὑπ(ο)είκω ἐπιεικτός*).

εἰλᾰπῐνά-ζω epulor, convivor. *Ξ* 241 *ρ* 410 *εἰλαπινάζων* E. M. 298, 21 *εὐωχούμενος*. *β* 57 *ρ* 536 *εἰλαπινάζουσιν πίνουσί τε οἶνον*, sch. S. *εἰ. κατὰ συστροφὰς πίνουσι, ἐν ἀνθροίσματι εὐωχοῦνται, ἑορτάζουσι*. Inde

εἰλᾰπῐναστής conviva, E. M. 298, 21 *συμπότης*. *P* 577 *οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος ε.*, sch. S. *σύσσιτος, ἐν τῷ εὐωχεῖσθαι φίλος· οἱ δὲ παράσιτος*.

εἰλᾰπῐ́νη (aeol. *ἐλλαπ*. Ahrens I 58. Benf. 2, 300 75 *εἴλη* Haufe et *πίνω* sec. E. M. 298, 11 sch. pass. Hes., quod Doed. Gl. 2267 non probat ob correptiones, ipse minus bene cum Ath. 8, 362 Eust. 1413, 3 1831, 18 Suid. I 2, 761 referens ad *λάπτειν* schlappen, *ἐλλάπτειν* i. e. *ἐμπίνειν*) cena ad quam unus convocat complures, convivium. Hes., *θυσία, ἑορτή, ἀπὸ τοῦ συνειλεῖσθαι εἰς αὐτὴν πίνοντας. εὐωχία* cf. Ap. 63, 31. E. M. 298, 9 *συμπόσιον κ. σύνδειπνον*. *α* 226 *τίς δαίς, τίς δαὶ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; ε. ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν*. sch. EHV. *ἡ πολλῶν ἀνδρῶν εὐωχία*. EV. *ὁ μὲν γάμος κ. αἱ ἄλλαι εὐωχίαι φιλίᾳ τινὶ γίνονται, ὁ δὲ ἔρανος ὡς ἕκαστός τι κομίσειεν*. *λ* 415 *ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ*. *K* 217 *ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι*. *Σ* 491 *γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε*. *Ψ* 201 *εἰλαπίνην δαίνυντο*. h XXIX 4 *οὐ - ἄτερ σοῦ | εἰλαπίναι θνητοῖσιν*. (*εἰλαπινάζω εἰλαπιναστής*).

εἶλ-αρ (*εἴλω*, Bekk. *ϝε*.) propugnaculum. Ap. 63, 32 *ἕρκος κ. φυλακή*. *Ξ* 56 68 *ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ*, cf. *H* 338 437 ubi sch. V. *ὀχύρωμα. φυλακήν*. *ε* 257 *κύματος εἶλαρ* quod arceret fluctus; cf. Buttm. Lex. 2, 148 Spiegel, Kuhn 13, 399. sch. EQV. *κώλυμα ἀσφάλειαν κ. φυλακήν*.

εἰλᾰ́τ-ῐνος (*ἐλάτη*, cuius prima producitur ob metrum) abiegnus. *Ω* 454 *ἐπιβλὴς | εἰλάτινος*. *β* 424 *ο* 289 *ἱστὸν εἰλάτινον*. *τ* 38 *εἰλάτιναι δοκοί*. *Ξ* 289 *ὄζοισιν εἰλατίνοισιν*. Hes. *τὸ ἐπὶ τῆς τρόπεως τοῦ ἱστοῦ ἐλάτινον ξύλον*.

Εἰλείθυια (Savelsb. qu. lex. 35 *ἐλυθ*, adveniens)· *μογοστόκος Ε. ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε* (*Εὔδωρον*) *Π* 187 *T* 103, h. 1, 97. 115. 103, *σπέος Εἰλειθυίης*, *τ* 188 Amnisi; *μογοστόκοι Εἰλείθυιαι, | Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι* | *Λ* 270, *T* 119; cf. Hes. Theog. 922, Apd. 1, 3, 1. Preller, gr. Myth. I 401.

Εἰλέσιον (*κ. Ἐρύθρας* |) *B* 499, urbs Boeotiae cf. Bursian Geogr. I 224. *Εἰλέσιον ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς ἕλεσιν ἱδρῦσθαι* Strab. 9, 2, 17.

εἰλ-έω (Bekk. *ϝε*. cf. *εἴλω*) coërceo, includo. *B* 294 *ὅν περ ἄελλαι | εἰλέωσιν*. *τ* 200 *εἴλει βορέης*. *λ* 573 *θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατὰ λειμῶνα*, Ap. 64, 4 *συγκλείοντα*. *μ* 210 *εἴλει ἐν σπῆι*, Ap. 64, 1 *συνήλαυνεν*. *Σ* 447 *Ἀχαιοὺς* |

ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον, cf. *Θ* 215. *χ* 460 *δμῳὰς εἴλεον ἐν στείνει. Φ* 8 *ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο.* (*προτί*).

εἰλί-πους (s. *εἰλίπους. εἰλύω, πούς* cf. Lob. path. el. 1, 371) qui pedes oblique et in orbem fere tortos profert, pedes inter eundum torquens. E. M. 299, 24 *οἱ εἰλοῦντες ἐν τῷ βαδίζειν τοὺς πόδας*, cf. Suid. I 2, 764 Meiring, verb. cop. Marcod. 1831 p. 9 Ameis Ztschrft. f. G. 8, 648 Duentz. Ztschrft f. A. W. 1836 p. 1053. Lob. path. el. 2, 362 (illa pedum posticorum fluctuatio). Sed Buttm. Lex. 2, 155 stampffüssig a terendo frumento, Doed. Gl. 443 *εἴλων τὴν γῆν τοῖς ποσίν*, starkfüssig. epith. boum quos Hippocr. artic. 7 monet habere *χαλαρόν* articulum. Ap. 64, 3 *διὰ τὸ ἑλιγμὸν ἀποτελεῖν ἐν τῇ πορείᾳ τοὺς πόδας.* De spiritu dubitatur, fuit certe lenis *Z* 424 *βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι. Π* 488 *ἐν εἰ. βόεσσιν*, v. l. *ἐπ'* et *εἰ. Ο* 547 *ϑ* 60 *εἰλίποδες βοῦς* |. v. l. *εἰ.*, *I* 466 *Ψ* 166 *α* 92 *δ* 320 *ι* 46 *εἰλίποδας - βοῦς* |, ante Spitzn. *I* 466 vo., in Od. v. l. *εἰ.*, cf. *Φ* 448. h. Merc. 246 370 *εἰ. βοῦς*, M. v. 370 *εἰ.*

εἰλόπεδον, Doed. Gl. 115 *μέν ϑ' εἰλόπ.* pro *ϑειλόπεδον* q. v. Cf. Lob. path. el. 1, 101.

εἶλῦ-μα (*εἰλύ-ω*) velumen, tegumentum, E. M. 299, 53 *σκέπασμα. ζ* 179 *εἶλυμα σπείρων*, sch. *ἐνείλυμα περικάλυμμα, δέμα τῶν ἱματίων.*

εἰλυ-φ-άζω (*εἰλύ-ω.* Benf. 2, 311 *συρ-φ*, mhd. s-wir-be. ad skr. var refert L. Meyer vgl. G. 1, 390 E. M. 299, 57 Doed. Gl. 451 J. J. f. Ph. 34, 107 *εἰλύω* et *σπάω*) contorqueo Suid. I 2, 765 *συστρέφω. Υ* 492 *ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει*, E. M. 300, 1 *ἄ. δὲ φλόγ' εἰλυφάζων· ἀντὶ τοῦ εἰλῶν κ. ἀναστρέφων.*

εἰλυφόων (ptc. de *εἰλυ-φ-άω*) contorquens, Ap. 64, 6 *συνειλῶν τὸ πῦρ, μετὰ συστροφῆς ἀποφέρεσθαι ποιῶν. Λ* 156 *πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει* (*πῦρ*), sch. BLV. *τὴν μετὰ ἑλίξεως κ. περιστροφῆς τοῦ πυρὸς κίνησιν.*

εἰλύ-ω (*ϝελ ϝελϝ*(*ελ*)?, lat. volv-o, goth. valv-jan, ahd. wellan, cf. Curt. 527. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 75, 78, 141, 354. Bekk. *ϝε.* quamquam pauca digammi sunt vestigia. a) involvo, obtego, cooperio. *Φ* 319 *κὰδ δέ μιν - | εἰλύσω ψαμάϑοις* v. l. *ἰλύσω* (*ἰλύς*). — Pass. pf. et plqpf. (ῡ) *M* 286 *ἄλλα τε πάντα | εἰλύαται καϑύπερϑε* (Bekk.) v. l. *εἴλυται, εἰλυται. εἰλῦται* non contrahitur ut veteres putabant ex *εἰλύαται* atque vix ex *εἰλύεται*, videtur enim deesse praes. Cf. Lob. path. el. 2, 116 Rhem. 209 ad Buttm. 2, 7. La Roche, Anh. h. l., *εἴλυται* reduxit, a Spitzn. expulsum, vel contra codd. *υ* 352 *νυκτὶ - | εἰλύαται κεφαλαὶ πρόσωπά τε. Π* 640 *βελέεσσι κ. αἵματι κ. κονίῃσιν | ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο*, Ald. *εἴ.*, *ε* 403 *εἴλυτο δὲ πάνϑ' ἁλὸς ἄχνῃ* Herod. et Arist. alii: *εἰλῦτο* ut sit ipf. pro *εἰλύετο* cf. La Roche h. T. 240. Lehrs Arist. 265. *E* 186 *νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους* cf. h. Ap. 450 (*χαίτῃς*) Merc. 151 *σπάργανον ἀμφ' ὤμοις εἰλυμένος*, atque similiter scribendum ib. 306 ubi v. *ἐελμένος* q. v. ib. 245 *εἰλυμένον ἐντροπίῃσι. P* 492 *βοέῃς εἰλυμένω ὤμους*, v. l. *εἰλημμ.* et *εἰλυμμ. Σ* 522 *εἰλυμένοι - χαλκῷ.* § 479 *σάκεσιν ε. ὤμους. ξ* 136 *ὀστέα ψαμάϑῳ εἰλυμένα.* (*εἶλυμα εἰλίπους κατά* v. s. *ἐλύω*).

εἴλω (*ϝελ, ἔλλω* et *εἴ.* (Lob. path. 2, 110). skr. var arcere, goth. var-jan wehren). act. aor. *ἔλσαν. Λ* 413, inf. *ἔλσαι* et *ἐέλσαι* (*ἐϝέ*) *Φ* 295, ptc. *ἔλσας.* pass. praes. ptc. *εἰλόμενοι E* 782, *-ων.* pf. *ἐέλμεϑα Ω* 662, *ἐελμένος N* 524 (*-ον?* h. Merc. 306), *-οι.* aor. 2. *ἐάλη*, pl. sine augm. *ἄλεν X* 12. inf. *ἀλήμεναι* et *ἀλῆναι Π* 714. ptc. *ἀλείς, ἀλὲν Ψ* 420, *-έντες Φ* 534, *ἀλέντων.* Digamma, quod non potuit restitui *Σ* 294, effecit ut de spiritu dubitaretur (Herod. *Λ* 413 *Σ* 76 Eust. 939, 49 1067, 23 1082, 51 sch. V. *X* 12 BL. *N* 408 A. *Π* 403 Ap. 22, 24 61, 25. E. M. 63, 1 59, 5 Spitzn. *N* 408 *Π* 403 Buttm. Lex. 2, 157 Gr. 2, 165). asper Atticorum esse videtur, Homeri lenis qui nunc in edd. legitur. Cf. Lob. Rh. 117) coërceo, includo. Nonnulli: volvo. (Duentzer Ztft. f. A. W. 1836 p. 1053 Ebel, Kuhn 4, 162) Buttmann Lex. 2, 141 qui haec primus distinxit (cf. Curt. 660 527 Doed. Gl. 442), etiam feriendi notionem statuit. *Λ* 409 *κατὰ πρύμνας κ. ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιούς*, Ap. 67, 3 *συγκατακλεῖσαι* (sch. br. Hes. E. M. 333, 18), cf. *Σ* 294 (*ϑαλάσσῃ*) *Φ* 225 (*κατὰ ἄστυ*). *Λ* 413 *ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι μετὰ σφισὶ πῆμα τιϑέντες*, sch. A. *ἐν μέσοις αὐτοῖς συνέκλεισαν*, cf. Hes. Nicanor interpungebat post *σφισί*, sic etiam Zenodotus addens *πῆμα δὲ ἔλσαν*, (Ariston. *ἀδιανόητον τὸ λεγόμενον*). *Φ* 295 *κατὰ - τείχεα λαὸν ἐέλσαι. ε* 132 *η* 250 *νῆα Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε*, Zenodotus et codd. multi *ἐλάσας*, probat Doed. Gl. 442, sch. HPQ. *οἱ δὲ ἔλσας. ποιητικώτερον γάρ. ἔλσας μὲν τὸ συστρέψας, ἐλάσας δὲ τὸ ἐκ χειρὸς πλήξας* cf. Nitsch h. l. V. *πλήξας, κεραυνώσας.* ideo Buttm. Lex. 2, 148 feriendi notionem admisit. *E* 782 *ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος - | εἰλόμενοι*, conferti, Hes. *περιειλούμενοι, συνεστραμμένοι, ἢ συγκεκλεισμένοι ἢ συνηϑροισμένοι.* Passow, comp. Hom. Berlin 1852 p. 11 expunxit *E* 781—3, quia leones non otiosi starent, sed pugnarent. *Θ* 215 *ὁμῶς ἵππων τε κ. ἀνδρῶν - | εἰλομένων*, sch. BLV. (Porph.?) *συνεληλάσϑαι . . . εἰς τὸ . . . στενόν. E* 203 *ἀνδρῶν εἰλομένων* sch. L. *ταυτὸν . . τῷ εἰλουμένων· διφορεῖται γάρ. ὁποῖον κ. τὸ στερόμενος στερούμενος, ἐπιμελόμενος ἐπιμελούμενος. Ω* 662 *κατὰ ἄστυ ἐέλμεϑα, M* 38 *νηυσὶν ἔπι ἐελμένοι*, Ap. 62, 31 *συγκεκλεισμένοι* (E. M. 317, 29 Hes.), cf. *Σ* 287 *ἐνδόϑι πύργων*). *N* 524 *Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος*, sch. L. *κεκλεισμένος*, h. Merc. 306 *σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐελμένον* fasciam circa umeros constrictam Schneidew. eumque secutus Baum. cf. Schmitt N. J. f. Ph. 73, 143 s., M. *ἐέλμενος*, ceteri: *ἑλιγμένος*, Herm. (q. cf.) *ἐελμένος.* Cf. s. *εἰλύω. Π* 714 *ἐς τεῖχος - ἀλῆναι*, v. l. *ἀλ. E* 823 *ἀλήμεναι ἐνϑάδε πάντας*, E. M. 62, 57 *ἀϑροισϑῆναι συστραφῆναι . . . ψιλοῦται* (Hes. Suid. I 1, 215), cf. *Σ* 76 (*ἐπὶ πρυμνῃσι*) 286 (*κατὰ ἄστυ*). *X* 12 *ἐς ἄστυ ἄλεν*, non recte sch. V. *λείπει τὸ ἀφικόμενοι ἐπεὶ ἔδει εἶναί τι ἄλεν. ἢ τὸ ἄλεν* (sic) *ἀντὶ τοῦ ἐξέκλιναν* quae fuit Ptolemaei opinio, cf. E. M. 59, 5. *Φ* 534 *ἐς τεῖχος - ἀλέντες*, sch. B. *ἐκκλίναντες ἢ συστραφέντες. Φ* 607 *ἀλέντων* cf. *X* 47 (*ἐς ἄστυ*). *Ψ* 420 *χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ* E. M. 97, 30 *ἀλ.* Hes. *ἀλέν· συναϑροισϑέν. N* 408 *τῇ* (*ἀσπίδι*) *ὕπο πᾶς ἐάλη* se contraxit, sch. BL. *ἐάλη· συνειλήϑη κ. συνεκρύβη* Ap. 61, 25 *ἐάλη· συνεστράφη* Hes. *συνήχϑη. ἐστάλη. συνεστράφη*, cf. Spitzn. h. l. non recte E. M. 307, 8 *παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ ἐκκλίνω κ. πλανῶ. Υ* 168 *ἐάλη τε χανών*, cf. *Υ* 278. *Π* 403 *ἧστο ἀλείς*, cf. *Φ* 571. *X* 308 *ω* 538 (A. 2. m. DIV *ἀ.*).

εἷμα (*ἕν-νυμι, ϝέσ-νυμι, ϝέσ-μα*, Bekk. *ϝε.*) vestis. a) sing. *Σ* 538 *εἷμα - δαφοινεὸν αἵματι. ξ* 501 *ἐνὶ εἵματι κείνου | κείμην* in eius pallio.

b) plur. *B* 261 *φίλα εἵματα* - | *χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει*, *κ* 542 *ξ* 320 *ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνα ε. ἕσσεν*, cf. *ξ* 132 [154] 396 *ο* 338 368 *π* 79 *ρ* 550 *ψ* 339, *ξ* 341 (*ἐκ - ἔδυσαν*) 516 (*δώσει*). *ζ* 214 *φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν*. *η* 234 *φᾶρός τε χιτῶνα εἵματ' ἰδοῦσα* | *καλά, τά ῥ' αὐτὴ τεῦξε σὺν - γυναιξί*. *χ* 487 *χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω*. *π* 210 *καλὰ περὶ χροῒ εἵματ' ἔχοντι*. *Γ* 392 *κάλλει τε στίλβων κ. εἵμασιν*. *E* 905 *χαρίεντα δὲ εἵματ' ἕεσσεν*. *ζ* 64 *νεόπλυτα εἵματ' ἔχοντες*. *ζ* 111 *πτύξασα ε. καλά*. *Π* 670 *περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον*, cf. *Π* 680 *η* 265 *ω* 59 h. VI 6 *ε* 264 *ε. τ' ἀμφιέσασα θυώδεα*, cf. *δ* 253 *ε* 167 *σ* 361. *θ* 366 *ἀμφὶ ε. ἕσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι*. *Σ* 517 *χρύσεια δὲ ε. ἕσθην* cf. *Ψ* 67 (*τοῖα περὶ χροῒ - ἕστο*). h. Ven. 64 171. *λ* 191 *κακὰ δὲ χροῒ ε. εἶται*, cf. *τ* 72 *ψ* 115, *ξ* 506 *ρ* 24 *ψ* 95 *ω* 156. *π* 457 *λυγρὰ περὶ χροῒ ε. ἕσσεν*, cf. *ρ* 203 338 572 *ω* 158. *δ* 750 *ρ* 48 58 *καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα*, cf. *δ* 759, *ζ* 61 (*ἔχοντα*)-*ε* 343 *ε. ταῦτ' ἀποδύς*, cf. *ε* 372. *ψ* 132 *εἵμαθ' ἑλέσθαι*. *X* 154 h. Ven. 85 164 *εἵματα σιγαλόεντα*, *X* 510 *ε. λεπτά τε κ. χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν*. *ζ* 58 *κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι*. *θ* 249 *ε. ἐξημοιβά*. *ν* 218 *ὑφαντά τε ε. καλά*. *ν* 369 *ε. εὐποίητα*. *π* 182 *ἄλλα εἵματ' ἔχεις*. *τ* 218 *ὁποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ ε. ἕστο*. *β* 3 *υ* 125 *ε. ἑσσάμενος*. h. Ap. 185 *ἄμβροτα εἵματ' ἔχων τεθυωμένα*. Merc. 250 *φοινικόεντα κ. ἄργυφα ε. νύμφης* pluralis gen. alias non additur. XXXII 8 *ε. τηλαυγέα*. *Ω* 162 *δάκρυσι εἵματ' ἔφυρον*, cf. *η* 259. *ε* 321 *ε. ἐβάρυνε τά οἱ πόρε Καλυψώ*, cf. *τ* 255, *η* 238 296 *τάδε ε. ἔδωκε*, cf. *ζ* 144 h. Ven. 232, *π* 83 (*πέμψω*). *ζ* 26 *ε. κεῖται ἀκηδέα*. *ζ* 252 *εἵματ' ἄρα πτύξασα τίθει ἐπ' ἀπήνης*. *ζ* 91 *ἀπ' ἀπήνης* | *ε. ἕλοντο*. *ζ* 98 *ε. τερσήμεναι*. *ν* 10 *ε. ἐνὶ χηλῷ κεῖται*, *φ* 52 *ἐν τῇσι* (*χηλοῖς*) *θυώδεα εἵματ' ἔκειτο*.

εἰ μή nisi cf. s. *εἰ* I 2, abc II cd III 2a V.

εἰ-μί (skr. as- lat. es-) pr. *εἰμί*, *ἐσ-σί* (codd. pass. etiam *ἔσσι*, ne fiat enclisis) et *εἶς* (non *εἷς* Lehrs, qu. ep. 126, cf. La Roche, H. T. 241 ad *Π* 515. Lob. path. el. 2, 284), *ἐσ-τί(ν)* et *ἔστι(ν)* (Bekker in exitu versus semper addidit *ν. ἐφ.* quod ne sic quidem est nisi ante voc.) du. 2 et *I* 198 3. p. *ἐσ-τόν*. pl. *εἰ-μέν* (v. l. *ο* 197 *ἐσ-μέν*), *ἐσ-τέ*, *εἰ-σί(ν)* et *ἔασι(ν)*, (pro *ἐσαντί*). ci. *ἔ-ω*, *ἔ-ῃ* et *ἔ-ῃσι(ν)* et *ᾖσι(ν)* *T* 202 *θ* 147 580. (et *εἴῃ* s. *ἔῃ* Herm. leg. subt. 16 defendit e. c. *Σ* 88 *ο* 448 *ρ* 586), pl. *ἔ-ωσι ν*) et *ὦσι* (*Ξ* 274 *ω* 491). opt. *ε-ἴην* (pro *ἐσίην* skr. syâm pro asyâm), *εἴῃς* et *ἔ-οις* *I* 284, *εἴη* et *ἔοι*, pl. *εἶτε* *φ* 195, *εἶεν*. iptv. *ἔσ-τω* (skr. as-tu). pl. *ἔστε* (Herod. *Γ* 280 *παροξύνεται ἵνα προστακτικὸν γένηται*, cf. Lehrs qu. ep. 126), *ἔστων*. inf. *ἔμμεναι* (i. e. *ἔσ-μεναι* lat. es-se) et *ἔμμεν* (v. l. ol. *ἔμμεν'* cf. Lob. path. el. 2, 161) et *ἔμεναι* et *ἔμεν* (pro *ἔμμ.*?, L. Meyer vergl. Gr. 1, 264 pro *ἔσμ.*) et *εἶναι* (*ἔεναι*? ib. 69, semper cum arsi prioris syllabae, praeter h. Ven. 221=240. v. l. *τ* 257) ptc. *ἐ-ών* (i. e. *ἔσ-ων*, skr. s-at) et *ὤν* (h. XVIII 32 XXIX 9), *ἐοῦσα* et *οὖσα* h. Ap. 330 *ἐόν* *Δ* 426. *ἐόντος*, *ἐούσης* et *οὔσης* *τ* 489. *ἐόντος* *φ* 178 183 *ἐόντι*, *ἐούσῃ* *ἐόντα*, *ἐοῦσαν*, *ἐόν*. du. n. m., a. m. *E* 609, a. n. *ἐόντε*. pl. *ἐόντες* et v. l. *τ* 230 *ὄντες*, *ἐόντα* *σ* 385. g. m. et n. *ἐόντων*. d. m. *ἐοῦσι*. a. *ἐόντας*, *ἐόντα* *A* 70. Ipf. *ἔα* et *ἦα* et *ἔην* v. l. *Λ* 762 (Thiersch p. 372) *Ψ* 643 et *ἔον* ib., *ἔησθα* et *ἦσθα* (Lob. path. el. 2, 267), *ἔην* et *ἤην* et *ην* et *ἦε* (*Π* 464) et *ἦεν*. d. *ἤστην* *E* 10. pl. *ἦμεν*, *ἦτε* *Π* 557, *ἦσαν* et *ἔσαν*. ipf. it. saepe sine significatione iterandi (Buttm. Gr. 2, 530) ut *ἔσκον* *H* 153, *ἔσκε(ν)*. Med. iptv. *ἔσσ'* (i. e. *ἔσσο* *α* 302 *γ* 200). fut. *ἔσ-σομαι* (*σj*, er-o i. e. es-jo) et *ἔσομαι*, *ἔσσεαι* (*ζ* 33 - - per syniz.) et *ἔσεαι* et *ἔσσῃ* (h. Merc. 34) et *ἔσῃ* *τ* 254, *ἔσσεται* (*ἔσσετ'* *Δ* 255 271 *ω* 201) et *ἔσται* et *ἔσεται* et *ἐσσεῖται*, d. *ἔσεσθον* 2. p. *φ* 216, 3. p. *π* 267. pl. *ἐσσόμεθα* *ω* 432 et *ἐσόμεσθα* *β* 61, *ἔσεσθε*, *ἔσσονται* et *ἔσονται*. inf. *ἔσσεσθαι* et *ἔσεσθαι*. ptc. *ἐσσομένοισι(ν)*, -*ῃσιν* *λ* 433. a. *ἐσσόμενα* *A* 70. L. Meyer, Kuhn 9, 373—423 *ἔεν* pro *ην* scribi iubet quandocunque fieri possit et *ἔσσ'* pro *εἶς* ante voc., negans suspicione carere *ρ* 388, porro formas coni. *ᾖσι* et *ὦσι* atque ipf. *ἤην* (*Λ* 808 *τ* 283 *ψ* 316 *ω* 343) melius abesse putat ab Homero (Bekk. Am. *θ* 147). Encliticae sunt formae ind. praes. praeter *ἔασι* quamquam inter veteres fuere qui du. et pl. nollent enclisi uti, cf. Göttl. Accentl. 393 Lehrs, qu. ep. 125. Herod. ap. Bekk. 1148: *τὸ ἔστιν ἡνίκα ἄρχει λόγου ἢ ὅτε ὑποτάττεται τῇ οὐ ἀποφάσει ἢ τῷ καί ἢ εἴ ἢ ἄλλῳ* (Lehrs: *ἀλλά*) *συνδέσμῳ ἢ τῷ ὡς ἐπιῤῥήματι ἢ τῷ τοῦτο, τηνικαῦτα τὴν ὀξεῖαν ἔχει ἐπὶ τοῦ ε̄*, cf. Eust. 1600, 15 880, 23 Arcad. 142 et ap. Bekk. 1158 Herod. ad *A* 63 *Z* 152. Lehrs: „in iis vocabulis post quae *ἔστι* scribendum sit, turbavere librarii". Fuit etiam *ἐστίν* sine enclisi, Eust. 880, 25 *ὅταν πρὸς ἐρώτησιν ἀποκρινώμεθα, τὴν ὑστέραν ὀξυτονητέον*, quae ratio latius serpsit ap. recentiores velut Bekk. et Am. *A* 169 581 enclisin non admittunt, ceteri aliter. Neque ipse Bekk. sibi constare videtur (cf. *Φ* 80 *μ* 452 cum *Ω* 397 et *K* 239 *N* 111 cum *E* 410), quamquam certe saepe enclisin respuit. Est porro *ἔστιν* encliticum. Etiam ceterae formae enclisi carent quando primo loco aut versus (*ι* 19 *Π* 515) aut sententiae (cf. *Ψ* 550 cum *Z* 429) sunt. Saepissime impeditur legitima enclisis post syllabas elisas (*ἀρίγνωτ' ἐστί*) et post paroxytona, quae si in trochaeum exeunt, veteres cum Aristarcho (Ariston. *Z* 289) enclisin fieri iubent, recentiorum solus La Roche in Od. admisit, velut *ἔνθά μοι*. Fit enclisis quando pro copula est verbum, non fit quando maiore est pondere significatque quid exsistere vel vivere, velut saepe post *οὐ* et sim. Quae cum gradibus tantum distent, non ipso genere, atque propterea difficilia sint iudicatu, veteres maiorem vim verbi non curantes (Buttm. Gr. 1, 532) particulas collegerunt, quibus enclisin tolli putabant: velut *οὐκ εἰσί* i. e. non vivunt, *εἰ εἰσί* etc., sed recte *οὐκ αἴτιοι εἰσι* et sim. — In sententiis hypotheticis ipf. nonnunquam pro aor. est *ἔνθα κε λοιγὸς ἔην* fuisset.

sum, existo, vivo et vigeo, sum natura, de iis quae non videntur mutari. Suid. I 2, 769 E. M. 300, 40 *ὑπάρχω*, hispan. ser. Proprie, ut videtur: spiro, cf. Curt. 564 Pott 1[1] 273 cum skr. bhu, *φῦ-ναι*, fu-i sit: sum in statu qui paullatim immutatur, fio, hispan. estar. — 1) vivo et vigeo. (Am., app. *β* 119). *ω* 263 *ζώει τε καὶ ἔστιν*. *σ* 79 *μήτ' εἴης μήτε γένοιο*. *α* 289 *β* 220 *τεθνηῶτος μηδ' ἔτ' ἐόντος*, cf. *X* 384, *B* 641 *οὐκ ἔτ' ἦσαν*, cf. *B* 642. *β* 119 *πάρος ἦσαν* cf. *ο* 361. *ω* 84 *μετόπισθεν ἔσονται*. *ζ* 201 *οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ ὅς κεν ἵκηται* (Am.) cf. *π* 437 *Φ* 103 *X* 348 *Ψ* 345. *ο* 433 *ἔτ' εἰσί* cf. *φ* 251 *ν* 415. *A* 290 494 *Φ* 518 *Ω* 99 *ε* 7 *θ* 306 *μ* 371 377 *θεοὶ αἰὲν ἐόντες* | sempiterni sch. br. *ἀθά-*

νατοι, cf. α 263 378 β 143 ϑ 365 h. Ven. 62 Cer. 325, γ 147 δ 583 h. Merc. 548 in plur. tantum. ϑ 147 ὄφρά κεν ἦσιν in vivis. ζ 287 πατρὸς κ. μητρὸς ἐόντων, cf. sch. H. (Nic.?) cf. ν 218. ω 351 ἦ ῥα ἔτ' ἐστὲ ϑεοί adhuc vigetis, Wolf al. ἔστε, cf. Ameis Anh. Α 70 τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα. Γ 287 460 ἐσσομένοισι - ἀνϑρώποισι cf. Ζ 358 substantive: ἐσσομένοισι(ν) posteris Β 119 Χ 305 γ 204 λ 76 φ 255 ω 433, ϑ 580.. λ 433 ἐσσομένῃσι(ν γυναιξίν. 2) il y a, es gibt. Λ 711 ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, cf. Λ 722 Ν 32 γ 293 δ 844 h. XXXIV 8 Β 811 Ζ 152 γ 293. κ 193 τις ἔτ' ἔσται μῆτις. Η 340 439 ὁδὸς εἴη. Λ 824 οὐκέτι ἄλκαρ ἔσσεται, cf. Ξ 368. Ε 267 ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ, cf. Π 98 Κ 165. β 355 εἴκοσι ἔστω μέτρα, cf. ω 486, Π 168 Υ 290. Λ 38 τελαμὼν ἦν, cf. ε 239 483 Ψ 420 Σ 565. ψ 371 φάος ηεν. ι 425 ὄιες ἦσαν, cf. ρ 422 τ 78 h. Ap. 227. Κ 301 ὅσσοι ἔσαν ἡγήτορες, cf. λ 227. ι 508 ἔσκέ τις μάντις, cf. κ 552 ο 417. ξ 99 οὐδὲ ξυνεείκοσι φωτῶν|ἔστ' ἄφενος, cf. μ 321. Ι 250 οὐδέ τι μῆχος | κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν i. e. ἔσται, sch. ABL., La Roche ἐστ'. Κ 378 ἔστι γὰρ ἔνδον | χαλκός, cf. Χ 50 ν 246. ο 343 οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο, cf. ο 533. Σ 47 ἔνϑα ἔην Κλυμένη cf. Σ 39. ν 182 εἰσὶν καὶ ἄλλοϑι δαῖτες. δ 354 νῆσος ἔπειτά τις ἔστι, cf. (ἦν) Ε 9 Κ 314 Ν 663 Ρ 575 (v. l. ἔσκε δ') ν 287 χ 126. τ 172 Κρήτη τις γαῖ' ἔστι ἐνὶ πόντῳ, cf. ν 96 (La Roche: ἐστι). τ 346 τις γρηῦς ἔστι. ι 432 ἀρνειὸς ἔην, cf. ο 417, ε 405. h. XXX 2 πάνϑ' ὁπόσ' ἔστιν (Baum. ἐ.). β 292 εἰσὶ δὲ νῆες πολλαὶ ἐν Ἰϑάκῃ. h. Merc. 352 Θριαὶ γάρ τινες εἰσί. φ 107 οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνή, cf. χ 319, ε 404. ψ 62 οὐκ ἔσϑ' ὅδε μῦϑος ἐτήτυμος. δ 584 ἄσβεστον κλέος εἴη, cf. η 333 σ 374. Η 451 τοῦ κλέος ἔσται, cf. Η 458 h. Ap. 381. Κ 225 κέρδος ἔῃ. Γ 45 οὐκ ἔστι βίη. μ 120 οὐδέ τις ἔστ' ἀλκή (CILNQ, La Roche τίς ἐστ'), cf. δ 695. χ 25 οὐδέ πῃ ἀσπὶς ἔην οὐδ' ἔγχος ἑλέσϑαι. Ξ 107 εἴη ὃς ἐνίσποι male sch. BL. ἀντὶ τοῦ ἴτω, cf. Ρ 640 Β 687. ξ 496 τις εἴη εἰπεῖν. σ 371 βόες εἶεν ἐλαυνέμεν, cf. δ 214 Ω 610. Ω 489 οὐδέ τις ἔστιν ἀμῦναι. Ν 312 ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι qui defendant. Ι 688 εἰσὶ καὶ οἵδε εἰπέμεν. ρ 475 εἴ που πτωχῶν ἐρινύες εἰσίν cf. Ι 85 Λ 24 634 692. 3) ἔστι τινί est ei, habet. Ψ 549 ἔστι τοι χρυσός, ἔστι δὲ χαλκὸς |, εἰσὶ δέ τοι δμωαί, | sch. V. ἐπαγγελματικῶς τὸ ἔστι. διὸ ὀξέως, cf. Lehrs, qu. ep. 126 n.), cf. Ι 364 Υ 246 τ 353, Ω 499 ω 208, Ε 10, Κ 213 Ρ 232 557 β 193, Η [295] ε 381 ϑ 557 ο 336, 411 ψ 21 Ω 399, Ξ 124, Λ 321 Ζ 421 β 21 χ 116 ω 311, Σ 460 ξ 96 λ 448, Υ 183 δ 95 σ 232. Χ 262 οὐκ ἔστι λέουσι κ. ἀνδράσιν ὅρκια cf. Χ 270 266 σ 3, δ 167. h. Ap. 131 εἴη μοι κίϑαρις. Ξ 338 ἔστιν τοι ϑάλαμος, cf. ψ 109. Κ 170 εἰσὶν μέν μοι παῖδες, εἰσὶ δὲ λαοί, cf. Ψ 550 ν 365. Ν 814 χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν. h. Ven. 248 ἐμοὶ ὄνειδος ἔσσεται. Σ 88 σοὶ πένϑος μυρίον εἴη, cf. Κ 212 Ω 367 σ 22. λ 490 ᾧ μὴ βίοτος εἴη, cf. ξ 193 σ 377, δ 165 ψ 119. Ζ 272 τοι μέγιστος | ἔστιν Ι 73 πᾶσά τοι ἔσϑ' ὑποδεξίη penes te, sch. πάρεστί σοι. Χ 270 οὔ τοι ἔτ' ἔσϑ' ὑπάλυξις. Β 372 τοιοῦτοι δέκα μοι εἶεν, cf. Β 489 μ 78. Κ 304 μισϑὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται, cf. Ο 217 ι 370 σ 358 h. Merc. 458 Ven. 196 ο 546. Δ 169 μοι αἰνὸν ἄχος ἔσσεται, cf. ω 94 Ζ 462 Ι 249 Χ 55 Ψ 343 412 χ 345 π 87 h. Ap. 542. Ω 399 οἱ υἷες ἔασιν. λ 393 οἱ ἔτ' ἦν ἴς cf. Ο 699 λ 610 448 ϑ 453 δ 293. Λ 808 σφ' ἀγορὴ ἤην, cf. Λ 39 Ψ 173 Ω 495 496 Ξ 122 ρ 454 ω 194 π 556. Ζ 289 ο 105 ἔνϑ' ἔσαν οἱ πέπλοι (Ariston. h. l. Lehrs, qu. ep. 106), cf. γ 407, Π 225, ϑ 580. h. Ven. 198 τῷ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται, cf. τ 409. ω 306 ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐπήριτος, cf. h. Cer. 122. ι 248 οἱ εἴη πίνειν. Enclisin Bekker fieri noluit e. g. Α 300 Γ 242 ἅ μοί ἐστι, cf. Υ 391 Ι 380 ψ 355 (La Roche μοι ἔστι) Ζ 413 οὐδέ μοί ἐστι πατήρ (Bekk. μοι ἔ.) Ι 144 τρεῖς δέ μοί εἰσι ϑύγατρες cf. Ι 286. Fit enclisis Π 55 ἄχος τό μοί ἐστιν. ζ 265 πᾶσιν ἐπίστιόν ἐστιν. ο 267 πατὴρ δέ μοί ἐστιν Ὀδυσσεύς cf. Ω 397, Ε 248 Υ 209 390. Η 239 τό μοί ἐστιν habeo scutum, cf. Ariston. h. l., La Roche: μοι ἔστι deshalb kann ich, cf. λ 74 χ 220. ρ 376 ημιν ἀλήμονές εἰσι, cf. χ 421. Non fit enclisis post paroxytona; σ 332 392 τοι τοιοῦτος νόος ἐστίν, cf. σ 381 κ 329 Γ 63 Π 35 ε 190 κ 329 Ψ 484, ζ 121 ϑ 576 ι 176 ν 202. Ε 892 τοι μένος ἐστίν (Bekk. ἔ.?). Ο 129 τοι οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί (Bekk. ἔ.). Ω 763 μοι πόσις ἐστίν, cf. h. XIX 31 ζ 35. ν 109 δύω δέ τέ οἱ ϑύραι εἰσίν, cf. Ω 40 σ 220. neque post syllabam elisam: φ 282 μοι ἔτ' ἐστὶν | ἴς. χ 62 ὅσσά τε νῦν ὔμμ' ἐστί: Ν 264 μοι δούρατά τ' ἐστί, vo. ἔστι Heyne ἐστι, cf. ϑ 558 h. Ven. 111 146. ν 144 σοί ἐστι τίσις (ELQ et edd. pler., La Roche c. codd. Bothe ἐστί). Aliter: α 312 τοι κειμήλιον ἔσται erit pro, wird gelten, cf. Ψ 618. Δ 239 τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος. 4) ἔστι a) c. inf., b) vel c. acc. c. inf., licet, fieri potest. οὐκ ἔ. non licet, fieri non potest. Μ 327 οὐκ ἔστι φυγεῖν, cf. Ν 787 Ο 556 Φ 193 ν 447 ο 377, π 447 (ἦν) ϑ 298, (ἔσται) Φ 565. Ξ 313 κεῖσε ἔστι ὁρμηϑῆναι. ο 392 ἔστι μὲν εὕδειν |, ἔ. δὲ τερπομένοισιν, cf. Ψ 157. Ξ 212 ϑ 358 οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε ἀρνήσασϑαι. h. Cer. 262 οὐκ ἔσϑ' ὥς κεν ἀλύξαι. Ζ 267 οὐδέ πῃ ἔστι - εὐχετάασϑαι, cf. Ω 71 h. VII 58 XXXIV 18. Χ 219 οὔ οἱ ἔστι γενέσϑαι. δ 193 εἴ τί που ἔστι si ullo modo fieri potest. χ 136 οὔ πως ἔστι absol. Τ 225 οὔ πως ἔστι πενϑῆσαι, cf. Μ 65 Ν 325 Χ 126 β 130 ε 413 ι 411 ρ 286 τ 591 φ 331 h. Cer. 478, (ἦν) Π 60, κ 170 χ 460. Μ 337 οὔ πώς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν. α 261 οἱ εἴη χρίεσϑαι, cf. ι 248. b) Ν 114 ἡμέας γ' οὔ πως ἔστι μεϑιέμεναι, cf. Ξ 63 Χ 265 ε 103 137 λ 158 ο 49 ρ 12 σ 52 τ 555 591 φ 331, (ἦν) Ρ 464 Ψ 670. π 243 οὐδέ κεν εἴη ἄνδρε μάχεσϑαι. Υ 97 οὐκ ἔστ' ἄνδρα μάχεσϑαι, cf. Χ 265. 5) es findet statt, tritt ein: Π 568 πόνος εἴη cf. Ε 517. β 76 τίσις ε. h. Ap. 271 κτύπος ἔσται, cf. Μ 338 σ 272. Β 347 ἄνυσις οὐκ ἔσσεται, cf. Β 380 h. Cer. 367 Δ 83 Ω 66 λ 444. Δ 164 Ζ 448 ἔσσεται ἦμαρ, cf. Φ 111 δ 195 ο 50 τ 510 α 40 ω 201 h. Cer. 367 χ 40 ψ 287. α 370 βοητὺς ἔστω. Β 96 ὅμαδος ἦν, cf. Χ 401 ζ 82 κ 94 λ 605. Θ 66 Λ 84 ι 56 ἠὼς ἦν. Θ 130 Λ 310 λοιγὸς ἔην. Τ 242 μῦϑος ἔην, cf. ν 280. ϑ 233 κομιδὴ ἦεν, cf. Ν 789. Σ 491 γάμοι ἔσαν. Λ 315 ἔλεγχος ἔσσεται. Ω 669 ἔσται τοι κ. ταῦτα. Ω 56 εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, paraphr. γένοιτο ἂν κ. οὗτος ὁ σὸς λόγος (non recte sch. BM), cf. ο 435. Ω 139 τῇδ' εἴη. ο 586 ὥς περ ἂν εἴη (G. Herm. εἴῃ). Λ 838 Ξ 333 πῶς ἔοι. Λ 211 τ 312 φ 212 ὡς ἔσεταί περ. Ι 528 ὡς ἦν. ξ 403 μοι ἐυκλείη εἴη würde zu Theil, cf. h. Ap. 276 Ι 413, β 166 137 ψ 257, Ξ 480 ep. 10, 2 11, 4 δ 108 ζ 165 Λ 444 ξ 152. Φ 92 ἐμοὶ κακὸν ἔσσεται. Ζ 412

ἄλλη | ἔσται θαλπωρή, cf. K 223 Δ 271. X 244 ἔστω φειδωλή. 6) ἐκ του oritur a. Δ 63 ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, cf. B 197. α 33 ἐξ ἡμέων κάκ' ἔμμεναι. h. XXV 3 ἐκ Μουσάων ἔασιν. ξ 93 ἐκ Διός εἰσιν. α 406 ποίης ἐξ εὔχεται εἶναι | γαίης, cf. ο 425 ω 269 π 249 250. Φ 154 εἴμ' ἐκ Παιονίης, cf. ω 304. ρ 373 πόθεν γένος εὔχεται εἶναι, cf. h. Ap. 470. Fit enclisis: Ω 397 Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, cf. Ω 387 377. T 111 ἐξ αἵματός εἰσι. non fit enclisis post paroxytona: ο 267 α 415. De filiis, non de toto genere: α 207 ἐξ αὐτοῖο πάις εἰς, cf. T 105 Φ 189 Ψ 347. O 187 ἐκ Κρόνου εἰμέν. Ξ 113 πατρὸς ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὔχομαι εἶναι, cf. υ 192 φ 335, E 544. v. l. Z 100 ὃν - φασι θεᾶς ἔξ ἔμμεναι pro ἐξέμμεναι. Non fit enclisis post paroxytona: E 896 ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, Y 106 ἐκ θεοῦ ἐστίν. 7) του, oriundus a quo: Z 211 Y 241 ταύτης γενεῆς εὔχομαι εἶναι. ξ 104 τοῦ γένος εὔχομαι εἶναι. α 215 τοῦ ἔμμεναι, cf. Z 180. δ 611 αἵματός εἰς ἀγαθοῖο. Y 107 Διός ἐσθ'. δ 232 Παιήονός εἰσι γενέθλης. Impeditur enclisis: Φ 109 πατρὸς δ' εἴμ' ἀγαθοῖο. E 726 πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσί argenteae, paraphr. ἀπ' ἀργύρου, utitur praes. de re divina, cf. sch. BL, Duentz. εἰσὶ ἀμφοτέρωθεν. 8) c. subst. I 142 γαμβρός μοι ἔοι, cf. [illegible] 284 Ξ 274, ι 18, ζ 277, Δ 267 h. Ven. 136 Cer. 363 γ 325 κ 225 349 τ 345 Π 33 N 661 P 577 ξ 23 ω 104, Δ 390 E 695 O 610 Σ 251 Γ 556 ω 182 E [808] M 180 ι 48 ρ 69, φ 145. Y 453 πῆμα ἔσσεαι Ἀργείοισιν, cf. X 486 Π 499 h. Merc. 34 Ap. 395. Φ 289 τοι ἐπιταρρόθω εἰμέν. Ω 706 χάρμα πόλει ἦν, cf. X 435 Π 550. 269 ἱκέται δέ τοί εἰμεν. μ 57 ὁπποτέρη τοι ὁδὸς ἔσσεται. α 397 ἄναξ ἔσομαι. Δ 235 ἐπὶ ψεύδεσσι - ἔσσετ' ἀρωγός, cf. X 255. φ 216 τάρω ἔσεσθον. H 159 ἔασιν ἀριστῆες, cf. ϑ 162 383 τ 135 ep. 7, 4. Δ 144 ἀρχὸς ἔστω, cf. B 204 H 76 δ 600 Λ 338 α 273. B 77 ἄναξ ἦν, cf. B 685 846 Z 23 Λ 739 N 428 Π 717 P 271 424 γ 401. γ 180 ε 262 τέτρατον ἦμαρ ἔην, cf. κ 469 μ 312 ξ 483 ρ 170. Γ 429 πόσις ἦεν, cf. h. Cer. 97 β 225 Π 464 Δ 321, φ 95 λ 620 549. B 487 κοίρανοι ἦσαν, cf. B 760 Δ 393 315, B 618 N 491 T 44. Γ 180 δαὴρ ἐμὸς ἔσκε, cf. N 695 = O 334 Ω 228 Z 19. Γ 280 μάρτυροι ἔστε, al. μάρτυροί ἐστε. E 529 Z 112 174 Δ 287 O 487 561 661 734 Π 270 P 185 ἀνέρες ἔστε. E 246 υἱὸς Λυκάονος εὔχεται εἶναι, cf. N 54 Φ 187 α 180 418, I 57, N 826. 187 ξεῖνοι εὐχόμεθ' εἶναι, cf. Z 231 ο 196 522 ι 263 519 529 χ 321 h. Ap. 480 Merc. 78, Ven. 28, Ψ 595 λ 236 Z 350 h. Merc. 175 18 106 O 159 h. Cer. 87. ἔμμεναι H 75 Ψ 470 259 α 217 Φ 186 λ 237 493 σ 354 h. Ap. 51. 190 οἱ πόσις εὔχομαι εἶναι, cf. π 67 ε 450 314. Λ 228 κῆρ εἴδεται εἶναι, cf. δ 667 ἔμμεναι). δ 697 πλεῖστον κακὸν εἴην, cf. Φ 92 573. Δ 576 σ 404 δαιτὸς ἔσσεται ἦδος, cf. Δ 318. 636 σε γόνον εἶναι. P 339 Y 206 α 15 323 453 ι [30] 32 κ 7 232 258 π 192 ψ 334 h. Ven. 284 Merc. 224 VII 11 VI 17, Δ 20 N 391 484 X 514 ϑ 509, ἔμμεναι Γ 44 K 562 P 27 791 M 260 σ 218 261 υ 90 ω 270 Δ 142 367 ψ 135 h. Ap. 81 259 288 ω 224, ἔμεν Δ 9 E 316 T 22 τ 64 191 ε 257 λ 364; ἔμεναι 42 E 602 I 443 π 242 ρ 224 φ 173 ω 75 XXII 5 Π 492 X 269 Ψ 479 α 485 τ 257, ἔσθαι E 644 Ξ 56 68 π 311. Z 387 μέγα κράτος εἶναι Ἀχαιῶν, cf. ϑ 383; K 269, ἔμμεναι Π 144 P 131 548 T 391 Φ 405 Ψ 619 μ 275; ἔμμεν χ 210. K 324 οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι. Θ 521 φυλακή τις ἔμπεδος ἔστω, cf. N 512. E 331 ἄναλκις ἔην θεός, cf. Z 180 κ 171 180. Δ 437 οὐ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος. A 516 ἀτιμοτάτη θεός εἰμι. O 735 τινας εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω, cf. ψ 119. h. Merc. 572 τετελεσμένον ἄγγελον εἶναι bonum nuncium. ι 89 κ 101 οἵ τινες ἀνέρες εἶεν. ο 256 Θεοκλύμενος ὄνομ' ἦεν, cf. υ 288 (ἔσκε) σ 5 τ 247, (ἐστίν) η 54. Z 225 σοὶ ξεῖνος - | εἰμί. Λ 669 οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς | ἔσθ', cf. h. Ven. 238. B 301 ἐστὲ δὲ πάντες | μάρτυροι. π 179 θεὸς εἴη, cf. h. Ven. 186. ψ 108 εἰ ἐτεὸν δὴ | ἔστ' Ὀδυσεύς. ζ 196 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγατήρ, cf. ι 19 h. Ap. 480 Cer. 268 VII 56. Ω 407 θεράπων - Ἀχιλῆος | εἰς. Enclisin Bekker non admisit, ut Δ 366 X 453 ἐμοὶ ἐπιτάρροθός ἐστι, cf. E 828. H 48 κασίγνητος δέ τοί εἰμι, cf. B 26 63 Ω 133 173. B 295 ἡμῖν εἰνατός ἐστι - ἐνιαυτός. H 446 ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' — γαῖαν, cf. Ψ 103 (Bekk. ἔ.) Θ 477 θέσφατόν ἐστι (Bekk. ἐστί), cf. δ 561 (Bekk. θέσφατόν ἐ.). Fit enclisis: Δ 58 X 10 π 187 ν 47 h. Ven. 109 θεός εἰμι, cf. π 188. λ 252 ἐγώ τοί εἰμι Ποσειδάων. δ 569 σφιν γαμβρὸς Διός ἐσσι, cf. Z 429 χ 209. β 286 τοι ἑταῖρος πατρώιός εἰμι. E 813 Τυδέος ἔκγονός ἐσσι, cf. Z 215 α 175 γ 123. ω 257 δμώς εἰς. ε 29 ἄγγελός ἐσσι, cf. χ 396 δ 831 ζ 149 150 π 183 ρ 449, κ 330 π 194 τ 474. E 183 θεός ἐστιν, cf. ρ 484 E 177 191. ι 359 νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ, cf. κ 514 B 755 λ 338 ν 112 κ 90 ι 136 ρ 351 Ω 59 μ 118 h. XIX 29 ο 72. Φ 80 ἠώς δέ μοί ἐστιν | δυωδεκάτη. N 382 ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν. cf. ι 269 ϑ 566 ν 174. B 485 θεαί ἐστε. I 502 λιταί εἰσι κοῦραι (Λιταὶ εἰσί, κοῦραι? cf. paraphr. La Roche h. l.) Ω 221 μάντιές εἰσι, cf. α 394 β 254 δ 241. A 566 E 877 Θ 451 ὅσοι θεοί εἰσ' (ἐν Ὀλύμπῳ) cf. Σ 429, τ 314. Non fit enclisis post syllabam elisam: ο 429 κούρη δ' εἴμ' Ἀρύβαντος. β 274 κείνου γ' ἐσσὶ γόνος. ϑ 208 ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί, cf. α 226 υ 34 δ 691 ν 345 h. Merc. 220 Cer. 134 VII 19. neque post paroxytona: ι 519 τοῦ πάις εἰμί, cf. ep. 3, 1. ι 393 σιδήρου γε κράτος ἐστίν, cf. ρ 523. α 359 φ 353 τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ, cf. λ 353, π 461, B 118 I [25] 39 Ω 293 311 α 70 ε 4, ι 264 N 484 h. Ap. 268. σ 136 τοῖος νόος ἐστίν, cf. Y 25, λ 218 τ 43 ω 255, ρ 470. B 73 I 33 276 T 177 Ψ 581 Ω 652 γ 45 187 λ 451 ξ 130 h. Ap. 541 ἣ θέμις ἐστί(ν) cf. Λ 779 ι 268 π 91, ξ 59. Ω 765 μοι ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν, cf. τ 222 ω 309. E 360 Θ 456 ἀθανάτων ἕδος ἐστίν. β 89 τρίτον ἐστὶν ἔτος, cf. ω 288. Γ 229 Αἴας ἐστί, cf. N 70. Δ 323 I 422 Π 457 675 Ψ 9 ω 190 296 γέρας ἐστί. I 706 T 161 μένος ἐστί, cf. N 636. Δ 648 οὐχ ἕδος ἐστί. ν 349 σπέος ἐστί. Λ 138 υἱέες ἐστόν. δ 63 γένος ἐστέ. Δ 7 ἀρηγόνες εἰσί, cf. μ 131 π 236 K 414. ϑ 246 πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες. post perispomena alii aliter. I 98 πολλῶν | λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, minus bene ἐσσι. 9) c. adi. ι 234 249 οἱ ποτιδόρπιον εἴη. Ψ 562 πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται, cf. ϑ 405 α 318. I 60 γ 362 γεραίτερος εὔχομαι εἶναι, cf. A 91 B 82 E 173 I 161 O 296 Y 102 Γ 431 Ψ 669 Δ 264 405 ε 211 τ 227 h. Ven. 221 240, Φ 411, Σ 364; Z 91 Θ 40 229 M 103 O 108 165 181 P 671 X 184 α 164, β 33 ζ 242 λ 441 ο 25 σ 138 χ 232 h. Merc. 92 275 466 Ven. 178. ἔμμεναι B 216 α 233 Ψ 459 Z 444 δ 98 ρ 416 σ 382. ἔμεναι

Γ 40 Ι 642. Ι 125 267 ἀλήιος εἴη, cf. Μ 458 Π 748 ε 10 β 232 ϑ 139 ν 46 Δ 314 Η 157 Λ 670 Τ 139 ξ 468 503, Ζ 521 Ν 322 343 Ξ 93 Φ 447 δ 205 ϑ 571 ν 291 υ 360 ρ 366 σ 141 255 τ 128 χ 13 138 ω 83 λ 316 h. Ap. 339 ep. 16, 5 π 148; ἔσεσθαι ι 230 Μ 324 Ο 613 Χ 332. ἔσται Τ 33. ἦεν Γ 215. ἦσαν π 427. Η 310 σόον εἶναι, cf. Ε 639 Ω 543 α 194 δ 211 ϑ 30 221 ι 5 419 κ 337 540 624 ρ 354; ἔμμεναι Α 117 Β 129 249 Γ 220 Θ 246 Ρ 367 Τ 96 416 Φ 463 [570] ρ 196 352 τ 385 591 ψ 125 h. Ap. 151 299 Ven. 103 Ζ 208 Λ 784 φ 332. ἔμεν Ι 35 σ 127. ἔμεναι Θ 193 Ι 41 306 Ν 819 ξ 489 (ubi v. l. ἔμεναι); ἔμμεν ξ 332 π 419 τ 289; ἔσεσθαι Φ 533 Ψ 310 γ 375 h. Ap. 54 68 Merc. 525 δ 494 ξ 176. μ 65 ἐναρίθμιον εἶναι. Α 325 οἱ ῥίγιον ἔσται, cf. Α 563. Α 564 μέλλει φίλον εἶναι, cf. Β 116 [Ι 23] Ν 226, Ι 103 314 Μ 215 Ν 735 β 320 ε 360 474 ζ 145 ι 11 ν 154 χ 338 ψ 130 ρ 204; ἔμμεναι β 142 α 377; ἔσσεσθαι Ζ 339; ἦεν Χ 301. Γ 410 Ξ 336 Ω 463 χ 489 νεμεσσητὸν εἴη, cf. Μ 345 358, Η 28 σ 166 υ 381, ψ 184; ἔσται Α 136 β 190 ρ 191; ἔσσεται Σ 306 ρ 15. Γ 41 Ε 201 Χ 103 ι 228 ν 331 κέρδιον ἦεν. Bekker enclisin non admisit e. c. Θ 84 καίριόν ἐστι, cf. Θ 326. α 302 γ 200 ἄλκιμος ἔσσο. Π 422 ϑοοὶ ἔστε, alii enclitice quasi non sit iptv. Ρ 105 κακῶν φέρτατον εἴη, cf. ϑ 284 (ἔσκεν, v. l. ἐστίν). δ 616 ο 116 ἀργύρεος δὲ | ἔστιν ἅπας (La Roche ο 116 ἐστίν). h. Ven. 214 ἔοι ἀθάνατος, cf. ε 209 Θ 539. Ι 140 282 κάλλισται ἔωσιν cf. Κ 306, ι 133 h. Ap. 152, Β 366 λ 434 ο 422 ω 202, Π 722 λ 360 π 99 φ 373 h. Merc. 379, Α 119. Ρ 41 ἀπείρητος ἔσται, cf. Ω 620 h. Ven. 279. Λ 583 ἵλαος ἔσσεται, cf. Β 361 Δ 168 Ω 92 224 β 273 318 204 ε 416 h. Ap. 496 540, Ι 605 τ 254, Σ 95 Τ 182 β 270 278, Ρ 180 Ζ 409 φ 131 ν 129 β 61 ω 432, Ζ 353 λ 137 ψ 284 Α 546, Δ 305 Ω 243 h. Ap. 476. Β 125 ἐφέστιοι ἔασιν, cf. Γ 168 Ψ 480 311 h. Ap. 93 Ν 639 δ 79. Κ 383 καταθύμιος ἔστω, cf. β 230 ε 8 ν 421 h. Cer. 323 Τ 178. α 302 [γ 200] ἄλκιμος ἔσσο. Β 220 ἔχθιστος ἦν, cf. Ζ 14 Β 313 327 Μ 95 Ξ 117 Δ 22 Θ 459 Ξ 118 185 Υ 467 Ψ 454 531 α 177 κ 240 τ 234 (bis) σ 4, Β 217 219 529 580 675 761 768 Ε 70 801 Ζ 294 Μ 10 447 β 16 λ 469 τ 530 ω 17 Κ 316 317 ϑ 116 123 ο 107 ψ 239, Β 555 769 Γ 211 215 Ζ 158 Η 105 246 Λ 813 Μ 9 12 Ξ 521 Υ 348 Φ 163 α 233 β 47 234 δ 675 ε 127 12 ζ 250 η 156 ϑ 128 129 λ 316 [343] μ 72 ο 152 σ 205 234 τ 443 χ 156 h. Cer. 110 ο 225 Λ 381 ω 343 Ε 887, β 313 ξ 212 σ 229 τ 19 υ 310, ω 171; Ε 898 Ν 228 Χ 233 Ψ 604 Ω 749 δ 31 ν 314 π 199 ψ 14 ω 92 160 Ι 30 695, 586 Ψ 572 577 ξ 224 Λ 825 = Π 23 ν 210 τ 240 ω 160 Π 780 Σ 258 519 Ψ 461 ζ 6 λ 311 μ 246 π 427 φ 185 α 27; Α 267 Β 763 Δ 438 Μ 89 = 197 Ρ 377 β 82 δ 285 γ 134 Β 703 726 μ 435 Ψ 641 δ 437 629 υ 163 χ 244 φ 187 147 Ψ 530; Ε 536 Σ 118 Π 147 Ρ 584 Ω 67 739 κ 304 ξ 227 ρ 308 τ 240 Υ 409 410 Η 153; Μ 300 Ξ 484 τ 329 332. Bekker enclisin non admisit e. c. Θ 144 φέρτερός ἐστι, cf. Α 581 Κ 239 Γ 60 Ε 254 378 Η 401 Ν 111 Ρ 168 629 Χ 40 Ψ 789 Ι 392, Δ 56 Ζ 522 Η 289 Ι 69, Β 26 63 Φ 370 Χ 13 Ι 160 Τ 86 Φ 95 Ψ 587 Ω 399, Α 153 Β 796 Γ 164 Ε 728 Β 201 Κ 352 557 Υ 368, Θ 234 Ι 640 Ν 811 Υ 135. h. Ap. 82 πολυώνυμος ἔσται Merc. cf. Baum. p. VI (vo. ἐστιν). Fit enclisis: Α 186 ὅσσον φέρτερός εἰμι, cf. Ξ 112 ϑ 214 π 131 φ 132 371 h. Ap. 64 72 Merc. 335 369 383. Α 176 Ε 890 ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι, cf. Α 178 280 Ε 645 Ι 53 Κ 164 167 176 Λ 787 h. Cer. 159 Γ 172 Ν 726 Π 494 ϑ 177 ν 297 332 ρ 273. δ 371 ι 273 ν 237 νήπιός εἰς, cf. μ 279 ρ 388. Α 281 φέρτερός ἐστιν, cf. Ε 410 Θ 211 Ι 63 Ν 316 Λ 786, 793 Ο 401, α 205 387 γ 49 δ 614 806 807 κ 38 ν 230 242 π 445 υ 264, 333 τ 85, φ 426 χ 392 h. Ap. (82) 176 Ven. 31 Cer. 220, Ρ 201 446 β 169 Α 114 οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων, cf. Ζ 434 Θ 14 Π 163, Σ 489 ε 275, 218 ϑ 99 134 ο 114 ψ 203 τ 404 Ν 483 Ψ 160 μ 79 π 401 (i. e. δεινοί εἰσι κτείνειν) Ω 186 157 ϑ 552. Ι 198 φίλτατοί ἐστον (Bekk. ἐστόν). Ω 33 ε 118 σχέτλιοί ἐστε, cf. Ζ 79 φ 134. Ε 828 δοιαὶ ἄντυγές εἰσιν, alii ἄντυγες εἰσίν, cf. τ 562. π 89 φέρτεροί εἰσιν. cf. Δ 51 Ε 342 Ι 383 Λ 393 Ο 225 Σ 106 Ψ 277 ε 170 ϑ 480 κ 493 χ 289, 418 τ 498 π 317, h. Cer. 148 β 29 87 ρ 363. h. Merc. 339 ὁππόσοι λησίμβροτοί εἰσ' (ἐπὶ γαίῃ). ι 276 φέρτερο εἰμεν, cf. μ 208 ο 197. Non fit enclisis po syllabas elisas: σ 319 πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί cf. τ 118 χ 347. h. Cer. 145 θνητή τ' ἐσσί, cf ε 182. Χ 30 λαμπρότατος ὅ γ' ἐστί, cf. Η 11 ε 447 δ 397 h. Ven. 37 175 Σ [363] Υ [248] 398 υ 46. Α 107 τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα, cf. Γ 6 Υ 265 ῥηίδι' ἐστί, cf. ζ 300 ρ 265 266. χ 15 τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἢ τάδε ῥέζει. Ρ 4 ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω. η 307 δύσζηλοι γάρ εἰμέν. β 51 ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄρισται, cf. ζ 2 Non fit enclisis post paroxytona: β 314 μέγα εἰμί, cf. Θ 17 Π 722 π 71 ρ 20 φ 95. Γ 16 αἰτίη ἐσσί, cf. Ω 368 Ι 57 α 297 σ 217 h. A 268 Cer. 195. Τ 217 κρείσσων εἰς, Bekk. ε ρ 307 καλὸς δέμας ἐστίν, cf. τ 88 h. Ap. 2 Η 117 Φ 566. τ 88 τηλίκος ἐστίν, cf. τ 30 532 Π 450 δ 158 ψ 103. η 320 κ 66 φίλ ἐστίν. Α 259 νεωτέρω ἐστόν. Ε 873 τετλη τες εἰμέν cf. φ 253. ν 111 αἱ πρὸς νότου ε θεώτεραι, cf. Ω 526 μ 89 ρ 267 Ρ 513 ϑ 36 1 ν 295 ρ 189 Β 196 Ι 699. π 221 μάλα μυρίο. ε (ἐνὶ οἴκῳ). Post perispomena alii aliter ο 42 σε ἐσσι (La Roche), Bekker ἐσσί. 10) c. pron. Ω 1 τί τοι εἴδεται εἶναι. α 172 ξ 189 π 58 223 τ νες ἔμμεναι εὐχετόωντο. η 17 ὅτις εἴη, cf. 110 ο 423 ρ 368 h. Cer. 58. Fit enclisis: ι 5 σός εἰμι. δ 61 οἵ τινές ἐστον, cf. γ 70 ι 1 Ν 275 η 312 οἷός ἐσσι. Ζ 142 τίς ἐσσι, δ 376, Ο 247 Ζ 123 Ω 387, ζ 153 π 300. Φ 1 α 170 η 238 κ 325 ξ 187 ο 264 τ 105 ω 2 τίς πόθεν εἰς, Bekker εἴς, cf. h. Cer. 119. Ε Μ 383 449 Υ 287 οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. non post elisionem: χ 367 ὅδ' εἰμί hier bin i (Ameis: lebe). α 371 ι 4 373 οἷος ὅδ' ἐστί, Γ 107 192 κ 44 ο 330 τ 359, υ 34. Η 231 ἡμ δ' εἰμὲν τοῖοι. neque post interpunctionem Merc. 33 πόθεν —, ἐσσί. neque post parox tona; h. Cer. 113 τίς πόθεν ἐσσί, cf. ξ 47 τ 1 ε 445 σ 136 υ 114, γ 80. γ 71 ι 252 h. Ap. 4 τίνες ἐστέ, cf. h. Merc. 277 311. Δ 399 τοῖ ἔην, cf. Ι 546 Ω 630 β 59 272 δ 248 ι 3 ξ 491 τ 219 245 315 Π 357 ξ 222, π 420 ψ 1 Γ 190 Ω 319 δ 270 (ἔσκε, v. l. ἔσχε) 689 λ ρ 538 φ 94 283 h. Ven. 238 Λ 669, Τ 202. Cer. 103 οἷαί τε τροφοί εἰσι, vo. τροφοὶ ε ρ 313 τοιόσδ' εἴη. ρ 421 τ 77 ὁποῖος ἔοι, ν 223. φ 195 ποῖοί κ' εἶτε, sch. V. ποῦ ἂν ε τε κατὰ τὴν γνώμην. ψ 116 τὸν εἶναι. Ο 1 ὃν ἔμμεναι, cf. π 475 ζ 200 ν 35. Φ 429 τοι τοι εἶεν, cf. τ 74. Κ 41 τις θρασυκάρδιος ἔστ

1) a subst. vel adi. pendet inf. vel acc. c. inf. *N* 446 ξιον εἶναι | τρεῖς πεφάσθαι, cf. *Ξ* 69 *N* 226, 458 ; 23 *κ* 153 *ξ* 355 *σ* 93 *ω* 239. *O* 197 βέλτερον ῆ ἐνισσέμεν, cf. *Ω* 463 *X* 108 *Z* 410 *β* 74 12 *λ* 358 *υ* 316, *I* 601 *δ* 651 *ν* 141, *Φ* 323 ιν χρῶε ἔσται τυμβοχοῆσ'. *B* 393 οἱ ἄρ-ιον ἐσσεῖται φυγέειν, cf. *N* 317 (αἰπύ). *Π* 556 φῶιν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω, cf. *Δ* 372 *ι* 211, 101, *ο* 362. *ν* 330 νέμεσις μενέμεν ἦν, cf. *ϑ* 511 316 (αἶσα) *E* 674 (μόρσιμον) *I* 245 *O* 274 *Φ* 495 239 (αἴσιμον) *I* 316 *P* 147 (χάρις) *Π* 796 (θέ-ις) *ξ* 239 (μῆχος). Bekker noluit encliticum esse στιν e. c. *A* 169 φέρτερόν ἐστιν ἴμεν, cf. *Ω* 34 (φίλτατον) *Φ* 291 (αἴσιμον). Sed recte fit nclisis *ϑ* 549 φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστι, cf. 69; φέρτερον *μ* 109 *φ* 154, χαλεπόν h. Merc. 05, λώιον *A* 229, βέλτερον *Φ* 485 *Σ* 302 *ρ* 18, κόν *Σ* 128, ἐχθρόν *μ* 452, ἀργαλέον *M* 410 356 *P* 252, μόρσιμον *T* 417, αὐτάγρετον Merc. 474 [489], μόριμον *Y* 302. *κ* 473 τοι ἔσφατόν ἐστι σαωθῆναι, cf. h. Merc. 534. on potest fieri *A* 541 τοι φίλον ἐστὶ δικα-ζέμεν, cf. *B* 291 *ν* 335. *ε* 345 τοι μοῖρ' ἐστὶν λύξαι, cf. *ε* 41 114 *ι* 532. *α* 370 *ι* 3 καλὸν κουέμεν ἐστίν, cf. *σ* 287, *β* 207 (ἐπιεικές). 56 οὔ μοι θέμις ἔστ' - ἀτιμῆσαι, cf. *Ξ* 386 44 *κ* 73, *M* 246 (δέος). *B* 119 αἰσχρὸν τόδε ἐστὶ πύθεσθαι, cf. *ω* 433 (λώβη). *ψ* 262 τίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔ τι χέρειον. *Π* 652 δε - κέρδιον εἶναι ὄφρα . . *ω* 182 γνωτὸν , ὅ dass. *P* 417 κέρδιον εἴη, εἰ. *X* 410 τῷ ν ἐναλίγκιον ὡς εἰ. *Y* 350 οὔ οἱ θυμὸς ιρηθῆναι ἔσσεται. Semel adv. *H* 424 δια-ῶναι χαλεπῶς ἦν, cf. Doederl. lect. hom. III 29 p. 11. 12) c. adv. loci: *ρ* 25 ἕκαθεν εἶναι, *ε* 359 h. Merc. 36, *K* 113. *B* 783 *Ω* 615 ὅθι καὶ - ἔμμεναι εὐνάς, cf. *ζ* 43 *η* 322 *ν* 249, 211 *ξ* 353, *Σ* 521, *Y* 320, *Γ* 145, *μ* 4. h. Ap. τῇδε ἔσσεται. *γ* 244 ποῦ ἔην; *γ* 251 Ἄργεος ν. *Γ* 15 *E* 14 630 850 *Z* 121 *Λ* 232 *N* 604 462 *Y* 176 *Φ* 148 *X* 248 *Ψ* 816 σχεδὸν ἦσαν, *ω* 491 *Π* 800, *ζ* 125. *η* 91 ἑκάτερθε ἦσαν. 248 κουράων ἑτέρωθεν ἔσαν. *X* 153 *Ω* 365 γὺς ἔασιν, cf. *P* 554 *X* 295 *ι* 423, *Λ* 340 205, *κ* 86. *Ψ* 378 ἄνευθ' ἔσαν, *ξ* 408 ἔνδον εν, cf. *π* 462 *υ* 40 h. Ap. 92. *τ* 227 πάροιθε ν, *ξ* 352 θύρηθ' ἔα. *Σ* 256 ἑκὰς ἀπὸ τείχεός μεν (Bekk. sine enclisi). *α* 12 οἴκοι ἔσαν. *O* 82 θ' εἴην, cf. *ω* 343 *ο* 473 *τ* 283, *N* 525 *ζ* 86, 311 *N* 681 *μ* 262 318, *Z* 153. *φ* 191 ἐκτὸς ρέων ἔσαν. *I* 131 273 μετὰ δ' ἔσσεται. *ν* 105 δὲ κρητῆρες ἔασιν, cf. *η* 291, *ν* 438 *ρ* 198 109 293 h. Ap. 395, *β* 346. *Γ* 115 *ϑ* 476 ἦν ιφίς, cf. *κ* 94 *ρ* 208 *Ξ* 123 *T* 393. *ε* 443 *η* 282 336 ἐπὶ σκέπας ἦν, cf. *I* 187. *γ* 267 πὰρ ἔην. 30 περὶ ἦεν, cf. *Γ* 384. *Σ* 390 *α* 131 *δ* 136 315 367 ὑπὸ - ἦεν, cf. *A* 635. *Σ* 562 ἀνὰ - σαν. Fit enclisis: *N* 268 οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέ-σθαι. *ζ* 27 γάμος σχεδόν ἐστιν, cf. *β* 284 *O* 737 761 (sc. ἄγχι, quod suppletur ex ὡς) *α* 50 16. *Γ* 440 παρὰ θεοί εἰσι. *η* 125 πάροιθε φακές εἰσι. Non potest fieri *ζ* 312 τηλόθεν σί, cf. *ξ* 47 *τ* 162. *π* 471 ὅθι λόφος ἐστίν. 210 ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο. *η* 321 ἑκα-έρω ἔστ' Εὐβοίης. *B* 857 ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ νέθλη. *η* 194 τηλόθεν ἐστί. *η* 205 ἐγγύθεν ιέν, cf. *ζ* 279. 13) c. adv. temporis aliisque: 817 σχεδὸν ἔμμεναι ὁππότε ἀρήσῃ. *Θ* 373 ται ὅτ' ἂν εἴπῃ, cf. *T* 157 (οὐκ ὀλίγον χρό-ν) *ψ* 249 (ὄπισθεν). *Z* 131 140 δὴν ἦν. *ε* 334 ὶν μὲν ἔην βροτός. *Δ* 272 νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι, cf. *ϑ* 222. *λ* 336 πῶς φαίνεται εἶ-ναι. *Δ* 319 ὡς ἔμεν, cf. *κ* 416 h. Cer. 446 *O* 292. *Δ* 189 οὕτως εἴη ita se habeat, cf. *λ* 348 *φ* 257 *π* 31 *ρ* 499. *B* 252 *Δ* 14 *Z* 3 61 *Y* 116 *ρ* 78 274 ὅπως ἔσται, *Σ* 266 ὧδε ἔσται, cf. *Π* 34 *Θ* 523 *Φ* 223 (ὡς κελεύεις) *E* 218 (ἄλλως). *I* 551 Κουρήτεσσι κακῶς ἦν. *ψ* 191 πάχετος ἦν ἠύτε κίων. *Ω* 373 οὕτω τάδε γ' ἐστί. *A* 258 περὶ τ' ἐστὲ μάχεσθαι. *Ψ* 643 ὥς ποτ' ἔον, *Λ* 762 ὣς ἔον - μετ' ἀνδράσιν. 14) cum praepos. *Φ* 332 ἄντα σέθεν μάχῃ εἶναι „in proelio stare contra“ Spitzner v. s. ἄντα 2, non bene dubitat Eust. 1238, 50 δύναται κεῖ-σθαι ἀντὶ τοῦ ὑπάρχειν· ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἰέναι νοεῖν αὐτό. *A* 287 περὶ πάντων ἔμ-μεναι, cf. *N* 631 *P* 171. *Λ* 33 ἦν πέρι ἦσαν. Impeditur enclisis *Θ* 27 περί τ' εἰμὶ θεῶν, περί τ' εἰμ' ἀνθρώπων, cf. *α* 66. *ϑ* 181 ἐν πρώτοισιν ἔμμεναι. *H* 73 ὑμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασιν, cf. *Π* 750. *η* 132 ἐν Ἀλκινόοιο ἔσαν. *Λ* 35 ἐν μέσοισιν ἔην, cf. *Ξ* 499, *Λ* 34 *π* 473, *N* 764 *Σ* 497 *Θ* 223 = *Λ* 6. *ρ* 159 Ὀδυσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ, | ἔστιν (Ameis: lebt, quod vix ferri potest post ἤδη, v. l. ἐστίν). *B* 227 γυναῖ-κες | εἰσὶν ἐν κλισίῃς. *Π* 515 Λυκίης ἐν-δήμῳ | εἷς. *μ* 103 τῷ ἐν ἐρινεός ἐστι. *Σ* 419 τῇς ἐν νόος ἐστί. *μ* 80 ἐν σκοπέλῳ ἐστί. *Ω* 67 ἐν Ἰλίῳ εἰσίν. h. Cer. 213 κακῶν ἄπ' - τοκήων | ἔμμεναι. *α* 204 ἀπὸ πατρίδος αἴης | ἔσσεται. *A* 563 ἀπὸ θυμοῦ ἐμοὶ ἔσεαι. *π* 171 ἀπὸ σφῶιν ἔσομαι. *τ* 163 ἀπὸ δρυός ἐσσι natus es. *ζ* 220 ἀπὸ χροός ἐστιν abest. *ζ* 40 ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος. *φ* 239 385 ἄκην ἔμεναι παρὰ ἔργῳ. *ι* 144 ἀὴρ παρὰ νηυσὶ ἦν, *χ* 127 παρ' ὀδὸν ἦν (ὀδός). *X* 454 ἀπ' οὔατος εἴη. *β* 164 ἀπάνευθε φίλων ἔσσεται, cf. *Y* 41. *N* 556 ἄνευ δηίων ἦν. *α* 126 ἔντοσθεν ἔσαν δόμου. *I* [416] ἐπὶ δηρὸν ἔσσεται. *π* 267 ἀμφὶς ἔσε-σθον | φυλόπιδος. *Ω* 166 ἀμφὶ - ἔην κεφαλῇ, c. *χ* 472 h. Ven. 88. *κ* 212 ἀμφί μιν ἦσαν. *φ* 382 κατὰ δώματ' ἔασι, cf. *Σ* 38 49, *δ* 720 *Φ* 236 344. *K* 66 ἀνὰ στρατόν εἰσι, cf. *I* 395. *κ* 156 *μ* 368 σχεδὸν ἦα νεός. *π* 252 σφιν ἅμ' ἐστί. *π* 472 ὑπὲρ πόλιος ἦα. *Φ* 75 ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο (Bekk. sine enclisi). *I* 117 ἀντί νυ πολ-λῶν | λαῶν ἐστίν. *ζ* 207 *ξ* 57 πρὸς Διός εἰσιν. 15) Cum ptc. pf. efficit coniugationem q. v. pe-riphr., cf. Lehrs, Ar. 367, semel pf. act., *E* 873 τετληότες εἰμέν, saepe pass. *Π* 538 λελασμέ-νος εἶς, alii εἷς cf. *N* 269. *σ* 327 ἐκπεπατα-γμένος ἐσσί. *γ* 20 328 μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί, *δ* 190 πεπνυμένον εἶναι, cf. *ϑ* 388. *σ* 125 etsi hoc ptc. in adi. fere abiit. *Z* 488 μοῖραν πεφυγμένον εἶναι, *ι* 455 πεφυγμένον εἶναι ὄλε-θρον. *α* 18 πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων. h. Ven. 34 πεφυγμένον ἔστ' Ἀφροδίτην. *ϑ* 196 με-μιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ. *A* 212 *B* 257 *Θ* 286 401 *I* 310 *Ψ* 410 672 *β* 187 *π* 440 *ρ* 229 *σ* 82 *τ* 487 547 *φ* 337 τετελεσμένον ἔσται, cf. *ο* 536 *ρ* 163 *τ* 309 (εἴη), *Θ* 454 *Σ* 4 (ἦεν), *A* 388 *Ξ* 196 *Σ* 427 *ε* 90 h. Ven. 26 (ἐστίν). *Ξ* 172 [h. Ven. 63] οἱ τεθυωμένον ἦεν, *ζ* 244 ἐμοὶ πόσις κεκλημένος εἴη, cf. h. Ven. 242 (εἴης) *B* 260 (εἴην cf. *A* 293 *Δ* 61 *Γ* 138). h. Ap. 325 σὴ κεκλημένη ἔμπης | ἦν ἄρ' ἐν ἀθανάτοισιν. *ρ* 195 τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστί, habes ba-culum decisum an a te decisum est? *Γ* 309 πε-πρωμένον ἐστίν. *Ψ* 343 πεφυλαγμένος εἶναι cave. *λ* 443 κεκρυμμένον εἶναι celetur. *E* 24 οἱ ἀκαχήμενος εἴη. h. Ven. 47 εὐνῆς ἀποερ-γμένη εἴη. *Θ* 524 εἰρημένος ἔστω. Semel post-

ponitur ptc. h. Ven. 157 *ἔσκεν ἄνακτι | χλαίνῃσιν ἐστρωμένον.* *Λ* 689 *παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν* in Pylo eramus pauci et adflicti (?), Damm: pro *ἐκεκακώμεθα.* *η* 69 *τετίμηταί τε καὶ ἔστιν | ἐκ παίδων*, ubi suppletur *τετιμένη.* Nitzsch: *τιμήεσσα*, comparans Prop. III 4, 23. Ameis: ist und bleibt in Ehren, Damm p. 1097 *ἐστὶν τιμωμένη* etiamnum habetur, p. 487 aestimatur et valet. 16) *Ξ* 108 *ἐμοὶ δέ κε ἀσμένῳ εἴη* mihi gratum fuerit, *βουλομένῳ*, paraphr. Hes. *χαίροντι*, sch. M. *ἑκόντι*, cf. Classen Beob. 4, 18. 17) Omittitur praedicatum *σ* 162 *τιμήεσσα γένοιτο | μᾶλλον ἢ πάρος ἦεν*, *κ* 395 *νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν.* *κ* 193 *εἴ τις ἔσται μῆτις ἐγὼ δ' οὐκ οἴομαι εἶναι.* *Γ* 180 *δαὴρ ἐμὸς ἔσκε εἴ ποτ' ἔην γε* v. s. *εἰ* Ib. *τ* 315 *σημάντορες, οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε εἴ ποτ' ἔην γε*, *Λ* 762 *ὣς ἔον, εἴ ποτ' ἔον* (codd. multi *ἔην*) *γε* si revera talis fui. *Ω* 426 *ἐμὸς πάις, εἴ ποτ' ἔην γε*, cf. *ω* 289. *ο* 268 *πατὴρ δέ μοί ἐστιν Ὀδυσσεύς, | εἴ ποτ' ἔην* wenn es wahr ist. 18) Participium nos aut omnino non reddimus aut ita ut alia structura utamur. Ponitur vero ptc. plerumque post praedicatum ita ut non aliud verbum interponatur. Est plerumque appositio q. v. substantivi aut pron. *B* 699 *P* 153 271 478 672 *X* 436 *λ* 156 *χ* 177 *ζωὸς ἐών*, cf. *λ* 78 ubi verbum interponitur, bei seinen Lebzeiten. *Α* 171 *ἄτιμος ἐών* cf. *Λ* 471 665 *Π* 837 *Ψ* 546 *ϑ* 582 *ο* 557 *ἐσθλὸς ἐών* cf. *N* 119 *σ* 107 (*λυγρός*), *P* 170 *Σ* 105 *α* 257 265 *δ* 342 345 421 *η* 312 *λ* 499 *ρ* 136 *υ* 89 *ω* 379 (*τοῖος*), *Γ* 46 (*τοιόσδε*), *Δ* 231 *Λ* 230 *λ* 58 (*πεζός*), *Δ* 388 *P* 94 *β* 365 *γ* 217 *υ* 30 40 *ψ* 38 (*μοῦνος*), *P* 711 (*γυμνός*), *X* 9 (*θνητός*), *Ψ* 357 (*ἄριστος*), *ϑ* 332 (*χωλός*). *κ* 282 (*ἄιδρις*), *λ* 489 (*ἐπάρουρος*) *ο* 381 (*τυτθός*), *φ* 21 *ω* 338 (*παιδνός*), h. Merc. 319 (*πολύμητις*) 406 (*νεογνός*) 48 (*νῆις*) Ven. 241 (*τοιοῦτος*). *Φ* 589! *ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν κ. θαρσαλέος πολεμιστής.* h. XXIX 9 *ἵλαος ὤν.* postponitur adi. quando oppositio fit *ϑ* 330 *ἐὼν βραδύς*, *ι* 515 *ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς.* *T* 97 *Ψ* 409 *θῆλυς ἐοῦσα.* *Δ* 426 *κυρτὸν ἔον*, Arist. *ἰόν.* *E* 903 *ὑγρὸν ἔον*, cf. *Λ* 637 (*πλεῖον*). *π* 94 *τοιούτου ἐόντος |.* *Ω* 537 *οἱ θνητῷ ἐόντι* ihm, dem Sterblichen. *B* 709 *N* 461 *Y* [312] *X* 176 *Ψ* 636 *ἐσθλὸν ἐόντα*, cf. *Z* 222 *Θ* 283 *Λ* 223 *N* 466 *Ψ* 85 *α* 435 *λ* 67 *υ* 210 *ψ* 325 (*τυτθόν*), *H* 242 *ε* 118 (*τοιοῦτον*), *Λ* 467 *O* [611] *Y* 188 *κ* 157 *μ* 297(?) *π* 105 *χ* 107 (*μοῦνον*) in meiner Verlassenheit *O* 186 (*ὁμότιμον*) *Π* 436 (*ζωόν*) *Π* 441 *X* 179 (*θνητόν*) *P* 143 (*φύξηλιν*) *Σ* 397 *ϑ* 308 (*χωλόν*) *X* 124 (*γυμνόν*) *δ* 250 *ξ* 364 *π* 307 (*τοῖον*) *η* 64 (*ἄκουρον*) *ι* 50 (*πεζόν*) *ι* 388 (*θερμόν*) *ι* 410 *μ* 297 (v. l. *μοῦνον*) (*οἶον*) *ν* 331 (*δυστηνόν*) h. Ap. 19 207 (*εὔυμνον*). *X* 360 *ἐσθλὸν ἐόντ'*, cf. *ξ* 441 (*τοῖον*). *λ* 159 (*πεζόν*) *P* 461 *οἶον ἐόνθ'.* Regitur a verbo *γνῶναι* cf. Classen 4, 12: *λ* 144 *ω* 159 *τὸν ἐόντα*, v. l. *τοῖον* cf. Nitzsch ad *λ* 144 La Roche ad *ω* 159, dass ich (er) der sei. *X* 480 *με τυτθὸν ἐοῦσαν.* *α* 431 *πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν.* *ν* 401 433 *ὄσσε περικαλλέ' ἐόντε.* *N* 117 *ἄριστοι ἔοντες* cf. *β* 141 (*πολλοί*) *τ* 230 (*χρύσεοι*). *δ* 334 *ρ* 125 *ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἔοντες |.* *η* 94 *ἀθανάτους ὄντας*, cf. h. Merc. 106. Cum subst. *Γ* 188 *E* 478 *ἐγὼν ἐπίκουρος ἐών* ich als Bundesgenosse, cf. *N* 466 (*γαμβρός*) *α* 202 (*μάντις*) *ϑ* 586 (*ἑταῖρος*). *σ* 216 h. Merc. 557 *παῖς ἔτ' ἐών.* *Λ* 710 *παῖδ' ἔτ' ἐόντ'.* *χ* 358 *μευ παιδὸς ἐόντος.* *τ* 489 *τροφοῦ οὔσης.* *B* 234

ἀρχὸν ἐόντα, cf. *Z* 59 (*κοῦρον*) *M* 213 (*δῆμο*
Π 192 (*υἱόν*) *φ* 27 (*ξεῖνον*). *Z* 191 *γίγνωσκ*
θεοῦ γόνον ἠὺν ἐόντα | cf. *ο* 532 (*οἰωνόν*
δ 688 *παῖδες ἐόντες.* Cum adv. et praep.
417 *β* 165 *ἐγγὺς ἐών*, cf. *δ* 678 (*ἐκτός*) *ι* 18
(*ἀπάνευθεν*) *λ* 486 (*ἐνθάδ'*) *μ* 264 (*πόντ*
27 64 *Ω* 174 (*ἄνευθεν*) *X* 185 (*ἐντός*). Post
ponitur praedic. *ε* 6 *ἐὼν ἐν δώμασι νύμφη*
cf. *ϑ* 461 *ξ* 143, *μ* 351. *H* 342 *ἀμφὶς ἐοῦσα |*, c
O 619 (*ἐγγύς*) h. Cer. 364 (*ἔνθα*) *Z* 456 (*ἐν Ἄ*
γει) h. Ap. 330 *τηλόθεν οὖσα* *Φ* 154 *τηλόθ*
ἐούσης. *Ψ* 452 *ἄνευθεν ἐόντος*, cf. *ξ* 527 (*νο*
σφιν) *π* 301, *φ* 178 183 (*ἔνδον*). gen. abs. *ε* 28
ἐμεῖο μετ' Αἰθιόπεσσιν ἐόντος |, *σ* 266 *ἐμ*
ἀπονόσφιν ἐόντος |, *υ* 252 *σέθεν ἐνθάδ' ἐό*
τος, cf. Classen Beob. 4, 32. *Δ* 277 *ἄνευθ*
ἐόντι, cf. *E* 634 (*ἐνθάδ'*) *K* 16 (*ὑψόθ'*) *λ* 4
(*τηλόθ'*). *Α* 541 *ἀπονόσφιν ἐόντα |* cf. *Θ* 31
I 201 *K* 221 *Λ* 346 464 *P* 484 *ι* 181 *ξ* 484
301 *χ* 163 355 (*ἐγγύς*) *N* 363 *O* 438 *π* 26 2
τ 477 *χ* 179 *ψ* 2 29 71 (*ἔνδον*) *X* 332 (*νόσφι*
ζ 60 (*μετὰ πρώτοισιν*) *τ* 221 *ω* 218 (*ἀμφίς*)
88 (*μετὰ πλεόνεσσιν*) h. Cer. 342 (*δόμων ἐντ*
σθεν). Separatur ptc. ab adv. *Z* 364 *ἔμ' ἐντ*
σθεν πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα |. Non rec
Classen, Beob. 3, 10 *ἔνδον ἐόντε* proposuit: *χ* 1
ἔ. ἐόντα. pendet acc. a verbo sentiendi *ψ*
μιν ᾔδεεν ἔνδον ἐόντα eum domi esse. *ε*
τηλόθ' ἐοῦσαν. *ι* 58 *ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσα*
E 609 *εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντε.* *B* 343 *N* 7
Ω 488 *δ* 178 *ἐνθάδ' ἐόντες*, cf. *I* 464 *Ξ* 2
O 225 (*ἀμφίς*) *Λ* 767 *M* 142 (*ἔνδον*) *P* 4
(*ἀπάνευθεν*) *γ* 193 (*νόσφιν*). *ι* 166 *ἐγγὺς ἐό*
των, *π* 254 *τῶν* (*μνηστήρων*) *ἔνδον ἐ.* *T* 3
η 166 *ο* 77 94 *ἔνδον* eorum quae domi sunt
τ 195 *ω* 272 *πολλῶν κατὰ οἶκον ἐ.* Gen. a
δ 717 *πολλῶν κατὰ οἶκον ἐ.* sc. *δίφρων.* *O* 5
δηίων ἀπονόσφιν ἐ. *ξ* 194 *κλισίης ἔντοσθ*
ἐοῦσι. *Δ* 151 *ἐκτὸς ἐόντας*, cf. *Σ* 268 *T* 1
(*ἐνθάδ'*) *α* 22 (*τηλόθ'*) *ζ* 51 (*ἔνδον*) *κ* 30 (*ἐγγ*
Δ 341 *M* 315 (*μετὰ πρώτοισιν*) *E* 160 *Λ* 1
127 (*εἰν ἑνὶ δίφρῳ*), Adduntur tali ptc. *καί*
πέρ. *Α* 131 275 *O* 185 *T* 155 *ἀγαθός περ ἐ*
licet bonus sis (sit), cf. *Δ* 387 *Θ* 99 *I* 373 *N*
Ξ 33 *O* 164 *Π* 550 *Y* 436 *Ω* 749 *ζ* 136 *ι* 3
σ 21 *φ* 370 h. Merc. 456 573. *E* 571 *O* 5
θοός περ ἐὼν πολεμιστής |, cf. *K* 549. *B* 2
T 82 *λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής |.* *Π* 627 *ρ*
καὶ ἐσθλὸς ἐών, cf. *Π* 154. *Λ* 721 *καὶ πε*
περ ἐών, cf. *O* 195 *Π* 624. Invertitur ord
254 *πάρος περ ἐὼν ἐλεεινός |.* *Σ* 549 *χρυσ*
περ ἐοῦσα, cf. *υ* 131 *φ* 103, h. Ap. 48. *Γ* 1
τοίη περ ἐοῦσ'. *ϑ* 360 *κρατεροῦ περ ἐόντ*
Γ 201 *κραναῆς περ ἐούσης.* *M* 410 *Y* 35
ἰφθίμῳ περ ἐόντι, cf. h. Merc. 286. *T* 80
σταμένῳ περ ἐόντι cf. *Ω* 53. *ψ* 361 *πινυτῇ*
ἐούσῃ, cf. *Φ* 483. *Α* 352 *μινυνθάδιόν περ ἐόν*
cf. *Δ* 534 *E* 625 *Θ* 284 *I* 627 *K* 114 *Λ* 4
X 218 *Ψ* 306 *β* 200 *ϑ* 331 *ψ* 230 h. Merc. 4
ep. 4, 17. *Π* 815 *γυμνόν περ ἐόντ'.* *υ* 174
γὺν περ ἐόντ' ἀγορητήν |. *Π* 620 *καὶ ἴφθι*
περ ἐόντα, cf. *υ* 271 *ψ* 12 h. Merc. 131 4
T 118 *καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα*, cf. *Φ* 264. *Α* 5
φίλην περ ἐοῦσαν, cf. *I* 343 *Ψ* 610 *ψ* 82. *Ω* 6
δοίω περ ἐόντ'. *λ* 265 *κρατερώ πέρ ἐόν*
E 94 *I* 552 *πολέες περ ἐόντες.* *ω* 499 *καὶ π*
λιοί περ ἐόντες. *M* 171 *N* 236 *καὶ δύ' ἐ*
τες. *σ* 385 *καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα.* *O* 4
παυροτέρους περ ἐόντας, cf. *ι* 57. *Θ* 253 *π*
λῶν περ ἐόντων. h. XIX 32 *καὶ θεὸς ὤν.*
617 *λίθος περ ἐοῦσα.* *Ω* 453 *νέκυός περ ἐ*

ος. | κ 441 καὶ πηῷ περ ἐόντι μάλα σχεδόν 546 ἀλόχῳ περ ἐούσῃ. Π 617 καὶ ὀρχηστήν ερ ἐόντα, cf. Ω 570. Ω 593 εἰν Ἄιδός περ ών, cf. ν 294. Θ 285 καὶ τηλόθ' ἐόντα, cf. 676 ξ 147. 19) Formae ⏑ – in arsibus se- ında tertia, paulo rarius quarta, in quinta Β 16 Ε 571 Κ 549 Ο 585 Π 627 Τ 82 ρ 381 254 υ 174, formae ⏑ – ⏓ in exitu versus aut ıte caesuram, sed ἐόντα in secunda arsi Μ 213, quinta Ψ 306. Est v. l. ἰών pro ἐών Δ 277 6 Ν 415 (δ 527) (Bekk. ἰ.) Λ 230 Χ 85 λ 58 ekk. ἐ.), cf. La Roche, h. S. 147 h. T. 292. rro ἐόντος pro -ες Ω 488, εἴη pro αἰεί ι 134, εισιν pro ἔασιν Β 131, ἔνειμεν pro εἰμέν Φ 6, ἔσσεται pro ἕψεται Δ 415, ἔπεσθαι et εσθε pro ἔσεσθαι χ 40, ἦεν pro ᾖεν σ 253 126 ν 89, ἔξ εἰσι pro ἔξεισι ν 130, ἔξ ἔμμε- ι pro ἐξέμμεναι Ζ 100. Vix potuit Homerus cere ἐστὶν τετελεσμένον pro τ. ἐ., nam quo bilius est verbum εἶναι propiusque ut ita di- m copulae, eo magis post subst. adi. adv. esse let, qua de causa rarissime ptc. ante ponitur. d saepe fit ut pars tantum praedicati possit se ante verbum: Ζ 248 δώδεκ' ἔσαν θάλαμοι, que potissimum ea, cuius maximum est pon- s: ν 345 Φόρκυνος μὲν ὅδ' ἐστὶ λιμήν, Δ 437 γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος cf. π 199, Ε 898 κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος, Γ 115 ὀλίγη ἦν ἀμφὶς ἄρουρα . . Saepe fit clausula ado- ιca ita ut verbum in quinto pede sit (ἦεν είνων) e. c. Γ 60 Θ 229 Ι 103 314 Λ 825 103 215 Π 23 35 Ψ 484 669 β 51 ε 360 ν 4 σ 18 τ 240 χ 156 ψ 130 h. Ap. 64. Cf. seke, h. Forsch. § 3. Similis est ordo Ζ 444 470, Δ 168 Μ 260 Φ 405 cf. Α 107 Β 301 44 Ζ 23 180 Η 159 231 Θ 17 Ι 35 502 Κ 113 Ξ 499 Ρ 444 446 Τ 33 Φ 80 223 Ψ 311 641 Ω 40 59 186 δ 437 691 ε 190 θ 580 40 λ 252 393 μ 89 ν 111 297 ξ 176 π 148 363 τ 300 530 υ 163 h. Ap. 81 92 227 259 Ven. 111 VI 17. ζ 196 ι 19 h. Ap. 480 Cer. VII 56. (ἀπό ἐν ἐπί μετά παρά περί ἐξ ἐτεός ἐτήτυμος).

ἶ-μι (ἴ skr. ἴ, et ἴε skr. jâ, lat. e-o, cf. Pott, F. 1¹, 201 Curt. Et. 615 Benf. 1, 9) pt. εἶμι, θα (Lob. path. el. 2, 267), εἶσι(ν) (E. M. 791, τὰ εἰς μι οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγε- ι χωρὶς τοῦ εἰμί καὶ εἶμι, cf. 133, 9 Bekk. cd. 1367) pl. ἴμεν, β 127 κ 431 cf. Am., σ 288, 155?, ἴασιν Π 160. ci. ἴω, ἴῃς Ω 295 ἴῃσθα 67, ἴῃ ἴῃσιν Ι 701, ἴομεν (ἴ), ἴωσι Μ 239. ιείη Τ 209 [εἴη Ω 159 ξ 496, cf. Buttm. 41 not.] ἴοιεν h. VI 12. imptv. ἴθι, ἴτω, ἴτε 35. inf. ἴμμεναι Υ 365 (cf. Spitzn. h. l., d. ἴμεναι, et ita La Roche ῑ statuens) ἴμεναι ν ἰέναι (saepe v. l. ἴμεναι. Sed hoc ipsum k. analogiae causa, eumque secutus La Roche ulere, plerumque contra codd., praeter θ 303, Υ 365 Ζ 393 cum quaterdecies esset βῆ. s. ἴμ., cf. Am. β 298. v. l. ξ 489 ἴμ. pro ἔμ. ἰών (de accentu Buttm. Spr. § 108 Anm. Pott l. l.), ἰοῦσα, ἰόν Δ 278, g. ἰόντος, ἰού- , d. ἰόντι, ἰούσῃ δ 276, a. ἰόντα, ἰοῦσαν, ἰόντε, cf. La Roche, h. T. 290, pl. ἰόντες, σαι, g. ἰόντων Κ 189, a. ἰόντας, ἰούσας. ipf. tm. l. l. Anm. 27 Pott p. 203 Ebel. Kuhn 4,) ἤια, ἤιε(ν), ᾖε(ν), ᾔει, ἴε(ν), du. ἴτην, pl. εν, ἤιον, ἤισαν, ἴσαν. med. fut. εἴσομαι, ται ο 213. aor. εἴσατο ἐείσατο. du. ἐεισά- ν Ο 544. Ipft. formas fuere qui aut aor. aut f. esse censerent Buttm. l. l. Anm. 26. Praes. ap. Hom. quoque pro fut. esse potest, sed non semper est) Eo, vado, me confero, feror, profi- ciscor. Ap. 64, 7 E. M. 133, 9 201, 12 42 Suid. 1 2, 769 πορεύομαι. Hes. πορεύσομαι. Est de motu solo non de eius causa vel ratione. itaque non hominum tantum est, sed etiam ani- malium et rerum. Lehrs, Ar. 93 (102), „motum indicat quemcunque, ut nec unde nec quo fiat quaeratur. Quo vel unde fiat adiectis vocabulis declaratur ut ἀντίος πάλιν αὖτις ἄψ δεῦρο κεῖσε ἐξ εἰς etc. Haec et talia vocabula ubi absunt, sed cogitatione supplentur, tum abit in signifi- cationem veniendi et abeundi.“ I act. 1) praes. c. significatione fut. Ω 92 224 β 318 κ 273 ε., cf. Σ 63 114. Ρ 710 ἰέναι profecturum esse, ο 214 ἄψ ἰέ. β 367 ἰόντι. Λ 169 ε. Φθίηνδε. Μ 368 Ν 752 κεῖσ' ε. cf. Γ 410. τ 69 εἶσθα θύραζε, Ap. 64, 33 πορεύσῃ. λ 149 πάλιν εἶσιν ὀπίσσω. ρ 277 ε. προπάροιθε. Υ 371 ἀντίος ε., cf. Ε 256. Κ 55 ἐπὶ Νέστορα ε., cf. Ω 205 γ 361, β 127 σ 288. Σ 280 εἶσ' ἐπὶ νῆας. Κ 325 ἐς στρατὸν ε., cf. β 214 359 ρ 6, Σ 143. Ψ 835 εἶσ' ἐς πόλιν. γ 367 μετὰ Καύκωνας ε. Α 420 ε. πρὸς Ὄλυμπον, cf. Α 426 Γ 305. Ρ 155 οἴ- καδ' ἴμεν nonnulli: ibimus, melius paraphr. πο- ρευθῆναι. de morte Σ 333 εἶμ' ὑπὸ γαῖαν. Non recte A. Passow, comparat. Hom. Berlin 1852 p. 27 semper fut. vim statuendam censet, etiam in comparationibus. 2) De hominibus a) abs. Α 47 Η 213 ἤιε incedebat, cf. φ 302. Ι 701 ἤ κεν ἴῃσιν | ἤ κε μένῃ. h. XI 4 ἰόντα τε νισσό- μενόν τε. Ζ 526 Κ 126 251 β 404 κ 549 ρ 190 194 ω 437 ἀλλ' ἴομεν, cf. Ι 625 Μ 328 Ξ 374 ω 462. Β 780 Γ 2 8 Δ 429 Κ 565 Μ 88 Ν 795 Ρ 266 759 Σ 516 Ψ 114 ἴσαν. Μ 349 362 Ρ 254 ἴτω veniat. Β 94 451 ἰέναι. Ν 19 ἰόντος, dum movetur, cf. Ν 20. σ 257 ᾖε λιπὼν κάτα πα- τρίδα γαῖαν. Λ 686 ἴμεν hingehen. γ 22 πῶς ἴω. Ω 218 ἐθέλοντ' ἰέναι. b) c. acc. gen. et adv. loci. ζ 259 ἀγροὺς ἴομεν κ. ἔργ' ἀνθρώ- πων per agros. κ 103 ἴσαν λειὴν ὁδόν, cf. h. Merc. 549. δ 483 ρ 426 Αἴγυπτον δ' ἰέναι δο- λιχὴν ὁδόν. σ 194 ἴῃ χορόν. Ε 597 ἰὼν πο- λέος πεδίοιο. α 176 ἴσαν ἡμέτερον δῶ. Λ 170 Ρ 155 οἴκαδ' ἴμεν, cf. β 179, ν 121 305, Α 179, η 188 σ 408 419, ξ 181 π 463. Η 209 εἶσιν πολεμόνδε, cf. Β 872. Ο 133 Υ 142 ἄψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε. Σ 147 Οὔλυμπόνδε ἤιεν. ε 57 ἐκ πόντου βὰς ἤπειρον δὲ | ἤιεν. π 155 πόλιν δ' ἴεν, cf. ζ 255 η 14, ρ 183 185. Β 348 Ἄρ- γοσδ' ἰέναι, ξ 397 Δουλίχιον δ' ἰ. h. Cer. 163 ἡμέτερονδ' ἰ. Α 185 ἰὼν κλισίηνδε. Σ 255 ἄστυδε ἰέναι. Ξ 128 δεῦτ' ἴομεν πολεμόνδε cf. Φ 438 ξ 45 ψ 254. Λ 227 λόχονδ' ἰέναι' Β 477 ὑσμίνηνδ' ἰ. Β 596 Οἰχαλίηθεν ἰόντα, cf.' Μ 336 κλισίηθεν, Τ 288, κ 216. γ 276 (ἅμα πλέομεν) Τροίηθεν ἰόντες, cf. δ 488, γ 257. Μ 356 κεῖσ' ἴμεν. Α 27 δ 670 αὖτις ἰόντα redeuntem, cf. Κ 468, Θ 271 Ο 457 π 46, Ρ 103, Σ 286, h. Cer. 398. Ε 134 Ν 642 ἐξαῦτις ἰών. Π 87 ι 225 ἰέναι πάλιν. κ 405 ἄψ ἰέναι. Γ 130 390 δεῦρ' ἴθι, cf. Ν 235, Η 75 μ 184. Ο 105 ἄσσον ἰόν- τες, aggressuri, cf. Χ 92, Ζ 143 Υ 429, ι 300. Α 567 ἄσσον ἰόνθ' (ἰόντε, al. ἰόντα cf. s. ἄγχι C). Δ 335 ἄσσον ἴτε amici, cf. Ψ 8 τ 392. Ι 508 ἄσσον ἰούσας accedentes. Ψ 667 ἄ. ἴτω. Χ 4 τείχεος ἄ. ἴσαν, cf. κ 537 λ 50 89 148, ω 221. π 41 ρ 30 256 εἴσω ἴεν, cf. σ 110. ι 430 ἑκά- τερθεν ἴτην. Υ 95 πρόσθεν ἰοῦσα. ζ 223 ἀπά- νευθεν ἴσαν. Ω 247 ἴσαν ἔξω, cf. ξ 526. ψ 370 ω 501 ἐκ δ' ἤιον. φ 391 ἐς δ' ἤιεν, cf. φ 244

ζ 179 ἐνθάδ' ἰοῦσα, cf. ω 260. *K* 67 ἦ κεν ἴησθα. ο 509 πῇ ἴω. κ 431 πόσ' ἴμεν. *O* 46 τῇ ἴμεν. *K* 189 ἐπὶ ἰόντων. *Λ* 496 *E* 611 *Λ* 429 *M* 457 *P* 347 (στῆ) μάλ' ἐγγὺς ἰών, cf. *Φ* 285 *P* 654 θᾶσσον ἰόντα, cf. ν 154. c) cumpraepos. satis raro de motu qui fit e loco. *Γ* 15 *E* 14 630 850 *Z* 121 *Λ* 232 *N* 604 *Π* 462 *Y* 176 *Φ* 148 *X* 248 *Ψ* 816 ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες (v. s. ἀλλήλων Aba). *Π* 839 μὴ ἰέναι νῆας ἔπι ne ad naves proficiscere. *Ω* 313 ἐπὶ νῆας ἴω, cf. *Ω* 295, δ 427 572, *H* 372 *Γ* 119 *Ω* 199 298, 118 146 195, *O* 116. κ 570 ἐ. νῆα κ. θῖνα ἤια. *N* 101 ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, cf. *Σ* 14 *Φ* 297. ϑ 395 ἐ. δόρπον ἴῃ, β 260 ἰὼν ἐ. θῖνα. *Λ* 307 ἐ. κλισίας κ. νῆας ἤιε. ε 150 ἐπ' Ὀδυσσῆα ἤιε. γ 421 πεδίον δ' ἐπὶ βοῦν ἴτω. *Z* 375 (ἔστη) ἐπ' οὐδὸν ἰών, cf. ρ 466 σ 110 ν 128 φ 124 149 ω 178 493. *Σ* 198 ἐ. τάφρον ἰών, cf. *Σ* 215. φ 243 392 ε. δίφρον ἰών. *Γ* 154 ἐ. πύργον ἰοῦσαν. γ 286 ἰὼν ἐ. πόντον. τ 284 πολλὴν ἐ. γαῖαν ἰόντι, cf. ο 79 β 364. β 232 ἰὼν ἐ. νηός, cf. τ 339 ψ 176, τ 238. et similiter de navigatione β 226 ἰὼν ἐν νηυσί fahrend, cf. ϑ 445. *P* 433 οὔτ' ἐ. νῆας ἐ. Ἑλλήσποντον ἰέναι οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς, ω 432 ἐς Ἦλιδα ἴομεν. h. VI 12 ἴοιεν | ἐς χορὸν κ. δώματα. *N* 214 π 178 ἤιεν ἐς κλισίην, cf. *Ω* 596. η 7 ἐς θάλαμον ἤιε, cf. κ 340. *T* 45 εἰς ἀγορὴν ἴσαν, cf. ϑ 12. β 259 δ 621 ἐς δώματ' ἴσαν, cf. κ 309, β 381. *N* 305 ἤισαν ἐς πόλεμον. δ 713 ἴμεν ἐς Πύλον, cf. ϑ 283. *I* 487 ἐς δαῖτ' ἰέναι. *P* 31 *Y* 197 ἐς πληθὺν ἰέναι. ε 305 οἶκον δὲ ἐς πατρίδα γαῖαν ἰέναι, cf. ξ 322. κ 512 εἰς Ἀίδεω ἰέναι δόμον, de mortuis cf. *N* 415, λ 425. ep. 4, 17 δῆμον ἐς ἀλλοδαπὸν ἰέναι, ν 219 ἰόντ' - ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς. *Γ* 77 *H* 55 ϑ 144 ἐς μέσσον ἰών. *Λ* 364 *Y* 451 ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων. *E* 867 μ 380 ἰ. εἰς οὐρανόν. κ 558 λ 63 ἰ. ἐς κλίμακα. λ 86 ἰ. εἰς Ἴλιον, cf. h. Ap. 224. *Z* 490 α 356 φ 350 εἰς οἶκον ἰοῦσα. *P* 129 ἄψ ἐς ὅμιλον ἰών. *Y* 254 ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι. α 276 ἴτω ἐς μέγαρον. ζ 298 ἴμεν ἐς πόλιν. *Π* 245 *Σ* 188 ἴω μετὰ μῶλον. ψ 83 ἴομεν μ. παῖδα. *H* 307 μ. λαὸν Ἀχαιῶν | ἤιε. ϑ 457 (ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βάς) ἄνδρας μέτα - | ἤι ε. h. Ven. 72 μετ' αὐτὴν ἤισαν. *H* 115 ἰὼν μ. ἔθνος ἑταίρων. cf. *Ξ* 21. τ 431 438 μ. τοῖσι-| ἤιεν, cf. σ 253 τ 126. *Λ* 609 πρὸς λέχος ἤιε. *Σ* 266 ἴομεν προτὶ ἄστυ, cf. ω 358 πρ. οἶκον. η 82 πρὸς δώματ' ἴε, cf. β 288. *M* 332 πρὸς πύργον ἴσαν, cf. *Λ* 494 *Φ* 518 πρ. Ὄλυμπον. h. Ap. 182 εἶσι πρὸς Πυθώ, cf. ib. 187. *I* 657 παρὰ νῆας ἴσαν, cf. *Λ* 347. ω 11 πὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ ῥοὰς καὶ πέτρην ἠδὲ παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων | ἤισαν, cf. λ 22. δ 433 παρὰ θῖνα ἤια. *Γ* 406 παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, cf. *H* 46 *Θ* 280 *Λ* 577 γ 469. *B* 440 κατὰ στρατὸν ἴομεν, cf. h. Ap. 2. *Λ* 469 ἴομεν καθ' ὅμιλον. *B* 163 179 ἴθι κ. λαόν. *Π* 789 ἰόντα κ. κλόνον. ζ 102 εἶσι κατ' οὔρεος descendit. κ 251 ἤομεν ἀνὰ δρυμά. *M* 49 ἀν' ὅμιλον ἰών, cf. *Λ* 324. *Y* 113 ἰὼν ἀνὰ οὐλαμόν. κ 275 ἰὼν ἀνὰ βήσσας. *Y* 75 ἄντα θεῶν ἴσαν, cf. *Y* 365. *H* 98 Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν. *P* 340 ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, cf. *N* 602 ο 511. ϑ 290 εἴσω δώματος ᾔει. *K* 394 ἰόντα διὰ νύκτα. ϑ 546 διὰ δώματ' ἰών. μ 206 ν 21 δ. νηὸς ἰών, cf. μ 335 δ. νῆσον. φ 116 ἅμ' ἄλλῳ ἰοῦσα, cf. *K* 197 *P* 495, *M* 371 υ 89, ω 9 *Ω* 148 177. *Σ* 66 σὺν αὐτῇ ἴσαν. *Ω* 647 δ 300 η 339 χ 497 ἴσαν ἐκ μεγάροιο, cf. υ 7 τ 53 ἴεν ἐκ θαλάμοιο. δ 401 ἐξ ἁλὸς εἶσι solet ire, Buttm. Spr. I 534; meli[…] quam A. Passow l. l. ω 152 ἐκ Πύλου ἰώ[…] *K* 356 ἐκ Τρώων ἰέναι. τ 175 Θρινακίης […] ἰών. ι 38 ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι, cf. *Ω* 49[…] *Λ* 557 ἀπὸ Τρώων ἤιε, cf. *P* 666. *M* 374 τε[…]χεος ἐντὸς ἰόντες. *M* 264 ὑπὸ τεῖχος ἰόντ[…] *K* 286 πρὸ Ἀχαιῶν ᾔειν. *Y* 362 στιχὸς εἶ[…] διαπερές. d) iptv. ἴθι proficiscere, i, age, […] ἄγε. ἀλλ' ἴθι, βάσκ' ἴθι in introitu versus. M[…]nuit Spitzn. ad *B* 164 (cf 179) post iptv. ἴ[…] alio sequente, Homerum vel nulla omnino […] particula vel copulativam καί asciscere. N[…] recte Am. N. J. 73. 210 in his quoque καί „auc[…] statuit esse, non „und“: σ 171 ἀλλ' ἴθι καὶ […] παιδὶ ἔπος φάο μηδ' ἐπίκευθε, ubi cf. Am. Duentz. *Ω* 336 βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον ἄγα[…] *Ψ* 646 ἀλλ' ἴθι καὶ σὸν ἑταῖρον κτερέιζε […] v. 630 comparari iubet Am. h. Cer. 467 ἀ[…] καὶ πείθεο. similiter inf. utitur. ρ 600 ἰέναι κ[…] ἄγειν. Saepius certe asyndeton est: *Λ* 32 ἀ[…] ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε abi, ne me irrita. η 30 ἀ[…] ἴθι, μηδὲ προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε proficisc[…] γ 157 ἀλλ' ἴθι, θύρην ἐπίθες, cf. *Γ* 432 *K* 53 […] *Λ* 611 *T* 347. h. Cer. 323 ἀλλ' ἴθι, μηδ' ἀ[…]λεστον ἔπος ἔστω. Sequitur δέ cum futu[…] *Ξ* 267 ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κε δώσω, cf. *Δ* […] *Z* 341. *Ω* 144 βάσκ' ἴθι. ἄγγειλον, cf. *Θ* […] *Λ* 186. *O* 158 βάσκ' ἴθι, ἀγγεῖλαι. *B* 8 βά[…] ἴθι, - ἐπὶ νῆας, vade age, (Naeg.). γ 323 ἀ[…] ἴθι νῦν σὺν νηί, cf. *B* 163. *B* 179 ἀλλ' […] νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδέ τ' ἐρώει Be[…] La Roche Düentz. Bäuml, Naegelsb. (und lass a[…] nicht ab) Am., minus bene Spitzn. μηδ' […] e) infinitivis ἰέναι (rarius ἴμεναι, quod Be[…] et La Roche sustulerunt) et ἴμεν in introitu […]sus saepe praemittitur βῆ s, βάν schritt aus […] sich zu bewegen, cf. Am. β 298 app. *Z* […] *I* 596 *K* 179 *O* 483 *P* 657 *Ω* 95 347 κ 208 χ […] βῆ δ' ἰέναι, paraphr. ἐπορεύετο δὲ ἀπιέ[…] ὥρμησε δὲ πορευθῆναι, προέβη δὲ πορ. […] *K* 273 βάν ῥ' ἰέναι. *Ξ* 384 h. Ap. 514 βά[…] ἴμεν. *Ξ* 134 *N* 789 βὰν δ' ἴμεν. *M* 299 β[…] ἴμεν. *N* 242 ζ 130 χ 400 βῆ δ' ἴμεν. π […] βῆ δ' ἰέναι μέγαρον δέ, cf. φ 8 58 χ 109 […] h. Cer. 302 βάν ῥ' ἴμεν οἴκαδε, cf. ib. […] δ 779 βὰν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα, cf. μ 367, κ […] ν 146 βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορήν, cf. β 10 τ […] ι 475 ϑ 56 109 273 277 ν 160 ξ 73 χ 17[…] *Ξ* 166 *Π* 221 *T* 241. π 341 ρ 604 βῆ ῥ' ἴ[…] μεθ' ὗας. *K* 336 βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆα[…] β 298 394 ϑ 287 σ 428. [ϑ 303] βῆ δ' ἴμ[…] πρὸς δῶμα ubi Bekk. et La Roche ἴμ. *Θ* […] *N* 167 208 βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας κ. […] *Δ* 199 βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαόν, cf. *Δ* 209 *K* […] *E* 167 βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην κ. ἀ. κλόνο[…] *Y* 319 *K* 297. ο 109 βὰν δ' ἰέναι διὰ δώμ[…] cf. ζ 50 σ 341. *Ξ* 188 α 441 βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ […]λάμοιο, cf. β 5 δ 310. Non sunt in ips[…] troitu *K* 73 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστ[…] cf. *Y* 484 *Φ* 205. Aliis verbis talis subiun[…] inf. *N* 329 ἦρχ' ἴμεν. *Ω* 2 ἐσκίδναντ' […] f) Additur verbo εἶμι ptc., potissimum […] um zu: *Γ* 383 Ἑλένην καλέουσ' ἴεν. ξ 53 […] δ' ἰέναι κείων, cf. *Ξ* 340. *K* 32 βῆ δ' […] ἀνστήσων, cf. ρ 365 h. Ven. 220. *Λ* 652 […] ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμι. *Ξ* 205 304 […] εἶμ' ὀψομένη, cf. *Ξ* 200. *M* 216 μὴ ἴομε[ν …]χησόμενοι, cf. ζ 31, *P* 147. δ 24 679 β[…] ἴμεν ἀγγελέων διὰ δώματα, cf. δ 528 […] *K* 450 εἶσθα ἐπὶ νῆας διοπτεύσων. *O* 136 […] κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον, cf. h. Merc. 178. […]

μετὰ δόρυ ἧειν οἰσόμενος. g) Ptc. praes. non raro aor. videtur esse, si quis Atticorum normam teneat, quamquam ap. Hom. ἄγων sim. saepe leguntur. ἰών dum proficiscitur *Ψ* 38 κλισίην ἷξον ἰόντες, cf. *I* 87 *K* 470 *O* 219 *Π* 729 *X* 113 122. *Z* 221 μιν κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασι, beim Fortgehen, cf. λ 72 ξ 480 ο 89 348 ω 313, ι 279 h. Ap. 106 Merc. 305. δ 276 τοι ἕσπετ' ἰούσῃ, cf. ν 34 ω 11, *Π* 838 *T* 166. ξ 153 ἰὼν τὰ ἃ δώματα ἵκηται. al. redux, quae afferuntur exempla (Duentz. *Ω* 492 *Π* 839 cf. Am. δ 270) ptc. fere sunt, cuius vi fit ut species exsistat, γ 257 Τροίηθεν ἰών, cf. γ 276, ι 38 *Ω* 492 (v. l. μολόντα) δ 670 μιν αὐτὸν ἰόντα ihn selbst auf der Fahrt, Bekk. et La Roche (h. St. 146) e coni. αὖτις. *Δ* 480 πρῶτον ἰόντα, η 204 μοῦνος ἰών. ptc. particula: und vertimus, hin s. fort: *I* 421 ἰόντες ἀπόφασθε, cf. *Π* 601 *Ω* 704 *A* 138 *N* 15, ι 88 κ 100, γ 424 ϑ 142 χ 103, *Σ* 62 443, ρ 70. 3) De animalibus et rebus. a) ep. 12, 4 ἐς ἕρκεα θηρὸς ἰόντος. τ 436 πρὸ αὐτῶν κύνες ἤισαν. *Λ* 558 ὄνος παρ' ἄρουραν ἰών. *Π* 160 ἀγεληδὸν ἴασιν (λύκοι). *Φ* 573 πάρδαλις εἶσι ἐκ ξυλόχοιο, cf. *Λ* 415 aper. ζ 131 λέων εἶσ' ὑόμενος, *Ω* 43 ε. ἐπὶ μῆλα. *Ψ* 386 πολὺ μᾶλλον ἰούσας (ἵππους), h. Cer. 383 ἰόντες. *M* 239 ἐπὶ δεξί' ἴωσι (οἰωνοί). *X* 309 αἰετὸς εἶσιν πεδίονδε. *P* 756 ἰόντα κίρκον. *B* 87 ἔθνεα εἶσι μελισσάων. *T* 209 κατὰ λαιμὸν ἰείη cibus. ep. 4, 7 εἶσιν ὕδωρ (διὰ Σμύρνην). *Γ* 61 (πέλεκυς) εἶσιν διὰ δουρός. *M* 147 κολοσυρτὸν ἰόντα. *Σ* 207 *Φ* 522 καπνὸς ἰών. *Δ* 278 νέφος ἰὸν κατὰ πόντον. *A* 482 β 428 νηὸς ἰούσης, h. Ap. 420 ἤι' ὁδόν. *N* 796 (ἀνέμων ἄελλα) εἶσι πέδονδε. κ 191 ἠέλιος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν. *X* 27 (ἀστέρα) ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν, cf. *X* 317. *Ψ* 226 Ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων. *P* 202 τοι σχεδὸν εἶσι (θάνατος). τ 571 ἠὼς εἶσι δυσώνυμος. β 89 τάχα εἶσι τέταρτον | (ἔτος) ist im Gange u. bald vorbei, Ariston. δίεισι καὶ τὸ τέταρτον, Eust. 1436, 7 συμπληροῦται, Voss, Lehrs Ar. 93 (102) Am., Duentz., non recte Nitzsch: kommt, eos secutus qui β 106 107 μετεποίησαν. ψ 362 αὐτίκα φάτις εἶσιν, serpet. — II Med. idem significat quod act. *Ω* 462 πάλιν εἴσομαι, sch. B εἰς τοὐπίσω πορεύσομαι. ο 213 δεῦρ' εἴσεται. *O* 415 ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο. *Φ* 335 εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν ὄρσουσα θύελλαν. et c. inf. *O* 544 ἐεισάσθην συλήσειν. *Ξ* 8 εἴσομαι ἐς περιωπήν. *Λ* 138 διαπρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς telum, cf. *E* 538 *P* 518 ω 524. *M* 118 εἴσατο ἐπ' ἀριστερά. χ 89 Ὀδυσῆος ἐείσατο ἀντίος ἀΐξας, ubi sch. V. (ἐπὶ Ὀδ. ὥρμησεν) Eust. 1920, 33 Duentz. Am. hl. gen. ad ἐείσατο referunt, quamquam recte Faesi statuit obversari animo iam sequens ἀντ. ἀ. Sunt qui huc referant χ 7 σκοπὸν εἴσομαι petam (Am. Duentz. Seiler), quod Faesi melius ad εἰδέναι rettulit, Eust. 1916, 30 γνώσομαι ἢ ἐπιπορεύσομαι. V. l. ἰών pro ἐών cf. La Roche, h. T. 292. ξ 489 οἰοχίτων' ἴμεναι, pro ἔμ. X 85 τείχεος ἐντὸς ἰὼν pro ἐών. h. Cer. 364 ἔνθα δ' ἰοῦσα M., ἐοῦσα Ruhnk. Merc. 106 ἀθρό' ἰούσας Barn., ἀθρόας οὔσας codd. corrupte. Ipf. pro aor. esse dixerit, si quis Atticorum rationem teneat, e. c. *A* 307 347 494 609 *Γ* 383 *H* 307 *I* 657 *M* 332 *N* 602 *Σ* 147 *T* 45 *Φ* 518 *Ω* 596 647 β 259 δ 300 ε 150 η 7 82 319 ϑ 457 κ 251 570 λ 22 π 41 155 178 ρ 30 256 σ 257 τ 53 φ 244 χ 497 ψ 370 ω 221 500. (ἄπ εἰς ἐξ ἐπ ἔσ κάτ μέτ πάρ πρόσ σύνειμι ἤια).

εἰνά-ετες (ἐννέα, ἔτος, εἰναέτης ap. Atticos, cf. Göttl. Acc. 323, s. εἰναϝ. cuius neutr. est pro adv.) per novem annos Hes. ἐπ' ἐννέα ἔτη. γ 118 ε 107 χ 228 in introitu versus, *Σ* 400 ξ 240 ante caesuram.

εἰνά-κις (ἐννέα) novies, ξ 230 ε. ἦρξα. Bekk. Ber. d. Ac. 1860 p 97 ἐννάκις etc. magis probat.

εἰν-άλιος (ἅλς) maritimus, 1) in mari versans. ε 67 κορῶναι | εἰνάλιαι. ο 479 εἰναλίῃ κήξ. δ 443 εἰναλίῳ κήτεϊ. 2) in mari situs. h. VI 3 Κύπρου εἰναλίης. V. l. X 5 εἰναλίης τε Κύπρου, M. pro καὶ πάσης K., quem locum totum cod. M. interpolatum exhibet, cf. Baumeist. Bekk. Ber. d. Ac. 1860 p. 97 εἰν defendit, non εἰνάκις etc.

εἰνά-νυχες (ἐννέα, νύξ, neutr. adi. quod εἰνανυχής debuit esse, Lob. par. 281, pro adv.) per novem noctes. Suid. I 2, 769 Hes. Ap. 64, 8. ἐπ' ἐννέα νύκτας. *I* 470 ε. - παρὰ νύκτας ἴαυον, E. M. 302, 7 et sch. A. ὡς μονώνυχες· ἀπ' εὐθείας τῆς εἰνάνυξ, plur. adi. ad subiectum referentes. Bekk. Ber. d. Ac. 1860 p. 97 ἐννα. magis probat.

εἰνά-τερες Herod. ad X 473 s. ut Göttling Acc. 250 vult εἰνάτερες, quia syncope non fiat ut μητρός. Bekk. ϝειν. sed εἰ. fuit je. Christ 150 Curt. Et. 423b L. Meyer vgl. Gr. 1, 68 90 411 2 339. Ad ἐνναίω refert Doederl. Gl. 2232 quia habitet domi alienae) ianitrices, sch. A. X 473 αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες πρὸς ἀλλήλας, Hes. αἱ σύννυμφοι Ael. Dionysius ap. sch. L. Z. 378 αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι. Sing. non legitur nisi ap. grammaticos, εἰνάτηρ Suid. I 2, 769, cf. Göttling l., sed εἰνάτειρ sch. L. *Z* 378 E. M. 302. 17, cf. Lob. par. 208. *X* 473 γαλόῳ κ. εἰνατέρες. *Z* 378 γαλόων ἢ εἰνατέρων ἐυπέπλων, sch. L. ἃς συνήθως φασί τινες ἀνδραδέλφας, cf. *Z* 383, Andromachae. *Ω* 769 δαέρων ἢ γαλόων ἢ ε. ἐυπέπλων Helenae.

εἴνατος et **ἔνατος** (ἐννέα) nonus. *B* 295 εἴνατός ἐστι - ἐνιαυτός. *Θ* 266 ε. ἦλθε. Bekk. Ber. d. Ac. 1860 p. 97 ἐνν. malebat, sed cf. Autenr. ad *B* 295. *B* 313 327 μήτηρ ἐνάτη ἦν. Eust. 223, 15 τὸ εἴνατος ἀπὸ τοῦ ἔν. ἐστι.... ἵνα μὴ δόξῃ τὸ ἔννατος φύσει ἔχειν τὰ δύο νν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐννέα, ὅ περ οὐκ ἀρέσκειν δοκεῖ πολλοῖς τῶν παλαιῶν. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ τέτταρα τέταρτος δι' ἑνὸς τ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἐννέα ἔνατος δι' ἑνός ν, cf. 712, 16.

εἵνεκα v. s. ἕνεκα, cuius prima ab epicis producitur.

εἰν-όδιος (ὁδός) ab epicis producta prima syllaba pro ἐν. cf. Bekk. Ber. Ac. 1860 p. 96) ad viam habitans. *Π* 260 σφήκεσσι εἰνοδίοις, Hes. τοῖς πρὸς τῇ ὁδῷ τὰ οἰκία ἔχουσιν.

εἰν-οσί-φυλλος (ὠθέω, ἔν-ϝοσις et φύλλον, Curt. Et. 324 Savelsb. Dig. 50) qui folia agitat, frondosus. Ap. 64, 9 κινησίφυλλον . . . σύνδενδρον, minus bene Suid. I 2, 770 ἔνθα κινοῦνται τὰ φύλλα. Neutr. tantum *B* 632 Νήριτον εἰνοσίφυλλον | cf. ι 22. sch. BL κινησίφυλλον κ. πολύδενδρον, ἐξ οὗ κατήνεμον κ. ὑψηλόν. *B* 757 Πήλιον ε. | cf. λ 316.

εἶπον (s. ἔειπον. Bekk. ϝεῖπον, ϝεπ, skr. vac' Curt. Et. 620 Christ 222 L. Meyer vgl. Gr. 1, 77 82 361 434 439, lat. voc-are cf. Lob. Rh. 137 aor. ἔειπον (ἐϝ. i. e. ἔϝεϝεπον cf. Ebel, Kuhn 4, 163, ἔειπες, ἔειπε(ν) et εἶπε(ν) (ci. e. ϝέϝεπε) εἴπομεν α 37, ἔειπον (*T* 85 τ 334) et εἶπον (ζ 223). aor. iter. εἴπεσκε(ν) (plerumque ὧδε s. ὥς ἄρα τις ε. praeterea β 331 φ 401). ci. εἴπω

et εἴπωμι χ 392, -ῃς (Α 90 294 ϑ 242 ξ 47) et -ῃσϑα (Υ 250 λ 224 χ 373) cf. E. M. 302, 42 Lob. path. 2, 267, -ῃ et -ῃσι(ν), -ωμεν h. Cer. 162, opt. εἴποιμι, -οις Λ 791 (v. l. Α 294), -οι. inf. εἰπεῖν et -έμεν et -έμεναι. ptc. εἰπών, -οῦσα. -όν δ 838. (E. M. 302, 30 ὤφειλεν εἶναι ἔπας καὶ ἐπών). gen. -όντος. dat. -όντι. du. -οντε (Κ 254 Φ 298). iptv. εἰπέ. (Göttling, Acc. 52. E. M. 329, 57). aor. I, cf. E. M. 302, 25, secundum Aristarchum (sch. B. ad Α 106 τὸ εἶπες εἶπας Ἀ. γράφει, κακῶς, cf. Did. Α 108, La Roche, h. T. 239) εἶπας Α 106 108 Ω 744 (La Roche -ες), γ 227 δ 204 (Bekk.² -ες) π 243 χ 46 (Spitzn. -ες, Duentz. -ας tantum Α 108 π 243 χ 46, codd. sibi non constant, sed saepius -ες habere videntur) et ἔειπας BL h. Merc. 261 Baum. et v. l. Α 552 Γ 204 Ω 379 et KNRV. γ 211. iptv. εἴπατε (γ 427 φ 198). Digamma non potuit restitui e. c. ὄφρ᾽ εἴπω, cf. I 12a. et (Μ 317) α 37 γ 427 λ 297. Quae formae augmentum habent, in exitu versus potissimum sunt: sunt vero ante caesuram Κ 445 β 108 ω 144 δ 677 π 412 ρ 172 248 δ 349 π 396 ρ 140 ψ 273. Cf. La Roche, h. St. 205. — I locutus sum, dixi, verba feci. 1) absol. a) sequitur or. recta: β 331 φ 401 ἄλλος δ᾽ αὖτ᾽ εἴπεσκε, cf. Χ 106 Ψ 575 617 φ 324. φ 248 ὀχϑήσας εἶπεν, cf. Ζ 475, η 330, Ζ 459 Η 87, Ψ 143, Τ 286 257 Ψ 617. b) ϑ 185 εἰπών, cf. τ 222 ψ 265 77, β 108 ω 144, ϑ 564. 2) c. adv. Μ 317 ὧδ᾽ εἴπῃ. Η 300 ὧδ᾽ (Bekk. ὥς) εἴπῃσιν, cf. ζ 275. φ 198 εἴπαϑ᾽ ὅπως ὑμέας κραδίη - κελεύει. Β 271 Γ 297 319 Δ 81 Η 178 201 Ρ [414] Χ 372 β 324 δ 769 ϑ 328 κ 37 ν 167 ρ 482 σ 72 400 ρ 375 φ 361 396 ψ 148 ὧδε δέ τις εἴπεσκε(ν) in introitu versus. Δ 85 Ρ [423] Χ 375 δ 772 ν 170 ψ 152 ὥς ἄρα τις ε. Α 326 446 Δ 73 292 364 Ε 460 470 Ζ 61 72 466 482 Η 1 120 412 Θ 41 184 Κ 72 131 194 564 Λ 291 434 456 472 Ν 155 239 383 640 788 Ξ 9 147 361 Ο 218 262 352 429 500 514 559 572 667 Π 210 275 632 726 751 Ρ 43 82 183 456 507 540 Σ 343 468 Τ 130 309 349 Υ 110 340 455 Φ 227 400 571 Χ 21 186 Ψ 152 349 442 624 725 797 α 125 γ 51 δ 570 778 ε 291 ζ 71 127 η 153 ϑ 359 406 ι 177 461 κ 76 274 λ 253 627 ν 63 217 ξ 48 72 518 ο 120 547 ρ 83 254 324 σ 340 υ 299 371 φ 136 221 242 χ 142 ω 219 h. Ap. 133 254 294 Merc. 227 496 Ven. 155 Cer. 88 VII 32 XXXIV 16 ὣς εἰπών in introitu versus, cf. Α 68 101 Β 70 76 Η 354 365 β 224 h. Merc. 365. Γ 139 Ε 35 γ 359 366 h. Ven. 143 Cer. 275 ὣς εἰποῦσα, cf. Ε 792 Ο 142 α 196 δ 425 767 ϑ 15 ο 130 τ 600 h. Ap. 275 331 Ven. 291, Ε 133 Θ 425 Λ 210 Ο 100 149 Σ 202 Ψ 212 Ω 188 α 319 ζ 41 ο 43 454, δ 838, Κ 254, Φ 298 Ν 821 ο 160 525, Ο 405 Π 502 855 Χ 361 ε 313. Β 139 Ι 26 704 Μ 75 Ξ 74 370 Ο 294 Σ 297 μ 213 ν 179 h. Ap. 486 ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, cf. Bekk. Monatsber. 1864 p. 186. φ 229 εἴπῃσι καὶ εἴσω. Τ 82 πῶς κέν τις ἀκούσαι | ἢ εἴποι. Δ 404 σάφα εἰπεῖν. 3) c. praepos. Κ 445 κατ᾽ αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν. Γ 85 Η 66 μετ᾽ ἀμφοτέροισιν ἔειπεν | cf. Ζ 375 Χ 476 Ψ 781 π 336 ρ 493, φ 151, ι 171 κ 188 μ 319, χ 4 ρ 467, h. Ap. 410, sequitur orat. recta. η 227 ν 48 κατὰ μοῖραν ἔειπεν | cf. Ι [59] β 251. ϑ 179 εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον. Ι 102 εἰπεῖν εἰς ἀγαϑόν. ξ 364 εἰπὼν ἀμφ᾽ Ὀδυσῆι. Α 230 σέϑεν ἀντία εἴπῃ. ν 128 πρὸς δ᾽ Εὐρύκλειαν ἔειπε. Δ 403 Ρ 90 Σ 5 Υ 343 Φ 53 552 Χ 98 ε 298 355 407 464 ὀχϑήσας-εἶπε πρὸς ὃν - ϑυμόν (Bekk. ἑόν pro πρὸς ὅν). 4) c. solo dat. ο 152 χαίρετον - καὶ Νέστορι εἰπεῖν, sch. Q. χαίρειν δηλονότι, cf. Eust. 1777, 30. Did. οὕτως εἰπεῖν· οὐκ εἴπετον. ν 417 τίπτε - οὔ οἱ ἔειπες, cf. α 282 β 216, χ 429 λ 224 ϑ 242 χ 133, Ε 600, δ 677 π 412 ρ 172 ω 114 h. Ven. 138, ζ 223 ψ 76 λ 494, Ρ 692 ξ 497, ω 474, ξ 118 Ι 673. Ζ 75 Ἕκτορι εἶπε παραστάς, cf. Π 513. ω 259 ὥς μοι ἔειπεν, cf. ν 251. 5) c. acc. rei. a) pron. Η 455 Θ 152 Ξ [95] Π 49 Ρ 173 Χ 178 ν 140 οἷον ἔειπες | cf. Β 194, ρ 248. Ν 824 β 85 243 ρ 406 ποῖον ἔειπες, cf. γ 211 ταῦτα, ω 262 339 ἕκαστα, Ι 313 ἄλλο, Λ 791 ταῦτ᾽ (Bekk. τά), cf. Ι 688. χ 350 τάδε εἴποι. δ 348 ρ 139 ἄλλα παρὲξ εἴποιμι. δ 204 τόσα εἶπας, cf. δ 205 η 331 ὅσα. Δ 22 Θ 459 οὐδέ τι εἶπεν; cf. χ 397 ζ 239 σ 43 υ 292. Ω 92 Θ [422] h. Ap. 392 ὅττι κε εἴπῃ, cf. Β 361 Ε 421 Θ 408 Ξ 190 α 158 389 β 25 161 229 τ 378 406 (ubi Am.) υ 115 ω 455, Α 294. Saepe pronomini additur adi. s. subst. χ 46 ταῦτα αἴσιμα εἶπας haec iusta sunt quae dixisti. Α 552 Δ 25 Θ 209 462 Ξ 330 Π 440 Σ [361] ποῖον τὸν μῦϑον ἔειπες |, cf. h. Merc. 261. Γ 204 τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες, cf. π 69 ψ 183, 342. ε 300 πάντα νημερτέα εἶπεν. Υ [250] ὁπποῖον εἴπῃσϑα ἔπος. b) adi. Α 106 τὸ κρήγυον εἶπας. Ο 185 ὑπέροπλον ἔειπεν cf. Ρ 170, h. Ven. 186 (οὐ νημερτές) ϑ 166 (οὐ καλόν), χ 288 μέγα cf. γ 227 π 243, ν 254 ἀληϑέα, γ 19 νημερτέα. c) subst. Α 10[8] ἐσϑλὸν - εἶπας ἔπος, cf. Ε 683 Ψ 102 τ 36[2], Ι 173 σ 422, χ 249 κενὰ εὔγματα εἰπών. Α 90 Ἀγαμέμνονα εἴπῃς dixeris. Θ 373 φίλην γλαυκώπιδα εἴπῃ sagt: liebe Gl.; ubi sunt qui μέ suppleant, non recte, cf. La Roche, h. S. 206. χ 207 ω 513 h. Merc. 29 μῦϑον ἔειπε, cf. Η 387 394, χ 392, Α 85 ϑεοπρόπιον. ϑ 550 εἴπ᾽ ὄνομα. Η 277 Λ 647 Σ 391 Ψ 204 ϑ 302 ξ 49[1] h. Merc. 154 218 306 Ap. 256 286 VI 54 εἶπέ τε (δὲ) μῦϑον sequitur or. recta. λ 297 ϑέσφατα πάντ᾽ εἰπόντα, cf. π 467 ἀγγελίην, Η 375 πυκινὸν ἔπος. τ 98 εἴπῃ ἔπος ἠδ᾽ ἐπακούσῃ. Α 543 εἰπεῖν ἔπος ὅττι νοήσῃς. Ρ 260 ᾗσι φρεσὶν οὔνομα εἴποι. Ξ 127 μῦϑον ὅν κ᾽ εἰ[πω] εἴπω. ρ 106 νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν. Υ 114 μετὰ μῦϑον ἔειπεν | Σ 508 δίκην ἰϑύντατα εἴποι, paraphr. δικάσει, etiam sch. B. de iudice explicat ad quem superlativus spectat cf. λ 570, Damm Köppen Clemens, de Hom. clipeo, Bonn 1844 p. 16, alii (Heyne, Passow Lucas, Schild, Emmerich 1843 p. 12) de litigantibus. 6) τινί τι. Η 373 εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃς μῦϑον Ἀλεξάνδροιο, cf. Ω 744 μοι ἔπος, Ρ 41[4] οἱ κακὸν τόσσον. δ 349 τά μοι ἔειπε, cf. π 35[6] ρ 140 ψ 273, π 469 338, ι 355 ο 263 h. Merc. 199. ο 314 ἀγγελίην εἴποιμι Πηνελοπείῃ, cf. β 31 43. σ 166 παιδὶ ἔ. ἔπος, cf. Ω 75, Τ 8[3] μοι τοῦτον μῦϑον. ψ 73 τοι καὶ σῆμα ἄλλό τ[ι] εἴπω, cf. ω 329. λ 96 τοι νημερτέα εἴπω, cf. μ 272 ὑμῖν μαντήια, ω 337 τοι καὶ δένδρεα δ 389 κ 539 τοι ὁδὸν κ. μέτρα κελεύϑου, ψ 26[1] μοι τὸν ἄεϑλον, h. Cer. 162 μητρὶ τάδε πάντα Κ 318 Ἕκτορι μῦϑον ἔειπεν sequitur or. recta cf. ω 213. Κ 384 405 Λ 819 Ω 197 380 656 α 16[9] 206 224 δ 486 ϑ 572 λ 140 170 370 457 ο 38[3] π 137 ω 256 287 h. Merc. 439 μοι τόδε εἰπέ α 10 τῶν ἁμόϑεν εἰπὲ καὶ ἡμῖν, cf. λ 177 μοι ἀλόχου βουλήν τε νόον τε, α 86 ε 30 νύμφ[ῃ] βουλήν. τ 162 μοι εἰπὲ τεὸν γένος, cf. ϑ 55[5] γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε, Ψ 350 παιδ[ί]

πείρατα, *Λ* 791 τὰ Ἀχιλῆι. *Γ* 192 *εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, ὅς τις ὅδ' ἐστί*. ubi subi. quaestionis praemittitur. 7) *Γ* 303 *τοῖσι - μετὰ μῦθον ἔειπεν* |, cf. *Ι* 623 *Ω* 777 *Υ* 292 *κ* 561. *Ψ* 271 456 657 706 752 786 801 330 *μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν* cf. h. Merc. 366. sequitur or. recta. *Η* 46 *Θ* 280 *Λ* 429 522 *Ψ* 68 *Ω* 682 *δ* 803 *ε* 358 *ζ* 21 *ο* 45 *ρ* 414 *ν* 32 261 *υ* 4 165 h. Ap. 378 Merc. 300 329 *μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν* |, cf. *Β* 59 (ubi Naegelsb.) *Κ* 140 *Ν* 306 *Ψ* 235 *Ω* 485 *ξ* 492 *π* 460 *ρ* 74 495 *σ* 169 h. Ap. 246. sequitur or. recta (cf. *ζ* 21). *Β* 156 *Θ* 426 *Ἀθηναίην - πρὸς μῦθον ἔειπεν* |. cf. *Ε* 632 *Ζ* 381 *Λ* 440 *Ξ* 189 *Ο* 13 *ι* 96 h. Merc. 513, sequitur or. recta. *Λ* 286 *Θ* 146 *Κ* 169 *Ψ* 626 *Ω* 379 *δ* 266 *σ* 170 *ν* 37 *ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες* |, cf. *χ* 486 *ϑ* 397 *Ο* 206 *ϑ* 141 *φ* 278 *τοῦτο ἔπος κ. μ.*, *Ρ* 716 *πάντα κατ' αἶσαν*. *ξ* 509 *παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες* (v. l. *ἐνίσπες*, *ἔειπας*) cf. *Γ* 204. 8) *ο* 347 *εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρός*. *λ* 174 *εἰπὲ δέ μοι πατρός τε κ. υἱέος* ubi gen. pendet a verbo dicendi, cf. Kuhner a. Gr. § 417 A. 9, non a sententia secundaria ut putat Kruger Di. § 47, 10, 6: sunt qui comparent *λ* 494. 9) *τινά*, allocutus sum. cf. Kuhner a. Gr. § 409 A. 3 Naegelsb. *Β* 59. *Ρ* 237 651 *εἶπεν - Μενέλαον*. Ariston. *Ρ* 237 *ἡ δ. ὅ. ἡ πρὸς ἔλλειπει ἵν' ᾖ προσεῖπε τὸν Μ.*, cf. ad *Υ* 375 *Ρ* 651 *Μ* 60 210 Friedlaend. p. 26. *Ρ* 334 *Ἕκτορα ε. βοήσας*, *Μ* 60 210 *Ν* 725 *Ἕκτορα ε. παραστάς* |. cf. *Υ* 375. *Ψ* 155 *Ἀγαμέμνονα ε. παραστάς* Bekker, codd. et edd. *Ἀγαμέμνονι*, sed Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἔξωθεν τὴν πρὸς ληπτέον· ἔστι γὰρ πρὸς Ἀγ.* *υ* 91 *εἰ τί μιν εἴποι* num forte ipsum allocutura esset. 10) *τινά τι*. *τ* 334 *μιν ἐσθλὸν ἔειπον*, lex. Seg. 141. 3 *εἶπον ἀντὶ τοῦ ἐκάλεσαν*. Faesi *ἐσθλόν* neutrum pro adv. esse putat, cf. Am. h. l. 11) *α* 302 *γ* 200 *σε ἐὺ εἴπῃ*. *δ* 690 *οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον οὔτε τι εἰπών*. *χ* 314 *οὔ πώ τινα - εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον*. per anacoluthum. *Ζ* 479 *καί ποτέ τις εἴπῃσι - ἐκ πολέμου ἀνιόντα* de eo quando redierit, Eust. 657, 4 *σπεύδοντι καὶ ἀγωνιῶντι προσώπῳ τὸ καινοφανὲς δέδωκε τῆς συντάξεως*. (cf. sch. ed. Bachm. h. l.) non recte ib. 10 *τὸ εἴπῃσι δύναται εἶναι καὶ ἀντὶ τοῦ προσείπῃ*, sed videtur probare La Roche h. St. 207. formam *εἴπῃσι* tuentur et Eust. et Ariston. h. l., Duentz. *εἴποι*, al. *εἴπῃ* ne attica correptio fiat. 12) cum sententia secundaria. a) relat. *Η* 68 349 369 *Θ* 6 *η* 187 *ϑ* 27 *ι* 469 *σ* 352 [*φ* 276] *ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει*. cf. *Τ* 102. b) *γ* 89 *σάφα εἰπέμεν ὁππόθ' ὄλωλεν*, *εἴ τε - εἴ τε*. *Κ* 544 *εἴπ' ἄγε μοι*, *ὅππως - λάβετον*. *ι* 279 *μοι εἴφ' ὅπῃ ἔσχες*, cf. *ι* 457. *ξ* 47 *εἴπῃς ὁππόθεν ἐσσὶ κ. ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης*. *ν* 306 *εἴπω θ' ὅσσα τοι αἶσα - κήδε' ἀναπλῆσαι*. *λ* 144 *εἰπέ*, *πῶς κέν με ἀναγνοίη*. *τ* 218 *εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα - εἵματα ἕστο*. *λ* 480 *τινα βουλὴν εἴποι*, *ὅπως - ἱκοίμην*. *δ* 379 468 *μοι εἰπέ*, *ὅς τις πεδάᾳ*. 391 *εἴπῃσι ὅττι τοι - τέτυκται*. *Α* 64 *ε. ὅτι ἐχώσατο*, *ἥ τ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται* *θ' ἑκατόμβης*. cf. *ϑ* 577. *γ* 214 *π* 95 *εἰπέ μοι ἠὲ - ὑποδάμνασαι ἦ - ἐχθαίρουσι*, cf. *λ* 174 *ϑ* *Ι* 673 (?) *δ* 28 *ο* 347 h. Merc. 440. *ν* 328 *εἰπέ μοι εἰ ἐτεόν γ' ἱκάνω*. *ω* 237 *ἕκαστα εἰπεῖν ὡς ἔλθοι*. cf. h. Merc. 212. c) *ὅτι*. *π* 131 *εἴφ' ὅτι σῶς εἰμι*. *Ρ* 655 *εἰπεῖν ὅττι - ὤλεθ' ἑταῖρος*. h. Ven. 48 *εἴπῃ ὡς συνέμιξε*. *χ* 373 *γνῷς κατὰ θυμόν*, *ἀτὰρ εἴπῃσθα κ. ἄλλῳ ὡς - εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων*. *ο* 158 *εἴποιμ' ὡς ἔρχομαι*. d) acc. c. inf. *Ν* 666 *οἱ ἔειπε - φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν ἢ - ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι*. *Σ* 9 *μοι ἔειπε - τὸν ἄριστον - λείψειν*. *Ω* 113 *σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεούς*. II mandavi, iussi, imperavi. in Od. potissimum. a) *Ζ* 281 *εἰπόντος ἀκουέμεν*. *γ* 361 *εἴπω ἕκαστα*. *χ* 367 *εἰπὲ δὲ πατρί*, cf. *Ζ* 86. b) c. inf. *ϑ* 433 *μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν στῆσαι*. *α* 37 *πρό οἱ εἴπομεν μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάασθαι*. *φ* 235 *εἰπεῖν γυναιξὶ κληῖσαι*, cf. *χ* 262 431 *ο* 76 *δ* 682 *γ* 427 *Ο* 57 *Ζ* 114 *Ξ* 501. *π* 151 *πρὸς μητέρα εἰπεῖν ὀτρυνέμεν*. V. l. *εἶπε* M. h. Cer. 474 a manu sec. pro *δεῖξε*. (*ἀπο δια ἐξ μετα προ παρ προσεῖπον*.)

Εἰραφιῶτα h. 26, 2. voc. *Εἰραφιώτης* Bacchus vocatur.

εἴρ-ερος (*σερ*. Curt 518 „*εἴρω*, sero i. e. necto" Lob. Rh. 137, cf. path. 1, 176. serv-us, cf. L. Meyer. vergl. Gr. 2, 210) servitus. Suid. I 2, 772 E. M. 303, 2 *δουλεία*. cf. Hes. Ap. 64, 13. *ϑ* 529 *εἴρερον εἰσανάγουσι*, sch. ET. *τὴν ἐξ αἰχμαλωσίας δουλείαν*, et sch. E. M. l. l. varias originationes habent quarum una (*παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν*) locum subterraneum indicare videtur quo servi coercentur (sch. R. *ἢ κοῖτον*, cf. Am. app. h. l. Nitzsch h. l. *εἰς ἔρ.* et Constant qui captivorum uxores alias sic opus facere negarunt, neglexerunt *Ω* 734 *Ζ* 456. Ap. 92, 24 *ἔρεροι* legit et 64, 13 *εἴρερον*, cf. Hes. 2, 879.

[**Εἰρεσίαι** h. Ap. 32 urbs Thessaliae Hestiaeotidis.]

εἰρεσ-ίη (*ἐρέσ-σω*) remigatio. Hes. *κωπηλασία*. *κ* 78 *ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς* sch. R. *ὑπηρεσίᾳ* coniungit. *μ* 225 *ἀπολήξειαν εἰρεσίης*. *λ* 640 *τὴν - φέρε κῦμα ῥόοιο*, *πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ*, *μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος*. Eust. 1704, 61 *τὰ παλαιὰ τῶν ἀντιγράφων ἐν δοτικῇ πτώσει ἔχουσιν*. sic D. l. m. (La Roche, cet. *εἰρεσίη*, quod Doed. Gl. 565 improbavit, quia sic res diceretur efficere id quod fit re: quamquam perturbatur dativo structura atque recte Vind. 133 habet *ἀντὶ καλλίμου οὔρου*.

Εἰρέτριαν urbem Euboeae Abantes habebant *Β* 537.

εἴρη (*παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω* E. M. 303, 39 cf. Pott 1[1], 224 Doed. Gl. 522 Benf. 2, 296 *Fείρη* s. *ἱρή* (E. M. 303, 40 *ἀπὸ τοῦ ἱεροὺς εἶναι*, cf. Hes. 2, p. 369 Ap. 92, 22 s. *ἱρά* Suid. I 2, 1067 sch. H. *λ* 570) locus quo homines conveniunt colloquendi causa (?), coetus. *Σ* 531 *εἰράων προπάροιθε καθήμενοι* Ariston. *ὁ. εἴρας λέγει τὰς ἀγοράς*, cf. Spitzn. Hes. 2. p. 32 *ἐκκλησιῶν*. cf. E. M. l. l., Ap. l. l. *τῶν ἐκκλησιαστηρίων*. sch. B. *ἱράων· τῶν βουλευτηρίων*. Eust. 1160, 35 *ἱράων* vel *εἰράων*, codd. saepius ut videtur *εἰ*. Dubitatur etiam cur *πρὸ τῶν ἀγορῶν* (sch. min. cf. paraphr.) consederint, non in concione. cf. Doed. l. l. qui plur. sedilia significari putat, atque non recte *εἰ. πρ.* ad *μετεκίαθον* refert (Duentz. N. J. f. Ph. 69, 613). Recte Spitzner: ut Achivis Troiam oppugnantibus forum et consessus fuerunt, similiter exercitus hostilis, in clipeo effictus, iis haud caruit." Hes. Theog. 804 *εἰρέας* (*εἴρας*, *εἰρας*?) *ἀθανάτων*. Non recte Heyne custodes ante castra excubantes explicat.

εἰρή-νη (*εἴρω τὸ λέγω* E. M. 303, 41 Curt. Et. 493 Lobeck Path. 194, cf. Doed. Gl. 527. Digammi ap. Hom. vestigia non sunt, cf. Christ 228) pax. *Β* 797 *Ι* 403 *Χ* 156 *ἐπ' εἰρήνης*. *ω* 486 *πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔστω*. h. VIII 16

εἰρήνης ἐν ἀπήμοσι θεσμοῖς. ep. 16, 5 ε. ἀγαθή.

εἴριον et **ἔριον** (cf. εἶρος) lana. δ 124 τάπητα μαλακοῦ ἐρίοιο. Μ 434 σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον. plur. villi lanae, Suid. I 2, 776 μαλλία. Γ 388 ἤσκειν εἴρια καλά. σ 316 ε. πείκετε. χ 423 ε. ξαίνειν.

εἰρο-κόμος (κομ-έω) lanificus. Γ 387 γρηὶ εἰροκόμῳ, sch. D. ἐρίων ἐπιμελουμένῃ, ἐριουργῷ, cf. Suid. I 2, 777 Hes.

εἴρ-ομαι (ἐρ suchen, quam radicem a ϝερ sagen separat Curt. 493 sed a consona incepisse statuit ob εἰρωτάω. fuit ἔρ-jομαι, cf. Ebel, Kuhn 13, 458). (pr. εἴρομαι Α 553, εἴρεαι. εἴρωμαι ϑ 549, εἴρηαι α 188, εἴρηται, εἰρώμεθα π 402. iptv. εἴρεο α 284, εἰρέσθω ρ 571. inf. εἴρεσθαι. ptc. εἰρόμενος Η 127, -ῳ, -η ω 474, -αι Ζ 239, -ῃσιν h. Cer. 121. ipf. εἴρετο, εἴροντο. fut. εἰρήσομαι, -εται τ 46, -σόμεθα δ 61) interrogo. percontor a) Α 553 σε οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ ubi in ed. Pisistratea per digamma scriptum fuisse εἴρομαι putat Mayhoff, Rh. 45, cf. Duentz. Abh. 25. α 284 ε. Νέστορα. Η 127 μ' ε.. ι 251 εἴρετο ἡμέας, cf. ν 137 μιν, Suid. I 2, 774 ἠρώτα. α 188 γέροντ' ε. Ο 247 μ' εἴρεαι ἄντην. τ 95 τὸν ξεῖνον ἀμφὶ πόσει εἴρεσθαι. b) τί. Ζ 239 εἰρόμεναι παῖδας de filiis, cf. E. M. 304, 39 Ap. 64, 17 (?), Ω 390 εἴρεαι Ἕκτορα, cf. Κ 416 ἅς (φυλακάς). ι 23 ἐμὰ κήδεα εἴρεσθαι. π 402 θεῶν εἰρώμεθα βουλάς. λ 542 εἴροντο δὲ κήδε' ἑκάστη quid mihi curae esset, cur ad inferos venissem, nam εἴρ. ut λ 570 explicandum, κήδεα vero λ 374 ι 12, quamquam deest pron. poss. Bothe Am. Faesi: quod cuique curae erat, Doederl. Gl. 518 satis audacter κήδεα propinquos explicat. sed sch. H. ἀντὶ τοῦ ἔλεγον et sic sch. A. Α 513 Ap. 64, 17 E. M. 304, 49 Nitzsch, qui non recte Aristarchi hanc esse opinionem dixit, La Roche h. St. 219 Duentzer, inepte sch. Q ἔλεγον τὰ κήδεα τῶν ἐν ζωῇ καταλειφθέντων. c) τινά τι. τ 246 μ' - εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα. η 237 τ 104 τὸ μέν σε πρῶτον εἰρήσομαι, τ 509 τὸ μέν σ' ἔτι τυτθὸν - ε., Hes. ἐρωτήσω. ρ 571 μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ. ϑ 549 ὅττί κέ σ' εἴρωμαι. ι 503 σε εἴρηται ἀλαωτύν. λ 570 δίκας εἴροντο ἄνακτα ius postulantes, non bene sch. H. ἀντὶ τοῦ ἔλεγον (Eust. 1699, 13) atque ita Nitzsch Duentz. d) ρ 120 εἴρετο ὅττευ χρηίζων ἱκόμην E. M. 304, 46 Ap. 64, 15 ἐπηρώτα. γ 80 εἴρεαι ὁππόθεν εἰμέν. h. Ven. 281 εἴρηταί σε ἥτις θέτο. ι 402 εἴροντο ὅττί ἑ κήδοι. ρ 368 ἀλλήλους τ' εἴροντο τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι. δ 61 πασσαμένω εἰρησόμεθ' οἵ τινές ἐστον δ 423 ε. ὅς τίς σε χαλέπτει. e) abs. ο 263 ω 114 μοι εἰρομένῳ, cf. h. Cer. 121. ω 474 μοι εἰρομένῃ. Α 513 καὶ (⏑) εἴρετο δεύτερον, sch. min. ἤρετο· ἀνηρώτα, paraphr. ἠρώτησεν, ol. v. ἤρετο, codd. εἴρ. quod Heyne restituit recte interpretatus: interrogabat, nam qui orat percontatur, Faesi, ut h. Cer. 63 εἴρετο in re simillima, sed sch, A. Α 523 ἔλεγεν, et sic sch. H. λ 542 Ap. 64, 16 E. M. 304, 47 Suid. I 2, 744 Hes. Duentz. Seiler. sch. LV. ὁ Ἰξίων καὶ εἶρε τὸ (ap. Bachm. cf. Heyne: ἔγρετο) δεύτερον, κακῶς. (ἐξείρομαι).

εἰρο-πόκος (πέκω) laniger. Ε 137 εἰροπόκοις ὀίεσσιν, sch. min. ἔρια ἐχούσαις. Eust. 531, 5 οὐδὲ γὰρ ἄλλο ζῶον οὕτω πέκεται εἰς εἶρος. ι 441 εἰροπόκων ὀίων. De

εἶρος (lat. vell-us, germ. woll-a, skr. var decken, Graff ahd. Spr. I 794 Curt. Et. 496 L. Meyer vergl. Gr. 1, 72 354. 2, 110, cf. E. Hoffmann, Hom. u. d. Homeriden 71 n. 79. Digamma, cuius vestigia non sunt in Graecis, Christ. 230 transpositum et ι factum esse statuit) lana. δ 135 ἠλακάτη ἰοδνεφὲς ε. ἔχουσα. ι 426 ὄιες ἰο. ε. ἔχοντες |. (εἴριον εἰροπόκος εἰροκόμος).

εἰρύομαι (ἐρύω q. v. ϝρυ. ϝερ. εἰρ., Bekk. nulla metri necessitate coactus ϝε. ubicunque potuit, etsi saepissime non potuit) praes. εἰρύομεσθα Φ 588 (al. fut. statuunt), fut. -σσονται Σ 276 aor. ind. εἰρύσαο Φ 230, -ύσατο Δ 186 Ο 274 Υ 93. opt. εἰρύσσαιτο Θ 143 π 459, -αισθε Ρ 327, inf. εἰρύσσασθαι Α 216, E. M. 304, 10 Ἰωνικῷ πλεονασμῷ. pf. sive potius praes. sync. cf. Buttm. a. S. 2, 182 εἰρύαται Α 239 h. Cer. 152 et -ύαται π 463 inf. εἴρυσθαι γ 268 ψ 82 151, de accentu cf. E. M. 303, 58 sch. B. γ 268. plqpf. (ipf. sync.) εἴρυτο Π 542 Ω 499 ψ 229, εἴρυντο Μ 454 et -ύατο Χ 303. (ad me traho, mihi sumo, insculpo in animo, cf. Buttm. Lex. 1, 65 1) servo, observo. Α 216 ἔπος ε. deorum. E. M. 304, 9 Hes. φυλάξαι. Φ 230 βουλὰς ε. Iovis Hes. ἐφύλαξας. π 459 μηδὲ φρεσὶν ε. sed enuntiaret. Α 239 θέμιστας | πρὸς Διὸς ε. E. M. 304, 6 ῥύονται, φυλάττουσιν, Ap. 64, 19 sch. L. cf. h. Cer. 152. ψ 82 θεῶν δήνεα ε. Ap. 64, 20 νῦν ἰδίως ἐπὶ τοῦ εἰδέναι (Hes.) παρείληπται ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ φυλάσσειν κ. σώζειν. 2) observo et caveo quem. Θ 143 Διὸς νόον ε., sch. trahendi notionem statuunt, sch. A. ἐπισπάσαιτο ἢ φυλάξαιτο, BLV. οὐκ ἂν μεθελκύσαι οὐδ. μεταθείη. 3) observo et insidias struo π 463 μ' αἰθ' ε. 4) observo et tueor a) Π 542 Λυκίην ε. cf. Ω 499, ψ 229 (νῶιν.) Υ 93 ἐμὲ Ζεὺς | ε. Φ 5… Ἴλιον ε. Χ 303 με πρόφρονες ε. paraphr. ἐφύλαοντο. γ 268 ε. ἄκοιτιν. ψ 151 πόσιος ε. δῶμα Ρ 327 ε. | Ἴλιον, paraphr. σώσητε, (Patroclum Troiam rapiatis?) b) tueor: Μ 454 πύλας ε. (σανίδες). Σ 276 ἄστυ πύργοι ε. Ο 274 τὸν ὕλη ε. Δ 186 ε. ζωστήρ.

εἴρ-ω (ϝερ, ϝέρ-jω lat. ver-bum, goth. vaurd Curt. Et. 493 L. Meyer, vergl. Gr. 1, 78 10 Hoffm. qu. h. § 151, Bekk. ϝείρω et ϝερέω praeter Δ 176) pr. εἴρω. fut. ἐρέω et ἐρῶ h. Cer. 406 (cf. Herm. et Baum.), ἐρέει et ἐρεῖ h. VII 30, ἐρέουσι. ptc. ἐρέων, -ουσα, -οντα, -οντε π 334) dico, loquor, enarro cum quadam vi a gravitate velut qui mandata perfert vel ipse imperat vel diligenter enarrat. a) abs. Α 76 π 25 τοιγὰρ ἐγὼ ἐρέω. b) c. adv. Δ 182 Ζ 46 Η 91 ὥς - ἐρέει, cf. Χ 108 η 225 φ 32 Δ 176 ὧδ' ἐ. Ι 103 314 Ν 735 ψ 130 ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα, cf. τ 224. Ι 56 πάλιν ἐ. obloquetur. Ι 528 ἐν ὑμῖν ἐ. c) Ζ 334 σ 1… ν 229 τοι ἐρέω, cf. δ 747. μ 38 ὥς τοι - ω 481 ἐ. τέ τοι ὡς ἐπέοικεν, cf. ν 48 ἐξαναφανδόν, μ 58 ἀμφοτέρωθεν. Α 204 233 Β 2… β 187 ρ 229 σ 82 τ 167 h. Ap. 261 ἔκ τοι ἐρ… aperte dicam, cf. ω 265 ο 318 ω 324. π 3… ἕνεκ' ἀγγελίης ἐρέοντε γυναικί. σ 338 Τηλεμάχῳ ἐ. d) c. acc. κ 292 ἐ. δὲ ἕκαστα. Κ 5… δ 140 ἔτυμον ἐ. ψ 16 ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα nuntians. Γ 83 τι ἔπος ἐρέειν. γ 20 328 ψευδος οὐκ ἐ. ξ 463 τι ἔπος ἐ. Β 493 ἀρχοὺς ε. νῆάς τε, h. VII 30 ἔκ ποτ' ἐ. φίλους κ. κτήματα. κ 245 ἀγγελίην ἑτάρων ἐ. κ. - πότμον nuntiaturus. facile suppletur acc. μ 156 ἐρέω μέν, sc. θέσφατα. Ω 106 ἐ. τοῦ σ' εἵνεκα κάλεσσα. e) τινί τι Α 297 Δ 39 Ε 259 Ι 6… Π 444 851 Φ 94 λ 454 π 281 299 (ubi An…

548 τ 236 495 570 ω] 248 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, cf. Ο [212] Ψ 82 h. Merc. 550, ο 27, non videur repeti versus in una oratione nam π 281 s. expunxit Zenodotus: Kirchhoff, Compos. d. Od. 72 defendit, vituperatus a Duentz. Kirch. u. Koe. 67. β 162 μνηστῆρσιν - πιφαυσκόμενος ἅδε εἴρω, cf. ν 7 ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος s. . λ 137 τὰ δέ τοι νημερτέα εἴρω, Ap. 64, 3 λέγω, cf. h. Cer. 406. δ 410 πάντα δέ τοι . ὀλοφώια, cf. κ 289. Γ 177 η 243 ο 402 τοῦτο ἐ τοι ἐ., cf. τ 171. Ξ 355 ἀγγελίην ἐρέων αἰγιόχῳ. Α 419 τοῦτο ἐρέουσα ἔπος Διί, cf. Ι 652 Ε 816, λ 146 h. Ap. 534. ζ 194 ἐ. δέ οι οὔνομα λαῶν. Ψ 326 λ 126 σῆμα δέ τοι . paulo aliter Β 49 Ζηνὶ φόως ἐρέουσα. reuntiatura, cf. Ψ 226. f) Ψ 787 εἰδόσιν ὔμμι ἐ. ς τιμῶσι. δ 376 ἐκ μέν τοι ἐ. ὡς κατερύομαι. ο 41 π 329 ἀγγελίην ἐρέοντα Πηνελοπείῃ, οὕνεκα. π 378 ἐ. οὕνεκα ἐράπτομεν. 2 δεσποίνῃ ἐρέουσα πόσιν ἔνδον ἐόντα. De ormis medii quas huc multi referant (λ 542 570 513 h. Cer. 63) v. s. εἴρομαι.

εἴρω (σερ, σέρ-jω, ser-o Curt. Et. 518 L. eyer vergl. Gr. 4, 54 111. pass. pf. ptc. et sqpf. cf. Ebel, Kuhn 4, 165 171) necto ο 460 τὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο inter aurum succis distinctum erat. Eust. 1788, 40 ἔερτο ἢ ἔερο, τουτέστι συνεπέπλεκτο ἢ συνεκέκλειστο, . sch. VII. (εἰργασμένος ἦν), Bekk. ἐϝ. quod tuperavit Leskien. σ 295 ὅρμον χρύσεον ἠλέκτροισιν ἐερμένον, cf. h. Ap. 104. v. l. Ε γέφυραι ἐερμέναι, bene iuncti. Curtius et el l. l. probabiliter huc referunt etiam aor. ειρε, Κ 499 σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι cuius augm. plicant e duplici consona, (Curtius radicis ar gr. σερ ἐρ ἐρ ἀερ), Lobeck path. el. 1, 42 ἀείρειν refert.

εἰρ-ωτάω (εἴρ-ομαι Curt. Et. 493, cf. L. eyer vergl. Gr. 2, 11. 15. ad ἔρως refert Doed. 559) pr. et ipf.. in Od. interrogo, percontor. ά τι δ 347 ρ 138 ἅ μ' εἰρωτᾷς κ. λίσσεαι, 364 ε. μ' ὄνομα, ε 97 ε. μ' ἐλθόντα θεὰ ν, cf. h. Merc. 464. ο 423 εἰρώτα τίς εἴη, HILQSV et ol. v. ἠρώτα, Bekk. εἰ.

εἷς μία ἕν (L. Meyer Kuhn 8, 129 vergl. Gr. 52 68 182 129 pass. skr. sam gr. σεμ ἑμ, μία σμία s. ἑμία μία, σέμ-ς ἕμ-ς εἷς, ἕμ ἕν, Ahrens Kuhn 8, 329 qui p. 340 etiam ἴα lem refert, dubitatur ob formas ἕεις et ἴα , cf. Curt. Et. 599, quas ad ϝ referunt Benf. 5 (ēvana) Christ 253 Pott I[1] 123, cf. Doed. 2073) εἷς, μία et ἴα, g. ἑνός, μιῆς Ο 416 ῆς, d. ἑνί, ἰῇ, ἰῷ Ζ 422 et ἑνί ε 371, a. ἕνα, ν et ἴαν ξ 435, ἕν. de accentu μιῆς etc. et forma ἰῷ cf. Bekk. anecd. 1217 Buttm. a. . I 275 Kühner § 107 a. 3 Krüger § 24, 2, 1. mus. II singuli. I 1) Est pro subst. a) Β 204 κοίρανος ἔστω | εἷς βασιλεύς, cf. δ 498. 5 με περιστείωσ' ἕνα πολλοί, cf. μ 154 5 ι 313. Β 346 ἕνα κ. δύο i. e. perpaucos Naegelsb.) Θ 234 οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι εἰμέν, cf. 47 Χ 425 δ 105. ξ 435 τὴν μὲν ἴαν θῆκεν, μοῖραν e διεμοιρᾶτο (Faesi), υ 110 ἡ δὲ οὔ πω παύετο, cf. Α 174 Υ 272. ο 83 τι ἕ unum, qualecunque est. Β 379 ἔς γε ν βουλεύσομεν ut sententiae in unum conent Naegelsb., Eust. 241, 29 εἰς μίαν βουβουλεύσομεν, sch. min. εἰς μίαν κ. τὴν ἡν ἐκκλησίαν κ. συμβουλίαν quamquam cersubst. vix obversabatur poëtae, cf. Giseke . Entst. d. Ges. d. Il. 69. Δ 397 ἕνα δ' οἶον ἵη, cf. β 412 ξ 514. (Lob. path. el. 1, 43). γ 423 εἷς ἴτω, (425) εἷς δ' αὖ κελέσθω. b) cum gen. partit. Ε 603 Υ 98 εἷς γε θεῶν, cf. κ 116, Ζ 293 ο 106, Ξ 411 α 339, Ξ 267 275. 2) est pro adi. a) ante subst. Λ 144 εἷς τις - ἀνὴρ βουληφόρος, cf. χ 138. Μ 243 ε. οἰωνὸς ἄριστος ap. superl. Γ 238 Τ 293 μοι μία γείνατο μήτηρ (Am.). Wolf alii: eadem quae me, sed non est quod tantum pondus addatur rei manifestae. Naegelsbach: μία steht für ἡ αὐτή, comparans Δ 437 οὐ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς et Ζ 422 πάντες ἰῷ κίον ἤματι, cf. Σ 251 ubi certe ὁ αὐτός ferri potest, sed non necessario statuendum est, cf. Ω 396, Ε 160 609 Δ 103 127, Ω 496 et Ν [354] ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη (v. s. 3.) Β 292 ἕνα μῆνα, cf. Ω 540 ψ 118, Μ 456, Φ 569, ε 371, Δ 40, ι 209, Ο 416. Ο 511 ἕνα χρόνον, sch. BL ἀντὶ τοῦ ἐν ὀλίγῳ καιρῷ atque Ariston. πολὺν χρόνον opponit. h. Merc. 284 οὐχ ἕνα μοῦνον - φῶτα. η 65 μίαν οἴην παῖδα, cf. Σ 565 χ 130. δ 176 μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας, non liquet cur M. unam tantum urbem Ulixi gratificaturus sit, Hennings Telem. 185 expunxit δ 174—77, cf. Nitzsch h. l. Rumpf γαμοπ. Giessen 1846 p. 2. Duentzer, Ki. u. Koe. 36, defendit Friedlaender N. J. f. Ph. 79, 590. Π 173 τῆς ἰῆς στιχός. b) post subst. Η 336 435 τύμβον - ἕνα, cf. Δ 446 Θ 60 Κ 48, φ 121, Θ 355 α 377 β 142. Ν 260 δούρατα καὶ ἓν καὶ εἴκοσι permulta ι 207 ταμίη τε μί' οἴη. ψ 227 ἀμφίπολος μία μούνη. 3) Quando numerum inire non solemus, idem fere est quod: ὁ αὐτός. Ν 487 Ο 710 Π 219 Ρ 267 ἕνα θυμὸν ἔχοντες, cf. γ 128. Ι [319] ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός, cf. Ω 66. Χ 477 ἰῇ γιγνόμεθ' αἴσῃ ἀμφότεροι. II ξ 94 οὔ ποθ' ἓν ἱρεύουσ' ἱερήιον. χ 117 μνηστήρων ἕνα γ' αἰεί. (ἑκατόν etc. ἕνδεκα etc. ἕκαστος etc.).

εἷσα (ἑδ i. e. σεδ, sed-eo) aor. εἷσε(ν), εἷσαν (ἕσαν Τ 393 a nonnullis huc refertur). iptv. εἷσον η 163. ptc. ἕσας ξ 280, ἕσασα κ 361. med. aor. 1 ἐέσσατο ξ 295, minus bene, alii ἑέσσατο Christ 131, cf. Am. app. h. l. et Lob. path. el. 1. 62. effeci ut quis sederet, 2) collocavi, imposui. Ε 693 Σαρπηδόνα εἷσαν ὑπὸ φηγῷ. Ψ 698 μετὰ σφίσιν εἷσαν. η 169 ἐπὶ θρόνου εἷσε, Ap. 64, 30 ἐκάθισεν, cf. η 163, κ 314 366. Ι 200 ε. ἐν κλισμοῖσι, cf. ξ 280 ἐς δίφρον, κ 391 ἐς ἀσάμινθον. α 130 ἐς θρόνον ε., cf. h. Ap. 9 (M. ἧσεν). κ 233 ε. κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, cf. μ 34 ξ 49. θ 472 ε. μέσσῳ δαιτυμόνων. ο 286 πὰρ δὲ οἱ αὐτῷ | ε. σ 103 ποτὶ ἕρκιον αὐλῆς | ε. Ω 578 κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου ε. Η 57 κὰδ δ' - ε. Ἀχαιούς. 2) ζ 8 ε. Σχερίῃ ἑκὰς ἀνδρῶν, Ap. 64, 29 ἵδρυσεν. Δ 392 ἀνερχομένῳ λόχον εἷσαν, cf. Ζ 189 δ 531. h. VII. 10 ε. ἐπὶ νηός. Translate υ 210 μ' ἐπὶ βουσὶν | εἷσε praeposuit. Α 311 ἀνὰ δὲ Χρυσηίδα ε. Ψ 359 παρὰ δὲ σκοπὸν ε., cf. Ω 720 γ 416. ζ 212 κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσέα ε. ἐπὶ σκέπας. Β 549 κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃς ε., cf. Γ 382. ξ 295 ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο, (QS. ἑέ. I. ἑ ἑσ. sch. H. Ῥιανός φησιν ἐφέσσατο (ita Bekk.[2]), Ζηνόδοτος ἐφείσατο. hanc medii formam Ebel, Kuhn 4, 165 ad ἵζω rettulit, ceteras ib. 167 ad ἑδ. Secundum Centralblatt 1872 p. 422 Vollgraf, studia palaeogr. Leiden 1871 p. 33 s. ἶσα proposuit pro εἷσα. (ἀν- ἐφ- καθεῖσα).

εἰσ-άγω et **ἐσ-άγω** (ipf. et ptc. pr. act. aor. 2 act. et med.) 1) (intro?) introduco. Ζ 252 Λαο-

δίκην ἐσάγουσα cum L. (cf. Γ 124) in regiam proficiscens, sed Ariston. ὅ. πρὸς Λαοδίκην πορευομένη atque sic sch. BL. Porphyr. ap. sch. B. paraphr. sch. min. Eust. 640, 36 (Suid. I 2, 780?) qui consensus non sine pondere quodam est (Faesi), etsi talis usus exemplum luculentum non habemus (La Roche). sunt vero in Graecis transitiva, quae fiant intr. Krüger § 52, 1; 2. non bene Duentz. ἔτ' ἄγ. 2) a) κ 233 314 366 εἰσαγαγοῦσα, ξ 49 εἰσαγαγών. c. acc. loci Ω 620 Ἴλιον εἰσαγαγών et Ω 719 εἰσάγαγον δώματα corpus Hectoris. δ 43 αὐτοὺς εἰσῆγον δόμον, γ 191 Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους. b) τ 420 εἰσάγαγον βοῦν, ξ 419 ἐν εἰσῆγον (v. l. εἰσάγαγον. εἰσήγαγον). Μ 18 ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες contra murum. Med. h. Ap. 389 ὀργίονας εἰσαγάγοιτο ad se. De tmesi v. s. ἐς I. A.

εἰσ-ᾰνᾰ-βαίνω adscendo, conscendo, cf. La Roche, h. S. 125. Β 514 ρ 101 τ 594 ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα | cf. π 449. Nican. Β 514 τὴν εἰς πρόθεσιν χωριστέον τοῦ ἀναβᾶσα· ἀναστροφὴ γάρ, ε. ὑ. ἀ. Θ 291 ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι |. Σ 68 ἀκτὴν εἰσανέβαινον, cf. v. l. (Aristarchi) Ω 97. h. XIX 11 κορυφὴν - εἰσαναβαίνων |, cf. Ω 700 Πέργαμον. Ζ 74 Ρ 320 Τρῶες ὑπ' Ἀχαιῶν | Ἴλιον εἰσανέβησαν, cf. Ρ 337 (εἰσαναβῆναι), sed aliter in Od. β 172 σ 252 τ 125 Ἴλιον εἰσανέβαινον | Ἀργεῖοι (v. l. εἰς ἀνέβ.) In exitu versus vel ante caesuram.

εἰσ-ᾰν-ᾰγω induco. θ 529 εἴρερον εἰσανάγουσι (γυναῖκα). [Ω 307 οὐρανὸν εἰσανιδών.

εἰσ-ᾰν-εἶδον sursum adspexi, suspexi. Π 252

εἰσ-ᾰν-ειμι (εἶμι) adscendo. Η 423 οὐρανὸν εἰσανιών sol. — **εἰσ-άντα** (Bekk. Am. Dind.) s. εἴσ-αντα (Faesi Bäuml. Kays.) s. εἰς ἄντα (La Roche) ex adverso v. s. ἄντα I.

εἰσ-ᾰφ-ῑκᾰνω et **εἰσ-ᾰφ-ικνέομαι** pervenio in, ad. a) c. acc. loci. Ξ 230 Λῆμνον εἰσαφίκανε. h. Ap. 225 Θήβης εἰσαφίκανες ἕδος. Υ 336 δόμον Αϊδος εἰσαφίκηαι |. Χ 17 Ἴλιον εἰσαφικέσθαι |. telum: μ 84 τόξῳ διστεύσας - σπέος εἰσαφίκοιτο | (v. l. -ηται). Alias in Od. semper b) c. acc. hominis (cf. La Roche, h. S. 125) χ 99 112 πατέρ' εἰσαφίκανεν |. ν 404 ο 38 συβώτην εἰσαφικέσθαι |. μ 40 π 228 υ 188 σφεας εἰσαφίκηται | (v. l. μ 40 εἰς ἀ. π 228 υ 188 -οιτο) χ 415 ψ 66 σφεας εἰσαφίκοιτο | (v. l. -ηται, C. ψ 66 εἰς ἀφίκηται). In exitu versus aut ante caesuram.

εἰσ-βαίνω et **ἐσ-β.** ingredior, inscendo. ι 103 179 471 563 λ 638 μ 146 ο 549 οἳ δ' αἶψ' εἴσβαινον navem conscenderunt, cf. ο 221, v. l. ι 103 ο 221 ἔμβ. ο 549 ἔσβ., quae sola vox εἰς habet ante consonam, cf. Lob. path. el. 1, 57 Am. ad ι 103. Κ 573 ἀπενίζοντο θαλάσσῃ | ἐσβάντες, v. l. ἐμβ. Μ 59 (ἵππος) ἐσβαίη in fossam, Did. ἡ Ζηνοδότειος καὶ Ἀριστοφάνειος καββαίη [καμβαίη V.] De tmesi v. s. ἐς I A B.

εἰσ-εἶδον et **ἐσ-εῖδον** (aor. εἰσεῖδον et εἴσιδον λ 306, εἰσεῖδε(ν) et εἴσιδε(ν), εἰσιδέτην φ 222, -ομεν ι 148, -ον π 356. iterat. ἐσίδεσκεν ψ 94. inf. εἰσιδέειν, ptc. ἐσιδοῦσα. med. ἐσιδέσθην ω 101, (ci. -ηται v. l. ρ 9). Bekk. ἐσϝεῖ. et ubi per metrum potuit ἐσϝι. Nauck, bull. de l'acad. de Pet. VI pro εἴσιδον etc. saepius ἐνιδον s. ἔϝιδον etc. inspexi, aspexi, conspexi. 1) act. a) abs. φ 222 ι 251 h. Ap. 255 341 μ 446 Ξ 153. Τ 15 ἄντην εἰσιδέειν. ζ 230 ψ 157 μείζονα εἰσιδέειν aspectu. b) τι. ω 493 τοὺς σχεδὸν εἴσιδε πάντας, cf. ε 392. λ 582 Τάνταλον εἰσεῖδον, cf. λ 593 306, α 118 ν 197 χ 407 408 Ξ 13 ψ 324 Χ 407. ψ 94 ὄψει μιν ἐνωπαδίως ἐσι., Bekk. La Roche, v. l. ἤισκεν q. cf. sch. V. ἐναργῶς ἄντικρυς περιεργότερον ἀφορῶσα ἐγνώριζεν. ubi ἐγν. additur a sch., oculi intentis aspiciebat, brevi post secum reputan dubitabat. Π 256 εἰσιδέειν φύλοπιν spectar Nauck: ἐίδισκεν. ει additur ptc. cf. Classen, Beob 4, 12 π 356 εἴσιδον νῆα παρερχομένην, cf. v. θ 526. ι 147 κύματα κυλινδόμενα ε. Ξ 15 Ζῆνα ἥμενον ε., cf. Σ 235. 2) medii eadem vis v. s. εἴδω I. ω 101 ἐσιδέσθην Nauck: ἰδέσθην. De tmesi v. s. ἐς I B.

εἴσ-ειμι et **ἔσειμι** (εἶμι) intro. σ 184 οὐ εἴσειμι μετ' ἀνέρας intrabo. Ω 463 Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς ε. in conspectum veniam. ep. 16, πλοῦτος ἔσεισιν affluit. Sunt qui huc refere ptc. praes. med. ἵεμαι Buttm. a. Spr. I 53 χ 470 αὐλιν ἐσιέμεναι properantes (aves), Krüg D. § 38, 3, 1 inf. praes. act. putat, v. s. ἐσίημ cf. La Roche, h. S. 113. De tmesi v. s. ἐς I. (εἰσίθμη).

εἰσ-ελάω ago intro, immitto. Ο 385 ἵππους εἰσελάσαντες. abs. ν 113 ἔνθ' εἰσέλασεν ναῦν. κ 83 ποιμὴν εἰσελάων pecus in stabulum cogens.

εἰσ-ερύω (Bekk. ἐσϝ.) intro traho μ 3 σπέος εἰσερύσαντες sc. νῆα in speluncam, remis ut putat Damm.

εἰσ-έρχομαι (et ἐσέ. pr. ἐσέρχεται, -ονται ν 112, iptv. εἰσέρχεο Χ 56. fut. ἐσελεύσομαι aor. εἰσήλυθον, -εν et εἰσῆλθε(ν), -ον κ 1 ci. εἰσέλθῃσι Θ 522, iptv. εἴσελθε et ἔσελ ρ 275, ἐσέλθετε φ 230, inf. ἐσελθεῖν Μ ptc. εἰσελθών, -οῦσα) introeo, intro, ingredi cf. La Roche, h. S. 113. 1) de hominibus a sol. φ 230, Ι 138 280 Λ [560] Ω 465 477 εἰσελθών, cf. Μ 341 Ζ 354 π 25 εἴσελθε, cf. b) c. acc. loci ρ 275 ἔ. δόμους, cf. κ 112 φ 242. Θ 522 λόχος ε. πόλιν. δ 338 ρ 129 ἤλυθεν εὐνήν. Β 798 μάχας εἰσήλυθον, Γ 184 Φρυγίην Δ 376 Μυκήνας Π 254 κλι Χ 56 τεῖχος Λ 34 πύλας κ. τείχεα. c) c. loci. ν 112 κείνῃ ἐ. Ξ 169 h. Ven, 60 ἔν εἰσελθοῦσα, cf. Ζ 318. d) δ 802 ἐς θάλ δ' εἰσῆλθε. Ζ 365 οἰκόνδ' ἐσελεύσομαι, οἰκόνδε ἐλεύ. quem hiatum recepit La Ro cf. app., defendunt Kayser et Ahrens hiat. H 22, cf. α 88 Ἰθάκην δὲ ἐλεύσομαι, v. l. ἐπει διελεύ. ἐσελεύ. ρ 52 ἀγορὴν δὲ ἐλεύ. v. l. ἐσελ. 2) de rebus Β [321] πέλωρα εἰσ ἑκατόμβας. ο 407 πείνη οὔ ποτε δῆμον χεται, et c. acc. personae Ρ 157 μένος ἐσέρχεται subit. De tmesi v. s. ἐς I A.

εἴση (ap. Dorienses ἔισσος Ahrens, Di 66, cf. Curt. Et. 569. Ahrens, Ztft. f. A. 1836 p. 817 s. (ut ἀμφιέλισσα) ad radic (ϝλικ ϝελικ) refert, unde ἔισσα (κj) fluxeri πρόφρασσα sim. audaci coniectura, sed bene explicet usum, cf. Buttm. a Spr. § 10 Kühner § 148 A. 4. Grashof, Fuhrw. 28 ἔοικε, ἔισκω. Ameis ad ε 175) iustus, factus, bonus, Hes. εἶσον (Doed. Bernh. ἀγαθόν. Doed. lect. hom. sp. II 5, Gl. 42 Lindemann, not. hom. III Zittau 1835 p. 7. δέσθαι ἰδεῖν, skr. vid: probabilis, aequ nus, obloquitur illi Brieger, Phil. 26, 194. rum errore (sch. B. 175 πλεονασμός ἐστι οὐ διαίρεσις, cf. Eust. 108, 12 Ath. 1, 1 nodoti?) ἐπεκτείνας εἴρηκε εἴσην) pot ut ἔισσα abiret in| εἴση pl. εἴσαι ε 175

st vero v. l. σσ pro σ e. c. L. γ 180 ξ 178, L. ε 175, LN. γ 431 δ 358, N. δ 578, L. ϑ 98 ι. λ 185 337, LR. λ 508, L. ξ 178 ο 280 h. Ap. 59. Curt. Et. 569, cf. Savelsb. dig. 11 Duentz. d γ 189 digammo ἴσος i. e. ϝίσος praemissam utat voc. ε, Bekk. ἐϝίσας et ἔϝισαι, cf. Pott ¹, 123 272 Benf. 2, 222, alii ϝ abisse in ε, uamquam ϝ vix ita mutatur ante ι neque apte xplicatur usus, nam hi vertunt: par, aequalis, ariisque modis efficere conantur ut sit: iustus. uentz. ad γ 180: ἐσθλός zutreffend, cf. Heyne d Α 468. In exitu versus praeter Ι 225, post ıbst. 1) Α 306 Β 671 Ε 62 Θ 217 225 Λ 8 29 Ψ 162 γ 180 δ 358 η 43 νῆας ἐίσας |, ε 175 271 νῆες ἐῖσαι | Ο 729 γ 10 431 λ 508 ο 280 Ap. 489 νηὸς ἐίσης | (v. l. γ 10 ἰούσης). δ 578 ;υσὶν ἐίσῃς (v. l. νηὸς ἐίσης). naves bonae bene factae, Heyne ad Α 468 multi cum Ap. , 27 τὰς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἴσως πλεούσας, sch. ABL. Ε 62 Naegelsb. Duentz. N. J. f. h. 69, 606 E. Meyer, epith. orn. Eutin 1837 21 paraphr. sch. min. sch. ed. Bachm. Hes. οτοίχους, La Roche et Bothe ad Α 306 Schuer, Ztft. f. Gr. 14, 451: symmetrisch, Eust. 8, 11 ἢ πορευτικὰς ἢ ταχέας παρὰ τὸ ἰέναι. Ν 405 ἀσπίδι πάντοσ' ἐίσῃ. Γ 347 356 Ε 300 250 Δ 61 434 Ν 157 160 803 Ρ 7 43 517 Υ 274 818 ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην, cf. Μ 294 Φ 581 omni parte iustum i. e. bene et aequabiliter congrue factum, non orbiculatum (Meyer l. l. 20) v. s. ἀσπίς ab init., paraphr. περιφερῆ, κλοτερῆ, πανταχόσε ἴσης etc. Etiam Grasf l. l. πάντοσε ἴ. probat. Doederl. Gl. 425 ντοσε ad verbum rettulit, cui iam respondit entz. 3) Α 468 602 Β 431 Δ 48 Η 320 Ο 95 56 Ω 69 π 479 τ 425 δαιτὸς ἐίσης |, cf. 225 ϑ 98. λ 185 δαῖτας ἐίσας. est cena iusta, alem esse decet, ἐσθλή μενοεικής Doederl. . 425 lect. hom. II p. 5, Grashof l. l. Heyne Α 468, quamquam idem dubitat ad Δ 48. entzer ad Α 468 ἐσθλῆς, Ernesti, Ath. 1, 12 ίσθη Ζηνόδοτος δαῖτα ἐίσην τὴν ἀγαθὴν σθαι. sch. BM. ad Ω 69 τῆς ὀφειλούσης δεούσης. multi cum sch. BLV. Α 468 τῆς οίως πᾶσιν ἐπιγενομένης ἢ τῆς μεριζομέ. Hes. ἐπ ἴσου πᾶσι μεριζομένης, cf. E. M. , 34 352, 5 Ap. 64, 32. paraphr. ἰσομοίρου. the ad Α 306 Voss krit. Bl. 1, 207, Duentz. J. f. Ph. 69, 606 E. Meyer l. l. Ameis ad 468 (an dem alle gleichen Anteil haben), La che et Naegelsb. ib. (gebürenden Anteil) quamm Iovis certe cena (Δ 48 Ω 69) non distribatur neque in ceteris cenis partes aequales solebant neque talis distributio tam mania esse potuit ut poëtae satis apta esset. Β 765 ἵππους σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐίσας ndum dorsum ad amussim quales esse decedecebat autem non solum singulas esse tes atque dorso leviter inflexo, sed etiam nque pari esse corporis magnitudine. hoc terius solum ad ἴσος non recte refertur sch. τοῖς νώτοις ὁμοίας, Eust. 341, 29 ἄμφω τὸν νῶτον ὡς σταφύλῃ τοιαύτῃ μετρεῖι, quibus sch. ed. Bachm. bene addit στ. ὁ λοξικῷ διαβήτῃ ὃς ἅμα πλάτος κ. ὕψος ει. La Roche: mit nicht eingebogenem ken, quamquam equorum dorsum semper ulum inflectitur. Doederl. Gl. 425 ἐίσας pro esse putat, a poëta serioris aevi enim comtam esse hanc partem Il., similiter Grashof qui ἐπινώτια ἴσας scribendum fuisse dici.

5) Translate in Od. tantum λ 337 ξ 178 σ 249 φρένας ἔνδον ἐίσας, Hes. εὐκράτους ἀγαθάς, Nitzsch Ameis: tüchtig. Non recte sch. H. λ 337 ὁμοίας τοῖς σωματικοῖς πλεονεκτήμασι, cf. sch. BQ. σ 249, sch. V. melius addit: καὶ ὀρθὰς καὶ δικαίας. Doed. „mentem, quae intus est". 6) Grashof l. l. Ψ 736 836 ἀέθλι' ἔϊσ' proposuit non curans caesuram post quartum trochaeum neque veritus neutrum medio in versu legere adiectivi, cuius fem. in exitu est.

εἰσ-ίθμη (εἶμι) introitus, Ap. 65, 2 εἴσοδος, cf. Hes. Suid. I 2, 787. ζ 264 λεπτὴ ε. sc. est urbis sch. BHQ. βαρύνεται ὡς στάθμη. Ἀριστοφάνης δὲ σὺν τῷ σ γράφει ἴσθμη παρὰ τὸν ἰσθμόν, et sic AH. cf. Lob. par. 393 395, 7.

ἐίσκω (ἴσκω Lob. path. el. 1, 57. Curt. Et. p. 610 ἔ-οικα, ϝικ. Christ. 247 skr. vêks-aj-ê, ϝεϝίσκειν erkennen. Doederl. Gl. 420 εἴδεσθαι, εἰδίσκειν, εἴσκειν s. ἴ., quem dubitans sequitur Ebel, Kuhn 4, 165 ϝίδ-σκω, ϝίσκω et ϝεϝί. recte ut videtur Hoffm. qu. h. § 150 a vocali ordiri vocem statuit, ἐj. s. ἐϝ. non jἐj. s. ϝεϝ.) pr. ἐίσκω, -εις, -ει ν 362, -ομεν (Bekk. ϝεϝ.), (v. l. -ουσ' δ 279). ipf. ἤισκε δ 247 (Bekk. ηϝι.), -ομεν Φ 332 (Bekk. ϝηϝί.) et ἐίσκομεν ι 321. 1) similem reddo, δ 247 ἄλλῳ δ' αὐτὸν (v. l. αὐτὸν) φωτὶ - ἤ., sch. ἑαυτὸν ὡμοιοῦτο. ν 313 σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐίσκεις. 2) similem puto, comparo E. M. 318, 9 ὁμοιῶ. Γ 197 ἀρνειῷ μιν ἐίσκω, cf. Ε 181 Τυδεΐδῃ μιν - πάντα, Ω 371 σε πατρί, ζ 152 Ἀρτέμιδί σε - εἶδος - ἄγχιστα, ϑ 159 σε δαήμονι φωτί. ν 362 τάδε νυκτὶ ἐ. π 187 τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις, cf. h. Ven. 109. ψ 94 ὄψει μιν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκε, sch. HQ. ἔνιοι ἤισκεν ἀντὶ τοῦ ὡμοίου τῇ ὄψει τοῦ Ὀδ., Duentz. Am. quamquam ἐνω. non bene refertur ad ἤ. 3) puto, conicio, εἰκότως νομίζω, quia similia comparantur, Suid. I 2, 788 εἰκάζω. ι 321 τὸ ἐ. ὅσσόν θ' ἱστόν. Φ 332 ἄντα σέθεν Ξάνθον ἤ. εἶναι. Ν 446 ἦ ἄρα δή τι ἐίσκομεν ἄξιον εἶναι; putamus compensationem esse. i. e. tu et ego. λ 363 τὸ μὲν οὔ τί σ' ἐίσκομεν ἠπεροπῆα ἔμεν. δ 148 ὡς σὺ ἐίσκεις.

εἰσ-νοέω animadverto. λ 572 Ὠρίωνα εἰσενόησα, cf. λ 601. Ω 700 πατέρ' εἰσενόησεν | ἑστεῶτα, cf. h. Merc. 218 ἴχνια. De tmesi v. s. ἐς I A.

εἴσ-οδος introitus Suid. I 2, 790 εἰσφορά. κ 90 ἀραιὴ εἴσοδός ἐστιν sc. λιμένος.

εἰσ-οιχνέω introeo (La Roche h. S. 113.) ι 120 μιν (νῆσον) εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται. Hes. εἰσπορεύονται. ζ 157 χορὸν εἰσοιχνεῦσαν puellam. — **εἰσόκε(ν)**, Bekk. εἰς ὅ κε(ν) usque dum, donec, quoad, cf. s. ἐς II C d β.

εἰσ-οπίσω in posterum. h. V. 104 ποίει ε. θαλερὸν γόνον.

εἰσ-οράω (et ἐσορ. pr. act. ἐσορόωσι(ν) Μ 312 ϑ 173 ο 520 ν 166. opt. -όῳτε ϑ 341. ptc. -όων, -όωσα, -όωντι, -οώσῃ ψ 239, -όωντα, -όωσαν δ 142. pl. -όωντες, -όωσαι, -όωσι ϑ 327, -όωντας, med. 2 p. pl. -άασθε Ψ 495. inf. -άασθαι. ipf. -όωντο Ψ 448, rarius act. praes. ptc. ἐσορῶν, -ῶσα ψ 303, -ῶντι ε 272. inf. -ᾶν π 29. fut. ἐσόψομαι Ε 212, -εται Ω 206) 1) act. intueor, adspicio. saepe in exitu versus ptc. legitur, ut augeatur pondus orationis. a) Ι 229 Ω 23 ι 321 λ 363 ν 311 h. Ap. 204 εἰσορόωντες | cf. Δ 9 Ε 418, Λ 73 τ 537, ψ 239, Ο 456 Ρ 687, Ψ 464. b) saepe cum admirationis quadam significatione Γ 342 Δ 79 θάμβος δ' ἔχεν

εἰσορόωντας | Τρῶας, cf. Ω 482, γ 123 δ 75 ζ 161 ϑ 384 ξ 214 (Ameis app.), δ 142, π 277 h. Cer. 95. ϑ 341 εἰσορόωντε. τί, Δ 4 Τρώων πόλιν εἰσορόωντες | cf. Θ 52 Λ [82]. ϑ 327 τέχνας εἰσ. Ε 183 ἵππους εἰσορόων, Λ 600 ε. πόνον ἰωκά τε, Χ 321 ε. χρόα, Ω 632 ε. ὄψιν. ε 272 πληιάδας ἔ. π 29 μνηστήρων ἐσορᾶν ὅμιλον, cf. ψ 303. τινά, Η 214 τὸν ἐγήϑεον εἰσορόωντες |, cf. Ν 88. Ν 478 Ἀσκάλαφον ἐσορῶν, cf. Ν 490. ω 319 πατέρ' εἰσορόωντι |. φ 393 εἰσορόων Ὀδυσῆα, cf. h. Ap. 154. honoris causa η 71 μιν ϑεὸν ὣς εἰσορόωντες |, cf. Μ 312, ϑ 173 υ 166. ο 520 τὸν ἶσα ϑεῷ εἰσορόωσι. Κ 123 ἐμὲ εἰσορόων respiciens. sch. A. εἰς ἐμὲ ἀποβλέπων. Additur ptc. π 26 σε εἰσορόων ἔνδον ἐόντα. 2) Med. forma non re differt ab act. Absol. inf. Ξ 345 ὀξύτατον εἰσοράασϑαι, aspectu. γ 246 μοι ἰνδάλλεται ε. | cf. ι 324 κ 396 ω 252. τί, h. Ap. 264 εἰσοράασϑαι | ἅρματα. Ψ 448 εἰσορόωντο | ἵππους, cf. Ψ 495. fut. conspicio, erblicke: Ω 206 εἴ σ' αἱρήσει κ. ἐσόψεται ὀφϑαλμοῖσιν |. Ε 212 ἐσόψομαι ὀφϑαλμοῖσι πατρίδα. Formae ‿‿–‿ in exitu versus, praeter Ε 418 Ν 88 ϑ 327 341.

εἴσος v. s. ἐίση.

εἰσ-πέτομαι involo, volo intra, c. acc. loci aor. 2 Φ 494 ὑπ' ἴρηκος εἰσέπτατο πέτρην.

εἴσω et **ἔσω** Ω 155 184 199 et in Od. (ἐν-σω, ut πρό-σω E. M. 306, 8 350, 9 Curt. Et. 425. 1) adv. intro, introrsum Ap. 65, 5 τοπικῶς, c. verbis motum significantibus. rarius in Il., saepius in Od. Cf. Lehrs, Ar. 134. π 41 ρ 30 256 ε. ἴεν, cf. σ 110. η 50 ἔ. κίε. η 6 ἔσφερον ε. Φ 117 ε. | δῦ ξίφος, cf. Π 340. Μ 459 πέσε ε. |. Φ 246 ε. πᾶσ' ἐριποῦσα. Σ 282 ε. ἐφορμηϑῆναι. χ 187 ἔρυσαν ε. | τ 4 κατϑέμεν ε. | σ 49 ἔ. μίσγεσϑαι. κ 91 ε. ἔχον νέας, sch. H. (Aristonici?) ἀντὶ τοῦ εἰσεῖχον, ὡς μὴ συγχεῖσϑαι τὸ ἔνδον· τὸ δὲ ἔχον ἀντὶ τοῦ ἤλαυνον, Lehrs Ar. 134. Η 270 ε. δ' ἀσπίδ' ἔαξε perrupit, σ 96 ὀστέα δ' ε. | ἔϑλασεν, Ν 553 ε. ἐπιγράψαι χρόα, non recte sch. V. τὸν εἴσω χρόα, sed: introrsum irrumpentes perstringere. δ 775 ἐπαγγείλῃσι καὶ ε. | γ 427 εἴπατε δ' ε. | cf. φ 229. η 13 ε. δόρπον ἐκόσμει, Ameis: besorgte hinein cf. app. Ariston. [ἡ δ.] διὰ τὴν διαφορὰν τοῦ εἴσω πρὸς τὸ ἔνδον, Lehrs Ar. 134. aliter l. Seg. 91, 31 ἔνδον Apoll. adv. p. 609, 19 619, 12 Duentz. ad γ 427 „gleich ἔνδον wie η 13 σ 96 φ 229 Ν 553". 2) praep. de loco, cum nominibus rerum quae sensibus, non mente tantum (cf. Ω 199) percipiuntur; ut proprie εἰς. Saepe in Il. rarius in Od., c. verbis motum significantibus. intra, in, a) c. acc. cui potissimum α) postponitur. Ariston. ad Φ 125 ἡ δ. ὅ. τὸ εἴσω ἰσοδυναμεῖ τῷ εἰς, cf. Friedl. Ariston. p. 28 Suid. I 2, 791 Ap. 65, 6 Eust. 51, 37. Α 71 νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον ε. |, cf. Σ 58 439 (νηυσὶν ἐπιπροέηκα) τ 182 (ἐν νήεσσι ᾤχετο) 193 in agrum Troianum', non in urbem ut Ρ 159 ἐρυσαίμεϑα Ἴ. ε. cf. Ρ 163 ἀγοίμεϑα Ω 145 ἄγγειλον. Γ 322 Η 131 δῦναι δόμον Ἄιδος ε. |, cf. Λ 263 h. Ven. 154, Ξ 457 (κατίμεν) Ω 246 (βαίην) ι 524 (πέμψαι) λ 150 627 (ἔβη Tiresias et Hercules) ψ 252 (κατέβην Ulixes vivus), omissa voce δ. Ζ 284 κατελϑόντ' Ἄιδος ε. |, cf. Ζ 422 (κίον) Χ 425 (κατοίσεται). Σ 60 441 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήιον ε. | ω 214 ἔλϑετ' - δόμον ε. | Λ 683 ἠλασάμεσϑα Πύλον Νηλήιον ε. |, ο 40 ὀτρῦναι πόλιν ε. |. Θ [549] φέρον οὐρανὸν ε. |, cf. Π 364 (ἔρχεται) Λ 44 (λάμπε) Δ 460 Ζ 10 πέρησε ὀστέον ε. | αἰχμή. λ 579 δέρτρον ἔ. δύνοντες. h. Merc. 237 σπάργαν' ἔ. κατέδυνε. h. Merc. 6 ἄντρον ἔσω ναίουσα codd. quo solo loco verbum motum non significat, Herm. δύνουσα pro ναί., Baum. ἄντρου, cf. Lehrs Ar. 136. β) ante acc. Φ 125 οἴσει ε. ἁλὸς - κόλπον Ariston. ἀντὶ τοῦ εἰς ἁλός h. Merc. 40 ε. κίε δῶμα quo solo loco verbum interponitur. Ω 155 184 ἀγάγῃσιν ἔ. κλισίην. Ω 199 ἴεν[illegible] ἔ. στρατόν. ψ 24 νέεσϑαι ἔ. μέγαρον. b) c. gen. η 135 ἐβήσετο δώματος ε. | ϑ 290 ε. δώματος ᾔει. — Solet εἴσω in sexto pede esse, [illegible] in primo Η 270 Σ 282 Φ 246, in secundo κ 91 in quarto ϑ 290 η 13. posterior syllaba hab[illegible] arsin Φ 125 h. Merc. 40, corripitur Ν 553, π 41 ρ 30 256, Π 340.

εἰσ-ωπός (ὤψ) qui rem a fronte habet, re[illegible] oculos obvertit. Ο 653 εἰσωποὶ δ' ἐγένοντ[illegible] νεῶν, Suid. I 2, 792 ἀντιπρόσωποι, Hes. κατὰ πρόσωπον ἔχον τὰς ναῦς (melius quam Ap. 65 9 εἴσω τῆς ἐπιφανείας). recte Eust. 1036, 3 ο[illegible] Ἀχαιοὶ δηλαδή, ἀντὶ τοῦ ὑποστείλαντες ἑαυ[illegible] τοὺς ὑπὸ τὰς νῆας τὰς πλησίον τοῦ τείχου[illegible] ἢ ἐν ὄψει ἔχοντες διὰ τὴν ἧτταν τὰς πρὸς τ[illegible] τείχει νῆας, ἃς εἶχον κατὰ νώτου πρὸ τούτου[illegible] cf. sch. BL. AD. paraphr., opp. enim τοί i. [illegible] Troiani, La Roche, Wentzel qua vi posuit [illegible] verba in ϑω 21 Bäuml. Ztft. f. A. W. 1850 p. 1[illegible] Spitzn. h. l. Damm s. v. sed Heyne: num Achi[illegible] an Troiani? sch. BL. οἱ δὲ ὅτι ὑποχωρησά[illegible] των τῶν Ἑλλήνων ἐν ἀπόψει γέγονε τὸ πλῆϑος τῶν νεῶν τοῖς Τρωσίν, Duentz. h. l. cf. [illegible] Abhandl. 78 Kuhn 13, 5, Faesi: „unmittelb[illegible] vor sich" caput rei de suo addens. Cum i[illegible] Ο 416 ad naves perventum sit, est cur dubite[illegible] de toto loco (cf. Giseke, h. F. 229), quem Koech[illegible] (H. carm.) ad Iovis errorem rettulit atque p[illegible] Ο 366 collocavit. W. Ribbeck N. J. f. Ph. [illegible] 94 ad pugnam de navibus commissam refer[illegible] longe alium ordinem versuum effecit. Non re[illegible] Doederl. 841 εἰσωποί ad solos Peripheticae soci[illegible] rettulit.

εἴτε s. εἴ τε sive, v. s. εἰ VI 6. 7.

ἐκ et **ἐξ** (Hartung, part. 2, 81 comparat et οὐκ, atque cum Jaekelio J. J. f. Ph. 26, s. ahd. us etc. de quo dubitat Curtius. Benf. 279 e skr. va vel potius ava fieri va-his auss[illegible] halb i. e. avabhis, esse enim instrum., elisa v[illegible] cali i fieri ἐϝεχς, ἐϝεξ et contractione ἐξ, de[illegible] que ἐκ. Etiam Pott 2, 65 ἐξ primarium put[illegible] fierique ἐκ ob consonarum ingratam collision[illegible] ἐξ vero fieri e skr. va-his omissione digamm[illegible] cf. Bopp vergl. Gr. 3, 492. Utrumque improb[illegible] Curtius, E. 583 b, esse ἐκ primarium comp[illegible] rique ksl. izŭ, lit. isz aus). Adv. et praep. c. g[illegible] ex. de iis quae quid continuerunt, sed m[illegible] facto desierunt continere. Adv. 1) Α 436 ο 4[illegible] ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, paraphr. ἐξέβαλον. Α 4[illegible] ο 499 h. Ap. 505 ἐκ δὲ - βαῖνον, Α 438 ἐκ ἑκατόμβην βῆσαν e navi, cf. γ 11 δ 785, ι 1[illegible] 547 μ 6. Γ 113 ἐκ δ' ἔβαν e curribus. Β [illegible] Θ 58 ἐκ δ' ἔσσυτο λαός, cf. Ι 80. Σ 29 ἐκ ϑύραζε | ἔ. δράμον. Μ 145 ἐκ δὲ τὼ ἀίξαν[illegible] η 283 ἐκ δ' ἔπεσον e fluvio exiens. [illegible] Φ 180 ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι | χύντο χαμαὶ χολά[illegible] Ε 859 ἐκ δὲ δορυ | σπάσεν, cf. Μ 395 Ν 1[illegible] Ν 655 Φ 119 ἐκ δ' αἷμα ῥέεν, cf. γ 455 ι 2[illegible] γ 456 ἐκ μηρί' ἔταμνον. Υ 470 ἐκ δέ οἱ ἧπ[illegible] ὄλισϑεν. Ψ 353 ἐκ δὲ κλῆρος ϑόρε, cf. κ [illegible] h. Ap. 119. Γ 325 ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, κ[illegible] ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν, cf. v. l. Α[illegible]

216. κ 390 ἐκ δ' ἔλασεν. μ 422 ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε. Ξ 494 ἐκ δ' ὦσε γλήνην, cf. P 617. Π 348 ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες. M 28 ἐκ δ' ἄρα πέμπεν. δ 301 ἐκ δὲ ξείνους ἄγε, cf. T 118 245, ξ 264 ρ 433, χ 474. γ 406 δ 403 ἐκ δ' ἐλθών. Ω 266 ἐκ μὲν ἄειραν, cf. ν 120. Ω 270 ἐκ δ' ἔφερον, cf. φ 178 183. ν 96 ἐκ δὲ βοείην θῆκε. ψ 370 ω 501 ἐκ δ' ἤιον, cf. ω 492. τ 15 φ 380 ἐκ δὲ καλεσσάμενος. φ 56 ἐκ δ' ἥρεε τόξον, cf. Δ 116. E 317 346 ρ 236 ἐκ θυμὸν ἕλοιτο, cf. Λ 381 M 150 ν 62 λ 20 ἐκ δὲ τὰ μῆλα | εἱλόμεθ', cf. μ 123 h. Ap. 489. Δ 531 ἐκ δ' αἴνυτο θυμόν. T 27 ἐκ δ' αἰὼν πέφαται. Λ 369 ἐκ δ' ἕλον e praeda, cf. Λ 696. Ψ 856 ἐκ δὲ δῆσε. E superioribus suppletur verbum: Σ 480 ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα et Ω 233 s. ἐκ δὲ - τρίποδας, ἐκ δὲ δέπας. In toto hoc genere ἐκ ante δ' vel δέ est, ante alia vocabula non fere est nisi (Γ 325 γ 456 κ 47 μ 123, E 317 346 ρ 236 Λ 381 M 150 ν 62) in quarta thesi, sed γ 455 est in arsi secunda, Ω 266 ante μέν in prima, cf. δ 376 ξ 341, ante γάρ ο 318 ω 265 324 σ 231 Π 403 I 375 2) Ad tmesin fere redeunt: μ 422 ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε. h. XIX 35 ἐκ δ' ἐτέλεσσε, cf. Δ 161. ἐξ satis (cf. s. 3) raro pro adv. est: E 161 ἐξ αὐχένα ἄξῃ, cf. Λ 175 P 63, sch. V. E 161 ἔμφασιν διακοπῆς ἔχει. Λ 362 Y 449 ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, paraphr. ἐξέφυγες. H 360 M 234 ἐξ ἄρα τοι - φρένας ὤλεσαν. Atque sic ἐκ etiam ante τοι et τε est: A 204 233 B 257 β 187 ρ 229 σ 82 τ 167 h. Ap. 261 ἔκ τοι ἐρέω, cf. δ 376, ο 318 ω 265 324, h. VII 30 ἔκ ποτ' ἐρεῖ. [Θ 557] Π 299 ἔκ τ' ἔφανεν. I 671 κ 63 109 ἔκ τ' ἐρέοντο. K 308 320 395 ἔκ τε πυθέσθαι. Σ 586 ἔκ τ' ἐλέοντο. A 361 Γ 398 E 372 Z 253 406 485 H 108 Ξ 218 232 297 O 552 Σ 384 423 T 7 Φ 356 Ω 127 286 β 302 374 δ 311 610 ε 181 ζ 254 η 330 θ 194 291 κ 280 319 λ 247 ξ 52 ο 124 530 π 417 ρ 215 σ 78 163 τ 90 402 φ 84 167 248 287 ψ 96 h. Ven. 144 176 ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν verbum dixit atque (totum) effatus est, pendet enim acc. ἔπος ab utroque verbo, cf. Naegelsb. A 361 Am. β 302. paraphr. τὸν λόγον εἶπε καὶ τὰ μέρη τοῦ λόγου διεξῆλθε. Non recte Hes. καὶ ἔλεγεν· ἐπείθετο, semper ante orationem rectam (cf. ρ 215). δ 278 ἐκ δ' ὀνομακλήδην (ὀνόμαζες). Z 415 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν, paraphr. ἐξεπόρθησε. Z 471 ἐκ δ' ἐγέλασσε. κ 179 ἐκ δὲ καλυψάμενοι. η 220 ἐκ δέ με πάντων | ληθάνει, N 394 ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας, cf. La Roche h. S. 25. ε 231 ἐκ γάρ με πλήσσουσι, cf. Π 403. I 375 ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε. ξ 341 ἐκ μέν με - ἔδυσαν. v. l. λ 3 ἐκ δ' - τιθέμεσθα, ψ 201 ἐκ δ' ἐτάνυσσ' pro ἐν, σ 28 δ' ἐκ πάντας ὀδόντας | ἐξελάσαιμι pro δέ κε. = 3) Translate: Π 388 ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, paraphr. ἐξελάσωσι τὸ δίκαιον. A 469 B 432 H 323 I 92 222 Ψ 57 Ω 628 α 150 γ 67 473 δ 68 θ 72 485 μ 308 454 ο 143 303 501 π 55 480 ρ 99 ω 489 h. Ap. 513 ἐξ ἔρον ἕντο, cf. N 638 Ω 227 h. Ap. 499, exemerunt, deposuerunt, Hes. ἐξήνεγκαν τὸν ἔρωτα τουτέστιν τὴν ἐπιθυμίαν ἐπλήρωσαν. II Additur gen. qui non tam a praep. pendet, quam a verbo composito: A 346 ἐκ δ' ἄγαγεν κλισίης. A 439 ἐκ δὲ Χρυσηὶς νηὸς βῆ. cf. γ 12. π 165 ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο, K 140 121 π 343 φ 190 Γ 367 ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠίχθη παλάμηφι. E 264 ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων. E 694 ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ - ὦσε. H 182 ἐκ δ' ἔθορεν κλῆρος κυνέης, cf. O 573. Λ 109 ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων. Δ 529 ἐκ δ' ἔγχος | ἐσπάσατο στέρνοιο. [γ 493] ο 146 191 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο κ. αἰθούσης, cf. Ω 323. ω 417 ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον. κ 559 ἐκ δέ οἱ αὐχὴν ἀστραγάλων ἐάγη, cf. λ 64. In his semper δέ aut δ' post ἐκ est, sed aliter: Λ 175 P 63 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε ubi gen. possess. est (paraphr. ταύτης τὸν αὐχένα συνέτριψε), ut Φ 112 ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται, Σ 311 ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο (paraphr. τὴν φρόνησιν αὐτῶν ἀφείλετο), I 377 ἐκ γάρ εὖ φρένας εἵλετο, v. ἐ. et οἱ cf. La Roche et Spitzner h. l., Spitzn. Bäuml. Düntz. γάρ εὖ. De loco est gen. rursus: ζ 140 ἐκ δέος εἵλετο γυίων. κ 363 μοι ἐκ κάματον - εἵλετο γυίων. π 13 ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον. Λ 148 ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον. Π 781 ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἐρύσσαν. ζ 167 ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης praeter morem ἐκ postponitur verbo, quare praep. statuenda videtur. III Praep. c. gen.: ex, cf. Giseke, allm. Entsteh. 41. Quando substantivo postponitur accentus non solet excitari, nisi in fine versus et ante interpunctionem (Lehrs, qu. ep. 98) κακῶν ἔξ Ξ 472, θεῶν ἔξ ρ 518, quamquam non sibi constant edd. (cf. Spitzn. Z 100 Ψ 477 Hoffm. h. Unt. II 1 p. 11 n.) atque etiam ε 335 θεῶν ἔξ ἔμμορε τιμῆς editur et E 865 καύματος ἔξ ἀνέμοιο ὀρνυμένοιο ut sit ἐκ καύματος (cf. I 641). A) De iis quae quid totum ab omni parte cinxerunt et continuerunt, sed motu facto desierunt continere. a) De terris et urbibus. Γ 49 ἀνῆγες | ἐξ ἀπίης γαίης, η 25 ἱκάνω ἐξ ἀ. γ. π 18 ἐλθόντ' ἐξ ἀ. γ., κ 303 ἐκ γαίης ἐρύσας, cf. ζ 167 s. II extr. A 269 ἐκ Πύλου ἐλθών |, τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. β 326 ἐκ Πύλου ἄξει, δ 633 νεῖτ' ἐκ Π., ο 42 ἐκ Π. εἰλήλουθας, cf. π 131 ω 152. Z 529 ἐκ Τροίης ἐλάσαντες, N 233 νοστήσειεν, cf. α 327, Ξ 505 νεώμεθα, N 367 ἀπωσέμεν, κ 40 ἄγεται, κ 332 ἀνιόντα, σ 260 ἀπονέεσθαι. E 645 ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, Z 188 κρίνας. B 877 ἦρχεν Λυκίων τηλόθεν ἐκ Λ. I 253 439 Λ 766 ἐκ Φθίης πέμπεν. P 350 ἐκ Παιονίης εἰληλούθει, cf. Y 485 γ 81 E 44 Ψ 85, N 301 (θωρήσσεσθον). H 363 ἀγόμην ἐξ Ἄργεος, ο 224 (φεύγων). N 793 ἐξ Ἀσκανίης ἦλθον, cf. Φ 46. B 863 ἦγε τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης. Σ 207 ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται, | τηλόθεν ἐκ νήσου, κ 72 ἔρρ' ἐκ νήσου. B 557 ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν, cf. B 654 λ 323 509 δ 175 B 748. π 396 ἐκ Δουλιχίου ἡγεῖτο. H 467 ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν. Λ 625 ἀρετ' ἐκ Τενέδοιο. h. Ap. 470 ἐπεπλέομεν λαῖτμα | εἰς Πύλον ἐκ Κρήτης. ξ 182 ὄληται ἐξ Ἰθάκης, φ 18 ἐξ Ἰ. ἄειραν, ψ 176 ἐξ Ἰ. ἰών. Θ 505 ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε, cf. Θ 545. I 330 τάων ἐκ πασέων ἐξελόμην i. e. πολίων. I 544 πολλῶν ἐκ πολίων ἀγείρας. ι 41 ἐκ πόλιος λαβόντες. ω 205 ἐκ πόλιος κατέβαν. Σ 210 κρίνονται Ἄρηι | ἄστεος ἐκ σφετέρου. B 690 ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο, cf. K 266. P 611 ἐκ Λύκτου ἕπετο. λ 290 ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε, cf. ο 236. B 230 οἴσει ἐξ Ἰλίου (Bekk. ἐκ). B 659 ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης, cf. O 531. α 259 ἐξ Ἐ. ἀνιόντα. B 849 ἄγε τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, cf. Π 288. B 857 ἦρχον | τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης. Δ 202 ἕποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο. Θ 304 ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη. Γ 239 ἑσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς, cf. Γ 443 ἔπλεον. N 17 ἐξ ὄρεος κατεβήσετο. Π 392 ῥέουσαι | ἐξ ὀρέων. P 743 ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος. Ω 663 ἀξέμεν ἐξ

ὄρεος. ο 175 τ 538 ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, cf. χ 303. Υ 91 φόβησεν | ἐξ Ἴδης, Ο 255 ἐξ Ἴδης προέηκε, Λ 112 ἐξ Ἰ. ἄγαγεν. Ξ 229 ἐξ Ἀθόω ἐβήσετο. Β 744 ἐκ Πηλίου ὦσε. Β 88 πέτρης ἐκ γλαφυρῆς ἐρχομενάων. ρ 210 ῥέεν ὑψόθεν ἐκ πέτρης. υ 21 ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο. Ξ 416 γίγνεται ὀδμὴ | ἐξ αὐτῆς i. e. δρυός. τ 537 πυρὸν ἔδουσιν | ἐξ ὕδατος. Π 408 ἐκ πόντοιο (ἕλκε). δ 436 ἐκ πόντου ἔνεικε, cf. ι 285 486. ε 56 ἐκ πόντου βάς. ε 446 φεύγων ἐκ πόντοιο. h. Ap. 459 ἐκ πόντοιο ἔλθωσιν. Η 422 ἐξ Ὠκεανοῖο εἰςσαινών, cf. τ 434. Φ 196 ἐξ οὗ νάουσιν. ε 422 ἐπισσεύῃ ἐξ ἁλός, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐν θαλάσσῃ ὢν λέγει ἐξ ἁλός. Aristarchus εἰν ἁλί cf. sch. H. Ν 15 ἐξ ἁλὸς ἰών, cf. Φ 335 δ 401. h. Ap. 506 ἐκ δ' ἅλος ἐρύσαντο. Ν 44 ἐξ ἁλὸς ἐλθών, cf. Υ 14 δ 448 450 ω 47 55. λ 134 θάνατος ἐξ ἁλὸς ἐλεύσεται, Ap. 70, 1 ἐκ τῆς ἁλός, cf. ψ 281, quamquam propter adi. ἀβληχρός Homerus non putandus est statuisse Ulixem necatum per filium navi in Ithacam venientem. Ptolemaeus Ascalonita (sch. H. Q, λ 134. E. M. 346, 45 q. corr. Lob. path. el. 1, 546 n.) ἔξω τῆς ἁλός interpretabatur, (Hes. ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ ἔξω τῆς θαλάσσης) atque item Nitzsch, sed cum verbo veniendi ἐξ non est „extra“ et vix erat quod qui in Ithaca degeret, sic diceretur extra mare moriturus esse, Eust. 1675, 43 ἐξ ἁλὸς ἢ ἔξαλος (sch. HQ. ὡς ἔκβιος, οἷον ἠπειρωτικὸς καὶ οὐ θαλάσσιος) cf. 1676, 53 1948, 20 La Roche h. l. ξ 1 ἐκ λιμένος προσέβη. Φ 246 ἐκ δίνης ἀνορούσας. Δ 454 ξυμβάλλετον ὕδωρ | κρουνῶν ἐκ μεγάλων. Φ 312 ἐμπίμπληθι ὕδατος ἐκ πηγέων. Χ 150 καπνὸς | γίγνεται ἐξ αὐτῆς sc. πηγῆς. Φ 35 ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, cf. Φ 52. Φ 144 ἀντίος ἐκ ποταμοῖο, ε 462 ἐκ π. λιασθείς. Φ 274 ἐκ π. σαῶσαι. Φ 27 ἐκ πελέξατο. ε 469 ἐκ ποταμοῦ πνέει, Φ 217 ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας. Φ 259 ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων. h. Merc. 198 ἔβαν ἐκ λειμῶνος, ib. 340 ἐκ λ. ἐλαύνων. Υ 137 κιόντες ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. ζ 128 ἐκ πυκινῆς ὕλης κλάσε. Σ 320 ἁρπάσῃ ὕλης ἐκ πυκινῆς. Λ 415 Φ 573 εἶσι ἐκ ξυλόχοιο. τ 445 ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο. Φ 175 ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι, cf. Φ 200. Φ 243 ἐκ ῥιζέων ἐριποῦσα. Ν 28 ἄταλλε πάντοθεν ἐκ κευθμῶν. Η 337 436 ἐξαγαγόντες ἐκ πεδίου, [Θ 549 ἐκ π. φέρον], Λ 152 ὦρτο ἐκ π., Λ 677 ἐκ π. συνελάσσαμεν. Μ 119 ἐκ π. νίσσοντο, γ 431 ἦλθε ἐκ π. Ο 681 σεύας ἐκ πεδίοιο, Ρ 621 ἔλαβεν ἐκ π., Φ 641 ἐκ π. | φεῦγον. ρ 171 ἐπήλυθε ἐξ ἀγρῶν, ρ 182 ἐξ ἀγροῖο ἰέναι. Β 146 ἐπαΐξας ἐκ νεφελάων, Ο 170 ἐκ νεφέων πτῆται. Π 365 ἔρχεται αἰθέρος ἐκ δίης, cf. h. Cer. 70 καταδέρκεαι. Δ 54 ἧκεν ἐξ αἰθέρος, ε 50 ἐξ αἰ. ἔμπεσε. h. Ap. 434 ἐπαιγίζων ἐξ αἰ. Ζ 108 ἐξ οὐρανοῦ κατελθέμεν, Θ 21 ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν. Θ 368 ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα, cf. h. Cer. 409. Κ 246 ἐκ πυρὸς νοστήσαιμεν, ι 380 φέρον ἐκ πυρός. b) De aedificiis et aliis quae arte fiunt: Ζ 377 ἔβη ἐκ μεγάροιο, Θ 507 σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων sc. ἄξεσθε, cf. Θ 547. δ 728 ἀνηρείψαντο ἐκ μεγάρων, ο 91 ἐκ μεγάρων ὄληται. Ω 647 δ 300 η 339 χ 497 ἴσαν ἐκ μεγάροιο, cf. υ 6. σ 198 τ 60 ἦλθον ἐκ μεγάροιο, cf. τ 533. ϑ 106 ἔξαγεν ἐκ μ. h. Merc. 65 ἆλτο ἐκ μεγάροιο. α 270 ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο. ω 440 ἦλθε ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος. Γ 142 ὁρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, Λ 227 ἐκ θ. ἵκετ', Ξ 188 α 441 βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θ., cf. β 5 δ 310, γ 441 ἤλυθεν ἐκ θ., ρ 36 τ 53 ἴεν ἐκ θ., h. Cer. 288 ἀναστήσουσα ἐκ θ., ζ 74 ἐκ θαλάμοιο φέρεν, Ω 275 ἐκ θαλάμου φέροντες. γ 413 ἐκ θαλάμων ἐλθόντες. Σ 492 ἐκ θαλάμων ἠγίνεον. τ 256 πόρον ἐκ θαλάμου, χ 140 ἐνείκω ἐκ θ. Χ 472 ἠγάγετο ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ϑ 257 οἴσων δόμου ἐκ βασιλῆος, λ 69 κιὼν δόμου ἐξ Ἀίδαο, ο 19 δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται. Φ 36 λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς. ο 162 φέρων ἐξ αὐλῆς. ρ 455 ἐξ οἴκου δοίης, υ 105 ἐξ οἴκοιο προέηκεν, φ 188 ἐξ οἴκου βῆσαν, φ 375 πέμψαιμι ἡμετέρου ἐξ οἴκου, φ 388 ἐξ οἴκοιο ἆλτο, Bekk. ἐκ ϝοίκου etc. Ε 512 ἐξ ἀδύτοιο | ἧκε. Ι 178 ὡρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος, Ι 622 ἐκ κλ. νόστοιο μεδοίατο, Τ 191 ἐκ κλ. ἔλθῃσι. Τ 243 ἐκ κλ. φέρον, Ψ 112 ὤτρυνε ἀνέρας ἐκ κλισιῶν, v. l. Ν 214 ᾔιεν ἐκ κλισίης pro ἐς κλισίην. ι 157 εἱλόμεθ' ἐκ νηῶν, ι 548 ἐκ νηὸς ἑλόντες, cf. μ 245 310 ν 283, κ 51 πεσὼν ἐκ νηός, cf. μ 417 ξ 307, μ 83 ἐκ νηὸς ὀιστεύσας, ν 116 ἐκ νηὸς βάντες, ν 117 ἐκ νηὸς ἄειραν, h. Ap. 440 ἐκ νηὸς ὄρουσεν, v. l. π 65 ἐκ νηὸς ἀποδράς. Α 581 ἐξ ἑδρέων στυφελίξαι, Α 534 ἀνέσταν | ἐξ ἑδρέων. Υ 62 ἐκ θρόνου ἆλτο, χ 23 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν aus den Sitzen, quasi ἐν θρόνοις sint, non ἐπὶ θρόνων, h. Ap. 233 ἐκ δίφροιο θορών, cf. Ψ 509 Θ 320, Π 409 ἕλκ' ἐκ δ. e curru, Ζ 42 Ψ 394 ἐκ δ. ἐξεκυλίσθη, Θ 403 ἐκ δίφρου βαλέω, cf. Θ 417. Κ 501 ἐκ δίφροιο ἑλέσθαι. Γ 29 Δ 419 Ε 494 Ζ 103 Λ 211 Μ 81 Ν 749 Π 426 ἐξ ὀχέων ἆλτο, Ε 47 294 Θ 122 260 314 Ο 452 Π 344 Ρ 619 Υ 487 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. Ε 369 776 λύσασ' ἐξ ὀχέων, cf. Θ 50 Ν 35, Δ 621. Π 379 ἔπιπτον ἐξ ὀχέων. Γ 265 Θ 492 ἐξ ἵππων ἀποβάντες cf. Ω 459, Ε 163 ἐξ ἵππων βῆσε, Η 16 ἐξ ἵ. πέσε, Ξ 435 ἐξ ἵ. πέλασαν χθονί, Π 749 ἐξ ἵ. κυβιστᾷ, Υ 461 ἐξ ἵ. ὦσε, Λ 94 ἐξ ἵ. κατεπάλμενος, Ω 469 ἐξ ἵ. ἆλτο. ψ 349 ὦρτο εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, β 2 γ 405 δ 307 ὤρνυτ' ἐξ εὐνῆφιν cf. ϑ 2, Ξ 336 ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα, cf. ο 58 96, Ο 580 ἐξ εὐνῆφι θορόντα, Χ 190 ὄρσας ἐξ εὐνῆς. δ 730 ἐκ λεχέων ἀνεγεῖραι. Λ 1 ε 1 ἐκ λεχέων ὤρνυτο. Ω 743 λεχέων ἐκ χεῖρας ὀρέξας. Α 194 ἕλκετο ἐκ κολεοῖο. Μ 190 ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος Δ 213 ἐκ ζωστῆρος ἕλκεν. Γ 295 ἐκ κρητῆρος ἀφυσσόμενοι cf. ι 9 h. Ven. 206, Ψ 219 ἐκ κρ. χέε. Ι 469 ἐκ κεράμων πίνετο. Η 480 ἐκ δεπάων χέον. Π 228 ἐκ χηλοῖο λαβών. Τ 387 ἐκ σύριγγος ἐσπάσατο. γ 468 ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ, cf. ϑ 456 ψ 163 ω 370. ρ 90 ἔκ ῥ' ἀσαμίνθων βάντες. ρ 335 κανέου τ' ἐκ - ἀείρας, σ 120 ἐκ κανέοιο ἀείρας, ρ 343 ἑλὼν ἐκ κ., υ 300 ἐκ κ. λαβών. σ 74 ἐκ ῥακέων φαίνει. h. Merc. 299 ἐκ λίκνου κατάβαινε. ϑ 360 ἐκ δεσμοῖο λύθεν, μ 200 ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν. c) De corpore et membris: Ε 582 ἐκ χειρῶν πέσον, cf. Ο 714 π 13, de iis quae manu prehensa dimittuntur. Ν 529 ἐκ χειρὸς πεσοῦσα. Ε 657 ἐκ χειρῶν ἤιξαν cf. Π 403. Θ 137 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον. Ι 344 ἐκ χειρῶν ἕλετο, cf. Π 58 Σ 445 v. l. Ο 126. Λ 239 ἐκ χειρὸς σπάσσατο. Eust. 841, 22 τῷ Ἰφιδάμαντι ἐπίσπαστρον οἷον εἰς ὄλεθρον τὸ οἰκεῖον δόρυ γέγονεν. Μ 159 τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἠμὲν Ἀχαιῶν | ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων sc. χειρῶν ex eorum manibus et Graecorum et (e manibus) Troianorum (Faesi, La Roche). Μ 45 ἀκοντίζουσι αἰχμὰς ἐκ χειρῶν Ρ 298 ἐκ χειρῶν ἧκε, Ψ 384 οἱ ἐκ χειρῶν βάλε cf. h. Merc. 298, β 321 ἐκ χειρὸς σπάσατο, ε 310 ἐκ χειρῶν προέηκε, χ 83 ἐκ χειρὸς ἧκε, λ 207 μοι ἐκ χειρῶν ἔπτατο, μ 203 ω 534 τῶν ἐκ χει

ῶν ἔπτατο, φ 99 οἰστοῦ ἐκ χειρῶν Ὀδυσῆος. V 598 ἐκ χειρὸς ἔρυσεν. ρ 231 σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων. Λ 398 ἐκ ποδὸς ἕλκε. Γ 221 ἐκ στήθεος ἵη, cf. Ξ 150. Δ 109 κέρα ἐκ κεφαλῆς πεφύκει. Κ 15 ἐκ κεφαλῆς ἕλκετο χαίτας, cf. Χ ... ν 399 ἐκ κ. ὀλέσω τρίχας, cf. ν 431. h. Ven. 229 κατέχυντο ἐκ κ. - τε γενείου. Π 77 αὐδήσαντος ἐκ κ., h. XXVIII 5 ἐγείνατο ἐκ κ. Κ 10 ἀνεστενάχιζε νειόθεν ἐκ κραδίης. Λ 844 ἐκ μηροῦ τάμνε. Ε 110 ἐξ ὤμοιο ἐρύσσῃς. ρ 490 δάκρυ βάλεν ἐκ βλεφάρουιν. Ν 574 οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατο, Π 504 ἐκ χροὸς ἕλκε, Π 814 ἐκ χρ. ἁρπάξας. Δ 140 ἔρρεεν ἐξ ὠτειλῆς | cf. Δ 149 Ε 870, Λ 266 ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς. Τ 862 ἐξ ὠ. | εἴρυσε, cf. κ 164. Ρ 297 ἀνέδραμεν ἐξ ὠ. |, ω 189 ἀπονίψαντες ἐξ ὠτειλέων | Π 856 Χ 362 ἐκ ῥεθέων πταμένη, Χ 68 ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται, Ψ 880 ἐκ μελέων πτάτο, κ 393 ἐκ μελέων τρίχες ἔρρεον. Ψ 167 ἐκ πάντων | δημὸν ἑλών. Ε 207 ἐκ δ᾽ ἀμφοτέρουιν | αἷμ᾽ ἔσσευα. Ε 620 ἐκ νεκροῦ ἐσπάσατο, Ν 509 ἐκ νέκυος ἐσπάσατο, Χ 367 ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο, χ 271 νεκύων δ᾽ ἐξ ἔγχε᾽ ἕλοντο. Λ 550 Ρ 659 βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι. Translate: Σ 311 ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο. d) Cum nominibus hominum in plur. ε 282 ἐξ Αἰθιόπων ἀνιών, γ 316 εἰλήλουθεν | ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν . . ex eorum terra. Ω 288 ἐλέσθαι | ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν. Β 852 Παφλαγόνων δ᾽ ἡγεῖτο ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν .... Κ 356 ἐκ Τρώων ἰέναι, Κ 537 ἐκ Τρώων ἐλασαίατο. e castris Troianorum ut videtur. Μ 288 πωτῶντο ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιούς, cf. Giseke l. l. 49. δ 665 ἐκ τοσσῶνδε οἴχεται. Σ 107 ἔκ τε θεῶν ἔκ τ᾽ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. e) Omittitur gen. δόμου ap. nomen eius qui domum possidet: σ 299 ἐκ Πεισάνδροιο ἤνεικεν e domo Pisandri, Ψ 76 νίσομαι ἐξ Ἀΐδαο (La Roche), λ 625 ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο, λ 635 ἐξ Ἄϊδος πέμψειεν, μ 17 ἐξ Ἀίδεω ἐλθόντες. f) Additur ἐξ verbis veniendi eundi mittendi sim. raro substantivis ut νόστος ... 622 α 327 ὀιστός φ 99, σφέλας ρ 231, οἵ Β 25, cf. π 247 Σ 598 h. Merc. 193 Χ 152 Β 131 ... 418 Ι 494 ο 538 ρ 165 τ 311. vel adiectivis ut ἀντίος Φ 144 τ 445, cf. τ 58. Motus significatio minus aperta est: Π 13 Φθίης ἐξ ἔκλυες. ... 188 κρίνας ἐκ Λυκίης nam quos elegit ii e Lycia venerunt. et similiter ἄρχειν Β 857 877, παρέστασαν Η 467, ἔνδον ἔασιν π 462, ὀπνιομένη ... 304, ὤτρυνεν Ψ 112. π 390 ἐκ μεγάροιο ... donis e sua domo missis, cf. Ν 15. Σ 210 ... ρίνονται Ἄρηι | ἄστεος ἐκ σφετέρου telis inde missis. ζ 224 ἐκ ποταμοῦ νίζετο, κ 361 λό᾽ ἐκ τρίποδος i. e. aqua inde desumpta. Τ 375 ἐκ πόντοιο φανήῃ, Herm. ad Vig. 857. oratio neglegentior est, praepositione magis ad id quod agitatur, quam ad verbi significationem relata. ... 62 ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται ἀστήρ, Ε 864 ἐκ νεφέων φαίνεται ἀήρ, ω 83 τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν εἴη. Paulo durius: Ν 301 ἐκ Θρῄκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον, Paus. IX 36, 2 ... Ἐφύρους πόλεμον μέτα. g) Additur etiam adverbiis: Θ 304 ἐξ Αἰσύμηθεν. Θ 19 21 Ρ 548 ἐξ οὐρανόθεν. Φ 335 ἐξ ἁλόθεν. ε 477 ἐξ ὁμόθεν, sch. P πλεονάζει ἡ ἐξ πρόθεσις. B) inde de iis quae non inerant in re, sed prope eam erant, et motu facto longius abesse coeperunt. ... 273 ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνεν τρίχας· non enim in capite fuerant, sed prope caput. ζ 226 ἐκ κεφαλῆς ἔσμηχεν. λ 600 ἱδρὼς | ἔρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ᾽ ἐκ κρατὸς ὀρώρει, cf. Π 110 Ψ 689. Ψ 508 ἀνεκήκιεν ἱδρώς | ἔκ τε λόφων (καὶ ἀπὸ στέρνοιο). ω 8 ἀποπέσῃσιν ἐκ πέτρης. Κ 337 Σ 279 ἐλθὼν ἐκ νηῶν e castris quae prope naves erant, Μ 72 παλίωξις γένηται ἐκ νηῶν, Π 267 ἐκ ν. ἐχέοντο, Π 293 ἐκ ν. ἔλασεν, cf. Π 87. Π 366 ἐκ ν. γένετο ἰαχή. b) Apud verba videndi loquendi audiendi, quando motus non fit nisi vocis aut lucis: Λ 337 ἐξ Ἴδης καθορῶν, h. Cer. 70 αἰθέρος ἐκ δίης καταδέρκεαι ἀκτίνεσσιν, paulo durius: Ξ 154 εἰσεῖδεν στᾶσ᾽ ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου, ob ptc. quod interponitur inter praep. et εἰσεῖδεν. ε 283 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν. h. XXXI 10 δέρκεται ὄσσοις ἐκ κόρυθος. Cer. 244 ἐκ θαλάμοιο | σκέψατο. Σ 206 ἐκ δ᾽ αὐτοῦ (Ἀχιλλῆος) δαῖεν φλόγα cf. Ε 4. Λ 130 ἐκ δίφρου γουναζέσθην. ι 407 ἐξ ἄντρου προσέφη, [Τ 77 μετέειπε αὐτόθεν ἐξ ἕδρης], Ω 715 ἐκ δίφροιο μετηύδα, h. Ap. 393 χρείων ἐκ δάφνης, sed ξ 328 τ 297 ἐκ δρυὸς ἐπακούσῃ. Ι 572 ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφιν cum ipsa apud inferos esset, h. Cer. 25 ἄιεν ἐξ ἄντρου. Sed Θ 75 ἐξ Ἴδης κτύπε ex Ida emisit, υ 104 ἐβρόντησεν ἀπ᾽ Ὀλύμπου | ὑψόθεν ἐκ νεφέων. c) ν 56 ἔσπεισαν ἐξ ἑδρέων. φ 420 ἕλκεν αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος paulo durius quia additur ptc. Ζ 257 ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν. υ 298 αἰγίδ᾽ ἀνέσχεν | ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς. d) Apud verba ligandi pendendi sim. Ε 729 τῆς δ᾽ ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν cf. Λ 38. Ε 262 322 ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας. Σ 598 μαχαίρας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων. κ 96 πέτρης ἐκ πείσματα δήσας, Χ 398 ἐκ δίφροιο ἔδησε, Κ 475 ἐξ ἐπιδιφριάδος δέδεντο. Θ 19 ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες, θ 67 105 κὰδ δ᾽ ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν, h. Ap. 9 ἀνεκρέμασε πασσάλου ἐκ χρυσέου. Ρ 548 τανύσσῃ ἐξ οὐρανόθεν. Ξ 177 πλοκάμους ἔπλεξε ἐκ κράατος. Ο 18 ἐκ ποδοῖιν ἧκα. μ 51 162 ἐκ δ᾽ αὐτοῦ πείρατ᾽ ἀνήφθω, cf. μ 179. ψ 196 ἐκ ῥίζης προταμών. Similiter: χ 175 192 σειρὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε. ψ 199 ἐκ τοῦ ἀρχόμενος sc. κορμοῦ. Translate: h. IX 8 ἐκ σέθεν ἄρχομαι, cf. XXXI 18. e) inde a, de loco unde quid incipit. Π 640 ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας, Σ 353 κάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, cf. Ψ 169. Χ 397 τέτρηνε ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. η 87 ἐληλάδατο ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, cf. η 96. σ 266 ἐξ ἑτέρων ἕτερ᾽ ἐστίν. τ 58 προσφυέ᾽ ἐξ αὐτῆς ...κλισίης. f) extra, cf. Giseke l. l. 48 Nitzsch ad λ 134 La Roche ad Θ 213. Π 122 χάζετο ἐκ βελέων, Ξ 130 ἐχώμεθα δηιοτῆτος | ἐκ βελέων, Nican. βέλτιον τοῖς ἄνω συνάπτειν τὸ ἐκ βελέων ἵν᾽ ᾖ ἐκτὸς βελέων ὡς Λ 163 ἐκ βελέων ὕπαγε. Π 678 ἐκ βελέων ἀείρας. Durius Π 668 αἷμα κάθηρον | ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα quando extra telorum iactum perveneris cf. Heyne h. l. Eust. 1081, 3 ἐλλιπῶς πέφρασται, Did. οὕτως Ἀρίσταρχος Σαρπηδόνι κατὰ δοτικήν.., μήποτε δὲ Ζηνόδοτος ὀρθῶς ἠθέτηκε τούτους. παράλογον γὰρ τὸν ἀπενθῆ τοιαῦτα διακονεῖσθαι cf. Schoemann, N. J. f. Ph. 69, 3 s. de ret. Ho. 5 Giseke, ho. Fo. 234. Σ 152 ἐκ βελέων ἐρύσαντο. ο 272 καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος. π 288 τ 7 ἐκ καπνοῦ κατέθηκα. g) Praeter, ex, prae, de iis quae eximuntur e multitudine similium. Suid. I 2, 332 ἡ ἐξ πρόθεσις ἐπίτασιν δηλοῖ cf. Eust. 1022, 60 1032, 29 1310, 13. Ι 188 ἄρετ᾽ ἐξ ἐνάρων e praeda sibi eximens. Ο 680 ἐκ πολέων πίσυρας συναείρεται ἵππους e multis quatuor. Η 75

δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων. Φ 370 ἐμὸν ῥόον ἐξ ἄλλων. Σ 431 ἐμοὶ ἐκ πασέων, cf. δ 723. Σ 432 ἐκ μέν μ' ἁλιάων prae ceteris me. Superlat. additur Δ 96 γ 433 ἐκ πάντων μάλιστα. C) De origine et genere quia quod efficitur quasi exire videtur e causa, ex, a: Χ 152 ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ quae fit e glacie. κ 350 γίγνονται ἔκ τε κρηνέων ἔκ θ' ἱερῶν ποταμῶν. De terra unde quis oriundus est: Φ 154 εἴμ' ἐκ Παιονίης. Β 625 οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων. π 247 ἐκ μὲν Δουλιχίοιο - κοῦροι, ἐκ δὲ Σάμης - ἔασιν | ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν, ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης - πάντες ἄριστοι. α 417 ἐκ Τάφου ἐστί. ο 267 ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμί, cf. ω 269. ω 304 εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος. ξ 199 ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι, cf. π 62. ο 425 ἐκ μὲν Σιδῶνος - εὔχομαι εἶναι. α 406 ποίης δ' ἐξ εὔχεται εἶναι. Β 131 πολλέων ἐκ πολίων - ἄνδρες, cf. ω 418. Ω 397 Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, ubi sch. B. οὐκ ἀναστρέφεται ἡ ἐξ ὡς μονοσύλλαβος· τὸ γὰρ ἑξῆς ἐκ Μ. εἰμί, vituperatus a Lehrsio qu. ep. 99 „ἔξ non ideo accentum habet quod transpositum est, monosyllaba enim praepositio anastrophen non patitur, sed quod sequitur enclitica." Ω 377 μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων, v. l. ἔξεσσι. Ω 387 τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων, v. l. ἔξεσσι. υ 192 τέων δ' ἐξ εὔχεται εἶναι | ἀνδρῶν. De tota prosapia: Ε 544 γένος τ' ἐκ ποταμοῖο | Ἀλφειοῦ, Φ 157 ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ, sed de filiis: Ε 896 ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, Ψ 347 ἐκ θεόφιν γένος ἦεν Arion equus. Ξ 113 πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ - γένος εὔχομαι εἶναι, cf. φ 335. atque si γένος non additur, de filiis tantum est: Ε 548 ἐκ Διοκλῆος - γενέσθην. Ζ 206 ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι. Ε 897 ἐξ ἄλλου θεοῦ γένευ. α 220 τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι (v. l. ἔκ φασί), cf. σ 128. δ 12 οἱ γένετο ἐκ δούλης, cf. ξ 202. Ι 456 ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα. Ι 494 γόνον ἐξ ἐμεῦ. Ο 641 γένετ' ἐκ πατρὸς - υἱός. h. Ap. 309 γείνατο ἐκ κορυφῆς Barn., codd. ἐν κορυφῇ. h. XXVIII 5 ἐγείνατο ἐκ κεφαλῆς. Ο 187 ἐκ Κρόνου εἰμέν, Υ 106 χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν, Υ 107 ἐξ ἁλίοιο γέροντος (ἐστίν). Φ 189 Αἴακος ἐκ Διὸς ἦεν. η 54 ἐκ δὲ τοκήων | τῶν αὐτῶν (ἐστίν). Υ 207 μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος (εἶναι), cf. κ 139 (ἐκγεγάτην). Ξ 472 οὐ κακὸς εἴδεται. οὐδὲ κακῶν ἔξ. α 207 ἐξ αὐτοῖο - πάις εἰς Ὀδυσῆος, cf. π 100. Ω 496 μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν. Neglegentius: h. Ap. 336 τῶν ἔξ ἄνδρες τε θεοί τε sc. e Titanibus. Translate: Σ 359 σεῖο | ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο - Ἀχαιοί liberorum instar tibi sunt. Itaque Τ 105 οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν, Iupiter filios tantum suos dicere voluit, sed Iuno Τ 111 σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης nepotes quoque dixit, v. s. αἷμα, ut ν 130 Ζ 100 similiter differunt. ep. 17, 1 πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάασθε. D) De auctore a quo quid fit, semper fere de hominibus, potissimum de Iove (cf. Krüger, D. 52, 5, 1) ap. passiva. Β 33 70 ἐφῆπται | ἐκ Διός, cf. Φ 513, Β 669 φίληθεν | ἐκ Διός. Σ 75 τετέλεσται | ἐκ Διός. ζ 197 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος sch. BEP. ἐκ τοῦδε ἀνήρτηται τὰ πράγματα, cf. λ 346. η 70 τετίμηταί τε καὶ ἔστιν ἔκ τε - παίδων ἔκ τ' - Ἀλκινόοιο. Ε 653 ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι. 2) etiam ap. verba intr. et neutra: ο 374 ἐκ δεσποίνης ἀκοῦσαι, α 283 ὄσσαν ἀκούσῃς | ἐκ Διός, cf. β 217. τ 93 ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες. Χ 280 ἐκ Διὸς ἠείδης, cf. Ε 64. Θ 251 ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις. Ξ 19 καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον. Δ 63 Β 197 ἐκ Διός ἐστιν, cf. ξ 93 h. Cer. 323 XXV 2 4. Χ 632 σέο δ' ἐκ τάδε πέλονται. α 40 ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται, cf. λ 444. h. XXX 5 ἐκ σέο τελέθουσι. Α 525 ἐξ ἐμέθεν μέγιστον τέκμωρ. α 33 ἐξ ἡμέων. ἔμμεναι. α 313 κειμήλιον ἔσται | ἐξ ἐμεῦ. β 136 νέμεσις ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται. Θ 140 ἐκ Διὸς οὐχ ἕπετ' ἀλκή, Ρ 251 ἐκ Διὸς ὀπηδεῖ. Ω 76 δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, β 134 ἐκ τοῦ πατρὸς πείσομαι, cf. h. Ven. 194. π 447 τρομέεσθαι ἐκ μνηστήρων. h. XXX 4 φέρβεται ἐκ σέθεν ὄλβον. Ε 384 τλῆμεν ἐξ ἀνδρῶν. ο 538 ρ 165 τ 311 δῶρα ἐξ ἐμεῦ. h. Merc. 477 δέγμενος ἐξ ἐμέθεν. Ρ 101 ἐκ θεόφιν πολεμίζει dis auctoribus, [Ω 617] θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. ε 335 θεῶν ἔξ ἔμμορε τιμῆς. ρ 518 θεῶν ἔξ | ἀείδῃ. Additur χειρῶν: ι 512 χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς. et similiter: Υ 129 θεῶν ἐκ πεύσεται ὀμφῆς. h. Merc. 471 532 δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς. E) ex, cum nominibus rerum quae sensibus non percipiuntur, sed sola mentis cogitatione. a) Ω 352 ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδών. ε 477 ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτε ex eodem loco. Π 144 Τ 391 πόρε Πηλίου ἐκ κορυφῆς, β 147 ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε, cf. h. Ap. 309. Ζ 516 στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι . . . cf. π 352. Λ 379 ἐκ λόχου ἀμπήδησε, π 463 ἔνδον ἔασιν | ἐκ λόχου. κ 159 κατήιεν ἐκ νομοῦ ὕλης, h. Ven. 169 ἀποκλίνουσι - νομῶν ἐξ ἀνθεμοέντων. b) Β 84 βουλῆς ἐξ ἦρχε νέεσθαι. κ 114 ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει. h. Merc. 193 βοῦς ἐξ ἀγέλης. h. Ven. 118 ἀνήρπαξε ἐκ χοροῦ Ζ 158 ἐκ δήμου ἔλασσεν. Satis dure Ι 641 ὑπωρόφιοι δέ τοί εἰμεν | πληθύος ἐκ Δαναῶν sch. LV. ἐκ τοῦ πλήθους ἥκειν, Zenodotus ἀθρόοι ἐκ Δαναῶν duriorem etiam redden orationem. Η 119 174 φύγῃσι | δηίου ἐκ πολέμου καὶ αἰνῆς δηιοτῆτος ubi fuga non locu tantum mutatur, sed etiam status. Absunt ha locutiones a quibusdam partibus Il., in aliis satis sunt frequentes. Ε 409 ἐλθόντ' ἐκ πολέμου κ. αἰνῆς δηιοτῆτος, Γ 428 ἤλυθες ἐκ πολέμου Ζ 480 ἐκ π. ἀνιόντα, Λ 590 φεύξεσθ' ἐκ π. cf. Μ 123 Σ 307 γ 192, Λ 752 ἐκ π. ἐσάωσ Λ 811 σκάζων ἐκ π. Ζ 501 ἐκ πολέμοιο | ἵξε σθαι, Λ 597 ἐκ π. φέρον, cf. Ν 515 ω 43, Ρ 70 735, Λ 612 ἄγει ἐκ π., cf. Λ 663 Φ 422, Ν 21 ἐκ π. | ἦλθε. Ρ 189 ἀπέβη ἐκ π., Ρ 239 νοστ σέμεν ἐκ π. |, Ρ 452 σαώσετον ἐκ π. |, Τ 7 φύγῃσιν | ἐκ π. Ε 469 ἐκ φλοίσβοιο σαώσομε Υ 377 ἐκ φλ. δέδεξο. Λ 163 ἐκ βελέων ὕπα Ζεὺς ἔκ τε κονίης . ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἔκ τ' αἵματος ἔκ τε κυδοιμοῦ. Υ 350 φύγε ἐκ θανάτοιο, cf. π 21. Χ 176 ἐκ θ. σαώσομεν, c δ 753. ι 63 566 κ 134 πλέομεν ἐκ θ. Ρ 71 φέρετ' ἐκ πόνου, cf. Ξ 429. Π 782 ἔρυσσαν Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, Ρ 714 Τρ. ἐξ ἐ. θάνατο φύγωμεν. χ 376 ἐξελθόντες ἐκ φόνου. Χ 19 ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν. θ 568 ν 150 176 πομπῆς ἀνιοῦσαν. Β 41 ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου Κ 162 ἐξ ὕπνοιο ἀνόρουσεν, cf. Κ 519 δ 83 Ε 413 ἐξ ὕπνου ἐγείρῃ, cf. Κ 138 ο 44 ψ 1 22 h. Ven. 176. h. Ven. 180 ἐξ ὕπνοιο ὑπέκουσεν. c) Transfertur denique ad mutationem status etiam quando locus non mutatur: ex, post ob, nam talia modo ad tempus modo ad causam referimus: Hae locutiones in quibusdam tantum partibus Il. et Od. inveniuntur, ab aliis absun Κ 107 ἐκ χόλου μεταστρέψῃ ἦτορ, quod simplicius dixit παῦε τεὸν μένος. Τ 290 δέχεται

κακὸν ἐκ κακοῦ. ω 388 ἐξ ἔργων μογέοντες, ex opere fessi s. post opus. ε 468 ἐξ ὀλιγηπελίης κεκαφηότα. E 865 καύματος ἐξ ἀνέμοιο ὀρνυμένοι vento oriente e calore. sch. D. ἡ ἐξ ἀντὶ τῆς μετά. ψ 224 ἄτην, ἐξ ἧς ἵκετο πένθος. μ 286 ἐκ νυκτῶν ἄνεμοι γίγνονται. N 493 πιόμεν' ἐκ βοτάνης, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐ. β. ἐστὶ μετὰ τὴν βόσκησιν, cf. Lehrs qu. ep. 88. [h. XXVI 13] ἐκ δ' αὖθ' ὡράων εἰς τοὺς - ἐνιαυτούς (ἱκέσθαι). β) prae, aus: H 111 ἐξ ἔριδος μάχεσθαι, sch. AL. τῆς πρὸς Ἀχαιοὺς ἔριδος, paraphr. ἐκ τῆς σῆς φιλονεικίας. δ 343 ρ 134 ἐξ ἔριδος ἐπάλαισεν. non recte Nitzsch et Am. Wettkampfweise. γ) ob, propter: γ 135 οἶτον ἐπέσπον | μήνιος ἐξ ὀλοῆς. I 566 ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος propter diras matris. Λ 308 σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο ἰωῆς. σ 224 πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς. τ 114 παρέχῃ ἰχθῦς | ἐξ εὐηγεσίης. ο 197 ξεῖνοι εἶναι | ἐκ πατέρων φιλότητος. ζ 29 ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀναβαίνει. h. Ap. 372 ἐξ οὗ quare. δ) secundum: K 68 ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα. h. Ap. 433 ἦλθ' ἄνεμος ἐκ Διὸς αἴσης. d) gen. c. praep. adverbii instar est: h. Merc. 55 ἐξ αὐτοσχεδίης πειρώμενος. ib. 470 φιλεῖ ἐκ πάσης ὁσίης. e) I 343 ἐκ θυμοῦ φίλεον, cf. I 486 ex animo, Suid. I 2, 332 ἡ ἐξ πρόθεσις ἐπίτασιν δηλοῖ, ὡς ἐκ θ. φ. Eust. 755, 19 ἀντὶ τοῦ ἐκ ψυχῆς μέσης ὃ καὶ ἐκθύμως λέγεται κατ' ἐπέκτασιν προθέσεως. Ψ 595 σοὶ ἐκ θυμοῦ πεσέειν. F) De tempore: ex. Λ 493 Ω 31 ἐκ τοῖο Θ 296 O [69] α 74 212 h. Cer. 440. N 779 ἐκ τοῦ h. Ap. 343 ἐκ τούτου ἔπειτα. cf. θ 540. Α 6 Θ 295 Ν 778 Ω 638 766 β 27 90 θ 539 λ 168 ξ 379 π 142 ρ 103 σ 181 τ 223 596 φ 303 ψ 18 ω 310 ἐξ οὗ e quo. I 106 ἐξ ἔτι τοῦ ὅτε. Hes. ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, cf. Thiersch § 322, 14 c. O 601 ἐκ γὰρ δὴ τοῦ. θ 245 διαμπερὲς ἐξ ἔτι πατρῶν [h. Merc. 508] διαμπερὲς ἐξέτι κείνου Hermann pro ὡς ἔτι καὶ νῦν. α 188 β 254 λ 438 ρ 69 ἐξ ἀρχῆς a principio. Ξ 86 ἐκ νεότητος καὶ ἐς γῆρας. Ω 555 σ 6 h. Merc. 440 ἐκ γενετῆς. G) a) Separantur δι' ἐκ, παρ' ἐκ, ὑπ' ἐκ, ἀπ' ἐκ, cf. s. διέκ, παρέκ, ὑπέκ, ἀπέκ. b) Bekker ἐκ pro ἐξ scripsit ante ϝ B 230 (Ἰλίου) Σ 207 (ἄστεος) ρ 455 υ 105 φ 188 375 388 (οἶκον et -οιο) ω 388 (ἔργων), in compositis quoque (ἐξερέω etc. ἐξέρυσε ἐξείπω ἔξιδεν). composita habet, ubi vett. edd. simplicia et praep. velut E 157 μάχης ἐκνοστήσαντε cf. P 207 X 444 Ω 705. E 142 ἐξάλλεται, Z 100 ἐξέμμεναι, Φ 213 ἐκφθέγξατο, Λ 508 H 21 ἐκκατιδών, E 763 ἐξαποδίωμαι, Π 252 Y 212 ἐξαπονέεσθαι, Φ 598 ἔκπεμπε, cf. Ω 681. Ψ 477 ἐκδέρκεται. T 351 ἐκκατέπαλτο, cf. Z 60 (ἐξαπολοίατ') Π 442 (ἐξαναλῦσαι) σ 336 (ἐκπέμψῃσι) T 357 (ἐκποτέονται). Fuit v. l. Τροίης ἐξ ἤρατ' ε 39 pro ἐξήρατ'. c) Apud verbum compositum repetitur praep. B 690 ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο, cf. I 330 K 266, Z 42 Ψ 394 ἐκ δίφροιο ἐξεκυλίσθη. H 337 436 ἐξαγαγόντες | ἐκ πεδίου. I 494 γόνον ἐξετέλειον | ἐξ ἐμεῦ. Π 782 ἐκ μὲν βελέων ἔρυσσαν ἐξ ἐνοπῆς. θ 106 ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο, cf. υ 21. χ 376 ἐξελθόντες ἐκ φόνου. κ 139 ἐκγεγάτην ἐκ Πέρσης, cf. ep. 17, 1. v. l. σ 28 δ' ἐκ πάντας ὀδόντας | ἐξελάσαιμι pro δέ κε. δ 37 δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο pro δὲ μ., ζ 304 μάλ' ἐκ μεγάροιο διελθέμεν pro μάλα μ. Repetitur praep. Λ 163 164 (Π 782) Σ 107 207 Λ 270 ε 283 η 70 κ 350. d) Satis raro interponuntur voculae inter praep. et casum: δ', E 207 (729 Λ 38) Σ 206 μ 51 162 179 π 251 ψ 163 ω 370 h. Ap. 506. δέ, E 548 O 18 P 251 η 54 π 249 250 χ 23 ψ 199 h. XXV 3. δ' ἄρα, E 582 Λ 239 N 529 Π 403 P 298 T 387 Ψ 167 ο 374 σ 299 χ 83. δ' ἄρα οἱ E 694 π 13. γάρ, E 896 Σ 311 α 40 β 134 h. XXV 2. γὰρ δή, O 601. γάρ τοι, ζ 29. ρ', γ 468 θ 456 ρ 90. (μ' α 220. σ', σ 128). γε, λ 444 π 447. τε, A 163 164 Σ 107 Ψ 508 η 70 κ 350. τ', κ 351 (ρ 335). μέν, N 509 κ 393 ξ 199 ο 425 π 62 247. μέν μ', Σ 432. δ' αὐτ' h. XXVI 13. δόρυ (?), ζ 167. Componuntur praepos. 4, adv. 12, adi. 11 subst. 3 verba 133. quorum 17 ut, ἐξαποβαίνω aliam etiam praep. subiungunt, 8 praemittunt ut διέξειμι, 5 denique ternas habent praep. ut ἐξυπανέστη, ὑπεκπροθέω. Significatur motus qui fit e loco v. c. ἔκβασις, ἐξελαύνω; in aliis augetur vis simplicis ἐξαπατάω, ἔκδηλος.

ἐκά (ἑκάς), Bekk. γ 260 ϝεκὰ ϝάστεος, quia in ἑκάεργος abest σ, La Roche ἑκὰς Ἄργεος, v. ἄστεος, cf. Bekk. h. Bl. 292, 17.

Ἑκάβη Z 293, X 234, 430 Ω 283 747, Ἑκάβης Z 451 Π 718, Ἑκάβην Ω 193, Dymantis f., Asii frater, Priami uxor Π 718. Hrtg. Gr. Myth. III 211.

ἑκά-εργος (Bekk. ϝεκάϝ. ἑκάς, ϝεργ εἴργ-ω. E. M. 319, 51 παρὰ τὸ ἕκαθεν εἴργειν Eust. 72, 15 138, 23 Doed. Gl. 575 Curt. Et. 142 Ameis ad θ 323 Ludwig, Kuhn 10, 450 Autenr. ad A 147 vulgo ut E. M. 319, 52 ἕκαθεν ἐργαζόμενον τουτέστιν μαχόμενον cf. Eust. 138, 23 ὅτι.. ὁ ἑκάθεν εἴργων ὡς τοξότης . . . ἢ ὁ ἑκάθεν ἐργαζόμενος τὰ περὶ γῆν ὡς ἥλιος καθωμίληται τοῖς παλαιοῖς. Grohmann, Kuhn 12, 69 Duentz.) averruncus, qui procul arcet, ἀλεξίκακος, Ap. 65, 8, Hes. ὁ μακρόθεν εἴργων τοῖς βέλεσιν. E. M. 319, 55 ἐπιθετικῶς λέγεται ὁ Ἀπόλλων. Vulgo: in longinquum operans, longe iaculans, paraphr. πόρρωθεν βάλλων, quamquam et omnes dii sic operantur nec ἐργάζεσθαι idem est quod βάλλειν. Nitzsch: aus der Ferne werfend. Semel in Od. A 479 E 439 O 243 253 (Lips. et Bekk. Διὸς υἱός) Π 94 Φ 461 478 X 220 θ 323 h. Ap. 357 382 420 440 474 Merc. 281 333 500 ἑκάεργος Ἀπόλλων, cf. I 564 (sch. A. Π 706 γράφεται) [P 585 v. l. Διὸς υἱός]. postponitur h. Ap. 56 Ἀπόλλωνος ἑκαέργου, cf. ib. 257. Sine nomine: A 147 [474] h. Merc. 239. ἑκάεργον, cf. Φ 600. H 34 Φ 472 X 15 h. Ap. [242] Merc. 307 464 472 ἑκάεργε. In quinto pede aut tertio, praeter h. Ap. 56.

ἕκα-θεν (ϝε. Bekk., ἑκά-ς v. s. ἐγγύς) de ν ἐφ. cf. Lob. path. el. 2, 154) e longinquo (procul?) Hes. μακρόθεν, πόρρωθεν, cf. E. M. 319, 50. B [456] ἕ. φαίνεται αὐγή, cf. N 179. Π 634 ἕ. γίγνετ' ἀκουή. ρ 25 ἕ. ἄστυ φάτ' εἶναι (procul?). v. l. E 791 N 107 pro ἑκάς, cf. Lehrs, Ar. 136. (ᾰ)

ἐυπλόκαμος **Ἑκαμήδη** Λ 623 Ξ 6, Arsinoi f., quam Nestor servam accipiebat. De

ἑκά-ς (ϝε Bekk. cf. Hoffm. q. h. § 114, Christ 263 skr. ava ab atque ϝ, recte ut videtur ob Hes. βεκάς, statuit amissa priore a. Pott et Benf. 1, 349 ϝείκω. Hoffm. et Fleckeisen lat. secus comparant. Ebel, Kuhn 4, 207 pron. reflex. „für sich" se- skr. anc. s = θι.) seorsim, procul, Eust. 370, 38 Suid. I 2, 120 πόρρω, Bekk. an. 1095 Θεσσαλῶν ἑκὰς πόρρω. vocamus τῆλε id quod longe abest, ἑκάς quod secernitur, cf. Nitzsch ad γ 279. a) abs. N 592 ἑκὰς ἔπτατο. Non est de motu: Y 422 ἑ. στρω-

φᾶσθαι. β 40 οὐχ ἑ. ἀνήρ sc. ἐστι. ε 358 ἑ. ἰδόμην. μ 435 ῥίζαι ἑ. εἶχον, Il. ἦσαν, γρ. εἶχον. additur praep. Σ 256 ἑ. ἀπὸ τείχεος εἰμέν. b) c. gen. E 791 N 107 ἑ. πόλιος μάχονται, ante Wolfium ἑκάθεν, Hes. μακρὰν τῆς πόλεως. I 246 γ 260 (v. s. ἑκά) δ 99 ω 37 ἑ. Ἄργεος. O 740 ἑ. ἥμεθα πατρίδος αἴης. ζ 8 εἷσεν ἑ. ἀνδρῶν. ο 33 ἑ. νήσων ἀπέχειν νῆα. postponitur N 263 ἀνδρῶν δυσμενέων ἑ. ἱστάμενος, cf. Y 354. de motu ξ 496 λίην γὰρ νηῶν ἑ. ἤλθομεν, ρ 73 ξείνοιο ἑ. τράπετο. K 113 ἔασι **ἑκαστάτω** οὐδὲ μάλ' ἐγγύς, Hes. πορρωτάτω, μακροτάτω, cf. Eust. 792, 49 Suid. I 2, 120. η 321 πολλὸν **ἑκαστέρω** ἔστ' Εὐβοίης, Eust. 1582, 4 codd. ἑκατέρω. h. VII 29 ἀφίξεται ἑκαστέρω. Est pyrrhichius in pede tertio, β 40 secundo, ε 358 quarto aut iambus in pede secundo vel quarto. (ἕκαθεν ἑκάεργος ἑκατηβελέτης -ηβόλος ἕκατος ἑκηβόλος -ίη) (ἄ)

ἑκάστοθι (ϝεκ.) singulatim, singulis locis. γ 8 προὔχοντο ἑκ. ἐννέα ταύρους singulis sedilibus novenos.

ἕ-κα-στος, η, ον (Λ 634) (Bekk. ϝε., vituperavit eum Leskien, sed in hiatu est in Il. novies et quinquagies Hoffm. q. h. § 114. ε-ῖς et skr. ka-s wer Curt. Et. 632. Kühner § 177 A. 3 cf. L. Meyer vgl. Gr. 1, 327. de ϝ initiali, cf. Sachs, de dig. Berlin 1856 p. 47 Christ 254.) pl. tantum ἕκαστοι, αι, ι 220, α. unusquisque, singuli. pl. omnes, E. M. 320, 18 πολλοὶ καθ' ἕνα. De multis, non de duobus, est enim superlativi instar. Digamma non potuit restitui e. c. I 180 (383) K 215 388 Λ 11 O 189 P 252 T 302 332 ϑ 259 324 392 ι 60 65 λ 542 ξ 128 ο 377 τ 501 χ 57 h. Ap. 163 etc. 1) Est pro adi. B 164 180 ρ 365 φῶτα ἕκαστον |, cf. B 618 H 424 I 11 K 68 P 552 X 415 κ 173 547 μ 207 ω 441. B 610 ἐν νηὶ ἑκάστῃ |. λ 9 μ 151 ὅπλα ἕκαστα. N 230 Y 353 ξ 514, φωτὶ ἑκάστῳ, cf. β 91 μ 99 ν 380. ν 7 ὑμέων ἀνδρὶ ἑκάστῳ. Rarius plur. I 65 φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι | λεξάσθων, Aristarchus φυλακτῆρας: singulae gentes custodes collocent. Est ante subst. B 805 χ 31 ἕκαστος ἀνήρ. ι 60 ἑκάστης νηός. Σ 375 ἑκάστῳ πυθμένι, cf. β 384 ϑ 10. ι 431 ἕκαστον φῶτα. Ut toti rei pars ita plurali subst. subiungitur sing. B 775 ἵπποι παρ' ἅρμασιν οἷσι ἕκαστος | ἕστασαν, cf. Π 351 Ω 1 β 252. Θ 520 γυναῖκες ἑκάστη καιόντων, cf. Σ 496 T 302 ϑ 324. H 215 Y 44 Τρῶας ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον, cf. ω 418. Λ 11 Ξ 151 Ἀχαιοῖσιν ἔμβαλ' ἑκάστῳ καρδίῃ. α 349 ἀνδράσιν-ἑκάστῳ, cf. ζ 189. 2) Est pro subst. fit σχῆμα καθ' ὅλον κ. μέρος E 195 K 473 παρὰ δέ σφι ἑκάστῳ, cf. O 109. O 189 ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς unusquisque nostrum, cf. λ 338 (vestrum sch. H. quamquam fuere qui ad ξένους referrent). H 334 ἕκαστος | ἄγῃ, cf. Λ 47 M 84 Ξ 507 Π 283 γ 87 δ 231 η 149 ι 114 λ 338 π 390 [χ 43] ω 342 h. Ap. 535 Merc. 428 λ 233 ἑκάστη | ἐξαγόρευεν. Δ 428 κέλευε-οἷσι ἕκαστος | ἡγεμόνων. cf. E 37 ξ 105. ν 389 ἀνδρῶν ἑκάστου. K 166 ἕκαστον βασιλήων, cf. P 252. P 386 ἑκάστου μαρναμένων, cf. Ψ 370. ι 65 πρίν τινα τῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι priusquam nescio quis vocasset, sed Nitzsch τινα ad ἕκαστον rettulit atque obiectum q. v. esse putavit atque sic Faesi. Sing. additur plurali verbi, Ameis ad κ 397: distributive Apposition, nicht Subject. Λ 606 α 424 γ 396 η 229 ν 11 κακκείοντες ἔβαν ἕκαστος, cf. E 878 H 175 H 185 371 Θ 233 347 544 I 88 712 Λ 731 N 121 Ξ 87 111 O 369 505 662 Π 202 697 P 250 Σ 299 T 84 277 Ψ 3 26 58 203 371 497 β 258 ϑ 392 399 κ 397 (v. l. ξ 87 ρ 177) σ 290 428 χ 57 h. Ap. 477 Merc. 431 Cer. 302 VI 16. T 339 μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἔλειπον. λ 542 εἴροντο-ἑκάστη. I 656 οἳ δὲ ἕκαστος ἑλὼν δέπας σπείσαντες ἴσαν. K 215 τῶν πάντων ἕκαστος δώσουσι. etiam post negationem δ 729 οὐδ' ὑμεῖς θέσθε ἑκάστῃ, apud nomina collect. ita plur. quoque: B 127 Τρώων ἄνδρα ἕκαστοι ἑλοίμεθα singulae decuriae singulos Troianos, ita Ixion, Freitag Bekk.² Duentz. Ameis La Roche, ceteri ἕκαστον quod defendit Naegelsb. h. l. Γ 1 κόσμηθεν ἕκαστοι, sch. A. κατὰ ἔθνη καὶ φυλάς, non: ἀντὶ τοῦ ἑκάτεροι. ν 16 καθίζον ἐπὶ κληῖσι ἕκαστοι, Ψ 55 ἕκαστοι | δαίνυντ', singuli ordines, ι 164 ἕκαστοι | ἠφύσαμεν singulae naves, v. l. ἕκαστος. ι 220 διακεκριμέναι δὲ ἕκασται | ἔρχατο. μ 130 πεντήκοντα ἕκαστα. ω 417 θάπτον ἕκαστοι. vix bene de singulis, H 100 ὑμεῖς γένοισθε, ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι. Λ 607 ἑκάστῳ δῶμα ποίησε, cf. B 451 Θ 562 I 85 203 Λ 76 β 207 δ 440 445 ι 468 κ 392 ξ 436 ρ 452 τ 592. ι 159 ἐς δὲ ἑκάστην sc. νῆα, cf. λ 229 τ 501. ξ 14 ἐν δὲ ἑκάστῳ. B 509 ἐν δὲ ἑκάστῃ | κοῦροι-βαῖνον, sc. νηί, cf. B 719 Π 169 γ 7 ι 245 309 342 μ 90 ν 11 h. Merc. 129 Ven. 15 . P 226 ὑμέτερον ἑκάστου θυμόν. neutrum Ψ 350 ἑκάστου πείρατα unius cuiusque rei. Γ 326 ἑκάστου | ἵπποι, cf. O 288 701 Y 25 Ψ 374 λ 527 π 313 σ 238 ω 188. E 470 792 Z 72 Λ 291 N 155 O 500 514 667 Π 210 275 ϑ 15 μένος θυμόν τε ἑκάστου Bekk., v. καὶ θυμόν. P 215 ὤτρυνεν ἕκαστον, cf. P 222 Ψ 130 β 392 h. Ap. 447 Merc. 205. Σ 31 σ 341 γυῖα ἑκάστης. I 180 δενδίλλων ἐς ἕκαστον de tribus, non de duobus, cf. Ariston. h. l. sch. A. ad Γ 1. Λ 634 ἀμφὶς ἕκαστον, sch. τῶν ὤτων, sunt autem quatuor ansae, Lehrs Ar. 198, cf. Λ 748 I 383 ἑκάστας, Ariston. πληθυντικῶς τὰς πύλας, ante Bekk.² ἑκάστην. Subiungitur pronomini πάντες. B 449 πάντες ἐυπλεκέες, ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος. ζ 265 πᾶσιν ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ. Λ 550 ταῦτα ἕκαστα, cf. K 432 Ψ 95 ξ 362 ο 487. Λ 706 τὰ ἕκαστα, cf. μ 16 165 ξ 375 h. Merc. 313. K 388 T 332 Ψ 107 γ 361 δ 119 137 ϑ 259 ι 127 218 κ 14 μ 25 34 ν 191 385 ξ 128 ο 24 377 ρ 70 σ 228 τ 46 463 υ 309 φ 222 ω 236 238 261 337 339 h. Merc. 559 Ven 212 ἕκαστα. h. Ap. 163 φαίη δέ κεν αὐτὸς ἕκαστος | φθέγγεσθαι. Formae ⏑ – – in sexto pede, multo rarius in quarto, Λ 607 β 384 ϑ 10 392 ι 60 431 in secundo; ⏑ – ⏑ in pede sexto, paulo rarius in tertio, in secundo. B 805 ξ 362 ο 487 χ 31, in quarto δ 119 ν 176 191 ω 238, in quinto ι 65 ξ 128 ο 377.

ἑκάτερθε(ν) (ϝεκ., ἑκάτερος-ωθεν Lob. path. el. 2, 147 ubi etiam de ν ἐφ.) ab utraque parte, utrimque. E. M. 320, 29 ἐξ ἑκατέρου μέρους. cf. Hes. Ap. 65, 13 ἑκατέρωθεν. 1) absol. a) de motu qui fit e re. ϝ non potuit restitui Ω 273 η 95. Λ 27 ὀρωρέχατο-τρεῖς ἑκάτερθ'. Ω 273 τρὶς δ' ἑ. ἔδησαν. ι 386 ἁψάμενοι ἑ. b) non est de motu: Y 153 ἑκ. καθείατο. Ω 319 τόσσα-ἑ. ἔσαν πτερά. c. sing. verbi α 335 σ 211 [φ 66] ἑ. παρέστη. η 91 ἑ. ἦσαν. ι 430 ἑ. ἴτην. λ 578 ἑ. παρημένω. χ 181 ἔσταν ἑ. h. Ap. 27 ἑ. κῦμα ἐξῄει. 2) c. gen. Γ 340. Ψ 813 ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν, paraphr. ἐξ ἑκατέρου τοῦ πλήθους. ζ 263 ἑ. πόληος est. cui postponitur Ψ 329 τοῦ ἑ. ἐρηρέδαται. ζ 19 σταθμοῖιν ἑ. cubabant.

Ἑκάτη h. Cer. 25. 52 sqq. Persei et Asteriae f. G. Hrtg. Rel. d. Gr. III. 157. 193. (ἕκατος).

ἑκᾰτη-βελέτης (ϝεκ., βάλλω) qui e longinquo percutit telis. *Α* 75 Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος, E. M. 320, 1 πόρρωθεν βάλλοντος, εὐστόχου τοξότου, cf. Hes. h. Ap. 157 Ἑκατηβελέταο θεράπναι.

ἑκᾰτη-βόλος (ϝεκ.) qui e longinquo percutit telis, Hes. ὁ ἕκαθεν βάλλων καὶ ἐπιτυγχάνων, epith. proprium, ut vocat Lob. path. el. 2, 359. *Α* 370 *Ε* 444 *Π* 711 *ν* 278 ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος | Ap 65, 14 ἕκαθεν προϊεμένου κ. βάλλοντος. *Ρ* 333 ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα | (Bekk. ἑκη.). h. Merc. 234 ἑκατηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων |. *θ* 339 h. Ap. 140 ἄναξ, ἑκατηβόλ' Ἄπολλον | cf. h. Ap. 215 222 229 [239] 277. h. Ap. 134 Φοῖβος - ἑκατηβόλος. Est pro subst. *Ο* [231] ἑκατηβόλε. 2) h. IX 6 ἑκατηβόλον ἰοχέαιραν | Dianam. Fuere inter veteres qui „centies iaculantem" interpretarentur quae opinio non ita displicuit Ameisio N. J. f. Ph. 70, 257.

ἑκᾰτόγ-χειρος (ἑκατόν, χείρ) centimanus. *Α* 402 ἑκατόγχειρον Briareum, Ap. 65, 15 Ἀρίσταρχος κατὰ τὸ μυθικὸν (cf. Hes. Θε. 150) ἑκατὸν χεῖρας ἔχοντα, οὐ διὰ τὸ πλῆθος τῶν χειρῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μέγεθος, dubitari potest num hoc posterius Aristarchi sit, eodem autem spectare videtur, quo Doederl. Gl. 768. Hes. ἑκατόγχ.

ἑκᾰτό-ζῠγος, v. l. ante Wolfium ἑκατόνζ. cf. Hes. Eust. 49, 17 pass. (ζυγόν) centum s. permultis transtris instructus. *Υ* 247 νηῦς ἑκατόζυγος, Hes, ἑκατὸν καθέδρας ἔχουσα, sch. D. ὑπὸ ἑκατὸν ἐρετῶν ἐλαυνομένη. sch. V. ἤδη οὖν καὶ ἐπὶ τῶν Τρωικῶν τηλικαῦται νῆες· ἢ τὴν πολύκωπόν φησιν, cf. Eust. l. l. hyperbolice certe dicere voluit Aeneas, qui vide ne talem navim nunquam viderit, cf. Grashof, Schiff, p. 18, n. 27.

ἑκᾰτόμ-βη (βοῦς, cf. Lob. path. el. 1, 298) proprie: sacrificium centum boum. sacrificium sollenne s. boum s. aliarum hostiarum, Eust. 49, 2 ἡ θυσία οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἡ πολυτελής. Hes. θυσία ποτὲ μὲν ἑκατὸν βοῶν, ποτὲ δὲ βοὸς κ. προβάτου κ. αἰγός. οἱ δὲ τὴν ἀπὸ παντὸς γένους θυσίαν, cf. E. M. 320, 38. sch. A. *Α* 65 ἡ ἀπὸ ἑκατὸν βημάτων ὅ ἐστι κέζωον. -ης -ην et -ας. 1) *Α* 315 τεληέσσας ἑκατόμβας | ταύρων ἠδ' αἰγῶν. *α* 25 ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης. *γ* 59 ἀγακλειτῆς ἑ. unius et octoginta taurorum, *Ζ* 115 ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας, duodecim ut videtur (*Ζ* 93) taurorum. *Δ* 102 120 *Ψ* 864 873 ἀρνῶν -κλειτὴν ἑ. *Ψ* 146 ἱερὴν ἑ. quinquaginta ovium. 2) sacrificium *Α* 65 εὐχωλῆς ἠ θ' ἑκατόμβης, cf. *Α* 93. *Α* 438 ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν, cf. *Α* 309 142 e navi viginti remorum, quae magnum numerum hostiarum non capiebat. *Β* [321] θεῶν ἑκατόμβας. *Ι* 535 θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας. h. Ap. 249 260 289 366 ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκ. cf. ib. 57. 3) *Α* 99 431 ἱερὴν ἑκατόμβην, *Α* 443 Φοίβῳ ἱε. ἑ. ῥέξαι, cf. *γ* 144 *δ* 478 *λ* 132 *ψ* 279. *Β* 306 ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκ., cf. *Θ* [548] *Ψ* 206 *δ* 352 582 *ν* 350 *ρ* 50 59 h. XXXIV 12. *Η* 450 *Μ* 6 θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκ. *ε* 102 ἱερά τε ῥέζουσι κ. ἐξαίτους ἑ., cf. *τ* 366 (ἑκης). *ι* 202 ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἑκ. *υ* 276 ἀνὰ ἄστυ θεῶν ἱερὴν ἑ. ἦγον. *Α* 447 ἑκατόμβην ἑξείης ἔστησαν περὶ βωμόν. In exitu versus, sed *Α* 438 in pede secundo.

ἑκᾰτομ-βοιος (βοῦς) qui pretium habet boum centum i. e. permultorum, pretiosissimus. E. M. 320, 46 ἑκατὸν βοῶν τιμῆς ἄξιος, ἢ ἑκατὸν χρυσῶν νομισμάτων. οἱ γὰρ παλαιοί, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ νομίσματα τὰς συναλλαγὰς διὰ τῶν τετραπόδων ἐποιοῦντο, cf. Hes. Gladst. St. 452. *Β* 449 ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος est. *Ζ* 236 τεύχε' ἄμειβεν | - ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. Subst. esse videtur: pretium centum boum, Eust. 1224, 40 σταθμοῦ τι εἶδος. *Φ* 79 ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

ἑκᾰτόμ-ποδος, s. -πέδος (ol. vulg. Heyne, Wolf Bethe Bekk. Duentz. Bäuml.) (πούς) centum pedes longus, Hes. ἑκατόμπεδον· ἑκατὸν ποδῶν. *Ψ* 164 πυρὴν ἑκατόμποδον ἔνθα καὶ ἔνθα, Eust. 1294, 2 ἑκατὸν ποδῶν ἔχουσαν ἑκάστην πλευράν. Lobeck Phryn. 546 -ποδον, quod Vind. et Eust. l. l. habent, Homeri et Thucydidis esse statuit, -πεδον Doriensium.

ἑκατόμ-πολις qui urbes habet centum s. permultas Eust. 1541, 11 πολίπολις καθά τινές φασιν. *Β* 649 Κρήτην ἑκατόμπολιν, Hes. ἑκατὸν πόλεις ἔχουσαν. Porphyr. h. l. Heraclidem secutus decem urbes ab Idomeneo post Troica dirutas esse narrat atque sic *τ* 174 alium esse urbium numerum. melius addit μήποτε δὲ καὶ μεταφορά ἐστι τὰ ἑκατόν. Secundum Ephorum (Eust. 313, 38) πρὸ μὲν τοῦ Ὁμήρου ἐνενήκοντα ἦσαν, ἐπὶ δὲ τοῦ Ὁμήρου ἑκατόν. melius Ἀριστοτέλης οὐκ ἄτοπόν φησιν εἰ μὴ πάντες τὰ αὐτὰ λέγοντες πεποίηνται αὐτῷ i. e. Ὁμήρῳ (ap. Porphyr. h. l.).

ἑκατόμ-πυλος qui portas habet centum i. e. permultas. *Ι* 383 Θήβας | Αἰγυπτίας, αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, Diod. 1, 45 καθαπερεὶ πολύπυλον. (ῠ)

ἑ-κᾰτόν (skr. çatam, lat. centum, cui praefigi videtur ἕν Curt. Et. 18 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 27 53 99 266 2, 138. 1) centum, centeni. 2) indefinite: sescenti, permulti, cf. Lobeck, path. el. 1, 212, sch. D. *Β* 649 ἀντὶ τοῦ πολλάς, cf. Eust. 49, 11. saepe etiam in compositis. 1) *Β* 576 ἑ. νηῶν. *Α* 244 ἑ. βοῦς. *Λ* 680 ἵππους ἑ. καὶ πεντήκοντα. b) *Ι* 85 ἑ. δὲ ἑκάστῳ | κοῦροι ἅμα στεῖχον. *Β* 510 ἐν δὲ ἑκάστῃ | κοῦροι ἑ. καὶ ἐείκοσι. 2) *Β* 448 ἑ. θύσανοι, cf. *Ξ* 181. *Ε* 744 ἑ. πολίων, cf. Hermann, op. 4, 286 Naegelsb. h. Th. 15 Rudolph de sede deorum hom. Wittenberg 1794. p. 14 Doederl. Gl. 446 Baerwinkel heroum hom. armat. Arnstadt 1839, p. 13. Jacob, Entsteh. d. Il. u. Od. 205 (v. s. ἀραρυῖα) *Θ* 233 Τρώων ἄνθ' ἑ. τε διηκοσίων τε. h. Cer. 12 ἑ. κάρα. (ἑκατόγχειρος -όζυγος -όμβη -όμβοιος -όμποδος -όμπολις -όμπυλος).

ἑκατόνζυγος v. s. ἑκατόζ.

ἕκατος (ἑκάς) longe iaculans Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο *Η* 83 *Υ* 295, h. Ap. 1, 1, 24, 1. *Α* 385 *Υ* 71.

ἐκ-βαίνω aor. intr. 1) egredior τινός. *Δ* 107 πέτρης ἐκβαίνοντα (αἶγα), cf. *κ* 161 τόν. hominem *ε* 415 *η* 278 μ' ἐκβαίνοντα e mari. *η* 285 ἐκβάς e fluvio, e navi *θ* 38 ἔκβητε. h. Ap. 457 ἐπὶ γαῖαν ἐκβῆτε egressi estis. *κ* 103 142 ἐκβάντες. — 2) aor. transit., efficio ut quis escendat e navi. *ω* 301 ἐκβήσαντες. De tmesi v. s. ἐκ I 1 II. (ἔκβασις).

ἐκ-βάλλω, eicio, τινός de loco unde. *Φ* 237 τοὺς (νεκροὺς) ἔκβαλλε θύραζε flumen. *τ* 278 τὸν ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου. *ο* 480 τὴν ἔκβαλον eiecerunt e navi corpus. *Ε* 39 Ὀδίον ἔ. δίφρου. *ε* 244 ἔκβαλε arbores e radicibus, cecidit. b) excutio cui quid. *β* 396 χειρῶν δ' ἔ.

κύπελλα. Ο 468 δαίμων - μοι βιὸν ἔ. χειρός. c) ξ 277 δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός abieci. Ξ 419 χειρὸς ἔ. ἔγχος cum volneraretur. d) translate: emitto, τ 362 δάκρυα ἔ. lacrimas. Σ 324 ἅλιον ἔπος ἔ. vocem. δ. 503 ὑπερφίαλον ἔπος ἔ. De tm. v. s. ἐπ I 1 II.

ἔκ-βᾰσις exitus, ε 410 ἔκβασις-ἁλὸς θύραζε locus quo exire possim.

ἐκ-γελάω. edo risum, π 354 σ 35 ἡδὺ ἐκγελάσας, suaviter, Ameis π 354 melius quam Damm. h. Merc. 389 μέγ' ἐξεγέλασσεν. De tm. v. s. ἐκ I 2.

ἐκ-γίγνομαι (aor. ἐξεγένοντο. pf. act. du. ἐκγεγάτην, κ 138, (ἐκγεγάασιν v. l. Δ 41 ν 233 h. Ap. 468 pro ἐγγ.), inf. ἐκγεγάμεν. ptc. ἐκγεγαυῖα, -ῶτι Φ 185, -ῶτα h. Cer. 237. 2. p. pl. ἐκγεγάατε ep. 17, 1 producta praeter normam penultima Buttm. Lex. 1, 9 a. Spr. II 137, G. Herm. e Suid. II 1, 1108 -άασθε. Inde formatur fut. ἐκγεγάονται h. Ven. 197, cf. Kühner § 227, 5 Buttm. II 137) nascor, de filiis et filiabus. Γ 199 418 δ 184 219 ψ 218. Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα |, cf. Steudener, antiq. Streifzüge 95 Krämer, h. Beiw. 46. E. M. 223, 53 ἡ ἐκ τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα, cf. ζ 229 Minerva. κ 138 ἄμφω ἐ. — Ἠελίοιο Circe et Aeetes. Additur υἱός Ε 248 Αἰνείας υἱὸς - Ἀγχίσαο | εὔχεται ἐκγεγάμεν, cf. Υ 209, Hes. ἐκγεγεννῆσθαι, cf. Suid. I 2, 125. Υ 231 Τρωὸς τρεῖς παῖδες ἐξεγ. Υ 305 παίδων οἵ ἔθεν ἐξεγ. γυναικῶν τε. Ε 637 Διὸς ἐξεγ. Υ 106 Ἀφροδίτης ἐ. Aeneam. h. Cer. 237 θεοῦ ἐ. ep. 17, 1 πατέρων ἐξ αἵματος ἐ. De nepote semel: Φ 185 ποταμοῖο ἐ. Asteropaeo, f. Pelegonis c. dat. Ξ 115 Πορθεῖ τρεῖς παῖδες ἐξεγ., h. Ven. 197 παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐ.

ἔκ-γονος (ἐκγίγνομαι) filius, filia E. M. 321, 3 ὁ υἱός. Ε 813 Τυδέος ἔκγονος Diomedes. γ 123 κείνου ἔ. Telemachus Ulixi. Υ 206 Πηλῆος ἔκγονον Achillem. h. Ven. 284 τοι Νύμφης ἔ. εἶναι tibi e nympha natum. λ 236 Σαλμωνῆος ἔ. Tyro. 2) oriundus a quo, proles ο 225 γενεὴν Μελάμποδος ἔ. Theoclymenus, quartus a Melampode.

ἐκ-δέρκομαι, prospicio. Ψ 477 κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε, Bekk.[2] et vol. ante Spitzn. qui laudat etiam Apd. de synt. III 32, 291. κεφαλῆς ἔκ primus Spitzn. et nunc Dind. Bäuml. Duentz., κ. ἐκ Hoffm. h. Unt. II 1 p. 11 La Roche.

ἐκ-δέρω detraho pellem. κ 19 δῶκε δέ μ' (μοι) ἐκδείρας ἀσκὸν βοός pellem quam (ob id ipsum, recte Nitzsch h. l.) detraxerat, Ameis βοός ad verbum rettulit. Bekk. δῶκέ μοι ἐ., sed cf. La Roche h. l. Am. app. Kayser Phil. 17, 716, ante Wolf. δῶ. δέ μοι δείρας. Nitzsch δῶκε δέ μοι 'κδ. s. potius δῶκε μοι ἐ.

ἐκ-δέχομαι per vices excipio Ν 710 οἱ σάκος ἐξεδέχοντο.

ἐκ-δέω ipt. et aor. alligo. χ 174 σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθε alligate pone vos. c. gen. Ψ 121 τὰς (δρῦς) ἔκδεον ἡμιόνων e plaustro. Cf. s. ἐκ III B d.

ἔκ-δηλος conspicuus, illustris Ε 2 ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν | Ἀργείοισι. E. M. 321, 20 διάδηλος φανερός. Hes. ἢ ὑπερέχων.

ἐκ-δια-βαίνω ptc. aor. transgredior, totum transeo et exeo. Κ 198 τάφρον ἐκδιαβάντες.

ἐκ-διδάσκω edoceo. pf. intr. edoceor h. Merc. 316 νημερτέα φωνὴν | ἐκδεδαώς vero augurio certior factus Baumeist. coni. pro οὐκ ἀδίκως.

ἐκ-δίδωμι reddo, trado, Γ 459 Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ | ἔκδοτε.

ἐκ-δουπέω tono. videtur ἐκδούπησαν fuisse v. l. Λ 45 ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. Hes. ἐκδούπησαν· ἐβρόντησαν. sch. br. ἐνεδούπησαν, ἐπεκτύπησαν (ἐπεκδουπ.?) ἐπεβρόντησαν.

ἐκ-δῡνω exuo, depono. α 437 ἔκδυνε χιτῶνα.

ἐκ-δῡω exuo. h. Ven. 165 λῦσε δέ οἱ ζώνην ἰδὲ εἵματα - | ἔκδυε. act. aor. 2 et med. ipf. intrans. 1) exuo, depono. Γ 114 τεύχεα ἐξεδύοντο. ξ 460 ἐκδύς (οἱ χλαῖναν πόροι). Hes. ἐκδυσάμενος. 2) egredior, effugio. χ 334 ἐκδὺς μεγάροιο. Hes. ἐξελθών. translate: Π 99 νῶιν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον primus Spitzn. q. c., effugeremus, sch. A. ἡμεῖς ἐκφύγωμεν, v. s. ἐγώ II a, Eust. 1047, 54 ἢ συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ ἐκδύοιμεν εὐκτικοῦ . . . ἵνα μὴ πρὸ συμφώνου εὑρεθείη ἡ υι δίφθογγος (cf. sch. V.), atque sic opt. (pro -υῖμεν) putant Kühner a. G. I 803 Buttm. a. Spr. II 157 Krüger Di. p. 114 Eust. l. l. ἐκδῦμεν, Vind. quart -δῖμεν. codd. plerumque -ύμεν v. -ύμεν' ut Heyne ed. quod inf. putant sch. A. τὸ πλῆρες ἐκδύμεναι . . . καὶ δῆλον ὅτι λείπει τὸ γένοιτο Eust. 1047, 53 sch. BL. cf. Lob. path. el. 2, 311 316.

ἐ-κεῖ-θι ibi. ρ 10 ἄγ' ἐς πόλιν ὄφρ' ἂν ἐκεῖθι | δαῖτα πτωχεύῃ.

ἐ-κεῖ-νος η ο (cf. ζ 166 μ 258) (E. M. 508, 41 τὸ ε φωνῆεν πέφυκε πλεονάζειν, Fuhr N. J. f. Ph. 20, 371 s. Pape Curt. Et. 582 L. Meyer 1, 326 331 334 Lob. path. el. 1, 48, sed Apoll. adv. 557, 30 λείπει ἡ κεῖνος φωνὴ τῷ ε quamvis „ε nativum extra praep. ἐκ ante κ semper aspiratum inveniatur“ Lob. l. l. atque fuere qui ad ἑκάς referrent E. M. 320, 30, de radice κει, cf. Benf. 2, 147. Lob. l. l. ἐκεῖνος „ab H. ut nunc quidem est non ponitur nisi metro necessarium vel ad sonum suavius est τεύχε' ἐκεῖνοι“ cf. La Roche h. T. 247 h. U. 68 83 102 107 Bekk. h. Bl. 154 Thiersch § 169, 2) ille, Suid. I 2. 131 ἀντὶ τοῦ ὀνόματος παραλαμβάνουσιν οἱ ποιηταί. 1) Est in exitu versus La Roche h. T. 248 h. U. 83. a) pro adi. γ 103 ἐν ἐκείνῳ | δήμῳ ἀνέτλημεν. b) pro subst. γ 113 ἐκεῖνα πάντα. Ι 63 ἀνέστιός ἐστιν ἐ. | ὃς ἔραται. Ι 646 ἐκείνων | μνήσομαι, ὥς μ' - ἔρεξεν. v. l. ἐκείνου. Σ 188 ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι. ξ 352 ἔα ἀμφὶς ἐκείνων procul ab illis quos dixi. ο 368 ἐκείνη. ω 437 ἐκεῖνοι. υ 265 ἐκεῖνος. h. Cer. 486 ἐκεῖναι sie. ille qui in omnium ore est: Λ 653 οἷος ἐ. | sc. ἐστιν Achilles. β 163 καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ Ulixes, cf. σ 147. δ 819 τοῦ μᾶλλον - ἤ περ ἐκείνου |, cf. ξ 163. ω 288 ἐκεῖνον, cf. ω 312. ο 330 ὑποδρηστῆρες ἐκείνων | procorum, cf. τ 322. La Roche ἐ. Bekk. κ. α 212 οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὔτ' ἔμ' ἐ. | 2) ante caesuram tertii pedis, cf. La Roche h. T. 249 h. U. 102. a) σ 239 Ἶρος ἐκεῖνος. b) π 151 μετ' ἐκεῖνον quem dixisti. λ 390 ἐκεῖνος er. κ 397 414 ἐκεῖνοι. La Roche ἐ. Bekk. κ. λ 615 ἔγνω δ' αὖτ' ἔμ' ἐκεῖνος er, quem dixi, cf. ρ 110 ψ 76. δ 739 πού τινα κεῖνος -μῆτιν ὑφήνας La Roche, τιν' ἐ. Bekk. 3) In pede secundo Bekk. Σ 262 οἷος ἐκείνου, cf. β 272 ξ 491, qui Ο 94 ο 212 οἷος κείνου habet, La Roche Σ 262 ο. ἐ. in ceteris ο. κ., cf. h. U. 68. δ 731 ὁππότ' ἐκεῖνος Bekk., κ. La Roche.

ἐκη-βολίαι (ϝεκ.) tela procul emissa, ictus certi E. M. 322 εὔστοχοι τοξίαι. Hes. προέσεις

τῶν βελῶν, μακροβολίαι, εὐστοχίαι. *E* 54 ἑκηβολίαι ᾗσιν - κέκαστο.

ἑκη-βόλος (ἑκάς, βάλλω, ϝεκ. sed ϝ non potuit restitui *A* 438, cf. Autenr. ad *A* 14) longe iaculans, Hes. τοξότης μακροβόλος εὔστοχος, cf. E. M. 321, 57 (Nitzsch ad γ 279 eumque secutus Giese, gramm. Erkl. von *A* 1—67 Parchim 1838 p. 22 „unsichtbar treffend"). epith. Apollinis, in pede quarto. *A* 14 373 h. Merc. [18] XXV 2 ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος. h. Ven. 152 ἑκηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων. *A* 21 h. Ap. 177 Merc. 236 ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα *A* 438 *Π* 513 *Ψ* 812 ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι. postponitur *Χ* 302 Διὸς υἷι ἑκηβόλῳ. h. Merc. 417 Λητοῦς υἱὸν | - ἑ. est pro subst. *A* 96 110. ἑκηβόλος, cf. h. Merc. 218 522. h. Ap. 45 Ἑκηβόλον h. Merc. 509 Ἑκηβόλῳ. Cf. Gerhard, Myth. § 308, 3.

ἕκ-η-λος (ϝέ., ϝεκ skr. vac desidero, ἑκ-ών, εὔκηλος q. v., Curt. Et. 19 Christ 237 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 77 361 2, 201 Benf. 1, 347 Buttm. Lex. 1, 145. Sunt qui κηλέω comparent Doed. Gl. 204, sed cf. Lob. path. el. 1, 54. vel ἀκήν ἀκαλός Lob. path. pr. 100. Digamma non potuit restitui β 411 *Θ* 512. (qui nihil aliud agit quam id quod potissimum volt) a) securus, sine molestia, qui placido rerum statu fruitur. b) imperturbatus. c) otiosus. Hes. ἥσυχος πρᾶος cf. E. M. 321, 51 Eust. 149, 11 de hominibus. a) *E* 759 ἕκηλοι | τέρπονται. *E* 805 δαίνυσθαι - ἕκηλον |, cf. φ 289. *A* 75 ἕ. | ἐνὶ μεγάροισι καθείατο. β 311 εὐφραίνεσθαι ἕκηλον |. μ 301 ἕ. | ἐσθίετε, cf. ρ 478. ν 423 ἕ. | ἧσται ξ 167 ι 309 ἕ. | πῖνε. φ 259 ἕ. | κάτθετε. b) *Z* 70 ἕ. | νεκροὺς συλήσετε, Eust. 625, 35 καθ' ἡσυχίαν. *Θ* 513 μὴ ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕ. | *Ο* 376 ἕκηλος | ἐρρέτω. *P* 340 ἕ. | Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο λ 184 ἕ. | νέμεται. ξ 91 ἕ. κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, cf. π 314. c) *O* 194 ἕ. | μενέτω. translate de agro (nom. neutr.) h. Cer. 451 (Ῥάριον, οὖθαρ ἀρούρης) ὅτε γ' οὔτι φερέσβιον, ἀλλὰ ἕκηλον | εἱστήκει πανάφυλλον sine aristis. In pede sexto, sed ρ 478 in secundo, φ 289 in tertio. (ἀεκήλιος?)

ἕκ-η-τι (ϝεκ v. s. ἕκηλος. videtur esse forma lat. de ἕκης Wille, Christ 237 cf. Hagena Phil. . 3?9 Doederl. Gl. 439) propitio deo, gratiā alicuius deorum. Suid. 1 2, 133 ἕνεκα melius Apollon. ap. Bekk. 497, 26 543, 17 monuit esse adv., non praep. In Od. et de diis. c. gen. cui postponitur. ο 319 Ἑρμείαο ἕ. π 86 Ἀπόλλωνός γε | υ 42 Διός τε σέθεν τε ἕ. | i. e. Minervae h. Ven. 147 ἀθανάτοιο δ' ἕ. διακτόρου - | Ἑρμέω. XXVI 5 πατρὸς ἕ. | Iovis. (ἀέκητι).

ἐκ-θνῄσκω emorior. transl. σ 100 γέλῳ ἔκθανον, v. l. γέλω, cf. La Roche, sch. H. διεχύθησαν τῷ γέλωτι τερπόμενοι. Eust. 1839, 46 γέλω κ. ὡς εἰπεῖν ἐπιπολαίως θανεῖν κ. οὐ κατὰ τὸ κυρίως θανεῖν ὃ διὰ βάθους χωρεῖ.

ἔκθορον v. s.

ἐκ-θρῴσκω exsilio, me prorumpo. *Φ* 539 πυλίος ἐξέθορεν e porta, Hes. ἐξεπήδησεν. h. Cer. 430 τῇ ἔκθορ' ἄναξ qua terra hiscebat. XI 9 ἔκθορον e navi. c. gen. *Π* 427 ἔκθορε δίφρου. transl. *K* 95 κραδίη δέ μοι ἔξω | στηθέων ἐκθρῴσκει, sch. br. ἐξάλλεται ἐκπηδᾷ, Eust. 792, 10 ὑπερβολὴν ἔχει. Nicias: ἐκ θρ. ἵνα τὸ ἑξῆς γίνηται ἐκ στηθέων θρῴ. De tm. v. s. ἐκ I 1 II Zenodotus *Ψ* 759 ἔκθορε v. s. θρέω 2.

ἐκ-καθαίρω. expurgo. *B* 153 οὐροὺς ἐξεκάθαιρον

ἑκκαιδεκά-δωρος sedecim palmos longus. *Δ* 109 κέρα - ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει, sch. AD. δῶρον καλεῖται ὁ παλαιστής, ὅ ἐστιν ἔκτασις τῶν τῆς χειρὸς τεσσάρων δακτύλων, cf. Suid. I 2, 128 Hes. Eust. 450, 39 τρίτον σπιθαμῆς τὸ δῶρον. de compositione verbi, cf. Herodian. ap. E. M. 639, 40. Fuit igitur longitudo fere 1^{m} 2^{dm}: atqui rupicaper (capra ibex) cornua habet longa 7^{dm} fere, capra agrestis 5^{dm} 6^{cm} fere. Videtur igitur Homerus aut amplificasse numerum aut statuisse duo cornua composita arcum effecisse.

ἐκ-καλέω act. ptc. aor. evoco. *Ω* 582 (δμῳὰς) ἐκκαλέσας (λοῦσαι κέλετο). κ 471 μ' ἐκκαλέσαντες. ipf. med. ad me evoco. ω 1 ψυχὰς ἐξεκαλεῖτο. De tm. v. s. ἐκ I 1.

ἐκ-κατα-πάλλομαι desilio, prorumpo me e loco superiore. *T* 351 οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος, Wolf et Spitzn. separaverunt ἐκ. κ., Bekk. rursus coniunxit.

ἐκ-κατ-εῖδον aor. partic. despectavi e loco superiore. *Δ* 508 *H* 21 Περγάμου ἐκκατιδών, Wolf et Spitzn. ἐκ κ., Bekk. rursus ἐκκ.

ἐκ-κλέπτω furtim aufero e re. *E* 390 ἐξέκλεψεν Ἄρηα.

ἐκ-κυλίω aor. pass. devolvo e re. *Z* 42 *Ψ* 394 ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, Hes. ἔπεσεν, ἀπερρίφη.

ἐκ-λανθάνω aor. c. reduplic. 1) act. efficio ut quis penitus obliviscatur. *B* 600 ἀοιδὴν ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν sch. AL. ἐπὶ μὲν τοῦ φυσικοῦ ἀφέλοντο, ἐπὶ δὲ τοῦ διδακτοῦ ἐκλέλαθον· ὃ γὰρ ἔμαθέ τις οὐκ ἀπόλλυσιν ἄλλως ἀλλ' ἐπιλήθεται. τινὸς, h. Ven. 40 Ἥρης ἐκλελαθοῦσα. 2) med. penitus obliviscor. aor. c. redupl. γ 224 ἐκλελάθοιτο γάμοιο, Eust. 1464, 52 τὸ πολὺ τοῦ φόβου. χ 444 ἐκλελάθωντ' Ἀφροδίτης, v. l. -οιτ', Ap. 48, 27 -οιτ' efficiatis ut obliviscantur. *Z* 285 ἦτορ ὀιζύος ἐκλελαθέσθαι. sine redupl. *Π* 602 ἀλκῆς ἐξελάθοντο. c. inf. κ 557 ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσιν καταβῆναι. (ἀπεκλ.)

ἔκ-λησις (λήθω) lex oblivionis, communis criminum abolitio. ω 485 φόνοιο | ἔκλησιν θέωμεν, cf. Ameis app., sed Duentz. efficiamus ut obliviscantur, quod quomodo fiat non dixit.

ἐκ-λύω 1) solvo *E* 293 αἰχμὴ ἐξελύθη cuspis ab hasta cui inserta erat, sed Hes. ἐπαύσατο τῆς ὁρμῆς, cf. Ameis h. l., ita cum Aristarcho Bekk., v. cum Zenodoto: ἐξεσύθη, v. l. ἐξεχύθη. 2) med. fut. libero, viam suppedito qua quis liberetur: κ 286 σε κακῶν ἐκλύσομαι, Eust. 1659, 15 ὡς ἐπὶ αἰχμαλωσίας ἐρρέθη.

ἐκ-μαίομαι excogito, expiscor, invenio. h. Merc. [511] ἐκμάσσατο τέχνην.

ἐκ-μείρομαι prae ceteris particeps fio ε 335 θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς ita codd. Hes. ἔλαχεν, Dind. La Roche: θεῶν ἒξ ἔ.

ἔκ-μολον prodii. *Λ* 604 κλισίηθεν - | ἔκμολε, Hes. ἐξῆλθε, Ap. 65, 23 ἐξέδραμεν ἐξεπήδησεν.

ἐκ-μυζάω exsugo, exprimo. *Δ* 218 αἷμ' ἐκμυζήσας, E. M. 323, 5 ἐκπιέσας ἐκθλίψας.

ἐκ-νοστέω (νόστος) redeo e re. *E* 157 μάχης ἐκνοστήσαντε |. *P* 207 *X* 444 *Ω* 705 μάχης ἐκνοστήσαντι |. ol. volg., Wolf Spitzn. Bothe μ. ἐκ ν., Bekk. rursus Faesi Am. ἐκν. Dindorf Bäuml. Duentz. μ, ἐκ ν., La Roche μ. ἐκ ν. ut diaeresis fiat bucolica, qua opus esse non videtur.

ἔκ-παγλος (ἐκπλήσσομαι, -πλαγος κ. ὑπερθέσει -παγλος E. M. 323, 35 Anecd. Cr. 1, 156

Lobeck, par. 9 Benf. 2, 98, -πλαγλος -πλαγος Buttm. Lex. 1, 76, L. Meyer, vgl. Gr. 1, 280. πηγνύμαι ἐκπηγύλος et sync. ἔκπ. Doederl. Gl. 41) qui solito plus habet s. agit, qui ultra modum progreditur, eximius, admirabilis, stupendus, Eust. 374, 13 ὁ ἐκπλήσσειν δυνάμενος. Ap. 65, 25 θαυμάσιον καὶ ἔξοχον. est vox media. 1) a) de hominibus. *Φ* 452 *Λαομέδων ἔκπαγλος* qui ne deos quidem timebat. *Φ* 589 *ὡδ' ἐκ. ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής* Achilles, superl. *Α* 146 *Σ* 170 *Πηλεΐδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν* | E. M. 323, 6 ἐξοχώτατε, cf. Hes. Doederl. l. l., Naegelsb. succensere dicit Ag., Iridem non dixisset, cf. *Υ* 389 *Ὀτρυντεΐδη π. ἐ. ἀ.* Eust. 102, 39 melius quam 939, 36 1067, 32. b) de rebus, vehemens: *ξ* 522 *χειμὼν ἔ.* *Ο* 198 *θ* 77 *ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν.* *ρ* 216 *ἔπος* - | *ἔκπαγλον καὶ ἀεικές* q. v., Duentz. adv. esse ratus versum expungit. *κ* 448 *ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν*, sch. H. ἔξοχον μεγάλην. 2) pro adv. est neutr. ***ἔκπαγλον*** praeter modum, La Roche h. St. 51 vehementer. a) sing. *Ν* 413 445 *Ξ* 453 478 *ἔκπαγλον ἐπεύξατο*, Hes. ἐκπληκτικὸν ἐκαυχήσατο. *Χ* 256 *οὐ - σ' ἔκ. ἀεικιῶ.* b) plur. *Γ* 415 *ἔκπαγλα φίλησα*, cf. *Ε* 423. Adv. mirum in modum *Α* 268 *ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν*, Eust. 102, 38 ὡς ἂν ἐκπλαγείη τις. Hes. ἐκπληκτικῶς. ἐξόχως, μεγάλως, θαυμαστῶς. ἔξοχα. *Β* 223 *ἐ. κοτέοντο.* *ε* 340 *ὠδύσατ' ἐ.* *Β* 357 *ἐ. ἐθέλει.* *Ι* 238 *μαίνεται ἐ.* *λ* 437 560 *ἐ. ἤχθηρε.* *ο* 355 *ἐ. ὀδύρεται.* h. Ven. 57 *ἐ. ἵμερος εἷλεν.*

ἐκ-παιφάσσω prae ceteris illustris sum Eust. 253, 2 ἐκφανῆ ὁρμὴν ἔχειν. *Ε* 803 *πολεμίζειν οὐκ εἴασκον* | *οὐδ' ἐκπαιφάσσειν* Tydea legatum sch. BV. φανεροῦν ἑαυτὸν, ἀλλ' ἐν αγγέλου μένειν σχήματι, La Roche. subtilius Ameis: glänzend hervortreten mit Worten und Taten. Faesi: hervorblitzen und daherstürmen. Heyne: σὺν ὁρμῇ φέρεσθαι. Duentz. glühend sich auslassen, perperam sch. br. paraphr. ἐνθουσιᾶν, Damm Bothe Minkw., cf. Eust. 253, 2.

ἐκ-πάλλομαι prosilio, emico. *Υ* 483 *μυελὸς* -| *σφονδυλίων ἔκπαλτο.*

ἐκ-πατάσσω ptc. pf. pass. excutio. *σ* 327 *φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί* Ap. 65, 26 ἐκπεπληγμένος.

ἐκ-πέμπω 1) act. dimitto e re, extrudo e re, exporto e re. *Ω* 681 *Πρίαμον* - | *νηῶν ἐκπέμψειε.* *Φ* 598 *πολέμου ἔκπεμπε* ol. vo. Bekk. al., ἐκ πέ. Spitzn. Dind. Bäuml. *σ* 336 *σε* - | *δώματος ἐκπέμψῃσι.* sine gen. *π* 3 *ἔκπεμψάν τε νομῆας.* de rebus: *Ω* 381 *ἐκπέμπεις κειμήλια* - | *ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς.* De tm. v. s. ἐκ I 1. 2) med. a me dimitto, domo extrudo. *υ* 361 *μιν δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε.*

ἐκ-πέποται v. s. ἐκπίνω.

ἐκ-περάω irrumpo et transeo, transeo. *Ν* 652 *ὀϊστὸς* | *ἀντικρὺς κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.* *Π* 346 *ἀντικρὺς δόρυ - ἐξ.* | *νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο*, cf. *κ* 162. c. acc. h. Merc. 352 *ψαμάθοιο -στίβον ἐξ.* naves *θ* 561 *λαῖτμα* - *ἁλὸς ἐκπερόωσιν.* *ι* 323 *ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα*, homines navibus *η* 35 *λαῖτμα μέγ' ἐκπ.*

ἐκ-πέρθω diruo, capio, diripio. a) Troiam: *Α* 19 *ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν*, Hes. ἐκπορθῆσαι ἑλεῖν, λαβεῖν, (Doederl. Gl. 624: mit ἐκ ῥίζης aufzulösen). *Β* 133 *Ἴλιον ἐκπέρσαι*, cf. *Ο* 216. *Β* 113 288 *Ε* 716 *Ι* 20 *Σ* 327 *Ἴλιον ἐκπέρσαντα.* *Φ* 433 *Ἴ. ἐκπέρσαντες.* *Ν* 380 *Ἴ. ἐκπέρσῃς.* *Λ* 164 *Τρώων ἐκπέρσωσ' - πτολίεθρον.* *Ε* 489 *ἐκπέρσουσ' - πόλιν ὑμήν.* *Ρ* 407 *ἐκπέρσειν πτολίεθρον.* *Φ* 310 *ἄστυ μέγα Πριάμοιο* - | *ἐκπέρσει*, cf. *Σ* 283. De tm. v. s. ἐκ I 2. b) *Α* 125 *τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν* codd. mel. et ol. volg. et post Bekk. recentiores, partim ob caesuram Hoffm. h. U. II 9, paraphr ἅπερ ἐκ τῶν πολίων ἐξεπορθήσαμεν, et sic sch. br., Hes. cf. Naegelsb., sed Wolf et Spitzn. qui ob hoc verbum Freytagium vituperavit Ztft. f. A. W. 1840 p. 459 et Dind. ἐξ ἐπρ., Bäuml. ἒξ ἐπρ., Gent, Hom. Il. *Α*, non curans Aristarchum, pro ἐπρ. proponere ausus est ἠγάγομεν. Recte Hoffm. l. l., „πέρθειν τι ἐκ πόλιος ist eben so wenig nachweisbar."

ἐκ-πίνω 1) ebibo, exhaurio. *ι* 353 361 *ἔκπιεν.* *κ* 237 318 *ἔκπιον.* 2) potando consumo. *χ* 56 *ὅσσά τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται.*

ἐκπίπτω excīdo. *Φ* 492 *ἔκπιπτον ὀϊστοί.* *Β* 266 *π* 16 *θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ*, Did. *Β* 266 *αἱ Ἀριστάρχου ἔκφυγε*, ita Bekk. al., non Spitzn. Duentz. La Roche (h. St. 133) Dind., sch. H. *π.* 16 *θ. κατὰ δάκρυον εἴβων γρ. θ. δέ οἱ ἐκπ. δ.* alias potissimum de iis quae de manu excidunt. *Δ* 493 *Θ* 329 *Ο* 421 465 *ξ* 31 34 *χ* 17 *οἱ ἔ. χειρός*, v. l. *Δ* 493 *ἔκφυγε.* *Γ* 36[illegible] *ἔ. χειρός.* *Χ* 448 *χαμαὶ δέ οἱ. ἔ. κερκίς*, se[illegible] saepius etiam aliter: *Ε* 585 *Ν* 399 *ἔ. δίφρου* *Λ* [179] *ἔκπεσον ἵππων.* *Ψ* 467 *μιν ἐκπεσέειν* e curru. De tm. v. s. ἐκ I 1 II.

ἐκπλείους pro ἐμπλείους codd. h. Merc. 24[illegible] corr. Ilgen.

ἐκ-πλήγδην insane, GMPS. *υ* 132 et sch. vulg. ap. Buttm. ib. qui correxit, cf. Dind. h. l. pro ἐμπλήγδην q. v. Defendit quodam modo Bergk ind. lect. aest. Marburg 1850 p. 11.

ἐκ-πλήσσω excutio, perterreo. semper translate, *Σ* 225 *ἔκπληγεν.* h. VII 50 *ἐκπληγέντε[illegible]* De tm. v. s. ἐκ I 2.

ἐκ-ποτέομαι evolo. *Τ* 357 *νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται*, sch. br. ἐξίπτανται, Eust. 1188, 2[illegible] ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀέρος, quae ut singularis est ratio ita hic necessaria, nisi quis cum Bothio [illegible] *Διός* coniungere velit. Duentz. *Διὸς ἒκ π.* (cf. *Ξ* 19) non sine dubitatione.

ἐκ-πρεπής (πρέπω) insignis. *Β* [483] *θῆκε* - *ἐκ-πρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν* h. XXXII 16 *ἐκπρεπὲς εἶδος*, Hes. ὡραῖο[illegible] παρὰ τὸ λίαν πρέπον.

ἐκ-προ-καλέομαι ad me evoco med. ao[illegible] ptc. *β* 400 *ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων*, h. A[illegible] 111 *ἀπὲκ μεγάροιο θύραζε.*

ἐκ-προ-λείπω aor. ptc. exiens relinquo. [illegible] 515 *λόχον ἐκπρολιπόντες.*

ἐκ-πτύω evomo *ε* 322 *στόματος ἐξέπτυσε* *ἅλμην.*

ἐκ-ῥήγνυμι rumpo, evello. *Ο* 469 *νευρὴ* *ἐξέρρηξε.* *Ψ* 421 *ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῖο*, pa-raphr. ἀπὸ τῆς παρόδου. sch. A. Ἀττικῶς [illegible] τοῦ ὁδόν).

ἐκ-σἄόω eripio, servo ex. *Δ* 12 *ἐξεσάωσε* *ὀιόμενον θανέεσθαι.* *δ* 501 *ἐ. θαλάσσης* [illegible]

ἐκ-σεύω emoveo; med. effundor, me proripi[illegible] *Η* 1 *πυλέων ἐξέσσυτο Ἕκτωρ*, Ap. 70, 9 Sui[illegible] ἐξώρμησεν. *ι* 438 *νομὸν δ' ἐ. μῆλα.* *ι* 373 [illegible] *ρυγος ἐ. οἶνος.* *μ* 366 *μοι βλεφάρων ἐ. ὕπνο[illegible]* aor. pass. *Ε* 293 *αἰχμὴ ἐξεσύθη παρὰ ἀν[illegible]* *ρεῶνα* perrupit, ita Zenodotus. Aristarch[illegible] *ἐξελύθη* q, v. De tm. v. s. ἐκ I 1.

ἐκ-σπάω act. aor. extraho. *Ζ* 65 *ἐξέσπασε* *ἔγχος.* med. aor. ptc. extraho quod meu[illegible] est s. ad me. *Η* 255 *ἐκσπασσαμένω ἔγχ[illegible]*

χερσίν. v l. ἔκσπασε. ι 320 pro ἔκταμε q. v. De tm. v. s. ἐκ I 1, II.

ἐκ-στρέφω aor. 1. evello. *P* 58 βόθρου ἐξέστρεψε arborem. Hes. μετέβαλλε.

ἐκ-τάδιος (ΤΑ τείνω, cf. Doederl. Gl. 204). amplus, qui extendi potest. *K* 134 χλαῖναν διπλῆν ἐκταδίην, sch. D. τὴν μεγάλην ὥστε καὶ διπλῇ αὐτῇ χρώμενον ἔχειν ἐκτεταμένην, cf. Ap. 65, 27 Hes. E. M. 278, 46.

ἐκ-τάμνω (τέμνω) exscindo, exseco. c. gen. *Λ* 829 μηροῦ ἔκταμ' ὀιστόν, cf. *Λ* [515]. *Λ* 460 *B* 423 μ 360 μηροὺς ἐξέταμον, Hes. sch. br. ἐξέκοψαν. femora tota e corpore sch. B. ἐπεὶ στάσεως αἴτια μᾶλλον τῶν ἄλλων ὀστῶν, sed Voss, Duentz. ad γ 456: dissecuerunt femora atque sch. Q. μ 360 ἤγουν ἐσχισμένους ποιήσαντες, ubi quae sequuntur pugnant cum his. *N* 391 *Π* 484 τὴν ἐξ. πελέκεσσι, *Λ* 486 τὴν σιδήρῳ ἐξέταμε arborem e radicibus. ι 320 τὸ μὲν ἔκταμεν (ῥόπαλον) ex arbore. Eust. 1631, 26 οἱ ἀκριβέστεροι ἔκσπασε. *Γ* 62 τέχνῃ νήιον ἐκτάμνῃσιν trabem ex arbore, sch. br. ἐκκόπτει. *M* 149 πρυμνὴν ἐκτάμνοντες (ὕλην) non dum ad pugnam ruunt apri radicitus evellunt, sed ante impetum, sch. BL. ἐν τῷ παραθήγειν δηλονότι τοὺς ὀδόντας ut vulgi est opinio. De tm. v. s. ἐκ I 1.

ἐκ-τανύω extendo, prosterno. h. Merc. 124 βοῦς ἐξετάνυσσε ἐπὶ πέτρῃ. VII 38 παρὰ ἱστίον ἐξετανύσθη ἄμπελος. *Λ* 844 ἔνθα μιν ἐκτανύσας aegrum in lecto. *P* 58 ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ arborem. *Ω* 18 ἐν κόνι ἐκτ. προπρηνέα mortui corpus. *H* 271 ὕπτιος ἐξετανύσθη, stürzte. Hes. ἡπλώθη. De tm. v. s. ἐκ I 2.

ἐκ-τελέω pr. p. -έουσι(ν), cj. -έωμεν. ipf. 3 p. pl. ἐξετέλειον. fut. ἐκτελέω *Ψ* 96, -έει *K* 105 (v. l. -έσει), inf. -έειν κ 27. aor. ἐξετέλεσσα τ 156, -ε(ν), -αν λ 317. cj. ἐκτελέσω, έσωσι *I* 245, opt. -έσειεν ϑ 22, ptc. -έσας γ 275, -αντες κ 41. pass. ipf. ἐξετελεῖτο h. Merc. 10, -εῦντο. pf. ἐκτετέλεσται. fut. med. inf. ἐκτελέεσθαι. 1) perficio, ad finem perduco. abs. λ 317 κεν ἐξ., cf. κ 27 (Aeolus). *M* 217 ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀίομαι perfectum iri, est enim pro fut. pass. c. acc. φ 135 180 268 ἐκτελέωμεν ἄεθλον, χ 5 ἄεθλος, ἐκτέτελεσται. γ 275 ἐ. μέγα ἔργον. β 98 τ 143 ω 133 φᾶρος ἐκτελέσω. β 110 ω 146 τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, cf. τ 156. κ 41 ὁδὸν ἐ. 2) exsequor, conficio, efficio. de diis: *K* 105 Ἕκτορι πάντα νοήματα ἐ. *B* 286 τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν. *Σ* 79 τά μοι ἐξετέλεσσε. *I* 245 οἱ ἀπειλὰς | ἐ. h. Merc. 10 Διὸς νόος ἐ. λ 280 (ἄλγεα) ἐρινύες ἐκτελέουσιν. δ 7 τοῖσιν γάμον ἐξετέλειον, *I* 493 μοι γόνον ἐ. ψ 54 ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται. de hominibus: γ 99 δ 329 τοί τι — | ἢ ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε. *Ψ* 96 τοι πάντα μάλ' ἐ. ϑ 22 ἐ. ἀέθλους. *H* [353] οὐ νύ τι κέρδιον ἧμιν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, Ariston. ἀθ. 3) pass. de tempore peracto: λ 294 ξ 293 μῆνες καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, cf. h. Ap. 349 νύκτες τε καὶ ἦμ. De tm. v. s. ἐκ I 2.

ἐκ-τίθημι pono extra. ψ 179 ἔνθά οἱ ἐκθεῖσαι λέχος, sch. Vind. 133 ἐκθεῖσαι. ἔξω τεθείμεναι. ἐκθέσθαι· γρ. ἐκθεῖσα, ἔξω θεῖσα. De tm. v. s. ἐκ I 1.

ἔκ-τοθεν extra, in loco exteriore. in Od., 1) adv, ν 100 σκεπόωσι κῦμα | ἔ. ι 239 λεῖπε θύρηφιν, βαθείης ἔ. αὐλῆς, cf. ι 338, ubi aut gen. partit. statuitur (v. s. ἐκτός 2a): aut scribitur: ἔντοθεν v. s. αὐλή. 2) praep. c. gen. α 132 κλισμὸν θέτο ἔ. ἄλλων μνηστήρων. Est saepius v. l. ἔκτοσθεν q. v.

ἔκ-τοθι extra, in loco exteriore. Hes. ἐκτός, ἔξωθεν. c. gen. *X* 439 ἔ. μίμνε πυλάων. *O* 391 ἀμφεμάχοντο ἔ. νηῶν.

ἐκ-τορέω forando eximo. h. Merc. 42 αἰῶν' ἐξετόρησεν (v. s. αἰών 2).

Ἑκτόρεον, χιτῶνα *B* 416 Hectoris. *K* 46 -οις ἱεροῖσιν. *Ω* 276 579 -ης κεφαλῆς, Eust. 1350, 27 ἁπλοϊκῶς τὸν τοῦ Ἕκτορος φράζει νεκρόν.

Ἑκτορίδην ἀγαπητόν Hectoris filium Astyanacten *Z* 401.

ἐκ-τός (suff. -το-ς in-tus, cf. Ebel, Kuhn 5, 69 Benf. 2, 48) extra, Hes. δίχα. πάρεξ ἢ ἔξω. 1) adv. loci in quo. *Δ* 151 ἐ. ἐόντας. ξ 16 ἐ. ἴαυον. *Ω* 650 ἐ. λέξο. ζ 72 ἐ. ὅπλεον. ξ 11 σταυροὺς ἐ. ἔλασσε. ψ 135 ἐ. ἀκούων. additur praep. *K* 151 τὸν κίχανον | ἐ. ἀπὸ κλισίης. 2) praep. c. gen. de rebus quae sensibus percipiuntur, non sola mente. a) ante subst. *Ξ* 13 στῆ ἐ. κλισίης. *Ψ* 451 ἧστο ἐ. ἀγῶνος. δ 678 αὐλῆς ἐ. ἐών i. e. in via publica, non: in aula, ut putavit Doederl. Gl. 2085, proci enim in aula sunt, cf. δ 625 669 sch. B. δ 677 Nitzsch h. l. φ 191 ἐ. θυρέων ἔσαν ἠδὲ καὶ αὐλῆς. ν 123 ἔθηκαν ἐ. ὁδοῦ. ψ 178 στόρεσον λέχος ἐ. θαλάμου, v. l. ἐντός. b) post subst. *I* 67 λεξάσθων τείχεος ἐ. | *Y* 49 στᾶσα τείχεος ἐ. | *Φ* 608 πόλιος καὶ τείχεος ἐ. | μεῖναι. c) De loco ad quem: *Ψ* 424 ἔχε ἵππους | ἐ. ὁδοῦ. ρ 234 μιν ἐ. ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν. *O* 143 καλέσσατο δώματος ἐ. | μ 219 καπνοῦ καὶ κύματος ἐ. ἔεργε | νῆα. (ἔκτοσθεν. ἔκτοσε).

ἕκ-τος (ἕξ sex) sextus. *B* 407 ἕκτον Ὀδυσῆα (κίκλησκεν). γ 415 ἕκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν.

ἔκτοσε extra, de motu. ξ 277 δόρυ ἔκβαλλον ἐ. χειρός.

ἔκ-τοσθε(ν) (E. M. 385, 49 χωρὶς τοῦ ν (*K* 263 ρ 278 χ 385) εἰ μὴ φωνῆεν ἐπιφέροιτο, sed Hom. etiam ante consonas ν addere potest ut fiat productio (cf. Lob. path. el. 2, 145) extra, a parte exteriore; Hes. ἔξωθεν. de loco in quo. *H* 341 ἔκτοσθεν δὲ - ὀρύξομεν, cf. *H* 440. *K* 263 δὲ - ὀδόντες ἔχον. *K* 334 ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινόν als Ueberwurf (Düntz. La Roche). ε 411 ἔ. -πάγοι sunt. ρ 278 τις σ' ἔ. νοήσας. ν 101 ἔ. τέρας φανήτω. b) c. gen. η 112 ἔ. δ' αὐλῆς - ορχατος est. de motu: χ 385 ἰχθύας ἐς αἰγιαλὸν (q. v.) ἔ. θαλάσσης ἐξέρυσαν, cf. v. l. ι 235. postponitur: ψ 148 δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων. *I* 552 τείχεος ἔ. μίμνειν, cf. v. l. *M* 416. saepius est v. l. pro ἔκτοθεν.

ἐκ-τρέφομαι mihi edūco. h. Cer. 166 221 εἴ τόν γ' ἐκθρέψαιο Triptolemum.

Ἕκτωρ | (ἔχω, propugnator, cf. Plat. Crat. 393) *Z* 390 403 *Θ* 110 158 *I* 353 *K* 299 391 *Λ* 497 *M* 92 *N* 136 *Ξ* 406 *O* 306 589 688 *Π* 242 *P* 107 262 472 576 *Σ* 82 91 *X* 143 291 *Ω* 66 553 736. *Γ* 83 *E* 689 *Z* 116 342 369 520 *H* 158 263 *Θ* 324 377 *Λ* 315 *M* 230 *O* 246 504 *P* 96 122 169 188 693 *Σ* 21 131 284 *Y* 430 *X* 337 355 κορυθαίολος Ἕ. | cf. *X* 471. *B* 816 *Γ* 324 *E* 680 *Z* 263 359 440 *H* 233 287 *Θ* 160 *T* 134 *X* 232 249 μέγας κ. Ἕ. | *Θ* 473 *K* 200 *Λ* 347 *Ξ* 44 ὄβριμος Ἕ. | *Δ* 505 *Z* 466 472 494 *H* 1 90 *Θ* 489 *M* 290 462 *N* 823 *Ξ* 388 390 402 *O* 65 231 *Π* 577 588 649 727 760 858 *P* 316 483 754 *Σ* 155 175 *Y* 364 *Φ* 5 *X* 274 φαίδιμος Ἕ. | in pede secundo *B* 807 *Γ* 76 *Z* 102 *H* 54 *Y* 379 *Φ* 279 *X* 202. in pede primo *Γ* 116

Z 110 237 313 374 *H* 11 *Θ* 148 172 337 348 *K* 414 563 *Λ* 61 211 284 343 354 502 *M* 445 *N* 183 188 *O* 288 329 346 415 422 484 649 704 716 *Π* 114 553 712 731 755 762 818 *P* 125 129 244 304 513 525 534 *Y* 419 *X* 107 278 296 374 *Ω* 34 58. *Θ* 216 *ἀτάλαντος Ἄρηϊ* |*Ἕ. Πριαμίδης.* *N* 163 *Ἕ.* - *βοὴν ἀγαθός.* *N* 674 *διίφιλος.* *Λ* 295 *Πρι. ἶσος Ἄρηϊ*, cf. *N* 802. *N* 54 *ὁ λυσσώδης φλογὶ εἴκελος.* *Γ* 314 *E* 704 *Σ* 154 *Πριάμοιο πάϊς*, cf. *Θ* 377 *B* 816. *Θ* 356 *Λ* 300 *Π* 828 *P* 449 *T* 204 *Πριαμίδης.* posterior syllaba in arsi secunda *Γ* 38 *E* 590 608 *Z* 325 402 *Θ* 341 542 *I* 237 *K* 388 *Λ* 64 359 *M* 49 453 *N* 143 *O* 269 515 552 693 *P* 565 *Σ* 310 *X* 96 193 311. *Z* 318 *Θ* 493 *K* 49 *Ἕ.* - *διίφιλος* *O* 440 *μεγάθυμος.* in tertia *Γ* 85 *H* 66 *Θ* 153 *M* 10 *O* 515 *P* 601. gen. *Ἕκτορος* in quarto pede *E* 595 *Z* 317 *H* 98 160 *Θ* 88 117 312 *K* 356 *N* 757 *O* 744 *Π* 737 833 *Σ* 334 *X* 212 384. *Λ* 242 *I* 351 *Π* 77 840 *P* 428 616 *Σ* 149 *Ω* 509 - *ἀνδροφόνοιο*|. *Π* 717 *X* 161 211 *Ω* 804 - *ἱπποδάμοιο*|. *Ω* 789 *κλυτοῦ*-. in primo *Z* 460 *H* 105 *Θ* [235] 301 310 *N* 191 *O* 507 [610] *Y* 76 (*Πριαμίδεω*) *X* 170 371 426 438 *Ω* 108 254 738. *Z* 498 *P* 638 *Ω* 724 *ἀνδροφ.* *H* 38 *Ἕ.* - *μένος ἱπποδ.* in secundo *H* 225 *Ξ* 418. in quinto *K* 526 *Φ* 95. dat. *Ἕκτορι* in pede quinto: *E* 493, *M* 437 *Ξ* 364 (*Πριαμίδῃ*)', *Π* 799 - *δίῳ*| *E* 211 467 *H* 42 75 169 *I* 356 *P* 710 719 *Σ* 103 *X* 320 *Ω* 660. quarto: *Z* 75 *H* 129 *K* 318 337 *Λ* 186 309 *M* 80 196 255 *N* 347 748 *O* 327 637 *Π* 382 730. *P* 758 *Σ* 14 456 *T* 414 *Φ* 225 296 *X* 78 91 206 *Ω* 57. - *χαλκοκορυστῇ* *E* 699 *Z* 398 *N* 720 *O* 458. primo: *H* 216 *Λ* 522 *M* 78 174 *N* 205 *O* 304 449 *Π* 656 *P* 101 210 291 *Σ* 251 312 T 63 *X* 444. — *Πριαμίδῃ* *H* 112 *N* 40 80, cf. *O* 596. secundo: *K* 104 *O* 644 *P* 94. *ἅμ' Ἕκτορ'* *M* 88 (a praeposit. pendet *H* 129 *Λ* 309 *O* 637, 458 *X* 406). acc. *Ἕκτορα*, in quarto: *Z* 500 *P* 334 *Σ* 96 (*μεθ'*). — *δῖον* *N* 129 *Ω* 593. *θρασὺν Ἕ.* *M* 60 210 *N* 725 *X* 455 *Ω* 72 786. — *χαλκοκορυστήν* *O* 221 (*μεθ'*) *Π* 536 (*μετά*) 654. — *ποιμένα λαῶν* *K* 406 *X* 277. in secundo: *H* 204 284 *Y* 375. — *δῖον* *X* 395 *Ψ* 24 *Ω* 22 50. *παρ' Ἕκτορ'*: *H* 46. *Ἕκτορ'* *I* 304, *ἀτάλαντον Ἄρηϊ* *P* 72. in primo: *Θ* 124 316 *I* 655 *Λ* 163 *O* 9 59 *P* 83 582 605 *Σ* 115 (Patrocli *ὀλετῆρα*) *X* 5 136 188 218 *Ψ* 21 *Ω* 15 258 501 561 714. — *δῖον* *Z* 515 *O* 15. *θρασὺν ἡνίοχον* - *Θ* 90. — *ἀμφὶ μέγαν* *Λ* 57. *Ἕκτορ'* *O* 291 462 *P* 141 *Ψ* 64 *Ω* 115 136. *O* 671 - *βοὴν ἀγαθόν* (Giseke, h. F. § 30. 5). *M* 39 - *κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.* *N* 316 *Ξ* 375 *O* 604 *P* 503 *Σ* 164 - *Πριαμίδην.* in quinto: *Π* 367 *Ω* 76 116. — *δῖον* *E* 471 601 *H* 192, *I* 651 *O* 239 *Λ* 197 (*υἱὸν Πρ.*), 327 *M* 83 *N* 688 [*φλογὶ εἴκελον*) *O* 583 652 *Y* 240 428 440 *X* 226 393 *Ω* 175 390 657. *Ψ* 182 - *Πριαμίδην.* *Λ* 820 *πελώριον Ἕκτορ'* (Giseke l. l. § 5), cf. *Ω* 704. in quarto: *N* 1 *Ξ* 440 *O* 42 68. in tertio: *Ἕκτορ'* *O* 279. voc. *Ἕκτορ* in primo pede: *B* 802 *E* 472 *H* 226 *Λ* 523 *M* 61 *Π* 538 721 *P* 75 335 586 *Y* 376 *X* 38 82 261 (*ἄλαστε*) *P* 142 (*εἶδος ἄριστε*). pro choreo est: *Γ* 59 *Z* 86 333 382 429 *K* 319 *M* 211 *N* 726 775 *X* 331 477 *Ω* 742 748 (*φίλτατε παίδων*) 762 (*δαέρων φίλτατε*) - *υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε* *H* 47 *Λ* 200, cf. *O* 244. in secundo: *X* 486. in tertio: *Z* 77. arsin posterioris syllabae habet pes tertius *Π* 844. Priami et Hecubae filius *Y* 240 *Π* 717, Andromachae maritus *Z* 395, Scamandrii s. Astyanactis pater *Z* 402. Erat pius observansque deorum *Ω* 34 66, quapropter a Iove ipso amabatur, cf. *M* 174 *O* 596 *X* 168, amantissimus patriae quam defendere suum ducebat *Z* 445, cf. *Z* 529 etsi sentiebat eam captum iri, ingenio ita mitis placidusque ut ne Paridem quidem acerbe castigaret, *Γ* 59 *Z* 333 sed cf. *N* 775, Helenam solus nunquam verbis contumeliosis laederet *Ω* 762 sq., matri omnium liberorum longe carissimus esset *Ω* 748, cf. *Ω* 254, Troianorum longe fortissimus, etsi *E* 788 *I* 353 non ausus erat extra moenia progressus cum Achille pugnare, *Z* 403 *οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον*; cf. *E* 473 *Z* 4[illegible] *Φ* 279 *Ω* 703, cui *P* 513 754, cf. *Z* 75 Aeneas solus quodam modo par iudicatur. ipse cum diis comparatur *Ω* 258, cf. *N* 59 825 *H* 308 *O* 539. ab Iride admonitus *B* 807 Troianorum aciem instruit, inter primos pugnat *E* 590, sed Heleno suadente in urbem abit *Z* 114. matrem hortatur ut Minervam precibus placet, Paridem ut in pugnam redeat, cum uxore colloquitur *Z* 405. Cum Paride ad pugnam reversus *H* 2, iterum Heleno suadente, ad certamen singulare provocat fortissimum quemque Graecorum, ab Aiace Telamonio superatur *H* 226 sq. donisque datis *H* 305 discedit in urbem. Sequenti die Diomedem cedentem irridet *Θ* 158, Graecos trans fossam pellit *Θ* 337, prospera pugna elatus ante urbem sub divo suos retinet *Θ* 515. noctu Dolonem speculaturum ad castra Graecorum mittit *K* 299. postero die acie instructa *Λ* 57, a Iove iussus Agamemnoni cedit *Λ* 189, atque Agamemnone volnerato *Λ* 284 Graecos aggressus et a Diomede volneratus *Λ* 340, brevi post *Λ* 502 rursus pugnat, sed cum Aiace congredi non audet *Λ* 542. Murum oppugnat *M* 40, equis ut Pulydamas suaserat relictis, non veritus augurium quo Pulydamas *M* 211 mala Troianis portendi augurabatur et porta lapidis ictu perfracta *M* 453 in castra invadit. Ibi navibus potiturus *N* 136, Teucrum *N* 182 et Aiacem superare non potuit, ne tum quidem postquam Pulydamante hortante Troianos coëgit *N* 72[illegible] 790, sed ab Aiace lapide percussus *Ξ* 418, non sine deorum auxilio viribus refectis *O* 245, in proelium rediit cum Apolline atque usque ad naves pervenit *O* 652, quas cum Aiax defenderet *Π* 115 358, Patroclus supervenit. Sarpedonis occisi *Π* 553 arma Hector Graecis eripere non potuit, sed cum de corpore Cebrionae, quem tertium (*Θ* 219 312 *M* 92) aurigam habebat pugnaret, Patroclum ope Apollinis et Euphorbi interfecit *Π* 820 spoliavitque *P* 123. Etsi non corpus Graecis eripere potuit nec equos Achillis capere *P* 484, tamen victoria sua elatus Pulydamantis consilio neglecto *Σ* 250 extra urbem cum exercitu mansit pollicitus se [illegible] cum Achille pugnaturum, cf. *Y* 365 425 quam suis ab Achille victis pudore tactus in urbem redire noluit *X* 104, sed aspectu Achillis territus *X* 135 aufugit atque in conspectu deorum circa Troiam urbem cucurrit donec fraude Minervae deceptus *X* 225 constitit et ab Achille interfectus est *X* 325. Corpus ad currum alligatum Achilles in castra raptavit, Apollo *Ω* [illegible] protexit, Iove iubente Priamus redemptum Mercurii ope Troiam reduxit *Ω* 486—706, feminae luxerunt *Ω* 723; denique decimo die Troiani sepeliverunt *Ω* 785. Dict.| 3, 15 Tz. hom. 2[illegible] Hectorem narrant cum paucis Penthesilea

obviam progressum, ab Achille per insidias circumventum et necatum, Verg. Ae. 1 483 circa urbem corpus raptatum, cf. Prop. 4; I, 28.

ἑκυρή (v. s. ἑκυρός) socrus. Ap. 65, 28 Hes. ἡ μήτηρ τοῦ ἀνδρός. X 451 αἰδοίης ἑκυρῆς, Ω 770 ἑκυρὴ Hecuba, socrus Andromachae.

ἑκυρός (Bekk. ϝεκ., sed cf. e. c. Bäuml. h. J. f. Ph. 85, 191 Kayser, Phil. 18, 691 sq. fuit σϝεκ. cf. Hoffm. qu. h. § 106 Sachs de dig. Berlin 1856 p. 56, skr. çvaçuras, lat. socer, germ. suigar, cf. Curt. E. 20 Benf. 2, 176 Graff ahd. Spr. VI 863 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 54 Autenr. ad Γ 172) socer. Ap. 65, 28 Hes. ἀνδρὸς πατήρ, cf. E. M. 324, 53. Γ 172 φίλε ἑκυρέ, ubi fiebat positio duplici consona, etiamsi Hom. ipse ea non amplius semper uti solebat (aliter Am. et Duentz.). Ω 770 ἑκυρὸς δὲ πατὴρ ὣς ἤπιος, Priamus Helenae.

ἐκ-φαίνω f. ἐκφανεῖ T 104. pass. aor. ἐξεφαάνθη, -άανθεν T 17. aor. 2. ἐξεφάνη. 1) act. efficio ut quid appareat. T 104 ἄνδρα φόωσδε εἰλείθυια | ἐ. 2) pass. a) eluceo T 17 ἐν δέ οἱ ὄσσε | δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡς εἰ σέλας ἐ. b) appareo, conspicior, c. gen. μ 441 δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη e Ch., vel c. praep. Δ 468 πλευρὰ - οἱ - παρ' ἀσπίδος ἐξ. Doederl. Gl. 2187 haec ad a) refert „glänzen hervor". Σ 248 T 46 Y 43 Ἀχιλλεὺς | ἐξεφάνη Hes. φανερῶς ἐγένετο. κ 260 οὐδέ τις αὐτῶν | ἐξ. Translate, non recte zeugma statuit Doederl. l. l. N 278 ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη |, ubi La Roche ὅ = ὅς, sed suppletur ἐστί, et is qui validus est, quae non est quaestio pendens, ut Damm putat. De tm. v. s. ἐκ I 2.

ἐκ-φέρω. act. praes. ipf. fut. 1) transit. a) τινός effero. De equis E 234 ἐκφερέμεν πολέμοιο sc. nos. Π 368 Ἕκτορα ἵπποι ἔκφερον, cf. Π 383 866. Θ 439 χηλὸν ἐξέφερεν θαλάμου. Ψ 259 νηῶν ἔκφερ' ἄεθλα. E 664 Σαρπηδόνα ἐξέφερον πολέμοιο, cf. E 669. K 505 ἐξερύοι ἢ ἐκφέροι currum. ο 470 ἄλεισα κατακρύψασα ἔκφερεν clam abstulit. Ψ 675 μιν ἐξοίσουσιν victum e certamine, sch. B. φοράδην. sepelientes Ω 786 ἐξέφερον Ἕκτορα. b) reporto Ψ 785 λοισθήιον ἔκφερ' ἄεθλον. c) transl. affero Φ 451 μισθοῖο τέλος ὧραι ἐξεφ. 2) intrans. prae ceteris curro, primus sum cursu: Ψ 376 ἔκφερον ἵπποι |. τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἵπποι. Ψ 759 ἔκφερ' Ὀιλιάδης, Did. παρὰ Ζηνοδότῳ ἔκθορ'. De tm. v. s. ἐκ I 1. (ὑπεκφ.)

ἐκ-φεύγω aor. effugio; 1) pedibus abeo fugiens: φ 236 ἐξέφυγον πολιῆς ἁλός. μ 212 ἔνθεν ἐκφύγομεν absol. τ 231 ἐκφυγέειν μεμαώς. 2) translate, τι Φ 66 ἐκφυγέειν θάνατον κ. κῆρα, cf. ε 289 (πεῖραρ ὀιζύος) 414 (κακότητα) τ 157 (γάμον): I 355 μεν ἔκφυγεν ὁρμήν. δ 502 ο 235 ἔκφυγε κῆρα, cf. δ 512 (κῆρας) v. l. X 200 ἐκφεύγειν pro ὑποφ. 3) celeriter feror. a) de telis missis α) E 18 Π 480 τοῦ βέλος ἔκφυγε χειρός. β) Λ 376 μιν - βέλος ἔκφυγε χειρός. γ) Ξ 407 χ 292 οἱ βέλος ἐκφ. χειρός. δ) Λ 380 οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν. b) his Aristarchus adiungebat B 266 θαλερὸν δέ οἱ ἔκφυγε δάκρυ monetque Did. celeritatem sic indicari, apte certe ei qui dissimulare vellet dolorem. ita post Bekk. recentiores, sed La Roche (h. S. 133) φεύγω de iis esse dicit quae in adversum moventur, non quae cadunt, vo. ἔκπεσε (q. v.) Spitzn. Dind. Duentz. (q. cf.) La Roche. v. l. Δ 493 νεκρὸς δέ οἱ ἔκφυγε χειρός pro ἔκπεσε. De tm. v. s. ἐκ I 2. (ὑπεκφ. ὑπεκπροφ.)

ἔκ-φημι med. inf. eloquor. Doederl. Gl. 2196 „im Ggs. des Verschweigens". κ 246 ἐκφάσθαι ἔπος, ν 308 μηδέ τῳ ἐκφάσθαι ne eloquaris, v. l. -φᾶσθαι

ἐκ-φθέγγομαι vocem emitto. e re. Φ 213 βαθέης δ' ἐκφθέγξατο δίνης Bekker Faesi Duentz. Vind. Lips., δ' ἐκ φ. Spitzn. Dind. Bäuml. La Roche, ol. vo. ἐφθέ. omissa praep. qua carere non possumus, paraphr. ἐκ τῆς βαθείας δὲ ἐφθέγξατο δ.

ἐκ-φθίω plqpf. pass. prorsus consumo (sumens) e re. ι 163 νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος. μ 329 νηὸς ἐ. ἤια. Ap. 70, 5 κυρίως ἐξέφθαρτο, μεταφορικῶς δὲ καταδεδαπάνητο.

ἐκ-φορέω ipf. act. et pass. effero. χ 451 ἐκφόρεον ἀνάγκῃ corpora procorum. c. gen. T 360 νηῶν ἐκφορέοντο, ubi sunt qui non recte vertant: drängen hervor, quasi vivant scuta. De tm. v. s. ἐκ II.

ἐκ-φύω, transit. efficio ut enascatur, ptc. pf. intrans. Λ 40 αὐχένος ἐκπεφυυῖαι | enata e cervice. h. Cer. 12 ἀπὸ ῥίζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει | sc. narcissi. v. l. ἐξαπε.

ἐκ-χέω 1) act. ipf. effundo. Γ 296 οἶνον ἔκχεον libantes, iusto ut videtur subtilius sch. BL. προειδὼς τὸ αὐτῶν ἀτελὲς οὐκ εἶπεν ἔσπενδον, ἀλλ' ἔχεον (cf. H 80 Ψ 220) 2) med. aor. effundo quibus usurus sum. χ 3 ω 178 ἐκχεύατ' ὀιστούς. 3) pass. ipf. plqpf. aor. (1 et) sync. effundor, effluo. τ 470 ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ. τ 504 (ποδάνιπτρα) ἔκχυτο πάντα Φ 300 ὕδατος ἐκχυμένοιο. h. XXVIII 12 ἔκχυτο δ' ἅλμη, Baumeist. e coni. pro corrupto ἔσχετο, de aestu maris. translate Θ 279 (δέσματα) καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξέχυντο | ἠΰτ' ἀράχνια, sch. BLQ. ἐκ τῆς ὀροφῆς ἐξήρτηντο. De hominibus: Π 259 σφήκεσσι ἐοικότες ἐξεχέοντο, sch. br. ἀθρόως ἐξίεσαν. Eust. 1058, 57 τὸ εὐκίνητον δηλοῖ καὶ ἰτητικὸν καὶ ῥᾶον καὶ ἀνεμπόδιστον τῆς τῶν Μυρμιδόνων στρατιᾶς, καὶ ὡς εἰπεῖν ῥυτὸν ἢ ὑγρόν. Θ 515 ἱππόθεν ἐκχύμενοι. V. l. E 293 αἰχμὴ ἐξεχύθη pro ἐξελύθη q. v. De tm. v. s. ἐκ I 1.

ἑκ-ών (Bekk. ϝεκ. cf. Hoffm. q. h. § 134. skt. vaç-mi desidero ἕκ-ητι Benf. I 346 Curt. E. 19 Christ 236. fuit ptc., cf. L. Meyer vgl. Gr. 2, 86, 361, quamquam omittit Classen, Beob. 2, 8. audacter Doederl. G. 436 (cf. E. M. 297, 13) εἴκειν, ἐκεῖν -ών ἑκών nominat. tantum, pl. h. Ap. 471. volens, libens. Hes. θέλων βουλόμενος. Non potuit restitui digamma ϝ 109, cf. β 133 δ 649. Γ 66 ἑ. οὐκ ἄν τις ἕλοιτο si libeat, proxime enim accedit ad vim ptc. (Curt. l. l.), ut etiam H 197 βίῃ γε ἑ. ἀέκοντα δίηται. ε 100 ἑ. διαδράμοι.mea sponte, non coactus, Δ 43 ἑ. ἀέκοντί γε θυμῷ sed invitus sch. A. ἐπεὶ μὴ ἐβιάσθη ἀλλὰ εἶξεν. Suid. I 2, 145 παροιμία, cf. Eust. 443, 35. Doederl. G. 436 aus Gründen der Vernunft. Θ 81 οὔ τι ἑ., cf. δ 377 χ 351. h. Ap. 471 κατήλθομεν οὔτι ἑκόντες. γ 214 π 95 ἑ. ὑποδάμνασαι. prudens, consulto: Z 523 ἑ. μεθιῇς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις, cf. N 234 K 372 δ 372. Ψ 434 αὐτὸς δὲ ἑ. μεθέηκε β 133 αὐτὸς ἐγὼν ἀπο - πέμψω La Roche (q. cf.) Bekk.. ἑκών Am. (q. cf.) Duentz. Bäuml, δ 649 αὐτὸς ἑ. δῶκα, Bekk. e coni. ἐγώ, cf. δ 647. Ψ 585 ἑ. ἅρμα πεδῆσαι. (ἀέκων)

ἐλάαν v. s. ἐλαύνω.

ἐλαίη (Benf. 1, 160 γλ kleberig-feucht γλι

γλαν ἐλαϝ-, unde desumptum lat. oliva, similiter Curt. E. § 528 qui cum Pott 1¹ 208 rad. lī statuit. Savelsb. dig. 21 ἐλαϝια ἐλαίϝα, cf. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 84 150 249 ubi goth. alêvâ comparat.) olea, o. Europaea. *P* 53 ἔρνος - ἐριθηλὲς ἐλαίης | χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ. sch. B. δένδρον εὐειδὲς καὶ τῷ ἀειθαλεῖ τὸ κάλλος διαφυλάττον. η 116 λ 590 ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, cf. v. l. h. Cer. 23 ubi Ilgen Ἐλειαι. ν 102 346 τανύφυλλος ἐλαίη. ν 122 ψ 204 πυθμέν' ἐλαίης, cf. ν 372 ἱερῆς - ἐλ. |, sch. Q. διὰ τὸ ἀνακεῖσθαι αὐτὴν τῇ Ἀθηνᾷ, sed Friedreich, Realien 711 quia in universum res secundas atque iustitiam portendat geraturque a pacem petentibus. Melius Nitzsch ad γ 278 „der Mensch nennt die Dinge heilig die nicht in seiner Macht stehen". Ameis h. l. gleichsam seelische Eigenschaft als eine Lebensäusserung göttlicher Wirksamkeit" laudans Lehrs, pop. Aufs. 92. Duentz. qui h. l. vertit mächtig, sed non dixit quid efficiat arbor, N. J. f. Ph. 68, 497 locum epunxit, esse enim Athenis eum compositum. ψ 190 θάμνος τανύφυλλος ἐλαίης - ἀκμηνὸς θαλέθων, cf. h. Cer. 100. ψ 195 κόμην τανυφύλλου ἐλαίης. ω 246 οὐ μὲν ἐλαίη | οὐκ ὄγχνη - ἄνευ κομιδῆς. ε 477 δοιοὺς θάμνους | ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτε. ὃ δ' ἐλαίης, sch. PQ. τὸ σχῆμα ἀντίπτωσις, ἵν' ᾖ τὸν μὲν φυλίης, τὸν δ' ἐλαίης. (ita Duentzer), sch. melius addit: ἢ στικτέον μετὰ τὸ πεφυῶτας, ἵνα ἐν τοῖς ἑξῆς λείπῃ τὸ ἦν ῥῆμα, ὃ μὲν φυλίην ἦν, ὁ δὲ ἐλαίης. Ameis: aus demselben Flecke, nahe bei einander. Duentz.: σχεδόθεν. Putant enim φυλίην agrestem oleam quae frugibus careat, ἐλαίην sativam. Sed est olea earum plantarum quarum flores interdum ita marcescunt ut fructibus careant. Sunt quoque inter oleas plantae, quae omnino careant fructu, dioecae appellatae a Linneo. Potest igitur duarum arborum ex eadem radice provenientium altera fructus habere, altera iis carere atque sic oleastri sive oleae agrestis instar esse. Tale exemplum Homerus ante oculos habuisse videtur.

ἐλαΐνεος et **ἐλάϊνος** (ᾱῐ) (sch. BL. *N* 612 ἀττικῶς ὑφῄρηται τὸ ι) e ligno oleae factus, oleagineus. *N* 612 ἐλαΐνῳ πελέκκῳ. ε 236 στειλειὸν ἐλάϊνον. ι 378 μοχλὸς ἐλάϊνος. ι 382 μοχλὸν ἐλάϊνον. ι 320 ῥόπαλον ἐλαΐνεον. ι 394 ἐλαΐνέῳ μοχλῷ. est enim lignum firmum ac lentum.

ἔλαιον (v. s. ἐλαίη) oleum, quod ex olivis exprimitur. Ungebantur loti. *K* 577 ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ | ubi λίπα adv. est q. v., cf. *Ξ* 171 *Σ* 350 τ 505. ζ 96 χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ |, cf. γ 466 κ 364 450. θ 364 h. Ven. 61 ἐ. | ἀμβρότῳ. etiam equos lotos sic unxisse fertur Patroclus *Ψ* 281 ὑγρὸν ἔ. | χαιτάων κατέχευε, Hectoris corpus Venus *Ψ* 186 ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐ. | ἀμβροσίῳ atque ancillae *Ω* 587. reponebant oleum: ζ 79 215 ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον | geschmeidiges Nitzsch ad δ 455, laudans Plut. symp. 6; 9, 1. β 339 εὐῶδες ἔ. | conspergebant oleo stamina (v. s. ἀπολείβω) *Σ* 596 χιτῶνας - ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ |. η 107 ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον |, cf. h. XXIV 3 (σῶν πλοκάμων). *B* 754 μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἠΰτ' ἔλαιον. In exitu versus.

Ἔλᾰσον (ἐλαύνω) Troianum Patroclus interfecit *Π* 696.

ἐλάσσων pro ἐλαχjων v. s. ἐλαχύς.

ἐλα-στρέω (ἐλά-αν v. s. ἐλαύνω, E. M. 325, 32 Eust. 1161, 26 Lob. Rh. 150 197, cf. Doed. G. 495. ipf. ago. *Σ* 543 ζεύγεα ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. Hes. ἤλαυνον.

ἐλᾰ́-τη (E. M. 305, 46 παρὰ τὸ ἐλῶ τὸ ἐλαύνω ἐλάτη καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον, cf. Doederl. Gl. 392 Grashof, Schiff p. 20) minus bene Eust. 795, 44 ἐλᾶν τὴν εἰς ὕψος ἀνάτασιν δηλοῖ, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἐλάτης τοῦ φυτοῦ, cf. Benf. 2, 300 1, 101. 1) remus. 2) pinus. Hes. καὶ κώπη καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον ἀφ' οὗ ἡ κώπη. μ 172 ξεστῇς ἐλάτῃσιν. sch. Q. κώπαις ἐξ ἐλάτης ξύλου κατεσκευασμέναις, cf. sch. V. Ap. 65, 31. *H* 5 εὐξέστῃς ἐλάτῃσιν | πόντον ἐλαύνοντες, cf. sch. D. 2) ε 239 ἐλάτη - οὐρανομήκης. *E* 560 ἐλάτῃσι - ὑψηλῇσιν. *Ξ* 287 ἐλάτην - περιμήκετον ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ | μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν, sch. BL. καλῶς τότε· νῦν γὰρ οὐ φύεται ἐκεῖ ἐλάτη. *Ω* 450 δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες tentorium Achillis exstruxerant. h. Ven. 264 τῇσι (Νύμφαις) δ' ἅμ' ἢ ἐλάται ἠὲ δρύες ὑψικέρανοι | γεινομένῃσιν ἔφυσαν. (Quae fuerit arboris species (pinus picea, al. p. abies) nescimus neque Homerus putandus est distinxisse.

ἐλᾰ-τήρ (ἐλά-ω, ἐλαύνω) 1) qui currum agit (in certamine (?). Grashof Fuhrw. 17), auriga E. M. 329, 23 ἡνίοχον. *Δ* 145 κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος. *Λ* 702 ἐλατὴρ' ἀφίη ἀκαχήμενον ἵππων. *Ψ* 369 ἐλατῆρες | ἕστασαν ἐν δίφροισιν. h. Ap. 232 ἐλατὴρ ἐκ δίφροιο θορών. 2) bubulcus, qui boves agit, al. qui boves abagit. h. Merc. 14 ἐλατῆρα βοῶν ib. 265 377 βοῶν ἐλατῆρι, κραταιῷ φωτί.

Ἐλᾰτῐονίδη εὐίππῳ Elationis filio Ischyi h. Ap. 210 Apollinis comiti. Ἐλατίων idem quod Ἔλατος.

Ἔλατον 1) Troianum Agamemnon occidit *Z* 33, 2) Penelopae procum Eumaeus χ 267.

Ἐλατρεύς | (ἐλα[σ]τρέω remex), Phaeax θ 111, δίσκῳ πάντων πολὺ φέρτατος θ 129.

ἐλαύνω et **ἐλάω** (Curt. E. 661 (cf. 529 Pictet 1, 438) skt. ar bewege mich, ἐλα, p. 597 ἐλάj-ω ἐλάζω s. ἐλάω. Pott II¹ 167 lat. lā-mina ἐ-λα-, cf. Curt. p. 677. inde ut videtur ἐλα-νϝω L. Meyer, vgl. Gr. 1, 272, ἐλα-νύω Ebel Kuhn 4, 162, ἐλαύνω) praes. ἐλαύνεις h. Merc. 330, ἐλαύνει. du. ἐλαύνετον *Λ* 575, pl. ἐλαύνομεν *M* 62. ci. ἐλαύνωσιν *Λ* 68, opt. ἐλαύνοι *Ψ* 346, iptv. ἔλαυνε *E* 237, ἐλαύνετε. inf. ἐλαυνέμεν et -ειν. ptc. ἐλαύνων, -οντε *E* 275 -οντες *H* 6 -όντων ν 22. ipf. ἔλαυνες *Ψ* 583, -ε, -ομεν γ 157 ι 465 et ἤλαυνε h. Merc. 75. pass. ptc. praes. ἐλαυνομένην, act. praes. inf. ἐλᾰ́ᾱν, ptc. ἐλάων h. Merc. 342, ἐλῶντα ib. 555. ipf. ἔλων (*Ω* 696 δ 2). aor. it. ἐλάσασκεν *B* 196. fut. ἐλόωσι *N* 315 η 319 Kühner § 227, 5 et I 811, inf. ἐλάαν ε 390. (παρελάσσεις *Ψ* 427). aor. ἤλασα ι 375, ἤλασε(ν), -αν, sine augm. ἔλασσα h. Merc. 379, -σσε(ν), -σσαν. ci. -σσῃ *E* 236, iptv. -σσον *X* 284 inf. -σσαι ptc. -σσας et ἔλασε(ν) -σαν, ci. -σῃ, -σωσι(ν), opt. -ειε, inf. -σαι, ptc. -σας, -σαντες, -σαντας *Z* 529. pass. pf. sg. ἐλήλαται (*Π* 518 η 113). plqpf. ἐλήλατο (*Δ* 135 *N* 595, *K* 153), et ἠλήλατο *E* 400, pl. ἐληλάδατο η 86. v. l. -έδατο et -έατο Kühner § 214, 6, Curt. L. p. 596 (ἐλαj), Buttm. a. Spr. I 425. med. pr. pt. ἐλαυνόμενος *Λ* 674. aor. ἠλασάμεσθα *Λ* 682. opt. ἐλάσαιο υ 51, pl. 3 p. -αίατο *K* 537, ptc. ἐλασσάμενος δ 637. Non recte Doederl. Gl. 493 ἐλάω intrans., ἐλαύνω transit. putat esse vi.

Suid. I 2, 168 ἐλάαν ἐλαινειν καὶ ἐλάειν ὁμοίως, cf. lex. Seg. 97, 10 Hes. I act. et pass. agito, efficio ut quid moveatur, impello, treibe A) transit. 1) homines. Δ 299 κακοὺς ἐς μέσσον ἤ. Did. οὕτως Ἀρίσταρχος ἔ. ἄλλοι δὲ ἔεργεν, sch. A. ἐμέσασεν. Ω 532 ἑ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα ἐλαύνει. Π 293 ἐκ νεῶν ἔλασεν Paeonas, cf. Π 87. Φ 217 ἐξ ἐμέθεν ἐλάσας e fluvio Troianos. Ζ 529 ἐκ Τροίης ἐ. Ἀχαιούς. Ζ 158 ἐκ δήμου ἔ. eum. 2) ago animalia a) equos et currum: Ο 352 μάστιγι κατωμαδὸν ἤ. ἵππους. ε 371 κέλητα ἵππον ἐλαύνων. Τ 281 ἵππους εἰς ἀγέλην ἔλασαν, cf. ο 215 (ἄψ' εἰς ἄστυ). Δ 289 ἰθὺς ἐλαύνετε ἵππους Δαναῶν. Μ 62 διὰ τάφρον ἐ. ἵππους. Ψ 13 περὶ νεκρὸν ἤ. ἵππους. Ε 589 τοὺς μετὰ στρατὸν ἤ. cf. Ε 165. Λ 488 σχεδὸν ἤ. ἵππους. Ο 259 νηυσίν ἔπι ἐλαυνέμεν ἵππους. Ψ 346 μετόπισθεν Ἀρείονα ἐ. h. XXXII 10 προτέρωσ' ἐ. ἵππους. Ψ 533 ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους, Ariston. ἔμπροσθεν γενόμενος ἐλαύνει τὰς πλευρὰς τῶν ἵππων τύπτων. Ψ 334 ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους age. Ψ 322 ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους, cf. Β 764 Ε 275 Ψ 536 514 357. Ε 237 ἔ. τε' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω. Ψ 531 ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι. b) mulos: Ω 325 τὰς ἔ. c) boves. h. Merc. 355 εἰς Πύλον εὐθὺς ἐλῶντα βοῶν γένος. ib. 75 βοῦς ἤ. διὰ χῶρον. ib. 379 οἴκαδ' ἔ. βοῦς ib. 102 ἐπ' Ἀλφειὸν βοῦς ἤ. e) pecus: ι 237 337 εἰς σπέος ἤ. μῆλα, cf. Δ 279 (ὑπὸ σπέος). κ 390 ἐκ δ' ἔ. σιάλοισιν ἐοικότας. f) abigo, adigo. casu enim fieri potest ut incerta notio termini subsit (v. s. II): Λ 154 ἐμὰς βοῦς ἤ. paraphr. Hes. ἀπήλασαν sch. br. ἤλασαν (Ameis h. l.), cf. h. Merc. 340. ο 235 ἤ. βοῦς ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης. Ε 236 ἐ. ἵππους, cf. Ρ 496 Eust. 543, 20 ἀπελάσῃ ἀπαγάγῃ, cf. 877, 34. ι 405 μῆλα ἐλαύνει, cf. ι 465. adigo: μ 343 353 398 βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας. Eust. 1725, 17 ἐπιλέξεσθαι εἰς τροφήν. v. l. μ 398 ἐλόωντες, ἐλό. λ 290 ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε (βόας). Ρ 614 ἤ. ἵππους (sch. A. ἐξήλασεν?) Damm: admovisset. h. Merc. 330 πόθεν ταύτην ληίδ' ἐ. 3) navem remis ago. ν 155 νῆα ἐλαυνομένην, cf. ν 169 (οἴκαδε). ο 503 ἄστυ δ' ἐλαύνετε νῆα. η 109 νῆα ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν. μ 276 παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα. μ 109 νῆα παρεξελάαν, v. l. παρὲξ ἐ. 4) mitto, stecke: ι 375. μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤ. 5) a) de re non mota, quam qui faciunt moventur: duco, ziehe Η 450 Μ 6 ἀμφὶ δὲ τάφρον | ἤλασαν, Hes. ἔσκαψαν. Ι 349 ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ (τείχει), sch. BL. ἐξέτεινεν ἀπὸ τοῦ σιδήρου ἢ μᾶλλον (Hes.) ὤρυξεν, Did. Ἀρίσταρχος· ἤ. ἐκτόθι τάφρον. Λ 68 ογμον ἐ. Ap. 65, 33 Hes. θερίζωσιν, Ariston. τύπτωσι, vix recte. ζ 9 ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, sch. PQV. ἤτοι περιέτεινε (Eust. 1549, 34) περιέβαλεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐλαυνομένου σιδήρου. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλάσαι ὅ ἐστι πῆξαι καὶ σκάψαι. Eust. 877, 34 ἐκτεῖναι τεῖχος. ξ 11 σταυροὺς ἐκτὸς ἔ. διαμπερές, sch. V. ξύλα διήλασεν ὀρθά. η 113 περὶ δ' ἕρκος ἀμφοτέρωθεν, sch. H. ἐρειρέδατ' γρ. ἐλήλαται. Σ 564 περὶ δ' ἕρκος ἔ. | κασσιτέρου, Eust. 1163, 39 ἐξέτεινεν. η 86 τοῖχοι ἐληλάδατο (La Roche). q) caelo, sculpo, induco. Eust. 877, 32 χαλκεῦσαι σίδηρον. Η 223 ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤ. χαλκόν superinduxerat. Μ 296 (ἀσπίδα) χαλκεὺς | ἤ., Zenodotus: ἐξέλασ' Υ 270 πέντε πτύχας ἤ. c) transl. Π 388 ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, Hes. διώξωσι. Α 575 ἐν θεοῖσι κολῳὸν ἐ. unter den Göttern (die G.?) Lucas qu. lex. 175 magnas turbas facere, Spektakel treiben. Hes. ἐνποιεῖτε κινεῖτε, melius quam id. μακρὸν ποιεῖτε sch. L. ἐπιτείνετε, ὡς τὸ ἤλασε τάφρῳ (-ον?). 6) ferio a) τι δ 507 ἤ. πέτρην. χ 94 296 χθόνα ἤ. μετώπῳ. Η 6 ἐλάτῃσιν | πόντον ἐλαύνοντες, Hes. τύπτοντες Did. κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτω[ν] ἐρέσσοντες. η 319 ἐλόωσι γαλήνην, sch. BE. εὐφήμως τὴν θάλασσαν λέγει ἢ τὴν γαληνιῶσαν οὕτω φησί (sed sch. Q. ἡσύχως, cf. sch.) h. Ap. 333 χειρὶ ἔ. χθόνα. paulo aliter σ 98 σὺν δ' ἤλασ' οδόντας. ρ 237 πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη. ε 313 μιν ἔλασεν κῦμα κατ' ἄκρης. cf. ε 367. b) τινά, cominus ferio, vulnero, pulso. Ariston. ad Λ 68 ἐπὶ τῆς ἐκ χειρὸς πληγῆς, cf. Ap. 65, 34 Suid. I 2, 172 Hes. Lehrs Ar. 65 (77): ρ 279 σε ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ. Β 199 τὸν σκήπτρῳ ἐ. κ 293 σ' ἐλάσῃ ῥάβδῳ. Ε 80 τὸν ἔλασ' ὦμον φασγάνῳ (ἀίξας). Κ 455 αὐχένα ἔ. φασγάνῳ (ἀίξας), cf. Ξ 497 χ 97. Ν 576 Δηίπυρον ξίφεϊ σχεδὸν ἤ. κόρσην, Hes. ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν, cf. Ε 584. Λ 109 Ἄντιφον παρ' οὖς ἔ. ξίφει. Ν 614 ὃ μὲν κόρυθος φάλον ἤ., ὃ δὲ - μέτωπον, cf. Π 338. Υ 475 Ἔχεκλον κὰκ κεφαλὴν ξίφει ἤ. Χ 326 τῇ (ibi) μεμαῶτα ἔ. ἔγχεϊ. χ 328 τῷ (ξίφει) τὸν κατ' αὐχένα ἔ. σ 95 ὃ μὲν ἤ. — ὦμον | ὃ δ' αὐχέν' ἔ. ὑπ' οὔατος. τ 465 μιν ἔ. σῦς ὀδόντι, Eust. 1872, 49 ἔπληξεν. cf. τ 449 (γουνὸς ὕπερ). ω 332 οὐλὴν - μ' ἔ. σῦς ὀδόντι, cf. τ 393 φ 219 ψ 74. σ 92 μιν ἦκ' ἐλάσειε. 7) efficio ut descendat, „sive mittuntur tela sive figuntur" Lehrs l. l., bohre s. stosse hinein: Ν 607 647 διαπρὸ χαλκὸν ἐλάσσαι, cf. Ν 388 Ο 342 Π 309 821 Ρ 579 χ 295. Υ 259 ἐν σάκει ἤ. ἔγχος. Ω 421 ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν. Δ 135 διὰ ζωστῆρος ἐλήλατο (ὀιστός), Ν 595 διὰ χειρὸς ἔ. ἔγχος. Ε 400 ὀιστὸς | ὤμῳ ἔνι ἠλήλατο. Κ 153 ἔγχεα ἐπὶ σαυρωτῆρας ἐλήλατο, Eust. 795. 43 ἐπεπήγει . . . τὴν εἰς ὕψος ἀνάτασιν δηλοῖ. suppletur facile e superioribus acc. Ε 41 Θ 259 Λ 448 (δόρυ) διὰ στήθεσφιν ἔλασσεν, cf. Χ 284. paulo aliter: Π 518 μοι χεὶρ | ὀδύνῃσιν ἐλήλαται. 8) translate: saepius agitando probe exercito, v. s. ἅδην, τινός: ε 290 μιν ἅδην ἐλάαν κακότητος, ubi gen. ad adv. potius pertinere videtur. Ν 315 μιν ἅδην ἐλόωσι καὶ ἐσσυμένον πολέμοιο, Spitzn. et Voss gen. ad ἐσσ. referunt. Τ 423 Τρῶας ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο. B) Accus. omisso fieri potest ut verbum fiat intrans., cf. Kühner § 373 2 α) Krüger § 52, 21. 1) hominum nomina non omittuntur nisi ita ut facile e superioribus suppleantur, cf. Φ 217 Π 87 Ζ 158. 2) animalium: a) σ 371 βόες εἶεν ἐλαυνέμεν. vehor Eust. 877, 32 ἡνιοχῆσαι. Ε 366 Θ 45 γ 484 494 ζ 82 ο 192 μάστιξεν δ' ἐλάαν Eust. 557, 28 ἵππους δηλαδή ut equos excitaret atque sic veheretur, cf. Χ 400. Ν 27 βῆ δ' ἐ. ἐπὶ κύματα. Ω 696 ἐς ἄστυ ἔλων. δ 2 πρὸς δώματ' ἔλων, cf. Ω 691 (κατὰ στρατόν), ο 50 Ψ 356 615. Ψ 583 (ἱμάσθλην) ἢ ἔλαυνες. Ψ 429 πολὺ μᾶλλον ἔ. magis etiam instigabat. Ψ 500 μάστι ἔ. κατωμαδόν. Ψ 434 μεθέηκεν ἐλαύνειν. Π 713 κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας. Ω 349 σῆμα παρὲκ - ἔλασσαν. Ε 327 Λ 274 400 νηυσὶν ἔπι - ἐλαυνέμεν, cf. Ω 392. Ε 264 ἐκ δ' ἐ. Τρώων μετ' - Ἀχαιούς. Ω 323 ἐκ δ' ἔλασεν προθύροιο, cf. [γ 493] ο 146 191. longe saepissime in Od. atque in iis Il. partibus quarum sermo ad Od. propius accedit. c) γ 422 ἐλάσῃ adigat. h. Merc.

342 Πύλονδ' ἐλάων. 3) Eust. 877, 35 ἐπὶ κωπηλάτου, cf. 1475, 5. ν 22 ἐλαυνόντων remigantium, cf. γ 157. μ 124 μάλα σφοδρῶς ἐλάαν. μ 47 παρεξελάαν v. l. παρὲξ ἐ. μ 55 τὰς παρεξελάσωσιν Sirenas, v. l. παρὲξ ἐ. 4) a) σ 91 ἐλάσειε (Irum) feriret, σ 94 ἦκ' ἐλάσαι. Φ 425 πρὸς στήθεα χειρὶ ἤ. γ 449 ἤλασεν Eust. 1475, 2 πελέκει ἔπληξε. ν 164 χειρὶ ἐλάσας. de fulgure Zenodotus ε 132 η 250 Ζεὺς ἐλάσας, melius ἔλσας q. v. b) E 57 χ 93 διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν. Υ 269 ἔλασσε διὰ πτύχας Aeneas sed E 539 P 519 ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν (χαλκός). II med. mihi abigo (cf. I 2 f), potissimum praedam: Λ 682 τὰ ἠλασάμεσθα Πύλον εἴσω, Hes. ἐπὶ ἀπελάσεως. ν 51 τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ μῆλα. K 537 ἐκ Τρώων ἐλασαίατο ἵππους. δ 637 τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην. Λ 674 ῥύσι' ἐλαυνόμενος. (διὰ εἰς ἐπί ἐξ παρά παρέξ σύν ἱππηλάσιος, -ατα, -ατος, ἐξήλατος βοηλασίη.)

ἐλαφη-βόλος (βάλλω) qui cervum configit, venator. Hes. κυνηγός. ἀπὸ εἴδους ἑνὸς τῶν κυνηγουμένων, cf. Eust. 1145, 22 Ap. 66, 1 E. M. 326, 12 (καταχρηστικῶς). Σ 319 ἐλαφηβόλος ἀνήρ. h. XXVII 2 Ἄρτεμιν ἐλαφηβόλον, cf. Apoll. de adv. 602, 23 Bekk.

ἔλ-α-φος (Benf. 2, 9 rshja-s Antilope, ahd. elah Elch, etiam Curt. E. 529 lit. él-nis Elen. φο-ς suff. est ut in ἔρι-φος, skt bha-s. Pott I[1] 233 laghu lĕvis comparat. Lucas q. l. 28 „idem quod ἐλαφρός") cervus Γ 24 ἔλαφον κεραόν, Hes. ἄρρενα· ὁ γὰρ ἄρρην ἔχει κέρατα, cf. Λ 475 O 271 Π 158. κ 158 ὑψίκερων ἔ. μέγαν, Eust. 1652, 57 εἰ καὶ Ἰωνικῶς κατὰ πολλὰ κατὰ θῆλυ γένος ἡ ἔλαφος προφέρεται, ἀλλ' ἐνταῦθα ἀρσενικῶς προήνεκται διὰ τὸ μὴ κατ' εἶδος λελέχθαι, plur. solet esse fem. κ 180 θήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν. de ignavia (cf. Lob. par. 316 542 Aglaoph. 895) A 225 κραδίην ἐλάφοιο (ἔχων), Ameis l. l. Θ 248 τέκος ἐλάφοιο ταχείης, cf. Λ 113 ν 436. X 189 νεβρὸν ἐλάφοιο (gen. semper -οιο). N 102 φυζακινῆς ἐλάφοισι. Π 757 κταμένης ἐ. Φ 486 θῆρας-ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, cf. ζ 133, apros leonesque ut videtur, atque cervos, Eust. 1248, 21 γένος εἰπὼν τοὺς θῆρας εἶδος ἐπήγαγε τὰς ἐλάφους, ὃ καὶ ἐν ἄλλοις γέγονε quamquam vix hoc modo fit. δ 335 ρ 126 ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος -λέοντος | νεβροὺς κοιμήσασα, id num faciant cervae dubitare licet. ζ 104 κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι. h. Cer. 174 ἢ ἔλαφοι ἢ πόρτιες. v. l. κ 433 ἢ ἐλάφους pro ἠὲ λύκους. (ἐλαφρός? secundum E. M. 326, 15 Eust. 1084, 30 al.

ἐλαφ-ρός (L. Meyer, vgl. Gr. 1, 48, 74 atque non sine dubitatione Curt. E. p. 440 677, skt. laghu, ἐλαχύς q. v.). 1) levis, velox, mobilis, E. M. 362, 5 εὐκίνητος. Ψ 628 χεῖρες ἐπαΐσσονται ἐλαφραί. Ψ 749 **ἐλαφρότατος** ποσὶ κραιπνοῖσι. E 122 N 61 Ψ 772 γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν, Eust. 1320, 49 (πόδες) κοῦφα θέοντες. Π 745 μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ. α 164 ἐλαφρότεροι πόδας (v. s. ἀφνειός). M [450] τόν (λᾶαν) οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε. T [416] (πνοιῇ Ζεφύροιο | ἥν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι, Ariston. ἀθετοῦνται (416 417). X 139 ν 87 κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν. γ 370 (ἵπποι) ἐλαφρότατοι θείειν. adv. ε 240 (δένδρεα) πλώοιεν **ἐλαφρῶς**, Eust. 1532, 48 πρὸς ὁμοιότητα τοῦ τρέχειν ἐλαφρῶς. ἐπὶ ἐμψύχων γὰρ κυρίως τὸ ἐλαφρόν. 2) facilis: X 287 **ἐλαφρότερος** πόλεμος.

[**ἐλαχύς**] (L. Meyer vgl. Gr. 1, 48 387 Curt. E. 168 skr. laghu-s lĕvis i. e. leghvis, ahd. lîht-t; comparatur etiam ge-ring) masc. non legitur nisi apud gramm. parvus, Doederl. humilis, ι 116 νῆσος ἔπειτ' ἐλαχεῖα παρὲκ λιμένος τετάνυσται Bothe Bekk. Thiersch § 201, sch. HA. Ζηνόδοτος τὴν βραχεῖαν γράφων διὰ τοῦ ε ἐλάχεια, haud scio an recte Suid. II 1, 512 λάχεια γῆ. βραχεῖα, cf. Fuhr, J. J. f. Ph. 20. 371 sq. Christ 34. non recte E. M. 558, 11 ἐκ τοῦ περιεχομένου ἐλέγχονται . . . πῶς γὰρ παρατέταται μικρὰ οὖσα; Nitzsch: nicht das Mass, sondern die gestreckte Form, plerique: ἔπειτα λάχεια cui voci comparatur λαχαίνειν τὸ σκάπτειν E. M. 558, 6 Hes. III 18 Ap. 107, 13 sch. E. R. εὔγειος ἡ ἐπιτηδεία εἰς λαχαίνεσθαι, paulo aliter Nitzsch h. l. Lob. path. pr. 177 Ameis h. l. „rauch, dicht bewachsen" de quo recte dubitat Curt. l. l. Eust. 1619, 31 τινὲς μέντοι τὸ λάχεια ὄνομα τῆς νήσου ὑπώπτευσαν, cf. sch. ER. Doederl. Gl. 2062 len. holl. laeg niedrig. κ 509 ἀκτή τε λάχεια, καὶ ἄλσεα Περσεφονείης, Bothe et Bekk. τ' ἐλαχεῖα, sch. V. ἐλαχίστη, sed BHQT. οὐ δεῖ δὲ γράφειν ἐλάχεια. οὐ γὰρ εἰκὸς ἐλάχιστον ἀκούειν τῆς Περσεφόνης τὸ τέμενος. h. Ap. 197 οὔτ' αἰσχρὴ οὔτ' ἐλάχεια, M. οὔτε λαχεῖα, opp. μεγάλη et εἶδος ἀγητή. De accentu (ἐ)λαχεια constanter sch. R. ι 116 E. M. 5[illegible] 10, 558, 3 Suid. l. l. E. G. 370, 3 Hes. II [illegible] III 18 Eust. 1619, 33, cf. Lehrs q. e. 170 Nitzsch. N. J. f. Ph. 1, 2 Göttling, Acc. 310 Thiersch § 201. Superlat. h. Merc. 573 γέρας οὐκ **ἐλάχιστον**. comp. (ἐλάχjων) **ἐλάσσων** (L. Meyer vgl. Gr. 1, 93). K 356 δουρηνεκὲς ἢ καὶ ἔλασσον. — **ἔλδομαι** v. s. ἐέλδομαι.

ἐλε-αίρω (ἔλεος) pr. ἐλεαίρω h. Cer. 76 -εις, -ει iptv. -ε ptc. -ρων -οντες ρ 376 ipf. ἐλέαιρε(ν), -ον α 19. ipf. iter. ἐλεαίρεσκον, Ω 23 miseret me cuius, a) abs. Z 431 ἐλέαιρε [illegible] α 19 ε 450 ζ 175 κ 399 ρ 367. h. Ven. 1[illegible] b) τινά. Z 407 οὐδ' ἐλεαίρεις | παῖδα καὶ ἐμ[illegible] cf. K 176 υ 202 Φ 147 τοὺς ἐδάϊζε - οὐδ' ἐλέαιρεν, cf. ψ 313. Ω 19 φῶτ' ἐλεαίρων, [illegible] Ω 23 ξ 389. additur ptc., cf. Classen, Beob. [illegible] 14. H 27 Τρῶας ἀπολλυμένους ἐ., cf. N 15 I 302 Παναχαιοὺς | τειρομένους ἐλέαιρε, [illegible] 828 σὲ ὀδυρομένην ἐ. h. Cer. 76 μέγα ἅζομαι ἠδ' ἐ. | ἀχνυμένην. B 27 64 Ω 174 σεῦ μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει, Hes. οἰκτείρει ἐλεεῖ, ubi e gen. μευ suppletur acc. cf. Nägelsb. ad A 196. Λ 665 Δαναῶν οὐ κήδεται οὐδ' ἐ. γ 96 δ 326 μηδέ τί μ' αἰδόμενος μηδ' ἐλεαίρων. Semel additur θυμῷ: τ 211 [illegible] γοόωσαν ἐλέαιρε γυναῖκα, opp. ὀφθαλμοί, [illegible] Fulda 257.

ἐλεγχείη, Heller, Phil. 11, 386 -είη, cf. E. M. 327, 20. (ἔλεγχος, videtur adi. fuisse, cf. Lob. par. 322) opprobrium, probrum, Ap. 66, [illegible] αἰσχύνη καὶ ὄνειδος, cf. Hes. Ph. Meyer, Synonym. III Gera 1849 p. 10. X 100 ἐλεγχείην ἀναθήσει, Ψ 408 ἐ. καταχεύῃ, cf. § 38 (Ameis efficiat ut alii eum cui quid non bene succe[illegible] minimi faciant. Ψ 342 ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ ἔσσεται. φ 255 ἐ. δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, non recte Meyer hic de pudore qu[illegible] ipsi sentimus.

[**ἐλεγχής**] (Buttm. a. S. 1, 273 -ύς, Lob[illegible]

par. 161 non definit. (ἔλεγχος) probrosus, quem alii minimi faciunt, quia ei male successit. Δ 242 Ἀργεῖοι - ἐλεγχέες, Ω 239 λωβητῆρες ἐ. Hes. sch. br. B. ad Ω 239 paraphr. ἐπονείδιστοι. Ahrens, Phil. 6, 32 hiatum in pede quarto non veritus: ἐλέγχεα, masc. enim non exstitisse, sed ab Aristarcho (v. s. ἔλεγχος) inventum ad vitandum hiatum (cf. La Roche, HT. 250). Superl. Ι 171 **ἐλέγχιστος** ἰκοίμην. κ 72 ἐλέγχιστε ζωόντων quippe cui ne Aeoli quidem auxilium profuerit. Ρ 26 ἐλέγχιστον πολεμιστήν, Β 285 σε πᾶσιν ἐ. θέμεναι βροτοῖσιν.

ἔλεγχος (ap. Hom., cf. Bekk. anecd. 1368) opprobrium, opinio quae est de homine cui male successit, Suid. I 2, 175 αἰσχύνη. Λ 314 ἔλεγχος | ἔσσεται εἴ κεν - ἕλῃ. alias plur. φ 329 ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο haec duo, sc. quod ille potuit, non nos. φ 333 τί ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε; de hominibus qui nihil perficere possunt Ω 260 τὰ δ' ἐ. πάντα λέλειπται. Β 235 κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιίδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί opprobria. Ε 787 Θ 228 Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί, Herod. ἐλέγχεα ὡς τείχεα. Did. Ε 787 Ἀρίσταρχος κάκ' ἐλεγχέες (codd. κακκελεγχέες, Ahrens, Phil. 6, 32 κακελεγχέες), ut Ahrens putat, hiatus vitandi causa quem nos ante εἶδος non fuisse scimus, cf. La Roche h. T. 250 qui etiam Ω 260 Β 235 ἐλεγχέες Aristarchi fuisse putat. (ἐλεγχείη, -ής?) cf.

ἐλέγχω (Pott I[1] 233 skt. langh transilire, vilipendere, laghus ἐλαχύς coniunxit, similiter L. Meyer, vgl. Gr. 1, 387 Benf. 2, 26, dubitat Curt. E. 168, qui PW. 1, 1040 et Fick 13 zd ereghant arg et germ. arg magis probat. Benf. 2, 367 etiam lat. arguo comparavit. Cf. Ph. Meyer, Synonym. III Gera 1849 p. 8 J. J. f. Ph. 56, 209 s. Doederl. Syn. IV 101 λέγειν Gl. 2061 ἐλαχύς -ύνειν ἐλέγχειν) praes. et ci. aor. irritum facio, efficio ut quis levis s. nihili sit. Ι 522 τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς | μηδὲ πόδας ne effice ut irrita sint, (Faesi), sch. A. μὴ ἀποδοκιμάσῃς μηδὲ ἀποδείξῃς ἀσθενεῖς ὄντας, Ap. 66, 3 ἐλέγξεις· ἐλέγχει περιβάλῃς, ὀνείδει περιβάλῃς, melius quam sch. BL. ὀνειδίσῃς. φ 424 οὔ σε - ἐλέγχει efficit ut magni aestimeris, honori est.

ἐλε-εινός et **ἐλεινός** (ἔλεος) miserandus, flebilis, miser, tristis, Suid. I 2, 176 ὁ ἐλέους ἄξιος. Φ 273 με ἐλεεινὸν σαῶσαι. Ψ 110 νέκυν ἐ. Ω 309 ζ 327 με φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν, paraphr. ἐλέους τυχεῖν. τ 253 πάρος περ ἐὼν ἐλεεινός | φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε. h. Cer. 284 φωνὴν ἐλεινήν. b) π 219 ἐλεεινὸν - δάκρυον εἶβον, cf. ϑ 531. tristem, schmerzlich, minus bene al. mitleidsvoll aut adv. statuerunt. acc. pl. pro adv. est: Β 314 **ἐλεεινὰ** τετριγῶτας Hes. οἰκτρά, οἰκτρῶς ἐλεεινῶς. Χ 37 ἐ. προσηύδα, Χ 408 ᾤμωξεν ἐ. compar. Ω 504 ἐγὼ δ' **ἐλεεινότερός** περ patre tuo sum, non recte sch. V. ἢ ἀντὶ ἁπλοῦ et superl. Φ 530 **ἐλεεινοτάτῳ** ἄχεϊ.

ἐλε-έω (ἔλεος) fut. -ήσει (Χ 123 Ω 207), aor. sine augm. ἐλέησα -ε(ν) ci. -ήσῃς Ζ 309, -ήσῃ, ptv. -ησον, ptc. -ήσας, -ησάντων Χ 494. misereor me, misereor. Cf. La Roche, h. S. 173. a) abs. Ι 172 Ω 301 357 ν 182 αἴ κ' ἐλεήσῃ |. Χ 494 τῶν ἐλ., cf. h. VII 53. Ζ 484 ἐλέησε νοήσας. ι 349 μ' ἐλεήσας | οἴκαδε πέμψειας. b) τί, τινά: Ζ 94 275 ἐλεήσῃ | ἄστυ καὶ ἀλόχους καὶ τέκνα, cf. Ζ 309. Χ 59 ἐμὲ ἐλέησον (v. l. ἐλέαιρε), cf. ξ 279, h. Ven. 211. Υ 465 ὁμηλικίην ἐλεήσας. Additur αἰδεῖσθαι: Χ 419 ἡλικίην αἰδέσσεται ἠδ' ἐλεήσῃ | γῆρας. Φ 74 χ 312 344 μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον, cf. Χ 82 123 Ω 207. Ω 503 αἰδεῖο θεοὺς αὐτόν τ' ἐλέησον. Additur ptc. Θ 350 τοὺς (ἰδοῦσ') ἐλέησε, cf. Ο 12 Π 431 Ω 332 (Fulda, h. Spr. 258). accusativo additur ptc. Ε 561 τὼ πεσόντ' ἐλέησεν, cf. Ε 610 Ρ 346 352. Ο 44 τειρομένους - (ἰδὼν) ἐλέησεν Ἀχαιούς, cf. Ρ 441 Τ 340. ε 336 Ὀδυσῆ' ἐ. ἀλώμενον ἄλγε' ἔχοντα. additur θυμῷ: λ 55 395 τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ, cf. λ 87, Fulda, h. Spr. 257 „durch Vermittlung von: im Herzen beweinen oder beklagen der Begriff Mitleid haben mit jemand" v. s. ἔλεος. V. l. δ 364 μ' ἐλέησε pro με σάωσε, ξ 389 αὐτόν τ' ἐλεήσας pro α. τ' ἐλεαίρων. Formae quadrisyllabae in arsi sexta aut quinta aut tertia. (ἐλεήμων -ητύς)

ἐλεή-μων (ἐλεέω) misericors. ε 191 οὐδέ μοι θυμὸς σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων |.

Ἕλειαι | (ἕλος), ἀγλαόκαρποι Ἕ. Ilgen c. h. Cer. 23, „nymphae palustres quae aquatione fructibus incrementa addunt" Baum. qui sic ed. „quamquam ea vox nusquam legitur", cod. ἐλαῖαι Ruhnk. ἑταῖραι.

ἐλεη-τύς (ἐλεέω) misericordia. ξ 82 οὐκ ὄπιδα φρονέοντες - οὐδ' ἐλεητύν |, sch. V. ἔλεον. Αἰολικὴ ἡ διάλεκτος. ρ 451 οὔ τις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς | ἀλλοτρίων χαρίσασθαι.

ἐλεινός h. Cer. 284 attice pro ἐλεεινός q. v. Cf. lex. Seg. 92, 10 Lobeck, path. el. 1, 255.

ἐλελίζω (reduplic. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 428 ex ἑλίσσω, E. M. 330, 28 Benf. 2, 299, ex ἕλσαι Doed. Gl. 459) act. aor. pass. ipf. plqpf. aor. med. aor. 1) act. contorqueo, concutio, converto e fuga. Α 530 h. XXXIV [15] ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, E. M. 328, 40 ἐκίνησεν, ἔσεισε Ap. 66, 5 συνέστρεψεν, συνέσεισεν Iupiter, cf. Θ 199. ε 314 περὶ σχεδίην ἐ. fluctus. Ρ 278 σφέας ὦκ' ἐ. | Αἴας, sch. br. συνείλησε, συνέτρεψε Eust. 1107, 24 πρὸς ἀντιπαράταξιν Graecos fugientes convertit. 2) pass. convertor e fuga, succutior, concutior, contremisco. Ε 497 Ζ 106 Λ 214 Ρ 343 ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν, Hes. μεταβαλλόμενοι συνεστράφησαν, cf. Suid. I 2. 177 E. M. 328, 46, Ζ 109 ἐλέλιχθεν, E. M. 328, 48 ἐπεστράφησαν, atque ita Λ 588 στῆτ' ἐλελιχθέντες, Ap. 66, 6 συστραφέντες, μεταβαλλόμενοι, cf. Hes. convertite vos in hostes et consistite, non recte naturam ptc. explicavit Doederl. Gl. 459 consistite nunc, conversi antea in fugam. b) Χ 448 τῆς ἐλελίχθη γυῖα, sch. V. τρόμῳ ἐσείσθη. μ 416 ξ 306 ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα navis. h. XXVIII 9 ἐλελίζετ' Ὄλυμπος. Cer. 183 ἀμφὶ δὲ πέπλος | — ἐλελίζετο ποσσίν. Ν 558 (ἔγχος) σειόμενον ἐλέλικτο. 3) med. flector, me convolvo. Β 316 ἐλελιξάμενος, sch. BL. E. M. 328, 44 Suid. I 2, 177 ἐπιστραφείς draco (Ameis). Λ 39 ἐλέλικτο δρακών, E. M. 328, 36 ἥλικτο, ἐνέσφιγκτο, Hes. συνέστραπτο.

Ἑλένη (ἑλ. σέλ-ας σελήνη, cf. Curt. E. 663). Ζ 343 360 (voc.) Ω 761 δ 121 305 ο 100 104. Ζ 323 δ 184 296 ψ [218] Ἀργείη Ἑ. Γ 199 418 δ 184 219 ψ [218] Διὸς ἐκγεγαυῖα |. Γ 171 228 δ 305 ο 106 δῖα γυναικῶν |. ο 123 καλλιπάρῃος. Γ 426 κούρῃ Διός. ο 171 Γ 228 δ 305 τανύπεπλος. gen. Ἑλένης Β 356 590 λ 438 ξ 68 ο 126. Γ 329 Η 355 Θ 82 Ι 339 Λ 369 505 Ν 766 ἠυκόμοιο. ο 58 καλλικό-

μοιο. *Γ* 325 *ῥιγεδανῆς.* dat. *Ἑλένῃ* *Γ* 70 91 *δ* 12 130. *Γ* 121 *λευκωλένῳ*, *χ* 227 *λ. εὐπατερείῃ.* acc. *-ην* *Γ* 154 161 282 285 383 *Η* 401 *Λ* 125 *Χ* 114 *δ* 568. *Β* 161 177 *Γ* 458 *Δ* 19 174 *Η* 350 *Ι* 140 282 *ρ* 118 *Ἀργείην.* *Ζ* 292 *εὐπατέρειαν.* *Διὸς θυγατήρ* *δ* 227 cf. *δ* 569, soror Pollucis et Castoris *Γ* 237, quos eadem mater, Lede, videtur peperisse e Tyndareo (*λ* 299), mater Hermionae, *δ* 14 *Ἑλένῃ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον ἐπεὶ δὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο Ἑρμιόνην*, uxor (ap. Hom. non Thesei Lehrs Ar. 185, cf. *Η* 392 *Ν* 626) Menelai, Paridis denique Deiphobi (?) *δ* 277. Paris Veneris monitis Lacedaemonem profectus Helenam absente Menelao abduxit volentem *Γ* 174 *δ* 261 rediensque, *Γ* 445 cum ea concubuit *νήσῳ ἐν Κραναῇ* quam prope Atticae oram esse fuere qui putarent atque Sidonem quoque pervenit *Ζ* 290. Cum Ulixes et Menelaus nequicquam postularent ut Helena redderetur *Γ* 206 *Λ* 140, bellum exortum est (*Β* 356 590 *τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε*) ob Helenam ut Troianorum plerisque, non Priamo *Γ* 165, videbatur. Helenam ipsam culpae admissae poenituisse putat Naegelsb. h. Th. 345 (*Γ* 404 *στυγερὴν ἐμέ*, *Γ* 180 *δ* 145 *κυνώπιδος*) etsi desiderio potius soli patrii commotam se significat Helena *δ* 261 atque vel post id tempus operam dedit ut Graecos deciperet *δ* 261. Videtur ob tristem fugae eventum invidiamque quam sibi apud Troianos collegerat vituperare quae ipsa fecerat, non dolere quod culpam admiserit. Decimo demum belli anno ab Iride accita de muro urbis prospectat exercitum Graecorum *Γ* 120 Priamoque nomina ducum exponit, sed post certamen singulare a Venere quasi coacta ad Paridem victum redit *Γ* 421, cuius taedium cepisse videtur. Hectorem *Ζ* 343 benigne alloquitur, occisum luget *Ω* 761. Sub finem belli Ulixem Troiae commorantem agnovit *δ* 250 et adiuvit *ἐπεὶ ἤδη κραδίη τέτραπτο νέεσθαι*, Paride occiso Deiphobo nupsisse fertur atque Graecos ligneo equo inclusos fraude in summum discriminis adduxit *δ* 290, a daemone quodam commota *δ* 275. Troia capta cum Menelao rediens diu erravit; fuit enim in Egypto, cf. Her. 2, 113 qui eam a Paride adductam Troiae non fuisse putat, apud Polybum Thebanum *δ* 125 et apud Thoonem *δ* 228, atque octavo demum anno rediit Lacedaemonem, ubi Telemachum primo aspectu agnitum *δ* 144, hospitio excipit atque donat veste pretiosissima *ο* 104. Mulier erat formosissima *Γ* 156 *δ* 122 *Ἀρτέμιδι εἰκυῖα.* Uschold, Ztft f. A. W. 1835 p. 841 Helenam deam Lunam esse octoque annos errasse ut enneateris lunaris efficiatur putat, cf. J. J. f. Ph. 4, 154 Völcker Krit. Bibl. 1828 p. 156. Deam fuisse etiam Preller Myth. 2, 73 Gerhard Myth. § 476 481 627 putant, cf. ib. § 894 Hartung, Rel. d. Gr. 3, 119 Welcker, Götterl. 1, 577 3, 27. Creuzer, Symb. 4, 153 Schwenck, et. myth. Andeut. 193. A. Steudener, antiquar. Streifzüge 59, cf. Phil. Anz. 1871 p. 390, quod Homerus in Il. raro commemoret Helenam (cf. Camboulin, les femmes d'Homère Paris 1855 Durand) necessario id fieri statuit, non decere enim feminas Graecas ut Germanas, versari in conspectu omnium, esse vero Helenam lunam.

Ἕλενος *Πριάμοιο φίλος παῖς* *Η* 44 *Μ* 94, cum Deiphobo fratre et Asio tertiae parti praeest eorum qui murum aggrediuntur. *Ζ* 76 *Πριαμίδης Ἕ. οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος* suadet ut Hector e pugna Troiam abeat iubeatque preces fieri Minervae, *Η* 44 ut ad certamen singulare provocet fortissimum quemque Graecorum *Ν* 576 Deipyrum gladio Thracio interficit, quare Menelaus irascitur *Ν* 582 *Ἑλένῳ ἥρωι ἄνακτι* qui eum sagitta nequicquam petit, ipse hasta volneratus e pugna abit; Hector quaerit *Ν* 758 *βίην Ἑλένοιο ἄνακτος*, cf. *Ν* 770 781. *Ω* 249 *νεικείων Ἕλενον* et ceteros filios Priamus currum parari iubet. Fertur Troia capta in Epirum venisse Andromachenque uxorem duxisse, Paus. 2; 23, 6 Verg. Aen. 3, 259. 2) Graecum *Ε* 707 *Οἰνοπίδην Ἕλενον* Hector occidit.

ἑλεό-θρεπτος (*ἕλος, τρέφω*) in paludibus nutritus, palustris. Suid. I 2, 179 *τὸ ἐν ἕλει τεθραμμένον*, sed Doederl. auf feuchten Boden (*ἕλειο*). *Β* 776 *ἑλεόθρεπτόν τε σέλινον*, sch. AL., de spiritu Eust. 345, 1 *τὸ ε πρὸ τοῦ λ, τῆς τρίτης συλλαβῆς καθαρευούσης, ψιλοῦσθαι θέλει*, sed E. M. 709, 28 326, 44 bis habet asperum, quem Doederl. Gl. 1035 sive defendit sive ex amissa *ι* explicare conatur, Spitzn. h. l. errore natum putat, edd. certe non receperunt.

ἔλεος (Fulda, h. Spr. 256 *ϝλυ ϝλευ ϝλεϝος ἔϝλεϝος ἔλεος* überquellen, weinen. Pott I[1] 122 lit. gaila, Benf. 1, 318 skr. ghṛnâ et 2, 350 *ϝέλος* statuit. Cf. L. Meyer, vgl. Gr. 2, 249) misericordia, Suid. I 2, 179 *ἀρσενικῶς ἡ ἐλεημοσύνη*, de genere cf. E. M. 326, 29. *Ω* 44 *ἔλεον ἀπώλεσεν.*

ἐλεός s. *ἐλεόν*, s. *ἐ.* dubitans Benf. 1, 46 skr. çrai, *κερ* kochen) mensa culinaria, Hes. *ἐλεόν· μαγειρικὴ τράπεζα* Eust 749, 7 *εὕρηται καὶ οὐδέτερον* *Ι* 215 *εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε*, cf. *ξ* 432 (*βάλλον*) carnes. sch. ABD. *Ι* 215 *ἐπιμήκεσι τραπεζίοις ἤτοι μαγειρικοῖς· δασύνεται δέ· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἑλεῖν ἢ ὅτι ἐξ ἐλείων ῥάβδων ἦσαν πεπλεγμέναι αἱ μαγειρικαὶ τράπεζαι*, sch. H. *ξ* 432 *δασύνεται.* Hes. *οἱ δὲ ψιλοῦσιν, ἐξ ἐλαΐνων εἶναι ξύλων τὰς τραπέζας λέγοντες*, Eust. l. l *τοὐλεὸν παρὰ τῷ κωμικῷ.* (*ἐλεέω* etc. *ἐλεεινός.*)

ἑλετός (*ἑλ-εῖν* qui prehendi potest. *Ι* 409 *ψυχὴ πάλιν ἐλθέμεν οὔτε λειστὴ | οὔθ' ἑλετή*. Hes. *ληπτή, αἱρετή* capi non potest ita ut redeat. V. s. *αἱρέω.* Cf. L. Meyer, vgl. Gr. 2, 92

ἐλεύθερος (Curt. E. p. 452 in re dubia E. M. 329, 44 *παρὰ τὸ ἐλεύθειν ὅπου ἐρᾷ*, cf. Suid. I 2, 181. magis probat quam Benf. 2, 140 lat. liber, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 51 73 39 (skr. ludh) 2, 208 213. Müllenhoff etiam ahd. lëd-ec comparavit) liber. *Ζ* 455 *Π* 831 *Υ* 193 *ἐλεύθερον ἦμαρ* (*ἀπούρας*), Hes. *τὴν ἐλευθερίαν περιφραστικῶς.* *Ζ* 528 *κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον*, sch. B. *τὸν ἐπὶ ἐλευθερίᾳ ἱστώμενον*, L. *ἤγουν ἐν εἰρήνῃ καθ' ἡσυχίαν τρυφῆσαι ἡμᾶς.*

Ἐλευσινίδαο h. Cer. 105 *Κελεοῖο Ἐ.* filii Eleusinis, qui urbi nomen dedit, cf. Paus. 1, 38, 7 Hyg. 147 Ap. 1; 5, 2. *ῑν*, ut v. 266 et Soph. Ant. 1120, recentiorem hymni aetatem videtur prodere. cf. Gutsche, ho. hy. i. Cer. p. 17.

Ἐλευσινίων *παῖδες* h. Cer. 266 Eleusinii ipsi. De *ῑν* v. s.

Ἐλευσίς h. Cer. 95 *-ῖνος θυοέσσης κοίρανος* ib. 318 *πτολίεθρον Ἐ. θυο.* cf. 490 *δήμου* ib. 356 *Ἐ. κραναὸν πτολίεθρον.* (*ἔλευσις* adventus) urbs Atticae, qua Megara itur, antiquitus Saesaria appellata (Hes. 4, 3), in quam antiquis

…simo tempore Eumolpus Thrax cum suis dicitur venisse, deorum vero Ceres atque Dionysus. Eleusinii bella cum Atheniensibus gesserunt usque ad Solonis fere tempora (Thuc. 2, 15 Her. 1, 30), quamquam Pandion qui Megaris potitus est et Theseus Eleusinem quoque in ditionem Atheniensium redegisse dicuntur, cf. Giseke, Stämme der Balkanh. 44. una e duodecim urbibus Atticae. Philoch. ap. Strab. 397 (609), pagus e tribu Hippothoontica (Steph.), habebat templum Cereris in colli situm atque ex parte in saxo vivo incisum (*κραναόν*) quo ad celebranda *μυστήρια* Athenienses ex urbe sua sacra via veniebant, nunc vilis vicus *Λεύσῖνα* et reliquiae tenues, cf. Bursian, Geogr. v. Gr. 1, 328. *Ἐλευσινίδης -ίνιοι*.

ἐλεφ-αίρομαι (E. M. 329, 30 Passow al. *ἔλπ-ω* comparant, Benf. 1, 47 skr. i-prn et *ὀλοφ-ώιος*) med. pr. et ptc. aor. detrimentum infero, decipio, alii: vana spe decipio E. M. 329, 30 *ταῖς ἐλπίσιν ἀπατῶ καὶ βλάπτω.* Ψ 388 *ἐλεφηράμενος Τυδεΐδην*. sch. B. *παραλόγως καὶ ἀδίκως βλάψας*, E. M. 329, 29 *μετὰ ἀπάτης βλάψας*, cf. sch. br. Eust. 1307, 25. Hes. Ap. 66, 11. Absol. τ 565 *οἵ μέν κ' ἔλθωσι διὰ ἐλέφαντος | οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται*, Ap. 66, 11 *βλάπτουσι καὶ ἐξαπατῶσι*, sed Eust. 1877, 27 *ἐλπεσθαι μόνον ποιοῦντες*. sch. V. (cf. Hes. *ἐλέφαντα*) ebore dentes et sermonem, qui saepe fallax est significari putat, cf. Eust. l. l. Ludere Homerum dum *ἐλεφαίρονται* ad *ἐλέφαντι* referrt. recentiores demum statuerunt Lucas q. lex 24 (cui obloquitur Fuhr, J. J. f. Ph. 20, 371 sq.) Hartung Rel. d. Gr. 1, 137 Naegelsb. h. Th. 2, 184. Ameis Faesi h. l. veteres non iam sensisse videntur, cf. Hor. od. 3, 27, 41 Verg. A. 6, 894.

ἐλέφας (non ortum inter Graecos. Benf. 1, 6 artic. Semit. al + ibhas skr. elephas. L. Meyer, gl. Gr. 2, 131 comparat *ἐλ-έφαντ-* et lat. eborni Pott et Benf. 2, 335 Copt. *εβου + ρ* artic. comparant) ebur Hes. E. M. 329, 11 *τὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν*, cf. Ap. 66, 13, nam cum animal ipsum Alexandri demum tempore (Paus. I 12, 4) Graeci viderint, ebur iam H. mercem pretiosam dixit, quam ex Egypto ad Graecos allatam putat Pierson, Rh. M. 16, 105 cuiusque particulis multa exornabantur, Δ 141 *ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ | Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα, παρήιον ἔμμεναι ἵππῳ |, κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο | ἱππῆες φορέειν. βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα*, ornatus maxillaris equorum eburneus atque purpure tinctus, v. s. *ἄγαλμα*. Ariston. *ἡ δ. ὅ. τινὲς ἐλεφαντὰ . . . ἀπέδωκαν … λευκά* (Hes. *ἐλέφαντα*), melius ut videtur Eust. 455, 46 *ἵνα λέγῃ τὰ ἐλεφάντινα* (Hes. v.). … *ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι*, sch. BL. *λείπει … ὡς . . . οἱ δὲ ἐξ ἐλεφαντίνων λελευκασμένα στόμ… ἔχουσι γὰρ αἱ ἡνίαι ἐλεφαντίνους …άλους ἑκατέρωθεν, δι' ὧν ἕλκουσιν … οἱ ἡνίοχοι*. τ 56 (*κλισίην*) *δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ*. ψ 200 *δαιδάλλων χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι* lectulum. δ 73 *χαλκοῦ τε στεροπὴν κὰδ δώματα - | χρυσοῦ … ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐ.* apud Menelaum, qui fuerat in Egypto. φ 7 *κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν* clavi. θ 404 *κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος | ἀμφιδεδίνηται* gladio, cuius …ina apud Graecos ebore exornata, apud …aeaces tota eburnea fuisse videtur. σ 196 *λευκοτέρην πριστοῦ ἐλέφαντος*. Duae sunt portae somniorum τ 563 *αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι | τῶν οἵ μέν κ' ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, | οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται* (q. v.)

Ἐλεφήνωρ Β 540 *ὄζος Ἄρηος | Χαλκωδοντιάδης, ἀρχὸς Ἀβάντων*, Δ 463 *κρείων Ἐ.* occisus ab Agenore.

Ἐλεῶν' εἶχον (*ἕλος* Doed. Gl. 462) B 500, sch. BL. *ἀπὸ Ἐλεῶνος τοῦ Ἐτεωνοῦ*, Eust. 267, 7 *Ὕλη κ. Εἰλέσιον κ. Ἐλεὼν ὑλώδεις εἰσὶ τόποι Βοιωτῶν κ. ἑλώδεις*. Κ 266 *ἐξ Ἐλεῶνος*. quia ibi *Ἀμύντορος δόμον* commemorat Homerus, fuere qui Eleonem in Parnasso fuisse putarent, sed alii Tanagricae partem esse statuebant (Strab. 439) et sic Bursian Geogr. v. Gr. 1, 223 „wahrscheinlich die ausgedehnten Ruinen einer befestigten Ortschaft, zwei Stunden nordwestlich von Tanagra auf einem langgestreckten Felsrücken beim Dorfe *Δρίτσα*". Herod. Κ 266 *εἰσὶν οἳ ψιλοῦσιν. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης φησὶ δασύνεσθαι . . . πῶς οὖν Β 500 οἵ τ' Ἐλεῶν'. φασὶ γὰρ κἀνταῦθα τὴν Βοιωτικὴν εἶναι πόλιν*. cf. Lehrs, Ar. 264 (273).

Ἑλικάων |, Γ 123 *Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑ. Λαοδίκην* Priami filiam. Doed. Gl. 466 ad *Ἑλικὼν* refert ut sit „pastor".

ἀμφ' **Ἑλίκην** *εὐρεῖαν* Β 575 Agamemnonis urbem. E. M. 547, 20 (Prell. Myth. 1, 354 *ἑλίσσω* schlängelnde Bewegung der Wogen). Θ 203 *εἰς Ἑ. τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν* Neptuno, sch. BLV. *τῆς Ἀχαίας πόλις ὑπὸ σεισμοῦ ἠφανισμένη* an. 373 a. Chr. Diod. 15, 48 Strab. 59, Curt. Pelop. 1, 45. Habebat celeberrimum Neptuni templum, ab Achivis consecratum. Steph. *ἀπὸ Ἑλίκα τοῦ Λυκάονος ἢ Ἑλίκης τῆς Ἴωνος μὲν γυναικός, Σελινοῦντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος θυγατρός. ὁ πολίτης Ἑλικώνιος* q. v.

ἑλῑκο-βλέφᾰρος (*ἕλιξ, βλέφαρον*) qui palpebris est leniter sinuatis (s. splendidis s. nigris? v. s. *ἑλίκωψ*) Hes. *καλλιβλέφαρος* Eust. 57, 1 *μελανόφθαλμος καὶ οὕτως εὐπρεπής*, sed Doederl. Gl. 467 Baumeister al. ad *ἑλίσσειν* referunt (mit leicht beweglichen Wimpern), quamquam palpebras movemus dum obdormiscimus nictamurve, non dum cernimus, h. VI 19 *ἑλικοβλέφαρε* Venus.

ἑλικτός (*ἑλίσσω*) curvatus. h. Merc. 192 (*βοῦς*) *κεράεσσιν ἑλικτάς*, curvatas cornua.

Ἑλῑκῶνα *καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγάς* Neptunus, h. XXII 3 urbem Helicen Achaiae. Martin et Holsten *Ἑλίκην τε*. ep. 72 *εὐρυχόρου μεδέων ἠδὲ ζαθέου Ἑλικῶνος* Neptunus, multi ad Boeotiam referunt. Inde

Ἑλικώνιον — *ἄνακτα* (*Ἑλίκη* q. v., cf. Paus. 7; 24, 4) Υ 404, sch. A. *τὸν Ποσειδῶνα ἤτοι ὅτι ἐν Ἑλικῶνι ὄρει τῆς Βοιωτίας τιμᾶται ἢ ἐν Ἑλίκῃ· μᾶλλον οὖν παρὰ τὸν ἐν Ἑλίκῃ. Β. οἱ Αἰολεῖς παρὰ τὰς γενικὰς τῶν πρωτοτύπων ποιοῦσι κτητικοὺς τύπους.* sed Aristarchus ap. E. M. 547, 16 *ἀπὸ Ἑλικῶνος . . . ἐπεὶ ἡ Βοιωτία ὅλη ἱερὰ Ποσειδῶνος* nam ab Helice fieri *Ἑλικήιος* apte ad metrum. Ad Helicen referunt O. Müller Orch. 246 Welcker Götterl. 1, 635 Prell. Myth. 1, 354, dubitant Ap. 66, 23, Spitzn. h. l. Doederl. Gl. 460. Non ita absone Strab. 384 (589) *τεκμαίρονταί τε νεώτερον εἶναι τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας τὸν ποιητήν, μεμνημένον γε τῆς Πανιωνικῆς θυσίας, ἣν ἐν τῇ Πριηνέων χώρᾳ συντελοῦσιν Ἴωνες τῷ Ἑλικωνίῳ Ποσειδῶνι. ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ οἱ Πριηνεῖς ἐξ Ἑλίκης εἶναι λέγονται.* Non mirum haec displicuisse Aristarcho.

ἑλίκ-ωψ (Bekk. ϝελ., ἕλιξ ut videtur, al. ἑλίσσω, Ameis nunc σέλ-ας et ὤψ) qui oculis est leniter sinuatis, Ap. 66, 25 Hes. ἑλικοὶ κατὰ τὴν πρόσοψιν, Meiring, verb. cop. Marcod. 1831 p. 12, Ameis, J. J. f. Ph. 64, 260 Duentz. Faesi, plerique olim (ἑλίσσω): oculis volubilibus i. e. alacri vultu, cf. Doederl. Gl. 467, Baumeist. ad h. VI 19, Eust. 120, 40. (sed v. s. ἑλικοβλέφαρος), al. qui oculis est pulcris, paraphr. Suid. I 2, 186 εὐόφθαλμος, cf. Ahrens, Ztschft. f. A. W. 1836 p. 817 qui ad εἴκω ϝλικ ϝελικ ἐίση et ἀμφι-έλισσαι refert, veterum plerique: qui oculis est nigris, sch. A. ad Α 98 μελανόφθαλμον ἀφ' οὗ εὐπρεπῆ, ὡς Καλλίμαχος κτἑ. sch. Q ad α 92 sch. br. ib. ἑλικὸν γὰρ κατὰ διάλεκτον καλεῖται τὸ μέλαν, cf. E. M. 332, 3. 20 Eust. 57, 1 120, 44 (οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς (φασὶ γὰρ κόραις μᾶλλον πρέπειν). quamvis ξανθοί sint Achilles Menelaus Meleager Rhadamanthys Ulixes Agamede. aliquando Ameis Ztft. f. Gym. 8, 653: qui barba est crispa, esse enim ὦπα faciem. plura et vana habet Eust. 56, 41 οἱ τὰς κώπας ἑλίσσοντες ἤγουν ναυτικοί· ἢ . . . οἱ πρὸς τὴν Ἑλίκην, τὸ ἄστρον . . . τοὺς ὦπας ἔχοντες (sch. L. ad Γ 190 . . . ἢ οἱ . . . ἑλίσσοντες τοὺς ὦπας τῶν βλεπόντων εἰς ἑαυτούς (Damm, sch. BL. ad Γ 190) . . . ἡ οὐκ ἀτενὴς τὴν θέαν, ἀλλὰ εἰς ἑαυτὴν ἑλίσσουσα. Heyne: manifestum fit ex etymo omnes vim vocis esse suspicatos, verum usum veram vim ignorasse. Nuper Ameis ad Α 98 app., postquam H. Weber, E. U. 1, 42 Hes. ἑλικοί ad σέλ-ας σελ-ήνη rettulit, ἑλ ἑλικ atque ἑλίκωψ glanzäugig eodem modo interpretatus multa disseruit, sed ἑλικοειδῆ sim. non explicavit, cf. Lobeck, par. 289. Α 98 **ἑλικώπιδα** κούρην Chryseidem. h. XXXIII 1 **ἑλικώπιδες** Μοῦσαι. Α 389 Γ 190 Ω 402 **ἑλίκωπες** Ἀχαιοί |. Γ 234 Π 569 Ρ 274 **ἑλίκωπας** Ἀχαιούς |.

ἕλιξ (ϝέ, ἑλίσσω?) tortuosus, curvatus, de bove qui curvatis est cornubus (h. Merc. 192 κεράεσσιν ἑλικτάς) Duentz. Kuhn 12, 15 ad α 92 Doederl. Gl. 465 sch. Q. ad α 92 Hartung ad Pind. py. 6, 1 atque Ameis aliquando: qui crispo est crine. Nöldeke N. J. f. Ph. 76, 485 s. qu. phil. IV Lingen 1857 et Ameis app. ad α 92: tortuosus, qui incedens corpus incurvat, Ap. 66, 21 ἤτοι τὰ κέρατα ἑλικοειδῆ ἐχούσας ἢ ὡς ἔνιοι ἀπὸ τοῦ κατὰ τοὺς πόδας ἑλιγμοῦ, Hes. ἕλικας βοῦς sch. AD. ad Φ 448 ad δ 320. alii: niger Eust. 905, 46 1717, 42 1393, 42 sch. Q. ad α 92 E. ad δ 320 Bergk, Phil. 16, 181, vel Eust. 906, 48 οἱ εὖ ἑλισσόμενοι ἐν ταῖς ὅποι δέοι καμπαῖς. Ahrens, Ztft. f. A. W. 1836 p. 819 ad εἴκω ϝλιξ ϝελιξ referens: probus, bonus. nuper Ameis ad Α 98 (v. s. ἑλίκωψ): splendidus. Sing. Ο 633 ἕλικος βοός, sch. BLV. τὸ ἁπλοῦν ἀντὶ συνθέτου, ὡς καὶ Διονύσιός φησιν, ἀντὶ τοῦ εἰλίποδος. AD. ἤτοι μελαίνης ἢ ἑλικοειδῆ τὰ κέρατα ἐχούσης ἢ τῆς ἐν ἕλει τεθραμμένης. dat. pl. Μ 293 βουσὶ ἕλιξιν |, sch. A. μέλασι ἢ εἰλοῦσι τοὺς πόδας ἐν τῇ πορείᾳ. nom. pl. μ 355 βοσκέσκονθ' ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, vix de incessu boum, certe non de colore qui non omnibus est idem. ceterum Bekk. h. B. 2, 69 βόσκοντο proposuit ne digamma neglegeretur, gen. pl. χ 292 βοῶν ἑλίκων ἐπιβουκόλος. potissimum de mactando: Ι 466 ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς | ἔσφαζον, cf. Ψ 166 α 92 δ 320 ι 46. Hes. ἑλικοκεράτους, ἐπικαμπῆ τὰ κέρατα ἔχοντας. ω 66 μῆλα κατεκτάνομεν - καὶ ἕ. βοῦς |. h. Merc. 116 ἐριβρύχους ἕ. βοῦς εἷλκε - | Φ 448 εἰλίποδας ἕ. βοῦς βουκολέεσκες |. λ 289 ἕ. βοῦς εὐρυμετώπους | ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε. Σ 521 μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕ. βοῦς | μ 136 μῆλα φυλασσέμεναι - καὶ ἕ. βοῦς |. h. Merc. 567 (ἔχ.. ἀγραύλους ἕ. βοῦς |.

ἕλιξ (ϝελίσσω, sed ϝ neglegitur) armilla Duentzer La Roche fibula, aut: anulus. Σ 401 δαίδαλα πολλά, | πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας κάλυκάς τε καὶ ὅρμους, cf. h. Ven. 164 (κόσμον). ib. 87 ἐπιγναμπτὰς (Baum. ἐνγ.) ἕλικας κάλυκάς τε - | ὅρμοι δ' - ἦσαν. sch. A. ad Σ 401 ἤτοι οἱ σύνδεσμοι τῆς κεφαλῆς ἢ κόσμος ἀπὸ τῶν ὅρμων ἐξηρτημένος. D. τὰ ψέλλια καλούμενα, paraphr. (ἑλικοειδεῖς σωληνίσκοι. i. e. κάλυκας sch. br.) non vertit. Eust. 115.. 21 ἐνώτια ἢ ψέλλια, cf. 1394, 42. Hes. ἢ ἐνώτια ἢ ψέλλια ἢ δακτύλιοι. Ap. 66, 18 κόσμου τι γένος. οἱ μὲν δακτυλίους ποιούς, οὓς δρακοντώδεις καλοῦσιν, οἱ δὲ ἐνώτια, ἃ καλοῦσιν ἑλικτήρια, οἱ δὲ τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια. Cf. Doederl. Gl. 465.

ἑλίσσω (ϝελικ-jω a rad. ϝελ ϝελικ skr. var l. volvo Curt. Et. 527 L. Meyer, vgl. Gr. 1. 7 110 254 354, cf. Christ 231) act. praes. inf. (ptc., aor. ptc., med. praes. ptc., ipf. ind. et (et ει. i. e. ἐϝε) aor. ci. et ptc. Pass. aor. pt Veteres passim spiritum lenem exhibent. 1) ac flecto, verto, volvo. h. VIII 6 κύκλον ἑλίσσων suppletur acc. ἅρμα Ψ 309 περὶ τέρμα ἑλισσέμεν, Ψ 466 οὐκ ἐτύχησε ἑλίξας, Hes. κάμψας στρέψας. 2) pass. et med. a) volvor, torqueo h. VII 40 ἀμφ' ἱστὸν - εἱλίσσετο κισσός. υ h. Ap. 360 ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο, Ap. 6 27 ἑλίσσετο· μετεβάλλετο, cf. υ 24, Ulixes r cubans et draco moriens. Ψ 846 ἑλισσομένη πέτεται fustis. Α 317 κνίση - ἑλισσομένη π καπνῷ, Hes. εἱλουμένη. cum acc. h. XXXII αἴγλη γαῖαν ἑλίσσεται ad terram a luna. b) ve sor, huc illuc feror: Χ 85 ἑλισσόμενος π χειῇ draco. Φ 11 ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλισσόμενοι περὶ δίνας, sed Nic. τὸ ἕ. κ. ἕ. ἑκ τέροις δύναται προσδίδοσθαι, sch. A. γρ. κα δίνας. Θ 340 ἑλισσόμενόν τε δοκεύει, sch. ἐπιστρεφόμενον παρατηρεῖ, minus bene ἑλι σόμενος, quod v. l. videtur fuisse. Σ 372 ἑλισσόμενον περὶ φύσας, sch. B. εἰλούμενον. Ψ 3 ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα auri imperitus. Ρ 283 ἑλιξάμενος διὰ βήσσας (p raphr. συστραφείς). c) convertor: Μ 408 ἑλι ξάμενος, Hes. ἐπιστραφείς, item Μ 467 καθ' ὅμιλον ad κέκλετο pertinet, atque Ν ἧκε - ἑλ. δι' ὁμίλου, sch. BL. ἧκε δι' ὅ., Hoffm. q. h. 1, 145 n. Minkw., quamquam Do derl. Gl. 464 active explicare velle videtur. Ρ ἐν τοῖσι ἑλίξεται, alii: huc illuc versetur. opponitur μεταστρεφθέντε v. 732. Μ 74 χθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν Graecis e fuga conver non recte sch. BL. ἡμῶν κυκλωθέντων Ἀχαιῶν, quem sequitur Doederl. l. l. V. l. Μ ἂν' ὅμιλον εἰλίσσεθ', ἑταίρους | τάφρον τρύνων διαβαινέμεν, Eust. 892, 25 τινὲς συναννοοῦντες αὐτὸ ἀντὶ τοῦ εἱλίσσετο, φετο, horum fuit Nic. . . . ἢ τὸ παρεκάλει τὸ λίσσεσθαι ἢ ἐστρέφετο παρὰ τὸ ἑλίσ sch. B. εἱλλίσσεθ'· στικτέον εἰς τὸ ἑλίσσ καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ εἵλευτο, Heyne Bothe Sp (q. v.), Bäuml. p. XLI, Doederl. h. l. et l. opponi enim στρέφεται in comparatione. Gerh lect. Ap. 224 ἑταίρων, sed cum et interpun

hoc versus loco iusto durior sit et reliquus verborum ordo, Eust. 892, 25 τινὲς ἐψίλωσαν ὡς ἐπὶ περικλήσεως, cf. 891, 19 sch. V. Nic. paraphr., Bekk. al. ἑλλίσσεθ', cf. Hoffm. q. h. 1, 145 n., quod coni. a veterum quodam videtur introductum melioreque codd. auctoritate niti, neque tamen omnes difficultates expedit. Formae ⏑ – ⏑ ⏑ et ⏑ – ⏑ – post caesuram, sed Ψ 846 ante eam. Bekker, qui h. B. 2, 69 digamma radicis ἑλίσσειν B 575 Σ 401 μ 355 tantum neglectum esse dixit, etiam Ψ 320 commemorare debebat. ν 24 vix corrigi potest, cf. h. VIII 6 XXXII 3. (ἕλιξ, ἑλίκωψ, ἑλικοβλέφαρος Ἑλικώνιος -κάων -κη)

ἑλκεσί-πεπλος longum pepli syrma trahens, longa veste indutus. Z 442 H 297 X 105 Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους |, sch. A. αἱ ἐν τῷ βαδίζειν ἐπισύρουσαι τοὺς πέπλους Hes. Suid. I 2, 188. Eust. 1260, 57 γυναικῶν . . . βαρβάρων ἐπίθετον, cf. 654, 41. 682, 1 μακρόπεπλοι ὃ καὶ Ῥωμαίοις ἐπεχωρίασεν sed Apion ut videtur ap. Ap. 50, 27 φαίνεται ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιθέτων (βαθυζώνων - κόλπων - πέπλων) ἵνα μὲν τὰ μεγέθη τῶν σωμάτων, ἅμα δὲ τὸ εὐπρεπὸν τῆς περιστολῆς· φαίνονται γὰρ μέχρι τῶν σφυρῶν καλυπτόμεναι ὅθεν καὶ ἑλκεσίπεπλοι λέγονται καὶ βαθύζωνοι. Formam a rad. verbi derivari putabant veteres Suid. l. l. Eust. 655, 40, sed 654, 40 προϋπάρχει αὐτοῦ ῥῆμα τὸ ἑλκῶ ἑλκέσω. recentiores nondum certi quidquam definierunt.

ἑλκε-χίτων longam tunicam trahens, longa tunica indutus. N 685 Ἰάονες ἑλκεχίτωνες |; h. Ap. 147 ἑ. Ἰάονες. Hes. ποδήρεις χιτῶνας ἔχοντες, Strab. 466 εἶναι καί τινα τοιοῦτον ζῆλον ἐν τοῖς Ἕλλησι καὶ Ἰάονας ἑλκεχίτωνας εἰρῆσθαι. atque Athenienses μέχρι τῆς Περικλέους στρατηγίας tali vestitu usos esse docet sch. BLV.

ἑλκ-έω (ϝε, ἕλκω) ipf. ἕλκεον, ol. v. εἷ. P 395, fut. ἑλκήσουσι P 558 X 336, aor. 1 ἕλκησε λ 580, v. l. ἡ. et εἷ. v. La Roche h. l. et h. T. 239. pass. aor. ptc. ἑλκηθείσας X 62 traho, pertrahere conor. P 395 νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ ἀμφότεροι. P 558 Ἀχιλῆος - ἑταῖρον κύνες ἑ., v. l. ἑλκήσωσι, X 336 σὲ κύνες ἠδ' οἰωνοὶ | ἑ. huc illuc. b) Contrecto per vim ac libidinem X 62 ἑ. θύγατρας, ut infra ἑλκομένας νυούς, ad sch. br. paraphr. alii: αἰχμαλωτισθείσας λ 580 Λητὼ ἕλκησε, sch. B. (Eust. 1700, 16) ἐβιάσατο, sed idem ἥλκησε male ad ἀλκή refert. sch. V. ὠδύνησεν. V. l. v. s. ἑλκύω. Inde

ἑλκη-θμός contrectatio violenta ac libidinosa. Z 465 σοῦ ἑλκηθμοῖο Andromachae, sch. . . . ἑλκῶ ἑλκήσω ὅπερ ἐπὶ τοῦ . . . γυναῖκα κυρίως λέγεται οἷον λ 580. paraphr. σπαραγμοῦ. minus bene V. ἑλκυσμοῦ ἀνδραποδισμοῦ αἰχμαλωσίας.

ἕλκη-θρον (ἑλκέω) id quod huc illuc trahitur, libbrium. Nauck, bull. de l'acad. imp. VI . . . 22, 511) proposuit: N 233 κυνῶν ἕλκηθρα γένηται. P 255 Σ 179 κυσὶν ἕλκηθρα γενέσθαι pro μέλπηθρα.

ἕλκος (lat. ulcus Pott 1¹ 122, Curt. Et. 23 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 29 361, Curtius dubitat num ad ἕλκω pertineat, non Meyer aut E. M. 331, 3 641, 3) volnus. Hes. πᾶν τραῦμα Suid. 2, 1 . . τὸ τραῦμα τὸ χρονίσαν(?) a) Δ 190 ἕλκος - ἐπιμάσσεται. Θ 405 419 ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον ἅ κεν μάρπτῃσι κεραυνός. O 393 ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ | φάρμακ' - ἔπασσε. Λ 267 848 ἕ. ἐτέρσετο. Π 29 ἕλκε' ἀκειόμενοι. Π 523 τόδε καρτερὸν ἕ. ἄκεσσαι. Π 528 ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο | αἷμα τέρσηνε. b) De quovis genere pugnae: Ξ 130 ἐφ' ἕλκεϊ ἕ. ἄρηται. Δ 217 ἕ. ὅθ' ἔμπεσε - ὀιστός. acc. pronominis non subst. ap. verba volnerandi (La Roche h. S. 35) E 361 ἕ. ὅ με οὔτασεν. Ω 420 ἕλκεα πάντα μέμυκεν ὅσσ' ἐτύπη. E 795 ἕ. ἀναψύχοντα τό μιν βάλεν ἰῷ, cf. Π 511. c) Λ 812 ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο | αἷμα κελάρυζε. Π 517 ἕ. ἔχω τόδε καρτερόν, cf. Λ 834 T 52. T 49 ἔχον ἕλκεα λυγρά. d) B 723 ἕλκει μοχθίζοντα κακῷ - ὕδρου quod serpens ei inflixerat. hoc solum volnus est inveteratum. Non in pede secundo aut sexto. In Il. tantum. Arsin semper prior syllaba habet etiam formarum — —.

ἑλκυ-στάζω (ἑλκύω) saepius rapto trahendo. Ψ 187 Ω 21 μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων |, Ap. 66, 30 ἕλκων σπαράσσων Hes. παρασύρων.

ἑλκ-ύω (ἕλκω) traho. V. l. P 558 ἑλκύσουσιν, -σσουσι, -ύσωσιν pro ἑλκήσουσι Spitzn. h. l. X 336 ἑλκύσουσ' pro ἑλκής. X 62 ἑλκυσθείσας, ἑλκυθ. pro ἑλκηθ. λ 580 εἵλκυσε ἕλκυσσε ἥλκυσε ἥλκυσε pro ἕλκησε. v. s. ἑλκέω. Cf. La Roche h. T. 239. (ἑλκυστάζω)

ἕλκω (ϝε. lit. velk-ù ziehe Curt. Et. 22. comparantur, lat. lac-io laqu-eus, (√lak, cf. Corsen, Beitr. 46 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 46 75 361 et nostrum locken) praes. ἕλκει, ci. ἕλκῃσιν Ψ 518, du. ἕλκητον ν 32, pl. ἕλκωμεν Ξ 76, ελκωσι. inf. ἑλκέμεν et -έμεναι. ptc. ἕλκων, ἕλκον Θ 486, acc. -οντα Δ 259 (du. ἕλκοντε confecit Bothe Ψ 533) pl. -όντων. ipf. ἕλκε(ν) et εἷλκε(ν) (i. e. -ἔϝε) h. Merc. 116 et v. l. passim, pl. ἕλκομεν γ 153, ἕλκον et εἷλκον h. Cer. 308. pass. ci. ἕλκῃ σ 10, inf. ἕλκεσθαι, ptc. ἑλκόμενος Y 404 -ον E 665, gen. -οιο X 401, acc. -ον X 464, pl. no. -να Ψ 715, gen. -άων Ξ 100, acc. -ας X 65. ipf. ἕλκετο Σ 581. med. pr. ἕλκεται P 136, iptv. -εο, ipf. -ετο. Augm. non addunt edd. rec. c. Aristarcho: Did. Δ 213 εἷλκεν· Ἀρίσταρχος Ἰακῶς καὶ αἱ πλείους pass. cf. La Roche h. T. 238, quamquam codd. et Eust. saepius fere addunt, quam omittunt, cf. Lob. par. 35. Digammi ap. H. vestigia non sunt, Bekker ἕ. I act. traho, pertrahere conor, schleife, zerre. 1) a) Δ 213 ἐκ ζωστῆρος ἕλκεν ὀιστόν. Π 504 ἐκ χροὸς ἕ. δόρυ. Λ 457 ἔγχος ἔξω χροὸς ἕ. Λ 398 βέλος ἐκ ποδὸς ἕ. Π 409 ἕ. ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρί. P 743 ἡμίονοι ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος δοκόν. b) B 165 181 νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν, cf. I 683 Ξ 97 106, Hes. καθέλκειν. Ξ 100 νηῶν ἅλαδ' ἑλκομενάων. γ 153 νέας ἕλκομεν εἰς ἅλα. h. Merc. 116 βοῦς ε. θύραζε. Y 404 ἑλκόμενος ἀμφὶ ἄνακτα. Ω 52 Ἕκτορα περὶ σῆμα ἕλκει, cf. Ω 417, Hes. σύρει. Σ 581 ἕλκετο a leonibus bos. Σ 537 ἄλλον κατὰ μόθον ἕ. ποδοῖιν, cf. P 289. Λ 258 Ἰφιδάμαντα ἕ. ποδός. σ 10 ποδὸς ἕλκῃ. P 126 Πάτροκλον ἕ. X 464 τὸν ἑλκόμενον, cf. X 401. X 398 Ω 15 ἕλκεσθαι. E 665 δόρυ ἑλκόμενον, paraphr. ἐφε. c) X 465 μιν ἵπποι | ἕ. ἐπὶ νῆας. Ψ 518 ἵππος ἄνακτα | ἕ. πεδίοιο. K 353 ἑλκέμεναι νειοῖο ἄροτρον. Ω 324 ἡμίονοι ἕ. ἀπήνην. h. Cer. 308 ἄροτρα βόες ε. ἀρούραις. ν 32 νειὸν ἀν' ἕ. βόε - ἄροτρον v. l. ἀνέ. h. Ap. 232 πῶλος ἕλκων ἅρματα, sed Ψ 533 Eumelus, Grashof Fuhrw. 23 h. 19 contra Both. et Spitzn. h. l. qui indecorum id dixerunt Eumelo, quamquam talia facile concedimus tempori. d) φ 419 (τὸν i. e. sagittam ἐπὶ πήχει ἑλών) ἕ. νευρὴν γλυ-

φίδας τε, aliter Δ 122 ἕ. (ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν κ. νεῦρα). β 426 ο 291 ἕ. ἱστία βοεῦσιν. e) Θ 484 φάος ἠελίοιο | ἕ. νύκτα ἐπὶ ἄρουραν, paraphr. ἐπιφερόμενον. f) Satis dure Ψ 715 (τετρίγει νῶτα ἀπὸ χειρῶν) ἑλκόμενα στερεῶς, v. s. ἀπό III p. 150 A. g) contrecto per vim ac libidinem, sch. L. ad Ζ 465 ἐπὶ τοῦ πειρᾶν γυναῖκα κυρίως λέγεται οἷον λ 580. Χ 65 ἑλκομένας νυοὺς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν v. s. ἑλκέω et -ηθμός, alii: abductas in servitutem. 2) Absol. aut ita ut acc. facile suppleatur: Λ 239 τὸ χειρὶ λαβὼν ἕ. ἐπὶ οἷ. Β 152 ἑλκέμεν εἰς ἅλα naves (cf. Naegelsb. ad Α 196), cf. Ξ 76 ubi opp. εἰρύσσομεν εἰς ἅλα. Μ 398 (ἔπαλξιν ἑλὼν) χερσὶ - | ἕλκ'. Θ 72 Χ 212 ἕ. δὲ (μέσσα λαβὼν) sc. τάλαντα sustinuit. Π 406 ἕ. ὑπὲρ ἄντυγος. Δ 465 ἕ. ὑπὲκ βελέων. Λ 259 ἕλκοντ' ἀν' ὅμιλον. σ 101 ἕ. δι' ἐκ προθύροιο. φ 300 δι' ἐκ προθύρου θύραζε | ἕ. Ν 383 ποδὸς ἕ. κατὰ ὑσμίνην. π 276 διὰ δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε. Σ 156 176 σ 12 ἑλκέμεναι. Γ 370 ἕ. cassidem Paridis. Υ 405 κούρων ἑλκόντων bovem, Ρ 393 πολλῶν ἑ. pellem. II med. traho mihi (quibus usurus sum), traho. Α 194 ἕλκετο ἐκ κολεοῖο ξίφος, Λ 210 ξίφος ἕλκεο χειρί. Λ 583 τόξον | ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, v. l. εἷλκεν v. s. I 1 d atque Δ 375. iusto subtilius Duentz. h. l. (Cf. Α 194.) Nam H. utitur medio etiam: Κ 15 ἐκ κεφαλῆς - ἕλκετο χαίτας | suas. Χ 77 ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσίν |. τ 506 ἀσσοτέρω πυρὸς ἕ. δίφρον - |. h. VII 32 ἱστίον ἕ. νηός |, cf. h. VII 26. leo Ρ 136 ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων, sch. A. ἕλκεται ἔφη ἀντὶ τοῦ ἕλκει, ne pass. quis putaret pro medio (Eust. 1099, 1 ἐνεργητικῶς), sed medii alia est vis atque activi, v. supra Κ 15 Χ 77. (ἑλκέω -ηθμός -ηθρον, -ύω -υστάζω. ἀνὰ ἐξ παρ ὑφέλκω.)

Ἑλλάς urbs in ea parte Thessaliae quae meridiem et orientem spectat, inter sinum Pagasaeum et sinum Maliensem, vel universa ea regio, quam Myrmidones tenebant, Achillis regnum, ut putat Bursian Geogr. v. Gr. 1, 77 Π 595 Ἑλλάδι οἰκία ναίων | μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν, Eust. 1077, 21 ποτε πόλις Φθίας, sch. AD. πόλις Θεσσαλίας V. χώρα ὑπὸ Ἀχιλλέως, Strab. 431 Φαρσάλιοι μὲν δεικνύουσιν ἀπὸ ἑξήκοντα σταδίων τῆς ἑαυτῶν πόλεως κατεσκαμμένην πόλιν ἣν πεπιστεύκασιν εἶναι τὴν Ἑλλάδα . . . Μελιταιεῖς δ' ἄπωθεν ἑαυτῶν ὅσον δέκα σταδίους ᾠκῆσθαι τὴν Ἑλλάδα πέραν τοῦ Ἐνιπέως. Β 683 εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα |, sch. BL. οἱ μὲν πόλιν μίαν, οἱ δὲ πᾶσαν Φθιῶτιν, ὃ καὶ βέλτιον. melius Strab. 431 ἔοικε δ' ὁ ποιητὴς δύο ποιεῖν. Ι 395 λ 496 ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε, Steph. ἐκτίσθη ὑπὸ Ἕλληνος . . . . τὸ ἐθνικὸν Ἕλλην. Ariston. Ι 395 ἡ δ. ὅ. τὴν Θετταλίαν οὕτως λέγει μόνην τὴν δὲ ὅλην ἤπειρον οὐκ οἶδεν οὕτως καλουμένην, cf. sch. AD. h. l. et B. λ 496 Lehrs, Ar. 227 (233). haec commode ad Pelei regnum referuntur. sed aliter 2) Ι 447 λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα, ubi vix recte Ariston. ἡ δ. ὅ. πάλιν τὴν Θετταλικὴν πόλιν οὕτως εἶπεν (oppon. Graecia universa), et Ι 478 φεῦγον - δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο | Φθίην δ' ἐξικόμην ἐς Πηλῆα, Ariston. Ἑλλὰς πόλις ὁμώνυμος τῇ χώρᾳ, cf. sch. D. nam Phoenix Eleone urbe Boeotiae (Κ 266) ad Peleum venit. Videtur ergo Hellas vocari ea quoque pars Graeciae quae a Thessalia austrum versus patet (Duentz.). Similiter α 344 δ [726 816] ο 80 καθ' (ἀν') Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, Ariston. ad α 344 δ 726 repetit doctrinam Aristarchi, qui δ 726 expungebat, et ad ο 80 ἀτόπως καὶ τὸ ἀν' Ἑλλάδα. μόνην γὰρ τὴν ὑπὸ Ἀχιλλεῖ Ἑλλάδα καλεῖ Ὅμηρος, sed poëta qui haec composuit Peloponnesum opponit ceteris partibus Graeciae (Duentz.) utiturque nomine ut seriores Graeci. Cf. Gladstone St. p. 42. (Ἕλλην.)

ἐλλε-δᾰνός (εἴλω volvo - suff. ut οὐτιδανός Doederl. Gl. 453, cf. L. Meyer, vgl. Gr. 2, 181.) vinculum quo merges constringitur, Ap. 66, 31 οἱ δεσμοὶ οἷς συνειλούμενα δεῖται τὰ δράγματα, cf. E. M. 331, 27 (παρὰ τὸ συνελεῖν) Hes. Σ 553 (δράγματα) ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο, Hes. ἐν τοῖς δεσμοῖς ἐδέσμουν. v. l. εἰλεδανοῖσι quam Doederl. defendit, cf. Spitzn. h. l. sch. B. τοῖς τῶν ἀσταχύων δεσμοῖς οὓς οὐλοδέτας καλοῦσιν. h. Cer. 456 ἐν ἐ. δεδέσθαι.

ἐλ-λείπω deficio, inferior sum. h. Ap. 213 Τρίοπος ἐνέλιπεν, ἐνέλειπεν A., ἐλέλιψεν M. loco lacunoso et desperato, Baumeist. (q. v.) omisit, quia Schneidewin perspexerat lacunam indicatam fuisse archetypi nota ἐλλείπει.

Ἕλληνες (Ἑλλάς) incolae Helladis Β 684 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕ. καὶ Ἀχαιοί Ariston. ἡ δ. ὅ. μόνους τοὺς ὑπ' Ἀχιλλεῖ τεταγμένους Ἕλληνας καλεῖ, Eust. 320, 25 [illegible] οὐ καὶ τοῖς ὅλοις Ἕλλησιν ὕστερον τὸ ὄνομα ἐνεκάθισεν. (Πανέλληνες).

Ἑλλήσποντος (Fedde, Wortzusammensetzung i. H. Breslau 1871 p. 14 Zusammenrückung nam verba Ἕλλης πόντος, iuxta posita, potius esse, quam composita). fretum Helles, Athamantis filiae, Apollod. 1; 9, 4 ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἕλλη κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Hellespontus, nunc Dardanellen s. Strasse von Gallipoli. Β 845 Ἑ. ἀγάρροος, Ω 545 ἀπείρων Η 86 ω 82 πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ |. Ρ 432 πλατὺν Ἑλλήσποντον |. Μ 30 ἀγάρροον Ἑ. |. Ι 360 Ἑ. ἐπ' ἰχθυόεντα. Ο 233 Σ 150 Ψ 2 νῆάς τ[illegible] καὶ Ἑ., cf. Ω 346.

ἐλλισάμην etc. v. s. λίσσομαι, ἐλλιτάνευ[illegible] v. s. λιτανεύω.

ἑλ-λός et **ἐλ-λός** (Hes, E. M. Ap.) (ἐλ-αφ[illegible] El-enn, pro ἐλνος?, Curt. Et. 529. ἡ ἔλαφ[illegible] ὑποκοριστικῶς E. M. 331, 56. ad ἕνος εἷς r[illegible] fert Doederl. (Gl. 2080) pullus cervinus, Hes. [illegible] ἔκγονον τῆς ἐλάφου νεογνόν, ὁ νεβρός, cf. A[illegible] 66, 33. τ 228 ποικίλον ἐλλόν, A. ἐλλὸν D. [illegible] λον I ἕ., sed E. M. 332, 1 ἀντὶ τοῦ ἔλαφον

Ἕλος 1) τ' ἔφαλον πτολίεθρον Laconi[illegible] Β 584 in regno Menelai, quadraginta stadia [illegible] ostio Eurotae distans orientem versus, in r[illegible] gione paludosa (ἕλος), ab Helio Persei f. co[illegible] ditum Strab. 363, cf. Paus. 3; 2, 7. Incolae Spartanis victi atque in servitutem redacti, H[illegible] lotae appellabantur, cf. Curt. Pel. 2, 289. ur[illegible] Strabonis et Byzantinorum tempore χωρίον [illegible] κώμη, nunc ruinae ac testarum acervus. 2) u[illegible] Pyliorum, Β 594, quam Steph. confudit [illegible] Laconica, Strab. 350 non amplius invenerat, Curt. Pel. 2, 77. De

ἕλος (ϝέ. lat. val-lis Curt. E. 530, sed ϝ [illegible] Hom. non exstat; non recte ad skr. saras W[illegible] ser sunt qui referant neque melius Doederl. 462 ad ἑλεῖν, ἑλετόν) palus, regio palud[illegible] Hes. σύμφυτος τόπος. ἢ χεῖλος ποταμοῦ. [illegible] ὁ τελματώδης τόπος. Δ 483 Ο 631 εἰαμ[illegible] ἕλεος μεγάλοιο. Υ 221 ἵπποι ἕλος κάτα β[illegible]

κολέοντο. ξ 474 ἂν δόνακας καὶ ἕλος. (ἑλεό-
θρεπτος.)

Ἐλπήνωρ (ϝέλπομαι Hoff-mann). Inter so-
dales Ulixi κ 552 Ἐ. δέ τις ἔσκε νεώτατος,
οὔτε τι λίην | ἄλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρε-
σὶν ᾗσιν ἀρηρώς, cum ebrius somnum cepisset,
le tecto aedium Circes decidit et cervice fracta
nortuus est. apud inferos Ulixi obviam λ 51
πρώτη δὲ ψυχὴ Ἐλπήνορος ἦλθεν, λ 57 Ἐλ-
πῆνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον; (v. l. Ἐλπήνωρ)
reversus Ulixes sepelivit μ 10 Ἐλπήνορα τε-
θνηῶτα.

ἐλπ-ίς (Bekk. ϝε., volup-tas Curt. Et. 333,
ol-o? ib. p. 61. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 78 354
67 etiam skr. var val comparat, cf. Christ 122
ulda h. S. 198. Videtur dubitare Ebel Kuhn
, 163.) spes, Suid. I 2, 192 προσδοκία ἀγαθῶν.
101 τ 84 ἐλπίδος αἶσα (q. v. s. 1.). h. Cer.
7 οἱ ἐλπὶς ἔθελγε νόον.

ἔλπ-ω et **ἐέλπομαι** (ϝε. cf. Hoffm. q. h.
147, v. s. ἐλπίς) act. pr. ἔλπει, pf. 2. ἔολπα,
Bekk. ἔϝο. Υ 186 Χ 216 ϑ 315, cf. Hoffm.
u. h. § 189, 3. 195, 1, ϝέϝο. β 275 γ 375 ε 379)
ας Φ 583 (Bekk. ἔϝο., Hoffm. qu. h. § 201, 8
άλα ἔλπε' i. e. ἔλπεο ipf. pro μάλ' ἔο., quod
robat Fulda, h. S. 204) -ε φ 317 (Bekk. ἔϝο.
oi potuit ϝέϝο.) plqpf. ἐώλπει (Bekk. ἐϝώλ-
ειν), codd. passim ἐόλ. quod solum placere
ebet iis qui ϝ admittunt. med. pr. ἔλπομαι
αι -εται -εσθε Ο 504. ci. ἔλπῃ ζ 297 opt.
ιο η 293 -οιτο. ptc. -όμενος Σ 260 -ῳ γ 228
ν Υ 180 -οι. iptv. ἔλπεο. ipf. ἔλπετο et ἦλ-
πετ' ι 419 (ne praesentis ἔλπετ' φ 157 instar
, ut putat Ameis, aliter Hoffm. qu. h. § 201,
et ἤλπετο h. Cer. 35 (atque ante Wolfium
ssim, cf. Hoffm. qu. h. § 177, 2), ἔλποντο.
kk. ἐϝέλπετο pro ἔλ. Ο 288 701, sed Ο 539
ἔλ. reliquit, licet Hoffm. qu. h. § 200, 1 mu-
erit verba. Addita ante ϝ vocali fit B) ἐέλ-
μαι praes. ἐέλπεται. opt. ἐελποίμην. ipf.
λπετο. I act. efficio ut quis speret: β 91
80 πάντας ἔ., sch. S. ἐλπίζειν ποιεῖ, ἢ ἀντὶ
ἐλπίδας ὑπισχνεῖται, ὁμολογεῖ. — II act.
vi praes. et med. 1) opinor, puto, exspecto,
media, Bekk. anecd. 1096 Κρητῶν· ἔλπομαι
κῶ. Fulda, h. S. 200 hunc usum serioris
mum originis vix recte putavit, cf Roediger,
hn 16, 308 s. Idem radices var i. e. eligendi
tionem primariam esse putavit atque ita ad
andum traductam ut antiquitus ϑυμός dice-
ur eligere i. e. optare atque adderentur po-
α κατὰ ϑυμόν, ϑυμῷ, ἐνὶ φρεσί. a) absol.
194 ἔλπομ' opinor, non recte sch. A. λείπει
ὅτι, ironice h. VII 28 ἔλπομαι. Cer. 227
πα (spero? pf. et plqpf. ap. Hom. non sunt
i de spe. b) acc. c. inf., qui est et praes.
pf. et aor. et fut., prout res postulat. Fulda
mplures locos ad sperandi notionem traduxit,
ne certe ferri potest. Ρ 404 μιν οὔ ποτε ἔλ-
ο ϑυμῷ | τεϑνάμεν ἀλλὰ ἀπονοστήσειν, pa-
hr. ἤλπιζε. Η 199 οὐδ' ἐμὲ νήιδα ἔλπομαι
ἔσθαι, paraphr. ἐλπίζω. Η [353] οὔ νύ τι
διον ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, paraphr. ἐλπίζω.
309 οὔ ποθι ἔλπομαι δεύεσθαι Ἀχαιούς,
aphr. ἐλπίζω. η 293 οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτε-
ἐρξέμεν. h. Cer. 213 οὔ σε κακῶν ἄπ'
πα τοκήων | ἔμμεναι, nam negatio verbo
o additur, non infinitivo. Κ 355 ἔλπετο κατὰ
ὸν ἑταίρους ἰέναι ire, non: ituros, paraphr.
ίζε. Additur aliud verbum: φ 157 ἔλπετ'
ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ μενοινᾷ | γῆμαι. Bekk. et Fulda
(204) expungunt φ 157—62, Duentz. 153—6.
γ 319 ὅθεν οὐκ ἔλποιτό γε ϑυμῷ | ἐλθέμεν,
sch. Q. προσδοκῆσαι σωθῆναι de re quae non
semel facta est, sed universe. de re praeterita:
Ο 288 μιν μάλα ἔλπετο ϑυμὸς ἑκάστου | ϑα-
νέειν (sperabat?). Ι 40 ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν
ἀπτολέμους ἔμεναι „sind nach deiner Ansicht"
Grashof, Ztft. f. A. W. 1834 p. 254, La Roche
h. l., paraphr. ἐλπίζεις. Ο 110 ἔλπομ' Ἄρηΐ
γε πῆμα τετύχθαι, paraphr. ἐλπίζω. ζ 297
ἡμέας ἔλπῃ ἀφῖχθαι. ι 419 μ' ἤλπετ' ἐνὶ
φρεσὶ νήπιον εἶναι, non recte Fulda (204)
nos dicendum fuisse putat pro me. 2) timeo,
acc. c. inf. φ 314 ἔλπεαι ἐὴν ϑήσεσθαι ἄκοι-
τιν sc. ξεῖνον, Eust. 1911, 19 οὐκ οἴεσθαι,
Duentz.: wie sperare von der Furcht. Π 281
ἐλπόμενοι Πηλεΐωνα ἀπορρῖψαι, L. σημείωσαι
τὴν ἐλπίδα ἐπὶ κακῷ, recte paraphr. ἐλπίζον-
τες (La Roche, sich einbilden). 3) spero. a) τι:
γ 275 ὅ οὔ ἔλπετο ϑυμῷ. φ 317 τοῦτο ἐνὶ
στήθεσσιν ἔολπε. Ο 539 ἔτι δ' ἔ. νίκην. Cf.
s. c.) abs. γ 228 οὐκ ἂν ἐμοί γε | ἐλπομένῳ
τὰ γένοιτο Nitzsch h. l. Kühner, a. G. 2, 371.
b) nom. c. inf. fut. Ο 701 Τρωσὶ δὲ ἔλπετο
ϑυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἑκάστου | ἐνιπρήσειν. Ρ 395
μάλα γάρ σφισι ἔλπετο ϑυμὸς | Τρωσὶν μὲν
ἐρύειν, cf. Ρ 234 495 (κτενέειν). φ 96 τῷ ϑυ-
μὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει | ἐντανύσειν. ω 313
ϑυμὸς δ' ἔτι νῶιν ἐώλπει | μίξεσθαι. Ρ 603
οὐκέτι ἔλπετο ϑυμῷ | μαχήσεσθαι. Φ 583 μάλ'
ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ πέρσειν. Γ 112 ἐλπόμενοι
παύσεσθαι, cf. Ξ 422 (ἐρύεσθαι), Σ 260 (αἱρη-
σέμεν), Υ 180 (ἀναξέμεν). Π 609 ἔλπετο τεύ-
ξεσθαι. Υ 201 432 μὴ ἔλπεο δειδίξεσθαι. Θ
[526] ἔλπομαι ἐξελάαν, cf. Hes. Μ 261 ἔλποντο
ῥήξειν, cf. Ν 41 (αἱρήσειν). h. Cer. 35 ἤλπετο
ὄψεσθαι, non recte Ruhnken propter sequens
ἐλπίς „putabat". Φ 605 ἔλποιτο κιχήσεσθαι.
Ι 371 ἔλπεται ἐξαπατήσειν. Ω 491 ἐπί τ' ἔ.
ὄψεσθαι i. e. ἐπό., Bekk. καὶ ἔ. Ο 504 ἔλπεσθ'
ἵξεσθαι. c) acc. c. inf. fut. Τ 328 μοι ϑυμὸς
ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει | ἐμὲ φθίσεσθαι, υ 328
ὕμιν ϑ. ἐ. σ. ἐ. | νοστήσειν Ὀδυσῆα. sine ne-
gatione (Fulda 203) Ξ 67 ἔλποντο δὲ ϑυμῷ |
εἶλαρ ἔσεσθαι. Ρ 406 οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
ἐκπέρσειν illud ne sperabat (al. putabat) qui-
dem, scilicet Patroclum expugnaturum, ubi du-
plex est obi., alter vero acc. ex antecedentibus
(μιν) suppletur, v. s. αὐτός 1 K. d. Ρ 239 οὐ-
κέτι νῶι | ἔλπομαι νοστησέμεν. γ 375 οὔ σε
ἔολπα κακὸν ἔσεσθαι. Υ 186 χαλεπῶς δὲ σ'
ἔολπα τὸ ῥέξειν, Hoffm. qu. h. § 195, 1 δὲ
ἔολπά σε ῥέξειν. Χ 216 νῶι γ' ἔολπα οἴσε-
σθαι. β 275 σὲ ἔολπα τελευτήσειν. ε 379 οὐδ'
ὧς σε ἔ. ὀνόσσεσθαι. ϑ 315 οὐ μέν σφεας ἔτ'
ἔ. κειέμεν. B) a) Κ 105 ὅσα πού νυν ἐέλπε-
ται, Bekk. νῦν ἔλ., sed Herod. τὸ νῦν ἐνθάδε
συνεσταλτέον ὥσπερ Ψ 485. Ν 609 ἐέλπετο
νίκην. b) Μ 407 οἱ ϑυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέ-
σθαι (opinabatur?). Ν 813 τοι ϑυμὸς ἐέλπεται
ἐξαλαπάξειν. Θ 196 ἐελποίμην ἐπιβησέμεν, cf.
Ρ 488 (αἱρησέμεν). c) acc. c. inf. puto: Ν 8
οὔ τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ ϑυμὸν ἀρηξέμεν.
ψ 345 Ὀδυσῆα ἐέλπετο ὃν κ. ϑ. ταρπῆναι.
(ἀελπής ἄελπτος -έω ἐλπωρή).

ἐλπ-ωρή (ϝελπ., ἔλπομαι, propter λ radicis
-ωρή non -ωλή, cf. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 279)
spes. Hes. ἐλπίς δόκησις, cf. E. M. 333, 15 Ap.
67, 7 Suid. I 2, 192. β 280 ἐλπωρή τοι τελευ-
τῆσαι est, cf. ζ 314 η 76 (ἰδέειν). acc. c. inf.

fut. ψ 287 ἐ. τοι ὑπάλυξιν ἔσεσθαι. In introitu versus.

ἔλυ-μα (εἰλύω) velamen, Δ 137 ἔλυμα χροός Zenodotus et Aristophanes, pro ἔρυμα q. v.

ἐλύ-ω (ϝελ-υ(σj)ω, cf. Curt. Et. 527 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 354 Doederl. Gl. 458) aor. pass. curvo, flecto. Ψ 393 ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη | sch. B. συνερύη, συνέπεσεν. Ap. 67, 4 παρεχύθη καὶ ἔπεσεν, cf. Hes. E. M. 333, 39, deflexa est pars anterior, non recte Doederl. bog sich beim Aufstossen. Ω 510 προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθεὶς |, sch. B. παρεθεὶς ἢ συνειλυθεὶς ἢ κυλισθείς. ι 433 ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς |, Hes. κουφισθείς, ἑλισθείς. Hom. ϝ huius vocis ignoravit.

ἔλ-ωρ (Bekk. ἔλωρ, quem Leskien, Kuhn 17, 11 vituperavit. Curt. Et. p. 506 Doederl. Gl. 465 E. M. 333, 1 ἑλ-εῖν comparant, melius forsitan L. Meyer, vgl. Gr. 1, 75 78 104 lat. vellere) id quod raptatur, rapina. E. M. 332, 57 τὸ ἕλκυσμα καὶ σπάραγμα . . . τὸ τῶν κυνῶν ἕλκυσμα, cf. Hes. Ε 488 ἀνδράσι δυσμενέεσσι ἕλωρ καὶ κῦρμα γένησθε comparantur enim avibus, cf. ε 473 (θήρεσσιν). Ρ 151 Ἀργείοισι ἑ. καὶ κῦρμα γενέσθαι Sarpedonem. Ariston. ἡ δ. ὅ. τὰ ἑλώρια οὐκ ἔστι βρώματα, ὡς οἱ γλωσσογράφοι ἀλλ' ἑλκύσματα (Hes.), cf. γ 271 (οἰωνοῖσιν). Ε 684 με ἑ. Δαναοῖσιν - | κεῖσθαι, Ariston. ὅ. οὕτως οὐ πάντως βρῶμα πρὸς τὸ Α 4. cf. Lehrs, Ar. 103. Ρ 667 μιν - ἑ. δηίοισι λίποιεν |. ω 292 ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, η ἐπὶ χέρσου | θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἑ. γένετ', unde potissimum potuit oriri error glossographorum. Semel de re: ν 208 ἑ. ἄλλοισι γένηται sc. χρήματα. Gen. τοῦ ἕλωρος Bekk. an. 1001, 7, cf. L. Meyer, vgl. Gr. 2, 128. Σ 93 Πατρόκλου ἕλωρα ἀποτίσῃ, Ariston., sch. B. ὑπὲρ ὧν εἵλκυσεν, ἵν' ἀνθελκυσθῇ, plur. quia saepius raptatus fuerat P., Doederl. ἄποινα τοῦ ἑλεῖν iusto subtilius. Forma non re, ut ἀέθλια ἆεθλα q. v., et loco differunt:

ἑλώρια, τά Α 4 αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι, οἰωνοῖσί τε πᾶσι, fuere enim permulti. Ameis: Beutestück, quod non dicimus de canibus, Ariston. ὅ. Ζηνόδοτος τοὺς δύο (4. 5) ἀθετεῖ. sch. L. κτητικὸν (sc. ap. seriores Graecos) τὸ ἑλώριον ᾧ ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἕλωρ, Hes. ἑλκύσματα. καταστρέφει δὲ εἰς σπαράγματα. (βρώματα), cf. Suid. I 2, 191, Ap. 67, 7. Cf. Retzlaff, Syn. I Königsb. altst. G. 1866 p. 23.

ἐμ-βαδόν pedestri itinere, pedibus E. M. 334, 5 πεζῇ βαίνοντες. Ο 505 ἐ. ἵξεσθαι, Hes. πεζῇ διὰ θαλάσσης, cf. Ap. 67, 10. De

ἐμ-βαίνω 1) pedem immitto rei: κ 164 τῷ ἐμβαίνων cervo, Eust. 1652, 65 στερεῶς ἐρείδειν τῷ κειμένῳ τὸν πόδα, Duentz. τῷ εἰρυσάμην coniungit. 2) conscendo a) navim: δ 656 ἔμβη νηὶ Πύλον δέ. Β 720 ἑκάστῃ ἐμβέβασαν, sc. νηί. Β 619 ἔμβαινον vehebantur, cf. v. l. ο 221. Cf. Ameis ad α 210. b) currum: h. XXXI 9 ἵπποις ἐμβεβαώς (ᾰ). Ε 199 ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα. v. l. ἐμμεμαῶτα. Aliter: Ω 81 κατὰ βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα globulus plumbeus qui immissus est cornui. v. s. κατά III 1 d. 3) ingredior, incumbo: Ψ 403 ἔμβητον, paraphr. τρέχετε. 4) intercedo: Π 94 τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν ἐμβήῃ, sch. BL. ἐμποδὼν στῇ. De tmesi v. s. ἐν II A a c. V. l. Κ 573. (ἐπ-)

ἐμ-βάλλω. act. pr. -ετε β 79, ipf. ἐνέβαλλε. aor. ἔμβαλον h. Ap. 318 -ε(ν) -ον, opt. -οι, iptv. -ετε ψ 179, inf. -έειν. med. iptv. -εο. I act. inicio, impono 1) a) ψ 179 (ἔνθα ἐκθεῖσαι λέχος) ἔμ. εὐνήν, cf. η 337 Ω 645 δ 298. Η 18[…] ἔμβαλεν sortem in manum, cf. Μ 383 lapidem capiti. b) τί τινι: Π 122 ἔμβαλον πῦρ νηί, cf. Ο 598. Ν 320 ἐμβάλοι δαλὸν νήεσσι. Ξ 21[…] τόν ῥά οἱ ἔ. χερσί cingulum, cf. β 37 σ 10[…] α 438 τὸν γραίης ἔ. χερσίν sc. χιτῶνα. h. Cer. 412 ἔ. μοι κόκκον congessit mihi in os. h. Ap. 318 ἔ. πόντῳ Volcanum in mare, cf. Ξ 25[…] (ἀπ' αἰθέρος) ε 431 (τηλοῦ). ζ 116 ἔ. δίνῃ pilam, FPS. Ap. 108, 28 ἔμπεσε. μ 415 ξ 305 […] νηὶ κεραυνόν. Ψ 172 ἵππους ἐνέβαλλε πυρ[ῇ] cf. Ψ 174. c) Φ 47 μιν χερσὶν Ἀχιλλῆος ἔ. in potestatem, h. VII 31 ἡμῖν ἔ. δαίμων. d) incumbo: ι 489 κ 129 ἐμβαλέειν κώπης. e) perduco ad: Σ 85 σε ἀνέρος ἔ. εὐνῇ, Eust. 1132 14 συγκατεύνασαν. 2) Translate de animo: Ι 139 ἵμερον ἔ. θυμῷ |, Fulda, h. Spr. 47 ha[s] locutiones ex antiquiore sermone ad Homer[i] tempora pervenisse censet atque quasi vesti[gi]a esse moris quo quae mente sola percipiantu[r] ad sensus traducta sint. β 79 μοι ὀδύνα[ς …] θυμῷ . Ν 82 (χάρμην) σφιν θεὸς ἔ. θυμῷ Π 529 μένος δέ οἱ ἔ. θ. |. τ 485 ψ 260 τ[…] θεὸς ἔ. θ. . h. Ven. 45 αὐτῇ ἵμερον ἔ. θ. ib. 53 Ἀγχίσεω δ' ἄρα οἱ ἵμ. ἔ. θ. cf. ib. 1[…] praeter morem repetitur praepositio: τ 10 τό[…] μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ ἔ. δαίμων, vituperat rep[eti]tionem Kirchhoff Comp. d. Od. 178 expungi[t]que τ 3—52. ut Duentz. h. l. et Kirchh. u. K[…] 70, Volkmann qu. ep. 108 expungit τ 1—10 […] Fulda 47. Α 11 Ξ 151 Ἀχαιοῖσιν μέγα σθ[ένος] ἔμβαλ' ἑκάστῳ | καρδίῃ, cf. Hoffm. qu. ep. § […] 6. Τ 88 μοι - φρεσὶν ἔμβαλον ἄτην |. Non a[d]duntur θυμῷ sim. Κ 366 μένος ἔμβαλ' Ἀθ[ήνη] Τυδεΐδῃ. Ρ 118 σφιν φόβον ἔ. Δ 444 σφιν ν[εῖ]κος ἔ. μέσσῳ . Φ 304 σθένος ἔμβαλ' Ἀθ[ήνη] II med. mihi in animum induco: Κ 447 μή μ[οι …] φύξιν ἐμβάλλεο θυμῷ in tuum animum, H[es.] ἐνθυμοῦ κατὰ ψυχήν, μοι dat. eth. Ψ 313 […] τιν ἐμβάλλεο θ. | De tmesi v. s. ἐν II A c […]

ἐμ-βασιλεύω rex sum in urbe. ipf. Β 5[…] Σικυῶν' ὅθι ἐμβασίλευεν. ο 413 τῇσιν ἀμ[φο]τέρῃσι ἐ. urbibus. in opt. codd. [Β 20[6]] […] σφίσι βασιλεύῃ |, Barn. metri causa ἐμβ. Dione (I p. 3.), sed ibi βουλεύῃσιν Boisson[ade] recepit, quod hic scribi iubet Bergk, Z[…] A. W. 1851 p. 520, cf. Ameis h. l. Defende[t] versum Voss.

ἐμ-βολάδην (βάλλω), implicando. h. M[erc.] 411 ἐ. ἐστραμμέναι ἀλλήλῃσιν, versae ut i[n]ter se implicarentur, ACM. et ol. vo. ἀμβ., Ba[…] ex codd., cf. Ruhnken ep. cr. 45 (107) Herm[ann] l., Baumeist. „surculorum instar" quod sol[…] haeserint comparans ἐμβολάς et -εύς, sed non explicatur ἀλλ., qui dat. videtur pend[ere] ab ἐμβ.

ἐμ-βρέμομαι fremo in re. Ο 627 ἀνέμ[οιο] δεινὸς ἀήτη | ἱστίῳ ἐμβρέμεται, paraphr. τῷ ἱστίῳ μετὰ ἤχου πνεῖ, sch. BLV. προσ[…] κτίζων αὐτῷ τῇ βίᾳ.

ἔ-μβρυον (Christ 34 skr. bhrūnas. ple[rique]que ἐμ-βρυον i. e. τὸ ἐντὸς βρύον, cf. […] Rh. 132 n. 275. sch. B. ad Ρ 56) fetus re[cens] natus, Hes. Suid. I 2, 203 νεογνὸν βρέ[φος] ι. 245 309 342 ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστ[ῃ] et caprae. sch. RV. ὑπέναντι τῆς συνη[θείας] βρέφος μὲν λέγει τὸ κατὰ γαστρός, ἔμβ[ρυον] δὲ τὸ νεογνόν, cf. sch. V. ad Ψ 266.

ἔμεν v. s. ἵημι.

ἐμ-έω (ϝεμε(σj)ω. skr. vam-āmi, lat. vom-o Pott I[1] 262 Curt. Et. 542 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 67 78 110 315 411. 2, 64. Bekk. ἐμ., nam ϝ in Graecis non apparet Christ 175 227, cf. Leskien rationem quam Bekk. etc.) vomo. *O* 11 αἷμ' ἐμέων. (ἀπ- ἐξ-)

ἐμ-μᾰπέως (sch. V. ad *E* 833 παρὰ τὸ μάρπτειν, disertius Lob. path. el. 1, 520 μάω μαίεσθαι μαπέειν μάρψαι, cf. Rh. 47 Doederl. Gl. 2331. Ad ἅμα et ἔπος rettulerunt sch. B. ad *E* 836 Philox. ap. sch. BHQ. Vind. 133 ad ξ 485 E. M. 335, 1). sedulo, promte, E. M. 335, 5 σπευσμένως, ταχέως ἢ προθύμως, cf. Ap. 67, 16 Suid. I 2, 194 Hes. Eust. 612, 42 λέξις ποιητική. *E* 836 ἐ. ἀπόρουσεν |, sch. V. συντόμως ἐρρωμένως. Heyne ex Vrat. b. γρ. ἐμμεμαώς. ξ 485 h. Ven. 181 ἐ. ὑπάκουσε |.

ἐμ-μεμαώς (μέ-μᾰα) pf. ptc. valde cupidus, alacer, Hes. προθύμως. ἐρρωμένως, συνετῶς. *E* 330 Τυδεΐδην μέθεπεν - | ἐμμεμαώς, cf. *Y* 284 442 ἐπόρουσε *X* 142 ἰθὺς πέτετο. *Y* 468 οὐ γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων | ἀλλὰ μάλ' ἐ., non recte paraphr. λίην μεμηνώς, Achilles enim nullum sibi ad audiendas preces tempus reliquit. *E* 838 ἐμμεμανῖα θεά, *Ψ* 240 ἐμμεμαῶτε ἔχον ἵππους, cf. *P* 735 746 ἔχον φέρον. *N* 785 [ψ 127] ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθα. V. l. *E* 836 pro ἐμμαπέως, *E* 199 pro ἐμβεβαῶτα. leo: *E* 142 ἐμμεμαὼς ἐξάλλεται. Cf. La Roche h. T. 254.

ἐμ-μενές (μένω) neutr. pro adv. cf. La Roche, H. S. 43. assidue. E. M. 335, 7 αἰεί, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, ἐπιμόνως, cf. Hes. In quinto sede ante αἰεί. *K* 361 ἐπείγετον ἐ. α. |, cf. *X* 364 διώκετον, *N* 517 ἔχεν κότον, ι 386 τρέχει, φ 69 ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν.

ἔμ-μορος (μείρεσθαι, Doederl. Gl. 578) particeps. θ 480 τιμῆς ἔμμοροι. sch. T. μερίδος μητικῆς μετέχουσιν. G. Herm h. Cer. 481 scr. e coni. pro ἄμμορος quod codd. et edd. habent.

ἐμός (skr. ma, με, ἐμέ lat. me, meus goth. mi-s mi-k Curt. Et. 460) meus. E. M. 775, 36 Αἰάντειος υἱὸς λέγεται, Αἰάντειος δὲ ἀδελφὸς οὐ λέγεται . . . ὅτι τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν ἡ πρὸς a) μείζονας λαμβάνεται ἡ σχέσις καὶ πρὸς b) ἴσον καὶ πρὸς c) ἥττονα . . . ἐπὶ δὲ τῶν κτητικῶν ὀνομάτων οὐδέν τι τοιοῦτον τηρηται· ἀεὶ γὰρ πρὸς ἥττονα θέλει εἶναι ἡ σχέσις. I est pro adi. 1) ante subst. α) *E* 639 ἐμὸν πατέρα. ξ 366 ἐμοῖο ἄνακτος. ν 131 ἐμὴ μήτηρ. β) separatur a subst. δ 387 ἐμὸν - πατέρα. ο 459 ἐμοῦ - πατρός. b) *Γ* 429 ἐμὸς πρότερος πόσις, σ 253 τ 126 ἐ. πόσις. β 96 141 ω 131 ἐμοὶ μνηστῆρες. *A* 183 ι 173 κ 178 78 ξ 269 ρ 438 ἐμοῖς ἑτάροισιν. *Ψ* 6 ι 172 199 397 ξ 249 ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι. *X* 272 232 ο 541 ἐμῶν ἑτάρων. σ 140 ἐμοῖσι κασιγνήτοισι. τ 217 ἐμὸν πόσιν. h. Ven. 148 ἐμὴ ἄλοχος. c) *Ξ* 239 *Ω* 408 426 638 ω 328 ἐμὸς παῖς. η 313 ἐ. γαμβρός. ω 289 ἐμὸν παῖδ'. 331 *X* 56 ἐμὸν τέκος. *Ω* 227 ἐμὸν υἱόν. 111 ἐμὸς φίλος υἱός. β) *I* 57 ἐμὸς - παῖς. h. Ven. 273 ἐμὸν - υἱόν. δ 199 ἐμὸς - ἀδελφεός (us e?). d) de rebus: *Φ* 369 ἐμὸν ῥόον, 400 π 309 ἐ. θυμόν, ψ 351 ἐ. πολυκηδέα νόστον, δ 493 h. Ap. 379 Cer. 274 ep. 7, 7 νόον. *A* 31 ἐμὸν λέχος, *Z* 126 *Θ* 535 *X* 285 115 ἐ. ἔγχος, *Θ* 8 *Ξ* 234 *Π* 236 ω 262 h. 323 ἐ. ἔπος, *Θ* 111 *N* 830 ἐ. δόρυ, *T* 319 259 ι 459 μ 192 υ 89 ἐ. κῆρ, *Y* 437 ἐ. βέλος, *X* 70 ἐ. αἷμα, δ 169 θ 28 ἐ. δῶ, ι 457 τ 493 ἐ. μένος, λ 175 ἐ. γέρας, h. Ap. 381 ἐ. κλέος, Merc. 266 ἐ. ἔργον. *Z* 127 *Φ* 151 431 ἐμῷ μένει, *X* 53 *Ω* 748 762 ν 154 h. Merc. 520 528 ἐ. θυμῷ, δ 613 ο 113 ἐ. οἴκῳ. *A* 668 ἐμὴ ἴς. *Γ* 100 ἐμῆς ἔριδος, *Π* 70 ἐ. κόρυθος, ξ 312 ἐ. ἀρετῆς. *P* 242 *Σ* 82 χ 464 ἐμῇ κεφαλῇ, ζ 65 ἐ. φρενί. *I* 322 ἐμὴν ψυχήν, *O* 41 ἐ. ἰότητα, *Ψ* 571 ἐ. ἀρετήν, κ 448 ἐ. ἔκπαγλον ἐνιπήν. *A* 42 ἐ. δάκρυα, *Π* 64 ἐ. τεύχεα, γ 355 θ 32 ἐ. δώματα, θ 314 ἐ. δέμνια, ι 12 ξ 197 ἐ. κήδεα, ο 505 ἐ. ἔργα. *E* 221 *Θ* 105 ἐμῶν ὀχέων, *Θ* 361 ἐ. μενέων. *Σ* 273 κ 178 428 μ 222 ἐμοῖς ἐπέεσσι. h. VIII 12 ἐμοῖο καρήνου. *A* 154 h. Merc. 340 ἐμὰς βοῦς, *I* 115 ἐ. ἄτας, ν 327 ἐ. φρένας. h. Ap. 539 ἐμὴν ἰθύν. Ven. 249 ἐμοὺς ὀάρους καὶ μήτιας. ν 350 ἐ. βουλῇ τε νόῳ τε, μ 311 ἐ. ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε. σ 251 τ 124 ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε. υ 237 φ 202 ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες. *O* 52 σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, ρ 594 βίοτον. *T* 64 ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος. h. Ap. 263 ἐμῶν ἱερῶν ἀπὸ πηγέων. β) *I* 488 ἐμοῖσι - γούνεσσι. *A* 545 πάντας ἐμοὺς - μύθους. *X* 242 *Ψ* 611 ἐμὸς - θυμός. *K* 371 *A* 675 ἐμῆς - χειρός, *P* 92 h. Cer. 132 ἐ. - τιμῆς, *T* 143 194 ἐ. - νηός, *Ω* 766 η 223 τ 223 ω 310 ἐ. - πάτρης, ν 130 ἐ. - γενέθλης, ρ 447 ἐ. - τραπέζης, ψ 353 ἐ. - πατρίδος αἴης, h. Merc. 545 ἐ. - ὀμφῆς. η 258 ι 33 π 237 ἐμὸν - θυμόν, ξ 381 π 66 ἐ. - σταθμόν, ep. 4, 12 ἐ. - πότμον. ι 413 ἐμὸν - φίλον κῆρ, ν 4 ἐ. - δῶ, cf. ρ 75 τ 351 ω 268, h. Ven. 251 ἐ. - νόημα, X 169 ἐ. - ἦτορ. *Δ* 57 ἐμὸν - χόλον. *A* 565 *Δ* 412 ἐμῷ - μύθῳ, *E* 243 826 *K* 234 *A* 608 δ 71 κ 373 μ 427 ἐ. - θυμῷ, cf. *Σ* 53, *I* 204 ἐ. - μελάθρῳ *E* 653. *A* 433 444 749 *M* 250 *Π* 848 861 *Σ* 92 ἐ. - δουρί, *O* 75 ἐ. - κάρητι, κ 489 ἐ. - οἴκῳ, *K* 123 ἐμὴν - ὁρμήν, *Y* 20 ἐ. - βουλήν, υ 99 γαῖαν, h. XI 20 XXV 6 ἐ. - ἀοιδήν. *Ψ* 276 ἐμοὶ - ἵπποι. *Ψ* 83 ἐμὰ - ὀστέα, θ 41 v. l. ξ 381 ἐ. - δώματα. α 271 305 ἐμῶν - μύθων. μ 358 ἐμοῖς - ὀφθαλμοῖσιν. π 106 ἐμοῖσι - μεγάροισι. *Γ* 352 *K* 452 *Φ* 104 *Ψ* 675 ἐμῇς - χερσί. τ 116 ἐμὸν - γένος κ. πατρίδα γαῖαν. 2) post subst. a) *A* 586 *Σ* 79 *T* 21 α 346 δ 328 λ 164 210 ρ 46 σ 227 φ 344 ψ 97 h. Merc. 163 μῆτερ ἐμή. β 411 μήτηρ ἐ. *I* 451 α 248 ζ 305 ο 522 π 125 ρ 401 μητέρ' ἐμήν. α 368 δ 321 λ 205 μητρὸς ἐμῆς. h. Ven. 138 πατρὶ ἐμῷ. *I* 453 *Ξ* 119 β 71 131 γ 48 ι 519 529 ο 413 π 194 χ 397 h. Merc. 174 557 πατὴρ ἐμός. *Ξ* 118 α 413 ζ 240 308 ο 417 τ 180 υ 339 h. Cer. 415 πατρὸς ἐμοῖο. γ 83 ζ 256 293 299 ν 173 πατρὸς ἐμοῦ. *Z* 87 μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ. *Ψ* 278 γ 209 σ 140 πατρὶ ἐμῷ. ξ 127 δέσποιναν ἐμήν. π 73 μητρὶ ἐμῇ. ρ 186 ἄναξ ἐμός. τ 475 ἄνακτ' ἐμόν. β) α 264 πατὴρ - ἐμός. b) *P* 35 γνωτὸν ἐμόν, *T* 295 ἄνδρ' ἐ. ω 263 ξείνῳ ἐμῷ. *Γ* 180 δαὴρ - ἐμός. α 417 ξεῖνος οὗτος ἐμὸς - ἐστί. c) *A* 414 *E* 382 428 *I* 254 *A* 786 *T* 342 *X* 82 *Ω* 128 α 64 ε 22 λ 155 216 τ 492 χ 486 ψ 70 105 ω 478 h. Cer. 467 τέκνον ἐμόν. τ 530 h. Ap. 317 327 παῖς ἐμός. η 300 παῖς ἐμή. γ 325 υἷες ἐμοί, γ 475 παῖδες ἐ., λ 431 παίδεσσιν ἰδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσιν. *Z* 477 ψ 83 παῖδ' ἐμόν, *A* 510 *O* 67 υἱὸν ἐ., δ 736 δμῶ' ἐ. δ 263 η 313 παῖδα ἐμήν. *Σ* 144 υἱεῖ ἐμῷ, cf. *Σ* 458 ubi fit synizesis (Duentzer ad *P* 89), *Ω* 214 παιδὸς ἐμοῦ. λ 458 παιδὸς ἐμοῖο. *Ω* 751 ἄλλους παῖδας ἐμούς. h. Ap. 51 υἷος ἐμοῖο. d) *A* 166 χεῖρες ἐμαί, η 328 νῆες ἐ. κ 132 νηῦς ἐμή

I 361 Π 63 νῆας ἐμάς, O 228 χ 63 χεῖρας ἐ. ν 319 νηὸς ἐμῆς. Λ 183 ι 173 νηὶ ἐμῇ. H 191 κλῆρος ἐμός, β 64 οἶκος ἐ. Γ 98 I 386 θυμὸν ἐμόν, α 251 π 128 οἶκον ἐ., ι 37 νόστον ἐ. Π 618 ἔγχος ἐμόν, ο 196 μῦθον ἐ. E 213 πατρίδ' ἐμήν, T 333 η 225 τ 526 κτῆσιν ἐ. Z 221 δώμασ' ἐμοῖσιν, T 202 271 ξ 169 στήθεσσιν ἐ., T 220 μύθοισιν ἐ., Ω 637 βλεφάροισιν ἐ. δ 587 π 269 τ 94 254 μεγάροισιν ἐ., ο 89 κτεάτεσσιν ἐ., ρ 103 τ 596 δάκρυσ' ἐ., τ 490 μεγάροισιν ἐμοῖς. T 263 κλισίῃσιν ἐμῇσιν, X 104 ἀτασθαλίῃσιν ἐ., X 426 θ 181 μ 444 χερσὶν ἐ. Λ 609 γούνατ' ἐμά, β 313 κτήματ' ἐ., ν 283 χρήματ' ἐ. X 271 Ξ 483 ἔγχει ἐμῷ, Π 57 δουρὶ ἐ. θ 430 τόδ' ἄλεισον ἐμόν. β) H 79 X 342 σῶμα - ἐμόν, ι 414 οὔνομα - ἐ., σ 255 τ 128 κλέος - ἐ. h. Ap. 479 483 νηὸν - ἐ. λ 338 ξεῖνος - ἐ. ν 9 μεγάροισιν - ἐμοῖσιν. 2) τ 406 γαμβρὸς ἐμὸς θυγατέρ τε, La Roche in ed. magis poëticum putat altera scriptura v. θυγάτηρ Kühner, a. G. § 357, 2. La Roche h. T. 396. Bekker, Ameis, Duentz. θύγατερ, cf. Ameis h. l. Krüger Di. § 54, 2, 2. Eust. 1871, 34 κωλύει τὸ εἰπεῖν γαμβρὲ κατὰ κλητικὴν ἡ ἐμὸς ἀντωνυμία ἧς οὐκ ἔστι κλητικὴ (cf. Lob. path. el. 2, 326 n) διὰ τὴν συνέμπτωσιν τὴν πρὸς τὴν ἑτέραν ἀντωνυμίαν αἰτιατικὴν τὴν ἐμέ quamquam ἐμοί et ἐμοῦ saepius legimus in Od. et Ψ 6 276 Ω 214, non in ceteris Il. partibus. Alias nom. formae pro voc. cf. supra τέκνον ἐμόν, μῆτερ ἐμή ἐμὸν τέκος ἐμοὶ ἑταῖροι μνηστῆρες ἐμοὶ παῖδες ἐμοί). 3) Sine subst. A 526 οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, Eust. 144, 29 λείπει τὸ ἔπος ἤ τι τοιοῦτον, Naegelsb. eine Zusage von mir (paraphr. ἐμοί v. l.?). Ψ 610 ἵππον | δώσω ἐμήν περ ἐοῦσαν. π 300 ἐμός ἐσσι. Y 205 οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες parentes. 4) a) Additur articulus Λ 608 δ 71 h. VII 55 τῷ ἐμῷ - θυμῷ, versus causa si conferas E 243 sim. Δ 42 τὸν ἐμὸν χόλον, cf. Duentz. ad β 403. X 280 τὸν ἐ. μόρον. Ψ 585 τὸ ἐμὸν - ἅρμα. semel fit synizesis Θ 360 πατὴρ οὑμός. Z 523 τὸ δ' ἐμὸν κῆρ. H 91 τὸ δ' ἐμὸν κλέος. I 654 τῇ ἐμῇ κλισίῃ. β 97 τ 142 ω 132 τὸν ἐμὸν γάμον. σ 254 τ 127 τὸν ἐμὸν βίον. τ 166 τὸν ἐμὸν γόνον. λ 452 ἡ δ' ἐμὴ - ἄκοιτις |. b) γε: Θ 450 ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι meum certe, non aliorum. Y 425 ἐμόν γε - θυμόν. τ 27 ἐμῆς γε | χοίνικος. d) αὐτοῦ, q. v. III: Z 446 πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ. β 45 ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος. h. Ap. 328 οὔτε σὸν - λέχος οὔτ' ἐμὸν αὐτῆς alius gen. Π 236 ἐμὸν ἔπος - εὐξαμένοιο. τ 514 ἐμὰ ἔργα - καὶ ἀμφιπόλων. e) T 336 ἐμὴν - | λυγρὴν ἀγγελίην ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται de me nuntium, satis singulariter, nam τὸν ἐμὸν γάμον v. s. a) est: meas nuptias, non ut quidam vertunt: Verbindung mit mir. — Quando iambum efficit post quartam arsin substantivo non postponitur, cf. Giseke, h. F. § 34, quem non recte vituperavit R. F. liter. Centralbl. 1865 No. 18, quia rationem talis legis invenire non posset, nescius in re metrica leges esse permultas quarum rationes non facile quis investigarit.

ἐμπάζομαι (E. M. 335, 35 παρὰ τὸ ἔμπης ἢ παρὰ τὸ ἔμπαιος, cf. L. Meyer, vgl. Gr. 2, 49 Duentz ad υ 378. „cum πάω (φάω) forsitan cognatum sit" Lobeck, Rh. 8. ad πάειν i. e. πάσχειν, intens. πάζειν refert Doederl. Gl. 815) praes. ind. iptv. et ipf. curo, rationem habeo. E. M. 335, 34 ἐπιστρέφομαι φροντίζω ἐντίθεμαι, λόγον ποιοῦμαι, cf. Hes. Suid. I 2, 206 Ap. 67, 8. Semel in Il. a) τινός de rebus. Π 50 α 415 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, cf. β 201 (ἐμπαζόμεθα). ι 553 οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν |, cf. ρ 488 υ 275 384 μύθων). Sine negatione tantum: α 271 305 ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων |. De homine: τ 134 οὔτε ξείνων ἐ. οὔθ' ἱκετάων. b) τινά: π 422 οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι. Non ante caesuram. Cf. La Roche h. S. 172.

ἔμπαιος (ad πάομαι, πέπαμαι refert Faesi ad υ 379, sed Lobeck, Rh. 8 ut ἐμπάζομαι q. v., Doederl. Gl. 814 ad ἐμπάειν, πάειν πάσχειν unde ἐμπάζ. q. v., Duentz. Kuhn 14, 19- ἐμπ, ἐπ betreiben ἔμπος studens particeps, cf. ad υ 378. E. M. 335, 42 παρὰ τὸ ἔμπειρος... οἱ δὲ παρὰ τὸ αἴω... ἢ παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι ... ἢ παρὰ τὸ ἔμπεδον. Eust. 896, 41 παρὰ τὸ παίω, cf. sch. B. ad υ 379) peritus, expertus, τινός. Ap. 67. 20 Suid. I 2, 206 E. M. 335. 41 ἔμπειρος, cf. Hes. φ 400 κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης |. υ 379 οὐδέ τι ἔργων | ἔμπαιον οὐδὲ βίης, sch. B. ἔμπεον· διὰ τὸ μέτρον γρ. ψιλὸν τὸ πε, Eust. 1895, 44 δόξοι ἂν συστέλλειν τὴν παραλήγουσαν κατὰ λόγον δακτύλου ποδός.

ἔμ-παλιν retrorsum, Hes. εἰς τὰ ὀπίσω. h. Merc. [78] κατὰ δ' ἔμπαλιν - ἔβαινε à reculons.

ἐμ-πάσσω intexo. Γ 126 πολέας ἐνέπασσεν ἀέθλους. Hes. ἐνεποίκιλεν. sch. BL. πάσσω τὸ ποικίλλω. De tmesi v. s. ἐν II c.

ἔμ-πεδος (ἐν, πέδον E. M. 335, 49. Doederl. Gl. 2340 comparat solidus et solum, atque Gl. 2341 lat. op-pido, cf. Curt. Et. 291) qui firme est fundamento, stabilis, immotus, firmus, integer, constans, Ap. 67, 21 ποτὲ μὲν b) τὸ ἰσχυρόν (Π 107) ποτὲ δὲ a) ἐν τῷ πέδῳ οἷον ἐν ἐδάφει: a) M 12 τεῖχος ἔμπεδον ἦεν E. M 335, 49 ἑδραῖον, cf. M 9. Eust. 889, 12 ἐν τῷ πέδῳ ἑστώς. ψ 203 ἔτ' ἔ. ἔστι λέχος, Eust 1944, 63 τὸ ἀκατάσειστον καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἕδρας ἑστώς. τ 113 τίκτῃ δ' ἔμπεδα μῆλα pariant firmos foetus (Damm, M. Schmidt) Did πάντα, ου μῆλα, Ῥιανὸς ἄσπετα quam con iect. frustra defendit Mayhoff Rh. 88. Rect Eust. 1857, 59 τὸ ἔμπεδα διαστέλλει τὴν ἀγαθὴν γέννησιν τῶν μήλων πρὸς τὰ ἀμβλούμενα ἐκεῖνα γὰρ πίπτει νεκρὰ καὶ οὐχ οἷα πε[ρ] γῆν πεσόντα εἶτα ἔμπεδα στάντα ὑποσκιρτᾶ Ameis γαῖα supplet, quae hic tantum diceretur gignere pecus. Duentz. qui τ 113 114 expung et Faesi ob plur. subiecti ἔμπεδα pro ad esse putant. Doederl. l. l. kernfest, Ameis: dauerhaft, quod non sic dicimus. I 335 ἔμπεδα κε[ῖ]ται, Hes. ἀμετάλλακτα, ἀσφαλῆ. β 227 πάντα φυλάσσειν, cf. λ 178 τ 525. b) H[es.] βέβαιος: T 33 τῷ ἔσται χρὼς ἔμπεδος incorruptum, cf. T 39, Eust. 1170, 2 στερρὸς κ[αὶ] ἀδιάλυτος. N 512 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυ[ῖα] ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι, cf. Ψ 627. c) tran[sl.] certus, integer. Δ 314 H 157 Λ 670 Ψ 6. ξ 468 503 βίη δέ μοι ἔ. εἴη. λ 393 οὐ οἱ ... ἦν ἴς ἔ. E 254 φ 426 ἔτι μοι μένος ἔ. ἐστι cf. τ 493 χ 226. Λ 813 νόος ἔ. cf. κ 240. σ 2.. οὐκέτι τοι φρένες ἔμπεδοι οὐδὲ νόημα, cf. 352 κ 493, Eust. 646, 43 ἐναντίον τῷ φρ[ένες] ἠερέθονται. K 94 οὐδέ μοι ἦτορ | ἔ. τ 2.. ψ 206 ω 346 σήματα ἔμπεδα, Eust. 1864. τὰ μὴ εἰκότα καὶ κατά τινα στοχασμὸν ἀλ[λὰ] τεκμηριώδη καὶ ἀληθῆ. Θ 521 φυλακὴ ἔ. [p]araphr. ἔμπειρος?). θ 30 (πομπὴν) ἔμπεδον cer[tam] constitutam. θ 453 κομιδὴ ἔ. Y 183 ἔ. ... ἀεσίφρων Priamus, Eust. 1202, 50 στερεὸς κ...

βέβαιος, ὡς καὶ τὰ ἐν τῷ πέδῳ βεβηκότα τῶν ἐρεθομένων ἀσφαλέστερα ὅτι καὶ σταθερώτερα, cuius mens non subito mutatur. Neutr. sing. pro adv. est. *P* 434 στήλη μένει ἔμπεδον, paraphr. πάγιος atque sic ap. verbum μένειν, cf. *E* 527 *O* 406 622, *N* 37 ϑ 275 λ 152 628 μ 161, η 259(?). Eust. 1074, 18 βεβαίως κ. σταθερῶς, 1114, 12 ἀσφαλῶς. μ 434 στηρίξαι ποσὶν ἔ. ρ 464 ἐστάθη ἠΰτε πέτρη | ἔ. *Π* 520 ἔγχος σχεῖν ἔ. sustinere firmiter. neque aliter *Π* 107 ἔ. αἰὲν ἔχων σάκος, quamquam sch. V. et Doederl. l. l. *N* 710 comparant. *N* 141 ἀσφαλέως ϑέει ἔ. lapis fertur recta et certa via, non huc illuc, ν 86 ϑέεν ἔ. navis. *X* 192 ἀνιχνεύων ϑέει ἔ. constanter vestigia insequens. *O* 683 ἔ. ἀσφαλὲς αἰεὶ - ἀμείβεται motu aequabili et certo. *M* 281 χέει ἔ. nives, quae vento non agitatae densae et recta cadunt. *Σ* 158 ἔ. ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε ἄλλοτε δ' αὖτε στάσκε inconcussus nulli cedens. *Ψ* 641 ἔ. ἡνιόχευε, cf. *Ψ* 642, sch. B. ἑδραίως κ. ἀσφαλῶς. Horum sunt quae nonnulli de tempore explicent: continuo, assidue, semper, ut Uschner τ 113 v. s. a) al., quo vix η 259 ἔνθα ἑπτάετες μένον ἔ. potest referri, Eust. 1579, 59 ἐν τῷ αὐτῷ πέδῳ, Duentz. est, fortdauernd, comparans durare de duro.

ἐμ-πείρω infigo. Ol. v. et Eust. 136, 19 *B* 426 σπλάγχνα ἐμπείραντες pro ἀμπεί.

ἐμ-πελάζω appropinquo h. Merc. 523 ἐμπελάσειν δόμῳ.

ἔμπης (ἐν πᾶσιν bei dem Allen, toutefois. Doederl. Gl. 2341 pro ἔμπεδον fest und unzweifelhaft. Duentz. Kuhn 14, 198 ἐμπ ἐπ betreiben + ἔμπαιος) 1) omnino, prorsus, ubique, Hes. πάντως, jedenfalls, allerdings. Apoll. D. 564, 9 ἐπίρρημα, cf. 525, 25. Eust. 1854, 57 μεταφραστικοῦ εἴδους dicit esse, ἴσως, atque modo ἐπιστακτικόν modo ἐπίσης, cf. Bäuml. Unters. üb. gr. Part. 115. ο 214 μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης (gar sehr Duentz.) ω 324 μάλα δὴ σπευδέμεν ἔ. | *T* 308 τλήσομαι ἔ. |, cf. γ 209 ζ 190. *Ω* 522 ἄλγεα δ' ἔ. | ἐν ϑυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, sed Ariston. ὅτι τὸ ἔ. ἀντὶ τοῦ ὅμως. τ 302 ἔ. δέ τοι ὅρκια δώσω. σ 12 σχίνομαι ἔ. | *E* 191 ἔ. οὐκ ἐδάμασσα manifestum est. Doederl. *H* 196 β 199 ἐπεὶ οὔ τινα δίδιμεν ἔ. | ξ 481 ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔ. ', ubi ἐπεί non admittit vim adversativam. *Α* 562 πρῆξαι δ' ἔ. οὔ τι δυνήσεαι, cf. 191. ε 205 χαῖρε καὶ ἔ. | jedenfalls, Bäuml. ...merhin, Rhode, hom. Misc. Moers 1865 p. 30 ...er dennoch, quod probat Ameis sch. MS. ...rn. ὅμως. *B* 297 ἀλλὰ καὶ ἔ. | αἰσχρόν τοι ...l vel gravissimum dedecus profecto. Noldeke J. f. Ph. 76, 485 α. dedecus. ἔ. α. gravius, ἔ. α. gravissimum d., plerique: gleichwol, ...noch. Doederl. *B* 298 parenthesin esse sta... t, Baum. N. J. f. Ph. 79, 254 expungit. *T* 422 ...ὰ καὶ ἔ. | οὐ λήξω. V. l. ἔ. π 143 pro αὔ... Non recte Ap. 67, 25 (E. M. 335, 31) ποτὲ ...ὶ τοῦ ὁμοίως ἢ ἐξ ἴσης, Hes., quae fuit ...istarchi doctrina a Lehrsio Ar. 143 (145) im...bata, cf. sch. BL. ad *Ξ* 1 A. ad *Ω* 522 *P* 632 ... Barn. ad ε 205 Apoll. D. 525, 24. δ 100 (πάντας μὲν ὀδυρόμενος) ἄλλοτε μὲν γόῳ ...πομαι, ἄλλοτε δὲ παύομαι. *Ξ* 174 ἔ. ἐς ...άν τε καὶ οὐρανὸν ἷκετ' ἀυτμή, (sch. V. ...οίως). *P* 632 Ζεὺς ἔ. πάντ' ἰθύνει, (sch. A. ...ston.? ἀντὶ τοῦ ὁμοίως). σ 354 ἔ. μοι δοκεῖ δαΐδων σέλας ἔμμεναι - | καὶ κεφαλῆς, ... V. νῦν ἀντὶ τοῦ ὁμοίως) Faesi: geradezu die etymologische Bedeutung durchaus, ganz u. gar, cf. Duentz., Leutsch aliquid excidisse putat. τ 37 ἔ. μοι τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι φαίνοντ' ὡς εἰ πυρός, Bäuml. ganz u. gar, Hentze et Kayser: certe, jedenfalls, sed Leutsch Phil. Anz. IV 15 ellipsin statuens et Ameis: doch. Eust. 1854, 58 ἐπίσης. *M* 326 ἔ. κῆρες ἐφεστᾶσιν μυρίαι, Duentz. allerwege, Faesi La Roche. sed sch. BL. ὁμοίως πᾶσιν. melius addit ἔμφασιν δὲ ἔχει καὶ τὸ ἐφεστᾶσι, quamquam Doederl. ἔ. ἔ. τὸ μυρίαι malit. Heyne ellipsin statuens: nihilominus. Talis sententia si opponitur praecedentibus ἔ. fit 2) a) tamen, attamen, nihilo minus, quam significationem omnes fere loci admittunt atque sunt qui primariam statuant, inter veteres praesertim qui solent annotare quando pro ὁμοίως esse putant. Ap. 67, 24 ποτὲ μὲν ὅμως (ε 205), cf. E. M. 335, 30 Hes. sch. MS. Barn. ε 205. Apoll. D. 564, 28 σύνδεσμος ἐναντιωματικός, cf. 525, 25. *Θ* 33 464 ἀλλ' ἔ. Δαναῶν ὀλοφυρόμεθα, cf. υ 311 καὶ τέτλαμεν, ψ 83 ἴομεν μετὰ παῖδα, ξ 214 οἴομαι. π 147 ἀλλ' ἔ. μιν ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ. h. Ap. 324 καὶ σὴ κεκλημένη ἔ. | ἦν ἄρ'.| b) saepe etiam apud partic. concess. Apoll. D. 525, 25 προστιθέασι (τῷ περ) καὶ τὸ ἔμπης καὶ τὸ ὅμως. λ 351 τλήτω μάλα περ νόστοιο χατίζων | ἔ. οὖν ἐπιμεῖναι. *P* 229 καὶ τεθνηῶτά περ ἔ. | wenn er allerdings auch todt ist. *Ξ* 1 πίνοντά περ ἔ. | *Ξ* 98 ἐπικρατέουσί περ ἔ. |, cf. *O* 399 *I* 518 ο 361 σ 165 τ 356. Praeter *Α* 562 β 191, λ 551, h. Ap. 324 aut ἔ. est in fine sententiae, aut ἔ., ἀλλ' ἔ. ἀλλὰ καὶ ἔ. in principio. ἔ. c. ictu prioris syllabae potissimum est in pede sexto, (περ ἔ. semper) rarius in primo, *Α* 562 β 191 in secundo, *P* 632 in quarto. cum ictu alterius in secundo, sed τ 302 in quarto, π 147 in tertio.

ἐμ-πίπλημι et **ἐνι-πίμπλημι** (πίμπλημι) act. praes. iptv., fut. inf., aor. ind. ci. iptv. ptc. Pass. praes. ind., aor. 1. inf., aor. 2. epic. Med. aor. 1. ind. inf. ptc. 1) Act. impleo, expleo. β 353 δώδεκα ἔμπλησον sc. ἀμφιφορῆας vino. ι 212 ἐμπλήσας utrem vino. ρ 503 ἐνέπλησαν peram pane. ψ 358 ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους pecore. *Υ* 471 αἷμα κόλπον ἐνέπλησεν. c. gen. *Φ* 311 ἐμπίπληθι ῥέεθρα ὕδατος. ι 265 δέπας ἐμπλήσας οἴνου. ϑ 495 ἀνδρῶν equum ligneum. σ 45 κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες sc. γαστέρας. κ 523 λ 31 πυρὴν ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν. v. l. *Π* 223 ἐμπλήσασα pro εὖ πλ. translate: τ 117 μοι μᾶλλον ϑυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων. 2) Pass. impleor, sum plenus. ϑ 16 ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί, *Φ* 607 πύλαι ἔ. ἀλέντων. *Π* 348 ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω | αἵματος ὀφθαλμοί. h. XXX 10 οἶκος ἐμπίπλαται ἐσθλῶν. transl. λ 452 υἷος ἐνιπλησθῆναι ὀφθαλμοῖσιν aspectu satiari. 3) Med. mihi impleo ι 296 ἐμπλήσατο νηδύν, (v. l. ἐπλ.). *X* 504 ϑαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ. paulo aliter η 221 ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει, venter, Did. αὕτη μέντοι ποιητικωτέρα· ἡ δὲ Ἀριστάρχου ἐμπλησθῆναι atque sic Ameis. transl. *X* 312 μένεος ἐμπλήσατο ϑυμόν, cf. Fulda, h. Spr. 94. De tm. v. s. II Bcβ, Aa.

ἐμ-πίπτω 1) incido, penetro. τινί. *Δ* 217 ὅθ' ἔμπεσε - ὀιστός, *O* 451 αὐχένι οἱ ἔμπεσεν ἰός. h. Cer. 309 ἔ. γαίῃ. δ 508 ε 50 318 πόντῳ Mercurius et saxum et antenna, cf. v. l. ζ 116. *Π* 113 πῦρ ἔ. νηυσίν. repetitur ἐν: *Λ* 155 πῦρ ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ. b) *Δ* 108 ὕπτιος ἔ. πέτρῃ auf. c) translate. h. Ven. 199 ἀνέρος

ἔμπεσον εὐνῇ atque de animo: *Ι* 436 *Ξ* 207 306 *Π* 206 χόλος ἔ. θυμῷ |. *Ρ* 625 δέος ἔ. θυμῷ |. *μ* 266 μοι ἔπος ἔ. θυμῷ |, cf. Fulda, h. Spr. 35. *β* 45 μοι κακὰ ἔ. οἴκῳ |, cf. *ο* 375. 2) invado, aggredior: *Π* 81 ἔμπεσε irrue. De tmesi v. s. ἐν II A c B c α.

ἔμ-πλειος et **ἐνί-πλειος** (Lobeck, path. el. 1, 143 ἔμπλεος dicitur pro πλέος. par. 469 „adiectiva praeverbiis subiuncta") plenus. τινός. *σ* 119 *υ* 26 γαστέρα - | ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος. *χ* 3 φαρέτρην | ἰῶν ἔ. v. l. εὐπλ. h. Merc. 248 ἀδύτους - | νέκταρος ἐμπλείους ἠδ' ἀμβροσίης, corr. Ilgen, codd. ἐκπλ. *ξ* 113 σκύφος - | οἴνου ἐνίπλειον. *τ* 580 *φ* 78 δῶμα - | ἐ. βιότοιο. *ρ* 300 Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων.

ἐμ-πλήγδην (ἐμπλήσσω) temere, parum constanter. Ap. 67, 28 ἐμπληκτικῶς, οὐ μετὰ κρίσεως, Aristarchus ib. εὐμεταβόλως (Lehrs, Ar. 152 Carnuth Ar. 153), cf. Hes. *υ* 132 ἐ. ἕτερον τίει, sch. V. ἐμπληκτικῶς. ἢ ἀκρίτως καὶ (cf. sch. BH.) ὡς ἂν τύχῃ ἐμπελάζουσα τοῖς πράγμασι (quasi a ἐμπελάζειν fluxerit), GMPS. ἐκπλ. quod sch. Q. explicat sub lemmate ἐμπλ., (Bergk, ind. lect. aest. Marb. 1850 p. 11). Eust. 1886, 41 δίκην ἐμπλήκτου τινός.

ἔμ-πλην (πέλας) prope, iuxta, τινός E. M. 336, 15 πλησίον, ἐγγύς. *Β* 526 Βοιωτῶν ἔ. ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο, sch. BL. ἐμπελάδην. Lobeck, path. el. 1, 143 „sed est aliud ἔ. quod idem atque χωρὶς extra significat", non ap. Hom. sch. BL, cf. Ap. 67, 30 Hes. Eust. 273, 19.

ἐμ-πνέω et **ἐμ-πνείω** 1) act. a) adspiro, inspiro. τινί τι. *Ρ* 502 μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ equos, Eust. 1116, 12 ἐμπνέειν . . μετάφρενον ἢ μεταφρένῳ φησὶ τοὺς ἔγγιστα ἀκολουθοῦντας . . καὶ καταπνέειν λέγονται τὰ μετάφρενα. Translate: *Ο* 262 *Υ* 110 ἔμπνευσε μένος ποιμένι, cf. *Κ* 482 et sine dat. *ω* 520. *Ο* [60] ἐμπνεύσῃσι μένος. *Ρ* 456 ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος, sine dat. *ι* 381 θάρσος ἐ. Paullo aliter: *τ* 138 φᾶρός μοι ἐνέπνευσε φρεσὶ - | (ὑφαίνειν) Ameis: den Gedanken an . ., propterea enim φρεσί additum, plerique ἐνε. ὑφαίνειν φᾶρος sed talem verborum ordinem ferri posse recte negat Ameis. b) inflo, impleo vela, de vento, τί. h. VII 33 ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον. 2) Pass. animum recipio. E. M. 625, 41 ἀναπνεῖν. *Ε* 697 *Ξ* 436 ἀμπνύνθη, volg. (v. s. ἀναπνέω c), La Roche, (h. T. 190) cum Aristarcho ἐμπνύνθη, de iis quos animus in tempus reliquit. *Λ* 359 *Χ* 475 *ε* 458 *ω* 349 ἄμπνυτο vo., ἔμ. La Roche, Hes. ἔμπνυθη· ἐν αὐτῷ ἐγένετο καὶ ἀνεβίωσεν. ἔμπνυτο· ἐφρόνησεν. De tmesi v. s. ἐν II B c α.

ἐμ-ποιέω facio in re. *Η* 438 ἐν δ' αὐτοῖσι (πύργοις) πύλας ἐνεποίεον, de repetitione praepos. cf. Fulda, h. S. 34.

ἐμ-πολάομαι mihi coëmo. *ο* 453 ἐν νηὶ βίοτον ἐμπολόωντο, sch. BHQ. ἐπραγματεύοντο πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες, Eust. 1788, 43 παθητικῶς τε ἔφη καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξωνεῖσθαι· οἱ δὲ ὕστερον καὶ ἐνεργητικῶς λέγουσι καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς πραγματεύεσθαι.

ἔμ-πορος (περά-ω Curt. Et. 356, cf. Doederl. Gl. 638. de accentu Eust. 1447, 48) qui navi vehitur aliena, Ap. 68, 1 ὁ μὴ ἐπ' ἰδίας νεὼς πλέων ἀλλὰ μισθοῦ, cf. Hes. E. M. 336, 21 Suid. I 2, 217 Eust. 1961, 53. *β* 319 εἶμι - | ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος γίγνομαι, sch. EQR. ἀντὶ ναυκλήρου δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης ἐσόμενος, cf. EHQR. E. BQ. *ω* 300 ἔ. εἰλήλουθας | νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης.

ἐμ-πυρι-βήτης (πῦρ, βαίνω) qui in igni statuitur, igni aptus. Hes. τὸν ἐπιτιθέμενον τῷ πυρί. Ap. 40, 34 ἐν οἷς θερμαίνουσιν ὕδωρ, cf. E. M. 32, 38 Eust. 740, 8. *Ψ* 702 μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην |. sch. V. οὐκ ἀναθεματικόν, πρὸς τὸ μετὰ τοὺς ἱδρῶτας ἀπολούσασθαι, paraphr. εἰς πῦρ χρήσιμον.

ἐμ-φορέομαι pass. ipf. feror in re. *μ* 419 *ξ* 309 κύμασιν ἐμφορέοντο.

ἔμ-φυλος (φῦλον) gentilis, qui eiusdem est gentis. *ο* 273 ἄνδρα - | ἔμφυλον, Ap. 68, 3 ἐμφύλιον, οἷον ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς.

ἐμ-φύω 1) aor. active: insero. transl. *χ* 348 μοι ἐν φρεσὶν οἴμας ἐνέφυσεν mihi in pectus demisit, de repetitione praepos. cf. Fulda, h. S. 34. 2) pf. intrans. innatus sum, inhaereo. *Θ* 84 τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασι (ῠ). *Α* 513 ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, E. M. 336, 10 ἐμπλέξασα τὰς χεῖρας, ἰσχυρῶς κρατοῦσα. De tmesi v. s. ἐν II B c δ.

ἐν, ap. Hom. (Krüger § 68; 12, 1) etiam ἐνί aut in arsi (1ª s. 2ª s. 4ª s. 5ª) εἰν aut rarius (*Θ* 199 *Ο* 150 *ι* 417 *κ* 310 *μ* 256, cf. v. l. *Ω* 707, *κ* 220 *θ* 225) in arsi 2ª εἰνί. Ad skr. an-tar, lat. en-do, gr. ἀνά refertur ἐνί, Curt. Et. 425, cf. Ahrens Dial. 57 Benf. 2, 368. 48 Graff ahd. Spr. sch. 1, 287. Fuit ἐνί locativus, cf. Ebel, Kuhns Ztft. 6, 206. Kuhn., Ztft. 5, 211, videbaturque multis veterum primaria forma esse quia anastrophen habet, Lehrs q. e. 72. ad skr. na refert L. Meyer, vergl. Gr. 1. 61 272 331. Alii ἐν primarium putabant esse, Eust. 30, 21 ἢ ἐνὶ κατ' ἐπέκτασιν, ἥ τις ἐπέκτασις ὑπερτεθεῖσα ποιεῖ . . . τὴν εἰν πρόθεσιν, cf. 1407, 27 E. M. 341, 55 342, 6 685, 25, cf. Lob. path. el. 2, 228. Pott 2, 328. 136 ἐνί reduplicatione ortum suspicatur radicemque i, cf. Curt. l. l. Benf., Kuhn 7, 127 dubitans ἐν ad sama im Hause refert. εἰνί ex ἐνί ita oriri dicit Curt. p. 633 ut prior syllaba assimiletur sequenti.)

Adv. et praep. c. dat. in, de eo quod cingitur et continetur. Rarius, ad, an, de eo quod prope attingit. I Absol. omisso verbo subst. Hes. ἔνι· ἔνεστιν ἐν τῷ, ἐν τῇ· ἔνεισιν, cf. Suid. I 2, 260. Inest s. insunt in re, sch. BL. *Ξ* 141 ἔνι· ἔνεισιν. ὁ δὲ τρόπος μετατύπωσις ἐκ συνθήκης γὰρ ἁπλοῦν ἐποίησε, cf. Eust. 75, 3. Anastrophen sic habet ἔνι non ἐν, cf. Lehrs q. e. 93 Lob. path. el. 2, 415 E. M. 310, 8. a) *Ξ* 216 ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς (v. ἠδ' ὀαρ.) Eust. 979, 37 σαφηνίζει ταὐτὸν εἶναι τὸ ἔνι καὶ τὸ ἐν δίκην προθέσεως. *ι* 126 νηῶν ἔνι τέκτονες. *Υ* 248 πολέες δ' ἔνι μῦθοι sch. B., ἔνεισιν, Bekk. epunxit *Ψ* 104 φρένες οὐκ ἔνι. *Ε* 740 ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ - ἰωκή |, ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλή, *δ* 358 *ι* 136 ἐν δὲ λιμήν, *η* 129 ἐν δὲ δύω κρῆναι, *ι* 132 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες, *ι* 134 ἐν δ' ἄροσις. *τ* 173 ἐν δ' ἄνθρωποι, 175 ἐν μὲν Ἀχαιοί | ἐν δ' Ἐτεόκρητες, ἐν δὲ Κύδωνες. 603 ᾧ ἔνι μὲν λωτός, ἐν δὲ κύπειρον, *μ* 91 ἐν δὲ ἑκάστῃ | — κεφαλή, ἐν δὲ - ὀδόντες. *Φ* 569 ἐν δὲ ἴα ψυχή, *Ν* 797 ἐν δέ τε πολλὰ | κύματα. Cum dat. *Ξ* 141 οὐ οἱ ἔνι φρένες, cf. *φ* 288 *λ* 367. *σ* 355. *δ* 846 λιμένες δ' ἔνι - αὐτῇ | sch. R. ἔνεισι. διὸ ἀναστρέφεται Ap. 27, 32 ἐν JN. ἐνί. *ι* 21 ἐν δ' ὄρος αὐτῇ, *ν* 244 ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος, *Σ* 53 ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ. Dic ap. Schmidt et Bekk. ἐνί· Ἀριστοφάνης ἐπ

ap. Spitzn. ἔπι. II Adv. s. praep. in tmesi εἰν et εἰνί sic non leguntur, ἐνί satis raro, neque unquam in anastrophe, non enim postponitur verbo nisi interposita vocula, ut τίθη δ' ἐνί Ξ 179, qua fit ut anastrophe impediatur, cf. Lehrs q. e. 75. Ἐν saepius sic legitur, sed nunquam fere post verbum (ι 535 λ 115 κ 397), si excipias ea quae velut Σ 535 repetitionem habent praepositionis: A) a) in aliqua re, darin. De terra domo aliis, quibus quid continetur. I 154 296 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι, cf. α 51. ζ 292 ἐν δὲ κρήνη νάει. ν 244 ἐν δέ τε οἶνος | γίγνεται. ι 118 ἐν δ' αἶγες γεγάασιν. ν 247 ἐν δ' ἀρδμοὶ παρέασι. β 340 ἐν δὲ πίθοι ἕστασαν. η 95 ἐν δὲ θρόνοι ἐρηρέδατο, sch. PV. ἐνηρμοσμένοι ἦσαν. ω 211 ἐν δὲ γυνὴ πέλεν. β 345 ἐν δὲ γυνὴ ἔσκε. ν 105 ἐν δὲ κρητῆρες ἔασιν, ἐν δ' ἱστοί, ἐν δ' ὕδατα, ρ 270 ἐν δέ τε φόρμιγξ | ἠπύει, Σ 351 ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν paraphr. ἐνέπλησαν, μ 417 ξ 307 ἐν δὲ θεείου πλῆτο, cf. Ψ 777. Additur ἔνθα μ 85 ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει. h. Ap. 395 ἐν δ' ἄνδρες ἔσαν. Σ 490 ἐν δὲ δύω ποίησε πόλις, cf. Σ 573 587 ε 254. Σ 590 ἐν δὲ χόρον ποίκιλλε, Σ 483 ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν, ἐν δὲ τὰ τείρεα. φ 45 ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, κ 234 ἐν δέ σφιν τυρὸν ἐκύκα. Α 311 ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη in ea sc. navi, darin. Sch. min. et paraphr. ἀνέβη, cf. Hes. 2, 89. Ameis ἐν τοῖσι, darunter (cf. II Ab), sic explicat etiam δ 653 ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντα νόησα (Am. h. l.). Sed δ 655 ἔμβη νηί conscendit. Α 309 ἐν δ' ἐρέτας ἔκρινεν Aristarchus legebat (Did. h. l.) atque ita Ameis, alii ἐς δ'. Ρ 481 ἐν δ' αὐτὸς βέβηκεν curru vehitur, paraphr. ἐπιβέβηκεν. Ι 361 ἐν δ' ἄνδρας (ὄψεαι), paraphr. ἐν αὐταῖς sc. νηυσίν. Ω 472 ἐν δέ μιν αὐτὸν | εὗρ', paraphr. ἔνδον, cf. sch. V. Ω 122 ἔνθ' ἄρα εὗρε, v. ἐν δ' ἄρα, cf. h. Ap. 44. b) inter eos, unter ihnen: Β 588 ἐν δ' αὐτὸς κίε paraphr. ἐν αὐτοῖς, Β 578 Λ 16 ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο, Λ 52 ἐν δὲ κυδοιμὸν | ὦρσε paraphr. ἐν αὐτοῖς. Π 551 ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε, Σ 535 ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ κήρ, paraphr. ἐνυπῆρχον. Locus assumitur Hes. sc. 156. η 291 ἔν (sic La Roche vitio ut videtur) δ' αὐτὴ ἔην, ω 498 ἐν δ' ἄρα ἐς τεύχε' ἔδυνον. Ξ 522 ἐν φόβον ὄρσῃ. c) darein, nam nos motum fieri statuimus apud verba nonnulla de quibus Graeci aliter sentiunt. Ξ 179 τίθη δ' ἐνὶ δαίδαλα paraphr. ἐνετίθει. θ 439 τίθει δ' ἐνὶ δῶρα. h. Ap. 52 θέσθαι τ' ἐνὶ νηόν. Θ 70 Χ 210 ἐν δ' ἐτίθει κῆρε. Ι 207 ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκε, ἐν δὲ - ῥάχιν. Σ 541 ἐν δ' ἐτίθη νειόν, cf. Σ 550 561 607 Ψ 170. γ 479 ἐν δὲ σῖτον ἔθηκεν, γρ. ἀν ... γρ. ἔχευεν H. ita DEMR., cf. ζ 77 μ 347. 265 267. Ε 730 ἐν δὲ λέπαδνα | ἔβαλεν in iugum inseruit, Grashof, Fuhrw. 38, E. M. 187, ... βάλλω ἐπὶ τοῦ ἐπιθεῖναι. Ω 787 ἐν δ' ἔβαλον πῦρ. ξ 519 ἐν δ' οἰῶν δέρματ' ἔβαλλεν. Ψ 352 ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο, Eust. 1305, 3 ... ἔθεντο. η 96 ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι | βεβλήατο ... e. ἐν θρόνοις. Ο 624 ἐν δ' ἔπεσε, cf. Φ 9. ... 326 ἐν γὰρ Ἀπόλλων | ἧκε φόβον. Ψ 177 ... δὲ πυρὸς μένος ἧκε, cf. κ 317 φ 47. Σ 347 ... 436 ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν. Α 481 ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον (cf. La Roche β 427), ... es. ἐνέπρησε, ἐνεφύσησεν, ἐγέμισεν, ἐκόλπωσεν. Η 441 ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν, cf. ... 350. Δ 91 216 ἐν δ' Ἀγ. | — ὄρουσε. Ψ 731 ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν knickte ein, paraphr. ἐπέκαμψε, sch. A. Λεπτίνης δασύνει ὡς ἐπ' ἀριθμοῦ, τὸ ἓν γόνυ ἔκαμψεν, ὡς ἐπὶ τοῦ ι 209. οἱ δὲ ἄλλοι πάντες πρόθεσιν ἐξεδέξαντο κτἕ. Χ 441 ἐν δὲ θρόνα ἔπασσεν, sch. B. ἡ δὲ ἐν πρὸς τὸ ἔπασσεν (Γ 126 ἐνέπασσεν). λ 4 ἐν δὲ τὰ μῆλα ἐβήσαμεν (ἐδήσαμεν A ex corr.). δ 579 ἂν βάντες, vo. ἐν. δ 785 ἐκ δ' ἔβαν, vo. ἐν et ἄν. ψ 201 ἐν δ' ἐτάνυσσ' ἱμάντα, Bekk. coni. La Roche, Am. (q. v.) Duentz., vo. ἐκ. d) daran σ 293 ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι. ν 438 ρ 198 σ 109 ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ, cf. Am. ad ν 438. B) Additur talibus dat. qui non a praep. pendet, sed a verbo certiusque definit adv. Naegelsb. Anm. z. Il. p. 297. a) in aliqua re, darin: ι 535 εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ |, cf. λ 115, Ameis ad ι 535 dixit adv. ἐν definiri dativo, sed raro sic post verbum, collocatur, dubitatque Hoffmann hom. Unters. I p. 13, cf. Naegelsb. Anm. p. 298. υ 252 ἐν δέ τε οἶνον | κρητῆρσιν κερόωντο. ι 212 ἐν δὲ καὶ ἤια | κωρύκῳ (φέρον). Π 162 ἐν δέ τε θυμὸς | στήθεσιν ἄτρομός ἐστι. Σ 419 τῇς ἐν μὲν νόος ἐστί, - ἐν δὲ καὶ αὐδή. Φ 571 ἐν δέ οἱ ἦτορ | ὡρμᾶτο, Hes. ἐν δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ ἡ ψυχή. Ρ 744 ἐν δέ τε θυμὸς | τείρετο σπευδόντεσσι. Λ 544 Αἴανθ' - ἐν φόβον ὦρσεν, cf. Σ 218, ubi caesura separantur subst. et adv. et Ν 362 (sch. A.). Θ 335 Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὦρσεν, aliter Naegelsb. p. 299. b) inter, de multis hominibus θ 343 ἐν δὲ γέλως ὦρτο θεοῖσιν (Λ 599 ἐνῶρτο). Ν 829 ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, cf. χ 217 ubi Ameis, cf. Naegelsb. Anm. 1 p. 299, rursus adv. ἐν definiri putat dativo, Hoffm. hom. Unt. I p. 14 ἐμπεφήσεαι statuit satis audacter. sunt qui liberiorem praepositionis collocationem concedant. Ω 62 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν | δαίνυ. Η 73 ὑμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασιν, Did. ἔστι τὸ ἑξῆς, ὑμῖν δ' ἔνεισι γάρ, ἢ ἐν ὑμῖν δὲ εἰσὶ γάρ. posterius probat Hoffm. l. l. II p. 12. vo. (Spitzn. Bothe Duentz.) μέν, Aristarchus δ' ἐν. c) darein α) est dat. localis: Ψ 567 ἐν δ' ἄρα κῆρυξ | χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε. δ 781 θ 52 ἐν δ' ἱστόν τε τίθεντο - νηί, cf. δ 578 λ 3. δ 761 ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέῳ. ε 266 ἐν δὲ καὶ ἤια | κωρύκῳ (ἔθηκε). θ 274 ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ. Ψ 45 ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρί. Ρ 569 ἐν δὲ βίην ὤμοισιν καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκεν. Η 176 ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ. Τ 393 ἐν δὲ χαλινοὺς | γαμφηλῇς ἔβαλον, paraphr. περὶ ταῖς σιαγόσιν ἐνέβαλον. β 330 ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι. κ 290 βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ. Μ 206 μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ. ξ 268 ρ 437 ἐν δὲ Ζεὺς - | φῦζαν ἐμοῖς ἑτάροισι βάλεν. Δ 134 ἐν δ' ἔπεσε ζωστῆρι. Θ 485 ἐ. δ' ἔ. Ὠκεανῷ. Λ 297 ἐ. δ' ἔ. ὑσμίνῃ. Π 276 ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν, ω 526 ἐ. δ' ἔ. προμάχοις. Ξ 182 ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν - λοβοῖσιν. Φ 338 ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί. Λ 538 ἐν δὲ κυδοιμὸν | ἧκε Δαναοῖσι. Π 291 ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν, cf. Π 729 Ψ 399. γ 40 ἐν δ' οἶνον ἔχευε | χρυσείῳ δέπαϊ. Τ 159 ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν, paraphr. ἐμπνεύσῃ. Ω 442 ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι - μένος. Υ 381 ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρεν, paraphr. ἐν τοῖς Τρωσὶν εἰσεπήδησε. δ 452 ἐν δ' ἡμέας λέγε κήτεσιν, Naegelsb. p. 300: rechnete uns den Seethieren ein. β) Est dat. ethicus: ε 225 ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε, ε 267 ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει. Τ 366 ἐν δέ οἱ ἦτορ | δῦν' ἄχος Bekk. expunxit. Τ 16 ἐν δέ οἱ ὄσσε |

ἐξεφάανθεν. ζ 131 ἐν δέ οἱ ὄσσε | δαίεται. κ 274 ἐν δέ οἱ ὄσσε | δακρυόφιν πίμπλαντο. γ) Hinc fit ut duplex quoque sit dat. *P* 523 ἐν δέ οἱ ἔγχος | νηδυίοισι κραδαινόμενον. *A* 188 ἐν δέ οἱ ἦτορ | στήθεσσιν μερμήριξεν. *B* 451 ἐν δὲ σθένος ὦρσε ἑκάστῳ | καρδίῃ, Hes. ἕκαστον ἐρώννυσεν. *N* 282 ἐν δέ τέ οἱ κραδίη - στέρνοισι πατάσσει. *X* 451 ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ | στήθεσι πάλλεται ἦτορ. *Φ* 547 ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε. *Y* 169 ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἦτορ. *E* 125 ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος ἧκα. β 354 ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον δοροῖσιν, cf. β 380. *E* 40 πρώτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, cf. *Θ* 95 258 *Λ* 447. χ 83 ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε βέλος. δ) *Z* 253 406 *Ξ* 232 *Σ* 384 423 *T* 7 β 302 ϑ 291 λ 247 ο 530 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, cf. κ 280, Hes. ἐν τῇ χειρὶ κατέσχεν, ἢ ἐλάβετο τῆς χειρὸς αὐτοῦ quorum prius bene se habet, non recte paraphr. *Z* 253 λαβοῦσα τῆς χειρός (Ameis ad β 302), melius *Z* 406 ἐμπεριλαβοῦσα αὐτὸν τῇ χειρί, cf. *Ξ* 232 *Σ* 384 423 *T* 7, E. M. 801, 36 προσεπέλασεν αὐτῷ καὶ προσήγγισε τῇ χειρί. Est enim instrumentalis, itaque plur. legitur ω 410 ἐν χείρεσσι φύοντο de Dolii filiis, κ 397 ἔφυν ἐν χερσὶν ἕκαστος de sociis Ulixis, Bekker (Ber. d. Ac. 1860 Apr. p. 172): vermittelst der Hand in den andern hineinwachsen. Eust. 1424, 39 χειρὶ χειρὸς ἅψασθαι. Aliter Curtius Et. 417: fest in etwas gerathen, fest damit verbunden werden, ut α 381 σ 410 υ 268 ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, (Eust. 1424, 40 ἐμπλακέντες μετὰ δαγμοῦ τοῖς χείλεσιν . . . ὀδὰξ ἐνδεδηχότες atque ita Schnorr, verborum collocatio ho. p. 5 et Am. ad ω 410 waren an seinen Händen). ε) Repetitur praepositio: ζ 78 ἐν δ' οἶνον ἔχευεν | ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, υ 260 ἐν δ' οἶνον ἔχευεν | ἐν δέπαϊ, ε 260 ἐν δ' ὑπέρας ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. d) daran: *O* 647 τῇ ὅ γ' ἐνὶ βλαφθείς, paraphr. ταύτῃ ἐμποδισθείς.

III Praep. c. dat. in aliqua re, in, auf. A) a) de iis quae quid totum continent atque cingunt. *Εἰνί* non postponitur, neque in fine versus aut ante interpunctionem ἐν (vel εἰν *E* 446) quare ne huius quidem accentus excitatur, ἐνί accentum retrahit quandocumque postposita non separatur a subst. vocula interposita Πύλῳ ἔνι, Σάμῃ δ' ἐνί (Lehrs, qu. e. 97 78), sed cf. *T* 326. De terris: α) *Γ* 244 κάτεχεν αἶα ἐν Λακεδαίμονι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ |, *X* 404 ἑῇ ἐ. πα. γ. |, ϑ 461 ξ 143 ἐών ἐ. πα. γ. | cf. ϱ 157, ω 266 ἐξείνισσα φίλῃ ἐ. πα. γ. |, *Ω* 480 ἐνὶ πάτρῃ | φῶτα κατακτείνας, ν 188 εὕδων ἐν γαίῃ πατρωίῃ, ν 294 ἐν σῇ περ ἐὼν (v. παρεών) γαίῃ, ι 36 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει. *Λ* 574 *O* 317 ἐν γαίῃ ἵσταντο Bekk. *Λ* 574 epunxit. *Y* 279 *Φ* 69 ἐνὶ γαίῃ | ἔστη. *I* 634 ἐν δήμῳ μένει, cf. δ 691. β 317 τῷδ' ἐνὶ δήμῳ, φ 307 ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, γ 103 ἐν ἐκείνῳ | δήμῳ, ϑ 211 δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ, σ 115 ἀλητεύειν ἐν δήμῳ, cf. ψ 118. ν 322 Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ, ϱ 526 τ 271 Θεσπρωτῶν ἀ. ἐ. π. δ., *T* 324 ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ | πολεμίζω, cf. β 366. α 237 δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ, cf. γ 100 δ 330, γ 220 δ 243 ν 266 ω 27 31. υ 210 Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ, cf. δ 821. *Γ* 201 τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης. ο 534 ἔστι ἐ. δ. Ἰθ., cf. ν 97 π 419. α 103 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ω 284 κίχεις Ἰθ. ἐ. δ. *Π* 514 Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ, cf. *Y* 385. ϑ 220 ἀπεκαίνυτο δήμῳ ἔνι Τρώων. *Δ* 175 κειμένου ἐν Τροίῃ in agro Troiano, Spohn de agro Troi. 10, cf. *Λ* 818 α 355 δ 6, ν 315 ο 153, ω 37. *B* 237 ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, cf. *I* 246 *Π* 515 *Σ* 330 *T* 330 *Ω* 542 σ 266. *Π* 461 ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, cf. *Ω* 86. *Z* 315 ἐνὶ Τρ. ἐριβ. *N* 433 ὥριστος ἐνὶ Τρ. εὐρείῃ, cf. λ 499 μ 189 *Ω* 774. *X* 478 ἐ. Τρ. in urbe cf. Spohn l. l. Diphthongus οι in arsi *Ω* 256 494 | Τρ. ἐν εὐρείῃ, cf. α 62, δ 99 ε 307. *Z* 456 ἐν Ἄργει ἐοῦσα, *A* 30 γ 180 ἐν Ἄργεϊ, δ 562 Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ. *A* 155 ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι. *Δ* 222 ἐν Θρῄκῃ. *E* 173 ἐν Λυκίῃ, cf. *M* 312. *Z* 210 ἔν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λ. εὐρείῃ. *E* 397 ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών cum in Pylo inter mortuos prostravisset, cf. Apollod. 2; 7, 3, sed sch. D. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸν πύλον ἀκούει κατὰ μεταπλασμὸν ἀντὶ τοῦ τὴν πύλην . . . ἐν τῇ πύλῃ τῇ τῶν νεκρῶν, κατὰ τὴν τοῦ Κερβέρου ἀναγωγήν, cf. E. M. 33, 47 Suid. II 2, 563 sch. Apollon. I, 1350, Hes. πύλῳ, quam pugnam ipse Aristarchus videtur finxisse. Sequuntur eum Ameis (πύλῳ), Preller Myth. I 501, Schwenck drei griech. Mythen Rh. M. 10, 369. Dubitat Friedländer N. J. f. Ph. 79, 808. La Roche: in Pylo inter caesos volnerans. *Λ* 252 γένοντο | ἐν Πύλῳ. *Λ* 689 ἐν Πύλῳ ἦμεν, cf. δ 599. λ 256 ἐν - Ἰαολκῷ | ναῖε, ὃ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ -, ο 226 Πύλῳ ἔνι. *Λ* 673 ἐν Ἤλιδι, cf. *Λ* 686 698. ζ 4 ἐν - Ὑπερείῃ. *B* 766 ἐν Πηρείῃ θρέψ'. φ 15 ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην. ξ 275 θανέειν ἐν Αἰγύπτῳ. β) *Z* 88 νηὸν ἐν πόλι ἄκρῃ, cf. *X* 172. *Σ* 491 ἐν τῇ ἔσαν. *E* 686 (λίποι αἰὼν) ἐν πόλι ὑμετέρῃ. *Ω* 707 ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ', ο 385 ᾗ ἔνι ναιετάασκε. *Λ* 229 ἐν Περκώτῃ, *O* 548 βόσκ' ἐν Π. *E* 543 ἔναιεν ἐνὶ Φηρῇ, δ 798 Φερῇς ἔνι. *E* 708 ἐν Ὕλῃ, *H* 221 Ὕλῃ ἔνι. *Z* 13 ἐν Ἀρίσβῃ, *Ξ* 116 ἐν Πλευρῶνι κ. - Καλυδῶνι. *P* 307 ἐν - Πανοπῆι. *Ψ* 299 ἐν Σικυῶνι. *N* 696 *O* 335 ἐν Φυλάκῃ. *E* 612 ἐνὶ Παισῷ. h. Ap. 226 ἐνὶ Θήβῃ. δ 126 ἐνὶ Θήβῃς | Αἰγυπτίῃς. [*Ξ* 323 Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ]. *T* 99 τέξεσθαι ἐνὶ Θήβῃ, h. XV 2 Θήβῃς ἔνι, XXXIV 5 ἐν Θήβαισιν. λ 459 ἀκούετε ἐν Ὀρχομενῷ ἢ ἐν Πύλῳ ἢ ἐνὶ Σπάρτῃ. ϑ 80 μυθήσατο Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, h. XXIV 2 Π. ἐ. ἠγ. ἀμφιπολεύεις. *I* 405 Π. ἔνι πετρηέσσῃ |, cf. h. Ap. 390. *Ω* 67 οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν, Heyne οἳ Ἰλίῳ coni. et sic Bekk. *Σ* 591 ἐνὶ Κνωσσῷ ἤσκησεν. h. Ap. 269 ἐν Κρίσσῃ ποίησαι. γ) *B* 340 ἐν πυρὶ γενοίατο sch. BL. ἀφανισθήσεται, ι 378 ἐν πυρὶ ἅψεσθαι im Feuer fangen. μ 237 λέβης ὣς ἐν πυρί, cf. σ 44. h. Cer. 248 πυρὶ ἔνι κρύπτει. *O* 20 ἐν αἰθέρι κ. νεφέλῃσιν | ἐκρέμω, cf. *O* 192. π 264 ἐν νεφέεσσι καθημένω. *P* 134 συναντήσωνται ἐν ὕλῃ. δ 335 ϱ 126 ἐν ξυλόχῳ -λέοντος νεβροὺς κοιμήσασα. ε 471 θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδράθω, cf. η 285. χ 469 ἐνὶ θάμνῳ. η 287 ἐν φύλλοισι εὗδον. τ 520 ἐν πετάλοισι καθεζομένη cf. h. XIX 17. ι 200 ᾤκει ἐν ἄλσεϊ, cf. h. Ap. 235 384. *Θ* 306 ἐνὶ κήπῳ. *Σ* 402 (χάλκευον) ἐν σπῆι, cf. β 20 ι 476. ι 400 ᾤκεον ἐν σπήεσσι. α 15 [ι 30] (ἔρυκε), ἐν σπέσσι, cf. ψ 345 α 73 ε 155 ι 114 π 232. ι 57 σπέος, τῷ ἔνι νύμφῃ | ναῖεν. *Ω* 83 εὗρε δ' ἐνὶ σπῆι, cf. μ 210. *A* 358 *Σ* 36 ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλός. μ 80 μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος. *O* 606 μαίνηται ἐν τάρφεσιν ὕλης. *Γ* 34 (ἰδὼν ἀπέστη) | οὔρεος ἐν βήσσῃς, cf. *Δ* 87 (ὡπλίσσατο δόρπον) *Ξ* 397 (πέλει βρόμος) *Π* 634 (ὀρώρῃ), 766 (πελεμιζέμεν ὕλην). κ 210 εὗρον δ' ἐν βήσσῃσι, cf. κ 252 h. Merc. 287. Ap. 280 ναιετάασκον | ἐν - βήσσῃ.

XXVI 4 ἀτίταλλον | Νύσης ἐν γυάλοις. Merc. 172 ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι θαασσέμεν, cf. ib. 359. XXVI 6 δέξετο ἄντρῳ ἐν εὐώδει. α 186 ἕστηκε ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, cf. κ 93. ρ 297 κεῖτο ἐν κόπρῳ, cf. ρ 306. σ 368 (ἔργον γένοιτο), ἐν ποίῃ. Σ 350 τῷ ἔνι λεξάσθην in herba; Φ 202 κείμενον ἐν ψαμάθοισι, cf. δ 426 539. τ 439 ἐν λόχμῃ κατέκειτο, h. Cer. 100 ἕζετο ἐν σκιῇ, P 647 ἐν φάει ὄλεσσον, cf. φ 429. λ 131 εὕδει ἐν κόνι, cf. Ω 18. Π 471 κεῖτο ἐν κονίῃσιν, cf. Σ 26 Χ 402 Β 418 Ψ 26 506 h. Merc. 351 κ 90 ἐν στόματι προὔχουσιν, δ 671 ο 29 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε. η 244 ι 25 h. Ap. 38 εἰν ἁλὶ κεῖται, cf. α 162. ϑ 232 ἐδαμάσθην | κύμασιν ἐν πολλοῖς, ε 325 μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν. Δ 107 δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν, λ 242 ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο, λ 583 ἑστεῶτ' ἐν λίμνῃ, Φ 282 ἐρχθέντ' ἐν ποταμῷ, cf. ζ 210 η 296. Φ 239 κρύπτων ἐν δίνῃσι. h. VI 5 ἤνειχεν ἀφρῷ ἔνι. ε 365 ἁλὸς ἐν πελάγεσσι ἔμμορε τιμῆς, cf. h. XXXIII 15. ε 281 ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ, cf. Faesi h. l. et Ameis. Ztft. f. A. W. 1855 p. 566. ζ 204 οἰκέομεν ἐνὶ πόντῳ in terra prope mare sita, cf. γ 294, δ 354 νῆσος - ἔστι ἐνὶ - πόντῳ, cf. τ 172. κ 51 ἀπεφθίμην ἐνὶ πόντῳ aqua maris submersus, cf. ξ 135. δ) auf = in, quando nobis res rem non videtur continere totam: α 4 ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα, cf. κ 458 δ 821. μ 285 (ἀλάλησθαι), ἐν πόντῳ, cf. Π 746 ϑ 568 ν 150 176 ε 221 ψ 234 h. Ap. 400 493. Ψ 316 ἐνὶ - πόντῳ | νῆα ἰθύνει, cf. ε 132 η 250 μ 388, η 109, ν 168 π 367, τ 274 277. γ 91 ἐν πελάγει (δάμῃ), α 50 πήματα πάσχει | νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, cf. α 198 μ 283. δ 556 ἴδον ἐν νήσῳ, cf. ρ 142 μ 351 ε 13. δ 373 ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, cf. δ 466. κ 3 ἔναιεν πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ. α 395 (εἰσι) ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, cf. β 293 φ 251, α 401 δ 605, α 386. δ 555 ω 104 Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων, cf. ι 505 [531], Ariston. ad Ο 432 Κυθήροισι ζαθέοισιν· ἡ δ. ὅ. ἐλλείπει ἡ ἔν· ἔστι γὰρ ἐν Κυθήροις, cf. Friedlaender p. 25. ι 30 ψ 122 κούρων εἰν Ἰθάκῃ, cf. β 256 ν 135. Β 721 ἐν νήσῳ κεῖτο, Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, cf. ϑ 230. Γ 445 νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην, Η 99 ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι, γ 169 ἐν Λέσβῳ δ' ἔκιχεν (bei L.?), δ 342 ρ 133 ἐνὶ Λέσβῳ ἐπάλαισεν. ε 123 ἐν Ὀρτυγίῃ κατέπεφνεν, λ 325 ἔκτα | Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ. Ν 453 Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ, cf. ν 256. ν 260 ἐν Κρ. εὐ. h. Ap. 26 ἐνὶ νήσῳ, | Δήλῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, [ib. 16 κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ], ib. 77 ἐν ἐμοὶ ποιήσωνται. h. XXXIV 3 ἐν Νάξῳ. Τ 326 Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται, Eust. 1187, 13 et ol. vo. ἐντρέφεται, id ne fiat Heyne recentioresque admiserunt anastrophen, etsi μοι interponitur. Υ 288 Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκί' ἔναιεν. h. Ap. 172 Χίῳ ἐνὶ παιπαλοέσσῃ. Λ 455 ἐν οὔρεσιν ἔκλιε, cf. Λ 235 h. Ven. 160 XX 4. Λ 479 ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν | ἐν νέμεϊ. Μ 146 ἐν ὄρεσσι | δέχαται, cf. Ξ 290 Π 353 Ρ 282 λ 574 τ 205. [Ω 614 ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν -, | ἐν Σιπύλῳ], Ariston, ἀθετοῦνται ... s. III d α. h. Merc. 337 εὗρον Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι, Ven. 54 ἐν ὄρεσιν - Ἴδης | βουκολέεσκεν. Ξ 287 ἐν Ἴδῃ | πεφυνῖα, ω 332 ἐν Παρνησῷ μ' ἔλασεν. Α 566 Ε 877 Σ 429 εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, cf. ζ 46 λ 413 (Lehrs Ar. 169). Ε 771 ...μενος ἐν σκοπιῇ. Ξ 332 εὐνηθῆναι | Ἴδης ἐν κορυφῇσι, cf. Ο 5 Χ 171 ep. 11, 2 Θ 51 Λ 183 ... 456. Λ 105 Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη. cf. Β 821 ... 449. μ 103 τῷ δ' ἐν-ἔστι sc. σκοπέλῳ Β 473 ἐν πεδίῳ ἵσταντο, Bekk. epunxit, cf. Γ 133 Η 66 Θ 562 Σ 256 263 Υ 217 Φ 343 Ψ 359 461 ι 66 ν 81 ep. 14, 2 χ 304. Η 265 Φ 404 γ 260 κείμενον ἐν π., cf. Ο 9 Π 749. Λ 836 ἐν π. Τρώων μένει Ἄρηα, cf. Ο 739 λ 513. h. XVI 3 ἐγείνατο Δωτίῳ ἐν π. δ 603 πεδίοιο ὡ ἔνι λωτός. Β 461 Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Β 467 ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ, μ 45 ἥμεναι ἐν λειμῶνι, cf. h. XIX 25. Δ 483 ἐν εἱαμενῇ πεφύκῃ, cf. Ο 631. ϑ 124 ἐν νειῷ πέλει, cf. Ν 703. ε 127 μίγη νειῷ ἔνι, cf. Σ 542. ξ 100 ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι. Η 143 (ἔπεφνε), ἐν ὁδῷ, cf. Ψ 416 π 385. Ψ 435 συγχύρσειαν ὁδῷ ἔνι, ο 441 ξυμβλήμενος ἐν ἀγυιῇ, cf. ep. 4, 15. Δ 2 ἠγορόωντο ἐν δαπέδῳ, cf. λ 577. Δ 366 Λ 198 ἑστεῶτ' ἔν θ' ἵπποισι κ. ἅρμασι, cf. h. Cer. 431. Ψ 370 ἐν δίφροις, cf. Ρ 464 Ψ 335 Ω 701. Ε 160 609 Λ 103 127 εἰν ἐνὶ δίφρῳ, cf. Π 402. Φ 77 εἷλες ἐν ἀλωῇ, cf. Υ 496 ω 226. Ψ 241 ἐν μέσσῃ ἔκειτο πυρῇ, Ψ 210 ἧ ἔνι κεῖται i. e. πυρῇ. Σ 236 κείμενον ἐν φέρτρῳ. Γ 159 ἐν νηυσὶ νεέσθω, cf. Γ 283 Δ 14, Γ 444 (ἔπλεον) Δ 239 (ἄξομεν), cf. [Θ 166] Π 832 Ψ 829 δ 82. Ι 428 691 (ἕπηται). Μ 16 ἐν νηυσὶ ἐς πατρίδ' ἔβησαν, Β 351 νηυσὶν ἐν ὠκυπόροισιν ἔβαινον quo die navibus profecti sunt, zu Schiff, auf Schiffen, Ven. ἐν vo. ante Bekk. ἐπ', cf. Ameis h. l. contra Autenr. h. l. Β 610 ἐν νηὶ ἑκάστῃ | ἔβαινον fuhren auf, paraphr. ἐν ἑκάστῳ πλοίῳ ἐνέβησαν. λ 399 406 ω 109 ἐν νήεσσι ἐδάμασσεν. β 226 ἰὼν ἐν νηυσίν, cf. γ 287, γ 131 ν 317 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι fuhren zu Schiff ab, δ 513 ὑπάλυξεν, τ 182 ᾤχετο. Γ 240 ἕποντο νήεσσ' ἔνι, Η 389 Χ 115 ἐνὶ νηυσὶν | ἠγάγετο, cf. Τ 298. β 18 σ 181 ἔβη ἐνὶ νηυσίν, cf. β 27, ι 99 δῆσα. Ω 438 ἱκοίμην. ἐν νηί, β 263 - ἐπὶ πόντον ἔρχεσθαι, ε 27 - ἀπονέωνται, ε 37 - πέμψουσιν, ϑ 445 ἰὼν -, κ 176 μ 320 - βρῶσις, μ 50 δησάντων - cf. μ 178, μ 110 - ποθήμεναι, μ 264 ἐὼν -, ν 134 π 229 - ἄγοντες, ο 456 - ἐμπολόωντο. Τ 331 ἐνὶ νηὶ ἐξαγάγοις, κ 23 - κατέδει, cf. ξ 345, h. Ap. 404 - καθείατο. ε 326 ἐν μέσσῃ καθῖζε sc. νηί, μ 411 πρύμνῃ δ' ἐνὶ νηὶ | πλῆξε, cf. β 417. π 473 ἔσαν ἐν αὐτῇ sc. νηί. Sed Ω 527 κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει praep. ἐν male pro ἐπί (cf. Ε 734) est. ε) Ap. verba sedendi quid intersit inter ἐπί et ἐν recte Aristarchus ap. Ariston. Υ 11 statuit contra Zenodotum, in Il. ἐν satis raro legitur: Ο 150 ἕζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ cf. Θ 199. Ο 142 ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι, sch. A. ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστιν ἐν θρόνῳ ὁμοίως τῷ Ο 111, subtilius quam verius sch. B. τὸ βίαιον τῆς ἕδρας ἡ διακοπὴ δηλοῖ· ἔστι γὰρ ἐνίδρυσεν, sch. V. διό τινες οὐκ ἀνέστρεφον τὴν ενί. Ι 200 εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε, Ω 597 δ 136 ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ. Π 402 ἐνὶ δίφρῳ | ἧστο ἀλείς, kauerte im Wagen, Eust. 1067, 10 συστραφείς. Saepius in Od., β 14 ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ in sella, sch. HM. τοῦτον οἱ Ἀττικοὶ θᾶκον καλοῦσιν. ἔστι δὲ καθέδρα. γ 7 ἐν ἑκάστῃ | εἵατο sc. ἕδρῃ, in jeder Sitzreihe. α 108 ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι in den Fellen, (cf. ν 142), γ 38 ἵδρυσεν κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν. α 437 ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, cf. h. Cer. 343 super lectulum, non enim iam cubitum ierat, sed κ 497 ἐν λεχέεσσι καθήμενος, cf. υ 58, im Bette. ρ 32 κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἔνι, υ 150 ἔν τε θρόνοις τάπητας | βάλλετε, κ 352 ἔβαλλε θρόνοις ἔνι ῥήγεα. σ 190 λῦθεν οἱ ἅψεα ἐνὶ κλιντῆρι, Eust.

1843, 7 ὁ κλιντὴρ θρόνου εἶδος. θ 422 καθῖζον ἐν θρόνοισι, ε 86 ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα. Videtur in his mutata esse forma sellarum, (Ath. V, 20) nisi forte poëta ἐνί et ἐπί permutavit, cf. Giseke allm. Entst. 144. Koechly ad Qu. Sm. 2, 134 Ztft. f. A. W. 1841 p. 704. Barnes. h. Merc. 124 ἐπὶ πέτρῃ scripsit, codd. ἐνί. ζ) in aliqua re, de aedificiis vasibus et sim. quae arte fiunt. Ariston. ad Ω 306 στὰς μέσῳ ἕρκει. ἡ δ. ὅ. ἐλλείπει ἡ πρόθεσις, ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ ἕρκει, cf. Friedl. p. 25. Β 688 κεῖτο ἐν νήεσσιν, cf. Β 771, Λ 826 Π 24, κ 53. Ψ 248 ἐν νήεσσι λίπησθε. η 230 τ 1 51 ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο in conclavi, alii: in regia, cf. λ 374 τ 322. λ 420 ἐνὶ μ. cf. ο 128. π 411 ἐνὶ μεγάροισιν, cf. τ 139 ω 129, τ 16 φ 41 ω 392 412. σ 183 παρστήετον ἐν μεγάροισιν, cf. σ 307, φ 360 367 χ 211, ρ 358. ω 396 μίμνομεν ἐν μεγάροις. Ζ 91 μέγιστος | εἶναι | ἐνὶ μεγάρῳ domi, cf. Ζ 272, β 411 ο 461 ρ 493. σ 221 ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη, cf. Ω 768 τ 87 486 φ 176 ψ 28 χ 491. τ 497 ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας quae domi sunt cf. χ 151 417 313. χ 47 πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγροῦ. ο 77 94 ἐνὶ μεγάροις, cf. υ 214. τ 540 ἐν μεγάροις, cf. h. Cer. 235 φ 100 Λ 768 χ 218. δ 224 ἐνὶ μεγάροισιν in regia. η 12 τρέφε ἐν μεγάροισιν in aedibus, cf. κ 452 ψ 132 δ 537 υ 274. Ε 805 ἐνὶ μεγάροισιν, da im Hause (sch. BV.) ψ 60 ἐνὶ μεγάροισι φανείη daheim, hier bei uns, cf. ψ 113. δ 238 καθήμενοι ἐν μεγάροισι, Ω 209 ἐν μεγάρῳ cf. δ 744 λ 376. δ 101 ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν, domi nostrae, cf. γ 186. π 106 ἐν ἐμοῖσι - μεγάροισι | τεθνάμεν, domi meae, cf. π 269 τ 254 490. δ 587 ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν, cf. ν 8 τ 94. θ 242 σοῖς ἐν μεγάροισι | δαινύῃ. γ 360 εὕδῃ | σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν, cf. λ 182 π 38. α 295 λ 119 ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι | κτείνῃς. Ν 667 ο 354 φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν, domi suae. τ 573 ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν | ἵστασκε, cf. ω 162 α 269 δ 192. Δ 76 σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο. Ε 193 ἐν μεγάροισι Λυκάονος sc. sunt, in domo Lycaonis, cf. δ 557 ε 14 ρ 143, κ 150 [h. Ap. 96]. Ζ 428 πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλ'. ν 117 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἕλοίατο, cf. φ 4. Λ 396 πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα. cf. [Φ 475] α 27. ο 231 ἐνὶ μεγάροις Φυλάκοιο | δέδετο, cf. σ 420 ω 187. φ 296 ἄασ' ἐνὶ μεγάρῳ Πειριθόοιο. λ 53 ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν, cf. λ 62. Α 418 τέκον ἐν μεγάροισιν, domi meae, daheim, cf. Γ 207 Ζ 421 Ι 465 Χ 69 Ω 219 757 λ 198 π 314 ρ 79 521 τ 327 589 χ 322 ψ 355 363 ω 382. Ω 497 μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες, cf. γ 354 ν 384. τ 552 ἐνὶ μεγάροισι νόησα. Χ 484 λείπεις | ἐν μεγάροισι, domi tuae, cf. Ω 726, Ι 487, κ 523 λ 31, δ 392 ν 403 337 π 284 σ 267 τ 217 φ 30 χ 56. γ 213 π 94 ἐν μεγάροις μηχανάασθαι, cf. π 33. Χ 510 τοι - ἐνὶ μεγάροισι κέονται, cf. κ 338 λ 68 162 φ 424 χ 222 489 421. ζ 62 τοι ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν, cf. ο 450. Ζ 371 εὗρ' ἐν μεγάροισιν, domi suae, cf Ι 561 Σ 331 α 432 β 299 δ 210 η 53 ι 31 ν 389 ψ 302 h. XIX 35. Η 148 ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα, cf. Ζ 217 θ 227 Θ 520 Ξ 485 Τ 339 Ω 427 δ 734 763 η 150 h. Ven. 231 Cer. 252. Ν 431 φίλησε ἐν μεγάρῳ. Σ 435 κεῖται ἐνὶ μεγάροις, cf. Ω 236 ν 334. δ 165 ἄλγε' ἔχει ἐν μεγάροις. θ 432 σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ. γ 256 ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν, in eius domo, cf. κ 348 Ε 270 Ω 703, π 77 ρ 529. κ 5 ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν, cf. ρ 391 χ 370. ξ 201 ἐνὶ μεγάρῳ τράφεν, cf. λ 420. η 65 βάλεν ἐν μεγάρῳ. Σ 325 θαρσύνων ἐν μεγάροισιν, cf. Ω 539 γ 401. ξ 326 τ 295 ἐν μεγάροις κεῖτο, cf. ρ 252. Ζ 528 κρητῆρα στήσασθαι ἐν μεγάροισιν, domi nostrae, cf. Ο 439 ψ 132. Ω 664 ἐνὶ μεγάροις γοόωμεν, cf. η 190. θ 42 ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν, v. μεγάροις. λ 341 ὑμῖν ἐνὶ μεγάροισι κέονται, domi vestrae. Ξ 502 γοήμεναι ἐν μεγάροισιν, in domo eorum, cf. h. Ven. 14 ν 68. Raro additur adiect. Β 661 τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, cf. Ι 144 286 h. Cer. 164. Γ 233 ξείνισσεν οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, cf. α 258 χ 358. Λ 30 ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ. ο 200 κατάσχῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, cf. Ζ 500 Η 127 Θ 284 δ 4 φ 27 χ 117 ψ 57 153 ω 365. δ 613 ο 113 ἐν ἐμῷ οἴκῳ κεῖται, ι 478 σῷ ἐνὶ οἴκῳ | ἔδμεναι, cf. τ 115 χ 169. λ 389 ω 22 οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον, cf. φ 16. ο 417 ἔσχε πατρὸς ἐμοῖο ἐνὶ οἴκῳ. ρ 269 ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται, i. e. οἴκῳ. ν 171 μηχανόωνται | οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ. ξ 331 τ 288 ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ, domi suae, cf. ο 157 γ 349, δ 112 144, λ 190, π 140. ο 174 ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ, hier im Hause, cf. α 359 φ 353, ι 206 τ 514, μ 451 ο 516 π 121 τ 314 ν 34 129 308. ρ 532 αὐτῶν κτήματα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ. ν 61 τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ, cf. τ 598. ω 209 ἐν τῷ σιτέσκοντο i. e. οἴκῳ. Ζ 221 ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν. ο 512 ἐν δώμασι σοῖσιν. ε 6 ἐν δώμασι νύμφης, cf. κ 426 554, h. XXIX 1 Ω 803. Ψ 89 ἐν δώμασιν, cf. Ω 281 κ 449 φ 33. Χ 52 Ψ 19 103 179 δ 834 ο 350 ν 208 ω 264 εἰν Ἀίδαο δόμοισιν |, cf. ω 204. ο 11 ἐν σοῖσι δόμοισι. θ 255 σ 223 236 ω 325 379 ἐν ἡμετέροισι δ. |, Ψ 84 σ 247 ἐν ὑμετέροισι δ. |, Ξ 202 ἐν σφοῖσι δ. h. XX 7 ἐνὶ σφετέροισι δόμοισιν |. Λ 132 ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις, cf. Χ 480 θ 268 ν 424. Ζ 503 ρ 110 ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν |. Ε 198 ν 306 δόμοις ἔνι ποιητοῖσι |. Λ 223 Ν 466 Ο 95 τ 584 δόμοις ἔνι. h. Ap. 347 ἐν νηοῖσι μένουσα, cf. Ven. 31 XXXIV 10. Ζ 93 274 30 ἐνὶ νηῷ, cf. h. Ap. 253 293, Cer. 28 319. δ 272 ἵππῳ ἔνι ξεστῷ. Β 19 εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, cf Ν 261 Ξ 10 Ω 125 ξ 408 ο 301 π 1 ρ 516. Β 778 κεῖτο ἐν κλισίῃς, cf. Β 227 Ι 263 Μ 1 [Ψ 810] Ω 413 Ν 256, Ψ 549. Η 313 Ι 669 κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γένοντο. Τ 263 ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν. Ι 226 ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος, cf. Ο 392 Λ 834 ἐνὶ κλισίῃσιν κεῖσθαι, cf. Ν 253 Τ 141 179 Ω 551 569. Τ 211 ἐνὶ κλισίῃ κεῖται, cf. Τ 316 Ω 1 ο 398. Λ 777 στῆμεν ἐνὶ προθύροισιν, cf. π 12 θ 304 ἔστη δ' ἐν προθύροισι, cf. θ 325 εἰνὶ θύρῃσι | κ 220 (v. εἰνὶ θ.) ep. 16, 12 η Χ 71 ϑ 20. υ 1 ἐν προδόμῳ εὐνάζετο, cf. ο 5 Ω 673 δ 302. Ι 473 ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ sc. πῦρ, cf. ξ 5 ο 466 υ 143. φ 238 384 ἀκούσῃ | ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσιν. Λ 433 ἐν αὐλῇ | ἑστήκασιν cf. β 300 σ 237. Λ 774 ἔκαιε αὐλῆς ἐν χόρτῳ, cf. Ω 640. η 89 ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ. χ 12 ἔσχεν ἐνὶ τοίχῳ. ι 417 εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο cf. κ 310 (ἔστην) μ 256 (κατήσθιε). Γ 391 ἐν θαλάμῳ κ. - λέχεσσιν Δ 143 κεῖται ἐν θαλάμῳ, cf. Ζ 321 336 ρ 506. ζ 15 ᾧ ἔνι κοιμᾶτο i. e. θαλάμῳ. Γ 448 ἐν λεχέεσσιν, cf. Χ 8 Ω 600 702 γ 399 η 345 κ 497 ω 295 h. Cer. 343. Χ 503 εὕδεσκ' ἐν λέκτροισι, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης |, εὐνῇ ἔνι μαλακῇ. cf. s. III d δ 333 ρ 124 ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ εὐνηθῆναι, cf. 196, Κ 75. τ 516 κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ. υ 58 ἐ

λέκτροισι καθεζομένη. ϑ 337 εὕδειν ἐν λέκτροισι. κ 12 ἔν τε τάπησι κ. ἐν - λέχεσσι. υ 141 ἐν λέκτροισι κ. ἐν ῥήγεσσι καθευδειν. τ 341 ἐνὶ κοίτει. Η 339 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν sc. πύργοις, cf. Η 438. Χ 299 ὃ μὲν ἐν τείχει, cf. Ν 764. Μ 127 ἐν πύλησι εὗρον, cf. Π 712. Χ 360 ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν. Π 370 ἐν τάφρῳ λίπον, cf. Μ 63. Τ 377 καίεται σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, cf. π 45. Π 642 σταθμῷ ἔνι βρομέωσι, cf. ο 306, ξ 501 π 82. ξ 14 ἐν δὲ ἑκάστῳ | ἐρχατόωντο i. e. συφεῷ. Γ 247 φέρε οἶνον, ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. Γ 316 Ψ 861 ἐν κυνέῃ πάλλον, cf. κ 206. Ε 387 ἐν κεράμῳ δέδετο. Ι 217 Ω 626 υ 255 ἐπένειμε ἐν κανέοισιν, cf. α 147 γ 442 π 51. Σ 568 ἐν ταλάροισι φέρον. Ω 285 ἐν δέπαι, cf. ο 149 γ 472. β 290 ὅπλισσον οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι καὶ ἄλφιτα δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν. ω 76 ἐν τῷ κεῖται i. e. ἀμφιφορῆι. β 339 ἔκειτο ἐν χηλοῖσιν, cf. φ 52 ν 10. γ 440 ἐν λέβητι φέρων. ζ 79 215 ἐν ληκύθῳ ἔλαιον. κ 357 κρητῆρι οἶνον ἐκίρνα | ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ. ξ 78 π 52 ἐν κισσυβίῳ. Δ 260 ἐνὶ κρητῆρι, cf. α 110. Σ 349 κ 360 ζέσσεν ἐνὶ - χαλκῷ. ξ 501 ἐνὶ εἵματι κεινου | κείμην. h. Merc. 21 ἐνὶ λίκνῳ, cf. ib. 63 254 358. Λ 731 κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσι, cf. Τ 384. υ 142 ἐν βοέῃ κ. κώεσιν ἔδραθε. ω 67 καίεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι - κ. ἀλείφατι -|κ. μέλιτι. Η 248 ἐν ῥινῷ σχέτο. Ν 565 μεῖνε ἐν σάκει. Π 413 579 κεάσθη ἐν κόρυθι. Π 475 ἐν ῥυτῆρσι τάνυσθεν. δ 782 ϑ 53 ἠρτύναντο τροποῖς ἐν δερματίνοισι |. ε 235 ἐν αὐτῷ | στειλειόν, in securi. Γ 349 Ρ 45 ἀνεγνάμφθη ἀσπίδ' ἔνι κρατερῇ, La Roche et ol. volg. ἀσπίδι ἐν, cum opt. codd. ne elisione minuatur ι dat. sing. cf. La Roche H. U. 127, Wolf ἀσπίδ', cf. Spitzn. exc. VII. Ξ 220 ᾧ ἔνι τετεύχαται sc. ἱμάντι. η) Omittitur subst. domus (Krüger D. 43, 3, 5) ap. nomen eius qui domum possidet: Ζ 47 ἐν πατρὸς κεῖται, Eust. 623, 57 Ἀττικὸν . . . καὶ ἔστι τὸ σχῆμα ἔλλειψις καιρία δυσωποῦντος ἀνδρός, cf. 1574, 35. Sed universe sic loquitur poëta: η 132 ἐν Ἀλκινόοιο ἔσαν. κ 282 ἐνὶ Κίρκης | ἔρχαται. Χ 389 εἰν Ἀίδαο |, cf. λ 211. Ω 593 εἰν Ἄιδός περ ἐών. ϑ) De membris corporis: Λ 669 λ 394 φ 283 ἴς ἔσκεν ἐνὶ μέλεσσιν, cf. h. Ven. 238. Α 14 373 ἔχων ἐν χερσί, cf. Μ 422 Σ 505 Τ 18 Φ 531 Ψ 114 γ 433 463 ο 124 χ 332 ψ 268 h. Ap. 515 Cer. 52. Θ 221 ἐν χειρί, cf. Θ 493 Ξ 385 Ο 311 443 Ρ 604 Ω 284 γ 443 κ 389 ο 148 φ 59 h. Ap. 535. Γ 367 μοι ἐν χείρεσσι ἄγη, cf. Π 801. Π 117 πῆλ' ἐν χειρί. ϑ 394 ἐνὶ χερσὶ|ἔχων. φ 399 ἐνὶ χερσὶ νωμᾷ. Etiam de rebus quas manu non continemus: Τ 251 κάπρον ἔχων ἐν χερσί. Translate: Χ 426 θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν, cf. α 238. Α 238 ἐν παλάμῃς φορέουσι. Ε 594 ἐνώμα, cf. Ο 677. Θ 111 μαίνεται -. Ο 411 ἐξιθύνει | τέκτονος ἐν παλάμῃσι. Σ 600 ε 234 ἄρμενον ἐν παλ. h. Merc. 152 παροιγνύς Herm. loco paene desperato. ο 526 ἐν πόδεσσι | ἔχων, cf. τ 228. Σ 555 ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, cf. Χ 503. h. Cer. 141 ἐν ἀγκοίνῃσιν ἔχουσα, ib. 264 ἐν ἀ. ἴαυσεν, cf. [Ξ 213] λ 261. h. Cer. 238 ἐν κόλποισιν ἔχουσα. ι 333 τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ, cf. Ξ 499 ι 387. τ 212 ἕστασαν ἐν βλεφάροισι. Satis dure χ 96 λιπὼν ἔγχος ἐν Ἀμφινόμῳ, sed cf. Ω 421. Saepe de mente: Α 83 ἔχει κότον ἐν στήθεσσι ἑοῖσι. Δ 430 ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν. Ι 610 Κ 90 ἀυτμὴ | ἐν στήθεσσι μένῃ, Κ 9 ἀνεστενάχιζ', Ο 322 θυμὸν | ἐ. στ. ἔθελξε, cf. Ι 256 ε 222 h. Merc. 434 Cer. 361. Υ 20 ἐμὴν ἐ. στ. βουλήν. β 304 ἐ. στ. μελέτω. κ 329 ἐ. στ. νόος ἐστίν, cf. υ 366 Ι 554. π 275 κῆρ τετλάτω ἐν στ. ρ 47 ητορ | ἐν στ. ὄρινε, cf. υ 22. Γ 63 σοὶ ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστί, cf. υ 366. Γ 395 Δ 208 Ζ 51 Λ 804 Ν 468 ρ 150 τῇ (τῷ) δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν, cf. Β 142, sch. BL. Β 142 τὸ αἰφνίδιον τῆς τῶν ἀνθρώπων ὁρμῆς ἐσήμανε, Ariston. Γ 395 παρώρμησεν (non recte Naegelsb. l. l.). Semper post orationem rectam, sequitur praeter Β 142 maior interpunctio, cf. ο 486 φ 86 υ 9 ϑ 178 Τ 271 h. Ap. 524. Δ 289 τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στ. γένοιτο, cf. Δ 313 360. Η 68 349 369 Θ 6 σ 352 ϑ 27 η 187 ρ 469 [φ 276] θυμὸς ἐνὶ στ. κελεύει, cf. Τ 102 Ι 703 π 141. Η 216 θυμὸς ἐνὶ στ. πάτασσεν. Ι 8 Ο 629 ἐδαΐζετο θ. ἐ. στ. Ἀχαιῶν. υ 217 θυμὸς ἐνὶ στ. πόλλ' ἐπιδινεῖται. Ν 73 ἐμοὶ - θυμὸς ἐνὶ στ. φίλοισιν | ἐφορμᾶται, cf. Ν 494 (γεγήθει), Ξ 39 (ἄχνυτο), ξ 169, Ο 701 (ἐέλπετο) Τ 328 υ 328, Ρ 22 68 δ 549 λ 566 υ 217 ψ 105 215. ε 191 θυμὸς ἐ. στ. σιδήρεος, cf. ξ 391 ο 20. Ρ 22 θυμὸς ἐνὶ στ. βλεμεαίνει. Δ 309 νόον κ. θυμὸν ἐνὶ στ. ἔχοντες, Ι 256 θυμὸν | ἴσχειν ἐν στ. Ι 587 θυμὸν ἐ. στ. ἔπειθον, cf. η 258 ι 33 ψ 337 h. Ap. 113. Ν 808 σύγχει θ. ἐ. στ. Ἀχαιῶν, cf. Ξ 40 (πτῆξε) Π 691, Ξ 316 Σ 113 Τ 66 β 90. Τ 202 μένος ᾗσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν |. Ρ 139 πένθος ἐ. στ. ἀέξων. Ω 41 νόημα | γναμπτὸν ἐ. στ., cf. η 309 ν 330 ρ 403. Ξ 140 Ἀχιλλῆος - κῆρ | γηθεῖ ἐ. στ. δ 549 ἐμοὶ κραδίη κ. θυμὸς ἐνὶ στ. ἰάνθη. α 341 μοι ἐ. στ. - κῆρ | τείρει. γ 18 μῆτιν ἐ. στ. κέκευθε. ν 255 ἐ. στ. νόον νωμῶν. φ 317 ἐ. στ. ἔολπε. Ι 554 οἰδάνει ἐν στ. νόον. Θ 202 ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός. Θ 413 ἐνὶ φρ. μαίνεται ἦτορ. Ι 462 Ν 280 ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός, cf. Χ 357 ψ 172. Κ 232 οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα, cf. Τ 178 Φ 386, Ω 321 ο 165 υ 38 (v. l. Υ 35). Ρ 111 ἐν φρεσὶν ἦτορ παχνοῦται. Π 242 θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, cf. Τ 169. Λ 333 Θ 446 Π 530 Χ 296 h. Ap. 375 ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσίν (h. Ap. 573 Baum. ἐπί vitio ut videtur), cf. Β 301 Θ 366 Φ 61 δ 632 η 327 ν 417. Υ 116 φράζεσθον ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν. Ι 423 φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν. ξ 82 οπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσίν ο 445 ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον. Σ 88 πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη, cf. η 218 σ 324 ω 423. Φ 583 ἔολπας ἐνὶ φρεσί, cf. ι 419 φ 157. β 93 ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε, cf. π 73 υ 41 ω 128. δ 843 ἐνὶ φρ. ὁρμαίνοντες, cf. h. Merc. 66. β 363 ο 326 τοι ἐνὶ φρ. τοῦτο νόημα | ἔπλετο. γ 26 ἐνὶ φρ. σῇσι νοήσεις. Ι 313 κεύθῃ ἐνὶ φρ. γ 132 ἐνὶ φρ. μήδετο, cf. λ 474. δ 676 βυσσοδομεύων, δ 739 μῆτιν ὑφήνας, δ 777 ἤραρεν ἧμιν. ϑ 154 κήδεα ἐνὶ φρεσίν, mihi cordi sunt, liegt mir im Sinne. ϑ 368 τέρπετ' ἐνὶ φρ. ᾗσιν. α 151 ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει. α 115 ὀσσόμενος ἐνὶ φρ. Φ 101 μοι ἐνὶ φρ. φίλτερον ἦεν, cf. ι 11. Σ 430 ἐνὶ φρ. ᾗσιν ἀνέσχετο. Π 61 κεχολῶσθαι ἐνὶ φρ. σ 216 ἐνὶ φρ. κέρδε' ἐνώμας. ω 465 σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρ. b) inter cum plur. subst., de nominibns populorum hominum similium. Quando quis non est eorum inter quos numeratur: Λ 470 ἐνὶ Τρώεσσι μονωθείς. χ 13 μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι. Μ 41 ἔν τε κύνεσσι κ. ἀνδράσι - | στρέφεται. Ο 632 ἐν δέ τε τῇσι νομεύς (βουσίν),

cf. Π 488 Ρ 728. Σ 494 ἐν δ' ἄρα τοῖσιν | αὐλοὶ βοὴν ἔχον. Ω 107 νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν. Ω 684 εὕδεις | ἀνδράσιν ἐν δηίοισιν. α 114 ἧστο ἐν μνηστῆρσιν, cf. h. Ap. 200. μ 383 ἐν νεκύεσσι φαείνω. ζ 382 μιν ἐν Κρήτεσσι ἰδέσθαι, cf. h. Ven. 239. χ 234 ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσι | εὐεργεσίας ἀποτίνειν. Κ 207 ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο. Β 783 γαῖαν ἱμάσσῃ | εἰν Ἀρίμοις Eust. 346,| 34 οἱ Ἄριμοι melius quam sch. D. τὰ Ἄριμα . . . ὄρος, cf. Hes. Semel de re: Ν 555 ἔρυτο ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν, ubi multa erant tela, sed sch. V. καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις μάχαις. β) Quando quis unus eorum est inter quos numeratur: Α 109 ἐν Δαναοῖσι ἀγορεύεις, cf. Ι 34. Λ 575 ἐν θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον. Θ 148 Ξ 45 ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων. Ψ 271 456 657 706 752 786 801 830 μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν, cf. h. Merc. 366. Χ 377 στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν, cf. Ψ 535. Τ 6 ἐν τοῖσι παρίστατο sc. Achilli ut ceteri. Ε 9 Κ 314 Ρ 575 ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι, cf. Π 750 υ 287 h. Ap. 325. Β 274 ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν, cf. Ι 680 Τ 175 Ψ 620 γ 379. Γ 230 ἐνὶ Κρήτεσσι ἕστηκε, cf. Δ 253. Λ 520 ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν | νεικεῖ, cf. [Φ 476] h. Ven. 247. Δ 203 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, cf. Ο 342. Ο 522 ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι, cf. Σ 456 Τ 414. Ν 156 ἐν τοῖσι ἐβεβήκει, cf. Π 166 Σ 556. τ 178 τῇσι δ' ἐνὶ Κνωσός earum una. h. VIII 7 ἐνὶ τείρεσιν ἑλίσσων. Κ 435 ἐν δέ σφιν Ῥῆσος, cf. ε 3, quamquam satis raro sic pronomina leguntur: β 46 ἐν ὑμῖν | τοίσδεσσιν βασίλευε. ψ 144 ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσε. Κ 127 κιχησόμεθα ἐν φυλάκεσσι. Ρ 16 κλέος ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι, cf. ξ 205. α 95 [γ 78] μιν κλέος ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν, cf. α 391 δ 710 h. Merc. 458. ρ 419 τ 75 ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον, cf. h. Ven. 188. π 378 ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς. ρ 265 καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι auch unter vielen. ρ 354 ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι, cf. σ 138 h. Merc. 461 525 Ven. 106, Cer. 84 363, XXXII 16, ξ 176. Δ 458 Ρ 590 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι. Satis singulariter Ε 395 τλῆ ἐν τοῖσι, gleich ihnen (cf. χ 217), Damm: unus ex diis, Minkw. „auch" unter diesen, sc. inter deos. Ameis ἐν τοῖσι πελώριος coniunxit, sed Hades nec Marte nec Iunone potior erat. Nonnulli: cum haec ita essent, his in rebus. γ) Apud superlativos fere pro gen. partitivo est Ζ 7 ἄριστος ἐνὶ Θρῄκεσσι, cf. Ο 107 h. Ven. 41. Α 398 οἴη ἐν ἀθανάτοισι. [Β 483 ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσιν κ. ἔξοχον ἡρώεσσιν]. Ρ 26 ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστήν. Ρ 753 δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα. δ 725 815 κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι. ν 298 ἐν πᾶσι θεοῖσι | κλέομαι. Κ 462 πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ. δ) De ordine et loco universe: Θ 337 ἐν πρώτοισι κίε, cf. Λ 296 Τ 424. [Θ 536 ἐν πρώτοισιν κείσεται]. Λ 675 Μ 306 ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν, cf. Λ 61. Ο 643 ἐν πρώτοισι - ἐτέτυκτο. Ι 709 ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι, cf. Μ 324 Ρ 506. Λ 65 φάνεσκεν ἐν πυμάτοισι. Π 417 στὰς ἐν μέσσοισιν, Λ 35 ἐν δὲ μέσοισιν (κύκλοις) ἔην, sc. ἀσπίς (Duentz. paraphr.) minus bene ὀμφαλός (La Roche, Heyne, Bothe. Bentl. coni. ἕεις pro ἔην). Δ 212 ἐν μέσσοισι παρίστατο inter ceteros astitit Menelaus. Μ 209 κείμενον ἐν μέσσοισιν, in ihrer Mitte, cf. Σ 507 Τ [77] 364 Ψ 134 Ω 162 δ 281 ω 441 Υ 15. Ω 84 ἐνὶ μέσσῃς | κλαῖε. Σ 569 τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι κιθάριζε. Ν 312 νηυσὶ μὲν ἐν μέσσῃσιν (εἰσίν). Σ 579 ἐν πρώτῃσι βόεσσιν | ἐχέτην. α 255 ἐν πρώτῃσι θύρῃσι | σταίη. ο 285 ἐν πρυμνῇ καθέζετο sc. νηί, cf. h. VII 45 β 417. Κ 265 μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρειν sc. κυνέῃ. κ 196 ἐνὶ μέσσῃ | ἔδρακον sc. νήσῳ. c) ubi motum fieri statuimus, Graeci aliter sentiunt. α) Motum admittere possumus, sed non semper statuimus. ε 487 ἐν δ' ἄρα μέσσῃ λέκτο sc. εὐνῇ in der Mitte sive in die Mitte, cf. δ 413 Ι 618. ι 516 μ 5 ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν. η 153 κατ' ἄρ' ἕζετ' - ἐν κονίῃσι, cf. η 160. Δ 536 ἐν κονίῃσι - τετάσθην, cf. Δ 544. Λ 378 ἐν γαίῃ κατέπηκτο. [Λ 572 ἐν σάκεϊ πάγεν], cf. Δ 528 Ε 616 Θ 298 Κ 374 Ν 442 Ο 315 Χ 276. ζ 92 στεῖβον δ' ἐν βόθροισι. Ζ 169 γράψας ἐν πίνακι, cf. θ 438. Λ 28 ἐν νέφεϊ στήριξε. ω 73 λέγομεν οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ κ. ἀλείφατι. h. XIX 43 καλύψας | δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν, cf. Ω 163. Ap. 121 σπάρξαν ἐν φάρει. Merc. 123 ἔργμενον ἐν χολάδεσσι. Cer. 456 ἐν ἐλλεδανοῖσι δεδέσθαι. Δ 152 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη. κ 461 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε. β) Α 593 κάππεσον ἐν Λήμνῳ, Δ 522 ἐν κονίῃσιν | κάππεσεν, cf. Ν 548 Π 289 469 Μ 23 Ψ 437 κ 163 σ 98 τ 454. Ο 538 χαμᾶζε | κάππεσεν ἐν κονίῃσι. Δ 482 ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, cf. Ε 583 Ζ 453 Λ 425 Ν 205 508 520 617 Ο 423 Ξ 418 452 Π 741 Ρ 315 428 σ 398 χ 383. Ο 434 ἐν κ. | χαμάδις πέσε. Ε 586 ἔκπεσε δίφρου | ἐν κονίῃσιν. Ζ 43 ἐκ δίφροιο ἐξεκυλίσθη | ἐν κονίῃσιν. Ε 370 ἐν γούνασι πῖπτε Διώνης. Λ 155 ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ. Ν 289 οὐκ ἐν αὐχένι πέσοι οὐδ' ἐνὶ νώτῳ, cf. Ο 624 Φ 241 Ψ 216 τ 469, χ 259 276, Ζ 81 Β 175 Λ 311 824 Ν 742 [Ο 63] Ρ 639 Μ 126 107 Ι 235 Λ 325 Φ 385 Π 95. Ε 75 ἤριπε δ' ἐν κονίῃ, cf. Λ 743 Χ 330. κ 404 ἐν σπήεσσι πελάσσατε. Α 433 θέσαν ἐν νηί, cf. Κ 570 β 389 μ 171. Ε 215 ἐν πυρὶ θείην. Μ 260 ἐν γαίῃ θέσαν. Ε 446 θῆκεν Περγάμῳ ἐν ἱερῇ. Π 437 θείω Λυκίης ἐν δήμῳ, cf. Π 673. Σ 352 ἐν λεχέεσσι θέντες, cf. Ω 720. Σ 476 θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ. Τ 280 ἐν κλισίῃσι θέσαν, cf. Ψ 254 Ο 478. Ψ 165 ἐν πυρῇ θέσαν, cf. Ω 787. Ψ 243 ἐν φιάλῃ κ. δημῷ | θείομεν. ζ 76 ἐν κίστῃ ἐτίθει, cf. θ 425 441. h. VI 8 ἐν λοβοῖσιν (ἔθηκαν). Π 254 ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ. Π 683 κάτθεσαν ἐν Λυκίης δήμῳ. Σ 233 κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι, cf. ω 44. ι 247 ἐν ταλάροισιν κατέθηκεν, cf. ν 135 εἰν Ἰθάκῃ. ν 71 ἐν νηὶ κατέθεντο. h. Ven. 234 ἐν θαλάμῳ κατέθηκε. Merc. 63 κατέθηκε ἐνὶ λίκνῳ. De praep. ἐν et εἰς ap. verbum καταθεῖναι, cf. Ellendt ho. Abh. 2. h. Merc. 112 ἐνὶ βόθρῳ ἐπέθηκεν. γ 51 ἐν χειρὶ τίθει, cf. Α 446 Ω 101, (χερσί) Ψ 624 797 θ 406 ο 120 130 π 444. Α 585 μητρὶ ἐν χειρὶ τίθη, cf. Α 441 Θ 289 Υ 182 ν 57, (χερσί) Ψ 565 Κ 529 α 153 θ 482 ξ 448 σ 152 φ 235 379. Ζ 482 ἀλόχοιο ἐν χερσὶν ἔθηκεν, cf. Ψ 152 597 Φ 82. De mente: Ν 732 ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον, cf. β 125 Ρ 470 h. Ap. 519 462, Ι 229 637. Τ 121 h. Ap. 257 ep. 12, 1 ἐν φρεσὶ θήσω, cf. Π 83 Φ 145 Ν 121 α 89 ξ 227. γ 76 ἐνὶ φρεσὶ θῆχ', cf. δ 729 ζ 140 λ 146 (La Roche cum codd. ἐπί) φ 282 291. Ρ 569 ἐν δὲ βίην ὤμοισι κ. ἐν γούνεσσιν ἔθηκε, cf. ο 357. Ε 588 χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσι, cf. Θ 156 χ 188. Ν 628 ἐν νηυσὶν πῦρ βαλέειν, cf. θ 501. υ 65 ἐν προχοῇς βάλοι Ὠκεανοῖο. Σ 474 ἐν πυρὶ βάλλεν, cf. Ι 220 γ 341 446 ξ 422 429. υ 150 ἐν θρόνοις βάλλετε, cf. κ 352. Ε 317 346 χαλκὸν ἐνὶ

στήθεσσι βαλών, cf. *υ* 62. *ξ* 432 *βάλλον εἰν ἐλεοῖσι*, *P* 40 *Πανθόῳ ἐν χείρεσσι βάλεν*, cf. *Φ* 104 *E* 574 *ι* 470, *σ* 84 *υ* 382. De mente: *E* 513 *ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι*, cf. *P* 451 h. Ven. 73 *A* 297 *Ξ* 50. *E* 539 *P* 519 *ἐν* ·αστρὶ-ἔλασσεν, cf. *N* 594 *Ω* 421, *E* 400 *Υ* 259, *Λ* 575?) *Λ* 413 *ἔλσαν ἐν μέσσοισι*. *Ψ* 745 ·τῆσαν *ἐν λιμένεσσι* warfen Anker, cf. *μ* 305, *Ξ* 258 *ρ* 427, *ι* 248 *σ* 307. *τ* 188 *στῆσε δ' ἐν* ·ἀμνισῷ, *ἐν λιμέσιν*, ubi v. Ameis. *ϑ* 435 *Σ* 346 ·στασαν *ἐν πυρί*. *Ψ* 131 *ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον*, ·ch. B. *ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ τεύχη*. Eust. 1292, 21 ·ῖπε *διὰ καινοτροπίαν φράσεως*, cf. [*Ξ* 377] ·*υ* 496. *K* 254 272 *ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύ*-·ην. *Δ* 460 *ἐν μετώπῳ πῆξε*, cf. *Z* 10 *N* 372 398, ·*O* 650 *X* 283 (tmesis?) *ψ* 276. *B* 549 *κὰδ δ'* ·ἐν *Ἀθήνης εἷσε, ἑῷ ἐνὶ-νηῷ*, cf. *Γ* 382. *Θ* 116 ·ν *χείρεσσι λάβ'*, cf. *K* 328 *O* 229. *δ* 66 *ἐν* ·ερσὶν *ἑλών* (L. *ἔχων*), cf. *μ* 229 (E. *λαβών*). ·*Σ* 545 *τοῖσι ἐν χερσὶ δόσκεν*. *E* 161 *ἐν βουσὶ* ·ορών, cf. *Ξ* 363. *Z* 65 *ἐν στήθεσι βάς*, cf. *N* 18 *Π* 503. *Π* 152 *ἐν παρηορίῃσιν ἵη*. *O* 635 ·ν *μέσσῃσιν ὀρούσας*, cf. *Π* 258, *Φ* 182. *γ* 38 ·ἵρυσεν *κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν*, cf. *ε* 86 *O* 142. 215 *εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε*, cf. *υ* 261. *K* 349 *ἐν* ·εκίεσσι | *κλινθήτην*. *Σ* 470 *ἐν χοάνοισι ἐφύ*-·ων. *Φ* 132 *ἐν δίνῃσι καθίετε*. *ι* 159 v. *ἐν* ·*ἑκάστῃ λάγχανον* pro *ἐς δὲ ἑκάστην*. *ι* 392 ·ἐν *ὕδατι βάπτῃ*. *ρ* 32 *καστορνῦσα θρόνοις* ·ι. h. Ap. 73 *ὤσῃ ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν*. De ·ente *T* 348 *οἱ στάξον ἐνὶ στήθεσσιν*, cf. *T* ·54. *χ* 347 *ἐν φρεσὶν ἐνέφυσεν*. d) *α*) In cete-·s additur potissimum verbis manendi s. habi-·ndi et similibus, non raro etiam substantivis ·*μφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ*) e. c. *Z* 88 *I* 473 [*Ξ* 323] ·20 *ε* 235 *ι* 206 429 *ξ* 100 *τ* 497 514 *χ* 30 ·1 *ψ* 122. Verbum *εἶναι* saepius omittitur e. ·*Δ* 253 313 *E* 193 *Θ* 306 *I* 226 230 *M* 271 ·371 *O* 632 741 *X* 299 *Π* 630 *β* 411 *ε* 191 ·1 *η* 309 *ϑ* 154 *κ* 69 176 465 *λ* 414 *μ* 90 320 ·97 330 *ξ* 391 *ο* 20 *ρ* 403 *τ* 178, alia saepius ·tis longe a verbo remota sunt aut interpunctione ·parantur a praep. ut *Γ* 247 *H* 143 *Π* 488 ·753 *Σ* 402 *Ω* 614 *ε* 3 *λ* 191 *σ* 368 h. Merc. ·9. Repetitur praep. *A* 30 *B* 549 721 *E* 397 ·556 *ε* 13 *ρ* 142 *τ* 188 *φ* 16 h. Ap. 26 ita ut ·ctius definiatur locus (*ἐν νήσῳ, νύμφης ἐν* ·*γάροισι* *δ* 556), sed *Γ* 244 *ἐν Λακεδαίμονι*-. ·*πατρίδι γαίῃ* fit loci descriptio, cf. Ameis ·l. Krüger D. 68, 7. Reprehendit locum alia ·causa G. Curtius Phil. 3, 19. Necessario ·etitur praep. *Z* 210 *ἔν τ' Ἐφύρῃ κ. ἐν Λυ*-·*η* et similiter *β* 291 *λ* 514 *μ* 76 *υ* 141 cf. *λ* ·*σ* 237. Immutatur vis praep. repetitae *Ξ* ·1 *ἐν φιλότητι εὐνηθῆναι, Ἴδης ἐν κορυφῇσι*. ·149 *οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ ἐν δέπαϊ* et *Π* 370 ·*X* 484 *Ω* 163 285 *μ* 161 *ο* 232 *σ* 368 *υ* 143 ·Merc. 359. Dubitatur de *E* 397 cf. III A a *α*. ·plicem repetitionem praep. vituperavit Ari-·n. *Ω* 614 *ἀθετοῦνται στίχοι δ'* (614—17) ... ·*τρὶς κατὰ τὸ συνεχὲς τὸ ἔν*. Poterat sic ·rehendere etiam *X* 503, sed *λ* 459 bene se ·et. *β*) Additur praep. verbo composito: *Z* ·*ἐν αὐτῷ* | *ἔνεσαν*. *H* 438 *ἐν αὐτοῖσι ἐν*-·*ίεον*. *Φ* 586 *ἐν γάρ οἱ ἔνειμεν*. *P* 570 *ἐνὶ* ·*θεσσιν ἐνῆκεν*. *ζ* 78 *ἐν δ' οἶνον ἔχευεν* | ·*ῷ ἐν αἰγείῳ*, cf. *υ* 260. *ε* 260 *ἐν δ' ὑπέ*-·*ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ*. Coniungitur satis dure ·alia praep. h XIX 10 *πέτρῃσιν ἐν ἠλιβά*-·*σι διοιχνεῖ*. ib. 13 *ἐν κνημοῖσι διήλασε*. *φ* 93 ·*α-ἐν τοίσδεσι πᾶσιν*, sch. V. *μέτα ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει*. Faesi *μέτα* = *ἐν μέσῳ ἐστί* explicari dicit sequentibus, sed recte Eust. 1902, 56 *ἐκ παραλλήλου κεῖται μετὰ ἰσοδυνάμου προθέσεως*, Ameis tantum modo Meineke an. al. 202 laudavit. *ο* 206 *νηὶ δ' ἐνὶ πρυμνῇ ἐξαίνυτο δῶρα*, solito brevius loquitur Hom. sch. BHQ. *στὰς ἐπὶ τῆς πρύμνης ἐδέχετο δῶρα*, Eust. 1779, 2 *θέμενος*. *Ψ* 132 *ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι*, (sed *Ψ* 352 *ἐς δ.*), sch. B. *ἀντὶ τοῦ εἰς τοὺς δ.*, cf. Grashof Fuhrw. 17. e) *α*) Sunt multa de quibus Graeci aliter sentiant ac nos: *Θ* 555 *ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαίνετ'*, cf. *X* 318, nos: am Himmel, sed ap. Hom. coelum tota superior regio est (Lehrs, Ar. 167), quare etiam *οὐρανὸν εἴσω* potuit dicere. *Ω* 38 *ἐν πυρὶ κήαιεν* mit Feuer s. im F., cf. *ι* 328 *H* 429 432. *P* 739 *μινύθουσι ἐν σέλαϊ*. *ϑ* 459 *ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα* (Ameis), cf. *Γ* 306 *A* 587 *Σ* 135 190 *κ* 385 *ξ* 343. *Ω* 294 312 h. Ven. 83 *ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας*, nos: mit, sed inest quoque in oculis quasi imago rei. Figuram etymologicam vocant, cf. Lobeck paral. 530. *β* 349 *ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον*, nos: mit, sed inest aqua in amphora, cf. *β* 379 *ι* 164 204. *τ* 577 *ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι*, cf. *φ* 75. *ϑ* 336 *ἐν δεσμοῖς πιεσθείς*, cf. *μ* 164. *μ* 54 *ἐν δεσμοῖσι διδέντων*, cf. *μ* 161 *ο* 232 444. *E* 386 *δῆσαν ἐνὶ δεσμῷ*, cf. *χ* 200. *ψ* 189 *σῆμα τέτυκται* | *ἐν λέχει*, cf. *Ψ* 454, *Σ* 481 *ἐν αὐτῷ* | (*σάκει*) *ποίει* nos: an, sed concedimus rem re contineri. *Λ* 29 *ἐν δέ οἱ ἧλοι πάμφαινον* am Schwerte, *Λ* 34 *ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν* am Schilde. *β*) Sunt verba quae complures admittant structuras. *N* 689 *ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχ'* inter eos. *Γ* 55 *ἐν κονίῃσι μιγείης* in pugna cadas. *σ* 379 *ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα*, ubi Am. et Duentz., cf. La Roche ad *N* 286. Non recte Damm *πολεμίοις* supplet. *Γ* 209 *Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν*, de loco, cf. *K* 180. Sed neglegentius: *Φ* 469 *μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν*, sch. V. *τινὲς γρ. δαμήμεναι*, sch. min. *εἰς χεῖρα ἐλθεῖν*. *λ* 286 *ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μιγεῖσα*. *Σ* 194 *ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ*, versatur, sed Duentz. ad *Λ* 523: pugnat. *Π* 572 *ἐν Βουδείῳ ἤνασσεν*, cf. *λ* 275 284 *ω* 27. De huius verbi structuris cf. Ellendt ho. Abh. 2. *η* 62 *ἐν Φαίηξιν ἄνασσε* inter Ph., cf. *τ* 110 h. Ven. 196. f) in aliqua re, apud, prope, de loco ubi quid est, non de eo quo continetur, cf. Giseke allm. Entsteh. 15 s.: *Z* 40 *Π* 371 *ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ*. *N* 608 *κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ*. *N* 162 *P* 607 *ἐν καυλῷ ἐάγη*. *O* 463 *νευρὴν ἐν τόξῳ ῥῆξε*. *μ* 90 *ἐν δὲ ἑκάστῃ* | *κεφαλή*. *ν* 398 *κάρψω χρόα ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι* an den Gliedern die Haut, cf. *ν* 430. *Ω* 359 *τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν*, qui locus assumitur e *Λ* 669. *B* 688 771 *H* 229 *ἐν νήεσσι* apud naves *παρὰ νηυσίν*, in castris navalibus (Giseke allm. Entsteh. 17 Ameis ad *B* 688), cf. *Λ* 659 826 *N* 312 *Π* 24 *T* 59 *Ψ* 248. *Σ* 521 *λοχῆσαι* | *ἐν ποταμῷ* am Flusse, cf. *B* 861 875 *ε* 466 *Ω* 351 ubi sch. B. *ἡ ἐν ἀντὶ τῆς παρά*, cf. v. l. *Θ* 490. Similiter Aristarchus ut videtur de *σ* 44 *κέατ' ἐν πυρί*, Ariston. *ἐν πυρὶ ἀντὶ τοῦ παρὰ πυρί· οὕτως Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν πυρί, ἐν τῷ καταφωτιζομένῳ τόπῳ*, cf. Carnuth h. l. *Ψ* 338 *ἐν νύσσῃ ἵππος ἐγχριμφθήτω* prope metam, recte sch. D. *ἐπὶ τῷ καμπτῆρι* (sch. A. *ἐν*). *Ψ* 344 *ἐν νύσσῃ παρεξελάσῃσθα*, cf. Ameis Ztft. f. G. 8, 621. *Ψ* 693 *ἀναπάλλεται ἰχθὺς* | *θίν' ἐν φυκιόεντι* an der Düne, Eust. 1324, 3

et ol. vo θῖν' ἐπὶ φ., Porph. ad Φ 126 (p. 571 b 11) θινὶ ἔπι sch. V. θίν' ἐπί· τὸ τέλειον ἐπὶ θινί. Δ 422 ἐν αἰγιαλῷ κῦμα ὄρνυται prope litus, aliter Doed. Gl. 1041. Ο 645 ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο ad extremam oram, cf. Ο 647. Ζ 39 ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε. Ζ 223 ἐν Θήβησιν ἀπώλετο, cf. ο 247 prope urbem (cf. Χ 360), sch. LV. Ζ 222 223 ἄτοποι οἱ δύο στίχοι. μ 51 ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ (δησάντων), cf. μ 162 179. Singulare aliquid habent h. Merc. 47 ἐν μέτροισι ταμών ad mensuram testae Math., ita ut intra normam se contineret, atque ι 246 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, codd. nonn. et Herodian. π. σχημ. ed. Villois. anecd. II 97 ἐν ὤμοισι. E. ἔην ὤμοισι quod Doed. Gl. 123 e coni. natum dicit ipse ratus ἐν non esse praep. sed per sync. ortum ex ἔεν, cf. Ameis, Faesi et Duentz. (N. J. f. Ph. 69, 616). g) inter, coram, im Verkehr mit: β 194 ἐν πᾶσιν ὑποθήσομαι, Nitzsch et Ameis: coram omnibus, Faesi: in aller Mitte, (Damm: ante omnia). Ι 121 ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι ὀνομήνω. Ι 528 ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν, Ariston. (cf. Wachsmuth Zeichen u. Eigenth. Rh. M. 18, 178) ad Ι 528: ὅτι ἠθικῶς καθ' ὑπεξαίρεσιν λέγει. Κ 445 κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, Did. ὅτι (Schm. corr. ἔστιν) ὅμοιον τῷ ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν, est enim in his ἐν pro μετά. Ψ 703 ἐνὶ σφίσι τῖον, Eust. 1325, 17 καθ' ἑαυτούς, melius: inter se, quod Κ 208 μετὰ σφίσιν est. h) penes: κ 69 δύναμις ἐν ὑμῖν. Ι 97 ἐν σοὶ λήξω. B) In, cum nominibus rerum a sensibus seiunctarum, quibus non tam indicatur quo quid loco fiat, quam qua ratione. Aliter coniungi praep. cum his subst. atque cum nominibus rerum quae sensibus percipiuntur statuit Giseke allm. Entsteh. d. Il. 2, negaverunt Sengebusch N. J. f. Ph. 69 p. 242, Curtius Andeut. ü. hom. Fr. 34, Nutzhorn, Entstehungsweise 120, casu enim fieri talia atque rerum quae narrentur natura, quamvis Α et Ι qui libri maxime in hac re differunt easdem res tractent, altercationes ducum atque conatus irritos placantium. Nonnulla certe ut κορυφαί βένθεα cf. Α 358, προδοχαί προχοαί τάρφεα dubitari potest num huc pertineant, quia plur. Homerus usus est. ἐν μέσῳ autem idem dicit quod ἐν μέσοισι, sed sensibus hoc magis accommodatur, mentis cogitationi illud. a) ἐν cum neutris adi. et subst. quae facillime ad locum referuntur. Γ 69 90 ἐν μέσσῳ μάχεσθαι, cf. μ 20. Κ 474 ἐν μέσῳ εὗδε, cf. Ρ 375 Σ 264 ι 429. Θ 223 Λ 6 ἐν μεσσάτῳ ἔσκε. Δ 185 ἐν καιρίῳ πάγη. Θ 491 Κ 199 Ψ 61 ἐν καθαρῷ, sch. AD. Θ 491 ὅπου καθαρὸς καὶ διαφανὴς ἦν ὁ τόπος. δ 785 ϑ 55 ἐν νοτίῳ ὥρμισαν. ε 476 εὗρεν | ἐν περιφαινομένῳ. h. Merc. 240 ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε in breve contraxit. Ι 206 κάμβαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ, Ariston. ἡ δ... πρὸς τὸ ἐν πυρὸς αὐγῇ, τὸ ἀπὸ (Friedl. τόπον ὑπὸ) τοῦ πυρὸς φωτιζόμενον. ζ 305 ἧσται ἐν πυρὸς αὐγῇ sch. BQTV. (Ariston.?) ἐν τῷ φωτιζομένῳ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τόπῳ. ψ 88 ἕζετ' ἐν π. αὐ., cf. Ariston. h. l. Ν 473 μένει χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, cf. Ρ 54. Γ 344 στήτην ἐνὶ χώρῳ. η 123 λευρῷ ἐνὶ χώρῳ τέρσεται, cf. κ 211 [253] ξ 6. κ 271 μένε τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, cf. ν 228 ο 260. h. Ven. 100 περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ. α 426 δέδμητο ἐνὶ χώρῳ cf. Φ 262. Μ 423 ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον. Ρ 394 ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ | ἕλκεον. Ψ 349 ἄψ' ἐνὶ χώρῃ | ἕζετ' suo loco. φ 366 θῆκε αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ. ψ 186 θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. Ξ 307 ἐν πρυμνωρείῃ Ἴδης | ἑστᾶσ'. Ξ 465 ἔβαλε κεφαλῆς τε κ. αὐχένος ἐν συνεοχμῷ |. Ψ 33 ἐρηρέδαται ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ. Ψ 451 ἧστ ἐν περιωπῇ. ε 361 ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. χ 46 εἴλεον ἐν στείνει. ψ 243 νύκτα ἐν περάτ σχέθεν, sch. V. ἤδη πρὸς τῷ πέρατι καὶ τ τέλει οὖσαν. ω 39 ἐν στροφάλιγγι κονίης κεῖσο. b) De statu rerum, velut ἄντεσθ' ἐ πολέμῳ non de loco est ut συναντήσωνται ἐ ὕλῃ sed de ratione qua quid fit, et cum sub collectivis. Haec facile ad locum referuntu quo ipsa continentur. Γ 20 Η 40 51 μαχέσ σθαι ἐν δηιοτῆτι, cf. Ν 207 (πεσόντος), 6 (δαμῆναι), Ρ 2 (δαμείς), [Ο 512 στρεύγεσθα Π 815 (ὑπέμεινεν), Χ 64 (βαλλόμενα προ γαίῃ), λ 516 (ἔπεφνεν) χ 229, μ 257 (χεῖρ ὀρέγοντας). Δ 258 σε τίω ἠμὲν ἐνὶ πτολέμ ἠδ' ἐν δαιτί bei der Mahlzeit. Ε 117 παρ στης ἐν πολέμῳ, cf. Ε 861 Ξ 149 (ἐπίαχοι Θ 234 (στήσεσθ') Μ 271 (ὁμοῖοι), Υ 131 (ἐνα τίβιον ἔλθοι), Φ 610 (ἔθαν'), κ 553 (ἄλκιμο ξ 222 (τοῖος ἔα), Ο 698 (ἄντεσθ'). Ι 53 πολέμ ἔνι καρτερός ἐσσι. Π 590 ἀφέῃ ἢ ἐν ἀέθλ ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ. λ 414 ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρ ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ. Κ 217 ἐν δαίτ κ. εἰλαπίνῃσι παρέσται. γ 336 ἐν δαιτὶ θα σέμεν, cf. ϑ 76 (δηρίσαντο). Κ 521 ἀσπαίρο τας ἐν φονῇσι. Ω 610 κέατ' ἐν φόνῳ. Ν 2 μιγήμεναι ἐν δαΐ, immiscere se pugnae, Duentz. h. l., sed sch. min. et paraphr. συμ λεῖν τοῖς πολεμίοις, sch. min. τῇ χαλέπῃ μάχ La Roche: local, cf. Ξ 387 (sch. min. μιχθῆν ἐν τῇ μάχῃ). Ω 739 μείλιχος ἔσκε ἐν δ Ν 314 ἀγαθὸς ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. Ν 325 χ ρήσειεν | ἔν γ' αὐτοσταδίῃ. Ν 514 ἐν στα ἀμύνετο, cf. Ο 283 (ἐσθλός) Η 241. Ο 340 ἕλε πρ ἐν ὑσμίνῃ, quod simplicius esset ἐν προμάχ σιν, cf. Υ 395 (δατέοντο). Υ 245 ἑστεῶτ μέσσῃ ὑσμίνῃ δηιοτῆτος. Ρ 167 κατ' ὄσσε ἰδ δηίων ἐν αὐτῇ. Ν 522 πεσόντος ἐνὶ κρατ ὑσμίνῃ, cf. Δ 462 (ἤριπε) Ε 712 Η 18 (ὀλέκ τας) Λ 468 (ἀποτμήξαντες) Π 451 (δαμῆν 648 (δῃώσῃ) 788 (ἤντετο) Τ 52 (οὖτα) Φ (δαμέντα) λ 417 (κτεινομένων) Δ 297. Ζ Ω 391 ὄπωπα μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ, cf. Π (ἀντιβολῆσαι) Θ 448 (κάμετον). Λ 409 ἀριστεύ μάχῃ ἔνι, cf. Ν 483 (ἐναίρειν) Ο 111 (ὀλ Π 147 (μεῖναι ὁμοκλήν). Β 194 ἐν βουλῇ ἀκο μεν. Β 202 οὔτε ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος ο ἐνὶ βουλῇ. γ 127 οὔτε εἰν ἀγορῇ - οὔτ' βουλῇ. Μ 213 οὔτ' ἐνὶ βουλῇ | οὔτε ποτ' πολέμῳ. Π 630 (τέλος) ἐπέων ἐνὶ βουλῇ. Ε πήματ' ἔπασχον ἐν νεκάδεσσιν. [Η 380] πον εἵλοντο ἐν τελέεσσιν, cf. Λ 730 Σ Θ 269 ἐν ὁμίλῳ | βεβλήκοι. Ρ 471 μ πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ, i. e. ἐν πρώτοισιν, cf. Υ (φθίεται). δ 791 μερμήριξε ἀνδρῶν ἐν ὁμ cf. ϑ 216 (ὀιστεύσας). Θ 94 κακὸς ἐν ὁ Μ 206. Ο 428 Π 500 νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσό cf. Π 239 (μενέω) Τ 42 (μένεσκον) apud na Ψ 273 κεῖτ' ἐν ἀγῶνι, h. VI 19 ἐν ἀγῶνι κην φέρεσθαι in certamine, in circo, cf. Ψ 531 654 ϑ 200 238. Ψ 507 στῆ μέσῳ ἐν ἀγ cf. ω 86. Π 183 ἰδὼν ἐν χορῷ. Π 661 μενον ἐν νεκύων ἀγύρι, inter mortuos. Ω ἐν νηῶν ἀγύρι ἀγόρευον. Τ 249 ἐν μέ ἀγορῇ θέσαν i. e. ἐν μέσσοισιν media in cione. Η 382 εὗρ' εἰν ἀγορῇ, cf. Η 414 Σ 497 ep. 14, 4. Π 387 εἰν ἀγορῇ κρίν θέμιστας. Ariston. Μ 211 ἐπιπλήσσεις ἀγ σιν· παρεῖται ἡ πρόθεσις ἐν ἀγορῇσιν γὰρ

Friedl. 25. Σ 274 εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν (Bentl. Bekk. ἕξετε) Ariston. βουλευσόμεθα, cf. T 88 (ἔμβαλον) Λ 139 ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ ἄνωγεν, cf. ϑ 503. λ 514 οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὁμίλῳ. X 458 λ 514 ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, Ξ 371 ἄρισται ἐνὶ στρατῷ. O 296 ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι, sed A 91 B 82 ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι, Did. A 91 Ἀχαιῶν, οὐκ ἐνὶ στρατῷ αἱ Ἀριστάρχειοι, ὁμοίως καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ Ζηνοδότου. Etiam Duentzer qui Zenod. 105 ἐνὶ στρατῷ defenderat, ed. Ἀχαιῶν, B 82 H. ἐνὶ στρατῷ, cf. Spitzn. ad A 91 Heffter Progr. Brandenb. 1839. O 689 μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ. P 380 ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ μάχεσθαι i. e. ἐν πρώτοισι. T 81 ἀνδρῶν ἐν πολλῷ ὁμάδῳ ἀκοῦσαι. Σ 295 νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ. λ 353 κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ. Σ 504 εἵατ' - ἐνὶ κύκλῳ. c) Difficilius ad locum referuntur quae omnino non percipiuntur sensibus, sed sola mentis cogitatione exsistunt. Ω 130 γυναικὶ ἐν φιλότητι | μίσγεσθαι, Ariston. ἀθετοῦνται (130—32), cf. h. Ven. 287 262 XXXIII 5. Idem brevius dixit B 232 μίσγεαι ἐ. φ. |, Zenodotus expungebat B 231—4. Minus accurate h. Merc. 4 VII 57 XVIII 4 Διὸς ἐν φ. μιγεῖσα. Ξ 237 παραλέξομαι ἐν φ., Ξ 314 ἐν φ. εὐνηθέντε, cf. Ξ 331 360. ϑ 313 καθεύδετον ἐν φ., h. Ven. 17 Ἄρτεμιδα δάμναται ἐν φ. h. Ap. 208 σ' ἐνὶ μνηστῆρσιν ἀείδω καὶ φ. inter procos et in re amatoria. H 302 ἐν φ. διέτμαγεν, Eust. 682, 28 φιλίως διεκόπησαν in amicitia discessere. Θ 476 μάχωνται | στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, Ariston. ἀθετοῦνται (475—6), expungunt Bekk. Duentz. La Roche W. Ribbeck Phil. 8, 478, defendit Arndt Il. comp. Ratzeburg 1838 p. 13, in summo discrimine, in summis difficultatibus. Eust. 724, 10 Ameis Arndt de loco angusto inter fossam et murum, Duentzer et La Roche: Gedränge, cf. sch. A., sed sch. V. τὴν τῶν πραγμάτων στενοχωρίαν δηλοῖ· ἅμα δὲ καὶ στενὸς τόπος ἐστὶν οὕτω καλούμενος. O 426 χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε a pugna recedite his in angustiis, in dieser Noth, Duentzer cf. N. J. f. Ph. 61, 342 μάχης ἐν στείνεϊ, sch. BL. D. Eust. 1023, 40 de loco angusto. I 230 ἐν δοιῇ paraphr. ἐν δισταγμῷ (Hes.) δέ ἔσμεν, in dubio sumus, cf. Viger. ed. Herm. 607. Idem simplicius dixit poëta B 252. I 319 ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ i. e. ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς (A 278). I 491 ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ in mühevollem kindlichem Unverstand, sed sch. A. ἐν τῇ χαλεπῇ παιδοτροφίᾳ de Phoenice. I 143 285 τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ in multarum rerum abundantia (cf. X 504). I 378 τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, Eust. 757, 27 τινὲς . . . ἔγκαρος ἔγραψαν καὶ ἐν φθεῖρα ἀπέδωκαν . . . ἀπὸ εὐθείας τῆς ἔγκαρ, sed pro adv. est ἐν αἴσῃ, Ariston. ἴσον explicat, paraphr. ἐν μοίρᾳ. K 245 279 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, cf. ν 301 υ 48. O 741 ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο non in remissione pugnae, ita Aristarchus (Did.), sed Dionysius Thrax (sch. AV.) μειλιχίῃ scribebat: non est remissio. O 195 μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ in tertia parte. T 186 ἐν μοίρῃ διίκεο i. e. κατὰ μοῖραν. χ 54 ἐν μ. πέφαται, sch. MS. δικαίως, δεόντως. X 483 ἐνὶ πένθεϊ λείπεις. X 199 ἐν ὀνείρῳ διώκειν, Ariston. ἀθετοῦνται (199—201), Bekk. expungit, cf. τ 541 581 79. X 61 αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει. Ω 428 750 καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ, Ω 568 ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς. Ψ 671 ἐν πᾶσιν ἔργοισι δαήμονα. η 51 ἐν πᾶσιν ἀμείνων | ἔργοισιν. δ 497 λ 384 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο, cf. ε 108 (ἀλίτοντο) ω 96 (μήσατο). ε 395 ἐν νούσῳ κῆται. κ 465 θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ. λ 603 τέρπεται ἐν θαλίῃ, v. l. θαλίῃς. η 212 ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην, cf. Ameis Ztft. f. G. 8, 621. ν 292 παρέλθοι | ἐν πάντεσσι δόλοισι. h. XIX 6 παραδράμοι ἐν μελέεσσιν. ο 357 ἐν-γήραϊ θῆκεν. τ 360 ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν quod simplicius poëta dixit ϑ 182. υ 23 ἐν πείσῃ κραδίη μένε im Gehorsam, sch. H. ἐν πειθοῖ, V. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν χώραν. οὐκέτι ἦν ἐν κινήσει, ἀλλ' ἐν δεσμοῖς ἔμενεν. ἢ ἐν οἷς πέπειστο καὶ ἐγνώκει. φ 88 κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός. h. Merc. 356 ἐν ἡσυχίῃ κατέερξε i. e. ἡσύχως. VIII 16 εἰρήνης ἐν - θεσμοῖς. d) De tempore cf. Ameis J. J. f. Ph. 73, 566, [B 471] Π 643 χ 301 σ 367 ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ tempore verno. Bentl. coni. ὥρῃ ϝειαρ. cf. Lange, progr. Oels 1844. h. Merc. 67 155 400 νυκτὸς ἐν ὥρῃ. Σ 251 ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο. ρ 176 ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι iusto tempore, Eust. 1814, 46 κατὰ καιρόν. Λ 173 ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ. μ 76 οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. φ 429 ἐν φάει sch. H. ἐν ὅσῳ ἡμέρα τε καὶ φῶς ἐστι, bei Tageslicht. e) De animo: Γ 9 ἐν θυμῷ μεμαῶτες, cf. H 2, Hes. ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φρονοῦντες (?). N 337 μέμασαν ἐνὶ θ., β 248 μενοινήσει' ἐνὶ θ. Z 524 κῆρ | ἄχνυται ἐν θ., Θ 138 δεῖσε-. Ω 523 ἄλγεα ἐν θ. κατακεῖσθαι ἐάσομεν, Ω 491 χαίρει ἐν θ. α 311 ϑ 395 χαίρων ἐνὶ θ. χ 411 ἐν θ. χαῖρε. Ω 672 δείσει' ἐνὶ θυμῷ, cf. π 331. B 223 νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θ. | cf. P 254 α 119 δ 158. Θ 430 φρονέων ἐνὶ θ., cf. [ζ 313] η 42 75, υ 5 κ 317. β 192 ἐνὶ θ. | ἀσχάλλῃς. ν 399 ἐνὶ θ. | ἤδεα, ξ 490 (νόον σχέθε), ο 7 (μελεδήματα ἔγειρεν |, π 341 (κατήφησαν) φ 218 (πιστωθῆτον) χ 11 (μέμβλετο) Σ 53 (v. l. ω 511). Ξ 50 ἐν θ. βάλλονται χόλον, cf. O 566. P 451 βαλέω ἐνὶ θ., cf. Y 195 α 200 μ 217 ο 172. I 459 ἐνὶ θ. | θῆκε, cf. O 561 661, α 320. C) Translate cf. Giseke, allm. Entsteh. 21. a) A 441 πατρὶ ἐν χερσὶ τίθη sc. Chryseidem cf. A 446, Eust. 131, 42 ἀντὶ τοῦ ἐδίδου ἢ παρετίθει, ἄλλως γὰρ ἐνταῦθα οὐ πάνυ κυριολεκτεῖται τὸ τιθέναι. graviter vituperat hanc dictionem Koechly, de Il. car. 3, 14, defendunt Duentz. Ztft. f. G. 1859 p. 329 et Friedl. N. J. f. Ph. 83 p. 31. Ψ 597 ἵππον ἐν χείρεσσι τίθη Μενελάου, Eust. 1318, 9 ἔβαλλεν, ἐδίδου. Θ 289 τοι πρεσβήιον ἐν χερὶ θήσω cf. Y 182, Eust. 1202, 43 ἐγγυαλίξει ἤγουν ἐγχειρίσει. Φ 82 τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκε sc. captivum et victum, effecit ut in tua potestate essem, Eust. 1225, 5 ἰσοδυναμοῦσιν ἀλλήλοις τὸ τιθέναι καὶ τὸ βάλλειν. Π 95 φάος ἐν νήεσσι | θήῃς, ο 357 ἐν - γήραϊ θῆκεν. Φ 104 ἐμῇς ἐν χερσὶ βάλῃσιν. E 574 βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων, corpora mortuorum, cf. P 40. ι 470 μῆλα | ἐν νηὶ βαλόντες, cf. σ 84 υ 382 (Eust. 1838, 64 ἀντὶ τοῦ ῥίψας ἢ θέμενος). Θ 156 ἐν κονίῃσι βάλες παρακοίτας, Eust. 704, 49 τὸ κτεῖναι περιέφρασε. E 397 ἐν νεκύεσσι βαλών, cf. III A) a) α). E 558 ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσιν κατέκταθεν in manibus s. manibus. H 105 φάνη τελευτὴ | Ἕκτορος ἐν παλ. Ω 738 Ἑ. ἐν παλ. ὀδὰξ ἕλον οὖδας. N 653 ἐν χερσὶν ἑταίρων θυμὸν ἀποπνείων in complexu, cf. α 238 δ 490 ξ 368, X 426. Z 81 ἐν χερσὶ γυναικῶν | φεύγοντας πεσέειν.

Β 175 φεύξεσθ' ἐν νήεσσι - πεσόντες, sch. AL. οὐκ ἐμβάντες, ὅ ἐστι σύμβολον ἀτάκτου φυγῆς (Eust. 197, 36), cf. Λ 311 824 [Ο 63] Μ 126. Eust. 846, 35 δύο ταῦτα σημαινόμενα τοῦ ἐμπεσεῖν, τὸ μὲν δραστικόν, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος, τὸ δὲ κατὰ πάθος φόβον, ὡς νῦν ἐπὶ τῶν φευγόντων Ἀχαιῶν. Ν 742 ἐνὶ νήεσσι - πέσωμεν in naves irrumpamus. Dubitatur de Ρ 639 οὐδ' ἔτι φασὶν Ἕκτορος μένος σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ - πεσέεσθαι, Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ ἀμφίβολον, αὐτοὺς ἐμπεσεῖσθαι ταῖς ναυσὶ ἢ τὸν Ἕκτορα. πιθανώτερον δὲ τὸν Ἕκτορα. ἐμπεσεῖσθαι ἐνσείσειν, sed melius paraphr. Ἕκτορος . . . δύναμιν . . . ὑπενεγκεῖν ἀλλ' ἐν ταῖς ναυσὶν ἐμπεσεῖν nos non sustenturos, sed fuga perventuros, cf. Μ 126 107 ubi sch. BL. ἐμπεσεῖσθαι ἔλεγον τοὺς Ἕλληνας ταῖς αὐτῶν νηυσί melius quam Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐπὶ τῶν Τρώων ἀκουστέον, etiam Ι 235 ubi maior etiam est dubitatio sic explicant paraphr. La Roche Duentzer contra Ariston. et sch. br., cf. Eust. 749, 45 qui non recte (894, 61) etiam de cadendo apud naves explicari posse dixit, (ita Voss ter, Minkw. bis). Λ 325 κάπρω | ἐν κυσὶ πέσητον (cf. Π 276 ω 526). Ψ 216 ἐν πυρῇ πεσέτην de ventis. Φ 385 ἐν θεοῖσιν ἔρις πέσε. Υ 55 ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο, Eust. 1195, 47 ἤτοι τοῖς στρατεύμασιν. τ 11 π 292 ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν. b) Ρ 197 ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα. δ 809 κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι. Ε 370 ἐν γούνασι πῖπτε Διώνης. Ρ 514 Υ 435 α 267 400 π 129 θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Hes. παράκειται τῷ θεῷ καὶ ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ κ. ἐξουσίᾳ κεῖται, Suid. I 2, 273 ἐπειδὴ οἱ κριταὶ ἐν τοῖς γόνασιν εἶχον, melius quam sch. B. et P., cf. Duentzer, Ztft. f. A. W. 1836 p. 862, de eventu incerto, Hes. ἐν γούνασι· ταῖς φρεσί· καὶ μέλεσι. Η 102 νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν - θεοῖσιν, Eust. 669, 5 τραπὲν μεταφορικῶς ἀπὸ σχοίνων. Π 630 ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. Ο 741 ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο. c) De mente. Α 297 Δ 39 Ε 259 Ι 611 Π 444 851 Φ 94 λ 454 π 281 299 ρ 548 τ 236 495 570 h. Ap. 261 σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. Π 83 τοι ἐν φρεσὶ θείω, cf. Τ 121 h. Ap. 257 ep. 12, 1, Ν 121 Φ 145 α 89 ξ 227 (λ 146 ἐπί, v. l. ἐνί). γ 76 ἐνὶ φρ. θάρσος θῆχ', cf. ζ 140 π 282 291. δ 729 θέσθε. Hes. κατὰ νοῦν ἔσχεν. satis dure: Ν 55 σφῶιν ὧδε ἐνὶ φρ. ποιήσειεν, cf. ξ 273, Eust. 920, 22 ταὐτὸν ἐν πολλοῖς τὸ θεῖναι καὶ τὸ ποιῆσαι. τ 10 ἐνὶ φρ. ἔμβαλε. χ 437 ἐν φρ. οἴμας | ἐνέφυσεν. ξ 88 δέος ἐν φρ. πίπτει. ω 423 ἐνὶ φρ. πένθος ἔκειτο. Ν 732 ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον. Ι 629 ἄγριον ἐν στ. θέτο μεγαλήτορα θυμόν, cf. Ι 637, h. Ap. 519. κ 461 αὖτις θυμὸν ἐνὶ στ. λάβητε. h. Ven. 73 τοῖς ἐν στ. βάλ' ἵμερον. h. Merc. 434 τὸν δ' ἔρος ἐν στ. - αἴνυτο θυμόν. Ξ 50 ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, cf. Ο 566 Υ 195 μ 217. α 200 ο 172 ἐνὶ θ. | βάλλουσι. Ο 561 661 αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, Ι 459 ἐνὶ θ. | θῆκε φάτιν legte mir ans Herz. Ρ 451 σφῶιν δ' ἐν γούνεσσι βαλέω μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ. α 320 τῷ δ' θ. | θῆκε μένος. Ω 523 ἄλγεα ἐν θ. κατακεῖσθαι ἐάσομεν. ρ 489 ἐν κραδίῃ πένθος ἄεξε. D) a) Bekk. ἐν scripsit pro ἐνὶ Ω 119. In quarta thesi v. l. ἐνί pro ἐν Γ 244 Ο 606 Π 437 κ 290 μ 54 atque etiam δ 127, in secunda Ι 235 cf. ν 315 h. Cer. 319. Ἐν est in arsi tertia Χ 478, ἐνί Δ 253, alioquin in quarta tantum aut secunda; ἐν (ἐ̆) ante quartam arsin saepissime, saepe etiam ante secundam, post tertiam δ 809, post quartam Α 235 Ο 463 Π 500, ante quintam Λ 686 698 (Ω 67). In Ψ et Υ non legitur ἐνί, (sed ἐνί Ψ 45 210 316 349 435 cf. 101 Υ 195 279 cf. 248), in Α et Θ non est in arsi secunda, (sed in quarta Α 296 333 396 Θ 6 14 (235) 366 413 446 520 et ἐνί Α 30 Θ 284 30 430 448), neque in Χ aut Μ aut ψ. In ε et κ - ξ non est in quarta. ἐνί in quinta thesi saepius legitur in Od. quam in Il. e. c. in Α nusquam, in α novies. Iliadis magis proprium est ἐν, Odysseae ἐνί, e. c. Α vicies quater fere habet ἐν, et quater ἐνί, atque α vicies quinquies fere ἐν, septies decies ἐνί. b) Anastrophe, quam non habent Α Δ Υ η ψ, plerumque ita fit ut sub sequatur adi. ante arsin secundam velut Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, aut in arsi secunda ὤμῳ ἔνι στιβαρῷ, rarius ἀνδράσιν ἐν δηίοισιν, ante arsin quartam Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν (Γ 20 Η 313 = Ι 669 Κ 180 Π 746 h. XIX 10), in thesi quarta νέεσσ' ἔνι ποντοπόροισιν, sed saepe etiam sine adi. Ὕλῃ ἔνι. Satis raro fit anastrophe in arsi quarta ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν Κ 254 = 272, in thesi quinta θαλίῃ ἔνι πολλῇ Ι 143 = 285, πυρὶ ἔνι πολλῷ h. Cer. 248. Postponitur ἐν in thesi prima Ψ 693 θῖν ἐν φυκιόεντι, μ 103 τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι aut quarta δ 782 θ 53 τροποῖς ἐν δερματινοῖσιν, sine adi. Ι 382 δ 127 δόμοις ἐν κτήματα κεῖται. in arsi secunda Ο 650 στήθει δ' ἐν δόρυ πῆξεν, aut quinta Χ 283 μεταφρένῳ ἐν δ. π., ante quartam arsin Σ 218 Τρώεσσ' ἐν ὦρσε κυδοιμόν nisi haec quis ad tmesin referat. Denique dativo simpliciter postponitur ἐν Ξ 220 δ 603, Ξ 350 ζ 46 ο 385, Ψ 210 ε 5 ζ 15, Ο 647 τ 178. c) Saepissime δέ legitur inter praep. et dat. saepe etiam δ' ἄρα et similia, Ζ 318 ἐν δ' ἄρα χειρί, cf. Η 2 Ν 59 689 Π 166 Σ 494 (Ψ 567) ε 3 487 ξ 78 π 5 φ 52 h. VII 45. Ο 632 ἐν δέ τε τῇσιν. μ 32 ἐν γὰρ νηί, cf. Ο 739 Φ 586 (Ω 62 ἐν δὲ σ τοῖσιν). ρ 489 ἐν μὲν κραδίῃ. ν 244 ἐν μὲν γάρ οἱ. τ 581 ἔν περ ὀνείρῳ. h. Ap. 200 ἐν δ' αὖ τῇσιν cf. Τ 326. In compositis si longa syllaba opus est fit εἰν, praeter ἐννοσίγαιος quod Bekk. Berichte d. Ac. 1860 p. 96 mutari iubet. Componuntur adv. 22, nomina 36, verba 64. Significat aut fieri quid in loco (ἔνειμι, ἐγγίγνομαι) aut pervenire in locum (ἐγκατατίθημι). rarius est fere: an (ἐντανύω). d) adde: Β 137 162 17 454 509 812 Γ 31 46 125 Ε 448 Ζ 225 Η 38 Θ 207 359 451 Ι 647 Κ 183 Λ 188 638 Ο 37

ἐναίρω (ἔναρα ut Aristarcho aliisque videtur. Faesi ad τ 263 ad αἴρω. αἱρῶ refert, c Hes. ἐναιρέσει, ἐνθλίψει. Benf. 2, 9 ἐν-αίρω i. e. ἀρ-jω skr. ṛi rish tödten, Buttm. Lex. 276 dubitans: ἔνεροι. E. M. 337, 35 παρὰ τὸ ἄρην τὸν πόλεμον . . . ἢ παρὰ τὸ ἔνω τὸ φονεύω). Act. praes. -ω Θ 296 iptv. -ε Κ 4 inf. -ειν et -έμεν, ptc. -ων -οντα. Med. praes. iptv. -εο τ 263 ptc. -όμενος Π 92 et aor. ἐνήρατο. 1) Act, occido, perdo. a) homines pugna: Κ 481 ἄνδρας ἔ., Hes. ἄνελε, φόνευε, σκύλευε quorum tertium nec huic loco nec aliis convenit, cf. Θ 296. Λ 188 203 ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν. Ν 483 μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν. absol. Φ 26 (κάμε χεῖρας) ἐναίρων sc. V. Ἑρμόδωρος ὁ ῥαψῳδὸς χεῖρας ἐναίρων ἤκουσε χειροκοπῶν, κατεχρήσατο δέ· κυρίως γὰρ ἐναίρειν τὸ σκυλεύειν, ὅθεν καὶ κατηρ

ισμένους Soph. Ai. 26. quamquam nec talis ignificatio nec haec Sophoclis vox huc pertient. Z 229 πολλοὶ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν ὅν ς δύνηαι. Ω 244 ῥηΐτεροι - ἐναιρέμεν. Additur dat. Y 96 ἔγχει - Τρῶας ἐναίρειν. N 338 λλήλους - ἐναιρέμεν - χαλκῷ, paraphr. φονεύειν. b) animalia venando: Φ 485 κατ᾽· οὔρεα θῆρας ἐναίρειν, v. l. ap. Hes. 2, 86 ἀναιρεῖν, non recte Ariston. ὅ. ἐναίρειν καταχρηστικῶς. θῆρες γὰρ οὐκ ἔχουσι παντευχίαν ὥστε σκυλευθῆναι (Lehrs, Ar. 145 (148), Eust. 248, 20 φανερῶς . . . οὐ τὸ σκυλεύειν ἀλλὰ ι φονεύειν, cf. Suid. I 2, 244. h. XIX 13 θῆρας ἐναίρων, cf. Ven. 18. 2) Med. a) interficio pugna, tollo e medio: E 43 Φαῖστον ἐνήρατο, . E 59 Φέρεκλον, Ξ 515 Προθόωνα, ω 424 ν πρῶτον Antinoum. Hes. ἐνείρατο· ἀπέκτειν. Π 92 Τρῶας ἐναιρόμενος, sch. V ἀντὶ οῦ ἐναίρων, ὅ ἐστι φονεύων. Z 32 Ἄβληρον ἤρατο δουρί. b) perdo quod meum est: τ 263 ηκέτι χρόα ἐναίρεο, sch. V. ἀναίρεο· κατάφθειραι. BQ. ἀντὶ τοῦ ἔναιρε, διάφθειρε, Eust. 861, 54 τὸ ἀφανίζειν ἢ αἰσχύνειν. Lobeck, h. 135 „ἐναίρειν semper est occidere, ἐναίρειν χρόα metaphora (Doederl. Gl. 2446 Hyperl) est ut trucidare ignem Lucret.“ (κατεναίρω)

ἐν-αίσιμος (ἐν αἴσῃ) 1) fato constitutus, talis. B 353 ἐναίσιμα σήματα, Eust. 236, 40 : σημαντικὰ αἴσης τῆς ἐν πρακτέοις ἀνθρώποις. β 182 οὐ πάντες ἐναίσιμοι (ὄρνιθες) es. μαντευτικοί. β 159 ὄρνιθας γνῶναι καὶ αἴσιμα μυθήσασθαι, sch. S. μαντευτικά, τὰ ὸ τῆς αἴσης πεπρωμένα (cf. Eust. 1439, 59), d addit τὰ καθήκοντα μαντεύσασθαι. 2) iustus, quus, conveniens. Suid. I 2, 244 δίκαιος, καθήκων. Doederl. Gl. 430 ἐναίσ. de mente, αἴσιμοι de moribus potissimum esse statuit, sed ec ap. Hom. vix discerni queunt. α) de hominibus: ρ 363 οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι οἵ τ᾽ θέμιστοι, Eust. 1824, 14 τὸν δίκαιον λέγει ὶ κατὰ θέμιν ζῶντα. Z 521 κ 383 ἀνὴρ ἐναίσιμος. β) de rebus: Ω 40 σ 220 φρένες ἐναίσιμοι, sch. V. φρόνημα καθῆκον. ε 190 νόος sch. B. δίκαιος, ἀγαθός. β 122 η 299 τοῦτό ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε hoc quod excogita- iustum non est, minus bene sch. S. τοῦτο πρεπόντως οὐδὲ προσηκόντως ἐβουλεύσατο. 321 ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι. Ω 425 ἐναίσιμα ῶρα διδοῦναι iusta, non recte sch. BM. ἀντὶ ὶ ἐναισίμως, τουτέστιν εὐσεβῶς καὶ προσ... ως, cf. h. Cer. 369. Neutr. sing. pro adv. 319 ἦλθον **ἐναίσιμον** iusto tempore. In de quarto et Z 521 κ 383 quinto.

ἐν-άλίγκιος (ἀλίγκιος q. v. cf. Ahrens, Ztft. A. W. 1836 p. 819. Lobeck path. pr. 142. Meyer, vgl. Gr. 1, 68 non praep. ἐν statuit, ἐν- σέμ- skt. sama-) par, similis, τινί. E. 337, 20 ὅμοιος παραπλήσιος. Hes. (ἐοικώς) d. I 2, 227. N 242 ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος Idomeneus. ρ 337 πτωχῷ ἐ. Ulixes, cf. π 209 273 202 ω 157. ep. 9, 1 ναῦται στυγερῇ ἐναλίγκιοι ἄτῃ. Ξ 290 ὄρνιθι ἐ. Somnus. h. Ap. 351 τε θεοῖς ἐ. οὔτε βροτοῖσιν Typhaonem. P 583 ἀνοπι ἐ. Apollo. h. Cer. 101 γρηῒ ἐ. Ceres. rc. 147 αὔρῃ ἐ. Mercurius. E 5 πῦρ | ἀστέρ᾽ ωρινῷ ἐναλίγκιον. ω 148 (φᾶρος) ἠελίῳ ἐ. 67 θεοῖς ἐ. Ulixem. η 5 ἀθανάτοις ἐναλίγκιοι Nausicaae fratres. paulo aliter ν 89 θεοῖς ἐναλίγκια μήδεα. b) Additur qua quis re similis sit: T 250 Ταλθύβιος θεῷ ἐ. αὐδήν | cf. 371 ι 4 (aoedus). β 5 δ 310 θεῷ ἐ. ἄντην | Telemachus, Menelaus. ω 371 θεοῖς ἐ. ἄντην Laertem. X 410 τῷ μάλιστα ἔην ἐναλίγκιον ὡς εἰ σμύχοιτο. Dat. semper ante adi. (cf. ep. 9, 1). In quarto pede, aut quinto.

ἔν-αλος (ἅλς) maritimus, ad mare situs. h. Ap. 180 Μίλητον, - ἔναλον πόλιν. [ἀμέλγεν.

ἐν-αμέλγω immulgeo. ι 223 ἄγγεα, τοῖς ἐν-

ἔν-αντα e regione, contra. Y 67 ἔ. Ποσειδάωνος ἵστατο, cf. Doederl. Gl. 709 (ἐνάντα) La Roche h. T. 243, v. s. ἄντα I.

ἐν-αντίβιον contra, adversus, viribus oppositis. paraphr. ἐξ ἐναντίας. Θ 168 255 X 223 ἐ. μαχέσασθαι, K 451 ἐ. πολεμίζων, cf. O 179 Y 85 Φ [477 ἄντα Ποσειδάωνος]. P 490 ἐ. στάντες, cf. Φ 266 ρ 439. Y 130 ἐ. ἔλθῃ ἐν πολέμῳ. ξ 270 μεῖναι ἐ. (La Roche, h. S. 64). In pede quinto, aut P 490 Φ 266 ξ 270 439 tertio.

ἐν-αντίος (nom. -ιος, -ίη, -ιον, -ίω, E 12 -ιοι, -ιαι. E. M. 480, 32 τὰ σύνθετα κοινὰ εἰσι τῷ γένει . . . χωρὶς εἰ μηδὲν πλέον σημαίνει τοῦ ἁπλοῦ cf. 113, 43) 1) I adi. ex adverso positus, contrarius Eust. 640, 23 ἀντιπρόσωπος. α) absolute: ν 226 ἐναντίος ἦλθε (v. l. -ίον), cf. Z 394 O 88 (-ίη). Z 247 ἐναντίοι ἔσαν θάλαμοι. κ 391 ἔστησαν ἐ. κ 412 σκαίρουσιν ἐναντίαι. β) τινός: O 454 ἐναντίος (v. l. -ον) ἤλυθεν ἵππων (v. l. ἵπποις?). ψ 89 ἕζετ᾽ Ὀδυσῆος ἐναντίη vo., La Roche cum CEFGKMNPRS -ίον (v. s. ἀντίος III 2). γ) c. dat. (ethico?) I 190 οἱ ἐναντίος ἧστο. Λ 67 ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσιν, Hes. ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους, melius sch. BL. ἀπὸ τῶν περάτων ἀρχόμενοι καὶ εἰς τὰ μέσα τελευτῶντες. Z 251 οἱ ἐναντίη ἤλυθε, Hes. ἐξ ἐναντίας. ζ 329 αὐτῷ φαίνετ᾽ ἐναντίη (v. l. -ίον) Eust. 1565, 5 οὐ παρίστατο ἐναργής. κ 89 ἀκταὶ ἐ. ἀλλήλῃσιν προὔχουσιν. 2) oppositus, contrarius, de hoste. α) vacat. β) τινός: N 448 ἐ. ἵστασ᾽ ἐμεῖο, sch. A. -ίον, γρ. καὶ -ίος. E 497 Z 106 Λ 214 P 343 ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν. γ) τινί: E 12 οἱ ἐναντίω ὡρμηθήτην (Eust. 515, 14 -ίοι, sch. V. -ίον). II neutr. adi. pro adv., **ἐναντίον** Hes. ἐνώπιον. ἐμπρός. 1) α) ρ 544 (ξεῖνον) ἐ. ὧδε κάλεσσον. ψ 107 εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐ. β) Λ 534 ἀνέσταν|-, πατρὸς ἐ. ξ 278 ἐ. ἤλυθον ἵππων. γ) Y 252 νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐ. 2) α) Γ [433] Y 257 μαχέσασθαι ἐ. cf. M 377 χ 65. Λ 129 Y 164 ἐ. ὦρτο (v. l. ap. sch. A. -ίος). N 106 μίμνειν ἐ. β) I 559 ἄνακτος ἐ. εἵλετο τόξον. Y 97 Ἀχιλῆος ἐ. μάχεσθαι. Φ 574 πάρδαλις εἶσι - | θηρητῆρος ἐ. (Ald. II -ίη). γ) O 304 ὑσμίνην ἤρτυνον - | - Τρώεσσιν ἐ. In pede quarto, sed ν 226 in quinto. Cf. La Roche, h. S. 64 Ameis, Anh. ad ν 226. (ἐναντίβιον κατεναντίον.)

ἔνἄρα (L. Meyer, vgl. Gr. 2, 211 ἐν-αρο? ib. 156 ἐναρ-ο?, Buttm. Lex. 1, 276 Benf. 2, 9 ἐναίρω, quamquam simile nihil habemus. Doederl. Gl. 2446 ἀναείρειν ἀνάορα, recte ipse dubitans. Eust. pass. αἴρω. Aristarchus: ἐναρίσκω. Videtur esse ἔν-αρα παρὰ τὸ ἔνω τὸ φονεύω E. M. 337, 36) 1) exuviae, spolia hosti occiso detracta Ap. 68, 5 E. M. 337, 40 σκῦλα. Eust. 930, 47 α τις κταμένων ἀποαίρνυται, cf. Hes. K 528 ἔναρα βροτόεντα, Ariston. ἡ δ. ὅ. περιεκτικῶς καὶ τὰ τόξα καὶ τὸ δόρυ ἔναρα εἴρηκε σὺν τοῖς ἄλλοις (sc. ὅπλοις Lehrs Ar. 145). κυρίως δὲ ἔναρα λέγεται οἷς συνάρηρε τὰ σώματα καὶ ἐνήρμοσται, θώραξ καὶ κυνέα καὶ κνημῖδες, cf. Suid. I 2, 230. est de omni genere armorum, cf. Retzlaff, Syn. 1, 24.

Ν 268 ἔ. Τρώων, capta de Troianis. *Κ* 570 ἔ. βροτ. Δόλωνος, Ariston. ὅ. κοινῶς τὰ ἔ., cf. *Ζ* 480 *Θ* 534 *Χ* 245 (φέρεσθαι). inter pugnam solebant detrahere: *Ζ* 68 ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, cf. *Ο* 347 *Ρ* 13, 540. *Ρ* 231 ἥμισυ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, sch. A. (Ariston.?) ὧν περιέκειτο. 2) praeda bello capta: Hes. λάφυρα *Ι* 188 ἄρετ' ἐξ ἐνάρων citharam urbe direpta, Hes. ἐκ τῶν σκύλων. Eust. 745, 62 ἐτυμολογικὸς τρόπος ἐστίν· ἀπὸ γὰρ τοῦ αἴρα τὰ ἔ. γίνεται.) (ἐναίρω, ἐναρίζω, ἐξεναρίζω.)

ἐν-αργής (ἀργός E. M. 337, 53) manifestus, conspicuus, qui oculis cernitur, de numinibus. Lucas, qu. lex. 179) Suid. I 2, 230 φανερός. *δ* 841 ἐναργὲς ὄνειρον, E. M. 337, 52 Lex. Seg. 244, 6 σαφὲς καὶ πρὸ(ς) ὀφθαλμῶν. *γ* 420 ἐναργὴς ἦλθε Minerva, Eust. 1474, 51 κατ' ὄψιν ἐφάνη σωματικῶς. *Υ* 131 χαλεποὶ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, Eust. 1200, 23 τὸ θεὸν ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν, cf. *η* 201 *π* 161.

ἐν-αρηρώς (ἀραρίσκω) insertus. *ε* 236 στειλειὸν εὖ ἐναρηρός, v. l. ἐπαρ. De tmesi (ἐνᾶρσε) v. s. ἐν II A a (ἔναρα sec. Aristarchum).

ἐναρ-ίζω (ἔναρα) 1) hostem occisum exuviis spolio, τινά τι. Ap. 68, 6 κυρίως μὲν σκυλεύει... καταχρηστικῶς δὲ ἀνεῖλεν, cf. E. M. 337, 40 quae fuit Aristarchi doctrina cf. Ariston. ad *Ζ* 417 *Η* 146 Lehrs Ar. 145. *Μ* 195 *Ο* 343 τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, sch. V. φονεύοντες ἐξέδυον. *Ρ* 187 ἔντεα τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα (κατακτάς), cf. *Χ* 323 (ἐνάριξε). 2) occido, potissimum in pugna, τινά. *Ι* 530 *Λ* 337 *Ξ* 24 *Ρ* [413] ἀλλήλους ἐνάριζον | Hes. ἐσκύλευον, ἀνεῖλον. *Π* 731 Δαναοὺς ἔα οὐδ' ἐνάριζεν |, cf. *Ε* 155 (τούς) 844 (τόν) *Φ* 224 Τρῶας ἐναρίζων |. in concione altercatione facta: *Α* 191 Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι, Hes. φονεύοι, v. l. -ίξοι. Cf. La Roche h. S. 237. (ἐξ).

ἐν-αρίθμιος (ἀριθμός) adnumeratus. Hes. καταριθμηθείς. *μ* 65 ἄλλην ἐνίησι - ἐναρίθμιον εἶναι quae ceteris adnumeretur numerumque expleat Duentz. *μ* 62—65 expungit. satis mire sch. HQ. τὴν πλάνην τῶν ... ζῴων ταῖς Πλαγκταῖς φησι πέτραις ἐναρίθμιον εἶναι, ἤτοι συγκατατεταμένην καὶ ἀχώριστον. Translate: *Β* 202 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ aliquo numero, in aliquo honore.

ἔνατος v. s. εἴνατος.

ἔν-αυλος (αὐλός) 1) alveus fluvii vel fossae, Rinnsal, Eust. 1046, 39 τὰ ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα καὶ αἱ στεναὶ διώρυχες, cf. 1234, 48 E. M. 338, 1 σημαίνει . . . ῥοῦν καὶ χάραδραν καὶ χειμάῤῥουν, cf. Ap. 68, 25 Doederl. Gl. 11. *Π* 71 ἐναύλους | πλήσειαν νεκύων, Did. οὕτως ἐν. διὰ τοῦ ν. Spitzn. q. v. „alios ἐπαύλους habuisse colligere licet“, sch. D. τοὺς διὰ στενοῦ ῥέοντας ποταμούς, διώρυχας. *Φ* 312 πάντας ὀρόθυνον ἐν. | 2) torrens. *Φ* 283 (παῖδα) ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα, sch. B. χειμάῤῥους διὰ στενοῦ τόπου καὶ περιμήκους (Ariston. h. l.) ποιούμενος τὴν ῥύσιν. 3) convallis, h. Ven. 74 124 σκιόεντας ἐν. |. XIV 5 ὑλήεντες ἔναυλοι cf. XXVI 8.

ἐν-δείκνυμαι med. fut. profiteor, quid sentiam aperio, spreche mich aus. *Τ* 83 Πηλεΐδῃ ἐνδείξομαι· sch. B. διαλέξομαι, AD. paraphr. Hes. ἀπολογήσομαι, Faesi Duentz. La Roche. non recte Doederl. Gl. 2036 sequens μῦθον huc refert aut alii λόγον supplent, (orationem dirigam).

ἕν-δεκα (de compositione cf Lobeck, path. el. 1, 573) indecl. undecim. *Β* 713 ἕ. νηῶν. *Ε* 193 ἕ. δίφροι |. *ξ* 103 αἰπόλια - ἕ. πάντα |. *Φ* 45 ἕ. ἤματα. *Ι* 329 ἕ. urbes. (ἑνδέκατος et

ἑνδεκά-πηχυς undecim cubita longus. *Ζ* 319 *Θ* 494 ἔγχος ἑνδεκάπηχυ.

ἑνδέκα-τος undecimus. *Φ* 156 ἠὼς ἑνδεκάτη. *τ* 192 ἑ. - ἠώς et omisso subst. *β* 374 *δ* 588 ἑν. τε δυωδεκάτη τε. *Ω* 666 ἑνδεκάτῃ. *γ* 391 ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ. |, codd. etiam ἐνδ., Damm probat v. l. ἐν δ.

ἐν-δέξιος (δεξιός) 1) acc. neutr. pl. pro adv, dextrorsum cf. Buttm. Lex. 1, 173. *Α* 597 ἐνδέξια πᾶσιν | οἰνοχόει, sch. D. ἀπὸ τῶν δεξιῶν μερῶν ἀρξάμενος, Buttmann: bei dem anfing der ihm selbst zur rechten war, damit er in derselben Richtung fortgehen konnte. *Η* 184 (φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ) | δεῖξ' ἐ. πᾶσιν. Herodian. ὅταν ἀντὶ ἐπιῤῥήματος ᾖ τοῦ ἐπιδεξίως τὸ ἐ. τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, cf. sch. BL. La Roche, h. T. 254. Hes. οὐκ ἂν ἐπενέγκαιμεν τὸ ἀντικείμενον nam si diserte opponeretur sinistra scribendum esse ἐν δεξιᾷ *ρ* 365 βῆ δ' ἴμεν (αἰτήσων) ἐ. (φῶτα ἕκαστον) sch. V. ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μέρους, (H. δίχως ἐνδέξια καὶ ἐνδεξία?). *Ι* 236 (σφιν Κρονίδης ἐ. (σήματα φαίνων) | ἀστράπτει, Herod. Ἀρίσταρχος ὑφ' ἓν μέρος λόγου τὸ ἐ., ἐπὶ τὴν δὲ συλλάβην τὴν ὀξεῖαν ποιῶν· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης κατὰ παρολκὴν τὴν ἐν πρόθεσιν, ὥστ εἶναι δεξιὰ σήματα φαίνων (ita La Roch Faesi, cf. *Β* 353). ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον Eligi autem vel ἐνδ. vel ἐπιδέξια statuit Butt mann prout alterutrum mollius concinat, cf Doederl. Gl. 2043 La Roche h. S. 66. 2) ad dexter, aptus, h. Merc. 454 ἐνδέξια ἔργα.

ἐν-δέω illigo, alligo. *Ο* 469 νευρὴν ἐνέδησ ad arcum. *ε* 260 ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τ πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. translate: *Β* 11 *Ι* 18 με μέγα - ἄτῃ ἐ. sch. br. ἐνέβαλε, vald irretivit, v. l. μέγας cf. Did. h. l.

ἐνδῑ-άομαι (ἔνδιος) sub divo sum. h. XXX 6 ἀκτῖνες ἐνδιάονται, cf. Ruhnk. ep. cr. 1 1? (79) Lob. Rh. 175.

ἐν-δίημι ipf. act. incito, instigo *Σ* 584 αὐτως ἐνδίεσαν κύνας in leones, sch. AV. ἐπέτρυνον, cf. Hes. Ap. 68, 22 qui aor. esse p tavit. alii: ἐνδίεσαν pro ἐνίεσαν inserto δ, qu refutat Herod. *Σ* 162, cf. Lehrs Ar. 115. pe alii ad ἔνδιος referebant, Eust. 1165, 36 δι τριβον.

ἔνδῑνα (Herod. *Ψ* 806 παρῆκται παρὰ τ ἔνδον τὸ ἔνδινα. Doederl. Gl. 2087 ἐνδῖνα) i testina. *Ψ* [806] ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, Spitzn. h. Ariston. ἀθ. ὅτι ἐν. θέλει λέγειν τῶν ἐντ σθίων, σπλάγχνων, ὅπερ οὐχ ἁρμόζει· ἕ γὰρ τοῦ ἀμύξαι μόνον τὸν χρῶτα μονομ χοῦσι κτἕ. Ap. 68, 30 ἐνδείνων· τῶν ἐντοσθιδίων, οἷον τοῦ ἐντὸς χρωτός. E. M. 339, διὰ τοῦ ι ὡς ἀνθρώπινος. Aristophanes pla immutabat locum (sch. V.). Grashof, Fuhrw. expungit *Ψ* 258 — *Ω* 3, Lehrs. Rh. M. 17, 4 *Ψ* 798—884, stupidi esse dicens v. 806. C volnus letale non possit intellegi, ne in spu quidem versu, Doed. carnem s. omnia quae s cutem inter et ossa interpretatur, E. M. 339. ἢ ἁπλῶς τῶν μελῶν ἢ παρὰ τὸ ἐντὸς εἰ τῶν ὅπλων (Retzlaff, Syn. II 23 Oberfläche Leibes), sch. B. AD. Hes. Non recte Orion (E. M. 339, 4) ad Aristarchum videtur rettuli originationem ἐντὸς τῶν ἰνῶν, cf. Friedl. A ston. h. l.

ἔν-διος (Curt. Et. 269 δι διϝ δῖ-ος) meridianus, Ap. 68, 29 (ἔνδειος) Suid. I 2, 239 μεσημβρινός. Λ 726 ἔνδιοι ἱκόμεσθα. δ 450 ἔνδιος - ἦλθε. (ἐνδιάομαι.)

ἔν-δοθεν a parte interiore, intus a) abs. δ 283 ἔ. ὑπακοῦσαι. υ 101 φήμην μοι φάσθω - | ἔ., in his motus quodam modo statui potest, non in ceteris, ubi in pede quinto est, cf. Lehrs, Ar. 136 n., δ 74 τοιῇδε - ἔ. αὐλή est. transfertur ad mentem: δ 293 οἱ κραδίη - ἔ. ἦεν |. δ 467 μινύθει δέ μοι ἔ. ἦτορ |. b) c. gen. Z 247 ἔ. αὐλῆς | ἔσαν, cf. Ω 161 (καθήμενοι):

ἔνδο-θι intus, nunquam de motu. a) abs. Z 498 κιχήσατο ἔ. πολλάς | domi, cf. ε 58. γ 220 τά τ' ἔ. καὶ τὰ θύρηφι. δ 678 ἔ. μῆτιν ὕφαινον in aula, opp. via publica. h. Ap. 92 ἔσαν ἔ. aderant in insula. Ψ 819 ἔρυτο ἔ. θώρηξ, inter scutum et corpus. Υ 269 δύο δ' ἔ. ἔλασσε πτύχας) infimas s. corpori proximas, recte Ariston. ἀθ. στίχοι δ' (269—72). transfertur ad mentem: Α 243 ἔ. θυμὸν ἀμύξεις, cf. Χ 242, v. l. 357, β 315 μοι ἀέξεται ἔ. θυμός | cf. τ 377. θ 577 ὀδύρεαι ἔ. θυμῷ |. ω 474 τοι νόος ἔ. κεύθει |. b) c. gen. Σ 287 ἐελμένοι ἔ. πύργων |. h. Cer. 355 ἔ. νηοῦ | ἧσται. VII 44 γένετ' ἔ. νηός |. In pede quinto aut quarto, sed Χ 242 in secundo.

ἔν-δον (Curt. Et. 425 skr. an-tar, lat. in-du, goth. un-dar, cf. Benf. 2, 48. satis audacter Doederl. Gl. 355 ἐν δόμῳ) intus, Eust. 1839, 54 τὸ μὲν ἔ. κυρίως τὸ ἐν τόπῳ φασὶ δηλοῦν, τὸ δὲ ἔσω τὸ εἰς τόπον, quae fuit Aristarchi sententia, Lehrs, Ar. 134. a) abs. Z 374 ἔ. ἔτετμεν domi, suae cf. ε 61 81 ζ 51 ι 216 κ 221 226 π 202 301 477 ψ 2 29. Κ 378 ἔστι ἔ. domi meae, cf. Χ 50, Σ 394 ξ 407 τ 40 321 ψ 71. Λ 438 Κυθηρόθεν ἔ. ἐόντα domi nostrae, sch. ἐκ Κυθήρων ἐπιδημοῦντα τοῖς ἡμῶν οἴκοις, cf. π 26 462. Λ 767 ἔ. ἐόντες domi alienae, cf. Λ 771 ι 232 π 254 υ 40 ψ 38. Τ 320 η 166 ι 77 94 ἐ. ἐόντων penoris, cf. φ 178 183. π 355 ἔ. sc. sunt, in portu non iam in urbe. φ 237 383 ἔ. ἀκούσῃ in interiore parte domus. χ 140 ἔ. κατθέσθην sc. ἐν θαλάμῳ. χ 179 ἔ. ἐόντα in conclavi. h. Merc. 249 ἔ. ἔκειτο. φ 207 ἔ. μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, sed sine interpunctione La Roche, Ameis: mit ἦλθον prägnant verbunden, ἔ. εἰμὶ ἐλθών; Λ 98 Μ 186 Υ 400 ἐγκέφαλος ἔ. πεπάλακτο in capite. Φ 362 λέβης ζεῖ ἔ. Ι 142 ἔ. ἐόντες intra murum. Ν 363 Καβησόθεν ἔ. ἐόντα | sch. BLV. ἤτοι ἔ. τοῦ οἴκου Πριάμου ἢ ἔ. Ἰλίου· οἱ δὲ ἐνδονέοντα κεκινημένον (cf. Ο 438), Did. ἐν τῇ Ἀργολικῇ Ἑκάβης νόθον υἱὸν ἐόντα. Ad animum non transfertur nisi in Od. λ 337 ξ 178 σ 249 φρένας ἔ. ἐΐσας, opp. species externa. υ 13 κραδίη δέ οἱ ἔ. ὑλάκτει (Nutzhorn, Entsteh. 137 Phil. Anz. 4, 16). ω 382 φρένας ἔ. ἰανθῆς, cf. h. Ven. 166. b) c. gen. Υ 13 Διὸς ἔ. ἀγηγέρατο, Ariston. ἡ δ. ὅ. Διὸς ἔ. εἴρηκε τοπικὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τῆς ἐν προθέσεως· θέλει γὰρ εἰπεῖν ἐν Διὸς ὡς Φ 125. Ψ 200 Ζεφύροιο - ἀθρόοι ἔ. | Ad animum transfertur: υ 16 τοῦ ἔ. ὑλάκτει, Ameis τοῦ ad κραδίη refert quod supplet. Non est pro spondeo nisi φ 207 κ 226 cum arsi prioris syllabae et τ 321 χ 140 posterioris. (ἔνδοθεν -θι)

ἐν-δονέω moveor in terra qua. v. l. Ν 363 Καβησόθεν ἐνδονέοντα, sch. BLV. κεκινημένον· ἄμεινον δὲ τὸ ἔνδον ἐόντα ἀντὶ τοῦ ὄντα καὶ παρόντα.

ἐν-δουπέω incido in quid cum sonitu gravi. μ 443 μέσσῳ ἐνδούπησα, Hes. ἐνέπεσα. ο 479 ἄντλῳ ἐνδούπησε.

ἐν-δυκέως (Eust. 1579, 50 ἐκ τοῦ δέκω τὸ δεξιοῦμαι τραπέντος τοῦ ε εἰς ο . . . τοῦ ο μεταβληθέντος εἰς υ Αἰολικῶς, Doederl. Gl. 2046 (cf. Duentz. Höfer 2103) δέχεσθαι δοκεῖν, quod non improbat Curt. Et. p. 611. Duentz. ad η 257 δύκος Gebühr, comparans δεῦκος ἀδευκής, Unger, Phil. 25, 213 δεύκω φροντίζω. Alii: ἐν et δύω atque Benf. 2, 206 ad δύναμαι (dvh) refert ut sit eindringlich. E. M. 339, 22 παρὰ τὸ ἐνδίκως. Cf. Lob. Rh. 59). cum studio, diligenter, sedulo, accurate E. M. 339, 23 φιλοτίμως καὶ ἀξίως, ἐπιμελῶς, μετ' ἐπιμελείας καὶ ἐπιστροφῆς, Hes. (φιλοφρόνως). Suid. I 2, 243 Eust. 1289, 30. (Doederl. l. l. observanter.) Curt. decenter. De hospitio: Ψ 90 ἔτραφε ἐ. η 256 ἐ. ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν, cf. ξ 62 ο 305, 543 ρ 56 (φιλέειν κ. τιέμεν) ρ 111 τ 195 ω 272. ο 491 τοι παρέχει βρῶσιν ἐ. ω 212 390 ἐ. κομέεσκεν, cf. ρ 113. h. XXVI 4 ἐ. ἀτίταλλον. κ 450 ἐ. λοῦσεν diligenter. ξ 109 ἐ. κρέατ' ἤσθιε πῖνέ τε οἶνον Eust. 1753, 40 τημελῶν. Ω 158 187 μάλ' ἐ. πεφιδήσεται. κ 65 σ' ἀπεπέμπομεν, cf. ξ 337. Ω 438 ἐ. ὁμαρτέων. In Od. et in Ψ et Ω. non est post caesuram (h. XXVI 4).

ἐν-δύνω induor τί. Β 42 ἔνδυνε χιτῶνα, cf. Κ 21 131 (περὶ στήθεσσι). De tmesi v. s. ἐν II Bcβ.

ἐν-δύω induor τί Ε 736 Θ 387 χιτῶν' ἐνδῦσα. De tmesi v. s. ἐν II Ab.

ἔν-ειμι (εἰμί) insum. a) abs. Α 593 ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν. φ 12 60 ἔνεσαν - ὀιστοί, de accentu cf. Aristarch. ap. sch. A. ad Ζ 344 (Lehrs, Ar. 298). Ε 477 ἐπίκουροι ἔνειμεν |. Β 131 ἄνδρες ἔνεισιν | Did. ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀρισταρχείων καὶ Καλλίστρατος οὕτως ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος γρ. Bekk. Ameis (app.), vo. ἔασιν (Spitzn.). ι 164 τ 443 ἐνέην vinum et folia. h. Ap. 266 κτήματα ἐνεόντα in templo. b) c. dat. Β 490 χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη |. Ρ 156 Τρώεσσι μένος ἐνείη |. κ 45 ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν |. sed aliter: Ω 240 ὑμῖν | οἴκοι ἔνεστι γόος. c) c. praep. Ζ 244 ἐν αὐτῷ | ἔνεσαν θάλαμοι (δόμῳ). Φ 586 ἐν γάρ οἱ - ἄνδρες ἔνειμεν (Bekk.). Did. ἀνέρες εἰμέν (vo.)· ἐν ταῖς πλείοσιν οὕτως ἐφέρετο ἄνδρες ἔνειμεν· καὶ μήποτε οὐ καλῶς. V. s. ἐν I ab et de tm. II Aabd.

ἕν-εκα, ἕνεκεν, εἵνεκα (Ebel, Kuhn 5, 67 ἐν-ϝεκα per metath. aspirationis, cf. ἑκ-ών ἕκητι. Dubitanter L. Meyer, vgl. Gr. 1, 327 (cf. Benf. 2, 149) pron. int. skr. ka; Benf. 2, 355 lat. ven-ia skr. van comparat, Christ 226 lat. ven-ia, ϝενjα + suff. κας, ϝενjεκα). praep. c. gen. sed sec. veteres σύνδεσμος αἰτιολογικός Apoll. D. coni. 503, 5 adv. 553, 20 Dion. T. gramm. 643, 5, cf. Lehrs qu. ep. 110. Apoll. D. coni. 505, 3 ποιητικώτερον μετὰ τοῦ ι. de -κα et -κεν cf. ib. 604, 23 Lob. path. el. 2, 155. Ap. Hom. -κα ante duplicem consonam, -κεν (ρ 288 310) ante κ anapaestum efficit. propter, ob, causa. Eust. 1040, 43 τὸ μὲν χάριν ἐπὶ τῶν χάριτος ἕνεκεν γινομένων . . . αὐτὸ δὲ τὸ ἕνεκεν ἐπὶ τῶν ἁπλῶς διάτι. I praep. 1) post gen. a) De tempore futuro: Α 152 Τρώων ἕ. ἤλυθον, pugnaturus cum Tr. Γ 206 ἤλυθε σεῦ ἕ. cf. π 31. Ι 327 μαρνάμενος ὀάρων ἕ. cf. Ι 560. Ι 339 Ἑλένης ἕ., cf. Β 161 177 ρ 118. Λ 336

προίη Βρισηίδος ε. B 138 ἔργον οὗ ε. ἱκόμεσθα. E 651 ἵππους ὧν ε. ἦλθεν. Ξ 89 πόλιν ἧς ε. ὀϊζύομεν, cf. Σ 171 ν 263. γ 212 *σῆς μητέρος ε. μηχανάασθαι.* ϑ 319 *ἐγγυάλιξα κυνώπιδος ε. κούρης.* ψ 304 *ἔθεν ε. ἔσφαζον.* separatur a pronomine: Ω 501 *τοῦ νῦν ε. ἱκάνω.* b) De eo quod quis fecit s. passus est: A 110 *τοῦδ' ε.* τ 413 φ 20 *τῶν ε.* Γ 57 *κακῶν ε.* Π 18 *ὑπερβασίης ε. σφῆς.* P 92 *ἐμῆς ε. τιμῆς.* Y 21 *ὧν ε.* qua de causa, cf. Ω 106. φ 155 *οὗ ϑ' ε. ὁμιλέομεν* id propter quod. π 334 *τῆς αὐτῆς ε. ἀγγελίης ἐρέοντε γυναικί.* γ 140 *μῦθον τοῦ ε. ἄγειραν.* A 214 *ὕβριος ε.* Γ 87 H 374 388 *τοῦ ε. νεῖκος ὄρωρεν.* h. Merc. 308 *βοῶν ε. ὀρσολοπεύεις.* Y 235 *ἀνηρείψαντο κάλλεος ε.*, cf. ο 251. ζ 156 *ἰαίνεται ε. σεῖο.* λ 521 *κτείνοντο γυναίων ε. δώρων*, cf. ο 247. ρ 473 *βάλε γαστέρος ε.* separatur a nomine: ω 251 *ἀεργίης - ε.* quia piger es. λ 438 *Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' ε.* ob ea quae H. fecit (Helenam recuperaturi?). A 94 *οὔτ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὔθ' ἑκατόμβης | ἀλλ' ε. ἀρητῆρος.* Non bene Nicanor: *βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐκ. καὶ ἀρ. κοινὸν δὲ τὸ ε.* aut Ameis: „Präposition ist durch die gegensätzliche Entfernung vom Verbum veranlasst", nam voluit Hom. dicere *ε. ἀρ. ἄλγε' ἔδωκε*, sed aliis interpositis aliter dixit v. 96 *τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδω.* ubi non recte Ariston. *ἀθ. ὅτι περισσός.* ω 230 *χειρῖδας βάτων ε.* Eust. 1960, 23 *διπλόην ἔχει τοῦ ε. καὶ νῦν μὲν . . . ἵνα τις ἐκφύγῃ βάτους . . . ἐπὶ ἐκκλίσει. ἄλλως μέντοι ποτὲ σπουδῇ γεωργῷ ε. βάτων.* similiter: φ 318 *τοῦ γ' ε. θυμὸν ἀχεύων* id ne fiat timens. c) Est idem quod *χάριν*: ξ 416 *ὑῶν ἕ.* sues custodientes. ρ 288 *τῆς (γαστρὸς) ε. νῆες ὁπλίζονται.* ρ 310 *ἀγλαΐης ε. κομέουσιν.* Θ 428 Φ 463 *βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζω.* cf. Φ 380 *στυφελίζειν.* Γ 128 *ἕθεν ε. ἔπασχον*, cf. Z 328 K 27 Π 539 X 236 π 188. Ξ 309 *σεῦ ε. ἱκάνω*, cf. τ 377. 2) ante gen. (pronominum A 174 Z 356 525 Ψ 608 β [191] δ 170 ζ 156 h. Ven. 248, non pr. rel.) a) A 574 *ε. θνητῶν ἐριδαίνετον.* E 640 *ἐλθὼν ε. ἵππων.* A 298 *μαχήσομαι ε. κούρης*, cf. B 377 Γ 290 T 58. T 325 *ε. Ἑλένης πτολεμίζω.* β 206 *ε. τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν* ob tale decus v. s. *ἀρετή* Ib. δ 145 *ἐμεῖο ε. ἤλθετε.* ϑ 33 *δηρὸν μένει ε. πομπῆς.* duae adduntur causae: ο 233 *ἄλγεα πάσχων | ε. Νηλῆος κούρης ἄτης τε.* ξ 70 *ἔβη Ἀγαμέμνονος ε. τιμῆς* ut Agamemnonis damnum sarciret, cf. ξ 117. b) Γ 100 *πέποσθε | ε. ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἕ. ἀρχῆς*, cf. Z 356 Ω 28. postponitur alter gen. Σ 498 *ἐνείκεον ε. ποινῆς | ἀνδρός* (cf. Ameis app. ξ 70, qui etiam β 206 et ο 233 neglexit). Y 298 *ε. ἀλλοτρίων ἀχέων.* λ 549 *ε. αὐτῶν* armorum. ο 344 *ἕ. γαστρὸς κήδε' ἔχουσιν.* λ 544 *κεχολωμένη ε. νίκης*, cf. λ 554. ξ 212 *ε. ἐμῆς ἀρετῆς.* h. Ven. 248 *ὄνειδος ἔσσεται ε. σεῖο.* β [191] *οὐ δυνήσεαι ε. τῶνδε* quia adsunt, v. l. *οἷος ἀπ' ἄλλων.* c) *χάριν*: A 174 *εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν*, cf. Z 356. Z 525 *ἔχουσι πόνον ε. σεῖο.* I 637 *κακὸν θυμὸν θέσαν ε. κούρης.* Ψ 608 *μόγησας ε. ἐμεῖο*, cf. δ 170. δ 672 *ναυτίλλεται ε. πατρός.* ϑ 544 *ε. ξείνοιο τέτυκται.* v. l. h. Cer. 211 *ὁσίης ἕνεκεν* M., Voss *ἐπέβη.* II. *σύνδεσμος αἰτιολογικός*, cf. Apoll. D. coni. 505, 16: quod. h. Ven. 199 *ἕνεκα - ἔμπεσον*, satis, singulariter, quod variis modis tentarunt edd. (Barn. *ἵνα κεν*, Ilgen *ἐμπεσόν*, Herm. *ἔσχ' ἄχος οὕνεκ' ἄρα*), defendit Baum. cf. Apoll. Rh. 4, 1523 Gerhard lect. Ap. 55. (*οὕνεκα τοὕνεκα*)

ἐνενήκοντα et **ἐννήκοντα** (*ἐννέα* Curt. Et. 427 Benf. 2, 212 345 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 68 Lobeck, path. el. 1, 419). nonaginta. B 602 *ἐνεν. νέες.* τ 174 *ἐ. πόληες.* — **ἐνένιπον** etc. v. s. *ἐνίπτω.*

ἐν-έπω et **ἐννέπω** (*σεπ ἔ-σπετε* lat. insece, germ. sagen Curt. Et. 632 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 31 103 256 359. quam radicem ignorans Buttm. Lex. 1, 288 *ἐνέπω* non compositum, sed auctum esse ex *ἔπω* addita nasali, cui respondit Göttl. Acc. 87 sic non explicari *ἐνίσπες*, atque Buttm. a. Spr. II 168 *ἔνισπε* defendit, cf. Lob. ib. path. el. 1, 415. ad *ϝεπ εἰπεῖν* refert Benf. 1, 336 *ἐνϝεπω ἐνέπω* s. *ἐνν.* cf. Christ 222 Savelsb. dig. 42 49. Doederl. Gl. 511 *ἀναϝείπειν ἰννίπειν*). opt. *ἐνέποιμι* ρ 561. ptc. *ἐνέπων* h. Merc. 433, *-ουσα* ω 414 *-οντα -οντε* ψ 301 *-οντες* Λ 643. iptv. *ἔννεπε* (i. e. *ἐνσ.*, alii *ἐνϝ.*) ipf. *ἔννεπε* Θ 412, *ἔννεπον* h. XIX 29. Cer. 172. fut. *ἐνίψω* β 137 et *ἐνισπήσω* ε 98, *ἐνίψει* H 447 λ 148. aor. 2 sg. 2 p. *ἔνισπες* Ω 388 v. l ξ 509, 3. p. *-ε(ν)* B 80 Z 438. iptv. *ἐνίσπες* (ut *ἐνίσχες*, ex *-εθι*) cf. Spitzn. ad Λ 186 Göttl Acc. 86 Bekk. in fine versus, cf. hom. Bl. 31 Ameis q. v. app. γ 101 Lob. path. el. 2, 16 208 Kühner Gr. 1, 814 Herod. ad Ω 388. et *ἔνισπε* Bekk. δ 642 ante caesuram, quod La Roche etiam in ceteris locis Od. scripsit et defendit h. T. 255, Wolf semper, codd. plerumque (*ἐνίσπες* in libris rarissime La Roche γ 111 ci. *ἐνίσπω* Λ 839 σ 37 *-ῃ*, opt. *-οις* δ 317 *-ο* Ξ 107 inf. *-εῖν.* Formae ◡_◡ in fine versus praeter γ 63 δ 323, ϑ 101 251, Z 438, δ 642. Formam aor. *ἤνισπες* finxit Herod. ad Ω 388 1) indico, narro, sage an *τινί τι.* vix enim recte Apoll. synt. IV 7, 327 (cf. Lob. path. 1, 14 *ἔπω καὶ ἐνέπω οὐ διαφορά.* α 1 *ἄνδρα μο ἔννεπε*, cf. h. Ven. 1 (*ἔργα*). Ω 388 *μοι καλ τὸν οἶτον ἔ.* Θ 412 *Διός σφ' ἔ. μῦθον.* Λ 18 *Ἕκτορι μῦθον ἐνίσπες* | Λ 839 *Ἀχιλῆι μῦθο ἐ.* ε 98 *τοι νημερτέως τὸν μῦθον ἐ.* ι 37 *το νόστον ἐ.* sed λ 492 *μοι τοῦ παιδὸς μῦθο ἔνισπε* | de filio, cf. ξ 185 *μοι τὰ σ' αὐτο κήδε'.* H 447 *ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνι ψει.* δ 317 *μοι κληηδόνα πατρὸς ἐ.* Ξ 47 γ 101 δ 331 χ 166 ψ 35 *μοι νημερτὲς ἐνι σπες* | cf. δ 314 *τό*, μ 112 *τοῦτο.* δ 642 *νη μερτές μοι ἔνισπε.* λ 148 *τοι νημερτὲς ἐνι ψει* |. c. quaestione quae pendet: ϑ 101 25 *ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν* | *ὅσσον περιγιγνόμεθ* h. Cer. 71 *νημερτέως μοι ἔνισπε ὅστις οἴχ ται.* ib. 172 *μητρὶ ἔ. ὡς εἶδον.* c. praep. XIX 1 *ἀμφί μοι - γόνον ἔννεπε.* Suppletur ac Z [438] *σφιν ἔ.* B 761 *μοι ἔννεπε.* supplet dat. γ 93 δ 323 *ὄλεθρον ἐνισπεῖν.* B 80 *ὄνε ρον ἔ.* | Ξ 107 *μῆτιν ἐ.* | β 137 *μῦθον ἐ.* | ω 41 *κῆρ' ἐ.* |. ρ 549 556 *νημερτέα πάντ' ἐνέποντα* cf. ρ 561. γ 247 *ἀληθὲς ἔνισπε* |. γ 327 *νη μερτὲς ἐνίσπῃ* |. h. Merc. 433 *πάντ' ἐνέπω κατὰ κόσμον.* h. XIX 29 *Ἑρμείην ἔ. ὡς ὅ ἐστίν* praedicabant eum esse. Abs. ρ 529 *ἀ τίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.* 2) dissero: ψ 301 *πρ ἀλλήλους ἐ.*, cf. Λ 643. Cf. La Roche, h. 201. V. l. pro *ἐνίπτειν* e. c. Γ 438 Ω 76 (*ἐνοπή*)

ἐν-ερείδω aor. infigo ι 383 *μόχλον ὀφθαλμ ἐνέρεισαν.*

ἔνερ-θε et **-θεν**, ante vocales, cf. Lob. pat el. 2, 147. (Curt. Et. 425 *ἔν-εροι*, E. M. 31

14. Apoll. adv. 603, 8 δύο πάθη ἀνεδέξατο συγκοπὴν καὶ ἀφαίρεσιν, cf. Lob. path. el. 1, 49 Eust. 1196, 7. 1013, 64, fit enim νέρθε sed id ipsum primarium statuunt Fuhr J. J. f. Ph. 20, 371 sq. Pape L. Meyer, vgl. Gr. 1, 330 augerique praemissa vocali). 1) ἐπίῤῥημα τοπικόν, a parte inferiore E. M. 340, 16 Suid. I 2, 215 ὑποκάτωθεν. ι 385 ἔ. ὑποσσείουσιν ἱμάντι (τρύπανον). ν 163 ἐρρίζωσεν ἔ. | von unten her. Υ 57 ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔ. - ἐτίναξε γαῖαν, Did. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς αὐτὰρ νέρθε, cf. La Roche, h. T. 255. Ν 75 μαιμώωσι δ' ἔ. πόδες κ. χεῖρες ὕπερθεν. h. Cer. 429 γαῖα δ' ἔ. | χώρησεν. b) loco inferiore, infra Hes. κατωτάτω, ὑποκάτω: Ξ 274 οἱ ἔ. θεοί. 2) praep. infra: Λ 252 νύξε - ἀγκῶνος ἔ. | cf. Λ 234 θώρηκος ἔ. | Θ 16 τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδεω. In fine versus aut ante caesuram. (νέρθε ὑπένερθε ἐνέρτερος)

ἔν-εροι (Curt. Et. 425 Doederl. Gl. 2084. Ebel, Kuhn 6, 201 Benf. 2, 48 ἐν, sed L. Meyer, vgl. Gr. 1, 330 ἔ-νεροι ad radicem na refert, cf. Pott II^1 167. E. M. 340, 6 ἐν τῇ ἔρᾳ ὅ ἐστιν ἐν τῇ γῇ) inferi, Hes. νεκροί. ὑποχθόνιοι. ἀσθενεῖς. Ο 188 Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων |. Υ 61 h. Cer. 357 ἄναξ ἐνέρων Αἰδωνεύς |. (ἔνερθεν etc.)

ἐνέρ-τερος (ἔνερθε, E. M. 340, 18 Lobeck, path. el. 1, 334) inferior loco, Hes. κατώτερος, ἐν κατωτέρῳ. Ε 898 ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων | sch. L. (ap. La Roche h. T. 255): νέρτερος. οὕτως Ἀρίσταρχος· ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἐνέρτερος, vix recte, nam Aristarchus σύ sim. addere debebat, Zenodotus vero revera aliter scripserat. Ariston. ἡ δ. περ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει **ἐνέρτατος**· οὐ δεῖ δέ· ἡ γὰρ σύγκρισίς ἐστι πρὸς Τιτᾶνας ἀνομοιογενεῖς καὶ ἐν ἑνὶ κατηγμένους τόπῳ. ita de loco etiam Völcker, Myth. d. Japet. 280. Ο 225 οἵ περ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Bekk., Aristarchus ut putat La Roche (h. T. 255), ἐνέρτεροι Eust. 1013, 63 Spitzn. Duentzer vo., Zenodotus ἐνέρτατοι (sch. V) aut νέρτατοι (sch. A), sed superlativum vituperat Ariston. τοῦ γὰρ κατωτέρου κατώτερος οὐδείς ἐστιν. ἐνερτέρους δὲ καλεῖ καὶ οὐρανίωνας καὶ ὑποταρταρίους καὶ Τιτᾶνας τοὺς περὶ Κρόνον θεούς. (Lehrs Ar. 91). Naegelsb. h. Th. 79 dignitate inferiores τῶν ἄλλων θεῶν atque e coelo submotos explicat, atque Autenr. ib. Ο 225 „potius inferus“ comparans δεξιτερός sim. atque sic Ameis ad Ε 898.

ἐνετή „ap. Hom. et plerosque Grammaticorum, sed ἐνέτη Callim. fr. 119 Hes.“ Lob. par. 175. cf. E. M. 340, 27. (ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι, Ap. 69, 5 cf. Lob. par. 352, quare interaspirationem probant E. M. 340, 26 sch. BLV. ad Ξ 180 cf. Lehrs, Ar. 313) fibula Ξ 180 χρυσείῃς δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο, Hes. περόναις Suid. I 2, 252 E. M. 349, 25 Eust. 976, 26 sch. BLV.) ἢ πόρπαις (Ap. 69, 5) Ariston. ἡ δ. ὅ. κατὰ τὸ στῆθος ἐπερονῶντο, οὐχ ὡς ἡμεῖς κατὰ τὴν κατάκλειδα τοῦ ὤμου.

Ἐνετοί s. **-ταί** s. **Ἑνετοί** (cf. Spitzn.) (ϝεν. cf. Nep. ap. Plin. n. h. 6; 2, 5 Terent. Maur. 655) Heneti, pagus Paphlagoniae. Β 852 ἐξ Ἐνετῶν ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζην. γρ. ἐξ Ἐνετῆς, Strab. 543 οὓς δείκνυσθαί φασι νῦν Ἐνετοὺς ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ· οἱ δὲ κώμην ἐν τῷ Αἰγιαλῷ φασι δέκα σχοίνους ἀπὸ Ἀμάστρεως διέχουσαν. Ζηνόδοτος δὲ ἐξ Ἐνετῆς γρ. καὶ φησὶ (cum Hecataeo, Strab. 553) δηλοῦσθαι τὴν νῦν Ἀμισὸν κτέ. Curt. 3, 1 (Paphlagoniae) iuncti erant Eneti, unde quidam Venetos originem trahere putant. Fama erat Enetos Troia capta Antenore duce per Thraciam pedibus profectos esse ad Padum, ubi Enetos a Celtis distinguit lingua et moribus Pol. 2; 17, 5, cf. Her. 1, 196 5, 9 Strab. 212 61 543 552 608 48 150 Liv. 1, 1 Verg. Ae. 1, 242. Fuit quoque in Thracia aliquod Enetorum vestigium App. Mithr. 55 Ἐνετοὺς καὶ Δαρδανέας καὶ Σιντούς, περίοικα Μακεδόνων ἔθνη. Steph. ap. Eust. 361, 11 (nam quae nunc legimus Steph. verba manca sunt) παρὰ Τριβαλλοῖς Ἐνετοί, cf. Giseke, Stämme d. Balkanh. 109. Erat urbs Troia apud Venetos in Italia Steph. Τροία. Liv. 1, 1.

ἐν-εύδω incubo. υ 95 τοῖσιν ἐνεῦδεν. absol. γ 350 χλαῖναι καὶ ῥήγεα - μαλακῶς - ἐνεύδειν.

ἐν-εύναιον (εὐνή) id in quo quis cubat, stratum, stragulum Ap. 69, 6 ἐγκοίτιον, paulo aliter Eust. 1793, 52, ἀμφότερα δηλοῖ τήν τε ... εὐνὴν καὶ τὸ ὑποκείμενον λέχος. ξ 51 δέρμα - αἰγὸς | αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ ipsius (Braune § 1—60 Cottbus 1845 p. 51) stratum, i. e. in quo ipse cubare solebat. sch. H. ἐφ' οὗ ηὐνάζετο. sch. V. ἐγκοίμητρον, ἐγκοίτιον, cf. Hes. Eust. 1750, 27, minus bene sch. B. εἰς τὸ κοιτάριον, ἀπὸ τοῦ εὐνάζω. π 35 χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα quia stratis caret, Eust. 1793, 50 ἐν χήτει τῶν ἐγκοιμήτρων. ἐνεύναια γὰρ . . . τὰ ἐγκοίτια sch. QV. τῶν περιβολαίων, apparet enim diu abesse eum cuius lectus stratis caret, minus bene igitur praemittit sch. τῶν εὐνηθησομένων, cf. Ap. 69, 6 sch. BH., quod idem diceret sed cum minore pondere. sch. HQ. χήτει ἐνευναίῳ (Dind. pro -ων) ἄμφω δοτικαί, cf. Eust. 1793, 44 (συνηθέστερον . . . ἐνευναίων), quod vix videtur esse Homeri.

ἐνηείη mansuetudo, comitas, humanitas, Suid. I 2, 258 πραότης Hes. ὁμιλία, ἀγαθότης. Ρ 670 τις ἐνηείης Πατροκλῆος μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι. sch. A. προσηνείας. De

ἐν-ηής (dubiae originis. Ad ἡδύς v. ἠύς referunt E. M. 341, 10. Ap. et Her. ap. Eust. 314, 40. Doederl. Gl. 1000 ἐνη(ν)ής ut προσηνής, αἰνεῖν. cautius Goebel hom. 18· cf. Ztft. f. G. 1864 p. 491 ἐν-ηϝ-ής, ἀϝ spirare, anhauchend, günstig, s. τὸ ἄϝος aura favor, cf. Hes. Duentz. ad Ρ 204, cf. Kuhn 13, 4 sq. ἐνηϝής ἀ-ί-τας Geliebter, lat. av-ere, ἄος Liebe?, quod commemorat Curt. Et. 586. Benf. 2, 321 comparat prâ-dhva pr-âhva, vorwärts i. e. zu geneigt πρ-αϝο πρᾶος et ἐν-ηϝες geneigt. Horn, orig. ep. I Rastenburg 1838 ἠύς et ἐν.) propitius, pronus, benignus, comis, humanus. Hes. σώφρων ἀγαθός, προσηνής, πρᾶος. E. M. 341, 12 . . . καὶ ἡδύς. θ 200 ἑταῖρον ἐνηέα, Duentz. treu, Am. hilfreich (Hes. σώφρωνα?), Zoilus vero Ἐν. ὡς ὄνομα ὑπέλαβεν sch. A. ad Ρ 204. facilius explicantur Ψ 252 ἑτάροιο ἐνηέος Patrocli, Ψ 648 μέμνησαι ἐν. Hectoris, Ap. 69, 7 προσηνοῦς, προσφιλοῦς, sed sch. V. ἀντὶ τοῦ ἐνηῶς . . . μετὰ προσηνείας. Ρ 204 Φ 96 ἑταῖρον - ἐνηέα τε κρατερόν τε Patroclum, sch. A. τὸν προσηνῆ, τὸ ἐναντίον τῷ ἀπηνεῖ.

ἔν-ημαι ipf. insideo. δ 272 ἵππῳ - ἵν' ἐνήμεθα.

ἐνήνοθεν (dubiae originis. Benf. 1, 77 Curt. Et. 304 Goebel, Kuhn 11 57 Ztft. f. oest. G. 1858, H. 10. 11 hom. 9, cf. Doederl. Gl. 715 ἐν-ήν. et ἀν-ήνοθεν q. v. composita putant (ἄνθ-ος, ἈΝ-Ε-ΘΩ), sed Buttm. Lex. 1, 269

negabat esse pf ἤνοθα (E. M. 354, 48, Benf. 1, 77 pro ἤνονθα), cui respondit Pott I[1] 212. Christ 121 ἐν + skr. dha setzen, ἐν-ήνοθα setze hinzu, Buttm. Lex. 1, 291 ad ΕΝ-Ε-ΘΩ ΕΝ-ΘΩ, ἔθος Sitz Sitte, ubi potuit comparare E. M. 354, 43 οἱ μὲν παρὰ τὸ ἔθω, τὸ ἐξ ἔθους ἐπιμελοῦμαι. Veterum opiniones collegit Herm. emend. r. Gr. gr. 279 qui ἐνόθω incutio putat esse radicem) insidet, imminet. alii: prosilit ρ 270 κνίση ἐνήνοθεν Aristarchus, (αἱ δὲ κοιναὶ ἀνήνοθεν Did.) La Roche Am. Eust. 1819, 37 ἀν. ἢ ἐν. τουτέστιν ἀναβαίνει, ἀνέρχεται (sch. HV.). (ἐπ- κατ-)

ἔν-θα (ἐν Apoll. adv. 564, 13 ex ἔνθεν ortum putans, Benf. 2, 48 Curt. Et. 425 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 331 + skr. dha Benf. 2, 269, cf. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 325. Apoll. adv. 563, 19 βαρύνεται ὅσα ἐκ μεταλήψεώς ἐστι τῶν εἰς θεν, 564, 13 (ἔνθεν) ὤφειλε τρεῖς ἔχειν διαστάσεις τοπικάς. ἐμερίζετο μὲν . . . τὸ ἔνθεν εἰς τὴν ἐκ τοῦ τόπου σχέσιν, εἶχε δὲ τὰς ὑπολοίπους δύο σημασίας ἐγκειμένας ἐν τῷ ἔνθα) I Demonstr. 1) Adv. loci. a) ibi Ap. 69, 10 E. M. 341, 30 ἐν τούτῳ ἢ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, cf. Hes. Apoll. D. l. l.: γ 109 ἔ. μὲν Αἴας κεῖται, ἔ. δ' Ἀχιλλεύς, | ἔ. δὲ Πάτροκλος, ἔ. δ' ἐμὸς υἱός, cf. Β 724 Λ 844 Ψ 467 774 ι 74 λ 195 ξ 353 ρ 300 υ 5. η 245 ἔ. ναίει, cf. κ 1 135 ο 255. Α 594 ἔ. με κομίσαντο, cf. Ζ 348 Ξ 435, Π 156 674, Ω 617 ζ 88 κ 84 λ 71 ξ 240 316 ο 483, ξ 240 259 ρ 428, σ 360 h. Ap. 231 444 Merc. 105 401 XIX 32 XXVII 16. Δ 387 ἔ. οὐ τάρβει. Α 610 ἔ. κοιμᾶτο, cf. Α 611 Ζ 245 249 Ι 662 713 Σ 593 α 443 β 395 ζ 1 η 287 344 ν 282 ξ 478 523 τ 598. ε 73 ἔ. ἔπειτα θηήσαιτο, cf. λ 235 568 ρ 118. Β 308 ἔνθ' ἐφάνη, cf. Γ 185 Σ 497 Υ 23 κ 98. Λ 727 ἔ. ῥέξαντες, cf. Β 550 α 26 η 1 h. Ap. 285. Ν 444 Π 613 Ρ 529 ἔ. δ' ἀφίει μένος. μ 85 ἔ. δ' ἐνὶ ναίει. ω 343 ἔ. δ' ἀνὰ ἔασιν. Ξ 216 ἔ. ἔνι μέν . . . ἐν δέ. Β 815 ἔ. διέκριθεν, cf. Φ 3 γ 291. Η 424 ἔ. χαλεπῶς ἦν, cf. Μ 65. h. Ap. 147 ἔ. ἠγερέθονται. ξ 321 ἔ. πυθόμην, cf. τ 185. Γ 426 ἔ. καθῖζε, cf. Κ 202 Ξ 289 Υ 149 ζ 295 κ 467 π 48 ρ 70 τ 59 102 h. Ap. 12 Cer. 185 197 303. γ 301 ἔ. ἠλᾶτο. h. Ap. 270 ἔ. δονήσεται. Merc. 233 ἔ. κατεβήσατο ἐς ἄντρον. Δ 293 ἔ. ἔτετμε cf. Ζ 251 394 Λ 809 Ν 643 Ξ 231 ρ 212 h. Merc. 24 187 252 β 151 γ 279. κ 513 ἔ. εἰς Ἀχέροντα ῥέουσι, cf. μ 71. Ε 311 388 ἔ. ἀπόλοιτο, cf. Ε 677 Θ 90 δ 510, ε 110 133 η 251, ξ 137. Ν 570 ἔ. ἔπηξε. ε 56 ἔ. ἐκ πόντου βάς, cf. η 278 κ 142 Μ 58. Ε 368 775 Θ 49 Ν 34 ἔ. ἔστησε, cf. Ε 755, 784 Λ 10 Σ 217 ε 75 η 133 κ 311, γ 284 χ 203. ο 412 ἔ. δύω πόλιες. Ε 480 ἔ. ἔλιπον, cf. Ι 578 Λ 759 δ 360. Ξ 286 ἔ. ἔμεινε, cf. Ι 355 η 259 ν 161 411. ξ 285 345 τ 199. ε 426 ἔ. κε δρύφθη. Λ 771 ἔ. δ' ἔπειτα εὕρομεν, cf. κ 516 γ 108. Β 311 ἔ. δ' ἔσαν. Ζ 289 Ν 681 ο 105 ἔ. ἔσαν, cf. Θ 15 Ψ 632 δ 87 441 ζ 86 μ 275 318 ω 208 ep. 11, 3. Ζ 153 ἔ. δὲ Σίσυφος ἔσκε, Eust. 631, 11 τὸ δέ ἀντὶ τοῦ δή . . . ὃ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ἐνθάδε λέγεται, cf. Ι 88 398 713 Ν 685 Ξ 129 Π 225 Σ 47 230 497 550 Ψ 680 γ 490 495 δ 786 ζ 268 293 308 η 98 114 122 127 196 θ 363 364 ι 40 45 85 151 182 183 187 231 κ 20 56 254 λ 14 μ 7 127 262 ο 40 188 241 φ 9 11 51 ψ 139 h. Ap. 385 Ven. 59 61 Cer. 364 485 ν 106, Θ 64 Δ 450. ε 65 ἔ. δέ τ' ὄρνιθες εὐνάζοντο, cf. ζ 266. α 18 οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων. Additur ἄρα (q. v. s. II 5), ἔνθ' ἄρα ibi inquam, ibi ut apparet e superioribus: ο 473 ἔ. ἄρα - ην νηῦς, cf. Σ 39 τ 50 h. XXXI 15. saepe c. pronom. dem. Ν 15 ἔ. ἄρ' ὅ γ' ἕζετο, cf. Ο 730 Σ 522 Ω 122 et semper primo sententiae loco. Λ 171 ἔ. ἄ. δὴ ἵσταντο. Additur alia loci significatio: Λ 536 ε 195 ἔ. καθέζετ' ἐπὶ θρόνου. Β 311 ἔ. ἔσαν ἐπὶ ὄζῳ. Θ 207 αὐτοῦ ἔ. ἀκάχοιτο per pleonasmum. Λ 771 ἔ. εὕρομεν ἔνδον. Χ 153 ἔ. δ' ἐπ' αὐτάων ἔασιν, cf. κ 140. γ 365 ἔ. λεξαίμην παρὰ νηί, (Ameis). κ 87 ἔ. ἐς λιμένα ἤλθομεν. μ 71 ἔ. βάλεν ποτὶ πέτρας. ξ 292 ἔ. παρ' αὐτῷ μεῖνα. τ 439 ἔ. δ' ἄρ' ἐν λοχμῇ κατέκειτο. h. Cer. 115 ἔ. ἀνὰ μέγαρα γεγάασιν. b) eo, Ap. 69, 9 εἰς τοῦτον τὸν τόπον, cf. E. M. 341, 29 Apoll. adv. 564, 19. Buttm. a. Spr. II 358: Ζ 318 ἔ. εἰσῆλθε, cf. Μ 58 Ξ 169 h. Ven. 60. Θ 482 ἔ. ἀφίκηαι, cf. Ν 23. Ξ 340 ἔ. ἴομεν. γ 297 η 325 ἔ. ἦλθον, cf. ι 546 κ 529 538, λ 20 μ 5 ω 151. δ 407 ἔ. ἀγαγοῦσα (εὐνάσω). ζ 47 ἔ. ἀπέβη. ι 142 ἔ. κατεπλέομεν. ν 113 ἔ. εἰσέλασαν, (cf. Μ 58?) ο 415 ἔ. δὲ ἤλυθον, cf. ω 359. ψ 179 ἔ. ἐκθεῖσαι λέχος. h. Ap. 414 ἔ. νῆα σχεῖν. Cer. 457 ἐ. ἐπέβη. Additur alia loci significatio: α 427 ἔ. ἔβη εἰς εὐνήν. δ 8 ἔ. πέμπε προτὶ ἄστυ. c) Bis ponitur: Β 397 ἔνθ' ἢ ἔ. γένωνται hic illic nascantur venti (Naegelsb. Ameis). Ο 82 ἔνθ' εἴην ἢ ἔ., sed κ 574 ἢ ἔνθ' ἢ ἔ. κιόντα huc illuc. Β 90 αἳ μὲν ἔ. πεποτήαται, αἳ δέ τε ἔ. h. Merc. 357 ὁδοῦ τὸ μὲν ἔ. τὸ δ' ἔ. atque similiter c. gen. XIX 22 ἔ. καὶ ἔ. χορῶν „locus nondum ab omni dubitatione vacuus" Baum. q. v., Köchly: θορών. ἔνθα καὶ ἔνθα ut videtur, semper aut potissimum de motu, etsi nonnullos locos aliter licet explicare: in utramque partem Hes. τῇδε κἀκεῖσε: β 213 ἔ. κ. ἔ. διαπρήσσωσι κέλευθον, Duentz. et Am. h. l. semper sic de diversis itineribus esse putant, Ε 223 Θ 107 διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι in adversum et retro, Ζ 2 ἴθυσε, Ρ 394 τέκνυν ἕλκεον, Σ 543 ἐλάστρεον, Β 476 διεκόσμεον. in omnes partes huc illuc: Β 779 φοίτων ἔ. κ. ἔ. κατὰ στρατόν vagantes, cf. h. XIX 6, Ven. 80 πωλεῖτο, Β 462 ποτῶνται, Ο 345 φέβοντο (Duentz. rechts u links) Φ 11 ἔννεον, Φ 354 κατὰ ῥέεθρα κυβιστῶν, Ψ 320 ἑλίσσεται, cf. υ 24 28 h. Ap. 361 Ω 5 ἐστρέφετ', ε 327 ἐφόρει κῦμα κατὰ ῥόον cf. ε 330, υ 26 αἰόλλῃ, φ 400 ἐνὶ χερσὶ νωμ… cf. φ 246, φ 394 πειρώμενος, h. Merc. 279 ὀρώμενος, VII 39 ἐξετανύσθη. in longitudinem et in latitudinem: Ψ 164 ἑκατόμπεδον ἔ. κ. ἔ. sch. D. τῇδε κἀκεῖσε, κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, κ 51… λ 25 πυγούσιον, Eust. 1668, 11 πάντοθεν κα… κύκλῳ, η 86 τάχα ἐληλάδατ', ξ 11 ἔλασσε διαμπερές. η 95 ἐρηρέδατ', Η 156 ἔκειτο παρήορος, Eust. 672, 56, Κ 264 ἔχον, Β 812 περίδρομος. translate: τ 524 δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔ. κ. ἔ., Υ [249] ἐπέων πολὺς νομὸς ἔ. κ. ἔ. 2) De statu rerum et tempore: a) tum, E. M. 341, 26 τότε δή, χρονικὸν ἐπίρρημα, cf. Ap. 69, 8 Hes. non solet addi δέ (ι 182?) α) Ε 1 … αὖ Τυδεΐδῃ δῶκε tum vicissim huic, fit enim sic transitus ad nova sed similia, cf. Ε 471 … 182 Π 477 603. Δ 384 ἔ. αὖτε - Τυδῆ στεῖλαν cf. Ε 541 Ρ 344 Ζ 234, 73 Ρ 319, Ψ 140 19… β 382 393 (quam repetitionem non fert Duentz. h. l. et Kirch. u. Köchl. 24) δ 219 795 ζ 11… σ 187, χ 283. β) Interpositis nonnullis refertur ad ea quae paulo sunt remotiora, illo tempore Λ 753 ἔ. Ζεὺς ἐγγυάλιξεν, cf. κ 31 Β 314 155 Δ 473 517 Ε 608, 703 Θ 273 Λ 299 Π 69…

Ι 462 *Λ* 328 336 *Μ* 108 *Ν* 541 *Ξ* 442 476 *Ο* 328 419 515 *Φ* 209 391 *Ψ* 89 *γ* 120 *δ* 285. paulo liberius, quia vix certum est tempus *α* 11 *ἔ. ἄλλοι μὲν πάντες* (Ameis app., Giseke h. F. § 175) *οἴκοι ἔσαν*, Lachm. Betr. 2 „welche Verbindung kann enger scheinen als die durch *ἔ.*? u. gleichwol fängt so die Erzählung d. Od. an", cf. *κ* 7. *γ*) exsequitur proxima: quo facto: *Λ* 22 376 *ἔ. ἐπευφήμησαν* iis quae modo dixerat, cf. *Ν* 427 *Ω* 25 *Ε* 144 159 576 *Η* 8 *Θ* 268 *Ξ* 442 *Π* 337 *Φ* 34 *β* 82 *δ* 259, *ϑ* 43 532, *ω* 386 h. Ap. 120 440 Merc. 41. *ε* 436 *ἔ. κε δὴ - ὤλετο.* *δ*) est de universo statu: quae cum ita essent, unter solchen Umständen, ita ut fiat transitus ad nova: *Β* 155 *ἔ. κεν - νόστος ἐτύχθη*, cf. *Δ* 223 539 *Η* 104 *Θ* 78 253, 130 *Λ* 310, *Ν* 361 723 *Ο* 121 *Π* 306 659 698 *Ρ* 70 *Υ* 288 *Φ* 544 *ε* 388 436 *ι* 146 224 *λ* 565 *ξ* 32 336, 271 *ϱ* 440, 503 *ω* 61. *Λ* 262 *ἔ. ἔδυν* hoc modo. *ε*) de re quae saepius fit similiter, in tali re: *Δ* 345 *ἔ. φίλα κρέα ἔδμεναι*, cf. *Ν* 278 287, *β* 104 *τ* 149 *ω* 139. de tempore futuro: *Ξ* 102 *ἔ. βουλὴ δηλήσεται*, cf. *μ* 56 h. Ap. 74 264. *Π* 209 *ἔ. τις μαχέσθω*, *κ* 297 *ἔ. σὺ μηκέτ' ἔπειτα ἀπανήνασθαι.* *Π* 399 *ἔ. ἦ τοι - βάλε* tum profecto, non alias, cf. *γ* 126 104 *ζ* 86 *ι* 43 *μ* 426 *Π* 463. *ϑ*) *Ψ* 818 *ἔ. - ἔπειτα νύξε*, cf. *Σ* 450 h. Merc. 503. b) In apodosi, cf. Classen, Betracht. I 21 qui adv. loci non distinxit ab adv. temporis, sed recte dixit esse de re una atque certissima. *α*) *Π* 787 *ὅτε ἐπέσσυτο ἔ. ἄρα φάνη*, cf. *Δ* 161. *Ε* 335 *ὅτε δὴ ἐκίχανε, ἔ. - οὔτασε*, cf. *Κ* 527 *Π* 463 (*ἦ τοι*) *β* 151 *γ* 279 *η* 19 (*ι* 182?) *κ* 277 *λ* 526 *ω* 173 (*ζ* 86). *β*) *κ* 91 *ἐπεὶ ἤλθομεν ἔ. οἵ γε - ἔχον*, cf. *Δ* 384. de tempore futuro: *κ* 527 *ἐπὴν λίσῃ ἔ. - ῥέζειν.* *γ*) *Ζ* 394 *εὖτε - ἵκανε ἔ. - ἦλθε*, sed v. s. 1) a). II Relat. ubi, non de motu. *Β* 594 *Δώριον ἔ. τε μοῦσαι παῦσαν* ubi ut constat, cf. *Θ* 48 *Ξ* 215 *Υ* 329 *Χ* 147 *λ* 475 *ν* 107 (v. l.) *τ* 178 *ω* 14 h. Ap. 412 Merc. 229 XIX 31. *Δ* 247 *σχεδὸν ἔ. τε εἰρύαται.* *ϱ* 331 *δίφρον ἔ. τε ἐφίζεσκε.* *Ε* 305 *ἰσχίον ἔ. τε μηρὸς ἐνστρέφεται.* *Ν* 21 *Αἰγὰς ἔ. τε τετεύχαται*, cf. *Ξ* 215, *Ζ* 379 384 *ἐς Ἀθηναίης ἔ. περ ἱλάσκονται*, cf. *Ν* 524 *α* 128 210 *ι* 543. In quinto pede *ἔ. περ* potissimum, sed in secundo *Ο* 675 *ϱ* 334 *ν* 284, ubi Am. in app. non recte. separantur quoque *ἔ. - περ.* *Ο* 675 *ἑστάμεν ἔ. περ ἀφέστασαν*, cf. *ν* 284 h. Cer. 179. sine verbo: *Σ* 422 *πλησίον ἔ. Θέτις περ*, sc. *ἷζε*, cf. *ε* 82 *η* 203 *κ* 285. Vix est relat. *ϱ* 334 *τὸν* (*δίφρον*) *κατέθηκε, ἔ. περ ἐφέζετο*, v. *ἔ. δ' ἄρ'.* additur etiam praep. *η* 96 *θρόνοι ἔ. ἐνὶ - βεβλήατο.* *Ζ* 433 *ἐρινεὸν ἔ. ἀμβατός ἐστι πόλις*, cf. *Θ* 250 *Ν* 277 568 683 *Π* 314 *Σ* 68 *γ* 295 *δ* 635 *ε* 288 *ζ* 256 *η* 254 *μ* 282 448 *ν* 349 *ξ* 5 *ο* 105 556 *τ* 49 h. Ap. 300, Merc. 6 XVIII 6, Merc. 71 Cer. 126 VIII 7. *Ι* 194 *ἕδος ἔ. θάασσεν*, cf. *Ο* 124. *γ* 367 *Καύκωνας, ἔ. ὀφέλλεται.* *Λ* 528 *κεῖσ' ἔ. ὀλέκονσι.* *Λ* 757 (*βήσαμεν ἵππους*) *Ἀλεισίου ἔ. κολώνη* | *κέκληται.* *Ν* 789 *βὰν ἔ. ἦεν*, cf. *Ν* 683 *Ω* 733 *κ* 509 *φ* 61. *Π* 481 *ἔβαλ' ἔ. αρα τε ἔρχεται*, cf. *Τ* 115 *Ψ* 125 *γ* 32 *τ* 55 *χ* 335 (Ameis) h. Ap. 521. *υ* 106 *ἐξ οἴκοιο πλησίον ἔ. ἄρα εἵατο.* (v. s. *ἄρα* II 6 d). III *ἔνθα* in sexto pede non est nisi quando repetitur, neque in tertio praeter *α* 18 (*ἔνθ'* *Θ* 90), *ἔνθ'* in arsi prima saepissime est, multo minus saepe in secunda, rarissime in ceteris, in thesi tantum *μ* 71. Spondeus efficitur aliquoties in pede primo. praeter *γ* 367 h. Cer. 185 arsin non habet secunda syllaba. Est potissimum primo sententiae loco, semper ut videtur ante verbum, sed non raro (adv. loci?) post nominat. *Λ* 536 *ὡς ὃ μὲν ἔ. καθέζετο*, in Od. potissimum. V. l. e. c. *ξ* 103 *ἔνθα δέ* pro *ἐνθάδε ἔνθα* *γ* 9 *ν* 78 pro *ενθ'*, *μ* 347 pro *ἐν δέ*, cf. *ν* 109 h. Ap. 200, (*ἔνθεν* etc. *ἐνταῦθα -θοῖ ἐντεῦθεν* et

ἐνθά-δε (*δε* non de motu est, sed demonstrantis E. M. 341, 33 *ἐκ τοῦ ἔνθα*, sed ib. 39 *ἐκ τοῦ ἔνθεν.* Apoll. adv. 589, 17 *οὔτε ἔγκειται αἰτατικὴ οὔτε ὁ τόνος τοῦ πρωτοτύπου διαφυλάσσεται*, cf. 617, 18. E. M. 341, 35 *τὰ κατὰ φωνὴν παραχθέντα εἰς δέ, μηδὲν πλέον τοῦ πρωτοτύπου σημαίνοντα, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον*, cf. Herod. *Υ* 390. Cf. Lob. path. el. 2, 240.) 1) hic, eo loco quo est qui loquitur. Semper in sermonibus. Hes. *ἐνταῦθα ὧδε.* *Π* 836 *χ* 30 *ἐ. γῦπες ἔδονται*, Eust. 1839, 62 *ἐν τόπῳ.* *Λ* 171 *ἐ. ἐών*, cf. *Β* 343 *Ε* 634 *Η* 332 *Ν* 779 *Σ* 268 *Τ* 149 *Φ* 92 *δ* 178 *ι* 508 *λ* 486 *τ* 282 *υ* 232 h. Ap. 381 Cer. 150. *Β* 203 *βασιλεύσομεν ἐ.*, cf. *Ε* 172 *Ο* 665 *υ* 234. *Β* 296 *ἐ. μιμνόντεσσι*, cf. *Ο* 400 *ϑ* 33 *ο* 545. *Ε* 483 *οὔ τί μοι ἐ.*, cf. *Ι* 227 *ξ* 514. *Υ* 390 *ἐ. τοι θάνατος* Herod. *ἕν ἐστι τὸ ἐν, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἔστι γὰρ δεικτικὸν τῆς ἐν τόπῳ σχέσεως.* *Ε* 652 *ἐ. τεύξεσθαι*, cf. *Λ* 443 h. Ap. 80 247 258 287. *Ε* 823 *ἀλήμεναι ἐ.* *Λ* 523 *φ* 156 *ἐ. ὁμιλέομεν.* *ε* 160 *ἐ. ὀδύρεο*, cf. *ψ* 351. *Ρ* 92 *κεῖται ἐ.* *δ* 594 *ἐ. ἔρυκε*, cf. *δ* 599 *ο* 68. *δ* 602 *ἐ. λείψω.* *Ο* [73] *ἀμυνέμεν ἐ.*, sch. BL. *ἔδει εἰπεῖν ἐν τῇ μάχῃ· ἄκυρον γὰρ τὸ ἐ. πρὸς σύγκρισιν οὐν Ὀλύμπου ἡ Ἴδη ὡς πρὸς Ἴλιον* (cf. *δ* 178?). *Τ* 421 *ἐ. ὀλέσθαι*, cf. *Φ* 588. *Φ* 279 *ἐ. γ' ἔτραφ' ἄριστος*, cf. *Ψ* 348. *β* 51 *ἐ. γ' εἰσὶν ἄριστοι.* *δ* 655 *ἴδον ἐ.* *δ* 685 *ἐ. δειπνήσειαν*, cf. *φ* 319 *Ψ* 11. *ζ* 245 *ο* 360 *ἐ. ναιετάων.* *κ* 339 *ἐ. ἔχουσα*, cf. h. Ap. 478 482 Ven. 150. *ξ* 164 *ἐ. ἀτιμάζει.* *π* 246 *εἴσεαι ἐ. ἀριθμόν.* *π* 371 *ἐ. φραζώμεθα*, cf. *τ* 324 *υ* 308. *ϱ* 594 *σ* 266 *ἐ. πάντα μελόντων.* *σ* 329 *ἐ. ἀγορεύεις.* *τ* 66 *υ* 178 *ἀνιήσεις* (*κατὰ δῶμα*). *Μ* 361 *καὶ ἐ. περ ὄρωρεν.* Additur alia loci significatio: *Μ* 70 *Ν* 227 *Ξ* 70 *ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐ.* *Ψ* 674 *ἐ. αὖθι μενόντων*, Eust. 1530, 23 *ταυτόνοια … ὁ αὐτὸς γὰρ νοῦς ἐν ἀμφοῖν*, cf. *ε* 208. 2) huc, Hes. *εἰς τοῦτον τὸν τόπον*, prope eum qui loquitur, cf. Buttm. a. Spr. II 358 La Roche, h. S. 90. *ξ* 161 *τ* 306 *ἐλεύσεαι ἐ.* Eust. 1839, 64 *εἰς τόπον*, cf. *Ζ* 256 *Ο* 180 *Ψ* 497 *ι* 514 *π* 8 204 *τ* 585 *χ* 431 483 h. Ap. 168 ep. 16, 15, *Ω* 651 *ω* 354. *Λ* 367 *ἤγομεν ἐ.*, cf. *Δ* 179 *Ι* 338 *Ρ* 96 *Χ* 350 *χ* 168 h. Ap. 249 260 289 366 481. *Β* 287 *ἐ. στείχοντες.* *Ε* 129 *ἐ. ἵκηται*, cf. *Ν* 449 *α* 173 *ζ* 206 *η* 24 239 *λ* 160 *ν* 278 *ξ* 190 *ο* 492 *π* 31 59 224 *τ* 379 *ω* 328 h. Merc. 191 262 Ven. 147. *Θ* 239 *Ι* 364 *ἐ. ἔρρων.* *Ι* 306 *Ν* 453 *ἐ. ἔνεικαν*, cf. *Σ* 334 *Ψ* 428 *ν* 12 *σ* 286. *Ν* 740 *κάλει ἐ.* non huc ubi nunc sumus, sed eo ubi tum eris. *Ω* 400 *ἐ. ἕπεσθαι.* *ζ* 172 *ἐ. κάμβαλε.* *ζ* 179 *ἐ. ἰοῦσα*, cf. *ω* 260. *λ* 623 *ἐ. ἔπεμπε*, cf. *π* 83. *π* 390 *ϱ* 379 h. Ap. 58 *ἐ. ἀγειρόμενοι*, cf. ib. ib. 539. 170 *ἐ. πωλεῖται.* additur alia loci significatio: *Ρ* 222 *ἐ. ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα.* *Χ* 16 *ἐ. τρέψας ἀπὸ τείχεος.*

ἔν-θεν (*ἐν*, v. s. *ἔνθα.* litera finalis „ita induruit ut ab omnibus Graece loquentibus religiose custodiretur" Lob. path. el. 2, 148). I adv. loci 1) demonstr., a) inde, Hes. *αὐτόθεν. ἔσωθεν. ἐκεῖθεν*, e loco quo qui loquitur non est.

H 472 ἔ. ἄρ' οἰνίζοντο h. Ap. 243 ἔ. ἄρ' εἰς Ἁλίαρτον ἀφίκεο. K 179 ζ 7 ἔ. ἀναστήσας. Λ 725 ἔ. ἱκόμεσθα, cf. ρ 444 524 (δεῦρο). N 13 ἔ. ἐφαίνετο, cf. μ 230. O 29 ἔ. ῥυσάμην. Υ 191 ἔ. δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες, cf. Φ 44. κ 211 καὶ ἔ. ἐκφύγομεν. Ω 229 χ 110 244 ἔ. ἔξελε(ν). β 329 ἔ. ἐνείκῃ, cf. κ 108. ι 62 105 565 κ 77 133 ἔ. δὲ προτέρω πλέομεν, cf. ι 82 μ 447 φερόμην, h. Ap. 229 239 277 ἔκιες. ο 299 ἔ. δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε. h. Ap. 186 ἔ. δὲ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εἶσι, cf. ib. 222 διαβάς. ib. 448 ἔ. δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα ἆλτο. κ 551 οὐδ' ἔ. περ ἦγον. φ 53 ἔ. ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο. φ 309 ἔ. οὔ τι σαώσεαι. h. Ap. 29 ἔ. ἀπορνύμενος, cf. ep. 4, 8. h. Ap. 281 ἔ. προσέβης. Merc. 170 ἔ. πορθήσω. Ven. 121 ἔ. ἥρπαξε. ξ 74 ἔ. ἑλὼν sues ex hara. transfertur ad cantum: θ 500 ἔ. ἑλών, ὡς ἀπέπλειον, Eust. 1608, 6 καταστατικὴ ἔννοια . . . ἡ χρῶνται καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον ὁπηνίκα λόγου ἀφηγηματικοῦ κατάρχονται. ad genus: Δ 58 γένος μοι ἔ. ὅθεν σοί, cf. h. Ap. 470. b) ab altera parte. μ 59 ἔ. πέτραι ἐπηρεφέες. μ 235 ἔ. . . . ἑτέρωθι δέ . . . c. gen. h. Merc. 226 ἔ. ὁδοῖο, τὰ δὲ . . . ἔ. ὁδοῖο. 2) relat., unde. P 703 ἔ. ἀπῆλθεν |. Ω 597 κλισμῷ ἔ. ἀνέστη |, cf. ε 195 σ 157 φ 139 166 ψ 164. φ 243 392 δίφρου ἔ. περ ἀνέστη |. δ 220 οἶνον ἔ. ἔπινον. τ 62 δέπα ἔ. ἄρ' ἔπινον. II de statu rerum ac tempore, tum alsdann: N 741 ἔ. ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν, paraphr. οὕτω, sch. ed. Bachm. ἐκ τοῦ καλέσαι, Hes. ἐκ τούτου, sed Duentz. satis dure ad sequens ἐν νηυσὶ πέσωμεν rettulit. h. Merc. 493 ἔ. ἅλις τέξουσι, loco corrupto, M. θ' ἕξουσι. Trochaeus in quinto potissimum pede, aut in primo, praeter K 179 μ 211 τ 62. spondeus cum arsi prioris in primo pede praeter φ 309, rarius alterius in tertio praeter μ 230 φ 243 392 h. Ap. 470. Inde

ἐνθέν-δε (de accentu v. s. ἐνθάδε. Apoll. adv. 590, 18 οὐδὲν τῶν εἰς θεν ληγόντων ἐπιῤῥημάτων ἔξωθεν παραγωγὴν ἴσχει τὴν διὰ τοῦ δε, esse vero ἔνθεν etiam hic pro ἔνθα) hinc, e loco quo qui loquitur est. Θ 527 ἐξελάαν ἐ. λ 69 ἐ. κιὼν δόμου ἐξ Ἀΐδαο. I 365 ἐ. ἄξομαι. de ratione metrica cf. Giseke, h. F. § 196.

ἐν-θρώσκω insilio, Hes. ἐνορμῆσαι. O 623 ἔνθορ' ὁμίλῳ. Φ 233 ἔνθορε μέσσῳ |. Ω 79 ἔ. πόντῳ. ρ 233 λὰξ ἔνθορεν - ἰσχίῳ calce feriit. V. l. Φ 18 pro ἔσθ., ubi absolute legeretur. De tmesi v. s. ἐν II Bc.

ἐν-θύμιος (θυμός) qui cui cordi est. ν 421 μή τοι λίην ἐνθύμιος ἔστω, sch. B. ἔμφροντις. ὅ ἐστι διὰ φροντίδος, Eust. 1747, 36 ἀντὶ τοῦ μὴ ἐνθυμοῦ ἐκεῖνον, κατὰ περίφρασιν λεχθέν.

ἐνί et **ἔνι** v. s. ἐν.

ἐνιαύσιος (ἐνιαυτός) unius anni. π 454 σῦν ἐνιαύσιον. ep. 16, 11 νεῦμαι ἐνιαύσιος quotannis redibo.

ἐνιαυτός (E. M. 342, 27 ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ ἰέναι (ita Schneemann ad Od. α, Trier 1832 p. 11) ἢ παρὰ τὸ . . . ἐνιαύω. Benf. 2, 349 skr. amâ-vat ἐνι-αυτ. Duentz. Kuhn 15, 66 num ἔννος annus, ϝενιος cum suffixo an skr. vatcaras ϝατ ἐνι-ϝατος an skr. sam-vat-as ἐμ-αυτος statuat dubitat. Christ 251 ἕνος + ϝέτος. Ascoli, Kuhn 17, 408 ἐν + ϝιτ skr. vat, ut sit adi.) temporis spatium certis terminis circumscriptum, annus, potissimum quia circumvolvitur. α 16 ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν | Voss: in der rollenden Zeiten Vollendung, cf. h. Cer. 265. Ψ 833 πέντε περιπλομένους ἐνιαυτούς |. λ 248 περιπλομένου ἐνιαυτοῦ | τέξεις. Θ 404 418 ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐ. | B 551 περιτελλομένων ἐ. | quotannis. B 295 εἰνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός |. B 134 ἐννέα βεβάασι Διὸς-ἐνιαυτοί |. T 32 δ 86 κ 467 ξ 292 ο 230 h. Ap. 343 XX 6 τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν |. Φ 444 δ 526 h. Cer. 399 εἰς ἐνιαυτόν |, cf. δ 595 λ 356. κ 469 ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι. M 15 π 18 δεκάτῳ ἐνιαυτῷ |. β 175 ρ 327 ἐεικοστῷ ἐ. |. γ 391 ἑνδεκάτῳ ἐ. | α 288 ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν | cf. β 219. ο 455 ἐ. ἅπαντα μένοντες. ξ 196 εἰς ἐ. ἅπαντα |, non recte ἅπ. ad κήδεα sunt qui referant. h. Cer. 305 αἰνότατον δ' ἐ. ποίησε. h. XXVI [13] εἰς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς.

ἐν-ιαύω ipf. noctem dego in re, immoror. ι 187 ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε sch. T. διέτριβε, ἐνηυλίζετο. ο 557 ὕες ἧσι ἐνίαυεν inter quas (v. l. ἐπ.). sch. HV. ἐν αἷς διέτριβεν.

ἐν-ίζανω sedeo in re Υ 11 αἰθούσῃσιν ἐνίζανον Bekk. La Roche, cum V. H. Ariston. ἡ δ. περ. ὅ. Ζηνόδοτος γρ. ἐφίζανον (vo.). αἱ δὲ αἴθουσαι οὐκ εἰσὶ θρόνοι ἢ καθέδραι, ἵνα λέγῃ ἐφίζανον, ἀλλὰ στοαὶ καὶ στυλωταὶ ἕδραι ἢ τόποι ὑφ' ἡλίου καταλαμπόμενοι. sch. AV. τινὲς γρ. ἐνίδρανον.

ἐν-ίημι pr. ind. et ipt., fut., aor. 1, aor. 2 ptc., immitto. μ 65 ἄλλην ἐνίησι columbam. Ap. 69, 13 ἐπιπέμπει. Ξ 131 ἄλλους ὀτρύνοντες ἐνήσομεν in pugnam. δ 233 ἐνέηκε remedium in vinum. τινί τι: M 441 νηυσὶν ἐνίετε πῦρ (ῑ, quia inter tres breves est), E. M. 467, 35 ἐμβάλλετε, προπέμπετε. β 295 μ 293 ἐνήσομεν πόντῳ navem, altum petemus, Hes. καθήσομεν, καθέλκυσομεν ἐμβαλοῦμεν, cf. Suid. I 2, 260 et Ap. 69, 13 ubi ap. Bekk. vitiose ἐνήομεν pro ἐνήσ. μ 401 ἐνήκαμεν πόντῳ. Translate: K 89 Ἀγαμέμνονα ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές coniecit in labores. I 700 μιν μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, Hes. ἐνέβαλες, ἐναπέθου. Did. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ α ἀνῆκας· καὶ ἔστιν Ὁμηρικὴ πως ἡ γραφὴ „ἄφρονα τοῦτον ἀνῆκας", vix recte. ο 198 ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει nos, Eust. 1778, 48 εἰς ὁμόνοιαν ἐμβαλεῖ, cf. Hes. Saepe de animo: P 570 οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν instillavit. ν 387 μένος ἐνεῖσα, cf. T 36. Υ 80 ἐνῆκε δέ οἱ μένος, cf. Ψ 390. Π 656 Ἕκτορι ἀνάλκιδα θυμὸν ἐ. Π 449 τοῖσιν κότον ἐνήσεις. De tmesi v. s. ἐν II Ac Bcαβ. (ἐννεσίδαι.)

Ἐνιῆνες B 749 sequebantur Guneum, quem viginti duas naves Cypho Troiam duxisse legimus. nescimus vero quid ibi egerit quare Geppert 1, 256 dubitat de vv. 748—55. Enienes, vo. Αἰνιᾶνες (cf. Herm. ad So. El. 696 Poppo ad Thuc. I 2; 303 Eust. h. l.) ad Titanesium sedes habebant, post Troica ad Ossam, denique Aenum videntur condidisse in Thracia, cf. Giseke, videri Homerum commemorare res bello Troiano inferiores Rossleben 1859 p. 11 Bursian Geogr. v. Gr. 1, 87.

ἐνι-κλάω (plerique κλάω frango. Orus ap. E. M. 625, 23 ὁμο-κλή comparat, (ἐνικλᾶν) δὲ ὁ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγειν φησί) interpello, impedio. plerique: infringo, irritum facio. Hes. ἐμποδίζειν, ἐγκόπτειν. ἀπὸ τῶν κατασσομένων μεταφορικῶς, Ap. 69, 14 Suid. I 2, 262 E. M. 306, 50. Θ 408 ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττι κε εἴπω, cf. Θ 422 Aristarchus. Bekk. La

Roche Duentzer, ol. vo. ὄττι νοήσω. sch. A. οἷον κατακάμπτειν, Eust. 725, 5, quamquam Aristarcheae lectioni melius convenit: darein reden.

Ἐνιπεύς (E. M. 342, 47 ἀπὸ τοῦ ἐνιπὴ ἡ ἀπειλή, cf. Savelsb. dig. 43) λ 238 ποταμοῦ ἠράσσατ' Ἐνιπῆος θείοιο | ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησιν | καί ῥ' ἐπὶ Ἐ. πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα Tyro. fluvius Phthiotidis, (Nitzsch ad γ 4 Duentz.) qui in Apidanum atque inde in Peneum influit, nunc Gura, antiquitus etiam Ἐλιπεύς vocatus secundum Burs. Geogr. 1, 76 85, (Strab. 356 Ἐλισέα s. Ἐνισέα). atque fluvius Elidis in Alpheum influens, quem Strab. 356 huc refert.

ἐνιπή (ἐνίπ τω) invectio, obiurgatio, aspera compellatio. Suid. I 2, 262 ἡ διὰ λόγων ἀτιμία. ἐπίπληξις, cf. E. M. 342, 35. Hes. λοιδορία. ὀργή. ψόφος. πληγή. Duentz. N. J. f. Ph. 69, 608 -ή zornige Rede, -αί Ausbruch des Zorns. Δ 402 βασιλῆος ἐνιπήν. κ 448 ἐμὴν ἔκπαγλον ἐ. | h. Merc. 165 μητρὸς - ἐνιπάς |. Ε 492 κρατερὴν ἀποθέσθαι ἐνιπήν | Ξ 104 καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ | ἀργαλέῃ. υ 266 ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς | καὶ χειρῶν conviciis, sed sch. H. ἀπειλῆς. ε 446 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς, elevat enim quodam modo Ulixes quae perpessus erat in mari, memor eorum quae Aeolus κ 75 dixerat, plerique: minas, sed Duentz. N. J. f. Ph. 83, 735 Abh. 418 „unhomerisch, wo ἐ. nur die Bedeutung von Angriff oder Mishandlung haben kann" expungenda igitur et hunc de fluvio locum et quaecunque de ira Neptuni essent.

ἐνί-πλειος v. s. ἔμ-πλειος.

ἐν-πλήσῃς -ησωσι -ησθῆναι -ήσασθαι v. s. ἐμ-πίπλημι.

ἐνι-πλήσσω aor. 1 coni. et ptc., intr., irruo, incido. Μ 72 τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν. Ο 344 τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες. Hes. ἐμπελάσαντες, πλησιάσαντες. ἢ ἐπιπλήξαντες quae videtur esse v. l. χ 469 ἕρκει ἐνιπλήξωσι aves.

ἐνι-πρήθω et **ἐμ-πρ.** 1) incendo. Ι 589 ἐνέπρηθον ἄστυ, Hes. ἔκαιον. Ο 702 νῆας ἐνιπρήσειν, cf. Ν 319 Ο 507 ἐνιπρῆσαι. Additur dat. instrum. quem Damm non recte ad praep. refert: Θ 182 πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, cf. Θ 217 Χ 374 ἐνέπρησεν, Θ 235 ἐνιπρήσει, Μ 198 ἐνιπρήσειν, ol. vo. -ῆσαι, Ξ 47 ἐνιπρῆσαι. Ο 417 ἐ. πυρὶ νῆα. rarius gen. quem multi partit. vocant. Ι 242 αὐτὰς (νῆας) ἐμπρήσειν - πυρός. Π 82 πυρὸς νῆας ἐνιπρήσωσι. Naegelsb. (ad Α 481) huic gen. comparat eos qui pendent a verbis implendi, Autenr. (ad Β 415) verba ἐμπλῆσαι et ἐμπρ. cognata dicit, Krüger Di. § 47, 15, 4 verba fruendi comparat, cf. Kühner § 417, 45. 2) inflo: β 427 ἔμπρησεν ἄνεμος ἱστίον, La Roche e coni., pro ἔπρησεν. De tmesi v. s. ἐν II Ac.

ἐν-ίπ-τω (E. M. 342, 48 παρὰ τὸ ἐνέπω, cf. Eust. et sch. pass. Christ 25 εἰπεῖν. Cautius utrumque separavit Buttm. Lex. 1, 281. Doederl. Gl. 516 ἴπτειν ἴψασθαι, contra quem Duentzer N. J. f. Ph. 69, 680 ἐνιπή ad ἐνέπω refert, sed probat fere illius sententiam Curt. Et. 623, cf. Pott E. F. I¹ 181 (ἰάπτειν). Similiter iam Thiersch Gr. p. 389 Ruhnk. ep. cr. 1, 40. Kühner I 815 lat. ic-o comparat. Dubitat num sit compositum L. Meyer, vgl. Gr. 2, 62, praes. opt. ἐνίπτοι Ω 786, v. l. ἐνίσποι et -σσοι. iptv. ἔνιπτε Γ 438, v. l. ἔνισπε. (ind. ἐνίπτομεν v. l. ω 161 pro -σσομεν. aor. ἐνένιπεν, v. l. ἐνένισπεν et ἐνένιπτεν, glossographis ut Buttm. putat incognitae, cf. Buttm. Lex. 1, 282 Spitzn. ad Ο 546 atque ἠνίπαπε(ν). increpo, invehor, vituperans alloquor, sch. L. ad Β 245 τὸ διὰ λόγων ἐπιπλήσσειν. E. M. 343, 47 ἐπιπλήσσω, λοιδορῶ. abs. σ 78 φ 84 167 287 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, cf. ψ 96. Suid. I 2, 248 ἐκακολόγησεν. τινά: Ω 786 με ἐνίπτοι. Ο 546 Ἱκεταονίδην ἐνένιπεν, sch. BL. ἐνένισπεν· ἐπέπληξεν, Ο 552 Π 626 τόν, π 417 Ἀντίνοον, τ 65 Ὀδυσῆα, τ 90 ἀμφίπολον. χ 212 τήν. additur adv. σ 321 Ψ 473 τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπε(ν), sive dat. instr. σ 326 Ὀδυσῆ' ἐν. ὀνειδείοις ἐπέεσσι atque sic semper ap. ἠνίπαπε: Β 245 μιν (ὑπόδρα ἰδὼν) χαλεπῷ ἠ. μύθῳ |, Ρ 141 Ἕκτορ'. Ε 650 μιν - κακῷ ἠ. μύθῳ |. h. VII 25 τὸν - στυγερῷ ἠ. μύθῳ |. Γ 427 πόσιν δ' ἠ. μύθῳ |, υ 303 Κτήσιππον. υ 17 κραδίην ἠ. μύθῳ |. Γ 438 μή με - χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε. (ἐνίπη, ἐνίσσω.)

ἠνεμόεσσαν **Ἐνίσπην** Β 606 urbem Arcadiae, Strab. 388 εὑρεῖν τε χαλεπὸν καὶ εὑροῦσιν οὐδὲν ὄφελος διὰ τὴν ἐρημίαν, Paus. 8; 25, 7 γενέσθαι νήσους ποτὲ ἐν τῷ Λάδωνι ὑπὸ ἀνθρώπων οἰκουμένας· ἃ οἱ πεπιστευκότες μάταια ἵστωσαν, cf. Curt. Pelop. 1, 369.

ἐνι-σκίμπτω infigo, affigo. Ρ 437 οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα, equi sch. B. προσερείσαντες καὶ πελάσαντες διὰ λύπης ὑπερβολήν, hyperbolen esse satis veri simile, quamquam Duentz. aliter sentit, Eust. 1113, 8 **ἐνισκήψαντε** (ol. vo.) ἢ ἐνισκί. Π 612 Ρ 528 δόρυ - | οὔδει ἐνισκίμφθη, Ap. 69, 2 ἐνέπελασεν καταπαγέν.

ἐνίσπες etc. v. s. ἐνέπω.

ἐνίσσω (ἐν-ικ-jω, ἐνίπτω, ut πέσσω πέπτω, L. Meyer, vgl. Gr. 1, 62 comparat skr. nind schelten). praes. inf. et ptc., ipf., pass. praes. ptc. increpo, invehor, vituperans alloquor. abs. Ω 238 ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων eos, Hes. ἐπιπλήσσων, λοιδορῶν, sch. V. Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ ἐνίπτων. Χ 497 χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων sc. ἐπέεσσιν puerum, sed Ariston. ὅ. ἀντὶ τοῦ πλήσσων. per zeugma de vapulando: ω 161 ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν, sch. V. ἐπεπλήσσομεν. Ο 198 θυγατέρεσσιν - καὶ υἱάσι — βέλτερον εἴη | ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, Eust. 1012, 50 δοτικῇ συνέταξεν, Duentzer h. l. bei, unter. melius Spitzn. ad Koeppen. ann. dat. ad βέλτερον rettulit. praes. ω 163 βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος. — **ἐνι-χρίμπτω** v. s. ἐγχρ.

ἔννατος Bekk. Ber. d. Ac. 1860, p. 97 (h. Bl. 1, 164) proposuit pro εἴνατος q. v. Contra eum Autenr. ad Β 295. Ad

ἐ-ννέᾰ (Curt. Et. 427 skr. navan, lat. novem, goth. niun, cf. Pott E. F. I¹ 107 II¹ 132 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 62 68 84 110 231. 2, 138. Comparatur etiam novus et νέος, cf. E. M. 343, 4 Benf. 2, 51. Savelsb., Kuhn 16, 59 ἐσνεϝα. Christ 34 ἐ-νεϝαν ἐ-νϝεα). 1) Β 134 ἐ. - ἐνιαυτοί. Β 654 ξ 248 ἐ. νῆας. ω 60 μοῦσαι ἐ. πᾶσαι. Η 161 ἐ. πάντες. Ω 253 ἐ. τοῖς. videtur esse numerus certus pro incerto: Β 96 ἐ. - κήρυκες. Ζ 174 ἐ. βοῦς. de re sacra γ 7 ἐ. ἕδραι. θ 258 αἰσυμνῆται - ἐ. πάντες. Σ 578 ἐ. - κύνες, cf. Ψ 173. λ 577 ἐ. - πέλεθρα. h. Ap. 91 ἐ. νύκτας. 2) noveni: Π 785 ἐ. φῶτας. γ 8 ἐ. ταύρους. ι 160 ἐ. - αἶγες. Cf. Lob. Path. el. 1, 253 (ἐννέωρος, εἴνατος ἐννήκοντα ἐννῆμαρ εἰνάνυχες et quae seq.) Bekk. Berichte d. Ac. 1860 p. 87 ἔννατος et sim. esse vult pro εἰν.

ἐννεά-βοιος (βους) novem boum pretio, Hes,

ἐννέα βοῶν ἄξιον. *Z* 236 ἐννεαβοίων (τευχέων), sch. ADL. κεκώλυται ὑπὸ τοῦ μέτρου εἰπεῖν δεκαβοίων. Collegit adi. ponderis et mensurae Meiring, subst. copul. Marcodur. 1828, p. 27.

ἐννεα-καί-δεκα undeviginti. *Ω* 496 ἐ. μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν, sch. B. ὑφ' ἓν τὸ ἐ. Πάμφιλος δὲ εἰς τρία διῄρησε μέρη.

ἐννεά-πηχυς novem cubita longus s. latus. *Ω* 270 ζυγόδεσμον - ἐννεάπηχυν Bekk. et edd. ant., v. -χυ. h. Ap. 104 ὅρμον ἐννεάπηχυν. *λ* 311 ἐννεαπήχεες novena cubita lati.

ἐννεά-χιλοι (χίλιοι) novem milia. *E* 860 *Ξ* 148 ἐ. - ἢ δεκάχιλοι | ἀνέρες.

ἐννε-όργυιος (εο per syn. Lob. path. el. 2, 92, cf. 1, 253 Ernesti -ούργ. proponit) novem ὀργυίας longus, 9 Klaftern lang, novies tantum quantum complectitur utrumque bracchium cum pectore. *λ* 312 μῆκος γενέσθην ἐννεόργυιοι |, sch. V. ἀνάλογον σῶμα οὐ τὸ πλάτος τρίτον ἐστὶ τοῦ μήκους. — **ἐννέπω** v. s. ἐνέπω.

ἐν-νεσίαι (ἐν-ίημι, i. e. ἐν-jιjημι) Eingebungen, consilia. *E* 894 κείνης πασχεμεν ἐννεσίησιν |. h. Cer. 30 ἦγεν Διὸς ἐ. | E. M. 344, 10 διανοήσεσιν, ἐννοίαις, βουλήσεσιν, cf. Ap. 69, 16 Hes.

ἐννέωρος (εω per syn. Admodum dubiae originis. E. M. 343, 21 Hes. ὧρος ὁ ἐνιαυτός, ita Passow Meiring subst. cop. Marcod. 1828 p. 27, Curt. Et. 522 al., sed Hermann Briefe ü. Hom. u. Hes. 75 ad αἰωρεῖν refert et Classen, N. J. f. Ph. 79, 310 ἀείρω, ἐνήορος ἐννέω ut sit ἐμπρεπής, cui H. Weber Phil. 17, 165 respondit non posse sic duplicari ν, esse ἐν-νε-ωρο-ς, νε = novus νεϝος, ωρο suff., ut sit jugendlich, kräftig. quamquam tale suff. addi videtur radici simplici, non compositis, cf. Am. app. *κ* 19 Savelsb. Ztft. f. G. 1865 p. 282. Similiter Duentz. Kuhn 13, 1 15, 3, ad *κ* 19 ἐν, νέος, ὥρη s. νεώρη jugendlich) novennis, Suid. I 2, 248 ἐνναέτης. a) *λ* 311 ἐννέωροι - καὶ ἐννεαπήχεες εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε - ἐννεόργυιοι, Ap. 68, 11 E. M. 343, 21 Hes. ἐνναετεῖς sch. H. ἐννέα ὡρῶν ἤτοι χρόνων, H. Weber negat hic esse verborum lusum, qui est manifestus. Classen et dubitans quodam modo Duentzer a seriore poëta additum putant locum. Numerum nonum non certa de causa sumpsit Homerus, sed casu, cf. Völcker, Aloiden krit. Bibl. f. Sch. 1828 n. 2 p. 12. *τ* 179 Μίνως | ἐννέωρος βασίλευε Διὸς - ὀαριστής, sch. V. οἱ μὲν ὅτι διὰ ἐννέα ἐτῶν συνιὼν Διὶ παρ' αὐτοῦ ἐμάνθανεν ἅτινα εἴη δίκαια, οἱ δὲ ὅτι ἐνναετὴς ὢν βασιλεύειν ἤρξατο etc., cf. E. M. 343, 25, Ap. 68, 12 quorum prius commode refertur ad sacra Cretensium nono quoque anno repetita, cf. Plat. Minos 319 leg. 624 Strab. 476 Faesi: ἐ. βασ. in neunjährigen Zeiträumen, vel ἐ. ὀαρ. „qui nono quoque anno Iovis sermonibus fruitur" cf. Hoeckh, Kreta 2, 106, sed paulo aliter ib. 1, 243. Vix recte Ameis: (q. v.) ἐ. βασ. neunjährig schon König war, . . . Wunderkind. b) Minus commode ad numerum referuntur: *κ* 19 ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο, sch. HV. ἐνναετοῦς, qui ad iustam magnitudinem pervenit, cf. Ameis Faesi. Aristot. h. a. 6, 21 ἀκμάζει μάλιστα πενταέτης ὤν, διὸ καὶ Ὅμηρόν φασι πεποιηκέναι τινὲς ὀρθῶς ποιήσαντα „ἄρσενα πενταέτηρον" καὶ τὸ βοὸς ἐνν. δύνασθαι γὰρ ταὐτὸν i. e ὥρα tempus semestre, ut sit bos quatuor annorum et dimidii, sed sic Homerus non μέρμιθι sed funi colligatum dixisset tantae magnitudinis utrem. *κ* 390 σιάλοισιν - ἐννεώροισιν, Eust. 1662, 51 ἢ οἱ ἐνναετεῖς ἢ καὶ ἄλλως ἴσως οἱ ἐννέα ὡρῶν ἤγουν ἐτῶν δύο καὶ ἑνὸς μηνός, subtilius quam verius cum Homerus ignoret quatuor anni partes, sed recte sentiens non posse commemorari sues novem annorum. *Σ* 351 ἀλείφατος ἐννεώροιο, sch. D. ἐνναετοῦς. A. οὕτως ὡς φαρμακώδη δύναμιν ἔχοντος τοῦ παλαιοῦ ἐλαίου (Eust. 1146, 45 Faesi La Roche) sed sch. B. νέου, quorum prius nullo modo ferri potest quia tale oleum rancidum esset. Fuit ἔνος ἔνος (de spiritu Eust. 1866, 10, ap. Hesiodum ἔννος cf. Göttling, Hes. *E* 410, novissimus ultimus, praeterlapsus, idque compositum cum ὥρη esset: anni novissimi, temporis modo praeteriti, recens natus, sed potuit fieri ut haec vox errore abiret in alteram ab ἐννέα et ὧρος natam.

ἐννήκοντα v. s. ἐνεν.

ἐνν-ῆμαρ (ἐννέα, ex ἐνναημαρ vel ex ἐννέη. contractum et ob hoc properispomenon Lob. path. el. 1, 254. melius Herod. ad *A* 53 81 E. M. 343, 46) per novem dies E. M. l. l. Hes. ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας, cf. La Roche, h. S. 9. *A* 53 ἐ. - ᾤχετο -, τῇ δεκάτῃ δέ, cf. *Z* 174 *Ω* 610 664 784 *η* [253] (Ameis: als kleine runde Zahl von der Dekadeneintheilung des Monats) *ι* 82 *κ* 28 *μ* 447 *ξ* 314 h. Cer. 47. Ap. 91 ἐ. τε καὶ ἐννέα νύκτας nihil tale opponitur. *M* 25 ἐ. ἵη, v. l. ἓν ἦμαρ, cf. *Ω* 107. Semper bis habet arsin, potissimum in introitu, sed *Ω* 160 *ι* 82 *μ* 447 h. Ap. 91 ante caesuram. Duentz. Kirchh. u. Koechl. 44 expungit *η* 253 ob ἐ. „das sonst immer den Satz beginnt oder nach einem einfachen ἔνθεν δέ steht, wo es den Gegensatz zu δεκάτῃ bildet."

Ἔννομος οἰωνιστής | *B* 858 Μυσῶν ἦρχε, ab Achille in fluvio interfectus, postquam Hector *P* 218 Ἔννομον οἰωνιστὴν | oratione confirmavit. 2) *Λ* 422 Ἔννομον ἐξενάριξεν Troianum Ulixes.

ἐννοσί-γαιος (alii Ἐ., Bekker[2] εἰν. nam praep. ἐν ante voc. productam fieri εἰν.) (Buttm. Lex. 1, 271 ἐν erschüttern. Christ 224 ἐν - ϝοθjω ἐνόσσω, skr. vadh-āmi stosse, cf. Savelsb. dig. 49, sed Curt. Et. 324 ὀθ, cf. Doederl. Gl. 235) qui terram concutit et commovet, epitheton Neptuni qui terrae motus efficit, Welcker, Götterl. 1, 627 Gerhard, Myth. § 236, 3 Preller, Myth. 1, 363. terrae motum comparari tantum cum fluctibus putat Hartung Rel. u. Myth. 3, 214. Doederl. Gl. 235 qui tridente ferit terram. *M* 27 ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν, cf. *O* 218. *N* 43 Ποσειδάων γαιήοχος ἐ. | *N* 59 677 *O* 222 *λ* 241 γαι. ἐν. | *Θ* 440 *I* 362 *Ξ* 135 510 *O* 184 *ε* 423 *ζ* 326 κλυτὸς ἐ. | dat. *I* 183 *Ξ* 355 γαιηόχῳ ἐννοσιγαίῳ |. *λ* 102 ἐννοσίγαιον. *Ψ* 584 γαιήοχον ἐν. | *O* 173 *ι* 518 κλυτὸν ἐ. |, in exitu versus praeter *M* 27 *λ* 102. *Y* 20 h. XXII 4 ἐννοσίγαιε. ep. 7, 1 Ποσειδάων μεγαλοσθενὲς ἐννοσίγαιε |. *Y* 310 *Φ* 462 ἐννοσίγαι'. *H* 455 *Θ* 201 *ν* 140 ἐννοσίγαι'. εὐρυσθενές. Cum Iuppiter Neptunus Hades res inter se partirentur, Neptunus imperium maris accepit *O* 184 sq., quare non vult infra Iovem esse. Dat secundam navigationem *I* 362 *ι* 518. Legati Graecorum ei supplicant *I* 183, sch. A. ἐπεὶ παρὰ θάλασσαν βάδιζον. Iuratur per eum in curruum certamine *Ψ* 584, sch. D. ἱππικὸς γὰρ ὁ θεός. Non vult cum Iunone adiuvare Graecos contra Iovis voluntatem *Θ* 201,

sed graviter fert quod Graeci murum exstruxerint *Η* 455, quem diruit *Μ* 27. Graecorum animos confirmavit *Ν* 43 677 *Ξ* 135, a Somno edoctus *Ξ* 355 dormire Iovem ἔκλινε μάχην *Ξ* 510, ab Iride monitus *Ο* 184 pugna excessit *Ο* 222. Iovis equis iuga demit *Θ* 440, ipsum blande alloquitur *Υ* 20, Aeneam servat *Υ* 310. Apollo non vult cum eo pugnare *Φ* 462. Ulixem odit malisque multis afficit ε 423 ζ 326 λ 102. Permittente Iove ν 140 Phaeaces redeuntes punit. Cum Tyro concumbit λ 241.

ἕν-νῡμι (skr. vas, lat. ves-tis goth. ga-vasjan, germ. Wes-te ϝεσ-νυμι. Curt. Et. 565 Benf. 1 296 Pott E. F. I[1] 280, Hainebach, die Wurzeln ϝες u. ες Giessen 1860. Kuhn, Ztft. 2, 132. Ebel. ib. 4, 163 qui ib. 5, 67 σ initiale non ϝ statuere videtur. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 77 400 Christ 79 109 141 238. spiritum Curtius ex ϝ oriri putat, Christ ex σ in ν mutato. est certe etiam in formis ἑσ-. Digammi ap. Hom. vestigia certa, cf. Hoffm. qu. h. § 113 G. Herm. ad h. Ven. 86. formae aut ab augmento ordiuntur aut a digammo, sed cf. *Τ* 393.) act fut. ἕσσω -ει. aor. ἕσσα δ 253, -σσε(ν) et Bekk. *Ε* 905 ἔϝεσσεν, -αν. iptv. ἕσσον *Π* 670. inf. ἕσσαι [ξ 154]. ptc. ἕσσας ξ 396, (sed cf. ἀμφιέννυμι, ἀμφίεσα etc.) Med. pr. inf. ἕννυσθαι. ipf. ἕννῦτο. pf. εἷμαι (Ebel, Kuhn 4, 202 non pf. quia careat reduplicatione), ἕσσαι ω 250, εἷται (v. l. εἶσται ἧσται Zenod. ἧστο? Arist.) λ 191. ptc. εἱμένος -οι -α *Ο* 389. plqpf. ἕσσο, (Did. ad *Γ* 57 διὰ τῶν δύο σ... αἱ Ἀριστάρχου... καὶ ἡ Ζηνοδότου... καὶ ἡ Ἀριστοφάνους.) ἕστο et ἕεστο *Μ* 464 h. Ven. 86 (Bekk. ἕεστο), ἕσθην *Σ* 517, εἷατο *Σ* 596. aor. 1 ἕσατο *Ξ* 178 et ἕσσατο et ἑέσσατο (pro ἐϝέσ. ut scripsit Bekk.) ἕσαντο *Υ* 150 et ἕσσ. inf. ἕσασθαι. ptc. ἑσσάμενος, -η, -ω -οι. 1) act. induo a) quem re, τινά τι. π 79 ρ 550 φ 339 ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά, cf. ο 338 ρ 557 (ἕσσει), ξ [154], 396. κ 542 ξ 320 ἀμφὶ δέ με χτέ. ν 436 ἀμφὶ δὲ μιν δέρμα ἕ. *Σ* 451 Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕ. *Ε* 905 τὸν-λοῦσεν χαρίεντα δὲ εἵματα ἕ. b) η 265 εἵματα ἕ. *Π* 670 περὶ εἵματα ἕσσον, cf. *Π* 680, ω 59 h. VI 6. θ 366 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσαν, cf. δ 253. ν 400 ἀμφὶ δὲ λαῖφος | ἕσσω. π 457 εἵματα ἕ. περὶ χροΐ. Refertur huc (Grash. Fuhrw. 38) etiam *Τ* 393 ἀμφὶ δὲ λέπαδν' ἕσαν, Barnes, Bekk., quamquam digamma radicis sic neglegeretur, ol. vo. Duentz. Bäuml. Dind. ἕσαν, alii ad εἷσα referunt, v. s. ἵημι. 2) med. induo mihi quid. a) *Σ* 517 εἵματα ἕσθην. de eo qui e lectulo surrexerat β 3 δ 308, ν 125 εἵματα ἑσσάμενος. h. XXXII 8 εἵματα ἑσσαμένη. ο 331 χλαίνας εὖ εἱμένοι ἠδὲ χιτῶνας. *Σ* 596 χιτῶνας εἷατο. ω 227 ἕστο χιτῶνα. ε 229 χλαῖνάν τε ἕννυτο. ε 230 κ 543 φᾶρος ἕννυτο. h. Ven. 86 πέπλον ἕεστο. ζ 28 καλὰ ἕννυσθαι. π 199 ἀεικέα ἕσσο, cf. ω 250. τ 327 κακὰ εἱμένος. *Ω* 646 δ 299 η 338 χλαίνας ἐνθέμεναι καθύπερθεν ἕσασθαι ubi acc. ad ἐνθ. pertinet suppleturque apud ἕσ. similiter suppletur ξ 514 οὐ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες | ἐνθάδε ἕννυσθαι. ξ 522 (χλαῖνα) παρεχέσκετ' ἀμοιβάς, ἕννυσθαι. *Ξ* 282 ἠέρα ἑσσαμένω. *Ξ* 372 (ἀσπίδας) ἑσσάμενοι. *Ψ* 803 τεύχεα ἑσσαμένω. *Δ* 432 τὰ εἱμένοι (τεύχεα). *Κ* 334 ἕσσατο ἕκτοσθεν ῥινόν. b) 529 ἀμφὶ χλαῖναν ἑέσσατ'. *Ξ* 178 ἀμφὶ-ἑανὸν ἕσαθ'. ζ 228 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσαθ'. *Κ* 23 ἀμφὶ-ἑέσσατο δέρμα, cf. χ 363. *Ξ* 350 ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο. c) τ 72 ψ 115 χροΐ εἵματα εἷμαι, cf. λ 191 (Ameis, La Roche v. l., h. Ven. 171 χροΐ ἕννυτο εἵματα. *Τ* 233 ἑσσάμενοι χροΐ χαλκόν. *Ο* 308 εἱμένος ὤμοιιν νεφέλην. *Υ* 150 ἀμφὶ-νεφέλην ὤμοισι ἕσαντο. d) *Ψ* 67 ρ 203 338 τ 218 ω 158 περὶ χροΐ εἵματα ἕστο. h. Ven. 64 ἑσσαμένη εὖ πάντα περὶ χροΐ εἵματα, cf. ib. 172. τ 237 τάδε ἕστο περὶ χροΐ. *Κ* 177 ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο δέρμα. *Η* 207 περὶ χροΐ ἕσσατο τεύχεα. *Ξ* 383 ω 467 500 ἕσσαντο περὶ χροΐ χαλκόν. *Μ* 464 χαλκῷ τὸν ἕεστο περὶ χροΐ. e) Semel transfertur ad rem mutata structura: *Ο* 389 (ξυστὰ) κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ, Ambr. χαλκόν, La Roche, h. S. 240 vielleicht der einzig richtigen Lesart. Duentz. dubitat num locus genuinus sit. semel transfertur ad animum: *Υ* 381 φρεσὶ εἱμένος ἀλκήν. *Γ* 57 λάινον ἕσσο χιτῶνα, sch. D. λιθόλευστος ἐγεγόνεις, λίθοις βληθεὶς ὑπὸ πάντων ἀπωλώλεις etiamsi reus non totus cooperiebatur lapidibus. non bene Doederl. Gl. 2280 carcerem interpretatur. Cf. La Roche h. S. 236 sq. (ἀμφι ἐπι ἐφ καταέννυμι εἷμα ἑανός ἑανός)

ἐν-νύχιος et **ἔν-νυχος** (νύξ) nocturnus. *Λ* 683 ἠλασάμεσθα ἐννύχιοι. *Φ* 37 ἐννύχιος προμολών. γ 178 ἐννύχιαι κατάγοντο. *Λ* 716 ἦλθε ἔννυχος. h. Merc. 284 ἔννυχον καθίσσαι. In introitu versus.

ἐν-οινο-χοέω (χέω) ptc. pr. vinum infundo. γ 472 οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ δεπάεσσιν ol. vo. Ameis, app., οἰνοχοεῦντες Bekk. digamma servaturus et La Roche q. v. cum codd. Eust. 1477, 27 περιττὴ ἐνταῦθα ἡ πρόθεσις ἢ τοῦ οἰνοχοεῖν ἢ τοῦ ἐν δεπάεσσιν.

Ἐνόπην cum sex aliis urbibus se Achilli daturum promittit Agamemnon *Ι* 150 cf. 292, sch. BL. Μεσσηνίδες αὗται πόλεις (cf. Steph.), Menelai igitur potius, quare Agamemnon vix videbatur eas posse dare, φασὶ δὲ αὐτὰς Κλυταιμνήστρης εἶναι. ἢ ὅτι κοινὰ ἡγεῖται τὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Strab. 360 Ἐνόπην οἱ μὲν τὰ Πελλανά φασιν, οἱ δὲ τόπον τινὰ περὶ Καρδαμύλην, οἱ δὲ τὴν Γερηνίαν. Paus. 3; 26, 6 Μεσσηνίους ὄντας, ἐς δὲ τὸ συνέδριον συντελοῦντας τὸ Ἐλευθερολακώνων. ibi Nectorem alii educatum esse putabant alii commoratum cum Pylus ab Hercule caperetur. Curt. Pel. 2, 286 putat eam seculo p. Chr. secundo Gereniam appellatam esse, nunc Zarnáta, sed cf. Bursian Geogr. 2, 155. Steph. ap. Eust. 743, 17 βαρυνομένην πρὸς διαστολὴν τῆς ἐνοπῆς.

ἐνοπή (ἐνέπω Doederl. Gl. 513) sonus, vox, clamor (Buttm. Lex. 1, 288). Ap. 68, 20 φωνή. Eust. 370, 24 ἡ ταραχώδης βοή. Ph. Mayer, h. Syn. II Gera 18 44 p. 21 laute Aeusserung des Sprachvermögens. κ 147 ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπήν τε πυθοίμην. *Γ* 2 κλαγγῇ τ' ἴσαν, E M. 344, 50 ἐπιῤῥήματα εἰσὶ ποιότητος ὡς τὸ σιγῇ (non recte Suid. I 2, 268 πόλεμος, μάχη de hoc loco.) *Ω* 160 ἐνοπήν τε γόον τε, sch. BM. τὸν μετὰ θορύβου θρῆνον. *Κ* 13 αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, cf. h. Merc. [512]. ib. 422 ἐρατὴ-ἰωὴ | θεσπεσίης ἐνοπῆς psallentis. Ap. 360 θεσπεσίη δ' ἐνοπὴ γένετ' ἄσπετος serpentis morientis. pugnantium: *Μ* 35 μάχη ἐνοπή τε δεδήειν. *Π* 246 ἀπὸ ναῦφι μάχην τ' ἐνοπήν τε δίηται. *Ρ* 714 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον-φυγωμεν, Ariston. (?) cf. Lehrs, Ar. 149 et Friedl. h. l. ὥσπερ βοὴν λέγει τὴν μάχην ἀπὸ τοῦ ἀλαλαγμοῦ, οὕτως καὶ ἐνοπῆς νῦν ἀπὸ μέρους τῆς μάχης ἐστίν. *Π* 782 ἥρωα

ἔρυσσαν | Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, Hes. ἐκ τῆς μάχης ἢ βοῆς.

ἐν-όρνυμι act. aor., med. aor. ep. 1) act. inicio, excito in re, τινί τι. *Z* 499 γόον πᾶσησιν ἐνῶρσεν. *O* 366 αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας. *O* [62] φύζαν ἐνόρσας. V. l. ἐνῶρσεν *Π* 656, quam Duentz. defendit, pro ἐνῆκεν quod non esse homericum putat. 2) med. orior in re. *A* 599 *ϑ* 326 ἐνῶρτο γέλως - ϑεοῖσι. De tmesi v. s. ἐν II Ab Bα, cγ.

ἐν-ορούω insilio. *Λ* 747 ἐνόρουσα, Wolf La Roche Dind. Bäuml. ἐπόρουσα, cf. *Π* 7 84. *K* 486 (ἐπελθὼν ὀίεσσι) ἐνορούσῃ. *Λ* 149 τῇ ἐνόρουσ'. *Π* 783 Τρωσὶ - ἐνόρουσεν. De tmesi v. s. ἐν II Ac.

ἔν-ορχος (ὄρχις) qui testiculos habet. *Ψ* 147 ἔνορχα μῆλ' ἱερεύσειν, Suid. I 2, 268 ἄρσενα. E. M. 344. 34 ὄρχεις ἔχοντα· τοιαῦτα γὰρ ἔϑυον τοῖς ποταμοῖς, cf. sch. B.

ἐνοσί-χϑων | alii: Ἐ. (v. s. ἐννοσίγαιος) *N* 89 *Y* 13 405 η 35 ι 525 μ 107 ν 125 162. εὐρυκρείων ἐ. | *Λ* 751 κρείων ἐ. | *Θ* 208 *N* 10 215 *Ξ* 150 *Φ* 435 ε 282 375 Ποσειδάων ἐ. | *H* 445 *N* 34 65 231 554 *Ξ* 384 *O* 41 205 *Y* 63 132 291 318 330 *Φ* 287 α 74 ε 339 366 η 56 271 ϑ 354 ι 283 λ 252 ν 146 159, semper in exitu versus. qui solum concutit et commovet, epith. Neptuni qui terrae motum efficit, cf. sch. V. γ 6. semel dat. γ 6 ἐνοσίχϑονι κυανοχαίτῃ | sacra fecerunt Pylii et Nestor bubus nigris, sch. EHMQS. ταύρῳ ἀπεικάζουσι τὸν Ποσειδῶνα διὰ τὸ δίκην ταύρου ὑπὸ τῶν κυμάτων ὠρύεσϑαι. τῷ Ποσειδῶνι δὲ ϑύουσιν ἢ ὡς ἀπόγονοι αὐτοῦ διὰ Νηλέως, ἢ εὐχαριστοῦντες τούτῳ ἐπὶ τῷ νόστῳ. Colitur Helicae bubus mactatis *Y* 405, terram concutit *Y* 63, dat artem navigandi η 35, servare potest naufragos μ 107, dolet quod Graeci murum exstruxerint *H* 445, non vult Iunonem adiuvare contra Iovem *Θ* 208, Troiam proficiscitur *N* 10 34, confirmat animos Graecorum *N* 65 89 215 231, magna voce clamat *Ξ* 150, tuetur Antilochum *N* 554, Graecos in proelium ducit *Ξ* 384, Iridis consilio paret *O* 205, venit ad consilium deorum *Y* 13, non vult pugnare cum diis *Y* 132, tuetur Aeneam *Y* 291 et Achillem *Φ* 287, provocat Apollinem ad pugnam *Φ* 435, Ulixem odit malisque afficit α 74 ε 339 366 η 271 ν 125 ι 283, etiam postquam ex Aethiopibus rediit ε 282 375, Phaeaces redeuntes punit Iove permittente ν 146 159 162. Martem a Volcano captum liberat ϑ 354. Pater est Polyphemi ι 525, filiorum qui feruntur Actoris *Λ* 751, Nausithoi e Periboea η 56, Peliae et Nelei e Tyro λ 252.

ἐν-στάζω instillo, imbuo. β 271 τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος, Hes. ἔνεστιν κατά τι μέρος, Eust. 1444, 42 ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑγρῶν.

ἐν-στηρίζω infigo. *Φ* 168 γαίῃ ἐνεστήρικτο hasta. paraphr. ἐνεπάγη.

ἐν-στρέφω praes. pass. verto in re. *E* 306 μηρὸς | ἰσχίῳ ἐνστρέφεται.

ἐν-τανύω (pass. inf. fut. Buttm. a. Spr. § 95 A. 17) intendo τ 587 νευρὴν ἐντανύσαι sc. arcui, nervus enim ad unum tantum arcus cornu alligatus ab altera parte exibat in laqueum, qui alteri arcus cornu circumponendus erat si quis arcu uti vellet. id cum cavatum sive incisum esset, laqueus admovendus erat, unde si arcus non amplius usus esset, elapsus arcum ipsum solebat cingere, Damm s. νευρή Grash. Fuhrw. 18 Duentz. et Ameis app. ad τ 577, minus bene Baerwinkel her. h. armat. Arnstadt 1839 p. 54, cf. φ 97 127 (ἐν τανύσειν). ω 171 βιοῖο | νευρὴν ἐ. brevius: bespanne τ 577 φ 75 ἐντανύσῃ βιόν. φ 306 τόξον | ἐντανύσῃς, cf. φ 315, 286 (-ύσειεν), 326 (-ύουσιν). φ 338 μιν ἐντανύσῃ, cf. φ 150 (-υσε), 247. absolute: φ 114 εἰ δέ κεν ἐντανύσω sc. νευρὴν τόξῳ, cf. φ 185. φ 92 οὐ γὰρ ὀίω | ῥηιδίως τόδε τόξον - ἐντανύεσϑαι, fore ut intendatur. Medium: intendo mihi s. ipse arcu usurus: φ 403 δυνήσεται ἐντανύσασϑαι. De tmesi v. s. ἐν II Ac. (ἐπεντ.)

ἐντα-ῦϑα (ἔνϑα + αυϑα Benf. 2, 269, cf. Christ 75) eo. Atticam dicit vocem sch. A. ad *Φ* 25, Eust. 1839, 55 Dorismum quod sit de motu. translate: *I* 601 δαίμων | ἐνταῦϑα τρέψειε Hes. ὧδε sc. ut idem sentias quod ille. Quod semel atque in hoc libro legitur vox, notavit Friedlaend. N. J. f. Ph. 78, 826. (ἐντεῦϑεν)

ἐντα-υϑοῖ (Benf. 2, 269 ἔνϑα + αυϑοι alter Locativ, cf. Lob. path. el. 2, 252 Lehmann z. Lehre v. Loc. N. Stettin 1870 p. 17) hic Hes. ἐνταῦϑα. *Φ* 122 ἐ. νῦν κεῖσο μετ' ἰχϑύσιν. sch. A. (Herod.?) περισπαστέον· ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐνταῦϑα Ἀττικοῦ. σ 105 υ 262 ἐ. νῦν ἧσο h. Ap. 363 ἐ. νῦν πύϑευ ἐπὶ χϑονί.

ἔντεα (Benf. 2, 286 Doederl. Gl. 2285 wat Gewand, ϝέ., cf. Graff, adh. Spr. sch. 1, 741. ap Hom. digammi non sunt vestigia. E. M. 345, 17 παρὰ τὸ ἐντὸς περιλαμβάνειν τὸ σῶμα. Buttm Lex. 1, 291 ἀνά ΑΝΘΟ ἀνήνοϑε et ib. 292 ἔννυμι comparat, sed fuit ἕσ-νυμι atque vox videtu latius patuisse. Eust. 882, 62 οἱ μεϑ' Ὅμηρο δασύνουσιν (?)) tegumenta 1) arma E. M. 34[illegible] 17 τὰ ὅπλα Bekk. anecd. III 1086 Κρητῶν ἐ ὅπλα. Athen. 193 τῶν ὅπλων τὰ σκεπαστικ[illegible] *K* 75 ἔντεα ποικίλα, Ariston. ὅ. ἔντεα οὐ πάντ[illegible] τὰ ὅπλα, ἀλλὰ κυρίως μὲν ἀσπὶς καὶ περικ[illegible] φαλαία, τὰ δὲ δόρατα κατ' ἐπικράτειαν, [illegible] Suid. I 2, 277. Lehrs, Ar. 145. Ap. 69, 18 κυ[illegible]ρίως τὰ ἐντὸς περιέχοντα τὸν ἄνδρα (cf. Ariston. ad *K* 23), οἷον ἀσπὶς καὶ ϑώραξ κ[illegible] κνημῖδες. *K* 34 ἀμφ' ὤμοισι τιϑήμενον ἔ. καλ[illegible] cf. *K* 471 *P* 172 *Σ* 191 τ 17, Ariston. ὅτ. ἔ[illegible]τεα εἴρηκε ἣν προσυνέσταχε λεοντῆν. *Γ* 3[illegible] ἔντε' ἔδυνεν, cf. *P* 186 192. *I* 596 χροῒ ἔ. ἐδ[illegible]σετο παμφανόωντα, cf. *O* 120. *K* 407 ψ 3[illegible] ἔ. ἀρήια. *M* 195 ἐνάριζον ἀπ' ἔ. μαρμαίροντ[illegible] cf. *O* 343, *Π* 663. *Z* 418 *N* 331 719 ἔντε[illegible] δαιδαλέοισιν. *N* 640 ἔ. ἀπὸ χροὸς αἱματόεντ[illegible] συλήσας. *Σ* 130 ἔ. καλὰ χάλκεα μαρμαίροντ[illegible] *Ψ* 26 ἔ. ἀφωπλίζοντο. *Λ* 731 κατεκοιμήϑημ[illegible] ἐν ἔ. οἷσι, cf. *T* 384. *P* 197 ἐν ἔ. πατρὸς ἐγή[illegible] universe, arma: *Λ* 755 ἀνά τ' ἔ. καλὰ λέγ[illegible]τες. *E* 220 σὺν ἔντεσι πειρηϑῆναι, cf. *K* 2[illegible] 469 *Ψ* [806]. *Π* 259 σὺν ἔ. μαρμαίροντας. 2) va[illegible] Ap. 69, 19 τὰ ἀγγεῖα . . ἀπὸ τοῦ ἐντὸς αὐτ[illegible] τινὰ περιέχειν, cf. Hes. Athen. 193. η 232 ἀπ[illegible]κόσμεον ἔ. δαιτός. 3) armamenta navis: h. A[illegible] 489 ἔ. νηός. (ἐντεσιεργός)

ἐν-τείνω pf. et plqpf. pass. intendo, bespann[illegible] *E* 728 δίφρος ἱμᾶσιν ἐντέταται, alligatus [illegible] axem, cf. Grashof, Fuhrw. 18. alii: pariet[illegible] quo cingebatur δίφρος efficiebant lora. *K* 2[illegible] χολέσιν δ' ἔντοσϑεν ἱμᾶσιν | ἐντέτατο στε[illegible] ὡς galea.

ἔντ-ερον (ἐντός cf. Curt. Et. 289. Doede[illegible] Gl. 2085 ἔνερον. minus etiam probabiliter Su[illegible] I 2, 279 ἕτερον, οὐχ ὅμοιον ἢ παρὰ τὸ ἐντ[illegible]ρεῖν, cf. E. M. 310, 8 344, 32) intestina E. [illegible] 310, 12 ἐνδότερά τινα ὄντα. Retzlaff, h. S[illegible] II Königsb. 1867 p. 23 Darm, Gedärme. a) φ 4[illegible]

ἐνστρεφὲς ἔντερον οἷός, sch. V. τὴν χορδήν, cf. Hes. b) N 507 P 314 διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς | ἤφυσε, cf. Ξ 517. Y 418 προτὶ οἷ δὲ λάβ' ἔ., cf. Y 420.

ἐντεσῐ-εργός (ἔντεα, ϝεργον sed Doederl. Gl. 206 τείνειν ἔντασις angestrengt arbeitend, q. v., dixit contra eum Duentz. N. J. f. Ph. 69, 608) qui armamentis instructus opus facit, iugalis. Ω 277 ἡμιόνους ἐντεσιεργούς, sch. AMD. τοὺς ὑποζυγίους καὶ μὴ ψιλῶς νωτοφόρους, ἀλλὰ τὴν ἅμαξαν καὶ τὴν πείρινθα ἕλκοντας, ἅπερ καὶ ἔντεά φησιν, cf. sch. B. (ἢ τοὺς ἑτοίμους πρὸς τὰ ἔργα) Ap. 68, 8 Hes., Harl. Vind. edd. Hes. 2, 3365 et ol. vo. **ἐντεσιουργούς**

ἐντεῦθεν (ἐνταῦθα, ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ ἐντεῦθεν κατὰ τὸ ἔνθα ἔνθεν Eust. 1839, 59) inde. τ 568 ἐ. ἐλθέμεν. h. Merc. 558 ἐ. ποτώμεναι.

ἐν-τίθημι (act. fut. ἐνθήσω ε 166 aor. ἐνέθηκεν h. Merc. 50, aor. inf. ἐνθέμεναι. Med. ipf. ἐντιθέμεσθα γ 154. aor. ἔνθεο Z 326 ἔνθετο, iptv. -θεο, ptc. -θεμένη) impono. Ω 646 δ 299 η 338 χλαίνας ἐνθέμεναι lectulo. ε 166 σῖτον ἐν. navi tuae. h. Merc. 50 πήχεις ἐν. testudini. Med. impono mihi s. quibus ipse usurus sum: γ 154 κτήματά τ' ἐν. - τε γυναῖκας navibus nostris. Φ 124 X 353 σε ἐνθεμένη λεχέεσσι. translate: Δ 410 μὴ πατέρας ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, sch. A. Ἀρίσταρχος ἓν ποιεῖ τὸ ἔ. ἀντὶ τοῦ ἔνθου. . . Ἀπολλώνιος δὲ διαστέλλει τὸ ἐν ἵνα γένηται ἐν ὁμοίᾳ. de animo: demitto in pectus animumque, cf. Fulda, Spr. d. h. Ged. 30. α 361 φ 355 μῦθον ἔνθετο θυμῷ. λ 102 ν 342 τοι κότον ἔ. θυμῷ. Z 326 οὐ καλὰ χόλον ἔνθεο θυμῷ. Eust. 644, 62 ἐνέθου τῇ ψυχῇ. ω 248 μὴ χόλον θυμῷ. I 639 ἵλαον ἔνθεο θυμόν. De tmesi v. s. ἐν II Ac. Bcα.

ἔντο-θεν (ἐντός) intra. Rumpf, Beitr. p. 11 proposuit ι 239; 338 ἔντοθεν αὐλῆς pro ἐκ. v. s. αὐλή, cf. Ameis app. ad ι 239. Legitur vox Bekk. an. 945, 27.

ἐν-τός (Curt. Et. 425 ἐν. Benf. 2, 48 et L. Meyer, vgl. Gr. 1, 63 331 comparant intus, cf. Ebel, Kuhn 5, 69) 1) intus Hes. ἔνδον, ἔσω. B 671 845 I 404 X [121] Ω 544 ἐ. ἐέργει, cf. Σ 512 η 88. M 8 ἔ. ἔχον, cf. β 341 h. Ap. 30 Merc. 251. μ 225 ἐ. πυκάζοιεν. K 10 τρομέοντο οἱ φρένες ἐ. cf. P 211. Non est de motu. 2) intra c. gen. cui a) postponitur. α) Λ 432 π 324 λιμένος ἐ. ἵκοντο. β) non est de motu: M 374 τείχεος ἐ. ἰόντες, cf. M 380 (κεῖτο) X 85 (ἐών). ψ 190 ἔφυ ἕρκεος ἐ. κ 125 ὄλεκον λιμένος ἐ., cf. π 352 (ἴδεν). b) υ 258 καθίδρυε ἐ. -μεγάροιο. Non fit spondeus nisi μ 225. (ἔντοθε et

ἔντοσ-θε(ν) (Lobeck, path. el. 2, 146 „saepe consonam (ν) et nonnunquam vocalem ei praepositam amittunt") 1) a parte interiore, intus: Hes. ἔσωθεν. M 296 ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε. Λ 262 ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο. M 455 ἔ. ὀχῆες | εἶχον. ν 100 ἔ. δὲ - μένουσι, cf. X 237. ι 241 ἔ. φάνεσκε. 2) intra c. gen. a) Z 364 ἔ. πόλιος καταμάρψῃ. Δ 454 ξυμβάλλετον ὕδωρ ἔντοσθε χαράδρης. β 424 ο 289 ἔ. μεσόδμης | στῆσαν. ι 235 ἔ. δ' ἄντροιο βαλών. ι 298 κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο, cf. φ 417. κ 92 ἔ. λιμένος δέεντο. ξ 13 ἔ. αὐλῆς ἐποίει. ρ 339 ἷζε ἔ. θυράων. σ 238 (νεύοιεν κεφαλὰς) οἱ δ' ἔ. δόμοιο. χ 172 σχήσομεν ἔ. μεγάρων. χ 204 (ἐφέστασαν) ἔ. δόμων. ep. 15, 14 πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεάμηια. separatur a nomine: α 126 ἔ. ἔσαν δόμου. b) postponitur nomini: M 416 ἐκαρτύναντο - | τείχεος ἔ. α 128 ἔστησε δουροδόκης ἔ. α 380 β 145 δόμων ἔ. ὄλοισθε. ξ 194 κλισίης ἔ. ἐοῦσι, cf. h. Cer. 342. Non est de motu.

ἐν-τρέπομαι (Doederl. Gl. 665 pro ἀνατρέπ.) vertor intus, penitus permoveor, tangor, afficior cura. O 554 α 60 οὐδέ νυ σοί περ | ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ne nunc quidem tibi intus vertitur cor. Ap. 69, 20 ἐπιστροφὴν ποιεῖται ὅ ἐστι μετατροπὴν λαμβάνει, cf. Lex. Seg. 94, 12. (ἐντροπίαι, ἐντροπαλιζόμενος).

ἐν-τρέχω moveor in re, Hes. ἐναρμόζειν. T 385 ἐντρέχοι γυῖα in armis, sch. D. ἀκωλύτως χρῷτο ὥστε μὴ ἐμποδίζεσθαι.

ἐν-τροπαλιζόμενος (ἐντρέπομαι) qui inter abeundum paulum retro convertitur. E. M. 345, 32 κατ' ὀλίγον καὶ συνεχῶς ἐπιστρεφόμενος, cf. Ap. 69. 22 Hes. Z 496 βεβήκει | ἐντροπαλιζομένη (sch. D.) Duentzer: von der halben Wendung. de fugientibus: Φ 492 ἔθεινε ἐντροπαλιζομένην, Did. οὕτως τὸ ἐ. διὰ τοῦ ν. sch. B. ἐκτρέπουσαν τὰς ὄψεις πρὸς τὰς τῆς χειρὸς καταφοράς, sed minus apte idem sch. -η. ἐξ ὑποστροφῆς ἀνθισταμένη. Λ 547 τρέσσε δὲ παπτήνας - | ἐντροπαλιζόμενος Aiax, sch. V. ὑποποδίζων. BL. εἰς ἑκάτερα μεταστρεφόμενος καὶ τὸ φεύγειν καὶ τὸ ὁρμᾶν quamquam qui scutum a tergo habuit vix voluit aggredi hostes, sed potius nonnunquam spectabat ubi essent. P 109 ἀνεχάζετο ἐντροπαλιζόμενος ὥς τε λῖς Lobeck, path. 103 (terminatio) ut omnes derivationes formae significationem primitivi colorat quodam modo et expressiorem reddit, neque tamen sic ut verba quae proprie frequentativa vocantur.

ἐν-τροπίαι (ἐντρέπω) versutiae. h. Mer. 245 δολίης ἐντροπίῃσι.

ἐντύνω et **ἐντύω**(ἔντεα plerique, cf. L. Meyer, vgl. Gr. 2, 42. ἀνύτειν Doederl. Gl. 706). 1) act. paro, apparo, instruo. mache zurecht, E. M. 345, 23 εὐτρεπίζω. E 720 Θ 382 ἔντυεν ἵππους, Hes. ὥπλιζεν, sch. V. E 720 ἀπὸ τῶν εἰς πόλεμον εὐτρεπιζομένων, cf. h. Cer. 376. ψ 289 ἔντυον εὐνήν. I 203 δέπας ἔντυνον ἑκάστῳ. Hes. ἑτοίμασον, εὐτρέπισον, Bekk. ἔντυνε. Ξ 162 εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν, sch. V. Hes. κοσμήσασαν, Bekk. ϝ servaturus ἐντύνασα. μ 183 ἔντυνον ἀοιδήν ordiebantur Sirenes, sed h. VI 20 ἐμὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν orna. v. l. ἔντυνον (ῠ) ψ 199 pro ἔξεον. 2) Med. a) me orno, me paro. μ 18 ἦλθ' ἐντυναμένη. b) mihi apparo: Ω 124 π 2 ἐντύνοντο ἄριστον, Hes. ηὐτρέπιζον, cf. ο 500. ρ 175 ἐντυνώμεθα δαῖτα. γ 33 ρ 182 δαῖτ' ἐντυνόμενοι. absolute: ζ 33 ὄφρα τάχιστα ἐντύνεαι (per syniz. - - -) Ap. 69, 23 παρασκευάζῃ.

ἐν-τυπάς (τύπ-ος, Lob. path. el. 2, 313 ex ἐντυπαδίως al. τύπ-τω) impresso corporis vestigio. alii: humi prostratus s. in solo impressus. Ω 163 ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐν ἴσῳ τῷ ἐντυπαδίῳ (Lob. par. 154 ἐντυπάδια s. -πάδεια, cf. Lob. path. el. 2, 313 -δίως), ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τύπον φαίνεσθαι, cf. sch. BM. ADM. Eust. 1343, 56 Suid. I 2, 286 Hes. Ap. 69, 25. Faesi, Voss, Ernesti: ita adstrinxit vestem eique se involvit ut tota corporis figura appareat, sch. V. τινὲς γρ. ἡ χλαίνῃ quod Doederl. Gl. 2496 corr. ἡ χλαίνῃ. Duentzer h. l. et Hoefer 2, 104: eingeschlagen, eingedrückt, sed cum oculis non cernatur corpus iacentis in solo impressum, id Homerus non dixit.

ἐνῡάλιος al. Ἐ. (Ἐνύω) epith. Martis qui

habet furorem bellicum, s. efficit tumultum, cf. Gerhard Myth. § 347 Preller. Myth. 1, 205 Welcker Götterl. 2, 729. *P* 211 Ἄρης | δεινὸς ἐνυάλιος, Ariston. ἐπιθετικῶς ἀπὸ τῆς Ἐννοῦς πολεμικῆς οὔσης, sunt qui hic adi. statuant. *Σ* 309 ξυνὸς ἐ. gen. *N* 519 Ἀσκάλαφον-| υἱὸν ἐνυαλίοιο. *Υ* 69 αντα δ' ἐ.-Ἀθήνη. *B* 651 *H* 166 *Θ* 264 *P* 259 ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ, ω et αν per syniz. *X* 132 ἐνυαλίῳ κορυθάικι πτολεμιστῇ.

Ἐννεύς (Ἐννώ, cuius est masc.) *I* 668 Ἐννῆος πτολίεθρον Scyrum Achilles expugnavit, sch. D. ἦν οὗτος υἱὸς Διονύσου.

ἐν-ύπνιον (ὕπνος) per somnum. Suid. I 2, 287 ἐφ' ὅσον τις ὑπνοῖ. *B* 56 ξ 495 θεῖός μοι ἐ. ἦλθεν ὄνειρος, Ariston. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει θεῖόν μοι ἐνύπνιον· οὐ λέγει δὲ ὡς ἡμεῖς ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κατὰ ὕπνους (E. M. 345, 48). ἐνυπνίως· ὁ δὲ ἀστερίσκος ὅτι ἐν τῇ ξ τῆς Ὀδ. κακῶς φέρεται, cf. sch. BL. Naegelsb. ad B 56 Ameis et Duentzer ad ξ 495. Thiersch § 269.

Ἐνυώ (Buttm. Lex. 1, 271 dubitans confert ἐνόω ἔνω ἐνοσίχθων, ἐν erschüttern, ut sit Getümmel. probat Welcker Götterl. 2, 730. Hermann op. 2, 180 Inundona ab ἐνύω impluo. E. M. 337, 36 παρὰ τὸ ἔνω τὸ φονεύω, (aliter 345, 52) cf. Lob. Rh. 325, 121. qua in re non est quod reprehendatur ἐνυάλιος ἀνδρειφόντης ob pleonasmum. Hartung ad ἔνοσις refert) Bellona, Hes. πολεμικὴ θεά. ἢ μάχη. ἔστι δὲ πλαστὸν πρόσωπον. Nitzsch ε 415: tobende Krieg, Göttling: Mars feminea specie, cf. Naegelsb. h. Th. 95. E. M. 345, 57 προστάτις τοῦ πολέμου. *E* 333 πτολίπορθος Ἐνυώ |, sch. LV. ἀνθρωποπαθῶς πέπλασται. *E* 592 πότνι' Ἐνυώ | . . . ἔχουσα Κυδοιμὸν δηιοτῆτος socia Martis. Geppert 1, 127 pro Eride Enyo ab interpolatore insertam statuit, cf. Benicken, fünftes Lied 2. (Ἐννεύς, ἐνυάλιος)

ἐν-ωπ-αδίως oculis in voltu alterius defixis. ψ 94 ὄψει μιν ἐ. ἐσίδεσκεν, v. l. **ἐνωπιδίως** v. La Roche h. l., sch. V. ἐναργῶς ἄντικρυς περιεργότερον ἀφορῶσα ἐγνώριζεν (i. e. ἤισκεν quae fuit v. l.) cf. Autenr. ap. Ameis. app. h. l. Doederl. Gl. 239. De

ἐν-ωπή (ὤψ) visus. E. M. 496, 11 πρόσοψις. tantum dat. ἐνωπῇ in conspectu, palam, Ap. 69, 29 προσόψει. *E* 374 [*Φ* 510] κακὸν ῥέζουσαν ἐ. | sch. BL. ad *E* 374 ἤτοι ἐν ὄψει ἀδικοῦσαν· τινὲς δὲ γρ. ἐνιπῇ, cf. Eust, 558, 30. Doederl. Gl. 839 ex ἐν ὠπῇ putat factum. Inde

ἐν-ώπια, τά parietes, ut videtur universe quia potissimum in oculis esse solent. Dubitatur qui parietes intellegendi sint: Rumpf, aed. hom. 14 parietes, qui aditum includunt, (Eust. 722, 5 τὰ ἐν τῇ τῶν θυρῶν εἰσόδῳ καὶ ἐξόδῳ πλάγια) quamquam his certe non poterant acclinari currus ne iusto angustior fieret aditus. Voss foribus adversa putat ἐ. similiter Doederl. Gl. 840 parietis in quo ianua domus erat pars et exterior ad aulam conversa et interior ad conclave, sch. D. ad *Θ* 435 τοὺς ἐξ ἐναντίας τῶν εἰσόδων τοίχους AB. τοὺς παροδίους τοίχους τουτέστι τοὺς ἀντικρὺ τῆς εἰσόδου· οὗτοι γὰρ μόνοι φαίνονται τοῖς παριοῦσιν, unde recte Doederl. corr. sch. BEQ. E. ad δ 42 τοίχους pro τόπους (Rumpf: interdum utebantur ad ipsum spatium intra fores significandum). Hes. τὰ κατ' ἀντικρὺ τοῦ πυλῶνος φαινόμενα μέρη ἃ καὶ κατεκόσμουν τῶν παριόντων [ἕνεκα?] sch. BL. ad *N* 261 τοὺς ἀπέναντι τῶν εἰσόδων AD. οἱ ἐναντίοι κατὰ τοὺς εἰσόδους τοῖχοι. Huic parieti quae addita erat αὐλή (q. v.), parieti totius domus nec altitudine par erat nec semper latitudine ut videtur quare a) *Θ* 435 δ 42 ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐ. παμφανόωντα. plerique: parietes aditus a dextra laevaque introeuntis e publico. b) *N* 261 (δούρατα ἑσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐ. παμφ. parietem tentorii intranti oppositum qui potissimum ornabatur vel universe omnes parietes. c) χ 121 τόξον πρὸς σταθμὸν-μεγάροιο | ἔκλιν' ἑστάμεναι πρὸς ἐ. παμφ., unde Crates ap. Hes. τὰς φλιὰς παρέδωκεν, alii: parietes a dextra laevaque introeuntis ex aula in conclave, sed fuisse videtur paries muri in quo ianua conclavis erat, ad conclave conversus.

(**ἐνώψ**) (ὀπ, ὤψ) facies. *O* 320 κατ' ἐνῶπα ἰδὼν Δαναῶν, ut *P* 167 κατ' ὄσσε ἰδών, Spitzn (q. v.) Bäuml. La Roche Aristarchus, quem Lehr Ar. 299 (311) κατενῶπα dicit scripsisse, se Herod. h. l. (Eust. 1017, 64 E. M. 496, 7) Ἀρίσταρχος ὡς κατὰ δῶμα ἀπ' εὐθείας τῆς ὤψ . . ὁ δὲ Ἀλεξίων καὶ οἱ πλείους ὡς κατέναντα οἷς καὶ βέλτιον πείθεσθαι, per sync. ex κατενώπια oriri ratus κατένωπα, (ita Faesi et Duentz ex „ἔνωπα wie ἔναντα") vel ut Aristarchus e ἐνωπήν per metapl. ἐνῶπα, (La Roche), Lehr l. l. Bekk. κατενῶπα. Lobeck, par. 169 retine mus κατ' ἐνῶπα cum Aristarcho . . . sed ta quam residuum obliterati nom. ἐνώψ cuius v stigium mihi cernere videor in scriptura cod Stob. fl. 74; 61 p. 445, 8.

ἕξ (ϝέξ, sex pro svex L. Meyer, vgl. Gr. 77 199, skr. shash Curt. Et. 584. spiritum e sibilante ortum putat Christ 135, cf. 146 17 (Prisc. 13, 25), cf. Bäuml. N. J. f. Ph. 85, 19 Bekk. ἕξ quia ap. Hom. ϝ non apparet, c Roediger, Kuhn 17, 311. Fit ἐκ in composit ante κ). 1) sex *E* 270 ἓξ ἐγένοντο γενέθ equi. *E* 641 ἓξ οἴῃς σὺν νηυσί. χ 252 οἱ ἀκοντίσατ'. *Ω* 399 ἓ. υἷες, cf. *Ω* 604 κ 6 ω 49 *Ω* 604 κ 6 ἓ. θυγατέρες. μ 110 ἓ. ἑτάρου π 248 ἓ. δρηστῆρες. *H* 247 ἓ. πτύχας. *Ψ* 7 ἓ. μέτρα. μ 90 ἓ. δειραί. V. l. μ 94. postpo tur: μ 246 ἑταίρους ἕ. 2) seni ι 60 ἓ. ἀφ ἑκάστης νηὸς ἑταῖροι. (ἑξήκοντα ἕκτος, ἑκκαιδεκάδωρος ἑξάετες)

ἐξ-αγγέλλω enuntio. *E* 390 Ἑρμέῃ ἐξήγγειλεν sc. rem.

ἐξ-αγορεύω enarro. λ 234 ὃν γόνον ἐξαγόρευεν.

ἐξ-άγω iptv. ἔξαγε *A* 337. ipf. ἔξαγε(ν) ἐξῆγε(ν). aor. -ήγαγε *E* 35 et -άγαγε. opt. -αγάγοις *T* 332, -οι h. Cer. 338, inf. -εῖν ib. ptc. -αγαγόντες. 1) educo, produco. *A* 337 κούρην. *Φ* 29 τοὺς ἐξῆγε θύραζε. de par *Π* 188 τὸν εἰλείθυια ἐξάγαγεν πρὸ φόωσ c. gen. *E* 35 μάχης ἐ. Ἄρηα. *E* 353 τὴν-ἐξά ὁμίλου, cf. *Λ* 487. *N* 379 Ἄργεος ἐξαγαγόντ puellam. *N* 535 τὸν ἐξῆγεν πολέμου. χ 441 δμῳὰς ἐξαγαγόντες μεγάροιο. ψ 372 τοὺς ἐξῆ πόληος. *T* 332 παῖδα ἐνὶ νηὶ Σκυρόθεν ο 465 ἐμὲ δόμων ἐξῆγε θύραζε. h. Cer. Περσεφόνειαν ἐ. Ἐρέβευσφι μετὰ σφέας. petitur praepos. θ 106 ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο modocum. de re quae effecit ut quis exir υ 21 σε μῆτις ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο. h. Cer. Περσεφόνειαν ὑπὸ ζόφου ἐς φάος ἐ. μετὰ δ μονας. De tmesi v. s. ἐξ I II. 2) exeo, pr ciscor. *H* 336 τύμβον-χεύομεν ἐξαγαγόντ ἄκριτον ἐκ πεδίου, cf. *H* 435. Ariston. ὅμο ἐστι τῷ Λαοδίκην ἐσάγουσα (*Z* 252) ἀντὶ

ερχομένη. οὕτω καὶ τὸ ἐξαγαγόντες ἀντὶ ... ἐξελθόντες τοῦ πεδίου, melius ut videtur ...isset: e castris, cf. Eust. 684, 13 et sic ...tzn., sed Duentz. La Roche Faesi ἐξ. ἐκ πε...ν e planitie sursum exstruentes, quam signi...tionem ignorat Homerus. Minkwitz: aggerem ...lanitie ad tumulum abducentes, sed sic ...ius erat: adducentes. Habet universus de ...tuis concremandis muroque exstruendo locus ...ta de quibus dubitari possit, cf. Grashof, ...rw. 11. Giseke h. F. § 250. Hoffm. Phil. 3, ...s. Ribbeck, N. J. f. Ph. 85, 24 Lachm. Betr. (ὑπεξά.)

...ξάδιον (Lapitham) *A* 264 Nestor vidit iu...is insignem virtute, sch. A. παρὰ τοῖς νεω...ις καὶ χωρὶς τοῦ ε εὑρέθη siehe κ 433.

...ξά-ετες (ἑξάκις E. M. 346, 30, neutr. pro ...) sex annos. γ 115 ἑ. παραμίμνων. De ac...u Buttm. a. S. 2, 481 Göttl. Acc. 323.

...-αίνυμαι aufero. *E* 155 848 *Y* 459 ἐξαί...ν θυμόν, Hes. ἐξῃρεῖτο. ο 296 νηῒ δ' ἐνὶ ...ώρα, cf. sub ἐν III Aδβ. De tmesi v. s. ... 1.

...-αίρετος selectus, exquisitus. *B* 227 γυ...ες ἐξαίρετοι, E. M. 347, 19 sch. br. εὐει...ἐπίλεκτοι (paraphr.) - αἱ κατὰ τιμὴν δι...ναι ἀπὸ τῶν αὐχημάτων. δ 643 (κοῦροι) ...ης ἐξ. De accentu Suid. I 2, 299 ἐξαίρε...τὸ ἐπίλεκτον. ἐξαιρετὸν δὲ τὸ ἐκβαλλό...ν, cf. Lobeck par. 478 „adi. quorum signi...o latinis in ilis exeuntibus respondet acuto ...finiri."

...-αιρέω act. aor. ἔξελε, -ον. Med. ipf. ἐξαι...ην ξ 232. aor. ἐξελόμην, -έλετο et -είλετο, ...ντο π 218. Cf. La Roche. h. S. 234. 1) act. ...mo, seligo, eligo. *Ω* 229 ἔνθεν - ἔξελε ...ους, cf. χ 110 144. b) *Σ* 444 κούρην - οἱ ... ἔξελον, cf. *Π* 56 η 10, *Λ* 627. ι 160 ...δὲ δέκ' ἔξελον οἴῳ, Hes. ἐξαίρετον ἔδω... 2) Med. a) aufero mihi, depromo mihi, ... mihi. b) sepono quibus ipse usurus sum. ...fero. π 218 οἰσί τε τέκνα | ἀγρόται ἐξεί...ο. *Θ* 323 φαρέτρης ἐξείλετο ὀιστόν. *K* 267 ...ἐξ Ἐλεῶνος ἐξέλετο, ubi couiunguntur ...τορος δόμον ἀντιτορήσας. b) ξ 232 τῶν ...part.) ἐξ. μενοεικέα, cf. *Λ* 704, Hes. ἐξαί...ελάμβανον. *I* 130 ἃς ἐξελόμην feminas ...272. cum praepos. *B* 690 τὴν ἐκ Λυρνη...ἐξείλετο, cf. *I* 331. e) *O* 460 *P* 678 μιν ...ετο θυμόν |. λ 201 μελέων ἐ. θυμόν |. cf. ... (τῶν). *Ω* 754 σεῦ ἐξέλετο ψυχὴν χαλκῷ, ...μεν φρένας ἐξέλετο. c. dat. *Z* 234 Γλαύ...ρένας ἐξέλετο, cf. *P* 470. De tmesi v. s. ... II.

...αίρομαι mihi asporto, reporto, consequor. ...ἐξήρατο μισθούς. c. gen. ε 49 ν 137 ...οίης.

...αίσιος iniquus, indecorus. E. M. 347, 32 ...ν δηλοῖ τὸ ἄδικον . . . ὅτε δὲ τὸ μέγα ...οὐ ὑπὲρ τὸ καθῆκον, quae enim solito ...ι sunt vituperantur a Graecis, Hes. ἐξαί...τρόμετρα. *O* 598 Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρήν |. ... παρὰ τὸ καθῆκον γενομένην μεγάλην ... ἀγαθήν. D. ἄδικον· τοὐναντίον γὰρ ...μα . . . ἢ ὑπερβαλλόντως μεγάλην, cf. ...ltz, h. Naturansch. Erfurt 1870 p. 17. ...τινα ῥέξας ἐξαίσιον sc. τι. neutr. pro ...racter modum ρ 577 τινά που δείσας ...ν, sch. V. μεγάλως Duentz. Ameis h. l. ...alii: quem iniquum Damm Ameis Ztft. f. ...38, cf. Hermann op. VI 2, 26. Doederl. Gl. 432: von jemand eine Unbill, pendere enim duos acc. a verbo δείσας, ut E 827.

ἔξ-αιτος (Doederl. Gl. 22 N. J. f. Ph. 74, 49 αἴνυμαι eximius. Duentz. Kuhn 12, 3 αἰτός electus unde αἰτεῖν, a radice αἰ unde αἴ-νυμαι. E. M. 347, 29 ἀπὸ τοῦ ἐξαιρέτους κατὰ συγκοπήν, (ita Nitzsch ad κ 491, cf. Lobeck path. el. 1, 349 Eust. 1512, 41 907, 59 sch. br. *M* 320 Suid. I 2, 229) ἢ ἀπὸ τοῦ ἐξαιτεῖν, cf. Eust. 907, 62.) eximius, selectus. *M* 329 οἶνον ἔξαιτον. ε 102 τ 366 ἐξαίτους ἑκατόμβας β 307 ἐ. ἐρέτας, sch. B. ἐξαιρέτους (Ap. 69, 34) ἐκ τοῦ αἱρῶ τὸ βούλομαι καὶ προκρίνω. subtilius Q. τουτέστιν ἔξω τῆς αἰτίας· ἤτοι ἐπιθυμητούς, οὓς ἐξῄτησας.

ἐξ-αίφνης (ἐξαπίνης, cf. Legerlotz, Kuhn 8, 365 A. Goebel, Kuhn 10, 398 Curt. Et. p. 632. sed Apoll. synt. IV 12 355 ἐξ ἀφανίας) subito, repente Hes. ἐξαπίνης. *P* 738 *Φ* 1 πῦρ ὄρμενον ἐ.

ἐξ-ακέομαι sano transl. reparo. sarcio. *I* 507 ἐξακέονται ὀπίσσω, sch. V. ἃ ἐκείνη (Ate) βλάπτει. satio: *Δ* 36 χόλον ἐξακέσαιο, Hes. ἐξιάσαιο, θεραπεύσειας, tuam ipsius, sed γ 145 Ἀθηναίης χόλον ἐξακέσαιτο.

ἐξ-ἀλαόω penitus visu privo, caecum reddo. λ 103 ν 343 οἱ υἱὸν ἐξαλάωσας. ι 453 ἄνακτος, τὸν - ἐξαλάωσε et ι 504 ἐξαλαῶσαι sc. te, alii in his acc. ὀφθαλμόν ad verbum referunt.

ἐξ-ἀλαπάζω a) vacuefacio, b) vasto, diripio. a) δ 176 μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας, sch. BE. οὐκ ἔστι νῦν πορθήσας, ἀλλ' ἁπλῶς κενώσας καὶ μεταστήσας τοὺς ἐνοικοῦντας εἰς ἕτερον τόπον, cf. Duentz. Kirch. u. Koechl. 36. b) *Λ* 129 *Θ* 241 Τροίην - ἐξαλαπάξαι, cf. *Δ* 33 *Θ* 288 (Ἴλιον) *Δ* 40 (πόλιν) γ 85 (Τρώων πόλιν). Hes. ἐκπορθῆσαι. *E* 642 Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν. *Ξ* 251 Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας. *ϑ* 495 Ἴλιον ἐξαλάπαξαν. *Y* 30 τεῖχος ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ. deleo: *N* 813 ἐξαλαπάξειν | νῆας.

ἐξ-άλλομαι exsilio, prosilio. *E* 142 βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς, Wolf ἐξ. ἅ. sch. A. ἔνιοι τὸ ἐξ ἀντὶ τοῦ ἔξω ἀκούουσιν· ἔξω ὢν βαθ. αὐ. ἅλλεται εἰς τὸ ἐντός (paraphr. sch. BLV.) ὁ μέντοι Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ προθέσεως ἓν λέγει εἶναι τὸ ἐ. *P* 342 πολὺ προμάχων ἐξάλμενος. *Ψ* 399 πολλὸν τῶν ἄλλων ἐ. prae ceteris qui certabant. abs. *O* 571 ἐξάλμενος e statione.

ἔξ-αλος (ἅλς) qui extra mare est. λ 134 ψ 281 θάνατος - ἔξαλος ἐλεύσεται, sch. V. διπλῆ ἀνάγνωσις καὶ ἐξ. προπαροξυτόνως ἀντὶ τοῦ ἔξω καὶ πόρρω τῆς θαλάσσης ὤν, καὶ ἐξ ἁλός, διῃρημένως, ita Doederl. Gl. 486, quamquam tale adi. Hom. alias non habere videtur, v. s. ἐξ III Aa.

ἐξ-αλύω devito. h. VII 51 κακὸν μόρον ἐξαλύοντες.

ἐξ-ανα-βαίνω ptc. aor. sursum egredior. *Ω* 97 ἀκτὴν ἐξαναβᾶσαι, Did. αἱ Ἀριστάρχου ἐξ. καὶ αἱ πλείους Spitzn. et edd. rec., ol. vo. εἰσαναβᾶσαι.

ἐξ-ανα-δύω sursum emergo. ε 438 κύματος ἐξαναδύς. δ 405 ἁλὸς ἐξαναδῦσαι. (ὑπεξαναδύω)

ἐξ-αν-αιρέω eripio. h. Cer. 254 ἐξανελοῦσα πυρός infantem.

ἐξ-ανα-λύω exsolvo. *Π* 442 *X* 180 θανάτοιο - ἐξαναλῦσαι |, paraphr. ἀναστρέψαι, sch. L. ἀναλῦσαι· τοῦτο ἀπὸ τῶν μίτων τῶν Μοιρῶν, cf. Eust. 1265, 3.

ἐξ-ανα-φανδόν propalam, coram omnibus

Lobeck path. el. 1, 628 nihil differt a simplici (ἀναφ.). ν 48 ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδόν. De adv. in δόν exeuntibus, cf. L. Meyer, Kuhn 6, 287 (H. Weber, Phil. 16, 691) Curt. Et. 592.

ἐξ-άν-ειμι (εἶμι) redeo e re. h. XIX 15 ἄγρης ἐξανιών.

ἐξ-αν-ίημι emitto. Σ 471 ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι.

ἐξ-ανύω praes. (aut fut.?) et aor. 1) perficio, Θ 370 Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς. 2) conficio, Suid. I 2, 295 κατεργάζομαι. Λ 365 Υ 452 σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, sch. A. ἐνεστὼς ἐστιν ἀντὶ μέλλοντος, cf. Eust. 849, 35 1216, 61, atque id videtur maiorem vim habere quam Ap. 70, 2 ἐξανύσω, cf. Hes. sch. br. ἐπὶ τέλος ἄξω, φονεύσω.

ἐξ-ἄπᾰτάω praes. inf., fut. inf., aor. decipio I 371 τινα - ἐξαπατήσειν. Χ 299 ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν, cf. h. Cer. 404 (σε δόλῳ). h. Merc. 318 τέχνῃσίν τε καὶ - λόγοισιν ἐξαπατᾶν - Ἀργυρότοξον. abs. ι 414 ἐξαπάτησεν. ν 277 ἐξαπατῆσαι. De tmesi v. s. ἐκ I 2.

ἐξ-ἄπᾰφίσκω decipio. absol. I 376 ἐξαπάφοιτο ἔπεσσι sc. me. sch. AB. ἐξαπατήσειν· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ταῖς ἁφαῖς φιλοφρονουμένων. c. acc. Ξ 160 ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον, E. M. 346, 54 ἐξαπατήσοι, cf. Ap. 70, 4. h. Ap. 379 ἐμὸν νόον ἐξαπαφοῦσα, Ven. 38 φρένας ἐ. ψ 79 σ' ἐξαπάφω (Hes.). h. Ap. 376 μιν ἐξαπάφησε. ξ 379 με - ἐξήπᾰφε μύθῳ Hes. ἠπάτησεν.

ἐξ-ἄπῑνης (Doederl. Gl. 967 ἐξ αἰπεινῆς, ita Autenr. et Ameis app. φ 196 Lobeck, path. el. 1, 222 comparat ἄφαρ et αἶψα „quae proprie idem quod συναπτῶς iuncte continuo significant ab ἅπτω derivata.“ Benf. 1, 278 ἀϝαπινα skr. avâkîna, ἀϝαπνα ἀϝαφνα αἰφνα -ης) subito, repente, necopinato, Hes. αἰφνιδίως, ἐξαίφνης. Ε 91 Ι 6 Ο 325 ἐλθόντ' ἐ., cf. Ρ 57, Π 598 (στρεφθείς) ξ 38 (διεδηλήσαντο) h. XXVIII 13 (ἔκχυτο). κ 557 ἐ. ἀνόρουσε, cf. μ 288 (ἔλθῃ) ξ 29 (ἴδον) ω 160 (προφανέντα) h. VII 50 (ἐπορούσας) XXXIII 12 (ἐφάνησαν). φ 196 ἔλθοι | ὧδε μάλ' ἐ. Non est post caesuram nisi h. VII 50 XXXIII 12. (ἐξαίφνης).

ἐξ-απο-βαίνω escendo. μ 306 ἐξαπέβησαν νηός. Ameis: aus dem Schiffe heraus u. weggehen, quamquam non abierunt.

ἐξ-απο-δίομαι expello, verscheuche. Ε 763 μάχης ἐξαποδίωμαι | (ᾱ) codd. ol. vo. Bekk. Faesi Ameis (aus, ἐξ, dem Kampfe weg, ἀπό), Spitzn. Bothe Bänml. Duentz. μ. ἔξ. ἀ., Wolf La Roche ob caesuram bucolicam μ. ἐξ ἀ.

ἐξ-απο-δύνω, ipf., prorsus exuo. ε 372 εἵματα ἐξαπέδυνε suas vestes.

ἐξ-απ-όλλυμι prorsus perdo. Act. pf. 2 Med. aor. intr. prorsus pereo, Eust. 1144, 9 τέλειον ἀφανισμὸν δηλοῖ διὰ τῆς ἐπιτατικῆς ἐξ προθέσεως, quamquam praep. ad gen. videtur referri. Σ 290 ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια. Ζ 60 Ἰλίου ἐξαπολοίατο. υ 357 ἠέλιος οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, sch. V. οὐχ ὡς ἐκλείψεως γεγενημένης.

ἐξ-απο-νέομαι redeo alicunde. Π 252 Υ 212 μάχης ἐξαπονέεσθαι | (ᾱ quia prima est trium brevium), ol. vo. Bekk. Faesi, sed Wolf Bothe La Roche μ. ἐξ ἀ. Spitzn. Duentz. Bāuml. μ. ἔξ ἀ.

ἐξ-απο-νίζω abluo e re. τ 387 τῷ πόδας ἐξαπένιζεν i. e. λέβητι lebete, La Roche Ameis vo. codd. Eust. 1869, 53 ᾧ E. M. 559, 8 τῷ πόδας ἐξαπενίζοντο quam formam med. versus non admittit. Bekk. τοῦ et sic Duentz. Faesi.

ἐξ-απο-τίνω prorsus persolvo. Φ 312 … τρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις |, sch. A. τιμωρ… ἀποδοίης τῇ Ἥρᾳ.

ἐξ-άπτω suspendo a re. χ 466 πεῖσμα … νος ἐξάψας. Ω 51 (Ἕκτορα) ἵππων ἐξάπ… (ἕλκει). sine gen. Χ 397 ἐξῆπτεν ἱμάντα… corpore Hectoris. Med. adhaereo Θ 20 ἐξά… σθε a fune sch. br. ἐξαρτᾶσθε ἐπιλαμβάνε… Eust. 695, 46 ἐκκρέμασθε.

ἐξ-αρπάζω eripio. Γ 380 τὸν δ' ἐξήρ… Ἀφροδίτη | ῥεῖα μάλ' cf. Υ 443. Φ 597 μ… c. gen. μ 100 κρατὶ ἑκάστῳ | φῶτ' ἐξα… ξασα νεός.

ἔξ-αρχος qui primus est ducitque ce… Ω 721 ἀοιδοὺς | θρήνων ἐξάρχους praece… res i. e. eos qui moderabantur cantum lugub… sch. B. ἐξῆρχον μὲν ἐκεῖνοι τῶν λόγων… ἔοικε, καὶ διεδέχοντο αὐτοὺς αἱ γυναῖκες… τιφωνοῦσαι Eust. 1372, 23 βαρβαρικὸν κ… τῶν θρήνων ἔξαρχοι ἀοιδοί.

ἐξ-άρχω 1) act. ordior, incipio quod alii … me facient. a) c. acc. Β 273 βουλὰς ἐξά… vix recte Eust. 219, 30 ἔλλειψιν ἔχει π… σεως ἵν' ᾖ εἰς βουλάς. subtilius Doeder… 914 βουλὰς zeugmatisch ebenso wie πολ… von κορύσσων. Ameis: als Führer aussin… (Minkw.) La Roche: veranlassen. Faesi co… rat ἡγεῖσθαι ὁδόν. h. XXVII 18 ἐξάρχ… χορούς. b) c. gen. Σ 51 ἐξῆρχε γόοιο, … Ψ 17 τοῖσι - ἐ. γ. cf. Χ 430 (Τρῳῇσιν), … (τῇσιν), Ω 761 τῇσι - τριτάτη ἐξῆρχε … prima enim verba dicenti respondebatur a… ris. Non recte Eust. 219, 31 his comp… v. l. Β 84 βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι, cf. 17… Ven. sch. BL., Spitzn. et rec. β. ἐξ ἠρ… recte nisi statuitur solito liberius hic co… verbum et praep. Σ 606 [δ 19] μολπῆς ἐξάρ… χοντος sc. τοῦ ἀοιδοῦ, cf. Weidenkaff, no… syntaxin H. Wittenberg 1870 qui p. 2 ex… collegit in quibus nomen gen. abs. dees… Clemens clyp. Ach. Bonn 1844 p. 28 Rum… μοπ. p. 13. Athen. V 180 (cf. Eust. 14… hunc locum ab Aristarcho male ex Il. … translatum σὺν αὐτῷ γε τῷ περὶ τὴν … ἁμαρτήματι. οὐ γὰρ ἐξάρχοντες οἱ κυ… τῆρες ἀλλ' ἐξάρχοντος τοῦ ᾠδοῦ πάντα… χοῦντο· τὸ γὰρ ἐξάρχειν τῆς φόρμιγγος … ol. vo. ἐξάρχοντες (V. Vind. et H.). Wolf… 263) et recent. ἐξάρχοντος, cf. Spitzn. … Nitzsch ad δ 19. Aristarchi ratiocina… ex parte servavit Ariston. δ 19 ὅτι οὐ τὴ… ἀλλὰ τὴν παιγνίαν λέγει οὕτω, πρὸς τ… ποντες Ἑκάεργον. καὶ γὰρ κυνῶν μέλ… φησί. 2) Med. ordior rem cuius ipse pa… futurus sum. μ 339 κακῆς ἐξήρχετο β… sed Eust. 1725, 13 δύναται καὶ ἐξῆρχε … ναι. διφορεῖ γὰρ πολλαχοῦ καὶ τὸ τ… ῥῆμα ὁ ποιητής.

ἐξ-αυδάω eloquor, dico aperte, Eu… 32 ἐκκαλύπτειν νοῦν. Α 363 Π 19 ἐξαύ… κεῦθε νόῳ, cf. Σ 74, Hes. ἐξεῖπον, λέ… γησον, βόησον. (Cf. h. Cer. 394.)

ἐξ-αῦτις denuo Hes. μετὰ ταῦτα, ἐκ… ρον. Lehrs Ar. 158 „ponitur ubi a) qui… quens lacrimis lamentatione sive alia r… ditus orationem interrumpit, tum vero i… colloquio dicere pergit b) vel si quis in … sive ea cena fuit sive pugna sive ali… cunque intermissa eandem repetit.“ a) … 193 τ 214 φ 206 ω 350 ἐ. - ἀμειβομένη…

πε(ν) cf. *Λ* 223 b) δ 213 δόρπον δ' ἐ. μνη-
μεθα. *E* 134 ἐ. ἰὼν (προμάχοισιν ἐμίχθη),
N 642 (αὖτ' ἐ. etc.). *N* 531 ἐ. ἐπάλμενος
stquam paulum recessit ut galeam amicis tra-
ret (Lehrs). ι 537 ἐ. -λᾶαν ἀείρας ἧκε. ε 419
ἀναρπάξασα φέρῃ. μ 122 ἐ. ἐφορμηθεῖσα
ησι. *Γ* 433 ἐ. μαχέσασθαι. *O* 287 αὖτ' ἐ.
στη, Lehrs: denuo vivit. *Π* 654 ἐ. Τρῶας -
αιτο προτὶ ἄστυ Patroclus, ut antea alii
erant. Damm: retro. Semper in priore parte
sus. Est potissimum apud ptc., quod addi-
verbo finito.

ἐξ-αφ-αιρέομαι med. aor. ci. aufero. χ 444
πέων ψυχὰς ἐξαφέλησθε (v. l. -οισθε) omnes
etis.

ἐξ-ἀφύω exhaurio. ξ 95 (οἶνον φθινύθουσιν)
φύοντες totum.

ἐξ-εῖδον aor. ind. sine augm. clare vidi, su-
xi. *Υ* 342 μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν, machte
sse Augen, valde i. e. diu circumspexit ad-
atus. Bekk. ἐκϝιδεν.

ἐξείης et **ἑξῆς** (Curt. Et. 170 ἔχ-ω, cf. L.
ver, vgl. Gr. 1, 386. Lobeck, path. el. 1, 431
α i. e. συνέχεια, cuius gen. abiit in adv.
eis app. ρ 450) et contractum effecit -ῆς
19 580 ι 104 180 472 564 μ 147) deinceps,
ordinem. Suid. I 2, 313 ἐξείης· παρὰ ποιη-
· ἐφεξῆς, ἐπὶ στίχον, cf. E. M. 348, 10
ρῆμα τάξεως (Hes.) a) De loco: *Λ* 448
όμβην | ἐ. ἔστησαν - περὶ βωμόν alium
a alium. sed *Ψ* 839 ἐ. ἵσταντο, alius pone
m, quare vix recte Eust. 1332, 40 ἕτερον
τοῦ μεταστοιχεῖ τὴν κατὰ μέτωπον πάντως
ν δηλοῖ. α 145 γ 389 ω 385 ἐ. ἕζοντο
ὶ κλισμούς iuxta, cf. ι 8 ω 411, sed δ 580
4 180 472 564 μ 147 ἐ. ἑζόμενοι remiges,
post alium. τ 574 πελέκεας ἵστασχ' ἐ.
εκα πάντας, pone. φ 141 ὄρνυσθ' ἐ. ἐπι-
α. χ 471 ἐ. κεφαλὰς ἔχον, iuxta. β 342 ἐ.
τοῖχον ἀρηρότες cadi. δ 408 εὐνάσω ἐ.
tuos, cf. δ 440 449. ε 70 κρῆναι ἐ. πίσυ-
ζ 94 ἐ. πέτασαν vestes. b) De tempore:
1 πάσας ἐ., cf. λ 134 μ 177 ψ 281. ρ 450
άντεσσι - παρίστασαι. *O* 137 μάρψει ἐ.
0 λίσσονθ' ἐ. *Ω* 274 ἐ. κατέδησαν singu-
deinceps nodos. Non est nisi in priore
versus, ἑξῆς semper in primo pede.

-ειμι (εἰμί) sum oriundus. ν 130 ἐμῆς
ι γενέθλης, ol. vo. Bekk. La Roche Ameis,
. M. 339, 41, sed Wolf Bäuml. Duentz.
ἐξ εἰσι. *Z* 100 θεᾶς ἐξέμμεναι, V. H et
). Hoffm. h. Unters. II 9 ne penthemimeris
nter nomen et praep., Bekk. Faesi Am.
Roche, sed Wolf θ. ἐξ ἔ. Spitzn. (q. v.)
tz. Bäuml. θ. ἐξ ἔ. Sed *Ω* 377 μακάρων
ἔσσι τοκήων | ubi non fit penthemimeris
praep., Faesi ἔξεσσι. *Ω* 387 τέων δ' ἐξ
τοκήων | Faesi: ἔξεσσι. *Ω* 397 Μυρμιδό-
ν' ἐξ εἰμι, Faesi: ἔξειμι.

-ειμι (εἶμι) exeo, υ 367 τοῖς (sc. πόδεσσι)
θύραζε exeo (exibo?) υ 179 οὐκ ἔξεισθα
ε; nonne exibis? *Σ* 448 θύραζε ἐξιέναι.
28 ἐξῄει χέρσονδε - ἀνέμοισιν. c. gen.
ἐξιτέ μοι μεγάρων, cf. α 374. Inf. v. l.
εν ἐξίμεναι λ 531 pro ἐξέμεναι v. s.
ι.

-εῖπον (Bekk. ἐκϝε.) aor. def., ci. et opt.
r. *I* 61 ἐξείπω, Hes. φανεροποιήσω, non
Doederl. Gl. 502 zu Ende sprechen. h.
286 ἐξείπῃς. b) *Ω* 654 ἐξείποι Ἀγαμέμ-
443 γέροντι ἐξείπῃ.

ἐξ-είρομαι percontor, exquiro. a) abs. *Ω* 361 ἐξείρετο. b) τινά. *E* 756 Ζῆνα ἐ. c) τί. *Υ* 15 ν 127 Διὸς δ' ἐ. βουλήν. Hes. ἠρώτα.

ἐξ-ελαύνω et **ἐξ-ελάω** ipf. ἐξήλαυνεν, praes. ptc. ἐξελάων κ 83, inf. -λάαν *Θ* 527 λ 292, c. significatione fut. aor. ἐξήλασε ι 312 et ἐξέλασε(ν), ἐξήλασσαν *Λ* 562, ci. -άσωσι π 381, opt. -άσαιμι σ 29, -άσειε *Φ* 360 et -άσαι, ptc. -άσας *E* 25, -άσαντας ι 227 (v. l. -αντες) exigo, abigo. 1) animalia a) c. gen. *K* 499 ἐξήλαυνεν ὁμίλου equos. *Θ* 255 ἵππους | τάφρον ἐξελάσαι i. e. transire. ι 312 ἄντρου ἐ. μῆλα. ι 227 ἄρνας | σηκῶν ἐ. *E* 324 *N* 401 ἵππους ἐξέλασεν Τρώων μετ' - Ἀχαιούς, b) h. Merc. 402 εἰς φῶς ἐξήλαυνε boves. abs. *Λ* 360 ἐξέλασ' ἐς πληθύν sc. equos. c) *E* 25 ἵππους ἐ. λ 292 τὰς ἐ. boves. *Λ* [562] σπουδῇ ἐ. asinum ex agro. absol. κ 83 ἐξελάων austreibend. 2) abiguntur homines. a) β 248 μνηστῆρας ἐξελάσαι μεγάροιο. π 381 ἡμέας ἐ. | γαίης. *Φ* 360 Τρῶας ἄστεος ἐ. *Θ* [527] ἐξελάαν ἔνθενδε κύνας i. e. Graecos (Hes. ἐξελάσαι, ἀποδιῶξαι). *O* 417 τὸν ἐξελάσαι. 3) σ 29 χαμαὶ - ὀδόντας γναθμῶν ἐ. συὸς ὥς, dentes e maxillis elidam ut humi iaceant, Eust. 1835, 47 ἣν ἐξωδόντιζον οἱ δεσπόται τοῦ χωρίου· ὁ νόμος δέ, φασί, παρὰ Κυπρίοις. De tmesi v. s. ἐκ I II (παρεξελάω ἐξήλατος)

ἐξ-έλκω extraho. *Ψ* 762 πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον. *Δ* 214 τοῦ ἐξελκομένοιο sc. ὀιστοῦ. c. gen. ε 432 πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο.

ἐξέμεν et **-αι** v. s. ἐξίημι. ἑξέμεν v. s. ἔχω.

ἐξ-εμέω aor. opt. evomo. μ 437 ἐξεμέσειεν ὀπίσσω | ἱστὸν - αὖτις Charybdis. abs. μ 237 ἐξεμέσειε, sch. V. ἐξεράσειεν.

ἐξ-εναρίζω pr. -ίζεις *Π* 850 (v. l. -ίξεις). ptc. -ίζων *X* 331, ipf. -ιζεν *E* 842 *Λ* 368 (v. l. vo. -ιξεν). fut. -ίξει *Υ* 339, ptc. -ίξων *Λ* 101. aor. -ιξα *Ω* 521 -ιξας *Π* 692 -ιξε(ν) -ιξαν *E* 730, ci. -ίξῃς *Υ* 181. inf. -ίξαι χ 264, ptc. -ίξας) spolio, armis exuo occisum. occido, potissimum in pugna. Cf. La Roche, h. S. 237. a) τινά. *Z* 417 οὐδέ μιν ἐξενάριξεν necatum non spoliavit. Ariston. ἡ δ. ὅ. διδάσκει τί τὸ ἐξ. ἐπιφέρει γάρ. ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσιν cf. Lehrs Ar. 146. *Λ* 145 τὸν χαμαὶ ἐ., cf. *X* 376. *E* 842 Περίφαντα ἐ., cf. *X* 331 *Υ* 181. *Δ* 488 Σιμοείσιον ἐξενάριξεν. Hes. ἐσκύλευσεν, ἀπέκτεινεν, cf. *Z* 20 36 *Λ* 335 368 422 *M* 187 *N* 467 *Ξ* 513 *O* 332 518 *Φ* 280. *Λ* 101 βῆ Ἄντιφον ἐξεναρίξων. *Π* 692 τίνα δ' ὕστατον ἐ., Hes. ἐσκύλευσας, cf. *E* 703 *Υ* 339 *Λ* 299, *E* 151. *Ω* 521 τοι υἱέας ἐ., cf. *Ω* 205. occido: *Π* 850 με τρίτος ἐ. *Z* 30 Πιδύτην ἐξενάριξεν | ἔγχει. non pugnā: λ 273 ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας Oedipus, cf. χ 264 (in Od. bis) *Π* 573. facile suppletur acc. *Λ* 246 ἐξενάριξεν. b) *H* 146 *N* 619 *P* 357 *Φ* 183 τεύχεα δ' ἐξενάριξε. Ariston. *H* 146 ἡ δ. ὅ. κυρίως τὸ ἐξ. νῦν, τὰ ἔναρα περιεῖλεν. in caesura tertii pedis hic, ut *Z* 417 *X* 376 *Ω* 205 521 χ 264. ceterum in exitu versus. Koch, Phil. 7, 593 *Λ* saepe habere dixit ἐξ. (siegen) et semper in exitu versus, *N* bis, atque semel tantum in exitu. Doederl. Gl. 2446 explicat ἐκδύειν ἐναρισθέντα.

ἐξ-ερεείνω (pr. ci. -νῃ h. Merc. 483 opt. -οι ψ 86, iptv. -ε τ 116 inf. -ειν h. Merc. 547 ptc. -ων μ 259 ipf. -εν -ον. Med. ipf. -ετο *K* 81) 1) percontor, interrogo. 2) perscrutor, investigo. absol. *I* 672 *K* 543 πρῶτος ἐξερέεινε, Hes. ἠρώτησεν. *K* 81 ἐ. μύθῳ. τινά: ψ 86 πόσιν ἐ. quae-

rendo pertentaret. b) τί: κ 14 μ 34 ἐξερέεινεν ἕκαστα, cf. ρ 70 τ 463 (ἐξερέεινον). τ 116 μηδ' ἐ. γένος καὶ πατρίδα. 2) h. Merc. 252 ἐ. μυχοὺς δόμοιο. μ 259 πόρους ἁλὸς ἐ. Ap. 70, 6 ἐξερευνῶν, διερχόμενος (Hes.) Vlixes qui non sua sponte sed coactus multa vidit. h. Merc. 547 μαντείην ἐ. ἡμετέρην. paulo aliter: ib. 483 αὐτὴν τέχνῃ ἐ. citharam ex artis regula pulset.

ἐξ-ερείπω eicio, aor. intr. concido Ξ 414 ὑπὸ πληγῆς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς, Hes. ἐκπέσῃ Ap. 70, 8) c. gen. Ρ 440 Τ 406 χαίτη | ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν.

I **ἐξ-ερέω** (Bekk. ἐκϝ.) fut. defect. in p. 1. sing. eloquar, dicam plane. proloquar quid sentiam, Hes. λέξω. Α 212 Θ 401 454 Ψ 410 672 π 440 τ 487 φ 337 ὧδε γὰρ ἐξερέω, verba ipsa per asyndeton, cf. Ameis π 440. de tmesi v. s. ἐκ I 2. Θ 286 σοὶ δ' ἐγὼ ἐξ. ι 365 ἐγώ τοι | ἐ. Μ 215 νῦν αὖτ' ἐ. ὥς μοι δοκεῖ. h. Cer. 416 ὡς ᾤχετο ἐ.

II **ἐξ-ερέω** 1) interrogo, percontor, 2) perscrutor, investigo. δ 119 ω 238 ἐξερέοιτο eum. μ 249 μιν - ἐξερέοντες |. α 416 θεοπρόπον ἐξερέηται |. γ 24 ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι. | τ 99 μιν - ἐ. | b) τί: ξ 375 τὰ ἕκαστα ἐξερέουσιν |. τ 166 τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα |. ν 411 πάντα - ἐξ. | γ 116 ἐξερέοις ὅσα πάθον. η 17 ἐξερέοιθ' ὅτις εἴη. 2) δ 337 ρ 128 κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα Eust. 1498, 44 ἐξερευνᾷ. In Od. tantum, sed de tmesi v. s. ἐκ I 2. formae ‒ ‿ ‿ ‒ ‒ in exitu aut in caesura tertii pedis. (διεξερ.)

ἐξ-ερύω (Bekk. ἐκϝ.) praes. opt. -οι Κ 505. aor. ἐξείρυσσαν Ν 194. -είρυσε Ψ 870 (Bekk. ἐκϝει. quamquam sic augmentum non addi potest) et -έρυσϝ(ε), -αν, inf. -ερύσαι Ε 666, ptc. -ύσας σ 86 aor. iter. -ύσασκε Κ 490. extraho. Π 505 ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν. Ν 194 τοὺς ἐ. mortuos. σ 87 μήδεα ἐ., cf. χ 476. Κ 490 τὸν (λαβὼν ποδὸς) ἐ. pede prehensum, Hes. ἐξεῖλκεν. Κ 505 (δίφρον ἑλὼν) ῥυμοῦ ἐ. Hes. ἐξέλκοι. χ 386 ἔκτοσθε θαλάσσης | δικτύῳ ἐξέρυσαν. b) Ν 532 ἐξέρυσεν βραχίονος ἔγχος, cf. Ε 112. Ε 666 μηροῦ ἐ. δόρυ, Hes. ἐξαγαγεῖν, ἑλκύσαι. Υ 323 μελίην ἀσπίδος ἐ. ι 397 μοχλὸν | ἐ. ὀφθαλμοῖο. Ψ 870 ἐ. χειρὸς | τόξον celeriter arripuit.

ἐξ-έρχομαι aor. ind. ci. iptv. inf. ptc. egredior, absol. Ι 476 ἐξῆλθον. Ι 576 ἐξελθεῖν. δ 283 ἐξελθέμεναι. δ 740 ἐξελθὼν ex agro in urbem, κ 230 256 312 αἶψ' ἐξελθοῦσα. De loco quo qui loquitur est ο 396 ἐξελθών cf. ω 491. θ 100 ἐξέλθωμεν foras eamus. φ 90 ἐξελθόντε. τ 68 ἔξελθε θύραζε. b) Χ 237 τείχεος ἐξελθεῖν, cf. Χ 413 (πυλάων). Χ 417 ἐξελθόντα πόληος. φ 229 ἐξελθὼν μεγάροιο. ν 371 ἐξῆλθε δόμων. χ 375 ἐξελθόντες μεγάρων. De tmesi v. s. ἐκ I 1 II (παρεξ.)

ἐξ-ερωέω aor. decedo. Ψ 468 ἐξηρώησαν equi, sch. B. ἔξω τοῦ δρόμου ὥρμησαν, Eust. 1309, 33 ἐκτὸς ὥρμησαν τῆς ὁδοῦ cf. Ap. 70, 11.

ἐξ-εσίη (ἐξίημι Eust. 836, 30. Aristarchus ἐξε. cf. Herod. ad Ω 235 Lehrs, Ar. 306) ablegatio. Hes. ἡ κατὰ πρεσβείαν ἔξοδος, cf. Suid. I 2, 308. Ω 235 ἐξεσίην ἐλθόντι, sch. ABM. δημοσίαν ἔκπεμψιν, Ap. 70, 7 paraphr. κατὰ πρεσβείαν (Spitzn.). φ 20 τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν missus a patre, sch. PV. BHQ. E. M. 347, 39 Hes. La Roche, h. S. 33 Inhalts-Accusativ.

ἐξ-ετής (ἕξ, ἔτος) sex annorum. Ψ 266 ἵππον ἐξετέ' ἀδμήτην, cf. Ψ 655 (ἡμίονον). Herod. Ἀσκαλωνίτης ἐνθάδε προπαροξύνει ὁμοίως „ὄτριχας οἰέτεας" (Β 765 ubi Herod.). εἰσὶ οἳ παροξύνουσιν ὁμοίως τῷ εὐγενέα καὶ [...] τως ἐπείσθη ἡ παράδοσις, cf. Spitzn. (ἐξέ- ut Duentz. Bäuml. La Roche Faesi) Buttm. Spr. 2, 481 Göttl. Acc. 323. Bekk. ἐξετέ'.

ἐξ-έτι h. Merc. 508 s. ἐξ ἔτι ap. Hom., seit v. s. ἐκ III F. Lobeck path. el. 1, 617.

ἐξ-ευρίσκω invenio. Σ 322 εἴ ποθεν ἐξεύ[...]

ἐξ-ηγέομαι sum dux. Β 806 τῶν ἐξηγεί[...] h. XXVI 10 ἐξηγεῖτο praeibat.

ἐξ-ήκοντα (E. M. 308, 46 ἐκ τοῦ ἐξ[...]) sexaginta. Β 587 610 ἐ. νεῶν. ξ 20 τριηκ[...] τε καὶ ἐ. πέλοντο sues.

ἐξ-ήλατος (ἐξελαύνω) caelatus, malleo du[...] gehämmert. Μ 295 ἀσπίδα χαλκείην ἐξήλ[...] ἣν ἄρα χαλκεὺς | ἤλασεν, sch. D. ἐξ ἐλασμά[...] κατασκευασθεῖσαν. sch. BLV. ἐξελασθεῖ[...] ἤτοι χαλκῆν. ita Nicanor et Zenodotus, [...] etiam ἐξέλασ' pro ἤλασεν scr., quo pl[...] etiam fit epexegesis. sed Aristarchus ἐξήλα[...] cf. Herod. l. l. Ariston. Μ 296: sexies plic[...] Hes. ψιλῶς μὲν ἐξ ἐλασμάτων καὶ πτυχῶν [...] κείμενον· δασέως δὲ ἐξάπτυχον, cf. Hes. [...] Ap. 70, 10 quem non recte corr. voluit Doe[...] sch. D. V. Eust. 905, 66 ἐξ. recte praefer[...] epexegesin, cf. Marx, clyp. Ach. Coesfeld [...] p. 4, sed Doederl. Gl. 491 ἕξη. defendit, q[...] quam non alias numeralia sic cum verbis [...] ponuntur.

ἐξ-ῆμαρ (de accentu in Herod. Α 53 [...] 657 E. M. 343, 56) per sex dies. κ 80 [...] ἐ. πλέομεν νύκτάς τε καὶ ἦμαρ. μ 398 [...] ἐ. - δαίνυντο. In introitu versus, atque [...] in seqq. septimus dies commemoretur. La R[...] h. S. 9.

ἐξημοιβός (ἐξαμείβω) mutatorius, qu[...] tari potest θ 249 εἵματα ἐξημοιβά, sch. V. [...] τε ἄλλο ἀμειβόμενα καὶ ἀλλασσόμενα, cf. B[...] Eust. 1594, 34 Hes. ἀλλακτὰ διὰ τὸ πλ[...]

ἐξῆς v. s. ἑξείης.

ἐξ-ίημι emitto, dimitto. Α 141 ἐξ[...] ἐς Ἀχαιούς, sch. A. ἕμεν, δασυντέον ut [...] ἕ., (Aristarchi?), cf. Eust. 836, 34. λ 531 [...] θεν ἐξέμεναι, Bekk. La Roche (q. v.) Eust. [...] 13 (ἐκπέμψαι), Hes. ἐξίμεναι - ἐξαφεῖναι [...] θεῖν, sch. H. ἐμφαντικώτερον δὲ τὸ ἐξί[...] (Nitzsch) ol. vo. et Ameis: ἐξίμεναι. [...] ἐξέμεν(αι), cf. Lobeck path. el. 2, 311 p[...] 486. De tmesi v. s. ἐκ II 3.

ἐξ-ιθύνω efficio ut quid ad libellam a[...] sit. Ο 410 στάθμη δόρυ ἐξιθύνει, sch. [...] ἴσον ποιεῖ, ἐξορθοῖ, cf. Hes.

ἐξ-ικνέομαι, aor. -ικόμην, -ετο, -ο[...] Merc. 399. pervenio Ι 479 Φθίην ἐξικό[...] 439 ἐξίκετο θώκους, cf. Ω 481 (δῆμον) (νῆσον) h. Merc. [147] (νηόν). ib. 399 [...] ἐξίκοντο. h. XIX 31 ἐς Ἀρκαδίην ἐξίκετ[...] ν 206 ν 223 ἄλλον ἐξ.

ἐξίμεναι inf. ἔξειμι (εἶμι) q. v.

ἐξ-ίσχω foras porrigo. μ 94 ἔξω δ' [...] κεφαλὰς - βερέθρου Scylla, Eust. 1715. καὶ ἔξω δ' ἐξ ἴσχει, cf. 1711, 36 ita Duentz.

ἐξ-οιχνέω Ι 384 διηκόσιοι δ' ἀν' ἑ[...] (πύλας) ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι solent exire, aus. Bekk. διηχ. δὲ ἐχ., cf. E. M. 349.

ἐξ-οίχομαι exii, Ζ 379 384 ἐς [...] ἐξοίχεται sc. νηόν.

ἐξ-όλλῡμι funditus perdo. ρ 597 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε. De tmesi v. s. I 2.

ἐξ-ομόθεν ε 477 v. l. pro ἐξ ὁμόθεν q. v.

ἐξ-ονομάζω nomine appello, cod. M. h. Merc. 59 γενεὴν ἐξονομάζων loco corrupto. De tmesi v. s. ἐκ I 2.

ἐξ-ονομαίνω nomine appello, Eust. 118, 20 ὀνομαστὶ καλεῖν. Γ 166 μοι τόνδ' ἄνδρα - ἐξονομήνῃς | Hes. ἐξ ὀνόματος εἰπὼν ἢ ἐξείπῃς. ζ 66 γάμον ἐξονομῆναι |. h. Ven. 252 ἐξονομῆναι | τοῦτο μετ' ἀθανάτοισιν.

ἐξ-ονομα-κλήδην (καλ-έω. De compos. cf. Herzog, N. J. f. Ph. 101, 296) nominatim, Eust. 1277, 18 τὸ ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων καλεῖν, cf. Hes. Ap. 70, 12. Χ 415 ἐ. ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, sch. V. οὐ κοινῶς ἀλλ' ἰδίως. ι 250 ἐμὲ - καλεῦντες | ἐ. De tmesi (δ 278) v. s. ἐκ I 2. Cf. L. Meyer, Kuhn 6, 296 Curt. Et. 594 Basse de adv. in δην Regim. 1849.

ἐξ-όπῑθε(ν) (ὄπισθεν) a tergo. Δ 298 πεζοὺς . στῆσεν. V. H. ol. vo. -εν, Spitzn. -ε. Π 611 Ρ 527 ἐξόπιθεν δόρυ - | οὔδει ἐνισκίμφθη. C. gen. pone Ρ 521 κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοός. Non in Od.

ἐξ-οπίσω 1) retro, de loco. Λ 461 Ρ 108 ἐ. ἀνεχάζετο, Eust. 856, 57 ἀναχωρεῖν ... ἐκ περισσοῦ κεῖται τὸ ὀπίσω. Ν 436 ἐ. φυγέειν, Damm ubi ἐξ fere abundat". Ξ 438 αὖτις δ' ἐ. πλῆτο χθονί. Χ 467 ἤριπε δ' ἐ. h. Merc. 211 ἐ. δ' ἀνέεργε. C. gen. retro a. Ρ 357 ἐ. νεκροῦ χάζεσθαι. 2) in futurum, de tempore, in Od. tantum. δ 35 ἐ. παύσῃ. ν 144 ἐστὶ καὶ ἐ. τίσις εἰ. In Il. semper ante caesuram tertii pedis.

ἐξ-ορμάω egredior, elabor. μ 221 κεῖσ' ἐξορμήσασα navis ad Charybdin.

ἐξ-οφέλλω valde augeo, exaugeo ο 18 ἐξώφελλεν ἔεδνα, Ap. 70, 14 ἐπὶ πολὺ ηὔξησεν.

ἔξ-οχος (παρὰ τὸ ἐξέχω E. M. 349, 31) eximius, excellens, conspicuus, egregius, praestans, insignis, Hes. ἔνδοξος, ἐνάρετος. Eust. 258, 39 - νικὴν σύνταξιν, διὰ τὴν ἐν λέξει ὑπερβολήν. Γ 227 ἔξοχος Ἀργείων κεφαλήν. Β 480 βοῦς - μέγ' ἔ. ἔπλετο πάντων. Ζ 194 Υ 184 τέμενος ἔξοχον ἄλλων, Hes. ἐκπρεπές. Λ 227 ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα δώματα ναίων, inter Pylios, sch. H. ἡ γραφὴ μετά, ἀντὶ τοῦ ἐν Πυλίοις, μετὰ Πυλίων ναίων ἔξοχα δώματα, Damm: dives eminenter et ita La Roche h. S. 51 „da δώ. ναίειν stehende Redensart ist" (v. infra ι 551, Ameis app. h. l.) sed non tam arctis legibus astricta est haec oratio. Ε 269 Ἀργείων ὅς τ' ἔ. ὅς τε μεσήεις ὅς τε χειρότερος. σ 205 ἔ. Ἀχαιῶν, cf. Σ 56 437 ...ώων). τινί: Ξ 118 ἀρετῇ δ' ἦν ἔ. αὐτῶν. ...ter φ 266 αἶγας αἳ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν in omnibus gregibus (v. supra ο 227). ...m praep. Β 483 ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσιν καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν. abs. Β 188 ἔ. ἄνδρα. Neutr. ...g. et plur. pro adv. eximie, egregie, praecipue, cf. La Roche, h. S. 51. Ι 631 ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων, prae ceteris, cf. τ 247, Ρ 358 ...μάχεσθαι) δ 171 (φιλησέμεν) ι 118 (ζηλήεσσ) h. XIX 28 (ἔννεπον). Ν 499 (δύο δ' ἄνδρες ἄρηιοι) ἔ. ἄλλων ἴεντ', ita Did. (ἅπασαι), sch. V. οἱ δὲ ἔξοχοι ἄλλων. c. superl. Ι 641 ἄλλων | κήδιστοι ἔμεναι, cf. ζ 158. Ε 61 ἔξοχα μιν ἐφίλατο, cf. ο 70, 71 (ἐχθαίρῃσιν). ...32 ἔ. λυγρὰ ἰδυῖα. Cum superl. ἄρ. Ι 638 ...' ἀρίστας |, cf. Υ 158, δ 629 φ 187 χ 244, XVII 20, longe optimus. Cum gen. Ξ 257 δ' ἔ. πάντων | ζήτει, cf. Ω 113 134 κεχολῶσθαι |. θ 487 ἔ. σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων. ω 78 ἔ. τίες ἁπάντων |, cf. h. Ap. 88. Semel verbo suo postponitur ι 551 ἐμοὶ δόσαν ἔ. (v. supra ο 227). In quarto pede aut quinto, in primo Γ 227, Σ 56 437, ο 71, in secundo Ε 61 θ 487.

ἐξ-υπ-αν-ίστημι ex inferiore loco sursum exsisto. Β 267 σμῶδιξ μεταφρένου ἐξυπανέστη | σκήπτρου ὕπο e corpore paulatim sursum, Eust. 217, 20 ἑκάστη τῶν συγκειμένων προθέσεων σημαίνει τι. E. M. 349, 3 τὸ αὐτό ἐστιν ὑπανέστη καὶ ἐξυπ. sed melius addit (cf. Eust. l. l. sch. BL. A. h. l.) ἢ ὅτι αἱ προθέσεις ἐπισυντιθέμεναι (λέγει ὁ κανών) διεγείρουσι τὴν ἔμφασιν περί τι πλέον . . . διὰ τῆς ὑπὸ τὴν κατ' ὀλίγον (ita sch. A., sed sch. BL. τὴν κάτωθεν) σχέσιν· διὰ δὲ τῆς ἐξ τὴν (εἰς sch.) εὐθύ, διὰ δὲ τῆς ἀνὰ τὴν εἰς ὕψος σχέσιν, cf. Ameis app. h. l. (ὑπὸ = κάτωθεν), Naegelsb. aus dem Rücken unter dem Stabe hervor in die Höhe, La Roche: unter dem Scepter und durch den Schlag. Duentzer: ἐξ verstärkt.

ἔξ-ω (E. M. 306, 8 ἀπὸ τῆς ἐξ προθέσεως. 350, 7 τὰ ἀπὸ προθέσεως ἀρχόμενα ἐπιρρήματα χωρὶς τοῦ ι γράφονται) 1) foras Ρ 265 ἐρευγομένης ἁλὸς ἔ. | Ω 247 ἴσαν ἔ. | cf. ξ 526. ψ 138 ἐλθέμεν ἔ. ἐς ἀγρόν. foris: κ 95 σχέθον ἔ. νῆα. 2) extra Eust. 51, 40 ἀεὶ (?) καὶ αὐτὸ τὴν γενικὴν ἔχει σύνταξιν. Κ 94 κραδίη δέ μοι ἔ. | στηθέων ἐκθρώσκει. μ 94 ἔ. δ' ἐξίσχει (q. v.) κεφαλὰς - βερέθρου. χ 378 ἔ. βῆτην μεγάροιο. Λ 457 ἔ. τε χροὸς ἕλκε καὶ ἀσπίδος. — **ἕο ἑοί** v. s. οὗ οἱ. — **ἔοι** i. e. εἴη v. s. εἰμί. — **ἔοικα** v. s. εἴκω.

ἑ-ορτή (ὀρτή, cf. Curt. Et. 529. E. M. 351, 52 παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ ἐρτὴ καὶ ἑορτὴ καθ' ὑπερβιβασμόν, similiter sed vix probabiliter Christ 228 skr. var-agâmi ἐράω ϝεροτη, ἑορτή Kypr. ἐροτή. Doederl. Gl. 530 ἐείρω ἦορα ἑορτή Festvereinigung. Lobeck, path. el. 1, 63 cf. Rh. 263 ἔρδω ἔρδω (sacra) facere ὀρτή ἑορτή, quod valde improbat Curt. l. l. Ridicule Suid. I 2, 338 atque Eust. 1657, 36. Eust. 1908, 53 ὀρτὴν δισυλλάβως οἱ μεταγενέστεροι ἔλεγον Ἴωνες, Αἰολεῖς δὲ προπαροξυτόνως καὶ κατὰ μετάθεσιν ἔροτιν) dies festus. υ 156 καὶ πᾶσιν ἑορτή. φ 258 κατὰ δῆμον ἑ. τοῖο θεοῖο | ἁγνή, sch. V. υ 156 ἑορτὴν καὶ νουμηνίαν - Ἀπόλλωνος ἱεράν. Hic, quo Ulixes procos occidit, solus est dies festus cuius Homerus mentionem facit, cf. Welcker Götterl. 1, 466 Gladst. 260.

ἑ-ός (skr. svas, lat. sovos, suus, ἑ i. e. σϝε Curt. Et. 366 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 53 83 110 182. Bekk. ϝεός. Α 496 Β 622 Ε 314 318 321 372 Ζ 483 Η 190 Θ 41 Ι 148 290 Κ 204 256 Λ 602 Μ 292 403 Ν 26 419 513 522 Ξ 9 11 266 Π 192 753 Τ 132 399 Χ 404 500 Ψ 295 360 402 Ω 211 755 etc., et rarius fere ϝεός. Est pro ὅς q. v.) suus E. M. 318, 2 σημαίνει τὸ ἴδιον, cf. 307, 35. Π 753 ἑή τέ μεν ὤλεσεν ἀλκή. δ 618 ο 118 πόρεν ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψε eius (Ameis ad α 402). λ 282 τὴν γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος, eius, ν 52 ξεῖνον πέμπωμεν ἑὴν ἐς πατρίδα. Θ 44 Ν 26 Ω 322 ἑοῦ - δίφρου, cf. Ν 419 Χ 500 Ω 755. Ω 416 ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο. θ 524 ἑῆς-πόλιος. Α 533 ἑὸν πρὸς δῶμα, cf. Ν 513. Β 549 ἑῷ ἐνὶ νηῷ, cf. Ξ 223 h. Cer. 286, ε 76 η 134 ο 132 202 ψ 223 h. Cer. 313. h. Cer. 466 ἑῷ - κάρητι. Π 192 λ 142 ρ 111 ἑὸν υἱόν, cf. Ω 296 511 α 216 ε 451 ρ 5 τ 209 χ 355 381 ω 236 295. Ε 314 ἑὸν φίλον υἱόν,

cf. *E* 318 *T* 132. *I* 148 290 ἐῇ - θυγατρί, cf. *X* 403 λ 614. *T* 277 *Ψ* 3 ἑὴν ἐπὶ νῆα, cf. δ 338 ϱ 129, ε 42 115, τ 210 φ 316 h. Cer. 333. *Ω* 211 ἑῶν - τοκήων. β 258 γ 387 σ 428 ἑὰ πρὸς δώματα. postponitur nomini: *A* 83 στήθεσσιν ἑοῖσι, cf. *M* 222 α 430 ξ 115 452 ο 483 τ 573 ω 162. *Ω* 165 ϑ 148 χερσὶν ἑῇσιν, cf. h. Merc. 49. α 218 κτεάτεσσιν ἑοῖς. ξ 23 πόδεσσιν ἑοῖς. *Z* 483 παῖδ' ἑόν, cf. *H* 190 *A* 602 *M* 292 η 7 τ 392 h. XIX 45. β 247 κατὰ δῶμα ἑόν. *A* 496 *M* 403 παιδὸς ἑοῦ, cf. δ 714. *B* 662 *Ξ* 11 *T* 399 *Ψ* 360 402 υ 289 h. Ap. 8 πατρὸς ἑοῖο, cf. *N* 522 *Ξ* 9 266. ξ 177 πατρὸς ἑοῖο φίλοιο, Ap. 70, 17 τοῦ ἑαυτοῦ. *E* 371 τ 395 h. Cer. 388 μητρὸς ἑῆς. *I* 420 687 χεῖρα ἑήν, cf. β 195. *A* 47 *M* 84 ἡνιόχῳ - ἑῷ. Additur articulus: *E* 321 τοὺς μὲν ἑοὺς - ἵππους. *K* 256 τὸ ἑόν sc. φάσγανον, eius. *Ψ* 295 τὸν ἑόν sc. ἵππον. additur gen. pronominis: *K* 204 ἑῷ αὐτοῦ | θυμῷ suo ipsius. α 409 ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος. δ 643 ἑοὶ αὐτοῦ | δμῶες eius ipsius. V. l. ἑοῖο pro ἐῆος q. v. *A* 393 *O* 138 (Zenod.), *Σ* 71 138, et ἐῆος Eust. 964, 20 pro ἑοῖο *Ξ* 9, cf. Buttm. Lex. 1, 92 Ribbeck, Phil. 9, 50.

ἐπ-ἀγάλλομαι superbio, iacto me. *Π* 91 ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηιοτῆτι.

ἐπ-αγγέλλω nuncio. δ 775 ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω v. l. ἀπαγ.

ἐπ-ἀγείρω confero, congero in locum. *A* 126 παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν | huc. De tmesi v. s. ἐπί Ibδ

ἐπ-αγλαΐζομαι inf. fut. superbio, iacto me. *Σ* 133 οὐδέ ἑ φημὶ | δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, sch. br. ἀγαλλιᾶσθαι, γαυριᾶν.

ἐπ-άγω adduco. τ 445 ὡς (v. l. οὓς et ἃς) ἐπάγοντες ἐπῆσαν sc. ἄνδρες κύνας, alii ἄνδρες καὶ κύνες, ut verbum sit intrans., quamquam sic idem esset quod ἐπῆσαν, v. l. ἀπάγοντες. V. l. h. Ven. 122 ἐπήγαγεν ἔργα pro ἐπ' ἤγαγεν. Translate: ξ 392 σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον, eo ut crederes, sch. BH. ἐφειλκυσάμην σε εἰς πειθώ. De tmesi v. s. ἐπί Ibγ cα

ἐπ-ἀείρω tollendo pono, impono in rem. *H* 426 ἁμαξάων ἐπάειραν | mortuos. *I* 214 κρατευτάων ἐπαείρας | carnes, Did. Ἀρίσταρχος ἀπαείρας ἀπὸ τῶν κρ. ἄρας. *K* 80 κεφαλὴν ἐπαείρας | sc. ἐπ' ἀγκῶνος, sch. BL. λείπει ὁ καί, ἵνα ᾖ καὶ κ. ἐ. De tmesi v. s. ἐπί Icα.

ἐπ-αιγίζω (αἰγίς) vehementius desuper irruo, ut ventus. ο 293 οὖρον - | λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, sch. Q. Vind. Ἀριστοφάνης ἐπαΐσσοντα. Ap. 70, 20 Ἀρίσταρχος τὸν σφοδρότερον πνέοντα ἄνεμον, cf. Hes. *B* 148 Ζέφυρος - | λάβρος ἐπαιγίζων, cf. h. Ap. 434 (ἐξ αἰθέρος), Ariston. ἡ δ. ὅ. χωρὶς προθέσεως εἴρηκεν, ἀντὶ τοῦ ἐπικαταιγίζων (E. M. 354, 26 554, 1 ἐπικαταπνέων).

ἐπ-αινέω (pr. -έομεν iptv. -αίνει h. Merc. 457. ipf. -ήνεον aor. -ήνησαν. ptc. -αινήσαντος *Φ* 290 -ες *B* 335) comprobo, assensu meo excipio. a) τι *B* 335 μῦθον ἐ. b) τινί assentior, cf. Doederl. Gl. 1000. *Σ* 312 Ἕκτορι ἐπήνησαν. *Δ* 29 *Π* 443 *X* 181 οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν. τινί τι: h. Merc. 457 μῦθον ἐ. πρεσβυτέροισιν obsequere mihi hac in re, cf. Schmitt N. J. f. Ph. 73, 157. M. θυμόν, Ruhnk. μῦθον. c) absol. *H* 344 *I* 710 πάντες ἐπήνησαν, cf. *Ψ* 540. *Δ* 380 ἐπήνεον ὡς ἐκέλευον, cf. *Ψ* 539, σ 66, Suid. I 2, 384 Hes. 2, 139 συγκατετίθεντο. δ 673 η 226 ϑ 398 ν 47 ἐπ. ηδὲ κέλευον *Φ* 290 Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, sch. A. ἀθετ. De tmesi v. s. ἐπί Ibε.

ἐπ-αινός (fem. tantum) horrendus, terribilis (Nitzsch et Duentz. ad κ 491, cf. Preller Myth. 1, 495 Dem. u. Pers. 10 Welcker Götterl. 1, 398 Naegelsb. h. Th. 118). alii: laudatus. Hes. ἐπαινετή. ἡ δεινὴ καὶ φοβερά, Eust. 1665, 7 αἰνὴ ἡ δεινή (paraphr.) πλεοναζούσης καὶ νῦν τῆς προθέσεως, cf. Lob. path. el. 1, 354. *I* 457 Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια |. *I* 569 Ἀίδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν |. κ 491 564 Ἀίδαο - καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείας | κ 534 λ 47 Ἀίδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ Buttm. Lex. 2, 114 et Proserpinam tantum si dici et semper simul cum Hade, esse vero *I* 457 v. l. (ap. sch. LV.) ἐπ' αὐτῷ *Π*., qua explicar putat adv. ἐπ' „atque insuper“, scribendum igi tur etiam in ceteris ἐπ' αἰνή sim., hoc proban Doederl. Gl. 998 Rost ap. Damm., non admit tunt edd., improbat Ph. Meyer, h. Syn. IV Ger 1850 p. 8. Goebel, Phil. 18, 211 sehr (ἐπ schrecklich. euphemismum statuunt sch. T. : 491 δεινῆς κατ' εὐφημισμόν, antiphrasin ver sch. AD. *I* 457 ἣν οὐκ ἄν τις ἐπαινήσειεν, ὑπερβολικῶς ἣν ἄν τις ἐπαινῶν παραιτήσαιτ cf. LV. Plut. aud. poet. 6 ἔνιοί φασιν ὡς πα ραιτητὴν εἰρῆσθαι, pleonasmum denique Eus l. l. sch. AD. LV. *I* 457 (ἐπίφοβος), atque fe Ph. Mayer l. l. (conferens Lehrs, Ar. 107) Ame app. ad κ 491. La Roche: ᾧ ἔπαινος ἔπεστ belobt. Adam, Ztft. f. b. G. 1871, fa. 5 p. 1 die gepriesene, sine euphemismo ab ἐπί et αἰνο

ἐπ-αΐσσω (pr. -ει *X* 142 ptc. -ων -οντα i 3. p. pl. -ήισσον ξ 281. (inf. fut. -ΐξειν v. l. a sch. A. *H* 240) aor. -ήιξα κ 322, -αν inf. -αΐ Dind. La Roche κ 295 vel -αΐξαι Bekk. Bäu Duentz. La Roche (in Il.) Ameis Faesi, cf. L beck, path. el. 2, 7. ptc. -αΐξας, -ντε χ 187 -ντ *K* 345. aor. iterat. -αΐξασκε. Med. praes. -αΐ σονται *Ψ* 628 aor. inf. -αΐξασθαι v. l. -εσθ irruo in, ruo contra, cf. La Roche Ztft. f. oe G. 1870 p. 117. 1) Act. a) *B* 146 ἐπαΐξας - νεφελάων ventus. sch. AB. ἄνωθεν αἰγιδώδ πνεύσας, non de hoste, ut in ceteris. cf. v. Aristophanis ad ο 293 v. s ἐπαιγίζω. *Γ* ἐπαΐξας Menelaus, Hes. ἐπιδραμών, ἐφορμήσ cf. *E* 235 323 584 *N* 546, v. l. *Ω* 440 pro ἀν ξας ubi non esset de hoste. *M* 191 *P* 29 δι' ὁμίλου. *K* 345 ἐ. ἕλοιμεν hostem, χ ἐπαΐξανθ' ἑλέτην. *E* 98 βάλ' ἐπαΐσσοντα, *N* 687 (Ariston. ἀπὸ τῶν νεῶν αὐτὸν ἀπείρ sed sunt qui gen. ad ἐπ' referant) χ 271 ἐπ ξαν cf. *Ψ* 817. *E* 263 ἐπαΐξαι (μεμνημ ἵππων) irrue, Duentz. Ameis, sed La Roche Faesi ἵππων ad ἐπαΐξαι referunt. *K* 348 ἐπαΐσσων, cf. *K* 369 *Λ* 361, Hes. ὁρμῶν, ἐπ γόμενος, cum hasta in hostem. *P* 462 ῥεῖα ἐπαΐξασκε, cf. *Σ* 159 (κατὰ μόθον) *X* 142 τ φέ' ἐ. *N* 513 ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος hi seinem Geschosse herstürmen. b) τινί, κ Κίρκῃ ἐ. cf. κ 295. *Ψ* 64 Ἕκτορ' ἐ. προτὶ Ἴλ sch. V. τὸ πλῆρες ἐπὶ Ἕκτορι, alii Ἕκτ ξ 281 μοι ἐ. μελίῃσιν. c) c. acc. *M* 308 χος ἐπαΐξαι aggredi. paulo aliter: *H* 24 μόθον ἵππων, Faesi Duentz. in das Getüm La Roche: gegen; paraphr. ἐπιτεῖναι ὁρ ἵππων videtur statuere acc. qui repetit de que quod verbo ipso iam exprimitur, rec videtur cf. *Σ* 159. 2) Med. non est de a grediente. *Ψ* 628 χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρ

ἐπαΐσσονται, v. l. Eust. 1320, 39 *ἀπ.* *ἢ ἐπ.* paraphr. *ὁρμῶσιν* moventur. *Ψ* 773 *ἔμελλον ἐπαΐξασθαι ἄεθλον* ex Ven. Wolf, Spitzn. Bäuml. Bekk.², qui Ber. d. Berl. Ac. 1860 p. 321 *-εσθαι* defendit. Cf. La Roche, h. S. 114.

ἐπ-αιτέω insuper rogo *Ψ* 593 *οἴκοθεν ἄλλο | μεῖζον ἐπαιτήσειας*, Eust. 1317, 61 *ἐπὶ τῷ ἵππῳ*, v. l. *ἀπ.*

ἐπ-αίτιος qui in culpa est, noxius crimine, schuld daran. *Α* 335 *ου τί μοι ὔμμες ἐπαίτιοι* Hes. *αἴτιοι.* Buttm. Lex. 2, 115 „eigentlich gar nicht aus *αἴτιος*, sondern aus *αἰτίαν ἐπιφέρειν*. Non recte Doederl. Gl. 264 mitschuldig, *αἴτιοι ἐπ' Ἀγαμέμνονι.* Duentzer: *ἐπί* verstärkt.

ἐπ-ᾰκούω pr. *-εις Γ* 277, *-ει* fut. *-εται* h. Merc. 566 aor. ind. *-αν Β* 143 ci. *Σ* 63 *-σῃ* opt. *-ούσαις Υ* 250, inf. *-οῦσαι*) audio, auditu adipiscor. a) *τί: λ* 109 *μ* 423 *Ἠελίου ὃς - πάντ' ἐπακούει* |, cf. *Γ* 277. *Ι* 100 *ϱ* 584 *φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι* |, cf. *ω* 262, *Υ* [250] *τοῖον ἐ.* | sc. *ἔπος.* b) *τί τινος: τ* 98 *εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐ.* | *ἐμέθεν.* *ξ* 328 *τ* 297 *θεοῖο* | (*ἐκ δρυὸς*) *Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ* divinitus voluntatem Iovis, Ameis *θεοῖο ἐκ δρυός*, Duentz. *θεοῖο βουλήν* et *δρυὸς Διός* quod ferri non potest. sch. H. *παροξυτόνως τὸ ἐπακοῦσαι. ἐπακούσῃ Ἀρίσταρχος. Ἀριστοφάνης ἐπακούσαι.* c) *τινός: Β* 143 *βουλῆς ἐ.* | Ariston. *ἀθ.* sch. BL. *ᾔσθοντο τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος γνώμης.* D. paraphr. *τοῦ προβουλεύματος ἤκουσαν.* h. Merc. 566 *τῆς ὀμφῆς ἐ.* d) *Σ* 63 *ἐ.* | *ὅττι ἵκετο πένθος*, cf. La Roche Ztft. f. oest. G. 1870 p. 118. Formae ⏑⏑– – in exitu versus.

ἐπ-ακτήρ (*ἐπάγω*, cf. Doederl. Gl. 51) venator. E M. 353, 16 sch. AD. *Ρ* 135 *οἱ κυνηγοὶ ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας*, cf. Hes. Ap. 70, 23 Eust. 1098, 59. *Ρ* 135 *συναντήσωνται ἐν ὕλῃ* | *ἄνδρες ἐπακτῆρες* leoni. *τ* 435 *ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐ.*

ἐπ-αλάομαι (aor. pass. ci. *-ηθῇ ο* 401 et ptc. *-θείς*) obeo vagus, peragro, befahre irrend. 81 *ο* 176 *πόλλ' ἐπαληθείς*, cf. *ο* 401 multas terras, alii: multifariam. *δ* 83 *Κύπρον - καὶ Αἰγυπτίους ἐ.* |. La Roche Ztft. f. oest. G. 1870, p. 118 über etwas hin irren. h. S. 114.

ἐπ-ᾰλαστέω indignor. *α* 252 (*δ'*) *ἐπαλαστήσασα*, Ap. 70, 25 *ἐπιχαλεπήνασα, ἐπιδεινοπαθήσασα*, sch. EQV. *τὸ ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν ὡς ἀλάστοις καὶ δεινοῖς οὖσι δεινοπαθήσασα.* v. l. ib. et Eust. 1415, 21 *δὲ παλαστήσασα.*)

ἐπ-ᾰλέξω (fut. ptc. *-ήσων -ουσαν*) opem fero (La Roche, Ztft. f. oest. G. 1870 p. 119). 365 *τῷ ἐπαλεξήσουσαν.* *Λ* 428 *τῷ ἐπαλεξήσων.* De tmesi v. s. *ἐπί* Ic *α.* (*ἔπαλξις.*)

ἐπ-αλλάσσω implico in quid. *Ν* [359] *ἔριδος καὶ - πολέμοιο* | *πεῖραρ ἐπάλλαξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. παραλληγορεῖ, δύο πέρατα ὑποτιθέμενος, ἕτερον μὲν ἔριδος ἕτερον δὲ πολέμου, ἐξαπτόμενα κατ' ἀμφοτέρων τῶν στρατευμάτων*, duos funes inter se implicatos utrimque attraxerunt dii, (Crates ap. sch. BLV. atque Doederl. non dii, sed exercitus uterque), per translationem de pugna ancipiti. Eust. 937, 23 *ὡς μήτε ταύτας* (*ἔριν καὶ μάχην*) *ἔχειν λύεσθαι ἢ ῥήγνυσθαι μήτε τοὺς πολεμοῦντας δύνασθαι ἢ κατὰ εἰρήνην ἀπολύεσθαι ἢ κατὰ ῥώμην ῥήγνυσθαι . . . διὰ τὸ ἰσοπαλές*, sic enim finis non erat pugnandi. sch. A. *τὸν πόλεμον τῇ ἔριδι συνέδησαν*, ita Aristarchus Porphyrius, etiam Alexander Cotyaensis duos funes statuere videtur (*τὸ πέρας τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἔριδος συνάψαντες ἐπέτειναν ἀμφοτέροις*). Ap. 75, 17 *ἅμμα ποιήσαντες καὶ ἀντεπιβαλόντες*, 70, 26 *ἐπιπλέξαντες ἐξαμματίσαντες*, quibus addit Hes. *ἐναλλάξαντες*, atque minus bene *ἐξ ἀντεμβολῆς ἐπεκτείναντες*, cf. La Roche, Ztft. f. oest. G. 1870 p. 119. Faesi: jeder Gott hat sein eigenes *πεῖραρ ἔριδος καὶ πολέμου.* Non recte Duentz. L. Meyer, vgl. Gr. 2, 57 *ἐπαλλ.* wechselnd Heyne: alternando (*ἐπαμείβεσθαι*) atque similiter Doederl.

ἔπαλξις (*ἐπαλέξω*) lorica muro imposita, propugnaculum muri, Lex. Seg. 243, 16 *ἐξοχαὶ τειχῶν, προμαχῶνες, ἁψίς.* Hes. *πύργος, οἱ τῶν τειχῶν προμαχῶνες*, cf. E. M. 353, 20. sch. L. *Μ* 258 *τὰ προπύργια, τῶν πύργων ἄκρα.* (Doederl. Gl. 2457 Mauer samt Brüstung, sed saepe ut pars differt a toto muro). *Χ* 5 *κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν* Troiani de muro despicientes, *ὡς Αὐτόχθων καὶ Ἐπαφρόδιτος… ἢ ἐπάλξεσιν ἔφη ἀπὸ μέρους ἀντὶ τοῦ ὅλῳ τῷ τείχει* (sch. A.), ut Porphyrius putat (sch. B), sed totum murum non erat quod pulcrum diceret Homerus. *Μ* 381 *τείχεος ἐντὸς* | *κεῖτο - παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος* lapis, in summo muro. *Μ* 397 *ἐ. ἑλὼν - ἕλχ'. ἡ δ' ἕσπετο - ὕπερθεν* | *τεῖχος ἐγυμνώθη*, cf. sch. BL. *Μ* 406 *χώρησεν - ἐπάλξιος.* plur. est de diversis partibus muri et loricae. *Μ* 258 *ἔρειπον ἐπάλξεις* (Bekk. *-ξῖς*). *Μ* 263 *φράξαντες ἐ.* | *βάλλον ἀπ' αὐτάων δηίους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας*, sch. BL. *τὰ διάκενα τῶν ἐπάλξεων.* *Μ* 308 *διὰ ῥήξασθαι ἐ.* sch. V. *τοὺς μέσους τῶν ἐπάλξεων.* *Μ* 375 *ἐπ' ἐ. βαῖνον*, Ariston. *ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ τεῖχος.* *Μ* 424 *τοὺς διέεργον ἐπάλξιες.* *Μ* 430 *πύργοι καὶ ἐ.*

Ἐπ-άλτην (*ἅλλομαι*, insultor) Lycium Patroclus interfecit *Π* 415.

ἐπ-ᾰμάομαι aor. med. mihi colligo, bringe mir herbei. *ε* 482 *εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσί.*

ἐπ-ᾰμείβω 1) permuto. *Ζ* 230 *τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν* 2) med. alterno, alternis transeo ad. *Ζ* 339 *νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.* La Roche Ztft. f. oest. G. 1870 p. 120 die ursprüngliche Bedeutung von *ἐπί* fast ganz verwischt. (*ἐπαμοίβιος ἐπημοιβός*, atque

ἐπᾰμοιβᾰδίς invicem. *ε* 481 (*πυκνοὶ*) | *ἀλλήλοισιν* (*ἔφυν*) *ἐ.* sch. R. *ἐπαλλακτικῶς* V. *ἐπιπλεγμένοι ἐναλλάξ.*

ἐπαμοίβιος qui commutandis rebus est h. Merc. 513 *ἐπαμοίβια ἔργα* compensationem mercium.

ἐπαμύντωρ auxiliator. *π* 263 *ἐσθλὼ - ἐπαμύντορε.* De

ἐπ-αμύνω (pr. ci. *-ω Ζ* 361 *-ομεν Ν* 465 inf. *-έμεν Θ* 414 et *-ειν Π* 540 iptv. *-ε.* aor. ci. *-ω Μ* 369 inf. *-ῦναι Σ* 99 iptv. *-ον*) opem fero. a) *Ζ* 361 *ἐ.* | *Τρώεσσι*, cf. *Μ* 369 (*τοῖς*, v. l. *ἐπιτείλω*) *Σ* 99 (*κτεινομένῳ*) *Ν* 465 (*Ἀλκαθόῳ*) *Θ* 414 (*Ἀργείοισιν*). *Ξ* 357 *Δαναοῖσιν ἐπάμυνε*, v. l. *-ον* et *-αι.* b) *Σ* 171 *Πατρόκλου ἐπάμυνον*, sec. Aristarchum, sch. A. *λείπει ἡ περί.* (Bekk. Duentz. Bäuml.), vo. *Πατρόκλῳ*, quod defendit La Roche h. l. et Ztft. f. oest. G. 1870 p. 120. c) absol. *Φ* 311 333 *ἐπάμυνε*, cf. *Π* 540, *Ε* 685. In Il. tantum.

ἐπ-ανα-τίθημι impono, *Φ* 535 *αὖτις ἐπανθέμεναι σανίδας*, (daran anlegen,) obserare portas, quod *ἐπιθεῖναι* solet esse. Duentzer: *ἀνά* gibt noch die nähere Bestimmung des Festsitzens. Did. *οὕτως Ἀρίσταρχος . . . οἷον ἀναθεῖναι· τινὲς δὲ τῶν κατὰ πόλεις ἐπ' ἂψ θέ-*

μεναι, ita ol. vo., defendit La Roche app. h. l. et Ztft. f. oest. G. 1870, p. 120.

ἐπ-αν-ίστημι efficio ut quis surgat ad; aor. intr. surgo (ad rem faciendam, Crusius: post quem). Β 85 ἐπανέστησαν. v. l. sch. BL. οἱ δὲ πανέστησαν· ἀντὶ τοῦ πάντες ἀνέστησαν (Eust. 176, 17) sch. L. οἱ δὲ ἐπαν.

ἐπ-αντιάζω occurro. h. Ap. 152 τότ' ἐπαντιάσει' ὅτ' - εἶεν, corr. B. Martin et Ilgen, cf. Herm. h. l., DFL. ἐπαντία σεῖο τ'. M. ἐπ' ἀντιᾶσι τ'.

ἐπ-ᾰοιδή incantatio, carmen τ 457 ἐπαοιδῇ αἷμα ἔσχεθον, E. M. 353, 39 sch. MS. Barn. ἀρχαία ἐστὶ ἡ διὰ τῆς ἐπαοιδῆς θεραπεία. V. Διοκλῆς ἐπαοιδὴν παρέδωκε τὴν παρηγορίαν, cf. K. F. Hermann gottesd. Alt. 42, 3.

ἐπ-ᾰπειλέω minor, drohe an. ν 127 ἀπειλάων τὰς Ὀδυσῆι πρῶτον ἐπηπείλησε. Α 319 ἔριδος τὴν πρῶτον ἐ. Ἀχιλῆι. b) Ν 582 ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ. c) Ξ 45 ὥς ποτ' ἐπη., Aristoph. ὅς ποτ'.

ἐπ-ᾰρᾰρίσκω 1) trans. adapto. Ξ 167 339 θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε(ν) |, sch. AB. ἐπήρεισεν ἢ (Ap. 71, 32 Hes.) ἐφήρμοσεν. V. οἱ δὲ ἐπάρασσε. 2) intr. adhaereo, aptus sum. Μ 456 κληὶς ἐπαρήρει. v. l. ε 236 ἐπαρηρός pro ἐν. De tmesi v. s. ἐπί Ια.

ἐπ-ᾱρή exsecratio. Ι 456 ἐτέλειον ἐπαράς | Hes. κατάρας Herod. εἴτε παρέλκει ἡ ἐπὶ (Eust. 763, 46) φυλαχθήσεται ὁ τόνος ὁ αὐτός, ὡς γ 422 195. εἴτε τὸ ἑξῆς ἐστιν ἐπετέλουν, οὐκ ἀναστραφήσεται πάλιν, καθότι αἱ συναλειφθεῖσαι οὐκ ἀναστρέφονται, Buttm. a. S. II 481 n. non improbat ἐτέλειον ἐπ' ἀράς, cf. Doederl. Gl. 19.

ἐπ-ᾱρήγω opem fero. a) Ψ 783 Ὀδυσῆι παρίσταται ἠδ' ἐπαρήγει |. ν 391 μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις |. Ω 39 Ἀχιλῆι - ἐπαρήγειν. b) h. XXIX 9 ἵλαος ὢν ἐπάρηγε. De tmesi v. s. ἐπί Ια.

ἐπ-αρκέω opem fero, cf. Buttm. Lex. 1, 4 2, 251, E. M. 144, 18 ἀρκέω καὶ ἐπαρκέω λέγεται. (Damm non recte: nisi quod intentionem auxilii signat). La Roche, Ztft. f. oest. G. 1870 p. 121 Abwehr leisten gegen. a) Β 873 οὐδέ τί οἱ - ἐπήρκεσε - ὄλεθρον. b) ρ 568 οὔτέ τι τό γ' ἐ. Hes. Suid. I 2, 386 Ap. 71, 31 ἐβοήθησεν.

ἐπ-ᾰρουρος (ἄρουρα) qui in terrarum orbe est, plerique: rusticus, agricola. λ 489 ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ in vivis esse atque alii servire; non enim intererat num ruri esset an in urbe, sed num apud superos, necne. sch. H. Ap. 70, 31 ἐπίγειος, sch. B. γεωργός. ἢ ἐπίγειος καὶ ζῶν, cf. Eust. 1695, 37. et homo ἄκληρος vix habebat agrum. E. M. 353, 38 ἐπίγειος· τὴν γῆν γὰρ ἄρουραν λέγουσιν. Ameis (Ackerknecht) cur servum explicet non liquet. V. l. sch. H. τινὲς δὲ πάρουρος, (q. v.) ὁ ἀκόλουθος, οὐκ εὖ.

ἐπ-αρτής (ἀρτέω, ἀρ) paratus ad rem. θ 151 ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι. ξ 332 τ 289 ἐπαρτέας ἔμμεν ἑταίρους. Ap. 70, 32 Hes. ἀπηρτισμένους, ἑτοίμους, cf. Doederl. Gl. 547.

ἐπ-αρτῡνομαι mihi apparo. h. Cer. 128 δεῖπνον ἐπηρτύνοντο.

ἐπ-αρτῡω superstruo, impono, apto. θ 447 ἐπήρτυε πῶμα cistae. De tmesi v. s. ἐπί Ιβγ.

ἐπ-ᾰρχομαι infundo ad libandum, verbum solenne de libatione quae fit post cenam, zuteilen (Naegelsb. Α 471), cf. Buttm. Lex. 1, 117 qui ἐπισταδόν supplet. σ 418 φ 263 ἐπαρξάσθ δεπάεσσιν | sch. H. ἀρχὴν τοῦ διανέμειν ἡμ ποιήσασθε (-άσθω?), melius quam V. ἀπὸ τ πρῶτον ἀρξάσθω. Α 471 Ι 176 γ 340 φ 2 (νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν) ἐπαρξάμενοι δεπάε σιν | cf. η 183 (ἐπαρξάμενος), sch. BLV. Α 471 ἐπιχέαντες. ὁ δὲ νοῦς οὕτως, τῇ οἰν χοῇ ἐπιχέαντες τοῖς ποτηρίοις διέδωκαν π σιν· ἢ ἀπαρξάμενοι (v. l. esse videtur scholi Spitzn.) σπονδὴν τοῖς θεοῖς, πᾶσιν ἐνώμησ sch. br. ἤτοι τοῦ πίνειν ἀρχὴν ποιήσαντες κ ἀπαρξάμενοι καὶ σπείσαντες τοῖς θεοῖς. N recte Ameis ad γ 340 δεπάεσσιν νωμᾶν, atq πᾶσιν ἐπάρξασθαι coniunxit, iusto subtili Nitzsch ib. „in ἐπί kann ein leiseres Neigen d Mischkrugs ausgedrückt sein.“ Gronovius V al. δεπ. instrum. non dat. putabant quamqu pincerna non habet pocula, cf. La Roche Z f. oest. G. 1870 p. 121 Autenr. ad Α 471, K pen ib. Doederl. Gl. 911 φ 141 comparans ἐ δέξια ἄρχεσθαι explicat, quae ellipsis adm non potest. Non bene Eust. 1908, 62 ἐπὶ τ φθάσασι πάλιν ἄρξασθαι. h. Ap. 125 νέκτ τε καὶ ἀμβροσίην ἀθανάτοις (coni. X. Eble ἀθανάτῃσιν χερσίν) ἐπήρξατο Apollinis rec nati labris porrexit, quasi id quoque sacrum es V. l. Mos. ἐπώρξατο quod Doederl. Gl. sync. dicit ex ἐπορέξατο.

ἐπ-ᾰρωγός (ἐπαρήγω) adiutor, λ 498 οὐ ἐγὼν ἐπαρωγός.

ἐπ-ασκέω cum cura exorno.| ρ 266 ἐπήσ ται δέ οἱ αὐλὴ | τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, sch. μετ' ἐπιμελείας διακεκόσμηται, Hes. ἐπικεκ λώπισται (Ap. 71, 33), κεκόσμηται.

ἐπ-ασσῠτερος (sch. A. Δ 383 Αἰολικὸν ἐσ ἄσσον ἀσσότερος ἀσσύτερος ὡς ὄνομα ὄν cf. Herod. π. μον. λέξ. 21, 26. Curt. Et. alius super alium, confertus. E. M. 353 57 συνεχὲς καὶ πυκνὸν, Doederl. Gl. 895 nahe einander. Semper in arsi tertia. Δ 383 λ θνῆσκον ἐπασσύτεροι, Hes. Ap. 70, 34 ἄ ἐπ' ἄλλοις, Eust. 120, 29 πυκνοί. Δ 423 κῦμ ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Hes. ἀλλεπάλληλον, 492, 1 τὸ ἐγγὺς καὶ διὰ τοῦτο τῇ ἐπαλλ πυκνόν, sola sing. forma. Δ 427 ἐπασσύτ κίνυντο φάλαγγες. Μ 194 Π 418 [Θ 277] τας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί. Haec ad pus referri possunt, melius vero ad locum runtur, sed π 366 ἤματα μὲν σκοποὶ ἷζον ἄκριας - | αἰὲν ἐπασσύτεροι de tempore: per alius post alium, non: in dies densi Ameis utrumque coniuncturus: immer nähe einander, was den Zeitbegriff räumlich mi

ἔπ-αυλος (ἐπ' αὐλῇ) stabulum pecua prope villam rusticam exstructum, cf. Egge aula Homer. Altona 1830 p. 8. ψ 358 π ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους, Eust. 1950, 2 σταθμ αὐλάς, ἐπαύλεις, Ap. 71, 1 Hes. μάνδρας.

ἐπ-αυρίσκω (Buttm. Lex. 1, 76 a. S. 2 ΑΥΡ nehmen, cf. Doederl. Gl. 21, unde ράω εὑρίσκω (ita etiam Christ 235) haurio Ahrens Ztft. f. A. W. 1836 p. 805 ἀϝρ α redupl. att. ἄϝαϝρον, quod male intellect compositi similitudinem abisse putat. — a v. l. ἐπαύρω Λ 391, v. l. ἐπαύρῃς σ 107 Buttm. l. l. 84 praefert ob significationem. solus Bekk. recepit. 3 p. sg. -ρῃ Λ 391 inf. -ρεῖν | aut in quarto pede -έμεν. Med. -ρίσκονται Ν 733, fut. inf. -ήσεσθαι Ζ 353 (cf. Lob. Rh. 132) ci. 2 p. sg. -ρηαι Ο 17 διὰ τοῦ η, Herod. παροξυτονητέον), e

σ 107, cf. Lobeck path. el. 2, 131, ad Buttm. 2, 122. 3 p. pl. -ωνται Λ 410) I) Act. 1) attingo a) c. acc. Ν 649 τις χρόα χαλκῷ ἐ. Ariston. ἡ δ. ὅ. πτῶσις ἤλλακται, χρόα ἀντὶ τοῦ χρωτός, melius paraphr. πλήξῃ Hes. ἐπιτύχῃ, ἐπιψαύσῃ. Λ [573] Ο 316 χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν hastam, Ariston. Ο 316 ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ χροὸς λευκοῦ. ἐπαυρεῖν ἐπιτυχεῖν, sed Ap. 71, 2 ἀπόλαυσθαι, ἀπολαύειν. Cf. sub IIc. b) c. gen. Ψ 340 λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, Ap. 71, 3 ἐπιτυχεῖν, Eust. 1304, 44 ἀπολαῦσαι, οὐκ εἰς ἀγαθόν τι δηλαδή, ἀλλ' εἰς κάκωσιν. c) abs. Λ 391 ὀλίγον ἐπαύρῃ hasta, Eust. 852, 28 ἐπαπολαύσει ψαύσει γεύσεται, sch. A. ἔν τισι γρ. ἐπαύρω sc. ego cuspide. Cf. sub IIc. 2) particeps fio, fruor, E. M. 354, 14 τὸ ἀπολαύω, La Roche contra Buttm. „diese Bedeutung erst das Medium haben könnte" sed habet act. quoque. ρ 81 αὐτὸν ἔχοντα σε - ἐπαυρέμεν, Σ 302 τῶν (i. e. λαῶν Duentz. Faesi paraphr.) τινὰ βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤ περ Ἀχαιούς, La Roche τῶν ad ἐπ. refert, etsi opponuntur Troiani Graecis. II Med. mihi reporto, fruor, fructum percipio, sive poenas luo. sch. L. Ο 17 καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ. συντάσσεται δὲ γενικῇ, sed est potissimum de damno. a) abs. Ζ 353 ἐπ., sch. A. τῆς ἰδίας ἀνοίας δηλονότι, Eust. 646, 39 ἑαυτοῦ καὶ ὧν φρονεῖ. c) c. gen. Α 410 ἐ. βασιλῆος. bene Hes. ἐπαίσθωνται, ihn merken. sch. BLV. (Ariston.?) ὅ. ἐπὶ κακοῦ τὸ ἀπολαῦσαι καὶ κατ' εἰρωνείαν εἴρηται παρ' αὐτοῦ, sed Buttm. 82 negat hos locos ironice explicandos (die Bitterkeit liegt im Gedanken selbst). Ο 17 κακορραφίης ἀλεγεινῆς | πρώτη ἐπαύρηαι, sch. A. ἀπολαύειν καὶ ἐπαύρασθαι. De bono: Ν 733 τοῦ (sc. νόου ἐσθλοῦ) πολλοὶ ἐ. sch. BL. ἀπολαύουσιν. Hes. ἐπιτυγχάνουσιν. c) c. acc. σ 107 μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ, sch. BHQ. ἐπαύρομαι, -ῃ (sed cf. La Roche h. U. 148) εὕρῃς quod probat Doederl. gl. 21, H. γρ. ἄλλο πάθῃσθα, F. ἐπαύρῃς Buttm. 84), inde capias. La Roche act. praeferens σε pro τι proponit, qua mutatione vix opus est, si vertas: ingruat. Cf. La Roche Ztft. f. öst. G. 122, h. S. 156.

ἐπ-αφύσσω hauriens adfundo. τ 388 θερμὸν ἐπήφυσεν sc. ὕδωρ.

ἐπ-εγείρω 1) Act. excito e somno, χ 431 μή πω τήν γ' ἐπέγειρε. De tmesi v. s. ἐπί Ιbγ. 2) Med. expergiscor υ 57 ἐπέγρετο, cf. Κ 124 (ἀλλ'). Ξ 256 ἐπεγρόμενος.

ἐπ-εί (E. M. 356, 7 ἐκ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ εἰ συναπτικοῦ συνδέσμου, Curt. Et. p. 249 wo ἐπί die vorausgenommene Partikel des Nachsatzes im Sinne von dann ist, cf. Erläut. 182, et εἰ i. e. svai, ἐπ-ϝει, quapropter nonnunquam fit spondeus E. p. 366.) I postquam. Hes. ἀφ' οὗ χρόνον, cf. E. M. 356, 13. „id qui improbarent locos notaverat" Aristarchus, Lehrs Ar. 151. Eust. 1382, 44 χρονικὸν ἐπίρρημα. A 1) c. ind. a) aor. 1) ante sententiam primariam Α 57 οἳ δ' ἐ. οὖν ἤγερθεν cum igitur, postquam ut dixi, cf. Γ 4 340 Δ 244 382 Ε 573 Η 272 Λ 642 Ν 1 Π 394 Χ 475 Ψ 813 Ω 329 449 587 δ 49 ϑ 372 454 π 478 ρ 88, τ 213 251 ψ 57 υ 300 ω 384 489 h. Ven. 161. (In introitu versus) Β 661 Τληπόλεμος δ' ἐ. οὖν τράφ', cf. Π 27 Ν 737. Λ 458 Β 421 γ 447 μ 359 αὐτὰρ ἐ. ῥ' εὔξαντο, cf. Α 484 Ι 215 Ξ 280 383 Ω 513 [?] β 9 378 407 δ 233 428 573 ϑ 24 50 κ 346 λ 246 μ 304 391 ν 70 ο 366 438 ρ 28 85 178 σ 59 ω 349 421 467 h. Ap. 89 109. [In introitu versus]. Hes. ἐπεί ῥα. ἐπειδή. Α 464 Β 427 Ι 212 γ 461 μ 13 364 αὐτὰρ ἐ.-κάη, cf. Α 467 469 605 Β 317 430 432 Γ 1 Δ 217 Ζ 349 Η 319 323 Θ 343 Ι 92 177 222 Κ 574 Λ 225 267 780 Μ 13 Ν 174 Ο 1 279 320 549 Σ 614 Τ 19 Υ 47 318 Φ 377 383 Χ 462 Ψ 57 127 161 Ω 547 628 633 α 150 γ 67 130 342 395 466 473 δ 47 68 541 583 ε 95 ζ 93 99 η 167 184 228 340 ϑ 72 143 446 485 ι 87 296 κ 58 181 237 318 364 499 λ 385 μ 1 260 308 ν 159 316 ξ 111 454 ο 92 143 303 501 π 55 480 ρ 99 σ 427 τ 505 υ 59 χ 119 ψ 291 ω 43 h. Ap. 107 513 Merc. 183 313 319 352 Ven. 228 Cer. 301 334. (In introitu versus.) Β 661 ἐ. οὖν τράφη, αὐτίκα κατέκτα. ξ 467 ἀλλ' ἐ. οὖν ἀνέκραγον. φ 405 αὐτὰρ Ὀδυσσεύς, αὐτίκ' ἐ. ἴδε. Ζ 426 ἐ. ἄρ' ἤγαγε postquam ut fieri assolet, cf. Σ 55. κ 87 ἔνθ' ἐ. ἤλθομεν. Ζ 504 ἀλλ' ὅ γ' ἐ. κατέδυ. Κ 296 οἳ δ' ἐ. ἠρήσαντο, cf. Μ 105 Ν 737 Φ 26 Ω 719 γ 65 470 ϑ 360 κ 112 453, λ 98 φ 297 (in quarto pede, in apodosi est καὶ τότε δή), υ 279 φ 222 ψ 88 ω 205. Σ 436 υἱὸν ἐ. μοι δῶκε, cf. Χ 376 Ω 754 γ 456 ι 15 ξ 175 h. Merc. [509]. Τ 137 ἀλλ' ἐ. ἀασάμην, cf. τ 485 χ 71 ψ 260. ξ 404 ὅς σ' ἐ. ἄγαγον. ψ 225 νῦν δ', ἐ. κατέλεξας, cf. Χ 104 Ι 344 ψ 354 h. Cer. 218. β) post sententiam primariam: Β 16 ρ 348 551 574 ἐ. - ἄκουσεν, cf. Β 115 Ε 510 Ι 22 321 Κ 210 411 448 Λ 100 323 595 745 Μ 83 420 Ν 757 Ο 11 432 591 Π 55 190 211 507 660 Ρ 114 150 Σ 225 235 Υ 340 Φ 91 Χ 472 486 Ψ 350 Ω 255 493 613 684 α 238 299 396 β 155 γ 250 δ 490 [510] 647 ε 131 ζ 47 325 η 249 ι 347 516 κ 152 213 219 λ 151 282, 390 615, ξ 368 ο 253 375 ρ 590 υ 99 109 φ 83 χ 408 φ 92 ω 95 207 390 440 h. Ap. 304 313 VII 31. α 2 πλάγχθη ἐ. ἔπερσε, quod Aristarchus de tempore explicabat, alii de causa cf. Lehrs Ar. 151. Π 374 ἐ. ἄρ τμάγεν, cf. ψ 258. Μ 393 αὐτίκ' ἐ. τ' ἐνόησεν. Λ 641 ἐ. ῥ' ὥπλισσε, cf. Ν 505 Ξ 510 Ο 418 Π [615] Φ 93. Δ 87 562 ἐ. τ' ἐκορέσσατο. γ) intra sententiam primariam: Π 427 ἐ. ἴδεν, cf. Θ 397 Ι 195 Ο 716 Π 762 Ρ 60 125 Χ 236 κ 414 h. XII 52. ψ 214 τὸ πρῶτον ἐ. ἴδον. b) ipf. Η 148 αὐτὰρ ἐ. ἐγήρα quando. ξ 175 τὸν ἐ. θρέψαν καί μιν ἔφην. h. Merc. 105 ἔνθ' ἐ. ἐπεφόρβει. postquam (ubi in apodosi est καί), cf. ib. 252. β) post sententiam primariam: Ν 627 ἐ. φιλέεσθε, cf. Ν 757 Ο 270 Φ 201 Ψ 652 β 297 ϑ 91 (ubi opt. esse poterat). Ο 252 ἐ. ἄιον quando, cf. α 177. γ) intra sententiam primariam Ω 50 ἐ. ἦτορ ἀπηύρα, cf. Ζ 474. c) pf. post sententiam primariam: ψ 53 ἐ. πέποσθε. 2) c. ptc. Ω 42 ὅς τ' ἐ. ἄρ - θυμῷ | εἴξας εἶσι, Nic. ὁ ἐπεὶ σύνδεσμος περισσεύει· διόπερ οὐκ ἐπιζητητέον τὴν ὑπ' αὐτοῦ εἰωθυῖαν ἀποτελεῖσθαι ὑποστιγμήν· ὁ γὰρ λόγος, ὃ . ., ἐπιθυμίᾳ εἴξας ἐπέρχεται θρέμμασιν. ἐπεὶ δὲ σπανίως ἐστὶν εὑρεῖν τοῦτον τὸν σύνδεσμον περισσεύοντα, μή ποτε διὰ τοῦ η ἐγέγραπτο εἴξῃ, καὶ ὑποστίζωμεν μετ' αὐτό. καὶ ὁ λόγος· ἐπειδὰν . . . τῇ ἐπιθυμίᾳ κρατηθῇ . . . Eust. 1338, 17 μετοχὴ ἀντὶ ὁριστικοῦ ῥήματος . . . ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἔλλειψις . . . θυμῷ εἴξας εἴη, ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ θυμωθείη. sch. V. γραπτέον ἤξησιν, ἵν' ἢ ἐπὰν ἤξησιν ἐπὶ μῆλα, quod Spitzn. h. l. corrigit εἴξησιν pro ἤξησιν, Bothe: ἐπὶ pro ἐπεί ut sit ἐπιείξας. La Roche: das Ptc. als wenn keine Conjunction vorausgegangen wäre.

Duentzer: ἐπεὶ εἶσι coniungit, verbum deesse ratus quod ad ὅς τε pertineat. Notandum quod εἴξας et δαῖτα hic sunt de bestia, ceterum de homine. 3) c. coni. ἐπεί κε ἐπεὶ αν, v. s. ἐπήν pro quo Bekk. aliique saepius ἐπεί κε α) aor. de re quae saepius fit: *B* 474 ἐ, κε-μιγέωσιν ubi confusae fuerint, est enim pro fut. ex., cf. *H* 5 410 *I* 324 *Φ* 575 ϑ 554 ω 7. *Λ* 168 ἔρχομαι ἐ. κε κάμω, Aristarchus Herodianus (ex coni.?, cf. E. M. 499, 7), Bekk. et rec. pro ἐπήν, Aristarchus non recte ἔρχομαι pro ἠρχόμην esse rebatur, jedesmal wenn, cf. *H* 5. λ 221 ἐ. κε πρῶτα λίπῃ ubi primum (sed aliter *Ω* 557 ρ 573). *I* 409 ἐ. ἄρ κεν ἀμείψεται, cf. *P* 658. sine part. κε: *O* 363 ἐ. οὖν ποιήσῃ. ν 86 ἐ. ἄρ ἀμφικαλύψῃ, cf. h. Ap. 158. *O* 680 ἐ. συναείρεται. β) de re futura, ἐπεί κε c. ci. aor. *Z* 83 αὐτὰρ ἐ. κε ἐποτρύνητον μαχησόμεθα, exhortati eritis, est enim pro fut. ex., cf. *Λ* 191 206, *Ψ* 10 σ 150. ξ 153 αὐτίκ' ἐ. κεν ἵκηται, cf. ρ 23. δ 494 ἔσεσθαι ἐ. κ' - πύθηται La Roche, vo. ἐπήν. *I* 707 αὐτὰρ ἐ. κε φανῇ ἔχεμεν, cf. *Π* 246 *Υ* 337 *Φ* 534, v. l. *Λ* 455. *Χ* 258 ἀλλ' ἐ. ἄρ κε συλήσω δώσω. *Z* 412 ἔσται ἐ. ἂν ἐπίσπῃς. *Λ* 764 μετακλαύσεσθαι ἐ. κ' ἀπὸ-όληται, cf. *Σ* 121 280 *T* 402 *Χ* 67 125 509. *Ξ* 237 κοίμησον αὐτίκ' ἐ. κεν-παραλέξομαι. 4) c. opt. de re quae saepius facta est: *Θ* 269 ἐ. ἄρ βεβλήκοι quotiescunque vulneraverat, cf. ω 254. B) ἐπεὶ δή postquam semel, postquam ut oculis videmus, postquam, Hes. ἐξότου, imminuto ut fit in talibus pondere particulae δή, Suid. I 2, 376 σύν δεσμος παρασυναπτικός ol. vo. ἐπειδή atque sic nunc in hy. recte, et apud Bäuml. Duentz. Doederl., sed Bekk. ceterique divisim; leguntur certe ἐπεὶ ἄρ δή α 231 ο 390 ρ 185 et ἐπεὶ οὖν δή ρ 226 σ 362, quamquam ἐπειδάν certe ortum est ex ἐπειδή. Ceterum Homerus verba quae bacchium efficiunt in secundo pede minus quidem reformidat, quam ceteri epici, sed tamen reformidat, cf. Giseke, h. F. § 174. talium vero versuum numerus duplicaretur fere, si ἐπειδή coniungeretur, non ἐπεὶ δή. 1) c. indic. a) pf. α) post sententiam primariam: *Λ*) 235 ἐ. δὴ πρῶτα λέλοιπεν ubi primum semel, paraphr. ἐπειδὴ ἅπαξ. b) ipf. post sententiam prima riam: ε 150 ἐ. δὴ ἐπέκλυεν (cf. h. Ven. 215) c) aor. α) ante sententiam primariam: *Δ* 124 αὐτὰρ ἐ. δὴ ἔτεινεν, cf. *Z* 178 *H* 207 *M* 143 *O* 395, *Ξ* 187 *Π* 187 198 *Σ* 349 609 *T* 54 ε 76 241 ζ 227 η 134 ϑ 131 276 282 377, ι 250 310 343, κ 360 μ 197 ν 271 π 340 φ 205 χ 260 457 ω 71 h. Ap. 127 Merc. 52 356 Ven. 128 215 (ipf.) Cer. 483 VI 14 XXVI 7. *Χ* 379 ἐ. δὴ-ἔδωκαν, Aristonicus: cum, quoniam, cf. *Ψ* 2 ε 408 ρ 174 ω 482. β) post sententiam primariam: *P* 427 ἐ. δὴ πρῶτα πυθέσθην ubi primum Hes. ἐπειδὴ ἅπαξ, cf. *T* 9 γ 183. δ 13 ἐ. δὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο ubi primum, Ameis articulum veritus satis male: seitdem da einmal. ϑ 452 ἐ. δὴ λίπε. φ 25 ἐ. δὴ ἀφίκετο. γ) intra eam: h. Merc. 20 ἐπειδὴ θόρε. 2) c. ci. a) aor. α) ante sententiam primariam, de re quae saepius fit: *Δ* 478 αὐτὰρ ἐ. δὴ δαμάσσεται quotiescunque (Vind. ἐπειδάν, Thiersch § 324, 5 ἐπὴν δή, Spitzn. h. l.)

II quod, cum, Hes. ὅτι, Eust. 1382, 44 σύνδεσμος αἰτιολογικός. A) 1) c. ind. a) praes. vel pf. α) post sententiam primariam. ita saepe verti potest: nam. *A* 112 ἐ. πολὺ βούλομαι, cf. *A* 114 153, 231 281 576 *E* 252 636 *Z* 441 522 *H* 27 192 198 *I* 305 341 *K* 91 96 500 *Λ* 318 *M* 321 *N* 309 382 746 *O* 165 181 *P* 101 168 243 641 *T* 307 *Φ* 95 *Χ* 13 *Ψ* 440 669 *Ω* 541 α 160 205 220 226 297 370 γ 47 δ 811 ζ 191 279 η 29 205 ϑ 196 585 κ 75 μ 218 ν 259 297 π 9 ρ 273 499 σ 248 404 τ 88 314 υ 205 22 264 362 367, φ 73 106, 171 375 h. Ap. 176 Ven. 189 Cer. 351. *Λ* 119 *Ψ* 493 ἐ. οὐδὲ ἔοικεν, cf. *A* 278 *Γ* 99 *Z* 355 *H* 196 *K* 236 247 *M* 212 *Σ* 90 *Υ*, 201 432, β 199 γ 244 ρ 270 284 41 σ 242 τ 95 377 φ 318 ψ 188 209 267. sine verbo. *Λ* 274 ἐ. πείθεσθαι ἄμεινον, cf. *A* 416 515 *I* 106 214 *Δ* 510 *E* 441 *Θ* 483 *I* 425 *M* 270 *Ξ* 141 *Σ* 133 *Ω* 423 β 282 372 γ 322 358 δ 543 ϑ 13 κ 249 λ 456 ο 276 ρ 451 452 531 σ 174 35 τ 120 υ 156 h. Ap. 60 Merc. 36. δ 806 ἐ. ῥ' ἐστι cum ut ex omnibus rebus apparet. ε 13 ἀλλ' ἐ. οὔ πως ἔστι. *N* 447 ἐ. σύ περ εὔχεαι cf. β 327 υ 181 quando quidem. *Ω* 288 ἐ. ἄ ἐποτρύνει cum, ut apparet ex iis quae faci β) ante sententiam primariam: *Z* 77 ἐ. ἐγκέκλι ται, cf. *Z* 382 ν 227. Additur γάρ: h. Ap. 46 ἐ. οὐ μὲν γὰρ ἔοικας. *I* 356 νῦν δ' ἐ. οὐκ ἐθέλω cf. *Ψ* 150 ο 346. π 91 ἐ. θην - θέμις ἐστί *Σ* 333 νῦν δ' ἐ. οὐν εἶμι, cf. h. Merc. 45 h. Merc 475 ἀλλ' ἐ. οὖν ἐπιθύει. ν 228 κιχάνω, cf. ο 260 h. Ap. 258. α 231 ἐ. ἄρ δ ἐρεείνεις cum ut ex his apparet, cf. ο 390. si verbo: *N* 775 ἐ. τοι θυμός. γ) sine apodo ϑ 236 ἐ. ἀγορεύεις, cf. h. Cer. 213 *N* 68. ρ 18 ἐ. ἄρ δὴ ἔπειτα μενεαίνεις. *Σ* 101 νῦν δ' οὐ νέομαι. b) fut. α) post sententiam prim riam. ita saepe verti potest: nam, quoniam 132 ἐ. οὐ παρελεύσεαι, cf. *Γ* 306 *E* 880 *Θ* [1 *I* 418 685 *M* 345 358 *Σ* 330 *T* 157 *Φ* 309 513 *Ψ* 46 β 135 δ 544 ζ 33 ο 515 σ 63 υ 2 h. Merc. 255. β) ante sententiam primaria β 278 ἐ. οὐδ' - ἔσσεαι. c) aor. α) post sent tiam primariam, nam, quoniam. *A* 299 ἐ. ἀφέλεσθε, cf. *Δ* 269 271 *E* 27 157 176 *Z* 2 *H* 218 *I* [59] 436 *K* 45 500 *Λ* 278 402 *N* 7 *Ξ*, 207 306, 340 359 *O* 473 591 *Π* 425 *P* 6 *Σ* 80 292, *T* 219 *Φ* 440, *Υ* 270 *Φ* 483 *Χ* *Ψ* 468 743 *Ω* 214 557 594 737 α 37 223 342 γ 197 δ 95 106 352 523 ε 358 ζ 167 η 227 242 ϑ 205 397 ι 352 ν 48 133 ξ 69 ο 489 ρ 573 υ 391 φ 88 278 ω 261 388 h. 14 Merc. 509 Ven. 253. *Δ* 476 ἐ. ῥα ἑσπ cum, ut fieri assolet, secuta esset, cf. *Χ* *Π* 206. *O* [228] ἐ. οὔ κεν τελέσθη nam esset perfectum. ι 15 κήδε' ἐ. μοι πολλὰ σαν (sed aliter η 242). β) ante sententiam mariam: *A* 352 ἐ. μ' ἔτεκες, cf. *Γ* 59 *Z* 333 288 ν 4 ξ 386 ω 400, 131 τ 141 β 96. *I* ἀλλ' ἐ. ἀασάμην. ρ 226 ἀλλ' ἐ. οὖν δὴ ἔμ θεν, cf. σ 362. *Χ* 104 νῦν δ' ἐ. ὤλεσα. γ) tra sententiam primariam: *Θ* 397 ἐ. ἴδεν, 195 γ 368 π 78. δ) sine apodosi: γ 103 ἐ. ἔμνησας, cf. δ 204 (Duentz. h. l., sed Kir u. Koechl. 36 ad v. 212 refert) ζ 187. d vel plqpf. α) post sententiam primariam, quoniam. *A* 381 ἐ. μάλα φίλος ἦεν, cf. *B* *E* 536 *Z* 140 158 *H* 31 105 486 *I* 4-6 *Λ* 721 *M* 407 *O* 242 *Π* 549 *P* 270 382 406 *Φ* 163 *Χ* 159 458 *Ψ* 603 *Ω* 68 426 706 209 β 398 γ 121 133 166 ε 153 ϑ 232 371 ι 478 κ 79 170 λ 54 264 μ 72 175 205 212 461 481 ο 96 σ 126 205 τ 239 υ 90 *B* 614 ἐ. οὔ σφιν - -μεμήλει, cf. *E* 64 *Ξ* *Π* 639 *Υ* 216 *Φ* 146 δ 260 μ 227, π 255 *E* 686 *Σ* 98 ἐ. οὐκ ἄρα μέλλον, quia ut

intellego, cf. *I* 316 *P* 147, *π* 24 *ϱ* 42. *Λ* 498 *ἐ.* ὸα μάρνατο, cf. *α* 263. 2) optat. cum part. *ἄν* le eo quod cum quadam modestia dubitationisque specie dicimus: *P* 489 *ἐ. οὐκ ἂν τλαῖεν.* *I* 301 *ἐ. ἂν ἔλθοι*, v. l. *ἔλθῃ* (Spitzn. h. l.) *α* 236 . *οὔ κε ἀκαχοίμην*, cf. *δ* 64. B) 1) *ἐπεὶ ἤ* ⏑⏑-), ol. vo. *ἐπειή*: weil wirklich cum profecto. uoniam sane, imminuto ut fit pondere affirmationis (Kühner, a. G. § 504 Anm. 1) Hes. *ἐπειδή.* Ierod. ad *Α* 156 *περισπαστέον τὸν η: ἔστι* ὰρ *βεβαιωτικός* docetque Lehrs qu. ep. 62 La Roche h. T. 267) esse hunc veterum morem, cf. E. M. 356, 18. Ap. 81, 27 *η ψιλούμενον καὶ περισπώμενον δηλοῖ σύνδεσμον παραληρωματικὸν ἴσον τῷ δή*, licet Eust. 118, 33 ὁ *ἐπεὶ κατὰ πλεονασμὸν ἐπειή* (satis incerto ccentu) *γέγονεν* (cf. sch. E. *δ* 260 Lobeck, ath. el. 2, 225), auctores noverit aliter sentienes. Ita ad *ἐπεί* refertur *ἤ*, cf. Thiersch § 324, , Hug. N. J. f. Ph. 80, 7, Spitzner Naegelsb. utenr. ad *Α* 156, Kühner, l. l., sed Bekk. Ber. Ac. 1860 p. 457 (h. Bl. 1, 202) ad sequentia *ἄλα* et *πολύ*) refert (ita Ameis ad *Α* 156 cf. p. *ι* 276), quae interdum absunt. Buttm. a. S. 2, 4 *ἐπειή* atque sic Dind. (praef. p. XIV) Bäuml. . J. f. Ph. 85, 194, gr. Part. 121), *ἤ* enim in s non esse graviter affirmantis, denique Doederl., ceteri *ἐπεὶ ἤ*. *Α* 156 *ἐπεὶ ἦ μάλα πολλὰ* ·σηγύς | cf. *κ* 465. *Α* 169 *μ* 109 *φ* 154. *ἐ. ἤ.* ολὺ *φέρτερον ἐστίν* |, cf. *Δ* 56 307 *Θ* 144 211 557 *Y* [135] 368 *X* 40 *ι* 276 *π* 89 *χ* 289. 437 *ἐ. ἦ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν.* 442 *ἐ. ἦ καὶ ἐμὲ ἐφεσσάμενος ἔθηκεν.* *ϱ* 196 ἤ *φατε*, cf. *χ* 31. *τ* 556 *ἐ. ἦ ῥά τοι - πέλαθ'*. h. Ap. 72 *ἐπειὴ κραναήπεδός εἰμι*, cf. 82 Ven. 195. In pede quarto, sed *Y* 437 442 *ϱ* 196 in tertio. 2) *ἐπεὶ δή* (v. s. I B) oniam ut videmus, sintemal, c. ind. a) praes., sine apodosi: *Ξ* 65 *ἐ. δὴ μάχονται*, cf. *ξ* 149. post sententiam primariam: *η* 152 *ἐ. δὴ πάω*, cf. *ϑ* 411. b) ipf. *α*) post sententiam primariam: *Π* 471 *ἐ. δὴ κεῖτο* (alii de tempore plicant). c) aor. *α*) *γ* 211 *ἐ. δὴ ταῦτά μ' ἔμνησας* ubi satis libera est apodosis, cf. h. . 526. *β*) post sententiam primariam: *χ* 372 *ἐ.* ὠίσατο. III a) Quamvis *ἐπεί* soleat prima vox ntentiae esse, ei satis saepe praemittitur nou. pronominis e. c. *οἱ δ' ἐπεὶ ουν* v. s. I A 1 , multo rarius substantivi e. c. *Τληπόλεμος ἐπεὶ οὖν B* 661, aut acc. pron. s. subst. 8 *τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν*, aut alius casus (*Ω* 754 156) aut plura verba *E* 27 *Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον*, cf. *Z* 474 *Θ* 269 397 *Ψ* 2 405 v. s. I A 1 a *γ*, paulo saepius *νῦν δ'*, o *ἔνθ'* vel *ἔνθαδ'* (*κ* 89 h. Ap. 258 Merc. 252). b) Est *ἐπεί* pro iambo in secundo le paene trecenties, in quarto haud multo ius saepe, in tertio *ξ* 175 *τ* 377. pro pyrrhio est in thesi tertia, minus saepe in secunda in tertia, rarius in quarta, saepissime ante minus saepe ante *η* (*ἐπεὶ ἤ* et *K* 296 *δ* 260 1 *ψ* 225), satis saepe ante *α*, atque *ε*, rarius *ω*, ante *ι* denique *K* 448 *Α* 595 *Ο* 591 , *ο* 346. Fit synizesis ante *ου N* 777 *ἐπεὶ* ' (⏑-), cf. *δ* 352 *ε* 364 *ϑ* 585 *λ* 249 *τ* 314, Lob. path. el. 2, 334. Duentz. Od. Einl. 14. recte Thiersch § 149, 5 huc rettulit *Α* 114. *δή* in introitu versus pro molosso est *X* *Ψ* 2 *δ* 13 (Ameis) *ϑ* 452 *φ* 25 *ω* 482, sch. *X* 379 *σημειωτέον ὅτι καὶ ἀκεφάλοις χρῆται ὁ ποιητής*, Aristou. *ὅτι σπανίως Ὅμηρος κακομέτρους ποιεῖ*, sed fuit *ἐπ-ϝει* v. supra ab in. Haec Aristarchus notasse videtur, male intellectus ab Aristonico, cf. Friedl. Ar. h. l. et Nic. p. 74. Praeter hos locos *ἐπεὶ δή* (⏑--) semper in secundo pede est.

Ἐπειγεύς | (*ἐπείγω*, strenuus) Myrmido, *υἱὸς Ἀγακλῆος, - δῖος Ἐ. ὃς ἐν Βουδείῳ ἤνασσε τὸ πρίν, ἀτὰρ ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε*, de Sarpedonis corpore pugnans ab Hectore occiditur *π* 571.

ἐπ-είγω (Curt. Et. 140 *αἰγ-ίς* skr. ing-âmi rege mich, êg-âmi bebé, cf. Benf. 1, 343. Buttm. Lex. 1, 275 *ἐ-πείγω* et *πιέζω* comparaverat, similiter Doederl. Gl. 868. Dubitat num sit compos. necne La Roche Ztft. f. oest. G. 1870 p. 130. Eust. 838, 10 *ἡ διὰ διφθόγγου γραφή, δυσχερῆ αἰτιολογίαν ἔχουσα παραδίδοται ὑπὸ τῶν τεχνικῶν οὕτω γράφεσθαι διὰ τὸ δοκεῖν ἐξ αὐτοῦ γεένέσθαι τὸ οἴγω.* Act. praes. ind. *-ει.* ci. *-ῃ O* 382, *-ετον K* 361. iptv. *-ετε ο* 445. ipf. *ἔπειγε(ν)*. *-ον μ* 205. Pass. et M. iptv. *-έσθω*, ptc. *-όμενος, -η, -ην, -οι, -ων E* 501, *-οισι M* 374, *-ους ο* 49. ipf. *ἐπείγετο.* I Act. et pass. urgeo a) premo *M* 452 *μιν ἄχθος ἐπείγει.* b) opprimo, bedränge *K* 361 *λαγωὸν ἐ.* Ariston. h. l. cf. Friedl., Ap. 71, 4 *δυϊκῶς, ἐπείγουσι καὶ κατασπουδάζουσι, διώκουσιν. E* 622 *N* 511 *ἐπείγετο βελέεσσιν. Λ* 157 *θάμνοι ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ. Φ* 362 *λέβης ἐπειγόμενος πυρί*, paraphr. *συνωθούμενος.* abs. *Ψ* 623 *κατὰ γῆρας ἐπείγει*, sch. A. *γρ. καὶ ὀπάζει καὶ ἱκάνει καὶ ἔπεισι*, cf. h. Ven. 233, vix recte Eust. 1320, 29 *δῆλον ὡς εἰς Ἅιδου κατεπείγει καὶ πρὸς θάνατον. Z* 85 *τ* 73 *ἀναγκαίη ἐ. λ* 54 *πόνος ἄλλος ἔπειγε.* c) impello: h. Ap. 408 *Νότος κατόπισθεν ἔπειγε* | *νῆα.* *ν* 115 *τοῖον - ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων* navis. *μ* 205 *ἐρετμὰ χερσὶν* socii. *ο* 297 *ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ*, cf. *ψ* 235 (*ἀνέμῳ καὶ κύματι*). abs. *μ* 167 *ἔπειγε - οὖρος. O* 382 *ἐ. ἴς ἀνέμου.* c. infin. ep. 5, 17 *με θυμὸς ἐ. ἰέναι.* d) efficio ut festinetur, accelero. Hes. Suid. I 2, 376 *σπουδάζω* E. M. 356, 34 *σπεύδω. ο* 445 *ἐ. ὦνον.* II Med. 1) feror cum impetu, festino. *E* 501 *ἐ. ἀνέμων. Ξ* 519 *ψυχὴ ἔσσυτ' ἐπειγομένη.* (paraphr. *σπεύδουσα*) et sic saepe ptc. *Z* 388 *ἐ. ἀφικάνει* festinanter, cf. *Ψ* 119 *λ* 339 *E* 902. h. Merc. 86 *ἐπειγόμενος δολιχὴν ὁδόν* properans longam viam, acc. loci. 2) operam do, valde desidero, nihil antiquius habeo quam. a) c. inf. *B* 354 *ἐπειγέσθω, νέεσθαι. ε* 399 *ἐπειγόμενος ἐπιβῆναι.* aliter: *ν* 30 *δῦναι ἐπειγόμενος* sc. solem. b) c. gen. *T* 142 189 *ἐπειγόμενός περ Ἄρηος*, paraphr. *σπεύδων εἰς τὸν πόλεμον*, cf. *α* 309 *γ* 284, *ο* 49 (*ὁδοῖο*). c) abs. *Z* 363 *ἐπειγέσθω* operam det, vel festinet, ubi non recte sequens *ὡς* a nonnullis ad *ἐπ.* refertur. *β* 97 *τ* 142 *ω* 132 *μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅ κεῖ.*, exspectate nuptias quamvis cupidi sitis, non enim recte acc. plerumque ad *ἐπ.* refertur, sch. E. *τὸ ἑξῆς μίμνετε εἰσόκε* sed haec per epexegesin adduntur. *ϱ* 570 *μεῖναι ἐπειγομένην περ ἐς ἠέλιον καταδύντα. M* 374 *ἐπειγομένοισι*, sch. br. *ἐσπουδασμένοις* (an laborantibus? Eust. 909, 59 *ἐπικουρίας ἀναγκαίας δηλωτικόν* v. s. I b). c. praep. *Ψ* 437 496 *ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.* Cf. La Roche, h. S. 130.

ἐπειδ-άν simulatque *N* 285 *ταρβεῖ ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται*, Bekk.[2] *ἐπεί κεν.* damnaverat iam Thiersch § 321, 2 secutus Eust. 652, 7 *τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον λεγομένου ἐπάν, παρ' οἷς*

συνθετώτερον τοῦ ἐπεὶ ἂν τὸ ἐπειδάν.—**ἐπειδή** s. ἐπεὶ δή v. s. ἐπεί I B II B 2. — **ἐπειή** s. ἐπεὶ ἤ v. s. ἐπεί II B 1.

ἔπ-ειμι (εἰμί pr. ind. ἔπεστι h. Cer. 150, opt. ἐπείη *B* 259. ipf. 3 p. sg. ἐπέην *Y* 276 et -ῆεν. pl. -σαν *β* 344. fut. -έσσεται) sum super, apud. *B* 259 Ὀδυσῆι κάρη ὤμοισιν ἐ. Translate h. Cer. 150 οἷσιν ἔ. κράτος penes quos cf. ib. 263. abs. *φ* 7 κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν war am Schlüssel, cf. E 127 nebula ob oculos, *Y* 276, *β* 344. De tempore: *δ* 756 ἔτι πού τις ἐπέσσεται, ὅς κεν ἔχῃσι super erit. V. s. ἐπί I A et de tmesi I b *δ*. Cf. La Roche Ztft. f. oest. G. 1870 p. 131.

ἔπ-ειμι (εἶμι, pr. ind. -μι *ψ* 359 -σιν. ptc. -ιών *Σ* 546, -όντι *π* 42, -όντα, -όντας *N* 836. ipf. s. -ήιεν *P* 741, pl. -ήισαν *λ* 233 et -ῇσαν *τ* 445. fut. -είσομαι. aor. ptc. -εισαμένη *Φ* 424) 1) adeo. absol. *Σ* 546 ἐπιών, cf. *π* 42, *λ* 233. obeo. τί, *ο* 504 ἀγροὺς ἐπιείσομαι ἠδὲ βοτῆρας, cf. *ψ* 359. *Λ* 367 *Y* 454 τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω. *δ* 411 φώκας ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν, sch. E. πρωθύστερον habetque praes. vim futuri, ut *A* 29 μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, invadet translate de statu, non de homine. 2) invado, aggredior, τινί: translate de statu: *P* 741 τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ἐ. ἐρχομένοισιν i. e. equi et viri eos aggrediebantur (La Roche), alii: subsequebantur, alias de homine: *N* 482 ἐπιόντα, μοι ἔπεισιν. absol. *E* 238 *N* 477 482 *O* 164 ἐπιόντα, cf. *N* 836. *τ* 445 ἐπῇσαν. *Φ* 424 ἐπιεισαμένη, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐ. ἐστὶν ἐπελθοῦσα, ἐφορμήσασα (paraphr.), (subsecuta?) Cf. La Roche, h. S. 115 Ztft f. oest. G. 1870 p. 151.

Ἐπειοί Echinades insulas et Elidis partem incolebant eam quae a Peneo fluvio septentrionem versus usque ad sinum Patrensem pertinet, Curt. Pel. 2, 36, ab Epeo Endymionis pronepote nominati, Aristot. ap. sch. A *Λ* 688, aut filio Paus. 5; 1, 3, Steph. οἱ Ἠλεῖοι, Strab. 340 ὕστερον ἀντὶ Ἐπειῶν Ἠλεῖοι ἐκλήθησαν, etsi Hecataeus Milesius (fr. 91 348) ἑτέρους τῶν Ἠλείων λέγει. *ν* 275 *ο* 298 *ω* 431 h. Ap. 426 Ἤλιδα ... ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί. *Ψ* 630 Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοί | Βουπρασίῳ. Pyliis ab Hercule victis molesti, *Λ* 688 πολέσιν γὰρ Ἐ. χρεῖος ὄφειλον, *Λ* 694 ὑπερηφανέοντες Ἐ. χαλκοχίτωνες | ἡμέας ὑβρίζοντες, unde bello exorto *Λ* 732 μεγάθυμοι Ἐ. | ἀμφίσταντο ἄστυ Arenam, sed a Nestore victi *Λ* 744 μεγ. Ἐ. | ἔτρεσαν. Troiam venerunt sub quatuor ducibus Ἐ. | *B* 619 cum quadraginta navibus. Diores dux *Δ* 537 Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων occiditur. *N* 686 φαιδιμόεντες Ἐ. | Hectorem a navibus arcent. *N* 691 Ἐπειῶν duces Meges (ex Echinadibus *B* 627) aliique. *O* 519 Ὦτον Κυλλήνιον - μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐ. | occidit Pulydamas. *Λ* 737 Πυλίων κ. Ἐπειῶν νεῖκος ἐτύχθη, cf. *Ψ* 632.

Ἐπειός *Ψ* 565 ἀνὴρ ἠύς τε μέγας τε | εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐ. | Euryalum vicit pugilatione, sch. V. στρατεύσας σὺν Ἀμφιτρύωνι κατὰ Τηλεβοίων (Panopeus), ἐκ τῶν κοινῶν λαφύρων κεκλοφὼς Ἐλαγάρειαν ἔχει υἱὸν Ἐπειόν, ὃς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀχαιοῖς. *Ψ* 694 μεγάθυμος Ἐ. | *Ψ* 689 838 839 δῖος Ἐ. | disci iactu superatus. Equum ligneum exstruxit *ϑ* 493 ἵππου - τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ, sch. V. ὁ τῶν Ἑλλήνων τέκτων. *λ* 523 ἵππον - κάμ' Ἐ.

ἐπεὶ οὖν cum igitur v. s. ἐπεί I A 1. **ἐπείπερ** quandoquidem v. s. ἐπεί II A 1 a *α*.

ἔπ-ειτα (E. M. 356, 21 Benf. 2, 230 ἐπί, εἶτα) deinde, postea, tum, E. M. 356, 22 Suid. 2, 380 Hes. μετὰ ταῦτα, Hermann: de re fortuita quae ad id de quo agitur nihil aut non multum facit, damals gerade. Sed repetitur potius ἔ. modo dicta mentemque refert ad praecedentia, quibuscum arctissime cohaerent sequentia, Ameis app. *γ* 362 Beziehung auf das eben Angegebene. *I* 169 ἡγησάσθω |, αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας, Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ ἔ. Ἀρίσταρχος ἀντὶ χρονικοῦ παραλαμβάνει, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ὡς καὶ *κ* 307 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη . . . ὁ δὲ Κράτης τὸ ἔ. ἀντὶ τοῦ δὴ σύνδεσμον λαμβάνει, cf. Lehrs Ar. 151. *Λ* 93 ἑ[...] Βιήνορα - | αὐτόν, ἔ. δ' ἑταῖρον, Ariston. h. l. *N* 586 Πριαμίδης μὲν ἔ. βάλεν, cf. Ariston. h. l. *Ψ* 551 τῶν οἱ ἔ. ἀνελὼν δόμεναι - | [...] καὶ αὐτίκα νῦν, Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ ἔ. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα· ἀντιδιέσταλται γοῦν τὸ αὐτίκα. 1) De re praeterita, cum part. δέ. *Λ* 35 πολλ[...] δ' ἔπειτ' (ἀπάνευθε κιὼν) ἠρᾶθ' cf. *Λ* 48 3[...] 449 *E* 164 671 *Z* 240 *K* 23 *Λ* 423 776 *Ξ* 1[...] *O* 281 *Σ* 545 *Y* 342 401 478 *Ψ* 569 613 7[...] 811 836 859 *Ω* 761 *β* 15 406 *γ* 415 437 4[...] *δ* 117 338 *ε* 193 *η* 38 275 *ϑ* 262 *ι* 398 480 5[...] *κ* 151 *ξ* 490 499 *ρ* 129 303 *υ* 93 *ω* 80 2[...] h. Ap. 488 Ven. 166. *B* 322 Κάλχας δ' αὐτί[κ'] ἔ. - ἀγόρευεν, cf. *Γ* 267 *μ* 394 *ρ* 120. *Δ* 1[...] *Λ* 254 ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔ., cf. *Z* 37 45 *H* 4[...] (*K* 522) *Ξ* 516 *O* 397 *P* 84 *Σ* 37 *T* 282 *Ψ* 1[...] 820 *Ω* 591 *γ* 62 (ubi fere est: tum) *ν* 198 3[...] *ο* 134 285 *π* 322 *ρ* 61 *φ* 389 414 *χ* 285 3[...] *ω* 521 h. Ap. [240]. *Γ* 145 αἶψα δ' ἔ. ἵκαν[ον] cf. *E* 367 *Z* 370 497 514 *Y* 341 *Ψ* 418 *Ω* 7[...] *ο* 193 *ω* 466. *Σ* 527 ὦκα δ' ἔ. | τάμνοντο, *Ψ* 375 758 *ρ* 329. *Γ* 273 αὐτὰρ ἔ. | νεῖμαν, *E* 459 884 *Λ* 304 422 622 *M* 187 193 *Π* [...] 415 534 *Σ* 475 *Ψ* 683 *Ω* 273 792 *ϑ* 55 *ι* 2[...] 313 340 371 *ξ* 245 *χ* 452 *ψ* 310 *ω* 180 h. Me[rc.] 126 Cer. 180 453. *Λ* 490 ἔ. δὲ οὖτα, cf. *T* [...] *δ* 453 *μ* 308 *ξ* 351 *τ* 388 *φ* 29. *Λ* 771 ἔν[θα] δ' ἔ. εὕρομεν ibi vero tum, cf. *N* 444 *Π* [...] *P* 529, *γ* 108 *ι* 495. *Σ* 450 ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἠναίνετο tum, cf. *Ψ* 818 (Damm: abund[at]) *μ* 326 οὐδέ τις ἄλλος γίγνετ' ἔ. ἀνέμων. *λ* [...] δὴ τότ' ἔ. ἐποτρύνας ἐκέλευσα. *φ* 24 αἳ δή καὶ ἔ. γένοντο. Videtur addi nulla idonea causa: *N* 491 ἡγεμόνες ἔσαν· αὐτὰρ ἔ. | λ[...] ἕποντ' cf. *ρ* 67. *O* 430 τοῦ μὲν ἅμαρθ', [...] ἔ. (ἔβαλεν), sed paraphr. μετὰ ταῦτα. *ε* 73 [...] κ' ἔ. ἐπελθὼν θηήσαιτο, cf. h. Merc. 55[...] ἔ.). *μ* 197 οὐδ' ἔτ' ἔπ. ἠκούομεν. h. Merc. [...] τάς τοι ἔ. δίδωμι (has igitur?). *Λ* 312 ο[ἱ] οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον, alsdann. *Λ* 440 531 *Γ* 326 377 *E* 36 436 *Z* 138 (Ar[...] ad *γ* 62 de causa) *H* 121 258 421 476 *Θ* [...] 125 317 332 *Λ* 47 229 323 462 *M* 84 443 *N* [...] 586 (Eust. 947, 64 ἀργὸν ἀντὶ τοῦ δὴ κ[...] τοὺς παλαιούς. οὐ μὴν ὑστεροχρονίαν δη[...] *Ξ* 409 *Π* 784 *Σ* 354 389 *Y* 445 458 *Ψ* 120 [...] *α* 106 (Schneemann, ann. ad *α* Trier 1832 p[...] huc refert Hermanni explicationem, v. s.) [...] *δ* 448 *ι* 70 *κ* 307 391 *μ* 143 397 *ν* 113 [...] *ξ* 249 420 *ο* 102 *σ* 302 *τ* 433 *υ* 160 *χ* 269 [...] *ψ* 295 *ω* 220 h. Cer. 47 125 285. *H* 147 [...] τὰ μὲν αὐτὸς ἔ. φόρει, cf. *Ξ* 255 *O* 28. [...] πρῶτον: *Λ* 51 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετ[ο] αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς βάλλ' [...] *Γ* 315 *E* 459 884, *Λ* 422 *γ* 58. *Λ* 244 πρ[...]

δῶκε, ἔ. δὲ ὑπέστη, cf. Π 229. Α 121 172 413 544 551 Γ 199 Δ 50 317 Ε 375 381 825 Ζ 263 359 Θ 145 151 Ι 162 Κ 60 86 102 128 143 390 426 Λ 655 Ν 231 Ξ 52 103 193 Ο 92 200 471 Π 439 Ρ 715 Σ 127 181 [360] 393 428 462 Τ 28 Υ 132 309 Ω 89 372 386 405 552 659 α 44 80 314 γ 102 210 253 ϱ 711 808 ϑ 338 357 ν 146 329 392 420 ξ 121 ο 67 340 π 186 ϱ 280 σ 250 τ 123 ψ 69 80 ω 280 h. Ven. 107 191 τὸν (τὴν) δ' ἠμείβετ' ἔ. Α 478 καὶ τότ' ἔ. ἀνάγοντο und alsdann darauf, cf. ψ 195. ξ 233 καί ῥα ἔ. τετύγμην. Ξ 255 καὶ ἔ. ἀπένεικας. Ε 114 δὴ τότ' ἔ. ἠρᾶτο. Λ [563] ὡς τότ' ἔ. ἕποντο. ο 423 ἱδρῶτα δὴ ἔ. cf. h. Ap. 436 Ven. 56 209 Cer. 91. h. Ap. 345 ἐκ τούτου δὴ ἔ. ἦλθε. h. Cer. 205 δὴ καὶ ε. μεθύστερον εὔαδεν. VII. 43 ἤδη τότ' ἔ. per asyndeton: Σ 506 τοῖσιν ἔ. ἤισσον, vix recte Eust. 1158, 37 ἀργὸν τὸ ἔ. καθ' ὁμοιότητα τοῦ δή. οὐ γὰρ δύναται οὐδ' ἐνταῦθα τὸ μετὰ ταῦτα δηλοῦν. δ 274 ἦλθες ἔ. (eo tempore?) Τ 242 αὐτίκ' ἔ, ἅμα μῦθος ἔην, cf. Υ 321 Ω 340 δ 506 674 ε 44 ζ 323 λ 636 μ 168 τ 407 h. Ap. 332 Cer. 325. Β 169 χ 401 εὗρεν ἔ. Ὀδυσῆα, cf. Ε 355 Ζ 399 (Ameis ad γ 62 de causa) Η [380] Ι 478 Λ 473 730, Π 231 Ω 306, Σ 314 ε 51 237 ζ 115 236 ι 51 κ 408, φ 243 392, ψ 45 89 h. Ap. 511. Κ 137 πρῶτον ἔ. ἀνέγειρε, cf. β 39. π 48 τ 59 102 ἔνθα καθέζετ' ἔ., cf. h. Merc. 401 503. Post pron. relat. Υ 717 τόξοισιν, οἷσιν ἔ. βάλλοντες ῥήγνυντο, cf. ϑ 510. Post ptc. Ξ 223 μειδήσασα δ' ἔ. ἐγκάτθετο (Lex. Seg. 141, 28 τὶ τοῦ πάλιν ἢ εὐθέως . . . κατὰ δὲ τὸ ἀκριβὲς παρέλκει) Hes. τάχιστα sogleich, cf. α 336 363 ζ 97 ϑ 520 καὶ ἔ.) ϱ 33, π 450 τ 603 φ 357, ψ 207 h. Ap. 354. ante ptc., 1) de re futura, α 124 αὐτὰρ ἔ.| δεῖπνον πασσάμενος μυθήσεαι, cf. Schneemann l. l. 28 (v. e. c. Φ 560 Ψ 120 551), cf. δ 60 ι 17 h. Ven. 153. 2) De tempore praes. Δ 424 πόντῳ μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔ. | βρέμει, cf. Δ 442 (ἐστήριξε). singulariter: ϱ 185 ἐπεὶ ἂρ δὴ ἔ. μενεαίνεις cum igitur ut apparet, haec cum ita sint (Ameis: nachher, Duentzer: nun doch). Λ 176 Ρ 64 ἔαξε πρῶτον, ἔ. δὲ λαφύσσει. Ε 139 τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν, ἔ. δέ τ' οὐ προσαμύνει, cf. μ 254. ο 378 πιέμεν, ἔ. δὲ καί τι φέρεσθαι, cf. h. Ap. 11. 3) De ordine: Β 406 Νέστορα μὲν πρώτιστα - | αὐτὰρ ἔ. Αἴαντε, cf. Ι 169 Π 696 δ 457 ι 203 ο 261 h. Ap. 1, Δ 93. Γ 335 Π 136 βάλετο ξίφος, αὐτὰρ ἔ. σάκος, paulo aliter Τ 373. Ψ 755 ἂν δὲ . . . ἔ. δέ. b) porro, Σ 523 τοῖσι δ' ἔ. εἵατο, est enim describentis, δ 354 νῆσος ἔ. τις ἔστι, cf. 116. ν 106 ἔνθα δ' ἔ. τιθαιβώσσουσι. 4) In apodosi: in tali re, haec cum ita sint, in dem Falle, Suid. I 2, 380. Ὅμηρος καὶ ἀντὶ τοῦ δὴ χρῆται, cf. Hes., ϱ 2 ἦμος φάνη, δὴ τότ' ἔ. ἐδύσατο. Γ 422 ὅτ' - ἵκοντο, ἀμφίπολοι μὲν τράποντο, cf. Κ 522 Ω 694 λ 598 ο 478. ε 81 ἀλλ' ὅτε δὴ τέλεσε, καὶ τότ' ἔ. ἐπαύσατο, ι 438 μ 400. Γ 223 ὅτε δὴ ἵη οὐκ ἂν ἔ. ἐρίσσειεν. β 379 αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσεν, αὐτίκ' ἔ. ἄφυσσεν, cf. κ 237 μ 201 261. ϑ 378 ἐπεὶ δὴ πειρήσαντο, ὠρχείσθην δὴ ἔ., cf. μ 309. Ζ 305 ἐπεὶ κατέδυ, σεύατ' ἔ., cf. Γ 398 Η 208 Φ 383 719 β 408 ν 318 (ἔτ' ἔ.) ο 367 h. Ap. 128 Merc. 320 (δὴ ἔ.) Ven. 216. potissimum de re futura: Λ 547 ὃν μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, τις ἔ. | πρότερος τὸν εἴσεται, cf. Β 392 h. Merc. 488. ν 209 εἰ τέθνηκε ὥ μοι ἔ. Ὀρυσῆος. 200 εἰ εἰλήλουθεν, ἄλλό τι δὴ τόδ' ἔ. περιμηχανόωνται. Β 259 εἰ κιχήσομαι μηκέτ' ἔ. - ἐπείη, cf. Β 365 379 Γ 282 285 Κ 453 Μ 73 Υ 130 Φ 560 Ω 297 α 84, β 275 ζ 314 η 76, π 301 389 ψ 287 h. Ap. 542 Ven. 247. Θ 181 ὅτε κεν δὴ γένωμαι, μνημοσύνη τις ἔ. γενέσθω, cf. ο 447. ϱ 321 εὖτ' ἂν ἐπικρατέωσιν, οὐκέτ' ἔ. ἐθέλουσιν. Γ 290 εἰ δ' ἂν οὐκ ἐθέλωσιν, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔ. μαχήσομαι. Ε 214 εἰ δέ κε νοστήσω, αὐτίκ' ἔ. τάμοι, cf. Υ 140. satis singulariter: π 102 αὐτίκ' ἔ. τάμοι, εἰ μὴ etc. α 290 εἰ δέ κε ἀκούσῃς νοστήσας δὴ ἔ. χεῦαι, cf. α 294 β 221 ep. 15, 8. Ι 394 ἢν - δή με σόωσι Πηλεὺς θήν μοι ἔ. γυναῖκά γε μάσσεται, cf. α 380 β 145. Χ 49 εἰ μὲν ζωουσί, ἤ τ' ἂν ἔ. ἀπολυσόμεθα. Ο 163 εἰ οὐ ἐπιπείσεται φραζέσθω δὴ ἔ., cf. λ 121 φ 160 h. Merc. 563. δ 415 ἐπὴν ἴδησθε καὶ τότ' ἔ. μελέτω. Π 247 ἐπεί κε δίηται ἔ. ἵκοιτο, cf. β 280 γ 46. Υ 338 αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐπίσπῃ, θαρσήσας δὴ ἔ. μάχεσθαι. 5) De tempore futuro: a) de re quae saepius fiet, in posterum, später Τ 181 σὺ δ' ἔ. ἔσσεαι, cf. Υ 120 h. Merc. 480 Ven. 149. Ο 49 εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔ. καθίζοις (ad 6?). Π 446 φράζεο μή τις ἔ. ἐθέλῃσι, cf. h. Ap. 106. Ο [69] ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔ. αἰὲν τεύχοιμι. Ο 140 καὶ ἔ. πεφήσεται, cf. Π 498 Υ 120 β 60 π 309 φ 131 ω 432 h. Merc. 291 302 438. φ 215 καί μοι ἔ. ἔσεσθον. h. Ven. 245 γῆρας τό τ' ἔ. παρίσταται, cf. Cer. 273. b) per asyndeton: Ε 685 ἔ. με καὶ λίποι, alsdann, cf. Θ 25 Φ 565 ξ 196. κ 531 δὴ τότ' ἔ. ἐποτρῦναι. κ 297 ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔ. ἀπανήσασθαι. Θ 17 γνώσετ' ἔ., cf. β 273 μ 126. Α 583 αὐτίκ' ἔ. - ἔσσεται, Classen, Beob. 1, 21 in stärkerer Betonung der Unmittelbarkeit. Ω 619 ἔ. κεν αὖτε κλαίοισθα. ξ 406 δὴ ἔ. λιτοίμην. c) ν 63 αὐτίκα νῦν ἢ ἔ., cf. Ν 743 Ψ 551. Ζ 70 ἔ. δὲ καὶ τὰ συλήσετε, cf. Ζ 86 Κ 345 Ξ 79 Φ 560 Ψ 246 γ 354 δ 453 η 191 κ 333 π 283 297 391 ϱ 194 φ 161 χ 217. η 196 ἔνθα δ' ἔ. πείσεται, cf. κ 516 λ 71 μ 56 ψ 139 Ξ 129. Φ 274 ἔ. δὲ καί τι πάθοιμι, Eust. 1236, 35 δοκεῖ λείπεσθαι ἑτέρου εὐκτικοῦ... σωθείην ἐκ τοῦ ποταμοῦ, cf. sch. DV. Ζ 260 ὡς σπείσῃς - | πρῶτον, ἔ. δέ ὀνήσεαι. ante ptc. α 124 αὐτὰρ ἔ. | δεῖπνον πασσάμενος μυθήσεαι, cf. Schneemann l. l. 28 (sed id saepius fit cf. e. c. Φ 560 Ψ 120 551), cf. δ 60 ι 17. Ι 68 αὐτὰρ ἔ. | ἄρχε, cf. Π 497 Τ 179 Ψ 238 Ω 716 δ 590 ϑ 38 ι 225 φ 429 χ 438 h. Merc. 528 Υ 136 ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔ. καθεζώμεσθα, cf. Ω 290. Π 668 καί μιν ἔ. λοῦσον. satis singulariter: Ω 356 ἤ μιν ἔ. λιτανεύσομεν alioquin, i. e. aut si non fugerimus (Duentzer: doch). Σ 96 αὐτίκα γάρ τοι ἔ. μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. Α 426 καὶ τότ' ἔ. τοι εἶμι (Autenr.). h. Ap. 492 θύοντες, εὔχεσθαι δὴ ἔ. h. Ap. 497 δειπνῆσαί τ' ἄρ' ἔ. 6) Est ratiocinantis: igitur, quae cum ita sint: Ε 812 οὐ σύ γ' ἔ. | ἔκγονός ἐσσι. Ζ 350 ἐπεὶ τεκμήραντο, ἀνδρὸς ἔ. ὤφελλον εἶναι ἄκοιτις (La Roche). Η 360 Μ 234 εἰ ἀγορεύεις ἐξ ἄρα δή τοι ἔ. ὤλεσαν. Ι 444 ὡς ἂν ἔ. οὐκ ἐθέλοιμι. in quaestionibus cf. Faesi, Ztft. f. A. W. 1855 p. 431: zu der Zeit, in dem Falle, wenn dem so ist, tandem, Ι 437 εἰ μὲν δὴ βάλλεαι, πῶς ἂν ἔ. λιποίμην; α 65 πῶς ἂν ἔ. λαθοίμην; Schneemann, annot. in α Trier 1832 p. 22 recte supplet εἰ μὲν δὴ χαρίζετο, cf. Κ 243 (Eust. 801, 31 ἀργόν). ι 14 τί πρῶτόν τοι ἔ. καταλέξω, cf. τ 24. post pron. relat.: Κ 166 οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι οἵ κεν ἔ. ἐγείρειαν; also (La

Roche), sed Duentzer: doch (?), Eust. 796, 48 περιττόν. *N* 743 εἴ κ' ἐθέλῃσι, ἤ κεν ἔ. ἔλθωμεν. *Σ* [357] ἔπρηξας καὶ ἔ. hast also auch das erreicht, sed sch. B. περισσὸς ὁ καί· τὸ δὲ ἔ. ἀντὶ τοῦ παραυτίκα νῦν, Duentzer: doch auch, La Roche (q. cf.): schliesslich noch, paraphr. δὴ πάλιν (cf. Lex. Seg. 141, 28), bene Eust. 1147, 39 ὀνειδισμὸν ἔχει προτέρων πράξεων τῆς Ἥρας ὧν ἕνεκεν εἴρηται νῦν τὸ καὶ ἔ. Fit crasis e. c. δὴ ἔ. *O* 163 *α* 290 294 *β* 221 *ϑ* 378 *λ* 121 *ο* 423 *ρ* 185. In quinta arsi non videtur esse nisi *π* 283 304; in quarta satis raro legitur, αὐτὰρ ἔ. in introitu aut fine, raro ante caesuram tertii pedis. Fit bacchius *Π* 231 *Ω* 306. V. l. *Φ* 493 pro ὕπαιθα, cf. Wolf, proll. 29.

ἐπ-ελαύνω super induco. *N* 804 *P* 493 ἐπελήλατο χαλκός scutis, Eust. 1115, 62 ἔξω περὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐλατὸς ἔκειτο. De tmesi v. s. ἐπί I a *α*.

ἐπ-εμ-βαίνω ingredior, *I* 582 οὐδοῦ ἐπεμβεβαώς. Hes. ἐπιβεβηκώς, getreten auf.

ἐπ-ενήνοθε(ν) (pf. cum vi praes. et ipf.) a) insidet *ϑ* 365 h. Ven. 62 οἷα θεοὺς ἔ. oleum, Doederl. Gl. 715 etiam ob plur. οἷα dubitat num genuinus versus sit. b) insidebat. *B* 219 *K* 134 ἔ. λάχνη capiti Thersitae et Nestoris tunicae, Hes. ἐπήνθει ἐπέστη[ν] ἐπῆν; Ap. 71, 11 ἐπῆν ἐπέκειτο, cf. Suid. I 2, 369. Eust. 207, 31 ἐπέθεε καὶ ἐπέτρεχεν. Goebel, Kuhn 11, 57 ist (war) darauf angeweht. Wentzel qua vi posuit H. verba in -θω p. 16 haec non de rebus esse annotavit quae semel absolvantur, sed quae aut diuturnae aut perpetuae sint.

ἐπ-εν-τανύω aor. ptc. intendo. *χ* 467 ὑψόσ' ἐπεντανύσας, sc. πεῖσμα.

ἐπ-εντύνομαι paro mihi. τί. *ω* 89 ἐπεντύνονται ἄεθλα, plerique: se parant ut Bäumlein (gr. Modi 164) Ameis (app.) alii e conj. -ωνται quia pendet a coniunctione ὅτε κεν.

ἐπ-εντύω apparo. *Θ* 374 νῶιν ἐπέντυε ἵππους Eust. 718, 55 ὅπλιζε, εὐτρέπιζε.

ἐπ-έοικε(ν) (Bekk. ἐπέϝοικε. pf. et plqpf. -ῴκει *ω* 295 (v. l. -οικεν) decet, convenit, c. acc. c. inf. Hes. πρέπον ἐστίν. *A* 126 λαοὺς οὐκ ἔ. ἐπαγείρειν, cf. *K* 146 *λ* 186. *ζ* 193 *ξ* 511 ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ἀντιόσαντα, suppletur μὴ δεύεσθαι. τινί *Δ* 341 σφῶιν ἔ. ἐόντας ἀντιβολῆσαι. *X* 71 νέῳ πάντ' ἔ., ubi per epexegesin additur κεῖσθαι. *Ω* 595 ὅσσ' ἔ. *υ* 293 *ω* 481 ὡς ἔ., cf. *ω* 295. Eust. 1967, 51 ὡς εἰκός. 2) pers. *I* 392 ὅς τις οἷ ἔ. ei convenit.

ἐπ-ερείδω adnitor, innitor. *E* 856 ἐπέρεισε ἐς κενεῶνα, ubi non opus est acc. (ἔγχος vel eum) quem sunt qui suppleant. *H* 269 *ι* 538 ἔ. δὲ ἶν' ἀπέλεθρον, nitens vires intendit, sch. BL. συνεπέδωκεν ὅλον τὸ σῶμα τῇ βολῇ καὶ πάσῃ δυνάμει ἐχρήσατο, cf. Eust. 680, 11. De tmesi v. s. ἐπί I b *α*.

ἐπ-ερύω attraho *α* 441 θύρην ἐπέρυσσε κορώνῃ, sch. E. V. ἐπεσπάσατο, zog an. De tmesi v. s. ἐπί I b *α*.

ἐπ-έρχομαι (praes. sg. 2 p. -εαι *π* 27, 3 p. -εται h. XXX 3 iptv. -εο XXIV 4 ptc. -ομένη *χ* 198. g. -ου a. -ον, pl. f. -αι *σ* 199 gen. -ων *Ψ* 234 a. -ους *O* 406. pf. ἐπελήλυθα *δ* 268, fut. v. l. ἐπελεύσομαι *υ* 504) inf. ἐπελεύσεσθαι *ι* 214. aor. ἐπῆλθον *η* 280, 3 p. -ε(ν) et -ήλυθε, pl. -ήλυθον. cj. -έλθω *ξ* 139 -έλθῃσιν *Ω* 651 et -ῃ (v. l. opt. -οι et inf. -εῖν *κ* 175) -ωσιν *ω* 354. ptc. -ών, -όντες *τ* 155) 1) accedo, a) absolute *α*) *A* 535 *β* 13 *ρ* 64 ἐπερχόμενον, cf. *Ψ* 234, *σ* 199 (φθόγγῳ sch. V. μετὰ φωνῆς ἐπιοῦσαι), *χ* 198 aurora. ep. 12, 4 ἀνδρὸς ἐπερχομένου. *Δ* 334 *K* 40 *Ω* 418 *α* 188 *β* 246 *ε* 73 *ν* 124 *ξ* 317 *π* 197 *ρ* 382 *ψ* 185 *ω* 506 ἐπελθών, cf. *τ* 155 *ο* 256 h. XXIV 4. *Ω* 651 ἐνθάδ' ἐ., cf. *ω* 354. *ι* 233 ἐπῆλθε νέμων. *ρ* 170 ἐ. μῆλα | πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν. *η* 280 ἐ. ἐς ποταμόν. De tempore: *ξ* 457 475 νὺξ ἐπῆλθε, cf. *ρ* 606. *β* 107 *λ* 295 *ξ* 294 *τ* 152 *ω* 142 h. Ap. 350 ἐπήλυθον ὧραι. *κ* 175 μόρσιμον ἦμαρ ἐ. *ι* 214 μοι οἴσατο θυμὸς ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι virum venturum, plerumque: me ad virum, sed talis acc. pendere non solet a verbo. *β*) hostiliter. *Θ* [536] ἐπερχόμενον sc. ἔγχος, cf. *M* 136 *X* 252 virum *N* 472 turbam venantium, *O* 406 *γ*) translate: h. XIX 33 πόθος ἐ. superveniens Cer. 157 ἀγαθοῖο ἐ. imminentis. b) τινί, supervenio. *α*) *Y* 91 βουσὶν ἐπήλυθεν Achilles. *M* 200 ὄρνις σφιν ἐπῆλθε, cf. v. l. *M* 218, *O* 84 Iunodiis. *Θ* 488 Ἀχαιοῖς ἐπήλυθε νύξ, cf. *I* 47 h. Cer. 51. *λ* 200 μοι νοῦσος ἐ. *μ* 311 τοῖσι ἐ. ὕπνος, cf. *ε* 472. *β*) aggredior: *K* 485 μήλοισιν - ἐπελθών leo, cf. *O* 630, (ante Wolf passim *ζ* 132). c) τινά: occupo ex improviso *δ* 793 μιν ἐπήλυθεν ὕπνος, cf. *κ* 31 (v. l. ἐπέλαβε, -έβαλλε, ὑπήλυθε) *ν* 282, Eust. 1647, μετὰ δοτικῆς φασὶν οἱ ὕστερον. 2) obeo, per agro, τί: *Y* 178 τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθών tantum turbae late, sed Duentz. et La Roche: τοσσὸν πολλὸν e turba. *Σ* 321 ἄγκε' ἐπῆλθε (La Roche de termino ad quem explicat). *δ* 268 ἐ. γαῖαν. *ξ* 139 ὁππόσ' ἐ. h. XX 3 χθόνα ἐ. ἠδὲ πόντον in terra est et in mari *π* 27 οὐ θάμ' ἀγρὸν ἐ. οὐδὲ νομῆας, begeht besichtiget. *H* 262 τμήδην αὐχέν' ἐ. stringit hasta. V. l. *σ* 150 ἐπέλθῃ s. -οι pro ἱκέσθαι De tmesi v. s. ἐπί I b *γ*, c *α* *β*. Cf. La Roche h. S. 115 Ztft. f. oest. G. 1870 p. 131.

ἐπεσ-βολίαι verborum turba, *δ* 159 ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν | ἄντα σέθεν, sch. EV. ἢ ὑπὸ σωφροσύνης οὐ βούλεται προκατάρχεσθαι λόγων· ἐπεσβολίας οὖν νῦν τὰς τῶν ἐπῶν ἐπιβολὰς καὶ ἀρχάς φησιν (Eust. 1489, 49 sq.) R. βολὰς λόγων ἤτοι προπετείας. Qui enim perturbati loqui incipiunt et iusto plura solent dicere et inania. audaciam vel convicia non est quod Tel. caveret, cf. Doederl. Gl. 503. Verecte alii ut sch. BQ. (cf. Eust. l. l.) ἤτοι τῶν μνηστήρων λοιδορίας· ἐπεσβολία γὰρ ἡ ὕβρις ἡ τοῖς ἔπεσι βάλλουσα, cf. Hes.

ἐπεσ-βόλος (Bekk. ϝεπ. ἔπος, βάλλων) verborum opifex. *B* 275 λωβητῆρα ἐπεσβόλον Thersiten. E. M. 357, 2 ὁ λοίδορος ὁ τοῖς ἔπεσι βάλλων sc. (sch. BL.) τοὺς πολλούς, ἢ ἄσφημον, atque σημειοῦνταί τινες ὅτι ἐν ἑνὶ ἐξ ἀμφοτέρων, i. e. quod λ. idem sit quod ἐ., cf. Eust. 219, 38 Ap. 71, 13 Hes. Suid. I 2, (λοίδορον). Duentz. N. J. f. Ph. 69, 608. plerique: dreist, sed est ὡς ἐγχέσπαλον (sch. BL.) cf. Doederl. Gl. 503, Worte schleudernd, multa dicentem et inania. Suid. l. l. φλύαρον.

ἐπ-ετήσιος (ἔτος) perennis, Eust. 1572, ἐπηετανὸς καὶ διηνεκὴς καὶ ἐξαρκῶν εἰς ὅλον ἔτος. *η* 118 καρπὸς ἐ. sch. V. (ἑκάστου ἔτους ἢ) ἐφ' ὅλῳ τῷ ἔτει τοῦ ἐνιαυτοῦ.

ἐπ-ευφημέω fausta acclamatione assentior *A* 22 376 ἐπευφήμησαν αἰδεῖσθαι ut vererentur Suid. I 2, 374 μετ' εὐφημίας συγκατέθεντο, ἐπῄνεσαν, nonnulli: religioso silentio (favete linguis) Doederl. Gl. 2200 „mit stummer Billigung oder ehrfurchtsvoller Geberde" Ameis

frommen Mienen u. Worten, disertius La Roche, Hes. ἐν εὐφήμῳ βοῇ εἶπεν (-ον?) sch. br. et paraphr. μετ' εὐφημίας ἐβόησαν atque veterum illi qui δέχθαι iptv. dixerunt pro inf.

ἐπ-εύχομαι (pr. -εται, iptv. -εο ψ 59, ptc. -όμενος, -η. ipf. -εύχετο. fut. -ξεαι Λ 431. aor. -εύξατο, sed -ηύξατο h. Ap. 362, v. l. φ 203 υ 238. ci. -ξεαι h. Ven. 286. inf. -σθαι, ptc. -μενος, -η h. Ven. 48) 1) precor. ξ 436 ἐπευξάμενος γρ. ἐπαρξάμενος A. β) τινί. κ 133 λ 46 ἐπεύξασθαι θεοῖσιν, cf. υ 60. Ζ 475 εἶπεν ἐπευξάμενος Διί, ubi -χόμενος melius legeretur, cf. Γ 350 Ρ 46, (v. l. Β 411). ξ 423 φ 203 ἐπεύχετο θεοῖσι νοστῆσαι Ὀδυσῆα, cf. υ 238. 2) glorior, iacto me, Eust. 812, 32 καυχήσασθαι. Ρ 35 χ 286 h. Ap. 370 ἐπευχόμενος, cf. Φ 427, h. Ven. 48 v. l. Υ 343. Ε 119 Ρ 450 ἐπεύχεται (Damm: insuper). Λ 449 Ν 373 Υ 388 Χ 330 ἐπεύξατο, cf. h. Ap. 362. Ν 413 445 Ξ 453 (ἔκπαγλον). h. Ven. 286 ἐ. ἄφρονι θυμῷ. ψ 59 μέγ' ἐ. Hes. καυχῶ, Eust. 1932, 12 ταυτὸν τῷ ὀλολύζειν. β) c. inf. Κ 368 φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν prior gloriaretur se vulnerasse, sch. A. καυχήσεται προλαβών, cf. Eust. 812, 32, vix recte Damm: βαλεῖν pertinet ad φθαίη. γ) τινί. Λ 431 ἐ. Ἱππασίδῃσιν. Π 829 Φ 121 οἱ ἐπευχόμενος, cf. Φ 409 (v. l. μιν, quod ad προσηύδα referretur). Ξ 478 τῷ ἔκπαγλον ἐπεύξατο, Hes. ἐκαυχήσατο. Cf. La Roche Ztft. f. oest. G. 1870 p. 136, qui recte de causa explicat dat. — **ἐπέφνον** v. s. ΦΕΝ.

ἐπ-έχω (pr. -εις τ 71, ipf. -εχεν ρ 410, v. l. Π 732. et -εῖχε. aor. -έσχον Χ 83, -ε, opt. ἐπισχοίης Ξ 241, iptv. -ίσχετε υ 266, inf. -ισχεῖν (Bekk. -έμεν) Ρ 465, ptc. -σχών Ι 489. Pass. plqpf. 3 p. pl. ἐπώχατο Μ 340 (q. v.). Med. aor. ptc. -ισχόμενος (v. l. -ον) χ 15. -αι h. Cer. 176. Cf. La Roche Ztft. f. oest. G. 1870, p. 137.) I Act. 1) obtineo. Ψ 190 χῶρον ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς. Φ 407 ἑπτὰ ἐπέσχε πέλεθρα. Ψ 238 Ω 792 ὁππόσσον ἐ. πυρὸς μένος, Φ 244 ἐ. ῥέεθρα ὄζοισιν. Μ 340 ἐπώχατο q. v. 2) a) persto, non absisto. φ 186 ἔτ' ἐπεῖχε, sch. V. ἐπέκειτο (cf. Hes. 2, 140), non recte addens ἐκώλυσεν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χρήσασθαι τῷ τόξῳ (Eust. 1906, 31), nam v. 246 demum multa frustra conatus abstitit, aliter La Roche l. l. 138. c. gen. a) abstineo. υ 266 ἐ. θυμὸν ἐνιπῆς | καὶ χειρῶν. b) porrigo. Χ 494 κοτύλην τυτθὸν ἐπέσχε, cf. π 444, Ι 489 (οἶνον). τινί: Χ 83 τοι μαζὸν ἐ., Eust. 1258, 61 οὐ μὴν ἀνέσχον, ὥς τινα τῶν ἀντιγράφων βούλονται. εἴληπται δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ σοὶ καὶ ἔμπροσθεν σοῦ ἔσχον. c) impono: Ξ 241 τῷ ἐ. πόδας i. e. scabello, cf. ρ 410, Eust. 1826, 2 ἐφ' ᾧ εἶχε. d) flecto, moderor: Ρ 465 ἐπισχεῖν - ἵππους |, sch. V. οἱ περὶ Ἀρίσταρχον ἐπίσχειν κατὰ παρατατικόν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀσκαλωνίτην κατὰ ἀόριστον ὡς λαβεῖν. καὶ ὁ Ἡρωδιανὸς δὲ ἐπίσχειν παροξυτόνως, εἰ μή τις λέγοι ὅτι ἔθος ἐστὶ τῷ ἀορίστῳ συντάττεσθαι τὴν ἐπί. v. l. Π 732 Πατρόκλῳ ἔπεχε - ἵππους, Wolf (proll. 29) ἔφεπε. e) peto, habe abgesehen auf. τ 71 τί μοι ὧδ' ἐπέχεις, Eust. 922, 46 κατά τινος ἔχειν, ὃ καὶ ἐνέχειν λέγεται. II Med. a) telo peto, χ 15 ἐπισχόμενος. b) mihi propius admoveo, h. Cer. 176 ἐπισχόμεναι ἑανῶν πτύχας.

ἐπ-ήβολος (ἐπί, βάλλω, cf. sch. Ap. Rh. IV 1380. praeter normam ductum. Duentzer, Kuhn 12, 1 ἄβολος, ἀβολεῖν cuius α vim habeat coniungendi. Eust. 611, 39 καὶ τὸ η ἐν ἐνίοις ἐπενθὲν παχύνει τὴν τῶν βραχέων ἰσχνότητα, cf. Lobeck, Phryn. 699 E. Herzog N. J. f. Ph. 101, 296) particeps, E. M. 357, 8 ἐπιτευκτικός, ἐπιτυχής, ἐγκρατής, cf. Eust. 42, 24. Hes. (ἐπιβολὴν ἔχων) Doederl. Gl. 321 comparat ἐπιβάλλον μέρος τινός. β 319 οὐ νηὸς ἐ. οὐδ' ἐρετάων, ubi sch. EQR. Duentz. Am.

ἐπ-ηγκενίδες (E. M. 357, 4 παρὰ τὸ ἐνέκω ἢ ἐνέγκω, cf. sch. ε 253 Lob. path. el. 1, 508 Curt. Et. 424, sed Doederl. Gl. 2397 audaci metaphora ad ἀγκοίνη rettulit) tigna longa, tabulae, Planken, a puppi ad proram patentes. alii: trabes. Ap. 71, 26 τῆς σχεδίας τὰ διηνεκῆ ξύλα. addit Hes. αἱ εἰς μῆκος καθηλούμεναι σανίδες· οἱ δὲ τὰ παραθέματα ἢ πλάγια. E. M. 357, 3 τὸ ἐπὶ μῆκος παρατεταμένον ξύλον ἤγουν (Suid. I 2, 381) ἡ μακρὰ σανίς. ε 253 μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα ratem. sch. R. οὕτως Ἀρίσταρχος (et Apollonius sch. BEHPQT). Ῥιανὸς δὲ ἐπιτανίδες (R., Buttm. ἐπεκτ. proposuit, Lob. l. l. 435 ἐπητ., Duentz. ἐπηγανίδεσσιν ex Hes. Dind. ἐπητανίδεσσι ed., dubitat Mayhoff, Rh. 67). ἤγουν ταῖς μακραῖς καὶ ἐπεκτεταμέναις. sch. BEHPQT. ἡ ἀπὸ πρώρας ἕως πρύμνης ἐπενεχθεῖσα (aufgetragen) σανίς, cf. Eust. 1539, 39, sed Pierson, Rh. M. 16, 83 Deckbretter, C. W. Ztft. f. A. W. 1837 p. 237 inde a carina sursum patentes, Grashof, Schiff 11 oben auf liegende Balken, Jochträger, Holme. Duentzer, Querbalken. Faesi et Brieger, Phil. 29, 208 Jochbalken. melius Lucht, Schiff Altona 1841 p. 19 Kayser N. J. f. Ph. 17, 407 sq. Ameis, Nitzsch, Passow, Doederl.

ἐπ-ηε-τανός (Curt. Kuhn 1, 54 Et. 585 αἰεί, cf. Doederl. Gl. 1040. Lobeck, path. el. 1 435 Duentz. ad δ 89 ἐπὶ τείνω. Savelsb. qu. lex. 12 ἐπ' ἀτι intens., ἄσε, τείνω. E. M. 356, 39 ἔτος male, cf. Benf. 1, 312 sch. T. δ 89 ἄω) perpetuus, continuus Suid. I 2, 381 ὁ αὐτάρκης. ζ 86 πλυνοὶ ἐπηετανοί. sch E. πολλοί, συνεχεῖς, ὁλοχρόνιοι. ν 247 ἀρδμοὶ ἐ. δ 89 ἐπηετανὸν γάλα, sch. BEQ. ὁλοχρόνιον αὐτάρκες ἀρκετόν (Ameis) σ 360 σῖτον ἐ. h. Merc. 113 κᾶλα ἐπηετανά (ηε monosyl.) ib. 61 ἐπηετανοὺς λέβητας. θ 233 κομιδὴ ἐπηετανός Ap. 71, 24 παρατεταμένη, συνεχής. Neutr. ἐπηετανόν pro adv. continuo, semper. Hes. συνεχές, ἀδιάλειπτον. παρατεταμένον διὰ παντὸς τοῦ χρόνου. δαψιλές. η 128 ἐ. γανόωσαι. affatim η 99 ἐ. ἔχεσκον, cf. κ 427. Non in Il.

ἐπ-ηλυσίη (plerique ἐλθεῖν, sed Doederl. Gl. 10 ἀλύω) incantatio. h. Cer. 228 ἐ. δηλήσεται. ib. 230 Merc. 37 ἐπηλυσίης πολυπήμονος.

ἐπ-ημοιβός (ἀμείβω) inter se oppositus. Μ 456 δοιοὶ ὀχῆες ἐπημοιβοί, Ap. 71, 27 ἕτερος ἑτέρῳ ἐναλλάσσων, Suid. I 2, 383 ἐπηλλαγμένοι, ὥστε τὸν μὲν ἔνθεν, τὸν δὲ ἔνθεν ἐφέλκεσθαι, cf. Hes. Ariston. ἡ δ. ὅ. δύο φησὶ μοχλοὺς εἶναι ἐπὶ τῆς πύλης, ἐξ ἑκατέρας φλιᾶς ἕνα, ἐπαλλασσομένους κατὰ μέσον καὶ ἐπὶ τοῖς ἄκροις ἐπικλειομένους διὰ τὴν συμβολὴν μιᾷ κλειδί, cf. sch. ABL. E. M. 556, 51. qui permutari potest. ξ 513 ἐ. χιτῶνες, sch. BQV. ἤτοι ἃς ἀμείψασθαί τις δύναται ἢ καταλαμβάνειν εἴποτε χειμὼν εἴη ἢ ἄλλην ἀλλάσσειν ἀντ' ἄλλης.

ἐπήν (ἐπεί, ἄν E. M. 356, 37 ἐπί, ἄν) postquam, quando. Hes. ἐπειδάν. I c. coni., potissimum aor., de re futura ideoque incerta, sed quam exspectemus fore. Δ 239 ἄξομεν ἐπὴν ἕλωμεν postquam ceperimus, est enim ci. aor. pro fut. exacto, cf. Ι 358 Κ 65, Μ 369 Ν 753, Ψ 76 Ω, 155 184, 717 (v. l. ἀγάγοιμι et -ωμι

cf. La Roche h. U. 250) δ 412 494 (Bekk. vo., La Roche ἐπεί κ') ζ 262, ξ [515] ο 337, χ 219 254. ε 363 ἐ. δὴ τινάξῃ νήξομαι, cf. μ 55 (v. l. ἐπεὶ δή, ἐπειδάν) h. Ven. 256 ἐ. δὴ πρῶτον ἴδῃ, θρέψουσιν, cf. ib. [274] 278. post imptv, Ο [147] ἐ. ἔλθητε ἔρδειν, cf. Π 95 (ante Wolfium ol. vo. θείης) γ 45 ε 348 κ 526 λ 119 ο 36 (πρώτην). Π 453 ἐ. δὴ λίπῃ πέμπειν, cf. α 293 σ 269 χ 440. δ 414 ἐ. δὴ πρῶτα ἴδησθε μελέτω. de re quae saepius fit: Ζ 489 φημὶ ἔμμεναι ἐ. τὰ πρῶτα γένηται ubi primum, cf. θ 553. Τ 223 ἐ. κλίνῃσι, quandocunque, cf. κ 411 λ 192 ξ 130 τ 206 515 φ 159 h. Ap. 499 XXVII 11. υ 202 ἐλεαίρεις ἐ. δὴ γείνεαι. Α 168 ἔρχομαι ἐπὴν κεκάμω, E. M. 499, 7 ἐπειδὰν κοπιάσω, Aristarchus ἐπεί κε q. v. et ita Bekk., cf. Η 5. post ipf. de re futura: θ 511 αἶσα ἦν ἀπολέσθαι ἐ. ἀμφικαλύψῃ. c. ci. praes. ζ 297 ἐ. ἔλπῃ ἡμέας ἀφῖχθαι, ἴμεν quando sperabis nos venisse. II c. opt. aor. Τ 208 ἀνώγοιμι τεύξεσθαι ἐ. τισαίμεθα. Heyne coni. τισώμεθα, Duentzer: mit Rücksicht auf den vorhergegangenen Opt., wobei auch wol der Umstand mitwirkte dass der Wunsch darauf gerichtet ist, cf. Ω 227. de re quae aliquando saepius fieri solebat: β 105 ω 140 ἀλλύεσκεν ἐ. παραθεῖτο, Bekk. ἐπεί., cf. τ 150, Hermann, legg. subt. 17 tales opt. admisit, non Thiersch. δ 222 καταβρόξειε ἐ. μιγείη.

ἐπ-ηπύω acclamo. Σ 502 λαοὶ ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, Zenod. et Aristoph. ἀμφοτέρωθεν, Hes. ἐπεβόων, cf. Suid. I 2, 384. sch. B. ἐπεφώνουν ἀμφοτέρωθεν.

ἐπ-ήρατος (ἐράω) amabilis, suavis, gratus. Σ 512 Χ [121] πτολίεθρον ἐπήρατον, Suid. I 2, 384 ἐπέραστον, ποθεινόν, cf. Hes. ν 103 [347] ἄντρον ἐ., Eust. 1735,2 διὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ εἰδοποιητικὴν διακόσμησιν. h. Ap. 286 νηὸν ἐ. ib. 521 χῶρον ἐ. δ 606 μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο Ithaca cf. h. Ap. 529. θ 366 εἵματα ἐπήρατα. Ι 228 δαιτὸς ἐ. ἔργα.

ἐπ-ήρετμος (ἐρετμός) remis instructus a) β 403 ἑταῖροι εἵατ' ἐπήρετμοι. Eust. 1451, 45 ἕτοιμοι ἐρέσσειν καὶ ἐπ' αὐτοῖς ὄντες ἐρετμοῖς, ἀττικῶς ἐπίκωποι. b) δ 559 ε 16 141 ρ 145 νῆες ἐ., cf. ξ 224.

ἐπ-ηρεφής (ἐρέφω) praeceps, imminens, cf. Doederl. Gl. 328. Μ 54 κρημνοὶ ἐπηρεφέες ad rectos angulos surgentes, sch. br. ὑψηλοί, μεγάλοι) nam talia imminere spectantibus videntur, sed Eust. 892, 33 ἐπὶ τὰ ἔσω κοιλαινόμενοι, ὡς οἷον ἠρέμα σπηλαιοειδεῖς ἢ ὀροφωταί. Duentzer: gebogen, von den manchen Windungen, sed talia non curassent Troiani. Heyne (q. v.): margines fossae prominentiores, ἐπιστεγάζουσαι, alii: coopertus, cameratus, quod certe non conveniret: κ 131 ἐπηρεφέας πέτρας, sch. BHQ. ἄνωθεν ἐπηρεφεῖς. μ 59 πέτραι ἐ. Eust. 1711, 21 καὶ ὑψηλαὶ καὶ ταῖς ἐξοχαῖς οἷον ἐρέφειν δοκοῦσαι.

Ἐπήριτος (Eust. 1962, 9 περιμάχητος ἀπὸ τοῦ ἐρίζω ... ἐπήριστος ὤφειλεν εἶναι (Faesi), cf. Spohn, extr. Od. p. 24. Mützell, Hes. th. 111 „in quem varia multorum studia concitata sunt" (pro ἐπήρατος). Nauck et Ameis: bestrittene oder beeiferte, angefeindete. Gladstone, h. St. 40 ad opes Siculorum refert. Duentzer h. l. cf. Kuhn 14, 190 Weiterbildung von einem ἐπήρης, ἔπηρος pro ἐπηριτός). Ulixes redux patri: ω 306 εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, υἱὸς Ἀφείδαντος, αὐτὰρ ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐ.

ἐπητής (sec. Aristarchum et Herodianum. alii ἐπήτης cf. La Roche, h. T. 257. dubiae originis, nam ad ἔπω cum E. M. 356, 46, s. ἔπος cum sch. ν 332 σ 128 Ap. 71, 34 Hes. referri posse negat Lob. path. el. 1, 483. Eust. 1742, 60 ἐπί, ἐτέον, χαίρων τῇ ἀληθείᾳ. Doederl. Gl. 1016 ἐπαΐω Vernunft hörend, cf. Duentz. Kuhn 13, 24 ad ν 332, Curt. Et. 586, sed Goebel, Ztft. f. G. 12, 814 ἐπί, ἔτης, προσφιλής wolwollend) comis, alii: prudens, alii: disertus. E. M. 356, 45 Aristarchus ap. Ap. 72, 4 συνετός. Hes. σώφρων. λόγιος. ἀληθής. δίκαιος. φρόνιμος. — πρᾶος χρηστός, cf. Suid. I 2, 386. ν 332 ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων Ulixes, cf. sch. B. σ 128 ἐπητῷ δ' ἀνδρὶ ἔοικας Amphinome. (ἐπητύς, q. v.)

ἐπήτριμοι (Doederl. Gl. 2076 ἐφ' ἑτέροις, Eust. 1139 5 ἐκ τοῦ τρία ὅ πέρ ἐστι πολλά, melius ut videtur 1182, 17 ἢ μᾶλλον κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ὕφεσιν ἠτρίων. 1139, 5 ὁ Ἀσκαλωνίτης ὀξυτόνως) conferti, alii super alium. Σ 552 δράγματα ἐπήτριμα πῖπτον, Ap. 72, 6 ἄλλ' ἐπ' ἀλλήλοις, cf. Hes. Τ 226 πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι πίπτουσιν, E. M. 356, 49 ἐπάλληλοι, πυκνοί. Σ 211 πυρσοὶ ἐ.

ἐπητύς (ἐπητής) comitas. φ 306 οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις, sch. V. μεταιτήσεως, E. M. 356, 48 [ἐπαιτήσεως] συγγνώμης. τευ ut masc. refertur ad ἐπ. (Ameis) aut ad δήμῳ Duentzer. V. l. ἐδητύος. Ap. 72, 2 Ἀρίσταρχος δὲ ἐπητέως διὰ τοῦ ε . . ., οἷον εὐγνώμονος, corrigendum ex Hes. ἐπητέος· εὐλογιστοῦ. εὐγνώμονος. συνετοῦ. πρᾴου. Videtur Aristarchus hic non statuisse ἐπητύς, sed adi. cui certe τευ magis conveniret, cuiusque gen. putasse videtur -τέος, ut etiam Apoll. Rh. 2, 987 fecisse videtur.

ἐπί, ante voc. ἐπ' et ἐφ'. (Pott E. F. 2, 175, Benfey 1, 136 Curt. Et. 335 Ebel, Kuhn, 6, 202 skr. api, comparatur etiam lat. ob, cf. L. Meyer vgl. Gr. 1, 41 110 175 223.) Adv. et praep. c. gen. dat. et acc. ad, apud, prope, an, auf, bei, proprie ita ut res rem contingat. saepe etiam ut proxima sit et subsequatur, quando ἀντὶ τῆς παρά esse videbatur Aristarcho (Lehrs qu. ep. 87). sch. A. Ζ 92 τὴν ἐπάνω σχέσιν σημαίνει, sed ἀνά de iis est quae superne attingunt, ἐπί de iis quoque quae in plano, Porph. ad Ζ 15 (Dindorf Phil. 18, 359) καὶ ἐπὶ τούτου (i. e. ἀμβωμοῖσι) οἰκείως χρησάμενος τῇ ἀνὰ προθέσει καὶ τὸ ζ 305 (ἐπ' ἐσχάρῃ) σημαίνει ὡς τοῦ θρόνου ὑψηλοτέρου ὄντος, cf. Eust. 1676, 10. refertur enim ἐπί ad rem solam, non simul ad terram. Cf. Giseke, allmähl. Entsteh. 123, La Roche Ztft. f. oest. G. 1870, p. 81, 1872 fasc. 2 et 3. I Adv. a) est ἔπι (retracto accentu, cf. Lehrs, qu. e. 93) pro verbo: adest s. exsistit in re, ist dabei, Ap. 72, 11 E. M. 357, 40 ἀντὶ τοῦ ἔπεστιν. ξ 92 π 315 οὐδ' ἔπι φειδώ (Eust. 1752, 52 ἢ οὐκέτι φ., v. l. ἐπί. et ἔπι, et οὐδέ τι … οὐδ' ἔτι.) Ν 104 οὐδ' ἔπι χάρμη Bekk. secutus sch. V. ἔπι· ἔπεστι. τινὲς δέ (E. cf. A.) οἱ … ἐπὶ χάρμῃ i. e. ita ut non sit pugna, atque … ol. vo., Vind. ed. χαρμῆς. β 58 ρ 537 οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ. Γ 45 καλὸν | εἶδος ἔπ' (Nic.) v. l. μ 209 μεῖζον ἔπι κακόν, sch. V. ἐπέρχεται La Roche, ἔπει, v. s. ἔπω I. Ε 178 θεοῦ ἔπι μῆνις, Aristarchus (Herod. h. l. cf. Lehrs Ar. 118. Friedlaender, N. J. f. Ph. 79, 828) ut videtur: ἐπιμῆνις quod habent CDEG. Eust. 100… 50. alii ἐπίμηνις (Bekk. La Roche in ed. etiam Aristarchum sic scripsisse statuunt), cf. Hero…

h. l. Eust. 535, 45. Additur dat. personae: *Φ* 110 ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος, Herod. Ἀρίσταρχός φησι τὴν ἐπὶ ἀναστρέψαι, ἵνα σημάνῃ τὸ ἔπεστιν, ὁμοίως τῷ λ 367. οἱ δ' ἐφύλαξαν τὸν τόνον τῇ ἐμοὶ ἀντωνυμίᾳ συντάσσοντες αὐτήν, ὥστε τὸ ἑξῆς εἶναι ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἐμοί, cf. sch. ABV. λ 367 σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, sch. H. ἀναστρεπτέον τὴν ἔπι, Eust. 1691, 9 γρ. καὶ ἔνι. θ 563 σφιν | - ἔπι δέος, *Λ* 515 ου τοι ἔπι δέος, cf. sch. BL. Herod. ad *E* 178 Eust. 74, 44. b) Quando adverbium verbo suo postponitur accentus retrahitur (ὦρσεν ἔπι) nisi aut vocula interposita separatur ὦρσεν δ' ἔπι, sed cf. γ 161 (s. b β) et Baum. ad h. XXVII 7. aut elisione minuitur (θήσειν ἐπ'), cf. Lehrs, qu. e. 75, quamquam raro ἐπ' adv. est, rarius ἐφ' (η 90 h. X 3 π 375.) α) supra, oben darauf: *Λ* 462 γ 459 ἐπὶ δ' - οἶνον λεῖβε. *Λ* 640 ἐ. δ' ἄλφιτα πάλυνεν, cf. κ 520 λ 28. *Λ* 846 ἐ. δὲ ῥίζαν βάλε, cf. τ 58 h. Cer. 196. ξ 209 ἐ. κλήρους ἐβάλοντο de re, darüber. *Λ* 639 ἐ. δ' - κνῆ τυρόν. μ 14 ἐ. στήλην ἐρύσαντες. *Δ* 218 ἐπ' - φάρμακα πάσσε, cf. *Λ* [515] 830. *Z* 419 ἐ. σῆμ' ἔχεεν, cf. *Θ* 158 *O* 589, *E* 618, *Ψ* 256 γ 289. *Ω* 38 ἐ. κτέρεα κτερίσαιεν, cf. α 291 β 222 γ 285. ξ 50 ἐστόρεσεν δ' ἐ. δέρμα. *Λ* 235 *P* 48 ἐ. δ' αὐτὸς ἔρεισε. ι 297 ἐπ' γάλα πίνων. *Σ* 612 ἐ. λόφον ἧκε. *H* 223 ἐ. δ' ἤλασε χαλκόν. *Ξ* 350 ἐ. δὲ νεφέλην ἕσσαντο. Sine verbo: *Λ* 630 ἐ. δὲ κρόμυον, η 90 ἐφ' ὑπερθύριον, v. l. ἔφυπ. *Π* 612 *P* 528 ἐ. δ' οὐρίαχος πελεμίχθη. χ 336 ἐ. μηρί' ἔκηαν, cf. *X* 170 (μοι ἔκηεν) γ 9 ρ 241. h. Ap. 491 509 ἐ. τ' ἄλφιτα θύοντες. κ 355 ἐ. δέ σφι τίθει - κάνεια, cf. φ 267 γ 179, cf. s. II A 2 α. *N* 543 ἐ. δ' ἀσπὶς ἑάφθη. *Λ* 39 ἐ. νηὸν ἔρεψα aufgebauet, sch. ABL. παρέλκει ἡ ἐπί. translate: *Λ* 25 326 *Π* 199 ἐ. μῦθον ἔτελλε. β) insuper, praeterea, *E* 705 Τεύθραντ' ἐπὶ δὲ - Ὀρέστην. (ε 443 ζ 210 η 282 μ 336 ἐ. σκέπας ἦν ἀνέμοιο.) Sine verbo: *N* 799 πρὸ μὲν τ' ἄλλ' αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, cf. *N* 800. *Θ* 507 ἐ. ξύλα λέγεσθε, cf. *Θ* 547. *I* 147 ἐ. μείλια δώσω, alii: ἐπιμείλια, q. v., cf. *I* 289. *Θ* 542 *Σ* 310 ἐ. δὲ Τρῶες κελάδησαν. *Λ* 45 ἐ. δὲ γδούπησαν, cf. Suid. I 2, 397. *N* 822 834 *P* 723 ἐ. δ' ἴαχε, cf. h. XXVII 7. et c. dat. *Ψ* 766 ἴαχον δ' ἐπὶ - ἱεμένῳ. *O* 321 ἐ. δ' αὐτὸς ἄυσε, cf. ζ 117. *T* 301 338 *X* 429 515 *Ω* 722 746 ἐ. δὲ στενάχοντο, cf. *Ω* 776. *Ψ* 840 γέλασαν δ' ἐπί. *Λ* 233 τ 229 ἐ. μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, cf. *I* 132 274 *Φ* 373 *Ψ* 42. *Λ* 25 326 379 *Π* 199 ἐ. μῦθον ἔτελλεν. α 273 ἐπὶ μάρτυροι ἔστων, cf. *H* 76, secundum Ptolemaeum Asc., Aristarchus ut solet in his, ἐπιμάρτυρος. *O* 662 ἐ. δὲ μνήσασθε. π 399 ο 477 ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε. ξ 65 ἔ. ἔργον ἀέξῃ, sed Aristarchus εὔμορφον ἐ. atque ita Am. cf. La Roche h. l. γ) ad s. prope rem, daran, heran, dazu: herzu, dabei: *K* 466 ἐ. σῆμά τ' ἔθηκεν. θ 475 ἐ. δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο am Stück, al. beim Abschneiden. *Δ* 221 *Λ* 412 *P* 107 ἐ. στίχες ἤλυθον, cf. *Ψ* 65 251 ω 20 λ 84 90 152 387 467 μ 427 σ 1. *Λ* 475 *Γ* 329 ε 225 ι 168 558 κ 185 478 μ 31 τ 426 (ubi Am.) ἐ. κνέφας ἦλθε, cf. *B* 413 *Λ* 194 209 *P* 455, α 422 σ 305 306 δ 786, 429 574 η 283. *B* 413 ἐπ' ἠέλιον δῦναι, Eust. 248, 39 ἐπελθεῖν σκότος . . . ἐπιδῦναι ἠέλιον. *K* 189 ἐ. Τρώων - ἰόντων. *Δ* 480 ἐ. λῖν ἤγαγε, cf. σ 137. ο 196 ἐ. γῆρας ἱκάνει. η 189 ἐ. πλέονας καλέσαντες. *Δ* 384 ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν legatum eo. *I* 539 ὦρσεν ἔπι σῦν, cf. *M* 252 ε 366 385 μ 313. transfertur ad rixam γ 161 ἔριν ὦρσε κακὴν ἔπι δεύτερον, accentu praeter morem retracto, ne sit ἐπὶ δεύτερον, cf. Am. app. h. l. *Ψ* 112 ἐ. δ' - ὀρώρει, cf. h. VII 41, *Ψ* 232 (ὄρουσεν) 689 759 (ὤρνυτο) γ 176 (ὦρτο), 471 ξ 104 (ὄρονται), φ 100 (ὤρνυε). θ 443 ἐ. δεσμὸν ἴηλον, cf. θ 447 φ 241 ο 475 h. VII 23. *Π* 69 ἐ. πᾶσα βέβηκε. *O* 567 ἐ. δὲ - ἔγειρεν (v. l. διά). γ 152 ἐ. γ. Ζεὺς ἤρτυε πῆμα. λ 632 ἐ. ἔθνε' ἀγείρετο, cf. h. Merc. 136. h. X 3 ἐφ' - φέρει ἄνθος, cf. Baum. h. l. α 442 ἐπὶ δὲ κληῗδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι. δ) quando motus non fit. *I* 187 ἐ. δὲ ζυγὸν ἦεν. ε 443 η 282 μ 336 ἐ. σκέπας ἦν ἀνέμοιο, cf. ζ 210. δ 132 ἐ. χείλεα κεκράαντο, cf. δ 616 ο 116. *Σ* 529 κτεῖνον δ' ἐ. μηλοβοτῆρας, La Roche l. l. 82 ἐπιμηλοβοτῆρας cogitari posse dixit. *P* 650 ἐ. πᾶσα φαάνθη, cf. h. Ap. 431. ε) Ad tmesin fere redire videntur: *Λ* 528 *P* 209 ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε winkte zu, sch. BLV. ἐπένευσε ταῖς ὀ., cf. *I* 620 π 164 φ 431. Similiter *B* 148 ἐ. τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. Ariston. ἀντὶ τοῦ ἐπιμύει δὲ τοὺς ἀστάχυας, οἷον ἐπικλίνει. λ 591 ἐ. χερσὶ μάσασθαι. *Ω* 491 ἐπί τ' ἔλπεται - ὄψεσθαι i. e. ἐπιέλ. (ἔποψ.?) *Γ* 461 μ 294 352 ἐ. δ' ᾔνεον, paraphr. Hes. Suid. I 2, 399 ἐπῄνουν, stimmten zu, cf. σ 64. *Δ* 63 ἐ. δ' ἕψονται, cf. μ 349. *K* 99 ἐ. πάγχυ λάθωνται. *O* 467 ἐ. μήδεα κείρει, cf. *Π* 120. h. Ap. 176 ἐ. δὴ πείσονται. c) Additur adverbio α) dat. saepe personae atque ita ut tmesis statui possit: *Z* 357 οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, auferlegte, Herodian. ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει, ἵν' ᾖ ἐφ' οἷς· δύναται δὲ τὸ ἑξῆς εἶναι ἐπέθηκεν· οὕτως γὰρ βούλονται καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα· ἢ περισσὴν λαμβάνειν τὴν ἐπί, ἥτις πάλιν οὐκ ἀναστραφήσεται . . . τοῦτο γὰρ βούλεται καὶ ὁ Ἀλεξίων. *Ω* 538 ἐ. καὶ τῷ θῆκε κακόν, nam καί non solet poni inter praep. et casum. *B* 39 θήσειν ἐπ' ἄλγεα - Τρωσί, sch. BL. τὸ ἑξῆς ἐπιθήσειν ἄλγεα. θ 245 ἡμῖν | Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι, cf. λ 560 τ 592. *Σ* 317 *Ψ* 18 χεῖρας ἐπ' - θέμενος στήθεσσιν, sch. B. ἐπιθείς. aliter *K* 46 ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν, animum advertit, Did. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων εἶχ' ἱεροῖσιν. *K* 71 ἄμμιν | Ζεὺς ἐ. γιγνομένοισιν ἧκε κακότητα. *Π* 567 ἐπὶ νύκτα τάνυσσεν ἱσμίνῃ. *P* 736 ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν. β 316 ὔμμι ἐ. κῆρας ἰήλω, cf. ι 288 (ἑτάροις χεῖρας). ο 408 ἐ. - πέλεται βροτοῖσιν, cf. Hoffm. ho. Unt. I 15. h. Cer. 217 ἐ. ζυγὸς αὐχένι κεῖται. β 395 μνηστήρεσσιν ἐπὶ - ὕπνον ἔχευε, cf. h. Ven. 170. ib. 2 θεοῖσιν ἐ. ἵμερον ὦρσε. γ 258 οἱ - ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. δ 440 βάλεν δ' ἐ. δέρμα ἑκάστῳ, cf. ξ 520 υ 4 *Ω* 272. h. Merc. 50 ἐ. δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν. *B* 643 τῷ δ' ἐ. πάντ' ἐτέταλτο, cf. λ 524 ψ 349, ubi Ameis. *E* 401 900 τῷ δ' ἐπὶ - φάρμακα πάσσων. *K* 30 ἐ. στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας. *E* 219 ἐ. νὼ τῷδ' ἀνδρὶ ἀντιβίην ἐλθόντε. *Ξ* 449 τῷ δ' ἐπὶ - ἤλυθεν ἀμύντωρ, sed cf. II 1 a δ. χ 205 ω 502, α 423 τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον ἦλθεν. *Ψ* 188 τῷ δ' ἐπὶ νέφος ἤγαγε. μ 14 ἐ. στήλην πήξαμεν τύμβῳ. h. Ap. 382 ἐ. ῥίον ὦσεν πετραίῃς προχοῇσιν, Ruhnk. ep. cr. 22 coni. pro πέτρῃσι προχυτῇσιν. γ 164 ἐπ' Ἀτρεΐδῃ - ἦρα φέροντες i. e. ἐπιφέροντες ἤ., cf. π 375 σ 56, quare recte Buttm. Lex. 1, 149, pro ἐπίηρα q. v. scribi iussit *Λ* 572 μητρὶ ἐπὶ ἦρα φέρων, cf. *Λ* 578, sch. A. (Herod.?) Ἀρίσταρχος δὲ ὑφ'

ἔν, κατ' ὀρθὴν σημασίαν τὸ ἐπίηρα· καὶ ἐπεκράτησεν ἡ Ἀριστάρχου, καί τοι λόγον οὐκ ἔχουσα, cf. Herod. ap. Eust. 152, 32 Aristarch. ap. Ap. 73, 11. E. M. 359, 43. Buttmannum sequuntur edd. praeter Spitzn. et Dind.) Naegelsb. h. l. Ameis ad γ 164 Doederl. Gl. 548 La Roche h. T. 257 Christ, Lautl. 228; cf. Lobeck, par. 76 Lehrs Ar. 118. *Υ* 315 *Φ* 374 ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ fore ut arceamus. *Λ* 408 ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι. β) accus. *Ω* 351 ἐ. κνέφας ἤλυθε γαῖαν, paraphr. ἐπῆλθε. ε 175 τὸ (i. e. λαῖτμα) δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες περόωσιν. *Γ* 12 τόσσον τίς τ' ἐπὶ λεύσσει, Bäuml. La Roche ἐπιλεύσσει, sch. br. ἐπὶ τοσοῦτον βλέπει. ἀναστροφή. *II* Praep. c. dat. acc. gen. in, super, apud, ad. Quando praep. casui suo postponitur, accentus retrahitur ᾧ ἔπι, nisi aut elisione minuitur τοῖσιν ἐπ' (sed cf. s. II B 6 b, ε 251 h. Ap. 45 τόσσον ἔπ') aut vocula interposita separatur τῷ δ' ἐπί, cf. Lehrs, qu. e. 75. A) c. dat. ita ut mutetur status rei cui quid admovetur vel propinquum est. 1) quando motus non fit atque res rem tam prope contingit ut ab ea non videatur separari posse sed quasi ad eam pertineat (cf. s. II B 2 b) ad, proxime, bei, an. a) De rebus quae quasi unum efficiunt, raro c. nominibus hominum. α) an: *Ε* 458 883 *Ρ* 601 οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, cf. *Θ* 328 *Σ* 594 *Φ* 489 *Ω* 671 σ 258 χ 277 ω 398 h. Ap. 196. *Ζ* 400 παῖδ' ἐ. κόλπῳ ἔχουσα (H. κόλπον, Eust. 650, 14 ἐνὶ κ.) λ 448 πάις ἦν ἐ. μαζῷ, cf. τ 483. *Ζ* 506 *Ο* 263 ἀκοστήσας ἐ. φάτνῃ, (E. M. 51, 10 φάτνης). *Ε* 271 ἀτίταλλ' ἐ. φ., cf. *Ω* 280. δ 535 λ 411 κατέκτανε βοῦν ἐ. φ. *Κ* 568 κατέδησαν φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, cf. δ 40 *Θ* 434. *Ι* 490 κατέδευσας ἐ. στήθεσσι χιτῶνα. h. Merc. 388 εἶχεν ἐπ' ὠλένῃ. *Μ* 151 κόμπει χαλκὸς ἐ. στ., cf. *Φ* 254 *Δ* 420. *Σ* 275 σανίδες ἐ. τῇς ἀραρυῖαι (i. e. πύλαις). θ 403 ᾧ ἔπι κώπη (i. e. ἄορι). λ 607 ἔχων ἐ. νευρῆφιν ὀιστόν, cf. *Δ* 118. φ 419 (ὀιστὸν) ἐ. πήχει ἑλών. ω 230 χειρῖδας ἐ. χερσί. *Λ* 219 ἐπ' - κώπῃ σχέθε χεῖρα. ι 382 ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ. *Δ* 484 ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν. h. Merc. 412 φύοντο ἐπ' - βόεσσιν. *Ε* 729 ἐπ' ἄκρῳ δῆσεν ζυγόν (i. e. ῥυμῷ). *Β* 312 ἦσαν ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ. *Η* 246 ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ. *Λ* 36 τῇ δ' ἐ. ἐστεφάνωτο (i. e. ἀσπίδι). *Φ* 31 φέρεσκον ἐ. χιτῶσιν. *Χ* 97 πύργῳ ἔπι ἐρείσας. *Λ* 504 *Ε* 42 58 294 540 *Θ* 260 *Ν* 187 *Ρ* 50 311 ω 525 ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ an u. auf ihm, cf. v. l. *Ο* 578 (paraphr. et ol. v.). *Ξ* 419 ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἐάφθη. δ 134 ἐπ' αὐτῷ (i. e. ταλάρῳ) τετάνυστο. *Ο* 102 μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι ἰάνθη, cf. v. l. (Zenod.) *Ξ* 234. *Ψ* 396 θρυλλίχθη μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι, an. h. X 2 ἐφ' ἱμερτῷ προσώπῳ μειδιάει. Translate: *Υ* 35 ἐπὶ φρεσὶ κέκασται, Duentz. tmesin statuit, Faesi adv., La Roche wegen. h. Ap. 375 ἔγνω ἐ. φρ. Non refert quas rei partes quid attingat, est vero proprie ἐπί de extremis partibus, ἀνά de summis: refertur illud ad rem solam, ἀνά est eius qui terram in imo sitam comparat. *Ρ* 210 ἥρμοσε ἐ. χροΐ. σ 378 κυνέη ἐ. κροτάφοις ἀραρυῖα, cf. χ 102. β) supra, Eust. 1676, 10 ὁ γράψας τὴν ἀνά πρόθεσιν εἰλῆφθαι ἀντὶ τῆς ἐπὶ ἐν τῷ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ, ἤδη δὲ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις τοῖς ὁμοίοις οὐκ ἠλλοίωσε τὸ τὴν ἀνά πρόθεσιν ἐν τοῖς τοιούτοις τὴν ἄνω σχέσιν δηλοῦν. καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ πρόθεσις ἐπὶ τοιούτου ἐστιν ὅτε σημαινομένου τίθεται. *Λ* 88 π 439 ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, cf. η 307 θ 222 ι 89 μ 191 h. Ap. 276 303 Ven. 265 XXV 3 XXX 2 auf der Welt. α 196 λ 461 τέθνηκεν ἐ. χθ.. cf. ζ 153 (ναιετάουσι) h. Ap. 279, η 67 (τίεται). *Γ* 195 *Σ* 461 κεῖται ἐ. χθ., cf. *Υ* 483 *Φ* 426, *Δ* 443 (βαίνει) h. Ap. 363 Ven. 270, humi. codd. *Ζ* 213 ἔγχος κατέπηξεν ἐπὶ χθονί, paraphr. ἐπὶ τῇ γῇ, dum humi stat, nescio quo infixit (*Γ* 135), sed Bekk. Am. Duentz. ἐνί, similiter *Ψ* 876 βέλος ἐ. γαίῃ ἐπάγη, *Ψ* 853 ἔστησεν ἐ. ψαμάθοις, v. ψαμάθοιο et -ου. *Ζ* 473 κατέθηκεν ἐπὶ χθονί, cf. *Ρ* 550, cf. s. III A 2. τ 200 ἐ. γαίῃ ἵστασθαι humi, sed h. Merc. 339 εἰσ' ἐ. γ. *Δ* 161 ἐ. γαίῃ κείατο, cf. *Ν* 654 *Ρ* 85 *Φ* 118. *Ρ* 58 ἐξετάνυσσ' ἐ. γαίῃ, cf. κ 165 σ 92. *Τ* 92 ἐπ' οὔδει πίλναται, cf. h. Merc. 149. ep. 16, 10 ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβανῖα. *Λ* 462 γ 459 καῖε δ' ἐ. σχίζῃς. *Θ* 240 ἐ. πᾶσι ἔκηα (i. e. βωμοῖς). γ 273 ἔκηε ἐ. βωμοῖς. *Γ* 153 ἧντ' ἐ. πύργῳ. *Γ* 384 κίχανε | πύργῳ ἐφ'. *Ζ* 431 αὐτοῦ μίμν' ἐ. πύργῳ, ubi Grashof (Fuhrw. 16, n. II) an dem Thurme vertebat, vel potius ἐ. πύργον scribebat i. e. auf, cf. La Roche l. l. 95. *Γ* 149 εἵατο ἐ. πύλῃσι. *Η* 60 ἑζέσθην φηγῷ ἐφ'. *Β* 793 ἷζε τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, cf. *Λ* 371. *Ρ* 434 ἐ. τύμβῳ ἑστήκῃ. λ 77 πῆξαι ἐ. τύμβῳ. *Χ* 463 ἔστη ἐ. τείχεϊ. *Υ* 53 θέων ἐ. Καλλικολώνῃ, Aristarchus (cf. Ariston.) Ptolemaeus (sch. A. cf. Lehrs, qu. e. 85) θεῶν (et sic codd. optimi et La Roche quamquam Ἀχαιῶν λιμήν quocum Aristarchus comparavit θεῶν Καλλ. non fuit Homeri, et simpliciter legitur Καλλ. *Υ* 151 et aegre caremus altero ptc. post κελεύων. Herodicus θέων. *Υ* 151 καθῖζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης. *Κ* 160 ἐ. θρωσμῷ πεδίοιο εἵαται, cf. *Λ* 56 *Υ* 3. *Ο* 388 ἐ. νηυσὶν ἔκειτο. β 414 ἐ. νηὶ κάτθεσαν. *Σ* 504 εἵατ' ἐ. λίθοις, cf. θ 6. *Θ* 436 *Λ* 623 ρ 90 ἐ. κλισμοῖσι καθῖζον (cf. II A 2). μ 425 ἑζόμενος ἐ. τοῖς, cf. μ 441. *Π* 407 πέτρῃ ἔπι καθήμενος, cf. μ 291. *Π* 429 πέτρῃ ἐφ' — μάχωνται, cf. h. Cer. 272 298. ω 82 τύμβον χεύαμεν ἀκτῇ ἔπι, *Β* 395 κύματ' ἀκτῇ ἐφ' (sc. ἴαχε). Distinxit poëta praepositiones h. VII 3 ἐφάνη παρὰ θῖν' ἀκτῇ ἔπι. ν 284 ἐ. ψαμάθοισιν ἐκείμην ubi poterat esse ἐν. ep. 3, 1 ἐ. σήματι κεῖμαι. ib. 5 μένουσα ἐ. τύμβῳ. ν 123 ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ πῦρ. ε 59 ἐπ' ἐσχαρόφιν καίετο. h. Merc. 404 ἐνόησε βοείας πέτρῃ ἐπ'. *Ο* 393 ἐ. δ' ἕλκεϊ ἔπασσε. *Ω* 666 τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν. μ 362 λεῖψαι ἐπ' - ἱεροῖσιν, auf die Opfer. λ 82 ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων auf dem Blute. *Χ* 500 ἐ. γούνασι πατρὸς ἔδεσκε, cf. ep. 4, 2. ι 427 τῇς ἔπι εὗδε (i. e. λύγοισι). *Λ* 600 ἑστήκει ἐ. πρυμνῇ νηί. *Ρ* 459 τοῖσι δ' ἐπ' - μάχετ' auf dem Wagen. h. Cer. 19 ἐ. ὄχοισι ἦγε. h. Ap. 220 στῆς ἐπὶ Δηλάντῳ πεδίῳ, ubi Hom. ἐν habere solet, similiter ib. 394 ἐνόησ' ἐ. πόντῳ. Translate: *Κ* 91 ἐπ' ὄμμασι ὕπνος ἱζάνει *Κ* 26 ὕπνος ἐ. βλεφάροισιν ἐφίζανε. ν 60 ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται (γῆρας κ. θάνατος), (ο 480 sch. M. ὡς χρέος τοῖς ἀνθρώποις ἐπέρχονται aliter Ameis. γ) ad, apud, prope, potissimum de iis quae depressiore loco sunt. *Ζ* 15 ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων, cf. *Μ* 168 [*Π* 261] Ariston. *Ζ* 15 ἡ ἐπί ἀντὶ τῆς παρά, ὡς τὸ ἐπὶ λιμένι οἰκῶν Melius Porph. οὐκ ἔστι τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν οἰκία ναίων, ἀλλ' ἡ ἐπί δηλοῖ ἐν τούτοις τὸ ὑψηλὸν ἀπὸ τῆς γῆς. *Θ* 501 ἐσάωσε νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. ι 150 547 μ 6 ἐκ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θ., cf. *Λ* 437 ο 499, an der Brandung

δ 430 575 ι 169 559 κ 186 κοιμήθημεν ἐ. ῥ. θ. λ 75 σῆμα χεῦαι ἐ. θινὶ θαλάσσης. Δ 248 εἰρύαται ἐ. θινὶ θαλάσσης sind am Strande, γ 5 ἐ. θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον, cf. ι 551 h. Ap. 490 508. η 290 ἐ. θινὶ ἐνόησα, β 408 εὗρον ἐ. θινί. Ψ 59 ἐ. θινὶ θαλάσσης κεῖτο. ι 284 νέα κατέαξε ἐ. πείρασι γαίης. h. Ven. 228 ναῖε παρ' Ὠκεανοῖο ῥοῇς ἐ. πείρασι γαίης. ι 182 ἐπ' ἐσχατιῇ εἴδομεν, H. 1. m. K. ἐσχατιῆς. ω 82 τύμβον χεύαμεν ἀκτῇ ἔπι, ἐπὶ Ἑλλησπόντῳ auf der Küste, am Hafen, cf. H 86. κ 511 κέλσαι ἐπ' Ὠκεανῷ. ψ 244 ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανῷ. De fluminibus: sch. V. Φ 87 ἐπὶ τοῖς ποταμοῖς φαμὲν κεῖσθαι τὰς πόλεις (cod. πολλάς). B 523 Λίλαιαν ἔχον πηγῇς ἔπι Κηφισοῖο. Φ 87 Πήδασον ἔχων ἐ. Σατνιόεντι. v. l. ὑπὸ Σ. cf. Eust. 1225, 49. K 287 ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε. E 479 τηλοῦ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἔπι. Λ 712 ἔστι πόλις τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ. H 133 ἐπ' - Κελάδοντι μάχοντο. Θ 490 ἀγορὴν ποιήσατο ποταμῷ ἔπι, E 598 στήῃ ἐπ' - ποταμῷ. Y 390 γενεὴ δέ τοί ἐστ' ἐ. λίμνῃ, Ὕλλῳ ἐπ' - καὶ Ἕρμῳ. P 263 ἐ. προχοῇσι ποταμοῖο βεβρύχῃ. h. Ap. 18 (τέκες) ἐπ' Ἰνωποῖο ῥεέθροις. XXXIV 3 ἐπ' Ἀλφειῷ τεκέειν. Λ 48 M 85 ἐρυκέμεν ἐ. τάφρῳ, cf. M 76, Λ 51 (κοσμηθέντες). Π 719 ναίεσκε ῥοῇς ἔπι Σαγγαρίοιο. M 51 ἐπ' ἄκρῳ | χείλει ἐφεσταότες. Φ 17 λίπεν ἐπ' ὄχθῃ, ubi licet dubitare num sit „auf" an „an". X 93 ἐ. χειῇ μένῃσιν. v. l. Ψ 693 ἀναπάλλεται θίν' ἐπί, ubi nunc ἐν q. v. III A f. distinxit Hom. praepositiones: ν 408 πὰρ Κόρακος πέτρῃ ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ iuxta saxum ad fontem. ρ 442 ξυμβλήμενος ἐπὶ κρήνῃ. h. XIX 20 ἐ. κρήνῃ μέλπονται. ζ 52 ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο Ap. 72, ὁ ἀντὶ τῆς παρά, cf. ζ 305 η 153 160. ξ 420 ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ. B 788 ἀγόρευον ἐ. Πριάμοιο θύρῃσιν. χ 250 λείπονται ἐ. πρώτῃσι θύρῃσι. σ 239 ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν | ἧσται, cf. ψ 49 h. Merc. 26 ep. 12, 2. Σ 496 ἱστάμεναι ἐ. προθύροισι. α 103 στῆ ἐ. προθύροις. Ψ 202 ἐπέστη | βηλῷ ἔπι. translate: X 60 ἐ. γήραος οὐδῷ | φθίσει, cf. ο 348 (κατέλειπεν) Ω 487. Π 170 ἔσαν ἐ. κληῖσιν. θ 37 δησάμενοι ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμά. β 419 δ 579 ι 103 179 471 563 λ 638 μ 146 ο 221 549 ἐ. κληῖσι καθῖζον (cf. s. II A 2), cf. ν 76. δ) causae aliquam significationem latere in praep. ἐπί apparet quod dicimus μάχη παραποτάμιος sed O 459 μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. E 791 N 107 ἐ. νηυσὶ μάχονται, cf. M 90 O 494. [Θ 475] ἐ. πρύμνῃσι μάχωνται, cf. O 385 Ξ 32 (ἔδειμαν). Θ 380 N 832 πεσὼν ἐ. νηυσὶν Ἀχαιῶν. Λ 559 ὀλέσῃς πολέας ἐ. νηυσὶν Ἀχαιῶν, cf. B 4. Π 18 ὀλέκονται νηυσὶν ἔπι. Θ 531 Σ 504 νηυσὶν ἔπι ἐγείρομεν Ἄρηα (cf. II A 3 a). Ξ 57 ἐ. ν. μάχην ἔχουσιν. Λ 513 ἐ. νηυσὶ χόλον πέσσει, in castris navalibus. O 44 τειρομένους ἐ. ν. Z 50 K 381 ζωὸν πεπύθοιτ' ἐ. ν. Ἀχαιῶν, cf. Λ 135. K 306 ἄριστοι ἔωσι ἐ. ν. Ἀχαιῶν. I 425 σόῳ λαὸν νηυσὶν ἔπι. N 333 ἵστατο νεῖκος ἐ. πρυμνῇσι νέεσσιν, cf. Ξ 51 65 O 722 (μάχεσθαι) T 135 (ὀλέκεσκεν). N 381 ἐ. ν. συνώμεθα. M 38 νηυσὶν ἔπι ἰσχανόωντο. M 403 νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσι δαμείη, cf. N 762 (κέατο) O 248 βάλε. Ξ 367 νηυσὶν ἔπι μένει. Π 201 ἐ. ν. ἀπειλεῖτε. Π 547 ἐ. ν. ἐπέφνομεν, cf. Φ 135 Ω 254. [M 246 περικτεινώμεθα νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων]. Σ 76 ἐ. πρύμνῃσι ἀλήμεναι, cf. Σ 447. Θ 180 νηυσὶν ἔπι - γένωμαι. δ 248 ἔην ἐ. ν. Ἀχαιῶν. Σ 259 ἐ. ν. ἰαύων, cf. T 71. Σ 294 κῦδος ἀρέσθ' ἐ. ν. T 160 πάσασθαι ἐ. ν. X 343 νηυσὶν ἔπι λελείμμην. T 236 λίπηται | ν. ἐπ' Ἀργείων. Θ 222 Λ 5 στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος νηί sed Voss: betrat, aptius ad rem quam ad verba. κ 408 εὗρεν ἐ. νηί prope. ε) valde prope: η 120 ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ | αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλή, σῦκον δ' ἐ. σύκῳ. ψ 47 κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. χ 389 ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο. E 141 ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, caesae iacent alia prope aliam, sed sch. BL. dubitat num de vivis sit, La Roche: dicht an einander gedrängt. Ψ 290 τῷ δ' ἐπὶ - ὦρτο, cf. Ψ 293 H 163 164 165 167. Ψ 355 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, τῷδ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν. Ψ 401 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε. Ψ 514 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' - ἤλασεν. υ 162 ἐ. δέ σφισιν ἦλθε, sed cf. I c a. υ 185 τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε, et omisso verbo Θ 262 263 265 τοῖσι δ' ἐπ'. I 349 ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ (i. e. τείχει), cf. H 440. b) apud, ad, quando quis rem curat, ut dominus (cf. ἐποίχεσθαι ἐπιέναι, betreiben) vel ea occupatus est. E 137 λέοντα ποιμὴν ἐπ' οἴεσσιν χραύσῃ. Λ 106 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβών. Z 424 κατέπεφνε βουσὶν ἐπ' - καὶ οἴεσσιν. Z 25 ποιμαίνων ἐπ' ὄεσσι μίγη. E 154 ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι. β 369 ἐ. σοῖσι καθήμενος. υ 221 βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενος. φ 363 ἐφ' ὕεσσι κύνες κατέδονται. α 218 ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε. ο 89 οὖρον κατέλειπον ἐ. κτεάτεσσιν. ρ 20 ἐ. σταθμοῖσι μένειν. h. Merc. 556 ἐ. βουσὶ μελέτησα. ib. 571 ἐ. προβάτοισιν ἀνάσσειν. χ 427 σημαίνειν ἐ. δμῳῇσι γυναιξίν. Δ 258 σε τίω ἐπὶ ἔργῳ. h. Merc. 200 ἐ. βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον, cf. ib. 272 (de causa Schmitt, N. J. f. Ph. 73, 153). ib. 316 ἐ. βουσὶν ἐλάζυντο. v. l. Π 488 ἐπ' - βόεσσιν, sed Aristarchus (Did.) ἐν, quia de tauro est, non de pastore. c) apud, de, ob, an, wegen, über. ap. verba laboris et affectuum, de loco et de causa, saepe cum nominibus hominum: Λ 162 ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. π 19 τῷ ἐπ' ἄλγεα μογήσῃ (i. e. παιδί). I 492 ἐ. σοὶ πολλὰ πάθον. Ξ 67 οἷς ἔπι πόλλ' ἔπαθον (i. e. τάφρῳ κ. τείχει). E 101 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε, paraphr. ἐ. τούτῳ μεγάλως ἀνέκραξεν, cf. E 283 347 Θ 160, cf. Am. N. J. f. Ph. 73, 570, tmesin statuit La Roche h. S. 59 Ztft. f. oest. G. 1870 p. 123. P 400 ἐ. Πατρόκλῳ ἐτάνυσσε πόνον. P 543 ἐ. Πατρόκλῳ τέτατο ὑσμίνη. Ψ 274 ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν. ω 91 ἐ. σοὶ κατέθηκεν, tua causa. Δ 178 ἐ. πᾶσι χόλον τελέσειε, an allen. Δ 235 ἐπὶ ψευδέσσιν (Bekk. ψεύδεσσιν) ἔσσετ' ἀρωγός bei Lügnern ein Helfer. Δ 470 ἐπ' αὐτῷ ἔργον ἐτύχθη. K 185 ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ, Φ 585 τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ (i. e. Τροίῃ). B 270 Ψ 784 υ 358 φ 376 ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, cf. υ 374 (Spitzn. Ztft. f. A. W. 1840 p. 473). χ 412 κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι. σ 414 υ 322 ἐ. ῥηθέντι δικαίῳ χαλεπαίνοι. haec rarius inveniuntur faciliusque ad solum locum referuntur in introitu Il. quam in exitu vel in Od. Aristarchus satis singulariter: ι 333 τρῖψαι ἐπ' ὀφθαλμῷ quod Am. explicabat: um des Auges willen, aut: nach dem Auge hin um es zu vernichten. Duentz. τρέψαι malebat. Bekk. et La Roche: ἐν. Ψ 776 ἐ. Πατρόκλῳ πέφνεν ob P. vel de loco, ut quasi adderet comites. Π 661 ἐπ' αὐτῷ | κάππεσον, paraphr. ἐπάνω αὐτοῦ quamquam vix omnes supra corpus conciderant. Π 649 αὐτοῦ ἐπ' -

Σαρπηδόνι δηώσῃ (La Roche: über ihm). Λ 261 τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε (La Roche: der auf I. lag). Ρ 236 πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα. Υ 395 ἐπ' αὐτῷ νύξε. d) praeter, de iis quae adduntur aliis: dazu, too. Ι 639 ἄλλα τε πόλλ' ἐ. τῇσι. ω 277 τόσσους ἐ. τοῖσι χιτῶνας, cf. Ω 321. λ 287 τοῖσι δ' ἐπ'-τέκε [h. Cer. 477 ἐ. τοῖς]. Ξ 130 ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος αρηται. γ 113 ἄλλά τε πόλλ' ἐ. τοῖς κακά. η 216 ἐ. γαστέρι κύντερον ἄλλο. cum subst. abstractis: ρ 496 ἐπ' ἀρῇσιν τέλος γένοιτο. ρ 454 ἐπ' εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν. ρ 308 καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπ' εἴδεϊ τῷδε. χ 264 ἐξεναρίξαι ἐ. προτέροισι κακοῖσι. e) bei, de causa vel universe de statu: Ν 485 ὁμηλικίῃ γε γενοίμεθα τῷδ' ἐ. θυμῷ et π 99 οὕτω νέος εἴην τῷδ' ἐ. θ., Did. Ν 485 οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, codd. multi ἐνί, cum tali sim mente, alii: zu solcher Gesinnung Jugend hinzukäme, sed id non convenit: ω 511 τῷδ' ἐπὶ (cod. multi ἐνὶ) θυμῷ | οὔ τι καταισχύνοντα γένος. λ 568 νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ cum tale esset praemium. Σ 501 ἐ. ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. Τ 181 δικαιότερος ἐπ' ἄλλῳ ἔσσεαι. Δ 175 κειμένου ἐν Τροίῃ ἀτελευτήτῳ ἐ. ἔργῳ. π 111 ἀνηνύστῳ ἐ. ἔργῳ. Ι 482 παῖδα μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν. f) de rebus futuris, condicione s. consilio, ad, ita ut sit: σ 44 ἐ. δόρπῳ | κατθέμεθα. Κ 304 τελέσειεν δώρῳ ἔπι. Ψ 574 μήδ' ἐπ' ἀρωγῇ (δικάσσατε). Φ 445 θητεύσαμεν μισθῷ ἔπι ῥητῷ. h. Merc. 524 κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ κ. φιλότητι, ib. 393 ἐκέλευσεν δεῖξαι ἐπ' ἀβλαβίῃσι νόοιο. Cer. 173 καλεῖν ἐπ' - μισθῷ. Ι 602 ἐ. δώροις | ἔρχεο, Did. Ἀρίσταρχος ἐπὶ δώρων (Bekk.), ὅ ἐστι μετὰ δώρων. g) de tempore: an. μ 105 τρὶς ἐπ' ἤματι, Eust. 1716, 58 ἐφ' ἑκάστῳ νυχθημέρῳ. ξ 105 ἕκαστος ἐπ' ἤματι ἀγινεῖ, Ν 234 Τ 110 ἐπ' ἤματι τῷδε. Τ 229 ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, sch. B. ἐπ αὐτῇ τῇ τῆς ταφῆς ἡμέρᾳ, cf. Suid. I, 2, 383 Hes. β 284 ἐπ' ἤματι πάντας (ὀλέσθαι) i. e. omnes simul, non recte Nitsch. Κ 48 τοσσάδε ἐπ' ἤματι (μητίσασθαι), Did. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν, ἐν ηματι, ὁμοίως τῷ ω 118, sch. br. Suid. I 2, 383 ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. [Θ 529 ἐπί νυκτὶ φυλάξομεν,] sch. A. γρ. ἐπὶ νύκτα. 2) Apud verba ponendi et sim. quando nos motum fieri statuimus, Graeci dat. utuntur de statu qui motu facto exsistit: ad, supra, apud. α) auf: Ζ 92 θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν, cf. Ζ 273 303. Ariston. Ζ 92 ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τῆς παρά, ἵν' ᾖ παρὰ τοῖς γούνασιν· ὀρθὰ γὰρ τὰ Παλλάδια κατεσκεύασται. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ ζ 52. sch. BL. Στράβων γάρ φησι καθῆσθαι πρώην τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς. ἢ ἐξαρτῆσαι αὐτῆς κελεύει. Porphyr. οἱ δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα, ... οἱ δὲ ... ἀντὶ τοῦ ἐπὶ λιτανείᾳ καὶ δεήσει. Θ 324 θῆκε ἐ. νευρῇ. Γ 336 Ο 480 Π 137 χ 123 κρατὶ δ' ἐπ'-κυνέην ἔθηκεν, cf. h. VI 7. Ε 743 Λ 41 κρατὶ δ' ἐπ'-κυνέην θέτο, cf. Κ 335. λ 315 Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ | Πήλιον. τ 401 οἱ ἐ. γούνασι θῆκε, cf. φ 55. (κ 355. ἐ. δέ σφι τιθει i. e. τραπέζαις La Roche sed cf. I b α). ω 419 ἁλιεῦσι ἐ. νηυσὶ τιθέντες. h. Ap. 295 ἐπ' αὐτοῖς (θεμειλίοις) οὐδὸν ἔθηκε. v. l. Σ 476 θῆκεν ἐπ' ἀκμοθέτῳ, ubi volgo ἐν ἀκμ. Γ 89 ἀποθέσθαι ἐ. χθονί. Γ 114 κατέθεντ' ἐ. γαίῃ, cf. Ζ 473. Ψ 381 ἐπ' αὐτῷ κεφαλὰς καταθέντε. Ω 271 εὖ κατέθηκαν ἐ. ῥυμῷ, πέζῃ ἔπι. ζ 75 κατέθηκεν ἐπ' ἀπήνῃ. ν 119 κὰδ δ' ἐ. ψαμάθῳ ἔθεσαν. β 414 ἐ. νηὶ κάτθεσαν, v. ἐνί. Translate: Α 55 τῷ ἐ. φρεσὶ θῆκε auf die Seele, cf. Θ 218 λ 146 ο 234 σ 158 φ 1 h. Ap. 534 Ven. 15. et sine dat. personae ε 427. de hominibus: θ 554 ἐ. πᾶσι τίθενται τοκῆες (ὄνομα) quae nobis ad tmesin fere redire videntur. Λ 509 ἐ. Τρώεσσι τίθει κράτος. Ε 384 ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες. Ψ 400 406 ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν, cf. Ω 538 (?). Α 486 ἔρυσσαν ὑψοῦ ἐ. ψαμάθοις, cf. h. Ap. 507. Λ 775 σπένδων ἐπ'-ἱεροῖσιν, cf. μ 362. γ 38 ἵδρυσεν ἐ. ψαμάθοις. μ 200 σφιν ἐπ' ὠσὶν ἄλειψα. Ι 488 ἐπ' ἐμοῖσιν γούνεσσι καθίσσας. γ 406 κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐ. — λίθοισι, cf. θ 6. h. Merc. 284 ἐπ' οὔδεϊ φῶτα καθίσσαι bonis privatum humi sedere cogere. γ 408 οἷς ἔπι ἵζεσκεν. π 408 καθῖζον ἐ. θρόνοισιν, cf. Θ 436 Λ 623 ρ 90. Ζ 354 ἕζεο ἐ. δίφρῳ. [Θ 73 ἑζέσθην ἐ. χθονί] sanken zu Boden. ο 61 ἐ. στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις. μ 422 ἐπ' αὐτῷ ἐπίτονος βέβλητο. τ 101 ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν. λ 77 πῆξαί τ' ἐ. τύμβῳ ἐρετμόν. Ε 734 Θ 385 κατέχευεν ἐπ' οὔδει. Μ 158 κατέχευεν ἐ. χθονί. Μ 284 ἐφ' ἁλὸς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς. χ 387 ἐ. ψαμάθοισι κέχυνται. δ 213 χερσί δ' ἐφ' ὕδωρ | χευάντων. Translate: Ξ 165 ὕπνον χεύῃ ἐ. βλεφάροισι. cf. ε 492 μ 338 τ 590 υ 54. Ω 44[…] τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε. α 364 π 451 τ 60[…] φ 358 ὕπνον ἐ. βλεφάροισι βάλε. Π 310 41[…] πρήνης ἐπὶ γαίῃ | κάππεσε (v. Π 310 γαίῃς[…] Π 579 πρήνης ἐ. νεκρῷ | κάππεσεν, cf. Ρ 30[…] Ψ 727 ἐ. στήθεσσιν κάππεσε (cf. II B 1 a.) μ 23[…] σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν. Ψ 73[…] ἐ. χθονὶ κάππεσον. ω 535 ἐ. χθονὶ πῖπτε. Ψ 18[…] τῷ δ' ἐπὶ νέφος ἤγαγε. Translate: β 398 ε 27[…] ν 79 ὕπνος ἐ. βλεφάροισιν ἔπιπτεν, cf. ψ 30[…] h. Merc. 79 ἔρριψεν ἐ. ψαμάθοις. ib. 124 ἐξ[…] τάνυσσε ἐ. πέτρῃ. ib. 128 εἰρύσατο ἐ. πλατ[…] μῶνι. σ 92 τανύσσειεν ἐ. γαίῃ. β) an: Ε 52[…] (νεφέλας) ἔστησεν ἐπ' ὄρεσσιν ξ 420 ἔστησα[…] ἐπ' ἐσχάρῃ. β 391 στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένο[…] (v. ἐσχατιῆς). Ε 36 καθεῖσεν ἐπ' — Σκαμάνδρῳ[…] τ 544 κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐ. μελάθρῳ, cf. ζ 52 η 15[…] (ἐπ' ἐσχάρῃ) sch. PT. ἀντὶ τοῖ παρ' ἐσχάρῃ, c[…] Ariston. Ζ 92. γ) über υ 209 ἐ. βουσὶν εἰσ[…] 3) De motu potissimum eorum qui non cas[…] rei appropinquant, sed rem petunt consilio […] de industria, α) quia nocere volunt homini […] animali: contra quem. Γ 15 Ε 14 630 8[…] Ζ 121 Λ 232 Ν 604 Π 462 Υ 176 Φ 148 Χ 2[…] Ψ 816 ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, tmesin statuu[…] La Roche h. St. 115. Ameis h. l. Λ 70 Π 7[…] ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες. Θ 252 Ξ 441 ἐ. Τρ[…]εσσι θόρον. Ο 582 ἐ. σοὶ θόρε. Ο 380 ἐ[…] Ἀργείοισι θόρον. χ 303 ἐπ' ὀρνίθεσσι θόρω[…] Ξ 401 Π 430 ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. Ο 7[…] ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν. Λ 460 Ν 332 ἐ[…] αὐτῷ ἔβησαν. Π 751 ἐ. Κεβριόνῃ βεβήκε[…] (cf. s. 2.) h. Ap. 377 βῆ ἐ. Τελφούσῃ κε[…]λωμένος, sed ib. 244 ἐ. Τελφούσης de pede figen[…] Π 754 ἐ. Κεβριόνῃ ἄλσο (cf. s. II. B. 2b). […] 611 ἄλτ' ἐ. Πεισάνδρῳ. Φ 174 ἄλτ' ἐ. οἱ. χ […] ἆλτο δ' ἐπ' αὐτῷ. Θ 327 Χ 326 ἐ. οἱ μεμαῶ[…] [Β 472 ἐ. Τρώεσσι ἐν πεδίῳ ἵσταντο] Π 382 […] Ἕκτορι κέκλετο θυμός. δ 822 ἐπ' αὐτῷ μ[…]χανόωνται. Ρ 725 ἐ. κάπρῳ ἀΐξωσι. Ο 5[…] ἐ. νέβρῳ ἀΐξῃ. κ 214 ὁρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσ[…] ο 182 ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλε. Ψ 362 ἐ[…] ἵπποιιν μάστιγας ἄειραν. Ο 464 ἐπὶ τῷ ἐ[…]οντι. Ψ 821 ἐπ' αὐχένι κῦρε. Ε 97 ἐ. Τυδεΐ[…] ἐτιταίνετο τόξα, cf. Λ 370. χ 8 ἐπ' Ἀντιν[…] ἰθύνετο ὀϊστόν. Λ 583 τόξον ἕλκετ' ἐπ' Εὐ[…]

πύλῳ. *Λ* 382 ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι βέλος. *Π* 608 ἐ. Μηριόνῃ δόρυ ἧκεν. *Χ* 206 ἱέμεναι ἐ. Ἕκτορι βέλεμνα. *Ο* 458 ὀιστὸν ἐφ' Ἕκτορι αἴνυτο. *Π* 358 ἐφ' Ἕκτορι ἀκοντίσσαι. *Ε* 240 ἐ. Τυδεΐδῃ ἔχον ἵππους *Θ* 110 Τρωσὶν ἐφ'-ἰθύνομεν (ἵππω). *Ε* 829 841 ἐπ' Ἄρηι ἔχε ἵππους. *Ρ* 677 ἐπ' αὐτῷ | ἔσσυτο. χ 75 ἐ. δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν aggrediamur. *Λ* 293 κύνας σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συΐ, *Λ* 294 ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦεν Τρῶας. *Ω* 82 ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα. *Γ* 132 ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον Ἄρηα. *Ε* 629 Τληπόλεμον ὦρσεν ἐπ' - Σαρπηδόνι. *Μ* 293 Σαρπηδόνα ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισιν. *Δ* 352 *Τ* 237 Τρωσὶν ἐφ' - ἐγείρομεν Ἄρηα, cf. *Θ* 516 *Τ* 318 (φέρειν Ἄρηα). huc possunt referri *Θ* 531 *Σ* 304 νηυσὶν ἔπι ἐγείρομεν Ἄρηα, (cf. II A 1 a γ), *Ο* 603 νήεσσιν ἔπι ἔγειρεν Ἕκτορα, quamquam haec de animantibus saepius leguntur quam de rebus. *Ε* 882 μαργαίνειν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν. *Ε* 405 σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε. *Ε* 124 *Δ* 442 ἐ. Τρώεσσι μάχεσθαι, cf. *Ε* 244 *Υ* 26. *Ι* 317 *Ρ* 148 μάρνασθαι ἐπ' ἀνδράσι. b) ad, de consilio eius qui quod cupit facere non potest nisi eo quo fertur loco. *Ρ* 574 βῆ δ' ἐ. Πατρόκλῳ Menelaus, corpus mortui defensurus, cf. *Ρ* 706. *Δ* 251 ἦλθε δ' ἐ. Κρήτεσσι, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἰδίως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ Κρῆτας (La Roche h. l., non recte Duentz. A 486 comparat, cf. Am. h. l.). *Δ* 273 ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι. *Β* 6 πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ. ρ 330 342 ἐπὶ οἷ καλέσας, ρ 507 ἐ. οἷ καλέσασα. *Λ* 239 ἕλκ' ἐπὶ οἷ. *Ν* 542 ἐπὶ οἷ τετραμμένον. [*Ν* 359 ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν], Did. διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ ἐπ' ἀλλήλοισιν. ἓν δὲ δι' ἀμφοτέρων τὸ λεγόμενον, ὅτι ὁ Π. κ. ὁ Ζ. τὸν πόλεμον τῇ Ἔριδι συνέδησαν, τὸ πέρας τῆς ἔριδος καὶ πάλιν τὸ τοῦ πολέμου λαβόντες καὶ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροις, ὥσπερ οἱ τὰ ἅμματα ποιοῦντες, τόδε ἐπὶ τόδε. Ad tmesin fere nobis redire videntur: *Λ* 408 ἐ. Τρώεσσιν ἀρῆξαι. *Ε* 225 ἐπὶ Τυδεΐδῃ κῦδος ὀρέξῃ. *Υ* 315 *Φ* 374 ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. c) De rebus: ad, quando aut dat. est pro acc. qui multo saepius sic legitur, aut significatur alio atque quo fertur loco non posse voti compotem fieri eum qui movetur: *Β* 89 πέτονται ἐπ' ἄνθεσι, sch. BL. *Δ* 251 πρὸς Κρῆτας ὡς *Β* 89. *Ε* 327 νηυσὶν ἔπι ἐλαυνέμεν equos quos ceperat. *Ο* 743 ἐ. νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρί. *Χ* 392 νηυσὶν ἔπι νεώμεθα redeamus bello perfecto. *Λ* 274 400 νηυσὶν ἔπι ἐλαυνέμεν de volneratis, qui curari debent apud naves. *Ο* 259 v. ἔ. ἐλαυνέμεν ἵππους auf die Schiffe los, de aggredientibus, cf. *Ω* 392. κ 375 οὐδ' ἐ. σίτῳ | χεῖρας ἰάλλοντα, DL. οὐδέ τι σ. *Γ* 23 μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. δ 213 χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ | χευάντων ubi sunt qui tmes. statuant v. l. *Β* 351 νηυσὶν ἐπ' - ἔβαινον ad naves Dind. Bäuml. al., sed Bekk. Am. La Roche, Duentz. cum Ven. ἐν. v. α 211 ἔβαν ἐ. νηυσίν navibus, pro ἐνί cf. La Roche h. l. v. *Σ* 7 νηυσὶν ἔπι κλονέονται, Bekk. ἐπικλ. B) c. acc., ad, versus, de motu qui raro fit ad homines, potissimum ad res, atque 1) saepe ita fit ut qui movetur non consilio, sed quasi invitus videatur ferri ad rem, velut fugientes non tam curant ut apud naves sint, quam ut tuti sint ab hoste atque Aiax non petebat transtrum, sed recedens ab hoste, invitus eo pervenit neque ibi mansurus erat. Braune de ξ 1—60, Cottb. 1845 p. 13 „flüchtige Berührung, auf u. an der Oberfläche", sed non semper res rem contingit. a) auf: *Ο* 729 Αἴας ἀνεχάζετο θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. *Ο* 685 ἐ. ἴκρια φοιτᾷ. *Γ* 265 *Θ* 492 ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐ. χθόνα, cf. *Λ* 619 *Ω* 459 *Κ* 541 κατέβησαν ἐ. χθ. *Δ* 78 ἧιξεν ἐ. χθόνα. *Ψ* 393 ἐ. γαῖαν ἐλύσθη, al. über den Boden hin. *Ζ* 375 ρ 413 466 σ 110 υ 128 φ 124 149 ω 178 493 ἐπ' οὐδὸν ἰών (cf. s. 2 a). *Μ* 375 ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον. *Ο* 684 θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. ζ 138 τρέσσαν ἐπ' ἠιόνας. χ 2 ἆλτο ἐ. οὐδόν. *Ε* 586 ἔκπεσε δίφρου ἐ. βρεχμόν τε καὶ ὤμους, (cf. II A 2 α). *Ζ* 43 ἐξεκυλίσθη ἐ. στόμα. *Ν* 281 ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει. *Π* 410 κὰδ δ' ἐ. στόμ' ἔωσε. *Κ* 153 ἐ. σαυρωτῆρας ἐλήλατο, (Aristoph. ap. sch. A., sed sch. D. — τῆρος). *Π* 392 ῥέουσαι ἐπὶ κάρ, v. l. ἐπίκαρ, Ariston. τὴν ἄνωθεν καταφορὰν τοῦ ὕδατος. *Ω* 10 ἐ. πλευρὰς κατακείμενος. h. Merc. 118 ἐ. νῶτα χαμαὶ βάλε. *Ξ* 437 ἑζόμενος ἐ. γοῦνα. b) an: *Σ* 198 ἐ. τάφρον ἰών (Τρώεσσι φάνηθι), nam fossam non curabat Achilles, cf. *Σ* 215. *Χ* 208 τὸ τέταρτον ἐ. κρουνοὺς ἀφίκοντο. ζ 236 ἀπένευθε κιὼν ἐ. θῖνα θαλάσσης, (La Roche l. l. 84 ἕζετ' ἐ. θ., v. l. θινί) cf. β. 260 ϑ 49. ρ 205 ἐ. κρήνην ἀφίκοντο. δ 517 φέρεν ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν et ω 150 ἤγαγε δαίμων ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν (v. ἐσχατιῆς et - ῇ). *Υ* 328 ἷξε ἐπ' ἐσχατιὴν πολέμοιο. ψ 248 ἐ. πείρατ' ἀέθλων ἤλθομεν. κ 55 ἐφέροντο ἐπ' Αἰολίην νῆσον. ψ 76 ἑλὼν ἐ. μάστακα. δ 287 ἐ. μάστακα πίεζε. c) zu, nach - hin ψ 267 πολλὰ βροτῶν ἐπ' ἄστεα ἐλθεῖν. ο 492 τ 170 πολλὰ βροτῶν ἐ. ἄστε' ἀλώμενος, cf. π 63 (δινηθῆναι). ι 128 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι. ξ 43 πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε. *Σ* 565 ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν (ἀλωήν), Did. παρὰ Ζηνοδότῳ ἐς αὐτήν καὶ ἔχει λόγον ἡ γραφή. *Β* 218 ἐ. στῆθος συνοχωκότε, La Roche l. l. 92 über - hin, quamquam umeri non supra pectus erant, sed ad pectus inclinati. translate: ϑ 226 ἐ. γῆρας ἵκετο. ξ 338 δύης ἐ. πῆμα γενοίμην ad perpessionem miseriae pervenirem, sed sch. H. Ἀριστοφάνης, δύῃ ἐπὶ (sic) πῆμα γένηται, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῇ δύῃ. ἵνα μοι πῆμα ἄλλο γένηται. δύναται δὲ λείπειν ἡ ἐξ, ἵν' ᾖ ἐκ τῆς δύης ἐπὶ βλάβην ἔλθοιμι. 2) Multo saepius motus ad rem fit dedita opera, sed quo consilio fiat, non diserte significatur, quia difficile aut inutile est utrumque simul indicare: a) auf: *Γ* 270 βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐ. χεῖρας ἔχευαν cf. α 146 γ 338 φ 270, *Ι* 174 δ 216. μ 177 ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα ἄλειψα, cf. μ 47 (ἑταίρων). h. Ap. 448 ἐ. νῆα ἆλτο πέτεσθαι. *Ξ* 229 ἐ. πόντον ἐβήσετο. Did. Ζηνόδ. κ. Ἀριστοφ. ἐς πόντον ἐβήσετο· καὶ μήποτε ἄμεινον, al. nach dem Meere hin. h. Cer. 188 ἐπ' οὐδὸν ἔβη. (cf. s. 1 a) XXXIII 10 ἐπ' ἀκρωτήρια βάντες. *Ζ* 386 ἐ. πύργον ἔβη (cf. s. d.). π 365 ἷζον ἐπ' ἄκριας profecti considebant (La Roche l. l. 92 sassen zerstreut über die Anhöhen hin). *Θ* 442 ἐ. θρόνον ἕζετο. *Θ* 553 ἐ. πτολέμοιο γεφύρας εἵατο, sch. A. γρ. γεφύρῃ, Eust. 728, 63 γεφύρῃ ἢ - αις, Bekk. ci. ἀνὰ γεφύρας, cf. La Ro. h. l. *Μ* 448 ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλήσειαν. *Ρ* 504 ἐπ' Ἀχιλλῆος βήμεναι ἵππω. *Ω* 590 ἤειραν ἐπ' ἀπήνην. *Ω* 711 ἐπ' ἄμαξαν ἀΐξασαι. h. Ap. 456 ἐ. γαῖαν ἐκβῆτε. b) an, zu: *Σ*. 240 πέμψαι ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάς. *Ψ* 205 εἶμι ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα. λ 240 ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο ῥέεθρα. h. Merc. 101 ἐπ' Ἀλφειὸν ἤλασε. ib. 398 ἐπ' Ἀλφειοῦ πόρον ἷξον. *Λ* 440 ἐ.

βωμὸν ἄγων, Ap. 72, 8 *ἀντὶ τῆς πρός*, sch. ABL. *ἀντὶ τῆς παρά* cf. Porph. *Z* 15. *T* 277 *Ψ* 3 *σκίδναντο ἑὴν ἐ. νῆα ἕκαστος*, cf. *Ω* 1. *Α* 828 *ἄγων ἐ. νῆα*, cf *P* 692 (*σαώσῃ*) 453 (*σαώσετον*). *α* 303 *ἐ. νῆα κατελεύσομαι* ad meam, significat enim *ἐπί* etiam c. acc. non casu sed necessario coniungi res hominesve (cf. s. II A 1 a) Opp. *πρός* cf. *P* 396. Cf. *γ* 360 (*εἶμι*) *λ* 331 (*ἐλθόντ'*) *κ* 169 (*βῆν*) *λ* 636 *μ* 144 (*κιών*). *α* 311 *ἐ. νῆα κίῃς* ad tuam. *δ* 731 *ἔβη ἐ. νῆα* ad suam, profecturus, cf. *ο* 464. *ι* 226 *ἐ. νῆα ἐξελάσαντας*, ad nostram n. cf. *ι* 405 (*ἱκόμεθα*). *γ* 347 *ἐ. νῆα κίοιτε*. *β* 385 *ἐ. νῆα ἀγερέσθαι* ad suam, cf. *γ* 344 (*νέεσθαι*). *β* 407 *δ* 428 *ϑ* 50 *μ* 391 *ν* 70. *ἐ. νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν*, cf. *δ* 573 *λ* 1. *δ* 779 *βὰν δ' ἰέναι ἐ. νῆα κ. θῖνα* cf. *κ* 154 402 407 *μ* 367 (*βῆν*) *ν* 65 (*ἡγεῖσθαι*) *ο* 205 (*στρέψε*) *κ* 569 (*ᾔομεν*). *κ* 244 *ἂψ ἦλθε ἐ. νῆα*. *T* 279 *βὰν ἐ. νῆα Ἀχιλλῆος*. *γ* 423 *ἐ. Τηλεμάχου νῆα ἰών*. *ν* 272 *ἐ. νῆα κιὼν Φοίνικας ἐλλισάμην* ad n. eorum. *υ* 158 *βῆσαν ἐ. κρήνην*. *μ* 430 *ἦλθον ἐ. Σκύλλης σκόπελον δεινήν τε Χάρυβδιν*. *Α* 350 *ἕζετο θινὶ ἐφ' ἁλός*. *N* 682 *θῖν' ἐφ' ἁλὸς εἰρυμέναι*, cf. *Ξ* 31. *π* 358 *ἔβαν ἐ. θῖνα*, cf. *ϑ* 49 *β* 260 (v. *θινί*). *K* 464 *πέμψον ἐ. Θρῃκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς*. *K* 470 *ἐ. Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον*. *Σ* 468 *βῆ ἐ. φύσας*. *Y* 353 *ἐ. στίχας ἄλτο*, (cf. s. II A 3 et B 6 a). liberius: *ζ* 212 *κὰδ δ' εἷσαν ἐ. σκέπας*, collocarunt in tuto. c) zu, nach - hin: *Ω* 273 *ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν*, cf. Grashof, Fuhrw. 38, sed La Roche l. l. 92 über hin. *I* 91 221 *Ω* 627 *α* 149 *δ* 67 218 *ε* 200 *ϑ* 71 484 *ξ* 453 *ο* 142 *π* 54 *ρ* 98 *υ* 256 *ἐπ' ὀνείατα χεῖρας ἴαλλον*. *φ* 243 392 (*ἕζετ'*) *ἐ. δίφρον ἰών*. h. Merc. 103 *ἵκανον ἐπ' αὔλιον*. Ven. 122 *πολλὰ δ' ἐπ' ἤγαγε ἔργα ἀνθρώπων* Cer. 93 *ᾤχετ' ἐπ' ἀνθρώπων πόλιας καὶ ἔργα*. d) nach - hin, in die Nähe, de iis quae post motum non necessario contingere incipiunt rem, sed propius ad eam accesserunt s. de termino motus (cf. s. 6 c). h. Ven. 66 *σεύατ' ἐ. Τροίην* ad agrum Tr., vix alias legitur *ἐπί* cum nominibus terrarum aut urbium. *Γ* 154 *ἐ. πύργον ἰοῦσαν*, (cf. s. a.) *ε* 425 *φέρε ἐπ' ἀκτήν*. *M* 443 *ἴθυσαν ἐ. τεῖχος*. De castris Graecorum: *Α* 12 371 *ἦλθε ἐ. νῆας Ἀχαιῶν* | non enim tam naves petebat Chryses, quam Agamemnonem, cf. *B* 8 (*βάσκ' ἴθι*) 17 168 (*ἵκανε*) *Z* 52 (*καταξέμεν*) *Θ* 98 (*παρήιξεν*) *K* 450 (*εἶσθα*) 514 (*ἐπέτοντο*) *Λ* 3 (*προΐαλλε*) *O* 305 (*ἀπονέοντο*) *P* 691 (*θέων*) *Ξ* 354 (*θέειν*) *X* 417 (*ἱκέσθ'*) *X* 465 (*ἕλκον*) *O* 116 *Ω* 118 146 195 (*ἰόντ'*) 203 519 (*ἐλθέμεν*) 336 (*ἄγαγ'*) 564 (*ἦγε*), in exitu versus praeter *Λ* 371 *Ω* 230 519 *Ξ* 354 *O* 305. *Ω* 199 *κεῖσ' ἰέναι ἐ. ν. ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν*. *Ω* 295 *ἐ. ν. ἴῃς Δαναῶν*, cf. *Ω* 313. *Ω* 298 *νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι*. *Λ* 168 *ἔρχομαι ἐ. νῆας* ad meas naves. *Λ* 306 *ἐ. κλισίας κ. νῆας ἤιε* ad suas naves rediit a navibus Graecorum. *Λ* 328 *I* 185 *Μυρμιδόνων ἐ. τε κλισίας κ. νῆας ἱκέσθην*, cf. *I* 652. *B* 263 *ἐ. νῆας ἀφήσω* e concione quae fuit *ἐ. νηυσί*. *K* 347 *μιν ἐ. νῆας προτιειλεῖν* sec. Aristarchum, al. *ποτί*, Eust. 810 47 *προτὶ ἢ ποτί*. *Γ* 119 *νῆας ἔπι ἰέναι* e campo, cf. *E* 26 *Φ* 32 (*κατάγειν*) *H* 372 (*ἴτω*) 381 (*ἔβη*) *Θ* 334 *N* 423 (*φερέτην*) *P* 735 (*φέρον*) *K* 510 (*νόστου*) *Λ* 520 [*K* 531] (*πετέσθην*) *K* 525 (*ἔβαν*) *Λ* 281 *P* 625 (*ἵμασεν*) *Λ* [569 *ὁδεύειν*] *P* 622 (*ἵκηαι*) *X* 246 (*φέρηται*) *Ψ* 849 *ἔφερον*) 883 (*φέρεν*) 893 (*ἔρχεν*) *Π* 395 (*ἔεργε*) 840 (*ἰέναι*) 664 (*φέρειν*) *P* 453 (*σαώσετον*). *Z* 69 *ἐ. νῆας ἵκηται*, cf. *Π* 247 ad nostras, cf. *K* 281 (*ἀφικέσθαι*) 385 (*ἔρχεαι*) 389 (*προέηκε*) *ω* 43 (*ἐνείκαμεν*) [*P* 416] (*ἀπονέεσθαι*) *ξ* 501 (*βῆ θέειν*). *N* 101 *Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας*. *H* 78 *φ-ρέτω ἐ. νῆας* ad vestras, cf. *H* 84 (*ἀποδώσω*). *H* 381 *Ἰδαῖος ἔβη ἐ. νῆας* *Ω* 289 *σὲ ὀτρύνει ἐ. νῆας* Priamum ad n. Graecorum, quod nomen sic abesse non solet (cf *ω* 43 50) *H* 432 *K* 525 *ἔβαν ἐ. νῆας*, ad suas, cf. *ω* 50. *B* 150 *νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο* v. *ἐπεσσεύοντο*. *P* 397 *Τρωσὶν μὲν ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς* | *νῆας ἔπι*, v. l. *νῆας ἀνά*. *Σ* 14 *Φ* 297 *ἂψ ἐ. ν. ἴμεν*, cf. *Σ* 280 (*ἂψ πάλιν εἶσι*). *P* 432 *ἐ. νῆας ἐ. Ἑλλήσποντον ἰέναι*. De aliis navibus: *δ* 426 571 *ἐ. νῆας ἤια* ad nostras, cf. *ι* 98 (*ἄγον*) *κ* 117 (*ἱκέσθην*). e) Cum verbis videndi; auf - hin, nach - hin, alii: über - hin: *Α* 350 *ὁρόων ἐπ' - πόντον*. *Ψ* 143 *ἰδὼν ἐ. πόντον*. *ε* 84 158 *πόντον ἐπ' - δερκέσκετο*. *E* 771 *λεύσσων ἐ. πόντον*. *N* 4 *ἐφ' - Θρῃκῶν καθορώμενος αἶαν*. *λ* 18 *ἂψ ἐ. γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται*, cf. *μ* 381. [*Θ* 224] *Λ* 7 *γεγωνέμεν ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος*, al. usque ad. translate: Ep. 15, 7 *ἐπ' ἀναιδείην τρεφθέντες*. 3) ad, zu, de opere faciendo sim. *B* 381 *T* 275 *ἔρχεσθ' ἐ. δεῖπνον*. *ω* 394 *ἷζ' ἐ. δεῖπνον*. *μ* 439 *ἐ. δόρπον ἀνέστη*. *ϑ* 395 *ἐ. δόρπον ἴῃ*. *β* 127 *σ* 288 *ἐ. ἔργα ἴμεν*. *β* 252 *σκίδνασθ' ἐ. ἔργα ἕκαστος*. *Γ* 422 *ἐ. ἔργα τράποντο*, cf. *Ψ* 53. *ξ* 195 *ἐ. ἔργον ἕποιεν*, v. l. *ἔργα* M. *γρ. τράποιντο* cf. Eust. 1757, 8. sch. K. *ἐπὶ τὸ ἐργάζεσθαι πορεύοιντο*. *π* 144 *ἐ. ἔργα ἰδεῖν*, (tmes.?) zur Arbeit, DL. *τραπέσθαι*. *B* 808 *ω* 466 *ἐ. τεύχεα ἐσσεύοντο*. *ξ* 455 *ἐ. κοῖτον ἐσσεύοντο*. *μ* 171 *ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενοι*. *Δ* 384 *ἀγγελίην ἔπι στεῖλαν* Bekk., cf. s. *ἀγγελίης*. h. Ap. 397 *ἐ. πρῆξιν καὶ χρήματα ἔπλεον*. translate: *Γ* 113 *ἵππους ἔρυξαν ἐ. στίχας*, Königh. crit. et exeg. Münstereif. 1850 p. IV ordines constituentes, reihenweise. *B* 687 *ἐ. στίχας ἡγήσαιτο*. *Σ* 602 *θρέξασκον ἐ. στίχας ἀλλήλοισιν*, ita ut ordines fierent, inter se currebant, alius alii occurrebant. *Z* 79 *ἄριστοι* | *πᾶσαν ἐπ' ἰθύν* ad quemlibet conatum paraphr. *κατὰ πάντα τὰ μέρη*. *δ* 434 *πεποίθει πᾶσαν ἐπ' ἰθύν*|. 4) De spatio per quod qui[d] porrigitur, potissimum de planitie (cf. B 6 b) über - hin, per, secundum. a) c. verbis motum significantibus: *H* 88 *α* 183 *δ* 474 *πλέων ἐ. πόντον*. *I* 360 *Ἑλλήσποντον ἐπ' - πλεούσας*. *N* 27 *ἐλάαν ἐ. κύματα*. sch. V *Ξ* 229 *ἐπάνω τῶν κυμάτων*. *Ω* 532 *ἐ. χθόνα ἐλαύνει*. *ε* 5[.] *σεύατ' ἐ. κῦμα*. h. Cer. 43 *σεύατο ἐ. τραφερὴ[ν] τε καὶ ὑγρήν*. *Ξ* 227 *σεύατ' ἐφ' - Θρῃκῶν ὄρεα* *δ* 381 470 *ἐ. πόντον ἐλεύσομαι*, cf. *δ* 390 4[..] *κ* 540 *β* 263. *K* 27 *πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν* | *ἤλυθο[ν] ἐς Τροίην*. *O* 80 *ἐ. πολλὴν* | *γαῖαν ἐληλουθὼ[ς]* h. Cer. 123 *ἐπ' - νῶτα θαλάσσης ἤλυθον*. *γ* 2[..] *ἰὼν ἐ. πόντον*, cf. *δ* 482. *β* 364 *ἰέναι πολλὴ[ν] ἐ. γαῖαν*, cf. *ο* 79 *τ* 284. *η* 239 *ἐ. πόντον ἀλώ[μενος]*. *ξ* 380 *πολλὴν ἐ. γαῖαν ἀληθείς*. *B* 61[.] *περάαν ἐ. πόντον*. *δ* 709 *περόωσι πουλὺν ἐφ' ὑγρήν*. *P* 447 *σ* 131 *γαῖαν ἔπι πνείει τε κ[αὶ] ἕρπει*. *B* 665 *φεύγων ἐ. πόντον*. *B* 159 *φ[εύ]ξονται ἐπ' - νῶτα θαλάσσης*, cf. *Θ* 511. *H* [.] *ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ* quod cum Ptolema[eo] probat Herod. h. l. vituperans v. l. *ἐπιφρίξ*. *Θ* 4[..] *ἕλκον ἐ. ἄρουραν*. *Θ* 1 *Ω* 695 *ἐκίδνατο ἐπ' αἶ[αν]* cf. *H* 451 458. *β* 421 *κελάδοντ' ἐ. πόντον*. *I* [..] *ἐπ' - πόντον ἄγουσιν*, cf. *Ψ* 744 *ν* 131 *π* 2[..]

h. Ven. 122. ν 98 ἐ. τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν | ἤγετ' ἐς γαῖαν. δ 313 ἤγαγε ἐς Λακεδαίμονα ἐπ' - νῶτα θαλάσσης. Ο 27 πέμψας ἐπ' - πόντον. δ 560 ε 142 17 ρ 146 πέμποιεν ἐπ' νῶτα θαλάσσης, δ 362 (πομπῆες). γ 105 ἐπ' - πόντον πλαζόμενοι. Τ 375 πόντον ἐπ' - φέρον, cf. δ 516 ε 164 420 ψ 317. Ξ 308 οἴσουσιν ἐ. τραφερήν τε κ. ὑγρήν. Ω 341 α 97 ε 45 φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρὴν | ἠδ' ἐπ' γαῖαν. ι 83 φερόμην πόντον ἐπ'. ρ 289 πόντον ἐπ' - κακὰ φέρουσαι. Υ 228 σκιρτῷεν ἐπ' - νῶτα θαλάσσης. Ξ 254 ὄρσασ' ἐ. πόντον (auf das Meer?). ω 48 βοὴ ἐ. πόντον ὀρώρει. Υ 227 ἄκρον ἐπ' - καρπὸν θέον. Υ 229 ἄκρον ἔπι (Bekk. ἐπὶ) ῥηγμῖνος θέεσκον. η 79 ἀπέβη πόντον ἐπ'. γ 142 νόστον ἐπ' - νῶτα θαλάσσης. Ap. verba videndi v. s. 2 e. [Φ 158] ὕδωρ ε. γαῖαν ἵησιν cf. λ 239. ε 140 ἐῤῥέτω πόντον ἐπ' -. Ψ 226 φόως ἐρέων ἐ. γαῖαν. β 370 πόντον ἐπ' - κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι, cf. ν. 419. h. Ap. 174 ὅσσον ἐπ' αἶαν στρεφόμεσθα. h. Cer. 69 πᾶσαν ἐ. χθόνα κ. κατὰ πόντον καταδέρκεαι h. VII 7 προγένοντο θοῶς ἐ. πόντον. Motus facile suppletur λ 577 ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, sc. extensus. Β 308 ἐ. νῶτα δαφοινὸς cf. h. XIX 23. Β 765 σταφύλῃ ἐ. νῶτον ἐίσας, ad amussim (inter se) per totum dorsum aequales, sch. D. ἄμφω ἴσας τὸ νῶτον ὥστε σταφύλῃ μετρεῖσθαι. ε. 245 ρ 341 φ 44 121 ἐ. στάθμην ἴθυνε (ν), cf. ψ 197 secundum amussim. In Od. et in iis partibus Il. quarum sermo Od. propior est talia sunt (cf. s. 5 b), in quibus motus non fit: γ 3 βροτοῖσιν ἐ. ἄρουραν, al. ad φαείνοι referunt, cf. μ 386 τ 593 107 Η 446 h. Ap. 69. ρ 386 κλητοὶ ἐπ' - γαῖαν durch die ganze Welt hin. 506 πᾶσαν ἐπ' αἶαν | βλάπτουσ' ἀνθρώπους. 742 ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν, cf. ω 509 (κεκάμεθα). η 332 ἐ. ἄρουραν κλέος εἴη. ψ 371 φάος ἐν ἐ. χθόνα, ubi poterat esse χθονί. δ 417 ὅσσ' ἐ. γαῖαν γίγνονται, h. Cer. 305 ἐ. χθόνα ποίησ' ἀνθρώποις. 5) Raro, cum nominibus hominum et animalium: a) ad, versus, de singulis hominibus: Κ 85 μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο, auf mich zu, i. e. ad locum ubi Nestor erat, non ad ipsum. Ε 590 Λ 343 ὦρτο ἐπ' αὐτούς, cf. 248. ε 149 ἐπ' Ὀδυσσῆα ἤιε, nescia ubi esset. Atque sic homo est pro loco: Κ 18 Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον ἐλθέμεν. Ν 91 Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Λήιτον ἦλθε. Κ 54 ἐ. Νέστορα εἶμι. 18 βῆ ἐπ' Ἀτρεΐδην. Κ 150 βὰν ἐ. Τυδεΐδην, cf. Ν 459 Ξ 24. Λ 805 θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην, ubi melius erat ἐπὶ νῆας παρ' Ἀ. Μ 342 ἐπ' Αἴαντα προΐη. Π 535 κίε Πουλυδάμαντ' ἔπι. ι 129 ἐπ' ἀλλήλους περόωσι. 183 πλέων ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, cf. γ 302. Ξ 361 ᾤχετ' ἐ. φῦλ' ἀνθρώπων. 581 οἰχόμενοι ἐ. πάντας. Aristarchus legebat. 423 ἐπ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας ἔβη, ubi vo. ἔπ'. translate: π 385 δασσάμενοι ἐφ' ἡμέας, unter uns, sch. BV. καθ' ἑαυτούς. Haec satis rara sunt atque proprie paucorum librorum maxime Il. b) quando motus non fit: per omnes homines, in toto terrarum orbe, quae fuit notio Od. magis propria, quam Il. (cf. s. 4 b): Κ 213 ...ος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους cf. ω 94. Ω 202 ...ε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους ἠδ' οἷσι ἀνάσσεις. Ω 535 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο. 199 κλέος ἔλλαβε πάντας ἐπ' ἀνθρώπους. 52 πῃ ἄλλῃ πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους. ξ 403 ...τὴ εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. τ 334 κλέος φορέουσι πάντας ἐπ' ἀνθρώπους. ψ 125 ἀρίστην ἐπ' ἀνθρ. ω 201 στυγερὴ ἀοιδὴ ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρ. h. Ap. 82 χρηστήριον ἔμμεναι πάντας ἐπ' ἀ. c) c. nominibus animalium, de consilio, ad: γ 421 πεδίον δ' ἐ. βοῦν ἴτω adducendam, nach einer Kuh. Ω 43 εἶσ' ἐ. μῆλα. ρ 295 ἀγίνεσκον αἶγας ἐπ' - ἠδὲ πρόκας auf das Wild. 6) c. neutr. adi. et pron. a) c. pron. poss. an, zu, ad. cf. B 2 b: α 274 ἐ. σφέτερα σκίδνασθαι. ξ 91 νέεσθαι ἐ. σφέτερα. ο 88 νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα. Ι 619 νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερα, semel in Il. ut annotavit La Roche l. l. 87. Eust. 779, 39 ταὐτὸν τῷ οἴκονδε, φρασθὲν ἐλλειπτικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ ἡμέτερα δώματα. b) ueber - hin, auf (cf. B 4 a): α) ξ 120 ἐ. πολλὰ ἀλήθην. Ψ 320 ἐ. πολλὸν ἑλίσσεται auf eine weite Strecke. translate de statu: Μ 436 Ο 413 ἐ. ἶσα τέτατο, auf gleiche Weise. paraphr. Μ 436 ἰσόῤῥοπος (sch. br.), Ο 413 ἐπ' ἴσης, sch. BL. πῶς ἴσοι εἰσὶ τοσοῦτον πρότερον τῶν Τρώων ὑπερεχόντων; sed imaginibus praemissis indicatur parem esse in tempus pugnam, La Roche l. l. 93: auf gleichen Raum, quamquam dubitat an ad statum referat, neutr. enim plur. non solere esse de loco. Ε 772 τόσσον ἔπι θρώσκουσι, auf so weit. Β 616 ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη ἐντὸς ἐέργει sch. AD. ἐφ' ὅσον . . συνεῖχον. Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζη. σὺν τῷ ι γράφει (Ὑρμίνῃ). γίνεται δὲ ἀκατάλληλος ὁ λόγος. Zenod. Ω 544 comparasse videtur, cf. Spitzn. h. l. Bentl. ci. ὅσσους δ'. Ψ 251 ὅσσον ἔπι φλὸξ ἦλθεν, vo. ἐπί, paraphr. ἐπῆλθεν. ε 251 τόσσον ἔπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσατο, ubi accentus ob sequentem acc. retrahitur quo facilius intellegatur ἐπὶ τόσσον. h. Ap. 45 τόσσον ἔπ' - ἵκετο. Η 451 458 κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπὶ κίδναται ἠώς paraphr. καθ' ὅσον (cf. Θ 1 Ω 695), Did. Ἀρίσταρχος ὅσην, ἄλλοι δὲ (sch. BL. Zenodotus) ὅσον, Eust. 690, 56 ἐπὶ πᾶσαν τὴν ὑφ' ἥλιον, uterque ut videtur: ἐπικίδναται (sch. BL. Eust. l. l.) et sic Spitzn. Bäuml. Faesi La Roche. Φ 251 ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή, sch. exc. ap. Heyn. ἐφ' ὅσον ἡ δουρὸς ἐρωή, ἢ ὅσον ἐπὶ δουρὸς ἐρωήν, ὅ φησιν ἀλλαχόθι δουρηνεκές. Ο 358 ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ | γίγνεται. Γ 12 τόσσον τίς τ' ἐπὶ λεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν Bekk., i. e. ἐπὶ τόσσον τε ἐφ' ὅσον τε, Spitzn. La Roche ἐπιλεύσσει. Κ 351 ὅσσον τ' ἐπὶ οὖρα πέλονται sch. A. οὐδὲ ἐνθάδε ἀναστρεπτέον, μεταξὺ γὰρ πάλιν σύνδεσμος, ἐφ' ὅσον ὅρια, fuit v. l. ἐπίουρα, atque Lehrs, Ar. 117 videtur non admittere praep., Spitzn. exc. XX defendit, quem cf. de toto hoc genere. ν 114 ἐπέκελσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης i. e. ἐφ' ὅσον τε γίγνεται ἥμισυ πάσης, quamquam La Roche 93 ἥμισυ acc. esse dixit. (Am. h. l. Cf. s. C. 4). c) versus, nach hin (cf. s. 2 d): Η 238 οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν dextrorsum. Μ 239 εἴ τ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι, εἴ τ' ἐπ' ἀριστερά. Μ 201 219 ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων. Ψ 336 κλινθῆναι ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν i. e. τῶν ἵππων sch. A., Μ 118 εἴσατο νηῶν ἐπ' ἀριστερά. Ν 326 νῶιν ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ. sine motus significatione: Β 526 Βοιωτῶν ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο. Ε 355 εὗρεν μάχης ἐπ' ἀρ. cf. Ν 765. Ρ 116 682 ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀρ. Λ 498 μάχης ἐπ' ἀρ. μάρνατο. Ν 675 νηῶν ἐπ' ἀρ. δηιόωντο. γ 171 αὐτὴν (Χίον) ἐπ' ἀριστέρ' ἔχοντες. ε 277 τὴν (ἄρκτον) ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα. h. Merc. 153 ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἐέργων sinistrorsum, sed ib. 499 κίθαριν λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χειρός laeva.

manu, cf. ib. 418. ib. 424 στῆ ἐπ' ἀριστερά. N 308 καταδῦναι ὅμιλον ἢ ἐ. δεξιόφιν στρατοῦ, ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; 7) satis singulariter de iureiurando: per. h. Merc. 519 ὀμόσσαι . . . . . . ἢ ἐ. Στυγὸς ὕδωρ i. e. ἐπομόσσαι, Matth. et Baum. expungunt, Herm. „ἐπὶ quomodo defendi possit non video. scribendum puto ἠὲ Στυγός". 8) de tempore: in, auf, μ 407 ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐ. χρόνον in breve tempus. ο 494 καδδραθέτην οὐ πολλὸν ἐ. χρόνον. ξ 193 εἴη ἐ. χρόνον ἐδωδή. B 299 μείνατ' ἐ. χρόνον, ad tempus aliquod, auf eine Weile. Ariston. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἔτι χρόνον, ἀπιθάνως, ἔμφασις γὰρ γίνεται πολλοῦ χρόνου διὰ τοῦ ἔτι, (Vill. ἐπί) Lange, progr. Oels 1843 acerrime ἔτι defendit. I 415 ἐ. δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσσεται v. l. pro P 41 οὐ μὴν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος-ἔσται, sch. A. κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ π, ἐπὶ δηρόν. η 288 εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ημαρ, den Morgen über. C) Cum gen. supra, ad. Nihil refert num res rei admoveatur an prope eam sit, sed habet gen. aliquam causae significationem, statuitur enim mutari statum eius qui rei admoveatur vel prope eam sit, velut ἐπὶ χθονί est: in toto terrarum orbe, sed ἐπὶ χέρσου, ἐπ' ἠπείρου, terra, zu Lande, opp. εἰν ἁλί, ἐν πελάγει, atque supplices ἐπ' οὐδοῦ sedent, ceteri ἐπὶ κλισμοῖσι. Qui porro ἐπ' ἀγροῦ est, alio est statu atque qui ἐν πόλει. quare saepe talia opponuntur genetivis vel facile supplentur. 1) supra, in, a) quando motus non fit: ξ 136 τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὀστέα δ' αὐτοῦ κεῖται ἐπ' ἠπείρου. α 162 (ὀστέα) κείμεν' ἐπ' ἠ. ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. γ 90 εἴ θ' ὅ γ' ἐπ' ἠπείρου δάμη ἀνδράσι-εἴ τε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν ἀμφιτρίτης. π 367 οὔ ποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ ἐμίμνομεν. ω 291 ἠέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες ἢ ἐ. χέρσου ἕλωρ γένετο. κ 459 ἠμὲν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἠδ' ὅσ' - ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐ. χέρσου. λ 401 ἠέ σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν ἠέ σ' - ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐ. χέρσου; cf. λ 408 ω 111. μ 27 ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε. h. XX 3 ἔργα | ἀνθρώπους ἐδίδαξεν ἐ. χθονός ubi Homerus ἐ. χθονί diceret, nisi forte specus subterranei opponuntur vitae domesticae. N 565 τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης humi, cum altera pars in scuto esset. Y 345 κεῖται ἐ. χθονός, miratur enim Achilles quod hasta non sit in corpore Aeneae. h. Merc. 123 αὐτοῦ κεῖτ' ἐ. χώρης, an Ort und Stelle. φ 41 φόρει δέ μιν ἧς ἐ. γαίης auf seinem Grund und Boden (Am.), „also nur zum Schmuck", gen. enim non tam de loco quam de statu. itaque de iis quae praeter morem fiunt N 12 ἧστο ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου. Ξ 157 ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Ἴδης ἥμενον. Bergk N. I. f. Ph. 81, 303 cj. h. XVII 3 XXXIII 4 ἐπὶ κορυφῆς pro ὑπό q. v. δ 718 οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη δίφρῳ ἐφέζεσθαι, ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἷζε. h. Cer. 198 ἧστ' ἐ. δίφρου ubi Hom. diceret δίφρῳ. melius τ 97 φέρε δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, cf. φ 177 182, (recte dat. τ 101 in re simili). Φ 526 ἑστήκει ἐ. πύργου. Saepissime de navibus. E 550 ἐ. νηῶν ἑπέσθην, cf. ξ 297 ω 117. [Θ 528] φορέουσι ἐ. νηῶν. α 171 ξ 188 ὁπποίης τ' ἐ. νηὸς ἀφίκεο. α 260 ᾤχετο κεῖσε ἐ. νηός, cf. τ 259. β 332 ἰὼν ἐ. νηός, cf. τ 339 ψ 176 (cf. s. c). δ 489 ὤλετ' ἐ. νηός. ε 33 ἐ. σχεδίης ἵκοιτο. η 264 πέμπε ἐ. σχεδίης. η 274 ἐ. σχεδίης φέρεσθαι. λ 508 ἐ. νηὸς ἤγαγον, cf. ν 216 ο 452 ρ 249 μ 358 οὐ γὰρ ἔχον κρῖ ἐ. νηός. ρ 160 ἐ. νηὸς ἥμενος. τ 243 ἀπέπεμπον ἐ. νηός. φ 39 ἐρχόμενος πόλεμον δὲ ἐ. νηῶν. γ 353 ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται, v. s. ἴκριον cf. ν 74 (στόρεσαν) ο 283 (τάνυσεν). ε 163 ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς (σχεδίης). ι 535 ἔλθοι νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, cf. λ 115 (νεῖαι ω 301 (εἰλήλουθας). h. VII 45 λέων γένετο (νηὸς) επ' ἀκροτάτης ib. 47 ἐ. σέλματος. similiter de curru: Ω 275 ἐπ ἀπήνης (νήεον Ω 447 ἄγαγεν ἐπ' ἀπήνης. Θ 455 ἐφ' ὑ μετέρων ὀχέων ἵκεσθον. M 82 ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο. Ω 356 φεύγωμεν ἐφ' ἵππων Ω 702 ἐφ' ἡμιόνων κείμενον. Ω 190 πείρινθ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς (ἀπήνης), cf. Ω 267. de rure π 330 Τηλέμαχος ἐπ' ἀγροῦ, π 383 ἑλόντε ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, cf. ω 212 (κομέεσκεν χ 47 πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν, πολλὰ δ' ἐπ ἀγροῦ. α 185 ω 308 νηῦς ἕστηκεν ἐπ' ἀ. νόσφ πόληος. α 190 ἐπ' ἀ. πήματα πάσχειν. ρ 33 ἷζε δ' ἐ. μελίνου οὐδοῦ, supplicem se ess significans sede. σ 33 οὐδοῦ ἔπι ξεστοῦ ὀκρι ωντο. α 104 στῆ (ἐπὶ προθύροις), οὐδοῦ ἐπ αὐλείου supra limen, exspectans invitatione Telemachi. χ 203 ἐφέστασαν, οἱ μὲν ἐπ' οὐδο οἱ δ' ἔντοσθε δόμων. A 46 ἔκλαγξαν ὀιστ ἐπ' ὤμων, sed vestis est ἐπ' ὤμοις atque sagit solet resonare ἐπὶ νευρῇ. κ 170 καταλοφάδε φέρων, ἐπεὶ οὔ πως ἦεν ἐπ' ὤμου φέρει ξ 494 ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν. K ὀρθωθεὶς ἐπ' ἀγκῶνος. η 104 ἀλετρεύου μύλης ἔπι, v. l. μύλοις. Λ 629 ἐπ' αὐτῆς (τρ πέζης) κάνεον. η 100 ἐ. βωμῶν ἕστασαν, sc R. τὰς βάσεις φησί. translate: K 173 ἐ. ξυρ ἵσταται ἀκμῆς, auf der Schneide des Messe Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ τὰ πράγματα ἡμ τριχὸς ἤρτηται, ὅ ἐστιν ἐν ἐσχάτῳ κινδ ἐστὶν καὶ ἐπὶ ὀξύτητος κινδύνων μεταφορικ b) quando nos motum fieri statuimus, Gra saepe aliter. Γ 293 κατέθηκεν ἐ. χθονὸς σπαίροντας, id quia praeter morem fit, g utitur poëta, sed Γ 114 τεύχεα κατέθεντ' γαίῃ. υ 96 h. Ven. 165 κατέθηκεν ἐ. θρόν ρ 357 κατέθηκεν ἐ. πήρης, quia mensa careb Σ 389 καθεῖσεν ἐ. θρόνου honoris causa. 522 ἕζεν ἐ. θρόνου, Achilles Priamo dicit gnificans quo honoris loco futurus sit. Ω (κήρυκα) ἐ. δίφρου εἶσαν. κ 62 ἐπ' οὐ ἑζόμεθα Ulixes et socii supplicaturi Aeolo, ρ 339 δ 718. A 536 ε 195 καθέζετ' ἐ. θρό cf. σ 157 φ 139 166 ψ 164. κ 314 366 εἶσ θρόνου, cf. η 162 169 (opp. χαμαὶ ἧσθαι 422 ἐ. θρόνου ἷζε. ρ 602 ω 408 ἕζετ' ἐ. δίφ h. Cer. 193 οὐ-ἤθελεν ἑδριάασθαι ἐ. κλισμ sed in vili sedili consedit. X 225 ἐ. μελ ἐρεισθείς. ξ 295 ἐς Λιβύην μ' ἐ. νηὸς ἐέσσ ε 338 ἷζε ἐ. σχεδίης. v. VII 10 εἶσαν ἐ. ν Π 223 θῆκ' ἐ. νηός. ζ 252 τίθει ἐπ' ἀπή A 461 B 424 γ 458 μ 361 ἐπ' αὐτῶν ὠμο τησαν. θ 508 ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρης (v. ἄκρ A 485 ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν ὑψοῦ ἐ. ψαμάθ mutatur enim status eo quod navis in ter subducitur, num in arena esset an alibi pertinebat ad statum, cf. π 325 359 h. Ap. Ξ 77 ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, i. e. ἐν νο (δ 785 θ 55), cf. Ameis, Ztft. f. G. 8, 658. Θ λέξασθαι ἐ. πύργων. Π 700 ἐ. πύργου ἐ τ 470 ἐ. χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ. τ 63 ἐπ' αἰ νήησαν ξύλα (λαμπτήρων). c) de motu: I ἐ. πύργων βαῖνον betraten. M 265 ἐ. πύρ

φοιτήτην. *N* 665 *λ* 534 ἐ. νηὸς ἔβαινεν conscendit (navi proficiscebatur?), cf. Am. N. J. f. Ph. 73, 213. *δ* 817 ἔβη ἐ. νηος, cf. *ο* 547. *ϑ* 500 ἐ. νηῶν | βάντες ἀπέπλειον. *ξ* 357 ἔβαινον | νηὸς ἔπι. *τ* 238 τις δῶκε ἐ. νηὸς ἰόντι cf. s. a). h. Ap. 494 ἐ. νηὸς ὄρουσα. *Σ* 531 ἐφ' ἵππων βάντες. *E* 249 χαζώμεϑ' ἐφ' ἵππων recedamus ad currum (La Roche h. l.). Ariston. ὅτι Ἀττικῶς ἐξενήνοχεν ἀντὶ ἐπὶ τοὺς ἵππους. δοκεῖ δὲ Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἑξῆς ἠϑετηκέναι, cf. Did. et sch. B. *T* 396 ἐφ' ἵπποιιν ἀνόρουσεν. *Π* 702 ἐπ' ἀγκῶνος βῆ. *ρ* 51 ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ. *κ* 56 *ι* 85 ἐπ' ἠπείρου βῆμεν. *Ξ* 284 ἐ. χέρσου βήτην. *Λ* 756 ἐ. Βουπρασίου βήσαμεν ἵππους. *ξ* 85 ἐ. γαίης ἀλλοτρίης βῶσιν. *τ* 278 ἐ. τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐ. χέρσου. h. Ap. 49 ἐ. Δήλου ἐβήσατο, cf. ib. 115 141. ib. 133 ἐβίβασκεν ἐπὶ χϑονός, sec. Matth., codd. ἀπό. *Φ* 454 περάαν νήσων ἔπι. *X* 45 περνὰς νήσων ἔπι. *ο* 182 ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν. 2) an, aliquanto rarius: a) *Y* 50 ἐπ' ἀκτάων ἀΰτει. *ε* 82 ἐπ' ἀκτῆς καϑήμενος, cf. *ε* 151. *κ* 140 ἐπ' ἀκτῆς κατηγαγόμεσϑα. satis singulariter: *Λ* 38 ἐπ' αὐτοῦ (τελαμῶνος) ἐλέλικτο δράκων, Did. οὕτως Ἀρίσταρχος· γρ. δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ. *X* 153 ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ ἐγγὺς ἔασιν (πηγῶν), Ariston. ἡ. πρόϑεσις ἤλλακται καὶ πτῶσις, ἀντὶ τοῦ παρ' αὐταῖς (Hes.). *ι* 140 ἐ. κρατὸς λιμένος ῥέει ὕδωρ. *ν* 102 346 ἐ. κρατὸς λιμένος ἐλαίη, sch. B. ἄνω, ἐν ἀρχῇ τοῦ λιμένος. *Σ* 557 στήκει ἐπ' ὄγμον. *ε* 489 σποδιῇ ἐνέκρυψε ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς (JN. ἐσχατιῇ). *ι* 280 που ἐπ' ἐσχατιῆς (ἔσχες νῆα) *κ* 96 σχέϑον νῆα αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῆς (Am. ἐσχατιῆς, cet. —ῇ). *ε* 358 ϑητευέμεν ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς. *ο* 495 ἐ. χέρσου λῦον ἱστία. b) *η* 278 ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμ' ἐ. χέρσου am Lande s. an das L. *Ψ* 61 κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον. *Ψ* 125 κὰδ δ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον. c) h. Ap. 244 βῆς ἐπὶ Τελφούσης. 3) versus, satis raro: *Γ* 5 πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων sch. ABL. ἀντὶ τοῦ εἰς ῥοάς. *E* 700 προτρέποντο ἐ. νηῶν. Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅτι Ἀττικῶς ἐξενήνοχεν, οὐκ ἔφευγον προτροπάδην ἐπὶ τὰς ναῦς, sch. A. ἔνιοι δὲ ἀγνοοῦντες γράφουσιν ἀπὸ νηῶν. *γ* 171 νεοίμεϑα νήσου ἔπι Ψυρίης, in der Richtung auf, sch. HQR. ἀντὶ τοῦ παρὰ νῆσον Ψυρίαν. *ε* 238 ἦρχε δ' ὁδοῖο | νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς. (*ν*. ἐσχατιήν Bekk.) *Λ* 546 τρέσσε ἐφ' ὁμίλου (cf. Nic.), sch. A. Ἀριστοφάνης δι' ὁμίλου, sch. V. ἀντίπτωσις δέ ἐστιν ὡς τὸ *Γ* 5. *Ψ* 374 τέλεον δρόμον ἂψ ἐφ' ἁλός, Did. οὕτως Ἀρίσταρχος αἱ δὲ πλείους ἀφ' ἁλός· καὶ μήποτε λόγον ἔχει. h. VII 22 ἱκώμεν ἐπ' ἠπείροιο. 4) im Bereich von, satis singulariter: *P* 368 ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι ὅσσοι ἄριστοι | ἕστασαν, quam Ahrens coniecturam putat Stephani, melius ἐπί *τε*. ἐφ' ὅσον μάχης ἕστασαν, cf. Faesi, et. s. *v*. 6 *α β*. fuit v. l. μάχης ἐπὶ ϑ' ὅσσον et μάχης ἔπι ϑ' ὅσσοι quamquam hiatus ferri potest, sch. *A*. περισσὸς ὁ τέ· ἔστι δὲ οὕτως· ὅσοι γὰρ ἄριστοι ἐπὶ τὴν μάχην . . . ἕστασαν καὶ ἠέρι κατέχοντο. melius sch. V. τὸ ἑξῆς ἐφ. ὅσον καὶ οὐκ ἀναστρεπτέον· ὁ δὲ τέ πλεονάζει. ἔστι γὰρ ὁ λόγος καὶ ὁ νοῦς οὕτως· ἐφ' ὅσον οἱ ἄριστοι ἕστασαν. ἐπὶ τοσοῦτο ἀέρι κατείχοντο. Ζηνόδοτος ἐπὶ τόσσον, (an ἐπὶ ϑ' ὅσσον?) Ἀριστοφάνης μάχῃ. Bothe ci. μάχῃ ἔπι praeter linguam, Heyne audacius, Lachmann μάχης ὅσσον τ' ἐπ' ἄριστοι. Duentzer μάχης (auf dem Schlachtfelde), ὅσσον τ' ἐπ' ἄρ· Spitzner dubitat. Ahrens, Ph. 6, 30 „e Zenodoti lectione ἐπὶ τόσσον eruimus. ἐπί γ' ὅσσον". al. μάχης ἔπι auf dem Schlachtfelde (f. La Roche, Ztft. f. o. G. 1870 p. 113). 5) sub condicione, satis singulariter *I* 602 ἐπὶ δώρων | ἔρχεο, mit der Absicht auf, ut adsint, Did. Ἀρίσταρχος ἐπὶ δώρων, ὅ ἐστι μετὰ δώρων, sch. BL. ἐπὶ δώροιν· ἀντὶ τοῦ μετὰ δώρων. Spitzn. La Roche codd. omnes praeter L. δώροις. [*α* 278] *β* 197 ἔεδνα ὅσσα ἔοικ' ἐπὶ παιδὸς ἕπεσϑαι, dona procorum, quae eos sequi debent ut ematur filia, die er mitbringt in Absicht auf die Tochter, cf. Giseke allm. Entst. d. Ges. 132 atque ita Ameis J. J. f. Ph. 20, 348. alii, de dote quam debeant parentes conferre in filiam, Faesi in der Richtung auf, La Roche l. l. 113 auf die Tochter kommt, sed cf. Phil. Anz. 2, 38. 6) de tempore s. (Beutler, anim. Jena 1823 p. 15) de temporis longioris minore parte: *B* 797 *I* 403 *X* 156 ἐπ' εἰρήνης in Friedenszeit. *E* 637 *Ψ* 332 ἐ. προτέρων ἀνϑρώπων. 7) satis raro c. nominibus hominum: *H* 195 εὔχεσϑε σιγῇ ἐφ' ὑμείων still für euch, tacite vobiscum, Ariston. στίχοι πέντε ἀϑετοῦνται (195 - 99). *T* 255 ἐπ' αὐτόφιν εἵατο σιγῇ de precantibus, (Duentz.) sch. V. ut videtur atque codd. nonn. ὑπ' αὐ. alii: dabei (αὐτοῦ, ἐπ' αὐτοῖς), vel: cum haec ita essent (ἐπὶ τούτοις). D) V. l. e. c. *α* 211 ἐπὶ νηυσίν pro ἐπί. *τ* 389 ἐπ' ἐσχαρόφιν pro ἀπ'. *δ* 236 ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ pro ἄλλοτε ἄ., cf. h. Merc. 558. *ω* 65 δ' ἐπ' αὐτῷ pro δέ σ' ἀμφί. *Λ* 423 ἐπ' Aristarchus pro μετ'. h. Cer. 344 ἐπ' ἀτλήτων loco paene desperato. *Ω* 421 ἐπ' αὐτῷ pro ἐν α. *X* 195 ἐπὶ πύργους pro ὑπὸ π. *Σ* 439 ἔπι προέηκα pro ἐπιπροέηκα. *Ψ* 693 ϑῖν' ἔπι pro ϑίν' ἐν. *κ* 101 ἐπὶ χϑονί pro ἐνί. *ρ* 71 τοῖς δ' ἐπί pro τοῖσι δέ. b) Verbo composito additur praep. *K* 26 *M* 51 *Ψ* 202 *χ* 203, cf. *K* 332 *τ* 445, repetitur *Λ* 486 (*H* 238 *Λ* 7) *P* 432 *Y* 390 *Ω* 272 *α* 104 *δ* 517 (*η* 120) *τ* 278 593 *ω* 82. a subst. satis raro separatur quando praemittitur, interpositis vocibus, τε *Λ* 328 *ν* 108, (νώ *E* 218, καί *Ω* 538), δέ *Ψ* 727 731 (*κ* 355 *ν* 162), δ' *O* 393 *Π* 382 *μ* 47 *χ* 75. saepius praep. postposita sic separatur e. c. τῷ δ' ἐπί sed δ' ἄρ' non videtur interponi nisi *Ψ* 293 355 401 514. nonnunquam δέ tertio demum est loco e. c. *B* 808 ἐπὶ τεύχεα δ' cf. *Λ* 461 *B* 424 *γ* 458 *μ* 361. c) Producta ultima praep. fit iambus saepissime in thesi secunda aut quarta, raro in tertia *Λ* 306 *Y* 35 *α* 274, aut sexta *H* 63, aut quinta *I* 482. ἐπ' non videtur esse post primam arsin ante *Θ*, sed saepius est in Od.. ἐφ' ita est *Λ* 350 *M* 284 *N* 682 *Ξ* 31. ante arsin secundam et quartam et sextam saepissime leguntur ἐπ' et ἐφ', post tertiam *B* 526 *E* 355 *H* 238 *K* 85 *Λ* 489 *M* 118 *N* 675 765 *ε* 277, *Λ* 546. multo rarius post secundam *Z* 25 *I* 488 *Λ* 106 *M* 448 *N* 326 *Ω* 711, *φ* 363 aut quartam *Λ* 350 *H* 476 *P* 682 *τ* 107 vel ante tertiam *H* 133 *K* 80, nunquam ut videtur ante quintam. d) Verba comp. sunt 179, in quibus ἐπί plerumque est nostrum be- (ἐποίχομαι ἐπιμαίομαι) aut er- (ἐπακούω ἐπιγιγνώσκω) aut an (ἀραρίσκω) aut darauf hin (ἄλλεσϑαι ὀρέξασϑαι) aut auf (βαίνω, κεῖμαι) aut hinzu (ἄγω κλονέομαι) aut apud verba affectuum ad id refertur quo movetur affectus (ἀγάλλομαι εὐφη-

μέω). duas habent praep. *ἐπανίστημι ἐπιπροΐημι ἐπιπροχέω ἐπεντανύω ἐπιπροϊάλλω ἐπανατίθημι κατεφάλλομαι.* Nomina comp. sunt 87 in quibus *ἐπί* saepe id significat quod accedit et prope est (*ἐπασσύτερος ἐπομφάλιος*), vel supra est (*ἐπίθημα*), rarius translate (*ἐπαίτιος ἐπαρή*). Adv. comp. sunt 13.

ἐπ-ιάλλω admoveo, concito χ 49 *ἐπίηλεν τάδε ἔργα*, Ap. 73, 10 *Ἀρίσταρχος ἐπεισέπεμψεν*, sch. V. *συνέστησεν.* De tmesi, cf. s. *ἐπί* I b γ, c. (*ἐπιπροϊάλλω*) — *ἐπι-άλμενος* o. s. *ἐφάλλομαι ἐπι-ανδάνω* v. s. *ἐφανδάνω.*

ἐπ-ιάχω acclamo. *Η* 403 *Ι* 50 *ἐπίαχον*, Hes. paraphr. *ἐπεβόησαν* assentientes, cf. *Ν* 835. b) exclamo *Ε* 860 *Ξ* 148 *ἐ. ἐν πολέμῳ.* De tmesi v. s. *ἐπί Ι* 6 *β.*

ἐπί-βαθρον (*βα-ίνω*) pretium quod pro vectura solvitur, vectura. *ο* 449 *ἀλλ' ἐπίβαθρον δοίην.* Ap. 72, 14 *μισθὸν τῆς ἐπιβάσεως τῆς ἐς τὴν ναῦν, ἤγουν τὸ ναῦλον*, cf. Hes., sch. BQ. *καταχρηστικῶς.*

ἐπι-βαίνω act. praes. inf. — *έμεν* ipf. - *ἐβαινον Μ* 444. fut. inf. - *βησέμεν Θ* 197 (Kühner a. Gr. 1, 783 aor. dicit ut *ἀξέμεν* cf. Grashof, Ztft. f. AW. 1, 253). aor. *ἐπέβησε Θ* 129 *Ι* 546, - *αν ψ* 13, ci. [*ἐπιβήσομεν* v. l. ζ 262 κ 334] - *ετε η* 223, iptv. - *σον Θ* 285. aor. 2 - *έβην* - *ης* h. Ap. 219, - *η*, - *ημεν ι* 83, - *ησαν χ* 424 h. Ven. 161 Cer. 128 et - *βαν ψ* 238; ci. *ἐπιβείομεν* ζ 262 κ 334, - *βῆτον ψ* 52; opt. - *βαίην, ης Ξ* 299, - *η Ε* 666, - *αῖεν Θ* 512; inf. - *βήμεναι* et - *βῆναι ε* 399 *μ* 434; ptc. - *βάς*, - *ᾶσα Ξ* 226, - *βάντα Δ* 99, - *ᾶσαν ν* 319 - *άντες Ο* 387. Med. fut. - *βήσομαι*, - *εαι Θ* 165, inf. - *εσθαι* h. Cer. 332 ptc. - *όμενον* (Classen, Beob. 4, 15 aor. explicat, vix recte), - *οισι Ψ* 379. aor. *ἐπεβήσετο*, cf. Buttm. a. Spr. 1, 405 (v. l. *ἐπιβ.* et - *ατο*, Hes.) iptv. — *ιβήσεο.* Cf. La Roche Ztft. f. oe. G. 1870, p. 125. I Transitive fut. et aor. 1. impono, efficio ut quis conscendat, *τινά τινος. Θ* 129 *Ἀρχεπτόλεμον ἵππων ἐ. η* 223 *ἐμὲ ἐ. πάτρης. Θ* 197 *Ἀχαιοὺς νηῶν ἐ.* sch. br. *ἐπιβῆναι ποιῆσαι*, Eust. 708, 6, (paraphr. non recte intr.). *Ι* 546 *πολλοὺς πυρῆς ἐ.*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος σημαίνει ἀνεῖλεν.* Translate: *Θ* 285 *τὸν ἐυκλείης ἐ.*, Eust. 713, 35 *περίφρασις τοῦ κλέϊσον. ψ* 13 *χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν.* v. infr. s. 4. II Intrans. conscendo, ascendo 1) *τινός, Ε* 221 *Θ* 105 *Δ* 512 *ὀχέων ἐπιβήσεο. Ε* 227 *ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι* pugnaturus conscendam (Zenodotus), non equos acturus, nam *Ε* 167 pedes est et 239 cursum conscendit, Aristarchus (La Roche) *ἀποβ.* cedam equos regendos. *Θ* 44 *Ν* 26 *Ω* 322 *ἐπεβήσετο δίφρον*, cf. *Κ* 513 529 (*ἵππων*) *Λ* 517 (*ὀχέων*) ζ 78 (*ἀπήνης*). *Ψ* 379 *δίφρου ἐ. Ε* 46 *Π* 343 *ἵππων ἐπιβησόμενον. Ε* 192 *ἅρματα τῶν κ' ἐπιβαίην*, cf. *Ξ* 299. *Ε* 328 *ἵππων ἐπιβάς. Ε* 255 *ἵππων ἐπιβαινέμεν*, cf. h. Cer. 277 (*ὀχέων*). ε 177 *σχεδίης ἐ. Θ* 512 *νηῶν ἐ.*, cf. *ν* 319, *δ* 708 *ι* 101. *Θ* [165] *πύργων ἐ. Μ* 444 *κροσσάων ἐ. δ* 521 *ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης* h. Cer. 332 *Οὐλύμποιο ἐ. η* 196 *ἧς γαίης ἐπιβήμεναι*, cf. *μ* 282, *ι* 83 *ψ* 238, *ξ* 229 (*Τροίης*), *ε* 399 h. Cer. 128 (*ἠπείρου*), *λ* 167 482 (*γῆς*) h. Ap. 219 (*Κηναίου*). *Ι* 133 275 *Τ* 176 *εὐνῆς ἐπιβήμεναι*, cf. *κ* 340 342, 334 347, 480 h. Ven. 154, 161. h. Cer. 264 *γούνων ἐπέβη.* ζ 262 *πόλιος ἐ.*, cf. *Π* 396, intraverimus. *Δ* 99 *πυρῆς ἐ.* impositum. 2) *τι, ε* 250 *Πιερίην δ' ἐπιβάς*, cf. *Ξ* 226, Eust. 980 31 *ἢ ἀναστροφὴν ἔχει, ἢ ἀρχαϊκῶς αἰτιατικῇ συντέτακται*, cf. 1522 49. Damm alii: transiit per P. 3) absolute *μ* 434 *ἐπιβῆναι* auftreten, cf. *Ε* 666. Eust. 592, 14 *ὀρθὸς σταίη. Ο* 387 (*μάχοντο*) *ἀπὸ νηῶν ὕψι - ἐπιβάντες* quas conscenderant. h. Cer. 457 *ἔνθ' ἐπέβη ἀπ' αἰθέρος.* 4) Translate, *τινός.* h. Merc. 465 *τέχνης ἐ.* participem fieri, doceri, sed. ib. 166 exercebo. VIII. 15 *φυλόπιδος ἐ.* Cer. 211 *ὁσίης ἐ.*, cf. Merc. 173 gehe an, et in postremis Od. libris *χ* 424 *ἀναιδείης ἐ. ψ* 52 *σφῶϊν ἐυφροσύνης ἐπιβῆτον | ἀμφοτέρων φίλον ἦτορ*, sch. H. *ἀμφοτέρω, γρ. — ων*, laetitiae participes fiatis in vestrum utriusque corde, alii *σφῶιν* dat. (ethicum) esse putant, Faesi et Duentz. pro nom. *σφῶι*, cf. La Roche h. T 357, denique sch. H. *ἐπιβῆναι ποιήσατε. συγκοπὴ τοῦ ἐπιβήσετον.* De tmesi v. s. *ἐπί* I b γ (*ἐπιβήτωρ*).

ἐπι-βάλλω 1) inicio. *Ψ* 135 *θριξὶ ἃς ἐπέβαλλον* corpori. ζ 320 *ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην* equis. 2) pervenio ad. *ο* 297 *Φεὰς ἐπέβαλλεν* navis attigit, sch. V *προσῄει, ἀντὶ τοῦ παρῄει*, cf. h. Ap. 427. Med. cupidus sum, aggredior *Ζ* 68 *ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος*, sch. D. *ἐπιθυμῶν ἀντιποιούμενος*, minus bene *ἐπιβολὴν ποιούμενος εἰς ἀναίρεσιν*, cf. Hes. Ap. 72, 16 De tmesi v. s. *ἐπί* I b a c α (*ἐπιβλής*).

ἐπι-βάσκω (*ἐπι-βα-ίνω*) induco, efficio u[t] quis particeps fiat, *Β* 234 *κακῶν ἐπιβασκέμε[ν] υἷας Ἀχαιῶν*, sch. BL. *ποιεῖν ἐπιβαίνειν*, c[f.] E. M. 357, 47.

ἐπι-βήτωρ (*βαίνω*) qui conscendit a) aurig[a] *σ* 263 *ἵππων ἐπιβήτορας* Troianos. h. XVII. XXXIII 18 ep. 4, 4. b) qui salit s. init feminan[m] *λ* 131 *ψ* 278 *συῶν ἐπιβήτορα κάπρον.*

ἐπι-βλής (*ἐπιβάλλω*) pessulus, obex E. M. 358, 1 *ὁ τῇ θύρᾳ ἐπιβαλλόμενος μοχλός*, ut Aristophanes de accentu cf. Ap. 72, 17 He[s.] Suid. I. 2, 389 Eust. 1358, 57 1405, 64. *Ω* 45[3] *θύρην ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς | εἰλάτινος, τὸ[ν] τρεῖς μὲν ἐπιρρήσεσκον Ἀχαιοί*, sch. BM. *ἐπιβαλλόμενος ἀπὸ τοίχου*, tantae magnitudin[is] ut unus sufficeret cum solerent bini esse [ac] minores, sed cf. Doederl. Gl. 310.

ἐπι-βοάομαι invoco. *α* 378 *β* 143 *θεοὺς ἐπ[ι]βώσομαι*, sch. E. *ἐπιβοήσομαι, κατὰ τροπὴ[ν] τοῦ ο καὶ η εἰς ω μέγα. ἐπιμαρτύρομαι, ἐπ[ι]καλέσομαι*, cf. Hes. Ap. 73, 2. ante Bekk. [c]vo. *Κ* 463 *σὲ-ἐπιβωσόμεθ'*, cf. sch. D. Eu[st.] 818, 44 cod. plerique, La Roche in ed. Duent[z.] sed. Did. *Ἀρίσταρχος ἐπιδωσόμεθα* q. v.

ἐπι-βουκόλος pastor boum, Eust. 1889, [.] *ὁ ἐπὶ βουσὶ τεταγμένος ἤγουν ὁ ἐπὶ τ[ῶν] βοῶν ὡς ἐπιστατῶν αὐταῖς, γ* 422 *υ* 235 *φ* 1[99] *χ* 268 285 *βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ |. χ* 292 *βο[ῶν] ἑλίκων ἐπιβ.*, sch. A. *Ν* 450 *ὁ δὲ Ἀσκαλωνί[της] παρέλκειν ἡγεῖται τὴν ἐπί· διὸ καὶ τὸν τόν[ον] φυλάσσει τῆς προθέσεως*, scripsit ergo *ἐπί* quod passim est in codd., cf. Lehrs, Ar. 1[..]

ἐπι-βρέμω cum fremitu irruo in, *τί. Ρ* 7[39] *τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο* sc. *πῦρ*, bra[m]hinein, sch. br. *ἐπηχεῖ, ψοφεῖ.*

ἐπι-βρίθω cum vi et pondere incumbo, [.] gravesco, entlade mich ueber, breche here[in] *Ε* 91 *Μ* 286 *ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. ω* 3[44] *Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν*, Eust. 19[..] 28 *ἐπιβαρίσειαν τοὺς καρποὺς ὡς ἤδη πεπ[αι]ρωμένους καὶ οὕτω βάρος ἔχοντας. Μ* 4[..] *μᾶλλον ἐπέβρισαν ἀμφὶ ἄνακτα* Lycii pug[na]turi sch. V. *μετὰ βάρους ὥρμησαν. Π* 31[3] *πόλεμος Τρώων*, sch. br. paraphr. *ἐπιβαρήσ[ει]*

ἐπι-βώτωρ (βόσκω) pastor. ν 222 ἀνδρὶ νέῳ, ἐπιβώτορι μήλων, sch. BV. ποιμένι, ἐπὶ τῶν βοσκημάτων τεταγμένῳ, B. περισσὴ ἡ πρόθεσις (Eust. 1739, 42) v. s. ἐπιβουκόλος cf. Lehrs, Ac. 108 praefectum pastorum sunt qui explicent (Hes. ἐπιστάτῃ) non recte quia iuvenem Homerus dicit (Doederl. Gl. 2016) neque melius Ap. 72, 20 ἤτοι βοσκήτορα οἷον ἐφιππαστῆρι· οἱ τῶν βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ κριῶν εἰώθασιν ἐπιβαίνειν, cf. Hes.

ἐπι-γίγνομαι accedo, supervenio. Z 148 ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, Aristophanes ὥρῃ sch. φύλλα.

ἐπι-γιγνώσκω agnosco, erkenne daran. ω 217 μ' ἐπιγνώῃ coni. G. Hermann, codd. ἐπιγνοίῃ, ἔτι γνοίη, με τι γ. σ 30 ἐπιγνώωσι μαρναμένους, sch. V. θεάσωνται.

ἐπιγναμπτός curvatus. h. Ven. 87 εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἕλικας, Baum. ἐνγν. e coni., Doederl. Gl. 465 ἔπι γν. i. e. ἐπὶ τούτῳ. De

ἐπι-γνάμπτω flecto, inflecto. Φ 178 ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ. translate A 569 ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ, sch. BLV. καταμαλάξασα· τὴν ἀκουσίως πεισθεῖσαν δηλοῖ. Ap. 72, 24 ἐπικατακλάσασα, συμπείσασα, cf. Eust. 150, 18. I 514 ἐπιγνάμπτει νόον, Eust. 769, 12 ἐπιεικεύεσθαι ποιεῖ καὶ μὴ ἀτενῶς ἔχειν τοῦ θυμοῦ. B 14 31 68 ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας.

ἐπι-γουνίς (γόνυ) femur, Eust. 1818, 24 ὁ ἀνωτέρω τοῦ γόνατος τόπος ὃν καὶ μύλην φασί τινες, cf. Doederl. Gl. 1008 Ap. 72, 25 Suid. I 2, 395 qui addit ἔνιοι δὲ τὴν ἐπωμίδα. σ 74 οἵην ἐκ ῥακέων ἐπιγουνίδα φαίνει, (sch. H. Q.) ρ 225 μεγάλην ἐ. θεῖτο, sch. QV. τὴν τοῦ σώματος εὐεξίαν . . . . . ἢ τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος. B. τινὲς τὴν λεγομένην ἄντζαν.

ἐπιγράβδην in superficie, stringendo cutem. Φ 166 πῆχυν ἐ. βάλε χειρός, sch. B. ἐπιξεστικῶς, ἄχρι μόνου τοῦ δέρματος, cf. E. M. 358, 22 Hes., Eust. 1229, 24 τραχύτερον τοῦ ἐπιλίγδην Ap. 72, 27 ἐπιγράμβην et -άμβδην habet. De

ἐπι-γράφω 1) stringo, stringendo volnero. Δ 139 ἀκρότατον ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα. χ 280 σχεῖ ὦμον ἐ. Ap. 72, 28 ἐπικατέξυσεν. N 553 ἐπιγράψαι χρόα χαλκῷ. Λ 388 μ' ἐπιγράψας ταρσόν. 2) incido notam. H 187 ἐπιγράψας κλῆρον in sortem Ariston. ἡ δ. ὅ. οὐ γράμμασι τῆς λέξεως, ἀλλ' ἐγχαράξας σημεῖα· εἰ γὰρ κοινῶς ᾔδεσαν γράμματα, ἔδει τὸν κήρυκα ἀναγνῶναι cf. Wolf prol. 82 Lehrs Ar. 95 (104).

ἐπι-δαίομαι mihi attribuo. h. Merc. 383 ἐ. ὅρκον, codd. ἐπιδαίομαι M. — δεύομαι Barnes coni. — δώσομαι quod Hermann probavit Baumeister recepit.

Ἐπίδαυρος ἡ urbs Argolidis, in sinu Saronico, e regione Aeginae insulae, Strab. 374 οὐκ ἄσημος καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ cuius sacrum circiter milia passuum duodecim abest cf. Paus. 2, 29, 1. Nunc ruinae prope vicum Pidauro, insignem vitium cultura; B 561 ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον, Steph. μετὰ ἀρσενικοῦ ἐπιθέτου θηλυκόν. Cf. Curt. Pel. 2, 425.

ἐπι-δέξια (acc. neu. plur. pro adv.) ad dextram, dextrorsum. Cf. Buttm. Lex. 1, 173. φ 141 ὄρνυσθ' ἑξείης ἐ. sch. V. ἐκ τοῦ δεξιοῦ μέρους. B 353 ἀστράπτων ἐπιδέξι' E. M. 358, ἐπιδεξίως, αἰσίως fausta enim videbantur quae essent a dextra.

ἐπι-δέρκομαι intueor. codd. λ 16 αὐτοὺς ἠέλιος - ἐπιδέρκεται ol. vo., sch. H. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης καταδ., quod Wolf recepit, cf. La Roche h. l. et Ztft. f. oe. G. 1870 p. 130.

ἐπι-δευής (nom. pl. - εῖς et έες) 1) indigens in Il. a) τινός. I 225 δαιτὸς - ἐπιδευεῖς | sc. Hes. ἐνδεεῖς, χρῄζοντες, Aristarchus ἐπιδεύει, alii ut videtur ἐπιδεύεις ὡς τὸ . . . δευῇ i. e. indiges, cf. Spitzn. h. l. M 299 ἐπιδευὴς | δηρὸν ἔῃ κρειῶν, cf. δ 87. N 622 λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς | o Troiani, videtur enim addi vocativo, plerique cum sch. D. οὐκ ἐνδεεῖς ἀλλὰ πλήρεις ἐστέ, sed Nic. λείπει τὸ ἐσμέν c. e. habemus quibus vos afficiamus. T 180 τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα, i. e. ἔνδειαν ἔχῃς, sch. B. δέῃσοι τοῦ δικαίου, sed sunt qui adv. statuant. b) absol. egenus. E 481 ὅς κ' ἐ. | sc. ἔῃ. 2) inferior. in Od. τί τινος, τινός h. Ap. 338 παῖδα μηδέν τι βίην ἐπιδευέα κείνου. φ 253 τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν | Ὀδυσσῆος. φ 185 πολλὸν δὲ βίης ἐ. ἦσαν, cf. ω 171. De

ἐπι-δεύομαι 1) indigeo, τινός. B. 229 χρυσοῦ ἐπιδεύεαι. ο 371 τούτων ἐπιδεύομαι. Σ 77 σεῦ ἐπιδευομένους. paulo aliter Ψ 670 μάχης ἐ. egeo pugna, parum efficio pugnando. paraphr. τοῦ πολέμου ἐνδεῶς ἔχω, es geht mir ab. Ω 385 οὐ μὴν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν pugna cum Graecis non egebat, multum efficiebat, paraphr. τοῦ πολέμου ἐνδεὴς ἦν τῶν Ἑλλήνων, La Roche Ztft. f. oe. G. 1870 p. 129 er liess es am Kampf mit den Achäern nicht fehlen, sed Faesi: laude bellica Graecorum inferior erat. Doederl. τι μάχης in nulla virtutis bellicae parte, sch. B. οὐχ ὑστέριζεν ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Ἑλλήνων quod si dici potuit recte non dictum est. Bekk. h. B. 2, 30 „satis pugnavit cum Graecis", ceterum versum expungens male enim et utrumque gen. pendere a verbo, et comparari Hectorem cum Graecis universis, quorum neutrum fit, denique non apta esse verba sed sic plura expungere debebat. 2) inferior sum. E 636 πολλὸν - ἐ. ἀνδρῶν.

ἐπι-δέω alligo φ 391 ὅπλον - ᾧ ῥ' ἐπέδησε θύρας.

ἐπιδημεύω in urbe s. domi sum. π 28 οὐ θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι, ἀλλ' ἐπιδημεύεις, sch. B. Q. ἐν τῷ δήμῳ τῆς πόλεως μένεις ἐν πόλει διατελεῖς, διάγεις, cf. Eust. 1792, 57 atque Ap. 72, 29. Hes. De

ἐπι-δήμιος (δῆμος) 1) qui in pago suo s. in propria terra est, intestinus I 64 πολέμου ἐπιδημίου, E. M. 359, 8 ἐμφυλίου, κοινοῦ καὶ δημοσίου τοῦ μὴ πρὸς πολεμίους, ἀλλὰ πρὸς οἰκείους γενομένου, cf. sch. LV. Hes. Suid. I 2, 398. Ω 262 ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, sch. BM. ἐν τῷ ἰδίῳ δήμῳ πρὸς τὸ ἀδικεῖν γενναῖοι, cf. E. M. 359, 5 Eust. 1349, 25. 2) In Od. (cf. Doederl. Gl. 368): qui domi est, praesens, α 194 ἐπιδήμιον εἶναι. α 233 ἔτι ἐπιδήμιος ἦεν. Ceterum Homerus ἐν δήμῳ potius quam ἐπὶ δῆμον dicturus fuisse videtur.

ἐπι-δίδωμι insuper do, Eust. 56, 38 τὸ ἐπέκεινα τῶν προυπαρχόντων δοῦναί τι, I 148 290 μείλια ἐπέδωκε θυγατρί. De tmesi v. s. ἐπί I b β. Ψ 559 οἴκοθεν ἄλλο | Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι. 2) med. a) e meo s. mea sponte insuper addo. h. Merc. 383 ἐπιδώσομαι ὅρκον Barn., b) mihi attribuo, advoco ut me quis iuvet s. testis sit. X 254 θεοὺς ἐπιδώμεθα, ubi dubitant Hes. ἐπιδῶμεν θεούς. ἴδωμεν. et sch. B . . . ἢ εἰς οὐρανόν, ἀποβλέψωμεν οὗ εἰσὶν οἱ θεοί (v. s. ἐφοράω) ἢ μαρτυροποιησώμεθα . . . οἱ

δὲ ἐπικαλεσώμεθα, non Ap. 72, 32 aut Eust. 1268, 29 aut Aristarchus (Ariston. *ὅτι ἐπιμαρτυρώμεθα*), qui scribebat etiam *K* 463 *σὲ . . . ἐπιδωσόμεθα* (Bekk. Bäuml. Faesi) quamquam vix recte Did. *ἵν' ᾖ δώροις τιμήσομεν*, cf. sch. BL., Ap. 73, 1 E. M. 357, 53 quae significatio alia uteretur structura (La Roche h. l., sed aliter Ztft. f. oe. G. 21, 129). Fortasse Aristarchus (cf. Spitzn. ad *X* 254) hic quoque explicabat: testem nobis advocabimus, unde ol. v. *ἐπιβωσόμεθ'*, (Spitzn. Duentz. La Roche, cf. Kühner a. G. 1, 787) sch. D. *ἐπὶ βοήθειαν καλεσόμεθα*, cf. Ap. 73, 2. E. M. 357, 52 Eust. 288, 14 818, 45 1424, 31 paraphr.

ἐπι-δῑνέω circumago, *H* 269 *ι* 538 *λᾶαν ἧκ' ἐπιδινήσας*, cf. *Γ* 378 *T* 268. *β* 151 *ἐπιδινηθέντε*, sch. S. *συστραφέντες ἐν τῷ καταράσσειν τὰ συνεχῆ αὐτῶν πτερά*. Med. translate: mecum voluto in animo, considero. *υ* 217 *ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι | πόλλ' ἐπιδινεῖται*, sch. V. *ἐν τοῖς στήθεσιν ἀνακυκλεῖ ὁ λογισμός, πολλὰς στροφὰς λαμβάνει.*

ἐπιδιφριάς orbiculus parietis instar anteriori *δίφρου* parti impositus, quem efficiebant virgae ad rectos angulos et margini *δίφρου* et *ἄντυγι* immissae, cf Grashof, Fuhrwerk 27 Rumpf, Beitr. z. hom. Worterkl., Giessen 1850 p. 23. *K* 475 *ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης - δέδεντο*, Hes. *ἐκ τῆς περιφερείας τοῦ ἅρματος*, quibus minus accurate addit E. M. 359, 14 *ἥτις καὶ ἄντυξ καλεῖται.* Doederlinio, Gl. 2432, sch. BL. eam partem interpretari videtur qua ascenditur in currum. De

ἐπι-δίφριος (*δίφρος*) qui in curru s. *δίφρῳ* est. *ο* 51 *ἐπιδίφρια θήῃ*, cf. *ο* 75, Hes. *τὰ ἐπὶ τῷ ἁρματείῳ δίφρῳ*, cf. Ap. 72, 30 sch. B. V. Nos in tali re adverbiis utimur, cf. Kühner, a. G. § 405, 2, a. *ἐπιδραμεῖν* etc. v. s. *ἐπιτρέχω.* Inde

ἐπίδρομος commodus accessu, qui facile scanditur. *Z* [434] *ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος*, sch. V. *καθ' ὃ ἔστιν ἐπιδραμεῖν τὴν ἀπὸ τοῦ τείχους κατερχομένην ὁδὸν καὶ ἀναβῆναι τὴν αὐτήν* cf. Hes.

ἐπι-είκελος (*ἐπιϳε.*) valde similis, consimilis. *Δ* 394 *Μαίων -ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν* |, ita diis comparantur homines. in exitu versus: *ο* 414 *Κτήσιος*, *φ* 14 *Ἴφιτος* (Ameis. app.). *A* [265] *Θησέα ἐπιείκελον ἀ.* |, *Δ* 60 *Ἀκάμαντ'*, *φ* 37 *Ἴφιτον*, h. Ven 219 *Τιθωνόν*, Hes. *ὅμοιον* sed semel deus h. XXXI 7 *Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντ'*. *I* 485 494 *X* 279 *Ψ* 80 *Ω* 486 *ω* 36 *θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ*|.

ἐπι-εικής (*ἐπιϳε.*) conveniens, legitimus, iustus. *μ* 382 *ἐπιεικέ' ἀμοιβήν.* *Ψ* 246 *τύμβον οὐ μάλα πολλόν* — |, *ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον*, Ap. 73, 3 *ἐγχωροῦντα, πρέποντα.* sch. B. *ἠθικῶς ἀντὶ τοῦ μικρὸν καὶ σύμμετρον* solito non maiorem. Saepe neutrum aut abs. *Θ* 431 *T* 147 *Ψ* 537 *ϑ* 389 *ὡς ἐπιεικές* |, sc. *ἐστί*, E. M. 359, 39 *πρέπον*, cf. Hes. Ap. 73, 4. aut c. inf. *A* 547 *ἐπιεικὲς ἀκουέμεν.* *β* 207 *ἐ. ὀπυιέμεν ἐστὶν ἑκάστῳ.* et c. acc. c. inf. *T* 21 *οἷ' ἐ.* | *ἔργ' ἔμεν*, cf. *Ψ* 50.

ἐπι-εικτός (*εἴκω*, *ἐπιϝ.*) qui cedere potest, mollis, tractabilis, semper cum neg. *οὐκ ἐ.* qui cedere non potest, immutabilis, qui quia non mutatur ferri debet qualiscunque est. *Θ* 463 *σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν* | Iovis, sch. Ap. *γρ. ἐπιεικτόν* (ante Wolfium v. et Duentzer, esse enim *ἀ*, de animalibus), sed *Θ* 32 *σθ. ο. ἐ.* Spitzn. Faesi Bäuml. La Roche, *ἀ.* Bekk. *Π* 549 *πένθος ἄσχετον, οὐκ ἐ.* sch. br. *οὐ μέτριον, οὐ φορητόν*, quod non mutatur, Doederl. Gl. 434 aut: pervicax, aut: intolerandus, et similiter *E* 892 *μένος - οὐκ ἐ.*| Iunonis, melius E. M. 638, 39 *οὐχ ὑποχωροῦν τινί, οὐ νικώμενον.* sch. br. *οὐκ εὐκατάπληκτον, οὐχ ὑποχωρητικόν, οὐκ εὐένδοτον.* *τ* 493 *ἐμὸν μένος ἔμπεδον, οὐκ ἐ.*| Eurycleae. *ϑ* 307 *ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτά* quae risum movent neque possunt emendari. sunt qui vincula interpretentur invicta. Eust. 1599, 7 *οἷς οὐκ ἄν τις εἴξῃ ἐπιεικῶς διατεθείς*, melius *ἢ σκληρὰ καὶ μη εἴκοντα.*

ἐπι-έλπομαι (*ἐπιϝ.*) spero, *A* 545 *μὴ - ἐπιέλπεο εἰδήσειν*, E. M. 296, 23 *μὴ ἔλπιζε.* *ρ* 126 *ἐπιελπόμενος τό γε θυμῷ* | *-ἐνταινύσειν.* De tmesi v. s. *ἐπί I* b *ε.*

ἐπι-έννυμι (*ἐπιϝ.*) induo. *υ* 143 *χλαῖναν ἐπιέσσαμεν* ei. ptc. pf. translate: instructus, praeditus. *A* 149 h. Merc. 156 *ἀναιδείην ἐπιειμένε* sch. BLV. *οἱονεὶ προφανῆ τὴν ἀναίδειαν ἔχω* Hes. *ἠμφιεσμένε ἐνδεδυμένε*, *I* 372 *αἰὲν ἀν ἐπιειμένος*, cf. Ricci, diss. ho. XI. *H* 164 *Θ* 26 *Σ* 157 *Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.* *ι* 21 514 *μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν.* Ap. 73, *Ἡλιόδωρος ἀποδίδωσι πεποιημένον.* De tmes v. s. *ἐπί I* a *α.*

ἐπι-ζά-φελος (Herod. *παρέλκει ἡ ἐπί. ζα= διά* valde. Doederl. Gl. 2296 A Goebel Phi 18, 211 Duentz. Ameis *φελ* tumere Ap. 73, *ἔγκειται τὸ ὀφέλλειν* cf. E. M. 408, 19) adau ctus, valde auctus. *I* 525 *ἐ. χόλος*, E. M. 408, 1 *ἄγαν ηὐξημένος.* Adv. **ἐπ-ζαφελῶς** (de form *-ής*), cf. Herod. ad *I* 516 E. M. l. l. Aristarc ap. sch. R. *ζ* 330 Lehrs Ar. 259), Bekk. *-έλα* vituperatus a Rumpfio N. J. f. Ph. 81, 66 valde vehementer: *I* 516 *ἐ. χαλεπαίνοι*, u Herod. de accentu, Hes. *ηὐξημένως, ἄγαν.* 330 *ἐ. μενέαινεν* (Ameis app., Düntz.) h. Mer 487 *ἐ. ἐρεείνῃ.*

ἐπίηρα ut Aristarchus scribebat, qui ad *ἐπ ηρος* (Ap. Rh. 4, 375 Lesches ap. Tz. ad Ly 1273 Emped. fr. 208 Hom. fr. 56) refereb Ariston. *A* 572 *ὅτι ἐπίηρα τὴν μετὰ χάριτ ἐπικουρίαν*, v. s. *ἐπί I* c *α* et *ἦρα.*

ἐπι-ήρᾰνος (*AP*, *ἦρ.* acc. *ἦρα* cf. Duen ad *τ* 343) gratus, acceptus. *τ* 343 *ποδάνιπτρ ἐπιήρανα θυμῷ* | *γίγνεται*, sch. B. *προση ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν*, cf. Buttm. Lex. 1, 155. Arist chus: *ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ.* i e. *τὰ ἐπικουρητι τῆς ψυχῆς*, cf. Ap. 73, 12.

ἐπι-θαρσῡ́νω confirmo, erigo ad rem, mum addo. *Δ* 183 *τὸν ἐπιθαρσύνων*, Hes. *π τρεπόμενος.*

ἐπί-θημα (*ἐπιτίθημι*) operculum. *Ω* *φωριαμῶν ἐπιθήματα καλά*, Ariston. *ἡ δ. ἐπιθήματα τῶν κιβωτίων τὰ πώματα, κα χρηστικῶς δὲ πίθων καὶ τῶν ὁμοίων*, cf. Lel Ar. 150.

ἐπι-θρώσκω insilio. *Θ* 515 *νηὸς ἐπιθ σκων* conscendens, Suid. I 2, 406 *ἐφαλλόμει* c. dat. *Δ* 177 *τύμβῳ ἐ.* huc illuc in sepul per ludibrium, Eust. 462, 7 *ἐπεμπηδῶν.* h. 2 *ὄχθῃ ἐ.* absol. *E* 772 *τόσσον ἐπιθρώσκο* equi, La Roche et Dind. v. melius *τόσσον ἐ.*

ἐπ-ῑθῡ́ω (al. *ἐπι-θ.* cuius *ι* arsi pro putant) praes. ind., aor. ptc. 1) irruo. *π* 297 *ἐ θύσαντες* (Faesi) 2) translate: incumbo in r vehementer id ago ut. Hes. *ὥρμημαι.* h. M 475 *τοι θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν.* *Σ ἐρύσσασθαι* - | *Τρῶες ἐπιθύουσι*, ubi Ze

dotus inserebat θέλοντες, paraphr. ἐφορμῶσι, (Duentz. La Roche) sch. br. Ap. 73, 18 ἐπ' εὐθείας ορμῶσι.

ἐπι-ίστωρ (ἐπιϝ. οἶδα) peritus. φ 26. Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων |, Hes. ἔμπειρον, sch. V μεγαλουργόν, ἐπὶ μεγάλοις ἔργοις ἱστορούμενον, ἐπιστήμονα, auctorem magnorum facinorum s. laborum, cf. Strab. 9 Duentz. (ἐπί=valde) Autenr. qui spurium putat, Braune, ut legimus ἔργα εἰδέναι. sed Lehrs, Ar. 109 (116) Doed. Gl. 416 Faesi: conscium in crimine (Autolyci qui equas surripuerat Herculique vendiderat), quamquam nec furtum equarum crimen putandum est nec ita magnum facinus, neque sic plur. opus erat. Cf. Ameis app.

ἐπι-καίω accendo in. h. Ap. 461 509 πῦρ ἐπικαίοντες in ara. De tmesi v. s. ἐπί I b α.

ἐπι-καμπύλος incurvus. h. Merc. 90 ἐ. ὤμους.

ἐπι-κάρ praeceps. Doed. Gl. 740 adv. statuit, ut E. M. 360, 7 ἐπικάρ. Π 392 ῥέουσαι | ἐξ ὀρέων ἐπικάρ· ἤτοι ἄνωθεν ἐκ τοῦ προσάντους· ἢ ἐπικάρσιαι καὶ πλάγιοι· ἢ ἐπὶ κεφαλὴν καὶ ἐς τὸ κάταντες, cf. Lob. path. el. 2, 313. sed Aristarchus et v. ἐπὶ κάρ q. v.

ἐπι-κάρσιοις (κάρα, sed Duentz. Kuhn 13, 8 non sic addi -σιος, esse κάρσιος = πλάγιος dubiae originis, sed posse comparari κυρτός κέρας sim.) pronus in caput, praeceps. ι 70 (νῆες) ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι vorn übergebeugt, Nitzsch Ameis Faesi Doederl. Gl. 740 Eust. 1615, 62 ἐπὶ κεφαλήν, διὰ τὴν ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος τῶν ἱστίων πολλὴν ἔντασιν. Sed Ap. 73, 22 ἐπικάρσια πλάγια, οὐ κατ' εὐθύ quia oblique incedit qui capite est prono, Hes. Suid. I 2. 409 Duentz. atque quodam modo Nitzsch.

καλὴν **Ἐπικάστην** (ἐπικέκασμαι, insignis) λ 271 μητέρα Οἰδιπόδαο Ulixes vidit apud inferos sch. V παρὰ τοῖς τραγικοῖς Ἰοκάστην, quae Laio marito mortuo nupsit filio Oedipodi nescia quis esset, filiosque peperisse fertur Eteoclem et Polynicem, filias Antigonen et Ismenen, quos ignorasse videtur Homerus, nam ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν, quo facto Epicaste se suspendit.

ἐπί-κειμαι impositus sum, incumbo. ζ 19 θύραι ἐπέκειντο, Eust. 1549, 39 κεκλεισμέναι ἦσαν. translate Ζ 458 ἐπικείσετ' ἀνάγκη.

ἐπι-κείρω intercīdo. Π 394 ἐπέκερσε φάλαγγας, paraphr. ἀπέτεμε. De tmesi (translate) v. s. ἐπί I b ε.

ἐπι-κέλλω 1) adpello navem in litus. ι 138 ἐπικέλσαντας sc. navem, sch. R. ἐπιψαύσαντας τῇ γῇ, Ap. 73, 23 ἐπὶ τὸ ξηρὸν ἀγαγόντας, ὁρμίσαντας, cf. Hes. 2) intrans. (cf. Kühner, a. G. § 373, 2 Krüger § 52) appellor in litus, de navi. ι 148 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας - ἐπικέλσαι, sch. R. ἐν λιμένι στῆναι, ubi sunt qui: nos suppleant et trans. explicent. ν 114 (νηῦς) ἠπείρῳ ἐπέκελσεν, sch. M[a] ed. Ludwich: ἐφώρμισεν ἢ προσήγγισεν.

ἐπι-κέλομαι advoco, invoco. Ι 454 ἐπεκέκλετ' ἐρινῦς, E. M. 500, 41 ἐπεκαλεῖτο.

ἐπι-κεράννυμι admisceo. η 164 οἶνον ἐπικρῆσαι, sch. PQT. πρὸς τῷ ὄντι ἕτερον ἐπιχέαι, Ameis: nachmischen, sed Buttm. Lex. 1, 102 Duentz. h. l. aquae vinum.

ἐπι-κερτομέω insuper irrideo. Π 744 χ 194 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης, Hes. ἐπισκώπτων, hostem victum acerba cavillatione, sed benigne Ω 649, Eust. 1369, 59 οὐ τραχύτητα ἔχον ὑβριστικὴν ἢ ὀνειδιστικήν, ἀλλ' εἰσήγησιν φόβου ψευδοῦς ἵνα μη ὁ γέρων βασιλεὺς λυπηθῇ ὡς ἔξω παραῤῥιπτούμενος. acc. τόν ad προσφάναι pertinet.

ἐπι-κεύθω celo, occulo, semper c. neg. in fine versus. ξ 467 οὐκ ἐπικεύσω | abs., δ 744 μῦθον δέ τοι ο. ἐ | Plerumque alia sententia opponitur: π 168 σ 171 ἔπος φάο μηδ' ἐπίκευθε|. ο 263 εἰπέ μοι -νημερτέα, μηδ' ἐπικεύσῃς|. Ε 816 ἐρέω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω|, Ap. 73, 24 ἐπικρύψω καὶ ὑποστελοῦμαι. ε 143 ὑποθήσομαι οὐδ' ἐ. | cf. ρ 154, τ 269 ψ 265. Κ 115 νεικέσω - οὐδ' ἐ. | δ 350 ρ 141 οὐδὲν κρύψω ἔπος οὐδ' ἐ. |

ἐπι-κίδναμαι diffundor super aliquid, τί. Β 850 ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν, v. l. αἴῃ. Η 451 458 ὅσον ἐ. ἠώς Spitzn. Bäuml. La Roche Faesi, quantum terrae, Did. Ἀρίσταρχος ὅσην sc. αἶαν, Bekk. Duentz. ἐπὶ κ., non recte alii ἐφ' ὅσον χρόνον explicant.

ἐπι-κλείω plausu prosequor, approbo, laudo, α 351 ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσι.

Ἐπικλῆα μεγάθυμον Sarpedonis sodalem Aiax occidit, Μ 379.

ἐπί-κλησις (ἐπικαλέω) cognomen, acc. tantum absolute: 1) cognomine. Η 138 Ἀρηιθόον, τὸν ἐπίκλησιν κορύνητην | -κίκλησκον. Σ 487 ε 273 ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἄμαξαν ἐ. καλέουσιν|, cf. Χ 29. Χ 506 Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐ. καλέουσιν |. h. Ap. 386 ἄνακτι - ἐ. Τελφουσίῳ. 2) nomine, specie, opp. re vera. Π 177 Σπερχειῷ, αὐτὰρ ἐ. Βώρῳ.

ἐπι-κλίνω inclino, impono, τινί. Μ 121 πύλῃσιν | -ἐπικεκλῖμένας σανίδας καὶ - ὀχῆα, de pessulo quoque, est enim zeugmatis fere species, Hes. ἐπικειμένας, ἐπικεκλεισμένας.

ἐπι-κλονέομαι perturbatus agor ad. Σ 7 νηυσὶν ἐπικλονέονται, ol. v. et nunc Bekk. sch. ABV. ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, Wolf cet. ἔπι κλ.

ἐπί-κλοπος (κλέπ-τω) a) callidus versutus Hes. δόλιος, πανοῦργος. minus bene: ἢ ἐπιθυμῶν τοῦ κλέπτειν, cf. Ap. 73, 25 E. M. 360, 26. λ 364 ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, sch. BHQV. παραλογιστικόν. καὶ γὰρ ὁ κλέπτης παραλογιζόμενος κλέπτει. ν 291 κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος. sch. MV. ἐμπορικώτατος ψεύστης καὶ παραλογιστής. διὰ λόγου τὴν ἀλήθειαν κλέπτων. b) c. gen. peritissimus rei. sch. Χ 281 τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, B. ἠσκηκὼς λόγοις ἀπατᾶν, διὰ λόγων τοὺς πολλοὺς παραλογιζόμενος. φ 397 τις θηητὴρ καὶ ἐ. ἔπλετο τόξων, sch. H. ἐπίπλοκος. γρ. ἐπίκλοπος. cum admiratione quadam loquuntur et Hector et proci, Doederl. Gl. 2119 gen. ad θη. rettulit atque καί per καίπερ explicavit, cui respondit Baumeister, N. J. f. Ph. 79, 166.

ἐπι-κλύω audio, höre an, τί. Ψ 652 αἶνον ἐπέκλυε. τινός. ε 150 ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.

ἐπι-κλώθω, -ομαι destino, attribuo, τινί τι, non de Parcis, sed universe de diis. cf. Naegelsb. h. Th. 128. π 64 ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμων. γ 208 οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον, cf. λ 139, Hes. ἐπήγαγον. δ 208 ᾧ τε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ, v. l. (Wolf) -ει cf. Thiersch, Gr. § 346, 2. Med. non differt nisi forma: υ 196 (θεοὶ) βασιλεῦσιν ἐπικλώσωνται ὀϊζύν, v. l. -ονται. θ 579 (θεοὶ) ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον | ἀνθρώποις Hes. ἐπικατέκλωσαν, ἐπεμοιράσαντο ἐκύρωσαν, ἐπεκλήρωσαν. c. inf. semel in Il. Ω 525 ὡς γὰρ

ἐ. θεοὶ - βροτοῖσιν | ζώειν ἀχνυμένοις, sch. AB. εἱμαρμένον ἐποίησαν, ἐπεμοίρησαν ἀπὸ μιᾶς Μοίρας εἴρηται τῆς Κλωθοῦς. α 17 οἱ ἐ. θεοὶ οἶκον δὲ νεέσθαι, Eust. 1385, 3 τροπικῶς ῥηθὲν ὡς ἀπὸ τῶν κλωθομένων εἱρμόν τινα σημαίνει καὶ κύκλον καὶ εἴλησίν τινα κ. στροφὴν τῶν ἐν γενέσει πραγμάτων, οὐκ ἐχόντων μένειν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ . . . ἐπὶ ἀποβάσει πραγμάτων ἀγαθῶν καὶ μὴ τοιούτων.

ἐπι-κόπτω caedo, schlage darauf. γ 443 βοῦν ἐπικόψων, Eust. 1476, 33 ἐπάνω τοῦ τραχήλου πτήξων.

ἐπικουρέω auxilio venio. Ε 614 ἦγ' ἐπικουρήσοντα. De

ἐπί-κουρος socius, qui e terra aliena auxilio venit in bello, adiutor Hes. βοηθός non in Od. E. M. 360, 3 οἱ ἀπὸ ξένης χώρας σύμμαχοι τῶν πολεμουμένων καὶ βοηθοί, σύμμαχος est eorum qui bellum inferunt, cf. sch. B. 130, v. infra Δ 379. Ε 478 ἐπίκουρος ἐὼν μάλα τηλόθεν ἥκω, cf. Γ 188. h. VIII 9 βροτῶν ἐπίκουρε Mars. Est fem. Φ 431 Ἀφροδίτη | ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος et h. Merc. 96 ἐπίκουρος - νύξ, ubi non est de bello, atque adi. esse videtur. Plur. auxilia, Troianorum potissimum socii, quos non admodum firmo societatis vinculo contineri demonstrat Naegelsb. h. Th. 306, cf. Giseke, h. F. § 242. Stämme d. Balkanhalbi. 3. Β 130 ἐπίκουροι | πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔνεισιν. Β 803 πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ Πριάμου ἐ. | Ε 477 μαχόμεσθ' οἵ πέρ τ' ἐ. ἔνειμεν |, non in exitu versus. Β 815 Τρῶες διέκριθεν ἠδ' ἐ. | Γ 456 Η 348 [368] Θ 497 Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐ. | Ζ 111 Ι 233 Λ [564] Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' ἐ. | cf. Μ 108. Ζ 227 Σ 229 Τρῶες κλειτοί τ' ἐ. | cf. Η 477. Κ 420 πολύκλητοι ἐ. | εὕδουσιν. Γ 451 Ρ 14 Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων, | cf. Λ 220. Ρ 362 Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐ. | Ε 473 ἄτερ λαῶν - ἠδ' ἐ. | cf. Ν 755. Π 538 λελασμένος εἰς ἐ. | Ρ 220 μυρία φῦλα περικτιόνων ἐ. | Ε 491 ἀρχοὺς - τηλεκλειτῶν ἐ. | Μ 61 Ρ 335 Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐ. Μ 101 Σαρπηδὼν ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐ. | Ρ 212 κλειτοὺς ἐπικούρους | Semel non de Troianis sed de iis qui Cadmeonibus bellum inferebant Δ 379 κλειτοὺς ἐ. | Doederl. Gl. 757 vocem ad κόρυς refert, alii ad κείρ - ω, ut sit bellicosus, cf. Duentz. Kuhn 16, 24. Non saepe ita substantiva copulatione fieri docet Meiring, subst. cop. Marcod. 1828 p. 10. L. Meyer, vgl. G. 2, 245 ἐπι-κορϝο, skr. çarana Hülfe.

ἐπι-κραίνω saepius ἐπι - κραιαίνω ad finem perduco, conficio, absolvo, potissimum de Iove. E. M. 536, 6 κεφαλὴν ἐπιθεῖναι τῷ πράγματι. h. Merc. 531 (ῥάβδος) ἐπικραίνουσ' οἴμους ἐπέων, ita G. Hermann coni., Baum. q. v. recepit, codd. — ουσα θεούς. Ο 599 Θέτιδος - ἀρὴν ἐπικρήνειε. Β 419 οὐδ' ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε, sch. br. ἐπετέλει, cf. Γ 302. Θ 242 τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, cf. Π 238 et de Apolline Α 455.

ἐπι-κρατέω 1) abs. superior sum. a) bello, Ξ 98 Τρωσὶ - ἐπικρατέουσί περ ἔμπης. b) dominor. ξ 60 ἐπικρατέωσιν ἄνακτες | οἱ νέοι, cf. ρ 320, v. l. -ουσιν. 2) impero, τινί. α 245 π 122 τ 130 ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν, cf. Κ 214 (νήεσσιν).

ἐπικρᾰτέως (ἐπικρατής) vehementer, potenter. Π 67 Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν | νηυσὶν ἐ. Π 81 ἔμπεσ' ἐ. Ψ 863 ἰόν | ἧκεν ἐ., sch. B. ἰσχυρῶς καὶ δυνάμει πολλῇ, πρὸς τὸ ἐπιτυχεῖν, vix recte Eust. 1334, 13 οὐ μόνον γενναιότητα δηλοῖ ῥωμαλέαν ἀνδρός, ἀλλά τι καὶ ψεκτόν. Ante caesuram.

ἐπι-κρέμαμαι immineo. h. Ap. 284 ὕπερθεν | πέτρη ἐπικρέμαται, v. l. ὑποκ.

ἐπ-ίκριον antenna, ad malum affixa (Eust. 1533, 44 ὡς ἐπὶ τῷ ἰκρίῳ ὄν, δηλαδὴ τῷ . . . . ἱστῷ, cf. 1472, 2), per ὑπέρας retenta, cf. Grashof, Schiff Düsseld. 1834 p. 24, Pierson Rh. M. 16, 93. ε 254 ἱστὸν καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ, sch. BEPQT. τὸ κερατάριον PQV. τὴν κεραίαν, τὸ πλάγιον ξύλον τοῦ ἱστοῦ, ᾧ προσδέδεται τὸ ἄρμενον. ε 318 σπεῖρον καὶ ἐ. ἔμπεσε πόντῳ.

ἐπι-λάμπω ipf. et aor. affulgeo. Ρ 650 ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε. h. Merc. [141] φόως ἐπέλαμπε Σελήνης.

ἐπι-λείβω libans superfundo. γ 341 ἀνιστάμενοι ἐπέλειβον.

ἐπι-λείπω deficio. v. l. η 117 οὔ ποτε καρπὸς - ἐπιλείπει, pro ἀπολ., v. l. ἀπολήγει.

ἐπι-λέπω delibro, h. Merc. 109 ὄζον ἑλὼν ἐπέλεψε σιδήρῳ, L. ἐπέλεπε M. ἐνίαλλε. non recte Cobet Mnem. 11, 311 contra rei naturam formatum ratus, ἀπέλ. proposuit.

ἐπι-λεύσσω prospicio, Γ 12 τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, Bekk. Duentz. Faesi Ameis ἐπὶ λ. v. s. ἐπί I c β.

ἐπίληθος oblivionem adferens. δ 221 (φάρμακον) κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων, sch. TV. ἐπιληστικόν, Suid. I 2, 430 τὸ λανθαστικόν. sch. HQ. ὁ Ἀσκαλωνίτης [προ]περισπᾷ μετοχὴν ἀκούων (ita Buttm. a. S. II 223 TV. ἐπιλανθάνεσθαι ποιοῦν), Ἀρίσταρχος δὲ προπαροξύνει ὄνομα ἐκδεχόμενος. οὕτω δὲ καὶ ἡμῖν (Herodiano) ἀρέσκει ἐπεὶ καὶ τὰ προκείμενα ὀνόματα ἐπίθετα ἦν, cf. Lehrs, Ar. 299 (310). v. l. ap. sch. E. **ἐπίληθες.** De

ἐπι-λήθω 1) Act. (praes. ptc.? v. s. ἐπίληθος). aor. efficio ut quis obliviscatur. υ 85 (ὕπνος) ἐπέλησεν ἁπάντων, aor. gnomicus 2) Med. praes. ptc., ipf., fut. obliviscor, τινός cf. E. M. 5, 11. δ 455 οὐδ' - ἐπελήθετο τέχνης ε 324 οὐδ' ὡς σχεδίης ἐ. Χ 387 τοῦ οὐκ ἐπιλήσομαι Patrocli. α 57 Ἰθάκης ἐπιλήσεται Η 452 τοῦ ἐπιλήσομαι muri. h. XXXIV 1[illegible] σεῦ ἐπιληθόμενον. De tmesi v. s. ἐπί I b ε

ἐπι-ληκέω applaudo, clamore et strepitu plaudo ad quid. θ 379 κοῦροι ἐπελήκεον ἄλλοι sch. T. ἐπεκρότουν, ἐπεψόφουν, cf. E. M. 355 16. Ap. 71, 19 de simplici verbo cf. Doederl Gl. 2271.

ἐπῐ-λίγδην stringendo, anstreifend. Ρ 59[illegible] βλῆτο ὦμον ἄκρον ἐ. Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ ἐ[illegible] μεσότητός ἐστιν. καὶ ὅτι νῦν ἅπαξ καὶ ἐ[illegible] Ὀδ. (χ 278) λίγδην, ἄκρον δέ. sch. A. ἐπιψαίδην. ὅσον δι' ἐπιπολῆς ψαῦσαι (cf. Ap. 73, 2[illegible] Hes.) sed usque ad os pervenit volnus, sch. A ἔστι γὰρ ὠμοπλάτη ἀσαρκοτάτη. A. Goebel Kuhn 11, 393 ansausend.

ἐπ-ιλλίζω oculis distortis innuo. Ap. 73, 2 τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπικατακλᾶν. σ 11 μο[illegible] ἐπιλλίζουσιν, sch. BQ. διανεύουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι, ὅθεν τὸ δενδίλλων, cf. Hes. Suid. 2, 431 E. M. 361, 42. h. Merc. 387 ἐπιλλίζων Doederl. Gl. 460 ad ἑλελίζω refert.

ἐπι-λωβεύω contumelia afficio, irrideo. β 32[illegible] ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσι, Ap. 71,

διέπαιζον. sch. B. ἐφύβριζον· ἀπὸ τοῦ λωβὸς ὁ τοῦ ὠτίου.

ἐπι-μαίνομαι insanio ex amore, inflammor amore. *Z* 160 τῷ-ἐπεμήνατο, inf. μιγῆναι per epexegesin additur, sed al. τῷ-μιγῆναι.

ἐπι-μαίομαι ipt. -εο ipf. ἐπεμαίετο. fut. ἐπιμάσσεται *Δ* 190. aor. -εμάσσατο ptc. ἐπιμασσάμενος, -η τ 468. 1) c. acc. placide tango, leniter contrecto, Hes. ἐπιζητεῖν, ἐπιλαμβάνεσθαι, ἐπιψαύειν, cf. Oppenrieder, de duobus Hom. locis Augsburg 1865, p. 15. *Δ* 190 ἕλκος ἰητὴρ ἐ., in pede quarto, alias talia in quinto ι 441 οἴων ἐ. νῶτα . λ 531 ξίφεος ἐ. κώπην | καὶ δόρυ. ν 429 μιν -ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, cf. π 172, Hes. συνετάραξεν, ἐφήψατο, ἐψηλάφησεν. *E* 748 *Θ* 392 μάστιγι-ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους , cf. *P* 420. abs. τ 468 γνῶ ἐπιμασσαμένη, cf. ι 446. ι 302 τ 480 χείρ' ἐπιμασσάμενος, sch. Gl. H. ι 302 ἐφαψάμενος χειρὶ τὸ ἧπαρ, Ameis app. τ 480, attrectans manu et quaerens, al. χεῖρ'. cf. E. M. 133, 7. de tmesi v. s. ἐπί I 6 ε. Translate: h. Merc. 108 πυρὸς ἐ. τέχνην | tractabat, Ilgen ci., Herm. rec. τέχνῃ arte quaesivit ignem, sed v. Baum. 2) c. gen. appeto, quaero, nitor ad rem. *K* 401 δώρων ἐ. θυμός |, E. M. 355, 18 ἐπεζήτει, ἐπεθύμει, Ap. 71, 7 ἐφήπτετο. μ 220 σκοπέλων ἐπιμαίεο, in pede quarto, v. l. σκοπέλου (Ameis). ε 344 ἐ. νόστου | γαίης Φαιήκων. sch. H. T. ἐφίεσο τοῦ νόστου τῆς γῆς, Nitzsch: „γαίης zu ν. im ächten Appositionsverhältniss", et similiter Weidenkaff, nonn. ad synt. Wittenberg 1870, p. 6. melius: νόστου, γαίης Φ. cum alter gen. explicet priorem, non recte Ameis, cf. N. J. f. Ph. 73. 633: Causalgenetiv, wegen d. Heimkehr. Duentz. Ki. u. Kö. 90 „nur das Hingelangen, freilich mit grosser Freiheit". Cf. La Roche, h. S. 155.

ἐπι-μάρτῦρος testis, praepositione non necessario addita ut exprimat, qui interest rei, Hes. μάρτυς ἐπὶ τοῖς γινομένοις. *H* 76 Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω, sch. L. περιττὴ ἡ πρόθεσις ἐν τῷ ἐπιμ., ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπιβουκόλος καὶ ἐπίουρος quae fuit Aristarchi lectio et doctrina, Lehrs Ar. 108 (115), Bekk. quem Friedl. N. J. f. Ph. 79, 827 vituperavit ἐπὶ μ., v. s. ἐπί I b β. α 273 θεοὶ ἐπιμάρτυροι ἔστων, FHKLR Bekk. La Roche ἐπὶ μ., cf. Ameis app. h. l. Lob. paral. 386 Nitzsch ι 270.

ἐπί-μαστος (ἐπιμαίομαι) attrectatus, contaminatus, sordidus, cf. Duentz. Kuhn 14, 198, v. s. ἀπροτίμαστος. υ 377 τοῦτον-ἐπίμαστον ἀλήτην, Ameis. app. h. l., sed Ap. 73, 30 ἐπίμαστεύοντα καὶ ἐπιζητοῦντα τροφήν, cf. sch. V. E. M. 361, 53 Hes., nec voci ipsi nec huic loco satis apte, neque melius Ap. ib. ἐπίληπτος, cf. Hes., aufgelesen, et audacius etiam Doederl. Gl. 132 sogar aufgesucht.

ἐπι-μειδάω arrideo, subrideo. *Δ* 356 *Θ* [38] *K* 400 χ 371 h. Ap. 531 τὸν (τήν, τοὺς) ἐπιμειδήσας προσέφη.

ἐπι-μείλια τά, dos. *I* 147 ἐπιμείλια δώσω, Herod. Ἀρίσταρχος ἓν μέρος λόγου παρέλαβεν ὡς ἐπιφέρνια. Ἀπολλόδωρος δὲ διαλύει, ἐπί, τὰ μείλια· οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων (et Ptolemaeus Asc.). καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς ἐπιδώσω μείλια (Eust. 742, 56. 60, Ap. 110, 21 ἐπιδώσω), Lehrs, Ar. 110, cf. *I* 289, v. s. ἐπί I b β. ol. ἐπιμ., nunc ἐπὶ μ.

ἐπι-μέμφομαι queror de re, succenseo ob rem, τινί τινος, *A* 65 93 εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, Hes. ἐγκαλεῖ, ἐπιδεῖται, ἐπαιτιᾶται. Ariston. ὅ. ἐλλείπει ἡ περί. *B* 225 τέο-ἐπιμέμφεαι ἠὲ χατίζεις. π 97 ἤ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, sch. H. ἦ ἄρα ἀδελφοῖς μέμψιν τινὰ ἐχθρὰν ἔχεις, οἵτινες σοὶ ταῦτα ἐπαγείρουσιν aut quia te non adiuvant, Doederl. Gl. 2335 etwas zum Vorwurf machen, sed pro adv. est, non recte sch. B. ἐστέρησαι aut Eust. 1765, 19 ἀντιπτωτικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ κασιγνήτων. π 115 οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι.

ἐπι-μένω praestolor, opperio. abs. *T* 142 ρ 227 εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, cf. h. Cer. 160 (ἵνα). In ceteris ἀλλ' ἄγε νῦν ante iptvum est, cf. α 309, *Z* 340, τεύχεο δύω. δ 587 ἐν μεγάροισιν ὄφρα κεν γένηται. λ 351 ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον εἰς ὅ κε τελέσω.

ἐπι-μήδομαι struo τινί τι. δ 437 δόλον ἐπεμήδετο πατρί.

ἐπι-μηλοβοτήρ, v. s. ἐπί I b δ.

ἐπι-μῆνις s. ἐπίμηνις v. s. ἐπί I a.

ἐπι-μηνῑω irascor, succenseo. *N* 460 Πριάμῳ ἐπεμήνιε Hes. ἐπωργίζετο, sch. BL. ἐπεμέμφετο καὶ ᾐτιᾶτο.

ἐπι-μιμνήσκομαι recordor, τινός. α 31 δ 189 τοῦ-ἐπιμνησθείς. δ 191 ἐπιμνησαίμεθα σεῖο, mentionem faceremus. *P* 103 ἐ. χάρμης, animos reciperemus. De tmesi v. s. ἐπί I b β. V. l. ἐπεμνήσαντο *Ω* 428 pro ἀπ. q. v. et -μνησθῆναι δ 118.

ἐπι-μίμνω maneo ad. ξ 66 ο 372 ἔργον -ῷ ἐπιμίμνω, v. l. ἔπι μ. et ἐπὶ μ.

ἐπιμίξ promiscue, Ap. 73, 32 Suid. I 2, 436 ἐπιμεμιγμένως. *Λ* 525 Τρῶες ὀρίνονται ἐ., ἵπποι τε καὶ αὐτοί |. *Φ* 16 πλῆτο ῥόος-ἐ. ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν. | *Ψ* 242 καίοντ' ἐ., ἵπποι τε καὶ ἄνδρες. | λ 537 ἐ. δέ τε μαίνεται ἄρης |. in secundo pede *Ξ* 60 ἐ. κτείνονται, ubi Herod. de accentu, cf. Lehrs, Ar. 298. De

ἐπι-μίσγομαι immisceor. *K* 548 Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι. ζ 241 Φαιήκεσσ'-ἐπιμίσγεται, sch. H. οὕτως ἐν μέλλοντι χρόνῳ, ἐπιμίξεται. b) *E* 505 (Τρώων) ἄψ ἐπιμισγομένων manus conserentium. c) utor quo: ζ 205 οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται.

ἐπι-μύζω murmuro, fremo, clausis labris sonitum (μῦ) indignabundus edo. *Δ* 20 *Θ* 457 ἐπέμυξαν Minerva et Iuno, sch. BLV. μεμυκόσι τοῖς χείλεσιν ἐπεστέναξαν (ὃ πάσχουσιν οἱ ὀργιζόμενοι καὶ μηδὲν ποιεῖν δυνάμενοι D., cf. Ap. 71, 8. sch. L. ἔστι τὸ μύζειν τὸ τὴν φωνὴν τοῦ μ στοιχείου ἐκφωνεῖν. Hes. ἐπεμυκτήρισαν, ἐπεμύχθησαν, ἐξεφαύλισαν.

ἐπι-νέμω impono cibos mensae. *I* 216 *Ω* 625 σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ |. υ 254 σῖτον δέ σφ' ἐ.

ἐπι-νεύω a) nuto ad. *Χ* 314 κόρυθι δ' ἐπένευε, Duentz. winkte hin. b) annuo, Eust. 644, 3 τῇ ἀνανεύσει ἐναντίον ἡ ἐπίνευσις.... ὡς ἐπὶ δόσει, de diis tantum. *O* [75] ἐμῷ ἐπένευσα κάρητι. h. Ven. 222 τῇ Ζεὺς ἐπένευσε, XXXIV 16 ἐ. καρήατι, cf. Cer. 466. 169 (Ceres). De tmesi v. s. ἐπί I b ε.

ἐπι-νεφρῑδιος (νεφρός) qui super renes est. *Φ* 204 δημὸν ἐπινεφρίδιον, Hes. τὸ ἐπὶ τῶν νεφρῶν λίπος, cf. Suid. I 2, 436 Eust. 1231, 41.

ἐπι-νέω neo, nendo tribuo. *Y* 128 ἅσσα οἱ αἶσα | γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ ei nascenti, cf. *Ω* 209 (ὥς).

ἐπι-νηνέω coacervo, accumulo. *H* 428 431 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, sch. A. γρ. καὶ ἐπιν. καὶ ἔστιν Ἰακόν, Hes. E. M. 354, 38 Ap.

71, 10 ἐπεσώρευον. Bekk.² e coni. ἐπενήεον, cuius est intens. cf. Eust. 641, 55.

ἐπί-ξυνος (ἐπίκοινος Hes.) communis, alii: adiacens. *M* 422 ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ, Eust. 911, 56 ἢ τὸν ὅρον ἔστι νοεῖν sch. BLV. κοινοὺς ὅρους ἐχούσῃ . . ἢ καὶ τὴν ἐπιμεριζομένην γῆν, ἵνα ἐκ κοινότητος ἰδιάσῃ τοῖς ἐρίζουσι (Faesi).

ἐπι-οινοχοεύω vinum infundo. h. Ven. 204 θεοῖς -οι.

ἐπι-όπτης (ΟΠ, ὄψομαι) custos, Aufseher. ep. 12, 1 Γλαῦκε, βοτῶν ἐπιόπτα.

ἐπιορκέω peiero, Eust. 809, 37 τὸ κατὰ ὅρκον γίνεσθαι τῷ ψεύδει. *T* 188 οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. De

ἐπί-ορκος periurus. *T* 264 εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον. *Γ* 279 *T* 260 ἐ. ὀμόσσῃ, sch. B. οὕτως προπαροξυτόνως· ἓν γάρ ἐστι τὸ ὅλον, sc. τὸ ἐ., cf. sch. A. *K*. 332. *K* 332 ἐ. ἐπώμοσε, quamquam recte Hector negavit alium quendam Troianorum equis potiturum, id quod vix excusant Ariston. τοῦτο ἔξωθεν ἐπιπεφώνηται, ὅρκον ἐπίορκον ὤμοσεν, οὐχ οἷον ἑκουσίως, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ ἀποτελεσθῆναι τοῦτο ὅπερ ὤμοσεν, atque Naegelsb. h. Th. 237, qui ἐπίορκος subst. statuit cum Doederl. Gl. 2294. Ceterum E. M. 362, 32 ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς ὑπὲρ κεῖται, cf. Eust. 809, 36 (ἐναντιωματικῶς ἀντὶ τῆς κατά), cf. Doed. l. l.

ἐπι-όσσομαι observo, attendo, habe ein Auge auf. Hes. ἐφορῶ, προσαγορεύω, ἐπισημαίνομαι. *P* 381 ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων, sch. B. ἐπιβλέποντες, ἵνα τῶν μὲν πιπτόντων ὑπερμαχοῖεν, τοὺς δὲ φυγάδας προτρέποιντο. ἄλλως (minus bene) προορώμενοι καὶ προσδοκῶντες μήτε ἀποθνήσκειν τοὺς ἑταίρους μήτε φεύγειν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔμενον τάξεως.

ἐπίουρα, τά v. s. ἐπί II B 6 b, et s. οὖρον.

ἐπί-ουρος (ὀρ, ὁράω Tryphon, Herod., E. M. 362, 29 Curt. Et. 501, sed Zehlicke, Epitheton Nestors οὖρος Ἀχαιῶν, Parchim 1839 p. 35 ἐπί et οὖρος ὄρ-νυμι qui instigat. Etiam Aristarchus οὖρος) custos, E. M. 362, 29 ὁ ἐφεστηκὼς φύλαξ, Aufseher. *ν* 405, *ο* 39 ὑῶν ἐπίουρος, sch. V. ἐπίσκοπος. *N* 450 Μίνωα τέκεν Κρήτῃ ἐπίουρον, ita Zenodotus et Aristarchus et nunc v., cf. Doederl Gl. 2278, Ptolem. Asc. ἐπὶ οὐ., al. ἔπι, cf. Herod. h. l. sch. Q. *ν* 405 Hes. Ap. 73, 34 Eust. pass. Lehrs. Ar. 107 (114) 313 (326). ἐπιόψομαι v. s. ἐφοράω.

ἐπι-πείθομαι. praes. ind. -εται *T* 305, -ονται *E* 878, ci. -ηται *A* 218, ipt. -θεο, ptc. -θόμεναι *I* 660. ipf. ἐπεπείθετο. fut. -είσομαι *Ψ* 609, -σεαι *O* 178 -σεται. persuadetur mihi ut faciam, obtempero. *κ* 550 *μ* 324 *τ* 148 τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμός | eorum animus mihi obtemperabat, cf. *β* 103 *κ* 466 *μ* 28 *ω* 138 (ἡμῖν, noster) *κ* 406 475 (ἐμοί). h. Cer. 224 τῇ δ' οὐκ ἐ. θ. |. *A* 345 *I* 205 *Δ* 616 ἐ. ἑταίρῳ, cf. *τ* 14 *χ* 108 393 (πατρί), *T* 305 τις ἐμοί γε ἐ., cf. *P* 159. *A* 565 *Δ* 412 ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ |. hae formae in thesin exeuntes quinquies in pede quarto: *Ψ* 609 τοι λισσομένῳ ἐ., c. duplici dat. *O* 162 εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐ., cf. *O* 178, aut abs. *Σ* 296 οὐ γάρ τις-ἐπιπείσεται et h. Merc. 395 ἐπεπείθετο — Ἑρμῆς. *I* 660 αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι. *A* 218 ὅς κε θεοῖς ἐ. *E* 878 σοὶ ἐ.

ἐπι-πέλομαι subeo, accedo, *η* 261 *ξ* 287 μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε. De tmesi v. s. ἐπί I c α.

ἐπι-πέτομαι advolo. *Δ* 126 ὀιστὸς | -καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων, ubi Herod. de accentu. *N* 821 *ο* 160 525 οἱ ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις.

ἐπι-πίλνάμαι pertingo, appropinquo. *ζ* 44 χιὼν ἐπιπίλναται, sch. E, προσπελάζει.

ἐπι-πλάζομαι pererro, τί. *θ* 14 πόντον ἐπιπλαγχθείς, CJ, Hagena (Phil. 8, 392) Duentz. Pökel (Bem. zu Od. Prenzlau 1861 p. 9) πόντον ἔπι, v. Ameis app. h. l. Potuit Homerus uti ptcpio pass., etiamsi ἐπιπλάζω in usu non erat.

ἐπι-πλέω pernavigo, navi vehor per. h. Ap. 469 ἐπεπλέομεν μέγα λαῖτμα. *A* 312 *δ* 842 *ο* 474 (οἱ) ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. *ι* 227 470 ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ. *ε* 284 πόντον ἐπιπλείων, H. 1. m. F. Wolf -λώων.

ἐπι-πλήσσω a) pulso, *K* 500 τόξῳ ἐπιπλήσσων equos. b) pulsando excito. *E* 504 οὐρανὸν ἐς-ἐπέπληγον πόδες ἵππων pulverem. c) Translate: verbis castigo, reprehendo, τινί. *M* 211 πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν, v. l. ἐνιπ. cf. Did. *Ψ* 580 μ' (i. e. μοι) οὔ τινα φημὶ | ἄλλον ἐπιπλήξειν,

ἐπι-πλώω pernavigo. vehor navi per, semper cum acc. πόντον. *Γ* 47 π. ἐπιπλώσας, *γ* 15 π. ἐπέπλως, *Z* 291 ἐπιπλὼς -π. V. l. ἐπιπλώων *ε* 284 v. s. -πλέω. De formis cf. sch. A. *Γ* 47 BV. *Z* 271 BE. *γ* 15, Lob. path. el. 1, 381 2, 309.

ἐπι-πνέω adspiro. *E* 698 πνοιὴ -| ζώγρει ἐπιπνείουσα. *δ* 357 νηῦς ᾗ οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν. *ι* 139 ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται. v. l. *P* 447 *σ* 130 ὅσσά τε γαῖαν ἐπιπνείει, melius Wolf. γαῖαν ἔπι.

ἐπι-ποιμήν pastor qui adest pecori, Hirtin *μ* 131 θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσί, Aristarchus ut solet in talibus, Eust. 1717, 48 ταὐτὸν τῷ ἐπιβουκόλος καὶ τοῖς τοιούτοις, AJLNSV Bekk. 2 ἐπὶ π.

ἐπι-πρέπω appareo, conspicuus sum, haft an. *ω* 252 οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι, nihil servile tibi est aspectu.

ἐπι-προ-ϊάλλω mitto ad. h. Cer. 326 (θεοὺς πάντας ἐπιπροΐαλλεν. b) protendo, appono. *Λ* 62 σφωιν-ἐπιπροΐηλε τράπεζαν, sch. BL. ἐξέτεινε· πτυκταὶ γὰρ ἦσαν αἱ τράπεζαι. ἡ δὲ πρὸ τὸ ἔμπροσθεν δηλοῖ. E. M. 688, 5 Ap. 135, 14 ἐπὶ πρ. legere videntur, c Spitzn. h. l.

ἐπι-προ-ΐημι mitto ad, τινί τινα s. τι. *P* 70 κεῖνον-νηυσὶν ἐπιπροέηκα ἐλθεῖν ut venire cf. *Σ* 58 439 νηυσὶν Ἴλιον εἴσω navibus Troia *I* 520 ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν. *Λ* Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ἰόν, contra M. 2) *ο* 299 ἔνθεν νήσοισιν ἐ. sc. navem (Kühner a. (§ 373, 2 Krüger § 52, 2), cursum direxit.

ἐπι-προ-χέω profundo h. XIX 18 θρῆνον ἐπιπροχέουσα χέει, Ilgen. -ουσ' ἀχέει, v. ἀχέω, Ruhnk. ἰαχεῖ, Herm. ἰάχει, Bau -οῦσα ἵει.

ἐπι-πταίρω sternutando affirmo. *ρ* 545 μ ἐπέπταρε ἔπεσσι. h. Merc. 297 ἐσσυμέν μετ' αὐτὸν ἐ.

ἐπι-πωλέομαι obeo. *Γ* 196 ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, Hes. ἐπιπορεύεται sch. BLV. περιέρχεται *Δ* 231 250 ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, E. 324, 2 διατάσσων ἐπερχόμενος καὶ τὸ τοῦ στρατηγοῦ ἔργον ἐπιτελῶν. sed pugnans *Λ* 540 τῶν ἄλλων ἐ. στ. ἀ., | ἔγχεϊ τ' ἄορί τε

ἐπι-ρρέζω sacra facio supra. *ρ* 211 (

πάντες ἐπιρρέζεσκον, La Roche ἐπιρέ., L. ἐπὶ ῥ. Hes. ἐπιρέ. ἐπετίθεσαν, ἔθυον.

ἐπι-ρρέπω immineo, contingo, obvenio. Ξ 99 ἡμῖν ὄλεθρος ἐπιρρέπῃ, Eust. 969, 32 κάτω βαρύνῃ. ἔχει δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ ἀσφαλὲς ἡ λέξις ἐκ τῶν ἀλλαχοῦ κειμένων ταλάντων τοῦ Διός. Hes. ἐπι(ε)στήκῃ, ἐπικρέμηται.

ἐπι-ρρέω fluo supra. Β 754 μιν (i. e. Πηνειὸν) καθύπερθεν ἐπιρρέει ἠΰτ' ἔλαιον Eust. 366, 9 ἐπιτρέχει ἐπιπολαστικῶς· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον δοτικῇ συντάσσουσι. translate: adfluo. Λ 724 ἐπέρρεε ἔθνεα πεζῶν.

ἐπι-ρρήσσω cum strepitu obdo, obicio. Ω 454 ἐπιβλὴς | -τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί, 456 Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος, sch. BM. ἐπέκλειον, ἀπὸ τοῦ γενομένου κατὰ τὴν κλεῖσιν ἤχου, Ap. 74, 1, Hes. ἐπε(σ)πῶντο, ἐπεβάλλοντο, ἐπέκλειον μεθ' ὁρμῆς, cf. Doederl. Gl. 1050.

ἐπι-ρρίπτω inicio. ε 310 μοι δοῦρα ἐπέρριψαν.

ἐπί-ρροθος (dubiae originis. Doederl. Gl. 979 ἐπιρρύζειν e. c. κύνας, ut sit Anfeuerer. E. M. 363, 52 ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ θήρᾳ ἐπιρωννυμένων κυνῶν. Duentz. Kuhn 16, 22 ῥόθ-ος Rauschen) auxiliatrix. Hes. ἰσχυρός, ἐπίκουρος, βοηθός, cf. E. M. l. l. Eust. 849, 35 ὁ σπουδαῖος ἐπίκουρος καὶ μετὰ ῥόθου βοηθῶν. Δ 390 τοίη οἱ ἐ. ἦεν Ἀθήνη. Ψ 770 ἀγαθή μοι ἐ. ἐλθὲ ποδοῖιν.

ἐπι-ρρώομαι vehementer et cum impetu moveor apud. ν 107 (μύλαι εἵατο), τῇσιν-ἐπερρώοντο γυναῖκες, sch. V. ἐρρωμένως ἐνήργουν, cf. sch. B. Hes. Ap. 71, 15. Α 529 h. XXXIV [14] χαῖται ἐπερρώσαντο -| κρατὸς ἀπ' —. Hes. ἐρρωμένως ἐπεσείσθησαν, cf. Ap. 71, 17.

ἐπι-σείω et **-σεύω** v. s. ἐπισσ., duplicata ob metrum consona.

ἐπί-σκοπος 1) speculator, E. M. 364, 14 κατάσκοπος (negat Doederl. Gl. 2356 hoc statui posse). Κ 38 τιν' ἑταίρων | ὀτρυνέεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον, dat. ethicus, Herod. Ἀρίσταρχος (ἐπίσκοπον ὡς Lehrs inseruit) κατάσκοπον. Νικίας δὲ ἀναστρέφει τὴν ἐπί, ἵν' ᾖ ἐπὶ Τρώεσσιν. εἰσὶ δὲ οἳ ἀνεγνώκασιν ἐπισκοπὸν ὡς ἀγακλυτόν, ἵνα παρέλκῃ ἡ ἐπί (itaque Nauck, Ar. 50 Τρ. ἔπι σκοπόν, quod non improbat La Roche h. l., probat Doed. l. l.) ἄμεινον δὲ τῷ Ἀρ. συγκατίθεσθαι etc., cf. Lehrs Ar. 299 (310). Eust. 788, 8 τὸν στελλόμενον εἰς πολεμίους κατάσκοπον. Κ 342 νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν. (Nauck. ἔπι σκοπός). 2) praeses, curator. Ω 729 ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν | ῥύσκευ Troiam Hector, paraphr. φύλαξ. Χ 255 μάρτυροι-καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων, paraphr. ἔφοροι, Eust. 1268, 31 ἀνάδοχοι τῶν συνθηκῶν. θ 163 ἐ. -ὁδαίων | κερδέων τε, sch. V. ἔφορος ἢ φύλαξ, EQ. Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἐ. ἐπίστροφος σημειοῦται, quod defendit Nauck Ar. 50 (cl. Ap. 74, 18), κερ. minus bene convenire quam ὁδ. dixit Doederl. Gl. 2356, sed recte Duentz: mercium atque lucri (inde quaesiti).

ἐπι-σκύζομαι indignor, irascor. Ι 370 ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί, Hes. ὀργίζωνται. η 306 σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο, v. l. -ζοιτο.

ἐπι-σκύνιον (σκυ-νιον, σκῦ-τος ob-scu-rus? Duentz.) supercilium, Hes. τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν ὀφρύδιον, ἢ τὸ μεσόφρυον, cf. E. M. 364, 6 Ap. 74, 2. Ρ 136 πᾶν δέ τ' ἐ. κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων leo iratus, sch. ABD. διὰ τὸ ἐνδιάθετον γίνεσθαι τοῦτο τὸ μέρος τοῖς ὀργιζομένοις. Ariston. παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ ἐν τῇ Χίᾳ οὐκ ἦσαν οἱ γ' στίχοι (134—6), quia leo non putabatur catulos ducere, itaque alii dubitasse videntur (sch. A.) num καλύπτον scribentes ad ἐπ. referrent atque ἕλ. pass. explicarent.

ἐπι-σμυγερῶς misere, miserabiliter, Hes. Ap. 74, 3 ἐπιπόνως. δ 672 ἐ. ναυτίλλεται. sch. BE. ἐπὶ κακῷ τῷ ἑαυτοῦ, ἐπιπόνως, ἀθλίως, χαλεπῶς. γ 195 ἐ. ἀπέτισεν, sch. BEHQ. περισσὴ ἡ ἐπί (Herod. ad Ι 456). -μεμῆκται δὲ ἐπίῤῥημα ἀπὸ τῶν ἐπισμυχομένων, Duentz. h. l. σμύγειν = σμύχειν. Cf. Lob. path. el. 1, 628.

ἐπί-σπαστος quod quis sua culpa sibi ipse contrahit. σ 73 ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει, cf. ω 462 (εὕρῃ), Hes. αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται κακόν, cf. Ap. 74, 4. sch. VBH. E. M. 364, 18. Doederl. Gl. 933 ἐπισπαστόν qui est accentus potentialium, non passivorum, cf. Lob. paral. 491.

ἐπι-σπέρχω 1) valde instigo, stimulos admoveo. χ 451 σήμαινε-αὐτὸς ἐπισπέρχων servas, v. l. Eust. 1933, 19 ACEFKMNS -στείχων. equos Ψ 430 κέντρῳ ἐ. 2) irruo, invehor. ε 304 ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι.

ἐπι-σσείω incutio. Δ 167 ἐπισσείῃσιν-αἰγίδα πᾶσιν. Ο 230 τὴν (αἰγίδα) μάλ' ἐπισσείων.

ἐπι-σσεύω aor. ἐπέσσευεν ci. ἐπισσεύῃ ε 421 ptc. -ας ξ 399 (ubi CQ. Ap. 74, 7 La Roche cf. h. U 65 per unum σ) moveo celeriter ad, incito contra. ξ 399 δμῶας ἐ. contra me, sch. HV. κελεύσας, ἐφορμήσας. ε 421 μοι κῆτος ἐ. -δαίμων. v. l. Υ 325 Αἰνείαν δ' ἐπέσευεν, Wolf ἔσσευεν. translate: immitto σ 256 τ 129 μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, υ 87 ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων. Med. praes. inf. ἐπισσεύεσθαι Ο 347, ipf. ἐπεσσεύοντο. pf. cum vi praesentis ἐπέσσυται ptc. ἐπεσσύμενος (cum accentu praes. cf. Göttling Acc. 68 Buttm. a. S. § 111, Anm. 3), -ον, -οι, χ 307, -ους. plqpf. -υτο -σσύμεθ' δ 454, c. significatione aor. 1) feror celeriter et cum impetu ad, impetum facio in, τινί. a) de hoste. Ο 347 νηυσὶν ἐ. ubi Zenodotus ἐπισσεύεσθον, est enim inf. pro iptv. Ο 593 νηυσὶν ἐπεσσεύοντο. Ε 459 884 αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, cf. Φ 227 (Τρώεσσιν). absol. Ε 438 Π 705 786 Υ 447 τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο. δ 454 ἰάχοντες ἐ. Π 411 Υ 288 ἐπεσσύμενον, cf. χ 307. b) universe. δ 841 οἱ ὄνειρον ἐπέσσυτο supervenerat. affluo, ströme zu. Β 86 ἐπεσσεύοντο λαοί Β 208 ἀγορήνδε | αὐτις ἐ. νεῶν ἄπο. Ν 757 ἐς Πανθοΐδην ἐ. E. M. 355, 44 ἐπηκολούθουν, ἐφώρμων. ν 19 νῆα δ' ἐ. Σ 575 ἀπὸ κόπρου ἐ. νομόνδε boves. χ 310 Ὀδυσῆος ἐπεσσυμενος λάβε γούνων, i. e. Ὀ. λ. γ. per σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, Ameis et Duentz. Ὀ. ἐ. v. s. d, cf. ε 428 v. l. Δ 527 (v. s. ἀποσεύω), Φ 234 ἐπέσσυτο fluvius. Ρ 737 (πῦρ) ἐπεσσύμενον, ε 314 (κῦμα) ἐ., cf. ε 431. c) c. acc. ζ 20 ἀνέμου ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια accessit subito. v. l. Β 150 νῆας ἐπεσσεύοντο (Ap. 71, 20 ἐφώρμουν), Wolf Spitzn. Baüml. Dind. ἔπ' ἐ., melius v. ἐπ' ἐ. hostiliter: Μ 143 Ο 395 τεῖχος ἐπεσσυμένους. Cf. La Roche h. S. 117. d) τινός. Μ 388 ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος, Nican. δύναται ὑπερβατὸν νοεῖσθαι ἱ. β. ἐ. τ.

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τεῖχος, Faesi La Roche, cf. h. S. 117 Duentz. Voss Minckwitz, sed Spitzn. Steph. c. paraphr. *ἔτρωσεν ἀπὸ τοῦ τείχους* (cf. M. 390). *Π* 511 *ἕλκος ὅ δή μιν - ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ | τείχεος. Ξ* 147 *ἐπεσσύμενος πεδίοιο*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἐλλείπει ἡ διά, διὰ πεδίου*, cf. *X* 26 (heranstürmend), est gen. partitivus. e) c. inf. *Φ* 601 *ἐπέσσυτο - διώκειν*. 2) translate: appeto, cupidus sum. *Ι* 398 *μοι ἐπέσσυτο θυμὸς τέρπεσθαι. Ι* 42 *σοὶ θυμὸς ἐ. ὥς τε νέεσθαι*, E. M. 355, 50 *ἐφορμεῖται* (-ᾶται?), *ἐπιθυμεῖ. Ζ* 361 *μοι θυμὸς ἐπέσσυται ὄφρ' ἐπαμύνω*. absol. *Α* 173 *εἴ τοι θυμὸς ἐ.*

ἐπί-σσωτρον canthus, lamina orbicularis ferrea, qua rota firmatur et quasi tegitur, ne currendo conteratur lignum, E. M. 364, 27 *οἱ ἐκτὸς τῶν τροχῶν σιδήρειοι κύκλοι οἱ ἐπὶ τὴν γῆν κυλιόμενοι, . . . τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σιδηρᾶ ἢ χαλκᾶ, ἃ κανθοὶ καλοῦνται. παρὰ τὸ σῶ τὸ ὁρμῶ*, cf. Hes. Lex. Seg. 475, 28 Ap. 74, 8 Suid. I 2, 455. *Ψ* 519 *ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες* equi currentis. in ceteris plur. *Ε* 725 *ὕπερθεν | χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα*, cf. sch. A. BD. A. *ἔν τισι γρ. ὀπισσ. διὰ τοῦ ο. Λ* 537 *Υ* [502] *ῥαθάμιγγες ἔβαλλον | - ἀπ' ἐπισσώτρων. Ψ* 505 *ἐ. ἁρματροχιή*, E. M. 145, 20 *ἐπισ. Υ* 394 *τὸν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο.*

ἐπισταδόν (*ἐπιστῆναι*. de adv. in *δον* cf. Curt. Et. p. 593 L. Meyer, Kuhn 6, 287) adstando, accedendo ex ordine. Hes. *ἐφεστηκώς. ἢ κατὰ τὸ ἑξῆς*, Ap. 74, 10 *ἐφεστῶτες*, cf. E. M. 364, 34. *ν* 54 *σ* 425 *νώμησεν - πᾶσιν ἐ.* sch. M. *ν* 54 *ἐπιστάμενος ἐφ' ἑνὶ ἑκάστῳ*, cf. V. *σ* 425. *μ* 392 *νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐ.* ego, non recte sch. V. *ἐφεστῶτες. π* 453 *δόρπον ἐ. ὁπλίζοντο*. In pede quarto. Fuere qui ad *ἐπίσταμαι* referentes verterent *ἐπιστημόνως, ἐμπείρως*, cf. sch. BV. *ν* 54 V. Q. *π* 453 E. M. 364, 35 Hes.

ἐπ-ίστᾰμαι (admodum dubiae originis, *ἐφίσταμαι*, verstehe, J understand (?) Buttm. Lex. 1, 278 non compositum esse sed *ἐ-πιστ.* statui posse. Doederl. Gl. 418 *εἰδέναι, ἰστός ἐπιστός* cum E. M. 43, 13, sed ib. 364, 52 *ἴσημι ἴσαμαι, πλεονασμῷ τοῦ τ ἴστ.*) praes. *ἐπίσταμαι ν* 207, *-μεθα Ν* 223. ci. *-στηται Π* 243, opt. *-αιτο, -αίμεσθα Ν* 238, *-αιντο* ep. 15, 23 inf. *-στασθαι*. ptc. *-άμενος, -ον ξ* 359, *-ῳ, -ην* h. Merc. 479, *-οι, -αι δ* 730, *-οισι Σ* 599. ipf. *-αντο* fut. *-στήσονται Φ* 320. novi, J know, verstehe, 1) calleo, valeo Hes. *δύναμαι*. a) c. inf. *Π* 142 *Τ* 389 *οἷος ἐπίστατο πῆλαι*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ ἐδύνατο*, quod Porphyrius *Τ* 389 frustra refellere conatur, cf. Lehrs. Ar. 148 (151) qui mavult vertere *ἔχειν*. *Φ* 320 *οὐδέ ἑ. ἀλλέξαι*, Ariston. *δυνήσονται. Ν* 223 *ἐ. πτολεμίζειν*, Hes. *δυνάμεθα*, cf. *Π* 243, *Β* 611 (v. l. *πολέμοιο*). *ι* 49 *ἐπιστάμενοι ἀφ' ἵππων ἀνδράσι μάρνασθαι. Ν* 238 *ἐ. μάχεσθαι. ν* 207 *οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐ.*, inf. semel ante *ἐπ.*. *Ε* 222 *Θ* 106 *ἵπποι ἐπιστάμενοι διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι.* h. Merc. 479 *ἐ. ἀγορεύειν* citharam. *Ε.* 60 *ἐπίστατο δαίδαλα τεύχειν. Δ* 404 *ἐ. σάφα εἰπεῖν*. ep. 15, 23 *ἐ. αἴσιμα ῥέζειν. Ρ* 671 *ἐ. μείλιχος εἶναι.* additur *Ξ* 92 *θ* 240 *ἐπίσταιτο ᾗσιν φρεσὶν ἄρτια βάζειν*. b) c. acc. *β* 117 *ἔργα τ' ἐπίστασθαι - καὶ φρένας ἐσθλὰς | κέρδεά θ'*, cf. *η* 111, *Ψ* 705. c) ptc. c. gen. peritus. *φ* 406 *φόρμιγγος ἐ. καὶ ἀοιδῆς*. abs. *Ο* 282 *ἐ. μὲν ἄκοντι* sc. *μάρνασθαι*. scitus: *δ* 231 *ἰητρὸς - ἐ. περὶ πάντων. ξ* 359 *ἀνδρὸς ἐ.* prudentis, Ap. 74, 11 *Ἀρίσταρχος τοῦ ἐπιστήμονος. Τ* 80 *ἐπισταμένῳ περ ἐόντι* sollerti, *ν* 313 *βροτῷ - | καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ*, cf. *ψ* 185. *Σ* 599 *ἐ. πόδεσσι* saltantes. 2) scio *δ* 730 *ἐ. σάφα θυμῷ* (ex *Δ* 404?) (*ἐπιστήμων* et adv.

ἐπισταμένως perite, secundum artis regulam. Hes. *ἐμπείρως, δυνατῶς. ἐπιστημόνως, συνετῶς. Η* 317 *Ω* 623 *τ* 422 *μίστυλλον δ' ἄρ' ἐ. λ* 368 *ἐ. κατέλεξας |. μ* 307 *ἐ. τετύχοντο |. ν* 159 *ἐ. πονέοντο |. ε* 25 *πέμψον ἐ. φ* 44 *ρ* 341 *ξέσσεν ἐ.* cf. *ε* 245, *τ* 457 *δῆσαν ἐ.* in introitu *Κ* 265 *ἔχον - | εὖ καὶ ἐ.* cf. *ν* 161 (*κέασαν*) *ψ* 197 (*ἀμφέξεσα*) h. Merc. 390 (*ἀρνεύμενον*). Solum adv. de ptc. pr., cf. Classen, Beob. 2, 14.

ἐπιστάτης (*ἐπιστῆναι*) qui accedit et mendicatur. *ρ* 455 *σῷ ἐπιστάτῃ - δοίης*, Ap. 74, 13 *τῷ ἐφισταμένῳ καὶ ἐπαιτοῦντι*, cf. Hes.

ἐπι-στενάχομαι ingemo. *Δ* 154 *ἐπεστενάχοντο ἑταῖροι* ad ea quae Agam. dixit. De tmesi v. s. *ἐπί* Ib *β*.

ἐπιστεφής plenus usque ad marginem. *Θ* 232 *β* 431 *κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο*, Hes. *ἐπεστεφανωμένους* sc. vino quod paullum supra marginem exstabat ut Buttm. Lex. 1, 98. Suid. I 2, 461 *ὑπερχειλεῖς, οὕτως γὰρ ἐποίουν τοὺς κρατῆρας οἱ παλαιοί, πρὸς οἰωνοῦ τιθέμενοι*, Ap. 74, 16 *πλήρεις*. De

ἐπι-στέφομαι poculum impleo totum. *Α* 470 *Ι* 175 *α* 148 *γ* 339 *φ* 271 *κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο*, Ap. 71, 21 *οἷον ἐπλήρωσαν*, cf. Hes. Aristot. ap. Athen. 14, 674 *τὸ πλῆρες τέλειόν ἐστι. τὸ δὲ στέφειν πληρωσίν τινα σημαίνει.* ita Curt. Et. 224 qui lat. stip-are skr. sthâ-pajâmi germ. stopfen comparat, cf. Ameis Faesi Duentz. *α* 148 La Roche *Α* 470 (ubi Heyne), sed Nöldeke qu. phil. IV Lingen 1857 de liquore apte dici negat. Per translationem explicant sch. BL. *Α* 470 *ὑπὲρ τὸ χεῖλος ἐπλήρωσαν, ὥστε δοκεῖν ἐστέφθαι τῷ ὑγρῷ*, cf. Suid. I 2, 461 Athen. 1, 13 Eust. 137, 7 1402, 59 Hes. Buttm. Lex. 1, 97 Bothe *Α* 470 Wagner N. Arch. f. Ph. 4, 239. Non recte Vergilius, Köppen al. pocula sertis ornata putaverunt (*κρητῆρας οἴνοιο*).

ἐπιστήμων (*ἐπίσταμαι*) prudens *π* 374 *ἐ. βουλῇ τε νόῳ τε.*

ἐπίστιον vox dubia, videtur esse: locus ubi stat navis subducta, sch. ETV(Q.) *ζ* 265 *ἐποίκιον, σκηνή, νεώριον, ἢ σκάφος, παρὰ τὸ ἱστίον* (melius *ἱστός*), Eust. 1562, 35 *νεώριον ζ* 265 *πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ* singuli habent, sch. ETV. *ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεῶν τῶν νενεωλκημένων στενή ἐστιν εἴσοδος*. Nitzsch: Schirmdach, similiter Faesi Duentz. Aristarchus ap. Did. *Β* 125 *ἐπ' ἱστίοιν ἐ. ἐ.* (M. Schmidt *ἐπίστ.*), *ὡσεὶ κατάλυμα παρὰ τῇ νηί*, quasi Ionum sit forma (cf. Nitzsch) pro *ἐφέστιος*, cf. sch. BHQT. *ζ* 264, v. l. ap. Porphyr. *Κ* 418 *ἐφέστιον*.

ἐπι-στονᾰχέω ingemisco *Ω* 79 *ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη*. v. l. *ἐπεστέ.*

Ἐπίστορα Troianum Patroclus occidit *Π* 695.

ἐπι-στρέφω converto, adverto. *Γ* 370 *ἕλκε δ' ἐπιστρέψας* Paridem (Naegelsb. contortum Ameis: adversum), sed paraphr. *ἐπιστραφεὶς* Damm: se convertens. Pass. praes. converto

h. XXVII 10 πάντη ἐπιστρέφεται Diana. (ἐπί-στροφος - άδην, - στρωφάω).

ἐπιστροφάδην (-στροφος Curt. E. p. 594) se convertendo ad quid, Suid. I 2, 467 μετ' ἐπιστροφῆς (τοῦ σώματος Ap. 74, 17), ἐφ' ἑκάτερα τὰ μέρη στρεφόμενος, K 483 κτεῖνε δ' ἐ., sch. Bd. τῇ καὶ τῇ, cf. ω 184. χ 308 τύπτον ἐ. natura fert ut qui huc illuc se convertat, ab omni parte et studiose quid facere videatur. itaque E. M. 365, 3 addit ἢ ἐνεργῶς, σπουδαίως, cf. Hes. h. Merc. 210 ἐ. δ' ἐβάδιζεν ultro citroque.

ἐπίστροφος (ἐπιστρέφομαι cf. Lex. Seg. 145, 21) qui se convertit ad, qui curat, α 177 ἐ. ἦν ἀνθρώπων hominum appetens, sch. E. ἐπιμελής . . ἢ οὐ λόγον ἐποιοῦντο πάντες ἄνθρωποι. ἢ ἐπερχόμενος καὶ ἐπιδημῶν κτέ., cf. sch. B. Ap. 74, 18 Hes. Nitzsch: gern andre besuchte u. den Kommenden entgegen ging. Aristophanes ϑ 163 ἐ. - ὁδαίων | ubi v. ἐπίσκοπος q. v.

Ἐπίστροφος 1) Iphiti filius Phocensibus praeerat B 517. 2) Halizonibus praeerat B 856. 3) Μύνητα - καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους | υἱέας Εὐηνοῖο Achilles occidit, cum Lyrnessum Thebasque diriperet B 692.

ἐπι-στρωφάω praes. ind. obversor, frequento. ρ 486 - ῶσι πόληας Eust. 1829, 33 περιέρχονται. translate: h. Merc. 44 ἀνέρος, ὅν τε ϑαμειαὶ ἐ. μέριμναι.

ἐπι-σφύρια, τά (σφυρόν, de accentu v. E. M. 739, 40) fascia quae talis imposita ocreas infra continet, O. Müller, Archaeol. 498 Knöchelring, Ap. 74, 19 τὰ ἐπιτιϑέμενα μετὰ τὰς κνημῖδας τοῖς σφυροῖς, cf. Suid. I 2, 468. Σ 459 κνημῖδας, ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. Eust. 420, 21 καλύπτουσι τὰ σφυρά. Γ 332 Λ 18 Π 132 Τ 370 ἀργυρέοισιν ἐ.

ἐπισχεδόν (ἐπισχεῖν) prope, h. Ap. 3 ἐ. ἐρχομένοιο, prope eum quando venit. Hes. σύνεγγυς. ἀγχοῦ.

ἐπι-σχερώ (Lob. path. el. 1, 597 σχερός quod sive subst. est sive adi. a σχεῖν ductum proprie continuum significat. de accentu cf. Bekk. an. 576, 14 942, 31 E. M. 365, 14) deinceps, alius post alium. E. M. l. l. ἐφεξῆς, σύνεγγυς, cf. Suid. I 2, 468 Ap. 74, 21 Hes. Λ 668 κτεινώμεϑ' ἐ., sch. A. ἐφεξῆς ἅπαντες. Σ 68 ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐ. Ψ 125 ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐ. Doederl. Gl. 761, χέρσος, metathesi, σχερός i. e. ἀκτή, αἰγιαλός, atque sic ἐ. = prope litus, vix apte, quia sic interdum idem bis diceretur.

ἐπισχεσίη (ἐπισχεῖν) praetextus, species, Hes. πρόφασις, cf. Ap. 74, 22. φ 71 οὐδέ τιν' ἄλλην | μύϑου ποιήσασϑαι ἐπισχεσίην ἐδύνασϑε speciosi quid dicere.

ἐπίσχεσις (ἐπισχεῖν) cunctatio, scrupulus. ρ 451 οὔ τις ἐ. οὐδ' ἐλεητύς.

ἐπίσχω huc sunt qui referant P 465 ἐπίσχειν, al. - σχεῖν, Bekk. - έμεν v. s. ἐπέχω I 2 d.

ἐπι-τάρροϑος (admodum dubiae originis. ad ἐπίρροϑος referunt A. Goebel, Phil. 19, 434 auf τὰ ῥόϑος dazu rauschend, E. M. 365, 32 πλεονασμῷ τῆς ταρ συλλαβῆς, Eust. pass. Sch. V. Λ 366, A. M 180 et Ap. 74, 4 qui ad vexationem referunt, improbante Lob. path. prol. 143 el. 1, 134. Duentz. Kuhn 16, 24 ad 182 ταρ icere, delere ἀ-ταρ-τηρός, auctum per ϑ et ο aut per οϑ, τάρροϑος bewältigend, atque, non satis apte, ἐπίτ. Theilnehmer an der Bewältigung. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 350 tar überschreiten, ans Ende kommen, τέρ-μα skr. trâ-yatai er rettet, τηρ-έω. Cf. Ahrens, δρῦς 49) auxiliator, auxiliatrix Hes. ἰσχυρὸς βοηϑός σύμμαχος, cf. E. M. 365, 30 Suid. I 2, 469. E 828 τοίη τοι ἐγὼν ἐ. εἰμί, cf. E [808]. Φ 289 τοι - ἐπιταρροϑω εἰμέν Neptunus et Minerva. Λ 366 Υ 453 τις καὶ ἐμοί γε ϑεῶν ἐ. ἐστίν, cf. ω 182. P 339 Ζῆνα - μάχης ἐπιτάρροϑον εἶναι. M [180] Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροϑοι ἦσαν. In pede quinto, ante εἶναι, semper de diis.

ἐπι-τέλλω. Act. praes. -ω. ipf. ἐπέτελλε, -ον, aor. ἐπέτειλας E 818, ci. ἐπιτείλω, ptc. -λας inf. -εῖλαι iptv. ἐπίτειλον Ω 112. Med. praes. -έλλομαι, -εαι, iptv. -εο Λ 295, ptc. -ομένοιο h. Merc. 371. ipf. -ετέλλετο. aor. -ετείλατο α 327, ptc. ἐπιτειλαμένῳ ρ 21. A) Act. mando, negotium committo, defero ad. Buttm. a. S. 2, 305 (q. v. de origine, cf. Doederl. Gl. 2374 Lob. path. el. 1, 131) trage auf, Lob. Rh. 115 sublatum onus impono, E. M. 365, 44 τέλλω τὸ προστάσσω. a) c. dat. et inf. Δ 229 τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, Hes. ἐνετέλλετο, cf. μ 268 273. Δ 64 Ἀϑηναίῃ ἐπιτεῖλαι ἐλϑεῖν, E. M. 365, 42 πρόσταξον. Z 207 μοι μάλα πόλλ' ἐ. | ἀριστεύειν, cf. Λ 783 Φ 230 γ 267. Λ 273 399 ἡνιόχῳ ἐ. | ἐλαυνέμεν, cf. Λ 47 M 84. Ω 780 πέμπων μ' (μοι) ὧδ' ἐ. μὴ πημανέειν (sed cf. Duentz.). b) c. solo dat. N 213 ἰητροῖς ἐπιτείλας . Ω 112 υἱέι σῷ ἐ . c) τί. E 320 συνϑεσιάων | -ᾶς ἐπέτελλε, cf. Λ 840 (μῦϑον). E 818 (ἐφετμέων, ἅς). h. Merc. 498 βουκολίας ἐ. Λ 782 πόλλ' ἐπέτελλον. d) τινί τι. I 179 τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε, cf. E 198 P 668 πολλὰ Αἰάντεσσιν ἐπέτ. ubi πολλά pro adv. est. Ψ 107 μοι ἕκαστ' ἐ. . ψ 361 σοὶ - τάδ' ἐπιτέλλω, ι semel producitur in arsi. e) I 259 Λ 790 ὣς ἐπέτελλ', cf. Λ 768 ρ 186 h. Cer. 295 300, P 360, B 10 I 369, h. Ap. 112. Λ 765 σοὶ ὧδ' ἐπέτελλεν |, cf. Λ 785, ρ 9. K 72 εὖ ἐπιτείλας |. K 63 N 753 ἐν τοῖς ἐπιτείλω |. f) Φ 445 σημαίνων ἐπέτελλεν. K 56 ἐπιτεῖλαι, Ap. 74, 26 ἐπιτάξαι, ἐντείλασϑαι. De tmesi v. s. ἐπί I b α c α. B) Med. 1) ut act., cf. Eust. 877, 38: mando. a) B 802 σοὶ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι - ῥέξαι, cf. φ 240. b) I 301 ἱππεῦσιν πρῶτ' ἐ., cf. I 252. Π 838 πού τοι μάλα πολλὰ - ἐ. c) α 327 νόστον ὃν ἐκ Τροίης ἐ. d) I 68 ϑ 40 κούροισιν ταῦτ' ἐ., cf. Ψ 95. Λ 295 ἄλλοισιν ταῦτ' ἐ., Hes. ἐντέλλου. T 192 σοὶ τόδ' ἐ. ἠδὲ κελεύω. λ 622 μοι ἐπετέλλετ' ἀέϑλους. e) μ 217 σοὶ ὧδ' ἐ. P 382 ὣς ἐ. K 61 πῶς μοι μάϑῳ ἐ. ἠδὲ κελεύεις. f) ρ 21 ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι, Ap. 74, 27 ἐπιτάξαντι. 2) orior. h. Merc. 371 ἠελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο.

ἐπιτερπής suavis, amoenus. h. Ap. 413 ἐπιτερπέα χῶρον, De .

ἐπι-τέρπομαι delector, erfreue mich an. ξ 229 ἐπιτέρπεται ἔργοις |. h. Ap. 146 Δῆλῳ μάλιστ' ἐπιτέρπεαι ἦτορ . ep. 13, 3 ἐπιτερπέσϑω γέρουσιν. absol. h. Ap. 204 ἐπιτέρπονται ϑυμὸν - εἰσορόωντες.

ἐπί-τηδες (Goebel, Phil. 16, 436 ἐπὶ τὸ ἦδος zur Genüge, melius Buttm. Lex. 1, 46 ἐπί, τάδε s. τάδεσιν gerade dazu sc. nötig, aut Duentz. ad ο 28 τῇδε. Curt. Et. 230 τα ταν τείνω ten-do, intente et similiter Doederl. Gl. 210) quantum opus est, convenienter. A 142 ἐρέτας ἐ. ἀγείρομεν. ο 28 ἐ. ἀριστῆες λοχόωσιν. Bekk.

ἐπίτηδες. Veteres non adv. statuebant, sed adi. formas -δέας et -δέες imminutione fieri -δές Hes. Ap. 74, 29 ἐπιτηδείους, cf. sch. br. et BL. et paraphr. Α 142 Eust. pass., cf. Buttm. Lex. 1, 42 Lehrs, qu. ep. 141 Lob. path. el. 1, 264, adv. enim ap. seriores ἐπίτηδες erat (Suid. I 2, 471 Hes.).

ἐπι-τηρέω operior. h. Cer. 243 νύκτ' ἐπιτηρήσασα.

ἐπι-τίθημι. fut. ἐπιθήσω Ψ 796, -εις Τ 107, -ει, -ομεν β 192. aor. 1. ἐπέθηκα, -ε(ν). aor. 2. opt. ἐπιθείη ι 314, -εῖτε, inf. -εῖναι, ptc. -εῖσα, -έντε χ 201. iptv. ἐπίθες χ 157. A) impono, τινί τι 1) superpono ι 314 φαρέτρῃ πῶμα ἐ. Δ 190 ἐπιθήσει | φάρμακα volneri. v. l. ε 232 κεφαλῇ ἐπέθηκε καλύπτρην Aristarchus et v. ἐφύπερθε κ. q. v. cf. κ 545 ubi nos v. ἐπέθηκε. currui Ω 264 ταῦτα πάντ' ἐπιθεῖτε. h. Merc. 113 ἐπέθηκεν igni ligna. 2) addo, adiungo, setze an. τ 256 περόνην ἐπέθηκα. Δ 111 ἐ. κορώνην. 3) adicio insuper, Ψ 796 τοι ἡμιτάλαντον ἐ. Η 364 391 ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐ. |, cf. χ 62. translate: h. Merc. 575 χάριν ἐπέθηκε Κρονίων. 4) appono, claudo ianuam. Ξ 169 θύρας ἐπιθεῖσα, Zenod. Bekk., v. ἐπέθηκε, cf. φ 45 χ 157 201 ψ 194 h. Ven. 60. 236. ι 240 340 ἐ. θυρεόν. ι 243 πέτρην ἐ. θύρῃσιν, cf. ν 370. ι 314 ἂψ ἐπέθηχ'. Ε 751 Θ 395 ἠμὲν ἀνακλῖναι-νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι |, cf. λ [525] (λόχον). 5) appono cibum, impono mensae. α 140 δ 56 η 176 κ 372 ο [139] ρ 95 εἴδατα ἐπιθεῖσα. 6) translate: finem impono, ad exitum perduco. Υ 369 τέλος μύθοις ἐπιθήσει, cf. Τ 107. mulctam β 192 σοὶ θωὴν ἐ. Ap. 73, 14 ἐπιβαλοῦμεν. B) τινός τι. pono supra. Ω 589 τὸν λεχέων ἐπέθηκεν corpus mortui. De tmesi v. s. ἐπί Ic α b γ, cf. II 2 α.

ἐπι-τιμήτωρ qui curat ut quis debito honore afficiatur, tutor, patronus. ι 270 Ζεὺς ἐ. ἱκετάων τε ξείνων τε, sch. E. βοηθός, τῆς τιμῆς ἐπόπτης. praep. additur quia deus adesse putatur mendicis. Lehrs, Ar. 109 (116): ultor, παρέλκειν enim τὴν ἐπί „cum verbum ἐπιτιμᾶν Homero ignotum sit, τιμή vero vindicta familiare", ita Nitzsch, Am. Duentz. Faesi.

ἐπι-τλῆναι aor. iptv. acquiescere in, se consolari, placari. Τ 220 τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν, cf. Ψ 591.

ἐπι-τολμάω sustineo firmo animo, persevero. α 353 σοὶ ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, sch. E. ὑπομενέτω. ρ 238 ἐπετόλμησε.

ἐπί-τονος (τείνω. adi. quod in subst. abiit Lob. par. 387 Doederl. Gl. 218. ε producitur in arsi prima, quia prima est trium brevium) rudens a malo summo ad puppim pertinens malumque stabiliens ne proram versus cadat, Pardun. opp. πρότονοι, qui bini erant ad prorae utramque partem pertinentes. Eust. 1452, 58 δέρμα φασὶν ᾧ πλοίου ἱστὸς κατασφαλίζεται, cf. 1729, 32 (οἱ δὲ παλαιοὶ μάλιστα οὕτως) Hes. (loco corrupto) Lucht, Schiff d. Od. Altona 1841 p. 27 Ameis ad β 425. Plerique: rudens quo antenna sursum trahitur ad malum, sch. Q. μ 423 ὁ ἱμὰς ὃς ἤρτηται μὲν τοῦ ἱστοῦ, διὰ δὲ αὐτοῦ ἑλκόμενον τὸ κέρας ἀνάγεται πρὸς τὸν ἱστόν, cf. sch. BP. V. ib. Eust. 1729, 31 Grashof, Schiff, Düsseld. 1834 p. 24 Doederl. Gl. 218 Duentz. ad μ 423 Raatau. Alii: funis, quo antenna sursum trahitur et alligatur ad malum, Suid. I 2, 477 ὁ δεσμεύων ἱμὰς πρὸς τὸν ἱστὸν τὸ κέρας, sch. BP. Q. V. μ 423, vel quo velum ad antennam alligatur. Ap. 74, 30 (?), sed horum opinionem Grashof refutavit: μ 423 ἐπ' αὐτῷ (ἱστῷ) | ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς |, abruptis enim funibus qui πρότονοι vocantur, ἐπ. cum malo cecidit.

ἐπι-τοξάζομαι sagittis peto. Γ 79 τῷ ἐπετοξάζοντο, E. M. 355, 51 ἐπ' αὐτῷ τὰ τόξα ἔτεινον, cf. sch. br. Hes.

ἐπι-τρᾰπέω committo. Κ 421 Τρωσὶν ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν. Has formas satis insolitas e fut. 2 oriri putabant multi veterum (Eust. 815, 47), negabat Herodianus (Bekk. an. 1290), ex aor. 2 oriri dixit Buttm. a. S. 2, 44, negat Lobeck ib. 45, 2 esse enim heteroclitica praeter barytona nobis nota. Doederl. Gl. 664 ἐπιτροπ. proposuit.

ἐπι-τρέπω I Act. ipf. ἐπέτρεπε(ν). aor. ἐπέτρεψας Φ 473, -εν Κ 116, opt. -ιτρέψειας ο 24, -εν (v. l. -αν) η 149, inf. -τρέψαι, iptv. -ίτρεψον τ 502. aor. 2 (v. l. -έτραπε Κ 79) -ετράπομεν Κ 59, iptv. -ιτράπετε Ρ 509. Pass. pf. ἐπιτέτραπται, -τράφᾰται. A) committo, a) τινί τι. Β 25 62 ᾧ λαοί ἐπιτετράφαται, E. M. 365, 52 ἐπιτετραμμένοι καὶ ὑποτεταγμένοι εἰσίν etc., cf. Ap. 74, 28 Hes. β 226 οἱ ἐ. οἶκον. ο 24 ἐ. ἕκαστα | δμωάων ἥ τις φαίνεται ei quae. η 149 παισὶν ἐ. κτήματα, sch. MV. παραδοῖεν. Sine acc. Κ 59 τοῖσιν ἐ. b) inf. Ε 750 Θ 394 τῇς ἐπιτέτραπται -οὐρανὸς- | ἀνακλῖναι -νέφος, Hes. ἐξ ἐξουσίας ἐστίν. Ρ 509 τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' οἵ περ ἄριστοι | ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, Duentz. τοῖς ἀρίστοις. B) permitto, gebe anheim, c. inf. Κ 116 σοὶ ἐ. πονέεσθαι permisit, c. acc. χ 2[illegible] θεοῖσι | μῦθον ἐπιτρέψαι. Φ 473 Ποσειδάων νίκην ἐ. omisso acc. τ 502 ἐ. θεοῖσι, cf. φ 27[illegible] Κ 79 οὐ ἐ. γήραϊ indulgebat, sch. V. οὐκ ἐδίδου ἑαυτὸν τῷ γήρᾳ οὐδὲ ὑπετάττετο αὐτῷ, Hes. ὑπεχώρει. II Med. aor. 2. converto me inclino. ι 12 σοὶ -θυμὸς ἐπετράπετο -| εἴρεσθαι tuus animus, Ap. 71, 22 ἐπεστράφη.

ἐπι-τρέχω ipf. -έτρεχον Ψ 504. aor. ptc. ἐπιθρέξαντος. aor. -έδραμε(ν), du. -έτην (Aristarchus, cf. Did. Κ 354 La Roche app. ib. Ap. 72, 31 Hes. al. ἐπιδρ.), pl. -ον. pf. ἐπιδέδρομεν. 1) a) accurro. Δ 524 Ε 617 ἐπέδραμε(ν) hostis, cf. Ξ 421 Σ 527 ξ 30 (canes) b) longius progredior Ψ 418 447 μᾶλλον ἐπιδραμέτην equi, cf. Ψ 433 (τόσσον). c) cur[illegible] post quem. Ψ 504 ἅρματα ἵπποις ἐ. Κ 3[illegible] τὼ μὲν ἐπεδραμέτην, Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ μ[illegible] ἐπιδραμεῖν τίθησιν ὅτε οὐ γινώσκει ὁ διω[illegible]μενος, Lehrs, Ar. 127 (132). 2) moveor [illegible] summas partes, attingo. Ν 409 ἐπιθρέξαντ[illegible] ἔγχεος, Hes. ἐπιδραμόντος ἐπιξύσαντος, [illegible] Ap. 73, 15. ζ 45 ἐπιδέδρομεν αἴγλη | diffu[illegible] est super, cf. ν 357 (ἀχλύς).

ἐπιτροχάδην (ἐπίτροχος E. M. 367, 9 s[illegible] A. Γ 213 Curt. Et. p. 594, -άζειν Doed. Gl. 6[illegible] more eius qui currit, festinanter, breviter, s[illegible]cincte. Γ 213 ἐ. ἀγόρευεν, E. M. l. l. sch. τὸ σύντομον (paraphr.) καὶ ταχύ. Suid. I 480 ἐπειγμένως ὥσπερ τρέχων ἢ κεφαλαι[illegible]δῶς, ταχέως (Hes.). Curt. l. l. nach Art ei[illegible] darüber hineilenden. sch. BL. παρατρέχων πολλὰ καὶ τὰ καίρια μόνον λέγων, AD. β[illegible]χυλόγοι γὰρ οἱ Λάκωνες. Naegelsbach: läufig, (Autenr.) non recte Doederl. l. l. he[illegible] stürmisch, mit drohender Gebärde, Ameis: drohender Hast. nam sic non παῦρα λιγ[illegible]

locutus esset. σ 26 ἐ. ἀγορεύει Ulixes mendicus.

ἐπι-φέρω infero, admoveo hostiliter, cf. Buttm. Lex. 1, 153. Α 89 σοὶ - χεῖρας ἐποίσει vim afferet, cf. π 438. Τ 261 κούρῃ - χεῖρ' ἐπενεῖκαι. De tmesi quam sunt qui statuant v. s. ἐπί II A 3 a.

ἐπι-φθονέω invideo, recuso. λ 149 ᾧ ἐπιφθονέῃς, v. l. -εις et -οις.

ἐπι-φλέγω comburo. Β 455 πῦρ ἐπιφλέγει ὕλην. Ψ 52 τοῦτον ἐπιφλέγῃ πῦρ.

ἐπι-φορβέω pasco. h. Merc. 105 εὖ βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς (an plqpf. de φέρβω?).

ἐπι-φράζομαι aor. p. ἐπεφράσθης Ε 183. aor. med. 2 p. s. ἐπεφράσω Φ 410, 3 p. -ατο, ci. ἐπιφράσσετ' ο 444 (pro -ηται), opt. -ασσαίμεθα Ν 741, -αίατο. a) animadverto. ϑ 94 533 μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν |, cf. h. Ap. 402 (κατὰ θυμόν). Ε 665 τὸ μὲν οὔ τις ἐ. ἠδ' ἐνόησεν |, ἐξερύσαι. σ 94 μιν ἐπιφρασσαίατ' quis esset. b) meditor, mecum reputo. Β 282 ἐπιφρασσαίατο βουλήν, cf. Ν 741 (μάλα) Hes. σκεψαίμεθα. ο 444 ὑμῖν ἐ. ὄλεθρον |. Φ 410 ἐ. ὅσσον ἀρείων | εὔχομαι εἶναι. c) in animum induco ε 173 ἐ. ἀγορεῦσαι.

ἐπι-φρίξ undae surgentes, E. M. 800, 28 ἡ ἐπανάστασις τῶν κυμάτων ἢ τὸ ἐπιπολάζον τῷ κύματι ἀφρῶδες. fuere qui sic scriberent Η 63 ἐχεύατο πόντον ἐ. Herodian. ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει πόντον ἔπι· οὕτως καὶ οἱ ἄλλοι. καὶ ἄμεινον· οὐδὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπιφρίξ, χωρὶς εἰ μὴ παρέλκῃ ἡ πρόθεσις. ὅπερ οὐ πιθανόν. οὐ γὰρ κατεπείγει, cf. Eust. 665, 1 Lehrs, Ar. 110 (117). V. s. φρίξ.

ἐπιφρονέω (ἐπίφρων) prudens sum, sapio. τ 385 ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.

ἐπιφροσύνη prudentia. ε 437 ἐπιφροσύνην δῶκε. τ 22 ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο prudenter cogitata animo conciperes, sch. Q. φρόνιμος γενήσῃ. De

ἐπί-φρων (φρήν) qui animum applicat ad rem, prudens, Meiring, subst. cop. Marc 1828, qui mentem praesentem habet. Suid. I 2, 484 συνετός. Non in Il. ψ 12 ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα. π 242 χεῖράς τ' αἰχμητὴν - καὶ ἐπίφρονα βουλὴν consilio prudentem Ap. 74, 33 φρόνιμον. τ 326 νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν. γ 128 νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ.

ἐπι-χειρέω (χείρ) manum admoveo. ω 386 οἱ μὲν δείπνῳ ἐπεχείρεον. μ 395 σίτῳ ἐπιχειρήσειν.

ἐπι-χέω I Act. aor. ind. et inf. Pass. aor. sync. superfundo. α 136 δ 52 η 172 κ [368] ο 135 ρ 91 χέρνιβα - ἐπέχευε sc. manibus. Ω 303 χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι. Translate: Ο 654 τοὶ δ' ἐπέχυντο, cf. Π 295. II. Med. aor. mihi adaggero, superfundo. ε 487 χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων, cf. ε 257 (ὕλην). De tmesi v. s. ἐπί I b α II 2 α.

ἐπι-χθόνιος (χθών) terrestris, in terris versans, E. M. 367, 26 ἐπιχθόνιοι οἱ ἐπίγειοι· διότι κατὰ φύσιν ἐπὶ τῆς χθονός εἰσι (i. e. homines). πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν οὐρανίων θεῶν. a) Α 272 βροτοὶ - ἐπιχθόνιοι. Ω 505 ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος |. ep. 15, 3 ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν. Α 266 Ι 558 ἐπιχθονίων - ἀνδρῶν |. Β 553 ἐπιχθόνιος - ἀνήρ |. h. Ven. 12 ἄνδρας ἐπιχθονίους. Δ 45 α 167 σ 136 χ 414 ψ 65 h. Ap. 167 Cer. 480 487 XXIX 10 XXXIII 6 ἐ. ἀνθρώπων |. ϑ 479 ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν. b) subst. terrigena, homo. Ω 220 τις ἄλλος ἐπιχθονίων, cf. ρ 115. ω 197 ἐπιχθονίοισιν. h XV 2 ἄριστον | - ἐ. Post caesuram praeter h. XV 2 atque ante subst. (cf. Giseke, h. F. § 30) praeter Α 272 (= νῦν εἰσιν ἐπὶ χθονί?) ϑ 479 h. Ven. 12.

(**ἐπι-χράω**) (tantum ἐπέχρᾰον 3. p. pl. ipf. Classen h. J. f. Ph. 79, 312) s. aor. 2 (def. La Roche Π 352, Krü. D. § 53, 10, 4 Berger de usu mod. temp. que in comp. Celle 1837 p. 9 de - χραύω Am. β 50 cf. Eust. 1063, 30 1434, 8) impetum facio in, stürme ein auf, (Thiersch p. 407 bedränge) Π 352 ἄρνεσσιν ἐ. ἢ ἐρίφοισιν, sch. V. ἀθρόοι ἐπεβάρησαν ἢ ἀθρόοι ἐπῆλθοσαν, Hes. ἐπέθεντο. ὥρμησαν. ἀθρόοι ἐπέστησαν. Eust. 1063, 24 ἐνέπεσον καὶ ἐν χρῷ ἐπῆλθον. Π 356 Τρώεσσιν ἐ. β 50 μητέρι μοι μνηστῆρες ἐ., sch. H. Ἀριστοφάνης ἐπέχρων S. ἐπῆλθον μετὰ βλάβης καὶ ἐπηρείας ἐπηρεάζοντες. Nitzsch: μοι jener Dativ der den näheren Anteil des Herzens anzeigt, cf. La Roche ad Γ 338, i. e. μητέρι μου.

ἐπι-χρίω inungo. φ 179 ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ arcum. σ 172 ἐπιχρίσασα παρειάς. Med. praes. inf. ungor. σ 179 ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ.

ἐπι-ψαύω assequor, mente comprehendo, begreife. ϑ 547 ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσι, v. l. -ει, et -σῃ ap. Ap. 74, 34 Hes. (ἐπιθίγῃ, ἅψηται), sch. HPQV. ἅπτεται ταῖς φρεσίν, ἀντὶ τοῦ φρόνιμός ἐστιν, nam. ὀλ. pro adv. est, ἐπ. abs., πρ. abl. instr. sed Ameis et Faesi dat. ad verbum referunt (attingat mentem), Duentz. ὀλ. eodem, pauca comprehendere mente.

ἐπ-ἰωγαί statio navium prope litus quod portu caret, Rhede. Ap. 75, 1 οἱ ἀλίμενοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες καὶ σκέπην ὑπὸ ἀνέμων, cf. Hes. Suid. I 2, 441 E. M. 362, 40 οἱ συγκλεισμοί, οἱ παραθαλάσσιοι τόποι, οἷς τὰ κύματα προσάγνυνται· ἀπὸ τοῦ ἐποῖσαι ὅ ἐστι συγκλεῖσαι, sed v. s. ἰωγή. ε 404 οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι οὐδ' ἐπιωγαί, ubi sch.

ἐπ-οίγνῡμι occludo (?), 1) vix recte, cf. Eust. 909, 17, sed videntur fuisse qui sic explicarent Μ 340 πᾶσαι ἐπῴχατο, sch. A. (Ariston. vel Did. ut Friedl. Ar. h. l. putat), διὰ τοῦ ᾱ καὶ σὺν τῷ ι οἷον ἐπεκεκλιμέναι ἦσαν, ἐπέκειντο. E. M. 368, 36 ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς ἀπό ... κεκλεισμένοι ἦσαν, cf. 657, 25. 2) Eust. ib. 15 med. explicat. (πάσας) ἐπῴχατο, ὅ ἐστι δι' ὀχέων ἤτοι μοχλῶν ἠσφαλίσαντο κλείσαντες, quae videtur fuisse sententia Aristarchi. V. s. ἐπῴχατο.

ἐπ-οίχομαι praes. inf. -εσθαι, ptc. -μενος, -η, -ης κ 222, -ον, -ην Α 31, -οι. ipf. -ῴχετο (in quarto pede), (pl. ἐπῴχατο?) 1) accedo. Ε 508 πάντοσ' ἐποιχόμενος. Π 496 533 πάντῃ ἐ., cf. Ζ 81 Κ 167. Α 383 ἐπῴχετο κῆλα πάντῃ ἀνὰ στρατόν. Ptc. saepe abs. Κ 171 ἐποιχόμενος hingehend, cf. ζ 282. α 143 αὐτοῖσιν θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων, D. ἐν τοῖσιν, est enim abs., Duentz. Dativ des Vortheils, nicht mit οἰν. zu verbinden, ut Ameis statuit, cf. La Roche h. S. 116 qui versum spurium esse putat, quamquam etiam sic dat. explicari debet. 2) τινά a) adeo, ρ 346 351 ἐποιχόμενον μνηστῆρας, cf. α 324 δ 451 (φώκας). b) obeo, curo. (ptc.) abs. Π 155 Μυρμιδόνας ἐποιχόμενος θώρηξεν, cf. Ρ 215. Ρ 356 πάντας ἐπῴ-

χετο. Hes. *ἐπεπορεύετο.* *O* 279 *ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν*, suorum ordines obeuntem, al. non recte: hostes adorientem. c) invado, adorior. abs. *Ω* 759 *γ* 280 *ο* 411 *ἐποιχόμενος καπέπεφνεν*, cf. *ε* 124 *λ* 173 199. *A* 50 *οὐρῆας ἐπῴχετο καὶ κύνας.* *E* 330 *Κύπριν ἐ. χαλκῷ.* *K* 487 *Θρήικας ἄνδρας ἐ.* 3) *τί* a) adeo. h. Merc. 150 *ἐσσυμένως λίκνον ἐπῴχετο.* *O* 676 *νηῶν ἴκρι' ἐ.* b) obeo, curo. abs. *E* 720 *Θ* 382 *ἐποιχομένη - ἔντυεν ἵππους.* *Z* 492 *α* 358 *φ* 352 *ἔργον ἐποίχεσθαι*, de opere servarum, sed *ρ* 227 *σ* 363 de quolibet. *ν* 34 *δόρπον ἐ.* — *ε* 62 *ἱστὸν ἐποιχομένη*, cf. *κ* 222 226 254 *A* 31, E. M. 367, 47 *τὸν ἱστὸν ἐπιπορευομένην ἤγουν ἱστουργοῦσαν καὶ ὑφαίνουσαν . . . αἱ πάλαι γυναῖκες ἑστῶσαι ὕφαινον . . . πρώτην δὲ γυναῖκα Αἰγυπτίαν τοὔνομα Υἱὸν καθεζομένην ὑφᾶναι φασίν.* Cf. La Roche, h. S. 116. Fuere qui huc referrent *M* 340 *πάσας γὰρ ἐπῴχετο*, sc. *πύλας*, sch. A. (Did. an Arist.?) *Ζηνόδοτος ἐπῴχετο. ἄλλως. ἐὰν γράφηται ἐπῴχετο τὸ πρὸ αὐτοῦ πάσας γραφέσθω. ἐπῴχετο δὲ ἡ αὐτὴ δηλονότι* accesserat ad omnes, id quod Aristarchus non poterat statuere, unam portam esse ratus. Duentz. *πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο* „Plur. von *ἐπῴχετο*“, videtur explicare: omnes oppugnabantur. al. *πάσας ἐπῴχατο*, i. e. sch. BL. *ἢ ἐπὶ πάσας ἤρχοντο οἱ πολέμιοι*, Eust. 909, 14 *ἐπεπορεύθησαν οἱ Τρῶες*, aut qui ad Graecos referant: omnes portas obierant curarantque Eust. 909, 15 *ἠσφαλίσαντο κλείσαντες οἱ Ἀχαιοί.* v. s. *ἐπῴχατο.* De tmesi v. s. *ἐπί* II B 5a. — *ἕπομαι*, v. *ἕπω.*

ἐπ-όμνῡμι, -νύω iuro me facturum, adiuro. *K* 332 *ἐπίορκον ἐπώμοσε*, Did. *οὕτως διὰ τοῦ ε̄ τὸ ἐπ. αἱ Ἀριστάρχου*, v. l. *ἀπώμοσε*, cf. La Roche, h. T. 199. *ο* 437 *ἐπώμνυον* promittebant, v. l. *ἀπ.* V. l. *μ* 303 *σ* 58 *ἐπώμνυον* pro *ἀπ.* De tmesi v. s. *ἐπί* Ib *β*.

ἐπ-ομφάλιος (*ὀμφαλός*) in umbone scuti. *H* 267 *βάλεν σάκος μέσον ἐπομφάλιον* scutum medium qua umbo erat. Al. supra umbilicum Aiacis.

ἐπ-οπίζομαι (*ὄπις*) rationem habeo, vereor quae futura sunt. *ε* 146 *Διὸς ἐποπίζεο μῆνιν*, cf. h. Ven. 290, E. M. 627, 49 *προόρα τὴν τῶν θεῶν μῆνιν καὶ ἐπιστροφὴν ποιοῦ.*

ἐπ-οπτάω asso super. *μ* 363 *ἐπώπτων ἔγκατα* super ignem quem sacra facientes accenderant.

ἐπ-οπτεύω (*OΠ* s. *OK*) inspicio, curo, praesum. *π* 140 *ἔργά τ' ἐποπτεύεσκε* solebat gubernare.

ἐπ-ορέγομαι porrigo corpus ad. *E* 335 *ἐπορεξάμενος οὔτασε χεῖρα*, Ap. 75, 6 *ἐφορμήσας ἐπεκτείνας*, cf. Hes. paraphr. sch. LV. *τοῦτο πρὸς τὸ μέγεθος τῆς θεοῦ. καὶ ἐπάλμενος γὰρ μόγις τὴν ἄκρην χεῖρα ἔτρωσεν, ὅτι μετέωρος ἦν ἡ θεός.* De tmesi v. s. *ἐπί* II A 3b.

ἐπ-όρνῡμι, -νύω 1) a) incito contra. *P* 72 *οἱ Ἕκτορ' ἐπῶρσε*, paraphr. *ἐπήγειρε.* *E* 765 *οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην.* *ε* 109 *σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμον*, cf. *ι* 67 (*νηυσίν*). translate: immitto *η* 271 *διζυῖ | τήν μοι ἐ. Ποσειδάων.* *O* [613] *οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ | Παλλάς.* b) excito. *Y* 93 *μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα*, cf. *X* 204. *χ* 429 *τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐ.* c) impello ut. *H* 42 *οἶον ἐπόρσειαν πολεμιζέμεν.* II Med. aor. sync. irruo in. *Φ* 324 *ἐπῶρτ' Ἀχιλῆι.* De tmesi v. s. *ἐπί* Ib *γ* II A 3a.

ἐπ-ορούω *-σα* *A* 747 *-σε(ν)*, *-σαν* *Δ* 472, ptc. *-ούσας.* cum impetu accurro, a) contra, ut hostis, *α*) *τινί.* *E* 432 *Αἰνείᾳ ἐπόρουσε*, cf. *Λ* 256 *O* 520 525 *Π* 320 *Φ* 144 392, *Δ* 472. *β*) abs. *Γ* 379 *ἂψ ἐπόρουσε*, cf. *Φ* 33, *E* 436 *Π* 784 *Y* 445, *Λ* 580, *N* 550 *O* 579, *Y* 284 442, *X* 138, *Λ* 747. *N* 541 *Π* 330 h. VII 50 *ἐπορούσας* |. b) ad *τινί.* *E* 793 *Τυδεΐδῃ ἐ.* Minerva opem latura. h. Ap. 400 *ἐ. νηί.* translate: *ψ* 343 *οἱ ὕπνος ἐ.* oppressit. De tmesi v. s. *ἐπί* Ib *γ*. c) c. acc. conscendo *P* 481 *ἅρμ' ἐπορούσας* |. V. l. *E* 297 *ἐπόρουσε* pro *ἀ.*

ἔπος (*ϝεπ*, skr. vakas, lat. vox, Curt. Et. 620 Christ 222 de digammo, quam paucis litteris mutatis saepe (*ο* 375 *λ* 561) restituere potuit Bekker, cf. Hoffm. qu. h. § 117) *ἔπος* no. vicies, ac. centies quadragies, pro iambo in quarta arsi plus octogies, in tertia octies, in sexta quinquies, in secunda quater. pro pyrrhichio in quarta thesi tricies quinquies, in quinta septiesdecies, in tertia ter, in prima ter, in secunda bis. dat. *ἔπει* *E* 879 (Bekk. *ἔπει*) h. Cer. 199 et *ἔπει* *A* 395 504 *O* 106 h. Cer. 65 117 pl. *ἔπεα* no. vacat, ac. saepissime. g. *-έων* septies. dat. *ἔπεσ(ιν)* octies, *ἔπεσσ'* *Ω* 238 *ἐπέεσσ'* *B* 342 *O* 162 178 et *ἔπεσσι(ν)* in quarta arsi *I* 113 *K* 542 *δ* 597 *ι* 376 *τ* 514, in tertia *δ* 484 706 *ε* 96 *ι* 258 363 *κ* 500 *τ* 214, in sexta *γ* 264 *ρ* 545 *π* 286 *τ* 5 et *ἐπέεσσι(ν)* in quinta arsi *κ* 178 = 428 = *μ* 222, in quarta *Y* 200 = 431 211, in tertia quinquagies fere, in sexta toties fere, sed Bekk.[1] saepe *ἔπεσσι* pro *ἐπέε.* (in Il. plus vicies) aut *ἐπέε.* pro *ἔπεσσι* (in Od. nonies fere) ut *ϝ* restitueret, cf. Kayser, Phil. 18, 681 La Roche Ztscht. f. oe. G. 1864 p. 93. — Verbum, perpetuitas verborum atque res quae narrantur. *μῦθος* est sermo, Ansprache, quo quae sentimus aperimus pertinetque ad rationem loquendi cf Nitzsch ad *δ* 597 Ph. Mayer, Beitr. z. h. Synon Gera 1842, p. 4. atque sic Ameis ad a) *δ* 59 *μύθοισιν ἔπεσσί τε - τέρπομαι* sermone et re bus. *λ* 561 *ἔπος καὶ μῦθον* Sirenum. b) *Δ* 7 *ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν* mit Wort und Tat *O* 106 *ἢ ἔπει ἠὲ βίῃ.* *A* 395 *ἢ ἔπει . . ἠὲ κα ἔργῳ*, cf. *A* 504 *E* 879 h. Cer. 65 117 19 *Λ* 703 *ἐπέων ἠδὲ καὶ ἔργων* quae dixerant fe cerantque. *O* 234 *φράσομαι ἔργον τε ἔ. τε.* *β* 272 *τελέσαι ἔργόν τε ἔ. τε* | cf. *γ* 99 *δ* 32 h. Ap. 540 Merc. 46. *β* 304 *κακὸν μελέτ ἔργόν τε ἔ. τε* |. *δ* 163 *ἤ τι ἔ. ὑποθήσε ἠέ τι ἔργον.* *Π* 630 *ἐν χερσὶ τέλος πολέμο ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.* *λ* 346 *ἔχεται ἔργόν τε τε.* *ο* 375 *οὐ μείλιχον ἔστιν ἀκοῦσαι | οὔτ' οὔτέ τι ἔργον.* h. Merc. 531 *οἴμους ἐπέων καὶ ἔργων | τῶν ἀγαθῶν.* c) res. sing. *A* 1 *ἐσθλὸν οὔτε εἶπας ἔπος οὔτε τέλεσσας.* *A* 4 *τοῦτο ἐρέουσα ἔ.*, hoc cf. *Γ* 204. *Λ* 652 *ἐρέων* aliquid, cf. *Γ* 83 *E* 816 *ξ* 463 *σ* 1 *φ* 193. *ψ* 106 *προσφάσθαι ἔ.* *λ* 348 *τοῦ οὕτως ἔσται ἔ.* *λ* 146 *ῥηίδιον ἔ. ἐρέω*, cf. Ap. 534. *Δ* 350 *Ξ* 83 *α* 64 *γ* 230 *ε* 22 *τ* 4 *φ* 168 *ψ* 70 *ποῖον ἔπος;* cf. *Y* [250]. *τ* 3 *ξυνίει ἔ. ὅττι κεν εἴπω.* *K* 540 *π* 11 *πᾶν ρητο ἔ.* *P* 701 *κακὸν ἔ. ἀγγελέοντα.* *γ* 2 *ἔ. ἄλλο* aliud quid, cf. *ο* 27. *δ* 350 *ρ* 141 *ο δὲν ἔ.* nihil. Cum verbo *εἰπεῖν* *π* 69 *ψ* 1 *τοῦτο ἔ. θυμαλγὲς ἔειπες*, *θ* 141 *τοῦτο ἔ. κα μοῖραν ἔειπες*, cf. *O* 206 *θ* 397 *ξ* 509 *φ* 2 *χ* 392 *ψ* 342. *A* 543 *εἰπεῖν ἔ. ὅττι νοήσ* Sine adi. aut adv. (cf. La Roche h. S. 28) *π* 4

πρῶτος ἔ. σῇ μητρὶ ἔειπεν, cf. τ 98. d) consilium, auctoritas, imperium, sing. *A* 216 σφωίτερον ἔπος, cf. *B* 807 *Θ* 8 *Π* 686, ζ 289 ϑ 241, 358 π 168. σ 166 εἴποιμι ἔ. τό κεν κέρδιον εἴη. *T* 121 h. Ap. 257 ep. 12, 1 ἔ. τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω, cf. *O* 566. *B* 361 ἀπόβλητον ἔ. Vorschlag, *H* 375 *Λ* 788 *Ω* 75 744 πυκινὸν ἔ., cf. *H* 394. *I* 100 ϱ 584 φάσθαι ἔ. ἠδ' ἐπακοῦσαι, cf. ω 262. sententia *Ω* 56 εἴη τοῦτο τεὸν ἔ. vaticinium γ 226 τοῦτο ἔ. τελέεσθαι, cf. μ 266 ο 536 ϱ 163 τ 309 υ 236 h. Ap. 66. promissum, iactatio: *Ξ* 44 τελέσῃ ἔ. Wort wahr mache, cf. *Ψ* 544. *Σ* 324 ἅλιον ἔ. ἔκβαλον, cf. *Ω* 92 224. δ 503 ὑπερφίαλον ἔ. ἔκβαλε. preces. *Ξ* 212 τεὸν ἔ. ἀρνήσασθαι, cf. *Ξ* 234 *Π* 236 υ 111 115 236 h. Cer. 323. plur. τ 565 ἔπε' ἀκράαντα somniorum. e) Plur. potissimum significatur, quomodo afficiantur animi audientium, quare etiam adi. potissimum plur. adduntur. *I* 526 παράῤῥητοί τ' ἐπέεσσιν, :um quadam neglegentia dictum σ 340 ὡς εἰ- τὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε. *B* 73 ἔπεσιν πειρήσομαι, cf. *B* 75 *Γ* 249 *E* 893 *I* 376 *M* [249] 391 *Ξ* 208 *O* 127 156 162 178 *P* 215 *Σ* 273 *Y* 200 256 367 431 *Φ* 98 286 *Ψ* 682 *Ω* 102 771 β 169 240 323 γ 264 345 η 17 341 ϑ 91 396 :15 ι 224 376, κ 178 428 μ 222, ν 323 ϱ 374 · 213 ψ 216 h. Ap. 106. *A* 150 τοι ἔπεσιν :είθηται, cf. *Δ* 233. *A* 211 ἔπεσιν ὀνείδισον, f. *B* 342, *A* 519 *B* 277 *Π* 628 *Φ* [480] σ 326 νειδείοις ἐπέεσσι |. *A* 582 ἐ. μαλακοῖσιν, cf. ; 337 κ 70 422 π 286 τ 5 h. Cer. 336. *B* 164 80 189 *Ω* [772] ἀγανοῖς ἐ. *I* 113 *K* 542 ἔ. ειλιχίοισιν, cf. *Λ* 137 *Φ* 339 ζ 143 146 π 279 283 τ 415 ω 393, ι 493 κ 442. ϱ 519 ἀείδῃ τε' ἱμερόεντα. *B* 213 ἔπεα ἄκοσμά τε πολλά : ᾔδη. *Γ* 222 ἔ. νιφάδεσσιν ἐοικότα. *Y* 109 :υγαλέοις ἐ. *Δ* 6 *E* 419 ω 240 κερτομίοις | *Δ* 241 *O* 210 χ 26 225 χολωτοῖσιν ἐ. | *O* 198 77 ἐκπάγλοις ἐ. *A* 223 ἀταρτηροῖς ἐ. | 304 ἀντιβίοισι - ἐ. , cf. *B* 378 σ 415 υ 323. 492 γ 148 χαλεποῖσιν - ἐ. cf. *Ψ* 489. *Γ* 38 325 *N* 768 αἰσχροῖς ἔ. | cf. *Ω* 238. *Y* 211 νηπυτίοισιν. *M* 267 ἄλλον μειλιχίοις, ἄλ- 'ν στερεοῖς ἐ. | λ 81 465 ἐ. - στυγεροῖσιν. 161 ἔ. κακοῖσιν. raro sing. *Ω* 767 οὐ κα- 'ν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον, cf. ϑ 408. f) se- untur verba ipsa: *A* 201 *B* 7 *Δ* 69 92 203 4 312 337 369 *E* 123 242 713 871 *H* 356 101 351 *K* 163 [191] *Λ* 815 *M* 365 *N* 94 462 0] 750 *Ξ* 2 138 356 *O* 35 48 89 145 157 6 537 706 829 *P* 74 219 *Σ* 72 169 *T* 20 341 331 448 *Φ* [73] 121 368 409 419 427 *X* [81] 228 *Ψ* 557 601 625 *Ω* 517 α 122 β 269 δ 25 77 ε 117 172 η 236 ϑ 346 407 442 κ [265] 324 377 [430] λ 56 154 396 472 616 8 227 253 290 ξ 114 ο 208 259 π 7 22 180 10 396 459 543 552 591 σ 9 104 388 τ 3 98 χ 100 150 311 343 366 410 436 ψ 34 112 372 399 494 h. Ap. 50 111 451 Merc. 435 1. 184 Cer. 247 320 ἔπεα πτερόεντα προσ- α , cf. δ 550 κ 418 [482] λ 209 μ 296 h. . 112. *A* 361 *Γ* 398 *E* 372 *Z* 253 406 485 !08 *Ξ* 218 232 297 *O* 552 *Σ* 384 423 *T* 7 356 *Ω* 127 286 β 302 γ 374 δ 311 610 ε 181 54 η 330 ϑ 194 291 κ 280 319 λ 247 ξ 52 24 530 π 417 ϱ 215 σ 78 163 τ 90 402 4 167 248 257 ψ 96 h. Ven. 144. 176 ἔπος φατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν |. *B* 109 *I* 16 α 31 μετηύδα, cf. *Θ* 496. *Γ* 155 ι 409 ἔπεα ιόεντ' ἀγόρευον | cf. *X* 377 ψ 535, *Ω* 142 5 (non ipsa verba), δ 189 ϱ 349. *E* 30 λ 99 μ 36 σ 244 ἐ. προσηύδα. *E* 170 h. Ven. 91 ἔπος δέ μιν ἀντίον ηὔδα |. *E* 683 *Ψ* 102 τ 362 ἔ. δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε |. *Z* 54 *K* 377 461 *Δ* 379 *M* 163 *N* 619 *Ξ* 500, *O* 114 398 (v. l. δὲ προση. Bekk., cf. La Roche h. T. 258), *P* 119 537 *Y* 424 *Φ* 183 *Ω* 307 ν 199 (v. l. h. Merc. 366) ἐ. ηὔδα |. *K* 202 ἔπε' ἀλλήλοισι πίφαυσκον, cf. χ 131 247. δ 370 h. Cer. 53 ἔπος φάτο φώνησέν τε. δ 484 (v. l. μύθοισιν) ε 96 ι 258 κ 500 ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον (-πεν) cf. δ 706 ϱ 123 τ 214 φ 206. ι 282 προσέφην δολίοις ἐ. |. ι 363 λ 552 ἔ. προσηύδων μειλιχίοισι |, cf. ι 493 κ 173 442 547 μ 207 φ 192. g) res gestae: *Y* 204 πρόκλυτα ἔπεα, Sage. h) De ratione qua verba eduntur: ϑ 175 οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν. ξ 131 ἔπος παρατεκτήναιο. *P* 695 δ 704 ἀμφασίη ἐπέων. *Y* [249] ἐπέων πολὺς νόμος. *X* 329 ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν, cf. δ 286 λ 225 ϱ 393 h. Cer. 118. *X* 454 ἀπ' οὔατος εἴη ἔπος. δ 137 ἐ. ἐρέεινεν, cf. δ 420 461. ϑ 170 μορφὴν ἔπεσι στέφει. λ 367 μορφὴ ἐπέων. κ 34 h. Merc. 182 ἐ. πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον κ 246 ἐκφάσθαι ἔπος. ξ 466 ἔ. προέηκεν. ο 440 προσαυδάτω ἐπέεσσιν. ϱ 545 ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσι. σ 111 ω 410 δεικανόωντ' ἐπέεσσι. *Ψ* 363 τ 155 ὁμόκλησαν ἐπέεσσιν, cf. ω 173.

ἐπ-οτρύνω I Act. pr. -ει ptc. -ων -ουσα, -οντα. aor. ἐπότρυνας ϑ 185 v. l. ἐπώ., ἐπώτρυνε *O* 456, V. et Vind. ἐπό. ci. (an praes.?) -οτρύνω, -ῃς β 189, -ῃ et -ῃσι (v. l. *Π* 690) ϑ 45, du. -ητον *Z* 83, pl. -ωσι ω 355. opt. -ειε(ν). iptv. -ον inf. -ῦναι κ 531. ptc, -ύνας. 1) adhortor, impello, inflammo a) *Z* (439) αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, cf. *O* 43 αὐτὸν θ. ἐ. κ. ἀ. ι 139 ναυτέων θυμὸς ἐποτρύνῃ. ϑ 45 θυμὸς ἐ. ἀείδειν. b) c. inf. *M* 50 ἐποτρύνων διαβαινέμεν. cf. *Π* 525 β 186. *Π* [690] *P* 178 ἐποτρύνει μαχέσασθαι. *Y* 171 ἓὲ δ' αὐτὸν ἐ. μ., Hes. παροξύνει, παρορμᾷ. *N* 767 *P* 117 683 ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. *O* 456 πολλὰ ἐ. ἰσχέμεν εἰσορόωντα. ζ 36 ἐπότρυνον πατέρα ἐφοπλίσαι. ξ 498 πλέονας ἐποτρύνειε νέεσθαι. c) *Θ* 92 ἐποτρύνων Ὀδυσῆα, cf. ϱ 395 (ad male faciendum). ε 139 μιν κεῖνος ἐ. καὶ ἀνώγει | πόντον ἐπ', cf. *K* 130. ο 73 ξεῖνον ἐ. sch. BQ. εὐπρεπῶς μετὰ προφάσεως ὀτρύνει ἀπελθεῖν. *Z* 83 φάλαγγας ἐ. α 89 υἱὸν | μᾶλλον ἐ. ξ 461 ἄλλον ἐ. d) abs. β 422 ο 217 287 ἐποτρύνας ἐκέλευσε | (v. l. -ων), cf. ι 488 561 (v. l. -ων), κ 128 λ 44. ω 175 ἐποτρύνων ἐκέλευσεν, cf. η 262 *Ω* 297. *M* 442 *Y* 364 373 ὡς φάτ' ἐποτρύνων. *N* 94 [480] *P* 219 ο 208 ἐ. ἔπεα - προσηύδα, cf. ξ 79. *O* 725 ἐπ. καὶ ἀνώγει cf. *O* [148]. *P* 553 ἐποτρύνουσα προσηύδα. e) bilem commoveo ϑ 185 ἐ. με. f) τινί. *O* 258 ἱππεῦσιν ἐπότρυνον ἐλαυνέμεν. κ 531 ἑτάροισιν ἐ. καὶ ἀνῶξαι δείραντας κατακῆαι. 2) τί, commoveo, excito, suscito. χ 152 νῶιν ἐ. πόλεμον. ω 355 ἀγγελίας πάντῃ ἐ. - πολίεσσι. II Med. aor. ci. suscito ϑ 31 ἐποτρυνώμεθα πομπήν, sch. HQ. ἐσπουδασμένως ποιήσωμεν. Caesuram proxime aut sequitur aut praecedit.

ἐπ-ουράνιος (οὐρανός) qui in caelo est, caelestis. ϱ 484 τις ἐπουράνιος θεός ἐστι. *Z* 129 131 θεοῖσιν ἐπουρανίοισι(ν). *Z* 527 ἐ. θεοῖς.

ἐπ-οχέομαι vehor in (curru) *K* 330 ἵπποισιν ἐποχήσεται, cf. *P* 449 (ὑμῖν καὶ ἅρμασιν).

ἐπ-όψιος illustris, clarus. h. Ap. 496 ἐ. ἔσσεται αἰεί. Aristoph. (Herod.? cf. E. M. 784, 36) ol. (ante Wolf.) vo. Γ 42 ἐπόψιον pro ὑπ., cf. Eust. 380, 39.

ἐπ-όψομαι v. s. ἐφοράω.

ἑπτά (skr. saptan, lat. septem, Curt. Et. 337 Christ 135 174 L. Meyer vgl Gr. 1, 52 68 231) septem. B 719 ἑ. νεῶν, cf. Z 421, I 128 270, T 243 ἑ. - τρίποδας, cf. Φ 407. I 638 ἑ. - ἀρίστας. I 85 ἑπτ' ἔσαν ἡγεμόνες, cf. I 122 264. T 246 γυναῖκας - | ἑπτ'. ε 278 η 267 ἑ. δὲ καὶ δέκα - ἤματα, cf. ω 63 (ἕβδομος et 149 291, ι 202 ω 274, μ 129 h. Merc. 51.

ἑπτά-βόειος (βοείη) e septem coriis bubulis factus. H 220 222 Λ 545 σάκος - ἑπταβόειον Aiacis, Suid. I 2, 501 ἑπτάβυρσον ἑπτάπτυχον, cf. Ap. 75, 10. cf. H 245 266.

ἑπτά-ετες (ἔτος i. e. ϝέ., accentus Atticorum est cf. Göttl. Acc. 323) neutr. adi. pro adv., per annos septem. γ 305 ἑ. ἤνασσε, cf. η 259 ξ 285.

ἑπτα-πόδης (πούς) septem pedes longus. O 729 θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην, E. M. 455, 9 ἑπτὰ ποδῶν τὸ μέγεθος ἔχουσαν, cf. Ap. 75, 11. V. l. ap. E. M. 454, 57 **ἑπτάποδα**, cf. Eust. 1684, 32. Nitzsch ad ε 160 ci. ἀποπόδην.

ἑπτά-πορος qui septem habet cursus. h. VIII 7 ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν planetis.

Ἑπτάπορος M 20 fluvius parvus (Strab. 454 οἱ πλείους ὀχετῶν οὐκ εἰσι μείζους), Demetr. ap. Strab. 603 ὃν καὶ Πολύπορον λέγουσιν, ἑπτάκις διαβαινόμενος ἐκ τῶν περὶ τὴν καλὴν πεύκην χωρίων ἐπὶ Μελαινὰς (al. Κελ.) κώμην ἰοῦσι. Dicitur meridiem versus in sinum Adramyttenum influere, quamquam nec Demetrius nec Strabo, qui ei obloquitur, certi quidquam habent.

ἑπτά-πυλος qui septem portas habet. Δ 406 λ 263 Θήβης - ἑπταπύλοιο |.

ἑπτά-χα in septem partes, Ap. 75, 12 εἰς ἑπτὰ μέρη. ξ 434 ἑ. πάντα διεμοιρᾶτο. Eust. 1766, 45 γίνεται ἀπὸ τοῦ ἑπταχῆ.

ἕπω (skr. sak̓ et sap, lat. sequ-or, Curt Et. 621 Christ 113 133 Kühner a. G. 1, 817 ἕπω et -ομαι unius radicis statuunt, sed Benf. 1, 430 sak̓ ἕπομαι ib. 431 vēp ἕπω et similiter Savelsb. Dig. 44, non probante Roedigero, Kuhn 17, 318) I Act. praec. ἕπει (?) μ 209, ἕπουσιν O 555. opt. ἕποιεν ξ 195. ptc. ἕποντα Z 321, -ουσαν K 516. ipf. du. 2. p. ἕπετον Λ 776, pl. 3. p. ἕπον. (aor. iptv. ἕσπετε? h. 32, 1 ubi Baum., cf. Lob. ad Buttm. a. S. 2, 174) tracto, intentus sum, bin beschäftigt mit, Ap. 75, 8 παραγίνεσθαι. Z 321 περικαλλέα τεύχε' ἕ. | sua arma manibus tractantem; E. M. 368, 14 εὐτρεπίζω, Bekk. e ci. περὶ κάλλιμα. in ceteris enim praepos. additur. O 555 Δόλοπος περὶ τεύχε' | hostis occisi, Herod. ὁ Ἀσκαλωνίτης οὐκ ἀναστρέφει τὴν περί· εἶναι γὰρ τὸ ἑξῆς περιέπουσι. κἀγὼ δὲ αὐτῷ συγκατατίθεμαι, ἐπεὶ καὶ τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ ἕπω παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῦ κινήμασιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον (videtur Z 321 excipi) θέλει ἔχειν πρόθεσιν συντεταγμένην, cf. sch. BL. Λ 483 ἀμφ' Ὀδυσῆα Τρῶες ἕπον. H 316 τ 421 τὸν (βοῦν) δέρον ἀμφί θ' ἕπον, cf. θ 61. Λ 776 ἀμφὶ βοὸς ἕ. κρέα. K 516 μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕ., Ap. 75, 9 πονουμένην. ξ 195 ἐπὶ ἔργον ἕ. |. Semel non de homine, sed de re, v. l. μ 209 οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἕ. κακόν, quam genuinam putant La Roche (cf. Ztschft. f. oe. G. 1864 p, 239) Ameis app., sch. H. Vind. 133 ῥῆμά ἐστιν ἕπω-εις-ει ἀντὶ τοῦ περιέπει. δασέως οὖν. Ζηνόδοτος δὲ ἔχει. sch. Q. Vind. 133 περιέχει ὡς τὸ Λ 483 ἢ ἐνεργεῖ ὡς H 316, urget, premit sc. nos, satis insolite. Iusto audacius alii: dies bereitet grösseres Uebel, quasi τόδε subi. sit. Ap. 64, 1 ἐπεί. Ahrens, Phil. 4, 598 ἔπει. sch. V. ἔπι. ἐπέρχεται, Eust. 1719, 16 τινὰ μὲν ἀντίγραφα κατὰ ῥῆμα προφέρουσιν ἵνα λέγῃ ὡς μεῖζον ἀμφέπει κακόν· τινὰ δὲ πρόθεσιν ἔχει ἔπι ἀντὶ τοῦ ἔπεστι, cf. Plut. de se ipsum laud. 16 Cic. ad Att. 7, 6 ita Nitzsch Bekk. Duentz. Faesi Bäuml., sed Spitzn. vers. hom. 45 negat sic produci posse ῐ, v. s. ἐπί I a. Kirchh. Comp. d. Od. 133 μ 209—12 spurios putat, cui obloquuntur Heimreich, Telemachie, Flensb. 1871 p. 21. Duentz., Ki. u. Kö. 59. II Med. praes. -εται (-ετ' Θ 140 Λ 154 168 P 611, v. l. ἕσπεται δ 826), -ονται. ci. -ωμαι -ηται -ώμεθ' M 78. opt. -οιο ο 431 -οιτο, pl. -οίατο ξ 319. iptv. -εο (ter) et -ευ (septies) -έσθω Λ 796 ο 397, du. ἕπεσθον X 450 (Bekk. -θε), pl. ἑσθων I 170, inf. ἕπεσθαι (terdecies). ipf. ἑπόμην, ἕπετο (quater) vel ἕπετ' (κ 448 λ 493) et εἵπετο (octies. pro ἑσέπ.), du. ἑπέσθην E 551, pl. ἑπόμεσθα Λ 754, ἕποντο vel ἕποντ' vel -νθ' (septuagies quinquies) et εἵπ. E 591 Λ 344. fut. ἕψομαι (ter), -εαι Ω 733, -εται (ter), -ομεθ' N 785 ψ 127, -ονται Δ 63, inf. -εσθαι φ 104. aor. ἕσπεο K 285 -ετο (terdecies), du. -έσθην Γ 239, -όμεθ' Λ 158. (ἕσ. e σεσεπ., ἑσεσεπ., sch. A. K 246 Ἀρίσταρχος δασύνει, sed de spiritu dubitabat Buttm a. S. 2, 174 ubi Lob., Christ 133 ἑσεπ., spir vero asperum ab Homero alienum et postea ad[ditum esse, atque potest augm. videri voc.] quae a nonnullis ceterorum modorum abe[sse] quamque ab omnibus abesse iubent Bekk. [H.] Bl. 1, 56 118 Thiersch § 232, 56 Ahrens Formen[l.] § 40 A. 1., nolunt Buttm. l. l. Spitzn. exc. [I] Krüger Di. § 39 Kühner § 343, cf. Ameis δ 3[8] La Roche E 423 qui formam duplicem fuis[se] putat σεσεπό. σεσπό. ἑσπό. et ἑσεπό. ἑσπό. ci. ἕσπωνται μ 349, Bekk.² σπ. quod fere pr[o]bat Duentz. opt. ἑσποίμην τ 579 φ 77. ip[tv.] σπεῖο K 285, ἑσπέσθω M 350 363 Bekk [σπ.] ἕσπεσθε h. 29, 12 (CL. Vind. Pal. Syr. σπ. ἕσπεσθε ... ἕ.), inf. σπέσθαι, edd. vo. et CDGMN. M[os.] Harl. Townl. E 423, omn. codd. χ 324, DZ[.] δ 38, v. l. ἑσπέσθαι. ptc. ἑσπόμενος M 3[95] N 570, Bekk.² σπ. ἑσπομένοιο K 246, ubi sc[h.] A. δύναται καὶ σπ. ὥς φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτ[ης] atque ita Bekk.² — Sequor, incedo post aliu[m]. Ipf. nobis saepe pro aor. esse videtur, q[ui] diutius sequi solent qui semel profecti sunt sequendum: bildeten das Gefolge. 1) ἅμα τ[ινι] sim., a) homines et animalia. milites duc[es] B 762 αὐτῶν ἠδ' ἵππων οἳ ἅμ' Ἀτρείδῃ[σιν] ἕποντο, cf. B 542 578 Π 551. M 87 N ... ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕ. E 551 Ἴλιον εἰς ἅμ' ... γείτοσιν ἕ., cf. Π 575. Λ 158 σοὶ ἅμ' ἑ. ... aor. pro pf. est, La Roche h. l. et Ztft. f. ... G. 1864 p. 562. K 285 πατρὶ ἅμ' ἑ. Mine[rva] auxilium ferens. comitor: Γ 143 α 331 σ ... ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο cf. M ... 363 N 300 Δ 476, K 222 κ 425, Ω 182 δ ... ξ 32, γ 359 Ω 573 τ 196 δ 38. β 11 ρ ... υ 145 ἅμα τῷ κύνες ἕποντο. ο 397 ἅμ' ... ἑ. cf. h. Ven. 78. bis ponitur ἅ.: λ 372 τοι αὐτῷ | Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕ. ρ 53 μοι κεῖθεν

ἕ. ο 431 ἅμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἕ., cf. ο 541. uxor maritum τ 579 φ 77 τῷ κεν ἅμ' ἕ., cf. E 423 φ 104. β) N 492 μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα, incedebat post. Λ 474 ἀμφὶ αὐτὸν Τρῶες ἕπονθ', persequebantur eum. b) Res. naves B 524 747 τοῖς ἅμα - νῆες ἕποντο, cf. B 534 545 556 568 630 637 644 652 710 737 759. Γ 376 τρυφάλεια ἅμ' ἕ. χειρί. translate: I 512 τῷ ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, Nitzsch Bäuml. Ἄτην. Δ 415 τούτῳ κῦδος ἅμ' ἕ. h. Merc. 440 σοι - τάδ' ἅμ' ἕ. θαυματὰ ἔργα penes te. 2) dat. omittitur. a) Λ 424 θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο, sch. AL. (Aristarchi?) ἕπονται, ita Callistratus Dionysius Demetrius, quod probant Bergk, Ztft. f. A. W. 1845 p. 502: in eo sunt ut sequantur et Ameis h. l., cf. Bäuml. ib. 1848 p. 328 Haupt, Zusätze 97 Naegelsb. h. l. Schoemann, N. J. f. Ph. 69, 3 sq. A. Kiene, Comp. l. Il. 70. K 194 M 124 251 N 833 β 413 ϑ 46 04 τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο |, cf. N 690 P 753, 274 E 591 Λ 344, 796, N 785 ψ [127]. Λ 781 ἅμ' ἕπεσθαι. ω 117 Ὀδυσῆα σὺν Μενελάῳ λιον εἰς ἅμ' ἕ. ut Ulixes cum Menelao me sequeretur. N 717 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕ. Σ 525 ρ 214 175 ἅμ' ἕποντο νομῆες, cf. Ω 327 κ 231 257 XXVI 9, Λ 472 O 559 Π 632, ϑ 109 ζ 319, 447 I 170 β 287. uxor maritum π 76 ἅμ' Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος μνᾶται, cf. τ 528, bi rel. pro dat. est. β) Ψ 133 μετὰ δὲ νέφος πετο πεζῶν. κ 436 σὺν δ' - εἵπετ' Ὀδυσσεύς. anslate: Δ 63 ἐπὶ δ' ἕ. θεοὶ ἄλλοι, idem icient cf. μ 349. 3) dat. sine praep. a) B 749 ῷ Ἐνιῆνες ἕ., cf. B 675 ζ 164. Δ 91 οἵ ἕ. πὸ -ῥοάων, cf. Δ 202 P 611 λ 168. M 196 κτορι κοῦροι ἕ., cf. N 40 712, 710 M 78. 698 οἵδε οἵ μοι ἕ., cf. K 108 227 M 91 N 644 450, Ω 149 178, 733, δ 276 536 643 653 276 ο 81 262 τ 245. K 285 σπεῖό μοι adiuva e, cf. γ 376. Σ 578 σφι κύνες ἕ. uxor marim: χ 324 σοὶ ἄλοχον σπέσθαι. I 428 μοι πατρίδ' ἕ., cf. Γ 174 I 691 Ψ 297. ξ 298 ἕ. ἐπὶ νηός. Π 154 ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν equus mortalis. Γ 255 τῷ γυνὴ καὶ μαθ' ἕ. evenient. O 204 πρεσβυτέροισιν ύες (Duentz. Bäuml. Ἐρ.) αἰὲν ἕ., sch. BL. ἀκολουθοῦσι καὶ συμμαχοῦσιν. c. dat. rei: 395 ἑσπόμενος - δουρί. translate: h. Ven. ἀθανάτοισιν ἕπονται referendae sunt ad. B 619 ἀνδρὶ νῆες ἕ. cf. Δ 228 γ 165 ι 159 19. I 44 νῆες αἵ τοι ἕ. Μυκήνηθεν. c. dat. : Π 504 προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο, tam (v. s. αὐτός 2 d) sed Duentz. Faesi: eter hastam Patroclum, Aristarchus ἔχοντο, BL. τῷ δόρατι ἐνείχοντο, cf. paraphr. 13 Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι | τιμήν obvenire Θ 140 τοι ἐκ Διὸς οὐχ' ἕπετ' ἀλκή. Δ 314 γούναθ' ἕποιτο genua tua sequantur i. e. int, v. s. 4 b. h. Merc. 426 οἱ ἕσπετο φωνή rat eius vox, alii: sequebatur lyram. 4) abs. 34 μετὰ δέ σφι - εἵπετ' Ἀχιλλεύς inter eos, aphr. ἐν αὐτοῖς. η 304 μ' - σὺν ἀμφιπόλοισιν ἕπεσθαι me et servas incedere post m. milites ducem: Δ 430 λαὸν ἕπεσθαι, N 492. Γ 239 ἑσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ , cum ceteris profecti sunt, cf. Γ 240 λ 493 00 (ἐνθάδε) ξ 482. pugnantes hostem: Λ [565] 77 P 730 αἰὲν ἕποντο, cf. Π 372 Λ 165, (διά), 154 168. ο 162 ἕ. homines aquilam, ν 5 umbrae Mercurium. α 125 ἡγεῖθ', ἡ σπετο, cf. γ 363 κ 313 448 ο 470 π 248. 46 N 381 465 O 556 ο 281 ψ 52 78 ἀλλ' ἕπευ Hes. ἀκολούθει. Σ 387 ε [91] ἀλλ' ἕπεο προτέρω sequere propius accedens, cf. ξ 45. h. Ap. 516 ἕ. πρὸς Πυθώ Apollinem saltantes, sed Σ 572 vocem cantantis. h. Merc. 194 κύνες κατόπισθεν ἕ. K 246 τούτου γ' ἑσπομένοιο. Φ 256 ὄπισθε ῥέων ἕπετο. volneratus hastam N 570 ἑσπόμενος (περὶ δουρὶ | ἤσπαιρε). b) [α 278] β 197 ἔεδνα ὅσσα ἔοικε ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι sequi procum i. e. apportari ab eo v. s. ἐπί III C 5. M 398 ἣ δ' ἕσπετο (ἔπαλξις). translate: υ 237 φ 202 οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται adsint, v. s. 3 b. — Loco desperato h. XXIX 12 εἰδότες ἔργματα καλὰ νόῳ θ' ἕσπεσθε καὶ ἥβῃ, ubi Herm. ἕ. κ. cum superioribus coniunxit, Franke addita putavit ad φίλα, iusto audacius Baum. ἕσπ. trans. explicare conatur (impertire soletis). (ἀμφι-δι-ἐφ-μεθ-περιέπω)

ἐπ-ωλένιος (ὠλένη) qui in ulnis est. h. Merc. 433 ἐπωλένιον κιθαρίζων, cf. ib. [510].

ἐπ-ώνῠμος (ὄνομα, ὄνυμα) a) nominatus. η 54 Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, Meiring subst. cop. Marcod. p. 12 quod propter rem aliquam additum est. Eust. 1871, 56 φερώνυμον ἤγουν ἔνθα τὸ ὄνομα ἐμφερὲς τοῖς πράγμασι, sch. BPQT. τὸ ἀπὸ γενέσεως μὲν αὐτομάτως τεθέν, ὕστερον δὲ κατὰ τύχην δοκοῦν τεθεῖσθαι, cf. τ 409. b) cognominatus I 562 τὴν Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον cognominatam, sch. ABD. τὴν Κλεοπάτραν παρωνύμως καὶ Ἀλκυόνην ἐκάλουν διὰ τὸ τὴν μητέρα Μάρπησσαν δίκην ἀλκυόνος κλαῦσαι, cf. h. Ap. 373.

ἐπώχατο et **ἐπῴχατο** M 340 πάσας γὰρ ἐπῴχατο, Aristarchus cf. Did. h. l. Alii: πᾶσαι γ. ἐπῴχατο, quod Aristarchus non omnino reiecisse videtur (sch. A. cf. Friedl. Ar. h. l.), Zenodotus alii: πάσας γ. ἐπῴχετο, v. s. ἐποίγνυμι et s. ἐποίχομαι. Alii: πᾶσαι γ. ἐπώχατο, v. s. ἐπέχω I, sed aliter Ap. 75, 14 ἐπώχατο τοῖς ὀχεῦσι λεγομένοις ὅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπικεκλιμέναι ἦσαν, ἐπωχλισμέναι, ὅ ἐστιν ἠσφαλισμέναι πᾶσαι, cf. et qui eandem formam medii esse putavit Eust. 909, 15 ubi ἐπώχατο pro ἐπῳ. scribendum.

ἔρα-ζε (ἔρα. E. M. 806, 11 τὰ εἰς ζε λήγοντα ἐπιρρήματα τῷ α παραληγόμενα προπαροξύνεται .... συνεσταλμένον ἔχει τὸ πρὸ τέλους α). in terram, in solum E. M. 389, 28 ἐπὶ τὴν γῆν, cf. Ap. 75, 19 Hes. M 156 Σ 552 πῖπτον ἔ. |, cf. P 633 χ 280. Π 459 κατέχευεν ἔ. | cf. P 619 ο 527, χ 20 85 In fine versus. c. verbis ubi nos motum fieri statuimus, non Graeci, cf. La Roche, h. S. 85 Ztschft. f. oe. G. 1870, p. 102.

ἔρᾰ-μαι pr. ἔραμαι Γ 449 Ξ 328, -ται I 64. ipf. ἠράτο h. Cer. 129 et ἐρά-ομαι (ἐράσjομαι L. Meyer, vgl. G. 2, 65 116). ipf. 2 p. pl. ἐράασθε Π 208 aor. ἠρᾰσάμην Ξ 217 -σατο Π 182 h. Ven. 57 et -σσατο (Benf. 1, 320 Christ 125 228 ad skr. var wählen, quod improbat Curt. Et. 659) vehementer amo, concupisco, Hes. ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, τινός, Doederl. Gl. 556 ἕ. Leidenschaft, φιλέω ruhiges Gefühl. 1) feminam: Γ 446 Ξ 328 σέο νῦν ἔ. Ξ [317] ἠ. Ἰξιονίης ἀλόχοιο. Π 182 τῆς ἠ. Υ 223 τάων ἠράσσατο. virum λ 238 ποταμοῦ ἠράσσατ' Ἐνιπῆος. h. Ven. 57 τὸν ἰδοῦσα ἠ. 2) I 64 πολέμου ἔ. Π 208 φυλόπιδος, ἕης τὸ πρίν γ' ἐράασθε, Hes. ἐπιθυμεῖτε, melius paraphr. ἐπεθ. h. Merc. 130 ὁσίης κρεάων ἠ. Cer. 129 ἐμοὶ οὐ δόρποιο - ἠ. θυμός (ἐρατός - τεινός - αννός ἔρως ἔρος ἐρατίζω).

ἐραν-νός (ex ἐρασ-νός. ἐρά(σϳ)ω. Eust. 772, 18 Doed. Gl. 556 sync. ex ἐρατεινός) amoenus, suavis. *I* 531 577 Καλυδῶνος ἐραννῆς |, Ap. 75, 20 ἐπεράστου, καλῆς. η 18 πόλιν - ἐραννήν |.

ἔρᾰνος (satis incertae originis, Lob Path. 175. Curt. Et. 488 ἀρ-αρίσκω, ἐρ Geldsammlung (?). Doederl. Gl. 528 εἴρη. Benf. 1, 322, 2, 350 ϝερ, ϝαρ-ίσκω atque cum E. M. 369, 34 et Passowio ϝέραμαι, ἐρῶ) cena collaticia, convivium de symbolis. sed Welcker, Tril. 381 freundwillige Gabe die der König zu e. auswärtigen Unternehmen u. dgl. einsammelt, auch das zu diesem Behufe gehaltene Königsmahl, quod non fere improbat Naegelsb. h. Th. 288. α 226 οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν, sch. W. ὡς τοῦ ἐράνου κοσμιωτέρου καὶ εὐτελεστέρου ὄντος. . ὁ μὲν γὰρ γάμος καὶ αἱ ἄλλαι εὐωχίαι φιλίᾳ τινὶ γίνονται, ὁ δὲ ἔρανος ὡς ἕκαστός τι κομίσειεν. ἔρανος οὖν λέγεται τὸ ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον, cf. Suid. I 2, 504 E. M. 369, 31. Nitzsch: Mahlzeit der Fürsten beim Oberkönige, wozu sie Beiträge liefern, quale convivium Spohn extr. Od. parte 10 apud Menelaum δ 622 fuisse conicit. λ 415 ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς — | ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ, ubi ἔρανος quoque praeberi videtur ab homine divite aut totus aut ex parte, cf. Nitzsch hl.

ἐρατ-εινός (ἐρατός) 1) amoenus. a) urbes, in montibus sitae sec. Gladst. p. 446, aliarum certe vix mentio fit apud Hom. *B* 532 583 Αἰγειὰς ἐρατεινάς | *B* 571 Ἀραιθυρέην ἐρατεινήν | *B* 591 Ἀρήνην ἐ. | *B* 607 Μαντινέην ἐ. | *E* 210 Ἴλιον εἰς ἐ. | h. Ap. 422 Ἀργυφεὴν ἐ. | *Γ* 239 443 Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς |. b) regiones: *Γ* 401 Μῃονίης ἐ. | cf. *Σ* 291 h. Ap. 179. *Ξ* 226 Πιερίην ἐ. | η 79 Σχερίην ἐ. | h. Merc. 72 λειμῶνας ἐρατεινούς |. 2) gratus, suavis. *Z* 156 ἠνορέην ἐ. | ψ 300 φιλότητος-ἐ. |. ϑ 61 υ 117 δαῖτ' ἐ. |. *T* 347 353 h. Ap. 127 ἀμβροσίην ἐ. |. cf. h. Merc. 248. *Φ* 218 ἐρατεινὰ ῥέεθρα |. h. Merc. 40 52 ἐρατεινὸν ἄθυρμα |. de hominibus: δ 13 παῖδ' ἐ. | *Γ* 175 ὁμηλικίην ἐ. |. h. Cer. 423 Γαλαξαύρη ἐρατεινή, | Hes. ἐρασμία, ἐπιθυμητή. Semel non est epitheton. ι 230 ἐρατεινὸς ἔσεσθαι Cyclops. Non in fine versus *Φ* 218 ι 230 h. Merc. 40 52.

ἐρᾰ-τίζω (ἔραμαι) cupidissimus sum, appeto vehementer, τινός. *Λ* 551 *P* 660 h. Merc. 64 287 χρειῶν ἐρατίζων leo et Mercurius, E. M. 369, 40 ἐπιθυμῶν ἐφιέμενος, cf. Ap. 75, 21.

ἐρᾰ-τός (ἐράμαι) appetitus, amatus. *Γ* 64 δῶρ' ἐρατὰ - Ἀφροδίτης, Hes. ἐραστά, καλά, ἐαρινά, ἐπέραστα, ἐράσμια. h. Ap. 380 χῶρον ἐρατόν. ib. 477 πόλιν ἐρατήν. Merc. 153 χέλυν ἐ. ib. 421 ἐρατὴ ἰωὴ ἐνοπῆς. ib. 423 ἐρατὸν κιθαρίζων, cf. ib. 455. Hes. ἐράσμιον, ἡδύ, ποθεινόν, ἐπιθυμητόν. ib. 426 ἐ. φωνή.

ἐρατ-ῶπις (ὤψ) suavibus oculis praeditus. ep. 1, 2 ἐρατώπιδος Ἥρης. v. l. ἐριώπιδος q. v.

ἐργ-άζομαι (ϝε. ἔργον) εἰρ. (ex ἐϝε.) et ἐρ. 1) opus facio, laboro. abs. Vis est intens. *Σ* 469 κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι | i. e. φύσας. ξ 272 ρ 441 σφισιν ἐργάζεσθαι pro ipsis. h. Cer. 139 σφίσιν ἐργάζωμαι |, οἷα γυναικὸς ἔργα τέτυκται. 2) conficio, exsequor, fabrico, elaboro, τί. *Ω* 733 ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο | servus, cf. χ 422. ω 210 δμῶες - ἃ φίλα ἐργάζοντο. ρ 321 ἐναίσιμα ἐ. |. υ 72 ἔργα κλυτὰ ἐ. |. tracto, subigo γ 435 οἷσιν χρυσὸν εἰργάζετο i. e. malleo et forcipe (ἐργασίη).

ἐργ-άθω (ϝεργ. ἔργω arceo) ipf. ἔργαθεν *Λ* 437 et ἐέργ. *E* 147. Bekk. ϝέ. et ἐϝέ. arceo, seiungo atque seiunctum teneo. *E* 147 ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐ. ἠδ' ἀπὸ νώτου. E. M. 369, 53 ἐκώλυσεν, ἐχώρισεν. *Λ* 437 ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔ. Fuere qui has formas in ϑ cadentes aor. putarent, v. s. ἀνέσχεθον et Wenzel, qua vi posuit Hom. § 21. -άθω sequi syllabas productas monet Lob. ad Buttm. a. S. 2, 61. (ξυν-)

ἐργᾰσ-ίη (ἐργάζομαι) opera. h. Merc. 486 ἐργασίην - δυηπαθον.

ἔργ-μα (ἔργ. ἔργον) opus. h. XXVII 20 ἔργμασιν ἔξοχ' ἀρίστους. XXIX 12 ἔργματα καλά Hes. πράγματα, Baum, Verrichtung. XXXII 19 ἡμιθέων ὧν κλείουσ' ἔργματ' ἀοιδοί. ἔργνυμι v. ἔργω.

ἔργ-ον (ϝεργ. skr. vrag-āmi procedo, goth. vaurk-jan ahd. werk, Curt. Et. 142. Christ 244 L. Meyer, vgl. G. 1, 375. Digamma, cf. Hoffm. q. h. § 118, non potuit restitui, cf. Am. ad *Λ* 395, e. c. *B* 751 *Δ* 470 *Λ* 703, *P* 279 λ 550, 474 ξ 344 ρ 313). g. -οιο σ 366 et -ου σ 369, d. pl. -οις ξ 228 et quater -οισι(ν) 1) facinus, That. *Λ* 395 ἢ ἔπει - ἠὲ καὶ (Bekk. τι) ἔργῳ, cf. *Λ* 504 *E* 879 h. Cer. 65 117 199. *Λ* 703 ἐπέων ἠδὲ καὶ ἔ. cf. h. Merc. 531. *I* 374 οὐδὲ βουλὰς - οὐδέ τι ἔργον. *O* 234 β 272 304 λ 346 ἔργον τε ἔπος τε. γ 99 ἤ ἔπος ἠέ τι ἔ., cf. δ 163 329 ο 375 h. Merc. 46 Ap. 540. *I* 443 μύθων τε ῥητῆρα - πρηκτῆρά τε ἔργων. *P* 279 λ 550 περὶ μὲν εἶδος περὶ δ' ἔργα, cf. ρ 313 φ 26 μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων. *Γ* 130 θέσκελα ἔ. Τρώων - καὶ Ἀχαιῶν, cf. λ 374 610 *Π* 120 ἔργα θεῶν. π 207 τόδε ἔ. Ἀθηναίης κ 199 ἔργων Ἀντιφάταο. h. Ven. 1 9 ἔργο Ἀφροδίτης, cf. ib. 6 21. h. XXXI 19 ἡμιθέω ἔργα. *E* 757 872 τάδε ἔ. ἀΐδηλα. *E* 876 ἀΐ συλα ἔ. *I* 595 *O* 97 ϑ 329 ι 477 ξ 284 π 38 ρ 158 υ 16 ψ 64 ω 199 326 κακὰ ἔ., cf. *Φ* 1 *Ψ* 176 β 67 ρ 226 σ 362. λ 474 ἔτι μεῖζο μήσεαι ἔ. *K* [51] ἔργα δ' ἔρεξ'. *Ξ* 13 γ 265 ἀεικές, cf. λ 429 ο 236 ψ 222. *X* 395 *Ψ* 2 ἀεικέα - ἔ. |, cf. δ 694 π 107 υ 317. β 236 βίαια. *K* 282 ῥέξαντας μέγα ἔ., cf. *N* 36 γ 261 275 δ 663 λ 272 μ 373 π 346 τ 92 χ 40 ω 426 458 h. Cer. 351. α 338 ἔργ' ἀνδρῶ τε θεῶν τε. ξ 84 αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπω ρ 51 60 ἄντιτα ἔ. h. Merc. 516 ἐπαμοίβια *Ω* 213 τιτὰ ἔ. α 379 β 144 παλίντιτα ι 295 ξ 83 χ 413 σχέτλια ἔ. λ 428 τοιαῦτ μετὰ φρεσὶν ἔ. βάληται. σ 221 οἷον δὴ τό ἔ. - τέτυκται. χ 49 ἐπίηλεν τάδε ἔ., cf. ω 4 455. h. Merc. 16 κλυτὰ ἔ. ib. 266 οὐκ ἐμὸν τοῦτο. ib. 343 δαίμονος ἔργα. ep. 15, 20 πονηρά. 2) dexteritas, usus *Λ* 115 χερείων - οὔ ἄρ φρένας οὔτε τι ἔργα, cf. *I* 390. *N* 432 ἔ γοισι ἰδὲ φρεσί. *Σ* 420 θεῶν ἄπο ἔργα ἴσ σιν, cf. *Ψ* 705. *Ψ* 671 ἐν πᾶσιν ἔργοισι δα μονα, cf. η 52. h. Merc. 454 ἐνδέξια ἔ. 3) op Leistung, Aufgabe: a) χ 149 μέγα αὐτῷ φ νετο ἔ. *B* 137 ἔ. ἀκράαντον οὗ εἵνεκα ἰ μεσθα, cf. *B* 436. *Δ* 175 ἀτελευτήτῳ ἐπὶ cf. π 111 (ἀνηνύστῳ). ι 250 310 343 πονησ μενος τὰ ἃ ἔ. *Δ* 258 ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔ. π ἀνύσσεσθαι τάδε ἔ. *Σ* 473 ἔργον ἄνοιτο, *T* 242 ε 243 χ 479. *T* 150 μέγα ἔ. ἄρεκτ ϑ 245 ἡμῖν | Ζεὺς ἐπὶ ἔ. τίθησι. ep. 15, αὐτούς τε καὶ ἔργα. *T* 133 ἔργον ἀει ἔχοντα. *Ψ* 644 ἀντιοώντων | ἔργων τοιοίτ ο 320 ἀνθρώπων ἔργοισι κῦδος ὀπάζει.

Merc. 120 ἔργῳ δ' ἔργον ὄπαζε. b) labor, Beutler animadv. cr. Jena 1823 p. 8. Retzlaff, Syn. 1, 25 Kampf als Aufgabe. *Δ* 470 ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη | ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, cf. *Δ* 539 *Μ* 271 412 416 *Ρ* 179. *Β* 338 *Ε* 428 *Η* 236 *Λ* 719 *Ν* 727 730 *μ* 116 h. XI 2 πολεμήια ἔ., E. M. 370, 6 τὴν παρασκευὴν τοῦ πολέμου. *Λ* 734 μέγα ἔ. Ἄρηος, cf. h. Ven. 10. *Γ* 321 τάδε ἔ. μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε, sch. br. τοῦ πολέμου. *Π* 208 φυλόπιδος μέγα ἔ. *Ζ* 522 ἔ. μάχης. *Θ* 453 πολέμοιο μέρμερα ἔ., cf. *Κ* 289 524. *χ* 233 ἴδε ἔργον. c) *Β* 614 *ε* 67 θαλάσσια ἔ. d) *λ* 246 φιλοτήσια ἔ. *Ε* 429 ἱμερόεντα-ἔργα γάμοιο. *Ι* 228 δαιτὸς ἐπήρατα ἔ. e) Ap. 75, 22 ὅταν ψιλῶς λέγῃ . . . τὴν γεωργίαν δηλοῖ, cf. Hes. E. M. 370, 8. *Β* 751 ἔ. νέμοντο |, cf. *β* 127 252 *σ* 288. *Ρ* 549 ἔργων | ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν. *β* 22 ἔχον πατρώια ἔ. |. *ξ* 195 ἐπὶ ἔργον ἔποιεν. *ξ* 222 ἔργον μοι οὐ φίλον ἔσκεν. *ο* 505 ἰδὼν ἐμὰ ἔ. *π* 140 ἔργά τ' ἐποπτεύεσκε, cf. *π* 144 314. *σ* 366 ἔρις ἔργοιο. *σ* 369 πειρησαίμεθα ἔργου. *υ* 378 οὐδέ τι ἔργων | ἔμπαιον οὐδὲ βίης. *ω* 388 ἐξ ἔργων μογέοντες. f) Hes. ποτὲ μὲν τὰ περὶ ταλασιουργίαν, cf. E. M. 370, 10 et quaevis opera domestica: *Γ* 422 ἐπὶ ἔ. τράποντο |, cf. *Ψ* 53. *ν* 72 ἔ. κλυτά. *Ζ* 324 περικλυτὰ ἔ. *β* 117 *η* 111 ἔ. περικαλλέα. *Ζ* 490 *α* 356 *φ* 350 τὰ σ' αὐτῆς ἔ. κόμιζε, cf. *χ* 422. h. XX 5 ἔργα δαέντες. *Ι* 128 270 *Τ* 245 *ω* 278 ἀμύμονα ἔ. ἰδυίας |, cf. *Ψ* 263 *ν* 289 *ο* 418 *π* 158, h. Ven. 11 15 XX 2. *τ* 514 ἐς τ' ἐμὰ ἔργ' ὁρόωσα καὶ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ. *φ* 239 385 ἄκην ἔμεναι παρὰ ἔργῳ. *Ζ* 492 *α* 358 *ρ* 227 *σ* 363 *φ* 352 ἔργον ἐποίχεσθαι. *δ* 683 ἔργων παύσασθαι. h. Cer. 140 γυναικὸς-ἔργα, cf. ib. 144. *Ω* 733 ἔ. ἀεικέα ἐργάζοιο. 4) opus, id quod effectum est opera et labore. *Ε* 92 ἔργα κατήριπε καλ' αἰζηῶν. *Μ* 283 ἀνδρῶν πίονα ἔ., cf. *δ* 318 h. Merc. 127 Cer. 93. *Π* 392 *Τ* 131 *ζ* 259 ἔργ' ἀνθρώπων, cf. *κ* 98 147 h. Ven. 122. *ξ* 344 Ἰθάκης-ἔργα. *Η* 444 μέγα ἔ. Ἀχαιῶν, cf. *Η* 465. ep. 15, 19 τάδε ἔ. *ξ* 65 θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ, cf. *ξ* 66 *ο* 372. *Ζ* 289 πέπλοι, παμποίκιλα ἔ. γυναικῶν, cf. *η* 97. *κ* 223 θεάων | λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔ. *Τ* 22 ἔργ' - ἀθανάτων. *δ* 617 *ο* 117 ἔργον Ἡφαίστου, cf. *ω* 75. *ζ* 234 *ψ* 161 χαρίεντα ἔ. 5) res. *Α* 294 πᾶν ἔργον ὑπείξομαι omnia. *Λ* 518 λοίγια ἔ. cf. *Α* 573. *Θ* 130 *Λ* 310 ἀμήχανα ἔ. *Β* 252 *Δ* 14 *Ξ* 3 61 *Υ* 116 *ρ* 78 274 ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔ. |, cf. *Δ* 838. *Ζ* 348 τάδε ἔ. γενέσθαι, cf. *Θ* 9 *β* 280 *γ* 56, non recte Duentz. Ki. Kö. z. Od. 26 vituperat *γ* 56 „da τ. ἔ. immer auf das geht was man eben vorhat. *Β* 38 ἃ Ζεὺς ἤδετο ἔ. | *Χ* 450 τίνα ἔ. *Ω* 354 φραδέος νοῦ ἔ. τέτυκται |. *ξ* 228 ἄλλοισιν ἐπιτέρπεται ἔργοις. *τ* 323 οὐδέ τι ἔ. | πρήξει. *Ι* 527 μέμνημαι τόδε ἔ., cf. *Κ* 39 303. *Σ* 77 ἀεκήλια ἔ |. 63 ἀνσχετὰ ἔ. *ϑ* 307 ἔ. γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτά. *τ* 391 ἀμφαδὰ ἔ. γένοιτο. h. Merc. 12 ἀρίσημά τε ἔ. τέτυκτο. ib. 80 440 VII 34 θαυματὰ ἔ. *Ε* 303 *Υ* 286 χερμάδιον, μέγα ἔ. grosses Stück, alii: Stück Arbeit (ἔρδω, ῥέζω ἐργάζομαι ἐργασίη).

ἔργ-ω et **ἔργ-νυμι** (ϝε. skr. varģ.-ajāmi, lat. urg-eo, goth. vrik-a ahd. recch-eo Verfolger, Curt. Et. 142 Christ 244 L. Meyer, vgl. G. 1 78 376. praemissa vocali ἐϝέ. i. e. ἐέργω, L. Meyer l. l. 80 et εἴργω q. v.) act. ipf. ἔεργε (ἐέργω sine augm.?, v. l. ap. Did. *Δ* 294 ἔ.) -ον *η* 88. aor. ἔρξαν (v. l. ἕ. qui certe Atticorum mos fuit) *ξ* 411. pass. praes. ptc. ἐργομένη *Ρ* 574, Bekk.² et Duentz. ἐερ. Faesi εἰρ. pf. 3. p. pl. ἔρχαται *Π* 481 *κ* 283, plqpf. -ατο *Ρ* 354 *ι* 221 *ξ* 73 et ἐέρχατο *κ* 241, cf. Ebel, Kuhn 4, 203 (v. l. *ο* 460 ἔερκτο). ptc. ἐργμένον h. Merc. 123 et ἐεργμένον? h. Ap. 104, ἐεργμέναι *Ε* 89. aor. ptc. ἐρχθέντα *Φ* 282. — Ipf. ἐέργνυ *κ* 238. secerno a) includo. *η* 88 θύραι δόμον ἐντὸς ἔ. v. l. *Δ* 299 κακοὺς ἐς μέσσον ἔ. h. Merc. 123 αἷμα | ἐ. ἐν χολάδεσσι. *ξ* 411 τὰς ἔ. sues, sch. BQ. συνέκλεισαν, κατέκλεισαν. ψιλωτέον δὲ τὸ ἔρξαν ἀντὶ τοῦ κατέκλεισαν. τὸ γὰρ δασυνόμενον ἀντὶ τοῦ ἔθυσαν, cf. La Roche, h. T. 258. *ξ* 73 ὅθι ἔθνεα ἔ. χοίρων. *κ* 238 κατὰ συφεοῖσιν ἐ. i. e. κατεέργνυ. C. Adam huc etiam *κ* 435 refert, q. v. s. ἔρδω. *κ* 283 ἕταροι ἐνὶ Κίρκης ἔ., cf. *κ* 241. *ι* 221 διακεκριμέναι δὲ ἕκασται | ἔ. *Φ* 282 ἐ. ἐν ποταμῷ. *Ρ* 354 σάκεσσι ἔ. πάντῃ. *Π* 481 φρένες ἔ. ἀμφ' - κῆρ, sch. A. εἰργμέναι εἰσίν. *Ε* 89 γέφυραι ἐεργμέναι aggeres palis muniti, v. s. ἐέργω et ἔρδω. sch. V. (Aristarchi) χωρὶς τοῦ γ ἐερμέναι, ita La Roche. v. l. *ο* 460 μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερκτο, V. ἔερτο. h. Ap. 104 ὅρμον ἠλέκτροισιν ἐεργμένον, Matthiae ad ῥέζω refert, τετυγμένον. Barnes: ἐερμένον v. s. εἴρω. b) excludo, secerno, separo, arceo. De *Θ* 213 (ἀπὸ III 2) *Ξ* 349 *Π* 395 *Δ* 130 v. s. ἐέργω. *Ρ* 571 ἐργομένη μάλα περ χροός. (ἐργάθω ξυνεργάθω).

ἔρδω vel **ἕρδω** ut Herod. ἐν τῇ καθόλου ap. E. M. 134, 20, cf. Suid. I 2, 777 La Roche h. T. 258. Cramer Epim. 173, 21 ἡ ερ συλλαβὴ μὴ ἐπιφερομένου δασέος ἢ τοῦ γ ἢ διπλασιασμοῦ τοῦ ρ δασύνεται, itaque La Roche in Od. ἕρ. ceteri ἔρ. Bekk. ϝέρ. ϝεϝο., ϝεϝω., quamquam ϝ non potuit restitui e. c. *ε* 342 360 *ζ* 258, *α* 293 *λ* 80, *ϑ* 490 *χ* 318 *Κ* 503 *Φ* 399 *Χ* 347 *Γ* 351. L. Meyer, vgl. G. 1, 437 für ἔρζειν? ἔργjειν, cf. 2, 35 Kuhn 15, 7. Curt. Et. 141 ἐργ-jω. Christ 245 δ der seltne Vertreter des skt. ģ, ceterum v. s. ἔργον.) praes. ci. ἔρδωμεν *η* 202 opt. (ἔρδοις? h. Merc. 520) -οι iptv. ἔρδε. inf. ἔρδειν. ptc. ἔρδουσα *τ* 92, ἔρδοντες h. Cer. 274 369. ipf. ἔρδομεν - ον, ipf. iter. -εσκες *ν* 350, -εσκε(ν). pf. ἔοργας - εν (cf. Ebel, Kuhn 4, 163). ptc. -ώς plqpf. ἐώργει. fut. ἔρξω, inf. -έμεν *η* 294. aor. ἔρξε, -αν *ϑ* 490, ci. -ῃς, opt. -αιμι *ν* 147. iptv. -ον inf. -αι *ε* 342 (v. l. -ον) ptc. -ασα, -αντα. (pass.?, plqpf. ἔερκτο v. l. *ο* 460, ptc. ἐεργμένον v. l. h. Ap. 104, -έναι v. l. *Ε* 89) 1) ago, facio. handele, E. M. 370, 16 πράττω, cf. Ap. 75, 25, a) abs. *Δ* 29 *Π* 443 *Χ* 181 ἔρδ'. b) c. adv. *Β* 364 ὡς ἔρξῃς, cf. *π* 177 *σ* 197, *η* 294. *ε* 342 ὧδ' ἔρξαι fac, cf. *ζ* 258, *ε* 360. *Ε* 650 εὖ ἔρξαντα. *ν* 147 ἔ. ὡς ἀγορεύεις. *Δ* 37 *ν* 145 *π* 67 *ω* 481 ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, cf. *Χ* 185. *κ* 435 ὥς περ Κύκλωψ ἔρξ', C. Adam, Blätter f. bay. G. 7, 147 sq. ad ἔργειν refert. c) τι, facio: *ψ* 312 ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, cf. *ϑ* 490. *α* 293 ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς, cf. *λ* 80. *Β* 272 ἐσθλὰ ἔοργεν. *Θ* 356 κακὰ πολλὰ ἔο., cf. *Γ* 57 h. Ap. 355 v. l. *Χ* 380 *Ι* 540. *Ι* 320 ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς. *χ* 318 οὐδὲν ἐοργὼς culpa vacuus. *τ* 92 ἔ. μέγα ἔργον. *β* 236 ἔρδειν ἔργα βίαια. *Ο* [148] ἔρδειν ὅττι κε - ἀνώγῃ, facite, Ariston. ἀθ., cf. *χ* 218 (οἷα). *ο* 360 φίλα ἔρδοι, Hes. πράττοι, cf.

h. Merc. 520. *K* 503 ὅτι κύντατον ἔρδοι. d) τινά τι, cf. La Roche, h. S. 241. *E* 175 *Π* 424 κακὰ πολλὰ ἔοργεν | Τρῶας, cf. h. Ap. 303. *Φ* 399 ὅσσα μ' ἔοργας, cf. *X* 347. δ 693 οὔ ποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει *Γ* 351 με - κάκ' ἔοργεν. e) τινί τι. ξ 289 κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει. *Ξ* 261 Νυκτὶ ἀποθύμια ἕ. 2) sacra facio, E. M. 370, 23 τελῶ καὶ θύω, cf. Ap. 75, 24. τινί τι et τί. *A* 315 ἔρδον Ἀπόλλωνι ἑκατόμβας |, cf. *Θ* [548] *B* 306 ν 350 λ 132 ψ 279. *A* 707 ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς, cf. ψ 277. η 202 ἔρδωμεν ἑκατόμβας |. abs. (quamquam negat La Roche h. S. 181) h. Cer. 369 θυσίαισι ἱλάσκωνται, εὐαγέως ἔρδοντες, cf. ib. 274. 3) conficio, compono, etsi certa huius significationis exempla desunt. *E* 89 γέφυραι ἐεργμέναι, ad ἔργω, q. v. s. b) a plerisque refertur, quamquam satis dure. fortasse: pontes confecti. alii: ἐερμέναι v. s. εἴρω. ο 460 μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο, v. s. εἴρω, sed Eust. 1788, 40 ἔερτο ἢ ἔερκτο τούτεστι συνεπέπλεκτο ἢ συνεκέκλειστο, posterius fortasse melius: confectum erat et similiter σ 296 ἠλέκτροισιν ἐερμένον, GH. ἐεργμένον et sic codd. h. Ap. 104 ἐεργ., Barnes ἐερμ.

ἐρεβεν-νός (pro -βεσ-νός, cf. Doed. Gl. 325. ἔρεβος) tenebrosus, caliginosus, Suid. σκοτεινός, cf. Hes. *E* 864 ἐ. -ἀήρ. *X* 309 νεφέων ἐρεβεννῶν. *Θ* 488 *I* 474 νὺξ ἐρεβεννή. *E* 659 *N* 580 *X* 466 ἐρεβεννὴ νύξ. *N* 425 ἐρεβεννῇ νυκτί.

ἐρέβ-ινθος (Curt. Et. 494 ὄροβ-ος lat. ervum, ahd. araweiz, cf. L. Meyer, vgl. G. 2, 227 et Graff, Spr. sch. 1, 462 nhd. Erbse) cicer. Suid. I 2, 509 ὄσπριον. *N* 589 θρώσκωσιν κύαμοι - ἢ ἐρέβινθοι.

ἔρεβος, τό gen. -ευς rara vocalium contractione, cf. Thiersch, gr. Gr. § 192, 29 Spohn, extr. Od. part. 154 Muetzell, emend. Theog. 62 Kühner 1, 339 381. (Curt. Et. 645 dubitat num ad skt. raǵ-as Finsterniss referat, cf. L. Meyer, vgl. G. I, 70 375 Kuhn 6, 19 Lottner ib. 7, 12 Legerlotz ib. 7, 136 Grassmann, ib. 9, 28, an ad ὄρφ-νη sim. et ἐρέφειν, cf. Lob. Rh. 301 Doed. Gl. 324 Böttcher, Aehrenlese Dresden 1848 p. 19 E. M. 370, 26. Ad ἔρα referunt Krampe, Erinnyes, Berlin 1831 E. M. l. l. sunt qui Εὐρώπη, hebr. ereb. vespera comparent.) locus tenebrosus sub terra, potissimum (cf. Böttcher, l. l.) ubi mortui versantur et regnat Hades. Hes. σκότος ζόφος νύξ. Nitzsch κ 526 Doed. Gl. 524 finsteres Todtental E. M. 370, 26 τὸ ὑπὸ τὴν γῆν σκότος . . . τὸ κατεστεγασμένον ὑπὸ τῆς γῆς. Nam Orcum sub terra esse adirique a partibus occidentalibus statuunt Voss, Teuffel Eschat. 31, Nitzsch, cf. Völcker hom. Geogr. 41 qui duas putat esse de Orci loco opiniones ap. Homerum, Eggers de Orco hom. Altona 1836 qui unam, Naegelsb. h. Th. 410. *Θ* 368 ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα - Ἀίδαο, Hes. ἐκ τοῦ σκότους, cf. h. Cer. 409. *I* 572 ἐριννὺς | ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφιν, ita primus Bekk. secundum Buttm. a. S. 1, 201 et Theognostum Crameri Ox. 2 p. 160, 20, ol. vo. -ευσφιν quod probare videtur Mützell l. l., sed Baumeister h. Cer. 349 ἐξαγαγεῖν Ἐρέβευσφι, Franke et Buecheler -εσφι. ib. 335 εἰς Ἔρεβος πέμψε Mercurium ad Haden. λ 36 ἀγέροντο | ψυχαὶ ὑπ' ἐξ ἐρέβευς (Vind. quint. -ους). *Π* 327 βήτην εἰς ἔρεβος mortui. κ 528 εἰς Ἔρεβος στρέψας. λ 564 βῆ δὲ μετ' ἄλλας | ψυχὰς εἰς Ἔ. μ 81 σπέος πρὸς ζόφον εἰς Ἔ. τετραμμένον occasum versus, sch. HQ. ἴσως . . . . ὥστε ἀεὶ ἀπεστράφθαι τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου, non recte Nitzsch (κ 528): nach den Tiefen des Erdgrundes hinabzog. υ 356 εἰδώλων ἱεμένων Ἔρεβος δὲ ὑπὸ ζόφον in tenebras mortuorum subter caliginem occasus (ἐρεβεννός ἐρεμνός).

ἐρε-είνω (Doed. Gl. 519 ἐρέειν fragen, dubitat Curt. Et. 493 de radice ἐρ suchen) praes. -εις, ci. -ῃ h. Merc. 487, iptv. -ε. ptc. -ων h. Merc. 564. ipf. -ον, -ε(ν) (-ον v. l. h. Merc. 313). Med. ipf. -ετο ρ 305. Act. et med. interrogo, Hes. ἐρωτῶ. a) abs. *Γ* 191 225 ἐρέειν' ὁ γεραιός. h. Cer. 416 ὡς ἐρεείνεις. h. Merc. 564 ἀτρεκέως ἐ. ρ 305 ἐ. μύθῳ. τ 42 μηδ' ἐρέεινε, et similiter η 31 (μηδέ τιν' -προτιόσσεο | μηδ' ἐ., cf. ψ 365. b) τινά. *Z* 176 μιν ἐρέεινε. ε 85 Ἑρμείαν δ' ἐ. υ 190 ἐ. συβώτην. λ 234 ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἁπάσας. translate: h. Merc. 487 αὐτὴν - ἐπιζαφελῶς ἐ. lyram tentet. c) τί. *Z* 145 *Φ* 153 γενεὴν ἐρεείνεις; *K* 558 ἵπποι, οὓς ἐ., cf. ω 281 h. Merc. 533. ib. 313 ἕκαστα διαρρήδην ἐρέεινον, Doed. Gl. 519 sprechen. Schneidew. ἐρίδαινον et sic Baum. cum quaestione quae pendet: ω 262 ἐρέεινον | ἀμφ. ξείνῳ - ἤ που ζώει. d) τινά τι. α 220 σύ μι τοῦτ' ἐ. |, cf. δ 465 (v. l. ἀγορεύεις). δ 137 ἥ γ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα.

ἐρεθ-ίζω (ἐρέθω, cuius est intens., cf. Doed Gl. 564. L. Meyer, vgl. G. 1, 70 comparat ir rito). praes. ci. iptv. inf. ptc., et ipf. lacess irrito. τινά, Suid. I 2, 510 τὸ παρορμᾶν ἐπ τι καὶ παραθήγειν, E. M. 370, 31 παροξύνε cf. Hes. ad iram: *A* 32 μή μ' ἐρέθιζε, c Ω 560. υ 374 Τηλέμαχον ἐρέθιζον ἐπὶ ξείνοι γελόωντες. *Δ* 5 ἐρεθιζέμεν Ἥρην | κερτομίοι ἐπέεσσι, cf. *E* 419 (Δία ἐρέθιζον, cf. Haup Zus. 106. Duentz. Abh. 55 in der Bedeutun des conatus?). ι 494 ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄ δρα. abs. ρ 394 κακῶς ἐρεθιζέμεν αἰεὶ | μ θοισιν χαλεποῖσιν. *P* 658 κύνας τ' ἄνδρας ἐρεθίζων leo. ut quae quis sentiat prolоqu tur τ 45 δμῳὰς καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζ (Faesi: versuche, auf die Probe stelle).

ἐρ-έθω (L. Meyer, vgl. G. 1, 395 skr. ra Eust. 1048, 39 et Lobeck ἔρις comparant, Cu Et. p. 318 et Goebel, qua vi posuit H. verba θω 12 38 etiam in-rito Doed. Gl. 564 ex ἐ ζειν factum dicit imminuto pondere). pra ind. ci. iptv. irrito, ad iram. *A* 519 μ' ἐρέθ σιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, de forma - ῃσιν Lob. path. el. 2, 264. *Γ* 414 μή μ' ἔρε c. inf. h. VIII 14 (θυμός) μ' ἐρέθῃσι | φυ πιδος ἐπιβαινέμεν. perturbo: τ 517 μελεδ νες ὀδυρομένην ἐρέθουσιν. δ 813 ὀδυν αἵ μ' ἐρέθουσιν κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμ (ἐρεθίζω).

ἐρείδω (Doed. Gl. 567 ἐρίζειν, ἐριδεῖν, - δειν. Buttm. Lex. 1, 112 ἔρδω, ἔρμα, ge Hort. Cf. Benf. 1, 103 2, 340). Act. praes. -οντες *Π* 108, -ουσαι χ 450. ipf. -δε. aor. - inf. -εῖσαι λ 426, ptc. -είσας. Pass. praes. -όμενος κ 170, -ένω *T* 49, -όμενοι *Ξ* 38 i -δεσθον *Ψ* 735. pf. (cf. Buttm. a. S. 1, Thiersch 346 Krüger § 28; 6, 1 Kühner 1, 3 p. pl. ἐρηρέδαται (Ap. 76, 2), plqpf. ἠρηρ στο, ἐρηρέδατο η 95. aor. ἐρείσθη, ptc. *X* 225 Med. aor. -είσατο, ptc. άμενος. I 1) fulcio, applico, acclino. E. M. 372, 1 ἐπακουμβίζω, cf. Suid. I 2, 512. a) χ 450 αἰ -

λοισιν ἐρείδουσαι mortuos alios super alios, sch. V. ἐπιτιθεῖσαι, Eust. 1933, 39 στοιβὴν τῶν νεκρῶν, v. l. (Faesi) ἀλλήλῃσιν, Eust. ἀντίβασιν καὶ ἀντέρεισιν, Doed. Gl. 567 sibi invicem innitentes. Faesi: je zwei trugen e. Leichnam u. e. bildete e. Widerhalt gegen die andre. h. Ap. 117 γοῦνα δ' ἔρεισε | λειμῶνι. b) *X* 97 πύργῳ ἔπι - ἀσπίδ' ἐρείσας, cf. *X* 112 (δόρυ πρὸς τεῖχος). *ϑ* 66 (ϑρόνον) πρὸς κίονα - ἐ., cf. *ϑ* 473 (αὐτόν). *η* 95 ϑρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατο circumcirca parieti acclinatae, alii: infixae, sch. H. ἐνηρμοσμένοι ἦσαν, ἐρεισθέντες ὡς ἐμπεπηγότες εἰς τὸν τοῖχον. V. l. *η* 86 τοῖχοι ἐρηρέδατ' pro ἐληλάδατ', cf. *η* 113. *λ* 426 σύν τε στόμ' ἐ. comprimere, Hes. ἐπερεῖσαι, ἐπιστηρίξαι. c) *N* 131 *Π* 215 ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε premebat, fulciebat. II Act. intrans., pass. med. 1') nitor, conitor, stemme mich, lehne mich. a) *H* 145 *Λ* 144 *M* 192 οὔδει ἐρείσϑη. *κ* 170 ἔγχει ἐ., cf. *Ξ* 38 *T* 49. *B* 109 *Θ* 496 τῷ ἐρεισάμενος. *Ψ* 284 οὔδεϊ χαῖται ἐρηρέδαται. sed c. gen. *E* 309 *Λ* 355 ἐρείσατο χειρὶ - | γαίης, La Roche: partitiv, Ameis: local, paraphr. ἐπὶ τῆς γῆς. b) *Π* 108 ἀμφ' αὐτῷ - ἐ. βελέεσσιν an ihm anstemmend mit. *X* 225 ἐπὶ μελίης ἐ. *Λ* 235 *P* 48 ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε. *Γ* 358 *Δ* 136 *H* 252 *Λ* 436 διὰ ϑώρηκος - ἠρήρειστο trusa erat, hatte sich durchgedrängt. Hes. ἥρμοστο, ἤριξεν, ἐπέπηκτο. sch. BL. τὸ βίαιον τῆς πληγῆς παραδηλοῖ τῷ τραχεῖ τοῦ ῥήματος. c) abs. *M* 457 *Π* 736 ἐρεισάμενος. sch. br. μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἐπερεισθείς. *Ψ* 735 μηκέτ' ἐρείδεσθον ne amplius nitamini luctantes, v. l. ἐρίζεσθον (Bekk.²) et ἐρίδ. *Ψ* 329 λᾶε τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται utrinque ligno acclinati, alii: infixi in terram, E. M. 372, 44 ἐρηρεισμένοι εἰσὶν ἐν τῇ γῇ, προσπελάζονται.

ἐρείκω (Benf. 2, 16 vrck´) findo, rumpo E. M. 372, 16 τὸ σχίζω. *N* 441 ἐρεικόμενος περὶ δουρί, Ap. 76, 12 ἐρικόμενος, διαῤῥηγνύμενος, διασχιζόμενος, cf. Hes. Intrans. *P* 295 ἤρικε κόρυς περὶ - ἀκωκῇ. Ap. 84, 29 διεσχίσθη, διεῤῥάγη, cf. Hes.

ἐρείπω (Pott E. F¹. 1, 257. 2, 167 ῥίπτω ἐρείπω (statt ϝρ.?), cf. Buttm. Lex. 1, 286 Curt. Et. 513. Ap. 70, 8 ἔρα. Didym. ἐρίπω scribebat, Philoxenus et Herodianus ἐρεί., cf. Schmidt, Did. 338 La Roche h. T. 259, ἐρίπτω sch. AD. *Ξ* 15. ad ῥέπειν refert Doed. Gl. 2325) praes. ptc. ἐρείπων *O* 356. ipf. ἔρειπε *O* 356, -ον *M* 258 (Ven, A. in his ἐρῖ.) aor. 2. ἤριπε(ν) et ἔριπ'. ci. ἐρίπῃσιν *P* 522. ptc. -ών, -οῦσα. Pass. plqpf. ἐρέριπτο *Ξ* 15 (ex ἐρη. cf. Buttm. a S. 1, 329). E. M. 372, 36 σημαίνει καὶ ἐνέργειαν καὶ πάθος, τὸ καταβάλλω καὶ τὸ πίπτω. 1) trans. subverto, subruo, destruo. Suid. I 2, 513 καταβάλλω καὶ διαφθείρω. *O* 356 ὄχθας καπέτοιο - ποσσὶν ἐ. *O* 361 ἔ. τεῖχος. *M* 258 ἔ. ἐπάλξεις. *Ξ* 15 ἐ. τεῖχος, Eust. 964, 33 κεχάραστο, cf. Hes. 2, 187, Suid. I 2, 514. 2) aor. 2. intrans. concido, corruo. *E* 47 294 *Θ* 122 260 314 *O* 452 *Π* 344 *P* 619 *Y* 487 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, et sic semper in introitu versus atque ita ut addatur unde quis cadat, praeter *N* 389 *Π* 182 ἤ. δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤ. *E* 75 *Λ* 743 *Y* 330 ἤ. δ' ἐν κονίῃ(σι), *Δ* 462 ὡς ὅτε πύργος, 493 ἀμφ' αὐτῷ, *E* 58 *χ* 296 πρηνής (semel in Od.), *X* 467 ἐξοπίσω, *Y* 456 προπάροιθε ποδῶν ante pedes suos, non recte paraphr. τῶν ποδῶν αὐτοῦ (Voss, Minkw.), *Π* 319 προπάροιθε. *E* 68 *Y* 417 γνὺξ δ' ἔριπ', brach in die Kniee. *E* 309 *Θ* 329 *Λ* 355 γνὺξ ἐριπών, cf. *E* 357 γνὺξ ἐριποῦσα. *P* 522 προθορὼν ἐ. De arbore etiam: *Φ* 243 ἐκ ῥιζέων ἐριποῦσα. Suid. I 2, 519 πεσοῦσα. *Φ* 246 εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'. (ἀν- κατ-)

Ἐρεμβοί. Menelaus *δ* 84 Αἰθίοπας κ. Σιδονίους κ. - ούς | κ. Λιβύην adiit. Strab. 38 Ἀριστόνικος . . . ἐν τοῖς περὶ τῆς Μενελάου πλάνης πολλῶν ἀναγέγραφεν ἀνδρῶν ἀποφάσεις. sch. HMQR. Ἀρίσταρχος Ἐ. τοὺς Ἄραβας ἀκούει, quod probavit Strab. 41, Zeno (ib.) scripsit Ἄραβάς τε, Posidonius (Strab. 784) Ἀραμβούς, Crater (sch. h. l.) Ἐρεμνούς i. e. Indos qui nigro sunt colore (ἔρεβος), al. Ἐραμβούς. dubitabatur num in interiore mari Menelaus errasset an in exteriore. Partem Arabum explicant Steph. sch. BE. Strab. 2 (ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρᾳ βαίνειν, τοὺς Τρωγλοδύτας Σαρακηνούς). Nitzsch: erzsuchende Bergleute von Kypros. Ameis: Hebräer mit Aramäern u. Arabern, ut coniuncta sint Ereb et Aram. Faesi ἐρεμνός et ἔρεβος comparans: Zweig der Aethiopen am Mittelmeer.

ἐρεμ-νός (ἔρεβος. sed E. M. 489, 51 ἐρέφω) caliginosus, E. M. 370, 46 ἐρεμνὴ ἡ σκοτεινή, cf. Ap. 75, 27 Hes. fem. tantum. *Δ* 167 ἐρεμνὴν αἰγίδα. *ω* 106 ἐ. γαῖαν, inferos s. ἔρεβος, h. Merc. 427 γαῖαν ἐ. |, semel post subst. et in exitu versus. *M* 375 *Y* 51 ἐρεμνῇ λαίλαπι. *λ* 606 ἐ. νυκτί.

ἐρέπτομαι (Benf. 2, 2 skr. lû, schneiden, rup. lat. rump-o, et similiter L. Meyer, vgl. G. 1, 366. sed Doed. Gl. 2326 ἐρείπειν -ιπεῖν) praes. ptc. mihi carpo ut vescar, rupfe, Eust. 733, 3 ἀλόγοις μόνοις οἰκεῖον, quare E. M. 370, 50 παρὰ τῆς ἔρας ὅ ἐστι τῆς γῆς τὴν τροφὴν ἔχειν, cf. Ap. 75, 28 Hes. *E* 196 *Θ* 564 κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας equi. *τ* 553 πυρὸν ἐρεπτομένους anseres. h. Merc. 107 λωτὸν ἐρεπτομένας ἠδὲ - κύπειρον vaccas. *B* 776 λωτὸν ἐρεπτόμενοι -τε σέλινον. *ι* 97 λωτὸν ἐ. socii Ulixis, qui animalium instar vesci putabantur incoctis frugibus. *Φ* 204 δημὸν ἐ. ἐπινεφρίδιον κείροντες pisces pinguedinem comedentes, quam in renibus carpebant; cf. Classen, Beob. 3, 37, alterum enim ptc. alteri subiungitur.

ἐρ-έσσω (i. e. ἐρετ-jω, skr. ar rudern, lat. re-mus, mhd. rie-me Curt. Et. 492 L. Meyer, vgl. G. 1, 345. ἐρεθίζειν Lob. path. 365 Doed. Gl. 565 (i. e. navem). ἔρω -έω -έθω Lob. par. 438) praes. inf. et ipf. remigo, intrans. E. M. 370, 54 τὸ κωπηλατεῖν, cf. Ap. 75, 31 Hes. *I* 361 ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας. *ι* 490 *μ* 194 οἳ - ἔρεσσον. *λ* 78 ἐρετμόν, τῷ - ἔρεσσον ego. (ἐρέτης -τμόν εἰρεσίη δι - προ-)

ἐρ-έτης (v. s. ἐρέσσω) remex. E. M. 370, 51 κωπηλάτης. plur. tantum. *Α* 142 ἐς δ' ἐρέτας - ἀγείρομεν, cf. *π* 349 (ἀλιῆας). *Α* 309 ἐς δ' ἐ. ἔκρινεν ἐείκοσιν. *β* 307 ἐξαίτους ἐ. *B* 719 ἐρέται - πεντήκοντα ἐμβέβασαν. *α* 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν. *β* 319 οὐ νηὸς - οὐδ' ἐρετάων. *ν* 115 ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων.

Ἐρετμεύς Phaeax *ϑ* 112. De

ἐρ-ετμόν (v. s. ἐρέσσω. Cf. Lob. par. 439). remus. *λ* 77 ἐρετμόν, τῷ - ἔρεσσον, cf. *ψ* 276, Ap. 75, 30 κώπην. *λ* 121 129 *μ* 15 *ψ* 268 εὐήρες ἐ. |. plerumque pl. *δ* 782 *ϑ* 53 ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν, Eust. 1517, 53 μετα-

πέπλασται, non recte, nam ap. Hom. semper est neutr., cf. Lob. path. el. 2, 166 200, apud seriores masc. ζ 269 ἀποξύνουσιν ἐρετμά |. ζ 271 ἐ. νεῶν. ϑ 37 δησάμενοι - ἐπὶ κληῖσιν ἐ. |. μ 171 ἐπ' ἐ. | ἑζόμενοι. μ 203 ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐ. | π 353 ἐ. τε χερσὶν ἔχοντες. λ 125 ψ 272 εὐήρε' ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. μ 205 ἐ. προήκεα χερσὶν ἔπειγον. Α 435 ο 497 τὴν - προέρεσσαν ἐρετμοῖς |, semel in Il. δ 580 ι 104 180 472 564 μ [147] 180 ἅλα τύπτον ἐ. |. ν 22 σπερχοίατ' ἐ. |. Cf. Lucht, Schiff Altona 1841 p. 32.

ἐρεύγω (ἐρυγ lat. rug-ire ruc-tare, cf. Curt. Et. 143 L. Meyer, vgl. G. 1, 36 70 159 Doed. Gl. 980). 1) Act. aor. 2. ind. et ptc. mugio, edo mugitum. Υ 403 ϑυμὸν ἄισϑε καὶ ἤρυγεν ὡς ὅτε ταῦρος | ἤρυγεν, Hes. ἐπτύετο, ἐμυκᾶτο, cf. paraphr. Ariston. ἡ δ. πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἤρυγεν. Υ 406 ἐρυγόντα λίπε ϑυμός. 2) Pass. praes. ind. et ptc. eructor, cum mugitu exeo. ε 403 κῦμα - ἐρευγόμενον. Ρ 265 ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, paraphr. (sch. br. ἐκ) βρασσομένης. ε 438 κύματος - τά τ' ἐρεύγεται ἤπειρον δέ, Hes. ἀναβάλλει. Thiersch κυμάτον proponebat pro -των, recte Nitzsch Faesi Ameis, τά ad κ. referunt: desgleichen wie sie, minus bene Doed. Gl. 980 Duentz. ad sequens νῆχε παρέξ. 3) Med. praes. ptc. et ipf. eructo, vomo. ι 374 ἐρεύγετο οἰνοβαρείων sc. vinum et frusta, Hes. ἐβρύχετο, ἔβρυεν. Π 162 ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος.

Ἐρευϑαλίων Η 136 πρόμος ἵστατο, ἰσόϑεος φώς Arcadum, cum contra Pylios pugnarent, occisus a Nestore iuvene. Δ 319 δῖον Ἐρευϑαλίωνα κατέκταν. Η 149 Ἐρευϑαλίωνι, φίλῳ ϑεράποντι arma quondam dederat Lycurgus, Areithoo occiso detracta.

ἐρεύϑω (ἐρυϑ, v. s. ἐρυϑρός) praes. ptc. et aor. inf. rubefacio. Σ 392 γαῖαν ἐρεῦσαι Ap. 75, 32 ἐρυϑρὰν ποιῆσαι, cf. Hes. Λ 394 αἵματι γαῖαν ἐρεύϑων |, cf. E. M. 371, 18.

ἄμ' **ἐρευϑεῖ**, s. **ἐρεχϑεῖ** s. **ἐρεϑεῖ** codd. h. Ap. 211, Schneidew. Ἀμάρυνϑον.

ἐρευνάω (Curt. Et. 493 dubitans comparat ἐρέω, ἔρως atque ita Lob. Rh. 261, cf. Doed. Gl. 519 Eust. 610, 62 1498, 44 E. M. 371, 11). praes. ptc. et inf. ipf., fut. quaero, scrutor. a) abs. Σ 321 μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν |, pone vestigia. b) τί. χ 180 μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεύνα. τ 436 ἴχνι' ἐρευνῶντες. h. Merc. 176 μ' ἐρευνήσει. Cer. 163 ἄλλων δώματ' ἐρευνᾶν, perspicere et pertentare.

ἐρέφω (Benf. 2, 311 skr. valabh-i, nord. hoelfa (cf. Graff 1. 845), ὀρφνός et ὄρφνη, postremum non improbat Curt. Et. p. 438, statuit Christ 231. L. Meyer, vgl. G. 1, 390 skr. varbh bedecken. Doed. Gl. 327 ἔρεβος) contego, operio tecto. ψ 193 εὖ καϑύπερϑεν ἔρεψα (ϑάλαμον). Α 39 τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, Ap. 75, 33 ἐστέγασα . . . κακῶς δ' ἀπέδωκάν τινες τὸ ἐστεφάνωσα utrumque praebent Hes. sch. br. E. M. 371, 55, posterius vero paraphr. sch. ABL. acriterque defendunt Doed. Gl. 327 Heyne, prius probant Naegelsb. (q. v.). Am. La Roche Eust. 36, 5 ὠρόφωσα Plat. rep. 3 p. 394 ἐν ναῶν οἰκοδομήσεσιν. Ω 450 καϑύπερϑεν ἔρεψαν | -ὄροφον. (ἀμφηρεφής κατηρεφής ὄροφος)

Ἐρεχϑεύς (ἐρέχϑω, qui concutit sc. terram). Β 547 Ἀϑήνας, δῆμον Ἐρεχϑῆος μεγαλήτορος, ὅν ποτ' Ἀϑήνη ϑρέψε - τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα |, Her. 8, 55 ἐν τῇ ἀκροπόλι Ἐρεχϑέος τοῦ γηγενεος λεγομένου εἶναι νηός. Preller Myth. 1, 133 Poseidon-Er. welcher neben Athene Polias im Erechtheum verehrt wurde, cf. Gerhard Myth. § 248, 3. Videtur idem esse qui Erichthonius vocatus Athenis regnavit, etsi sunt qui plures viros eius nominis distinguant. Itaque R. Payne et B. Thiersch (Menestheus, Dortm. 1840) negantes Graecos Troicis temporibus templa aut cultum heroum habuisse, ab Atticorum aliquo putant insertum esse locum, Atticae enim propriam esse fabulam, cf. Duentz. Abh. 7. Minerva η 81 δῦνε δ' Ἐ. πυκινὸν δόμον, sch. EHRTV. ἀπὸ μέρους τὰς Ἀϑήνας. τουτέστιν εἰς τὸ ἑαυτῆς τέμενος· ἐν τούτῳ γὰρ ἐτράφη ὁ Ἐρεχϑεύς, cf. Apollod. 3; 14, 6.

ἐρέχϑω (E. M. 371, 26 ἴσως παρὰ τὸ ἐρείκω, cf. Doed. Gl. 2492 Pass. Spitzn. ad Il. IV p. CXVIII. Alii veterum ἐρέϑω). Ptc. praes. act. et pass. lacesso, agito, in eo sum ut findam. vis est intensiva, cf. Wentzel, qua vi posuit H. verba in ϑω Breslau 1837 p. 41. Ψ 317 νῆα - ἐρεχϑομένην ἀνέμοισιν, paraphr. βαρουμένην, Hes. σαλευομένη, λαμβανομένη, βαρυνομένη, ὑπὸ τῶν ἀνέμων ταρασσομένη. sch. A. ἐρεϑομένην, cf. Eust. 1303, 14. h. Ap. 358 ὀδύνῃσιν Pytho moriens. ε 83 [157] δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι ϑυμὸν ἐρέχϑων, Hes. Apion ap. E. M. 371, 28 διακόπτων, sch. BT. κατατέμνων, διασχίζων, cf. RQVBEH Sed Aristarchus ap. E. M. 371, 24 φησὶν στεναγμοῖ τινὸς καὶ ποίας φωνῆς ἔμφασιν δηλοῦν, cf sch. BEH. fuere quoque qui ὀρεχϑεῖν compararent E. M. 371, 27. Aoristum esse rati (cf La Roche, h. T. 260) Apion ἐριχϑών, Aristarchus ἐρεχϑών. οὕτω διὰ τοῦ ε (haec alit[...] Lehrs, Ar. 152) quibus obloquitur sch. R. ὡ. κατέσϑων. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ Ψ 317. Cf. Spitzn exc. XXXIV, 3.

ἐρέ-ω (ϝερ, lat. ver-bum Curt. Et. 493) Δ 36[...] εἴ τι κακὸν νῦν | εἴρηται. h. Ap. 544 Ven. 28[...] εἴρηταί τοι πάντα. Κ 540 π 11 οὔ πω πᾶ[...] εἴρητο ἔπος, cf. π 351. Hes. λέλεκτο. Θ [524] μῦϑος - εἰρημένος ἔστω, Hes. λελεγμένος. [...] 453 ἀριζήλως εἰρημένα. Ψ 795 τοι - εἰρήσε[...] ται αἶνος, Hes. λεχϑήσεται. Cf. Hoffm. q. I[...] § 151.

ἐρέω (ἐρ Curt. Et. 493, cf. Hoffm. qu. I[...] § 151) V. s. ἠρόμην. Act. rogo cf. La Roch[e] h. S. 218. act. a med. non differt, nisi form[...] 1) τινά. Α 62 μάντιν ἐρείομεν (pro -ἐωμε[ν]) Suid. I 2, 513 ἐρωτήσωμεν. δ 192 ἀλλήλο[...] ἐρέοιμεν, sch. HQ. τινὲς καὶ ἀλλήλοις ἐρέο[...] μεν, ὅ ἐστι διαλεγοίμεϑα. Ἀρίσταρχος δὲ ἀ[...] λ 229 ἐρέοιμι ἑκάστην. Λ 611 Νέστορ' ἔρ[...] ὅν τινα ἄγει. Ahrens, Ztft. f. A. W. 18[...] p. 814 σε - περὶ ξείνου ἐρέεσϑαι propos[...] pro -οιο ἔρεσϑαι. ρ 509 μιν προσπτύξομ[...] ἠδ' ἐρέωμαι. Α 332 Θ 445 οὐδέ τί μιν προ[...] εφώνεον οὐδ' ἐρέοντο. Ι 671 τοὺς δειδέχα[...] ἔκ τ' ἐρέοντο. 2) τί. Η 128 ἐρέων γενεὴν [...] τόκον τε. φ 31 τὰς ἐρέων fragend nach, s[...] chend. ζ 298 ἐρέεσϑαι | δώματα, sch. ἀν[...] τοῦ ἐρώτησον. ψ 106 οὐδέ τι προσφάσϑα[ι] ἔπος οὐδ' ἐρέεσϑαι. 3) abs. κ 63 109 ἐκ [...] ἐρέοντο. (ἐξ-)

ἐρῆμος Attice ἔρημος, cf. E. M. 373, [...] (Curt. Et. 454 comparat ram-ē delector, ā-m[...] āmi desino cf. Benf. 2, 10 Pott[1] 1, 262, [...] ἠρέμα, cf. E. M. 373, 13, ubi etiam ἡ πα[...] τὴν ἔραν. L. Meyer, vgl. G. 1, 70 rarus). [...] sertus, solitarius. μ 351 νήσῳ ἐρήμῃ |. γ 2[...]

νῆσον ἐρήμην |. *K* 520 χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἕστασαν ἵπποι. E. M. 373, 18 ἠρημωμένον, μονήρη. *E* 140 τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται, de εἰροπόκοις ὀίεσσιν, quare Ariston. ἡ δ. ὅ. πρὸς τὸ σημαινόμενον καὶ οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν τοῦτο ἐπήγαγεν, oves a pastore desertae diffugiunt, cf. Hes. sed (glossographi ap.) E. M. 487, 15 σημαίνει τὸ πρόβατον, cf. Suid. I 2, 513. vix melius sch. D. τινὲς δέ, ὅπερ ἐστὶ βέλτιον, ἐπὶ τοῦ ποιμένος τοῦτο νοοῦσιν, ὅτι καταδύεται εἰς τὴν ἔπαυλιν φοβούμενος τὴν ἐρημίαν.

ἐρητύω (ἐρύω) Act. praes. iptv. -ῦε inf. -ύειν *B* 75. ipf. -ῦε π 43 -ῦον. aor. opt. -ύσειε *A* 192 aor. iter. -ύσασκε. Pass. praes. -ύεται *I* 635 *N* 280. ipf. -τύετο *I* 462 -ύοντο. aor. -τῦθεν (pro -ησαν). Med. ipf. -ύοντο *O* 723 augmentum non admittitur. ῡ ante consonas et ante longas vocales, ῠ ante breves. 1) Act. et pass. cohibeo, retineo. a) Suid. I 2, 515 κωλύω, cf. Ap. 76, 4 Hes. *Λ* 567 ἐρητύσασκε φάλαγγας hostium. *Θ* 345 *O* 367 παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, cf. *O* 3 postquam victi sunt. b) Hes. παύειν, κατέχειν *Σ* 503 κήρυκες λαὸν ἐρήτυον, cf. *B* 97. *B* 99 211 ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας, Nic. ἠρέμησαν καθίσαντες. γ 155 ἐρητύοντο μένοντες | αὖθι παρ' Ἀτρεΐδῃ. *B* 164 180 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον, cf. *B* 189. χ 442 με μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον, cf. ι 493, *B* 75. π 43 ἐρήτυε φώνησέν τε. c) sedo, mollio, Hes. πραΰνειν. *A* 192 ἐρητύσειε θυμόν E. M. 373, 5 ἐπίσχῃ καὶ παύσῃ τὴν ὀργήν. *I* 635 τοῦ ἐ. κραδίη καὶ θυμός. c. inf. *I* 462 ἐμοὶ οὐκέτι ἐ. ἐν φρεσὶ θυμὸς | στρωφᾶσθαι non sustinuit. *N* 280 οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐ. ἐν φρεσὶ θυμός |, non potest cohiberi s. adduci ut. 2) Med. cohibeo, retineo. *O* 723 ἐ. λαόν. (κατ)

ἐρι- (Buttm. Lex. 1, 147 εὐρύς, id negat Doederl. Gl. 560 qui ἔρις comparat. alii skt. ati ultra, nimis, id negat Curt. Et. p. 72 ipse dubius num ad ἀρι- (cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 104) et ἄρι-στος referat, an ad skr. varu⁰, uru-s = εὐρύς. Benf. 1, 316 ἀρι et ἐρι locativos statuit de ϝαρο, ἀρε-τή) valde, Hes. πολύ, μέγα; ἰσχυρόν, cf. sch. AD. *K* 305 part. inseparabilis, de magnitudine aut spatii aut virium. inde sunt adi. quae pro epithetis sunt omnia. E. M. 375, 3 συντιθέμενον ἢ μακροσύλλαβον ἐπιφέρεται . . . ἢ διπλοῦν (sed ἐριβῶλαξ sim.).

ἐρι-αύχην valde elata cervice. *Λ* 159 ἐριαύχενες ἵπποι |, Hes. γαῦροι. μεγαλαύχενες. μεγάλοι, ἀπὸ μέρους, cf. sch. AD. *K* 305 Ap. 76, 7. *K* 305 *P* 496 *Σ* 280 *Ψ* 171 ἐριαύχενας ἵππους |. h. XXXII 9 πώλους ἐ.

ἐρι-βρεμέτης (βρέμω) magnisonans, magno fragore tonans. Hes. μεγαλόψοφος, μεγαλόηχος. *N* 624 Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω, Hes. μεγάλα βροντῶντος, cf. E. M. 373, 24.

ἐρί-βρομος (βρέμω) magnum strepitum movens. h. VII 56 Διόνυσος ἐρίβρομος, XXVI 1 Διόνυσον ἐρίβρομον, Hes. μεγαλόηχον.

ἐρι-βρῦχος (βρυχ-άομαι) valde mugiens. h. Merc. 116 ἐριβρύχους - βοῦς.

ἐρι-βῶλαξ et **ἐρί-βωλος** (βῶλος) magnas glebas habens, glebis abundans. *Σ* 67 *Ψ* 215 Τροίην ἐρίβωλον, cf. *I* 329 (in exitu versus). *I* 363 Φθίην ἐρίβωλον. *Φ* 232 ἐ. ἄρουραν. ε 34 Σχερίην ἐ. semel in Od. *Φ* 154 Παιονίης ἐριβώλου (in quarto pede) h. Cer. 471 ἀρουράων ἐριβώλων |. Eust. 1228, 26 πρωτότυπόν ἐστι τῆς ἐριβώλακος. Suid. I 2, 515 ἡ εὔγειος γῆ. *Λ* 155 Φθίῃ ἐριβώλακι, Hes. sch. br. μεγαλοβώλῳ εὐγείῳ, *Z* 315 *Π* 461 *Ω* 86 Τροίῃ ἐ., *Λ* 222 Θρῄκῃ ἐ. *B* 841 Λάρισαν ἐριβώλακα, *Γ* 74 257 Τροίην ἐ., *I* 479 Φθίην - ἐ. *P* [172] Λυκίην ἐ. *E* 44 Τάρνης ἐριβώλακος, *N* 793 Ἀσκανίης ἐ., *P* 301 Λαρίσης ἐ., *P* 350 Παιονίης ἐ., *Y* 485 Θρῄκης ἐ. ν 235 ἐ. ἠπείροιο, semel in Od. In pede quarto.

ἐρί-γδουπος et **ἐρί-δουπος** (γδουπέω, δουπέω) graviter sonans. a) animantes, (ἐρίγδ.) *H* 411 *K* 329 *Θ* 465 ο 112 180 *N* 154 *Π* 88 ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης |, Suid. I 2, 516 μεγαλόκτυπος. Hes. μεγάλους ψόφους ποιῶν, διὰ τῶν βροντῶν. *E* 672 Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο, *M* 235 Ζηνὸς - ἐ., cf. h. XII 3. *O* 293 Ζηνὸς ἐριγδούπου, Ap. 76, 8 μεγαλοδούπου. *Λ* 152 ἐρίγδουποι πόδες ἵππων | Hes. μεγαλόψοφοι. b) res inanimatae (ἐρίδ., cf. Passow) *Ω* 323 γ [493] ο 146 191 αἰθούσης ἐριδούπου |. γ 399 η 345 υ 176 189 αἰθούσῃ ἐριδούπῳ |. κ 515 ποταμῶν ἐριδούπων |. in quarto pede *Y* 50 ἀκτάων ἐριδούπων.

ἐρῐδ-αίνω (ἔρις, ἔριδ-ος, cf. E. M. 373, 28). praes. du. ἐριδαίνετον *A* 574 *Π* 765, pl. -ομεν *B* 342 β 206 σ 403, inf. -έμεν α 79, iptv. -ε φ 79. (ipf. pl. ἐρίδαινον? h. Merc. 313). Med. aor. ἐρῑδήσασθαι *Ψ* 792, ῑ in arsi. ante Wolf. δδ, velut de ἐριδάω⁰ formatum. Contendo a) litigo, expostulo. *A* 574 ἕνεκα θνητῶν ἐ. ὧδε. σ 403 περὶ πτωχῶν ἐ. α 79 ἀντία πάντων ἐ. οἶος. *B* 342 αὔτως ἐπέεσσιν ἐ. φ 310 μηδ' ἐ. μετ' ἀνδράσι. h. Merc. 313 τὰ ἕκαστα διαρρήδην ἐρίδαινον, Schneidew. ci., Baum. rec. pro ἐρέεινον. b) aemulor, certo. β 206 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐ. de hac (Arist. huius) pulcritudine, alii: quis primas ferat, sch. S. ἐρίζομεν. *Ψ* 792 ποσσὶν ἐριδήσασθαι sc. cum Ulixe, Hes. ἁμιλληθῆναι, φιλονεικῆσαι, paraphr. ἐξισωθῆναι, sch. V. ἐριδήσεσθαι . . . ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων γρ. ἐριζήσασθαι, quam l. Buttm. a. S. 2, 178 commemoravit, Doed. Gl. 562 (ἐρίζω -έω) defendit, Bekk.[2] recepit, cf. Spitzn. h. l. *Π* 765 ἐ. ἀλλήλοιιν πελεμιζέμεν, venti.

ἐριδ-μαίνω (ἐρίζω ἔριδμα⁰) praes. ci. lacesso, Eust. 1059, 4 ἐρεθίζειν καὶ εἰς ἔριν κινεῖν. *Π* 260 σφήκεσσιν, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες, v. l. -ουσιν, Hes. ἐρεθίζουσιν, cf. E. M. 373, 29 cuius verba restituere conatur Spitzn. h. l. **ἐρίδουπος** v. s. ἐρίγδουπος.

ἐριζήσασθαι v. s. ἐριδαίνω.

ἐρίζω (ἔρις) Act. praes. ind. 3 p. du. -ίζετον σ 38, ci. 3 p. du. -ητον *M* 423, opt. 3 p. s. -ζοι, inf. -ζειν et -ζέμεν. augm. non admittitur, ipf. -ιζεν, ipf. iterat. pl. -ίζεσκον *Θ* 225. aor. ci. -ίσωσιν σ 277. opt. -σσειε et -σειε ψ 126, -σσειαν *O* 284. ptc. -σαντε *A* 6, -σαντες *N* 109. Med. quod non differt nisi forma, praes. ind. -ζεται *E* 172, iptv. (-ζεσθον *Ψ* 735). aor. ci. -σσεται δ 80 (pro -ηται). Contendo. 1) expostulo, discepto, pugno. a) *A* 6 διαστήτην ἐρίσαντε post altercationem dissederunt. *M* 423 ἐ. περὶ ἴσης. v. l. *Ψ* 735 μηκέτ' ἐρίζεσθον luctantes, Bekk.[2], vo. ἐρείδεσθον. b) *A* 277 ἐριζέμεναι βασιλῆι | ἀντιβίην, Hes. φιλονεικεῖν, cf. *B* 214 247. *N* 109 κείνῳ ἐ. Hes. φιλονεικήσαντες. de pugna (?) *Z* 131 θεοῖσιν - ἔριζεν, *Φ* 185 Κρονίωνος | παισὶν ἐριζέμεναι. 2) aemulor, certo, Eust. 1593, 15 καιρία λέξις ἐπὶ ἐξισώσεως a) *B* 555 οἶος ἔριζεν, Ap. 76, 10 ἐξισοῦτο, cf. τ 286. b) δ 78 Ζηνὶ - οὐκ ἄν τις

ἐρίζοι. Θ 371 σφισιν οὔ τις ἔριζεν. Γ 223 Ὀδυσῆι ἐρίσσειε, cf. ψ 126. σ 227 ἀλλήλοις ἐ. Ψ 404 κείνοισιν ἐριζέμεν, cf. Θ 223. c) Ο 284 ἐ. περὶ μύθων. Θ 225 ἀθανάτοισιν ἐ. περὶ τόξων. d) Ε 172 κλέος, ᾧ οὔ τίς τοι ἐρίζεται, sch. L. ἐρίζει, Ἀττικῶς, cf. Eust. 535, 18. ο 321 δρηστοσύνῃ μοι ἐρίσσειε. δ 80 μοι ἐ. κτήμασιν. Ν 325 ποσὶν - ἐρίζειν cum Achille. e) Ι 389 Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι. ε 213 ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. f) σ 38 ἐ. ἀλλήλοιιν | χερσὶ μαχήσασθαι. (ἐριδμαίνω, ἔρισμα).

ἐρί-ηρος (Bekk. ἐριϝ., vituperat Leskien. ἀρ-αρίσκω ἀρ-έσκω E. M. 373, 37 Buttm. Lex. 1, 151 Curt. Et. 488 Doed. Gl. 548. aliter: skr. var wählen Benf. 1, 322 Christ 228 L. Meyer, vgl. G. 1, 354) pl. -ες per metaplasmum, Buttm. l. l. cf. Lob. par. 180. valde coniunctus concordia, valde aptus, necessarius. alii: valde carus, Ahrens δρῦς 45: hülfreich. E. M. 373, 34 εὐάρμοστος, cf. 374, 27. Hes. μεγάλως τιμώμενοι, ἀγαθοί, πρόθυμοι, εὐχάριστοι, εὐάρμοστοι, μεγαλωφελεῖς. Δ 266 ἐρίηρος ἑταῖρος |. α 346 Θ 62 471 ἐρίηρον ἀοιδόν |. non recte sch. E. τὸν ἄγαν ἁρμόζοντα τὴν φωνὴν αὐτοῦ πρὸς τὸ μέλος τῆς κιθάρας. Γ 47 ἑτάρους ἐρίηρας, non recte ironice sch. L. ἄγαν εὐαρμόστους καὶ φίλους τοῦ Ἀλεξάνδρου, τουτέστιν ἅρπαγας, πλεονέκτας καὶ μοίχους. semel post. subst. Γ 378 Θ 332 Ν 421 Ψ 6 ι 172 555 κ 471 μ 199 397 ξ 249 ἐρίηρες ἑταῖροι | Π 363 ι 100 193 κ 387 405 408 ξ 259 ρ 428 τ 273 ἐρίηρας ἑταίρους | semper in quinto pede.

ἐρι-θηλής (θάλλω) valde virens et florens. E. M. 373, 45 λίαν θάλλων, cf. Suid. I 2, 516. Ε 90 ἀλωάων ἐριθηλέων, Hes. μεγάλως θαλλουσῶν. Κ 467 μυρίκης ἐριθηλέας ὄζους. Ρ 53 ἔρνος - ἐριθηλὲς ἐλαίης. h. Merc. 27 ἐριθηλέα ποίην.

ἔριθος (originis incertae. E. M. 373, 39, cf. sch. A. Σ 550, comparat ἔριον lana ut Suid. I 2, 516 Doed. Gl. 2481, vel ἔρα ut Hes. pass. vel ἔρις et θής, cf. Schömann, Alt. 1, 42. Lob. path. prol. 365 ἔρω, ἔρδω ἔρις ἐρέσσω. Curt. Et. 488 ἀρ-έσθαι comparare, cf. Benf. 1, 56) 1) mercenarius, Retzlaff, Synon. I Königsb. 1866 p. 17 Helfer. Autenrieth ad Naegelsb. h. Th. 289: Arbeiter. Schömann l. l. die gemeinschaftlich arbeiten. Nitzsch δ 642 für besondere Zeiten angenommen. E. M. 373, 43 κυρίως ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ, cf. Hes. (ἢ μισθωτοί). Alii: lanificus. Alexion ἔρειθος scribebat, cf. La Roche, h. T. 260. Σ 550 ἔριθοι | ἤμων - δρεπάνας ἔχοντες, paraphr. γεωργοί, cf. sch. B. Σ 560 δεῖπνον ἐρίθοισιν, sch. B. πάντες οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι καὶ μάλιστα οἱ τὴν ἔραν. 2) translate: crepitus ventris. h. Merc. 296 τλήμονα γαστρὸς ἔριθον. (συνέριθος)

ἐρι-κυδής (κῦδος) valde illustris. Ξ 327 h. Ap. 182 Merc. 176 189 416 Λητοῦς ἐρικυδέος, cf. λ 576 (Γαίης) h. Merc. 89 550 (Μαίης) h. VII 1 XXVI 2 (Σεμέλης). h. Ap. 308 ἐρικυδέα - Ἀθήνην. λ 631 θεῶν ἐρικυδέα τέκνα, Thesea et Pirithoum. res Γ 65 Υ 265 θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, Hes. λίαν ἔνδοξα, μεγάλως ἔνδοξα, cf. Ap. 76, 15 E. M. 373, 52. Ω 802 γ 66 κ 182 ν 26 υ 280, ἐ. δαῖτα sch. MV. ν 26 μεγάλως ἔνδοξον. h. Cer. 311 γεράων ἐ. τιμήν. Λ 225 ἥβης ἐρικυδέος. **In pede quarto** aut quinto.

ἐρί-μῡκος (μυκάομαι) valde mugiens. Υ 497 Ψ 775 βοῶν - ἐριμύκων. ο 235 h. Merc. 74 105 βοῦς ἐριμύκους |.

ἐρ-ῑνεός (skr. var bedecken, ἔριον, cf. Curt. Et. 496) caprificus, E. M. 373, 53 Suid. I 2, 516 Hes. ἀγρία συκῆ. Φ 37 ἐρινεὸν - χαλκῷ τάμνε νέους ὄρπηκας. μ 103 ἐρινεὸς μέγας - φύλλοισι τεθηλώς, supra Charybdin, cf. μ 432 (μακρόν). Aristarchus ε 281 εἴσατο ὡς ὅτ' ἐρινὸν ἐν πόντῳ, sch. PQT. οἱ δὲ . . . τὸν καρπὸν τῆς ἀγρίας συκῆς. ὁ μέν τοι Ἀρίσταρχος αὐτὴν τὴν συκῆν κατὰ μεταβολὴν γένους . . . non probavit Herod., recepit Ameis, v. ῥινόν q. v. Erat talis arbor in planitie Troiana, prope portam Scaeam. Ζ [433] παρ' ἐρινεόν, ἔνθα . . . ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος, Ariston. ἀθ. (433—439). καὶ ψεῦδος περιέχουσιν· οὐ γὰρ παρέδωκεν εὐεπίδρομον τὸ τεῖχος κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, οὐδ' οὕτως ἐστὶ πλησίον ἡ μάχη τοῦ τείχους, arborem igitur prope murum esse statuit. Χ 145 παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐ. ἠνεμόεντα | τείχεος ὑπὲκ ἐσσεύοντο, prope murum fuerat Hector, neque est cur speculam et caprificum longius abesse quis putet, se[…] sch. V. σκοπιήν· τὸ Αἰσυήτου μνῆμα. dua[s] arbores statuit sch. B. ἐρινεόν· οὐ τὸν ὄντ[α] πρὸς τὸ τεῖχος, ἀλλ' ἐπὶ τὸ σῆμα τοῦ Ἴλο[υ] posteriorem ut videtur ob Λ 167 παρ' Ἴλο[υ] σῆμα - | μέσσον κὰπ πεδίον, παρ' ἐρινεὸν ἐσ[σ]σεύοντο. interpungendo post πεδίον explica[t] Nicanor παρέρχονται τὸ μέσον πεδίον, ἐν ᾧ τ[ὸ] Ἴλου σῆμα, σεύονται δὲ πρὸς τὸν ἐρινεό[ν] ἵενται δὲ τῆς πρὸς τῆς πόλεως. recte Spoh[n] agr. Troi. 30 negat haec ferri posse, ipse n[e]sciens „quonam modo haec possint conciliari" Strab. 598 ὁ ἐρινεός, τραχύς τις τόπος κ[αὶ] ἐρινεώδης sub urbem situs, Voss: Feigenhüge[l] quod recte improbat Hasper Beitr. z. Topog[r.] v. Il. 39. Ceterum Sonne, Kuhn 15, 107 arbo[]rem celeberrimam comparat qua maiores nost[ri] rerum naturam contineri putabant.

ἐρῑνύς Bäuml. al. Ἐ., ol. vo. νν. Ι 571 Τ [...] ἠεροφοῖτις ἐ. | ο 234 θεὰ δασπλῆτις ἐ. | Ο 2[...] Τ 259 418 λ 280 ρ 475 ἐρινύες. υ 78 στυγ[ε]ρῇσιν ἐρινύσιν. acc. Φ 412 ἐρινύας et Ι 4[...] β 135 στυγερὰς - ἐρινῦς |. (Kuhn, Ztft. 1, 4[...] skr. saranjûs eilend, ita Curt. Et. 495 et M. Müll[er] qui Auroram interpretatur, Sonne Ztft. 10, 1[...] nubem nimbosam. Paus. 8; 25, 4 τῷ θυμ[ῷ] χρῆσθαι καλοῦσιν ἐριννύειν οἱ Ἀρκάδες, [...] E. M. 374, 1, ita Doederl. Gl. 563 Preller, De[...] 167 Myth. 1, 520 Benf. 1, 102 (ἐριδ-νυ) Aute[nrieth] ad Naegelsb. h. Th. 263 Welcker Götterl. 3, [...] al. Lob. path. prol. 225 ὀρίνω ἐρίνω ἐρευνά[ω] aufspüren. Kampe, Erinyes 42 cum E. M. 374 παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρᾳ ναίειν) 1) dirae, quae [...] dunt in eum qui scelus commisit, potissimum parricidas, (Kampe, Welcker). λ 280 μητρὸς ἐ[ρι]νύες ἐκτελέουσιν (ἄλγεα), Schoem. op. 2, 4[...] scelera adversus quem commissa, quorum po[e]datur. Φ 412 μητρὸς ἐ. ἐξαποτίνοις Ma[...] ρ 475 πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐ. εἰσίν (semel [in] quinto pede). 2) dea ultrix, quae efficit ne q[uid] praeter naturae leges fiat vel ut poenas det [...] leges migraverit, cf. Aschenbach, Er. b. [...] Hildesh. 1859 E. M. 374, 2 θεαὶ τιμωροὶ τ[ῶν] πατρικῶν ἀσεβημάτων ἤγουν τῶν εἰς το[ὺς] γονεῖς ἁμαρτημάτων. Τ 418 φωνήσαντος ἔσχεθον αὐδήν, sch. B. ἐπίσκοποι γάρ εἰ[σι]

τῶν παρὰ φύσιν, cf. Geppert 1, 373 Haupt, N. J. f. Ph. 69, 224 sq. contra Kampium, cf. s. αὐδήεις. pater a filio laesus I 454 ἐπεκέκλετ' ἐ., sch. AD. τρεῖς δέ εἰσιν Ἀλεκτὼ Τισιφόνη Μέγαιρα, V. οὐκ οἶδε τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ὁ ποιητής. β 135 μήτηρ - ἀρήσετ' ἐ. O 204 πρεσβυτέροισιν ἐ. αἰὲν ἕπονται. degunt apud inferos: I 571 τῆς (μητρὸς) - ἐ. | ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα, Ariston. ἡ δ. ὅ. αἱ ἐρινύες ὥσπερ ὑπηρετίδες ὑπακούουσι. T 259 Γῆ τε καὶ Ἠέλιος καὶ ἐ. αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν | ἀνθρώπους τίνυνται ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ, haec Kampe eorum putat qui deorum instar ea colunt quae cernuntur. T 87 Ζεὺς κ. Μοῖρα κ. - ἐ. | -μοι ἔμβαλον ἄτην, ubi dicuntur effecisse, quod prohibere debebant sed non prohibuerunt, cf. ο 234. υ 78 ἔδοσαν ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν harpyiae raptas puellas, Geppert 1, 373 „durch Schreckengestalten ins wunderbare ziehen," tutius Ameis luere filias poenas sceleris a patre commissi. Ceterum Aschenbach putat locos quibus Erinnyes commemorantur a seriore additos esse poëta.

ἐριούνης et **-ούνιος** (E. M. 374, 20 παρὰ τὴν ἐρι ἐπίτασιν καὶ τὴν ὄνησιν, cf. Autenr. N. J. f. Ph. 95, 286 Christ 226, sed Bergk, Phil. 11, 384 der eilende) Y 34 θ 322 ἐριούνης | Ἑρμείας. Y 72 h. Merc. 145 ἐριούνιος Ἑρμῆς. Ω 457 h. XIX 40 Ἑρμείας ἐριούνιος, cf. h. Cer. 407. h. Merc. 28 Διὸς ἐ. υἱός. Ω 679 h. XIX 28 Ἑρμείαν ἐριούνιον, cf. h. Merc. 3 XVIII 3. h. Merc. 551 θεῶν ἐριούνιε δαῖμον. sine nomine alio: Ω 360 440 ἐριούνιος. salutifer, E. M. 374, 21 ὁ μέγα ὠφελῶν, cf. Gerhard, Myth. § 274, 3 f. Preller, Myth. 1, 246 251 261 Welcker, Götterl. 1, 334 2, 439. Priamum comitatur ad Achillem proficiscentem Ω 360 440 457 679, Martem spectat θ 322 cum Venere concumbentem, ad deorum pugnam profectus Y 34 contra Latonam locum capit Y 72, deorum nuncius est h. Cer. 407 cf. Merc. 3 XVIII 3 XIX 28, filium tollit Panem h. XIX 40, ab Apolline oraculum accipit, h. Merc. 551, testudinem reperit ib. 28, se abdit ib. 145.

ἔρις (Benf. 2, 340 goth. vrit-an ahd. reiz-jan, ε pro ϝ, comparans ri-valis i. e. rid-valis et irrito i. e. invrito. hoc postremum et ἀρ-αρεῖν, ἐρ-έθω comparat Curt. Et. 488 commemoratque L. Meyer, Bemerk. 45 Ἄρης ἔρις skt. ar-is Feind. Doed. Gl. 560 ἔραμαι leidenschaftlich begehren) acc. ἔριδα octies in Il. et ζ 92 θ 210 et ἔριν γ 136 461 π 292 τ 11. pl. acc. B 376 Y 251. contentio. 1) altercatio, iurgium, rixa, Hes. φιλονεικία, μάχη, E. M. 374, 2 ἡ διὰ λόγου φιλονεικία, cf. Ap. 76, 18. Retzlaff, Syn. I Kgsbg. 1866 p. 25 Zwist, Hader. A 8 ἔριδι - μάχεσθαι (Wolf), sch. L. μετὰ ἔριδος, Ameis ἐ. ξυνέηκε, La Roche in incerto relinquit. B 376 ἀπρήκτους ἔ. καὶ νείκεα, cf. Y 251, Φ 513 267. Σ 107 ἔ. καὶ χόλος. A 319 λῆγ' ἔριδος τὴν - ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆι, cf. A 210. I 257 ἔ. κακομηχάνου. T 58 θυμοβόρῳ ἔ. μενεήναμεν, cf. Y 253. Ψ 490 ἔ. γένετ' ἀμφοτέροισιν, cf. γ 136. γ 161 ἔ. ὦρσε κακήν. Γ 100 ἐμῆς ἔ., cf. T 64. de pugnando A 177 E 891 τοι ἔ. τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε, E 732 ἔ. καὶ ἀϋτῆς. N 358 ἔ. κρατερῆς κ. - πολέμοιο. Φ 385 ἔ. - βεβριθυῖα | ἀργαλέη. Y 66 ἔριδι ξυνιόντων, cf. Φ 390. Y 134 ἔ. ξυνελάσσαι, cf. 394 Λ 129. Φ 359 λῆγ' ἔριδος. Φ 360 ἔριδος καὶ ἀρωγῆς. Γ 7 κακὴν ἔριδα προφέρονται. E 861 Ξ 149 ἔ. ξυνάγοντες Ἄρηος. Λ 529 κακὴν ἔ. προβαλόντες. H 210 θυμοβόρου ἔ. μενεῖ - μάχεσθαι, cf. H 301 Π 476. Ξ 389 αἰνοτάτην ἔ. πτολέμοιο τάνυσσαν, cf. Π 662 P 253 τόσση ἔ. πτολέμοιο δέδηεν. P 384 ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρειν | ἀργαλέης. Y 55 ἔ. ῥήγνυντο βαρεῖαν. π 292 τ 11 ἔ. στήσαντες ἐν ὑμῖν. σ 13 ἔ. καὶ χερσὶ γένηται. In aegide E 740 ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, Duentz. La Roche Ἔρ. sch. B. ἄδηλον πότερον εἴδωλα ταῦτά ἐστιν ἢ διαθέσεις ὡς τὸ Ξ 216, cf. Jacob, Entsteh. d. Il. 205 in scuto Achillis Σ 535 ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ κήρ, Duentz. Bäuml. La Roche Ἔ., sed sch. A. ἄρχεται Ἔρις κ. τελευτᾷ εἰς πόλεμον· ὁ δὲ πόλεμος ἀποτελευτᾷ εἰς κῆρας. 2) aemulatio H 111 δ 343 ρ 134 ἐξ ἔριδος. ζ 92 ἔριδα προφέρουσαι. θ 210 ἔριδα προφέρηται ἀέθλων. σ 366 ἔ. ἔργοιο. 3) E. M. 374, 44 τὴν σωματοειδῆ κ. πολεμικὴν θεόν, cf. Ap. 76, 18. Δ 440 Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα | Ἄρεος - κασιγνήτη ἑτάρη τε ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα | οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη κ. ἐπὶ χθονὶ βαίνει, cf. E 518. Λ 3 Ἔ. ἀργαλέην πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν. Λ 73 Ἔ. ἔχαιρε πολύστονος. Y 48 Ἔ. κρατερὴ λαοσσόος. Cf. Naegelsb. h. Th. 95.

ἐρι-σθενής (σθένος) valde validus. N 54 Διὸς - ἐρισθενέος, Ap. 76, 20 Hes. μεγαλοσθενοῦς. T 355 πατρὸς ἐ. Iovis Φ 184 θ 289 ἐ. Κρονίωνος. Cf. Buttm. Lex. 1, 147.

ἔρισ-μα (ἐρίζω) contentio, lis. Δ 38 μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω | μέγ' ἔρισμα - γένηται, sch. ABLV. ἡ ἀμφιβολία . . . πόλεμος γένηται, melius: dissensio lis magna fiat, Doed. Gl. 562 ν. et ἔ. eodem esse pondere putat neque differre nisi addito adi. Lob. Rh. 237 ἔριδμα fortasse olim lectum esse putat. (ἐριδμαίνω).

ἐρι-στάφυλος (σταφυλή) grandes uvas habens. ι 111 φέρουσιν | οἶνον ἐριστάφυλον, cf. ι 358, sch. T. τὸν ἐκ τελείου κ. εὐτραφοῦς σταφυλῆς γινόμενον. καὶ γὰρ ἀγρία ἄμπελος μικρὰν φέρει τὴν σταφυλήν. Hes. καλλιστάφυλον. πολύν. ἢ τὸν ἐξ εὐγενοῦς σταφυλῆς.

ἐρι-σφάραγος (σφαραγέω) graviter strepens. h. Merc. 187 ἐρισφαράγου Γαιηόχου.

ἐρί-τιμος (τιμή) magni aestimatus, E. M. 374, 55 ὁ μεγαλότιμος, ὁ ἔνδοξος, cf. Suid. I 2, 520. B 447 O 361 αἰγίδ' - ἐρίτιμον, Hes. ἰσχυρῶς τετιμημένον, ἄγαν ἔντιμον. I 126 268 ἐριτίμοιο χρυσοῖο, cf. Ap. 76, 21. h. Ap. 443 τριπόδων ἐριτίμων.

ἔρι-φος (Benf. 1, 331 ἀρ-νός, ἔρσ-αι. iusto audacius Doed. Gl. 2327 ἐρέπτεσθαι) haedus, E. M. 375, 8 ὁ μικρὸς αἴξ ἢ ἡ μικρὰ αἴξ. Π 352 ἄρνεσσιν ἢ ἐρίφοισιν. Ω 262 ι 220 ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, cf. de re sacra ρ 242 τ 398. ι 226 ἐρίφους τε καὶ ἄρνας. ρ 224 θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι.

Ἐριφύλην |, στυγερὴν - λ 326 Ulixes vidit apud inferos, ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο, filiam Talai s. Iphidis, uxorem Amphiarai quem auro corrupta prodidit (ο 247). Alcmaeon filius patrem ulturus eam occidit, cf. Apollod. 3; 6, 2.

Ἐριχθόνιον βασιλῆα Y 219 Dardanus genuit, e Batea filia Teucri Apollod. 3; 12, 1. ἀφνειότατος γένετο θνητῶν, tria enim milia equarum habebat, rexque fuit Troiae. Y 230 Τρῶα Ἐριχθόνιος τέκετο.

Ἐριῶπις Pheretis filia, sch. V. *N* 697, uxor Oilei, mater Aiacis Locrensis, noverca Medontis qui e patria fugit *N* 697 *O* 336 *ἄνδρα κατακτάς,* | *γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀιλεύς.*

ἐρι-ῶπις (*ὤψ*) magnis oculis praeditus. v. l. ep. 1, 2 *ἐριώπιδος Ἥρης* v. s. *ἐρατῶπις.*

ἑρκεῖος (att. *ἕρκειος* cf. Eust. 1930, 32) ad septum (*ἕρκος*) pertinens. *χ* 335 *Διὸς-ἑρκείου.* E. M. 375, 4 *ᾧ βωμοὶ ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἵδρυνται,* cf. Ap. 76, 22, Eust. 1057, 33 *διὰ τὸ συντηρεῖν πάντας τοὺς περὶ τὸ αὐτὸ ἕρκος,* cf. E. M. 256, 21.

ἑρκίον (*ἕρκος*) septum, murus cortis. E. M. 375, 28 *περίφραγμα, τειχίον,* ubi etiam de accentu. Bekk. an. 856, 4 *τὸ τειχίον καὶ τὸ ἑρκίον οὐχ ὑποκοριστικά· διάφορον γὰρ τὸ δηλούμενον, τεῖχος καὶ ἕρκος ἐπὶ πόλεως, τειχίον κ. ἑρκίον ἐπὶ ἐπαύλεων.* *I* 476 *σ* 102 *ἑρκίον αὐλῆς,* cf. Eggers, aula hom. Altona 1830 p. 11.

ἕρκος (*ϝεργ* skr. vṛǵ et vṛk' Christ 244. E. M. 375, 14 et Doed. Gl. 2293 ex *εἰρύκειν.* Dionysius *ἕρκος,* cf. La Roche h. T. 261 dat. *ἕρκεϊ* et *χ* 469 *-ει.* Plat. Soph. 220 *πᾶν ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχον.* 1) sepimentum, septum Hes. *τεῖχος, περίβολος, περίφραγμα,* cf. Ap. 76, 25. *η* 113 *περὶ δ' ἕ. ἐλήλαται* circa cortem. *ψ* 190 *ἕρκεος ἐντός* in corte. *χ* 442 459 *ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς.* *E* 90 *ἕρκεα ἀλωάων.* *ω* 224 *αἱμασιὰς . . . ἀλωῆς ἔμμεναι ἕ.,* cf. h. Merc. 188. Additur materia qua fit septum: *Σ* 564 *ἕ. κασσιτέρου* circa vineam. non recte Schneemann, ad *α* Trier 1832 p. 21 gen. non addi putat nisi obi., et translate: *O* 567 *φράξαντο νῆας ἕρκεϊ* (Bekk. *-ει*) *χαλκείῳ* scutis loricisque. *Δ* 350 *Ξ* 83 *α* 64 *γ* 230 *ε* 22 *τ* 492 *φ* 168 *ψ* 70 *ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕ. ὀδόντων* dentes qui quasi septum efficiunt et probihere debebant ne transiret vox, cf. Nitzsch ad *α* 64 Am. ib. Duentz., sed Hes. *τῶν ὀδόντων τὰ χείλη ἕ. ἤγουν φραγμός,* cf. sch. DV. *Δ* 350 E. M. 375, 19 Ap. 76, 27. *I* 409 (*ψυχὴ*) *ἀμείψεται ἕ. ὀδ.,* sch. AD. *τὸν περίβολον τῶν ὀδόντων.* *κ* 328 (*φάρμακα*) *ἀμείψεται ἕ. ὀδ.* 2) locus septus *Π* 231 *Ω* 306 *μέσῳ ἕρκεϊ,* sch. BL. *τῷ περιφράγματι τῆς σκηνῆς.* *ϑ* 57 *αἴϑουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι,* sch. H. *περίβολοι.* *π* 341 *ρ* 604 *λίπε ϑ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε.* *υ* 164 *καϑ' ἕρκεα καλὰ νέμεσϑαι.* *φ* 238 384 *ἔνδον ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι.* ep. 12, 4 *ἐς ἕρκεα ϑηρὸς ἰόντος.* 3) rete, laqueus. Ap. 76, 26 *ἐπὶ τοῦ λίνου,* cf. Hes. E. M. 375, 20. *χ* 469 *ἕρκει ἐνιπλήξωσιν* aves, sch. V. *νῦν τῷ δικτύῳ.* 4) propugnaculum, *τινός.* Ap. 76, 24 *ἐπὶ ἀσφαλείας,* cf. Hes. a) ad arcendum hostem: *A* 284 *μέγα ἕ. πολέμοιο* Achilles, cf. *Δ* 299. *Δ* 137 *O* 646 *ἕ. ἀκόντων* lorica. *E* 316 *ἕ. βελέων.* b) ad defendendum amicum: *Γ* 229 *Z* 5 *H* 211 *ἕ. Ἀχαιῶν* | Aiax. h. VIII 3 *ἕ. Ὀλύμπου* Mars.

ἕρμα (Herod. ap. E. M. 375, 50 *A* 486 Aristarchus ap. Arist. *Δ* 117 Lob. path. el. 1, 339 *ἐρείδω, -σμα* et similiter Buttm. Lex. 1, 112 *ἕρδω* s. *ἕ.* i. e. *ἐρείδω.* Doed. Gl. 2292 *ἔρυμα* Schutz; (cf. E. M. 375, 48 et Aristarch. l. l.) atque ib. 2483 *ἕρδω* thue *ἔργμα* (cf. Hes.) *ἕρμα.* Duentz. N. I. f. Ph. 69, 491 skr. vri, das schützende, ad *A* 486 *ἐρείδω* Curt. Et. 518 *σερ ἑρ ἐρ* knüpfe, quod fuisse videtur svar, *ἀερ* schweben, binden, unde et *ἕρμα* et *ἕρματα* i. e. Halter. E. M. 375, 47 *ἀμφότερα ἀπὸ τοῦ εἴρω τοῦ σημαίνοντος τὸ ἁρμόζω,* cf. Porph. ad *A* 486) id cui quid adhaeret, quod innititur et continetur, complexio. a) fulcrum. *B* 154 *ἕρματα νηῶν.* *A* 486 h. Ap. 507 *ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν* navibus subductis lapides aut trabes, cf. Grashof, Schiff 30, E. M. 375, 43 *εἰ μὲν δασύνεται σημαίνει ἐρείσματα στηρίγματα βαστάγματα,* Herodian. *οὐ ψιλοῦται ὥς τινες ἐπεὶ τὰ βραχυνόμενα φωνήεντα καταλήγοντα εἰς ρ ἐπιφερομένου τοῦ μ δασύνεται.* b) translate: *Π* 549 *ψ* 121 *ἕρμα πόληος,* quo nititur, sch. ABL. *τὸ σήκωμα τῆς νεὼς πρὸς τὸ μὴ ἀνατρέπεσϑαι ἐν τῷ πεσεῖν· νῦν οὖν τούτου φησὶν ἀναιρεϑέντος ἀνατραπῆναι τὴν Ἴλιον. οἱ δὲ τὸ ὑποστήριγμα.* *Δ* 117 *ἕρμ' ὀδυνάων* cui adhaerent, a sagitta enim per corpus pertinent. Ap. 76, 33 *Ἀρίσταρχος ἀϑ. τὸν στίχον· γελοῖον γάρ φησι ἔρεισμα τῶν ὀδυνῶν λέγεσϑαι* (cf. Ariston. h. l. Lehrs, Ar. 63) . . *ὁ δὲ Σιδώνιος . . ἀκούει τὸ ἐρεῖδον πρὸς τὰς ὀδύνας,* sch. br. *ἔρεισμα τὸ ἐνερεῖδον τὰς ὀδύνας.* Doederl. l. l. instrumentum. Buttm. Lex 1, 113 „die Schmerzen setzen ihre Zuversich[t] auf den Pfeil". La Roche: Halter. Duentz. da[s] Fesselnde. (*ἑρμίς*)

ἕρματα, τά (*σερ ἑρ εἴρω.* Doed. Gl. 24[8] *ἀείρω,* quod eiusdem radicis multis videtur Cf. s. *ἕρμα*) inaures, Ap. 76, 30 *ἐπὶ τῶν ἐνω[τίων],* sic *ἕρμα* scribi iubet E. M. 375, 4[...] *Ξ* 182 *ἐν-ἕρματα ἧκεν-λοβοῖσιν, τρίγληνα μ[ο]ρόεντα,* (sch. BL.) cf. *σ* 297 (*δύω*) cf. sch. M[...]

Ἕρμαιος sec. Herod. *N* 791 et Ioanne[m] Philoponum ap. Eust. 1809, 28, cf. ib. 43, a[t] *Ἑρμαῖος* Eust. 1809, 28. *π* 471 *ὑπὲρ πόλιο[ς] ὅϑι ϑ' Ἕ. λόφος ἐστίν, ἧα κιών* collis Merc[u]rio sacer, supra urbem qua ad Eumaei stabulu[m] itur, meridiem ut videtur versus ab urbe, se[c.] Völcker, Krit. Bibl. 1829 p. 535 orientem ve[r]sus, ad Neritum. Schliemann, Ithaca etc. [...] rupem nunc Chordakia vocatam explicat, pa[r]tem montis Palaea Moschata, e qua uterque po[r]tus conspiciatur, sed ut videtur infra eum locu[m] quo antiquam urbem ipse statuit. aliter sch. [...] *ὁ σωρὸς τῶν λίϑων ἐν ταῖς ὁδοῖς,* BHG. *σ[η]μεῖον τῆς ὁδοῦ.* De

Ἑρμείας in hy. *-ης,* et *Ἑρμῆς* (dubiae o[ri]ginis. Kuhn, Haupt's Ztft. 6, 131 cf. 4, [...] Momms. röm. G. 1, 18, Christ 135 skr. S[a]ramā Saramējas, cf. *ὁρμή,* skr. sarama Stur[m] Welcker Götterl. 1, 342 *ὁρμᾶν.* M. Müll[er] lect. 2, 468 the dawn-son, de quibus dubi[...] Curt. Et. 502. Doederl. Gl. 2483 *ἕρμα εἴρε[ι]* E. M. 376, 20 *ἐρῶ τὸ λέγω* cf. Plat. Crat. 4[...] C. Eust. pass. Duentz. Ztft. f. A. W. 1837 p. 42[...] *Ξ* 491 *Ω* 461 499 690 694 *α* 42 *ε* 196 *κ* [...] *λ* 626 *τ* 397 *Ἑρμείας,* *Π* 185 *ω* 10 *-ἀκάκητ[α]* *B* 104 *ἄναξ,* *Y* 35 *ϑ* 323 *ἐριούνης* | -, *Ω* 4[...] h. XIX 40 *-ἐριούνιος,* *κ* 277 *-χρυσόρρα[πις]* gen. h. XIX 1 *-αο,* *μ* 390 *-διακτόρου,* cf. *o* 3[...] et *-ω* *O* 214. dat. h. XIX 35 *-είῃ* et *-εί[ᾳ]* *E* 3[...] (trisyl.) acc. *ε* 28 *Ω* 333 (*υἱὸν φίλον*) 353 *ε* [...] *-είαν,* *α* 38 *-εύσκοπον ἀργεϊφόντην,* *α* 84 *-δι[ά]κτορον ἀργεϊφόντην,* *Ω* 679 h. XIX 28 *-ἐρι[ού]νιον.* voc. *Ω* 334 *ε* 29 *-εία,* *ε* 87 *-χρυσόρρα[πι]* *ϑ* 335 *-Διὸς υἱέ, διάκτορε δῶτορ ἐάων,* prima et secunda, rarius secunda et tertia [...]sibus. *ε* 54 h. Merc. [25] 69 111 239 260 3[...] 366 401 Cer. 340 *Ἑρμῆς,* 395 *ἀγλαὸς -* |, *Y* [...] *σῶκος ἐριούνιος -* | h. Cer. 407 *-ἐριούνιος* [ἄγ]γελος Merc. 145 *Διὸς ἐριούνιος -* |, 46 96 1[...]

150 κύδιμος - | ω 1 - Κυλλήνιος cf. h. Merc. 304, 314 - οἰοπόλος, 127 - χαρμόφρων, XXIX 3 χρυσόῤῥαπις - | (voc.). gen. 413 - έω κλεψίφρονος Ven. 148 διακτόρου - (per syniz.). dat. Merc. 497, -μῇ ξ 435 - Μαιάδος υἱεῖ |. acc. ϑ 334 h. Merc. 300 -ῆν, XVIII 1 - Κυλλήνιον ἀργεϊφόντην | Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίης, ἄγγελον ἀθανάτων ἐριούνιον, cf. Merc. 1 392 - διάκτορον, 253 298 316 404 571 κύδιμον - |. voc. XVIII [12] χαριδῶτα διάκτορε δῶτορ ἐάων. ap. Hom. semper cum arsi prioris syllabae. Mercurius, f. Iovis et Maiae h. Merc. 1 301 XVIII 10, e Dryopis filia gignit Pana XIX 1 sq. Π 185 e Polymele Phylantis f. Eudorum, Υ 33 ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται, h. Merc. 514 ποικιλομήτα, dat res secundas Ο 318 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, praesertim bubus bene pascentis h. Merc. 571, Troianorum maxime Phoranti Ξ 491. invenit ignem h. Merc. 111, lyram ib. 25 46, auget opes τ 396 κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ, Ε 390 ἐξέκλεψεν Ἄρηα, solet Deorum nuntius esse. Ω 333 et potissimum in Od. α 38 ε 84 h. Cer. 340 407, apud Calypsonem est ε 85 196 μ 390, hominibus auxilio venit Ω 334 σοὶ φίλτατόν ἐστιν, ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, sch. (Porph.?) BM. ἀπήλλαξεν ὁ ποιητὴς ζητήσεως ἡμᾶς, προσθεὶς τὴν αἰτίαν διὰ τί νῦν τῷ Ἑρμῇ χρῆται διακόνῳ καὶ οὐ τῇ Ἴριδι . . . V. τὸ καὶ ῥάβδον ἔχει . . . ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ ὁλῶς, cf. Geppert 1, 130 Naegelsb. h. Th. 112, 28 τά τ' ἄλλά περ ἄγγελός ἐσσι quo loco recte Duentz. utitur Ztft. f. A.W. 1837 424 contra Thierschium div. Il. et Od. aet. J. J. 3; 2, 95 Halberstadt 1832 p. 311 qui negavit Il. et Od. differre, non enim certa esse deorum munera, cf. Naegelsb. h. Th. 156. Priamo opitulatur Ω 340—694, Herculi λ 626, Ulixi κ 277 307, Venerem comitatur ad Anchisem h. Ven. 148, Pelopi sceptrum dat Β 104. Graecis favet 214, contra Latonam pugnaturus est Υ 72. Martem cum Venere concumbentem irridet ϑ 323—42, animas procorum ad inferos deducit ω 1 ἔχε ῥάβδον μετὰ χερσὶν, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει, τούς τ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, cf. ε 47. Eumaeus Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ sacra facit ξ 435. Recens natus boves Apollinis furatus h. Merc. 69, callidissime abditas occulit, ib. 95 145 150 236 260, cum matre expostulat ib. 162, Apollinem boves quaerentem decipit ib. 280 317 (ἀρχὸς φηλητέων κεκλήσεαι ib. 292), οἰωνὸν προέηκε ib. 295, (ἐπεὶ πολύτλας ἐὼν πολυμήχανον εὗρε ib. 319 Apollo Mercurium), a Iove ridente iubetur boves reddere ib. 389, cum Apolline in gratiam redit ib. 417, honoresque partitus accipit scuticam ib. 497, ὄλβου καὶ πλούτου περικαλλέα ῥάβδον ib. 529, oraculum Thriarum ib. 552. (Ἕρμαιος)

Ἑρμιόνη (E. M. 376, 45 εἴρω τὸ ἁρμόζω) filia Menelai et Helenae, δ 14 Ἑλένῃ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον | ἐπεὶ δὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινήν |, Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Ἀφροδίτης (Apollod. 3; 11, 1), cum Neoptolemo uxorem Menelaus Troiae promiserat. δ 7 τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον. Ab aliis narrabatur Orestem Neoptolemo occiso uxorem duxisse Hermionen, cf. Eurip. Orest. 2) Β 560 Ἑρμιόνην Ἀσίνην τε βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας. urbs Diomedis in Argolidis ea parte quae Dryopum fuerat, e regione Hydreae, etiam Ἑρμιών appellata, sch. D. ἱερὰ Περσεφόνης, Strab. 373 τῶν οὐκ ἀσήμων πόλεων, ubi τεθρύληται τὴν εἰς Ἅιδου κατάβασιν σύντομον εἶναι cf. Paus. 2; 34, 5, nunc Kastri, vicus Albanensium Curt. Pel. 2, 454. Steph. ἐκαλεῖτο καὶ Λακέρεια.

ἑρμίς vel ἑρμίν (ἕρμα) pes lecti, Hes. τόρνος, ποὺς κλίνης, cf. Suid. I 2, 530 Aristarch. ap. Ap. 77, 6. ψ 198 ἑρμῖν' ἀσκήσας. ϑ 278 ἀμφὶ - ἑρμῖσιν χέε δέσματα. Ap. l. l. ἦσαν σφαιροειδεῖς τῇ κατασκευῇ. non recte adduntur τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἕρμῳ δινήεντι Υ 392. fluvius Lydiae in Phrygia interiore oriens et in sinum Hermaeum s. Smyrnensem influens, prope Smyrnam. sch. B. τὸ ταχὺ τῶν ῥευμάτων· δυσπέρατος γάρ ἐστιν, nunc Sarabad. ep. 1, 5 πίνοντες ὕδωρ ζαθέου ποταμοῖο Ἕρμου καλὰ ῥέοντος, ὃν τέκετο Ζεύς.

ἔρ-νος (Curt. Et. 523 b ἀλ, al-o. Duentz. Kuhn 16, 30 ὀρ et ὀρ-μή treibend ἔρνος scribi iubet Cramer, epim. 173, 21, cf. La Roche h. T. 258). surculus, germen, Schössling, Hes. κλάδος, στέλεχος, δένδρον εὐθαλές. βλάστημα, φυτόν. ζ 163 φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον, sch. E. ἀειθαλὲς φυτὸν αὐξανόμενον. Ρ 53 ἔ. ἐριθηλὲς ἐλαίης. Σ 56 437 ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, Achilles, Ap. 77, 8 δένδρῳ θάλλοντι, cf. ξ 175 (Telemachum).

ἐρό-εις (ἔρος) suavis, amoenus. h. Merc. 31 φυὴν ἐρόεσσα testudo. Cer. 109 Δημώ τ' ἐ.). ib. 425 ἄνθεα ἐρόεντα, Hes. ἐπέραστα. XXXII 20 στομάτων ἐροέντων Musarum. Ven. 263 σπείων ἐ. |. — ἔρομαι v. s. ἠρόμην. — ἔρος v. s. ἔρων.

ἑρπε-τόν (ἕρπω) animal humi repens. δ 418 ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν | ἑρπετὰ γίγνονται, sch. V. κυρίως μὲν οἱ ὄφεις, καταχρηστικῶς δὲ νῦν πάντα τὰ θηρία, cf. Hes.

ἑρπ-ύζω (ἕρπω) ptc. praes. repo, lente incedo huc illuc. Ψ 225 ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν Achilles, sch. B. βαρεῖά τις κ. μογηρὰ κίνησις . . . . πρὸς τὸ ταπεινὸν Ἀχιλλέως διὰ τὴν λύπην, cf. Ap. 77, 10. ν 220 ἑ. παρὰ θῖνα Ulixes. α 193 ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν Laerten, sch. M. μετὰ ὀδύνης κ. ἀνίας ἠρέμα βαδίζοντα διὰ τὸ γῆρας.

ἕρπω (skr. sarp-āmi lat. serpo) praes. -ει, opt. -οι ep. 16, 6. ptc. -ων. ipf. ἕρπε h. Ven. 156, εἷρπον μ 395. repo, sed Doed. Gl. 2322 wandeln gehn, ohne Nebenbegriff der Langsamkeit. Ρ 447 σ 131 ὅσσά τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει, cf. h. Cer. 365, Hes. βαδίζει. τῇ κοιλίᾳ περιπατεῖ. παραγίνεται. lente incedo huc illuc. ρ 158 ἥμενος ἢ ἕρπων Ulixes clam in patria. h. Ven. 156 ἕ. μεταστρεφθεῖσα ἐς λέχος Venus. XIX 22 ἐς μέσον ἕ. Pan. lentissime moveor. μ 395 ἕ. ῥινοί. ep. 16, 6 κατὰ καρδόπου ἕ. μάζα.

ἔρρω (ϝέρ. L. Meyer, vgl. G. 1, 78 Curt. Et. p. 509 Hoffm. qu. h. § 139 Christ 232 ἑλίσσω Benf. 1, 62 ἔρ-σω lat. er-ro skr. rish gehen wollen, viel gehn, irren. Buttm. Lex. 2, 170 ῥέω?) ptc. -ων, -οντι δ 367. iptv. -ε, -έτω, -ετε Ω 239 fut. -ρήσεις h. Merc. 259. aegre eo, malo omine eo, in perniciem eo. Σ 421 ἔρρων | πλησίον Volcanus, sch. A. διὰ τὴν χωλότητα ἐπαχθῶς βαδίζων. Θ 239 Ι 364 ἐνθάδε ἔ. | Agamemnon et Achilles Troiam, Ariston. Ι 364 ὅ. τὸ ἔρρων οὐ λέγει ψιλῶς παραγινόμενος, ἀλλὰ δυσαρεστῶν τῇ παρουσίᾳ φησίν, ἐνθάδε μετὰ φθορᾶς παραγενόμενος, cf. Suid. I 2, 535

Hes. Ap. 77, 14 E. M. 377, 33. δ 367 οἴῳ ἔ. sch. R. μετὰ λύπης μόνῳ πορευομένῳ, φθειρομένῳ καὶ μετὰ φθορᾶς βαδίζοντι. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἀλύοντι. h. Merc. 259 ὑπὸ γαίῃ | ἐ. apud inferos. Θ [164] h. Merc. 160 ἔρρε Hes. φθεῖρου, ἀπαλλάσσου, cf. Ap. 77, 12 Suid. I 2, 509 E. M. 377, 31 apage te, abi hinc. Χ 498 Ψ 440 κ 75 ἔρρ'. κ 72 ἔρρ' ἐκ νήσου, Ω 239 ἔρρετε, Hes. φθάρητε. Ι 377 ἕκηλος | ἐρρέτω sch. BL. ἱκανὴν οἴεται τιμωρίαν παρὰ τοῦ ἐχθροῦ λαμβάνειν τὸ ἀπαλλάσσεσθαι τῆς φιλίας αὐτοῦ ὡς εἰώθαμεν λέγειν ἑαυτὸν ἐχέτω, cf. Υ 349 ε 139 Hes. ἀπίτω, οἰμωζέτω, ὀζεσάτω.

ἔρση (ϝέ. skt. varsh pluere Curt. Et. 497 Christ 276 L. Meyer, vgl. G. 1, 78 401. non recte Eust. 991, 27 παραδόξως δασύνεται, cf. Lob. Rh. 73 Buttm. Lex. 2, 170. praemissa ante ϝ vocali fit ἐέρση q. v.). 1) ros. v. l. ν 245 τεθαλυῖά τε ἔρση Eust. 1740, 12, v. τ' ἐέρση. (ἐρσήεις) 2) ἔρσαι agnelli, haedi recens nati. E. M. 377, 37 αἱ ἐν ἔαρι γεννηθεῖσαι ἢ αἱ ἁπαλαὶ καὶ τελείως νέαι, μεταφορικῶς ὡς Ἀριστόνικος ἐν σημείοις, (Carnuth, Ar. 90), melius quam Hes. οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γινόμενοι ἔριφοι. καὶ (Ap. 77, 15) τὰ ἁπαλὰ τῶν προβάτων. ι 222 χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι (sc. ἔρχατο), sch. V. ἔρσαι (sic). αἱ νεογναὶ καὶ ἁπαλαὶ καὶ δροσώδεις ἀπὸ τῆς ἔρσης.

ἐρσή-εις (ἔρση) roscidus E. M. 378, 1 Hes. δροσώδης. Ξ 348 λωτόν θ' ἑρσήεντα, Suid. I 2, 539 δροσώδη, ἁπαλόν, νεαρόν, Hes. ἑρσήεντα (sic). καλόν. h. Merc. 107 ἑ. κύπειρον. translate: integer Ω 757 ἑρσήεις καὶ πρόσφατος κεῖσαι mortuus. **Ἐρύαλος** v. s. Ἐρύλαος.

ἐρύγ-μηλος (ἐρυγεῖν) graviter mugiens. Σ 580 ταυρὸν ἐρύγμηλον, non recte sch. BV. (Hes.) μέγα μυκώμενον, melius paraphr. Hes. μεγαλόφωνον. cf. Suid. I 2, 540 Tyrannioni qui -ηλός scribebat, ut Doed. Gl. 981, obloquitur Herodian. h. l. — **ἐρυγεῖν** v. s. ἐρεύγομαι.

ἐρυθ-αίνω (ἐρυθρός, pro -θραίνω?) rubefacio, E. M. 379, 19 φοινίσσω, μολύνω. Κ 484 ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα, cf. Φ 21 (ὕδωρ). Hes. ἐρυθαίνετο (sic). ἐρυθρὰ ἐγένετο, πυῤῥά.

ὑψηλοὺς **Ἐρυθίνους** | Β 855, Steph. -ῖνοι· πόλις Παφλαγονίας. λέγεται δὲ παρὰ τὸ ἔρευθος. Strab. 545 τοὺς νῦν Ἐρυθρίνους ἀπὸ τῆς χρόας· δύο δ' εἰσὶ σκόπελοι. Apoll. 2, 941 αἰπεινούς vocat, sch. λόφοι περὶ Παφλαγονίαν . . . λέγονται διὰ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ χρώματος.

Ἐρυθρας Β 499 urbem Boeoti tenebant, γῆς τῆς Πλαταιίδος ἐν τῷ Κιθαιρῶνι ὀλίγον τῆς εὐθείας ἐντραπεῖσιν ἐς δεξιὰ Ὑσιῶν καὶ Ἐρυθρῶν ἐρείπιά ἐστιν Paus. 9; 2, 1. prope Asopum Strab. 409, τῶν Ἐρυθρῶν τούτων ἄποικοι αἱ ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθραί Strab. 404. Bursian Geogr. v. Gr. 1, 248 östlich von Plataeae am Fusse des Kithaeron, in der Gegend der jetzigen Dörfer Krekuki u. Katzula. Herod. (ap. Eust. 267, 2 cf. Lehrs Ar. 372) Ἐρυθράς ὡς καλάς· ἕτεροι δέ φασιν ὅτι Ἐρύθραι (sch. D. ap. Bekk. Ἔρυθραι) μὲν πόλις Βοιωτίας, ὀξυτόνως δὲ πόλις Ἰωνίας, cf. Spitzn. h. l.

ἐρυθρός (skr. rudhiras, lat. ruber, cf. Curt. Et. p. 407 L. Meyer, vgl. G. 1, 51 70 395 2, 213) ruber. Ι 365 χαλκὸν ἐρυθρόν. Τ 38 ε 93 h. Ven. 206 νέκταρ ἐ. |. ε 165 ι 208 μ (19 αἴθοπα) 327 ν 69 π 444 οἶνον ἐ. |, cf. h. Cer. 208, ι 163 οἶνος ἐρυθρός |. In fine versus, praeter h. Cer. 208. — **ἐρυκακέειν** sim. v. s. ἐρύκω.

ἐρῡκ-ᾰνάω praes. et ἐρῡκ-ᾰ́νω ipf. (ἐρύκω) Lob. Rh. 155 L. Meyer, vgl. G. 2, 16. retineo. α 199 κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα. κ 429 μοι οἷος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους, La Roche cum AQV. ἐρύκακε, cf. Lob. l. l.

ἐρῡ́κω (ἐρύω, cf. Curt. Et. p. 62 Doed. Gl. 2293 Savelsb., Kuhn 16, 369) Act. praes. ind. -εις δ 599, -ει, ci. -ω Ω 658, opt. -οι, iptv. -ε -όντων Μ 76, ptc. -ων Ω 470, inf. -έμεν. ipf. ἔρυκε(ν). fut. -ύξω ο 68, -ει. aor. l. ἔρυξα ρ 515, -ε Κ 527, -αν Γ 113, ci. -ξομεν Ο 297, iptv. -ον τ 16, ptc. -ύξας, aor. 2. (cf. Buttm. a. S. § 85, Anm. 8) ἠρύκᾰκε (ter) et ἐρύκᾰκε (octies), opt. -κάκοι Η 342, iptv. -κακε Ν 751, -κάκετε Ζ 80, inf. -κακέειν (quater). Pass. praes. -ύκομαι δ 466, -εαι δ 373 -εται Μ 285. Med. praes. iptv. -εσθον Ψ 443, inf. -εσθαι ρ 17. I Act. detineo a) retineo quem eo quo est loco, teneo, cohibeo. hospitio ρ 515 (μιν) ἔ. ἐν κλισίῃ, Ζ 217 (Βελλεροφόντην | ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν) ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας, cf. π 82. η 315 ἀέκοντά σ' οὔ τις ἐρύξει. δ 599 με ἐνθάδ' ἐρύκεις, cf. δ 594 ο 68. vi et imperio: δ 466 δηθ' ἐνὶ νήσῳ ἐ., cf. δ 373. τ 16 ἔ. ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας. Ω 658 λαὸν ἐ. in castris, a pugna? paraphr. κωλύσω), cf. Ν 751 Ψ 258 (αὐτοῦ), ι 29 (αὐτόθι), γ 144 α 14 h. Ap. 129. θ 317 σφωε δόλος κ. δεσμὸς ἐ., cf. h. Ap. 99. v. l. La Roche cum AQV. κ 429 ἐρύκακε-ἑταίρους, v. ἐρύκανε. Φ 59 πόντος πολέας ἀέκοντας ἐρύκει. Φ 62 μιν ἐρύξει | γῆ ἥ τε κατὰ κρατερόν περ ἐ. b) cohibeo, retineo, sisto. Ζ 80 λαὸν ἐ. πρὸ πυλάων fugientem, cf. Φ 7 Υ 458. Ο 297 ἐρύξομεν aggredientem. Π 369 ἀέκοντας τάφρος ἔ. c) sustineo equos: Λ 48 Μ 85 ἵππους ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ, cf. Μ 76 Κ 527 (ἔνθα). Γ 113 ἵππους ἔ. ἐπὶ στίχας, E. M. 378, 17 κατέσχον ἐκώλυσαν. Ε 321 ἠρύκακε - ἵππους | νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου. Ε 262 ἵππους | αὐτοῦ ἐρυκακέειν. Ω 770 ἐ. | ἵππους ἡμιόνους τε. d) reprimo, inhibeo. Θ 178 μένος - ἐρύξει murus λ 105 σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων Θ 206 ἐρυκέμεν Ζῆν, Hes. κατέχειν, κωλύειν Μ 465 μιν ἐρύκακεν ἀντιβολήσας. abs. Φ 384 Ἥρη ἐρύκακε, cf. φ 227. ι 302 ἕτερος - με θυμὸς ἔ. E. M. 378, 16 κατεῖχεν ἐκώλυεν Η 342 ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι fossa. Μ 285 κῦμα δέ (μιν προσπλάζον) ἐρύκεται nive undi retardatur, cetera cooperiuntur Duentz., sch BL. ἢ διὰ τὸ γεφυρωθῆναι τῇ χιόνι τὸν αἰγιαλὸν τὸ κῦμα ἐρύκεται, sed Ariston. ἡ δ. ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐρύκε unda nivem a se arcet, Fae La Roche, s. continet sch. br. ἐρύκει κατέχει e) arceo, defendo. abs. Λ 352 ἐρύκακε gale ictum, cf. Υ 268 Φ 165, 594. χ 138 πάντα ἐρύκοι. ρ 408 μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθι οἶκος ἐρύκοι, sch. H. ἐν εἰρωνείᾳ μέχρι τριμήνου ἐφόδια ἔχοντα αὐτόν. Ω 165 185 ἀπὸ τ' ἄλλους - ἐρύξει. ε 166 τοι λιμὸν ἐρύκοι, Ο 450 Ρ 292 κακὸν - οἱ ἐ. v. l. Aristarchus in alter ed. Θ 213 ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔργεν, pro ἔεργεν. f) prohibeo. Σ 126 μηδέ μ' ἔρυκε μάχης. ν 313 ἐρυκακέειν - πολλοί abs. ξ 283 ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε. g) separo Κ 161 ὀλίγος χῶρος ἐ. II Med. cunctor, lasse mich aufhalten. ρ 17 ἐρύκεσθαι. Ψ 443 μὴ ἐρύκεσθον, paraphr. κατέχεσθε inhibemini. cf. s. I (ἐρυκανάω, -άνω κατ- ἀπ-)

Ἐρῡλᾱον (ἐρύω, λαός defensor populi), Ly-
ium ut videtur, Patroclus *Π* 411 occidit, vo.
nte Spitzn. (q. v., cf. Buttm. Lex. 1, 148)
Ἐρύαλον.
ἔρῦμα (ἐρύω, de ῠ cf. Lob. par. 426) prae-
sidium, tutamen. Hes. ὀχύρωμα, φυλακή, κά-
λυμμα, φύλαγμα. *Δ* 137 μίτρης ἣν ἐφόρει ἔρυμα
χροός, E. M. 378, 23 φύλαγμα κ. ἀσφάλισμα
τοῦ σώματος. Did. ἡ [αἱ?] Ζηνοδότου κ. Ἀρι-
στοφάνους ἔλυμα εἶχον, οἷον εἴλημα.
κατὰ Ἐρύμανθον Diana de monte descen-
dit ζ 103, sch. BPQ. ορος Ἀρκαδίας, οὗ πολ-
λοὶ σύες καὶ ἔλαφοι γενέσθαι παραδέδονται.
Erat mons in confinio Arcadiae Elidis Achaiae,
nunc Olonos, habebatque fluvium eiusdem no-
minis, cf. Curt. Pel. 1, 16—18.
Ἐρύμαντα 1) Idomeneus *Π* 345 2) Patroclus
Π 415 occiderunt, utrumque ut videtur Lycium.
ἐρῠσ-άρμᾰτες (ἐρύω, ἅρμα. E. M. 105, 51
ro -οι per metaplasmum, cf. Bekk. an. 596, 13
ch. L. *O* 354 Lob. par. 179) currum trahentes,
ectarii. *O* 354 ἐρυσάρματας ἵππους | E. M.
78, 35 τοὺς ἕλκοντας τὰ ἅρματα cf. Hes. pa-
aphr. *Π* 370 ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι |.
ἐρῠσί-πτολις (ἐρύω) urbem tutans, patrona
rbis. *Z* 305 πότνι' Ἀθηναίη ἐρυσίπτολι, E.
I. 378, 37 ἢ παρὰ τὸ ῥύεσθαι τὰς πόλεις...
αἱ εἰρύσθαι τὸ φυλάσσειν. . φυλάσσουσα τὴν
όλιν, cf. Hes. Callimachus ἐρ. de hoste, non-
ulli: ἀνθέλκουσα ἐν ταῖς μάχαις τὰς πόλεις,
lii ποιοῦσα ἐριπεῖν. Non igitur boni ominis
ox est, etsi ἐρύειν vox media est. sch. ABLV.
μεινον δὲ ῥυσίπτολι (ita Bekk.[2]) καὶ οἰκεῖον
αῖς περὶ σωτηρίαν εὐχομέναις, cf. Lob. path.
. 1, 40. h. XI 1 Ἀθηναίην ἐρυσίπτολιν, cf.
XVIII, 3.
ἐρυ-σμός (ἐρύω) remedium, medicamentum.
Cer. 230 ἐπηλυσίης - ἐσθλὸν ἐρυσμόν.
ἐρύω (ϝερύσjω. ῥύω, ϝρ. ϝερ., cf. sch. L.
239 Lobeck, path. el. 1, 49. Heyne exc. 4
1 *A* ϝερύω traho et ῥύομαι, ἐρύο- εἰρύομαι
rvo distinguere conatus multa satis audacter
mutavit. Thiersch § 168, 8 et Buttm. Lex.
63 coniunxerunt. Ahrens, Ztft. f. A. W. 1836
803 rursus ϝερύω (act. et med. traho), ϝρα
αϝ ῥύω separavit a ἐρύομαι εἰρ. servo (ῥύτο
ντο), σρεϝ ἐσρυω εἰρ. et similiter Kühner a.
. 1, 821. sed Curt. Et. p. 543 ϝ non σ sta-
it atque Lindemann, not. hom. III Zittau 1835
5 ϝερ. servare. L. Meyer, Kuhn 14, 88 ϝερ.
here et ἐρύεσθαι servare, cf. vgl. G. 2, 42 65
d ib. 1, 78 ϝερύειν skr. var wehren. Christ
3 lat. ver-ro vel-lo ϝερύω reisse, atque 229
ῥύομαι skt. vṛ-nōmi bedecke schütze. De
gammo Hoffm. qu. h. § 152. Cf. εἰρύομαι,
aestat enim separare.) Praes. ptc. ἐρύων *X*
3 (ῠ), -οντι *O* 464, -οντα. ipf. ἔρυον. fut.
ουσι(ν), Aristarchus ap. Herod. *Λ* 454, cf.
351 ubi Ariston. et *X* 67. sed Alexion -οῦσι,
La Roche h. T. 261. inf. (praes.?) -ύειν
235 287 396. aor. εἴρυσε (recte caret di-
mmo β 389) et -υσσε(ν), -υσαν, sine augm.
υσεν, -σαν et -ύσσαμεν, -ατε κ 403, -αν. ci.
ῃ *P* 230 et -σσῃς *E* 110, -σσομεν (Ap. 77,
-σομεν) -σσωσι ρ 479. opt. -ύσαιμι *Θ* 24,
τε *Θ* 21. inf. -ύσαι et -ύσσαι. ptc. -ύσας,
E 836, -αντες, -αντας ϑ 508 et -ύσσας
9. Pass. pf. εἰρύαται, *Δ* 248 ζ 265 (?) sed
Ξ 75, ptc. εἰρῡμέναι *N* 682. plqpf. εἴρυντο
69 et -ύατο *Ξ* 30 *O* 654. Med. ipf. praes.
t.? Buttm. a. S. 2, 182) ἐρῡ́εσθαι *I* 248
Ξ 422, *Y* 195 (vo. σε ῥύεσθαι). ipf. ἐρῡ́ετο
Z 403, -ῡ́οντο *P* 277. fut. -ύσσεαι *Y* 311, -εται
K 44, inf. -εσθαι *Φ* 176 φ 125. aor. εἰρῡσά-
μην κ 165, -ῡ́σατο h. Merc. 127 et -σσατο
X 306 χ 79 (v. l. σ), et sine augm. ἐρῡ́σατο
Δ 363 *Y* 450 ξ 279 χ 372 (certe digammo ca-
sent. num ad ῥύομαι? ut *O* 290 *Y* 194 α 6
ἐῤῥύσατο) et -ύσσατο *B* 859 *Δ* 530 *E* 344
Φ 200 *X* 367 τ 481, cf. La Roche ad *E* 344,
-ύσαντο (terdecies). iptv. -ύσασθε h. Ap. 488.
opt. -ύσαιο *E* 456, -το *Ω* 584, -αίμεθα *Ξ* 79
P 104 159 161, -αίατο *E* 298, inf. -σασθαι *X*
351 et -σσασθαι *Σ* 74, ptc. -σσάμενος (unde-
vicies). pf. εἰρύαται ζ 265? v. s. I h. plqpf.
εἴρῡτο χ 90. ipf. sync. (cf. Buttm. a. S. 2, 182)
ἔρυσο *X* 507, -το *Δ* 138 *E* 23 538 *N* 555 *P* 518
Ψ 819 ω 524, inf. ἔρυσθαι ε 484, ι 194 κ 444,
ξ 260 ρ 429. digammo hae formae carent prae-
ter ι 194 = κ 444. Neglegitur digamma prae-
terea *A* 141 π 348 ϑ 34, *P* 635 713, μ 402
ι 77, *Z* 403 *Y* 311 *Δ* 492 *Ψ* 21 *Ω* 16 τ 481.
I Act. et pass. traho. a) abs. *Θ* 23 ἐρύσσαι,
cf. *Θ* 24, *Γ* 373 *Σ* 165. b) *E* 836 χειρὶ πάλιν
ἐ. Sthenelum. c) ϑ 508 ἐ. ἐπ' ἄκρης equum.
κ 303 ἐκ γαίης ἐ. (φάρμακον). ι 99 ὑπὸ ζυγὰ
(δῆσα) ἐ. χ 176 κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐ., cf. χ 193.
d) *M* 258 κρόσσας ἔρυον. ι 77 μ 402 ἀνὰ ϑ'
ἱστία λευκ' ἐρύσαντες. μ 14 ἐπὶ στήλην ἐ.
e) *N* 598 ἔγχος ἐκ χειρὸς ἔ., cf. *E* 110 *Π* 863.
Φ 175 μελίην ἐκ κρημνοῖο ἐ. ϑ 85 φᾶρος κὰκ
κεφαλῆς εἰ. *Θ* 21 ἐ. ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
Ζῆνα. f) corpora hostium. *Σ* 540 νεκροὺς ἀλ-
λήλων ἔρυον, cf. *E* 573 *Δ* 467 492 (ἑτέρωσε).
P 230 Πάτροκλον Τρῶας ἐς ἐ. *P* 419 τοῦτον
ἄστυ ποτι ἐ., cf. *P* 287 396. *Π* 781 ἐκ Κεβριό-
νην βελέων ἔ. ἐξ ἐνοπῆς. *P* 581 νεκρὸν ὑπὲκ
Τρώων ἔ. μετὰ ἔθνος ἑταίρων. *P* 235 νεκρὸν
ὑπ' Αἴαντος ἐ. corpora amicorum. *Σ* 232 Πά-
τροκλον ὑπὲκ βελέων ἐ. *P* 655 713 νεκρὸν
ἐρύσσομεν. g) rapto. *Ψ* 21 Ἕκτορα δεῦρ' ἐ.
Ω 16 ἐ. περὶ σῆμα. χ 187 ἐ. μιν εἴσω. ρ 479
σε διὰ δῶμα ἐ. *X* 67 με κύνες ἐ., cf. *O* 351
Λ 454, Hes. ἐρύσουσιν ἑλκύσουσιν. ἐξ οὗ τὸ
κατέδονται, cf. Ap. 77, 17. h) naves, Hes. ἐρύ-
σαι· καθελκύσαι. *A* 141 ϑ 34 νῆα-ἐρύσσομεν
εἰς ἅλα cf. π 348 *Ξ* 76 β 389 δ 577 780 ϑ 51
λ 2. subduco: κ 423 νῆα - ἐρύσσομεν ἤπειρον
δέ, cf. κ 403, *A* 485 π 325 359 ἐπ' ἠπείροιο),
Θ 226 *Λ* 9 νῆας - | εἰ., cf. *Ξ* 32 *Ξ* 35 προ-
κρόσσας ἔ. *Δ* 248 νῆες | εἰρύατ' -ἐπὶ θινί.
ζ 265 νῆες δ' ὁδὸν - | εἰρύαται auf, an den
Weg, sch. E. ἑλκυσμέναι εἰσὶν ἢ φυλάττουσιν.
Ξ 30 ε. νῆες | θῖν' ἐφ' ἁλός, cf. *N* 682. *Σ* 69
ἔνθα εἴρυντο νέες. *Ξ* 75 πρῶται εἰρύαται,
cf. *O* 654. i) attraho nervum arcus *O* 464 ἐπὶ
τῷ ἐ. k) vello *Σ* 493 ἄλλον χλαίνης ἐ. II. Med.
cf. Buttm. Lex. 1, 63. V. s. εἰρύομαι. 1) ad
me traho. τ 481 ἑτέρῃ (χειρὶ) ἕθεν ἄσσον ἐ.
Eurycleam. h. Merc. 127 ε. πίονα ἔργα. ϑ 504
μιν (equum) ἐς ἀκρόπολιν ἐ. | c. gen. *E* 456
ἄνδρα μάχης ἐ. abduxeris, sch. LV. λείπει ἡ
ἐξ. 2) traho mihi, in usus meos, quod meum
est. *A* 190 φάσγανον - ἐρυσσάμενος παρὰ
μηροῦ, cf. *Φ* 173 ι 300 κ 126 294 321 535 λ 24
48, *Γ* 271 *T* 252 (χείρεσσι μάχαιραν), *Γ* 361 *N*
610 *Ξ* 496 *Y* 284 *Φ* 116, *M* 190 (ἐκ κολεοῖο). *X*
306 χ 79 εἰ. φάσγανον, cf. *Δ* 530 χ 90 ε. φάσ-
γανον strinxerat. *Δ* 530 ἐρύσσατο ξίφος. κ 165
δόρυ ἐξ ὠτειλῆς ε. *Φ* 200 ἐκ κρημνοῖο ἐ. ἔγ-
χος, cf. *X* 367 *Φ* 176 (μιν πελέμιξε) ἐρύσσε-
σθαι μενεαίνων hastam ex humo. b) deduco:

δ 166 νῆα ἐρυσσάμενος in mare, cf. Ξ 79, subduco h. Ap. 488 νῆα - ἐπ' ἠπείρου ἐ. ib. 506 ἐκ δ' ἁλὸς ἤπειρόνδε - ἀνὰ νῆ' ἐρύσαντο. c) detraho mihi carnem de verubus, vox sollemnis de sacris: Α 466 Β 429 Η 318 Ω 624 ξ 431 ἐρύσαντό τε πάντα |. γ 65 470 υ 279 ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐ. | d) attraho nervum arcus, adduco: φ 125 (μιν πελέμιξεν) ἐ. μενεαίνων e) compenso: Χ 351 σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι, sch. D. νῦν τὸ ζυγοστατῆσαι. f) traho ad me corpus hostis, in pugna occisi: Ρ 159 Πάτροκλον ἐ. Ἴλιον εἴσω. Ε 298 οἱ ἐ. νεκρόν. Σ 174 ἐ. προτὶ Ἴλιον. Ρ 127 νέκυν - ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη. Δ 506 Ρ 317 ἐρύσαντο δὲ νεκρούς, cf. Ρ 277, Ξ 422 (v. l. Υ 195). c. gen. Ρ 161 μιν ἐ. χάρμης. amici: Σ 152 ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν. Ρ 104 ἐ. νεκρὸν | Πηλεΐδῃ. 3) eripio e periculo, servo, rette. Ε 344 τὸν μετὰ χερσὶ ἐρύσσατο. Κ 44 ἐ. ἠδὲ σαώσει | Ἀργείους καὶ νῆας. χ 372 σ' οὗτος ἐ. καὶ ἐσάωσεν. Δ 363 Υ 450 αὖτε σ' ἐρύσατο. ξ 279 ἐ. καί μ' ἐλέησεν. Ι 248 τειρομένους ἐ. ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. Υ 311 ἤ κέν μιν ἐ. ἤ κεν ἐάσεις. b) defendo, protego, schirme. sunt hae formae sync. omnes. Ζ 403 ἐ. Ἴλιον. Χ 507 σφιν ἔ. πύλας. Ν 555 Νέστορος υἱὸν ἔ. ε 484 τρεῖς ἄνδρας ἔ. ι 194 κ 444 νῆα ἔ., cf. ξ 260 ρ 429. Ε 23 Ἥφαιστος ἔ. σάωσε δέ. 4) arceo. Β 859 ἐρύσσατο Κῆρα. ceterae formae sync. Ε 538 Ρ 518 ω 524 ἔγχος ἔ. Δ 138 οἱ πλεῖστον ἔ. sc. sagittam. Ψ 819 ἔ. γὰρ ἔνδοθι θώρηξ. (ζ 265 νῆες δ' ὁδὸν - εἰρύαται, sch. E. φυλάττουσιν, vix recte, v. s. I h). 5) retineo, compesco: Ω 584 χόλον οὐκ ἐρύσαιτο paraphr. κατάσχοι, Did. ἔν τισι κότον οὐ κατερύκοι, ubi certe verbum magis placet. (εἰρύομαι) — ἔρχαται -το v. s. ἔργω.

ἐρχ-ατάω (ἔργω) pass. ipf. includo, cohibeo: ξ 15 ἐν δὲ ἑκάστῳ | σύες -ἐρχατόωντο. Cf. Lobeck, Rh. 185.

ἔρ-χομαι (i. e. ἔρσκομαι incipio ire, et ἐλήλυθα, skr. ar gehen Curt. Et. p. 64 503 508 654, L. Meyer, vgl. G. 1, 72 445, sed Doed. Gl. 905 ὀρέγεσθαι) praes. ind. ἔρχομαι (-μ' Α 168), -εαι et -ῃ h. Merc. 156, -εται - όμεθ' β 207, -ονται Β 801. ci. -ηται Κ 185, -ησθον π 170. iptv. ἔρχεο (sedecies) et -ευ (undecies, ante vocales breves praeter λ 251 ρ 22 282 ψ 20 254) -εσθον Δ 322, v. l. ζ 261, -εσθε. inf. -εσθαι (-εσθ'). ptc. ἐρχόμενος -η, -οιο, -ῳ, -ον -ην -ον, -ω, -οι λ 448, -αι h. Cer. 106, -ων -άων Β 88, -οις Ε 150 et -οισι(ν). fut. ἐλεύσομαι -εαι -εται, -όμεθ' Μ 225, (in quarto pede hae formae praeter Μ 369 Ν 753, τ 300), -ονται. pf. εἰλήλουθα, -ας, -ε(ν), -θμεν, ptc. -ώς et ἐληλουθώς Ο 81. plqpf. -ούθει (formae – – – ⏓ in exitu versus, praeter ν 257 υ 191). aor. ἤλυθον -ες -ε(ν) et ἤλυθ' (in quinto pede novies, in primo Κ 440 η 284 ξ 381 ο 459 π 66 ω 20), cf. Bekk. h. Bl. 1, 322. pl. -θον et ἦλθον, -ες, -ε(ν) et -θ', -ομεν, -ετε, -ον. ci. ἔλθω, -ῃς, -ῃ et -ῃσι(ν) (novies, cf. Lob. path. el. 2, 264), -ητον Κ 444, -ωμεν, -ητε Ο 147, -ωσι(ν). opt. -οιμι λ 501, -οις Ω 556, -οι, -οιμεν v. l. Ν 744. iptv. ἐλθὲ ἔλθετ' ω 214. inf. -έμεναι (octies) et -έμεν (ter et vicies, σ 183 La Roche ἐλθέμεν'?) et -εῖν (semel et tricies, sed Bekk. -έμεν et -εῖν miscuit). ptc. ἐλθών, -οῦσα. -όντι (-όντ' β 250 κ 154). -όντα, -οῦσαν. -όντε. -όντες. -οῦσιν γ 390. -ούσας κ 411. Formae bisyllabae raro in Il. (e. c. Ε 640 Ν 23 Ξ 8 Π 255 811, Κ 140 Ψ 779, Ν 250, Ρ 532 Ω 401, Β 381 Τ 275) arsin habent posterioris syllabae, multo saepius in Od. Moveo me, incedo, eo, moveo me et accedo, venio, pervenio. a) De hominibus: 1) moveo me et appropinquo loco ubi non est qui loquitur vel de quo sermo est, abeo ad, gehe hin. praecipitur cogitatio adventus etiam de eo qui in itinere est. π 459 ἔλθοι, cf. Κ 444. ζ 69 ρ 22 σ 174 ἔρχευ, cf. Ι 43 λ 121. Ψ 737 ἔρχεσθ', cf. κ 152. alter iptv. per asynd. Μ 343 ρ 529 ἔρχεο, κάλεσσον, π 130 ἔ. θᾶσσον, εἰπέ, cf. ρ 508. ρ 544 ἔ. μοι, κάλεσσον, sed ρ 599 ἔρχεο, ἠῶθεν δ' ἰέναι, Ι 649 ἔρχεσθε καὶ ἀπόφασθε. domo abeo: Ε 198 ἐρχομένῳ, cf. Ε 150 (non recte Ameis, N. J. f. Ph. 73, 223 redituris). ptc. pleonastice: ε 226 ἐλθόντες (Am. app. ad ψ 254), cf. Π 521 668, Λ 401, Θ 11 Ν 9, ο 24 h. Cer. 173. ζ 40 πόδεσσιν ἔρχεσθαι. π 459 ἔ. ἀπαγγέλλων. b) Ζ 270 πρὸς νηὸν ἔρχεο, cf. Ζ 280 λ 251 ρ 175 σ 314, κ 278 π 170. Χ 483 Ἀΐδαο δόμους ἔρχεαι, cf. Δ 322. h. Cer. 360 ἔρχεο παρὰ μητέρα. δ 826 οἱ ἅμ' ἔρχεται, v. l. ἕσπεται, ἕπεται. h. Cer. 106 ἐ. μεθ' ὕδωρ. Β 381 Τ 275 ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον. Λ 168 ἔ. - ἐπὶ νῆας, cf. Ψ 893 β 250 κ 154 402 λ 331 Κ 18 ψ 268. Ι 603 ἐπὶ δώρων ἔρχεο. β 207 μετ' ἄλλας ἐ., cf. Ο [57] Ξ 136. Ε 220 ἐπὶ - τῷδ' ἀνδρὶ ἀντιβίην ἐλθόντε. φ 190 ἐκ μετὰ τοὺς δόμου ἤ. Λ 325 ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσιν, cf. ι 174. Π 255 πάροιθ' ἐ. κλισίης. Β 9 ἐλθὼν ἐς κλισίην. cf. Ξ 8 162 Ι 166 Λ 623 ζ 65 ι 218 κ 2.8 ν 412 υ 362 χ 166 h. XXVII 13 Ρ 709 γ 31. β 329 υ 248. Λ 394 ἐλθοῦσ' Οὔλυμπόνδε, Hes. ἀπελθοῦσα. ptc. ν 423 σ 339 κεῖσ' ἐλθών. τ 533 πάλιν ἐ. ἐκ μεγάροιο. π 86 κεῖσε μετὰ μνηστῆρας ἔρχεσθαι. κ 320 ἔρχεο συφεὸν δέ cf. ψ 294. ψ 20 ἂψ ἔρχευ μέγαρον δέ, cf. Ι 394 κ 563. β 317 Πύλον δ' ἐλθών, cf. φ 39 λ 448 581 α 190. π 270 ἔρχευ οἴκαδε. ε 9. ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν. ρ 282 ἔρχευ προπάροιθεν. Θ 400 ἄντην ἔρχεσθ'. h. Cer. 16. πρὸς δώματα - ἔ. Ο 161 177 ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα ἢ εἰς ἅλα. κ 288 ἐς δώματα ἔρχευ, cf. Ξ 162 Ρ 709 β 329 γ 318. ε 77 εἰς - σπέο. ἤ., cf. ψ 322 Ι 166 σ 328. Iptv. additur: Ο 5. ἔρχεο μετὰ φῦλα καὶ κάλεσσον, cf. Δ 70 Ω 11. α 284 ω 214. Ο 221 ἔ. μεθ' Ἕκτορα, cf. ν 15. Ξ 136 ζ 261 Κ 206 (ubi non recte Scheele ἤ-ἤ et εἰ-ἤ Greifsw. 1840 p. 5 sequens εἰ a. ἐλθεῖν refert). ζ 54 θύραζε ἐ. μετὰ βασιλῆα ἐς βουλήν. ξ 278 ἐναντίον ἤ. ἵππων. c) α 2. ἔρχεο πευσόμενος, cf. Ξ 301 β 265. Δ 83. ἔρχομαι ὄφρ' ἐνίσπω, cf. Υ 24. Ν 256 ἔ. οἰσόμενος. d) acc. qui repetit rem quae verbo continetur: Λ 151 ὁδὸν ἐλθέμεναι, sch. BLV φασὶ μέν τινες περὶ τοῦ πλοῦ λέγειν· ἐγὼ δὲ τὸν λόχον φημί Bothe !Ameis: Gesandtschaft Naegelsbach opponi vidit pugnam, non igitur esse de pugna, cf. h. Ap. 233. π 138 αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω. γ 316 ο 13 τηΰσίη. ὁδὸν ἔ. φ 20 ἐξεσίην ὁδὸν ἤ. 2) Moveo me et appropinquo loco, ubi est qui loquitur vel de quo potissimum est sermo, venio, pervenio. Perf. et fut. semper hoc significant. ψ 25 ἔρχευ, Ameis app., alii non recte pro ἄγ. χ 397 ἔρχεο. ρ 539 σ 384 ω 237 ἔ. καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα. ψ 7 ἦλθ' - καὶ οἶκον ἱκάνει ὀψέ περ ἐλθών, cf. ψ 27 ι 534. Β 408 . ἦλθε, cf. ζ 280 σ 183 γ 311. Γ 189 ἦλθο.

Ἀμαζόνες. Η 416 ἦλθε, cf. Γ 393 Η 275 415 Κ 35 62 440 510 540 Λ 708 Ο 147 α 194 γ 139 390 422 432 δ 317 ϑ 6 322 323 ι 51 534 κ 331 561 λ 51 226 628 μ 18 ξ 56 267 288 374, 515 ο 337, 543 ρ 56 261 436 509 σ 402 τ 413 h. Ap. 3, ν 257 Λ 202 ε 87. Ν 250 τίπτ' ἦλθες, cf. κ 64. cum emphasi: π 23 ρ 41 ἦλθες ades, vivis (Ameis). redeo: κ 267 ἐλεύσεαι. domum redeo: γ 194 ἦλθ', cf. δ 82 487 α 77 286 γ 184 188 ν 309 π 461 β 250 π 101 ρ 243 φ 201 τ 54 300 Ξ 504 ψ 55 α 168 ξ 150 172 384 398, χ 45. α 408 ἐρχομένοιο, v. l. οἰχ., cf. β 30 42. ptc. additur ut plenior fiat descriptio (Ameis ad γ 118 Classen, Beob. 3, 9): Λ 690 Τ 140 α 115 255 γ 216 234 ε 24 λ 118 450 ν 333 ξ 122 π 255 σ 8 254 τ 127 υ 224 φ 327 ω 480 420 ψ 217 ἐλθών, cf. δ 159 ψ 22 ο 410 Ο 33 Ζ 257 ο 156 π 408, ε 97 δ 171 h. Ap. 168 ν 217 ϑ 422. Θ 266 εἴνατος ἦλθε, cf. Τ 51 Ψ 547 532 γ 415, Κ 368 Χ 207. Ζ 519 ἦλθον ἐναίσιμον. venio Troiam: Ω 495 ἦ. υἷες Ἀχαιῶν, cf. Ι 403 Ν 172 Χ 156 Ο 549. α 403 μὴ ἔλθοι ne exsistat. b) π 453 Ὀδυσῆι ἦ., cf. ζ 538 331. Ρ 532 ἦ. καθ' ὅμιλον. h. XXIV 3 ἀνὰ οἶκον, cf. χ 77 Λ 12 371 ἦλθε - ἐπὶ νῆας, cf. Ω 203 519. δ 381 470 ἐπὶ πόντον ἦ. super mare, cf. δ 390 424 κ 540, Ο 81. ψ 249 ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων ἦ. Δ 251 ἦλθε ἐπὶ Κρήτεσσι, cf. Δ 273 υ 162. υ 185 τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦ. Ν 91 Τεῦκρον ἔπι ἦλθε, cf. ι 450 Κ 85. κ 281 δι' ἄκριας ἔ. Ι 49 ξὺν θεῷ εἰλήλουθμεν. ξ 331 π 66 ἦ. ἐμὸν πρὸς σταθμόν, cf. Φ 606 ο 459 313 443 ϑ 42 Ρ 161 τεθνηῶς) Φ 532 ρ 230 υ 191. Ω 104 ἦ. Οὐλυμπόνδε, cf. Ω 401, γ 233 ε 220 ϑ 466, ξ 373 ι 514 ϑ 39 ζ 296 ω 267 Ψ 679, Ζ 365 ρ 521 v. l. ἐσελ.) υ 232, β 176 λ 432 ν 132 ψ 72. Α 425 αὖτις ἐλ. Οὐλυμπόνδε, cf. Θ 12 Τ 129. σ 483 ἔ. ἐνθάδε, cf. χ 432 ep. 16, 15, ξ 161 τ 204 τ 306 585, Ο 180 ι 514 Ψ 497. ο 423 ι 368 πόθεν ἔλθοι, cf. α 414 β 351 η 33 52 γ 165 ρ 112, ν 360. ι 373 ν 237 τηλόθεν εἰλήλουθας, cf. τ 28. Λ 194 ἦλθε - οὐρανόθεν, cf. Δ 500 Ε 651 γ 320 h. Cer. 124 Merc. 156 425 Φ 62 Δ 520. Ε 409 ἐλθόντ' ἐκ πολέμου reversum, cf. μ 17 π 18, 131 ο 42. Ζ 128 κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας; cf. η 199. Κ 140 κ δ' ἦ. κλισίης, cf. π 165 337 δ 122 450 Γ 28 γ 413 441 Ν 212 793 π 343, σ 198 τ 60, Ι 269, Κ 337 Σ 279, Ν 44 Φ 46 Ε 645 (v. l. h. Cer. 409) ω 56 47, γ 81 318 Ε 44 Ρ 350 185. Η 25 ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, cf. υ 162 341 385 ι 462. γ 431 ἦ. παρὰ νηός, cf. 159 Ν 211 744 ϑ 290 Φ 444 Ο 131. raro ac. solus: β 262 ἦ. ἡμέτερον δῶ, cf. ξ 167 313. δ 478 ποταμοῖο αὖτις ὕδωρ ἔ. λ 57 ἦ. ὑπὸ ζόφον. Β 249 492 ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, cf. δ 146. Ο 154 πάροιθ' ἐλθόντε Διός. 622 σεν ἄντα | ἔ. ἀμυνόμενος. Υ 130 ἐναντίον ἔ. Δ 529 ἀγχίμολον δέ οἱ ἦ., cf. ϑ 300 288 ω 387 ξ 410 Π 820 ο 57 95 υ 173 ω 99 ϑ. χ 205 ω 502 τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον ἦ. 267 ν 221 υ 30 σχεδόθεν δέ οἱ ἦ. sic venit e propinquo esset, cf. Hartung, ü. Casus 174 Seidlb. ad Β 456, cf. ο 223. Η 219 Δ 485 126 ἐγγύθεν η. hostis, cf. ρ 71. ptc. pleonastice fere Ε 72 Λ 396 Ν 574 Ξ 446 Ω 360 96 δ 630 ο 163 ἐγγύθεν ἐλθών |. Σ 381 οἱ ἐγγύθεν ἦ. - Θέτις amica, cf. Σ 16 Υ 330 ϑ 62 Α 471 ρ 71 Ε 275 h. Cer. 438 ξ 496 νηῶν ἐς ἤλθομεν. ν 161 μάλα σχεδὸν ἦ., cf. Ν 402 810 Ε 607 Χ 131, λ 166 481, Ρ 600 Δ 247 Κ 308 320 395 Ι 304 Υ 363 Φ 64 Ψ 499 ν 162 π 157 δ 436. α 144 υ 160 ἐς δ' ἦλθον. γ 406 δ 403 ἐκ δ' ἐλθών. Ζ 435 τῇ γ' ἐλθόντες. λ 153 ἐπὶ ἦ., cf. Δ 221 Λ 412 Ρ 107, ω 20, Ψ 65 λ 84 90 387 467 σ 1. ζ 164 ἦλθον κεῖσε, cf. δ 274. Λ 152 ἦ. δεῦρο, cf. δ 810 ε 99 h. Ven. 95 Γ 205 Ο 55 175 Ε 640 Γ 162 Σ 135 190 Ψ 94 γ 426 κ 284 ω 307. ο 415 ἔνθα ἦ., cf. γ 297 η 325 Ν 23, λ 20 μ 5 ι 546 κ 530 ω 151. Ν 175 Ο 550 ἂψ εἰς Ἴλιον η. π 206 τ 484 φ 208 ω 322 ἦ. ἐς πατρίδα γαῖαν, cf. ν 162 170 311 λ 161. 30 κ 522. ξ 127 π 104 h. Ven. 58 Ο 146 508 Ω 309 556 565 Δ 65 Ε 118 Κ 56 ζ 327 ρ 105 φ 262 297, Ε 132 821, Υ 10 κ 62 γ 159 ν 412 υ 248 λ 501 ep. 7, 6 τ 399 κ 87 ο 472 h. Merc. 372. Ap. 341 εἰς εὐνὴν Διὸς ἦ. Κ 28 ἐφ' ὑγρὴν ἦ. ἐς Τροίην per mare. ψ 138 ἔ. ἔξω ἀγρὸν ἐς. Κ 211 ἂψ εἰς ἡμέας ἔ., cf. κ 244 (ἐπί). Φ 81 156 ἐς Ἴλιον ε., Bekk. om. ἐς. Υ 47 μεθ' ὅμιλον ἦ. cf. h. Cer. 322 461 δ 258. φ 17 ἦ. μετὰ χρεῖος, cf. Ν 364. λ 499 ἦ. κατὰ χρεῖος. Η 35 ἦ. ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας. Υ 14 ἐξ ἁλὸς ἦ. μετ' αὐτούς. h. Ap. 440 ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηῒ - ἔ. τ 411 ἐς - δῶμα ἔ. Παρνησὸν δ', cf. τ 394 (μετά), 466 φ 220. Μ 369 Ν 753 ἐλεύσομαι αὖτις, cf. h. Ven. 277. c) Β 673 κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦ., cf. Β 216. Β 786 Τρωσὶν ἄγγελος ἦλθε πὰρ Διός, cf. Γ 121 Σ 2 167, Ω 194 561, ϑ 270 μ 374, Ψ 199 Χ 438 h. Cer. 407. Ω 460 θεὸς - εἰλήλουθα, cf. τ 549. Ε 803 ἤλυθε ἄγγελος ἐς Θήβας. Λ 715 ἄμμι ἄγγελος ἦ. θέουσ' ἀπ' Οὐλύμπου, Ν 252 τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες. Λ 140 ἀγγελίην ἐλθόντα. Ν 793 ἦ. ἀμοιβοί. Ν 384 τῷ ἦ. ἀμύντωρ, cf. Ξ 449 (ἐπί) Ο 540. ω 300 ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἔπ'. Φ 431 ἦ. Ἄρει ἐπίκουρος. Ψ 770 ἐπίρροθος ἐλθέ. translate: Ρ 615 τῷ μὲν φάος ἦ. γ 306 οἱ κακὸν ἦ. Ὀρέστης, cf. Φ 39. d) Ζ 54 ἀντίος ἦ. θεῶν, cf. Ζ 394 Ρ 257 Ο 88 584. Λ 219 ἀντίος ἦ., cf. Λ 231 π 14, Υ 422 Λ 594 Ο 454 Ζ 251 Υ 463, 175 Ρ 67 69, 8 Ε 301, Χ 113 ν 226. Β 185 Τ 70 Υ 352 ἀντίος ἐλθών, cf. Η 160 Φ 150. Φ 567 κατεναντίον ἔ. ε 40 ν 138 ἀπήμων ἦ. rediit. Ρ 613 πεζὸς ἦ. Ε 204 πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα, cf. Λ 230. γ 34 ἀθρόοι ἦ., cf. χ 446. β 54 οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι, cf. φ 162 π 392. ρ 421 τ 77 ὅτευ κεχρημένος ἔ. Σ 180 νέκυς ᾐσχυμμένος ἔ. Φ 57 ἦ. φυγών, cf. Ψ 779 Ζ 251. γ 420 μοι ἐναργὴς ἦ. ἐς δαῖτα. ι 336 ἦ. νομεύων. e) h. Merc. 543 ἔλθῃ φωνῇ καὶ πτερύγεσσι - οἰωνῶν venerit auctoribus voce et alis avium, ubi Schneidew. aliquid omissum recte putat, vix enim (cf. Φ 606) potuit abesse praep. ut putat Baum. f) λ 94 ἤλυθες ὄφρα ἴδῃ, cf. Ψ 197 (ventos). Λ 207 ἦλθον παύσουσα, cf. ο 270 γ 435 Ω 240. κ 284 τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι. g) acc. repetit rem quae iam verbo continetur: Ω 235 ἐξεσίην ἐλθόντι ad Thraces pro legato. ι 262 ἄλλα κέλευθα ἤλθομεν. Μ 225 παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα. 3) proficiscor, incedo. Κ 66 ἐρχομένω, cf. Κ 224 (σύν). Β 457 785 Γ 14 τῶν ἐρχομένων. Ψ 116 πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον. Γ 22 ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου. Π 811 πρῶτ' ἐλθὼν ξὺν ὄχεσφι. Ε 442 h. XXIX 2 χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. Ν 343 ἐρχομένων ἄμυδις Graecorum et Troianorum, cf. Ρ 741.

Π 208 ῥῖος - ἔρχεται Ἄρης. h. Ap. 500 ἔ. ἅμ' ἐμοί. *Κ* 82 κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι, cf. ρ 329, *Δ* 445 516, η 40 θ 173. κ 392 δι' αὐτῶν ἐρχομένη. b) c. gen. *Β* 801 ἔ. πεδίοιο per campum. B) Animalia et res. 1) abeo, discedo: *Α* 120 μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη. ξ 334 τ 291 ἐρχομένη νηῦς | ἐς Δουλίχιον. *Ω* [514] οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων, Ariston. ἀθ. *Χ* 43 μοι ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι. penetro, invado: *Μ* 301 ζ 134 ἐς δόμον ἐλθεῖν leonem. *Ο* 325 ἐλθόντ' ἐξαπίνης (θῆρε). penetro, perrumpo: *Γ* 357 *Η* 251 *Λ* 435 διὰ ἀσπίδος ἦ. ἔγχος, cf. *Λ* 97. *Η* 247 ἐξ διὰ πτύχας ἦ. χαλκός. *Δ* 482 δι' ὤμου ἔγχος ἦ., cf. *Υ* 473. *Ξ* 495 δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ | καὶ διὰ ἰνίου ἦ. *Ρ* 49 *Χ* 327 χ 16 δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. *Ε* 658 αἰχμὴ διαμπερὲς ἦ. φ 422 διὰ δ' ἀμπερὲς ἦ. θύραζε | ἰός. *Η* 261 *Μ* 405 διαπρὸ | ἤλυθεν ἐγχείη. *Ε* 16 *Π* 478 ὑπὲρ ὦμον - ἤλυθ' ἀκωκὴ | ἔγχεος. *Ε* 67 διαπρὸ | ἀντικρὺς κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἦ. ἀκωκή. translate: *Λ* 398 ὀδύνη διὰ χροὸς ἦ. 2) venio: h. Merc. 322 τόδε χρῆμα (Mercurius) μεθ' ὁμήγυριν ἦ. ο 448 ὑποχείριος ἔλθῃ (χρυσός). DHJL. Wolf εἴη. *Τ* 191 δῶρα | ἐκ κλισίης ἔλθῃσι. σ 97 ἦ. κατὰ στόμα - αἷμα. χ 18 αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας ἦ. αἵματος. *Μ* 218 Τρωσὶν ὄρνις ἦ., cf. υ 242 h. Cer. 46 (ἄγγελος). *Θ* 251 ἐκ Διὸς ἦ. ὄρνις. ο 175 ἐλθὼν ἐξ ὄρεος aquila, cf. χ 303 τ 538 544 (ἄψ). *Β* 88 μελισσάων πέτρης ἐκ-ἐρχομενάων, *Λ* 115 ἐλθὼν εἰς εὐνήν leo, cf. *Σ* 320. ρ 304 ἄσσον ἄνακτος ἐλθέμεν canis. δ 448 φῶκαι δ' ἐξ ἁλὸς ἦ. ἀολλέες. κ 411 ἐλθούσας ἐς κόπρον vaccas. *Θ* 89 ἵπποι | ἦ. ἀν' ἰωχμόν, cf. *Λ* 700 (μετ' ἄεθλα). γ 430 ἦ. βοῦς ἐκ πεδίου. *Β* 56 ξ 495 μοι ἦ. ὄνειρος, cf. τ 569, 564 566 (διά). *Ι* 408 ψυχὴ πάλιν ἐλθέμεν. *Ν* 174 *Ο* 549 Δαναῶν νέες ἦ. Troiam. ν 161 μάλα σχεδὸν ἦ. νηῦς. μ 438 μοι ἦλθον | ὄψ' malus et carina. v. l. σ 88 τὸν - ὑπὸ τρόμος ἤλυθε γυῖα |, pro ἔλλαβε. *Λ* 439 οἱ οὔ τι τέλος κατακαίριον ἦ. |, Did. αἱ Ἀριστάρχου οὕτως τέλος καὶ σχεδὸν ἅπασαι· ἔγνω ὅτι οὐ κατὰ καίριον τέλος (num τέλος κάτα καίριον legit?) ἦλθεν ἡ πληγή, οὐκ εἰς καίριον τόπον τελευτᾷ. Ζηνόδοτος δὲ γράφει βέλος, κακῶς· οὐ βέβληται δέ, ἀλλ' ἐκ χειρὸς πέπληγε. λέγει δὲ τέλος τῆς ζωῆς, cf. Schmidt, Did. h. l. Friedl. Arist. h. l. *Λ* 365 *Υ* 450 τοι ἄγχι | ἦ. κακόν. ν 368 κακὸν ὔμμιν ἐρχόμενον, cf. *Ο* 450 *Ρ* 292. ξ 374 ἀγγελίη ποθὲν ἔ. *Ν* 337 τῶν ὅμοσ' ἦ. μάχη. *Θ* 500 κνέφας ἦλθε. *Ω* 351 ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν. *Α* 475 γ 329 ε 225 ι 168 558 κ 185 478 μ 31 τ 426 ἐπὶ κνέφας ἦ. |, cf. *Β* 413, *Λ* 194 209 *Ρ* 455. η 261 ξ 287 ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦ. β 107 τ 152 ω 142 τέτρατον ἦ. ἔ., cf. α 16. ζ 48 ο 495 ἠὼς ἦλθεν, cf. κ 541 μ 142 ο 56 υ 91. α 423 σ 306 τοῖσι - ἐπὶ ἕσπερος ἦ. |, cf. α 422 δ 786. δ 429 574 ἐπὶ ἦ. - νύξ, cf. η 284. *Β* 387 νὺξ ἐλθοῦσα, cf. *Ξ* 77 τ 515. *Φ* 231 ἔλθῃ | δείελος. λ 192 ἔλθῃσι θέρος. ζ 288 ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν. λ 135 ψ 282 θάνατος ἐξ ἁλὸς αὐτῷ - ἐλεύσεται, semel fut. de re. ν 60 γῆρας | ἔ. καὶ θάνατος. *Β* [147] Ζέφυρος - ἐλθών, cf. *Β* 395 *Ψ* 209. h. Ap. 433 ἦ. ἄνεμος Ζέφυρος ἐκ Διὸς αἴσης. *Ρ* 57 ἐλθὼν ἐξαπίνης ανεμος, cf. *Ι* 6. ε 317 ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα, cf. μ 288. ep. 10, 1 ἄνεμος ἀντίος ἐλθών. μ 407 ἦ. ζέφυρος σὺν λαίλαπι θύων. μ 427 ἦ. δ' ἐπὶ νότος. *Ε* 91 ἐλθόντ' ἐξαπίνης fluvium. π 6 περί τε κτύπος ἦ., cf. τ 444. *Κ* 139 τὸν περὶ φρένας ἦ. ἰωή, cf. ρ 261 h. Merc. 421 (διὰ φ.. ι 362 Κύκλωπα περὶ φρένας ἦ. οἶνος. 3) incedo, proficiscor: *Κ* 185 καθ' ὕλην | ἔ. δι' ὄρεσφι bestia. *Ρ* 755 ψαρῶν νέφος ἔρχεται. ι 448 λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν aries. *Υ* 167 ἀτίζων | ἔρχεται leo, cf. χ 403. *Π* 364 ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω, αἰθέρος ἐκ. *Δ* 276 νέφος ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς. *Ω* 82 ἔρχεται ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα (μολύβδαινα) ruit in fundum. ν 94 ἀστὴρ ἔ. ἀγγέλλων φάος. (ἀμφ, ἀν, ἀπ, δι, εἰς, ἐς, ἐξ ἐπ κατ μετ παρ παρεξ περι ὑπέρχομαι, ἐπηλυσίη)

ἐρωδιός (ardea, Pott 1[1] 213 Curt. Et. 498 qui ardja statuit, Christ 35 L. Meyer, vgl. G. 1, 71 9.. etsi Herod. π. μον. λ 18 ἐρῳ. statuit scribendum, cf. E. M. 308, 7 Hes. Eust. 995, 11 La Roche h. T. 261 h. U. 215. E. M. 380, 34 λέγουσί τινες ὅτι ὤφειλε βαρύνεσθαι· . . . . ἀλλ' . . . ἠκολούθησε τοῖς ἐπὶ ὀρνέων, cf. Herod. l. l. ardea maior, gemeine Reiher. *Κ* 274 δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν Παλλὰς Ἀθηναίη a dextra parte, proptereaque fausti ominis. Eust. 804, 62 ο.. κεῖον ὄντα τοῖς περὶ Σκάμανδρον ἑλώδεσι τόποις. Zopyrus ap. sch. LV. ἀντὶ τοῦ Παλλὰς πελλὸν γράφειν φησὶ δεῖν, tria enim esse genera, quorum πελλός s. μελάγχρους (Porph. ib. valde rapax est, sed interdiu tantum conspicitur sec. Aristotelem. Videtur esse λευκὸς .. qui in paludibus Europae meridionalis vivit Köppen: Rohrdommel, ardea stellaris.

ἐρωέ-ω praes. ind. iptv. 2 et 3 p. fut. a.. ind. opt. 2 p. pl. inf. Cf. Buttm. Lex. 1, 7.. Doed. Gl. 2310. I intr. 1) fluo, defluo, alii: ru.. *Α* 303 π 441 αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρί, sch. BL. ὁρμήσει. ἐναργῶς δὲ πέφανται τὸ πε.. τὸ δόρυ μεθ' ὁρμῆς ἐκχεόμενον αἷμα. κα.. ταύτας ἐμψύχους ἔλεγεν εἶναι παρ' αὐτῷ λ.. ξεις Ἀριστοτέλης, E. M. 381, 1 περιῤῥυήσει τῷ δόρατι, Hes. ῥεύσει. Ahrens Ztft. f. A. W. 1836 p. 806 wird aufsprützen. 2) a) recedo *Ψ* 433 ἠρώησαν ὀπίσσω equae, fielen ab. .. A. ὑπεχώρησαν, Ap. 84, 33 ἀνεχώρησαν. b) .. cedo a, cesso, desisto, τινός. *Ν* 776 *Τ* 17.. ἐρωῆσαι πολέμοιο, Hes. sch. LV. ὑποχωρ.. *Ρ* 422 μή πώ τις ἐρωείτω πολέμοιο. *Ξ* 1.. ἐρωήσουσι δὲ χάρμης. h. Cer. 301 ἐρώ.. καμάτοιο. c) abs. μ 75 τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐ.. sch. V. ἀποχωρεῖ, sc. τὸ κεκαλύφθαι τὸν σκ.. πελον τῷ νέφει seq. Aristarchum ap. sch. H.. cf. Ameis, sch. V. τὸ νέφος i. e. νεφέλη.. BQ. Duentz. Faesi Doederl. Buttm. *Β* 179 185 μηδέ τ' ἐρώει, sc. τοῦ ἔργου, Naegel.. h. l. sch. L. μὴ παύου sch. B. *Χ* 185 μὴ ἀν.. χώρει, ὡς τὸ *Ν* 776, sed E. M. 381, 1 μη.. τ' ἐ. μὴ δὲ συγχώρει et sch. L. μηδ' ἐτ' unde Spitzn. non recte (cf. Doed. l. l.): .. diutius cuncteris. II trans. retineo, rep.. *Ν* 57 ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νη.. Hectorem, sch. V. ἡσυχάσαι ποιήσαιτε, D.. l. l. med. statuit. ἐρωήσαιτο cum vi causat.. θεῶν τις retineat Hectorem. (ὑπ, ἐξ, ἀπ, .. ρωεύς). De

ἐρω-ή (skt. sru, σρυ, (σ)ρέω, cf. Curt. Et. .. Buttm. Lex. 1, 70 Doed. Gl. 2310 (ἐκρωε.. Spitzn. ad *Ψ* 433. ῥώω moveo cum impe.. E. M. 380, 51 Philox. ap. Orion. 59, 20 cf. Herm. op. 5. 94 Pott 2[1], 151 ex, ruere?, Ahr.. Ztft. f. A. W. 1836 p. 806 ϝραϝ-ω ῥεω..

ruo) libratio, impetus, vis, E. M. 381, 50 *κυρίως ἡ ὁρμή*, Hes. *Λ* 357 *μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν* | pone iactum hastae. *Ο* 358 *ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ* | *γίγνεται*, cf. *Φ* 251, sch. *δουρηνεκές*. *Ψ* 529 *λείπετο-δουρὸς ἐ.* | sch. B. *ἔκτασιν ἢ ὁρμὴν δούρατος πορευομένου*. *Δ* 542 *Ρ* 562 *βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν* |. Nic. *τὰ φερόμενα βέλη*. *Ξ* 488 *ὑπέμεινεν ἐρωὴν* | *Πηνελέωο* impetum. *Γ* 62 *ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν* | securis, sch. BDL. *ὀξὺς ὢν καὶ ἠκονημένος τὴν τοῦ τέμνοντος αὔξει ὁρμήν*, E. M. 380, 49 *κατὰ μετάληψιν ἡ ἰσχύς*. *Ν* 590 *λικμητῆρος ἐρωῇ* |. 2) *Π* 302 *Ρ* 761 *πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή* | remissio, cessatio, E. M 380, 45 *τὴν κατάπαυσιν τοῦ πολέμου*, Hes. Buttm. Lex. 1, 71 so gut als *οὔτις ἠρώει πολέμου*, wie *ἀπαλλαγὴ βίου*, atque Doed. Gl. 2310 undas comparat quae aut cum impetu irruunt aut segniter diffluunt, sch. A. *Ρ* 761 *ἐπίσχεσις*. sed sch. D. *Π* 302 *νῦν ὁρμή. ἔστι δὲ ὅτε καὶ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν δηλοῖ*, V. *Ρ*761 *οὐκ ἐπίσχεσις, ἀλλά τοὐναντίον αὔξησις* atque certe minore in tempus cum vi pugnabatur, etsi non omnino cessabant pugnantes, quare dubium esse potest utra interpretatio praeferenda sit. *Π* 127 *πυρὸς δηΐοιο ἰωήν*, Did. *ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ ἐρωήν* atque sic ol. vo. ante Wolfium. (*ἐρωέω* etc.)

ἔρως et **ἔρος** (Christ 125 228 skr. var auswählen, wünschen quod improbat Curt. Et. 659) n. -ος *Ξ* 315 d. -ῳ *σ* 212, ac. -ον. et n. -ως. *Γ* 442 *Ξ* 294 (Eust. 986, 59 *ἔρος* et sic Bekk.[2] sec. Ahrens, Formenl. 28), ac. -ωτα h. Merc. 449. desiderium, cupiditas. *Α* 469 *Β* 432 *Η* 323 *Ι* 92 222 *Ψ* 57 *Ω* 628 *α* 150 *γ* 67 473 *δ* 68 *ϑ* 72 485 *μ* 308 *ξ* 454 *ο* 143 303 501 *π* 55 480 *ρ* 99 h. Ap. 513 *πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο*, cf. *ω* 489 h. Ap. 499. *Ν* 638 (*μολπῆς καὶ ὀρχηθμοῖο*) *μᾶλλον - ἐξ ἔ. εἶναι* | *ἢ πολέμου*. *Ω* 227 *γόου ἐξ ἔρον εἵην*. h. Merc. 434 *ἔρος ἐν στήθεσσιν ἀμήχανος αἴνυτο θυμόν*, testudinem cupientis. sch. BL. *Α* 469 *τὸ μὲν ἔρος ἐπὶ πάντων, τὸ δὲ ἔρως ἐπὶ μόνων τῶν ἀφροδισίων*. amor feminae, *Ξ* 315 *οὐ θεᾶς ἔρος. οὐδὲ γυναικός*. *σ* 212 *ἔρῳ θυμὸν ἔθελχθεν*. h. Ven. 91 144 *Ἀγχίσην ἔρος εἷλεν*. *Γ* 442 *ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν*, cf. *Ξ* 294. h. Merc. 449 *εὐφροσύνην καὶ ἔρωτα καὶ - ὕπνον*. (*ἔραμαι* etc.)

ἐρωτάω (v. s. *εἰρωτάω*) rogo. *ο* 423 *ἠρώτα ἔπειτα τίς εἴη*, ACHJLQSV. et vo. ante Bekk. pro *εἰρώτα*.

ἐς ante vocales etiam *εἰς*. In hymnis *εἰς* etiam ante consonas est. (*ἐνί, ἐνις ἐν-ς εἰς* Curt. Et. 425 Kuhn, Ztft. 5, 212 cf. L. Meyer, vergl. Gramm. 1, 331; *ἐν-σε* Benf. 2, 48, cf. Pott, E. F. 2, 313). Adv. et praep. c. acc. de eo quod cingitur atque continetur: in rem, hinein in. Rarius de eo quod prope attingit: an. I Adv. s. praep. in tmesi. A) *Α* 142 309 *ἐς δ' ἐρέτας - ἀγείρομεν*, Hes. *εἰς ταύτην δὲ κωπηλάτας*, Did. ad *Α* 142: *διὰ τοῦ ν Ἀρίσταρχος ἐν δ' ἐρέτας* cf. Lehrs, Ar. 138. Ameis qui variari sic putat orationem sic edidit etiam *Α* 309 *ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν*, ubi item Did. *διὰ τοῦ ν Ἀρίσταρχος, ἐν δ' ἐρ.* *Α* 142 *ἐς δ' ἑκατόμβην* | *θείομεν*. *Α* 309 *ἐς δ' ἑκατ.* | *βῆσε*. *Λ* 646 778 *ἐς δ' ἄγε*, Hes. *εἰσήγαγε δέ*. *δ* 36 *ἐς δ' αὐτοὺς ἄγε*. *Ω* 447 *ἐς δ' ἄγαγεν*, cf. *Ω* 577. *Μ* 335 *Φ* 527 *ἐς δ' ἐνόησ'*. *Ω* 193 *ἐς δ' ἄλοχον ἐκαλέσσατο*. *α* 144 *υ* 160 *ἐς δ' ἦλθον*. *φ* 391 *ἐς δ' ᾖιεν*, *φ* 244 *ἐς δ' ἄρα - ἴτην*. Fit haec tmesis semper ante *δ'*, ita ut verbum subsequatur. B) Additur acc. qui non tam a praep. quam a verbo pendet: *Θ* 115 *τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω - ἅρματ' ἐβήτην*, Eust. 702, 61 *σχῆμα καινόν... ἡ γὰρ τοιάδε ὑπέρβασις τῆς προθέσεως οὐ πάνυ συνήθης*, cf. Naegelsb.[1] p. 302. *β* 152 *ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλάς*, sch. M. S. *ἐς δ' ἱκέτην· ἀφίκοντο*, M. *ἐς δ' ἱκέτην· γρ. ἐς δ' ἰδέτην*.

II. Praep. c. acc.: in aliquam rem, hinein. Substantivo ita plerumque postponitur *ἐς* ut subsequatur adi. in pede primo (*Ἄργος ἐς ἱππόβοτον*) aut quarto (*μάχην ἐς κυδιάνειραν*) aut tertio (*σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν*), aut quinto (*χεῖρας ἐς ἀμάς* *Κ* 448) atque *εἰς* similiter in pede secundo *Ἴλιον εἰς εὔπωλον* aut quinto (*Ἴλιον εἰς ἐρατεινήν* *Ε* 210). Pro adi. subsequitur gen. *Α* 222 *δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διός*, *δ* 674 *π* 328 407 *δόμον εἰς Ὀδυσῆος*. Sine adi. *Ν* 717 *λ* 372 *Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο*, cf. *ω* 117, *ο* 541. Accentus non excitatur (Lehrs q. e. 98) nisi in fine versus et ante interpunctionem (*η* 318, ap. Bekk. etiam *Ο* 59 *γ* 137). A) De iis quae quid totum continent atque ab omni parte cingunt. a) De terris et urbibus: α) nach, in: *ν* 211 *εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον*. *Ψ* 206 *εἶμι Αἰθιόπων ἐς γαῖαν*. *ε* 35 *ἵκοιτο* |, *Φαιήκων ἐς γαῖαν*, cf. *ζ* 202 *ι* 106. *ζ* 119 *ν* 200 *βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω*. *τ* 279 *ἔκβαλε Φαιήκων ἐς γαῖαν*. *ι* 166 *Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν* blickten hinein. *Β* 140 *Ι* 27 *φεύγωμεν ἐς πατρίδα γαῖαν* |, cf. *Ι* 47 *Β* 158 174. *Β* 454 [*Λ* 14] *νέεσθαι* | *ἐς π. γ.* |, cf. *Σ* 101 *Ψ* 150. *Δ* 180 *ἔβη ἐς π. γ.* |. *Ε* 687 *α* 290 *β* 221 *νοστήσας, ἐς π. γ.* | cf. *Ψ* 145 *σ* 148, *τ* 258 298. *Η* 460 *Ο* 499 *οἴχονται ἐς π. γ.* |, *Ι* 414 *ἵκωμι ἐς π. γ.* | cf. *δ* 476 *ζ* 315 *ι* 533, *ο* 129, *ε* 42 115 *η* 77 *κ* 474 *ψ* 259, *ρ* 539 *σ* 384 *ω* 237. *Π* 832 *ἄξετε ἐς π. γ.* |. [*Ω* 557 *ἔλθοις* | *σὴν ἐς π. γ.*], cf. *κ* 562 *π* 206, *τ* 484 *φ* 208 *ω* 322, *ψ* 102 170. *ε* 37 *ξ* 333 *τ* 290 *πέμψουσιν ἐς π. γ.* |, cf. *ν* 52 *ο* 65 *ψ* 310. *ε* 204 *ἐς π. γ.* | *ἰέναι*, cf. *ξ* 322. *λ* 455 *ἐς π. γ.* | *νῆα κατισχέμεναι*. *Ι* 428 691 *ἐς πατρίδ' ἕπηται* |. *Μ* 16 *ἐς π. ἔβησαν* |. *δ* 474 *σὴν ἐς πατρίδ' ἵκοιο*, cf. *ψ* 315. *δ* 586 *ρ* 149 *ἐς π. ἔπεμψαν* |. *λ* 359 *ἐς π. ἱκέσθαι* |, cf. *ν* 328. *ψ* 221 *ἀξέμεναι ἐς π.* ep. 4, 17 *δῆμον ἐς ἀλλοδαπὸν ἰέναι*. h. XXVII 14 *ἔρχεται Δελφῶν ἐς πίονα δῆμον* |. *ξ* 329 *νοστήσῃ Ἰθάκης ἐς - δῆμον* |, cf. *τ* 399 (*ἐλθών*) *ξ* 126 (*ἵκηται*). *ζ* 3 *βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων - δῆμόν τε πόλιν τε*. β) *α* 18 *νέεσθαι* | *εἰς Ἰθάκην*. *α* 172 *π* 58 223 *ξ* 189. *ἤγαγον εἰς Ἰθ.* *δ* 601 *εἰς Ἰθ. οὐκ ἄξομαι*, cf. *ν* 212. *κ* 420 *μ* 345 *εἰς Ἰθ. ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν*. *κ* 522 *λ* 30 *ἐλθὼν εἰς Ἰθ.*, cf. *λ* 162. *λ* 111 *μ* 138 *εἰς Ἰθ. - ἵκοισθε* |, cf. *ν* 325. *τ* 462 *ἔπεμπον* | *εἰς Ἰθ.* *λ* 480 *Ἰθ. ἐς παιπαλόεσσαν ἱκοίμην*. *ο* 541 *Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο*. h. Ap. 470 *ἐπεπλέομεν - λαῖτμα* |, *εἰς Πύλον*. Merc. 355 *εἰς Πύλον ἐλῶντα*, Baum. Matth., sed Bothe Herm. *ἐς Π.* *α* 284 *ἐς Πύλον ἐλθέ*, cf. *δ* 713 (*ἴμεν*), 639 (*οἴχεσθαι*) *ρ* 109. *β* 308 *ἵκηαι* | *ἐς Π.*, cf. *ω* 430 h. Merc. 398. *δ* 702 *ε* 20 *ἔβη ἐς Π. - ἠδ' ἐς Λακεδαίμονα*, cf. *ξ* 180. *ο* 236 *ἤλασε ἐς Π. ἐκ Φυλάκης* h. Ap. 398 *ἔπλεον ἐς Π.*, Merc. 216 *ἤιξεν ἐς Π.* *ν* 275 *ἐφέσσαι εἰς Ἤλιδα*, *δ* 635 *Ἤλιδ' ἐς εὐρύχορον*

διαβήμεναι. h. Ap. 218 εἰς Ἰαωλκὸν ἵκανες, cf. ω 431. XIX 30 ἐς Ἀρκαδίην ἐξίκετο. ν 160 βῆ δ' ἴμεν ἐς Σχερίην. ξ 335 τ 292 ἐρχομένη ἐς Δουλίχιον. γ 159 ἐς Τένεδον ἐλθόντες. Β 667 ἐς Ῥόδον ἷξεν. Γ 75 νεέσθων | Ἄργος ἐς ἱππόβοτον κ. Ἀχαιΐδα -, cf. Γ 258, Ο 30 (ἀνήγαγον) ο 239 (ἵκετο). ρ 442 ἐς Κύπρον δόσαν. h. Ven. 58 ἐς Κύπρον ἐλθοῦσα, ἐς Πάφον. ξ 295 ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο. Ω 753 πέρνασκε ἐς Σάμον ἔς τ' Ἴμβρον κ. Λῆμνον. Φ 58 Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος cf. Φ 79. ϑ 283 ἴμεν ἐς Λῆμνον, ϑ 294 οἴχεται ἐς Λ. Ζ 207 πέμπε ἐς Τροίην, cf. Κ 28 (ἤλυθον) Λ 22 (ἀναπλεύσεσθαι) Ν 645 (ἕπετο) Π 169 (ἡγεῖτο) α 210 (ἀναβήμεναι) Ο 706 (ἔνεικεν) ν 248 (ἵκει). ν 285 ἐς Σιδονίην ἀναβάντες. Τ 299 ἄξειν ἐς Φθίην. h. Cer. 450 εἰς δ' ἄρα Ῥάριον ἷξε Baum., ἐς Herm., cf. Bothe, εἰς δ' ἄρ Ῥ. Matth. e coni. Ruhnk., cod. M. εἰς δ' ἄρα ῥίον. Necessario in his addi praep. rebatur Aristarchus, Ariston. Σ 291 ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, cf. ad Φ 40. Friedländ. 26. Ι 381 ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται. Α 100 ἄγειν ἐς Χρύσην, cf. Α 390 (πέμπουσιν) 431 (ἵκανεν). Δ 366 ᾠχόμεθ' ἐς Θήβην, Ε 804 ἤλυθε ἐς Θήβας, cf. Κ 286. Β 303 ἐς Αὐλίδα ἠγερέθοντο. Σ 326 εἰς Ὀπόεντα ἀπάξειν. β 328 εἰς Ἐφύρην ἐλθεῖν. ε 381 ἵκετο εἰς Αἰγάς. α 93 πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε κ. ἐς Πύλον, cf. β 214 359 (εἶμι). ν 412 ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα. γ 326 πομπῆες ἔσονται | ἐς Λακεδαίμονα, cf. δ 313 (ἤγαγε) ν 414 (ᾤχετο) 423 (ἔβη), ο 1 εἰς εὐρύχορον Λ. ᾤχετο. τ 296 ξ 327 ἐς Δωδώνην βήμεναι. η 80 ἵκετο ἐς Μαραθῶνα κ. Ἀθήνην. ϑ 363 Κύπρον ἵκανε, ἐς Πάφον. α 184 πλέων ἐς Τεμέσην. γ 177 ἐς δὲ Γεραιστὸν | κατάγοντο. γ 488 ἐς Φηρὰς ἱκέσθην, cf. ο 186. Υ 191 ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες. Φ 43 πέμψεν ἐς Ἀρίσβην. γ 296 ὠθεῖ |, ἐς Φαιστόν. h. Ap. 243 εἰς Ἁλίαρτον ἀφίκετο. IX 5 ἅρμα διώκει ἐς Κλάρον. Merc. 178 εἶμι εἰς Πυθῶνα Matth. et Baum., sed Bothe et Herm. ἐς. Ap. 224 ἐς Μυκαλησσὸν ἰὼν κ. Τεκμησσόν. ib. 282 ἵκεο ἐς Κρίσην, cf. ib. 438. Θ 203 εἰς Ἑλίκην τε κ. Αἰγὰς - ἀνάγουσιν, Bekk. ἐς ob sequens digamma, et similiter Λ 196 Ο 169 βῆ εἰς Ἴ. ἱρήν | cf. Ω 143 (ὤτρυνεν) λ 86 (ἰών), Ν 175 Ο 550 εἰς Ἴ. ἦλθε, ρ 293 εἰς Ἴ. ᾤχετο, cf. ρ 104. ξ 238 ἡγήσασθαι ἐς Ι., Bekk. ἡγήσασθ' ἐς. Ε 204 ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα, cf. Λ 230, Φ 81 = 156 (Bekk. omisit ἐς). Ε 210 Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν | ἡγεόμην. Ε 551 Ἴλιον εἰς εὔπωλον ἑπέσθην, cf. Π 576 λ 169. β 18 Ἴ. εἰς εὔπωλον ἔβη, cf. ξ 71. Η 20 βῆ Ἴλιον εἰς ἱερήν. Ν 717 λ 372 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, cf. ω 117. b) in aliquam rem, in - hinein. α) Ω 696 εἰς ἄστυ ἔλων, Bekk. ἐς ϝάστυ, et similiter Δ 103 121 νοστήσας εἰς ἄστυ Ζελείης, Χ 12 εἰς ἄ. ἄλεν, cf. Χ 47. ο 216 ἔλασεν ἵππους Πυλίων εἰς ἄστυ. ο 505 εἰς ἄ. κάτειμι. ϑ 494 ἐς ἀκρόπολιν ἤγαγε cf. ϑ 504 (ἐρύσαντο). Φ 611 ἐσέχυντο | ἐς πόλιν, ν 323 ἐς πόλιν ηγαγες, cf. ρ 201 10, ξ 265 ρ 434 (ἵκετ') ο 37 (ὀτρῦναι) 553 (πλέον) ρ 6 (εἶμ'), h. Ap. 477 (ὑπότροποι ἔσεσθε) ep. 2, 1 (φέροιεν). ζ 298 Φαιήκων ἴμεν ἐς πόλιν. Φ 531 ἐς τεῖχος ἀλέντες, cf. Π 714 Φ 536 (ἀλήται). Υ 145 ἡγήσατο τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον. h. Ven. 168 εἰς αὔλιν ἀποκλίνουσι. Ζ 490 α 356 φ 350 εἰς οἶκον ἰοῦσα Bekk. ἐς ϝοῖκον, sed α 356 vitio εἰς ξ 318 ρ 84 ἦγεν ἐς οἶ.

β 52 πατρὸς ἐς οἶ. νέεσθαι |, (Bekk. omisit ἐς).
ε 42 115 η 77 κ 474 ἱκέσθαι | οἶκον ἐς ὑψ-
ροφον. κ 60 βῆν εἰς Αἰόλου δώματα. Α 222
βεβήκει | δώματ' ἐς αἰγ. Διός. Υ 10 ἐλθόν-
τες ἐς δῶμα Διός, cf. h. XXVII 13, ϑ 56 (βάν
ῥ' ἴμεν) κ 276 (ἵξεσθαι). β 259 ἐς δώματ'
ἴσαν - Ὀδυσῆος, cf. δ 621 κ 287 (ἔρχευ) ...
(ἤια) μ 9 (προΐειν) υ 248 (ἐλθόντες). λ 501 ἔλ-
θοιμι ἐς πατέρος δῶ |. β 381 ἐς δώματ' ἰών,
cf. ο 447 (ἱκέσθω). κ 62 ἐλθόντες ἐς δῶμα
ξ 395 νοστήσῃ ἐς τόδε δῶμα, cf. ρ 105 (ἐλ-
θεῖν) σ 37 (ἤγαγεν) ep. 16, 9 (ἄξουσι). τ 41
μητρώιον ἐς μέγα δῶμα | ἔλθῃ, cf. h. Cer. 4..
(πέμπουσιν). h. Merc. 34 οἴσω σ' εἰς δῶμ.
Bothe ἐς (domum?). κ 175 καταδυσόμεθ' εἰ.
Ἀίδαο δόμους, cf. κ 491 (ἱκέσθαι) 564 (ὁδόν
ξ 208 (φέρουσαι). κ 512 εἰς Ἀίδεω ἰέναι δό-
μον. ψ 322 εἰς Ἀίδεω δόμον ἤλυθεν, sed h.
Merc. 572 εἰς Ἀίδην ἄγγελον εἶναι quasi Had-
sit terra. δ 674 π 407 ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυ-
σῆος, cf. π 328 (πρόεσαν). Μ 301 ζ 134 ἐ.
πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν |. σ 328 χαλκήιον ...
δόμον ἐλθὼν | ἠέ που ἐς λέσχην. σ 353 Ὀδυ-
σήιον ἐς δόμον ἵκει. χ 351 ἐς σὸν δόμον πω-
λεύμην. Γ 423 εἰς ὑψόροφον ϑ. κίε. Ζ 2..
Ω 191 ο 99 ἐς θάλαμον κατεβήσετο, cf. Ξ 1..
ζ 15 ϑ 277 (βῆ ἴμεν) δ 802 (εἰσῆλθε) κ 3..
χ 166 174 179. χ 143 ἀνέβαινε ἐς θαλάμου
Ὀδυσῆος. η 7 ἐς θάλαμον ἑὸν ἤιε. τ 48 βε-
βήκει | ἐς ϑ. in suum cubiculum, cf. ψ 29
(ἀγαγοῦσα). α 276 ἴτω ἐς μέγαρον πατρ..
π 104 ἐλθὼν ἐς μέγαρον Ὀδυσῆος, cf. σ 2..
(ὑποστρέψεσθαι) φ 262 (ἐλθόντ') κ 432 (κατα-
βήμεναι). α 416 ἐς μέγαρον καλέσασα in il..
Zimmer, clam ceteris. Β 9 ἐλθὼν ἐς κλισίη
Ἀγαμέμνονος, cf. Ι 166 Τ 241 (βὰν ἴμεν) Ω 1..
(ἷξεν) Ω 431 Ι 90 ἦγεν ἐς κλ. in suum tent-
rium, cf. Ν 214 Π 221 Ω 596 Λ 623 843
eius tentorium) ξ 404 (in meam casam). π 1..
ἤιεν ἐς κλ. in casam. h. Ven. 75 ἐς κλισί..
ἀφίκανε, ad casas. ϑ 273 βῆ ἴμεν ἐς χα-
κεῶνα, h. Ap. 443 ἐς δ' αδυτον κατέδυ..
Merc. 106 συνέλασσεν ἐς αὔλιον, cf. ib. 1..
ubi codd. ἐς, Schneidew. et Baum. ἐπ'. λ 5..
εἰς ἵππον κατεβαίνομεν. Π 184 εἰς ὑπε..
ἀναβάς, cf. β 358 δ 751 760 [ρ 49] ψ 1 ..
α 363 τ 602 φ 356 ἐς δ' ὑπ. ἀναβᾶσα. ..
12, 4 ἐς ἕρκεα ἰόντος. β) Α 141 Ξ 76 ϑ
ἐρύσσομεν εἰς ἅλα, cf. δ 577 ε 261 λ 2, Δ ..
(λίματ' ἔβαλλον) 532 (ἅλτο), Β 152 (ἑλκέμ..
γ 153 (γρ. ἀμφιελίσσας) Η 461 (καταχεῦαι
495 (βάλλει). Λ 722 ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλε..
cf. Φ 219 (προχέειν). Ο 161 177 ἔρχεσθαι
ἅ., cf. Ο 223 (οἴχεται) h. VII 52 (πήδησα..
γ 293 αἰπεῖα εἰς ἅλα πέτρη praeruptum
mare, [h. Ap. 24 εἰς ἅλα κεκλιμέναι]. Π ..
ἐς δ' ἅλα - ῥέουσαι. h. Ap. 417 εἰς οἰ..
ἅλιον ὀρούσει. Τ 267 ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμ..
ῥῖψ'. Α 423 ἐς Ὠκεανὸν ἔβη. Α 435 ο ..
εἰς ὅρμον προέρεσσαν. κ 87 ο 472 ἐς λιμ..
ἤλθομεν, cf. κ 141 (κατηγαγόμεσθα) ν ..
(προερέσσαμεν) h. Ap. 439 (ἷξον). π 473 κ..
ιοῦσαν | ἐς λιμέν' ἡμέτερον. ε 352 ἐς πόν..
ἐδύσετο, cf. μ 253 (προΐησι). κ 131 ἐς πόν..
φύγε in apertum mare. ε 453 σάωσεν | ἐς ..
ταμοῦ προχοάς. Φ 8 ἐς ποταμὸν εἰλεῦ..
ζ 59 ἄγωμαι | ἐς π. πλυνέουσα, ε 460 ἐς ..
μεθέηκεν, η 280 ἐπῆλθον | ἐς π. κ 513 ..
Ἀχέροντα ῥέουσι. Β 752 ἐς Πηνειὸν προ..
cf. h. Merc. 139. Ψ 148 ἱερεύσειν | ἐς πηγ..
paraphr. σφάξαι εἰς πηγάς. τ 540 ἐς αἰθ..

-ἀέρθη |. *E* 867 *μ* 380 ἰὼν ἐς οὐρανόν in-hinein, est enim de tota superiore regione quam etiam αἰθέρα appellare potuit poëta (Lehrs, Ar. 167). *Θ* 509 εἰς οὐ. ἵκῃ cf. *Φ* 522 h. Ap. 442. *Γ* 364 *H* 178 201 *T* 257 *Φ* 272 ἰδὼν εἰς οὐ. *Ξ* 174 ἐς γαῖάν τε κ. οὐ. ἵκετ' ἀυτμή. *Ω* 97 ἐς οὐ. αἰχθήτην. *γ* 2 ἀνόρουσε οὐ. ἐς πολύχαλκον. *Θ* 13 ῥίψω ἐς Τάρταρον, h. Merc. 374 βαλεῖν ἐς Τάρταρον, ib. 256 ῥίψω ἐς Τ., εἰς ζόφον, ita Baum., vo. ἐς ζόφον. ib. 402 εἰς φῶς ἐξήλαυνε (Baum., vo. ἐς φ.), ib. 258 ἐς φάος ἀναλύσεται Cer. 338 ἐς φ. ἐξαγάγοι ins reich des lichts. *Π* 327 βήτην εἰς ἔρεβος mortui sunt, cf. *λ* 564 h. Merc. 335 εἰς Ἔ. πέμψε. *ε* 77 εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθε, cf. *ι* 237 337. *ι* 236 ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου. *ι* 216 ἐς ἄντρον ἀφικόμεθ', *ι* 218 ἐλθόντες εἰς ἄντρον, h. Merc. 234 κατεβήσατο ἄντρον ἐς ἠερόεν. h. Merc. 229 ἀφίκανεν πέτρης εἰς (Bothe Herm. ἐς) κευθμῶνα. *ε* 475 βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην. *ε* 470 ἐς κλιτὺν ἀναβὰς κ. - ὕλην |. *ι* 139 ἐλθέμεν ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον. *λ* 323 ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ηγε. *ψ* 311 ἦλθ' ἐς Λωτοφάγων - ἄρουραν. *κ* 411 ἐλθούσας ἐς κόπρον. 36 ἀπεδειροτόμησα | ἐς βόθρον. *τ* 435 ἐς ἤσσαν ἵκανον. *Ω* 80 ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. *Λ* 115 ἐλθὼν εἰς εὐνήν, *Ξ* 209 εἰς εὐ. ἀνέσαιμι, cf. *Ξ* 296 (φοιτῶντε) h. Ap. 329 (πωλήσομαι). *α* 427 ἔβη εἰς εὐνήν cubitum ivit, cf. 294 (τράπετε) *ρ* 102 *τ* 595 (λέξομαι). h. Ap. 14 οὔτε εἰς εὐ. Διὸς ἤλυθε οὔτε εἰς θῶκον. ven. 157 ἕρπε ἐς λέχος. *ϑ* 314 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες. *ϑ* 296 ἐς δ. βάντε. *K* 576 *δ* 48 ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες, cf. *ρ* 87 *ϑ* 450, *κ* 361 (θέσσα). *Σ* 413 λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, *Ψ* 253 ἄλλεγον ἐς φιάλην κ. δημόν. 220 ἐς κουλεὸν ὦσε. *ι* 72 ἐς νῆας κάθεμεν. *E* 857 ἐπέρεισε νείατον ἐς κενεῶνα, cf. *Δ* 41 (βαλών) *Π* 821 (οὖτα). *Θ* 85 εἰς ἐγκέφαλον δῦ. De mente: *X* 475 *ε* 458 *ω* 349 ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. c) inter, in medios, de multis hominibus: *Δ* 141 ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς. 230 Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ. *Ω* 382 πέμπεις ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, cf. *υ* 220 ἐλθέσθαι). *ζ* 327 ἐς Φαίηκας ἐλθεῖν. *υ* 383 Σικελοὺς πέμψωμεν. *φ* 297 ἐς Λαπίθας ἐλθόντα. *ψ* 338 ἐς Φαίηκας ἀφίκετο. h. VII ἐς Ὑπερβορέους ἀφίξεται. *K* 97 ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν. h. VI 15 ἦγον ἐς ἀθανάτους. *M* 288 πωτῶντο αἱ μὲν ἐς Τρῶας, αἱ ἐς Ἀχαιούς. *Y* 38 ἐς δὲ Τρῶας (βὰν ἰέναι). 215 ἐς Ἀχαιοὺς | μίσγετο. *λ* 331 ἐλθόντ' ἑταίρους, v. ἐφ. d) auf, in rem, de iis quae ... non nobis videntur totum continere. 347 προφέρουσα εἰς ὄρος ἢ ἐς κῦμα. *Ξ* 162 ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, cf. *O* 146. *Δ* 402 καλέσασ' μακρὸν Ὄλυμπον, cf. *E* 360 (ἵκωμαι) *Θ* 456, *O* 79 (βῆ), *O* 136 (εἶσι) *Σ* 142, *ν* 55 (ἀφίκοιο). *T* 128 ἐς Οὔλυμπόν τε κ. οὐρανὸν ἱξεσθαι. *γ* 321 ἀποσφήλωσιν ἐς πέλαγος. 359 νῆας ἐς πόντον βάλλουσιν. *B* 465 ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον. *Γ* 252 ἐς π. καταβῆναι, cf. *Φ* 300 (βῆ) *γ* 485 (πετέσθην) 495 ... h. Merc. 221 τέτραπται ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα, cf. ib. 344 (βήματα). *Y* 254 μέσην ἐς ... ἰοῦσαι. *κ* 158 εἰς ὁδὸν ἧκε. *χ* 128 ἦν ἐς λαύρην. *α* 85 νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, cf. *η* 254 *μ* 448 (πέλασαν). *μ* 261 ἐς ... μονα νῆσον | ἱκόμεθα. *γ* 270 ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην. *κ* 1 Αἰολίην ἐς νῆσον ἀφικόμεθ', *κ* 135 *μ* 127. *λ* 70 ν. ἐς Αἰαίην σχήσεις νῆα. *μ* 135 Θρινακίην ἐς ν. ἀπῴκισε. *Ξ* 287 εἰς ἐλάτην ἀναβάς. *Λ* 192 207 εἰς ἵππους ἅλεται. *E* 239 ἐς ἅρματα βάντες. *E* 745 *Θ* 389 ἐς δ' ὄχεα βήσετο. *Γ* 310 ἐς δίφρον ἄρνας θέτο. *E* 364 837 ἐς δίφρον ἔβαινεν, *Λ* 273 399 *P* 130 ἐς δ. ἀνόρουσε, *Λ* 359 743 ἐς δ. ὀρούσας, cf. *N* 657 (ἀνέσαντες) *ξ* 280 (ἕσας), *Π* 657 *X* 399 (ἀναβάς), *P* 540 (ἐλών). *Ψ* 352 ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, cf. *γ* 483. *μ* 229 εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον. h. VII 48 εἰς πρύμνην ἐφόβηθεν, ita codd. Barn. Matth. Baum., ἐς Bothe Herm. Apud verba sedendi (cf. Giseke, allm. Entsteh. 144) proprie ἐπί legitur, sed *Ω* 553 ἐς θρόνον ἵζε, *α* 130 ἐς θρόνον εἷσεν (ἄγων), cf. h. Ap. 9 (εἰς, sed Bothe Herm. ἐς). *δ* 51 ἐς ῥα θρόνους ἕζοντο, cf. *ϑ* 469. Aliter: *χ* 376 ἕζεσθε εἰς αὐλήν, *Y* 137 καθεζώμεσθα κιόντες | ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. e) Omisso casu, c. gen. eius qui domum possidet, Eust. 1666, 33 ἔλλειψιν Ἀττικὴν τοῦ, δόμον ἢ τόπον ἤ τοιούτου τινός, cf. La Roche Stud. 89 Spitzner. exc. 35, 2. Eust. 51, 43 Ἀττικῶς ὡς τὸ εἰς Ἄιδου. *Θ* 367 εἰς Ἀΐδαο προύπεμψεν ad inferos, cf. *Φ* 48, *X* 213 (ᾤχετο) *λ* 164 (κατήγαγεν) 277 (ἔβη) 425 (ἰόντι) *μ* 383 (δύσομαι). *N* 415 εἰς Ἄιδος ἰόντα. *κ* 502 εἰς Ἄϊδος δ' ἀφίκετο, cf. Bergk, Ztft. f. A. W. 1851 p. 531, (Ἄιδος δ'), sed Ameis δέ = sed, cf. s. g.). *ν* 23 εἰς Ἀλκινόοιο κίον. *Z* 378 ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, cf. *Z* 383. *Ω* 160 ἶξεν ἐς Πριάμοιο. *Ω* 309 ἐς Ἀχιλλῆος ἐλθέμεν. *β* 195 ἐς πατρὸς ἀπονέεσθαι. *ϑ* 418 ἐς Ἀλκινόοιο φέρον. *π* 327 ἐς Κλυτίοιο φέρον. *Ω* 482 ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ. Krüger Di. 68, 21, 2 „sogar mit einem Appellativ". *δ* 581 εἰς Αἰγύπτοιο, διιπετέος ποταμοῖο, στῆσα νέας, sch. E. εἰς Αἰγύπτου τόπον, R. ἀττικῶς, Eust. 1510, 9. Similiter per ellipsin: *β* 55 *ρ* 534 εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι. *η* 301 ἦγεν ἐς ἡμέτερον, codd. multi *β* 55 ἡμετέρου, cf. sch. HMQRT ad *β* 70, etiam *ρ* 534 v. ἡμετέρου, quam Nitzsch ad *β* 55 omnino non probat, Ameis (Anh. ib.) cum Kaysero disp. alt. p. 10 defendit, cf. Bekker, h. B. 1, 76. h. Merc. 370 ἦλθεν ἐς ἡμετέρου, ubi Baum. contra Barnesium. Defendunt etiam Bothe et Wesseling ad Her. 1, 35 („in linguis non ubique rationem sed usum valere"), La Roche l. l. ἡμέτερον probat. f) Additur verbis eundi mittendi aliisque quae motum significant aut necessario aut certe casu, ut ὀτρύνειν *O* 59 *T* 205 *Ω* 143 *α* 85 *ο* 27, ἱερεύειν *Ψ* 147, ἀποδειροτομεῖν *λ* 36, ἀναλύεσθαι h. Merc. 258, ἕζεσθαι *χ* 376 *Y* 137, στῆσαι *δ* 581, similiter adiect. αἰπύς *γ* 293 et subst. ὁδός *κ* 564 *χ* 128, βῆμα h. Merc. 345. Repetitur praep. post verb. comp. *Φ* 611 ἐσέχυντο ἐς πόλιν, *δ* 802 ἐς θάλαμον εἰσῆλθε. *O* 276 ἐφάνη εἰς ὁδόν, *P* 487 ἐς πόλεμον προφανέντε, *Ω* 332 ἐς πεδίον προφανέντε. *ξ* 231 ἀνδράσιν ἦρξα ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, sch. BQ. ἡγεμὼν . . . ἐγενόμην. *E* 504 οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον. *ι* 159 ἐς δὲ ἑκάστην | ἐννέα λάγχανον novenae in unamquamque sorte contingebant, ἐν δὲ ἑκάστῃ CDGHJKLV, „non male" La Roche, ita ed. Ameis. *ρ* 447 στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον. *Π* 574 ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε, sch. L. ἱκέτης ἦλθε. *Σ* 215 ἐς Ἀχαιοὺς | μίσγετο. *Π* 728 ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. *Λ* 701 ἐς δῆμον ἔδωκε, cf. *ρ* 442. *ξ* 428 ὠμοθετεῖτο ἐς - δημόν, cruda posuit in adipe. *Ω* 795 ἐς λάρνακα θῆκαν, ubi ἐν quoque esse poterat,

paraphr. εἰς θήκην. Ω 797 ἐς κάπετον θέσαν, ο 131 ἐς πείρινθα τίθει, Γ 310 ἐς δίφρον θέτο. h. XIX 40 εἰς χέρα θῆκε (Bothe Herm. ἐς), cf. Ψ 704. π 230 κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην, satis ambigue sch. H. εἰς Ἰ. γὰρ αὐτὸν κατήγαγον ἐκεῖνοι· αὐτὸς δὲ ἐν Ἰ. ἐστίν, ὥστε εἰς Ἰ. γραπτέον. π 285 ἐς μυχὸν θαλάμου καταθεῖναι, τ 17 ἐς θάλαμον καταθείομαι, υ 92 ἐς μέγαρον κατέθηκεν, ω 166 ἐς θάλαμον κατέθηκε, cf. h. Merc. 134. De huius verbi structuris cf. Ellendt, ho. abh. 2. μ 411 εἰς ἄντλον κατέχυντο. δ 220 εἰς οἶνον βάλλε (Bekk. ἐς ϝο.), χ 174 ἐς θάλαμον βαλέειν ε 349 βαλέειν εἰς οἴνοπα πόντον (Bekk. ἐς ϝο.), cf. Δ 453 ξυμβάλλετον. χ 201 ἐς τεύχεα δύντες, cf. ω 498. g) κ 351 οἵ τ' εἰς ἅλα δὲ προρέουσι, Did. οὔτε (?) γράφει Ζηνόδοτος· Ἀρίσταρχος δὲ οἵ εἰς ἅλαδε (sive potius οἵ τ' εἰς ἅλαδε Duentz. Zen. 83). δεύτερον (περιττὴ Buttm.) δέ ἐστιν ἡ εἰς. Nitzsch et Köchl. Od. carm. 2, 9 expungunt vv. 350 351, neque Duentz. probat, cf. La Ro. h. l. et h. S. 83. Ameis, anh. Etiam κ 502 εἰς Ἄϊδος δ', adv. videtur pendere a praep. cf. s. e.), atque saepius ἐς ἄντα (s. Ba), cf. Cd α. B) in, ad, versus, nach - hin, de iis quae quid non totum cingunt, sed prope attingunt, in die Nähe von, cf. Giseke, allm. Entsteh. 62. a) Σ 469 ἐς πῦρ ἔτρεψε „recta contra ignem", Vrat. d. ἐπί. Φ 349 ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα, Ν 7 ἐς Τροίην τρέπεν ὄσσε. Μ 25 ἐς τεῖχος ἵη ῥόον. κ 528 εἰς Ἔρεβος στρέψας, v. τρέψας, cf. μ 81. κ 107 ἐς κρήνην κατεβήσετο, ad fontem. κ 558 λ 63 ἰὼν ἐς κλίμακα. γ 174 πέλαγος εἰς Εὔβοιαν | τέμνειν, Euboeam versus. ι 496 ἤγαγε νῆα ἐς ἤπειρον. Ο 371 ι 527 χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανόν. Ι 354 ἐς Σκαιάς τε πύλας κ. φηγὸν ἵκανεν prope portam et fagum. ξ 73 βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεούς. h. XIX 42 ἐς ἀθανάτων ἕδρας κίε. Κ 366 φεύγων ἐς νῆας ad castra navalia. Δ 513 ἐς νῆας ἔχε ἵππους, cf. Ν 31 Τ 3. δ 255 ἐς νῆάς τε κλισίας τ' ἀφικέσθαι, cf. h. Ven. 75. Ο 420 πῦρ ἐς νῆα φέροντα adferentem. χ 385 ἐς αἰγιαλὸν ἐξέρυσαν. Κ 11 ἐς πεδίον ἀθρήσειεν. Κ 14 ἐς νῆάς τε ἴδοι κ. λαόν. ε 439 ἐς γαῖαν ὁρώμενος. μ 247 σκεψάμενος ἐς νῆα. Ρ 334 ἐσάντα ἰδών, al. ἐς ἄντα cf. La Roche h. T. 243, ex adverso, cf. λ 143, ο 532 π 458 ρ 239. ε 217 εἰς ἄντα ἰδέσθαι (Bekk. Am. εἰσάντα), κ 453 φράσσαντό τ' ἐς ἄντα, cf. s. ἄντα I. Ι 373 εἰς ὦπα ἰδέσθαι faciem intueri, cf. [Ο 147] χ 405 ψ 107. Γ 158 εἰς ὦπα ἔοικεν, cf. α 411, Naegelsb. ἰδόντι supplet: si quis faciem intueatur, putet eam similem esse, Ameis: glich ins Gesicht, minus bene. sch. br. (et paraphr.) τὴν πρόσοψιν, τῷ προσώπῳ, κατὰ τὸ πρόσωπον, Damm: quod attinet formam. Ι 180 δενδίλλων ἐς ἕκαστον, h. Merc. 367 δείξατο εἰς Κρονίωνα (Bothe Herm. ἐς). λ 392 πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, sch. B. ἐκτείνων, (minus dure μ 257 ἐμοὶ ὀρέγοντας). Β 271 Δ 81 Χ 372 θ 328 κ 37 ν 167 σ 72 400 φ 396 ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον ansehend. Ζ 404 ἰδὼν ἐς παῖδα. Ω 484 ἐς ἀλλήλους ἴδοντο, cf. σ 320 υ 373 Ω 633 π 477 σ 344. h. VII 9 νεῦσαν ἐς ἀλλήλους. θ 170 ἐς αὐτὸν λεύσσουσιν. b) ad, c. nominibus hominum potissimum in singulari. Η 312 Ψ 36 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, Ariston. Η 312 ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ πρὸς Ἀγαμέμνονα, cf. Hes. sch. A. Ψ 36 ἀντὶ τοῦ πρός, ib. σημείωσαι ὅτι τῇ εἰς ἐπ' ἐμψύχων· ὤφειλε γὰρ τὴν πρός. sch. E. γ 337 ἡ ἐκ καὶ ἡ εἰς ἐπὶ ἀψύχου, εἰς πόλιν καὶ ἐκ πόλεως· ἡ δὲ ἀπό καὶ ἡ πρός ἐπὶ ἐμψύχου. Reiz et Sintenis non hominem in his significari putant, sed locum ubi quis sit atque Damm p. 340 vertit: ad eum et in eius tabernaculum etc. Ab his recte dissensit Spitzner, exc. 35, esse nonnunquam εἰς pro πρός neque de loco cogitandum. Similiter Krüger Di. 68; 20, 3 cf. Lehrs qu. e. 88. Serioris originis haec videri dixit Giseke allm. Entst. 76. Ο 402 σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, sch. br. ἀντὶ τοῦ πρὸς Ἀ. Ρ 709 ἐλθεῖν εἰς Ἀχ., σ 85 πέμψω εἰς Ἔχετον, cf. φ 308, σ 116 (ἀνάξομεν). χ 202 βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαΐφρονα ad U. χ 479 εἰς Ὀδυσῆ... δόμον δὲ κίον ad Ulixem in aedes, non: in domum Ulixi. Θ 272 δύσκεν εἰς Αἴαντ... Duentzer: nach A. hin, subtilius Eust. 712, 4. σεμνότερον τοῦ εἰπεῖν ὑπὸ Αἴ. τὸ γὰρ τοιοῦτον οἰκεῖον ἦν βοήθει. γ 317 ἐς μὲν Με... λαον ἐλθεῖν. Ν 756 ἐς Πανθοΐδην ἀγαπήνορ... Π. ἐπεσσεύοντο. Ι 480 ἐξικόμην ἐς Πηλῆ... sch. br. ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν Π. ἱκέτης παραγε... νόμην κ. ἱκέτευσα. Π 574 ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσ... κ. ἐς Θέτιν, sch. L. ἡ ἐς ἀντὶ τῆς πρός. ρ 10... ᾠχόμεθ' ἔς τε Πύλον καὶ Νέστορα. ρ 116 ἐ... Ἀτρείδην δουρὶ κλειτὸν Μενέλαον προὔπεμψ... υ 75 προσέστιχε Ὄλυμπον ἐς Δία τερπικέραυνον. υ 372 ἵκετο ἐς Πείραιον ad P. i. e. i... eius domum. ω 334 προΐεις ἐς πατέρ' Αὐτόλυκον μητρὸς φίλον. h. Merc. 323 ἵκοντο ... πατέρα Κρονίωνα ad patrem suum. ξ 127 ... θὼν ἐς δέσποιναν ἐμήν. Χ 499 ἄνεισι π... ἐς μητέρα χήρην et Χ 492 ἄ. π. ἐς πατρὸ... ἑταίρους Ariston. ὅτι ἀντὶ τοῦ πρὸς πατρὸ... ἑταίρους ὡς εἰς Ἀγαμέμνονα. id. ad Χ 4... ἀθετοῦνται στίχοι ιγ' (487—99). h. Ap. 4... ὑπότροποι ἔσεσθε ἔς τε πόλιν κ. δώματα, ... τε φίλας ἀλόχους ad suam quisque uxo... Κ 211 εἰς ἡμέας ἔλθοι. ad nos redeat, Spi... Ψ 203 κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος, ad ... (Spitzn.), sch. br. et Hes. πρὸς ἑαυτόν, ... recte Damm: ad suam mensam. χ 436 εἰς ... λεσσάμενος. ζ 176 σὲ - ἐς πρώτην ἱκόμ... (Spitzn. l. l. p. CXXIII). Aristarchus huc re... rebat etiam Ζ 252 Λαοδίκην ἐς ἄγουσα, ... ἐσάγουσα, ubi Ariston. ὅτι πρὸς Λαοδίκην ... ρευομένη. εἰς Ἀγαμέμνονα. c) usque ad, ... loco. Π 640 ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερ... πόδας ἄκρους. Σ 353 κάλυψαν ἐς πόδας ... κεφαλῆς, Eust. 1146, 26 δι' ὅλου τοῦ σώματος. sch. br. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ... δῶν, cf. Ψ 169. Χ 397 τέτρηνε ἐς σφυρὸν ... πτέρνης. η 87 ἐληλάδατο ἐς μυχὸν ἐξ οὐ... cf. η 96. Ψ 523 ἐς δίσκουρα λέλειπτο, paraph... δίσκου βολῆς διάστημα, bis auf Wurfwe... C) In, ad, cum nominibus rerum quae non se... bus percipiuntur, sed sola mentis cogitatio... cf. Giseke, allm. Entst. 56. a) c. neutris ... atque substantivis quae facillime ad locum ... feruntur: Γ 77 Η 55 θ 144 ἐς μέσσον ἰών. Δ 79 (κὰδ δ' ἔθορ') 299 (ἔλασσεν) Ο 357 (... ἔβαλλε) σ 89 (ἄναγον) Ψ 704 (ἔθηκεν) ρ ... (στῆθ') ubi Ameis. θ 262 κί' ἐς μέσον, et ... XIX 22 (ἕρπων). Γ 266 341 ἐς μέσσον Τρ... κ. Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο. Ζ 120 Υ 159 ἐς μ... ἀμφοτέρων ξυνίτην, qui locus male as... Ψ 814. δ 839 λιάσθη | ἐς πνοιὰς ἀνέ... δ 563 ἐς Ἠλύσιον πεδίον κ. πείρατα γ... πέμψουσιν. λ 13 ἐς πείραθ' ἵκανε Ὠκεα... Δ 446 Θ 60 ἐς χῶρον ἕνα ἵκοντο, para...

Θ 60 εἰς τόπον τὸν αὐτόν, melius quam Δ 446 εἰς τὸ ὡρισμένον χωρίον. λ 22 ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε. Δ 453 ἐς μισγάγκειαν ξυμβάλλετον. ep. 7, 5 ἐς ὑπωρείην Μίμαντος ἐλθόντα. Ξ 8 εἴσομαι ἐς περιωπήν, cf. κ 146 (ἀνήιον). Υ 137 καθεζώμεσθα ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, κ 97 148 194 σκ. ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών. b) De statu rerum velut ἐς πόλεμον ἰέναι, quando non tam quo quid loco fiat significatur, quam qua ratione. α) Λ 360 ἐξέλασ' ἐς πληθύν, cf. Ρ 31 Υ 197 (ἰέναι). γ 31 ἷξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε κ. ἕδρας. Η 218 ἀναδῦναι λαῶν ἐς ὅμιλον. Ρ 129 ἐς ὅμιλον ἰὼν ἑταίρων, cf. Τ 402 (σαωσέμεν) ρ 590 (ᾤχετο) χ 263 282 (ἀκοντίσαι). Η 307 ἐς Τρώων ὅμαδον κίε. Κ 56 ἐλθεῖν ἐς φυλάκων τέλος. Γ 32 Δ 585 Ν 165 533 566 596 648 Ξ 408 Π 817 ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο (Bekk. ἐς ϝέ.). Λ 704 ἐς δῆμον ἔδωκεν. Δ 70 Ω 112 ἐς στρατὸν ἐλθέ, cf. Ω 566, Κ 325 (εἶμι) Ν 38 (ᾤχετο). Ψ 685 βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα cf. Ψ 710, Ψ 799 886 ἐς ἀγῶνα φέρων. Τ 291 εἰς ἀγέλην ἔλασαν. Ε 118 ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. β) Β 126 ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν. Β 93 ἐστιχόωντο εἰς ἀγορήν, Λ 490 οὔτε εἰς ἀ. πωλέσκετο κυδιάνειραν οὔτε ἐς πόλεμον concioni intererat, Ariston. ad Λ 488 ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν (488—92) τὸν δέ οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον οὐδὲ ἔγραφεν. Τ 45 εἰς ἀγορὴν ἴσαν, cf. β 10 ϑ 12 109 π 361 υ 146 362 ω 420. Τ 173 οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγ. Β 833 Λ 331 στείχειν ἐς πόλεμον. Δ 281 ἐς π. κίνυντο. Ε 350 ἐς π. πωλήσεαι, cf. Ε 788 Ε 132 821 ἔλθῃσ' ἐς π. Ν 305 ἤισαν ἐς π., cf. Ρ 433. Ρ 487 ἐς π. προφανέντε. Δ 65 ἐλθεῖν ἐς φύλοπιν, Π 677 βῆ ἐς φ. Δ 225 σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν. Λ 364 Υ 451 ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων. γ 420 ἦλθε ἐς δαῖτα θάλειαν. h. VI 13 ἴοιεν ἐς χορὸν θεῶν. ο 468 ἐς θῶκον πρόμολον δήμοιό τε φῆμιν. γ) De consilio quo quid fiat: Ι 11 εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν. Τ 34 ἐς ἀ. καλέσας, cf. ε 90 272 h. Cer. 296, π 377 ὁμηγυρίσασθαι. Σ 245 ἐς δ' ἀγ. ἀγέροντο. γ 137 καλεσσαμένω ἀ. ἐς (Bekk. ἔς) πάντας. Λ 226 ἐς πόλεμον θωρηχθῆναι, ad pugnandum, Ariston. ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον τὸν τόπον ἠθέτηκεν (225—33) cf. Plat. rep. III 390 A. Plut. aud. poet. 4. Ε 737 ἐς π. θωρήσσετο. cf. Θ 376 388 Κ 78 Τ 36. Ζ 338 ὥρμησ' ἐς π. Π 728 ἵππους ἐς π. πεπληγέμεν. Σ 238 προέηκεν ἐς π. λ 493 ἕπετ' ἐς π. Ο 533 ἐς π. φορέειν. Ο 310 φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν. Μ 325 στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν. Ο 59 ὀτρύνῃσι μάχην ἔς, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι κβ' (56—77), Bekk. expunxit, Τ 205 ἐς πτολεμίζειν ὀτρύνετον. Ι 487 ἐς δαῖτ' ἰέναι. h. Merc. 480 φέρειν εἰς (Bothe Herm. ἐς) δαῖτα κ. χορὸν κ. ἐς κῶμον. ζ 55 ἐρχομένῳ ἐς βουλήν. Ο 508 ἐς χορὸν ἐλθέμεν, cf. ζ 65. τ 429 βάν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην venatum. Ψ 680 ἦλθε ἐς τάφον paraphr. εἰς ἐπιτάφιον ἀγώνισμα. Ν 277 λεγοίμεθα ἐς λόχον ad insidiandum, paraphr. εἰς ἐνέδραν, Eust. 932, 48 διττῶς λέγεται, αὐτό τε γὰρ τὸ ἔργον ἤγουν τὸ λοχᾶν, καὶ τὸ τάγμα δὲ τῶν ἀνδρῶν, quorum hic prius locum habet. c) Difficilius etiam ad locum transferuntur quae sola mentis cogitatione existunt neque ullo loco cernuntur. h. Merc. 507 ἐς φιλότητα συνήγαγε. μ 221 ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθα. σ 219 ἐς μέγεθος κ. κάλλος ὁρώμενος respiciens, auf Grösse sehend, τ 514 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὁρόωσα, Κ 239 ἐς γενεὴν ὁρόων. α 421 σ 304 εἰς ὀρχηστύν τε κ. ἀοιδὴν τρεψάμενοι. h. VIII 10 καταστίλβων σέλας ἐς βιότητα ἡμετέρην in unser Leben herabsendend. Abest motus significatio. Ι 102 εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν, Λ 789 πείσεται εἰς ἀγαθόν, Ψ 305 μυθεῖτ' εἰς ἀγαθά, φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ loquebatur (intentus) ad bona, hoc Nicanor magis probat (ut La Roche), alterum (φρονέων,) sch. br. εἰς ἀ. σωφρονίζων et Faesi et Duentzer quia φρονέων sic iusto infirmius fiat, sed coniunguntur φρ. et νοέοντι καὶ αὐτῷ. μ 372 εἰς ἄτην κοιμήσατε, sch. Q. ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἄτῃ. H. ἐς βλάβην, zum Unglück. d) De tempore: usque ad, bis auf, auf: α) Α 601 Τ 162 Ω 713 ι 161 (Ameis, Anh.) 556 κ 183 476 μ 29 τ 424 h. Merc. 206 πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, Ariston. τὸ ὑπόλοιπον πάσης τῆς ἡμέρας, Eust. 161, 10 ἕως δύσεως ἡλίου, sch. BLV. τὸ δὲ ἐς ἠ. κ. ἀττικόν ἐστιν ὡς τὸ ἐς τρίτην ἥκειν. Τ 308 δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω. ρ 570 582 μεῖναι ἐς ἠ. καταδύντα. γ 138 καλεσσαμένω Ἀχαιοὺς ἐς ἠ. καταδ. sub vesperam, Eust. h. l. (1461, 5) ἀντὶ τοῦ περὶ δύσιν ἡλίου. ἐν μέντοι τῇ Ἰλιάδι τὸ ἕως ἡλίου δύσεως δηλοῖ, cf. 161, 45. Ε 465 ἐς τί ἐάσετε; sch. BL. τὸ ἐς ἀντὶ τοῦ ἕως . . ἵν' ᾖ ἕως τίνος . . . καὶ ἔστι πρόθεσις ἀντὶ ἐπιῤῥήματος, Eust. 571, 31 χρονικῶς κεῖται τὸ ἐς τί ἀντὶ τοῦ μέχρι τίνος. Ξ 86 ἐκ νεότητος καὶ ἐς γῆρας, Eust. 969, 12 ἕως γήρως. Τ 32 κῆται τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν |, cf. ο 230 (εἶχε) δ 86 (τρὶς τίκτει, cf. Am.) κ 467 (ἥμεθα) ξ 292 (μεῖνα) h. Ap. 343 (ἤλυθε) XX 6 (διάγουσιν). Φ 444 θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν |, cf. δ 526 (φύλασσε), 595 (ἥμενος) λ 356 (μίμνειν), ξ 196 εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα | οὔ τι διαπρήξαιμι, auf ein Jahr, ita ut annus plenus fiat, cf. La Ro., h. St. 12. h. Cer. 399 τρίτατον μέρος εἰς ἐνιαυτόν tertiam cuiusvis anni partem. Θ 404 418 ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς, sch. L. ἢ τὸ παράγωγον ἀντὶ ἁπλοῦ καὶ ἄλλως εἰπεῖν δέκα (sch. br.) ἢ κατὰ παράτασιν εἰς πολλὰς δεκάδας, cf. Eust. 720, 15, quorum posterius magis placet: auf Jahrzehnte. ι 135 αἰεὶ | εἰς ὥρας auf die (bestimmten) Zeiten. h. XXVI 12 ἐς ὥρας αὖτις ἱκέσθαι | [ἐκ δ' αὖθ' ὡράων εἰς (Bothe ἐς) τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς] | pervenire in tempora quibus vindemia fit (Matth.) atque inde ad multos annos, Suid. I 2, 544 ἐς ὥρας· εἰς καιρούς. ο 126 δίδωμι ἐς γάμον ὥρην auf deine Hochzeit hin. ξ 325 τ 294 ἐς δεκάτην γενεὴν βόσκοι bis in. λ 375 ἐς ἠῶ ἀνεχοίμην. h. Merc. 462 ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω i. e. omnino non. VII 29 ἐς δὲ τελευτὴν | ἐρεῖ, bis zu Ende i. e. omnes. ξ 384 ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην auf den Sommer. h. Ven. 227 ἐς πέμπτον ἔτος. η 317 ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, αὔριον ἔς, ubi fuere qui ἐς τῆμος δέ i. e. μέχρι τούτου coniungerent, sed sch. RT. τὸ ϝς τόδε καὶ ἐς τημόσδε ταὐτὸν δηλοῦσιν ἀντὶ τοῦ κατ' αὐτὴν τὴν ὥρην . . . βέλτιον δὲ τοῖς ἄνω συνάπτειν. λ 351 ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον. [Θ 538 ἀνιόντος ἐς αὔριον], recte Eust. 728, 23 ἤγουν αὔριον. Saepius sic cum adv. μ 126 ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι. σ 122 υ 199 γένοιτο ἔς περ ὀπίσσω, Hes. εἰς τὸ μέλλον. β) εἰς ὅ κε(ν) (v. εἰσόκε), usque dum, donec, quoad. Hes. Eust. 1918, 32 ἕως ἄν Eust. 686, 13 ἕως οὗ, τουτέστιν εἰς ὃ χρονικὸν διάστημα, cf. 778, 1. sch. BL.

Γ 409 ἀποροῦσί τινες εἰ τὸ εἰσόκεν ἐν συνθέσει ἐστὶν ἢ ἐν παραθέσει καὶ λέγομεν ὅτι ἐν παραθέσει . . . . οὐ δέ ποτε εὑρίσκεται ὁ ποιητὴς παραλαμβάνων τοῦτο τὸ ἐπίῤῥημα χωρὶς τοῦ κεν συνδέσμου, cf. E. M. 305, 45 La Roche h. T. 243. Regit plerumque coniunctivum aut aor. aut rarius praes., cf. Bäuml. gr. Mod. 231 et est de rebus futuris, quas fore exspectamus et brevi cognoscemus. 1) post fut. Η 30 μαχήσοντ' εἰς ὅ κε - εὕρωσιν, donec invenerint, bis, cf. Ι 48, Η 291 377 396, Ι 46, Λ 193 208 Ρ 454, Φ 133 ϑ 318 (ante Bekk. ἀποδώσει) χ 58 72 ψ 358. Ε 466 ἐάσετε εἰς ὅ κε μάχωνται. Ι 609 μ' ἕξει εἰς ὅ κ' ἀυτμὴ | μένῃ so lange als cf. Κ 89. 2) post imperat. Ξ 6 πῖνε εἰς ὅ κε ϑερμήνῃ, bis, donec calefecerit, cf. Β 332 Η 376 Π 455 Φ 128 531, β 97 τ 142 ω 132, ε 378 ζ 295 κ 461 λ 122 351 ν 59, ο 51 75, 543 ρ 56, χ 443 (La Roche ἐξαφέλησϑε καὶ ἐκλελάϑωνται, Bekk. -ησϑε, -οιντο, v. l. -οισϑε) h. Ap. 501 (εἰσόκε). post coni. adhort. Ξ 77 ὁρμίσσομεν εἰς ὅ κεν ἔλϑῃ cf. Κ 62. Ψ 244 ϑείομεν εἰς ὅ κεν - κεύϑωμαι. β 99 τ 144 ω 134 μή ὄληται, εἰς ὅ τέ κέν μιν (La Roche ω 134 Bekk. Am. Bäuml. ὅτε κεν) καϑέλῃσι ne pereat donec oppresserit. 3) post praes. de rebus quae semper eodem sunt statu: Η 71 τεκμαίρεται εἰς ὅ κεν ἕλητε, cf. Μ 150 ι 138. Λ 666 μένει εἰς ὅ κε ϑέρωνται, atque sic etiam post aor. Κ 89. 4) post opt. Γ 409 μηδὲ ὑποστρέψειας εἰς ὅ κε ποιήσεται, ο 26 ἐπιτρέψειας εἰς ὅ κε φήνωσι. 5) in orat. obl. Φ 231 ἐπέτελλε ἀμυνέμεν εἰς ὅ κεν ἔλϑῃ, cf. ψ 269 Η 395. Semel regit optativum: [Ο 70 τεύχοιμι ἄν, εἰς ὅ κε Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν] qui v. expungebatur propter neutrum Ἴλιον. Non est de re futura: h. XXVIII 14 στῆσεν ἵππους εἰσόκε κούρη εἵλετο. Est potissimum in arsi quinta, paulo rarius in prima aut secunda. γ) ἔς τ' ἄν so lange als: ep. 3, 2 κεῖμαι ἔς τ' ἂν ὕδωρ ῥέῃ. Cf. Lob. path. el. 1, 299. D) Translate, cf. Giseke, allm. Entst. 69: Κ 448 ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς in potestatem nostram. Ω 204 520 ἐλϑέμεν, ἀνδρὸς ἐς ὀφϑαλμούς in conspectum. [h. Merc. 12 εἴς τε φόως ἄγαγεν] (Herm. Bothe ἐς), brachte an's Licht, de Iove s. de parturiente, Stoll, N. J. f. Ph. 79, 319 ἐκ πρὸ φόως δ' dubitans coni. h. Ven. 293 IX 9 XVIII 14 μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον. Ψ 574 ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, Ariston. ἡ δ. ὅ. οὐκ εἰς τὸ μέσον παρελϑόντες, ἀλλὰ μέσον δικάσσατε μήτε τούτῳ προσχαριζόμενοι μήτε ἐμοί. διὸ ἐπιφέρει μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ, cf. sch. BD. Eust. 1316, 24. 55 (μέσως κ. δικαίως) Hes. 2, 203 Suid. II 1, 793, nach der Mitte hin, unparteiisch. Β 379 ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, sententiam feramus ita ut una sit, Eust. 241, 28 ἀπὸ κοινοῦ ἐνταῦϑα ἐκ τοῦ βουλεύειν ῥήματος ὄνομα τὴν βουλήν (Naegelsb. Duentz. La Roche), minus bene sch. br. εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν καὶ συμβουλίαν, Hes. κατὰ τὸ αὐτό, Ameis μίαν pro subst. esse putat. E) a) Raro inter praep. et casum interponuntur voculae. δ' Ε 745 Θ 389, Π 391 Σ 245, α 363 τ 602 φ 356, ρ 87 h. Ap. 443. δέ Υ 38 γ 177 ι 159 h. VII 29. μέν γ 317. ῥ' Κ 576 δ 48 ϑ 450 κ 361. ῥά δ 51. γέ Β 379 Ο 568. τ' Ω 753 τ 514. τέ ρ 109 h. Ap. 477 478 Merc. 12. πέρ σ 122 υ 199. δ' ἄρα h. Cer. 450. b) Saepe soli acc. additur praep. (οἶκον ἐυκτίμενον κ. σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν) e. c. Λ 222 Ψ 680, δ 476 ζ 315 ι 533 ο 129 ϑ 363 ο 238 ψ 139 h. Merc. 229 234 cf. Ι 381 ν 275 h. VII 29, vel etiam alii praepositioni, velut ἐς Ὠκεανὸν μετ' Αἰϑιοπῆας. Repetitur ipsa praep. h. Ap. 438 ἐς Κρίσην, ἐς λιμένα, Merc. 256 ἐς Τάρταρον, εἰς ζόφον Ven. 58 ἐς Κύπρον, ἐς Πάφον cf. XXVII 13, plerumque ita ut interponatur καί vel similis coniunctio. Ζ 347 εἰς ὄρος ἢ ἐς κῦμα, cf. ε 42 115 η 77 (κ 474), Ζ 378 383, Μ 288 Ω 753 α 93, δ 702 ε 20, ξ 3[illegible] σ 328 ω 430 h. Ap. 477 Merc. 480. c) Tmesin q. v. habet Α saepius quam ceteri libri, caret vero compositis quae ceteri habent, longe saepissime Μ Ω ι κ λ π ψ. d) Est εἰς ante consonas h. Ap. 9 470 Cer. 450 Merc. 12 34 17[illegible] 229 257 355 367 402 480 VII 48 XIX 40 XXVI 13. Est. v. l. e. c. Δ 331 μ 9 ρ 105 h. XXVII 13. Saepe Bekker ἐς scripsit pro εἰς ante ϝ, e. c. Θ 203 (Ἑλίκην). Λ 196 230 Ο 169, Ν 175 Ο 169 550, Ω 143 λ 86 ρ 293 (Ἴλιον). Δ 103 121 Χ 12 47 Ω 696 ο 216 505 (ἄστυ). Γ 3[illegible] Λ 585 Ν 165 533 566 596 648 Ξ 408 Π 817 (ἔϑνος). Ψ 203 (ἕ). δ 220 (οἶνον) ε 349 (οἴνοπα). Ζ 490 φ 350 (οἶκον) cf. α 356 ubi praep. vitio non mutavit. Omisit praep. ante οἶκον β 52, ante Ἴλιον Φ 81 156, in compositis mutavit Ξ 13 153 158 Τ 15 ζ 230 ι 148 251 λ 306 μ 446 ν 197 π 356 φ 222 χ 407 ψ 157 324 ω 493, sed cf. ψ 94. Elisionem admisit ξ 238 cf. ρ 104. Non potuit ϝ restituere Ε 204 πεζὸς ἐς Ἴλιον, ξ 318 ρ 84 ἦγεν ἐς οἶκον. e) Carent forma εἰς Μ Υ ζ η et ap. Bekk. Δ (103 121) atque Ω (143 696). In universum εἰς semel legitur, quando ἐς ter, sed in libris ι - ν ο π multo saepius. f) ἐς non est in tertia arsi, εἰς Α 435 ο 497, Τ 45. in quarta εἰς Δ 314 Η 461 κ 351, ξ 196, h. Ap. 9 218, ἐς Μ 301 atque saepius in seq. libris. εἰς saepissime in arsi secunda. ἐς in prima et secunda, aliquanto rarius in quarta aut quinta. εἰς in tmesi quarta saepius, in prima aut secunda rarius, in tertia Φ 522 μ 380, 292 Λ 230. ἐς saepissime producitur in thesi quarta, saepe etiam in secunda aut prima, in tertia Θ 13 h. Merc. 256, Ω 795 κ 97 148 194 λ 480, ξ 335 τ 292, χ 351. corripitur saepissime ante arsim quartam aut secundam, multo rarius post primam aut secundam atque ante sextam aut tertiam, nunquam ante quintam. post quartam Υ 254 μ 261. post quintam Σ 215 λ 331 ξ 384. In compositis εἰς non ante consonas, nisi εἴσβαινον q. c. componuntur verba 29 quorum ἐςκαταβαίνω εἰςαναβ. ἄνειμι ανάγω ανιδών αφικάνω alia etiam praep. subiungunt, εἰσίϑμη - οδος - ωπό - άντα εἴσω εἰσόκε (?) ενόησα, ερύω)

ἐσ-ᾰγείρομαι ipf. (et v. l. aor.) 1) congregor quo. ξ 248 ἐσαγείρετο (v. l. -ατο) λαὸς in naves. De tmesi v. s. ἐς I a. 2) translate colligo animum, recupero vires. Ο 240 Φ [illegible] ἐσαγείρετο ϑυμόν (v. l. -ατο) sch. BL. Φ 417 [illegible] ζωτικὸν πνεῦμα συνέλεξε. παρατατικὸν δὲ [illegible]γείρατο Ἀρίσταρχος. — ἐσ - άγω v. s. εἰσάγω

ἐσ-αϑρέω conspicio. Γ 450 ἐσαϑρήσειεν Ἀλέξανδρον.

ἐσ-ᾰκούω audio, exaudio. h. Cer. 284 φωνῆς ἐσάκουσαν. Θ 97 οὐδ' ἐσάκουσε-Ὀδυσσεύς, Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ ἀμφίβολον· πότερον οὐκ ἀντελάβετο καϑόλου τῆς φωνῆς διὰ τὸν ϑόρυβον ἢ ἀκούσας παρεπέμψατο· ὅπερ δέχεται Ἀρίσταρχος, sed sch. AD. (Porph.?) οὐκ ἤκουσε

ἐσ-άλλομαι insilio, salio intro. M 438 Π 558 πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος, Hector et Sarpedon. quorum cum non uterque primus fuisse videretur, Porphyrius (et Lysanias?) distinxit Π 558, προσθέμενον τὸ σ τῷ η. σάλασθαι γάρ φησι σημαίνειν τὸ ἀποσπᾶν καὶ σαλεύειν· ὁ δὲ σαλεύσας πρῶτος τὸ τεῖχος Σαρπηδών ἐστιν, ὁ δὲ εἰσπηδήσας Ἕκτωρ . . . . ἄμεινον δὲ πείθεσθαι Ἀριστάρχῳ δασύνοντι (i. e. ἑσήλατο). ἐκδέχεσθαι δὲ ἡμᾶς οὕτως τὸ ἑσήλατο, ὅτι πρῶτος ἐφήλατο . . . . ὁ μὲν γὰρ Ἕκτωρ πρῶτος διῆλθεν, ὁ δὲ Σαρπηδὼν πρῶτος ὥρμησεν ἐπὶ τὸ τεῖχος, sch. A., cf. Eust. 913, 5 Hes., melius Suid. I 2. 547 εἰσῆλθεν, εἰσέφρησεν, iusto enim subtilius his distinctionibus, cavetur ne poetae cum quadam neglegentia res simillimas eadem voce significasse videantur, cf. Lehrs. Ar. 307 (319). M 466 ἔσαλτο πύλας, cf. N 679 πύλας κ. τεῖχος). Eust. 914, 54 ὅμοιον τῷ ἐσήλατο. — ἔσαντα v. s. ἄντα I. — ἐσ-βαίνω v. s. εἰσβαίνω. ἔσβη v. s. σβέννυμι.

ἐσ-δέρκομαι intueor, conspicio. Ω 223 ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην. ι 146 νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, cf. τ 476.

ἐσ-δύομαι intro, ineo. Ψ 622 ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι. — ἐσ-εῖδον et ἐσ-όψομαι v. s. εἰσοράω. — ἔσ-ειμι, — ἐσ-ερύω, — ἐσ-έρχομαι v. s. εἰσ . . .

ἐσ-θής (Fεσ., ἕννυμι i. e. ἕσ-νυμι. pro ἐστής?. Eust. 1552, 15 ἡ ἐ. καὶ τὸ ἔσθος τὰ ψιλούμενα ἐκ τοῦ δασυνομένου, Curt. Et. p. 658 vielleicht wegen des θ., cf. Herod. Ω 94. a) vestis, Kleidung, sing. collective. Eust. 1552, 14 εἵματα, E. M. 382, 47 τὸ ἱμάτιον. α 165 ἐλαφρότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε, est enim divitis abundare etiam vestibus, cf. ε 38 θ 440 ν 207 ψ 341 h. Merc. 181. β 339 ἐσθής τ' ἐν χηλοῖσιν. ζ 74 ἐσθῆτα φαεινήν ad lavandum, cf. ζ 83 η 6. Eust. 1551, 35 ὅμοιον ἐσθῆτα ἑνικῶς καὶ εἵματα πληθυντικῶς. ζ 192 ξ 510 οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι οὔτέ τευ ἄλλου. ν 136 π 231 h. Ven. 169 ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν. ω 67 καίεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν, quam Thetis dederat, ubi neglegitur dig. b) lodix, stragula vestis qua cooperiuntur cubantes in lectis. ψ 290 ἔντυον εὐνὴν ἐσθῆτος μαλακῆς. Non in Il.

ἐσθ-ίω (ἔσθω, sed L. Meyer, vgl. G. 1, 93 ἐσθjω et om. voc. ἔσθω). Act. pr. -ιει Ψ 182, imptv. -ιε, -ίετε, inf. -ιέμεν ipf. ἤσθιε(ν) -ον. Pass. pr. -ίεται δ 318. 1) vescor, edo, Eust. 1753, 32 τρώγειν . . ἐπὶ ἀλόγων. ἐσθίειν . . ἐπὶ λογικῶν μάλιστα. κ 460 μ 23 302 ἐσθίετε βρώμην. ξ 109 κρέα τ' ἤσθιε, cf. υ 318. υ 19 ... ἑτάρους, cf. υ 313. α 9 κατὰ βοῦς ... ἤσθιον. ι 292 ἤ. δ' ὥς τε λέων - | ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα. ξ 80 ἔσθιε - χοίρεα, ... ἀνάλισκε, τρώγε. Abs. ξ 443 ρ 478, 358. ... 305 μοι ἐσθιέμεν, v. l. μάλ', sch. BMS. ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. 2) Translate: consumo. Ψ 182 τοὺς ἅμα σοὶ πῦρ ἐ. δ 318 ... μοι οἶκος. φ 69 τόδε δῶμα ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεί, cf. La Roche, h. S. 168.

ἐσ-θλός (εἰμί, ἐσ-μί, ἐσ-θ-λός Curt. Et. 561 Christ 79 Doed. Gl. 2448) praecellens qua re, virtus ad, utilis, probus, commodus, bonus. E. M. 383, 7 τὸ ἀγαθόν. Opponitur κακός, cf. maxime τ 334. 1) utilis, commodus. A 108 ἐσθλὸν ἔπος. K 448 ἐσθλά περ ἀγγείλας, cf. ... 212. B 272 μυρία ἐσθλά. Λ 831 φάρμακα ἐ., cf. δ 228 κ 287 292. δ 230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐ. μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά. h. Cer. 230 ἐ. ἐρυσμόν. Ω 301 ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν. O 207 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται ὅτ' - εἰδῇ. 2) probus, consilio accommodatus, aptus ad. Λ 576 σ 404 δαιτὸς ἐσθλῆς. ι 242 ἅμαξαι ἐσθλαί. I 76 ἐ. καὶ πυκινῆς βουλῆς, cf. Σ 313. I 330 Ω 381 ο 159 τ 272 κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά, cf. μ 347, ο 91. K 213 δόσις ἐσθλή. λ 534 γέρας ἐ. Ξ 382 ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χείρονι δόσκεν sc. τεύχεα. semel de animalibus: Ψ 348 ἵπποι μὲν ἐσθλοί sc. equi. P 470 β 117 η 111 φρένας ἐσθλάς, cf. λ 337. η 292 νοήματος ἐσθλοῦ. N 733 νόον ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι, cf. η 73. E 516 μένος ἐ. M 321 ἲς ἐσθλή. 3) bonus, faustus: E 3 273 I 415 P 16 143 Σ 121 α 95 γ 380 78 ν 422 σ 126 κλέος ἐσθλόν, cf. ω 94. ζ 30 φάτις ἐσθλή. ζ 182 ὁμοφροσύνην ἐ. τ 547 ὕπαρ ἐ. ω 311 ἐσθλοὶ ὄρνιθες. ο 229 υ 310 νόσφι ... ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια. ρ 66 ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον, cf. h. Merc. 201. 4) De hominibus. a) Γ 151 ἀγορηταὶ ἐσθλοί, cf. H 126. I 113 ἐ. ἑταῖροι, cf. Λ 491 E 469 Π 327 P 345 β 391 ε 110 133 η 251 θ 585 λ 7 μ 149 ventum ε 331. E 51 ἐ. θηρητῆρα. Y 396 ἐ. ἀλεξητῆρα μάχης. δ 724 πόσιν ἐ. α 233 ἐσθλὸ - ἐπιμίκτορα. Ψ 280 σθένος ἐσθλὸν - ἡνιόχοιο, cf. Ψ 546 ο 310. Ψ 636 ἐσθλὸν ἐόντα cursu. b) qui excellunt virtute bellica. B 366 ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς ὅς τέ νυ λαῶν, ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι, cf. Z 489 I 319. B 760 ἐ. ἐόντα, cf. Λ 471 665 N 261 Π 627 857 Y 312 X 176 330. I 298 ἀέθλους πολέας τε καὶ ἐσθλούς. Π 600 ἐ. ἀνήρ. E 175 Π 425 X 44 πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν, cf. E 621 Λ 452 N 700 Ω 167 204 520 χ 204 ω 427. Λ 458 P 380 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, cf. Z 444. O 283 ἐ. ἐν σταδίῃ. Y 434 οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐ., ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων, cf. Ξ 382. X 158 ἐ. ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. c) genere et loco nobilis. I 514 ἄλλων νόον ἐσθλῶν, cf. ... 115 O 203. ζ 284 πολέες τε καὶ ἐσθλοί, cf. θ 110 ... K 519 Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐ., cf. Λ 673 Π 573 Ψ 175 181. T 122 ἀνὴρ γέγον' ἐ. ὃς ἀνάξει. ρ 381 οὐ κακὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις. d) omni genere virtutum: ζ 189 ἀνθρώποισιν, - ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν. cf. θ 553, χ 415 ψ 66. α 115 β 46 γ 379 ε 214 τ 395 ψ 360 πατέρ' ἐσθλὸν Ulixem. β 71 γ 98 δ 328 πατὴρ ἐμός, ἐ. Ὀδυσσεύς. τ 334 πολλοί τέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον Ulixem. ubi sunt qui e. adv. putent. β 33 ἐ. μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος. bis ponitur: δ 724—6 814—6 πόσιν ἐ. ἀπώλεσα θυμολέοντα, παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον, ἐσθλόν. Ψ 112 ἀνὴρ ἐ. tuchtig, comme il faut. cf. γ 471 ξ 104, δ 326. e) nom. propr. E 581 ἐ. Ἀτυμνιάδην, cf. Y 382 θ 582. παῖς ἐσθλὸς ἐών, cf. ε 557 ἰσοθέης. h. Ven. 132 ἀκοίτην. h. Ap. 375 ἄνδρες - πολέες τε καὶ ἐ. 5) Bona et commoda quibus homines fruuntur. a) e toto genere: Ω 530 ἄλλοτε μέν τε κακῷ - κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, cf. υ 86. ο 488 παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε. h. Cer. 225 ἐσθλὰ πόροιεν. b) e parte: β 312 πολλὰ κ. ἐσθλὰ | κτήματ' ἐμά. δ 96 οἶκον, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά, cf. h. XXX 10. κ 523 λ 31 πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν. Prior syllaba semper in arsi.

ἐσ-θρῴσκω insilio. M 462 Φ 18 ἔσθορε,

ρε, Hes. εἰσεπήδησεν, v. l. Φ 18 ἐκθ. et ἐνθ.

ἔσ-θος (ϝέσ-νυμι, ἕνν. cf. Lob. Rh. 293) vestis, Ap. 77, 24 ἔσθημα, ἱμάτιον, cf. E. M. 383, 1 Hes. Ω 94 μελάντερον - ἔ., cf. Herod. h. l. h. XXXI 13 καλὸν - ἔ. | λεπτουργές.

ἔσ-θω (ἔδ-θω, ἔδω, cf. E. M. 383, 3 Curt. Et. p. 68 225 Christ 122 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 392 344 Wentzel, qua vi posuit Hom. verba in θω I p. 13 42) praes. ἔσθουσ' Ω 415 ptc. -ων, -οντες Θ 231, -ουσαι ν 409, inf. -ειν ε 197 et -έμεναι. ipf. ἦσθε. edo, vescor, saepe cum vi frequentativa, cf. Wentzel l. l. Θ 231 ἔ. κρέα. Ω 213 ἧπαρ ἐσθέμεναι. ι 479 ξείνους ἔ. Animalia: ν 409 ἔ. βάλανον, Ω 415 μιν εὐλαὶ ἔ. absolute: ε 94 ζ 249 η 177 πῖνε καὶ ἦσθε, cf. π 141, ε 197 η 220. Ω 476 κ 272 ν 337 ἔσθων καὶ πίνων, Hes. τρώγων. κ 373 ἐσθέμεναι κέλευεν. translate: consumo. β 75 ἔ. κειμήλιά τε πρόβασίν τε.

ἐσ-ίζομαι sedem capio quo loco, τί. Ν 285 ἐσίζηται λόχον.

ἐσ-ίημι immitto. med. feror cum impetu, irruo, τι. χ 470 αὖλιν ἐσιέμεναι aves. Ad εἴσειμι sunt qui referant, cf. Buttm. a. G. 1, 534 Krüger, Di. 38; 3, 1, melius Lobeck path. el. 1, 268 La Roche h. S. 113.

ἐσ-κατα-βαίνω descendo in, τί. ω 222 ὄρχατον ἐσκαταβαίνων.

ἐσ-μαίομαι intus tango, insero manum. semper translate: gravius commoveo animum. Ρ 564 μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν, Hes. καθήψατο τῆς ψυχῆς (Ap. 77, 22). ἐλύπησεν εἰς τὸν θυμόν, cf. Υ 425 (ἐμὸν θ.).

ἑσπέρ-ιος (ϝε.) 1) vespertinus. semper cum verbis, quando nos adverbiis utimur. Φ 560 ἑσπέριος ἀπονεοίμην vesperi, cf. β 357 ι 336 452 ο 505 π 452 h. Merc. 18 341 XXXI 16. ξ 344 ἑσπέριοι ἀφίκοντο. β 385 ἑσπερίους ἀγέρεσθαι ἀνώγει. h. XXXII 11 ὅλας ἑσπερίη. 2) occidentalis, Suid. I 2, 556 δυτικός. θ 29 ἑσπερίων ἀνθρώπων. De

ἕσπερος (ϝέ., Bopp, vgl. G. 2, 190 Benf. 2, 208 divas-para diei finis, cf. Christ 185. improbat Curt. Et. 566 qui tantum vesper comparat. Cf. Ahrens, Kuhn 3, 168 ἕ. i. e. qui pone sequitur. Oertel, chronol. hom. III Meissen 1850 p. 6 ἑωσφόρος, de stella. Hainebach, Wurzeln ϝες und ἑς, der an Glanz ausgezeichnete). I adi. vespertinus. ρ 191 ποτὶ ἕσπερα, v. l. ἕσπερον. sub vesperum. h. XIX 14 ἕσπερος ἔκλαγεν vespere. II subst. 1) stella vespertina. Ap. 77 26 ὅτε μὲν ὁ αὐτὸς ἀστήρ, ὁ Ἕσπερος. Χ 318 ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται, ἀστήρ. 2) vesper, Ap. l. l. ὅτε δὲ ἡ ἑσπέρα. α 423 σ 306 μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν, cf. α 422 δ 786 σ 305.

ἔσπετε (Curt. Et. 632 σεπ, in-sece ἔννεπε pro ἔν-σεπε, germ. sag-en. L. Meyer, vgl. G. 1, 359, cf. Kuhn 6, 164 etiam: skt. sak, ἄσπετος. Savelsberg σ ex ϝ oriri putat, quod improbat Rödiger, Kuhn 17, 317) iptv. defect. dicite, narrate. Hes. εἴπατε, ἐξηγεῖσθε... ἱστορεῖτε. Β 484 Λ 218 Ξ 508 Π 112 ἔ. νῦν μοι μοῦσαι c. quaestione quae pendet. h. XXXII 1 μήνην ἔ. μοῦσαι, cf. XXXIII 1 (ἀμφὶ Διὸς κούρους). E. M. 383, 48 λέγετέ μοι. Lob. ad Buttm. a. S. 2, 174 ἔσπω statuit cognatumque dicit „ἔσπετε st. εἴπετε."

ἐσσυμένως (σεύω) studiose, alacriter. Ο 698 ἐ. ἐμάχοντο, cf. Ψ 55 172 364 511 Ω 124 ι 73 ξ 347 ο 288 π 51 h. Merc. 150 215 320 Cer. 341 359 449 XXXVIII 8 XXXII 10. Φ 610 ἐ. ἐσέχυντο, v. l. ἀσπασίως. celeriter, protinus. Γ 85 ἔσχοντο μάχης ἄνεῴ τε γένοντο, ἐ. cf. h. Merc. 297. Solum adv. de ptc. pf., cf. Classen, Beob. 2, 14.

Ἑστίαια v. s. Ἱστίαια.

ἕστωρ (E. M. 383, 20 παρὰ τὸ ἔσω . . ὁ ἐνιέμενος, cf. sch. A. Ω 272. Grashof, Fuhrw. 37 ἵζω, al. εἶσα et ἕννυμι) Lob. par. 450 „grammatici recte ab eodem repetunt verbo unde ἧλος profectum, v. Anecd. Cram. 1, 145) paxillus s. clavus, anteriori parti temonis immissus ad firmandum anulum quo iugum alligatur. Hes. οἱ κατὰ Ἀρίσταρχον τὸν πάσσαλον τὸν πεπηγότα περὶ ἄκρον τῶν ῥυμῶν, περὶ ὃν δεσμεῖται καὶ εἰλεῖται τὰ ζυγόδεσμα. addit sch. A. καὶ ὁ κρίκος ἔγκειται, cf. E. M. 383, 20 Plut. Al. 18. Ω 272 ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον, super clavum anulum iniciebant. Grashof, l. l. dat. instr. dicit, qui minus aptus est verbo βάλλειν, anulum vero supra temonem pone clavum fuisse, infra temonem ante clavum. alii ap. Hes. τὸ κοίλωμα τοῦ ἁρματίου ἤτοι ζυγοῦ, ἔνθα ὁ τράχηλος τῶν ἵππων ἐντίθεται ἢ (Ap. 77, 32) τὸν πρὸ τοῦ ῥυμοῦ τόπον, cf. Eust. 1350, 16.

ἐσ-φέρω 1) act. intro fero. η 6 ἐσθῆτά τ' ἔσφερον εἴσω. 2) med. mecum aufero. Λ 495 πεύκας ἐσφέρεται torrens.

ἐσ-φορέω intro fero. ζ 91 ἐσφόρεον ὕδωρ sch. BEP. εἰς τὸ ὕδωρ ἔφερον τὰ ἱμάτια τ 32 ἐσφόρεον κόρυθας in cubiculum interius.

ἐσχάρη (Benf. 1, 38 dubitans goth. azg Asche et skr. ush brennen comparat. [illegible] ἐσχ-ατος?) focus. Ameis ad ε 59 pelvim fuisse putat quae huc illuc portari posset, melius Ap. 78, 2 βωμὸς ἰσόπεδος οὐδ' ἐκ λίθων ὑψωμένος, cf. Hes. Κ 418 ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, sch. BL. ὅσοι εἰσὶν ἰθαγενεῖς Τρῶες οὗτοι φυλάσσουσιν. ἐκ γὰρ τῆς ἑστίας τὸν πολίτην δηλοῖ. E. M. 384, 10 πυραὶ πυρκαϊαί plerique ignes castrorum explicant. Sing. in O. Fuit focus in intimo conclavi virorum qua [illegible] in feminarum conclave, Eggers aed. Hom. Altona 1833 p. 12 Rumpf, aed. Hom. Feminae sedentes prope assident calefacientes corpus. ζ [illegible] ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ Arete. [illegible] E. ὡς τοῦ θρόνου ὑψηλοτέρου ὄντος, cf. [illegible] Cibos coquebant υ 123 ἀνέκαιον ἐπ' ἐ. [illegible] sacra facientes ξ 420 ἔστησαν ἐπ' ἐ. [illegible] mactaturi, sed sacrum fuisse focum Ameis η [illegible] ξ 159 negat, Naegelsb. h. Th. 235 Autenrieth Rumpf II 17 putant, certe supplices ad [illegible] accedunt: η 153 ἕζετ' ἐπ' ἐ. ἐν κονίῃσι. η 160 (χαμαί). Est universe pro domo: [illegible] ἔνδον ἐόντα παρ' ἐ. Per heteroclisin, ἐσχαρόφιν (Lucas, Melet. hom. b. velut de ἔσχαρ formatum), videtur esse dat. et gen. (Lob. [illegible] el. 2, 255. Thiersch § 182, 4 etiam acc. [illegible] tuit). ε 59 πῦρ ἐπ' ἐ. καίετο apud Circ η 169 ὦρσεν ἀπ' ἐ. supplicem. τ 289 ἵζεν [illegible] (ol. v. ἐπ') ἐ.

ἐσχατιή (ἔσχατος) extrema pars, Lob. par. 355 adi. in subst. locum transgressum . . mutato propter significationem topicam acc[illegible] a) Ψ 242 ἐσχατιῇ in extremo rogo. Υ 328 ἐσχατιὴν πολέμοιο, cf. Λ 524, pone ac[illegible]

b) potissimum terrae s. agri, Braune, ad ξ. II Cottbus 1855: conterminae montibus vel mari agrorum extremitates, ab urbe remotae. E. M. 384, 26 ὁ ἀγρός, ἡ τὸ ἔσχατον τοῦ ἀγροῦ· τὰ γὰρ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρίων ἐσχατιὰς ἔλεγον, οἷς γειτνιᾷ εἴτε ὄρος εἴτε θάλασσα. Hes. ἐρημία, ἄκρον, τελευταία. Ι 484 ἐ. Φθίης, cf. γ 294 (Γόρτυνος). β 391 ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος. δ 517 ω 150 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, cf. ε 489 σ 358. ε 238 νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς. sine gen. ι 182 ἔνθα ἐπ' ἐσχατιῇ insulae, cf. κ 96 (portus). ι 280 ἤ που ἐπ' ἐσχατιῆς ἢ καὶ σχεδόν. ξ 104 ἐσχατιῇ in extrema parte insulae.

ἔσχ-ἄτος (ἐξ, cuius quasi est superl. Curt. Et. 583 b) extremus, E. M. 384, 18 ὁ τελευταῖος, de loco tantum. ζ 205 οἰκέομεν ἀπάνευθε - ἐνὶ πόντῳ, ἔσχατοι. α 23 ἔσχατοι ἀνδρῶν Aethiopes. Κ 434 ἔ. ἄλλων longissime remoti ab urbe Troia, ἀπὸ δὲ νεῶν πρῶτοι sch. BL. φ 9 θάλαμον ἔσχατον. Neutr. pl. pro adv. ἔσχατα extremo loco, Θ [225] Λ 8 ἐ. νῆας εἴρυσαν.

ἐσχᾰτόων (ptc. de -όω (Buttm. a. S. 1, 483) vel -άω (Lob. Rh. 185) ἔσχατος) extremus, in extrema parte versans. Κ 206 τινα δηίων ἐσχατόωντα, sch. D. ἔσχατον ὑπολειπόμενον, πεπλανημένον καὶ περὶ τὰ ἔσχατα μέρη διατρίβοντα, cf. E. M. 384, 42. Β 508 Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν, sch. D. τὴν ἐν τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῆς Βοιωτίας κειμένην. Β 616 Μύρσινος ἐσχατόωσα.

ἐσ-χέω infundo, pass. magno impetu feror in, irruo. Μ 470 κατ' αὐτὰς - ἐσέχυντο πύλας in castra. Φ 610 ἐσσυμένως (Bekk. ἀσπασίως) ἐ. ἐς πόλιν, Hes. ἀθρόως προ(σ)ῆσαν. — ἔσω v. s. εἴσω.

ἑταιρεῖος (ἑταῖρος) ad societatem pertinens, consuetudinis amans. h. Merc. 58 ἑταιρείῃ φιλότητι.

ἑτάρη et **ἑταίρη** (ἑταῖρος) socia, comes. Δ 441 Ἔρις Ἄρεος κασιγνήτη ἑτάρη τε |. Translate: Ι 2 φύζα φόβου ἑταίρη |. ρ 271 φόρμιγξ ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην |. h. Merc. 478 εὔμολπον - λιγύφωνον ἑταίρην | lyram. ib. 31 δαιτὸς ἑταίρη testudo s. lyra.

ἑτᾰρίζω et **ἑταιρίζω** (ἕταρος) Act. comes sum et auxilior. Ω 335 ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, (num Eust. 571, 37 ἄνδρα?) sch. A. φίλον γενέσθαι καὶ ἑταῖρον. BM. συνεργῆσαι· οἱ δὲ παραγενέσθαι, cf. Ap. 78, 10. h. Ven. 96 θεοῖσι | πᾶσιν ἑταιρίζουσι comitantur Gratiae. Med. mihi socium capio. Ν 456 τινα Τρώων ἑταρίσσαιτο, Ariston. ὅ. ἀντὶ τοῦ συνεργὸν λάβοι, cf. Hes.

ἕτᾰρος et quod inde fit **ἑταῖρος** (ϝέτης, ἔτης cuius ϝ neglegitur, cf. Benf. 2, 202 Curt. Et. p. 638 L. Meyer, vgl. G. 2, 207. Ad skr. vatsalas refert Christ 125, ad ἔθειν E. M. 385, 37 Eust. 28, 30 Doederl. Gl. 992) socius, sodalis, comes, satelles, adiutor, administer, amicus. E. M. 385, 30 βοηθός, συνναύτης, φίλος, cf. Hes. Eust. 1414, 33 ἑταίρων, τῶν συνήθων ὄντων, φίλων δὲ τῶν πρὸς γένους. 1) Dignitate uterque par vel fere par. Α 345 Ι 205 Λ 616 φίλῳ - ἑταίρῳ Achilli sodali Patrocli. Τ 305 τις - φίλων - ἑ. Achilli. Ρ 642 οἱ φίλος - ἑ. Patroclus Achilli, cf. Ρ 655 Σ 80 98 235 317 460 Τ 210 Υ 29 Χ 390 Ψ 18 37. Φ 96 ἑ. ἐνηέα τε κρατερόν τε. Υ 426 ἑ. τετιμένον. Ι 630 φιλότητος ἑταίρων. Κ 522 φίλον ὀνόμηνεν ἑταῖρον | Rhesum, cf. Π 491 (Glaucum Ψ 178 Ω 591 (Patroclum). Ω 793 κασίγνητοί θ' ἕταροί τε. χ 208 ἑτάροιο φίλοιο amici. Λ 793 Ο 404 παραίφασις - ἑταίρου. Ρ 150 Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον, cf. τ 238. κ 59 κήρυκα - καὶ ἑ. |. π 8 ἑταῖρος | ἤ καὶ γνώριμος ἄλλος. Ψ 556 οἱ φίλος ἦεν ἑ. | Antilochus Achilli. Ψ 563 Αὐτομέδοντι φίλῳ - ἑ. Achilles. Ε 469 ἐσθλὸν ἑταῖρον | Aeneam Thoantis. Ρ 472 τοι ἑ. ἀπέκτατο Patroclus Automedontis. ο 539 Πείραιον - πιστὸν ἑ. Telemachus. Σ 251 Ἕκτορι ἦεν ἑ. Pulydamas. β 254 ρ 69 πατρώιοι - ἑ. cf. β 286. ϑ 586 ἑ. ἐών. ι 367 πατὴρ ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑ. |. ξ 407 μοι ἔνδον ἑταῖροι | εἶεν Eumaei, cf. ξ 460 ρ 309 336 π 84. κ 225 μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε. Δ 266 τοι ἐρίηρος ἑταῖρος | ἔσσομαι Idomeneus Agamemnoni. Ε 695 οἱ φίλος ἦεν ἑ. | Pelagon Sarpedoni. σ 350 ἑτάροισιν procis. φ 100 πάντας ἑταίρους Antinous procos, cf. φ 141, sed ψ 324 Ulixes heroas. 2) Alter saepius inferior, sed ita ut non invitus pareat velut servus, sed libens et sua sponte. a) expeditionis bellicae particeps. Β 417 Θ [537] Τ 5 πολέες - ἑταῖροι, cf. ϑ 217 λ 520 (Κήτειοι), Κ 560. Ψ 252 ἑτάροιο ἐνηέος. Γ 378 Θ 332 Ν 421 ἐρίηρες ἑ. cf. Π 363. Π 248 ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν. Δ 113 ἐσθλοὶ ἑ., cf. Ε 469. Ο 671 ἑταίρους eius, cf. Π 204 (tuos) Ρ 273 532. Ν 767 ἑτάρους suos, cf. Ο 241 Ρ 117 683 α 6. Δ 532 Ι 585 Κ 151 Ν 213 Ξ 428 Ο 9 Ψ 134 ἑταῖροι eius, cf. Ω 473 590 622. Ε 26 Φ 32 ἑταίροισιν suis, cf. Κ 355, Λ 461 Ν 477, Μ 49 Ρ 189 γ 167, Ε 514 Ζ 6 Λ 91 Μ 334 Ν 489 641 Π 268 512 665 Σ 343 h. VII 16. Ε 574 Μ 122 Ρ 381 ἑταίρων suorum, cf. Λ 349, Ω 575. Θ 125 317 Ο 651 Ρ [423] 459 ἑταίρου sui, cf. Δ 501, Π 581 Ψ 224. ξ 480 ἑτάροισιν meis, cf. Κ [84] (tuorum). Ε 663 692 δῖοι ἑταῖροι. Λ 93 ἑταῖρον Ὀιλῆα. Η 115 Λ 595 Ο 591 Ρ 114 581 680 ἔθνος ἑταίρων |, cf. Ρ 129, Γ 32 Λ 585 Ν 165 533 566 596 648 Ξ 408 Π 817. Ν 249 Τ 315 ω 517 φίλταθ' ἑταίρων, cf. Ρ 411. Ν 653 Ο 650 Ψ 77 Τ 305 φίλων - ἑταίρων |, cf. Σ 233 Ψ 695 Ω 123, Δ 373 523 Ε 325 Ν 549 Ρ 636 Τ 345 Ψ 152 Ω 4 51. Ο 437 πιστὸς ἑταῖρος, cf. Ρ 500. Ψ 512 ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι. Π 419 ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους. Ρ 698 ἀμύμονι - ἑταίρῳ | Λαοδόκῳ. Ν 211 παρ' ἑταίρου ὅ οἱ - ἦλθε, cf. Ν 780. Ψ 5 ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι· Ρ 703 Σ 129 τειρομένοις ἑτάροισι. Ν 778 μάχην - ἑταίρων. ν 266 ἄλλων - ἑ. |, cf. Σ 102 ω 79. Σ 81 πάντων - ἑταίρων meorum, cf. Π 240. Π 585 ἑτάροιο tui. Ψ 137 ἕταρον ἀμύμονα. b) expeditionis maritumae particeps, E. M. 385, 44 τὸν σύμπλουν καὶ συνεργὸν εἰς τὸν πλοῦν. α) Ulixi comites. α 5 νόστον ἑταίρων, cf. ι 86 155 177 380 421 430 463 492 544 κ 46 55 57 155 172 338 441 546 λ 105 331 636 μ 33 47 55 114 144 193 206 224 245 247 306 335 417 ν 21 ξ 332 τ 276 289 ψ 253 329, ι 88 195 224 κ 531 554 556 λ 44 113 161 μ 9 53 [140] 153 165 170 177 231 270 281 339 373 κ 33 34 245 100 α 6 ι 230 278 288 326 488 561 κ 116 245 282 298 385 426. β 174 ι 376 534 κ 429 λ 114 μ 141 ν 340 πάντας ἑ. |. ε 110 133 η 251 ψ 331 ἐσθλοὶ ἑ. |. ι 60 ἓξ - ἐυκνήμιδες ἑ. |, cf. ι 550 κ 203 ψ 319, μ 110. ν 20 ἰφθίμους ἑτάρους, cf. ψ 313. ι 63 566 κ 134 μ 309 φίλους - ἑ. |, cf. ι 466. ι 100 193 τοὺς ἄλλους

ἐρίηρας ἑ. | cf. κ 387 405 408 471 ξ 259 ρ 428 τ 273. λ 51 Ἐλπήνορος ἑταίρου, cf. λ 83. ι 65 δειλῶν ἑτάρων, cf. κ 68. ι 454 λυγροῖς ἑ. λ 371 ἀντιθέων ἑ., cf. ξ 385 τ 216 ω 300. κ [189] μ 271 340 κακά περ πάσχοντες ἑ. | cf. κ 551. κ 320 ἄλλων - ἑ. |, cf. μ 294 352, κ 250 421 449 485 τ 196. δ 559 ε 16 141 νῆες - καὶ ἑταῖροι, cf. ϑ 151 ρ 145, α 304 182. ο 262 ἑταίρων οἵ τοι ἕπονται, cf. τ 219. ι 466 φίλοις ἑ. β) β 212 δ 669 νῆα - καὶ εἴκοσ' ἑταίρους, cf. ο 37 209 218 547 π 323 468, ο 269. β 291 ἑταίρους | - ἐθελοντῆρας συλλέξομαι. β 391 ἐσθλοὶ ἑ. |. β 402 ἐυκνήμιδες ἑ. Γ 47 ἑτάρους ἐρίηρας. β 422 ἑτάροισιν, cf. γ 361 ο 217 287 529. ξ 247 ἀντιθέοις ἑ. |, cf. ρ 54. β 408 κάρη κομόωντας ἑταίρους. δ 598 μοι ἀνιάζουσιν ἑ. |. γ 191 πάντας - εἰσήγαγ' ἑ. |, cf. γ 424. λ 412 ἄλλοι ἑ. Agamemnonis. γ) Menelai. δ 367 νόσφιν ἑταίρων, cf. δ 374, γ 285. δ 408 ἑταίρους | τρεῖς, cf. δ 433 δ 571 ἀντιθέοις ἑ. | c) Umgebung, comites, qui adsunt: Δ 154 ἑταῖροι, cf. Κ 37 [84] Π 560 Τ 212 Χ 240. d) cenae vel lusus particeps: γ 32 ἑ. δαῖτ' ἐντυνόμενοι. ϑ 200 ἑ. ἐνηέα - ἐν ἀγῶνι. e) minister: Γ 259 ἑταίροις Priami. υ 45 χερείονι - ἑταίρῳ. Ι 658 Ω 643 ἑτάροισι ἰδὲ δμῳῇσι. f) in breve tempus: κ 208 δύω καὶ εἴκοσ' ἑταῖροι. ν 268 σὺν ἑταίρῳ, cf. Κ 235. Κ 242 ἕταρον - ἑλέσθαι. Ariston. ὅ. ἕταρον νῦν οὐ φίλον ἀλλὰ συνεργὸν λέγει. ξ 462 ο 307 Εὔμαιε κ. ἄλλοι πάντες ἑ. | Ulixi mendici. g) additur gen. Δ 491 Λεῦκον Ὀδυσσέος ἐσθλὸν ἑταῖρον, cf. Μ 379, Π 327 Ρ 345. β 225 Ὀδυσῆος - ἑταῖρος, cf. ι 475. Ο 331 Μενεσθῆος - πιστὸν ἑταῖρον, cf. Ρ 557. φ 216 Τηλεμάχου ἑτάρω κασιγνήτω τε. Ο 446 Κλεῖτον Πουλυδάμαντος ἑ., cf. Ψ 612, Ε 581 Ο 519. Π 195 Πηλεΐωνος ἑταῖρον, cf. Π 269 Ψ 848. γ 181 ἕταροι Διομήδεος, cf. γ 432 δ 536 μ 378 ο 496. Ρ 204 τοῦ ἑταῖρον ἐνηέα τε κρατερόν τε. Χ 492 πατρὸς ἑταίρους, paraphr. φίλους. h) pron. poss. Η [295] σούς τε - ἔτας καὶ ἑταίρους, Ariston. ἀθ. . . ἔχει δὲ καὶ διλογίαν ἔτας καὶ ἑταίρους, E. M. 385, 43 σημαίνει τὸν φίλον. Χ 272 λ 382 ο 541 ἐμῶν ἑτάρων, cf. λ 78. Ι 220 Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον Achillis, cf. Λ 602 Ο 64. Ν 419 ἑοῦ - ἑταίρου. Ρ 589 σὸν - πιστὸν ἑ., cf. Ψ 646. Ψ 6 ι 172 555 μ 199 397 ξ 249 ἐμοὶ ἐρίηρες ἑ. |. Α 179 σοῖς ἑτάροισιν, cf. ι 173 Α 183, 307 Δ 294 Ε 165 Ο 249 501 Ψ 748 α 237 γ 323 ξ 269 413 π 354 ρ 438 τ 248 ι 369 κ 128 268. Ω 416 ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο. Ω 755 ἑοῦ ἑτάροιο Πατρόκλου. ι 92 ἑτάρ. ἡμετέροις, cf. κ 436. ο 441 ὑμετέρων ἑ. i) additur ἀνήρ sim. Π 170 ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι. Π 290 ἕταροι - Παίονες, cf. Π 524. Ρ 466 ἑταῖρος ἀνὴρ - Ἀλκιμέδων. Ρ 577 οἱ ἑ. ἔην φίλος εἰλαπιναστής. Ρ 640 ὅς τις ἑ. ἀπαγγείλειε. ϑ 584 ἑ. ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς. Ν 710 λαοὶ - ἕταροι. k) res quae quem iuvant: λ 7 μ 149 οὖρον πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον, sch. Q. ὡς ἀξιωσάσης αὐτῆς (Κίρκης) τὸν ἄνεμον, V. νῦν τὸν συνεργόν extremum Aristarchi est, cf. Ariston. Ν 456 Lehrs, Ar. 116 (122). l) Ω 63 κακῶν ἕταρ' Apollo, sch. V. Ἀλεξάνδρου καὶ Ἄκτορος. (num τὰ κακά? qui mala committit?) h. Merc. 290 νυκτὸς ἑταῖρε fur. ib. 446 δαιτὸς ἑταῖρε qui aptus est convictor. Paullo saepius ἑταῖρος, sed non differt nisi metro. Formae ⏑ – – τ 238 in secunda arsi, decies in quarta, saepissime in sexta, ⏑ – – – ante caesuram, ⏑ – ⏑ in arsi secunda quater, in tertia terdecies. (ἑταίρη, -ίζω, -εῖος).

βίης Ἐτεοκληείης, Δ 386, sch. περιφραστικῶς τοῦ Ἐτεοκλέους. princeps erat Cadmeorum Thebisque regnavit, quem Achivi a Polynice et Tydeo collecti cum aggressuri essent, Tydeum legatum Thebas miserunt. Eum filium Oedipodis et Iocastae fuisse tragici narrant, non Homerus, cf. Giseke, Stämme der Balkanh. 62 (λ 273 Ψ 679 ubi Ariston. Paus. 1; 28, 7 9; 5, 5 παῖδας ἐξ αὐτῆς οὐ δοκῶ γενέσθαι μάρτυρι Ὁμήρῳ χρώμενος).

Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες τ 176, sch. οἱ αὐτόχθονες Κρῆτες ἢ οἱ ἰθαγενεῖς. (ἐτεός), Aborigines Cretae, Strab. 475 φησὶ Στάφυλος . . κατέχειν . . τὸ νότιον Ἐτεόκρητας, ὧν εἶναι πολίχνιον Πρᾶσον, ὅπου τὸ τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν . . . . τοὺς μὲν Ἐτεόκρητας καὶ τοὺς Κύδωνας αὐτόχθονας ὑπάρξαι εἰκός, praeter hos Hom. tres populos commemorat, advenas ut videtur.

ἐτε-ός (Classen, Eigenth. der gr. Spr. Lübeck 1850 adi. verbale de εἰμί, E. M. 385, 35 Doed. Gl. 2448, itaque Curt. Et. 208 Christ 136 155 L. Meyer vgl. G. 1, 54 95 345 ad skr. sat seiend, satjas wahr referunt, quamquam Kern, Kuhn 8, 40 de satjas fieri ὅσιος putat. De accentu cf. Herod. Σ 538 Lob. path. el. 1, 410) verus, E. M. 385, 34 ὁ ἀληθής. Classen l. l. ἀληθῆ quae non celentur, ἐτεά quae re vera exsistant. Υ 255 πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐκί (Bekk. Bäuml. La Roche) Did. οὕτως Ἀρίσταρχος πολλὰ τά τε καὶ οὐκί, τά τε ταῖς ἀληθείαις ὄντα καὶ μή. τὰ δὲ φαυλότερα τῶν ἀντιγράφων ἐτεά ἔχει τουτέστιν ἀληθῆ, sch. A. ἄλλοι δὲ πολλά τ' ἐόντα, τὰ δ' οὐκί, Spitzn. (q. v.) πολλά τ' ἐόντα καὶ οὐκί. Duentz. versum corrupit. Neutr. pro adv. ἐτεόν revera. Suid. 1 2, 570 ἀληθῶς, praeter h. Merc. 242 ἐγρήσσων ἑ. γε, coni. Herm. semper post εἰ aut ἤ i. e. num. a) e veritate. Β 300 εἰ ἑ. -μαντεύεται ἦε καὶ οὐκί (vera vaticinetur, ? ut sit acc., cf. Autenr.) Ο 53 ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἑ. γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. b) vere. Ε 104 εἰ ἑ. με | ὦρσε, cf. Ν 153 Σ 305 ω 352. saepius cum particulis: Θ [423] εἰ ἑ. γε | τολμήσεις wenn nämlich, cf. Μ 217 γ 122, ι 529 (Ameis app. et add.) π 300 320 ω 259, ν 328. Η 359 Μ 233 εἰ δ' ἑ. δὴ ἀγορεύεις, cf. Ν 375 τ 216 ψ 36, 107. Ξ 125 εἰ ἑ. περ | Did. αἱ Ἀρι-στάρχου εἰ ἑ. περ, ἵν' ᾖ ταῦτα δὲ ὑμᾶς εἰκὸς εἰδέναι ἀκηκοότας, εἰ ἀληθῆ λέγω (melius: si revera audistis). αἱ δὲ δημώδεις ὡς ἐ. περ Spitzner (q. v.) cum Vind. et Vrat. εἰ ἑ. γε. In arsi secunda aut sexta. sed Ο 53 ν 328 in tertia. Cf. La Roche h. S. 54. (Ἐτεοκλήειος, -κρητες, ἔτυμος, ἐτήτυμος).

ἑτερ-αλκής (ἀλκή) acc. tantum. cuius robur alteri parti opitulatur, potissimum ei quae infirmior fuerat, non victrici. Η 26 Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην | δῷς, superiores enim fuerant Troiani v. 18, sch. AD. οὕτως ἡ νίκη λέγεται ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται . . . . A. ὅταν οἱ πρώην νικηθέντες νικήσωσιν, cf. He. Suid. I 2, 570, minus diserte Ap. 78, 13 sch. AD. Eust. 999, 63, sch. V. Ν 303. alii: victoria in alteram utram partem inclinata, alii: certa quamquam laborantibus sufficit non amplius vinci. non recte Eust. 662, 35 τῷ ἑτέρῳ μέρει τὴν ἀλκὴν ἀεὶ προσνέμουσαν. Θ 171 σῆμα

τιθεὶς Τρώεσσι, μ. ἑ. ν. | vicerant enim Graeci v. 131, cf. *Π* 362 *P* 627. *χ* 236 *οὔ πω πάγχυ δίδου ἑ. ν.* nam contra maiorem hostium numerum pugnans Ulixes rebus suis diffidit v. 208. *O* 738 *ἑ. δῆμον ἔχοντε*, sch. BLV. *ἑτεραλκοῦμενον (νικώμενον) ἔχοντες τὸν ἴδιον δῆμον·* recte pergitur: *οἱ δὲ τὸν ἀπὸ τῆς πόλεως δῆμον ἔχοντες ἑτέραν ἡμῖν ἀλκὴν περιποιοῦντα* atque sic effecturum ut nunc victi in futurum vincamus, (ita Faesi). Duentzer: entscheidend. Doed. Gl. 2075 den Gegenpart abwehrend, esse enim *ἑτέρους* (q. v.) hostes.

ἑτερ-ήμερος (*ἡμέρη*) alternis diebus. *λ* 303 *ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε | τεθνᾶσιν* Castor et Pollux, sch. BQ. *ἑτέραν παρ' ἑτέραν ἡμέραν οἱ δύο ἅμα, η μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶσι*, horum prius statuit Ameis. Doed. Gl. 2075 dass sie täglich mit dem Leben unter einander abwechselten, liegt nicht in dem Wort, so richtig es auch der Sache nach ist. Hes. *διηλλαγμένοι. παρ' ἡμέραν* (Ap. 78, 15) *ζῶντες. ὁ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶν.*

ἕτερος (Benf. 2, 49 radix pronom. na ana an, unde comparativi instar an-tara and-erer lat. al-ter, *ἔντερο εττερο ετερο*, cf. Doed. Gl. 20 74 L. Meyer, vgl. G. 1, 332. sed Lettner, Kuhn 5, 395 skr. jataras, Christ 254 ava s. va. quamquam consonae initialis vix sunt vestigia). 1) alter, Suid. I 2, 571 *εἷς ἐκ δύο*, qui sunt aut natura aut casu. a) der eine, der andere. dat. sg. *ἑτέρηφι*, sc. *χειρί* altera manu, cf. Lob. path. el. 2, 255. Eust. 1251, 25 *-ηφι*. sed cf. Buttm. a. S. 1, 201. *Π* 734 *σκαιῇ ἔγχος ἔχων· ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρην* dextera, sed *Σ* 477 *γέντο δὲ χειρὶ | ῥαιστῆρα, ἑ. δὲ γέντο πυράγρην* sinistra, cf. *X* 80. *M* 452 *χειρὶ ἑτέρῃ*, cf. *κ* 171. *Ξ* 272 *χειρὶ τῇ ἑτέρῃ μέν, τῇ δ' ἑτέρῃ*, cf. *χ* 183, *Φ* 71 72 *τ* 481. *γ* 441 *ἑτέρῃ*. Nam articulus in his et in aliis aut additur aut omittitur. *B* 217 *ἕτερον πόδα*. *Δ* 502 *ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο*, cf. *Y* 473. *I* 219 *τοίχου τοῦ ἑ.* *Ω* 598 *ψ* 90 *τοίχου τοῦ ἑτέρου.* *Σ* 509 *τὴν δ' ἑτέρην πόλιν.* *Φ* 164 *ἑτέρῳ μὲν δουρί . . ἑτέρῳ δέ.* *ι* 430 *τὼ ἑτέρω.* *μ* 101 *τὸν ἕ. σκόπελον.* *ξ* 325 *τ* 294 *ἕ. γ' ἔτι βόσκοι* ubi nos: einen andern. *Γ* 103 *ἄρν'* (*ἄρνε*), *ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν.* *ε* 266 *τὸν ἕτερον, ἕτερον δέ.* *E* 146 *τὸν μέν . . . τὸν δ' ἕ.*, cf. *X* 151 *κ* 354. *H* 418 420 *τε . . ἕτεροι δέ* altera pars. *Π* 250 *ἕτερον μέν. ἕτερον δ'.* *υ* 132 *ἕτερόν γε . . τὸν δέ τε.* *Ω* 528 *δοιοὶ πίθοι - κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων.* *ϑ* 374 *ἕτερος . . ὃ δέ . .* *ρ* 266 *ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν* aliud tabulatum ex alio, sch. BQ. *κατ' ἀκρίβειαν τὸ ἕτερα, διὰ τὸ δίστεγα εἶναι, ὡς μονοστέγων ὄντων τῶν ἰδιωτικῶν οἰκημάτων*, cf. Rumpf, aed. ho. I p. 10. Non recte R. *δηλονότι τρίστεγοί εἰσιν*, alii: ein Gebäude stösst ans andere, non diserte Ameis. *Δ* 306 *ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται* a suo ad currum adversarii, nam duo tantum opponuntur licet multi sint, sch. LV. *τὰ τῶν πολεμίων*, melius paraphr. *εἰς ἑτέρου ἅρμα.* b) alteruter: *E* 258 *εἴ γ' οὖν ἕτερός γε φύγῃσιν*, cf. *E* 288 *X* 266. plur. alterutra pars: *Y* 210 *τῶν ἕτεροί γε parentes.* *H* 292 378 397 *δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην.* *N* 303 *ἑ. δὲ κῦδος ἔδωκαν*, Doed. Gl. 2075. *ἕτεροι* geradezu den Feind, id quod hic ferri omnino non potest. *Λ* 71 *Π* 771 *οὐδ' ἕτεροι* neutri. c) paullo neglegentius: *I* 313 *ἕτερον μὲν κεύθῃ, ἄλλο δὲ εἴπῃ*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. δοκεῖ συγκεχύσθαι τὸ ἕτερον· ἔδει γάρ, ἕτερον δὲ εἰ. ἑτέρου πρὸς ἕτερον ἀντιδιαστελλομένου· τὸ γὰρ ἄλλο ἐπὶ πλειόνων τίθεται*, cf. Suid. I 2, 571, das eine verhehlt, anderes sagt. *I* 472 *πῦρ, ἕ. μέν . . ἄλλο δέ.* d) secundus. *ν* 68 *τὴν μέν . . τὴν δ' ἑτέραν . . ἡ δ' ἄλλη.* *κ* 354 *ἡ μέν . . ἡ δ' ἑτέρη . . . ἡ δὲ τρίτη . . . ἡ δὲ τετάρτη.* *M* 93 *οἱ μέν . . . τῶν δ' ἑτέρων . . . τῶν δὲ τρίτων*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ὡς ἐπὶ τοῦ δευτέρου τάγματος ἑτέρων εἴρηκεν· ἢ ὅτι τηρεῖ τὴν ἐν τούτοις διαφοράν.* *Π* 179 *τῆς μὲν ἰῆς . . . τῆς δ' ἑτέρης . . (193) τῆς δὲ τρίτης . . τῆς δὲ τετάρτης . . πέμπτης δέ . . .* sch. A. *ἀντὶ τοῦ τῆς δευτέρας τάξεως διὰ τὸ μέτρον εἶπεν ἑτέρης*, cf. Eust. 1052, 50. 2) alius, *N* [731] *ἄλλῳ μέν . . . [ἄλλῳ δέ . . . ἑτέρῳ . .]* *ἄλλῳ δέ*, sch. V. *Ζηνόδοτος δὲ ὁμαλῶς τὶς (δὲ ὁ Μαλλώτης* Heyne) *προστίθησιν* 731, Alexandrini non videntur agnovisse, cf. La Roche app. *Φ* 437 *ἀρξάντων ἑτέρων*, paraphr. *τῶν ἄλλων*, ceteris. *η* 123 sq. *ἕτερον μέν . . ἑτέρας δ' ἄρα τε . . . ἄλλας δέ . . . ἕτεραι δέ*, ubi frustra Ameis se torquet bis bina distinguens uvarum genera, id quod facilius fit *λ* 298 *τοὺς δ' ἑτέρους* liberos. *T* [94] *κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν*, sch. B. *τὸν ἕνα τῶν ἐριζόντων* (La Roche, Duentzer), melius addit *ἢ οὐκ ἐμὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἕτερον*, alios quoque praeter me, nam de rixa duorum non hic est sermo sed supra. neglegentius paraphr. *ἕνα γοῦν τινά.* *ι* 302 *ἕ. θυμός.* h. Merc. 511 *ἑτέρης σοφίης.* Loco corrupto h. Cer. 387 *ἑτέρω(θεν?)*. Adv. **ἑτέρως** alio modo. *α* 234 *ἑ. ἐβόλοντο.* (*ἑτέρωθεν -θι -σε -αλκής -ήμερος*)

ἑτέρωθεν (-*ρος*) ab altera parte, Hes. *ἀλλαχόθεν, ἐκ τοῦ ἐναντίου.* in altera parte. E. M. 385, 48 *ἐν ἑτέρῳ τόπῳ*, quamquam ne sic quidem motus significatio omnino abest, nam „solent Graeci spatia non a vidente et audiente ad id quod ille videt et audit, sed ab isto ad hunc metiri" Herm. ad So. El. 888. 1) *Δ* 247 *ἑ. ἐμήνιε*, *E* 668 *ἔφερον πολέμοιο*, *H* 419 *ὠτρύνοντο*, *Δ* 215 *M* 415 *ἐκαρτύναντο φάλαγγας*, *Λ* 647 *ἀναίνετο*, *N* 489 *ἐκέκλετο*, *N* 835 *ἐπίαχον*, *Π* 427 *ἔκθορε δίφρου*, *Π* 733 *ἀφ' ἵππων ἆλτο*, *Π* 763 *ἔχεν ποδός*, *Y* 51 *αὖε.* *Y* 164 *ὦρτο*, *λ* 83 *ἀγόρευεν*, *π* 43 *ἐρήτυε*, *φ* 368 *ἐγεγώνει*, *χ* 211 *ὁμόκλεον.* *Γ* 230 *ἑ. ἐνὶ Κρήτεσσι - ἕστηκε*, cf. *P* 138, *H* 430 *ἐπενήνεον*, *I* 666 *ἐλέξατο*, *Σ* 32 *ὀδύρετο*, *η* 130 *ἵησιν* (*ὕδωρ*), *Z* 247 *ἔσαν.* Additur *αὖτε.* *H* 311 *αὖθ' ἑ. - ἄγον*, *Θ* 55 *ἀνὰ πτόλιν ὡπλίζοντο*, *Λ* 56 *Y* 3 sc. aciem instruebant, *Ξ* 388 *ἐκόσμεε*, *O* 501 *ἐκέκλετο*, *Π* 755 *ἀφ' ἵππων ἆλτο*, *Σ* 243 *ἔλυσαν*, *X* 79 *ὀδύρετο*, v. l. h. Merc. 466 *ἔπος ηὔδα.* In arsi tertia atque praeter *Y* 51 ante verbum. De *ν ἐφ.* quo Homerus nunquam caret, cf. Lob. path. el. 2, 147.

ἑτέρωθι (-*ρος*) 1) in altera parte. *μ* 235 *ἔνθεν Σκύλλη, ἑ. δὲ Χάρυβδις.* 2) alibi. *E* 351 *ἑ. πύθηαι* |, *O* 348 *ὃν - νοήσω* |, *δ* 531 *δαῖτα πένεσθαι.*

ἑτέρωσε (-*ρος*) in alteram partem, in aliam partem. Suid. I 2, 572 *εἰς (τὸ) ἕτερον μέρος* (Hes.), *ἀλλαχόσε.* *Δ* 492 *ἑτέρωσ' ἐρύοντα*, *Θ* 308 *ἤμυσε*, *τ* 470 *ἂψ ἑ. ἐκλίθη.* *Θ* 306 *ἑτέρωσε κάρη βάλεν*, cf. *Ψ* 697, *N* 543 *χ* 17 *ἐκλίνθη*, *Y* 151 *καθῖζον ἐπ' ὀφρύσι*, *Ψ* 231

λιασθείς, π 163 διὰ σταθμοῖο φόβηθεν, π 179 βάλ' ὄμματα, cf. Ξ 18.

ἔτετμον (de radice τεμ quam Buttm. a. S. 2, 300 separat a τέμ-νω, Grashof, Ztft. f. A. W. 1837 p. 575 Benf. 2, 245 eiusdem originis putant) ind. ἔτετμε(ν) et τέτμεν. ci. τέτμῃς ο 15. deprehendo, invenio. Δ 293 ἔνθ' ὅ γε Νέστορ' ἔ., cf. Ζ 515 (Ἕκτορα), γ 256 (Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν), ε 81 (Ὀδυσσῆα ἔνδον) cf. Ζ 374 ε 58. ο 15 οἴκοι μητέρα τ. transl. occupo: α 218 ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔ.

κρείων Ἐτεωνεύς, ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου δ 22, ο 95 Βοηθοΐδης Ἐ. δ 31 Βοηθοΐδη Ἐτεωνεῦ, Pherecydes ap. sch. MQ. Argeum narrat Pelopis filium Amyclis ex Hegesandra Amyclae filia genuisse Alectorem, sch. BHMQ. ἔστι γὰρ ἀδελφὸς τούτου (ex alio patre, Boethoo?) καὶ βοηθὸς Ἐ. συγγενὴς οὖν Μενελάου Ἐ. καὶ θεράπων αὐτοῦ, ὡς Ἀχιλλέως Πάτροκλος. κρείων δὲ ὁ ἄλλων μὲν βασιλεύς, Μενελάου δὲ δεύτερος. A Menelao vituperatur, quod Telemachum etsi prior viderit non statim invitaverit δ 30. non procul ab aedibus Menelai habitabat atque mane iussus igne accenso carnes assat Menelao ο 95.

πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν Β 497, ὁ Ἐ. Σκάρφη μετωνομάσθη καὶ αὐτὴ τῆς Παρασωπίας Strab. 408, ἅπαντας ὑπὸ Θηβαίοις ὄντας. ἕτεροι δ' ἐν τῇ Πλαταιέων φασὶ . . . καὶ τὸν Ἐ. ib. 409 cf. Her. 9, 15, in regione saltuosa, quare Eratosthenes ap. Strab. 298 laudat Homerum quod bene appellarit πολύκνημον. sch. Soph. OC. 91 τὸ μνῆμα τοῦ Οἰδίποδος ἐν ἱερῷ Δήμητρος εἶναι ἐν Ἐτεωνῷ. Ulrichs, annali 20, 9 prope locum qui nunc Dervenosialesi vocatur; a septentrione viae qua Athenis per Phylen Thebas itur. cf. Bursian, Geogr. v. Gr. 1, 249. Paus. 9; 4, 3 non videtur invenisse.

ἔτης (ϝε. Hoffm. qu. h. § 138, 3. ad skt. vatsala liebend, vatas- refert L. Meyer, vgl. Gr. 1, 77 2, 207 cf. Christ. 251, negante Curt. Et. 638. ad εἶναι s. ἔτος Doed. Gl. 336 ad ἔθος s. ἔτος s. ἐτεός E. M. 386, 45, ad radicem σϝε ἕ Seiler, ad skr. jatri Benf. 2, 262. ad verbum subst. Lob. paral. 428. Alexion ἕ. sec. Herod. Ζ 239, cf. sch EQ. δ 163 La Roche, h. T. 264) plur. tantum. familiaris, consuetudine coniunctus. Hes. ἔται· ἑταῖροι, συνήθεις, πολῖται, δημόται, φίλοι ἐπίκουροι. E. M 386, 45 ὁ ἑταῖρος . . . ὁ συνήθης . . . ὁ συνηλικιώτης (?) . . . ὁ ἀληθὴς φίλος. Suid. I 2, 573 ὁ πολίτης, cf. Ap. 78, 7 Doederl. Gl. 336. Ζ 239 παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε | καὶ ποσιας, sch. B. καὶ οἱ πολῖται καὶ οἱ συγγενεῖς. Π 456 674 ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε. Ι 464 ἔ. καὶ ἀνεψιοί. non igitur hic videntur esse propinqui, sed quodam modo ο 273 πολλοὶ δὲ κασ. τε ἔ. τε caedem ulturi. Η [295] σούς τε - ἔτας καὶ ἑταίρους οἵ τοι ἔασιν, Ariston. ἀθ. ὡς καθαιρῶν τὰ προειρημένα. ἔχει δὲ καὶ διλογίαν ἔτας καὶ ἑταίρους. Nitzsch ad δ 3 „besonders ergebnen Anhänger des Hauses". sed ne id quidem cadit in Ζ 262 ἀμύνων σοῖσι ἔτῃσι, sch. BLV. πολίταις. bene addens εὖ δὲ τὸ μὴ φάναι ἑαυτῷ μηδὲ τοῖς οἰκείοις, ἀλλὰ τῇ πόλει· τοῦτο γὰρ ἡγεμόνι πρέπον. δ 16 (δαίνυντο) γείτονες ἠδὲ ἔ. Μενελάου, sch. EQ. οἱ ἀστυγείτονες, οἱ ἐκτὸς μὲν ὄντες τῆς πόλεως πλησίον [δέ?], ἔται δὲ οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, οἱ συνήθεις . . . ψιλῶς, ἵν' ᾖ πολῖται. δ 3 δαίνυντο γάμον πολλοῖσιν ἔ. sch. M. εἴτε ἐπὶ τοῦ πολίτου εἴτε ἐπὶ τοῦ ἑταίρου. Hos Spohn de extr. 10 eosdem esse putat qui v. 621 apud Menelaum ἔρανον habeant. Bergk, Rh. M. 19, 602 ϝ non curans δ' ἔτῃ pro δέ τοι ci. (ἑταῖρος, cf. Curt. Et. 638 Lob. path. el. 2, 306).

ἐτήτυμος (skt. sat, ἐσ ἐτέος ἔτυμος comparantur, etsi de forma non constat) verus, E. M. 387, 3 ὁ ἀληθής. Χ 438 h. Cer. 46 ἐτήτυμος ἄγγελος. γ 241 οὐκέτι νόστος ἐ. sch. HMQR. ὀβελίζονται 241 242. ψ 62 οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐ. ὡς ἀγορεύεις. h. Ap. 176 ἐτήτυμόν ἐστιν |. h. Cer. 44 ἐτήτυμα μυθήσασθαι. Neutr. ἐτήτυμον pro adv. vere, e veritate Eust. 922, 35 ἀληθῶς. Α 558 κατανεῦσαι ἐ. Ν 111 αἴτιος ἐστίν, δ 157 κείνου ὅδ' υἱός est, h. Ap. 63 εἰμι δυσηχής. e veritate: Σ 128 ταῦτά γε sc. dixisti Eust. 1335, 1 ἐπιρρηματικῶς κεῖται, dubitat Nic. num ad κακόν referatur, sed in sententia primaria ἐ. post verbum esse solet. α 174 δ 645 ν 232 ξ 186 ω 25- 297 403 h. Ap. 467 τοῦτ' ἀγόρευσον ἐ. In arsi quarta praeter h. Ap. 176. Cf. La Roche h. S. 54 Ameis ad ν 232.

ἔτῐ (skr. ati, lat. et etiam Curt. Et. 209, cf. Christ 99 L. Meyer, vgl. G. 1, 34 103. Alii ad ἐσ εἶναι, quasi dat. sit (ῑ), cf. Ahrens, Hagena Phil. 8, 389. Doederl. Gl. 2448 ἐτεός. producitur certe ι ante δήν: Ζ 139 Θ 126 Υ 426 Ψ 690 β 296 397 ρ 72 in sexta arsi, β 36 in secunda, ζ 33 in quarta, ante δηρόν α 203, ante νῦν Ο 99, ante μείζων Ο 121, sed saepissime elisione fit ἔτ' et ἔθ'). Partic. modalis de statu quem durare Graeci eodem verbo affirmant quo negant, nos alio. Adhuc, porro, amplius, iam, etiam, noch. E. M. 387, 17 ἐπιτάσεως δηλωτικὸν ἢ παρατάσεως. I Bäuml. Partik. 11- Fortdauer eines früheren Zustands. De tempore 1) a) praesenti: adhuc: Δ 540 ἔτ' ἄβλητος, Eust. 506, 15 περιττῶς κεῖσθαι δοκεῖ τὸ ἔτι καὶ μηδέν τι σημαίνειν. Ε 254 ἔ. μοι ἐστίν, cf. Ι 371 675 Κ 161 Ξ 358 Ο 193 Π 1 68 Ρ 338 Τ 150 [327] Χ 484 Ω 408 412 6- 726 α 197 δ 806 833 ε 114 λ 175 380 495 ξ 359 ο 349 353 π 33 101 ρ 20 τ 84 υ 207 22 φ 282 426 ψ 203 ω 351. Ι 106 ἐξ ἔτι τοῦ ὅτε. θ 245 ἐξ ἔ. πατρῶν, v. l. ἐξέτι. Κ [25] ἔτι λέλειπται, cf. Ω 374 Ε 818 π 463 h. Mer 125. Ρ 653 ζωὸν ἔτ', cf. Ρ 681 Τ 335 λ 4 Χ 59 ἔ. φρονέοντα, sch. D. σωφρονοῦντ quamdiu mentis compos sum v. l. ζώοντα, c α 404. δ 498 εἷς ἔ. κατερύκεται cf. δ 5 κ 269 ἔ. κεν ἀλύξαιμεν, cf. λ 104, 111 μ 1 π 305. ν 415 ἔτ' εἴῃς adhuc vivas, cf. ο 1 ο 15 ὄφρ' ἔ. τέτμῃς, cf. τ 45. b) futuro: a huc in posterum Α 96 ἔ. δώσει, cf. Η 447 820 Ξ 144 Ρ 453 Φ 585 β 115 δ 756 κ 1 ξ 487 ψ 249. Α 296 ἔ. πείσεσθαι, cf. Ε 1 285 Ο 105 ε 290. Ζ 465 πρίν γ' ἔ. πυθέσθαι Β 344 ἔθ' - ἄρχευε. α 288 ἔ. τλαίης ἐνιαυτόν, cf. β 219. Ε 465 ἐς τί ἔτι ἐάσετε, E 382, 11 οὐχ ὡς οἴεται ὁ Ἀσκαλωνίτης ἓν ἐστι ἀλλὰ τρία μέρη λόγου. Σ 10 ἔειπεν ἔτι ζώοντος ἐμεῖο λείψειν. iterum: Β 258 εἴ κ' κιχήσομαι, cf. Ζ 367 μ 428. c) praeterit etiamtum: Δ 593 ὀλίγος ἔ. θυμὸς ἐνῆεν, Β 212 Ε 662 Η 433 Κ 493 Λ 172 Μ 199 Ν 2 Ξ 439 498 Ο 539 Π 255 305 Τ 49 Υ 21 Φ 609 Χ 16 α 233 β 313 γ 401 κ 498 σ 229 τ 19 530 υ 310 φ 95 186 χ 237 245 313 h. Cer. 344 (Ilgen ἔτ' pro ἐπ'). Β

θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν. *P* 379 ἔτ' ἔφαντο μάχεσθαι. δ 763 ψ 228 ἔ. δεῦρο κιούσῃ ipso eo tempore cum proficiscerer, cf. Beutler animadv. cr. Jena 1823 p. 7. *B* 287 ἔ. στείχοντες cum etiamtum proficiscerentur, non recte Curt. Phil. 3, 13 locum vituperans πορευθησόμενοι interpretatur, cf. *Z* 222 500 *Λ* 710 *M* 203 *Ψ* 268 ι 431 μ 264 σ 216 υ 210 h. Merc. 556. δ 351 ἔ. δεῦρο μεμαῶτα νέεσθαι, sch. EHQ. ὁ μὲν Ἀριστοφάνης παρέλκειν φησὶ τὸ ἔτι ὡς τὸ 736 ἔ. δεῦρο κιούσῃ· οἱ δὲ οὕτως εἰς Λακεδαίμονα ὁρμώμενον ἔτι ἐν Αἰγύπτῳ ἔσχον οἱ θεοί, melius: cum etiamtum cuperem. *N* 247 ἐγγὺς ἔ. κλισίης. *Λ* 266 ἔ. θερμόν. *Φ* 206 ἐ. πεφοβήατο. κ 52 ἔ. ζωοῖσι μετείην, cf. λ 625 ξ 312 338 ο 305 υ 12 χ 381. ν 336 οὔ πω ἐστὶ πρίν γ' ἔ. πειρήσεαι. h. Merc. [508] ἐξέτι κείνου, al. ἐξ ἔτι κ. 2) coniungitur cum particulis: adhuc, etiam, praeterea. *A* 455 *Π* 238 ἔ. καὶ νῦν τόδ' ἐπικρήηνον, cf. *B* 118 *I* 25 λύσει) *I* 105 111 259 *Λ* 790 (ubi abundare videtur, Damm) *Ξ* 234 *Ψ* 787, τ 66 (ubi Ameis. app.) υ 178, ω 186. *B* 229 ἔ. καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι. *T* 70 ἔ. καὶ πειρήσομαι. *O* 99 ἔ. νῦν δαίνυται. *T* 408 ἔ. νῦν γε σαώσομεν, cf. ep. 10, 2. *Ω* 476 ἔ. καὶ παρέκειτο. ζ 173 ὄφρ' ἔ. που καὶ τῇδε, v. l. ὄφρα τί. c. comparativis etiam. *E* 679 ἔ. πλέονας, cf. *K* 506 *Φ* 211 θ 203 μ 54. *I* 678 *Ξ* 97 362 *T* 231 *Φ* 305 θ 202 ι 13 λ 214 π 195 σ 88 268 347 τ 249 285 ψ 231 ἔ. μᾶλλον cf. α 322 σ 22. *X* 255 ἦν ἔ. καὶ μᾶλλον. *Ψ* 386 429 ἔ. καὶ πολὺ μᾶλλον, cf. η 213 λ 474. *O* 121 ἔ. μείζων - χόλος, cf. λ 623. *Π* 651 ἔ. καὶ πλεόνεσσιν. *Ψ* 490 προτέρω ἔτ', cf. *Ψ* 526 ε 417 λ 630. 3) cum negatione: non amplius, nicht mehr, v. οὐκέτι et μηκέτι. *A* 573 οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά, cf. *O* 240. *B* 641 οὐ γὰρ ἔτ' - ἦσαν, cf. *H* 217 351 λ 393 κ 498. *X* 218 οὐ νῦν ἔ. γ' ἔστι. *Γ* 13 30 67 οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς φράζονται, cf. 379 *Ξ* 58 *O* 556 *X* 270 *Ψ* 627 (bis) α 243 414 63 210 γ 14 θ 293 λ 219 ξ 142 ρ 20. *Y* 426 οὐδ' ἂν ἔ. δὴν | πτώσσοιμεν. *B* 141 *I* 28 οὐ γὰρ ἔ. αἱρήσομεν, cf. *E* 895 *I* 386 *P* 41 *Y* 349 86 250 *Ψ* 46·619 ξ 167 τ 301 313 h. Ap. 476 324. *Z* 139 οὐδ' ἄρ' ἔ. δὴν | ἦν, cf. *Θ* 126 690 β 36 296 297 ρ 72. *B* 642 οὐδ' ἄρ' - ἔην, cf. *N* 512 *O* 674 *Π* 638 *Y* 421 *X* 136 540 716 μ 197 h. Ap. 129. *M* 4 οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν ἔ. σχήσειν, cf. *I* 234 *M* 106 *Ξ* 374 *P* 57 η 270 θ 315, π 23 ρ 41, h. Cer. 35 *Z* 501. 35. α 203 οὔ τοι ἔ. δηρόν γε ἔσσεται, cf. 33. *Ψ* 75 οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις νίσομαι, cf. *I* 375. 260 μηδ' ἔ. εἴην, cf. *B* 435 *Γ* 407 *Σ* 178. 289 β 220 μηδ' ἔτ' ἐόντος. *Φ* [475] μὴ νῦν ἀκούσω, cf. α 315, β 230 ε 8, 160 π 355. 7 οὐ πάμπαν ἔ. τρέπε *Ω* 774 οὐ γάρ - ἔτ' -λος, cf. ξ 138 π 204 τ 158, *E* 621 *N* 510, 411. χ 53 οὐδέ κεν ὣς ἔ. λήξαιμι. ω 401 -λδομένοισι - οὐδ' ἔτ' διομένοισιν. omnino *N* 232 μὴ - ἔ. νοστήσειεν. β 63 οὐδ' ἔ. -κῶς διόλωλεν. (*I* 386 οὐδέ κεν ὣς ἔ. πείσει?) II De iis quae accedunt: praeterea, am, Bauml. Part. 119 ein Hinzukommen zu m Gegebenen. *P* 586 τίς ἔτ' ἄλλος, cf. h. 322. *H* 364 391 καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' θεῖναι, Bekk. om. ἔτ'. γ 60 δὸς δ' ἔτι, 355. ζ 173 ὄφρ' ἔ. που καὶ τῇδε πάθω. 174 ἔ. πολλὰ τελέουσι πάροιθεν. ν 258 ἔ. -σιν. ξ 325 τ 294 ἕτερόν γ' ἔ. π 291 τ 11 1 πρὸς δ' ἔ. καὶ τόδε μεῖζον. τ 509 ἔ. τυτθόν. — Eust. 1704, 11 δὶς τὸ ἔτι ἐνταῦθα εἶπεν ἐν τῷ λ 623 οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον - τοῦδ' ἔτι μοι κρατερώτερον εἶναι ἄεθλον, ita etiam (DL vo. τοῦδέ τί μοι. v. l. *A* 602 οὐδ' ἔτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτός vo. οὐδέ τι, Spitzn. h. l., cf. *H* 320 α 243 κ 412 497 ξ 149. *B* 179 μηδ' ἔτ' ἐρώει. Spitzn. Voss, v. μηδέ τ'. *X* 243 μηδέ τι - ἔστω, (Spitzn. q. v.) v. l. μηδ' ἔτι. υ 324 μήτέ τι στυφελίζετε, v. l. μήτ' ἔτι. cf. φ 111 π 114. ε 421 ἠέ τι, v. l. ἢ ἔτι, cf. *Π* 12 μ 301. π 320 ἐτεόν γέ τι, v. l. γ' ἔτι v. l. *Σ* 201 δ' ἔτ', Wolf: δέ τ'. *Y* 361 οὔ μέ τί φημι μεθησέμεν, v. l. μ' ἔτι. ξ 92 οὐδ' ἔπι φειδώ, v. l. ἔτι. ω 217 μ' ἐπιγνώῃ, v. l. ἔτι γν. Eust. 1959, 34 ἀργὸν ἐκ περισσοῦ κεῖται τὸ ἔτι ἐπίῤῥημα. τ 324 οὐδέ τι ἔργον | ἐνθάδ' ἔ. πρήξει, v. l. ἐνθάδε τι. Pro pyrrhichio in prima thesi quinquies et quadragies (Il. 25 Od. 20), in secunda (13, 22), in tertia (12, 7), in quarta (14, 12), in quinta (19, 9). pro iambo in secunda arsi bis et tricies (15, 17), in tertia *Z* 367 *Ξ* 58 ο 353, in quarta (6, 5), in sexta (5, 3). ἔτ' s. ἔθ' post primam arsin 3, 7 (*Y* 218 *Λ* 710 *Π* 305) ante secundam 13, 11, post secundam 3, 6 (*B* 39 *Z* 501 *O* 240), ante tertiam 9, 5, post tertiam *I* 675 *Ψ* 490, ante quartam *H* 364 391 γ 14, post quintam 4, 5, ante sextam 9, 8. est igitur toties pyrrichius quoties aut producit aut elisione amittit finalem. (μηκέτι οὐκέτι).

ἑτοιμ-άζω expedio, paro, efficio ut cui praesto sit. *A* 118 ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατ' (ε). E. M. 387, 51 παρασκευάσατε. *T* 197 μοι κάπρον ἑτοιμασάτω. Med. aor. ind. et opt. *K* 571 ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ, sch. BLV. ἀντὶ τοῦ ἑτοιμάσαιντο. mihi paro ν 184 ἑτοιμάσσαντο ταίρους. De

ἑτοῖμος (apud seriores ἕτοιμος. Eust. 206, 1 τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν εἶναι (προ)περισπᾶν τὰ τοιαῦτα ὁμοῖον ἑτοῖμον γελοῖον, 531, 33 οὕτω καὶ ἐρῆμον. Benf. 1, 26 sat-va ἑτ-οιμος wirklich, ut praesens, 2, 333 satva ιμο, dubitansque comparat ἔντεα ἐντύνω. Curt. Et. 564 ἐτεός ἔτυμος atque skr. satva comparat, wirklich vorhanden) promptus, paratus, Hes. εὔτροπος ηὐτρεπισμένος ταχύς, Suid. I 2, 576 εὐχερής. Eust. 1602, 2 τὰ πρόχειρα καὶ ἐναργῆ καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἀληθῆ. Semper de rebus: a) *I* 425 οὔ σφισιν ἥδε γ' ἑτοίμη | sc. μῆτις, sch. ABD. εὔληπτος, φανερά. *Σ* 96 αὐτίκα τοι - πότμος ἑτοῖμος |. in ceteris neutr. pl. *I* 91 221 *Ω* 627 α 149 δ 67 218 ε 200 θ 71 484 ξ 453 ο 142 π 54 ρ 98 υ 256 ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα. b) manifestus. *Ξ* 53 ταῦτά γ' ἑ. τετεύχαται revera facta sunt, cf. θ 384.

ἔτος (ϝέτος. Christ 251 Curt. Et. 210 skr. vatsas Jahr, lat. vetus, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 34 77 103 371.) dat. ἔτει δ 82 et ἔτεϊ (ῑ) π 206 τ 484 φ 208 ψ 102 170 ω 322. annus, certum temporis momentum. α 16 ἔ. ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο, Nitzsch: jenes bestimmter das Jahr, dieses Kreislauf, obwol H. auch durch letzteres ein bestimmtes Jahr bezeichnet. *B* 328 τοσσαῦτ' ἔτεα (Bekk. -τα ϝ.). *Ω* 765 ἐεικοστὸν ἔτος, cf. π 206 τ 222 484 φ 208 ψ 102 170 ω 322. β 89 τρίτον ἔ. β 107 τ 152 ω 142 τέτρατον ἔ. ω 309 h. Ven. 277 πέμπτον ἔ. δ 82 ὀγδοάτῳ ἔ., cf. η 261 ξ 287. ω 288 πόστον ἔ. λ 295 ξ 294 h. Ap. 350 ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, cf. h. Cer. 445

463. universe de tempore: Λ 691 τῶν προτέρων ἐτέων. (οἰέτης τριέτες εἰνάετες)

ἔτ-υμος (ἐσ, ἐτεός. Benf. 1, 25 skr. satya comparat, cf. Curt. Et. 210) verax, verus, E. M. 388, 1 ὁ ἀληθής, Doed. Gl. 2448. Neutr. tantum. τ 567 ἔτυμα κραίνουσι (ὄνειροι). τ 203 ψεύδεα - ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Κ 534 δ 140 ψεύσομαι ἦ ἔτυμον ἐρέω; Neutr. pro adv. Ψ 440 οὔ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι. revera, ὄντως: ψ 26 ἔ. τοι | ἦλθι.

ἐτώσιος (ϝετ. Bekk.[2] praeter ω 283, quod improbavit Leskien. dubiae originis. Doed. Gl. 261 αὔτως, comparans τηΰσιος et περιώσιος. Autenr. ap. Am. app. χ 256 vā ἀϝ ϝητόσιος ἐτώ. windig, Benf. 1, 266 vā, ϝετο vāta, lat. ventus vanus. E. M. 387, 30 ἀπὸ τοῦ ἀήτης ὁ ἄνεμος. Damm εἶμι, ἐτός frustra. Christ 264 ava herab, ϝα ἄτερ, cf. 241. Ebel, Kuhn 5, 69 skr. svatas von selbst ἐτός frustra. Philoxenus et Trypho ap. E. M. 387, 41 ἐκ τοῦ ἐτός, ὃ σημαίνει τὸν ἀληθῆ γίνεται κατὰ ἀντίφρασιν.) Neutr. tantum. vanus, irritus, nihil efficiens, inutilis, E. M. 387, 30 ὁ μάταιος καὶ ἀνωφελής. Γ 368 ἔγχος ἠΐχθη - ἐτώσιον, cf. Ε 854, Ξ 407 Χ 292. Ρ 633 ἐτώσια πίπτει ἔραζε tela. χ 256 πάντα ἐ. θῆκε, cf. χ 273, Hes. μάταια, ἄπρακτα. Σ 104 ἐ. ἄχθος ἀρούρης. ω 283 δῶρα δ' ἐ. ταῦτα. h. Cer. 309 κρῖ - ἐ. ἔμπεσε γαίῃ. In quarta arsi, praeter ω 283.

ευ et εὖ (E. M. 388, 17 ὤφειλε βαρύνεσθαι (εὖ), ὅτι ἡ βαρεῖα εἰς βαρεῖαν οὐκ εἰς περισπωμένην μεθίσταται. περισπᾶται δέ, ὅτι πᾶσα δίφθογγος τελικὴ εἰς υ λήγουσα, cf. Lehrs, Ar. 384, qui explicat Apollon. adv. 614 τὸ ἒν ἴσως ἀπὸ διαιρέσεώς ἐστι τοῦ εὖ ἢ καὶ τάχα παράλογον ἔχει τὴν τάσιν. Benf. 1, 303 L. Meyer vgl. G. 2, 254 Christ 139 175 vasu-s gut, ϝεσυ, sed digammi vestigia nulla sunt. Curt. Et. 564 Rh. M. 4, 257 L. Meyer vgl. G. 1, 56 cf. E. M. 439, 53 as- ἐσ- sein, ἐ(σ)υ = skr. (a)su, cf. Doed. Gl. 2448 Hainebach, ϝες et ἐς Giessen 1860. Est neutr. adi. ἐΰς, q. v. Nescimus quomodo εὖ et ἐΰ distinguenda sint in thesi, neque codd. auctoritate niti possumus. Aristarchus εὖ ubicunque potuit, cf. Geppert II 27, sed Curt. Rh. M. 4, 255, improbante Lob. path. el. 2, 17, nisi metro coactus non admittit, cf. Doed. Gl. 272 La Roche h. U. 84 91 Ztft. f. oe. G. 1868 p. 525 Gotthold Ztft. f. G. 1851 p. 736. Spitzn. ad Β 661, exc. VI et codd. (aliter Grash. Augment p. 5) et numerorum suavitatem in his respici iubens in ed. εὖ praefert. La Roche in quinta thesi ἐΰ, cf. h. U. 85, in quarta thesi codd. secutus εὖ etsi h. U. 94 illud probavit, in ceteris εὖ. Bekker in prima εὖ (praeter Ε 128 Χ 356), in ceteris constanter ἐΰ. Baum. in hy. etiam in quinta thesi εὖ. Est εὖ in prima arsi sexies et vicies (Il. 18, Od. 8), in secunda 7, 18, in tertia Β 177, in quarta 1, 6 (Ψ 761), in quinta 10, 4; εὖ s. ἐΰ in prima thesi 6, 8, in secunda 5, 5, in tertia 9, 7, in quarta 13, 10, in quinta 16, 32, ante vocales τ 194 = ω 371 et Π 191 ubi Bekk. ἠΰ, Ω 269; ante duplicem consonam Τ 84. Est denique ἐΰ (⏑–) ante binas consonas in arsi secunda, 2, 2, in quarta 3, 3). — bene, pulcre. Hes. καλῶς, Ap. 78, 22 ἰσχυρῶς cf. E. M. l. l. a) probe, scite ut decet, apte, iuste. Β 382 δόρυ θηξάσθω. Δ 111 λειήνας Β 383 δεῖπνον δότω. Β 777 πεπυκασμένα. Η 339 438 ἀραρυίας, cf. Ω 269 ε 236 χ 128 ψ 42. Δ 112 ν 370 κατέθηκε, cf. Ω 271 318 (v. s. ἐυκλήις) ι 329 ν 20. Ι 210 μίστυλλε. Β 382 ἀσπίδα θέσθω. Κ 438 ἤσκηται, cf. Ψ 743. Ψ 300 περὶ τέρμα ἐλισσέμεν, cf. Ψ 466. Ω 802 συναγειρόμενοι. ε 259 τεχνήσατο, cf. ψ 193. ζ 318 τρώχων. ζ 318 πλίσσοντο. (θ 39 παρέξω?). ο 317 δρώοιμι. θ 427 κείμενα. ξ 247 νῆας ἐ. στείλαντα. ο 322 νηῆσαι, cf. Ι 358. ο 331 εἱμένοι. σ 408 δαισάμενοι, cf. h. Merc. 105. τ 319 θαλπιόων (Eust. 1866, 24 ὑφὲν εὐθαλπιόων). χ 494 διεθείωσεν. Μ 458 διαβάς. τ 460 ἰησάμενοι. ν 189 κατέδησεν. χ 190 ε. μάλ' ἀποστρέψαντε ubi μάλα ad εὖ, cf. Giseke h. F. § 13. Α 368 δάσσαντο. Κ 265 ν 161 ψ 197 h. Merc. 390 ε. καὶ ἐπισταμένως. Κ 472 Λ 48 Μ 85 Ω 622 h. Merc. 479 ε. κατὰ κόσμον. (θ 37 δησάμενοι?) ω 245 τοι κομιδὴ ἔχει. cp. 15, 3 περανθεῖεν. b) accurate, diligenter, recte: ψ 175 μάλα ε. οἶδα. Α 185 Ζ 150 Φ 487 η 317 λ 442 εἰδῇς, cf. Δ 515 Β 301 Η 237 Ο 412 Υ 213 α 174 δ 645 ν 232 314 ξ 186 365 τ 9[illegible] υ 75 ω 258 297 403 h. Ap. 467 Merc. 467 Ven. 116. Α 385 Β 718 Δ 196 206 310 Ε 245 Ζ [438] Μ 350 363 Ν 665 Ο 525 679 β 170 δ 818 ε 2[illegible] ε. εἰδώς, cf. Β 720 823 Ε 11 549 Ι 345 Μ 10[illegible] Ο 527 ι 215. separantur: Δ 163 Ζ 447 οἶδα cf. Θ [32] 163 Λ 653 Σ 197 Τ 421 θ 215 ο 211 ρ 563. ψ 175 μάλα ε. οἶδα. λ 445 φρεσὶ μήδεα οἶδε. τ 501 φράσομαι, cf. φ 222. Β 36[illegible] μήδεο. Γ 235 γνοίην, cf. Ε 128 Δ 526 Ξ 1[illegible] Σ 269 Τ 84 Χ 356 Ψ 240 470 φ 218. ω 1[illegible] μέμνητο. Β 384 μεδέσθω. Κ 63 Ν 753 ἐπιτείλω, cf. Κ 72. γ 97 δ 327 κατάλεξον, cf. τ 464. Ξ 127 εἴπω. Π 199 ξ 108 κρίνας, cf. δ 408 Eust. 961, 7 1054, 25 (Π 199) cdd. ξ 10[illegible] ἐυκρίνας δ 408 ἐυκρίνασθαι. γ 357 [illegible] (δ 494 πύθηαι?) θ 259 πρήσσεσκον, Eust. 159[illegible] 59 ἐυπρ. atque sic ol. vo. ante Bekk., cf. Thiersch § 170, 7. Hes. ὑπηρέτουν. ω 123 εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω i. e. μ. ε. κα[illegible] c) prospere. Α 19 οἴκαδ' ἱκέσθαι. Β 253 ἢ ε. [illegible] κακῶς νοστήσομεν. γ 188 ἐλθέμεν, cf. γ 1[illegible] Μ 369 τοῖς ἐπαμύνω. ρ 423 τ 79 ζώουσι, cf. h. A[illegible] 530 Ven. 105. fuere quondam qui coniungerent εὐζώουσι. φ 369 οὐκ ε. πᾶσι πιθήσει[illegible] d) pulcre, suaviter. Β 648 ναιεταώσας [illegible] Ζ 370 415 497 Δ 769. β 400 φ 242 387 χ 3[illegible] θ 574 ρ 28 85 178 275 324 τ 30 υ 371 ω [illegible] h. Ap. 175 Merc. 283. Γ 400 ναιομενάων [illegible] Ε 489 Ι 149 291 Ξ 255 Ν 815 Ο 28 Δ 1[illegible] Β 133 Ν 380 Π 572 Ι 402 ν 285, haec a nullis coniunguntur εὐν. vel ἐυν. Ξ 162 [illegible] τύνασα. Ψ 761 ε. μάλα χερσὶ τανύσσῃ i. [illegible] μ. ε. δ 96 ε. μάλα ναιετάοντα, Classen, Be[illegible] 2, 21 die an sich gegen die Composition [illegible] entscheidende Stelle. e) valde. additur [illegible] verbis ut eorum vim augeat, ut πάντες omnes ad unum: Γ 72 93 πάντα, cf. Friedlaender N. J. f. Ph. 1853 p. 643, cf. Σ 52 δ 491 θ 37 39 (?) κ 452 σ 260 h. Ven. 64 172. Ap. 171 ε. μάλα πᾶσαι. Π 223 πλήσα[illegible] τ 446 φρίξας. f) benigne, benefice, amico a[illegible] Ε 650 ἔρξαντα Λ 779 ξείνια ε. παρέθηκε Λ 788 φάσθαι ἔπος. Ξ 202 303 τρέφον, [illegible] 978, 55 (cf. 977, 51) satis male verbum sta[illegible] ἐντρέφειν, cf. Π 191 (Bekk. ἠΰ) τ 357. [illegible] γ 200 εἴπῃ laudet. η 74 φρονέῃσιν (οἷσιν [illegible] que sic etiam ἐὺ φρονέων benevolus [illegible] Ameis La Roche, cf. Ztft. f. oe. G. 1868 p. 5[illegible] Doederl. Gl. 956, coniungi iubent ἐυφ. [illegible]

N. J. f. Ph. 81, 596 Friedländer, Classen Beob. 2, 20 derivatum ratus de εὔφρων, quod negant Doed. et Autenr.). Α 73 253 Β 78 283 Η 326 367 Ι 95 Ο 285 Σ 253 β 160 228 η 158 π 399 ω 53 453 ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο, sch. BL. Α 73 πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἀβελτερίαν ad prudentiam refert, non ad benevolentiam, similiter sch. S. β 160 καλῶς ἐδημηγόρησε, etiam Nitzsch et Ameis β 160 verständig Hes. καλῶς φρονέων, sed est semper de eo qui alloquitur amicos. sunt qui satis caute et prudentiam et benevolentiam interpretentur. δ 589 πέμψω, cf. ω 285. ξ 128 δεξαμένη. ο 310 ὑπόθεο. σ 168 βάζουσι. τ 194 ω 271 ἐξείνισσα. Ante verbum suum est, cf. Giseke, h. F. § 1, praeter 358 ρ 563 τ 446. Composita (cf. Lob. path. , 570. E. M. 394, 47 τὰ εἰς ος ὀνόματα ἔχοντα τὸ εὖ μόριον κατ' ἀρχὴν ἅπαντα προπαροξύνονται χωρὶς τῶν παρὰ τὸ ἔργον συγκειμένων. 399, 14 κοινά εἰσι τῷ γένει) sunt 118 quorum 14 nom. pr., ceterorum 37 semper in thesi habent εὐ- admittuntque ἐυ-, 19 εὐ- ante vocales vel consonas in arsi, εὐεργής -κυκλος -ποίητος -ώδης et in arsi et in thesi, cf. Curt. Sth. M. 4, 256. Ante duplicem consonam 36 habent ἐυ-, Herm. ad h. Ven. 36: quaedam rariora diphthongo non soluta occurrunt, (εὔκρηστος -στρωτος -φραδέως -πρυμνος -πλοΐη? cf. Thiersch § 170, Ahrens, Phil. 4, 607). alia variant (εὔδμητος -πλεκτος -κτίμενος? -φραίνω -φροσύνη -ξεστος -φρων) alia denique corrupta sunt vel dubia (v. s. ἐύννητος -πλεκτος), cf. Lob. path. el. 2, 17. Cf. praeterea quae sunt composita in ἠυ-. Adi. vim habent aut pass. sed v. εὐώδης ἐυρρεής ἐύπλειος) si verbum habent aut, si substantivum, possessivam praeter εὐπόλεμος. Non corripitur. Producitur in thesi Ξ 162 Ω 269 (Bekk. ἐύ), Η 191, Β 253 Hoffm. qu. h. § 52. εἰ v. s. οὐ.

εὐ-αγγέλιον (ἄγγελος) munus pro bono nuntio datum, Botenbrod. ξ 152 ε. δέ μοι ἔστω, cf. 166 (τίσω). Bekk. ἐυα.

εὐ-αγέως, adv. de -ής (ἄγος) pure, sancte. h. Cer. 274 369 ε. ἔρδοντες.

Εὐαιμονίδης, Bekk. Ἐυ., Ε 76 Εὐρύπυλος-, 810 Εὐρ. - | διογενὴς Ε. Euaemonis f. De Εὐρύπυλος **Εὐαίμονος** ἀγλαὸς υἱός, Bekk. αἰ., Β 736 Ε 79 Η 167 Θ 265, cf. Λ 575. interaspiratione quam veteres non admiserunt quia nomen proprium est (εὐαίμων, sed αίμων) cf. Herod. Ε 76 Η 167 Θ 276 Lehrs, 317 (330). Demetr. Sc. ap. Strab. 438 Ὀρμένιον τοῦ Κερφίου τοῦ Αἰόλου ... παῖδας τοῦ Ὀρμένου γενέσθαι τόν τε Ἀμύντορα καὶ Εὐαίμονα, ὧν τοῦ μὲν εἶναι Φοίνικα τοῦ δ' Εὐρύπυλον.

εὐ-ανθής (ἄνθος) laete virens et florens. translate: λ 320 εὐανθέι λάχνῃ, Bekk. ἐυ. h. X 14 χοροῖς εὐανθέσιν.

Εὐάνθεος (Bekk. Ἐυ.) υἱός, Μάρων ι 197, HQ. ὁ δὲ Εὐάνθης υἱὸς Διονύσου.

Εὔβοια, Bekk. Ἐύβοια (εὖ, βοῦς, sed sch. Β 535 al. ἀπὸ Εὐβοίας τῆς Ἀσωποῦ) h. 31 ναυσικλειτή τ' Εὔβοια. Β 536 Εὔβοιαν - Ἄβαντες. γ 174 εἰς Εὔβοιαν |. η 321 Εὐβοίης |, h. Ap. 219 ναυσικλειτῆς Ε. | Β 535 τῆς Ε. | sch. AD. νῆσος παρακειμένη τῇ Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ καὶ Φωκίδι καὶ Λοκρίδι, καὶ Μακρὶς ἐκαλεῖτο, nunc Negroponte Egribos. Cf. Strab. X in. Bursian qu. Euboic. Lipzig 1856 Pflugk rer. Euboic. Danzig 1829. Topograph. Skizze d. J. E. v. A. Baumeister Lübeck 1864, Gir. Rangabis Reiseskizzen von Ulrichs.

εὔ-βοτος (βοτόν) pecore abundans. ο 406 νῆσος Συρίη ε. cf. Doed. Gl. 2017, sch. ad Apoll. arg. 3, 1086 καλὰ θρέμματα ἔχουσα.

εὔ-βους s. **εὔ-βως** (βοῦς) bubus abundans. h. Ap. 54 εὔβων ἔσεσθαι Delum, ABC. εὔβουν. — **εὐγένειος** et **εὐγενής** v. s. ἠυγ. et εὐηγενής.

εὖγ-μα (εὔχομαι) verborum iactatio. χ 249 κενὰ εὔγματα, Hes. καυχήματα, cf. Eust. 1925, 57. Savelsb. Dig. 37 ϝε.

ἐύ-γναμπτος bene curvatus. σ 294 κληῗσιν ἐυγνάμπτοις, DS. **ἐυγνάπτοις**, Hes. καλῶς κατεσκευασμένοις. sch. H. ἐυγνάπτης· εὐπεριστρέπτοις, καλῶς ἐπικεκαμμέναις. h. Ven. 87 ἐυγνάμπτας ἕλικας, Baum. ci. pro ἐπιγναμπτάς. De forma fem. Lob. paral. 459 550.

εὐδαιμον-ίη (-μων) salus, prosperitas. h. XI 5 δὸς τύχην εὐδαιμονίην τε.

εὐ-δείελος (ut videtur δῆλος, δέελος, i. e. δέϝ. de radice διϝ. Passow Curt. Et. 269 Christ 268 Savelsb. Dig. 20 Nitzsch ad ι 21 Faesi ad β 167, Ap. 78, 25 εὐδέελον, (sic). improbat Lob. el. path. 2, 55 qui Aristarchi hanc opinionem fuisse statuere videtur) bene conspicuus, illustris, qui bene cernitur. ν 234 ἦ πού τις νήσων εὐδείελος ἦέ τις ἀκτὴ ἠπείροιο. β 167 ι 21 ν 212 325 τ 132 Ἰθάκην εὐδείελον. ξ 344 Ἰθάκης εὐδειέλου, sch. HPQS. ML. Barn. β 167 εὐπεριόριστον ἢ εὔδηλον καὶ φανεράν, καθὸ νῆσός ἐστιν. πᾶσαι δὲ αἱ νῆσοι συγκρινόμεναι ἠπείροις εὐδηλότερα ἔχουσι τὰ ὅρια, cf. sch. BEQ. (εὔσημον) ib. V. MS. Barn. T. ι 21 Suid. I 2, 589 Hes. Ap. 78, 26 E. M. 389, 40 ἐπιφανῆ. Alii ad δείλη referentes de situ occidentali interpretantur, sch. E. β 167 τὴν πρὸς δυτικὸν μέρος εὖ ἔχουσαν, cf. BEQ. ib. BQ. V. ι 25 Ap. 78, 25 E. M. 389, 40 Hes. Buttm. Lex. 2, 189: apricus (Ameis, cf. Lentz Ztft. f. A. W. 1857 p. 268), esse enim δείελον solis calorem, nisus et Pindari locis et h. Ap. 438 Κρίσην εὐδείελον. similiter sch. BEQ. β 167 τὴν λαμπράν, ἀπὸ τοῦ εὖ καὶ τοῦ ἕλη ἡ θερμασία, cf. E. ib. T. MS. Barn. ι 25 Eust. 1613, 36 πλεονασμῷ τοῦ δ. E. M. 389, 41. Duentz. Kuhn 15, 355 12, 10 ad β 167 abendschön. Denique Schreiber, Ith. 28 meridiem versus declivis atque minus asper, quod probat Völcker, krit. Bibl. 1829 p. 532 etsi nunc mutata sit insulae natura. In arsi quarta.

εὐ-δίη (ῑ. Curt. Et. 269 δι διϝ. δῖος) serenitas caeli. E. M. 389, 31 ἡ τοῦ ἀέρος ἠρεμία, cf. Eust. 414, 34. h. Merc. 325 ε. ἐχ' Ὄλυμπον, Baum. ci., M. εὐμιλίη, vo. εὐμυλίη q. v.

εὐ-δικίη (δίκη) pl. tantum. iura aequa. τ 111 εὐδικίας ἀνέχῃσι, sch. B. δικαίας κρίσεις, Hes. δικαιοπραγίας, δικαιοσύνας.

εὔ-δμητος (υ 302) et ἐύ-δμητος (δέμω cf. sch. BL. Α 448) bene constructus. Α 448 h. Ap. 271 ἐύδμητον περὶ βωμόν |, Hes. εὖ κατεσκευασμένον, εὖ ᾠκοδομημένον, cf. Suid. I 2, 591, cf. η 100. Μ 36 137 τεῖχος ἐ. Μ 154 ἐυδμήτων ἀπὸ πύργων |. Π 700 ἐυδμήτου ἀπὸ πύργου |. Χ 195 ἐυδμήτους ὑπὸ πύργους |. Φ 516 ἐυδμήτου πόληος |. υ 302 εὔδμητον - τοῖχον |, cf. χ 24. χ 126 ἐυδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ |. Ante subst. praeter Μ 36 137,

post caesuram praeter *M* 36. v. l. ἐνδμ. pro ἐντμ. *H* 304 *Ψ* 684 825.

εὕδω (L. Meyer vgl. G. 1, 383 skr. vad schlafen. Benf. 1, 300 dubitans skr. vas, certior Christ 141 skr. vas bringe die Nacht zu, ἄεσα, ἰαύω, nam ϝα = ευ, σ vero in spiritum abisse. ἄεσα iam Passow comparavit) pr. -εις -ει -ουσ(ιν). ci. -ησθα *ϑ* 445, -η γ 359 et -ησι *E* 524. opt. -οιμι *ϑ* 342, -οι ν 74 (v. l. -η). iptv. -έτω ο 396. inf. -ειν et -έμεναι ω 255. ptc. -ων ν 188, -οντ'(α) du. -οντ'(ε), pl. -οντες -ας. ipf. sine augm. εὗδε, -ον. ipf. it. -εσκε *X* 503. 1) dormio, recubo dormiturus, E. M. 389, 48 τὸ καθεύδω, a) absol. *B* 23 60 *Ψ* 69 εὕδεις. Hes. κοιμᾷ, cf. *K* 116 155 181 300 421 ν 134 ο 392 π 229 υ 109. *Ξ* 334 νῶι εὕδοντε Iuppiter et Iuno, cf. *ϑ* 317. cubitum eo: β 397 εὕδειν ὤρνυντο, cf. λ 331, ο 396 σ 328. b) *B* 2 *K* 2 *Ω* 678 εὗδον παννύχιοι, cf. *B* 24 61 η 288, *K* 471 (καμάτῳ ἀδηκότες), σ 189 δ 794 (ἀνακλινθεῖσα), 801. *Ξ* 358 ὄτι εὕδει. *K* 83 386 *Ω* 363 ὅτε ϑ' εὕδουσιν βροτοί. ν 92 ἀτρέμας εὗδε, cf. ξ 479 (εὔκηλοι) ω 255 (μαλακῶς). c) *ϑ* 337 εὕδειν ἐν λέκτροισι παρὰ Ἀφροδίτῃ, cf. *ϑ* 342 κ 12. ο 5 εὕδοντ' ἐν προδόμῳ, etsi alter tantum dormiebat, sch. H. συλληπτικὸς ὁ τρόπος, ἀγρυπνεῖ γὰρ ὁ ἕτερος ἢ ἀντικείμενος ἐπὶ τῷ εὕδειν. *B* 19 εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, cf. γ 359 λ 190 374. ι 428 τῆς ἔπι ε. *Ω* 683 ε. ἀνδράσιν ἐν δηίοισιν. *K* 425 μεμιγμένοι εὕδουσ' ἢ ἀπάνευθε; *I* 663 *Ω* 675 εὗδε μυχῷ, cf. *X* 503 (ἐν λέκτροισι) *Ξ* 352 *K* 474 152. ν 188 ἔγρετο, εὕδων ἐν γαίῃ πατρωίῃ, quod vituperarunt Ribbeck, N. J. f. Ph. 79, 664 Meister, Phil. 8, 7, coniungentes non recte ἔγρ. εὕ. ξ 533 σύες πέτρῃ ὕπο ε. δ 405 ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι ἀθρόαι ε. d) c. acc. rei quae iam verbo significatur. *ϑ* 445 ε. γλυκὺν ὕπνον, κ 548 εὕδοντες ἄωτεῖτε - ὕπνον. ν 74 νήγρετον ε. 2) Translate: mortuus sum: *Ξ* 482 δεδμημένος εὕδει | ἔγχει. cessat ventus: *E* 524 ε. μένος Βορέαο, Eust. 579, 2 ὡς ἐπὶ ἐμψύχων, Hes. ἡσυχάζει, cf. Benicken, fünftes Lied 14. Cf. Schmidt, Synonyme des Schlafs, Husum 1870.

Εὔδωρος, Bekk. Ἐύ., ἀρήιος ἡγεμόνευεν τῆς ἑτέρης e quinque ordinibus Myrmidonum *Π* 179. *Π* 186 ἀγλαὸν υἱὸν | Εὔδωρον Polymele Phylantis filia pepererat Mercurio innupta, quare ipse *Π* 180 παρθένιος.

εὐ-ειδής (εὐϝ., Bekk. ἐυϝ., εἶδος) formosus, bona specie. Suid. I 2, 596 ὁ κατὰ θεωρίαν καλός. *Γ* 48 γυναῖκ' εὐειδέα. h. XXXII 1. Μήνην εὐειδῆ Bothe ci., cdd. ἀείδειν.

εὐ-εργεσίη (εὐϝε. Bekk. ἐυϝ. E. M. 390, 20 de εὐεργέτης) 1) integritas. χ 374 κακοεργεσίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων, sch. H. τὸ εὖ ἐργάζεσθαι, Eust. 1930, 57 τὴν ἀγαθοεργίαν λέγει. 2) beneficium. χ 235 εὐεργεσίας ἀποτίνειν.

εὐ-εργής (εὐϝ., ἔρδειν, Bekk. ἐυϝ. et εὐϝ.) bene factus, cf. Doed. Gl. 571. *E* 585 *N* 399, εὐεργέος - δίφρον, E. M. 390, 16 καλῶς καὶ ἐπιμελῶς κατεσκευασμένον, cf. *Π* 743 (εὐεργέος – ⏑ ⏑). *Ω* 396 μ 166 π 322 h. Ap. 418 VII 8 νηῦς εὐεργής |. *ϑ* 567 ι 279 λ 70 106 159 μ 305 ο 33 εὐεργέα νῆα |, cf. ψ 234. ι 202 ω 274 χρυσοῦ ε. ν 224 ε. λώπην. 2) εὐεργέα, τά, quae bene facta sunt, beneficia (Hes. καλῶς κατεσκευασμένα?) δ 695 χ 319 χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, Ameis, Wohlthäter, sed Doed. l. l. „würde εὐεργῶν stehen" nam -ής in talibus passiva est vi. V. l. εὐεργέες ρ 267 pro -κέες q. v.

εὐ-εργός (εὐϝ., Bekk. ἐυϝ.. ἔρδειν) qui recte agit, probus. λ 434 ο 422 ω 202 καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.

εὐ-ερκής (ἕρκος. Bekk. ἐυε.) bene munitus septo, bene septus. *I* 472 φ 389 χ 449 εὐερκέος αὐλῆς, sch. AD. E. M. 390, 17 ἀσφαλῆ περίβολον ἐχούσης. ρ 267 θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶ | δικλίδες, sch. V. ἀσφαλεῖς, transfertur enim per metonymiam ad ianuam quod efficitur ianua, quare non opus est v. l. εὐεργέες AGR. (H 1m), L. γρ. εὐεργέες sch. V. οἱ δὲ εὐεργέες, καλῶς εἰργασμέναι, Eust. 1819, 31 -γέες ἢ -κέες, qua Doed. Gl. 571 2293 opus esse putavit.

εὔ-ζυγος (ζυγόν) bona transtra habens, cf. ἑκατόζυγος. alii (Ameis): bene iunctus, firmiter constructus. ν 116 νηὸς - ἐυζύγου. ρ 288 νῆες ἐύζυγοι.

εὔ-ζωνος (ζώνη) pulcrum cingulum habens, Meiring, subst. cop. I Bonn 1828 p. 19 recte ε 231 confert. alii de modo cingendi: bene cinctus. *A* 429 ἐυζώνοιο γυναικός |, sch. D. εὐζώστου, καλῆς καὶ εὐστόλου, ἀφ' οὗ εὐειδοῦς, ἀπὸ μέρους. Eust. 258, 37 ἀπὸ μέρους τῆς ζώνης τὸν ὅλον ἐμφήνας καλλωπισμόν. cf. 129, 36. *Z* 467 ἐ. τιθήνης | *I* 590 ἐύζωνος παράκοιτις | h. Cer. 212 234 243 ἐ. Μετάνειρα. ib. 255 ἐύζωνον Μετάνειραν. post subst. *I* 366 *Ψ* 261 γυναῖκας ἐυζώνους. *I* 667 Ἶφις ἐ. *Ψ* 760 γυναικὸς ἐ. |.

εὐ-ηγενής (γένος, Ap. 78, 28 κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ η, quam statuunt E. M. 390, 35 Eust. 854, 62 1288, 62 Lobeck, path. el. 1, 434 Phryn. 699 Herzog N. J. f. Ph. 101, 296 Roediger atque quodam modo Doed. Gl. 271) illustri loco natus. *Ψ* 81 Τρώων εὐηγενέων (Bäuml. Faesi Doederl. La Roche), Hes. εὐγενῶν (paraphr.), εὐδαιμόνων, sed Did. ἐν τῇ Ῥιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους **εὐηφενέων** διὰ τοῦ φ, εὖ τῷ ἀφένῳ χρωμένων ὡς Κλέαρχος ἐν ταῖς γλώτταις (Bekk.[2] Duentz. Koch) Hes. εὖ πλουτούντων, opulentorum. huc pertinet etiam illud εὐδαιμόνων quo εὐηγ. explicatur. (ἄφενος) id acriter defendunt Nauck Aristoph. 50 Mayhoff, Rhian. 47 La Roche h. T. 262 Curt. Et 653. *Λ* 427 εὐηγενέος Σώκοιο, Hes. εὐγενοῦς, sed sch. BL. τοῦ τῷ σώματι εὐφυοῦς. Bekk. ἐυφ., putantur enim hic quoque Rhianus Aristophanes ita scripsisse, etsi certa argumenta desunt. h. Ven. 229 ε. τε γενείου Tithoni ita M. ceteri εὐγενέος. cf. s. ἠυγενής.

εὐ-ηγεσίη administratio rei publicae bona. Hes. εὐαρχία. εἰ μὲν δασέως (εὐή.) παρὰ τὸ εὖ ἡγεῖσθαι. εἰ δὲ ψιλῶς εὐδαιμονίας. ἠγον γὰρ τὸν εὐδαίμονα Ἴωνες, cf. Ap. 78, 29 Doed. Gl. 53. τ 114 ἐξ εὐηγεσίης.

εὐ-ήκης (ἀκή. Bekk.[2] ἐυη.) pulcram cuspidem habens. *X* 319 αἰχμῆς - εὐήκεος, sch. *l* καλὴν ἀκὴν ἐχούσης, cf. Ariston. h. l.

Εὐηνίνης, Μαρπήσσης καλλισφύρου — *I* 5 Eueni filiae, qui fuit filius Martis et Demonice Apollod. 1; 7, 7.

Εὐηνοΐο (A. Goebel, homer. 11 ἀν strahle der herrlich Strahlende, Savelsb., Kuhn 16. 2 Schöngesicht, ἠνο os.), Σεληπιάδαο ἄνακτος filios Mynetem et Epistrophum Achilles occidit *B* 693 cum Lyrnessum Thebasque diripere t.

Εὐηνορίδης, Bekk. Ἐυ., Λειώκριτος Euenoris f., unus procorum vituperat Mentorem

concione β 242. Εὐηνορίδην Λειώκριτον Telemachus occidit χ 294.

εὐ-ήνωρ (ἠνορέη. Bekk.² ἐυη.) boni viri naturam habens, ea habens per quae fit bonus vir, mannhaft. ν 19 εὐήνορα χαλκόν, Eust. 1731, 57 οὐκ ἐνεργείᾳ τοιοῦτος, ἀλλὰ δυνάμει, neglegentius sch. Q. τὸν κοσμοῦντα τὸν ἄνδρα. δ 622 ε. οἶνον, neglegentius sch. BE. τὸν ἀνδρείαν παρέχοντα ἢ τὸν ἀνδρείας περιποιητικόν, ἐκ τοῦ κατὰ καιρὸν πένεσθαι. neque melius Ap. 78, 30 τὸν ἄνδρα εὖ διατιθέντα κ. δύναμιν περιποιοῦντα. ὅταν δ' ε. χαλκὸν εἴπῃ σημαίνει τὸν εὖ διακείμενον πρὸς τὴν ἠνορέην σίδηρον, cf. E. M. 391, 5 Suid. I 2, 598 Hes., aut Meiring, subst. cop. I Bonn 1828 p. 26 fortitudinem excitans. melius Ameis ad δ 622 intellexit metonymia ad rem ipsam transferri quae re efficiuntur.

εὐ-ήρης (ἀραρίσκω. alii: ἐρέσσω, Doed. Gl. 141 dubitat utrum probet. Bekk. ἐυή.) bene manui) adaptatus, qui facile manu tractatur. handlich, (Lucht, Schiff. 33), alii: bene compactus, (Grashof, Schiff p. 20) etsi remus non compingitur. λ 121 129 μ 15 ψ 268 εὐῆρες ἐρετμόν, E. M. 390, 54 εὐάγωγον (Suid. I 2, 600), ἐπιεικές, πρᾶον. Hes. εὐέλαστον, εὖ πεποιημένον πρὸς τὸ ἐρέσσειν. λ 125 ψ 272 εὐήρε' ἐρετμά.

εὐ-ήρυτος (ἀρύω) qui bene s. facile hauritur. h. Cer. 106 ὕδωρ εὐήρυτον.

εὐ-ηφενής (ἄφενος) valde opulentus, v. s. εὐηγενής, cf. Doed. Gl. 2192.

εὐ-θαρσής (θάρσος) qui bonum habet animum, alacer. h. VIII 9 εὐθαρσέος ἥβης.

εὐ-θηνέω (-ής. Benf. 2, 267 Curt. Et. 309 comparant skr. dhana Reichtum, alii: τιθήνη ...ω) floreo, abundo Suid. I 2, 602 πλουτῶ. h. XX 10 κτήνεσιν εὐθηνεῖ.

εὔ-θριξ qui pulcros pilos habet. Ψ 13 ...1 351 εὔτριχας - ἵππους |, paraphr. καλλίτριχας.

εὔ-θρονος qui pulcram sellam habet. Θ 565 ...497 σ 318 τ 342 εὔθρονον Ἠῶ, paraphr. καλλίθρονον. ζ 48 ο 495 ἠῶς - εὔθρονος. ... Krämer, Beiw. 6.

εὐθύ v. s. εὐθύς.

εὔ-θυμος (Bekk.² ἐύθ.) benevolus. ξ 63 ...αξε.

εὐθύς et **εὐθύ** (Christ 49 skr. itvaras gehend, ...ϝυς ἰϝθυς, neutr. pro adv. εὐθύ cf. Lob. path. el. 2, 283 Eust. 579, 1. Benf. 1, 85 du...ans ἰθύ i. e. ϝιθύ skr. vridh et 2, 269 skr. ...dhu) recta, Suid. I 2, 602 κατευθὺ καὶ ...τ' ἐναντίον, ἐπ' εὐθείας. De loco. h. Merc. ...2 εὐθὺ Πύλονδ' ἐλάων boves. ib. 355 εἰς ...λον εὐθὺς ἐλῶντα βοῶν γένος.

εὔ-ιππος pulcros equos habens. h. Ap. 210 ...νι - εὐίππῳ.

Εὔιππον Lycium Patroclus occidit Π 417.

εὐ-καμπής (κάμπτω. Bekk.² ἐυκ.) bene in...us. σ 368 δρέπανον - εὐκαμπές, Eust. 1851, ... ἀπὸ μέρους τῆς καμπῆς τὸ διόλον ἐντε...ν. φ 6 κληῖδ' εὐκαμπέα. h. XXVII 12 ...αμπέα τόξα. |

εὔ-καρπος bonos fructus habens. h. XXX 5 ...αρποι τελέθουσι.

εὐ-κέατος (κεί-ω κε-άζω Curt. Et. 45 b ...d. Gl. 2100 Lob. Rh. 15, sed Duentz. Kuhn ...12 ad κη-ώδης odorus) bene fissus. ε 60 ...ρου εὐκεάτοιο, satis neglegenter sch. B. ἢ εὐτρίπτου ἢ εὐκαύστου. E. εὐσχίστου εἶδος δένδρου ἢ εὐκαύστου, (κῆ-αι)· Q. εὐκατακλάστου. Hes. ξηρᾶς.

εὔκ-ηλος (ἕκ-ων. ex ἕκηλος s. ϝέκηλος aut (Christ 237 Savelsb. Dig. 47) metathesi aut (Buttm. Lex. 1, 146) praemissa vocali ἐϝεκηλος ἐϝκηλος, cf. Curt. Et. 19 L. Meyer vgl. G. 1, 81. Doed. Gl. 203 ad κηλέω. de spiritu v. sch. BL. Α 554 Bekk. an. 558, 18) tranquillus, securus, sine cura aut molestiis, nulla re impeditus. Hes. ἥσυχος, πρᾶος, σῶος, cf. E. M. 392, 9. Α 554 μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι ἅσσ' ἐθέλῃσθα, cf. γ 263 ξ 479 h. XX 7. Ρ 371 εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι cum ceteri nebula impedirentur. h. Merc. 480 ε. φέρειν non timens ne quid praeter spem accidat.

ἐυ-κλεής (κλέος) pulcram gloriam habens, gloriosus, inclutus. Κ 281 ἐυκλεῖας ἀφικέσθαι, E. M. 392, 22 εὐκλεεῖς καὶ ἐνδόξους ἡμᾶς ὑποστρέψαι. φ 331 ἐυκλεῖας κατὰ δῆμον | ἔμμεναι, Eust. 1911, 64 εὐκλεέας . . . συναιρεθὲν συνήθως. διὸ καὶ προπερισπᾶται διὰ τὸ συνεστάλθαι τὴν λήγουσαν (εέ = ει, sed -εῖας, ob ᾰ), cf. Spitzn. exc. XXII 1 Thiersch § 193, 39 Kühner § 123, 3 Krüger D. § 18; 2, 6 Buttm. a. S. § 53; 3, 5, non recte La Roche ad Κ 281: mit unrichtigem Accent aut Herod. ib. προπερισπαστέον (Lehrs περισπαστέον). ἐκ γὰρ τοῦ εὐκλέας κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι, cf. Lob. path. el. 2, 54. Ariston. ὅ. Ἰακὸν τὸ συστέλλειν rem dixit, non rei causam. Ρ [415] οὐ μὴν ἧμιν ἐυκλεὲς ἀπονέεσθαι. Producta praeter normam penultima adv., gloriose. Χ 110 ὀλέσθαι **ἐυκλειῶς**. Hes. ἐπιφανῶς. Inde

ἐυ-κλείη (de forma v. Herod. ap. E. M. 392, 16) bona fama, gloria. Θ 285 τὸν - ἐυκλείης ἐπίβησον. ξ 402 μοι ἐυκλείη τ' ἀρετή τε | εἴη.

ἐυ-κλήις (κληΐς) bonam clavem habens, bene occlusus. Ω 318 θύρη θαλάμοιο - ἐυκλήις, ἀραρυῖα, Hes. εὔκλειστος κ. ἀσφαλής. Ariston. ἡ δ. ὅ. δύναται καὶ κατὰ σύνθεσιν ἐυκλήις, εὐεπίκλειστος, χωρὶς δὲ τὸ ἀραρυῖα. δύναται δὲ καὶ κατὰ συναλοιφήν, εὖ ταῖς κλεισὶν ἀρ., Herod. Ἀρ. ἐυκλήις ὡς ἐυκνήμις σύνθετον ποιῶν τὴν λέξιν, cum sequebantur Ptolemaeus et Herod. ipse Eust. 1352, 45 (La Roche Faesi, ol. vo.), non Trypho al. οἳ διεῖλον ἐὺ κληῖσ' ἀραρ. (Bäuml. Bekk.² Duentz. Bothe).

ἐύ-κλωστος (κλώθω) filis pulcre deductis, schön gesponnen. h. Ap. 203 ἐυκλώστοιο χιτῶνος.

ἐύ-κμητος (κάμνω) bene confectus. Η 304 ἐυκμήτῳ τελαμῶνι Aristarchus, vo. ἐυτμ. q. v.

ἐυ-κνήμις pulcras ocreas habens. pl. nom. et acc. tantum. Hes. εὐόπλους ἢ εὔοπλοι ἀπὸ μέρους τῶν ὅπλων. Α 17 Β 331 Γ 86 304 Ε 668 Η 67 311 430 Λ 149 Ν 51 Ξ 49 Ρ 370 Σ 151 Τ 74 Ψ 658 Ω 800 γ 149 ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί | Graeci universe. Γ 156 343 370 377 Δ 80 414 Ε 264 324 Ζ 529 Η 57 172 Μ 141 Ν 401 Ψ 721 β 72 λ 509 σ 259 υ 146 ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς. Non universi Graeci β 402 ι 550 ε. ἑταῖροι | Telemachi et Ulixi. ι 60 ἓξ - ε. ἑταῖροι | Ulixi. κ 203 πάντας ε. ἑταίρους |. ψ 319 ε. ἑταίρους | [πάντας]. v. l. Η 385 Ψ 272 ε. Ἀχαιοί pro ἀριστῆες Παναχαιῶν. Semper post caesuram tertii pedis ante subst.

εὐ-κόσμητος (κοσμέω) bene ornatus. h. Merc. 384 ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια.

εὐ-κόσμως (κόσμος) composite, ordine. φ 123 εὐκόσμως στῆσε.

ἐύ-κραιρος (κραῖρα) pulcra cornua habens. h. Merc. 209 βουσὶν ἐυκραίρῃσιν.

ἐυ-κτίμενος (κτί-ζω) et εὐκτ. h. Ap. 36 ubi Herm. ἐυκ. bene conditus, bene constructus, de iis potissimum quae fiunt arte, cf. Nitzsch ad ι 130. Classen, Beob. 2, 21 als Compositum da κτίμενος nicht mehr im Gebrauch war. Β 501 505 546 569 Δ 33 Θ 288 Φ 433 γ 4 ϑ 283 ω 377 ἐυκτίμενον πτολίεθρον |. ω 214 ἐ. δόμον - |. V. l. h. Ap. 423 ἐυκτίμενον pro ἐύκτιτον. Β 570 ἐυκτιμένας τε Κλεωνάς |. Β 712 ἐυκτιμένην Ἰαωλκόν |. Ζ 13 ἐυκτιμένῃ ἐν Ἀρίσβῃ |. Ζ 391 ἐυκτιμένας κατ' ἀγυιάς |. δ 342 ρ 133 ἐ. ἐνὶ Λέσβῳ |. Ε 543 ἐ. ἐνὶ Φηρῇ |. post subst. Ι 129 271 Λέσβον ἐ. Ρ 611 Λύκτου ἐυκτιμένης. Φ 40 Λῆμνον ἐ. h. X 4 Σαλαμῖνος ἐ. atque ante caesuram δ 476 ζ 315 ι 533 ο 129 ψ 259 οἶκον ἐ. cf. v. l. κ 474. h. Ap. 36 Ἴμβρος τ' εὐκτιμένη, Herm. ἐυ. om. τ'. bene constitutus: Υ 496 Φ 77 ω 226 ἐ. ἐν ἀλωῇ |. ω 336 ἐ. κατ' ἀλωήν. bene cultus: ι 130 νῆσον ἐ. Cyclopum, per prolepsin ut videtur (Nitzsch). χ 52 Ἰθάκης - ἐυκτιμένης, alii urbem explicant. h. Ap. 102 ἐ. ἀπὸ νήσου etsi Delus non iam colebatur. Ven. 292 Κύπροιο ἐ.

ἐύ-κτιτος (κτί-ζω) bene conditus. Β 592 h. Ap. 423 ἐύκτιτον Αἰπύ, sch. A. Φερεκύδης ὁ Ἀθηναῖος τὸ μὲν ἐύκτιτον κύριον ὄνομα παρέλαβε, τὸ δὲ αἰπὺ ἐπίθετον . . . Πτολεμαῖος δὲ φησὶ κύριον εἶναι τὸ αἰπύ, cf. BL.

εὐκτός (εὔχομαι) voto exoptatus. Ξ 98 μᾶλλον | Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, E. M. 392, 34 εὐχῆς ἄξια.

εὔ-κυκλος et ἐυκ. Bekk. ζ 58 70. 1) bonos orbes s. anulos (v. s. κύκλος) habens, clipeus qui anulis superstruebatur. Ε 453 Μ 426 Ν 715 Ξ 428 ἀσπίδας εὐκύκλους. Ε 797 ἀσπίδος εὐκύκλου, cf. Grashof, Fuhrw. 31 Meiring subst. cop. I 1828 p. 16, quamquam fuere qui orbicularem (περιφερῆ) explicarent, Eust. 996, 22 Baerwink. her. hom. armat. Arnstadt 1839 p. 34 cf. Ariston. Μ 426. 2) bonas rotas habens. ζ 58 70 ἀπήνην ευκυκλον.

εὐ-λείμων, Bekk.[2] ἐυλ. bona prata habens. δ 607 τις νήσων - εὐλείμων |, cf. h. Ap. 529.

εὐλή (ϝελ winden, εἴλω ἕλλω Curt. Et. p. 512 Lob. Rh. 117 261 Doed. Gl. 469 E. M. 392, 46). plur. tantum. vermes nascentes in carne putrescente, Hes. οἱ ἐν τοῖς τραύμασι γινόμενοι σκώληκες. Τ 26 μυῖαι - κατὰ ὠτειλὰς | εὐλὰς ἐγγείνωνται, cf. Ap. 78, 34 Suid. I 2, 613. sch. D. et Herod. h. l. qui etiam de accentu. Χ 509 αἰόλαι εὐλαί. Ω 414 μιν ε. | ἔσθουσι.

εὔλ-ηρα, τά (ut videtur ϝελ. winden, Curt. Et. p. 516 ἐ-ϝλη-ρον, lat. lorum i. e. vlorum, Savelsb. Dig. 14 ἐϝολεω ἐϝλεω εὐλέω, cf. Ap. 79, 1 Hes. παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ταῖς χερσίν. Doed. Gl. 470 παρὰ τὸ εἴλειν τοὺς ἵππους, quamquam lora universe sic vocantur. Cf. Lob. Rh. 117) lora, habenae, frena. Hes. ἱμάντες, ἡνίαι. Ψ 481 ἔχων εὔληρα, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἅπαξ τὰς ἡνίας οὕτως κέκληκεν.

Εὔμαιος (μέ-μα-α?) ὑφορβὸς π 156. ρ 199 υ 238 φ 82 203 Ε. acc. π 7 ρ 305 543 χ 279 Εὔμαιον, φ 80 δῖον ὑφορβόν. voc. ξ 440 462 ο 307 341 ρ 576 υ 169 Εὔμαιε, ξ 55 165 360 442 507 ο 325 π 60 135 464 ρ 272 311 380 512 579 χ 194 προσέφης Ε. συβῶτα |, cf. ο 381, π 461 ρ 508 φ 237 χ 157 δῖ' Ε. et in arsi primi pedis ο 486 π 8 69 ρ 264 306 561 Εὔμαι' - (in arsibus prima et secunda ρ 199, secunda et tertia π 7 ρ 543 υ 238. multo saepius ‿‿– in pede quinto aut tertio, Bekk. Ἐυ.) filius Ctesii Ormenidae qui in insula Syrie duarum urbium princeps fuerat (ο 414), sed admodum puer a serva Phoenissa dolo raptus, a Laërta emptus (ο 484), sues pascebat (ξ 10 Ulixis cum fide et cura, ξ 66 ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται ᾧ ἐπιμίμνω. procis rem familiarem Ulixis superbe (ξ 82) comedentibus coactus cotidie σιάλων τὸν ἄριστον προΐαλλε ξ 19 108 (tres υ 163). Ulixem mendicum benigne excepit ξ 55, sed victu tenui, cf. ξ 440 ο 341, algentem sua veste texit ξ 520, apud se retinere voluit ο 325 ne a procis male tractaretur. Telemachum reversum laetus salutat π 23, iussus in urbem proficiscitur π 156, Penelopae nuntium perfert π 337, rus redit π 461. Postero die Ulixem in urbem euntem comitatus ρ 199—325 cum Antinoo expostulat ρ 380, Penelopae narrat de Ulixe ρ 508, rus redit ρ 593. Tertio die mane reversus in urbem υ 163, precatur u Ulixes redeat υ 238, cf. φ 203. vituperatur a Antinoo quod conspecto arcu flevit φ 82, Ulix agnito se auxilium laturum promittit φ 193 pugnans cum procis χ 114 a Ctesippo hasta le viter volneratur χ 279. Melanthium captum χ 157 irridet χ 194 occidit χ 474, servabus mo tuis χ 454. Postero die cum Ulixe armatus r proficiscitur ψ 367 ω 363 496. Cf. Naegels h. Th. 272. **ἐυμελίη** musica v. s. ἐυμυλίη.

εὐ-μενέτης (με-μα-α, μέν-ος) benevolu ζ 185 χάρματα δ' εὐμενέτῃσι, sch. EQ. συ γενέσι, φίλοις, εὐμενῶς διακειμένοις καὶ ε νοοῦσιν cf. Hes., app. δυσμενέεσσι.

εὐμενέων benevolus. h. XXIV 4 ἐπέρχ εὐμενέουσα. De

εὐ-μενής (μέ-μα-α, μένος) benevolus. h. XX 7 εὐμενὲς ἦτορ ἔχων.

Εὐμήδεος, Bekk. Ἐυμ., υἱὸς κήρυκος θείο Κ 314 erat Dolon cui quinque sorores era cf. Κ 412 426.

εὔ-μηλος (μῆλον) bonas oves habens. ο 4 εὔμηλος Syrie. h. Ap. 54 οὐδ' εὔβων - οὐ εὔμηλον Delum.

Εὔμηλος Β 714 Ἀδμήτοιο φίλος παῖς Alcestidis, filiae Peliae, δ 748 Φερῆς ἔνι οἰ ναίων maritus Iphthimae, Penelopae sororis, c undecim navibus e Thessalia Troiam venit, Gr corum qui ibi erant optimas equas habebat 764 ab Apolline ipso nutritas. Itaque ad c tamen curruum Ψ 288 ὦρτο πολὺ πρῶτος ἄ ἀνδρῶν Ε. | Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἱπποσ ἐκέκαστο, et iuxta Antilochum locum sorti χρείων Ε. Ψ 354, diu primus erat omni Ψ 481 παροίτεραι αἳ τὸ πάρος περ | Εὐμήλ etsi Ψ 380 Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέ ὤμω | θέρμετο spiritu equorum Diomedis, cum proximus sequebatur, sed quia Mine Ψ 392 eius currum fregerat, ultimus omni redit Ψ 532. Achilles vero, quem talis viri serebat, Ψ 559 [565] Εὐμήλῳ loricam dono dit. Bekk. Β 764 Ψ 288 354, non δ 798 Ἐ

ἐυ-μμελίης (μελίη, cui voci videtur fu duplex consona initialis Hoffm. qu. h. 1, Doed. Gl. 273, unde μμ, codd. pauci et pei atque ed. ol. v. pass. μ, atque sic Duentz. γ

quod probavit Savelsb. Ztft. f. G. 1859 p. 279, cf. Ameis ad γ 400 Spitzn. ad P 9) bonam hastam habens fraxineam, Hes. εὔοπλος. Δ 47 165 Z 449 Θ [552] ἐϋμμελίω Πριάμοιο |, gen. pro -ίεω -ίαο sch. V. ἢ τοῦ ε συγκοπὴ ἢ συναίρεσις quae fieri potest post vocales, cf. Buttm. a. S. § 34 Anm. 18 Orus Herod. Ptolem. ap. sch. D. BDLV B 461 Lobeck path. el. 1, 256. sch. D. τοῦ εὖ ποτὲ τῇ μελίᾳ χρησαμένου, πολεμικοῦ. P 9 Πανθόου υἱὸς ἐϋμμελίης. P 23 Πανθόου υἷες ἐϋμμελίαι. P 59 ἐϋμμελίην Εὔφορβον |. Ante caesuram: γ 400 ἐ. Πεισίστρατον.

εὐ-μολπέω bene cano. codd. h. Merc. 478 εὔμολπει iptv. V. s.

εὔ-μολπος (μέλπω) bonum cantum habens. Schneidew scr. Baum. ed. h. Merc. 478 εὔμολπον - ἑταίρην, i. e. lyram, pro εὐμόλπει.

ἀμύμονος **Εὐ-μόλποιο** h. Cer. 154 unius e principibus Eleusineorum, ib. 475 Εὐμόλπου τε βίῃ ceterisque θεμιστοπόλοις βασιλεῦσι Ceres praecepit, quae sacra facerent.

εὔ-μορφος (μορφή) bonam formam habens, formosus. ξ 65 θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ, sch. H. εὔμορφον ἀέξῃ· οὕτως Ἀρίσταρχος, efficit ut formosa crescat uxor, satis impedite, sed probavit Kayser et probasse dicitur Ameis.

εὐμυλίη, corrupte h. Merc. 325, M. εὐμιλίη, ci. Herm. εὐμελίη, Baum. q. v. εὐδίη, al. alia.

εὐνάζω (εὐνή) 1) efficio ut quis recumbat, colloco. δ 408 σε - εὐνάσω ἑξείης te cum sociis secundum phocas. 2) Med. recumbo. δ 449 ἑξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι phocae. ε 65 ἔνθα ὄρνιθες ε. ψ 299 ε. κατὰ μέγαρα familia Ulixis. υ 1 ἐν προδόμῳ εὐνάζετο - Ὀδυσσεύς. concumbo: ε 119 παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι | deas. c. dat. h. Ven. 190 ἀνὴρ - θεαῖς εὐνάζεται.

εὐναιετάων et **εὐναιόμενος** ol. vo. Duentz. Doederl. Bäuml. pro εὖ ν. q. v., cf. Classen Beob. 2, 22.

εὐνάω 1) efficio ut quis recumbat, colloco. δ 440 ἑξείης εὔνησε. transl. sedo, efficio ut esset, δ 758 τῆς ε. γόον. 2) Pass. aor. ptc. et inf. cubitum eo, obdormio, somnum capio. δ 334 ρ 125 ἐν εὐνῇ | - εὐνηθῆναι, Hes. κοιμηθῆναι. transl. cesso ε 384 ε. ἅπαντας venos. concumbo τινί: B 821 θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα |, cf. Π 176 h. Ven. 255. κ 296 εὐνηθῆναι |. Γ 441 Ξ 314 (φιλότητι τραπείομεν) εὐνηθέντε |. Ξ 331 360 ἐν φιλότητι - εὐνηθῆναι | θ 292 λέκτρονδε (τραπείομεν) εὐνηθέντε |. (κατ-) De

εὐνή (εὕδω, εὐδ-νη Christ 73, cf. E. M. 393, 40. Benf. 1, 17 skr. vas wohnen) gen. εὐνῆφι et -ῆς, -θεν. 1) lectus, Hes. κοίτη στρωμένη κλίνη, cf. sch. ABL. A 436 E. M. 393, 55. Γ 615 λέξεο - | εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, cf. K 75 X 504 χ 196 ψ 349. ρ 102 τ 595 λέξομαι εἰς εὐνήν. α 427 ἔνθ' ἔβη εἰς εὐνήν. β 2 γ 405 δ 307 ὤρνυτ' - ἐξ εὐνῆφι(ν), cf. θ 2 ο 96. ε 124 εὐνῆθεν ἀνίστατο. γ 403 η 347 λέχος ἤσχυνε καὶ εὐνήν |. ψ 289 ἔντυον ε. ; ἐσθῆτος ... 294 εἰς ε. τράπεθ' ἥμεας. θ 249 εἵματά τ' ... λοετρά τε - καὶ εὐναί |. Ω 130 οὔτε τι σίτου | οὔτ' ε. cf. υ 130. b) sponda: ξ 519 τίθει ... εὐνήν. π 34 Ὀδυσσῆος - ε. c) cubile: ο 482 ... ἐπαμήσατο - εὐρεῖαν. λ 188 οὐδέ οἱ εὐναὶ δέμνια, cf. τ 317. λ 194 χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί |. ψ 179 ἐμβάλετ' εὐνὴν | κώεα καὶ ... ῥήγεα. η 342 πεποίηται δέ τοι εὐνή |. ψ 257 ε. σοὶ ἔσσεται. 2) torus genialis. I 133 275 T 176 τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, cf. κ 334 (ἡμετέρης) 340 (τεῆς) 342 h. Ven. 154. κ 347 Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς |, cf. κ 480. ψ 226 σήματα εὐνῆς ἡμετέρης. Ξ 209 εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι, cf. Ξ 296 h. Ap. 329 344 (Διός). δ 333 ρ 124 ἀνδρὸς ἐν ε. | εὐνηθῆναι. Σ 85 ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ |, cf. h. Ven. 199. ο 58 ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς. θ 269 λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνήν |. π 75 τ 527 εὐνὴν - πόσιος. ψ 354 πολυάρητον ἱκόμεθ' ε. 3) concubitus: Γ 445 ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ |, cf. Z 25 ε 126 κ 335 ο 421 ψ 219 h. XXXII 14. Ξ 207 306 ἀπέχονται εὐνῆς καὶ φιλότητος, cf. h. Ven. 230 ep. 13, 2. Ξ 336 ἐξ ε. ἀνστᾶσα. Ξ 340 τοι εὔαδεν εὐνή |. O 32 φιλότης τε καὶ ε. | ἣν ἐμίγης. Σ 433 ἔτλην ἀνέρος εὐνήν |. T 262 εὐνῆς πρόφασιν. α 433 εὐνῇ - ἔμικτο. κ 297 θεοῦ - εὐνήν |. λ 249 οὐκ ἀποφώλιαι εὐναὶ | ἀθανάτων. ψ 346 εὐνῆς ἧς ἀλόχου. h. Ven. 47 βροτέης εὐνῆς. 3) locus quo quis solet commorari, sch. ABL. A 436 E. M. 394, 1 τὴν διατριβήν. B 783 Τυφωέος - εὐνάς |. Ω [615] θεάων - εὐνάς |. castra K 408 Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί, cf. K 464. lustrum: Λ 115 ἐλθὼν εἰς εὐνὴν cervi. O 580 ἐξ εὐνῆφι θορόντα, cf. X 190. δ 338 ρ 129 ἣν εἰσήλυθεν ε. | leo. δ 438 εὐνὰς - διαγλάψασα phocarum. ξ 14 εὐνὰς συσίν. 4) pl. tantum. ancora. E. M. 393, 56 sch. ABL. A 436 τὴν ἄγκυραν, cf. Ap. 79, 3. Ankersteine, cf. Grashof, Schiff 30. A 436 ο 498 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, sch. ABL. τὰ σίδηρα, παρὰ τὸ εὐνάζειν τὴν ναῦν χαλώμενα εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ποιεῖν ἵστασθαι, cf. E. M. 393, 46. sch. H. ο 498 τὰς ἀγκύρας τὰς κατευναζούσας τὰς ναῦς, lapides permagnos, qui navem saburra gravabant euntem, consistenti pro ancoris erant, cf. ι 137 (Ameis h. l. et Ztft. f. G. 8, 657. Ξ 77 ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν. (εὐνάζω, -άω χαμαιεύνης).

Εὔνηος, Bekk. Εὔν., (ναῦς) Ἰησονίδης τόν ῥ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσονι rex Lemni, H 468 mercaturam faciebat, Ariston. οἰκεία δὲ Εὐνήῳ ἡ ἐμπορία, καὶ πρὸς ὁμοφύλους γινομένη. multis enim navibus vinum Troiam misit, quod Graeci aere ferro pellibus bubus servis emebant, Ariston. H 473 ἢ δ. ὅ. ἀμοιβαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ καὶ οὐ νομίσμασιν, Atridis separatim mille mensuras vini misit. ἀργύρεον κρητῆρα quem Sidonii fecerant atque Thoanti, patri Hypsipyles, dederant, Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν Πατρόκλῳ - Ἰησονίδης E. Ψ 747.

εὖνις (L. Meyer, vgl. G. 1, 81 skr. van, verletzen. Benf. 1, 125 2, 25 confert skr. van abnehmen, ūna weniger, ahd. wenag, wan. Böttcher, Aehrenl. Dresden 1848 p. 20 ἰνεῖν ausleeren, lat. vanus) viduus, orbus, E. M. 393, 39 τὸν μεμονωμένον καὶ ἐστερημένον, cf. Ap. 79, 10 Suid. I 2, 622 Hes. X 44 μ' υἱῶν - εὖνιν ἔθηκε, cf. sch. BDL. BV. καὶ δασύνεται ab iis sc. qui vocem ab εἷς derivabant, cf. Spitzn. h. l. ι 524 ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε ε. ποιήσας.

ἐΰ-ννητος, v. ἐΰνητος (La Roche η 97) v. εὔνητος (ol. vo.) (νέω, νν non etymologica, sed metrica tantum ratione excusatur. Eust. 1166 57 ἐΰνν. ὅ ἐστιν εὔνητοι, εὔκλωστοι. 1366, 11 ἐΰν. ὅ ἐστιν εὐν. 1570, 59 εὔνητοι. οἱ εὖ νενησμένοι. διαλυθέντες δὲ ἐΰνν. γίνονται, διπλωθέντος τοῦ ν. Ahrens, Rh. M. 2, 170 confert pol. snuc weben) bene in fila ductus. (Ahrens,

l. l. dubitans: bene lotus). Σ 596 χιτῶνας | εἵατ᾽ ἐυννήτους. Ω 580 ἐύννητόν τε χιτῶνα, Hes. ἐύνητον· εὖ κατεσκευασμένον. η 97 πέπλοι | λεπτοὶ ἐύννητοι ACDHKLMQV. εὐν.

εὐ-νομίη (νόμος) ius aequum, iustitia. ρ 487 ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην. h. XXX 11 εὐνομίῃσι πόλιν κατὰ - | κοιρανέουσι.

ἐύ-ξεστος (ξέω) bene laevigatus, bene politus. universe: bene factus. De duplici forma femin. cf. Thiersch § 201, 16 Lob. paral. 459. Grash. Fuhrw. 8. Η 5 ἐυξέστης ἐλάτῃσιν | quod Thiersch mutabat (-οις) negans -ῃς ferri posse pro -ῃσιν. φ 137 164 ἐυξέστης σανίδεσσιν |. Κ 576 δ 48 ρ 87 ἀσαμίνθους - ἐυξέστας. Ω 275 ἐυξέστης ἐπ᾽ ἀπήνης |, Ω 280 ἐυξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ |, Hes. καλῶς ἐξεσμένῃ. Ω 590 ἐυξέστην ἐπ᾽ ἀπήνην |. ν 10 ἐυξέστῃ ἐνὶ χηλῷ. Bekk. mutavit Ω 578 ἐυξέστης ἀπ᾽ ἀπήνης |, ubi vo. -ου, La Roche ἐυσσώτρου et ζ 75 ἐυξέστῃ ἐπ᾽ ἀπήνῃ |, vo. -ῳ. et ο 333 ἐύξεσται δὲ τράπεζαι |, vo. -οι, sed reliquit Σ 276 σανίδες - | - ἐύξεστοι. Ν 613 πελέκκῳ - ἐυξέστῳ. Π 402 ἐ. ἐνὶ δίφρῳ |. Ω 271 ἐ. ἐπὶ ῥυμῷ | ξ 225 ἄκοντες ἐύξεστοι. ρ 602 ω 408 ἐύξεστον ἐπὶ δίφρον. τ 101 δίφρον ἐύξεστον. Post caesuram praeter Ν 613 Σ 276 τ 101.

ἐύ-ξοος (ξέω) bene laevigatus, bene politus, universe: bene factus. E. M. 394, 46 τὸ καλῶς ἐξεσμένον κ. κατεσκευασμένον, cf. Hes. gen. ἐύξου. et -όου. Β 390 ἐύξοον ἅρμα. Δ 105 Ν 594 τ 586 φ 92 281 286 326 336 χ 71 τόξον ἐ., cf. ϑ 215. Κ 373 ἐύξου δουρός, Herod. Πτολεμαῖος περισπᾷ, λέγων ἐκ τοῦ ἐυξόου συνηλεῖφθαι. οὐκ ἀναγκαῖον δέ· εἰ γὰρ ἤδη τέτριπται εὔξον ὡς ἡσύχον, δῆλον ὅτι τὸ ἐύξοος πολὺ πρότερον ἐύξους ἐγένετο ὡς εὔνους· καὶ οὕτως τὸ εὔξον ὡς εὔνον, ante Wolfium vo. ἐυξόου per synizesin, cf. Lob. path. el. 2, 62. Λ 629 τράπεζαν | - ἐύξοον. Ν 706 ζυγὸν - ἐ. α 128 δουροδόκης - ἐυξόου. δ 590 δίφρον ἐ. ε 237 σκέπαρνον ἐ., male Eust. 1531, 47 δύναται καὶ κατὰ ἐνεργητικὴν σημασίαν εἶναι τὸ εὖ ξέον. In arsi quarta.

εὔ-ορμος v. (Bekk.) ἐύορμος bonam stationem habens. δ 358 ι 136 λιμὴν εὔορμος, sch. H. εὐκαθόρμιστος. Φ 23 λιμένος εὐόρμου, paraphr. εὐορμήτου.

εὔ-οχθος (ἔχω. ὀχή? ὄχθος?) fertilis. ep. 8, 2 εὔοχθος ἐτύχθης sc. γῆ.

εὔ-παις bonos s. pulcros liberos habens. h. XXX 2 εὔπαιδες - τελέθουσι.

εὐ-πατέρεια (πατήρ Lob. paral. 214 εὔπατρος, Eust. 1681, 18 εὐπάτηρ εὐπάτερος). quae bonum i. e. nobilem patrem habet, generosa. E. M. 395, 2 εὐγενής, καλὸν πατέρα ἔχουσα, cf. Suid. I 2, 630. χ 227 Ἑλένῃ - εὐπατερείῃ. Ζ 292 Ἑλένην - εὐπατέρειαν |. λ 235 Τυρὼ - ε. | Ariston. ὅ. οὐχ ὑποτίθεται ἀσεβῆ τὸν Σαλμωνέα, ὡς οἱ νεώτεροι. οὐ γὰρ ε. ἂν τὴν Τυρὼ εἶπεν οὐδὲ ἀμύμονος πατρός, deterius sch. BHQTV. ὅ. ἐν εἰρωνείᾳ.

Εὐπείθης (adi. εὐπειθής mutato accentu fit n. pr.) α 383 δ 641 660 π 363 ρ 477 σ 42 283 υ 270 φ 140 256 Ἀντίνοος - Εὐπείθεος υἱὸς | Penelopae procus. Bekk. Ἐυπ. Iuvenis praedones Taphios secutus, in Ithacam venerat π 424 Thesprotos fugiens, quorum iram Ulixis auxilio effugit, sed occiso filio ω 422 Εὐπείθης Ithacenses allocutus atque questus quod Ulixes popularium alios Troiae perdidisset, alios reversus occidisset, persuasit multis ut bellum pararent. ω 464 Εὐπείθει | (Bekk. Ἐυ.) πείθοντο, ω 469 τοῖσιν δ᾽ Ε. ἡγήσατο νηπιέῃσιν, sed a Minerva monitus Laërtes ω 522 βάλεν Εὐπείθεα (-εα per syniz.) κόρυθος διά et occidit.

ἐύ-πεπλος v. εὔπεπλος. bonam s. pulcram vestem habens, bene vestita. feminae: Ε 424 φ 160 Ἀχαιιάδων ἐυπέπλων |. Ζ 378 383 Ω 769 εἰνατέρων ἐ. | Ζ 372 ἀμφιπόλῳ ἐυπέπλῳ. in exitu versus, quare La Roche (ad Ε 424 h. U. 85) ἐυ., praeter ζ 49 Ναυσικάαν εὔπεπλον.

ἐυ-πηγής v. εὐπ. (πήγνυμι) bene compactus, torosus, Hes. εὖ τεθραμμένος. εὐπαγὴς τῷ σώματι. φ 334 ξεῖνος μάλα μὲν μέγας ἠδ᾽ ἐυπηγής |, La Roche εὐ., sch. V. εὐπαγής Q. εὐτραφής.

ἐύ-πηκτος, al. εὔπ. (πήγνυμι) bene compactus, probe constructus, Hes. εὐπαγής, καλῶς πεπηγμένη. Β 661 Ι 144 286 h. Cer. 164 (εὐ.) μεγάρῳ ἐυπήκτῳ |. Ι 663 Ω 675 κλισίης ἐυπήκτου |. ψ 41 h. Cer. 143 (εὐ.) θαλάμων ἐυπήκτων |.

ἐύ-πλειος probe repletus. ρ 467 πήρην | - v. l. χ 3 φαρέτρην | ἰῶν ἐυπλείην pro ἐμπλ.

ἐυ-πλεκής (πλέκω) plectilis, bene plexus. Β 449 θύσανοι - | - ἐυπλεκέες. Ψ 436 δίφρους - ἐυπλεκέας, v. seq.

ἐύ-πλεκτος et **εὔπλ.** (πλέκω) plectilis, bene plexus. Ψ 115 σειράς τ᾽ ἐυπλέκτους geflochten, nicht gedreht Grash. Fuhrw. 6. Herm. ad h. Ven. 36 τε πλεκτάς. Ψ 335 ἐυπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ |, cuius parietes intertexuntur vimine, cf. Grash. l. l. Vix recte Göttling ad Hes. sc. 6 non plectilem, sed structum, Rumpf. Beitr. z. hom. Worterkl. Giessen 1850 p. 23 ἐυπλεκής et ἐύπλεκτος ad ἄντυγας currus refert quos putat curvatos vocari non plectiles, certe aliter atque Eust. 1304, 40 εἶχέ τι πλέγματος ὡς δεδήλωται Φ 38 . . . . δίφρους ἐυπλεκέας, ὡς μὴ γομφωτοὺς ὄντας κ. κολλητούς, ὅ ἐστιν ἡρμοσμένους ἐξ ὕλης βαρυτέρας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τινῶν πλεγμάτων εὐθετισμένους δι᾽ ἐλαφρότητα.

εὐ-πλοίη v. εὐπλοΐη (Heyne Bekk. cf. Lob. path. el. 2, 20) (πλέω) prospera navigatio. Ι 362 εἰ δέ κεν εὐπλοΐην δώῃ - εἰνοσίγαιος. v. l. ἐυπλ., num κ᾽ ἐυπλ.? solet enim esse ἐυ. ante binas consonas.

ἐυ-πλοκαμῖς quae crines habet bene flexos, quae pulcros crines habet, β 119 τ 542 ἐυπλοκάμιδες Ἀχαιαί, sch. S. εὔκομοι Bekk. La Roche Duentz. secuti Herod. Β 175 Ι 571 Eust. 1437, 52 μήποτε φαῦλα τῶν ἀντιγράφων τοῖς ὀξύνεται ἡ ἐυπλοκαμίς, etsi obloquitur Bäuml. praef. Od. p. V.

ἐυ-πλόκαμος crines habens bene flexos, crines pulcros habens, feminae tantum: Ζ 380 385 Τρωαὶ ἐυπλόκαμοι. h. Ap. 194 ἐ. Χάριτες. Λ 624 Ξ 6 ἐυπλόκαμος Ἑκαμήδη |. Σ 48 Ἀμάθεια |, ε 125 ἐ. Δημήτηρ |. ε 390 ι 76 κ 144 ἐ. -ἠώς |. η 41 Ἀθήνη | - ἐ., sola deorum quae etiam ἠύκομοι vocantur Krah Pl. 17, 206. η 246 255 μ 449 Καλυψὼ | - ἐ. κ 136 λ 8 150 Κίρκη ἐ. υ 80 ἐ. - Ἄρτεμις. Υ 4 ἀμφιπόλοισιν ἐυπλοκάμοις, cf. ζ 198 238 449 δμῳῇσιν ἐυπλοκάμοισι, cf. ζ 135 222 (κούρῃσιν). α 86 ε 30 h. Merc. 7 XVIII 7 XIX 34 νύμφῃ ἐυπλοκάμῳ, cf. ε 58 μ 132 h. Merc. h. XXXI 6 ἐυπλόκαμόν τε Σελήνην |, cf. XXX

18, V. l. β 120 ἐ. Μυκήνη, Wolf ex Harl. et nunc v. ἐυστέφανος.

ἐυ-πλυνής (πλύνω) bene lotus. θ 392 425 φᾶρος ἐυπλυνές, cf. ν 67 φ 173.

εὐ-ποίητος et ἐυπ. (ποιέω) bene confectus. forma fem. duplex est, cf. Grashof Fuhrw. 8 n. 8. Lob. paral. 459 Thiersch § 201, 16. Π 436 βοῶν ἐυποιητάων |. Eust. 1079, 23 εὐ π. (La Roche) ἢ ἐυπ. (Faesi). Ε 466 πύλῃς ἐυποιήτῃσι, Bekk.[2] Duentzer secuti E. M. 394, 47. Aristarchus (Grashof) ποιητοῖσι Zenodotus -ῇσι, itaque Ameis ἐυποιήτοισι, Faesi La Roche εὐ -ῇσι c. cdd. v. app., Bäuml. εὐποιητῇσι vitiose. γ 434 ἐυποίητόν τε πυράγρην | (Faesi). h. Ven. 75 κλισίας εὐποιήτους. Π 106 φάλαρ' εὐποίηθ' (Faesi). ν 369 εἵματά τ' εὐποίητα. h. Ap. 265 ἅρματά τ' εὐ. υ 150 θρόνοις εὐποιήτοισι. h. Ven. 161 λεχέων εὐποιήτων. ib. 173 εὐποιήτου δὲ μελάθρου |.

εὐ-πόλεμος prospere pugnans h. VIII 4 Νίκης εὐπολέμοιο.

ἐυπρήσσω, non recte pro ἐὺ πρ. v. s. εὖ b.

εὔ-πρηστος, Bekk. ἔυπρ. (πρήθω), qui bene v. magno impetu flatur. cf. Buttm. Lex. 1, 105. Eust. 1153, 49 εὐφύσητος, cf. Ap. 79, 14. Σ 471 εὔπρηστον ἀυτμένα, sch. A. τινὲς διὰ τοῦ κ εὔπρηκτον, V. τινὲς ἔκπρηστον. Doederl. Gl. 635 al. stark entzündend.

εὔ-πρυμνος (πρύμνη) pulcram puppim habens. Δ 248 νῆες - εὔπρυμνοι E. M. 395, 8 καλὰς πρύμνας ἔχουσαι.

εὔ-πτυκτος (πτύσσω) bene compositus. δ 123 κλισίην εὔτυκτον, Harl. εὔκτυκτον, unde satis audacter Bekk. εὔπτυκτον, Klappstuhl, quod probat Ameis app. h. l.

εὔ-πυργος s. ἐύπ. bonas turres habens, bene munitus. Η 71 Τροίην ἐύπυργον, Hes. εὖ τετειχισμένην, Eust. 665, 51 ἀπὸ μέρους ἡ ὀχυρά.

εὔ-πωλος s. ἐύπ. (Bekk. Am.) bonos pullos equinos i. e. bonos equos habens. in introitu versus Ε 551 Π 576 β 18 λ 169 ξ 71 Ἴλιον εἰς ἐύπωλον, in fine ep. 5, 1 Δαρδανίην εὔπωλον|, Hes. καλοὺς πώλους ἔχουσαν, Eust. 1431, 52 ἢ ἀντὶ τοῦ εὔζωον |ἢ εὔιππον ὡς ἀπὸ μέρους non recte addens ἢ τὴν εὔγεων κτἕ.

εὐρ-άξ (εὖρος. L. Meyer, vgl. G. 2, 508 confert -έξ (διέξ) skr. -ānc, Autenr. ap. Am. app. θ 371 alte Instrumentalen auf -ακ -ις) ex obliquo, Herod. Λ 251 ὀξύνεται, καθότι τὰ εἰς αξ λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξύνεται, ὑπεσταλμένον τοῦ ἅπαξ. σημαίνει δὲ τὸ ἐκ πλαγίου, cf. Hes. Ap. 79, 15. Λ 251 Ο 541 στῆ δ' εὐράξ.

Εὔριπον διαβάς h. Ap. 222, fretum quo Euboea separatur a Boeotia, nunc Kanal von Egribos, Apollo Chalcide Mycalessum venit. Curt. Et. 516 ῥίπ, ῥίψ Flechtwerk, lat. scirpus, ahd. sciluf Schilf comparat, secutus Benf. 1, 212, cf. Pott Et. F. 1[1], 76 (ripa aut ῥίψ aut ῥιπή Wogendrang). Strab. 403 ἔστι δ' ἐπ' αὐτῷ γέφυρα δίπλεθρος . . . ἑπτάκις μεταβάλλειν φασὶ καθ' ἡμέραν ἑκάστην καὶ νύκτα (τὴν παλίρροιαν).

εὑρ-ίσκω (Buttm. Lex. 1, 85 Doed. Gl. 21 Christ 235 ἐπ-αυρ-εῖν) praeter pr. -ίσκω τ 158 et fut. εὑρήσω h. Merc. 302, aor. εὗρον -ε(ν), -ομεν, -ον. cj. -ῃ et Μ 302 -ῃσι, -ωμεν, -ητε λ 108 -ωσιν Η 31. opt. -οιμι ν 43, -οι. inf. -εῖν (Bekk. -έμεν) Ι 250 et -έμεναι. ptc. -ών. Med. -ετο, opt. -οίμην ι 422, iptr. -εο τ 403. I Act 1) incido in, invenio casu, reperio quem petivi. potissimum homo hominem. Λ 473 εὗρον Ὀδυσῆα, cf. Ω 98 Θ 127 Ε 169 α 106 κ 113. ω 15 ε. ψυχήν. h. Merc. 319 πολυμήχανον εὗρεν. λ 108 βοσκομένας ε. βόας, cf. μ 300. Γ 24 εὑρὼν ἔλαφον leo. δ 450 ε. φώκας Proteus. h. Merc. 25 ἔνθα χέλυν εὑρών. ε 475 τὴν (silvam) σχεδὸν ὕδατος ε. ἐν περιφαινομένῳ. h. Merc. 302 ε. βοῶν κάρηνα. κ 210 ε. ἐν βήσσῃσι δώματα, cf. κ 252. ι 535 εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ. ο 466 ε. ἐνὶ προδόμῳ δέπα. ν 43 οἴκοι ἄκοιτιν ε. Λ 771 Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον, cf. ι 217. Ω 473 ἐν δέ μιν αὐτὸν εὗρ'. β 408 ε. ἐπὶ θινὶ ἑταίρους. ζ 277 ποῦ μιν εὗρε; Ω 83 εὗρε δ' ἐνὶ σπῆι Θέτιν, cf. Μ 127 Γ 125 Η 382 ψ 55 h. Merc. 336 Cer. 319. χ 401 ε. Ὀδυσῆα μετὰ νέκυσσιν. Ζ 371 οὐδ' εὗρ' Ἀνδρομάχην ἐν μεγάροισιν. Κ 74 τὸν δ' εὗρεν παρὰ κλισίῃ εὐνῇ ἔνι. Σ 3 τὸν δ' εὗρεν προπάροιθε νεῶν. saepe cum ptc. Δ 329 τὸν δ' εὗρον παρὰ κλισίῃ ἥμενον, cf. Λ 498 Ε 355 753 Ο 152 239 ε 151 ξ 5, (ἑστεῶτα) Β 169 Δ 89 327 365 Λ 197 Ν 459 ψ 45, Ε 794 Ζ 321 Ι 186 Ν 765 Τ 4 Κ 34 Σ 372 β 299 δ 3 η 136 κ 408 ο 4 ω 226 363 h. Merc. 188 Ven. 76. Ω 123 ἔνθα τόν γε ε. στενάχοντα. Μ 302 ε. παραυτόθι ἄνδρας φυλάσσοντας. Κ 181 οὐδὲ μὲν εὕδοντας ἡγήτορας εὗρον, cf. Μ 121. Ν 761 τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι ἀπήμονας. ω 222 οὐδ' ε. Δολίον. abs. Χ 192 ὄφρα κεν εὕρῃ. comparo: ζ 282 πόσιν ε. ἄλλοθεν. ω 462 ἐπισπαστὸν κακὸν εὕρῃ. 2) rationem ac viam invenio, investigo, excogito. Β 343 μ 393 οὐδέ τι μῆχος εὑρέμεναι δυνάμεσθα. τ 158 οὔτε τιν' ἄλλην μῆτιν ἔθ' ε. Ι 250 οὐδέ τι μῆχος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν. h. Ap. 193 οὐδὲ δύνανται εὑρέμεναι θανάτοιό τ' ἄκος καὶ γήραος ἄλκαρ. Ι 49 τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν, cf. Η 31. δ 467 οὐδέ τι τέκμωρ εὑρέμεναι δύναμαι, cf. δ 374. II Med. mihi reperio, excogito. Π 472 τοῖο εὕρετο τέκμωρ. ι 442 ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ ε. τ 403 ὄνομ' ε. comparo mihi, incido in. φ 304 οἷ αὐτῷ κακὸν εὕρετο.

εὖρος (Buttm. Lex. 1, 121 ἠώς, itaque L. Meyer, vgl. Gr. 1, 264 εὖ(σ)ρος. Doed. Gl. 9 Christ 241 ἀῆναι αὔρη. Curt. Et. 610 εὕω) eurus, euronotus. Β 145 κύματα τὰ μέν τ' Εὖρός τε Νότος τε ὦρορ' sch. DL. ὁ ἀπὸ ἀνατολῆς πνέων ἄνεμος, ὁ καὶ ἀπηλιώτης, (E. M. 396, 8 Ap. 79, 16). Νότος ὁ ἀπὸ μεσημβρίας· Βορέας ὁ ἀπὸ ἄρκτου, cf. Π 765 μ 326. ε 295 σὺν δ' εὖρός τε νότος τ' ἔπεσον ζέφυρός τε - | καὶ βορέης, sch. E. τὴν τάξιν αὐτῶν ὁ ποιητὴς ὡς ἔχει διέθηκε. ε 332 ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε, ἄλλοτε δ' αὖτ' εὖρος ζεφύρῳ εἴξασκε. τ 206 (χιών) ἥν τ' ε. κατέτηξεν ἐπὴν ζέφυρος καταχεύῃ.

εὖρος (v. s. εὐρύς) latitudo Ap. 79, 17 τὸ πλάτος, cf. E. M. 396, 14. λ 312 ἐννεαπήχεις ἦσαν | εὖρος, sch. B. κατὰ τὸ εὖρος.

ἐυ-ρραφής (ῥάπτω) probe consutus. β 354 380 ἐυρραφέεσσι δοροῖσι, sch. S. καλῶς ἐρραμένοις.

ἐυ-ρρεής (σρέω, ῥέω) bene fluens, qui magno cum impetu fertur. Ζ 508 Ξ 433 Ο 265 Φ 1 Ω 692 ἐυρρεῖος ποταμοῖο |, E. M. 396, 4 εὐρεῖος· τοῦ καλῶς ῥέοντος . . . κράσει τῶν

δύο εε (-εέος) εἰς τὴν ει δίφθογγον, cf. Lob. path. el. 2, 53.

ἐυ-ῤῥείτης (σρέω, ῥέω) bene fluens, i. e. cum impetu. Z 34 Σατνιόεντος ἐυῤῥείταο. ξ 257 Αἴγυπτον ἐυῤῥείτην, est forma masc. Lob. par. 459 (contra Thierschium § 201, 16) Krüger § 15; 3, 4 Am. app. h. l.

ἐΰ-ῤῥοος pulcra fluenta habens. H 329 ἐΰῤῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον. Φ 130 ποταμὸς ἐΰῤῥοος.

εὐρυ-άγυια latas vias s. plateas habens, ampla. Suid. I 2, 644 πλατυάμφοδος. B 12 29 66 329 Ξ 88 δ 246 πόλιν εὐρυάγυιαν | Troianorum, E. M. 396, 22 πλατυάμφοδον, μεγάλην, cf. Hes. B 141 I 28 Τροίην - ε. |. χ 230 Πριάμου πόλις ε. |. aliae urbes: ο 384 πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια |. non in exitu versus: Δ 52 ε. Μυκήνη |. η 80 ε. Ἀθήνην |. minus bene h. Cer. 16 χθὼν ε. |.

Εὐρυάδην procum Telemachus occidit χ 267.

Εὐρύαλος 1) B 565 Ψ 677 ἰσόθεος φώς | Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο cum Diomede et Sthenelo Argivis praeerat, pugilatu Thebis Cadmeos superaverat Oedipum sepelientes, sed in Patrocli funere ab Epeo pugno ictus concidit. Dresum Opheltium Aesepum Pedasum E. ἐξενάριξεν Z 20, Μηκιστηιάδης Z 28. 2) Phaeax θ 127 E. ἀπεκαίνυτο πάντας luctatione, θ 140 Laodamanti E. respondet, θ 158 E. Ulixem graviter reprehendit quod certari nolit, ab Alcinoo monitus θ 396 400 dono et sermone placat Ulixem subiratum. θ 115 E. βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηι.

Εὐρυβάτης praeco 1) Ulixis quem ex Ithaca abeuntem sequebatur κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ, γυρὸς ἐν ὤμοισιν μελανόχροος οὐλοκάρηνος | E. δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων . . Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη, τ 247. pallium Ulixis suscepit B 184 κῆρυξ E. Ἰθακήσιος ὅς οἱ ὀπήδει, Ariston. ἡ δ. ὅ. καὶ ἕτερος E. ὁμώνυμος. I 170 κηρύκων Ὀδίος τε καὶ E. Aiacem et Ulixem comitantur ad Achillem proficiscentes, Ariston. ἡ δ. ὅ. οὐ τὸν Ἀγαμέμνονος ὑποληπτέον νῦν λέγεσθαι, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσέως, ἐπεὶ κἂν ἐξωργίσθη sc. Achilles. 2) Agamemnonis. A 320 Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε Agamemnon misit adducturos Briseidem, quos praeter exspectationem Achilles benigne exceptos dimisit cum puella, Ariston. ὅ. καὶ ἕτερος Εὐρυβάτης Ὀδυσσέως κῆρυξ. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸν Πυλαιμένην.

εὐρυ-βίης (βίη) vires habens late patentes. h. Cer. 295 εὐρυβίῃ Κελεῷ.

Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος filios Abantem et Polyidum Diomedes occidit E 149 a patre rerum futurarum interprete non monitos. 2) σ 297 Εὐρυδάμαντι, uni e procis, famuli attulerunt inaures pulcritudine insignes, donum Penelopae. χ 283 Εὐρυδάμαντα occidit Ulixes.

Εὐρυδίκη πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν γ 452, αἰδοίη παράκοιτις Νέστορος feminarum more ululavit cum mactaretur victima.

Εὐρύκλεια. α 429 β 349 υ 148 Εὐρύκλει', Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο. β 361 δ 742 ρ 31 τ 21 χ 419 485 492 ψ 25 39 69 (φίλη) τροφὸς E. | τ 15 φ 380 χ 391 394 480 τροφὸν Εὐρύκλειαν |. φ 381 τ 357 (voc.) 491 υ 134 περίφρων E. | voc. ψ 177 E. | υ 128 Εὐρύκλειαν. τ 401 Εὐρύκλεια. A Laërte viginti boum pretio emta α 429 intacta mansit, Ulixis pueri nutrix τ 401, Autolyco nepotem apportavit, Telemachi quoque pueri nutrix videtur fuisse, ut iuvenis famula est β 429, absente Ulixe erat β 345 γυνὴ ταμίη ἣ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυϊδρείῃσιν (v. s. Εὐρυνόμη) atque cum fide et cura. quare tanta est auctoritate ut Penelopen et Telemachum modo consilio iuvet β 362 δ 750 modo leniter corrigat τ 21, servabus ceteris praesit τ 15 υ 148 χ 395. Telemacho Pylum proficiscenti vinum farinamque dat β 380 clam Penelopa quam postea lugentem solatur δ 758, reverso obviam venit magno cum gaudio ρ 31. Ulixem mendicum, iussa a Penelope τ 360, lavat atque tacta cicatrice agnoscit τ 474, sed ceteris non prodit. Procis interfectis (φ 235 380) advocata a Telemacho χ 395, Ulixi enarravit χ 420 quot servae rem cum procis habuissent et aedibus purgatis Penelopam advocavit ψ 25. Cf. Naegelsb. h. Th. 272.

εὐρυκρείων (melius εὐρὺ κρ. ut volunt Classen, Beob. 2, 22 Bekk.[2] (cf. h. B. 1 179) Ameis (in Il.) La Roche (h. S. 46) non Friedländ. N. J. f. Ph. 79, 822. Aristarchus, ut videtur (La Roche h. T. 314) εὐρυκρ., Ven. A. semper fere εὐρὺ κρ. Eust. 57, 25 εὐρυκρ. συνθέτως ἢ ε. κρ. ἐν παραθέσει.) late potens Suid. I 2, 646 Hes. μεγάλως βασιλεύων. Hor. od. 3: 17, 9 late tyrannus. A 102 (Autenr.) 355 411 Γ 178 H 107 322 Λ 107 238 N 112 Π 273 Ψ 887 γ 248 εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων |, Eust. 132, 1 τοῦ ἄναξ ἀνδρῶν πολὺ ἐνδοξότερον (?). Λ 751 ε. κρ. ἐνοσίχθων.

Εὐρύλοχος (εὐρύς, sed Bergk Rh. M. 1864 p. 603 ad ἐρύω) κ 232 244 429 447 λ 23 μ 195 278 294 339 352 E., κ 205 E. θεοειδής |. gen. κ 207 μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο. voc. κ 271 μ 297 Εὐρύλοχ'. Ulixi sodalis et affinis, πηῷ ἐόντι μάλα σχεδόν κ 441. Cum in insulam Circae venisset Ulixes, sodales in duos ordines divisit, quorum alteri ipse praeerat, alteri Eurylochus κ 205 qui sortitus cum viginti duobus viris abiit speculatum. ceteris domum Circae intrantibus ὑπέμεινεν ὀισάμενος δόλον εἶναι κ 232, brevi solus ad navim venit, ad Circen rediit invitus κ 448. cum Perimede apud inferos λ 23 victimas retinuit, μ 195 Ulixem Sirenarum cantum audientem ligavit. persuasit ceteris ut navi egrederentur in insulam Solis μ 278, postea ut Solis boves mactarent μ 339.

Εὐρύμαχος (εὐρύς, sed Bergk Rh. M. 1864 p. 603 ad ἐρύω). σ 65 244 387 φ 245 χ 44 69 E. δ 628 φ 186 Ἀντίνοος κ. E. θεοειδής | ἀρχοὶ μνηστήρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι. α 399 β 177 π 345 434 σ 349 υ 359 φ 320 E. Πολύβου παῖς. alloquitur Telemachum, Halithersem in concione, procos Penelopen. gen. ρ 257 Εὐρυμάχου. dat. ο 17 σ 295 325 -ῳ. acc. σ 396 φ 277 -ον, ο 519 -ον Πολύβοιο - ἀγλαὸν υἱόν. τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσιν, καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνήρ. voc. α 413 β 209 σ 251 366 υ 364 φ 257 331 χ 61 Εὐρύμαχ' in introitu versus appellatur a Telemacho Penelope Ulixe Theoclymeno Antinoo. procorum princeps β 209, cum Antinoo δ 628 σ 65, potissimum cupit eam uxorem ducere σ 244, cf. ο 17 521, ὅρμον ei donat aureum σ 295, itaque potissimum verba facit in concione aut quandocunque quid agendum est, cum Melanthone rem habet σ 325, Melantho

omnium carissimus est ρ 257, Ulixem scamni iactu petit σ 387, arcum primus tractat φ 245, Antinoo occiso Ulixem placare conatur χ 44, ceteros cohortatus χ 70 occiditur χ 82 ab Ulixe.

Εὐρυμέδουσα, η 8 γρηῢς Ἀπειραίη θαλαμηπόλος, Alcinoo a Phaeacibus data, τρέφε Ναυσικάαν.

Εὐρυμέδων 1) υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο Δ 228. θεράπων Agamemnonis cuius equos regebat, Ariston. ἡ δ. ὅ. καὶ Ἀγαμέμνονος καὶ Νέστορος ὁμώνυμος ἦν ἡνίοχος 2) Λ 620 ἵππους Εὐρυμέδων θεράπων λῦε Nestoris, cuius equos etiam Θ 114 E. ἀγαπήνωρ regit (Ariston.) 3) η 58 Περίβοια, ὁπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος | ὅς - Γιγάντεσσιν βασίλευεν, ὃ μὲν ὤλεσε λαόν, ὤλετο δ' αὐτός.

εὐρυ-μέτωπος (μέτωπον) latum frontem habens. E. M. 396, 50 μεγαλομέτωπος. Κ 292 γ 382 βοῦν - εὐρυμέτωπον |, Hes. πλατυμέτωπον. Υ 495 h. Merc. 102 βόας - εὐρυμετώπους |, cf. λ 289. μ 262 355 βόες εὐρυμέτωποι |. υ 212 h. Merc. 355 βοῶν - εὐρυμετώπων.

Εὐρυμίδης, Eurymi filius, ι 509 Τήλεμος E. apud Cyclopes rerum futurarum interpres.

Εὐρυνόμη 1) ταμίη ρ 495 σ 169 ψ 154, E. θαλαμηπόλος ψ 293, E. voc. σ 164 178 τ 97 nom. υ 4 ψ 289. acc. τ 96 Εὐρυνόμην ταμίην. est ταμίη apud Penelopam ut Euryclea, quare fuere qui Eurynomen ab alio poëta additam putarent. Videtur dignitate infra Eurycleam esse, rem familiarem non curat, sed colloquitur cum Penelope ρ 495 σ 164, τ 97 mendico sellam afferre iubetur lectumque υ 4 sternit, Ulixem lavat ψ 154, pariter cum Euryclea Ulixi et Penelopae lectum sternit ψ 289, sola eos ad lectum ducit ψ 293. 2) Σ 399 Εὐρυνόμη θυγάτηρ - Ὠκεανοῖο, Σ 398 E. τε Θέτις τε exceperunt Volcanum novemque annos retinuerunt ἐν σπῆι γλαφυρῷ, περὶ - δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο ῥέεν, neque quisquam erat qui sciret. Σ 405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ E. ἴσαν. sch. V. ἐπαναλαμβάνει ὡς τῆς Χάριτος μητρὸς οὔσης Εὐρυνόμης.

Εὐρύνομος unus e quatuor Aegyptii filiis, β 22 Penelopae procus, pugnans cum Ulixe ceterorum animos confirmat atque occiditur χ 242.

εὐρύ-νω (εὐρύς) aor. tantum. amplum facio, weite aus. θ 260 εὔρυναν ἀγῶνα, Ameis Ψ 258 confert, Ap. 79, 18 εὔχωρον ἐποίησαν, sch. T. τὸ ἄθροισμα ἀνέτειλαν πρὸς τὸ τοῦ τόπου διάστημα. R. εὔρυνον. γρ. εὔρυναν.

εὐρυ-όδεια (sch. L. Π 635 ἐκ τοῦ ὁδεύειν. sed Herod. ib. παράγωγον ἡγοῦνται τὴν λέξιν, τουτέστι παρολκὴν τῆς ἐπὶ τέλους. διὸ ἐψίλωσαν. cf. Lob. par. 214, itaque E. M. 396. 24 δεία, παροξυτόνως) fem. tantum. latas vias habens, ampla. Suid. I 2, 642 ἡ πλατυάμφοδος, E. M. l. l. ἡ μεγάλη. Π 635 γ 453 κ 149 λ 52 h. Ap. 133 χθονὸς εὐρυοδείης |, quam possumus quoquoversus peragrare.

εὐρύ-οπα (dubitabant veteres sch. ABD. Α 498 E. M. 396, 54 ἤτοι μεγαλόφθαλμον παρὰ τοὺς ὦπας ἢ μεγαλόφωνον παρὰ τὴν ὄπα, cf. Hes. Eust. 141, 25 Ap. 79, 19. rad. ΟΠ videre statuunt Wolf Thiersch § 181, 48, 2 Duentzer N. J. f Ph. 69, 608 Meiring, verb. op. II Düren 1855 p. 16. Braune ad ξ II Cottbus 1855 p. 22 Steudener, antiqu. Streifz. 7. de ingenii acumine Voss h. Cer. 3 et Lucas qu. 115, cf. sch. AB. Α 498 διὰ τὸ προνοητικόν. sed videtur sic -ωπα dicendum fuisse (Lob. par. 293) ut εὐώπιδα, nam μήλοπα apfelblickend vix recte comparat Thiersch. Comparantur Bergk fr. lyr. ad. 91 εὐρύοπα κέλαδον, Pi. py. 6, 24 Κρονίδαν βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν, cetera Iovis cognomina homerica ut ἐρίγδουπος (h. Cer. semper βαρύκτυπος ε.). itaque ὄψ i. e. vox humana ad tonitrua i. e. vocem Iovis transferri videtur, cf. Doed. Gl. 509 Düntz. ad β 146 (cl. Καλλιόπη) Faesi Ameis ib. Autenr. ad Α 498 Curt. Et. 620 Goebel Ztft. f. oe. G. 9, 783 Krämer Beiw. 29. Geist Ztft. f. A. W. 1837 p. 1257. Dubitat Heyne ad Α 498, cf. Lob. paral. 293 ἄοψ i. e. ἀνόφθαλμος et ἄφωνος pariterque εὐρύοψ. De accentu εὐρύοπα, cf. Lehrs, Ar. 259 (268) et Ameis app. ω 10) late patentem vocem habens. alii: late patentem visum habens, vel magnos oculos habens vel late patens ingenium habens i. e. mundi administrator. Ε 265 Θ 442 Ι 419 686 Ν 732 Ξ 203 Ο 724 Ρ [545] Ω 296 β 146 γ 288 δ 173 λ 436 ξ 235 ρ 322 ω 544 h. Ap. 339 Merc. 540 Cer. 3 334 441 460 εὐρύοπα Ζεύς | voc. Π 241 ε. Ζεῦ |. h. XXIII 4 ε. Κρονίδη. acc. h. XXIII 2 Ζῆνα - | ε. Θ 206 Ξ 265 Ω 331 ε. Ζῆν | accus. per metapl. ab εὐρύοψ, ut videtur, sed Lob. par. 184 „fortasse non illa vulgari ratione ab εὐρύοψ declinatum est cuius nullus casus reperitur, sed homoptoton nominativi". Θ 206 Ξ 265 Ω 331 ε. Ζῆν | alii Ζῆν' q. v. non in fine versus: Α 498 Ο 152 Ω 98 ε. Κρονίδην. h. XXIII 2 Ζῆνα - | ε.

εὐρύ-πορος latas vias habens. Ο 381 δ 432 μ 2 θαλάσσης εὐρυπόροιο | Ap. 79, 22 τῆς εὐρεῖς πόρους ἐχούσης, sch. BL. μεγαλοπόρου, ἀναπεπταμένης, πλατείας. Goebel, Ztft. f. G. 9, 537 ubi multitudo itinerum efficit ut qua eundum sit ignoremus, Doed. Gl. 637 (πόρος).

εὐρυ-πυλής (πύλη. Eust. 772, 13 τὴν ὀξυτόνησιν) latas portas habens. Ψ 74 λ 571 εὐρυπυλὲς Ἄιδος δῶ |, Hes. μεγαλόπυλον.

Εὐρύπυλος 1) Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός Β 736 Ε 79 Η 167 Θ 265 cf. Λ 576 Ε 76 E. Εὐαιμονίδης, Λ 809 E. βεβλημένος - διογενὴς Εὐαιμονίδης, Λ 592 822 E. βεβλημένος v. l. Λ 822 πεπνυμένος (Spitzn. „non multum refert"), Ζ 36 Λ 580 [662] Π 27. gen. Ο 392 ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο. dat. Λ 583 -ῳ. acc. Μ 2 -ον βεβλημένον. voc. Ο 399 Εὐρύπυλ', Λ 819 διοτρεφὲς E. ἥρως |, Λ 838 E. ἥρως |. quadraginta navibus praeerat eorum qui ex urbibus Thessalicis, Ormenio Hyperea Asterio Titano Troiam venerunt, Demetr. Sc. ap. Strab. 438 (Ormenium) ἐκτίσθαι ὑπὸ Ὀρμένου . . . τοῦ Κερφίου τοῦ Αἰόλου· παῖδας δὲ τοῦ Ὀρμένου γενέσθαι τόν τε Ἀμύντορα καὶ Εὐαίμονα, ὧν τοῦ μὲν εἶναι Φοίνικα τοῦ δ' Εὐρύπυλον· φυλαχθῆναι δὲ τῷ Εὐρυπύλῳ τὴν διαδοχὴν κοινήν, ἅτε ἂν ἀπελθόντος τοῦ Φοίνικος ἐκ τῆς οἰκείας. Hypsenorem occidit Ε 76, Melanthium Ζ 36, surgit septimus cum Hectore pugnaturus certamine singulari Η 167, redit ad pugnam octavus Θ 265, Aiaci laboranti auxilio veniens Apisaonem interficit sed a Paride sagitta vulneratur in femore dextro Λ 575, Λ 587 suos cohortatur. Patroclo obviam venit Λ 809 σκάζων, qui eum comitatur, volnus curat, vario sermone tempus terit, donec pugnae tumultum audit Ο 392. Hoffm. qu. h. § 215 Ο 390—414

interpolatos putat, cf. Herm. de interpol. Hom., qui *O* 340—404 separat. Duentz. Interpol. in *A* J. J. f. Ph. Suppl. 3; 860 expungit *Λ* 566—96 qui sunt de Eurypylo volnerato. 2) *Εὐρυπύλοιο πόλιν* *B* 677, *Κῶν*. Hercules insulam Coum cepit *καὶ τὸν βασιλέα Εὐρύπυλον Ἀστυπαλαίας καὶ Ποσειδῶνος ἔκτεινε*, Apollod. 2; 7, 1, genuit Thessalum *ἐκ Χαλκιόπης τῆς Εὐρυπύλου* ib. 8 sch. BL. *B* 677, sed sch. D. Eurypylum regem Coi filium dicunt Herculis et Chalciopae. 3) *ἥρω' Εὐρύπυλον* *λ* 520 occidit Neoptolemus, *τὸν Τηλεφίδην*, Mysiae regem (Strab. 584), filium Telephi qui Herculis erat filius, et Astyochae quae aurea vite a Priamo donata filio persuasit ut cum suis Troiam proficisceretur, Acusil. ap. sch. QV.

εὐρύ-ρεεθρος (*ῥέεθρον*) lata fluenta habens. *Φ* 141 *Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος* | paraphr. *πλατέα ῥεῖθρα ἔχων*.

εὐρυρέων (Wolf). Melius *εὐρὺ ῥ.* (ut Ven. A. Bekk.[2] Ameis La Roche, cf. h. S. 46, qui *E* 545 *εὐρὺ ῥέει* confert, Classen Beob. 2, 22. v. s. *εὐρυχορείων*) late fluens. *B* 849 *Π* 288 *Φ* 157 *Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος* |. *Φ* 186 *ποταμοῦ - ε. ῥ.* | Axii. *Φ* 304 *ε. ῥ. ποταμός* Xanthus. non recte Eust. 580, 40 *εὐρυρέειν ἐν συνθέσει*.

εὐρύς (Curt. Et. 499 Christ 255 L. Meyer, vgl. G. 1, 81 159 2, 254 skr. urus i. e. varu-s. Buttm. Lex. 1, 148 ad *ἐρι-* (*ϝερι-*) referebat) *-εῖα -ύ*, gen. *-είης -έος* *δ* 603. dat. *-έι*, *-είῃ*, ac. *-ύν* et (Kühner, a. G. 1, 323 n. 4) *-έα*, *-εῖαν* (v. l. *-είην* *ε* 163 251), *-ύ*. du. n. et ac. *-έε*. pl. n. *-έες -έα* *σ* 385. g. *ειάων*. a. *-έας -είας* h. XXII 3 *-έα*, latus, amplus. E. M. 396, 17 *ὁ πλατύς* a) ap. substantiva: *Γ* 364 *E* 867 *H* 178 201 *Θ* [74] *O* 192 *T* 257 *Y* 299 *Φ* 267 272 522 *α* 67 *δ* 378 479 *ε* 169 303 *ζ* 150 243 *η* 209 *ϑ* 74 *λ* 133 *μ* 73 344 *ν* 55 *π* 183 200 211 *τ* 40 108 *χ* 39 *ψ* 280 h. Ap. 325 *οὐρανὸν εὐρύν*, cf. *O* 36 *ε* 184 h. Ap. 84 334 Cer. 13. h. Merc. 374 *Τάρταρον εὐρύν*. *B* 159 *Θ* 511 *Y* 228 *γ* 142 *δ* 313 362 560 *ε* 17 142 *ρ* 146 h. Cer. 123 *ε. νῶτα θαλάσσης* |. *Σ* 140 *δ* 435 *θαλάσσης εὐρέα κόλπον* | cf. *Φ* 125 (*ἁλός*). *Z* 291 *I* 72 *ω* 118 *εὐρέα πόντον*, acc. *-έα* sic tantum. *α* 197 *β* 295 *δ* 498 552 *μ* 293 401 h. Ap. 318 *ε. πόντῳ* |. *Λ* 741 *Φ* 387 h. Merc. 570 Cer. 428 472 *ε. χθών* |. *λ* 460 *Σπάρτῃ ε.* |. *ξ* 199 *π* 62 *Κρητάων - εὐρειάων* |. h. XXII 3 *ε. - Αἰγάς*. *B* 575 *Ἑλίκην ε.* | *Z* 173 188 *Π* 455 673 683 *Λυκίης ε.* cf. *Z* 210. *N* 433 *Ω* 774 *Τροίῃ ε.* |, cf. *Ω* 256 494 *α* 62 *δ* 99 *ε* 307 *λ* 499 *μ* 189. *N* 453 *Κρήτῃ ἐν ε.*, cf. *ν* 256 260 *ξ* 252. *Σ* 591 *Κνωσῷ ε.* *Σ* 542 *ἄρουραν ε.* *N* 32 *σπέος ε.*, cf. *ε* 77 *ι* 237 337. *Ξ* 145 *ε. πεδίον*, cf. *δ* 603. *X* 153 *πλυνοὶ ε.* *δ* 605 *δρόμοι ε.* *H* 441 *I* 350 *τάφρον* - | *ε.* cf. *M* 53. *M* 5 *τεῖχος* - | *ε.* cf. *Φ* 447. *O* 358 *κέλευθον* |*ε.* *Ψ* 247 *τύμβον εὐρύν*. *Ψ* 258 *εὐρὺν ἀγῶνα*. *β* 338 *θάλαμον εὐρύν*. h. Ap. 255 295 *θεμείλια ε.* *A* 229 384 478 484 *B* 439 *Δ* 209 *T* 196 *Ω* 199 *στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν*, cf. *Δ* 456. *Δ* 76 *στρατῷ ε. λαῶν* |. *Γ* 210 227 *Π* 360 *χ* 488 h. Ap. 450 Merc. 217 *ε. ὤμους*, cf. *ζ* 225 *σ* 68. *Π* 771 *Ψ* 380 *ε. τ' ὤμω*. *K* 29 *μετάφρενον ε.* *ε* 163 251 *ε. σχεδίην*. *ε* 250 *ι* 323 *φορτίδος ε.* *ε* 483 *εὐνὴν ε.* *Λ* 527 *ε. -σάκος*, cf. *N* 552 608 *P* 132 *χ* 184. Translate: *α* 344 *γ* 83 204 *δ* 726 816 *τ* 333 *ψ* 137 *κλέος ε.* b) Apud verbum: *Ξ* 33 *εὐρύς περ ἐὼν αἰγιαλός*. *ν* 243 *οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται* Ithaca: *σ* 385 *θύρετρα καὶ ε. περ μάλ' ἐόντα*. c) Aristarchus putabat esse adv. *Δ* 182 *Θ* 150 *μοι χάνοι εὐρεῖα χθών* |, Ariston. *ἡ δ. ὅ. οὐκ ἔστι καθολικὸν ἐπίθετον ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ εὐρεῖα γενομένη, οἷον εὐρύ μοι χάσμα γῆς γένοιτο* (Eust. 1444, 13), sch. BV. *ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ εὐρέως*, vix recte, est enim: solum quod late circa me patet, cf. Duentz. ges. Abh. 511. *E* 545 *εὐρὺ ῥέει* v. s. *εὐρυρέων*. d) Comparat: *Γ* 194 **εὐρύτερος** *δ' ὤμοισι ἰδὲ στέρνοισι*. *Ψ* 427 *εὐρυτέρῃ* sc. *ὁδῷ*. (*εὐρύνω* et 27 composita quorum 14 nom. pr. sunt).

εὐρυ-σθενής (*σθένος*) late patens robur habens. Buttm. Lex. 1, 147 idem quod antiquitus *ἐρασθ.* Suid. I 2, 647 *μεγαλοδύναμος*. *H* 455 *Θ* 201 *ν* 140 *ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές*, E. M. 397, 2 *ὦ μεγάλην δύναμιν ἔχων*, *μεγαλοσθενές*, cf. Hes.

Εὐρυσθεύς, *Σθενέλοιο πάις Περσηιάδαο* *T* 123, *σὸν* (i. e. Iovis) *γένος*, nam Perseus filius Iovis erat. Iupiter vero ratus fore ut Alcmene Herculem pareret cum iurasset eum qui eo die e suo sanguine nasceretur late omnibus imperaturum, Iuno Alcmenes partu inhibito effecit ut Antibia s. Nicippe (Stheneli) uxor prior pareret Eurystheum, qui patre mortuo rex fuit Mycenae, Apollod. 2; 4, 5. Cui cum Hercules quoque parere deberet, Pythia (ib. 12) iussit eum duodecim annis totidem labores perficere. Eurystheus vero Herculem timens (ib. 5, 1) cum ipse eum convenire nollet, Copreus *O* 639 *Εὐρυσθῆος ἄνακτος* | *ἀγγελίης οἴχνεσκε* ad Herculem, *T* 133 *ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων*, *Θ* 363 *τειρόμενον - ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων*, cf. h. XV 5 *πλαζόμενος πημῆσιν ὑπ' Εὐρυσθῆος ἄνακτος*. Mortuo Hercule, Heraclidae Eurystheum fugientes venerunt ad Athenienses, qui Eurystheo victo et interfecto effecerunt ut in Peloponnesum redirent Apollod. 2; 8, 1.

Εὐρυτίδης Euryti filius Iphitus *φ* 14. *φ* 37 *Εὐρυτίδην*.

Εὐρυτίωνα, *Κένταυρον ἀγακλυτὸν* - | *φ* 295, *ἐς Λαπίθας ἐλθόντα*, quando *μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριθόοιο* (sch. Q. *ἤθελε γὰρ συμμιγῆναι τῇ γυναικὶ τοῦ Πειρίθου*). Lapithae sectis auribus et naso dimiserunt Pholoen sec. Apollod. 2; 5, 4. Bacchylides alium putabat significari Eurytionem quem Hercules interfecit Dexameni a quo hospitio exceptus erat filiam violare conatum, cf. sch. V Apollod. 2; 5, 5.

μέγας ***Εὔρυτος*** (*ἐρύω* sc. arcum. minus bene Eust. 1899, 40 *εὖ ῥύειν*.) *ϑ* 226 *φ* 32 *B* 596 730 *Εὐρύτου Οἰχαλιῆος*. *ϑ* 224 *Εὐρύτῳ Οἰχαλιῆι*. Filius Melanei Anton. Lib. [illegible] rex Oechaliae urbis Thessalicae *B* 730 et pater Iolae Apollod. 2; 6, 1. sagittandi ita peritus ut Apollinem ad certamen sagittarum provocaret atque propterea ab eo interficeretur immatura morte *ϑ* 227. Alii (Apollod. 2; 7, 7 Eust. 1593, 30) ab Hercule quem sagittandi artem docuerat (Apollod. 2; 4, 9) capta Oechalia eum interfectum narrant. Oechaliae apud eum fuerat Thamyris Thrax *B* 596. Eius filius erat Iphitus q. v. 2) *B* 621 *Εὐρύτου*. Actoris filius erat frater Cteati, pater Thalpii qui princeps est Epeorum ex Elide. V. s. *Ἀκτορίων*.

Εὐρυφάεσσα *βοῶπις* h. XXXI 2, filia Gaeae et Urani. ib. 4 *γῆμε γὰρ Εὐρυφάεσσαν*

σαν ἀγακλειτὴν Ὑπερίων, αὐτοκασιγνήτην quae ei peperit Auroram Lunam Solem.

εὐρῠ-φυής (φύω) late crescens, i. e. latis foliis spicisque. δ 604 εὐρυφυὲς κρῖ, Eust. 1511, 16 τοιοῦτον ὃν κατὰ τὴν ἔκφυσιν. Doederl. Gl. 2220 in weitem Umkreis wachsend, non recte interpretatus sch. br. ἐπὶ πλάτος κ. ἐπιπολὺ φυόμενον.

εὐρῠ-χορος (χορός ut καλλίχορος λ 581 Doed. Gl. 399 O. Müller Dor. 2, 328 Ameis ad δ 635 Eust. 1549, 15. alii χῶρος cuius ω ob metrum corripi poterat Thiersch § 168, 10 Nitzsch ad ζ 4 Faesi ad δ 635 Duentz. ad δ 1. Eust. 765, 19 1705, 41 εὔχωρον κ. μεγάλην) latas choreas habens, sc. quia bene culta atque habitata a multis est, Doed. l. l. Alii: latum spatium habens, ampla. Terra: δ 635 Ἤλιδ' ἐς εὐρύχορον (Doed. l. l. vorausgesetzt dass es wirklich noch keine Stadt Elis gab). urbes: I 478 Ἑλλάδος εὐρυχόροιο |. B 498 Μυκαλησσόν, sch. br. εὐρεῖαν, μεγάλην (paraphr.). Ψ 299 εὐρυχόρῳ Σικυῶνι. ζ 4 ε. Ὑπερείῃ sch. E. ἐν ᾗ ἔστιν εὐρὺ χορεύειν. λ 256 ε. Ἰαωλκῷ. λ 265 ε. Θήβην. ν 414 ο 1 ε. Λακεδαίμονα. ω 468 πρὸ ἄστεος ε. | Ithacae, quam vix videtur magnam urbem vocare Homerus. ep. 7, 2 εὐρυχόρου - Ἑλικῶνος.

εὐρώ-εις (εὖρως, τος (skr. vāri Wasser Christ 236), Goebel, adi. εις desin. 12, a nom. formatum ut conicit Lob. path. el. 1, 352, melius amissa consona a radice ipsa L. Meyer, vgl. G 2, 101 116, ex εὐρωτοεις syncopa E. M. 398, 1. Duentz. N. J. f. Ph. 69, 598 skr. vri bedecken εὐρώς et -ώεις. subtiliter Doed. Gl. 7 Ahrens Phil. 6, 7 ex ἠερόεις s. ἀνερόεις antiquitus contractum statuunt. E. M. 398, 1 ἢ παρὰ τὸ εὖρος εὐρόεντα καὶ ἐκτάσει εὐρώ. atque sic Duentz. ad δ 1. Herm. ad So. Ai. 1146 (τάφος εὐρώεις) ab εὐρύς poëtica terminatione) putridus, squalore obsitus. Doed. et Rost: tenebrosus (Hes. paraphr. σκοτεινά), cf. Suid. I 2, 642. Hermann al. vastus, spatiosus, sed Goebel l. l. recte notavit non satis diserte ita Tartarum indicari. ω 10 εὐρώεντα κέλευθα. Υ 65 οἰκία -| σμερδαλέ' ε., Ap. 79, 22 εὐρέα ἀνατεταμένα, cf. Hes. sch. V. ὅτι πάντα χωρεῖ, atqui post σμερδαλέ' videtur opus esse aliqua doloris significatione, Eust. 1196, 18 ἢ τὰ πλατέα παρὰ τὸ εὖρος ἢ τὰ σεσηπότα παρὰ τὸν εὐρῶτα. κ 512 Ἀίδος - δόμον ε. cf. ψ 322, sch. V. ἤτοι πλατύν . . . ἢ σκοτεινόν. Vind. 5. γρ. ἠερόεντα. h. Cer. 482 ζόφῳ εὐρώεντι.

Εὐρώπη pars Graeciae septentrionalis, cui opponuntur Peloponnesus et insulae. h. Ap. 251 291 ἠμὲν ὅσοι Πελοπόννησον - ἔχουσιν ἠδ' ὅσοι Εὐρώπην τε καὶ ἀμφιρύτας κατὰ νήσους. Originis admodum dubiae: Hes. Εὐρώπη· χώρα τῆς δύσεως ἢ σκοτεινή - εὐρωπόν· σκοτεινόν, πλατύ. Fuere qui ab Europa dictam putarent cuius nomen Homerus ignorat Ξ 321 Φοίνικος κούρης), quam opinionem recte iam Her. 4, 15 improbat. Alii Semitarum voce ereb Europam dictam esse putant terram occidentem versus sitam, cf. Buttm. Myth. 2, 174 Baum. h. l. Duncker a. G. 1, 161 quamquam Graeci Italiam potius graeca voce Hesperiam appellare potuerunt, quam Graeciam voce peregrina. Itaque Preller Myth. 2, 116 (79) (cf. Her. l. l.) „Εὐ. ist die Dunkle, Verdunkelte", ad terrarum vero situm nomen translatum esse in Asia minore, esse enim proprie de deabus, potissimum de Cerere. Doederl. Gl. 847 ἀεερόπη Εὐρώπη ut ἠερόεις et εὐρώεις. Hermann h. l. a Graecis Asiam minorem tenentibus Europam appellatam dixit eam regionem quae a Thracia ad Peloponnesum late (εὐρύ) porrigitur, cf. E. M. 347, 45 ἀπὸ τοῦ Εὔρωπος Εὐρώπη· ἔστι καὶ Εὔρωπος πόλις Μακεδονίας, Steph. ἀπὸ Εὐρώπου τοῦ Μακεδόνος καὶ Ὠρειθυίας τῆς Κέκροπος, atque Soph. ap. Steph. Εὐρώπη. A. Passow, Beitr. z. ält. Gesch. v. Hellas Magdeb. 1861 Europam proprie esse Boeotiam i. e. terram εὐρώεσσαν, in sacris vero esse Cererem, obscuram deam Orci.

ἐύς et **ἠύς** (v. s. εὖ. antiquiorem formam putant ἠύς Goebel nov. qu. 15 Kvicala, Ber. d. Münch. Ac. 65, 1 p. 130 Doed. Gl. 272 ad ἄειν referens, aliter ib. 2448 ad εἶναι). n. ἐύς a. ἐύν vel (τροπῇ τοῦ ε εἰς η sch. L. A 393) ἠύς, ἠύν, neutr. ἠύ ap. subst. μένος et in compos. (Bekk.[2] adv. ἠύ ci. Π 191), sed ἐύ = εὖ aut in adv. abiit aut componitur. g. ἑῆος (E. M. 318 8 ἠύς, ἠέος et καθ' ὑπερβιβασμὸν ἑῆος, cf. sch. L. A 393 Apoll. ap. sch. V. O 138. Lob. path. L. 1, 532: alii ab ἑύς cum ectasi.) (Duentz. de ἑεύς) gen. pl. neut. ut videtur ἑάων (Göttling. ad Hes. Th. 664 ab εἰμί, ἔη et ἐάων, cf. Duentz. ad θ 325 Kühner 1, 286. etiam Doederl. Gl. 270 fem. putat), cf. Buttm. a. S. 1, 151 Thiersch § 183, 10. spiritum lenem (ἐ.) Buttm. Lex. 1, 86 vitiose in asperum (ἑ.) abisse putabat, melius Lehrs qu. ep. 66 non admittit nisi in iis quae υ habent post ε (lex. de spir. ad Ammon. p. 194 τὸ ε πρὸ τοῦ η δασύνεται . . . πρὸ τοῦ α δασύνεται p. 198 πρὸ τοῦ υ ψιλοῦται). La Roche (h. T. 253). Faesi Ameis (θ 325) Bauml. Duentz. Rumpf, N. J. f. Ph. 81, 666. ἑ. Spitzn. Bekk.[2] al. ἐ. bonus, probus, nobilis, ἀγαθός, καλός, μέγας, εὐτυχής, cf. Ap. 79, 24 85, 9 E. M. 398, 3 439, 53. B 819 M 98 P 491 ἐὺς πάις Ἀγχίσαο |. N 246 Μηριόνης - θεράπων ἐ., cf. Ψ 528 860 888. N 691 Βίας τ' ἐ. Θ 303 υἱὸν ἐ. Πριάμοιο. σ 127 ἐύν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε Nisum. B 653 Γ 167 226 Δ 221 Ψ 664 ι 508 ἠύς τε μέγας τε | Tlepolemus Agamemnon Aiax Iphidamas Epeus Telemus. Π 464 653 ἠ. θεράπων Sarpedonis Achillis. E 628 Z 8 Υ 457 ἠύν τε μέγαν τε | Tlepolemum Acamantem Demuchum. Z 191 θεοῦ γόνον ἠ. ἐόντα | Bellerophontem. h. Merc. 469 ἠ. τε κρατερός τε Apollo. P 456 Υ 80 Ψ 524 Ω 6 442 β 271 μένος ἠύ animus alacer, robur probum, sch. V. Ω 6 προθυμίαν, ὁμόνοιαν. b) Ap. 63, 3 ἑῆος· ἀγαθοῦ προσηνοῦς, cf. Hes. Suid. I 2, 110 Buttm. Lex. 1, 86. ο 450 ἀνδρὸς ἑῆος nobilis. N. ἑοῖο M. γρ. ἐμοῖο quorum neutrum ferri potest. ξ 505 φωτὸς ἑ. . T 342 ἀνδρὸς ἑ. |. Achillis, sch. A. τοῦ ἀγαθοῦ, Ariston. ἡ. δ. ὅ. Ζην. γρ. ἑοῖο· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ πρόσωπόν ἐστιν, i. e. = sui. O 138 Ω 422 550 υἷος ἑ. , Ariston. Ω 550 ἡ. δ. περ. ὅ. Ζην. γρ. ἑοῖο, id. O 138 ἡ δ. ὅ. Z. γρ. ν. ἑοῖο. τοῦτο δὲ ἐν τῷ περί τινος λόγῳ τίθεται (sui)· νῦν δὲ πρὸς πρόσωπόν ἐστι καὶ δεῖ γραφεῖν ἑῆος. ἠγνόηκε δὲ τὴν λέξιν· ἔστι γὰρ ἑῆος ἀγαθοῦ καὶ δωτῆρες ἑάων. A 393 περίσχεο παιδὸς ἑ. |, Ariston. ὅ. Z. γρ. ἑοῖο, sch. D. ἀντὶ τοῦ σοῦ· οἱ δὲ ἀγαθοῦ. προσηνοῦς ἢ ἰδίου, cf. E. M. 318, 1. Buttm. l. l. προσηνής der mich liebende . . . lässt sich sehr gut an einigen der andern Stellen hineinbringen, aber an keiner ist Ursach von der einfachsten

Bedeutung des Worts ἐΰς abzuweichen. Ξ 9 σάκος εἷλε - υἷος ἑοῖο |, Eust. 964, 20 Rom. Ern. Bothe (qui ἀγαθοῦ explicat) ἑῆος. Σ 71 κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο | La Roche c. Ven. A., sed Spitzn. Bekk.[2] ἑῆος, Bäuml. Faesi Duentz. ἑῆος cum tribus codd. non bonis. Σ 138 πάλιν τράπεθ' ἑῆος edd, A. in marg., D. Palimps. Harl. Vat. Vrat., ceteri ἑοῖο. c) E. M. 307, 32 ἐά· τὰ ἀγαθά, ὡς τὸ δωτῆρες ἐάων (Ap. 61, 21). ib. 39 τίθεται ἡ λέξις ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν. ἔστι γὰρ ἀρσενικὸν ἐὸς ὁ ἀγαθός, τὸ θηλυκὸν ἐή· καὶ τὸ οὐδέτερον ἐόν. τὸ δὲ ἐὸν οὐκ ἐκλίθη, ἀλλ' ἐὰ τὰ ἀγαθά· ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῇ ἐόν μετοχῇ. Hes. ἐῶν (vitiose pro ἐάων)· ἀγαθῶν. Ω 528 δοιοὶ πίθοι, δώρων οἷα δίδωσι (Iupiter), κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων, Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ ἐ. ἀντὶ τοῦ ἀγαθῶν· καὶ τὸ υἷος ἑῆος ἀγαθοῦ. Θ 325 θεοὶ δωτῆρες ἐάων |, sch. B. ἐὸν τὸ ἀγαθὸν δασύνεται. Θ 335 Ἑρμεία - δῶτορ ἐ. |, cf. h. XVIII [12] XXIX [8] (quinque comp. ἠυ- q. v.).

ἐΰ-σκαρθμος (σκαρθμός Meyring subst. cop. I 25) bonos saltus habens, Suid. I 2, 650 εὐκίνητος ταχύς, cf. Doederl. Gl. 388. Ν 31 ἐΰσκαρθμοι - ἵπποι. Hes. εὔποδες εὐκίνητοι ταχεῖς· σκαρθμὸς γὰρ ἡ κίνησις, cf. Ap. 79, 26. sed sch. AD. BL. E. M. 398, 26 σκ. κατὰ διάλεκτον ὁ πούς (an gressus?)

ἐΰ-σκοπος (σκοπή) bonam habens speculationem, a) bene oculis collustrans. λ 198 ἐΰσκοπος ἰοχέαιρα Eust. 1679. 7 ἡ εὖ καταστοχαζομένη τοῦ σκοποῦ. alii = b) prudens providus Ω 24 109 α 38 ἐΰσκοπον ἀργεϊφόντην |, Ap. 79, 27 τὸν εὖ πάντα σκοπούμενον. η 137 ἐυσκόπῳ ἀργεϊφόντῃ |. h. Ap. 200 Merc. 73 Ven. 262 ἐ. Ἀργεϊφόντης |.

ἐΰ-σσελμος, v. l. **ἐΰσε.** (σέλμα alii: σελμίς) bona transtra habens. plerique (Grashof, Schiff 14, Faesi β 390 Ameis ib.): bene constratus, alii: bona armamenta habens cf. sch. BL. Π 1. Hes. εὔζυγος. Β 170 358 Π 1 ρ 249 νηὸς ἐϋσσέλμοιο, Hes. εὐκώπου, εὐκαθέδρου (paraphr. E. M. 398, 15), εὐσανιδώτου, sch. L. Β 170 σέλματα αἱ σανίδες . . . σέλμα ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα, cf. Apoll. Rh. 1, 528 c. sch. ABL. Π 1. μ 358 ρ 160 τ 243 ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηός |, cf. h. VII 6. β 414 ἐϋσσέλμῳ ἐπὶ νηΐ |, cf. ξ 345. β 390 ι 544 555 ν 101 νῆες ἐΰσσελμοι, C. ν 101 εὔ. sch. E. β 390 αἱ εὔζυγοι, αἱ εὐτάβλωτοι, αἱ εὐκάθεδροι. EHS. εὐσανίδωτοι. . . . σέλματα γὰρ τὰ τῶν νηῶν σανιδώματα. Η 419 ἐϋσσέλμων ἀπὸ νηῶν |, cf. Θ 500 ω 117. δ 409 νηυσὶν ἐϋσσέλμοισιν. Β 613 Η 84 Ι 231 683 Λ 193 208 Ξ 97 106 Ο 477 Ρ 454 ι 127 148 νῆας ἐϋσσέλμους, E. M. 398, 10 καλὰ σανιδώματα ἐχούσας· σέλματα γὰρ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι, quam interpretationem veteres probant, recentiorum Grashof primus reliquit. videtur εὔζυγος ad trabes ipsas referri quibus navis continebatur ἐΰσσ. ad tabulas quibus singulae trabes, non universa navis constratae erant.

Ἐΰ-σσωρος (σωρός, frumenti?). Ζ 8 ἐνὶ Θρῄκεσσι - υἱὸν Ἐϋσσώρου Ἀκάμαντα.

ἐΰ-σσωτρος (σῶτρον) bonos canthos habens, s. rotas bene laminis ferreis munitas, ne currendo conteratur lignum. Ω 578 ἐϋσσώτρου ἀπ' ἀπήνης |. La Roche ex D Papyr. Townl. Vrat. A. b. vo. ἐϋξέστου, sch. A. γρ. ἐϋσσώτρου, sch. V. ἐυσ. ἀντὶ τοῦ ἐυξ. Hes. εὐδρόμου.

ἐυ-σταθής (ἵστημι. ἐστάθην sed cf. Curt. Et. p. 65.) bene constitutus, firmus, Hes. βέβαιος. Σ 374 χ 120 127 257 274 441 458 ἐϋσταθέος μεγάροιο |, cf. ν 258. ψ 178 ἐ. θαλάμου, Ap. 79, 28 εὖ κ. καλῶς βεβηκότος, cf. Hes.

ἐυ-στέφᾰνος (στεφάνη s. -ος), pulcrum habens ornamentum frontis, Eust. 1249, 40 εὔκοσμος. Φ 511 ἐϋστέφανος κελαδεινή | Diana sch. br. καλὴν στεφάνην ἔχουσα. στεφάνη δέ ἐστι κόσμος γυναικεῖος κ. περικεφαλαίας εἶδος, cf. Hes. β 120 ἐ. τε Μυκήνη |. h. Cer. 224 [236 Baum. ci.] 307 384 470 ἐ. Δημήτηρ |. Θ 267 ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης |. Θ 288 h. Ven. 6 175 ἐ. Κυθερείης |, cf. σ 193. h. Ven. 287 ἐϋστεφάνῳ Κυθερείῃ |. 2) bonam habens coronam muralem s. bonum murum. Hes. μεταφορικῶς εὔπυργος εὔτειχος, καλὸν στέφανον ἔχων. Τ 99 ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ | sch. D. κατατετειχισμένῃ.

ἐΰ-στρεπτος (στρέφω) bene contortus. β 425 ο 291 ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι, sch. EQ. καλῶς ἡρμοσμένοις ἢ εἰργασμένοις ἱμᾶσι, Eust. 1453, 3 εὐμαλάκτοις ἢ εὐκλώστοις, cf. Hes. Constat nunc quoque Hebridarum incolas ex coriis dissecando efficere tenuia lora, inde nectendo funes lentissimos, quibus utuntur aucupantes.

ἐυ-στρεφής (στρέφω) bene contortus. Ο 463 ἐϋστρεφέα νευρήν. ι 427 ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι. ξ 346 ὅπλῳ ἐϋστρεφέι. κ 167 πεῖσμα - ἐϋστρεφές. φ 408 ἐ. ἔντερον οἰός. V. l. v. seq.

ἐΰ-στροφος (στρέφω) bene contortus. Ν 599 716 ἐϋστρεφεῖ οἰὸς ἀώτῳ, Hes. καλῶς ἐστραμμένῳ. Did. ἐϋστρόφῳ, Ἀρίσταρχος ἐϋστρεφεῖ.

εὔ-στρωτος (στρώννυμι, στορένν.) bene stratus. h. Cer. 285 εὐστρώτων λεχέων. Ven. 158 λέχος εὔστρωτον.

εὖτε (Buttm. Lex. 2, 227 bene distinguens inter ε. et ἠΰτε ex quo Goebel nov. qu. 15 illud ortum putat ut ἐΰς ex ἠΰς, Wentzel part. τε Glogau 1847 p. 2 Hartung, Part. 1, 215 Apoll. Alex. 558, 15 Herod. ap. E. M. 398, 45 dialecto differre putant ὅτε et ε. (Schneider οἵ τε εὖ τε εὖτε), cf. Savelsb. Kuhn 10, 76 dig. 47 (ϝότε). Curt. Et. 567 611 ϳοτε εοτε, ut Pott 2[1], 319. Capellm. sched. h. Confluent. 1850 p. 15 εὖ probe et part. copulativa, esse enim rem perfectam eo ipso tempore quo aliud acciderit hunc sequitur Ameis N. J. f. Ph. 73, 216.) E. M. 399, 1 ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικόν: eo ipso tempore quo, quando, cum. Hes. ἡνίκα ὅτε. A) ante sententiam primariam, solet esse ἀσυνδέτως, Capellm. l. l. Am. ad γ 9. 1) c. ind. a) ipf. Ζ 392 ε. ἵκανε ἔνθ' ἦλθε. Ψ 62 ε. ὕπνος ἔμαρπτε ἦλθε δέ, cf. υ 56 χ 182 (ἄρ') ν 78 εὖθ' οἱ ἀνερρίπτουν, καὶ τῷ ἔπιπτε. h. Ap. 115 ε. ἔβαινε δὴ τότε εἷλε. Ap. 427 ε. ἐπέβαλλεν, καὶ πέφαντο. b) aor. Λ 735 ε. γὰρ ἠέλιος ὑπερέσχεθε συμφερόμεσθα, ubi γὰρ ad sententiam primariam pertinet (Capellm. l. l.) Μ 373 ε. ἵκοντο, οἱ δὲ βαῖνον, cf. γ 9 (Ameis) ν 93 εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε, τῆμος δὴ προσεπίλνατο. υ 73 ε. προσέστιχε, τόφρα δὲ ἀνηρείψαντο. ω 147 ε. ἔδειξεν, καὶ τότε δή ῥ' ἤγαγεν. h. Cer. 407 ε. ἦλθε, αὐτίκα ἀνόρουσ[e] c) plqpf. ρ 359 εὖθ' ὁ δεδειπνήκει, ὁ δ' ἐπαύετ[o]. B) post sententiam primariam: a) Ζ 515 ἔττ[...] μεν ε. ἄρ' (v. s. ἄρα II 6 c) ἔμελλεν. Ω 39[...] ὄπωπα καὶ ε. κτείνεσκε. b) Ε 396 τλῆ .. εὖτ[e]

μιν . . ἔδωκεν, cf. Θ 367 Π 662 Ψ 85. h. Ap. 308 ἄρ' ἔτικτε, ε. ἄρα δὴ γείνατο. 2) c. ci. εὖτ' ἄν et εὖτε: si quando. Hes. ὅταν ὁπόταν, cf. E. M. 398, 41 ci. aor. vim habet fut. exacti. a) post futurum: Α 242 τότε οὐ δυνήσεαι εὖτ' ἂν - πίπτωσι, cf. h. Merc. 91 ep. 7, 4. Τ 158 οὐκ ἔσται ε. ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι. b) post iptv. Β 34 μηδὲ - αἱρείτω εὖτ' ἄν σε ὕπνος ἀνήῃ. c) post pr. de re quae saepius fit: Β 228 δίδομεν εὖτ' ἂν ἕλωμεν, cf. α 192 ϱ 323. ϱ 320 δμῶες δ', ε. ἂν ἐπικρατέωσιν, ἐθέλουσιν, cf. σ 194 h. XXXII 7 (ubi ci. aor. pro praes.). sine part. ἄν: η 202 φαίνονται εὖθ' ἔρδωμεν, quem usum serioris originis indicium esse Kayser, h. carm. or. 8 dixit atque Fuhr J. J. f. Ph. 1837 p. 407 quodam modo concessit. 3) c. opt. de iis quae aliquando saepius fiebant, h. Ven. 38 ε. θέλοι συνέμιξε, cf. XVIII 8. II E. M. 398, 42. 57 ἐπίῤῥημα παραβολῆς: velut, tanquam. Γ 10 εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὡς ἄρα ὤρνυτο. E. M. 398, 47 καθάπερ, ὃν τρόπον etc. quae melius Ariston. ὅ. τὸ ε. οὐκ ἔστι χρονικὸν ἀλλ' ὁμοιωματικόν, ἀναλογοῦν τῷ ἠΰτε, Aristarchus enim (cf. Did.) ε., sed Chia Massiliensis al. ηὖτε ὄρευς, Buttm. Lex. 1, 229 ηὖτ' ὄρεος, Naegelsb. aut idem aut ἠΰτ' ὄρεος c. syniz. (quae ap. H. sic fieri non solet). recte Apollon. Alex. 560, 20 οὐδὲν κωλύει καὶ τὸ εὖτ' ὄρεος σημαῖνον τὸ ὅτε παρειλῆφθαι ἀντὶ τοῦ ως, cf. Lob. path. el. 2, 42, ita Ameis h. l. Velsen, comparat. h. Berlin 1849 p. 22 vertit quando, non enim eo quo coepisset modo pergere poëtam. Τ 386 τῷ δ' ευτε πτερὰ γίγνετο arma Achilli, E. M. 398, 51 ἀντὶ τοῦ ὡς πτερά. Did. οὕτως ἐ. Ἀρίσταρχος· συνέσταλται δὲ τὸ ἠΰτε καὶ διὰ τοῦ ε. εἴρηται. παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει τῷ δ' ὥστε, ἐν δὲ ταῖς ἀπὸ τῶν πόλεων τῶν δ' ἠΰτε, male etiam Velsen l. l. τῷ δὲ τά τε πτερά, sch. A. (Did.?) ἀντὶ τοῦ ὡσεὶ πτερά . . ib. Aristarchus in altera ed. dicitur scripsisse τῷ δ' αὖτε ἐμφατικώτερον νομίσας εἶναι, ὑπακουομένου τοῦ ὡς ut η 107. Cod. V. (?) Wolf αὖτε quod otiosum dicit Buttm. (ηὖτε, c. Naegelsb.) (ἠΰτε?).

ἐυ-τείχεος (τεῖχος, Eust. 56, 24 Ἰωνικῶς κεκίνηται E. M. 399, 5 ἀπὸ εὐθείας . . ξίφος ἄξιφος πλὴν τοῦ εὐτ. ἀπὸ γενικῆς συντιθεμένου) bonos s. pulcros muros habens. Α 129 Θ 241 Τροίην ἐυτείχεον, E. M. 399, 3 τὴν καλῶς τετειχισμένην ὑπὸ Ἀπόλλωνος κ. Ποσειδῶνος. Β 113 288 Ε 716 Ι 20 Ἴλιον . . ἐ. per metaplasmum fit Π 57 πόλιν ἐυτείχεα Lyrnessum, v. l. -εον (Spitzn. h. l.). Herod. ἡ τετριμμένη ἀνάγνωσις προπαροξύνει τὸ ε., τοῦ λόγου ἀξιοῦντος παροξύνειν. εἴγε τὸ εὐτειχής ὀφείλει ὀξύνεσθαι etc. cf. Cramer, an. 1, 158 Göttl. Accentl. 326. Lob. par. 246. Thiersch § 200, 10.

ἐυ-τείχητος (τειχέω) bene arcibus munitus. h. Ven. 112 Φρυγίης ἐυτειχήτοιο.

ἐύ-τμητος (τέμνω) bene dissectus. Η 304 Ψ 525 ἐυτμήτῳ τελαμῶνι Did. Η 304 Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ κ ἐυκμήτῳ q. v. Κ 567 Ψ 30 ἐυτμήτοισιν ἱμᾶσιν. Ψ 684 ἱμάντας ἐυτμήτους.

ἐυ-τρεφής (τρέφω) bene nutritus ι 425 ὄιες ἐυτρεφέες. ξ 530 αἰγὸς ἐυτρεφέος. De ἐυτρέφειν v. s. εὖ f.

Εὔτρησις. Β 502 Εὔτρησιν (εἶχον). urbs Boeotiae, Steph. κεῖται παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλαταιὰς ἀπάγουσαν, ἣν ἐτείχισαν Ζῆθος κ. Ἀμφίων. ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ πολλοῖς αὐτὴν πρότερον τρῆσασθαι ῥύμαις, ὡς Ἐπαφρόδιτος, cf. Strab. 411 Bursian Geogr. 1, 204.

ἐύ-τρητος (τρα- τιτραίνω) bene perforatus. Ξ 182 ἐυτρήτοισι λοβοῖσι, sch. br. καλῶς τετρημένοις, τετρυπημένοις, sed Doederl. Gl. 645 durch Kunst schön geglättet.

ἐύτριχας v. s. ἔνθριξ.

ἐυ-τρόχαλος (τροχός) bonum orbem habens, ubi bene curritur, alii: qui probe calcatur. v. l. Υ 496 ἐυτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ Vind. ed., pro ἐυκτιμένῃ, sch. A. γρ. ἐυτρ. ex Hes. Op. 599 807.

ἐύ-τροχος (τροχός) bonas rotas habens. Θ 438 Μ 58 ἐύτροχον ἅρμα. Ω 150 179 189 711 ζ 72 ἅμαξαν ἐ., cf. Ω 266. non recte Doederl. Gl. 694 posse etiam esse: bene currens.

ἐύ-τυκτος s. **εὔτ.** (Eust. 967, 12 ἢ ἀπὸ τοῦ τεύχω . . . ἢ ἀπὸ τοῦ τύκω ἐξ οὗ καὶ τὸ τετύκοντο. potius ἐ-τύχθ-ην) bene confectus. Γ 336 Ο 480 Π 137 ξ 276 χ 123 κυνέην ἐύτυκτον, E. M. 399, 12 καλῶς κατεσκευασμένην. Θ 44 Ν 26 ἱμάσθλην | - ἐ. Κ 566 Ν 240 δ 123 κλισίην ἐ. h. VI 7 στεφάνην ε.

εὔ-υμνος bonos hymnos habens, multum carmine celebratus. h. Ap. 19 207 σε - πάντως εὔυμνον ἐόντα Apollinem.

εὐ-φημέω s. **εὐφ.** (εὔφημος) inf. aor. verbis utor faustis, fauste precor, faveo lingua, nam tacentes minime timebant ne verbis uterentur malis. Ι 171 εὐφημῆσαί τε κέλεσθε (La Roche). Eust. 745, 22 οὐ τὸ ἐπαινέσαι ἀλλὰ τὸ ὑμνῆσαι κ. ἐνθεάσαι κατὰ εὐχήν, quem iure reprehendit Doederl. Gl. 2200 non enim iam precari Graecos, sed praeparare precationem. (ἐπ-)

Εὔφημος, Β 846 ἀρχὸς Κικόνων ἦν, υἱὸς Τροιζήνοιο - Κεάδαο.

εὐ-φήμως (φήμη) fauste. h. Ap. 171 ὑποκρίνασθ' εὐφήμως, Ruhnk. ex Thucydidis codd., DFLM. ἀφ' ἡμέων, ABC. ἀφ' ὑμῶν, Arist. II p. 409 ἀφ' ἡμῶν.

Εὐφήτης s. **Ἐυφ.,** Ο 532 ἄναξ ἀνδρῶν, princeps Ephyrae ad Selleenta fluvium in Elide sitae, hospes Phylei.

Εὔφορβος s. **Ἐύφ.,** Π 808 Δάρδανος ἀνὴρ Πανθοΐδης Ἐ. ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο | ἔγχει θ' ἱπποσύνῃ τε πόδεσσί τε viginti Myrmidonibus interfectis, primus Patroclum volneravit hominumque solus (Π 850) effecit ut moreretur. sed Ρ 59 ἐυμμελίην Ἐ. Menelaus necatum spoliavit, Ρ 81 Τρώων τὸν ἄριστον. Pythagoras praedicare solebat se aliquando hunc Euphorbum fuisse scutumque Euphorbi agnovisse ut suum, cf. Diog. L. 8; 1, 4 Hor. od. 1; 28, 9, permotus ut putat V. D. allg. Schulztg. 1826 II 795 pulcra comparatione Ρ 53.

εὐ-φρᾰδέως (εὐφραδής, φράζειν) perspicue, ita ut bene intellegatur τ 352 μάλ' ε. - ἀγορεύεις, E .M. 399, 33 πεφρασμένως κ. συνετῶς ἢ εὐπρεπῶς κ. κοσμίως, minus bene Doederl. Gl. 950 facunde.

εὐφραίνω et **ἐυφ.** (εὔφρων) I act. praes. opt. fut. ind. et inf. aor. ind. ci. inf. laetitia afficio, gaudio perfundo, cf. Doederl. Gl. 956. h. XXVII 12 εὐφρήνῃ δὲ νόον suum ipsius. υ 82 ἀνδρὸς ἐυφραίνοιμι νόημα. ν 44 ἐυφραίνοιτε γυναῖκας καὶ τέκνα. Ε 688 εὐφρανέειν ἄλοχόν τε καὶ υἱόν. Η 297 Τρῶας ἐυφρανέω. Η 294 ἐυφρήνῃς - Ἀχαιούς. Ρ 28 εὐφρῆναι ἄλοχόν

τε κεδνοὺς τε τοκῆας. sine acc. Ω 102 εὔφρην' ἐπέεσσι eam. II med. praes. inf. fruor laetitia. β 311 δαίνυσθαι - καὶ εὐφραίνεσθαι ἕκηλον. ἐυφρονέων, melius ἐν φρ. v. s. εὖ f.

ἐυ-φροσύνη et εὐφ. (εὔφρων) hilaritas, animi laetitia. Eust. 1938, 8 τὴν φιλόφρονα ἡδονήν. ζ 156 σφισι θυμὸς | αἰὲν ἐυφροσύνῃσιν ἰαίνεται, v. l. εὐφ. cf. La Roche h. l. et Ztft. f. oe. G. 1868 p. 526. sch. PQ. γρ. ἐν εὐφ. κακῶς. οὐδέ - ποτε γὰρ Ὅμηρος ἀδιαιρέτως τὴν εὐφροσύνην φησὶ τὸ ὀνοματικόν. τὰ γὰρ ἐπιῤῥήματα διαφόρως, quod num recte dictum sit Buttm. h. l. dubitat. ι 6 ὅτ' ἐυφροσύνη μὲν ἔχῃ κάτα δῆμον, v. l. ὅταν εὐ., sch. T. Σέλευκον τὴν εὐ. ὅτε εὖ φρονοῦμεν καὶ τὴν αὐτάρκειαν. υ 8 ἀλλήλῃσι γέλω καὶ ἐυφροσύνην παρέχουσαι, v. l. γέλω τε, γέλων τε, γέλωτα (Ameis app.). κ 465 οὐδέ ποθ' ὑμῖν | θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ. ψ 52 ἐυφροσύνης ἐπιβῆτον | - ἦτορ. h. Merc. 449 εὐφροσύνην καὶ ἔρωτα καὶ ὕπνον. ib. 482 ε. νυκτός τε καὶ ἤματος. XXX 13 ε. νεοθηλέι. ep. 16, 4 εὐφροσύνη τεθαλυῖα. V. l. η 74 ἐυφροσύνῃσι pro εὖ φρονέῃσι. De

εὔ-φρων s. ἐύφ. (φρήν. Doederl. Gl. 956 εὐφραίνω -αντος) bonum animum habens, hilaris, laetus, Ap. 79, 30 εὖ τὰς φρένας διακείμενος ἐν χαρᾷ, cf. Hes. Ο 99 δαίνυται εὔφρων. ρ 531 σφισι θυμὸς ἐύφρων, sch. H. ἄφροντις καὶ ἐν εὐφρασίᾳ. h. Ven. 192 ευφρονα θυμόν. XXX 14 εὔφρονι θυμῷ. Ap. 194 ἐύφρονες Ὧραι. per metonymiam, ut pallida mors: Γ 246 οἶνον ἐύφρονα, sed Ameis: herzhaft, neque melius sch. br. εὖ τὰς φρένας διατιθέντα, εὐφραντικόν. Doederl. l. l. La Roche Duentz. h. l. Meiring subst. cop. I Bonn 1828 p. 16 laetum animum reddens. (εὐφραίνω, -οσύνη)

εὐ-φυής (φύω) bene formatus crescendo, robustus. Φ 243 πτελέην - | εὐφυέα, paraphr. εὐθαλῆ. Δ 147 μηροὶ | εὐφυέες, ut recte Nic. προσάπτει, οἱ δὲ ὑπομνηματισταὶ τῷ κνημαί (sch. BL.)

εὔχαλκος s. ἐύχ. probum aes habens, aheneus. Damm Meiring, subst. cop. I 26 ex bono aere factus. Υ 322 μελίην ἐύχαλκον |. Ν 612 ἀξίνην ἐ. Η 12 στεφάνης ἐυχάλκου. ο 84 τριπόδων εὐχάλκων (Bekk. ἐυχ.). v. l. FKR. χ 102 κυνέην εὐχ. M. ἐύχ. pro πάγχ.

εὐχ-ετάομαι (εὔχομαι) pr. ind. -τόωνται, opt. -οῴμην, -όῳτο Μ 391, inf. -ᾶασθαι. ipf. εὐχετόωντο. 1) profiteor, praedico. α 172 ξ 189 π 58 223 τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο |, cf. δ 139 μ 98. glorior, iacto me, exsulto. Μ 391 ε. ἔπεσσιν oratione. Ρ 19 ὑπέρβιον εὐχετάασθαι |, cf. Υ 348. χ 182 ἔπ' ἀνδράσιν ε. 2) precor, supplico, potissimum deo. Ζ 268 Κρονίωνι - εὐχετάασθαι | μ 356 ε. θεοῖσι, cf. h. Ap. 386. Θ 347 Ο 369 θεοῖσι - μεγάλ' εὐχετόωντο. Λ 761 ε. θεῶν Διὶ Νέστορί τ' ἀνδρῶν, (sch. BV. ἰσοθέου τιμῆς). Χ 394 ᾧ (Hectori) θεῷ ὡς εὐχετόωντο |, cf. θ 467 ο 181.

εὐχή (v. s. εὔχομαι) preces improvisirte Bitte Doederl. Gl. 2489. κ 526 εὐχῇσι λίσῃ.

Εὐχήνωρ (Betmann). Ν 663 Πολυΐδου μάντιος υἱός, Κορινθόθι οἰκία ναίων, interfectus a Paride sagitta.

εὔχομαι (Benf. 1, 17 Curt. Et. p. 654 skr. vānkh, vānksh ahd. wunsc, va = ευ. εὔσχομαι, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 81 160 387 Christ 123 237. Doederl. Gl. 2489 ἀνέχεσθαι, ἔχειν) pr. -ομαι -εαι -εται -όμεθα -ονται h. Ap. 238, iptv. -εο et -ευ (v. l. -ου) Ω 290, -εσθε Η 194, inf. -εσθαι. ptc. όμενος, -ένη, -ον Φ 476, -ης Α 397, -ον ο 258; -ω; -οι, -αι Η 298, -οισι γ 56. ipf. εὔχεο Γ 430 Σ 75, -ετο -οντο. aor. εὔξατο -αντο, ci. -εαι (pro -ηαι) γ 45 opt. -αίμην μ 334. ptc. -άμενος, -ένου et -οιο, -η ζ 280, -οι ν 51. Hes. ἱκετεύειν καυχᾶσθαι. αὔχειν. λέγειν. 1) profiteor, praedico. a) nom. c. inf. Α 91 Β 82 ἄριστος - εὔχεται εἶναι, cf. Ο 296. Σ 499 εὔχετο ἀποδοῦναι ε 450 ἱκέτης - εὔχομαι εἶναι, cf. π 67 χ 321. ι 519 πατὴρ ἐμὸς εὔχεται εἶναι, cf. ι 529 h. Merc. 378. Δ 264 οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι, ol. v. -εο, cf. Θ 190 Ι 60 161 Υ 102 Φ 411 Ψ 669 γ 362 ε 211. λ 261 εὔχετ' - ἰαῦσαι. Δ 405 ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, cf. Ε 173 Ζ 231 α 187 ι 263 ο 196 ω 114. potissimum de genere et nomine: Ε 246 υἱὸς Λυκάονος ε. εἶναι, cf. Ν 54. h. Ap. 480 Ἀπόλλων εὔχομαι εἶναι. Ζ 211 Υ 241 ταύτης γενεῆς εὔχομαι εἶναι, cf. Ξ 113 Φ 187 α 406 ξ 204 ο 425 ρ 373 υ 192 φ 335 ω 269 h. Ap. 470. α 180 Μέντης εὔχομαι εἶναι, cf. α 417. In exitu versus εὔχομαι εἶναι sim. plus tricies, praeter Ε 173 Ψ 669, Ν 54, Φ 411 Γ 430 φ 335, cf. Ameis α 180. Ε 248 ε. ἐκγεγάμεν, cf. Υ 209. ξ 199 ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι sc. εἶναι, cf. π 62. Θ 254 οὔ τις εὔξατο σχέμεν praedicare poterat. 2) glorior, iacto me a) abs. Λ 397 ε., ὅτ' ἔφησθα, cf. Ξ 366. Β 597 εὐχόμενος per iactationem, cf. Ε 106 Θ 198 (ubi locutio solennis ad insolitam (v. l. Υ 393) significationem declinatur), Λ 379 Ν 619 Ξ 500 Ρ 537 Υ 424 Φ 183 (Ariston. καυχώμενος). (similiter v. s. 4), Τ 100. Ν 417 Ξ 458 486 εὐξαμένοιο. Π 844 μεγάλ' εὔχεο. Λ 388 ε. αὔτως cf. Ν 447 (οὕτως). b) c. inf. Γ 430 ε. φέρτερος εἶναι, cf. Φ [476]. Φ 501 εὔχεσθαι νικῆσαι te vicisse, Ariston. ἡ δ. ὅ. εὐ. ἀντὶ τοῦ εὔχου καυχῶ. 3) voveo, promitto diis, c. inf. Δ 101 ρ 50 εὔχεο ῥέξειν, cf. Δ 119 ρ 59. 4) precor, supplico, diis a) abs. γ 45 σπείσῃς τε καὶ ε. ἣ θέμις ἐστίν, cf. ο 258. Ζ 304 εὐχομένη ἠρᾶτο. Α 43 457 Ε 106 (v. s. 2) 121 Θ 198 (v. s. 2) Ο 377 Π 249 527 Ψ 771 Ω 314 β 267 γ 385 ζ 328 ι 536 ν 102 ἔφατ' εὐχόμενος, cf. Β 411 Ζ [311] Κ 295 461 (v. s. 2) γ 56, Ariston. Κ 461 ἡ δ. ὅ. συνήθως ἡμῖν νῦν κέχρηται τῷ εὐ. cf. Lehrs Ar. 147, sed Τ 257 εὐξάμενος εἶπε. Π 513 η 330 εὐχόμενος εἶπε, cf. h. XXXIII 9. Α 381 εὐξαμένου ἤκουσεν, cf. Α 453 Π 236 531 ζ 280. Ι 509 κλύον εὐχομένοιο, cf. ep. 13, 1. Α 458 Β 421 γ 447 μ 359 ἐπεί ῥ' εὔξαντο, cf. Ο 371, Π 231 Ω 306, Σ 75 Τ 255 ο 222 h. Ap. 492 510. ρ 239 μέγα εὔξατο. Α 450 Γ 275 τοῖσιν μεγάλ' εὔχετο inter eos. ε 444 εὔξατο ὃν κατὰ θυμόν. b) τινί, Α 87 ᾧ (Apollini) εὐχόμενος, cf. Θ [526] Λ 364. Γ 296 εὔχοντο θεοῖς, cf. Ζ 312 Η 200 Π 253 513 Ρ 498 Υ 105 Ψ 547 769 Ω 290. Ζ 240 θεοῖς εὔχεσθαι, cf. Λ 736 Υ 451 γ 4[illegible] μ 334. β 261 εὔχετ' Ἀθήνῃ, cf. γ 43 δ 752 ι 412 527 ν 51 185 υ 97 ω 518 521 h. Ap. 2[illegible] 495. γ 54 ε. πολλὰ Ποσειδάωνι, cf. γ 394 416. ν 231 σοὶ εὔχομαι ὥς τε θεῷ, atque sic: Η 298 μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα mihi ut deo, semel enim hic de homine, cf. La Roche paraphr., sed Duentz. Faesi al.: pro me. Η 194 ε. Διὶ σιγῇ ἐφ' ὑμείων. c) rogo ut: Β 401 εὐχόμενος φυγεῖν, cf. Ω 287. cupio, abs. ξ 463 εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω, Kämpf, aorist. [illegible]

brauch, N.-Ruppin 1861 p. 10 Ameis app. Kayser. alii: per iactationem. c. acc. c. inf. Ξ 484 ε. γνωτὸν λιπέσθαι. φ 211 ἄκουσα εὐξαμένου ἐμὲ ἱκέσθαι. d) I 183 εὐχομένω γαιηόχῳ πεπιθεῖν, cf. O 374 ο 353. (ἐπ- εὐχωλή - ετάομαι et

εὖχος sg. acc. tantum. laus bellica, oratio qua victor exprimit gaudium et superbiam, cf. Ph. Mayer, h. Syn. IV Gera 1850 p. 15. E. M. 400, 34 Suid. I 2, 668 καύχημα. E 285 ἐμοὶ μέγ' ε. ἔδωκας |, cf. Λ 288. victus: E 654 Λ 445 ε. ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι, cf. Π 625. deus: H 81 δώῃ μοι ε. Ἀπόλλων, | cf. H 154 Π 725 ι 317 χ 7 (πόρῃ) X 130 (ὀρέξῃ). Φ 473 μέλεον οἱ ε. ἔδωκας. H 203 ἀγλαὸν ε. ἀρέσθαι |, cf. Φ 297. Λ 290 ὑπέρτερον ε. ἄρησθε |. Olim B 15 δίδομεν δέ οἱ ε. ἀρέσθαι v. s. ἐφάπτω. M 328 N 327 ἠέ τῳ ε. ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν. O 462 Τεῦκρον ε. ἀπηύρα | Iuppiter. semel de arcu tendendo φ 338 δώῃ οἱ ε. Ἀπόλλων |. In pede quinto praeter E 654 Λ 445 Π 625, M 328 N 327.

εὐ-χροής (Duentz. ad ξ 24 χρο, χρώννυμι. alii χρόα, unde εὔχροος) bene tinctus. ξ 24 δέρμα βόειον ἐυχροές.

εὐχ-ωλή (εὔχομαι) Hes. εὐχή. καύχησις. θυσία. νίκη. τέρψις. χαρά. 1) gloriatio, exsultatio. Ariston. Suid. I 2, 668 καύχημα cf. E. M. 400, 38 Ap. 79, 32. Δ 450 Θ 64 ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν | ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. Θ 229 πῇ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι. b) res de qua quis gloriatur. B 160 εὐχωλὴν Τρωσὶ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην Ariston. ὅ. Ζην. γρ. Ἀργείην δ' Ἑλένην ὥστε εἶναι χωρὶς καύχημα καὶ σὺν οὕτω τὴν Ἑ. οὐ λέγει δὲ οὕτως ἀλλ' αὐτὴν τὴν Ἑλένην καύχημα, cf. B 176 Δ 173. X 433 μοι ε. κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ. 2) precatio, Doed. Gl. 2489 feierliches Gebet, Suid. I 2, 668 εὐχή, cf. E. M. 400, 36 εὐχή, αἴτησις, cf. Suid. I 2, 668 Ap. 79, 31. A 65 εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται ἠδ' ἑκατόμβης sc. quia omisimus, cf. A 93. I 499 θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσιν |, cf. ν 357. λ 34 εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἐλλισάμην. Penultima semper in thesi.

εὕω (Eust. 1745, 49 ἐδάσυνον οἱ Ἀττικοί, cf. β 300 Spitzn. I 468 Buttm. a. S. 2, 186. Nabel, Kuhn 5. 67 neben εὔω, certe non ap. Hom. Benf. 1, 27 skr. ush, ευσ brennen, L. Meyer vgl. G. 1, 56 159 284 400 443 εὔ(σ)ειν lat. ur-o us-tus.) ptc. pr. act. et pass., aor. act. ind. amburo, ustulo, senge. I 468 Ψ 33 σύες εὑόμενοι, dum aduruntur setae. Porphyr. dum assantur carnes, etiam sch. br. (paraphr.) φλογιζόμενοι, ὀπτώμενοι, sed est pars pro toto β 300 αἶγας ἀνιεμένους σιάλους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ (Duentz.). ξ 75 εὗσέ τε μίστυλλέν τε καὶ ἀμφ' ὀβέλοισιν ἔπειρεν. ξ 426 ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν. ι 389 ὀφρύας εὗσεν ἀυτμή.

εὐ-ώδης et ἐυώ. (ὄζω, ὀδ-ωδα) odorus. Γ 382 θαλάμῳ ἐνώδεϊ. β 339 εὐῶδες ἔλαιον |. ε 64 εὐώδης κυπάρισσος |. h. Ven. 66 εὐώδεα νηὸν. Merc. 65 εὐώδεος ἐκ μεγάροιο. Cer. 401 ἄνθεσιν - εὐώδεσιν. VII 36 οἶνος ε. XIX 26 ὑάκινθος ε. XXVI 6 ἄντρῳ ἐν εὐώδει.

εὐ-ῶπις s. ἐυῶπις (ὤψ) pulcram faciem habens. ζ 113 142 h. Cer. 333 εὐώπιδα κούρην. h. VII 58 Σεμέλης εὐώπιδος. ep. 16, 7 ...θαίην ε. bona specie.

ἐφ-άλλομαι. Aor. ἐπᾶλτο, Bekk.[2] ἔπαλτο. N 643 Φ 140, ptc. ἐπάλμενος (septies) -οι χ 305 et ἐπιάλμενος ω 320 -ον H 15. a) insilio, salio sursum in. H 15 ἵππων ἐ. b) irruo in hostem, inpetum facio. Φ 140 Ἀστεροπαίῳ ε. cf. N 643. Λ 489 Τρώεσσιν ἐπάλμενος. Cf. v. l. N 362 (pro μετ.). abs. H 260 M 404 νύξεν - ἐπάλμενος, cf. Λ 421 N 529 531 (ἐξαῦτις) ξ 220 χ 305. c) propero ad amicum. ω 320 κύσσε δέ μιν περιφὺς ἐ. (κατ- ἀν-)

ἔφ-αλος (ἅλς) ad mare situs. B 538 Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Hes. ἐπιθαλάσσιον, βραχυθαλάσσιον. B 584 Ἕλος τ' ἔ. πτολίεθρον, atque ita Matth. ci. Herm. Baum. ed. etiam h. Ap. 410, cdd. ἁλιστέφανον.

ἐφ-ανδάνω et ἐπια. assensu accipior. H 407 ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως. ν 16 π 406 σ 50 290 υ 247 φ 143 269 τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος | (Ameis ν 16). placeo: H 45 θεοῖσιν ἐφήνδανε consilium (Bekk. ἐϝή.) ubi certe praep. carere possumus.

ἐφ-άπτω 1) iniungo, adnecto. Pass. translate: iniungor, immineo, E. M. 403, 9 ἐπίκειμαι: B 15 32 69 Τρώεσσι κήδε' ἐφῆπται | (ἐκ Διός), cf. Z 241 (ἐφῆπτο). B 15 ita Alexandrini, antiquitus δίδομεν δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι, Hippias Thasius διδόμεν, cf. Aristot. soph. el. p. 166 B. Wolf prol. CLXVIII. H 402 Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐ. | cf. M 79 χ [33] 41. Φ 513 ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐ. |, sch. ἐπισυνδέδεται κ. ηὔξηται κ. πεπλήθυνται, v. l. ἐτύχθη. 2) Med. attingo. ε 348 χείρεσσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο. V. l. κ 70 ἐφαπτόμενος ἐπέεσσιν pro καθαπτόμενος.

ἐφ-αρμόζω. aor. opt. aptus sum, convenio. T 385 οἱ ἐφαρμόσσειε arma.

ἐφ-έζω. 1) Aor. act. inf. colloco, impono, efficio ut quis considat. ν 274 με - Πύλον δὲ καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, sch. V. ἱδρῦσαι εἰς τὴν ναῦν. Q. ἀντέστραπται. ἐπιβιβάσαι γὰρ τῇ νηὶ καὶ καταστῆσαι εἰς Πύλον, Hes. ἐπικαθίσαι τῇ νηί. Duentz. Faesi, Am. an Bord nehmen, La Roche Ztft. f. oe. G. 1870 p. 138 ans Land setzen. 2) Med. impono mihi, efficio ut quis considat in eo quod meum est. ο 277 με νηὸς ἔφεσσαι, sch. B. ἀντὶ τοῦ ἔφεσον, ἐπιβίβασον, videtur explicare inf. act. ἐφέσσαι pro iptvo, M. ἐφέσσαι. π 443 ἐμὲ γούνασιν οἷσιν εφεσσάμενος. I 455 ἐφέσσεσθαι υἱόν se collocaturum, paraphr. ἐπικαθίσαι. plerique: filium consessurum v. l. ἐφέζεσθαι (Hes.) Rhianus ξ 295 ἐφέσσατο pro ἐέ. b) praes. inf. et ptc., ipf. consido in re. E 460 ἐφέζετο Περγάμῳ, Φ 506 πατρὸς ἐ. γούνασι, ρ 334 ἔνθα i. e. δίφρῳ (ubi alii: prope mensam). δ 717 δίφρῳ ἐφέζεσθαι. h. Ap. [346] αὐτῷ (i. e. θώκῳ) ἐφεζομένη. δ 508 τῷ (lapidi) ἐφεζόμενος, h. XIX 9 ῥείθροισιν ἐ. Baum. pro ἐφελκόμενος. Γ 152 δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, cicadae. Ψ 878 ἱστῷ ἐφεζομένη avis.

ἐφ-έλκω attraho. 1) Pass. raptor, labor lubrico motu per humum. Ψ 696 ἐφελκομένοισι πόδεσσι, Eust. 1324, 45 συρομένοις. N 597 τὸ δ' ἐφέλκετο - ἔγχος, plerique ad 2) referunt: post se trahebat, sed videtur mutari subi. 3) Med. praes. translate: allicio. π 294 τ 13 ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος. Codd. h. XIX 9 ἐφελκόμενος (allectus?), Baum. ἐφεζόμενος. (ἐφόλκαιον)

ἐφ-έπω. Act. pr. opt. -οι inf. -ειν iptv. -επε Π 724, ptc. -ων -οντες. ipf. sine augm. ἔφεπε ipf. iter. -εσκον. fut. -έψεις, inf. -ειν. aor. 2.

ἐπέσπον λ 197, -εν -ον. ci. ἐπίσπῃς -ῃ, opt. -οι, inf. -εῖν et Bekk. Φ 100 -έμεν. Med. aor. 2 ἐπισπέσθαι, ptc. -όμενος -ον -ον. I Act. 1) praes. et ipf. obeo et tracto, insisto, urgeo. a) hostem obeo pugnans. absol. Ο 742 μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ, cf. Φ 542 (σφεδανόν s. -ῶν). c. acc. Λ 177 τοὺς ἔφεπεν ἀποκτείνων. Χ 188 Ἕκτορα κλονέων ἔφεπ'. Υ 357 τόσσους ἀνθρώπους ἐφέπειν καὶ πᾶσι μάχεσθαι. additur enim semper aliqua pugnae significatio. Υ 494 θῦνε σὺν ἔγχεϊ - κτεινομένους ἐφέπων dum interficiuntur eos obiens, recte sch. br. ἔδει εἰπεῖν ἔφεπε κτείνων, sed La Roche h. S. 129 Ztft. f. oe. G. 1870 p. 139 hin eilend über, plerique: morituros. Bothe: στεινομένους, vituperatus a Spitzn. b) obeo, peragro, quia negotium ago, ι 121 κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες, Ap. 79, 35 ἐπερχόμενοι, cf. Hes. Λ 496 ἔφεπεν κλονέων πεδίον. Υ 359 ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, sed Faesi: intrare in os. transfertur a loco ad munus. μ 330 ἄγρην ἐφέπεσκον, Hes. Ap. 79, 34 ἐπεπορεύοντο. c) equos obeo et dirigo, τινί contra quem. Π 724 Πατρόκλῳ ἔφεπε ἵππους, cf. Π 732 ubi v. l. ἔπεχε. Ω 326 ἵπποι, τοὺς - ἐφέπων μάστιγι κέλευεν. — 2) incido in, obeo mortem, in exitu versus praeter Φ 100, acc. semper mortem sim. significat, sed non recte fuere qui putarent eos tantum qui sua culpa perirent ita significari, cf. Faesi β 250. Β 359 Ο 495 Υ 337 θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ |, sch. AD. ἐπὶ θάνατον ἔλθῃ κ. ἀναπληρώσῃ τὴν εἱμαρμένην, Hes. ἐπισπάσηται, πληρώσῃ, καταλάβῃ. ω 31 θ. κ. π. ἐπισπεῖν |. δ 196 θάνῃσι - καὶ πότμον ἐπίσπῃ |. Η 52 δ 562 ε 308 μ 342 ξ 274 θανεῖν (-έειν) καὶ π. ἐπισπεῖν |. λ 389 ω 22 θάνον καὶ π. ἐπέσπον |, λ 372 π. ἐπέσπον | - Ζ 412 Χ 39 π. ἐπίσπῃς |. Φ 588 π. ἐφέψεις |. ω 471 π. ἐφέψειν |. β 250 ἀεικέα π. ἐπίσποι |, cf. χ 317 416 ἀεικ. π. ἐπέσπον |. γ 16 δ 714 ὅν τινα π. ἐπέσπεν |. λ 197 ὀλόμην καὶ π. ἐπέσπον |. γ 134 κακὸν οἶτον ἐπέσπον |. Τ 294 ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον |. Φ 100 ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ |. II Med. sequor. Ν 495 ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ. π 426 ληιστῆρσιν ἐπισπόμενος. abs. ω 338 κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος tibi. Ξ 521 ἐπισπέσθαι πόσιν. translate: cedo, obsequor. ξ 262 ρ 431 ω 183 ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, γ 215 π 96 ἑ. θεοῦ ὀμφῇ. De tmesi v. s. ἐπί I c.

ἐφ-έστιος (ἑστίη) a) focum i. e. domum habens, popularis, Hes. αὐτόχθων ἢ πολίτης ἢ ἔνοικος, cf. E. M. 402, 33 Suid. I 2, 674. Β 125 ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν, Ariston. ὅσσοι ἑστίας τουτέστιν οἰκίας αὐτόθι διανέμουσιν, cf. Hes. b) ad focum proprium, est enim adi. ubi nos adv. utimur. γ 234 ἀπολέσθαι ἐφέστιος. ψ 55 ἦλθε ἐ. ad focum alienum: η 248 ἐμὲ - ἐφέστιον ἤγαγε. h. Cer. 488 πέμπουσιν ἐ. Πλοῦτον. In arsi quarta.

ἐφ-ετμή (ἐφίημι) mandatum, Hes. ἐντολή (Ap. 80, 1), ἐπιστολή, νουθεσία, πρόσταγμα, cf. E. M. 402, 5. gen. pl. -έων per syniz. cf. Lob. path. el. 2, 96. Ε 818 σῶν ἐ. ἃς ἐπέτειλας. Λ 495 ἐφετμέων | παιδὸς ἑοῦ. rarius sg. Ξ 249 τεὴ - ἐφετμή |. Σ 216 μητρὸς πυκινὴν - ἐφετμήν |. Φ 299 θεῶν - ἐφετμή |. Ε 508 κραίαινεν ἐφετμὰς | Φοίβου, cf. Ο 593. h. Cer. 358 Διὸς - ἐφετμῇς |. imperium, δ 353 βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων |. Ω 570 Διὸς ἀλίτωμαι ἐφετμάς |; cf. Ω 586. In exitu versus praeter Ε 818.

ἐφ-ευρίσκω (v. l. prs. -ω τ 158) invenio deprehendo. ptc. Β 198 βοόωντά τ' ἐφεύροι. β 109 ω 145 τὴν ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν, κ 452 δαινυμένους ἐ. ε 417 ἤν που ἐφεύρω | ἠιόνας. abs. Δ 88 διζημένη εἴ που ἐφεύροι |, cf. Ε 168 Ν 760 ε 439.

ἐφ-εψιάομαι illudo. τ 331 τεθνεῶτι ἐφεψιόωνται, sch. B. ἐπεγγελῶσι, ἐπιμωκῶνται. V. καθάπτονται καὶ λοιδοροῦνται· ἢ ἐπιχαίρουσι κ. ἐφήδονται, Ap. 80, 2 ἐμπαίζουσιν. τ 370 κείνῳ ἐφεψιόωντο.

ἔφ-ημαι insideo sedeo in. ζ 309 τῷ (δίφρῳ) ἐφήμενος. assideo: μ 215 κληίδεσσιν ἐφήμενοι.

ἐφ-ημέριος (ἡμέρη) a) unum diem durans. φ 85 ἐφημέρια φρονέοντες, (v. l. Ap. 4, 3 -οι), sch. V. τὸ παραυτίκα μόνον φρονοῦντες, οὐ προνοοῦντες τοῦ μέλλοντος. per totum diem, est enim adi. ubi nos adv. utimur. δ 223 ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, sch. BQT. διήμερος, ὅ ἐστι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, paulo aliter BQ. ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν ᾗ ἔπιεν.

ἐφ-ημοσύνη (ἐφίημι) mandatum, Hes. ἐντολή, cf. Ap. 80, 3, E. M. 403, 11. Ρ 697 Μενελάου ἐφημοσύνῃς. μ 226 Κίρκης ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς. π 340 πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν. h. Ven. 213 Ζηνὸς ἐφημοσύνῃσι iussus a.

Ἐφιάλτης (Lindemann, vetust. culturae vestig. Zittau 1834 p. 4 assultator, assul) filius Aloëi vel Neptuni et Iphimedeae quae λ 308 ἔτεκεν δύο παῖδε, Ὦτόν τ' - τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην, corporis magnitudine et forma insignes (Hartung, Rel. d. Gr. 2, 233 ad ἀλδαίνω). novem enim annis novem cubitos in latitudinem creverant totidemque orgyias in longitudinem, diisque ipsis dum bellum inferunt Ossam Olympo, Ossae Pelium erant imposituri, sed interfecti sunt ab Apolline. Musarum ministri fuisse putantur, cf. Gerhard Myth. § 163 671. agro colendo ad magnum robur, inde eo superbiae pervenisse ut in perniciem incurrerent, cf. Preller Myth 1, 69 Lindem. l. l. Martem Ε 385 Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης παῖδες Ἀλωῆος δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ, sed Mercurius ab Eriboea edoctus servavit deum e carcere quo tredecim menses inclusus fuerat. Pacis igitur amantes fuisse nonnullis videntur, sed Giseke Balkanh. p. 41, cl. Steph. Ἀλώιον, Paeones e Thracia in Graeciam invadentes ab iis victos putat. Cf. A. Eberz Ztft. f. A. W. 1846 p. 785 O. Jahn, Ber. d. sächs. Ges. d. W. 1854 p. 41 Völcker krit. Bibl. 1828 no. 2.

ἐφ-ιζάνω consido in. translate: Κ 26 ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε. assido ad: Κ 578 δείπνῳ ἐφιζανέτην. consido intra: Υ 11 αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, Ariston. ἡ δ. περ. ὅ. Ζην. γρ. ἐφ. αἱ δὲ αἴθουσαι οὐκ εἰσὶ θρόνοι ἢ καθέδραι, ἵνα λέγῃ ἐφ. Aristarchus Bekk.[2] La Roche ἐνίζανον.

ἐφ-ίζω insideo γ 411 ἐφῖζε scamno. ρ 331 ἔνθα ἐφίζεσκε (sc. δίφρῳ). insido: τ 55 ἔνθα ἑ. (sc. κλισίῃ). V. l. ἐφίζετο τ 334 pro ἐφέζετο.

ἐφ-ίημι. I Act. pr. ptc. -ιείς Α 51. (ipt. -ίετε v. l. χ 251) ipf. -ίει (Bekk. -ίῃ, ῑ Ο 444, ῑ ω 180). fut. -ήσω -εις (Λ 518 ν 376 (v. l. -ῃς), ci. aor. 1 putat Savelsb. symb. in hom. Rit. 508 et Kuhn 16, 407) -ει. aor. 1 -ῆκε -κε(ν) (undecies) et -έηκα Υ 346, -ε(ν) Σ 10-

ι 38 ξ 464. aor. 2 ci. -είω Α 567, opt. -είην Σ 124, -είη α 254, 1) mitto contra. τί τινι. Α 51 αὐτοῖσι βέλος ἐ. Hes. ἐπιβάλλων, ἐπιπέμπων, cf. Ε 188 174 Π 812 Ο 444 ω 180. Φ 170 μελίην Ἀστεροπαίῳ ἐ. Υ 346 τῷ ἐ. sc. ἔγχος. h. Ap. 357 οἵ ἰὸν ἐ. Ε 206 ἀριστήεσσιν ἐφῆκα sagittam. 2) mitto ad, τινί τινα. Ω 117 Πριάμῳ Ἶριν ἐ. 3) translate: a) immitto, paro. Α 445 Ἀργείοισι κήδε' ἐφῆκεν, cf. Φ 524. Δ 396 τοῖσιν πότμον ἐ., cf. δ 339 340 ρ 130 131 τ 550. τ 576 μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἐ., Ap. 80, 4 ἐπισκήψω ἐντελοῦμαι. ι 38 νόστον μοι Ζεὺς ἐ. vim infero, ψ 37 μνηστῆρσιν χεῖρας ἐ., cf. ν 376 υ 29 39 386 α 254 Α 567. b) incito, permoveo. ξ 464 οἶνος ἐ. ἐπίφρονα ἀεῖσαι. Σ 124 τινα στοναχῆσαι ἐ. Σ 108 χόλος ἐ. πολύφρονα χαλεπῆναι. Α 518 μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις. II Med. pr. ptc. et fut. mando. ν 7 ἑκάστῳ ἐφιέμενος (τάδε εἴρω). Hes. ἐπιθυμῶν, (Ap. 80, 5) ἐντελλόμενος. Ω 300 τόδ' ἐφιεμένῃ. Ψ 82 ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι. De tmesi v. s. ἐπί I b. (ἐφετμή ἐφημοσύνη)

ἐφ-ικνέομαι assequor. Ν 613 ἀλλήλων ἐφίκοντο. V. l. ἐφίκεσθε Θ 202 pro ἀφ.

ἐφ-ίστημι 1) Transitive: impono 2) Intr. tantum ap. Hom. Act. pf. (cum significatione pr.) ind. -εστᾶσιν Μ 326, inf. -άμεν α 120 et -άμεναι ω 380, ptc. ἀότος Ρ 609 -ότες. plqpf. -στήκει -στᾶσαν. aor. 2 ἐπέστη. Med. ipf. ἐφίστατο Λ 644. a) insisto, sto super, insto. Ψ 201 ἐπέστη | βηλῷ ἔπι, Μ 51 ἐπ' ἄκρῳ | χείλει ἐφεσταότες, (num in his, an?). c. dat. Ρ 609 δίφρῳ ἐ. Ζ 373 πύργῳ ἐφεστήκει. Grashof, Fuhrw. 16 in his δίφρον et πύργον, dat. enim significari prope, gen. super: recte posterius non prius, nam dat. significatur utrumque, v. s. ἐπί. abs. Σ 515 ἐφεσταότες muro. b) adsto, sto prope. Κ 124 μοι ἐπέστη, cf. Ψ 106 ω 380. Κ 496 κεφαλῆφιν ἐ. Λ 644 θύρῃσιν ἐ., cf. α 120. amici: Ν 133 Π 217 ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, cf. Ο 703 ubi de hostibus. absol. Ε 624 Σ 554 ἐφέστασαν, (v. l. Ο 675). χ 203 ἔνθα ἐφέστασαν, οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων. non ita apte additur praep. Μ 199 ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ. transl. Μ 326 κῆρες ἐ. θανάτοιο.

ἐφ-όλκαιον (ἐφέλκω) clavus, gubernaculum. ξ 350 ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβάς, sch. PV. πηδάλιον, (Lucht Schiff 32). Hes. ἐφολκίδα, πηδάλιον, Ap. 80, 7 sch. B. dubitant num clavum dicant an scapham quae ad navim alligatur, Grash. Schiff 22 scalam (καταβῆναι) quae prope puppim de navi ad terram descendit, etsi talia vix iam Homeri tempore erant. Ameis app. trabem recta prope puppim descendentem in aquam, quae pars est clavi.

ἐφ-ομαρτέω. prs. iptv. du. et pl. insequor. Θ 191 Ψ 414 ἐφομαρτεῖτον o equi, Hes. ἐπιδιώκετε, ἐπισπεύδετε. ἐπακολουθεῖτε. Μ 412 ἐφομαρτεῖτε.

ἐφ-οπλίζω. Act. ci. -ίζωμεν Δ 344 (v. l. opt. -οιμεν). fut. -ίσσουσιν ζ 69. aor. ci. -ίσωσι ω 360, opt. -ίσσειας ζ 57 -ίσσαιτε Ω 263 (v. l. ci. -ητε), inf. -ίσαι ζ 37 et -ίσσαι τ 419, ptc. -ίσσαντες Ψ 55 β 295. Med. aor. ci. -ισόμεσθα Θ 503 Ι 66. V. l. pass. σ pro σσ, etiam producta vocali. 1) Act. apparo, instruo. Hes. παρασκευάζει, ἑτοιμάζει. Δ 344 δαῖτα γέρουσιν ἐ. Ω 263 μοι ἅμαξαν ἐ., cf. ζ 37 57 69. β 295 ἐ. (navim) ἐνήσομεν. mihi apparo: Ψ 55 δόρπον ἐ. ἕκαστος | δαίνυντ'. τ 419 δεῖπνον ἐ., cf. ω 360. 2) Med. mihi apparo: Θ 503 Ι 66 δόρπα τ' ἐ.

ἐφ-οράω. praes. -ᾷς, -ᾷ, ptc. -ῶντες ρ 487. fut. ἐπιόψομαι, alia vi, Buttm. a. S. 2, 258 Kühner 1, 881 atque ἐπόψεαι Ξ 145 ν 233, ptc. ἐποψόμενος, -ον. aor. ptc. ἐπιδόντα Χ 61. Sunt qui huc referant etiam Χ 254 ἐπιδώμεθα v. s. ἐπιδίδωμι. 1) inspicio, observo. Γ 277 πάντ' ἐφορᾷς o Sol, cf. λ 109 μ 323. ρ 487 ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐ. ν 214 ἀνθρώπους ἐφορᾷ Iuppiter. c. ptc. Ξ 145 ἐ. φεύγοντας. υ 233 σοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν ἐ. κτεινομένους μνηστῆρας. η 324 ἐποψόμενον Τιτυόν. τ 260 597 ψ 19 ἐποψόμενος Κακοΐλιον. ut viseret. translate: erlebe. Χ 61 κακὰ πόλλ' ἐ. 2) seligo Ι 167 τοὺς (nuntios) ἐπιόψομαι. β 294 τάων (navium) ἐπιόψ. ἥ τις ἀρίστη, sch. MQ. ἀττικὸν λίαν φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης τὸ ἐπιόψομαι ἀντὶ τοῦ ἐποπτεύσομαι, περιβλέψω.

ἐφ-ορμάω I Act. aor. ind. et ptc. immitto. η 272 μοι ἐφορμήσας ἀνέμους. Γ 165 μοι ἐφώρμησαν πόλεμον. II Pass. praes. ind. et inf., aor. ind. opt. ptc. inf. 1) incitor, commoveor, impellor. Ν 74 ἐμοὶ θυμὸς μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμιζέμεν, cf. α 275. δ 713 αὐτοῦ θυμὸς ἐφωρμήθη ἴμεν. me paro, me accingo, c. inf. fut. φ 399 ἐφορμᾶται ποιησέμεν. 2) irruo, invado, feror cum impetu, facio impetum in hostem. Ρ 465 ἔγχει ἐφορμᾶσθαι. χ 300 οἶστρος ἐφορμηθείς. Ω 800 ἐφορμηθεῖεν. μ 122 ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα. Ζ 410 πάντες ἐφορμηθέντες. Π 313 ἐφορμηθέντα. Σ 282 εἴσω ἐφορμηθῆναι in urbem. Ρ 489 ἐφορμηθέντε νῶι ἐναντίβιον στάντες contra nos ubi impetum fecerimus stantes, La Roche, sed Faesi Duentz. nos sustinuerint (τλαῖεν). propero ad, feror ad amicum. λ 206 τρὶς μὲν ἐφορμήθην (v. ἐφωρ.) manibus amplexurus. 3) trans. invado, aggredior. Ο 691 ὀρνίθων - αἰετὸς - ἔθνος ἐφορμᾶται. Υ 461 ἄμφω ἐφορμηθείς. De

ἐφ-ορμή aditus, exitus. χ 130 μία δ' οἴη γίγνετ' ἐφορμή, sch. V. ἑνὸς ἦν ἔξοδος, cf. Eust. 1921, 15, erat ὀρσοθύρη sola qua exire quis posset extra domum.

ἐφ-υβρίζω iniuriam infero. Ι 368 ἐφυβρίζων ἕλετο (γέρας μοι).

ἔφ-υδρος (ὕδωρ) aquosus. ξ 458 ζέφυρος - αἰὲν ἔφυδρος, sch. V. Ap. 80, 11 ὕδωρ ἐπάγων (Hes.), sch. BQ. ὑετὸν ἐπαγόμενος. οὐκ ἀεὶ ἀλλ' ἐν χειμῶνι.

ἐφ-ύπερθε et (ι 383 ante vocalem) **-θεν** in superiore parte, Hes. ὑπεράνωθεν, per partes superiores, oben daruber hin. Ι 213 ὀβελοὺς ἐ. τανύσσας. Ω 645 δ 298 στορέσαι τ' ἐ. τάπητας. oberhalb. Ξ 184 ἐ. καλύψατο cf. ε 232 Aristarchus, κ 545 ubi v. ἐπέθηκε. δ 150 ἐ. τε χαῖται. ρ 210 βωμὸς δ' ἐ. τέτυκτο. | oben darauf. ι 383 ἐ. ἀερθείς |. In arsi quinta, praeter Ξ 184.

ἐφ-υπερ-θύριον trabs transversa qua superior pars ianuae continetur η 90, v. ἐφ' ὑπερθύριον v. s. ἐπί I b α.

Ἐφύρη (ἐφοράω, aeolice o fit υ Warte, cf. Curt. Et. p. 670 Meineke ad Steph. 275 E. Curt. Pelop. 2, 593), 1) Ζ 152 ἔστι πόλις Ἐ. μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο |, ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκε, Ariston. ἡ δ. ὅ. Ἐφύρην τὴν Κόρινθον ἐξ ἡρωικοῦ προσώπου εἶπε (cf. Steph., ubi non

recte Parmeniscus. Glaucus enim, cuius haec verba sunt, ea aetate vixisse putandus est qua Corinthi nomen non iam audiebatur.) Vell. Pat. 1, 3 ex persona poëtae et hanc urbem et quasdam Ionum colonias iis nominibus appellat quibus vocabantur aetate eius, cf. Lehrs, Ar. 231 Giseke, Hom. commem. res b. Tr. infer. Rossleben 1859 p. 2. *Z* 210 *ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο* Sisyphus ceterique maiores Glauci. Eumelus ap. Paus. II 1, 1 auctor est urbem nomen traxisse ab Ephyra Oceani Thetyosque filia. 2) *B* 659 *ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος* Hercules Astyocheam, matrem Tlepolemi (cf. Steph. Apollod. II 7, 6) atque *O* 531 Phyleus loricam donum Euphetae principis. Ariston. *B* 659 *ἡ δ. ὅ. ἡ Ἐφύρα αὕτη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Κορίνθου τῆς Θεσπρωτίας οὖσα*, sim. ad *O* 531 *N* 301, cf. Bursian Geogr. 1, 29. Atque eandem urbem Aristarchus videtur intellexisse etiam 3) *β* 328 *εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πίειραν ἄρουραν, ἐλθεῖν, ὄφρ' ἔνθεν - φάρμακ' ἐνείκῃ* Telemachus, sch. M. *τὴν ἐν Θεσπρωτίᾳ οὐχ ὡς ἔνιοι τὴν Κόρινθον*, cf. Eust. 1448, 35. *α* 259 *ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου, ᾤχετο γὰρ κεῖσε ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς, φάρμακον διζήμενος*, (etsi hanc quoque Corinthum fuisse erant qui putarent, cf. Eust. 301, 1 1415, 54) nam e Thesprotia rediens Taphum ad Mentae patrem pervenit Ulixes, Ilum vero in Thesprotia regnasse auctores sunt Apollodorus ap. sch. HT. et Proxenus *ἐν Ἠπειρωτικοῖς* ap. sch. HM., cf. sch. E. Nitzsch ad *α* 259 Faesi Bothe ib. La Roche ad *B* 659. fuere quoque qui putarent hanc Ephyram in Elide sitam, cf. sch. V. Strab. 328 atque in ditione fuisse Augeae (cf. *Λ* 741) Strab. 338 Ameis ad *α* 259 Gladstone St. 99. Pierson Rh. M. 16, 91 in Il. atque in Od. eandem putat indicari Ephyram, urbem Argolicam. Duentz. ad *α* 259 in Il. Corinthum et urbem Elidis, in Od. aut Thesprotiae aut Thessaliae. Steph. novem v. decem urbes huius nominis commemorat, Eust. 300, 44 1415, 51 sex, Strab. 338 sex, ut videtur.

Ἔφυροι. Mars et Phobus *N* 301 *ἐκ Θρῄκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον ἠὲ μετὰ Φλέγυας*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. πόλις ἐστὶν ἐπὶ Θεσπρωτίας ἡ Ἐφύρα ἀφ' ἧς Ἔφυροι οἱ κατοικοῦντες λέγονται*, cf. Paus. 9; 36, 2. paulo aliter Strab. 338 Steph. (ubi Mein.) Eust. 1415, 53 Ephyram Aetoliae vicum commemorant *καὶ οἱ ἐκεῖθεν Ἔφυροι λέγονται. οὐ μὴν Ἐφυραῖοι ὡς οἱ ἐκ τῶν λοιπῶν*, atque Strab. 329 (fr. 14 Ep. Vat.) *Ἐφύρους μὲν λέγεσθαι τοὺς Κραννωνίους Φλεγύας δὲ τοὺς Γυρτωνίους*, fuit Apollodori (sch. AD.) opinio. hoc postremum secuti Crannonem quae antiquitus Ephyra appellabatur (cf. Bursian Geogr. 1, 67) hic plerique interpretantur etsi talia nescimus, cf. Giseke, Balkanh. 53.

ἐχέ-θῡμος cohibens cupiditatem v. impetum animi, singulari verbi (sed cf. *ἐχενηΐς, ἐχέμυθος*) significatione, quare alii (*θυμὸν ἔχων*): rationis particeps, Verstand habend, singulari subst. significatione, quare Auteur. ap. Am. app. p. 86 Herz habend, gefühlvoll, vix apte Homero. *θ* 320 *καλὴ ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος* Venus quia cum Marte rem habuit. sch. B. *οὐ κρατοῦσα ὀρέξεως καὶ ἐπιθυμίας*, cf. sch. EPQ., dubitat sch. T. *οὐκ ἔχουσα θυμὸν ὃν δεῖ, ἢ οὐ κρατοῦσα τὴν ἐπιθυμίαν*, cf. Eust. 1597, 10.

Ἐχεκλῆος *κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο Π* 189 uxorem duxit Polymelam, Phylantis f., quae Mercurio Eudorum pepererat.

Ἔχεκλον Troianum Patroclus *Π* 694 occidit, 2) *Υ* 474 *Ἀγήνορος υἱὸν Ἔχεκλον* Achilles.

Ἐχέμμονά *τε Χρομίον τε*, uno curru utentes Diomedes occidit *E* 160, Priami filios, non ex Hecuba natos sec. Apollod. 3; 12, 5 ubi *Ἐχέμων*. Vind. H. Bekk.[2] *Ἐχήμονα*.

ἥρως **Ἐχένηος** | *ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν* | *καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς η* 155, cf *λ* 342.

ἐχε-πευκής (Buttm. Lex. 1, 17 pu(n)go *πικ-ρός πευκεδανός* Pike °*πεύκη* Spitze, cf. Baerw. her. hom. arm. Arnst. 1839 p. 54. Curt. Et. 100 *πικρός πευκεδανός* bitter, secutus veteres. Duentz. ad *Α* 51 °*πεῦκος* Bitterkeit) mucronem habens, acutus, penetrans. *Α* 51 *Δ* 129 *βέλος ἐχεπευκές*, Ariston. *ὅ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς πεύκης* (ap. Pluyg.), Ap. 80, 18 Hes. sch. AD. *ἔχον πικρίαν*.

Ἐχέπωλος. 1) *Δ* 458 *Ἀντίλοχος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν* | *ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον*. 2) *Ψ* 296 (*Αἴθην*) *Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος* | - *ἵνα μή οἱ ἕποιθ' ὑπὸ Ἴλιον* - | - *μέγα γάρ οἱ ἔδωκεν* | *Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὅ γ' ἐν - Σικυῶνι* |.

εἰς **Ἔχετον** *βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα πάντων σ* 85 116 *φ* 308 proci minantur fore ut mittant Irum Ulixemque ex insula *ἤπειρον δέ*, atque eum nares auresque abscissurum aliaque foede ac crudeliter facturum. Mnaseas et Marsyas (sch. QV.) eum Bucheti f. Siculorumque tyrannum fuisse narraverant, et a popularibus ob crudelitatem lapidibus obrutum esse, sed sch. HQ. eum Epiri regem, Euchenoris et Phlogeae f. fuisse, atque crudeliter saevisse in filiam Metopen s. Amphissam et Aechmodicum qui eam corrupisset, tum in alios quoque, sed postremo mente alienatum fuisse. Alii Homerum qui eius tempore vixisset iratum male de eo dixisse putabant. Certe veri non dissimile est fuisse aliquando eius nominis regem (Ameis: *ἔχω*, Zwingherr).

ἐχέ-φρων (*φρήν*) mentis et rationis particeps, cordatus. *Ι* 341 *ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων* | est. *δ* 111 *ρ* 390 *ω* 294 *ἐ. Πηνελόπεια* |. *ν* 406 *ἐχέφρονα Πηνελόπειαν*. *π* 130 458 *ω* 198 *ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ* |. *ν* 332 *ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐ.* | Ulixes. V. l. (Eust. 1866, 27; 33 X. *γρ.* HM.) Ameis *τ* 326 *ἐχέφρονα μῆτιν* pro *ἐπίφρονα*.

Ἐχέφρων, *δ* 413 Nestoris f., *δ* 439 *δῖος Ἐ.* et Stratius *βοῦν ἀγέτην κεράων*. *Ἐχήμονα* v. s. *Ἐχέμμονα*.

ἐχθ-αίρω (*ἔχθος*, cf. L. Meyer vgl. G. 2, 67 pr. ind. et ci., ipf., aor. ind. et opt. odi. als. *ο* 71 *ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν*. *δ* 692 *ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι - ἄλλον κε φιλοίη*, de -*σι* cf. Lob. path. el. 2, 264. *γ* 21[?] *π* 96 *ἦ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον* *P* 270 *Μενοιτιάδην ἤχθαιρε*, Arist. *ἔχθαιρε* Aor. odium concepi in quem: *τ* 364 *σε περὶ Ζεὺς ἀνθρώπων ἔχθηρε*, v. l. *ἤχθαιρε* et *ἤχθηρε*. *λ* 437 *γόνον Ἀτρέος - Ζεὺς* | *ἐκπάγλως ἤχθηρε*, cf. *λ* 560 (v. l. *ἔχθηρε*). *Υ* 306 *ἤδη Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε*, Did. *παρὰ Ἀριστοφάνει ἤχθαιρε*, non bene. *Ι* 452 *ἐχθήρειε γέροντα*, sch. BL. *ῥᾷστα γὰρ ἀνδρὸς ἀφίσταται γέροντος γυνὴ νέα, πειραθεῖσα νέου ἀνδρό-*

sed sch. L. τινὲς γέροντι γρ., ἵνα μισηθῇ τῷ γέροντι. (ἀπ-)

ἐχθοδοπέω (ἐχθοδοπός. Eust. 143, 23 ἀπὸ τοῦ ἔχθω . . καὶ τοῦ ὅπτω τὸ βλέπω πλεονασμῷ τοῦ δ, probat Buttm. Lex. 1, 124, et quodam modo Curt. Et. p. 604. Doederl. Gl. 2462 δ ex σ mutatum putat, sed Lob. ad Ai. p. 405 ἐχθρός paragoge auctum, non compositum) pervenio in invidiam, odiosus fio. *A* 518 ἐχθοδοπῆσαι Ἥρῃ, Eust. l. l. ἐχθρανθῆναι. paraphr. ἐχθρὸν γενέσθαι, sed sch. br. transit. ἐχθρὸν καταστῆσαι.

ἔχθομαι (v. s. ἔχθος) pr. inf. et ptc., ipf. odio sum. δ 502 ἐχθόμενος Ἀθήνῃ, Suid. I 1, 698 ἐχθρὸς ἢ μισούμενος. δ 756 πάγχυ θεοῖς - ἔχθεσθαι. τ 338 ἐμοὶ ῥήγεα ἤχθεθ' ὅτε νοσφισάμην waren verhasst, alii: wurden, sch. BS. ἐμισήθη ἀφ' οὗ κατέλιπον. ξ 366 ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι πάγχυ μάλ' Ulixes odiosus erat diis, cf. Kuhner a. G. 1, 827 Krüger Di. 39. id scire se dicit Eumaeus quia Ulixes non ceciderit in pugna atque propterea putat Ulixem non rediturum, sed Buttm. a. S. 2, 186 pr. dixit, cf. Doederl. Gl. 2462. (ἀπ-)

ἔχθος (Buttm. Lex. 1, 124 Christ 121 ad ἐκ, E. M. 406, 1. alii: ἄχθος) inimicitia, odium. Suid. I 2, 698 ἔχθρα, (Hes.) μῖσος. ι 277 Διὸς ἔχθος, sch. H. τινὲς ἄχθος φασίν. τινὲς ἔχθος ἀντὶ τοῦ ἔχθραν. *Γ* 416 ἔχθεα λυγρά. ἐχθαίρω, ἔχθομαι, et

ἐχθ-ρός odiosus. *I* 312 ξ 156 ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν. ρ 499 ἐχθροὶ μὲν πάντες. superl. (ab ἐχθ-) *A* 176 **ἔχθιστος** δέ μοί ἐσσι - βασιλήων, Ariston. ὅ. συγκριτικῷ ἀντὶ ὑπερθετικοῦ Friedl.) ἀντὶ ἄλλου ἐχομένου, cf. *E* 891 *I* 159. *B* 220 ἔ. δ' Ἀχιλῆι μάλιστ' ἦν perodiosus Achilli potissimum, cf. Naegelsb. h. l. res: *I* 378 ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα. *Π* 77 ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς. φ 147 ἀτασθαλίαι δέ οἱ ἐχθραὶ ἔσαν. c. inf. μ 452 ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν μυθολογεύειν.

Ἐχῖναι (Steph. διὰ τὸ τραχὺ καὶ ὀξύ, παρὰ τὸν ἐχῖνον, cf. Buttm. Lex. 2, 64). *B* 625 ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων | νήσων αἳ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἤλιδος ἄντα, Ariston. ἡ διπλῆ . . , ἀντὶ τοῦ ἐκ Δουλιχίου καὶ τῶν ἄλλων Ἐχινάδων, cf. Strab. 335 340 453. Sitae ut ib. 458 πρὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Ἀχελώου πεντεκαίδεκα σταδίους ἀφεστῶσα ἡ ἀπωτάτω, ἡ δ' ἐγγυτάτω πέντε, πελαγίζουσαι πρότερον, ἀλλ' ἡ χοῦς τὰς μὲν ἐξηπείρωκεν αὐτῶν ἤδη, τὰς δὲ μέλλει πολλὴ καταφερομένη, nunc sex numerantur. Situm insularum indicari putat aussen ex Ithaca, alii ex Asia v. s. ἅλς 7, l videntur πέ. ἁ. Ἤλ. ἄν. referri ad v. 615 i poeta de Elide dixit, unde septentriones rsus progreditur v. s. ἄντα II 1.

Ἐχίος. 1) *Θ* 333 *N* 422 Μηκιστεὺς Ἐχίοιο πάις καὶ δῖος Ἀλάστωρ socii Teucri et Hypsenoris, quos volneratos servant. 2) *O* 339 Μηκιστῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης necos quidem ut 1) sed vix patrem filiumque. *Π* 416 Ἐχίον τε Πύριν τε aliosque Lycios Patroclus occidit.

ἔχ-μα (ἔχω. de spiritu v. Herod. *M* 260) id quod continetur, retinaculum. 1) stabilimentum, Suid. I 2, 699 στήριγμα. *M* 260 στήλας πύργων i. e. στήλας. *N* 139 ἴ. πέτρης. *Ξ* 410 ἔ. νηῶν — lapides, sch. BL. ἐρείσματα πρὸς τὸ μὴ ἔνθα καὶ ἔνθα κλίνεσθαι. 2) impedimentum. *Φ* 259 ἀμάρης ἐξ ἔ. βάλλων, Hes. κωλύματα, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν (?), ἐρείσματα ὑδάτων, cf. Ap. 80, 21, sch. B. τὰ κωλύματα τῆς διώρυχος. Ap. Hom. pl. tantum et in quinto pede, sed transl. h. Merc. 37 ἐπηλυσίης - ἔχμα. De

ἔχω (skr. sah, pro sagh, σεχ ἐχ cuius asper ante aspiratam fit lenis (ἕξω), cf. Curt. Et. 170 Christ 134 L. Meyer, vgl. G. 1, 45 54 386. Bopp ad skr. vah, suntque qui putent ϝ fieri σ, sed cf. Pott 1[1] 283. Benf. 1, 357 sa-vah — sah. σ effecit formas in σχ et quasdam productiones, cf. La Roche h. U. 59 Ameis app. τ 113 germ. eigan habere, cf. Graff, Spr. 1, 113 Jäkel, J. Z f. Ph. 26, 40 sq.) Act. pr. -ω, -εις, -ει, -ομεν ξ 416, -ουσι(ν) (-ουσ' ζ 123). ci. -ῃς (bis) et *T* 180 h. Ap. 56 -ῃσθα (fugit Lobeckium path. el. 2, 267), -ῃ (quater) et -ῃσι (sexies si addas γ 78, cf. Lob. ib. 264), du. -ητον 2 p. *P* 445 3 p. ζ 183; -ωμεν (ter.), -ωσι(ν) h. Ap. 59 ep. 11, 4. opt. -οιμι, -οις, -οι, -οιεν ϑ 310. iptv. ἔχε *B* 33 70 *E* 829 *Θ* 139 *A* 513 *N* 326 τ 502 h. Merc. 567 (ἔχ' *E* 230), -έτω *Γ* 282, -ετ' s. -εθ' i. e. -ετε iptv. *O* 109 *Φ* 531 ο 445. inf. -ειν (novies) et -έμεν (novies). ptc. -ων (nonagies ter), -ουσα (s. -ουσ' septies), -ον *M* 8; -οντι ξ 310 π 210 v. l. ζ 61, -ούσῃ η 20; -οντα (-οντ' *A* 430 *Θ* 248 ψ 268), -ουσαν, du. -οντε, pl. -οντες, -ουσαι, -όντων γ 377, -ουσι π 410, -οντας, -ούσας. ipf. εἶχον (pro ἔσεχον L. Meyer, vgl. G. 1, 288) λ 261 μ 433, -χε(ν) (-χ' *K* 515), -ον, multo saepius sine augm. ἔχον γ 182 ι 196 ρ 515, -ες, -ε(ν) s. ἔχ', du. -έτην, pl. -ομεν δ 459, -ον. ipf. iter. ἔχεσκον *N* 257, -ες *E* 472, -ε(ν) *Γ* 216 *E* 126 *I* 333 et -σκ' *X* 458, -ον η 99 h. Merc. 71 v. l. δ 627 = ρ 169. fut. ἕξω *P* 232 τ 494, -εις h. Merc. 291, -ει *I* 609 *Ψ* 833 ζ 281 σ 73, -ομεν *Σ* 274 (Bekk.[2] -ετε), -ετε h. Ap. 479 483 501, -ουσι(ν) *N* 51 *Y* 27, inf. -ειν ο 522 et -έμεν *E* 473. atque σχήσω *P* 182 *Ω* 670, -εις λ 70 et -εισθα h. Cer. 366 Herm. ci. (M. -ησθα ed. Baum. q. v., Bucheler confert Theogn. 1316, cf. Lob. ad Buttm. a. S. 2, 188), -ει χ 70 248 h. Ven. 150, -ομεν χ 172, -ουσι(ν) *A* 820 *N* 151 *Ξ* 100, inf. -ειν *M* 4 166. aor. (ex ἔσεχον Christ 134, sed Lob. ad Buttm. a. S. 2, 174 188 „ohne Augm." ἔσχω statuens. non ἔσεχον) ἔσχες ι 279, -ε(ν), -ον, ci. σχῶμεν *Φ* 309, inf. σχεῖν *Π* 520, *Φ* 341 *Ψ* 50 (Bekk.[2] -έμεν), h. Ap. 414 Cer. 204. et -έμεν *Θ* 254, ptc. σχών α 157 = δ 70 — ρ 592. Praeter. ἔσχεθε(ν), -έτην *M* 461, -ον, paulo saepius sine augm. σχέθον κ 95, -ε(ν) -ον, iptv. -έτω, inf. -έειν *Ψ* 466. aor. formas -θον esse omnes fuere qui putarent, (Elmsley, Eu. Med. 186). Certe ἔσχεθον esse dixit Buttm. a. S. 2, 62, negat J. Hermann Erfurt 1832, ipf. dixit G. Hermann So. Ant. 1083 OC. 1019 El. 1002. est ἔσχ. ipf., accedens ad quandam aor. similitudinem, significat enim (Wentzel, verba in θω Breslau 1837) „initium et continuationem actionis, vel repetitionem et effectum" (porrexit et porrectas tenuit), cf. Kuhner, a. G. § 272 n. Med. et pass. pr. -ομαι, -εαι, -εται, -ονται. ci. -ώμεθα *Ξ* 129 iptv. εο *Π* 501 = *P* 559. inf. -εσθαι χ 316. ipf. εἴχοντο *X* 409, sine augm. ἐχόμην, -ετο ε 429 et -ετ' *A* 513 *O* 10 *Π* 109 et -εθ' *Z* 398, -οντο *P* 355. fut. ἕξεται *I* 102 (ubi Herod.) atque σχήσεσθε *N* 630, inf. σχήσεσθαι *I* 655 *N* 747 *P* 503 et -σθ' *I* 235 *M* 107 126 *P* 639. aor. ἔσχετο et σχέτο *H* 248 *Φ* 345, (Bekk.[2] σχ. pro ἔσχ. aliquoties), ἔσχοντο, ci.

σχῶνταί ν 151, opt. σχοίατ' *B* 98 (i. e. σχοῖντο), iptv. σχέο *Φ* 379, σχέσθε *X* 416 β 70, inf. σχέσθαι δ 422, ptc. σχόμενος *M* 298, -η (quinquies). fut. et aor. formam med. tantum, vim etiam pass. habent, cf. Buttm. a. S. 2, 87 Kühner a. S. 1, 827 Krüger § 40 s. v.

I Act. et pass. 1) transit. habeo, teneo, possideo, aor. et fut. non raro: occupo, corripio e. c. εἶχον habebam, ἔσχον accepi. V. s. 3 a. A) animantes. a) oppon. δοῦναι sim. *E* 271 τέσσαρας αὐτὸς ἔχων δύο δῶκεν equos, cf. *Ω* 280. *I* 333 παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν, cf. *P* 232. *A* 356 507 *B* 240 ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, cf. *I* 111 *T* 148. possumus carere inf. h. Ven. 212 δῶρον ἔδωκεν ἔχειν, cf. Merc. 497, β 336 π 386. transl. ο 445 ἔ. ἐν φρεσὶ μῦθον, cf. τ 502. b) terram sim. E. M. 406, 22 τὸ οἰκῶ. *A* 18 *B* 13 30 67 *E* 383 *O* 115 ν 79 ψ 167 h. Cer. 135 Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες |, cf. γ 377 h. Cer. 312 Merc. 445 VII 21, *B* 484 *Λ* 218 *Ξ* 508 *Π* 112 h. Ap. 112. de ptc. verborum trans. cf. Classen, Beob. 2, 14. *E* [404] 890 *N* 68 *Ω* 427 ζ 240 ϑ 331 μ 337 ξ 394 τ 43 h. Ap. 498 512 Ὄλυμπον ἔχουσιν |. *Y* 299 *Φ* 267 α 67 δ 378 479 ε 169 ζ 150 243 η 209 λ 133 μ 344 ν 55 π 183 200 211 τ 40 χ 39 ψ 280 h. Ap. 325 οὐρανὸν - ἔ. |. ζ 177 195 η 26 τήνδε πόλιν κ. γαῖαν ἔ. |, cf. ω 282. *Φ* 87 Πήδασον ἔχων. *B* 500 Ἐλεῶν' εἶχον, cf. *B* 505 546 559 569 574 581 584 585 607 608 632 646 676 683 695 729 828, 504 507 519 523 536 539 562 603 634 635 717 730 734 735 738 829 836 853 868, h. XXII 3 Ap. 180 59 250 290 380 Cer. 490. *Π* 68 χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔ. |. *E* 710 πίονα δῆμον ἔ., cf. *O* 738 *P* 330. δ 97 τριτάτην ἔ. μοῖραν sc. rei familiaris, possidens. α 402 κτήματα ἔ. |, cf. π 384. δ 756 ἔ. δώματα καὶ ἀγρούς. β 336 π 386 οἰκία δοῖμεν ἔχειν. π 388 ἔ. πατρώια πάντα. ι 505 [531] Ἰθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα. ψ 46 οὖδας ἔ. mortui. κ 283 κευθμῶνας ἔ. | h. Ap. 479 483 νηὸν | ἕξετ' ἐμόν versabimini, cf. ib. 503. α 53 ἔχει κίονας tenet, inne hat, versatur ibi. sed sch. PV. νῦν ἐπιμελεῖται ὡς καὶ δ 737. ἢ κρατεῖ, βαστάζει, Ameis: besorgt, beaufsichtigt, Duentzer: er hält sie wirklich, quasi fulcro opus sit. ζ 123 νυμφάων αἳ ἔχουσ' ὀρέων κάρηνα κ. πηγὰς κ. πίσεα, h. Cer. 356 Ἐλευσῖνος πτολίεθρον ἔ. *E* 749 *Θ* 393 (πύλαι) ἃς ἔχον Ὧραι. δ 737 μοι κῆπον ἔχει in meo versatur, ubi intellegimus: ut eum colat, etsi id Hom. non dixit, E. M. 406, 24 φυλάσσω, ib. 32 ἐπιμελοῦμαι. ep. 11, 4 μιν (arborem?) ἔχωσιν. h. Cer. 291 χειρότεραι - μιν ἔ. τροφοί puerum. η 68 γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔ., cf. ζ 183. β 22 αἰὲν ἔ. πατρώια ἔργα. Rarius: δ 227 ἔχε φάρμακα. λ 159 ἔ. νῆα. *Ψ* 833 ἕξει μιν ferrum. μ 327 σῖτον ἔ. καὶ οἶνον, cf. μ 358 ο 281 316 υ 293, κ 427 η 99. Pass. *Σ* 130 τοι ἔντεα μετὰ Τρώεσσι ἔχονται, cf. *Σ* 197. translate: κ 42 κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες, pass. *Π* 102 πείρατ' ἔχονται ἐν θεοῖσι. satis singulariter: *E* 473 πόλιν ἑξέμεν die Stadt halten. *Ω* 730 ἔ. ἀλόχους κ. τέκνα. Equi *N* 537 *Ξ* 431 ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματ' ἔχοντες, cf. *P* 436. vespae: *Π* 261 ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας, cf. h. Merc. 71 Ap. 413. Translate: *B* 250 βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων, v. s. ἀνά III 3 a. c) arma vestem sim. quae hominem sequuntur, gero, E. M. 406, 20 τὸ πλησιάζω, τὸ βαστάζω. α) *Ξ* 376 ἔ. σάκος ὤμῳ. ζ 61 ξ 506 ψ 95 ω 156 χροΐ εἵματ' ἔ. |, cf. π 210 h. XXVII 17 (περί). ω 231 κυνέην κεφαλῇ ἔ. *Λ* 45 τόξ' ὤμοισιν ἔχων, cf. *Γ* 17 *Η* 137 *P* 473 *Σ* 132 ω 380, de ptc. ἔχων sim. cf. Classen, Beob. 3, 5. *M* 27 ἔ. χείρεσσι τρίαιναν, cf. *Φ* 259 *Ψ* 583 λ 575, π 353, α 104 β 10, *M* 465, *Δ* 533 *I* … *Ω* 304, *O* 447 *Y* 420. *Π* 734 σκαιῇ ἔγχος ἔ., cf. *N* 594 γ 441. *Φ* 72 ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος adversarii: hielt fest. *A* 14 373 στέμματ' ἔ. ἐ… χερσί, cf. *O* 311 *T* 18 251 γ 433 χ 332, *M* 42… *Σ* 505 551 *Ψ* 114 γ 463 ο 124 ψ 268 h. Ap. 515 Cer. 52. *Θ* 221 φᾶρος ἔ. ἐν χειρί, cf. *Ξ* 385 *O* 443 P 604 γ 443, *Ω* 284 ο 14… *Z* 319 *Θ* 494, h. Ap. 535 κ 389 φ 59. h. Cer. 141 παῖδα ἐν ἀγκοίνῃσιν ἔ., cf. ib. 238 187. *O* 717 ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔ., cf. *Ω* 34… ε 49, ι 346 h. Merc. 478, *Ω* 647 δ 300 η 33… χ 497, γ 281 *Λ* 4, 184 ω 2, ψ 294 h. Cer. 1… 61, η 101. ν 225 ποσσὶ δ' ὑπὸ πέδιλ' ἔχε, χειρ… δ' ἄκοντα. *Λ* 527 ἀμφ' ὤμοισιν ἔ. σάκος, cf. h. Merc. 268 ν 224 *Σ* 538 h. VII 5 Merc. 15… (περί).. h. Merc. 388 σπάργανον ε. ἐπ' ὠλέν… cf. ib. 243 (ὑπό) XIX 24. *Z* 400 παῖδ' ἐπ… κόλπῳ ἔ. λ 128 ψ 275 ἀθηρηλοιγὸν ἔ. ἐν… ὤμῳ. *K* 152 ὑπὸ κρασὶν ἔ. ἀσπίδας. *O* 31… αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα. *M* 382 χείρεσσ… ἀμφοτέρῃς ἔχοι sustineat, sch. BL. ἄκρως τ… ἔχοι. οὐ γὰρ ἔφη βάλοι καίτοι ἐγχωροῦντο… τοῦ μέτρου. ἔστιν οὖν ἐπίτασις· ὃν οὐδ… κατέχειν ἀμφοτέραις ἐδύνατό τις, paraphr. βα… στάζοι. accipiter ο 527 ἐν πόδεσσι πέλεια ἔχων, cf. *N* 200 *Θ* 248 *Σ* 580 τ 228 υ 21… β) *B* 101 279 *Σ* 557 γ 412 λ 91 σκῆπτρο… ἔχων, cf. λ 569. *Z* 44 *Λ* 256 *Φ* 139 ἔχων ἔγχος, cf. *Φ* 50 393 … 62 υ 145 *E* 624 *N* 2… *X* 293. *K* 440 τεύχεα - ἔχων, cf. *Π* 150, *P* 1… 450 693 *Σ* 21, 188 λ 41 h. XXVIII 5. *B* 44… αἰγίδ' ἔχουσ', cf. *O* 361 308. *Ψ* 481 ἔ. εὐληρ… cf. *T* 43. *Π* 107 ἔ. σάκος, cf. *N* 714 715 *Ξ* 11. … 444 *P* 412 δούρατ' ἔχοντες. *P* 520 ἔ. πέλεκυ… cf. *Y* 68 *Φ* 19 145 474 α 256 λ 607 ξ 482 γ… η 20 ν 67 σ 368 369 τ 34 *Σ* 595 597 598 *N* … *Ψ* 871 h. Merc. 210 497. *Ω* 63 ἔ. φόρμιγ… cf. *A* 603 ψ 133 h. XXI 3. *Ψ* 219 ἔχων δέπ… cf. *Λ* 774 *M* 434, *Θ* 121 *Π* 739. ζ 64 εἵμα… ἔ., cf. h. Ap. 184 ξ 478 ρ 24 573 π 182 τ 2… h. Ven. 87, ν 400 υ 206, ξ 488 ζ 179. η 1… πολλὴν ἠέρ' ἔχων. *B* 872 χρυσὸν ἔχων, … ο 460. *Ψ* 892 τόδ' ἄεθλον ἔχων, cf. κ 2… ι 196. *A* 168 ὀλίγον - ἔχων (γέρας), cf. α 31… *A* 133 163 λ 534. *Ω* 212 ἧπαρ ἔχοιμι ἐσ… μεναι, sch. A. κατέχοιμι εἰς τὸ ἐσθίειν. sa… frigide *N* 340 ἐγχείῃσιν ἃς εἶχον ταμ… χροας, cf. *N* 394. Arietes: ι 426 εἶρος ἔχοντ… γ 486 ο 184 ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες equi, utraque parte gerentes, cf. Buttm. Lex. 2, 2… d) teneo, attineo, halte hin. α 157 δ 70 ρ … ἀγχι σχὼν κεφαλήν, cf. h. Merc. 211. ξ … ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν. *E* 300 *P*… πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα, *Y* 163, *N* 157 803, *Δ* 113 *H* 277 *Ξ* 428 (σ… θον). *Z* 509 *O* 266 ὑψοῦ κάρη ἔ., cf. *N* … ζ 107. *A* 463 γ 460 παρ' αὐτὸν ἔ. πεμ… βολα χερσίν, cf. γ 441. *N* 163 ἀσπίδα σχ… ἀπὸ ἕο. *E* 569 χεῖράς τε κ. ἔγχεα ἀντίον … λήλων ἔ., cf. *Π* 520. *Φ* 531 πεπταμένα… χερσὶ πύλας ἔχετ', cf. *M* 122. χ 471 ἐξ… κεφαλὰς ἔ. Canis: ρ 291 ἂν - κεφαλήν τε οὔατα ἔσχεν. e) dirigo, flecto, navim equ… E. M. 406, 23 ἐλαύνω, cf. Savelsb. qu. lex. *E* 829 841 ἐπ' Ἄρηι ἔχε ἵππους, cf. *E* …

Γ 263 διὰ Σκαιῶν πεδίον δ' ἔ. ἵππους, cf. E 752 Θ 396 254, 139 Λ 513, Ν 386 Μ 124 Ψ 398 423 516 Τ 424 Λ 341 Ο 354 Λ 760, 127 341 Δ 227 (sed Damm in his: sustinebat), sed Π 712 ἐν πύλῃσι ἔ. ἵππους sustinuit, cf. Δ 302. E 230 ἔχ' ἡνία καὶ τεὼ ἵππω, E. M. 406, 30 τὸ κρατῶ. Ι 708 πρὸ νεῶν ἔ. λαόν τε καὶ ἵππους, (cf. Ν 326?). κ 91 εἴσω ἔ. νέας, cf. λ 70. ι 279 ὅπῃ ἔσχες νῆα, cf. h. Ap. 414. κ 95 σχέθον ἔξω νῆα. Equi h. VIII 8 σε ὑπὲρ ἄντυγος ἔ. f) teneo quae manum non sequuntur, prehensum teneo. Ψ 780 κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοός, cf. Ψ 136 Ω 724. Δ 154 χειρὸς ἔχων Μενέλαον, cf. Λ 488 Π 463. Σ 33 χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος. Σ 574 ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔ. cf. h. Ap. 196. Ξ 353 ἔ. ἀγκὰς ἄκοιτιν. Σ 536 ζωὸν ἔχουσα. Χ 474 μετὰ σφίσιν ε. ἀτυζομένην. paulo aliter: γ 171 αὐτὴν ἐπ' ἀριστέρ' ἔχοντες Chium insulam, cf. ε 277. h. Ap. 419 παρὲκ Πελοπόννησον ἔχουσα, Baum. ἐκοῦσα. g) retineo, efficio ut cessetur, τινά τινος. Β 275 τὸν ἔσχ' ἀγοράων, cf. Ν 687 Ρ 182 τινα ἀλκῆς σχήσω. v. s. ἀλκή. 758 σχέθε ὄσσε γόοιο. ε 451 ἔσχε κῦμα. 458 αἷμα ἔσχεθον. Φ 341 σχέμεν πῦρ. ϑ 537 σχεθέτω φόρμιγγα cesset a. sustineo hostem: Ρ 309 σθένος ἀνέρος σχῶμεν, cf. Λ 820 Ν 51 51 χ 172 Υ 27. χ 70 248 σχήσει χεῖρας suas, i. e. cessabit. Μ 166 σχήσειν μένος κ. χεῖρας hostium sustinere. Ξ 100 σχήσουσιν πόλεμον pugnam sustinebunt, Faesi Duentz., paraphr. πομενοῦσι, sed Ω 670 σχήσω πόλεμον efficiam ut cessetur, paraphr. κωλύσω. Λ 848 οἱ σχ' ὀδύνας dat. ethicus. Τ 418 ἔσχεθον αὐδήν, sch. AD. ἐπέσχον. Λ 219 ἐπ' - κώπῃ σχέθε χεῖρα. ψ 243 νύκτα ἐν περάτῃ σχέθεν. 119 σχέθε εἰλειθυίας. φ 50 ἵππους ἔ. ἐν μεγάροισι, cf. Π 506 (σχέθον). ω 530 κατὰ δ' ἔσχεθε λαόν. δ 284 ἔσχεθεν ἱεμένω (Ameis), cf. π 430 φ 129 χ 409. Ω 136 Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσί, cf. Ω 115 Π 204, Φ 58 Χ 412 198 δ 352 360 416 λ 24. ο 231 οἱ χρήματα ἔχε βίῃ. h. Ven. 150 οὔτις - με σχήσει πρὶν μιγῆναι. Satis singulariter: Σ 274 νύκτα μὲν ἐν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν retinebimus robur, rimus. Bekk. ἕξετε, sch. B. τὴν δύναμιν, ὅ ἐστι τὴν στρατιάν . . . . A. διεσπαρμένην συλλέξομεν, in foro collocabimus et ibi habebimus Faesi Duentzer (beisammen halten), (socios possimum, nam Troianos in domos suas abire noluit). aliter Ariston. βουλευσόμεθα, τῇ βουλῇ ... ρατήσομεν (La Roche) quamquam vix per noctem consultabant neque consultatione opus erat reversis in urbem neque consilium sic σθένος vocatur. h) habeo quem apud me. Λ 113 ... τὴν οἴκοι ἔχειν, cf. κ 339. h. Ven 273 ... σφίσιν υἱὸν ἔ. |, cf. ib. 231. ρ 515 μιν ... ον domi meae hospitem, cf. υ 377. ψ 232 ... ων ἄλοχον Ulixes recuperata uxore. potissimum uxorem, E. M. 406, 26 τὸ συνοικῶ γυναικί: Γ 53 ἔχεις παράκοιτιν Menelai Paris, Ι 336. δ 569 ἔχεις Ἑλένην, cf. λ 603 h. V 8, Γ 123 282 Λ 740, Ν 173 697 Ο 336, 88 λ 270 η 313. semel pass. Ζ 398 τοῦ ... πατὴρ ἔχεθ' Ἕκτορι. ζ 281 ἕξει μιν marim. i) partes corporis sim. ζ 18 χαρίτων ἄπο κάλλος ἔ. |, cf. ϑ 457 h. Ven. 77, δ 14 h. Cer. 5 XII 2 XXXII 16. Ε 245 ἶν' - ἔχοντας, cf. Merc. 331. Ν 394 φρένας ε. Λ 225 κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο, cf. κ 239. 52 ἕλκος ἔχων, cf. Π 517 Τ 49 Λ 834. Δ 271 εἰλείθυιαι ὠδῖνας ἔχουσαι. Ε 593 Ἐνυὼ ἔχουσα κυδοιμόν. Θ 349 Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων, cf. Π 752 Φ 252. Δ 430 ἔ. ἐν στήθεσιν αὐδήν. h. Cer. 108 κουρήιον ἄνθος ἔ. Ν 484 ἔ. ἥβης ἄνθος, cf. h. Merc. 375. ω 250 γῆρας ἔχεις. δ 186 οὐδ' ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε. k) De animi affectionibus et actionibus. α) Ι 1 471 φυλακὰς ἔχον, E. M. 406, 31 ἔχω· τὸ φυλάσσω. ν 423 ἔ. πόνον, cf. Ζ 525 Ε 667 Ο 416. Ξ 57 μάχην ἔ. Τ 133 ἔργον ἔ. Ν 2 ϑ 529 πόνον τ' ἔ. καὶ ὀιζύν. Κ 515 ἀλαοσκοπίην ε., cf. Ν 10 Ξ 135 ϑ 285. ϑ 302 οἱ σκοπιὴν ἔχε. ω 515 δῆριν ἔ. χ 445 ἀφροδίτης τὴν ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔ. Additur adi. aut adv. Β 344 ἔ. ἀστεμφέα βουλήν, cf. h. Merc. 348 ν 89. Χ 382 νόον ὅν τιν' ἔ. Ε 670 τλήμονα θυμὸν ἔ., cf. Ε 806, Ο 710 Π 219 Ρ 267, Π 266 Ρ 720 Ν 704 γ 128 λ 39 ψ 15 97 h. Ven. 102 VII 49 Cer. 204 434 Merc. 391 Π 355 Τ 229 τ 364 Χ 263. Υ 32 δίχα θυμὸν ἔ., cf. h. Merc. 315. Ι 305 λύσσαν ἔ. ὀλοήν, cf. Φ 395. Π 209 ἄλκιμον ἦτορ ἔ., cf. h. XXII 7 XXVII 9 XXVIII 2 Π 264 Ι 572 497. Χ 96 ἄσβεστον ἔ. μένος, cf. Ρ 565 Ε 516 126 472. β 124 τοῦτον ἔ. νόον. Φ 441 ἄνοον κραδίην ἔ. Ρ 476 ἵππων ἐ. δμῆσίν τε μένος τε. Ι 563 ἀλκυόνος οἶτον ἔ., cf. h. Cer. 482. λ 167 ἔ. ὀιζύν, cf. λ 621 ξ 416. Ο 109 ἔ. κακόν, cf. λ 482 σ 73 υ 83 (ubi suppl. τις, v. Am h. l., alii: τινά). π 418 ὕβριν ἔχων, cf. α 368 δ 321 627 ρ 169, υ 171 π 86 410. ο 344 κήδε' ἔχουσιν. δ 164 ἄλγε' ἔ., cf. Ε 895 α 34 ε 336 λ 582 593 ρ 142 Ρ 445. h. Cer. 354 αἰνὸν ἔ. χόλον, cf. ib. 83. Ν 517 ἔ. κότον. Ζ 362 ποθὴν ἔ. Φ 395 θάρσος ἔ. κ 376 πένθος ἔ. β) δ 650 ἔ. μελεδήματα θυμῷ, cf. ξ 310 ρ 13, Γ 412 Ω 91, E. M. 406, 25 κτῶμαι. Α 82 ἔ. κότον ἐν στήθεσσιν, E. M. 406, 28 τὸ κρύπτω, sed id exprimitur adv. καὶ μετόπισθεν. ξ 490 νόον σχέθε ἐνὶ θυμῷ. ν 320 φρεσὶν ἔ. δεδαϊγμένον ἦτορ. Ν 487 ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες. ε 222 ἐν στήθεσσιν ἔ. ταλαπενθέα θυμόν, cf. Δ 309 h. Cer. 361. Ω 282 674 πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔ. cf. τ 353. Ω 105 πένθος μετὰ φρεσὶν ἔ., cf. η 218 219 ω 233. σ 324 σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσί. γ) h. XXIV 4 ἔχουσα γέρας τίμιον, cf. λ 184 ο 522 h. Merc. 291. λ 495 ἔ. τιμήν, cf. λ 302 Ψ 51 α 117 396 h. Merc. 567 516 Cer. 366. σ 142 σιγῇ δῶρα θεῶν ἔ. cf. h. Ap. 191. ep. 9, 2 βίον δύσζηλον ἔ. Τ 180 δίκης ἐπιδευὲς ἔ. B) res et status rerum. a) α) habeo, teneo, contineo. β 341 ποτὸν ἐντὸς ἔ. cadi. Μ 8 νῆάς τε κ. ληίδα ἐντὸς ἔ. ῥύοιτο, sc. τεῖχος, cf. h. Ap. 30 56 Merc. 251. α 54 κίονας αἳ γαῖάν τε κ. οὐρανὸν ἀμφὶς ἔ. ab utraque parte continent atque separant, cf. Buttm. Lex. 2, 219 Faesi Am., sed Preller Myth. 1, 348 von mehr als einer Seite, auf ganz feste Weise. Χ 324 κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔ. distinent. h. Merc. 345 βήματ' ἔχουσα κόνις. δ 135 ἠλακάτη εἶρος ἔχουσα. π 35 εὐνὴ ἀράχνια ἔ. Β 560 κατὰ κόλπον ἐχούσας urbes occupantes. ϑ 558 (πηδάλια) νῆες ἔ., cf. h. VII 42. λ 219 σάρκάς τε κ. ὀστέα ἶνες ἔ. h. XXVI 10 βρόμος ἔ. ὕλην. Χ 322 ἔ. χρόα τεύχεα cingebant. ι 301 φρένες ἧπαρ ἔ. cingunt. Ω 453 θύρην ἔχε ἐπιβλής, sch. D. ἐπεῖχε. Φ 58 μιν ἔσχεν πόντος retinuit. Σ 378 ἔχον τέλος perfecti erant. efficio. Σ 495 αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔ. quasi vivat lyra, paraphr. ἀπετέλουν, cf. h. Ap. 185 Π 105 794. transl. Λ 72 ἴσας ὑσμίνη κε-

φαλὰς ἔχεν, sch. A. ἰσοκέφαλος ἦν Aristarchus. Did. ἴ. ὑσμίνῃ κ. ἔχον (Spitzn.) β) sustineo: Δ 96 στεφάνη δόρυ σχέθε. retineo: h. Cer. 382 ἄκριες ἔ. ὁρμήν. b) saepe status s. affectus, quem nobis videntur homines habere, dicuntur occupare atque quasi habere hominem. incesso, occupo, E. M. 406, 21 τὸ κρατῶ. α) I 675 χόλος ἔ. θυμόν, cf ι 295 (ἀμηχανίῃ). Φ 543 λύσσα οἱ κῆρ ἔ. σ 331 391 σε οἶνος ἔ. φρένας. h. Ven. 207 Τρῶα πένθος ἔ. φρένας. λ 498 μιν κατὰ γῆρας ἔ. χεῖράς τε πόδας τε. β) Ξ 416 τὸν ἔ. θράσος, cf. Χ 458 (ἀγηνορίῃ). P 143 σε κλέος ἔ., cf. α 95 γ [78]. π 310 οὐ χαλιφροσύναι μ' ἔ. ι 6 εὐφροσύνη ἔ. κάτα δῆμον. Φ 221 γ 227 π 243 ἄγη μ' ἔ. γ 123 δ 75 142 ζ 161 ϑ 384 σέβας μ' ἔ. cf. h. XXVIII 6. Γ 342 Δ 79 Ω 482 θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας, cf. Ψ 815. B 2 Δία ἔ. ὕπνος, cf. K 4 ο 7, h. Merc. 8 XVIII 8 (κατά). κ 326 θαῦμά μ' ἔ., cf. ϑ 344 (γέλως). ξ 215 με δύη ἔ. h. Ven. 199 μ' ἔσχεν ἄχος corripuit. Δ 269 ἔ. βέλος - γυναῖκα. I 2 Ἀχαιοὺς ἔ. φύζα, cf. K 25 Σ 247 (τρόμος). ω 244 ἀδαημοσύνη σ' ἔ. ω 249 σε κομιδὴ ἔ. μ 76 αἴθρη ἔ. κορυφήν, cf. h. Merc. 325. κ 160 μιν ἔ. μένος ἠελίοιο, cervum. Σ 515 οὓς ἔ. γῆρας, cf. h. Ven. 225. I 609 τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ ἥ μ' ἕξει παρὰ νηυσὶν fatum me habebit, mihi praeerit, Köppen La Roche (h. l.), sed Duentzer: qui honor, suppleri enim τιμή ex τετιμῆσθαι, et sch. BLV. ταύτης χρεὼ τιμῆς δι' ἣν ἐγὼ μέχρι θανάτου ταῖς ναυσὶν ἐνδιατρίψω. ita Damm Spitzn. qui parenthesin statuit et Königh. exeg. et crit. Münstereifel 1850 p. XVIII (non opus sibi esse isto Achivorum honore quo si frui vellet, quamdiu vivus esset apud naves retineretur), cf. Hentze, Phil. Anz. 1871 p. 242. Pass. Χ 409 κωκυτῷ εἴχοντο. ϑ 182 ἔχομαι κακότητι κ. ἄλγεσι, cf. τ 168 (ἀχέεσσι). ρ 318 ἔχεται κακότητι. σ 123 υ 200 κακοῖς ἔχεαι. Ο 10 Π 109 ἔχετ' ἄσθματι. 2) c. inf. possum, οὐκ ἔχω non possum, σ 364 ἔχῃς βόσκειν habeas unde pascas. μ 362 οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι non habebant ad libandum. H 217 οὔ πως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, cf. P 354. Π 110 οὐδέ πῃ ε. ἀμπνεῦσαι. Φ 242 οὐδὲ ε. στηρίξασθαι, cf. μ 433. λ 584 οὐκ ε. ἑλέσθαι. 3) Intrans. a) accus. omissus facile suppletur, cf. Krüger § 52, 1. 2. I 209 τῷ δ' ἔ. sc. σάρκας hielt hin. Π 763 ἔ. ποδός occisum. M 204 ἔχοντα serpentem. ρ 81 ἔχοντα rem familiarem, cf. λ 176 (γέρας) Δ 316 (γῆρας). Γ 219 ἀστεμφὲς ἔχεσκεν sceptrum. χ 75 ἐπὶ αὐτῷ ἔχωμεν nos aut tela. (N 326 νῶϊν ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε sec. Aristonicum, etsi sic obstat alter gen.). Π 378 τῇ ῥ' ἔχ' equos, cf. O 448 Ψ 401 422 325 (ἀσφαλέως). Ψ 466 εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα. γ 182 Πύλον δ' ἔ. navim. ϑ 395 ἐνὶ χερσὶν ἔ. dona. B 699 ἔ. κάτα γαῖα sepultum. ϑ 340 δεσμοὶ ἀμφὶς ἔχοιεν, cf. α 204. M 456 ὀχῆες εἶχον ianuam. δ 459 ἀστεμφέως ἔχομεν eum, fest halten, cf. Ψ 720 (resistebat? Damm). translate: ξ 239 ἔχε φῆμις, sch. V. ἐβίαζε ὑμᾶς (Barn. recte ἡμᾶς), Damm: me corripuisset. π 191 ἔχε νωλεμές lacrimas retinebat. γ 454 ἀπὸ χθονὸς ἔσχον caput bovis mactati. h. Ap. 228 ἔ. ὕλη terram. υ 85 ὕπνος ἔχῃσιν. ν 245 ὄμβρος ἔχει insulam. Z 137 ἔ. τρόμος eum. B 33 70 ἔχε φρεσὶν dicta. b) α) loco non cedo, halte Stand. E 492 νωλεμέως ἐχέμεν, cf. M 433, δ 289 419 (eum?) M 461 ὀχῆες ἐσχεθέτην, cf. M 4 184 N 608 Y 398. χ 128 ψ 42 σανίδες ἔ. N 557 ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας. Π 740 οὐδέ οἱ ἔσχεν ὀστέον, cf. Π 340. maneo N 679 ἔχεν ᾗ ἐσάλτο. translate: Ω 27 ἔχον, sch. BM. διέκειντο, melius: constantes erant. τ 494 ἕξω ὡς ὅτε λίθος, sch. V. ἐν ἑαυτῇ κατασχ(ήσ)ω. b) me habeo. ω 245 εὖ κομιδὴ ἔ. c) cesso. ϑ 512 σχεθέτω (cantum), Ap. 148, 9 ἐπισχεθήτω, cf. h. VII 54. d) emineo, pertineo, porrigor. Ο 653 περὶ δ' ἔσχεθον νῆες. τ 38 κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. K 264 ἔκτοσθε ὀδόντες ἔχον ἔνθα κ. ἔνθα. (cingebant galeam? ut Duentzer, qui θέον malit, quod idem esset atque ἔχον). μ 435 ἑκὰς εἶχον distabant, sch. V. ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, v. l. ἦσαν. N 520 Ξ 452 δι' ὤμου ἔγχος ἔσχε, Ap. 78, 5 ποτε καὶ ἔσχισεν. II Med. 1) prehendo, retineo manu, haereo ad, halte mich an, c. gen. vel praep. ι 435 ἀώτου ἐχόμην, cf. ε 429. μ 433 (τῷ προσφὺς) ἐχόμην, cf. μ 437 (νωλεμέως), Ap. 80, 23 ἐξειχόμην, κατεῖχον. Δ 513 ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, ε 329 πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται, cf. ε 433 ω 8 (ἀνά). translate in 3 p., penes quem est, est in potestate. I 102 σέο δ' ἕξεται ὅττι κεν ἄρχῃ, sch. AD. ἤτοι ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ ἔσται. ἢ . . σὸν ἔσται· εἰς σὲ γὰρ ἀναχθήσεται. ζ 197 τοῦ δ' ἐκ - ἔχεται κάρτος τε βίη τε, BEP. ἐκ τοῦδε ἀνήρτηται τὰ πράγματα . . ὅ ἐστιν ἐκ τούτου, cf. λ 346. h. XXX 6 σεῦ ἔχεται δοῦναι ἠδ' ἀφελέσθαι. 2) teneo quid ut me tuear P 355 πρὸ δὲ δούρατ' ἔ. M 294 Φ 584 ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο, cf. M 298. Y 262 σάκος ἀπὸ ἕο χειρὶ - | ἔσχετο. α 334 π 416 σ 210 φ 65 ἄντα παρειάων σχομένη κρήδεμνα. translate: sustineo P 639 οὐδ' ἔτι φασὶν Ἕκτορος μένος καὶ χεῖρας σχήσεσθαι, paraphr. ὑπενεγκεῖν, Graeci negant se etc., sed Aristarchus dubitasse videtur num sit: fore ut Hector abstineat s. cesset, (ita Faesi), absol. M 126 ἔφαντο (Troiani) οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σχήσεσθαι fore ut sustineant hostem, paraphr. ἀντιστῆναι. alii: abstineant pugna, Hes. κατασχεθήσεσθαι. [illegible] 106 οὐδ' ἔτ' ἔφαντο (Troiani) σχήσεσθαι (Graecos, quod suppletur ex Δαναῶν) cum sch. [illegible] sed Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐπὶ τῶν Τρώων ἀκουστέον . . i. e. fore ut absistant, paraphr. ἐπισχεθῆναι utrumque habent sch. br. σχεθῆναι, κωλυθῆναι (Troianos). τουτέστι τλῆναι ἀποκωλύσειν (Graecos), Faesi illud magis probat. I 235 οὐδ' ἔτι φασὶν (Troiani) σχήσεσθαι, ubi supplendum videtur: se, fore ut abstineant (Faesi ut semper Doederl.) etsi La Roche Duentzer hic quoque supplent ἡμᾶς (paraphr. ἡμᾶς ἀντιστῆναι) quod vix videtur suppleri potuisse nisi ab eo qui iam noverit ceteros locos. hic quoque dubitant sch. br. ἀνθέξειν ἀντιστῆναι. μᾶλλον δὲ ἐπισχέσεσθαι παύσεσθαι, cf. Giseke, allm. Entst. [illegible] Π 501 P 559 ἔχεο κρατερῶς. ρ 238 φρεσὶ ἔσχετο se continuit, sustinuit. 3) ad tmesin fere redeunt: N 368 δ 525 ὑπό τ' ἔσχετο pollicitus est, v. s. ὑπισχνέομαι. 4) abstineo, τινός. [illegible] 98 ἀντῆς σχοίατο (La Roche), Ap. 148, ἐπίσχοιεν, παύσαιντο. Γ 84 ἔσχοντο μάχης Ap. 78, 6 κατεσχέθησαν, cf. ω 57. I 655 N 7[illegible] μάχης σχήσεσθαι P 503 μένεος σχ. Ξ 129 δηιοτῆτος. Ap. 80, 24 ἀπεχώμεθα. δ 422 [illegible] βίης. N 630 σχ. Ἄρηος (La Roche), Ap. 1[illegible] 10 ἐπισχήσεσθε. χ 316 κακῶν ἄπο χεῖρας ol. v. et Faesi ἀπό i. e. ἀπέχ. absol. ce[illegible] Φ 379 σχέο. Χ 416 β 70 σχέσθε. ν 151 σχέσθαι. 5) haereo, retineor, inhibeor, cohibeor, [illegible]

enim vis pass. *H* 248 ἐν ῥινῷ σχέτο hasta, cf. *Υ* 272. *Φ* 345 σχέτο ὕδωρ, cf. h. XXVIII 12 ubi Baum. ἔχυντο. μ 204 ἔσχετο δ' αὐτοῦ νηῦς. *P* 696 *Ψ* 397 δ 705 τ 472 ἔσχετο φωνή. translate: λ 334 ν 2 κηληθμῷ ἔσχοντο capti sunt, sed alii: se continuerunt, non bene Ameis: fesselten sich. λ 279 ᾧ ἄχεϊ σχομένη. V. l. Ap. 148, 13 σχόμενος περὶ δουρί. κατασχεθείς ἐπὶ τῷ δόρατι pro *N* 570 ἑσπόμενος π. δ., sch. BL. τινὲς δὲ σχόμενος ἀντὶ τοῦ συνεχόμενος, cf. sch. D. ita Bothe. *Σ* 596 εἶχον pro εἵατ'. *Ω* 494 ἔχεσθαι pro δέχεσθαι. δ 270 ἔσχε pro ἔσκε, et λ 324 pro ἦγε. (ἴσχω, ἔχμα ἐχέθυμος - πευκής - φρων, ἀμπ, ἀν, ἀντ, ἀπ, δι, ἐπ, κατ, παρ, περι, προ, συν, ὑπ, ὑπερέχω. ὄχα?)

ἐψιάομαι (dubiae originis. E. M. 406, 12 παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, cf. sch. BQ. ρ 530. Christ 109 πεψ. reduplicatione ortum. Benf. 1, 661 für ἑστια-? Comparatur ψιάζειν) iptv. 3 p. pl. et inf. ludo, iocor, E. M. 406, 12 τὸ παίζειν ἢ ὁμιλεῖν, cf. Merkel, Ap. Rh. CLXXVIII. ρ 530 ἐψιάάσθων, sch. V. παιζέτωσαν (Ap. 80, 26), διαλεγέσθωσαν, sch. BQ. οὐχ ὡς προστάσσουσα, ἀλλ' ὡς εἰδυῖα τὸ ἔθος. φ 429 ἐψιάασθαι | μολπῇ κ. φόρμιγγι, sch. Q. παῖξαι V. τέρπεσθαι. (ἐφ, καθεψ.)

ἐῶμεν v. s. ἄω, ubi add. Christ 265 (ἐϝῶμεν). Duentz. *T* 402 satis audacter aut κτέωμεν aut στέωμεν legendum putat. Lect. varietatem dedit La Roche h. l. ἐώργει v. s. ἔρδω.

ἕως, εἷος, εἵως (Curt. Et. 606 Rh. M. 4, 243 sq. skr. yavat *ΗΕΟΣ* ἦος, sed quia non invenitur in codd. neque possit restitui haec forma vere homerica scribendum εἷος s. ἕως, εἵως vero ferri non posse atque produci finalem positione praeter ν 315 ο 153 ubi si ἐνί scribatur, εἷος locum habere. probant Savelsb. dig. 17 Ahrens Nauck, bull. ac. imp. 6, 9 sq. (Phil. 22, 369) qui ἦος scribunt, Bergk, Phil. 11, 383, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 89 333 Kuhns Ztft. 9, 388 La Roche h. U. 233 cf. Ztft. f. oe. G. 1868 p. 524, in codd. esse εἵως aut ἕως, non εἷος. Sed ubi ob metrum choreo opus sit, (*A* 193 *K* 507 *Λ* 411 *N* 141 *O* 539 *P* 106 *Φ* 602 *Σ* 15 δ 90 120 ε 365 424 τ 367 η 280 ο 109 ψ 151, ι 233) scribendum esse εἷος G. Herm. el. 58 Thiersch g. G. § 168, 10 n. Hoffm. qu. h. § 79 Buttm. a. S. 2, 358 censuerunt scribuntque rec. praeter Bäuml., cf. Am. β 78 148 δ 90 ν 315 Autenr. *A* 193. Iambum efficit β 78, per syn. fit monosyllabum *P* 727 ρ 358 τ 530 β 148 ε 123 386) I Coni. temporal. 1) c. ind. a) impf. quamdiu Hes. ἐφ' ὃν χρόνον. *O* 390 Πάτροκλος δ' ε. μὲν ἀμφεμάχοντο, τόφρα ἧστο, cf. μ 327. τ 530 παῖς ἕως μὲν ἔην οὔ μ' εἴα, cf. h. Ven. 226 (ubi Herm.). *Υ* 41 ε. μὲν ἔσαν τόφρα δὲ . . ἐκύδανον. δ 90 εἷος ἐγὼ ἠλώμην, τείως - ἔπεφνε. *A* 193 εἷος ὃ . . ὥρμαινε . . ἦλθε δ' Ἀθήνη, saepe enim per asyndeton ε., de apodosi sch. BL. τὸ ἕως νῦν ἀντὶ τοῦ τέως, ὡς τὸ β 148. ἐπεὶ ποῦ ἡ ἀνταπόδοσις τοῦ ἕως; ἢ γοῦν τῷ ἕλκετο [χρὴ] δοτέον τὸ καί, melius Naegelsb. h. l., cf. ε 365 δ 120. ε 424 ε. ὃ . . ὥρμαινε τόφρα δὲ φέρε, cf. *K* 507 *Σ* 15 (abest δέ) *Λ* 411 *P* 106. *O* 539 ε. ὃ πολέμιζε τόφρα δὲ ἦλθεν. *Φ* 602 ε. ὃ διώκετο, τόφρ' ἦλθον. ν 315 ἧσθα εἵως . . πολεμίζομεν, cf. ο 153. ρ 358 ἤσθιε, ἕως ὅτ' ἄειδεν, v. l. ὡς. Duentzer: εἷος pro ἕως ὅτ' quem vituperat Am. h. l. b) praes. ρ 390 οὐκ ἀλέγω εἵως . . . ζώει. χ 106 οἶσε . . εἵως μοι . . πάρ' διστοί. c) aor. de re quae semel facta est: donec *Λ* 342 *Υ* 412 θῦνε ε. ὤλεσε, cf. *Λ* 488 ε 429 η 280 ι 233 ν [321] ο 109. ε 123 τόφρα ἠγάασθε ἕως κατέπεφνεν. 2) c. ci. de re quam quis efficere vult. donec, quoad. ci. aor. est pro fut. ex. a) post futur. *Γ* 291 μαχήσομαι εἵως κε κιχείω, cf. *Ω* 154 183. post iptv. *P* 622 μάστιε ε. κε ἵκηαι. post praes. de re quae saepius fit: *N* 141 θέει ε. ἵκηται La Roche Düntzer, Spitzn. Bäuml. ἕως, v. l. Bekk. ὄφρ' ἄν. 3) c. opt. de re praet. quam quis efficere voluerat: donec. v. l. ψ 151 οὐδ' ἔτλη εἰρυσθαι, εἷος ἵκοιτο, AFHJKMNQS(GPV) ὄφρ' ἄν (La Roche), Bekk.[2] Am. εἷος, Wolf Bekk.[1] Bäuml. ἕως. β 78 τόφρα ἂν ποτιπτυσσοίμεθα ἕως κ' ἀπὸ δοθείη. II. coni. finalis in Od. tantum: ut, Hes. ὅπως ἵνα. recentioris originis id esse indicium Kayser, hom. carm. or. 8 putavit, Fuhr JJ. f. Ph. 17, 407 sq. quodammodo concessit. c. opt. de re praeterita: δ 800 πέμπε ε. παύσαιτο, sch. H. ἀντὶ τοῦ ὅπως· δασυντέον, cf. ε 386 (sch. BHMPQ: τινὲς γρ. ὅππως) ζ 80 (sch. BV. QT.) ι 376 (sch. V. ὅπως, ἵνα. v. l. εἴ πως) minus bene. Kayser l. l. alii: donec) τ 367. III adv. aliquamdiu, Hes. μέχρι τινός. *M* 141 οἳ . . εἵως μὲν ὤρνυον· αὐτάρ etc. Nic. ἀντὶ τοῦ τέως νῦν κεῖται, οἷον μέχρι τινός; cf. Eust. 80, 41 Krüger, Di. § 69, 27 Kühner § 518, 3. 4 qui demonstrat. dicunt, Herm. ad h. Ven. 226 Nitzsch ad γ 126 relat. sed carere apodosi. semper c. part. μέν, cf. *N* 143, (sch. B.) *O* 277 (Bekk. τείως, cum Zenodoto, sed Nic. πάλιν ἀντὶ τοῦ τείως) *P* 730 β 148. γ 126 ἔνθ' . . . εἵως μὲν ἐβάζομεν, sch. MPQ. τὸ ἀναφορικὸν ἀντὶ τοῦ ἀνταποδοτικοῦ τοῦ τέως, sed est: per totum illud tempus. de re praes. *P* 727 ἕ. μὲν . . . θέουσι, ἀλλ' etc. Nic. ἀντὶ τοῦ τέως.

Ἑωσ-φόρος (φέρω, sc. auroram. εω per syniz.) *Ψ* 226, εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν, ὅν τε μέτα κίδναται Ἠώς, Veneris stella, Lucifer, sch. AD. ὃς κ. ἕσπερος καλεῖται non ab Hom., Hes. Th. 381 Astraei et Aurorae f.

Z.

Z est duplex consona δj, cf. Curt. Et. p. 567 Christ 151, et σδ Christ 146 Hoffm. qu. h. § 92, efficitque positionem, quae ante Ζέλεια Ζάκυνθος, voces a ζ cum singulis brevibus ordientes neglegi debet, cf. Bekk. an. 814, 29 815, 29. Thiersch § 146, 8 La Roche h. U. 43. Payne Knight al. Δέλεια sim. proposuerunt.

ζα- (i. e. διά E. M. 407, 19 τρεπομένη ὑπὸ Αἰολέων, cf. ib. 7 248, 17, apud Lesbios, Ahrens aeol. Dial. 46 Curt. Et. p. 564 Christ 151 Naegelsb. et Autenr. ad *A* 38. sed Hartung, Partik. 1, 352 αγα skr. ha, cf. Braune § Cottbus 1845 p. 9) partic. inseparabilis. E. M. 140, 10 ἐπιτατικόν, cf. 406, 40 407, 11, valde, per- Hes. μέγα, ἰσχυρόν, πολύ. Lob. path. el. 1, 203 „respuit societatem verborum . . solis praeponitur consonis“, cf. 2, 103, sed v. ζαής Ζάκυνθος. Herodian *I* 516 τὰ εἰς ος λήγοντα

συγκείμενα παρὰ τὸ ζα προπαροξύνεται. (7 comp. ap. Hom., universe 20).

ζαής (ζα, αϝ ἄημι, contra analogiam v. s. ζα, E. M. 406, 57 Doederl. Gl. 3. Lob., paral. 158 „non satis constat simplexne sit an compositum.") vehementer spirans, Hes. *μεγάλως πνέων, πολύπνους,* cf. Ap. 80, 29. *Μ* 157 *ε* 368 *ἄνεμος ζαής,* Eust. 897, 12 *ὀξύνεται,* cf. sch. BHRT. *ε* 368. Herod. *παραιτητέον τοὺς βουλομένους βαρύνειν ἴσως πλανηθέντας ἐκ τῆς αἰτιατικῆς τῆς εἰς ν περατωθείσης. μ* 313 *ὦρσεν ἔπι ζαῆν ἄνεμον,* AEFN. *ἐπιζαῆν* (DJK. *ἐπιζαήν* N. *ἐπιζαῇ* HLMS. E. M. 406, 56 *ἐπὶ ζαήν,* cf. Suid. I 2, 705 al. *ζαῆν',* sed Herod. *μον. λέξ.* 17, 21 *οὐδὲ ὁμολογούμενον τὸ ζαῆνα,* sch. H. (Herod.?) *ἔδει χωρὶς τοῦ ν ζαῇ . . . ἔστιν οὖν Αἰολικὸν τὸ μετὰ τοῦ ν καὶ ἔδει αὐτὸ Αἰολικῶς βαρύνεσθαι . . . ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι περισπᾶσθαι, καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις,* ita Hes. videtur enim in primam declinationem migrasse e tertia, Thiersch § 193, 35, cf. Lobeck, paral. 159 La Roche h. T. 263 Ameis app. h. l. Satis audacter Doederl. Gl. 3 *ζαῆντ'* proposuit. Ahrens, Formenl. 27 et Kühner, a. G. 419 n. 6 *ζαῇ,* convenienter analogiae, non *παραδόσει.*

ζά-θεος (E. M. 407, 12 cf. Curt. Et. p. 564) valde divinus, valde sacer, E. M. 407, 3 *ἅγιος, εὐδαίμων, μεγαλότιμος, εὐώδης ἢ ὁ πάνυ θεῖος κ. θειότατος. Ο* 432 *Κυθήροισι ζαθέοισι* |. h. Ap. 223 *ὄρος ζάθεον χλωρόν* Mycalessium, v. l. *ζάθεος* i. e. Apollo, cf. Ven. 258 (Idam). Merc. 503 *ζ. λειμῶνα.* ep. 1, 4 *ζαθέου ποταμοῖο* | *Ἕρμου,* Hes. *ἄγαν θείου, θαυμαστοῦ.* ep. 6, 2 *ζ. Ἑλικῶνος.* De forma fem. cf. Lobeck, paral. 466. in arsi tertia: *Α* 38 452 *Κίλλαν ζαθέην, Β* 508 *Νῖσαν, Β* 520 *Κρῖσαν,* E. M. 407, 13 *τὴν ἄγαν θείαν κ. θαυμαστήν* (Hes.). *Ι* 151 293 *Φηρὰς ζαθέας.*

ζά-κοτος valde iratus, E. M. 407, 17 *ὁ ἄγαν ὀργίλος, ὁ μεγαλόκοτος,* cf. Ap. 80, 30. *Γ* 220 *ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὔτως* Ulixem, (Hes.), sch. L. *διὰ τὸ ὑπόδραξ ὁρᾶν,* ut solent facere qui vehementer commoti nesciunt quid faciant, v. s. *ἄκοτος.*

Ζάκυνθος (Curt. Et. p. 564 durch u. durch voll *ἄκανθαι,* Bärenklau, sed debebat sic esse *ᾱ,* et v. s. *ζα.*) insula maris Ionici, e regione promunturii Chelonatae, nunc Zante. Strab. 458 *ὁ κύκλος τῆς Ζακύνθου σταδίων ρξ', διέχει δὲ καὶ τῆς Κεφαλλήνης ὅσον ξ' σταδίους, ὑλώδης μὲν εὔκαρπος δέ, καὶ ἡ πόλις ἀξιόλογος ὁμώνυμος.* Cephallenii quos Ulixes regebat *Β* 634 *Ζάκυνθον ἔχον. ι* 24 h. Ap. 429 *ὑλήεσσα Ζάκυνθος* | (de vocali correpta v. s. *Ζ.*) *α* 246 *π* 123 *τ* 131 *ὑλήεντι Ζακύνθῳ* | Steph. *ἀρσενικῶς Ὅμηρος καὶ θηλυκῶς. π* 250 *ἐκ δὲ Ζακύνθου* viginti erant proci. Steph. *ἀπὸ Ζακύνθου τοῦ Δαρδάνου,* habebatque sacrum Veneris Aeneaeque Dion. 1, 50. Postea ab Achivis incolebatur e Peloponneso transgressis Thuc. 2, 66. Strab. 159 *Σάγουντον κτίσμα Ζακυνθίων,* cf. Liv. 21, 7.

ζα-μενής (*μένος*) valde animosus, E. M. 407, 42 *εὔψυχος, μέγα μένος ἔχων τουτέστι ψυχικὴν προθυμίαν ἢ ὁ ἄγαν ὀργίλος,* Hes. *ἄγαν ἰσχυρός.* h. Merc. 307 *Ἑκάεργε, θεῶν ζαμενέστατε πάντων.*

ζα-τρεφής (*τρέφω*) optime nutritus, pinguis. *Η* 223 *ταύρων ζατρεφέων,* E. M. 408, 15 *ἄγαν εὐτραφῶν,* cf. Ap. 80, 31. *ξ* 19 *ζ. σιάλων. ξ* 106 *ζ. αἰγῶν. δ* 451 *φώκας* | *ζατρεφέας.* h. Ap. 302 *δράκαιναν* | *ζατρεφέα.*

ζα-φλεγής (E. M. 408, 16 *παρὰ τὸ ἄγαν φλέγειν*) translate: fervidus, valde vigoris plenus. *Φ* 465 *ἄλλοτε μέν τε* | *ζαφλεγέες τελέθουσιν . . ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι,* sch. B. *μεγαλόφρονες γίνονται,* sed Hes. *σφόδρα λάμποντες, εὐθαλεῖς μεγάλως πνέοντες ἢ μεγαλοφεγγεῖς,* Ap. 80, 32 *μεγάλως φλέγοντες.* Doederl. Gl. 2305 äusseren Glanz cui non convenit opp. h. VIII 8 *πῶλοι ζ.* (Doederl. l. l. de colore).

ζα-χρηής (et **ζαχρειής**) (sch. AB. *Ν* 684 *παρὰ τὸ χραύειν,* cf. Orus ap. E. M. 408, 32, ita fit *-ηής*) vehementer ingruens, qui magno est impetu. *Μ* 347 360 *ζαχρηεῖς - κατὰ ὑσμίνας* Lyciorum duces, Herod. *περισπαστέον. Ν* 684 *ζ. μάχῃ αὐτοί τε καί ἵπποι* sch. AB. *λίαν ἐπιβαροῦντες* Faesi: Kämpfenden überhaupt sed E. M. 480, 30 *παρὰ τὰς χεῖρας,* al. (*χρεία*) *-εής* probant unde g. pl. *-εέων -εῶν* et distractione (ante *ω* fieri *ει* non *η* La Roche h. U. 156 app. *Ε* 525) *-ειῶν,* etsi potius *-εέων -είων* et mutato praeter normam accentu *-ειῶν,* cf. Thiersch § 193, 35 Lob. path. el. 1, 342 2, 53. Suid. I 2, 710 *ζαχρειής. ὁ ἄγαν χρειώδης. ζαχρήεις δὲ ζαχρήεντος. Ε* 525 **ζαχρειῶν** *ἀνέμων,* codd. Ap. 81, 1 (*τῶν μεγάλως ἐπιβαρούντων οἷον ἐμπνεόντων ἀθρόως*) E. M. 389, 34 408, 36 (*ἰσχυρῶν εὐχρήστων ἐξαπιναίων ἢ μεγάλως πνεόντων*) ol. vo., sed Hes. (*μεγάλως ἐπικειμένων*) Wolf Spitzn. (q. v.) Doederl. Gl. 396 Kühner a. G. 1, 399. rec. edd. praeter La Rochium *-ηῶν.* paraphr. et sch. min. *ἄγαν χρειωδῶν* (utilium, *χρεία*), *μεγάλως πνεόντων* (*χράω*). confuse Eust. 579, 11 *ζαχρηεῖς ἄνεμοι οἱ ἄγαν χρειώδεις . . . ἢ τὸ ε καὶ τὸ ι ἢ τὸ η μετὰ τοῦ ι.* — **ζάω** v. s. *ζώω.*

ζειαί (Curt. Et. p. 525 571 Christ 151 274 skr. yava-s Getreide Gerste. Mommsen, rö. G. 1, 15 solum hoc frumenti nomen Indis cum Graecis et Latinis commune esse) frumenti species, quod equis pro pabulo erat, Suid. I 2, 717 *εἶδος κριθῆς,* E. M. 410, 11 (cf. Lob. path. el. 1, 100) *αἱ ὄλυραι* (q. v.): *κατὰ δὲ ἑτέρους αὐτὴ ἡ κριθή,* Hes. *οἱ μὲν σίτου εἶδος· οἱ δὲ τὰς ὀλύρας.* Sprengel Gesch. d. Bot. 1, 36 *ζ.* triticum Zea, *ὀ.* triticum Spelta. al. farra (Voss Ve. Ge. 1, 73), Dinkel, Spelt, al. Host, Doederl. Gl. 2450 Lebensmittel (*ζῆν*). *δ* 41 *πὰρ δ' ἔβαλον ζειάς* equis Nitzsch: Dinkel o. Spelt, Duentz. ursprünglich Getreide überhaupt, vix recte quia speciem prius videmus, quam genus cogitatione assequamur. recte ut videtur sch. HQ. *τὸ καλούμενον ἄχυρον,* paleas tritici. *δ* 604 *πυροί τε ζειαί τε ἰδὲ κρῖ* equorum pabulum, (Ameis). Inde

ζεί-δωρος (*ζειά* extrusa finali E. M. 410, 6 Herzog, J. f. Ph. 101, 297 Lobeck path. el. 288 et *δωρέομαι.* minus bene Meiring, subst. cop. Marcod. 1828 p. 26 *δῶρον,* quae *ζειᾶς* donum largitur. Lobeck path. el. 1, 304 E. M. 410, 8 *ζεέδωρος καὶ συναιρέσει ζεί.*) qui *ζειάς* i. e. frumentum dat, sed Ap. 81, 2 *τὸ ζῆν δωρουμένη,* cf. Hes. Suid. I 2, 717 sch. pass. paraphr. *Β* 548 *δ* 229 *ι* 357 *λ* 309 *ζείδωρος ἄρουρα* |. *Θ* 486 *Υ* 226 *γ* 3 *ε* 463 *η* 332 *μ* 386 *ν* 354 *τ* 593 h. Ap. 64 *ζείδωρον ἄρουραν* |.

Ζέλειαν *ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης* ad Aesepum fluvium Troiani quos Pandarus Lycaonis filius ad bellum duxit *Β* 824, vovetque se Apollini *λυκηγενέι* sacra facturum si quando redierit *Δ* 103 121 *ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης.* Strab. 587 *ἐν τῇ παρωρείᾳ τῇ ὑστάτῃ τῆς*

Ἴδης ἔστιν ἀπέχουσα Κυζίκου μὲν σταδίους ἐνενήκοντα καὶ ἑκατόν, τῆς δ' ἐγγυτάτω θαλάττης καθ' ἣν ἐκδίδωσιν Αἴσηπος ὅσον π'. Steph. φρουρίον Κυζίκου. Fuit ea regio Lycia Troica, sch. AD. Δ 103 (Aristou.?) ὅτι ἡ ὑπὸ τῇ Ἴδῃ Λυκία τὸ παλαιὸν Ζέλεια ἐκαλεῖτο διὰ τὸ τὸν Ἀπόλλωνα ἐν αὐτῷ λίαν εὐσεβεῖσθαι, cf. E. M. 408, 40 (ὠνόμασται ἀπὸ Ζέλυός τινος), BL. χρηστήριόν ἐστιν ἐκεῖ τοῦ θεοῦ, cf. Ariston. E 105 173 τὴν Τρωικὴν Λυκίαν, sch. BL. B 827 τὴν μὲν χώραν καλεῖ Λυκίαν, τοὺς δὲ οἰκήτορας Τρῶας atque hoc modo ab iis Lyciis separat quibus Sarpedon praeest. De vocali correpta v. s. Z. Ceterum Fellows, Lycia 277, maioris Lyciae duas fuisse putat partes, ex altera quae vocatur Ilos s. Trooumene i. e. Troia Pandarum venisse, ex altera quae Xanthus vocatur Sarpedonem.

ζεύγ-λη iugi pars ea qua iumenta inserunt capita, E. M. 409, 55 τὸ ἄκρον τοῦ ζυγοῦ καθ' ὃ ἐντίθενται τοὺς τραχήλους τὰ ζῷα ἢ τὸ τοῦ τραχήλου μέρος καθ' ὃ ὁ ζυγός, cf. Hes. Suid. I 2, 712 sch. B. T 406. fuere bina lora lata et firma, λέπαδνα, superne dependentia quibus iungebantur iumenta, cf. Grashof, Fuhrw. 38. P 440 T 406 χαίτη | ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν. De

ζεύγ-νῡμι (Benf. 1, 679 Pott E. M. 1[1], 236 Curt. Et. 144 Bopp, Gl. 311 Christ 150 ζυγ, skr. yug, yunagmi, lat. iungo, goth. juk, ahd. joh joch cf. Graff, Spr. 1, 590) I act. inf. ζευγνύμεναι Γ 260 et -ύμεν O 120 et -ῦμεν Π 145 Wolf, Bekk.[2] al. La Roche (h. l.) Spitzn. (h. l.) Duentz. -ύμεν' etsi αι in his inf. non solet elidi, sed abici. Bothe -νσθαι etsi med. locum hic non habet. Herod. Π 99 -ύμεν, cf. Lobeck, path. el. 2, 316 cf. 1, 268 Kühner a. G. 1, 829 Buttm. Lex. 1, 56 2, 267 a. S. § 107 n. 27. Hermann, ell. et pleon. 232 -ύμμεν, cf. Thiersch § 231, 102 Krüger Di. § 36; 1, 12. ipf. ζεύγνυον T 393 (v. l. -υσαν) et -ῦσαν Ω 783. aor. ἔζευξαν γ 478, sine augm. ζεῦξ' Ω 690 et -εν ζ 253, pl. -αν Ω 77 ζ 73, ci. -η Y 495 opt. -ειεν Ω 14. iptv. -ον ο 47, pl. -αθ' γ 476. ptc. -ασ' ζ 111. inf. -αι Ψ 130. pass. pf. ptc. ἐζευγμέναι Σ 276. 1) iungo, affigo. Σ 276 σανίδες - ἐ. sch. min. ἡρμοσμέναι. 2) iungo iumenta curru, E. M. 409, 26 βόας ἢ ἡμιόνους ἑνῶσαι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγόν. γ 476 Τηλεμάχῳ ἵππους ζ. ὑφ' ἅρματ' ἄγοντες, cf. ο 47. γ 478 ἔ. ὑφ' ἅρμασιν ἵππους, cf. Ω 14 783 Ψ 130. ζ 73 ἡμιόνους ὕπαγον ζ. θ' ὑπ' ἀπήνῃ. Ω 690 τοῖσιν ζ. ἵππους ἡμιόνους τε, cf. Ω 277 ζ 253 111 Y 495 Γ 260 T 393 O 120 Π 145. II Med. praes. inf. ζεύγνυσθ' (αι) ψ 245. ipf. du. -ύσθην Ω 281, pl. ἐζεύγνυντο γ 492 ο 145 190 et v. l. sine augm. ζεύγνυντο. aor. ptc. -ξαμένη h. XXXII 9. mihi iungo, iungo mea iumenta: γ 492 ο 145 190 ἵππους, cf. ψ 245 h. XXXII 9, absol. Ω 281. Inde

ζεῦγ-ος iugum, par iunctorum iumentorum Lex. Seg. 260, 29 τὸ ἐκ δυεῖν ἐπὶ τῶν βοῶν ἢ ἵππων ἐζευγμένον. Σ 543 ζεύγεα δινεύοντες.

Ζεύς (δι διϝ scheine, skr. div. dyu, gr. Δjεύς lat. Diov-is de-us Curt. Et. 269 Bopp, Gl. 19 Christ 151 267, cf. Doederl. Gl. 2500 Buttm. Lex. 1, 220). A 128 279 423 495 533 B 38 103 482 Γ 308 Δ 84 381 E 225 Z 159 357 526 H 76 Θ 216 364 I 98 117 K 71 89 Λ 3 163 300 [543] 753 M 25 402 437 N 1 347 355 794 Ξ 85 120 359 522 O 4 97 146 188 192 567 611 694 719 Π 365 386 567 644 799 P 331 400 548 566 627 632 Σ 116 328 356 T 87 95 112 137 204 224 273 Y 4 92 155 194 242 Φ 190 388 484 X 256 366 403 Ψ 299 307 Ω 88 α 348 379 β 34 144 γ 132 152 160 346 δ 34 237 (θεός) 668 ε 99 128 132 304 409 η 250 θ 245 ι 38 262 270 479 λ 559 μ 215 415 ξ 53 86 119 158 273 300 305 310 457 ο 175 489 π 422 ρ 51 60 155 597 σ 111 273 τ 161 276 363 υ 230 φ 413 χ 252 ψ 352 ω 42 96 h. Merc. 389 Ven. 45 210 222 288 Cer. 313 VII 19 Ζεύς, non est in arsi quarta aut quinta, in tertia Y 194 Φ 190 λ 559 (h. Ven. 45), in secunda ι 38 et septies in Il., in prima (18 Od., 29. Il.), transit enim in thesin primam ρ 597, secundam octies in Od. septies in Il., tertiam (11, 6), quartam (5, 18) sextam (6, 13). B 741 Ξ 434 Φ 2 Ω [693] ep. 1, 5 ἀθάνατος - Z. | Θ 287 ο 245 Z. αἰγίοχος. ζ 188 Z. - ὀλύμπιος. H 411 K 329 θ 465 ο 112 180 Z. - ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης | (quando quis iurat aut optat). E 265 Θ 442 I 419 686 N 732 Ξ 203 O 724 P 545 Ω 296 β 146 γ 288 δ 173 λ 436 ξ 235 ρ 322 h. Ap. 339 εὐρύοπα Z. |. δ 173 ὀλύμπιος ε. Z. | h. Cer. 3 334 441 460 βαρύκτυπος ε. Z. |. ν 213 Z. - ἱκετήσιος. I 457 Z. καταχθόνιος. B 111 I 18 236 Z. - Κρονίδης, cf. B 375 Z 234 Θ 141 Λ 289 Π 845 Σ 431 Φ 570 Ω 241. B 375 αἰγίοχος. Κρ. Z. Δ 166 Z. Κρ. ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων, semel in Od. ω 544 Κρονίδης - εὐρύοπα Z. |. μ 399 ο 477 φ 102 Z. - Κρονίων |, cf. ρ 424 τ 80 υ 273. Σ 292 μέγας - Z. |. A 175 B 197 324 Z 198 H 478 Θ 170 I 377 K 104 Λ 278 M 279 292 O 377 599 Π 249 Ω 314 ξ 243 π 298 υ 102 h. Ap. 205 Merc. 469 503 Ven. 203 XXXIV 7 μητίετα Z. |. A 511 517 560 Δ 30 E 764 888 H 280 454 Θ 38 469 K 552 Λ 318 Ξ 293 312 341 O 220 Π 666 P 198 Y 19 215 X 182 Ω 64 α 63 ε 21 ι 67 μ 313 384 ν 139 153 ω 477 h. Ap. 312 Cer. 78 νεφεληγερέτα Z. |, (in fine sententiae primariae, praeter Λ 318 P 198, K 552 ι 67 μ 313 h. Ap. 312 Cer. 78). A 354 ὀλύμπιος - | Z. ὑψιβρεμέτης. A 609 M 275 Z. - ὀλ. ἀστεροπητής. ζ 188 Z. - ὀλύμπιος. ο 523 Z. - ὀλ. αἰθέρι ναίων. E 33 P 630 Δ 235 h. Ven. 29 ep. 4, 1 πατὴρ Z. Θ 397 438 Λ 201 Z. πατήρ. Λ 544 Z. πατὴρ ὑψίζυγος. Π 298 στεροπηγερέτα Z. |. M 252 Ω 529 ξ 268 ρ 437 Z. τερπικέραυνος |, cf. Θ 2. T 258 Z. - θεῶν ὕπατος κ. ἄριστος. M 68 Ξ 54 Π 121 ε 4 ψ 331 h. Merc. 329 Z. ὑψιβρεμέτης. (c. epith. in thesi sexta: Od. 19, Il. 53, quinta 4, 10, tertia ο 245 φ 102 Θ 287, secunda 3, 3. in arsi prima 5, 17, secunda 4, 3). De forma nom. cf. Herod. μον. λέξ. 6, 1. A radice Ζη-ν (Curt. Et. p. 563 Kühner a. G. 1, 355 Lobeck paral. 72 81, cf. Suid. I 2, 721 Hes. Ζάν Herod. μον. λ. 6, 15 16, 15) Δ 408 Λ 795 N 449 Ξ 236 Π 37 51 103 Φ 290 ε 150 η 263 λ 302 υ 121 h. Merc. 516 538 Ven. 131 413 215 XXVI 2 Ζηνός. h. Ven. 187 Z. - αἰγιόχοιο. Ξ 213 Z. τοῦ ἀρίστου. N 624 Z. ἐριβρεμέτεω - ξεινίου. M 235 h. XII 3 Z. ἐριγδούποιο, O 293 Z. - ου. Ξ 247 λ 620. Z. - Κρονίονος. O 131 β 68 h. XVII 2 Z. ὀλυμπίου, cf. α 27 δ 74. h. Ven. 36 Z. - τερπικεραύνου. B 49 Δ 1 O 104 X 302 δ 78 h. XIX 44 Ζηνί. H 443 Z. - ἀστεροπητῇ |. ι 552 ν 25 h. Cer. 316 Z. κελαινεφέι Κρονίδῃ, h. Merc. 312 Z. Κρονίωνι. Φ 520 Z. κελαινεφεῖ. Θ 250 πανομφαίῳ Z. Ξ 157 Ζῆνα,

h. XXIII 1 *Ζ. θεῶν τὸν ἄριστον - ἠδὲ μέγιστον, εὐρύοπα, κρείοντα, τελεσφόρον.* ω 472 *Ζ. Κρονίωνα.* ep. 7, 8 *Ζ. ξένιον.* Ε 756 *Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην*, cf. Ψ 43 υ 339 Θ 22 Ρ 339, et Θ 206 Ξ 265 Ω 331 *εὐρύοπα Ζῆν* | ubi proximus versus ter incipit a vocali quare elisionem statuerunt veteres Spitzn. Bäuml. La Roche, etsi non fieret nisi huius nominis, atque fuere qui *ν'* transferrent in proximum versum, iure dubitante Nicanore Θ 206. hoc defendit La Roche h. U. 165 et ad Θ 206 habentque codd. qui anomaliam sectantur, sed Hermann doctr. metr. § 329 Lachm. Lucr. 2, 118 Bekk. Dind. Faesi *Ζῆν*, cf. Welcker, Götterl. 1, 134 Lobeck, path. el. 2, 273. Curt. Et. p. 563 radicem skr. dyā, acc. dya-m comparat. voc. Ζ 476 Θ 242 α 62 *Ζεῦ*, Γ 351 ρ 354 *Ζ. ἄνα.* Π 241 *εὐρύοπα Ζ.* Α 503 Γ 365 Ε 421 757 762 872 Η 179 446 Θ 236 Μ 164 Ν 631 Ο 372 Ρ 19 645 Τ 270 Φ 273 ε 7 η 331 ϑ 306 μ 371 377 ν 128 υ 98 112 201 φ 200 ω 351 h. Merc. 368 *Ζ. πάτερ* in introitu orationis praeter Ε 762 Θ 236 Ν 631 υ 201, semper in introitu versus, cf. Β 371 Δ 288 Η 132 Π 97 δ 341 η 311 ρ 132 σ 235 ω 376 | *Ζ. τε πά. κ. Ἀθηναίη κ. Ἄπολλον.* Γ 276 320 Η 202 Ω 308 *Ζ. πά. Ἴδηθεν μεδέων κύδιστε μέγιστε.* Τ 121 *Ζ. π. ἀργικέραυνε.* Γ 298 *Ζ. κύδιστε μέγιστε.* Β 412 *Ζ. κύδιστε μέγιστε κελαινεφὲς αἰθέρι ναίων.* Λ 508 *Ὀλύμπιε μητίετα Ζ.* | Π 233 *Ζ. ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων* | *Δωδώνης μεδέων*, cf. Duncker, Gesch. d. A. III 12 sq. (in arsi prima aut secunda, atque in thesi sexta). A radice *διϝ* (Curt. l. l.) gen. *Διός*, in arsi quarta Α 5 426 570 Β 26 63 Γ 374 Δ 128 Ε 34 131 312 348 398 820 Θ 143 412 Ι 513 Κ 284 Μ 37 Ξ 173 193 224 252 Ο 85 101 117 147 593 Σ 184 Υ 6 15 105 Φ 229 401 416 438 479 505 Ψ 185 Ω 133 173 570 586 α 390 β 433 ε 146 ϑ 308 488 λ 217 297 580 μ 416 ν 127 359 ξ 306 328 τ 297 υ 42 101 h. Ap. 2 132 136 195 545 Merc. 1 28 214 235 243 301 321 323 446 504 526 576 XVIII 10 XXIX 7 XXXI 1, in arsi secunda: Β 548 Δ 515 Θ 249 Ν 524 812 Ο 461 Σ 168 Τ 91 γ 337 378 δ 227 h. Ap. 187 Merc. 328 Cer. 9 XXV 4, in arsi tertia: Μ 173 Ο 194 Π 688 Ρ 251 Φ 191 XXVII 21, in arsi quinta: h. XXV 1, in thesi prima: Α 239 Β 33 70 669 Ε 637 Ο 122 Σ 75 Φ 444 Χ 280 α 283 β 217 h. Ap. 279, in thesi secunda: Α 9 21 Β 197 Ε 105 675 Θ 424 428 444 Π 522 Υ 13 107 Χ 302 ϑ 335 ι 277 λ 261 318 φ 25 ω 343 h. Ap. 301 480 Merc. 455 468 XV 1 9, in thesi tertia: Α 334 Β 94 Η 274 Ο 490 Ω 169 h. Merc. 4 VII 57 XVIII 4, in thesi quarta: Α 395 Γ 107 199 418 Η 23 37 Θ 140 251 Ι 508 Κ 45 Ξ 286 Ο 253 Π 658 720 804 Ρ 326 Τ 357 Υ 82 103 α 10 β 296 δ 184 219 ε 382 ζ 207 229 ϑ 334 ι 52 111 358 λ 568 ν 190 300 318 356 ξ 58 ρ 240 υ 61 φ 36 χ 205 ψ 218 ω 502 h. Ap. 437 514 531 Merc. 101 215 227 432 490 Cer. 30 448 ep. 4, 8, in thesi quinta: Α 63 Ε 91 682 Ι 608 Λ 493 Μ 286 Ν 837 Ξ 19 250 Ρ 321 Φ 189 Ω 527 δ 569 ε 176 ξ 93 ο 297 h. Ap. 427 433 Merc. 532 Cer. 323. c. epith. Α 202 222 Β 157 Ε 115 693 714 Θ 352 427 Κ 278 553 Φ 420 δ 762 ζ 324 h. Merc. 183 Ven. 8 *αἰγιόχοιο Διός* (in arsi quarta). Ε 635 742 Θ 375 Μ 209 Ν 825 Ξ 160 252 Ο 242 379 ε 103 137 π 320 ω 164 h. Merc. 396 XXVIII 17 *Δ. - αἰ.* | (in arsi quarta), Β 348 491 598 Γ 426 Ε 396 733 815 Ζ 420 Θ 384 Ο 175 γ 42 δ 752 ζ 105 ι 154 ν 252 371 ω 528 547 h. Ven. [23] XXVIII 7 ep. 4, 3 *Δ. αἰ.* | (in exitu versus), cf. Β 787 h. Merc. 551. Η 60 Λ 66 Χ 221 h. Ven. 27 *πατρὸς Δ. αἰ.* |, cf. Ρ 176. in arsi quarta: h. Cer. 358 *Δ. βασιλῆος.* Merc. 230 *Δ. - Κρονίωνος.* Ε 907 Ξ 417 Ρ 409 Φ 198 δ 27 λ 255 268 π 403 *Δ. μεγάλοιο*, Ζ 304 312 Η 24 Ι 502 536 Κ 296 δ 151 ζ 323 ω 521 h. XIV 2 XXXIII 9 *Δ. - μεγάλοιο* |. Μ 241 h. Merc. 10 *μεγάλοιο Δ.* Β 134 ϑ 82 ι 411 τ 179 χ 334 379 *Δ. μεγάλου*, cf. in arsi secunda λ [604]. Ε 631 736 Θ 387 Ο 154 Υ 10 Φ 499 h. Ap. 96 *Δ. νεφεληγερέταο.* ξ 283 *Δ. -* | *ξεινίου*, cf. ep. 9, 3 (*ὑψιμέδοντος*). in thesi secunda: Ε 672 *Δ. - ἐριγδούποιο*, Ν 54 *Δ. - ἐρισθενέος*, in thesi quinta: Π 604 *Δ. -* | *Ἰδαίου*, in thesi quarta: h. XXXII 2 *Κρονίδεω Δ.* Ap. 344 *Δ. - μητιόεντος.* ι 275 *Δ. αἰγιόχου.* Φ 187 *μεγάλου Διός.* ep. 9, 4 *ξενίου Δ.* Β 146 Κ 154 Ν 796 Ξ 414 h. Cer. 364 *πατρὸς Δ.* dat. *Διί* (de *Διὶ φίλος* etc. v. s. *διίφιλος*) in thesi quarta: Α 578 Ε 174 Ζ 257 Ι 238 Λ 761 Ρ 515 Τ 197 254 Υ 234 Ψ 724 ο 353, tertia: Γ 104 Ζ 266 475 Θ 526 Λ 736 Ν 16 353 δ 472 ϑ 432 ν 97, secunda: Ο 202 310 Ω 301, quinta: ι 294, in arsi quarta: Β 169 407 636 Η 47 Κ 137 Λ 200, tertia: Ι 357. Β 102 Η 194 200 Σ 118 *Δ. Κρονίωνι ἄνακτι* |, Θ 210 Φ 193 *Δ. Κρονίωνι*, cf. Ε 869 906. Κ 16 *ὑψόθ' ἐόντι Δ.* Ι 172 *Δ. Κρονίδῃ.* Β 116 Λ 727 *Δ. - ὑπερμενέι*, cf. Ι 23 Ξ 69. h. XXIII 5 *Δ. μητιόεντι.* Α 419 Β 478 Λ 773 η 164 180 τ 365 ω 24 h. Ap. 5 Cer. 485 XII 5 *Δ. τερπικεραύνῳ*, cf. Β 781. Γ 350 Ο 637 Π 227 253 Ρ 46 498 Υ 11 Φ 83 ν 51 π 260 ω 517 h. Ap. 307 *Δ. πατρί* |, cf. Δ 23 Ε 362 457 Ζ 259 Θ 460 Ν 818 Ω 100 287 η 316 μ 63 ξ 440 ο 341. acc. *Δία*, Α 394 Β 2. Ε 419 h. Merc. 57 *Δ. Κρονίδην.* Α 539 Ι 511 Τ 120 ξ 406 *Δ. Κρονίωνα*, Α 502 *Δ. Κρ. ἄνακτα* | Π 232 *Δ. - τερπικέραυνον*, cf. ν 75. ξ 389 *Δ. ξένιον.* pro gen. est Ο 489 Ω 194 561 *Διόθεν* i. e. *ἐκ Διός.* I. Iuppiter, f. Chroni et Rheae Ο 187, frater Neptuni et Ditis, frater et maritus Iunonis Σ 356 184 Π 432 h. Ap. 313 XII 3 pater Minervae (Α 202) quam ipse peperit h. Ap. 314, Martis et Volcani e Iunone Ε 89[illegible] Α 578 Σ 397, Hebes e Iunone λ [604] Veneris Γ 374, Mercurii e Maia h. Merc. 1 XVIII 4 Apollinis et Dianae e Latona Ξ 327 Α 9 h. Ap. 205 λ 318 υ 61 Ι 536, Proserpinae λ 217, Musarum α 10 ϑ 488 Β 491, Nympharum Ζ 42[illegible] ν 356, Precum Ι 502, Atae (*πρέσβα Διὸς θυγάτηρ* Τ 91), Bacchi e Semele Ξ 325 h. VII 5 XXVI 2, Herculis ex Alcmene λ 268 620, Herm. ep. 1, 5, Xanthi Ξ 434, Castoris et Pollucis [illegible] Leda (h. XVII 2 XXXIII 5, sed cf. λ 298) Amphionis et Zethi ex Antiope λ 261, Dardar[illegible] Υ 215, Pirithoi Ξ 318 Β 741, Aeaci Φ 18[illegible] Minois et Rhadamynthyis Ν 450 Ξ 322 τ 17[illegible] e filia Phoenicis, Sarpedonis e Laodamia Ε 68[illegible] Ζ 198, Helenae Γ 199 δ 227 569, Persei e Da[illegible] naë Ξ [320], virorum qui ceteros homines v[illegible] rium robore superarent Ε 697 Φ 191. Patr[illegible] Chrono ad Orcum demisso Ξ 203 h. Ap. 33[illegible] cum fratres inter se res partirentur, *ἔλαχ' οὐ[illegible] ρανόν* Ο 192 cf. Ν 837, mittit fulgura Ο 11[illegible] Ξ 417 Φ 198 401 μ 415 h. Ven. 289, imbre[illegible] Μ 25 Ε 91 Λ 493 ξ 457 ι 111, nives Μ 2[illegible] Τ 357 (ubi *Διός* idem quod *ἀέρος* v. s. *ἐκπ[illegible] τέομαι*), nubes Β 146 Π 298 ε 301, vent[illegible]

Μ 253 ο 297 475, tempestates Π 365 Ν 796 ι 67, arcum coelestem Ρ 548, dies μ 399 ξ 93, annos Β 134 ω 343, gerit aegidem Ε 742 Ο 310. Deorum ὕπατος κ. ἄριστος Ξ 213 Τ 258 Ψ 43 Θ 22 ε 4, θεοῖσι κ. ἀνθρώποισιν ἀνάσσει Β 669 ν 112, timetur ab omnibus diis hominibusque Ξ 247 Ο 104 123 490 Θ 210 424 Π 688, arbiter deorum h. Merc. 312. Omnium longe prudentissimus, quia natu maximus est Ν 355, ἄφθιτα μήδεα εἰδώς Ω 88 cf. Θ 143 Ο 461 ε 103, ἐκ δρυός Dodonae ξ 328 futura indicat fulgure Θ 170 Ι 236 Ο 377 υ 102 φ 413, somniis Α 63 cf. α 283 Λ 795, aliisve prodigiis Β 324 υ 121. vaticinandi artem Apollini dedit h. Ap. 132 Merc. 532, hominibus tribuit res et secundas Θ 287 Λ 318 753 Μ 275 Ε 33 225 Λ 128 Ζ 526 δ 173 Σ 292 Θ 140 216 Υ 92 Ι 117 Η 280 Κ 552 τ 161 Χ 402 Μ 275 Ο 719 μ 215 ξ 86 ο 489 et adversas Β 375 Δ 278 Μ 67 Ω 241 ξ 235 268 υ 273 morbos quoque ι 411 et mortem Σ 116 Χ 366. divitias Ψ 299 Β 670, artem equos regendi Ψ 307, δίδωσιν ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ α 348 cf. ζ 188 Υ 242 Κ 70, δύναται γὰρ ἅπαντα δ 237 cf. Ω 529, quare cum precantur qui quid novi suscipiant (Λ 736), quibusque quid praeter spem acciderit luctum solantur Iovem sic voluisse, ἤθελε γάρ που τ 80, cf. Φ 83 Ξ 120 Τ 273 γ 152 ι 38 262 Ζ 357 Δ 381 σ 273 τ 363 Ξ 85. Σ 328 (οὐ νοήματα πάντα τελευτᾷ cf. Κ 104) vituperantve leniter Β 111 γ 161 Γ 365 υ 201, optantes vero ei vota faciunt. potissimum imperium dat regium Α 175 279 Β 103 197 Ζ 159 Ι 98 688 Ρ 251 α 390 h. XXV 4, victoriam (ταμίης πολέμοιο Δ 84) cf. Ρ 331 627 Ο 593, iura Α 239 π 403 h. XXIII 2 quare testis est iurantium Γ 104 Τ 197 Η 76 411 Κ 329 Ψ 43 ξ 158, tuetur supplices mendicosque ζ 207 ι 270 π 422 ep. 7, 8 γ 346 ξ 283 atque praecones Α 334 Η 274, punit impios Δ 235 Π 386 β 144 ρ 51 Ν 624 Ε 34 ω 544 h. Ven. 289, quamquam nec Cyclopes (ι 275 cf. ι 479) nec Phlegyae (h. Ap. 279) eum curant. Ei sacra fiunt Θ 250 ν 25 ι 552 Γ 104 Ι 357 Τ 197 Λ 773, cf. χ 334 Π 604 Ζ 266 ϑ 432. In summo Olympi cacumine habet domum ornatissimam (δ 74), quo dii ad concionem conveniunt aut sua sponte Α 533 Δ 1 Η 443 Ε 398 Φ 438 Ο 85 α 27 ε 3 h. Ap. 2 aut vocati ab ipso Θ 2 Υ 3, utitur curru Θ 438, aegide Δ 168 quam Apollini commodat Ο 230 Π 229 et Minervae, non lorica ut videtur Θ 387. Tanto est robore ut deos omnes possit superare Θ 20, Olympumque nisu pedum Θ 443 et capitis nutu Α 529 concutiat. Videtur infra Fatum (v. s. αἶσα c) esse, nam nec solus perficit quae fiunt Τ 87 neque omnia quae optat fieri, velut nec Sarpedonem filium nec Hectorem Troiamve servat potestque decipi etsi prudentissimus est Τ 95 h. Ven. 36 Ξ 236 252 352 Σ 168. Aliquando dubitat quid faciat Θ 70 Χ 209 (Π 658) cf. Π 432. Iuno Neptunus Minerva (sec. Zenodotum: Apollo) quondam conati fuerant (Α 400) eum in vincula conicere. Apollinem et Neptunum puniturus ad Laomedontem miserat Φ 444. Iunonem quae Herculem Coum abegerat iratus Ο 18 quondam suspenderat duabus ab ipsius corpore incudibus demissis, plerumque altercatione continebat Ε 893 Α 562, cum illa saepius aegre ferret quod rem haberet cum aliis feminis aut consilia sua ipsa celaret. Plerumque ceteri dii Iovis imperiis parent, velut Minerva et Iuno Θ 297, cf. ε 150 η 263, vocati adsunt Ο 146 Ω 88 h. Cer. 470, voluntatem exquirunt Ε 756 Η 454 Ξ 301 Υ 19 ν 139 ω 472, cf. Θ 440, missi quae iussi sunt facere exsequuntur (h. Cer. 325) velut Apollo Ο 220 Π 666, Minerva Θ 364 Ρ 545 ω 487 Eris Λ 3, Somnus Β 8 Themis Υ 4 Ossa Β 94, Rhea h. Cer. 441. omnium potissimum Iris (Β 787 Θ 398 Λ 201 Ο 144 Ω 169) in Il. atque in Od. Mercurius (Ω 334 ε 99 h. Cer. 335 h. Ven. 214, cf. Naegelsb. h. Th. 156), loco cedunt Α 495 533, honoribus fruuntur ab eo concessis Φ 483 h. Ven. 29 Merc. 416, castigantur ab eo XXXIV 10 Ε 888. Proserpinam Orco nuptum dederat h. Cer. 3, Venerem Anchisae Ven. 45, Thetidem Peleo Σ 431, Iasionem qui cum Cerere rem habuerat interfecit ε 128, Ganymedem rapuit h. Ven. 203 Ε 265 Υ 234 equosque patri Troi dedit υἷος ποινήν, effecit ut Castor et Pollux ex inferis per vices redirent λ 302, Tithonus vero omnino non moreretur h. Ven. 222. favebat enim Troianis et Priami generi cf. Π 604, non Atrei λ 436. Herculem filium a Iunonis iniuriis defenderat Θ 364 Τ 133, Pylios ab Epeis Λ 753, Thebanos a septem Δ 381. Etsi Iunoni promiserat fore ut Troia qua urbe nulla ei carior erat Δ 46 deleretur, tamen bellum coeptum ut componeret operam dedit, pariter ut Hectorem dilectissimum servaret Χ 170. Apud Aethiopes duodecim dies commoratus atque inde reversus in Olympum rogatur Α 493 a Thetide (cf. Lehrs Ar. 191) rogatur ut dum Achilles a pugna abest Troianis victoriam det promittitque se ita facturum (Διὸς βουλή Α 5 Ariston.) etsi timet Iunonis convicia. Postero die Β 1 Agamemnonem Somno misso deceptum instigat ut exercitum ad pugnam educat ornatque specie fere divina, Β 480, pugnam vero non videtur curare. Tandem concione advocata (Θ 1) ceteros deos pugnare vetat, ipse ab Ida prospiciens Troianis victoriam dat, Iunonem Minervamque Θ 384 in pugnam euntes redire iubet, Graecos denique magna clade affectos in castra pellit. Proximo die Eride ad naves missa Graecos ad pugnam instigat Λ 3, rursus ab Ida prospiciens Hectori victoriam quam per Iridem Λ 185 promiserat volnerato Agamemnone dat Λ 300, Aiacem quoque terret Λ 544. Troianis murum aggredientibus procellam mittit Μ 252, Sarpedonem ad pugnam incitat Μ 292 atque defendit Μ 402. Postquam effecit ut Hector cum suis in castra intraret, oculos a pugna avertit Ν 1 ratus deorum nullum Graecis laborantibus opem laturum. Tulerunt tamen Neptunus pugnans atque Iuno Ξ 154 quae cum Somno in Idam profecta Iovem commovit ut pugnam non curans cum ipsa concumberet Ξ 359. Experrectus Ο 3 vidit Troianos a Graecis Neptuno duce fugatos atque Hectorem graviter volneratum intellexitque se a Iunone deceptum. Per Iridem igitur Neptuno imperavit Ο 157 ut e pugna abiret, per Apollinem Ο 230 volnere Hectoris curato pugnaque restituta Hectorem Troianosque ad naves usque Graecorum perduxit Ο 594 694 Π 103, quarum una incensa est. Tum Achilli precanti Π 233 permisit ut Patroclus hostes repelleret, non ut salvus rediret. Sarpedonis enim, cuius Iovem maxime miserebat Π 432, interfecti armisque spoliati Π 663, corpus Apollo Iove iubente in Lyciam deportandum curavit, ipse Patroclum occidit, cuius

arma Hectori *P* 198 concessit Iuppiter, corpus *P* 400 545 post cruentam pugnam Graeci non sine Achillis auxilio asportaverunt, cf. *Σ* 356. Dein concione advocata Iuppiter *Υ* 4 deos iussit opem ferre utri quisque parti vellet, ipse ex Olympo *Φ* 389 prospexit deorum pugnam. Hectorem contra fatum *Χ* 182 servare conatus, non servavit, sed aegerrime tulit *Ω* 64 quod eius corpus ab Achille indigne tractaretur, tandem per Thetidem *Ω* 88 Iridem *Ω* 143 Mercurium *Ω* 334 effecit ut Priamo redderetur. Graecis redeuntibus adversam navigationem dedit *γ* 132 160 288 *ω* 96, etiam Ulixi, cuius navim *ε* 132 *η* 250 *μ* 415 fulmine iacto fregit sociosque perdidit Solis boves ulturus *τ* 276. A Minerva monitus *α* 63 *ε* 21 Calypsoni per Mercurium mandavit ut Ulixem dimitteret, ipse nantem ad Phaeaces perduxit *ε* 409 permisitque ut procos vinceret cf. *π* [298]. Postremo *ω* 477 ei regnum Ithacae denuo dat atque impunitatem caedis perpetratae. Cf. Geppert 1, 63. Welcker, Götterl. 1, 140 Gerhard, Myth. § 189 Preller, Myth. 1, 77 Naegelsb. h. Th. pass.

II Dis s. Orcus. *I* 457 *Ζ. τε καταχθόνιος κ. ἐπαινὴ Περσεφόνεια*, Eust. 763, 50 *ὁ Ἅιδης*, cf. sch. BL. Hes. E. M. 409, 7.

ζεφῠρίη (ε producitur quia prima est trium brevium) ventus occidentalis, zephyrus, favonius, Hes. *ἡ πνοὴ τοῦ ζεφύρου.* *η* 117 *ζ. πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει*, sch. R. *λείπει αὔρα.* De

ζέφῠρος (comparatur *ζόφος* sch. BL. *B* 147 E. M. 408, 50 Buttm. Lex. 1, 121 Doederl. Gl. 2247 Benf. 1, 616 Curt. Et. p. 658 Christ 147) I a) ventus inter occidentem et septentriones flans, zephyrus, corus. b) africus, inter occidentem et austrum flans, E. M. 408, 43 *ὁ ἀπὸ δυσμῶν πνέων, ὁ καὶ λὶψ* (Hes.) *καλούμενος.* c) favonius. a) *B* 147 *ζ. λαβρὸς ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν*, cf. h. Ap. 433 (*μέγας, αἴθριος*). *Δ* 276 *ζεφύροιο ἰωῆς.* cum aquilone spirat: *I* 5 *πόντον ὀρίνετον* - | *βορρῆς καὶ ζ. τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον*, vix recte Strab. 28 *συμπέσωσι περὶ τὸν Μέλανα κόλπον*, neque melius sch. AD. cf. *Ψ* 195. nivosus: *τ* 206 *ζ. καταχεύῃ* nives, quia e Thracia in Ioniam venit, Am. h. l., celerrimus: *T* 415 *πνοιῇ ζεφύροιο ἥν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι*, cf. *δ* 402 *κ* 25 (*ζεφύρου*). procellosus atque non raro utilis navigantibus: *μ* 408 *κεκληγὼς ζ., μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων*, cf. *Δ* 423 *H* 63 *μ* 426. *β* 421 *ἀκραῆ ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ - πόντον* (Nitzsch, ubi de variis ventis). *ε* 295 *ζ. δυσαής*, cf. *μ* 289. *Φ* 334 *ζεφύροιο κ. - νότοιο χαλεπὴν θύελλαν.* oppositus noto: *Λ* 305 *νέφεα ζ. στυφελίξῃ* | *νότοιο, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων*, vel euro: *ε* 332 *εὖρος ζεφύρῳ εἴξασκε.* b) umidus: *ξ* 458 *ζ. μέγας αἰὲν ἔφυδρος.* h. Ap 283 *πρὸς ζέφυρον τετραμμένον.* VI 3 *ζεφύρου μένος ὑγρὸν ἀέντος.* c) fingitur apud Phaeacas *ζεφυρίη* q. v. et in Elysio: *δ* 567 *ζ. λιγὺ πνείοντας ἀήτας* | *ὠκεανὸς ἀνίησιν*, Strab. 39 *ταῦτα αἰνίγματος πλήρη.* II Fit deus: *Π* 150 *ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη* equos Achillis. *Ψ* 200 *Ζ. δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον δαίνυντο* venti, *Ψ* 195 *Βορρῇ κ. Ζ.* Achilles supplicat, *Ψ* 208 *Βορέην κ. Ζ. κελαδεινόν.*

ζέω (skr. yas, ahd. jes-an gär-en Curt. Et. 567, cf. Benf. 1, 681. pro *ζέσω* L. Meier vgl. Gr. 1, 444. Christ 151 274 ad *ζῆν* skr. gîvâmi refert) ind. praes. ipf. aor. ferveo. *Φ* 362 *ὡς λέβης ζεῖ* (365) *ὣς . . . ἔζεε ὕδωρ* Bekk., vo., *ζέε.* *Σ* 349 *κ* 360 *ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ χαλκῷ.*

Ζῆθος („der Wehende vgl. *ζα-ής ζέφ-υρος*" Duentz. ad *τ* 523. *παρὰ τὸν ζήσω μέλλοντα* E. M. 411, 11.) *λ* 262 *Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε* peperit Antiope Asopi filia Iovi, *οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν*, cf. Paus. 9; 5, 3 17, 3. 2; 6, 2 Apollod. 3; 5, 5. sch. Apollon. 4, 1090 Hyg. 7—9. sch. Eur. Ph. 100 115 145 161 Unger Theb. parad. 1, 2 Welcker, Kr. Kol. 82 Gerhard Myth. § 739 Giseke, Stämme d. Balk. 62 Preller, Myth. 2, 21. *τ* 523 *κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος, Ἴτυλον φίλον κτεῖνε δι' ἀφραδίας Πανδαρέου κούρη χλωρηὶς ἀηδών* ubi Zethus vocatur qui ap. alios Tereus est.

ζηλήμων (*ζῆλος*, quod ad *ζέω* refert Curt. Et. 567, cf. E. M. 411, 15) invidus, malignus: alii: zelotypus. *ε* 118 *σχέτλιοί ἐστε, θεοί, ζηλήμονες*, sch. E. *τὸ μὲν γὰρ ζηλωτὴς ἐπὶ καλοῦ, τὸ δὲ ζηλήμων ἐπὶ κακοῦ*, cf. Lex. Seg. 97, 26. V. *ζηλότυποι· η δηλήμονες, βλαπτικοί.* E. *γρ. δηλήμονες.*

ζηλο-σύνη zelotypia. h. Ap. 100 *μιν ἔρυκε ζηλοσύνη.*

ζηλόω aor. opt. 3 p. s. invideo. h. Cer. 168 223 (*σε ἰδοῦσα*) *ζηλώσαι.*

Ζήν v. s. *Ζεύς.*

ζητεύω (poet. pro *-έω*) praes. inf. et ptc. quaero, indago. h. Ap. 215 *χρηστήριον ἀνθρώποισι ζητεύων κατὰ γαῖαν.* h. Merc. 392 *ζητεύειν* boves amissas.

ζητέω (Curt. Et. p. 572 *ζε-ί-ω* unde reduplicatione *δίζημαι.* Christ 150 utrumque ad skt. yāmi gehe. Bopp, Gl. 304 skt. yat. Benf, 1, 687 skr. yāk suchen. Doederl. Gl. 2443 contractum e *δια-αιτεῖν ζα-αιτεῖν*, ut E. M. 410, 56). ipf. quaero, indago. *Ξ* 258 *ἐμὲ ζήτει*, cf. h. Merc. 22 (*βόας*).

ζόφος (skr. kschap Dunkel Curt. Et. p. 657, a radice skap decken, cf. Benf. 1, 616 (crepusculum) Christ 147 Buttm. Lex. 2, 266 (*δνόφος γνόφος κνέφας*) Savelsb. Kuhn 16, 57. sed Doederl. Gl. 2246 e *ζάνοφος*, ut E. M. 412, 40 Hartung, Partikeln 1, 356 *σκότος σκιά*, ib. 352 *γνόφος δνόφος*) tenebrae, locus obscurus. 1) regio qua sol occidit, inter occidentem et septentriones, occidens, Suid. 1; 2, 731 *ἡ δύσις.* 2) orcus. 1) *M* 240 *ποτὶ ζόφον ἠερόεντα*, opp. *ἠώς* cf. *ν* 241 *ι* 26 (Uckert, Schreiber Ithaka 9. Völcker krit. Bibl. 1829 p. 530 Klaussen Ztft. f. A. W. 1835 p. 141 occidentem versus. Strabo Voss Lilienstern: septentriones versus. etsi haec ad certas geometriae rationes referri nequeunt. *κ* 190 *ὅπῃ ζόφος οὐδ' ὅπῃ ἠώς.* *μ* 81 *πρὸς ζ. εἰς Ἔρεβος τετραμμένον*, sch. V. *εἰς τὰ πρὸς δύσιν μέρη.* *γ* 335 *φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον*, sch. MQ. R. *ἡρωικὸν πρόσωπόν ἐστι τὸ λέγον. ὁ δὲ ποιητὴς εἰς ὠκεανὸν τὴν δύσιν . . . φησὶ γίνεσθαι*, Ameis ad 2) refert, Nitzsch: ins Dunkel, melius: sub tenebras, superne enim venit nox (*μ* 315). h. Merc. 359 *ἄντρῳ ἐν - κατὰ ζ.* loco tenebroso. 2) *O* 191 *Ἀίδης λάχε ζόφον ἠερόεντα*, cf. h. Cer. 80 446 464. Hes. *τὸν Ἀίδου τόπον ὁμιχλώδη. λέγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ τὸ σκότος καὶ τὴν δύσιν ζόφον*, cf. E. M. 412, 43 Ap. 81, 5. *Φ* 56 *ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος* mortui. cf. h. Cer. 337 402. *Ψ* 51 *νεκρὸν . . νέεσθαι ὑπὸ ζ. ἠ.*, cf, *λ* 57 155 hinab in, satis subtiliter Nitzsch ad *κ* 528, non satis distincte Eggers. Orcus ho. Altona 1836, p. 10. *υ* 356 *ἱεμένων*

Ἔρεβος δὲ ὑπὸ ζ. h. Merc. 257 εἰς ζ. αἰνόμορον κ. ἀμήχανον. h. Cer. 482 ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι. Sub terra fuisse orcum poëta indicavit magis praepositione ὑπό, quam aperte dixit, atque potest dubitari num certi quidquam de hac re statuerit.

ζυγό-δεσμον lorum quo iugum alligatur ad temonem, Hes. ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ, ὃν ἔνιοι ζυγοδέην, cf. Ap. 81, 8. *Ω* 270 ζ. - ἐννεάπηχυ, cf. sch. B. Eust. 1349, 64 1350, 9 Plut. Al. 18. Grashof, Fuhrw. 37 n. 37, ζυγόδεσμος statuens, cum ed. ant. et cdd. nonn. ἐννεάπηχυν, quod Spitzner expulerat.

ζυγόν, τό et h. Cer. 217 et seriores ζυγός ὁ, cf. E. M. 411, 53 sch. ABV. *E* 730 Eust. 1071, 35 οὐδετέρως ἔφη τὸ ζ. κατὰ συνήθη γένους μεταπλασμόν. v. l. *I* 187 ζυγός, vo. ante Wolfium, cf. Spitzn. (ζεύγνυμι, cf. Curt. Et. p. 572. Mommsen, rö. Gesch. 1, 16 monet Indogermanos omnes hac voce uti). gen. -οῦ et *T* 404 *Ω* 576 -όφιν, cf. Lob. path. el. 2, 259. I iugum, quo iumenta iunguntur. 1) *Ω* 268 ζ. ἡμιόνειον | πύξινον, ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός tignum buxeum transversarium, a cuius dextra laevaque exstabant οἴηκες mediae parti crassiori supra ὀμφαλός impositus erat, infra appositus anulus ferreus (κρίκος), qui ponebatur circa paxillum (ἕστωρ) in temonem insertum atque alligabatur loro (ζυγόδεσμον), cf. Grash. Fuhrw. 37. *E* 730 ἐπ' ἄκρῳ (sc. temone) δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν (Ameis). *Ω* 270 ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ. sub iugum ducebantur equi: *E* 731 *Ψ* 294 ὑπὸ δὲ ζ. ἤγαγεν ἵππους, cf. *Π* 148 *Ψ* 291 300 *Ω* 279. *E* 799 ἵππειον ζυγοῦ, boves: *K* 293 γ 383 βοῦν . . ὑπὸ ζ. ἤγαγεν, s. muli. γ 486 ο 184 ζ. ἀμφὶς ἔχοντες. *Ψ* 510 κλῖνε μάστιγα ποτὶ ζ. currus iuncti. *E* 851 ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζ. ἡνία θ' ἵππων nam habenae iugo imponebantur cautumque erat per οἴηκας ne deciderent. *P* 440 *T* 406 χαίτη ἐξεριποῦσα παρὰ ζ. ἀμφοτέρωθεν. *T* 404 ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη. distinebantur iumenta iuncta: *N* 706 τὼ ζ. οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει, fracto iugo separabantur: *Π* 470 τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζ. *Ψ* 392 ἵππειον ἦξε ζ. disiuncta non amplius sub iugo erant: *Ω* 576 ὑπὸ ζυγόφιν λῦον ἡμιόνους τε, cf. *Θ* 543 δ 39. 2) transl. h. Cer. 217 ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχένι κεῖται necessitas iniuncta est. II iugum citharae, quo binae citharae partes (πήχεες) continebantur, atque chordae intendebantur. *I* 187 ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζ. ἦεν, sch. ABD. ζυγὸς ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας ᾧ ἔγκεινται οἱ κόλλαβοι· οὕτως δὲ λέγονται οἱ πάσσαλοι ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαί, cf. E. M. 412, 12 Hes. ζυγά. accuratius πήχεις et ζυγόν distinxit h. Merc. 50 πήχεις ἐνέθηκ'· ἐπὶ δὲ ζ. ἤραρεν ἀμφοῖν. III transtrum navis. continebatur navis transtris, quibus insidebant remiges, cf. Lucht, Schiff d. Od. Altona 1841 p. 21 Grash. Schiff 17. ι 99 ὑπὸ ζυγὰ ἐρύσσας viros. ν 21 κατέθηκε ὑπὸ ζυγὰ vasa aënea. (ζυγόδεσμον. ἐύ-, πολύ- ἑκατόζυγος).

ζω-άγρια, τά (ζωός, ἀγρέω, cf. Doederl. Gl. 58 Buttm. Lex. 1, 131) s. ζῳάγρια sec. Aristarchum ap. Did. ad *Σ* 407, cf. La Roche, h. T. 264 h. U. 215, improbante Lob. path. el. 1, 444. pretium quod datur pro vita conservata, E. M. 412, 47 τὰ ὑπὲρ τοῦ ζῆν διδόμενα ἄποινα, cf. Ap. 81, 9 Hes. *Σ* 407 ζ. τίνειν, sch. B. χαριστήρια τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἤχθαι, Hes. θ 462 μοι ζωάγρι' ὀφέλλεις.

ζωγρέω (ζωός, ἀγρέω cf. Curt. Et. 117 Doederl. Gl. 58 Buttm. Lex. 1, 131) iptv. sg. et pl., ipf. ad vitam duco. vitam concedo s. reddo. a) vivum capio, abs. *Z* 46 *Λ* 131 ζώγρει sc. me, Suid. I 2, 733 ζῶντα φύλασσε, cf. E. M. 412, 48 Hes. *K* 378 ζωγρεῖτ'. b) vitam reddo, recreo (ζωὴν ἀγείρειν Duentzer Doed. l. l., al. ἐγείρειν). *E* 698 πνοιὴ ζώγρει ἐπιπνείουσα - θυμόν, cf. Ap 81, 10. Ameis, sch. L. δριμεῖα ἡ λέξις, ἀντὶ τοῦ ἀνέψυχεν, paraphr. εἰς τὸ ζῆν ἦγεν.

ζωή (ζώω, Eust. 953, 43) res familiaris, Ap. 81, 12 ἡ πρὸς τὸ ζῆν χορηγία. ξ 96 οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος, sch. B. ἡ πρὸς τὸ ζῆν οὐσία κ. παρασκευὴ κ. κτῆσις, cf. Retzlaff, Synon. II Kgsbg. 1867 p. 23. ξ 208 ζωὴν ἐδάσαντο. π 429 κατὰ ζωὴν φαγέειν μενοεικέα πολλήν.

ζῶ-μα (ζώννυμι) Bekk. an. 261, 24 θώραξ ἢ ζώνη πολεμικὴ ἢ ἔνδυμα μεσοπορφυροῦν γυναικεῖον ἢ ζώνιον γυναικεῖον. ἢ χιτὼν γυναικεῖος ἢ ἀνδρεῖος. a) cingulum aëneum, i. e. aere munitum, loricae infra (al. extra) affixum quod a ventre ad genua pertinet, Lehrs Ar. 121 Rüstow u. Köchly gr. Kriegsw. 12. Baerwinkel, her. hom. armat. Arnstadt 1839 p. 26. E. M. 433, 3 οὕτως ᾠκονόμητο εἰς τὸ ῥᾳδίως κύπτειν εἰς γῆν. *Δ* 187 ὑπένερθεν | ζ. τε καὶ μίτρη, Ariston. *Δ* 133 ὑποβέβλητο τῷ στατῷ θώρακι τὸ λεγόμενον ζ. καθῆκον μέχρι τῶν γονάτων ἀπὸ τῶν λαγόνων, cf. *Δ* 216. b) lorica, (Hes. θώραξ, χιτών, E. M. 413, 50), quam in superioribus tacitus intellexit Homerus. Ariston. *Δ* 187 (Lehrs) ἡ δ. ὅ. τοῦ ζώματος μνησθεὶς παραλέλοιπε τὸν θώρακα ὥστε ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον δεδηλῶσθαι (cf. id. *Δ* 516 Ap. 81, 20 E. M. 414, 25). ξ 482 σάκος οἶον ἔχων καὶ ζ. φαεινόν, sch. H. νῦν προφανῶς ζ. τὸν χιτῶνά φησιν (cf. ξ 489). melius τινὲς δὲ ζ. φαεινὸν τὸν σιδηροῦν χιτῶνα, cf. Hes. (οἱ δὲ κυρίως τὸ ζῶμα). c) subligaculum certantium pugno. Ap. 81, 22 τὸ περίζωμα. *Ψ* 683 ζ. δέ οἱ . . παρακάμβαλεν, Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ παλαιὸν ἔθος ὅτι ἐν ἑνὶ περιζώματι ἠγωνίζοντο, sch. D. Ol. 32 νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν, Hes. ζώσατο. ἀπὸ τῆς ιε' Ὀλυμπιάδος.

ζώ-νη (ζώννυμι) vinculum quod extra inicitur ad continendam adstringendamque vestem loricamve, quod etiam ζωστήρ dicitur, Lehrs, Ar. 122 (126) „sed mulierum semper ζώνη", cingulum. a) Hes. ἡ λεγομένη θωρακοζωνη. *Λ* 234 κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθεν νύξ' . . οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα, Ap. 81, 14 Ariston., quem locum alii ad 2) referunt. b) *Ξ* 181 ζώσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν Iuno. ε 231 κ 544 περὶ δὲ ζ. βάλετ' ἰξυῖ καλὴν χρυσείην Calypso et Circe. h. Ven. 258 παῖδα ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην, concepi. cf. ib. 282. λ [245] λῦσε δὲ παρθενίην ζ., sch. H. ἀθ. . . . Ζηνόδ. ἀγνοεῖ τὸν στίχον, cf. h. Ven. 164. E. M. 414, 17 σημαίνει καὶ τὸν συνουσιασμόν. 2) ilia, Ap. 81, 13 ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, cf. E. M. 414, 4. *B* 479 ἴκελος Ἄρει ζώνην, Naegelsb. (ἐύ-, καλλί- βαθύζωνος).

ζών-νυμι (Curt. Et. p. 572 Bopp, Gl. 310 skr. yu, zend. yâcto gegürtet. Christ 150 skr. yuyug binden. L. Meyer, vgl. G. 1, 444 ζώσνυμι.) act. aor. ptc. ζώσαντες σ 76. med. pr. ci. ζώννυνται ω 89 i. e. -ύωνται Bäuml. Duentz. Faesi, Kühner a. G. 1, 829, cf. Ahrens Rh. M. 2, 174,

dubitat Krüger Di. § 39, al. ind. statuunt). inf. ζώννυσθαι. ipf. ζώννυτο *K* 78, ipf. iter. -ύσκετο *E* 857. aor. ζώσατο, ptc. -σαμένω, iptv. ζῶσαι σ 30. 1. act. cingo. σ 76 ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ Irum ad certamen. 2) med. cingor, a) cingo mihi. Ξ 181 ζώσατο ζώνην Iuno, Did. Ἀρίσταρχος ζώνῃ (Spitzn. q. v. Bäuml. Duentz.) Ap. 81, 16 ἀπὸ μέρους καθοπλίζεσθαι, cf. E. M. 413, 53 Hes. Ψ 130 χαλκὸν ζώννυσθαι. b) cingo me. *E* 857 ζ. μίτρην, Did. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος μίτρῃ κατὰ δοτικήν, (Spitzn. Bäuml. Duentz. Am.) ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων στελλέσκετο μίτρῃ. *K* 78 ζωστὴρ ᾧ ζώννυτο. abs. Λ 15 ζώννυσθαι ἄνωγεν. ad certamen: induor subligaculo. Ψ 685 710 ζωσαμένω. σ 30 ζῶσαι. ω 89 ζ. καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα. σ 67 ζώσατο ῥάκεσιν περὶ μήδεα.

ζωός et ζώς *E* 887, acc. ζών *Π* 445 v. l. ζωός et ζωόν contra metrum. (Ptolemaeus, anecd. Bekk. 347, 18 ζῶς ζῶν (Bekk. an. 1231, 4), Herod. ad *E* 887 ζώς ζών (cf. E. M. 741, 52 ἐν τῷ περὶ τοῦ ζῶς μονοσυλλάβου βιβλίῳ), ortum enim esse ἐξ ὀξυνομένου τοῦ ζωός. Aristarchus, ap. Did. *Π* 445, μονοσυλλάβως, sed utro accentu non liquet. synaeresin (ζώω ζωός ζώς) statuunt Herod. Eust. 618, 9 E. M. 686, 16 413, 30, syncopen vel crasin Lobeck path. el. 1, 302 cf. 472 2, 76 120 paral. 88. contra Buttm. a. S. 1, 245 (ζάω) ΖΑΟΣ (Herod. μον. λέξ. 41, 31 ζόος παρ' Ἐπιχάρμῳ) ζώς, inde ζωός, quamquam digamma (Christ 274) fuit in media voce (ζωϝ-ς ζώς et ζωός? cf. E. M. 413, 36). Cf. La Roche h. T. 264. Spitzn. Bäuml. Duentz. ζώς, ζῶν (Böttcher, Aehrenl. 20 timet ne confundatur nom. ζάων ζῶν). Bekk.² Faesi La Roche ζώς ζών. Ceterum v. l. ζῶ' *P* 405 ap. sch. V. *P* 413) neutr. non legitur. Vivus. δ 546 ω 284 μιν ζωόν γε. Ψ 77 ζωοί γε. v. l. γ 256 ζωόν γ' Αἴγισθον, pro ζώοντ', plerumque (cf. Ameis N. J. f. Ph. 70, 269) sine particula γέ. ρ 115 οὐ ζωοῦ οὐδὲ θανόντος ἐπιχθονίων τευ. *E* 515 *H* 308 ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. λ 349 ζωὸς ἀνάσσω vivo et regno. ψ 55 ἦλθε ζωός. ψ 187 ἀνδρῶν τις ζωὸς βροτός, cf. v. l. h. Ap. 364 (alias non in hy.). est pro subst. *X* 388 ζωοῖσιν μετέω, cf. Ψ 47 κ 52 ξ 487. λ 156 ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι. *B* 699 *P* 153 271 478 672 *X* 436 λ 156 χ 177 ζωὸς ἐών, cf. *M* 10 *Π* 436. *Ω* 749 ζ. περ ἐών. λ 78 ζωὸς ἔρεσσον. λ 86 τὴν ζωὴν κατέλειπον, cf. *T* 288. λ 484 σε ζ. quamdiu vivebas. τ 331 τῷ-ζωῷ, ἀτὰρ τεθνεῶτι. *Z* 50 *K* 381 ἐμὲ ζ. πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσί, cf. Λ 135 ρ 527 τ 272. *Z* 38 *Π* 331 ζωὸν ἕλε, cf. Φ 102. *Y* 464 ζωὸν ἀφείη. *Π* 445 ζῶν πέμψῃς. *P* 405 ζωὸν ἀπονοστήσειν, cf. Σ 536. *Z* 500 ἔτι ζ. - Ἕκτορα, cf. *P* 380 653, α 197 δ 498 (που), 552 χ 382. Φ 27 ζωοὺς λέξατο, cf. Φ 238 λ 301, ξ 272 ρ 441. *P* 511 νῶιν ζωοῖσιν. Σ 418 ζωῇσι νεήνισι veris, non arte factis, cf. Σ 539. *E* 887 ζώς si vixissem, v. s. ἀμενηνός. *Ω* 686 σεῖο ζωοῦ. animalia: *M* 203 δράκοντα ζ., ἔτ' ἀσπαίροντα, cf. *M* 221. Φ 132 ζωοὺς καθίετε ἵππους.

ζωρός (E. M. 414, 30 ἀπὸ τοῦ ζῆν (Eust. 746, 42 Lob. Rhem. 286 cf. path. el. 2, 120. Duentz. ad *I* 202 cf. Kuhn 1863, p. 12) ἢ ζεῖν (Doederl. Gl. 2450, cf. Curt. Et. 567). Apetz de voc. nonn. Hom. Altenburg 1846 hebr. צחר comparavit) tantum neutr. compar. Fervidus, Hes. ζωρόν· ἄκρατον. ζωρός· ἐνεργής, ταχύς. *I* 203 ζωρότερον κέραιε Doederl. l. l. „meracius, obwol nichts entgegensteht ferventius vini genus zu verstehn“. posterius non admittunt paraphr. sch. Ap. 87, 17 Suid. I 1, 741 Eust. l. l. ἀκρατότερον, cui non bene addit Hes. ἔνιοι δὲ τάχιον, καὶ ἄμεινον ἐπιστρεφέστερον νοεῖν. E. M. 414, 30 ζωτικώτερον, ἀκρατώτερον, ἐνεργές· οἱ δὲ θερμότερον.

ζωστήρ (ζώννυμι) 1) vinculum quod extra inicitur ad continendam adstringendamque loricam. Etiam ζώνη dicitur, Lehrs Ar. 122, cf. Suid. I 2, 742 Ap. 81, 18. E. M. 414, 19 θώραξ ζώνη. continebat loricae partem imam, ζώματος summam. videtur fuisse e corio factus, ut mobilis esset, atque versicolor, sed aere munitus. *E* 186 *K* 77 ζ. παναίολος. Δ 215 Λ 236 ζωστῆρα παναίολον (v. s. ζώνη). *Z* 219 *H* 305 ζ. - φοίνικι φαεινόν. Δ 134 ζωστῆρι ἀρηρότι, cf. Δ 213. Δ 135 ζωστῆρος - δαιδαλέοιο. Δ 132 *Y* 414 ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον. *E* 539 *P* 519 διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν, cf. *E* 615 *M* 189 *P* 578. 2) vinculum quo χιτών continetur, cingulum virorum. ξ 72 ζωστῆρι συνέεργε χιτῶνα, cf. Braune de ξ II Cottbus 1855 p. 9.

ζῶστρον (ζώννυμι) cingulum feminarum, quod extra inicitur ad adstringendam vestem. ζ 38 ἄγησι ζῶστρά τε καὶ πέπλους, sch. R. γρ. ζώνας. Ap. 81, 24 Ἀπίων τὰ ἐνδύματα τῶν ἀνδρῶν (cf. sch. PQT. h. l.). ὁ δὲ Ζηνόδωρος βέλτιον τὰ ζώματα, τὰς ζώνας. Hes. τὰ ζώματα καὶ ζῶνας· ἢ χιτῶνας ζωστούς, ἢ χλαίνας ἀνδρείους, τινὲς δὲ τὰ ἐνδύματα, cf. Suid. I 2, 743.

ζώ-ω (skr. gîv leben διαω unde etiam βίος cf. Savelsb. qu. lex. 56 Curt. Et. p. 447 434 L. Meyer, vgl. G. 1, 414 (gviv) Christ 151 274 (ζαϝαν ζῆν). Doederl. Gl. 2450 ζέειν sieden ζόη ζοᾶν ζώειν) et ζάω, *A* 88 ζῶντος, quod Doederl. syncope ortum dicit e ζώοντος, non contractione e ζάοντος. h. Ven. 188 ζῶντα. Vix recte al., cf. E. M. 380, 51, ζάω ζῶ ζώω, cf. E. M. 237, 30. praes. ind. ζώεις. ο 491, -ει (terdecies) -ουσι(ν). ci. -ω γ 354 opt. -οις h. Ven 242. inf. -ειν (novies) et -έμεν ω 436 et -έμεναι η 149. ptc. -ουσα (hy.), -οντος (septies), -οντι *Ω* 705, -οντα (ter), du. ac. -οντε *E* 157, pl. -οντες (quater), -όντων κ 72 ο 229, -οντας φ 155. ipf. pl. ἔζωον χ 245. vivo. *A* 88 ἐμεῦ ζῶντος κ. ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, cf. π 439. ω 263 ζώει τε κ. ἔστιν. Σ 91 οὐδὲ ζώειν οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι. h. Ven. 221 240 ἀθάνατόν τ' εἶναι κ. ζώειν ἤματα πάντα. Σ 61 442 μοι ζώει κ. ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, cf. *Ω* [558] δ 540 833 κ 498 ξ 44 υ 207 h. Ven. 105 (ἐν). ο 349 ἔτι ζώουσι ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο ἢ τεθνᾶσι. *O* 664 ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι κ. ᾧ κατατεθνήκασι, cf. Ψ 70, β 132 δ 110 837 λ 464, 303 φ 155. h. Cer. 365 ζώει τε κ. ἕρπει. *E* 157 ζώοντε ἐκνοστήσαντε cf. *Ω* 705, (Classen Beob. 3, 33), *Ω* 490 γ 256 (v. l. ζωόν) μ 21 π 373 χ 38 h. Ap. 364 Merc. 38 Ven. 188. κ 72 ο 229 ζωόντων hominum omnium. *Π* 15 ζώει μετὰ Μυρμιδόνεσσι, cf. *X* 49 ρ 391 χ 222 h. Merc. 33. γ 354 ζώω, cf. η 149 ν 360 π 388 ω 436. *Π* 14 ζώειν - ἔτι, cf. *T* 327 ο 353 χ 245. *Z* 138 δ 805 ε 122 θεοὶ ῥεῖα ζώοντες | (Classen Beob. 2.

14). *P* 681 ἔτι ζώοντα, cf. *Σ* 10 *λ* 458. *T* 335 που τυτθὸν ἔτι ζώοντ᾽. *ρ* 423 *τ* 79 εὖ ζώουσι, cf. h. Ap. 530. *ο* 491 ζώεις ἀγαθὸν βίον. *Ω* 526 ζώειν ἀχνυμένοις. h. Ap. 192 ζώουσ᾽ ἀφραδέες, cf. Ven. 242. ib. 260 δηρὸν ζώουσι.

H.

ἤ et ἠέ paragoge epica ortum (cf. Lob. path. el. 2, 224) e breviore forma. (Hartung, Partik. 2, 50 skr. vā, vahis extra, lat. ve- (non: vel), ve-cors sim., ahd. wan. Christ 254 skr. vā_ϝή ϝή, lat. ve (i. e. vel). Buttm. Lex. 2, 191 ἤ et δή comparat. Thiersch § 312, 29 n. 1 353, 3 n. (et Bäuml. Partik. 125) fieri potuisse ex ἤ affirmativo (aut interrogativo Bäuml.) iuxta poni enim cum affirmatione (aut interrogatione) per parataxin quae paullatim coepta sint subici atque inter se opponi). I aut, vel, part. disiunct. E. M. 415, 16 Ap. 81, 31 ψιλούμενον καὶ βαρυνόμενον δηλοῖ σύνδεσμον διαζευκτικόν, aut, cf. Hes. Herod. *E* 812 887 *K* 174. s. subdisiunct., παραδιαζευκτικός, vel, cf. Herod. *B* 368 *Z* 439 *Θ* 249 *O* 106 Lehrs qu. ep. 51. A) additur etiam priori membro. a) vel-vel *A* 27 σε ἢ νῦν δηθύνοντ᾽ ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα, cf. *A* 151 *E* 484 *K* 84 451 *Λ* 191 206 *N* 425 426 559 *P* 548 744 *Y* 289 378 *Φ* 113 576 578 *Ψ* 485 *β* 317 *δ* 283 764 821 *ϑ* 491 *ι* 274 *λ* 331 *ι* 299 301 *ρ* 279 530 *φ* 237 383 *χ* 97 468. *Γ* 24 *O* 271 ἢ ἔλαφον ἢ αἶγα, cf. *A* 504 *Δ* 76 *Θ* 514 *K* 361 *Λ* 220 *N* 290 *O* 106 323 373 *X* 135 310 *γ* 99 (348 v. infr.) *δ* 163 329 *ε* 484 *ζ* 103 *ϑ* 29 (Bekk. al. ἠέ - ἤ) 202 488 *κ* 574 *μ* 27 *ο* 441 *υ* 297 h. Ven. 264 Cer. 65 174. sive-sive: *Ξ* 108 ἢ νέος ἠὲ παλαιός, cf. *Γ* 409 *P* 632 *α* 296 *β* 29 *κ* 255 *λ* 120 *ξ* 330 384 *τ* 299 h. Merc. 519. additur καί: vel etiam, quando qui loquitur ipse nescit utrum eligat, ou bien, oder aber: *A* 395 ἢ ἔπει ἠὲ καὶ ἔργῳ, (Am. et Autenr.), cf. *Π* 590, 217 *ρ* 480. *A* 138 ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος γέρας ἢ Ὀδυσῆος (Thiersch § 312, 29 n. 1), cf. *A* 145 146 *Θ* 290 291 *K* 6 7 *Φ* 111 *Ψ* 226 (καί) *κ* 433 *λ* 415 459. β) praemittitur genus: *X* 164 ἄεθλον, ἢ τρίπος ἠὲ γυνή, cf. *Ω* 47 (καί) *μ* 289 *ρ* 384 (καί) 472. *Ω* 221 τις ἄλλος, ἢ οἳ μάντιές εἰσι θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες, aliquis hominum sive qui vates sunt sacra spectantes sive sacerdotes. plerique post εἰσι interpungunt, etsi male opponeretur: hominum aliquis aut vates, sive haruspex sive sacerdos. *ο* 84 ἠέ - ἠέ - ἠέ - ἠέ. ἤ - τε (?): *B* 289 ὥς τε γὰρ ἢ παῖδες χῆραί τε γυναῖκες, Hartung, Part. 1, 90 „fühlt während der Rede dass die Glieder ebenso gut mit einander als einzeln u. getrennt erscheinen können u. corrigirt sich gewissermassen" cf. Naegelsb. Faesi[3] ἤ - ἤ, τε τε mit einander vermischt, paraphr. ἤ - καί. sed Ameis (cf. Rieckher, Stuttgarter Corresp.-Blatt 1862 p. 163) ἤ, etiam audacius Duentz. εἰ (Heyne, Bentl. Doederl.) sed cf. Ameis. La Roche dubitat utrum eligat. similiter post ὥς τε *γ* 348 ὥς τέ τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ, Bekk. Düntz. ἤ - ἠδέ, Bekk. h. Bl. 1, 200: „fällt zusammen mit der nach τί üblichen Affirmation." *τ* 109 ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος, ubi deest altera pars. Bekk. Düntz. ἤ, quod aliquando vituperavit Ameis. non recte sch. HQ. ἀντὶ τοῦ καί. videtur esse ὥς τε ἤ ut ἄλλος ἤ. Deest pars posterior: *ρ* 275 ἠὲ σὺ πρῶτος ἔσελθε, εἰ δ᾽ ἐθέλεις ἐπίμεινον. b) aut-aut. α) *Γ* 401 ἢ Φρυγίης ἢ Μῃονίης, cf. *Γ* 409, *Θ* 11 *N* 9, *Ψ* 328 331 *δ* 640 *κ* 228 255 *ω* 430 (καί) h. Cer. 73 (καί). β) *δ* 546 ἢ κιχήσεαι ἢ Ὀρέστης κτεῖνεν, cf. *ζ* 280 *ϑ* 570. *δ* 714 πατρὸς ἢ νόστον ἢ ὅν τινα πότμον ἐπέσπεν. *I* 78 ἠὲ διαρραίσει ἠὲ σαώσει, cf. *E* 811 812 *H* 71 72 *I* 537 *K* 147 174 327 370 *Λ* 431 433 *M* 172 *N* 486 *O* 502 503 511 557 *P* 227 *Σ* 511 *T* 334 *X* 109 *Ψ* 382 724 *Ω* 356 732 734 *δ* 546 733 *μ* 156 *π* 356 *ρ* 510 *υ* 310 *φ* 398 *χ* 65 h. Merc. 157. γ) additur καί: *M* 305 ἤ ἥρπαξε ἠὲ καὶ ἔβλητ᾽ cf. *Z* 438 439 *O* 140 *ι* 280. *δ* 80 ἤ κέν τις ἐρίσσεται ἠὲ καὶ οὐκί [:] *β* 326 ἤ τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἢ ὅ γε καὶ Σπάρτηθεν ἠὲ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει ἐλθεῖν. *H* 179 180 ἢ Αἴαντα λαχεῖν ἢ Τυδέος υἱὸν ἢ βασιλῆα Μυκήνης, cf. *ϑ* 507 h. VII 19. h. VII 28 ἤ - ἤ - ἤ - ἤ. c) sive-sive, additur τε: *E* 886 ἤ (Bekk. al. ἤ) τέ κε ἔπασχον ἤ κε ἔα, Herod. διαζευκτικοὶ ἀμφότεροι . . . . εἰ μὴ ὁ δεύτερος βεβαιωτικός· καὶ γὰρ τοῦτο μᾶλλον αἰτεῖ ἡ διάνοια, sch. B. LV. (Porph.?) συναπτικὸν εἰ statuit. *ξ* 183 κεῖνον ἐάσομεν ἤ κεν ἁλώῃ ἤ κε φύγῃ. H. γρ. ἦτε, cf. *Σ* 308 *I* 701 702 *M* 328 (*N* 327). mutatur structura: *ι* 339 ἤ τι ὀισάμενος ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευσεν, cf. *τ* 599 *ω* 291. B) non additur. a) vel, sive: α) *B* 231 ἐγὼ ἢ ἄλλος, cf. *B* 232 397 800 *Γ* 394 *Δ* 142 *H* 236 257 *Θ* 338 349 *E* 783, 860 *Ξ* 148, *Z* 457 *K* 8 486 *Λ* 69 293 389 *M* 167 *N* 39 302 437 589, *O* 82 161 170 177 495 587 605 *Π* 352 *P* 435 755 *T* 82 *Y* 139 *X* 68 *Ψ* 348 366 *Ω* 438 *δ* 45 225 396 *η* 36 84 *ι* 391 406 497 *λ* 403 *ξ* 179 *ο* 386 *π* 198 384 *ρ* 37 *σ* 329 *τ* 54 211 494 *ω* 148 h. Ap. 540. additur καί: *K* 357 δουρηνεκὲς ἢ καὶ ἔλασσον, cf. *Π* 557 *T* 33 *λ* 207 *π* 9 *τ* 239. plur. verbi: *E* 162 πόρτιος ἠὲ βοὸς βοσκομενάων. sing. *M* 42 κάπριος ἠὲ λέων βλεμεαίνων. uterque ut videtur: *Y* 138 Ἄρης ἄρχῃσι (Bekk. Duentz. Zenod., ante Spitzn. vo.) ἢ (γρ. καί) Φοῖβος ἢ ἴσχωσι, Aristarchus (ap. Ariston.) ἄρχωσι. β) *B* 460 *O* 692 ὀρνίθων, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων. *Ω* 47 φίλτερον ἄλλον, ἠὲ κασίγνητον ἠὲ καὶ υἱόν. *π* 217 οἰωνοί, φῆναι ἢ αἰγυπιοί. *N* 389 390 *Π* 482 483 τις δρῦς ἢ ἀχερωὶς ἠὲ πίτυς, cf. *X* 152, *Ω* 737 *ϑ* 586 (καί). *ξ* 132. h. Ap. 266 ἅρματά τε καὶ κτύπον ἵππων ἢ νηόν τε καὶ κτήματα. *A* 62 μάντιν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον, melius enim ὁ Πορφύριος τρία ἀποδέχεται quam Herodianus et Nicanor (γενικὸν μὲν τὸ μάντιν, εἴδη δὲ τὰ ἐπιφερόμενα, ita Bäuml.). *Ω* 769 τις δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων ἢ ἑκυρή. vel potius: *σ* 268 ὡς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον. γ) *A* 40 εἰ ἔρεψα ἢ εἰ ἔκηα. *K* 449 εἰ ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν, cf. *M* 248 *N* 288 *α* 282 *γ* 93 *δ* 324 *π* 277 *ρ* 252 *σ* 316 391 *τ* 84 *ω* 113. additur καί: *K* 207 εἴ ἑλοι ἤ - καὶ πύθοιτο, cf. *Y* 120 *ε* 421 *ι* 267. b) aut, quando non utrumque fit, sed alterutrum: *Δ* 197 207 Τρώων ἢ Λυκίων cf. *Z* 347, *Θ* 13 *I* 633 *K* 327 *Ξ* 474 *Π* 515 *T* 326 *Y* 173 *X* 253 *α* 238

δ 553 654 ν 275 ξ 368 π 384 τ 121 192 χ 152 359 h. Merc. 441 Cer. 55. h. Ven. 93 Ἄρτεμις ἢ Λητὼ ἠὲ Ἀφροδίτη ἢ Θέμις ἠὲ Ἀθήνη ἤ πού τις Χαρίτων ἤ τις Νυμφάων [ἢ Νυμφῶν]. additur καί: Η 196 σιγῇ ἐφ' ὑμείων ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, cf. Ψ 552. β) Α 515 ὑπόσχεο ἢ ἀπόειπε, cf. Ε 228 Ζ 164 341 Ι 230 Κ 443 481 Ν 668 Ρ 506 Ψ 724 Ω 356 δ 744, 748 β 375, ι 273 ν 237, λ 565 ξ 135 ο 91 π 100 ρ 478 υ 63 80 φ 89 132 χ 360. φ 398 ἦ ἔπλετο ἤ ῥά νύ που κεῖται ἢ ἐφορμᾶται. Δ 83 ἢ πόλεμος ἔσσεται ἢ φιλότητα τίθησι Ζεύς, cf. σ 331 391. additur καί: ο 177 νοστήσει· ἠὲ καὶ ἤδη οἴκοι, cf. τ 69 Κ 207. ω 432 ἴομεν· ἢ καὶ ἔπειτα ἐσσόμεθα alioquin. Κ 504 ἐξερύοι ἢ ἐκφέροι protraheret aut efferret, cf. Lehrs qu. ep. 55. mutatur structura: α 162 ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. η 263 Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης ἢ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς, recte sch. PQT. (Nicanoris?) διστατικῶς λέγει. διὸ ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον atque sine interpunctione, sive a Iove iussa sive quia a sententia sua ipse decessit, (cf. ι 339). Γ 215 οὐ πολύμυθος οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν pauca dicebat, quia non solebat multa dicere aut aberrare a verbis iustis, sive etiam (quia) iunior erat, A. et E. M. 415, 19 37 ἤ, (cet. cdd. εἰ, ut Spitzn. h. l. Scheele ἤ - ἤ Greifsw. 1840 p. 11, La Roche qui vertit: trotzdem), iuniores enim ut inferiore honoris loco sunt, ita pauciora dicunt. εἰ non legit aut novit Nic. ἐὰν βαρύνωμεν τὸν ἢ σύνδεσμον διαστελοῦμεν βραχύ· κείσεται γὰρ ἀντὶ τοῦ εἰ συναπτικοῦ (Ap. 81, 33 E. M. l. l. cf. Lehrs qu. ep. 61). ἐὰν δὲ περισπῶμεν τελείαν στίξομεν. παραπληρωματικὸς γάρ ἐστι· καί τοι νεώτερος ἦν. (Bäuml. Duentz. Nägelsb. Thiersch). Ameis (aliter N. J. f. Ph. 59, 276 65, 376) satis mire quaestionem putat pendere ab ἀφ. C) priori, non posteriori, v. s. A a. — D) a) ἤ τε, ἤ τε Bekk. Am. La Roche, ol. vo. ἦτε ἦτε, sive sive (cf. 5 A). Ρ 42 ἤ τ' ἀλκῆς ἤ τε φόβοιο. Ι 276 Τ 177 ἤ τ' ἀνδρῶν ἤ τε γυναικῶν. Λ 410 ἤ τ' ἔβλητ' ἤ τ' ἔβαλ' ἄλλον. in aliis Bekk. ἤ τε ἤ τε introduxit pro εἴ τε εἴ τε v. s. εἰ VI 6 aut b) alteri tantum membro ἤ τε additur v. s. II A β. Τ 148 παρασχέμεν ἤ τ' ἐχέμεν.

II a) quam, nisi, ac, partic. comparat. sch. HQ. α 165 διασαφητικός. Ap. adv. 487, 24 τοῦ μὲν προτέρου ὕπαρξιν διασαφεῖ, τοῦ δὲ ἐπιφερομένου ἀναίρεσιν. α) Β 453 Λ 13 γλυκίων ἠὲ νέεσθαι, cf. Α 162 395 Ν 639 Ο 512 (Ariston. ἡ δ. ὅ. οὐκ ἐκληπτέον τρεῖς διαστολάς . . . συντόμως ἀπολέσθαι ἢ πολὺν χρόνον φθείρεσθαι) Φ 486 Χ 374 Ψ 315 α 322 ζ 39 ϑ 148 188 μ 110 209 ρ 18 φ 155 ω 369 h. Merc. 171. Ο 510 οὔ τις τοῦδε νόος ἀμείνων ἢ μῖξαι. ζ 183 οὐ γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον ἢ ὅτε ἔχητον, Ameis h. l. cf. ι 6. β) Α 260 ἀρείοσιν ἠέ περ ὑμῖν, cf. Θ 190 Κ 556 Λ 319 Ξ 468 Π 688 Σ 302 δ 819 ϑ 154 ρ 417. π 216 ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοί (Am. app.), v. l. ἠύτ', Buttm. Lex. 2, 230 ηιτ'. Α 117 βούλομαι σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, cf. Γ 42 Ρ 331 Ψ 594 γ 234 λ 491 μ 351 π 107 ρ 81 404 υ 317. Ψ 445 φθήσονται τούτοις ἢ ὑμῖν, cf. λ 58. Ε 531 Ο 563 πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται, cf. Ξ 81 κ 395 σ 162. Ε 288 Χ 266 πρίν γε πρίν γ' ἢ ἆσαι, cf. Ρ 506. Κ 404 Ρ 78 ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆι. π 181 ἀλλοῖος ἠὲ πάροιθεν, cf. τ 267. De ὥς τε ἤ v. s. I a. α 165 ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο, sch. HQ. μᾶλλον ταχεῖς εἶναι ἤπερ πλούσιοι, celeriores quam ditiores, cf. Nitzsch Duentz. Lentz Ztft. f. A. W. 1857 p. 274, sed Ameis, cf. N. J. f. Ph. 73, 558: aut ditiores, sed redemptio non convenit indignationi Telemachi. iusto subtilius Faesi, cf. Ztft. f. A. W. 1855 p. 434: vor ἤ noch μᾶλλον, celeriores quam nunc potius quam ditiores. b) τί ἤ s. τίη s. τί ἤ, cur, quidnam Suid. II 2, 1121 διατί δή Hes. διὰ τί, ἵνα τί Apoll. adv. 523, 13 τί δή. subicitur enim ἤ (non ἦ) pronomini interrog. quid aliud quam atque Lehrs, qu. e. 62 demonstravit veterum plerosque (Ap. 82, 1 E. M. 356, 20 758, 9. Apoll. adv. 523, 13.) τί ἤ (Düntz. La Roche, cf. h. T. 267) probasse. τί ἦ (Bekk. Ameis) illorum doctrinae non convenit v. s. ἤ II B b. Tryphonem (Lehrs 64) vero qui paragogen ratus, τίη scripsit, (cf. E. M. 821. 1 Apoll. adv. 523, 13) sequitur Bäuml. Part. 1… e τί δή ortum putat Buttm. a. S. 2, 374 (mit etwas vermindertem Nachdruck). Ψ 409 τί λείπεσθε; cf. Ν 810 Ζ 55, 145 Φ 153, 106 482. Α 365 τί ἤ τοι ἀγορεύω; cf. ο 326 Λ 407 Ρ 97 Φ 562 Χ 122 385 ἀλλὰ τί ἤ μοι διελέξατο θυμός; cf. Κ 432 Υ 251 297. Μ 31 τί ἢ δὴ τετιμήμεσθα; cf. Ψ 436. Ξ 264 τί δὲ μενοινᾷς; cf. Ο 244 Ρ 170 π 421 ρ 37 τ 500. in quarta arsi aut secunda, sed ο 32 in tertia. rarius in Od. Non est ipsius poeta sed eorum quos facit loquentes.

ἦ (v. s. ἤ) et in quaestione (II) ἦε, quod non differt significatione, metri enim causa per paragogen mutatur. Cf. Lehrs, qu. e. 52 La Roche, h. T. 265 Am. app. α 175. I partic. affirmat., βεβαιωτικός quare περισπᾶται, cf. Hero Α 156 232 255 518 Β 272 798 Γ 43 366 Ε 2… 800 Η 393 Θ 379 Ι 197 Ο 288 Ρ 38 143 Υ 4… Χ 356 Ω 72. Non est ipsius poëtae, sed eorum quos loquentes facit. profecto, revera, Hero Α 229 ἰσοδυναμῶν τῷ δή, cf. Ap. 81, 27 Hes. E. M. 414, 52. in introitu sententiae sed post vocativos (v. s. β et ε). a) α) Α 78 ἦ γὰρ οἴομαι (Hes.), cf. Β 242 Λ 232, 293 342 355 Ι 3… Ν 744 Π 46 Φ 532 Χ 301 357 435 Ω 72 7… 779 δ 81 232 ζ 220 283 η 270 λ 450 ξ 61 … 169 215 ο 152 433 π 199 ρ 15 371 τ 108 υ 3… ψ 172 h. Merc. 37, Hes. ὄντως γάρ. Ε 800 γείνατο, cf. Ζ 56 (Herod. διαπορητικός) … Ι 197 Ο 105 Ρ 143 Τ 270 Υ 94 Χ 16 20 1… 356 Ψ 782 β 60 ζ 278 ι 452 κ 330 380 λ 6… ξ 37 ο 327 ρ 186 397 σ 73 338 389 τ 363 υ 1… 232 φ 131 325 397 h. Merc. 91 334 526. Λ 3… Υ 452 ἦ θήν σ' ἐξανύω, cf. Ν 813 Ο 288, Η… ἀληθῶς δή, ἀλλ' ὅμως, πλήν, ἀλλ' οὖν. Χ … ἦ νυ μέλει. Α 240 ἦ ποτε - ἵξεται. Γ 5… τέ κεν ἕσσο, cf. Γ 366 Ε 201 350 885 Κ 4… Λ 362 391 763 Μ 69 Ν 631 Π 687 Ρ 171 … Σ 13 Τ 205 Υ 449 Φ 585 Χ 49 103 Ψ 27… 288 β 62 219 ι 228 μ 138 ν 211 υ 194 ω 3… Α 255 ἦ κεν γηθήσαι, cf. Ρ 38 Χ 43 τ 5… Γ 43 ἦ που καγχαλόωσι, cf. Π 830 Suid. 1… 870 ἴσως, σχεδόν vide ne. Ο 128 ἦ νυ … Γ 183 ἦ ῥα δεδμήατο, cf. Δ 82 Ε 421 715 … Ζ 215 Κ 401 Μ 164 Ξ 49 Ο 185 Π 750 Σ … 394 Τ 315 Υ 347 Ψ 103 Ω 425 μ 280 σ … 390 ω 351 v. l. h. Cer. 222, profecto igit… β) Α 254 Η 124 ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος ἱκάνει, cf. Ν 99 Ο 286 Υ 344 Φ 54 δ 663 π … τ 36 ω 426 h. Merc. 219. Υ 293 φ 249 πόποι ἦ μοι ἄχος, cf. Χ 168 Ψ 782. Ι … ὢ πέπον, ἦ μὲν ἐπετέλλετο, cf. Λ 765. ω…

ἦ τ' ἄρα ἔμελλε. ω 193 ἦ ῥ' ἄρα ἐκτήσω. γ) adduntur μήν sim. Α 77 ἦ μήν. (Bekk., al. μέν). ἀρήξειν in sententia secundaria, cf. Κ 322, Ξ 275 (μέν) Τ 109. Β 291 η μὴν καὶ πόνος ἐστίν, profecto ut opinor, cf. Ι 57, E. M. 416, 41 ὄντως δή. Η 393 η μὴν κέλονται, cf. h. Ap. 87. Β 370 ἦ μὰν νικᾷς, cf. Ν 354 Ρ 429. Λ 518 573 η δὴ λοίγια ἔργα, profecto ut apparet, cf. Β 272 337 (ὢ πόποι) Ξ 53 Ο 467 Φ 583 Ω 518 α 253 ε 182, Hes. ἀληθῶς δή. Ρ 538 ἦ δὴ μὰν μεθέηκα. Η 97 ἦ μὲν δὴ ἔσσεται, cf. Γ 430 Π 362 δ 33 σ 257. Ω 763 ἦ μέν μοι πόσις ἐστιν, cf. Δ 765 Ω 416 749 Χ 233 ι 29 κ 65 λ 447 ν 425 ξ 160 281 τ 167 235 305 h. Merc. 460. Β 798 ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ εἰσήλυθον, cf. Ι 348 ξ 216. Ε 197 ἦ μὲν μάλα πολλὰ ἐπέτελλε, cf. Χ 239. δ) Α 229 ἦ πολὺ λώϊόν ἐστι. Η 125 ἦ κε μέγ' οἰμώξειε, cf. Ν 815. Γ 204 ἦ μάλα ἔειπες (ὦ γύναι), cf. Ε 278 Π 745 Σ 18 (ὤ μοι) β 325 μ 372 ξ 361 391 π 8 69 92 183 ρ 306 σ 125 201 τ 40 474 υ 304 φ 102 ψ 108 183 ω 373 514 h. Merc. 282. Ι 197 ἦ τι μάλα χρεώ, cf. μ 372. Ε 422 ἦ μάλα δὴ καταμύξατο, cf. Ζ 255 518 (ἠθεῖ') Θ 102 (ὦ γέρον) Λ 441 (ἆ δείλ') Ο 14 91 Σ 12 Φ 55 Χ 229 297 373 α 384 δ 169 333 770 ε 286 ι 507 λ 436 μ 297 ν 172 383 ο 486 ρ 124 264 χ 151 ψ 149 π 183. Ι 464 ἦ μὲν πολλὰ κατερήτυον, Bekk. non male μήν, ut saepius, cf. Χ 239. ε) non est in introitu: Ρ 34 νῦν μὲν δή, Μενέλαε -, ἦ μάλα τίσεις. in apodosi est post εἰ e. c. Χ 49 Π 687 Ψ 275 α 288 β 319 μ 138 ψ 108 (β 62 ο 327 ω 351), cf. ν 211 ρ 186, sed multo saepius caret sententia secundaria. subiungitur tamen coniunctioni ἐπεί, Herod. Io. Al. p. 42 (Lehrs qu. ep. 62): κἂν ὑποτάσσηται τῷ ἐπεί διαβεβαιωτικὸς ὢν ὁμοίως περισπᾶται, Ap. 81, 28 σύνδεσμον παραπληρωματικόν non paragogen dixit comparans ἐπεὶ δή, ex quo Buttm. a. S. 2, 371 ortum putat itaque Bekk. (cf. hom. Bl. 1, 201) La Roche Düntz. Am. (app. ι 276) Faesi al. ἐπεὶ ἦ, Bäuml., Part. 121, levius particulae pondus esse ratus ἐπειή, melius ἐπεὶ η v. s. ἐπεί: postquam profecto, cum revera. Α 156 ἐπεὶ ἦ μάλα πολλὰ μεσηγύς, Herod. περισπαστέον τὸν ῆ. ἔστι γὰρ βεβαιωτικός, cf. κ 465. Υ 437 ἐ. ἦ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν. Α 169 ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερόν ἐστιν, cf. Δ 56 307 Θ 144 211 Κ 557 Υ 135 368 Χ 40 ι 276 μ 109 π 89 φ 154 χ 289. Gerhard lect. 192 etiam Α 381 Η 105 mutare voluit. sunt locutiones hemistichio non longiores (μ 109 φ 154). immutantur τ 556 ἐ. ἦ ῥά τοι αὐτὸς - | πέφραδε, cf. χ 31 (quo solo loco poëta ipse voce utitur, plerumque ii quos facit loquentes) h. Ap. 72 Ven. 195, quare facilius fit ut ἦ habeat pondus quoddam. In arsi tertia sunt τ 442 ἐ. ἦ - | ἐφεσσάμενος ἔθηκε, cf. ρ 196. b) **η τοι** s. **ἤτοι** profecto, revera, sane, certe, quidem, igitur. Hes. καὶ δὴ οὕτως. debilitato enim pondere non raro fit μέν (μήν), Ap. 85, 5 ἤτοι .. ἰσοδυναμεῖ τῷ μὲν συνδέσμῳ. Hes. ἰσοδυναμῶν τῷ δέ, τινὲς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μέν χρῶνται. E. M. 416, 53 ἤτοι ἀντὶ τοῦ μέν ποιητικῶς· διαφέρει δὲ τοῦ μέν ὅτι τὸ μὲν ἤτοι κατ' ἀρχὴν τίθεται, cf. Eust. 50, 10 1404, 33. Bekk. La Roche Am. ἦ τοι, quod probant Classen Beob. 1, 21 N. J. f. Ph. 79, 307 Rieckher ib. 85, 485. Düntz. ἦ τοι, ol. vo. ἤτοι et sic Faesi atque Bäuml. Part. 243: fraun, esse enim placidius quam τοι, etsi animum commotum esse sentiamus. Non est nisi in priore membro, Apoll. adv. 486, 33. Cf. Hartung, Part. 2, 258. Est eius qui alteri affirmat quae ipse vera esse putat. Absolvit certe superiora atque propterea habet quod opponatur, nam absolutis prioribus transimus ad nova. 1) opponitur δέ: α) in introitu sententiae: Α 68 101 Β 76 Η 354 365 β 224 ἦ τοι ὅ γ' ὣς εἰπών, Hes. οὗτος δέ, er also, Naegelsb. οὗτος μέν, cf. Ζ 201 414 Η 451, Δ 22 Θ 459 Ι 555 (v. δέ 573) Λ 24 94 257 338 487 Ο 190 Π 253 399 Ρ 288 Φ 90 446 485 Ψ 462 γ 309 ε 283 μ 165 ο 464 ρ 153 τ 337 χ 171 h. Merc. 365 (ἄρα). Γ 168 ἦ τοι μὲν - ἔασιν, cf. Δ 376 Ζ 404 Θ 323 Λ 373 442 Ρ 193 Σ 378 585 Υ 67 Φ 67 Ψ 52 404 δ 521 ϑ 120 ο 222 ρ 372 ω 242 h. Ven. 202. β) Α 140 ἀλλ' ἦ τοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα, saepe enim sic primae pers. futuri additur, cf. Δ 13 62, Θ 35 466, 529 Ι 65 701 Ν 614 Ξ 252 Ο 211 Υ 22 Φ 372 Ψ 48 279 ε 154 μ 291 τ 594 ψ 359. c. iptvo. Α 211 ἀλλ' ἦ τοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον. Δ 9 ἀλλ' ἦ τοι ταὶ τέρπεσθον, cf. Ψ 828 β 235 ν 276 ξ 207 π 316. γ) Β 813 τὴν ἦ τοι ἄνδρες - κικλήσκουσιν, cf. Ε 724 γ 265 μ 89. ι 43 ἔνθ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ ἠνώγεα, cf. ζ 86 λ 235 568 μ 86 426 ξ 259 ρ 428. Σ 237 ἦ τοι μὲν ἔπεμπε, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο, cf. ν 242. Ω 462 ἀλλ' ἦ τοι μὲν εἴσομαι οὐδ' εἴσειμι. γ 141 ἦ τοι Μ. ἀνώγει οὐδ' etc., cf. h. Ven. 237. 2) opponitur αὐτάρ: Ε 447 ἦ τοι τὸν ἀκέοντο, cf. Κ 11 Σ 446 Ω 48 629 α 155 394 δ 151 ζ 249 λ 510. Ε 842 ἦ τοι ὃ μὲν ἐξενάριζεν, τὸν μὲν ἐνάριζε, αὐτάρ etc. cf. Ε 847 Θ 364 502 Λ 613 Μ 141 Ν 694 Π 451 λ 505 595 ξ 171. Ω 490 ἀλλ' ἦ τοι κεῖνός γε χαίρει, cf. δ 456 ο 250. opponitur αὖτε, Δ 237 τῶν ἦ τοι αὐτῶν χρόα γῦπες ἔδονται. 3) opponitur ἀλλά: α) in introitu sententiae: Α 317 ἦ τοι ἐγὼ μενέω, cf. μ 237. Γ 213 ἦ τοι μὲν Μ. ἔειπεν, cf. Δ 51 Ε 809 Τ 23 67 γ 126 255. Ω 71 ξ 183 ἀλλ' ἦ τοι - μὲν ἐάσομεν. 4) post vocativos: Γ 305 ἦ τοι ἐγὼν εἶμι equidem, cf. Ε 648 Η 191 406 Ρ 509 Ω 460 α 400 413 γ 331 δ 78 ι 3 π 241 309 ρ 101 σ 251 h. Merc. 368. Ψ 306 ἦ τοι μέν σε - φίλησαν· ἀλλά etc. cf. α 307 η 299, κ 271 ψ 113 μ 385 (c. iptvo. ut Π 451), ρ 6 τ 124 560 ω 281. est optantis: ο 111 ἦ τοι νόστον τελέσειεν. 5) est in apodosi: Δ 18 εἰ γένοιτο ἦ τοι μὲν οἰκέοιτο cf. Π 451. h. Merc. 174 εἰ δέ κε μὴ δώῃσι, ἤτοι ἔγωγε πειρήσω at profecto. Η 188 ὅτε ἵκανε ἦ τοι ὑπέσχεθε, ὃ δέ etc. cf. Π 463 Ι 555 ζ 86. post αὐτὰρ ἐπεί e. c. Ω 629 h. Ven. 128 230. 6) nempe, scilicet: Δ 537 τώ, ἦ τοι ὃ μέν .. ὃ δέ, cf. Ν 709 Ξ 391 405 Ο 333 634 699 ο 6 φ 16 χ 9 180 340 ω 154. verumtamen: Π 61 ἦ τοι ἔφην γε, cf. Χ 280 λ 430. φ 98 ἦ τοι ἔμελλεν. 7) affirmat cum gravitate: Η 458 ἄλλος θεῶν . . . σὸν δ' ἦ τοι κλέος ἔσται tua vero profecto, cf. Χ 512 γ 124 ζ 249 ϑ 87. Ρ 514 Υ 435 α 267 π 129 ἀλλ' ἦ τοι μὲν ταῦτα κεῖται, cf. γ 195 236 λ 118 ο 488 π 78 ψ 222. Τ 100 ἦ τοι ὃ μετέφη hic igitur ut dixi, cf. (v. l. μ 61 pro δή τοι) h. Ven. 116 (v. l. δή τοι) 225 (ubi Herm.). Υ 313 ἦ τοι μὲν γὰρ ὠμόσσαμεν. ante iptv. δ 238 ἦ τοι νῦν δαίνυσθε. π 278 ἀλλ' ἦ τοι ἀνωγέμεν. 8) raro in sententia secundaria: γ 419 ὄφρ' ἦ τοι ἱλάσσομ' cf. Ψ 52. ε 24 ω 480 ὡς ἦ τοι ἀποτίσεται, cf. ρ 157. aut in apodosi. — Est primo loco sententiae (cf. ο 6), aut secundo

ἀλλ', ἔνθ', οφρ', ὡς, τήν sim., v. s. 4.) aut tertio (τὸν δ' sim., τόν ῥ' Σ 237, νῦν δ' Τ 23 67, καὶ νῦν δ 151). Est in arsi prima aut secunda, in quinta Ο 699 Π 61 Χ 280 λ 430 φ 16 ω 154 h. Merc. 174. in hy. ἦτοι, profecto, in iis quae propius ad Homerum accedunt, h. Merc. 174 Ven. 116 225 230 237 ἦ τοι, scilicet. V. l. ἤτοι τ 599 pro ἦ τοι. II part. interrog. A) quaestio non pendet a verbo, placet enim haec separare cum Latinis etsi Graeci non separarunt. 1) quaestio est simplex: an, ne, Herod. Υ 17 ἐρωτηματικὸς ὁ σύνδεσμος καὶ ἅπαξ εἰλημμένος κατὰ μίαν διάνοιαν. διὸ περισπαστέος, cf. id. Π 12 Ξ 265 Τ 56. Ap. 81, 29 ἀπορηματικόν vocat, cf. Hes. E. M. 414, 15, al. etiam διαπορητικόν s. διστατικόν, cf. Lehrs, qu. e. 51. etiam Bäuml. Part. 122 „fragende ἦ aus dem ἦ der Versicherung hervorgegangen, . . ; doch ihm das Gebiet der eigentlichen Frage (u. zwar der unabhängigen) zugewiesen," Υ 17 ἦ τι μερμηρίζεις; etwa?, cf. Α 203 Β 229 Γ 46 (Nicanor explicat ἤ i. e. εἰ ἤγαγες, οὐκ ἂν ὑπομείνειας;) 400 Δ 247 Ε 466 Η 26 Κ 37 Λ 666 Ξ 265 Ο 245 Ρ 445 Τ 343 Ψ 465 Υ 179 δ 372 682 710 ζ 125 ϑ 581, γ 72 ι 253, κ 284 λ 160 213 ν 418 ο 511 σ 333 393 τ 72 ω 109 h. Ap. 25 208 (Baum. ἠέ) Merc. 262 308. β) si quis animo magis est commotus, repetit quaestionem: Π 12 ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι ἦ ἐμοὶ αὐτῷ; (13) ἠέ τιν' ἀγγελίην ἔκλυες; (17) ἦε σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι; Herod. Π 12 πάντες περιεσπάσθησαν οἱ σύνδεσμοι κατὰ λόγον τῶν ἐρωτηματικῶν, cf. ϑ 581 ι 406 ρ 378 ω 111 Ο 735 (Bäuml. ἦ ἠέ) Κ [387]. non recte Bäumlein postulari putat ut respondeatur neque animi causa interrogari (rhetorische Form). Ε 349 Ψ 670 ἦ οὐχ ἅλις ὅττι, cf. ρ 376, β 312 (La Roche ἤ, non idonea de causa), Ρ 450. Α 133 Ο 132 ἦ ἐθέλεις; cf. Ι 340 Ο 105 504 Υ 184 Ω 241 α 391 ρ 378. γ) additur ἄρα, Ν 446 ἦ ἄρα δή τι ἐίσκομεν, cf. Σ 429 σ 357 υ 166. Τ 56 ἦ ἄρ τι τόδ' ἔπλετο; cf. Herod., Bekk. al. sine interrogatione: profecto ut nunc videmus, cf. Bäuml. Part. 120. καί, α 158 389 ἦ καὶ νεμεσήσεαι; cf. ϑ 584. ῥά, Δ 93 Η 48 Ξ 190 ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; haec cum ita sint ecquid parueris?, cf. Η 446 Θ 236 ϑ 336 ο 431, Ε 762 421, ω 351. ι 405 ἦ μή τις ἐλαύνει; num cf. ι 406 ζ 200. Ο 18 Υ 188 Φ 396 ω 115 ἦ οὐ μέμνῃ; nonne, cf. α 298 (La Roche ἤ ut saepius) Θ 140 Ι 339 Ο 506 Σ 287 π 424. Ξ 471 η ῥ' οὐχ - ἄξιος; saepe etiam in his priori quaestioni ἦ subicitur, ut Α 203 τίπτ' εἰλήλουθας; ἦ ἵνα ἴδῃς; 2) quaestionis duplicis non pendent.s a) posteriori tantum membro additur ἦ, an: δ 314 δήμιον ἦ ἴδιον; Bäuml. et plerumque Düntz. in his ἤ. Κ 534 δ 140 ψεύσομαι ἦ ἔτεον ἐρέω; sch. HMQR. Ἀριστοφάνης οὐκ ἀποφαντικῶς, ἀλλ' ἐν ἤθει. οὐκ ἀναγκαῖον δὲ περισπᾶσθαι τὸν ἤ. ὃ γὰρ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν, εἴτε ψεύσομαι εἴτε ἀληθεύσω, ὁμῶς ἐρῶ, quae ellipsis vix apta est, cf. Κ 546 Ο 203 ω 300 φ 194. Κ 63 μένω ἦε θέω; Ψ 458 οἶος ἐγὼν ἦε καὶ ὑμεῖς. α 226 εἰλαπίνη ἦε γάμος; Bekk. Am., sed La Roche Bäuml. Düntz. ἠέ. δ 643 Ἰθάκης ἐξαίρετοι ἦ ἑοὶ αὐτοῦ θῆτες; sch. R. (Herod.?) ὁ ἦ περισπᾶται· διαπορητικὸς γάρ. Κ 425 μεμιγμένοι εὕδουσ', ἦ ἀπάνευθε; sch. A. ἐν διαστολῇ κ. ὑποστιγμῇ, ἵνα ἐρωτηματικὸν γένηται· κ. αὐτὸν δὲ τὸν ἦ περισπαστέον· διαπορητικὸς γάρ. cf. Nic. ζ 149 θεός νύ τις, η βροτός ἐσσι; sch. R. τὸν ἦ ὁ Ἀσκαλωνίτης περισπᾷ ἐρωτηματικὸν νομίζων· ὃ καὶ χαριέστερον. οἱ δὲ ἐνέκλιναν ὡς εἰ ἔλεγεν, εἴτε θεὸς εἴτε ἄνθρωπος, posterius satis friget. b) utrique: v. s. 1 β nam saepe dubitari potest num quis alterum post alterum quaerat, an simul utrumque. Γ 239 ἢ οὐχ ἑσπέσθην - ἦ δεῦρω μὲν ἕποντο -; Spitzn. Lehrs qu. e. 52 54 (Naegelsb.?) Duentz., minus bene sine interrogatione Bekk. Am. La Roche, Herod. ὁ μὲν πρῶτος ἤ σύνδεσμος βαρύνεται, ὁ δὲ δεύτερος περισπᾶται, v. s. B 2 b., cf. φ 131 (edd. ἦ ἠέ, melius ἢ ἦε-;) λ 172 (edd. ἦ ἦ contra Herod Ξ 265) ν 234 Κ 388—9 Ν 251 φ 197, Ω 381 (pendens?) α 408 h. Merc. 440 (Baum. ἦ ἠέ, Herm. ἢ ἠέ), γ 72 ι 253 λ 172 (Herod. Ξ 265, aliter Eust. 1678, 30) ρ 577. ω 475 ἢ (La Roche, Bekk. ἦ) τεύξεις ἦ τίθησθα; cf. β 30 (Bäuml. Part. 132 ad 1 β). ζ 120 ν 201 ἢ (edd. ἦ) ῥ' οἵ γ' ὑβρισταὶ ἦε φιλόξεινοι; cf. (ι 175) Ι 674 (Nic.) π 462. Ξ 190 ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο ἠέ κεν ἀρνήσαιο; ν 234 ἢ πού τις νήσων ἠέ τις ἀκτὴ κεῖται. δ 632 ἦ (ἢ?) ῥά τι ἴδμεν ἦε (Bäuml. ἠὲ) καὶ οὐκί. λ 399 ἢ (edd. ἦ) σέ γ' ἐδάμασσ' ἦε ἄνδρες ἐδηλήσαντο, περιταμνόμενον | ἠὲ (aut) μαχεούμενον, (Lehrs qu. ep. 56), cf. ω 109 ubi ἦε tertio loco Lehrs probat. Ζ 378 ἠέ πῃ ἐς γαλόων ἢ (aut?) εἰνατέρων ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται; cf. Ν 308 (Herod. h. l. Lehrs qu. e. 57). B) quaestio pendens a verbis quae congessit A. Scheele part. ἢ ἤ et εἰ ἤ in serm. Hom. Greifsw. 1840. 1) simplex Θ 111 εἴσεται ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται, Thiersch § 353, 3 n. ἦ „fürwahr sie wüthet", esse enim parataxin, sch. BLV. Ε 886 ἀντὶ τοῦ εἰ συναπτικοῦ, sciat quando, cf. Π 243 (ῥα). Saepius dubitari potest num admittatur εἰ, (συναπτικός) an ἤ. Α 83 φράσαι εἴ με σαώσεις si vis dic, quare Zenodotus φράσον, al. ἢ reputa num. ν 415 πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος ἢ που ἔτ' εἴης, v. l. εἴ. π 138 κατάλεξον εἰ ἄγγελος ἔλθω, v. l. sch. A. Γ 46 Bekk. ἤ, H. γρ. ἦ c. gl. ἄρα 2) duplex, cuius a) posteriori tantum membro ἢ additur. δ 110 οὐδέ τι ἴδμεν ζώει ὅ γ' ἦ τέθνηκεν, cf. β 132 (Am.) δ 837 λ 464, Bäuml Düntz. ἢ. praeter morem: ω 238 μερμήριξε κύσσαι ἠ πρῶτ' ἐξερέοιτο. b) utrique: ἢ - ἤ, quam Lehrs, qu. e. 50 probavit opinionem esse veterum, qui „cum de causis dissentiant in re ipsa conspirant", cf. Am. α 175 La Roche H. T. 265, sed Classen N. J. f. Ph. 79, 307 id Herodiani commentum esse putat, non a poëta profectum, cf. Nitzsch ib. 1, fasc. 2, atque Bäuml. ib. 85, 196 Part. 130 negat nos tene[ri] tali opinione cuius idonea causa excogitari no[n] possit. Lehrs „ad alteram particulam quodam modo languescere sentimus priorem — in alter[am] quasi maiore quadam vi incidit", Sengebusch Sendschr. an Rost 14 accentum acutum de[bi]liorem esse, alterum vero membrum demum e[f]ficere quaestionem duplicem, cui Bäuml. ὤ quod illo debilius est ῶ opponens neque ve[te]rum rationes curans de suo ἢ - ἢ scribit. A[liud] qui distinguenda sunt: nesciebam num venisset boum causa sive (ἢ) alius rei, et num boum alius rei causa venisset (ο 384 π 95), quae be[ne] veteres distinxerunt, (ἢ ἤ), nam ω 111 — non est quaestio duplex ἢ ἢ v. s. A 1 a α neque ϑ 582 ἦ τις ἀπέφθιτο, γαμβρὸς ἢ πε[ν]θερός aut Β 229 Ο 105 cf. Herod. Ο 1

Ξ 265, sed est Α 190 μερμήριξεν ἢ ἀναστήσειεν ἦε παύσειεν, cf. Β 253 (aliter Ap. 81, 32 η ἤ cf. Lehrs qu. e. 55) Ε 86 672 Ι 619 Κ 208 309 342 396 [409] Ν 327 456 742 Ξ 21 Π 436 648 713 Ρ 180 Υ 311 Φ 226 Χ 175 383 Ω 408 (381?) γ 170 214 δ 28 118 646 789 833 (που) ζ 142 ι 175 κ 51 λ 175 178 495 ξ 460 ο 168 300 305 349 384 π 33 74 260 ρ 236 σ 91 265 τ 237 525 υ 11 φ 282 χ 167 334 ψ 86 203 ω 217 263 404. α 175 εἰδῶ ἠὲ νέον μεθέπεις ἦ καὶ πατρώιός ἐσσι ξεῖνος, cf. ι 280 π 238. δ 712 οὐκ οἶδ' ἤ τίς μιν θεὸς ὤρορεν ἦε καὶ αὐτοῦ θυμὸς ἐφωρμήθη, sch. HRQ. ἤ τίς μιν Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η. Β 238 ἴδηται ἤ ῥα προσαμύνομεν ἦε καὶ οὐκί, cf. Κ 445. Β 300 δαῶμεν ἢ ἐτεὸν μαντεύεται ἦε κ. οὐκί, cf. λ 493 α 268. Δ 15 φραζώμεθ' ἤ ῥ' αὖτις ὄρσομεν ἦ βάλωμεν, cf. Λ 820 Π 243. Κ 504 μερμήριζε ἢ δίφρον ἐξερύοι (ἢ ἐκφέροι) ἦ ἕλοιτο, Lehrs qu. e. 55. Φ 62 δαείω ἤ ἄρ' - ἐλεύσεται ἦ μιν ἐρύξει, cf. χ 158. π 95 εἰπέ μοι ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι ἦ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσι ἤ (Bekk. La Roche al. ἢ) τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, sch. H. π 95 ὁ δεύτερος ἢ περισπᾶται, π 97 ἢ ἄρα ἀδελφοῖς μέμψιν τινὰ ἔχεις, videntur enim non tria membra esse quaestionis, sed duo quorum alterum duas partes habet, cf. τ 237. δ 487 κατάλεξον ἢ ἀπήμονες ἦλθον ἠέ τις ὤλετ' ἐπὶ νηός, ηε (melius ἠὲ cum Lehrsio qu. e. 56) φίλων ἐν χερσίν. ρ 308 οὐ οἶδα ἢ δὴ ἔσκε ἢ αὔτως. Εἰ num, (συναπτικόν), in priore membro pro ἤ codd. nonnunquam habent, Thiersch § 353, 3 vituperavit, Bekk. al. expulerunt, Bäuml. defendit. Β 368 γνώσεαι εἰ καὶ θεσπεσίῃ οὐκ ἀλαπάξεις ἢ ἀνδρῶν κακότητι, Herod. Πτολεμαῖος περισπᾷ τὸν ἤ, διαπορητικὸν ἐκδεχόμενος (ἤ, ἢ num an, Lehrs qu. e. 56). εἰσὶ δὲ οἳ ὀξύνουσιν, ὥσπερ κ. οἱ περὶ τὸν Ἀλεξίωνα, ἐκδεχόμενοι παραδιαζευκτικὸν τὸν ἤ. hi igitur: scies, quando non capies sive diis nolentibus sive hominum segnitia, cf. Ζ 368 (num, ἢ?) Θ 533 379 Herod.) Χ 244. Β 349 γνώμεναι εἴ τε ψεῦδος ὑπόσχεσις ἠὲ καὶ οὐκί Bäuml. Spitzn., sciamus, sive hoc est sive illud. La Roche εἴ τε εἴ τε sed Bekk. Am. ἤ τε ἠὲ num, an, Düntz. εἴτε ἠὲ (?). h. Ven. 136 εἰ ἔσσομαι ἠὲ καὶ οὐκί. Ap. 416 εἰ μενέει ἢ ὀρούσει num, an. — Producitur ἤ in altera thesi τ 56, non corripitur sec. Hoffm. qu. h. 1, 63. ἢ οὐ saepius synizesi unam syllabam efficiunt, quam sine syniz. binas Θ 140 Ι 339 Ο 506 Σ 287 π 424).

ἤ, sunt qui adv. putent: ut, velut, ὡς. Β 73 33 276 Τ 177 Ψ 581 Ω 652 γ 45 187 λ 451 θέμις ἐστί, cf. h. Ap. 541 (ἀνθρώπων). Ι 134 ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, Hes. ἣ θέμις· ὡς δεῖ, ὡς δίκαιον, ὡς πρέπει, ὡς χρή. δ 691 ἥ τ' ἐστὶ δίκη - βασιλήων. ι 268 ἥ τε ξείνων θ. ξ 130 ἣ θ. ἐ. γυναικός et demonstrative 255 ἣ γὰρ δίκη ἐ. γερόντων, cf. τ 168 ω 286. Eust. et ol. vo. ἤ, (Voss: quantum fas est), quod recte Spitzner expulit (exc. II), Ven. ἤ, Apoll. adv. 559, 5 Herod. Β 73 Ι 134 ram. Anecd. 1, 192 E. M. 440, 7 sch. V. (Porph.? ec. Lehrs.) Θ 111 ἤ, quod adv. esse rati ut νή ἤ, probant Lehrsio qu. ep. 44 Thierschio (?) 343, 7, cf. Am. γ 45 Autenr. Β 73, sed cum c non possit esse demonstr. alii melius fem. atuunt pronominis aut rel. aut demonstr. cuius enus referatur ad sequens subst. (cf. τ 43 αὕτη δίκη ἐ. et h. Ap. 458) Spitzn. l. l. Buttm. Lex. 1, 240 Bekk. h. Bl. 1, 55 Nägelsb. Β 73 La Roche h. T. 273 h. U. 183 ad Β 73 Düntz. γ 45, cf. Nitzsch δ 691. Herod. Ο 365 idem quod ἤὔτε. ἦ ipf. de ἠμί q. v. ᾗ v. s. ὅς et ἥ. ἦα ipf. de εἰμί. ᾖα v. s. ἤια.

ἠβαιός (de origine non constat, Bergk ap. Am. app. ι 462 ἠ βαιός. sch. HMQ. γ 14 οἱ νεώτεροι βαιόν, Trypho ap. Apoll. coni. 524, 6 πλεονάζειν putat ἠ, cf. Lob. path. el. 1, 68) parvus, exiguus, E. M. 417, 15 ὀλίγον κ. ὀλιγοχρόνιον, cf. Hes. Suid. I 2, 802. Bekk. an. 1095 Κυπρίων· ἠ. ὀλίγον. Β 380 οὐκέτ' - ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν |, cf. Β 386 Ν 106 702 Υ 361 γ 14. Ξ 141 φ 288 ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαί | cf. σ 355 (τρίχες). non in fine versus et sine negatione: ι 462 ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους.

ἡβάω praes. opt. -ώοιμι (Dietrich, Kuhn 10, 437 -ῷμι et ita Düntz. q. v. ad ξ 468) et -βῷμ' Η 133, ptc. -ῶν, -ῶσα ε 69, -ῶντα Ι 446, -ῶντες. aor. ci., ptc. sg. et du. 1) pubesco. (in aor.?) τ 410 ἡβήσας. α 41 ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ. Ε 550 ἡβήσαντε. Ω 604 κ 6 ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες (paraphr. ἀκμάζοντες?) 2) vigeo: Nestor dicit: Η 133 εἰ γὰρ ἡβῷμ' ὡς ὅτε μάχοντο et Η 157 Λ 670 Ψ 629 ξ 468 (Ulixes) εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ (τε) μοι ἔμπεδος εἴη, Hes. ἀκμάζοιμι cf. ξ 503. Ι 446 θήσειν νέον ἡβώοντα |, Hes. ἀκμάζοντα. Μ 382 ἀνήρ, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν | cf. Ω 565 ψ 187. arbor: ε 69 ἡμερὶς ἡβώωσα. De

ἥβη (Pott 1^1 113 lat. iuvenis, skr. yav-īyas, cf. Legerlotz, Kuhn 7, 298 L. Meyer, vgl. G. 1, 86 89 414 Benf. 2, 210 Christ 152 Curt. Et. p. 538 qui yāv-yā statuit) iuventa, pubertas, Hes. νεότης ἀκμή, cf. Suid. I 2, 802 E. M. 417, 37 Ap. 81, 9. Λ 225 ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, cf. Ω 728 λ 317, σ 217 τ 532, h. Cer. 166 221. Ω 348 κούρῳ, πρῶτον ὑπηνήτῃ τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη |, cf. κ 279. ο 366 ἥβην πολυήρατον ἱκόμεθ' Eumaeus et Ctimene. h. Merc. 375 ἄνθος ἔχει φιλοκυδέος ἥβης |. Ven. 274 τὸν ἕλῃ πολυήρατος ἥβη |. b) robur iuventae: Ν 484 ἔχει ἥβης ἄνθος, cf. h. Ven. 224. Π 857 Χ 363 λιποῦσ' ἁδροτῆτα κ. ἥβην |. Ρ 25 ἧς ἥβης ἀπόνητο. Ψ 432 πειρώμενος ἥβης |. Θ 136 οὐδέ τι ἥβης | δεύεται. Θ 181 ἥβῃ πεποίθεα χερσί τε. π 174 δέμας δ' ὤφελλε κ. ἥβην |. ψ 212 ἥβης ταρπῆναι κ. γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι. h. Ven. 225 τὸν ἔχεν πολυήρατος ἥβη |. VIII 9 δοτὴρ εὐθαρσέος ἥ. Mars. XXIX 12 νόῳ κ. ἥβῃ.

Ἥβη(ν), καλλίσφυρον Ἥ. | [παῖδα Διὸς - καὶ Ἥρης] λ 604 uxorem habuit Hercules, postquam ad deos pervenit, cf. h. XV 8. sch. H. τοῦτον ὑπὸ Ὀνομακρίτου ἐμπεποιῆσθαί φασιν. ἀθετεῖται δέ. ἔνιοι δὲ οὐ τὴν οἰνοχόον Ἥβην, ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀνδρείαν, Lehrs negat (Rh. M. 17, 481 Arist.^{2} 448) haec de Onomacrito Alexandrinis fuisse cognita, contra eum dixit Düntz. N. J. f. Ph. 91, 732 Abh. 6, Welcker Götterl. 1, 370 veterem putat opinionem de deae origine etiamsi Onomacritus versum addidisset. ib. 692 matrimonio vero significari iuventam Herculi redditam, cf. Naegelsb. h. Th. 41, 115 Preller, Myth. 1, 289 2, 178 Nitzsch III 346. Δ 2 πότνια Ἥβη | νέκταρ ἐῳνοχόει inter deos, Ariston. ἡ δ. ὅ. παρθένος ἡ Ἥβη· οἰνοχοεῖ γάρ. οὐκ ἄρα γεγάμηται ὑφ' Ἡρακλέους, ὡς ἐν τοῖς κατὰ τὴν νέκυιαν ἠθετημένοις, sch. L. ἡ διηνεκῶς ἐν ταῖς εὐφροσύναις νεότης. Ε 905 (Ἄρηα) Ἥ. λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν,

Ariston. ι δ. ο. παρθενικὸν τὸ λούειν, οὐκ οἶδεν ἄρα ὑφ' Ἡρακλέους γεγαμημένην. Ε 722 Ἥ. ἀμφ' ὀχέεσσι (Iunonis) βάλε κύκλα, sch. BLV. ὑπηρετικήν τινα τὴν Ἥβην παρεισάγει. Saltat Ἥβη h. Ap. 195 cum Gratiis Horis Harmonie Venere.

ἡβη-τής (-άω) iuvenis Hes. ἀκμάζων, νεανίας, ἧλιξ. h. Merc. 56 κοῦροι ἡβηταί.

ἠγάθεος (ἄγαν, θεῖος Ap. 82, 12 E. M. 417, 56 Hes. Suid. I 2, 804 Buttm. Lex. 1, 48 Doederl. Gl. 74. idem quod ζάθεος Hartung, Part. 1, 350 Düntz. Α 252. ἀγαθός, cuius vis augeatur A. Goebel ho. qu. 15. certe η fit ex α) valde divinus, valde excellens. regiones: Α 252 δ 599 Πύλῳ ἠγαθέῃ, de forma fem. Lob. par. 466, paraphr. ἀγαθῇ κ. πλουσίᾳ. Β 722 Λήμνῳ ἐν ἠ. θ 80 h. XXIV 2 Πυθοῖ ἠ. Φ 58 79 Λῆμνον ἐς ἠγαθέην. β 308 δ 702 ε 20 ξ 180 h. Merc. 216 Πύλον ἠ. h. Ap. 37 Λέσβος ἠγαθέη. Ζ 133 ἠγάθεον Νυσήιον, Hes. ἄγαν θεῖον. εὔδαιμον. μακάριον. h. Merc. 231 οὔρεος ἠγαθέοιο.

ἡγεμον-εύω praes. -εύει Ν 53, ci. -ῃς Ο 46 -ῃ Φ 258, inf. -ειν, ptc. -ων h. Merc. 259 iptv. -ευε ρ 194. ipf. -ευ(εν). fut. -σω, -σεις h. Merc. 303, -σει κ 501. sum dux itineris, praeeo, duco. abs. ρ 194 h. Merc. 392, χ 400 ω 155 (πρόσθε), de itinere maritimo ι 142 κ 141 h. Ap. 437. ζ 261 ὁδὸν ἡ. cf. κ 501 (ταύτην) h. Merc. 303, Ν 53 ᾗ ἡ. cf. Ο 46. Π 92 προτὶ Ἴλιον ἡ. h. Merc. 259 μετ' ἀνδράσιν ἡ. Φ 258 ὕδατι ῥόον ἡ. Β 816 Τρωσὶ ἡ., cf. θ 421 ρ 372 (δεῦρο) ψ 293 (ἐρχομένοισι) ω 225 (ὁδόν). γ 386 τοῖσιν ἡ. πρὸς δώματα, cf. κ 445, θ 4 (ἀγορὴν δέ). loco corrupto: h. Merc. 461 σε κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι - ἡγεμονεύσω, ib. 563 πειρῶνται - παρὲξ ὁδὸν ἡγεμονεύειν, Baum. e. Laur. ψεύδονται - δι' ἀλλήλων δονέουσαι. Β 527 Λοκρῶν ἡ. cf. Β 540 552 563 601 627 698 740, 645 650 657 758, Π 179 193 (στιχός), dux exercitus, cf. Bekk. h. B. 1, 210 La Roche, h. S. 5. De

ἡγε-μών 1) dux, princeps, praetor. In Il. Hes. ἄρχων. Ammon. s. βασιλεύς· ἡ. ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος. Ε 38 Δ 429 ἕκαστος ἡγεμόνων. cf. Β 365 Μ 334 Π 307 Ρ 253. Β 476 τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον. Γ 1 κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσι, cf. Μ 87 Ν 801 Π 198. Π 292 ἡγεμόνα Pyraechmen Paeonum. Ν 108 ἡγεμόνος κακότητι Agamemnonis, quasi succenseant ei Graeci ob superbiam v. imprudentiam. Π 171 πέντε ἡγεμόνας ποιήσατο Achilles Myrmidonum. Β 709 λαοὶ | δεύονθ' ἡγεμόνος. Cum gen. Β 487 760 ἡ. Δαναῶν κ. κοίρανοι reges, cf. Π 371. Δ 538 ὁ μὲν Θρῃκῶν ὁ δ' Ἐπειῶν ἡγεμόνες. Ν 491 ἡ. Τρώων Hector Aeneas Deiphobus al. Ι 85 ἕπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων centenorum. Λ 304 ἡγεμόνας Δαναῶν. qui ordinibus praeerant, non universis gentibus. Λ 746 ἡγεμόν' ἱππήων Mulium. Ο 517 Λαοδάμαντα ἡ. πρυλέων. 2) dux itineris. In Od. Hes. ὁδηγός. κ 505 ἡγεμόνος ποθὴ παρὰ νηί. ο 310 ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὄπασσον in urbem profecturo. Cf. Retzlaff, Synon. Königsberg 1866, I 10. De

ἡγ-έομαι (ἄγω. sed Lottn. Kuhn 5, 240 sag-us, sag-ax, vituperatus a Curt. Et. 117, qui p. 640 de spiritu, de quo Doederl. Gl. 53 audaci coniectura opus esse putat. Lobeck, Rh. 151 (sec. Herod. μον. λ 45, 15) fortasse ab ἀγός, melius τὸν ἡγόν, ὃ σημαίνει τὸν ἡγεμόνα E. M. 390, 37) praes. -εῖται h. XXVI 17, iptv. -είσθω ψ 143, inf. -εῖσθαι ν 65. ipf. -εόμην Ε 211, -εῖτο, du. -είσθην (Suid. I 2, 810 ἀντὶ τοῦ ἡγοῦντο) pl. 3 p. -εῦνθ' h. Cer. 181. fut. -ήσομαι Ξ 374 ο 28. aor. -ήσατο, du. ἀσθην. opt. -ήσαιο η 22, -αιτο, iptv. -ασθω Ι 168, inf. -ασθαι. 1) praeeo, sum primus, duco, opp. sequor. abs. β 405 γ 29 ε 192 η 37 ἡγήσατο, ὁ δὲ μετ' ἴχνια βαῖνε. β 413 θ 46 104 ἡ., τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο, cf. α 125. Ω 96 πρόσθεν ἡγεῖτ'. Ι 168 Φοῖνιξ πρώτιστα ἡ., etsi Ι 192 ἡ. Ὀδυσσεύς, Ariston. Ι 168 ἡ δ. ὁ. Φ. προέρχεται κ. οὐ συμπρεσβεύει, Ι 192 ἡ δ. ὁ. ἐπὶ Ὀδυσσέως κ. Αἴαντος. sum dux itineris: ζ 300 Χ 247 (dum eum decipit callide). ξ 48 κλισίηνδ' ἡ., cf. ο 82. Υ 144 ἡ. τεῖχος ἐς, cf. h. Cer. 181 (πρός). ν 65 ἡ. ἐπὶ νῆα. κ 263 αὐτὴν ὁδὸν ἡ. Cum dat. (cf. Bekk. h. Bl. 1, 210) Χ 101 Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡ. Α 71 νήεσσ' ἡ. Ἴλιον εἴσω. ζ 114 οἱ πόλιν ἡ. cf. η 22. π 397 ἐκ Δουλιχίου ἡ. μνηστήρεσσι primus inter. ψ 134 ἡμῖν ἡ. ὀρχηθμοῖο nos ad saltandum. 2) incipio, primus facio, abs. Μ 2.. ω 469 τοῖσιν ἡ. (νηπιέῃσι quia stultus erat c. ptc. h. XXVII 17 ἡ. ἐξάρχουσα χορούς. 3) militibus praesum, exercitum duco, abs. Δ 251 Ν 802 833 Ξ 374 ξ 470. Β 687 σφιν ἐπὶ στίχας ἡ. Ε 211 Ἴλιον εἰς ἡ. Τρώεσσι, Hes. ἠρχόμην, ἡγούμην, Ariston. h. l. non ut alii Troianis auxilio, cf. Π 169 ξ 238 (νήεσσ'). Ι 864 Μῄοσιν ἡ. plerumque c. gen. (Bekk. l. l. Β 638 Αἰτωλῶν ἡ. cf. Β 567 851 867, 62 678 870 731, Μ 101 Ο 311. (ἡγήτωρ -εμών -ονεύω).

ἠγερ-έθομαι (ἀγερ, ἠγέρθην, cf. Wentz. verb. in θω I 29.) 3 p. pl. praes. -ονται et ipf. -οντο (E. M. 418, 32 pro -ρθοντο, cf. Lob. Rh. 9.. inf. -έθεσθαι Κ 127 αἱ Ἀριστάρχου (Did.) Spitzn. (h. l.) rec. praeter Faesium. sed Eust. 793, 61 ἠγερέεσθαι (Hes. Suid. I 2, 809 συναθροίζεσθαι, cf. E. M. 418, 28) ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ ἠγερῶ, Faesi (sec. Lob. Rh. 148): verstärkte Form von ἀγείρεσθαι, wie κυρέω von κύρω, Duentz.: unerklärlich. congregor, convenio et maneo in concione, Doed. Gl. 55 versammelt sein, melius Wentz. l. l. „actio inchoata non momento temporis absoluta, sed per tempus aliquod continuata". Κ 127 ἵνα-σφιν ἐπέφραδον ἡ. (E. M. 471, 9), cf. h. Ap. 147. Β 3.. ἐς Αὐλίδα νῆες ἡ. Hes. ἠγείροντο, συνηθροίζοντο, cf. Μ 82 (ἐφ' ἵππων). Γ 231 ἀμφὶ μιν ἀγοὶ ἠγερέθονται, cf. Τ 303, Ψ 233 λ 2.. (ἀολλέες), ρ 34 65 σ 41 τ 542. β 392 π.. ἀθρόοι ἡ. cf. γ 412. Ω 783 πρὸ ἄστεος ἡ., ω 468 (ἀθρόοι). semper cum significatione l.. etiam h. Merc. 326 ἀθρόοι (Groddeck, ἄφθιτοι codd.) ἡ. ποτὶ πτύχας Οὐλύμποιο minus bene Baum. e marg. L. ed. μετὰ χρυσόθρονον ἠ.. mane.

ἡγ-ηλάζω (ἄγω, E. M. 418, 42 πλεονασμ.. κ. τροπῇ, sed Lob. Rh. 222 „per quos grammaticae linguae architecti ab ἄγω ad ἡ. ascenderint non apparet, ideo epenthesi assignamus." Doed. Gl. 53 ἡγέομαι ἡγηλός, cf. Eust. 1704, 2) praes. tantum. duco, E. M. l. l. ἄγω, ὁδηγῶ, ἐπιλοῦμαι, cf. Ap. 82, 12 Hes. ρ 217 κακὸς κακ.. ἡγηλάζει (al. -εις Did.), A. ex corr. ἀγ., tran.. dego, λ 618 κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, sch. διάγεις κ. ὑπομένεις, Q. δυστυχίαν βουκολ.. vix recte B. ἄγῃ κακῷ μόρῳ. Am. Schiel.. als sinnlich belebter Begriff.

ἡγή-τωρ (ἡγέομαι) 1) dux, praetor, Herzog. Retzl. Syn. I 9: König als Heerfürer im Kriege, Hes. ἡγεμόνες, βασιλεῖς, ὁδηγοί, ἄρχοντες. Β 79 Ι 17 Κ 533 Λ 276 587 Ρ 248 Χ 378 Ψ 457 ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, cf. Λ 816 (δειλοί) in principio orationis, Ψ 573, λ 526. Μ 376 ἴφθιμοι Λυκίων ἡ. ἠ. μ. Κ 301 Ξ 144 Τρώων ἡ. ἠ. μ cf. Π 164 (Μυρμιδόνων). Δ 285 Μ 354 Ρ 508 669 Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε. Λ 687 Πυλίων ἡ. ἄνδρες, cf. Π 495 532 (Λυκίων), ubi pro adi. est. Ξ 512 Μυσῶν ἡγήτορα, cf. Ο 330. (Βοιωτῶν), Υ 383 h. Cer. 475 (λαῶν). Ε 462 Ἀκάμαντι θοῷ ἡγήτορι Θρῃκῶν. Ρ 73 Κικόνων ἡ. Μέντῃ, cf. α 105 (Ταφίων). Κ 181 φυλάκων ἡγήτορας. sine gen. Δ 393 δύω ἡ. ἦσαν expeditionis. 2) princeps: Γ 153 Τρώων ἡγήτορες senes. η 98 Φαιήκων ἡγήτορες. η 136 Φαιήκων ἡ. ἠ. μέδοντας. η 186 θ 26 97 387 536 κέκλυτε Φ. ἡ. ἠ. μ., cf. θ 11 in principio orationis, cf. ν 186 210 (δήμου Φ. etc.) 3) ductor, h. Merc. 14 ἡγήτορ' ὀνείρων Mercurium.

ἠδέ (v. s. ἠμέν) atque, et, Ap. 82, 15 σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ καί, cf. Hes. Cf. Bäuml. Part. 136 Hartung Part. 1, 218. I Prius membrum habet particulam quae opponatur posteriori, cuius ἠδέ proprium est: et - et, ut illud - ita hoc. 1) a) α) Θ 225 Λ 8 ἠμὲν Αἴαντος ἠ. Ἀχιλλῆος, cf. Ο 226 Ω 341 α 98 β 68 ε 46 ξ 194 ο 466 χ 238 h. Ap. 21 251 291 Ven. 5 v. l. φ 252. Β 789 πάντες, ἠμὲν νέοι ἠ. γέροντες, cf. Ι 36 258 Ο 642. Ε 128 ἠμὲν θεὸν ἠ. καὶ ἄνδρα, cf. Ι 105 227 319 Μ 160 β 268 401 ρ 313 τ 429 χ 206 ω 503 548 h. Cer. 117. b) Β [206] Ι 99 σκῆπτρόν τ' ἠ. θέμιστας, cf. Β 815 Ζ 446 Μ 61 Ρ 335 Σ 265 Χ 428 Ω 542 α 12 ι 87 κ 58 ω 161 h. Ap. 160 Cer. 11. Β 262 εἵματα, χλαῖνάν τ' ἠ. χιτῶνα. 2) verba et sententiae: a) Α 455 Π 238 ἠμὲν ἔκλυες ἠδ' ἔτι καὶ ἐπικρήηνον, cf. Ξ 234, Ρ 635 713 γ 107. Ε 751 Θ 395 λ [525] ἠμὲν ἀνακλῖναι ἠδ' ἐπιθεῖναι, cf. Η 302 Ο 492 673 Υ 202 433 β 69 θ 384 κ 22 459 ν 241 ξ 201 377 π 212 307. b) Β 504 οἵ τε ἔχον ἠδ' οἳ ἐνέμοντο, cf. Β 539 574 585 634 635 Ε 809 Τ 165 κ 417. Ε 822 αὐτός τε ἀναχάζομαι ἠ. καὶ ἄλλους ἐκέλευσα. codd. Bekk. Bäuml. ε 391 ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο ἠ. γαλήνη ἔπλετο, La Roche Düntz. Am. ἡ δέ c. Aristarcho (sch. H.), cf. μ 168. II Prius membrum non habet aliam particulam, posterius ἠδέ. Opponuntur 1) voces: Α 41 316 ταύρων ἠδ' αἰγῶν, cf. Β 79 Ι 17 Κ 533 Λ 276 587 Ρ 248 Χ 378 Ψ 457 Λ 816 Ψ 573 λ 526 Μ 376 Κ 301 Ξ 144 Π 164 η 136 186 θ 26 97 387 536 11 ν 186 210, Β 220 393 683 762 (v. l. Γ 227) Γ 248 Δ 26 323 Ε 147 473 774 Ζ 238 294 Η 126 232 477 Θ 379 560 Ι 158 679 Κ 186 363 436 Λ 2 255 430 631 661 780 Μ 61 135 147 153 256 Ν 71 354 536 755 831 Ξ 199 371 430 Ο 160 176 358 409 443 Π 26 186 Ρ 241 335 451 Σ 581 Τ 96 Υ 157 Χ 234 335 366 Ψ 126 191 208 Ω 202 262 514 588 α 13 170 182 304 β 253 336 407 γ 467 δ 4 16 50 371 428 573 702 788 812 ε 2 7 20 72 201 ζ 107 184 189 327 η 295 θ 50 406 425 455 578 ι 115 199 220 421 κ 212 218 274 325 365 384 446 451 485 λ 1 227 329 402 403 μ 318 371 377 391 404 ν 13 67 70 217 434 ξ 187 302 342 478 ο 107 163 264 298 331 382 387 504 π 173 185 273 386 ρ 89 202 242 337 603 σ 382 τ 105 398 408 530 φ 11 19 59 189 191 233 323 334 χ 2 71 76 438 452 477 ψ 84 155 253 ω 112 113 157 298 h. Ap. 190 296 Merc. 80 107 248 527 Ven. 131 Cer. 2 139 200 291 329 VII 14 XV 4 XIX 25 XXIII 1 ep. 1, 1 7, 2 4. Β 732 ἰητῆρε, Ποδαλείριος ἠ. Μαχάων, cf. Ι 134 Λ 833 Ν 632 Ο 683 Ω 574 β 293 δ 720 θ 58 υ 86. γ 112 δ 202 πέρι μὲν ταχὺς ἠ. μαχητής profecto valde celer et valde fortis. Α 334 Η 274 Διὸς ἠ. καὶ ἀνδρῶν, cf. Β 265 Κ 98 Λ 703 Ν 475 β 209 δ 235 ε 194 θ 368 528 μ 281 424 χ 216 ψ 346 h. Merc. 353 Cer. 62 127. 2) verba et sententiae. Α 96 ἔδωκεν ἠδ' ἔτι δώσει, cf. Α 251 Ι 25. Β 27 64 Ω 174 κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει, cf. Β 152 121 225 366 452 668 Γ 67 119 177 296 435 Δ 190 322 342 345 Ε 223 Ζ 113 419 Η 3 379 Θ 107 Ι 79 Ξ 133 378 Ο 300 Ψ 738 γ 477 ζ 247 ο 220 υ 157 χ 178 ψ 141 h. Ap. 502, Ι 100 133 275 161 Κ 44 56 61 403 Λ 12 Μ 316 Ν 74 Ξ 152 202 303 Π 191 Ρ 77 Σ 63 377 539 Τ 176 192 Υ 95 Φ 61 102 Χ 419 Ψ 415 783 891 Ω 45 α 95 135 231, 240 ξ 370 ω 33 (Bäuml. 137 μέν - ἠδέ statuit), α 247 β 32 γ 243 δ 387 412 512 670 673 723 ε 135 ζ 126 298 η 190 226 243 256 θ 94 398 533 κ 17 152 286 λ 233 μ 25 ν 47 148 301 ξ 322 362 491 ο 390 402 π 124 ρ 584 τ 64 98 171 316 460 φ 86 157 159 ψ 208 322 ω 262 320 h. Ap. 414 Cer. 76 149 425 XXX 6 9. Β 118 κατέλυσε ἠδ' ἔτι καὶ λύσει, cf. Ζ 306 Ψ 609 Ω 150 169 179 ι 231 h. Ap. 310. — Haec ratio (II) in Od. crebrius inveniri videtur quam in Il. III. Membra aut tria aut etiam plura. 1) a) Δ 258 ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἐπὶ ἔργῳ ἠδ' ἐν δαίθ'. Κ 109 ἠμέν, ἠδέ, ἠδέ, καί. σ 362 ἠμέν, ἠδέ, τε (?). h. Cer. 153 ἠμέν, ἠδέ, ἠδέ, καί, καί, καί. XXX 3 ἠμέν, ἠδέ, ἠδέ. b) Δ 440 Δεῖμός τ' ἠ. Φόβος κ. Ἔρις, cf. Α 400 Β 500. Γ 140 ἀνδρός τε κ. ἄστεος ἠ. τοκήων, cf. Δ 697 Φ 350 Ω 7 (?). Δ 186 ζωστὴρ τε ἠ. ζῶμά τε κ. μίτρη, cf. Δ 215. Θ 162 τε, τε, ἠδέ, cf. Μ 311 Ν 771 h. Ap. 155. Φ 351 τε, ἠ., ἠ. Ι 82 τε, ἠδέ, τε, τε, τε, ἠδέ. Φ 210 τε, τε, τε, τε, τε καί, ἠ. Ι 151 293 τε καί, τε, ἠδ', τε, καί. Ψ 261 τε, τε, τε, τε, τε, ἠ., τε. Κ 573 τε, ἠδέ, τε, cf. λ 259 h. Ap. 44. δ 73 τε, τε, τε καί, ἠδ', cf. h. Ap. 217. Ξ 348 ποίην, λωτόν τε ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον. Τ 285 τε, ἠ., ἰδέ. θ 103 τε, τε καί, ἠ. ψ 200 τε καί, ἠ. ω 12 τε, καί, ἠ., καί, cf. ep. 15, 9. h. Cer. 426 τε, καί, ἠδέ, καί, καί. XIV 4 τε, τε, ἠ., τε, καί. 2) Β 639 Πλευρῶνα καὶ Ὤλενον ἠ. Πυλήνην, cf. Γ 456 Ζ 430 Η 348 368 Θ 497, Λ 491 Π 696 δ 457 ι 110 ο 334 π 429 ρ 68 207 χ 435 454 ψ 297 367 ω 209 236 359 363. ι 367 μήτηρ ἠ. πατὴρ ἠ. ἑταῖροι, cf. ρ 295. Κ 260 βιὸν ἠ. φαρέτρην καὶ ξίφος, cf. Ζ 437 θ 392 τ 61 h. Merc. 179. Γ 146 Πρίαμον κ. Πάνθοον ἠ. Θυμοίτην Λάμπον τε etc., cf. Θ 274. Δ 147 μηροὶ κνῆμαί τ' ἠ. σφυρά. Ζ 90 271 χαριέστατος ἠ. μέγιστος καὶ φίλτατος. Ρ 534 -, τε, ἠ. Χ 469 -, τε ἠδέ, τε. Ι 366 -, καί, ἠ., τε. Υ 39 -, ἠ., τε, τε, τε. ψ 312 - ἠδ', ἠδ', ἠδ'. Λ 302 -, καί, καί, καί, καί, ἠ., τε, τε καί. ψ 322 -, ἠδ', ἠδ', τε, ἠδ' ἠδ', τε, ἠδ'. Λ 772 -, ἠδέ, δέ. Ο 663 -, ἠδέ, καί, ἠδέ. h. Ap. 426 -, καί, καί, ἠ. Ξ 117 Ἄγριος ἠ. Μέλας, τρίτατος δ' ἦν Οἰνεύς. Υ 34 -, καί, ἠ., ἠ. h. Cer. 6 -, καί, ἠ., κ., ἠδ', τε. Α 788 φάσθαι ἠδ' ὑποθέσθαι καὶ σημαίνειν.

ἤδη v. s. οἶδα.

ἤδη significat quid factum esse aut fieri aut

fore, etsi dubitari potuerit vel possit num fiat, fuisse enim vel esse quae impedierint impediantve quominus fiat. licet igitur mirari quod factum sit fiatve (ἠ δή, Rost Curt. Et. p. 582 Sonne Kuhn 12, 282, profecto apparet, etsi dubia est origo. Klotz ad Devar. 2, 392 597 ἤδη εἰδέναι, Hartung Part. 1, 223 cf. Benf. 2, 210, skr. sa athroisticum et dyē, illico extemplo, esse enim de tempore, relative Gegenwart des Besprochenen, Gegenwart als Punct nicht als Linie", quibus difficile est recte uti, nam ipse H. non tam comprehendit universa, quam separat singula.) Lex. Seg. 262, 6 ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων, cf. Ap. 82, 16 Hes. E. M. 418, 56, atque de temporis spatio aut magno aut parvo, (Suid. I 2, 815 πρὸ τούτου, λοιπόν, τὸ ἐγγὺς τοῦ παρόντος νῦν ἄτομον - τὸ συνάπτον τῷ νῦν. ex Aristot. ἀκρ. φυσ. IV 13 p. 90 S.), non est vero „temporalis" ut Lobeck path. el. 1, 69 putat, sed modalis, nam transitur ex iis quae esse possunt ad ea quae sunt. significat ἔτι eundem esse statum, ἤδη mutatum. Bäuml. Part. 138 „jetzt mit vergleichender Rücksicht auf eine andre Zeit. (a) schon bereits b) jetzt)". Heller, de part. ἤδη et δή. Phil. 8, 254 contra Hartungium multa recte dixit. 1) iam; 2) eo perventum est (s. pervenietur) quo non debebat, fit enim ut voce careamus (tandem, endlich, allerdings) qua reddamus, sed semper subest „etsi alia quondam fuit aut est aut erit rerum conditio." a) temp. praet. α) pf. Ζ 361 ἤ. θυμὸς ἐπέσσυται, cf. Π 852 Ω 131 ϑ 150 κ 484 ν 215. Χ 52 ἤ. τεθνᾶσι, cf. β 402 δ 834 ν 40 ο 350 υ 208 χ 48 ω 264. Ο 110 ἤ. νῦν ἔλπομαι τετύχθαι, cf. Τ 334. Ο 222 ἤ. οἴχεται, cf. γ 335 ϑ 293. Τ 122 ἤ. γέγονε, etsi non debebat nasci (Hartung 235 so eben, non recte). ξ 213 νῦν ἤ. λέλοιπεν. β) plqpf. Α 250 τῷ ἤ. δύο γενεαὶ ἐφθίατο, etsi cum iunioribus pugnabat, cf. γ 410 δ 260 ζ 11 μ 393 χ 186 h. Merc. 11. ο 268 νῦν ἤ. ἀπέφθιτο. Γ 56 κεν ἤ. ἕσσο, cf. ν 273. γ) aor. Ω 408 ἦέ μιν ἤ. προύθηκεν an iam obiecerit, etsi multa eum debebant prohibere, cf. λ 179 π 33 v. l. 337 φ 284 ψ 203. Γ 184 ἤ. καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον, etsi Troiae vivebam, cf. Ε 188 206 Θ 236 Υ 306 γ 241 δ 267 ε 223 κ 381 λ 416 μ 248 ρ 606 τ 270 χ 246 ψ 225 ω 87 318. Α 590 ἤ. καὶ ἄλλοτε ῥῖψε, cf. Υ 90 187. Γ 205 ἤ. ποτ' ἤλυθε (Hartung 239 manchmal, non recte), cf. Α 260. δ) ipf. Β 699 τότε ἤ. ἔχεν κάτα γαῖα, etsi vivus imperium habuerat, cf. h. VII 43. μ 451 ἤ. χθιζὸς ἐμυθεόμην. τ 192 ἤ. δεκάτη πέλεν ἠώς. Γ 243 ἤ. κάτεχεν, cf. Ξ 249 Ο 613 ϑ 470 502 κ 29 π 471 φ 245 393 ψ 371. Β 663 ἤ. γηράσκοντα, etsi aliquando iuvenis fuerat, cf. Ε 391, cf. υ 94. τ 299 ξ 330 ν 189 ἤ. δὴν ἀπεών. b) temp. praes. Ε 380 ἤ. μάχονται iam eo perventum est ut, cf. ο 16. Η 282 293 νὺξ ἤ. τελέθει, cf. β 211 410 ζ 34 ο 66 π 462 ρ 157 σ 175 τ 86 υ 309 315 ω 404 407 h. Merc. 30. Ξ 206 305 ἤ. δηρὸν χρόνον ἀπέχονται. ap. adi. numeralia: Ω 765 τ 222 ἤ. ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν, perventum est ad vigesimum, cf. β 89. β 164 ἤ. ἐγγὺς ἐών. ν 333 νῦν ἤ. δῆλον, cf. h. XV 7. φ 117 λιποίμην οἷός τ' ἤ. 2) temp. praet. a) pf. Η 402 ἤ. ἐφῆπται eo perventum est ut perituri sint. ϑ 98 ψ 350 ἤ. κεκορήμεθα. ψ 54 νῦν ἤ. ἐκτετέλεσται. β) ipf. υ 90 οὐκ ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤ. υ 347 ἤ. γελώων. b) praes. α) ο 371 νῦν ἤ. ἀποδεύομαι. Κ 310 397 ἦ ἤ. βουλεύουσι an eo perventum sit ut meditentur, cf. Ω 383 λ 175, π 76 τ 528. Ρ 629 ἤ. κε γνοίη etsi stultus sit. χ 262 ἤ. κεν εἴποιμι eo perventum est ut. Ψ 20 180 ἤ. τελέω, cf. Ψ 623 δ 598. ζ 34 ο 177 (καί). ο 88 βούλομαι η. νεῖσθαι. Raro non de re singulari, sed de iis quae semper sunt eodem modo: τ 160 ἤ. οἷός τε μάλιστα ein Mann ist schon, allerdings, cf. τ 539. β) Γ 98 διακρινθήμεναι ἤ. eo perveniri ut, cf. Ρ 687. ξ 133 μέλλουσι ἤ. ἐρύσαι. γ) Ω 635 ὄφρα ἤ. ταρπώμεθα, cf. δ 294 ψ 254 (καί). ν 151 ἵν' η. σχῶνται ut tandem eo perveniatur ut abstineant. υ 61 αἴθε ἤ. ἕλοιο wenn es doch dazu käme. c) temp. fut. Ο 139 ἤ. ἢ πέφατ' ἢ πεφήσεται, eo pervenimus ut aut sit occisus aut possit occidi α 303 κατελεύσομαι ἤ., Bäuml. 141 jetzt (Hartung „sogleich oder schleunigst" p. 237), sed significat se iam dudum cupisse sed nunc demum eo perventurum ut possit (v. δ 598). ε 161 ἤ. ἀποπέμψω, cf. τ 300 υ 53 χ 101 248 ω 506. β) iptv. Α 456 ἤ. νῦν ἄμυνον (Bäuml. 141), etsi quondam rogavi ut perderes, cf. Π 844 κ 472 ο 65 π 168. ϑ 537 ἤ. σχεθέτω. γ) Ζ 368 ἤ. με δαμόωσιν an futurum sit ut eo perveniant Graeci (Hartung 236 confestim, quod recte vituperat Heller 266), cf. Λ 821 Π 438 61[illegible] Χ 175. — Posterior syllaba corripitur Β 69[illegible] Θ 236, Τ 122 π 471, non habet arsin nisi secundam aut tertiam.

ἥδ-ομαι (ϝή. ἁνδάνω, (σϝ)αδ) delector. ι 35[illegible] ἥσατο αἰνῶς, sch. HQ. εἰς ἡδονὴν αὐτὸ ἔσχ[illegible] Hes. ἥσθη, εὐφράνθη διεχύθη.

ἦδος (ἁνδάνω, (σϝ)αδ, Curt. Et. 252. Try[illegible]pho ἤ., Herod. (Α 576) ἤ., cf. La Roche, h. [illegible] 270, Bekk. ϝῆ. locos mutare coactus.) Eus[illegible] 235, 6 ἄκλιτον. fructus, E. M. 420. 25 ἡδον[illegible] ὄφελος, cf. Hes. Suid. I 2, 821. Α 576 σ 40[illegible] οὐδέ τι δαιτὸς ἔσσεται ἤ., Ap. 82, 20 ὠφέλημ[illegible] paraphr. ὄφελος, sch. min. ἡδονή, ὠφέλει[illegible] Σ 80 τί μοι τῶν ἤ. ω 95 ἐμοὶ τί τόδ' [illegible] cui bono? Λ 318 μίνυνθα ἡμέων ἔσσετ[illegible] ἤ. non multum proficiemus, sch. min. ὠφέλει[illegible] alii: gaudium nostrum breve erit.

ἡδυ-γέλως dulce ridens. h. XIX 37 ἡδυγ[illegible]λωτα Panem.

ἡδυ-επής (ἔπος, Bekk. ϝηδυϝε.) suaviloqu[illegible] Hes. Suid. ἡδυλόγος. Α 248 Νέστωρ ἤ. XXI 4 ἀοιδὸς ἤ. XXXII 2 Μοῦσαι, ἡδυεπ[illegible] κοῦραι Διός.

ἥδυ-μος (ἡδύς Curt. Et. 252, Lob. path. [illegible] 1, 115 „credimus vel sine exemplo") suāvis. [illegible] Merc. 241 449 ἥδυμον ὕπνον. h. XIX 16 μο[illegible]σαν - | ἤ. Baum. ed. pro νήδυμον secut[illegible] Buttm. Lex. 1, 179 qui Homeri esse ἥδυμ[illegible] dicit, sed errore inde ortum esse νήδυμ[illegible] qu. v.

ἡδύ-ποτος (πίνω) suavis potu. β 346 οἴνο[illegible] ἡδυπότοιο, cf. γ 391 ο 507. h. Cer. 49 νέκτ[illegible]ρος ἤ. VII 36 οἶνος ἡδύποτος.

ἡδ-ύς (Bekk. ϝη., σϝαδ ἁνδάνω, skt. sv[illegible] placere, lat. sua(d)vis suadeo, ahd suozi s[illegible] Curt. Et. 252 L. Meyer vgl. G. 1, 54 77 80 pa[illegible] Benf. 1, 368 Christ 256 Bopp, Gl. 439 (cf. 4[illegible] 54) Doederl. Gl. 280. Digamma ap. Hom. (Hoffm. qu. h. § 111), non potuit restitui ϑ [illegible] ι 210 ν 80. suavis proprie de gustatu. ma[illegible] pro fem. μ 369 κνίσης - ἡδὺς ἀυτμή (Eust. 17[illegible] 33), cf. Krü. Di. 22, 6, 2. a) β 350 οἶνον ἡδ[illegible] γ 51 ἡδέος οἴνου, cf. ι 197, 205 κ 357 519 λ

υ 69. δ 746 η 265 ι 162 557 κ 184 468 477 μ 30 ρ 533 μέθυ ἡδύ. ι 354 ἡ. ποτόν vinum. ν 391 δεῖπνον ἡ. τε καὶ μενοεικές. h. Merc. 562 θεῶν ἡδεῖαν ἐδωδήν. Θ 550 κνίσην ἡδεῖαν. δ 446 ἀμβροσίην ἡδὺ μάλα πνείουσαν. ι 210 ὀδμὴ ἡδεῖα vini, cf. h. Merc. 132 (cibi). h. Cer. 258 ἡ. καταπνείουσα Ceres. b) Α 17 πᾶσι φίλον κ. ἡδὺ γένοιτο, cf. Η 387 ω 435 (μετὰ φρεσί). θ 64 ἡ. ἀοιδήν. Δ 131 ἡδέι ὕπνῳ, cf. α 364 ο 44 ψ 17 π 451 τ 604 φ 358. τ 510 κοίτοιο ἡ. (Bekk. non ϝ. etsi facile potuit). δ 809 ἡδὺ μάλα κνώσσουσα. Β 270 Ψ 784 υ 358 φ 376 ἡδὺ γέλασσαν, E. M. 420, 45 ἐπίρρημα, levabantur enim dolore ridentes de rebus aut suis aut alienis, Duentz. La Ro. herzlich, cf. Λ 378 (μάλα) Θ 508 π 354 σ 35 111 h. Ven. 49. Superl. ν 80 ὕπνος **ἥδιστος**, h. Ap. 169 ἀνὴρ ἡ. ἀοιδῶν. **ἠέ, ἠε** v. s. ἤ, η II. — **ἤειρεν** v. s. εἴρω (σερ) — ἤειραν v. s. ἀείρω

ἠέλιος et θ 271 h. XXXII **ἥλιος** (Curt. Et. 612 skr. us brennen, lat. Auselius. Benf. 1, 458 skr. svar Himmel σ(ϝ)έλας, lat. sol goth. savil, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 355 et Christ 257 qui, ut alii non Pott 1² 131 Curt., etiam Σείριος comparat. Doederl. Gl. 241 αὐαλέος trocknend. Pohl, dig. Breslau 1854 p. 17 ἀ-ϝϝελιος Bel, cf. E. M. 426, 46 sch. L. Β 413. Bopp, Gl. 423 skt. svârya. gen. -ιυο et -ου. sol. I 1) Θ 538 ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον, cf. Χ 135. Σ 136 μ 429 ψ 362 ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, cf. ep. 3, 3. ω 12 ἠελίοιο πύλας. γ 1 ἠ. ἀνόρουσε λιπὼν λίμνην οὐρανὸν ἐς ἵν' ἀθανάτοισι φανείη. κ 191 οὐδ' ὅπῃ ἠ. φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν, οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται. μ 4 ἀντολαὶ ἠελίοιο. ο 404 τροπαὶ ἠ. Λ 735 ἠ. φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης. h. Merc. 271 ἠ. ἐπιτελλομένοιο. Η 421 ἠ. προσέβαλλεν ἀρούρας ἐξ ὠκεανοῖο οὐρανὸν εἰσανιών cf. τ 433. 2) Δ 44 ὑπ' ἠελίῳ τε κ. οὐρανῷ. Ε 267 ὑπ' ἠῶ ἠέλιόν τε toto terrarum orbe, cf. β 181 λ 498 619 ο 348. ε 479 τ 441 ἠ. φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν. λ 93 λιπὼν φάος ἠ. superos, cf. h. Cer. 35. Θ 68 Π 777 ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, cf. δ 400. Π 779 ι 58 ἠ. μετενίσσετο βουλυτόνδε. Ψ 190 μ. ἠελίοιο σκήλειε, cf. ζ 98 η 124 κ 160 χ 388 h. Ap. 371 374. ν 29 ἠ. παμφανόωντα, cf. σ 296 τ 234. Κ 547 ἀκτίνεσσι ἠ. Ξ 185 λαμπρὸν ἦν ἠ. ὥς. δ 45 η 84 ὥς τε ἠ. αἴγλη ἠὲ σελήνης cf. ω 148. 3) Α 475 ι 168 558 κ 185 478 μ 31 τ 426 ἦμος ἠέλιος κατέδυ. Α 592 Σ 210 Τ 207 π 366 ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι. Α 601 Τ 162 Ω 713 ι 161 556 κ 183 476 μ 29 τ 424 h. Merc. 206 πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, cf. Τ 308 γ 138 ν 33 ρ 570 582 h. Merc. 197. Α 605 κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠ. Β 413 ἐπ' ἠέλιον δῦναι. Η 465 β 388 γ 487 497 ζ 321 η 289 θ 417 λ 12 ο 185 296 471 δύσετο ἠέλιος, cf. Δ 194 209 Ρ 455, Σ 241 Ψ 154 ; 329 ε 225 ν 35, π 220 φ 226 (h. Merc. 69). Θ 485 ἐν δ' ἔπεσ' ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο. h. Merc. 68 ἠ. ἔδυνε κατὰ χθονὸς ὠκεανόνδε. ω 12 παρ' ἠ. πύλας ἤισαν, Hes. ... 268 τοὺς κύκλους, δι' ὧν τὰς πορείας ποιεῖ ὁ ἥλιος. 4) Ρ 372 πέπτατο αὐγὴ ἠελίου ὀξεῖα, cf. Ρ 650 υ 356. Σ 484 ἠ. ἀκάμαντα σελήνην τε in scuto posuit Volcanus. Ρ 367 οὔτε ἠ. ... ἔμμεναι οὔτε σελήνην. transl. Π 188 ἠ. ... αὐγάς natus est. cf. h. Ap. 71 Ven. 256 Ε 120 ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἠ. vivere, cf. Σ 61 442 Ω 558 δ 540 833 κ 498 ξ 44 υ 207 h. Ven. 105. Σ 11 λείψειν φάος ἠ. mori, cf. h. Ven. 272. 5) Μ 239 πρὸς ἠῶ ἠέλιόν τε orientem versus, unde sol venit, Ariston. ἡ δ. ὅ. δύο διαστάσεις οἶδεν Ὅμηρος κοσμικάς, ἀνατολὴν κ. δύσιν, cf. ι 26 (interpr.) ν 240 h. Ap. 436. 6) sunt quaedam in quibus hominis instar Sol esse videtur. Ξ 344 διαδράκοι Ἠέλιος οὗ τε κ. ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, cf. λ 16. Σ 239 Ἠ. ἀκάμαντα Ἥρη πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι. II Ἠέλιος Γ 277 (pro voc.) θ 302 Τ 259. h. Merc. 69, ἄναξ, Cer. 26, et Ἥλιος θ 271. gen. -ιοιο μ 128 343 353 398 ψ 329 τ 276. τερψιμβρότου μ 269 h. Ap. 411 Ὑπερίονος Θ 480 α 8 μ 263. Ὑπεριονίδαο ἄνακτος μ 176 φαεσιμβρότου κ 138. ἄνακτος h. Ap. 413. et -ίου λ 109 μ 323 (δεινοῦ θεοῦ) ep. 15, 15 dat. -ίῳ Τ 197 Γ 104. Ὑπερίονι μ 133 346 374. acc. Ἥλιον φαέθοντα h. XXXI 1, Ἠέλιον h. Merc. 381 Cer. 62. ἀκάμαντ' (Welcker: bettlos) ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν. XXXI 7 et Ἥλιον XXXI 1 voc. -ι' Cer. 62 μ 385. Sol, deus, Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός h. Cer. 26 et Θέας ut Ilgen ib. 64 scr., Baum. (q. v., cf. Hes. Th. 135 371) ed. pro θέας aut Euryphaëssae XXXI 5, frater Aurorae et Lunae, pater Aeetae et Circes e Perse κ 138 ep. 15, 15, Phaëthusae et Lampetiae e Neaera μ 133, quae eius boves ovesque (μ 128, v. s. ἀγέλη) custodiebant in insula Thrinacia. fuere oves etiam prope Taenarum h. Ap. 412. Ulixem cuius sodales mactaverant boves acerrimo odio (α 8 μ 377 τ 276) persecutus est, edoctus a Lampetia μ 375 dolente „non quasi ipse videre non potuerit" (Damn. contra Scalig.) plerumque ipse πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει Γ 277 Τ 239 μ 323 λ 109. h. Cer. 62 θεῶν σκοπὸν ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. velut Cererem docet quis Proserpinam rapuerit Volcanoque Martis cum Venere concubitum prodit θ 302. itaque cum Iove testis est iurantium Γ 277 Τ 259, qui ei ove nigra sacra faciunt, Telluri nigra Γ 104, cf. Τ 197. templa habuisse videtur μ 346. equis atque curru vehitur h. Merc. 69. XXXI 9 Cer. 88. Cf. Welcker, Götterl. 1, 400 Preller Myth. 1, 291.

ἠέπερ v. s. ἤ II a). — **ἠέρα** v. s. ἀήρ.

ἠερ-έθομαι (εἴρω σερ ἀείρω, cf. Curt. Et. 518 Doed. Gl. 13 Buttm. a. S. 2, 61) pr. (et ipf.) suspendor et suspensus sum, cf. Wentzel. verb. in -θω Bresl. 1837 p. 30. Β 448 τῆς (αἰγίδος) θύσανοι ἠερέθονται, Ariston. Ζηνόδ. -οντο ὅπερ οὐχ ἁρμόζει ἐπὶ ἀθανάτων, Hes. μετεωρίζοντο ἐκρεμῶντο. Φ 12 ἀκρίδες ἠερέθονται, sch. D. εἰς ἀέρα αἴρονται. transl. Γ 108 αἰεὶ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠ. sch. BL. ἀβέβαιοί εἰσι κ. ἄστατοι, E. M. 420, 56 αἰωροῦνται (ἀθροίζονται, v. s. ἠγερέθ.) πλανῶνται, διασείονται, οἷον ἐπηρμέναι κοῦφοι κ. ἀστήρικτοί εἰσιν.

Ἠερί-βοια (E. M. 421, 30 ἀπὸ τῆς ἠέρι δοτικῆς . . ἡ ἀερία κ. μεγάλα βοῶσα, Lob. path. el. 1, 66. melius ab eo quod pater fecit ut Τηλέμαχος, ἢ παρὰ τὸ ἐρι ἐπιτατικὸν κ. τὸ βοή, ita Buttm. Lex. 1, 148 Ἐρίβ. Ἐερίβ. Ἠερίβ. satis improbabili mutatione. ceterum -βοια ad βοῦς pertinere solet Eust. 562, 40 ἢ τὴν μελάμβοον ἢ τὴν μεγαλόβοον). Ε 389 μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠ. | Ἑρμέῃ ἐξήγγειλεν Martem ab Oto et Ephialta vinctum, vix recte sch. BL. ἡ τοῦ Ἑρμοῦ μητρυιά· melius: Ἀντίμαχος δὲ ὁ Κολοφώνιος μητρυιὰν τοῦ Ὤτου κ. Ἐφιάλτου.

ἠέρ-ιος (Ahrens, Kuhn 3, 164 et ἠώς et ἦρι

comparat, ut Curt. Et. 613 (ηρι pro ἠε-ρι cf. Buttm. Lex. 1, 121) Christ 240 (skr. vas leuchten, ἐϝέρ. ἠέρ.). sed E. M. 421, 21 ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ut Autenr. ad *A* 479 Doed. Gl. 6, cf. Lob. path. el. 1, 413) matutinus. *A* 557 ἠερίη παρέζετο, E. M. 421, 18 ἑωθινή, ὀρθρινή, cf. Ap. 82, 26 Hes., *A* 497 ἠ. ἀνέβη, sch. BL. ἐπιῤῥηματικῶς. διδάσκει . . . . τὸν καιρόν, sed Naegelsb. utroque loco: ἠέρι κεκαλυμμένη. ι 52 ἦλθον ἠέριοι, Nitzsch: in der ersten Frühe, contra Buttmannum. *Γ* 7 ἠέριαι (Buttm. -ίαι) ἔριδα προφέρονται grues Pygmaeis. Ap. 82, 26 πρωιναί, ὀρθριναί cf. sch. L. etiam Buttm. l. l. probavit tempus non locum (sed cf. Nitzsch ι 234) dici, noctu enim advenisse grues, sed Naegelsb. im Morgennebel.

ἠερο-ειδής (εἶδος) nebulae speciem habens s. similis, caliginosus, duftig i. e. luftig - verschwimmend, cf. Buchholz hom. Naturansch. Erfurt 1870 p. 11. *Ψ* 744 β 263 γ 105 δ 482 ε 164 ἠεροειδέα πόντον, sch. D. σκοτεινόν, μέγαν ἢ ἀναπεπταμένον, (paulo melius) ἐν ᾧ ἀὴρ μόνος ὁρᾶται, cf. sch. BEHQV. β 263 Ap. 82, 27 Hes., etsi aquam conspicimus prope nos, sed procul aërem tantum nebulae similem. Goebel Ztft. f. G. 9, 529 wie Luft aussehend. γ 294 ε 281 ϑ 568 μ 285 ν 150 176 h. Ap. 493 ἠεροειδέι πόντῳ. μ 80 ν 366 σπέος ἠεροειδές, nam adspicientes formam non tam cognoscunt, quam qualis sit ex aëris colore mutato coniciunt, hinc veteres σκοτεινόν sumpsisse videntur, alii: obscuram. μ 233 ἠ. πέτρην Scyllae. ν 103 [347] ἄντρον ἠ. cuius formam non cognoscimus, quia nil videmus nisi aërem, itaque sch. Q. μέγα κ. ἀναπεπτάμενον. *E* 770 ὅσσον ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν quantum aëris simile vel quo spatio aërem videt, non mare. Voss: neblige Ferne, (ita etiam Naegelsb. h. Th. 20 Faesi) atque vix aliter etsi contra illum disputat Doed. Gl. 411: so weit der Späher Meer sieht, nam ultra aquam nebula, Am. h. l. Sehweite, cf. Ztft. f. G. 8, 609. Duentz. h. l. dunkle Meerfläche, negans (Kuhn 14, 184) discerni posse οἶνοψ ἰοειδής ἠ. Rem dicit, vocem non explicat, sch. AD. ἀναπεπταμένου τοῦ μεταξὺ ἀέρος κ. μηδενὸς ἐμποδίζοντος (cf. Hes. E. M. 421, 29) ἢ ἀερῶδες σκοτεινόν, melius sch. B. (Porph.) ἀέρα λέγει τὸ ὀμιχλῶδες κ. ἀόρατον. Pappenheim, Phil. suppl. 2; 43 notavit Od. fere propriam esse vocem.

ἠερό-εις (ἀήρ) caliginosus, cf. Goebel epith. in εις 6 34 Doederl. Gl. 7. *Θ* 13 h. Merc. 256. Τάρταρον ἠερόεντα, E. M. 421, 46 ὀμιχλώδη κ. σκοτεινόν, cf. Suid. I 2, 823 Hes. *M* 240 *O* 191 *Ψ* 51 λ 57 155 ν 241 h. Cer. 80 446 464 ζόφον ἠ. *Φ* 56 h. Cer. 337 402 ζόφου ἠερόεντος. υ 64 ἠερόεντα κέλευθα, sch. V. τὸν ἀέρα ἢ τὸν Ἅιδην. h. Merc. 172 359 ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι. ib. 234 ἄντρον ἐς ἠερόεν Suid. l. l. σκοτεινόν.

ἠερο-φοῖτις (φοιτάω) quae non conspecta incedit, E. M. 421, 56 Hes. ἀοράτως φοιτῶσα, cf. Suid. I 2, 824 Herod. *T* 87 (ubi de accentu). alii: in caligine s. aëre vel apud inferos (Naegelsb. h. Th. 263) incedens. *I* 571 *T* 87 ἠεροφοῖτις Ἐρινύς, sch. AB. *I* 571 αἱ ποιναὶ γὰρ ἀπροοράτως ἔρχονται, A. γρ. καὶ ἱεροφοῖτις, v. Spitzn. minus bene Hes. οἱ δὲ ὅτι ἐν ᾅδου ἐν σκοτίᾳ. sch. BV. *T* 87 (cf. E. M. 422, 1) τινὲς τὸ η ἄρθρον ἐδέξαντο ἵν' ᾖ ἡ ἐροφ. παρὰ τὴν ἔραν, ἡ ἐν τῇ γῇ φοιτῶσα ἢ οἷον ἐρεβοφοῖτις· ἔνιοι δὲ ἱροπῶτις (?) . . . . . οἱ δὲ εἰαροπῶτις (εἶαρ sanguis).

ἠερό-φωνος (ἀήρ φωνή) qui in aëre i. e. sub divo clamat. *Σ* 505 κηρύκων ἠεροφώνων, vix recte sch. A. ὧν ἡ φωνὴ μέχρι τοῦ ἐμφανοῦς ἱκνεῖται (*O* 686, ita La Roche) ἢ τῶν τὸν ἀέρα φωνούντων· ἀὴρ γὰρ πεπληγμένος ἐστὶ φωνή. Hes. μεγαλοφώνων (sch. min. paraphr.) πληρούντων φωνῆς τὸν ἀέρα (Ap. 82, 29 sch. min.). an cum sch. V. ἢ ἕωθεν συγκαλούντων, quia ante certam lucem conciones convocabantur? Duentz. h. l. Doederl. Gl. 14 vocem tollentium (ἀείρειν), quod vituperavit Duentz. N. J. f. Ph. 69, 599. Meiring, subst. cop. Marcod. 1828 p. 23 qui vocem habet ad aërem pertinentem.

Ἠετίων (Savelsb. qu. lex. 12 πολύ-τιτος, ab ηε intens. et τίω. E. M. 420, 52 παρὰ τὸ αἰετός cf. Eust. 119, 19) 1) *Z* 395 *Θ* 187 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος | *Z* 396 Ἠετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ - | Θήβῃ Ὑποπλακίῃ Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων. *X* 472 ἐκ δόμου Ἠετίωνος uxorem duxerat Hector, nam Andromache nata erat *X* 480 Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ - ἐν δόμῳ Ἠ. Graeci cum cepissent *A* 366 Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος Chryseidem abduxerunt, Achilles Pedasum equum *Π* 153 asportavitque et citharam *I* 188 et *Ψ* 827 σόλον ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε, μέγα σθένος Ἠ. | septem vero filios cum patre occidit *Z* 416 κατὰ δὲ κτάνεν Ἠετίωνα, atque cum armis combustum sepelivit, spoliare veritus, quo facto ul mos circa sepulcrum plantaverunt nymphae 2) *Φ* 43 Ἴμβριος Ἠετίων (Ariston. πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν) in insula Imbro habitans, Lycaonem Priami f. captum redemit, quia hospes erat, at que Arisbam misit. 3) *P* 575 ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Ποδῆς υἱὸς Ἠετίωνος, ἀφνειός τ ἀγαθός τε, cf. *P* 590.

ἠθεῖος (ἦθος, ἔθος. de iis qui ad θεῖος re ferebant cf. Lob. path. el. 1, 66 qui συνήθη explicat) carus, dilectus, quem quis amat o consuetudinem multam atque simul reveretur u maiorem natu, sed Doed. Gl. 990 Hausgenosse *Ψ* 94 ἠθείη κεφαλή, Achilles Patroclum appellat, Ariston. προσφώνησις νέου πρὸς πρεσβύ τερον. δῆλον ὅτι πρεσβύτερος Ἀχιλλέως Πάτροκλος. Χαμαιλέων γράφει ὦ θείη κε φαλή. γελοῖον δὲ ἐπὶ νεκρῷ τὸ θείη. διὸ διπλῇ. ξ 147 μιν (Ulixem) ἠθεῖον καλέω κα νόσφιν ἐόντα (Eumaeus), sch. H. V. πρεσβύτε ρον ἄδελφον, cf. BQ. Ameis. in ceteris est voca ἠθεῖ' *X* 229 239 ubi Deiphobum imitata Mi nerva Hectorem alloquitur, Eust. 1267, 43 Ἰω νικὴ προσφώνησις σεπτική, cf. Ariston. atq *Z* 518 ubi Paris Hectorem, cf. Herod. de ac centu, sch. A. ταῦτά τινες προσαγορευτικά οὐδέποτε δὲ περί τινος αὐτά φησιν ἀλλὰ πρ τινα· ἔστιν οὖν τὸ μὲν τέττα φίλου, ἀττ τροφέως, πάππα πατρός, ἠθεῖε ἀδελφοῦ. *K* ἠθεῖε Menelaus Agamemnonem appellat, Ariston. E. M. 422, 3 Hes. Ap. 82, 31 Suid. 2, 826.

ἤθεα, τά (ϝη. skr. sva-dhā Wille Kraft. Kul 2, 134 Selbstsetzung, Curt. Et. 305 eigenes Thu cf. Benf. 1, 373 2, 352 L. Meyer vgl. G. 1, 330 395, Christ 135 (sādhayāmi vollbringe), g ἐθ ἔθος ion. ἦθος goth. sid-us, ahd. situ) lo sueta, sedes consuetae animalium. *Z* 511 *O* 2 μετά τ' [Bekk. om. τ'] ἤθεα καὶ νόμον ἵππων, He τοὺς συνήθεις τόπους (Ap. 82, 30) καὶ διατρ

βάς. ξ 411 τὰς (sues) ἔρξαν κατὰ ἤ. κοιμηθῆναι. Cf. Doed. Gl. 989.

ἤϊα, ε 266 ι 212 in fine versus et ε 368 aut bisyll. synizesi ol. vo. et La Roche aut ἦια, τά (Bekk. Faesi Am. Duentz. Bäuml., cf. Geppert, Urspr. d. hom. Ges. 2, 5 qui ι natura breve produci arsi putat, Nitzsch ε 368 qui consonam fieri, Passow, Lob. path. el. 2, 37) (Hainebach, ϝες et ες Giessen 1860 skr. vas bleiben, lat. ves-cor. E. M. 410, 12 ζειαί· πλεονασμῷ τοῦ ζ, εἰαί αἱ τροφαί, Christ 154 (γ)ῆια (γ)ειαί ζειαί, cf. Lob. path. el. 1, 100, de quo dubitat Curt. Et. p. 571. Thiersch § 166, 2 εἴω reisen, sch. B. ε 368 παρὰ τὸ ἰέναι. Lob. path. el. 1, 71 epectasi ex ἔιον, hoc autem diaeresi ex εἶον, εἴω s. ἔω, cf. Rhem. 161). 1) cibaria, E. M. 423, 27 τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτήδεια βρώματα, cf. Suid. I 2, 825, Ap. 83, 2 τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφόδια, cf. Hes. sed sch. PQ. ε 368 πάντα κοινῶς τὰ σιτία τινῶν. ε 266 ι 212 ἐν δὲ καὶ ἦια | κωρύκῳ. β 410 ἤϊα φερώμεθα, cf. β 289. δ 363 ἤϊα πάντα κατέφθιτο, cf. μ 329. b) ferarum. N 103 παρδαλίων τε λύκων ἤϊα πέλονται (cervi) Ap. 82, 33 τὰ τῶν ἀλόγων ζώων καθ' ὁδὸν βρώματα, cf. Hes. E. M. 423, 33. 2) palea, Ap. 83, 1 ἄχυρα, (sunt qui ad ἀϝ ἵημι flo referant). ε 368 ἠίων (syniz. ‒ ‒) θημῶνα Suid. I 2, 825 ἀχύρων. Faesi: Feldfrüchte noch mit der Spreu, sch. PQ. καὶ τὰ ἄχυρα σιτία ζῴων τινῶν εἴη. (ῑ in arsi).

ἠίθεος (Lob. path. el. 2, 41 ab ignoto fonte. E. M. 422, 44 αἴτης -τεος -θεος ὁ καιρὸν ἄγων γάμου τουτέστιν ἐρωμένον. ἢ παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω, A. Goebel nov. qu. 15 αἰθός feurig. Bothe Λ 60 fortasse ab ἰθέω -νω ἄϊθεος ion. ἠ. non commotus neque cupidus. An eodem quo αἰζηός?) adolescens, caelebs, Eust. 500, 33 εἶδος ἀνδρώδους ἡλικίας νεωτερικῆς ὅπερ ἐν ἀνδράσιν ἠ. τοῦτο παρθένος ἐν γυναιξίν. X 127 παρθένος ἠίθεός τε | παρθένος ἠ. τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν. Pisistratus Nestori γ 401 ἔτ' ἠ. παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν, sch. H. ἀπὸ ιέ E. M. l. l. ιδ') ἐτῶν ἕως ιη' ἠ. λέγεται. ἔστι δὲ ὁ ἄγαμος. ζ 63 οἱ δύ' ὀπυίοντες, τρεῖς δ' ἠίθεοι θαλέθοντες. λ 38 νύμφαι τ' ἠ. τε | τε γέροντες. Σ 593 ἠ. καὶ παρθένοι. Σ 567 παρθενικαὶ κ. ἠ. ἀταλὰ φρονέοντες. Δ 474 ἠίθεον θαλερὸν Σιμοείσιον Aiax occidit, sch. V. τὸν ἰσόθεον ἡλικίαν ἔχοντα. Λ 60 ἠ. Ἀκάμαντα in pugnam euntem cum duobus fratribus qui uxores iam duxisse videntur.

ἠιό-εις (i. e. -ονόεις, ἠιών, κατὰ συγκοπήν E. M. 423, 10, Goebel, adi. in εις 23 H. Weber Phil. 16, 700, etsi Lob. path. el. 1, 65 „ut syncopae occurratur" substituit ⁰ἠίον = ἠιών ambulatio, εἶμι) oris maritumis praeditus. E 36 ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ, influit enim Scamander (cf. Forchh.) in mare longe excurrenti ostio atque ita ut ab utraque parte mare satis prope accedat ad alveum, paraphr. sch. min. αἰγιαλὸν κ. ὄχθας ἔχοντι, cf. Hes. non recte addunt Suid. I 2, 825 καλὸν αἰ. ἔχ. cf. E. M. 423, 7 aut Ameis h. l. hochuferig, cf. Eust. 519, 25. Schliemann, Ithaka 130 von bergigen Ufern umgeben. Buttm. Lex. 2, 24 εἱαμενή comparans vertit: uig. Schrader, de ἠιόεις voc. Stendal 1836 quosus, aqua ac, id. aliter etym. ib. 1845 1 bj ach movere, ut videtur: mobilis, La Roche l. l. εἶμι, ut fluvii ἐνρρεεῖς etc. sunt. Duentz. l. l.: wahrscheinlich wogig, von einem ἤιον Woge. Ameis, Ztft. f. G. 8, 631 tosend, ut videtur sec. Hes. ἢ καλὰς ἔχων φωνάς „scilicet ab ἠίων auditio quod Zenodotus fabricatus erat" (Lob.). Doederl. Gl. 244 ἠιών, voll erdiger Theile. Hes. 2, 276 ἠ. ἀφρώδει „non ex etymo sed quia multi fluvii spumei vocantur, nisi potius ὀφρυώδει scripsit" (Lob.). E M. 423, 14 παρὰ τὸ ἴον ἰόεις κ. πλεονασμῷ τοῦ η ἠιόεις, cf. Hes. Eust. 519, 26. Cf. Schuster, Ztft. f. oe. G. 1859 p. 31.

Ἠιονας B 561 tenebant quos Diomedes ducebat, Eust. 287, 27 τὰ παλαιὰ σχόλια κ. τὰς Ὁμηρικὰς ταύτας Ἠ. ἑνικῶς λεγομένας οἴδασιν ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ἡ δ' Ἠιὼν οὐκ οἰκεῖται. τινὲς δὲ οἴονται αὐτὴν εἶναι τὴν Καλαυρίαν, sed Strab. 373 Ἠιόνες κώμη τις ἦν ἐρημώσαντες Μυκηναῖοι (Eust. addit ἢ Ἀθηναῖοι) ναύσταθμον ἐποίησαν, ἀφαν[ισθεῖσα δ' ὕστερον] οὐδὲ ναύσταθμόν ἐστιν. Curt. Pel. 2, 467 Dryopum eam antiquitus fuisse putat, sitam in Argolide prope Asinen, in agro vici qui nunc Kandia. Fuit ea regio aptior ut videtur Atheniensibus quam Mycenaeis.

Ἠιονεύς (ἠιών) 1) H 11 Ἠιονῆα βάλ' Ἕκτωρ Graecum. 2) K 435 Ἠιονῆος filius erat Rhesus rex Thracum.

ἤιος (ἵημι?) iaculator. O 365 Y 152 h. Ap. 120 ἤιε Φοῖβε, ante caesuram, Herod. Ἀρίσταρχος δασύνει ἀπὸ τῆς ἕσεως τῶν βελῶν (E. M. 469, 49) οἱ δὲ περὶ τὸν Κράτητα ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως. (sch. BL. O 365 E. M. 369, 50 Faesi) καὶ οὕτως ἐπείσθησαν οἱ γραμματικοὶ πρὸς διάφορον ἐτυμολογίαν διαφόρως ἀναγιγνώσκειν. ἀγνοοῦσι ὅτι ὁ χαρακτὴρ μάχεται· αἰεὶ γὰρ τὸ η πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται. non recte igitur Duentz. ἤιε. utram originationem probaret Herod. non dixit, cf. Lehrs, Ar. 330, Apollinem medicum non esse Aristarchus notaverat, cf. Lehrs, Ar. 178, neque Solem fuisse ap. Hom. nos videmus quare non recte sch. BL. O 365 Damm (ἕω) La Roche (εἶμι) ad Solem referunt: wandelnd. Cf. Franke h. Ap. 120. Hainebach, ϝες et ἕς Giessen 1860 skr. vas sich bergen, wohnen ut sit: schützend. Fuere qui ad ἀίω referrent: qui exaudis preces.

ἠιών (L. Meyer, vgl. G. 1, 345 skt. ās, lat. os ostium, ora, ἠ(σ)ιόν-. sed sch. D. M 31 παρὰ τὸ ἰέναι, cf. Lob. path. el. 1, 65. sch. ALV. B 92 ad ἀίω, οὗ ἀκούεται τῶν κυμάτων ὁ κτύπος. Doederl. Gl. 243 αὖον correpta vocali gen. -ῶνος ob versum) litus maritumum, Buttm. Lex. 2, 22 in den meisten, wo nicht in allen Fällen von einem flachen Sandgestade, cf. Retzlaff, Syn. II Kgsbg. 1867, p. 12. sch. D. M 31 ὁ παραθαλάσσιος κ. ὁδεύσιμος τόπος, Suid. I 2, 825 αἰγιαλός. a) litus Troianum B 92 ἠιόνος προπάροιθε βαθείης, Faesi: flaches, nicht abschüssiges Ufer, quod recte negavit Enger, Ztft. f. G. 10, 328. H 462 ἠιόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι, cf. M 31. Ξ 36 ἠιόνος στόμα μακρόν. Y 148 σεύαιτο ἀπ' ἠ. πεδίονδε. Ψ 61 κύματ' ἐπ' ἠ. κλύζεσκον. Ω 13 ἠὼς φαινομένη ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠιόνας τε. b) P 265 ἄκραι | ἠιόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, Hes. ἀκταί, αἰγιαλοί, ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω, διὰ τὸ (δι' αὐτῶν) φέρεσθαι τὰ δάκρυα, ὡς καὶ κατὰ τῶν θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα. ε 156 πέτρῃσι κ. ἠιόνεσσι insulae Calypsus. ε 418 440 ἠιόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης, sch. V. ὁμαλοὺς τόπους. ζ 138 ἠ.

προὐχούσας Scheriae, sch. B. *προεχομένας ἤτοι πρὸς τὰ ὑψηλότερα μέρη τῶν ὀρῶν.*

ἦκα (Bekk. *ϝῆ.*, ut L. Meyer vgl. G. 1, 77, ob Ω 508 ρ 254 vituperatus a Leskieno atque ob σ 92 etiam a Nauckio. Thiersch § 198, 2 vac-illare wackeln, cf. Graff, ahd. S. 1, 691 wank-ōn. Christ. 237 skr. vaç wünschen, vaçjas unterwürfig, *ϝέκηλος ἦκα* (sic) *ἀκέων*, cf. Benf. 1, 348. hoc Curt. Et. p. 631 non negat, propius tamen abesse *ἀκεῖσθαι ἀκέων.* Doederl. Gl. 200 *ἀκεῖσθαι ἀκέων ἀκαλός ἦκα ἥκιστος*, aliud esse *ἥσσων ἥκιστος* (cf. Benf. 2, 64). melius Buttm. Lex. 1, 14 *ἦκα ἥσσων ἥκιστος*, spiritum lenem aut Ionum esse aut grammaticis deberi, cf. sch. B. Ψ 531 *παρὰ τῷ ποιητῇ ψιλοῦται καὶ δηλοῖ τὸ ἐλάσσων, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς δασύνεται.* E. M. 424, 5 *π⟨αρὰ⟩ τὸ ἀκὴ ὃ σημαίνει τὴν ἡσυχίαν*, cf. Lob. path. el. 1, 520) remisse, leniter, placide, modice, sine impetu aut vi, unmerklich, Hes. *πράως, ἡσύχως* cf. Ap. 83, 5. E. M. 424, 4 *ἠρέμα κ. ἡσύχως· ἔστι δὲ ἐπίρρημα μεσότητος.* Doederl. Gl. 201 beim Handeln sanft, beim Reden leise. 1) de sonitu Γ 155 *ἦ. ἀγόρευον* senes, Nic. *ἐπὶ πρεσβυτῶν ὡς οὐδὲν ἕτερον ἁρμόζει*, Ariston. (Did.?) *Ζηνόδ. γρ. ὦκα. εἴτε δὲ ἐπὶ Ἑλένης ἐστίν, ὅτι ὦκα ἐπορεύετο ἀπρεπὲς ἔσται· εἴτε ἐπὶ δημογερόντων . . ἀνάρμοστον*, cf. Duentz. Zen. 134 qui probabat. 2) de visu. Σ 596 *ἦ. στίλβοντας* matt, Autenr. ad Γ 155 opponi nitorem vestis et splendorem armorum. 3) de motu. Υ 440 *ἦ. μάλα ψύξασα.* Ψ 336 *κλινθῆναι ἦκ' ἐπ' ἀριστερά*, cf. ν 301. Ω 508 *ἀπώσατο ἦ.* ρ 254 *ἦ. κιόντας* cf. h. Merc. 149. σ 94 *ἦκ' ἐλάσαι*, cf. σ 92, levi bracchio i. e. ita ut ossa perfringeret, non ut hominem occideret, nam comparantes tantum utimur voce. Compar. remissior, deterior, qui minus valet, (sed tamen valet). Π 722 *ὅσσον* **ἥσσων** *εἰμί*, opp. *φέρτερος*, σσ = κj, cf. Christ 157 L. Meyer, vgl. G. 1, 254 Curt. Et. p. 618. spiritus est asper, digammi deest vestigium, cf. Ψ 858. Herod. *μον. λέξ.* 40, 29 in compar. non esse η ante ων nisi hic. Ψ 322 *ἥσσονας ἵππους.* adv. ο 365 *ὀλίγον δέ τί μ'* **ἧσσον** *ἐτίμα*, sed tamen coluit. Superlat. deterrimus, qui arte non caret, sed ceteris inferior est. Ψ 531 **ἥκιστος** (Bekk. *ϝῆ.*) *ἦν ἐλαυνέμεν*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. . . . γέγονε δὲ παρὰ ἦκα ὅ ἐστιν ἡσυχῇ· καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἐλάχιστος· διὸ καὶ ψιλοῦται καὶ οὐχ ὡς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δασύνεται* (cf. Suid. I 2, 829 Hes.). *ἔστι δὲ ἐναντίον τὸ ἥκιστα τῷ μάλιστα.* E. M. 424, 28 *ἥκιστος ἀντὶ τοῦ ἐλάσσων ἀσθενὴς ἄτεχνος πάντων ἡττώμενος*, cf. Eust. 1314, 22 Ap. 83, 7 Buttm. Lex. 1, 15 *ἥκ.* deterrimus, nam spiritum a grammaticis propter *ἦκα* mutatum esse. iusto subtilius Doederl. Gl. 201 *ἥσσων ἥκιστα* (*εἴκειν* sequi secundus) separavit ab hac forma *ἥκιστος* ruhig.

ἤ-κεστος (*κεστός* et *ἀ* priv. quod ap. Iones mutatur in η, cf. Luc. qu. et 96) non stimulo actus, indomitus, nullo opere contactus, cf. Doederl. Gl. 185. de forma fem. Lob. par. 458. Ζ 94 275 309 *βοῦς ἠκέστας*, sch. V. *νέας, ἀδαμάστους, ἀκεντήτους*, cf. Hes. **ἥκιστος** s. *ἥκ.* v. s. *ἦκα.*

ἥκω (skt. yā gehen, *ἑ* unde red. *ἵημι*, Christ 153 Curt. Et. p. 569. sed Buttm. a. S. 2, 205 dialecto differre *ἵκω* et *ἥ.* ut *σκίπων* et *σκή.* cf. E. M. 424, 22. Doederl. Gl. 2091 sequi *ἕκειν*⁰ pft. *ἧκ-α* unde praes. *ἥκω*) adsum veni, I am come, Suid. I 2, 830 *ἦλθον.* Eust. 1432, 14 *ἀεὶ ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ ι . . οἱ μεθ' Ὅμηρον διὰ τοῦ η* cf. La Roche h. T. 2[?]7 itaque Wolf Σ 406 *ἡμέτερον δόμον ἵκει* et ο 329 *οὐρανὸν ἵκει*, pro *ἥκει*, et sic nunc vo. sed Ε 478 *τηλόθεν ἥκω*, ν 325 *ἥκειν εἰς Ἰθάκην*, Bekk.² *ἵκω* et *-ειν*, (cf. Friedl. N. J. f. Ph. 79, 823) La Roche et Kayser ν 325 *ἵκειν*, ubi Ameis app. *ἥκειν* defendit quia monent Matthia „*ἥ.* legatur ubi locus in quem quis veniat idem sit atque is in quo quis loquatur aut quo res geri narretur" (Baum. ad h. Ap. 2[?]4 speciosa distinctione sed iusto subtiliore.

ἠλἀκάτα fila lanae, Suid. I 2, 831 *λεπτὰ νήματα*, coli, cf. Lob. Rh. 95. Alii: lana quae est circa colum. ζ 53 306 *ἠ. στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα*, cf. η 105 ρ 97 (*λεπτά*), Hes. 3, 27 *λεπτὰ μηρύματα ἀπὸ τῆς ἠλακάτης νήθουσαι τινὲς δὲ τὸν στήμονα*, atque sic minus ben[e] sch. HPQ. η 105 *τὰ ἔρια περιειλούμενα τῇ ἠλακάτῃ*, cf. sch. δ 131 Porph. Ζ 491. σ 31[5] *ἠ. στροφαλίζετε.* Buttm. Myth. 2, 361 ad *ἕλκω.* plerique ad

ἠλἀκάτη (Walter, Kuhn 12, 377 Curt. ib. 13 398 Et. 489 cf. p. 682 *ἀρκ* weben spinnen *ἄρκ-υς .ἀράχνη.* Buttm. Myth. 2, 361 *ἕλκω* Hes. 3, 27 *ἀπὸ τοῦ ἐνειλίσσειν*) colus, al. fusus. sunt haec simillima atque vix discerni queunt, sch. M. δ 131 *τὸ ξύλον ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὸ ἔριον*, cf. Porph. Ζ 491, sed E. M. 424, 44 *τὸ γυναικεῖον ἐργαλεῖον, ὄργανον π[αρ' ὃ] εἰλοῦσιν αἱ γυναῖκες τὸ νῆμα*, cf. Suid. I 2 831 Ap. 83, 9. δ 135 *ἠλακάτη εἶρος ἔχουσ[α]* colus. δ 131 *χρυσέην ἠλακάτην.* universe d[e] opere feminarum: Ζ 491 α 357 φ 351 *ἱστόν τ[ε] ἠ.* (*χρυσηλάκατος*).

ἠλασκ-άζω declino, evito. a) *τί.* ι 457 *[…]μενος ἠλασκάζει*, Hes. *ἐκκλίνει, κρύπτει[ται] πλανᾶται περὶ τὸν αὐτὸν εἰλούμενος τόπον* Bekk.² *ἠλυσκάζει*, ut Passow s. v. (cf. Ahrens Formenl. 123) proposuerat, id non probant Herm. Orph. Ar. 439 Nitzsch Ameis Curt. Et. p. 50[8] Düntz. „natürlicher wäre *ἀλυσκάζει* (*ᾱλ.*)" b) ab sol. erro, huc illuc vagor declinaturus. Σ 28[1] *ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων*, sch. A. *περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἀλώμενος κ. οὐκ ἀνύων ὁδόν. . ἔγκειται δὲ κ. τὸ ἠλεόν, ὅπερ ἐστὶ ματαίως ἐλαύνων.* h. Ap. 142 *νήσους τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες* errabas per. De

ἠλ-άσκω (*ἀλ-η* er-ro i. e. er-so goth. airz-jan ir-ren Curt. Et. p. 508, cf. Doed. Gl. 99) vagor erro, Hes. *κρύπτειν, ἀποδιδράσκειν, πλανᾶσθαι.* Β 470 *κατὰ σταθμὸν - ἠλάσκουσιν* muscae Hes. *περὶ τὸν αὐτὸν εἰλοῦνται τόπον, ἐ[ν] κύκλῳ πλανώμενοι*, cf. sch. BL. Ν 104 (*καθ' ὕλην*) *αὔτως ἠλάσκουσαι* cervae, cf. Ap. 83, 1[…] sch. V. *ἐκκλίνουσαι διὰ δειλίαν καὶ ἐν [ἑνὶ] τόπῳ διάγουσαι, μὴ ἐπιμιγνύμεναι τοῖς ἄλλοις.*

Ἠλεῖοι incolae Elidis. Λ 671 *-είοισι [καὶ] ἡμῖν* (Pyliis) *νεῖκος ἐτύχθη.* Ariston. Λ 688 [ὅτι] *σπανίως Ἠλείους καλεῖ*, ib. 694 *τοὺς Ἠλείους Ἐπειοὺς καλεῖ*, cf. Lehrs, Ar. 231. De form[a] et accentu v. Lob. path. el. 1, 355 ex Step[h.] *Ἦλις.*

Ἠλέκτρη (splendida, *Ἠλέκτωρ*) cum ali[is] puellis Proserpinam secuta flores carpebat, [h.] Cer. 418, filia Oceani et Tethyis Hes. Th. 34[9] ex Thaumante mater Iridis et Harpyarum ib. 2[66]

ἤλεκτρον vel *-ος* (?) (Curt. Et. 24 skr. [ar] glänzen, Plin. 37, 7 quoniam sol vocitatus [e]

Elector, cf. sch. L. Ζ 513, etiam Doederl. Gl. 2056 ἠλέκτωρ comparavit, sed Buttm. Myth, 2, 356 ἕλκειν, cf. Eust. 1483, 28 ἀχύρων ἐπισπαστικαί) sg. g. -ου, d. -ῳ, pl. d. -οισιν quare non constat de genere, sed Lepsius, Metalle in aeg. Inschr. (Abh. Acad. Berlin 1871) ὁ -ος Silbergold, ἡ -ος (-α) Bernsteinverzierung, τὸ -ον Bernstein. non in Iliade. — Succinum. δ 73 χαλκοῦ τε στεροπὴν - | χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε κ. ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. ep. 16, 10 ἱστὸν ὑφαίνοι ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖα. σ 296 ὅρμον χρύσεον ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς, cf. h. Ap. 104. ο 460 μετὰ δ' ἠ. ἔερτο (ὅρμος), τὰ -α (?), Buttm. l. l. 338 340 n. -οι), sch. H. ο 460 γρ. ἠλέκτορσιν, gemmis succineis. Eust. 1483, 26 (ad δ 73) ὕλη τις κατὰ τοὺς πολλοὺς χαλκώδης· . . . μάλιστα δὲ μίγμα τι χρυσοῦ κ. ἀργύρου· δοκεῖ δὲ ὁ λοιπὸς δηλοῦσθαι νῦν ἤλεκτρος. Buttm. Myth. 2, 337 probavit monile distinctum fuisse auro et succino atque ornata fuisse etiam alia ut aedificia et juga textoria succini particulis insertis. Potuit vero iam ad Homerum notitia succini venire, quod et circa Siciliam invenitur et antiquis temporibus terrestri itinere ad mare superum atque ad Pontum Euxinum portabatur, Eust. l. l. ὃν ὁ μῦθος διὰ τὸ οἷον ἡλιῶδες τῆς χρόας δάκρυον εἶναι τῶν ἡλιάδων λέγει, (E. M. 425, 20 427, 16) cf. Ukert, Elektr. u. d. dam. verkn. Sagen, Ztft. f. A. W. 1838, p. 425—52. ita Duentz. δ 73 Faesi ib. Am. ib. Voss, Ve. ecl. 4, 5 6, 62 Millin, mineral. hom. 51. alii: metallum mixtum ex auro et argento, aut semper ap. Hom. aut δ 73 ep. 16, 10 intellegunt, cf. Hes. 2, 273 Wachsm. hell. Alt. 2, 43 Nitzsch δ 73 Friedreich Realien 89. Miscentur vero aurum argentumque aut arte, (Plin. h. n. 9, 65 33, 80 ubicunque quinta argenti portio est (sc. in auro) . . Homero teste qui Menelai regiam auro et electro argento ebore fulgere tradit. Electri natura ad lucernarum lumina clarius argento splendere) aut natura, nam aurum purum non solet reperiri, Oken Naturg. 1, 468 „Schlangenberg in Sibirien, woher das sogenannte El. kommt, welches einen Silbergehalt von 36 Procent hat. Hüllmann, Handelsgesch. d. Gr. 63 sq. universe gemmas fulgentes interpretatur atque a Schömann gr. Alt. 1, 78 cf. Wachsmuth l. 49.

ἠλέκ-τωρ (Curt. Et. 24 Christ 72 skt. ark strahlen, cf. E. M. 425, 36 ἀπὸ τῆς λαμπρότητος et similiter Ap. 83, 20 Hes. sch. Ζ 513, sed iidem etiam ut Doederl. Gl. 2055 α priv. et λέκτρον, cf. sch. B. Τ 398, Wecker) sol fulgidus. Ap. l. l. ὁ ἥλιος, ἤτοι ὁ λαμπρός, cf. Bekk. an. 1200. Ζ 513 τεύχεσι παμφαίνων ὥς τ' ἠ. ἐβεβήκει. Τ 398 h. Ap. 369 ἠ. Ὑπερίων.

ἠλεός et (voc. tantum) **ἠλός** (ἀλ-η ἀλ Curt. Et. p. 509, cf. Doed. Gl. 98. E. M. 425, 51. Ahrens, Phil. 17, 225 ἀλϝός ἀλεός ἠ.) mente captus, aberrans a mente sana, E. M. 425, 47 μάταιος, μαινόμενος, μωρός. Cf. Lob. path. el. 1, 117. β 243 φρένας ἠλεέ, sch. S. ἠλίθιε · ἀνόητε τὰς φρένας, μάταιε, cf. Hes. Ap. 83, 9. Ο 128 φρένας ἠλέ, Herod. εἴτε ἀπεκόπη εἴτε συνεκόπη ἐκ τοῦ ἠλεέ, ἔρρωται τὰ τοῦ ὄνου, E. M. 425, 54 κατὰ συγκοπήν, cf. Lob. path. el. 1, 257 („qui quia Mars hoc iptvo increpatur protenus etiam Ε 461 pro οὖλος Ἄρης maluerunt ἠλός scribere, non sunt auditi") 2, 275, Doed. l. l. ε phoneticum inseri putat. ξ 464 οἶνος - | ἠλεός, (Hes. [ν]ηλεός), Ameis: törigte Wein, minus bene al. betörend, sch. V. ἠλιθοποιός, μάταιος.

ἠληθμός idem quod κηληθμός, videtur fuisse v. l. λ 333, Hes. ἠληθμῷ. κηληθμῷ.

ἠλίβατος, scissus, abruptus, abscissus, cf. Buttm. Lex. 2, 176 Rumpf aed. Hom. I Giessen 1844, p. 30. Ο 273 τ' (sch. A. θ') ἠλίβατος πέτρη καὶ - ὕλη Hes. ὑψηλή. Ο 619 πέτρη | ἠ. μεγάλη, cf. κ 88. Π 35 θάλασσα | πέτραι τ' ἠλίβατοι, cf. ν 196. ι 243 τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν Cyclops, sch. Q. ὑψηλήν. h. Merc. 404 πέτρῃ ἐπ' ἠλιβάτῳ. XIX 10 πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι. Hes. ὑψηλοῖσιν. Ven. [267] δρύες [ἠλίβατοι] cf. Buttm. l. l. Herm. XCV. Schneider, Ztft. f. A. W. 1840 p. 95 ἠλιβάτοις ci. i. e. οὔρεσιν. Originis valde dubiae, Hes. ἧς ἔστιν ἀλιτεῖν βαίνοντα, pro ἠλιτόβατος, cf. E. M. 427, 42 Herod. (?) Ο 619 Heliodorus (?) ap. E. G. 240, 30 sch. A. Ο 273 QT. ι 243 BQ. ν 196 (τινές) Buttm. Lex. 2, 182, non probant Lob. path. el. 1, 372 Duentz. Höfer Ztft. 2, 108. Alii pro ἠλιόβατος ἠλίβατος (Herod. οὐκ ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις), cf. E. M. 427, 44 Hes. sch. A. Ο 273 Ap. 83, 25, non probant Düntz. l. l. Lob. path. el. 1, 305. E. M. 427, 49 Hes. ἔνιοι ἠλίφατον ἀποδιδόασιν ἡλίῳ φαινόμενον. Hes. οἱ δὲ τὴν ἁλὶ βεβηκυῖαν, cf. E. M. 427, 47. sch. T. ι 243 μέγαν κατωφερῆ ὥστε μὴ λιβάδα δύνασθαι προσμένειν Leidenroth, Progr. Rossleben 1842 לא non, ut sit ἄβατος. Lob. path. el. 1, 305 ἄλιψ et ἠλιτενής αἰγίλιψ comparat, Schenkl Ztft. f. oe. G. 1859 p. 510 ἄλιψ λίπα ἀλείφω lēvis. Düntz. ι 243 ἄλιψ Fels ἀλίβας Todter, inde durus La Roche Ο 273 rauh starr. Doed. Gl. 2452 ἀλίβας Leiche pallidus albens. Cf. Ameis app. ι 243.

ἤλιθα (sch. E. ε 483 ἀπὸ τοῦ ἄλις κ. τοῦ θα (?) ἐπιτατικοῦ μορίου, cf. Hes. Doed. Gl. 483) affatim. Ap. 83, 26 ἀθρόως κ. χύδην, cf. Hes. E. M. 428, 1. Λ 677 ληίδα - ἤ. πολλήν | sch. ABL. λίαν ἠθροισμένην. ε 483 τ 443 φύλλων - χύσις, ἤ. πολλή |, cf. ι 330 (Am.) ξ 215 (δύη). (ϝη. Christ 175). In pede quinto ante πολλή.

ἡλικίη aetas. Hes. μέγεθος σώματος, μέτρον τι Χ 419 ἡλικίην αἰδέσσεται senectutem. Π 808 ἡ. ἐκέκαστο aequales suos. E. M. 428, 5 παρὰ τὸ ἑλῶ ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλω τροπῇ τοῦ α καὶ ἀποβολῇ τοῦ π. cf. Christ 154 L. Meyer, vgl. G. 1, 89 (yādrças). De

ἧλιξ (sic, cf. Herod. διχρ. 285, 17) aequalis. σ 373 βόες - | ἥλικες, sch. H. ὁμήλικες. al. adulti. — Ἥλιος v. s. ἠέλιος.

Ἦλις (Holland. Curt. Et. 530 ἕλος lat. Velitrae vallis) pars Peloponnesi septentrionalis ad mare Ionicum inter Arcadiam Messeniam Achaiam sita, δ 635 Ἤλιδ' ἐς εὐρύχορον. ν 275 ο 298 ω 430 h. Ap. 426 Ἤλιδα δῖαν ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί, quibus Amphimachus Thalpius Diores Polyxenus praeerant Β 615 (v. s. Ἠλεῖοι). Λ 673 ἐν Ἤλιδι ναιετάασκεν Itymoneus quem Nestor occidit. Pylii enim quorum antiquis temporibus fuerat quae austrum versus sita est Elidis pars bellum habebant cum Epeis, quia multis eorum Λ 686 χρεῖος ὀφέλλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ |, atque Neleo Λ 698 ab Eleis retinebantur equi, quos ad certamen in Elidem miserat, sch. BL. περί τινος χρηματικοῦ ἀγῶνος, nam celebre

Olympiae certamen non iam fuisse Nelei tempore, *B* 626 Ἤλιδος ἄντα sitae erant insulae Echinades Dulichium al. φ 347 Ἤ. ἱπποβότοιο.

ἠλἴτό-μηνος (ἀλιτεῖν, μήν Herod. *O* 619) immaturus, qui non iusto mense nascitur, cf. Doed. Gl. 878. *T* 118 ἐκ δ' ἄγαγεν πρὸ φόωσδε κ. ἠλιτόμηνον ἐόντα, Hes. πρόωρον, ὠμόν, οὐκ ἐν τῷ δέοντι μηνὶ τεχθέντα . . . διαμαρτηκότα τῶν μηνῶν ἐν τῇ κυήσει, cf. sch. BD. Ap. 83, 27 Suid. I 2, 842.

ἧλος (ϝῆ., lat. vallus L. Meyer, vgl. G. 1, 78 Curt. Et. 531, cf. Christ 232. Bekk. ἧ., vituperatus a Leskieno. sed E. M. 428, 20 παρὰ τὸ ἵημι, cf. Grash. Fuhrw. 6. Doed. Gl. 481 ad ἀλῶναι. De accentu Herod. *O* 338) clavus *A* 246 *Λ* 633 χρυσείοις ἥλοισι, sceptri et poculi. *Λ* 29 ἧλοι | χρύσειοι in scuto. (ἀργυρόηλος). — **ἠλός** v. s. ἠλεός.

Ἠλὖσιον πεδίον κ. πείρατα γαίης δ 563 Menelaum non mortuum, sed vivum dii mittunt occidentem versus, non ad inferos, quia gener est Iovis, ὅθι - Ῥαδάμανθυς, τῇ περ ῥηίστη βιότη πέλει ἀνθρώποισιν, οὐ νιφετός, οὔτ' ἄρ' χειμὼν πολύς, οὔτέ ποτ' ὄμβρος, ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο - ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους (ἤλυσις, Heim der Hingegangenen, cf. Suid. I 2, 845, sed sch. E. ἐκ τοῦ λύω· λύονται γὰρ τῶν βιωτικῶν δεσμῶν οἱ ἀπελθόντες ἐκεῖ. Hes. οὐ λύσιον· ὅπου οὐ διαλύονται ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ ψυχαί. Doed. Gl, 2451 ἀνάλυσις κακῶν caput rei de suo addens, p. 243 n. ἄλσος comparat. Böttcher, Aehrenl. 20 nicht Feld der Ankunft, sondern Wanderfeld, opp. Ἀλήιον πεδίον). Apion circa Aegyptum putabat esse Elysium sch. HQ. Hes. Suid. l. l. recte sch. PQT. (Ariston.?) οἱ νεώτεροι Μακάρων εἰρήκασι νήσους. Bellinger, de Orci natura, Hadamar 1847 p. 4 locum defendit quem Nitzsch al. (J. J. f. Ph. 56, 321) spurium censent. Cf. Welcker Götterl. 1, 820 Preller, Myth. 1, 636.

ἠλώμην v. s. ἀλάομαι.

Ἠλώνην *B* 739 urbem Thessaliae (Hes.) tenebant quibus Polypoetes, Pirithoi f. et Leonteus praeerant, Steph. πόλις Περραιβική· νῦν δὲ Λειμώνη διὰ τὸν ἐν αὐτῇ λειμῶνα, Strab. 440 κατέσκαπται δὲ νῦν. ἄμφω (i. e. Gonnus et E.) δ' ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ κεῖνται οὐ πολὺ ἄπωθεν τοῦ Εὐρώπου ποταμοῦ ὃν ὁ ποιητὴς Τιταρήσιον καλεῖ, cf. Burs. Geogr. v. Gr. 1, 56.

ἧμα (ἐ ἵημι) iactus, iaculatio. *Ψ* 891 δυνάμει τε κ. ἥμασιν - ἄριστος, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἥμασιν, ὁμοίως ἀκοντίσμασι· καὶ ὅτι δασυντέον, cf. Herod. *Ψ* 886.

Ἠμᾰθίην ἐρατεινήν *Ξ* 226 Iuno intravit, cum ex Olympo per Pieriam veniens Thraciam atque Athonem peteret Strab. VII fr. 11 Ἠ. ἐκαλεῖτο ἡ νῦν Μακεδονία (Hes. Steph. Iust. 7, 1 Isid. 14; 4, 13) . . . ἦν δὲ καὶ πόλις Ἠμαθία πρὸς θαλάσσῃ, quam Zon. 12, 26 Thessalonicen postea appellatam dicit. fuit Macedoniae pars inferior atque mari adiacens (ἄμαθος arena), cf. Abel, Maced. 9 25 Giseke, Stämme d. Balkanh. 22, quam Bottiaei postea tenebant. Suid. I 2, 846 universam Paeoniam ita appellari dicit. Minus accurate Serv. Ver. ge. 1, 492 Emathia Thessalia est dicta, sed sic h. Ap. 216 Apollinem ab Olympo degressum in Pieriam ad Lacmum, et Ἠμαθίην et ad Aenianes Perrhaebosque, denique Iolcum venisse dicit.

ἠμᾰθό-εις (ἄμαθος Goeb. adi. in εις 33, qui p. 3 refutavit Strab. 336 sch. BL *B* 77 pass. Hes. E. M. 428, 54 qui aut fluvium Pyli Amathum (Ap. 83, 31 ὁ Μαθόεις) aut heroem eius nominis fingunt. α metri causa ionice fit η). arenosus, litus arenosum habens, E. M. 428, 52 ψαμμώδης τραχεῖα, cf. Suid I 2, 846 al. *B* 77 β 326 Πύλοιο (-ου) ἠμαθόεντος |, sch. BL. παραθαλασσίας, Steph. Πύλος· λέγεται κ. θηλυκῶς κ. ἀρσενικῶς. *I* 153 295 *Λ* 712 δ 633 Πύλου ἠ. |, cf. ω 152 (non in exitu versus). α 93 β 2214 359 Πύλον ἠμαθόεντα |, cf. h. Ap. 398 424 Merc. 398 non in exitu. λ 257 Πύλῳ ἠμαθόεντι |.

ἧμαι (ἡσ skr. ās sitzen Curt. Et. 568 L. Meyer vgl. G. 1, 264 284 345 Autenr. ad *A* 134, sed Hainebach, Wurzeln ϝες et ες Giessen 1860 skt. vas kleiden, wohnen, ϝες, Kühner, a. G. § 301 ἡδ σηδ sed-eo, Buttm. a. S. 1, 524 2, 203 εἶσα (ἑδ?) ἧμαι). sg. ἧμαι, ἧσαι *B* 255 et ἧσ' *O* 245, ἧσται (septies), du. 2 p. ἧσθον h. Ap. 456 (pro plur.), ἥμεθα *O* 740, ἧσθε β 240, ἕαται *Γ* 134 *I* 628 (ubi L. Meyer, vgl. G. 1, 26- ηνται, sed sch. V. ἀντὶ τοῦ ἧνται, ὡς μέμνηνται -έαται). et εἵαται *B* 137 (v. l. εἵατο, cf Spitzn.) *K* 100 161 422 et εἵατ' β 403 ζ 307. iptv. ἧσο *B* 200 *Γ* 406 *Δ* 412 π 44 υ 262. inf. ἧσθαι (decies). ptc. ἥμενος (quindecies) -η *A* 358 *Σ* 36 ρ 506. masc. ac. -ον (decies). pl. -οι (novies), -αι η 106 μ 45 σ 316. ipf ἥμην *Z* 33- κ 374 λ 49, ἧστο (sedecies) et ἧστ' *Ξ* 289, du 3 p. ἥσθην *Δ* 21 *Θ* 445 458 η 232, ἥμεθα (terdecies), ἧντ' *Γ* 153 et ἕατ' *H* 414 et εἵατο (duodecies) et εἵατ' (septies). sedeo. I homines 1) *O* 240 ἥμενον, οὐδ' ἔτ' ἔκειτο, cf. β 36 39- ε 271 η 106 ι 78 374 375 κ 507 λ 10 570 57- μ 152 ξ 5 ο 392 π 44 (bleib sitzen) ψ 93 36- h. Cer. 201. ρ 158 ἥμενος ἢ ἕρπων. *A* 33- παρὰ κλισίῃ ἥμενον, cf. η 232 h. Cer. 18- *A* 358 *Σ* 36 ἡμένη ἐν βένθεσσιν, cf. *E* 77- *O* 393 *Π* 405 *Ω* 209 α 108 114 γ 8 δ 281 μ 4- ξ 5 ρ 506 σ 316 τ 322 h. Ap. 96 Cer. 28- *A* 498 *E* 753 ἄτερ ἥμενον ἄλλων ἀκροτάτ- κορυφῇ, cf. *N* 524 h. Ap. 98 (ὑπό), *Y* 23 *Φ* 38- *Γ* 149 εἵατο ἐπὶ πύλῃσιν, cf. *Γ* 153 *E* 356 *N* 1- *Ξ* 158 *Σ* 504 ζ 52 305 η 160 ρ 161 σ 240 - Cer. 198. *Δ* 21 *Θ* 458 πλησίαι ἥ., cf. *I* 19- *Ψ* 451 β 403. *Θ* 445 Διὸς ἀμφὶς ἥ. cf. ϑ 4- 534 (ἄγχ'). *Z* 324 μετὰ γυναιξὶν ἧστο. *Ξ* 28- ἔνθ' ἧστ', cf. *Y* 155 γ 32 ζ 307 ρ 68 σ 10- υ 262. *O* 153 ἀνὰ Γαργάρῳ ἥ. ι 8 ἥμεν- ἑξείης. ι 162 557 κ 184 468 477 μ 30 ἥμεθ- δαινύμενοι. ψ 91 πρὸς κιόνα ἧστο. b) exe- citus similia *H* 61 στίχες εἵατο πυκναί, cf. *H* - (ἐν). *Θ* 554 ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας εἵατο, - *Θ* 563 (παρά). *K* 100 δυσμενέες ἄνδρες σχ- δὸν ε., cf. *K* 161 (ἐπί, ἄγχι) *Σ* 523 (ἀπάνευθ- *Ω* 799. *K* 182 ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν ε. - 509 πόλιν ἀμφὶ στρατοὶ ε. c) *H* 414 ἕ. ε- ἀγορῇ, cf. ep. 14, 4, in scamnis sedebat conci- 2) de statu, potissimum in rebus adversis, q- significatur a) ptcipiis, moror, me habeo, - gero, sum, Herod. *Z* 336 ἐνδιατρίβειν. *A* 1- αὔτως ἧσθαι δευόμενον. *B* 137 εἵατ' ἐνὶ μ- γάροις ποτιδέγμεναι, cf. *I* 628 *T* 345 δ 4- ϑ 503 ι 545 h. IX 6. *B* 255 ἧσαι ὀνειδίζ- (Ameis, app.). *Γ* 406 ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦ- λ 82 ἀμειβομένω ἥμεθα. *O* 245 νόσφιν - ἄλλων ἧσ' ὀλιγηπελέων. *Ψ* 128 ε. αὖθι μένο- τες. κ 536 ξίφος ἐρυσσάμενος ἧσθαι, cf. λ 4- α 326 σιωπῇ ε. ἀκούοντες. ξ 41 ὀδυρόμεν- ἧμαι, cf. π 145. ψ 42 μυχῷ ἥ. ἀτυζόμεν-

h. Ap. 456 η. τετιηότες. b) Λ 416 παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος ἧσθαι, cf. Σ 104 δ 596. Λ 512 ἀκέων ἧστο, cf. λ 142. β 240 ἅπαντες ἥ. ἄνεῳ. Β 200 ἀτρέμας ἧσο, cf. Ν 280, Δ 412 (σιωπῇ, cf. Am. h. l.) Τ 255 (σιγῇ). Γ 134 ἕαται σιγῇ, abstinent pugna, sch. min. καθέζονται. Ζ 336 χόλῳ ἥμην ἐν θαλάμῳ, ubi fuere qui ἥμην i. e. ὑπῆρχον mallent quos vituperat Herod. h. l., cf. Ν 253 ν 337 424 σ 224 τ 120 φ 100 425 h. Cer. 343 356. Η 100 ἥμενοι, αὖθι ἀκήριοι, cf. ξ 256. ϑ 157 μετὰ ἀγορῇ ἧμαι. Θ 480 ἵνα ἥμενοι ibi versantes, cf. Ο 10 Ω 84 (ἀμφί, v. l. εἵατο v. s. II) 99, ϑ 506 512 ι 233. Κ 422 οὔ σφιν σχεδὸν ε., cf. Ο 740. Ω 542 ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ, cf. ν 263 δ 596 ι 233. II Semel ut multis videtur de re ν 106 ἔνθα αἱ μύλαι εἵατο, sich befanden (Am. Sitzung hielten), ita Herod. Ο 10 Ω 84 et Aristophanes, Buttm. a. S. § 108 an. 11 Spitzn. Β 137 La Roche cf. h. T. 257 Ameis Bekk. Kühner a. G. I 671 Duentz., Aristarchus et Heraclides cum Eust. 1885, 42, Bäuml. Faesi εἵατο, sch. V. ψιλῶς ἵν' ᾖ ἦσαν, de ἥμην, εἰμί. ἀφ ἐν ἐφ καθ πάρημαι)

ἦμαρ (originis dubiae. Ahrens, Kuhn 3, 161 skr. dyâus Himmel ἡμέρα. Christ 153 skr. div glänzen, dyavara yamera ἡμέρα· Ascoli, Kuhn, 17, 403 skr. vas, us leuchten et -man, gr. -μαρ, vasman ημαρ· Kuhn, 4, 42 skr. yâman Gang, ἦμαρ· cf. Curt. Et. p. 544. Benf. 2, 208 skr. div et, de quo dubitat, μαρτ. L. Meyer, vgl. G. 2, 129 207 suff. -vant -αρ, dyâvan ἦμαρ ἡμέρα, ib. 1, 87 ἠϝώς ἠϝέρα ἡμέρα. Doed. Gl. 2484 ἀναμαίρειν ἦμαρ. E. M. 428, 47 οὐχ εὔπορον τὴν ἐτυμολογίαν, cf. 429, 26. Herod. Δ 576 ἡμέρα μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἦ. ψιλούμενον. sg. gen. ἤματος κ 86 h. Merc. 482, pl. nec dat. nec. gen. dies, Ap. 83, 32 ἡμέρα. a) Ζ 217 δ 360 ἐείκοσιν ἦματ'. Φ 45 ἕνδεκα ἤματα, ubi sequitur δυωδεκάτῃ sc. ἡμέρῃ. ε 278 η 267 ἑπτὰ κ. δέκα ἤ., cf. τ 199. Θ 539 Μ 133 Ν 826 Ξ 235 269 276 Τ 226 Ψ 544 Ω 491 β 55 205 δ 209 592 ε 136 210 219 ζ 46 281 η 94 257 ϑ 431 ι 123 ο 54 ρ 534 φ 156 ψ 6 336 ω 25 h. Ap. 485 543 Merc. 292 Ven. 148 209 221 240 Cer. 260 267 367 373 saepe de rebus aeternis, cf. La Roche, h. S. 9, Hes. πάντα χρόνον. Ζ 422 ἰῷ - ἤματι. Ι 363 ἤ. τριτάτῳ, cf. Λ 707 ι 34 ξ 170. γ 180 τέτρατον ἤ. ἔην ὅτ' cf. ε 262 ι 399 ο 477 ἕβδομον ἤ. θῆκε Ζεύς. Κ 48 Τ 229 ε 284 μ 105 ξ 105 ἐπ' ἤματι cotidie vel uno die. b) Λ 592 Σ 453 πᾶν ἤ. reliquam partem diei. Α 601 Τ 162 Ω 713 ι 161 556 κ 183 476 μ 29 424 ω 41 h. Merc. 206 Cer. 434 πρόπαν ἤ. 390 ι 76 κ 144 τρίτον ἤ. τέλεσ' ἠώς. κ 470 453 ἤ. μακρὰ τελέσθη, cf. ω 143, σ 367 χ 301. ϑ 66 Λ 84 ι 56 ἀέξετο ἱερὸν ἤ. usque ad meridiem, v. s. ἠώς. tres partes: Φ 111 ἢ ἠὼς δείλη ἢ μέσον ἤ. h. Ap. 441 μέσῳ ἤ. cf. add. h. Merc. 17. ρ 191 μέμβλωκε μάλιστα | ϕ ρ 606 ἐπήλυθε δείελον ἤ. | η 288 παννύχιος κ. ἐπ' ἠῶ κ. μέσον ἤ. c) Β 37 482 Δ 543 Σ 324 Φ 517 ἤματι κείνῳ |. Ν 234 Τ 110 ἐπ' τῷδε. Λ 444 Ο 252 Φ 584 ν 116 ἤ. τῷδε tunc. Ρ 401 ἤ. τῷ. in introitu versus Β 351 La Ro.) 743 Γ 189 Θ 475 Ι 253 439 Λ 766 Ν 335 Ξ 250 Ο 76 Σ 85 Τ 60 89 98 Φ 77 Γ 359 471 Ψ 87 ε 309 ν 19 ψ 252 ἤ. τῷ ὅτε tum cum, cf. Ε 210, Ζ 345. Krüger, Di. § 50, 2. Δ 164 Ζ 448 ἔσσεται ἤ. ὅτ' ἄν ποτ'. 5 ἤ. τῷ προτέρῳ ὅτε. η 326 ἤ. τῷ αὐτῷ. Π 279 ἤ. χειμερίῳ ὅτε, cf. Π 385 (ὀπωρινῷ) ep. 14, 6. d) in introitu versus ε 156 ἤματα interdiu, cf. κ 11 π 365 τ 513 υ 84 h. Cer. 236, opp. sic νύκτες, non in Il. Ε 490 Χ 432 Ω 73 κ 28 80 ο 476 β 345 νύκτας τε κ. ἤ. |, cf. λ 183 ν 338 π 39 (v. l. ξ 93) quae quoniam usu trita sunt, sg. etiam numerum habet ω 63 ἑπτὰ κ. δέκα ὁμῶς νύκτας τε κ. ἦμαρ, satis singulariter. Σ 340 Ω 745 νύκτας τε κ. ἤματα. ε 388 ι 74 δύω νύκτας δύο τ' ἤ., cf. ρ 515. κ 86 νυκτός τε καὶ ἤ. κέλευθοι, cf. h. Merc. 482. alio ordine Ψ 186 ἤ. καὶ νύκτας. κ 142 δύο τ' ἤ. καὶ δύο νύκτας. e) Ν 98 εἴδεται ἤ. δαμῆναι. Ο 719 πάντων - ἄξιον ἤ. f) sg. acc. et nom. universe de statu: Ζ 455 Π 831 Υ 193 ἐλεύθερον ἤ. libertatem. Ζ 463 δούλιον ἤ |, cf. ξ 340 ρ 323. additur gen. Θ 72 αἴσιμον ἤ. Ἀχαιῶν |, cf. Φ 100 Χ 212 π 280 h. Ap. 356. Ο 613 κ 175 μόρσιμον ἤ. Ι 251 597 Υ 315 Φ 374 κ 269 288 ο 524 κακὸν ἤ. |. Π 836 ἤ. ἀναγκαῖον. Λ 484 588 Ν 514 Ο 375 Ρ 511 615 Φ 57 ϑ 525 ι 17 νηλεὲς ἤ. | Τ 294 ὀλέθριον ἤ. cf. Τ 409. Χ 490 ἤ. ὀρφανικόν. α 9 168 354 π 149 ρ 253 571 νόστιμον ἤ. |, nonnunquam c. gen., cf. γ 233 ε 220 ζ 311 ϑ 466 τ 369. σ 137 τοῖος νόος οἷον ἐπ' ἤ. ἄγῃσι. rarius, atque paullo aliter, pl. Ι 326 ἤ. αἱματόεντα. (ἐνν- ἐξ- αὐτ- παν- ποσσῆμαρ (Lob. path. el. 1, 566) πανημέριος μεσσημάτιος Schneidew. h. Merc. 17 et

ἠμάτ-ιος 1) diurnus, interdiu. β 104 ω 139 ἠματίη ὑφαίνεσκε, cf. τ 149, Hes. δι' ὅλης ἡμέρας. 2) cotidianus, cotidie. Ι 72 νῆες ἠμάτιαι ἄγουσιν, sch. A. ἀνὰ ἑκάστην ἡμέραν ἢ διὰ μιᾶς ἡμέρας. Ap. 83, 33 δι' ὅλης τῆς ἡμέρας (recte?). — **ἤμβροτον** v. s. ἁμαρτάνω. — **ἡμεῖς** etc. v. s. ἐγών (II b IV b VI a b VIII b.

ἠμέν (Videntur ἤ μέν ἤ δέ effecisse ἠμέν ἠδέ Bäuml. Part. 137. sed E. M. 465, 5 πλεονάζει τὸ η, pariter Bekk. an. 959, 17 Kühner a. G. 3, 838, cf. Herod. Λ 77. Hartung, Part. 1, 218 ἠνμέν, ἠνδέ E. M. 465, 2 οὐκ εἰσὶ πλεοναζόμενα ἀπὸ τοῦ μέν καὶ δέ i. e. μέν et δέ supervacua non sunt, etsi aliter Lob. path. el. 1. 70) I profecto ut hoc ita etiam illud. II et, et - et E. M. 465, 2 ἀντὶ τοῦ καί. I Λ 77 ἢ μέν μοι ἀρήξειν Herod. ἀντὶ τοῦ ἠμήν, Spitzn. Am. La Ro. vo. ἢ μέν, Bekk. ἢ μην. Λ 453 Π 236 ἠ μὲν (Spitzn. q. v. Bekk. ἠμὲν) δή ποτ' ἔκλυες ἠδ' ἔτι ἐπικρήηνον, Kühner, l. l., carent edd. in his certa lege., cf. Η 301 (Spitzn. ἢ μέν) Ξ 234. II 1) a) cf. s. ἠδέ I 1a. b) Ο 670 ἠ. πρὸς νηῶν καὶ πολέμοιο. 2) verba et sententiae. a) cf. s. ἠδέ II 2a. b) Μ 428 ἠ. ὅτεῳ μετάφρενα γυμνωθείη, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος. c) Ο 664 ἠ. ὅτεῳ ζώουσι καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν. d) ϑ 575 ἠ. ὅσοι χαλεποί, οἵ τε φιλόξεινοι. III v. s. ἠδέ III 1a.

ἡμέρη (v. s. ἦμαρ, de spiritu Herod. Ι 6) nom. tantum. dies. Θ 541 Ν 828 ω 514 ἡ ἥδε. λ 294 ξ 293 μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, cf. h. Ap. 349. ξ 93 νύκτές τε κ. ἡ. ἐκ Διός εἰσιν.

ἡμερίς vitis vinifera, vel sativa. E. M. 429, 8 ἄμπελος κληματίς, cf. Ap. 84, 1 Hes. ε 69 ἡ. ἡβώωσα, sch. ERQ. πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς ἀγρίας, Ap. l. l. ὁ Ἀπίων ἀπὸ τοῦ ἡμεροῦν ἡμᾶς, melius (L. Meyer, vgl. G. 2, 217). de

ἥμερος (Ebel, N. J. f. Ph. 83, 86 sq. skr. âs ἧ-μαι, cf. Curt. Et. 568, sed. Haineb. Wurz. ϝες u. ες Giessen 1860 skr. vas wohnen. Christ 152 L. Meyer, vgl. G. 1, 90 411 skt. yam

zähm-en.) cicur. ο 162 χῆνα ἥμερον. De genere cf. Lob. par. 467.

ἡμέτερος (ἡμεῖς) gen. -ου ω 124 φ 375 h. Merc. 370. I noster. 1) c. subst. Z 114 ἡμετέρῃς ἀλόχοισιν, cf. Y 143. T 411 ἡμετέρῃ βραδυτῆτι, cf. κ 79. ζ 191 ἡμετέρην πόλιν, cf. π 117. ω 124 ἡ. θανάτοιο. M 166 ἡμέτερον μένος κ. χεῖρας, cf. Ξ 73 ν 181 ξ 417 υ 192 χ 215. M 319 ἡμέτεροι βασιλῆες, cf. κ 436. φ 307 ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ. N 101 ἡμετέρας νέας. Σ 385 424 α 176 β 262 δ 139 ἡ. δῶ, cf. Σ 406 ν 181. ϑ 244 ἡμετέρης ἀρετῆς. σ 223 236 ἡμετέροισι δόμοισιν, cf. φ 238 384 ω 325 379. φ 292 ἡμετέρων μύθων. b) postponitur: B 374 Δ 291 K 310 397 N 816 χερσὶν ἡμετέρῃσι, cf. K 342 Y 91 ρ 496. Θ 165 πύργων ἡμετέρων, cf. η 323 φ 291. K 562 στρατοῦ ἡμετέροιο, cf. O 351 h. Cer. 155. Γ 233 α 258 χ 358 οἴκῳ ἐν ἡ. Λ 720 ἱππεῦσιν ἡμετέροισιν, cf. λ 33. ι 93 ἑτάροισι - | ἡμετέροις. Z 58 χεῖρας ἡ. Θ 31 α 45 81 ω 473 πάτερ ἡμέτερε. ι 349 νηῦς - | ἡμετέρη, cf. ξ 59. O 468 μάχης - | ἡμετέρης, cf. π 382, (κ 334) ψ 226, h. Merc. 465. O 725 φρένας - | ἡμετέρας. Ω 567 ϑυράων ἡμετεράων, cf. χ 396. η 193 πομπῇ ἡ. π 473 λιμέν' ἡ. cf. ψ 139. h. Ven. 113 γλῶσσαν ὑμετέρην τε καὶ ἡ. VIII 11 βιότητα | ἡ. c) additur pron. s. artic. B 136 αἱ ἡμέτεραι ἄλοχοι κ. τέκνα. d) β 26 ἡμετέρη ἀγορή eine Versammlung bei uns. 2) I 619 ἐφ' ἡμέτερ' domum, cf. ο 88 (meam). β 55 εἰς ἡμέτερον, cf. η 301 ρ 534. h. Merc. 370 ἐς ἡμετέρου v. s. ἐς. ϑ 39 ἡμέτερον δέ domum meam, cf. ο 513 ω 267 h. Cer. 163, v. La Roche, h. S. 89. II meus. 1) A 30 ἡ. οἴκῳ. Z 151 Y 214 ἡ. γενεήν. H 363 ἡμέτερον δῶ. I 108 καϑ' ἡμέτερόν γε νόον, sch. A. τὴν ἐμὴν γνώμην. Π 244 ἡ. ϑεράπων. ϑ 255 ἡμετέροισι δόμοισι. φ 375 ἡ. οἴκου. h. Merc. 267 ἡ. μητρός. Ven. 242 ἡ. πόσις. b) postponitur: O 224 χόλον - | ἡ. cf. λ 562. T 73 ἔγχεος ἡ. cf. Φ 60 α 397 π 300 τ 344 ω 216. π 442 δουρὶ | ἡ. γ 186 δ 101 μεγάροισι ἡ. ζ 311 μητρός - | ἡ. κ 334 εὐνῆς ἡ. π 45 σταϑμῷ ἡ. χ 464 μητρὶ ἡ. h. Merc. 547 μαντείην - | ἡ. Cer. 264 γούνων - | ἡ.

ἠμί (skr. āh-a er sprach, spricht lat. ā-io Curt. Et. 611, cf. Pott, E. F. 1[1], 281 non recte E. M. 416, 27 φημὶ κ. ἀττικῇ ἀποβολῇ ἠμί, melius: τὸ μὲν φημὶ δευτέρας συζυγίας, τὸ δὲ ἠμί πρώτης, cf. Lob. path. el. 1, 136) ipf. 3 p. sg. tantum., c. significatione aor. aio, dico, Suid. I 2, 852 φημί λέγω, cf. E. M. l. l. post orationem. 1) non additur qui locutus sit atque, non mutato subiecto sequitur a) καί A 219 ἦ καὶ - σχέϑε, cf. Γ 292 369 Δ 192 E 533 I 620 Λ 143 320 368 842 Ξ 214 O 742 T 238 266 Y 353 428 Ψ 324 Ω 228 247 ι 371 ξ 496 ο 182 539 τ 476 υ 197 φ 118 χ 8, sch. A. A 219 σεσημείωται Ἀρίσταρχος ὅτι ὁ μὲν Ὅμηρος ἀεὶ προειρημένοις λόγοις ἐπιφέρει τὸ δηλοῦν τὸ ἔφη, ὁ δὲ Πλάτων μετ' αὐτὸν ἐπιφέρει τὸν λόγον (Suid. I 2, 820), cf. Lehrs, Ar. 95. A 528 P 209 ἦ, καὶ νεῦσε - Κρονίων, cf. Γ 310 N 59 Ξ 346 Σ 410 Ω 440 621 π 172 h. Ap. 382. b) Γ 355 E 280 H 244 Λ 349 P 516 Y 438 X 273 289 ἦ ῥα, καὶ προΐει, cf. Γ 447 Δ 419 E 416 Θ 300 K 372 N 754 Π 426 T 424 Y 259 Φ 200 489 591 X 367, 395 Ψ 24, 563 612 β 321 ε 28 ζ 198 ϑ 186 416 469 ξ 446 π 154 ρ 197 356 τ 96 φ 431 χ 236 ψ 366. Ψ 596 ἦ ῥα, καὶ - Νέστορος υἱὸς τίϑη, cf. Ω 302 596. σ 356 ἦ ῥ', ἅμα τε προσέειπε (Ameis). 2) X 77 ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' - ἕλκετο χαίτας. 3) mutatur subiectum. a) K 454 ἦ, καὶ ὁ μὲν ἔμελλε, cf. Λ 446 Φ 233. b) Z 390 ἦ ῥα γυνή, ὁ δ' ἀπέσσυτο, cf. γ 337. c) Ξ 475 ἦ ῥ' εὖ γιγνώσκων, Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε. Ω 643 ἦ ῥ', Ἀχιλεὺς δ' ἐκέλευσεν. χ 292 ἦ ῥα ἐπιβουκόλος, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς οὖτα. Semper in arsi prima.

ἡμι- (skt. sāmi- lat. sēmi- ahd. sāmi- Curt. Et. 453, Bopp, Gl. 418 L. Meyer, vgl. G. 1, 53 67 134. ἅμα E. M. 430, 17, cf. Christ 1[illegible] 174. fuere qui ἥμισυ compositione corrumpi (E. M. 430, 29 κατὰ συγκοπήν) putarent, ut Benf. 1, 389, Doed. Gl. 2408, cf. Lob. path. el. 1, 366 2, 295 par. 44) dimidius, halb-, in compos. quae proprie videntur adiectiva fuisse (cf. Meiring subst. cop. Marcod. 1828 p. 11).

ἡμι-δαής (δα-ίω) semiustus, ambustus Π 2[illegible] ἡ. νηῦς, Hes. ἡμίκαυστος.

ἡμί-ϑεος semideus. M 23 ἡμιϑέων γένος ἀνδρῶν, cf. h. XXXI 19. XXXII 19 φωτῶν ἡ. E. M. 437, 32 ἥρωες, οἱ πάλαι κ. πρωτογενεῖς ἄνϑρωποι, οἱ ἡμίϑεοι ἄνδρες, sch. D. οἱ ἕνα ϑεὸν ἔχοντες γονέα κ. ἕνα ἄνϑρωπον, sed haec Hesiodo quam Homero aptiora, quare sch. Bl. οὐδέποτε τοὺς σὺν Ἀγαμέμνονι ἡμιϑέους ὠνόμασεν· ἄρα οὖν τοὺς σὺν Ἡρακλεῖ φησίν; καὶ τοῦτο πρὸς αὔξησιν πάϑους. serioris originis vocem dixerunt e. c. Völcker, Mythol. der Japetidengeschl. 265 Schuster, Benutz. hom. Adj. Clausthal 1859, cf. Giseke, h. F. 237.

ἡμιόνειος mularis, qui mulorum est. Ω 18[illegible] 266 ζ 72 ἄμαξαν - ἡμιονείην. Ω 268 ζυγὸν ἡμιόνειον. De

ἡμί-ονος, ἡ et P 742 Ω 278 ὁ. 1) mulus Hes. μονσμῶν ἢ μοῦλα, Bekk. an. 733, 3 ἀπὸ τοῦ χεῖρονος ὠνομάσϑη, οὐχ ἡμίιππος, natu enim est ex equa et asino: a) adi. Ψ 266 ἵππον - βρέφος ἡμίονον κυέουσαν. b) φ 23 ἵπποι ϑήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλάεργοι, cf. δ 636. bini curru iunguntur ad onus vehendum K 352 ἡμιόνων (αἳ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ἑλκέμεναι ἄροτρον). P 742 ἡμίονοι - μένος ἀμφιβαλόντες ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος δοκὸν amant enim montana, num recte sch. AV. βόες μὲν ἰσορρόπως ἕλκουσιν ἑκάτερος φέρων τὸ ἴδιον βάρος· ἡμίονοι δὲ διωϑούμενοι τὸ βάρος ἀντιμεταβάλλουσιν ἀλλήλοις. ζ 37 Ω 15[illegible] 179 ἡμιόνους κ. ἄμαξαν, cf. ζ 68 73 88 11[illegible] 260 317 η 6. ζ 82 καναχὴ ἦν ἡμιόνοιιν, cf. ϑ 124. ο 85 δύ' ἡμιόνους. η 2 μένος ἡμιόνοιιν. ρ 298 ἡ. τε βοῶν τε H 333 βουσὶ ἡμιόνοισιν, cf. Ω 782. Ω 277 ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς, cf. ζ 25[illegible] Ω 324 ἡ. ἕλκον ἀπήνην, sed alter currus Priami equis iunctus erat: Ω 350 ἡ. τε κ. ἵππους, cf. Ω 362 471 576 690. Ω 441 ἵπποισι κ. ἡμιόνοις, cf. Ω 697 702, sed quia Priamus οὐρῆας appellat Ω 716, qui modo fuerant ἡμίονοι atque similiter Graeci Ψ 121 ἔκδεον ἡμιόνων, qui Ψ 111 οὐρῆες appellati erant, Faesi ad Ψ 11[illegible] statuit Homerum non distinguere utramque vocem, sicut Aristotelem Aubert, Einl. in Aris[illegible] Thierk. 68 negat distinxisse, iusto audacius Grashof, Fuhrw. 12, etsi Ω 716 οὐρεῦσι non potuit mutare, οὐρήων proposuit Ψ 121 pro ἡμιόνων, negans Graecos in castris habuisse aut ἡμιόνους aut plaustra, sed οὐρῆας oneribus portandis aptos, qua in re neglexit H 333 atque praemia certaminis: Ψ 260 ἵππους ἡμιόνους τ[illegible]

'ούων τε - καρηνα, cf. h. Merc. 568. Ψ 654 μίονον ταλάεργον ... ἔξετε' ἀδμήτην ἣ τ' λγίστη δαμάσασθαι cf. Ψ 662 668, Ψ 666 μίονον ταλαεργοῦ. Quod vero non bene in ' et Ω distinguuntur ἡμ. et οὐρῆες id neglentia factum videtur, cuius in hac parte Il. ulta sunt exempla. Düntz. Ψ 111 οὐρῆας deendit iusto subtilius, quia ἡμ. non legatur in ntroitu nisi ubi subsequatur aut καὶ ἄμαξαν ut vocalis, melius Ariston. Ψ 111 ἡ δ. ὅ. σαῶς οὐρῆες οἱ ἡμίονοι πρὸς τὸ Α 50. ep. 16, ἡ. κραταίποδες. 2) equus hemionus Linn., schaggetais, ut videtur. Β 852 ἡ. ἀγροτεάων v.° s. ἀγρότερος. alii: equus onager, ulan.

ἡμι-πέλεκκον (πέλεκυς, cf. Meiring subst. op. Marcod. 1828 p. 13 qui δελφύς ἀδελφός omparat. κκ ob metrum, sed Doederl. Gl. 108 pro -κιον) securis una acie instructa, opp. ipennis, Suid. I 2, 856 αἱ μονόστομοι ἀξίναι, f. Ap. 84, 3 Hes., sed Doederl. l. l. kleines eil, et similiter fere Grashof, Schiff 6 ἀμφοέρωθεν ἀκαχμένον habere alteram aciem obusam cuneo immittendo. Ψ 851 δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα, cf. Ψ 858 883, h. B. τοὺς μονοστόμους πελέκεις.

ἥμι-συς (Christ 174 ϝη. -συ pro -τυ, Curt. t. 453. ad μέσος referebat Coraës, cf. Lob. ath. el. 1, 69. de accentu E. M. 565, 16) diidius. Ζ 193 τιμῆς βασιληίδος ἥμισυ, cf. [616] Ρ 231 ι 246 ρ 322. Ν 565 τὸ ἥ., cf. 579. Ι 580 ἥμισυ, cf. Ρ 231 ι 248. Φ 7 μίσεες εἰλεῦντο, cf. γ 157. γ 155 ἥ. λαοί. 114 ἐπέκελσεν ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης. 464 ἡμισέων πλείους.

ἡμι-τάλαντον semitalentum. Ψ 751 796 ἡ. χρυσοῦ.

ἡμι-τελής (τελ-έω) imperfectus, halbfertig. 701 δόμος ἡ. Protesilai, per metaphoram h. ABDL. διὰ τὸ μὴ γεγεννηκότα παῖδας ιπεῖν, cf. Ap. 84, 5. Sunt qui putent aut des ipsas non fuisse perfectas (Ameis, sch.) t caeremonias nuptiales non rite absolutas p. l. l. sch.) aut domum carere altero eorum ui ei praesint (sch. Posidonius ap. Strab. 296 . M. 430, 48 Wolf Damm Faesi Seiler.)

ἦμος (Buttm. Lex. 2, 228 ἦμαρ quod probat ott, E. F. 1^1, 98, sed Bopp vgl. G. 503 L. eyer vgl. G. 1, 87 90 Christ 93 277 skr. yāt - tāvat während, da, ἦμος τῆμος. Curt. b. M. 4, 249 Et. p. 544 abl. esse ratus comrat skr. yasmāt tasmāt de termino a quo. ergk, Ztft. f. A. W. 1850 p. 501 non adv. stait, sed pron. quae genere et numero congruere beant, sed desierint. Doederl. Gl. 1058 ἅμα i. e. ἦμος, cui τῆμος adaptetur.) quo temris momento, eo ipso tempore quo, quando, i primum, simul atque. Hes. ἡνίκα, ὁπηνίκα, , Bergk: zu welcher Stunde. I ind. 1) aor. 475 τ 426 ἦ. δ' ἠέλιος κατέδυ δὴ τότε κοιήσαντο, cf. ι 168 558 560 κ 185 μ 8 ρ 1 (δὴ τ' ἔπειθ'). Λ 86 ἦ. δὲ ὡπλίσσατο, τῆμος ήσαντο, cf. Ω 788 (Thiersch § 316, 4). Λ 477 δὲ φάνη ἠώς, καὶ τότ' ἀνάγοντο, cf. δ 431 αὶ τότε δή) ι 170 307 437 (κ. τότ' ἔπειτα) 187. ρ 428 ἦ. δὲ φάνη βάν ῥ' ἴμεν. β 1 404 δ 306 θ 1 ἦ. δὲ φάνη, ὤρνυτ' ἄρ'. γ 491 189 ἦ. δὲ φάνη, ἐζεύγνυντο, cf. δ 557 ε 228 152 κ 478 μ 31 316 ν 18. μ 439 η. δ' ἐπὶ ρπον ἀνέστη, τῆμος δὴ ἐξεφαάνθη. 2) plqpf. Θ 68 ἦ. δ' ἠέλιος ἀμφιβεβήκει, καὶ τότε δὴ ἐτίταινε. 3) ipf. Π 779 ι 58 ἦ. δ' ἠέλιος μετενίσσετο καὶ τότε δὴ ἦσαν. μ 312 ἦ. δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, ὦρσεν. 4) sine verbo: Η 433 ἦ. δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, τῆμος ἔγρετο. 5) praes. Ψ 226 ἦ. δ' Ἑωσφόρος εἶσι τῆμος ἐμαραίνετο, cf. h. Ven. 169 (τῆμος ἄρ'). II coniunct. quandocunque, de re quae saepius fit aut fiet: δ 400 ἦ. δ' ἠέλιος ἀμφιβεβήκῃ, τῆμος εἶσι, v. l. -ήκει, Am. aliquando -ηκεν, Bekk.² -ήκῃ, cf. La Roche h. l. et Aristarch. Recens. 8. Semper η. δέ quare non recte Ameis δ 400 δ' pro δή esse putat. de sole aurora sim. praeter Λ 86 μ 439 h. Ven. 169. in prima arsi praeter μ 439, quem locum Ameis aliquando J. J. f. Ph. 73, 561 mutavit (ἦ. δ' ὄψ'), sunt qui corruptum putent, cf. Ameis, h. l. Hoffm. qu. h. 1, 71 Carolsf. verb. coll. 54.

ἡμύω (Eust. 473, 32 ἀπὸ τοῦ μύειν πλεονασμῷ τοῦ η cf. 1282, 27 (ἐκδηλότατον?) E. M. 422, 15 430, 56, probant Pape, Gr. ling. rad. Berlin 1837 p. 16 Fuhr, J. J. f. Ph. 20, 371 sq., dubitare videntur Spitzn. exc. XXXIII p. CI Lob. path. el. 1, 67. Doederl. Gl. 80 ἀμεύειν hinter sich lassen, non apte ad sensum: meare deorsum. de -νω Lob. path. el. 2. 30 L. Meyer, vgl. G. 2, 42) praes. ind., aor. ind. et opt. 1) inclino, demitto caput, Suid. I 2, 858 κλίνω E. M. 777, 47 ἐπικλίνω κ. καταπίπτω. Θ 308 ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη moriturus e volnere Ap. 84, 12 ἐκλίθη, ἐξ οὗ τὸ πεσεῖν δηλοῖ, acc. graecum q. voc. statuens. 2) inclinor. Τ 405 ἤ. καρήατι equus elocuturus. Β 148 ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν, sch. AL. τὸ λήιον (Naegelsb. cet.), Hes. κλίνεται cf. Ap. l. l. minus bene Ariston. ἡ δ. ὅ. . . πτῶσις ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ ἐπιμύει δὲ τοὺς ἀστάχυας, οἷον ἐπικλίνει. Transl. Β 373 Δ 290 ἠμύσειε πόλις, Hes. κλιθείη πέσειεν.

ἥμων (ἵημι) iaculator, iaculandi peritus. Ψ 886 ἥμονες ἄνδρες, Ariston. ἡ δ. ὅ. οἱ ἀκοντισταί, ἀπὸ τοῦ ἱέναι· τινὲς δὲ ἀνέγνωσαν ῥήμονες, οἰόμενοι τοὺς ῥήτορας (Hes.), cf. Ap. 84, 10.

ἤν (εἰ, ἄν) I si A. c. coniunct. (cf. sub εἰ II) 1) post fut. Α 90 ἐποίσει, οὐδ' ἢν - εἴπῃς si dixeris, coni. enim. aor. est fere pro pf. ci., cf. Ι 393 Ο 504 Χ 55 ep. 15, 7. Α 166 ἤν ποτε ἵκηται si quando sc. erit tibi. α 94 πευσόμενον ἤν που ἀκούσῃ si forte. Δ 353 Ι 359 ὄψεαι ἢν ἐθέλῃσθα. Τ 32 ἤν περ κῆται ἔσται etiamsi, cf. Χ 487. additur κε quo oratio carere potest: σ 318 ἤν περ γάρ κ' ἐθέλωσιν οὐ νικήσουσιν. 2) post iptv. aut coni. adhortat. Η 39 ὄρσωμεν, ἤν τινά που προκαλέσσεται, οἱ δέ κ' ἐπόρσειαν si quem forte provocaverit: illi vero tum, cf. Ξ 78. π 276 τετλάτω ἤν περ καὶ ἕλκωσι. Ρ 245 κάλει ἤν τις ἀκούσῃ, cf. φ 237 383 h. Ven. 281. Ι 429 ὄφρα ἕπηται ἢν ἐθέλῃσιν, cf. Ι 692. Π 39 πρόες ἤν που γένωμαι si forte futurus sim. α 282 ἔρχεο πευσόμενος ἤν τις εἴπῃσι, cf. β 216 (εἶμι). 3) post praes. de re quae semper v. fit vel solet fieri Θ 482 οὐδ' ἢν ἀφίκηαι οὐ σεῦ ἀλέγω, cf. ε 120 h. Merc. 562. Υ 172 φέρεται ἤν τινα πέφνῃ ἢ αὐτὸς φθίεται sive - sive. β 360 εἶμι πευσόμενος ἤν που ἀκούσω, cf. γ 83. λ 159 οὔ πως ἔστι ἢν μή τις ἔχῃ, cf. μ 121. 4) post opt. c. part. κέ (ἄν) qui est pro fut. aut praes. μ 288 πῇ κεν ὑπεκφύγοι ἤν πως ἔλθῃ, cf. h.

Merc. 38. II num, ob 1) ϝ 417 παρανήξομαι ἤν που ἐφεύρω (periculum facturus) num forte. 2) *O* 32 ὄφρα ἴδῃ ἤν τοι χραίσμῃ. *X* 419 λίσσωμ' ἤν πως αἰδέσσεται num quo modo.

ἠνεμό-εις (ἄνεμος, η ob metrum) ventosus, cf. Goebel, adi. in εις p. 12, de locis editis. *B* 606 ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην | *Γ* 305 *Θ* 499 *M* 115 *N* 724 *Σ* 174 *Ψ* 64 297 h. Ven. 280 Ἴλιον ἠ. | h. XXXVI 1 Ἰκάρῳ ἠνεμοέσσῃ |. Ap. 43 Κάρπαθος ἠνεμόεσσα |. γ 172 ἠ. Μίμαντα |. ep. 11, 2 Ἴδης - ἠνεμοέσσης. ι 400 π 365 h. XXVII 4 ἄκριας ἠνεμοέσσας |. *X* 145 ἐρινεὸν ἠνεμόεντα |. τ 432 πτύχας ἠ. | Parnasi h. Ven. 291 οὐρανὸν ἠ. |

ἡνία, τά (Savelsberg, Kuhn 16, 286 skr. āna-s Mund unde ἀπηνής, ἠνο- ἡνίον Mundstück spiritu mutato, atque sic fere Horn, origin. ep. I Rastenberg 1839 (ἥνη). Benf. 2, 202 ad yam- zähme atque sic L. Meyer, vgl. G. 1, 68 90 411, Kuhn Ztft. 2, 320 Schweizer ib. 3, 357, quos Curt. Et. p. 497 commemoravit, de re ut videtur non certus. Alii ad ἵημι) habenae equorum iunctorum, E. M. 432, 17 λῶρα, χαλινούς. *E* 226 328 *Θ* 116 137 *Λ* 128 *P* 479 ζ 81 ἡ. σιγαλόεντα |, de solo corii splendore, sed de addito ebore *E* 583 ἡ. λεύκ' ἐλέφαντι, χαμαὶ πέσον i. e. ea pars quam auriga tenebat. *E* 230 ἔχ' ἡ. κ. ἵππω, tene, Grashof: rege. *E* 366 *P* 482 *Ω* 441 γ 483 ἡ. λάζετο χερσίν, cf. *E* 840 *Θ* 129 h. Cer. 378. *Θ* 121 *Π* 739 ἵππων ἡνί' ἔχοντα qui non suos, sed Hectoris equos regebat, cf. *Θ* 319 (ἑλεῖν) *O* 447. *Π* 404 ἐκ χειρῶν ἡ. ἠίχθησαν, cf. *P* 619 (χεῦεν ἔραζε) *Ψ* 465. Erant βόεοι ἱμάντες (*Ψ* 324), a frenis super iugum ad currum pertinentes: *E* 851 ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡ. θ' ἵππων a fronte veniens. eos quando equi sustinebantur ad currus marginem alligabant: *E* 262 322 ἐξ ἄντυγος ἡ. τείνας, unde Priamus profecturus eos solvebat *Γ* 261 311 κατὰ δ' ἡ. τεῖνεν ὀπίσσω, cf. *T* 394. Grashof, Fuhrw. 40 eos putat binos utriusque equi fuisse atque recta, non ex transverso pertinuisse ob *Ψ* 337 κλινθῆναι ἐπ' ἀριστερά .. ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον κένσαι, εἶξαί τε οἱ ἡ. χερσίν etsi nostri quoque aurigae in re simili idem faciunt, videntur potius ex transverso ad currum pertinuisse *Π* 470 ἡ. δέ σφιν (equis) ξύγχυτ'. (ἡνίοχος -εύς -εύω)

ἡνίκἄ (Buttm. Lex. 2, 227 lat. vic-e, ut sit qua vice. L. Meyer, vgl. G. 1, 333 simpliciter: Pronominalstamm ya.) quando. χ 198 οὐδέ σε λήσει ἡνίκ' ἀγινεῖς.

Ἠνιοπεύς (Savelsberg, Kuhn 16, 286 sq. ἡνία, al. ἦνοψ vocali ι ob metrum inserta). Diomedes Hectoris aurigam *Θ* 120 ἡνίοχον θεράποντα. υἱὸν - Θηβαίου Ἠνιοπῆα ἵππων ἡνί' ἔχοντα βάλε et occidit.

ἡνιοχεύς (Lob. path. el. 2, 167 „casus quosdam (nominis ἡνίοχος) poëtae ad tertiam declinationem." Cf. Curt. Et. p. 558) auriga. *E* 505 ὑπὸ δὲ στρέφον ἡνιοχῆες |. *Θ* 312 *Π* 737 Ἕκτορος ἡνιοχῆα |; cf. *T* 401 (v. l. -ῆας). Inde

ἡνιοχεύω equos moderor. *Λ* 103 ὃ μὲν - ἡνιόχευεν, cf. ζ 319 (μάλα). *Ψ* 641 ἔμπεδον ἡ. | (642) ἔμπεδον ἡνιόχευ' Ariston. ἡ. δ. πρὸς τὴν ἐπανάληψιν ὅτι πυκνῶς ἐν τῇ Ἰλ.

ἡνί-οχος (ἔχω) qui habenas tenet et equos regit, auriga. 1) De pugna. Solebant bini in curru stare in pugna, quorum alter pugnabat, (παραιβάτης) alter, honoris loco vix inferior vel par atque plerumque a parte laeva eius qui pugnabat stans, equos regebat. sed si res ferebat hic pugnae particeps erat ille equos regebat. E. M. 432, 22 κυρίως ὁ τὰς ἡνίας ἔχων· εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παραιβάτου. *Ψ* 132 ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί τε. Pandarus pugnare malebat quia equi *E* 231 μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι ἅρμα οἴσετον i. e. sub Aenea, qui plerumque παραιβάτης videtur fuisse. *Θ* 89 θρασὺν ἡνίοχον, Ἕκτορα Ariston ἡ δ. ὅ. τὸν παραιβάτην Ἕκτορα ἡνίοχον εἶπε cf. Friedl. h. l. et sch. B. *Θ* 185), qui *Θ* 119 ἡ. θεράποντα, cf. *E* 580 *M* 111 habet Eniopeum et post huius mortem *Θ* 126 ἡ. μέθεπεν θρασύν, denique (*Θ* 318) Cebrionem fratrem iussit ἵππων ἡνί' ἑλεῖν. Patroclus solebat Achillis ἡνίοχος esse, *Ψ* 280 σθένος ἐσθλὸν ἡνιόχοιο ἠπίου, sed cum παραιβάτης esset interfectus est. equos vero poenituit *P* 427 ἡνιόχοιο ἐν κονίῃσι πεσόντος, cf. *P* 439. tum Automedon qui modo ἡ. fuerat pugnaturus assumpsit Alcimedontem, *P* 487 ἡνιόχοισι κακοῖσι. *Λ* 1[illegible] ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας equi i. e. non aurigam modo sed etiam alterum. *P* 610 Μηριόναο ὀπάονά θ' ἡ. τε | Κοίρανον. *Θ* 12[illegible] 316 ἄχος ἡ. gen. obi. *Λ* 47 *M* 84 ἡνιόχῳ - ἐπέτελλεν ἕκαστος ἵππους ἐρυκέμεν. *Λ* 27[illegible] 399 ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν ἐλαυνέμεν. *Λ* 280 ἡνίοχος δ' ἵμασεν ἵππους equos sustinebat *N* 386 ἡ θεράπων prope Asium quo occiso *N* 394 ἐκ δ[illegible] οἱ ἡ. πλήγη φρένας, cf. *Σ* 225. Deiphobus et Hector volnerati ad equos redierunt qui pone pugnantes stabant *N* 537 *Ξ* 431 ἡνίοχόν τε [illegible] ἅρματα - ἔχοντες. 2) *Ψ* 318 μήτι ἡνίοχος π[illegible] ριγίγνεται ἡνιόχοιο. *Ψ* 460 ἄλλος ἡ. *Ψ* 4[illegible] τὸν ἡ. φύγον ἡνία, cf. *Ψ* 502.

ἠνίκαπε v. s. ἐνίπτω.

ἦνις (E. M. 432, 2 ἕνος ὁ ἐνιαυτός) annculus, unius anni, alii: nitidus, s. perfectus *Z* [illegible] 275 309 βοῦς - | ἤνις ἠκέστας E. M. l. l. [illegible] συναλοιφῇ, τὰς ἑνὸς οὔσας ἐνιαυτοῦ, cf. sc[illegible] B. Hes. Suid. I 2, 862 paraphr. sch. V. νέ[illegible] *K* 292 γ 382 βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον | Bek[illegible] Düntz. Tyrannio DEIN. γ 382, melius Ptolemaeus Oroandae Herod. (*K* 292) cod. Ven. [illegible] Bäuml. La Roche (h. T. 278) Ameis (app. γ 38[illegible] ηνιν, videtur enim in quarto pede trocha[illegible] esse pro spondeo, Eust. 1473, 58 μετρικὸς δ[illegible] λοῖ ποδισμός 805, 58 ἐν ἐκτάσει τῆς λήγουσ[illegible] οἴδασιν οἱ παλαιοί cf. Hoffm. qu. h. 1, 1[illegible] Leutsch Phil. 12, 25 sq., sch. E. ἑνὸς χρόν[illegible] Q. ἐνιαύσιον, Duentz. N. J. f. Ph. 87, 735 γ 3[illegible] e *K* 292 transumptum putat. Doed. Gl. 2[illegible] annus vel dor. ἧς i. e. εἷς comparat. A. Goel[illegible] hom. 12, cf. Ztft. f. oe. G. 1858 p. 626 ἄν f[illegible] gere, ut sit nitidus, ita Ameis. audacius Duent[illegible] Kuhn 13, 12 12, 17 ad γ 382 ἄν-ειν ut sit [illegible] λειος perfectus. utrumque contra testimo[illegible] veterum.

Ἠνοπίδην (Bekk. ϝη.) Satnium, Enopis fili[illegible] interfecit Aiax minor *Ξ* 444.

ἠνορέη (ἀνήρ Curt. Et. 422 Duentz. Ku[illegible] 15, 65 Doederl. Gl. 1084. sed Apoll. ane[illegible] 546, 20 409, 22, cf. 1242 E. M. 432, 46 de [illegible] ἤνωρ, quos vituperat Lob. par. 156) virt[illegible] Mannhaftigkeit, fortitudo, Suid. I 2, 862 ἀνδρ[illegible] Hes. εἶδος ἀρετῆς. *Λ* 303 ἱπποσύνῃ τε [illegible] ἠνορέηφι. Hes. τῇ ἀνδρείᾳ. *Θ* [226] *Λ* 9 ἠνορέῃ - κ. κάρτεϊ χειρῶν, cf. *P* 329. ω 509 ἀλκῇ τ' ἠ. τε. *Z* 156 κάλλος τε κ. ἠνορέην ἐρατήν. h. VIII 6 ἠνορέης σκηπτοῦχε Mars.

ἤν-οψ (Bekk. vituperatus a Leskieno et Christ 209 et L. Meyer, vgl. G. 1, 78 ϝη. dubiae originis. Goebel vindic. hom. Ztft. f. G. 1864 f. 3 et hom. 17 skr. va, van ϝα ϝῆν-οψ glanz-blickend, s. potius lockend. Schenkl Ztft. f. oe. G. 1864 p. 343 skr. vas brennen, ϝασ-να Glanz et -οψ. etiam Christ 241 ϝασνος ϝηνος strahlend. sed Düntz. Kuhn 13, 12 ἄν ut sit vollendet. Doed. Gl. 230 νάπη Thal ἄναπος ἤνοψ gebogen. Ap. 84, 18 et Lucas qu. lex. 96 ἄν-οπα, α priv., ν expletiv.) splendens, Suid. I 2, 863 E. M. 432, 36 λαμπρός. Σ 349 κ 360 ἤνοπι χαλκῷ, in lebete, sch. BV. κ 360 διαυγεῖ ἐν ᾧ ἔστιν ἰδεῖν ἑαυτόν, cf. sch. B. ib. et A. Σ 349, paraphr. λαμπρῷ. cf. Π 408 hamo, paraphr. σιδηρῷ ἀγκίστρῳ, cf. sch. V., sed sch. BLV. ἐμφώνῳ, cf. Hes. Ἤνοπα Doed. l. l. Constat pisces quosdam splendore hami capi, etiamsi desit esca.

Ἤνοψ (Bekk. ϝη., splendidus) 1, -πι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος Ξ 445, Mysio nympha peperit Satnium quem Aiax interfecit. Θέστορα Ἤνοπος υἱόν Patroclus interfecit Π 401. 2) Ψ 634 Κλυτομήδεα Ἤνοπος υἱόν, (v. l. paraphr. Οἴνοπος cf. Spitzn.) Graecum Nestor in certamine vicerat. **ἤνπερ ἤν που ἤν πως** v. s. ἤν. **ἤνυτο** v. s. ἀνύω.

ἠοῖος (ἠώς) 1) orientem versus situs, orientalis θ 29 ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων. 2) matutinus. ἠοίη tempus matutinum δ 447 πᾶσαν ἠοίην. Cf. ἠῷος. (ὑπηοῖος). — **ἦος** v. s. ἕως.

ἧπαρ (skr. yakrt lat. iecur Christ 114 152 Curt. Kuhn 3, 411 Et. 622 L. Meyer, vgl. G. 1, 31 89 2, 186 Savelsberg, Kuhn 16, 55) iecur Λ 579 Ν 412 Ρ 349 (βάλε) - | ἧ. ὑπὸ πραπίδων. Υ 469 οὖτα καθ' ἧ. | (470) ἐκ δέ οἱ ἧ. ὄλισθεν. Χ 212 μέσον ἧ. ἔχοιμι medio in corpore. ι 301 στῆθος, ὅθι φρένες ἧ. ἔχουσι. λ 578 γῦπε ἧ. κειρον Tityi. χ 83 ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε βέλος. Köpke, Ztft. f. A. W. 1837 p. 460 poëtis videri iecur sedem cupiditatum.

ἠπεδᾰνός (originis dubiae. Schneider, Lob. path. el. 1, 68 ob accentum „nomen simplex esse videtur a voce thematica quae ex ἤπιος cognoscitur". Duentz. Kuhn 13, 18 ἠ-πεδ-ανός nicht fest. Benf. 2, 356 vap schaben cum suff. δανο skr. tana. Hes. οἷον ἀπέδανος (sic) γουν ἄπους. E. M. 433, 27 παρὰ τὸ πέδον cf. Lucas qu. lex. 97 et Oppian, cyn. 3, 409 ἠπ. et sic fere Doederl. Gl. 2342 ἀνα-πεδανός qui non in solo sc. consistit et Ameis. Ion ap. Hes. 3, 295 πεδανῷ dixit pro ἠπ.) viribus destitutus, infirmus, E. M. l. l. ἀσθενής, ἠλίθιος, ἀναίσθητος, ἀσύνετος. Θ 104 ἠ. τοι θεράπων, qui segniter officio fungitur. θ 311 ἠ. γενόμην natus sum, cf. h. Ap. 316, Volcanus, sch. ... ὥσπερ βαιόν ἠβαιόν, μύω τὸ ἐπικλίνω ἠμύω. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ πέδον πεδανός κ. ἠ., non igitur statuit α priv. sed (skr. ā, an): qui solo affixus haeret, nos fere: Stubenhocker, atque sic Eust. 702, 10 περιπέζιος κ. ταπεινός ... πλεονασμῷ τοῦ η.

ἤπειρος (Curt. J. J. f. Ph. 1862 p. 567 skr. apāra an et περᾶν anfahrbar, etsi sic insulae quoque dicerentur. plerique α priv. statuunt e. c. Lob. path. el. 1, 68. E. M. 434, 55 ἡ μὴ ἔχουσα πέρας ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν νήσων, cf. Paune ad § II Cottbus 1855 p. 17, Doederl. Gl. 608 „wenigstens für das Auge", Damm quando nullo mari circumdatur" Benf. 1, 135 skr. āpāra Ufer an sich habend, Küstenland. Bernhardt, gr. Ety. Wiesbaden 1862 ἄπειρος undurchfahrbar) terra continens. Ap. 84, 20 ποτὲ μὲν εἰς ἄπειρον διήκουσα γῆ κ. μὴ νῆσος .. καταχρηστικῶς δὲ πᾶσα γῆ. 1) opp. mare, α) Α 485 π 325 359 νῆα ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, cf. ι 73 h. Ap. 506. α 162 ἐπ' ἠπείρου ἢ εἰν ἁλί, cf. γ 90 ξ 136 π 367 ψ 236 h. Ven. 5. ι 85 ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, cf. h. Cer. 127 VII 22 (μελαίνης). β) κ 56 Αἰολίην νῆσον ... ἔνθα δ' ἐπ' ἠ. βῆμεν. ν 114 ἠπείρῳ ἐπέκελσεν (Ithacae), cf. ν 116 (π 325 359). ε 348 ἐφάψεαι ἠ. insulae Phaeacum, cf. ε 350 399 402 438. ε 56 ἐκ πόντου - ἤπειρον δέ, quae fuit insula Calypsus, cf. ι 485 496 (insula Cyclopum) κ 403 423 (Circes). 2) opp. insulae. a) universe: ν 235 τις νήσων ἦέ τις ἀκτὴ ἐριβώλακος ἠ. | h. Ap. [21] ἀν' ἤ. πορτιτρόφον ἢ ἀνὰ νήσους, cf. ib. [138]. ξ 97 οὔτ' ἠπείροιο (Ἠ.) μελαίνης οὔτ' Ἰθάκης cf. φ [109]. ξ 100 δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ (Ἠ.?) ἀγέλαι, sch. H. τὴν ἀντιπεραίαν φησί. b) Epirus? Β 635 ἤπειρον (al. Ἤ.) ἔχον κ. ἀντιπέραι' ἐνέμοντο, sch. D. κ. γάρ τινων χωρίων τῶν ἄντικρυς τῆς ἠπείρου ἐβασίλευεν ὁ Ὀδυσσεύς, Eust. 307, 44 τόπος ἐστίν ... αὐτὸς εὐπερίγραπτος ὤν ... ἡ δὲ μεθ' Ὅμηρον Ἤ. πάνυ πεπλάτυνται. σ 84 πέμψω σ' ἤπειρον (Ἤ.) δὲ .. εἰς Ἔχετον, cf. σ 115, sch. BQ. Ἤπειρος χώρα ἐστὶν ἐναντίον τῆς Ἰθάκης οὕτως ἰδικῶς λεγομένη, cf. Eust. 1838, 62. ω 378 Νήρικον εἷλον - ἀκτὴν ἠπείροιο. Cf. Völcker h. Geogr. 61. 3) regio mediterranea, opp. litus. ι 49 ἤ. ναίοντες. h. Cer. 130 ἠ. μελαίνης.

ἦπερ ἠέπερ v. s. ἤ.

ἠπεροπεύς et **-ευτής** qui blandis verbis decipit, Beschwätzer. Γ 39 Ν 769 Δύσπαρι - γυναιμανὲς ἠπεροπευτά, sch. min. paraphr. ἀπατεών (Suid. I 2, 868), ψεῦστα h. Merc. 282 ἠ. δολοφραδές Mercuri. λ 364 ἠπεροπῆα κ. ἐπίκλοπον. De

ἠπερ-οπεύω (Curt. Et. 330 skr. apara, goth. afar, später, anders, verschieden, ἠπερο et ϝεπ loqui, ut Benf. 1, 129. Doederl. Gl. 376 πρέπειν ἄπροπος -εύειν) praes. ipf. aor. decipio, potissimum verbis blandis, cf. Eust. 380, 1 διὰ ἠμέρου ὀπὸς ὑπαγόμενός τινα αἱμυλώτερον, cf. E. M. 433, 33, quasi μ fiat π. Suid. I 2, 867 ἐξαπατᾶν παραλογίζεσθαι κ. τὰ τούτοις ἐπακολουθοῦντα, cf. Hes. Ap. 84, 22. Γ 399 με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν |, i. e. his rebus, acc. rei quae verbo significatur, Naegelsb. diesen Betrug spielen. Cf. ξ 400 (absol.). Ε 349 γυναῖκας - ἠπεροπεύεις |. ο 419 τὴν ἠπερόπευον |. ν 327 ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύῃς |. ep. 7, 7 ἐμὸν νόον ἠπεροπεύσας |. b) res: ο 421 εὐνῇ κ. φιλότητι, τά τε φρένας ἠπεροπεύει | γυναιξίν. h. Merc. 577 τὸ ἠ. | φῦλα ἀνθρώπων. homines: Ψ 605 ἀμείνονας ἠ. |

ἠπιό-δωρος (δῶρον) qui mitibus est donis, nam ἠ. ad δῶρον refertur ut ἀγανός. Non recte autem Meiring, subst. cop. Marcod. 1828 p. 26 qui dona praebet. Ζ 251 ἠ. μήτηρ Hecuba. de suo addunt sch. ABL. δῶρον παρὰ τῆς φύσεως ἔχουσα τὸ εἶναι ἠπία, A. ἤπια κ. πρᾶα (τουτέστι πραϋντικὰ) δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν cf. Ap. 84, 23 Hes.

ἤπιος (dubiae originis. Christ 154 skt. yāpya-m etwas das gemildert werden kann. Benf. 2, 356 skt. vap schaben, ϝήπιος, per vriddhi, sanft berührend. Doederl. Gl. 2453 vapor Wärme, ἤπιος wohlwollend, etsi ϝ ignorat Hom. E. M.

434, 21 ἔπω τὸ λέγω. Goebel, Kuhn 10, 399 ap-tus. Duentz. (Kuhn 12, 24 āp, erreichend, verständig, mild. Aufrecht, ib. 5, 362 āp binde an.) benevolus, lenis, mitis. a) homines. Θ 40 Χ 184 h. Merc. 466 τοι ἤπιος εἶναι, cf. λ 441. κ 337 σοὶ ἤπιον εἶναι. ν 314 μοι πάρος ἠπίη ἦσθα. ο 490 ἀνδρὸς ἠπίου ὅς δή τοι παρέχει etc. Ψ 281 ἡνιόχοιο | ἤ. ξ 139 ἤ. ὧδε ἄνακτα. Ω 775 ου τίς μοι ἤ. οὔτε φίλος. β 230 ε 8 ἀγανὸς καὶ ἤ. Ω 770 πατὴρ ὣς ἤ. αἰεί Priamus, cf. β 47 234 ε 12 ο 152 (ἐμοί). b) res: Π 73 μοι ἤπια εἰδείη, mihi faveret Agamemnon, quem haec Il. pars succensere statuit Achilli, Hes. πραέα, προσηνῆ, μαλθακά, ἥμερα χρηστά, cf. ν 405 ο 39 557. Δ 361 ἤ. δήνεα οἶδε. h. Cer. 361 ἤ. μένος κ. θυμόν. υ 327 μῦθον ἤ. versöhnlich. Δ 218 Λ [515] 830 ἤ. φάρμακα. (νήπιος etc.). — ἤπου ἤ που v. s. ἤ ἤ.

ἠπύτᾰ (ἠπύω) pro -της. argutus, qui clara est voce. Η 384 ἠ. κῆρυξ |. Hes. φωνητής, βοητής, κῆρυξ μεγαλόφωνος, cf. sch. V.

Ἠπυτίδης. Ρ 324 filio Epyti Periphanti Troiano, sch. BV. τινὲς πατρωνυμικῶς· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἠπύτης Ἠπυτάδης ὤφειλεν. ἔστιν οὖν παραγωγὸν ἀπὸ τοῦ ἠπύτα κῆρυξ. recte ut videtur Eust. 1108, 36 λόγῳ φερωνυμίας καὶ Ἤπυτος πατὴρ αὐτῷ παρὰ τὸ ἠπύειν, cf. 110, 6. Hes. Ἠπύτου υἱός, etsi nec Lob. ad Ai. 880 nec Doederl. Gl. 507 certi quidquam statuunt. Recte Kostka, κήρυκες Lyck 1844 p. 17 fictum ab Homero dicit nomen patris apte ad munus filii.

ἠπύω (E. M. 434, 37 παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, Doederl. Gl. 507 εἰπεϝειν εἰπεύειν (?), L. Meyer, vgl. G. 2, 41 ἠπυ- Stimme. A. Goebel, Kuhn 10, 399 ac-utum sonum edere.) praes. et ipf. sono, clamo a) intrans. res: Ξ 399 ἄνεμος τόσσον ποτὶ δρυσὶν ἠπύει. ρ 271 ἐν φόρμιγξ ἠ. b) trans. homines: ι 399 Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν. κ 83 ποιμένα ποιμὴν ἠ. sch. Q. προσαγορεύει, φωνεῖ, cf. Ap. 84, 14 Hes.

ηρ (contractum ex ἔαρ q. v. Cf. Buttm. Lex. 1, 121 n.) gen. tantum. ver. h. Cer. 455 ἦρος ἀεξομένοιο. v. l. ι 51 tempore verno, pro ὥρῃ.

ἦρα (ϝῆ. Christ 228 L. Meyer, vgl. G. 1, 78 354 skr. var erwählen, cf. Benf. 1, 322, sed Ahrens Δρῦς 41 sarv αρϝ serv-ire, Ameis add. γ 164 skr. av gaudere, Doederl. Gl. 548 ad ἀραρίσκω) acc. cuius nom. ἦρ (E. M. 359, 40 ἦρ) non legebatur, quare fuere (E. M. l. l.) qui aut praepositionis defectum statuerent pro ἐπίηρα q. v. cf. Lob. path. el. 1, 145 2, 306, cf. ib. 376. aut apocopen syllabae ex ἤρανον, ἤρανα (παρὰ ἐρῶ, ut Thiersch § 199, 3), gratum, id quod placet, Hes. χάριν, βοήθειαν, ἐπικουρίας. Primus Buttm. Lex. 1, 149, cf. Doed. l. l. La Roche h. T. 257 ad Α 572 Ameis app. γ 164 Nitzsch ib. Naegelsb. ad Α 572, ἐπίηρα non coniungendum esse docuit, cum Aristarcho et Spitznero, sed separandum: Α 572 μητρὶ - ἐπὶ ἦρα φέρων, cum Herodiano h. l., gratificans, ἐπιφέρων ἦρα, etsi plerumque ἐπιφ. de hoste, Ariston. ὅ. ἐπίηρα τὴν μετὰ χάριτος ἐπικουρίαν etsi auxilii significatio vix subest, Buttm. χαρίζεσθαι sich gefällig erzeigen, paraphr. ἐπέραστα κομίζων, cf. Α 578, quia leguntur γ 164 ἐπ' Ἀτρείδῃ - ἦ. φέροντες, cf. π 375 σ 56 et sine praep. Ξ 132 θυμῷ ἦ. φέροντες, animi causa, sch. min. χαριζόμενοι τῇ ψυχῇ τὴν ἀργίαν, non bene V. ἐπικουρεῖν τῇ ψυχῇ θέλοντες.

Ἡρακλείδης. Bekk. -είδης Herculis filius 1) Tlepolemus Β 653, ex Astyoche. Ε 628 Ἡρακλείδην. 2) Thessalus, Β 679 Ἡρακλείδαο ἄνακτος.

Ἡρα-κλέης (ὅτι δι' Ἥρας ἔσχε κλέος Matris ap. Diod. 1, 24. idem fere dicit E. M. 435, 3 οὐ παρὰ τὸ ἐκ τῆς Ἥρας τὸ κλέος ἐσχηκέναι ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς Ἥρας ἀκλεᾶ εἶναι, ita Welcker, Götterl. 2, 754 Buttm. Myth. 1, 256, sed Hes. Sc. 107 κλέος - ἄρηαι, ita Doederl. Gl. 27, cf. Hermann, hist. Gr. antiqu. 17. oraculum ap. Ael. v. h. 2, 32 Eust. 561, 43 ἦρα - φέρων κλέος ἕξεις, ita Ahrens, Δρῦς 43. Herod 2, 43 ἔλαβον τὸ οὔνομα - Ἕλληνες παρ' Αἰγυπτίων. Gerhard Myth. § 915 bald ungenügend aus griechischer bald eben so zweifelhaft aus orientalischer Wurzel.) gen. -κλῆος (ῆ i. e. εε Buttm. a. S. § 53, n. 5) Ξ 266 ep. 15, 18 Σ 117 (βίη), θείοιο Ο 25 Υ 145. dat. -ῆι θ 224. acc. -κλῆα φ 26 (φῶτ') Ξ 324 (κρατερόφρονα) λ 266 (θρασυμέμνονα θυμολέοντα, cf. Ε 638) et (cum arsi primae syllabae) -κλέα h. XV 1. (εἰς Ἡ. Λεοντόθυμον). Hercules, Buttm. Myth. 1, 249 Ideal menschlicher Vollkommenheit im Sinne des heroischen Zeitalters, (λ 270 μένος αἰὲν ἀτειρής) . . . geweihet dem Heile der eignen Nation. Gerhard, Myth. § 919 mit allen Vorzügen u. Schattenseiten des Griechenthums: Preller, Myth. 2, 181 das entsprechendste Abbild seines Vaters Zeus auf Erden, minus apte Homero: streitende Sonnenheld im Dienste der Göttin des himmlischen Glanzes. Filius Alcmenes et Iovis (Ξ 250 ὑπέρθυμος Διὸς υἱός, Ξ 324,) s. Amphitruonis, Ε 392 κρατερὸς πάϊς Ἀμφιτρύωνος, 396 αὐτὸς ἀνήρ, υἱὸς Διὸς et λ 266 natus Thebis Τ 98 post tempus fato constitutum, quia Iuno Alcmenes partu retardato effecerat ut Eurystheus prior nasceretur. Quo facto Iuppiter deceptus ira exarsit (cf. Ξ 266 Θ 365 Ο 25), sed permisit ut Hercules Eurystheo serviret et αἰεὶ στενάχεσχ' ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο | ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων, quorum solus Cerberus commemoratur cf. φ 26 μεγάλων ἐπίστορα ἔργων. Hercules φίλτατος ἔσκε Διὶ Σ 118. Hominum peritissimus erat arcus θ 224. h. XVI 6 πολλὰ ἔρεξε ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἀνέτλη, Ephyren multasque urbes una expeditione delevit Β 660. A Eurystheo, per Copreum Ο 640, iussus in Orcum descendit, unde Minerva et Mercurio adiuvantibus canem Hadis adduxit Θ 368 λ 623. Interfecit Centauros ep. 15, 18 atque beluam quae agrum Troianum devastabat, defensus aggere quem Troiani et Minerva exstruxerant Υ 145. Sed Laomedon Ε 650 μιν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ | οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν cf. Fuchs, fab. troic. 31, quare Hercules ἐξ οἴῃς σὺν νηυσὶ Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν. Inde revertentem cum Iuno ventis contrariis ad insulam Coum avertisset Ξ 250 Ο 25 Iuppiter in Graeciam reduxit. Iphitum hospitem equas quaerentem, quas Hercules ab Autolyco acceperat, domi suae interfecit φ 26, ut Buttm. l. l. 263 recte statuere videtur non mente alienata sed per scelus. Quare cum Pylum venisset ut purgaretur, recusante Neleo, urbem devastavit Neleumque cum undecim filiis interfecit Λ 690 c. sch. AD. Ibi putatur a nonnullis et

nonem volnerasse et Hadem *E* 397 ἐν Πύλῳ, sed v. s. ἐν et Πύλος, nam videtur in porta Orci pugnavisse cum Hade. Postremo *Σ* 119 ἑ μοῖρ' ἐδάμασσε κ. - χόλος Ἥρης, Ariston. ἡ δ. ὅ. οὐκ οἶδεν ἀθάνατον, cf. *ϑ* 223 225. Vidit tamen Ulixes *λ* 601 apud inferos εἴδωλον tantum Herculis, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς κ. ἔχει - Ἥβην, quem locum Aristarchus spurium iudicavit, cf. Lehrs, Ar. 185, Gladstone 238. (sch. H. ὅ. αὐτοὺς τὰ σώματα αὐτῶν φησι), atque recentiorum sunt qui ei assentiantur, non Buttm. l. l. 266. Uxores praeterea commemorantur Megara Creontis f. *λ* 269, Astyoche *B* 658 quae Ephyre deleta rapta ei Tlepolemum peperit, filiorum denique Thessalus *B* 679. Videtur tamen *B* 666 υἷες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης significari pervenisse ad hunc poëtam aliquam Heraclidarum notitiam. Inde

βίη Ἡρακληείη *Λ* 690 vis Herculea i. e. Hercules, gen. -ης *B* 666 dat. -ῃ *B* 658 *O* 640, acc. -ην *E* 638 *T* 98 *λ* 601.

Ἥρη (L. Meyer, aelt. Gesch. d. gr. Myth. 18 skr. svar Himmel, id probant Curt. Et. p. 116 Preller Myth. I² 124 sed Plat. Crat. 404 C ἀήρ, cf. E. M. 434, 44 Christ 255 Doederl. Gl. 27 Pott, E. F. 1¹ 100 (wā). Benf. 1, 316 ϝαλ ϝαρ vir-tus ἥρως, ut sit: Stärke. Ahrens, Δρῦς 44 die Starke s. Herrin, ἦρ v. s. ἦρ, ἐπικουρία. Alii lat. hēra, cf. Preller Myth. 1¹, 104. E. M. 434, 53 ἡ παρὰ τὴν ἔραν, cf. Welcker, Götterl. 363 Hartung, Rel. u. Myth. d. Gr. 3, 698 qui iam Ῥέα comparat ut E. M. 434, 46. G. Hermann: ἀρ-αρεῖν sc. matrimonio. Nomen pelasgicum dixit Her. 2, 50. Num ϝ statuendum sit dubitatur, cf. Bäuml. N. J. f. Ph. 85, 191 Kayser Phil. 18, 698). nom. Ἥρη, in primo pede *A* 400 *Ξ* 545 (voc.) *B* 15 32 69 *E* 721 748 *Θ* 383 392 194 243 (voc.) 225 292, 298 313 342 (voc.), 360 *O* 90 (voc.) 143 *T* 97 114 *Y* 33 133 (voc.) 328, 369 *Ω* 65 (voc.), 101 *υ* 70. Ἀργείη *Δ* 8 908, χρυσόθρονος *Ξ* 153. ἀπτοεπές *Θ* 209 (voc.). in sexto *A* 536 *E* 418 731 *Θ* 444 447 (voc.) 457 *I* 254 *Λ* 45 *Σ* 168 *Φ* 6. βοῶπις πότνια Ἥ. | *A* 551 568 *Δ* 50 *Θ* 471 (voc.) *Ξ* 159 222 263 *O* 34 49 (voc.) *Π* 439 *Σ* 239 357 (voc.) 360 *Y* 309 h. Ap. 332 348 353. πότνια Ἥ. | *Ξ* 197 *T* 106 *Θ* 198 218 *N* 826 *Ξ* 300 329 *O* 83 *Φ* 149 *δ* 513 h. Ap. 309, θεὰ λευκώλενος Ἥ. | *A* 55 195 208 595 *E* 711 755 767 775 784 *Θ* 350 381 *Ξ* 277 *O* 78 92 130 *T* 407 *Φ* 377 418 434 λευκ. Ἥ. | *Θ* 484 *Φ* 512 *Ω* 55, χρυσόθρονος *A* 611, ἀμήχανε *O* 14 (voc.). cum arsi prioris syllabae *B* 156 *Δ* 20 *E* 392 *Θ* 426 *Φ* 6 *μ* 72. est pro iambo h. Ap. 307. gen. -ης, in primo *E* 893 *Λ* 271 *O* 214 h. Ven. 41, λευκωλένου h. Ap. 99 in sexto, πόσις Ἥρης *Ξ* 411 *K* 329 *N* 154 *Π* 88 *ϑ* 465 *o* 112 180, 119, χρυσοθρόνου *O* 5 cf. h. Ap. 305 λευκωλένου h. Ap. 95, 105. ἐρατώπιδος ep. 1, 2 in quarto -ηϋκόμοιο *K* 5, χρυσοπεδίλου *λ* 604. dat. -ῃ in primo *Δ* 24 *Θ* 407 421 461 *Y* 70, est pro iambo *A* 519, in quarto *E* 832, in sexto 25, λευκωλένῳ *A* 572. acc. -ην in sexto 5, λευκώλενον *Y* 112 h. Merc. 8 XVIII 8. in primo *Π* 432, χρυσόθρονον h. XII 1. cum arsi alterius syllabae *O* 13 *Σ* 356. Iuno, filia Cronii et Rheae natu maxima *Δ* 79, soror et uxor Iovis, *Σ* [356] *Π* 432 h. Ven. 41 XII 1, πρέσβα θεὰ θυγάτηρ - Κρόνοιο *E* 721 *Θ* 383, *Ξ* 194 243 ab Oceano et Tethye nutrita, ex quo Iuppiter Cronum imperio privavit *Ξ* 201, mater Volcani *A* 595, Martis *E* 893, Hebae *λ* 604, Typhaonis quem peperit sine Iove h. Ap. 307 348, Ilithyiarum denique *Λ* 271. ἀθανάτων βασίλειαν vocat h. XII 2, cf. *Σ* 364 (θεάων ἀρίστη) *Ξ* [213]. aëris inferioris deam putant. Templa habet h. Ap. 3?7, robur dat hominibus *I* 254 pulcritudinem et prudentiam *υ* 70. Aliquando cum Neptuno et Minerva coniuraverat contra Iovem *A* 400, saepe altercatur cum marito *A* 519 (Am. app.) sq. *Θ* 408 *Δ* 24, qui eius iram devitat non timet. habet enim Iuno μένος ἀάσχετον οὐκ ἐπίεικτον . . τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν *E* 893, estque litigiosa, *Φ* 513 ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις κ. νεῖκος ἐφῆπται. Dolo potius quam viribus confidere videtur, δολοφρονέουσα *Ξ* 197 300 329 *T* 106, decipit maritum cuius consilia arcana scire volt omnia *A* 545, et Venerem. Quando res agenda est ad verba et altercationem confugit, *Δ* 24 461 οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀπτοεπές propterea vocata a Neptuno *Θ* 209, cf. *Y* 133 (μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον) *Ω* 65, alios instigat ut Minervam *A* 195 *B* 156 *Φ* 418, vel Iridem *Σ* 168 vel Volcanum, vel Neptunum qui ei non paruit, consilium suggerit *A* 55 *Θ* 218. Solem iubet occidere post pugnam *Σ* 239, efficit ut equus Achillis loquatur *T* 407, Iovi persuadet ut Sarpedonis mortem concedat *Π* 439, in pugnam (*E* 732 μεμαυῖ' ἔριδος κ. ἀυτῆς) profecta cum Minerva non pugnat *E* 748 *Θ* 392 sed clara voce clamat *E* 784, Iovi irato invita paret *A* 586 *O* 34 *Θ* 427. Ante bellum Troianum volnerata est *E* 392 ab Hercule, in quem diu acerbo odio arserat, nam retardato eius partu effecerat ut Eurystheo serviret *T* 114. Troia redeuntem cum in Coum insulam deiecisset *Ξ* 251 *O* 20, poenam luerat suspensa in aëre a Iove singulis a pedibus insuper demissis incudibus. Etiam mortis causa fuerat Herculi *Σ* 119, sed cum mortuo in gratiam videtur redisse *λ* 603. Urbium praeter Cymen quae ei sacra fuit ep. 1, 2, Argos Spartam Mycenas potissimum diligebat *Δ* 50 (Ἀργείη), hominum praeter Iasonem, quem per saxa vaga navigantem servaverat *μ* 72, Achillem et Agamemnonem quorum illum in pugna tuetur *Y* 112 *Φ* 328, hunc ad pugnam proficiscentem tonitru prosequitur *Λ* 45 (?), bello confecto domum ducit *δ* 513, populorum Graecos. Nam Troianos ob Alexandri ut videtur iniuriam *Ω* [29] acerbissime oderat non modo universos sed etiam singulos. Collegerat igitur exercitum Graecorum *Δ* 20, deos omnes rogaverat ut Troiam everterent *B* 15 *E* 832 *O* 214, Iovi Troiam servaturo refragatur *Δ* 20 sq., Graecis ubicunque potest opem fert *E* 711, cum Minerva Martem punit Iove permittente *E* 748 sed Iove vetante infecta re redit *Θ* 426. Laborantibus Graecis cum Somno *Ξ* 225 Iovem sopit, denique efficit ut Achilles ad pugnam redeat *Σ* 358. Aeneam servare non volt *Y* 309, iuraverat enim se nulli Troianorum opem laturam, Troianos fugientes nebula decipit *Φ* 6, ne Hectoris quidem corpori parcit *Ω* 25. Cf. Gladstone 186 Preller Myth. 1, 124 Welcker Götterl. 1, 362 Geppert 1, 89.

ἦρι (ἠώς, ἠέριος Buttm. Lex. 1, 121 Benf. 1, 28 (ι pro οι, ut sit loc., in dem frühen, cf. Lehmann, Loc. b. Hom. N. Stettin 1870 p. 8. Curt. Et. 613 (skr. ush Morgen lat. aurora) Christ 240 L. Meyer vgl. G. 1, 264 (σρ=ρ) 400.

Ahrens, Kuhn 3, 166. Savelsberg ἠϝρι, cf. Ascoli, Kuhn 17, 402. E. M. 437, 5 Doederl. Gl. 6 ἀήρ) mane, Ap. 84, 37 πρωΐας. *I* 360 ἦ. μάλ' - πλεούσας, E. M. l. l. ὄρθρον πάνυ, τὸ πρωί, ἕωθεν, cf. ν 156. τ 320 ἠῶθεν μάλ' ἦ. Inde

ἠρι-γένεια (γεν-) mane nata, Meiring verb. cop. II Marcod. 1835 p. 15 de ortu non de partu, Ap. 84, 28 ἐν τῷ ἦρι γεννωμένη, cf. Hes. E. M. 437, 1 Suid. I 2, 890 qui non recte etiam τὴν ἡμέραν γεννῶσα vel ὑπὸ τοῦ ὄρθρου γενομένη admittunt. 1) adi. *Α* 477 *Ω* 788 β 1 γ 404 491 δ 306 431 576 ε 228 ϑ 1 ι 152 170 307 437 560 κ 187 μ 8 316 ν 18 ο 189 ρ 1 τ 428 ἠ. - Ἠώς, cf. δ 195 h. Merc. 184. *Θ* 508 μ 3 ν 94 ἠοῦς ἠριγενείης |. h. Ven. 226 Ἠοῖ - ἠριγενείῃ |. 2) subst. aurora cf. Buttm. Lex. 1, 122 n. χ 197 ἠ. - χρυσόθρονος. ψ 347 χρυσόθρονον ἠριγένειαν |. Ante caesuram aut in exitu versus.

ἤριον (Bekk. ϝή. quod vituperavit Leskien, probat Benf. 1, 316 qui ἠρῷον comparat. E. M. 437, 13: ἔρα, Ahrens, Δρῦς 47 ἐρϝ umschliessend) sepulcrum, monumentum, Hes. μνῆμα, τάφος cf. Ap. 84, 30. *Ψ* 126 Πατρόκλῳ μέγα ἤ. ἠδὲ οἷ αὐτῷ.

ἠρόμην (ἐρ- v. s. ἐρέω II et εἴρομαι) aor. ind. ci. opt. inf. interrogavi, a) τινά, h. Merc. 404 ἤρετο - Ἑρμῆν, M. εἴρετο, quae est sola forma ind. quem E. M. 304, 33 εἰρόμην statuit esse. b) γ 243 ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι Νέστορα, E. M. l. l. ὤφειλεν εἶναι ἐρέσθαι ἀλλ' ἐξηκολούθησε τῷ φέρεσθαι, cf. Buttm. a. S. II 178 La Roche h. S. 218, duo enim hi aoristi saepius coniunguntur. γ 69 μ. κ. ἔ. ξείνους οἵ τινές εἰσιν, cf. ξ 378 ο 362 (abs.) π 465 (ταῦτα). ϑ 133 ξεῖνον ἐρώμεθα εἴ οἶδε c) α 405 σε περὶ ξείνοιο ἔ. α 135 γ 77 μιν περὶ πατρὸς ἔροιτο.

ἥρως (skr. vîras lat. vir goth. vair, cf. Benf. 1, 316 Curt. Et. p. 538 Christ 255. sed Doed. Gl. 27 ἠερωτοί ἥρωτος Luftgeister, ut ap. Ossianum. L. Meyer, vgl. G. 2, 116 Mann, Kämpfer, amissam vero esse consonam finalem radicis.) gen. ἥρωος χ 185 et ἥρωος ζ 303, ABDHJKPRSV. ἥρως, Q. ἥρω, quod. voc. esse putat (Nic.?) sch. B. . . . cf. Nitzsch h. l. Buttm. a. S. 1, 46 Lob. path. el. 2, 122 qui aut synizesin aut correptionem statuit. dat. ἥρωι (undecies) et *Η* 453 ϑ 483 ἥρῳ, Ariston. ἡ δ. ὅ. δισυλλάβως, E. M. 437, 54 κλίσις καὶ οὐκ ἀποκοπή, cf. Eust. 691, 13 1607, 18 qui dubitat Lob. path. el. 2, 48 299. acc. ἥρωα novies et ἥρω' *Ζ* 63 *Ν* 428 λ 520, pro quo Thiersch. § 196, 52 et aliquando (h. B. 1, 43) Bekk. ἥρω proposuerunt, Bekk.² non scripsit, cf. Lob. l. l. 48 120 303, sch. LV. *Ζ* 63 κατὰ συναλοιφήν, V. *Ν* 428 ἥρων τινὲς ἀττικῶς, Eust. 1697, 16 οἱ μὲν κατ' ἔκθλιψιν οἱ δὲ ἥρω δισυλλάβως ἢ κατὰ κλίσιν ἰσοσύλλαβον ἢ μᾶλλον κατ' ἀποκοπήν. pl. -ωες, -ώων -ωεσσι(ν) -ωας. Heros, homo qui vixit primis Graeciae temporibus, Ap. 84, 32 πάντες οἱ κατ' ἐκεῖνον χρόνον ἥρωες ἐκαλεῦντο, cf. Hes., quae est Aristarchi doctrina, cf. Lehrs. Ar. 101 Ariston. *Μ* 165 *Ο* 230 *Ν* 629 *Β* 110 ἡ ἀναφορὰ πρὸς Ἴστρον λέγοντα μόνους τοὺς βασιλεῖς ἥρωας λέγεσθαι, Hes. δυνατός ἰσχυρός γενναῖος σεμνός E. M. 437, 32 οἱ πάλαι καὶ πρωτογενεῖς ἄνθρωποι, οἱ ἡμίθεοι | ἄνδρες, cf. Suid. I 2, 900 (non ap. Hom.) Est laudi appellatio. a) plur. α) absol. *Α* 4 ἡρώων, cf. *Σ* 56 437 *Υ* 326. *Π* 144 *Τ* 391 *Ψ* 645 ἡρώεσσιν. η 44 αὐτῶν η. Phaeacum. ϑ 242 ἄλλῳ ἡρώων alii atque Ulixi. λ 329 ἡρώων ἀλόχους apud inferos. φ 299 ἥρωας Lapithas. *Β* 483 πολλοῖσιν, *Β* 579 πᾶσιν - ἡ. β) *Β* 110 *Ζ* 67 *Ο* 733 *Τ* 78 φίλοι ἥρωες Δαναοί (voc.), cf. *Β* 256. *Μ* 165 *Ν* 629 *Ο* 230 261 702 *Τ* 34 41 α 272 ἥ. Ἀχαιούς |. *Ο* 219 ἥ. Ἀχαιοί |. ω 68 πολλοὶ ἥ. Ἀχαιοί. Bekk. h. B. 2, 16 „die allgemeinen Adel aussprechen wie ἥρωες Ἀχαιοί u. ἥ. Δαναοί nicht üblich für Barbaren", sc. in plur. *Ε* 747 *Θ* 391 *Ι* 525 α 101 ω 25 ἀνδρῶν ἡ. qualiumcunque, cf. λ 629 (apud inferos). *Ν* 346 ἀνδράσιν ἥ. δ 268 ω 88 πολέων ἀνδρῶν ἡ. . ξ 97 οὔ τινι ἀνδρῶν ἡ. οὔτ' ἠπείροιο οὔτ' Ἰθάκης eorum qui tum vivebant in Ithaca. a) sing. *Γ* 377 Menelaus, *Ε* 308 Aeneas, 327 Sthenelus, *Ζ* 61 *Η* 120 Agamemnon, *Θ* 268 Aias minor, *Κ* 154 Diomedes, 179 Nestor, 416 κ 516 (voc.) *Λ* 483 Ulixes, *Ν* 164 Meriones, *Ψ* 824 896 Achilles, δ 423 (voc. Menelaus, ο 62 Telemachus, *Ν* 788 Paris *Υ* 10[illegible] (voc.) Aeneas η 303 (voc.) Alcinous. saepe cum pron. ὁ quod pro articulo est. β) *Α* 102 *Η* 32[illegible] *Ν* 112 ο 52 121 ἥ. Ἀτρεΐδης. *Ι* 613 Ἀτρεΐ[illegible] ἥ. *Β* 708 ἥ. Πρωτεσίλαος. *Ζ* 35 Λήιτος ἡ. *Ν* 384 439 ἥ. Ἰδομενεύς. *Ν* 575 ἥ. Μηριόνη[illegible] cf. *Ψ* 893. *Ρ* 137 706 *Ψ* 151 747 Πατροκλ[illegible] ἥ. *Ω* 474 574 ἥ. Αὐτομέδων. α 189 Λαέρτην[illegible] cf. β 99 τ 144 χ 185 ω 134. β 15 ἥ. Αἰγύπτιο[illegible] γ 415 ο 131 Πεισίστρατος η. δ 21 303 Τηλ[illegible]μαχος ἥ. *Δ* 200 ἥ. Μαχάονα. *Ν* 92 Π[illegible]λεων ἥ. *Λ* 771 *Σ* 325 ἥ. Μενοίτιον. δ 3[illegible] Τηλέμαχ' ἥ. *Λ* 819 838 Εὐρύπυλ' ἥ. | β 1[illegible] ω 451 γέρων ἥ. Ἀλιθέρσης. σ 423 Μούλιος ἡ[illegible] κῆρυξ Δουλιχιεύς *Β* 841 Πείροος ἥ. | Thra[illegible] *Η* 453 ἥ. Λαομέδοντι. *Ζ* 63 ἥ. Ἀδρηστ[illegible] *Λ* 339 Ἀγάστροφον - Παιονίδην ἥ. *Μ* [illegible] Ἄσιος ἥ. | *Ν* 428 ἥ. Ἀλκάθοον. *Ν* 532 Ἑλέ[illegible] ἥ. ἄνακτι. *Π* 751 Κεβριόνῃ ἥ., cf. *Π* 781. *Φ* 1[illegible] ἥ. Ἀστεροπαῖος. *Χ* 298 Δηίφοβον - ἥ. δ [illegible] ο 117 Φαίδιμος ἥ. Σιδονίων βασιλεύς. ξ [illegible] Ἀλκινόοιο | ἥ. η 155 λ 342 γέρων ἥ. Ἐχέν[illegible] ϑ 483 ἥ. Δημοδόκῳ. λ 520 ἥ. Εὐρύπυλ[illegible] ξ 317 Θεσπρωτῶν βασιλεὺς - Φείδων | ἥ. Ven. 77 Ἀγχίσην ἥ. Praeter formas – – ⌣ p[illegible]rumque ἡ. syllaba ictum habet, sed *Γ* 377 β[illegible] δ 21 303 κ 516, β 157 η 155 λ 342 ω [illegible] altera.

ἡσυχίη quies, tranquillitas, Hes. γαλ[illegible] ἠρεμία. σ 22 ἡ. ἄν ἐμοὶ εἴη. h. Merc. 35[illegible] ἡσυχίῃ tranquille. De

ἡσύχιος (Benf. 1, 418 2, 354 η(σ)μαι, sed a[illegible] cf. Curt. Et. 568. etiam Hainebach, ϝες et skr. vas wohnen ἧμαι ἧς. sed E. M. 43[illegible] ἥδω) tranquillus, securus, Hes. ἀπράγμων[illegible] 598 ἡσύχιον ἔκπεμπε νέεσθαι, sch. B. λα[illegible]κρυφῇ κ. ἀθορύβως. adv. h. Merc. 437 ἡ[illegible]χίως διακρινέεσθαι. **ἦτε** s. ἤ τε v. s. ἠ[illegible] a, Da

ἦτε s. ἤ τε v. s. ἠ I a β **ἤτοι** s. ἤ τοι [illegible] ἤ 1 b.

ἦτορ (dubiae originis. E. M. 439, 20 D[illegible] Gl. 676 α priv. et τείρω. E. M. l. l. m[illegible] ut videtur, Helbig, voc. φρένες θυμός Dres[illegible] 1840 et Ztft. f. A. W 1843 p. 664 Köpke 1837 p. 459 Naegelsb. h. Th. 391 Retzlaf Syn. II Kgsbg. 1867 p. 27 ἄω spiro, ut [illegible] anima, Autenr. ap. Naeg. l. l. „obwol das S[illegible] beispiellos bleibt." Lob. Rh. 316 „unum [illegible]tum et id anetymon." Benf. 1, 142 idem [illegible] ἧπαρ et transisse e dialecto in linguam v[illegible]

rem), indecl. Eust. 113, 31 Lob. l. l. et par. 217. vis vitalis, animus. Doederl. l. l. „ein psychischer Begriff, u. nie ein physischer", θυμόν vero habere cupiditates atque impetum, contra ἠ. constantiam atque firmitatem, Suid. I 2, 910 E. M. 439, 18 ψυχή. Aliis (Retzl. l. l.) iecur, cor quae partes sunt corporis, transferri videntur ad animum. Verbo saepe additur dat. eth. a) Υ 169 ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦ. ι 46 μηδέ μοι ἦ. | ἐν στήθεσσιν ὄρινε. Λ 188 ἐν - στήθεσσιν ἦ. μερμήριξε. Χ 452 ἐν δ' ἐμοὶ - | στ. πάλλεται ἦ. ἀνὰ στόμα, sch. V. τὴν ψυχὴν ἐκπηδῆσαι βουλομένην. υ 22 ἐν στ. καθαπτόμενος φίλον ἦ. Π 242 θάρσυνον δέ οἱ ἦ. ἐνὶ φρεσίν, cf. Τ 169. Θ 413 σφῶιν ἐνὶ φρ. μαίνεται ἦ. Ρ 111 τοῦ ἐν φρ. ἄλκιμον ἦ. ἰαχνοῦται. ν [320] φρεσὶν - ἔχων δεδαϊγμένον ἦ. sch. νοθ., animum discruciatum, v. s. g). b) Ο 252 φίλον ἄιον ἦ. v. s. ἀίω 2. Ι 705 τεταρπόμενοι φίλον ἦ. σίτου, cf. Κ 575 Ν 84 Ψ 307. δ 374 μινύθει δέ μοι ἦ. ἑταίρων, ubi additur gen., cf. δ 467 (ἔνδοθεν). ψ 53 ἐυφροσύνης ἐπιβῆτον ἀμφοτέρων φίλον ἦ. c) Ε 364 ἀκηχεμένη φίλον ἦ., cf. Ι 9 Τ 367, ι 62 105 565 κ 77 133 313 ν 286 ο 481 υ 84. Θ 437 φ. τετιημέναι ἦ., cf. Λ 556 α 114 β 298 δ 804 287 θ [303] σ 153 h. Cer. 98 181. Γ 31 καταπλήγη φίλον ἦ., cf. δ 481 538 ι 256 κ 198 496 566 μ 277 (κατεκλάσθη). Κ 107 ἐκ χόλου μεταστρέψῃ φ. ἦ., cf. Ξ 367. ψ 93 τάφος δέ οἱ ἦ. ἵκανεν. c. gen. π 92 μεν καταδάπτετ' - φίλον ἦ. Ε 529 ἄλκιμον ἦ. ἕλεσθε, cf. Π 209 264 h. XXVII 9. τ 136 φίλον κατατήκομαι ἦ. h. Ap. 146 ἐπιτέρπεαι ἦ., cf. VII 10. d) Ε 250 φίλον ἦ. ὀλέσσῃς, cf. π 428. Λ 115 ἁπαλόν δέ σφ' ἦ. ἀπηύρα, cf. Φ 201 Ω 50 (φίλον). additur gen. Φ 114 τοῦ λύτο γούνατα κ. φ. η., cf. Φ 425 δ 703, ε 297 ε 297 406 χ 147, 68 205 ω 345. e) Β 490 χάλκεον ἦ. vis vitalis quae sonum edit, ut vox aënea, sch. min. φωνή (paraphr.) ψυχή Eust. 261, 30 δέκα γλωσσῶν στομάτων τοσούτων μνησθεὶς . . . τὸ ἦ. ἐνικῶς εἶπεν· ἐπεὶ κ. ὁ μῦθος μὲν σωματικὰ πολλάκις πληθύνει . . . ἐπὶ δὲ ψυχῆς οὐδὲν τοιοῦτο στρατεύσατο. Ω 205 521 σιδήρειόν νύ τοι ἦ. 497 νηλεὲς ἦ. Ι 572 h. XXVIII 2 ἀμείλιχον h. XXII 7 εὐμενὲς ἦ. f) nom. pleonastice fere: 166 τοῦ οὐκ ὄθεται φίλον η. i. e. ille, cf. [182]. Ε 670 μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦ. Ο 554 60 σοὶ ἐντρέπεται φίλον ἦ., cf. α 48 ρ 514. 509 ὠρίνθη δέ οἱ ἦ., cf. Ω 585 (φίλον). Φ 59 ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦ., cf. Ψ 647 δ 840 269. Φ 571 ἐν δέ οἱ ἦ. ἄλκιμον ὡρμᾶτο. 93 οὐδέ μοι ἦ. ἔμπεδον. Χ 169 ἐμὸν ὀλοφύρεται ἦ., cf. Π 450. α 316 μοι φίλον ἦ. ἄνωγῃ. τ 224 μοι ἰνδάλλεται ἦ. g) Ρ 535 δεδαϊγμένον ἦ., paraphr. διακεκομμένον τὴν ψυχὴν i. e. καιρίαν πληγέντα, sed Retzlaff: Herz, quamquam Areti venter volneratus erat. inter sub a). Π 660 βεβλαμμένον ἦ. sch. A. ἐντέστι νεκρόν· γρ. δεδαϊγμένον ἦ., cuius vita vitalis laesa erat (corde Π 481 volnerato, sed non amplius intererat quo loco volneratus esset iam diu mortuus). altera syllaba neque ictum habet neque producitur.

ἠυ- pro εὐ- i. e. εὖ in comp. metri causa.

ἠυ-γένειος (γένειον) pulcram barbam habens, proprie: pulcrum i. e. bene barbatum mentum. Ο 275 Ρ 109 Σ 318 λὶς ἠ. |, cf. δ 456, paraphr. δασὺ γένειον ἔχων Hes. μέγα τὸ γένειον ἔχων (cf. Suid. I 2, 912) ἢ εὔτονος ἢ εὐγονος ἢ εὐγενὴς ἢ καλογένειος atque sic Düntz. Kuhn 13,13 ad Ο 275 δ 456, „eine Weiterbildung von εὐγενής", „edle Erscheinung des Königs der Thiere, γένειον enim esse barbam ap. Hom. id probat fere etiam Doederl. Gl. 271, etsi animalia describuntur a poëta, non honoris causa ornantur epithetis et Panem certe ob barbam vocat h. XIX 39 ὄψιν ἀμείλιχον, ἠυγένειον |.

ἠυ-γενής (γεν-έσθαι) illustri loco natus h. Ven. 94 Θέμις ἠ.

ἠυ-θέμεθλος (θέμεθλον) bonum fundamentum habens, bene fundatus. h. XXX 1 Γαῖαν - ἠυθέμεθλον. |

ἠΰ-κομος (κόμη) pulcros crines habens, Hes. καλή, ἀπὸ μέρους, εὔκομος, καλλιπλόκαμος, cf. Ap. 85, 8. Epith. deorum et feminarum nobilium. Α 36 Τ 413 λ 318 h. A. 178 ἠΰκομος Λητώ. Ζ 92 273 303 Ἀθηναίης - ἠυκόμοιο | quam solam et ἠυ. et ἐυπλόκαμον vocari investigavit Krah, Phil. 17, 206. Κ 5 Ἥρης ἠ. | Δ 512 Π 860 Θέτιδος - ἠ. | θ 452 μ 389 Καλυψοῦς ἠ. | h. XXVII 21 Λητοῦς ἠ. | Β 689 Βρισηΐδος ἠ. |. Γ 329 Η 355 Θ 82 Ι 339 Λ 369 505 Ν 766 Ἑλένης - ἠ. |. Ω 602 ἠ. Νιόβη. Ω 466 μητέρος ἠ. | Thetidis h. Cer. 1 315 XXX 1 Δήμητρ' ἠΰκομον. Cer. 60 75 Ῥείης ἠυκόμου, cf. ib. 442. ib. 297 ἠυκόμῳ Δήμητρι. XXVI 3 ἠΰκομοι νύμφαι.

ἠΰς v. s. ἐΰς.

ἠΰτε (Buttm. Lex. 2, 228 Wentzel, part. τε ap. Hom. Glogau 1847 p. 2 ἢ εὖτε s. ἢ ὅτε. Apoll. adv. 558, 5 ἐν παραθέσει τοῦ τε συνδέσμου νῦν παραπληρωματικοῦ καθεστῶτος. pro ἤ τε (sch. B Β 87 aut ἥ τε, quod quodam modo concessit Lob. path. el. 2, 263 43 1, 477. E. M. 440, 1 adv. vocat de adi. ἠΰς. Ameis Β 87 ἢ εὖτε sed Hartung Part. 2, 217 skr. wa wā ἠϝ - ἠΰτε. Pott E. F. 2¹, 319 wā aut de skr. ja, jathā ὅς ἠΰτε. · Passow, comp. hom. Berlin 1852 p. 22 αὖτε, ἅτε qualia. Kvíčala Ber. d. Münchn. Acad. LXV 1, 130 ἢ σϝότε (skr. sva ἠΰτε εὖτε) sicut, Hes. καθάπερ, ὥστε, ὥσπερ, ὥς, ὅτε, καθά, cf. Ap. 85, 10 E. M. l. l. 1) Λ 359 ἀνέδυ - ἠΰτ' ὀμίχλη, cf. Β 754 θ 280 h. Merc. 147. Β 469 ἠΰτε μυιάων ἔθνεα, τόσσοι ἵσταντο, fit enim asyndeton quando ἠ. priore loco est (Krüger Di. § 59, 1, 3), de correlatione v. Thiersch § 343, 8 c. Β 872 χρυσὸν ἔχων ἠ. κούρη |, cf. Δ 243 Θ 131 Ο 618 Π 7 Ρ 737 Σ 110 Φ 237 Χ 1 Ψ 100 455 λ 222 ξ 476 ρ 463 φ 48 h. Merc. 151 163 195 Cer. 386 XX 4. Η 219 Λ 485 Ρ 128 φέρων σάκος ἠ. πύργον |, cf. Φ 29 θ 518 h. Cer. 239. Δ 277 ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον, ἠ. πίσσα, φαίνεται, iusto nigrior ut pix, sch. BLV. μελάντερον τῶν ἄλλων νεφῶν, Ariston. ἡ δ. ὅ. . . . κέχρηται τῷ συγκριτικῷ ἀντὶ ἁπλοῦ Ameis Faesi, sed Buttm. Lex. 2, 230 schwärzer wie, ita La Roche, cf. v. l. π 216 ubi Buttm. ἠΰτ' praefert. Potuerunt veterum nonnulli comparare ψ 191 πάχετος δ' ἦν ἠ. κιών, rati πάχ. (q. v.) compar. esse. Η 235 μή τί μευ ἠ. παιδὸς πειρήτιζε, cf. Τ 374. 2) habet verbum proprium. a) ind. Passow l. l. p. 26 28 quando idem vel simile est rei comparatae et eius cui comparatur, ita ut „caput similitudinis alteram comparationis partem obtineat". melius: de re quam quia saepe fit vere factam aut fieri statuit poëta. α) praet. Β 480 ἠ. βοῦς ἔξοχος ἔπλετο τοῖον θῆκε. Π 487 ἠ. ταῦρον ἔπεφνε λέων ὡς μενέαινε, cf. Χ 139. β) praes. Β 87 ἠ. ἔθνεα

εἴσι ως ἐστιχόωντο, cf. *B* 455 *Φ* 573 h. Merc. 237. *Γ* 3 *κλαγγῇ ἴσαν ἠ. περ κλαγγὴ πέλει.* h. Merc. 55 *θεὸς ἄειδεν ἠ. κοῦροι κερτομέουσιν.* 2) ci. (Thiersch § 325, 3 quia idem sit quod *ὡς ὅτε*, cui recte obloquitur Berger, us. mod. temporumque in comp. Celle 1837 p. 12. est de re quae fieri potest sed num vere sit non curat poeta, etsi loquitur quasi facta sit). *P* 547 *ἠ. ἶριν τανύσσῃ Ζεύς, ὡς ἣ δύσετο*, V. l. *Γ* 10 *T* 386 pro *εἴτε* q. v. In pede primo aut quinto, sed in secundo *H* 235 *P* 737 *ϑ* 518 *λ* 222 h. Merc. 195 Cer. 386.

Ἥφαιστος (Christ 135 skr. Sabhéjas, cf. Kuhn 2, 314. E. M. 440, 43 *οἱ μὲν φασὶν σύνθετον εἶναι, ὁ τῇ ἀφῇ ἄιστα ποιῶν . . οἱ δὲ ἁπλοῦν παρὰ τὴν ἀφήν, οὐ οὐκ ἔστιν ἅψασθαι* ut Herod. *A* 600 Ap. 85, 11. Eust. 151, 32 *αἴθειν τὴν ἀφήν.* G. Hermann: *ἅπτειν, ἄιστος* ignem ex occulto. Heffter: *φαίνω* et *η*, splendens. Doederl. Gl. 2194 *φαίνω φαίζειν ἀναφαιστός Ἥφ.* leuchtende Feuer. Lindemann not. hom. I Zittau 1834 p. 6 *ἀφάω* tracto. Preller Myth. 1, 115 aut *φάω* aut *ἅπτω*. Plat. Crat. 407 *φάους ἵστωρ*) nom. *-ος B* 101 102 *E* 23 *Θ* 195 *Ξ* 167 339 *Σ* 473 368 383 *Υ* 12 36 *Φ* 342 381 *X* 316 *ζ* 233 *η* 92 *ϑ* 272 293 330 *ψ* 160 h. Ap. 317, *περικλυτὸς ἀμφιγυήεις A* 608, *ἀμφ. Ξ* 239, *κλυτοτέχνης A* 571, *χαλκεύς O* 310- gen. *-ου Σ* 369 et *-οιο B* 426 *I* 468 *E* 10 *P* 88 *Σ* 191 617 *T* 10 *Υ* 73 *Ψ* 33 *δ* 617 *ϑ* 268 *ο* 117 *ω* 71, *ἄνακτος O* 214 *Σ* 137 *ϑ* 270, *μένος Ἡ. ϑ* 359, *βίη κλυτοῦ Ἡ.* h. Merc. 115, *περικλυτοῦ ϑ* 287 *ω* 75, *πολυμήτιος Φ* 355, *πολύφρονος Φ* 367 *ϑ* 297 327. acc. *-ον A* 600 *Φ* 330 378, *κλυτοεργόν ϑ* 345, *κλυτόμητιν* h. XX 1, *κλυτοτέχνην Σ* 143 391 *ϑ* 286 h. XX 5. voc. *-ε Σ* 392 *Φ* 379 h. XX 8 et *-στ' Σ* 429 *Φ* 357 *ϑ* 355. 1) Volcanus, filius Iunonis *Ξ* 167 239 *Φ* 330 h. Ap. 317 et Iovis *A* 578 *Ξ* 338 (Ariston.) *ϑ* 312, lacertosus (v. s. *ἀμφιγυήεις*), sed claudus natura *ϑ* 311 *ἠπεδανὸς γενόμην*, ct. *κυλλοποδίων, αἴητον*, etsi sunt qui putent eum altero crure captum esse quando Iuppiter matri vapulanti opem laturum de Olympo deiecit *A* 593. Deiecit eum etiam Iuno *Σ* 396 *ἥ μ' ἐθέλησεν κρύψαι χωλὸν ἐόντα*, cf. h. Ap. 317. Erat deus ignis atque peritissimus artifex operum quae igni fiunt docueratque pariter cum Minerva homines ea quae ad vitam opus sunt h. XX 2 5 *ζ* 233 *ψ* 160. Sacerdotem habuit Daretem Troianum *E* 23. A Iove deiectum Lemni, *ϑ* 284 *ἥ οἱ γαιάων πολὺ φιλτάτη ἐστὶν ἁπάσεων*, exceperunt Sinties, qui ipsi artifices peritissimi sunt, a Iunone Thetis Eurynomeque apud quas novem annos in antro Oceani multa cum arte fabricatus est sed postea in Olympo et domum splendidissimam *Σ* 369 (Ariston.) *ϑ* 287 habuit et officinam apte instructam omni genere instrumentorum *Σ* 470. Uxorem habebat Gratiam *Φ* 383, sch. V. *τινὲς Θάλειαν αὐτήν, οἱ δὲ Ἀγλαΐαν ὀνομάζεσθαι*, sed *ϑ* 270 Venerem, sch. HQT. *ὅλως Ὅμηρος οὐδὲ οἶδεν Ἥφαιστον Ἀφροδίτῃ συνοικεῖν, Χάριτι δὲ αὐτὸν συμβιοῦντα, Δημόδοκος δὲ τῇ ἰδίᾳ μυθοποιίᾳ.* vix recte Ariston. *Φ* 416 *ἠ. δ. ὅ. οἱ χωρίζοντές φασι τὸν τῆς Ἰλιάδος ποιητὴν εἰδέναι συνοῦσαν τῷ Ἄρει τὴν Ἀφροδίτην, τὸν δὲ τῆς Ὀδυσσείας διαφώνως Ἡφαίστῳ. λέγειν δὲ δεῖ ὅτι οὐχ οἱ αὐτοὶ χρόνοι τῆς συμβιώσεως.* recentiorum multi Od. locum serioris poëtae esse putant, cf. B. Thiersch, Urgest. 65 Nitzsch ad *ϑ* 266. Aliter Welcker Götterl. 1, 663 (vermuthlich nur zum Zweck der einen Dichtung von der Buhlschaft, noch ohne physikalischen Bezug), cf. Rh. M. 1, 215. Defendit locum Nüsslin, Erkl. des Hom. Mannheim 1848 p. 14—22. Martem quem Venus amabat dolo cepit convocatisque diis questus quod deciperetur risum iuniorum movit, tandem victus precibus Neptuni vinctum soluit. *ϑ* 266 sq. Matrem quoque cum Iove altercantem *A* 571 placaturus risum deorum movit ingentem, cum claudus circumiret vinum infundens. Bello Troiano Graecis favebat *O* 214 *Υ* 36, sed Daretis Troiani, sacerdotis sui, filios servavit *E* 23, in deorum pugna contra Xanthum fluvium stetit *Υ* 73, quem postea, Iunone iubente Achilli opem ferens, ignis vi *Φ* 342 sq. domitum coëgit desistere pugna. Fabricatus est in Olympo ut videtur singulis diis domos *A* 608 *ἰδυίῃσι πραπίδεσσι*, cf. *Ξ* 339, conclave Iunonis *Ξ* 167, porticus Iovis *Υ* 12, aegidem *O* 310, sceptrum Atridarum *B* 101, loricam Diomedis *Θ* 195, Achillis scutum *Σ* 478—608 loricam galeam (cf *T* 383 *X* 316), ocreas (Ariston. *Υ* 269 *Φ* 165 *ἄτρωτα τὰ ἡφαιστότυκτα*), fibulas armillas fistulas torques *Σ* 400, vas aureum *ω* 75 quo conditus est Achilles, craterem argenteum *δ* 617 *ο* 117. Tum Iuno promisit eum Somno fabricaturum sellam auream *Ξ* 240. Confecerat etiam, modum humanae artis egressus, aureas puellas quae sua sponte movebantur atque ratione et sermone praeditae erant *Σ* 418, canes argenteos et aureos Alcinoi *η* 92, vincula denique quae etsi conspici non poterant Martem et Venerem vinctos tenuerunt *ϑ* 280. b) *I* 468 *Ψ* 33 *φλογὸς Ἡφαίστοιο*, cf. *P* 88 *ω* 71. h. Merc. 115 *πῦρ ἀνέκαιε βίῃ κλυτοῦ Ἡ.* etsi deus ipse non aderat. 2) ignis, Hes. *μετωνυμικῶς τὸ πῦρ*, cf. Ap. 85, 12. *B* 426 *σπλάγχνα ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο.* — **ἧφι** pro *ᾗ* v. s. *ὅς* suus.

ἠχέω, sono, h. Cer. 38 *ἤχησαν.* De

ἠχή (*ϝε* cf. L. Meyer vgl. G. 1, 77 Savelsb. Dig. 24, sed Doederl. Gl. *ἐκαχεῖν*) sonus, fremitus, strepitus, clamor indistinctus multorum cf. Meyer, Syn. II 13. Hes. *φωνή ἦχος βοή*. Sine adi. *N* 837 *ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα.* *B* 209 *ἠχῇ*, concio. plerumque *ἠ. θεσπεσίῃ*, *Θ* 159 *M* 252 *N* 834 *O* 355 590 pugnantium *γ* 150 *λ* 633 multitudo hominum et umbrarum *Π* 769 arbores vento agitatae, *Ψ* 213 venti. Cum ictu prioris syllabae in introitu versus. Ind.

ἠχήεις (*ϝη.*) sonorus, resonans, Doederl. Gl. 889 schallreich, Suid. I 2, 917 *ἦχον ἀποτελοῦσα*. *A* 157 *θάλασσά τε ἠχήεσσα* |, Autenr. h. l., Goebel, Ztft. f. G. 9, 540 apte significari lit. Thessaliae. vix recte, est enim universe dictum. *δ* 72 h. Cer. 104 *δώματα ἠχήεντα* Hes. *εὔηχα.* h. XIV 5 *οὔρεά τ' ἠ.*

ἤχθετο v. s. *ἄχθομαι* et s. *ἔχθομαι.*

ἧχι, alii *ἦχι* (i. e. *ᾗ*, *ὅς*. de suff. *χ* s. *αχ* cf. Curt. Et. p. 473 L. Meyer, vgl. G. 1, 327 Kühner, a. G. § 337 A. 8. E. M. 416, 13 *κατ' ἐπέκτασιν τῆς χι συλλαβῆς.* Aristarchus et rec. edd. *ἧχι*, cf. Buttm. a. S. 2, 373 n. La Roche h. T. 278, Apollon. adv. 624, 24 *ἦχι* sic vo. edd. E. M. pass. spiritus ante *χ* ob derivationem, cf. Apollon. l. l. Herod. *M* 260) u. Ap. 85, 16 E. M. 169, 30 *ὅπου*, Buttm. l. „nur in dieser Relativform". *A* 607 *ἠ. ποίησ* cf. *Γ* 326 *E* 774 *Θ* 14 *A* 76 *γ* 87 292 *ξ* 94 *τ* 5 (sine verbo) h. Merc. 400.

ἠχώ (ϝη. Christ 203 223) sonitus, echo, vox reciproca, Hes. μακρὰ φωνή, ἀνακλωμένη ἀπὸ στερρῶν κ. ἀντιτύπων, ἐπὶ τὸν προέμενον πάλιν ἐπανιοῦσα, cf. Suid. I 2, 918. h. XIX 21 κορυφὴν δὲ περιστένει οὔρεος ἠχώ. Cf. Lob. Rh. 319 de -ώ.

ἠῶ-θεν (ἠώς, cf. Kolbe Ztft. f. G. 1866 p. 65 de suff. θεν usu hom. Greifsw. 1863 p. 45) inde a prima luce, ab ipso solis ortu, prima luce. Hes. πρωί, ἅμα ἡμέρᾳ, ὄρθρῳ. Η 381, Λ 555 Ρ 664 ἠ. - ἔβη, cf. γ 153 ω 72. b) videtur esse: cras, de re quae proxima luce fiet: Η 372 ἠ. ἴτω, cf. Σ 136 Ψ 49 Ω 401 α 372 γ 366 δ 214 η 189 μ 293 ξ 512 ο 308 506 ρ 600 σ 248 φ 265 280. τ 320 ἠ. δὲ μάλ' ἦρι prima luce bene mane i. e. cras bene mane. Cum binis arsibus, prima plerumque et secunda (Ω 401, γ 366 ξ 512).

ἠῶ-θι (ἠώς), semper ἠ. πρό (in fine versus) ante lucem, videtur enim ἠ. esse pro gen., πρό vero praep. ut Ἰλιόθι πρό, cf. Lob. path. el. 2, 249 Herm. ad. Vig. 886. Λ 50 ε 469 ἠ. πρό, sch. min. πρὸ τῆς ἀνατολῆς, πρὸ ἡμέρας, cf. Hes. paraphr. Nitzsch et Düntz. h. l. Oertel, chronol. h. III Meissen 1850 p. 34 ante Aurorae ortum, diluculo primo, sed alii (Bekk., Ameis app. ε 469), morgens früh, esse enim πρό idem quod πρωί, atque Ahrens, Rh. M. 2, 166 ἠῶθεν πρώ proposuit. certe aurora iam Λ 1 orta erat, neque possunt haec ad normam mathematicam exigi (La Roche Λ 50), ut ζ 36 ἐπότρυνον πατέρα - ἠ. πρὸ ἐφοπλίσαι, aurora vero ζ 48 oritur antequam rogavit Nausicaa, quare Herm. l. l. particulam abundare statuit, assentiente fere Lob. l. l. sed est: fac ante primam lucem, etsi paulo diutius dormivit Nausicaa.

ἠῷ-ος matutinus mane. Hes. ὀρθρινός. h. Merc. 17 ἠ. γεγονώς. De -οῖος -ῷος cf. Lob. path. el. 1, 450.

ἠώς (skr. ush, ush-āsā Morgen, lat. aurora, ahd. ōs-tan, ōs-tar im Osten, Curt. Et. 613, cf. Benf. 1, 27 2, 334 Ahrens, Kuhn 3, 161 Savelsb. ib. 7, 379 11, L. Meyer, vgl. G. 2, 116 (ἀϝσός-) , 84, 137 Christ 141 239 (ϝεσως). Lob. Rh. 153 ἄω τὸ πνέω. Herod. Ο 365 τὸ η πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται). g. -οῦς d. -οῖ a. -ῶ Herod. Ι 240 περισπαστέον quod etiam Aristarchus invitus fecit, Lehrs Ar. 253 „unde nisi ex usu?", cf. Herod. Β 262 La Roche, h. T. 81. I 1) aurora, Hes. τὸ πρῶτον φῶς ἤγουν φέγγος φῶς, ὄρθρος. ἀνατολή. Cf. Nitzsch β 434 ε 1. Λ 477 Ω 788 β 1 γ 404 491 δ 306 431 576 ε 228 θ 1 ι 152 170 307 437 560 κ 187 λ 8 316 ν 18 ο 189 ρ 1 τ 428 ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς | (Bekk. Ἠ.), cf. δ 194 ψ 241 Ψ 109. Ι 707 ἐφάνη καλὴ ῥοδ. ἠώς Bekk. Ἠ.). Η 331 π 2 ἅμ' ἠοῖ. Ι 618 Ω 600 ' 24 ο 396 h. Cer. 293 ἅμα δ' ἠ. φαινομένηφιν, cf. Ι 682 Λ 685 Ω 12 δ 407 ζ 31 η 222 266 π 270 ρ 435. Η 433 οὔτ' ἄρ πω ἠ. ἔτι ' ἀμφιλύκη νύξ, cf. Κ 251 ο 50. Ζ 175 Ω 85 δεκάτη ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος ἠ. Θ 1 Ω 695 Ἠ. κροκόπεπλος ἐκίδνατο - ἐπ' αἶαν, cf. Ψ 227. Θ 508 παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης, cf. ν 94. Θ 565 ἐΰθρονον Ἠῶ μίμνον, cf. ζ 48 ο 495 ρ 497 σ 318. Ι 240 662 Λ 723 Σ 255 ι 151 306 436 λ 375 μ 7 π 368 τ 50 342 ἠῶ δῖαν, cf. Ω 417. κ 541 μ 142 ξ 502 ο 56 υ 91 χρυσόθρονος ἠ. cf. τ 319. Ε 267 ὑπ' ἠῶ ἠέλιόν τε toto terrarum orbe. h. Cer. 51 δεκάτη - φαινολὶς ἠώς. Η 451 458 ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠ. β 434 παννυχίη - καὶ ἠῶ, sch. EBQ. τὴν ὀρθρινὴν ὥραν τὴν μεταξὺ νυκτὸς κ. ἡλίου ἀνατολῆς, Hes. λυκόφως. Baumeister: h. Merc. 326 μετὰ χρυσόθρονον ἠῶ e marg. L. pro ποτὶ πτύχας Οὐλύμποιο, v. s. ἠγερέθομαι. 2) tempus matutinum s. antemeridianum, Morgen, Hes. ὁ ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι μεσημβρίας χρόνος, Ap. 85, 23 ἕως ὥρας ἕκτης. cf. Dissen, de part. noctis et diei, Kl. Schr. 127 sq. Θ 66 Λ 84 ι 56 ἠ. ἦν κ. ἀέξετο - ἦμαρ |, Ariston. ἡ δ. ὅ. νῦν τὴν πρὸ μεσημβρίας ὥραν ἠῶ λέγει. Φ 111 ἢ ἠ. ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ. η 288 παννύχιος κ. ἐπ' ἠῶ κ. μέσον ἦμαρ. Θ 470 525 ἠοῦς cras mane. 3) universe: dies, Hes. ὅλη ἡμέρα, cf. Ap. 85, 22, sed ita ut initium potius significetur, quam totum spatium (Nitzsch β 434) Φ 156 ἥδε νῦν ἠ. ἑνδεκάτη ὅτε εἰλήλουθα, cf. Φ 80. Α 493 Ω 31 ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠ., cf. Ω 413 781. Ν 794 ἠ. τῇ προτέρῃ, τ 192 ἑνδεκάτη πέλεν ἠ. οἰχομένῳ. τ 571 ἠ. εἶσι δυσώνυμος ἥ ἀποσχήσει. 4) de loco: oriens. Μ 239 ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, v. s. ἠέλιος 5, cf. ι 26 ν 240 h. Ap. 436. κ 190 ὅπῃ ζόφος οὐδ' ὅπῃ ἠώς. II Dea: Aurora, Ap. 85, 21 ἐπὶ τῆς θεοῦ. filia Hyperionis et Euryphaëssae: h. XXXI 6 Ἠῶ ῥοδόπηχυν. Β 48 Ἠ. θεὰ προσεβήσετο = Ὄλυμπον. ε 390 ι 76 κ 144 τρίτον ἦμαρ ἐυπλόκαμος τέλεσ' Ἠώς, numerum explevit. μ 3 νῆσόν Αἰαίην, ὅθι τ' Ἠοῦς ἠριγενείης οἰκία κ. χοροί εἰσιν. Minerva ψ 243 Ἠῶ ῥύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ χρυσόθρονον οὐδ' ἔα ἵππους ζεύγνυσθαι - Λάμπον κ. Φαέθονθ' οἵ τ' Ἠῶ πῶλοι ἄγουσιν, Nitzsch β 434 noch nichts als ein leiser Vorklang der späteren Vorstellung, nur ein Ausdruck des Dichters. Rapuerat Orionem ε 121 Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, indignantibus diis qui eum per Apollinem interfecerunt, et Clitum: ο 250 Κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς |, κάλλεος εἵνεκα οἷο ἵν' ἀθανάτοισι μετείη. sed fuit uxor Tithoni: Λ 1 ε 1 Ἠ. ἐκ λεχέων παρ' - Τιθωνοῖο ὤρνυθ' ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν, Τ 1 Ἠ. κροκόπεπλος ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων ὤρνυτο, cf. h. Merc. 185, Ven. 227 Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠ. rogavitque Iovem ut T. immortalis fieret, ib. 243 οὐδ' ἐνόησε - πότνια Ἠ. | ἥβην αἰτῆσαι, quare Tithonus iuvenis, ib. 226 Ἠοῖ τερπόμενος χρυσοθρόνῳ ἠριγενείῃ | ναῖε παρ' ὠκεανοῖο ῥοῇς, sed cum consenuisset, ib. 230 εὐνῆς μὲν ἀπείχετο πότνια Ἠ. |. Mater fuit (λ 522) Memnonis: δ 188 Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός Antilochum.

Θ.

θα-άσσω (Buttm. Lex. 2, 111 θε- s. θatzen, conferens θέσσασθαι θῆτες, -inde θάας θαάσσω, cf. L. Meyer, vgl. G. 2, 57.) praes. et ipf. sine augm. sedeo, cf. Lob. par. 517 rhem. 241. Ι 194 ἵδος ἔνθα θάασσεν, cf. Ο 124, sch. min. E. M. 441, 5 Hes. ἐκαθέζετο, cf. Ap. 85,

26. γ 336 δηθὰ ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, cf. h. Merc. 172 (ἄντρῳ ἐν). ib. 468 μετ' ἀθανάτοισι θαάσσεις. (θῶκος)

θαιρός (Curt. Et. 319 θύρα, cf. Benf. 2, 276 (θαρjo-); L. Meyer vgl. G. 2, 215 suff. ra statuit), cardo ianuae i. e. cardines masculi bini quorum alter superiori alter inferiori limini inserebatur, Hes. οἱ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς (Ap. 85, 27) τῆς θύρας ἢ ἄξων. Μ 459 ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς, E. M. 444, 4 τοὺς στρόφιγγας, cf. sch. ABL.

θαλάμη cubile, latibulum animalis, Hes. τρώγλη, κατάδυσις (Ap. 85, 28), Eust. 1541, 46 θάλαμος μὲν ἐπὶ λογικῶν, θαλάμη δὲ ἐπὶ ἀλόγων . . . βαρυτόνως . . . θαλαμὰς Διὸς κούρων ἱερόν. ε 432 πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, h. Ap. 77 πουλύποδες θαλάμας ποιήσονται.

θαλάμη-πόλος (Curt. Et. p. 429 πελ, skr. kar, lat. col-ere kehren. Acc. loci (?), cf. Meiring verb. cop. II Düren 1855 p. 29) cubicularia, Ap. 85, 30 ἡ περὶ τὸν θάλαμον πολουμένη ἤτοι ἀναστρέφουσα, cf. Hes. E. M. 441, 21 Suid. I 2, 1102. η 8 γρηῢς - θ. Εὐρυμέδουσα Nausicaae, cf sch. V. ψ 293 Εὐρυνόμη θ. Ulixis et Penelopae. De

θάλαμος (Benf. 2. 279 θϝῃι, θϝαλ. E. M. 441, 13 θάλπω) conclave. Hes. Suid. I 2, 1101 οἶκος, κοιτών. a) universa domus: Χ 63 θαλάμους κεραϊζομένους. Ω 317 ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο ἀνέρος ἀφνειοῖο. b) in quo feminae potissimum habitant et dormiunt, Hes. οἶκος μυχός, νυμφικὸς οἶκος, pars postica aedium, pone aulam et virorum domum sita, cf. Rumpf, aed. hom. I Giessen 1844 p. 22 qui paulo superiore loco sitam fuisse eam putat, Eggers, aed. hom. Altona 1833 p. 14. Eust. 640, 9 παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον αἱ γυναικωνιτίδες, παρὰ δὲ Ὁμήρῳ καὶ οἱ ἁπλῶς ἐνδοτάτω οἶκοι. Ζ 316 θ. κ. δῶμα κ. αὐλήν. Γ 142 ἐκ θαλάμοιο Helena, Λ 227 Iphidamas qui modo uxorem duxerat, Ξ 188 Iuno, δ 221 Helena (θυώδεος ὑψορ.) 310 Menelaus, ρ 36 τ 53 Penelope. Ξ 166 ἐς θάλαμον Iuno, ζ 15 Nausicaae (πολυδαίδαλον), η 7 Nausicaa (ἑόν), θ 277 Volcanus (ὅθι δέμνι' ἔκειτο), κ 340 Circes, ψ 295 Ulixis et Penelopes, h. Cer. 244 288 Metanira (θυώδεος). ψ 192 θάλαμον δέμον ubi torus genialis erat. Σ 492 νύμφας ἐκ θαλάμων ἠγίνεον. φ 41 h. Cer. 143 μυχῷ θ. ἐυπήκτων ἥμεθα servae et torus genialis. Ρ 36 γυναῖκα μυχῷ θ. νέοιο. ρ 506 ἡμένη ἐν θ., cf. Ζ 336 (domi?). h. Ven. 236 ἐν θ. κατέθηκε Tithonum senem. Γ 382 ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι. Γ 423 ὑψόροφον θ. Ι 582 ὑψηρεφέος θ. |, cf. Ι 588 (ad a)?). Γ 391 ἐν θ. καὶ - λέχεσσι. δ 718 πολυκμήτου θ. |, cf. δ 802. φ 178 ἐνσταθέος θ. ψ 229 πυκινοῦ θ. Γ 174 θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα, cf. δ 263. c) universe: pars postica et interior, receptaculum, cella Eust. 1448, 59 ταμεῖον ἐνδοτάτω πάντως ὄν. β 337 ὑψόροφον θ. κατεβήσετο πατρός, εὐρύν, ὅθι χρυσὸς κ. χαλκὸς ἔκειτο ἐσθής τ' - ἅλις τ' - ἔλαιον, cf. Ζ 288, τ 17 ἐς θ. καταθείομαι ἔντεα, cf. ο 99 π 285 (ὑψηλοῦ) τ 256 χ 109 140 155 166 174 179 180 ω 166, ubi κατά interiora notat, alii minus bene: de limine descendo. β 348 θάλαμον δέ, cf. χ 161. γ 441 χέρνιβα ἐκ θ. φέρων, cf. ζ 74 (ἐσθῆτα), θ 439 (χηλόν). χ 143 ἀνέβαινε ἐς θαλάμους Ὀδυσσῆος. φ 8 θ. δὲ - ἔσχατον, cf. φ 42 (τόν). Ζ 321 ἐν θ. τεύχε' ἕποντα, cf. Δ 143 (κεῖται ἄγαλμα). Ω 191 ἐς θ. κατεβήσετο κηώεντα κέδρινον ὑψόροφον, ὃς γλήνεα - κεχάνδει, cf. Ω 275. d) Eust. 1427, 38 καὶ ἀνδρεῖος οἶκος. In regia Priami quam finxit non vidit Homerus Ζ 244 πεντήκοντ' - θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, ab interiore ut videtur parte aulae, ubi filii cubabant cum uxoribus, atque ab altera parte ianuae qua itur in domum Ζ 248 ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θ. ubi generi cubabant cum filiabus. Ι 473 ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων, cf. Ι 475, ubi Phoenix custodiebatur. habebant cubicula prope aulam iuvenes ut Telemachus: α 425 ὅθι θ. - αὐλῆς | ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. α 436 θαλάμου πύκα ποιητοῖο, cf. α 441 β 5 τ 48. γ 413 ἐκ θαλάμων. Ξ 338 ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν - ἔτευξεν Ἥφαιστος, Iovi.

θάλασσα (ταραχ inserta vocali α et mutata aspiratione atque consona ρ, quia trepidat quasi et micat, cf. Benf. 2, 254 Pott, E. F. 2, 56 123 Curt. Et. p. 682 L. Meyer, vgl. G. 1, 284 351. Doederl. Gl. 486 σταλάζω) mare, quia liquidum est, opp. caelum et terra. Θ 24 αὐτῇ γαίῃ . . . αὐτῇ δὲ θαλάσσῃ . . . ῥίον Οὐλύμποιο. Σ 483 ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν ἐν δὲ θάλασσαν, cf. μ 404 ξ 302 h. XV 4 universa moles aquae, non singulae partes quare caret adi. propriis quae habet πόντος, cf. Retzlaff, Synon. II Kgsbg 1867 p. 1, A. Goebel, Meer i. hom. Dicht. Ztft. f. G. 9, 514. a) nonnunquam non procul abest commemoratio ἁλός et πόντου: β 260 θῖνα θαλάσσης, cf. Τ 40 γ 5 ζ 2[illegible] ξ 347 π 358. ζ 95 θῖν' ἁλὸς ἧχι ἀποπλύνεσκε θ. δ 449 575 κ 186, Α 437 Β 773 Θ 501 Π [illegible] δ 430 ι 150 169 547 559 μ 6 ο 499 h. Ap. 4[illegible] 505 508 ῥηγμῖνι θ. |. Β 144 κύματα μακρὰ θ., cf. ν 88. Δ 422, Α 496 Δ 422 Κ 574 Σ [illegible] 145 Ω 96 h. XXXIII 11 κῦμα θ., cf. Ξ 3[illegible] ε 418 440 λιμένας θ., cf. h. Ap. 24. δ 3[illegible] α 52 θ. πάσης βένθεα. δ 573 λ 1 ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν, cf. δ 779 θ 5[illegible] β 407 δ 428 κ 154 274 402 407 446 569 μ [illegible] 391 ν 65 70 ο 205. Υ 228 δ 362 ε 142, Β 1[illegible] Θ 511 γ 142 δ 313 560 ε 17 ρ 146 h. Cer. 1[illegible] εὐρέα νῶτα θ. | δ 435 ὑποδῦσα θ. εὐρέα κόλπον ἐκ πόντου ἔνεικεν, cf. Σ 140. ι 484 54[illegible] ἐκλύσθη θάλασσα ὑπὸ πέτρης, cf. Ξ 3[illegible] b) epitheta Goebel negat esse ornantia, sed add certa de causa. est ea tamen saepius valde du[illegible] bia. α) Β 294 ὀρινομένη θ. Δ 248 λ 75 πολιῆς ἐπὶ θινὶ θ., cf. ζ 272 χ 385. Π 34 γλαυκὴ δέ σε τίκτε θ., Ariston. διὰ τὸ τῆς θαλάσσης ἐπικίνδυνον κ. ἀνηλέες. β) Α 34 Ι 182 ν 2[illegible] h. Merc. 341 θῖνα πολυφλοίσβοιο θ. | cf. Ψ [illegible] Β 209 Ζ 347 ν 85 h. VI 4 (κῦμα) Ν 798. Α 1[illegible] θ. ἠχήεσσα. γ) Ξ 204 γαίης νέρθε κ. ἀτρυγέτοιο θ., cf. h. XXII 2. Ο 381 μ 2 κῦμα [illegible] εὐρυπόροιο, cf. δ 432 (θῖνα). ε 413 ἀγχιβαθὴς θ. η 273 ὤρινεν θάλασσαν ἀθέσφατον c) ε 401 σπιλάδεσσι θ. μ 236 240 431 ο 2[illegible] h. Ap. 435 θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. h. C[illegible] 14 ἁλμυρὸν οἶδμα θ. Ι 43 νῆες ἄγχι θαλάσσης, cf. Α 666 Ν 143 Ξ 75 Ο 362 ι 1[illegible] 14, 2. Ν 29 θ. διίστατο. δ 504 ε 174 ι 2[illegible] h. Ap. 481. λαῖτμα θ. α 50 ὀμφαλὸς θ. Σ 2[illegible] θαλάσσῃ ἔλσαι. Φ 196 ποταμοὶ κ. πᾶσα θ. κ. - κρῆναι κ. φρείατα, totum mare, cf. h. C[illegible] 380 ep. 3, 4. d) particula maris (?): Κ 57[illegible]

πενίζοντο θαλάσσῃ ἐσβάντες. ε 455 θ. κή- ιε πολλὴ ἂν στόμα. ξ 350 ἐπέλασσα θαλάσσῃ τῆθος. e) μ 12 πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ ·άλασσαν. δ 501 ἐξεσάωσε θαλάσσης. η 138 ακώτερον ἄλλο θαλάσσης. ι 129 περόωσι θ. . 122 ψ 269 οὐκ ἴσασι θ. τ 113 θάλασσα πα- έχῃ ἰχθῦς. In secunda arsi Ξ 394, in tertia Ι 29 Ο 392 ε 413 η 273 ι 484, in quarta se- ecies, longe saepius in exitu versus. Inde

θαλάσσιος maritumus. Β 614 θαλάσσια ργα hominum navigantium et ε 67 avium ma- inarum. **θάλεα, τά** v. s. ΘΑΛΥΣ

θαλέθων (ptc. instar de θαλ-εῖν fluxit. ver- um ipsum E. M. 759, 49 finxit potius, quam ›pertum protulit) qui effloruit et floret, florens, . M. 49, 34 θάλλων καὶ ἀνθῶν, cf. Wentz. erb. in θω I Breslau 1837 p. 19. ψ 191 θά- νος ἐλαίης ακμηνος θ. h. XIX 26 ὑάκινθος ὐώδης θ. translate: ζ 63 ἠίθεοι θαλέθοντες ι flore aetatis. c. dat. Ι 467 σύες θ. ἀλοιφῇ, f. Ψ 32. — **θάλεια** v. s. ΘΑΛΥΣ

Θάλεια (florida) Σ 93 una e Nereïdibus.

θαλ-ερός (θάλ-λω) qui augetur et provenit i naturae insita, virens, vegetus, viribus pollens. lassen N. J. f. Ph. 79, 308 vorquellend, vor- ringend, Böttcher, Aehrenl. Dresden 1848 p. 21 schöner Glanz u. schwellende Fülle," E. M. 11, 32 ἐν ἀκμῇ ὢν τοῦ θάλλειν. Non de lantis. α) Ο 113 θαλερὼ μηρώ. Ρ 439 θα- ερὴ χαίτη. θ 476 θ. ἀλοιφή. Ρ 696 Ψ 397 705 τ 472 θ. φωνή. b) homines: Γ 26 Λ 414 αλεροὶ αἰζηοί, sch. D. ἀκμαῖοι τῇ ἡλικίᾳ. Κ 59 Ξ 4 θαλερῶν αἰζηῶν, cf. Ρ 282. Δ 474 ίθεον θ. Γ 53 θαλερὴν παράκοιτιν, cf. h. er. 79. Ζ 430 θαλερὸς παρακοίτης. Θ 190 πόσις. Θ 156 θαλεροὺς παρακοίτας. h. Ven. 04 θ. γόνον. c) vehementer prorumpens. Β 66 Ζ 496 Ω 9 794 δ 556 κ 201 409 570 λ 5 91 466 μ 12 π 16 χ 447 θαλερὸν δάκρυ, sch. L. ἔνικμον Böttcher l. l. „helle", minus bene es. τὸ πολὺ κ. μὴ ξηραινόμενον ἀλλ' ἐπὶ ῶν ὀφθαλμῶν αἰεὶ θάλλον, non recte ol. ἰκτρόν. κ 457 θ. γόον, Did. Ἀριστοφάνης τιγερὸν γόον. καὶ οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή.) status hominum qui aetate florent: ζ 66 θ.- άμον. υ 74 θαλεροῖο γάμοιο, cf. h. XIX 35.

θαλίη (θάλλω) copia affluens, abundantia. es. εὐθηνία εὐωχία, πανήγυρις τέρψις εὐ- ροσύνη. Ι 143 285 τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ, h. AD. ἐν πολλῇ εὐωχίᾳ, ἐν πολλοῖς ἀγα- οῖς. pl. tempora, quibus quis affluit omnium erum copia, sollemnia. λ 603 τέρπεται ἐν θα- ίῃς, La Roche: θαλίῃ, Duentz. in Freuden, ii: in conviviis, Suid. I 2. 1106 θαλίαις, ἑορ- αῖς. h. Merc. 56 θαλίῃσι, ib. 454 θαλίης, estis diebus.

θαλλός ramus viridis, frons. ρ 224 θαλλόν ' ἐρίφοισι φορῆναι, sch. V. πᾶν τὸ ἐκ γῆς νέν. ἢ τὴν φυλλάδα. πᾶς γὰρ κλάδος δέν- ρου θαλλὸς προσαγορεύεται, ὑπὸ τῶν Ἀττι- ῶν δὲ μόνος ὁ τῆς ἐλαίας. De

θάλ-λω, et θηλέω (L. Meyer, vgl. G. 1, 47 3 353 skr. dhṛti (i. e. dharti) Glück Freude, t. forti- Glück Zufall, fort-una. Benf. 1, 599 ubitans skt. phala Frucht et lat. flos compa- at; aut skr. dhṛi tragen ut Sonne, Kuhn 14, 27 quod non probat Curt. Et. p. 504. Cf. uentz. Kuhn 16, 29) pr. θάλλει h. Cer. 402. or. θάλε codd. h. XIX 33, Lobeck par. 557 λε dubitans, Ruhnken et Baum. λάθε, Matth. ἄκε proponit. pf. ci. τεθήλῃ, ep. 3, 2, plqpf. -ήλει ε 69, ptc. neutr. τεθηλώς μ 103. fem. -ᾰλυῖα (cf. Ahrens ho. Exc. Rh. M. 2, 177), d. -υίῃ λ 415, ac. -υῖαν. ipf. θῆλεον ε 73. floreo, scateo, τινί. E. M. 441, 34 τὸ αὔξω. ep. 3, 2 δένδρεα τ. ε 73 λειμῶνες θ. h Cer. 402 ἄν- θεσι γαῖα θ. ε 69 ἡμερὶς τ. σταφυλῇσι. μ 103 ἐρινεὸς φύλλοισι τ. transl. Ι 208 ῥάχιν τ. ἀλοιφῇ, cf. ν 410, semel in Il. h. XIX 33 θάλε πόθος ortus est, Herm. defendit h. l. Ptc. abs. floridus, laetus, qui abundat omni genere rerum. ζ 293 τ. ἀλωή. λ 192 τ. ὀπώρη. ν 245 τ. ἐέρση, sch. V. θάλλειν ποιοῦσα κ. αυξειν τὰ φυτά, sed potius ut „pallida mors" ros appel- latur de eo quod efficit. λ 415 εἰλαπίνῃ τ. h. Merc. 452 μολπὴ τ. ep. 16, 4 εὐφροσύνη τ. (θαλέθων θαλίη -λος θαλλός θάλος ΘΑΛΥΣ θαλύσια θῆλυς)

θάλος surculus, palmes. semper translate de pueris et iuvenibus laete succrescentibus. Χ 87 φίλον θ. ὃν etc. sch. A. τέκος, γρ. θάλος ubi masc. refertur ad Astyanactem, ut fem. ad Nausicaam ζ 157 τοιόνδε θ. εἰσοιχνεῦσαν. h. Ven. 278 τὸν-ἴδῃς θ. Cer. 66 κούρην . . γλυ- κερὸν θ. ib. 187 παῖδα, νέον θ.

θαλπιάω (θάλπω) ptc. praes. tantum. ca- lefio, caleo. τ 319 ευ θαλπιόων.

Θάλπιος, Β 620 Euryti f., Actoris nepos, Epeos Troiam duxit, cum Amphimacho Diore Polyxeno. Herodian. Φ 467 διὰ τοῦ ι ἡ πα- ραγωγή.

θάλπω (Curt. Et. 651 rad. θέρ-ομαι mutari ρ. et addi putat π, id Christ 120 et Benf. 2, 196 ad skr. pā ποίεω efficio referunt. similiter L. Meyer, vgl. G. 1, 352, qui ib. 365 etiam skr. ghalp gharp erwärmen comparat.) ptc. pr. tan- tum. calefacio. Hes. θερμαίνω. φ 179 θάλπον- τες ἐπιχρίοντες arcum dum calefacimus un- guentes, cf. φ 184. φ 246 τόξον θάλπων. Inde

θαλπ-ωρή (suff. -ωρή non -ωλή ob praece- dens λ, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 279) proprie: tepor, semper translate: recreatio, consolatio, spes quae recreat animum, Ap. 86, 4 χαρά, ὁ δὲ Ἀπίων ἡδονή. ἐπὶ δὲ τῆς χαρᾶς ὑγιῶς· ἡ γὰρ διάχυσις τῆς ψυχῆς ἀφωμοίωται τοῖς θαλπο- μένοις καὶ . . . τὸ ἰαίνεσθαί ἐστι διαχεῖσθαι κ. θερμαίνεσθαι Eust. 651, 60 ἡ θάλπουσα ἡδονή, ἡ ἀντίκειται τὰ ψυχρὰ ἄχεα, cf. Hes. E. M. 731, 23 Lobeck, Rh. 37. ut enim frigescimus curis et metu, ita curis levati atque laeti inca- lescimus. Ζ 412 οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη | ἔσται θ. cf. α 167. Κ 223 μᾶλλον θ. καὶ θαρσαλεώ- τερον.

ΘΑΛΥΣ (θάλ-λω) adi. 1) sing. fem. abun- dans, copiosus. Η 475 γ 420 h. Merc. 480 δαῖτα θάλειαν | lautam E. M. 442, 1 θάλλουσαν τοῖς ἀγαθοῖς. θ 76 δαιτὶ θαλείῃ |, cf. θ 99, E. M. 442, 3 εὐθηνίαν ἐχούσῃ. 2) pl. neutr. quod pro subst. est: deliciae, Χ 504 θαλέων ἐμπλη- σάμενος κῆρ sch. D. πάντων τῶν πρὸς τὸ θάλ- λειν, B. παντοδαπῶν τροφῶν κ. ἐδεσμάτων, cf. Hes. Ap. 85, 34. ita Buttm. a. S. 1, 248, cf. Lob. par. 159. alii ad θάλος referunt. Inde

θαλύ-σια sollemnia quae fiunt messe pera- cta, primitiae. Ap. 86, 9 ἡ ἀπὸ τῆς τῶν καρ- πῶν συγκομιδῆς θυσία κ. ἀπαρχὴ τῶν καρπί- μων, cf. E. M. 442, 12. Hes. αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί, sed Suid. I 2, 1107 τὸ ὑπὲρ εὐθα- λίας διδόμενον. Ι 534 οἱ θ. ῥέξε, sch. A. ἑορτὴ ἐν ᾗ τὰς ἀπαρχὰς τοῖς θεοῖς ἐπιθύουσι τῶν καρπῶν. Inde

Θᾰλῡσιᾰ́δην Thalysii f. *Ἐχέπωλον* Troianum Antilochus occidit *Δ* 458.

θᾰμᾰ́ (E. M. 442, 18 *ἐκ τοῦ ἅμα πλεονασμῷ τοῦ θ.*, cf. Lob. path. el. 1, 101. sed recte improbat Pott, E. F. 2[1], 56) frequenter, crebro, E. M. 442, 18 *πυκνῶς κ. συνεχῶς*, cf. Suid. I 2, 1107 Hes. de iis quae non simul sunt, sed alio tempore aliud. *Ο* 470 *θ. θρώσκοντας ὀιστούς*, cf. *α* 209 *δ* 178. *Π* 207 *θάμ' ἐβάζετε*, cf. *α* 143. *δ* 686 *θάμ' ἀγειρόμενοι* cf. *τ* 521. *ο* 516 *οὔ τι θ. φαίνεται*, cf. *π* 27. V. l. *θ* 161 pro *θ' ἅμα*.

θαμβ-αίνω admiror. h. Ven. 84 *θάμβαινέν τε*, G. Herm. cum cod. A., vo. *θαύμαινεν*. h. Merc. 407 *θαυμαίνω* vo., Stephanus Baum. *δειμαίνω*, G. Herm. (q. v.) *θαμβαίνω*. De

θαμβ-έω. ipf. 3 p. pl. *ἐθάμβεον* et h. Ap. 135 *θάμβεον*. aor. *θάμβησε(ν)*, *-ησαν*, ptc. *-ήσασα* et *ω* 101 *-ήσαντε*. stupeo, obstupesco, Fulda, Unters. 138 quia oculi immobiles reddantur, itaque proprie addi *ἀνὰ θυμόν* sim. a) abs. *δ* 638 *κ* 63 *ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον* quapropter nihil agebant. *α* 323 *φρεσὶν ᾗσι νοήσας θάμβησεν κατὰ θυμόν*. *Α* 199 *Γ* 398 *θάμβησεν*, cf. h. Ap. 135. *α* 360 *φ* 354 *θαμβήσασα βεβήκει*, cf. *ω* 101 h. Cer. 15. *Θ* 77 *ἰδόντες θάμβησαν*, cf. *Ψ* 728 881 *Ω* 483 (c. acc.? ut La Roche h. St. 176) 484. b) *τινά*, contemplor cum stupore. *ρ* 367 *ἐθ. αὐτόν*, cf. *π* 178. *β* 155 *θάμβησαν ὄρνιθας ἐπεὶ ἴδον*. De

θάμβ-ος (sch. L. *Α* 199 *θήπω τὸ ἐκπλήττομαι . . καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ κ. τροπῇ τοῦ π εἰς β*, cf. E. M. 442, 25. Curt. Et. 233 skr. stabh stupefacio *(σ)θαφ ταφ*, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 63 390 Fulda Unters. 137 et Doederl. Gl. 2488 (helv. „dampen") qui etiam lat. con-templari comparant. Savelsb. Dig. 30 *θαϝ*) sch. ABL. *Δ* 79 *οὐδετέρως παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ Σιμωνίδῃ ἀρσενικῶς*, cf. Lob. Rh. 298. stupor, admiratio magna, consternatio, quando non intellegimus quomodo quid fiat, Retzlaff Syn. I 20, Hes. *θαῦμα, ἔκπληξις*. *Γ* 342 *Δ* 79 *θ. δ' ἔχεν εἰσορόωντας*, cf. *Ψ* 815 *Ω* 482 *γ* 372 (*ἕλε*). *ω* 394 *ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς*, de forma gen. dorica cf. Bekk. h. B. 1, 41 (Rec. ed. Wolf. 130) Spohn extr. Od. p. 154 Krüger Di. § 18, 2, 2.

θαμέες, θαμειαί s. **θαμεῖαι** v. s. *ΘΑΜΥΣ*.

θᾰμίζω (*θαμά*) multus sum. a) frequenter venio. *Σ* 386 425 *ε* 88 *οὔ τι θαμίζεις*, sch. AB. *οὐ πυκνῶς εἴωθας παραγίνεσθαι*, Suid. I 2, 1107 *πυκνάζεις, συχνάζεις*. iusto subtilius, sch. BPQ *ε* 88 *ἀντὶ τοῦ ἐθάμιζες, παρεγένου οὐδ' ὅλως*, urbane enim partem significavit Homerus, non totum. b) *θ* 161 *ἅμα νηὶ θαμίζων ἐπίσκοπος ᾖσιν*, V. l. *εἶσιν*, (Ameis Faesi Bekk. Bäuml.), quam Nitzsch quoque probat, in ceteris non recte ptc. *ἐρχόμενος* supplens. *θ* 451 *οὔ τι κομιζόμενός γε θάμιζεν*.

θάμνος (Benf. 1, 644 *θᾰ* skt. stjā, *θα-μύς* Dickicht) frutex, a) arbor ramis et surculis luxurians, Gezweig. *ψ* 190 *θ. τανύφυλλος ἐλαίης*, cf. h. Cer. 100, sch. H. *δασὺ φυτόν, παρὰ τὸ θαμὸν ὅ ἐστι πυκνόν*, Hes. *πυθμὴν δένδρου ἢ ῥίζα πολλοὺς κλάδους ἐκπέμπουσα*. *Ρ* 677 *θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ*, cf. *Χ* 191 *χ* 469. *ε* 476 *δοιοὺς ὑπήλυθε θάμνους*. *ζ* 126 *θάμνων ὑπεδύσετο*. b) virgultum, Hes. *καθ' ἕνα τόπον ὕλης συστροφὴ κ. ἡ συνεχὴς φυτεία*, Suid. I 2, 1107 *τὰ πολυπληθῆ τῶν φύλλων*. *Λ* 156 *θάμνοι πρόῤῥιζοι πίπτουσιν*, Ap. 86, 12 *οἱ ὑλώδεις τόποι*, sch. AD. *οἱ σύμφυτοι τόποι παρὰ τ[ὸ] θαμὰ καταφυτεύεσθαι αὐτούς. οἱ δὲ τὰ χα[μ]αίζηλα κ. πολύκλαδα φυτά*. *ε* 471 *θάμν[οισ]ιν πυκινοῖσι*, cf. *θ* 285 (*-οισι*).

Θᾰ́μῠριν *τὸν Θρήικα παῦσαν ἀοιδῆς*, *Β* 595, Musae Dorii in Peloponneso quia gloriatu[s] erat se cantu iis superiorem esse, Apollod. 1 3, 3. Nomen Welcker, ep. Cycl. 150 ad *θαμ* refert, ut idem fere sit quod *Ὅμηρος* i. e. compositor, Sengeb. diss. post. 95 plane idem esse nam (p. 99 „pro *Ὅμαρος -ηρος* antiquiores formae ex *ἁμ Ἅμαρος -υρος* et aeol. *-υρος*, e[x] *θαμ Θάμαρος, -υρος*.") Fuisse dicitur Tham[y]ris Philammonis f. et Arsinoes (Suid. I 2, 11.. s. Argiopes (Paus. 4; 33, 4 cf. 10; 7, 2 9; 5, . atque poëtarum qui ante Homerum fuerunt un[us] cumque Musis cantu certasse in Thracia (Eurip. Rh. 141) s. in Thessalia s. in Peloponneso, c[f.] Strab. 7 fr. 35. Quem quia Homerus „celebrem illum Thracem" vocavit, existimandus est etiam aliorum eiusdem gentis poëtarum notitiam habuisse etsi eos non commemoravit, cf. Giseke Stämme d. Balkanh. 29.

ΘΑΜΥΣ (*θαμά*, nom. et dat. et acc. plu[r.] tantum. de sing. cf. Apoll. adv. 563, 7 Buttm. a. S. 1, 256. fem. *-ειαί* et *-ειάς* ut Aristarch[us] (Herod. *Λ* 52, cf. Lehrs, Ar. 259 Ahrens, . Exc., Phil. 6, 1 Ameis *Λ* 52 La Roche h. . 279. Thiersch § 201, 14 b Spitzner Bäum[l.] Düntz. al., sed *-εῖαι* Pamphilus Freytag Bekk. Sing. *-ειός* statuunt E. M. 75, 12 E. G. 12. 28 Eust. 43, 33 Lob. par. 325 al., non Ap. 8. 13 Hes.) frequens, densus, alius post alium, Ap. l. l. *πυκνοί*. proprie de tempore, cf. Braun § 1—60 Cottbus 1845 p. 5, unde transferri v[i]detur ad spatium. *Λ* 52 *πυραὶ καίοντο θα[μ]ειαί* saepe unus post alium, paraphr. *συνεχ[εῖς] κ. πυκναί*, cf. *Μ* 278 287. *Λ* 552 *Ρ* 661 *θα[μ]έες ἄκοντες ἀίσσουσι*, cf. *Μ* 44 *Ξ* 422. tran[sl.] h. Merc. 44 *θ. ἐπιστρωφῶσι μέριμναι*. b) . 296 *βοείας ῥάψε θαμειάς*. *Κ* 264 *ὀδόντες* . *ἔχον*, cf. *Σ* 68. *Τ* 363 *Χ* 316. *ξ* 12 *σταυρο[ὺς] ἔλασσε πυκνοὺς καὶ θαμέας*. *μ* 92 *ἐν δὲ ὀδόντες πυκνοὶ κ. θ.* *ε* 252 *θαμέσι σταμ[ί]νεσσι*.

θάν-ᾰτος (*θαν, θνήσκω*) 1) mors, sive n[a]turalis sive violenta, vitae finis. 2) Deus q[ui] dat mortem. Hes. *ὅ τε θεὸς κ. ὃ πάσχομ[εν] τέλος ὂν τοῦ βίου. ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχ[ῆς] ἀπὸ τοῦ σώματος . .* 1) *Α* 60 *θάνατον φύγο[ι]μεν*, cf. *Β* 401, *Δ* 362 *Υ* 449 *Π* [98], *Ρ* 714 66 (*καὶ κῆρα*) *Υ* 350 *Φ* 103 *δ* 789 *ι* 467 *ο* 3. *π* 21 *υ* 325. *Β* 359 *Ο* 495 *Υ* 337 *θ. καὶ π[ότ]μον ἐπίσπῃ*, cf. *ω* 31. semel pl. *μ* 341 *πάντ[ες] στυγεροὶ θάνατοι* omnia genera mortis. *χ* 4. *καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην*. *Μ* 3. *κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι*. *Γ* 101 *ὁ[π]ποτέρῳ θάνατος κ. μοῖρα τέτυκται*. *Γ* 3. *θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν*, cf. *Ε* 5. *Π* 502 855 *Χ* 361 (*κάλυψεν*), *ε* 326 *ρ* 476, *Ι* 4. (*κιχείη*) *Δ* 451. mors quae finis est vitae, . 124 *ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος*. *Ω* 4. 750 *θανάτοιο αἴσῃ*. *γ* 236 *θ. ὁμοίιον*. *λ* 1. *θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς ἀβληχρὸς μάλα τοῖ[ος] ἐλεύσεται*, cf. *ψ* 281. *ν* 80 *ὕπνος θανάτῳ ἐ[ν]κώς*. *σ* 202 *μαλακὸν θ.* *Π* 442 *Σ* 464 *Χ* 1. *θανάτοιο* (Bekk.[2] *-ου*) *δυσηχέος ἐξαναλῦσ[αι]*. *ι* 421 *θανάτου λύσιν*. *Ο* 628 *ὑπὲκ θανάτ[οιο] φέρονται*, cf. *ι* 63 566 *κ* 134. *Υ* 300 *ὑπὲκ θ[α]νάτου ἀγάγωμεν*, cf. *Χ* 175 *δ* 753. h. Ap. 1. *θανάτοιο ἄκος*. *Γ* 173 *Χ* 300 *θ. κακός*,

) 153. Φ 281 ε 312 λευγαλέῳ θανάτῳ ἁλῶαι, cf. ο 359 ω 34. μ 92 μέλανος θ. b) Β 02 ξ 207 κῆρες θανάτοιο subitae mortis, cf. ; 834 Λ 332 Π 687 (μέλανος), Φ 548. χ 325 ·άνατον δυσηλεγέα. β 100 γ 238 τ 145 ω 135 ιοῖρα καθέλῃσι τανηλεγέος θ., cf. ρ 326, h. ιp. 367. Θ 70 Χ 210 δύο κῆρε τανηλεγέος ·, cf. Ι 411 Φ 548 Χ 202, λ 171 398 (ἐδάασσε). Ρ 478 672 Χ 436 θ. καὶ μοῖρα κιάνει, cf. Φ 110 Ω 132. Ν 602 μοῖρα κακὴ ανάτοιο, cf. h. Ven. 269. Π 47 θ. κακὸν κ. ῆρα, cf. Φ 565 β 283 352 γ 242 ε 387 μ 157 169 ρ 547 τ 558 χ 14 66 ω 127 h. Cer. 262. 155 θ. τοι ὅρκι' ἔταμνον foedus quod ici tibi ιors est, cf. Κ 383 Ρ 201, Τ 274 420 Υ 390 31 Ω 152 181 λ 488 ξ 219 π 446 ρ 546. Δ 70 θάνατος κ. κήδεα. ι 61 φύγομεν θ. τε όρον τε, cf. λ 409 π 421 υ 241. λ 412 θάνον ἰκτίστῳ θανάτῳ. ν 60 γῆρας κ. θάνατος. 68 θ. δέ μιν ἀμφεκάλυψεν. Ε 83 Π 334 Υ 77 τὸν δὲ κατ' ὄσσε | ἔλλαβε πορφύρεος θ. μοῖρα, cf. Π 853 (παρέστηκεν). Ι 571 παιδὶ όμεν θάνατόν, cf. Ο 349 ν 11. Ν 544 ἀμφὶ έ οἱ θ. χύτο θυμοραϊστής, cf. Π 414 580. 350 θανάτου μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν, . δ 180. satis raro c. gen. Ρ 381 θ. καὶ φύλαν ἑταίρων. ω 414 μνηστήρων στυγερὸν θ. αὶ κῆρα, sed ο 275 τῶν θ. καὶ κῆρα mortem ιam illi parant. Π 693 σε θανατόνδε κάλεσαν, cf. Χ 297, Ω 328. 2) Ξ 231 Ὕπνῳ καγνήτῳ Θανάτοιο. Π 672 682 Ὕπνῳ κ. Θαίτῳ διδυμάοσιν corpus Sarpedonis dedit Apollo Lyciam portandum, cf. Π 454. Hes. Th. 759 ios Noctis eos dicit neque unquam Solis ra-is attingi. Mortem vero esse corde aëneo instamque diis.

I **θά-ομαι** (skr. dhjā-jāmi sinne nach (?). εάομαι, Buttm. a. S. 2, 196 Doederl. Gl. 2488 ηεῖσθαι θαυμάζειν ταφεῖν comparat) opt. aor. ntum. specto cum admiratione, admiror. σ 191 ν θησαίατ' Ἀχαιοί Penelopen. Bekk. h. B. 166 θεσσαίατ' „cuperent" proposuit, compa-ns Hes. θησάμενοι αἰτησάμενοι. Κρῆτες. ήσω αἰτήσω, Βοιωτοί non enim posse ferri m singularem formam.

II **θάομαι** (θα skr. dhā trinken lat. fē-lo oth. dadd-ja ahd. tā-u lacto, Curt. Et. 307 L. eyer vgl. G. 1, 47 339) inf. θῆσθαι δ 89. aor. d. θήσατο. ptc. -άμενος. 1) sugo, Ω 58 γυναῖκά τε θ. μαζόν. Ap. 88, 4 ἐθήλασεν, Ariston. δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζόν· Ὁμηρικὸν ἔθος, additur enim toti pars. h. Cer. 236 θησάμενος [γάλα μητρός, explevit Herm.], ia addiderunt Baumeister et Stoll, N. J. f. Ph. , 321. 2) mulgeo. δ 89 ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, sch. E. τὸ θηλάσαι· νῦν δὲ τὸ ἀμέλγειν πεν. 3) mammam praebeo. h. Ap. 123 Ἀπόλωνα θ. μήτηρ.

θαπ- et **ταφ-** (skr. stambh, stabh-nōmi stu-facio, (σ)θαφ cf. Benf. 1, 651 Curt. Et. 233 ob. par. 47. Savelsb. Dig. 32 θαϝ) pf. cum gnicatione praes. τέθηπα ζ 168 -εν ψ 105, c. -ώς Φ 64, -ότες, -ότας Φ 29. plqpf. c. gnif. ipf. ἐτεθήπεα ζ 166 et v. l. ω 90. aor. c. ταφών. stupeo. Ι 193 Λ 777 Ψ 101 π 12 φὼν ἀνόρουσε obstupefactus. Λ 545 Π 806 360 στῆ δὲ τ. Δ 243 ἔστητε τεθηπότες, τε νεβροί, cf. Δ 246, ω 392. Φ 64 ἦλθε θ. Φ 29 τεθ. ἠΰτε νεβρούς. ζ 166 κεῖνο ὼν ἐτ. θυμῷ, 168 ὡς σὲ ἄγαμαί τε τέθηπά , Ap. 150, 28 καταπέπληγμαι, ubi acc. σέ refertur ad ἄγαμαι, non ad τεθ. ψ 105 θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τ. (τάφος, θάμβος, -έω),

θάπτω (ταφ-jειν cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 388 Benf. 1, 654 2, 69. E. M. 443, 1 παρὰ τὸ θῶ, atque H. Weber J. J. f. Ph. 1863 p. 597 skr. dhā, θε-ῖναι, causat. dhā-p-ajāmi, probante Curt. E. p. 466. Pott, E. F. 1[1] 257 Bopp Gl. Grimm, Kl. Schr. 2, 223 skr. tap lat. tĕp-ere, τέφ-ρα quia cremantur mortui.) praes. ci. -ωσιν Φ 323, opt. -οι γ 285, -οιμεν Ω 665 iptv. -ε Ψ 71. ipf. sine augm. pl. θάπτομεν μ 12, -ον. aor. θάψαν Ω 612. pass. pf. τέθαπται ep. 3, 6. plqpf. ἐτέθαπτο λ 52. sepelio, crematum corpus terra condo. Φ 323 μιν θ. cf. γ 285. Ψ 71 θ. με. Ψ 630 Ἀμαρυγκέα θάπτον - Βουπρασίῳ, cf. ω 417. Ω 612 τοὺς τῇ δεκάτῃ θ., cf. Ω 665. abs. μ 12. λ. 52 ἐ. ὑπὸ χθονός. ep. 3, 6 Μίδης τῇδε τ. (τάφος, τάφρος?)

θαρσ-αλέος (θάρσος) 1) fidens, certus, confirmatus, audax, E. M. 443, 5 ἀνδρεῖος, L. S. 190, 1 ὁ μὲν διαβάλλεται, ὁ δὲ ἐπαινεῖται. a) Ε 602 Π 493 Χ 269 θαρσαλέον πολεμιστήν | Φ 589 ὧδ' ἔκπαγλος - καὶ θαρσαλέος πολεμιστής |. η 51 θ. ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισιν, sch. PQT. ὁ πεπαρρησιασμένος κ. εὔτολμος, οὐχ ὁ θρασύς· ἐκεῖνος γὰρ ἀναιδής. Τ 169 θαρσαλέον οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν. b) res: Κ 223 **θαρσαλεώτερον** ἔσται. 2) protervus, audax, Φ 430 ὧδε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, sch. br. paraphr. εὐθαρσεῖς. ρ 449 θ. καὶ ἀναιδὴς προΐκτης. τ 91 πάντως θαρσαλέη, κύον ἀδεές. adv. α 382 σ 411 υ 269 **θαρσαλέως** ἀγόρευε, fidenter, cf. α 385 σ 330 390.

θαρσ-έω (θάρσος) iptv. θάρσει. ptc. -ῶν (Bekk. -έων per syniz. Ε 124) aor. θάρσησε Α 92 ptc. -ας pft. τεθαρσήκᾱσι. animum tollo, mihi accedit animo. itaque in praet., bono sum animo, confido, bene spero. sch. PQT. η 51 ἔστιν οἰκεῖον τῇ Ἀθήνῃ τὸ τῆς γνώμης. καὶ ἐξ ἀνδρείας κ. λογισμοῦ ὀρθοῦ τὸ θαρρεῖν περιγίνεται. Α 85 θαρσήσας μάλα εἰπέ, Nic. διασταλτέον ἐπὶ τὸ μάλα, cf. Υ 338 γ 76 252 h. Merc. 424. Α 92 τότε θ. καὶ ηὔδα. Ι 420 687 τεθ. δὲ λαοί. Δ 184 Θ [39] Κ 383 Σ 463 Χ 183 δ 825 ν 362 π 436 χ 372 ω 357 θάρσει, cf. Ο 254 (νῦν) Ω 171 (φρεσί, μηδέ τι τάρβει), β 372 τ 546 h. Merc. 301, Ven. 193 VII 55 (add. voc.) in introitu versus. Ε 124 θαρσῶν νῦν μάχεσθαι pugna. c. acc. θ 197 θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον de hoc certamine. Syllaba θαρ semper arsin habet. De

θάρσος (skr. dharsh, drosh-nōmi wage, goth. ga-daurs, cf. Curt. Et. 315 Benf. 2, 327 Pott E. F. 1[1] 270 qui etiam lat. for(c)tis comparat ut L. Meyer, vgl. G. 1, 47 399 Christ 101. E. M. 443, 3 παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω atque sic Lob. Rh. 292 path. el. 1, 494 Doed. Gl. 1038) fiducia, animus bonus, audacia. α 321 τῷ ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος καὶ θ. sch. E. τὸ μὲν μένος ἐπὶ ψυχικῆς προθυμίας, τὸ δὲ θ. ἐπὶ τῆς ἀνδρείας, cf. γ 76 ζ 140 h. Ap. 462 VIII 15. ι 381 θ. ἐνέπνευσεν μέγα. pugnantis, Ε 2 μένος καὶ θ. ξ 216 θ. καὶ ῥηξηνορίην. Ζ 126 προβέβηκας σῷ θάρσει. Η 153 θυμὸς ἀνῆκε πολεμίζειν θάρσεϊ (Bekk. -ει) ῷ. Ρ 570 μυίης θ. ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν. Ρ 573 τοίου θάρσευς πλῆσεν φρένας, de forma gen. -ευς v. s. θάμβος. Φ 547 ἐν - κραδίῃ θ. βάλε. Potest esse vituperantis, Φ 395 θ. ἄητον ἔχουσα. (πολυθαρσής, θράσος etc. θρασύς et

θάρσῦνος (pro θαρσο-συνος L. Meyer vgl. G. 1, 281) bono animo, confirmatus Doederl. Gl. 1038 „temporären Zustand" Suid. I 2. 1111 Hes. τεθαῤῥηκώς. *Π* 70 πόλις πᾶσα θάρσυνος c. dat. fretus. *N* 823 λαὸς θ. οἰωνῷ. Inde

θαρσύνω, (cf. L. Meyer, vgl. G. 2, 76) praes. ptc. -ων -οντα. ipf. sg. θάρσυνον ι 377, iter. θαρσύνεσκε *Δ* 233. aor. θάρσυνας ν 323, -ε *K* 190, ci. -ύνω γ 361. iptv. -ον *Π* 242. animum cuius confirmo, erigo quem. ad pugnam: *Δ* 233 τοὺς μάλα θ. ἐπέεσσι. *K* 190 τοὺς θ. μύθῳ. *Ψ* 682 θαρσύνων ἔπεσιν. *N* 767 *P* 118 683 θαρσύνονθ' ἑτάρους. *Π* 242 θ. οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσί. b) *Σ* 325 θαρσύνων Μενοίτιον ἐν μεγάροισιν, cf. γ 361. ι 377 ἔπεσσι ἑταίρους θ. μή τις ἀναδύῃ, cf. ν 323. abs. π 448 ω 448 θαρσύνων.

θαῦμα (θαϝ, θη-έομαι, Curt. Et. 308 Savelsb. Dig. 29. Comparantur etiam θαμβέω, τέθηπα, Fulda Unt. 137, cf. Doederl. Gl. 2488. L. Meyer, vgl. G. 1, 416 skr. stav lat. stup-ere, tueri comparavit, sed cf. Benf. 2, 364. nom. et acc. sg. tantum. 1) res mira, quam spectamus cum admiratione, cf. Retzl. Syn. I Königsb. 1866 p. 20. λ 287 θ. βροτοῖσι. *E* 725 *K* 439 *Σ* 83 377 ζ 306 η 45 θ 366 ν 108 h. Ven. 90 Cer. 427 θ. ἰδέσθαι |, cf. h. Ven. 205. *O* 286 *Y* 344 *Φ* 54 τ 30 h. Merc. 219 μέγα θ. τόδε ὁρῶμαι, cf. *N* 99 (μ. θ. δεινόν) h. Ap. 156 415 Cer. 403. *Σ* 549 τὸ περὶ θ. τέτυκτο, cf. h. Merc. 196 Cer. 240 (ὡς). ι 190 θ. τέτυκτο πελώριον Cyclops. h. Merc. 270 μέγα θ. γένοιτο παῖδα περῆσαι. 2) admiratio, Hes. ἔκπληξις. κ 326 θ. μ' ἔχει ὡς οὔ τι ἐθέλχθης. ρ 306 ἦ μάλα θ. κύων κεῖται mirum quod. (θαυμαίνω -άσιος et

θαυμάζω (-τjω -δjω) pr. -ω -ομεν *E* 601, ci. -ζωσιν ν 157 (v. l. -σωσιν), inf. -ειν π 203, ptc. -ων *N* 11 -οντες. ipf. sine augm. -ζε(ν), -ομεν *B* 320 *Ω* 394, -ον. ipf. iter. pl. -εσκον τ 229. fut. -σσεται *Σ* 467. aor. -ασεν h. Merc. 414. 1) specto diligenter et cum admiratione, 2) miror, ut Fulda, Unters. 137 putat quia oculi defixi haereant, quare θ 265 addatur θυμῷ. 1) a) abs. *Σ* 496 ἱστάμεναι θαύμαζον Ariston. ἡ δ. ὅ. θαύ. ἐθεῶντο οὐκ ἐξεπλήττοντο, cf. *Ω* 394, ubi Ariston. μετ' ἐκπλήξεως ἐθεώμεθα, cf. Lehrs, Ar. 147. b) τι. *N* 11 θ. πόλεμον, sch. BL. θεωρῶν. *B* 320 ἑσταότες θ. οἷον ἐτύχθη, Naegelsb. et Fulda l. l. 140 ad 2) referunt. *Ω* 629 θαύμαζ' Ἀχιλῆα, ὅσσος ἔην οἷός τε, (ad 2) ?). ι 153 νῆσον θαυμάζοντες. 2) a) abs. θ 265 μαρμαρυγὰς θηεῖτο, θαύμαζε δὲ θυμῷ, Eust. 1595, 50 οὐ προφέρων καὶ χείλεσι τὸ θαῦμα διὰ τὸ σεμνότερον satis subtiliter, cf. Fulda 140. γ 373 θ. ἐπεὶ ἴδεν, cf. ω 370. δ 44 ἰδόντες θαύμαζον, cf. η 145, ν 157. h. Merc. 414 θ. ἀθρήσας. b) τί. *K* 12 θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ συρίγγων τ' ἐνοπήν. *Σ* 467 οἷα θ. ὅς κεν ἴδηται. *Ω* 629 Πρίαμον θαύμαζεν εἰσορόων, cf. θ 459, δ 655 τ 229 (τό), η 43 h. VI 18. π 203 πατέρα οὔτέ τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι. c) c. sententia secundaria: *E* 601 οἷον δὴ θ. Ἕκτορα αἰχμητὴν ἔμεναι qualem. α 382 σ 411 υ 269 Τηλέμαχον θ. ὃ ἀγόρευε. h. Merc. 455 θαυμάζω τάδ' ὡς κιθαρίζεις. (θαυμαστός, -τός)

θαυμαίνω (θαῦμα) fut. ptc. et ipf. contemplor, specto cum admiratione. θ 108 ἄεθλια θαυμανέοντες, sch. R. θεασόμενοι, θαυμάσαι μέλλοντες, Hes. θεώμενοι, ὀψόμενοι. admiror: h. Ven. 84. ἐφράζετο θαύμαινέν τε εἶδος.

Θαυμάκίην ἐνέμοντο quibus Philoctetes praeerat *B* 716, Magnesiae, Thessalicae urbem, Steph. v. ceteroquin ignotam, Bursian, Geogr. 1, 102 n. 1.

θαυμάσ-ιος (θαῦμα) insolitus, mirus, sonderbar, h. Merc. 443 θαυμασίην τήνδε νεήφατον ὄσσαν. Quomodo differat -στός docuit Lob. path. el. 2, 351.

θαυμασ-τός et **θαυμα-τός.** (θαυμάζω) admirandus. h. Cer. 10 θαυμαστὸν γανόωντα neutr. pro adv. Merc. 80 440 VII 34 θαυματὰ ἔργα.

θεά (θεός) dat. sg. θεᾷ h. Cer. 210. pl. θεῇς *Γ* 158 (Ven. A., sed Bekk.² et Am. -αῖς, ut voluit G. Herm. ad h. Ven. 191 Aesch. Pr. 357 cf. La Roche h. T. 279) et -αῖς ε 119 h. Ven. 191 et -ῇσιν *Θ* 305 *Λ* 638 *T* 286 η 291 h. Ven. 41 153, in ceteris servatur α, cf. Buttm. a. S. 1, 144 146, sed. gen. h. Cer. 183 279 θεῆς, Herm. -ᾶς contra cod., gen. pl. θεάων, in exitu versus, praeter *Σ* 364 *Ω* 615. dea. *A* 1 α 10 θεά Hes. ὦ Μοῦσα, *A* 216 *E* 815 *K* 462 *Ψ* 77[illegible] ν 312 385 υ 37 XI 5 θεά o Minerva. *A* 401 o Thetis, ε 173 178 o Calypso, κ 343 μ 11[illegible] o Circe, h. Ap. 79 o Leto, Ven. 158 292 X [illegible] o Venus, Cer. 82 XIII 3 o Ceres. b) additur nominibus dearum: *B* 48 Ἠὼς θ. *A* 55 19[illegible] 208 595 *E* 711 755 767 775 784 *Θ* 350 381 *Ξ* 277 *O* 78 130 *T* 407 *Φ* 377 418 434 θ., λευκώλενος Ἥρη, ubi adi. refertur ad Ἥρη. *A* 20[illegible] *B* 166 *E* 405 420 719 793 825 853 *H* 17 33 4[illegible] *Θ* 30 357 *P* 567 *Σ* 227 *Y* 69 *X* 177 214 23[illegible] α 44 80 178 221 314 β 382 393 γ 13 25 22[illegible] 330 356 795 ε 427 ζ 13 112 η 19 27 47 ν 23[illegible] 287 329 361 374 392 420 σ 158 187 υ 44 φ [illegible] ψ 242 344 θ., γλαυκῶπις Ἀθήνη. *O* 76 θ. Θέτις, cf. *Σ* 127 146 381 *T* 28 *Ω* 89 120 ω 91 *O* 93 θ. Θέμι. *O* 206 *Σ* 182 Ἶρι θ. *Ω* 104 [illegible] Θέτι. ο 234 θ. δασπλῆτις Ἐρινύς. h. Ap. 51[illegible] Μοῦσα θ. Cer. 295 θ., καλλιστέφανος Δημήτηρ. c) *A* 280 θ. δέ σε γείνατο μήτηρ div[illegible] mater, cf. *Φ* 109. *I* 410 μήτηρ θ., Θέτις ἀργυρόπεζα. h. Merc. 154 μητέρα ἔληθε θεὰ θεός. d) *Δ* 7 δοιαὶ θεάων |, cf. *E* 331 δ 37[illegible] *E* 381 *Z* 305 *Ξ* 184 *Σ* 205 388 *T* 6 *Ω* 93 α 1[illegible] δ 382 398 ε 78 85 116 159 180 192 202 24[illegible] 246 258 276 ι 29 κ 400 455 487 503 μ 20 11[illegible] 143 155 σ 190 197 υ 55 h. Ven. 28 172 C[illegible] 63 250 483 δῖα θεάων |. *Σ* 364 θεάων ἀρίστη h. Cer. 118 πότνα θεάων. e) per synecdochen sg. *B* 182 *K* 512 ω 535 θεᾶς Minervae, *B* [illegible] Iridis, *Γ* 396 Veneris, *Z* 100 *Ω* 59 Thetidis *Y* 14 Themistis, h. Cer. 183 θεῆς Cereris. *Γ* [illegible] h. Ven. 143 θεά Venus, 139 Iris, *E* 799 *Ψ* [illegible] 782 β 392 γ 438 δ 767 ν 352 366 Minerva, 10 Eris, *T* 12 Thetis, *Φ* 493 Artemis, α [illegible] ε 92 265 300 Calypso, ε 351 Leucothoe, κ [illegible] 399 481 Circe, h. Cer. 34 Proserpina, ib. 1[illegible] 275 Ceres cf. ib. 210 279, ib. 448 Rhea. *Σ* [illegible] θεαὶ πᾶσαι ὅσαι - Νηρηΐδες ἦσαν. *Ω* 84 ἄλλαι θεαί. *Ω* 615 θεάων νυμφάων, cf. μ 131. f) ra[illegible] cum verbo: *B* 485 θεαί ἐστε, Musae. *Σ* [illegible] ὅσαι θ. εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, cf. h. Ap. 92, IX XIV 6. θ 324 θηλύτεραι θεαί. κ 222 θεᾶς ἔργα. g) opponuntur: *B* 821 θεὰ βροτῷ [illegible] θεῖσα, cf. *Ω* 537 ε 119 (ἀνδράσιν) h. Ven. [illegible] *Ξ* 315 οὐ θεᾶς οὐδὲ γυναικός. υ 393 θ. κ[illegible] καρτερὸς ἀνήρ. *Λ* 638 *T* 286 γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν |, cf. h. Ven. 153, *Θ* 305 η 291 h. Ce[illegible] 108. *K* 50 οὔτε θεᾶς οὔτε θεοῖο, cf. ε [illegible] h) *Γ* 158 ἀθανάτῃσι θεῇς, cf. h. Ven. 41 1[illegible]

h. Ven. 167 *ἀθανάτῃ παρέλεκτο θεᾷ βροτός.* *E* 721 *Θ* 383 *Ξ* 194 243 *Ἥρη, πρέσβα θ.* *E* 838 *ἐμμεμανῖα θ.* *κ* 220 310 *θεᾶς καλλιπλοκάμοιο.* *K* 290 *δῖα θεά* (voc.) Minerva. *ε* 215 *ν* 391 *υ* 61 *πότνα θεά*, sec. Buttm. a. S. 1, 256 (cf. h. Cer. 118), al. *πότνια* ut *θ.* per syniz. unius syllabae fiat. h. XXX 16 *σεμνὴ θ.* XXXII 17 *θ. λευκώλενε, δῖα Σελήνη.* i) raro de aliquot deabus, non de omnibus: *Ω* 29 *νείκεσσε θεάς* Iunonem et Minervam, cf. h. Ap. 119 120 275 XXVI 7. (*θέαινα*)

θέα (*θαϝ*, cf. Curt. Et. 308) aspectus. h. Cer. 64 *αἴδεσσαί με θέας ὕπερ*, Herm. h. l. „Hes. *θέαν ὄψιν. θεωρίαν. ὄμματα.* obtestamur enim aliquem per ea quae is potissima habet", melius quam al. „per speculationem tuam". Fonteine: *Διὸς ὕπερ.* Voss: *θεᾶς ὕ.* pro salute deae Proserpinae; Mitscherlich: si dea sum, quod vix sic dici potest. Ignarra: *ἐλέους ὕ.* et *Ῥέας ὕ.*, Dettmer (cf. Phil. Anz. 1, 223) *μητρός μ' ὕπερ* (melius *ὑπέρ*). Matthiae: *μ' ἐλεήσας γ'.* melius Ilgen: *Θέης* v. sq.

Θέα. Ilgen h. Cer. 64 *Θέης ὕπερ* (v. s. *θέα*), Baumeister: *Θέας ὕ.* fuit *Θείη* mater Solis, Hes. Th. 135 371.

θέαινα (*θέα-ινα*, *-ινα* pro *-νια* Curt. Et. p. 599, cf. L. Meyer vgl. G. 2, 145, sed E. M. 444, 11 *παρὰ τὸ θέων*) dea, Suid. I 2, 1120 *θεά.* *Θ* 5 *T* 101 h. Ap. 311 *πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι*, cf. *Θ* 20 *θ* 341.

Θεανώ *καλλιπάρῃος* *Z* 298 302 filia Cissei, regis Thracii, uxor Antenoris Troiani, sacerdos Minervae Troianae, foedere enim et genere Thraces Troianos attingunt cf. Giseke, Stämme d. Balkanh. 3. Educavit *δῖα Θ.* *E* 70 Megetem privignum peperitque Iphidamantem *Λ* 224 qui apud avum educatus uxorem duxit matris sororem. Hecuba quoque apud seriores Theanus soror fuisse perhibetur, cf. Fuchs, fab. tr. 36. Ariston. *Π* 718 *ἡ δ. ὅ. Ὅμηρος τὴν Ἑκάβην Δύμαντος, ὁ δὲ Εὐριπίδης Κισσέως*, Mützell, em. Th. 148 ad *θέαινα* refert („Alberat"), Sturz Alex. 85 ad *ἄνω*, veteres ad *Θεονόη*, „quorum nihil confirmari potest" Lobeck Rh. 327.

θέειον et **θήϊον** (*θύ-ω* rauche, *θύος*, cf. Benf. 2, 273 Curt. Et. 320. *θεῖον* contractione oritur, non *θέειον* pleonasmo ut putat sch. Q. *μ* 417, cf. Lob. Rh. 188 path. el. 2, 129 1, 241) sulphur. *χ* 481 *θ.*, *κακῶν ἄκος*, (Ameis). *χ* 493 *πῦρ κ. θήϊον.* *Π* 228 *ἐκάθηρε θεείῳ* poculum, sch. V. *κατὰ ἔθος πάτριον*, Plin. n. h. 35, 50 ad expiandas suffitu domos, cf. K. F. Hermann gott. A. § 23, 11. *μ* 417 *ξ* 307 *ἐν δὲ θεείου πλῆτο* navis fulmine icta, sch. B. *οὕτω γὰρ ὄζει ὁ κεραυνός*, *Ξ* 415 *δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὀδμή*, Ap. 86, 21 *προσυπακουστέον ὑπὸ τοῦ πυρὸς*, cf. sch. Q. *μ* 417 D. *Ξ* 415 AD. *θ* 135 Hes., quasi sit gen. de *θεῖος*, non recte. *θ* 135 *φλὸξ θ. καιομένοιο.* Inde

θεειόω sulphure imbuo, sulphuris suffitu purgo. *χ* 482 *θεειώσω μέγαρον* Hes. Ap. 86, 22 *καθάρω.* *ψ* 50 *δῶμα θεειοῦται* suam domum, Hes. *θείῳ καθαίρεται.*

θειλόπεδον (plerique *εἵλη, πέδον* E. M. 449, 30 *πλεονασμῷ τοῦ θ.*, cf. Lob. path. el. 1, 101 quod non potest sic addi. Eust. 1573, 33 *κατά τινας παρὰ τὸ ἄρθρον οὐδέτερον*, ita Benf. 2, 92. sch. PQT *ἀπὸ τοῦ θεῖναι.* Hes. *ἀπὸ τοῦ θέρεσθαι ἐν τῷ ἡλίῳ*) solum apricum, quo siccantur uvae. Ap. 86, 23 *ὁ τόπος ἐφ' ᾧ ξηραίνεται ἡ σταφυλὴ κ. οἱ καρποί*, cf. Suid. I 2, 1179 Hes. E. M. 449, 26 addit *ἢ ἑτερά τινα*, sch. V. *ἢ ὁ ψυκτήρ.* *η* 123 *τῆς ἕτερον μὲν θ. λευρῷ ἐνὶ χώρῳ τέρσεται ἠελίῳ*, Toup, Hes. III 401 Doederl. Gl. 115 Bekk.[2] *θ' εἱλ.*, vitiose iam antiquis temporibus scriptum esse rati. Videtur esse locus selectus ad siccandas uvas quae decerptae erant, Ameis h. l. Traubenrosinen, non ut Nitzsch h. l. putat vites quarum uvae maturae, sed solito serius decerptae vinum passum praebent, melius enim sic *η* 124 *ἑτέρας δ' ἄρα* sq. opponuntur superioribus.

θείνω (*θεν*, lat. of-fen-do Curt. Et. 311 L. Meyer, vgl. G. 1, 47 qui ib. 408 etiam skr. dhan schlagen, tödten comparat) Act. praes. ci., inf. ptc., aor. ind. 3 p. sg. cum augm. et sine augm., ptc. Pass. pr. ptc. ferio, percutio, pulso, „gladio aliisque prope laedentibus" Lehrs, Ar. 67. E. M. 450, 9 *τὸ τύπτω κ. τὸ φονεύω.* *σ* 63 *σε θείνῃ.* *Λ* 588 *θεινομένην* vapulantem. *ι* 459 *θεινομένου πρὸς οὔδεϊ* dum alliditur solo. *Π* 339 *αὐχένα θεῖνεν* gladio. *χ* 443 *θεινέμεναι ξίφεσιν* servas, inf. pro iptv. *Z* 135 *θεινόμεναι βουπλῆγι.* *K* 484 *Φ* 21 *ἄορι θεινομένων.* *Y* 481 *φασγάνῳ αὐχένα θείνας.* *P* 430 *μάστιγι - θείνων.* *Φ* 491 *αὐτοῖσιν* (i. e. *τόξοις*) *ἔθεινε παρ' οὔατα ἐντροπαλιζομένην.*

θεῖος (*θεός*) sing. dat. non legitur, fem. tantum nom. *-η* *B* 41, pl. tantum gen. *-ων* *δ* 691. arsin non habet syllaba *ει*, cf. Gotthold, Ztft. f. G. 4, 563 Nauck, bull. de l'ac. 6, 10 (Phil. 22, 369), nisi ante vocem *ἀοιδός*, in quinta plerumque arsi (*ψ* 133), et *B* 422 *θ. ὄνειρος*, Nauck *οὖλος.* 1) divinus, a diis exordium capiens, ad deos pertinens. a) *B* 41 *θ. ὀμφή.* *B* 56 *ξ* 495 *θεῖος - ὄνειρος*, Hes. *ἐκ θεοῦ, θεόπεμπτος*, cf. *B* 22 (Autenr.). *Φ* 526 *θείου πύργου*, sch. BV. *παρόσον ἐστὶ θεοποίητος* (v. 442), sed paraphr. *θαυμαστοῦ.* *I* 214 *ἁλὸς θείοιο.* h. Cer. 189 *σέλαος θείοιο.* *H* 298 *Σ* 376 *θ. ἀγῶνα*, v. s. *ἀγών* 2), Hes. (cum Ariston.) *τὸ τῶν θεῶν ἄθροισμα*, disertius sch. BL. *ἔνθα οἱ θεοὶ αὐλίζονται διὰ τὰ ἀγάλματα*, al. sacer. *Z* 180 *θ. γένος* Chimaera, sch. BL. *τὰ τερατώδη εἰς θεοὺς ἀναφέρει*, atque sic Duentzer (cf. Kuhn 12, 23 n.) *I* 538 aprum Meleagri. b) *θ* 43 *θ. ἀοιδόν· τῷ γάρ θεὸς περὶ δῶκεν ἀοιδήν*, cf. *Σ* 604 *α* 336 *δ* 17 *θ* 47 87 539 (v. l.) *ν* 27 *π* 152 *ρ* 359 *ψ* 133 143 *ω* 439. *Δ* 192 *θεῖον κήρυκα*, cf. *K* 315. *δ* 691 *θ. βασιλήων* cf. *δ* 621 *π* 335 (i. e. Ulixis), Dörries, Neid der Götter, Hameln 1870 p. 20. *λ* 238 *ποταμοῦ Ἐνιπῆος θ.* *δ* 395 *θ. γέροντος* Protei. c) *ν* 111 *αἱ πρὸς νότου* (sc. *θύραι*) *εἰσὶ* **θεώτεραι** ad deos potius pertinentes, sch. V. *θειότεραι, δι' ὧν μόνοι θεοὶ εἰσέρχονται*, cf. Doederl. Gl. 2500 qui recte „potius" non „magis" explicat. Buttm. a. S. 1, 274 non differre statuit positivum. 2) egregius, supra modum hominis, qui summae admirationi est, Eust. 1930, 17 *ὁ ὡς θεὸς*, cf. Nitzsch *β* 135 *γ* 265 Naegelsb. h. Th. 47 Braune § 1—60 Cottbus 1845 p. 3 (qui subtilius distinxit: *δῖος* Gefühl, *θεῖος* Verstand, *δ.* quem magni aestimamus, *θ.* quem admiramur), Gladst. 243. *β* 341 *ι* 205 *θ. ποτόν.* *δ* 43 *θ. δόμον.* *θ* 264 *χορὸν θ.* (alii ad 2). b) *B* 335 *I* 218 *Λ* 806, *K* 243 *α* 65, *β* 233 394 *γ* 398 *δ* 682 799 *ε* 11 198 *ο* [63] 313 347 554 *π* 53 *ρ* 3 230 402 *σ* 417 *υ* 248 283 298 325 *φ* 74 189 432 *ω* 151 *Ὀδυσσῆος θ.*, cf. ol. vo. *I* 223, *β* 259, Duentz. *γ* 84, v. l.

σ 116, φ 244. *K* 415 θείου - Ἴλου. *N* 694 *O* 333 Ὀιλῆος ϑ. *Ξ* 230 ϑ. Θόαντος. *O* 25 *Y* 145 Ἡρακλῆος ϑ. *Π* 798 ἀνδρὸς ϑ. Ἀχιλλῆος, cf. *T* 279 297. *P* 199 Πηλεΐδαο - ϑ. *T* 296 ϑ. Μένητος. v. l. *Ψ* 689 ϑ. Ἐπειός pro δῖος.

ϑέλγω (skr. druh, hassen betrügen L. Meyer vgl. G. 1, 283. Benf. 2, 196 skr. ghri stillare, ϑερ-μός (pro skr. gharma), addita γ. ϑελγ schmelzen) Act. pr. -ει -ουσι(ν), ptc. -ουσα h. Merc. 486 iptv. -ε ξ 387. ipf. ϑέλγε ter et ἔϑελγε(ν) (quater), iterat. ϑέλγεσκε γ 246. fut. ϑέλξει π 298. aor. ἔϑελξα v. l. *Ξ* 252, -ε(ν), inf. ϑέλξαι κ 291 ptc. -ας *N* 435. Pass. pr. opt, -οιτο ρ 514. aor. ἐϑέλχϑης κ 326 -εν (pro -ησαν) σ 212. Mulceo, delenio, mirifice capio animum. Ap. 86, 31 μεταβολήν τινα ψυχῆς ποιεῖσϑαι, . . . εἰς τὸ ϑέλειν. a) valde delecto. ρ 521 ἐμὲ ἔϑελγε παρήμενος narrando. ρ 514 οἷ' ὅ γε μυϑεῖται ϑ. κέ τοι - ἦτορ, Ameis med. statuit: Ulixes delectaret. h. Merc. 486 ἐργασίην ϑ. lyra, Schneidew. pro φϑέγγουσα, M. φεύγουσα. b) sopio, occaeco, stupore defigo E. M. 751, 38 ἀμαυρῶ κ. σκοτίζω. *Ω* 343 ε 47 ω 3 ῥάβδον τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα ϑέλγει Mercurius, paraphr. κοιμίζει. *N* 435 ϑ. ὄσσε occaecatis oculis, sch. V. μεταβαλών B. παρατρέψας. *M* 255 Ἀχαιῶν ϑ. νόον. *O* 322 τοῖσι ϑυμὸν ἐν στήϑεσσιν ἔϑελξε, cf. *O* 594 (Ἀργείων). σ 212 ἔρῳ ϑυμὸν ἔ. abs. *Φ* 604 δόλῳ ϑ. eum. π 298 τοὺς ϑ. c) decipio, E. M. 152, 40 ἀπατῶ κ. σκοτίζω. *Φ* 276 με ψεύδεσσιν. α 57 αἱμυλίοισι λόγοισι ϑέλγει (δυστηνόν) Hes. ἀπατᾷ ϑάλπει . . μαλάσσει, κηλεῖ τέρπει, cf. ξ 387 (abs.) π 159 h. Ap. 161. γ 264 πόλλ' Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον ϑ. ἔπεσσιν. σ 282 ϑ. ϑυμὸν ἐπέεσσιν. μ 40 ἀνϑρώπους ϑέλγουσιν Sirenes, cf. μ 44 ἀοιδῇ). h. Cer. 37 οἱ ἐλπὶς ἔ. νόον. d) incanto. κ 291 ϑ. σε potu, sch. V. κακῶσαι, τὸν νοῦν ἀλλοιῶσαι, cf. κ 318 326. Inde.

ϑελκ-τήρ delenitor. h. XVI 4 ϑελκτῆρ' ὀδυνάων Asclepium. Inde

ϑελκτήρ-ιον oblectamentum, α 337 ἄλλα βροτῶν ϑελκτήρια praeter carmen de Troia eversa. ϑ 509 ϑεῶν ϑελκτήριον sch. BQ. ἱλαστήριον εἰς τέρψιν ϑεῶν placamen al. ϑεῶν ad ἄγαλμα q. v. *Ξ* 215 οἱ ϑ. πάντα τέτυκτο in cingulo Veneris, delenimenta, illecebrae. — **ϑέλω** v. s. ἐϑέλω.

ϑέμε-ϑλα, τά (ϑε, τίϑημι, cf. Curt. Et. 309) fundus, pars ima, Hes. ἕδραι βάϑρα, Suid. I 2, 1122 τὰ ἐσώτερα μέρη, (E. M. 445, 34) τὰ ἐν βάϑει. *Ξ* 493 ὀφϑαλμοῖο ϑ., sch. D. βάσεις ἐφ' ἂν ἥδρασται ὁ ὀφϑαλμός, BL. ϑέσιν ῥίζαν, non recte Duentzer: umschreibend. *P* 47 στομάχοιο ϑ. sch. A. οὐ τὸ στόμα τῆς κοιλίας ἀλλὰ τὸν βρόγχον οἷον τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ λαιμοῦ iugulum.

ϑεμείλια (ϑε, τίϑημι, cf. Curt. Et. 309, secunda syllaba ob metrum producta, cf. Christ 45) fundamenta Hes. ϑέσεις ῥίζαι. *M* 28 ϑ. - φιτρῶν κ. λαῶν. *Ψ* 255 ϑ. προβάλοντο ἀμφὶ πυρήν. h. Ap. 254 294 διέϑηκε ϑ.

ϑέμις (ϑε, τίϑημι) gen. -στος αἰολικῶς sch. V. β 68, cf. Kühner a. G. 1, 355 Curt. Et. p. 488. Doederl. Gl. 2498 indecl. esse statuit, pl. esse αἱ ϑεμισταί, apud Hom. per metapl. ϑέμιστες, τὰ ϑέμιστα. 1) lex naturae, lex a diis sancita quam deorum timore migrare veremur, ritus, Satzung, Ordnung, cf. Doederl. Gl. 2037 Braune ξ 1—60 Cottbus 1845 p. 15. *A* 238 ϑέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται reges. π 403 αἰνήσωσι Διὸς - ϑέμιστες, quae prodigiis (Düntz.) atque oraculis (Faesi) hominibus significantur. *B* [206] σκῆπτρον ἠδὲ ϑέμιστας Iuppiter regibus dedit, cf. *I* 99. ι 215 οὔτε δίκας οὔτε ϑ., Nägelsb. h. Th. 290. *I* 156 οἵ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι ϑ., cf. *I* 298 sub eius sceptro efficient ut iura valeant faustusque sit populi status, Ap. 87, 2 ἐπὶ τῶν νόμων sch. BLV. τὸ κρίνειν καλῶς εὐδαιμονίαν ἄγει, sed paraphr. πλουσίους τελέσουσι φόρους ex Atticorum more atque sic Duentz. („ganz eigenthümlich“) La Roche Bothe Faesi Naegelsb. h. Th. 279 Schömann gr. A. 1, 31. qui opponi putat δωτίνας. *E* 761 οὔ τινα οἶδε ϑέμιστα Mars, h. Ap. 391 ϑέμιστας Φοίβου oracula, Nägelsb. h. Th. 113. b) Ap. 87, 1 ἐπὶ τοῦ ἁρμόζοντος κ. καϑήκοντος. sing. tantum. fas. *B* 73 *I* 33 276 *T* 177 *Ψ* 581 *Ω* 652 γ 45 187 λ 451 ἣ ϑ. ἐστί, cf. *I* 134 (ἀνϑρώπων) ι 268 ξ 130 h. Ap. 541. *Λ* 779 ἃ ξείνοις ϑ. ἐστί sc. παραϑεῖναι. ω 286 ἣ γὰρ ϑ. id enim decet. *Ξ* 386 τῷ οὐ ϑ. ἐστὶ μιγῆναι, cf. κ 73 ξ 56 π 91. *Π* 796 οὐ ϑ. ἦεν πήληκα μιαίνεσϑαι, cf. *Ψ* 44. c) iurisdictio *Λ* 807 ἵνα σφ' ἀγορή τε ϑ. τε | ἤην. ι 112 τοῖσι οὔτ' ἀγοραὶ οὔτε ϑέμιστες. d) iudicium, *Π* 387 σκολιὰς κρίνωσι ϑέμιστας, Ariston. ὅ. ϑ. ἀντὶ τοῦ δίκας. 2) Θέμις, Ap. 86, 34 ἐπὶ τῆς σωματοειδοῦς. β 68 Θέμιστος ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καϑίζει, sch. HMQ. παρὰ Διὸς ἔχει γέρας τοῦτο. convocat deos *Y* 4 Ζεὺς Θέμιστα κέλευσε ϑεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι· ἣ δ' ἄρα πάντη φοιτήσασ' ἐκέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσϑαι, Ariston. ἡ δ. ὅ. οὐκ ἀγγέλῳ κελεύει καϑάπερ Ἴριδι, ἀλλὰ τῷ τὰς ἀγορὰς διαλύειν κ. πάλιν συνάπτειν. Adest conviviis deorum curans ut omnia rite fiant quare Iuno *O* 87 Θέμιστι καλλιπαρῄῳ δέκτο δέπας - πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλϑε ϑέουσα v. l. φέρουσα, sch. BL. ἀκατάστατον γὰρ τὸ ϑ. καὶ μάλιστα ἐπὶ Θέμιδος· ὑποφαίνει δὲ τὴν τάξιν αἰεὶ τηρεῖν, atque roganti qua re perturbata sit respondet *O* 93 μή με ϑεὰ Θέμι ταῦτα διείρεο . . ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε (q. v.) ϑεοῖς δαιτός. h. Ap. 94 Ἰχναίη Θέμις cum aliis deabus Latonae adfuit pariter et ib. 124 Θ. νέκταρ ἐπήρξατο Apollini recens nato, h. Ven. 94 Θ ἠυγενής. VIII 4 συναρωγὲ Θέμιστος o Mars XXIII 2 Θέμιστι . . πυκινοὺς ὀάρους ὀαρίζει Iuppiter. Est enim apud seriores dea iuris dicundi iustitiae legum, cf. Welcker, Götterl. 1, 700 3, 18 Nägelsb. h. Th. 113 Ahrens, Themis Hannover 1864 I II, filia Terrae et Coeli Hes. Th. 135, uxor Iovis mater Horarum Eunomie Dices Pacis Parcarum, ib. 901. Inde

ϑεμιστεύω a) ius dico. λ 569 ϑεμιστεύοντα νέκυσσιν Minoem. sed c. gen. (cf. Bekk. h. B 1, 210) ι 114 ϑεμιστεύει παίδων, regnant, legem dant, Cyclopes qui ϑέμιστας (ι 112) ignorant sch. T. βασιλεύει, cf. Am. h. l. b) edo oracula. h. Ap. 253 293 βουλὴν πᾶσι ϑεμιστεύοιμι (χρέων ἐνὶ νηῷ), v. l. 293 -σοιμι.

ϑεμιστο-πόλος (πέλ-ω) qui ius administrans dicit, Hes. δίκαιος. h. Cer. 103 215 ϑεμιστοπόλων βασιλήων. ib. 473 ϑεμιστοπόλοις βασιλεῦσι.

ϑεμιτός (ϑέμις) legitimus, licitus. h. Cer. 207 οὐ ϑεμιτόν οἱ πίνειν.

ϑεμόω (E. M. 445, 33 παρὰ τὸ ϑεῖναι. He

ϑεμ-ούς. διαθέσεις ut videtur, cf. Benf. 2, 266, Düntzer ι 486 ϑεμός Grund, Lob. Rh. 161) efficio, cogo., al. appropinquo. ι 486 542 ϑέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι unda navim, sch. V. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, ἤγγισε δὲ τῇ χέρσῳ. Καλλίστρατος δὲ ἀντὶ τοῦ ἐποίησε (Am. Düntz.), παρὰ τὸ ϑεῖναι παραγώγως. Ἄλλως. ἠνάγκασεν, ἐβιάσατο. Hes. ἤγγισεν. ἐγγίσαι ἐποίησεν. ἠνάγκασεν. sch. B. ἀπὸ τοῦ ϑεσμός, ὁ νόμος ἢ ἡ ἀνάγκη. antiquissimi temporis vocem esse putat Fuhr, J. J. f. Ph. 17, 415 sq. Nitzsch et Düntz. ι 486 ἄθετ.

-ϑεν et (v. l. Faesi Bekk. Bäuml. al., cf. La Roche h. U. 44, Ω 492 sch. H. Bäuml. Faesi, La Roche h. T. 392 non in ed., ι 145) **-ϑε** skr. tas, cf. Christ 144) 1) inde — ab, E. M. 16, 15 τὴν ἐκ τόπου σχέσιν, efficit enim adverbia, (cf. Apoll. adv. 599) additum nominibus et pron. significantibus a) locum unde fit motus, c. Ἀβυδόθεν Αἰσύμηθεν Θήβηθεν Θρήκηθεν Ἴδηθεν Ἰλιόθεν Καβησόθεν Κρήτηθεν Κυθηρόθεν, Λυκίηθεν Πυλόθεν Σιδονίηθεν, Σκυρόθεν, Τροίηθεν ἀγορῆθεν ἀγρόθεν ἄκρηθεν, ἀλλόθεν ἄλλοθεν, ἀμόθεν, ἀμφοτέρωθεν, αὐτόθεν, δαίτηθεν, ἐγγύθεν ἔνθεν, ἔκαθεν, ἑτέρωθεν, [θύρηθ'(ε) Düntz. ξ 352, al. -(ι)] κεῖθεν κλισίηθεν (κρῆθεν), λειμῶνοθεν νειόθεν ὅθεν οἴκοθεν ὁμόθεν, ὁπόθεν, ὁπποτέρωθεν, οὐρανόθεν πάντοθεν, πεδόθεν πόθεν ποντόθεν, πρύμνηθεν, τηλόθεν ὑπερωιόθεν ὑψόθεν. b) rem vel hominem a quo quid fit vel oritur ὅθεν ϑεόθεν ἐμέθεν σέθεν ἕθεν πατρόθεν. c) tempus quo quid esse coepit: ἠῶθεν (cf. Ahrens, Rh. M. 2, 166). d) modum quo quid fit αὐτόθεν οἰόθεν. ν non omittitur, cf. La Roche, h. U. 44 Düntz. Ω 492 ξ 352 Lob. path. 2, 145. Accentus idem est qui simplicium, d nom. in -όθεν paroxytona sunt praeter ἄλλοθεν οἴκοθεν πάντοθεν, cf. Kühne, a. G. 1, 0 n. 2. E. M. 25, 25. Kolbe, Ztft. f. G. 1866 65 de suff. -ϑεν usu hom. Greifswald 1863 ui abl. esse censet. adduntur vero etiam praep. ἀπό (Ω 492 ι 38 Φ 199 μ 382 et κατά (ἄκρηθεν q. v.) et ἐξ (Φ 335 Θ 19 21 304 P 548). La Roche Ztft. f. oe. G. 1865 p. 282 gen. esse statuit, sed Ahrens, Rh. M. 2, 166 gen. ἐμέθεν σέθεν ἕθεν, cetera adv. esse. 2) Adverbiis additur -ϑεν cuius ν omittitur quoque aut solum ante consonas aut cum vocali sua ante vocales. Krüger Di. § 9, 4, 3 e. c. ἄνευθε(ν) ἀπάνευθε(ν) ἀπάτερθε(ν) ἑκάτερθε(ν) ἔκτοσθε(ν) ἔσωθε(ν) ἔντοσθε(ν) ὄπισθε(ν) πάροιθε(ν) προπάροιθε(ν) πρόσθε(ν) πρόσσοθεν ὕπερθε(ν) νέρθε(ν). in quibus plerumque „syllaba extrema nihil ad significationem confert" Lob. l. l.).

ϑέναρ (Curt. Et. 312 skr. dhan-van Fläche, ahd. tenar flache Hand, tenni Tenne, cf. L. Meyer 2, 129. Benf. 2, 277 et Kuhn 2, 256 cum ϑείνω comparant. Cf. Lob. par. 14 207). palma, manus cava, E. M. 445, 38 τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς (Hes. καὶ τοῦ ποδός). E 339 πρυμνὸν ϑέναρος, sch. V. τὸ ἔσχατον τοῦ ϑέναρος εἰς τὴν χεῖρα ὡς τὸν καρπὸν συνάφειαν.

ϑεό-δμητος (δέμω) a diis constructus. Θ 519 ϑεοδμήτων πύργων Troiae, E. M. 445, 54 ἱερὰ γὰρ Ποσειδῶνος κ. Ἀπόλλωνος ᾠκοδομήθη.

ϑεο-ειδής (Bekk. -ϝειδής, εἶδος) deorum speciem habens, diis similis habitu corporis, ὡς καλός, ϑεοῦ εἶδος ἔχων, cf. Suid. I 2, 1139. Eust. 382, 1 ἀνδράσι μὲν τὸ ϑεοειδές, γυναιξὶ δὲ τὸ εὐειδές. a) B 862 Ἀσκάνιος ϑ. | Γ 16 30 37 58 Z 290 332 517 Λ 581 N 774 Ω 763 Ἀλέξανδρος. M 94 Δηίφοβος. P 494 Ἄρητος. P 534 Χρομίος. Ω 217 299 372 386 405 552 634 659 Πρίαμος: Γ 27 450 Ἀλέξανδρον ϑεοειδέα | fit syniz. Ω 483 Πρίαμον ϑ. | b) B 623 Πολύξεινος. T 327 Νεοπτόλεμος. α 113 γ 343 ξ 173 ρ 328 391 Τηλέμαχος. δ 628 φ 186 Εὐρύμαχος. κ 205 Εὐρύλοχος. ο 271 508 ρ 151 υ 350 363 Θεοκλύμενος. π 20 Τηλέμαχον ϑεοείδεα. φ 277 Ἀντίνοον ϑ. | c) ζ 7 Ναυσίθοος. η 231 Ἀλκίνοος. In fine versus, sed π 20 in quarto pede, semper post subst.

ϑεο-είκελος (Bekk. -ϝει.) a) diis similis habitu corporis. Suid. I 2, 1139 ϑεοῖς τὸ εἶδος ὅμοιος. Α 131 Τ 155 ϑεοείκελ' Ἀχιλλεῦ |. γ 416 Τηλέμαχον ϑεοείκελον. δ 276 Δηίφοβος ϑ. ϑ 258 Ἀλκίνοος ϑ. Cum verbo. h. Ven. 279 μάλα ϑ. ἔσται Aeneas, cf. Cer. 159 (Ceres ipsa). b) divinus, admirandus. h. XXVIII 15 ϑεοείκελα τεύχη | Minervae, Hes. ϑεῖα, ϑαυμαστά, ϑεοῖς ὅμοια.

Θεοκλύμενος (Eust. 1780, 18 τὰ ἐκ ϑεῶν κλύων), ο 256 filius Polyphidis vatis post Amphiarai mortem celeberrimi, Hyperesiensis, e posteris Melampodis, vates, Argis hominem necaverat supplexque venit ad Telemachum venit e Peloponneso navi domum rediturum, qui benigne exceptum ο 286 πὰρ οἷ αὐτῷ εἷσε Θεοκλύμενον, atque in Ithacam duxit. Ibi ο 507 Θ. ϑεοειδής, cf. ο 271 ρ 151 υ 350 363, cum Eurymacho abiturus, prodigio accipitris conspecto, vaticinatus (ο 528) est Telemacho eius genus semper regnaturum, die (ρ 151) sequenti Penelopae disertius etiam Ulixem iam redisse, procis vero (υ 350) perniciem imminentem. qui cum credere nollent eumque irriderent abiit atque ad Piraeum rediit.

ϑεοπροπέων (-πρόπος) ptc. de -έω. vaticinans. Α 109 ϑ. ἀγορεύεις, cf. B 322 β 184.

ϑεο-προπίη et **ϑεοπρόπιον** sententia deorum, iudicium quod dii (Iuppiter potissimum et Apollo) cum vate (vel cum deo) communicant, vates cum aliis hominibus, oraculum, cf. Naegelsb. h. Th. 187, Ap. 87, 4 μάντευμα τὸ ἐκ ϑεοῦ προλεγόμενον, cf. Suid. I 2, 1144 Hes. a) de re praesenti. Α 85 εἰπὲ ϑεοπρόπιον ὅτι οἶσθα. Z [438] ϑεοπροπίων εὖ εἰδώς, -ιῶν „nach Naucks verständiger Vermutung," Bekk. Ber. d. Ac. 1860 p. 101. neutrum -ιον de re certa. b) fem. -ίη potius de statu universo et de re futura: Λ 794 τινα ϑεοπροπίην ἀλεείνει καί τινά οἱ πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε μήτηρ, Thetis, cf. Π 36. Π 50 ϑεοπροπίης ἐμπάζομαι. α 415 ϑ. ἥν τινα μήτηρ ϑεοπρόπον ἐξερέηται, cf. β 201. c) (Apollo) Α 87 ᾧ τε εὐχόμενος Δαναοῖσι ϑεοπροπίας ἀναφαίνεις. Α 385 ἄμμι μάντις εὖ εἰδὼς ἀγόρευε ϑ. ἑκάτοιο, quae Apollo cum eo communicarat, Naegelsb. h. l. De

ϑεο-πρόπος (Buttm. Lex. 1, 20 πρέπειν hervordringen, quia deus monet per vatem homines. Doederl. Gl. 375 τὸ ϑεῖον πρέπων offenbaren, (E. M. 446, 8 πρέπω τὸ λέγω) Zeichendeuter, etsi prodigiis non opus est vati, cf. Naegelsb. Α 385 h. Th. 187. minus bene E. M. 446, 1 τὸ ϑεοῖς πρέπον. Christ 222 ϑεο-προϝεπος, extrusa syllaba, cf. Benf. 1, 336 Meiring verb. cop. II Düren 1835 p. 20 ex deo vaticinatus) qui divina prodit, fatidicus, vates, E. M. 446, 8 ὁ τὰ ἐκ ϑεοῦ προλέγων, Suid. I 2, 1144

μάντις ἢ θεοῦ προφήτης, cf. Hes. *α* 416 *θεοπροπίης ἥν τινα - ἐξερέηται*, scit enim vates quid rei sit etiamsi non interrogatur. *N* 70 *Κάλχας θ. οἰωνιστής M* 228 *ὑποκρίναιτο θ. ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων. κ. οἱ πειθοίατο λαοί.*

θεός (dubiae originis. Her. 2, 52 *ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα εἶχον*, cf. E. M. 445, 48 Rödiger, Kuhn 16, 158 Haimbach, deus und *θεός* Giessen 1866 p. 15 Schleicher, Kuhn 4, 399 skr. dhu *θυ θέω*, cf. Plat. Crat. 397 E. M. 445, 42 (*εἰς ὃν πάντες τρέχομεν* aut *παρὰ τὸ ἀεὶ θεῖν*). plerique, rati late patere has notiones inter gentes eiusdem originis cf. Mommsen Röm. Gesch. 1, 17, skr. div glänzen dēva-s Gott, lat. deus, cf. Benf. 2, 207 L. Meyer, vgl. G. 1, 83 148 283 414 Christ 266 Welcker Götterl. 1, 131 qui E. M. 408, 52 *Ζεὺς ὁ θεός* comparat. Ascoli, cf. Kuhn 17, 142 skr. div, divjás himmlisch. Curt. Et. p. 466 copiosa disputatione negat *διϝ* fieri posse *θε-*, probans fere Doederl. Gl. 2500 *θέειν* bitten, angebetet, a rad. *θες*. certe *σ* in multis est formis, quae separari nequeunt.) gen. *-οῦ* (sexies et vicies fere) et *-οῖο* (quindecies) dat. *-ῷ* (sedecies) ac. *-όν*. du. *θεώ Σ* [518] pl. *-οί -ῶν*, d. *-οῖς* (quater et tricies fere) et *-οῖσι(ν)* (centies), *-όφιν* gen. (*P* 101 *Ψ* 347) et dat. (quinquies) sine adi., cf. Lob. path. el. 2, 256. Ap. 87, 6 Hes. *-ούς* (sexies et vicies). *θεόθεν* (pl.?) *π* 447. deus, dea. 1) voc. *Z* 476 *Ζεῦ ἄλλοι τε θεοί*, cf. *Θ* 5 18 *T* 101 *X* 174 *Ω* 33 39 62 99 *ε* 7 118 129 *θ* 306 341 *μ* 371 377 *ω* 351 h. Ap. 311. *ω* 514 *θ. φίλοι.* h. Ap. 335 *Τίτηνες θεοί*, 2) (336) *τῶν ἐξ ἄνδρες τε θεοί τε. Ξ* 201 302 *Ὠκεανόν, θεῶν γένεσιν.* h. XXX 17 *θεῶν μήτηρ.* 3) *E* 367 868 h. Ap. 109 *θεῶν ἕδος, - Ὄλυμπον*, cf. *ζ* 42. *Ω* 427 *θ* 331 *μ* 337 *τ* 43, *Y* 299 *ε* 169 *τ* 40 (*οὐρανον*). *E* 404 *θεοὺς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν*, cf. *E* 890. h. Cer. 55 *θεῶν οὐρανίων. A* 18 *θεοὶ - Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες*, cf. h. VII 21. *Z* 129 131 *θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν. A* 566 *E* 877 *Θ* 451 *ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ*, cf. *N* 68 *O* 21. *A* 570 *P* 195 *Ω* 612 *ι* 15 *θ. Οὐρανίωνες. A* 290 494 *Φ* 518 *Ω* 99 *θ. αἰὲν ἐόντες*, cf. *α* 263 378 *β* 143 *γ* 147 *δ* 583 *θ* 365 h. Merc. 548 Ven. 62. *A* 520 *E* 882 *H* 102 *K* 441 *O* 85 107 *Y* 347 *Φ* 476 500 *δ* 479 *ε* 447 *θ* 343 348 352 *κ* 2 *λ* 133 602 *ν* 128 *ψ* 280 h. Ap. 191 206 297 465 Merc. 16 458 Ven. 247 Cer. 328 444 462 XXXII 16 *ἀθανάτοισι θεοῖσι*, cf. *Γ* 308 *E* 130 Z 140 *M* 8 *N* 525 *O* 144 *Σ* 116 420 *Y* 292 *Φ* 380 *X* 366 *Ω* 464 *α* 66 79 *δ* 479 591 *ι* 107 *λ* 133 *μ* 117 370 *ω* 447 h. Ap. 327 330 Merc. 167 427. *α* 420 *ἀθανάτην θεόν. A* 599 *E* 340 819 *Ξ* 72 *O* 38 *α* 82 *ε* 186 *θ* 326 *μακάρεσσι θεοῖσιν*, cf. *Δ* 127 *Z* 141 *Θ* 550 *Ξ* 143 *Y* 54 *Ω* 23 422 *δ* 755 *ζ* 46 *θ* 281 *ι* 276 *μ* 61 *ν* 54 *σ* 425 h. Ap. 321 498 512 Merc. 372 Cer. 325 345 XIX 27. *B* 400 *H* 53 *Ξ* 244 333 *Π* 93 *ω* 373 h. Merc. 527 Cer. 322 *θεῶν αἰειγενετάων*, cf. *Γ* 296 *Z* 527 *Y* 104 *β* 342 *ξ* 446 *ψ* 81. *μ* 290 *θεῶν - ἀνάκτων. Ξ* 278 *θ. τοὺς ὑποταρταρίους οἳ Τιτῆνες καλέονται. Ξ* 274 *οἱ ἔνερθε θ. Κρόνον ἀμφὶ ἐόντες*, cf. *O* 225 (h. Ap. 335). *Z* 138 *δ* 805 *ε* 122 *θ. ῥεῖα ζώοντες.* 4) opponuntur: *A* 339 *πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων*, cf. *A* 575 *Ω* 259 h. Merc. 144. *X* 9 *διώκεις θνητὸς ἐὼν θ. ἄμβροτον. E* 442 h. XXIX 2. *ἀθανάτων τε θ. χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.* *A* 403 *θεοί, ἄνδρες δέ*, cf. *B* 1 *Ω* 677
E 128 *I* 239 *Λ* 761 *N* 632 *Ξ* 291 342 *T* 9
417 *Y* 41 74 *α* 338 *π* 265 h. Merc. 338 Cer. 6
A 544 *Δ* 68 *E* 426 *Θ* 49 132 *Λ* 182 *O* 12 4
Π 458 *Y* 56 *X* 167 *Ω* 103 *α* 28 *μ* 445 *σ* 13
XXXIV 6 *πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.* h. XIV
μητέρα πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώ-
πων. XXXI 8 *θνητοῖσι κ. ἀθαν. θεοῖσι*, c
ib. 19. *A* 548 *Σ* 404 *οὔτε θ. - οὔτ' ἀνθρώ-*
πων, cf. *B* 669 (*Θ* 27) *Σ* 107 *ε* 32 *η* 247 *ι* 5
υ 112 *χ* 346 *ω* 64 h. Merc. 9 161 Ven. 2
142 149 Cer. 11 45 73 403 XVIII 9. *λ* 3
θεοῖς ὑμῖν τε. O 99 *οὔτε βροτοῖσι οὔτε θ*
cf. *Ω* 533. *Π* 176 *γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα*, cf.
244 h. Ven. 50. *ε* 194 *θεὸς ἠδὲ κ. ἀνήρ* de
β 211 *θ. καὶ πάντες Ἀχαιοί. θ* 321 *θεοί*, n
deae. *κ* 228 255 *ἢ θεὸς ἠὲ γυνή* dea. *Θ*
πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι, cf. *Θ*
K 50. *Θ* 7 *θήλεια θ. μήτε τις ἄρσην. ε*
εἰρωτᾷς με θεὰ θεόν. h. Merc. 154 *μητέρ*
οὐκ ἔληθε θεὰν θεός. ib. 551 *θεῶν - δαίμο*
5) viribus auctoritate al. plus pollent quam h
mines: h. Ven. 214 *ἀγήρως ἶσα θεοῖσιν*, cf. i
246. *Γ* 381 *Y* 444 *ῥεῖα μάλ' ὥστε θεός*,
M 176. *λ* 484 *ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν*, cf. *I* 6
E 78 *K* 33 *Λ* 58 *N* 218 *Π* 605 *ξ* 205 *θ.*
τίετο, cf. *Γ* 230 *I* 155 297 302 603 *M* 312
394 434 *ε* 36 *η* 11 71 *θ* 173 453 467 *ν* 2
ο 181 520 *τ* 280 *χ* 349 *ψ* 339. *ζ* 243 *θεοῖ*
ἔοικε, cf. h. Cer. 241 *Ω* 630. *Σ* 518 *καλώ*
μεγάλω ὥς τε θεώ περ. T 250 *ι* 4 *θεῷ ἐ*
λίγκιος αὐδήν, cf. *α* 371 *β* 5 *δ* 160 310 *τ* 2
ω 371. *I* 485 494 *X* 279 *Ψ* 80 *Ω* 486 *ω*
θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ cf. *Ω* 630. *Φ* 3
μέμονεν ἶσα θεοῖσιν. H 366 *P* 477 *γ* 110 4
θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος Priamus Patroc
Neleus, cf. *Ξ* 318 (Pirithoum). *ζ* 12 *θεῶν ἄ*
μήδεα εἰδώς. ν 89 *θεοῖς ἐναλίγκια μ*
ἔχοντα. M 466 *οὔ τις νόσφι θεῶν*, cf. *μ*
I 49 *σὺν θεῷ. E* 185 *ἄνευθε θεοῦ* sine c
divina, cf. *O* 720 *β* 372 *γ* 28 *δ* 504 *ζ* 240 *ο*
ω 444. *Θ* 49 *ξὺν θεῷ*, cf. *Λ* 366 *Y* 453 *Φ*
Ω 430 *ν* 292 *ω* 182. 6) aliter vivunt atque
mines: *Γ* 406 *θεῶν - κελεύθου. ε* 79 *ο*
ἀγνῶτες θ. ἀλλήλοισι πέλονται. N 72 *ἀρίγ*
τοι δὲ θεοί περ. ω 67 *ἐσθῆτι θεῶν.* h.
190 *θεῶν δῶρα* quibus ipsi fruuntur.
utuntur lingua *κ* 305 *μῶλυ δέ μιν καλέο*
θεοί, cf. (*Α* 403 *Ξ* 291 *Y* 74 *μ* 61). h. Merc.
θεῶν ἐδωδήν. sed non admodum diversa ut
tur vitae ratione: *E* 772 *θεῶν ἵπποι. Θ*
θ. θώκους. h. Merc. 251 *θ. μακάρων*
δόμοι. h. VI 13 *χορὸν θεῶν.* apud Io
convivantur: *Δ* 1 *θ. πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι*,
O (85) 95. h. Ven. 204 *θεοῖς ἐπιοινοχοεύοι.*
concilium habent: *Θ* 2 *θεῶν ἀγορήν*, cf.
16 *ε* 3 h. Ap. 187 Merc. 332 Cer. 92 484.
Merc. 5 *θεῶν ἠλεύαθ' ὅμιλον* Maia, cf.
354 XVIII 5. vulnerantur: *E* 873 *ῥίγιστα*
τετληότες εἰμέν. E 404 *τόξοισιν ἔκηδε θε*
maerent: *M* 179 *θ. ἀκαχήατο.* fruuntur sac
Θ 550 *τῆς θ. δατέοντο.* nidore: *I* 535 *θ.*
νυνθ' ἑκατόμβας. dormiunt: *Ξ* 233 *Ὕ*
ἄναξ πάντων τε θ. πάντων τ' ἀνθρώπων.
259 *Νὺξ δμήτειρα θ. καὶ ἀνδρῶν.* 7) Homi
diis parent, ut recte vivant: *A* 218 *ὅς κε θε*
ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ, cf. *δ*
γ 48 *πάντες θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι. Π*
θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, cf. *Ω* 503 *β* 66 *δ*
ι 269 274 *υ* 215 *φ* 28 h. Ven. 290. *χ* 39 *θε*
δείσαντες. X 358 *λ* 73 *θεῶν μήνιμα*, cf

113 134. h. Cer. 479 θεῶν ἄγος. ξ 83 οὐ σχέτλια ἔργα θ. φιλέουσιν. Ξ 142 θ. ἐ σιφλώσειεν. Ψ 650 σοὶ θ. τῶνδ' ἀντὶ χάριν δοῖεν, cf. ζ 180 η 148 θ 410 413 ν 41 45 ξ 53 σ 112 ω 402 h. Ap. 59 466 Cer. 225. Ω 67 φίλτατος θεοῖσι βροτῶν Hector, cf. Ω 749 ω 92 h. Ven. 195. ν 169 θ. τισαίατο λώβην. λ 276 θ. ὀλοὰς - βουλάς. ρ 475 πτωχῶν θεοὶ κ. ἐρινύες. σ 142 σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι. τ 502 ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν, cf. φ 279 χ 288. 8) futura indicant dii: Β 318 ἀρίζηλον θῆκεν θ. Iuppiter, cf. γ 173. Δ 398 Ζ 183 θεῶν τεράεσσι, cf. Δ 408 μ 394 ο 168. Ε 64 θεῶν ἐκ θέσφατα ᾔδη. Υ 129 θ. ὀμφῆς, cf. γ 215 δ 831 ξ 89 π 96. π 402 θεῶν εἰρώμεθα βουλάς, cf. π 405. 9) saepius sg. (cf. Naegelsb. h. Th. 170) universe: numen, Gottheit: Ρ 99 φωτὶ ὅν κε θ. τιμᾷ. Ρ 688 πῆμα θ. Δαναοῖσι κυλίνδει, cf. Ω 538 γ 131 158 183 η 286 μ 38, ν 317 ξ 242, ρ 218 σ 37 ψ 185. ep. 4, 13 κῆρα θεὸς ὤπασε γεινομένῳ. χ 429 τις θ. ὕπνον ἐπῶρσεν cf. φ 196. 10) Fatum et dii: Τ 90 θ. διὰ πάντα τελευτᾷ, Lesbocles ap. sch. B. θ. δ' ἴα i. e. Ate, al. θεόσδια q. v., cf. κ 306. Φ 264 θ. φέρτεροι ἀνδρῶν, cf. δ 397. γ 231 ῥεῖα θ. καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι. γ 269 μοῖρα θεῶν, cf. λ 292 χ 413 h. Ap. 238. δ 379 468 θεοὶ πάντα ἴσασιν. π 447 θεόθεν οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι, Hes. ἐκ θεοῦ. Τ 410 θ. μέγας κ. μοῖρα. Ξ 440 μηδὲ θεοῖσιν | ἶσ' ἔθελε φρονέειν. π 211 ῥηΐδιον θεοῖσι ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν ἠδὲ κακῶσαι. 11) Non tamen omnia perficiunt, fatis legibus coërciti aut hominibus quoque inferiores: Ρ 327 ὑπὲρ θεόν contra fatum deosque. γ 236 θάνατον οὐδὲ θ. περ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν. γ 228 οὐδ' εἰ θ. ὣς ἐθέλοιεν. sunt enim etiam infirmiores: Ε 331 ἄναλκις θεός Venus. ε 104 138 οὔ πως ἔστι Διὸς νόον παρεξελθεῖν ἄλλον θεόν. ε 186 h. Ap. 86 ὅρκος δεινότατος πέλει θεοῖσιν Styx, cf. Ο 38 h. Ap. 83 Merc. 519 Ver. 259. Ε 339 ῥέε - αἷμα θεοῖο, ἰχώρ οἷος ῥέει - θεοῖσι. non recte Lange, de facetiis Hom. Zittau 1850 Homerum putat ludibrio habere deos ob infirmitatem, non enim potuit illa aetas deos effingere, qui omnibus numeris perfecti absolutique essent. 12) homines amant aut odio habent: Ζ 140 ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν, cf. Ζ 200 Χ 41 α 19 κ 74 ξ 366. ω 221 θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας, (cf. Ω 464). amantur et odio sunt: Ι 159 βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων Hades. Χ 15 θεῶν ὀλοώτατε, cf. ν 201. α 32 θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. Sunt quoque qui putent invidere eos hominibus (Gladstone 264), sed recte id negat Forries, Neid d. Götter, Hameln 1870. consultantes decernunt: Η 45 θ. ἐφήνδανε μηδόωσιν. ε 289 μετεβούλευσαν θ. cf. η 200. altercantur inter se et pugnant: Υ 65 στυγέουσι θεοί περ Orcum. ε 118 σχέτλιοί ἐστε θ., ζηλήμονες. Υ 66 θεῶν ἔριδι ξυνιόντων cf. Φ 390 394 Ω 65. Υ 75 θ. ἄντα θεῶν ἴσαν. ε 129 οἱ ἀγάσθε θεοὶ ἄνδρα παρεῖναι. 14) Hominum speciem induunt, cf. Kostka, leiblich u. menschlich gedachten Götter, Lyck 1857 Platz, Götterverwandlungen, Karlsruhe 1857: Ρ 338 τις θεῶν ἐμοὶ ἄγχι παραστάς. Υ 131 χαλεποὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, cf. Ω 223. Ω 460 ἐγὼ ἄμβροτος εἰλήλουθα. δ 654 νοήσα Μέντορα ἠὲ θεόν. ω 445 εἶδον θ. ἄμβροτον. sed faciebus non dubitant apparere: η 201 θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς ἡμῖν. κ 573 τίς ἂν θεὸν . . ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο; π 161 οὐ γάρ πως πάντεσσι θ. φαίνονται ἐναργεῖς. ρ 485 θ. ξείνοισιν ἐοικότες, παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας, cf. τ 43. h. Cer. 111 χαλεποὶ θεοὶ θνητοῖσιν ὁρᾶσθαι. 15) praebent hominibus e. c. robur: Α 178 θεός που σοὶ τό γ' ἔδωκεν, universe: Gottheit. ξ 444 θ. τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει. ο 197 θ. θείη νέον ἠὲ γέροντα, cf. π 211. θ 325 θ. δωτῆρες ἐάων. θ 457 θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα, cf. h. Ven. 77. σ 180 ἀγλαΐην θ. ὤλεσαν. Σ 420 θ. ἄπο ἔργα ἴσασιν. Γ 65 θεῶν δῶρα, cf. Δ 320, Π 381 867 Σ 84, Υ 265 Ω 534 η 132 h. Cer. 147 216. Ι 493 θ. γόνον ἐξετέλειον, cf. δ 7 12 θ 570, ρ 399 ν 344. Ζ 156 θ. κάλλος κ. ἠνορέην ὤπασαν, cf. θ 167 177. θ 44 θ. περὶ δῶκεν ἀοιδήν, cf. θ 498 ρ 271 518 χ 347. Η 288 δῶκε θ. μέγεθός τε βίην τε, cf. Ι 445 Ν 727 730 743 γ 205 θ 177 φ 280. θ 170 θ. μορφὴν ἔπεσιν στέφει. ξ 175 θρέψαν θ. ο 26 τοι φήνωσι παράκοιτιν. administrant res humanas (cf. Η 102): Β 436 θ. ἐγγυαλίζει (ἔργον), universe: Gottheit. Π 120 ἔργα θεῶν quae dii faciunt. Ρ 514 Υ 435 α 267 400 π 129 θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Hes. παράκειται τῷ θεῷ κ. ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ κ. ἐξουσίᾳ κεῖται. Τ 9 η 214 λ 341 μ 190 ξ 198 π 232 ρ 119 h. Ven. 166 θεῶν ἰότητι. Γ 164 θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν, cf. Σ 8. Γ 440 παρὰ γὰρ θεοί εἰσι κ. ἡμῖν. ε 397 ν 321 π 364 θ. κακότητος ἔλυσαν, cf. ξ 348 357. σ 133 ἀρετὴν παρέχουσι θ. ξ 65 θ. ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ, cf. ο 372 σ 19. Δ 363 θ. μεταμώνια θεῖεν. Π 693 σε θ. θανατόνδε κάλεσσαν, cf. Χ 297 ν 67. σ 134 λυγρὰ θ. τελέσωσι, cf. ψ 286. Ζ 171 θεῶν πομπῇ, cf. Ο 270 γ 376. Ω 525 ἐπεκλώσαντο θ. βροτοῖσιν, cf. Ω 617 α 17 222 244 γ 208 ζ 174 λ 139. Ζ 349 θ. κακὰ τεκμήραντο, cf. α 195, η 242 ι 15, θ 579 λ 274 555 ξ 39 ν 67. Ι 637 θυμὸν θ. θέσαν, cf. Ι 703 Κ 511 Ν 55 82 Τ 159 Φ 299 α 384 β 125 δ 712 θ 499 ι 339 ξ 227 σ 407 τ 485 ψ 11 167 222 260. ν 195 θ. δυόωσι ἀνθρώπους. dant victoriam et res secundas: Ζ 228 θ. πόρῃ, universe: Gottheit, cf. Ζ 368 Ι 136 278, 245 Κ 546 551 556 Υ 100 Φ 47 103 Χ 285 379 ι 159 τ 488 496 φ 213. Ρ 101 ἐκ θεόφιν πολεμίζει. Φ 215 ἀμύνουσιν θεοί, cf. γ 376 ω 401. Η 4 θ. ναύτῃσιν ἔδωκεν οὖρον, cf. Ι 393 δ 351 360 480 520 ι 142 κ 141 λ 101 μ 419 448 ξ 61 309 σ 265 ψ 258 ω 401. Γ 245 269 ὅρκια - θεῶν, cf. Η 412 Τ 264 Χ 254 α 273 β 377 ξ 391. ξ 158 ρ 155 ν 230 ἴστω Ζεὺς πρῶτα θεῶν. 16) Coluntur: ε 335 θεῶν ἒξ ἔμμορε τιμῆς, cf. λ 304. Α 28 σκῆπτρον κ. στέμμα θεοῖο Apollinis. φ 258 ἑορτὴ τοῖο θεοῖο, sch. V. τοῦ ἐπὶ τοῦ τόξου. Aristarchus (ap. Herodian.) al. Hes. La Roche Υ 53 θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ pro θέων, singulari appellatione, quasi hominum quoque sit alia Καλλικολώνη, aut deorum locus non amoenus. Olympum Homerus θεῶν ἕδος dixit, non simpliciter θεῶν. Ι 575 θεῶν ἱερῆας. Λ 808 θ. βωμοί, cf. γ 273. ζ 10 νηοὺς θ. cf. h. Ven. 31. θ 509 θ. θελκτήριον. Β 321 θεῶν - ἑκατόμβας, cf. ν 276. γ 336 θ 76 θ. δαιτί, cf. γ 420. Η 450 Μ 6 θεοῖσι δόσαν ἑκατόμβας, cf. (Υ 299) ρ 50 59. Υ 299 δῶρα θεοῖσι δίδωσι. Λ 707 ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς, cf. γ 159 ε 101 η 190 ξ 251 ψ 280. Γ 318 Η 177 ἠρήσαντο θεοῖς, cf. Ι 566 Ρ 568. θ 89 σπείσασκε θεοῖσιν. ζ 280 οἱ πολυάρητος

ϑεος ἦλϑεν. δ 433 *ϑεοὺς γουνούμενος.* Z 240 *ϑεοῖς εὔχεσϑαι*, cf. Θ 346 O 368 κ 533 λ 46 μ 333 356 ξ 423 ν 238 φ 203. I 219 *ϑεοῖσι ϑῦσαι*, cf. I 357 γ 419. placantur: I 497 *στρεπτοὶ ϑ. αὐτοί.* γ 147 *οὐ - αἶψα ϑεῶν τρέπεται νόος.* δ 583 *κατέπαυσα ϑεῶν χόλον.* timentur: E 129 *εἴ κε ϑεὸς πειρώμενος ἵκηται μή τι μάχεσϑαι*, cf. E 606 819 Y 130. nam neglecti homines ulciscuntur: E 177 *τις ϑεὸς κοτεσσάμενος, ἱρῶν μηνίσας,* (178) *χαλεπὴ δὲ ϑεοῦ ἔπι μῆνις* cf. Φ 523. E 191 *ϑ. κοτήεις.* etiam sine certa causa nocent: H 360 M 234 *ϑ. φρένας ὤλεσαν*, cf. P 469. α 234 *ϑ. κακὰ μητιόωντες.* δ 181 *τὰ μέλλεν ἀγάσσεσϑαι ϑ.* ψ 210 *ϑ. ὤπαζον ὀιζύν, οἳ νῶιν ἀγάσαντο ταρπῆναι.* α 195 *τὸν ϑ. βλάπτουσι κελεύϑου.* Ξ 464 *τῷ ϑ. βούλευσαν ὄλεϑρον.* O 473 *συνέχευε ϑ. Δαναοῖσι μεγήρας*, cf. Π 120. 17) a) per synecdochen, sg. A 127 310 447 *ϑεῷ* Apollini, cf. A 53 383 386 472 Π 726 816 P 82 Y 380 h. Ap. 137 Merc. 502. Δ 514 *δεινὸς ϑ.* Apollo. E 434 *ϑ. μέγαν* Apollinem, cf. Π 531. Φ 248 *μέγας ϑ.* Scamander. Ω 90 *κεῖνος μέγας ϑ.* Iuppiter. β 297 *ϑεοῦ* Minervae, cf. β 406 γ 30 ε 193 η 38. E 839 *δεινὴν ϑ. ἄνδρα τ' ἄριστον,* Minervam, cf. Z 380 385 η 41. N 239 *ϑεός* Neptunus, cf. Y 327 γ 9 λ 246, T 3 18 368 Φ 594 *ϑεοῦ* Volcani, cf. T 21 Φ 165, Y 265 (*ϑεῶν*). ε 459 *ϑεοῖο* Leucotheae. Σ 394 *δεινή τε κ. αἰδοίος ϑεός* Thetis. h. Merc. 54 *ϑεός* Mercurius. κ 297 *ϑεοῦ* Circes, μ 261 Solis. h. Cer. 179 292 *κυδρὴν ϑεόν* Cererem. b) Θ 200 *Ποσειδάωνα μέγαν ϑ.* cf. h. XXII 1. δ 236 *ϑ. Ζεύς.* τ 396 *ϑ. Ἑρμείας.* η 246 255 μ 449 *Καλυψὼ δεινὴ ϑ.*, cf. κ 136 λ 8 μ 150 (Circe) ν 189 (Minerva). μ 322 *δεινοῦ ϑεοῦ Ἠελίου.* ξ 327 τ 296 *ϑεοῖο - Διός.* h. Cer. 1 XIII 1 *Δήμητρα σεμνὴν ϑεόν.* XIX 5 *Πᾶνα, νόμιον ϑ.* XXVIII 1 *Παλλάδα, κυδρὴν ϑεόν.* 18) deorum filii et progenies: Z 191 *ϑεοῦ γόνον* Bellerophontem, cf. Π 446. λ 631 *Θησέα Πειρίϑοόν τε ϑεῶν - τέκνα.* Y 106 *χερείονος ἐκ ϑεοῦ*, sunt enim quasi gradus dignitatis inter deos. h. Merc. 526 *μήτε ϑ. μήτ' ἄνδρα Διὸς γόνον.* Cer. 237 *ὡσεὶ ϑεοῦ ἐκγεγαῶτα.* Ψ 347 *ἵππον ὅς ἐκ ϑεόφιν γένος ἦεν.* 19) raro simpliciter de nonnullis deorum: A 406 *μάκαρες ϑ.* cf. Y 114. I 456 *ϑ. ἐτέλειον ἐπαράς, Ζεύς τε κ. Περσεφόνεια.* ν 141 *ἀτιμάζουσι ϑεοί.* ω 85 *αἰτήσασα ϑεούς* ceteros, cf. h. Ap. 2 331 Merc. 432 XXII 4. h. Merc. 71 *ϑεῶν μακάρων βόες* Apollinis vel Solis (?), cf. Baum., etsi Iovi saepius sic opponuntur ceteri, cf. Naegelsb. h. Th. 129: A 424 *Ζεύς, ϑεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο*, cf. A 494 533 H 443 Θ 4 Ξ 120 O 101 Π 227 Σ 168 T 100 Y 32 194 234 γ 346 δ 472 ϑ 432 ι 479 ξ 53 119 ψ 352 σ 112. Iuppiter Θ 17 *ϑεῶν κάρτιστος ἁπάντων*, cf. Γ 298 Θ 27 N 154 632 Ξ 257 T 258 Ψ 43 τ 303 h. XXIII 1. A 549 Θ 10 *ἀπάνευϑε ϑεῶν*, cf. Ξ 189 O 33 h. Cer. 28. h. Merc. 367 *ϑ. σημάντορα πάντων.* 20) O 54 161 177 *φῦλα ϑεῶν*, cf. E 442 h. Cer. 36 443 461. A 8 *τίς ϑεῶν*, cf. A 540 Γ 365 E 603 897 H 456 Λ 74 O 247 290 Σ 182 Y 98 332 Φ 273 357 443 Ω 74 374 564 δ 364 423 462 ε 221 κ 157 π 356 ν 201 h. Merc. 429. A 597 *τοῖς ἄλλοισι ϑεοῖς πᾶσιν*, cf. Δ 29 63 E 753 Z 475 476 Θ 437 526 Λ 75 Ξ 168 334 O 123 Π 443 Y 142 149 Φ 385 X 166 181 ϑ 305 μ 349 φ 365 h. Ven. 48 XIX 29. h. VII 17 *τόνδε ϑεόν.* T 413 *ϑεῶν ὤριστος* Apollo. ν 298 *ἐν πᾶσι ϑεοῖσι κλέομαι*, cf. h. Ap. 316. h. Merc. 307 *ϑεῶν ζαμενέστατε πάντων.* h. Ven. 32 *ϑ. πρέσβειρα* Vesta. h. Ven. 95. *Χαρίτων αἵ τε ϑεοῖσι πᾶσιν ἑταιρίζουσι.* 21) Est pro praedicato q. v. E 183 *ἤ ϑ. ἐστιν*, cf. E (177 191) X 10 δ 831 ζ 149 150 π 179 183 187 υ 47 h. Ven. 109 186. Δ 58 υ 47 *ϑ. εἰμι*, Iuno et Minerva. Y 358 *Ἄρης ὅς περ ϑ. ἄμβροτος.* Ω 258 *ϑ. ἔσκε μετ' ἀνδράσιν* Hector. ρ 484 *εἰ δή πού τις ἐπουράνιος ϑ. ἐστι.* ζ 149 *ϑ. νύ τις ἦ βροτός ἐσσι*, α 323 *ϑεὸν εἶναι.* h. XIX 32 *καὶ ϑεὸς ὤν.* β 262 *χϑιζὸς ϑεὸς ἤλυϑες*, Lob. path. el. 2, 326 n. voc. videtur statuere, vix recte. b) fem. A 516 *ἀτιμοτάτη ϑ. εἰμι*, cf. Δ 58 E (331). 22) V. l. Θ 468 *ϑεοῖο* edd. ant. pro *τεοῖο.* *ϑεοῖο* in exitu versus, sed δ 831 in quarto pede. *ϑεοῖσιν* in exitu plerumque, multo rarius in pede tertio, A 575 Y 299 ζ 243 in secundo, in quarto Γ 318 H 177 (aliter Bekk.), I 219 Ξ 334 Ω 630, in primo ξ 251 ubi syniz. fit spondeus, cf. Kayser. κ 75 *ἄρα ϑεοῖσιν* pro *ἀϑανάτοισιν.* fit synizesis etiam A 18 h. Cer. 55 259 325 (ubi Herm aliter), cf. Bekk. h. Bl. 1, 88 284. (*ϑεά ϑέαινα ϑεῖος ϑεόδμητος -ειδής -είκελος -πρόπος* etc *ϑεουδής, ἀγχίϑεος ἀντίϑεος ἰσόϑεος,* (?) *ϑέσκελος ϑεσπέσιος -ιδαής ϑέσπις -φατος*)

ϑεόσδια, deorum dona, sch. B. T 90 *Ἑλλάνικος ϑ.* (pro *ϑεὸς διά*) *τὰ ϑεόσδοτα γράφε κ. ϑεούς, ἵνα λείπῃ ἡ διά.*

ϑεουδής (Buttm. Lex. 1, 269 *δέος*, i. e. *δέϝος δϝεος*, cf. Savelsb. dig. 48, et *ϑεός*, cf. Doed. Gl. 176 Nitzsch ζ 121. obloquitur Lob ad Buttm. a. S. 2, 450, dubitat path. el. 1, 24 2, 87 135 quia alterum ε praeter morem sup primatur. ob metrum id fieri dixit Buttm Eust. 378, 4 1554, 39 sch. V. ζ 121 inter ali ad *εἶδος* referunt, Ap. 87, 5 al. ad *ἀδεῖν* (it Duentz. ad ζ 121) E. M. 446, 19 ad *ἕδος* a ad *αὐδᾶν*) deorum timens, pius, sanctus. E M. 449, 18 *ϑεοσεβής.* Hes. *δίκαιος, εὐσεβής, εὐγνώμων, ϑεοῖς ἀρέσκων.* ζ 121 ϑ 576 ι 17 ν 202 *σφιν νόος ἐστὶ ϑ.*, sch. V. *ϑεοειδής. ϑεοῖς ὅμοιος. ἢ ϑεοαδής, ὁ ϑεοῖς ἀρέσκων ἢ ϑεοῦ ἔχων αὐδήν.* P. *ϑεοδεής ἢ δεισιδαίμων . .* Gl. P. *ϑεοσεβής.* τ 109 *βασιλῆος ὅς τ ϑ. ἀνάσσων εὐδικίας ἀνέχῃσι.* τ 364 *ϑεουδέ ϑυμόν.* — **ϑεόφιν** v. s. *ϑεός.*

ϑεραπ-εύω (*ϑεράπ-ων*) ipf. 1. p. sg. et tu sum minister s. *ϑεράπων*, sum socius. ν 26 *ᾧ πατρὶ χαριζόμενος ϑεράπευον*, sch. BQ. τ *κεχαρισμένα ποιῶν ὑπηρέτουν.* h. Ap. 3 *ϑεραπεύσονται Πυϑοῖ ἔνι* Apollini.

ϑεράπ-νη (Lob. path. el. 1, 335 a *ϑέρα* inserto ν, cf. Rh. 65. minus bene al. ex *ϑεράπαινα*) ministra. h. Ap. 157 *Ἑκατηβελέτ ϑεράπναι* puellae Deliacae.

ϑεράπ-ων (ptcpii instar formatur, cf. Classe Beob. 2, 8 L. Meyer vgl. G. 2, 87. propior r dici est *ϑέραψ* quocum Lob. par. 127 compar *ϑρέπω* i. e. *τρέφω* (cf. Hartung, them. lat. 1 Rhem. 65 *ϑέρω.* Doederl. Gl. 1033 *ϑέρειν ϑε ἀϝω ϑέραψ -πειν*, denique *τρέφειν*) administ socius et amicus, Ap. 87, 15 *οὐχ οἱ δοῦλ ἀλλὰ πάντας τοὺς* b) *ϑεραπευτικῶς ἔχοντ οὕτως καὶ* a) *τὸν ἐν δευτέρᾳ τάξει φίλον.* sa pius illustri loco ipsi nati sua sponte princip cuidam praesto sunt, cf. Hes. E. M. 446, Cf. Geppert 1, 382 Naegelsb. h. Th. 280 Sch mann gr. A. 1, 83 Nitzsch δ 20 Retzl. Syn. 1, 1 a) Singuli principes singulos habebant *ϑεράπο*

τας, qui in pugna una sunt cum principe et plerumque currum quoque regebant. α) Λ 227 τοὺς (equos) θ. ἔχε Εὐρυμέδων Agamemnonis. Θ 113 ἵππους θεράποντε κομείτην ἴφθιμοι, cf. Θ 109, Sthenelus Diomedis, Eurymedon Nestoris, Θ 104 ἠπεδανὸς δέ νύ τοι θ. Nestori, cf. Λ 620. Ν 246 Μηριόνης θ. ἐύς Idomenei, Did. ὁ Ζηνόδοτος κ. ὁ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ θ. ἐὺς γρ. δουρὶ κλιτός (sed v. Ψ 860 888 528), Herod. Ἀρίσταρχος δύο ποιεῖ θ. καὶ ἐΰς, τινὲς δὲ ὑφ' ἓν ἀνέγνωσαν ὡς Ἐτεωνεύς . . . ἐγίνετο ἂν θεραποντεύς, cf. Ν 331, Ψ 113 124 528 860 888 (c. gen.). Ο 431 Λυκόφρονα Αἴαντος θ. Η 149 Λυκόεργος δῶκε Ἐρευθαλίωνι φίλῳ θ. arma sua. Υ 487 Ἀρηΐθοον θ. Rhigmi. Ε 580 Μύδωνα ἡνίοχον θεράποντα Pylaemenis. Ζ 18 θ. Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων ἔσκεν ὑφηνίοχος Axyli. Θ 119 ἡνίοχον θ. Ηνιοπῆα Hectoris. Λ 322 ἀντίθεον θ. Μολίονα Thymbraei. Π 464 ἠὺς θ. Σαρπηδόνος Thrasydemus. β) Π 653 ἠὺς θ. Ἀχιλῆος, Π 685 ἀντίθεον θ. Αἰακίδαο, Π 165 Ρ 388 ἀγαθὸν θ. Αἰακίδαο Patroclum, cf. Ρ 164 271 Σ 152. Π 244 ἡμέτερος θ., cf, Ψ 90. Π 279 θεράποντα Patrocli. Ζ 53 ἔμελλε δώσειν ᾧ θεράποντι Menelaus. Λ 488 θ. ἤλασεν ἵππους Ulixis. Λ 341 θ. ἔχεν equos Agastrophi. Ν 386 γ' ἡνίοχος θ. equos Asii, cf. Μ 111. Ν 600 θ. Agenoris. Μ 76 ἵππους θεράποντες ἐρυκόντων Troianorum. b) Ε 48 Ἰδομενῆος θεράποντες prope eum erant in pugna. Π 272 Ρ 165 ἀγχέμαχοι θ. Myrmidones Achillis. Ω 396 τοῖ (Achillis) ἐγὼ θεράπων Myrmidonum aliquis, cf. Ω 406. Η 122 γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο Menelai, sch. BV. ἣν πρὸς τὸν βασιλέα κηδεμονίαν. Ω 573 ...ω θεράποντες, ἥρως Αὐτομέδων ἠδ' Ἄλκιμος, οὕς ῥα μάλιστα τῖ' Ἀχιλεὺς μετὰ Πάτροκλον. c) translate: Β 110 Ζ 67 Ο 733 Τ 78 ...p. 5, 2 Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος sch. br. ...ηρέται τοῦ Ἄρεος, πολεμικοί, cf. Η 382. ...79 Αἴαντες, θ. Ἄρηος, cf. Κ 228, Τ 47 (Diomedes et Ulixes). λ 255 κρατερὼ θεράποντε ...ιός Pelias et Neleus, Hes. sch. V. βασιλεῖς. ... XXXII 20 ἀοιδοὶ Μουσάων θεράποντες. ...) famulus, Diener. Λ 843 θ. ἰδὼν ὑπέχευε ...οσίας Eurypylo redeunti e pugna, cf. Ο 401. ...' 143 δῶρα θεράποντες οἴσουσι. Τ 281 ἵππους εἰς ἀγέλην ἔλασαν θ. ἀγαυοί. Agamemnoni Λ 321 ἔσαν κήρυκε κ. ὀτρηρὼ θεράποντε Talthybius et Eurybates, sch. ABL. οἱ τοὺς ...ρείσσονας δι' ὠφέλειαν θεράπευοντες, cf. ...109. σ 424 κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος, ...ήρυξ, θ. ἦν Ἀμφινόμοιο. δ 23 Ἐτεωνεὺς ...ρηρὸς θ. Μενελάου, cf. δ 217 (Ἀσφαλίων) ...38 ἄλλους ὀτρηροὺς θ. δ 784 π 326 360 ...έσθυμοι θ. procorum et sociorum Telemachi. ...253 δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων, ... σ 297 300. — **θεραπωνεύς** v. s. θεράπων a) α).

θερμ-αίνω. 1) calefacio. Ξ 7 θερμὰ λοετρὰ θερμήνῃ. 2) pass. calefio. ι 376 θερμαίνετο vectis. De

θερ-μός (θέρ-ω, cf. Buttm. Lex. 1, 7 v. s. ...μω) calidus. h. Merc. 110 θερμὸς ἀυτμή. ... Ariston. Σ 222 δ 442 709 legisse videtur ...m Aristarcho legitque Kayser Phil. 17, 354 ...am μ 369 pro vo. ἡδὺς ἀ., cf. Ameis app., ...iter La Roche h. T. 386. Ξ 6 θερμὰ λόετρα ...ρμήνῃ, sch. LV. θερμήνῃ ἅ ἐστι θ. λ., cf. 444, θ 249 451 h. Merc. 268. τ 388 θερμὸν (ὕδωρ). ι 388 θερμὸν ἐόντα (μοχλόν). ξ 77 ὀπτήσας πάντα παρέθηκεν θέρμ'. carnes, Λ 266 αἷμ' ἔτι θερμόν. Η 426 Π 3 Σ 17 235 δ 523 ω 46 δάκρυα θερμά, cf. Ρ 438 τ 362.

θέρ-μω (θέρ-ομαι, Lob. Rh. 119 „non minus solitarium est quam adi. θερμός, nam consona haec frequentissime fingendis subst. verbalibus adhibetur sed nunquam verbis vel adi. in ος, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 331) iptv. act et ipf. pass. calefacio θ 426 θέρμετε δ' ὕδωρ. 2) pass. calefio. Σ 348 θ 437 θέρμετο ὕδωρ igni. Ψ 381 πνοιῇ (equorum) Εὐμήλοιο μετάφρενον θέρμετ'.

θέρ-ομαι (skt. ghar leuchten, lat. formus heiss, fornus Ofen, goth. varmjan, ahd. war(a)m, Curt. Et. 651, cf. Christ 101 115 Benf. 2, 195 L. Meyer, vgl. G. 1, 47 48 71 352 447 qui etiam fervere comparat. Doederl. Gl. 1029 στέρεσθαι, τέρσεσθαι) pr., ci. sg. et pl., inf. fut. ptc., aor. 2. ci. calefacio, pass. calefio. Ζ 331 ἄστυ πυρὸς θέρηται, Λ 667 νῆες πυρὸς θέρωνται, per litoten: comburantur, vix recte Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐλλείπει ἡ ὑπὸ πρόθεσις, est gen. de re cuius quis particeps est. ρ 23 πυρὸς θερέω (sch. H. λείπει τὸ διά). τ 64 φόως ἔμεν ἠὲ θέρεσθαι, sch. H. λείπει τὸ εἰς φῶς εἶναι κ. θερμαίνεσθαι. τ 507 θερσόμενος ut calefieret.

θέρ-ος (v. s. θέρ-ομαι) tempus caloris, aestas. gen. η 118 (οὐ) χείματος οὔτε θέρευς. dat. Χ 151 θέρεϊ opp. hiems. et μ 76 οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ, cf. ξ 384. λ 192 (χεῖμα μέν...) αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θ. τεθαλυῖά τ' ὀπώρη, Hochsommer, sed Ameis et Hermann, gott. A. § 47, 3 Vorsommer.

Θερσί-λοχον (fortis ad insidias) socium ut videtur Asteropaei Paeonis Hector cohortatur Ρ 216, Paeonem occidit Achilles Φ 209.

Θερσίτης (θάρσος, E. M. 447, 24 Curt. Et. 315. Frech) Β 216 αἴσχιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν, varus atque altero pede claudus, gibber, denique ut Doederl. Red. u. Aufs. 2, 208 Gl. 2476—8 putat capito capillisque hirsutis, ut plerique statuunt acuto capite rarisque capillis Buttm. Lex. 1, 242 Naegelsb. h. l. Duentz. h. l., aliquando (J. J. f. Ph. 65, 369) Ameis: Weichselzopf, cf. Gladstone 336 sq. Cum saepe principes maledictis vexaret, Achillem potissimum atque Ulixem, in concione dum ceteri ad sedes suas redeunt, Β 212 Θ. ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα, ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη, Β 244 νεικείων Ἀγαμέμνονα Θ. ob avaritiam Graecisque suadens ut infecta re domum redirent, quare antiquo iam tempore E. Curtius gr. G. 1, 124 statuit fuisse in concionibus altercationes contentionesque partium atque pondus aliquod plebis. Hunc Ulixes allocutus Β 246 Θερσῖτ' (i. e. voc. -ῖτα) ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής, ἴσχεο. atque male vapulantem coërcuit: Graecis vero qui reditum magnopere desideraverant valde displicuit „bonae sententiae turpis auctor“ (Lange, verm. Schr. 107) atque facile persuasum est ut Troiae manerent, cf. Fr. Iacobs, verm. Schr. 6, 81 Doederl. l. l. Ameis app. Β 212. sch. BL. Β 212 κατ' ἐπεισόδιον παρῆκται πρὸς τὸ ἐκ τοῦ σκυθρωποῦ πρὸς ἱλαρότητα τὰς ψυχὰς ἀνακαλέσασθαι. Putabat tamen Arndt, Il. compos. Ratzeburg 1828 p. 9 abesse posse Thersitae commemorationem, cf. Lachm. Betr. 12.

Sch. AD. *B* 212 Thersitae matrem fuisse dicunt Diam, patrem Agrium qui frater fuit Oenei, sch. BL. εἰ δέ γε συγγενὴς ἦν Διομήδους, οὐκ ἂν αὐτὸν ἔπληξεν Ὀδυσσεύς. Eust. 1839, 5 τινὲς δέ φασιν Ἔχετον ἐπ' αὐτοῦ γενέσθαι τοῦ ποιητοῦ, καί τι πεπλημμεληκότα εἰς αὐτὸν τοιοῦτον ἱστορηθῆναι. ὡςανεὶ παλαιόν τινα ὄντα ἄδικον, ὃ καὶ ἐπὶ Θερσίτῃ ποιῆσαι λέγεται, κακῶς ἐπιτροπεύσαντι τῶν αὐτοῦ.

θέσ-κελος (θεσο-σκελος, Curt. Et. 427 468 472 Fedde, Wortzusammens. Breslau Elisab. G. 1871 p. 15 a radice unde θεός σεπ sagen, cuius π fit κ. E. M. 448, 4 θεοείκελος, καὶ συγκοπῇ etc. cf. sch. BL. *Γ* 130. Pott. E. F. 2¹, 391 θεοῖς ἴκελος, cf. Benf. 2, 208 Buttm. Lex. 1, 165 Doederl. Gl. 422 (θέσ-κ. i. e. θεοῖς εἰσκόμενος) Lob. path. el. 1, 309 (num ἴσκω-ελος θεΐσκελος?). Savelsb. dig. 44 θε(ϝ)ός, ϝίκελος. Bopp 3, 449 θεσ nom. sg. statuit. Roediger, Kuhn 16, 159 θε-ῖναι, suff. ες skr. as. Hes. θεοκέλευστα) mirus dictu, portentosus, qui vires naturae superat, immodicus, al. diis similis. *Γ* 130 *λ* 374 610 θέσκελα ἔργα sch. br. θεῖα θαυμαστά cf. Hes., Herm. Aesch. Ag. 571 admirabilia et incredibilia. Adv. *Ψ* 107 ἔικτο δὲ **θέσκελον αὐτῷ**, Buttm. l. l. wunderbar ähnlich.

θε-σμός (θε-ῖναι) a) locus quo quid statuitur. *ψ* 296 λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, ita Doederl. Gl. 2498 eumque secutus Am. h. l. qui laudat etiam Dictionn. des Homerides Paris 1842 p. 429. plerique: morem veteris tori. b) statutum, mos, Brauch. h. VIII 16 εἰρήνης ἀπήμοσι θεσμοῖς.

Θέσπειαν *B* 498 urbem Boeoti tenebant, Ven. et Wolf Θεσπῖαν cum Herodiano ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσωδίᾳ. (Cf. sch. A. h. l.) . . idem ἐν μέντοι τῷ ιά τῆς καθολικῆς προσωδίας . . . Θέσπεια et Θεσπιά admisit, cf. Spitzn. h. l. fuit post Homerum Θεσπιαί, Strab. 409 πόλις πρὸς τῷ Ἑλικῶνι νοτιωτέρα αὐτοῦ, (Paus. 9; 26, 4 προελθόντι ὡς πεντήκοντα σταδίους), ἐπικειμένη δὲ τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ, ubi portum habebant Thespienses Creusam. fuit condita, ut videtur, a Pieribus Thraciis, sed Steph. Θεσπιάδου κτίσμα τοῦ Τεύθραντος τοῦ Πανδίονος, Paus. l. l. θυγατρα εἶναι Θέσπειαν λέγουσιν Ἀσωποῦ . . οἱ δὲ Θέσπιόν φασιν ἐξ Ἀθηνῶν ἐλθόντα τὸ ὄνομα τῇ πόλει δοῦναι· γεγονέναι δὲ ἀπὸ Ἐρεχθέως αὐτόν, cf. Diod. 4, 29. murum a Thebanis dirutum a. 423 Thuc. 4, 133, Agesilaus restituit Xen. hell. 5; 4, 41. Post pugnam Leuctrensem incolae urbem reliquerunt, non tamen effugerunt iram Epaminondae, cf. Paus. 9; 14, 2. Strab. 410 πρότερον μὲν ἐγνωρίζοντο διὰ τὸν Ἔρωτα τὸν Πραξιτέλους, ὃν ἔγλυψε μὲν ἐκεῖνος, ἀνέθηκε δὲ Γλυκέρα ἡ ἑταίρα . . . νυνὶ δὲ μόνη συνέστηκε τῶν Βοιωτιακῶν πόλεων κ. Τάναγρα. Bursian Geog. v. Gr. 1, 237 „dem jetzigen Dorf Erimokastro gegenüber . . . Ringmauer, ein Sechseck mit abgerundeten Ecken, in ihrem untern Theile aus Quadern, im obern aus ungebrannten Lehmziegeln.

θεσ-πέσιος (θεός et σεπ sagen Curt. Et. 632, cf. Herzog, zusammenges. Nom. N. J. f. Ph. 101, 297 Buttm. Lex. 1, 166. Savelsb. Dig. 41 ϝεπ. Pott, E. F. 1¹, 136 ἔπος 2, 999 ἄ-σπετος, -σπετος, -τιος, -σιος. Doederl. Gl. 500 Lob. path. el. 1, 300 E. M. 448, 54 θέσπις. Ap. 87, 26 ὁ μὲν Ἀπίων . . τὸ ἐκ θεοῦ ἑπόμενον ἢ ἐκ θεοῦ λεγόμενον· δύναται δὲ καὶ παραγώγως θεῖον εἶναι, cf. E. M. l. l. Rödiger, Kuhn 16, 158) 1) divinitus loquens, *B* 600 ἀοιδὴν θεσπεσίην. *μ* 158 Σειρήνων-θεσπεσιάων. b) dat. fem. pro adv. *B* 367 **θεσπεσίῃ** divinitus, Hes. τῇ θεότητι λέγει, εἰ μὴ κατὰ συνεκδοχὴν ἀκούομεν ἐκ θεοῦ βουλήσει, cf. Lob. par. 361, vix recte sch. BL. λείπει τὸ βουλῇ. 2) divinus, a) admirandus, Buttm. l. l. Bedeutung des εἰπεῖν völlig erloschen, Hes. θεῖος, θαυμαστός. *A* 591 βηλοῦ θεσπεσίοιο | Iovis. *ν* 363 ἄντρον θεσπεσίοιο nympharum, cf. *ω* 6 immensi. *O* 669 νέφος ἀχλύος θεσπέσιον, *Y* 342 ἀχλὺν θεσπεσίην, cf. *η* 42, plerique: immensus. sed v. *η* 143 sub θέσφατος. b) ingens. *B* 457 χαλκοῦ θ. | *ι* 434 ἀώτου θ. | *B* 670 θεσπέσιον πλοῦτον. *λ* 43 θ. ἰαχῇ. *ω* 49 βοὴ θ. *Θ* 159 *M* 252 *N* 834 *O* 355 590 *Π* 769 *Ψ* 213 *γ* 150 *λ* 633 ἠχῇ θ. *N* 797 *Π* 295 θεσπεσίῳ ὁμάδῳ *Σ* 149 θ. ἀλαλητῷ. *ι* 68 *μ* 314 λαίλαπι θ. h. Ap. 360 θ. ἐνοπὴ ἄσπετος, cf. Merc. 422 *β* 12 θ 19 *ρ* 63. θ. χάριν. *ι* 211 ὀδμὴ ἡδεῖα θεσπεσίη. *I* 2 θ. φύζα. *P* 118 θ. φόβον adv. *O* 637 **θεσπεσίως** ἐφόβηθεν vehementissime codd. h. XXXI 16 θεσπέσιος, Ruhnk corr. ἑσπέριος.

θεσπῖ-δαής (δα-ίομαι, δαϝ) vehementissime flagrans. Doederl. Gl. 500 divinitus accensum *M* 177 441 *O* 597 *Y* 490 *Φ* 342 381 *Ψ* 21 *δ* 418 θεσπιδαὲς πῦρ, Ap. 87, 25 θείως δαιόμενον ὅ ἐστι καιόμενον, cf. Meiring, verb. cop. II Marcod. 1835 p. 15. Hes. E. M. 448, sch. BL. τὸ ἐκ θεοῦ σταλέν.

θέσ-πις (θεός et σεπ Curt. Et. 427 46. Doederl. Gl. 500 al. εἰπεῖν Buttm. Lex. 1, 16 cf. E. M. 447, 44. Savelsb. Dig. 44 θεϝοϝεπι θεϝϝεπις. Lob. path. el. 1, 310 θεῖος cum epenthesi duarum consonantium, ut λεῖος λ σπος.) a) divinitus loquens, b) divinus. *α* 32 θ 498 h. Merc. 442 θέσπιν ἀοιδήν, Hes. θεία ἡδεῖαν, θαυμαστὴν φωνήν. *ρ* 385 θ. ἀοιδό Ap. 87, 24 θεῖον. b) h. Ven. 208 θέσπι ἄελλα.

Θεσπρωτοί (θε(σ)ός et πορεῖν? cf. Cu Et. 468 Goebel Phil. 18, 222. Pott 2, 998 da θεοῖς corripi putat) Antinoi pater *π* 427 ληιστῆ σιν ἑπισπόμενος Ταφίοισιν ἤκαχε Θεσπρωτοὺ Ithacensium amicos, quorum iram placavit Ul xes. Ulixes mendicus Eumaeo narrat: ξ 3 με γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν κῦμα (316), ἔνθ με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φείδω cf. *τ* 287, atque dimisit, *ξ* 335 *τ* 292 ἐρχομέν νηῦς | ἀνδρῶν Θ. ἐς Δουλίχιον, atque *π* 65 ἀνδρῶν παρὰ νηὸς ἀποδρὰς ἤλυθε mendi ad Eumaeum, cui professus est mox rediturı Ulixem, esse enim iam *ρ* 526 Θ. ἀνδρῶν πίονι δήμῳ, cf. *τ* 271. Thesprotorum gens e Pelasgica tenebatque Epiri eas partes quae n ridiem spectant, cf. Bursian Geogr. v. Gr. 1, Gladst. 40.

Θεσσάλου Ἡρακλεΐδαο ἄνακτος filii Phidi pus et Antiphus *B* 679 ex insulis Nisyro C Crapatho Caso Calydnis Troiam venerant, s BL. Κῶν ἑλὼν Ἡρακλῆς μίγνυται Χαλκιό τῇ Εὐρυπύλου κ. ποιεῖ Θεσσαλόν, cf. Apoll 2; 7, 15. De accentu cf. Lehrs, Ar. 276.

Θεστορίδης, 1) Thestoris f., a) *A* 69 Κα χας Θ. b) *M* 394 Θεστορίδην Ἀλκμάονα Gr cum Sarpedon occidit. fuit hic Thestor u ex Argonautis, Idmon appellatus secundum Cl maeleonta quia vates fuit. Pherecydes Idmon filium Asteriae, atque e Laothoe patrem Tl

storis dixit sch. Apollon. 1, 139, cf. Hyg. 160. 2) n. pr. ep. 6, 1. Θεστορίδη o Thestorides.

Θέστωρ (Curt. Et. p. 472 θες precari) *Π* 401 θέστορα Ἤνοπος υἱόν Troianum Patroclus occidit.

θέσ-φατος (θε(σ)ός et φα, φημί, cf. Goebel, Phil. 18, 222 Fedde, Wortzusammens. Breslau 1871 p. 15 25 Curt. Et. p. 472. Ascoli framm. linguist. III θ(ι)ϝέσφατος. θεσ- dat. pl. esse putant Weissenborn adi. comp. Hom. Halle 1865 p. 16 al., σ ortum ex ο Lob. Rh. 128 E. M. 448, 3 al., ex ϝ Savelsberg. Cf. Rödiger, Kuhn 16, 158 Autenr. ad Naegelsb. h. Th. 128) a deo dictus, a deo statutus s. exordium capiens. Cf. Buttm. Lex. 1, 167. η 143 θέσφατος ἀήρ, quem Minerva ei η 42 immiserat, v. s. θεσπέσιος. subst. **θέσφατον** oraculum, Ap. 87, 29 τὰ ἐκ μαντείας λεγόμενα cf. Naegelsb. l. l. *E* [64] θεῶν ἐκ θέσφατα ᾔδη. ι 507 ν 172 παλαίφατα θέσφαθ'. λ 151 κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν. *Θ* 477 ὣς θέσφατόν ἐστι. δ 561 σοὶ δ' οὐ θ. ἐστι θανέειν, cf. κ 473. λ 297 θ. πάντα. μ 155 ἴδμεναι θέσφαθ' ἅ μοι μυθήσατο. h. Merc. 472 Διὸς γὰρ θ. πάντα, cf. ib. 540. ib. 534 σε θέσφατόν ἐστι δαήμεναι.

Θέτις (ut videtur θα melken, skr. dha trinken, θῆτυς Τηθύς Alumnia (Herm. op. 2, 176), Θέτις Curt. Et. 307 Welcker, gr. Götterl. 1, 618, Hartung Rel. d. Gr. 3, 229 Gerhard, gr. Myth. § 456, 26) *Α* 413 495 512 *Ζ* 136 *Π* 34 *Σ* 51 94 332 392 398 405 422 428 *Ψ* 14 *Ω* 102. θεὰ Θ. *Ο* 76, ἀργυρόπεζα Θ. *Α* 538 556 ω 92. Θ. ἀργ. | *Ι* 410. *Π* 122 *Σ* 127 146 369 381 *Τ* 28 *Ω* 89 120 h. Ap. 319. gen. (cf. Curt. Et. p. 585 Kühner a. G. 1; 329 A. 7.) Θέτιδος *Θ* 370 *Ο* 598, καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης | *Υ* 207, ἠυκόμοιο *Δ* 512 *Π* 860. dat. (Lob. path. el. 2, 59 conflictio duorum ιι ingrata Graecorum auribus, cf. Herodian. *Ξ* 387 E. M. 448, 24) Θέτι καλλιπλοκάμῳ *Σ* 407. acc. Θέτιν *Ν* 350, ἀργυρόπεζαν | *Π* 574. voc. Θέτι (ι in arsi) *Ω* 88, τανύπεπλε *Σ* 385 424 (Zenod. Bekk. -ις) et Θετί *Ω* 104. θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος *Α* 538 556. Νηρῆος h. Ap. 319 et Doridis cf. Apollod. 1; 2, 6 Hes. Th. 244, quam Iuno ipsa enutrivit *Ω* 60. Dionysum Lycurgi minas fugientem *Ζ* 136 atque Volcanum e caelo deiectum *Σ* 399 Θέτις ὑπεδέξατο κόλπῳ i. e. in mari ubi apud patrem cum Eurynome habitabat. Iovi opem tulit Aegaeone advocato *Α* 397 ne Iuno Neptunus Minerva eum in vincula conicerent. quare Iuppiter ei semper favisse videtur. Etiam uxorem expetiverat, Pind. Isthm. 8, 60, cf. Fuchs, var. ab. Troic. 81, sed cum Themis in deorum concilio dixisset fore ut qui e Thetide nasceretur maior esset patre, cf. Aesch. Pr. 910 sch. AD. *Α* 519, Peleo (cf. Tz. anteh. 68) dedit invitam *Σ* 85 432 atque ut videtur vi raptam Herod. 7; 91. Conubium Iuno si non confecit at certe comprobavit *Ω* 60 ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν Πηλεῖ, quem quia dii omnes amabant donis splendidissimis ornaverunt *Π* 867 *Ρ* 195 *Σ* 84 *Ω* 278. Passa *Σ* 432 ἀνέρος εὐνήν, πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα, enixa est Achillem (*Α* 414 ε τέκον αἰνὰ τεκοῦσα) amantissimeque eduavit cf. *Σ* 438, Ariston. *Π* 222 ἡ δ. ὅ. οὐ δωδεκαταῖον ἀπέλιπε τὸν Ἀχιλλέα γεννήσασα ἡ Θέτις, καθάπερ οἱ νεώτεροι ποιηταί, ἀλλὰ συνεβίου Πηλεῖ, cf. Lehrs, Ar. 190. Hoc num certe statuerit Aristarchus potest dubitari. Non ignara filium Troiae moriturum *Α* 417 *Ι* 410 atque brevi tempore post Hectorem *Σ* 96, proficiscentem ad bellum *Π* 222 instruxerat rebus necessariis. Dum vero apud Troiam pugnatur, non videtur esse apud Peleum, *Σ* 435 ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ | κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος, sed non procul a Troia in mari *Α* 358 *Σ* 36 ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι, lugens quidem fatum filii, (*Α* 413 *Σ* 94 428), sed laeta quoque quod haberet filium *Σ* 437 ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. Audivit igitur *Α* 352 filii preces atque duodecimo die clam ceteris diis Iovem rogavit ut Troianis victoriam daret Achillemque in pristinum honoris locum restitueret, quam satis dure *Ο* 598 ἐξαίσιον ἀρήν vocat poëta nescio quis. Patroclo occiso postquam iterum audivit filii luctum cum omnibus Nereïdibus e mari exiit atque edocta a filio quid rei esset, dimissis sororibus, in caelum se contulit ad Volcanum *Σ* 146, quem benigne excepta rogavit ut Achilli arma fabricaretur *Σ* 460. Cum armis reversa spiritus subdidit filio *Τ* 37 pollicita se effecturam ut Patrocli corpus integrum maneret. Hectore occiso, in magno luctu erat *Ω* 90, non ignara instare mortem filii, sed a Iove rogata in caelum venit atque inde ad filium cui persuasit ut Hectoris corpus redderet. Cum denique Graeci corpus Achillis crematuri essent Thetis iterum cum Nereidibus ω 48 e mari profecta Graecis strepitu pedum territis aureum vas attulit quo ossa conderentur atque praemia certaminum proposuit splendidissima, quae dii ipsi ei dono dederant.

θέω et **θείω** (θεϝ skt. dhāv Bopp, Gl. 203 Benf. 2, 274 Curt. Et. 313 Christ 271 L. Meyer vgl. G. 1, 47 157 415 432, cf. Savelsb. Dig. 21) pr. ind. -εις *Ρ* 57, -ει *Ν* 141 *Χ* 192, -ομεν θ 247, -ουσι *Ρ* 727. ci. -ω *Κ* 63, θείῃ *Ζ* 507 *Ο* 264 et θέησι(ν) *Σ* 601 *Χ* 23. opt. -οιμεν *Τ* 415 inf. θέειν (octies) et θείειν (sexies) ptc. θέων, et θείων h. Ap. 281 Herm. corr. pro θύων. -οντος, ουσα, -ης γ 281, -αι *Δ* 244. ipf. ἔθεεν (ter) et ἔθει μ 407 et θέε(ν) (septies), pl. θέον *Υ* 227 *Χ* 161, iter. pl. θέεσκον *Υ* 229. fut. θεύσεαι *Ψ* 623, inf. -εσθαι *Λ* 701. curro, festino 1) a) homines. *Ν* 245 *Χ* 32, θέοντος dum currit, cf. *Ψ* 774. *Ψ* 766 ῥίμφα θέων. *Π* 186 δ 202 θείειν ταχύν, cf. γ 112 θ 123. *Ψ* 763 θ. ἐγγύθεν. *Ρ* 75 ὧδε θέεις . . διώκων. *Ψ* 623 πόδεσσι θ. θ 247 ποσὶ κραιπνῶς θ. *Ζ* 238 ἀμφ' ἄρα μιν θέον. *Κ* 63 θ. μετὰ σ' αὖτις; *Χ* 161 περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος, cf. Ariston. et Lob. par. 511. γ 288 κεῖνος ἶξε θέων navi per mare. ptc. saepe abs. additur alii verbo: *Ζ* 54 ἦλθε θέων festinans, cf. *Ζ* 394 *Λ* 715 *Ο* 88 *Σ* 167 *Ψ* 201, *Θ* 331 *Λ* 807 *Μ* 343 *Ν* 420 *Ο* 442 483 649 *Ρ* 189 707 χ 106 h. Merc. 70 v. l. *Ω* 74. cum adv. *Κ* 54 κάλεσσον, ῥίμφα θέων παρὰ νῆας, cf. *Ο* 584 *Ρ* 257 (ἀνά), *Π* 8 (ἅμα) h. Ap. 281 (πρός). *Υ* 53 κελεύων, ἄλλοτε πὰρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ Herodicus (ap. Herodian.) et nunc vo., Aristarchus cdd. optimi La Roche θεῶν, v. s. b) et s. ἐπί II A 1 a β et s. θεός 16). inf. additur alii verbo: *Β* 183 βῆ δὲ θέειν, cf. *Ρ* 119 698 χ 99, sch. ABLV. ὥρμησεν ἐπὶ τὸ θέειν, Naegelsb. machte sich auf zu laufen, cf. h. Ap. 108, *Λ* 617 805 *Μ* 352 (παρά), *Ξ* 354 *Ρ* 691 ξ 501. (ἐπὶ νῆας), b) animalia. *Δ* 244 πεδίοιο θέουσαι hinnuli, cf. *Ψ* 521, Ariston. διὰ πεδίου, sed videtur esse gen.

partit. variis partibus campi, alii localem vocant Kühner, a. G. § 418, 8 a Krüger § 46; 1, 3, alii διαπρήσσω q. v. comparant, cf. Z 507 O 264 (equus). X 23 ῥεῖα ϑ. πεδίοιο equus. K 437 ϑείειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι equi, cf. Π 393 Ψ 310 387 γ 370. Λ 701 περὶ τρίποδος ϑ. Ap. 87, 30 δραμεῖσϑαι. Υ 227 ἐπὶ καρπὸν ϑέον, cf. Υ 229. Τ 415 ἅμα πνοιῇ ἀνέμοιο ϑ. Ρ 727 ϑ. canes huc illuc, cf. X 192 ρ 308. 2) res a) Α 483 β 429 ἔϑεεν κατὰ κῦμα navis. γ 281 ϑ. νηός, cf. μ 407 ν 86 ο 294 h. Ap. 435. ν 88 ῥίμφα ϑέουσα. ξ 299 ἔϑεεν βορέῃ. N 141 ἀσφαλέως ϑέει ἔμπεδον saxum. ϑ 193 ῥίμφα ϑέων ἀπὸ χειρός discus. Σ 601 ϑ. rota figuli, v. l. ϑέλῃσιν. b) res non motae: pertineo, curro. Z 118 ἄντυξ πυμάτη ϑέεν ἀσπίδος. Z 320 Θ 495 περὶ ϑέε πόρκης. ω 208 περὶ δὲ κλίσιον ϑέε πάντῃ. Υ 275 λεπτότατος ϑέε χαλκός. N 547 ἀνὰ νῶτα ϑέουσα vena. — **ϑεώτερος** v. s. ϑεῖος c).

Θῆβαι et **Θήβη** (i. e. Hügel, ut Bursian, Geogr. v. Gr. 1, 225 vertit secundum Varr. r. r. 3; 1, 6. Herod. B 498 σύνηϑες αὐτῷ πολλάκις τὰ πληϑυντικῶς λεγόμενα καὶ ἑνικῶς προφέρεσϑαι, cf. Ameis app. ξ 199.) 1) pl. tantum. Thebae caput Aegypti superioris. I 381 Θήβας | Αἰγυπτίας, ὅϑι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται (ap. Strab. 9 τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα) |, αἵ ϑ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην | ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι, sch. LV. κομώσας πλούτῳ. eo pervenerat Menelaus cum Helena cui dona dedit δ 126 Ἀλκάνδρη, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃς | Αἰγυπτίῃς ὅϑι - κεῖται, sch. QV. Vind. ἡ νῦν καλουμένη Διόσπολις, Eust. 758, 18 πάλαι ποτὲ βασίλειον τῶν Αἰγυπτίων. 2) urbs in confinio Troadis et Mysiae, Z 416 πόλιν Κιλίκων εὖ ναιετάουσαν, Θήβην ὑψίπυλον, sitam (425) ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ. regnabat ibi Z 397 Ἠετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ | Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσι ἀνάσσων, pater Andromachae. delevit urbem Achilles B 691 διαπορϑήσας - τείχεα Θήβης, A 366 Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος. τὴν δὲ διεπράϑομεν. Eetionem tum cum filiis Graeci occiderunt, Chryseidem captivam abduxerunt. semel pl., nam Andromache nata erat X 479 Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ ἐν δόμῳ Ἠετίωνος. De forma -ῃσιν E. M. 450, 31 ἐπιῤῥηματικῶς, cf. 25, 13 Lob. path. el. 2, 250. sch. L. A 366 ἡ Θήβη χωρίον ἔρημον πλησίον Λέσβου, ἀπὸ Θήβης τῆς Ἀδράμυος· ταύτην γὰρ ἆϑλον ὁ πατὴρ προὔϑετο τῷ προὔχοντι γυμνικῷ ἀγῶνι. λαβὼν δὲ αὐτὴν Ἡρακλῆς ἔκτισε τὴν πόλιν, E. M. 450, 10 τὸ νῦν Ἀδραμύττειον λεγόμενον, cf. Strab. 585 611 612 (ἡ Θήβη κ. ἡ Λυρνησσός· ἔρημοι δ' ἀμφότεραι. διέχουσι δὲ Ἀδραμυττίου σταδίους ἡ μὲν ἑξήκοντα, ἡ δὲ ὀγδοήκοντα καὶ ὀκτὼ ἐπὶ ϑάτερα) 614. 3) h. Ap. 225 Θήβης ἕδος καταειμένον ὕλῃ (226) οὐ γάρ πώ τις ἔναιε· ἱερῇ ἐνὶ Θήβῃ, (228) Θήβης πεδίον πυρηφόρον. Steph. πόλις Βοιωτίας διάσημος. ἀπὸ Θήβης τῆς Προμηϑέως, condita ut ferunt a Cadmo, cf. Unger Theb. parad. 1, 2 Welcker, Kret. Kol. 82 Giseke, Stämme d. Balkanh. § 13 sq. munita ab Amphione Zethoque λ 263 οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο | πύργωσάν τ', ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο | ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην. Ξ [323] Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ, Τ 99 ἔμελλε βίην Ἡρακληείην | Ἀλκμήνη τέξεσϑαι ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ, sch. V. παρὰ γὰρ ταῖς Ἠλεκτραίαις πύλαις ἐτέχϑη. h. XV 2 Θήβῃς ἔνι καλλιχόροισιν. Oedipus λ 275 ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ - Καδμείων ἤνασσε, atque secundum Homerum ibi mortuus sepultusque est, nam Mecisteus Ψ 679 Θήβασδ' ἦλϑε, Did. οὕτως, Θήβασδε, εἰς Θήβας, ad certamina quae Oedipo mortuo celebrabantur, Ariston. ἡ δ. ὅ. οἱ νεώτεροι παρὰ τὸν Ὅμηρον τὸν Οἰδίπουν φασὶν ἑαυτόν τυφλώσαντα ποδηγούμενον εἰς Ἀϑήνας ἐλϑεῖν κ. ἐκεῖ τελευτῆσαι· νῦν δὲ ὁμόλογον ὅτι ἐν Θήβαις ἐτελεύτησεν. Eius filius Polynices a fratre ut ferunt expulsus Achivos (Giseke l. l. § 14) collegit Δ 378 οἵ ῥα τότε - στρατόωνϑ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης, quorum fuerunt Amphiaraus qui ο 247 ὄλετ' ἐν Θήβῃσι, et Tydeus qui E 804 ἤλυϑε νόσφιν Ἀχαιῶν | ἄγγελος ἐς Θήβας - μετὰ Καδμείωνας, comite Minerva, K 286 ἐς Θήβας ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ᾔει, sed Tydea quoque Ξ 114 Θήβῃσι - καλὴ γαῖα καλύπτει, Ariston. ὅτι οὐ κατὰ τοὺς τραγικοὺς ἐν Ἐλευσῖνι μετηνέχϑησαν οἱ περὶ τὸν Καπανέα, cf. Lehrs, Ar. 190. Nam Z 223 ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν, sed filii occisorum, epigoni vocati, decem ut ferunt anni post, urbem ceperunt, Δ 406 ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο. Itaque Thebae dirutae erant cum Troiam proficiscerentur Graeci quare B 505 Ὑποϑήβας vocavit Homerum urbem Boeotorum qui expeditionis participes fuerunt, cf. O. Müller, Orchom. Giseke l. l. § 15 sch. BL. οὐ γὰρ εὔλογον στρατεύειν Θηβαίους νέωστι ὑπ' Ἀργείων πορϑηϑέντας. Nunc Thiva Bursian, Geogr. v. Gr. 1, 225. heutzutage im Volksmund ἡ Φήβα." Inde

Θηβαῖος. 1) Thebanus (v. Θῆβαι 3). κ 47. 565 λ 90 165 μ 267 ψ 323 Θηβαίου Τειρεσίαο 2) (v. s. Θῆβαι 2) n. pr. Θ 120 υἱὸν ὑπερϑύμου Θηβαίου Troianum occidit Diomedes, sch. BL κύριον ὄνομα ὡς κ. ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁ Αἰγύπτιος.

ϑήγω (Christ 46 skr. tag, têg-âmi spitze L. Meyer vgl. G. 1, 372 lat. ta(n)go Savelsb. qu. lex. 54 ϑαγ. E. M. 185, 1 ϑῶ τὸ ὀξύνω 450, 16 ϑοὸν κ. ὀξὺ ποιῶ) acuo. Λ 416 ϑήγων ὀδόντα aper, N 475 ὀδόντας ϑήγει, Bekk. an 1095 Ἀρκάδων ϑ. ἀκονᾷ. med. mihi acuo quod meum est. aor. iptv. B 382 εὖ τις δόρυ ϑηξάσϑω.

ϑηέομαι (ϑαϝ, mirari, ϑαῦ-μα Curt. Et. 3 cf. Lob. path. el. 1, 355) opt. -οῖο Ω 418. ipf ἐϑηεύμεσϑα ι 218, s. augm. ϑηεῖτο (quater -εῦντο (sexies). aor. ἐϑηήσαντο (v. l. ϑ 1 τ 235, s. augm. ϑηήσαο ω 90 (v. l. ἐτεϑήπ et -ας), -ατο (ter), -αντο (ter.) opt. -αιο ρ 31 -αιτο ε 74. specto attente, v. cum admiratione admiror. Doederl. Gl. 2488 „geistiges Interesse an dem wahrgenommenen". sch. Apollon. 436 Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ ϑαυμάζειν τίϑησιν, ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἐπὶ τοῦ βλέπειν. a) absol. Ψ 7 881 ϑηεῦντό τε ϑάμβησάν τε, paraphr. H ἐϑαύμαζον. ε 74 ϑ. ἰδὼν καὶ τερφϑείη. ε 7 ζ 237 η 133 ϑηεῖτο, Ap. 87, 31 ἐϑαύμασε Hes. ἑώρα ἐϑαύμαζεν. b) ε 76 η 134 ο 1 πάντα ἑῷ ϑηήσατο ϑυμῷ, sch. H. ε 76 (ϑηήσατο), ἐϑαύμασεν· πρόσκειται γὰρ τῷ (τὸ, ἑῷ) ϑυμῷ, quam A. Fulda Unters. ü. d. Spr. 14 Alexandrinorum esse putat doctrinam, aliter sch. PQ. η 134 δαιμονίως οὐ τοῖς ὀφϑαλμοῖς ἀλλὰ τῇ διανοίᾳ συνελογίζετο. ϑ 265 μαρμαρυγὰς ϑ., ϑαύμαζε δὲ ϑυμῷ. X 370 ϑηήσαντο εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος. H 444 ϑηεῦντ

μέγα ἔργον, E. M. 450, 18 sch. br. ἐθεῶντο, ἐθαύμαζον (Hes.), cf. *K* 524 ι 218 (ἕκαστα) τ 235 (χιτῶνα). κ 180 θηήσαντ' ἔλαφον· additur ptc. θ 17 θηήσαντο ἰδόντες υἱόν. ρ 315 θ. ἰδὼν ταχυτῆτα, et θυμῷ: ω 90 κεῖνα ἰδὼν θ. θυμῷ. *O* 682 ἑ θηήσαντο, β 13 ρ 64 τὸν ἐπερχόμενον θηεῦντο. *Ω* 418 οἷον ἐερσήεις κεῖται. Cf. La Roche, h. S. 176 Bekk. h. B. 1, 166 et s. θάομαι. Inde

θηητήρ spectator, Hes. θαυμαστής, θεατήρ. φ 397 θ. καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων, Düntz. Kenner, sch. V. θαυμαστικός, ἔμπειρος. gen. ad θ. et ad ἐπι. refertur, nam qui bene spectat probat se esse peritum, cf. Doederl. Gl. 2119 814. non recte Faesi rideri putat mendicum. ACGJM. ex corr. GV. Bekk.² Ameis (cf. app.) θηρητήρ etsi nec ordo fuit venatorum nec qui arcu uti potest protenus venator existimatur. etiam minus bene ol. „Jagdmacher", qui vult suffurari. — **θήιον** v. s. θέειον. **θηλέω** v. s. θάλλω.

θῆλυς (skr. dhā trinke, θα θῆ-σθαι melken, Curt. Et. 307 Doederl. Gl. 2352 L. Meyer, vgl. G 1, 47 qui ib. 65 etiam skr. dhainu- säugende Kuh et ib. 135 lat. femina comparat.) 1) femineus. *Θ* 7 μήτε τις θήλεια θεὸς μήτε τις ἄρσην. h. Merc. 494 μίγδην θηλείας τε καὶ ἄρσενας boves. *Y* 222 τρισχίλιαι ἵπποι θήλειαι, cf. δ 636 φ 23. *Λ* 681 ἵππους, πάσας θηλείας, cf. *B* 767. ι 439 ἄρσενα μῆλα. θήλειαι δέ. ξ 16 σύες θ. τοκάδες. h. Merc. 192 βοῦς πάσας θηλείας. fuit etiam fem. θῆλυς, sch. BQ. ε 467 οὐκ εἶπε θήλεια ἀλλὰ θῆλυς ἀρσενικῶς· εἰ γὰρ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται ὁ θῆλυς, ἀλλ' ἔχει τὸ σημαινόμενον θῆλυ. *K* 216 ὄιν-μέλαιναν | θῆλυν, cf. κ 527 572. *T* 97 Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, cf. *Ψ* 409 (Αἴθη). *E* 269 θήλεας ἵππους, Herod. οὕτως Ἀρίσταρχος κ. ὁ Ἀσκαλωνίτης, Ariston. ἡ δ. ὅ. οἱ περὶ Ἑλλάνικον ἀνεγίνωσκον θηλέας ὡς ταχέας, ὡς Δωρικῶς ἐκτιθεμένου τοῦ ποιητοῦ. τὸ δὲ τοιοῦτο παρ' Ἡσιόδῳ πλεονάζει, Ὅμηρος δὲ οὐ χρῆται, cf. La Roche h. T. 280. Suid. I 2, 1181 θῆλυς. παρ' Ὁμήρῳ ἐσχημάτισται ὡς πῆχυς . . . θήλεας ἵππους. οἱονεὶ θηλείας. ζ 122 κουράων θῆλυς ἀυτή. 2) foecundus. ε 467 θῆλυς ἐέρση, sch. BQ. ἡ τρόφιμος δρόσος, Hes. ἡ τὰ φυτὰ θάλλειν ποιοῦσα δρόσος κ. θρεπτική. Compar. eadem vi est qua posit., Ap. 87, 32 τὸ μὲν σχῆμα συγκριτικόν, ὅτι φησὶ γυναικῶν θηλυτεράων ἀντὶ τοῦ ἐντρόφων. ἢ πρὸς τοὺς ἄνδρας τῆς συγκρίσεως οὔσης κατὰ τὸ συγκριτικόν, male E. M. 450, 57 cf. Hes. sch. pass. *Θ* 520 **θηλύτεραι** γυναῖκες, sch. L. ἢ ἁπλῶς, ὡς νεώτερος ὁ νέος, Hes. αἱ γυναῖκες, Lob. path. el. 2, 362 ind. lect. aest. Regiom. 1857, cf. Krah Phil. 17, 203: „quod nos dicimus" zarte Frauen. θ 324 θηλύτεραι θεαί. λ 386 ψ 166 h. Cer. 119 167 222 γυναικῶν θηλυτεράων |, Suid. I 2, 1181 τῶν θηλειῶν. V. l. αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων: *Φ* 454 νήσων θ., pro τηλεδαπάων, cf. Wolf prol. CLXVIII. λ 434 ο 422 ω 202 θηλυτέρῃσι γυναιξί.

θημών (θε, τίθημι) acervus, Hes. πᾶν τὸ σεσωρευμένον, οἷον ἀχύρων ἢ πυρῶν, cf. E. M. 451, 7 Ap. 88, 1 Suid. I 2, 1182. ε 368 ἠίων θημῶνα.

θήν (Hartung, Part. 1, 312 idem esse dicit quod δ(γ)ή lat. -dem, cf. Bäuml. Part. 109, Kühner a. G. 3, 687 negat) part. enclitica, cf. Apollon. adv. 525, 16. 1) certe, confido fore, profecto. Est fere de re futura, (*Θ* 448 *O* 288 *Φ* 568 ε 211), sed est debilius quam δή; Ap. 88, 2 ποῦ, cf. Hes. *B* 276 οὔ θήν μιν ἀνήσει θυμός, sch. br. οὐκ ἂν δὴ ἐπὶ πολύ, cf. paraphr. saepe sic post οὐ, schwerlich wol | cf. *K* 104 *Ξ* 480 γ 352 (δή), ε 211 (μέν) quo loco Kayser, div. ho. car. or. 8 praeter morem particula uti poëtam putat, cf. Fuhr, J. J. f. Ph. 1837 p. 407 sq., vel post ἦ. *Λ* 365 *Y* 452 ἦ θήν σ' ἐξανύω, cf. *O* 288 *Π* 852. *P* 29 ὥς θ. λύσω. *Φ* 568 καὶ γάρ θ. τρωτὸς χρώς. π 91 ἐπεί θ. μοι καὶ θέμις ἐστίν. *I* 394 ἢν ἵκωμαι Πηλεύς θ. μοι ἔπειτά γε μάσσεται. *N* 620 λείψετέ θ. οὕτω γε νέας, al. ironice rogari putant. 2) per ironiam, non recte Hartung 315 al. semper sic interpretantur. nimirum: *Θ* 448 οὐ μήν θην κάμετον γε, sch. AL. τινὲς ἐν ἐρωτήσει κ. περὶ τῆς προτέρας νοοῦσι μάχης . . οἱ δὲ ἐν ἀποφάσει κ. περὶ τῆς νῦν κερτομικῶς. *N* 813 ἦ θήν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν.

θήρ (aeol. φήρ lat. fer-us Benf. 2, 328 Curt. Et. 314 Christ 101 115 L. Meyer, vgl. G. 1, 47 71, cf. Pott, E. F. 1¹, 270.) fera, *Θ* 47 *Ξ* 283 *O* 151 h. Ven. 68 μητέρα θηρῶν Idam. *Φ* 470 πότνια θηρῶν Diana. *Φ* 485 h. Ven. 18 θῆρας ἐναίρειν, cf. λ 573 h. XIX 13 XX 4 XXVII 8 10. bestia rapax: *O* 324 θῆρε δύω. ε 473 θήρεσσιν ἕλωρ γένωμαι. ω 292 θηρσὶ κ. οἰωνοῖσιν. h. Ven. 123 θ. ὠμοφάγοι. Ap. 88, 3 κατ' ἐξοχὴν ὁ λέων, cf. Lob. par. 76 Curt. l. l. Ameis app. ξ 21. *Γ* 449 *Λ* 546 θηρὶ ἐοικώς. Hes. λέοντι. *K* 184 θηρὸς κρατερόφρονος. *O* 633 θηρὶ μαχήσασθαι leoni. ξ 21 κύνες θήρεσσιν ἐοικότες. est gen. masc. cf. Lob. par. 75. *Λ* 119 κραταιοῦ θηρός. *O* 586 θ. κακὸν ῥέξαντι. ep. 12, 4 ἐς ἔρκεα θ. ἰόντος. (θηρίον θηροσκόπος, θήρη -τής et -τωρ, θηρεύω et

θηρευτής venator. *M* 41 κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι. *Λ* 325 κυσὶ θ., ubi Did. διχῶς θηρητῆρσι (ita Bekk. et M. Schmidt, sed La Roche h. T. 281 q. v. **θηρευτῆρσι**) καὶ θηρευτῇσι. Ven. A. θηρευτῇσι. Bekk.² -ητῆρσι. De

θηρεύω (θήρ) venor. τ 465 μιν θηρεύοντα.

θήρη (θήρ) venatio, Hes. κυνηγία, ἄγρα. *E* 49 αἵμονα θήρης |. *K* 360 εἰδότε θήρης |. τ 429 ἴμεν ἐς θήρην. aliter: ι 158 ἔδωκε -μενοεικέα θ. praedam, cf. Retzlaff Syn. I Königsbg. 1, 28.

θηρητήρ et **θηρήτωρ** (θηράω) venator. Hes. κυνηγός. a) *Φ* 252 αἰετοῦ μέλανος, τοῦ θηρητῆρος. *Ω* 316 αἰετὸν μόρφνον θηρητῆρα. b) *E* 51 ἐσθλὸν θηρητῆρα. *Λ* 292 τις θηρητὴρ κύνας σεύῃ, cf. *O* 581. *P* 726 κούρων θηρητήρων. *M* 170 ἄνδρας θηρητῆρας. *Φ* 574 ἀνδρὸς θ. *I* 544 θηρήτορας ἄνδρας. In Od. non legitur, nisi v. l. φ 397 θηρητήρ pro θηητήρ q. v.

θηρίον (θήρ, E. M. 451, 15 εἰ μὲν ὦσι δακτυλικὰ πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον . . . εἰ δὲ τρίβραχα προπαροξύνεται) animal. κ 171 180 μάλα γὰρ μέγα θ. ἦεν ein Stück. Non est deminutivum, cf. Bekk. an. 856, 10, sed Classen J. J. f. Ph. 1859 p. 314 statuit singula animalia opponi generi, etsi h. Ven. 4 θηρία πάντα opponuntur hominibus et avibus, lex. Seg. 99, 28 τὰ ἄγρια, opp. πολιτικά.

θηρο-σκόπος (σκέπ-τομαι) ferarum speculatrix, h. XXVII 11 θ. ἰοχέαιρα Diana.

θής (θε-ῖναι Doederl. Gl. 2481 (quia ἐπὶ συνθεσίᾳ operam locent) Buttm. Lex. 2, 111 n. (quia quasi sedeant, Sassen), Benf. 2, 267 Duentz. Kuhn 16, 27 (quia laborent), Pott E. F. 2¹, 561 (quia tributa pendeant) Bohlen ap. Lob. par. 127 n. skr. dhas positus, cf. Curt. Et. 309 Lob. par. 127 n. θάω θῶ assecula aut Aglaoph. 1319 qui pascitur, ut τὸν θέραπα a verbo θρέπω i. e. τρέφω) mercenarius E. M. 452, 23 ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, cf. Hes. Suid. I 2, 1184 Ap. 88, 5. Bekk. an. 1095 Κυπρίων. θῆς λάτρις. Recte Bekk. h. B. 2, 67 dubitat num proprie pertineat θής ad Homeri tempora. δ 644 ἑοὶ αὐτοῦ θῆτές τε δμῶές τε Telemachi operae servique, sch. BEPQ. οἱ ἐλεύθεροι μέν, μισθῷ δὲ δουλεύοντες, cf. Naegelsb. h. Th. 289 Schömann, gr. A. 1, 44 Retzl. h. Synon. I Königsbg 1866 p. 16. videntur θῆτες toto anno operam locasse, ἔριθοι nonnunquam et in breve tempus (θητεύω).

Θησεύς, λ 322 Ariadnen a Creta ἦγε μὲν οὐδ' ἐτέλεσσε· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔσχε ut Aristophanes legebat, vel omisso v. 323, γῆμε μὲν οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄ. ἔκτα cum Aristarcho, cf. Bergk, ind. lect. aest. Marburg 1850 p. 10. sunt qui locum a rhapsodo Attico insertum putent, cf. Nitzsch h. l. Hoeckh, Kreta 2, 141 Duentz. Abh. 11. λ [630] Θησέα Πειρίθοόν τε θεῶν ἐρικυδέα τέκνα, Plut. Thes. 20 Πεισίστρατόν φησιν Ἡρέας ὁ Μεγαρεὺς . . ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὁμήρου νέκυιαν τὸ Θ. Π. τε θ. ἀριδείκετα τ. χαριζόμενον Ἀθηναίοις. Nitzsch h. l. putat Thesea omnino non commemoratum esse ab Homero, cf. Lehrs, Ar. 446 Duentz. Abh. 5, nam Γ 144, ubi v. sch., num Aethre mater sit Thesei dubitatur et Α [265] Θησέα τ' Αἰγεΐδην ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν Nestor viderat iuvenis, qui versus abest a schol. Eust. edd. vett., atque ex Hes. Sc. 182 transsumptus putatur, cf. Wolf prol. XXVII Ameis app. h. l.

θητεύω (θής) operam loco, mercede accepta servio. Φ 444 Λαομέδοντι θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ ἔπι. λ 489 θητευέμεν ἄλλῳ, cf. σ 357 (abs.)

-θι, suff. inseparabile, additur aut nominibus et pronominibus aut adverbiis, de loco quo quid fit, cf. Lob. path. el. 2, 248 262 Krüger gr. S. § 41; 12, 12 Lehmann, Locativ b. Hom. Neu Stettin 1870 p. 9. a) Ἀβυδόθι, ἄλλοθι (et ἄλλοθ') αὐτόθι (-όθ'), ἑκαστόθι, ἑτέρωθι, θύρηθι (-θ') Ἰλιόθι (gen.?) κηρόθι Κορινθόθι νειόθι οικοθι, (-θ') οὐρανόθι (gen.?) πόθι, de tempore ἠῶθι. b) Lob. l. l. de significatione primitivi sui plerumque nihil mutant: ἀγχόθι ἀπόπροθι αὖθι ἐγγύθι ἐκεῖθι ἔκτοθι ἔνδοθι καταῦθι καταυτόθι κεῖθι οθι (-θ') ὁππόθι πόθι ποθί τηλόθι (-θ') τόθι ὑψόθι (-θ'). Accentus ratio non fere mutatur compositione, sed quae de nominibus sunt paroxytona fiunt praeter ἑτέρωθι οἴκοθι θύρηθι, cf. Kühner a. G. 1, 730, 2. E. M. 25, 25.

θίς (dubiae originis. E. M. 452, 16 θέω et ib. 20 θεῖναι. Hes. Ap. 86, 24 θείνεσθαι. Curt. Et. 312 θέναρ, skr. dhan-van Bogen Flachland, ahd. tenar, cf. L. Meyer, vgl. G. 2, 253. Graff 5, 148. Grimm W. B. 2, 1529 Düne Benf. 1, 644 στα stehen, στjανο θjανο θην θίν θίς). fuere qui θείς statuerent, Ap. 86, 24 θεῖνα cf. Lob. par. 85 La Roche h. T. 281 aut nom. θίν, cf. Hes. De accentu cf. Herod. Α 239 Lob. par. 85. locus editus, litus E. M. 452, 16 ὁ αἰγιαλός, cf. Suid. I 2, 1190 Hes. Ap. 86, 24. Ψ 693 θῖν' ἐν φυκιόεντι, Hes. αἰγιαλῷ, ubi est genus masc. atque pars maris prope terram, etsi Retzlaff, hom. Syn. II Königsbg. 1867 p. 13 non de loco proprie esse putat, sed de pulsatione undarum. Est masc. etiam μ 45 πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς ἀνδρῶν πυθομένων, vulgo: acervus, Nitzsch h. l. Ap. 86, 29 τὸν σορὸν τῶν ὀστέων Hes. Suid. I 2, 1190 atque sic apud seriores fem. esse dicitur E. M. 450, 34. etsi hic quoque subest significatio litoris insulae in quo ossa late iacebant. In ceteris a praep. παρά et ἐπί pendent dat. et acc., quibus additur gen., non adi. Α 34 Ι 182 Τ 40 δ 432 ν 220 ξ 347 h. Merc. 341 παρὰ θῖνα θαλάσσης, cf. β 260 ζ 236 δ 779, κ 154 402 407 569 μ 367 ν 65 ο 205 π 358. Α 316 327 Α 622 Ω 12 ζ 94 κ 179 h. VII 2 παρὰ θῖν' ἁλός, cf. Α 350 Ν 682 Ξ 31, θ 49. Δ 24 Ψ 59 γ 5 λ 75 ἐπὶ θινὶ θαλάσσης |. Sine gen β 408 η 290 ι 551 ἐπὶ θινί. ι 46 παρὰ θῖνα

Θίσβη (Curt. Et. p. 537 θεσ, Pott 1, 99 σέβομαι) πολυτρήρωνά τε Θίσβην Β 502, sch D. τὰς νῦν πληθυντικῶς λεγομένας Θίσβας Ariston. ὅ. Ζηνόδοτος γρ. Μέσσην, Steph. πόλις Βοιωτίας . . ἀπὸ Θίσβης τῆς Ἀσώπου . . ὁ λιμὴν δὲ τῶν Θισβαίων, ὥς φησιν Ἐπαφρόδιτος κ. τὸ ἐπίνειον περιστερῶν πλῆρες cf. Strab. 16 298, inter Heliconem et sinum Corinthiacum sita, haud procul a mari, ὅμορος Θεσπιεῦσι τὸ χωρίον κ. τῇ Κορωνειακῇ Strab 411, cf. Bursian Geogr. v. Gr. 1, 242, bei den jetzigen Dorfe Κακώσι.

θλάω (num ad τρί-βω pertineat dubitat Curt. Et. 239, non Benf. 2, 262. fuit θλάσω L. Meyer vgl. G. 1, 444. Doederl. Gl. 97 dol-ere) contundo Ε 307 θλάσσε δέ οἱ κοτύλην paraphr. περιέθραυσε, cf. Μ 384 (κενέην). σ 97 ὀστέα δ' εἴσω | ἔθλασεν.

θλίβω (Benf. 2, 263 L. Meyer vgl. G. 1, 37 τρίβω, de quo Curt. Et. 239 dubitat. Doederl Gl. 972 θλᾶν) fut. med. contundo, attero. ρ 22 φλιῇσι θλίψεται ὤμους (γρ. ἦτορ) sibi atteret, sch. QV. αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ θλιβήσεται. Il. φλίψεται (cf. La Roche). διὰ τοῦ θ., ὡ καὶ Ζηνόδοτος.

θνήσκω s. θνῄσκω ut monet E. M. 452, 3 scribitque La Roche in Od., habet Ven. quater θνῄσκω, cf. La Roche h. T. 282 h. l 416 (θαν, quam radicem Curt. Et. p. 497 e skr. dham flare refert, Grimm Gesch. d. d. 404 ad goth. divan dau mori Benf. 2, 277 a θεν schlagen) praes. θνῄσκουσ' μ 22, ptc. -ων -οντα θ 526, -οντες Α 243, -οντας Α 56. ip θνῆσκον Α 383. fut. inf. θανέεσθαι (ter). ao ἔθανεν θ 226, et ἔθαν' Φ 610 γ 248, ἔθαν v. l. δ 495 pro δάμεν s. θάνον. sine augm. θάνον λ 412, -ες Χ 486 ω 37 -ε(ν) quater, -ο (quater). ci. -ω (bis) -ῃς (ter), -ῃσι (bis) -ωμ μ 156, -ωσι (bis). opt. -οι ο 359, -οιεν χ 47. iptv. -ε Φ 106, inf. -εῖν Η 52 et -έειν (septies) ptc. -ών, -όντος, -όντι, όντα, -όντων. pf. τ θνηκε(ν) (decies) et ptc. -ηκυῖαν δ 734 ol. v ABDEJKLMNQ. Ameis Düntz.; etiam Bekk. B. 1, 228 nunc probat, in ed. Thierschiu (§ 211, 28 c Anm.) secutus -ηυῖαν ut Dind. Bäun La Roche al.; ind. pl. τεθνᾶσι(ν) (quater). op τεθναίην Σ 98, -ης Ζ 164, -η Γ 102. ipt

τέθνάθι X 365, -άτω O 496 inf. -άμεναι Ω 225 et -άμεν (sexies). ptc. τεθνηώς P 161 (vel ut La Roche h. T. 283 volt, -ηώς s. -ηιώς), Aristarchus Wolf Spitzn. (q. cf. ad Z 71) Bekk. in ed. Bäuml. cet. ἄλλοι δέ (Zenodotus) -ειώς et sic παράδοσις, seriores epici (cf. Wernicke Tryph. 178) codd. plerique, vo. ante Wolfium, nunc Bekk. h. Bl. 1, 228, cf. Merckel Apoll. prol. CXVIII Ahrens Conjug. auf μι Ilfeld 1838 p. 19 Buttm. a. S. 2, 30 qui -ηώς -ηυῖα gen. -ηότος -ειῶτος probat. gen. -ηῶτος (s. -ειῶτος et sic in cet.) (septies) et -ηότος (quater). dat. -ῶτι κ 494 et -εῶτι (εω per syniz.) τ 331. ac. -ηῶτα (novies) et -ηότα (ter). pl. g. -ηώτων Π 16 ac. -ηῶτας Z 71 et -ηότας ψ 84. formae hae ω semper habent in arsi aut sexta aut tertia, P 229 in quinta, sed ο in thesi quarta, Ω 20 secunda. Morior, semper de hominibus, a) morte naturali, ut morbo A 56 θνήσκοντας, cf. A 383, B 106 Z 164 Σ 98 Ω 743 α 59. θ 526 θνήσκοντα κ. ἀσπαίροντα. H 52 θανεῖν κ. πότμον ἐπισπεῖν, cf. δ 196 562 ε 308 λ 389 ξ 274 ω 22. μ 342 λιμῷ θ. καὶ πότμον ἐπισπεῖν. μ 22 ἅπαξ θνήσκουσ'. ρ 312 τῆλε θανόντος. T 335 κατὰ τεθνάμεν. B 642 α 396 β 96 ο 253 τ 141 ω 131 θάνε. H 410 θάνωσι, cf. Λ 455 Σ 121 T 228 λ 218 h. Merc. 38. Π 16 τῶν τεθνηώτων, cf. P 435. γ 248 πῶς ἔθαν', cf. ο 359. X 426 θανέειν ἐν χερσὶν μῆσιν patris. θ 226 αἶψ' ἔθανεν. b) Φ 106 θάνε, vivum alloquitur Achilles, sed mortuum X 365 τέθναθι. in pugna vel vi, cf. Γ 102 Λ 170, 12 O 728, 496 497 P 405 X 55 486, 495 (v. l.), μ 156 υ 21. M 13 κατὰ θάνον. 66 θάνον ἐν πεδίῳ δηωθέντες, cf. (π 107) ν 37. λ 412 θ. οἰκτίστῳ θανάτῳ. χ 472 οἴκτιστα θάνοιεν. A 243 ὑφ' Ἕκτορος θνήσκοντες. O 289 χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν. Φ 610 ἔθαν' ἐν πολέμῳ. Ω 225 τεθνάμεναι παρὰ νηυσίν. Ψ 70 οὐ ζώοντος ἀλλὰ θανόντος, cf. δ 553 ρ 115 τ 331, α 289 β 220 τεθνηῶτος μηδ' ἔτ' ἐόντος. Z 71 νεκροὺς τεθνηῶτας, cf. Σ 173 μ 10. P 229 Πάτροκλον καὶ τεθνηῶτά περ, cf. X 364 Ω 20. Z 464 με τεθνηῶτα, mortuum (Classen Beobacht. 2, 15), cf. I 633 N 659 Π 858 P 161 341 402 435 Σ 537 T 210 289 300 403 Ψ 192 Ω 244 δ 734 494 ο 23 ψ 84 ω 56. H 80 με θανόντα, Classen, Beobacht. 2, 12 15: ubi exspiravero, cf. Θ 476 (al. πεσόντος) Λ 453 O 350 P 120 32 379 538 564 Σ 195 Φ 28 X 73 343 Ψ 223 2 16 575 α 236 γ 258 ε 310 λ 486 554 ω 77 93 436. π 107 υ 317 φ 155 τεθνάμεν mortuum esse. pf. ind. sum mortuus, α 196 λ 461 τέθνηκεν ἐπὶ χθονί. β 132 δ 110 837 λ 464 ζώει ἢ τέθνηκε, cf. λ 304. interfectus sum: 328 τεθνᾶσι, cf. Σ 12 δ 199. X 52 ο 350 τεθνᾶσι κ. εἰν Ἀίδαο δόμοισιν, cf. δ 834 υ ω 264. ptc. subst. instar: Π 457 675 X 389 9 ω 190 296 θανόντων. (ἀπο- ἐκ- κατα-, θάνατος διόθανής et

θνητός mortalis. a) A 339 πρός τε θεῶν πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, cf. Ξ 199 401 Y 220 233 α 219 ε 32 η 247 ι 521 ω h. Merc. 9 144 441 578 Ven. 35 149 Cer. 22 29 45 55 73 403 XVIII 9 XXX 7, et alio verborum ordine h. Merc. 161. λ 244 θεὸν θνητήν τε γυναῖκα. h. Cer. 489 ἀνθρώποις K 403 P 77 Y 266 κ 306 ἀνδράσι θνητοῖσι, cf. Y 41, Ω 259 π 196 h. XIX 33. γ 3 210 μ 386 h. Ap. 69 VII 20 θν. βροτοῖσιν, cf. π 212. P 444 Πηλῆι θνητῷ. Σ 87 θνητὴν ἄκοιτιν. Y 305 γυναικῶν θνητάων. b) in plur. est pro subst. mortalis: A 574 θνητῶν, cf. P 547 h. Ap. 29 Merc. 184 Cer. 111 XXIX 5 XXXI 19 ep. 6. 1. M 242 πᾶσιν θνητοῖσι κ. ἀθανάτοισι, cf. Y 64 τ 593 h. Merc. 576 Ven. 259 XXXI 8. Cer. 269 ἀθανάτοις θνητοῖσί τε. ε 213 θνητὰς ἀθανάτῃσι. c) apud verbum: N 322 θνητός τ' εἴη κ. ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν, cf. Σ 363 υ 46. Ω 58 Ἕκτωρ μὲν θν. Π 154 θνητὸς ἐών equus. Π 441 X 179 ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, cf. X 9 Ω 537. μ 118 οὐ θνητὴ ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστι. Π 622 θν. τέτυξαι. Φ 570 θνητὸν δέ ἑ φασ'. Syllaba θνη. plerumque in thesi (Π 154 441 X 9 179 Ω 537 υ 46, P 444 h. Merc. 161 XXX 7, π 196) Pro καταθνητός γ 114 ι 502 h. Ap. 541 v. l. κατὰ θν.

Θόας Ἀνδραίμονος υἱός B 638 O 281 ξ 499, Eust. 1016, 36 καὶ Γόργης τῆς Οἰνέως ὅν, φασίν, ὁ Διομήδης ἀπέδειξεν Αἰτωλίας βασιλέα, certe (B 638) Αἰτωλῶν ἡγεῖτο qui Pleuronem Calydonem Olenum Pylenem Chalcidem tenebant. Ulixes mendicus apud Eumaeum fabulatur eum callide deceptum ab expeditione nocturna ad naves nuntium redisse relicto pallio (ξ 499) Δ 527 Θ. Αἰτωλός occidit Piroum, sed, Δ 529 Θ., non potuit spoliare. Fuit inter eos qui cum Hectore certare volebant etiam H 168 Θ. Ἀνδραιμονίδης. Neptunus N 92 Θόαντα quoque cohortatus, Idomeneum alloquitur similis N 216 Ἀνδραίμονος υἷι Θόαντι ὃς πάσῃ Πλευρῶνι κ. . . Καλυδῶνι ἤνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ, cui ille respondet N 222 ὦ Θόαν, cf. N 228, Ariston. ἡ δ. ὅ. σὺν τῷ ν ἡ κλητική, cf. Lob. path. el. 2, 278. fuit Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι . . νίκων, (O 281), cumque Hector volnere curato praeter exspectationem ad pugnam rediret suasit Graecis ut, cetera turba ad naves remissa, optimi quique hoplitarum Doriensium instar, cf. Köchly Ztschft. f. A. W. 1843 p. 12, hastis proiectis consisterent, quem locum O 281—305 Lachmann vituperatum alio transtulit Betracht. 42 62, Köchly ad Iovem deceptum rettulit, cf. Ribbeck N. J. f. Ph. 85, 30 Phil. 8, 499. T 239 Θόαντα quoque Agamemnon misit dona allaturum Achilli. 2) Π 311 Θόαντα Troianum occidit Menelaus. 3) F. Dionysi et Ariadnes, sch. Apollon. 3, 997, tenebat Ξ 230 Λῆμνον . . . πόλιν θείοιο Θόαντος. ubi Phoenices, qui mercaturam faciebant craterem Ψ 745 Θόαντι δῶρον ἔδωκαν. Cum feminae Lemnienses viros interficerent, sola Hypsipyle patrem Thoantem servavit, Apollon. 1, 621 Apollod. 1; 9, 17, in Oenoen insulam dimissum, quod ubi ceterae compererunt Thoantem ipsum occiderunt Apollod. 3; 6, 4, atque Hypsipylen vendiderunt Lycurgo.

Θόη (θοή) Σ 39 una e Nereïdibus.

θοινάομαι (Pott E. F. 1[1], 18 278 „vermutlich" skr. ghas edere, lat. gānea cena. Benf. 2, 271 skr. dhē trinken. Ahrens δρῦς 19 et Curt. Et. p. 442 θύω opfern. Aufrecht, Kuhn 14, 276 skr. dhi erfreuen, quod Curtius negat inveniri nisi in skr. E. M. 453, 53 461, 5 θῶ τὸ εὐωχοῦμαι, cf. Eust. 979, 17) epulor, Hes. εὐωχεῖσθαι. δ 36 ἄγε θοινηθῆναι ut epulentur.

θόλος (Benf. 2, 279 θϝρι θολ wölben, θάλ-

ιμος. audacius E. M. 453, 30 περι-θέειν. al. ὅλος, solus, rund. De accentu Herod. K 134 Eust. 794, 30) aedificium rotundum reponendis vasis cotidiani usus, Hes. οἶκος εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν ἔχων τὴν στέγην κατασκευασμένος (-ην?), cf. E. M. l. l. χ 442 459 ἐξαγαγόντες μεγάροιο μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἕρκεος αὐλῆς, sch. QV. κυκλοτεροῦς οἰκήματος . . . εἰς ὃ τὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς χρῆσιν πίπτοντα ἀπετίθεντο, οἷον κρατῆρας καὶ ἐκπώματα καὶ τὰ ὅμοια, cf. Eust. 1934, 7. Eggers, aula Hom. Altona 1830 p. 13 separatim ab ipsa domo in angulo aulae quem sequitur Rumpf, aed. Hom. I Giessen 1844 p. 25 (horreum). Schreiber, Ithaka IV stabulum pecuarium in aula exteriore. Sed cum quae cotidiano usui sunt vix reponantur in aedificio seiuncto, videtur fuisse accessio aedibus adiuncta parsque aedium, ut θάλαμος. χ 466 πεῖσμα κίονος ἐξάψας μεγάλης περίβαλλε θόλοιο ὑψόσ' ἐπεντανύσας a columna suspensum collis servarum circumdedit atque alte adstrinxit nescio quo tholi loco, solito enim brevius Homerus haec voluit dicere, fugiens res visu foedas. plerique: περίβαλλε θόλοιο, Faesi: um den engern Theil des Rundgebäudes. Ameis: zog es um das R. geworfen von demselben her. Hes. θηλυκῶς ἔλεγον τὴν θόλον, cf. Lex. Seg. 264, 29 E. M. 453, 34, quare haud scio an praestet coniungere μεγ. θόλ., rarissime enim quae anapaestum efficiunt adi. sic postponuntur, cf. Giseke, h. F. § 33.

θο-ός (θεϝ, θέω) 1) alacer, velox, strenuus, celer, cf. Buttm. Lex. 2, 60. Vocatur θ. qui eo est animo corporisque habitu ut celer esse possit, ὠκύς qui aliquando celeriter cucurrit. a) homines pugnantes, qui magno cum impetu feruntur opprimuntque adversarios. E 430 Ἄρηι θοῷ, cf. Θ 215, N 295 328 528, Π 784 P 72 536. B 758 Πρόθοος θοός, sch. br. παρονομασία. E 462 Ἀκάμαντι θ. B 542 Ἄβαντες - θοοί. V. l. N 477 Αἰνείαν βοῇ θοόν, Wolf βοηθόον q. v. E 536 θ. ἔσκε - μάχεσθαι Deicoon, sch. br. ταχύς, πρόθυμος. E 571 O 585 θ. περ ἐὼν πολεμιστής Aeneas et Antilochus. Π 422 νῦν θοοί ἔστε, nunc vo., sch. BL. ἀγαθοὶ κ. ταχεῖς εἰς τὸ πολεμεῖν γένεσθε etsi vix bene fugientes sic iubentur celeres esse, melius ol. θοοί ἐστε per sarcasmum, Eust. 1068, 33 ὀξυκινήτους φεύγειν, cf. Buttm. l. l. 62 qui comparat Π 494 εἰ θοός ἐσσι ubi non dubitatur de Glauci fortitudine. b) h. XIX 29 θ. ἄγγελος. h. Ven. 71 παρδάλιες θοαί. c) res quae moventur. Λ 533 P 458 h. Cer. 89. θοὸν ἅρμα. P 430 μάστιγι θ. Düntz.: rasch bewegt, melius quam sch. B. ταχυποιῷ. M 306 ἔβλητο θοῆς ἀπὸ χειρός. χ 83 θ. βέλος. Naves subductae: A 12 371 B 8 17 168 Z 52 K 450 514 Λ 3 Ω 564 θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, cf. B 263 Λ 569 M 7 Π 247 P 622, v. l. Ω 1, δ 255. A 308 Ψ 317 α 303 β 212 287 385 387 389 δ 669 779 ε 131 η 109 249 ι 226 κ 154 402 407 569 λ 331 μ 247 367 387 ν 65 168 ο 205 π 472 ψ 330 h. Ap. 395 409 νῆα θοήν, cf. γ 347 h. Ap. 506. A 300 θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ, cf. Λ 389 Π 123 T 331 β 430 γ 61 κ 244 332 μ 292 ο 258 h. Ap. 497 511 VII 35. B 619 K 309 396 Λ 666 Π 168 νῆες θοαί. I 332 435 Λ 111 N 84 Ξ 57 Π 201 547 P 708 Φ 135 δ 173 ι 54 νηυσὶ θοῇσιν, Ap. 88, 6 ταχείαις, cf. K 306 M 112 N 320 O 673 Σ 259 T 160 Ω 254 ι 86 κ 57 ω 419. Ξ 410 O 391 685 P 403 T 356 θοάων νηῶν. non recte Schuster, h. Epith. v. Schiff, Ztft. f. G. 14, 461 navis longa, esse enim epith. distinguens, nam iusto subtilius e. c. I 332 vituperari putat Agamemnonem quia non utatur tali navi. O 62 κῦμα θοῇ ἐν νηὶ πέσῃσι. Ω 438 ἐν νηὶ θ. ἢ πεζός. α 260 ᾤχετο κεῖσε θοῆς ἐπὶ νηός, cf. τ 238 h. Ap. 494. κ 176 ἐν νηὶ θ. βρῶσις, cf. μ 320 50 ν 134 π 229 368 h. Ap. 401 Cer. 12[?] γ 431 θ. παρὰ νηὸς ἐίσης. η 34 νηυσὶ θοῇσιν - ὠκείῃσι, aptis ad celerem cursum quae revera celeriter currunt; Ameis: Schnellsegler, etsi tale genus navium vix statuit Homerus. ν 157 λίθον νηὶ θ. ἴκελον, ubi ὠκ… locum non haberet. ω 299 νηῦς ἕστηκε θο… d) K 394 468 Ω 366 653 θ. διὰ νύκτα μέλαιναν, sch. br. τὴν ταχέως ἐπιλαμβάνουσαν τὴν γῆν. Buttm. l. l. 67 „jähe", quia opprimit te… retque homines quorum nemo eam effugit, … Grashof, Fuhrwerk 20. al. quia in Graecia br… vius crepusculum est, minus bene Ap. 88, διὰ τὴν ἀνάπαυσιν ταχεῖα (φαίνεται), vel Heraclid. all. 45 κατὰ σχῆμα, quia umbra sit terra in acutum exiens, cf. μ 284, ubi Nitzsch: acre… scharfe Nachtluft, non apte ceteris locis. M 4… Ξ 261 Νυκτὶ θοῇ, sch. BL. Ξ 261 τινὲς φίλ… non bene Oertel, chronol. h. III 1850 p. … crepusculum s. diluculum, quia non sentiam… celerem esse, nisi abeuntem aut veniente… e) θ 38 θ. ἀλεγύνετε δαῖτα, sch. HQ. (re… Carnuth: Ariston.) ἀντὶ τοῦ θοῶς, (Hes. ἀ… θήν) Adv. Γ 325 **θοῶς** ἐκ κλῆρος ὄρουσ… cf. h. Ven. 67. E 533 ἀκόντισε δουρὶ θ. … 422 θ. ἐπὶ ἔργα ἕποντο, cf. E 722, 748 Θ 3… 219 Π 145 ε 243 ζ 92 θ 443 447 ι 469 ξ … 248 ο 216 447 π 350 φ 46 241 χ 16 364 ψ 3… ω 220 h. Merc. 304 VII 7. 2) acer, acut… ο 299 νήσοισιν - θοῇσιν, melius Buttm. l. … 64 Duentzer Θοῇσιν, sch. HV. μεταληπτικὸν … τοῦ κατὰ κίνησιν ὀξέος ἐπὶ τὸ κατὰ σχῆ… cf. sch. QV. Eust. 1631, 35. Strab. 351 θ… εἴρηκε τὰς ὀξείας· τῶν Ἐχινάδων δ' εἰσὶν … ται, πλησιάζουσαι τῇ ἀρχῇ τοῦ Κορινθια… κόλπου κ. ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου, 459 Ὀξεῖαι καλούμεναι, ἃς Θοὰς ὁ ποιητὴς εἶ… Steph. Ἐχῖναι . . . λέγονται κ. Ἐχινάδες … τὸ τραχὺ κ. ὀξύ. Plerique non ad θέειν … ferunt, Buttm. 65 θή-γειν τα-χύς compara… id negat Curt. Et. 313. Duentz. ι 327 θ… i. e. θήγειν, θοός -όω, cf. Nitzsch ib. B… 2, 274 τϝα dubitans. Ameis app. ο 299 cel… tatem adventus significari putavit, (cf. Tac. … exc. 3, 1) non formam insularum. Inde

θοόω acuo. ι 327 ἐθόωσα - ἄκρον (… παλον)

Θορῖκος, Steph. δῆμος τῆς Ἀκαμαντί… φυλῆς, una e duodecim urbibus veteris Atti… paullo supra Sunium, in litore orientali, n… „wenige Gehöfte, Theriko genannt", cf. Le… Demen ü. v. Westermann p. 58 Burs. Geogr… Gr. 1, 353. h. Cer. 126 νηὶ Θορικόνδε κ… σχεθον.

θοῦρος, fem. (cf. E. M. 475, 49) -ις (… θρώσκω, cf. L. Meyer 2, 245 (θορ-ϝο). I… Rh. 23 θέω) qui cum impetu fertur ad ag… diendum. E. M. 453, 37 ὁ ὁρμητικός, ὁ πολ… στής, cf. Hes. E 30 35 355 454 830 904 O … 142 Φ 706 θοῦρον Ἄρηα. E 507 Ω 498 … ρος Ἄρης. Δ 234 418 E 718 Z 112 Θ 17… 287 313 566 710 M 409 N 116 197 O 250 … 487 527 734 Π 270 357 P 81 185 δ 527 …

ριδος ἀλκῆς |, Ap. 88, 10 τῆς πηδητικῆς, cf. Hes. *H* 164 *Θ* 262 *Σ* 157 *θοῦριν - ἀλκήν*. *Δ* 32 *Υ* 162 *ἀσπίδα θοῦριν* Agamemnonis et Aeneae, E. M. 453, 51 *ἀπὸ τῶν περιεχομένων τὸ περιέχον*, transfertur certe adi. ab homine ad rem quam gerit dum hostem aggreditur, quae res frustra vexavit Doederl. Gl. 692, male sch. AD. *εὐκίνητον κ. κουφὴν τῷ φοροῦντι*, frigide Eust. 828, 39 *θοῦρον ποιοῦσα*. *O* 308 *αἰγίδα θοῦριν*. — **θόωκος** v. s. *θῶκος*.

Θόων 1) unus Phaeacum *θ* 113. 2) *Θόωνα*, Troianum, Phaenopis filium cum Xantho fratre Diomedes occidit *E* 152. 3) *Θόωνα* Troianum Ulixes occidit *Λ* 422. 4) *Θόωνα* Troianum, qui cum Asio castra Graecorum oppugnabat *M* 140, Antilochus occidit *N* 545. — **θοῶς** v. s. *θοός*.

Θόωσα *α* 71 Polyphemum *τέκε νύμφη, Φόρκυνος θυγατήρ, Ποσειδάωνι μιγεῖσα*.

κήρυκα **Θοώτην** Menestheus *M* 342 cum Sarpedon et Glaucus murum oppugnaturi essent, misit, *M* 343 *ἔρχεο, δῖε Θοῶτα*, ut Aiaces arcesseret. Thootae petenti Telamonius paruit.

Θρασίον Paeonem Achilles occidit *Φ* 210.

θράσος (v. s. *θάρσος*) audacia, fiducia. *Ξ* 416 *τὸν οὔ περ ἔχει θράσος*, idem est quod *θάρσος* ap. Hom. etsi distinxit sch. E. *α* 321.

Θρασύβουλος et **Θρασύδημος** v. s. *Θρασύμηλος*.

θρᾰσὔ-κάρδιος (*καρδίη*) qui bono est animo, audax. Hes. *εὔτολμος, θρασύς, τολμηρός*. *K* 41 *μάλα τις θρ. ἔσται*, cf. *N* 343.

θρᾰσὔ-μέμνων (*μένος μέ-μα-α* Ap. 88, 12. Goebel nov. qu. h. Berlin 1865, p. 7) qui forti est animo, constans, qui sibi confidit, sed Doed. Gl. 149 Meiring verb. cop. II Düren 1835 p. 16 qui fortiter manet (*μένω*). *λ* 267 *Ἡρακλῆα θρασυμέμνονα*, (Ameis app.), cf. *E* 639, Hes. *θρασὺν κατὰ τὸ μένος, γενναῖον, εὔτολμον, τολμηρόν*.

Θρᾰσὔμήδης 1) *γ* 448 *Νέστορος υἱὸς ὑπέρθυμος Θρασυμήδης* |. *I* 81 *ἀμφὶ Νεστορίδην Θρασυμήδεα ποιμένα λαῶν* et sex alios duces fuerunt qui noctu castra custodire debebant. *K* 255 *μενεπτόλεμος Θ*. Diomedi speculatum exeunti, gladium et scutum, cf. *γ* 414 commodavit, cf. *γ* 442, sed Nestor ipse in tentorio suo scutum sumpsit *Ξ* 10 *Θρασυμήδεος ἱπποδάμοιο*, qui scuto patris in pugna utebatur. *Π* 321 *ἀντίθεος Θ.* | Antilocho fratri opem ferens Marin ...cium occidit, cf. *γ* 414. *P* 378 *ἀνέρε κυδαλίμω θ. Ἀντίλοχός τε* a Nestore iussi procul ab eo loco pugnabant quo Patroclus occisus erat diuque ignorabant pugnari de Patrocli corpore. Menelaus igitur ad eos profectus Antilochum ad Achillem misit et *P* 705 *Θρασυμήδεα* ... iussit eius munere fungi. Rediit Thrasymedes e bello Pylum aderatque sacris quae Neptuno prope litus fiebant, maximus natu ut videtur fratrum, nam Pisistratus Telemachum considere iussit *γ* 39 *πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ* summo honoris loco, cf. ... MQ. Sequente die Thrasymedes bovem mactavit. 2) v. s. *ἀγακλειτὸν* **Θρᾰσὔμηλον**, *ὅ ῥ' ἠὺς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν Π* 463 Patroclus occidit, ol. vo. et paraphr. *Θρασυμή*... „cuius vitium in oculos incurrit" Spitzn. ... e Ven. Vind. quint. Eust. 1071, 11 *-μηλον*, ita Bothe Dind. La Roche q. v. in app.). ... A. (ap. Bekk.) *ἐν ἄλλῳ Θρασίδημον* (Faesi ...ml. Duentz. Bekk., ut videtur e vitiosa sch. ...versione *ἀγαθὸν Θ.*), *ἐν ἄλλῳ* **Θρασύβουλον**. hoc posterius in cod. A legi La Roche negat, Spitzn. putabat.

θρᾰσύς (v. s. *θάρσος*) audax, intrepidus, manu fortis. Est laudi. *Θ* 89 *θρασὺν ἡνίοχον Ἕκτορα*. *Θ* 126 *ἡνίοχον - θρ.* *Θ* 128 *Ἀρχεπτόλεμον θρ.*, cf. *Θ* 312. *M* 60 210 *N* 725 *X* 455 *Ω* 72 786 *θρ. Ἕκτορα*. *Π* 604 *Λαόγονον θρ. υἱὸν Ὀνήτορος*, temerarius: *κ* 436 *ὁ θρ. - Ὀδυσσεύς*, sch. Q. *ὁ προπετής*. manus audacium virorum: *Λ* 553 571 *N* 134 *O* 314 *P* 662 *Ψ* [714] *ε* 434 *θρασειάων - χειρῶν*. *Z* 234 *K* 28 *δ* 146 *πόλεμον θρασύν*, quo quis se audacem praestat. — **θρεπτά** v. sq.

θρεπτήρια, τά (-ιος, *τρέφω*) et **θρέπτρα, τά** pretium educationis, Eust. 501, 16 *τροφεῖα*, cf. Naegelsb. h. Th. 266. h. Cer. 168 *τοι ἀπὸ θρεπτήρια δοίη*, cf. ib. 223. *Δ* 478 *P* 302 *τοκεῦσιν θρέπτρα ἀπέδωκε*, Ariston. *Δ* 478 *ἡ δ. περ. ὅ. Ζηνόδοτος γρ. χωρὶς τοῦ ρ. λέγεται δὲ θρεπτὰ τὰ τεθραμμένα. θρέπτρα δὲ σὺν τῷ ρ τὰ θρεπτήρια, ὥσπερ λύτρα τὰ λυτήρια*, cf. sch. V. *P* 302 E. M. 454, 27 Eust. l. l. (*θρέπτα*) La Roche h. T. 283.

Θρηΐκιος Thracius. *N* 13 *Σάμου - Θρηϊκίης*, h. Ap. 34 *Θρηϊκίη Σάμος* Ariston. *ἡ δ. ὅ. οὐδέποτε συνθέτως εἴρηκε Σαμοθράκην*. ib. 33 *Θρηΐκιος Ἀθόως*. *Ψ* 230 *Θρηΐκιον πόντον*, septentrionales partes maris Aegaei. *Ψ* 808 *φάσγανον Θ.* *N* 577 *ξίφεϊ Θρηϊκίῳ μεγάλῳ*, sch. BL. *μόνοι ἐν βαρβάροις οἱ Θρᾶκες μεγίστοις ξίφεσι χρῶνται*. *K* 559 *ἵπποι Θρηΐκιοι*. De

Θρῆιξ et **Θρῆξ**, cf. La Roche h. U. 216 Lob. par. 99 path. el. 1, 342 2, 38. (Doederl. Gl. 654 *τρηχύς Θρηϊκίη*, Eust. 437, 11 *θόρω* et *ἀΐσσω*, al. *θρασύς*) Thrax. 1) *B* 595 *Θάμυριν τὸν Θρήϊκα*, qui non amplius vivebat in Thracia, sed genus inde ducebat, cf. Giseke, Stämme d. Balkanh. § 5. 2) *B* 844 *Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας κ. Πείροος ὅσσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἐέργει*, Troiam ut opem ferrent Priamo. *Δ* 533 *Θρήϊκες ἀκρόκομοι* occiso Piroo Thoanten hastis proiectis arcent. *Δ* 519 *Θρηκῶν - ἀνδρῶν*, cf. *Δ* 537 *E* 462. Acamas *Z* 7 *ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο*. genus enim hi ducebant ex Asia unde in Europam venerant sociique propterea sunt Troianorum. *Ω* 234 *Θρῇκες πόρον ἄνδρες* Priamo, qui legatus ad eos venerat, cf. Giseke, l. l. § 1 Gladstone 15. *K* 434 *Θρήϊκες νεήλυδες* cum rege Rheso, sed *K* 487 *Θρήϊκας ἄνδρας* occidit Diomedes, *K* 464 470 *Θρηκῶν ἀνδρῶν*, cf. *K* 506 518. *N* 4 *ἱπποπόλων Θρηκῶν* cf. *Ξ* 227. Inde

Θρήκη, Thracia. *I* 5 **Θρήκηθεν** *ἄητον* boreas et zephyrus, sch. B. *οὐ πνέουσιν ἀμφότεροι ἐξ αὐτῆς . . . τὸ θατέρῳ συμβεβηκὸς ἐπ' ἀμφοῖν τέθειται. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρως ὁμωνύμως γὰρ τὰ πνεύματα κ. οἱ προεστῶτες αὐτῶν θεοὶ λέγονται· τοὺς δὲ σωματικῶς ἐν Θράκῃ κατοικοῦντας ὑποτίθεται ὁ ποιητής*, cf. sch. LV. *οἰκητήριον ἀνέμων ἡ Θράκη* Duentz. La Roche. Aliter Eratosthenes, quem vituperavit Strab. 28 *οὐκ εὖ δεξάμενος* (Erat.) *-ως καθόλου λέγοντος ὅτι ὁ ζέφυρος ἐκ Θράκης πνεῖ, ἐκεῖνον λέγοντος οὐ καθόλου ἀλλ' ὅταν κατὰ τὴν Θρακίαν θάλατταν συμπέσωσι περὶ τὸν Μέλανα κόλπον*, Thasum enim, Lemnum Imbrum Samothracen zephyrum venire e Thracia, etsi non est quod has potissimum insulas dixerit Homerus. Vix melius sch. AD. *ἡ τῶν Θρακῶν ἐπὶ πολὺ διήκει κ. σιγματοειδὴς*

κεῖται τῇ θέᾳ μέχρι τῆς δύσεως· ἀφ' ἑκατέρου οὖν μέρους τῶν ἀνέμων ἔχει ἑκάτερον, atque etiam audacius Amm. 24; 4, 3. Bene ut videtur, etsi multi recentiorum aliter sentiunt, Wood, Originalg. 46 poëtam putat in Ionia commorantem ventos e regione Thraciae spirantes significare, quorum alter inter septentriones et occidentem alter a septentrionibus spirare videtur, cf. Heyne Faesi. *I* 72 *νῆες Ἀχαιῶν Θρήκηθεν ἄγουσιν* vinum. etiam pecus alebatur *Λ* 222 *ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι μητέρι μήλων*. *θ* 361 *Θρήκην δὲ βεβήκει* Mars, Eust. 1600, 31 *Ἄρεος γὰρ οἰκητήριον ἡ Θρᾴκη* cf. sch. *N* 301 *ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον* Mars et Phoebus, cf. sch. BL. *Y* 485 *ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει* Rhigmus. Venerant e Thracia ad Priamum Thraces Cicones Paeones. Pieriam Emathiamque partes Thraciae esse vix statuit Homerus *Ξ* 226 (ubi Ariston.) sed inde per *Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα*, quorum Athos, (Haemum non recte dixit Eust. 980, 36) fuit, a septentrionibus Chalcidices Iunonem Lemnum dicit pervenisse. Fluviorum commemoratur Axius, urbium Aesyme et Amydon.

θρηνέω lugeo, cantum lugubrem cano. *ω* 61 *μοῦσαι θρήνεον* in Achillis funere. repetitur res quae iam verbo exprimitur: *Ω* 722 *στονόεσσαν ἀοιδὴν θρήνεον* al. *ἐθρήνεον*, ubi syniz. *εον*, v. sq. De

θρῆνος (Curt. Et. 317 *θρέ-ομαι* lasse ertönen, *θρόος*, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 353 Doederl. Gl. 688) lamentatio, luctus. E. M. 454, 51 *ἐπικήδειον . . . ἔτι τοῦ σώματος προκειμένου . . ὁ δὲ θ. οὐ περιγραφόμενος χρόνῳ*, sed dubium est, num id ad Homerum pertineat. h. XIX 18 *θρῆνον ἐπιπροχέουσα* luscinia. *Ω* 721 *ἀοιδοὺς | θρήνων ἐξάρχους, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν | οἳ μὲν δὴ θρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες* lamentationis principes qui lugubrem cantum canebant, mulieribus ingemiscentibus, ubi quasi rel. *οἵ τε* non sit praemissum mutatur structura ut cantoribus (dem. *οἳ μέν*) possint opponi mulieres, v. l. (cf. La Roche app.) *οἳ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον* Spitzn. Bäuml. Faesi (qui bene comparat *α* 116). Friedländer, anal. h. 459 Schmid, hom. Dorpat 1863 p. 8 post *ἀοιδήν* versum excidisse putant, audacius Düntz. *θρήνους* (*θρηνοὺς*? i. e. lugentes), *ἐξάρχουσ' οἵ τε - ἀοιδήν. οἱ μὲν ἐθρ.*

θρῆνυς (Curt. Et. 316 *θρα* sich setzen, skr. dhar halte, cf. Benf. 1, 666) scabellum, a) E. M. 455, 1 Ap. 88, 15 Hes. *ὑποπόδιον*, sellae ita subiunctum ut qui sedeat pedes imponat. *Ξ* 240 *ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει, τῷ κεν ἐπισχοίης πόδας*, sch. BL. *ἀρσενικῶς . . παρὰ τὸ θρᾶνον ὅ ἐστιν μικρὸν ὑποπόδιον*, cf. *τ* 57 (*προσφυέ' ἐξ αὐτῆς*). *Σ* 390 *α* 131 *δ* 136 *κ* 315 367 *ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν*, cf. Grashof, Hausger. 9. b) aut non affixum ad sellam *ρ* 409 *θρῆνυν ἑλὼν κείμενον ᾧ ῥ' ἔπεχεν πόδας*, cf. *ρ* 462. *ρ* 504 *θρήνυϊ βάλε ὦμον*. Aiax in navi *O* 729 *ἀνεχάζετο θρ. ἐφ' ἑπταπόδην*, Ap. 88, 18 *ἡ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐπὶ τοῖχον διάβασις*. sch. AD. *τὰς καθέδρας τῶν ἐρετῶν·* minus bene *τινὲς δὲ τόπον τῆς νεὼς βάσιν ἔχοντα ἐφ' οὗ τὸν κυβερνήτην τοὺς πόδας τιθέναι ὃ καὶ ἑδώλιόν φασιν. ἄλλοι δὲ τὴν ὑποδεχομένην τὸν ἱστὸν τράπεζαν εἶπον. οἱ δὲ διαβάθραν ἀπὸ νεὼς εἰς νῆα*, cf. E. M. l. l. — **Θρῇξ** v. s. *Θρῆιξ*.

Θριαί *γάρ τινές εἰσι, κασίγνηται γεγαυῖαι, παρθένοι, ὠκείῃσιν ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσιν, τρεῖς, κατὰ δὲ κρατὸς πεπαλαγμέναι ἄλφιτ[α]* (q. v.) *λευκά*, h. Merc. 552 ubi cf. interpr[…] Thriae. *Θριαί* pro *Μοῖραι*, cod. M. *Σεμνα[ί]* scr. Herm. ex Apollod. 3; 10, 2 Zenob. 5, 7[…] Hes. *θριαί, αἱ πρῶται μάντεις, κ. νύμφαι, κ[αὶ] αἱ μαντικαὶ ψῆφοι*. Sunt tres virgines cana[e] Iovis filiae, quae Apollinem educaverant, cf. E. M. 455, 50 Steph. *Θρία*, artemque pastoralem i[n]venerant vaticinandi e tribus lapillis, cf. Welcke[r] Götterl. 3, 120. E. M. 455, 49 *παρὰ τὸ τρί[…] γέγονε θρία καὶ θριάσιον*.

θριγκίον septum v. l. pro *τειχίον* *π* 165. D[…]

θριγκός (ad *θρίξ* referunt sch. *η* 87 Ben[f.] 1, 96 Doederl. Gl. 1032, ad *τρέχω* E. M. 45[…] 52. Cf. Lob. par. 47 n. path. el. 1, 131) lori[ca] muri, corona muri, Ap. 88, 19 *ἡ στεφάνη [...] περιχαράκωμα*, Hes. *ἤγουν τὸ ἀνάστατον τ[οῦ] τείχους ἐφ' οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται*, cf. E. M. l. l. *ρ* 267 *ἐπήσκηται αὐλὴ τοίχῳ καὶ θρι[γ]κοῖσι*, sch. BQ. *τοῖς ἐπὶ τῶν τοιχίων ἀκα[ν]θώδεσι περιφράγμασι εὖ ἠσφαλισμένοις*. […] *ἀστέγαστόν τι περίφραγμα πρὸ τῶν οἰκημ[ά]των*, cf. Eggers, aula h. Altona 1830 p. 1[…] *η* 87 *τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα κ. ἔνθα ἐς μυχ[ὸν] ἐξ οὐδοῦ, περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο*, ubi su[nt] qui in ipso conclavi putant esse loricam, et v. 95 interiora describuntur. Inde

θριγκόω murum lorica tego s. munio. *ξ* […] *ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ* murum aulae.

Θρινακίην *ἐς νῆσον ἀπῴκισε* *μ* 135 S[ol] filias ad custodiendas boves quae ibi pasceba[n]tur, cf. *μ* 127, solae (*μ* 351 *ἐν νήσῳ ἐρήμ[ῃ]*) quo cum Ulixes pervenisset invitus appulit n[a]vim, monitus a Circe ut parceret bubus, quib[us] cum socii vescerentur Sol iratus a Iove peti[vit] ut ulcisceretur iniuriam. itaque Ulixes navi[m] sociosque amisit *τ* 275 *Θρινακίης ἀπὸ νήσ[ου] ἰών*. *λ* 107 *Θρινακίῃ νήσῳ*, sch. BV. *τῇ Σ[ι]κελίᾳ· ἐπεὶ τρία ἔχει ἀκρωτήρια Πέλωρ[ον] Πάχυνον Λιλύβαιον*, B. *ἔδει μὲν Τρινακρί[αν] λέγεσθαι διὰ δὲ τὸ εὐφωνότερον οὕτως ὠν[ό]μασται*, cf. Strab. 265 Lob. par. 15, sed ita ferri posse negat Duentz. h. l. „eher Dreivlie[s] (*νάκη*) aut ut Faesi h. l. al. *Θρῖναξ* tridens […] Gebiete des Dreizacks“. Negavit Völcker, ho[m.] Geogr. u. Weltk., Siciliam esse

θρίξ (E. M. 465, 12 Doederl. Gl. 1032 *θ[ρ]ίζειν*. Benf. 1, 95 ruh wachsen, trih *τριχ*[…] tantum: crinis. a) hominis. *σ* 355 *οὐ ἔνι τ[ρί]χες* in capite. *ν* 399 *ξανθὰς ἐκ κεφαλῆς* […] Ulixis, cf. *ν* 431. *X* 77 *πολιὰς τρ.* Priami. […] 135 *θριξὶ ἃς ἐπέβαλλον κειρόμενοι* mort[…] honoris causa. *Ω* 359 *ὀρθαὶ τρ. ἔσταν* […] *μέλεσσιν*. *κ* 393 *ἐκ μελέων τρίχες ἔρρ[εον]* b) animalium. *Γ* 273 *ἀρνῶν ἐκ κεφαλ[έων] τάμνεν τρίχας* in re sacra, cf. *T* 254 *γ* […] *ξ* 422 (*συός*). *Θ* 83 *ὅθι πρῶται τρ. ἵππ[ων] κρανίῳ ἐμπεφύασι*. *κ* 239 *συῶν τρίχας*. *Ψ* 5[…] *τρ. ἄκραι οὐραῖαι*.

θρόνα (Benf. 2, 279 *θϝri* skr. dhri gedr[…] sein, Geflecht Doederl. Gl. 1030 *θέρος θερ*[…] opera picta varia, flores aliaeque figurae q[uae] arte fiunt in vestibus. *X* 441 *ἐν δὲ θρόνα π[οι]κίλ' ἔπασσεν*, Ap. 88, 20 *ἄνθη*, Hes. *καὶ τ[ὰ] χρωμάτων ποικίλματα*, sch. AV. *τὰ βα[…] ἔρια*, sch. Theocr. 2, 59 *Θεσσαλοὶ μὲν τὰ [...] ποικιλμένα ζῷα· Κύπριοι δὲ τὰ ἀνθινὰ [...] τια· Αἰτωλοὶ δὲ τὰ φάρμακα, ὥς φησι Κλ[εί]ταρχος· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥοδὰ παρὰ τὸ ἀ[ν]θορεῖν ἐκ τῆς γῆς*.

Θρόνιον *B* 533 urbem Locrorum Epicnemidensium Boagrius fluvius praeterfluit, nunc ruinas viles, cf. Bursian Geogr. v. Gr. 1, 189 Strab. 426. De accentu cf. Herod. *B* 648

Θρόνος (Curt. Et. 316 *θρα* sich setzen, skr. dhar halten) sella excelsior et honoratior, E. M. 456, 30 *ἡ ἐπηρμένη κάθεδρα*, quare certe suberat *θρῆνυς*. Cf. Grashof, Hausger. 9. Dubitari potest num addita fuerint quibus qui sedebat tergum et bracchia acclinaret, distinxit certe sch. EPQ. *α* 145 *κλισμοὶ μέν εἰσιν οἱ ἔχοντες κλιντῆρα πρὸς τὴν τῶν ὤμων ἀνάπαυσιν . . . οἱ δὲ μὴ ἔχοντες ταῦτα θρόνοι.* Deorum qui rarius utuntur *κλισμοῖς*, cf. *Α* 536 *Θ* 199 *Ο* 124 142 150 *Υ* 62 h. Ap. 9. *Ξ* 238 *καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεί, χρύσεον.* *Θ* 442 *χρύσειον θρ.* *Σ* 389 *θρόνου ἀργυροήλου, καλοῦ δαιδαλέου*, cf. *κ* 314 366. *Σ* 422 *θρ. φαεινοῦ.* *ε* 86 *θρόνῳ φαεινῷ σιγαλόεντι.* hominum: *ϑ* 65 *θρ. ἀργυρόηλον*, cf. *η* 162 *χ* 341 cod. Ven. 166. *Λ* 645 *η* 169 *θρ. φαεινοῦ*, ubi miramur talia in castris fuisse. *ϑ* 422 *ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι.* *π* 408 *ἐπὶ ξεστοῖσι θρ.* *χ* 438 452 *θρ. περικαλλέας.* ut mollior esset sedes sternebantur pelles al. *ρ* 32 *κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἔνι δαιδαλέοισι.* *υ* 150 *ἐν θρ. εὐποιήτοισι τάπητας βάλλετε.* *α* 130 *ἐς θρ. εἷσεν, ὑπὸ λῖτα πετάσσας, καλὸν δαιδάλεον.* apud Circen *κ* 352 *ἔβαλλε θρ. ἔνι ῥήγεα.* *Ω* 515 *ἀπὸ θρόνου ὦρτο.* *χ* 23 *ἐκ θρόνων ἀνόρουσαν.* *Ω* 522 *ἕζευ ἐπὶ θρόνου*, cf. *ε* 195 *η* 157 *υ* 96 *φ* 139 166 *ψ* 164. *Ω* 553 *με ἐς θρ. ἵζε*, cf. *δ* 51 *ϑ* 469. *φ* 434 *πὰρ θρόνον.* 87 *θρόνον ἐτίνασσε.* *χ* 562 *πεπτηὼς ἔκειτο ὑπὸ θρόνον*, cf. *χ* 364. *α* 145 *γ* 389 *κ* 233 *ο* 134 *ρ* 86 179 *υ* 249 *ω* 385 (*ἕζοντο*) *κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε* Grashof, Fuhrwerk 15, *ω* 385 spurium esse putat quia vix talia esse solent ruri, opponitur certe *δίφρος* (*ω* 408) quo utitur Dolius. *ζ* 308 *πατρὸς ἐμοῖο θρόνος.* 95 *θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατο.*

Θρόος (Curt. Et. 317 *θρέ-ομαι* lasse ertönen, skt. dhran-āmi töne, cf. L. Meyer vgl. G. 1, 353 Doederl. Gl. 688. De contractione cf. Lob. path. el. 2, 61) vociferatio, clamor multorum et tumultuantium, Hes. *σκληρὰ φωνή. κλιά. θροῦς. θόρυβος. φθόγγος. ψόφος. ἡ θρανσμένη φωνή. ὁ διὰ στόματος ἦχος. ὀθυρισμός*, cf. Suid. I 2, 1215. *Δ* 437 *οὐ πάντων ἦεν ὁμὸς θ. οὐδ᾽ ἴα γῆρυς*, Porphyrius: *τὸ βάρβαρον θορυβεῖ μᾶλλον, ἑτερόγλωσσον ὄν.*

Θρῡλίσσω ante Bekk. v. *θρυλλ.* (plerique ad *θραύω*. Benf. 2, 262 ob *λλ θρυσ-λίζω* lat. trus-tum, comparat) aor. pass. collido. *Ψ* 396 *θρυλίχθη μέτωπον* eius qui curru exciderat sch. B. *ὀνοματοποιία*, cf. A. Ap. 88, 21 *ὁ μὲν πλίων συνεθραύσθη· ἔνιοι δὲ παρεσύρθη, τινὲς δὲ ἐδρύφθη*, cf. E. M. 456, 46 Hes. Eust. 1307, 43 *ἡ πλείων χρῆσις δι᾽ ἑνὸς λ.* idem sono habet pr. *-σσεσθαι.* Lob. Rhem. 243 „non satis patet utrum pr. habeat *θρυλίσσω* an *-ζω*" v.

Θρυλλίζω s. *θρῦλ.* (plerumque ad *θρύλλος* *θρῦλος* murmur) sonum edo incongruum, epo dissonum. h. Merc. 488 *μὰψ θρυλλίζοι* ra canens, corr. Ruhnken, M. *θρυλίσσοι* (?), t. codd. et ol. vo. *θρυαλίζοι* quod defendit Doederl. Gl. 686 qui eiusdem originis dicit cum *-ίσσω* q. v. similiter Lob. Rh. 243 „de stridore chordarum, *θρυλλίχθη* autem non ut *θρῦλος*, unde derivatum est, de sono sed pro *ἐθραύσθη*, quomodo deuteroparagoga saepius ad significationem principii sui replicantur transmisso medio."

Θρύον (Benf. 2, 279 *θϝρι*, skr. dhvri gedreht sein, Geflecht) herba palustris, iuncus. *Φ* 351 *καίετο θ.* prope Scamandrum, sch. D. *εἶδος πόας, ὁ λεγόμενος θρύσις* (E. M. 536, 31 *θρύσιος*). Inde

Θρυόεσσα et **Θρύον,** *Λ* 711 *Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη, ἐπ᾽ Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου.* *B* 592 h. Ap. 423 *Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον* Pylii tenebant qui sub Nestore erant, urbem in confinio Elidis sitam, Ariston. *ἡ δ. ὅ. Θρύον εἶπε τὴν ἐν ἄλλοις Θρυόεσσαν*, Strab. 349 *Ἀλφειοῦ πόρον ὅτι πεζῇ περατὸς εἶναι δοκεῖ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον· καλεῖται δὲ νῦν Ἐπιτάλιον τῆς Μακιστίας*, cf. Curt. Pel. 76 88 auf Höhen in der Nähe des jetzigen Agulenitza.

Θρώσκω s. (cod. V. E. M. 456, 49, La Roche in Od., cf. h. T. 284 h. U. 217) **Θρῴσκω.** (*θορ.* cf. Meyer, vgl. G. 1, 269 *θορ-σκειν* Kühner a. G. § 270. Christ 123 trks-āmi bewege mich, sed 104, L. Meyer, vgl. G. 1, 351, Benf. 2, 251 tvar-āmi eile. Curt. Et. 314 dubitans *θήρ*, Zend dvar laufen lat. fur-ere comparat. Doederl. Gl. 689 *τορός* schnell, et *τρέχειν*, cf. Lob. par. 47) pr. ci. *-ωσιν* *N* 589, ptc. *-ων, -οντας* *O* 470. ipf. pl. *θρῷσκον* *O* 314. aor. *ἔθορε(ν)* et *θόρε, θόρον*, ci. *θόρωσι* *χ* 303, ptc. *-ών -οῦσα* *ψ* 32, *-όντα* *O* 580, *-όντες.* a) salio, E. M. 456, 49 *πηδῶ.* *H* 182 *ἐκ δ᾽ ἔθορεν κλῆρος κυνέης*, cf. *Ψ* 353 *κ* 207. *N* 589 *ἀπὸ πτυόφιν θ. κύαμοι.* *O* 314 *ἀπὸ νευρῆφιν ὀιστὸς θ.*, cf. *Π* 373 *O* 470. *O* 580 *ἐξ εὐνῆφιν θ.* hinnuleum, cf. *ψ* 32 (Penelope) h. Cer. 285. *Φ* 126 *θρῴσκων κατὰ κῦμα ἰχθύς.* *Θ* 320 *Ψ* 509 *ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε*, cf. h. Ap. 233. *K* 528 *χαμᾶζε θορών.* *Δ* 79 *κὰδ δ᾽ ἔθορ᾽ ἐς μέσσον.* *O* 573 *ἐκ δ᾽ ἔ. προμάχων.* *O* 684 *θρῴσκων ἐπ᾽ ἄλλον* equum. h. Ap. 119 *ἐκ δ᾽ ἔ. πρὸ φόωσδε* natus est, cf. Merc. 20. b) impetum facturus salio, aggredior. *E* 161 *λέων ἐν βουσὶ θορών*, cf. *Y* 381 (Achilles). *Θ* 252 *Ξ* 441 *μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον*, cf. *O* 380, 582, *Λ* 70 *Π* 770, *χ* 303 (vultures). (*ἀνα ἀπο ἐκ ἐν ἐπι ἐς κατα ὑπερ. θοῦρος* et

Θρωσμός s. (E. M. 457, 1 La Roche h. T. 284 h. U. 217) **Θρῳσμός.** (*θρώσκω* cf. Doed. Gl. 691) locus editus et eminens, tumulus. E. M. 457, 2 sch. BDL. *K* 190 *τόπος ὑψηλὸς ἐν τῷ πεδίῳ πρὸ τῆς Ἰλίου, ὃς ὀνομαστικῶς καλεῖται Θρωσμός*, (melius sic, quam *θ.*), cf. Suid. I 2, 1215 Ap. 88, 23 Hes. *K* 160 *Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο εἵαται ἄγχι νεῶν* prope castra. *Λ* 56 *Y* 3 *Τρῶες ἐ. θρ. π.*, inter Scamandrum et castra Graecorum ut videtur, cf. Spohn, agr. Tr. 20. vix recte Demetrius Scepsius ap. sch. ABD. *Y* 3 *ἔστι δὲ οὗτος ἐν Ἰλίῳ, σταδίων πέντε τὴν περίμετρον, μεταξὺ Σιμοῦντος τοῦ ποταμοῦ κ. τῆς Ἰλιέων καλουμένης κώμης, ὅπου κ. αἱ θεαὶ κριθῆναι δοκοῦσι περὶ κάλλους. ὀνομάζεται δὲ καλλικολώνη*, nam hic locus orientem versus distat ab urbe neque dici potuit *ἄγχι νεῶν*. Cf. Hasper Beitr. z. Topogr. d. h. Ilias 36.

Θῠγάτηρ (Curt. Et. 318 skr. duh-i-tā, goth. dauhtar, ahd. tohtar, cf. Christ 105 L. Meyer vgl. G. 1, 116 283 386) gen. *-τέρος* (cf. Lob. path. el. 1, 258) *Φ* 504 *τ* 400 et *-τρός* *η* 290 *λ* 421 *δ* 4. *-τέρ᾽* *κ* 106 *ο* 364 et *-τρί* *I* 148 290, *-τέρα* (quinquies) et *θύγατρα* (septies. de

accentu cf. Bekk. an. 1229), ϑύγατερ. -τέρες (quinquies) et ϑύγατρες (sexies), -τρῶν, -τέρεσσιν *O* 197, -τέρας *κ* 7 et ϑύγατρας *X* 62 *λ* 329 *χ* 222. filia. a) *A* 538 556 *Θέτις ϑ.* - γέροντος, cf. *Ω* 562 h. Ap. 319. *E* 721 *Θ* 383 *Ἥρη πρέσβα ϑ. Κρόνοιο*, cf. *Ξ* 194 243. *T* 91 *πρέσβα Διὸς ϑ. Ἄτη*. *B* 492 *μοῦσαι Διὸς ϑ.* cf. h. XIV 2. *B* 548 *Ἀθήνη Διὸς ϑ.* cf. *γ* 337 *χ* 205 *ω* 502. *Δ* 128 *Διὸς ϑ. ἀγελείη*, cf. *Δ* 515 *γ* 378 *ν* 359. *λ* 217 *Περσεφόνεια Διὸς ϑ.* *Γ* 374 *E* 131 312 820 *Ξ* 193 224 *Φ* 416 *Ψ* 185 *ϑ* 308 h. Ap. 195 Ven. 81 107 192 *Διὸς ϑ. Ἀφροδίτη*. *α* 52 *ϑεά, Ἄτλαντος ϑ.*, cf. *η* 245. *Σ* 399 *Εὐρυνόμη ϑ. Ὠκεανοῖο*. *α* 72 *Θόωσα* - | *Φόρκυνος ϑ.*, cf. *δ* 365 *ε* 333 h. Merc. 100 Cer. 24, 60 XVIII 4 ep. 15, 15. *B* 715 *Ἄλκηστις, Πελίαο ϑυγατρῶν εἶδος ἀρίστη*, cf. *Γ* 124 *Z* 252 *N* 365 378, *Φ* 142 *γ* 452 465 *η* 58, h. Cer. 146. *Γ* 144 *Αἴϑρη Πιτϑῆος ϑ.*, cf. *Z* 395 *Θ* 187 *I* 665 *Λ* 626 *Π* 175 181 *Φ* 85 *β* 347, *ζ* 17 139 196 213 *λ* 85 260 269 421 *ν* 148. Helena *δ* 227 *Διὸς ϑ.* *κ* 106 *ϑ. ἰφϑίμῃ Ἀντιφάταο*. *Ξ* 121 *Ἀδρήστοιο ἔγημε ϑυγατρῶν* unam. *σ* 276 *ἀφνειοῖο ϑ.* h. Cer. 105 *Κελεοῖο ϑύγατρες*. *γ* 451 *ϑ. τε νυοὶ καὶ παράκοιτις Νέστορος*. additur matris nomen: *Λ* 271 *εἰλείϑυιαι Ἥρης ϑ.*, cf. (*Φ* 504) (*Ω* 604) (h. Cer. 2). *η* 146 *Ἀρήτη, ϑύγατερ Ῥηξήνορος*, cf. *ϑ* 464. *E* 348 *Διὸς ϑύγατερ*, cf. *E* 815 *H* 24 *α* 10 *ν* 61, h. Ap. 62 Cer. 75 XXIX 13. b) *E* 371 *Λ* 226 *N* 376 *Z* 192 *ϑ. ἥν* |, cf. *I* 148 290 *Φ* 504 *ο* 364 (*ἰφϑίμη*) *τ* 400. *Z* 398 *τοῦ ϑ.*, cf. *Φ* 88 *α* 55. *η* 290 *τεῆς ϑ.* *ϑ* 320 *οἱ καλὴ ϑ.* *I* 144 *τρεῖς μοι εἰσὶ ϑ.*, cf. *I* 286. *Ω* 604 *τῷ ὄλοντο ἓξ μὲν ϑ. ἓξ δ' υἱέες*, cf. *κ* 6. c) *A* 13 95 372 *ϑ.* suam, cf. *O* 197 *β* 53 *δ* 4 (*ἀμύμονος*) *κ* 7, h. Cer. 201 304 (*βαϑυζώνοιο*). *X* 62 *ϑ.* meas. *Ω* 166 *ϑ. ἰδὲ νυοί* eius, cf. *χ* 222. *Λ* 740 *πρεσβυτάτην ϑ.* eius, cf. *N* 429 h. Cer. 2 (*τανίσφυρον*). *τ* 406 *γαμβρὸς ἐμὸς ϑύγατέρ τε*, v. l. *ϑυγάτηρ*. d) *Z* 238 *Τρώων ἄλοχοι ἠδὲ ϑύγατρες*, feminae, omnes, cf. *X* 155 (*καλαί*) *λ* 227 329 h. Ap. 446 (*καλλίζωνοι*). *υ* producitur ante binas breves.

ϑύελλα (*ϑύω*, E. M. 457, 28 Curt. Et. 320 L. Meyer, vgl. G. 1, 415) procella, turbo, saeva vis venti. Hes. *ἀνέμου συστροφὴ κ. ὁρμή· ἢ καταιγίς*, cf. Ap. 88, 25 Suid. I 2, 1219. *ε* 317 *δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλϑοῦσα ϑ.* | *Φ* 335 *Ζεφύροιο καὶ Νότοιο χαλεπὴν - ϑύελλαν* |, cf. *μ* 288 409. *Z* 346 *με προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο ϑ.* |, cf. *κ* 54. *ζ* 171 *κῦμα φόρει κραιπναί τε ϑ.* |. *δ* 515 *ε* 419 *υ* 63 *ψ* 316 *ἀναρπάξασα ϑ.* | cf. *κ* 48. *δ* 727 *ἀνηρείψαντο ϑύελλαι* |, cf. *υ* 66. *M* 253 *ὦρσεν ἀνέμοιο ϑύελλαν* | *ἣ κονίην φέρεν*. *N* 39 *φλογὶ ἢὲ ϑυέλλῃ* |. *Ψ* 366 *νέφος ἠὲ ϑ.* | *η* 275 *ϑ. διεσκέδασ'* ratem. *O* 26 *ξὺν Βορέῃ πεπιϑοῦσα ϑυέλλας* |, sch. BLV. *ἄδηλον πότερον Ἥρα κ. Βορέας ἀνέπεισαν τὰς ϑυέλλας ἢ Ἥρη ἅμα Βορρᾷ καὶ τὰς ϑυέλλας ἔπεισεν. ἄμεινον δὲ τὸ δεύτερον*. *μ* 68 *κύμαϑ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο ϑύελλαι*, Faesi: vulkanisches Sieden (Ameis cl. vv. 202, 219), al. fulgura cum tonitru. In exitu versus praeter *η* 275.

Θυέστα *B* 107 et **Θυέστης** (*ϑύω*, Furius Herm., sed E. M. 510, 1 *ϑύος*). *δ* 517 *ὅϑι δώματα ναῖε Θ.* | *τὸ πρίν*, sch. HR. *Ἄνδρων τὴν Θυέστου οἴκησιν περὶ Κύϑηρα ὑφίσταται*, sed etsi ex Asia rediens Agamemnon prope Maleam venit, cf. Curt. Peloponnes 2, 300, id Homerus non *ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν* dixisset. Bothe Nitzsch (Sagenp. 114, aliter Anm. z. Od. h. l.) Bekker vv. 519—20 post v. 516 legunt, Duentz. vv. 517—8 et 520 expungit cf. Ki. et Kö. 37, melius vv 519—20 absunt, qui iam dicta paulo aliter repetunt. Sedem habuerat Thyestes in Argolide Mideae ut videtur cf. Apollod. 2; 4, 6. fuit Pelopis filius natu minor, Aegisthi pater, Atrei frater. *B* 106 *Ἀτρεὺς δὲ ϑνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ*, 107 *αὐτὰρ ὃ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι* sceptrum sc. imperiumque, Ariston *ἡ δ. ὅ. οὐ γινώσκει τὴν ἔχϑραν Ἀτρέως κ. Θυέστου, ἀλλὰ συμφωνοῦντας αὐτοὺς συνίστησιν ... καὶ ὅ. κλητικὴ ἀντὶ τῆς ὀρϑῆς Θυέστα ἀντὶ τοῦ Θυέστης* (cf. Friedl. 18), Thuc. 1, 9 *ἐν τοῦ σκήπτρου τῇ παραδόσει*. Inde

Θυεστιάδης *Αἴγισϑος* *δ* 518, (E. M. 540, 3 *Θυέστης, -ιος*) Thyestae f. habitabat in patrimonio, non procul Mycenis, Mideae ut videtur quae urbs eodem portu uti poterat. quare Aegisthus sine fraudis suspicione advenienti Agamemnoni aderat.

ϑυήεις (*ϑύος*, cf. A. Goebel, epith. h. in ει 34) 1) rebus sacris refertus. *Θ* 48 *Ψ* 148 *ϑ* 363 *βωμός τε ϑ.* | sch. br. *ἐφ' οὗ ϑύουσιν*. *ἢ τ.* *ϑυμιαμένος*, paraphr. *εὐώδης*. 2) odorus Curt. Et. 320 duftig, E. M. 34, 52 *τροπῇ* ex *ϑυόεις* h. Merc. 237 *σπάργανα ϑυήεντα*. Cer. 277 *ϑυηέντων πέπλων*.

ϑυηλαί, αἱ (*ϑύω*) primitiae E. M. 457, 37 *ἀπαρχαὶ τῶν ϑυσιῶν ἤγουν αἱ ϑυσίαι*. *I* 220 *ἐν πυρὶ βάλλε ϑυηλάς*, Ariston. *τὰς ἐπιϑυομένας ἀπαρχάς* (Lehrs, Ar. 82), cf. Suid. I 2, 1219 Hes. Philochorus ap. E. M. l. l. sed Doed. Gl. 2474 Räucherwerk, (probat Naegelsb. h. T. 208), „unterscheidet sich von *ϑύεα* wie der sacramentale Ausdruck vom profanen, wie die zum Opfer bestimmte Portion Räucherwerk von den Specereien als Waare."

ϑυῖω (*ϑύω*) furo. h. Merc. 560 *ὅτε ϑυίωσιν ἐδηδυῖαι μέλι, ἐϑέλουσιν ἀληϑείην ἀγορεύειν* ita M., sed DFL. *ϑυΐσωσιν*, ABC. *ϑύσωσιν*, cf. Lob. path. el. 2, 27 30.

ϑυμ-αλγής (*ϑυμός, ἄλγος*) animum excrucians. *Δ* 513 *I* 260 565 *χόλον ϑυμαλγέα*. *ψ* 64 *ὕβριν ϑ.* *I* 387 *ϑ. λώβην*, cf. *ω* 326. *σ* 347 *υ* 285 *λώβης ϑυμαλγέος*. *ϑ* 272 *ϑ. μῦϑον* *π* 69 *ψ* 183 *ἔπος ϑυμαλγές*. *ν* 118 *καμάτῳ ϑυμαλγέι*. *χ* 189 *ϑ. δεσμῷ*.

ϑυμ-αρής (*ϑυμός*, Herod. *I* 336 *σύνϑετον παρὰ τὸ ἄρω* (*ἀρ-αρεῖν*?) ideoque esse oxytonon, cf. Doederl. Gl. 539 qui cum Hes. al. *ἀρέσκειν* refert, quod eiusdem radicis est) animo conveniens, animo gratus. *I* 336 *ψ* 232 *ἄλοχον ϑυμαρέα*, sch. br. E. M. 458, 26 Suid. I 2, 1221 *τῇ ψυχῇ ἀρέσκουσαν* cf. Ap. 88, Hes. *ρ* 199 *σκῆπτρον ϑυμαρές*. V. s. *ϑυμηρής* s. f.

Θυμβραῖον Troianum *Λ* 320 occidit Diomedes. De

Θύμβρη (*ϑύμβρα* satureia, *ϑυφ τυφ* cf. Curt. Et. p. 479) Steph. *πόλις Τρωάδος, Δαρδάνου κτίσμα, ἀπὸ Θύμβρου φίλου αὐτοῦ· οἱ πολῖται Θύμβριος*, Strab. 598 *τὸ πεδίον ἡ Θύμβρα κ. ὁ δι' αὐτοῦ ῥέων ποταμὸς Θύμβριος, ἐμβάλλων εἰς τὸν Σκάμανδρον κατὰ τὸ Θυμβραῖον Ἀπόλλωνος ἱερόν*, cf. Hes. nunc Dumbreck Su ut videtur qui fluvius ab oriente fluens paludibus paene totus absumitur. *K* 430 *πρὸς Θύμβρης* Lycii Mysi al. castra habebant noctu, cf. sch. h. l.

θῡμ-ηγερέων (θυμός, ἀγείρω) animum recipiens, Ap. 88, 29 ἀνακτώμενος τὴν ψυχήν. 283 ἐκ δ' ἔπεσον θ., sch. BRT. ἐμαυτὸν ἐπεγείρων κ. τὴν ψυχὴν συλλέγων κ. ἐμαυτὸν ἀνακτώμενος, EQV. λειποψυχῶν ἢ συλλαμβάνων κ. συνάγων κ. ἀνακτώμενος τὴν ψυχήν.

θυμ-ηδής (θυμός, ἦδος) animum delectans, gratus. π 389 χρήματα θυμηδέα.

θῡμ-ήρης (θυμός, Herod. Γ 316 παραγωγὴ διὰ τοῦ ηρης ἥτις βαρύνεται cf. E. M. 458, 29 Doederl. Gl. 539) gratus, acceptus, behaglich, 362 θυμῆρες κεράσασα, sch. Q. καταθύμιον. ἡδύ, τῆς ψυχῆς ἐράσμιον. v. l. ap. sch. R. θυμαρές. h. Cer. 494 XXX 18 βίοτον θυμήρεα, cf. XXXI 17. Sunt qui θυμαρής et -ήρης unum verbum esse statuant, melius distinxerunt Herod. E. M. Doederl. qui paragogen antiquiorem putat composito. ei respondens Düntzer N. J. f. Ph. 69, 609 iusto subtilius θυμήρης dem Sinn gemäss, μενοεικής ad ἄρω rettulit, θυμαρής dem Sinn gefallend ad ἀρέσκω.

θῡμο-βόρος (θυμός, βορ βιβρώσκω) animum exedens, animum conficiens, Suid. I 2, 1223 ἡ τὸν θυμὸν διαφθείρουσα. Η 210 θυμοβόρου ἔριδος, Η 301 Π 476 Υ 253 ἔριδος θυμοβόροιο. Τ 58 θυμοβόρῳ ἔριδι, Ap. 88,) τῆς τὴν ψυχὴν διεσθιούσης μεταφορικῶς ἔριδος, Hes. θυμοφθόρον,

θῡμο-δακής (θυμός, δάκ-νω) animum mordens, gravi offensione afficiens, Hes. ἀψικάρδιος, λυπῶν τὴν ψυχήν. θ 185 θ. μῦθος est, h. T. τὴν ψυχὴν δεδηκώς.

Θυμοίτης nobilis Troianus, Γ 146 οἳ δ' ἀμφὶ Πρίαμον . . ., ἠδὲ Θυμοίτην . . . εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι.

θυμο-λέων qui animo leo est, löwenmutig. Suid. I 2, 1223 θυμώδης τὴν ψυχήν. Ε 639 τὸν πατέρα θρασυμέμνονα θυμολέοντα | Herculem, cf. λ 267. Η 228 Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα | δ 724 814 πόσιν ἐσθλὸν - θ. | Ulixem. additur enim semper alterum adi., ob metaphoram et compositionem insolitam ut videtur. Doederl. Gl. 2263 „ein Subst. λέοντα κατὰ θυμὸν . . . . oder ist's ein Adj. λεοντόθυμον? ius recte statuit Meiring, subst. cop. Düren 1828 I 11, posterius Hes. γενναῖον ἤτοι ἀνδρεῖον κατὰ τοὺς λέοντας.

θῡμο-ῥαϊστής (ῥαίω, cuius diphthongus as non dissolvitur, ρ vero duplicatur, quare Bkk. h. B. 1, 157 θυμοῤῥαίστης proposuit, secutus Glaucum grammaticum ap. sch. BL. 414, cuius sententiam probaverat etiam Lob. Path. el. 2, 9 potissimum ob accentum) animum perdens, vitam destruens, Hes. θυμοφθόρος, cf. Ap. 88, 31. Ν 544 Π 414 580 θάνατος θυμοραϊστής |, sch. V. τὸ ῥαῖσαι πολλάκις ἐπὶ τοῦ ἀφελέσθαι τίθεται. Π 591 Σ 220 δηΐων - θυμοραϊστέων, Hes. τῆς ψυχῆς φθαρτικῶν, ἀνθρωποφάγων.

θῡμός (skt. dhu, θύ-ω (lat. fumus) Curt. Et.) Benf. 2, 272 L. Meyer vgl. G. 1, 47 67 141) Christ 101, cf. Lob. Rh. 23 Naegelsb. h. T.) Luc. qu. lex. 49. I hominum: 1) vis vitalis, s. πνεῦμα, anima, spiritus qui inest in corde tissimum atque diffunditur per totum corpus i vitam et vires dat, Plat. Crat. 419 ἀπὸ τῆς θύσεως κ. ζέσεως ψυχῆς. Retzlaff, h. Synon. Königsb. 1867 II 26 „Princip d. rastlosen Bewegung. Est nonnunquam θ. ἐν φρεσί, nunquam φρὴν ἐν θυμῷ. Itaque Naegelsb. l. l. cumque semper opponi ratus, corpore omnino carere dixit θυμόν, cf. Braun ξ 1—60 Cottbus 1845 p. 9. melius Grotemeyer, H.'s Grundansicht von der Seele Warendorf 1854 negavit, cf. Jansen, hom. Cardinaltugenden Meldorf 1854 p. 9 Ameis Ztft. f. A. 1855 p. 338. E. M. 458, 11 ποτὲ μὲν σύμπασαν τὴν ψυχήν, etsi haec quidem etiam post mortem existere putatur. a) Δ 524 Ν 654 θυμὸν ἀποπνείων. Υ 403 θυμὸν ἄισθε. Λ 205 θυμὸν ὀλέσσῃ, cf. Θ 90 270 Κ 452 Λ 342 (φίλον) 433 Μ 250 Π 861 Ρ 616 Σ 92 Υ 412 (φίλον) Ω 638 μ 350. Η 131 θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι, cf. Ν 671 Π 606 ο 354. Θ 358 μένος θ. τ' ὀλέσειεν. Λ 593 ὀλίγος ἔτι θ. ἐνῆεν. Υ 472 θυμοῦ δευόμενον. Δ 470 τὸν λίπε θ., cf. Μ 386 Π 410 743 λ 221, μ 414 Υ 406 (ἀγήνωρ). Δ 531 ἐκ δ' αἴνυτο θυμόν, cf. Ε 155 Υ 459, (φίλον), Ε 848. Ε 317 346 ἐκ θ. ἕλοιτο, cf. Ε 852 Λ 381 Μ (150) Ο 460 Φ 112 Χ 68 λ 201 ρ 236 υ 62, Ε 673 691 Κ 506 Π 655 Ρ 17 (μελιηδέα) Υ 436 ξ 405 (φίλον) χ 462 (ἀπό). Ζ 17 λ 203 θ. ἀπηύρα, cf. Κ 495 (μελιηδέα) Π 828 Ρ 236 Υ 290 Φ 179 296 ν 270. Π 540 θ. ἀποφθινύθουσι. Ε 698 κακῶς κεκαφηότα θ., cf. ε 468. b) Bewustsein: Δ 152 οἱ θ. ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη. Ξ 439 βέλος ἔτι θυμὸν ἐδάμνα. Χ 475 ε 458 ω 349 ἐς φρένα θ. ἀγέρθη. Ο 240 Φ 417 ἐσαγείρετο θυμόν. c) anima Hes. ψυχή. Ζ 202 ὃν θ. κατέδων, cf. ι 75 κ 143, 379. Λ 334 θυμοῦ κ. ψυχῆς κεκαδών, cf. φ 154 171. ε 95 ξ 111 ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. θ 98 κεκορήμεθα θυμόν, cf. ξ 28 46. ρ 603 πλησάμενος θ. ἐδητύος, cf. τ 198. κ 78 τείρετο ἀνδρῶν θ. ὑπ' εἰρεσίης, cf. Ρ 744. κ 461 αὖτις θ. ἐνὶ στήθεσσι λάβητε οἷον ὅτε ἐλείπετε. 2) vis sentiendi, animus, facultas qua discernimus grata et ingrata, Empfindungsvermögen, Suid. I 2, 1225: τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, cf. A. Fulda, Sprache d. hom. Ged. I pleonast. Gebrauch von θυμός φρήν u. a. Α 24 378 Ο 674 κ 373 ἥνδανε θυμῷ, cf. π 28 h. Ap. 220. Ψ 600 μετὰ φρεσὶ θ. ἰάνθη, cf. Ω 321 ο 165, Ψ 597 Ω 119 147 176 196 ζ 155 ο 379 ψ 47 h. Cer. 65 435. δ 548 κραδίη καὶ θ. ἀγήνωρ ἰάνθη. ξ 438 κύδαινε θυμόν. Η 189 γήθησε θ. cf. Ν 416. Ν 494 θ. ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει. Α 256 κεχαροίατο θυμῷ, cf. δ 71 Ε 243 826 Κ 234 Λ 608 Τ 287, Ω 748 762, ζ 23 h. Merc. 520 VII 55, Η 192 Ξ 156 Ο 98 Φ 423 Χ 224 α 311 θ 395 483 ξ 113 ω 545 h. Cer. 458. Η 173 ὃν θ. ὀνήσεται. Ξ 158 στυγερὸς ἔπλετο θ., cf. Ψ 548 τ 343. θ 450 ἀσπασίως ἴδε θυμῷ. h. Merc. 423 ἵμερος ἥρει θυμῷ, cf. ib. 434 Ven. 45 53 143. Ε 400 Λ 458 κῆδε δὲ θυμόν. Λ 243 θυμὸν ἀμύξεις, cf. Ρ 564 Υ 425 (ἐσεμάσσατο). Σ 8 μοι τελέσωσι κήδεα θυμῷ animo meo, Vind. qui. Lips. θυμοῦ, paraphr. τῆς ψυχῆς, cf. Σ 53 Χ 53 μ 427 σ 323 (v. l. θυμοῦ) h. Ap. 533. Ι 189 θυμὸν ἔτερπεν, cf. Τ 312 Φ 45 α 107 π 25 φ 105 h. Ap. 153 204 (μέγαν) 342 Ven. 72 XIX 45. Ψ 62 υ 56 ψ 343 μελεδήματα θυμοῦ, cf. ο 7. ξ 197 ἐμὰ κήδεα θυμοῦ. δ 650 ἔχων μελεδήματα θυμῷ v. l. θυμοῦ. Λ 88 ἄδος δέ μιν ἵκετο θυμόν. α 323 θάμβησεν κατὰ θ., cf. δ 638 ζ 166 θ 265 κ 63. π 342 κατήφησαν ἐνὶ θ. Α 136 ἄρσαντες κατὰ θ., cf. Ι 645. Ξ 132 θυμῷ ἦρα φέροντες, paraphr. τῇ ψυχῇ χαριζόμενοι. υ 59 κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θ. Α 193 Δ 163 Ε 671 Ζ 447 Θ 169 Λ 411 Ο 163 Ρ 106 Σ 15 Υ 264 α 294 δ 117 120 813 ε 365 424 ζ 118 κ 151

ο 211 υ 10 ω 235 h. Ap. 70 *κατὰ φρένα κ. κατὰ ϑ.* | mente animoque, im Geist u. Gemüte, haec saepe ad 5) referenda sunt, cf. Autenrieth ad Naegelsb. h. T. 390, Naegelsb. ipse: im Zwerchfell u. in der Seele, cui bene respondit Grotemeyer, l. l. 19 sq. Ψ 769 *εὔχετο ὃν κατὰ ϑ.* cf. ε 444. Σ 113 Τ 66 *ϑ. ἐνὶ στήϑεσσι φίλον δαμάσαντες.* Τ 229 *νηλέα ϑ.* Stimmung. λ 55 87 395 *ἐλέησα ϑυμῷ*, cf. τ 210. Ζ 167 417 *σεβάσσατο ϑ.*, cf. Σ 178. Κ 69 *μεγαλίζεο ϑ.* Θ 138 *δεῖσε ἐν ϑ.*, cf. (Κ 492) Ν 163 623 Ο 299 (Düntz., aliter La Roche) Ρ 625 Φ 574 Ω 672 778 η 50 π 306 331 σ 330 390. Ο 212 *ἀπειλήσω ϑυμῷ*, non verbis tantum, La Roche: im Ernste, rem non verba explicans. υ 301 *μείδησε ϑυμῷ.* χ 411 *ἐν ϑ. χαῖρε*, cf. Ω 491. Κ 355 *ἔλπετο κατὰ ϑ.*, cf. Ξ 67. Ρ 404 603 γ 275 319 φ 126 ψ 345. Β 171 *ἄχος κραδίην κ. ϑ. ἵκανεν*, cf. Θ 147 Ο 208 Π 52 σ 274. κ 465 *ϑυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ*, cf. ϱ 531 h. Ven. 102 XXX 14. Γ 98 *ἄλγος ἱκάνει ϑ. ἐμόν*, cf. Ξ 475. ϑ 149 *σκέδασον ἀπὸ κήδεα ϑυμοῦ.* λ 39 *νεοπενϑέα ϑ.* cf. ψ 15 ε 222. ξ 169 *ϑ. ἐνὶ στήϑεσσιν ἄχνυται.* Γ 412 Ω 91 *ἔχω ἄχεα ϑυμῷ*, cf. Ε 869 Ζ 486 524 Μ 179 Ν 86 Ξ 39 (*ἐνὶ στήϑεσσι*) Σ 29 461 Ψ 566 Ω 518 523 β 192 δ 650 ξ 310 ϱ 13 τ 117 φ 88 318 h. Cer. 56 90 436. Ω 283 *τετιηότι ϑ.* Η 95 *στεναχίζετο ϑ.*, cf. Ω 549. Ι 321 Π 55 Σ 397 ν 263 *πάϑον ἄλγεα ϑ.*, cf. Ν 670 α 4 ν 90 ο 487 ep. 4, 14. Σ 53 *ἐμῷ ἔνι κήδεα ϑ.* β 79 *ὀδύνας ἐμβάλλετε ϑ.* Θ 202 *ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ ϑ.* λ 418 *ὀλοφύραο ϑυμῷ.* Ο 24 *ἐμὲ ϑυμὸν ἀνίη ὀδύνη.* Φ 270 χ 87 *ϑυμῷ ἀνιάζων.* Χ 242 *ἔνδοϑι ϑ. ἐτείρετο πένϑεϊ.* τ 263 *ϑυμὸν τῆκε.* ε 83 157 *ἄλγεσι ϑυμὸν ἐρέχϑων.* ϑ 577 *ὀδύρεαι ἔνδοϑι ϑ.* ν 379 σ 203 *ὀδυρομένη κατὰ ϑ.* Λ 196 209 *ϑυμῷ φιλέουσα*, cf. γ 223 ξ 146. ζ 313 η 75 *φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ ϑ.*, cf. η 42 κ 317. Λ 562 *ἀπὸ ϑ. ἔσεαι.* Ι 343 486 *ἐκ ϑ. φιλέων.* Ψ 595 *ἐκ ϑ. πεσέειν.* Δ 43 *ἀέκοντι ϑ.* Θ 39 Χ 183 π 257 *ϑ. πρόφρονι*, cf. Ω 140 h. XXX 7 ep. 2, 2. α 320 *ἐνὶ ϑ. ϑῆκε μένος κ. ϑάρσος.* Ο 561 661 *αἰδῶ ϑέσϑ' ἐνὶ ϑ.* Λ 403 Ρ 90 Σ 5 Υ 343 Φ 53 552 Χ 98 ε 298 355 407 464 *εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα ϑ.*, cf. Ρ 200 442 ε 285 376. Γ 438 *με ϑυμὸν ἔνιπτε* meum animum, me, toti additur pars, cf. Ξ 104. σ 406 *κεύϑετε ϑυμῷ ποτῆτα.* 3) appetitus, facultas qua appetimus quae placent declinamus vero contraria, Hes. *ἐπιϑυμία*, animi affectio. Lucas, qu. lex. 49 „poterit ϑ. ab animi voluntate proficiscens tamquam per gradus cupiditatem (-tum?) significare spem ardorem fortitudinem iram rabiem.“ a) Α 173 *τοι ϑ. ἐπέσσυται*, cf. Ζ 361 Ι 42 398 (*ἀγήνωρ*) κ 484 h. Merc. 475. Ν 73 *ϑ. ἐνὶ στήϑεσσι ἐφορμᾶται*, cf. α 275 δ 713. Σ 282 *ϑ. ἐάσει.* τ 377 *ὀρώρεται ἔνδοϑι ϑ. κήδεσιν.* Β 142 Γ 395 Δ 208 Ζ 51 (La Roche, app.) Λ 804 Ν 468 ϱ 150 *ϑυμὸν ἐνὶ στήϑεσσιν ὄρινεν*, cf. Ε 29 Ι 595 Λ 792 Ν 418 Ξ 459 487 Ο 403 Π 280 Ρ 123 Σ 223 Τ 271 Ω 467 568 δ 366 ϑ 178 ξ 361 ο 486 (*φρεσί*) σ 75 υ 9 φ 87 ω 318 h. Ap. 524. Ε 676 *τῷ τράπε ϑ.* Ι 386 *ϑ. ἐμὸν πείσειε*, cf. Ι 587 (*ἐνὶ στήϑεσσιν*). Ε 470 792 Ζ 72 Λ 291 Ν 155 Ο 500 514 667 Π 210 275 ϑ 15 *μένος καὶ ϑυμόν.* h. Cer. 361 *ἤπιον ἐν στήϑεσσι μένος καὶ ϑ. ἔχουσα.* Π 691 *ϑυμὸν ἐνὶ στήϑεσσιν ἀνῆκε.* ε 126 *ᾧ ϑ. εἴξασα.* Α 192 *ἐρητύσειέ τε ϑυμόν*, cf. Ι 462 Ν 280 (*ἐν φρεσί*). Γ 139 *ἵμερον*

ἔμβαλε ϑ. Ι 635 *ἐρητύεται κραδίη καὶ* ϑ
ἀγήνωρ. λ 105 *σὸν ϑυμὸν ἐρυκακέειν.* Ι
Ο 629 *ἐδαΐζετο ϑ. ἐνὶ στήϑεσσιν*, cf. Ξ 2
υ 266 *ἐπίσχετε ϑ. ἐνιπῆς.* Ξ 316 *ϑυμὸν* ἐ
στήϑεσσιν ἐδάμασσεν. Χ 312 *μένεος ἐμπλή*
σατο ϑυμόν h. VIII 14 *ϑυμοῦ μένος.* Ζ 15
κακὰ μήσατο ϑυμῷ, cf. Ξ 253 υ 5. Π 2
Φ 177 Ω 236 *ἤϑελε ϑυμῷ*, cf. Ρ 488 Φ 65
894 ξ 445 ψ 257. Γ 9 *ἐν ϑ. μεμαῶτες*, c
Ε 135 Η 2 Ν 337 Τ 164 β 248. Β 589 Ν 3
ἵετο ϑυμῷ, cf. Γ 139. Η 31 Κ 531 Λ 520
337 ϑ 571 ν 145 ξ 397 σ 113 h. Ap. 527 *φίλ*
ἔπλετο ϑυμῷ. paulatim haec de more ad
coepta sunt, υ 304 *τοι κέρδιον ἔπλετο ϑ.*, ti
minus bene Voss Faesi Minkw. Am. für de
Leben. Α 468 602 Β 431 Η 320 Ψ 56 π 4
τ 425 *ϑυμὸς ἐδεύετο.* Υ 121 *ϑυμῷ δευέσϑ*
b) animus constans, fortitudo, Α 228 *τέτληκ*
ϑυμῷ. Ε 670 *τλήμονα ϑ.*, cf. Ω 49, δ 447 4
ι 435 λ 181 π 37 σ 135 ψ 100 168 ω 163.
205 *ϑ. τολμήεντι.* cf. ϱ 284. Κ 232 *ἐνὶ φρε*
ϑ. ἐτόλμα, cf. Ρ 68 (*στήϑεσσι*). Ε 510 *ϑυμ*
ἐγεῖραι. ε 222 *ἐν στήϑεσσιν ἔχων ταλαπ*
ϑέα ϑ. Ν 82 *χάρμη τήν σφιν ἔμβαλε ϑ.*,
Π 529. α 320 *ἐνὶ ϑ. ϑῆκε μένος κ. ϑάρσ*
Ε 643 *σοὶ κακὸς ϑυμός* (voluntas?). Ν 8
σύγχει ϑυμὸν ἐνὶ στήϑεσσιν, cf. Ο 321 (*ἔϑε*
ξεν) 594 σ 212 282, β 90 (*ἀτέμβει*) Ξ 40 (*πτῆξ*
Ε 806 *ϑ. καρτερόν.* Π 656 *ἀνάλκιδα ϑ.* Η 2
Ἕκτορι ϑυμὸς ἐνὶ στήϑεσσι πάτασσεν, cf.
370. Ο 280 *κάππεσε ϑ.* Ρ 226 *ἑκάστου*
ἀέξω. β 315 *ἀέξεται ἔνδοϑι ϑ.* c) anim
commotus: Α 217 *ϑυμῷ κεχολωμένον*, cf. Α 4
Δ 494 Ν 660 Υ 29. Ι 675 *χόλος ἔχει μεγαλ*
τορα ϑ. Β 223 *νεμέσσηϑεν ἐνὶ ϑ.*, cf. Ξ 1
Ο 155 Π 544 616 Ρ 254 α 119 δ 158 h. C
254 330. Ζ 326 ω 248 *χόλον ἔνϑεο ϑ.*, cf.
436 Ξ 50, 207 306 Π 206, λ 102 ν 342. Φ 4
ι 501 τ 71 χ 477 *κεκοτηότι ϑ.* η 306 *ϑ.* ἐ
σκύσσαιτο, cf. h. Cer. 290. d) ira, Hes. ὀ
E. M. 458, 16 *τὸ ϑυμικόν.* Β 196 *ϑ. μέ*
ἐστὶ βασιλῆος. Ο 94 *ϑ. ὑπερφίαλος*, cf. Σ
Ψ 611 ο 212. Ι 109 *σῷ μεγαλήτορι ϑ. εἴξ*
cf. Ι 598. Ι 255 *μεγαλήτορα ϑ. ἴσχειν ἐν στ*
ϑεσσιν. Ι 496 *δάμασον ϑ. μέγαν*, cf. λ
(*μένος κ. ἀγήνορα ϑ.*). Ι 629 *ἄγριον ἐν στ*
ϑεσσι ϑέτο μεγαλήτορα ϑ. Ι 637 *ἄλληκτόν*
κακόν τε ϑ. ἐνὶ στήϑεσσι ϑέσαν. e) animus
quem incitat ut quid agat. Β 276 *μιν ἀνή*
ϑ. ἀγήνωρ, cf. Κ 389 Μ 307, Η 25 Φ
(*μέγας*), Χ 252. Δ 263 *ϑ. ἀνώγῃ*, cf. Ζ 256
Η 74 Θ 189 322 Ι 101 Κ 534 Ξ 195 Ο 4
382 Σ 90 176 426 Τ 187 Υ 77 179 Χ 142 δ
ε 89 ϑ 70 ι 278 λ 206 ξ 246 π 466 ϱ 554 σ
φ 194. Ζ 444 *οὐδέ με ϑ. ἄνωγεν* neque a
mus me iubet (pugnare sed pugno quia me
est), non animi causa. Voss cet.: auch verb
es mein Herz (mich vom Kampf fern zu halt
Ι 177 γ 342 395 η 184 228 σ 427 φ 273 ὅ
ἤϑελε ϑ. cf. Ρ 702 κ 497 λ 566 (*ἐνὶ στήϑεσ*
ν 40 (*φίλος*). δ 658 *ἀγάσσατο ϑ. ἀγήνωρ.*
68 349 369 Θ 6 η 187 ϑ 27 ϱ 469 σ 352 φ [2
ϑ. ἐνὶ στήϑεσσι κελεύει, cf. Ι 703 Τ 102 π 1
Η 152 *ἐμὲ ϑ. ἀνῆκε πολυτλήμων ϑάρσει*
Χ 346 *μένος καὶ ϑ. ἀνείη*, cf. Ω 198 (*ἄνωγ*
α 353 *ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ ϑ.* ι 12
ἐπετράπετο. Θ 301 310 *ἵετο ϑυμός*, cf. h. C
129. Κ 401 *ἐπεμαίετο ϑ.* β 138 *ϑ. νεμεσ*
ται. ο 66 σ 164 *ϑ. ἐέλδεται.* Υ 174 *ὀτρ*
μένος καὶ ϑ. ἀγήνωρ. Κ 220 319 σ 61 *ὀτ*
νει κραδίη καὶ ϑ. ἀγήνωρ, cf. Κ 244 Ν

Ω 288 θ 45 204 ι 139 ξ 517 ο 339 395 π 81 φ 198 342. ep. 4, 16 μέγας θ. ἐπείγει, cf. ib. 3, 4. Λ 407 Ρ 97 Φ 562 Χ 122 385 φίλος μελέξατο θ. ψ 105 θ. ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν. · 215 θ. ἐνὶ στήθεσσιν ἐρίγει. Μ 407 θ. ἔλπετο, cf. Ν 813 Ο 288 701 Ρ 234 395 495 Γ 328 υ 328 (ἐνὶ στήθεσσιν) ω 313. ψ 266 θυμὸς κεχαρήσεται. f) Charakter, Gesinnung. 694 ὁ ὑμέτερος θ. καὶ ἀεικέα ἔργα φαίνεται. Χ 357 ψ 172 σιδήρεος ἐν φρεσὶ θ., cf. 191 (στήθεσσι). ι 272 287 368 νηλέι θ. ψ 97 πηνέα θ. cf. ψ 230. ο 20 οἷος θ. ἐνὶ στήθεσσι γυναικός. π 309 τὸν ἐμὸν θ. γνώσεαι. 161 πετάσειε θ. μνηστήρων. τ 364 θεουδέα . 4) a) voluntas, Hes. προαίρεσις. Δ 289 οἷος θ. ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο, cf. Δ 313 360. ἱ 775 τοι θυμός, cf. Υ 349. Ι 639 ἵλαον ἔνεο θ., cf. Τ 178 (φρεσί) h. Cer. 204. Ν 485 99 ω 511 τῷδ' ἐπὶ θ. Ν 487 ἕνα φρεσὶ θ. ἔχοντες, cf. Ο 710 Π 219 Ρ 267, 720 Υ 32 γ 18 h. Merc. 391 Cer. 434. Δ 309 τόνδε νόον . θ. ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες. h. Merc. 315 ἀμφὶς θυμὸν ἔχοντες. Μ 174 Ο 596 θ. ἐβούλετο. Φ 386 δίχα ἐν φρεσὶ θ. ἄητο. Χ 78 θυμὸν ἔπειθεν, cf. Χ 91 β 103 κ 406 466 475 50 μ 28 324 τ 148 ω 158 h. Merc. 132 (ἀγήνωρ), η 258 ι 33 ψ 337 (ἐνὶ στήθεσσιν), ι 500 (μεγαλήτορα) h. Ap. 113 Cer. 324, sunt hic quae 1 5) pertineant. τ 524 δίχα θ. ὀρώρεται. υ 17 θ. ἐνὶ στήθεσσι ἐπιδινεῖται. b) consilium: 148 σὸν θυμὸν ὀπίζομαι. 5) vis cogitandi, cogitatio, facultas iudicandi, Hes. λογισμός, E. . 452, 14 ἐπιλογισμός. a) Β 409 ἤδη κατὰ , cf. Μ 228 β 112 ν 339 σ 228. Β 5 Κ 17 161 ι 318 424 λ 230 h. Ven. 235 κατὰ θ. φαίνετο, cf. ν 154 τ 283. δ 730 ἐπιστάμεναι φ 218 πιστωθῆτον ἐνὶ θ. Β 36 Σ 4 φρονέοντ' ἀνὰ θ., cf. Θ 430 Κ 491 Π 646 β 116 202 ρ 595 ω 391 h. Ap. 388 402 Cer. 313. 299 βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θ., cf. κ 50 (ἀμύμονα), μ 58. Η 44 σύνθετο θυμῷ, ο 27. α 29 δ 187 μνήσατο κατὰ θ., cf. 93. Ι 459 ἐνὶ θ. θῆκε φάτιν, cf. α 361 φ 355. 447 ἐμβάλλεο θ., cf. Ο 566 Υ 195 Ψ 313 200 μ 217 266 ο 172 τ 485 ψ 260. ξ 490 ἐν σχέθε ἐνὶ θ. Ι 537 Λ 340 ἀάσατο θυμῷ, h. Cer. 246. φ 302 ἀεσίφρονι θ., cf. h. Ven. (φ 105). ψ 223 ἄτην ἐγκάτθετο θυμῷ. h. VII σαόφρονα θ. Ο 594 θέλγε δὲ θ. Ι 612 σύγχει θυμόν. ι 295 ἀμηχανίῃ ἔχε θυμόν. Ν 8 ψ 345 ἔλπετο ὃν κατὰ θ. Π 119 γνῶ κατὰ θ. ἀμύμονα, cf. χ 373. Φ 137 ὥρμαινεν ἀνὰ θ., cf. 180 β 156. ε 76 η 134 ο 132 θηήσατο θυμῷ, ω 90. χ 11 φόνος ἐνὶ θ. μέμβλετο. h. Merc. 528 πιστὸν ἐμῷ θ. τ 312 μοι ἀνὰ θ. . δ 452 θυμῷ ὠίσθη, cf. τ 390. b) ξ 150 72 θ. δέ τοι αἰὲν ἄπιστος, cf. ξ 391 (ἐνὶ στήθεσσιν). ι 213 ὀίσατο θ. ἀγήνωρ, cf. κ 248 σ 154 υ 349. κ 415 δόκησε θυμός. ξ 219 . προτιόσσετο θ. ἀγήνωρ, cf. σ 154. 73 τ 38 θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει. φ 96 ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει. c) sententia ι 302 . δέ με θ. ἔρυκεν. II animalium. 1) Γ 294 . δευομένους. Π 468 θυμὸν ἀίσθων. Ψ . ἐκ μελέων θ. πτάτο, cf. Π 469 κ 163 τ 454. 150 ἐκ θυμὸν ἕληται, cf. Ρ 678 χ 388. γ λίπε ὀστέα θυμός, sed h. Ap. 361 λεῖπε serpens. 2) Κ 492 τρομεοίατο θυμῷ. 451 ἐν γούνεσσι βαλέω μένος ἠδ' ἐνὶ θ. 12 σιός μέγιστος θ. ἐνὶ στήθεσσι βλεμεαίνει. Ψ 468 μένος ἔλλαβε θυμόν. Ω 42 βίῃ κ. ἀγήνορι θ. εἴξας. Λ 555 Ρ 664 τετιηότι θ. Σ 224 ὄσσοντο ἄλγεα θ. κ 217 μειλίγματα θυμοῦ. Π 162 ἐν θ. στήθεσιν ἄτρομός ἐστι. 3) Μ 300 κέλεται δέ ἑ θ. Χ 70 ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. Ν 704 ἶσον θ. ἔχοντε, cf. Χ 263. Π 266 τῶν κραδίην καὶ θ. ἔχοντες vesparum. Π 355 ἀνάλκιδα θ. ἐχούσας oves. Orsus certe Homerus ab ea vi qua et vivimus et sentimus num quid placeat necne atque ratus eadem effici ut alia appetamus alia declinemus, postremo ad intellectum pervenit, cuius significationem fuere qui ab Homero omnino abesse putarent. Sed haec non potuit Homerus subtiliter distinguere, etsi recte dixit Lilie, hom. Anschauungsweise, Ztft. f. G. 3, 204 cf. de hominum vita Breslau Magdal. 1841, θυμόν potissimum ad mores referri, νόον ad intellectum, ψυχήν ad vim vitalem. Cf. Helbig, vocab. φρένες θυμός sim. Dresden Kreuzsch. 1840. Jansen, l. l. qui θυμόν vim vitalem dixit, eum melius vidit moveri rebus potissimum. Itaque (κατὰ) θυμόν, (ἐν) θυμῷ, saepe adduntur verbis cf. La Roche h. S. 20, rarius ipse θυμός dicitur sentire hominemve ad agendum instigare, v. s. 3) d e 4) 5) b. Ceterum vox, quam Jansen septingenties quindecies legi dicit, pro spondeo cum arsi prioris syllabae plus trecenties quinquagies est in exitu versus, in primo pede Β 196 Γ 294 Η 192 Κ 205 Λ 334 Ξ 132 Ο 299 Υ 472 μ 58 σ 161 τ 210 φ 154 171 fere, cum arsi posterioris in pede secundo in Iliade octies in Od. quater: tertio Il. 13 Od. 5: quarto Ι 496 Ψ 370 880 Ω 49, in Od. septies: in quinto Θ 358 Ν 784 θ 204 ι 278 ξ 517 ο 339 π 81 φ 198 342 nisi quod Bekk. digamma magis quam versum curans Ε 470 sim. mutavit. Choreum efficit in pede tertio plus centies quinquagies, quinto toties fere (utrumque rarius ut videtur in Od., corripitur rarissime vocalis longa cf. Ω 140), primo Il. 14 Od. 8, Il. undecies et σ 409. (θυμ-αλγής -αρής -ηγερέων -ηδής -ήρης. θυμοβόρος -δακής -λέων -ραϊστής φθόρος. καρτερόθυμος. ἀπο - ἐν - καταθύμιος. μεγά - ὑπέρθυμος)

θυμο-φθόρος (φθείρω) animum vitamque hominis perturbans, hominem perdens, perniciosus. a) res. β 329 φάρμακα θυμοφθόρα, Hes. τὰ τὴν ψυχὴν διαφθείροντα, Eust. 1448, 37 τὰ φθαρτικὰ λογισμοῦ κατὰ τοὺς παλαιοὺς κ. ἀναιρετικά, atque Doederl. Gl. 2206 „sinnverwirrend", aliud enim esse φ. ἀνδροφόνον α 261, etsi proci timent ne Telemachus φόνον meditatus πάντας ὀλέσσῃ. δ 716 ἄχος θυμοφθόρον, κ 463 κάματον θ. Doederl. al. translate: Herz vergiftend, Herz kränkend, sed Penelope amplius vivere noluit, atque fessi putant se vitam non amplius tolerare posse. Ζ 169 γράψας ἐν πίνακι θυμοφθόρα πολλά quae perniciosa essent Bellerophonti, iusto subtilius Doederl. l. l. „das Gemüt des Schwiegervaters vergiften". b) homo. τ 323 ὅς κεν τοῦτον ἀνιάζῃ θυμοφθόρος, adi. pro adv. (Duentz.), ita ut capitis periculum afferat sive ut animum Ulixi angat. non recte sch. B. ἐφθαρμένος τὴν ψυχήν, φρενοπλήξ.

θύνω (θύω, cf. Curt. Et. 320 Lob. Rh. 145 E. M. 10, 11) ruo, feror cum impetu, E. M. 359, 17 ὁρμῶ. Β 446 θῦνον κρίνοντες, sch. A. σὺν σφοδρᾷ ὁρμῇ ἐκινοῦντο, cf. Λ 73 (λύκοι ὥς). Ε 96 θύνοντ' ἄμ πεδίον, cf. Λ 188 203

(ἐν προμάχοισιν). *Ε* 250 μηδὲ θῦνε διὰ προμάχων. *Κ* 524 θυνόντων ἄμυδις. *Ε* 87 θῦνε ἂμ πεδίον, ποταμῷ ἐοικώς, cf. *Λ* 342 *Υ* 412, 493 (πάντῃ σὺν ἔγχεϊ), ω 449 (κατὰ μέγαρον). Satis dure: *Λ* [570] Τρώων κ. Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺς ἱστάμενος.

θυόεις odore suavi repletus, cf. A. Goebel, epith. in εις 34, sed Suid. I 2, 1230 τεθυμιαμένος. *Ο* 153 θυόεν νέφος, sch. V. εὐῶδες (Suid. l. l.), ἀπὸ τῶν θυμιαμάτων, BD. ἀπό τε τῶν ἀναδοθέντων ἐκ τῆς γῆς ἀνθῶν κ. τοῦ τῆς Ἥρας μύρου. h. Cer. 97 318 490 Ἐλευσῖνος θυοέσσης. De

θύον arbor odorata, Hes. εἶδος δένδρου, cf. Eust. 1523, 37. ε 60 ὀδμὴ κέδρου θύον τε. Plin. n. h. 13, 16 laricem dicit (cf. Doederl. Gl. 2474), Macrob. 3, 19 citreum, Theophrastus fruticis genus, qui Sprengelio et Fraasio, Synops. 261 thuia articulata Lebensbaum esse videtur. Billerbeck, flor. class. 234 th. cypressoides, sed haec thuiae genera in regionibus sunt quas Homerus ignoravit, velut in Sibiria, aut ligno duro, non odoro, itaque melius Wedel: iuniperus sabina, cuius species (i. phoenicea), Homero nota, thuris quoddam genus praebet auctore Linneio. θύον et θύος idem esse dixit E. M. 287, 45 (cf. Lob. path. el. 1, 260) 457, 7 θύον τὸ ἐπιθυόμενον εἰς κάθαρσιν, suntque qui suffimenta interpretentur. (θυώδης).

θύος (θύω Curt. Et. 320, L. Meyer vgl. G. 1, 47 suf-fire. Cf. Doederl. Gl. 2274) pl. tantum. suffimentum, primitiae quae in honorem deorum flammae iniciuntur, cf. Lehrs Ar. 83. *Ζ* 270 πρὸς νηὸν ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, sch. br. θυμιάμασι. μετὰ θυσιῶν, cf. sch. BL. sed Ap. 88, 24 θυσίαις, et ita plerique explicant: *Ι* 499 θ. καὶ εὐχωλῇς, et ο 261 λίσσομ' ὑπὲρ θυέων κ. δαίμονος, sch. BQV. ταύτης τῆς θυσίας κ. τοῦ δαίμονος. θυόω et

θυο-σκόος (σκοῶ, σκο-πέω, Curt. Et. 64 Christ 86 269, cf. Fedde, Wortzusammens. Breslau 1871 p. 23 Lob. path. el. 1, 311 2, 63, sed Doederl. Gl. 2275 κέειν legen, κεῖσθαι, sch. L. *Α* 462 K. Hermann gott. A. 33, 10 Nitzsch, Anm. z. Od. 1, 220 καίω κέω) haruspex, qui spectatis sacris futura praedicit, Ap. 88, 33 εἶδος μάντεως, ὁ διὰ τῶν θυμάτων ἢ θυμιαμάτων κοῶν ὅ ἐστι συνιεὶς τὰ μέλλοντα, Suid. I 2, 1229 ἱερεύς. *Ω* 221 μάντιές εἰσι θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες, vix apte Homeri temporibus sch. M. λιβανομάντεις, neque melius distinxit E. M. 457, 43 οἱ ἀπὸ τῶν θυομένων διὰ πυρὸς μαντευόμενοι· ἱερεῖς δὲ οἱ ἀπὸ τῶν ἱερῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι. Ita interpunxit Nic. h. l. Alii (Nic. l. l.) Spitzn. La Roche Faesi Bäuml. Bekk. ante θ. interpungunt, v. s. ἢ I A a β. prius probare videtur Autenr. ad Naegelsb. h. T. 205. Videtur ἱερεύς munere fungi publico, θ. aut nullo aut privato, sch. L. *Α* 462 ἀπὸ συμβεβηκότος, sed ambigunt num certus fuerit ordo K. Herm. l. l. Naegelsb. l. l. Nitzsch l. l. Procis Leodes φ 145 θυοσκόος ἔσκε, Am. h. l., cf. χ 318 321, quem Lob. Aglaoph. 263 monet ignorasse mortem imminentem.

θυόω (θύος) ptc. pf. pass. tantum. suffio, odore repleo. *Ξ* 172 h. Ven. [64] ἐλαίῳ τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν, oleum odorum quod habebat, Ariston. ἡ δ. ὅ. μύρον μὲν οὐκ ὀνομάζει, τεθυμιαμένον δὲ ἔλαιον τὸ μύρον λέγει, ὥστε εἰδέναι μὲν τὴν χρῆσιν, τὸ δὲ ὄνομα μή. h. Ap. 184 εἵματα τεθυωμένα Barnes corr.

θύραζε v. s. θύρη.

θυρᾰ-ωρός (ορ, ϝορ, οὖρος, lat. ver-eor, ahd. war, ge-wahr, cf. Curt. Et. 501) ianuae custos. *Χ* 69 οὕς τρέφον θυραωρούς can... Did. πυλαωρούς· Ἀρίσταρχος θ. θυροφύλακας. sch. B. Ἡρωδιανὸς θυραωροὺς γράφει· πύλας γὰρ ἐπὶ πόλεων φησι, cf. Lehrs, Ar. 124, E. M. 458, 55.

θυρεός (θύρη) saxum quod ianuae instar opponitur ubi exitus est cavernae. ι 240 31.. 340 θυρεὸν μέγαν, sch. T. τὴν πέτραν ἀντίθυρον. Ap. 89, 3 τὸν τοῦ Κύκλωπος λίθον τὸν ἀντικείμενον τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἄντρου, cf. Lehrs, Ar. 155 Lob. path. el. 2, 93.

θύρετρα. ianua, fores valvatae, Suid. I 2 1232 θυρώματα ἢ ἀραιόθυρα. σ 385 τά θ. καὶ εὔρεά περ μάλ' ἐόντα στείνοιτο. φ 4.. καλὰ θ. | πληγέντα κληῖδι, cf. χ 137 (αὐλῆς). *Β* 415 πρῆσαι πυρὸς θ. | De

θύρη (skr. dvāram, lat. fores goth. daur ahd. tor Curt. Et. 319 Christ 27 101 104 186 L. Meyer, vgl. G. 1, 47 71 85 314) 1) ianua, c... clavis domus al., pl. fores. Eust. 1257, 37 θύρας μὲν ἐπὶ οἴκου, πύλας δὲ ἐπὶ πόλεως, accuratius etiam Lehrs, Ar. 125. Lob. par. ... „significat fores, quae aperiuntur et clauduntur. θυραία est apertura, ut Vitruvius dicit, ad inserendas valvas relicta“ sed v. s. 2). gen. ... quindecies -άων et φ 47 491 -έων. a) *Ω* 317 ὅσση θ. θαλάμοιο τέτυκται, εὖ κληῖσ' ἀραρυῖα, cf. χ 155 258 275. α 441 θ. ἐπέρυσσε κορώνῃ, ubi pl. de eadem re praecedit, cf. γ 157 (ἐπίθες) 394. χ 201 θ. φαεινήν. Saepe pl. *Ι* 473 πρόσθεν θαλάμοιο θυράων, in au... cf. α 107, χ 407 σ 32 (ὑψηλάων), ρ 297. *Ξ* 1.. 339 πυκινὰς θ. σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν. *Ξ* 1.. θ. ἐπιθεῖσα φαεινάς, cf. φ 45 382 h. Ven. .. 236. ζ 19 θ. ἐπέκειντο φαειναί. ψ 194 καὶ ..λητὰς θ. πυκινῶς ἀραρυίας, cf. ψ 229. ρ 3.. ἔντοσθε θυράων. τ 30 κλήισεν θ. μεγάρων ianuas, cf. φ 387, χ 399. *Ι* 475 θαλάμοιο .. πυκινῶς ἀραρυίας, cf. φ 236. φ 47 θ. ἀνέκοπτεν ὀχῆας. κ 389 θ. συφειοῦ. σ 102 .. θούσης θ. σ 239 ψ 49 h. Merc. 26 ep. 12, .. ἐπ' αὐλείῃσι θ. φ 240 389 θ. αὐλῆς, cf. ψ 3.. ep. 16, 3 ἀνακλίνεσθε θύραι. h. Cer. 1.. πλῆσεν θύρας σέλαος totum conclave. h. *Ω* 4.. θύρην ἔχε ἐπιβλής. *Β* 788 ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν |, cf. *Η* 346, *Λ* 644 α 120. ρ 2.. θύραι εὐεργέες δικλίδες. *Ζ* 89 οἴξασα κληῗδι θύρας δόμοιο, cf. *Ζ* 298 α 436, κ 2.. 312 (φαεινάς) ψ 370 ω 501. *Ω* 455 ἀναοίγεσκε κληῖδα θυράων, cf. *Ω* 567. *Χ* 66 πρώτῃσι θ. | Ariston. ἀντὶ τοῦ ἄκραις, cf. α 255 χ 2.. η 88 χρύσειαι θ. Alcinoi. η 113 ἔκτοσθεν αὐλῆς ἄγχι θυράων, cf. π 344. φ 191 ἐκτὸς .. καὶ αὐλῆς. 2) exitus aedificii s. cavernae, ostium. ι 243 πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν, cf. ι .. ι 304 θυράων ὑψηλάων, cf. ι 416. ι 417 ἐ.. θ. καθέζετο, cf. v. l. κ 220, 310 (ἔστην) μ .. χ 46 οὐδοῦ ἠδὲ θυράων, cf. χ 91 107. ν 1.. δύω θύραι εἰσίν antri nympharum. Pro a.. sunt **θύρῃσι** foris. ρ 530 θ. καθήμενοι .. chorte. dat. pl. **θύρηφι** foris, cf. Lob. pat. el. 2, 258. Bekk. h. B. 1, 206. ι 238 .. θ. | extra cavernam. h. Merc. 36 βλαβερὸν .. θύρηφιν (ita Baum.) obest versari in publ.. χ 220 τά τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφι domi .. aliis locis. adv. **θύρηθι** foris. ξ 352 θύρηθ' ἔα, Ap. 89, 1 Hes. ἔξω, extra mare; cf. Bekk. h. B. 1, 206 Ameis, sed sch. B. τὸ πλῆρ..

θύρηθεν, i. e. -*θε* quod probat Lob. path. el. 2, 146 258, nam -*θι* apud subst. non solere elisione minui. v. l. *θύρηφ'*. adv. **θύραζε** a) foras, Buttm. a. S. 2, 350 pro -*σδε* esse putat, quod nec Lob. ib. probat nec Curt. Et. p. 576 qui -*αjε* statuit nec Kühner a. G. 1, 55 (-*διε*). *ο* 62 *βῆ θ.* cf. *υ* 97 179 361 367 *φ* 89 258 384 388 *χ* 375 456 h. Merc. 116 *Σ* 29 *Ω* 572 *ζ* 53 *ι* 418 444 *ο* 451 465 *π* 276 *σ* 386 *τ* 68 69. *φ* 299 *δι' ἐκ προθύροιο θ. ἕλκον.* h. Ap. 110 *ἀπὲκ μεγάροιο θ.* *τ* 566 *ἔλθωσι θ.* somnia exeant. *Σ* 447 *θ. ἐξιέναι* e castris. b) hindurch, hinaus. *φ* 422 *ἦλθε θ. ἰός* per foramina. h. VII 51 *θ. πήδησαν* e navi. *Π* 408 *ἐκ πόντοιο θ.* traxit, cf. *μ* 254. ap. subst. *ε* 410 *ἔκβασις ἁλὸς θ.* *Ε* 694 *ἐκ μηρὸν ὦσε θ.* *Φ* 29 *ἐξῆγε θ.* e fluvio, cf. *Φ* 237. *ι* 461 *ἀπὸ ἕο θ.* Est apud verba motum significantia, cf. La Roche, h. S. 86.

θῠσᾰνό-εις s. *θυσσ.*, producitur enim *υ* quia prima est trium brevium, quare Aristarchus (?). *σσ* scripsit, ita ol. vo. et La Roche (cf. Ztft. f. oe. G. 1860, p. 542) Bäuml. sed Bekk.[2] (cf. h. B. 1, 281) al. *σ*, cf. Ahrens Phil. 4, 654. fimbriatus, cirris instructus, Hes. *κροσσωτή*, cf. E. M. 459, 23 A. Goebel, epith. in *εις* 12. *Ε* 738 *Ο* 229 *Ρ* 593 *Σ* 204 *Φ* 400 *αἰγίδα θυσανόεσσαν* |. De

θῠ́σᾰνος (*θύω*, *θυσ* cf. Curt. Et. 320, Benf. 2, 275 qui lat. fus, fur-o comparat, Lob. Rh. 101 *θύσσω* sch. V. *Β* 448) fimbria, cirrus, Troddel, Hes. *κροσσός*, cf. Ap. 89, 5. *Β* 448 *αἰγίδα, τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται, πάντες ἐυπλεκέες, ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος.* *Ξ* 181 *ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν.*

θύσθλα (*θύω*, *θυσ* Curt. Et. 320, cf. Doed. Gl. 2474) virgae bacchicae, thyrsi quos gerebant qui Bacchi sacra celebrabant, Suid. I 2, 1234 *αἱ κράδαι αἱ βακχικαί, ἤτοι συκῆς φύλλα. ἔνιοι δὲ τὰ ἐπιφερόμενα τοῖς βωμοῖς. οἱ δὲ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου, ἢ κισσοὺς ἢ κλάδους ῥάβδους, νάρθηκας, θύματα στεφανώματα χοάς,* quae num ad Homerum possint referri omnia nec negare possumus nec asseverare, cf. Ap. 89, 6 Hes. E. M. 459, 25. *Ζ* 134 *θ. χάμαι κατέχευαν.*

θῡσίη sacrificium. h. Cer. 312 *γεράων καὶ θυσιῶν.* ib. 368 *θυσίαισι ἱλάσκονται.* De

θύω (*θυ*, skr. dhū schütteln, lat. fu-mus ahd. tun-st, cf. Curt. Et. 320 Benf. 2, 272 L. Meyer, vgl. G. 1, 415 432. Doederl. Gl. 2474. I pr. 3. p. sg., ptc. ipf. (*ῡ*). furo. a) *Λ* [180] *Π* 699 *περιπρὸ ἔγχεϊ θῦεν,* cf. *Χ* 272. *Α* 342 *ὀλοιῇσιν φρεσὶ θύει* |. b) translate: feror cum impetu. *Φ* 234 *Ψ* 230 *οἴδματι θύων* | fluvius, et mare, sch. B. *τὴν ἐμμανῆ δηλοῖ ὀργήν.* *Φ* 324 *ψόφε θύων.* | *μ* 400 *ἄνεμον λαίλαπι θ.* |, cf. *ι* 408 426. *ν* 85 *κῦμα θῦε θαλάσσης.* *λ* 420 *χ* 309 *ω* 185 *δάπεδον αἵματι θῦεν* |, sch. H. *αἷμα ἐν τῷ δαπέδῳ θῦεν κ. μεθ' ὁρμῆς ἔρρει.* odd. h. Ap. 281 *πρὸς δειράδα θύων,* Hermann t n. v. *θείων.* Curt. l. l. Grundbedeutung die iner heftigen Bewegung; 1) brausen - erregen (I) 2) rauchen - räuchern 3) opfern (II). Sunt vero qui omnino separent quae ita cohaerent. II ptc. praes. (*ῡ*), ipf. 3. p. sg., aor. 3. p. sg. sine augm. 3. p. pl. c. augm., inf. (*ῡ*). consecro diis, dedico primitias cibi potissimum, sacra facio Lehrs, Ar. 82 „nusquam de immolanda hostia, sed de offerendis“ primitiis, quae *ἀπαρχαί* vocantur. *Ι* 219 *θεοῖσι θῦσαι,* Ariston. *ἡ δ. ὅ. θῦσαι οἱ σφάξαι . . . ἀλλὰ θυμιᾶσαι.* *ξ* 446 *ἄργματα θῦσε θεοῖς,* cf. Ariston. ap. sch. BQ. *ο* 222 *εὔχετο, θῦε δ' Ἀθήνῃ,* Doederl. Gl. 2474 *θῦσε* proposuit, etsi ipf. melius loco convenit. h. Ap. 491 509 *πῦρ τ' ἐπικαίοντες, ἐπί τ' ἄλφιτα λευκὰ θύοντες.* abs. *ι* 231 *πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν,* v. l. *ἐμείναμεν,* sch. H *ἀπὸ τῶν τυρῶν. παλαιὸν γὰρ ἔθος τὸ τῶν ἀπαρχῶν θύειν.* non necessario statuendum igni fieri rem sacram, sch. T. *μέλλοντες ἐσθίειν πρότερον ἐθύσαμεν.* *ο* 260 *σε θύοντα κιχάνω,* ubi v. 258 *σπένδοντ'* idem esse videtur. (*θυμός* etc. *θύον,* etc. *θύος* etc. *θυΐω -όω θύνω, θύελλα -ήλη θύσανος θύσθλα θυσίη*)

θῡ-ώδης (*θύος, εἶδος*) odorus. *δ* 121 *θαλάμοιο θυώδεος,* cf. h. Cer. 244 288. *ε* 264 *εἵματα θυώδεα,* Ap. 89, 8 *εὐώδη. ἀπὸ τῶν θυμιαμάτων,* cf. *φ* 52. h. Ap. 87 *θυώδης βωμός,* cf. Ven. 59. Cer. 355 *θ. νηοῦ,* cf. ib. 385. Merc. 322 Cer. 331 *θ. Οὐλύμποιο.* Cer. 251 *θυώδεϊ κόλπῳ.*

Θυώνη (*θύω*). h. XXXIV 22 *Σεμέλῃ, ἥν περ καλέουσι Θυώνην.*

θωή (*θε-ῖναι*) mulcta imposita. *Ν* 669 *ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,* sch. D. *τὸ τῆς στρατείας ἐπιζήμιον,* Faesi Düntz. Doederl., vix recte A. *νῦν τὴν μέμψιν,* atque ita Nitzsch La Roche. *β* 192 *θ. ἐπιθήσομεν*; Eust. 1441, 1 *τὴν ἐπιτεθειμένην* melius quam E. M. 459, 40 *ἣν κατατίθεται ὁ ζημιούμενος.*

θῶκος et **θόωκος** (*θαάσσω,* cf. Buttm. Lex. 2, 111) 1) sedes, sedile Ap. 89, 12 *καθέδρα,* cf. Hes. E. M. 460, 8. *β* 14 *ἕζετο ἐν πατρὸς θώκῳ,* sch. HM. *Ἀττικοὶ θᾶκον.* h. Ap. 345 *θῶκον πολυδαίδαλον.* 2) consessus, concilium, Hes. *σύλλογος,* Ap. 89, 12 *συνέδριον,* cf. Naegelsb. h. T. 98. *β* 26 *οὔτε ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ' οὔτε θόωκος* neque concio neque senatus. *ε* 3 *θεοὶ* **θῶκον** *δὲ καθίζανον,* quem conventum Naegelsbach monet opponi deorum omnium coetui (*Υ* 4 *Θ* 1). Magis universe: *ο* 468 *ἐς θῶκον δήμοιό τε φῆμιν,* sch. V. *θῶκον· βουλήν· φῆμιν· ἐκκλησίαν, συνέδριον.* pl. locus ubi conciones habentur, conciones. *μ* 318 *νυμφέων χοροὶ ἠδὲ θόωκοι,* sch. Q. *ἀντὶ τοῦ θῶκοι καὶ* (minus bene) *καθέδραι* *Θ* 439 *θεῶν ἐξίκετο θώκους.*

Θῶν („accentu anomalo“ Lob. par. 73, cf. path. el. 1, 293 2, 106 115). *δ* 228 *Θῶνος παράκοιτις,* Bekk. an. 1221 *λέγει ὁ τεχνικὸς ὅτι ἢ ἀπὸ τῆς Θῶνις εὐθείας ἐγένετο Θώνιδος . . κ. κατὰ συγκοπὴν Θῶνος ἢ ἀπὸ τῆς Θόων Θόωνος κ. κατὰ κρᾶσιν Θῶνος. οὐχ ὑγιῶς δὲ λέγει,* cf. E. M. 460, 1 sch. QT. Vind. ubi nom. quoque *ὁ Θῶνος βασιλεύς,* qui fertur invenisse artem medendi rexque fuisse Canopi, ubi excepit Menelaum. Steph. *Θῶνις πόλις Αἰγύπτου . . . κατὰ τὸ στόμα τὸ Κανώβικον,* cf. Strab. 800 Hellan. ap. sch. h. l. Diod. 1, 19 Her. 2, 113 Nitzsch h. l.

θωρηκτής (*θωρήσσω*) loricam gerens, loricatus. epith. ornans. *Μ* 317 *Λυκίων πύκα θωρηκτάων* |. *Ο* 689 739 *Τρώων - πύκα θ.* |. *Φ* 277 *Τρώων - θ.* |. *Φ* 429 *Ἀργείοισι - θωρηκτῇσιν* |. Hes. *τεθωρακισμένοις.*

θώρηξ (Benf. 2, 281 skr. dhvṛi, distortum esse. dharana Brust. gr. *θρι,* per vriddhi *θωρ, θωρ-ακο, θωρακ.* E. M. 460, 14 *παρὰ τὸ θῶ*

τὸ ἀπολαύω . . . ἢ τὸ εὐωχοῦμαι. ib. 55 τὰ εἰς αξ ὀνόματα φύσει μακρᾶ παραληγόμενα εἰ μὲν ὦσιν ἀρσενικοῦ γένους ἐκτείνουσι τὸ α· εἰ δὲ θηλυκοῦ, συστέλλουσιν) lorica, thorax E. M. 460, 17 τὸ ὅπλον, ὁ σιδηροῦς χιτών (Ν 439)· ὅπερ ἐστὶ λουρίκιον, cf. Baerwinkel, her. hom. armat. Arnstadt 1839 p. 19. Ζ 322 τεύχεα, ἀσπίδα κ. θώρηκα κ. τόξα cf. Σ 460 (θώρηχ'). Post ocreas, Γ 332 Τ 371 Λ 19 Π 133 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν, induebant thoracem, qui constabat e binis laminis Ο 529 πυκινὸς - θώρηξ | τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα, Paus. 10; 26, 2 δύο ἦν χαλκᾶ ποιήματα, τὸ μὲν στέρνῳ κ. τοῖς ἀμφὶ τὴν γαστέρα ἁρμόζον, τὸ δὲ ὡς νώτου σκέπην εἶναι· γύαλα ἐκαλοῦντο· τὸ μὲν ἔμπροσθεν τὸ δὲ ὄπισθεν προσῆγον, ἔπειτα περόναις συνῆπτον πρὸς ἄλληλα, quare potuit fieri (cf. Γ 333) ut lorica non apta esset ad corpus. Τ 361 θώρηκες κραταιγύαλοι. Ε 99 Ν 507 587 Ρ 314 θώρηκος γύαλον, Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ ὅλον κύτος τοῦ θώρακος γύαλον διὰ τὴν κοιλότητα λέγει, cf. Lehrs, Ar. 106. Ε 189 θώρηκος γυάλοιο. Δ 133 Υ 415 ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες σύνεχον κ. δίπλοος ἤντετο θ. |, Ariston. ἡ δ. ὅ. καθ' ὃν τόπον ἐζώννυντο διπλοῦς ην, ex obliquo enim νῶτα παραΐσσοντος feriit Achilles, qua laminae coibant, cf. Heyne. non recte Baerwinkel duplicis thoracis genus quoddam statuit ut ap. Verg. Ae. 9, 707. Π 804 λῦσε δέ οἱ θώρηκα Ἀπόλλων. Β 544 θώρηκας δηίων ἀμφὶ στήθεσσιν. Ρ 606 βεβλήκει θ. κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν. pertinebat ab umeris per pectus et ventrem ad inguina ubi suberat μίτρη quo mollius tangeretur corpus. imae parti affixum erat ζῶμα, alarum instar (πτερύγια) ad genua pertinens quare στατὸν θώρακα dicebant (sch. Δ 133) ipsam loricam, continebatur denique (ζώνη s.) ζωστῆρι. Λ 234 κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν. erat plerumque Ν 371 397 θώρηξ | χάλκεος, Ψ 650 θ. χάλκεον ᾧ περὶ χεῦμα κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται. Γ 358 Δ 136 Η 252 Λ 436 θ. πολυδαιδάλου. Θ 195 δαιδάλεον θ. Δ 373 θ. παναίολον. Ν 265 θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες. Ν 342 αὐγὴ χαλκείη - θωρήκων νεοσμήκτων. Π 133 θ. ποικίλον ἀστερόεντα Αἰακίδαο. Σ 610 θ. φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς. Ε 282 αἰχμὴ θώρηκι πελάσθη. Ν 591 ἀπὸ θώρηκος Μενελάου ἔπτατο ὀϊστός. Ε 100 παλάσσετο αἵματι θ. |, cf. Ψ 819. Syllaba ρη in arsi non est ante longam vocalem. Cf. Köpke Kriegsw. d. Gr. 95 Rüstow u. Kö. Gesch. d. ges. Kriegsw. 12. (λινοθώρηξ et

θωρήσσω (-κjω) act. aor. ind. θώρηξεν Π 155, cj. -ομεν Β 72 83 (Ariston. συνεσταλμένως ἀντὶ τοῦ -ωμεν), inf. -αι. multo saepius pass., pr. ind. du. -εσθον Ν 301, quo loco melius ipf. statueretur non praes. (paraphr. καθωπλίζοντο). opt. -οιτο Κ 78, inf. -εσθαι, iptv. -εο Τ 36. ipf. ἐθωρήσσοντο ψ 369 et sine augm. -ετο, du. v. l. -εσθον pro -έσθην Π 218 (Ν 301) Spitzn. cf. Thiersch 216, 50 Krüger Di. § 30; 1, 7. Buttm. a. S. § 87 Anm. 2, nunc v. -οντο. aor. -χθησαν, inf. -ῆναι, ptc. -έντες. fut. med. -ξομαι I act. armo, impero ut quis arma induat, ad pugnam instruo Ap. 89, 19 ἀφ' ἑνο[ς] μέρους τοῦ σώματος. Π 155 Μυρμιδόνας θ[ώρηξεν] σὺν τεύχεσιν, sch. V. ἄμεινον ἐκόσμησε (Ξ 379) ἑαυτὸν γὰρ ἕκαστος θωρήσσει κ. ὡς μὴ εἰρη[μένον] μένον νοεῖται. διὰ τοῦτο σὺν τεύχεσιν. Β 1[1] θωρῆξαί ἑ κέλευε Ἀχαιούς, sch. BL. ἀπὸ τῶ[ν] ἡγεμονικῶν, cf. Β 28 65, 72 83. II pass. e[t] med. armor, arma induo, arma capio, paro m[e] ad pugnandum, Hes. καθοπλίζεσθαι ἀπὸ μέ[ρους] ρους [τοῦ θώρακος], μάχεσθαι, ἑτοιμάζεσθα[ι] nam loricam induere est θώρηκα περὶ στήθεσ[σι] δύνειν. a) Η 101 τῷδε αὐτὸς θωρήξομαι ul[...] putandus est Menelaus iam fuisse indutus lo[-] rica, non recte sch. BL. (Porph.?) πῶς ἐν πο[-] λέμῳ ὢν οὐκ ἦν ὡπλισμένος; φαμὲν ὅτι ἀ[σ-] φαλέστερα ὅπλα ἀναλαβεῖν θέλει. Θ 376 τε[ύ-] χεσιν ἐς πόλεμον θ., cf. Θ 388 Ε 737 (χιτῶ[να] ἐνδῦσα). Θ 530 Λ 49 725 Μ 77 Σ 277 θ[...] σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες. Τ 36 ἐς πόλεμ[ον] θ., cf. Λ 226 Κ 78 Υ 329. abs. Τ 23 θωρ[ή-] ξομαι. Γ 340 Ψ 813 θωρήχθησαν Π 2[...] θωρηχθέντες. Λ 715 718, Σ 167 189 μ 2[...] θωρήσσεσθαι, etsi Achilles ne habebat quid[em] loricam, Bekk. h. B. 2, 40. Θ 54 ἀπὸ αὐτο[ῦ] θωρήσσοντο post cenam, cf. Τ 352. Π [...] δὸς ὤμοιιν τεύχεα θωρηχθῆναι, cf. χ 1[...] ψ 369 ἐθ. χαλκῷ. b) Β 526 Βοιωτῶν ἐ[...] ἀριστερὰ θωρήσσοντο aciem instruebant, [...] armati erant, cf. Β 587 818 Δ 252 Λ 709 [...] 699, Π 218 (postquam Patroclus loricam v. l. induit). Ν 301 ἐκ Θρῄκης Ἐφύρους μέτα [...] quae tertiam syllabam longam habent form[ae] arsim habent primae et tertiae atque prae[ter] Β 818 Λ 718 Τ 352 in exitu sunt versus. (θ[ω-] ρηκτής)

θώς (Benf. 2, 276 skr. hu i. e. dhu, dhv[...] tönen. E. M. 459, 42 ἀπὸ τοῦ θέω ἢ ἀπὸ τ[οῦ] θοός, ita Bothe Passow) bestia rapax, Ap. [...] 10 ζῷον ἄγριον. ut videtur: canis aure[us] Schakal, cuius colorem distincte significavit H[o-] merus. E. M. l. l. ταχεῖς, καίπερ βραχυσ[κε-] λεῖς ὄντες. ζῷον ἄλκιμον κ. εὐκίνητον. H[es.] θηρία μικρά. εἶδος θηρίον, λύκῳ ὅμοιο[ν] cf. Aristot. h. a. 2; 12, 7 6; 29, 3 9; 31, 2, 11. Plin. n. h. 8; 52. Bochart, hieroz. 3, 12 Groshans, prodrom. faunae H. 1; 10 G[...] ner Buffon, Millin dissert. sur le thos, jou[r.] de phys. 1787 no. 5 Oken 7, 1556 Lenz, Z[oo-] logie der Gr. 116, sed sch. D. Λ 474: παν[θή-] ρια BL. Ν 103 ὅμοιον ὑαίνῃ Suid. I 2, 1[...] ἐξ ὑαίνης κ. λύκου γενόμενα, Opp. cyn. 3, [...] e lupo et panthera gigni putat. alii: viv[erra] zibetha cf. Aubert. Einl. in Aristot. Thie[r...] 1, 69. dubitant Bothe Λ 474 Friedreich, R[e...] 109. Λ 474 δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν ἀμ[φ' ἔ-] λαφον quem non ipsi occiderant, Λ 479 ὠ[μο-] φάγοι μιν θ. δαρδάπτουσιν, uti solent plu[res] una venari, sed quando casu leo supervenit 431 θ. διέτρεσαν. dicuntur enim prope l[eo-] nem venantem esse. cervae Ν 103 κ[αθ'] ὕλην θώων παρδαλίων τε λύκων τε ἤϊ[α πέλον-] ται fiunt. Herod. Ἀρίσταρχος βαρύνει τὸ [θώ-] ων καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις· ὁ δὲ Π[τολεμαῖος ὁ] φιλος περισπᾶ, cf. Lehrs, Ar. 253 Bekk. 1005, 30.

I.

ἴα ἰῆς v. s. εἷς.

ἰά, τά v. s. ἰός.

ἰαίνω (Lob. Rh. 157 ἰός, ἰάομαι, „nam et φάρμακον dicitur in utramque partem", ut Passow Benf. 1, 259 Hes. al., etsi path. el. 1, 99 dubitat ob diversam vocalis mensuram atque διαίνω comparat. Etiam Curt. Et. 591 dubitat. Benf. 1, 259 Pott E. F. 1¹, 249 skr. indh urere, ἰθαίνειν. A. Goebel, Hom. 17 ϝαν glänzen, ϝι-ϝαν-ίω) act. pr. -ει ο 379. ipf. 3. p. pl. ἴαινον h. Cer. 435 aor. ἴηνα ib. 65, ci. -ῃ, iptv. -νατε ϑ 426. pass. pr. -ομαι τ 537, -εται ζ 156. ipf. -ετο (ῐ). aor. ἰάνϑης -η (ῐ, sed Ο 103 ῑ), ci. -ῇς Τ 174, -ῇ χ 59. 1) calefacio, sch. BLV. κυρίως τὸ ϑερμαίνειν. κ 359 ἰαίνετο ὕδωρ. ϑ 426 πυρὶ χαλκὸν ἰ., sch. B. (εὐφράνατε), ϑερμάνατε. μ 175 ἰαίνετο κηρός, ubi scimus ceram calore mollem fieri sed Homerus calefieri tantum dixit, non bene igitur sch. H. ἁπαλὸς ἐγένετο, διεχέετο, cf. E. M. 463, 34 Ap. 89, 23. 2) translate: sereno, vultum exhilaro, Ap. 89, 24 καὶ τὴν ψυχὴν ἰαίνει καὶ διαχεῖ τέρποντα τὴν ὄψιν, E. M. 463, 35 καὶ ἐπὶ τῆς ψυχικῆς διαχύσεως, sch. BLV. Ο 103 ϑερμὰ τὰ ἤδεα. itaque ϑυμόν sim. adduntur, cf. Fulda, Spr. d. hom. Ged. 58, sero tantum hunc loquendi morem ortum esse ratus, non enim inveniri Α-Σ. a) Τ 174 φρεσὶ σῇσιν ἰ., cf. ω 382. Ψ 598 τοῖο ϑυμὸς ἰάνϑη, cf. Ψ 600 Ω 321 ο 165. Ω 119 147 176 196 ϑυμὸν ἰήνῃ dona, paraphr. εὐφράνῃ, al. ad misericordiam referunt, cf. ο 379. h. Cer. 65 σεῦ κραδίην κ. ϑυμὸν ἰ., cf. ib. 435. δ 549 κραδίη κ. ϑυμὸς ἀχνυμένῳ περ ἰάνϑη, cf. δ 840 (ἦτορ), Ap. 89, 23 ἶσον τῷ ἐχάρη. ψ 47 ἰδοῦσα ϑυμὸν ἰάνϑης. ζ 156 ϑυμὸς ἐυφροσύνῃσιν ἰ. delectatur. χ 59 κῆρ ἰ. Ο 103 γέλασσε χείλεσιν οὐδὲ μέτωπον ἰάνϑη, paraphr. εὐφράνϑη, sch. BLV. ηὐχύνϑη, ἐκινήϑη. ἰαίνεται δὲ δηλονότι τὸ χαῖρον, non recte Fulda: glänzend werden. b) τ 537 σφιν (anseribus) ἰ. εἰσορόωσα, ubi nihil additur. (ῐ, sed ῑ Ο 103 χ 59 in introitu versus).

Ἴαιρα (ῐ) Σ 42 una Nereidum (quae multum movetur? cf. ἰοχέ-αιρα, sed Damm ad ἰαίνω.

ἰάλλω (skr. ar gehn ahd. il-an Curt. Et. 661 L. Meyer, vgl. G. 1, 345 427 448 2, 69 Benf. 1, 391 Pott E. F. 1¹, 195 Kuhn 5, 319. alii ut Goebel, hom. 17 ἅλλω, σισάλλω pro -λιω, ἴλλω, cf. Aufrecht, Kuhn 14, 273 Christ 160 Schenkl Ztft. f. oe. G. 1864 p. 337) act. tantum, pr. inf. -ειν ν 142 ptc. -οντα κ 376. iptv. -ετε h. VI 23. ipf. ἴαλλεν (ter, ῐ) pl. -ον. aor. ἴηλα Ο 19, -ε ϑ 447, ci. -ω β 316, iptv. -ον ϑ 443, inf. ἰῆλαι φ 142. efficio ut quid (celeriter) moveatur, agito, cieo, mitto, iacio. Θ 300 309 ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ο 475 ἐπὶ Ζεὺς οὖρον ἴ. Ι 91 221 Ω 627 α 149 δ 67 218 ε 200 ϑ 71 484 ξ 453 ο 142 π 54 ρ 98 υ 256 ἐπ' ὀνείατα χεῖρας ἴαλλον Hes. ἔπεμπον, cf. Ap. 89, 30 Suid. I 2, 927. Cf. κ 376 (ἐπὶ σίτῳ). hostis ι 288 ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴ. cf. h. VII 23. Ο 19 περὶ χερσὶ δεσμὸν ἴ. Suid. I 2, 964 E. M. 469, 38 ἐδέσμευσα. ϑ 443 ἐπὶ δεσμὸν ἴ. ϑ 447 φ 241, E. M. Suid. l. l. ἐπικάμψαι. translate: β 316 ὔμμι ἐπὶ κῆρας ἰ. Hes. ἐπιβάλω. ν 142 ἀτιμίῃσιν ἰ., sch. V. περιβάλλειν, διδόναι, inicere in contumelias, cf. Faesi Düntz. (ἐμβάλλειν). minus bene Ameis: durch Unehren aufregen.

Ἰάλμενος (ἰάλλω, qui cito fertur. ptc. aor. pass., c. redupl. ut putat Schenkl Ztft. f. oe. G. 1864 p. 337) et Ascalaphus, υἷες Ἄρηος οὓς τέκε Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτορος, παρϑένος triginta naves Aspledone et Orchomeno Troiam duxerunt Β 512. Ι 82 ἀμφ' Ἀσκάλαφον κ. Ἰάλμενον et quinque alios septingenti viri exierunt, noctu castra custodituri. Fuerat unus Argonautarum, Apollod. 1; 9, 16 procorumque Helenae ib. 3; 10, 8. (ῑ)

Ἰάμβη κέδν' εἰδυῖα h. Cer. 195 202, Celei Eleusinii serva, Cererem filia amissa lugentem primum permovit ut consideret, dein lepido sermone ita exhilaravit ut rideret, unde tale dictorum genus ἰαμβίζειν (Hes. Diomed. III p. 473 P.) vocatum esse fertur, K. Hermann gott. A. § 55, 34 „Personification des festlichen Mutwillens, Jambe oder Baubo." E. M. 463, 24 τινὲς ὅτι Ἠχοῦς κ. Πανὸς ϑυγάτηρ, cf. sch. Eur. Or. 954, recte Thressa perhibetur fuisse, cf. Nic. Al. 130 Procl. ap. Phot. 319 6, 17, nam e Thracia Cereris cultus Eleusinem pervenerat. (ῑ)

ἀμφὶ **Ἰάμενόν** (ῑ), Μ 139 et quinque alios duces Troiani murum oppugnant. occidit Ἰαμενόν Leonteus Μ 193, Herod. Ἀρίσταρχος ψιλοῖ· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης φησίν, ἐὰν μὲν ἀπὸ τῆς ἰάσεως, ψιλωτέον· ἐὰν δὲ ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, δασυντέον. ἄμεινον δὲ προκρίνειν τὴν Ἀριστάρχου (Lehrs Ar. 332).

Ἰάνασσα (ῐ, v. seq.) una Nereïdum Σ 47.

Ἰάνειρα (ῑ) 1) una Nereïdum Σ 47. 2) h. Cer. 421 una e puellis, Oceani filiabus, quae flores carpebant cum Proserpina, cf. Hes. Th. 356 Bekk. ϝιϝάνασσα et ϝιάνειρα quod probat Savelsb. dig. 24, improbant Kayser, Schenkl Leskien. Christ 193 ι e digammo ortum putat quod improbat Curt. Et. p. 524. (de ἰαίνω?)

Ἰάνϑη (ῑ. Curt. Et. p. 523 ϝι-ανϑη Veilchenblüte) h. Cer. 417, filia ut videtur Oceani, flores carpebat cum Proserpina.

ἰάομαι (ῑ. Pictet, Kuhn 5, 42 50 Christ 149 skr. yāvayāmi facere ut abeat, arceo. non convenire usui Homeri monuit Curt. Et. 591. Benf. 1, 259 ιϑ, skr. idh brennen, ἰ(ϑ)αίνω, ἰάομαι. Lob. Rh. 257 ἰαίνω, q. v. ἰός virus. L. Meyer, vgl. G. 2, 20 skr. ishayatai er erfrischt) medeor a) volneri: ι 525 ὀφϑαλμὸν ἰήσεται. b) volnerato. Ε 904 ἰήσατο Ἄρηα. Μ 2 ἰᾶτ' Εὐρύπυλον. τ 460 τὸν εὖ ἰησάμενοι. abs. Ε 899 ἰήσασϑαι. ι 520 ἰήσεται. Ceterum Welcker, Kl. Schr. 3, 46 probavit notam esse Homero non chirurgiam tantum, sed universe artem medendi.

Ἰάονες (ῑ. skt. yavanas, ya ire, quia non sunt aborigines, cf. Curt. Et. p. 553 Ioner 47 Christ 149 A. Weber, Kuhn 5, 221. sch. V. Ν 685 Ἴωνες· Βοιωτικῶς διεῖλεν εἰς τὸ Ἰάονες, cf. Lob. path. el. 1, 230 2, 77 Iones. Ν 685 Ἰ. ἑλκεχίτωνες, sch. A. οἱ ἐν Πελοποννήσῳ, D. λέγει τοὺς Ἀϑηναίους, Ap. 89, 31 Hes. cf. Her. 8, 44 quos Ionum solos Homerus

commemoravit. sed potuit idem poëta qui Ν 130 baud dubie Doriensium acies significavit, Iones quoque universe commemorare. serioris aetatis totum locum esse putant Duentz. Abh. 75, Schöll, Färber, cf. Heyne h. l. Bothe h. l. h. Ap. 147 ἑλκεχίτωνες Ἰάονες ἠγερέθονται in Delo insula, cf. ib. 152.

Ἰαπετός τε Κρόνος τε Θ 479 in extremis terrae marisque finibus sedent atque in Tartaro, nec ventis nec Solis radiis delectati. Fuit Iapetus inter filios Caeli et Terrae, qui Titanes vocantur, frater Croni, ex Asia s. Clymene pater Atlantis Promethei Epimethei Menoetii Apollod. 1; 1, 3 2, 3, Hes. Th. 134 507. sed Suid. I 2, 930 εἷς τῶν Γιγάντων. incipit certe ab eius liberis novus rerum ordo, cf. Gerhard Myth. § 106 („der Anstürmer") 114 125 Preller, gr. Myth. 1, 39. Comparatur cum eo Iaphet Hebraeorum Gerhard p. 340. (ῑ. E. M. 463, 49 Preller l. l. al. de

ἰάπτω (ῐ. Curt. Et. 623 dubitat num ἰάπτω et iacio ad ιπ referat. Pott E. F. 1¹, 195 ya gehen et p causativum, ita Christ 120 124 149 160 cf. Autenr. Γ 3. Lob. path. el. 1, 405 ἅπτω) ci. pr. act. officio, noceo, laedo. β 376 κατὰ χρόα ἰάπτῃ, Ap. 89, 28 ἰάψῃ, sch. PSV. διαφθείρῃ καταδαπανᾷ, cf. δ 749 (ἰάπτῃς). προ-

Ἰαρδάνης 1) fluvius Cretae, γ 292 Κύδωνες ἔναιον Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα, sch. M. ἀπὸ τῆς Ἰαρδάνης εὐθείας, cf. Suid. I 2, 930, sed Eust. 1468, 28 ποταμὸν Ἰάρδανον, ut 671, 14 20. 2) fluvius Elidis, Η 135 παρ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι, Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἰδίως τὰ ἐπίθετα προτάξας τὸ κύριον ἐπήγαγεν, statuens κελ. quoque adi. esse. Strab. 342 prope Pheam, qui portus fuit Olympiae, parvum fluvium commemoravit, sed 347 ὁ τοῦ Ἰαρδάνου λειμὼν καὶ τάφος. Curt. Pel. 2, 45 „grosse Giessbach welcher an der Nordseite des Berges Skaphidi mündet." duos fluvios distinguit sch. D. utrumque Arcadiae, quorum Celadontem significare videtur sch. V. τῷ νῦν Ἀκίδωνον, alterum vero Paus. 5; 5, 5 ὅτι τῷ Ἀκίδαντι ὄνομα Ἰάρδανος ἦν τὸ ἀρχαῖον αὐτὸς μὲν οὐδαμόθεν συνεβαλόμην, ἀκούσας δὲ ἀνδρὸς Ἐφεσίου, λέγω τὸν λόγον, quamquam Acidas in Anigrum influit satis procul a Phea, quare fuere qui Ἀκίδοντι et Χάας scriberent cf. Strab. 348 Eust. 671, 23 Paus. 5; 18, 6, Did. vero Φήρῃ et Δαρδάνου. nam hoc loco omnia incerta sunt cf. Spitzn. h. l., atque Duentz. dubitat num v. 135 genuinus sit.

Ἰασίδης (-⏑⏑-) filius Iasi. 1) λ 282 Ἀμφίονος Ἰασίδαο. 2) ρ 443 Δμήτορι Ἰασίδῃ.

Ἰασίων(ι) (-⏑⏑-⏑) Δημήτηρ μίγη νειῷ ἔνι, ε 125, quare Iuppiter eum fulmine percussit, sch. HPQV. τούτου κ. Δήμητρος ὁ Πλοῦτος. ἦν δὲ Κρὴς ὁ Ἰασίων. Ἑλλάνικος δὲ Ἠλέκτρας (Eust. 1528, 7 Ἡμέρας) κ. Διὸς αὐτὸν γενεαλογεῖ. fuit frater Dardani, cf. Apollod. 3; 12, 1 Con. 21 Eudoc. 233. Hes. Th. 970 Iasium vocavit. sch. Apollon. 1, 916 Ἠετίωνα ὃν Ἰασίωνα ὀνομάζουσι, cf. Klausen, Aen. 1, 331. Fertur agro colendo floruisse et Cereris gratia et opibus, Preller Myth. 1, 479 Dämon der fruchtbaren Erdtiefe oder des befruchtenden Regens, cf. Düntz. Kuhn 14, 201. Eust. 1528, 13 παρὰ τὸ ἵημι διὰ τὴν σπορίμων ἕσιν. Düntz. σ 246 de

Ἴασον Ἄργος (ῑ) σ 246, Strab. 369 τὴν Πελοπόννησον, sch. BQ. ἀπὸ Ἰάσου τοῦ τῆς Ἰοῦς, cf. Hes. Apollod. 2; 1, 3 Paus. 2; 16, 1 Eust. 1845, 18 τινὲς ὡς ἀπὸ μέρους τὴν ὅλην Ἑλλάδα. Düntz. h. l. „florens", producta enim vocali videri eiusdem radicis cuius ἱερός, cf. cid. Kuhn 14, 201. Melius ut videtur plerique ad Ἰάονες referunt, ut vere sit appellativum quali certe uti voluit Homerus.

Ἴασος (ῑ) 1) Ο 337 ἀρχὸς Ἀθηναίων ἐτέτυκτο, filius Spheli. occidit Ἴασον Aeneas Ο 332. 2) pater Amphionis Orchomenius, v. s. Ἰασίδης, 3) pater Dmetoris Cyprius v. ib. 4) filius Ius, v. s. Ἴασον. Cf. Düntz. Kuhn 14, 268 Gladst. Stud. 12.

ἰαύω (ῐ, Curt. Kuhn 1, 29 reduplicatione ortum ex αϝ ἄεσα. cf. Et. 587 L. Meyer, vgl. G. 1, 427 Lob. path. el. 1, 73. Christ 238 260 compositum e dvi s. vi ob Sapphus fr. 82 (δαύω i. e. ἰαύω). πλεονασμῷ τοῦ ι E. M. 464, 32, cf. Fuhr, J. J. f. Ph. 20, 371 sq.) praes. ind. et inf. et ptc., ipf. sg. 1. p. et pl. 3. p., ipf. iter. 3. p. sg. et pl., aor. ind. et ci. et inf. respiro, noctem dego, nächtige, pernocto. Hes. ἀναστρέφεσθαι. κοιμᾶσθαι. διατρίβειν. νυκτερεύειν. Ι 325 ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, E. M. 464, 40 διὰ νυκτὸς ἄγρυπνος διετέλουν. qui „dormiebam" explicant, oxymoron statuunt. Ι 470 τ 340 ἀΰπνους νύκτας ἴαυον vigiles et custodientes captivum. ε 154 νύκτας ἰαύεσκεν παρ' ἐθελούσῃ. h. Merc. 289 ὕστατον ὕπνον ἰαύσῃς. Ven. 177 νήγρετον ὕπνον ἰαύει. b) sine acc. rei quae iam verbo significatur. Ξ 213 Ζηνὸς ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις, cf. λ 261 (ἰαῦσαι), h. Cer. 264 (ἴαυσεν) infans in bracchiis nutricis. χ 464 παρὰ μνηστῆρσιν ἴαυον. Σ 259 ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων, cf. Τ 71 (ἰαύειν, Bekk. in quarto pede -έμεν) Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ ἰαύειν οὐκ ἔστι νῦν κοιμᾶσθαι ἀλλ' ἐπαυλίζεσθαι cf. Lehrs Ar. 148. ω 209 ἐν τῷ σιτέσκοντο κ. ἵζανον ἠδὲ ἴαυον. ι 184 ἔνθα μῆλα ἰαύεσκον, cf. ξ 16 (ἐκτός) 21 (πάρ). (παρ).

ἰαχέω v. s. ἰάχω. De

ἰαχή (ϝιϝάχειν. L. Meyer, vgl. G. 1, 77 42 Savelsb. Dig. 24 Christ 207 210 223 Goebel hom. 17. digammo semper utitur Homerus sonus clarus et acutus, stridor, clamor, cf. Pf Meyer Beitr. z. h. Synon. II Gera 1844 p. 1 Suid. I 2, 933 κραυγή, βοή, ἦχος ἢ θρῆνος ἀπὸ τοῦ ἴα ὃ σημαίνει τὴν φωνήν. a) Ξ ἰαχή pugnantium. Δ 456 μισγομένων γένετ' ἰ. τε πόνος τε manus conserentium. cedentium Μ 144 Ο 396 Π 366 (ἐκ νηῶν) ἰ. τε φόβος τ Π 373 ἰαχῇ τε φόβῳ τε. aggredientium Ο 3 μεγαλῇ ἰαχῇ. Ρ 266 τόσσῃ ἰ. canum et v nantium Ο 275 ὑπὸ ἰαχῆς. mortuorum λ θεσπεσίῃ ἰ. b) h. XIV 3 τυπάνων ἰ. Inde

Ἰάχη (ῐ) nympharum una quae cum Pros pina flores carpebant h. Cer. 419.

ἰάχω (ῐ, v. s. ἰαχή, unde -έω. Neglegit digamma Β 333 394 Δ 125 Ν 822 834 Ρ 7 Υ 62 (Φ 10 Σ 228 219 Α 482 β 428) Ψ 2 ι 395, cf. Hoffm. qu. h. 2, 63) pr. -εῖ h. XXV 7 (Herm. ad XIX 18 ἰάχει) ptc. -ων, Herod. 302 βαρύνειν δεῖ τὴν ἰ., Tyrannio -ῶν, cf. 343 Ariston. Ξ 421 Lehrs Ar. 304 Lob. Rh. 1 La Roche h. T. 285. -ουσα, -οντος Λ 4 -οντα ι 392, -ουσαν h. Cer. 81, -οντες. i ἴαχε(ν), -ον (ῐ Α 482 β 428, Β 333 394 Σ Φ 10 Δ 125 Ν 822 834 Ρ 723 Σ 219 228 Υ Φ 10 Ψ 210 ι 395) aor. -ησε(ν) strideo, son edo clarum et acutum, Hoffm. l. l. quib 1) Α 482 β 428 κῦμα μεγάλ' ἴαχε. Δ 125 νευ

μέγ' ἴ. Σ 219 ἴ. σάλπιγξ. Φ 10 ὄχθαι μεγάλ' ἴ. Ψ 216 μέγα δ' ἴαχε πῦρ. ι 392 πέλεκυν εἰν ὕδατι βάψῃ μεγάλα ἰάχοντα. ι 395 ἴ. πέτρη. h. XXVII 7 ἴ. ἐπὶ ὕλη. XXVIII 11 γαῖα σμερδαλέον ἰάχησεν. 2) homines: clamo, schreie auf. a) applaudentes, exhortantes, exsultantes. B 333 394 Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, cf. Δ 506 P 317, 213 Σ 160. N 822 834 P 723 ἐπὶ δ' ἴ. λαός, cf. Ψ 766. E 302 Θ 321 Π 785 T 41 Y 285 382 443 χ 81 σμερδαλέα ἰάχων. T 424 ἰάχων, cf. δ 454. Σ 228 μεγάλ' ἴαχε. b) subito dolore vel terrore commoti. E 343 κ 323 μέγα ἰάχουσα, cf. Ξ 421 Σ 29. h. Cer. 81 (μεγάλα). Z 468 πάις ἰάχων. Δ 463 ἰάχοντος auxilium advocantis. Y 62 ἴαχε timens. Φ 341 φθέγξομαι ἰάχουσα. h. Cer. 20 ἰάχησε ὄρθια φωνῇ. Ruhnken h. XIX 18 ἐπιπροχέουσ' ἰαχεῖ, Herm. ἰάχει Ilgen ἀχέει, codd. χέει. (ἐπ, ἀμφιαχυῖα)

Ἰᾱωλκός (ῑ, num ϝι.? cf. Boeckh. Pi. Ol. 7, 2. Ἰαόνων ὁλκόν dixit Curtius, Ioner). B 712 ἐκτιμένην Ἰαωλκόν tenebant quos Eumelus Troiam duxit. λ 256 Πελίης ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ ναῖε πολύρρηνος. h. Ap. 218 εἰς Ἰ. ἵκανες. urbs fuit Magnesiae, Strab. 436 κατέσκαπται μὲν ἐκ παλαιοῦ, ἐντεῦθεν δ' ἔστειλε τὸν Ἰάσονα κ. τὴν Ἀργὼ Πελίας, septem stadia a Demetriade cuius portus erat, viginti ab Ormenio ib. 438, ad sinum Pagasaeum, cf. Bursian Geogr. v. Gr. 1, 102.

ἰγνύη (s. ἴγνυια?) (Curt. Et. 137 γόνυ, ἐγ-γν-α. Pott, E. F. 2[1], 162 Benf. 2, 48 119 ἰν i. e. ἐν. Christ 34 Lob. path. el. 1, 77 ι addi tantum putant, cf. Doederl. Gl. 1010) poples, Hes. τὸ τοῦ γόνατος ὄπισθεν μέρος. N 212 κατ' ἰγνύην βεβλημένος. De accentu dubitatur. sch. A. τὸ ἀκόλουθον ἰγνυά (Bekk., Lehrs Ar. 302 ἴγνυα, Lob. path. el. 2, 29 ἴγνυια) ἐστι ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ιά τῆς καθόλου, cf. Bekk. an. 1382 Göttl. Accentl. 138. Suid. I 2, 938 τὸ πληθυντικὸν ἰγνύες, cf. E. M. 464, 57. h. Merc. 152 περ ἰγνύσι, loco desperato, M. περιγνύσι, Herm. παροιγνύς ci., non recepit.

Ἰδαῖος (ῑ, Ἴδη q. v.) ad Idam montem pertinens, Idaeus. a) Θ 170 410 Δ 196 M 19 253 O 79 169 237 Π 677 Y 189 Ἰδαίων ὀρέων, unus mons, sed M 19 (Y 189) montes qui circa Idam sunt. b) Π 605 Διὸς Ἰδαίου. Ω 291 Κρονίωνι Ἰδαίῳ. habebat enim Iuppiter in Ida fanum et altare (Θ 48).

Ἰδαῖος E 11 20 Idaeus, 1) Daretis filius pugnandi peritus, Phegei fratris a Diomede occisi corpus non potuit defendere, sed curru rapto a Volcano servatus est. 2) Γ 248 κῆρυξ Troianorum, Priamum ex urbe advocat foedusque icit. H 276 Ἰδαῖος et Talthybius πεπνυμένω ἄμφω, Aiacis Hectorisque certamen diremunt. senior ut videtur H 278 κῆρυξ Ἰ. πεπνυμένα μήδεα εἰδώς pugnantes hortatur ut absistant, cui Aiax H 284 Ἰδαῖ' etc. H 381 ἠῶθεν Ἰδαῖος ἔβη ἐπὶ νῆας, cf. H 372, iussus a Priamo Troianisque inducias facere cum Graecis pacisque conditiones ferre. H 405 Ἰδαῖον προσέφη Ἀγαμέμνων (406) Ἰδαῖ'. cum pacem aspernantur Graeci, induciis factis H 413 ἄψορρον ἔβη προτὶ Ἴλιον, atque H 416 Ἰ. . . ἀγγελίην ἀπέειπεν Troianis. Priamum ad castra Graecorum comitans, mulas Ω 325 Ἰ. ἔλαυνε δίφρον, ante tentorium vero remansit. nam Priamus Achilli supplicaturus Ω 470 Ἰδαῖον . . λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων ἵππους ἡμιόνους τε. postea advocatus (Ω 577) in Achillis tentorio dormivit (Ω 648) atque postero die (Ω 689) cum Priamo Troiam rediit. ῑ in arsi praeter H 372 382 413 Ω 305.

ἰδέ (ῐ, Bekk. ϝιδέ, quod improbat Leskien, cf. B 511 (χ 341). Benf. 2, 232 ι pronom. et -δε dazu. Pott, E. F. 2[1], 218 aut idem probat aut skr. iti so andrerseits proponit. Hartung, Part. 1, 218 ἠδέ abgeschwächt, ut E. M. 465, 4. Cf. Schenkl. Ztft. f. oe. G. 1864 p. 337) et, Ap. 89, 32 Hes. σύνδεσμος ἴσος τῷ καί. 1) substant. tantum: B 511 Ἀσπληδόνα ἰδ' Ὀρχομενόν. B 697 Ἀντρῶνα ἰδὲ Πτελεόν, cf. Z 4 λ 626. ψ 289 Εὐρυνόμη τε ἰ. τροφός. Γ 194 ὤμοισι ἰ. στέρνοισι, cf. E 171, I 658 Ω 643, 166 λ 431. Z 469 χαλκόν τε ἰ. λόφον, cf. Δ 147 Θ 162 M 311 ἕδρῃ τε κρέασιν τε ἰ. πλείοις δεπάεσσιν, cf. Σ 589, λ 337 σ 249 h. Cer. 190. K 573 τε ἰδέ τε. Ξ 348 τε ἰδέ ἠδέ. N 432 κάλλει καὶ ἔργοισι ἰ. φρεσί. T 285 τε ἠδέ ἰδέ. ι 186 - τε ἰδέ. δ 604 - τε τε ἰδέ. 2) sententiae, Γ 318 H 177 ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον, Nicanor et Bekk.[2] θεοῖς ἰδέ, cf. v. l. I 219. Δ 382 ἐπεὶ ᾤχοντο ἰ. πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, cf. E 3 Ξ 165 σ 161. Λ 15 ἐβόησε ἰ. ζώννυσθαι ἄνωγεν, cf. γ 10 h. Ven. 164 (καί) Cer. 151 (τε). α 112 νῖζον καὶ προτίθεντο ἰ. κρέα δατεῦντο. Ξ 175 χρόα ἀλειψαμένη ἰ. χαίτας πεξαμένη. Plerumque iambum efficit in pede quarto. pyrrhichium in quinto Ξ 175 Σ 589 in quarto T 285 (Γ 318 H 177 I 219). elisione fit ἰδ' post caesuram tertii pedis B 511 γ 10 δ 604.

Ἴδη (ῑ, saltus, E. M. 465, 1 πᾶν σύμφυτον ὄρος Ἰ. καλεῖται, cf. Hes. Suid. I 2, 939 Hoeck Kreta 1, 291. Her. 4, 175 pass. ἴδη silva cf. Schweigh. lex.), Ida, E. M. 465, 52 ὄρος ὑψηλόν a Phrygia occidentem versus per Mysiam pertinens ad mare in cuius radicibus ad septentriones vergentibus Troia urbs sita est. h. Ap. 34 Ἴδης ὄρεα σκιόεντα. ep. 11, 2 Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου ἠνεμοέσσης. B 821 Λ 105 Ἴδης ἐν κνημοῖσι, cf. Φ 559 Ψ 117, Φ 449 (πολυπτύχου ὑλήεσσης) X 171. Λ 112 Y 91 ἐξ Ἴδης. B 824 πόδα νείατον Ἴδης |. Ξ 307 ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης, cf. Y 218. Y 59 πόδες πολυπίδακος Ἰ. καὶ κορυφαί. procul conspicitur: N 13 ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη Neptuno qui in Samothrace insula degebat. plura habet cacumina h. Ven. 54 ἀκροπόλοις ὄρεσιν πολυπιδάκου Ἴδης, quorum Lectum promunturium in mare excurrit, Gargarum altissimum est, Ξ 293 Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς. Θ 47 Ἴδην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, cf. Ξ 283 (Λεκτόν) O 151 h. Ven. 68. Ξ 157 ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης ἥμενον. ibi Iuppiter considens pugnas Graecorum Troianorumque spectabat. Θ 75 ἐξ Ἴδης κτύπε cf. Θ 207. Λ 183 Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης, cf. Ξ 332 O 5, 255 Λ 337, habebatque fanum et altare (Θ 48), vocatus **Ἰδαῖος** q. v. Ξ 162 ἐλθεῖν εἰς Ἰ. cf. O 146. et Γ 276 320 H 202 Ω 308 **Ἴδηθεν** μεδέων Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ τῆς Ἴδης μεδέων, cf. Bekk. an. 598, 28 623, 28 608, 27 E. M. 466, 3, sed de loco sunt: Δ 475 Ἴδηθεν κατιοῦσα. Θ 397 Ἰ. ἴδε, cf. Θ 438. (Ἰδαῖος). **Ἰδήιος** v. s. Ἰλήιος.

Ἴδης (ῑ). I 558 Ἴδεω ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν filia Cleopatra fuit e Marpessa, Simonides ap. sch. BLV. Ἴδας ὁ Ἀφαρέως μὲν παῖς κατ' ἐπίκλησιν, γόνος δὲ Ποσειδῶνος, Λακεδαιμόνιος, ἐπιθυμήσας γάμου

παραγίνεται εἰς Ὀρτυγίαν τὴν ἐν Χαλκίδι κ. ἐντεῦθεν ἁρπάζει τὴν Εὐηνοῦ θυγατέρα Μάρπησσαν . . . κατὰ δὲ τὴν Ἀρήνην ἀπαντήσας ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἴδᾳ λαμβάνεται τῆς Μαρπήσσης· ὁ δὲ ἔτεινε τὸ τόξον κ. διεφέρετο περὶ τοῦ γάμου. οἷς κριτὴς ὁ Ζεὺς γενόμενος αἵρεσιν τοῦ γάμου ἐπὶ τῇ Μαρπήσσῃ τίθεται ἡ δὲ . . . αἱρεῖται τὸν Ἴδαν.

ἴδιος (◡ ◡ ◡, ϝι., σϝέδιος σϝε, ἑ Curt. Et. 601 cf. ib. p. 578 Christ 243 L. Meyer. vgl. G. 1, 330 Ebel, Kuhn 5, 69) proprius, qui unius est non omnium aut multorum. γ 80 πρῆξις ἥδ' ἰδίη οὐ δήμιος. δ 314 δήμιον ἢ ἴδιον; publicine quid an privati.

ἰδίω (ῑδ σϝιδ, skt. svidjāmi lat. sudo ahd. sveiz L. Meyer, vgl. G. 1, 384. Curt. Et. 283 Christ 158 255 Doederl. Gl. 918) ipf. sudo: υ 204 ἴδιον, cf. Ap. 89, 33. (ἱδρώς -όω)

ἰδνόω (Benf. 1, 289 ϝι winden ϝίτυς, ϝιδ drehen. E. M. 466, 28 sch. L. B 266 παρὰ τὸ ἵζω, cf. Lob. Rh. 161. E. M. ib. τὸ ἴνιον δονηθείς cf. Ap. 90, 3) pass. aor. ind. et ptc. curvo, contorqueo. B 266 ἰδνώθη, sch. L. ἐπεκάμφθη, Ap. 90, 3 εἰς τοὐπίσω ἐκάμφθη vapulans. N 618 ἰ. πεσών vulneratus M 205 θ 375 ἰδνωθεὶς ὀπίσω resupinus, serpens et homo saltans. χ 85 κάππεσεν ἰδνωθείς, v. l. (Faesi, Bäuml.) δινηθείς.

Ἰδομενεύς (ῑ, Curt. Et. p. 586 Paraschematismen von ptc., ἰδέσθαι, etsi digammi non sunt vestigia, cf. Hartung Rel. u. Myth. d. Gr. 2, 230, Thiersch Spitzner, „incredibili errore" ut falso dixit Hoffm. qu. h. § 105 al. Ἴδη mons Cretae) -εύς Α 145 Γ 230 Ε 43 Η 165 Θ 78 263 Λ 510 Ν 240 304 362 370 405 424 445 500 506 509 Π 345 Ρ 258 605 624 Τ 311 γ 191. δουρικλυτός Β 645 650 Ε 45 Ν 210 467 476. ἥρως Ν 384 439. συὶ εἴκελος ἀλκήν Δ 253. Κρητῶν ἀγός Δ 265 Ν 221 259 274 311 Ψ 450. -ῆος Ε 48 Η 165 Θ 263 Κ 58 Ν 248 402 502 Ρ 258 Ψ 528 860 888 ν 259. ἀγαπήνορος Ψ 113 124. ἀγανοῦ Δευκαλίδαο Μ 117. Δευκαλίδαο Ρ 608. (et -εῦς? Ν 424 cf. Bekk. an. 1204 1236, quod recte improbant Herod. h. l. Thiersch § 194, 46 b Spohn extr. 155 Lob. path. el. 2, 89) -ῆι Ν 434 ξ 382. -ῆα Δ 256 Κ 53 112 Ν 297 387 469 470 Ρ 621 τ 190. ἀγακλυτόν Ζ 436 ξ 237. ἄνακτα Β 405 Ο 301 τ 181. ἀρήιον Λ 501. δαΐφρονα Δ 252. φλογὶ εἴκελον ἀλκήν Ν 330. -εῦ Δ 257 Ν 232 Ψ 474 493. Κρητῶν βουληφόρε Ν 219 [255]. Deucalionis filius τ 181 Minois nepos Ν 449, Cretensis, pater Orsilochi ν 260, frater Moli Apollod. 3; 3, 1 cuius filius fuit Meriones ὀπάων Η 165 Θ 263 Ρ 258 s. θεράπων Ν 246 Ψ 113 124 528 860 888 Idomenei, dux Cretensium Β 645 quibuscum ξ 237 Troiam profectus erat, iam senior (μεσαιπόλιος Ν 361 485), decem diebus ante adventum Ulixis hospitis τ 190. Hospes erat Menelai quoque Δ 230, carus acceptusque etiam Agamemnoni Δ 257, qua erat comitate et benignitate. unus e concilio principum Β 405, vir strenuus et impiger, θεὸς ὥς Γ 230, multas habet hastas hostibus occisis ablatas Ν 260. laudatur ab Agamemnone in epipolesi Δ 253, σθένος Ἰδομενῆος Ν 248, ἀτάλαντος Ἄρηι Ν 500. Troiae urbis murum ascendere conatus fuerat Ζ 436. Phaestum in pugna occidit Ε 43, cum Hectore singulari certamine pugnare volt Η 165, ceteris Graecis cedentibus ipse quoque cedit Θ 78, sed Θ 263 inter primos hostem aggreditur. nocturno concilio interest Κ 112. in sinistra parte prope Scamandrum pugnat Λ 501 Machaonemque Λ 510 volneratum abduci iubet sicut Ν 210 alium quendam suorum. Aliis ducibus volneratis primas partes in pugna tuetur. Loquitur cum Neptuno Ν 219, in tentorium abit Ν 240 arma capturus. non satis apte valde laborantibus Graecis, multa et satis vana cum Merione collocutus Ν 249, ad sinistram partem tandem rediit Ν 330 occiditque Ν 363 Othryoneum, Asium Μ 117 Ν 387, Alcathoum Ν 428 dum cum Deiphobo pugnat, Oenomaum Ν 506 dum Aeneae eiusque sociis resistit. Ο 301 cum Aiace aliisque pugnantium ordines instruit. Π 345 Erymantem occidit. Patrocli occisi corpus defendens Ρ 258, cum Hectore pugnat Ρ 605. corpus curru abducit Ρ 624. cum ceteris principibus Achillis moerorem solatur Τ 311. In certaminibus peculiari loco sedens Ψ 450 temere altercatur cum Aiace minore Ψ 483 sed ab Achille placatur. Troia eversa incolumis cum suis domum rediit γ 191 quare potuit mendicus ξ 382 narrare Ulixem apud Idomeneum in Creta esse. Fertur tamen Idomeneus post tempora Troiana e Creta expulsus (ν 259?) in Italiam venisse atque in castro Minervae habitasse, cf. Niebuhr Rö. Gesch. 1, 165 Klausen, Aen. 1, 432 Geppert 1, 211. formae – ◡ ◡ – ante caesuram tertii pedis, praeter Α 145 Ν 304 500 ubi aliud nomen pr. additur.

ἰδρείη (Bekk. ϝι.) peritia. Η 198 ου βί[η] οὔτε ἰδρείῃ, Wolf cet., ol. v. ἀιδρείῃ, He[s.] ἐμπειρίᾳ. Π 359 ἰδρείῃ πολέμοιο. De

ἴδ-ρις (ϝι., εἰδέναι, cf. Doederl. Gl. 419) pe[-]ritus Hes. ἐπιστήμων, ἔμπειρος. ζ 233 ψ 16[0] ἀνὴρ ἴδρις ὃν Ἥφαιστος δέδαεν κ. Παλλὰ[ς] η 108 περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν νῆα ἐλα[ύ-]νέμεν.

ἰδ-ρόω (σϝιδ., ἱδρώς „compare caret" Lob. Rh. 160) praes. ptc. -ώουσα etc., cf. Lob. Rh. 213. fut. et -ῶσαι Λ 598 (Bekk. -ώουσαι), [c]f. Lob. path. el. 2, 137 aor. ind. 1. p. sg. et in[f.] sudo, ob laborem. Δ 27 ἱδρῶ ὃν ἵδρωσα μόγ[ῳ] Β 388 ἱδρώσει τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσι, sch. L. ὑγρανθήσεται ὑπὸ ἱδρῶτος τοῦ πολεμοῦ[ν-]τος. Β 390 ἱδρώσει ἵππος. Θ 543 δ 39 ἵ[π-]πους ἱδρώοντας. Λ 598 ἵπποι ἱδρῶσαι. Λ 11[9] σπεύδουσ' ἱδρώουσα cerva. Σ 372 ἱδρώοντ[α] Volcanum.

ἱδ-ρύω (σιδ., ἑδ Curt. Et. 280) act. prae[s.] iptv., aor. (ῡ cf. Lob. path. el. 2, 30) ind. [et] ptc., pass. aor. -ύνθησαν quasi de -ύνω, [cf.] Buttm. a. S. § 112, Anm. 17 L. Meyer, vgl. [G.] 2, 77. Act. efficio ut quis considat, colloc[o.] Β 191 ἄλλους ἵδρυε λαούς, Hes. κάθιζε, ἕδραζ[ε.] Ο 142 ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι Ἄρηα. γ 37 ἵδρυσ[ε] παρὰ δαιτί. ε 86 ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα. pas[s.] consido. Γ 78 Η 56 ἱδρύνθησαν ἅπαντε[ς.] (καθ)

ἱδ-ρώς (σϝι., v. s. ἰδίω) dat. -ῷ (cf. Lo[b.] path. el. 2, 300 E. M. 466, 46 Bekk. an. 119[..] acc. -ῶ, ita sch. BL. Δ 27 ubi v. l. -ῶθ' fe[rri] non potest, cf. Spitzn. h. l. Kühner, a. G. [..] 398 Buttm. a. S. 1, 207 Lob. path. el. 2, 3[..] Ap. 90, 4 Hes. (κατ' ἀποκοπήν, sed L. Mey[er] vgl. G. 2, 117 -όα pro -όσα. sudor. Δ 27 ἱδ[ρῶ] ὃν ἵδρωσα. Ε 796 ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρε, [..] Φ 51. Λ 811 Ψ 715 νότιος ῥέεν ἱ. cf. Π 1[..] (πολύς), Ψ 688 λ 599. Ν 705 πολὺς ἀνακηκ[ίει] ἱ., cf. Ψ 507. Κ 572 ἱ. πολλὸν ἀπενίζοντο,

K 574, Λ 621 Φ 561 X 2. N 711 κάματός τε ..αὶ ἱ. γούναθ' ἵκοιτο, cf. P 385 745. O 241 ..σθμα καὶ ἱ. παύετο.

ἵεμαι (?) (ῐ, ι εἶμι, Lob. Rh. 191 „minus cer-..m medium. id enim plerique doctorum prae-..nte Brunckio ἵεμαι scribunt quia non tam ..ndi significationem habet, quam appetendi et ..roperandi cf. Göttl. Hes. Sc. 65 Ellendt lex. So. 1, 507.) pr. ind. et iptv. propero, moveor celeriter. M 274 πρόσσω ἵεσθε, paraphr. προέρχεσθε, sch. br. ἔρχεσθε κ. ὁρμᾶτε, cdd. plerique Eust. 904, 26 Spitzn. h. l. Curt. Phil. 3, 6. ..σθε nitimini Heyne Bekk. cet. aves χ 304 ἐν πεδίῳ (νέφεα πτώσσουσαι) ἵενται Bekk. La Roche cet., sed ACDEJKLMNQ. ἵενται, cf. Curt. .. l. Eust. 1928, 33 ἵενται ib. 36 ἵενται.

ἱέρεια (ῐ, -εύς. De accentu cf. Buttm. a. S. 2. 426 n.) sacerdos femina, antistita. Z 300 τὴν ..ηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν, cf. Giseke, Stämme d. Balkanh. 3.

ἱερεύς (ῐ, -ός) et **ἱρεύς** (ῑ). a) sacerdos unius e diis, qui certo fungitur munere Ap. 90, 9 ἐπὶ ..ν τοῦ προεστῶτος τῆς θεραπείας τῆς τοῦ ..οῦ. A 23 377 αἰδεῖσθαι ἱερῆα, sch. BL. ὡς ..μῶντες μὲν οὗτοι ἱερέα καλοῦσι, reverentia ..im debetur ei, cuius ministerio deus utitur. E. M. 468, 4 ὁ τὰς θυσίας ἀναπεμπόμενος τῷ ..ῷ. A 370 ἱερεὺς Ἀπόλλωνος, cf. ι 198 (ἱρεύς). E 10 ἱρεὺς Ἡφαίστοιο. Π 604 Διὸς ἱρεὺς ..αίου. I 575 θεῶν ἱερῆας ἀρίστους. Naegelsb. h. Th. 200 sacerdotes prope templum habitare ..oque et sacra facere et supplicare pro populo ..dit, esse iis templorum vectigalia unde vivant atque videri eos opulentos fuisse, certum vero ordinem sacerdotum non fuisse. sed nasci iis quoddam vaticinii genus e consuetudine quam habeant cum diis. b) Ap. 90, 10 ἐπὶ δὲ τοῦ ..ὶ τῶν θυσιῶν μαντευομένου, Hes. A 62 τινα μάντιν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον. Ω 221 ἢ ..ντιες θυοσκόοι ἢ ἱερῆες, v. s. ἢ I A a β et θυοσκόος). Inde

ἱερεύω (ῐ) et (ξ 94 ρ 181 τ 198 υ 3 251 250 ρ 180), v. l. ἱε.) **ἱρεύω** (ῑ in arsi, sed ρ 180 250 Bekk. (Am.) in thesi.) act. praes. -ετε .. 131, -ουσ' ξ 94 ptc. -οντες. ipf. 3. p. pl. ..ον iterat. -σκον υ 3. fut. inf. -σειν Ψ 147 .. -ἰμεν Z 94 275 κ 524 λ 32. aor. -ευσε(ν) .. ν 391 iptv. -ατε ω 214 ci. -ω ξ 414 -ομεν, .. -αντες. pass. plqpf. ἱέρευντο Ω 125. med. .. inf. ἱρεύσασθαι τ 198. a) sacra facio, E. M. 468, 5 θύω. B 402 βοῦν ἱ. Κρονίωνι, cf. Z 94 275 309. Φ 131 ποταμὸς ᾧ ἱ. ταύρους, .. ν 182. Ψ 147 μῆλ' ἱ. ἐς πηγάς. κ 521 532 Τειρεσίῃ ὄιν ἱ. c. duplici dat. H 314 ..σι βοῦν ἱ. Κρονίωνι, cf. ν 24. De sacris diverse cf. Naegelsb. h. Th. 197. b) macto, victimam vescendi causa sed ita ut diis primitiae delitae praestentur. Z 174 ἐννῆμαρ ξείνισσε κ. ἐννέα βοῦς ἱ. ω 215 δεῖπνον συῶν ὅς τις ἄριστος. υ 3 δίων τοὺς ἱ. Σ 559 ..ῦν ἱ. Ω 125 τοῖσι ὄις ἱ. π 454 σῦν ἱ. cf. 2.. ξ 414 ξείνῳ ἱ. suem. ξ 74 ἀμφοτέρους (χοίρους). ξ 94 ἓν ἱ. ἱερήιον. ν 391 μάλα .. ἱ. β 56 ρ 535 βοῦς ἱ. καὶ ὄις κ. αἶγας. 59 τοῖσι μῆλ' ἱ. ὀκτὼ δ' ὗας δύο δὲ βοῦς. 180 ἱ. ὄις κ. αἶγας, 181 ἱ. δὲ σύας κ. βοῦν .. υ 250 251. Med. mihi macto quibus ipse ..ar. τ 198 ἔδωκα βοῦς ἱρεύσασθαι.

ἱερήιον (ῐε., -εύς) victima, quae in deorum honorem caeditur b) cuiusque carnibus homines vescuntur. λ 23 ἱερήια ἔσχον, quae diis inferorum (κ 534) mactantur. b) ξ 250 ἱ. πολλὰ παρεῖχον θεοῖσίν τε ῥέζειν αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι. X 159 οὐχ ἱ. οὐδὲ βοείην. ξ 94 οὔ ποθ' ἓν ἱρεύουσ' ἱ. ρ 600 ἄγειν ἱ. καλά.

ἱερόν (ῐ et in arsi ῑ) et **ἱρόν** (ῑ in arsi) neutr. adi. quod in subst. abiit. 1) donum quod diis offertur, ornamentum. K 571 ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' pararent ita ut esset, al. Opfer. 2) plur. tantum: sacra A 147 ἱερὰ ῥέξας, cf. Λ 727 δ 473 η 191 λ 130 ψ 277 h. Ven. 101 (καλά), α 61 γ 5 ε 102 h. Ap. 391, γ 159. K 46 Ἑκτορέοις ἱεροῖσιν.- Λ 775 μ 362 αἰθομένοις ἱε. Ψ 195 ὑπέσχετο ἱερὰ καλά, cf. Ψ 209 h. Ap. 274 Cer. 29. h. Ap. 348 οἷς ἱεροῖσιν Iunonis, cf. (ἱρῶν) γ 456 ι 553 E 178 Ψ 207. h. Cer. 477 δρησμοσύνην ἱερῶν. ib. 481 ἀτελὴς ἱερῶν. α 66 ἱρὰ θεοῖσιν ἔδωκε, cf. π 184 (κεχαρισμένα). I 357 ἱ. Διὶ ῥέξας, cf. Λ 707 γ 159. B 420 ἔδεκτο ἱρά.

ἱερός (ῐ, sed ῑ A 147 Θ 66 Λ 84 194 209 631 727 Π 407 P 455 Ψ 195 209 α 61 γ 5 ι 56 in arsi quinta, δ 473 η 191 λ 130 ψ 277 in secunda, ε 102 in prima) et **ἱρός** (ῑ, in arsi. -ή, -όν, -ῆς, -ά, -ῶν) (skr. is antreiben, isch-iras kräftig, frisch, pro isaras, ἴσαρος ἵερος ἱε., cf. Curt. Et. 614 L. Meyer vgl. G. 1, 284 346 2, 208 Christ 109 Ebel Kuhn 5, 67, Kuhn 2, 274, Curt. ib. 3, 154. Grashof, Fuhrw. n. 17 ἵεσθαι, ut sit alacer. Dubitat Lentz Ztft. f. A. W. 1857 p. 267. Bergk, Rh. M. 20, 289 φιαρός hell.) 1) validus, vigens, vegetus, Hes. σεμνός, ἥμερος, ἀγαθός. Π 407 ἱερὸν ἰχθύν, Ariston. ἡ δ. ὅ. οὐκ ἐπί τι εἶδος ἰχθύος φερόμενος εἴρηκε καθάπερ τινὲς ἀποδεδώκασιν τὸν πομπίλον, οἱ δὲ τὸν καλλίχθυν· ἀλλὰ κοινότερον τὸν ἀνετὸν κ. εὐτραφῆ, ὡς ἱερὸν βοῦν λέγομεν τον ἀνειμένον, cf. Ap. 90, 12 Suid. I 2, 956 Hes. E. M. 468, 44 22. paraphr. (μέγαν) Nitzsch γ 278 Grashof l. l. (schnell) Duentz. h. l. et Ztft. f. A. W. 1836 p. 1054 Weber, Phil. 16, 685 rege, rüstig. K 56 φυλάκων ἱε. τέλος, Ariston. ὅτι οἱ γλωσσογράφοι μέγα τάγμα, cf. E. M. 468, 44. Ω 681 ἱεροὺς πυλαωροὺς (sch. B. πιστούς, paraphr. μεγάλους). ω 81 Ἀργείων ἱερὸς στρατός, semel nom. masc. β 409 π 476 σ 60 405 φ 101 130 χ 354 ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, Hes. περιφραστικῶς. η 167 θ 2 4 385 421 ν 20 24 ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο Hes. Ἀλκίνους, cf. σ 34 (Ἀντινόοιο) h. Ap. 371 (Ἠελίοιο). Θ 66 Λ 84 ι 56 ἱερὸν ἦμαρ quia supra hominis vires est (Nitzsch γ 278), Grashof: citus, non recte E. M. 468, 31 τὸν πρὸ μεσημβρίας καιρόν. Λ 194 209 P 455 κνέφας ἱε. E 499 ἱε. ἀλωάς magnas Düntz. La Roche, sed sch. L. διὰ τὸ θρεπτικόν (Nitzsch γ 278), Cereri sacras Am., Grashof l. l. ad ἄχνας refert quae cito feruntur. Λ 631 ἀλφίτου ἱε. kräftig, sed sch. V. παρὰ γὰρ θεοῦ εἰλήφαμεν, cf. Nitzsch γ 278. P 464 ἱε. δίφρῳ gewaltig, paraphr. μεγάλῳ Grash. l. l. qui cito fertur. non recte sch. B. μὴ ἄλλῳ ἐπιβατῷ ἢ Ἀχιλλεῖ. V. καὶ ὑπ' ἀθανάτων ἵππων φερομένῳ. ν 372 ἱε. ἐλαίης, non recte Am. ob umbram, quae est minima. h. Ap. 387 Τελφούσης ἱε. h. Ap. 263 ἐμῶν ἱερῶν πηγέων. ep. 4, 7 ἱεροῖο Μέλητος. κ 351 ἱε. ποταμῶν. Λ 726 ἱε. ῥόον Ἀλφειοῖο. κ 275 ἱε. βήσσας sch. H. ἀστιβήτους, τοὺς συνδένδρους τόπους (Düntz. mächtig, Am. heilig, zum Gebiete der Kirke). γ 278 Σούνιον ἱρόν. B 535 ἱερῆς Εὐβοίης. B 625 Ἐχινάων

ἱεράων. *Π* 100 Τροίης ἱε. κρήδεμνα, cf. α 2 ι 165 Κικόνων ἱε. πτολίεθρον. λ 323 Ἀθηνάων ἱε. *Δ* 378 ἱε. τείχεα Θήβης. *Α* 366 Θήβην ἱε. πόλιν Ἠετίωνος, cf. Düntz. l. l. *Δ* 103 121 ἱε. Ζελείης. *Η* 20 Ἴλιον εἰς ἱερήν. φ 108 Πύλον ἱερῆς. h. Ap. 226 ἱερῇ Θήβῃ ep. 4, 15 ἱεραῖς ἀγυιαῖς Κύμης. *Δ* 46 164 *Ζ* 448 *Θ* 551 *Υ* 216 *Ω* 27 Ἴλιος ἱρή |, cf. *Δ* 416 *Ε* 648 *Ζ* 96 277 *Η* 82 413 429 *Λ* 196 *Ν* 657 *Ο* 169 *Ρ* 193 *Σ* 270 *Φ* 128 516 *Ω* 143 383 λ 86 ρ 293. *Β* 506 Ὀγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδήιον .. ἄλσος. *Ε* 446 Περγάμῳ εἰν ἱερῇ ὅθι οἱ νηός γε τέτυκτο. 2) sacer, quem nemo potest audetve laedere: *Ο* 39 σὴ ἱε. κεφαλή Iovis quem Iuno alloquitur. h. Ap. 328 σὸν ἱερὸν λέχος. *Α* 99 431 443 447 *Ψ* 146 υ 276 ἱε. ἑκατόμβην, cf. γ 144 δ 478 λ 132 ψ 279. *Β* 305 ἱε. κατὰ βωμούς, cf. γ 273. κ 426 554 ἱε. ἐν δώμασι Κίρκης, cf. κ 445. *Ζ* 89 ἱεροῖο δόμοιο Hes. ναοῦ. μεγάλου οἴκου. h. Merc. 251 θεῶν ἱε. δόμοι, cf. XXIV 2, E. M. 468, 8 ὁ εἰς τιμὴν θεοῦ ἀποτετμημένος τόπος. *Σ* 504 ἱερῷ κύκλῳ, sch. A. Θέμιδι γὰρ ἱερὰ τὰ δικαστήρια Faesi, Eust. 1158, 26 sch. br., sed paraphr. μεγίστῳ Düntz. La Roche sch. br.) h. Merc. 21 63 ἱε. λίκνῳ pueri Mercuri, ib. 133 ἱε. δειρῆς Mercuri. h. XXXIV 19 ἱερῆς ἀοιδῆς. ep. 4, 10 ἱερὴν ὄπα Musarum. *Π* 658 Διὸς ἱρὰ τάλαντα. c. gen. ζ 322 ἄλσος ἱρὸν Ἀθηναίης, cf. ν 104 348. Adi. ἱερός plerumque ante nomen suum (*Β* 506 625 *Ε* 446 *Η* 20 *Λ* 194 209 631 *Ρ* 455 λ 323 φ 108) atque post caesuram (*Η* 20 φ 108). ἱρός semper post nomen praeter *Π* 658, in exitu versus post Ἴλιος, cf. γ 278, ζ 322 ν 104 348.

ἱζάνω praes., ipf. sg. et pl. 1) efficio ut quis considat. *Ψ* 258 ἵζανεν ἀγῶνα. 2) sedeo, consido, Suid. I 2, 961 καθέζομαι. ω 291 ἐν τῷ σιτέσκοντο κ. ἵζανον ἠδὲ ἴαυον, Hes. ἐπέσπιπτον. ἐκάθιζον. transl. *Κ* 92 ἐπ' ὄμμασι ὕπνος ἱζάνει. (ἀμφ ἐφ καθιζάνω). De

ἵζω (skr. sad ἑδ lat. sed-eo, cf. Curt. Et. 280 Christ 41 133 160 L. Meyer vgl. Gr. 1, 441 (σισίζω, -εδjω) Ebel, Kuhn 4, 165. ῐ Lob. Rh. 366 par. 406) pr. -ει. ptc. -όντων *Β* 96. iptv. ἵζε *Ω* 553 ω 394 h. Merc. 457 (Baum. non recte ἷζε) ipf. ἷζε(ν), (codd. plerumque ἵζε La Roche h. T. 284) -ον, iterat. -εσκε(ν). Med. iptv. -ευ. opt. -οιτο χ 335. ipf. -οντο. 1) efficio ut quis considat, colloco. *Ω* 553 μή με ἐς θρόνον ἵζε. *Β* 53 βουλὴν ἷζε γερόντων Faesi Bäuml. La Roche Duentz., sed Spitzn. Wolf Bekk. Am. cum Did. αἱ πλείους κ. χαριέσταται δίχα τοῦ ν βουλή. κ. ἡ Ἀριστοφάνους. ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς ἐγέγραπτο κ. τῇ Ζηνοδοτείῳ βουλήν. ἀστειοτέρα δὲ ἡ χωρὶς τοῦ ν κ. Ἀρισταρχειος. 2) Act. et med. consido, sedeo, E. M. 469, 35 κάθημαι. *Β* 96 λαῶν ἱζόντων, cf. h. Merc. 457. *Σ* 522 ἔνθ' - ἷζον, cf. *Ω* 472 (ἵζεσκε). *Ι* 87 ἷζον ἰόντες. ω 394 ἵζ' ἐπὶ δεῖπνον. *Ν* 281 ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει. π 365 σκοποὶ ἱ. ἐπ' ἄκριας, *Β* 792 σκοπὸς ἷζε τύμβῳ ἐπ' sedebat. γ 409 οἷς ἔπι ἵ. *Σ* 422 ἐπὶ θρόνου ἷζε, cf. δ 718 ε 338 ρ 339. *Ι* 13 ἷζον εἰν ἀγορῇ, cf. *Υ* 15. θ 469 ἐς θρόνον ἱ. παρ' Ἀλκίνοον. *Ι* 218 ε 198 ξ 79 π 53 ἀντίον ἷζεν, cf. ρ 96 (παρὰ σταθμόν). η 171 οἱ πλησίον ἷζε sedebat. φ 146 παρὰ κρητῆρα ἱ. μυχοίτατος αἰεί sedebat. *Φ* 520 κὰδ δ' ἱ. πὰρ Ζηνί, cf. *Ψ* 28. λ 449 μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ (sedet?). τ 389 ἱ. ἀπ' ἐσχαρόφιν, v. l. ἐπ'. *Γ* 162 πάροιθε ἵζεν ἐμεῖο. *Γ* 326 ἵζοντο κατὰ στίχας, ἧχι κτἑ. χ 335 ποτὶ βωμὸν ἵζοντο. *Η* 115 ἵζεν ἰών. *Τ* 50 κὰδ δὲ μετὰ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες. (ἐφ καθ μεθ παρίζω)

Ἰηλῦσός, ἡ (ῡ) urbs Rhodi insulae. Tenebant Ἰηλυσόν *Β* 606 qui sub Tlepolemo Troiam venerunt. Strab. 655 vicum vocat, nunc Jaliso. Edd. antt. -σσόν, corr. Spitzn. q. v. etiam de accentu. Pi. Ol. 7, 74 Dion. Per. 505 ῡ habent.

ἵημι (skr. yā gehen, ἑ yayāmi efficio ut eatur Bopp Gl. 308 Christ 153 Curt. Et. p. 373 5.9 Ebel, Kuhn 4, 165 5, 67, sed Pott E. F. 2², 967 skr. as werfen. L. Meyer, vgl. G. 1, 53 57 120 431 ser-ere säen, σισ-έναι) Act. pr. ἵησι(ν) ἱεῖσι *Γ* 152, inf. ἱέμεναι *Χ* 206, ptc. ἱέντε.. ἱεῖσα h. Merc. 114, -αι μ 192 h. XXVII 18. iptv. ἵει Kühne a. G. § 209, 5) *Φ* 338. ipf. ἵει (Bekk.² ἵη contra Herodianum ap. Bekk. an. 1292, cf. Kühner a. G. § 286, 3 Am. app. τ 367 Rumpf, qui Bekk. ed. recensuit J. J. f. Ph. 81, 597), pl. ἵεν *Μ* 33 (τοῦ ἵεσαν συγκοπή sch. A,). fut. ἥσω *Ρ* 515, -ει *Ξ* 240 *Ο* 359, inf. -ει.. θ 203. aor. ἧκε *Α* 48, Bekk. *Δ* 75, cf. *Ξ* 1.. et ἧκα *Ε* 125 *Ο* 19 μ 442, -ε(ν) (quinquagie.. fere), -αν ο 458 h. Ap. 122. aor. 2. ind. ἕσα.. *Τ* 393, quod Spitzn. ad εἷσα rettulit, Faesi a.. ἕννυμι. ci. ἧσι(ν) *Ο* 359 (v. l. ἥσει, La Roch.. h. l.) opt. εἵην *Ω* 227, inf. εἶναι *Ν* 638. (C.. ἑῶμεν et ἄω.) Pass. et med. pr. ἵεται *Μ* 6.. (v. l.), β 327, -νται *Δ* 77 χ 304 (al. ἱ., ipt.. ἵεσθε *Μ* 274, al. ἱ.). ptc. ἱέμενος, -η, -οιο .. 291 -ῳ *Φ* 767 (v. l. -οι). v. l. *Ο* 450 -ον, -.. χ 409, -ω *Ν* 707 δ 284 (v. l. -ους), -οι, -ω.. -ους. ipf. ἵετο, ἱέσθην, ἵεντο *Ν* 501 *Π* 76.. aor. ἕντο, ci. ἧσθε h. Ap. 499. Bekk.² in m.. formis ϝ ubicunque potuit, (id Leskien vitupera.. vit), non potuit vero β 327 *Δ* 77 χ 304 *Μ* 2.. κ 246 ξ 142 *Σ* 501. ῑ, sed ῐ ante binas brev.. (cf. *Μ* 68 β 327 sed *Δ* 77 χ 304 *Μ* 274), atq.. in ipf. med., ptc. (μ 192) et ipf. act. *Γ* 221 .. 152, cf. Kühner, a. G. 660 Anm. 1. A conso.. (j) ordiri med. etiam Curt. Phil. 3, 5 Et. .. statuit, cf. Mehlhorn Ztft. f. A. W. 1836 p. .. Ahrens, Conjug. auf μι μι p. 24. Act. mitt.. efficio ut quid moveatur. 1) *Α* 48 μετὰ ἰὸν .. θ 189 τὸν ἧ. ἀπὸ χειρός. *Λ* 382 ἧ. ἐπ' .. γείοισι βέλος, cf. *Π* 608 *Χ* 206. *Γ* 12 .. τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν. *Δ* 498 *Ο* 575 βέλος ἧκε.. cf. *Η* 269 *Ν* 204, *Ψ* 863 (ἐπικρατέως) θ 2.. ι 481 φ 420. *Ν* 650 ἀπιόντος ἵη διστόν. *Θ* .. ἡ. σέλας μετὰ λαόν. *Θ* 134 κὰδ δὲ ἡ. fulm.. cf. *Δ* 53 (ἐέρσας). *Δ* 75 ἀστέρ' ἕ. *Μ* 25 τεῖχος ἵη ῥόον Apollo. *Α* 479 β 420 ο .. τοῖσιν οὖρον ἵει, cf. λ 7 μ 149, Ap. 90, ἀπέπεμπεν. *Γ* 152 ὄπα ἱ., cf. *Γ* 221 (ἐκ στ.. θεος) *Ξ* 151, μ 192 h. XXVII 18, Baum. ci. XIX 18. h. Merc. 114 φῦσαν ἱεῖσα. fluvii 33 ἡ ἵ. ὕδωρ, etsi dubitant Ap. 90, 14 (.. ibat) et quodam modo sch. A., cf. *Φ* 158, η .. λ 239 (absol.). ep. 11, 1 πεύκη καρπὸν ἵ.. (ad d)?). b) absol. *Β* 774 δ 626 ρ 168 ἱέντ.. ubi dat. αἰγανέῃσιν ad τέρποντο potius pe.. net. *Ρ* 515 ἥσω, cf. *Ο* 359 *Π* 736 *Ψ* 8.. ι 499 τόσσον ἵησιν. φ 328 ω 177 διὰ ἡ. δήρου. c) affigo, immitto, adicio, demitto. 317 ἐν φάρμακον ἡ. φ 47 ἐν κληῗδ' ἡ. *Ξ* .. ἐν ἕρματα ἧκεν λοβοῖσιν. *Ξ* 240 ὑπὸ θρ.. ποσὶν ἥσει cf. τ 57. ι 245 309 342 ὑπ' .. βρυον ἱ. ἑκάστῃ. *Π* 152 ἐν παρηορίῃσιν .. δασον ἵη. *Σ* 612 ἐπὶ δὲ λόφον ἡ. *Ο* 19 ..

ποδοῖιν ἄκμονας ἧκα demisi. *T* 383 *X* 316 ἵη λόφον ἀμφί cristam. ζ 231 ψ 158 κὰδ δὲ κάρητος ἧ. κόμας. h. Ap. 122 περὶ στρόφον ἧ. *T* 393 ἀμφὶ δὲ λέπαδν' ἕσαν, sch. V. θέσαν ἀντὶ τοῦ ἕσαν (Spitzn. Bäuml.) κατὰ παράλ[η]ψιν τοῦ θ., paraphr. περιέβαλον, cf. Bothe h. l. d) dimitto *M* 205 ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε serpentem ex unguibus, cf. *P* 299 (ἐκ χειρῶν) χ 84. π 191 κὰδ δὲ παρειῶν δάκρυον ἧ. χαμᾶζε, cf. ψ 33. *Φ* 120 τὸν ποταμόνδε ἧ. φέρεσθαι, cf. μ 442. 2) nuntium, sim. a) *B* 309 τὸν ἧκε φόωσδε serpentem. κ 159 μοι ἔλαφον ἐς ὁδὸν ἧ. *Θ* 247 *Ω* 315 αἰετὸν ἧ., cf. *K* 274 τοῖσιν). b) *Λ* 195 πρὸ γὰρ ἧκε eam, cf. φ 21, ω 458 ἄγγελον ἧκαν. *Σ* 182 σε ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε, cf. h. Cer. 441 (μετ'). *Λ* 208 πρὸ δέ μ' ἧκε, cf. *Σ* 168. *Ω* 375 μοι ἧ. ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι. *Δ* 397 οἶον ἵει νέεσθαι dimisit. *E* 513 Αἰνείαν ἐξ ἀδύτοιο ἧκε. 3) *Φ* 338 ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί eum in ignem i. e. ignem ei, Düntz. setze in Feuer, non recte paraphr. αὐτὸν περίβαλε πυρί (instrum.?). aliter *Ψ* 177 ἐν πυρὸς μένος ἧ. 4) translate: *E* 125 ἐν γάρ οἱ στήθεσσι μένος ἧ., cf. *Ψ* 400. *Λ* 539 ἐν δὲ κυδοιμὸν ἧ. Δαναοῖσι, cf. *O* 327 *Π* 291 70. *K* 71 ἄμμι Ζεὺς ἐπὶ ἵ. κακότητα. eximo *Ψ* 638 ἐξ ἔρον εἱ., cf. *Ω* 227. II Med. 1) eximo, me dimitto *A* 469 *B* 432 *H* 323 *I* 92 222 *Ψ* 57 *Ω* 628 α 150 γ 67 473 δ 68 θ 72 485 308 ξ 454 ο 143 303 501 π 55 480 ρ 99 h. Ap. 513 ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, cf. ω 489.) pass. s. med. feror, moveor, contendo, nitor. urt. Phil. 3, 6 medii reduplicationem (jā, jīje-ai) vim habere putat intensivam et desiderativam. certe quae formae reduplicatione carent lius sunt significationis. Separaverat iam Benf. 15 act. a medio, quod ad skr. ish wünschen, i-ish vīsh, ἵμερος rettulit. id improbant Ebel uhn 4, 164 Curt. l. l., cf. Mehlhorn Ztft. f. A. W. 1836 p. 199. a) *Δ* 77 τοῦ . . ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται. χ 304 ταὶ (aves) ἐν πεδίῳ ἵενται, v. l. ἵ. v. s. ἵεμαι. *Y* 280 ἐγχείη ἔστη μένη, (v. *Φ* 70), *Y* 399 δι' αὐτῆς (κόρυθος) αἰχμὴ ἱεμένη. *N* 707 ἱεμένω κατὰ ὦλκα boes tendentes, (v. *Σ* 547). *B* 154 οἴκαδε ἱεμένων, cf. *Θ* 313 γ 160 ι 261 ρ 5 τ 187 υ 356 πρὸ ζόφον) h. Merc. 88 (δι' Ὀγχηστόν). *M* 274 πρόσσω ἵεσθε, al. ἵ. v. s. ἵεμαι. *N* 291 πρόσσω μένοιο, paraphr. sch. br. ὁρμῶντος. *O* 543 αἰχμὴ πρόσσω ἱεμένη quae ferebatur, cf. *Π* 2 (equi). b) cupidus sum, appeto, desidero, enim translatio motus ad mentem. α) c. gen. 168 ἱέμενοι πόλιος, ο 69 ἱ. νόστοιο, cf. h. p. [472]. *Ψ* 718 νίκης ἱέσθην τρίποδος πέρι, cf. 371 767. κ 529 ἱέμενος ῥοάων conversus ad. additur θυμός, cf. Fulda, Spr. d. hom. Ged. *B* 589 *N* 386 ἵετο θυμῷ c. inf. aor. *Θ* 301 0 ἵετο θυμός c. inf. aor. c) aggredior, conor, eo sum. α) absolute: *O* 450 *P* 292 ἱεμένων ρ. paraphr. προθυμουμένων, accurrentium, *Π* 396 *P* 276 α 6 δ 284 κ 246 π 430 φ 129 409 ψ 353. β 327 ἵεται αἰνῶς. χ 256 273 ὄντισαν ἱέμενοι, sch. H. μεθ' ὁρμῆς ἀφιέντες, melius: strenue. β) *N* 585 ἵετ' ἀκοντίσαι ferebatur ad, animum attenderat. *E* 434 *Λ* 7 *N* 424 *Π* 383 866 *Y* 502 ν 334 ἵετο c. inf. r., cf. *Θ* 241 *N* 501 *Π* 761 *Σ* 501 547 α 58, 323 ν 426 ο 30 ξ 282, 142 φ 72. translate: 70 ἐγχείη ἔστη, ἱεμένη ἄμεναι. *M* 68 ἵετ' ἄγειν, v. l. βούλετ'. *Π* 507 ἵππους ἱεμένους φοβέεσθαι ad fugam conversos. *Y* 469 ἱέμενος λίσσεσθαι, cf. γ 344 ο 201. (ἧμων, ἧμα, ἄν ἀφ ἐν εφ καθ παρ προ συν ὑπερ ὑφίημι)

Ἰηπαιήων (ἰ, ἰὴ παιάν quae fuit vox invocantium) 1) epith. Apollinis, h. Ap. 272 προσάγοιεν Ἰηπαιήονι δῶρα. 2) cantus s. hymnus in Apollinem. ib. 500 ἰηπαιήον' ἀείδειν, cf. ib. 517.

Ἰησονίδης (ἰ) Εὔνηος, *H* 468 *Ψ* 747, cf. *H* 471 Iasonis filius. De

Ἰήσων (ἰ) Aesonis et Polymedes f. Apollod. 1; 9, 16, oriundus Iolco urbe Thessaliae, iussus a Pelia avunculo vellus aureum Colchis afferre Graecorum fortissimos collegit atque Argo navi profectus Lemnum appulit. ibique genuit Euneum *H* 469 τόν ῥ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσονι ποιμένι λαῶν, *Φ* 41 υἱὸς Ἰήσονος, atque Nebrophonum. Inde Colchos profectus vellus Medeae ope comparavit rediensque Vagaquae vocantur saxa effugit, nam μ 72 Ἥρη παρέπεμψεν ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων. Ariston. *H* 469 ὅ. καὶ τὰ Ἀργοναυτικὰ οἶδεν.

ἰητήρ et **ἰητρός** (ῑ, ἰάομαι) medicus, volnerum medicus. *Λ* 514 ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. δ 231 ἰητρὸς δὲ ἕκαστος (Aegyptiorum) ἐπιστάμενος περὶ πάντων | ἀνθρώπων· ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης, sed *Λ* 833 ἰητροὶ Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων, *B* 732 ἰητῆρ' ἀγαθώ Asclepii filii vocantur. *Δ* 194 *Λ* 518 Ἀσκληπιοῦ - ἀμύμονος ἰητῆρος. *Λ* 835 χρηΐζοντα ἀμύμονος ἰητῆρος. fuere in exercitu etiam alii *N* 213 ἰητροῖς ἐπιτείλας. *Π* 28 ἰητροὶ πολυφάρμακοι. *Δ* 190 ἕλκος ἰητὴρ ἐπιμάσσεται ἠδ' ἐπιθήσει φάρμακα. h. XVI 1 ἰητῆρα νόσων Ἀσκληπιόν. Fuere medici ρ 384 τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν . . . ἢ ἰητῆρα κακῶν morborum. Cf. Daremberg, le méd. dans Hom.

ἰθαι-γενής (ἰ, ep. pro ἰθαγ., ἰθύς γενέσθαι. Lehmann, Locat. Neu Stettin 1870 p. 7 ἴθα in gerader Linie geboren, loc. formam statuit, cf. Herzog J. J. f. Ph. 101, 297. Lobeck path. el. 1, 369 ab ἴθη profectum videri potest o copulativo cum diphthongo commutato) ex uxore legitima natus, Eust. 1758, 13 ὁ ἐκ τῆς κατ' ἰθὺ τουτέστι κατ' εὐθύτητα νόμου, γεννήσεως καὶ μὴ πλαγίως πως τῷ γένει ἐπεισαγόμενος. ξ 203 ἶσον ἰθαιγενέεσσιν, sch. QV. γνησίοις τέκνοις.

Ἰθαι-μένης (ἰ, ἰθύς μένος), Lycius, *Π* 586 Σθενέλαον Ἰθαιμένεος υἱόν.

Ἰθάκη (ἰ) insula maris Ionici, nunc Theake s. Thiaki, sita inter Acarnaniam et Cephallenen a qua insula perangusto freto separatur. Habitatur a 13000 fere hominum, continet 165 □Km Spectat inter occasum et septentriones, est 30 Km fere longa, 7 Km lata. Constat e duabus partibus pari magnitudine quas isthmus perangustus (800 m) coniungit, sinus vero quem nunc Molo appellant dirimit. Gell Kruse Schreiber (Ithaka 1829) Schliemann (Ithaka Peloponnes 1869) Homerum insulam et vidisse putant et ita descripsisse ut hodie quoque possint quae commemoret aut inveniri aut certe agnosci. Utrumque negavit Völcker (hom. Weltkunde 1830 II, cf. krit. Bibl, 1829 p. 529, Hallesche Literaturztg. 1833 n. 112 finxisse enim Homerum naturam locorum atque quae finxerit vocasse Ithacam. ita fere etiam Hercher, Homer u. Ithaka, Hermes 1, 263 sq. cautius R. v. L. (hom. Ithaka 1832) et Klausen (qui eius librum rec. Ztft. f.

A. W. 1835 p. 134) monuerunt haec ad certam geometriae normam exigi non posse, (cf. Seebode krit. Bibl. 1830 p. 31). Nam etsi non omnia describenda sunt poëtae, sed pauca tantum, quibus volt uti, fitque ea descriptio probabilius (Strab. 454) quam verius, tamen tam multa sunt apud Homerum quae nunc quoque cadant in insulam ut putandus sit Homerus non omnino ignorasse naturam regionis. 1) insula, ξ 98 *οὔτ' ἠπείροιο οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης*, cf. φ 109] ab Achivis Cephallenensibus (*B* 631) habitata: α 404 *Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης*, cf. ρ 250 ν 340. π 251 *ἐκ δ' αὐτῆς Ἰ. δυοκαίδεκα* proci, quorum Antinous princeps. χ 30 *ἄριστος κούρων εἰν Ἰθάκῃ*, cf. ψ 122. patria Ulixis: ι 21 *ναιετάω Ἰθάκην εὐδείελον*, cf. β 167 ν 212 325 τ 132. δ 555 ω 104 *Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων*, cf. ι 505 531. κ 522 λ 30 *ἐλθὼν εἰς Ἰ.*, cf. τ 462 α 18 172 κ 420 λ 111 162 μ 138 345 ξ 189 π 58 223 230 ω 259. α 57 *Ἰθάκης ἐπιλήσεται*, cf. δ 175, 643. ν 135 *κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ*. ξ 182 *φῦλον ὄληται ἐξ Ἰ. Ἀρκεισίου*, cf. ξ 267 ω 269. ψ 176 *ἐξ Ἰ. ἰών*. sedes Eumaei: ο 481 *τοὺς Ἰθάκῃ ἐπέλασσε ἄνεμος*. circa eam multae insulae sitae sunt: ι 25 *αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται πρὸς ζόφον, . . . τρηχεῖ' ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος*, ultima enim conspicitur ab eo qui oram Peloponnesi legit septentriones versus navigans. α 386 395 β 293 φ 252 *ἀμφιάλῳ Ἰ.* δ 671 ο 29 *ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε*, cf. δ 845. ο 37 *ἀκτὴν Ἰθάκης*. φ 18 *μῆλα ἐξ Ἰ. Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν*. δ 601 *ἵππους εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι*, δ 605 *ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι οὔτε τι λείμων· αἰγίβοτος κ. μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο*. δ 608 *οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος . . . Ἰ. δέ τε καὶ περὶ πασέων*. ν 248 *Ἰθάκης ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκοι*, cf. ν 256. λ 480 *Ἰθάκην παιπαλόεσσαν*. α 247 ο 509 π 124 φ 346 *κραναὴν Ἰ.* κ 417 463 *τρηχείης Ἰ.* *Γ* 201 *δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης*. sch. AD. *περιφραστικῶς ἐν τῇ Ἰθάκῃ*, quibus non recte addit *καὶ τόπος δέ ἐστιν ἐν Ἰθάκῃ Δῆμος καλούμενος*, cf. α 103 ξ 126, 329 τ 399 (*πίονα*), ο 534 π 419 ω 284. ξ 344 *Ἰ. εὐδείελον ἔργα*. χ 52 *Ἰ. δῆμον ἐυκτιμένης*. ν 97 *Φόρκυνος λιμὴν ἐν δήμῳ Ἰθάκης* est pars meridionalis eius sinus qui Porto Molo appellatur, ν 344 *Ἰθάκης ἕδος*. h. Ap. 428 *Ἰθάκης ὄρος πέφαντο*. 2) urbs Ithaca cuius nomen num Homerus dixerit dubitari potest, σ 2 *ἄστυ Ἰθάκης*. κ 417 *πόλιν Ἰθάκης*, (cf. ο 37 ω 205). Strab. 454 *εἴτε τὴν πόλιν εἴτε τὴν νῆσον λέγει οὐ δῆλον*. *B* 632 *Ἰθάκην εἶχον κ. Νήριτον*, nam Neritum mons est in parte meridionali (Schliemann al. septentrionali) insulae cf. Am. h. l. γ 81 *Ἰθάκης ὑπονηίου*, sch. BM. *τῆς ὑπὸ τὸ Νήιον ὄρος κειμένης ὡς Z* 379. Neium vero mons qui portum Rheithron efficiebat α 186 est a septentrionibus (Schliemann: a meridie) insulae. urbs ipsa sita fuit in isthmo habebatque portum (π 322) qui occasum spectabat, alterumque nunc Molo vocatum ab oriente oppositum. α 163 λ 360 **Ἰθάκην δὲ νοστήσαντα** in Ithacam, cf. α 88 (v. l.), ο 157 π 322. Inde

Ἰθακήσιος (Ἰθ. Cf. Curt. Et. p. 577 de suff.) Ithacensis. voc. β 25 161 229 ω 443 454 531 *Ἰθακήσιοι*, nom. ο 520 ω 354. *B* 184 *κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος*. β 246 χ 45 *Ὀδυσεὺς Ἰ.*

Ἴθακος (ῐ) Pterelai f. heros, ρ 207 *κρήνην ποίησ' Ἰ. καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ*, Acusil. ap. sch. V. h. l. Eust. 307, 7 Eust. 1815, 50 Hes., s. Neptuni et Amphimeles f. E. M. 470, 8, a quo Ithaca vocata esse fertur sed qui ipse nomen accepit ab insula.

ἶθμα (*εἶμι*) gressus, incessus. *E* 778 h. Ap. 114 *πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι*, Ap. 90, 18 *βήματα*. v. l. *N* 71 pro *ἴχνια*.

ἰθύνω (ῑ, *ἰθύς*, cf. L. Meyer vgl. G. 2, 75) praes. ind., ci. correpta vocali, opt. ipf. aor. pass. aor. du. med. praes. ptc., ipf. I act. et pass. a) recta dirigo, ad rectum revoco. ε 245 ρ 341 φ 121 44 *ἐπὶ στάθμην ἴθυνε*, cf. ψ 197 (*ἴθυνα*). *Π* 745 *τὼ ἰθυνθήτην* equi, sch. L. *εἰς ὀρθὸν κατέστησαν*. b) converto, dirigo. α) flecto, equos: *Ω* 149 178 *ἰθύνοι ἡμιόνους κ. ἄμαξαν*, cf. *Ω* 362 (*ἰθύνεις*). *Θ* 110 *τώδε Τρωσὶν ἐφ' - ἰθύνομεν* flectamus, cf. *Λ* 52[illegible] (*κεῖσε*). *Ψ* 317 *νῆα ἰθύνει*. h. Ap. 421 *πνοιῇ Ἀπόλλων ῥηιδίως ἴθυν'* navim. ε 255 *ὄφρ' ἰθύνοι* ratem ι 78 ξ 256 *τὰς ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον*, cf. λ 10 μ 152. μ 82 [illegible] *νῆα παρὰ ἰθύνετε*. β) sagittam alienam: *E* 29[illegible] *βέλος ἴθυνεν Ἀθήνη ῥῖνα*, cf. *Δ* 132. (abs.) *P* 632 *Ζεὺς πάντ' ἰθύνει* sc. tela, al. res omnes. meam: *Ψ* 871 *ὡς ἴθυνεν* dum Teucer dirigit, loco qui merito veteres multum vexavit. II Med. flecto meam navim ε 270 *πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως*. dirigo meam sagittam τινός contra, *Z* 3 *ἀλλήλων ἰθυνομένων δοῦρα* Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλους ἰθυνόντων* (*τουτέστιν ἐπ' εὐθείας βαλλόντων* V.) *κ παρεῖται ἡ ἐπὶ πρόθεσις*, Ap. 90, 30 *ἐπ' εὐθ προϊεμένων*. χ 8 *ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο διστόν*

ἰθυ-πτίων (ῑ ῐ, *πέτομαι*, Lob. path. el. 1 240, cf. Hes. *ἰθυπετεῖν· ἐπ' εὐθείας ὁρμῆσαι*) rectā volans. *Φ* 169 *μελίην ἰθυπτίωνα*, Ap 90, 22 *τὴν εἰς εὐθὺ πετομένην*, cf. Hes. Aristo[n.] *ἡ δ. ὅ. Ζηνόδ. γρ.* **ἰθυκτίωνα** i. e. rectis fibri[s] quod immerito defendit Duentz. Zenod. 118.

ἰθύς (ι ῠ, *εὐθύς* Angermann, Dissimilatio Meissen 1873. ι *εἶμι* Curt. Et. 615) 1) adiec[t.] rectus. a) *Ξ* 403 *τέτραπτο πρὸς ἰθύ ο[ἱ]* b) translate: iustus. h. Cer. 152 *ἰθείῃσι δ[ίκῃσι]*. *Ψ* 580 *ἰθεῖα γὰρ ἔσται*, Eust. 1316, [illegible] *εἴληπται γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ δίκη ὄνομα [ἐκ] τοῦ δικάσασθαι ῥήματος*. Superl. *Σ* 508 *δίκ[ην]* **ἰθύντατα** *εἴποι*, Hes. *ὀρθότατα, δικαιότα[τα]* de forma (ν) cf. L. Meyer, vgl. G. 2, 75 Bek h. B. 1, 282. 2) adv. Eust. 579, 1 *τὸ εὐθὺς ἰθὺς τὰ ἐπιῤῥήματα ὁμοίως ἀπάγουσι τὸ* rectā viā, rectā. a) *Y* 99 **ἰθὺ** *βέλος πέτετ[αι]* b) α) absol. *Y* 79 **ἰθὺς** *ὦρσεν ἀντία Πηλε[ίω]νος*, Ariston. *ὅ. ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας κ. κ[ατ'] ἐναντίον*. *M* 330 *P* 492 *ἰ. βήτην*, cf. ρ 33 101 397. *E* 506 *ἰ. φέρον*, cf. *Y* 108. *M* 1[illegible] *ἰ. πρὸς τεῖχος ἴκιον*. *Θ* 118 *ἰ. μεμαῶτος*, *Λ* 95 *Y* 386 *X* 243 284. *N* 135 *ἰ. φρόνε[ον]* cf. *M* 124 etsi dubitat sch. A. de loco frig[ido] *Λ* 289 *ἰ. ἐλαύνετε*. *Y* 172 *ἰ. φέρεται*. *X* 1[illegible] *ἰ. πέτετο*. γ 10 *ἰ. κατάγοντο*. ψ 207 *ἰ. δ[ράμεν]*. *P* 168 *ἰ. μαχέσασθαι*. *P* 227 *ἰ. τετ[ραμ]μένος*, Hes. *ἐπ' εὐθείας ὁρμῶν*. b) c. g[en.] recta contra quid. *M* 254 *ἰθὺς νηῶν κον[ίην] φέρεν*. Ariston. *ἡ δ. ὅ. τὸ ἰ. τοπικῶς τίθ[εται] ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας κατεντικρὺ νηῶν*, cf. I[illegible] Ap. 90, 26. cf. *M* 453. *E* 849 *βῆ ἰ. Διομή[δεος]* cf. *Θ* 322 *M* 106 *N* 601 *Π* 552 *P* 233 340 α [illegible] ο 511 ρ 325 h. Ven. 69. *Θ* 336 *ἰ. τάφρ[οιο] ὦσαν*, cf. *Φ* 398. *Π* 584 *ἰ. Λυκίων ἐσσ[ύμενος]*.

Φ 540 ἰ. πόλιος φεῦγον, Ap. 90, 28 κατ' εὐθὺ τῆς πόλεως. separatur a gen. suo: Π 602 ἰ. φέρον αὐτῶν. Ω 471 ἰ. κίε οἴκου, cf. γ 17 ω 241. β 301 ἰ. γελάσας κίε Τηλεμάχοιο. Pro choreo est Λ 289 Φ 398, in ceteris pro spondeo cum arsi posterioris.

ἰθύς (ῑ ῠ, ι unde εἶμι) 1) impetus, directio, Richtung Φ 303 πρὸς ῥόον ἀίσσοντος ἀν' ἰθὺν rectā, sch. B. ἀνὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὕδατος. θ 377 σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο, FQR. ἀνιθύν, pilam recta sursum iacientes, sed sch. V. ἀνορμῶντος· ἥλλοντο γάρ, melius id. ἔγκειται τὸ ἄνω κ. τὸ ἰθύνειν. 2) transl. conatus, studium. Ζ 79 ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰ. ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε. δ 434 οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰ. π 304 γυναικῶν ἰ. h. Ap. 539 ἐμὴν ἰ. Prior syllaba in arsi est.

ἰθύω (ῑ, ἰθύς) praes., aor. ind. sg. et pl., ci., opt., ptc. rectā feror contra. Hes. ἐπιβάλλομαι, potissimum aggrediens. Δ 507 Ρ 725 ἴθυσαν (πολὺ προτέρω) Ρ 353 ἴθυσεν, Suid. I 2, 975 ἐπ' εὐθείας ὥρμησεν. Λ 552 Ρ 661 ἰθύει leo, dringt vor. Μ 48 ὅππῃ ἰθύσῃ. Μ 443 ἴθυσαν ἐπὶ τεῖχος. Π 582 Ρ 281, ἴθυσεν διὰ προμάχων. h. Merc. [148] ἰθύσας ἄντρου ἐξίκετο ex antro venit recta via. Ζ 2 πολλὰ ἔνθα κ. ἔνθα ἴθυσε μάχη πεδίοιο, sch. AD. ἐπ' εὐθείας ἐφέρετο ἡ μάχη, saepe in utrumque exercitum per planitiem, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐλλείπει ἡ διά. b) c. gen. Ο 693 ἴθυσε νεός, λ 591 τῶν ὁπότ' ἰθύσειε, ubi inf. non pendet a verbo (v. Ρ 353) sed consilium indicat c) c. inf. ρ 408 ἴθυσεν ὀλολύξαι se paravit, in eo erat ut.

Ἰθώμη(ν) κλωμακόεσσαν Β 729 urbem Hestiaeotidis Thessalicae tenebant quos Machaon Podaliriusque Troiani ducebant, Strab. 437 prope Metropolin sitam, quo incolae Ithomes translucti sunt. Bursian, Geogr. v. Gr. 1, 54 „geringe Spuren auf dem äussersten Vorsprunge des Pindos." (ῐ)

ἱκ-άνω (ἵκω) pr. -ω -εις -ει, 2. p. du. -ετον Κ 197, -ομεν ν 278 opt. -οι inf. -έμεν δ 29 139. pf. -ες h. Ap. 218 -ε(ν) -ον. Med. pr. -ομαι Σ 457 γ 92 δ 322, -εται Κ 118 Λ 610 ψ 7 27 ω 108. 1) venio, pervenio, consequor, adsum. E. M. 470, 18 παραγίνομαι. videtur saepe pr. im habere pfti, ipf. aoristi vel post ὅτε ὅτε ἐπεί plqpfti. medii eadem est vis quae activi. Cf. La Roche h. S. 96. a) homo, abs. 197 φίλοι ἄνδρες ἰ. φ 209 ἐελδομένοισιν ἰ. 172 τ 407 τόδ' ἰ. cf. α 409 κ 75 diesmal, Bekk. h. B. 2, 38. h. Ap. 377 αἶψα ἴ. Γ 45 ἴ. ὅθι - ῆσαν, cf. Δ 210 Ε 780 Κ 526 Σ 30 ο 101. Ν 449 η 24 ο 492 π 31 h. Merc. 41 ἐνθάδ' ἰ., cf. ζ 206 λ 160 ν 278 ω 328 Merc. 262 Ven. 147. Ξ 298 κατ' Οὐλύμπου ἐνθάδ' ἰ., cf. Ξ 309 (δεῦρο). b) homo ad rem. 868 καρπαλίμως ἴ. Ὄλυμπον. ο 216 θοῶς ... ἵκηαθ' ἴ. Ψ 819 χρό' ἴ. pungens hastā. ρ 255 ... δόμους ἴ. τ 432 τάχα ἴ. πτύχας. Ζ 237 ... ας κ. φηγὸν ἴ., cf. Ζ 242 297 370 392 497 240 Σ 369, 385 424, Χ 147 Ψ 138 214 Ω 1 δ 139 ζ 191 η 3 ρ 28 χ 231 ψ 36 108 281 h. Ap. 109 Ven. 92. Σ 457 γ 92 δ 322 τὰ γοῦναθ' ἰ., cf. ε 449 ν 231. σ 217 ἥβης ... τρον ἰ., cf. τ 532. Θ 47 h. Ven. 68 Ἴδην cf. Ο 151 Ω 346 θ 362 h. Ap. 422. ψ 7 ... ε κ. οἶκον ἱκάνεται ὀψέ περ ἐλθών, cf. 27. Λ 431 ἐς Χρύσην ἴ., cf. h. Ap. 218. Ι 354 ἐς πύλας κ. φηγον ἴ., cf. Τ 3 λ 13, ζ 119 ν 200, 328 τ 435. Β 17 168 καρπαλίμως ἴ. ἐπὶ νῆας, cf. h. Merc. 103. Φ 505 Ὄλυμπον ἴ., ποτὶ δῶ. c) homo ad hominem: Η 186 τὸν ἴ. Χ 214 Πηλεΐωνα ἴ. δ 29 ἄλλον ἰ. proficisci, se conferre. ε 445 πολύλλιστόν σ' ἰ. η 147 σόν τε πόσιν σά τε γοῦναθ' ἰ. 2) venio, consequor, occupo, opprimo, E. M. 470, 18 καταλαμβάνω. a) res s. status, abs. Κ 118 Λ 610 χρειὼ ἰ., cf. ζ 136. λ 196 ἐπὶ γῆρας ἰ. b) res ad rem. α) Α 254 Η 124 πένθος Ἀχαιίδα γαῖαν ἰ. | Γ 97 ἄλγος ἰ. | θυμὸν ἐμόν. ψ 95 τάφος δέ οἱ ἦτορ ἴ. | Θ 147 Ο 208 Π 52 σ 274 ἄχος κραδίην κ. θυμὸν ἰ. Ν 547 φλέβα ἣ διαμπερὲς αὐχέν' ἰ. Ξ 288 ἐλάτην ἣ δι' ἠέρος αἰθέρ' ἰ. Ο 686 φωνὴ αἰθέρ' ἴ., cf. Σ 214 Τ 379 (σέλας). Τ 406 χαίτη οὖδας ἴ. θ 74 τ 108 κλέος οὐρανὸν ἴ. μ 73 οὐρανὸν ἰ. κορυφῇ sc. σκόπελος. ω 172 χεῖρας ἴ. τόξον. c) α) Α 610 τ 49 μιν ὕπνος ἰ. |, cf. Κ 96 ι 333. Λ 117 αὐτὴν τρόμος ἰ. servam. Ν 464 Ο 245 σε κῆδος ἰ., cf. Π 516. v. l. Δ 321 με γῆρας ἱκάνει, v. ὀπάζει, cf. v. l. Ψ 623. Σ 465 μιν μόρος ἰ. Τ 307 μ' ἄχος ἰ. β 41 ἔμ' ἄλγος ἰ. ε 457 κάματος δέ μιν ἴ. ζ 169 με πένθος ἰ. ι 507 ν 172 με θέσφαθ' ἰ. σ 81 μιν ἰ. sc. δύη, cf. ε 289 (ὀιζύς) c. duplici acc. Β 171 μιν ἄχος κραδίην κ. θυμὸν ἴ. | (ῐ fit enim ἱκάνω ⏑ – –, pro – ⏑ ⏑, cf. Buttm. a. S. 2, 67 n., sed ipf. ῐ et ob augm. ῑ. formae ⏑ – – in exitu, et Σ 385 424 Ω 501 ε 449 ω 281 in quarto pede, ⏑ – ⏑ ante caesuram tertii Ζ 297 Ψ 138 214 819 θ 362 λ 13. – – ⏑ ante caesuram, sed ρ 255 in quinto, ⏑ – ⏑ ⏑ in quarto. elisione fit – – ο 101. binas habent arses Θ 47 Ο 151 Χ 147, τ 432.

Ἰκάριος 1) adi. Icarius Β 145 πόντου Ἰκαρίοιο, Philosteph. et Callim. ap. sch. AD. μετὰ τὴν τῆς Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον μίξιν Δαίδαλος εὐλαβούμενος τὴν Μίνωος ὀργὴν πτερωτὸς σὺν Ἰκάρῳ τῷ υἱεῖ ἐφέρετο· καταπεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος Ἰκάριον μετωνομάσθη, cf. Strab. 639. sed videtur nomen duxisse ab Ἴκαρος q. v. 2) subst. (Bekk. ϝι. quod vituperavit Leskien) Perieris et Gorgophones f. Apharei Leucippi Tyndarei frater, Apollod. 1; 9, 5. 3; 10, 3. α 329 λ 445 π 435 τ 375 υ 388 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, cf. ρ 562 σ 158 244 284 φ 2 321, δ 840 σ 188. τ 546 Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο, cf. ω 195. δ 797 Ἰφθίμῃ κούρῃ μεγαλήτορος Ἰ. e Periboea Thoanthem Damasippum Himeusimum Aleten Perileum Penelopen genuisse fertur Apollod. 3; 10, 6. In vivis fuit dum proci Penelopen petunt, β 53 πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι | Ἰκαρίου, β 133 πόλλ' ἀποτίνειν Ἰκαρίῳ (ubi fuere qui alia interpunctione rem expedire conarentur, cf. sch. h. l.), sed non potuit Spartae vivere, cum Telemachus eo veniret Strab. 462. Quare sch. H. (Ariston.) ο 16 ὅ. Ἰθακήσιος ὁ Ἰκάριος οὐ Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς Τυνδάρεω, cf sch. EMQ. α 285 HMQ. β 52. E. δ 1 fuere quoque qui Sparta abisse in Acarnaniam putarent Icarium Strab. 462. Non apparet quomodo Philost. et Pherec. ap. sch. QV. ο 16 qui Oeobali filium Dorodochesque s. Asterodiae maritum vocarunt, rem expedierint. Alia narrat Aristot. poet. 25. Cf. Nitzsch ad α 52 (ῐκ.)

Ἴκαρος (cf. Curt. Et. 623) insula maris Icarii prope Samum, Steph. ἐκαλεῖτο Μάκρις κ. Δο-

λιχὴ κ. Ἰχθυόεσσα, Strab. 488 ἡ Ἰκαρία ἔρημός ἐστι, νομὰς δ' ἔχει κ. χρῶνται αὐταῖς Σάμιοι· . . . ἀπ' αὐτῆς Ἰκάριον καλεῖται τὸ προκείμενον πέλαγος, cf. ib. 639. nunc Nikaria s. Achikria vocatur. h. XXXIV 1 Ἰκάρῳ ἠνεμοέσσῃ fuere qui Bacchum natum putarent. (ἴκ. Ἰκάριος 1).

ἴκ-ελος (ῐ, ικ (δj)ικ, unde ἔοικα Curt. Et. p. 609, Bekk. plerumque al. ϝικ., cf. Lob. Rh. 64) par, similis. εἴκελος, quod forma tantum differt. non potuit restitui digamma *T* 282. a) ante dat. *B* 478 κεφαλὴν ἴκελος Διί. *T* 282 *Ω* 699 ἰκέλη Ἀφροδίτῃ. b) post dat. ρ 37 τ 53 Ἀρτέμιδι ἰ. ἠὲ - Ἀφροδίτῃ. *Δ* 86 ἀνδρὶ ἰκέλη, cf. *Ω* 80. *E* 450 Αἰνείᾳ ἴκελον, cf. ν 157. *Λ* 467 αὐτῇ τῷ ἰ. ὡς εἰ βιῴατο. μ 418 ξ 308 κορώνῃσιν ἴκελοι. *Π* 11 τῇ ἴκελος, cf. *Σ* 591 *Ω* 758 δ 249 ε 54. V. l. ἴκελον (ῑ) pro εἰκ. etc. e. c. *N* 688 *Δ* 253 *Ξ* 386 *P* 88 281 *Σ* 154 *Y* 423 *X* 134 λ 207 τ 384 υ 88 χ 240.

Ἱκεταονίδης, Hicetaonis f., *O* 546 -δην Μελάνιππον. (ἰκ)

Ἱκετάων (ῐ, ἱκέτης) *Γ* 147 *Y* 238 Ἱκετάονα ὄζον Ἄρηος genuit Laomedon, fratrem Priami. *O* 576 Ἱκετάονος υἱὸν - Μελάνιππον.

ἱκετ-εύω (ῐ) ipf. et aor. opem petens adsum, supplico. *Π* 574 ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε κ. ἐς Θέτιν, sch. L. ἡ ἐς ἀντὶ τῆς πρός - ἱκέτης ἦλθε. ο 277 σε - ἱκέτευσα. ρ 573 σε πρῶθ' ἱ. η 292 τὴν ἱκέτευσ' ego. η 301 πρώτην ἱκέτευσας. λ 530 με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν ἐξέμεναι ut emitterem. De

ἱκ-έτης (ῐ, ἵκω E. M. 470, 20 Curt. Et. 24 c. ad skr. ik wünschen referunt L. Meyer, vgl. G. 1, 346 402 Benf. 1, 16). 1) qui venit auxilium oraturus, supplex. Suid. I 2, 977 ὁ δουλοπρεπῶς παρακαλῶν κ. δεόμενος περί τινος ὁτουοῦν. *Φ* 75 ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο αἰδοίοιο. ε 450 ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι, cf. π 67. ι 269 ἱκέται δέ τοί εἰμεν. *Ω* 158 187 ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός. *Ω* 570 οὐδ' ἐάσω καὶ ἱκέτην περ ἐόντα. ζ 193 ξ 511 ὧν ἐπέοιχ' ἱ. ἱκέτην περ ἐόντα. η 165 181 Διὶ ὅς θ' ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. ι 270 Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε. θ 546 ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱ. τε τέτυκται. Cf. Naegelsb. h. Th. 297. τ 134 οὔτε ξείνων οὐθ' ἱκετάων οὔτε κηρύκων. 2) Est vox media de eo qui orat et de eo qui oratur, ut ξεῖνος sim., is ad quem quis venit auxilium oraturus: π 422 οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι οἷσιν Ζεὺς μάρτυρος eos qui patrem tuum fugientem adiuverunt, sch. V. τοὺς προσδεχομένους ἱκέτας ὠνόμασεν ὁμωνύμως αὐτοῖς τοῖς ἱκετεύουσιν . . ὥσπερ χρῆσται λέγονται οἱ ὀφείλοντες κ. οἱ δανείζοντες, Q. οὔτε τὸν σὸν πατέρα ἱκετεύσαντα οὔτε τὸν Ὀδυσσέα τὴν ἱκεσίαν δεξάμενον. non recte Düntz. locum spurium putavit. Inde

ἱκετήσιος qui tuetur supplices. ν 213 Ζεύς σφεας τίσαιτο ἱ., sch. V. ἱκετῶν ἐπόπτης, Christ 207 fuisse quidem olim digamma vocis, sed ne ex hoc quidem loco posse probari.

Ἰκμάλιος (Curt. Et. 623 ικ lat. ic-o, dubitans) τ 57 τέκτων ποίησ' Ἰ. κλισίην, Ithacensis, „Hauhard“.

ἰκμάς (Curt. Et. 246 ικ skr. sik spargere, germ. sih-u siebe sih-e Sieb, cf. Christ 136 L. Meyer, vgl. G. 1, 54 359) humor. *P* 392 ἄφαρ δέ τε ἰ. ἔβη diffunditur per corium ita ut oleum hic illic possit intrare, paraphr. ἡ ὑγρασία διέρχεται τοῦ στέατος, Eust. 1111, 46 ἐξικμασθείσης τῆς βύρσης τῷ ταννσμῷ ἀντεισδύνει εἰς τοὺς πόρους, non enim recens mactati, ut quidam putant, bovis est corium, quod nullo modo potest unguentis illini sed exsiccatum. unguentum vero aliqua parte superfusum in omnes partes diffundatur necesse est ut totum molliatur. Voss ἔβη vertit „verschwand“, Minkwitz „verdampft“ al. „weggeht“ sc. humor recentis corii, sed id non fieret ἄφαρ.

ἴκμενος (E. M. 470, 29 ἵκω ἱκόμενος, cf. Curt. Et. 24 c. sed L. Meyer, vgl. G. 1, 346 40. skr. ik wunschen, Doederl. Gl. 435 εἰκόμενος dem Wunsch nachgebend, cf. Am. β 420. E. M. 470, 30 ἢ ὑγρὸν παρὰ τὴν ἰκμάδα, cf. Hesch. AB. Α 479, Nitzsch β 419 (schlupfrig glatt gleitend Lentz Ztft. f. A. W. 1837 p. 267 Hes. al. πορευτικόν, τὸν ἱκνεῖσθαι ποιοῦντα Am. l. l. qui expectatus adest, Schenkl Ztft. oe. G. 1864, p. 339 ικ stossend treibend) secundus, semper de vento. *Α* 479 β 420 λ 7 μ 149 ο 292 ἴκμενον οὖρον, paraphr. οὐροφόρον ἄνεμον.

ἱκ-νέομαι (ἵκω) praes. ptc. ἱκνεύμεναι ι 128 ipf. -νεύμεσθα ω 339. fut. ἵξομαι *Z* 367 -εται inf. -εσθαι. aor. ἱκόμην, -εο et -ευ ν 4, -ετο inf. -εσθαι. -έσθην, -όμεθα et -όμεσθα, -οντο -εσθον *Θ* 456 -έσθην, -όμεθα et -όμεσθα, -οντ ci. ἵκωμαι, -ηαι, -ηται, -ησθον h. Ap. 50 -ώμεθα, -ησθε *Y* 24 -ωνται. opt. -οίμην -οιο -οιτο, -οίμεθα, -οισθε, -οίατο. iptv. -εσθε *Σ* 178 ο 447. inf. -έσθαι. 1) venio, perveni consequor. si res fert: redeo. Cf. La Roche h. S. 96. a) homo, absol. *Σ* 532 αἶψα ἵκοντο *Σ* 213 σὺν νηυσὶν ἀλκτῆρες ἵ. ε 448 ὅς τ' ἵκηται. *M* 374 ἐπειγομένοισι ἵ. θ 125 τόσσον ἵ. eo usque progressus est. h. Ap. 45 τόσσον ἐπ' ἵ. ι 267 (κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα ἱκόμεθ'. λ 104 καί ὥς ἵ. ο 201 θᾶσσον ψ 151 ἵ. rediret. *Z* 367 σφιν ὑπότροπος αὖθις, cf. *Z* 502 (ἐκ πολέμοιο). ρ 524 ἔνθ' νῦν δεῦρο τόδ' ἵ. *B* 138 δεῦρ' ἱ., cf. γ (σὺν νηΐ) δ 34 ν 303 π 233 424 h. Cer. 1 218. *E* 129 ἐνθάδ' ἵ., cf. α 173 ξ 190 π 224 (πεζόν), η 239 τ 379. b) homo ad re α) *Α* 19 ι 530 ο 66 210 οἴκαδ' ἱκέσθαι, *I* 393 *Ω* 287 (ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν) δ 5 φ 211 χ 35 (ὑπότροπον). β) *Α* 328 *I* 185 κλισίας ἱ., cf. *Z* 69 *I* 652 *Π* 247 (redeat) *P* *Χ* 417 ι 466 κ 117. *Δ* 446 *Θ* 60 ἐς χῶρον ἵ. cf. δ 474 (τάχιστα), ε 41 114 ζ 202 ι 79 κ 276 490 λ 359 480 μ 138 262 ξ 126 β 30, θᾶσσον ἵ. ἐς Πύλον μετὰ ἀκουήν. τάχα ἐς πόλιν ἵ. αὐτή, cf. ρ 434. *E* 360 Ὄλυμπον ἵ. cf. *Θ* 456 (ἂψ) ε 381 η 80 λ ω 430 μ 138. γ 488 ο 186 ἐς Φηρὰς ἵ. π δῶμα. ρ 539 ἔλθοι καὶ ἵ. ἐς πατρίδα, u. einträfe, cf. σ 384 ω 237. *K* 448 ἵ. γεῖ ἐς ἁμάς. *O* 58 πρὸς δῶμαθ' ἱκέσθαι, cf. 180 ξ 472 τ 458 ω 154 h. Cer. 138. διὰ αὐτῶν ἵ. gingen durch. *Δ* 484 ἵ. στρατόν, cf. ω 13. *Δ* 227 ἐκ θαλάμοιο κλέος ἵ. Ἀχαιῶν. h. Ap. 282 ἵ. ἐς Κρίσην Παρνησόν. *Δ* 432 π 324 λιμένος ἐντὸς 182 ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος ἵ. η 76 κ ἱ. οἶκον ἐς κ. ἐς πατρίδα. δ 475 ζ 314 ι ψ 258 ἱ. οἶκον κ. ἐς πατρίδα, cf. ο 238 Σχερίην ἵ., ἐς γαῖαν. γ) *B* 115 *I* 22 Ἄργ ἱ., cf. *Δ* 171 353 *I* 363 *Ξ* 283 *O* 84 *Σ* 115 (καρπαλίμως, se contulit) *Ψ* 215 *Ω* θ 301 ξ 257 290 ρ 121 ψ 327 ω 259 h. 520. h. Ap. 501 χῶρον ἵ. cf. Merc. 322

96 171 184 318. *E* 367 ἵ. θεῶν ἕδος, Ὄλυμπον, cf. *I* 141 283 *N* 20 *O* 23 233 *Σ* 150 *Ψ* 2, *κ* 81. *ϑ* 198 τόδε ἵ. hunc iactum assequetur. *ι* 483 540 οἰήιον ἵ. iactu. *ϑ* 376 ποσὶν οὖδας ἵ., cf. *χ* 467. *ο* 509 δῶμαθ' ἵ. adeam. *ν* 332 ὑπότροπος ἵ. δῶμα. *Θ* 478 πεῖραθ' ἵ. γαίης te conferas. *Γ* 421 δόμον ἵ., cf. *Z* 225 *Θ* 149 *K* 325 566 *Λ* 170 726 769 *M* 221 (avis), 373, *N* 535 *Ξ* 429 *Π* 455 *Σ* 544 547 *T* 131 (τάχα) *Φ* 44 55- *Ω* 29 443 *α* 21 *β* 150 (aves) *γ* 117 355 368 388 *δ* 170 515 545 558 823 *ε* 15 26 57 144 168 207 301 *ζ* 85 321 331 *η* 46 83 151 193 319 333 *ϑ* 13 28 32 410 *ι* 486 542 *κ* 13 33 39 416 435 *ν* 426 *ξ* 140 153 *ο* 30 193 555 *π* 78 335 *ρ* 85 144 178 *σ* 101 421 *τ* 351 371 *υ* 219 295 *φ* 313 *ψ* 354 *ω* 205 268 362 *ξ* 319 *ν* 332. *Z* 143 *Y* 429 ὀλέθρου πεῖραθ' ἵ. *O* 505 ἐμβαδὸν ἵξεσθαι γαῖαν. *Δ* 306 ὃς ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται |, ἔγχει ὀρεξάσθω a suo curru alium attigerit (attingere possit), is hasta impetum faciat stans in curru, al. ἔγχει ad ἵκ. quod ferri non potest, Doederl. Gl. 2089 hyperbaton inauditum statuens ἀπὸ ὧν ὀ. ad ὀρ. refert. *ϑ* 573 ἵ. χώρας ἀνθρώπων, αὐτούς τε πόλιάς τε, cf. *ψ* 333. *ζ* 296 ἄστυ δὲ ἔλθωμεν καὶ ἵ. δώματα, certius enim locum significat ἵ. quam ἐλθεῖν. δ) *Γ* 233 Κρήτηθεν ἵ. *π* 57 πόθεν ἵ. ε transl. *I* 56 τέλος ἵ. μύθων. sch. ABD. τέλος ἐπιθήκας τῷ λόγῳ. *Λ* 225 ἥβης ἵ. μέτρον. cf. *λ* 317 h. Cer. 166 221. *Ω* 728 ἥβην ἵ., cf. *ο* 366. *ϑ* 227 ἐπὶ γῆρας ἵ. *ο* 246 ἵ. γήραος οὐδόν, cf. *ψ* 212 h. Ven. 106. *τ* 367 ἵ. γῆρας. *ρ* 448 τάχα πικρὴν Αἴγυπτον ἵ., γρ. ἴδηαι. *ρ* 497 ἠῶ ἵ. vixerit usque ad, cf. *τ* 319. *ψ* 296 λέκτροιο θεσμὸν ἵ. h. XXVI 12 ἐς ὥρας ἵ. ivere. c) homo ad hominem. α) *Λ* 139 ὅν κεν ἵκωμαι |, cf. *Ξ* 260 *X* 123 *δ* 84 *ζ* 304 *η* 41 *ι* 351 *ο* 109 518 (adeas) *ρ* 516 *ψ* 314 h. Ven. 130 Cer. 63. *Λ* 595 *O* 591 *P* 114 ἵ. ἔθνος ἑταίρων. *Ω* 338 Πηλεΐωνάδ' ἵ. β) *Γ* 264 ἵ. μετὰ Τρῶας, cf. *Y* 24. *Ξ* 247 Ζηνὸς ἆσσον ἵ. 176 σε ἐς πρώτην ἵ., cf. *ν* 372. 2) venio, consequor, occupo, opprimo. a) res, absol. venio, ingruo, appareo. *Λ* 166 δασμὸς ἵκηται. 290 *τ* 9 ὅσσον πυρὸς ἵ. ἀυτμή, cf. *τ* 20 *να*). *μ* 66 νηῦς ἥ τις ἵ. eo accesserit. b) res ad rem. α) *Ξ* 174 ἐς γαῖάν τε κ. οὐρανὸν ἵ. ἵκηται. *Φ* 522 καπνὸς εἰς οὐρανὸν ἵ. *Ψ* 44 κάρητος ἀσσον ἵ. *ο* 447 ἀγγελίη μοι ὅς ἐς δῶμαθ' ἵ. *ι* 128 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων *ι*. naves. *ξ* 265 ἐς πόλιν ἵ. ἀυτή. β) *Λ* 352 χρόα ferrum. *τ* 451 ὀστέον ἵ. aper. *N* 141 ἰσόπεδον lapis. *N* 837 ἠχὴ ἵ. αἰθέρα κ. Διὸς αὐγάς. *μ* 2 ἀπὸ δ' ἵ. κῦμα navis. *ν* 101 ὅρμου μέτρον ἵ. naves. *Σ* 207 καπνὸς αἰθέρ' *Ψ* 339 πλήμνη ἄκρον ἵ. *μ* 331 ὅ τι χεῖρας *Ψ* 47 ἵ. ἄχος κραδίην, cf. h. Cer. 90 (θυμόν). c) res ad hominem α) *Λ* 240 ποθὴ ἵ. υἷας Ἀχαιῶν. *Σ* 64 μιν ἵ. πένθος, cf. *Ω* 708 348 354 (λιμός), *ψ* 224. *ο* 345 ὅν κεν ἵ. ἄλη πῆμα κ. ἄλγος. *Λ* 362 *Σ* 73 σε φρένας ἵ. πένθος. *Λ* 88 ἄδος μιν ἵ. θυμόν. *Σ* 178 σέβας σε θυμὸν ἵ. *N* 711 μιν κάματος γούνατ' ἵ. *Y* 440 ἂψ' ἵ. Ἕκτορα telum. β) *Λ* 466 ἵκει μ' ἵ. ἀυτή. V. l. *ν* 337 δῶμαθ' ἵκηται δῶμα κομίζῃ. (ἴ, sed c. augm. ῑ quando metrum exigit longam, cf. La Roche h. S. 93 multa omisit, Am. ad *ξ* 265. itaque ἱκόμην ⏑⏑–, ἵκεο –⏑⏑, ἵκετο –⏑⏑ sed ⏑⏑– *Λ* *ψ* 327 et ἵκετ' ἵκεθ' –⏑ *δ* 170 *ϑ* 227, *ψ* 314, *Λ* 227 466 *Ξ* 174 *ϑ* 28 *ξ* 265 *π* 290 *ρ* 434 *τ* 9, sed ⏑⏑ *η* 141 *ψ* 333, *T* 115, *N* 837, *Y* 440 *ϑ* 125, *N* 535 *Ξ* 429 *ο* 555 *σ* 101. ἱκέσθην ⏑–– *Λ* 328 *I* 185 *Ψ* 215 *β* 150 *κ* 117 sed ––– *Ξ* 283. ἱκόμεθ' –⏑⏑ et (*Λ* 726 769 *γ* 61 *κ* 13 81 *ξ* 472, *B* 138 *ξ* 257 290) ἱκόμεσθ' et -σθα, ῑ. ἵκοντο ⏑–⏑ vicies sexies fere in exitu, *γ* 388 *τ* 458 *ω* 13 in pede tertio, sed ––⏑ duodecies fere in pede tertio et ––– in primo *ω* 154. (ἀφ δι ἐξ ἐφ καθικνέομαι)

ἴκρια (dubiae originis. sch. A. ὡς δέμνια. ἔστι γὰρ ῥηματικόν. Eust. 1533, 22 οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ἄκρον (ita Doederl. Gl. 2454 al.) ἀλλὰ καὶ παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι ita Benf. 1, 350. Curt. Et. 623 Kuhn 3, 407 dubitans ad ιπ ic-o) tabulatum, Gerüst, Verdeck; Grashof al. costae navis. *μ* 229 εἰς ἴ. νηὸς ἔβαινον πρῴρης, sch. H. τὰ καταστρώματα τῆς νηός. *ν* 74 στόρεσαν νηὸς ἐπ' ἰκριόφι πρυμνῆς, sch. H. ἐπὶ τὰ σανιδώματα τῆς πρύμνης, cf. Eust. 1533, 20. paulo editiores enim ceteris partibus erant puppis et prora Hes. καὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα τὰ ἐπὶ τῆς πρύμνης κ. πρῴρας κ. τὰ καταστρώματα αὐτῆς, cf. Lucht, Schiff d. Od. Altona 1841 p. 12 qui recte ἴ. et costas et tabulas explicat, i. e. et ὀρθὰ ξύλα et σανιδώματα (Suid. I 2, 978). in puppi considebat gubernator, *μ* 414 κάππεσε ἀπ' ἰκριόφιν, Hes. ἡ καθέδρα τοῦ κυβερνήτου. (minus distincte:) οἱ δὲ τὰ πλάγια κ. τὰ μακρὰ σανιδώματα τῆς νεώς. non enim iam universa navis constrata erat, cf. Thuc. 1, 10. loco edito consistebant Ulixes cum Scylla pugnaturus, et Aiax cum Troianis. *O* 676 νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο alius navis post aliam, sch. ABL. οἱ μὲν τὰ καταστρώματα. (melius) οἱ δὲ τὰ κατὰ πρῶραν κ. πρύμναν ὡς σανιδώματα. ἢ τὰ ἐξέχοντα ἄκρα ἢ τας καταγωγάς, erat enim sub tabulato locus tectus quo seponebantur variae res. ibi Ulixes dormiebat cum Phaeacibus rediens et *γ* 353 οὔ θην Ὀδυσσῆος υἱὸς νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται, non recte Grashof, Schiff 11 neben, quia qui appulerint lectum humi straverint, sch. BV. ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων κ. σανιδωμάτων τῆς νεώς. *ο* 283 ἐπ' ἰκριόφιν τάνυσεν νεός hastam, sch. Q. ἐπὶ τὸ κατάρτιον, cf. *ο* 552. *O* 685 ἐπὶ πολλὰ ἴ. νηῶν φοίτα denique *O* 729 λίπε ἴ. νηός, ubi a prora unius puppim versus recessisse videtur, non omnino a tabulatis navium, sch. AD. ἀναχωρῶν ἀπὸ τῆς νεὼς τῶν καταστρωμάτων ἐπὶ τὰς καθέδρας τῶν ἐρετῶν ἀφικνεῖται, v. s. θρῆνυς, paraphr. (ter) τὰ σανιδώματα, Eust. 1037, 33 τὰ κατὰ πρῴραν κ. πρύμνην σαν. . . λιπὼν τὰς κατὰ πρῴραν σανίδας. *ε* 163 ἴ. πῆξαι ἐπ' αὐτῆς (σχεδίης) ὑψοῦ, non recte Grashof, Schiff 10 ἴ. fieri ratus ὥς σε φέρῃσιν, costas explicat, cf. Doederl. Gl. 2454 (recte comma post σχεδίην), nam vel in mari sunt rates quae costas non habeant, sch. EPQV. τὰ ὀρθὰ ξύλα ἐφ' ὧν τὰ τῆς νεὼς καταστρώματα προσπήγνυνται τὰ ἐγκοίλια λεγόμενα et ipsa καταστρώματα (v. s. σταμίν) *ε* 252 ἴ. στήσας, ἀραρὼν σταμίνεσσιν, ποίει postquam tabulata costis firmata constituit, nam ἀρ. alteri ptpio subiungitur non additur (Classen Beob. 3, 35). Doederl. Gl. 2397 στήσας (σταμῖνας) et ἀραρὼν ἴκρια (i. e. σανίδας einzelne Bretter) ποίει ἴκρια (i. e. σανίδωμα ganze Verdeck, cf. ib. 2454, subtilissima structura, sed quae rem teneat. Ameis similiter fere: nachdem er die

Deckbalken (ἴ.) aufgestellt, sie zusammenfügend mit Ständern (στ.), sed utrumque vituperavit Brieger, Phil. 29, 206 qui ἴ. explicat et costas et marginem s. latus navis et constratum. Nitzsch h. l. ἴκριον Brettbohle, sed minus bene ἴκρια Schiffsbord, dein monitus a C. W. Ztft. f. A. W. 1837 p. 237, qui h. l. constratum intellegi posse negavit, Bekleidung am Hinter- u. Vordertheile. Satis neglegenter sch. E. γ 353 ἰκρίον (sic) λέγεται ὁ ἱστός, cf. Eust. 1037, 34 1472, 2.

ἵκω (ῑ, skr. vik intrare, ϝικ Curt. Et. 24 c L. Meyer, vgl. G. 1, 361 Christ 243, etsi digammi non sunt vestigia in Graecis) pr. -ω ρ 444, -εις, -ει, ci. -ῃ Θ 509. opt. -οι. ipf. ἶκε(ν). aor. ἷξε, h. Ap. 223 (v. l. -ας) 230 278, cf. Kühner a. G. 1, 567 Buttm. a. S. 1, 405 -ειν), -ον. aor. 2. ἵκωμι (ἴκ) I 414. v. l. -οιμι, cf. Kühner, a. G. 1, 838. 1) venio, pervenio, consequor, adsum. Cf. La Roche h. S. 96. videtur saepe praes. pfti. vim habere, ipf. vero vix plqpfti. a) homo h. Ap. 223 ἷ. ἀπ' αὐτοῦ. ρ 444 ἔνθεν νῦν δεῦρο τόδ' ἵκω nunc qualem vides me adesse huc inde veni. Λ 807 ἷ. ἵνα ἦην. Υ 320 ἷ. ὅθ' ἧεν. b) homo ad rem: I 414 οἴκαδ' ἵ. ἐς πατρίδα. B 667 ἐς Ῥόδον ἷ., cf. h. Ap. 438 Cer. 450. Ω 122 ἷ. ἐς κλισίην, cf. Ω 160 γ 31 495 σ 353 h. Ap. 278. K 470 ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷ. ε 442 ἷ. κατὰ στόμα. Υ 328 ἷ. ἐπ' ἐσχατιήν. h. Ap. 411 πὰρ Λακωνίδα γαῖαν ἷ. h. Merc. 398 ἐς Πύλον ἐπ' Ἀλφειοῦ πόρον ἷ. β) E 773 Τροίην ἷ. ποταμώ τε, cf. γ 5. Z 172 Λυκίην ἷ. Ξάνθον τε, cf. δ 1 h. Ap. 230. γ 288 ἐν νηυσὶ ... Ξ 433 Φ 1 Ω 692 πόρον ἷ. cf. ὄρος ἷ. θεῶν. Σ 406 Ψ 38 ε 194. X 462 πύργον κ. ἀνδρῶν ἷ. ὅμιλον. 2) venio, pervenio, attingo. a) res. K 142 χρειὼ τόσον ἵ. b) res ad rem α) Λ 317 κνίση οὐρανὸν ἷκε, cf. B 153 M 338 Ξ 60 (ἀϋτή). B 458 αἴγλη δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷ., cf. T 362, P 425 (ὀρυμαγδός). Σ 292 Φρυγίην κτήματα ἵ. pervenerunt. ν 228 τοι πινυτὴ φρένας ἷ. β) Θ 509 σέλας εἰς οὐρανὸν ἵ., cf. h. Ap. 442. ν 248 ἐς Τροίην ὄνομ' ἷ. translate: Θ 192 ι 20 κλέος οὐρανὸν ἷ., cf. ο 329 ρ 565 (ὕβρις τε βίη τε). c) res ad hominem: occupo, invado. I 525 τινα χόλος ἵ. cf. P 399. β 28 τίνα χρειὼ τόσον ἷ., cf. ε 189. Saepe permutantur ἵ. et ἥκω. Non videtur ι in thesi esse nisi δ 1 (h. Ap. 230) (ἱκάνω ἱκνέομαι etc. ἵκμενος ἱκέτης etc., ἴκρια?)

ἰλᾰ-δόν (ῐ, Bekk. ϝι., ἴλη, cf. Buttm. Lex. 2, 158) gregatim Ap. 91, 2 ἐν ἀθροίσει, κατὰ ἴλας. B 93 ἐστιχόωντο ἰ. εἰς ἀγορήν v. l. **ϝιλαδόν** cf. Spitzn., sch. BL. μετὰ συστροφῆς κ. εὐκινησίας cf. Hes.

ἱλάομαι et **ἵλαμαι** (ῑλᾰ) placo. B 550 μιν ἀρνειοῖς ἱλάονται Erechtheum, cf. paraphr. sch. BL. Her. 5, 82 8, 55, sed Eust. 283, 30 τὴν Ἀθηνᾶν. h. XXI 5 ἵλαμαι δέ σ' ἀοιδῇ, Nauck: λίτομαι.

ἵλαος (ῑ, dubiae originis. aeol. ἴλλαος Christ 109 skr. is begehren ἰσλαος, cf. 61 141 L. Meyer, vgl. G. 1, 265. sed Benf. 1, 421 skr. il colere. Doederl. Gl. 2493 εἵλη calor. De aspiratione quam Trypho vituperavit E. G. 278, 28 La Roche h. T. 289) placatus. a) Λ 583 ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν. h. Cer. 204 ἵλαον θυμὸν Cereris. XXIX 9 ἵλαος ὢν Mercurius. b) I 639 ἵλαον ἔνθεο θυμόν Hes. εὐμενῆ, sch. L. θεοποιεῖ Achillem. T 178 σοὶ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω. α ut volt Choerob. ap. Bekk. an. 1383, sed I 639 T 178 h. XXIX 9 ᾰ, cf. Bekk. h. B. 1, 279.

ἱλά-σκομαι. praes. ind. ci. inf., ipf., aor. ci. et ptc. placo mihi deos. A 100 μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν. et correpta vocali A 147 ὄφρ' ἥμιν ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας, He-. ἐξιλεώσῃς. A 444 ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα, γ 419 ὄφρα ἱλάσσομ' Ἀθήνην. A 386 θεὸν ἱλάσκεσθαι, Suid. I 2, 984 Hes. ἐξιλεοῦσθαι. A 472 h. Cer. 292 θεὸν ἱλάσκοντο. Z 380 385 θεὸν ἱλάσκονται. h. Cer. 274 ἐμὸν νόον ἱλάσκησθε, M. -οισθε. ib. 368 τεὸν μένος ἱλάσκωνται Valck., -ονται M. (ῐ, sed A 100 147 ῑ).

Ἰλήιος (ῑλ, Bekk. ϝι.) Iliacus, Φ 558 πεδίον Ἰλήιον, sch. B. τὸ πρὸς τῷ τάφῳ τοῦ Ἴλου, quo certe melius quam urbem versus fugiebat qui a cetera fugientium turba seiunctus salutem quaerebat. et retro ad Scamandrum fugere videtur Agenor v. 602. Hes. τὸ Ἰλιακὸν ἀπὸ Ἴλου, sed addit τὸ τῆς Ἰλίου πεδίον atque prope urbem statuunt locum plerique recentium cf. Spohn agr. 18 La Roche. Did. οὕτως Ἰλήιον διὰ τοῦ λ ἀντὶ τοῦ Ἰλιακόν· ὁ δὲ Κράτης **Ἰδήιον**, τὸ Ἰδαῖον, (sch. B. τὸ ὑποκείμενον τῇ Ἴδῃ) quam Cratetis coniecturam et Faesi recepit et Duentzer (liegt hinter der Stadt am Skamandros) negans Ἰλήιον derivari ab Ἴλος aut Ἴλιος. paraphr. Ἴδιον. Bothe εὐλήιον proponens ne sibi quidem ipse persuasit.

ἵλημι (ιλ., v. s. ἱλα-ός) iptv. ἵληθι et h. XXXIV 8 ἵλᾰθι. pf. ci. ἱλήκῃσι φ 365, op. -οι h. Ap. 165 cum significatione praes., quae formae num pfti sint (Buttm. a. S. 2, 206 Kühner a. G. 1, 839) an praesentis ἱλήκω (An. app. h. l. L. Meyer, vgl. G. 1, 356) dubitat Curt. Et. p. 62 Lob. ad Buttm. 2, 37. propitius sum, semper de diis. γ 380 ἄνασσ' ἵληθι sch. HMQR. διὰ τὸ μέτρον ἐκτέταται ἡ ... φαληγοροῦσα. HM. Ζηνόδοτος ἐλέαιρε. (ἵληθι cf. Trypho, cf. La Roche h. T. 289) Hes. χαῖρε ἵλεως ἴσθι, π 184 ἵληθ', cf. h. XX 8 XXIII XXXIV 17 ἵλαθι Suid. I 2, 981 ἵλαος ἴσθι φ 365 Ἀπόλλων ἡμῖν ἱ. h. Ap. 165 ἱ. Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν. Hes. ἐν εὐμενείᾳ ἔστω.

Ἰλιονεύς (ιλῐ, Bekk. ϝι., Ἴλιον) Ξ 489 Ἰλιονῆα υἱὸν Φόρβαντος. Ξ 492 μήτηρ μοῦνον τέκε Ἰ., Troianum. Ξ 501 ἀγανοῦ Ἰλιονῆος parentes filium a Peneleo occisum lugere iubentur.

Ἴλιος. ἡ et O 71 **Ἴλιον** τό, Ariston. ὅ. ... δετέρως τὸ Ἴλιον ἐνθάδε φησὶ μόνον. διὸ ... ἀθετεῖται. Zenodotus etiam Π 92 Σ 174 neutrum legebat, cf. Lehrs, Ar. 236 359. (ιλ., re Bekk. ϝι. etsi digamma non potuit restitui e. Π 345 Φ 128 (Ω 67) E 204 (Φ 81 156) Σ 2 Leskien ϝ non admisit. Cf. Hoffmann qu. § 125. Forchhammer, Ach. 62 ἰλύς Schlamm al. Ἶλος) nom. αἰπεινή N 773, ἱρή Δ 46 Z 448 Y 216 Ω 27, ὀφρυόεσσα X 411. Ἴλιον Z 60 386 478 H 31 I 49 Θ 578 et Φ 104 X 6 Ἰλίον προπάροιθε in introitu sus, producta penult., ubi Ahrens, Rh. M. 2. Ἰλίοο proposuit, Thiersch § 182, 2 Ἰλίου -ἐυκτίμενον πτολίεθρον B 133 (ubi Did.) Θ 288 N 380 Φ 433 (γρ. Ἴλιον et ita sem Bekk.[2] cum Aristophane), -πόλιν E 642. πόλει ἄκρῃ Π 345, αἰπεινῆς I 419 686 O ... ἱρῆς Z 96 277 Φ 128 (ἄστυ). Φ 295 Ἰλιόφι

κλυτὰ τείχεα cf. Ahrens. Rh. M. 2, 163 Lob. path. el. 2, 254 256. Cf. *B* 230. d. -ῳ *Z* 493 *P* 145 *Ω* 67. a. -ον *A* 71 *B* 216 249 492 673 *Z* 403 *P* 163 *Σ* 58 437 *Ω* 145 τ 182 193, *Γ* 313 *E* 204 *Z* 113 461 *Θ* 131 295 *Δ* 230 *Ξ* 46 *Π* 92 *P* 396 *T* 156 *Φ* 81 156 442 561 *X* 17 *Ω* 330 β 172 ϑ 495 ξ 238 ϱ 104 σ 252 τ 125, *N* 175 *O* 550, *Z* 74 *N* 717 *P* 320 337 *Σ* 327 *Φ* 588 *Ω* 620 κ 15 λ 372 ω 117 ep. 5, 1. - αἰπεινήν *O* 558 *P* 328, - αἰπύ *O* 71, - ἐρατεινήν *E* 210, εὖ ναιόμενον πτολίεθρον *I* 402, εὔπωλον *E* 551 *Π* 576 β 18 λ 169 ξ 71, εὐτείχεον *B* 113 288 *E* 716 *I* 20, ἠνεμόεσσαν *Γ* 305 *Θ* 499 *M* 115 *N* 724 *Σ* 174 *Ψ* 64 297 h. Ven. 280, ἱρήν *Δ* 416 *E* 648 *H* 82 413 429 *Θ* 551 *Λ* 196 *N* 657 *O* 169 *P* 193 *Σ* 270 *Φ* 515 *Ω* 143 383 λ 86 ϱ 293, ἱρήν *H* 20. **Ἰλιόθεν** ex urbe Troiana *Ξ* 251 . 39. **Ἰλιόθι πρό** *Θ* 561 *K* 12 *N* 349 ϑ 581 ante urbem v. s. πρό, et Lob. path. el. 2, 248 formae – ⏑⏑ non sunt in pede secundo nisi *N* 175 *O* 550. 1) Ilion s. Troia, caput regni Troiani, cuius muros Neptunus exstruxerat *Φ* 447 ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη, sed Laomedontis fraude (*E* 468) lacessitus Hercules *E* 642 Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, cf. *Ξ* 251. Post Laomedontem cum sub Priamo esset Troia atque omnium urbium Iovi dilectissima, *Δ* 46 μοι περὶ κῆρι τιέσκετο Ἴλιος ἱρή, invisa vero Iunoni Minervae Neptuno Mercurio Volcano *O* 214 cf. *Ω* 27, fecerat Iuno potissimum (*Δ* 33 *B* 15) ut excidium urbis quod in fatis erat, Iuppiter fieri sineret. Capta vero est urbs *O* 71 Ἀθηναίης διὰ βουλάς atque dolo Ulixis qui equum ligneum in urbem duxit ϑ 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας οἵ ῥ' Ἴλιον ἐξαλάπαξαν. Habuerat κλυτὰ τείχεα *Φ* 295, Σκαιὰς πύλας *Z* 237 quae etiam Dardaniae appellantur, ἐϋκτιμένας ἀγυιάς *Z* 391, πύργον μέγαν *Z* 386, acropolin quae Pergamus vocabatur atque ibi templa Apollinis *E* 446, Minervae *Z* 297, Iovis ut videtur *X* 172, Πριάμοιο δόμον περικαλλέα *Z* 242, δώματ' Ἀλεξάνδροιο *Z* 312 Hectoris aliorumque, sed funditus (κατ' ἄκρης) deleta fuit, Strab. 599 οὐδὲν ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως . . . ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, 601 ὁμολογοῦσι καὶ οἱ νεώτεροι τὸν ἀφανισμὸν τῆς πόλεως . . . Λυκοῦργος ὁ ῥήτωρ φησί· τίς οὐκ ἀκήκοεν, ὡς ἅπαξ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατεσκάφθη, ἀοίκητον οὖσαν. Sed in monte eam sitam fuisse constans est omnium opinio, etsi Homerus ipse *Y* 216 οὔ πω Ἴλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, cf. Strab. 593, aliud indicare videri possit. Atque Demetrius Scepsius, Hestiae Alexandrinae testimonio fretus, putabat pagum Iliensium s. κώμην Ἰλιέων prope Callicolonem atque collem qui nunc vocatur Aktschi-Kioi locum fuisse veteris urbis, assentiente Strabone (597). Communis vero veterum, quibus accedunt Mac Laren, Diss. of the Troian war, 1822 Eckenbrecher Rh. M. 2, 1 Schliemann Ithaka, Peloponnes 165, opinio fuit, Troiam sitam fuisse qua nunc vocatur Hissar Lik prope vicum Tschiblak. Hunc locum Strabo (548 ἀπονοίας etc.) putat non satis procul a mari abesse, plane aliter Eckenbrecher 27 Schliem. 153. Ibi ἐπὶ τῶν Λυδῶν ἡ νῦν ἐκτίσθη κατοικία (Strab. 601) . . Ἑλλάνικος δὲ χαριζόμενος τοῖς Ἰλιεῦσιν, οἷος ἐκείνου ὁ μῦθος, συνηγόρει τὸ τὴν αὐτὴν εἶναι πόλιν τὴν νῦν τῇ τότε. Persuaserunt facili opera Ilienses et Xerxi (Her. 7, 43) et Alexandro (Strab. 594) et Romanis (ib.), quorum nullius interterat accuratius quaerere de re tam difficili, urbemque suam vocabant Ilion, nunc v. Neu-Ilion, φιλοδοξοῦντες κ. θέλοντες εἶναι ταύτην τὴν παλαιάν (Strab. 593), καὶ ἄλλοι δὲ ἱστοροῦσι πλείους μεταβεβληκέναι τόπους τὴν πόλιν ὕστατα δ' ἐνταῦθα συμμεῖναι κατὰ Κροῖσον μάλιστα. ib. 601 εἰκάζουσι δὲ τοὺς ὕστερον ἀνακτίσαι (veterem Troiam) διανοουμένους οἰωνίσασθαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, εἴτε διὰ τὰς συμφορὰς εἴτε καταρασαμένου τοῦ Ἀγαμέμνονος κατὰ παλαιὸν ἔθος. Certe illi non poterant in sua urbe ostendere veteris Troiae vestigia, quae nunc Schliemann fodiendo humum aperiens invenire conatur: qua re sola probari poterit num quid veri habeat haec opinio. Veterem Troiam sitam fuisse in colli qui Bali Dagh vocatus a meridie est vici Bunar Baschi, ubi constat inventa esse sub solo latentia multa vestigia veterum moenium, putant plerique recentiorum, quorum multi illas regiones oculis viderunt e. c. Lechevalier Voyage de la Troade Paris 1802, Rennel topogr. of the plain of Troy London 1814 Forchhammer, Ebene v. Troia Frankft. 1850 p. 24 Mauduit, Découvertes dans la Troade 1840 Welcker, Hahn, Ausgrabungen a. d. hom. Pergamos 1865 Hasper, Topogr. d. hom. Ilias 1867 p. 26 Nicolaïdes Topogr. de l' Iliade 1867. Eum locum Schliemann et Eckenbrecher non posse conspici ex Ida et remotiorem a castris Graecorum esse putant, quam quo potuerint Idaeus (*H* 413) aliive brevi tempore pervenire, etsi talia non ad geometriae rationem exegit poëta. 2) regio Troiana, ager Troianus *P* 145 *Z* 493 Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν, cf. *Ω* 67. *A* 71 *Σ* 58 τ 182 193 Ἴλιον εἴσω. β 172 σ 252 τ 125 Ἴ. εἰσανέβαινον, cf. β 18 ω 117 λ 86 169 372 ξ 71 238 ϱ 104 293, *Λ* 196 *O* 169, *E* 551 *H* 20 *Π* 576 *N* 717. (*Κακοΐλιος*)

ἰλλάς (ἴλλειν εἴλειν volvere, cf. Doederl. Gl. 453 Buttm. Lex. 2, 158) funis e loris aut viminibus contortus. *N* 572 ἰλλάσιν δήσαντες bovem, sch. BL. τοῖς ἐξ ἱμάντων σχοινίοις.

Ἶλος (*ϝι.*), Ἀσσάρακός τε καὶ - Γανυμήδης *Y* 242, Trois et Callirrhoae (Apollod. 3; 12, 2) filii. *Y* 236 Ἶ. δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν Λαομέδοντα Con. 12 ἐξ οὗ τὸ Ἴλιον. 2) Dardani et Bateae f. *Λ* 372 στήλῃ, ἐπὶ τύμβῳ Ἴλου Δαρδανίδαο παλαιοῦ δημογέροντος, Apollod. 3; 12, 1 Ἶλος ἄπαις ἀπέθανεν. *Ω* 349 σῆμα Ἴλοιο. *Λ* 166 Ἶ. σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο. *K* 415 θείου παρὰ σήματι Ἶ., aliter sch. AD. Τρωὸς παῖς, sch. V. *Λ* 166 προγονικῶς· Δαρδάνου γὰρ Τρὼς οὐ Ἶλος. De loco Ariston. *K* 415 παρὰ τῷ τάφῳ . . ἀπέχει δὲ τῆς πόλεως κ. τῶν νεῶν τὸ ἴσον, cf. ad *Λ* 166. Sunt in agro Troiano complures tumuli, quorum quem dicat poëta nescimus. *Ω* 349 prope Scamandrum videtur esse sepulcrum, *Λ* 371 procul a Scamandro, neque solvit difficultatem Nic. *Λ* 166, cf. Spohn. agr. Tr. 30 Duentz. Einl. z. Il. 29 Hasper, Topogr. 38. 3) Mermeri f. α 259 ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο, fuit Thesprotus peritusque venenorum, sch. HM. τινὲς Ἶρον γρ. ἐπεὶ κ. Πρόξενος ἐν Ἠπειρωτικοῖς Ἶρόν φησι Μερμέρου παῖδα. Apollodorus Ilum Pheretis f. Iasonis nepotem appellavit, sch. HT.

ἰλύς (ῑ, εἴλω, -ύω, cf. Benf. 2, 302 Doederl. Gl. 450 Buttm. Lex. 2, 158) limus, Hes. πηλός, ὑποστάθμη, Suid. I 2, 989 βόρβορος. *Φ* 318

ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, Hes. ἰλύος· πηλώδους ὑποστάθμης ποταμοῦ, Herod. ἰλύος· τὸ υ ἐκτέταται διὰ τὸ μέτρον· τὸ γὰρ ἀκόλουθόν ἐστι ἰλύος ὡς ἰχθύος, cf. π. μον. λ. 33, 3, sed Bäuml. Düntz. Faesi Bekk.[2] ἰλῦος.

ἱμάς (skr. si ligare, sī-man terminus, cf. Curt. Et. 602 Christ 135, Kuhn 2, 127 L. Meyer vgl. G. 1, 53 342, sed Doederl. Gl. 28 lat. vimen comparat, quod probat fere Lob. path. el. 1, 76. Heriod. π. μον. λεξ. 34, 16 Ἡλιόδωρος ἐβούλετο αὐτὸ περισπᾶν . . . τὸ δ' αὐτὸ ἠξίου κ. Δράκων ὁ Στρατονικεύς, ἔτι δὲ κ. Τυραννίων. οὐκ ἔχει δὲ οὕτω τὰ τῆς ἀναγνώσεως, cf. Lob. par. 222.) dat. pl. ἱμᾶσι(ν) et Θ 544 -άντεσσι. lorum. a) Γ 371 πολύκεστος ἱμάς quo galea retinetur. Γ 375 ἱμάντα βοός i. e. e corio factum. b) Ε 727 χρυσέοισι κ. ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν currus ornatus erat, cf. Κ 262 (πολέσιν). χ 186 ῥαφαὶ ἐλέλυντο ἱμάντων. ψ 201 ἐν δ' ἐτάνυσσ' ἱμάντα βοὸς φοίνικι φαεινόν. c) Θ 544 δῆσαν ἱμάντεσσι equos qui sustinebantur, cf. Κ 475. Κ 499 σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. Κ 567 κατέδησαν ἐυτμήτοισιν ἱ. φάτνῃ ἐφ'. Χ 397 βοέους ἱμάντας. d) zona, cingulus Ξ 214 ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα ποικίλον ἔνθα τέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο, cf. Ξ 219. Φ 30 δῆσε χεῖρας ἐυτμήτοισι ἱ. τοὺς φορέεσκον ἐπὶ χιτωσιν. e) frenum: Ψ 324 τανύσῃ βοέοισιν ἱ. f) flagellum: Ψ 363 πέπληγον ἱμᾶσιν. g) caestus: Ψ 684 ἱμάντας ἐυτμήτους βοός, cf. Ap. 91, 10 Hes. h) Hes. ἐπὶ τοῦ κανονίου τοῦ συνέχοντος τὴν θύραν, cf. Ap. 91, 8. α 442 ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι, pessulus loro et obiciebatur ianuae et obiectus alligabatur. δ 802 παρὰ κληῖδος ἱμάντα, Hes. 3, 272 παρὰ τοῦ τρυπήματος παραγομένου κλείθρου, δι' οὗ τὸν ἱμάντα ἐνιᾶσι. φ 46 ἱμάντα ἀπέλυσε κορώνης. i) lorum quo movetur terebra. ι 385 ὑποσσείουσιν ἱμάντι v. l. Ap. 91, 8 ἱμᾶσιν. (ῐ, sed ῑ in arsi Θ 544, in thesi Κ 475 Ψ 363 φ 46 ψ 201) (ἱμάσσω et

ἱμάσ-θλη (ῐ, ἱμάτ-θλη v. s. ἱμάς, cf. Curt. Et. 602 Doederl. Gl. 29) flagellum. Θ 43 Ν 25 ἱμάσθλην χρυσείην εὔτυκτον, Ap. 91, 6 Suid. I 2, 989 μάστιγα. Ψ 582 ἱ. ῥαδινήν. ζ 320 νόῳ ἐπέβαλλεν ἱ. ν 82 πληγῇσιν ἱμάσθλης.

ἱμάσ-σω (ῐ, ἱματ-jω ἱμάς, cf. Curt. Et. 602 L. Meyer vgl. G. 1, 253) aor. ἵμᾰσε(ν), (ῐ), ci. -άσσω et -άσσῃ. loro percutio, verbero, ferio. Λ 531 ἵ. ἵππους μάστιγι, cf. ζ 316, Ε 589 (ἵμασ'), Λ 280 Ρ 624 (νῆας ἔπι) ε 380. Ο 17 σε πληγῇσιν ἱμάσσω, Hes. ἱμάντι πατάξω, ἐλάσω, cf. Suid. I 2, 989. Β 782 ἀμφὶ Τυφωέι γαῖαν ἱμάσσῃ. h. Ap. 340 ἵ. χθόνα χειρί.

Ἰμβρᾰσΐδης, Imbrasi f. Δ 520 Πείροος Ι. Thrax.

Ἴμβριος Ἠετίων Φ 43, qui in Imbro insula habitabat sch. V. (Ariston.?) ὅ. φίλοι τοῖς Ἕλλησιν οἱ Λήμνιοι. 2) Imbrius, Ν 171 Ἴμβριον αἰχμητήν, Μέντορος υἱόν Pedaei habitantem, Medesicastes maritum Priami filiae Teucer occidit cum belli causa Troiam redisset atque a Priamo genero filii loco haberetur. Ν 197 Ἴ. mortuum Aiaces spoliarunt, Oilei filius capite truncavit.

Ἴμβρος (ισ? Curt. Et. 617, ut sit: exoptata. Ebeling: „Minnig"). Steph. νῆσός ἐστι Θρᾴκης, ἱερὰ Καβείρων Ἑρμοῦ, ὃν Ἴμβραμον λέγουσιν οἱ Κᾶρες. ἔστι κ. πόλις. h. Ap. 36 Ἴ. εὐκτιμένη. Ξ 281 Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστυ. Ν 33 μεσσηγὺς Τενέδοιο κ. Ἰ. παιπαλοέσσης. Ω 78 μεσσηγὺς Σάμου τε κ. Ἴ. παιπ. Ω 753 ἐς Σάμον ἔς τ' Ἴμβρον κ. Λῆμνον. Nunc Imbro.

ἱμείρω (ῑ, ἵμερ-ος ἱμέρ-jω, cf. L. Meyer vgl. G. 1, 257 2, 67 Lob. path. el. 1, 72) Act. pr. ind. et ptc. Med. pr. ind. (α 59) et ptc., aor. ci. (correpta vocali) α 41 et opt. Act. et med. idem significant. desidero, opto. a) abs. h. Merc. 133 μάλ' ἱμείροντι. b) Ξ 163 ἱμείραιτο παραδραθέειν. α 59 θανέειν ἱμείρεται. ε 209 ἱμειρόμενος ἰδέσθαι. c) κ 431 κακῶν ἱμείρετε. κ 555 ψύχεος ἱμείρων. α 41 ὁππότ' ἂν . . ἱμείρεται αἴης. v. l. Ξ 269 ἧς ἱμείρεαι (ῑ), pro ἐέλδεαι, corr. Barnes. (ἱμερτός)

ἱμερό-εις (ῑ) desiderii plenus, cf. Goeb. epith in εις 38, Suid. I 2. 991 ἐπιθυμητικός. 1) κ 39- ἱμερόεις γόος. 2) passive. desiderium movens exoptatus, valde desideratus, suavis. Γ 39 στήθεα ἱμερόεντα, Hes. ἐπέραστα. Ξ 17 χροὸς ἱμερόεντος. Ε 429 ἱ. ἔργα γάμοιο. h Ven. 141 γάμον ἱ. Σ 603 ἱ. χορόν, Suid. I 2 990 ἐράσμιον, λάμποντα, cf. σ 194 (χαρίτων h. Merc. 481 VI 13. α 421 σ 304 h. X 5 ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. h. Ap. 185 καναχὴν ἱ. Merc 452 ἱ. βρόμος αὐλῶν. ρ 519 (ἀείδῃ) ἔπε' ἱ sch. H. γρ. ἐπιμερόεντα, dat. βροτοῖσι ad ἀείδ refertur, al. ad ἱμ. Σ 570 ἱμερόεν κιθάριζ aliquid suave cantabat, cf. h. Merc. 502 (κον βησε). h. Ap. 180 Μίλητον, πόλιν ἱ. Merc. 2 Cer. 277 ὀδμὴ ἱμερόεσσα. Cer. 176 ἑανῶ ἱμεροέντων. ib. 422 ἱ. Καλυψώ. De

ἵμερος (ῑ, ισ wünschen ἴσ-μερος, cf. Cur Et. 617 Christ 61 141 Benf. 1, 15 Aufrech Kuhn 1, 480 L. Meyer vgl. G. 1, 284 346 2, 27 desiderium, appetitus, Suid. I 2, 991 ἐπιθυμί a) c. gen. Γ 139 γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμ ἀνδρός, cf. h. Ven. 53 (Ἀγχίσεω). Ψ 14 μετ δέ σφι γόου ἵ. ὦρσεν, cf. Ψ 108 153 Ω 5 δ 113 183 π 215 τ 249 ψ 231, 144 (μολπῆ Λ 89 σίτου περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ, cf. Ap. 461. χ 501 τὸν γλυκὺς ἵ. ᾕρει κλαυθμο b) c. inf. h. Ven. 45 τῇ γλυκὺν ἵ. ἔμβαλε θυμ μιχθήμεναι. c) abs. plerumque est de re nerea: Γ 446 Ξ 328 με γλυκὺς ἵ. αἱρεῖ. Ven. 2 θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἵ. ὦρσε ib. 58 πάγλως κατὰ φρένας ἵ. εἷλεν. ib. 73 τοῖς στήθεσσι βάλ' ἵ. cf. ib. 143. Ξ 198 δός φιλότητα κ. ἵμερον, Ξ 216 ἐν δ' ἵμερος Veneris zona. sed aliter; satis frigide: Ω [5 οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵ. ἠδ' ἀπὸ γυίων A ston. ἀθ: προείρηται γὰρ ἱκανῶς. sch. ἀθετεῖ ὁ Θρᾷξ· ὁ γὰρ ἵμερος περὶ μόνην ψυχήν. h. Merc. 422 μιν γλυκὺς ἵ. ᾕρει θυ ἀκουάζοντα. In pede quarto aut quinto.

ἱμερτός (ῑ, ἱμείρω) exoptatus, suavis. Β ἱμερτὸν Τιταρήσιον. h. Merc. 510 κίθα ἱμερτήν. Cer. 417 ἱ. λειμῶνα. χ 3 ἱ. ἀν

ἵνᾰ (Benf. 1, 403 dubitans: skr. instr. wodurch. L. Meyer, vgl. G. 1, 333 „möglic weise iam, jetzt schon", de radice pron. Schenkl, Ztft. f. oe. G. 1864 p. 339 acc. pl. radice pron. σϝε ut sit demonstr. Cf. J vgl. Synt. 88 quem non sequitur V. D. Centr 1872 p. 709) Apollon. coni. 510, 8 διαφο ἔχει τρεῖς συνδεσμικὰς μὲν δύο κ. ἐπιρρη τικὴν μίαν τόπου δηλωτικήν. I adv. 1) Hes. E. M. 471, 8 Lex. Seg. 266, 25 ὅ Β 558 στῆσε ἵν' ἵσταντο, cf. τ 20. ρ 6

ηστο ἔνθα. E 360 ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί, cf. Θ 456 479 Λ 807 δ 272 ι 136 λ 610 h. Ap. 501. omittitur ἐστί sim. B 604 παρὰ τύμβον, ἵν' ἀνέρες, cf. σ 314. θ 313 ὄψεσθ' ἵ. καθεύδετον laqueos in quibus. Nostrates quoque in sermone cotidiano commutare wo et wie monuit Krüger J. J. f. P. 1838 p. 131 sq. — ἵνα τε de re quae non semel fit, sed saepius eodem modo: I 441 ἀγορέων ἵ. τ' ἄνδρες - τελέθουσιν, ubi non tam est de loco quam de modo. Y 478 ἵ. τε ξυνέχουσι τένοντες τῇ, cf. δ 85 (Am. app.). ω 507 ἀνδρῶν μαρναμένων ἵ. τε κρίνονται. X 325 λαυκανίην ἵ. τε ὤκιστος ὄλεθρος est. κ 417 Ἰθάκης ἵ. τ' ἔτρεφον ubi constat eos natos esse. ζ 322 ἄλσος ἵν' ἄρ' ἕζετο ubi sicut convenerat, v. s. ἄρα II 6 d. 2) quo δ 821 τῶν ἐνὶ δήμῳ ἵν' οἴχεται, Faesi: wo er fortgegangen jetzt weilt. ζ 55 ἀγορὴν ἵ. μιν κάλεον, habere hunc librum aliquid insoliti (v. s. 3) monuit Kayser div. hom. carm. or. 8. 3) quando. ζ 27 γάμος ἵ. χρή, alii: in welchem Falle, alii: zu welcher Zeit, quae hic vix differunt, cf. h. XXIX 5. H [353] ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵν' ἄν μὴ ῥέξομεν ita Aristarchus, quem sequitur Herm. part. ἄν 2, 13. idem tamen versum expungebat. Ariston. ἀθ. . . καὶ ὅτι τὸ ἵνα οὐχ ὁμηρικῶς παρείληπται ἀντὶ τοῦ ἐάν, quandocunque non faciemus, volgo ἵνα μή, Ahrens Rh. M. 2, 175 ob nicht. Schenkel Ztft. f. oe. G. 1864 p. 340 parenthesin inauditam (τῷ - ἐκτελ.) statuens: ne. 4) ibi, ut videtur demonstrative: K 127 ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι, nam Ap. 91, 11 ἐπὶ μὲν τοῦ τοπικοῦ ita legit, sch. ed. Bachm. ἀσυνηθέστερον τὸ ἐκεῖ, sch. br. E. M. 471, 9 paraphr. ἐκεῖ, neque Aristarchus aliter egisse videtur, Herm. part. ἄν 2, 13 „unicum huius significatus exemplum", proponens: ἵνα γάρ σφιν. Barnes: φυλάκεσσιν: φυλάκεσσιν, ἵνα σφιν, Bekk. h. B. 1, 268 ἵνα τ' ἄρ sicut Duentz. ed., sed La Roche: ἵνα γάρ wo nemlich. II coni. Apollon. coni. 510, 10 συνδεσμικὸν ἀφεστηκὸς τὰ συντασσόμενα ῥήματα μεταθίθησιν εἰς τὰ καλούμενα ὑποτακτικά. ut, damit, ὅπως. E. M. 471, 6 αἰτιολογικὸν σύνδεσμον. Cf. Ap. 91, 12. Apollon. coni. l. l. subtilius quam verius (διαφοράν) μίαν μὲν αἰτιολογικήν ἑτέραν δὲ ἀποτελεστικήν distinxit. 1) c. coni. (cuius vocalis saepe corripitur) post praes. et fut. et iptv. B 232 ἐπιδεύεαι ἵ. μίσγεαι, cf. Γ 252 I 512 M 435 Ξ 365 Ψ 207 (ὡς δή ut sicut res fert) Ω 43 382 (v. s. 2) a) 111 γ 361 ν 151 157 327 ο 309 σ 54 203 168. I 614 χρὴ ἵ. μὴ ἀπέχθηαι. O 31 μνήσω ' ἀπολλήξῃς, cf. O 402 Ψ 610 β 307 δ 591 26 (μή) σ 339. α 95 πέμψω πευσόμενον ἠδ' ἔχῃσιν. Λ 302 πείρησαι ἵ. γνώωσι, cf. A 363 0 B 381 Γ 130 Θ 18 Λ 290 Ξ 273 Π 19 Σ 7 T 173 275 Y 122 Φ 314 X 244 Ψ 487 552 264 467 555 α 373, 302 γ 200, 327 476 ε 91 311 η 164 180 θ 307 461 542 ι 356 517 κ 7 λ 224 561 μ 185 ξ 414 ο 219 π 184 ρ 175 9 σ 30 h. Cer. 139 160 ν 364 (Ameis: wo, v. s. a). Θ 515 μὴ ἐπιβαῖεν ἵ. τις στυγέῃσι. ζ 58 κ ἂν ἐφοπλίσσειας ἵ. ἄγωμαι, cf. ξ 408 (v. opt. v. s. 3). H 195 εὔχεσθε σιγῇ ἵ. μὴ πύθωνται, cf. Ξ 483 T 180 348 X 39 Ψ 314 ν 7. b) pf. A 203 εἰλήλουθας ἵ. ἴδῃς. ο 707 ...ται ἵ. μηδὲ λίπηται. c) aor. q. v. gnomicum, qui pro praes. est, cf. Berger, usus modorum temp. que in comp. Celle 1837 p. 15 ε 490 ἐνέκρυψε ἵ. μὴ αὔῃ ne aliunde accendat i. e. afferat quo accendat, v. l. -οι, sunt qui interpretentur: quando. d) aor. et ipf., quando quae quis cogitavit repraesentantur quasi durent. Cf. La Roche h. U. 292. I 99 ἐγγυάλιξε σκῆπτρον ἵ. βουλεύῃσθα, cf. B 206 P 445 ν 418. ν 303 ἱκόμην ἵ. ὑφήνω. θ 580 τεῦξαν ὄλεθρον ἵ. ᾖσι ἀοιδή non enim iam desiit cantus, sed exsistit. H 26 ἦλθες ἵ. δὴ δῷς ut, sicut apparet, des. I 495 παῖδα ποιεύμην ἵ. ἀμύνῃς. Y 126 κατήλθομεν ἵ. μὴ πάθῃσιν. κ 24 κατέδει ἵ. μὴ παραπνεύσῃ fingit enim Ulixes Aeolum perstare in sententia sua, Bekk.² e coni. παραπνεύσει', cf. La Roche h. U. 292. π 369 ἐμίμνομεν λοχόωντες ἵ. φθίσωμεν. 2) c. opt. de consilio praeterito a) quod non amplius exstitit. ξ 71 ἔβη Ἴλιον εἰς ἵ. μάχοιτο desiit enim iam pugnam velle. Braune de ξ Cottbus 1855, p. 9 subesse hic aliquam putat loci significationem quam antiquitus habuerit ἵνα (Ameis similiter (ν 364, cf. Ω 382), cf. Π 576 λ 169. E 2 δῶκε ἵν' ἄροιτο, non enim amplius volt Minerva Diomedem gloriam sibi parare. E 564 ὤτρυνεν ἵ. δαμείη, cf. I 452, Λ 2 T 2 ε 2 ψ 348, P 126 T 39 Φ 38 249 539 γ 2 77 438 ε 492 ζ 50 ι 53 155 234 ι 489 κ 33 129 236 ν 74 ξ 296 σ 191 τ 198 413. Φ 447 τεῖχος ἔδειμα ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη non enim amplius volebat Neptunus quod aliquando voluerat. K 367 ἔμβαλε ἵ. μή τις φθαίη, cf. M 390 458 N 670 T 354 Ψ 187 297 Ω 21, α 157 δ 70 ρ 592, π 331 σ 94. α 135 θέτο μὴ ἀδήσειεν ἠδ' ἵ. ἔροιτο. b) aut quando dum praeterita narrantur non curatur num desierimus animo quid intendere. P 223 οὐ πληθὺν διζήμενος ἤγειρα ἀλλ' ἵ. ῥύοισθε, significatur enim Hectorem etsi etiamtum idem volebat, iam alia ratione uti. Y 235 ἀνηρείψαντο ἵν' - μετείη, cf. δ 584 ν 422 ο 251 h. Ven. 203 Cer. 373 409. 3) Sunt quaedam singularia, in quibus opt. de iis quae statuimus tantum, ci. de iis quae ut fiant operam damus. O 597 ἐβούλετο ῥῆξαι ἵ. ἐμβάλῃ (codd. Spitzn. Koch, sed Hermann op. 1, 288 edd. cet. -οι), Θέτιδος δ' ἀρὴν ἐπικρήνειε, cf. γ [78] ubi videtur repeti ἵ., sed spurius est versus (Am. app. h. l.) μ 156 ἐρέω ἵ. ἤ κε θάνωμεν ἤ κε φύγοιμεν La Roche c. codd., Bekk. Kayser Düntz. Bäuml. Am. Faesi φύγωμεν. Σ 88 νῦν δ', ἵ. καὶ σοὶ εἴη, sine sententia primaria, recte ut videtur Hermann op. 2, 32 εἴῃ. ρ 250 ποτ' ἄξω ἵ. ἄλφοι, Bäuml. Modi 273 „nicht von einer unmittelbaren Tendenz zur Verwirklichung u. die Absicht erscheint rein subjectiv". σ 369 εἰ ἔχοις ἵ. πειρησαίμεθα ubi prior opt. efficit ut ἵ. quoque opt. habeat, cf. v. l. ξ 408. — Pro pyrrhichio saepissime est, sed nunquam in quinto pede, pro iambo ante duplicem consonam (v. l. H 353) in quarta tantum arsi. Elisione fit monosyllabum post tertiam arsin et ante quartam potissimum, multo rarius ante secundam, post primam P 126, post secundam γ 438, ante sextam β 111.

ἰνδάλλομαι (ἰδ ϝιδ ἰδεῖν adiecta nasali, cf. Curt. Et. 282 Fulda, Spr. d. hom. Ged. 42 Duentz. Kuhn 12, 7 (ἴνδαλος⁰ erscheinend) et Arist. 144 Doederl. Gl. 414 E. M. 471, 33) pr. et ipf. appareo, conspicior, alii: sum similis, cf. Merkel, prol. ad Ap. Arg. CI. γ 246 ὥς τέ

μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι Aristophanes, apparet aspectu, Hes. *ὁμοιοῦται, φαίνεται, δοκεῖ*, cf. Suid. I 2, 995, fuere enim (Aristarchus ut videtur) qui *ἀθανάτοις* scriberent *ὥστε* vix bene explicantes. *Ψ* 460 *ἄλλος ἡνίοχος ἰ.* paraphr. *φαίνεται*, conspicitur, minus bene: videtur esse, ubi num dat. ab Aristarcho lectus sit ignoramus. *P* 213 *ἰνδάλλετο δὲ πᾶσιν τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος* Zenodotus et *αἱ κοιναὶ ἐκδόσεις* Bekk. Faesi Dind., conspiciebatur ab omnibus fulgens in armis Achillis, sed Aristarchus (e coni. ut putat Fulda) Bäuml. La Roche Spitzn. Bothe Heyne *μεγαθύμῳ Πηλεΐωνι*, quod probant Doederl. Gl. 414 Geist Ztft. f. A. W. 1837 p. 1258 sch. V. Ap. 91, 14 Hes. *ὡμοιοῦτο*, etsi Troiani timuissent Hectorem si putassent Achillem esse. h. Ven. 178 *εἴ τοι ὁμοίη ἰνδάλλομαι εἶναι* num tibi videar eadem esse sc. quae antea. *τ* 224 *ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ*, qualis apud animum meum Ulixes qui tum erat apparet, er im Geiste vorschwebt, videtur enim *ἦτορ* esse acc., (Doederl. Gl. 414 dat. indecl., ut *θυμῷ*), cf. Faesi (es) Fulda. quia dura est structura alii nom. statuunt, sch. V. *ὥς μοι ἀναφέρει ἡ ψυχή, ὡς διαμέμνημαι*, cf. Ameis (frigidissime: der Herzensgedanke daran erscheint) Duentzer.

ἶνες etc. v. s. *ἴς*.

ἰνίον (*ϝῑ.*, *ἴς* cf. Curt. Et. 592 Christ 252. de accentu Herod. *I* 147) cervix Ap. 91, 15 Hes. *τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου νεῦρον*, Suid. I 2, 996 *ἀπὸ τῆς τοῦ ἐγκεφάλου βάσεως ἐπὶ τὰ πλατέα νεῦρα, ἃ δὴ τὴν ἰσχὺν ἡμῶν ἔχειν δοκεῖ. E* 73 *κεφαλῆς κατὰ ἰνίον*. sch. ABDL. *τὸ κοῖλον τοῦ τένοντος . . διὰ τὸ νευρῶδες εἶναι. ἢ τὸ πλατὺ κ. παχὺ νεῦρον τὸ καθῆκον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὸν αὐχένα. Ξ* 495 *διὰ ἰνίον ηλθεν* telum adversum.

Ἰνώ (ῑ), *ε* 333 *Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ, Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτός, νῦν δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξ ἔμμορε τιμῆς*, quo solo loco Homerus hominum aliquem in deos refert. Bacchum e sorore Semele natum cum Ino nutriret eius maritus Athamas a Iunone mentis errore affectus filiorum maiorem natu Learchum interfecit interfecissetque etiam Melicertem, nisi mater puero arrepto in mare se coniecisset, ubi dea est facta, cf. sch. BPQT. Apollod. 3; 4, 3. Ulixi undis iactato, sch. V. *ἐλεεῖ αὐτὸν ως ἄνθρωπος γενομένη*, dedit redimiculum quod ille servatus in fluvium proiecit, *ε* 461 *αἶψα δ' ἄρ' Ἰνὼ (δέξατο χερσὶ φίλῃσιν*.

Ἰνωπός (ῑ). *ποταμὸς διαρρεῖ τὴν νῆσον* (Delum) *Ἰνωπὸς οὐ μέγας* Strab. 485, h. Ap. 18 *ἐπ' Ἰνωποῖο ῥεέθροις*, ante Baum. *Ἰνώποιο*. fuere qui e Nilo Inopum oriri putarent, cf. Ps. Strab. 271.

ἴξαλος (dubiae originis. Lucas qu. lex. 29 *ἰξύς* lumbus, quia caper libidinosus sit; sunt quoque qui propterea *ἅλ-λομαι* comparent. illi respondens Fuhr J. J. f. Ph. 20, 420 sq. ad *ἀίσσω* et *αἴξ* (ut Benf. 1, 345 Doederl. Gl. 26) vel ad *ἴξ* refert. sch. BLV. *ἱκέσθαι ἐπὶ τοὺς ἅλας*). saliens, alii: salax Suid. I 2, 997 *πηδητικός. Δ* 105 *ἴξαλον αἰγὸς ἀγρίου*, Hes. *πηδητικοῦ, ὀξέος· ἀπὸ τοῦ ἷξαι κ. τοῦ ἅλλεσθαι· δηλοῖ δὲ καὶ ὀξέως ἁλλομένου* Ap. 91, 17 *τελείου κ. ἐκτικοῦ ἐν τῷ αλλεσθαι*, cf. sch. AD. E. M. 471, 41. Düntz. (cf. Kuhn 13, 19) Gegensatz zu *ἰονθάς* dem Steinbock, zur Bezeichnung der Gemse, die glatte, quod animal num Homerus viderit dubitari potest. certe *-αλ* suffixum esse videtur atque vox ipsa non adi. esse, sed addita ut *σῦς κάπριος, βοῦς ταῦρος* sim.

Ἰξῑόνιος, *-ης ἀλόχοιο, ἣ τέκε Πειρίθοον Ξ* 317, sch. ADV. *τῆς Ἰξίονος γυναικὸς Δίας· ἦν δὲ αὕτη θυγάτηρ Ἠιονέως· μετὰ δὲ τὸ φθαρῆναι αὐτὴν ὑπὸ Διὸς ὕστερον Ἰξίονι ἐζεύχθη*, cf. Apollod. 1; 8, 2.

ἰξῦς (de accentu Bekk. an. 1195) lumbus, *ε* 231 *κ* 544 *περὶ ζωνὴν βάλετ' ἰξυῖ*, ubi sch. BEQ. *ῥάχις καλεῖται ἡ σύμπηξις τῶν λδ' σπονδύλων, ὧν οἱ πρῶτοι ζ' συμπληροῦσι τὸν τράχηλον, οἱ δὲ τελευταῖοι ιε' τὴν ὀσφύν, οἱ δὲ μέσοι ιβ' ὄντες τὸν νῶτον ὃν νῦν ἰξὺν ἐκάλεσεν ὁ ποιητής*, cf. Eust. 1531, 4. E. M. 472, 5 *ἡ ὀσφῦς, ἤγουν τὸ ἰσχίον*, cf. Hes. dat. *-υῖ* contrahitur ex *-ύϊ*, cf. Lob. path. el. 2, 23.

ἰο-δνεφής (ῐ. *ϝἴον, δνόφος* cf. Curt. Et. p. 658) fuscum violae colorem habens. *δ* 135 *ι* 426 *ἰοδνεφὲς εἶρος*, Hes. *μέλανι ἄνθει παραπλήσιον· οἱ δὲ πορφυρίζον*, Ap. 91, 20 *ἤτοι μέλαν ἢ ἄνθει ὅμοιον*. Cf. Lob. par. 50.

ἰο-δόκος (ῑ. *ἰός, δέχομαι*. Herod. *O* 444 *πιθανώτερον Ἀλεξίων παροξύνει*) qui sagittas capit. *O* 444 *φ* 60 *φαρέτρην ἰοδόκον*, Hes. *τῶν ἰῶν οὖσαν δεκτικήν. φ* 12 *φαρέτρη ἰοδόκος*.

ἰο-ειδής (ῐ. *ϝἴον, εἶδος*) violae speciem habens, purpureus, tiefblau. *Λ* 298 *λ* 107 *ἰοειδέα ποντον, ε* 56 *πόντου ἰοειδέος*, quale mare conspicit cuius a tergo sol est, cf. Goebel Ztft. f. G. 9, 534 qui non recte negavit *λ* 107 epith. esse ornans. Düntz. Kuhn 14, 184 universe fuscum colorem explicat, Doederl. Gl. 411 violae similis, sch. D. *Λ* 298 *μέλανα*, cf. Ap. 91, 2[illegible] Hes.

ἰόεις (ῐ. *ϝίον, ϝιόεις*, sed Bekk. *ἰ.*) violarum colore indutus Goebel, epith. in *-εις* 35, c[illegible] Friedländer, N. J. f. Ph. 77, 808 L. Meyer vgl. G. 1, 81. *Ψ* 850 *ἰόεντα σίδηρον*, stahlblau. sed Ariston. *ἡ δ. ὁ. τινὲς ἰόεντα το[illegible] μέλανα ὡς λ* 107. *βέλτιον δὲ τὸν εἰς ἰοὶ[illegible] εὐθετοῦντα· οἰκεῖον γὰρ τὸ ἔπαθλον το[illegible] ταις*, cf. Ap. 91, 23 quod vituperavit iam Lehr. Ar. 144.

ἰόμωρος (ῐ. Bekk. *ϝι.* quod vituperat Le[illegible] kien. originis dubiae v. s. *ἐγχεσίμωρος*. *ἰό[illegible]* vocali ob metrum correpta. sed Goebel Ameis [illegible] clamor) qui permultus est in iaciendis sagitti[illegible] sagittis pugnans, epith. ornans. *Δ* 242 *Ξ* 479 *Ἀ[illegible] γεῖοι ἰόμωροι*, sed Goebel al. vaniloquus dur[illegible] Geschrei sich hervorthuend Zungenhelden, et[illegible] *ἰή* vox est, non clamor, audacique metapho[illegible] sic transferretur ad vaniloquentiam nec be[illegible] Graeci (cf. Lucas, voc. hom. in *-μωρος* 15) i[illegible] vituperantur. Ap. 91, 24 *ὁ μὲν Ἀρίσταρχος* [illegible] *τοὺς ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες . . . Διονύσιος ὁ Θρ[illegible] οἷον ἰόντες ἐπὶ τὸν μόρον, οἷον εὔψυχοι*, [illegible] Hes. E. M. 473, 1. sch. V. *ἢ οἱ περὶ τ[illegible] μάχην κ. τὸν πόλεμον ἀναστρεφόμενοι*. Singulariter nunc Doederl. *Δ* 242 ad *ἴον*, nigris c[illegible] nibus nitentes, etsi violae non sunt nigrae.

ἴον (*ϝίον* lat. viola Curt. Et. 590 L. Mey[illegible] vgl. G. 1, 77 125) viola. *ε* 72 *λειμῶνες* - *ἴ[illegible] ἠδὲ σελίνου*. h. Cer. 6 *ἴα καλά*, (*ἰοδνεφ[illegible] -ειδής, -εις, -στέφανος*).

ἰονθάς (ῐ. Bekk. ob hiatum *ϝι.*, etsi ig[illegible] rantur origo et significatio. ad *ἀνθεῖν* refer[illegible]

Fuhr J. J. f. Ph. 20, 371 sq. Braune ξ 1—60 Cottbus 1845 p. 14 ut ι sit redupl., cf. Curt. Et. 587 Schenkl Ztft. f. oe. G. 1864 p. 340. Lex. Seg. 44, 23 sch. ἴονθος i. e. ῥίζα τῶν τριχῶν (ab ἀνθεῖν?), al. (Ap. 91, 31) ἰέναι, θοῶς. adultus, qui iusto est robore; alii: iuvenis. alii: hirsutus, alii: nodosus, alii: celer, ξ 50 ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός, Ap. 91, 31 διὰ τοῦ Ἀριστάρχου ὑπομνήματος ἔνιοι ἀποδιδόασι τελείου, ib. ἀκμαίας, cf. Braune l. l., lex. Seg. 44, 25 sch. Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ νέαν, Ap. 91, 30) Ἀπίων τῆς δασείας, cf. sch., (οὐκ ἂν ἐπήνεγκε μέγα κ. δασύ, εἴ γε τὸ ἰ. ἐδήλου τὸ δασέος), sed Hes. Ἀπίων τῆς ἰούσης θοῶς. Duentz. Kuhn 13, 19 opponi ratus ἴξαλος et ἴονθος, ἐξανθήματα ἀκμάζοντος σώματος (sch. B.) s. ἐκφύματα σκληρά (Hes.) refert ut sit nodosus, cui respondit Ameis app. h. l.

ἰός (ῑ. skr. ishus sagitta, cf. Curt. Et. 616 Christ 140 252 L. Meyer, vgl. G. 1, 56) pl. ἰοί et Υ 68 ἰά. sagitta. Δ 48 ἰὸν ἧκε, cf. Ψ 862 χ 82 h. Ap. 357 υ 62 ἰ. ἐν στήθεσσι βαλοῦσα. Γ 80 ἰοῖσιν τιτυσκόμενοι, opp. lapides. Θ 514 ἢ ἰῷ ἢ ἔγχει, cf. Λ 191 206. Π 773 δοῦρα, οἵ τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες. Υ 68 ἰὰ πτερόεντα. Δ 94 ταχὺν ἰόν. Δ 116 ἐκ δ' ἕλετ' ἰ. | ἀβλῆτα πτερόεντα, ἕρμ' ὀδυνάων. ... 3 φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην, cf. χ 116 119. Λ 387 χ 246 βιὸς κ. ταρφέες ἰοί, cf. Ο 472. ... 440 ἰοὶ ὠκύμοροι κ. τόξον, cf. χ 75 h. XXVII 16. Ε 795 ἕλκος . . μιν βάλε ἰῷ, cf. ... 81 303, Λ 476 664 (ἀπὸ νευρῆς), Μ 388 400 ... 586 Π 511 Τ 59 χ 15. Λ 377 διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς | ἐν γαίῃ κατέπηκτο per pedem. hastili ligneo aut arundineo praefixum erat ferrum triangulum. Λ 507 ἰ. τριγλώχινι. Ο 465 ... 423 ἰ. χαλκοβαρής. erant etiam venenatae: ... 262 ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας. Λ 515 ἰοὺς ἐκτάμνειν. Ο 451 πολύστονος ἰ. (ι non est in thesi nisi Θ 514) (ἰοδόκος, ἰόμωρος)

ἴος ἰῇ ἰῷ v. s. εἷς.

ἰο-στέφανος violis coronatus. h. VI 18 ἰοστεφάνου Κυθερείης. (ῑ).

ἰότης (ῑ. ἰ(σ)οτ. skr. ish ισ wünschen, cf. Curt. Et. 617 Phil. 3, 7 L. Meyer, vgl. G. 1, 56 ... Christ 141, cf. Lob. Rh. 191 Herod. μον. λέξ. 33, 26. de accentu ib. 40, 6) desiderium, voluntas, Antrieb. Ο 41 δι' ἐμὴν ἰότητα. In ceteris dat. et cum gen. eius qui volt Ε 874 ἀλλήλων ἰότητι, Hes. βουλήσει, θελήσει, αἰτίᾳ, ὀργῇ, χάριτι, cf. Ap. 92, 1 Suid. I 2, 1001 γνώμῃ). Σ 396 μητρὸς ἐμῆς ἰ., cf. λ 384 234. potissimum deorum: Τ 9 θεῶν ἰ. δαμάσθη, Hes. 2, 139 εὐθέως ἀπὸ τῆς γενέσεως τὸ τῶν μοιρῶν κατεκρίθη, cf. η 214 λ 341 ... ξ 198 π 232 ρ 119 h. Ap. 484 Ven. 166.

ἴουλοι (ῑ. οὖλος, ϝελ ἑλύω volvo, cf. Curt. ... p. 525 L. Meyer, vgl. G. 1. 427, ut ι sit redupl. cf. Fuhr J. J. f. Ph. 20, 371 sq.) pili molliores genarum, lanugo, cf. Grashof, Fuhrw. 7 ... M. 472, 31 αἱ κατὰ παρειῶν ἐπ' εὐθείας πυκνότητι πρῶτον ἀναβλαστάνουσαι τρίχες, Hes. λ 319 ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένυς εὐανθέι λάχνῃ, cf. ... QV.

ἰο-χέαιρα (ῑ. ἰός, χέ(ϝ)ω, suff. αρ sch. Π 464 ... M. 473, 5 Lob. path. el. 1, 413 Doederl. Gl. 55, Ebel Kuhn 2, 80 cf. Düntz. ib. 12, 8 Meyer, vgl. G. 1, 63 271 (-αρ-ja, -αιρα) Curt. ... 203. non recte Ap. 92, 2 Suid. I 2, 1021 ... χαίρω) quae fundit sagittas, Hes. ἰοὺς χέουσα, epith. ornans Dianae, Doederl. l. l. „th. als Jägerin th. als Todesgöttin" non recte Lucas melet. ad posterius tantum rettulit: Ε 53 447 Ζ 428 Υ 39 Ω 606 λ 172 ο 478 h. Cer. 424 Ἄρτεμις ἰοχέαιρα |, cf. Υ 71 ζ 102 h. Ap. 199. h. Ap. 15 159 Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν | cf. h. IX 2 XXVII 2. pro subst. est Ι 538 Φ [480] ἰοχέαιραν. λ 198 ἐύσκοπος ἰ. | h. IX 6 ἑκατηβόλου ἰ. | XXVII 11 θηροσκόπος ἰ. |. In fine versus et Υ 71 Φ 480 h. Ap. 199 IX 2 ante caesuram.

ἱππάζομαι (ἵππος) equos rego. Ψ 426 ἀφραδέως ἱππάζεαι.

Ἱππᾰσίδην Χάροπα Λ 426 f. Hippasi. 2) Ν 411 Ἱππασίδην Ὑψήνορα. 3) Ρ 348 Ἱππασίδην Ἀπισάονα v. l. Ἀμυθάονα. 4) Λ 431 δοιοῖσιν Ἱππασίδῃσιν i. e. Charopi et Soco, sch. A. γρ. Ἱππασίδηϊν, Lob. path. el. 1, 470 -δαιιν, Ahrens Formenl. 13 -δηιν ut sit dualis. De

Ἵππασος, Troianus. 1) pater Charopis et Soci Λ 450 Σῶχ' Ἱππάσου υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο, cf. Λ 426. 2) Hyperenoris Ν 411. 3) Apisaonis Ρ 348. Hyg. 90 filium Priami dicit.

ἵππειος (ἵππος) equinus. Ε 799 ἱππείου ζυγοῦ, cf. Ψ 392. Κ 568 φάτνῃ ἱππείῃ. δ 40 ἱππείῃσι κάπῃσι. ep. 15, 13 γνάθος ἱππείη. Λ 536 Υ 501 ἱππείων ὁπλέων. Ο 537 ἵππειον λόφον, cristam pilorum equinorum. Diphthongus ει non est nisi in thesi.

ἱππεύς (ἵππος) pl. -ῆες et Λ 151 -εῖς, ubi Knight -έϝες, Heyne -έες proposuerunt, Bothe -ῆς ferendum putabat, Bekk. Bäuml. Düntz. Faesi cum cod. D. -ῆες correxerunt, nihil certi statuit Lob. path. el. 2, 57, sed adversatur La Roche app. habent certe haec nomina contractionem iam apud Homerum. 1) essedarius, qui e curru pugnat, eques. equo non vehuntur heroës, Ariston. Ο 679 ἡ δ. ὅ. κέλητα αὐτὸς μὲν οἶδε, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐ συνίστησιν. Β 810 Θ 59 ω 70 πεζοί θ' ἱππῆές τε cf. Λ 529, Ψ 133. Λ 151 ἱππεῖς δ' ἱππῆας interfecerunt. pugnabant in primis ordinibus, nobilissimi enim erant: Δ 297 ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν κ. ὄχεσφιν, πεζοὺς δ' ἐξόπιθε. Μ 66 οὔ πως ἔστι μάχεσθαι ἱππεῦσι. Π 20 744 812 843 Πατρόκλεες ἱππεῦ. Δ 301 ἱππεῦσιν πρῶτ' ἐπετέλλετο, cf. Δ 322 Ο 258 (πολέεσσιν) 270. Λ 746 ἡγεμόν' ἱππήων. Λ 720 ἱ. μετέπρεπον ἡμετέροισι καὶ πεζός περ ἐών, sed Λ 724 ἱππῆες Πυλίων quorum unus est Nestor pedes. Δ 144 πολέες ἱ. 2) auriga, qui currum regit dum alter pedes pugnat, ἡνίοχος. Λ 51 φθὰν ἱππήων nobiles pugnaturi. Λ 52 ἱππῆες μετεκίαθον, qui locus satis multis displicuit cf. Ribbeck, Phil. 8, 480. 3) qui in certamine curru certat. Ψ 262 ἱ. ποδώκεσιν, cf. Ψ 273. Ψ 287 ταχέες ἱ. ἔγερθεν Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀντὶ μεσότητος τοῦ ταχέως, οὐ κατὰ τῶν ἱππέων.

ἱππηλάσιος (-τος) equis regendis idoneus. Η 340 439 ἱππηλασίη ὁδός Fahrweg.

ἱππ-ηλάτᾰ (ἐλά-ω) qui equos regit atque de curru pugnat, eques, ἱππότα (q. v.) cf. Düntz. Kuhn 12, 9. Ap. 92, 8 ἀντὶ τῆς ὀρθῆς τῆς ἱππηλάτης, οἷον ἵππους ἐλαύνων (Hes.), nam Aristarchus (Friedl. Ariston. 18) hos nom. putavit esse voc. Δ 387 ἱ. Τυδεύς |. Η 125 Ι 438 Λ 772 Σ 331 γέρων ἱ. Πηλεύς |. Ι 432 Π 196 Τ 311 γέρων ἱ. Φοῖνιξ |. Ι 581 γέρων ἱ. Οἰνεύς |. γ 436 444 γέρων ἱ. Νέστωρ |.

ἱππ-ήλᾰτος (ἐλά-ω) qui equis curribusque

teritur, ubi equi agitantur. δ 607 τις νήσων ἱππήλατος, cf. ν 242 (Ithaca). (-σιος).

ἀγαυῶν **Ἱππη-μολγῶν** (Curt. Et. 624, ἀμέλγω) γλακτοφάγων *N* 5 Demetrius ap. sch. AB. alii ib. Ἀγαυῶν ἱππημολγῶν, cf. Eust. 916, 10. Ap. 92, 19 ἱππ. τῶν τοὺς ἵππους ἀμελγόντων πρὸς τὸ τροφῇ ταύτῃ χρήσασθαι (Hes. 1, 15 2, 365) Hippemolgi, s. qui equas mulgent, Strab. 296 ἱππημολγοὺς . . . οἵπερ εἰσὶν οἱ ἁμάξοικοι Σκύθαι κ. Σαρμάται, cf. 298 300 303 553. trans Danubium pecudum pastu utuntur.

ἱππιο-χαίτης (χαίτη, de pleonasmo τοῦ ι v. seq.) qui pilos habet equinos. *Z* 469 λόφον ἱπποχαίτην. sch. ἀλλαχοῦ ἵππουριν.

ἱππιο-χάρμης (χάρμη, de pleonasmo τοῦ ι Lob. path. el. 1, 465, cf. Däne Höfer's Ztft. 2, 106) qui pugnam equestrem exercet (Meiring, subst. cop. Marcod. 1828 p. 26) plerique: qui equis aut pugna equestri gaudet. Hes. ὁ ἐφ' ἵπποις χαίρων ἢ μαχόμενος, cf. Ap. 92, 9. *Ω* 257 Τρώϊλον ἱππιοχάρμην |. Ariston. ἡ δ. ὅ. . . οἱ νεώτεροι ἐφ' ἵππου διωκόμενον αὐτὸν ἐποίησαν κ. οἱ μὲν παῖδα αὐτὸν ὑποτίθενται, Ὅμηρος δὲ διὰ τοῦ ἐπιθέτου τέλειον ἄνδρα ἐμφαίνει. λ 259 Ἀμυθάονα ἱ. cf. sch.

ἱππό-βοτος (βόσκω) depastus ab equis, quem equi depascuntur, equos alens. Duentz. ad δ 99, cf. Kuhn 14, 199 Rossen Nahrung, nicht rossebeweidet" ad βοτή s. βο-τόν referens. E. M. 473, 51 βόσκων ἵππους. alii: ubi equi pascuntur. *B* 287 *Z* 152 *I* 246 *T* 329 γ 263 δ [99] Ἄργεος ἱπποβότοιο |, Hes. ἱππικοῦ, sch. D. ἱπποτρόφου· ἀπὸ δὲ Ἀγήνορος ἵππων ὠνομάσθη. *Γ* 57 258 *O* 30 ο 239 274 Ἄργος ἐς (ἀν') ἱππόβοτον, Ap. 92, 11 τ' ἵππους βόσκειν δυνάμενον ἢ ὡς ἔνιοι μεγαλόβοτον (Hes.). *Δ* 202 Τρίκης ἐξ ἱ. |. δ 562 Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ. δ 606 μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο Ithaca. φ 347 Ἤλιδος ἱ. | h. Merc. 491 ἱππόβοτον πεδίοιο. De acc. E. M. 474, 14.

Ἱππο-δάμαντα *Y* 401 fugientem occidit Achilles.

κλυτὸς **Ἱππο-δάμεια** *B* 742 uxor Pirithoi, mater Polypoetae. filia Bystae (Diod. 4, 70) 2) Ἱπποδάμειαν natu maxumam filiarum Anchisae (sch. V. ἐξ Ἐριώπιδος) sororemque Aeneae uxorem duxerat Alcathous *N* 429. 3) σ 181 Ἱπποδάμειαν servam accessit Penelope. 4) Eust. 77, 33 Brisae filia Hippodamea, postquam a Graecis capta est, Briseis appellata fertur, Hes. ἡ Βρίσηις κ. Ἀφροδίτη.

Ἱππό-δαμον Troianum Ulixes occidit *Λ* 335, Meropis Percosii vatis filium, Hyperochi fratrem.

ἱππό-δαμος (δαμ-άω, de accentu Herod. *Δ* 270 μάχεται ἄντικρυς· ἐνεργητικὸν γὰρ ὂν . . . προπαροξυτονήθη) equos domans, equorum rector. *B* 23 60 Ἀτρέος - ἱπποδάμοιο |. *Γ* 237 λ 300 h. XXXIII 3 Κάστορα ἱππόδαμον. *Δ* 370 Τυδέος - ἱ. |, cf. *Ψ* 472 (ἱπποδάμου). *E* 415 781 849 *H* 404 *Θ* 194 *I* 51 711 γ 181 Διομήδεος ἱ. |. γ 17 Νέστορος ἱ. |. *Ξ* 10 Θρασυμήδεος ἱ. |. *Z* 299 *Ξ* 473 Ἀντήνορος ἱ. |. *H* 38 *Π* 717 *X* 161 211 *Ω* 804 Ἕκτορος ἱ. |. *Λ* 450 Ἱππάσου - ἱ. |. *P* 24 Ὑπερήνορος ἱ. |. *Δ* 509 *M* 440 ἱππόδαμοι Τρῶες, Hes. ἱπποδάμοι (sic). ἔφιπποι ἢ πωλοδαμασταί. ἢ ἵππους ἐλαύνοντες, ante nomen. *B* 230 *Γ* 127 131 251 *Δ* 333 355 *Z* 461 *Θ* 71 *Δ* 568 Τρώων ἱπποδάμων. *Γ* 343 *Δ* 80 *P* 230 Τρῶας ἱπποδάμους. *Δ* 352 *Θ* 516 *T* 237 318 Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν, cf. *H* 361 *Θ* 110 525 (ἱπποδάμοις), *K* 424 *P* 418 *Y* 180. V. l. *K* 431 v. s. ἱππίμαχοι.

ἱππο-δάσεια (δασύς) fem. tantum. pilis equinis densus, cristam habens. ep. orn. galeae, Ap. 92, 10 ἵππιον λόφον ἔχουσα, cf. Hes. Suid. I 2, 1057. *Γ* 369 *Δ* 459 *Z* 9 *N* 614 *O* 535 κόρυθος ἱπποδασείης |. *N* 714 κόρυθας - ἱπποδασείας |. *P* 295 ἱπποδάσεια κόρυς. χ 111 145 κυνέας - ἱπποδασείας.

ἱππό-δρομος equorum cursus *Ψ* 330 λεῖος ἱ. ἀμφίς.

Ἱππό-θοος, *B* 840 ἄγε φῦλα Πελασγῶν. *B* 842 Ἱ. ὄζος Ἄρηος f. Lethi, nepos Teutami, Larisensis. *P* 217 Ἱππόθοον aliosque cohortatur Hector. *P* 289 Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱὸς Ἱ. Patrocli corpus loro alligatum abstrahere conatus interficitur ab Aiace. qui postquam Phorcynem quoque *P* 313 Ἱπποθόῳ περίβαντα interfecit, Graeci spoliaverunt Ἱππόθοον *P* 318. 2) *Ω* 251 Ἱππόθοον filium Priamus vituperat.

ἱππο-κέλευθος (Curt. Et. 47 durch θ erweiterter Verbalstamm κελευθ, cf. Düntz. ad *Π* 126. Doederl. Gl. 2126 Erweichung von στ in θ, Rossantreiber. Bentley scribere volebat -στά) equorum iter habens, essedarius. plerique: equis iter faciens, Hes. ἵπποις κελεύων ἱππεύς. ἢ ὁ πολλὴν ὁδὸν πορευόμενος. *Π* 12[…] 584 839 Πατρόκλεες ἱπποκέλευθε, sch. BL ἱππικώτατε, τοῖς ἵπποις εὐτρεπίζων ὁδόν, ἢ ἐφ' ἵππων τὴν πορείαν ποιούμενε D. ἢ οἱο[…] παραπλησίαν ἵπποις ὁρμὴν ἔχων.

ἱππό-κομος (κόμη, cf. Herod. *N* 132 *Π* 79[…] E. M. 474, 57.) pilos equinos habens. *M* 33[…] ἱπποκόμων τρυφαλειῶν, Ap. 92, 17 τῶν ἐ[…] ἱππείων τριχῶν κομῶντας τοὺς λόφους ἐχου[…]σῶν (Hes.). *N* 132 *Π* 216 ἱππόκομοι κόρ[…]θες. *Π* 338 ἱπποκόμου κόρυθος. *Π* 797 ἱ[…]πόκομον πήληκα.

ἱππο-κορυστής equis et curru ad pugna[…] instructus. *B* 1 *Ω* 677 θεοί τε κ. ἀνέρες ἱπ[…]ποκορυσταί |, sch. B. οἱ δὲ τοὺς βασιλεῖ[…] ἤκουσαν. DL. ἢ ἐφ' ἵππων ὁπλιζόμενοι ἢ ἵπ[…]πους κορύσσοντες cf. Hes. E. M. 473, 23 (u[…] de acc.) *K* 431 Μῄονες ἱ. |. *Π* 287 *Φ* 2[…] Παίονας ἱπποκορυστάς |.

Ἱππο-κόων (Curt. Et. 64 κοϝ lat. cav-[…] ahd. scaw-ōn schauen. Rosskenner). *K* 51[…] Θρῃκῶν βουληφόρον Ἱπποκόωντα Ῥήσου ἀν[…]ψιὸν ἐσθλόν e somno excitavit Apollo, s[…] sero.

Ἱππό-λοχος *Z* 206 pater Glauci, rex Lyci[…] *Z* 197 Ἱππόλοχον genuerat Bellerophontes filia regis. *Z* 119 *H* 13 *P* 140 Γλαῦκος Ἱπ[…]λόχοιο πάϊς, cf. *Z* 144 *M* 309 387. 2) *Λ* 1[…] Ἱππόλοχον μενεχάρμην Antimachi filium su[…]plicem Agamemnon cum non exaudiret, *Λ* 1[…] Ἱππόλοχος ἀπόρουσε de curru, mortem effu[…]turus sed interfectus est.

ἱππό-μαχος (μάχομαι) de curru pugna[…] essedarius. *K* 431 Φρύγες ἱππόμαχοι A[…]starchus, et nunc Bekk. cet., ol. vo. ἱππ[…]δαμοι.

Ἱππό-μαχον, Antimachi filium, Troian[…] occidit Leonteus *M* 189.

Ἱππό-νοον μενεχάρμην occidit Hector *Λ* 3[…] 2) sch. L. *Z* 155 Λεωφόντης ἢ Ἱππόνους π[…]τερον ἐκαλεῖτο Bellerophontes.

ἱππο-πόλος (skr. kar πελ ut αἰπόλος, Cu[…] Et. p. 429) equos pascens. *N* 4 *Ξ* 227 ἱπ[…]

πόλων Θρηκῶν. minus bene Hes. ἡνιοχούντων ἢ ἐφ' ἵπποις πωλουμένων. ἢ περὶ ἵππους ἀναστρεφομένων, ἱππικῶν.

ἵππος (skr. açvas lat. equus, ἴκκος) gen. -ου Ψ 525 ϑ 492 et -οιο Θ 87. **ἱππόθεν** ex equo ϑ 515 λ 530. -οις quinquies et -οισι(ν) (tricies fere). ὁ et ἡ. equus. 1) Α 154 οὐ βοῦς οὐδὲ μὲν ἵππους. Ψ 260 ἵ. ἡμιόνους τε βοῶν τε κάρηνα ἠδὲ γυναῖκας πολιόν τε σίδηρον. Ω 350 στῆσαν ἡμιόνους τε καὶ ἵ., cf. Ω 362 (ἰθύνεις) 471 576 690 697 h. Merc. 568. δ 601 ἵππους εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι. ep. 14, 2 ἵπποι ἐν πεδίῳ κόσμος. Β 466 αὐτῶν (hominum) τε κ. ἵππων, cf. Β 762 Λ 525 708 Ν 684 Ρ 644 Υ 157 Φ 16 521 Ψ 242. δ 20 αὐτώ τε κ. ἵππω. Θ 81 ἵππος ἐτείρετο. Θ 402 γυιώσω ἐφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵ., cf. Θ 416. h. Ap. 236 ἵππους κομέουσι. Ε 202 ἵππων φειδόμενος. Ι 511 Ο 268 νομὸν ἵππων. h. IX 3 ἵππους ἄρσασα. Θ 122 314 Ο 452 ὑπερώησαν ἵ., cf. Λ 489. Θ 179 ἵ. ὑπερθορέονται. Ψ 500 ἵ. ὑψόσ' ἀειράσθην. 2) Β 383 ἵπποισιν - ὠκυπόδεσσιν, cf. Ε 295 732 Μ 50 Π 367 Ψ 504. Κ 535 ἵ. ὠκυπόδων κτύπος. Β 838 Μ 96 ἵ. αἴθωνες μεγάλοι. Ψ 453 ἵ. ἀριπρεπὴς ὃς φοῖνιξ ἦν. Γ 263 Ε 240 261 275 Θ 254 Κ 527 Λ 27 760 Ο 259 Ρ 465 Σ 244 Ψ 516 γ 478 ὠκέας ἵ., cf. Ε 257 Κ 520 Π 380 383 Ω 373. Γ 327 ἵ. ἀερσίποδες. Θ 41 Ν 23 χαλκόποδ' ἵππω ὠκυπέτα. Ρ 614 ποδώκεας ἵππους. Ε 236 321 581 829 841 Θ 139 157 374 432 Κ 498 537 564 Λ 289 738 Π 712 Ρ 699 Τ 424 Φ 132 Ψ 7 398 423 536 ο 46 μώνυχας ἵ., cf. Ψ 279 435 50 Υ 498. Ε 329 Π 724 732 κρατερώνυχας ἵ. cf. φ 30. Ε 323 Θ 348 433 503 Λ 280 531 Ι 624 γ 475 ε 380 ο 215 καλλίτριχας ἵ., cf. Κ 491 Σ 223 Ψ 530. Ν 819 θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵ. Λ 159 ἐριαύχενες ἵ., cf. Ρ 496 Σ 280 Ψ 171. Ν 31 εὔσκαρθμοι ἵ. Χ 164 ταχέες ἵ. Ε 267 ἄριστοι ἵππων ὅσσοι ἔασιν. Κ 557 ἀμείνονες ἵ. Θ 104 βραδέες ἵ., cf. Ψ 309. Υ 224 ἵππῳ κυανοχαίτῃ Ψ 13 30 351 εὔτριχας ἵ. Ψ 27 ὑψηχέας ἵ. Ψ 311 ἵ. ἀφάρτεροι. Ψ 322 ἥσσονας ἵ. γ 369 ἵππους οἵ ἐλαφρότατοι θείειν κ. κάρτος ἄριστοι. Ι 407 ἵππων ξανθὰ κάρηνα. Ε 504 Λ 152 πόδες ἵππων, cf. Π 794. Θ 83 τρίχες ἵ. Θ 543 δ 39 ἵ. ἱδρώοντας, cf. Ψ 508. Π 506 ἵ. φυσιόωντας. Ρ 456 ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος, cf. Ψ 390 400 Ω 442. 3) Δ 142 παρήιον ἔμμεναι ἵππῳ, cf. Δ 145. Ε 358 363 720 χρυσάμπυκας ἵ., cf. Ε 359 Θ 382 (ἔντυνεν). Θ 87 ἵπποιο παρηορίας. h. XXII 5 ἵππων δμητῆρα Neptunum. Ζ 506 Ο 263 στατὸς ἵ. Κ 567 ἵ. κατέδησαν φάτνῃ ἐφ'. 4) Equis non vehebantur heroës, (v. s. 7): Ο 679 ἵπποισιν κελητίζειν, Ariston. ἢ ὅτι ὁ. κέλητα αὐτὸς μὲν οἶδε, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐ συνίστησιν. Ο 680 πίσυρας συναείρεται ἵ. ε 371 κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνω sed curribus: Β 390 Μ 58 ἵππος ἅρμα τιταίνων, cf. Ψ 517. Ο 354 ἐρυσάρματας ἵ., cf. Π 370. Ξ 307 ἵ. ἑστᾶσι. Ε 768 Θ 117 Λ 19 μάστιξεν ἵ., cf. Ε 748 Θ 392, v. Κ 530, Π 728 Ψ 362 Ω 326. Θ 410 ἵππους λῦσεν, cf. Κ 40 Λ 620 Ψ 11 513 δ 28 35. Γ 260 ἵππους ζευγνύμεναι, cf. Ο 119 Π 145 Τ 392 Ψ 131 Ω 14 279 γ 492 ο 81 145 190. Κ 474 ὠκέες ἵ. ἱμᾶσι δέδεντο. Ε 25 ἵ. ἐξελάσας, cf. Ε 165 Ν 400 Ο 352 385 Ψ 13 357 514 533. Μ 488 σχεδὸν ἤλασεν ἵππους, cf. Μ 62 Ο 457 Ρ 501. Β 775 ἵ. παρ' ἅρμασιν λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἕστασαν, cf. (Ε 195) Θ 564 Κ 568. Δ 391 Ε 102 κέντορες ἵππων. Ε 228 Κ 481 μελήσουσιν ἐμοὶ ἵ., Γ 113 ἵππους ἔρυξαν, cf. Δ 302 Ε 368 755 775 Θ 49 Μ 76 Ν 34 Ψ 426. Θ 168 Ν 396 ἵππους στρέψαι, cf. Θ 257 Υ 488 ο 205. Λ 513 ἐς νῆας ἔχε μώνυχας ἵ., cf. Λ 756 Μ 124. Δ 226 ἵ. καὶ ἅρματα, cf. Ε 192 199 Θ 438 Κ 322 Λ 528 Μ 120 Ν 392 535 Ξ 299 429 Π 485 Ψ 8 286 319 334 341 582 Ω 440 γ 324 δ 8 ρ 117 h. Ap. 265 270 Merc. 69. Δ 297 Ε 219 794 Ι 384 Μ 114 119 Σ 237 δ 533 ἵπποισιν κ. ὄχεσφιν, cf. Ε 107 (ἵπποιιν). Λ 718 ἀπέκρυψεν ἵππους. Θ 290 δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν. Κ 305 δίφρον τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵ. οἵ κεν ἄριστοι ἔωσι. 5) Ο 260 ἵπποισι κέλευθον λειανέω. Ο 447 πεπόνητο καθ' ἵππους. Ο 454 ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων, cf. ξ 278. Π 375 τανύοντο μώνυχες ἵ. Ε 851 ἡνία ἵππων, cf. Θ 121 319 Π 739. Ζ 18 ἵππων ὑφηνίοχος, cf. Μ 111 Π 684. Ρ 460 ἵπποις ἀίσσων. Υ 394 Ἀχαιῶν ἵ. ἐπισσώτροις δατέοντο. Ψ 321 ἵ. πλανόωνται. Ψ 372 κέκλοντο οἷσι ἵ., cf. Ψ 402 442 h. Cer. 88. γ 496 ὑπέκφερον ὠκέες ἵ. 6) binis equis iuncti erant currus: Δ 27 καμέτην ἵππω. ο 182 ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν. Ε 356 ταχέ' ἵππω. Ε 195 Κ 473 δίζυγες ἵπποι. Ε 230 ἔχ' ἡνία κ. τεὼ ἵ., cf. Ε 237 588 Ζ 38 Θ 136. Θ 127 ἵ. δευέσθην σημάντορος. Ρ 486 ἵ. τώδ' Αἰακίδαο προφανέντε. Ψ 545 ἅρματα κ. ταχέ' ἵ. etiam Θ 184 ἵπποισιν ἐκέκλετο, ubi v. Ariston., et δ 590 δώσω δῶρα, τρεῖς ἵππους κ. δίφρον, sch. BPQT. ξυνωρίδα κ. παρήορον. 7) sed novit Homerus currum quadriiugum (v. s. 4) ν 81 ὥς τε τετράοροι ἄρσενες ἵ. ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον. 8) equi aurorae et solis: ψ 244 ἵππους ζεύγνυσθ' ὠκύποδας φάος ἀνθρώποισι φέροντας, cf. h. XXVIII 14 XXXI 9 14 15 XXXII 10. 9) Fuit ars quaedam eorum qui equorum periti essent (v. Ἱππόνοος Ἱπποκόων), fuere nomina quoque et discrimina equorum: Ε 183 ἵππους εἰσορόων cognovit Diomedem. Κ 550 οὔ πω τοίους ἵ. ἴδον. Ε 263 Αἰνείαο ἵππων, cf. h. Ven. 211. Κ 436 καλλίστους ἵ. ἠδὲ μεγίστους (Rhesi), λευκότεροι χιόνος, cf. Κ 477. Β 770 ἵ. οἳ φορέεσκον Πηλεΐωνα, cf. Κ 392 402, Π 866 (ἄμβροτοι), Ρ 76 426 Τ 399 Ψ 276. Π 467 Πήδασον ἵ.. Τ 404 πόδας αἰόλος ἵ. Ξάνθος. Κ 464 Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵ. τε καὶ εὐνάς, cf. Κ 558. Ε 222 Θ 106 Τρώιοι ἵ., cf. Ψ 291 405. Ε 640 ἵ. Λαομέδοντος, cf. Ε 651. Ψ 347 Ἀρείονα Ἀδρήστου ταχὺν ἵ. Π 148 ὠκέας ἵ. Ξάνθον κ. Βαλίον. Ε 772 θεῶν ὑψηχέες ἵ. Θ 88 Π 833 Ἕκτορος ὠκέες ἵ. cf. Κ 407. Π 154 ἵ. ἀθανάτοισιν, cf. Ρ 476 h. Cer. 18 32 375 382. Ψ 303 πυλοιγενέες ἵ. 10) Homerus saepe fem. utitur, quia equae celeriores esse videbantur: Β 763 ἵπποι ἄρισται ἔσαν, τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε. Η 15 ἵ. ἐπιάλμενον ὠκειάων. h. Ap. 262 κτύπος ἵ. ὠκειάων. Θ 113 Νεστορέας ἵ. κομείτην. Λ 597 Νηλήιαι ἵ. Π 392 ἵ. Τρῳαί. Λ 615 ἵ. πρόσσω μεμαυῖαι. Ψ 265 ἵ. ἑξέτε' ἀδμήτην βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, cf. Ψ 540 577 591 596 609 613. Ψ 294 ὠκέας ἵ. Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην τὸν ἑόν τε Πόδαργον, cf. Ψ 407 525. Ψ 376 αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵ., cf. Ψ 392. Ψ 377 ἄρσενες ἵ. Τρώιοι. Ψ 475 αἱ δέ τ' ἄνευθεν ἵ. ἀερσίποδες πεδίοιο δίενται, cf. Ψ 480 487. Ε 269 θήλεας ἵππους. 11) de gregibus equorum

qui pascuntur: *Δ* 500 *παρ' ἵ. ὠκειάων*, cf. Ariston. *δ* 635 *Ἤλιδα ἔνθα μοι ἵ. δώδεκα θήλειαι*, cf. *φ* 22. *Λ* 680 *ἵ. ξανθάς, πάσας θηλείας.* *Υ* 221 *τρισχίλιαι ἵ. βουκολέοντο.* *Τ* 244 *δώδεκα ἵππους* Agamemnon Achilli dedit, cf. *Τ* 281. 12) in pugna utebantur essedis quae saepissime equidem equorum nomine comprehenduntur: equi et currus, currus. *Η* 342 *ἵ. καὶ λαόν*, cf. *Ι* 708 *Σ* 153. *Β* 554 *κοσμῆσαι ἵ. τε καὶ ἀνέρας*, cf. *Θ* 214 *Κ* 338, *Λ* 497 *Π* 167 *Ρ* 400 740 *Υ* 326. *ϱ* 436 *ξ* 267 *πεζῶν τε κ. ἵππων.* *Η* 240 *μόθον ἵ. ὠκειάων.* *Λ* 48 *Μ* 85 *ἵππους ἐρυκέμεν.* *Ρ* 175 *κτύπον ἵππων.* *Κ* 330 *ἵπποισιν ἐποχήσεται*, *Λ* 192 207 *εἰς ἵππους ἅλεται.* *Ο* 386 *μάχοντο ἀφ' ἵππων*, cf. *ι* 49. *Γ* 265 *ἐξ ἵππων ἀποβάντες*, cf. *Ε* 19 111 163 835 *Ζ* 232 *Η* 16 *Θ* 492 *Λ* 94 109 143 179 320 423 *Ξ* 435 *Π* 733 749 755 810 *Ρ* 480 *Υ* 401 461 *Ω* 459 469. *σ* 263 *ἵ. ὠκυπόδων ἐπιβήτορας.* *Ε* 46 *Π* 343 *ἵππων ἐπιβησόμενον*, cf. *Ε* 227 249 255 328 *Κ* 513 529 *Μ* 82 *Σ* 531 *Ω* 356 h. XXXIII 18. XVII 5 *Τυνδαρίδαι, ταχέων ἐπιβήτορες ἵ.*, cf. ep. 4, 4 (*μάργων*). *Θ* 128 *ἵ. ὠκυπόδων ἐπέβησε.* *Ρ* 504 *ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω.* *Τ* 396 *ἐφ' ἵπποιιν ἀνόρουσε.* *Δ* 366 *Λ* 198 *ἑστεῶτ' ἔν θ' ἵ. καὶ ἅρμασι.* *Θ* 86 *ἵππους ἐτάραξε* equus currum. *Λ* 339 *ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν.* *Ε* 13 *τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιιν, ὁ δὲ πεζός*, cf. h. Ap. 213. *Θ* 100 134 *πρόσθ' ἵππων* Nestoris et Diomedis. *Ν* 385 *πεζὸς πρόσθ' ἵππων*, cf. *Ω* 286 *ο* 150 164 h. Cer. 63. *Ε* 752 *Θ* 396 *κεντρηνεκέας ἔχον ἵ.* *Ω* 51 *ἵππων ἐξάπτων.* h. Cer. 81 *ἵπποισιν ἄγεν.* *Κ* 545 *τούσδ' ἵ. λάβετον* cepistis. 13) utebantur equis ad certamina: *Ι* 123 265 *ἵ. πηγοὺς ἀθλοφόρους.* *Ι* 127 *ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵ.*, cf. *Ι* 269 (*Ἀγαμέμνονος*). *Λ* 699 *τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵ. αὐτοῖσιν ὄχεσφιν, ἐλθόντες μετ' ἄεθλα* Ariston. *ἡ δ. ὅ. φαντασίαν ὁ τόπος ἔχει ὡς τετρώρῳ ἅρματι χρωμένων τῶν ἡρώων κτἕ.* etsi currum quadriiugum (v. s. 7) certe dixit Nestor, cf. *Λ* 702. *Ψ* 336 *τὸν δεξιὸν ἵππον.* *Ψ* 338 *ἵ. ἀριστερός.* *Χ* 22 *ἵ. ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν.* *Χ* 162 *ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵ. τρωχῶσι.* *Ψ* 375 *ἵπποισι τάθη δρόμος*, cf. *Ψ* 449 450 458 459 496 498. *Ψ* 571 *βλάψας δέ μοι ἵππους.* *Ψ* 584 *ἵππων ἁψάμενος ὄμνυθι.* *Ψ* 638 *ἵπποισι παρήλασαν.* 14) equus ligneus, quo Troia capta est: *δ* 272 *ἵ. ἔνι ξεστῷ.* *ϑ* 492 *ἵππον κόσμον δουρατέου.* *ϑ* 503 *κεκαλυμμένοι ἵππῳ.* *ϑ* 512 *δουράτεον μέγαν ἵ.* *λ* 523 *εἰς ἵππον κατεβαίνομεν ὃν κάμ' Ἐπειός.* *ϑ* 515 *ἱππόθεν ἐκχύμενοι*, cf. *λ* 531. 15) translate: *δ* 708 *ἁλὸς ἵπποι* naves. 16) Cf. Gladstone 444. Est in Iliade decies, quando in Od. semel. (410, 41 fere). in pede sexto paene toties quoties ceteris locis (218, 233 fere). Choreum efficit in pede tertio duodevicies fere, in primo *Γ* 327 *Ψ* 475 613, in quinto *Ψ* 265, in secundo *Ψ* 577 596. molossum septies decies, palimbacchium vicies. Spondeus arsin posterioris syllabae habet octogies semel, prioris in pede primo sexagies bis, in quarto vicies sexies, in secundo *Θ* 440. (*ἱππάζομαι -ειος -εύς -ηλάσιος -ηλάτα -ιοχαίτης -ιοχάρμης -όβοτος -όδαμος -οδάσεια -όδρομος -οκέλευθος -όκομος -οκορυστής -όμαχος -οπόλος -οσύνη -ότα -ουρις πολύ-*)

ἱπποσύνη (*ἵππος*) ars regendi equos. *Δ* 303 *ἱπποσύνῃ τε κ. ἠνορέηφι πεποιθώς.* *Π* 809 *ἔγχεϊ θ' ἱπποσύνῃ τε πόδεσσί τε*, cf. *Λ* 503. *Ψ* 289 *ἱ. ἐκέκαστο* Eumelus. *Π* 776 *ω* 40 *λελασμένος ἱπποσυνάων*, Ap. 92, 21 *τῶν ἱππασιῶν.* *Ψ* 307 *ἱπποσύνας ἐδίδαξαν* Neptunus Iuppiterque Antilochum.

ἱππότᾰ (*ἵππος*) nom. tantum, etsi Aristarchus has voc. formas rebatur cf. Friedl. Ariston. 18. qui equos regit atque de curru pugnat, eques, Hes. *ἱππικός· οἱ δὲ νεώτεροι φυγάς* (cf. sch. AD. *Β* 336 E. M. 474, 10), quos refutavit Aristarchus, cf. Ariston. *Ξ* 117 Lehrs Ar. 105) *οὐκ εὖ. κάλλιον γὰρ ἐπιστήμων ἱππικῆς, ἱππικώτατος. ἄλλοι ἱππηλάτης.* *Β* 336 433 601 *Δ* 317 *Η* 170 181 *Θ* 112 151 *Ι* 162 179 *Κ* 102 128 138 14[illegible] 157 168 203 543 *Λ* 516 655 *Ξ* 52 *γ* 68 102 21[illegible] 253 386 397 405 417 474 *δ* 161 *Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ* |, cf. *Ι* 52. *Β* 628 *διίφιλος ἱ. Φυλεύς* |. *Ε* 126 *σακέσπαλος ἱ. Τυδεύς* | *Ξ* 117 *ἱ. Οἰνεύς* | *Π* 33 *Ψ* 89 *ἱ. Πηλεύς* |. In pede quinto.

Ἱπποτάδης, *Αἴολος Ἱ.* *κ* 2 Hippotae f. cf. Apollon. arg. 4, 778 Hes. s. unus e posteris, cf. Diod. 4, 67. *κ* 36 *Αἰόλου Ἱπποτάδαο.*

Ἱπποτίων. *Ν* 792 *Μόρυν υἷ' Ἱπποτίωνα*, qui cum aliis modo ex Ascania Troiam venerit, Hector ad pugnam ducit, Barnes proposuit *τε καὶ Ἱπποτίωνα* (Spitzn. h. l.), quia *Ξ* 514 *Μόρυν τε καὶ Ἱπποτίωνα* Meriones occidit.

ἵππ-ουρις (*οὐρά*) quae pilos habet e cauda equina, cristata. E. M. 473, 53 *ἡ ἐξ ἱππείων τριχῶν λόφον ἔχουσα*, cf. Hes. Suid. I 2, 1065. *Τ* 382 *ἵππουρις τρυφάλεια.* *Γ* 337 *Λ* 4[illegible] [481] *Π* 138 *χ* 124 *κυνέην . . ἵππουριν.* *Ζ* 49[illegible] *κόρυθα . . ἵππουριν.* In introitu versus.

ἴπτομαι (*ἰπ*, lat. ico cf. Curt. Kuhn 3 40[illegible] Et. 623) laedo, noceo Suid. I 2, 1065 *βλάπτω*. *Α* 454 *Π* 237 *μέγα ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν*, Hes. *κατέβλαψας ἔφθειρας.* *Β* 193 *ἴψεται υἷ. Ἀχαιῶν*, Hes. *κακώσει ἐνοχλήσει.*

ἴρερος v. s. *εἴρερος.*

ἱρεύς ἱρεύω v. s. *ἱερ.* — **ἴρη** v. s. *ἐρ[illegible]*

Ἰρή Aristarchus Herodianus (ad *Ι* 150 Bekk. Dind. Bäuml. cet., ol. vo. *Ἱρή*, Spitzn. *Ἶρη.* Eust. 743, 19 *ψιλοῦσθαι . . τὴν ἀρχ[illegible]σαν . . ὡς μὴ ἀπὸ ἱεροῦ τινὸς ἀλλὰ ἀπὸ Ἴρ[illegible] παρονομασθεῖσαν . . καὶ βαρύνεται ἡ πόλ[illegible] Ἶρα λεγομένη κατὰ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων* cf. Steph. (*Ἰρήν*) Lehrs Ar. 292 Mtzell de emend. Theog. 113. *Ι* 150 292 *Ἱρὴν ποιήεσσα[illegible]* aliasque urbes Agamemnon se Achilli dotem daturum promisit, sch. BL. *Μεσσηνίος αὐτ[illegible] πόλεις . . . πῶς οὖν Ἀγαμέμνων κύτας [illegible]δωσιν οὐκ οὔσας αὔτου.* Pro urbe montem dicere videtur Strab. 360 *τὴν Ἱρὴν κατὰ τὸ ὄρ[illegible] δεικνύουσι τὸ κατὰ τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας ὡς ἐπὶ Ἀνδανίαν ἰόντων, ἣν ἔφαμε[illegible] Οἰχαλίαν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκλῆσθαι· οἱ δ[illegible] τὴν νῦν Μεσόλαν οὕτω καλεῖσθαι φασι καθ[illegible]κουσαν εἰς τὸν μεταξὺ κόλπον τοῦ Ταϋγέτου κ. τῆς Μεσσηνίας*, Paus. 4; 30,1 *Ἀβία ἐπὶ θαλάσσης πόλις ταύτην Ἴρην κεεῖσθαι πά[illegible]λαι . . φασίν*, cf. Curt. Pelop. 2, 60 194.

ἴρηξ (*ῑ*, *ἱέραξ*, *ἱερός* „mit individualisirende[illegible] *κ*" Curt. Et. p. 357, cf. Lob. par. 140 Luc. q[illegible] lex. 27 Fuhr, J. J. f. Ph. 20, 371 eq. Leskien *ϝί.*) accipiter, proprie avis sanct[illegible] ob auguri[illegible] quod ab omnibus ad a) complure[illegible] vel b) unam recidit. *α*) *Ν* 62 *ὥς τ' ἴρηξ ὠκύπτερος* [illegible] 819 *θάσσονας ἰρήκων . . ἵππους* *Σ* 616 *ἡ δ' ἴρηξ ὣς ἆλτο.* *Φ* 494 *ὑπ' ἴρηκος εἰσέπτατο πέτρην* columba. *ε* 66 *σκῶπές τ' ἴρηκές τε*

ν 86 οὐδέ κεν ἴρηξ | κίρκος ἁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν. b) Ο 237 ἴρηκι ἐοικὼς ὠκέι φασσοφόνῳ ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν, cf. Π 582 (ὅς τ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε).

ἶρις et **Ἶρις** (Bekk. ϝῖ. quod vituperavit Leskien. Hoffmann qu. ho. 2, 40 fuisse fortasse ϝ ante Hom., sed non esse apud eum. E. M. 475, 39 παρὰ τὸ εἴρειν κ. λέγειν, cf. Plat. Crat. 408 Doed. Gl. 521 Mützell em. Th. 113 Fuhr J. J. f. Ph. 20, 371 sq. Welcker Götterl. 1, 690 (ἐρέω). Herm. εἴρω sero, Pott εἶμι). 1) arcus coelestis Hes. ἡ ἐν οὐρανῷ ζώνη. Ρ 547 πορφυρέην ἶριν τανύσσῃ Ζεὺς τέρας ἔμμεναι, cf. sch. B. Suid. I 2, 1067. Λ 27 ἴρισσι ἅς τε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας, Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζηνόδ. γρ. Ἐρίδεσσιν· οὐκ ἔστι δὲ ἡ αὐτὴ Ἔρις κ. Ἶρις καθ' Ὅμηρον ὡς ὑπέλαβεν. Ap. 92, 29 ἴρεσσιν sch. D. Γ 121 ἶρισιν, (τὸ νεφελῶδες σύστημα) cf. Xenophan. ap. sch. BLV. 2) Ἶρις Γ 121 Ε 365 Ψ 198 201, -ἀελλόπος Θ 409 Ω 77 159, πόδας ὠκέα Ἶ. | Β 790 795 Γ 129 Θ 425 Λ 210 Σ 202 Ω 87, Ἶ. ποδήνεμος Ε 353, ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις | Ε 368 Β 786 Λ 195 Ο 168 200 Σ 166 183 196 Ω 95 h. Ap. 107. ὠκέα Ἶ. | Ο 172 (Ψ 198). acc. Ἶριν Ο 55 144 157 Ω 117 143 h. Ap. 102, -χρυσόπτερον Θ 398 Λ 185 h. Cer. 314. voc. Ἶρι ταχεῖα Θ 399 Λ 186 Ο 158 Ω 144, -θεά Ο 206 Σ 182. Sua sponte Γ 121 Ἑλένῃ ἄγγελος ἦλθεν, Menelaum cum Paride pugnaturum, atque Ε 353 Venerem volneratam e pugna ad Martem ducit Martisque curru in Olympum ubi equos ipsa solvit, denique cum Achilles ventos precaretur, Ψ 198 ὠκέα δ' Ἶ. ἀράων ἀΐουσα μετάγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν, ubi ὠ. adv. esse videtur: celeriter venit. sch. B. οὐκ ἐποίησε δὲ ἐκείνους ἀκούοντας ὅτι βούλεται δηλῶσαι, ὡς ἡ Ἶρις ἀνεῖσα πολλάκις ἀνέμων κίνησιν δηλοῖ. Neque a Iove iam nomine compellata fuit, cf. Gepert 1, 137 sed Ω 77 ὦρτο ἀγγελέουσα Thetidi quam ad Iovem adducit ex imo mari. Ο 55 arcessitur per Iunonem, plerumque praesto est Iovi atque ab eo mittitur, Β 786 Τρωσὶν ἄγγελος ἦλθε πὰρ Διὸς σὺν ἀγγελίῃ sub specie Politae, etsi Hector deam agnovit. Iuppiter h. Cer. 314 per eam arcessit Cererem et Θ 399 Λ 186 Ο 158 Ω 144 βάσκ' ἴθι inquit mandataque iussa, quibus auditis celeriter abit ad Iunonem Minervamque, ad Hectorem, ad Neptunum, ad Priamum. Iovis verbis, qua est lenitate, nihil addere solet de suo, sed celeriter redire, Ariston. Θ 420 ἀθ. στίχοι ε' ὅτι ἐκ τῶν ἐπάνω κεῖνται· ἱκανὸν δὲ ἦν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἐᾷ Ζεύς, καὶ ἀποκαθίσταται (Lehrs, Herod. 460, Friedl. h. l.) ἐπιεικὲς ὂν τὸ τῆς Ἴριδος πρόσωπον· οὐ γὰρ ἂν εἶπεν κύον ἀδεές. Sed Ο 201 Neptunum Iovis voluntati refragantem monet persuadetque ei ut obediat. Mittitur denique Σ 184 a Iunone ad Achillem inscio Iove atque h. Ap. 102 inscia Iunone a ceteris deabus ad Ilithyam, vocaturque propterea Ο 144 τε θεοῖσι μετάγγελος. Quod vero in Od. Mercurius deorum nuntius esse perhibetur, eo John extr. Od. parte 46 Müller Vorsch. 157 …ne monuerunt differre Odysseam ab Iliade, Thiersch diversa Il. et Od. aet. 311 excusare conatus est, non enim distincta iam esse ab Homero deorum munera, cf. Düntzer Ztft. f. A. W. 1837 p. 424. Mirum certe quod non commemoratur in Od. Laudatur ob celeritatem Ο 172 Ψ 201. uno tantum versu loquitur Ω 88, id quod alienum videtur a more Homerico. Neglegitur digamma Λ 27 Ψ 198. prior syllaba in arsi praeter h. Ap. 102.

ἱρός etc. v. s. ἱερός.

Ἶρος (Bekk. ϝῖ., etsi negat Hoffm. qu. ho. 2, 41. v. s. Ἶρις cuius videtur masc. cf. B. Thiersch div. Il. et Od. aet. 312 Doed. Gl. 521 Mützell em. Theog. 113 E. M. 475, 17) 1) Irus, mendicus. Hes. ἀπαγγέλλων. πτωχός. πένης. γυμνός. μηδὲν ἔχων. σ 1 πτωχὸς πανδήμιος ὃς κατὰ ἄστυ πτωχεύεσκ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι, (5) Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε. (6) Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες, οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιών, ὅτε πού τις ἀνώγοι. σ 25 Ἶρος ἀλήτης cum Ulixem apud procos mendicantem ad certamen provocasset, σ 38 ὁ ξεῖνος κ. Ἶρος ἐρίζετον, σ 232 ξείνου κ. Ἴρου μῶλος ἐτύχθη μνηστήρων ἰότητι, Ulixes petiit tantum: σ 56 μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων sibi pugnanti obesset atque ad certamen se paravit. Cuius cum corpus nudum proci admirarentur, σ 73 τάχα Ἶρος Ἄιρος ἐπισπαστὸν κακὸν ἕξει, Irus valde extimuit, σ 75 Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός, et, cum pugnam detrectaret, magno cum procorum gaudio coactus pugnare, σ 96 ἤλασε δεξιὸν ὦμον Ἶρος. Ab Ulixe graviter ictus concidit atque pede in aulam tractus est, σ 338 Ἶ. ἐκεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν ἧσται νευστάζων κεφαλῇ, σ 333 393 Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην, σ 334 Ἴρου ἀμείνων ἄλλος. (Ἄιρος). 2) v. s. Ἶλος.

ἴς (ῑ, Bekk. ϝις, cf. Hoffm. qu. h. § 126. Comparantur lat. vis, radix vē weben, atque etiam βίη, cf. Pott 1[1], 205 Benf. 1, 294 Curt. Et. 592 Christ 252 Savelsb. dig. 26 Lob. path. el. 1, 90. Doed. Gl. 863 ἴψασθαι ut sit vis movendi, Druck, ἰσχύς vis resistendi) sg. nom. et acc., pl. nom. et dat. 1) Hominis: a) nervus: Ψ 191 ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν, Ap. 91, 16 ἶνες· τὰ διατεταμένα νεῦρα τοῦ σώματος, cf. Hes. λ 219 σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν continent, sch. B. τὰ νεῦρα ὡς κινήσεώς τε καὶ αἰσθήσεως ὄργανα τὸν ὅλον ἔχουσι τοῦ ζῴου λόγον. Ρ 522 ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, paraphr. τὸ νεῦρον ἅπαν cervicis, a qua omnes ordiri videntur. b) vires corporis, lacerti, Muskelkraft, Hes. ἰσχύς, δύναμις, νευρά, βία. Ε 245 Η 269 ι 538 ἶν' ἀπέλεθρον. λ 393 οὐ ἦν ἲς ἔμπεδος οὐδέ τι κῖκυς. σ 3 οὐδέ οἱ ἦν ἲς οὐδὲ βίη, Eust. 1834, 11 ἐπὶ νεύρων, ἡ βία δὲ ἐπ' ἰσχύος κ. ῥώμης, Ameis ad ι 538 intensive Spannkraft als Bewegung u. Angriff, ἰσχύς Stärke als Widerstand, βίη äusserliche Gewalt in ihren Wirkungen. Λ 668 ἐμὴ ἲς οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ - μέλεσσιν. φ 283 σθένεος πειρήσομαι ἤ μοι ἔτ' ἐστὶν ἴς, ubi σθ. exercitationem comprehendit. Μ 320 ἲς | ἐσθλή. Ψ 720 κρατερὴ ἔχε ἲς Ὀδυσῆος, sed id c) in periphrasin abiit, cf. Weidenkaff, nonn. ad synt. Hom. Wittenberg 1870 p. 3. β 409 476 σ 60 405 φ 101 130 χ 354 ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο |, quod π 476 est pro masc. (ἰδών). 2) rerum: impetus, robur: a) Ρ 739 ι 71 ν 276 τ 186 ἲς ἀνέμοιο |, cf. Ο 383. v. l. λ 397 κραταί' ἲς lapidis, vo. κραταιίς. μ 175 μεγάλη ἲς ἠελίοιο. b) Eust. 1239, 53 περιφραστικῶς, Φ 356 καίετο (Ptolemaeus: καὶ ἓ τὸ) ἲς ποταμοῖο deus ipse, non aqua fluvii v. s. 1 c. (κραταιίς?, ἰσχύς. ἰνίον.)

ἰσάζω (ἶσος. ϝι.) 1) act. ptc. efficio ut par sit, exaequo. *Μ* 435 *ἰσάζουσα* pondus et lanam. 2) med. aor. iter. comparo me *Ω* 607 *Λητοῖ ἰσάσκετο*, Bekk. ci. *ϝεισ.* ad *εἴδομαι* III referens.

Ἴσανδρον filium Bellerophontis *Ζ* 197, contra Solymos pugnantem Mars interfecit *Ζ* 203.

ἴσθμιον sed Ap. 92, 29 *ἴσθμιος* (*ἰσθμός*. E. M. 477, 32 i. e. *ὁ λαιμός*, sed Doed. Gl. 35 *ἔσθειν*) monile. Hes. *περιτραχήλιον κόσμημα, περιστόμεον.* σ 300 *ἴσθμιον ἤνεικεν*, sch. QV. *διαφέρει τοῦ ὅρμου· τὸ μὲν γὰρ προσέχεται τῷ τραχήλῳ, ὁ δὲ ὅρμος κεχάλασται.*

ἴσκε (*σεπ*, lat. in-sec-e, ahd. sag-ēn cf. Curt. Et. 632 Doed. Gl. 287) ait, inquit. τ 203 *ἴσκε, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα*, sch. V. *τινὲς βούλονται τὸ ἔλεγε σημαίνειν* (Düntz.) *ἄλλοι δὲ τὸ ἤισκε, τὸ εἴκαζεν, ὡμοίου.* χ 31 *ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ*, sch. ms. Barn. *ἄλλοι μὲν τὸ ἔλεγεν.* (Düntz. Faesi), sed Ariston. (?) *οὐδέποτε Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ ἔλεγε τὸ ἴσκε, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὡμοίου* i. e. coniectavit, v. s. *ἴσκω*, fuit haec Aristarchi, qui hunc ipsum locum epungebat, doctrina, cf. Ariston. *Π* 41 Lehrs, Ar. 97 Ap. 65, 3 92, 35 Hes. quam non probant Lehrs l. l. Buttm. 2, 83 qui *ἴσπεν* proposuit quo non opus est, veterum Apollon. Rhod. 2, 240 pass.

ἴσκω. 1) (v. s. *εἴσκω*, cf. Buttm. Lex. 2, 82. Bekk. ϝι.) pr. ptc. comparo, a) puto quem quid. Hes. *εἰκάζω ὁμοιῶ.* *Λ* 799 *σε τῷ ἴσκοντες*, cf. *Π* 41, Aristarchus *εἴσκοντες* pro *ἴσ.*, cui Herodianus respondet non esse solere diphthongum ante *σκω*, cf. E. M. 272, 15 Lob. par. 37 n. path. el. 2, 13. ceterum Zenodotus ῑ, Alexion et Herod. ῐ. b) efficio ut par s. similis sit δ 279 *φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν*, sch. E. *ὁμοιοῦσα.* P. *ἐμιμήσατο τὰς φωνὰς τῶν γυναικῶν.* 2) v. s. *ἴσκε.*

Ἴσμαρος (Curt. Et. 617 *ισ* wünschen, Desiderata) Steph. *πόλις Θρᾴκης τῶν Κικόνων*, Suid. I 2, 1076 *ἡ νῦν Μαρώνεια λεγομένη*, cf. Strab. 331 fr. 44. E. M. 477, 1 *ἀπὸ Ἰσμάρου τοῦ Ἄρεως κ. Θράσσης παιδός. Ὦρος.* ι 40 *με ανεμος Κικόνεσσι πέλασσεν Ἰσμάρῳ*, sch. E. *ποταμῷ ἢ τῇ . . Μαρωνείᾳ.* ι 198 *Ἀπόλλωνος ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει.* Cf. Giseke, Stämme d. Balkanh. 50.

ἰσό-θεος (ῑ, ϝι.) diis par s. similis. semper in exitu versus *ἰ. φώς*, appellantur *Β* 565 *Ψ* 677 *Εὐρύαλος*, *Δ* 212 (La Roche: Machaon) *Ψ* 569 Menelaus, *Η* 136 *Ἐρευθαλίων*, *Ι* 211 *Μενοιτιάδης* *Λ* 644 *Πάτροκλος*, *Λ* 472 Aiax Telamonius, *Π* 632 Meriones, ν 124 *Τηλέμαχος*, cf. α 324. Troianorum, *Γ* 310 Priamus, *Λ* 428 *Σῶκος* *Ο* 559 Melanippus.

ἰσό-μορος (ῑ, ϝι., *μείρω*) qui aequo et pari iure est. *Ο* 209 *ἰσόμορον κ. ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ*, paraphr. *ἴσης μερίδος*, sed Doed. Gl. 579 qui idem fatum habet.

ἰσό-πεδον (ῑ, ϝι.) planities. *Ν* 142 *ἵκηται ἰσόπεδον.*

ἶσος (ϝι. skr. vishu aeque, *ϝισϝος* aeol. *ἴσσος*, cf. Kuhn 2, 272 Benf. 2, 222 Curt. Et. 569 Christ 262 278 L. Meyer vgl. G. 1, 60 78 80 2, 245 Pott 1[1], 272. Savelsb. Kuhn 16, 370 dig. 46. De digammo cf. Hoffm. qu. ho. § 150. non potuit restitui ϝ c. c. *Λ* 705 ι 42 549, β 203 (*Ψ* 736 κ 378). 1) par, aequus, a) qui eiusdem est s. pretii s. magnitudinis s. numeri s. roboris. α) c. dat. *Α* 163 *σοὶ ἶσον γέρας* tuo par munus. γ 290 *ἶσα ορεσσιν*, cf. λ 242. *Ε* 438 459 884 *Π* 705 786 *Υ* 447 *Φ* 227 *ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος*, cf. *Υ* 493 *Φ* 18 h. Cer. 235. *Λ* 295 604 *Ν* 802 *Υ* 46 *Θ* 115 *ἶ. Ἄρηι*, cf. *Μ* 130. *Λ* 297 *Μ* 40 *ἶ. ἀέλλῃ.* *Λ* 747 *Υ* 51 *λαίλαπι ἶ.*, cf. *Μ* 375 *Ν* 39 *φλογὶ ἶσοι ἠὲ θυέλλῃ.* *Σ* 56 437 *ἔρνεϊ ἶ.*, cf. ξ 175. *Χ* 132 *ἶ. ἐνυαλίῳ.* *Λ* 187 *Ο* 167 *ἶσον ἐμοί*, cf. *Ο* 183. *Ε* 441 *θεοῖσι ἶσ' - φρονέειν*, cf. *Φ* 315. β) etiam quando abest dat., aperte fit comparatio duorum. plane aliter *ἐίσῃ* q. v. *Η* 205 *ἴσην βίην.* *Ι* 318 *ἴση μοῖρα*, cf. ν [282] 294. *Ψ* 736 82… *ἀέθλια ἶσ'.* ο 72 *ἶ. κακόν.* β 203 *χρήματ… βεβρώσεται, οὐδέ πότ' ἶσα ἔσσεται* sc. οἱ… *ἦεν*, wird nie so viel sein als sonst, Eust. 1441 57 *πολλῷ μᾶλλον οὐ μείζονα. ἔσται ἄρα ἐλάττονα.* Nitzsch Faesi al. subst. statuunt Ersatz, *τίσις*, Düntz. gleich mit dem verzehrten *Λ* 72 *ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχε* pugna pare… frontes habebat pariterque elatas, paraphr., *ἐπ… ἴσης ἐν τῇ μάχῃ τὰς κεφαλὰς εἶχον.* al. paren… numerum pugnantium. *Υ* 101 *ἶσον πολέμοι… τέλος.* *Λ* 336 *κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε*, c… *Μ* 436 *Ο* 413 (*ἐπί*). γ) pro subst. est *ἴση* aequa… lis portio, alii: debita, sed decet quia par es… ceteris. *Λ* [705] ι 42 549 *ἀτεμβόμενος ἴσης* non recte sch. V. *Λ* 705 *τῶν ἀπολομένων*, ο… *πᾶσιν ἶσα* nam quae supererant, ea promiscu… distribuebantur omnibus. *Μ* 423 *ἐρίζητον πε… ἴσης.* b) qui eiusdem est generis, gleichartig *Ν* 704 *Ρ* 720 *ἶσον θυμόν* idem sentientes, ali… par robur habentes. *Ο* 50 *ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα* κ 378 *ἶσος ἀναύδῳ.* σ 27 *γρηὶ ἶσος.* *Χ* 46… *μαινάδι ἴση.* acc. sg. **ἶσον** et pl. **ἶσα,** acc. r… quae verbo significatur, pro adv. sunt, cf. L… Roche h. S. 53: a) aeque ac: *Γ* 454 *ἶσον ἀπ… χθετο κηρί.* *Ε* 467 *ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι*, c… *Ι* 142 284 603 *Σ* 82 ξ 203. *Ν* 176 *Ο* 551 *τ… ἶσα τέκεσσιν*, cf. *Ο* 439 α 432 λ 304 484 ο 52… *Ι* 616 *ἶσον ἐμοὶ βασίλευε.* λ 557 *σεῖο ἶσ… Ἀχιλλῆος κεφαλῇ ἀχνύμεθα* de te pariter a… que de Achille. eodem modo, pariter. *Ε* … *ἔτρεφε ἶσα τέκεσσι*, cf. h. Ven. 214. ι nu… quam in thesi. (*ἰσάζω, -όω, -όθεος -μορο… -πεδον, -φαρίζω, -φόρος*)

Ἶσον (Bekk. ϝι.) filium Priami, e pellice n… tum, *Λ* 101 Agamemnon interfecit.

ἰσό-ομαι (ῑ, ϝι., *ἶσος*) me confero. η 2… *τοῖσιν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην.*

ἰσο-φᾰρίζω (*ῑσ.*, Bekk. ϝι., *ἶσος* et *φέρ…* cf. Lob. Rh. 132 Doed. Gl. 428) praes. tantu… parem me fero, Ap. 92, 36 *ἐξ ἴσου φέρεσθ…* E. M. 476, 58 *ἐξισοῦσθαι, ἴσος φαίνεσθ…* *Ι* 390 *ἔργα Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζοι* | operib… Ceteris locis, Bentleium secutus, Bekk. ob d… *ἀντιφε.* *Ζ* 101 *οἱ μένος ἰσοφαρίζειν* |, cf. 411 (*-ίζεις* |) v. l. ap. sch. A. et ol. vo. *ἀντι…* sine acc. rei *Φ* 194 *τῷ ἰσοφαρίζει* |.

ἰσο-φόρος (ῑ, ϝι., *ἶσος* et *φέρω*) qui aequ… onus fert. σ 373 *βοές ἰσοφόροι*, Ap. 93, 1 *κ… ἴσον ἕλκοντες, οὐχ ἑτεροζυγοῦντες.*

ἵστημι (*στα* skr. sthā, lat. sta-re goth. sta-n… A) transit. Act. pr. *ἱστᾶσιν* *Ν* 336. iptv. *ἵσ…* *Φ* 313. ipf. 3. p. pl., cf. Spitzn. exc. V Kru… Di. § 36; 3, 4 Buttm. a. S. 2, 209 et Lob. qui *ἔστᾰσαν* pro aor. 1 *ἔστησαν* esse statu… cum Aristarcho, *ἵστασαν* *Σ* 346 *Θ* 435 (v. … *Β* 525 (v. l.) γ 182 (Ameis app. La Roche Dün… AJN *ἔστᾰσαν.* cet. codd. Bäuml. Bekk. *ἐ*) σ… (etiam Bekk., etsi codd. *ἔστᾰσαν ἔστᾰσαν ἔσ…*

σαν habent) *M* 56 (Düntz., sed Spitzn. Bekk. La Roche Bäuml. Aristarchus (Ariston. h. l.) ἔστᾰσαν, est enim aor.) ipf. iter. ἵστασχ' τ 574. fut. στήσειν λ 314. aor. 1. ἔστησε(ν), -αν et sine augm. στῆσα -ε(ν) -αμεν μ 305 -αν *A* 448 ξ 420 et correpta penult. ἔστασαν (v. s. ipf. ἵστασαν), inf. στῆσαι, ptc. στήσας -ασα -αντες. ci. στήσωσ' *X* 350. iptv. στῆσον *Z* 433. Med. aor. στήσαντο *A* 480 β 431, inf. -ασθαι *Z* 528 (v. l. -εσθαι), ptc. -μένη, -μένῃ τ 139, -μενοι ι 77 μ 402, *Σ* 533 ι 54. ci. -ωνται h. Ap. 150. B) intransit. aor. 2. ἔστην et στῆν *Λ* 744, ἔστης *Y* 179 et στῆς h. Ap. 220 246. ἔστη et in arsi prima στῆ, στήτην, στῆμεν *Λ* 777 (ἔστητε v. perf.), ἔστησαν *Λ* 593 *N* 488 κ 391 ω 58 h. Merc. 327 et ἔσταν (sedecies) et στῆσαν δ 22 et στάν *I* 193 *Λ* 216 *Π* 601 *Ψ* 358 757. aor. iter. στάσκε(ν) *Γ* 217 *Σ* 160. iptv. στῆθι *X* 222 *Ψ* 97 ν 387, στῆτε ζ 199, *Z* 80 *Λ* 588, ζ 218. ci. στήῃς *P* 30, στήῃ *E* 598, στέωμεν (syniz.) *Λ* 348 *X* 231 et στείομεν *O* 297 (La Roche). opt. σταίη α 256 -ησαν *P* 733. inf. στῆναι *Φ* 266 ϱ 439 σ 240 et στήμεναι *P* 167 *X* 253 · 414. ptc. στάς στᾶσα στάντε *Λ* 622, -ες *P* 490 -ων *Γ* 210. pf. ἕστηκας *E* 485 -κε(ν) (-χ' *I* 263). -ασιν *Δ* 434, per sync. ἕστᾰτον *Ψ* 284 pl. ἕστητε *Δ* 243 246, (ante Spitzn. et Wolf. o. Vind. H. et nunc La Roche Düntz. ἑστητε), στᾶσι(ν). ci. ἑστήκῃ Bekk. Am. cet. praeter Bäuml. (-ει) χ 469 et contra cdd. Spitzn. Bäuml. et. *P* 435. iptv. ἕσταθι (ϑ') χ 489, du. ἕστατον *Ψ* 443, pl. ἕστατε *Y* 354. inf. ἑστάμεναι (sexies) et ἑστάμεν *Δ* 342 *M* 316 *O* 675 φ 261. ptc. ἑστᾰότος ἑστᾰότα (-ϑ' ψ 46) -τε *Y* 245) 204 -ες -ων *Σ* 246 ι 442 -ας *M* 336, -α *N* 61, in primo tantum pede (duodevicies) et in secundo (sexies), Did. *Ω* 701 Ἀρίσταρχος ἑστεῶτ' per syn., non ἑστᾰότ', sch. διχῶς δὲ ὁ ποιητής φησι) itaque Bekk.[2] in pede primo, praeter *I* 367 336 *N* 293 *P* 355 *T* 79 ϑ 380 λ 583, formas εω scripsit itemque La Roche, cf. La Roche h. T. 262 h. U. 70 Am. app. ϑ 380 Bekk. h. B. 1, 228 Rumpf N. J. f. Ph. 1860 . 583. plqpf. 3. p. ἑστήκειν *Ψ* 691, Bekk. ' 133 *X* 36 cf. La Roche app. h. l., h. T. 194 : -κει, Did. *Δ* 329 οὕτως Ἀρίσταρχος i. e. non ἑστ., ut h. Cer. 452, quod saepe in codd. et ante Wolf. et Spitzn. vo. in ed., cf. Spitzn. *Δ* 29 La Roche h. T. 244, pl. sync. ἕσταμεν 466, ἕστασαν. fut. 3. ἑστήξομεν ep. 16, 14. Pass. aor. ἐστάθη ϱ 463. Med. praes. ἵστᾰμαι -ται -νται *M* 44. iptv. -σο, Aristarchus ut detur -αο, cf. Did. *K* 291 La Roche h. T. 292 ob. par. 17. -σθε *Δ* 591, inf. -σθαι τ 201. f. -το -ντο ptc. -μενος -μένη -μένοιο ξ 162 519 -μένῳ, -μενοι -μεναι *Σ* 496. fut. στήσομαι, -σόμεϑ' *Σ* 278, inf. -εσθαι *Θ* 234 *Λ* 609 482 (v. l. -ασθαι) (aor. ptc. στησάμενοι *Σ* 3 ι 54?) I trans. v. s. A. 1) statuo, constio, sisto, colloco, stelle auf. *A* 448 ϑεῷ ἑκατόμβην ἑξείης ἔ. περὶ βωμόν. *B* 525 στίχας στασαν pugnantium, cf. *Z* 433 *Π* 199. *Δ* 298 ζοὺς ἐξόπιθε στῆσε. γ 182 ἐν Ἄργεϊ νῆας στασαν, cf. μ 305. δ 582 εἰς Αἰγύπτοιο στῆσα ας, cf. ξ 258 ϱ 427 (ἐν). abs. *B* [558] στῆσε ves s. potius homines. *Ψ* 745 στῆσαν ἐν λιμένεσσι navim, cf. β 391 τ 188. *Φ* 313 ἵστη μα attolle. *E* 368 775 *Θ* 49 *N* 34 ἔνϑ' ἵππους ἵστησε constituit (sustinuit?), cf. *E* 755 550. abs. η 4 στῆσεν sustinuit mulos, cf. h. r. 354 XXVIII 13 XXXI 15. ξ 420 ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ suem collocaverunt. υ 111 μύλην στήσασα sistens. *E* 523 νεφέλῃσιν ἅς Κρονίων ἔστησεν ἐπ' ὄρεσσιν, cf. μ 405 ξ 303. ε 252 ἴκρια στήσας. σ 307 λαμπτῆρας ἵστασαν. *M* 56 σκολόπεσσιν τοὺς ἔστασαν statuerant. *O* 126 α 127 ϱ 29 ἔγχος ἔστησε seposuit. τ 574 πελέκεας ἵ. ἑξείης, cf. φ 120 123. *Σ* 344 *X* 443 *Ψ* 40 ϑ 434 ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα, cf. *Σ* 346 ϑ 435. *T* 247 *Ω* 232 χρυσοῦ στήσας δέκα τάλαντα, sch. D. διὰ ζυγοῦ, cf. *X* 350. ι 248 ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν lac. *N* 336 κονίης ἵ. ὀμίχλην venti. *Ψ* 852 ἱστὸν ἔστησεν ἐπὶ ψαμάϑοις, non in navi sed ad alios usus. Act. etiam quando additur locus: β 425 ο 290 ἱστὸν ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν et neglegentius Circe κ 506 ἱ. στήσας. Med. statuo quo usurus cum e more. statuo. *A* 480 ἱστὸν στήσαντο navis qua erant usuri, cf. ι 77 μ 402. β 94 ω 129 στησαμένη ἱστόν, cf. τ 139. *Z* 528 κρητῆρα στήσασθαι, cf. β 431. b) Translate: h. Ap. 150 στ. ἀγῶνα. *Σ* 533 ι [54] στησάμενοι ἐμάχοντο μάχην, i. e. στ. μάχην committentes pugnam ut legimus φύλοπις ἕστηκεν sim., cf. Am. app. qui μάχην ad ἐμ. refert atque supplet apud ptc. paraphr. συστάντες ἐς μάχην ἐπολέμουν. Düntz. ἵππους στη. supplet, La Roche q. c. app. ad *B* 410 intrans „sie stellten sich auf". λ 314 φυλόπιδα στήσειν. π 292 τ 11 ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν. II. intrans. v. s. B. 1) sto, consisto accedo et consisto, stehe. stelle mich, trete. pf. constiti et sto, c. significatione praes., et plqpf. (*K* 520 *T* 117) plerumque pro ipfo. a) absol. *Γ* 210 στάντων, opp. ἑζομένω, cf. *E* 587. *N* 438 ἀτρέμας ἑστάοτα. λ 571 ἥμενοι ἑσταότες τε. τ 201 ἐπὶ γαίῃ ἵστασθαι. *Δ* 245 ἑστᾶσ' hinnulei, opp. ϑέουσαι, *Σ* 246 ὀρϑῶν ἑσταότων, cf. *Ψ* 271 456 657 706 752 801 830, σ 241 (ποσίν). *Ψ* 691 οὐδ' ἔτι δὴν ἑ., sed cecidit. b) surgo. *B* 101 279 ἀνὰ ἔστη, cf. *I* 14 *T* 250 ϑ 110 118 ν 56 ξ 433 ω 421 h. VII 47. ε 414 πόδεσσι στ. ἀμφοτέροισι. *A* 535 ἀντίοι ἔσταν. *O* 6 ν 197 στῆ ἀναΐξας. c) locum capio, consisto: *Π* 255 στῆ πάροιϑ' ἐλϑὼν κλισίης, cf. *O* 155 *Σ* 215. *Ξ* 13 στῆ ἐκτὸς κλισίης trat. *Θ* 222 *Λ* 5 στῆ ἐπὶ νηί, cf. *Λ* 600 *Π* 701 *Σ* 496 *Φ* 526 *X* 463 h. Ap. 220. *Θ* 267 στῆ ὑπὸ σάκεϊ, *B* 20 59 *Ψ* 68 *Ω* 682 δ 803 ζ 21 υ 32 ψ 4 στῆ ὑπὲρ κεφαλῆς. *Λ* 622 στάντε ποτὶ πνοιήν. *P* 192 στὰς ἀπάνευϑε μάχης cf. *Ψ* 141 194 ζ 218 τ 575. *Π* 231 *Ω* 306 στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, cf. β 37. *B* 467 ἔσταν ἐν λειμῶνι, cf. *H* 384 417 *Λ* 777 *Π* 166 *Σ* 557 *X* 377 *Ψ* 507 535 α 256 ϑ 304 325 κ 220 310 π 12 ω 441. *E* 784 *Λ* 10 ἔνϑα στᾶσα, cf. *O* 730 *Σ* 217 ε 75 η 133. *Λ* 571 ϑῦνε μεσηγὺς ἱστάμενος v. s. ϑύνω. *N* 702 ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος. *Ψ* 370 ἕστασαν ἐν δίφροις, cf. *Ω* 701. *Ξ* 154 εἰσεῖδεν στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου. ϱ 447 στῆϑ' ἐς μέσσον ἀπάνευϑε τραπέζης. ω 234 στὰς ὑπὸ ὄγχνην. h. Merc. 424 στῆ ἐπ' ἀριστερά. *Ψ* 358 στὰν μεταστοιχί, cf. *Ψ* 839. α 103 στῆ ἐνὶ δήμῳ ἐπὶ προϑύροις οὔδου ἐπ'. *M* 341 κατ' αὐτὰς (portas) ἱστάμενοι, cf. ϑ 380 π 159. *Σ* 278 στ. ἂμ πύργους. μ 20 ἐν μέσσῳ στᾶσα. *H* 225 στῆ ἐγγύς, cf. *O* 710 *P* 582 α 120 ω 446 h. Ap. 246 378. *N* 263 δυσμενέων ἑκὰς ἱ., cf. *Y* 354. *Γ* 344 ἐγγὺς στήτην ἐνὶ χώρῳ. *A* 197 *Π* 791 *P* 468 στῆ ὄπιϑεν, cf. *Γ* 344 *Λ* 251 486 *O* 541. *E* 186 ἄγχι ἕστηκ', cf. *P* 11 *Ψ* 97 *Ω* 477 γ 449 δ 370 ζ 56 κ 400 455. *Γ* 231 ἑτέρωϑεν ἕστηκ', cf. *P* 139 χ 181.

Δ 329 *πλησίον ἑστήκει*, cf. *μ* 20 *ο* 257 *τ* 447. *B* [558] *ινα ἵσταντο φάλαγγες*, cf. *E* 781. *Λ* 591 *ἵ. ἀμφ' Αἴαντα*, cf. *Λ* 609 *N* 126 *P* 267 369 *X* 473 *η* 5 *ϑ* 263 *ι* 381 402 *χ* 115 *ω* 58 h. VII 50. *Λ* 314 *P* 719 *χ* 233 *παρ' ἔμ' ἵστασο*, cf. *Λ* 593 (*πλησίοι*) *Y* 49 *Ω* 169 *α* 333 *ϑ* 458 *π* 415 *ρ* 414 *σ* 209 *φ* 64 434 *χ* 332. *Δ* 331 *πὰρ ἕστασαν*, cf. *Δ* 367 *E* 112. *Z* 43 *Φ* 548 *πὰρ δέ οἱ ἔστη*, cf. *M* 353 *P* 707 (*ϑέων*) *σ* 344 h. Ven. 173. *E* 108 *πρόσϑ' ἵππων ἔστη*, cf. *E* 170 *Θ* 100 *I* 193 *Λ* 397 *M* 131 *Ξ* 297 *Π* 321 *Φ* 601 *X* 36 *Ψ* 582 *Ω* 286 *η* 21 *ο* 150 *π* 166 h. Merc. 327 Ven. 81 Cer. 63. *N* 488 *πλησίοι ἵ.* conferti. *N* 708 *παρβεβαῶτε ἕ.* *N* 460 *ὕστατον ἑστεῶτα.* *P* 342 *ἐξάλμενος ἔστη*, cf. *Y* 179 *κ* 97 148. d) *K* 480 *ἑστάμεναι μέλεον*, cf. *N* 293. *Π* 806 *Ω* 360 *στῆ ταφών*, cf. *ω* 392. *Z* 80 *στ. αὐτοῦ*, cf. *M* 367. *Δ* 243 *οὕτως ἕ.*, cf. *Δ* 246 *η* 83 *λ* 466 542 *χ* 489. e) *Λ* 332 *O* 155 *στήτην* blieben stehen, cf. *K* 354 374 *Λ* 588 595 *N* 146 *O* 591 *Y* 282 *Φ* 551 *X* 222 *ζ* 141 199 211 *P* 114. *Δ* 496 *E* 611 *Λ* 429 *M* 457 *P* 347 *στῆ ἐγγὺς ἰών*, cf. *Z* 375 *H* 46 *Θ* 280 *Λ* 577 *Π* 601 *Φ* 285 *ϑ* 144 *ρ* 261 *υ* 128 *φ* 124 149 *ω* 178 493 *Σ* 215. *Λ* 171 *ἔνϑ' ἵσταντο.* *Γ* 217 *στάσκεν*, cf. *E* 485 *Λ* 545 *Σ* 160. *E* 304 *ἔστη γνὺξ ἐριπών*, cf. *Θ* 329 *Λ* 355. *Λ* 348 *στέωμεν*, cf. *O* 297 *P* 433 *X* 231. ep. 16, 14 *οὐχ ἑστήξομεν* non manebimus. *Δ* 334 *μένοντες ἕστασαν*, cf. *O* 675. *E* 598 *στ. ἐπὶ ποταμῷ.* *X* 225 *στῆ ἐρεισϑείς*, cf. *Ψ* 780. *X* 293 *στῆ κατηφήσας.* f) hostis: *B* 473 *ἐπὶ Τρώεσσι ἐν πεδίῳ ἵ.* *E* 497 *Z* 106 *Λ* 214 *P* 343 *ἐναντίοι ἔσταν*, cf. *Λ* 94 216 *M* 44 *N* 448 *P* 31 *Y* 197 *Φ* 145 *κ* 391. *Δ* 342 *M* 316 *μετὰ πρώτοισιν ἑστάμεν*, cf. *Λ* 744 *N* 271. *N* 56 *Λ* 410 *O* 666 *ἑστάμεναι κρατερῶς.* *P* 133 *ἑστήκει.* *P* 490 *ἐναντίβιον στάντες*, cf. *Φ* 266 *ρ* 439. *Σ* 308 *μάλ' ἄντην στήσομαι.* *Φ* 482 *ἀντὶ ἐμεῖο στήσεσϑαι* cf. *X* 253. *H* 136 *τοῖσι πρόμος ἵστατο*, cf. *O* 293. *X* 85 *πρόμος ἵστασο τούτῳ* hosti. *Θ* 234 *Τρώων ἄντα στήσεσϑ' ἐν πολέμῳ.* *P* 30 *μεν ἄντα στήῃς*, cf. *P* 167 *Y* 68 90. g) *B* 172 790 *Γ* 129 *Δ* 92 *E* 123 *Λ* 199 *O* 173 *Σ* 169 *X* 215 228 *Ω* 87 *ε* 159 *ο* 9 *ἀγχοῦ ἱσταμένη* accedens, cf. *Δ* 203 *K* 508 *N* 462 768 *Ξ* 356 *O* 243 *Π* 537 *P* 684 *δ* 25 *ρ* 349 552 *χ* 100 h. Cer. 112 346. *B* 170 *Δ* 90 201 328 579 *ἑστεῶτ'* stantem, cf. *Δ* 366 *Λ* 198 (*ἐν ἵπποισι*) *E* 579 *M* 336 *λ* 583 *χ* 130 (*ἄγχι*) *ψ* 46 (*μετά*) *ω* 204 (*ἐν*). *B* 320 *ἑσταότες*, cf. *Ω* 394. *O* 434 *ἑ. ἄγχ' Αἴαντος*, cf. *P* 355 (*περί*) *ν* 187. *Y* 245 *ἑ. ἐν ὑσμίνῃ.* in concione: *T* 79 *ἑσταότος*, cf. *γ* 149. h) *Δ* 54 *τάων πρόσϑ' ἵσταμαι* ut protegam. *Δ* 129 *τοι πρόσϑε στᾶσα.* *E* 809 *σοὶ παρά ϑ' ἵσταμαι ἠδὲ φυλάσσω.* *Ω* 216 *πρὸ Τρώων ἑστεῶτα.* *ν* 387 *πὰρ δέ μοι στῆϑι.* i) animalia; *K* 520 *ὅϑ' ἕστασαν ἵπποι*, steterant, sed *K* 569 stabant. *B* 777 *ἵπποι παρ' ἅρμασι ἕστασαν*, cf. *E* 196 *Θ* 565, *N* 537 *Ξ* 431, 308. *Ψ* 283 *ἑσταότες* equi, still stehend, cf. *Ψ* 284 443. *ι* 442 *ὀρϑῶν ἑσταότων*, ovium. *Δ* 431 *ὄιες ἐν αὐλῇ ἑ.* *Σ* 586 *ἱστάμενοι ἐγγύς* canes. *δ* 22 *ἐν προϑύροισι αὐτώ τε καὶ ἵππω στῆσαν.* *ϑ* 505 *ἑστήκει* equus ligneus. ep. 16, 12 *χελιδὼν ἕστηκ' ἐν προϑύροις.* k) *B* 151 *Ψ* 366 *κονίη ἵστατ' ἀειρομένη.* *ρ* 463 *ὁ δ' ἐστάϑη ἠύτε πέτρη ἔμπεδον.* *Δ* 263 *πλεῖον δέπας ἕστηκ'.* *Σ* 374 *τρίποδας ἔτευχεν ἑστάμεναι περὶ τοῖχον.* *β* 341 *ἐν δὲ πίϑοι ἕστασαν.* *φ* 52 *ἔνϑα χηλοὶ ἕστασαν*, cf. *φ* 261. *I* [44] *νῆες ἀγχὶ ϑαλάσσης ἑστᾶσ'*, cf. *α* 185 *δ* 426 *ω* 299 308. *M* 446 *λᾶαν ὅς πυλάων ἑστήκει πρόσϑεν.* *P* 435 *στήλη ἐπὶ τύμβῳ ἑ.* *Λ* 574 *O* 317 *ἐν γαίῃ ἵσταντο* hastae, cf. *Y* 280 *Φ* 70. *M* 64 *σκόλοπες ἑστᾶσιν*, cf. *Ψ* 327 *η* 89 101. h. Cer. 452 *Ῥάριον ἔκηλον εἱ. πανάφυλλον* iacebat. *M* 55 *κρημνοὶ ἕστασαν ἀμφοτέρωϑεν.* *N* 261 *δούρατα ἑστεῶτα πρὸς ἐνώπια*, cf. *α* 129 *χ* 121. *χ* 469 *ἕρκει τό ϑ' ἑ. ἐνὶ ϑάμνῳ.* h. Ven. [267] *δρύες ἑστᾶσι.* *Φ* 240 *ἀμφ' Ἀχιλῆα ἵστατο κῦμα*, cf. *Φ* 327. *X* 318 *ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.* *Ω* 359 *ὀρϑαὶ τρίχες ἔσταν.* *τ* 211 *ὀφϑαλμοὶ ὡς εἰ κέρα ἕστασαν ἀτρέμας.* l) translate: *K* 173 *ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ . . τριχὸς ἤρτηται.* *N* 333 *ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ νέεσσι* oriebatur pugna, sch. V. *τινὲς δὲ ὁμόσε.* *Σ* 172 *φύλοπις ἕ. πρὸ νεῶν.* *ξ* 270 *ρ* 439 *περὶ κακὰ παντόϑεν ἔστη.* *Σ* 563 *ἑστήκει κάμαξι διαμπερές* vinea stat s. horret, impleta est. *T* 117 *ἕβδομος ἑστήκει μείς* initium ceperat. *ξ* [162] *τ* 307 *μηνὸς ἱσταμένοιο.* *τ* 519 *ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.* (*ἀμφ- ἀν- ἀφ- δι- ἐφ- καϑ- παρ- περι- προ- συν- ἀφ-, ἱστό. ἱστίον στατός σταϑμός στάϑμη σταμίν σταδί, αὐτοσταδίη*)

πολυστάφυλον **Ἱστίαιαν** (*-jαι.*, cf. H. Weber Phil. 16, 685 sq.) *B* 537 Euboeae urbem tenebant Abantes, sch. D. *πρότερον ἐκαλεῖτο Ταλαντία, ὕστερον δὲ οὕτω προσηγορεύϑη ἀπὸ Ἱστιαίας τῆς Ὑριέως*, BL. *ἡ νῦν Ὠρεὸς καλουμένη*, Theopompus ap. Strab. 445 *Περικλέους χειρουμένου Εὔβοιαν τοὺς Ἱστιαιεῖς καϑ' ὁμολογίαν εἰς Μακεδονίαν μεταστῆναι, δισχιλίους δ' ἐξ Ἀϑηναίων ἐλϑόντας τὸν Ὠρεὸν οἰκῆσαι δῆμον ὄντα πρότερον τῶν Ἱστιαιέων.* sita erat prope sinum Maliensem a septentrionibus insulae vocaturque etiam *Ἑστίαια* Steph. v. D

ἱστίη (*ϝεστία ἄστυ*, skr. vas wohnen, cf. Curt. Et. p. 195 666, minus bene E. M. 382, 3 *παρὰ τὸ ἑστάναι* (Welcker, Götterl. 2, 691) ib. 39 *ἀπὸ τοῦ ἵζω*) 1) focus, penates. *ξ* 159 *ρ* 15 *τ* 304 *υ* 231 *ἴστω Ζεὺς ξενίη τε τράπεζα ἱστίη τ' Ὀδυσῆος.* 2) Dea Vesta, quam non statuit Homerus, sed Hes. Th. 454. h. Ven. 2 *αἰδοίῃ κούρῃ Ἱστίῃ ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος, πότνιαν, ἣν ἐμνῶντο Ποσειδάων κ. Ἀπόλλων, | ἡ δὲ μάλ' οὐκ ἔϑελεν* iuravit enim s virginem mansuram. h. XXIV 1 *Ἑστίη ἣ Ἀπόλλωνος δόμον ἀμφιπολεύεις*, cf. h. XXIX

ἱστίον (*ἱστός*) velum, sch. D. *A* 433 *τῆς νηὸς ἡ ὀϑόνη.* *A* 481 *ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱ.* sch. L. *ἐς κόλπον*, mediam partem, cf. *β* 4 h. VII 33. *O* 627 *ἱστίῳ ἐμβρέμεται* vent h. VII 32 *ἱστόν τε καὶ ἱ. ἕλκετο*, cf. ib. 2 ib. 38 *ἀκρότατον παρὰ ἱ.* in extrema part *δ* 578 *ἐν τιϑέμεσϑα ἱστία νηυσίν.* *ι* 149 *νη καϑείλομεν ἱστία πάντα*, b) plur. de una na velum et antenna: *ι* 70 *ἱστία διέσχισεν ἲς ἀν μοιο.* *ι* 77 *ἀνὰ ἱ. λεύκ' ἐρύσαντες.* Affigeb tur enim summo malo rectis angulis antem unde velum dependebat, Bramsegel s. Gros segel, non in acutum desinens sed aequa pa tium latitudine, cf. Lucht, Schiff d. Od, Alto 1841 p. 25 Grashof, Schiff Düsseld. 1834 p. vix enim plur. referri potest ad partes lin consutas. *ε* 259 *ἱστία ποιήσασϑαι.* *A* 480 [783] *ϑ* 54. *ἀνὰ ἱστία λευκὰ πέτασσαν*, *ε* 269 *κ* 506 *μ* 402 (*ἐρύσαντες*). *δ* 781 *ϑ ἐν τίϑεντο ἱ. νηί*, cf. *λ* 3. *β* 426 *ο* 291 *ἕλκ ἱ. λευκὰ βοεῦσιν.* *λ* 11 *τῆς τέταϑ' ἱ. ποντ*

τορούσης. ο 496 λύον ἱ. h. Ap. 487 ἱ. κάθε-τον λύσαντε βοείας, cf. ib. 503. *A* 433 ἱστία στείλαντο, cf. γ 10 (νηός) π 353 (στέλλοντας). μ 170 νεὸς ἱ. μηρύσαντο κ. ἐν νηὶ θέσαν.

ἱστο-δόκη (δεκ δέχομαι, formatur enim nomen instrumenti ad normam eorum quae actionem ipsam indicant, cf. Lob. ad Phryn. 492 500 Buttm. a. S. § 121 Anm. 7, Meiring subst. cop. I, 13, unde mutatur accentus ratio Herod. *Ξ* 372 Buttm. l. l. 13 Göttl. Acc. 162) receptaculum mali, quando demittitur. Ap. 93, 4 τὸ διὰ μέσης τῆς νεὼς φράγμα, εἰς ὃ κατακλινόμενος τίθεται ὁ ἱστός, cf. E. M. 478, 30 Hes. Suid. I 2, 1084. *A* 434 h. Ap. 504 ἱστὸν ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες, sch. A. τὸ κατὰ πρύμναν ἐξέχον ξύλον καθ' οὗ κλίνεται ὁ ἱστός, exstare videtur non e navi, sed in navi ex alveo, cf. Grashof, Schiff. 23.

ἱστο-πέδη (πέδη -άω, mali vinculum. al. πούς) lignum ad quod alligatur malus quando rectus in navi stat, Ap. 93, 3 ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ τῆς τρόπεως, ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστός, cf. Eust. 1710, 28 Suid. I 2, 1084 Hes. E. M. 478, 28 ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεὼς κοῖλος τόπος ὅν τινες λινίδα καλοῦσιν, εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται. μ 51 ἡσάντων ἐν νηὶ ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, cf. μ 162 179, cf. sch. Q. V. Lucht, Schiff d. Od. Altona 1841 p. 12 non rectum lignum intellegit, sed transversum et supra μεσόδμην in medio alveo collocatum, melius Grashof Schiff Dusseld. 1834 p. 23 thecam ligneam vaginae similem, sed apertam a fronte in imo, a tergo totam ita ut malus potuerit demitti puppim versus. firmabatur vero malus stans funibus (Duntz. ligno non ad thecam sed ad μεσόδμην). ad thecam ex alveo ita exstantem Ulixes alligabatur. Passow **ἱστοπέδης**, ob pronom. αὐτοῦ, Düntz. ad ἱστόν supplet ex ἱστοπέδη, sed cf. αὐτός K. b.

ἱστός (ἵστημι) 1) malus. *Ψ* 878 ἱστῷ νηός. *Ψ* 852 ἱστὸν ἔστησεν νηὸς ἐπὶ ψαμάθοις non more in navi. ε 254 ἱ. ποίει. ζ 271 ἱστοὶ κ. ἐρετμὰ κ. νῆες. navis appulsae malum in ἱστοδόκῃ iacentem erigebant. δ 578 ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα νηυσίν, ubi Lucht, Schiff 24 ἱστόν voluit scribere, cf. δ 781 ϑ 52 λ 3. *A* 480 ἱστὸν στήσαντο usuri ut solet fieri, (v. s. ἵστημι ι 77 ἱστοὺς στησάμενοι complurium navium, cf. μ 402. β 424 ο 289 ἱστὸν εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν, cf. κ 506. h. VII 32 ἱ. τε κ. ἱστία ...κετο νηός. atque in ἱστοπέδῃ statuebant ita ut ad proram alligaretur funibus, quos quando ventus rupit malus decidit puppim versus: μ 409 τοῦ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα | 410, ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν. ε 316 μέσον ἱ. ἔαξε qui erat media in navi. μ 422 ἄραξε ποτὶ τρόπιν, cf. μ 424 438. sed e navi egredientes nautae ipsi *A* 434 h. Ap. 504 ἱστὸν ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. 496 κὰδ δ' ἕλον ἱστόν. h. VII 40 ἀμφ' ἱ. ἐλίσσετο κισσός. fuerunt abiegni (γ 424), et videtur oleagini (ι 322) vicenos fere pedes longi ut putat Grash. Schiff Düsseldorf 1834 22. ι 322 ἐίσκομεν ὅσσόν θ' ἱ. νηός. ξ 311 ἀμαιμάκετον νηός. 2) iugum textorium, cuius stamen rectum stabat, subtemen vero transversum erat, aliter atque apud nos. Texebant feminae tantum, stantes non sedentes ut nunc. *A* 31 ἱστὸν ἐποιχομένην am Webestuhl hin u. her gehend, etsi negat Düntz. Ar. 6 hunc versum spurium ratus non idonea de causa, cf. Kayser Phil. 21, 316 Am. h. l., cf. ε 62 (Nitzsch) κ 222 (μέγαν ἄμβροτον) 226 254. ν 107 ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθά τε νύμφαι φάρε' ὑφαίνουσιν. *Z* 491 α 357 φ 351 ἱστόν τ' ἠλακάτην τε. β 94. ω 129 στησαμένη μέγαν ἱ. ὕφαινε, λεπτὸν κ. περίμετρον, cf. τ 139, statuens iugam et telam. 3) tela. *Γ* 125 μέγαν ἱ. ὕφαινεν, δίπλακα πορφυρέην, cf. *Z* 456. *X* 440 ο 517 ω 147 (ἠελίῳ ἐναλίγκιον). β 104 ω 139 ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱ. νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, cf. τ 149. β 109 ω 145 ἀλλύουσαν ἀγλαὸν ἱ. η 105 ἱστοὺς ὑφόωσι κ. ἠλάκατα στρωφῶσιν. η 110 γυναῖκες ἱστῶν τεχνῆσσαι. ep. 16, 10 ἱ. ὑφαίνοι ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖα.

ἵστωρ (ϝι. Bekk. cf. Savelsb. Dig. 46 ἰδ οἶδα. Duentz. al. ἵστωρ Herod. *Σ* 501 ι πρὸ τοῦ στ μόνον δασύνεται, sed cf. Spitzn. h. l. qui ad ἴσημι refert, Lob. path. el. 1, 607) gnarus, testis Ap. 93, 2 μάρτυς, E. M. 478, 18 συνειδὼς ἐπὶ πράγματα. Lehrs Ar. 109 Doed. Gl. 415. h. XXXII 2 Μοῦσαι ἵστορες ᾠδῆς. *Ψ* 486 ἵστορα θείομεν ὁππότεραι πρόσθ' ἵπποι, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἵστορα (Bekk., ἴ. Friedl.) ἀντὶ τοῦ μάρτυρα, οἷον συνθηκοφύλακα, Naegelsb. h. T. 291 arbiter, atque sic Passow et Pappenheim Phil. Suppl. 2, 37 explicant etiam *Σ* 501 ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι, sch. A. μάρτυρι ἢ κριτῇ, sed cum arbiter non fiat nisi qui gnarus sit rei, genus ponitur pro specie.

ἰσχᾰλέος (ἰσχνός, cf. Lob. par. 12, dubiae originis, cf. Benf. 1, 217) siccus, aridus. τ 233 κρομύοιο ἰσχαλέοιο.

ἰσχᾰνάω act. praes. sg. 2. 3. p., pl. 3. p. ptc. masc. no. et fem. ac., ipf. iter. pl. 3. p. pass. 3. p. pl. praes. et ipf., iptv. 3. p. sg., diducta semper vocali. 1) teneo, retineo, prohibeo. *E* 89 τὸν γέφυραι ἰσχανόωσιν fluvium. *M* 38 ἐελμένοι ἰσχανόωντο Ap. 93, 9 κατείχοντο ἐκωλύοντο. *O* 723 αὐτὸν ἰσχανάασκον me pugnaturum. abs. ο 346 ἰσχανάᾳς abiturum retines. passive: abstineo, cohibeo me. *T* 234 μηδὲ ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω. η 161 ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται. 2) intrans. teneo, appeto, cupidus sum, τινός. *P* 572 χροὸς ἰσχανάᾳ δακέειν, ut mordeat, Hes. ἐπιθυμεῖ. *Ψ* 300 μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν. ϑ 288 ἰσχανόων φιλότητος cf. E. M. 478, 44. L. Meyer, vgl. G. 2, 17 ἰσχανη statuit. De

ἰσχᾰνω (ἴσχω, ἔχω) teneo, retineo. *Ξ* 387 δέος ἰσχάνει ἄνδρας. h. Cer. 479 ἄγος ἱ. αὐδήν. *P* 747 ἰσχανέτην (sc. hostes) ὥς τε πρὼν ἱ. ὕδωρ. h. VII 13 τὸν ἴσχανε δεσμά. τ 42 κατὰ σὸν νόον ἴσχανε.

ἰσχίον (ἰξύς cf. Passow Benf. 1, 45) acetabulum coxae, coxa, Suid. I 2, 1089 τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ ἐν ᾧ ἡ κοτύλη στρέφεται. *E* 305 κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς (306) ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν, sch. ABD., cf. *Λ* 339. ρ 234 ἔνθορεν ἰσχίῳ. *Θ* 340 ἰσχία τε γλουτούς τε leonis. *Y* 170 πλευράς τε καὶ ἰ.

Ἴσχυς. h. Ap. 210 Ἴσχυ' ἅμ' ἀντιθέῳ Ἐλατιονίδῃ εὐίππῳ, Elati filio, Apollo Coronidem petebat quae gravida Ischyi nupsit, cf. Hes. fr. 125 ed. Göttl.

ἴσχω (ἔχ-ω .σισέχω Curt. Et. 170. ϝι. statuit Savelsb. dig. 40. ἴ cf. Lob. Rh. 367. De spiritu cf. Herod. *Ω* 94) Act. pr. -ει, -ουσι κ 413. ci. -ωσι *Y* 139 inf. -ειν (quater) et -έμεν

(Bekk. *O* 456) *P* 501 et -έμεναι υ 330. ptc. -ων. ipf. ἴσχε *O* 657, -ον *O* 618, h. Ap. 128. Bekk. ἰ. Med. s. pass. iptv. -εο -εσθε, inf. -εσθαι ipf. -ετο *Φ* 366. Act. 1) teneo. *O* 456 σχεδὸν ἰ. ἵππους, cf. *P* 501. *Ψ* 762 ἀγχόθι ἴ. στήθεος. λ 82 ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴ. *E* 812 σε δέος ἴσχει, paraphr. κατέχει, cf. *E* 817 *N* 224. *E* 798 ἂν δ' ἴσχων τελαμῶνα. 2) retineo, cohibeo, prohibeo. *E* 90 ἕρκεα ἴ. fluvium, cf. *P* 750. *Y* 139 Ἀχιλῆ' ἴ. a pugna, ϱ 144 ε 15 δ 558 μιν ἀνάγκῃ ἴ. h. Ap. 128 σε ἴ. στρόφοι. *I* 352 σθένος Ἕκτορος ἴ. abs. κ 413 σηκοὶ ἴ. vitulos *O* 618 hostem, *O* 657 ἴ. γὰρ αἰδώς a fugiendo. *I* 256 μεγαλήτορα θυμὸν ἴ. ἐν στήθεσσι. *Ω* 404 ἴ. ἐσσυμένους πολέμου. υ 330 ἰ. μνηστῆρας κατὰ δώματα extrahere. *Φ* 366 ἴσχετο retinebatur fluvius. Med. me cohibeo. *Δ* 214 *B* 247 λ 251 χ 356 367 411 ω 543 h. Ven. 290 ἴσχεο Ap. 93, 7 ἀπέχου. *Γ* 82 ω 54 ἴσχεσθ'. *H* 110 ἀνὰ δ' ἴσχεο. τινός abstineo: σ 347 υ 285 λώβης ἴσχεσθαι. ω 323 ἴσχεο κλαυθμοῖο. ω 531 ἴσχεσθε πτολέμου.

ἰτέη (ῐ, ϝιτ. skr. vītikā Band, gr. ἴτυς, (id negat Grash. Fuhrw. 34) lat. vitex vimen vitta vitis, ahd. wīda Weide, Curt. Et. 593, cf. Christ 253 L. Meyer, vgl. G. 1, 34 77 140) salix. *Φ* 350 πτελέαι καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι, κ 510 αἴγειροι καὶ ἰ. ὠλεσίκαρποι, sch. BQV. ἀποβάλλουσι γὰρ τὸ ἄνθος πρὶν πεπανθῇ.

Ἴτυλον (ῐ) φίλον, παῖδ' ὀλοφυρομένη τ 522, Pandarei filia Ἀηδών s. luscinia. ὅν ποτε χαλκῷ κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο. vocatur etiam Ἴτυς, ap. Eust. 1875, 1 Ἀήτυλος s. Ἤτυλος. imitatur certe nomen cantum lusciniae. pater Ityli a nonnullis Tereus fuisse perhibetur, cf. Heyne ad Apollod. 3; 14, 8 Welck. gr. Trag. 1, 374 Voss Verg. ecl. 6, 79 Winkler, Ztft. f. G. 1859 Febr. Giseke, Stämme d. Balkanhalbins. 121 Ceterum Hes. ἴτυλος· μόνος, ὀρφανός, νέος, ἁπ-λός.

Ἰτυμονῆα (ῑ), ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκεν Nestor occidit *Λ* 672 de bubus raptis rapiendisve pugnans. A. Passow, Phil. 20, 586 ad Hes. ἴτυλος· μόνος referens, vertit: Vereinsamte.

ἴτυς (ϝι. v. s. ἰτέη, cf. Suid. I 2, 1094 ἰτύς· ἰτέα) extrema rotae curvatura, Felge. Ap. 93, 12 ἡ ἐσχάτη περιφέρεια τῆς ἀσπίδος κ. ἡ τοῦ τροχοῦ ἁψίς. ἔστι δὲ κ. παντὸς τοῦ περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος, cf. Hes. E. M. 479, 42. Grashof, Fuhrwerk 34. *Δ* 486 ἴτυν κάμψῃ δίφρῳ curvando conficiat. hanc Rumpf, Beitr. z. ho. Worterkl. Giessen 1850 p. 15 negat e ligno populeo fieri, sed esse ἴτυν idem quod ἄντυγα, marginem superiorem orbiculi, etsi sic ἐπίσσωτρα non haberet *E* 724 χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος rotarum quas habebat Iunonis currus.

Ἴτων (ῐ, Bekk. ϝι.), -α μητέρα μήλων *B* 696 tenebant quibus Protesilaus praefuerat, Thessaliotidis urbem ad Cuarium fluvium sitam. vocabatur post Homerum ὁ s. ἡ Ἴτωνος Strab. 435, Steph. οἱ ἐγχώριοι — Ἰτών. τινὲς δὲ Σιτῶνα . . διὰ τὸ σιτοφόρον, cf. Lehrs, Ar. 263. habebat Minervae Ἰτωνίας ἱερὸν, ἀφ' οὗ κ. τὸ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ. Cf. Burs. Geogr. v. Gr. 1, 79.

ἰυγμός (ῑ) ululatus, voces laetae. *Σ* 572 μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε Ap. 93, 17 ἰαχῇ, φωνῇ, cf. Hes. Suid. I 2, 1096. De

ἰύζω (ῑ, Lob. path. el. 1, 72 comparat ἴβυξ εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ et nom. pr. Ibyci, quare Curt. Et. 534 ιϝυγ statuit. Benf. 1, 19 ἰοῦ ὀξύς) sonum edo altum et inconditum. *P* 66 πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν canes hominesque ut leonem abigant. Ap. 93, 16 ποιῶς φωνοῦσιν, sed sch. A. ἰ. οἱ νομῆες· οἱ δὲ κύνες ὑλακτοῦσιν. ο 162 ἰύζοντες ἕποντο, sch. BQ. πρὸς τὴν πτῆσιν (aquilae) ἔτρεχον ποιὰν φωνὴν ἀφιέντες ἵνα ῥίψῃ τὴν χῆνα.

Ἰφεύς (ϝῑφ., ἶφι, Valens). *Π* 417 Ἰφέα Lycium occidit Patroclus.

Ἰφθίμη κούρῃ Ἰκαρίοιο τὴν Εὔμηλος ὄπυιε Φερῇς ἔνι οἰκία ναίων δ 797 similis erat imag quam Minerva sorori Penelopae misit. 2) Ap 93, 25 etiam ο 364 Ἰφθίμη sed loco cor rupto.

ἴφθῑμος (ἶφι. Doederl. Gl. 862 ἰφίτιμον, cf Am. κ 106 Antenr. *Α* 3. E. M. 480, 30 Duentz Kuhn 15, 71 ἰφίθυμος, neutrum apte ad sen sum. Lob. ad Buttm. a. S. 2, 159 probat E M. 480, 25 ἴφιμος καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ., c Savelsb. Ztft. f. G. 1865 p. 282) viribus pollen validus, robustus. E. M. 480. 23 ὁ ἰσχυρὸς γενναῖος. a) *Δ* 534 *E* 625 μέγαν κ. ἴφθιμο κ. ἀγανόν Thoantem Aiacem. *Θ* 144 ἀνὴ μάλ' ἴφθιμος, cf. π 89. *M* 410 *Y* 356 κα ἰφθίμῳ περ ἐόντι, cf. *Π* 620. π 244 πολλοῖ κ. ἰφθίμοισι, cf. τ 110 ω 26. b) *Γ* 336 *O* 48 *Π* 137 χ 123 κρατὶ ἰφθίμῳ. *Σ* 204 ὤμοις ἰφθ μοισι, cf. h. Ap. 7. *P* 749 ἰφθίμων ποταμῶ *Ψ* 260 h. Merc. 94 302 394 402 βοῶν ἴφθιμ κάρηνα. syllaba ἰφ. in arsi praeter hos loco masc. pro fem. *Α* 3 ἰφθίμους ψυχάς, Ap. 93, 1 ἰσχυροψύχους. *Δ* 55 ἰ. κεφαλάς. c) sed fe de feminis (Am. ad *Α* 3) *E* 415 ἰφθίμη ἄλοχ Diomedis Aegialea, Ap. 93, 22 ἀγαθή. π 3 ἰ. βασίλεια, υ 92 ἰ. παράκοιτις Penelope. 116 ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου. λ 287 ἰ. Πηρ μ 452 ἰφθίμῃ ἀλόχῳ Aretae. ο 364 Κτιμέν θυγατέρ' ἰ., cf. v. l. Ap. 93, 25. κ 106 θυγ τέρ' ἰ. Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο, sch. B. γε ναία κατὰ τὸ σῶμα. d) *E* 675 ἴ. Διὸς υἱ Sarpedonem. *Θ* 114 θεράποντε ἴφθιμοι Σθ νελός τε κ. Εὐρυμέδων. *M* 376 ἴ. Λυκίω ἡγήτορες. *M* 417 *Π* 659 ἴ. Λύκιοι. κ 119 Λαιστρυγόνες *Λ* 290 ἰφθίμων Δαναῶν. υ ἰ. ἑτάρους Ulixis, cf. ψ 313. *E* 695 ἴ. Πελ γων. *Λ* 373 Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο. *Ψ* 5 ἴ. Σθένελος. *O* 547 ἴ. Μελάνιππον. *P* 554 Μενέλαον. δ 365 Πρωτέος ἰφθίμου. κ 5 λ 47 ἰ. Ἀΐδῃ.

ἶφι (ϝῑ. cf. Hoffm. qu. h. § 126 Savelsb. D 27. E. M. 480, 9 ἀπὸ τοῦ ἴς ἰνός, cf. Apoll adv. 608, 11 Curt. Et. 592 Autenr. *Α* 38 Meyer. vgl. G. 1, 78, ut sit dat., qui vix componeretur, cf. Herod. μον. λ. 38, 15 Suid 2, 1096. Tutius sch. L. *E* 556 ἡ εὐθεῖα τὸ τοῦ ἴφιος τὰ ἴφια ut sit adi. def., cuius n trum pro adv. sit, cf. Lob. par. 119 path. el 258 2, 260 Freyt. *Α* 38 Bekk. h. B. 160. dacter Doederl. Gl. 861 ἴψασθαι premere ἶφ gravis ἶφι gewaltig) valide, fortiter, cum vi robore. E. M. 480, 7 Suid. I 2, 1096 ἰσχυρ cf. Hes. *Α* 38 452 ἶ. ἀνάσσεις |, cf. *Z* 47 281 ϱ 443. *Α* 151 *B* 720 *Δ* 287 *E* 606 *M* *Σ* 14 *Φ* 486 ἶ. μάχεσθαι |. *Γ* 375 ἶ. κτα νοιο |. *T* 417 σ 156 ἶ. δαμῆναι |, cf. *Y* 143, *Φ* 208 σ 57. V. l. φ 315 ἰ. πιθήσα semper penultimo versus loco. Inde

ἴφια (ϝῑ.) τά, adi. defect. (Eust. 728, μονῆρες τοῦ ἴφια sed 582, 12 θρέμμα cuius sg. sunt qui ἴφιος statuant, melius

ἶφις v. s. ἶφι. vegetus, robustus. *E* 556 *Θ* 505 545 *I* 406 466 *Ψ* 166 *λ* 108 *μ* 128 263 322 *σ* 278 *ν* 51 *ψ* 304 h. Ven. 169 ἴφια μῆλα, E. M. 480, 12 εὐτραφῆ Ap. 93, 19 μεγάλα κ. εὔτονα. Hes. μεγάλα. ἰσχυρά. In pede quinto, sed *I* 466 *Ψ* 166 *μ* 263 h. Ven. 109 in secundo.

Ἰφῐ-ἄνασσα (ϝῖφιϝα., late potens) filia Agamemnonis et Clytaemnestrae *I* 145 287, a Pindaro et Euripide (Hes. οἱ νεώτεροι) Iphigenia vocata, cuius necem Homero ignotam esse Aristarchus notaverat.

Ἰφῐ-δάμας (δαμ-ῆναι) Ἀντηνορίδης ἠΰς τε μέγας τε *Λ* 221, apud avum in Thracia educatus eius filiam, matris Theanus sororem, in matrimonium duxerat, sed bello exorto Troiam venerat navibus Percotae relictis. *Λ* 234 Ἰ. cum Agamemnone pugnans occiditur. Coon *Λ* 257 Ἰφιδάμαντα κασίγνητον ἕλκε ποδὸς corpus ablaturus, sed occisus est *Λ* 261 ἐπ' Ἰφιδάμαντι, Hoffm. qu. ho. § 181 ἐπὶ Ἰ. digamma servaturus.

βίη **Ἰφικληείη** | *λ* 296 Iphicles et *λ* 290 βίης Ἰφικληείης |. de

Ἴφικλος (ϝῖφ.) Phylaci s. Herculis (sch. Q. *λ* 290) filius. Phylacus Phylacae in Thessalia regnans boves habebat pulcritudine insignes, quas cum Melampus furtim abigere vellet captus est. Cum in vinculis esset arte sua effecit ut Iphiclo liberi nascerentur liberatusque praemium accepit boves, Apollod. 1; 9, 12. Eust. 1685, 14, quae *λ* 290 non Phylaci fuisse dicuntur, sed Iphicli. Nati vero sunt Protesilaus et *B* 705 Ποδάρκης Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο, *N* 698 Ἰφίκλοιο πάις τοῦ Φυλακίδαο. b) Pedum pernicitate insignis fuit Iphiclus, quare *Ψ* 636 Ἴφικλον - ἐσθλὸν ἐόντα quod superarit gloriatur Nestor, sch. V. ἴσως τὸν Φυλακίδην φησί, sed cf. E. M. 480, 20 Suid. I 2, 1097. Maxim. π. καταρχῶν 423 Ἰφίκλοιο ὅςτε καὶ ἀνθερίκεσσιν ἐπέτρεχεν.

Ἰφῐ-μέδειαν (ϝῖφ., μέδομαι late dominatrix) Ἀλωῆος παράκοιτιν *λ* 305 Triopis filiam Apollod. 1; 9, 4 Ulixes apud inferos vidit, quae Otum et Ephialtem e Neptuno pepererat.

Ἰφῐ-νοον (ϝῖφ.) Δεξιάδην Graecum Glaucus occidit *Π* 14.

ἴφιος v. s. ἴφια.

Ἶφις ἐΰζωνος *I* 667 Patrocli serva, quam Achilles e Scyro abduxerat. Cf. ἶφι, Hes. ἶφις, ταχύς, cf. Lob. path. el. 1, 358 E. M. 480, 14 Suid. I 2, 1097.

Ἰφῑτΐδην (ϝιφ.), Iphiti filium, Ἀρχεπτόλεμον *Θ* 128 Troianum.

Ἰφῑτΐων (ϝῖφ.) Otryntei et nymphae f. Achilles occidit *Υ* 382 Ἰφιτίωνα ἐσθλὸν Ὀτρυντεΐδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν, ὃν νύμφη τέκε νηὶς Ὀτρυντῆι, Τμώλῳ ὕπο, Ὕδης ἐν δήμῳ.

Ἴφῑτος (ϝῖφ.) Εὐρυτίδης ἐπιείκελος ἀθανάτοισι *φ* 14 equas ab Hercule furto abductas quaerens, *φ* 22 Ἴφιτος, Ulixi apud Ortilochum Messenium dedit arcum patris Euryti, Hercules pro ne equas redderet *φ* 37 Ἴφιτον Εὐρυτίδην ἐπιείκελον ἀθ. occidit. 2) f. Nauboli, pater Schedii et Epistrophi Phocensium *B* 518 Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο Herod. τὴν μέσην συλλαβὴν ἐκτείνομεν τοῦ Ἰφίτου διὰ τὸ μέτρον. ἐν ἑτέροις γοῦν φυλάσσομεν τὸν χρόνον. *P* 306 Σχεδίον μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν. pater Archeptolemi, Troianus *Θ* 128.

ἰχθῠ-άω (ἰχθύς) cf. L. Meyer, vgl. G. 2, 15 piscor. *μ* 95 αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ δελφῖνάς τε κύνας τε Scylla Hes. ἰχθυᾶς ἁλιεύει. *δ* 368 ἀλώμενοι ἰχθυάασκον ἀγκίστροισιν, sch. B. ἀλλαχόσε οὐ λέγει ὁ Ὅ. ἐσθίειν τοὺς Ἕλληνας ἰχθύας. νῦν δέ φησι τούτους ἀγρεύειν ἰχθύας διὰ τὸ τείρεσθαι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ.

ἰχθυ-όεις pisculentus, piscosus. non recte Goebel, epith. in -εις 13 Ztft. f. G. 9, 538 Duentz. *γ* 177 pisces rapaces qui in mari sunt et pericula maris significari putant quae certe absunt a tali voce. *I* 4 *T* 378 *δ* 381 390 424 470 516 *ε* 420 *ι* 83 *κ* 540 *ψ* 317 πόντον ἰχθυόεντα. *Π* 746 *κ* 458 πόντῳ ἰχθυόεντι. *I* 360 Ἑλλήσποντον ἰ. *γ* 177 ἰ. κέλευθα. h. XXVII 9 πόντος ἰχθυόεις, sed et mare sic vocatur ubi abest navigationis significatio et adi. est etiam de fluvio *Υ* 392 Ὕλλῳ ἰ. De

ἰχθύς, ὁ. (Benf. 1, 245 L. Meyer, vgl. G. 1, 125 Christ 104 comparant lat. piscis πιχθυς Benf. 2, 43 μιχθυς skr. mih befeuchten. Doed. Gl. 2097 ἔχθομαι κότος, κῆτος squatus) piscis. *Π* 407 ἱερὸν ἰχθύν hamo quis capere dicitur, nam etsi heroës plerumque non vescuntur piscibus, v. s. ἰχθυάω, tamen pisces pro cibo sunt, (cf. *δ* 368 (Am.) *κ* 124 *μ* 331 *τ* 113). capiuntur pisces etiam: *μ* 252 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι κατὰ εἴδατα βάλλων et *Ω* 82 ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα, et reti *χ* 384 ἰχθύας οὕς θ' ἁλιῆες δικτύῳ ἐξέρυσαν. voraces sunt pisces: *ξ* 135 τὸν ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, cf. *ω* 291. *Φ* 127 ἰχθύς, ὅς κε φάγῃσι. *Φ* 203 ἐγχέλυές τε κ. ἰχθύες ἐρεπτόμενοι, cf. *Φ* 353. *T* 268 βόσιν ἰχθύσιν, cf. *Φ* 122. *ο* 480 φώκῃσι κ. ἰχθύσι κύρμα. *Φ* 22 ὑπὸ δελφῖνος ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες. *Ψ* 692 ἀναπάλλεται ἰ. |. ῠ, sed ῡ in nom. sg. *Φ* 127, cf. Herod. μον. λ. 31, 5. et acc. pl. ἰχθῦς, lex. Seg. 44, 20 ἀττικώτερον. *ε* 53 ἰ. ἀγρώσσων avis. *κ* 124 ἰ. ὡς πείροντες. *μ* 331 ἰ. ὄρνιθάς τε capiebant Ulixis socii, cum fame laborarent. *τ* 113 θάλασσα παρέχῃ ἰ.

Ἰχναίη. h. Ap. 94 vocatur Themis, cf. Baum. h. l., Strab. 435 Ἴχναι ὅπου ἡ Θέμις Ἰχναία τιμᾶται, urbs est Thessaliae. Steph. Ἴχναι πόλις Μακεδονίας . . Ἰχναία ἡ Θέμις, cf. Hes. Ἰχναίην χώραν Suid. I 2, 1098. sed Welcker, Cadm. 49 gr. Götterl. 3, 18 ad ἴχνος refert quia scelera investiget Themis.

ἰχνέω v. l. ἰχνεῦσαν euntem, *ζ* 157.

ἴχνιον (Herod. *N* 71 προπαροξυτονητέον, οὐ γάρ ἐστιν ὑποκοριστικόν, ἀλλ' ἀπὸ ῥήματος. V. s. ἴχνος) a) incessus, gressus E. M. 480, 48 πάτημα. *N* 71 ἴχνια μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων ἔγνων, motum pedum et crurum. Did. γρ. καὶ ἴθματα. Ζηνόδοτος δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ἴχματα, (Hes. ἴχματα· ἴχνια cf. Lob. par. 395). Faesi per zeugma κνημάων quoque ad ἴχνια referri putat, Doederl. gen. ad μετόπισθε refert ἴ. de defectu vestigiorum esse ratus, cf. La Roche. recte Bekk. an. 856, 13 ἔστι δὲ ῥηματικόν . . . ἴκω ἴχνιον, ὑπερθέσει τοῦ πνεύματος. b) vestigium. *Σ* 321 μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, cf. *τ* 436 (v. l.). *Ψ* 764 ὄπισθε ἴχνια τύπτε πόδεσσι. *β* 406 *γ* 30 *ε* 193 *η* 38 μετ' ἴ. βαῖνε θεοῖο. h. Merc. 76 ἴχνι' ἀποστρέψας, v. s. ἴχνος. ib. 218 ἴ. εἰσενόησεν ib. 220 ἴ. τάδε βοῶν. ib. 342 ἴ. τοῖα πελώρια. ib. 351 ἴ. πάντα διέπρεπεν ἐν κονίῃσιν.

ἴχνος (Curt. Et. 17 dubitans ad ϝικ εἴκω

weiche. Bekk. an. 856, 13 ἵκω ἴχνιον a quo ἴχνος forma tantum differt, etiam L. Meyer, vgl. G. 1, 144 ἰκνεῖσθαι. Benf. 1, 648 στιχ, στείχω) vestigium. v. l. τ 436 ἴχνη ἐρευνῶντες, vo. ἴχνι'. h. Merc. 76 ἴχνη ἀποστρέψας codd., Ilg. Matth. ἴχνε', Herm. Baum. ἴχνι'. ρ 317 ἴχνεσι περιήδη, in investigando.

ἰχώρ (ῑ, Lob. Rh. 125 ἰός et lat. virus comparat. Benf. 1, 682 skr. yas ζεσ γαχ et 2, 43 skr. mih befeuchten μιχωρ. W. Clemm Curt. Stud. 2, 45 skr. sik netzen. de accentu Herod. μον. λ. 32, 14) deorum sanguis, Hes. αἷμα. κατὰ συμβεβηκὸς ἔμπνον, σηπεδών, cf. E. M. 480, 48. Buttmann: Lymfe. Ε 340 ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο ἰχώρ, οἷός πέρ τε ῥέει θεοῖσι. Ε 416 ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ, sch. B. ἀττικόν ἐστι κατὰ ἀποκοπὴν ἢ κατὰ συναίρεσιν, Duentz. „Acc. von einem ἰχώς", cf. Buttm. a. S. 1, 208. L. Meyer, vgl. G. 2, 131 consonam nasalem fuisse putat in terminatione pro ρ. Eust. 984, 21 ἰχῶρ τινες ἔγραφον, cf. Lob. par. 545.

ἴψ (E. M. 481, 3 Doed. Gl. 863 Curt. Et. 623 ἴπ-τομαι schädige. de genere et accentu Lob. par. 113 114. μακρὸν ἔχει τὸ ι ἐπὶ ὅλης τῆς κλίσεως) vermis qui ligna et alia innascens comedit. φ 395 κέρα ἶπες ἔδοιεν, Hes. θηρίδια σκωληκοειδῆ, ἃ κατεσθίει τὰ κέρατα κ. τὰ ξύλα, cf. Ap. 92, 3 E. M. 481, 5.

ἰωγή (ῐ sch. ε 404 παρὰ τὴν ἰωὴν καὶ τὸ ἄγνυσθαι (ϝαj), posterius statuunt Lob. path. el. 1, 73 Curt. Et. 654 qui p. 524 ι pro reduplicatione ϝι esse statuit, cf. Christ 219) anfractus, id quod arcet ventum. ξ 533 πέτρῃ ὕπο βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Aristarchus ap. Hes. Ap. 93, 28 ὑπὸ σκέπῃ, cf. E. M. 481, 21. alii ὑπιωγῇ, sch. B. σύνθετόν ἐστι . . . τὴν πέτραν τοῦ βορρᾶ ὑπιωγὴν εἶπε. ipse Ap. l. l. ἰωγὴ ὁ αἰγιαλὸς κ. ἡ ὑποκάτω γῆ cf. Hes. (ἐπιωγή)

ἰωή (ῐ, Düntz. Kuhn 15, 362 Curt. Et. 587 reduplicatione ex αϝ hauchen. ut sit ἰ-ωϝ-η. Bekk. ϝι. quod probavit fere Hoffm. qu. h § 136 vituperavit Leskien) spiritus, fremitus, murmur. a) sonitus, Ap. 93, 29 ἐπὶ μὲν τῆς φωνῆς κ. βοῆς cf. Hes. E. M. 481, 17. Κ 139 τὸν περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή |. ρ 261 ἰ. φόρμιγγος. b) spiritus venti et flammae. Ap. 93, 30 ἐπὶ δὲ τῆς πνοῆς. Δ 276 ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς |. Λ 308 ἐξ ἀνέμοιο - ἰωῆς |. Π 127 λεύσσω πυρὸς ἰωήν | quod vix videtur referri posse ad auditum. Massaliotica ἐρωήν.

ἰωκή (ῐ. Bekk. ϝι. quod vituperat Leskien Christ 262 δ(ϝ)ιώκω, Curt. Et. p. 608 skr. d dja διωκ, cf. Doed. Gl. 178 Lob. path. el. 1, 97 Eust. 701, 16 Apollon. adv. 525, 4. Buttm. Lex 1, 219) persecutio Ap. 93, 31 ἡ δίωξις. Ε 521 οὔτε βίας Τρώων οὔτε ἰωκάς. acc. sg. per metaplasmum ab ἰώξ. Λ 601 πόνον ἰῶκά τ. δακρυόεσσαν. Herod. Ε 299 Τρύφων φησὶ ὅτι Ἀρίσταρχος λέγει ὅτι ἔθος τοῖς Αἰολεῦσί ἐστι, cf. Lob. par. 169 Suid. I 2, 1035. 2) Ε 74. χρυόεσσα ἰωκή deae instar in aegide.

ἰωχμός (ῐ, v. s. ἰωκή. de accentu Herod. Μ 148) persecutio, Suid. I 2, 1045 θόρυβο. Θ 89 ἵπποι ἦλθον ἀν' ἰωχμόν. Θ 158 αὖτι ἀν' ἰ.

K.

κ' v. s. κέ et καί.

Κᾰβησόθεν ex urbe Cabeso. Ν 363 Ὀθρυονῆα Κ. ἔνδον ἐόντα | sch. A.: ἐν τῇ Ἀργολ. Ἑκάβης νόθον υἱὸν ἐ. κατ' ἄγνοιαν τῆς Καβήσου. sch. BLV Κάβησα, Hes. Suid. Et. M. Καβησός, St. Byz. Καβησσός, Eust. Κάβησος; sch. BLV πόλις Ἑλλησποντίς. V. ἡ νῦν Κάβασα. οἱ δὲ Θράκης. οἱ δὲ Λυκίας. οἱ δὲ Καππαδοκίας. οἱ δὲ τῶν Ἀγαθύρσων ὡς ἥκειν ἐκ τῆς πρὸς Αἷμον Θράκης. οἱ δὲ ἀδελφὸν Σαρπηδόνος. Eust. 937, 46. Buchholtz hom. Real. I 85. — κάγ v. s. κατά.

κάγκᾰνος, neutr. pl. tantum (Hes. a κάγκω καγκαίνω quod veterum nonnulli per anadiplasiasmum a κάνος exstitisse sibi persuaserunt; rad. κάω; sed v. Lobeck path. proll. 184. El. I 164; sim. Düntzer κάγ-κ-ανος a κάειν ut δα-νὸς a δάειν c. redupl.; Eust. a καίω et καίνω = κόπτω; Benf. WL. I 33 rad. kal.) aridus. In quinto pede; sed h. Merc. 112 in pede altero. Φ 364 ξύλα κάγκανα Brennholz; σ 308 κάγκαν' codd. G. M. (cet. mscr. κάγκανα). h. Merc. 136. Eust. 871, 4 τὰ ξηρὰ καὶ ἐπιτήδεια καίεσθαι; h. Merc. 112 κ. κᾶλα, quod Bothe mutare voluit in κῆλα. — πολυκαγκής.

καγχᾰλάω (rad. χα, χάσκω Curt. Et. Nr. 179, sanscr. καχχ, καχh, καχχh-ati. Benf. II 133. Fick, Spracheinh. p. 64; cf. καχάζω et καγχάζω) cachinno, summo gaudio afficior. Praes. pl. καγχαλόωσι semel in initio secundi pedis. Part. καγχαλόων in initio tantum versus; -όωσα tantum in fine versus. — Ζ 514 Πάρις τεύχεσι παμφαίνων ἐβεβήκει | καγχ. sch. BL. ὡς ἠγαπημένος τῇ Ἀφροδίτῃ γαυριᾷ; Κ 565 διήλασε ἵππους καγχαλόων· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχ; ψ 1 γρῆυς εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσετο καγχ.; ψ 59 μέγ' ἐπεύχεο καγχαλόωσα; irridens cachinn Γ 43 ἦ που καγχαλόωσι κάρη κομ. Ἀχαιοί cf. Classen Beob. I 16. — Hes. ὑπὸ χαρᾶς ἀνί-μαι. Eust. 823, 59 ἐστὶν ἐπιτατικώτερον τοῦ χαίρειν. 659, 39. 1936, 54. 1938, 17, Et. M. 482, 41. Et. G. 289, 47. Ap. Soph. 94, 2.

Καδμεῖοι Cadmei i. e. Thebani utpote Cadmi posteri Δ 391 Καδμεῖοι κέντορες ἵππων |; λ 2.. ἀλλ' ὁ μὲν (Οἰδίπους) ἐν Θήβῃ . . πάσχων Καδμείων ἤνασσε; Ε 807 κούρους Καδμείων Δ 388 πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν |; Κ 2.. μῦθον φέρε Καδμείοισιν. Hes. Eust. 805, Suid. Gladst. hom. Stud. bearb. v. Schust p. 2. 37 sq.

Καδμείωνες alii Καδμεΐωνες (v. Angerma de patronym. graec. form. in Curt. Stud. I p. 5. = Καδμεῖοι: Δ 385 πολέας κιχήσατο Καδμ. Ε 804 πολέας μετὰ Καδμ. |; Ψ 680 πάντ ἐνίκα Καδμ. | tantum in Iliade. Eust. 487, Suid. Gladstone p. 2. 37 sq.

Καδμηίς (v. Angermann de patron. gr. for p. 47 et Lobeck path. proll. p. 468), Cadm Cadmei filia h. 6(7), 57 μήτηρ | Καδμηΐς μέλη. Eust. 1543, 34.

Κάδμος (sanscr. καδ. excellere Benf. II Fick p. 118; Eust. 214, 22. 487, 33. Welc

I 330 L. Meyer Zft. f. vergl. Spr. 6, 161 ff. Preller gr. Myth. II p. 23 adn. 3. Unger Phil. XXV, 2 putat breviorem esse formam pro *κηδεμών*; alii censent nomen ortum esse ex phoen. קדם) conditor Thebarum, filius Agenoris, pater Semeles h 6(7), 57 et Inus sive Leucothoes; ε 333 *τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνώ | Λευκοθόη*. sch. AD ad *B* 80. Preller II 22 sqq.

Κάειρα, *Κάρ* (Lob. Path. 38. Paralipp. 215) *Δ* 142 *γυνὴ . . . | Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα*, *I* 644 v. l. Zen. Et. M. 483, 4. Ap. Soph. 94, 7.

καθ-αιρέω. fut. *καθαιρήσουσι*, aor. *καθείλομεν*, coni. *καθέλῃσι*, ptc. *καθελοῦσα* 1) demitto, deduco. 2) per vim deprimo, opprimo, aufero. 1) a) ι 149 *κελσάσῃσι νηυσὶ καθείλομεν ἱστία πάντα* (v. l. *καθείλκομεν*) cf. ο 496, ubi in tmesi est. Eust. 1620, 21 *καταγαγεῖν καὶ συστεῖλαι.* b) *Λ* 453 *οὐ σοί γε ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ* operient. Eust. 1961, 50 *τὸ συμμῦσαι ποιῆσαι τὰ βλέφαρα*, sch. V. *παλαιὸν ἔθος*. ω 296 *κώκυσ' | ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα* cf. λ 426. 2) β 100 γ 238 τ 145 ω 135 *εἰς ὅτε κέν μιν | μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.* Hes. De tmesi v. s. *κατά*. — Hes. Suid.

κᾰθαίρω (*κᾰθᾰρ-ός*). praes. inf. *καθαίρειν* χ 439, impf. 3 pl. *κάθαιρον* χ 453; aor. *κάθηρεν*, *κάθηρε* (de accentu v. Herod. ad *Ξ* 171 et La Roche h. T. 405) *κάθηραν*, imper. *κάθηρον* *Π* 667, *καθήρατε*, inf. *καθῆραι*; part. *καθήραντες* ω 44. — quinquies in fine versus, ter post caes. tert. ped. troch., semel post arsin quarti pedis, semel post thesin secundi pedis. 1) purgo, mundo, 2) purgando amoveo, abluo. 1) ζ 87 *μάλα περ ῥυπόωντα κ.* |, υ 152 *κ. κρητῆρας | καὶ δέπα ἀμφικύπελλα*, χ 439 453 *θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας | ὕδατι καὶ σπόγγοισι κ.*, ω 44 *χρόα καλὸν ὕδατι καὶ ἀλείφατι*, σ 192 *κάλλεϊ οἱ προσώπατα καλὰ κάθηρεν* v. s. *κάλλος*. b) sensu sacro: lustro, expio. *Π* 228 *δέπας λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ* cf. χ 481 et Eust. 1057, 23. 2) ζ 93 *πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα*, *Ξ* 171 *ἀμβροσίῃ ἀπὸ χροὸς λύματα πάντα κ.*, c. dupl. accus. *Π* 667 *αἷμα κάθηρον* | . . *Σαρπηδόνα*, Aristarchus *Σαρπηδόνι* sed v. Bernh. Synt. p. 123, La Roche h. St. 101, 7; Zenod. versum expunxit, alii *ἐκ βελέων* cum *ἐλθών* conjunxerunt, sed *ἐκ βελέων* ad *κάθηρον* est referendum. v. Spitzner et La Roche; Eust. 1081, 1. — *ἐκκαθαίρω*.

καθ-άλλομαι. part. *καθαλλομένη* desilio, transl. *Λ* 298 *Ἕκτωρ ἐνέπεσ' ἰσμίνῃ ὑπεραέι ἶσος ἀέλλῃ | ἥ τε κ. πόντον ὀρίνει* cf. *N* 797. Suid.

κᾰθ-ᾰπᾶξ omnino, prorsus. Eust. 1912, 12 *ἐς τὸ παντελὲς ἅπαξ.* φ 349 *καὶ καθ. ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.* Hes. Suid.

κᾰθ-άπτομαι. praes. inf. = imper. *καθάπτεσθαι* *A* 582; part. *καθαπτόμενος* octies, *μενοι* β 240; impf. *καθάπτετο* *O* 127; semper post caes. tertii pedis troch.; act. part. aor. *καθάψαντες* *Ω* 796 v. l. schol. Vict. pro *καλύψαντες*, sed non est aptum; apud Hom. translate: *καθ. τινα*, plerumque coni. c. *ἐπέεσσι*, appello, compello. 1) in bonam partem: a) *ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν* *A* 582, accus. facile suppletur κ 70 *ὣς ἐφάμην μαλακοῖσι καθ. ἐπέεσσι*, ubi Zenod. *ἀμειβόμενος* exhibuit quod Didym. praetulit, Q.: *ἐφαπτόμενος*, ω 393 *μειλιχίοις ἐπέεσσι καθ. προσέειπεν.* c) absolute (deest *ἐπέεσσι*) β 39 *πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθ. προσέειπεν.* Eust. minus recte scribit 1432, 45: *καθάπτ. λέγει τὸ ἀμείβεσθαι ἢ ἀποτείνεσθαι ἁπλῶς διὰ λόγου πρός τινα*, 1647, 60 *ἀποτείνεσθαι καὶ καθικνεῖσθαι*, 155, 22. 1881, 29. 2) in malam partem: perstringo, incesso, increpo, reprehendo. a) Acc. pers. deest: σ 415 υ 323 *ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθ.* violentis verbis; b) cum acc. sed omisso adi. apud subst. *ἐπέεσσι*: *O* 127 *ἣ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο Ἄρηα*, β 240 *οὔ τι καθαπτόμενοι ἐπ.* | *παύρους μνηστῆρας καταπαύετε*; accus. facile suppletur; d) absol. *Π* 421 *κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθ. Λυκίοισιν*, ubi dat. coniungendus est cum *κεκλ.*; e) sensu mitiore γ 345 *Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε κ. ἐπέεσσι*, Eust. 1471, 44 *φιλοφρονούμενος*, υ 22 *ὣς ἔφατ' ἐν στήθεσσι καθ. φίλον ἦτορ* motum eius comprimens, reiciens, repellens; schol. ABL ad *O* 127. Hes. EG. 291, 27. Doederl. Gl. 1092; de partic. Classen Beob. III 28.

κᾰθᾰρός (rad. *καθ*, sanscr. çudh, cas-tu-s, ahd. heitar) Curt. Et. 132 Pott I 252, Benfey II 169, Christ p. 27; tantum dat. sing. *καθαρῷ* et acc. plur. neutr. *καθαρά*. Quinquies post caes. tert. pedis (penthem.), ter post arsin primi, semel post arsin secundi pedis. 1) purus, mundus, nitidus (opp. *ῥυπαρός*); 2) de locis: vacuus; 3) transl. purus ab ignominia.

1) *καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα* de precaturis δ 750 759 ρ 48 58; de iis qui in publicum prodituri erant ζ 61 (*ἔχοντα*, v. l. *ἔχοντι*). 2) in aperto: *Θ* 491 *ἀγορὴν ποιήσατο Ἕ. ἐν καθ.*, *K* 199 *ἑδριόωντο ἐν καθαρῷ* quibus in locis poeta ipse *καθ.* explicat verbis *ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος*. schol. AD *καθ. ἀπὸ τῶν νεκρῶν* Eust. 725, 50; *Ψ* 61 *ἐν καθαρῷ ὅθι κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον.* 3) χ 462 *καθαρῷ θανάτῳ*, Eust. 1934, 5 *καθαρὸς μὲν ὁ διὰ ξίφους ἐδόκει θάνατος, μιαρὸς δὲ ὁ ἀγχονιμαῖος*, sim. schol. Q. cf. Eur. Hel. 299. Philo de mundo p. 942 B et Ameis app.; Eust.: *τινὲς δὲ καὶ τὸν ἁπλοῦν* (*θάν.*) *οὕτω λεχθῆναί φασι*, sec. cum Düntzer, sed dubitatur utrum hoc ex Graecorum usu probari possit.

κᾰθᾰρῶς pure h. Ap. 121 sec. Hes. opp. 337. — *καθαίρω*, *ἐκκαθαίρω*.

[*καθ-εδριάασθαι* (*ἕδρη*) *Λ* 646 778].

καθ-έζομαι. pr. ci. *καθεζώμεσθα*, part. *καθεζόμενος*, *η*, ω ν 372 (v. l. *-οις*), *-οι* *K* 202; impf. *καθέζετο*, Ariston. *A* 68: *Ζηνόδ. γράφει ἐκαθ., οὐκ ἐᾷ δὲ ἑλληνίζειν τὸν Ὅμηρον*, v. etiam La Roche h. T. 216. Buttm. Lexil. I p. 278; Buttm. ausf. Spr. II 202 *καθεζόμην* aor. esse dicit (pro *ἑσδ.*) non impf.; Krüger gr. Spr. I p. 167 „auch, jedoch nicht immer aoristisch". De Zenodoti *ἐκαθ.* v. etiam Düntzer Zen. p. 60. Wold. Ribbeck Phil. 8, 694. — Saepe post thesin primi pedis (partic. et *καθέζετ'*), saepius post caes. troch. tertii pedis (*καθεζώμεσθα*, *καθέζετο*, rarius part.); tantum *A* 536 ε 195 post thesin secundi pedis (*καθέζετ'*). — considο, sedeo. 1) a) *O* 100 *ὣς εἰποῦσα καθέζετο*, *Y* 136 *καθεζώμεσθα κιόντες*, α 372 *ἀγορὴν δὲ καθ. κιόντες*. b) cum praep. *Λ* 360 500 *πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο*, *A* 405 *παρὰ Κρονίωνι*, *E* 869 906 *πὰρ δὲ Διὶ Κρονίωνι*, *Ω* 100 *πὰρ Διὶ πατρί*, *Ω* 126 *ἄγχ' αὐτοῦ*, σ 395 *πρὸς γοῦνά τινος* ad genua se applicans. c) *ἐν κορυφῇσι* *Λ* 183; *εἰνὶ θύρῃσι* ι 417; *ἐν πρύμνῃ*

ο 285; d) cum adv. loci: ἔνθα καθεζομένη h. Cer. 197; ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα π 48 τ 59 102, ἰὼν ρ 70. e) ἔνθα καθέζετ' (v. l. κάθιζεν) ἐπὶ θρόνου Α 536 ε 195. 2) sedeo a) absol. τ 98 ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος. b) cum praep. ν 372 τὼ δὲ καθεζομένω ἱερῆς παρὰ πυθμέν' ἐλαίης (v. l. καὶ ἑζομένω, τοῖς δὲ καθεζομένοις), Λ 81 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε cf. Aristonic. et Did. h. l.; Bekk. expunxit. τ 520 ἐν πετάλοισι καθεζομένη (v. l. καθιζομένη), ν 58 ἐν λέκτροισι, Θ 51 ἐν κορυφῇσι, Fäsi: er setzte sich und sass nun blickend. c) cum adv. loci: Κ 202 ἔνθα καθεζόμενοι πίφαυσκον, ζ 295 ἔνθα καθ. μεῖναι χρόνον ibi desidens, commorans; h. Cer. 303 ἔνθα καθεζομένη μίμνε, Ι 570 πρόχνυ καθ. genibus nixa, ὄπισθε καθ. Λ 397. De tmesi v. s. κατά I.

καθ-εῖσε (aor. rad. ἘΔ i. e. ΣΕΔ), in tmesi etiam εἷσαν, semper exc. δ 524 ante caes. troch. tertii pedis, etiam in tmesi praeter Ψ 698; saepius in Il. (ter, in tmesi quinquies) quam in Od. (semel, in tm. semel). 1) effecit, ut quis sederet 2) collocavit. — 1) Σ 389 τὴν καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου, Ε 36 ἐπ' ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ. 2) δ 524 σκοπὸς ὅν ῥα καθεῖσεν (v. l. καθεῖσε, ἐκάθισσεν), Ξ 204 Ζεὺς | γαίης νέρθε καθεῖσε. de tmesi v. s. κατά I; de accentu v. Eust. 978, 58. 1149, 17.

καθ-εύδω. praes. καθεύδετον θ 313, infin. καθεύδειν ν 141; impf. καθεῦδε sec. Aristarchum, Zenod. (Düntzer de Zen. p. 60) ἐκάθευδε, v. l. κάθευδε; de accentu v. Herodian. ad Α 611; schol. HP ad δ 304 Et. M. 483, 43 Eust. 150, 1. 162, 39 La Roche h. T. 246. 405. — impf. ubique post thesin secundi pedis praeter Α 611. In Il. semel, saepius in Od. cf. Haupt Zus. ad Lachmann Betr. über Il. p. 100, at contra eum scripsit Friedländer zwei hom. Wörterverz. p. 756 adn. 360; Düntzer hom. Abhandl. p. 202. — dormio. Α 611 ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς: haud recte schol. B ἀνέβη καθευδήσων ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνεκέκλιτο et Eust. 163, 40 ἔστι καθεύδειν τὸ ἁπλῶς ἀναπίπτειν ὡς ἐπὶ ὕπνῳ. Schol. AD coll. Β 2: ἐκάθευδε μὲν ἀλλ' ἐπ' ὀλίγον ἐκαθεύδησε καὶ οὐ διὰ πάσης τῆς νυκτός, ὡς οἱ ἄλλοι, μεριμνῶν, sim. etiam Baeuml. Ztft. f. AW. 1848 p. 325, Naegelsb. alii; sed quae Lachm. Betr. p. 2 probare studuit, libro Β novum cantum incipi, qui cum priore non cohaereat, non refellisse mihi videntur; cf. Θ 343 sq. et N. J. f. Ph. 1873 III IV 192. Contra Nutzhornium, Entstehungsw. d. hom. Ged. p. 144, qui nexum libri I et II defendit, vide Fäsi-Franke Il. p. V. Scripta, quae de hac re aguntur v. ap. Naegelsb. adn. p. 209. γ 402 δ 304 καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, ζ 1 η 344 ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦδε . . Ὀδυσσεύς, ν 141 οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν, θ 313 ὄψεσθ' ἵνα τώ γε καθεύδετον ἐν φιλότητι. E. M. 483, 43 Hes. Eust. 163, 40. 693, 7. Schmidt die Synon. des Schlafs in d. griech. Spr. Husum 1870 p. 5 ss.

καθ-εψιάομαι ludo, illudo verbis, irrideo aliquem. τ 372 οὕτω κείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες | ὡς σέθεν αἱ κύνες αἵδε καθεψιόωνται (v. l. καθεψιόωντο) ἅπασαι, fere idem quod ἐφεψιάομαι quod schol. V explicat καθήπτοντο, ἐλοιδοροῦντο.

κάθ-ημαι. imper. κάθησο Α 565 Β 191; part. καθήμενος, ον, ω (π 264) οι αι (Δ 9); impf. καθῆστο, semel (h. 6 (7), 14) ἐκάθητο; 3 p. pl. καθείατο (v. l. καθήατο); neque in Il. neque Od. verbum est compos., quod ante praepos. habeat augm.; de accentu v. schol. AL ad Α 569 E. M. 483, 32. 49 EG. 291, 49. Göttling Accent p. 49 La Roche h. T. 246 ss. — κάθησο et καθῆστο semper ante caes. tertii pedis; part. et καθείατο semper post caes. tertii pedis troch. — sedeo. Eust. 797, 15 τὸ μέσον ἀνακλίσεως καὶ στάσεως. I) 1) absol. Ξ 5 ν 136 πῖνε καθήμενος, φ 89 ἀχέων δαίνυσθε καθήμενοι, ρ 478 ἔσθι' ἕκηλος ξεῖνε καθήμενος, δ 628 Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος, ἀρχοὶ μνηστήρων cum spectandi causa tum ut ἀέθλοις procorum praeessent (cf. v. 659). h. 6 (7), 14 μειδιάων ἐκάθητο. 2) cum adv. Υ 153 ἑκάτερθε καθείατο μητιόωντες, Ω 473 ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο. 3) cum praep. ἐν: κ 497 κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, δ 539 ἐν ψαμάθοισι, δ 238 δαίνυσθε καθήμενοι ἐν μεγάροισι, Λ 76 ἕκηλοι σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, Θ 207 αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος (Zenod. ἔνθα κάθ' ἀκαχήμενος) οἶος ἐν Ἴδῃ, h. Ap. P. 226 ... ἐνὶ νηὶ καθείατο, Ψ 448 495 ἐν ἀγῶνι καθήμενοι. 4) cum praep. ἐπί: ε 82 ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθ., ε 151 εὗρε καθ., Π 407 πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθ., β 369 ἀλλὰ μέν' αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος mane hic apud tua, tuas possessiones sedens; ν 221 βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον boves pascens. 5) c. dat. ρ 5.. θύρῃσι καθ. 6) φ 420 ἕλκεν νευρὴν . . | αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος. 7) cum παρά: Δ 1 θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι, Η 443 quem versum Alexandrini expunxerunt. η 203 δαίνυνταί τε παρ' ἄμμι καθήμενοι. 8) cum aliis praep. Σ 531 εἰράων προπάροιθε, Ω 161 παῖδες πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι. II) quietus sedeo a) desideo, otiosus sum neque rebus gerendis manum admoveo. Δ 9 ἀλλ' ἤτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι τέρπεσθον cf. v. 1. Ω 403 ἀσχαλόωσι γὰρ οἵδε καθήμενοι de Graecis ad pugnam se parantibus; Β 191 ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. b) dii in nubibus quasi in solio sedentes π 264 ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω. c) quietum me teneo, moror, commoror, versor. Α 565 ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο cf. Α 569 ἀκέουσα καθῆστο, β 255 ἀλλ' οἴω καὶ δηθὰ καθήμενος ἀγγελιάων | πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, γ 186 δ 1.. ἐν μεγάροισι κ. ἡμετέροισιν, κ 260 κ. ἐσκοπιάζων cf. Autenr. ad Naegelsb. adn. Α 134 et Ameis ad Β 255 app.

κᾰθ-ιδρύω considere iubeo. υ 257 Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε (v. l. καθίδρυσε). ἐντὸς μεγάρου παρὰ λ. οὐδόν (υ verbi ... breve est h. l. tantum et Β 191 (Impf. et Praes.) Et. G. 291, 30. Suid. Hes.

κᾰθ-ιζάνω consideo. ε 3 οἱ θεοὶ θῶκόνδε καθῖζανον. Suid. cf. La Roche h. T. 247.

κᾰθ-ίζω. praes. καθίζει β 69, καθίζειν h. Ap. 12. opt. καθίζοις Ο 50. inf. καθίζειν Γ 394. imper. κάθιζ' Ζ 360. part. καθίζων ε 156. impf. καθῖζε, καθῖζον sec. Aristarchum Zenod. ubi licebat ἐκάθιζε, ον; itaque etiam iis in locis quibus augm. syllab. uti non poterat κάθιζε videtur scripsisse; Herodianus et veteres κάθιζεν, ον (sed cf. καθεύδω); de accentu v. schol. BL ad Β 53. Herod. ad Γ 426. Lehrs Lexil. I 278 II 273 La Roche h. T. 246. 406 ... aor. κάθισαν. imper. κάθισον Γ 68 Η 4..

. ep. καθίσσαι h. Merc. 284. part. καθίσσας …, καθίσασα ρ 572. — Saepissime in fine …, rarius ante caes. tertii pedis; tantum … post arsin tertii pedis, Τ 280 quarti pe-…: κάθιζ' Ἑλένη ante caesuram Γ 426 Ζ 360. … impf. aor. trans. considere facio, iubeo, … 2) Praes. impf. intrans. sedeo. 1) Ζ 360 … κάθιζ' Ἑλένη, Ι 488 σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ …σσι καθίσσας cf. Classen Beob. 3, 35; 280 κάθισαν δὲ γυναῖκας, δ 659 μνηστῆρας … μνηστῆρες) δ' ἄμυδις κάθισαν καὶ παῦ-… ἀέθλων, Γ 68 Η 49 ἄλλους μὲν κάθισον …. Et. M. 483, 18 ἀντὶ τοῦ καθίδρυσον, …ῆναι ποίησον. ρ 572 μ' εἰρέσθω πό-… πέρι νόστιμον ἦμαρ, ἀσσοτέρω καθίσασα … πυρί sc. με propius ignem foci, ubi se-… materfamilias: b) (conciones) cogo, con-… 69 Θέμις ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει … καθίζει, h. Merc. 284 ἐπ' οὔδεϊ φῶτα …. bonis privatum humi sedere cogere, …rie de furibus qui quos spoliant iis ne sellas … non auferunt, nostr. auf Wartegeld …, sim. Theocr. 1, 51 ἐπὶ ξηροῖς καθίζειν. intrans. a) abs. χοροῖο λήγοντα καθίζειν …4. b) cum praep. ἐν: ε 326 ἐν μέσσῃ σχε-… θ 422 ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι (v. l. δό-…), ε 156 ἐν πέτρῃσι καὶ ἠιόνεσσι, Didym. …στέρχον ἀμπέτρῃσι, La Roche h. T. 189. …um praep. ἐπί: θ 6 ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι, … ἐπὶ ξ. θρόνοισιν (v. l. λίθοισιν), Θ 436 … ρ 90 ἐπὶ κλισμοῖσι, Υ 151 οἱ δ' ἑτέ-…ε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης. — …1. tantum ἐπὶ κλῃῖσι καθῖζον β 419 δ 579 …3 17… 471 563 λ 638 μ 146 ο 221 549, … Friedländer 2 hom. Wörterverz. 804. ἐπί …t. κάθιζεν ἐπὶ θρόνον ε 195 v. l. d) cum …p. μετά: Ο 50 μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις, … ἐν ταῖς εἰκαιοτέραις ἀθ. θεοῖσι, sch. V … μέρους ἀντὶ τοῦ εἵης, ρ 256 μετὰ μνη-…σι. e) cum praep. παρά h. XIX 44 πὰρ … καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν. f) cum adv. …6 ἔνθα καθῖζ' Ἑλένη, h. Ap. 12 ἔνθα κα-…σιν. — Sch. L ad Ο 50. Eust. 384, 42. …. 428, 24. 647, 10. 1539, 3. Thom. Mag. …καθίζω. de tmesi (act. et med. Τ 50) … κατά.

…θ-ίημι. Praes. καθίετε Φ 132. aor. I. καθῆκα Ω 642; aor. II. 1. pl. κάθεμεν …; 3. pl. κάθεσαν h. Ap. 503; imp. du. 2. p. …ον h. Ap. 487. demitto. a) Ω 642 αἴθοπα … λαυκανίης καθέηκα sc. εἰς γαστέρα. … 1569, 20 = ἔπιον. τὸ καθέηκα πάνυ …ωτατον. ἀνίησι μὲν γὰρ ὁ ἐξεμῶν … …ίων καὶ πίνων καθίησι πάντως τοῦ …. b) Φ 132 ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε …ους: sic enim sacrum fiebat cf. E. G. 31. Aristoph. damnavit v. sch. A. c) ι 72 …α ἐς νῆας κάθεμεν (v. l. κάτθεμεν, …). h. Ap. 487 ἱστία μὲν κάθετον λύ-… …ας, de duali, qui pro plur. legitur, …. Buttm. Gr. I 134. Nägelsb. ad Α 567; … ἱστία κάθεσαν. E. G. 594, 23 s. …, 2. Suid. Hes. Lex. Seg. Bachm. 265, …. — de tmesi v. sub κατά.

…θ-ικνέομαι. aor. tantum καθίκεο, -ίκετο … caes. tertii pedis troch.: apud Hom. … transl. de rebus iniucundis: devenio, con-… tango. a) cum accus. pers. α 342 με … καθίκετο πένθος ἄλαστον. b) cum … (cf. La Roche h. St. § 55) Ξ 104 … νύς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ, Eust. 969, 53 καθικέσθαι ὅ ἐστιν ἅψασθαι οὗτος μὲν αἰτιατικῇ συνέταξεν ὡς καὶ ἐν Ὀδ., οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον γενικῇ συντάσσουσι, 1421, 39 κ. ἀντὶ τοῦ ἵκετο καὶ κατέλαβεν. Hes. Lex. Seg. Bachm. 265, 27.

κᾰθ-ίστημι. Praes. imp. καθίστα Ι 202; aor. imp. κατάστησον μ 185, infin. καταστῆσαι ν 274; med. in hymnis tantum: aor. κατεστήσαντο h. Ap. P. 229. — Act. sisto, statuo, con-… Ι 202 μείζονα δὴ κρητῆρα Μενοιτίου υἱὲ καθίστα. Et. M. 478, 2 κ. ἀντὶ τοῦ εὐτρέπιζεν (sed ν eximendum est); Suid. ἑτοίμαζε, sch. V καθίστα: κίρνα ομοιον τῷ Ζ 528. b) νῆα κατάστησον μ 185 navem tuam siste, (ad ripas nostras) appelle, ut saepius ἱστάναι apud Hom.; Ap. Soph. 97, 9 Eust. 1707, 20. c) constituere i. e. deducere in aliqm locum et in eo velut collocare: ν 274 τούς μ' ἐκέλευσα Πύλον δὲ καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι. sch. Q ἀντέστραπται. ἐπιβιβάσαι γὰρ τῇ νηῒ καὶ καταστῆσαι. Eust. 1741, 19 καταστῆσαι ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγεῖν ὅ περ ἡμεῖς ἀποκαταστῆσαι φαμέν. Rhianus fugiendae discrepantiae causa dimittendi verbum substituit (pro ἐφέσσαι) v. Mayhoff de Rhiani stud. Hom. p. 69; sed coniectura quae nata est ab usus pervulgati inscientia necessaria non est v. Ameis ad δ 476. — Galen. XII p. 251 E. (sec. Steph.) κατάστασις ἡ καθίδρυσις ἥτις ἐνδείκνυται τὸ κατὰ χώραν ἱδρῦσαί τι. 2) Med. mihi constituo, compono. h. Ap. 407 οὐδ' ὅπλ' ἔλυον ἀνὰ νῆα οὐδ' ἔλυον (Baum. ἕλκον, alii aliter emend.. Matth. v. 406 ut prorsus otiosum expunxit) λαῖφος νηός, ἀλλ' ὡς τὰ πρώτιστα κατεστήσαντο βοεῦσιν sc. λαῖφος (Matth. ὅπλα), ὧς ἔπλεον vela non verterunt funibus laxandis et attrahendis, sed ut initio vela (Matth. armamenta et vela) composuerant, hinc navigarunt.

κᾰθ-οράω. act. praes. part. καθορῶν Δ 337; ὁρῶσα h. Ap. 136; med. praes. part. καθορώμενος Ν 4; part. act. ante caes. tertii pedis. desuper adspicio, de loco alto in inferiorem despicio. 1) Act. a) Λ 337 Κρονίων ἐξ Ἴδης καθορῶν. b) c. acc. Δῆλος ἅπασα | βεβρίθει καθορῶσα Διὸς Λητοῦς τε γενέθλην h. Ap. 136 quem versum recte expunxit Baumeister, ubi vide. 2) Med. = Act. Ν 4 Ζεὺς ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν καθορώμενος αἶαν. — de tmesi v. s. κατά. — ἐκκατιδών Δ 508 Η 21 (Eust. ἐκ κ.).

κᾰθ-ύπερθε. ante vocales καθύπερθεν et καθύπερθ'. adv. loci. 1) desuper, desuperne. 2) supra 3) ultra. — Saepissime ante caes. tertii pedis (καθύπερθ' semper) et post arsin quarti pedis; semel post arsin primi pedis (γ 170), tantum … post arsin tertii pedis. — 1) Γ 337 Λ 42 [Ο 481] Π 138 χ 124 δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν, Paraphr. ὑπεράνωθεν. Suid. Lex. Seg. Bachm. 266, 12 Hes. ἄνωθεν, ὑπεράνωθεν. Φ 269 κῦμα ποταμοῖό μιν πλάζ' ὤμους καθύπερθεν, Χ 196 Hector sub Troiae muros properare studet εἴ πώς οἱ καθύπερθεν (de muro) ἀλάλκοιεν βελέεσσιν, μ 442 ἧκα δ' ἐγὼ κ. πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι, θ 279 πολλὰ δέσματα καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο. Schol. BEQ ἄνωθεν (τοῦ μελάθρου ὅ ἐστιν addit B) ἐκ τῆς ὀροφῆς ἐξήρτηντο (ἀπεκρέμαντο B). Gen. μελάθρ. pendet a verbo ἐξεκ., Passow, Pape, Fäsi, Düntzer censent gen. pendere a καθ.; 2) Β 754 κ. ἐπιρρέει μιν (i. e. Πηνειὸν) ἠΰτ' ἔλαιον. Eust. 336, 9 ἐπιτρέχει

ἐπιπολαστικῶς, aqua enim Titaresii postquam in Peneum se effudit, per longum spatium a Penei aqua distinguitur; *M* 286 ἄλλα τε πάντα | εἰλύαται (Bekk.), v. l. εἴλυται, εἰλῦται (sc. χιόνι) καθ., *Σ* 353 κάλυψαν κ. φάρεϊ λευκῷ, *Φ* 321 τόσσην οἱ ἄσιν κ. καλύψω, *Ω* 450 κ. ἔρεψαν | λαχνήεντ' ὄροφον, *ψ* 193 θάλαμον εὖ κ. ἔρεψα, *Ω* 646 *δ* 299 *η* 338 χλαίνας ἐνθέμεναι οὔλας κ. ἕσασθαι, acc. pertinet ad ἐνθ. et suppletur apud ἕσ.; *κ* 353 ἔβαλλε ῥήγεα καλὰ | πορφύρεα καθύπερθ' (α productum est cf. La Roche h. U. 65. Hartel hom. Stud. 61. O. Meyer Qu. ho. 40). opp. ὑπένερθε, h. Cer. 196 κ. δ' ἐπ' ἀργύφεον βάλε κῶας. — *M* 153 ἐμάχοντο | λαοῖσιν (Zen. λάεσσι) καθύπ. πεποιθότες, sch. A τοῖς ἀπὸ τοῦ τείχους ὄχλοις θαῤῥοῦντες. 3) ultra. *Ω* 545 ὅσσον Λέσβος ἄνω . . ἐντὸς ἐέργει καὶ Φρυγίη κ. καὶ Ἑλλήσποντος. Superiora videntur a poeta vocari remotiora et ultra eas regiones sita, Phrygia ad orientem et aquilonem; ἄνω cum ἐέργει, καθ. cum Φρυγ. coniungendum est. Fines igitur imperii ad aquilonem siti hoc modo describuntur. sch. B καθ. ἐξ ἀνατολῆς, ἐπεὶ ἔστι καὶ ἄλλη Φρυγία μικρὰ ἀμπελόεσσα ἡ ἐπὶ Σαγγαρίῳ ὡς πρὸς δύσιν κειμένη cf. sch. A et V., sch. AB περιώρισε τὴν Πριάμου ἀρχὴν ἐκ μὲν μεσημβρίας Λέσβῳ, ἐκ δὲ ἀνατολῆς Φρυγίᾳ, ἐκ δὲ ἄρκτον Ἑλλησπόντῳ, opp. ὑπένερθεν sch. V. Eust. 1364, 36. 44. 'Distinguere videtur Düntzer (Rh. M. 5, 413) inter ἄνω et καθύπερθεν, Lesbum enim extra Priami fines sitam esse, Phrygiam intra; cf. etiam Düntz. hom. Abh. p. 366. Spitzner h. l. (cf. de vi et usu praep. ἀνά et κατά 3): ἄνω a superiore, καθ. ab inferiore parte, Faesi: ἄνω nach oben hin i. e. aquilonem versus quia a Lesbo Troia ad aquilonem spectat, καθύπερθε von oben her, oberhalb. Sed dubitat num καθ. de montibus sit qui Troiam ab agro Phrygio separant an de aquilone.' — cum genet. coni. nunquam in Iliade. *γ* 170 κ. Χίοιο opp. ὑπένερθε 172 supra Chium, ut cursum a Lesbo Euboeam versus dirigerent et haberent insulam ad sinistram; αὐτήν = Χίον, ut schol. et Eust. cf. Viger. ed. Herm. p. 733 I, non = Ψυρίην, *ο* 404 Συρίη sita est Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ Ἠελίοιο (v. l. Ὀρτυγίη), supra Ort., nördl. v. Ort.; h. Cer. 272 templum Cereri exstruat populus ὑπαὶ πόλιν Καλλιχόρου κ. i. e. septemtrionem versus. — Lob. Phryn. p. 284 sq.

καί (skr. k'a. Pott E. F. I 319 Curt. Et. 133 cf. Benf. II 146 L. Meyer vgl. Gr. I 326) particula copulativa, adjungit novum aliquid a priore membro non diversum. Hermann ad Eur. Med. p. 331. Viger. ed. 4 p. 833 'καί part. est coniunctiva, τέ adiunctiva' cf. eundem de part. ἄν p. 10 s. Hand de part. τέ Lips. 1823. 4 'καί copulandi vim habet simplicem, in τέ est vis aequandi sive comparandi.' cf. etiam Bernhardy p. 482 s. et Hartung Part. I 58 ss. 119 ss. Klotz Devar. II 744. Recte mihi videtur iudicasse Baeumlein Unterss. über gr. Part. p. 145 „καί knüpft ein Neues an unter gleichem Gesichtspunct, doch mehr äusserlich, τέ bez. das innerlich Verbundene u. Zusammengehörige." Schoemann Redetheile p. 185—187. — καί servit copulandis A) singulis vocibus et B) sententiis. — A) καί coniungit a) duo subst. *Α* 9 cf. h. Ap. P. 367 h. Merc. 243. 321 h. XXVII 21; *Α* 28 50 77 171 234 321 *α* 109 *Β* 49 h. 19, ... *Β* 108 160 (ἀθετ. 160—2 Ariston.) 17... *Δ* 173; *Β* 188 359 *Ο* 495 *Υ* 337 *ω* 31; *Β* 3... 376 *Υ* 251 *Φ* 513 *υ* 267; *Β* 405 406 468 *ι* 5... *Β* 478 487 760; 503 512 *Ι* 82; *Β* 517 521 5... (Ariston. ἀθετ. v. 529 s.) 550 564 583 607 620 6... 633 691 692 701 716 717 729 757 829 8... 856 858 862 870 876 *Γ* 4 (Hor. Epod. 2, ... *Γ* 75 = 258. 95 *M* 3; *Γ* 101 *Ε* 83 *Π* 334 ... *Ρ* 478 672 *Υ* 477 *Φ* 110 *Χ* 436 *Ω* 132 (Arista... chus obelo notavit 130—2) *Γ* 136 = 253; ... 208 212 242 246 255 298 308 *γ* 346 *ξ* 53 1... *σ* 112; *Γ* 314 327 391 417 *Ξ* 448 *Π* 764; *Δ* ... *Ν* 679 *Χ* 99 507; *Δ* 95 *ο* 320; *Δ* 270 ... *Φ* 540 608; *Δ* 309 408 447 (cf. Aristoph. ... 1274) = *Θ* 61; *Δ* 521 *Ε* 2 *α* 321; *Ε* 144 1... 156 h. Cer. 249; *Ε* 196 = *Θ* 564; *Ε* 230 ... 398 430 *Σ* 516; *Ε* 524 552 *Η* 373 470 *Θ* 2... *Ρ* 249; *Ε* 592 641 cf. *ξ* 230; *Ε* 699 732 *Ζ* ... 21 27 78 *Π* 685; *Ζ* 114 117 119 195 = *M* ... *Υ* 185 (Ariston. *Υ* 180 ἀθετ. στίχοι ζ' 180— locus postremus videtur assumptus esse; pr... rum Koechly *Ζ* 194 s. expunxit, *M* 314 intact... reliquit, quam ob causam iure vituperatus ... a Friedlaendero (J. J. f. Ph. 83, 32); *Ζ* ... *Ν* 818; *Ζ* 268 *χ* 402 *ψ* [48]; *Ζ* 322 372 ... *υ* 186 v. l.; *Ζ* 442 *Η* 297 *Χ* 105 514 *Ω* ... 704; *Η* 10 80 = *Χ* 343; *Η* 99 165 = *Θ* ... *Ρ* 258; ad *Θ* 263 cf. Friedlaender anal. h... p. 464. *Η* 168 205 290 333 342 414 (cf. *Θ* 1... 447 (Aristarchus expunxit vv. 443—464) *Ο* ... *τ* 326. — *α* 110 159 *Ν* 731 h. Ap. 188 2... *β* 218; *α* 398 407 = *υ* 193; *β* 211 283 (Dü... expungit) *γ* 242 (ὀβελίζονται *γ* 242 s.) *μ* ... *ο* 275 *π* 169 (quem locum vituperavit Gep... 2, 212) *ω* 127 414 *Ρ* 714; *β* 352 *ε* 387 *ρ* ... (Düntz. spurios iudicat vv. 512—47) *τ* 55... *Φ* 565 h. Cer. 262; *β* 290 307 *γ* 3 = *μ* ... h. Ap. 69; *γ* 57 128 235 (ἀθετ. v. sch.) *ω* 97; ... (damnat Düntz.) 333 343 349 (v. l. Zenod.) ... *τ* 337 cf. *λ* 189 *τ* 318 *ψ* 180; *γ* 387 403 *η* ... *θ* 269; *γ* 439 *δ* 79 *ξ* 291 *χ* 231 (v. l. σο... δόμον) *δ* 88 105 174 *κ* 13 (v. l. τείχεα); *δ* ... = *ρ* 128; *δ* 363 418 458 563 578 *λ* 3; *δ* ... *Ν* 392 *Π* 485; *δ* 626 *ρ* 168 cf. *Β* 774; *δ* ... *φ* 186 277; *δ* 694 746 *η* 265 *ρ* 533 *ε* 156 ... = *ρ* 285; *ε* 248 254 318 398 470 472 *ζ* ... *Χ* 370; *ζ* 104 225 233 = *ψ* [160]; *ζ* 2... 269 290 303. — h. Ap. [17] 88 148 cf. *Φ* ... sed vide Thucyd. 3, 104; h. Ap. 162 200 ... 212 224 369 397 489 521 523 h. Merc. 2... h. XVIII 2; h. Merc. 81 104 135 288 (cf. *Σ* ... sed Schneidew. Philol. 3, 659 sq. ex mar... Laur. restituit βουκολίοισι καὶ εἰροπ. ... Baum. recepit; 343 (?) 381 399 471 4... 524 529 h. XXX, 12; h. Merc. 544 h. Ven... (v. l. τε καὶ) h. Cer. 275 (Ruhnk. τε καὶ ... *ω* 253; h. Ven. 119 166 249 h. Cer. ... 92 93 104 152 208 215 266 269 (Buecheler ... καὶ χάρμα τέτ.: πᾶσι τέτυγμαι) 298 31... et 410 cf. *Ο* 122; h. Cer. 408 440 447, cp. ... Saepissime inter se coniunguntur: αἷμα ... κονίησι *Ο* 118 *Π* 796 *χ* 383 cf. *Π* 639; ἀμ... σίην καὶ νέκταρ *Τ* 38 *ε* 199 (Düntz. N... expunxerunt); Gen. *ι* 359 (v. l. ἤ) h. Cer... νέκτ. κ. ἀμβρ. *Τ* 353. ἅρμα κ. ἵππους *Θ* ... *Ψ* 334 *Ω* 440 h. XXXI 15; ἅρματα κ. ... *Ε* 237 cf. *Ψ* 545, ἵπποι κ. ἅρματα *Ε* 19... *Ξ* 299, dat. *Ε* 199 *Ψ* 8 319 *δ* 8 *ρ* 117, ... *Λ* 226 *Κ* 393, ἵππων κ. ἅρματος *Ψ* 582, β... κ. μύθ. *Δ* 323 *ν* 298 *π* 420 h. Merc. 467.

. μῆλα E 556 Θ 505 545 λ 108 σ 278 υ 51 304; nom. μ 128 322 cf. I 406 et h. Merc. 288, ῆλα κ. βοῦς I 466 Σ 524 Ψ 166 α 92 δ 320 16 μ 136 ω 66. γαίης κ. πόντοιο Θ 479, cc. ε 294 ι 69 μ 315. γούνατα κ. φίλον ἦτορ 114 425 δ 703 ε 297 406 χ 68 147 ψ 205 34. γυνὴ κ. τέκνα μ 42, pl. ν 45 ξ 264 433. δέμας κ. εἶδος Ω 376 (ubi pessime ex 45 irrepsit, v. l. κ. ἀτ. φωνήν) ε 213 ξ 177 . l. φρένας v. La Roche). δέμας κ. φωνήν 45 P 555 X 227 Ω 376 v. l. Ἕκτορι κ. ρώεσσι (Τρωσί) O 304 449 P 291, P 94 T 63. ρῶες κ. Ἕ. M 290, dat. (Τρωσὶ et Τρώεσσι) 255 O 327 Π 730, N 347. Ἑλένῃ κ. κτή-σι Γ 70 91, acc. 282 285 H 350 X 114 cf. 255. Ἑλλάδα κ. μέσον Ἄργος α 344 δ [726] 16] ο 80 v. s. Ἄργος. ἕλωρ κ. κῦρμα E 488 151 γ 271 ε 473. εὐνῇ κ. φιλότητι in initio rsus κ 335 ο 421, gen. Ξ 207 306; φιλ. κ. νῇ Γ 445 Z 25 ε 126 ψ 219 (ἀθετ. cf. La oche) h. XXXII 14, acc. ep. 13, 2 cf. O 32 n fine versus). Ζεὺς κ. Μαιάς, gen. h. Merc. 235 301 446 579 h. XVIII 10 XXIX 7 cf. h. erc. 57; Μαίης κ. Δ. h. Merc. 551. ἡμιόνους ἄμαξαν Ω 150 179 ζ 37 260. θεοῖσι κ. θρ. B 669 υ 112 χ 346; ἀνθρ. κ. θεοῖσι h. erc. 161 h. Ven. 142 cf. h. XXXI 8; θνητ. κ. ταν. M 242 Y 64 h. Merc. 576. ἵπποισι κ. εσφιν Δ 297 E 219 794 I 384 M 114 119 237 δ 533, dual. E 107. κλισίῃ κ. νηΐ I 654, c. pl. A 306 N 144; νεῶν ἄπο κ. κλισιάων 91 208 464 Λ [803] N 723 Ξ 146 Π 45 376 sch. A. κραδίη κ. θυμός I 635 K 220 244 9 α 353 δ 548 ο 395 (v. l. θυμός τε) σ 61, c. B 171 Θ 147 O 208 Π 52 266 σ 274 h. r. 65 435; κρέατ' ἄσπετα κ. μέθυ ι 162 557 184 468 [477] μ 30, sec. plurimos codd. La oche, sed κρέα τ' ἄ. Bekk. Faesi Am. Düntz. eauml. Nauck. μάστιγα κ. ἡνία E 226 840 479 482 Ω 441 ζ 81; ἡν. κ. μ. h. Cer. 378. νος κ. θυμός Y 174 X 346 Ω 198, acc. 470 792 Z 72 Λ 291 N 155 O 500 514 667 210 275 θ 15 λ 562. Bekk. omnibus locis μόον) τε legit; h. Cer. 361 (Herm. corr. νόον θυμόν coll. Δ 309). μένος κ. χεῖρες Θ 450, c. Z 502 H 309 M 166 N 105 287 318 Ξ 73 638 λ 502 cf. Z 27. νῆα κ. ἑταίρους β 212 669 ο 37, nom. pl. δ 559 ε 16 141 ι 555 145; ἑτ. κ. νῆα τ 274. νῆα κ. θῖνα θαλ. 779 κ 154 402 407 569 μ 367 ν 65 ο 205. ον κ. πατρ. γαῖαν δ 476 ε 42 115 ζ [315] dentur vv. 314—6 transsumpti esse ex η 75—7) 77 ι 533 κ 474 ο 129 ψ 259. ὄιος κ. αἰγός 207, n. pl. Ψ 31, acc. pl. ι 244 341 ρ 180 250; αἶγας κ. ὄϊς Λ 245. πατὴρ κ. μήτηρ 413 I 561 Λ 452 N 430 T 291 X 239 341 0 154 ο 385 τ 462 cf. Z 429, gen. T 422 257 ξ 140 ο 432 σ 267 cf. Ω 466, dat. Ξ 502 l κ 8. πολέμου(οιο) κ. δηιοτ. E 348 409 119 174, dat. Π 91, acc. H 29 M [181] 244 124, v. l. H 290. πόλιν κ. γαῖαν ζ 177 195 6 (v. l. ἔργα) κ 39, de v. l. v. Nauck, cf. ζ 191. δας κ. γούνατ' O 269 X 24; πόδες κ. γοῦνα 611 Ψ 444. πόδας κ. χεῖρας E 122 (delet ntz. hom. Abh. 255) N 61 P 541 Φ 453 772 (ἀθετ. v. Ariston.) μ 248 χ 173 406, n. X 75, dat. O 364; π. κ. χεῖρε μ 442; ρες κ. π. μ 78 (pro γε v. l. τέ). πόσιος κ. ἐδητ. 469 B 432 H 323 I 92 222 T 231 320 Ψ 57 62 α 150 γ 67 473 δ 68 θ 72 485 μ 308 54 ο 143 303 501 π 55 480 ρ 99 h. Ap.

P. 335. προθύρ. κ. αἰθούσης Ω 323 γ [493] ο 146 191. σίτου κ. οἴνοιο I 706 T 161 ξ 46 υ 378 cf. ο 334, acc. γ 479 μ 327. Τρῶες κ. Ἀχαιοί Γ 86 304 E 451 H 67 Λ 70 Π 770 P 370 (v. l. τε καί) Σ 263, gen. Γ 266 274 341 Δ 65 333 (v. l. Τρ. θ') 471 543 E 379 Z 1 Λ 570 M 431 Ξ 400 Π 256 Y 17 ω 38, v. l. Γ 251, acc. Γ 68 88 156 264 Δ 70 E 32 H 35 49 Δ 533 O 6 135 P 458 Y 24. φίλων κ. πατρ. αἴης Λ 817 Π 539 σ 145 τ 301 ω 290 h. Ap. 526. φιλότητα κ. ὅρκια Γ 73 94 256 323. φό-νον κ. κῆρα B 352 Γ 6 E 652 Λ 443 β 165 δ 273 θ 513 ρ 82. Saepe praepositio in altero membro repetitur: Γ 100 Z 356 (εἵνεκα); Π 574 ε 42 115 η 77 κ 474 (ἐς); P 569 ν 141 (ἐν); κατὰ φρένα κ. κατὰ θυμόν A 193 Δ 163 E 671 Z 447 Θ 169 Λ 411 O 163 P 106 Σ 15 Y 264 α 294 δ 117 120 813 ε 365 (v. l. δῖος Ὀδ.) 424 ζ 118 κ 151 ο 211 υ 10 ω 235 h. Ap. 70. Praepositio in priore membro deest, sequitur in altero: δ 476 ζ [315] ι 533 κ 474 (v. l.) ο 129 ψ 259 cf. μ 27. — Membra habent praepos. diversas: Ξ 495 Π 349 μ 247 h. Cer. 69; ἐκ νεότητος κ. ἐς γῆρας Ξ 86. Subst. et infinit. coniunguntur H 203 h. Cer. 136. — καί coniungit b) duo adiectiva: A 115 B 201 = I 35 cf. I 41, B [483]; 707 Ψ 588 τ 184 πρότερος κ. ἀρείων cf. O 166 (ἀθετ. v. Aristonic.) 182 φέρτερος κ. πρότερος, Γ 106 Δ 17 540 E 727 cf. η 91; Z 60 etc. α 56 232 cf. Hagena Phil. 8, 387; α 376 = β 141 (videtur prior locus male ex altero assumptus esse cf. Kirchhoff Compos. der Od. 43 et Meister Phil. 8, 2); β 95 = τ 140 ω 130; β 230 = ε 8; γ 111 cf. h. Ap. 100; γ 370 375 Θ 153 Ξ 126; δ 614 = ο 114; δ 685 υ 13 cf. υ 116, ε 231 κ 544, ε 456 ζ 148 182 h. Ap. 267 etc., h. Ap. 13 126, h. Ap. P. 14 77 117 318 (locus corruptus est). h. Merc. 168 250 257 406 461 520 528, h. Cer. 21 T 258 Ψ 43 τ 303; h. Cer. 90 αἰνότερον κ. κύντε-ρον ut λ 427, superl. h. Cer. 306, 116 219 etc. ἀθάνατος κ. ἀγήρως Θ 539 (Aristonic. aut vv. 535—7 aut vv. 538 539 541 expungendos esse censet, Bekker utrosque) ε 136 218 η 94 257 ψ 336 h. Ap. 151 h. Ven. 133 214 h. Cer. 260; πολύς cum aliis adi. coniungitur pleonastice particula καί cf. Nägelsb. adn. ad B 213: T 226 π 244 τ 110 ψ 250 h. Ven. 140; πολλὰ κ. ἐσθλά I 330 Ω 381 β 312 δ 96 μ 347 ο 159 τ 272 cf. de v. l. La Roche; πλέονες κ. ἀρείους ι 48, πλ. κ. κρείσσονες χ 353; πλεῖστοι κ. ἄριστοι B 577 817 E 780 M 89 197. — καὶ οὐ: θ 307 (v. sub voc. γελαστός) ν 242 σ 383. c) duo adverbia: O 53 (alii pro γέ: τέ) T 317 X 304 π 255 ρ 216 (Düntz. Faesi Ameis putant ἔκπαγλον καὶ ἀεικές esse adverbia; Ameis ea ad ὀνόμαζεν, Düntz. Faesi ad νείκεσσεν refert, quod verisimillimum videtur esse, Gisekio videntur ad ἔπος addita adiectiva, etsi alias non addantur; Bekk. Düntz. versum expunxit, Faesio suspectus est. h. Ap. 121 202 = 516, h. Merc. 126 479; ἔνθα κ. ἔνθα B 462 476 779 812 E 223 Z 2 H 156 Θ 107 K 264 O 345 P 394 Σ 543 Y 249 Φ 11 354 Ψ 164 320 Ω 5 β 213 ε 327 330 η 86 95 κ 517 λ 25 42 (v. l.) ξ 11 τ 524 υ 24 26 28 φ 246 394 400 h. Ap. 361 h. Merc. 279 h. Ven. 80 h. VII 39 XIX 8 22 (locus a dubitatione non vacuus); λ [42] v. l. pro ἄλλοθεν ἄλλος; de B 397 v. Naegelsb.; εὖ κ. ἐπισταμένως K 265 υ 161 ψ 197 h. Merc. 390 cf. ω 123 εὖ κ. ἀτρεκέως; πρόσσω κ. ὀπίσσω

Α 343 Γ 109 (ἀθετ. Aristonic., sed vide Jungclaussen, Greisenalter b. Hom. 1870 p. 14) Σ 250 ω 452. d) duo pronomina: ἐμὲ κ. σέ Κ 43 Χ 265 h. Merc. 167; σοὶ κ. ἐμοί Δ 38 Τ 57; de Φ 110 (sec. Aristarchum καί = etiam) v. infra. Pron. possess.: σὸν κ. ἐμόν Ο 52 ρ 594, ἐμῆς κ. σῆς Τ 64, dat. Ρ 243; σῇ κ. ἐμῇ Ζ 87. Pron. poss. cum genet. nominis coniungitur δ 741 ὃν κ. Ὀδυσσῆος γόνον, λ 105 σὸν θυμὸν κ. ἑταίρων, π 300 ἐμός ἐσσι κ. αἵματος ἡμετέροιο cf. etiam τ 514. e) duo numeralia: ἑπτὰ καὶ δέκα ε 278 η 267 ω 63; δύω κ. εἴκοσι Β 748 ι 241 κ 208 Bekker coniunctim scribit; δύω κ. πεντήκοντα θ 35 48 π 247 (Bekker coniunctim); ἑκατὸν κ. εἴκοσι Β 510; ἑκ. κ. πεντήκοντα Λ 680; δυοκαίδεκα in Veneto ubique coniunctim scribitur; cf. Herodian. ad Β 557 et La Rochium h. T. 228 s., ubi vide etiam de τρισκαίδεκα et ἐννεακαίδεκα; Bekker deleta caesura legit π 249 πισυρεςκαιϝείκοσι pro π. τε καὶ εἴκοσι; de Β 346 et γ 115 v. infra; πρώτῃσι κ. ὑστατίῃσι Ο 634, Spitzner „pastoris imprudentia in eo cernitur, quod modo inter primos modo inter extremos vadit boves, leone e medio grege praedam sibi petituro. Unde patet καί non disiunctivam sed copulativam esse." Bekker Anecd. 957 τὸν καὶ νομιστέον ἔχειν ἀντὶ τοῦ ἤ διαζευκτικοῦ. ἐναντίος γὰρ πρῶτος ὑστέρῳ. — ε 306 τρισμάκαρες κ. τετράκις, Verg. Aen. 1, 94 terque quaterque beati. f) duo verba et duae sententiae α) subiecto non mutato: Α 15 = 374 (cod. A καὶ λίσσετο, cett. codd. ἐλίσσετο cf. La Rochium et Naegelsb.; Ariston. οὐ καλῶς ἐν τοῖς ἑξῆς (371 sqq.) μετετέθησαν; 19 sec. Heynii et Bekk. corr. καὶ ϝοίκαδ' cf. Hoffmann qu. hom. II § 200, 3). Α 33 = Ω 571, Α 71 76 92 95 187 224 233 = ν 229, Α 314 338 407 441 449 458 = Β 421 γ 447, Α 513 557 586 = Ε 382; Β 74 81 (ἀθετ. Ariston. cf. sch. Ω 222) = Ω 222, Β 114 = Ι 21, Β 132 (ἀθετ. Ariston.) 200 245 251 282 299 593 600 633 717 744 829 836 Γ 207 277 = λ 109 μ 323, Γ 347 = Η 250 Υ 274, Γ 352 δὸς τίσασθαι καὶ δάμασσον, Aristarchus δαμῆναι cf. Nican., ἀθετ. v. Ariston.; Γ 358 = Δ 136 Η 252 Λ 436, Γ 360 = Η 254 cf. Λ 360, Γ 408 459 Δ 11 380 443 496 = Ο 573, Ε 98 108 119 212 309 = Λ 355, Ε 342 365 435 440 482 486 497 = Ζ 106 Λ 214 Ρ 343, Ε 513 735 = Θ 386 (ἀθετ. 385—7 Ariston.). Ε 756 810 (?) Ζ 28 54 80 93 = 274, 112 cf. Zenod., 174 176 207 208 = Λ 784, Ζ 221 324 334 = ο 318 π 259 σ 129 ω 265, Ζ 354 431 445 457 491 = α 357 (Ἀρίσταρχος ἀθ. 356—9) φ 351, Η 83 94 = 123 cf. Ψ 491 v. l., Η 151 = h. Ap. 47, Η 201 = Ι 342, Η 364 = 391 416 466 482 (Zenod. ἦρχε 481 s.) = Ι 713 α 424 (mutatus dicitur versus esse ab Aristoph. cf. Did.) τ 427. — α 3 ἴδεν ἄστεα κ. νόον (Zen. νόμον) ἔγνω qui locus a multis est vituperatus ut a Bekk. Monatsber. der Acad. 1853 p. 635 s. sed cf. Friedlaender N. J. f. Ph. 79, 586 et Lehrs Rh. Mus. 1864 XIX 304, Lehrs Arist. 422 s.; α 89 117 = 402, 271 277 = β 196 (α 277 a Kirchhoffio Comp. d. Od. 42 et Friedlaendero anall. 477 non iniuria vituperatus est; videtur transsumptus esse e libro β cf. Phil. Anz. 2, 38 et sub v. ἔεδνα) β 16 70 (Aristoph. pro καί: μή; 68—79 expunxit Kammer Einh. d. Od. 407) = Χ 416, β 91 = ν 380, β 106 = τ 151 ω 141, β 159 263 287 323 330 353 375 = δ 748,

γ 8 37 62 (Classen Beob. I 22 ἐπεί τ' ἠρᾶτ
καί), 65 = 470 υ 279, γ 101 = δ 331, γ 17
285 cf. Ω 38, γ 317 = π 433, γ 429 δ 82 95 107 1
(ἀθ. Ἀρίσταρχος) 205 239 242 = 271 251 2
284 = π 430 χ 409 cf. φ 129, δ 347 = ρ 1
δ 364 372 380 = 469 (cf. Lobeck. Parall. 6
444 501 503 522 534 569 cf. sch. HPQ, 5
659 765 820 ε 74 95 = ξ 111, ε 188 219 22
= θ 155 Ι 492 Ψ 607, ε 245 = ρ 341 φ 4
ε 247 (cf. sch. P. Vind. 56) 338 (v. l. εἰπέ τ
μῦθον), 362 384 414 444 ζ 91 140 [144] 181 2
296 η 13 (ἀθ. Zenod.) 61 (?) 67 105 157 1
221 265 h. Ap. P. 140 142 155 159 206 223 31
330 334 339 356 = λ 146; h. Merc. 29 50 12
262 καί pro ἤ Matth. coni., Herm., Baum. r
ceperunt) 312 357 388 393 442 457 536 h. Ven.
48 73 96 128 178 222 260 286 h. Cer. 56 161 1
261 264 299 301 317 327 416 = Ι 61 etc. C
ruptus est h. Ap. P. 361 h. Merc. 92 93. β) sub
iecto mutato: Α 261 464 = Β 427 γ 4
μ 364, Β 135 364 413 670 Γ 41 = λ 358 ν 31
(minus bene pro parenthesi sumitur), Γ 4
= Ξ 328, Δ 59 133 = Υ 415, Δ 335 353
Ι 359, Ε 118 δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν κ
(v. l. τὸν δέ τέ μ' quam pro Aristarchea hab
Kayser Phil. XVIII 649, cf. Friedlaender Arist
Ο 119), Ζ 139 206 228 434 (Ariston.: ἀθ. σ
χοι ἑπτά (433—439), expungit etiam Bekk.)
α 201 = ο 173, α 305 308 β 21 107 = τ 1
ω 142, β 109 = ω 145, γ 16 203 δ 520 6
ε 262 cf. θ 417, ε 311 413 (v. l. τε καί
= η 282, ε 458 ω 349 Χ 475, ζ 245 (Ari
ἀθετεῖ, Bekk. expunxit) η 61 (?) 149 etc. h. A
D. 170 h. Ap. P. 172 = λ 295 ξ 294, h. Me
197 422 (exstat tantum in cod. M.) 428 56
Cer. 63 134 166 221 ep. 10, 2. γ) duo par
cipia coniunguntur: Α 31, Doederl. Gl. 713
Ameis J. J. f. Ph. 1850 p. 271 referunt λέχ
ad ἐποιχομένην et supplent ἐμοί ad ἀντιό
σαν. Nunc Am. sec. Naegelsb. λέχος coniu
cum ἀντ.; expungebantur vv. 29—31 t
Ariston.; Α 88 = π 439, Α 331 Δ 294 Ε 5
Ζ 322 ἔποντα ἀσπίδα κ. θώρηκα κ. ἀγκ. τ
ἀφόωντα: Doed. Faesi La Roche Classen Be
III 39 secuti Nicanorem „βραχὺ διαστελ
ἐπὶ τὸ θώρηκα" referunt ἀσπ. κ. θώρ. ad
periora; α 439 δ 81 416 ζ 131 η 218 θ 5
h. Cer. 238. δ) Saepissime inter se coniung
tur: ἀγορήσατο καὶ μετέειπε Α 73 (Zen. ἔπεα
προσηύδα) 253 Β 78 (ἀθ. Ariston.) 283 Η
367 Ι 95 Ο 285 Σ 253 β 24 160 228 δ 7
η 158 185 θ 25 ν 171 π 394 399 σ 412 υ
ω 53 425 453 (cf. Ameis ad σ 413 app.). εἰπ
κατάλεξον Κ 384 405 Ω 380 656 α 169
224 δ 486 θ 572 λ 140 170 370 457 ο
π 137 ω 256 287. εἴςβαινον κ. καθί
ι 103 179 471 563 λ 638 μ 146 ο 221 5
ἐποτρύνει κ. ἀνώγει Ζ 439 (ἀθετ. Arist
Κ 130 Ο 43 148 (Bekk. expunxit) 725 ε 1
κ 531. ἐσθιέμεν κ. πινέμεν β 305 φ 69, imp
κ 460 μ 23; πίνοντες κ. ἔδοντες η 99 cf. κ 4
ι 297; ἔσθουσαι κ. πίνουσαι ν 409; πῖνε
ἦσθε ε 94 ζ 249 η 177 π 141; ἔσθων κ. πίν
Ω 476 cf. schol., κ 272 υ 387, inf. ε 197
η 220; φαγέμεν κ. πιέμεν π 143 σ 3; ἐκπέ
ται κ. ἐδήδοται χ 56. ζώειν κ. ὁρᾶν φ
ἠελ. Σ 61 442 δ 540 833 κ 498 (qui ve
videtur Düntzero transsumtus ex δ 540 h
Abh. p. 480) ξ 44 υ 207 h. Ven. 105 cf. Ω (5
ἠέλιος ἔδυ κ. ἐπὶ κνέφας ἦλθε Α 475 γ
ε 225 cf. Düntzer hom. Abh. 198, ι 168

κ 185 [478] μ 31 τ 426. θανεῖν κ. πότμον ἐπισπεῖν Η 52 δ 196 562 ε 308 λ 389 μ 342 ξ 274 ω 22 cf. λ 197 Δ 170. λοῦσεν κ. χρῖσεν ν 154 ω 366, plur. Ω 587 δ 49 ϑ 364 454 ρ 88 h. Ven. 61 cf. δ 252, med. ζ 96; λοέσσατο κ. ἀλειψεν ζ 227; λοεσσάμενος κ. ἀλειψάμ. Κ 577; cf. etiam γ 466 κ 364 450. μεταλλῆσαι κ. ἐρέσθαι γ 69 243 ξ 378 ο 362 π 465. ὀδυρόμενος κ. ἀχεύων Ι 612 (Aristarchus ἐνὶ στήθεσσιν ἀχεύων, Zen. ὀδυρ. κινυρίζων) Ω 128 β 23 δ 100 ξ 40. στῆ καὶ ἀκόντισε Δ 496 cf. Ε 611 Λ 577 Ο 573 Ρ 347 cf. etiam Ν 403 Ρ 574. στῆ καὶ μῦθον ἔειπεν Β 59 Η 46 Θ 280 Λ 429 Ψ 68 271 456 657 706 752 801 830 Ω 682 δ 803 ζ 21 ρ 414 υ 32 ψ 4 h. Ap. 246 378 cf. ϑ 144. καὶ πρὸς μῦθον ἔειπεν Κ 140 Λ 522 Ψ 235 ε 338 (v. l. εἰπέ τε μῦθον) ο 45 ν 261 ψ 165 h. Merc. 300 329 cf. Ψ 786. ὑπέσχετο κ. κατένευσε Β 112 Ι 19 Μ 236 Ο 374 δ 6 ω 335, ν 133, imper. Α 514 cf. Ν 368 Δ 267 ὑπέστην κ. κατένευσα. — φέροι κ. ἄγοιτο (v. l. ἄροιτο) Ω 139 cf. Eust. 1342, 44; ἄγειν κ. φέρειν Ψ 513 cf. Eust. 1313, 43; ἦ καί subiecto non mutato Α 219 528 Γ 292 369 Δ 192 Ε 533 Ι 620 Λ 143 320 368 842 Ν 59 Ξ 214 Ο 742 Ρ 209 Σ 410 Τ 238 266 Υ 353 428 Φ 324 Ω 22. 247 440 621 ι 371 ο 182 539 π 172 476 φ 118 431 χ 8 h. Ap. 382 h. [XXXIV 13] cf. ξ 494 ν 197; mutato subiecto Κ 454 Λ 446 Φ 233. — ἦ ῥα καί Γ 310 447 Δ 419 Ε 416 300 Κ 372 Ν 754 Ξ 346 Π 426 Τ 424 Υ 259 Φ 200 489 Χ 273 367 395 Ψ 24 563 596 612 Ω 302 596 β 321 ε 28 ζ 198 ϑ 186 416 469 446 π 154 ρ 197 396 σ 108 τ 96 χ 236 366, Γ 355 Ε 280 Η 244 Δ 349 Ρ 516 Υ 438 Φ 590 Χ 289 ρ 356; ὣς φάτο καί Ε 899 δ 65 233 σ 151 h. Ap. P. 284; ὣς φάτο καί ῥ' 332 Ο 119 Ρ 342 ν 51 φ 80 175 ω 520; ὣς ἄρ' ἔφη καί ρ 409 462 χ 465 h. Merc. 39 78 293 409 cf. Δ 584; ὣς ἄρ' ἐφώνησεν κ. 465 φ 163. καὶ ἀμείβετο μύθῳ Ω 200 424 67 ο 434 439. καί μιν (σφεας) φωνήσας (φωνήσασ') ἔπεα πτ. προσηύδα (προσηύδων) Α 201 7 Δ 284 312 337 369 Θ 101 Κ 163 [191] 750 Ξ 138 Ο 35 89 145 Π 6 Ρ 74 Υ 331 schol. A παρὰ Ζηνοδ. καί μιν νεικείων, παρὰ ιανῷ τὸν καὶ ν.) Φ 73 cf. sch. A, Ψ 601 625 517 α 122 β 269 δ 77 550 ε 117 172 η 236 346 407 442 460 κ [430] [482] λ 56 209 396 296 ν 58 227 253 290 ξ 114 ο 259 π 180 104 ν 198 χ 410 ψ 34 ω 372 399 h. Ap. P. 3 h. Merc. 435 h. Cer. 320, v. l. κ 500; cod. addit ad β 401; καί μιν-ἔπεα πτ. προσηύδα 48 Ψ 557 Χ 81 Π 829 Φ 409 ο 208 ρ 459 9 388 χ 311 343 366 h. Ap. 50 h. Ven. 184; καί μιν φων. πρ. ξ 439 cf. Ω 307; καὶ ἐπήλυθον ουαι β 107 λ 295 ξ 294 τ 152 ω 142 h. Ap. ; καί τοι φίλος(ν) ἔπλετο θυμῷ Ξ 337 545 ν 145 σ 113. ε) Monuit Spitzner ad 164 et 179 Homeri proprium esse imperativo sequente vel nulla omnino uti particula vel copulativam adsciscere. Ameis J. J. f. Ph. 73, 210 statuit in his locis καί non copulam, sed = quoque „auch" esse, sed cf. Am. Zus. ad 171. ἴθι καί Ψ 646 Ω 336 σ 171 h. Cer. 467; similiter infinit. utitur ρ 600 ἴεναι κ. ἄγειν. semel ἄγε coniungitur cum sequente imperativo particula καί, cum alias utatur poeta asyndeto: 15,2 ἄγε κ. ὑπείρεχε. — ἔρχεο κ. κάλ. Ο 54; θε κ. ἐπίτειλον Ω 112, ἐλθὲ κ. εἴρεο α 284. δεῦτε καὶ ἀμύνετε Ν 481 cf. ep. 15, 2, τῇ κ. ἔστω Ψ 618 cf. Verg. Aen. 3, 486 accipe et haec sint. η) ἐκ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν Ι 375, ἀμφιτρομέω καὶ δείδια δ 820, ἐκπέποται κ. ἐδήδοται χ 56. ϑ) verbum alterum supplendum est: Δ 477 Χ 52 δ 834 ε 413 ζ 121 ϑ 247 551 576 ι 176 ν 202 ο 350 σ 255 τ 128 υ 208 335 ω 264. ι) in utraque sententia verbum supplendum est χ 137 ep. 2, 2. κ) diversi modi particula καί coniunguntur: h. Ven. 48 εἴη κ. εἴπῃ v. Baum., qui confert χ 444 ἐξαφέλησθε κ. ἐκλελάθοιντ sed cf. Hermanni opp. II 35; fere omnes recentiores legunt ἐκλελάθωντ'. — Membra aut tria aut etiam plura part. καί coniunguntur: a) tria Α 267 s., sed v. Naegelsb.; 427 584 s. Β 499 684 836 Γ 17 s. 355 s. Δ 47 165 534 Ε 188—190 280 s. 519 611 s. 625 Ζ 316 322 ἀσπίδα κ. θώρηκα κ. τόξ' ἀφόωντα, sed Nicanor: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ θώρηκα cf. Classen Beob. III 39. Ζ 449 Η 62 244 s. 371 Θ 154 s. 173 [552] [557] Ι 145 287 481—483 Λ 286 349 s. 359 s. 577 s. Μ 10 s. 22 s. 93 193 Ν 150 Ο 36 s. 425 486 Π 299 s. cf. h. Ap. [22], Π 397 639 Ρ 25 s. 184 347 s. 362 s. 516 s. Σ 299 Τ 87 Υ 9 438 Φ 392 s. Χ 289 s. Ω 28 466 s. 545 α 121 s. 256 434 s. β 56 γ 381 δ 175 s. (Hennings Telem. 185 expunxit δ 174—7, cf. Nitzsch h. l., defendit Friedlaender J. J. f. Ph. 79, 590) 280 418 (?) ε 83 [157] 165 184 s. ζ [124] 271 η 288 296 320 325 s. ϑ 560 s. ι 308 s. κ 66 323 s. cf. Φ 68, κ 396 λ 189 μ 4 19 359 ν 226 s. 332 (v. l. ἐπητής τ' ἐσσὶ κ. ἀγ. κ. ἐχ.; sch. H. χωρὶς τοῦ τε φησὶν Ἀρίσταρχος. οὕτω δὲ καὶ Ἡρωδ.) ο 235 s. 345 π 252 s. 259 s. [295 s.] ρ 356 535 σ 217 s. 377 s. τ 197 s. 241 s. 318 υ 69 197 s. χ 101 s. 409 s. 494 498 s. ψ 180 h. Ap. 84 s. h. Merc. 95 s. 122 [382] 449 (Hermann expunxit, Baumeister defendit) 476 481 h. Ven. 99 105 s. h. XIX 7. — Altero membro δή additum est Β 135 Ι 349 s., tertio β 314 s.; καί ῥα . . καί Λ 500; καί . . καί ῥα Φ 590 h. Cer. 245—7 (eiecto versu 246 male interposito); καί . . καί νύ κε Θ 130 s. Λ 310 s.; χ 158 ἴθι, ἐπίθες καὶ φράσαι. b) quattuor membra: Κ 459 Μ 282 s. Ο 711 s. (sch. BD ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος v. 711, Ariston. ἀθ. 712; non videtur expunxisse v. 711 Aristarchus, vide s. voc. ἀξίνη) Π 564 Σ 458—460 Φ 196 s. ζ 9 s. ϑ 253 ξ 225 h. Cer. 245—247 καί, καί, καί ῥα, melius est eicere v. 246 cf. Büchler; 142—144 καί, καί κε, καί κε; ξ 465 s. καί τε, καί τε, καί; Β 712 Φεράς, Βοίβην καί, καί; schol. Pind. Pyth. IV 221 v. l. Φέρας ἐνέμοντο ἰδὲ κρήνην Ὑπέρειαν. c) quinque aut sex membra: Β 593 s. καί, καί, καί, καί, Ν 685 s. Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες, Λοκροὶ καί, καί; Π 694 s. καί, καί, καί, καί, καί. cf. h. Merc. 569 s. (locus corruptus est) v. Baum. — καὶ οὐ Α 95 Β 132 Υ 139 Ψ 466 Ω 224 cf. 92 λ 511; καὶ οὔ πω Α 224 Μ 203 π 71 φ 132 ψ 116 ω 267; καὶ οὔ πως ε 413; καὶ οὔ ποτε Α 261 α 308, καὶ οὐκέτι Π 128 σ 406 τ 85; καὶ μή τι Ξ 111 ν 46 cf. Ψ 579. καί diversa vocabula copulat: Η 203 h. Cer. 136, Κ 223 Λ 757 Σ 414 ἀμφὶ πρόσωπα nisi quis cum Hoffmanno adv. esse statuit: ab utraque parte ora. Ψ 264 cf. Ariston. et Ψ 513, β 434 η 288, η 320 κ 66 μ 96, ι 50 τ 219 cf. Τ 336. In singulis haec potissimum sunt notanda: a) καί nonnullis locis pro τέ invenitur (cf. Baeuml. 149 212). Exempla haec afferam: αἵματι κ. λύθρῳ Ζ 268 χ 402 ψ [48] cf. αἵματι κ. κονίῃσι

Ο 118 *Π* 639 796 *γ* 383. *Ζεὺς κ. ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι Γ* 308 *γ* 346 *ξ* 53 119 *σ* 112, voc. *Γ* 298; *Ζηνὶ κ. ἄλλοις ἀθαν. Β* 49 h. XIX 44, *Ζεὺς κ. θεοὶ ἄλλοι Ξ* 120 *Υ* 194 *ι* 479 *ψ* 352; *Διὶ πατρὶ κ. ἄλλ. ἀθαν. Ζ* 259 *Ν* 818 cf. *γ* 333 h. Cer. 381 408 447 *Ε* 524. *Ἴλιος κ. Πρίαμος κ. λαός Δ* 47 165 *Ζ* 449 [*Θ* 552] *Ω* 28, *κίθαριν κ. ἀοιδήν Ν* 731 in optimis manuscr. deest, Bekker expunxit; nom. *α* 159 h. Ap. 188. *κοίτοιο κ. ὕπνου υ* 138. *κύνες κ. γῦπες Σ* 271 *Χ* 42 cf. *Χ* 354 *γ* 259. *πόσιος κ. ἐδητύος* vide supra *Λ* 469 etc.; *πόσις κ. βρῶσις ν* 72. *φόνος κ. μοῖρα φ* 24. *ἔρχεσθε κ. οἴσετε υ* 154. b) synonyma saepe apud Hom. coniunguntur velut 1) *ἀυτὴ κ. πόλεμος Ξ* 37; *πόλ. κ. ἀυτή Ξ* 96 cf. *ἀυτή τε πτόλ. τε Λ* 492 *Ζ* 328 *Π* 63 h. XI 3; *κέλαδος κ. ἀυτή Ι* 547; *πόλεμος κ. φύλοπις* h. Cer. 266 cf. *Δ* 15 82; *φύλοπις κ. πόλ. Σ* 242 cf. *ω* 475; *πολέμου(οιο) κ. δηιοτῆτος Ε* 348 409 *Η* 119 174, dat. *Π* 91, acc. *Η* 29 *Μ* [181] *ἀθετ.* v. Ariston., 244 *Υ* 124, v. l. *Η* 290; *πόλεμος κ. νεῖκος Μ* 361; *μάχη κ. φύλοπις Ν* 789; *μάχης κ. δηιοτῆτος Η* 290 (v. l. *πολέμοιο κ. δηιοτ.*); *πόνος κ. νεῖκος Μ* 348; *πόνος κ. δῆρις Ρ* 158; *πολεμήια ἔργα κ. πόνος μ* 117 (v. l. *φόνος*); *ἔρις κ. πόλεμος Ν* 358; *ἔρις κ. νεῖκος Φ* 513 (Arist. *νείκεα*) *υ* 267, Plur. *Β* 376 *Υ* 251 (v. l. *ὀνείδεα*); *ἔρις κ. ἀυτή Ε* 732. — *ἔρις κ. χόλος Σ* 108; *χόλος κ. μῆνις Ο* 122 h. Cer. 350 410. 2) *ἔπος κ. μῦθος λ* 561 cf. *δ* 597; *βουλῇ κ. μύθοισι Δ* 323 *ν* 298 *π* 420 h. Merc. 467; *μύθων κ. ῥήσιος φ* 291; *μῦθος κ. μήδεα Γ* 212; *ὀάρους κ. μήτιας* h. Ven. 249. 3) *ἀλκὴ κ. σθένος Ρ* 212 499 cf. *χ* 237; *μένος κ. ἀλκή Ι* 706 *Τ* 161 cf. *Χ* 282 *χ* 226; *μένος κ. θάρσος Ε* 2 *α* 321; *θάρσος κ. ῥηξηνορίη ξ* 217; *κάρτος κ. σθένος Ρ* 322 cf. 329 *Ο* 108; *βίη κ. κάρτος Ρ* 212 499; *βίην κ. χεῖρας Ο* 139. 4) *νόῳ κ. βουλῇ γ* 128; *νόος κ. μῆτις Η* 447 (Arist. expunxit) *Ο* 509 *τ* 326 (v. l. *βουλήν*), *νόον κ. θυμόν Δ* 309 h. Cer. 361 sec. Herm. correcturam; *νοήματα κ. φρένας θ* 559, cf. *δόλον κ. μῆτιν ι* 422; *φρένα κ. θυμόν* v. supra; *κραδίη κ. θυμός Ι* 635 *Κ* 220 244 319 *α* 353 *δ* 548 *ο* 395 (v. l. *θυμός τε*) *σ* 61, Acc. *Β* 171 *Θ* 147 *Ο* 208 *Π* 52 266 *σ* 274 h. Cer. 65 435; *μένος κ. θυμός Υ* 174 *Χ* 346 *Ω* 198, acc. *Ε* 470 792 *Ζ* 72 *Λ* 291 *Ν* 155 *Ο* 500 514 667 *Π* 210 275 *θ* 15 *λ* 562 h. Cer. 361 cf. Herm. h. l. — 5) *φόνον κ. κῆρα Β* 352 *Γ* 6 *Ε* 652 *Λ* 443 *β* 165 *δ* 273 *θ* 513 *ρ* 82; *θάνατον κ. πότμον Β* 359 *Ο* 495 *Υ* 337 cf. *ω* 31; *θάν. κ. μοῖρα Γ* 101 *Ε* 83 *Π* 334 853 *Ρ* 478 672 *Υ* 477 *Φ* 110 *Χ* 436 *Ω* 132 (Aristarchus obelo notavit 130—132 v. Ariston.); *θάν. κ. κῆρα Ρ* 714 *β* 283 cf. Düntzer; *γ* 242 (*ὀβελίζονται γ* 242 s.) *μ* 157 *ο* 275 *π* 169 (quem locum vituperavit Geppert 2, 212) *ω* 127 414; *θάν. κ. κῆρας Φ* 565 *β* 352 *ε* 387 *ρ* 547 (Düntzer spurios esse iudicat vv. 512—547) *τ* 558 *χ* 66 h. Cer. 262; *φόνος κ. λοιγός Φ* 134. *ἐκπρεπὴς κ. ἔξοχος Β* [483]; *κρείσσων κ. ἀρείων ζ* 182 h. Ap. 267; *κρ. κ. φέρτερος Τ* 217; *λωίτερον κ. ἄμεινον α* 376 *β* 141; *ὕστατα κ. πύματα δ* 685 *υ* 13; saepe coniunguntur duo adi. cum *α* privativo: *ἄβλητος κ. ἀνούτατος Δ* 540, *ἄκμηνος κ. ἄπαστος Τ* 346; *ἀκμὴς κ. ἀτειρής Ο* 697; *ἀπτόλεμος κ. ἄναλκις Β* 201 *Ι* 35. — *ἀγορήσατο κ. μετέειπε* v. supra; *αἰδέομαι κ. δείδια ρ* 188; *δείδοικα κ. αἰδ. Ω* 435; *τρομέεις κ. δείδιας σ* 80 cf. *δ* 820; *κατέρυκε κ. ἔσχεθεν δ* 284 *π* 430 *χ* 409 cf. *φ* 129; *κέλομαι κ. ανωγα γ* 317; *μεταλλῆσαι κ. ἐρέσθαι* v. supra; *ὑπεκφυγέειν κ. ἀλύξαι Θ* 243 *μ* 216; *ὑπέσχετο κ. κατένευσε* v. supra, etc. c) opposita coniunguntur: *Λ* 77 *ἔπεσιν κ. χερσίν*, *Ψ* 186 *ἤματα κ. νύκτας* (de ordine in coniungendis eiusmodi nominibus cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. hom. p. 43. Lobeck Paralipp. 63); *γ* 3 *μ* 386 h. Ap. 69 *ἀθαν. κ. θνητοῖσι βροτοῖσιν*, h. Merc. 161 *θν. ἀνθρ. κ. ἀθαν. θεοῖσι*, h. XXXI 8 *θν. καὶ ἀθ. θεοῖσι*, *Μ* 242 *Υ* 64 h. Merc. 576 *θνητοῖσι κ. ἀθ.* *Υ* 60 *πόδες κ. κορυφαί*, h. Cer. 38 *ὀρέων κορυφαὶ κ. βένθεα πόντου*, *ζ* 140 *θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε κ. ἐκ δέος εἵλετο γυίων*. d) *καί* cum emphasi additur: *Η* 232 *ἡμεῖς εἰμὲν τοῖοι καὶ πολέες*, *Κ* 171 *εἰσίν μοι παῖδες ἀμύμ.* | *εἰσὶ δὲ λαοί* | *καὶ πολέες*, h. Merc. 177 *ἄλλο τί οἱ καὶ μεῖζον ὀίομαι ἀντιβολήσειν*, rectum mihi videtur *καί* = vel esse; de *β* 245 *ἀργαλέον δὲ* | *ἀνδράσι κ. πλεόνεσσι μαχήσασθαι* v. Nitzsch h. l.; e) inter numeralia: *Β* 346 *ἕνα κ. δύο* unum et alterum i. e. perpaucos v. Naegelsb.; *γ* 115 *πεντάετές γε* (v. l. *τε*) *καὶ ἑξάετες* cf. Verg. Georg. 1, 399 terque quaterque, *ε* 306 *τρισμάκαρες καὶ τετράκις*. f) distributive *λ* 417 *μουνὰξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ ὑσμίνῃ*, *Ο* 634 (?) *πρώτῃσι κ. ὑστατίῃσι βόεσσιν ὁμοστιχάει* (*ὁ ποιμήν*), Bekk. Anecd. 957 *τὸ* „*πρώτ. κ. ὑστ. βόεσσι*“ *καὶ τὸ* „*μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ*“ (*Υ* 109 *Φ* 339 ubi v. l. est *ἤ*) Eust. 1238, 5 *τὸν καὶ νομιστέον ἔχειν ἀντὶ τοῦ ἢ διαζευκτικοῦ*. g) pars additur rei universae aut res universa additur parti velut *Τρῶες κ. Ἕκτωρ Μ* 255 290 *Ν* 347 *Ο* 327 *Π* 730, *Ἕκτωρ κ. Τρῶες Ο* 304; *Β* 632 *Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον*, qui est mons Ithacae insulae; Am. censet *Ἰθ.* esse urbem Ith.; cf. *Β* 615, *Γ* 391 etc. h) in fine enumerationis, sim. latino denique — „und überhaupt“ *μ* 96 *σκόπελον περιμαιμώωσα δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἕλῃσιν* | *κῆτος*. i) In enumerationibus poeta saepissime *πρωθυστερίᾳ* utitur qui ordo dictionis poeticae rationibus nititur; res gravissima praemittitur ita ut temporis ordo obscuratus sit cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. hom. 84 s.: *Ε* 398 *δῶμα Διὸς κ. μακρ. Ὄλυμπον*, *Ω* 206 *αἱρήσει κ. ἐσόψεται* cf. Eust. 1345, 61 et sch. A., Bothius coniecit, Düntzer recepit *ἀθρήσει*, Faesi: „*καὶ ἐσόψ.* heransteigend: und nur mit den Augen erblickt“ *δ* 476 *ε* 42 115 [*ζ* 315] *η* 77 *ι* 533 *κ* 474 *ο* 1.. *ψ* 259 *οἶκον κ. σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν*, *α* .. *φιλέεσκε κ. ἔτρεφε*, *γ* 211 *ἀνέμνησας κ. ε..πες*, 392 *ᾤιξεν καὶ ἀπὸ* (schol. Theocr. VII .. *ἀπὸ δὲ*) *κρήδεμνον ἔλυσε*, *δ* 411 *ἀριθμήσει ἔπειτιν* cf. schol. E; *ζ* 9 *ἔλασσε καὶ ἐδείματο* *ζ* 303 *δόμοι κ. αὐλή*, *θ* 90 *ν* 163; *ν* 274 *καὶ στῆσαι κ. ἐφέσσαι* (aliter La Roche Zeitschr. f. östr. Gymn. 1870 p. 138; de Rhiano v. Mayhoff p. 69) *ξ* 209; *ξ* 279 *ἐρύσατο κ. ἐλέησε* Eust. *ἐσάωσεν*, item Kayser; *ο* 18 42 = *π* 1.. *ο* 367 *π* 41 *ρ* 30 *ψ* 88, *π* 428 *σ* 217 *τ* 532 5.. *ψ* 16 *τίπτε με λωβεύεις ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα κ. ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις*; Faesi interpungit post *λωβεύεις* et coniungit *τ. π. ἐρ.* cum sequentibus et interpretatur *καί* = vel, etiam *ψ* 22 *ω* 286 h. Cer. 92 cf. etiam *Φ* 537 *Ω* .. *ε* 264 *θ* 134, *Ε* 118 *δός δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν* (v. l. *τὸν δέ μ'*); *Ρ* 161 *δ* 659, *Π* 685 *δ* 503 (?) *Ω* .. [*γ* 493] *ο* 146 191 *προθύροιο κ. αἰθούσης*

Eust. 1352, 54 σχῆμα πρωθύστερον, πρῶτον γὰρ αἴθουσα, εἶτα πρόθυρον οὐ ἔξεισί τις, vide s. voc. πρόθυρον. Quibus in locis καί non habet vim explicandi „nämlich", quae apud Hom. non invenitur, sed tantum in h. Ap. 17 κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος κ. Κύνθιον ὄχθον, vide Hermann ad Vig. 835. Baumeister versus 14—18 expunxit secutus Grodd., Ilg., Matth., Herm., Lehrs, Schneidew. — k) καί simpliciter adiungit quae sequuntur, ubi exspectamus 1) particulam causalem: α 434 δαΐδας φέρε καί ἑ φιλέεσκε, σ 325 μισγέσκετο κ. φιλέεσκεν, Ξ 114 I 21 βουλεύσατο καί με κελεύει etc. 2) particulam relativam: Z 221 δίδου δέπας καί μιν ἐγὼ κατέλειπον, β 21 τρεῖς ἔσαν, καὶ ὁ μὲν .. δύο δέ, T 43 καί ῥ' οἵ περ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον, | οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν | καὶ ταμίαι ἔσαν, καὶ μὴν οἳ . ., pro καὶ ἔχον exspectandum erat οἳ ἔχον; oratio est asperrima. 3) particulam adversandi: E 853. 4) part. consecutivam: M 391 θήσεις κ. εὔχετόωντο, N 365 T 219 Φ 440 πρότερος γεγόνει κ. πλείονα ᾔδη cf. α 3 β 16 157, Y 156, β 109 ω 145 τὶς ἔειπε γυναικῶν καὶ τήν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν, β 314 501, ζ 290 ι 404 ξ 38 π 71 ρ 173 τ 412 132 cf. ζ 290 ο 342. 5) part. temporalem: 262 τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο πάντα, ϑ 417 δύσετό τ' (v. l. δ') ἠέλιος, καὶ δῶρα παρῆεν. 6) pron. relativum pro demonstr.: ζ 245 αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη | ἐνθάδε ναιετάων καί οἱ (= ᾧ) ἅδοι, Aristarchus versum expunxit. 7) sententiae relativae alteram partem adiungit, ubi exspectamus pron. relat. a) pron. demonstr. legitur in altera parte: A 79 ὃς κρατέει καί οἱ πείθονται, M 229 Ξ 93 Ω 293 311 ὅς τε . . καί εὑ (Naeg. εὑ iudicat esse pron. relat., vide A 3) β 226 δ 171 ϑ 576 ι 111 ξ 86. b) nominat. pron. supplendus est: β 54 ᾧ κ' ἐθέλοι καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι, δ 737 cf. 114. c) alius casus pron. supplendus est: 95 ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα, Γ 235 O 33 (non legebatur versus apud cod. Aristophanemve) O 492 Π 272 P 165 323, Π 202 ἀπειλάων ἃς ἀπειλεῖτε, καί μ' ᾐτιάασθε ἕκαστος cf. B 25. — 8) paratactice iungit καί ubi hypotaxin exspectamus: ο 434 9 ἔειπε κ. ἀμείβετο, ceteris locis omnibus legitur partic.; P 25 μ' ὤνατο κ. μ' ὑπέμεινε (= ὑπομείνας), Y 403 ἄισθε κ. ἤρυγεν (= ἀίσθων) cf. Π 468, Ψ 67 96 Ω 390. — Alteri membro part. καί saepe additur ad accuratiorem expositionem: O 209 ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ, P 649 Σ 9 Y 359; sim. in κ. ἐπισταμένως et ἀθάνατος κ. ἀγήρως v. supra, etc. — Offensione non vacare mihi videtur ο 222 ὃ μὲν τὰ πονεῖτο κ. εὔχετο. — καί iungitur cum imperativo et habet vim impellendi et cohortandi: „und nun" (Hermann, Vig. 524) 75 καί μοι δὸς τὴν χεῖρα, ν 232 ω 403 h. Ap. P. 289 (?) v. infra.

καί enuntiationes coniungit et eas in quibus ista denuo aggreditur ad dicendum et eas in quibus incepta continuantur. Baeuml. Part. 146 καί verb. Sätze unter gleichem Gesichtspunkt, kurzte und vollständige und zwar eben sowohl solche, in welchen die Rede ganz von neuem anhebt, als solche, die nur das Begonnene fortsetzen": 1) καὶ τὸν (τὴν, τὸ, τοῦ, τὰ, τοὺς, τὰς) μέν in introitu sententiae „et hunc quidem": A 368 cf. Ariston., B 425 Γ 293 Δ 110 112 227 283 311 368 E 344 656 Z 183 473 H 147 Θ 119 302 434 I 210 Λ 99 682 N 561 598 O 521 P 615 T 249 280 Y 324 Φ 171 X 274 Ψ 243 Ω 271 α 438 δ 40 508 ε 430 460 ζ 75 89 ι 72 329 μ 171 ν 20 122 370 ξ 429 434 ο 131 480 π 232 υ 164 176 189 h. Merc. 62 63 507 (Matth. coniecit καί ῥ' ὁ μέν, Herm. Baumeister receperunt). Semper in introitu versus exceptis E 656 O 521 h. Merc. 507. 2) καὶ τήν γ' β 109 ω 145 (v. l. τὴν δ'), καὶ τό (τά) γε E 853 K 460 Λ 238 P 620 X 365 (v. l. καὶ τόδ'), Ω 795 ϑ 418 ο 283; exc. Y 438 in initio versus. 3) καὶ τότε δή atque A 92 I 590 712 N 206 ϑ 299 μ 36 226 (v. l. καὶ τότ' ἐγώ) 295 ρ 123 ω 539 h. Ap. P. 210; καὶ τότε δή ῥ' Ψ 822 η 143; καὶ τότ' ἄρα Π 405 P 257 595 651 Y 375 ψ 247 h. Ap. 375: καὶ τότ' ἔπειτα A 426 ψ 195; καὶ τότ' ἐγώ ι 345 375 μ 319 ν 226 (v. l.); καὶ τότε O 220 Π 666 (Zenod. videtur expunxisse vv. 666—683 cf. Schoemann de retic. Hom. 5, J. J. f. Ph. 69, 26. Giseke, hom. Forsch. 243 s.) Φ 40 228 β 389 δ 480 589 ε 233 297 406 (Faesi ponit vv. 402—405 in parenthesi, ita ut hic incipiat apodosis v. 406 ἀλλ' ὅτε) η 14 178 ϑ 201 μ 366 ν 49 ο 194 ρ 571 χ 147 h. Merc. 13 (rectius autem mihi videtur eiecto v. 12 a καὶ τότε apodosin incipere post ἀλλ' ὅτε δὴ v. 10) 513 521; καί ποτέ τις εἴπῃσιν (εἴποι) Z 459 479 H 87 cf. Δ 176; καί νύ τις ὧδ' εἴπῃσι ζ 275, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ιδ' 275—288; καί ποτέ τις τρὶς τόσσα A 213 (rectius autem videtur καί cum τρίς ‚vel ter' coniungere) λ 623 h. Ap. P. [127] cf. h. Ven. 48; καὶ νῦν Ω 685 δ 151 (?) 193 ω 461. h. Ap. P. 148 καὶ νῦν μέντοι ἐγώ, codd. DL κ. ν. μέντοι γάρ ἐγώ, plur. codd. καὶ ν. τοιγὰρ ἐγώ, Herm. scriptum voluit τοι γὰρ νῦν καὶ ἐγώ v. Baum. cf. Δ 12; καί κε Δ 171 (Bekker anecd. 1155 ἤ κεν) 176 (Nitzsch, Friedlaender, Koechly, Düntzer alii expunxerunt 171—182) Z 456 X 287 δ 174 (Hennings Telem. p. 185 expunxit 174—177 cf. Nitzsch h. l., Rumpf γαμοπ. 1846 p. 2, defendit Friedlaender J. J. f. Ph. 79, 590) 178 ο 313 π 237, h. Cer. 141 (?) καί κε — καί κε (in tertio versu) ut λ 358—60 ο 313—5, h. Cer. 242 (?); καί κεν δή h. Merc. 270 cf. E 898 υ 222; καί μοι I 160 (nisi forte Ἀΐδης . . . ἁπάντων in parenthesi ponitur) μ 266 τ 293 (hic quoque τύχησε . . . πολύπυρον in parenthesi poni potest) φ 215; καί με δ 812 κ 418 cf. κ 324 π 22; καὶ σύ h. Ap. P. 367 h. Merc. 579 IX 7 XIV 6 XVI 5 XVIII 10 XIX 48 XXI 5 XXVI 11 XXVIII 17 XXIX 7 XXXIV 20; καί τοι A 798 δ 276 (προηθετεῖτο κατ' ἐνίους sch. HQ.) h. Merc. 490 cf. ζ 32; καί σοι sec. Ruhnkenii coni. pro καί οἱ h. XXXIV 10; καί σε I 485; καί μιν A 201 B 7 N 750 (eiecto versu 749) P 74 Ψ 601 κ [482] ν 290 ξ 439 h. Merc. 422 h. Ven. 210; καί σφιν B 670 (ἀθετεῖται teste sch. Pind. Ol. VII 62) M 91 Ψ [810] v. Ariston., X 287 v. l. pro καί κεν; καὶ σφεας π 475; καὶ τόν Ψ 748 cf. h. Ven. 73; καί τις N 578; καί τινα ν 394; καὶ τίνι h. Cer. 404 vide Buecheler h. l.; praeterea καί sententias coniungit H 154 M 313 λ 281 (?) 298 (?) 576 (?).

καί in apodosi saepe ponitur, cuius usus origo quaerenda videtur in antiquissimae linguae ratione paratactica quae cum paullatim demum et invita cesserit syntaxi enuntiationum, non raro fusiones quaedam et compositiones minus

aptae nascerentur necesse erat. Baum. ad h. Merc. 105, Hartung I 130 s., Baeuml. 146; Naegelsb. ad Α 478 censet huic *καί* vim nostrae particulae auch subesse, vide etiam Autenrieth l. l. — a) *καὶ τότε δή* post protasin temporalem quae incipit ab *ἀλλ' ὅτε* β 108 τ 154 ω 144; *ἀλλ' ὅτε δή* Χ 209 δ 256 422 η 262 λ 296 ρ 172, ι 492 Aristarchus pro *καὶ τότ' ἐγώ. ἀλλ' ὅτε δή ῥ'* Α 494 δ 461 ε 459; *ὁπ-πότε δή* λ 129 ψ 276 v. l.; *ἦμος δ'* Θ 69 (Euseb. legit pro *καὶ τότε δή*: *αὐτὸς δέ*) δ 432 (multa manuscr. omittunt) ι 59; *ἐπεί* λ 99, *αὐτὰρ ἐπεί* γ 132 ε 96 ι 363 κ 500, de v. l. v. La Roche; *αὐτὰρ ἐπεὶ δή* Σ 350. b) *καὶ τότε δή ῥ'* post protasin incipientem ab *ἦμος δ'* Π 780, *εὖθ'* ω 149. c) *καὶ τότ' ἔπειτ'* post *ἀλλ' ὅτε δή* ε 391 μ 400 (v. l. *ἀλλ' ὅτε δ'*); *ἦμος δ'* Α 478 ι 438, *ἐπὴν δή* δ 415. d) *καὶ τότ' ἄρ'* post *ἀλλ' ὅτε δή* Ω 786 ο 458; *ἀλλ' ὅτε δή ῥ'* Ω 32. e) *καὶ τότ' ἐγώ(ν)* post *ἀλλ' ὅτε* ι 474; *ἀλλ' ὅτε δή* Ι 475 ι 380 492 (Aristarchus *καὶ τότε δή*) κ 145 ξ 484; *ἦμος δ'* ι 171 κ 188 (Rhianus *δὴ τότ' ἐγώ* vide Mayhoff p. 81), *αὐτὰρ ἐπεί* κ 347. f) *καὶ τότε* post *ἀλλ' ὅτε δή* Ζ 176 κ 157 250 μ 369 h. Merc. 13 (eiecto versu 12); *ἀλλ' ὅτε δή ῥ'* κ 471; *ὁππότε δή* ψ 276 (v. l. *καὶ τότε δή*), *ἦμος δ'* ι 308, *ἐπεί* τ 252, *αὐτὰρ ἐπεὶ δή* ι 251, *αὐτὰρ ἐπήν* ζ 298. g) *καὶ δή* post *ἀλλ' ὅτε* ε 401, Nitzsch, Faesi *καὶ δή* ad protasin trahentes apodosin incipiunt ab v. 406, versibus 402—5 in parenthesi positis; *ὅτε δή* τ 533; *ἀλλ' ὅτε δή* μ 330, sed rectius videtur esse eiecto v. 332 apodosin incipere a versu 333. h) *καί* post *ἐπεί* h. Merc. 106 cf. etiam ξ 112 σ 135, post *εἶτε* ν 79 (quod vulgo legitur *ἔνθ'*, fere nulla auctoritas habet cf. La Roche h. U. 232) h. Ap. 428. i) Χ 247 *ὣς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη.* schol. B *ἢ περισσὸς ὁ καὶ ἢ τὸ φαμένη ἀντὶ τοῦ ἔφη· ἢ πρὸς τῷ ταῦτα εἰρηκέναι καὶ δολίως ἡγήσατο. Βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ φαμένη. μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει. τὸ δὲ ἑξῆς ἐστὶ καὶ ἡγήσατο, οἷον οὐ μόνον διὰ λόγων αὐτὸν ἠπάτησεν ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ προσελθεῖν ἀξιοπίστως*, quae interpretatio recta videtur esse cf. etiam Doederl. Lect. hom. spec. II 9 sq.

ἠμέν — καί et — et „ubi de duabus rebus idem aut diversa de una re praedicantur“: Ο 664 670 (Ariston. Ο 668: *ἀθετοῦνται στίχοι ς'* (668—73), Bekker expunxit). schol. BVL *ἔδει ἐπαγαγεῖν τὸν ἠδέ, εἰ μή τί γε ὁ καὶ ἀντὶ αὐτοῦ ἐστίν, ἵν' ᾖ καὶ περὶ τὰς ναῦς καὶ περὶ τοὺς πολεμοῦντας.* — *ἠμέν, ἠδέ, ἠδέ, καί* Κ 110; *ἠμέν, ἠδέ, ἠδέ, καί, καί, καί* h. Cer. 154 s. — 2) ***καί - καί*** = „et - et, sowohl — als auch“ ab omni sermone epicorum alienum est, itaque etiam ab iis locis, quibus hoc videtur dictum esse: Ν 260 *καὶ ἓν κ. εἴκοσι* et Ω 641 *καὶ σῖτον πασάμην καὶ αἴθοπα οἶνον καθέηκα* quos locos affert Hoffmann quaest. hom. I 75 II 251; Ν 636 *πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος*, Σ 419 *ἐν δὲ καὶ αὐδὴ κ. σθένος*, ψ 55 *εὗρε δὲ καὶ σὲ κ. παῖδ'*, quo loco Geppertio Ursprung d. hom. Ged. II 229 *καί - καί* = et - et videtur esse, sed v. Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. hom. p. 58; Β 700 h. Ap. P. 1 (*καί* significare potest ‚etiam‘, sed versus 1—3 male huc illati sunt); 368 h. Merc. 580 h. Cer. 495 h. VI 21 X 6 XIX 49 XXVIII 18 XXX 19 *αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.* — h. Cer. 141 396 *κ. παρ' ἐμοὶ κ. πατρί* loco corrupto; ep. 2, 2 *τῶν γαρ καὶ θυμὸς πρόφρων κ. μῆτις ἀρίστη* cf. Ρ 450. 3) de *τέ - καὶ* vide infra.

Particulae *μέν* in priore sententiae parte positae in altera respondet interdum non *δέ*, sed loco illius particulae ponitur *καί*: Α 459 *αὐ-ερυσαν μὲν πρῶτα κ. ἔσφαξαν κ. ἔδειραν* (?). 267 *κάρτιστοι μὲν ἔσαν κ. καρτίστοις ἐμά-χοντο*, sed *μέν* h. l. = *μήν* est v. Naegelsbac[h] h. l.; σ 195 *κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προσώπατ[α] κάθηρεν, καί μιν θῆκεν.*

ἅμα - καί Α 343 Β 707 Γ 109 (*ἀθετ.* 108—11[0] Ariston.) Ν 299 (alii *ἅμα* ad *ἕσπετο* referunt) Ρ 150 Υ 334 γ 111 ι 48 μ 247 τ 184 (v. l.) 47[1] h. Merc. 515; *ὁμοῦ - καί* Α 245 Ρ 362 ε 2[..] ι 69 μ 315 h. Merc. 122.

II) *καί* etiam, quoque „fügt etwas hinzu so-wohl mit Bezug auf einen vorher genannte[n] als auch auf einen leicht denkbaren Begriff“. 1) *ἠμέν - ἠδὲ καί*: Ε 128 (Zenod. pro *ἠδὲ κ.* *ἄνδρα: ἠδ' ἄνθρωπον*). Ι 105 227 319 Μ 1[..] β 268 = β 401 χ 206 ω 503 548, ρ 313 τ 4[..] h. Cer. 117; verba coniunguntur et sententia[e] Α 455 Ξ 234 Π 238 Ρ 635 713 γ 107, Ε [..] *αὐτός τ' ἀναχάζομαι ἠδὲ κ. ἄλλους ἐκέλευο[ν]* 2) in priore membro non est alia particula, i[n] posteriore *ἠδὲ καί*: Α 334 = Η 274, Β 2[..] Κ 98 (Ariston. *ἡ διπλῆ ὅτι Ζηνόδοτος μὴ νο[ή]σας τὸ σημαινόμενον γράφει ἠδέι ὕπνῳ* p[ro] *ἠδὲ καὶ ὕπνῳ*) Λ 703 Ν 475 β 209 δ 235 ε 1[..] θ 368 (pro *ἠδὲ* v. l. *οἱ δὲ*) 528 μ 281 4[..] φ 191 χ 216 ψ 346 h. Merc. 353 h. Cer. 62 1[..] (Hermann *οἳ δὲ* pro *ἠδὲ*). — verba coniungun-tur et sententiae Β 118 = Ι [25], Ζ 306 Ψ [..] Ω 150 (v. l. *ἢ δὲ, ἤ κε, ἠδέ κεν* pro *ἠδὲ κα[ί]*) 179 (v. l. *ἢ δὲ*) α 249 = ξ 370 ω 33, ι [..] h. Ap. 310. 3) *μέν — δὲ καί* Λ [573] [662], Μ [..] (*ὄφρα μέν - τόφρα δὲ καί*) Ο 316 Π 27 Υ [..] γ 27 λ 379 (*ὥρη μέν - ὥρη δὲ καί*) 443. [4) in] priore membro non est alia particula, in [poste-]riore *δὲ καί*: Ι 568 (*πολλά - πολλὰ δὲ κ[αί]*) Δ 150 Θ 440 Ν 734 Υ 326 Χ 350 496 Ψ 1[..] θ 279 ν 257, Ν 314 *ἄριστος - ἀγαθὸς δὲ κ[αί]* υ 355 *πλέον - πλείη δὲ καί*, ep. 15, 4 *πλ[έον]τος, σὺν πλ. δὲ καί*, μ 38; Σ 419 ε 266 ι 2[..] *ἔπειτα δὲ καί* Ζ 260 η 191 ο 378 cf. Ο 1[..] *ὅστ' αἴτιος ὅστε καὶ οὐκί.* 5) *οἵη - τοίη* [..] Ζ 146; *οὕνεκα - τοὔνεκα καί* Ν 728. 6) *ἠ[έ]* [..] *ἠὲ (ἢ) καί* oder aber, ou bien Α 395 (Bekk. [..] Bentleyum *ἠέ τι*) Ζ [439] Μ 305 Ο 140 Π [..] Ρ 549 Ω 47 γ 217 ι 280 339 π 100 ρ [..] (*νοθεύονται* vv. 475—480 sch. HQ Vind. 1[..] ω 431 h. Cer. [73]; *ἤ, ἠέ, ἢ καί* θ 206: *ἠ[..]* *ἢ καί* ρ 385, *ἤ, ἢ καί, ἠὲ καί* β 327 s.; *ἠὲ καὶ οὐκί* δ 80. 6) *ἢ* non additur p[riore] membro: Η 196, Ariston. *στίχοι πέντε [ἀθε]τοῦνται* (195—9); Κ 357 Π 557 Τ 33 Ψ [..] ε 421 (?) η 263 λ 207 π 9 τ 239, Α 63 *μά[ντιν]* *ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον*, melius *Πορφ[υ]*[..] *τρία ἀποδέχεται* quam Aristonicus Herod[ianus] canor *ἡ διπλῆ ὅτι μάντις γενικῶς*, [..] *ὀν. εἰδικῶς, εἴδη μάντεων. Ζηνόδ.* [..] *αὐτόν* (v. 63), Ω 737; *εἰ - ἠὲ καί* ι 26[7] etiam Κ 207 Υ 120 ο 177 τ 69 ω 432. — Γ [..] *ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν* sive etiam quia [..] erat; *ἢ καὶ* cod. A. Towl. Eton. E. M. 41[..] 38 E. G. 250, 43 Eust. cf. La Roche, [..] codd. *εἰ*; *ἢ* etiam Povelsen Emend. p. 75 Bekker, Fäsi; *εἰ* Spitzner, Scheele part. *ἠ-* *εἰ - ἢ* Greifsw. 1840 p. 11. 7) *ἢ - ἢ καί*: pendet a verbo quaestio δ 632 ρ 577; p[..]

a verbo η - ηε καί B 238 300 K 445 α 175 268 δ 712 ι 280 λ 493 π 239 (ἀθετεῖ Διονύσιος sch. H); h. Ven. 136 εἰ ἔσσομαι ἠέ καὶ οὐκί cf. Θ 379 N 457 P 181, B 349 εἴ τε - ἠὲ καὶ οὐκί Spitzn. Bäumlein; La Roche c. codd. εἴ τε - εἴ τε, sed Bekk. Ameis. η τε - ἤε, Düntzer, Faesi εἴ τε - ηε cf. γ 91 εἴτε - εἴτε καί. 8) ἤ καί in posteriore tantum membro quaestionis duplicis non pendentis: Ψ 458 οἶος ἐγὼν ἠε καὶ ὑμεῖς. — Itaque ἠὲ καὶ οὐκί legitur tantum δ 80; ἠε κ. οὐκί B 238 300 K 445 α 268 δ 632 λ 493 h. Ven. 136; εἴτε sive ἠὲ sive ἤε B 349; ὅστε καὶ οὐκί· O 137; καὶ οὐκί semper in fine versus excepto Y 255; cf. Naegelsb. p. 297, Ameis δ 80 app., Bekker h. Bl. 152.

καί ‚etiam, quoque' cum nominibus, adiectivis coniungitur: A 411, Γ 143 α 331 ζ 84 σ 207 τ 601 οὐκ οἴη - καὶ ἀμφίπολοι, Γ 184 Δ 308 343 H 282 293 Θ 110 379 cf. P 181, I 524 K 511 Λ 382 808 M 320 O 96 Π 273, 746 καὶ πόντῳ (Faesi = vel) 750 P 277, Σ 487 ε 273 ἄρκτον ἣν καὶ ἄμαξαν καλέουσιν, Ω 316 μόρφνον θηρητῆρ' ὃν καὶ περκνὸν καλ., Y 347 Φ 107 322 Ψ 91 (ἀθετεῖται Ariston.) 566 Ω 66 534 635 (vulgo κεν pro καί cf. La Roche) 705 δ 294 (v. l. κέν) ψ 254 (v. l. κέν) Ω 641 γ 267 379 δ 94 418 ϑ 115 581 584 ι 37 130 κ 5 λ 78 281 298 (?) ο 197, 394 ἀνίη κ. πολὺς ὕπνος praeter alias res etiam somnus, υ 52 Bäumlein referendum esse censet καί ad totam sententiam), ο 448, 488 παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλόν, τ 101 τ 84 (male adsumptus est π 101, ὀβελίζεται, καὶ καλῶς Ariston.) π 138 ρ 308 454 134 261 371 376 τ 358, υ 52 καὶ ὕπνος (?), melius ad totam sententiam refertur. φ 217 344 428 χ 350 357 ψ 73 ω 336 ep. 14, 15. 17. — M 320 δ 194 cf. λ 330 μ 57 χ 314.

καί cum pronominibus iungitur: καὶ ἐγώ(ν) 188 Δ 40 43 58 Θ 23 I 325 342 Ξ 113 I 623 P 515 Σ 120 T 134 Y 367 Φ 108 Ψ 207 148 ε 448 ζ 32 cf. h. Merc. 490, η 219 ϑ 430 17 λ 197 ο 125 272 ρ 419 σ 138 τ 75 241 296 h. Merc. 385 cf. η 24; κἀγώ h. Merc. 173 108 v. l. ν 296 v. l.; ὡς καὶ ἐγώ περ Z 477; καὶ ἐμεῖο Γ 97 K 284 Φ 112 cf. Ω 374; καὶ μοί Z 441 N 77 267 Φ 110 cf. Spitzner, § 66 115 τ 524; καὶ ἐμοί γε Δ 366 Y 453 cf. N 73; καὶ ἐμέ π 442; καὶ νῶι Δ 418 E 718 Ω 618 110, acc. E 224; καὶ ἡμεῖς Θ [32] 463 527 N 377 Σ 197; χἠμεῖς B 238; καὶ ἄμμες 303; καὶ ἡμείων Y 120; καὶ ἡμῖν Γ 440 142 N 814 α 10 ϑ 244; καὶ ἄμμι Y 140 262; καὶ ἡμέας ψ [224]; καὶ σύ I 513 M 164 622 T 315 Y 104 Φ 106 X 55 β 183 δ 497 145 λ 441 618 ξ 131 386 σ 369 τ 81 h. Merc. 9 h. Cer. 225 258 ι 356 v. l.; καὶ σὺ φίλος α 301 γ 199, καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει προηγεῖτο Did.; γ 313., Kammer Einh. d. Od. 435 καί = etiam hoc loco ferri non posse dicit, eum eicit 313—316, sed refellit eum Hennings J. f. Phil. 1874 X p. 689 s., ϑ 413; καὶ σο h. Ap. P. 368 Merc. 580 Cer. 495 VI X 6 XIX 49 XXVIII 18 XXX 19; καὶ σοί 88 Ψ 80 ζ 39 60 190 η 306 ϑ 176 ρ 583 305 ω 28 cf. T 178 Φ 192; καὶ σέ Ω 543 563 καὶ δέ σε La Roche) ψ 55 cf. Y 105; καὶ σφῶι 403; καὶ ὕμμες A 274 Ξ 481 Ψ 469 Ω 242; καὶ ὑμεῖς Ψ 458 ι 16; καὶ ὑμῖν Ω 239; καὶ ... ς Δ 57 Θ 111 Y 437 δ 199 h. Ap. P. 203; ... σός P 29 cf. h. Ap. P. 146; καὶ ὑμετέρην h. Ven. 116; καὶ ὅ P 353 cf. Φ 198; καὶ τό O 207 cf. Ψ 559 et Γ 41 λ 358 ν 316 δ 644, ν 52; καὶ τῷ I 666 cf. Δ 138 Ξ 78 Ω 538; καὶ τόν Ψ 246 σ 155 τ 245 cf. T 96; καὶ τοῖσιν Δ 396 cf. μ 64 ν 51 ξ 88 I 499; καὶ τά Z 70 ε 259 σ 135 cf. Y 255; καὶ ὅδε Φ 57, καὶ τῷδε X 420; καὶ τόνδε Γ 192 Z 476 ρ 379 cf. Γ 166; καὶ τόδε Φ 373 δ 271 π 291, Eust. ὀβελίζονται 291—98, ἀθετ. Zenod.; τ 10, expunxerunt Kirchhoff Comp. d. Od. 178, Düntz., Volkmann qu. ep. 108 cf. Fulda Unters. 47; υ 41 cf. ε 224 ρ 285 et H 375 394; καὶ οἴδε A 302 Z 230 I 688, ἀθετ. 688—92 Ariston. Aristoph., Ψ 610 δ 235 σ 30; καὶ τῶνδε Ω 595 (ἀθετ. 594 s. Ariston.) καὶ τοίσδε K 111; καὶ τά γε κ 43 v. l. cf. La Roche; καὶ οὗτος Φ 373; καὶ τούτου Ψ 707 753 831; καὶ τούτῳ Φ 568 γ 46; καὶ τοῦτον γ 47; καὶ τοῦτο Ω 56 ο 435, acc. α 174 δ 645 ξ 186 ω 258 297 cf. α 390; καὶ ταῦτα Z 150 K 427 Y 213 cf. Friedländer Anall. 474 s., Ω 669; καὶ κεῖνος (de v. l. κἀκεῖνος v. infra) Z 200 O 179 α 177 γ 286 ν 418 ξ 70 cf. γ 197; καὶ κείνη λ 429; καὶ κείνῳ τ 370 cf. O 45 β 171; καὶ κεῖνον Π 648 δ 832 υ 205; καὶ κεῖνο ζ 166; καὶ κεῖνοι κ 437; καί τεο π 305; καὶ ἄλλος, ῳ, ον, οι, οισιν, ους, αι, ο, α: A 174, 186 στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος, H 112 Θ 515 O 167 183 P 203, B 861 (v. l. κεραΐζετο ἄλλους) ἀθετ. 860 s. Ariston.; Δ 538 Z 329 H 358 M 232 I 101 370 K 108 146 165 222 N 229 312 Ξ 49 O 224 Π 446 Σ 106 T 181 Φ 88 cf. sch. A, X 322 (Faesi: „καί = auch wirklich") Ψ 494 737 Ω 370 484 768 Ξ 249 (v. l. καὶ ἄλλοτε) α 47 355 (Faesi vult corrigere πολλοί τε καὶ ἄλλοι) 394 β 166 δ 649 ζ 286, ἀθετ. v. schol. HQ, ξ 39 200 400 ο 69 449 ρ 376 395 580 υ 182 v. l., φ 152 251 χ 373; καὶ τοῖς ἄλ. I 417 684. Pronom. relat. coniunctum cum καὶ ἄλλος semper in fine versus (v. Ameis § 39 app.): I 553 δ 826 ν 313 π 227 264 υ 187 φ 293 cf. ϑ 241 ὄφρα κ. ἄ., χ 314 ἀλλὰ κ. ἄ.; ἠδὲ κ. ἄ. E 822 β 209 ϑ 368 (v. l. οἱ δὲ κ. ἄ.) cf. etiam Ψ 592 ζ 84 τ 601, π 9 239 φ 217 ψ 73, Γ 168 καὶ μείζονες ἄλλοι Ψ 479 h. Merc. 177; καὶ ἄλλος plerumque in exitu versus ut dactylus quinti pedis efficiatur; saepe etiam ante caesuram tertii pedis. καὶ ἀλλοῖον ἄνδρα τ 265. — καὶ αὐτός et ipse „auch er, ebenfalls." Particula καί saepe supervacanea videtur esse v. λ 453 sch. H.; A 437 ι 150 547 μ 6 ο 499 h. Ap. 505 ἐκ δὲ καὶ αὐτοί; ἂν δὲ καὶ αὐτ. β. β 419 δ 579 λ 4 ν 75 ο 284, Δ 150 318 E 557 Z 338 H 34 (φρονέουσα κ. αὐτ.), 173 καὶ δ' αὐτ. La Roche καὶ δή?, 191 Θ 182 = Ξ 47, I 46 709 v. schol., Λ 121 835 N 448 Π 497 Σ 194 α 251 = π 128 (?), β 64 332 δ 453 ζ 35 η 327 ι 334 (?) λ 453, sch. H περισσὸς ὁ καί, versus suspectus est v. Faesi, cf. etiam φ 29 ubi καί = vel est; ν 203 257 ξ 343 υ 296 φ 113 398 h. Ven. 45. — ἤ - ἤ (ἠὲ) καὶ αὐτ. Z [439] M 305 π 100, δ 712; ἠδὲ καὶ αὐτ. Z 306 P 635 713 ι 231 τ 429 h. Merc. 353 h. Cer. 127 (Hermann οἴδε pro ἠδέ) cf. η 73 ι 334 κ 399 ξ 45 ψ 171, Z 260 N 734 Ω 499 v. l.

καί cum adverbiis coniungitur: καὶ εἴσω δ 775 φ 229; καὶ καθύπερθε ϑ 279; καὶ κεῖθι Γ 402 M 348 (Zen. κἀκεῖσε) X 390 ϑ 467 ο 181; καὶ κεῖσε M. 348 v. l. α 260 ζ 164; καὶ κεῖθεν Φ 62 cf. δ 519; v. l. κἀκεῖθι, κἀκεῖσε, κἀκεῖθεν. καὶ δεῦρο Γ 205. De καί cum adv. temp. v. infra.

καί cum verbis iungitur: Γ 166, Φ 221 ἀλλ'

ἄγε δὴ καὶ ἴασον, Χ 496 Ω 425 563 sec. La Roche, δ 391 λ 360 ν 232 ω 403 h. Ap. P. 289, π 91 ρ 412, h. Cer. 141 (?), Matth. legere vult αἴ κεν pro καί κεν. (ὡς καί Ζ 477 Ι 342 α 35 β 183 ε 448 η 219 ϑ 176 330 ξ 66, Θ 286 Ι 314 v. l.; οἷον(α) καί δ 271 ϑ 244 cf. Η 227, οἷον δὴ καί Φ 57 λ 429).

καί refertur non ad singulum vocabulum, sed ad totam enuntiationem: 1) ὡς ἔφατ' - τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Β 336 Γ 96 455 Κ 219 233 Ξ 109 Τ 76 (ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ Χίᾳ „τοῖσι δ' ἀνιστάμενος"), Ψ 889 Ι 52 v. l. Κ 203 v. l. β 157 409 γ 330 λ 342 ρ 151 369 σ 405 ν 350 φ 101 ω 442 451 h. Ap. P. 285; τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη (καί refertur ad δεικ. προ.) Ι 196 δ 59, Ψ 438 Ω 485 ρ 74 h. Ap. P. 347; Υ 331 Rhian. v. l. τὸν καὶ νεικείων, Zenod. καί μιν νεικ., π 460 cf. Ξ 41; Ω 344 ε 48 ω 4 ὄμματα θέλγει, τοὺς δὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, Η 281 γ 44 δ 197 206 σ 126 ep. 11, 3 cf. etiam σ [332] 392 ρ 606, δ 777 τελέωμεν μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν (καί respicit ad τελ., Faesi coniungit cum πᾶσιν). ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστί Β 291, Ι 57; ἦ γὰρ καί Χ 435, in plur. mscr. κέ v. La Roche. — καί „fügt der vorher erwähnten Eigenschaft die ihr entsprechende Wirkung oder Folge bei." Α 406 τὸν καὶ ὑπέδδεισαν, Δ 406, Ε 633 τὸν καὶ Τλ. πρὸς μῦθ. ἔειπεν, Ν 306, Η 214 Θ 440 (καί videtur supervacaneum esse) Υ 234, β 104 ἔνθα καί (v. l. κέν, defendit G. Hermann op. IV 21) τ 149 ω 139, ο 513, Ε 394, v. l. κεν pro καί, Τ 365 Ariston. ἀθετ. στίχοι δ' (365—8), Ψ 223, τοῦ δὲ καί Β 700, Ζ 218 Π 148 Σ 50 cf. Χ 322; ν 52 ἀλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος, Α 204 τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀίω (Zenod. τετελεσμένον ἔσται sed v. Lehrs Arist. 379); Α 212 τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται (sc. ὥσπερ λέγω), Zenod. τετελέσθαι ὀίω sed v. Lehrs Arist. 379; Θ 401 Ψ 672 (v. l. καὶ μήν) τ 487 φ 337; Ψ 410 π 440 καὶ μήν, Bekker mutavit in τὸ δὲ καί; Β 257 β 187 ρ 229 σ 82 v. Nägelsb. ad Β 257; ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται Θ 286 Ι 314 v. l.; τῷ ῥα καί „desshalb denn auch" Ν 356 514 (La Roche: καί = „noch") Ο 194 ϑ 226; τῷ καί Ζ 353 Ξ 484 Ρ 273 Ψ 308 Ω 740 ρ 546 χ 317 416 cf. ϑ 467 ο 181; τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι πρ. οὕνεκα ν 331; τὸ καί (itaque etiam) Γ 176 Μ 9 ϑ 332; τοὔνεκα καί Ν 432 γ 15; τῷ καὶ Αἰνείας ὄνομα, οὕνεκα μ' αἰνὸν ἔσχεν ἄχος h. Ven. 198. καί in apodosi post protasin incipientem ab εἰ β 76 λ 111 358 ν 316 cf. Γ 41 (Näg. „hoc vel cupiam", rectius autem „vel hoc cupiam"); ρ 225 cf. Ε 898 ν 390 ρ 408 σ 135 ν 51, εἴτε - καί ν 79 (?) cf. h. Ap. 428 et La Roche h. U. 232; αὐτὰρ ἐπεί - καί ξ 112. 2) in quaestionibus: α 158 (v. l. εἰ καί, εἴ κε) 389 ἦ καί μοι νεμεσήσεαι (v. l. εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι) cf. ϑ 581 584 et Β 229. 3) in sententiis relativis καί legitur ut indicetur sententiam pendentem congruere cum sententia primaria: Α 249 τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλ. ῥέεν αὐδή (καί refertur ad ἡδυεπής, λιγὺς ἀγ., non ad μέλιτος ut Nitzschio visum est v. Autenr. ap. Naeg. h. l.) h. Cer. 12; Β 827 866 872 Ε 62 Π 154 467 v. l. cf. sch. V, Υ 165, Β 239 cf. ι 495 Ξ 345, Φ 587 οἳ κ. πρόσθε (v. l. κέ), Χ 370 οἳ καὶ θηήσαντο, Hermann de part. ἄν p. 24 qui censet καί et languidissime et contra morem poetae adiectum esse, κέ ε legit sed v. Nitzsch III p. 271; ι 334 h. Merc. 20. 4) in sententiis quae pendent a coniunctionibus „das zum ganzen Gedanken gehörige καί ist in Coniunctionalsätze verflochten". ἐπεὶ καί: γ 197, υ 156 ἐπεὶ κ. πᾶσιν ἑορτή (alii καί cum πᾶσιν coniungunt), h. Ap. 176 cf. α 177 γ 47 ν 205 φ 278 ψ 261; ἵνα καί η 164 180 ϑ 461 λ 224; ὄφρα καί ξ 45 ψ 171 (melius est καί cum αὐτός coniungere) cf. Δ 300 Ζ 230 Θ 110 Ι 370 Κ 146 Π 242 Ρ 452 Ψ 737 ϑ 241 ι 16 λ 211 ξ 400 ν 296, Ε 557; ὄφρα καὶ ἤδη Ω 635 (v. l. κεν) v. La Roche, δ 294 ψ 254; μή πως καί Θ 510 Κ 101 Υ 301. — In utroque sententiarum correlativarum enuntiato ponitur καί quod nos in altero tantum ponimus: Ζ 476 s. δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι παῖδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγώ περ. Saepe vero alterum membrum supplendum est e. g. φ 152 λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος sc. ὡς καὶ ἐγὼ ἔλαβον, Ω 5.. εἴη κεν καὶ τοῦτο τέον ἔπος, α 10 τῶν ἀμόθεν γε θεὰ εἰπὲ καὶ ἡμῖν (Aristarchus ἡμιν vel ἧμιν cf. Sengebusch Ariston. p. 10). Eust 1383, 64 ss. καὶ ἡμῖν, ὃ παρέλκον ἔχει τὸ κα καθὰ πολλαχοῦ γίγνεται (v. Aristarchum ad α 33 τὸν καὶ σύνδεσμον περιττεύειν cf. sch. ii. λ 453) ἢ διὰ τὸ μέλλον εἴρηται, ὡς εἰκὸς ὄν. πολλοὺς μεθ' Ὅμηρον ἐγχειρήσειν τοιούτῳ ἔργῳ. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ παρῳχημένον. ἵνα λέγῃ ὅτι ἑτέροις φθάσασα εἶπας, εἰπὲ κ ἡμῖν. Schol.: ὧν σὺ οἶδας ἵνα καὶ ἡμεῖς γνῶμεν. Aristarchum sequuntur schol. Theocr. IV 54, his temporibus Ameis cf. etiam Sengebusch p. 12, Fritzsche ad Theocr. 1, 60; sed cum nullum aliud exemplum apud Hom. inveniatur quo Aristarchi sententia firmetur, melius videtur esse illa interpretatione desistere. Cf. Hentz in Am. app. h. l.

III) Habet καί saepissime vim ἐπιδοτική h. e. intendendi: etiam, vel. 1) Cum nominibus adiectivis iungitur: Β 229 ἔτι καὶ χρυσοῦ „auch noch", Bäuml. p. 152 ad totam sententiam refert καί. Β 367 γνώσεαι ἢ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις (Bekk. ἀλαπάζεις proposu cf. Ameis h. l.) ἢ ἀνδρῶν κακότητι (vide etiam s. art. ἤ pag. 531, 1) „etiam dis volentibus, n solum hominum segnitia (ἤ = oder nur)", s Am. Faesi sec. Doederl.; Naegelsb. interpret tio „das Auch, welches wir ins 2. Glied d Disiunctivsatzes stellen, ist dem ersten gegeben γνώσεαι εἰ θ. π. οὐκ ἀ. ἢ καὶ κακ." non s ficit, vide Autenrieth h. l.; Ε 362 457, Υ 367 ε 447 ϑ 225 λ 313 καὶ ἀθανάτοι Ε 394 τότε κ. μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος La Roche; Ζ 226 Η 113 228 Ι 57 497 Κ Λ 654 Μ 104 301 = ζ 134, Ν 238 443 636 676 (?) Ξ 245 Π [689] = Ρ 177, Π sec. Faesi; Ρ 321 καὶ ὑπὲρ αἶσαν, 327 Υ Ρ 450 749 Τ 95 415 Φ 60 105 (sch. A γε συμπάντων) 262, Χ 281 ἀλλά τις ἀρτιεπ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, Doederl. Gl 2119 καί per καίπερ explicavit cui respon Baumeister J. J. f. Ph. 79, 166. φ 397 ἢ θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων. καί utroque loco = vel (sogar od. und zwar) s Hentze in Am. app.; Ψ 19 103 179 καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν, 523 Ω 437, Ε 350 v. l., α 19 237 ἀθετ. v. schol., δ 608 753 ζ 300 (La Ro delet interpunctionem ante καί) η 74 v. sch. BHP ϑ 195 351 ι [35] (?), locum defendit Jungclaus Greisenalter 18; λ 211 261 302 356 375 256 ξ 85 (καὶ μέν) 196 ο 400 545 εἰ γάρ σὺ πολὺν χρόνον μίμνοις, Hermannus mut.

in εἰ γάρ καί sed v. Pfudel Causalsätze p. 24 et Hentze ap. Am., π 89 276 ρ 265 288 σ 10 13. 355 δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ καὶ κεφαλῆς, Vossius et Lehrs Arist. p. 143 scripserunt κὰκ κ., ut nunc Düntzer, W. C. Kayser, Am. Zusätze, Nauck; minus placet Giseckii „ibi taedarum et capitis esse splendor videtur"; τ 69 512 υ 81 83 87 196 (v. l. κέν pro καί) φ 295 ψ 16 sec. Kayserum, v. Am. append.; σ 386 καὶ ἐκ pro δι' ἐκ, h. XXI 1; καὶ ἀνάγκῃ Ο 199 655 ε 154 κ 434 ν 307 χ 451; καὶ ἐσσομένοισι Β 119 Γ 287 460 Χ 305 (Cyrillus in Iul. 306 καὶ ὀψιγόνοισι), γ 204 κ. ἐσσ. ἀοιδήν, Eust. 1463, 61 πυθέσθαι v. La Roche; ϑ 580 λ 76 φ 255 ω 433; καὶ ὀψιγόνων (ἀνθρ.) Γ 353 Η 87 α 302 γ [200].

καί „vel, etiam" cum pronominibus iungitur: καὶ ἐμεῖο Ω 374, καὶ ὅς Φ 198, καὶ τό Γ 41 cf. λ 358 υ 316, Ψ 559 δ 644; καὶ τῆς Δ 138; καὶ τῇ „doch wenigstens in dieser" Ξ 78; κ. τόν Τ 96; κ. τῶν μ 64 (Düntzer μ 62—5 expunxit) ν 51. (κ. μὲν τοῖς ξ 88, κ. μ. τούς Ι 499). καὶ τά Υ 255; κ. τόδε ε 224 ρ 285; κ. τοῦτο α 390; καὶ αὐτός vel ipse, ultro, sponte, auch von selbst, ohne fremde Ursache, Erinnerung: οἶδα κ. αὐτός Ο 93 Τ 421 Υ 201 432 Ω 105 ε 215 κ 457 ξ 365 ρ 573 φ 110 h. Merc. 376 [382]; γιγνώσκω κ. αὐτ. Λ 650 Μ 272 Ρ 623 687 υ 228; νοέω κ. αὐτ. Ψ 305 Ω 560 φ 257 cf. Α 577. — Ε 520 Ζ 363 Θ 293 Ν 46 = Ο 604 Π 555, Ο 565 = Π 562, α 33, sch. σημειοῦται Ἀρίσταρχος λέγων τὸν καὶ σύνδεσμον περιττεύειν, β 168 γ 193 255 μ 57 τ 501 cf. δ 712 ξ 45. — α 251 = π 128, ζ 282, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ιδ' (275—88), κ 399 φ 29 113, η 78; κ. αὐτοί περ Κ 70 cf. ζ 282; κ. αὐτός = καὶ οἷος Ω 499 v. l. ψ 171 (?); καὶ ὅς (pron. relat.) Η 401 Ρ 629 δ 205 λ 434 ο 422 (v. l. ἵν' κ') ω 202 (v. l. εἴ κ').

καί cum numeralibus iungitur: καὶ εἷς Β 292 ι 113 (Kirchhoff Compos. p. 161 expunxit) χ 138; καὶ ἓν κ. εἴκοσι = permulta, Hoffmann qu. Hom. II 251 censet καί - καί = et - et esse; καὶ τρίς Α 213 Ω 686; κ. τρεῖς ρ 408; κ. πέντε Ψ 833; κ. ἐννεαπήχεες λ 311; καὶ ἐς δεκάτην γ. ξ 325 τ 291; κ. τριηκοσίοισιν ν 390; καὶ καθάπαξ φ 349; καὶ πᾶς δ 777 sec. Faesi; ϑ 156 ἐπεὶ κ. πᾶσιν ἑορτή (alii καί ad totam sententiam referunt), χ [33] 41 cf. Φ 105 (v. l. συμπάντων) Ν 111; κ. πολέες Η 232 Κ 171 (?); καὶ οἷος Ε 304 Μ 383 v. l. πάλλε κ. οἷος, 449 Υ 79 457 Υ 287 Ω 456 cf. Π 243; καὶ αὐτός = κ. οἷος Ω 499 v. l. ψ 171 (?).

καί cum comparativis iungitur adiectivorum et adverbiorum: καὶ ἀμείνων Κ 556 Ψ 479, Ariston. ἀθετεῖται ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος, Bekker expunxit; καὶ ἀρείων Α 260 ψ 114, ἢ κ. χερείων Π 557 Τ 33, κ. λώϊον ρ 417 ψ 109; καὶ μᾶλλον Θ 470 Ν 638 Τ 200 β 334 δ 606 sec. Faesi „selbst lieblicher noch"; Bergk Philol. ι 577 censet post v. 608 hunc versum collocandum esse; δ 819 ϑ 151 ο 198 σ 22 216; ἔτι κ. μ. Χ 235 η 213 (v. l. πλείον'); ἔτι κ. πολὺ μ. Ψ 386 429; ἢ κ. ἔλασσον Κ 357: κ. μείζων Γ 168 Ι 498 Ψ 551 β 48 σ 107 h. Ven. 177; καὶ πλείων Κ 106 cf. Eust. 792, 20. ω 245 η 213 v. l.; Π 651 ἔτι καὶ πλ.; υ 18 καὶ κύντερον ἄλλο cf. Ovid. Trist. 5, 11, 7; κ. κύντερ' ἄλλα λ 381; κ. ῥίγιον Α 325 563; κ. ῥηΐτερον ν 45; κ. φίλτερον Ω 46 cf. λ 360; κ. προτέρω δ 667; κ. πρότερον v. infra.

καί „vel, etiam" inservit adverbiorum notioni intendendae: 1) καὶ αὔτως Α 520 ‚auch so schon'; Ε 255, sch. A καίπερ πεζὸς ὑπάρχων, Ι 599 nihilominus; Ι 699 v. l. pro καὶ ἄλλως. 2) καὶ ἄλλως Υ 99 „auch sonst"; Ι 699 „ohnehin auch". sch. A γρ. καὶ αὔτως, ι 267 ϑ 577 „auch sonst, in andrer Hinsicht auch" φ 87 429. 3) καὶ ἔμπης Β 297 κ. ἔ. αἰσχρόν vel gravissimum dedecus Noeldeke J. J. f. Ph. 76, 485, plerique „aber auch dennoch", Baumeister J. J. f. Ph. 79, 254 expunxit, Τ 422 ε 205 (vide s. art. ἔμπης) cf. Rhode hom. Misc. Moers 1865 p. 30; h. Ap. 324 καὶ σὴ κεκλημένη ἔμπης. 4) καὶ λίην semper in introitu versus (undecies), v. sub art. λίην. Α 553 Θ 358 v. sch. BL, Τ 408 α 46 γ 203 ι 477 λ 181 = π 37, ν 393 ο 155 ρ 312. 5) καὶ μάλα Ν 152 237 α 318 η 218 ν 313 ψ 185; καὶ εἰ μάλα Ι 318 Ν 316 Ο 51 χ 13; εἰ καὶ μάλα Ε 410 Ψ 832 ε 485 ζ 312 η 194 ϑ 139 217 ν 6, η 52 v. l.; καὶ μάλα περ Α 217 Ζ 85 ϑ 316 ξ 155; εἴ περ κ. μάλα η 321 cf. Ρ 571 κ. ἐρχομένη μάλα περ, σ 385 κ. εὐρέα περ μ. ἐόντα, h. Merc. 133 καί τε μάλ' ἱμείροντι. 6) καὶ ὥς. Apoll. Dysc. et lexici Hom. conditor et Herodianus et Tyrannio et Aristarchus scripserunt καὶ ὧς et οὐδ' ὧς (cf. Lehrs qu. ep. 63 adn. et de Aristarchi stud. 386), quos sequuntur Bekk., Faesi, Ameis, Düntzer; ὥς scribunt Dindorf, Baeuml., Doederl., Nauck; ἀλλὰ κ. ὥς Α 116 Γ 159 Δ 322 Ε 482 Λ 720 Π 80 363 Φ 133 (Aristoph. damnavit v. 130—5) Ψ 516 Ω 106 δ 484 ε 219 ϑ 184 ι 258 σ 76 τ 162 171 224 (v. l. pro αὐτάρ τοι); καὶ ὥς sine ἀλλά Θ 56 Φ 555 λ 104. 7) καὶ ἄλλοθι in sola Od. π 44 ν 182 (v. l. ἄλλαι); κ. οἴκοθι Θ 513; κ. τηλόθεν γ 231 cf. τ 28; κ. κεῖθεν δ 519; κ. ἔνθεν μ 211; ἔτι κ. τῇδε ζ 173; καὶ ἄλλοτε Α 590 „schon früher einmal", Υ 90 Ξ 249 v. l. pro καὶ ἄλλο τεή. — tantum in Iliade. καὶ αὐτῆμαρ Α 81 (opp. καὶ μετόπισθε); κ. αὐτίκα Δ 160 (opp. καὶ ὀψέ) Μ 69 Φ 359; ἠὲ κ. αὐτ. νῦν Ψ 552; Α 140 μεταφρασόμεσθα κ. αὖτις etiam alio tempore; Κ 463 κ. αὖτις, paraphr. καὶ ἐκ δευτέρου auch ferner, Baeuml. andrerseits, hinwiederum; Ο 235, Ariston. ἀθ. στίχοι ε' (231—5); ἠδὲ κ. αὖτις Ω 150 179. καὶ ἔπειτα Γ 290 Π 498, Σ [357] ἔπρηξας κ. ἔπειτα hast also auch das erreicht, sed schol. B περισσὸς ὁ καί; Düntzer: doch auch ausgeführt, wie du gewollt; La Roche: hinterher noch, schliesslich noch; Faesi: doch noch; paraphr. δὴ πάλιν; bene Eust. 1147, 39 s. ὀνειδισμὸν ἔχει προτέρων πράξεων τῆς Ἥρας ὧν ἕνεκεν εἴρηται νῦν τὸ κ. ἔπειτα. β 60 ϑ 510 520 (cf. Am. app.) π 309 φ 131 h. Merc. 291 302 438 (Hermannus scripsit κεν ἔπειτα sed v. Baumeister); αἳ δή οἱ κ. ἔπειτα φ 24; ἢ δή οἱ κ. ἔπ. μεθύστερον h. Cer. 205; ἢ κ. ἔπ. Ο 140 ω 432 cf. φ 215. καὶ ἤδη: tantum ὄφρα κ. ἤδη (v. supra) Ω 635 δ 294 ψ 254 et ἠὲ κ. ἤδη ο 177. ἤδη καί non legitur quod καί vocabulo ad quod pertinet postponi non potest cf. M. Hauptii observ. crit. Lips. 1841. In ἤδη κ. Φρυγίην Γ 184 καί cum Φρ., in ἤδη κ. ἄλλοτε Α 590 Ξ 249 et ἤδη γὰρ κ. δεῦρο Γ 205 καί cum ἄλλ. et δεῦρο iungendum est; καὶ μετόπισθε Α 82 Ι 504 λ 224 h. Ap. 166 173 sec. Hermanni coni. pro πᾶσαι μετόπισθεν. καὶ νῦν Α 109 Δ 12 Ε 604 Ψ 333 κ 43 ο 542 h. Ap. P. 136 δ 151 v. schol.; h. Merc. 473, Matth. damnavit, sed vide Herm., cf. Ω 685, δ 193

ω 461, h. Ap. P. 148 καὶ νῦν μέντοι ἐγώ (v. l. τοιγὰρ ἐγώ). ὡς κ. νῦν Δ 179 Ο 292 α 35 ϑ 330; πῶς κ. νῦν h. Ap. 528; ὅς κ. νῦν Β 239 Υ 350 ι 495; ἔτι κ. νῦν (cf. Baeuml. Part. 118) Α 455 = Π 238, Ι 105 111 259 Λ 790 Ξ 234 Ψ 787, τ 66 cf. Am app.; υ 178 ω 186. καὶ πάλαι Ε 898 υ 222 τ 282; καὶ ὄπισϑε ψ 261; καὶ ὀπίσσω Ζ 357 cf. ν 144; καὶ πρόσϑεν Η 325 Ι 94 Υ 28 ω 52; καὶ τότε Θ 311 (Did. διχῶς, ἀλλ' ὅγε τοῦ μὲν ἅμαρτε καὶ ἀλλ' ὅγε καὶ τόϑ' ἅμαρτε) Ν 518 τ 50, Σ 230 (Zenod. γρ. ἐνϑάδε κοῦροι ὄλοντο); Δ 441 Ο 534 Π 691. καὶ ὕστερον Κ 450 Λ 365 Ξ 313 Υ 452 ι 351; καὶ ὀψέ Δ 161 (opp. κ. αὐτίκα); κ. δηϑά β 255. — ἔτι καί saepius videntur esse coniuncta, sed v. Naegelsb. ad Β 229: Β 118 229 Ι 25 Π 651 Τ 70 Ω 476 (v. l. ἔτι γάρ) ζ 173 (v. l. ὄφρα τί που) π 291 (v. l. δέ τι et pro καί: μοι v. La Roche) τ 10 υ 41; ἔτι κ. μᾶλλον Χ 235 Ψ 386 429 η 213; ἔτι κ. νῦν Α 455 Ι 105 111 259 Λ 790 Ξ 234 Π 238 Ψ 787 τ 66 υ 178 ω 186.

καί cum verbis coniungitur: Β 348 πρὶν κ. γνώμεναι, Κ 120 κ. ἄνωγα, Doed: non patior tantum, sed ultra iubeo, Χ 247 ὣς φαμένη καὶ ἡγήσατο v. supra et Herm. Vig. 771 885; Ψ 157 γόοιο ἔστι καὶ ἆσαι, sch. A λείπει τὸ ὕστερον ἵν' ᾖ ἔστι κ. ὕστερον ἆ. γόοιο, Ο 45 κ. παραμυϑησαίμην, Ξ 41 sec. Faesi καὶ φωνήσας „sogar von freien Stücken (ultro, prior) anredend" cf. π 460. γ 224 μ 102 υ 311. h. Merc. 438 καὶ ἔπειτα διακρινέεσϑαι ὀίω, non est necessarium cum Herm. scribere κεν ἔπειτα, καὶ ad ὀίω pertinet cf. Baum. h. l.; καί c. Optat. = immerhin, meinetwegen Ε 685 κ. λίποι αἰών, Φ 274 καί τι πάϑοιμι, η 224 cf. Φ 359, Ρ 647 καὶ ὄλεσσον. ρ 558 σῖτον καὶ αἰτίζων βοσκήσεις. — καί ad totam sententiam aut ad maiorem sententiae partem refertur: Κ 510 Τ 70 (?) Υ 29 (καί refertur ad ἐτ. χώεται) 30 (καί refertur ad τεῖχος ἐξαλαπάξῃ) Ω 476 γ 196 ρ 461 φ 157 (Bekk. et Fulda Unters. 204 expungunt 157—162); πρὶν καί Α 29 cf. Eust. 30, 11, Arist. expunxit v. 29—31, sed v. Koechly diss. hom. III 22; Ω 551 λ 330 ν 427 ο 31 (ὑποπτεύει Διονύσιος sch. HQVind. 133) cf. Naegelsb. ad Α 29. — καί cum participiis iunctum non est pro καίπερ (quamvis) dictum quae sententia erat Valckenarii ad Eurip. Phoen. 277, sed proprie etiam significat, ut docuit Herm. ad Soph. Oed. T. 414. καί - ἐών, ἐόντος, τα, τε, τες Π 154 (Düntz. καί ad totam sententiam refert et confert Β 827) Π 467 v. l. cf. sch., 627 ρ 381 h. XIX 32, Χ 384, Θ 285 Ρ 676 Τ 118 Φ 264 ξ 147, Μ 171 Ν 236 (v. l. ἐόντες) γ 193 sec. Nitzsch.; Faesi „καί non solum ad αὐτός, sed etiam ad νόσφιν ἐόντες referendum est" (?). καὶ οὐκ ἐϑέλων, ουσα, οντα Δ 300, β 110 τ 156 ω 146. Υ 87 Φ 48, sch. περισσὸς ὁ καί. καὶ ἐσσύμενον Ζ 518 Ν 315 787; κ. μεμαῶτα, ῶτας Ι 655 Ο 298, 276; κ. τεϑνηῶτι, τα κ 494, Π 858 Χ 364; κ. μετόπισϑ' ἄτης κιοῦσαι Ι 504; κ. ἔχοντας Ρ 330; κ. πεπαρμένη Φ 577; καὶ μογήσας β 343 γ 232 (ἀϑετ. v. sch., defendit Ameis); κ. εἰδώς ε 182, sch. πάνυ ἥμαρτες καίπερ οὐκ ὢν ἀπαίδευτος. κ. μοῦνος ἰών (v. l. ἐών) η 204; κ. ἀπόπροϑι ναίων ι 18; κ. οὐ παρεόντ' ξ 145; κ. πόλλ' ἀνελόντα σ 16; κ. τηλόϑεν εἰληλουϑώς τ 28. — καί „vermindernd = auch nur": α 58 ἱέμενος κ. καπνὸν νοῆσαι vel fumum i. e. si nihil aliud certe fumum, Ξ 173 τοῦ καὶ κινυμένοιο. — καί bis legitur: Υ 28 καὶ δέ τε καὶ πρόσϑεν, Υ 367 καί κεν ἐπέεσσι κ. ἀϑανάτοισι μαχοίμην, η 213 καὶ δὲ κ. μᾶλλον μυϑησαίμην, κ 43 v. l. καὶ νῦν καὶ τάγ' ἔδωκε.

IV. καί cum aliis particulis iungitur 1) καὶ γάρ vel καὶ - γάρ vocabulo interposito ρ 317 h. Cer. 258. a) etenim b) nam etiam. a) Β 377 Ζ 365, Ι 502 κ. γάρ τε (aliter Faesi „denn auch Göttinnen gibt es"), 533 Λ 111 Ν 11 Φ 192 Χ 46 η 24 ι 190 ν 131 ο 521 φ 95 χ 29 (κ. γὰρ δὴ νῦν) h. Merc. 450 Ven. 18. b) Γ 188 Δ 43 58 Ε 478 Λ 698 Ν 228, Π 810 κ. γὰρ δή τότε, v. l. ποτε, Τ 52, 95 κ. γὰρ δή νύ ποτε. Φ 192 568 β 17 169 171 δ 199 (hunc locum improbavit Hennings Telem. 185, defendit Friedländer N. J. f. Ph. 79, 590) 595 ε 190 ι 357 ξ 70 ρ 317 419 566 σ 138 261 τ 75 186, 510 κ. γὰρ δή, h. Merc. 378 h. Cer. 258: κ. γάρ [illegible] Α 113; κ. γάρ τε Α 63 Ω 602 cf. Ι 502; κ. γάρ τίς τε Β 392 τ 265 ψ 118, δ 232 v. l., sch. BHQ ad 231 narrat Aristarchum scripsisse ἰητρὸς δὲ ἕκαστος, ἐπεί σφισι δῶκεν Ἀπόλλων ἰᾶσϑαι· καὶ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέϑλης, quod non est verisimile, v. M. Schmidt Did. p. 192, Rumpf de γαμοποιίᾳ p. 10 n. 14, Carnuth l. l., Lehrs Arist. 179. — καὶ γάρ saepissime in introitu versus leguntur, etiam h. Cer. 258, post arsin secundi pedis Α 113 Λ 111 Ν 228 Τ 52 β 169; post caes. 3. pedis Α 63 cf. ρ 317; in arsi 2. pedis h. Merc. 378. 2) καί - γε ap. Hom. non videntur coniuncta esse, nam quibus in locis καί et γε leguntur, γε ad aliud vocabulum referendum est: ad pronomen Θ 35[illegible] α 46 ι 477 λ 181 ν 393 ο 155 π 37; ad subst. ρ 312, ad adv. temporis Α 553 Τ 409 π 3[illegible] 3) καὶ δέ quas particulas epicis non interposit[o] alio vocabulo coniungere licet (Herm. Vig. [illegible] Hartung I 181, Baeumlein 148) Η 113 173 (La Roche καὶ δή?) 375 394 Ι 417 684 709 Μ [illegible] Ν 73 484 Ρ 351 Τ 178 Υ 99 105 cf. Herod. Χ 420 Ψ 80 494 Ω 370 (v. l. ἀλλά κεν et [illegible] κεν) 563 δ 391 ζ 39 60 286 (ἀϑετ. v. sch. H[illegible] η 213 ν 302 ξ 39 ο 449 π 418 ρ 583 σ [illegible] φ 110 113, de Ρ 163 v. l. v. Spitzner; rectius καὶ δή nunc scribitur Ξ 364 Φ 421 μ 116; κ[αὶ] δέ νυ Χ 420; καὶ δέ τε Υ 28, sch. A Ἀρίσταρχ[ος] καὶ δέ τι. In hymnis videtur non legi. — κ[αὶ] δέ fere semper in versus primo pede; remove[n]tur a primo pede (Ξ 364) π 418 post vocativu[m] praeterea Ι 709 Υ 105 Χ 420 Ω 370 cf. Schne[ider] de Carolsf. verb. coll. hom. 61 s. 4) καὶ δ[ή] iam vero, atque iam. (Vig. Herm. 826, Hartung I 135 253 s. 263 s., Baeumlein 102 1[illegible] „wenn ein neuer, dem Vorhergehenden entsprechender Punkt besonders hervorgehoben werden soll, steht καὶ δή." Naegelsb. ad Α 16[illegible] Α 161 Β 135 Δ 180 Ε 175 Ζ 52 Θ 356 Ι [illegible] Ξ 364 (pro v. l. δ' αὖτε rectius nunc legitur [illegible] αὖτε) Ο 251 Π 424 Φ 421 (rectius nunc legit[ur] δὴ αὖτε pro δ' αὖτε a plurr. editoribus) Χ [illegible] β 315 ε 288 401 409 ι 496 κ 30 μ 116 (v. l. αὖ pro δὴ αὖ) 330 ν 169 τ 533 φ 377 χ 10[illegible] h. Ap. P. 253 Ω 732 v. l. ε 308 v. l. Fa[esi] (Δ 180) et Am. nonnullis in locis καὶ δή determinative interpretantur ubi verisimilius est particulam temporalem esse, cf. etiam h. Merc. 2[illegible] (καί κεν δή), τ 510 (κ. γὰρ δή) Π 810 (κ. γ. [δή] τότε) χ 29 (κ. γ. δὴ νῦν) Τ 95 (κ. γ. δή ποτε) Η 273 Ρ 530 Ψ 490 Ω 713 ω 528 (καί κε δή) φ 128 v. La Roche (κ. ν. ἐ. δή ῥ') Σ [illegible] (καὶ μὲν δή που). καὶ δή coniunctum nu[illegible]

oc. interposito in introitu versus reperitur prae- r *E* 175 *Θ* 356 *Π* 424 ι 496 ν 169 post caes. rtii pedis, *Ξ* 364 β 315 φ 377 χ 10 post arsin pedis, ε 409 post arsin 1. pedis, μ 116 in itio 2. pedis. 5) καὶ εἰ et εἰ καί. Quomodo ter se differant, Sauppe ad Dem. Ol. II § 20 xit „καὶ εἰ et εἰ καί exprimunt ei rei quae eriodo primaria continetur, aliquid repugnare, d eam nihilominus vel esse vel fieri. καὶ εἰ ero efficiunt, ut ea sola res quae periodo con- tionali profertur, repugnare videatur: praepo- ta particula conditionali (εἰ καί) efficitur ut aliqua quae cum aliis compluribus (καί) vel vel esse possit, repugnare, sed nihil valere catur. Ita καὶ εἰ particulae vim eorum quae quuntur, valde adaugent, εἰ καί minus effe- nt. quamquam apparet εἰ καί saepe in locum rticularum καὶ εἰ substitui posse. Aliud dis- men esse Herm. Vig. p. 829 statuit (καὶ εἰ = etiamsi et καί refertur ad ipsam condi- nem eamque indicat non certam esse: etiam n, si. Quare καὶ εἰ usurpatur de re quam ni tantum ut veram a nobis indicamus, εἰ de re quam esse veram indicamus) sed iure ntradixit Spitzner exc. XXIII ad Il." cf. etiam rtung I 139 s., Baeuml. 151. καὶ εἰ: etiamsi, si a) c. indic. *N* [316] καὶ εἰ μάλα καρτε- ἐστιν, *O* 51 καὶ εἰ μάλα βούλεται, *Y* 371 εἰ ἔοικεν. b) c. coni. *E* 351 καὶ εἴ χ' ἑτέ- θι πύθηαι, *Λ* 391 κ. εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπ- ῃ, π 98 116 πέποιθε, καὶ εἰ ὄρηται, φ 260 ἐκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰῶμεν ἑστάμεν, apodosis st. Aristarchus (*Π* 559 Ariston.) supplet κα- ἂν ἔχοι. sch. M. Vind. 133 προσληπτέον οὐδὲν κωλύει cf. La Roche et Düntz.; Faesi set apodosin incipere ab ἀλλά (v. 263) et fert Classen Beob. p. 34. c) c. optat. καὶ εἰ οίατο *Δ* 347, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι 8, Bekk. expunxit, cf. La Roche, ν 292 καὶ εὸς ἀντιάσειεν, χ 13 καὶ εἰ μάλα καρτερὸς Aliis in locis καί nil est nisi copula, ita- καὶ εἰ = et si *H* 117 (Ahrens Rh. Mus. 3 corr. εἴ πέρ τ' ἀδδειὴς καὶ ἀεὶ μόθου ἔστ' ητος) *I* 380 *Ξ* 196 *Σ* 427 ε 90 η 320 9 κ 66 μ 96 χ 62 h. Merc. 565 (δαείης ptum est). εἰ καί etsi, etiam si a) c. indic. 0 εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν, *N* 58 (?) 1 (sc. ἐστί), Bekk. expunxit, ζ 312 η 194 *Γ* 215 v. l. οὐ πολύμυθος οὐδ' ἀφαμαρ- ής, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν, sic Spitzn., ele part. ἤ - ἤ et εἰ - ἤ Greifsw. 1840 p. 11, Roche qui vertit „trotzdem", Hentze in Zus. m. ed. l. l.; Povelsen emend. p. 75 s., : „ἤ καί sive etiam quia iunior erat". legitur in A. Townl. Eton. sch. *Α* 219 . 415, 19. 38 E. G. 250, 43. Eust. all. Roche; ἤ Cramer Epim. 193, 15, Thiersch mal. gr. cap. I 435, Naegelsb. Baeuml. .; Nic. εἰ non legit aut non novit cf. qu. ep. 61. b) c. optat. *Π* 748 εἰ καὶ εἴη iston., ε 485 εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαί- , 52 (Bekk. Düntz. Koechly de Od. carm. expunxerunt) ϑ 139 217. — καί cum ali- orum vocabulorum quae sequuntur conso- m est ut illi plus gravitatis addatur, itaque nque vocabulo aliquo interiecto εἰ καί sepa- nt *Π* 623 *Ψ* 592, ζ 282 βέλτερον εἰ καὐτή οιχομένη πόσιν εὗρεν (ἀϑετ. Ariston.); εἰ ι (σύ) *E* 350 v. l., *H* 204 *I* 46 *M* 361 , *M* 348 *N* 111 *Π* 746 *Ω* 705 768 λ 356 v. l. (pro εἰ γάρ κεν σύ) σ 371 376; εἴ περ καί *Α* 81 *Δ* 160 *O* 117, α 389 v. l. εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι, η 321 ι [35]. εἰ καί (num etiam) in quaestionis indirectae priore membro pro ἤ codices nonnunquam habent: *B* 367 γνώ- σεαι εἰ καὶ ϑεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις ἢ κακότητι cf. Lehrs qu. ep. 56 et art. ἤ p. 531. *Θ* 111 εἴσεται εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται, Spitzn. Bekk. La Roche ἤ, Thiersch ἤ, sch. V ὁ ἤ ἀντὶ τοῦ εἰ συναπτικοῦ cf. ρ 308 v. l., π 138 κατάλεξον εἰ καὶ Λαέρτῃ ἀγγ. ἔλϑω cf. La Roche, ο 524 εἰ καί v. l. pro εἴ κε, α 158 389 v. l. εἰ καί μοι νεμεσήσεαι pro ἤ cf. *B* 349 εἴ τε καὶ οὐχί (La Roche). — καὶ εἰ μάλα ap. Hom. legitur *I* 318 *N* 316 *O* 51 χ 13; εἰ καὶ μάλα *E* 410 ε 485 ζ 312 η 194 ϑ 139 217 ν 6 η 52 v. l. cf. *Ψ* 832. — 6) **καὶ μέν** transitum facit ad rem graviorem quae cum antecedenti- bus cohaeret a) affirmative: et sane, et profecto b) adversative: atqui. a) *Α* 269 καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεϑομίλεον, *Α* 273 κ. μ. μεν βουλέων ξύνιεν. Contra Naegelsb. qui vertit in utroque loco καὶ μέν ‚und doch' v. Braune Anm. z. 14. B. d. Od. 1855 p. 23, *Z* 27 κ. μ. τῶν (cod. Mosc. 1 καὶ μήν v. l.) 194, *I* 499 κ. μ. τούς, *Ψ* 174 κ. μ. τῶν, *Ω* 488 κ. μ. που κεῖνον, *Ω* 732 καὶ μὲν ἐγώ, η 325 κ. μ. οἵ ἔνϑ' ἦλ- ϑον, κ 13 καὶ μὲν τῶν, κ 16 κ. μ. ἐγώ in plu- rimis et optimis codd., Bekk. Nauck legunt cum codd. DF αὐτὰρ ἐγώ cf. Kayser Philol. XVII p. 706, ξ 88 κ. μ. τοῖς cf. 85 et Braune p. 13, τ 244 καὶ μέν οἱ κῆρυξ εἵπετο, h. Merc. 543 κ. μ. ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται (cod. D μήν, Herm. καί κε). b) *Σ* 362 καὶ μὲν δή πού τις, Zenod. expunxerat 356—68, expunxit Bekker; *I* 632 νηλής· καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φο- νῆος ποινὴν ἐδέξατο cf. ν 45 καὶ μέν τίς τε χερείονι πείϑεϑ' ἑταίρῳ, ξ 85 καὶ μὲν δυσμε- νέες refertur ad v. 82, v. 83 et 84 expungendi videntur cf. Friedlaender Anall. 471 et Hentze Zus. ad Am. ξ 82. — Bekker omnibus his in locis, exceptis *Ω* 732 κ 16 (καὶ μὲν ἐγώ), scribi vult καὶ μήν (h. Bl. I 34, 22), assentiente Friedl. J. J. f. Ph. 79, 821. Kayser contra (Philol. XVIII 673) apud Hom. καὶ μήν ubique in μέν et μάν mutari vult, sed cf. Baeuml. 160, Braune p. 23, Hartung II 391, Vig. Herm. 528. Eust. 779, 39. — Fere ubique in primo pede versus; removetur a 1. pede *I* 632 (νηλής) et ν 45 (post vocativum). 7) καὶ μήν et profecto, et sane. *Ψ* 410 π 440 καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται, Bekk. mutavit in τὸ δὲ καί), *Ψ* 672 v. l. v. sch. A, *T* 45 καὶ μὴν οἵ τότε γ' ἴσαν, λ 582 593 καὶ μὴν εἶδον, h. Merc. 543 v. l. — Apollon. de coni. 518, 31 ss., Baeuml. 156, Hartung II 376—78 389 401, Herm. Vig. 528 837, Kayser Phil. XVIII 673 v. supra. Aut in initio versus aut post caes. tertii pedis.

8) καί νύ κε a) cum ind. aor. s. impf., in protasi εἰ μή: *Γ* 373 = *Σ* 165, *E* 679 *Θ* 90 131 217 *Λ* 311 750 *Σ* 454 (ἀϑ. Ariston.) *Φ* 211 *Ψ* 154 382 540 733 δ 363 502 π 220 φ 226 ψ 241 ω 50 h. Cer. 310; in protasi εἰ λ 317; non sequitur εἰ μή sed ἀλλά ι 79 λ 630 μ 71. b) c. optat. aor., in protasi εἰ μή *E* 311 388; c. opt. praes. ξ 325 τ 294. καί νύ κε δή cum ind. aor. s. impf., in protasi εἰ μή: *H* 273 *P* 530 *Ψ* 490 *Ω* 713 ω 528, φ 128 καί νύ κε δή ῥ' ἐτάνυσσε, codd. KPS δὴ τανύσειε, sch. ABLV ad *B* 215 εὐχτικὸν ἀντὶ ὁριστικοῦ τοῦ ἐδόκει ὡς τὸ *E* 388, W. C. Kayser Philol. XVIII 650 putat Aristarchum δὴ τανύσειε legisse, sed

v. La Roche h. U. 247 s. — Ubique in introitu versus praeter *Θ* 90. 9) *καί - περ* (particulae ap. Hom. semper seiunguntur interposito eo vocabulo quod est maximi ponderis; nullo interposito voc. legitur semel: *η* 224 *καί περ πολλὰ παθόντα.*) quamvis, plerumque cum participio: *I* 627 *καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα*, *Λ* 721 *κ. πεζός περ ἐών*, *M* 410 *Y* 356 *κ. ἰφθίμῳ περ ἐόντι*, acc. *Π* 620; *καὶ κρατερός περ ἐὼν* *O* 195 *Π* 624; dat. h. Merc. 386; acc. h. Merc. 418 cf. Baum., *Π* 550 *κ. ἀλλοδαπός περ ἐών*, *Π* 617 *κ. ὀρχηστήν περ ἐόντα*, *Ω* 423 *κ. νέκυός περ ἐόντος* (sch. V. *ὡς περισσὸς ὁ στίχος ἀθετεῖται*), *Ω* 570 *κ. ἱκέτην περ ἐόντα*, *Ω* 609 *κ. δοιώ περ ἐόντε*, *κ* 441 *κ. πηῷ περ ἐόντι*, *υ* 271 *κ. χαλεπόν π. ἐόντα*, *φ* 370 *καὶ ὁπλότερός περ ἐών*, *ω* 499 *καὶ πολιοί περ ἐόντες*, h. Ap. 48 *καὶ πιοτέρη περ ἐοῦσα*, h. Merc. 131 *καὶ ἀθάνατόν περ ἐόντα*, *σ* 385 *κ. εὐρέα περ μάλ' ἐόντα*, *ψ* 12 *καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα*, *B* 270 *Θ* 125 317 *O* 651 *δ* 519 [553] *καὶ ἀχνύμενός περ*, *M* 178 (Ariston. *ἀθετ.*, *ἠθετ. δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφ.*, *παρὰ Ζηv. δὲ οὐκ ἐγράφετο* Did., Bekker expunxit) *O* 133 h. Cer. 147 216 *καὶ ἀχνύμενός περ ἀνάγκῃ*, *Ξ* 128 *καὶ οὐτάμενοί περ ἀνάγκῃ*, *N* 57 630 *δ* 733 h. Merc. 299 *καὶ ἐσσύμενός περ*, *τ* 511 *καὶ κηδόμενόν περ*, *δ* 502 *κ. ἐχθόμενός περ*, *T* 189 v. l. *καὶ ἐπειγόμενός περ* cf. La Roche et Faesi, *Ω* 20 *καὶ τεθνηότα περ* (*ἀθετ.* Ariston., Düntzer Rh. Mus. 5, 383, hom. Abh. 330 s. expunxit cf. etiam Liesegang de XXIV Il. rhaps. I 9), additum est *ἔμπης* *P* 229. *P* 571 *καὶ ἐργομένη μάλα περ*, *A* 217 *καὶ μάλα περ κεχολωμένον*, *ϑ* 316 *κ. μάλα περ φιλέοντε*, *ξ* 155 *κ. μάλα περ κεχρημένος*, *Z* 85 *κ. μάλα τειρόμενοί περ* cf. *σ* 385 *ψ* 12, *E* 135 *καὶ πρίν περ μεμαώς*: ut anacoluthiam tollerent, multi hunc versum cum antecedentibus coniunxerunt (etiam Hentze z. Periodenbildung bei Hom. 1868 p. 23) „er der auch früher schon eifrig begehrt hatte"; contra haec scripserunt Classen Beob. 140 not. 67 et Ameis app. h. l. Sed ii qui cum sequentibus coniungunt, inter se dissentiunt: Baeuml. Part. 201 vertit *καί* „vel", Am. „und war er früher schon". Contra haec recte mihi disputasse videtur Faesi *καί* hic non esse copulam quum vv. 135 ss. accuratius explicent v. 134; *Λ* 577 *καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ*, *O* 30 *καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα*, *ρ* 555 *καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ*. *Καί - περ* in initio sententiae legitur *υ* 271 et *E* 135. Saepe *καί - περ* iungitur cum alio voc. vel verbo (in partic.) sed nunquam in introitu sententiae, ut augeatur pondus voc. inter *καί* et *περ* interpositi: *H* 204 *καὶ Ἕκτορά περ*, *I* 247 *καὶ ὀψέ περ*, *M* 361 *κ. ἐνθάδε περ*, *Ω* 428 750 *καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ*, *δ* 214 *κ. ἠῶθέν περ*, *ε* 73 *κ. ἀθάνατός περ*, *P* 104 *καὶ πρὸς δαίμονά περ*, *ζ* 282 *εἰ καὐτή περ* (*ἀθ.* Ariston.), *K* 70 *καὶ αὐτοί περ* cf. *Λ* 577, *E* 802 *καί ῥ' ὅτε περ* (?) cf. *Z* 477 *ως καὶ ἐγώ περ* et *ε* 485 *εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι*. — Hartung I 340, Baeumlein 199—202, Am. *E* 135 app., Schoemann Redeth. 201. 10) *καί ῥα* iis in locis legitur, in quibus inest quod facile aliquis ex superioribus repetit vel quo facile sua sponte transit: *A* 360 500 *ε* 195 *καί ῥα καθέζετο*, *A* 569 *καί ῥα καθῆστο*, *Γ* 77 = *H* 55, *Γ* 113 344 396 (*ἀθ.* Ariston.) *Δ* 232 379 *E* 427 802 (aliter Ameis) 871 (*καί ῥ' ὀλοφυρόμενος*) = *Λ* 815 *Σ* 72 *β* 362 *λ* 472 (v. l. *καί μ'*) *π* 22 *ρ* 40 h. Cer. 247 *Φ* 73 v. l.; *Θ* 200 *I* 634 *K* 541 *N* 651 *O* 44[illegible] 615 *Π* 586 *Σ* 597 (*ἀθετοῦνται οἱ δύο* 597 s. Ariston.) *T* 42 (v. l. *καί ϑ'*) cf. sch. A, *Φ* 16[illegible] 424 591 *Ψ* 739 *Ω* 102 *β* 334 *ϑ* 10 *λ* 240 2[illegible] 307 *σ* 200 *υ* 78 h. Cer. 53 255 h. XIX 30. In locis quos nominavi particulae *καί ῥα* in ver[illegible] primo pede leguntur. Semotae a primo pede reperiuntur (cf. Schnorr de Carolsf. verb. coll[illegible] 61 s.): *ὣς φάτο καί ῥα* *K* 332 *O* 119 *P* [illegible] *υ* 54 *φ* 80 175 *ω* 520, *I* 559 *Ψ* 886 *ν* 197 *ξ* 2[illegible] *π* 162 *ω* 389, h. Merc. [507] *καί ῥ' ὁ μὲν* Ma[illegible] coniecit, Herm., Baum. receperunt, codd. *κ*[illegible] *τὸ, τὰ, ὁ*, Schneidew. coni. *κάτα μέν*; h. Cer. 1[illegible] *καὶ γάρ ῥα* *A* 113. — *καί ῥά τε* in intr[illegible] versus h. Ap. 3 Herm. coniecit, libri *καί ῥά* [illegible] „quod nihili est". 10) ***καί τε*** atque; nonn[illegible] in locis non multum differt a simplici *καί*. Ha[illegible] tung I 75, Herm. Vig. 520, Baeuml. 228, Na[illegible] ad *A* 521. — *A* 521 *νεικεῖ, καί τέ φησι*, *Γ* [illegible] *γνοίην καί τ' οὔνομα μυθησαίμην* cf. Herm. Vig. 707, volgo *καί τοὔνομα*, *I* 509 *ὤνησαν κ*[illegible] *τ' ἔκλυον*, *I* 510 *ἀνήνηται καί τε ἀποει*[illegible] *M* 284 *καί τε κέχυται*, *N* 734 *τιθεῖ καί τ*[illegible] *ἐσάωσε*, *Π* 9 *ἀνώγει καί τε κατερύκει*, *Π* 1[illegible] *καί τ' ἴασιν*, *P* 56 *καί τε βρύει*, *P* 678 *ἔσσυτ*[illegible] *κ. τε ἐξείλετο θυμόν*, *Σ* 309 *καί τε κατέκ*[illegible] *T* 42 v. l. pro *καί ῥ'*, *T* 86 *ἔειπον καί τε* [illegible] *κείεσκον*, *X* 31 *καί τε φέρει*, *Ω* 335 *καί* [illegible] *ἔκλυες*, *Σ* 488 = *ε* 274 *στρέφεται καί τε δ*[illegible] *κεύει*, *τ* 342 *ἄεσα καί τ' ἀνέμεινα*, *τ* 537 *κ*[illegible] *τε ἰαίνομαι*, *ψ* 13 *καί τε ἐπέβησαν*, h. Merc. [illegible] *καί τε ἰδών*: ante hunc versum aliqua inter[illegible] disse patet cf. Groddeck de hymn. hom. r[illegible] quiis 86, Herm., Matth.; Schmitt in J. J. f. P[illegible] 73, 150 coni. *αἴ κεν*, Lohsee p. 43 apo[illegible] eorum versuum qui ante v. 92 exciderunt, [illegible] contineri versibus censet. *καί τε* ad *ἰδών* par[illegible] trahendum est ex eius sententia, ut vicem [illegible] tatioris *καί περ* sustineat plane eodem [illegible] quo h. Merc. 133 *καί τε μάλ' ἱμείροντι*, [illegible] apud Hom. nullum exemplum huiusmodi re[illegible] tur; h. Merc. 559 *καί τε κραίνουσιν*, h. Ve[illegible] *καί τ' ἐδαμάσσατο*, h. Ven. 30 *καί τε κ*[illegible] *ξετο*, 36 *καί τε ἤγαγε* (cod. M. *καί τι*, [illegible] *τε τοῦ φρένας ἐξαπαφοῦσα*, 51 *καί τι* [illegible] recte Ilgenius recepit ex cod. M *τέκον* [illegible] volg. *τέκεν* cf. Matth. h. l.), 204 *μετείη κα*[illegible] *ἐπιοινοχεύοι*, 261 *καί τε ἐρρώσαντο*, h. X[illegible] *καί τ' ἐρρύσατο*. repetitum in eodem [illegible] *ξ* 465 *καί τε γελάσαι καί τ' ὀρχήσασθαι*. [illegible] *τε* sibi respondent *K* 224 *σύν τε δύ' ἐρχομ*[illegible] *καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν.* *I* 159 *τοὔ*[illegible] *καί τε βροτοῖσι ἔχθιστος* (v. l. *καί γε*), *Ξ* [illegible] *τῶ καί τέ τις εὔχεται ἀνήρ* sec. Herm. [illegible] op. IV 41 cf. *Y* 28 *καὶ δέ τε*. In introitu [illegible] tentiae ap. Hom. *καί τε* tantum *ρ* 485 inve[illegible] (cf. h. Ven. 36 38), itaque Axtius coni. [illegible] p. 32 *καὶ δέ* vel *καὶ γάρ* coniecit cf. [illegible] Düntz. — *καί τε* ubique aut in introitu v[illegible] aut post caes. tert. pedis legitur; post ar[illegible] cundi pedis *τ* 537, in 2. pede *A* 521 *I* [illegible] *P* 678 *τ* 342, in 4. pede *Ξ* 484. 12) *καί τ*[illegible] initio periodi nullo vocabulo interposito [illegible] tantum *N* 267 *καί τοι ἐμοὶ πόλλ' ἔναρα*, [illegible] mihi videtur *καί* ad *ἐμοί* referre; eodem [illegible] interpretatur Baeuml. 245.

13) Quo arctius inter se coniungantur du[illegible] bra, ponuntur particulae *τέ* et *καί* sibi resp[illegible] tes. *τέ - καί* coniungit a) duo substantiva *A* [illegible] 237 307 320 *B* 1 = *Ω* 677, *T* 417 *ἀθετ.* Ar[illegible] cf. *π* 265 *ἀνδράσι τε καὶ θεοῖσι* (v. l. *γε* pr[illegible]

Β 40 Θ 431 ϑ 82 (ἀϑετ.), Β 339 401, Meineke egere mavult (Hermes III 260) ϑάνατόν γε φυ- 'εῖν κατὰ μῶλον Ἄρηος, Β 615 678 828 830 ·64 Γ 42 104 cf. Τ 259, Γ 127 131 251 Θ 71, Γ 343 Δ 80 333 v. l., Γ 148 202 222 237 = 300 h. XXXIII 3, Γ 392 Δ 15 82 ω 475, Ι 44 122 151 282 303 450 = Θ 64, Δ 505 = Ι 588 Ρ 316, Ε 4 Φ 50 Π 214 cf. Δ 375 τ 32, 7 cf. schol. B, Ρ 205 κ 362, Ε 207 300 = Ρ 7, 447 = h. Ap. 159, Ε 501 568 586 602 Π 493 269, Ε 614 704 760 769 Θ 46 Ξ 174 α 54 . Cer. 33, Ζ 75 77 Π 536 Ρ 754 758, Ζ 156 11 (cf. La Roche) = Υ 241, Ζ 237 Ι 354 Λ 170, 317 351 471 511 = Ο 268, ἀϑετ. στίχοι δ', 265—68) Ariston., Η 58 134 276 [295] 304 = 825 ἀϑετ. Ariston., Η 386 Θ 15 52 cf. Λ [82], 114 203 287 Δ 736, Θ 343 = Ο 1, Θ 498 169 170 406 407 424 = 681, 457 529 = 549, 98 cf. Σ 153, Κ 14 112 298 469 Ψ [806], Κ 408 54 523 536 563 Λ 101 122 176 = Ρ 64, Λ 285 424 485, Λ 328 457 501 534 = Υ [499], 549 Ο 272 Μ 41 Ρ 110, Μ 7 111 166 v. l. 23 284 Ν 2 166 250 304 479 cf. 93, 500 537 Ξ 431, Ν 568 622 = τ 373, Ν 637 (?) 681 711 = 745, Ξ 201 = 302, 281 (τινὲς Λήμνοιο κατὰ ἔγα ἄ. λ. schol. V), Ξ 308 = υ 98 h. Cer. 43, 322 (Ariston. ἀϑετ. στίχοι ια' (317—27), Bekk. punxit), Ξ 465 = Ω 164, Ξ 480 = ϑ 529, 514 515 Ο 32 55 197 233 (Ariston. ἀϑετ. ίχοι ε' 231—35) = Σ 150 Ψ 2, Ο 329 cf. 273, 47 = Φ 66 χ 14, Π 103 219 248 361 453 ι 523 (v. l. γε pro τε), Π 454 505 542 cf. schol. , 760 Ρ 39 296 494 668 Σ 141 405 Τ 44 48 8 166 347 = h. Ap. 124, Τ 392 = Ω 474, Τ 0 410 cf. 60, Υ 160 170 Φ 203 = 353, 521 263 302 354 (La Roche σε pro τε) = γ 259, 409 434 462 473 Ψ 111, schol. A κατὰ πολλὰ ν ἀντιγράφων οὐρῆας ὤτρ., ἔξω τοῦ τέ, 637 716 891 Ω 42 78 141 346 350 362 443 7 546 710 772 (Bekk. expunxit) cf. 6. α 5, locus uperatus est a Bekk. Act. Acad. Berol. 1853 635 et Düntzer p. XI, sed cf. Friedländer J. f. Ph. 79, 586 et Kayser Phil. 21, 317; α 25 421 = σ 304, β 123, Did. Ἀριστοφάνης ρτός τε τεός, de schol. corrupto v. La Roche, 54 γ 31 39 300 = η 277 ο 482, γ 310 324 369 21 = 303, 185 757, expunxit Hennings Telem. , defendit Friedländer J. J. f. Ph. 79, 590, 81 = ϑ 52 h. VII 32, ε 102 109, Ariston. ιττοὶ οἱ στίχοι (105—11) καὶ πρὸς τὴν ορίαν μαχόμενοι. οἱ δὲ τελευταῖοι δύο ἐκ μετὰ ταῦτά (133 134) εἰσι μετενηνεγμέ- 111 134 h. XXXIII 11, ε 467 ζ 181, sch. P ι στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου ἵν' ἡ ἑτέρας ἀρχῆς ἕκαστον τῶν ἑξῆς ἐν κεφα- ω, ἢ μέχρι τοῦ „καὶ οἶκον" στικτέον, τὰ ἄλλα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς, ζ 191 η 141 = 231, 314, cod. V κἀγώ, Herm. Bekk. κέ, Aristar- s διστάζει τοὺς ἕξ (311—16) Ὁμήρου εἶναι, 6 γ 31 v. l., ϑ 148 583 (v. l. αἵματα καί), = κ 143, ι 184 = ξ 519, ι 226 422 v. l. κ 59 509 510 534 = λ 47, λ 174 219 293 = ξ 293, λ 364 μ 13 67 ν 69 105 118 299 02 123 216 410 470 ο 245 507 528 π 265, γε pro τε, ρ 39 = τ 417 cf. π 15, ρ 109 291 344 487 σ 38 45 = 119 υ 26, σ 65 140 162 276 τ 276 394 = 414 459, υ 8 v. l. . 1881, 5 εὕρηται ἔν τισιν ἀντιγράφοις, ν τε καὶ εὐφρ. cf. Kayser de verss. Od. p. 9; φ 173 177 χ 231 v. l., Bekk. cum ACKNPR legit σόν γε pro σόν τε; illud receperunt etiam Faesi, Ameis, Düntzer, Bäumlein, χ 237 407 442 = 459, 474 475 cf. σ 86, ψ 120 145 ω 11 45. h. Ap. [15] 76 = 143 221 245, 131 142, h. Ap. P. 15 25 27 87 88 233 cf. 73 113, h. Merc. 46 = 531, 183 244 314 317 327 427 491 cf. 568, h. Ven. 13 secundum Ruhnk. coni., 82 v. l. cf. 85, 169 181 262 h. Cer. 270 472 h. VII 24 XV 9 = XX 8, XXVII 20 XXIX 12. Saepe inter se coniunguntur Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη Δ 20 Ε 418 Θ 444 447 457 Ι 254 Λ 45; Ἥρη τε κ. Ἀθήνη Δ 8 Ε 908; ἄλοχόν τε κ. υἱὸν Ε 480 688 cf. Φ 587; ἄλοχ. τε κ. παῖδες Ο 497 (Lycurg. in Leocr. 103 pro παῖδες legit τέκνα) cf. ν 403; ἄλ. τε καὶ τέκνα Β 136 Σ 514 Δ 238; ἀλ. τε καὶ τέκεσσιν ϑ 243 κ 61 cf. Lobeck Parall. 64 Schnorr de Carolsf. p. 43; Ἀτρεΐδαί τε κ. ἐυκν. Ἀχαιοί Α 17 Ψ 272 658; κ. ἀρ. Παναχαιῶν Η 327 385 (v. l. ἐυκν. Ἀχ.) Ψ 236; ἵπποισί τε κ. ἅρμασι Δ 366 Λ 198 Ψ 286 h. Merc. 69, acc. Κ 322; ἵππους τε κ. ἅρμα Λ 528 Μ 120; ἵπποι τε κ. ἄνδρες Ψ 242, gen. Θ 214 Κ 338 Ρ 740 Φ 16, acc. Β 554 (Ζηνόδ. ἀϑ. 553—5) Λ 497 Π 167; ἀνδρῶν τε κ. ἵππων Ρ 400; κεφαλήν τε κ. ὤμους Γ 227: σὺν τῷ τε (pro ἠδέ quod alii legerunt) ἡ ἀριστάρχου καὶ ἡ ἀριστοφάνους καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον Did., ρ 35 φ 224 χ 499, dat. ζ 235 ϑ 19 ψ 162; κλισίῃ τε κ. νηΐ Λ 329 Κ 74 Ν 267, acc. plur. Α 328 Θ 220 Ι 185 652 Λ 617 Ν 167 208; νηυσί τε κ. κλισίῃσι Ο 688; κρέα τ' ἄσπετα κ. μέθυ (Bekk., Faesi, Am., Düntz., Baeuml., Nauck; La Roche sec. plurimos codd. κρέατ' ἄ.) ι 162 557 κ 184 468 [477] μ 30; νηί τε καὶ ἑτάροισ(ιν) Α 183 γ 323 ι 173 λ 113 161 (Ἀριστοφάνης ἀϑ.) μ [140], dat. pl. Δ 179, acc. pl. ψ 319 (Aristarchus ἀϑ.), ἑτάρους τε κ. νῆα ο 269; νύκτας τε κ. ἦμαρ Ε 490 Χ 432 Ω 73, ἀϑ. στίχοι γ' (71—3) Ariston., β 345 κ 28 80 ο 476 ω 63; νύκτες τε κ. ἤματα λ 183 ν 338 π 39, acc. Σ 340 Ω 745, gen. sing. κ 86 h. Merc. 482; νύκτες τε κ. ἡμέραι ξ 73 h. Ap. 349; δύο τ' ἤματα κ. δύο νύκτας κ 142; ἐννῆμάρ τε κ. ἐννέα νύκτας h. Ap. 91, cf. etiam Lobeck Parall. p. 63 Schnorr de Carolsfeld p. 42; ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν Ν 147 Ξ 26 Ο 278 Π 637 Ρ 731 ω 527; Τρῶές τε κ. Ἕκτωρ Θ 158 Ο 589, dat. Κ 318 Ν 720 Ρ 719 cf. Κ 563, acc. Ν 1 129 Ο 42 Π 654; χρυσός τε κ. ἄργυρος h. Merc. 249 (cod. Mosc. γε pro τε), dat. Κ 438 Ρ 52, acc. κ 35 45 cf. ψ 200. Praepositio in altero membro repetitur Ε 167 = Υ 319 (ἀνά), Ζ 210 κ 12 (ἐν), Θ 57 (πρό), Χ 190 (διά), α 93 β 214 359 (ἐς), φ 249 (περί) cf. Α 340 πρός τε, πρός τε, καὶ πρός, Ω 753 ἐς Σ., ἔς τ', καὶ Λ., η 71 ἔκ τε, ἔκ τε καὶ λ., h. Ap. P. 299 ἔς τε π. καὶ δώμ., ἔς τε. Membra habent praepositionem diversam Α 409 Υ 377 Ψ 508 cf. Β 575. — Notandi sunt loci h. Ap. P. 73 113 Εὐρώπην (ἔχουσι) τε κ. ἀμφιρύτας κατὰ νήσους. — τέ - καί coniungunt b) duo adiectiva: Α 293 417, Β 281 h. XXI 4 πρῶτοί(όν) τε κ. ὕστατοι(ον), Ε 450 515 = Η 308, Ι 41 505 642 Κ 258 Λ 179 (ἀϑ. ἀμφότεροι 179 s. Ariston.) Ξ 210 Ο 121 = δ 698, Σ 394 Φ 253 430 447, Χ 203 υ 116 h. Merc. 289 πύματόν τε κ. ὕστατον cf. δ 685 υ 13, Χ 511 β 61 δ 211 ε 182 v. l., ζ 120 = ι 175 ν 201, ζ 230 = ψ 157, ϑ 163 cf. schol., 310 575 μ 396 π 242 σ 229 (ἀϑετ.) = υ 310, υ 391 φ 131 h. Ap. P. 20 h. Merc. 494 ϑηλείας τε καὶ ἄρσενας cf. Lobeck l. l., Schnorr. l. l.

h. Ven. 123 h. XXX 5. — πολύς cum aliis adi. coniungitur saepe particulis τε καί: πολέες τε κ. ἐσθλοί Z 452 Ω 167 ζ 284 (ἀθετ.) ϑ 110 χ 204 h. Ap. P. 217; πολλοί τε κ. ἐσθλοί E 624 N 709, gen. pl. E 176 Π 425 X 44, acc. Δ 298 Ω 204 520 ω 427; πολλοί (πολέες) τε κ. ἄλκιμοι Λ 483 Φ 586; πολλοῖσίν τε κ. ἰφθίμ. ω 26; π. τε κ. χαρίεντα Θ 204 I 599; πόλλ' ἐτεά τε κ. οὐκί Y 255 (Bekk. Faesi Baeuml. La Roche), schol. A ἄλλοι δὲ πολλὰ δ' ἐόντα, τὰ δ' οὐκί, Did. οὕτως Ἀρίσταρχος, πολλά τά τε καὶ οὐκί, Spitzn. πολλά τ' ἔοντα κ. οὐκί, Düntz. πολλά τ' ἔοντα τε καὶ οὐκί. — καὶ οὐ β 61 ε 182 v. l., κ. οὐκί Y 255.

c) duo adverbia: B 303 χϑιζά τε κ. πρώιζ' cf. Herod. II 53 et Naeg. Autenr., K [52] (ἀϑ. 51 52 Ariston.; καὶ Ἀριστόφ. προηϑ. Did.), ξ 403 cf. χ 220. d) duo pronomina: Ω 773 E 758 π 236 h. Ven. 113 (τε inseruit Wolfius). e) Pron. et subst. coniunguntur E 832 Z 408 (τινὲς γράφουσι καὶ ἐμὸν μόρον, οὐκ εὖ sch. A.) Θ 193 I 346 O 257 P 152 γ 209, Ariston. περιττός· ἀρκεῖ γὰρ ὁ πρὸ αὐτοῦ, ζ 99 λ 433 512 (v. l. τε om.) μ 452 τ 377 χ 376 ψ 61 h. Merc. 459 h. Cer. [400 465] sec. Buecheler; h. XXV 7 XXVII 22 XXIX 14 XXXIII 19 ὑμέων τε κ. ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς, h. XXIX 13 ep. 15 (14), 16; νεῶν τε κ. αὐτῶν H 338 437 Ξ 56 68, acc. κ 26; αὐτοί τε κ. ἵπποι Λ 708 N 684 P 644, du. δ 20, gen. pl. B 466 cf. Φ 521; ἵπποι τε κ. αὐτοί Λ 525. Pronomen possess. cum genet. nominis coniungitur ο 262 τ 514. f) duo numeralia: π 249 πίσυρές τε καὶ εἴκοσι, Thierschius alii τε deleverunt, sed cf. Lobeck ad Phryn. p. 411; Bekk. deleta caesura legit πισυρεςκαιϝείκοσι. ξ 20 τριηκόσιοί τε κ. ἑξήκοντα, I 379 δεκάκις τε κ. εἰκοσάκις, X 349 δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτα cf. Γ 363 ι 71 τριχθά τε κ. τετραχθά. g) duo verba vel duae sententiae α) subiecto non mutato: Λ 23 = 377, 367 cf. Ariston., B 191 410 = μ 356 περιέστησάν τε κ. Bekk. ex coni. pro περιεστήσαντο κ., quod codd. legunt, Γ 373 (sch. A ἐν τῇ Ἀριστοφάνους καὶ νύ κεν ἐξείρυσεν v. La Roche) = Σ 165, Δ 55 (ἀϑετ. Ariston.), E 236 Z 233 478 523 = K 121, H 117 (v. l. γε pro τε, subi. repetitum est) Θ 168, ἡ δ. ὅτι ὑποτάσσουσιν ἢ μήτε στρέψαι μήτ' ἀντ. μαχ. Ariston., I 392 (subi. repetitum est), K 211 v. l. M 198 N 56 322 368 619 P 537 Φ 183, Ξ 500 O 393 397 = ν 198 (v. l. δέ pro τέ) cf. M 162, O 475 492 Π 253 = γ 45, P 58 447 = σ 131, Σ 350 λοῦσάν τε κ. ἤλειψαν, κ 364 v. l., Σ 363 = ν 46, Φ 537 X 82 Ψ 90 167 cf. Ω 622, Ω [558] ζώειν τε κ. ὁρᾶν φάος Ἠελ., 658 α 41 293 = λ 80, α 385 β 227 (probabilius vero est subi. verbi πείϑεσϑαι esse τοὺς κατὰ οἶκον, subi. verbi φυλάσσειν: Μέντορα) 232 = ε 10, β 311 γ 233 (ἀϑετ.) = ε 220 ϑ 466, γ 462 μ 365 μίστυλλόν τε κ. ἔπειραν cf. A 465 B 428 ξ 430 I 210; λοῦσέν τε κ. ἔχρισεν γ 466 κ 364 450 cf. τ 505, γ 483 δ 60 ε 135 = η 256 (ἀϑετ.), ζ 211 η 17 69 τετίμηταί τε καὶ ἔστιν cf. ω 263, η 313 (Ἀρίστ. διστάζει Ὁμήρου εἶναι cf. sch. P); ϑ 134 573 ι 194 = κ 444 cf. ξ 260 ρ 429, κ 340 λ 445 ν 229 323 ξ 426 ο 310 462 π 32 74 388 cf. ν 360, π 481 ρ 423 = τ 79, τ 505 φ 345 χ 74 324 423 (versus suspectus videtur esse) ω 89 263 402 = h. Ap. P. 288, ω 422 528 h. Ap. P. 320 (?) 322 352 h. Merc. 369 h. Ven. 182 184 221 = 240, h. Cer. 172 365 (Preller v. 365—9 recentiores dixit) 476 cf. Buechelerum, ep. 15 (14), 4; ἰδέειν τε καὶ ἱκέσϑαι δ 475 ε 41 114 ζ [314] η 76 ϑ 410 ι 532. β) subiecto mutato: B 25 62 E 878 I 310 N 86 Σ 473 (v. l. γε pro τε) α 393 β 227, ζ 321 δύσετό τ' ἠέλιος κ. τοὶ ἵκοντο, sim. η 289 ϑ 417, ϑ 151 cf. ξ 332 τ 289, ϑ 539 κ 237 318, ι 229 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι καὶ εἴ μοι δοίη. γ) participi… coniunguntur: Δ 451 Θ 65 I 489 K 123 Ω 6… ε 264 ι 415 σ 359 cf. Θ 346. — καὶ οὐ Δ 5… Z 523 K 121 O 494 Σ 363 ν 46 h. Merc. 36… cf. 462; καὶ μή ν 229. h) τέ - καί diversa co… pulant vocabula: Δ 60 Σ [365] (ἀϑετ. v. Porphyr… Lehrs Ar. 334, Schoemann op. 3, 5, Bekk. ex… punxit) T 336 η 111 cf. β 117, ϑ 429 ι 229 h… Merc. 431 h. Ven. 232; h. Ap. 91, h. Merc. 41… ῥεῖά τε καὶ πάσῃσιν ἐπ' ἀγραύλοισι βόεσσι… verba corrupta sunt; Herm. recte dixit res ta… dissimiles per particulas τὲ καὶ coniungi no… posse. — Pauca quae mihi notanda videntur, a… iungam. 1) synonyma non solum part. καί s… etiam τὲ καί ap. Hom. inter se coniungunt… velut πόλεμόν τε καὶ φύλοπιν Δ 15 82 ω 47… πόλεμόν τε καὶ δηιοτῆτα N 250 cf. h. Ve… 10 s. πόλεμοί τε καὶ ἔργον Ἄρηος, ὑσμῖναί τ… μάχαι τε, χ 237 σϑένεός τε καὶ ἀλκῆς. ϑάν… τόν τε καὶ κῆρα Π 47 Φ 66 χ 14; συνϑεσί… τε κ. ὅρκια B 339; πύματόν τε καὶ ὕστατ… X 203 υ 116 h. Merc. 289; coniunguntur d… adi. cum α privativo I 41 ἀπτολέμους τε κ… ἀνάλκιδας cf. K 258 h. Ven. 123; δηϑά τε… δολιχόν K [52], Ariston. ἀϑετοῦνται στίχοι δ… (51 52) ὅτι . . . καὶ ὅτι ἐπὶ ταὐτὸν φέρει δη… καὶ δολιχόν, N 363 ὑπό τ' ἔσχετο κ. κατέν… σεν. 2) opposita coniunguntur: ὄρεός τε κ… πεδίοιο h. Merc. 491; πρῶτοί τε κ. ὕστατ… B 281 h. XXI 4; ἐσϑλά τε κ. τὰ χέρεια σ 2… (ἀϑ.) υ 310; ἔπος τε κ. ἔργον h. Merc. 46 5… de νύκτες τε καὶ ἦμαρ v. supra; χεῖράς… αἰχμητὴν καὶ ἐπίφρονα βουλήν π 242. 3) p… additur rei universae aut res universa addit… parti velut Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ Θ 158 O… K 318 N 720 P 719 N 1 129 O 42 Π 6… Βουπράσιόν τε κ. Ἤλιδα B 615; οἰκία τε κ… πόλιν β 154. 4) in enumerationibus poeta πρ… ϑυστερίᾳ utitur: Φ 537 οἳ δ' ἄνεσάν τε πύ… κ. ἀπῶσαν ὀχῆας, Ω 443 ἀλλ' ὅτε δὴ πύργ… τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο, ε 264 εἵματ… ἀμφιέσασα κ. λούσασα, ϑ 134 οἶδέ τε καὶ… δάηκε. 5) sententiae relativae alteram part… adiungit: O 492 ὅτινας μινύϑῃ τε καὶ οὐκ… ληισιν ἀμύνειν, β 114 τῷ ὅτεῳ τε πατὴρ… λεται καὶ ἁνδάνει αὐτῇ. — Particulae τ… saepe coniunguntur particulis ἅμα, ὁμῶς, … ἀμφότερον: 1) ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζ… Δ 417, B 281 Δ 450 Θ 64 Π 505 P 494 Φ… Ω 773 (v. l. μάλα) τ 377 h. Merc. 46 cf. N… ξ 403; ἅμα ἔχεις, αὐχμεῖς τε καὶ ἕσσαι ω… 2) ὁμῶς Θ 214 Λ 708 O 257 P 644 Φ… Ω 73 κ 28 80 ο 476 ω 63 cf. ep. 15 (14… 3) ὁμοῦ Λ 61 Δ 122 P 745 Y [499] ι 75 κ… μ 67; ἀμφότερον γενεῇ τε καί Δ 60 Σ [… N 166 cf. ο 78 quo de loco infra agetur.

Membra tria coniunguntur: a) part. καί, … v. supra. b) καί, ἠδέ: Γ 456 H 348 [368] … Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι, Z … Λ 491 Π 696 δ 457 ι 110 ο 334 π 428 … 207 χ 435 454 ψ 297 335 367 ω 209 236 … 363 cf. B 639. c) ἠδέ, καί: χαριέστατο… μέγιστος καὶ φίλτατος Z 91 272, K 261 Λ… ϑ 393 τ 62 h. Ap. P. 237 cf. Z 437 h. Merc. …

) καί, τέ: δίσκοισιν καὶ αἰγ. τόξοισίν τε ; 774 cf. δ 626 ρ 168, Β 853, Ε 529 Ο 561 : Ο 661, Κ 76 Λ 59, Μ 258 Π 668 cf. Did., 338 Ψ 545 δ 389 κ 539 ν 11 368 ξ 494 ο 391 367 σ 121 τ 281 ψ 9 h. Ap. P. 156 h. Cer.)1 h. VII 54 h. VIII 13. e) **καί, ἰδέ**: κάλλεϊ ὶ ἔργ. ἰδὲ φρεσί Ν 432; νίζον κ. προτ. ἰδὲ α 112, ita legunt Eust. et libri omnes praeter . 1. m.; Cobetus νίζον κ. πρότιθεν, cf. schol., kker² recepit, sed W. C. Kayser qui iudi-t Aristarchum non καί sed ἰδὲ πρότιθεν ripsisse dicit (de verss. aliquot Od. dissert. 14): „scripturam νίζον κ. πρότιθεν ex obscu- scholiastae Ambros. verbis eruit Buttmannus, amquam ea vix cuiquam veterum grammati-rum placuisse videtur.“ f) **ἰδέ, καί** Ε 172 h. m. 165. g) **τέ - τὲ καί**: Β 855 Κρῶμνάν τ' Αἰγ. καὶ Ἐρυθ. v. La Roche, Δ 52 Η 289 Υ 232 246 ι 24 π 123 τ [131] cf. h. Ap. P. 251, 451 ε 64 ϑ 119 490 (Bekk., Anton Rh. Mus. X 417 expungunt) ι 293 μ 96 119, ν 289 418 π 158, ξ 206 ο 373 ψ 227 h. Ven. 85 232. : in locis inter τέ et καί vocabulum nullum erpositum est; vocabulo interposito separan-Ν 490 Δηίφ. τε Π. τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγ., h. . 14 (cod. Mosqu. legit δ' quod Brunck. et hnk. iure mutarunt in τ'), Α 340 πρός τε ϑ. ς τ' ἀνϑρ. κ. πρὸς βασ., η 71 ἔκ τε π. ἔκ Αλκ. καὶ λ., fine versus separantur τέ et καί 289 Υ 361. h) **τὲ καί, καί**: α) τὲ καί non arantur: ἄστυ τε καὶ ἀλόχους καὶ τέκνα 5 276 310, 197 Μ 162 s. 339 s. Τ 214 Φ 325 36 s. Ω 60 ζ 38 181 (?) ϑ 57 ι 515 κ 223 μ 34 ν 62 h. Ap. 149, ο 78 ἀμφότερον, ός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ, Ariston. οἱ 78—85) ἠϑετοῦντο· συγκέχυται δὲ τὸ δυϊ-τοῦ ἀμφότερον, melius sch. HQ κῦδ. καὶ ἔνεστι. διὸ καὶ τὸ ἀμφότερον ἐπήνεγκεν· ος κ. ἀγλ. τῷ ξεινοδόχῳ, ὠφέλεια δὲ τῷ ισϑέντι. β) τὲ καί separantur: Ζεῦ τε πα-κ. Ἀϑ. καὶ Ἄπολλον Β 371 Δ 288 Η 132 97] δ 341 η 311 ρ 132 σ 235 ω 376, Γ 431 54 α 291 s. β 222 s.; Friedländer, Kirchhoff pos. d. Od. p. 42 s., Kammer Einheit d. Od. 06 expungunt priorem locum. ν 332 v. l. ς τοῦ τε, φησὶν Ἀρίσταρχος) ω 67 s. h. 6 s. i) **τὲ καί, τέ** α) non separantur τὲ Ὑπ. τε καὶ Γον., Πελλ. τ' Β 573, Ζ 283 53 ξ 267 = ρ 436, π 15 τ 32. β) separan-τὲ καί: Μ 155 Ω 257 β 117 δ 111 ε 272 h. Ap. 144 h. Ven. 134 h. VII 30, h. Ap. 99 ἔς τε πόλιν καὶ δώματα, ἔς τε φίλας ους. k) alterum membrum cum primo part. cum tertio part. καί coniungitur: Λίνδον τε καὶ Κάμ. Β 656, Δ 162 Ε 213 Ζ 366 380 Τ 333 = η 225 τ 526, Φ 587 δ 83 h. Cer. 204. — Β 399 572 575 Γ 397 (ἀϑ. onic.), Θ 255 Κ 191 Λ 194 v. Faesi, 209 5, Δ 757 Π 560 Ψ 608 Ω 753 ἐς Σ., ἔς τ' . καὶ Λ., β 289 γ 35 ι 81 167 λ 56 = 357 ν 403 ξ 245 τ 219 ω 250 h. Ap. P. 213 h. Merc. 462 h. Ven. 4 h. VI 16, Β 251 ενοις καὶ ὀν. τε προφέροις, νόστον τε σοις. l) **τὲ καί, ἠδέ** Φ 350 ψ 200; τε, ἠδέ Γ 140 Λ 696 cf. Ω 7 (Ariston. ἀϑ.). , ἠδέ, καί Ε 810. n) Ἥρη τ' ἠδὲ Π. καὶ Δ 400 (Ζηνόδ. ἀϑ. Ariston.) cf. Δ 440. στήϑ τε ἠδὲ ζῶμά τε καὶ μ. Δ 187; ζω-: ἠδὲ ζ. τε καὶ μ. Δ 216. — Membra uor vel plura coniunguntur: de καί vide supra; καί, καί, τε λ 468 ω 16; καί, καί, καί, τε Κ 428 s. ο 377 s.; καί, καί, καί, καί, τε h. Ap. P. 244—6; καί, τε, τε Ω 644 = δ 297 η 336, β 338 cf. Ι 137, h. Cer. 109 (Hermann vv. 108—110 interpolatori tribuit); καί, καί, τε, τε Α 459 Β 422 cf. μ 359; καί, καί, τε, τε, τε Μ 139; καί, τε, τε, τε Β 494 h. Ap. [22] 194; καί, τε, τε, τε, τε, τε h. Ven. 18; καί, τε, τε, ἰδέ Β 695; καί, τε, καί Β 607 s. 616 s. Ν 636 s. Σ 414 s. Τ 360 s. Υ 60 η 43 s. ξ 173 h. Merc. 267 s.; ἐμέϑεν καὶ Ἀϑ., Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἡφ. Ο 213 s., Ariston. ἀϑετοῦνται στίχοι ἕξ (212—17) Bekk. expunxit; καί, καί, τε, καί Ο 36—39 η 115 s. λ 589 s.; καί, καί, τε, τε, τε, τε, τε καί Π 415—17; καί, τε, τε καί ξ 74 s.; καί, τε, τε, τε, τε καί Ν 91—3, καί, τε, τε, τε, Θέσβειαν Γραῖάν τε καὶ Μ. Β 496—8; Ἀ. καὶ Ἰδ., Τεῦκρ. Μ. τε, τε Ο 301, Τ 310; Κ 431 Λύκιοι Μ. τε, καὶ Φρ. καὶ Μ., Σ 475 Τ 259; Κλ. Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάν., Μ. καί, τε, τε Σ 47 s., προηϑέτηται καὶ παρὰ Ζηνοδ. Ariston.; Ζεῦ ἠέλιός τε, καί, καί, καί Γ 278; ϑάλαμον γνωτ. τε, τε, καί Γ 175 Δ 159 δ 604 v. l. κ 240 τ 38; Θρ., Μ. τε, καί Ν 5; Ἀγ., Εὐ. τε καί, τε, τε, τε χ 242; Ὀρ. Τρ. τε, τε, τε, καί Ε 707; Κυπ. Π. τε, τε, καί, καί Β 520; υἷας Φ. τε, τε, τε | καί, καί Τ 240; δέρον ἀμφί ϑ' ἕπον καί, τε, τε, τε, τε Η 316 τ 421; Λευκ. Φ. τε καί, καί | καὶ Μ. Ἰ. τε, τε, τε | τε, τε καί | τε, τε, τε, τε | καὶ Ρ., Πλ. τε καί | καὶ Στ., Οὐ. τε, τε | [τε, καί] h. Cer. 418—24 cf. Paus. IV, 30, 4. — καί, ἠδέ, καί Ζ 436 s. (ἀϑ. Ariston., expunxit Bekk.); καί, καί, ἠδέ h. Ap. 425; καί, ἠδέ, τε Ι 365; ἠδέ, καί, ἠδέ Ο 663; καί, ἠδέ, ἠδέ Υ 33; ἠδέ, καί, τε ν 218; καί, ἠδέ, τε, τε Β 639; καί, ἠδέ, τε, τε, τε Γ 146; καί, ἠδέ, τε, τε καί, καί, καί Θ 274—6; ἠδέ, καί, τε, καί h. Merc. 180 s.; καί, ἠδέ, καί, ἠδέ, τε h. Cer. 6 s.; ἠδέ, καί, Ὠκ. Μ. τε, Κ. Εὐ. τε, τε Β 500; καί, καί, καί, καί, ἠδέ, τε, τε καί Α 301—3; Σύν. Σμ. τε καί, ἠδέ, τε ep. 15 (14), 9; Καρδ. Ἐ. τε καί, τε, ἠδέ, τε, καί Ι 150—2 292—4; ἰαχῇ βρ. τε, ἠδέ, τε, καί h. XIV 5. — Β 591 s. Πύλον τε, καί, καί, καί, Ν 264 s. δ 84 s. υ 365 s. h. Merc. 451 s.; Ξάνϑε τε καί, καί, τε Θ [185] (ἀϑ. Ariston.) h. Merc. 60 s. (versus 59 corruptus est) h. Cer. 33 s.; Ω 36 s. τε καί, καί, καί, τε; Α 465 Β 428 Δ 57 τε καί, τε, τε, cf. ξ 430; τε καί, τε, τε, τε, τε Ω 622; τε καί, τε, τε, καί h. Ven. 10 s.; τε, καί, τε, τε, τε Λ 82 (ἀϑετ. Ariston.); τε καί, καί, τε, καί Ξ 425 s.; τε, καί, τε, καί ep. 3, 2—4; τε καί, καί | Ν. τε, τε καί, καί | τε, τε, Θ., Ἀ. τε, τε ϑ 111 ss.; τε καί, | Φ. Ὀ. τε καί | τε, τε, τε Ν 790 s.; τε, καί, ἠδέ | καί, καί | τε h. Cer. 426 s., ut Vossius coniecit, cod. κροκόεντα γανόν. τε (inseruit Herm.) καί | τε, τε |, Αἰ., Πειρεσίαι (ut Ruhnk. coniecit, codd. τ' Εἰρεσίαι) τε καί | τε, καί | τε, τε | Σκ. καί, καί | τε, καί | τε, καί | τε, καί | καί, καί | καί, τε | τε, τε | καί, καί | τε, ἠδέ, τε h. Ap. 30—34; τε, τε, καί, καί π 110; τε, τε καί, τε, τε (?) ϑ 135; τε, τε, καί, καί, τε Χ 63; τε, τε, τε καί Β 341 Ζ 240 Ν 759 Σ 401 = h. Ven. 163, ε 296 ν 196 h. Ap. P. 251; τε, τε, τε καί, καί ο 323; τε, τε, τε, τε καί, [τε] Λ 264 cf. γ 414; τε, τε, τε, καί, τε Β 677 h. Ap. 94; τε, τε | Λύκτ., Μ. τε καί | τε, τε Β 647; τε, τε, τε | τε, τε καί | τε, τε Β 532; τε, τε | Ἐ. Ἀσ. τε | Τρ. Ἡ. τε καί Β 561; τε, τε, τε, τε | τε καί, τε | καί Μ 21 s.; novies τε, καί semel in fine Ρ 218; quinquies τε, in fine semel καί

ϑ 249 (v. l. pro χοροί τε: καὶ ᾠδαί schol. ν 119); septies τε, in fine bis καί Ω 251; τε, τε, τε | N., Σπ. τε, τε, τε | τε καί, quinquies καί, quinquies τε, quater καί, τε καί, καί Σ 41—46; τε, τε καί, ἠδέ ϑ 103; τε, τε, ἠδέ, καί h. Ap. P. 40; τε, τε, τε καί, ἠδέ δ 73 cf. ψ 200; quinquies τε, καί, ἠδέ Φ 210.

Particulam καί alii vel elisam ab Homero vel cum proxima vocali conflatam statuerunt, alii neutrum admiserunt. Mea quidem sententia καί elisum = κ' apud Hom. nusquam legitur, sed per crasin coaluit 1) cum vocalibus, 2) cum diphthongis. Spitzn. Exc. XIII p. XXXVI ss. censet Hom. eam crasin prorsus ignorasse cf. etiam Nitzschium ad ζ 282, defendit La Roche h. U. 283 ss., Naegelsb. ad B 238, Hartel hom. Stud. III 43 s.; crasin statuunt Bekk., Am. alii cf. Mehlhorn Gr. Gr. § 98, Bekk. ho. Bl. I 173, 20. — 1) B 238 ἤ ῥά τί οἱ χἠμεῖς προσαμύνομεν ἦε καὶ οὐχί. Paraphr. ἆρά τι αὐτῷ καὶ ἡμεῖς προσβοηθοῦμεν, Eust. 211, 34 καὶ ἡμεῖς. Spitzn. Voss, Thiersch, Freytag, Dind., Düntz. = κεν ἡμεῖς; Spitzn. „nulli alii eius sunt socii, ergo importunum est Wolfii καὶ ἡμεῖς“, sed Thersites minatur ut videat utrum ἄτερ λαῶν aliquid perficiat an nos quoque ei aliquid prosimus cf. Naeg. et La Roche h. U. 285; Φ 108 κἀγώ omnes libri agnoscunt et E. M. 637, 44 testatum reliquit, Syr. tantum καὶ ἐγώ legit; κἀγώ v. l. υ 296, sed καὶ ἐγώ innumerabili fere exemplorum multitudine confirmatum esse studuit demonstrare Spitzner in Exc. XII § 2 p. 35; κἀγώ vero in introitu versus legitur h. Merc. 173 (cod. Mosc. κἀγώ); Φ 110 κἀμοί cod. G, cett. mscr. καὶ ἐμοί. — Formae κἀκεῖνος, κἀκεῖθεν, κἀκεῖθι, κἀκεῖσε ab Aristarcho et doctioribus repudiatae et in καὶ κεῖνος, κεῖθεν, κεῖθι, κεῖσε mutatae sunt. sch. A ad O 45: ἐκ πλήρους Ἀρίσταρχος τὸν καὶ σύνδεσμον. sch. A ad O 179: ἐκ πλ. τὸν σύνδ. Ἀρίστ., sch. V. κἀκεῖνος ἐκ πλήρους, ὃ καὶ ὁ Ζηνόδ. γρ., Π 648 ἐκ πλ.. αἱ Ἀριστάρχου, scholl. ad α 177 σ 150; καὶ κεῖθεν scholl. ad Φ 62 δ 519, καὶ κεῖθι scholl. Γ 402 M 348 ο 181; καὶ κεῖσε schol. α 206 cf. La Roche h. T. 247 s. Spitzner l. l., Scheer Callimachus Ὁμηρικός p. 5 s., Düntzer Zenod. 59. 2) coaluit καί cum diphthongis: Z 260 καὐτός ὀνήσεαι (v. l. δὲ κ' αὐτός et δέ κ' αὐτ.; G et Athenaeus II 35 δὲ καὶ αὐτὸς). Herod. τοῦτο διχῶς ἀναγινώσκεται. ὅσοι γὰρ ἡγοῦνται ἐγκεῖσθαι τὸν κέ ἐγκλιτικόν, ῥωννύουσι τοῦ δὲ τὴν ὀξεῖαν, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. οὕτω γὰρ καὶ τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ (γ 255) ἀναγινώσκει. ὅσοι δὲ τὸν καὶ κατὰ κρᾶσιν καὶ ἔκθλιψιν, καὶ αὐτός - καὐτός, ἐγκλίνουσι τὸν δέ. Ariston. ὅτι τὸ πλῆρές ἐστι κέ αὐτός. Ὁμηρικὸν δὲ τὸν κέ περιττὸν εἶναι ubi κέ correxit Friedlaender, cf. Ariston. ad Y 311 ὅτι περισσὸς ὁ κέν, καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς, ἢ ἐρύσεις ἢ αὐτὸν ἐάσεις. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀναγνώσεις, ὅτι πρῶτον μέν, ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς Z 260 N 734; sch. A. τὸ καὐτὸς διχῶς καὶ βαρέως καὶ ὀξέως, paraphr. καί αὐτός. — N 734 μάλιστα δὲ καὐτὸς ἀνέγνω, alii cum parte mscr., etiam Bekk. ed. 1 κ' αὐτός. Ariston. ἡ διπλῆ ὅτι κατὰ συναλοιφὴν ἐκληπτέον, ἵνα διαιρῆται, μάλιστα δέ κε αὐτός. Ariston. ad Y 311 δέ κ' αὐτὸς, sch. BL πλεονάζει ὁ κέν, paraphr. καὶ αὐτ. Hermannus opusc. IV 21 mori poetae convenientius esse

putat δέ τ' αὐτός quem sequitur Bekk. ed.
et La Roche h. U. 286, sed vide eius ed. I
γ 255 ἦ τοι μὲν τάδε καὐτὸς ὀίεαι ὥς κ
ἐτύχθη (v. l. κ' αὐτός), sch. HM τὸ πλῆρ
ἐστι τῆς συναλοιφῆς κεν ἀντὶ τοῦ δή. τὸ
ὅμοιον ἐν Ἰλ. (Z 260) κ' αὐτός, cf. etiam Her
ad Z 260; G. Herm. opusc. IV 39 correxit τό
γ' αὐτός, Spitznero p. XXXVI probabilius
detur κε ad ὀίεαι pertinere. ζ 282 βέλτ
ρον εἰ καὐτή περ ἐποιχομένη πόσιν εὗ
(ἀθετοῦνται στίχοι ιδ' sch. HQ), sic in om
nibus legitur libris, IQ εἴ κ' αὐτή qu
defendit Hermannus opusc. IV 25, Spitzn
Nitzschius (animadv. II p. 126) multa molitus
eo tandem subsistit, ut βέλτερον ἢ κ' αὐτή
ex coniectura scribendum esse diceret; K 3
δεκαὐτὸν cod. D pro κ' αὐτόν (= κέ) cf. P 1
506 β 53 133. — h. Cer. 227 θρέψω κοὔ
ἔολπα, Herm. coni. θρέψαι· κοὔ aut οὐδέ
που, Vossius θρέψω τ'· οὔ μιν aut θρέψασ
οὔ μιν quem secutus est Baum., cum contrac
κοὔ apud veterem poetam esset inaudita.
Apoll. περὶ συνδέσμων 496, 24.

καί „etiam“ ab eo nomine ad quod perti
saepe seiungitur, saepissime particulis et p
nominibus encliticis (cf. Am. ad ξ 39 a
Schnorr colloc. 33 s.), numquam autem post
tur (cf. Haupt qu. crit. p. 55): καί κε, τε,
ποθι, καὶ ἄν, γάρ, δέ. καί μοι, οἱ ἐγώ τ
καί ποτέ τοι τρίς A 213, καί τέ μέ
A 521, καὶ γάρ τίς θ' ἕνα B 292 ψ 116;
δέ κέ τοι εἴπῃσι δ 391, καί νύ κεν ἐς δεκ
ξ 325 τ 294; καί κέν μιν τρεῖς ρ 408; καὶ
τίς τε χερείονι υ 45 etc. etc. **καί** ap. H
raro inter praepos. et casum, quem praep
regit, ponitur: ο 400 μετὰ γάρ τε καὶ ἄλ
Am. μετά hic adv. esse censet, sed v. F
cf. ε 224 ρ 285 μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γεν
et ο 488; ad anaphorae figuram pertinere
dentur (cf. Schnorr p. 34 81) ο 488 παρὰ
κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκεν, ρ 379 σὺ δὲ καὶ π
(melius ποθι) τόνδε κάλεσσας cf. Ω 5
καὶ ἄν: cum ἄν fere post unam ex iis voc
ponatur, in quibus maius aliquod momen
est, καὶ ἄν tum legitur cum haec vocula
est simpliciter copula, sed paullo fortiorem
vim, Herm. de part. ἄν IV 7. E 362 457
γε καὶ ἂν Διὶ μάχοιτο, Ξ 245 ἄλλον
κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ῥέεθρα, ζ 300 καὶ
πάις ἡγήσαιτο cf. I 417 684. Eust. 571
1564, 19. — **τέ . . καί**: „particulae τέ
catio saepe in omni sermone Graeco ab
rato dicendi genere recedit (cf. Schnorr p.
et s. v. τέ) a) praepositio quae pertinet a
nomina copulata per particulas τέ - καί
iunctas, repetitur: τέ priori nomini acceden
citur praepositioni, praemittitur nomini.“
πρός τε ἀνθρ. καὶ πρὸς βασιλ., Z 210
Ἐφ. καὶ ἐν Λυκίῃ, E 167 Θ 57 Y 319
κ 12 φ 249 cf. Ψ 508 ἔκ τε λόφων κα
στέρνοιο. τέ postponitur nomini α 93
359 ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον. b)
positio non repetitur: id quod iterata prae
tione legitimum est, praepositione non it
fit ut particula τέ praemittatur nomini:
I 185 652 ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας,
K 74 N 267 παρά τε κλ. καὶ νηί, Θ 220
N 167 208 παρά τε κλισίας κ. νῆας,
O 1 διά τε σκόλοπας κ. τάφρον (praep
in omnibus his locis Iliadis praemittitur
ticae in tertia arsi, nunquam in Odyss.

ke hom. Forsch. p. 61); Α 307 Δ 366 Λ 198 317 511 Ο 268 Κ 298 469 Ψ 806, Λ 457 41 Ν 790 β 154 γ 39 η 70 s. λ 67 ν 118 109 χ 442 459 ω 67 h. Ap. P. 299 cf. τ 514. ariora haec sunt non diversae libertatis exempla: Δ 505 Π 588 Ρ 316 χώρησαν δ' ὑπό τε ρόμαχοι καὶ Ἕκτωρ (de enclit. in tertia arsi l. Giseke p. 61); Λ 417 ἅμα τ' ὠκύμορος κ. ζυρός, τ 376 s. ἅμα τε Πην. κ. σέθεν εἵ-κα, Β 136 ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι κ. τέκνα, 166 v. l.; ζ 191 cf. ϑ 243 κ 61, Γ 431 Ω 36, 878 Ζ 478 Σ 473 514 Ω 632 α 385 β 232 ε 10, ξ 403 σ 276 χ 324. ‚Solet part. τέ ita di orationis articulis ut statim subiciatur vobulo ei a quo incipiunt. Sed eorum articu-um qui coniuncti proferuntur, primo additae ior ap. Hom. in collocatione libertas est' cf. 474 ἥρως Ἀντ. τε καὶ Ἀλκ., Β 281 οἱ πρῶ-τε καὶ ὕστατοι, σ 38 ὁ ξεῖνός τε καὶ ος etc. c) τέ postponitur nomini, praepositio repetitur: Α 179 σὺν νηυσί τε καὶ ἑτάροι-, Α 183 Ε 7 586 614 769 = Θ 46 h. Cer. 33, 304 = Ψ 825, Ι 346 354 etc. γ 31 323 = 73, γ 369 ι 462 etc., Λ 57 501 Εκτ. (Νέστ.) ἀμφὶ μέγαν καί, Ν 568 αἰδοίων τε μεσηγὺ ὀμφαλοῦ, Π 248 τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι κ. ροισιν. — Λ 409 κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' , Υ 377 κατὰ πληθὺν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο Schnorr p. 32 s. — Part. τὲ καί non se-ctae in thesi tertii pedis, caesura inter τέ καί interposita in Iliade centies septuagies nquies, in Od. centies quater decies, in hym-quadragies semel, in epigr. semel leguntur, hesi quinti pedis in Il. quinquagies, in Od. es septies, in hh. septies, in epigr. semel, thesi primi pedis bis in Il., bis in Od., el in hh., in thesi alterius pedis in Il. bis ricies, in Od. sexies, in hh. bis, in thesi rti pedis Γ 227 κεφαλήν τε καὶ εὐρέας ους, Did. οὕτως σὺν τῷ τε ἡ Ἀριστάρχου η Ἀριστοφάνους, v. l. ἠδ' εὐρ.; Ρ 719 15. — τὲ καί ita coniuncta sunt, ut τέ in i primi, καί in arsi secundi pedis legatur: uater et vicies, Od. sedecies, hh. bis; τέ in tertii, καί in arsi quarti pedis χ 376 h. Χ 13; τέ in thesi quarti, καί in arsi quinti in Il. quinquies, in Od. bis. — ‚Quum e per καί nomen addatur ad nomen versus cedentis, tamen fere numquam additur praente in priore versu particula τέ, nisi praens particula τέ a versu ineunte quam pro-abest' cf. Schnorr p. 58. — καί ap. Hom. ne versus non ponitur, in arsi tertia tum m cum sequitur vox monosyllaba brevis ut atur caesura trochaica: Ι 513 Μ 164 Τ 315 Φ 106 Χ 55 265 β 183 λ 441 618 τ 81 ν, Ε 394 Ζ 353 Ν 58 καί μιν, Ξ 78 καὶ 273 καί οἱ, Ψ 308 καί σε, ϑ 461 καί in arsi sexti pedis legitur his in locis Ι 105 111 259 666 Λ 790 Μ 320 Ν 432 Ψ 787 ε 259 ψ 55 ω 186. — καί corri-ante vocales, producitur vero in arsi Ο 290 ἐρύσατο καὶ ἐσάωσεν, Gerhardius coni. Apollon. 168 proposuit καί ἑ σάωσεν, (?) Ω 60 570 γ 65 470 υ 279, λ 113 161 νηί τε καὶ ἑτάροις, Nitzschius Doeder-secutus scribit νηί τε σύν ϑ' ἑτάροισι. καί citur ante vocalem in thesi a) in fine quarti Ω 641 β 230 = ε 8, β 232 = ε 10, κ 110. ine tertii pedis Ν 685 v. l. καὶ Ἰόνες quae est Hippocr. (de med. off. t. XIII p. 18) lectio; cf. Herm. Orph. p. 728; h. Cer. [424] καὶ Ἀ. excusationem ab nom. pr. habet cf. Herm. p. 729 et Baum.; Ν[316], η 221 v. l. (Did. ἡ Ἀριστάρχου καὶ ἐμπλη-σϑῆναι pro ἐνιπλήσασϑαι) τ 174, h. Ven. 13 codd. σατίνα καί, Ruhnkenius σατίνας τε καί quia καί ante vocalem in thesi nisi in 4. pede non producatur (?), cf. Hoffm. Qu. hom. I § 6. 60, 4. Hartel Sitzungsber. der Wiener Ak. d. Wissensch. LXXVI III p. 340 ss. 348 355 364 s. — Nonnullis in locis neglegitur digamma quam ob causam καί corripitur e. g. Λ 25 π 249 (εἴκοσι), Ι 379 (εἰκοσάκις), Χ 349 (εἰκοσινήριτ') cf. β 212 δ 669 all., Bekker correxit; h. Ven. 85 232 (εἷμα); Hoffm. Qu. hom. II p. 188 ad interpolationem pertinere censet priorem locum, nescit igitur num recte corrigatur σίτῳ τ' ἀμβροσίῳ καὶ εἵματι, v. 85 pro adulterino habet, v. Herm. ad v. 85; h. Merc. 46 531 Cer. 117 (ἔργον) cf. Α 395 ρ 313 et h. Ven. 10; h. Ven. 169 (ἶφια) cf. Ε 556 Θ 505. — Brevis vocalis ante καί producitur ι 109 κ 141 v. La Roche h. U. 65. — **δυοκαίδεκα** in Veneto ubique coniunctim scribitur. Herod. ad Β 557 Πάμφιλος τρία ποιεῖ καὶ κατὰ παράϑεσιν ἀναγινώσκει. ἀφορμὴν δὲ ἔχει ἡ κατὰ σύνϑεσιν ἀνάγνωσις τὴν ποιητικὴν χρῆσιν ἥτις τὰ κατὰ παράϑεσιν πολλάκις ἑνοῖ, ὡς τὸ πασιμέλουσα (μ 12) καὶ τὰ τοιαῦτα. — **τρειςκαίδεκα** (libri τρισκαί-δεκα), Eust. 1963, 21 τὸ τρειςκαίδεκα διὰ διφϑόγγου γράφουσι τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκρι-βέστερα. **ἐννεακαίδεκα**, sch. B ad Ω 496 ὑφ' ἓν τὸ ἕν. Πάμφιλος δὲ εἰς τρία διῄρησε μόνη. **δυωκαιείκοσι**, δυωκαιπεντήκοντα Bekk. coniunctim legit; πίσυρές τε καὶ εἴκοσι Bekk. mutavit in πισυρεςκαιϝείκοσι. τρισκαιδέκατος, ὀκτωκαιδέκατος, ἑκκαιδεκάδωρος, δυωκαιει-κοσίπηχυ (Herod. ad Ο 678 ὑφ' ἓν ἀναγνω-στέον· τοὺς γὰρ ἀριϑμοὺς οὕτω προφέρει. τινὲς δὲ καὶ κατὰ παράϑεσιν), δυωκαιεικοσί-μετρον, sch. ad Ψ 264 ὑφ' ἓν cf. La Roche h. T. 228 s. — E. M. 497, 36. E. G. 291, 39.

καιετάεσσαν (scr. k'ha, καίω, Curt. Et. 139, Benfey I 167) Zenodotus scripsit pro κητώεσσαν. Β 581 δ 1 κοίλην Λακεδαίμονα κ., sch. HMQR Vind. 56 ad δ 1 Ζηνόδ. γρ. κ. ἀντὶ τοῦ καλα-μινϑώδη, sch. D ad Β 581 τινὲς γρ. κ. ἵνα ᾖ τὴν καλαμ. Strabo VIII p. 367. Eust. 1478, 38 τινὲς ὧν καὶ Ζηνόδ. κ. γρ., τὴν καλ. ἢ τὴν πολλοὺς ἔχουσαν καιετοὺς ὅ ἐστι σχισμὰς καὶ ῥωχμοὺς ἀπὸ σεισμῶν. εὔσειστος γὰρ ἡ Λα-κωνική. Eust. 294, 10 ss., explicat etiam dupliciter Strabo VIII p. 367. — voraginibus insignis, cavernosus. Lacedaemonem cavernosam fuisse testantur praeter Strabonem Plut. Cim. 16. Plin. N. H. II 81 Curtius Pelop. II 203 ss. quos locos citavit Am., cf. Buttmann Lex. II 92 ss. Doederl. Gl. Nr. 2095.

Καινείδης (Bekk.[2] Am. είδης, Herodian. ad Δ 228, Angermann de patronym. gr. formatione in Curt. Stud. I, 1. p. 22 s., Am. ad ω 24): υἱὸς ὑπερϑύμοιο Κορώνου Καινείδαο Β 746.

Καινεύς, acc. Καινέα in introitu versus Α 264. sch. AD Ἐλάτου μὲν παῖς, Λαπιϑῶν δὲ βασιλεύς, πρότερον ἦν παρϑένος εὐπρεπής. Eust. 101, 10 ss.; pater Coroni, Ovid. Metam. 12, 459 ss. Apoll. Arg. 1, 59—64 Orph. Arg. 170—175. — Preller Gr. Myth. II, 11 s. Et. M. 497, 46.

καίνυμαι (ortum ex κάδνυμαι, scr. çad ornare Fick p. 118 122; Benfey II 169 καδ = κϝαδ ca(n)dere, Curtius Et. 215 132 dubitat num rad. καδ cum scr. çhud, καϑαρός cohaereat;

L. Meyer vgl. Gr. I 384 442 rad. καδ derivat ab scr. skad, skid scindere; reicienda est Ungeri sententia quam in Philol. XXV p. 216 protulit; de scholiastarum erroribus vide La Roche h. St. p. 253). Impf. ἐκαίνυτο γ 282, perf. κέκασσαι τ 82, κέκασται Υ 35 (sec. Aristarchum, v. l. κέκαστο), κεκάσμεθα ω 509, κεκάσθαι Ω 546, κεκασμένον δ 725 815, μένε Δ 339; plusqu. ἐκέκαστο novies, κέκαστο bis; La Roche (h. T. 427) Β 530 Ε 54 pro ἐκέκαστο scribere vult κέκαστο. η 157 v. l. μύθοις ἐκέκαστο. — Perf. et plusqu. usurpantur eodem sensu quo praes. et impf. (Krueger Di. 53, 3, 2). — Formae κέκασσαι, κέκασται, κεκάσθαι, ἐκέκαστο semper in fine versus leguntur praeter Β 530 ab Aristarcho reiectum, ubi ἐκέκ. est ante caes. tertii pedis, cf. Ariston. ad Β 529 et Ι 395; κέκαστο et ante caes. tertii pedis (η 157) est et post eam (Ξ 124); κεκάσμεθα et part. semper post caes. tertii pedis; ἐκαίνυτο post thesin 3. pedis. — superiorem esse, excellere 1) cum dat. rei qua quis excellit: a) Δ 339 κακοῖσι δόλοισι (sch. A: ἐπὶ κακοῦ τ 395); Ε 54 ἐκηβολίαι, ᾗσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκ., Ψ 289 ἱπποσύνῃ, η 157 μύθοισι, ι 509 μαντοσύνῃ, sec. Faesium Υ 35 ἐπὶ φρεσὶ κέκ., qui ἐπί adv. statuit. b) cum praep. ἐπί ut significetur spatium per quod τὸ καίνυσθαι porrigitur: Ω 535 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, ω 509 ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν. c) c. praep. ἐν: δ 725 815 παντοίῃς ἀρετῇσι ἐν Δαναοῖσι. d) c. praep. μετά: τ 82 ἀγλαΐην τῇ (v. l. τὴν) μετὰ δμῳῇσι κέκασσαι. e) c. genet. (Krueger Di. 47, 28, 9): Ω 546 τῶν σε γέρον πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι, sch. A Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν, sch. B διὰ τοῦ ν τὸ τῶν ἵν' ᾖ τῶν οἰκούντων τὰς προειρημένας πόλεις. 2) ἐπί τινι excellere re: Υ 35 ἐπὶ (cum Ven. et Eust. 1194, 36; v. l. ἐνὶ) φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται. Düntz., Hoffm. Tmesis in Il. II 12 16. III 17 tmesin statuerunt, Faesi adv., La Roche wegen. 3) superare aliquem aliqua re τινά τινι: Β 530 ἐγχείῃ ἐκ. Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς, Ariston. ἀθετ. 529 s., sch. D ψεῦδος δὲ καὶ τὸ „ἐγχ. δ' ἐκέκ. Π.", Ν 431 ὁμηλικίην ἐκ. | κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσίν, Ξ 124 κ. πάντας Ἀχαιοὺς ἐγχείῃ, sch. V. κέκ. ἀντὶ τοῦ ἐνίκα, Π 808 ἡλικίην (v. l. ἡλικίῃ, sed accus. postulat sermo homericus) ἐκ. | ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε πόδεσσί τε, τ 395 ἀνθρώπους ἐκ. | κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε (v. l. ἀνθρώποις, ἀνθρώπων). In Il. καίνυσθαι = superare semper coniunctum est cum acc. pers. et dat. instr., in Od. pro dat. rei legitur infinit: β 158 ὁμηλικίην ἐ. | ὄρνιθας γνῶναι, γ 282 ἐκ. φῦλ' ἀνθρώπων | νῆα κυβερνῆσαι, sch. B = ἐνίκα; de hoc infin. cf. Am. app. ad β 159; La Roche h. St. p. 253 s.; Cramer Anecd. Par. III 48 ὁμηλ. ἐκ. ἐκ τῶν ὁμηλίκων ἐκεκόσμητο. Et. M. 499, 35. Et. G. 311, 53. Lex. Seg. Bachm. 274, 21, Suid. = κοσμέω cf. Hes.; Apoll. Soph. 94, 8=νικᾶν. — ἀποκαίνυμαι, ἐπι-κ. in tmesi(?), Ἐπικάστη, Ἄκαστος, Ἀκάστη, Πολυκάστη.

καίριος (καιρός cf. Leo Meyer II 445 Benfey II 288) opportunus. Apud Hom. tantum τὸ καίριον (sed nusquam in Od.), is locus corporis qui est opportunus ad mortem inferendam, letalis: Θ 84 ἄκρην κὰκ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων | κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν, sch. AD εὔκαιρον πρὸς θάνατόν ἐστι τοῖς ἵπποις τὸ μέρος τοῦτο ὅ ἐστιν ἐπικίνδυνον. Θ 326 παρ' ὦμον ὅθι μάλιστα κ. ἐστι, sch. BLV καίριον τοῦτο πρὸς τοξότην καλεῖ, Δ 185 οὐκ ἐν καιρίῳ ὀ πάγη βέλος, E. M. 498, 1 ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπικινδύνῳ τόπῳ οὐδ' ἐν τῷ πρὸς ἀναίρεσ ἐπιτηδείῳ τόπῳ τοῦ σώματος. de v. l. γνῶ Ὀδ. ὅ οἱ οὔ τι τέλος κατὰ καίριον ἦλθ Δ 439 v. s. v. κατακαίριος. — E. M. 498, E. G. 292, 14. Suid. Hes. lex. Seg. Bach 266, 19. Eust. 701, 6. — κατακαίριος.

καιροσέων, rectius καιροσσέων cum Hes. E. M. 499, 44; Aristarchus καιροσέων (σσέων sec. Bergk Philol. XVI p. 578 ss., La Roche, Nau Ahrens gr. Formenl. § 23 καιρουσσέων; ductu καῖρος, adi. καιρόεσσα; gen. pl. καιροεσσέ quam non fert metrum formam; per synaere καιρουσσέων, cuius synaereseos exempla v. ap. Rochium. In antiquissimis exemplaribus ΚΑΙ ΣΕΟΝ scriptum erat, quod converti potest in ρουσσέων cf. Bothii adn., Lobeck Pathol. ele p. 504; H. Weber Philol. XVI p. 713 suspic derivatum esse ab adi. καιροσσέος sive ροσέος; cf. Leo Meyer II 603 Benfey II schol. BHMPT καῖρος ἡ διαπλοκὴ τοῦ διάσ τος ἐν ᾗ οἱ στήμονες καθίενται. ἔνθεν αἱ καιρωτίδες (ἢ) καιρωστρίδες (γυναῖκες) π Καλλιμάχῳ (ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι Eust.). δέ ἐστι μίτος δι' οὗ τοὺς στήμονας ἐναλ τουσι χάριν τοῦ τὴν κρόκην πλέκεσθαι. ἄλλως καῖρος ὁ μίτος. iisdem fere verbis ρος interpretatur Eust. 1571, 57 ss., Hes. κα τὸν μίτον φασίν· οἱ δὲ τὰς παρυφὰς τῶν πεχόνων. οἱ δὲ εὖ κεκαιρωμένων, τουτέ εὖ ὑφασμένων· καιρώματα γὰρ τὰ διαχ στικὰ τῶν στημόνων πλέγματα. E. M. 49 E. G. 292, 20 καῖρος καὶ καίρωμα ἡ π πλοκὴ (περιπλοκὴ) τοῦ στήμονος ἡ διαπλ μένη ὑπὲρ τοῦ μὴ συγχεῖσθαι αὐτόν. lici tellegi volunt etiam sch. EPQV, Ap. Soph. 9 μίτον sch. EHQ. Itaque καιρουσσέων i pretantur aut τῶν καλῶς μεμιτωμένων εὐυφῶν, εὖ κεκαιρωμένων ἤτοι ἀγαθὸν σῶν καίρωμα. cf. etiam Meinekium diatri Callim. p. 149 not.; Eust. etiam = χροσσ θυσανωτῶν, ὅτι καῖρος σειρὰ δι' ἧς οἱ μονες καθίενται cf. E. M. et E. G. l. bene contextus et compactus licio (Auten multis contextus liciis ,mit vielen Fadenschl (καῖροι), welche die μίτοι τῶν ὀθονέων fangen = umschlungene Linnenfäden'). καιρ. ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον. EQV ἤτοι οὕτως ἦσαν πυκναὶ ὡς μηδὲ ἐ δι' αὐτῶν ἐλθεῖν ἢ ἔξωθεν ὡς ἔλαιον βον διὰ τὴν λευκότητα ἢ τρυφεραὶ ἦσ δοκεῖν ἔλαιον ἀποῤῥεῖν cf. Eust. 1572, Priorem sententiam sequuntur Plut. de or. 4 et Nitzsch., alteram sch. A ad (ἐμφατικώτερον νομίσας εἶναι, ὑπακουο τοῦ ὥς, ὡς η 107) Eust. (ποιητικὴ παρί ἢ τὸ τρυφερὸν ἢ τὸ στίλβον) Doederl. 380, Düntzer. — Povelsen (emend. loc. p. 93) comparatis h. l. et Σ 596 statuit a stamina oleo conspersisse ut hodie qui s vestes texunt gummea aqua utuntur, ne tenendo rumpantur; inde retinuisse novas splendorem quendam, qualem nunc in lin byssinis vestibus appreturam vocant. Ho improbavit Faesi ad Σ 596, confirmavit Leutsch Philol. XV 329 ex Athen. XIII

καίω (καυ, καϝ Curt. Et. 138 s. Pott II² 343, Savelsberg de digammo p. 21 s. II 334 Leo Meyer I 56 444 Christ La

p. 269; Gerth in Curt. Stud. I, 2, 206; Leskien in Curt. St. II 90). Praes. *καίουσιν* *I* 77, *καίωμεν, καίωσι* *Φ* 376 (v. l. *δαίωσι*), imper. *καῖ'* *Φ* 338, *καιόντων*, inf. *καιέμεν*, part. *καίων, καιόντων*; impf. *ἔκαιε, καῖε, ἔκαιον*; aor. *ἔκηα*, *ς, αν, κῆεν*, coni. *κήομεν* *Η* 377 396; opt. *κήαι, κήαιεν*, imper. *κῆον*, inf. *κῆαι*, part. *κήαντες*. Pass. praes. *καίεται*, part. *όμενος, η, οιο, ης, αι, ῃσι*, impf. *καίεο, ετο, ἐκαίετο* *Ψ* 192 (v. l. *καίετο*), *καίοντο*, aor. *κάη* sec. Aristarchum et Ptolem., v. l. *ἐκάη*; Arist. *ἐκάη* tantum *I* 212 cf. La Roche h. T. 293 424 Bekk. ho. Bl. 44, 18, inf. *καήμεναι* *Ψ* 198 210 cf. Leo Meyer vgl. Gr. II 285; med. tantum aor. *κήαντο, κηάμενος, οι, ω*. Verbum non legitur in hymnis. In libris manuscr. aoristi formae leguntur etiam *κείομεν, κεῖον, κεῖαι, κείαντες, κείαντο, κειάμενος, οι, ω*. Eust. 737, 14 *διὰ διφθόγγου καὶ νῦν τὸ κείαντο παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις*, 1626, 46 *διὰ διφθ. γρ. τὰ πολλὰ καὶ κρείττω τῶν ἀντιγράφων* cf. 684, 1 ss. 36, 12. Alii etiam ex Hom. carm. *κειάμενος* etc. in sua retulerunt horrea ut E. M. 485, 12 Hes.; Aristarchus et Herod. vocalem *η* diphthongo praetulerunt; sch. ad *λ* 74 *ἡ κοινὴ κακκεῖαι, Ἀρίστ. κακκῆαι*, Did. ad *ν* 26 *κήαντες*: *οὕτως Ἀρίστ.*, Herod. ad *Φ* 336 cf. Spitzner Exc. ad *Η* 333, Lobeck ad Buttm. ausf. Sprachl. II p. 211. Bekk. ho. Bl. 64, 39. La Roche h. T. 298. H. U. 158 ss. — Saepe in introitu versus (sedes) et in exitu (fere ubique coniunctum cum *μηρία*), *καήμεναι* semper, *καίεται* et *καίετο* identidem ante caes. bucol. — 1) accendo, incendo 2) uro, comburo, cremo. 1) *πῦρ* *Θ* 521 231 *ο* 97 *φ* 176; *πυρὰ πολλά* *Θ* 509 cf. sch. L, *I* 77 cf. *Θ* 561 *Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνετο*. *Φ* 338 *δένδρεα*. 2) *νεκροὺς* *Η* 377 396 *Φ* 343 (v. l. *δαῖε*), *Ω* 38 *τοί κέ μιν* (*νέκυν*) *πυρὶ κήαιεν*, *Ψ* 222 224 *παιδὸς* (*ἑτάροιο*) *ὀστέα καίων*. de victimis dictum *Θ* 240 *ἐπὶ βωμοῖς βοῶν δημὸν κ. μηρί' ἔκηα* (v. l. *ἔκηον, ἔκαιον*), *ι* 553 *μηρί' ἔκηα* (v. l. *ἔκαιον, ἔκηον*), 34 *γ* 273 *τ* 366, *Λ* 773 *μ. ἔκαιε* (*Ἀρίστ. μηρία καῖε* Did., v. l. *ἔκηε*) *ἀθ.* Ariston., *ἠθετ. καὶ παρὰ Ἀριστοφ.* Did., *τ* 397 *μηρί' ἔκαιεν* cf. La Roche h. T. 425 (v. l. *μηρί' ἔκηεν, μηρία καῖεν, κῆεν*), *Α* 462 *γ* 459 *ἐπὶ σχίζῃς* suppl. *μηρία* et *μηρούς*, *ν* 26 *μῆρα*, *Ξ* 397 *πῦρ ὤρετο καιέμεν ὕλην*. *Φ* 376 *καίωσι* plerique codd. pro *δαίωσι* v. La Roche, Hoffmann. 3) med. mihi accendo, incendo c. accus.: *πῦρ* *I* 88 *π* 2 *ψ* 51; *πολλὰ πυρά* *I* 234. 4) passiv. = intrans. a) ardere, b) cremari. a) *ε* 59 *πῦρ ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο* (v. l. *δαίετο*), *Τ* 376 *σέλας καιομένοιο πυρός, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι*, 554 562 *Κ* 12 *πυρὰ καίετο*, *Α* 52 *πυραὶ νεκύων*, *Ψ* 192 *πυρὴ Πατρόκλου*, *Ψ* 210 *πυρὴν ὄφρα τάχιστα καήμεναι*, *Ψ* 198 *ὕλη σεύαιτο καήμεναι*, *Υ* 491 *βαθεῖα καίεται ὕλη*, *Λ* 554 *Ρ* 663 *καιόμεναι δεταί*, *ι* 390 *γλήνης κ.*, *Θ* 135 *θεείου* schol. A. *τοῦ κεραυνίου πυρός*, *Ο* 600 *νηὸς* *I* 602 *νηυσὶν κ.*, *Φ* 350 351 *καίοντο πτελέαι κ. ἰτέαι, καίετο δὲ λωτός*, *Φ* 356 *καίετο δ' ποταμοῖο* (Ptol. Pind. pro *καίετο* legit *καί τόδ'* v. Hoffm.), *Φ* 361 *φῆ πυρὶ καιόμενος*, 376 *Τροίη πυρὶ δάηται | καιομένη*, plerique ld. *κ.* habent pro *δαιομένη* v. La Roche, Hoffm. cf. *Υ* 317. b) *Ψ* 242 *τοὶ ἄλλοι ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμίξ*, *μ* 13 *ἐπεὶ νεκρός τε κάη* (sec. Aristarchum cf. Did. ad *Α* 464 et La Roche h. T. 424, libri *τ' ἐκάη καὶ τεύχεα*, *ω* 67 *καίεο ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι*, *ω* 69 *πυρὴν πέρι καιομένοιο*. In tmesi: *Φ* 336 *ἀπο - κῆαι* v. Hoffm. Tmesis 3, 22 et s. v. *ἀπό* II; *ἐπι - καίω* *Χ* 170 *γ* 9 *ρ* 241 *χ* 336 v. Hoffm. Tm. 2, 12. 3, 17 et s. v. *ἐπί* I b. *α*; *κατα - καίω* *Α* 464 *Β* 427 *γ* 461 *μ* 364, *Λ* 40 *I* 212 *Ο* 373 *Φ* 349 *δ* 764 v. La Roche h. T. 293 et s. v. *κατά*. Eust. 748, 15. 43, 31. 1295, 42. — *ἀνακαίω, ἐπικαίω, κατακαίω*, in tmesi *ἀποκ.*, *πυρίκαυστος, πυρκαϊή, καῦμα, καύστειρα, κήλεος, κήλειος*.

κᾰκίζομαι (*κακός* cf. L. Meyer vgl. Gr. II 53 Curt. Et. p. 575) improbe, ignave me gero. *Ω* 214 *οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα*, schol. B *τὸ κακ. ἀντὶ τοῦ ὡς δειλὸν καὶ ἄνανδρον*. Eust. 950, 55 *κ. τὸ δειλιᾶν*.

κᾰκο-δαίμων (*κακός*) deo invisus, infelix, miser (opp. *εὐδαίμων*). ep. 14, 21 *γηθήσω ὁρόων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην* |. Lex. Seg. Bekk. 268, 1. Bachm. 266, 27. Suid. *ὁ θεῷ ἐπαχθὴς καὶ ὁ τὴν ψυχὴν ἔχων ἐμπαθῆ*. E. M. 484, 50. E. G. 294, 19. Hes.

κᾰκο-είμων (*κακός, ϝεῖμα*) male vestitus, pannosus. *σ* 41 *πτωχοὺς κακοείμονας ἠγερέθοντο* |. schol. H. *κακὰ ἱμάτια περιβεβλημένους*, Hes. *ῥακκοδύτους*.

κᾰκο-εργίη (*κακός, ἔργον*, fuit *κακοϝεργίη*. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II 486; *ῑ* propter versum productum) maleficentia. *χ* 374 *ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων* (v. l. *κακοεργείης*) cf. schol. H.

κᾰκο-εργός (*κακός, ἔργον*, fuit *κακοϝεργός* cf. L. Meyer II 280) maleficus. *σ* 54 *με γαστὴρ | ὀτρύνει κ.* cf. *ρ* 287 474. Hes.

Κᾰκό-ϊλιος (*Ἴλιος*) perniciosa Ilios. *τ* 260 597 *ψ* 19 *ᾤχετ' ἐποψόμενος Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν* | (v. l. *ὀνομαστόν*). Eust. 1863, 25 *Κακοΐλιος ἢ οὐδετέρως Κακοΐλιον ἡ Τροία ἐστὶν, ὡς μὴ ἀξία ἥκειν τινι εἰς μνήμην διὰ τὰ ἐν αὐτῇ κακά*. schol. B *δυσώνυμον, ἣν οὐδὲ ὀνομάσαι καλόν* cf. Ovid. heroid. XIII 54 Ilion et Tenedos . . nomina sunt ipso paene timenda sono. — tantum in Od. (*ι* productum est).

κᾰκο-μηδής (*μῆδος*) cui mala sunt consilia, callidus, astutus, fraudulentus. h. Merc. 389 *Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν ἰδὼν κακομηδέα παῖδα* |.

κᾰκο-μήχᾰνος (*μηχανή*) mala struens. a) de hominibus *Ζ* 344 *δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου*, *π* 418 *Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε*. b) de rebus *I* 257 *ἔριδος κακομηχάνου*, sch. BLV *ἐπείπερ οἱ ἐρίζοντες κακὰ τοῖς πλησίον μηχανῶνται*. Eust. 645, 62. 1806, 65. — Hes. = *κακόβουλος*.

κᾰκό-ξεινος (*ξεῖνος*) malos hospites habens. compar. *κακοξεινώτερος* (de *ω* in antepenult. v. Eust. 1114, 45 Krueger Di. 23, 2, 1). *υ* 376 *Τηλέμαχ', οὔ τις σεῖο κ. ἄλλος*. Eust. 1896, 20 *κακῶν ξένων ὑποδοχεύς*.

κᾰκο-ρρᾰφίη (*ῥάπτω*, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 486) malorum machinatio, malae fraudes, insidiae. 1) *Ο* 16 *οὐκ οἶδ' εἰ κακορραφίης ἀλεγεινῆς | πρώτη ἐπαύρηαι*, schol. BL *κακομηχανίας ἢ κακοσυνθεσίας καὶ κακοβουλίας*, *μ* 26 *μή τι κακορραφίῃ ἀλεγεινῇ* (v. l. genet.) *ἢ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες*, minus recte schol. BHQT *ἵνα μὴ διὰ τὸ ἀμφιβάλλειν καὶ ἀγνοεῖν τὴν ὁδὸν τῇ ἀλλήλων κακοτεχνίᾳ καὶ ἀπειρίᾳ ἀλγήσητε. ἄλλως· ἵνα μὴ τῇ ἀπειρίᾳ τοῦ πλοῦ εἰς βάρβαρον ἐλθόντες*

τόπον τῇ τῶν ἐνοικούντων κακοτεχνίᾳ ἀλγήσητε, Am. et Weidenkaff nonnulla ad synt. Hom. Witteb. 1870 de insidiis quae redeuntibus parantur ubique terra marique, melius de caede boum Solis cf. vv. 340—365. 2) Plur. β 236 ἕρδειν ἔργα βίαια κακορραφίῃσι (v. l. κακοφραδίῃσι) νόοιο cf. schol. HMS. — Eust. 1002, 47. 1443, 13. Hes. Suid. Zon. — Ubique post caes. μετὰ τρ. τροχ.

κἄκός (scr. pâpas, rad. κακκ Curt. Stud. VII p. 204 cf. Curtius Et. p. 133, Christ Lautl. 114, Fick p. 65. 95. 305, Benfey II p. 204). κακός, όν, οῦ; οῖο (quinquies, ubique exeunte versu), ῷ, όν; οί (ubique post thesin tertii pedis exc. N 382), κακά, ῶν; οῖσι (in exitu primi hemistichii aut versus exc. Δ 339); οῖς (ter, ubique post tertii pedis thesin); ούς Δ 299, κακά; κακή (saepissime post caes. 3. pedis), κακῆς (bis, post caes. 3. p.); ῇ, ήν (p. caes. 3. p. exc. B 114 I 21), αί N 623, ῶν ep. 16, 4; ῇσι tantum infine versus, κακῆς E 766, κακὰς (bis) post caes. 3. pedis. Formae huius voc. saepissime post caesuram 3. pedis (centies octogies sexies), in exitu 4. pedis (nonagies); formae ⏑ – et ⏑ – ⏑ saepe ante caes. 3. pedis. malus. E. M. 484, 40, E. G. 294, 14 κακός σημαίνει τρία, τὸν δειλὸν καὶ τὸν εὐτελῆ καὶ τὸν πονηρόν, Apion. Gloss. hom. κακὸς σημαίνει τὸν ἀντικείμενον τῶν ἀγαθῶν, τὸν δειλόν, τὸν ἄφρονα, τὸν ἄμορφον, τὸν κακωτικόν. Hes. — Opponitur ἀγαθός et ἐσθλός cf. Am. ad τ 334. I) de rebus 1) malus, vilis, turpis: λ 191 κακὰ εἵματα εἷται, τ 72 ψ 115 κ. εἵμ. εἷμαι, ξ 506 ψ 95 ω 156 κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα, ρ 24 αἰνῶς τάδε εἵματ' ἔχω κακά cf. τ 327 κακὰ εἱμένος, ν 434 ξ 342 ῥάκος κακόν, δ 245 σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών, schol. VE προσέθηκε δὲ τὸ κακά, ἵνα ῥάκη δηλώσῃ. — tantum in Od. 2) inutilis. ι 131 νῆσος οὔ τι κακή γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα. 3) malus, perniciosus, infaustus, infelix. **αἶσα**: Α 418 κακῇ αἴσῃ τέκον σε, Ε 209 κ. αἴσῃ τόξα ἑλόμην, τ 259 κ. αἴσῃ ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς ᾤχετο, ι 52 κακὴ Διὸς αἶσα, λ 61 ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακή. **κήρ, κῆρες**: Π 687 κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο, Μ 113 ψ 332 κ. ὑπὸ κῆρας ἀλύσκειν, β 316 κ. ἐπὶ κῆρας ἰάλλειν (ἀθετ. cf. schol. β 325). **μοῖρα**: Ν 602 μ. κακὴ θανάτοιο. **μόρος**: Ζ 357 ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μ., Φ 133 ὀλέεσθε κ. μόρον (Aristoph. damnavit 130—5 v. Did.: μήποτε μέντοι καὶ ὁ Ἀρίσταρχος συγκατέθετο τῇ ἀθετήσει, μηδὲν ἀντειπὼν τῷ Ἀριστοφάνει), α 166 ἀπόλωλε κ. μ., λ 618 κ. μ. ἡγηλάζεις, h. VII 8 τοὺς δ' ἦγε κ. μόρος, h. VII 51 κ. μόρον ἐξαλύοντες. **οἶτος**: Γ 417 κακὸν οἶτ. ὄλλυσθαι (Doederl. Gl. 2462 versum expunxit), Θ [34] 354 465 κ. οἶτ. ἀναπλήσαντες ὄλωνται, ν 384 φθίσεσθαι κ. οἶτον, γ 134 κ. οἶτ. ἐπέσπον, schol. B ἐπεσπάσαντο θάνατον, α 350 Δαναῶν κ. οἶτ. ἀείδειν, Eust. 1421, 44 κακοτυχίαν. Eust. ad Θ 34 κ. οἶτος ὁ ἀπευκταιότατος καὶ διαστελλόμενος πρὸς ἑτεροῖον οἶτον ὃν ἄν τις εὔξηταί ποτε. **θάνατος κακός** cf. Eust. 400, 23 et Naegelsb. hom. Theol. VII 15 p. 379: Γ 173 ὄφελεν θ. μοι ἁδεῖν κακός, Π 47 θ. κ. λιτέσθαι, Φ 66 ἐκφυγέειν, χ 14 τεύξειν, Χ 300 ἐγγύθι μοι θ. κακός, ω 153 ἀρτύνειν, ω 124 θανάτοιο κακὸν τέλος (v. l. μόρον). Α 10 νοῦσον ὦρσε κακήν cf. Eust. 23, 20; Β 723 ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ, schol. BL κακὸς ἵνα τὸ τοῦ ἥρωος καρτερικὸν δηλωθῇ, Ε 766 κακῇς ὀδύνῃσι πελάζειν, Eust. 605, 42 κ. ἤγουν κακωτικαῖς, ι 440 ὀδ. κακῇσι | τειρόμενος, h. XVI 4 κακῶν θελκτῆρ' ὀδυνάων. **κήδεα**: Σ 8 κακὰ κήδεα θυμῷ (v. l. κατὰ μήδεα θυμοῦ). α 244 θεοὶ κ. κήδε' ἔτευξαν, ζ 165 ἔμελλεν ἐμοὶ κ. κήδε' ἔσεσθαι, ο 344 κ. κήδε' (v. l. μήδε') ἔχειν. **πῆμα**: ε 179 187 κ 300 344 μή τι πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο cf. γ 152 πῆμα κακοῖο (Am. coniungit κακὸν ἄλλο aliud malum et πῆμα praedicative positum esse censet), Ω 532 κακὴ βούβρωστις, Ν 812 Διὸς μάστιγι κακῇ cf. schol. VL et Eust. 961, 25 Λ 382 ἧκε κακὸν βέλος (expunxit Aristarchus v. Ariston.); v. l. Π 134 (cf. sch. V) κακῶν βελέων ἀλεωρήν pro ποδώκεος Αἰακίδαο, Χ 94 δράκων βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα cf. Eust. 1259, 41 Verg. Aen. 2, 471 coluber mala gramina pastus κ 213 κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν cf. v. 236 φ. λυγρά 394 οὐλόμενα. — **χόλος**: Π 206 κ. χόλος ἔμπεσε θυμῷ cf. E. M. 484, 45. **ἔρις**: Γ 7 κακὴν ἔριδα προφέρονται, Λ 529 κ. ἔριδα προβαλόντες, γ 161 ἔριν ὦρσε κακὴν ἔπι, Ι 636 σοὶ δ' ἄληκτόν τε κακόν τε | θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν. **πόλεμος**: Δ 82 πόλεμος κακός, Π 494 νῦν τοι ἐελδέσθω πόλ. κακός, schol. BL τὸ κακὸς ἀντὶ τοῦ θρασύς, τινὲς θρασὺς γράφουσιν, sch. L κακὸς ὁ φύσει, Eust. 1072, 4 κακὸς ἤγουν κακωτικός, Λ 284 ἕρκος πολέμοιο κακοῖο, acc. Δ 15 = ω 475; Ν 225 ἀνδύεται πόλ. κακόν, χ 152 ἐποτρύνει π. κ. Λ 53 540 κυδοιμὸν ὦρσε (ἧκε) κακόν. Ρ 4[…] Ζεὺς ἐτάνυσσε κακὸν πόνον, Π 730 κλόνον ἧκε κακόν, κ 122 κ. κόναβος ὀρώρει, ξ 26[…] ρ 438 ἐν δὲ φύζαν ἑτάροισι κακὴν βάλεν. — **κακὸν ἦμαρ**, semper in exitu versus: Ι 2[…] Υ 315 Φ 374 ἀλέξειν κ. ἦ., Ι 597 ἀπήμυνε[…] κ 269 ἀλύξαιμεν, κ 288 ἀλάλκῃσιν κ. ἦ., Eust. 1659, 19 s. ὡς μὴ σωμάτων ἀλλοιουμένων το[…] περὶ τὴν Κίρκην, ο 524 Ζεὺς τελευτήσει κακὸν ἦμαρ. **κακός** epitheton noctis est terrifica[e] horrorem excitantis (itaque apud Hom. etia[m] ὀλοή vocatur cf. ε 294 ι 69 et Schuster Unte[r]such. üb. d. hom. stab. Beiw. 1866 p. 24 s[…] Κ 188 νύκτα φυλασσομένοισι κακήν, paraph[r.] τὴν κακοποιόν, ξ 457 νὺξ ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ξ 475 ν. ἐπῆλθε κ. βορέαο πεσόντο[ς] υ 357 κακὴ ἀχλύς. — ε 108 Ἀθ. ἐπῶρσ' ἄν[ε]μον κακόν, Ariston. περιττοὶ οἱ στίχοι κ[αὶ] πρὸς τὴν ἱστορίαν μαχόμενοι (105—111); Ζ 3[…] κ 54 κακὴ ἀνέμοιο θύελλα, Φ 337 θύελλ[α] φλέγμα κακὸν φορέουσα, schol. V. κακοποι[…] ν 435 κακῷ μεμορυχμένα καπνῷ, ε 467 στί[βη] κακή, h. Ap. P. 186 οὐδὲ σύ γε ζώουσα κακ[…] δήλημα βροτοῖσιν | ἔσσεαι sc. Pytho serpe[ns] Ζ 178 σῆμα κακὸν (cf. 168 σήματα λυγρ[ά]) Ρ 701 κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα, paraphr. […]πηρόν, Ι 595 ἀκούοντος κακὰ ἔργα cf. v. 5[…] ἅπαντα κήδεα, paraphr. δεινά, Eust. 777, […] τὰ τῆς αἰχμαλωσίας, Φ 19 Ψ 176 κακὰ φρ[εσὶ] μήδετο ἔργα, paraphr. κακοποιά, Ο 97 Ζεὺ[ς …] ἔργα πιφαύσκεται, υ 87 ἐμοὶ ὀνείρατ' ἐπ[έ]σσευεν κακὰ δαίμων. κακός etiam = infaust[us] inauspicatus, male ominatus: Ω 219 ὄρνις κα[κὸς] (v. l. κακὴ) πέλευ, Eust. 1346, 49 κακός δι[…] δυσφημεῖ καὶ κλαίει ἀπιόντος λύσασθαι τ[ὸν] υἱόν, ὅ περ ἐν τῷ περὶ ὀλολυγῆς λόγῳ ἀπ[…]σιον εἶναι δεδήλωται, Χ 30 κύων Ὠρίω[νος] κακὸν σῆμα τέτυκται, Eust. 1255, 28, E. [M.] 484, 44. Verg. Aen. 10, 273 s. Sirius ar[dor …] sitim morbosque ferens mortalibus aegris, Κ [4…] κακὸν ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη, schol. D

νυκτὸς καθεύδοντα αὐτὸν ἀνεῖλεν cf. schol. BLV et Eust. 820, 41. — de diis: κ 64 τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων; ω 149 Ὀδυσῆα κακὸς ἤγαγε δαίμων (v. l. κακῶς). de Scylla: μ 87 αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακόν, Eust. 1715, 4 κακὰ ἐνεργῶν, κακοῦργον (86—88 ἀθετοῦνται schol. HQVind. 133). Φ 310 v. l. κακὸν θεόν pro κατὰ μόθον, schol. V οἷον κ. ἐπίκουρον Τρῶες οὐ μενέουσιν. 4) malus, improbus: κ 46 βουλὴ κακὴ νίκησεν ἑταίρων, ξ 337 κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλή, μ 339 κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς, ν 229 μὴ κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις, Β 114 Ι 21 Ζεὺς κ. ἀπάτην βουλεύσατο, Δ 339 κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, schol. BLV μέσον γὰρ ὁ δόλος· καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ κακοῦ μόνως, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀμφοτέρους εἰδότος, ψ 217 κακὰ κέρδεα, μ 300 ω 458 ἀτασθαλίῃσι κακῇσι (v. l. -ῇσιν). Ω 767 οὐ κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον ibi κακὸν ἔπος, ut maius minori, opponitur imprudentiae et temeritati (v. s. ἀσύφηλος), ω 161 ἔπεσιν κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν, Ψ 493 ἐπὴ χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν κακοῖς, Faesi „moralische Charakterisirung der χαλ. ἔπη“, minus recte Eust. 1312, 34 ἐκ παραλλήλου τὸ χαλ. καὶ κακοῖς, schol. B κακοῖς: ἄμεινον ἀντ' αὐτοῦ γράφειν ἄναξ, v. l. etiam κακῶς, Ε 650 κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ, β 67 ψ 64 θεοὶ ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, θ 329 οὐκ ἀρετᾷ κ. ἔργα, sch. B ἡ κακοεργία, sch. T τὰ μοχθηρὰ τῶν ἔργων, ι 477 σέ γ' ἔμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔ., Eust. 1639, 62 πέφρασται διὰ σχεδιασμόν. οὐ γὰρ τὰ κ. ἔ. ἐκιχήσατο, ἀλλ' ἡ τῶν κακῶν ἔργων τίσις ἤγουν ποινὴ τὸν Κύκλωπα, ξ 284 Ζεὺς νεμεσσᾶται κ. ἔργα, π 380 οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κ. ἔργα, ρ 158 τάδε πευθόμενος ἔργα (ἀθ. ἐν τοῖς κοινοτέροις vv. 150—165 sch. HQVind. 133), ρ 226 σ 362 ἔργα κάκ' ἔμμαθεν, ... 16 ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, ω 199 κ. μήσατο ἔργα, ω 326 τινύμενος κ. ἔργα. In Od. κακὰ ἔργα nisi de improbe factis non usurpatur. 5) de **hominibus**. a) de corporis habitu: deformis, opp. εἶδος ἀγητός: Κ 316 εἶδος μὲν ἦν κακός, ἀλλὰ ποδώκης, E. M. 484, 42 σημαίνει τὸν εὐτελῆ, Eust. 808, 23 τὸ κακὸς δηλοῖ μὲν τὸν δύσμορφον, ἀντίκειται δὲ τῷ καλῷ ὡς αἰσχρός, schol. V κακὸς ἵνα ὡς ἄσημος εἶδος, θ 134 φυὴν οὐ κακός, μηρούς τε κνήμας τε . . . b) inutilis: Ρ 487 ἵππω σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι, Eust. 1115, 38 ἤγουν δειλοῖς (?) ἢ ἀτέχνοις, ρ 246 μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες, ρ 578 κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης (Eust. κακόν), schol. BQ ἀλυσιτελὴς ἑαυτῷ, alii: κακός = miser, cf. Naegelsb. hom. Theol. V 57 p. 301; θ 214 πάντα οὐ κακός εἰμι μετ' ἀνδράσιν, ὅσσοι ἄεθλοι, Eust. 1592, 59 μετρίως εἶπε καὶ ἐπιεικῶς Ὀδ. δυνάμενος εἰπεῖν ὡς πάνυ δεξιῶς ἔχω. οὐ μόνον κακίας ἀπόφασις ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ λίαν δεξιὸς ἢ ἀνδρεῖος, Ν 382 ἐπεί τοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν, Ω 253 κακὰ τέκνα, κατηφόνες, κ 301 341 ἀπογυμνωθέντα (τοῦ ξίφους) κακὸν καὶ ἀνήνορα τιθέναι τινά, non recte Eust. 1659, 30 ταὐτὸν τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀνήνορα cf. 1660, 42. ρ 217 κακὸς κακὸν ἡγηλάζει ein Lump den andern, Eust. 1817, 11 κακὸς γενικῶς ἐνταῦθα κεῖται, δηλοῦν καὶ τὸν ἀγεννῆ καὶ τὸν δειλὸν καὶ τὸν μὴ ἀρέσκοντα καὶ ὅλως τὸν οὐδὲν ὑγιὲς ἔχοντα. c) de ignavis, timidis: δειλός E. M. 484, 38 E. G. 293, 12 Ap. Soph. 94, 12 Eust. 853, 9. 950, 53 Lepius; Jansen üb. die 2 hom. Cardinaltugenden 1854 p. 10. α) opp. ἐσθλός: Β 365 ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς ἠδ' ὅς ἐσθλὸς ἔῃσι, Ζ 489 μοῖραν οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, | οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, Ι 319 ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός, schol. A καὶ ὁ δειλὸς καὶ ὁ ἀνδρεῖος. β) opp. ἀγαθός: Ν 279 τοῦ κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ cf. v. 278; sch. BL τοῦ δειλοῦ, ψυχῆς γὰρ κάκωσις ἡ δειλία. Ρ 632 ἢ κακὸς ἢ ἀγ., Eust. 1121, 6 ἢ ἄνανδρος ἢ ἀνδρεῖος. γ) κακὸς κ. ἄναλκις Θ 153 γ 375 cf. Ξ 126; οὐ κ. οὐδ' ἀνοήμων β 270 278; φ 131 κακός τ' ἔσομαι καὶ ακικυς, GM ἄναλκις. δ) Β 190 Ο 196 κακὸν ὥς δειδίσσεσθαι (ον productum est hic et Ζ 443 cf. Bekker ho. Bl. I 204, Hartel ho. Stud. I 113), Δ 299 κακοὺς ἐς μέσσον ἔλασσεν cf. Eust. 474, 33; Ζ 443 κακὸς ὥς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο, Θ 94 φεύγεις κακὸς ὥς, Λ 408 κακοὶ ἀποίχονται πολέμοιο, Ρ 180 ἠὲ κ. ἔσσομαι ἤ τινὰ καὶ Δαναῶν σχήσω. ε) Ε 643 σοὶ κακὸς θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί, Θ [164] ἔρρε, κακὴ γλήνη, paraphr. ἀσθενὴς κόρη, damnat versum Ariston., Β 235 κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί, mala opprobria; Ε 787 Θ 228 Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, Did. ad Ε 787 Ἀρίσταρχος κάκ' ἐλεγχέες (codd. κακκελεγχέες, Ahrens Phil. 6, 32 κακελεγχέες) cf. La Roche h. T. 250. d) de genere et loco: ignobilis, δυσγενής: Ξ 126 γένος κακὸς καὶ ἄναλκις, Ξ 472 οὐ κακὸς εἴδεται οὐδὲ κακῶν ἔξ, α 411 οὔ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει, Eust. 1426, 54; δ 64 οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν, Ariston. προηθετοῦντο παρὰ Ζηνοδ. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει, h. Cer. 213 οὔ σε κακῶν ἄπ' ἔολπα τοκήων | ἔμμεναι ἀλλ' ἀγαθῶν. e) improbus, nequam, male moratus. ζ 189 Ζεὺς νέμει ὄλβον ἀνθρώποισιν | ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, minus recte schol. δύναται καὶ πρὸς ἀξίαν ἑκάστῳ νέμει τὰ κακὰ καὶ τὰ ἀγαθά cf. Eust. 1558, 50; θ 553 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, χ 415 ψ 66 οὔ τινα τίεσκον ἀνθρώπων | οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλ., Eust. 1932, 36, cf. h. Ven. 132 οὔ κε κακοὶ τοιόνδε τέκοιεν. Ω 63 κακῶν ἕταρε, schol. V Ἀλεξάνδρου καὶ Ἕκτορος, Hes. op. 716 cf. Eust. 1339, 32; ζ 187 υ 227 οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας, aliter Eust. 1558, 33 κακός = δυσγενής, λ 384 ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός (Κλυταιμνήστρης), h. Merc. 159 ex coni. Schmittii ἢ σὲ κακὸν φηλητεύσειν, sed v. Baum., ι 453 ὀφθαλμὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε, κ 68 ἄασάν μ' ἕταροι κακοί, Ν 623 Menelaus appellat Troianos κακαὶ (v. l. κακοὶ) κύνες, paraphr. κακοὶ καὶ ἀναιδεῖς, cf. π 35 εὐνὴ κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα, Am. recte „die bösen, die an Stelle der Menschen getreten sind, mit gemüthlich sinnl. Belebung“. — Ex omnibus patet Hom. qua quis ratione malus sit accusativo addidisse (Κ 316 Ξ 126 θ 134 214) cf. La Roche h. St. 15, 2. — 6) Neutrum sing. praedicati vice fungitur a) Σ 128 οὐ κακόν ἐστιν ἀμυνέμεν, v. infra; α 392 οὔ τι κακὸν βασιλευέμεν, δ 837 λ 464 κακὸν ἀνεμώλια βάζειν. b) β 132 κακόν με πόλλ' ἀποτίνειν, υ 218 κακὸν ἄλλων δῆμον ἱκέσθαι.

τὸ **κακόν** significat quodvis malum quod quis vel patitur vel facit. 1) opp. ἀγαθόν: δ 237 ἄλλοτε ἄλλῳ | Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ res secundas et adversas, θ 63 δίδου ἀγαθόν τε κακόν τε, δ 392 ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται, h. Cer. 257 οὔτ' ἀγαθοῖο | αἶσαν ἐπερχομένου προγνώμεναι οὔτε κακοῖο. oppos. ἐσθλόν: Ω 530 ἄλλοτε

μέν τε κακῷ κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, υ 86 ὕπνος ἐπέλησεν ἁπάντων, ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ο 488 παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε, schol. H τῇ δυστυχίᾳ, Eust. 1789, 14, cf. h. Merc. 204 οἱ μὲν κ. μεμαότες, οἱ δὲ μέλ' ἐσθλά. — Jansen Cardinaltug. p. 11. 2) κακόν cum pronom., adi., partic. iungitur: υ 351 τί κ., Δ 362 Ε 374 Ρ 32 Υ [198] Φ [510] Χ 453 Ω 436 β 179 η 195 π 381 ρ 567 h. Ap. P. 147 b τι κακόν, Ω 551 κ. ἄλλο, β 304 ἄλλο κ., Δ 404 ι 423 μέγα κακόν, Ο 134 κ. μέγα, μ 209 τόδε μεῖζον κ., Ν 120 τι κ. μεῖζον, σ 107 τι κ. καὶ μεῖζον, δ 697 πλεῖστον κ., πολὺ μεῖζόν τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο, Ρ 410 κ. τόσον, μ 118 ἀθάνατον κ., δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν, μ 275 αἰνότατον κ., υ 83 ἀνεκτὸν κ., Φ 39 ἀνώιστον κ., σ 73 ω 462 ἐπίσπαστον κ., ο 72 ἶσον, Π 262 ξυνὸν κ., Ε 831 τυκτὸν κ., h. Cer. 257 ἐπερχομένου κ. cf. υ 367 νοέω κ. ἐρχόμενον. Σ 128 ταῦτά γε (Eust. ἢ τουτό γε) ἐτήτυμον· οὐ κακόν ἐστιν, Nic. στικτέον ἤτοι ἐπὶ τὸ ἐτήτυμον ἵνα λείπῃ τὸ ἐστίν, ἢ συναπτέον· ἔστι δὲ σχῆμα σολοικοφανές, ὅτι τῷ πληθυντικῷ τὰ ἑνικὰ ἐπενήνεκται, ἐτήτυμον κακόν (sed in sententia primaria ἐτ. post verbum esse solet), ἀλλὰ τὸ μὲν ἐτ. δύναιτ' ἂν ἀντὶ ἐπιῤῥήματος κεῖσθαι. Eust. 1135, 1 ἐπιῤῥηματικῶς κεῖται, interpungendum est post ἐτ. et suppl. ἔειπες. 3) Φ 92 ἐνθάδ' ἐμοὶ κακὸν ἔσσεται, Ω 436 γένηται, Δ 363 Ο 450 Ρ 292 Υ 450 ἦλθε κ., Χ 453 ἐγγύς τι κακὸν τέκεσσιν, ι 423 μέγα κ. ἐγγύθεν ἦεν, β 45 κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ sec. Aristarchum, Aristoph. κακά. schol. M κῆδος λέγει οὕτως. Π 111 κακὸν κακῷ ἐστήρικτο, Eust. 1048, 49. 1762, 62; Τ 290 δέχεται κ. ἐκ κακοῦ, ν 46 κακὸν μεταδήμιον εἴη, Ω 683 οὔ τι σοί γε μέλει κακόν, Verg. Aen. 4, 561. β 304 μή τί τοι ἄλλο κακὸν μελέτω, ἔργον τε ἔπος τε. Genetivus: Β 380 ἀνάβλησις κακοῦ, Δ 604 κακοῦ οἱ πέλεν ἀρχή, γ 152 πῆμα κακοῖο perpessio mali, Eust. 1461, 68 περιφραστικῶς, cf. ξ 338 et Lobeck ad Soph. Ai. 362; Ι 250 ῥεχθέντος κακοῦ cf. sch. A; Ν 89 Ο 700 φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, μ 107 ῥύσαιτο ὑπ' ἐκ κακοῦ. Accusativus: β 179 τι κακὸν πάσχωσιν, υ 351 τί κακὸν τόδε πάσχετε; Ω 551 πρὶν καὶ κ. ἄλλο πάθησθα, Ρ 32 Υ 198 (Aristarchus expunxit vv. 195—8, v. Ariston.), ζ 173 η 195 ψ 67 h. Ven. 191 κακὸν παθεῖν, σ 132 κ. πείσεσθαι, σ 73 κ. ἕξει (v. l. ἄξει), ω 462 μή τις κ. εὕρῃ, φ 304 οἱ αὐτῷ κ. εὕρετο, σ 107 κ. ἐπαύρῃ, π 381 μή τι κ. ῥέξωσι, Ε 374 Φ [510] τι κ. ῥέζουσαν, ρ 567 οὔ τι κ. ῥέξαντα, Ο 586 θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς, Eust. 1031, 60 et sch. BL, σ 15 οὔτε τί σε ῥέζω κ. οὔτ' ἀγορεύω, Β 195 μὴ ῥέξῃ κ. υἷας Ἀχ. (ἀθετοῦνται 193—7 Ariston.), Θ 541 (Zenod. 535—7 non scripsit, Ariston. aut vv. 535—7 aut 538. 539. 541 expungendos censuit, Bekk. utrosque) Ν 828 γ 74 ι 255 h. Ap. 455 κακὸν φέρειν, Ο 134 κ. μέγα πᾶσι φυτεῦσαι (Zen. θεοῖς μ. πῆμα φ.), ο 178 ρ 159 κ. φυτεύει, σ 389 τελέω κ., Ι 533 ὦρσε κ., Ν 120 τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον, Eust. 923, 16 προαναφωνητικῶς διὰ τὴν πλείω φυγὴν καὶ τὸ κατὰ τῶν νεῶν πῦρ, Ο 109 πέμπησιν κ., Π 262 κ. πολέεσσι τιθεῖσι, Eust. 1059, 14; Ω 538 ἐπὶ τῷ θῆκε θεὸς κ., μ 221 μὴ ἐς κ. ἄμμε βάλῃσθα, Ι 599 κ. ἤμυνε, Ξ 80 φυγέειν κ., Ξ 81 φεύγων προφύγῃ κ. (Friedlaender Anall. p. 471 damnat, defendit Bekker Monatsberichte 1864 p. 541), σ 154 κ. ὀσσετο θυμός, Ω 172 κακὸν ὀσσομένη, Χ 320 Ἀχ. φρονέων κ. Ἕκτορι, h. Ap. P. 147 b τι κ. μητίσομαι quem versum inseruit Schneidew. ex cod. L, recepit Baum. — Ε 63 νῆας ἀρχεκάκους αἳ κακὸν Τρώεσσι γένοντο, sch. L Eust. 522, 5 τρόπος ἐτυμολογίας, Τ 235 ἥδε ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, sch. B ἐκείνῳ τῷ περιμένοντι cf. sch. V; de animantibus: β 166 Ὀδυσσεὺς κακὸν ἔσται, δ 667 ἄρξει (Τηλέμαχος) κακὸν ἔμμεναι, schol. ἀπὸ ταύτης τῆς ἀρχῆς χεῖρον ἡμᾶς ἐργάσεται, Φ 9[…] v. l. ἐμοὶ κ. ἔσσεαι (Ἀχιλλεῦ), π 103 κ. πάντεσσι γενοίμην, ο 375 κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ ἄνδρες ὑπερφίαλοι, Φ 39 γ 306 κακὸν ἤλυθε Ἀχιλλεύς (Ὀρέστης), Ν 454 νῆες ἔνεικαν (ἐμὲ σοί τε κακὸν καὶ πατρί, Π 329 Χίμαιρα[ν] θρέψεν, κακὸν ἀνθρώποισιν, h. Ap. 354 δῶκε κακῷ κακόν (Τυφάονα Τελφούσῃ) v. Baumeister μ 118 Σκύλλη ἀθάνατον κακόν ἐστι, Ε 83[…] Ἄρηα, τυκτὸν κακόν cf. ο 72 ἶσον κακόν ἐσ[…] ὅς. — Plur. τὰ κακά: κ. πολλά Γ 99 Ε 1[…] Θ 356 Ι 540 Ξ 89 Ο 132 Π 424 Χ 61 […] β 174 ε 340 377 ζ 175 θ 184 ν 131 ο 1[…] ρ 284 φ 207 υ 53 101 169 h. Ap. P. 124 177 […] Merc. 204 ep. 14, 10; πολλὰ κ. Σ 455 Ω 518 ξ 2[…] ρ 287 474; ἄλλα πολλὰ κ. γ 113, τόσσα (τόσ[α]) Δ 32 Κ 52 σ 256 τ 129, ὅσσα (ὅσα) Γ 57 Φ 4[…] γ 116 η 213. — Α 107 αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φί[λα] μαντεύεσθαι, τὰ κ. subi. est v. Autenr. a[…] Naeg. h. l., α 33 ἐξ ἡμέων φασὶ κάκ' ἔμμεν[αι] sch. Q θεοὶ πολλῶν αἴτιοι συμφορῶν et Sui[d.] 228, 10; β 45 ὅ μοι κακὰ ἔμπεσεν οἴκῳ, Ar[i]starchus κακόν legit, Aristophanes κακά v. Di[…] quod recte comprobant Ahrens Phil. 6, 31 […] Roche Hiat. p. 17; ξ 270 ρ 439 περὶ κακὰ πά[ν]τοθεν ἔστη. Accusativus: κακά περ πάσχο[ν]τες κ [189] λ 104 111 μ 138 271 340, κα[κὰ] πάσχειν β 370, παθεῖν Φ 442 β 174 γ 113 […] ε 377 θ 184 ν 131 ο 176 π 205 (Eust. παθ[…] καὶ πολλὰ δ' ἀνατλάς), πέπονθα ρ 284, […] ποσθε (Aristarchus πέπασθε ὅπερ ἐστὶ κέκ[λη]σθε, Eust. 1663, 15 et Did. ad Γ 99 cf. […] Roche h. T. 336) Γ 99 ψ 53, ἐκ πατρὸς […] πείσομαι β 134; κ. μογήσας ζ 175 φ 207 υ 1[…] 169, μυθησαίμην κ. ὅσσα μόγησα η 213; λ 4[…] ἔχω κ., Ξ 89 διζύομεν κ., Ο 132 ἀναπλήσ[…] κ., Ω 518 κ. ἄνσχεο, Χ 61 κακὰ ἐπιδών, ρ […] 474 κ. δίδωσι γαστήρ, ρ 289 νῆες κακὰ δυσ[με]νέεσσι φέρουσαι (versum vituperat Rhode Unte[rs.] üb. d. 17. B. d. Od., Geppert Unt. I 309), Β […] νῆες κ. Πριάμῳ φ., σ 256 τ 129 ἐπέσσευεν δαίμων, ε 340 ξ 110 218 ρ 27 κ. φυτεύειν Eust. 1810, 64; κακὰ ῥάπτειν (Eust. 145[…] κ. ῥ. οὐκ ἐπὶ ψόγῳ ἐτέθη. τὸ μέντοι σύ[ν]τον ἐπίψογον) Σ 367 (v. l. ῥέξαι) γ 118 π […] κ. πορίζειν ep. 14, 10. — κακὰ ἔρδειν: Θ […] κ. π. ἔοργε, h. Ap. 355 κ. ἔρδεσκε κατὰ κλ[υτὰ] φῦλ' ἀνθρ. (v. l. κατακλυτά, Schneidew. c. […] thio corr. ἀγακλυτά, sed v. Baumeister), Χ […] κ. π. ἔρδεσκεν (v. l. ἔρρεξεν) cf. Γ 57; κ. […] δειν τινά (cf. La Roche h. St. p. 241): Ι […] σῦς κ. πόλλ' ἔρδεσκεν ἀλωήν, h. Ap. P. […] δράκαινα κ. π. ἀνθρώπους ἔρδεσκεν, Γ 35[…] με πρότερος κάκ' ἔοργε, Ε 175 Π 424 κ[…] ἔοργε | Τρῶας. τινί: ξ 289 π. κ. ἀνθ[ρώ]ποισιν (v. l. ἀνθρώπους, Bekk. recepit). κ[…] ῥέζειν: Σ 455 π. κ. ῥέξαντα, Ariston. ἀθετ[οῦν]ται στίχοι ιγ΄ (444—56), β 73 κ. ῥέζετε […]μενέοντες, φ 298 κάκ' ἔρεξε δόμον κ[…] κακὰ ῥέζειν τινά: Γ 354 ξεινοδόχον κ. ῥέ[ξαι] Δ 32 σὲ τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, Ω 370 σ[…]

σε ῥέξω κακά (sch. A γρ. κακόν), β 72 κ. ἔρεξεν Ἀχαιούς cf. B 195; τινί: υ 314 μηκέτι μοι κ. ῥέζετε δυσμενέοντες, ϑ 273 ι 316 ρ 66 465 491 υ 184 κακὰ βυσσοδομεύειν, H 70 M 67 h. Ap. 482 κ. φρονέων, Eust. 1271, 43 ἀντὶ τοῦ ἐγκοτῶν, K 486 κ. φρ. cf. Eust. 820, 12; Τρωσὶ κ. φρ. Π 373 783, μνηστῆρσι υ 5; κ. φρονέουσα κ 317, φρονέοντες σ 232, κ. φρονέουσιν ρ 596, X 264 κ. φρ. ἀλλήλοισιν, Δ 21 Θ 458 κ. Τρώεσσι μεδέσθην, γ 166 μ 295 κακὰ μήδετο, c. dat. σφιν H 478, ἐμοὶ ξ 243, τοι κ. μήδεται Φ 413, οἱ κ. μήσαο θυμῷ Ξ 253, Z 157 οἱ κ. μήσατο ϑ. sec. Aristarchum cf. La Roche h. U. 86, omnes libri mscr. κάκ' ἐμήσατο. c. accus. τινά (cf. La Roche h. St. 241): K 52 τόσα κ. μήσατ' Ἀχαιούς (ἀθετοῦνται 51 52 Ariston.), σ 27 ὃν ἂν κ. μητισαίμην. — O 27 κ. μητιόωσα, Σ 312 -όωντι, α 234 -όωντες. γ 213 ρ 499 φ 375 κ. μηχανάασθαι (γ 213 v. l. μητιάασθαι), c. dat. ἐμοί π 134. λ 532 κ. Τρώεσσι μενοίνα, h. Merc. 204 ὁδιτῶν οἱ μὲν κ. πολλὰ μεμαότες, οἱ δὲ μάλ' ἐσθλά, β 367 τοι κ. φράσσονται, schol. χαλεπὰ βουλεύσονται, Z 349 τάδε θεοὶ κ. τεκμήραντο, H 70 Κρονίδης κ. φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν. κ 374 κακὰ δ' ὄσσετο θυμός (v. l. ᾤετο v. sch. N), A 105 κάκ' ὀσσόμενος, Eust. 59, 35 τὸ κακοσσόμενος καὶ ἐν δυσὶ λέξεσιν εὑρίσκεται κάκ' ὀσσ., ἐν ἀντιγράφοις δηλοῦται παλαιοῖς (κακοσσ. E. G. 294, 9. 367, 13), Hes. δεινῶς ἐμβλεψάμενος, Ap. Soph. 94, 16 Eust. 58, 26. 59, 32. Schol. A B BL cf. La Roche h. St. 34 et Classen Beobb. II p. 22 adn. 17. III 28; O 503 ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν. — Δ 28 λαὸν ἀγειρούσῃ, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν (κακά apposit.). — Genetivus: δ 221 φάρμακον κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων, μ 208 κακῶν ἀδαήμονες, Verg. Aen. 1, 198 ignari ante malorum, φ 400 κ. ἔμπαιος ἀλήτης. Γ 57 κακῶν ἕνεκα, P 105 κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη (v. l. φέρτερον), A 106 μάντι κακῶν, Eust. 59, 19 ἵνα νοήσωμεν τὸν δύσφημον καὶ κακὰ μαντευόμενον καὶ κακόμαντιν cf. sch. ABLV; Ω 528 δοιοὶ πίθοι δώρων οἷα δίδωσι (Ζεύς), κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων, Plato de rep. II 379 D scripsit κηρῶν ἔμπλειοι, ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὁ δειλῶν cf. Spitzner l. l., Eust. 1363, 4. ρ 384 ἰητῆρα κακῶν, χ 481 θέειον κακῶν ἄκος v. s. θέειον, ψ 287 κ. ὑπάλυξιν. κ 286 σε κακῶν ἐκλύσομαι, Eust. 1659, 15; υ 53 κ. ὑποδύσεαι cf. sch. VBQ, ι 460 κὰδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ | λωφήσειε κακῶν, τὰ πόρεν Οὖτις, B 234 κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, sch. BL κακῶν διὰ τὸν λοιμὸν καὶ τὴν Ἀχιλλέως ἀπόστασιν δι' αὐτόν, κ 431 κακῶν ἱμείρετε τούτων, χ 316 κακῶν ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι cf. υ 86. — Dativus: κακοῖσι πολέεσσιν ϑ 137 σ 123 υ 200; ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν χ 264; ϑ 137 κ. συνέρηται πολέεσσιν, Eust. 1589, 20 τοῖς ἐκ τοῦ ἀναγίου, σ 123 υ 200 κακοῖς ἔχεαι πολέεσσιν, Ψ 735 μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι, schol. BV καταπονεῖσθε κακοῦντες ἑαυτούς. — Duo adiectivi κακός casus nonnullis in locis iuxta se ponuntur: Π 111 κακὸν κακῷ ἐστήρικτο, T 290 δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί, ρ 217 κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, h. Ap. 354 δῶκεν φέρουσα κακῷ κακόν cf. Ξ 472, Bekk. ho. Bl. I 189. Adiectivum κακός quando pyrrhichius est, raro substantivo postponitur: Γ 173 N 225 Π 494 X 300 ι 453 87 ρ 24 χ 152 ω 153 in quarta thesi, N 382 87 in quinta cf. Giseke hom. Forsch. 32. 230.

κακῶς adv., post caesuram tertii pedis duodecies, post thesin primi pedis octies, post thesin alterius pedis bis (B 253 β 203). male. Hes. δεινῶς, ταπεινῶς. a) Φ 460 ἀπόλωνται πρόχνυ κ., I 324 κακῶς οἱ πέλει cf. Friedlaender hom. Gleichn. Berl. 1871 p. 15; I 551 Κουρήτεσσι κακῶς ἦν cf. schol. L, B 253 ἢ εὖ ἦε κ. νοστήσομεν (ἀθετοῦνται 252—6 Ariston.), ι 534 ὀψὲ κ. ἔλθοι, λ 114 μ [141] ὀψὲ κ. νεῖαι cf. schol. V; E 164 ἐξ ἵππων βῆσε κ., X 336 v. l. σὲ κύνες ἑλκήσουσι κακῶς pro αἰκῶς, sch. V οἱ περὶ Ἀντίμαχον ἐπὶ τὸ γνωριμώτερον ἑ. κακῶς. b) additur verbis ut eorum vim augeat. E 698 κ. κεκαφηότα θυμόν, β 203 χρήματα κακῶς βεβρώσεται, β 266 δ 766 κ. ὑπερηνορέοντες cf. Buttmann Lexil. II 99, 8, π 275 κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο, σ 75 κακῶς ὠρίνετο θυμός (v. l. κακός), ω 250 αὐχμεῖς κ., Eust. 1960, 51 ῥύπον ἔχων καὶ ἀλουτῶν, ep. 14, 19 τύπτοιεν τάδε ἔργα κ. c) maligne, inimico animo. σ 168 οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κ. δ' ὄπιθε φρονέουσιν cf. Eurip. Bacch. 196; ψ 56 κακῶς δ' οἵ πέρ μιν ἔρεζον, A 25 379 κ. ἀφίει, schol. BL αὐστηρῶς, ρ 394 κ. ἐρεθιζέμεν μύθοισιν χαλεποῖσιν. d) male, inscite. χ 27 κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι, Eust. 1917, 60 ἀντὶ τοῦ ἀτέχνως. — Comparativus: 1) κακώτερος, ον peior, ubique (sexies) post caes. troch. tertii pedis. X 106 μή τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο, sch. B ἀντὶ τοῦ ἥσσων, οὐ γὰρ κακὸς Ἕκτωρ, virtute inferior, minus fortis, φ 324 κ. ἄλλος Ἀχαιῶν, Eust. 1911, 42 κ. τουτέστιν ἀσθενὴς ἢ δυσγενής, ζ 275 ὧδ' εἴπῃσι κ. ἀντιβολήσας, Eust. 1563, 16 ἤγουν κακὸς δυσγενής, rectius: malevolus et maledicus. Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ιδ' (275—8). Neutr. ubique coniunctum est cum ἄλλο: T 321 οὔ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι, ϑ 138 οὔ τι κ. ἄ. θαλάσσης ἄνδρα συγχεῦαι cf. Eust. 1589, 23; ο 343 πλαγκτοσύνης οὐκ ἔστι κ. ἄ. (Bekk. ho. Bl. II 234 expunxit vv. 343—5). 2) κακίων ξ 56, κάκιον, κακίους β 277. — β 277 οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δὲ πατρὸς ἀρείους, deteriores (Bekk., Friedl. Anall. 468 s. expunxerunt vv. 276 s.), ξ 56 εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι, Eust. 1750, 34 πενέστερος ἢ εἰδεχθέστερος. — κάκιόν ἐστι cum infin.: σ 174 τ 120 κ. πενθήμεναι αἰεί, I 601 v. l. κάκιον εἴη ἀμυνέμεν inhonestius, turpius (in optim. mscr. χαλεπὸν εἴη). Superlat. κάκιστος, ον: Π 570 βλῆτο οὔ τι κάκιστος ἀνήρ, Eust. 1076, 12 τουτέστιν ἀνδρεῖον καὶ ἄριστον διὰ τῆς ἄρσεως τὴν ἐναντίαν θέσιν δηλῶν. δ 199 οὔ τι κάκιστος Ἀργείων, Eust. 1491, 44 ἀντὶ τοῦ ἀνδρειότατος, ρ 415 οὔ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἀλλ' ὤριστος, utrum ὁ pro articulo sit ap. Hom. an demonstr. dubitatur; ὁ sic non utuntur posteriores Graeci. — Neutr. α 391 ἦ φῂς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι. (κακότης, κακίζω, κακόω, κακοδαίμων, -είμων, -εργίη, -εργός, -ίλιος, -μηδής, -μήχανος, -ξεινος, -ρραφίη, -τεχνος, -φραδής, -φραδίη, -φρων (v. l.), ἀρχέκακος, ἀλεξίκακος, ἀκάκητα?).

κακότεχνος (τέχνη) qui malis utitur artibus. O 14 ἦ μάλα δὴ κ. σὸς δόλος, schol. BL ὁ ἐπὶ κακῷ τεχνηθείς. Eust. 1002, 39 cf. Faesi Od. praef. p. 14.

κακότης (κακός cf. L. Meyer vgl. Gr. II 533), tantum τητος, τητι, τητα, aut in exitu versus (septies) aut post arsin quarti pedis (decies) aut ante caes. tertii pedis troch. (novies). Doederl.

ad *Ν* 108 ‚*κακ.* noxa quam quis infert aliis, culpa, vel perfert ipse, miseria, nusquam (?) tamen proprie ignavia, quae species tantum vitiositatis est.' 1) culpa: pravitas, malitia, ignavia. *Ν* 108 *ἡγεμόνος κακότητι* cf. vv. 111—113, *ω* 455 *ὑμετέρῃ* (v. l. *ἡμετέρῃ*) *κακ. τάδε ἔργα γένοντο*, *Β* 368 *ἀνδρῶν κ.*, *Ο* 721 *πήματα θέσαν κακότητι γερόντων*, Eust. 294, 48 *τῇ δειλίᾳ* cf. Jansen Cardinaltug. p. 10. (in Od. tantum *ω* 455). 2) malum, aerumna, calamitas; pernicies. *Γ* 366 *τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος*, calamitas qua me afflixit, Eust. 424, 36 minus recte *ἤγουν ἕνεκεν τῆς κακίας*, *Κ* 71 *Ζεὺς ἵει κ. βαρεῖαν*, *ε* 290 *μίν φημι ἅδην ἐλάαν κακότητος* (Arist., alii teste Didymo ad *Ν* 315 *ἐάαν*), Eust. 1536, 58 *κατακόρως αὐτὸν κακῶσαι*. *ε* 379 *ὀνόσσεσθαι κακότητος* (v. l. *κακότητα*), schol. B *τῆς ταλαιπωρίας ἧς ἔπαθες ἢ τῆς κ. τῆς σῆς ἕνεκα ἤτοι τῆς κακουργίας ὅτι ἐφόνευσας τὸν ἐμὸν υἱόν*, alterum minus recte, cf. Eust. 1537, 15. *ρ* 517 *οὔ πω κ. διήνυσεν ἣν ἀγορεύων*, *τ* 360 *ἐν κ. βροτοὶ καταγηράσκουσιν*, schol. B *ἐν κακώσει καὶ ἐν ταλαιπωρίᾳ ἀντὶ τοῦ ἐν κακοῖς*, *θ* 182 *ἔχομαι κ. καὶ ἄλγεσι*, sch. QT *προβαλλόμενος τὴν κακοπάθειαν τοῦ σώματος*, *υ* 203 *μισγέμεναι κακότητι κ. ἄλγεσι*, h. VIII 12 *σεύασθαι κ. πικρὴν ἀπὸ καρήνου*, quae sit *κ. π.* sequenti versu declaratur per *ψυχῆς ἀπατηλὸν ὁρμήν*, *δ* 167 *ἀλάλκοιεν κ.* cf. Rumpf *Γαμοπ.* p. 4 et Mayhoff Rhian. p. 34 adn., *ε* 397 *ν* 321 (*ἀθετ.* v. sch. HQVind. 133) *π* 364 *θεοὶ κακότητος ἔλυσαν*. *γ* 175 *ι* 489 *κ* 129 (*ὑπ' ἐκ*) *κακότητα φύγοιμεν*, *ψ* 238 *φυγόντες*, *ε* 414 *ἐκφυγέειν*, *ρ* 364 *ἀπαλεξήσειν κακότητος*, *ρ* 318 *κύων ἔχεται κακότητι*. de miseria, calamitate belli *Λ* 382 *Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος*, Eust. 850, 57 *εἰς ἀναπνοὴν κατέστησαν οἱ κακῶς ἔχοντες*, *Μ* 332 *ἴσαν κακότητα φέροντες*. Hes. Eust. 1868, 1.

κᾰκō-φραδής (*φράζω*) qui malum cogitat et machinatur, malevolus. *Ψ* 483 *Αἶαν, νεῖκος ἄριστε, κακοφραδές*, schol. B *κακολόγε* (idem Eust. 1311, 51), *κακὰ ἐπιλογιζόμενε*. Doederl. Gl. 950 maledicus, conviciator.

κᾰκō-φρᾰδίη mala cogitatio, imprudentia. plur. h. Cer. 227 *κοὔ μιν ἔολπα κακοφραδίῃσι τιθήνης | οὔτ' ἄρ' ἐπηλυσίη δηλήσεται οὔθ' ὑποταμνόν*, minus recte Doederl. Gl. 950 nutricis ipsius fascinationes v. Baum., *β* 236 v. l., schol. HMS (pro *κακορραφίῃσι νόοιο*) *τινὲς κακοφραδίῃσι γράφουσιν*.

κᾰκόφρων cui mala est mens, malus animus. *Λ* 123 138 v. l. *Ἀντιμάχοιο κακόφρονος* pro *δαΐφρονος*. Did. *Ζηνόδοτος κακ., εὐτελῶς* cf. schol. V ad *Λ* 138, Düntz. Zenod. 114.

κᾰκόω (*κακός*, Curt. Et. 133, L. Meyer vgl. Gr. II 33). Act. praes. imp. *κάκου*, aor. *ἐκάκωσε*, *ἐκακώσατε*, inf. *κακῶσαι*. Pass. perf. part. *κεκακωμένος, ον, οι*. malo s. damno afficio, affligo, vexo (in Iliade bis, in Od. quinquies). *Λ* 690 *ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη* v. schol. AD; *υ* 99 *ἐπεί μ' ἐκακώσατε λίην*, ep. 14, 16 *κάκου αὐτούς τε καὶ ἔργα*, *δ* 754 *μὴ γέροντα κάκου*, Eust. 1516, 55 *κωλύουσα σκυλθῆναι τὸν γέροντα*, *π* 212 *ῥηίδιον θεοῖσι ἠμὲν κυδῆναι βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι*. Passivum: *Λ* 689 *ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν*, schol. A *βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ παῦροι πρὸς ἔμφασιν* „da wir wenigen im Zustand harter Bedrängniss waren"; Damm: pro *ἐκεκακώμεθα*, Spitzn. La Roche ‚in Pylo eramus pauci propter calamitatem, partic. indicat causam cur pauci fuerint', *δ* 754 *μὴ γέροντα κάκου κεκακωμένον* cf. Bekk. hom. Bl. I 189, 39; *ζ* 137 *κεκακωμένος ἅλμῃ* foedatus salsugine.

κᾰλᾰμη (cf. *κάλαμος*, scr. kalam-as, lat. calamus, theot. halam, nostr. halm cf. Curt. Et. 133. Benfey II 308. Fick p. 76. 228. L. Meyer vgl. Gr. II 301), culmus, stipula. schol. Eur. Hec. 892 *καλάμη ὁ τοῦ σίτου κάλαμος* cf. Lobeck path. proll. p. 10 et adn. 9; Hes. *κυρίως τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων ἢ τὰ ἐκ τῶν ἀμητῶν λείψανα ἐξ ὧν περισσευμάτων ἔστι γνῶναι πόσος ἦν ὁ καρπός*. schol. BHLQ ad *ξ* 214. — *Τ* 222 *πλείστην καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν*, schol. B *ἀλληγορία. κ. λέγεται τὸ τῶν ἀποθνησκόντων πλῆθος*, Eust. 1181, 47 *κ. ἐνταῦθα μὲν ἐπὶ σώματος ἀνθρωπείου πεσόντος ἔφη μεταφορικῶς, ἐν Ὀδ. δὲ τὸ ὑπὸ γήρως ἤδη διεφθαρμένον σῶμα καλάμην ὠνόμασε. κυρίως δὲ κ. αἱ τῶν δραγμάτων ῥίζαι, οὐκέτι καλούμεναι στάχυες μετὰ τὸν θερισμόν*. 1748, 52; *ξ* 214 *καλάμην γέ σ' ὀίομαι εἰσορόωντα γιγνώσκειν*. Apoll. Soph. 94, 31 *ὁ Ἀρίσταρχός φησι „μεταφορικῶς τὴν καλάμην εἴρηκεν. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀμητοῦ τὸ πλῆθος ἰδόντα τῆς καλάμης καὶ τὴν εὐγένειαν ἔστιν ἐπιγνῶναι ὅσος καὶ οἷος ἦν ὁ καρπός· καὶ νῦν οὕτως λέγει, ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ λείψανόν σε ὁρῶντα τοῦ σώματος ὀίομαι ἐπιγινώσκειν οἷος ἤμην ἀκμάζων ἐγὼ καὶ εὐσθενῶν.*" sch. BHQV *καλάμην, τὸ γῆρας, τὸ λείψανον ὥσπερ τοῦ σώματος κατὰ μεταφοράν*, Eust. 1758, 41—61. Hes., cf. sch. Q *καὶ ἡ παροιμία, ἀπὸ τῆς καλάμης τὸν στάχυν* et Lucian. Alex. 5. Günther Ackerbau bei Hom. 1866 p. 12.

κᾰλᾰμος (v. *καλάμη*, Lobeck path. proll. p. 10 et adn. 9, L. Meyer vgl. Gr. II 299) arundo. h. Merc. 47 *πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας καλάμοιο* lyram fabricans, nostr. Rohrhalme cf. Pollux IV 62, Matth. suspicatus est vocem certe *καλάμοιο* locum obsidere alius vocabuli, forte epitheti ad *δόνακας*, sed v. Baum.; Eust. 1165, 24. Hes.

κᾰλαῦροψ (a *κᾶλος, κάλως* funis et rad. *ϝρεπ* = *καλάϝροψ, καλάβροψ* quae varia scriptura exstat in cod. Harl.: fustis est laqueo instructus v. Hoffmanni qu. hom. I p. 138, Curt Et.³ 327. 515. Savelsb. Dig. 15; Doederl. Gl. 2101 censet a *καλαός* aridus = *καλαὴ ῥώψ* s. *ῥάβδος*; Lobeck Parall. 291, Path. proll. 260, Düntz. a *κᾶλον* mutata prosodia profectum esse) pastoralis virga, pedum. *Ψ* 845 *ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ*. Apoll. Soph. 94, 2. *ξύλον ὅπερ οἱ βουκόλοι ἔχουσιν*, schol. D *τὴν βουκολικὴν ῥάβδον, ἔστι δὲ ξύλον κατὰ τὸ ἕτερον μέρος ῥοπὴν ἔχον* (Eust. *ἐπικαμπὲς ἐν ἄκρῳ*). schol. B *βάλλουσι δὲ αὐτὴν ... συνενωθείσας βούλονται διακρῖναι τὰς βοῦς ... ἔχει δὲ ἐν τῷ κάτω μέρει δεσμόν, εἰς ὃν ... ροῦσι τὴν χεῖρα. καὶ Ἀντίμαχος „ἐν χείρεσσι καλαύροπας οὐατοέσσας ἔλον.*" E. M. 485, 30 E. G. 294, 50 Suid. (*καλάβροψ*) Hes. Eust. 1332, 45. 1815, 12. Verg. Ecl. 5, 88 et Günther Viehzucht bei Hom. 12 s.

κᾰλέω: rad. *καλ*, lat. calare, calendae c... sanscr. kar, cakarti Fick p. 77 s. 229 s. (rad. kalaya, *καλέω*), Curt. Et. p. 133, Leskien ‚die Formen des Fut. u. Aor. mit *σσ*' in Curt. Stud. II 106 (rad. *κλα* et *καλες*), Benfey II 130. Act. praes. *καλέω* *ξ* 147, *καλέει, καλεῖ, ἐουσι*, op...

καλέοι ρ 387, imper. κάλει N 740 P 245, inf. καλέειν h. Ap. 105 h. Cer. 173 (Ruhnk. καλεῖν), καλήμεναι K 125, part. καλεῦντες κ 229 255 μ 249. Impf. ἐκάλει (bis), κάλει (ter), κάλεον (θ 550 per synizesin), iter. καλέεσκε Z 402, ον I 562 h. XIX 47, fut. part. καλέων δ 532 ο 213, έουσα ν 413, έουσ' Γ 383, aor. κάλεσσα Ω 106, ας (v. l. ἐκάλ.) Y 16 ρ 379, κάλεσσε, αν (v. l. ἐκάλ.) Π 693 X 297, coni. καλέσσω Z 280 ρ 52, opt. καλέσειε(ν), imp. κάλεσσον (sexies), κάλεσον χ 391, inf. καλέσσαι, part. καλέσσας (ter), καλέσας (quinquies), καλέσασ'(α) (ter), -έσαντα α 90, -έσαντες O 303 η 189. Pass. praes. καλέονται (octies), opt. καλεοίμην, inf. καλέεσθαι η 313 h. Ven. 126, impf. καλεῦντο B 684, iter. καλέσκετο O 338, perf. κέκλημαι (bis), κέκληται (bis), inf. -ῆσθαι Ξ 268 h. Cer. 79, part. κεκλημένος: εἴην B 260, εἴης h. Ven. 242, -μένη ἦν h. Ap. P. 146; plusqu. κεκλήατο K 195, fut. III κεκλήσῃ Γ 138, -ήσεαι h. Merc. 292 h. Ven. 148. Med. aor. καλέσσατο (ter), ἐκαλέσσατο (bis), καλέσαντο A 270, imp. καλέσασθε θ 43, καλεσσάμενος (quater), μένη Ξ 188, μένω γ 137. Formae καλεῦντες, κάλεσσα, ας, ε, αν, ω, ον (exc. ρ 529), καλέσσαι, -ας, καλέσαντες, -έονται, -εοίμην, -έεσθαι ubique versu exeunte leguntur, καλέουσι septies in exitu versus, sexies post arsin alterius pedis (aliter Γ 250 h. XXXIV 21); καλέει (exc. Λ 204), καλέεσκε, ον, καλέων, -έουσα, -έσαντα post arsin 2. pedis, καλέω, -έοι, -έειν, -έσασθε, -έσσατο post caes. tertii pedis, κεκλήσῃ, κεκλήατο, inf. et part. perf. pass. post arsin 4. pedis, part. aor. med. post thesin primi pedis praeter Ξ 188, κέκλημαι, -ηται in introitu versus, καλήμεναι ante caes. buc. cf. Ameis χ 322 app. — A) Activum: voco. 1) i. e. advoco, arcesso τινά: Γ 117 Πρίαμον, Γ 383 Ἑλένην, K 53 Αἴαντα καὶ Ιδ., K 111 τούσδε, M 343 Αἴαντα, O 303 P 245 ἀριστῆας, X 294 Δηίφοβον, schol. V αἱ τῶν πόλεων ἐβόα, δ 735 Δολίον, μ 249 ἐμὲ φθέγγοντο καλεῦντες, schol. B ἀντὶ τοῦ φθεγγόμενοι ἐκάλουν ἐξ ὀνόματος, ν 413 Τηλέμαχον, ρ 379 καί ποθι τόνδε, ρ 387 πτωχὸν καλ. τρύξοντα ἓ αὐτόν, de part. fut. cf. Classen Beob. III 4, ρ 553 σε, χ 391 Εὐρύκλειαν, ψ 51 σὲ δέ με προέηκε καλέσσαι, h. Cer. 314 Δήμητρα. Λ 402 ἑκατ. ἐς μακρ. Ὄλυμπον, T 34 κ 90 272 h. Cer. 296 εἰς ἀγορὴν Ἀχαιούς (λαόν), κ 416 ἐς μέγαρον καλέσασα (v. l. καλέουσα) θεοπρόπον, Π 693 X 297 σε(με) θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν, Eust. 1081, 53 σεμνὴ περίφρασίς ἐστι τοῦ ὅτε ἧς πρὸς τὸ θανεῖν, Y 4 16 θεοὺς ἀγορήνδε, β 348 τὴν θαλαμόνδε cf. 410 οἰκόνδε. Λ 193 Μαχάονα δεῦρο κ., Ω 106 τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κ., ρ 529 δεῦρο κ. sc. αὐτόν cf. O 54; N 740 κ. ἐνθάδε ἀρίστους, 55 ἵνα μιν κ. Φαίηκες cf. schol. PQ, ρ 544 ὃν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε, Y 114 ἄμυδις καλέσασα θεούς sec. Zen., Arist. στήσασα, Ψ 203 86 v. l. κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος cf. Ariston., ρ 330 342 507 ἐπὶ οἱ καλ. cf. Eust. 22, 52, Ω 74 Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο, κ 114 ἐξ ἀγορῆς Ἀντιφατῆα, ψ 43 με ἀπὸ (v. l. ἀπ' ἐκ) μεγάροιο, ρ 382 ξεῖνον ἄλλοθεν, ο 529 τὸν ἀπονόσφι cf. η 189 γέροντας ἐπὶ πλέονας κ. acc. supplendus est: Λ 204 ὄρσ', Ἀσκλ., καλέει sc. σε, Ω 88 ὄρσο, Θέτι· καλέει Ζεύς ante καλ. productum est cf. La Roche h. U.), Z 280 Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσσω, 125 καλ. οὓς μεταλλᾷς cf. Friedl. 2 hom. Wörterverz. 772, K 171 τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλ., ψ 44 πατὴρ προέηκε κ., ω 388 προμολοῦσα κάλεσσε, h. Ap. 105 νόσφιν κ. Ἥρης, h. Cer. 173 ἐκέλευε καλέειν, Ruhnk. καλεῖν, Vossius καλέειν ἐκέλευσ', Baum. ἔκελεν καλέειν, κ 229 255 ἐφθέγγοντο καλεῦντες cf. μ 249. In singulis haec sunt notanda: a) καλεῖν = invitare domum ad cenam, Eust. 1678, 62 καλεῖν κοινότερον ῥηθὲν ἐπὶ τῆς εἰς δεῖπνον κλήσεως. tantum in Od.: δ 532 Ἀγαμέμνονα cf. sch. BEPQT, ρ 52 ὄφρα καλέσσω ξεῖνον, λ 187 πάντες γὰρ καλέουσι, Nitzsch Anm. III p.218ss. proposuit κομέουσι pro καλέουσι (v. s. v. ἀλεγύνω), v. l. ποθέουσιν, sch. γρ. κοτέουσι male pro ποθέουσι, ο 213 καλέων δεῦρ' εἴσεται, λ 410 οἰκόνδε καλέσσας, κ 231 257 313 θύρας ὤιξε καὶ κάλει. b) = deos invocare h. XXXIII 9 εὐχόμενοι καλέουσι Διὸς κούρους ἄρνεσσιν. c) cum infin., ita ut huic verbo insit notio adhortandi. non in Od.: Γ 250 καλέουσιν ἐς πεδίον καταβῆναι, K 197 κάλεον συμμητιάασθαι. d) cum acc. c. infin. (cf. Ztschr. für Gymn.wesen XX 1866 p. 727, Curtius Stud. IV 29 s.), non in Od.: Γ 390 σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι, O 54 δεῦρο κάλεσσον Ἶριν ἐλθέμεναι, schol. A ἐν ἄλλῳ κέλευσον, h. Cer. 321 460 καλέει σε Ζεὺς ἐλθέμεναι. 2) voco i. e. nomino. cum dupl. accus.: A 403 ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίωνα, Δ 477 τοὔνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον, E 306 κοτύλην μιν καλέουσι, Z 402 τὸν Ἕκτωρ κ. Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Ἀστυάνακτα cf. Eust. 650, 29. Y 74 ποταμὸς ὃν Ξάνθον κ. θεοί, ἄνδρες τε Σκάμανδρον, Ω 316 ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν, κ 305 μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί, μ 61 Πλαγκτὰς τάς γε θεοὶ καλέουσι, ξ 147 μιν ἠθεῖον καλέω, h. XIX 47 Πᾶνά μιν καλέεσκον, h. XXXIV 21 Σεμέλῃ ἥν περ καλέουσι Θυώνην, I 562 τὴν Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον cognominatam cf. schol. ABD, h. Ap. 373 ἄνακτα Πύθιον καλέουσιν ἐπώνυμον, Hermannus scripsit Πυθ. ἀγκαλέουσιν, Baum. cum Frankio aut in iota producto primi pedis censet non nimium haerendum aut probari posse Schneidewini coniecturam Πυθῷον. Versus 194—6 Ruhnk. et Matth. pro spuriis habuerunt, sed recte versus tuitus est Herm.; Σ 487 ε 273 ἄρκτον ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, X 29 ἀστὴρ ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι, X 506 Ἀστυάναξ ὃν Τρῶες ἐπίκλ. καλέουσιν, θ 550 εἴπ' ὄνομ', ὅττι σε κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε. — La Roche h. St. § 109. § 16. — B) Medium: ad me voco, ad me arcesso (tantum in aor.). P 507 Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον, θ 43 καλέσασθε θεῖον ἀοιδόν, Ξ 188 καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην πρὸς μῦθον ἔειπεν, E 427 καλεσσάμενος προσέφη Ἀφροδίτην, A 270 καλέσαντο γὰρ αὐτοί, sch. BL δόξης ἕνεκέν φησιν ὅτι μετεπέμψαντο καὶ οὕτως ἧκεν. χ 436 εἰς ἓ κ. cf. Ψ 203; A 54 ἀγορήνδε κ. λαόν, Zenodotum ἀγορὴν ἐκαλ., omisso δέ, scripsisse coniecit Düntzer de Zenod. 72; γ 137 κ. ἀγορὴν ἐς Ἀχαιούς, O 143 Ἀπόλλωνα κ. δώματος ἐκτός, Γ 161 Ἑλένην ἐκ. φωνῇ, Eust. 398, 22 πρὸς διαστολὴν τῆς διὰ νεύματος κλήσεως ἢ δι' ἀγγέλου ἢ χειρῶν, schol. BL. — Ω 193 ἐς δ' ἄλοχον ἐκαλ. cf. Hoffmann Tmes. III 24, τ 15 φ 380 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφόν, Kirchhoff Comp. d. Od. 178 et Düntzer expungunt τ 3—52. C) Passivum: vocor. 1) i. e. advocor, arcessor. K 195 ὅσοι

κεκλήατο βουλήν, Ariston. ἐλλείπει ἡ εἰς, ἵν' ἢ εἰς βουλήν cf. Friedl. Ariston. p. 26, La Roche h. St. p. 106, minus recte Krüger Di. 46, 7, n. 1. 2) i. e. nominor, nomine appellor. *Β* 684 *Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο*, v. l. *ἐκαλεῦντο, δὲ καλοῦντο*, v. La Rochium h. l., *Ξ* 279 *οἳ Τιτῆνες καλέονται*, *ν* 104 [348] *αἳ νηιάδες καλέονται*, *Κ* 259 *κυνέην ἥ τε καταῖτυξ | κέκληται*, *Ι* 461 *ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην*, Arist. damnavit vv. 458—61, v. Plut. de aud. poet. 8, Lehrs Ar. 340, *Α* 293 *δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην*, *Ε* 342 *ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται*, h. Ven. 96 *Χαρίτων αἵ τε θεοῖσιν ἑταιρίζουσι καὶ ἀθάν. καλέονται*, *Ξ* 210 *αἰεί κε φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην*, *ο* 433 *ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται*, *ρ* 423 *τ* 79 *οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφν. καλ.*, h. Merc. 292 *ἀρχὸς φηλητέων κεκλήσεαι*, Matth. expunxit; *Λ* 758 *Ἀλισίου ἔνθα κολώνη | κέκληται* (*κέκλιται* H. Et. M. 61, 39 cum glossa *ὅπου ἡ κολώνη παράκειται*). *καλεῖσθαι* apud. Hom. non raro parem fere verbo *εἶναι* vim habet: *Γ* 138 *φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις*, *Δ* 61 *Σ* [366] *γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι*. Porphyrio teste Zenod. *Σ* 356—68 expunxerat, expunxitque Bekk., v. Lehrs Ar. 334; Eust. 445, 8 *τὸ κέκλημαι οὐκ ἐνδοιασμὸν δηλοῖ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰμὶ κεῖται*, *Ξ* 268 *ἐγώ κέ τοι Χαρίτων μίαν δώσω ὀπυιέμεναι καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν*, h. Ven. 148 *ἐμὴ δ' ἄλοχος κεκλήσεαι*, h. Cer. 79 *θαλερὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν*, h. Ven. 126 *Ἀγχίσεω δέ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι κουριδίην ἄλοχον*, offendit *καλ.*, exspectatur enim infin. fut. *κεκλήσεσθαι* aut *κληθήσεσθαι* cum propter sententiam tum quod insequitur *τεκεῖσθαι*. Guttmannus de hymn. hom. hist. crit. Gryphisw. 1869 p. 64 veram lectionem restituisse sibi videtur scribendo *κλινέεσθαι* sec. *α* 366; *η* 313 *παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι* in versibus ab Arist. damnatis v. sch. P ad v. 311. *Ο* 338 *υἱὸς Σφήλοιο καλέσκετο* cf. schol. V, *Β* 260 *μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην*, schol. AL *οὐχ ἑαυτῷ νῦν ἀρᾶται, ἀλλὰ τῷ παιδί . . . εἰ γὰρ ἀπόλοιτο ὁ παῖς, οὐκέτι πατήρ ἐστιν Ὀδυσσεύς*, *ζ* 244 *αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη*, Aristarchus vv. 244 s. expunxit. h. Ven. 242 *ἡμέτερος πόσις κεκλημένος εἴης*. *καλεῖσθαί τινος* alicuius filium esse (v. Vig. Herm. p. 752 Soph. El. 366, Pind. Pyth. 3, 118): h. Ap. 324 *καὶ σὴ κεκλημένη ἔμπης ἦν ἄρ' ἐν ἀθανάτοισιν* (v. l. *ἢ ῥ' ἐν*) cf. *Α* 293 *Ε* 342 *Ξ* 210 h. Ven. 96, *ο* 433 *ρ* 423 *τ* 79. — (*ἐκκαλέω, ἐκπρο-, προ-, συγ-, ἀγ-* sec. Herm. coni., *εἰς* - tantum in tmesi, *καλήτωρ, κλήδην, ἐξονομακλήδην*, in tm. *ἐκ δ' ὀν., ἐπίκλησις, κλητός, πολύκλητος, κικλήσκω, ὁμοκλέω, ὁμοκλάω, ὁμοκλή, ὁμοκλητήρ, προκαλίζομαι.*)

Κᾰλήσιος. *Ζ* 18 *Ἄξυλον ἔπεφνε Διομήδης | ὃς ἔναιεν ἐν Ἀρίσβῃ | ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισι· πάντας γὰρ φιλέεσκεν. ἀλλὰ θυμὸν ἀπηύρα* (*Διομήδης*) *αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων ἔσκεν ὑφηνίοχος*. Ariston. *ὅτι ὀνοματοθετικὸς ὁ ποιητής· ἀπὸ γὰρ τοῦ καλεῖν ἐπὶ τὰ ξένια Καλήσιος*. Eust. 622, 4.

Κᾰλητορίδης (v. Angermann de patr. gr. form. in Curt. Stud. I p. 21). *Ν* 541 *Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας*. Aeneas eum occidit; Suid. — de *Καλητ.* postposito v. Giseke hom. Forsch. p. 24. 186.

κᾰλήτωρ (*καλέω*, Leo Meyer vgl. Gr. II 65. 341) vocator, calator, epitheton praeconis. *Ω* 577 *ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος*. schol. D *ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ συγκαλεῖν τὸν ὄχλον*. Ariston. *τὸν Ἰδαῖον ἐπιθετικῶς κ. εἶπεν*. Eust. 1366, 7. Ap. Soph. 94, 27.

Κᾰλήτωρ 1) Troianus. *Ο* 419 *ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας | πῦρ ἐς νῆα φέροντα κατὰ στῆθος βάλε δουρί* et eum occidit, sch. AD *ἀνεψιὸς Ἕκτορος*, Ariston. *ἡ δ. ὅτι οὗτος ὁ Κλυτίος ἐστὶν ἀδελφὸς Πριάμου* cf. v. 422. 2) Graecus, pater Apharei v. s. *Καλητορίδης*. — cf. Friedlaender 2 hom. Wörterverz. 819.

Καλλῐ-άνασσα (*ϝάνασσα*, cf. Wieseler de ling. Gr. nomm. pr. et adi. in *ιο* 1861 p. 6 s.; Eust. 1130, 48 *παρὰ τὸ ἰαίνειν*) *Σ* 46, una e Nereïdibus.

Καλλῐ-άνειρα (*ἀνήρ*, cf. Wieseler de ling. Gr. nomm. pr. et adi. in *ιο* 1861 p. 6. E. M. 218, 50, Eust. 1130, 48 *παρὰ τὸ ἰαίνειν*) *Σ* 44, una e Nereïdibus.

Καλλίᾰρος (Steph. Byz.: *Στράβων παρὰ τὸ εὐήροτον αὐτὴν εἶναί φησι*, Eust. 277, 29, Lobeck Path. proll. 257 n. 11 ab *ἀροῦν*; Autenrieth *καλλ-ίαρος*, aeol. *ἰαρός* = *ἱερός*, 'schönsaftig', cf. Welcker de Cycl. ep. p. 362) *Β* 531 *οἳ νέμοντ' Ὀπόεντά τε Καλλίαρόν τε*. Steph. Byz. *πόλις Λοκρῶν ἀπὸ Καλλιάρου τοῦ Ὀδοιδόκου καὶ Λαονόμης ὡς Ἑλλάνικος*, sch. D *ἀπὸ Καλλιαράου τοῦ Ὀπουντος*. Strab. 9, 4, 5 *Κ. οὐκέτι οἰκεῖται*. Bursian Geogr. v. Gr. I 190 postea ita nominatam esse dicit magnam et fertilem planitiem in qua sita fuerat urbs. Eust. 277, 29 *οἱ δὲ Καλλίαρα οὐδετέρως φασί*.

καλλῐ-γύναικα (*γυνή*) tantum accus. sing et ubique in fine versus: pulchras mulieres habens. Suid. E. M. 487, 11 E. G. 296, 6 *τὴν καλὰς ἔχουσαν γυναῖκας*. Semel tantum in Od et in hymnis, saepius in Il. — *Β* 683 *Ι* 447 *Ἑλλάδα κ.*, v. s. v. *Ἑλλάς* (v. el. ep. Eust. 762, 36 et Strab. 9, 5, 18: *Ὀρμένιον πολύμηλον* cf. Eust 332, 6), *Γ* 75 = 258 *Ἀχαιΐδα* cf. sch. ABLV *Λ* 770 v. l. *Ἀχ. πουλυβότειραν*, schol. A. *ἐν ἄλλῳ καλλιγύναικα* quod Bekk. recepit, Eust 875, 52 *πουλ. ἢ καλλ.* cf. La Roche, *ἀθετ* Ariston., *ν* 412 *Σπάρτην*, Eust. 1747, 20 *διὰ τὴν Ἑλένην*, cf. Athen. p. 566 a *καλλίστα γεννώσης τῆς Σπάρτης τὰς γυναῖκας*, h. XX 11 *πόλιν καλλιγύναικα*.

Καλλῐ-δίκη, Celei filia. h. Cer. 109 *Κελεοῖ Ἐλευσινίδαο θύγατρες, τέσσαρες ὥστε θεαὶ κουρήιον ἄνθος ἔχουσαι |, Καλλιδίκη καὶ ...* h. Cer. 146 *παρθένος ἀδμής, | Κ. Κελεοῖο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη*. His cum repugnet testimonium Pausaniae I, 38, 3 qui dicit filias Cele ab Homero nominari *Διογένειαν καὶ Παμμερόπην καὶ τρίτην Σαισάραν*, Hermannus prae p. CIII ss. putavit vv. 108—110 ab interpolator sic conformatos esse (cf. Lehrs Arist. 462 Etiam v. 146 censet *Καλλιδίκη* pro Saesara v Pammerope ab interpolatore positum videri, se cf. Baum. h. l.

καλλί-ζωνος (*ζώνη*) tantum in plur. gener fem.: pulchrum cingulum habens, pulchro ci gulo ornatus. Meiring (de subst. copul. I Bon 1828 p. 19 adn.) recte *ε* 231 confert. alii de mod cingendi: pulchre cinctus. Eust. 672, 16 *τα τόν ἐστι τῷ εὐζώνοι, τὸ μέντοι βαθύζων*

ἑτεροῖόν ἐστι. *H* 139 ἄνδρες καλλίζωνοί τε γυναῖκες, paraphr. εὔζωνοι. Gen. *Ω* 698 ψ 147, accus. h. Ap. 154; h. Ap. P. 268 ἄλοχοι καλλίζωνοί τε θύγατρες. Adiectivum ubique ante subst. legitur, ictum habent 2. et 4. syllabae cf. Giseke hom. Forsch. p. 23. Semper post arsin tertii pedis.

Καλλῐ-θόη (in introitu versus) Celei filia. h. Cer. 110 Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο θύγατρες, τέσσαρες, ὥστε θεαί, κουρήιον ἄνθος ἔχουσαι .. K., ἣ τῶν προγενεστάτη ἦεν ἁπασῶν. De Pausaniae loco I 38, 3 et de Hermanni sententia s. v. Καλλιδίκη. Lehrs Arist. p. 462 et Preller versum interpolatum esse censent.

καλλῐ-θριξ (θρίξ), tantum καλλίτριχος, ε, ες, ας, α, non in sing. nisi *Ψ* 525. qui pulchros pilos habet. In Il. terdecies, in Od. quinquies, in hh. semel. Epitheton equorum et ovium: 1) καλλίτριχες ἵπποι | *K* 491 *Σ* 223 *Ψ* 530; καλλίτριχας ἵππους *E* 323 *Θ* 348 433 503 *Λ* 280 531 *N* 819 *P* 624 γ 475 ε 380 ο 215 h. XXXII 9; καλλίτριχε ἵππω *P* 504 cf. Düntz. hom. Abh. 300; ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἴθης *Ψ* 525. 2) καλλίτριχα μῆλα ι 336 469 cf. sch. BHQ ad ι 425. Anecd. Cram. I 250 ἡ εὔερια τὸ καλλίτριχον cf. Lobeck. Parall. 285; paraphr. Il. εὔτριχες. Post arsin 4. pedis praeter *P* 504 ι 336 (post arsin 3. pedis), adiect. ubique ante subst. cf. Giseke hom. Forsch. p. 29 adn. 4.

Καλλῐ-κολώνη (in fine versus) pulcher collis vel tumulus, locus quidam amoenissimus. Vix recte Demetrius Scepsius ad *Y* 3 ap. schol. BD: θρωσμῷ πεδίοιο: ὑψηλῷ τόπῳ. ἔστι δὲ οὗτος ἐν Ἰλίῳ, σταδίων πέντε τὴν περίμετρον, μεταξὺ Σιμοῦντος τοῦ ποταμοῦ (sch. B ad 53 addit ὃς ἀπέχει κατὰ διάμετρον Σιμοῦντος ἐν στάδια πέντε, Ἰλιέων δὲ κώμης στάδια δέκα) καὶ τῆς Ἰλιέων καλουμένης κώμης, ὅπου αἱ θεαὶ κριθῆναι δοκοῦσι περὶ κάλλους. ὀνομάζεται δὲ Καλλικολώνη, ἐπεὶ τῶν πέριξ τόπων ἐπισημότατός ἐστιν. Ariston. ad *Y* 53 ... τῆς Ἴδης cf. Eust. 1195, 28 qui addit Καλλικολώνη ἢ κατά τινας καλλικόλωνος et 1195, ... φαίνεται καλός τις εἶναι ὁ θρωσμὸς οὗτος. ... ὃ καὶ κλῆσιν ἔσχε τὸ K. . . ἔστι δὲ ὑπὲρ ... ω τῆς Ἰλιέων κώμης ἐν ᾗ τὸ παλαιὸν Ἴλιον ...ντο. ἀπέχει δὲ τοῦ νῦν Ἰλίου στάδια μ' Strabo 13, 1, 35. Hes. χωρίον ἱεροπρεπές, ... M. 457, 3 πρὸ τοῦ Ἰλίου ὡς καὶ ἕτερος ... ρωσμὸς) K. ᾧ στρατοπέδῳ ἐχρῶντο οἱ Τρῶες ... ποτε τῆς πόλεως ἔξω τάσσοιντο. Suid. De ...ius tumuli situ recentiores maxime inter se ...ferunt cf. Buchholtz hom. Real. I p. 324; alii ...sent K. orientem versus ab urbe Troia distare, ... occidentem versus, ut Welcker Kl. Schr. II, ...XIV qui putat nomine K. eundem collem ...ari qui *B* 793 τύμβος Αἰσυήταο et qui nunc ...schek Tepé vocatur cf. Düntz. Einl. z. Il. p. 30; ...issime de ea re mihi iudicasse videtur Hasper ...tr. zur Topogr. d. Il. 35, das alte Troia ... 16 s. ,dem θρωσμὸς πεδίοιο (q. v.) zur ...te etwa auf e. erhöhten Punkte des Höhen...s, der sich zwischen der Mündung des Si...is-Xanthus und der des Skamanderkanals in ... Beschika-Bay hinzog.' *Y* 53 πὰρ Σιμόεντι ...ὖν ἐπὶ Καλλικολώνῃ, Aristarchus (cf. Ariston. Herod.) et sic codd. optimi et La Roche, ...mquam non similia sunt θεῶν K. et Ἀχαιῶν ...ήν, quocum Aristarchus comparavit cf. Lehrs ... ep. 85; singularis ea est appellatio et aegre ...emus altero partic. post κελεύων, cf. etiam v. 151; sch. B θεοῖς δὲ αὐτὴν ἀνατίθησιν ὡς πληθοῦσαν λιβάσι καὶ λειμῶσι, Herodicus (ap. Herodianum) θέων. *Y* 151 καθῖζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης.

καλλῐ-κομος (κόμη cf. Herod. ad *N* 132; tantum gen. sing. fem., in fine versus) pulchros crines habens. Epith. feminarum cf. Friedlaender 2 hom. Wörterverz. 758. *I* 449 παλλακίδος καλλικόμοιο, ο 58 Ἑλένης καλλικόμοιο. — Hes.

καλλῑ-κρήδεμνος (κρήδεμνον) pulchram vittam habens, pulchra vitta ornatus. Epitheton feminae. δ 623 ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔπεμπον cf. *Ξ* 184 s. Eiciendi videntur vv. 621—4 cf. Wolf proleg. 131, Spohn de extr. parte Od. p. 9 not. 7, Ad. Herrmann de IV. Od. libri vv. 621—4 suspectis, Hennings Telem. 212 s., Brosin de cenis Hom. p. 22 s.

κάλλῐμος (E. M. 487, 27. E. G. 296, 11. L. Meyer vgl. Gr. II 620) pulcher. Suid. κάλλιμος: ὁ καλός. Nusquam in Iliade, semel in hh.; in Od. tantum formae ος, ον, α; ubique in quinto pede, praeter λ 529 μ 192 (in 4. pede). δ 130 θ 439 ο 206 κάλλιμα δῶρα, λ 529 ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, λ 640 κάλλιμος οὖρος, schol. Vind. 133 ἀντὶ καλλίμῳ οὔρῳ v. s. v. εἰρεσίη. μ 192 ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον, h. XXXI 5 κάλλιμα τέκνα. Bekker e coni. *Z* 321 περὶ κάλλιμα τεύχε' ἕποντα pro περικάλλεα τ. ἕ. quia in ceteris ἕπ. c. praepos. coniungitur cf. etiam Ellendt 3 hom. Abh. p. 31 adn. et Am. app. h. l.

Καλλῐόπη (ὄψ), nomen unius e novem musis. Eust. 161, 33 τὸ ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ (*A* 604) κοινὸν μέν ἐστιν ἐνέργημα τῶν Μουσῶν· ὠνόμασται δὲ ἡ Καλλιόπη ἐξ αὐτοῦ κατ' ἐξαίρετον τὸ κοινὸν τῆς ἐνεργείας ἐξιδιωσαμένη τῇ κλήσει. παρὰ τὸ καλὸν γὰρ ἢ τὸ κάλλος τῆς ὀπὸς ὠνόμασται ἡ Καλλιόπη, ὡς τὸ ἐν φωνῇ κάλλος ἔχουσα cf. 10, 9 s., unde Hes. theog. 79 dicit K. προφερεστάτη ἐστὶν ἁπάσεων. h. XXXI 2 Ἥλιον ὑμνεῖν αὖτε Διὸς τέκος ἄρχεο Μοῦσα | Καλλιόπη. Preller Gr. Myth. I 385 ss.

καλλῐ-πάρῃος (παρειά, cf. Eust. 67, 43; in codd. et apud grammaticos saepissime omissum est Iota subscr., Bekk. Anecd. 1290 καλλιπάρειος cf. Bekk. ho. Bl. I 178, 29) pulchras genas habens, genis decorus. Epitheton pulchrarum feminarum et dearum. E. M. 487, 1. E. G. 295, 35. 296, 16. Suid. Hes. ἡ καλὰς παρειὰς ἔχουσα, Hes. addit εὐπρεπής. Crebrius in Il. (quattuordecies) quam in Od. (bis), nusquam in hymnis; leguntur tantum formae ος, ω (bis), ον. 1) *Ω* 676 Βρισηὶς καλλιπάρῃος, *A* 184 323 346 *T* 246 Βρισηίδα κ., *A* 143 (Ζηνόδ. ἠθέτηκεν Ariston.) 310 369 Χρυσηίδα κ., *Z* 298 302 Θεανὼ κ., accus. *A* 224, *I* 665 Διομήδη, ο 123 Ἑλένη κ., σ 321 Μελανθὼ κ. cf. Gladstone hom. Stud. ed. Schuster p. 439. 2) *Ω* 607 Λητοῖ καλλιπαρῄῳ, *O* 87 Θέμιστι κ. cf. Eust. 1007, 17. Ubique in exitu versus, semper post subst.

καλλῐ-πέδῑλος (πέδιλον) pulchros calceos habens, pulchris calceis indutus. h. Merc. 57 Μαιάδα καλλιπέδιλον |. alias non invenitur.

καλλῑ-πλόκᾰμος (πλόκαμος) crines habens pulchre flexos, crines pulchros habens. Epitheton dearum et feminarum. Paraphr. καλλίτριχος, εὔτριχος, εὐπλόκαμος. Saepius in Il, (quater) quam in Od. (bis) et in hymnis (semel) cf. Friedlaender 2 hom. Wörterverz. 810; leguntur formae ος, οιο, ον, ῳ. *Ξ* 326 Δήμητρος

καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης, minus placet sch. BD πλοκάμους τοὺς στάχυας δεῖ νοεῖν, ὡς καὶ ἱστοροῦσιν αὐτὴν ἐστεμμένην τοῖς στάχυσιν. Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ια΄ (317—27), Bekk. expunxit, Σ 407 Θέτι καλλιπλοκάμῳ cf. Giseke hom. Forsch. 177, Υ 207 Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης, κ 220 310 θεᾶς καλλιπλοκάμοιο, | Κίρκης, h. Ap. 101 Λητὼ καλλιπλόκαμος, Σ 592 καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ. Bis in fine versus, quater post caes. 3. pedis, semel post arsin 2. pedis.

καλλῐ-ρέεθρος (ῥέεθρον) pulchra fluenta habens. legitur tantum forma καλλιρέεθρον, in Il. non invenitur. κ 107 κρήνην κ., ο 295 Χαλκίδα κ. (versum, qui abest ab libris, inseruit Barnes. ex Strab. 8, 3, 26; Strab. 10, 1, 9 pro κ. legit πετρήεσσαν), h. Ap. P. 62 Κηφισσὸν κ. (expulerunt Matth., Baum.). Ubique in fine versus, substantivo postponitur.

Καλλῐρόη (cod. M. καλλιρρόη, pulchra fluenta habens), n. pr. nympha, Proserpinae comes, quae eam secuta flores carpebat, h. Cer. 419 (Herm. expunxit), filia Oceani et Tethyis, Hes. th. 351, ex Chrysaore mater Geryonei 280. 981.

καλλί-ῤῥοος in arsi, in thesi καλλί-ροος (σρέω, ῥέω v. Hartel hom. Stud. p. 17, La Roche h. U. 61) pulchre fluens, pulchra fluenta habens. Paraphr., Lex. Seg. Bachm. 269, 9 Suid. καλῶς ῥέων cf. Hes.; grammatici uno ρ scribunt, cf. etiam Eust. 1545, 19, La Roche h. T. 389 ss. In Od. tantum in thesi (uno ρ), in Il. et hymnis in arsi (geminato ρ). In codd. confunduntur saepe formae uno et geminato ρ; leguntur καλλιρόοιο, ροον, ῤῥοος, ου, ον, ω. — καλλίῤῥοον ὕδωρ Β 752 Μ 33 h. Ap. P. 63 (Guttmann de hymn. hom. hist. cr. p. 40 Hesiodo delegat) 202; κρήνη καλλίῤῥοος h. Ap. P. 122. 198; κρήνης καλλιῤῥόου 207, κρήνην καλλίροον ρ 206, κρουνὼ καλλιῤῥόω (v. l. κρ. καλλιρρόω) Χ 147; ποταμοῖο καλλιρόοιο ε 441. — καλλίῤῥ. legitur post arsin et tertii (quater) et quarti pedis (quater).

καλλι-στέφᾰνος (στέφανος) pulchra redimitus corona. h. Cer. 251. 295 καλλιστέφανος Δημήτηρ |.

καλλί-σφῠρος (σφυρόν) pulchros habens talos i. e. pulchris pedibus praeditus. Suid. ἡ καλοὺς πόδας ἔχουσα, E. M. 487, 7 εὐπρεποῦς, καλῆς, ἀπὸ μέρους, τῶν σφυρῶν cf. schol. V ad λ 603, Hes., Ap. Soph. 94, 21; schol. BLV ad Ι 557 σημεῖόν ἐστι συμμετρίας σώματος... τὸ δὲ θῆλυ εἶδος ἐκ τῶν σφυρῶν καὶ τῆς ζώνης καὶ τῆς ὄψεως ὁρᾶται. Est epitheton mulierum formosarum, cf. Eust. 457, 4; leguntur καλλίσφυρος, ον, ον. — ε 333 καλλίσφυρος Ἰνώ, Ι 557 καλλισφύρου Εὐηνίνης, Ι 560 κ. εἵνεκα νύμφης cf. 557; Ξ 319 Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης (ἀθετ. Ariston., expunxit Bekk.), h. Cer. 453 Δήμητρος κ., h. XXXIII 2 Λήδης κ., λ 603 (schol. Vind. 56 οὗτοι - 602 603 - ἀθετοῦνται καὶ λέγονται Ὀνομακρίτου εἶναι cf. sch. H ad λ 601) h. XV 8 καλλίσφυρον Ἥβην cf. sch. Q, h. XXVII 19 Λητὼ καλλίσφυρον. Post arsin tertii pedis (sexies) et post arsin 4. pedis (ter).

καλλῐ-χορος (a χορός ut εὐρύχορος Doederl. Gl. 399, Am. ad λ 581, Autenr., Paus. X 4) pulchras choreas habens. Alii a χῶρος cuius ω ob metrum corripi poterat cf. Thiersch § 168, 10, Eust. 1700, 20, Nitzsch ad ζ 4 λ 581, Düntz. ad δ 1 cf. Faesi ad δ 635; schol. B ἀντὶ τοῦ καλλιχώρου, καλοὺς τόπους ἐχούσης. — de urbibus: λ 581 δια καλλιχόρου Πανοπῆος cf. Paus. l. l., h. XV 2 Θήβῃς ἐνὶ καλλιχόροισιν (cod. M. om. ν) cf. λ 265.

Καλλῐ-χορος (Schönreigenborn), nomen putei in planitie quae τὸ Ῥάριον πεδίον vocatur, siti. A templo Cereris Eleusinio progredienti septentrionem versus sub radicibus est modici collis, in cuius iugo templum exstructum erat. Paus. I 38, 6 φρέαρ καλούμενον Καλλίχορον, ἔνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν καὶ ᾖσαν ἐς τὴν θεόν. Posteriores poetae et mythographi hunc puteum confundunt cum φρέαρ Παρθένιον sive Ἄνθινον, Apoll. 1, 5, 1. Nic. Ther. 486. Callim. Cer. 16; cf. Baumeister ad h. Cer. 99. Curtius gr. Quell- und Brunneninschr. p. 3. h. Cer. 272 ἀλλ' ἄγε μοι νηόν τε μέγαν καὶ βωμὸν ὑπ' αὐτῷ | τευχόντων ὑπαὶ πόλιν αἰπύ τε τεῖχος | Καλλιχόρου καθύπερθεν ἐπὶ προὔχοντι κολωνῷ. — Preller Dem. et Perseph. p.101, Bursian Geogr. v. Gr. I 331.

κάλλος (καλός) pulchritudo a) virorum et feminarum b) cuiusvis rei. leguntur κάλλος, εος. εῖ, ει ante vocales ut corripiatur. a) Suid Alex. Aphr. in Top. p. 124 συμμετρία τῶν ἀνομοιομερῶν ἐν ἡμῖν μερῶν cf. Eust. 714, 52 comprehendit duo illa δέμας et φυήν cf. Eust 940, 59; donum est divinum: Ζ 156 τῷ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ὤπασαν, ζ 18 (cf. sch P) θ 457 h. Ven. 77 χαρίτων (θεῶν) ἄπο κάλλος ἔχειν, ψ 156 κὰκ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη cf. La Roche. h. Ven. 17 κάλλος δὲ παρειάων ἀπέλαμπεν | ἄμβροτον Ι 389 Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι, λ 282 γῆμε ἑὸν διὰ κ., h. Ven. 203 ἥρπασεν ὃν διὰ κ. (in Codd. ἥρπασ' ἑὸν, M. ἥρπασ' αἰνὸν), h. Cer. 276 περί τ' ἀμφί τε κάλλος ἄητο, σ 219 μέγεθος καὶ κάλλος, cf. Am. app. ι 508; Υ 235 ο 251 κάλλεος εἵνεκα οἷο, (Ariston. ad Υ 235 οὐ δεόντως ο 251). Γ 392 κάλλεΐ τε στίλβων καὶ εἵμασιν, ζ 237 κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων (v. l. κάλλει) cf. Ap. Soph. 94, 25; Ν 432 ὁμηλικίην ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ cf. Eust. 940, 59; Ι 130 272 αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν. b) Ψ 742 κρητὴρ κάλλει ἐνίκα πολλόν, σ 192 κάλλεϊ (v. l. κάλλει) μέν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν | ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ Κυθέρεια χρίεται, κ. Schönheitmittel, κ. ἀμβρ. - ἀμβροσίῃ cf. Ξ 170 Eust. 1843, 8 θεῖόν τι ὑγρὸν . . . ἀλληγορικῶς ἡ ἐπιπολάζουσα κατὰ πρόσωπον φυσικὴ καλλονὴ καὶ εὐπρέπεια. κάλλους αἴτιος καὶ ὕπνος, οἷα τοῦ φιλίου χυμοῦ ἀναδοθέντος κ εἰς ἔρευθος φυσικὸν τῷ προσώπῳ ἐπανθ σαντος. ὃ περ οὐ κατά τινα τεχνικὴν Ἀθ νᾶν Ὁμ. πλάττει γενέσθαι, ἀλλ' ἑτέρως καὶ τὸ σεμνὸν τοῦ μύθου. οὐ μόνον μύθου πλάσμ τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ ἄλλως μύρον τι πραγμα τικῶς, χρήσιμον εἰς ἐπιποίησιν κάλλους 1842, 25; sch. V νῦν τὰ μύρα, Q μυθικ θείῳ τινὶ χρίσματι. E. M. 487, 9. Ap. Sop 94, 24. Hes. τῷ μύρῳ τῆς Ἀφροδίτης. Passovi quem sequitur Pape, ne hoc quidem loco ali κάλλος interpretandum esse censet atque cete locis abstr. (q. v.).

κᾶλον (lit. câla, sl. kolŭ cf. scr. kila, Fi 78. 230 cf. Curtius Et. p. 142, Doederl. Gl. 21 lignum. E. M. 486, 6. 502, 15. E. G. 295, Hes. Suid. Lex. Seg. Bachm. 267, 2, Eust. 8 57 κᾶλα τὰ ξύλα. h. Merc. 112 πολλὰ κάγκανα κᾶλα κατουδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ | οἱ

λα;ὼν ἐπέθηκεν ἐπηετανά Non mutandum est κᾶλα cum Bothio in κῆλα.

καλός, ή, όν (sanscr. kal-ja-s sanus, kaljâna-s pulcher. goth. hail-s: Curt. Et. p. 134. 506 Fick p. 78. 230, cf. Christ Lautl. p. 166; Benfey Ztschr. f. vgl. Spr. VII 115) censet κ. ortum esse ex καλλο, καλϝο et cohaerere cum sanscr. k'âru-s cf. L. Meyer vgl. Gr. II 78. 253; A. Goebel vind. Hom. (Ztschr. f. Gymn. XVIII p. 321) derivat a rad. καϝ, καίω) pulcher. Suid. τὸ τελέως σύμμετρον. τὸ δι' ὄψεως ἢ δι' ἀκοῆς ἡδύ. Eust. 1226, 26 τὸ καλὸς σωματικὰ τε ἀγαθὰ ἐμφαίνει καὶ ψυχικά. 1401, 25 ταὐτόν ἐστι τῷ εὐειδής, τὸ ἐναντίον αἰσχρόν. 1) de forma pulchra hominum, animalium, quarumvis rerum inanimatarum. a) virorum. Saepe coniunguntur καλός et μέγας (cf. Am. ι 508 app.) Φ 108 ζ 276 (ἀθετοῦνται στίχοι ιδ', 275—88) Ἀχιλλεὺς (ξεῖνος) καλός τε μέγας τε, α 301 γ 199 (καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει προηθετοῦντο γ 199 s. Did.) Τηλέμαχον καλόν τε μέγαν τε, ι 513 φῶτα μέγαν καὶ καλόν (opp. ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς), Σ 518 Ἄρης καὶ Ἀθήνη καλὼ καὶ μεγάλω, θ 310 Ἄρης καλός τε καὶ ἀρτίπος, Γ 169 καλὸν οὕτω οὔ πω ... οὐδ' οὕτω γεραρόν de Agamemnone. b) de feminarum pulchritudine: ο 418 γυνὴ καλή τε μεγάλη τε, dat. ν 289 (cf. schol. Q) π 158; λ 305 καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῇσιν, Π 175 καλὴ Πολυδώρη, Σ 383 Χάρις | καλή, ... 464 καλὴ Πολυκάστη, θ 320 καλὴ θυγάτηρ, ... γὰρ οὐκ ἐχέθυμος de Venere, δ 404 καλῆς Ἁλοσύδνης, Ap. Soph. 21, 22 οἱ μὲν τῆς θαλάσσης, ἔνιοι δὲ τῆς Ἀμφιτρίτης, sch. E. τῆς εὐμόρφου εἰ Νηρηΐδα εἶπες τὴν ἁλ., εἰ δὲ ... θαλάσσης, τὸ καλῆς ἤτοι χρησίμου, Eust. 1502, 31; Ι 556 καλῇ Κλεοπάτρῃ, λ 271 καλὴν Ἐπικάστην, λ 321 καλὴν Ἀριάδνην, h. VI 1 καλὴν Ἀφροδίτην, Χ 155 Τρώων καλαὶ θύγατρες, ζ 108 καλαὶ δέ τε πᾶσαι (νύμφαι), Π 180 χορῷ καλὴ Πολυμήλη, schol. A. τὸ χ. καλὴ προσ...πτέον καλλίχορος, διαπρέπουσα ἐν τῷ χορεύειν cf. sch. BL Eust. 1053, 47. — Jansen de 2 hom. Cardinaltugenden 1854 p. 7 s. c) de animalibus: ι 426 ὄιες καλοί τε μεγάλοι τε, ... 262 355 καλαὶ βόες, ρ 600 ἱερήια καλά, ... 402 μ 129 ω 112 (v. l. καὶ ὄις καὶ πίονας αἶγας) οἰῶν πώεα καλά, Σ 528 πώεα καλὰ | οἰῶν (Zenod. πῶυ μέγ' οἰῶν), Κ 306 v. l. ἵππους καλοὺς οἵ φορέουσιν sec. Aristophanem: Arist. οἵ κεν ἄριστοι ἔωσι, Zenod. αὐτοὺς οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα cf. schol. A; ρ 307 de cane: καλὸς δέμας ἐστίν. d) Β 307 καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ cf. Eust. 226, 9; Ρ 55 ἔρνος ἐριθηλὲς ἐλαίης | καλὸν τηλεθάον, h. ... 266 ἢ ἐλάται ἠὲ δρύες ... | καλαὶ τηλεθάουσαι, h. Ven. 270 δένδρεα καλά, h. Cer. 6 ἴα καλά. e) de partibus corporis: h. Ven. 229 ... ἐκ κεφαλῆς, Τ 285 θ 85 ο 332 h. Ven. ... καλὰ πρόσωπα (ubique in exitu versus), ... 192 προσώπατα καλά, Ψ 66 α 208 h. Ven. ... 181 h. Cer. 194 ὄμματα καλά (versus ...—211 a primo poeta abiudicavit Prellerus), ... que post tertium pedem versus; ad h. Ven. ... h. Cer. 194 κατ' ὄμ. κ. βαλοῦσα cf. Verg. ... 11, 480 oculos deiecta decoros; π 15 ρ 39 ... 417 ἄμφω φάεα καλά, τ 208 καλὰ παρήια, ... 177 πλοκάμους | καλοὺς ἀμβροσίους, h. ... 4 καλαὶ ἔθειραι Bacchi cf. Χ 315, Δ 147 ... καλὰ ὑπένερθε, σ 68 μηροὺς καλούς τε μεγάλους τε, Ε 354 858 Λ 352 Ξ 175 (schol. V τινὲς καλῶς, sed cf. Spitzner) Φ 398 Χ 321 Ψ 805 β 376 δ 749 ν 398 (ἀθετ. Ariston.) 430 τ 263 ω 44 h. XXXII 7 χρόα κ., Λ 573 v. l. Ο 316 v. l. pro χρόα λευκόν. f) ἀοιδιάειν (ἀείδειν) ὀπὶ καλῇ ε 61 (sch. HPQ γρ. καὶ οὕτως, νύμφη δὲ ἐϋπλοκαμοῦσα Καλυψώ) κ 221, ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ Α 604 ω 60 h. Ap. P. 11 (ubique in fine versus). Eust. 161, 36 ἔοικε μηδεμίαν ἔχειν ο ποιητὴς λέξιν ἐπὶ τῶν ἐμμούσων ᾠδῶν καιριωτέραν τοῦ καλή. g) Γ 44 καλὸν | εἶδος ἔπ' cf. Autenr. ap. Naeg., Χ 73 πάντα καλὰ θανόντι περ (νέῳ), Eust. 1257, 47 καλὰ ἀντὶ τοῦ κόσμια ἢ μᾶλλον εὐειδῆ, τὸ καλὸν εἶναι καὶ τὸ αἰσχύνεσθαι (v. 75) ἀλλήλοις ἀντίκεινται. h) de vestibus et sim. ξ [154] π 79 ρ 550 φ 339 (v. l. πάντα) χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά, ζ 111 ν 218 h. Ven. 64 171 232 η 235 ο 369 εἵματα καλά, π 210 καλὰ . . εἵματ', cf. ζ 27 καλὰ μὲν αὐτὴν ἕννυσθαι, nonnulli supplent ex v. 26 εἵματα, sed non est necessarium, h. XXXI 13 καλὸν λάμπεται ἔσθος, Σ 595 v. l. καλὰς ὀθόνας cf. sch. A pro λεπτὰς ὀθ., θ 455 κ 365 ω 367 χλαῖναν καλήν (κ. post caes. 3. pedis), τ 242 δίπλακα | καλήν, Β 43 χιτῶνα | καλόν, θ 441 καλὸν χιτῶνα, Ω 588 γ 467 ψ 155 φᾶρος καλόν (κ. post caes. 3. pedis), Ω 231 (v. l. λευκά) ω 277 φάρεα καλά, Ω 644 γ 351 (v. l. πολλά) δ 297 η 336 κ 352 ῥήγεα καλά (ubique in fine versus), Ξ 185 κρηδέμνῳ | καλῷ, ε 232 κ 545 ζώνην | καλήν, Β 43 Κ 22 132 Ξ 186 Ω 340 α 96 β 4 δ 309 ε 44 ο 550 ρ 2 υ 126 καλὰ πέδιλα (ubique in exitu versus), Σ 597 καλὰς στεφάνας (Pollux Onom. V 96 πλεκτάς legit), Ariston. ἀθετοῦνται οἱ δύο (597 s.), h. VI 8 στεφάνην καλήν, h. Ven. 89 ὅρμοι καλοί. i) de armis et sim. Γ 328 Ε 621 Η 103 Λ 110 247 798 Ν 241 510 Ρ 91 130 760 Σ 137 466 617 v. l. (pro τεύχεα μαρμαίροντα) Φ 301 χ 114 162 ω 366 τεύχεα καλά, Φ 317 τὰ τ. καλά, Σ 84 Τ 11 Χ 323 (v. l. τεύχη) τεύχεα | καλά, Γ 89 τ. κάλ', Σ 197 καλὰ τεύχεα v. l. pro κλυτά cf. schol. A; Κ 34 Λ 755 Ρ 162 Σ 130 191 ἔντεα καλά, Κ 472 Ρ 187 τ 18 ἔντεα | καλά, Τ 380 σάκεος | καλοῦ, Χ 314 σάκος | καλόν, Λ 33 Μ 295 ἀσπίδα καλήν, Σ 459 καλὰς κνημῖδας, Γ 331 Λ 18 Π 132 Τ 370 κνημῖδας καλάς, Ψ 808 φάσγανον | καλόν, Ο 713 φάσγανα καλά, Σ 612 κόρυθα καλήν, χ 183 καλὴν τρυφάλειαν, Χ 315 καλαὶ ἔθειραι, schol. A αἱ πλείους δειναί, cf. h. VII 4; φ 138 165 καλῇ κορώνῃ, schol. V τῷ ἄκρῳ τοῦ τόξου, φ 117 ἀέθλια κάλ' ἀνελέσθαι certaminum instrumenta, Ν 611 καλὴν | ἀξίνην, Lehrs Rh. Mus. 17, 503 καλήν versu separari non posse ratus a subst. proposuit καλῆς i. e. ἀσπίδος. k) Φ 447 τεῖχος μάλα καλόν, Χ 3 καλῇσιν ἐπάλξεσιν, Eust. 1254, 4 καλαῖς εὐειδειάν τινα καὶ κάλλος δηλοῖ, ὡς εἰκός, κτίσματος, Düntzer καλός ad firmitatem refert; τ 580 φ 78 δῶμα μάλα καλόν, γ 387 θ 41 κ 13 (schol. H γρ. καὶ τείχεα μακρά) 252 ο 454 π 109 υ 319 ω 361, Ζ 314 Λ 77 h. Ap. P. 299 XXIX 11 δώματα καλά, ρ 264 υ 122 χ 495 δώματα κάλ', ξ 266 καλὸν Ποσιδήιον, υ 164 ἕρκεα καλά, τ 37 υ 354 τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι: καλός dictum est de singulari artificio; ξ 7 αὐλὴ καλή τε μεγάλη τε, φ 49 χ 137 (αὐλῆς) καλὰ θύρετρα, φ 7 κληῖδα | καλὴν χαλκείην cf. Eust. 1897, 49. l) Ο 705 νεὸς | καλῆς ὠκυάλου, Ω 267 ἄμαξαν | καλήν, Ε 194 δίφροι | καλοί

cf. Ariston., Ψ 533 h. Ap. P. 54 92 *ἅρματα καλά*, de v. Ψ 533 v. s. v. *ἅρμα* p. 176; ζ 252 *καλῆς ἐπ' ἀπήνης*, *E* 730 *χρύσειον καλὸν ζυγόν*, *T* 393 *καλὰ λέπαδν'*, *E* 731 *λέπαδνα | κάλ' . . χρύσει'*. m) *καλὸν ἄλεισον* Ω 429 (cf. sch. BM) δ 591 χ 9; Ω 101 *χρύσεον καλὸν δέπας*, γ 63 *καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον* cf. Eust. 1457, 8; ω 3 *ῥάβδον | καλὴν χρυσείην*. Ξ 238 *καλὸν θρόνον*, Σ 390 κ 315 (cf. schol. Q) 367 *θρόνου καλοῦ*, α 131 *θρόνον, ὑπὸ λῖτα πετάσσας, | καλὸν δαιδάλεον*, ubi κ. non cum *λῖτα* iungendum est cf. Wolf kl. Schr. ed. Bernh. I 568; θ 69 *καλὴν τράπεζαν*, *Λ* 629 *τράπεζαν | καλήν*, *Π* 222 *χηλοῦ | καλῆς δαιδαλέης*, Ω 228 *φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ'*, *I* 217 Ω 626 υ 255 *καλοῖς ἐν κανέοισιν* (in introitu versus), φ 145 *κρητῆρα καλόν*, Ψ 268 *λέβητα καλόν*, α 137 δ 53 η 173 κ [369] ο 136 ρ 92, codd. KP post κ 315: *προχόῳ καλῇ* (κ. in introitu versus); θ 372 *σφαῖραν καλήν*, h. Merc. 32 h. Cer. 16 *καλὸν ἄθυρμα*, *I* 187 *φόρμιγγι | καλῇ δαιδαλέῃ*, h. Ven. 261 h. XXVII, 15 *καλὸν χορόν*, h. Ap. 164 *καλὴ ἀοιδή*. Σ 290 κ 40 *κειμήλια καλά* cf. δ 614 ο 114. Γ 388 *εἴρια καλά* (v. l. *πολλά*), *E* 92 *ἔργα κάλ' αἰζηῶν*, h. XXIX 12 *ἔργματα καλά*, bonos eventus, ut nos ‚gute Verrichtung' cf. Baumeister h. l., λ 184 *καλὸν γέρας* splendida dignitas regia, h. Ven. 29 *καλὸν γέρας ἀντὶ γάμοιο*, h. XXIX 4 *καλὸν γέρας καὶ τίμιον*, α 312 318 σ 301 *δῶρον καλόν*, ο 76 *δῶρα καλά*, *Z* 218 Σ 408 *ξεινήια καλά*, Eust. 637, 62 *τὰ εὐειδῆ καὶ ἀξιοθέατα*. n) *I* 152 294 *καλὴν Αἴπειαν*, τ 173 *Κρήτη γαῖ' ἔστι . . . καλὴ καὶ πίειρα*, Σ 491 *πόλεις καλάς* cf. Eust. 1157, 4; h. XV 7 *καλὸν ἕδος νιφόεντος Ὀλύμπου*, h. Ven. 98 *καλὸν ὄρος* (damnavit versum Ruhnk., Baum.), Σ 588 h. Ap. P. 102 *ἐν καλῇ βήσσῃ*, Υ 8 h. Ven. 97 *ἄλσεα καλά*, *Z* 195 *M* 314 Υ 185 (v. l. *ἐσθλόν* cf. schol. A; Ariston. *ἀθετ.*, Koechly expunxit *Z* 194 s., sed cf. Friedlaender J. J. f. Ph. 83, 32) *τέμενος | καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης*, ω 206 *ἀγρόν | καλὸν Λαέρταο τετυγμένον*, Eust. 1957, 29 *καλὸν ἢ πρὸς τὸ ἀγρὸν κολλητέον, ἵνα εἴη καλὸς οὗτος ἀγρός, ἢ πρὸς τὸ τετυγμ., πρὸς ὁμοιότητα τοῦ εὖ τετυγμ., εἴτουν εὔτυκτον*, quae sententia est reicienda v. infra. Σ 562 *ἀλωὴν | καλήν*, θ 260 *καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα*, μ 318 *νυμφέων καλοὶ χοροί* cf. h. Ven. 261 XXVII 15; *X* 154 *πλυνοὶ καλοὶ λαΐνεοι*, schol. B *ἐκ καλῶν λίθων γεγονότες ἢ διαυγὲς ὕδωρ ἔχοντες*, Φ 238 244 352 354 361 365 382 λ 240 *καλὰ ῥέεθρα*, *Π* 229 *ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι*. ζ 87 *ὕδωρ | καλόν* aqua limpida, h. Ap. 120 *ὕδατι καλῷ*. — *I* 707 *καλὴ ῥοδοδάκτυλος ἠώς*, h. Merc. [141] *καλὸν φόως Σελήνης*, *Z* 401 *ἀστέρι καλῷ* cf. *X* 318 et Eust. 650, 15; Ξ 351 *νεφέλην καλὴν χρυσείην*. 2) de eo quod utile, opportunum, idoneum est, schön für einen besonderen Zweck. ζ 263 *καλὸς λιμήν*, ξ 253 299 *ἀνέμῳ ἀκραέι καλῷ*, ep. 6, 3 *οὖρον καλόν*. 3) pulcher, bonus, faustus. *ἱερὰ καλά* laeta, boni ominis sacrificia: *Λ* 727 *ῥέξαντες ἱ. κ.*, schol. V *θαυμαστὰ καὶ οἰκεῖα αὐτῷ*, δ 473 λ 130 *ῥέξας ἱ. καλά* (*κάλ'*), h. Ven. 101 *ῥέξω*, η 191 *ῥέξομεν ἱ. κ.*, ψ 277 *ἔρξανθ' ἱ. κ.*. Ψ 195 209 *ὑπέσχετο* (*ὑπίσχεται*) *ἱ. κ.*, h. Ap. P. 96 *δέξαι' ἱ. κ.*, h. Cer. 29 *δέγμενος ἱ. κ.*, h. XXXIII 16 *ναύταις σήματα καλά* fausta omina cf. Baum. h. l. 4) decens, decorus, honestus, von innerer Beschaffenheit: sittlich schön. apud Hom. tantum in neutro. θ 166 *ου καλὸν ἔειπες*, sch. QT *πρεπόντως λέγειν*, Eust. 1590, 58 *ταὐτὸν τῷ οὐ κατὰ κόσμον* cf. Jansen Cardinaltug. p. 13. ρ 381 *Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις* (?), Eust. 1825, 1 *καλὰ οὐ μόνον ὀνοματικῶς νοεῖται, ἀλλὰ δύναται καὶ ἐπίρρημα εἶναι ἴσον τῷ οὐ καλῶς*, cf. h. Merc. 479. Cum infinitivo (cf. Hor. ep. 1, 2, 30): *P* 19 *οὐ καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι*, *T* 79 *ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν*, σ 287 *οὐ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστίν*, α 370 ι 3 *τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστίν*, υ 294 φ 312 *οὐ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον*, Eust. 1892, 61 *οὐ καλὸν πρᾶγμα τὸ μὴ ἐπαίνου ἄξιον*. additus est dat. pers.: *I* 615 *καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν*, Φ 440 *ἄρχε, οὐ γὰρ ἐμοί γε καλόν*, schol. B *δηλονότι τὸ ἄρχειν*. — Neutr. sing. ***καλόν*** et plur. ***καλά*** adverbii vice funguntur. 1) *καλόν* adverbialem vim non habet nisi coniunctum cum *ἀείδειν* et *ἀοιδιάειν* cf. Ameis ad β 63 app., Friedlaender Ariston. p. 29. *A* 473 *καλὸν ἀείδοντες παιήονα*, Bekk. expunxit, Ariston. *καλὸν ἀντὶ τοῦ καλῶς* cf. Friedl. l. l., α 155 θ 266 τ 519 h. Merc. 38 *καλὸν ἀείδειν*, Σ 570 *λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε* cf. Friedl. l. l. et Eust. 1163, 55, φ 411 *ἣ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε*, v. l. *ἄυσσε*, h. Merc. 54 502 *θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν* (in codd. confusa sunt verba cf. Baum. h. l.). κ 227 *ἔνδον τις καλὸν ἀοιδιάει*. 2) *καλά* adverbialiter est in Il. et Od. in medio tantum versu, in hymnis in introitu versus (cf. Ameis ad β 63 app.). *Z* 326 *οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ*, Θ 400 *οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμον δέ*, *N* 116 *οὐκέτι καλὰ μεθίετε ἀλκῆς*, Ω 388 *ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἔνισπες*, ο 10 *οὐκέτι καλὰ | ἀλάλησαι*, Eust. 1773, 18 *ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ οὐ καλῶς* cf. Ap. Soph. 94, 19. ρ 381 *οὐ μὲν καλὰ . . ἀγορεύεις* v. supra, h. Merc. 479 *καλὰ καὶ εὖ κατὰ κόσμον ἐπισταμένην ἀγορεύειν* pulchre atque recte secundum ordinem personare. ρ 397 *ἦ μεν καλὰ κήδεαι*, ρ 460 *σ' οὐκέτι καλὰ ὀίω | ἂψ ἀναχωρήσειν*, ρ 483 *οὐ μὲν καλὰ βάλες* (v. l. *κάλ' ἔβαλες*) *δύστηνον ἀλήτην*, h. Ap. P. 24. 338 *καλὰ καὶ ὕψι βιβάς*, h. Cer. 142 *καί κεν παῖδα καλὰ τιθηνοίμην*.

Saepe apud Hom. coniunguntur *καλός* et *μέγας* Σ 518 Φ 108 α 301 γ 199 ζ 276 ι 426 513 ν 289 ξ 7 ο 418 π 158 σ 68 cf. Am. ι 50 app., *καλὸς δαιδάλεος* (ubique in initio versus *I* 187 *Π* 222 Σ 390 612 *T* 380 *X* 314 α 131 κ 315 367, *καλὸς χρύσειος* (Eust. 170, 13 *καλὸν τὸν εὐειδῆ λέγει. οὕτω καὶ ὁ χρυσὸς καλός, καλὰ δὲ καὶ τὰ ἐκ χρυσοῦ καὶ ὅσα τοιαῦτα* 1347, 49) Ξ 351 Σ 562 α 137 δ 53 ε 232 η 17[3] κ 369 545 ο 136 ρ 92, codd. KP post κ 315 φ 7 v. l. pro *χαλκείην* cf. Eust. 1897, 45; ω [3] h. Ven. 89 h. VI 8 (his omnibus in locis in introitu versus); *E* 730 731 Ξ 238 *X* 315 Ω 10[1] ε 44 γ 63 coll. 41. 50, cf. Ω 429 φ 145. — *καλός* saepe postponitur substantivo atque saepe ita ut collocetur in versus alterius prima sede a) cum *καλός* coniuncta sunt unum vel plura adiectiva: de *καλός δαιδάλεος* et *καλὸς χρύσειος* vide supra, *B* 43 Ξ 185 *καλὸς νηγάτεος*, *E* 19[4] Ω 267 *καλὸς πρωτοπαγής*, *Λ* 629 *καλὴν κυανόπεζαν*, *M* 295 φ 7 *καλὴν χαλκείην*, cf. *N* 611 Ξ 177 *καλοὺς ἀμβροσίους*, Zen. et Aristoph. *κάλους μεγάλους*, *O* 705 *κ. ὠκυάλου*, *X* 15[4] *κ. λαΐνεοι*, Ψ 808 *κ. Θρηίκιον*, τ 242 *κ. πορφυρέην*, α 312 *τιμῆεν μάλα καλόν* cf. 31[8]

τ 580 φ 78 κουρίδιον μάλα καλόν, Γ 331 Λ 18 Π 132 Τ 370 καλάς, ἀργυρ. ἐπισφ. ἀραρυίας cf. Ψ 808, Ρ 55 h. Ven. 266 καλὸς τηλεθάων, Ψ 268 κ. κεχανδότα, ω 206 κ. τετυγμένον, ι 426 ν 289 ξ 7 ο 418 π 158 σ 68 κ. τε μέγας τε, τ 173 καλὴ καὶ πίειρα, Φ 447 εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν. b) in altero versu cum καλός non est coniunctum adiectivum: Ζ 195 Μ 314 Υ 185 Ζ 314 Κ 472 Λ 33 Ρ 187 Χ 323 Σ 84 383 491 Τ 11 ζ 87 η 235 ο 76 369 τ 18 cf. Giseke hom. Forsch. p. 18. 19. — καλός substantivo antecedens versu separatur a substantivo Ν 611 ὃ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν | ἀξίνην, Lehrs Rh. Mus. 17, 503 proposuit καλῆς i. e. ἀσπίδος cf. Giseke hom. F. p. 36. Γ 44 οὕνεκα καλόν | εἶδος ἔπ', alii censent καλόν vice praedicati fungi cf. Autenrieth ap. Naegelsb. l. l. — **καλῶς** adv. pulchre, decore, honeste, nusquam in Il. et hymnis, semel in Od. legitur β 63 οὐδ' ἔτι καλῶς | οἶκος ἐμὸς διόλωλε, versum recentioris aetatis esse censet Adam de antiqu. Telem. carm. 1871 p. 12. ep. 14, 4 φρυχθῆναί τε καλῶς. Schol. Vict. ad Ξ 175 καλὸν, τινὲς καλῶς addit, quo nihil, ut recte dicit Spitzn., notatum vult nisi adiectivum vice adverbii fungi. Formae adi. καλός saepissime collocantur in arsi; inveniuntur in thesi quarta (Il. sexies, Od. quattuordecies, in hymnis semel), in thesi tertia (Il. quinquies, Od. quindecies, hh. bis), raro in thesi secunda (Il. ter, Od. ter, hymn. ter, ep. semel) et thesi prima (Il. bis, Od. nusquam, hymn. semel). Prior syllaba vocis καλός in Il., Od., hh., ep. semper producitur cf. Herodian. περὶ διχρ. 296, 2 Eust. 161, 42. 979, 9, v. etiam Curt. Et. 593 Erläut. § 199; correpta est h. Ven. 29. 261 ep. 14, 4. Cum apud epicos non corrigatur, Ilg. coniecit 29 τῇ δὲ πατὴρ δῶκεν καλὸν γέρας pro πατὴρ Ζεὺς δῶκε, recepit Herm., sed cf. Matth. et Baum., 261 Herm. tacite emendavit: ἀθανάτοις καλὸν χ. pro ἀθανάτοισι κ. cf. Herm. Orph. Arg. 497 et p. 817. Cum autem Hesiod. op. 63 theog. 585 quos locos Herm. mutavit (recte ei editores non obtemperaverunt), poetae Attici priorem syllabam vocis καλός semper corripiant, reiciendae sunt coniecturae cf. Thiele prolegg. ad h. in Ven. p. 26 s. — Comparat. **καλλίων** (cf. Curt. Et. 34). Apud. Hom. ut apud epicos eae tantum formae leguntur quae syllabam tertiam habent brevem: καλλίονες (κ 396), κάλλιον. Multo saepius in Od. quam Il., nusquam in hymnis. 1) de viris: κ 396 ἄνδρες νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι. 2) neutr. pulchrius, honestius, decentius, commodius. a) absol. γ 358 ϑ 543 καὶ πολὺ κάλλιον οὕτως, σ 255 τ 128 μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτως. b) c. dat. rei: Ω 52 οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον οὐδέ τ' ἄμεινον, η 159 οὐ μέν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικε, minus recte schol. PQ ἀντὶ τοῦ οὐ καλὸν et Eust. 1575, 62. ζ 39 καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἠὲ πόδεσσιν ἔρχεσθαι, 583 καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ π. κ. οἴην πρὸς κεῖνον φάσθαι ἔπος. c) c. infinit. γ 69 νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι cf. schol. M. et Nitzsch Comm de comparat. gr. ling. modis p. 61. d) c. dat. c. infin. ϑ 549 φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν cf. η 159. e) c. dat. c. inf. Χ 108 v. l., schol. A κατὰ ἄνδρα κάλλιον pro κέρδιον: ἐμοὶ ἂν πολὺ κ. εἴη νέεσθαι cf. Ο 197 v. l. ϑυγατέρεσσιν καὶ υἱάσι κάλλιον (sec Aristophanem, οἱ δὲ εἰκαιότεροι γράφουσι κέρδιον, Ἀρίσταρχος βέλτερον Did.) εἴη ἐνισσέμεν, Hentze, der Acc. c. Inf. bei Hom. in Ztschr. für Gymnw. XX p. 741. Superlativus **κάλλιστος**, ον, ους, αι. Non legitur in hymnis. a) Β 673 Νιρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν | τῶν ἄλλων Δαναῶν μετὰ Πηλείωνα cf. E. M. 487, 36, Ariston. τοὺς δύο (673. 675) ἠθέτηκε Ζηνόδ., Υ 233 Γανυμήδης ὃς δὴ κάλλιστος γένετο ϑνητῶν ἀνθρώπων, schol. B ὡς ἂν ἁρμόζῃ πρὸς τὸ ἐγκώμιον, τίθησι τὸ κάλλιστος· καὶ γὰρ ἄλλους καλλίστους λέγει. λ 522 Εὐρύπυλον κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα, λ 310 παῖδε (Otum et Ephialten) οὓς δὴ μηκίστους ϑρέψε ἄρουρα | καὶ πολὺ καλλίστους μετὰ Ὠρίωνα. b) Ι 140 282 γυναῖκας αἵ κε μετ' Ἀργ. Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν. c) Κ 436 (Ῥήσου) καλλίστους ἵππους ἴδον ἠδὲ μεγίστους. d) Ζ 294 ο 107 (πέπλος) ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος cf. Eust. 643, 18. δ 614 ο [114] (κειμήλιον) ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστι. Eust. 1511, 34 ἀρετὴν ὑπογράφει τῆς δωρεᾶς. λ 239 Ἐνιπεὺς ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι. Β 850 Ἀξιοῦ οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν, schol. HQT λ 239: ἐναντίον εἶναι δοκεῖ (λ 239) τῷ Φ 158. εἰ γὰρ κάλλιστος οὗτος πάντων, οὐκ ἄρα ἐκεῖνος. λύεται δὲ κατὰ λέξιν. τὸ γὰρ κάλλιστον οὐχ ἓν λέγεται, ἀλλὰ πλείω . . (cf. Eust. 360, 6). δύναται δὲ καὶ τὸ αἶαν μὴ τὴν γῆν λέγειν, ἀλλ' ὄνομα κρήνης φέρει δὲ τὸ ἔπος καὶ Εὔδοξος ἄνευ τοῦ ν „ἐπικίδν. Αἶα". πολλῶν γὰρ ποταμῶν ἐμβαλλόντων εἰς τὸν Ἀξιὸν ϑολερῶν, Αἶα ἡ κρήνη διαυγέστατον ἀνίησιν ὕδωρ. ὥστε τὸ κάλλιστον οὐκ ἐπὶ τοῦ ποταμίου ὕδατος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κρηναίου φησίν. Eust. 360, 11 αἴῃ ἢ αἶαν. Strabo epit. fr. VII 23 Mein. ἐπεὶ ὁ μὲν Ἀξιὸς ϑολερός ἐστι, κρήνη δέ τις ἐξ Ἀμυδῶνος ἀνίσχουσα καὶ ἐπιμιγνυμένη αὐτῷ καλλίστου ὕδατος, διὰ τοῦτο Ἀξιοῦ οὗ . . Αἶαν' μεταγράφουσιν οὕτως ,Ἀξ. ᾧ . . Αἴης (Αἶα Bekk. ed. 1858 p. 420). Φ [158] Ἀξιοῦ ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν cf. Hoffmann 21. u. 22. B. d. Il. h. l. — Χ 318 ἕσπερος ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ, Ariston. ἡ δ. ὅτι νῦν τὸν ἕσπερον κάλλιστον, ἐν ἄλλοις δὲ (ν 93) τὸν ἑωσφόρον φαάντατον· καὶ οὐ δεῖ ὡς μαχόμενον λαμβάνειν. ἕτερον δὲ τὸν ἕσπερον ὡς ἂν παλαιὸς οἶδε τοῦ ἑωσφόρου. ι 11 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι. (κάλλος, κάλλιμος, περικαλλής, καλλιγύναιξ, καλλίζωνος, καλλίθριξ, Καλλικολώνη, καλλίκομος, καλλικρήδεμνος, Καλλιόπη, καλλιπάρῃος, καλλιπέδιλος, καλλιπλόκαμος, καλλιρέεθρος, καλλίρροος, καλλιστέφανος, καλλίσφυρος, καλλίχορος, Καλλίχορος. Καλλιδίκη, Καλλιθόη, Καλλιρόη. Eust. 460, 27).

κάλος (apud Attic. κάλως cf. Eust. 1534, 10, L. Meyer vgl. Gr. II 154) funis nauticus. ε 260 ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. schol. V σχοινία δι' ὧν ἀνάγεται καὶ κατάγεται ἡ κεραία, schol. P κάλους οἷς συσπᾶται καὶ ἀνίεται τὸ ἱστίον, Eust. 1534, 8 addit τὰ ἐν μέσῳ τοῦ κέρατος ἀνάγοντα καὶ χαλῶντα τὸ ἱστίον, Hes. τὰ σχοινία δι' ὧν ἀνασπᾶται καὶ κατάγεται τὸ κέρας καὶ τὸ ἄρμενον. ‚Topnans'. Lucht Schiff der Odyss. p. 28.

κάλπις (sanscr. kharpara-s, lat. calpar, Curt. Et. p. 142 cf. Doederl. Gl. 2113, L. Meyer vgl.

Gr. II 105) urna, situla. Suid. Bekk. anecd. 1095 ὑδρία, Hes. ὑδρία, στάμνος. η 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ cf. κ 105; h. Cer. 107 ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ εὐήρυτον, ὄφρα φέροιεν | κάλπισι (cod. M κάλπῃσι) χαλκείῃσι πρὸς δώματα πατρός.

Κᾰλύδναι. *Β* 677 νήσους τε Καλύδνας cf. Herodot. 7, 99. Strab. 10 p. 488 ἐν τῷ Καρπαθίῳ πελάγει εἰσὶ πολλαὶ τῶν Σποράδων μεταξὺ τῆς Κῶ μάλιστα καὶ Ῥόδου καὶ Κρήτης· ὧν εἰσιν . . καὶ ἃς Ὅμηρος ὀνομάζει *Β* 677; cf. Eust. ad Dionys. Per. 530 et Bursian Geogr. v. Gr. II 350. — Strab. 10 p. 489 Νήσους Καλύδνας τὰς Σποράδας λέγειν φασὶ τὸν ποιητήν, ὧν μίαν εἶναι Κάλυμναν· εἰκὸς δ' ὡς ἐκ τῶν Νισυρίων λέγονται καὶ Κασίων αἱ ἐγγὺς καὶ ὑπήκοοι, οὕτως καὶ τὰς τῇ Καλύμνῃ περικειμένας ἴσως τότε λεγομένῃ Καλύδνῃ· τινὲς δὲ δύο εἶναι Καλύδνας φασὶ Λέρον καὶ Κάλυμναν, ὥσπερ καὶ λέγειν τὸν ποιητήν· ὁ δὲ Σκήψιος πληθυντικῶς ὠνομάσθαι τὴν νῆσον Καλύμνας φησίν, ὡς Ἀθήνας καὶ Θήβας, δεῖν δὲ ὑπερβατῶς δέξασθαι τὸ τοῦ ποιητοῦ. Strab. 13 p. 604 περίκειται Τενέδῳ νησία πλείω, καὶ δὴ καὶ δύο ἃ καλοῦσι Καλύδνας, κειμένας κατὰ τὸν ἐπὶ Λεκτὸν πλοῦν. καὶ αὐτὴν δὲ τὴν Τένεδον Κ. τινὲς εἶπον, ἄλλοι δὲ Λεύκοφρυν. Eust. 319, 12 putat *Κ.* prope Tenedum sitas esse. Hes. αἱ νῆσοι πλησίον Ῥόδου. Buchholtz Real. I 360. De accentu dissenserunt grammatici, alii legerunt Καλυδνάς, alii Καλύδνας, quod probasse Apollodorum annotaverunt Herodian. (cf. Lehrs p. 212) E. M. 486, 27 Suid. cf. E. G. 296, 33.

Κᾰλῠδών urbs Aetoliae antiquissima et celeberrima, schol. AD ad *Ι* 529 πρώτη τῆς Αἰτωλίας, *Ι* 589 μέγα ἄστυ, prope ad dextram ripam Eueni fluvii, quindecim milibus passuum ab eius ostiis, in ea parte Aracynthi montis sita quae excurrit in planitiem cui nunc ex vico Bochori nomen inditum est. Etiam nunc exstant veterum moenium vestigia cf. Bursian Geogr. v. Gr. I 133. Dicta est 1) πετρήεσσα *Β* 640 (Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν) et 2) αἰπεινή *Ν* 217 *Ξ* 116 (αἰπεινῇ Καλυδῶνι), Strab. 10 p. 460 ὅταν φῇ τὴν Κ. αἰπεινήν τε καὶ π., ἀπὸ τῆς χώρας δεκτέον· εἴρηται γὰρ ὅτι τὴν χώραν δίχα διελόντες τὴν μὲν ὀρεινὴν καὶ ἐπίκτητον τῇ Καλυδῶνι προσένειμαν. 3) ob amoenitatem situs et regionis ἐραννή *Ι* 531 577 (Καλυδῶνος ἐραννῆς) cf. 578—580. — sch. ADV ad *Ν* 218 Eust. 312, 12. Erat regia Oenei, patria Meleagri et mortuis his (*Β* 641 s.) pervenit ad Thoantem principem Aetoliae cf. Eust. 311, 41. Curetes cum Aetolis de urbe contenderunt, ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα *Ι* 530, Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος, Κουρῆτες δὲ διαπραθέειν μεμαῶτες Ἄρηι *Ι* 529—32. ὄφρα μὲν Μελέαγρος πολέμιζεν, τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν. ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ἐπὶ πύργων βαῖνον Κουρῆτες καὶ ἐνέπρηθον ἄστυ *Ι* 550 ss. 589. Urbs clara est apro Calydonio I 539 ss. Eust. 770, 20. — Buchholtz hom. Real. I 154. — tantum in Iliade.

κᾰλῠκ-ῶπις (κάλυξ, ὤψ) roseam faciem habens. Gesn.: florum hiantibus calycibus videntur comparari oculi. Tantum in hymnis. h. Ven. 284 Νύμφης καλυκώπιδος. Primus Wolfius voc. loco adi. habuit, cum ante pro nom. propr. haberetur. h. Cer. 8 καλυκώπιδι κούρῃ (cod. M καλικώπιδι) de Proserpina dictum, h. Cer. 420 Ὠκυρόη καλυκῶπις (cod. M ὠκύρθη καλλικῶπις), restituit Ruhnk. ex Paus. IV, 30, 4; cf. hymn. Orph. ed. Herm. 79, 2 (κούρην), 24, 1 (νύμφαι), 60, 10.

κᾰλυμμα (καλύπτω cf. L. Meyer vgl. Gr. II 265) tegumentum, operimentum. Inter mundum muliebrem est velamentum capitis quod ad umeros demittebatur. *Ω* 93 (de Thetide moesta ob Achillem filium) κάλυμμ' ἕλε κυάνεον, τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος, Geppert I 137 et in vv. 77 ss. et hoc in vocabulo offendit. h. Cer. 42 (de Cerere lugente filiam raptam) κυάνεον δὲ κάλυμμα κατ' ἀμφοτέρων βάλετ' ὤμων. Voss, Düntzer hom. Abh. 339 κάλυμμα (propter ἔσθος *Ω* 93) ‚vestem' interpretantur, sed cf. Aristoph. Lys. 530. 533 κάλυμμα φορεῖν (περιτίθεσθαι) περὶ τὴν κεφαλήν. — Doederl. Gl. 2110.

κᾰλυξ (rad. kal, velare, nostr. bergen, hüllen; subst. sanscr. kali, kalî, kalikâ, Fick p. 75. 227 cf. Benfey II 316, L. Meyer vgl. Gr. II 411) gemma, calyx florem continens, praecipue de rosae flore nondum expanso. Hes. τὸ ἄνθος τοῦ ῥόδου, τὸ μὴ ἐκπετασθὲν ἄνθος, Suid. E. M. 486, 37 Lex. Seg. Bachm. 267, 14 ἄνθος ῥόδου μεμυκός, Suid. E. M. 218, 27 E. G. 295, 28 ῥόδα κεκαλυμμένα cf. E. M. 502, 52 E. G. 314, 5. — h. Cer. 427 ὑάκινθον | καὶ ῥοδέας κάλυκας, Heyn. Brunck. Wassenb. pro ῥόδα ἐς codicis M, cf. Rufin. Anth. Pal. V 74; Valcken. ῥόδα ἐκ κάλυκος. 2) Numerantur κάλυκες in muliebri mundo quas Volcanus ex metallo fabricatus est. Ap. Soph. 94, 23 κόσμου γένος, Hes. γυναικεῖος κόσμος. h. Ven. 87 κάλυκας φαεινάς, *Σ* 401 h. Ven. 163 χάλκεον δαίδαλα πολλά (κόσμον εἷλε φαεινόν) | πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας κάλυκάς τε καὶ ὅρμους |. schol. AB ἐμφερῆ ῥόδοις· οἱ δὲ δακτυλίους, οἱ δὲ ἐνώτια (sic etiam E. M. 486, 38 Hes.), οἱ δὲ χρυσᾶς σύριγγας αἳ τοὺς πλοκάμους περιέχουσιν ὥς φησιν *Ρ* 52 ‚πλοχμοί οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο' cf. Eust. 1150, 22; schol. D σωληνίσκους (sic etiam paraphr.). λέγει δὲ τὰς λεγομένας σύριγγας, αἳ περιλαμβάνουσι τοὺς πλοκάμους ἢ εἰς ἃς καταχλείονται αἱ περόναι cf. Lex. Seg. Bachm 267, 12. Hes. Suid., L. Gerlach Philol. 187[illegible] p. 490. — Doederl. Gl. 2114.

κᾰλύπ-τρη (καλύπτω cf. Lobeck ad Buttm Gr. Gr. p. 413 s., L. Meyer vgl. Gr. II 361, Woerne[illegible] subst. hom. index, Misenae 1869 p. 18) velamen, tegmen, praecipue tegmen capitis muliebr[illegible] schol. EQV ad ε 232 τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, Hes. κεφ. κάλυμμά τι, v. etiam s. v. κρήδεμνον. Ubique acc. sing. et in fine versus. — *Χ* 406 ἀπὸ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην | (v. [illegible] καλύπτραν), ε 232 κεφαλῇ ἐφύπερθε κ. [illegible] ἐβάλετο, Did. αἱ Ἀριστάρχου ἐφ., αἱ εἰκαιότεραι ἐπέθηκε, κ. 545 κεφ. ἐπέθηκε κ., Aris[illegible] ἐφύπερθε cf. Ellendt 3 hom. Abh. p. 49. [illegible] Cer. 197 προκατέσχετο χερσὶ κ. Doederl. G[illegible] 2110. Böttiger kl. Schr. III p. 295 Anm.

κᾰλύπτω (rad. καλ, lat. cel-are, germ. hel-a[illegible] amplificata καλυβ cf. Curt. Et. 490. 629 Corss[illegible] Ausspr., Voc. u. Betonung I 460 L. Meyer vg[illegible] Gr. I 349. 440; Fick p. 90 s. 232 derivandu[illegible] esse censet a rad. kvalp, cf. etiam Benfey W[illegible] II 312 Christ Lautl. p. 120). Leguntur form[illegible] καλύπτει *Ξ* 114 *Ρ* 243 (in tmesi), οι *Ζ* 464 ([illegible] tm.), part. ων *Ρ* 136, impf. κάλυπτε *Ω* 20 ([illegible] tm.), fut. καλύψω *Φ* 321, aor. κάλυψα *Ξ* 3[illegible]

in tm. (schol. A κῶμα καλύψω: ἐν ἄλλῳ κῶμ' ἐκάλυψα), ε, εν, αν Σ 352 Ψ 254, ἐκάλυψε, εν, αν quater (in tm.), coni. καλύψῃ M 281, inf. καλύψαι H 462 N 425, part. ας, αντες Ω 796. Pass. perf. κεκάλυπται P 644 v. l., κεκαλυμμένος, η h. Cer. 182, οι, αι θ 562, α Φ 318, plusqu. κεκάλυπτο Φ 549, κεκάλυφθ' N 192, aor. καλυφθείς δ 402. Med. aor. καλύψατο, ψάμενος κ 53, μένη Γ 141. Formae activi et καλυφθείς fere in exitu versus, praeter καλύψαντες; κάλυψε saepe exeunte versu, exc. Φ 597 Ψ 189 θ 85 (post. caes. 3. pedis), ἐκάλυψε saepe in fine versus, sed semel post arsin 1. pedis, ter 2. pedis, bis 3. pedis, ter quarti pedis; καλύψας ter in fine versus, bis post caes. 3. pedis. καλύψαντες, part. perf. pass. (exc. θ 503), κεκάλυπτο, καλύψατο (v. l. h. Ven. 183 ἐκαλύψατο), ψάμενος, η post caes. tertii pedis. — Saepius in Il. quam in Od. — obvolvo, involvo, velo, obtego. Hes. σκεπάζειν, κρύπτειν. A) Act. et Pass. 1) τινά. Ψ 693 ε 353 μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν (v. l. κῦμ' ἐκ.), ε 435 τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυψεν (v. l. κῦμ' ἐκ.), Ψ 168 δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν cf. ρ 241. Pass. h. Cer. 182 ἣ δὲ στεῖχε κατὰ κρῆθεν κεκαλυμμένη. 2) τί. θ 85 κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα caput obvolvit, quo de virorum more vide Nitzsch Anm. h. l. Am. app. h. l., cf. h. Ven. 183. P 136 πᾶν ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων leo, Eust. 1098, 63 ἐπιδέρμιον ὃ ἐπιχαλᾶται τοῖς τῶν λεόντων ὀφθαλμοῖς καὶ καλύπτει αὐτοὺς προνοίᾳ φύσεως. Ariston. παρὰ Ζηνοδ. καὶ ἐν τῇ Χίᾳ οὐκ ἦσαν οἱ γ' στίχοι (134—6), alii dubitasse videntur (cf. schol. A) num καλύπτον scribentes ad ἐπισκ. referrent atque ἕλκ. pass. explicarent cf. Eust. 1098, 65; M 281 ὄφρα καλύψῃ ὀρέων κορυφάς, Ψ 189 νέφος ἤγαγε Ἀπ., κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα. Pass. Φ 318 τεύχεα κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα cf. Eust. 1238, 2. 3) τινά τινι. Γ 381 Υ 444 Φ 597 κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ (τόν, μιν), Λ 752 σφωε πατὴρ ἐσάωσε καλύψας ἠέρι π., Ε 23 σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας, acc. facile suppletur. Eust. 517, 2 ἀντὶ τοῦ ἀορασίᾳ κρύψας. ταὐτὸν δέ ἐστιν εἰπεῖν νυκτὶ κ. καὶ ἠέρι, ἄμφω γὰρ ἀορασίαν δηλοῖ. Σ 352 Ψ 254 ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. Pass. Π 790 ἠέρι πολλῇ κεκαλυμμένος, P 644 ἠέρι γὰρ κεκάλυπται v. l. (cf. sch. A) pro κατέχονται, Φ 549 κεκάλυπτο ἠέρι πολλῇ, λ 15 (Κιμμέριοι) ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, Eust. 1671, 43; cf. θ 562 ἠ. κ. ν. κεκαλυμμέναι de navibus Phaeacum, δ 402 μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς cf. Eust. 1502, 22; N 192 πᾶς χαλκῷ σμερδαλέῳ κεκάλυφθ', α 443 κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ, cf. Ω 163; Π 360 ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους, h. Merc. 217 πορφυρέῃ νεφέλῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους, θ 503 εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ circumdati, absconditi equo. 4) τί τινι rem re. Ω 796 (λάρνακα) πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν, schol. V τινὲς καθάψαντες, H 462 M 31 ἠιόνα ψαμάθοισι κ., ρ 241 ἐπὶ μηρί' ἔκηε καλύψας πίονι δημῷ, K 29 παρδαλέῃ μετάφρενον εὐρὺ κάλυψεν. 5) τινὰ ἔν τινι. Ω 163 γεραιὸς ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος ita se involvit ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τύπον φαίνεσθαι. schol. V τινὲς γρ. ἡ χλαίνῃ· καὶ ἄμεινον, quod Doederl. Gl. 2496 correxit ἢ χλαίνῃ. h. XIX 42 κίε παῖδα καλύψας δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν. 6) τινί τι. Ε 315 πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο πτύγμα κάλυψεν (libri πτύγμ' ἐκ.), Φ 321 τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, constr. praegnans, Eust. 1238, 15 ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι εἰς κάλυμμα. 7) πρόσθε τινός s. ἀμφί τινι. X 313 πρόσθεν σάκος στέρνοιο κάλυψεν, P 132 Αἴας ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας i. e. σκεπάσας καὶ οἷον κάλυμμα προστησάμενος cf. Doederl. Gl. 2110. — Translate, nusquam in Od., semel in hymnis, saepe in Il. 1) de morte: Ε 659 N 580 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν cf. X 466; Ε 553 Π 855 X 361 τὼ (μιν) τέλος θανάτοιο κάλυψεν, Eust. 581, 34 περίφρασίς ἐστι τοῦ ἔθανον. Π 502 μιν τέλος θαν. κάλυψεν ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε cf. Eust. 1072, 32; Δ 461 503 526 Ζ 11 N 575 Ξ 519 Ο 578 Π 316 Υ 393 471 Φ 181 h. Ap. P. 192 τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε(ν) (v. l. ὄσσ' ἐκ.) cf. Π 325; Ο 578 pro hoc hemistichio ante Wolfium legerunt ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, Wolfius τὸν δὲ σκ. ὄ. κ. recepit, Bekk. ho. Bl. II 162 illam restitui volt lectionem. His de accus. cf. La Roche ho. Stud. p. 230; N 425 τινὰ Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι (cf. K 201), schol. BL περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἀναιρῆσαι, Eust. 940, 37 θανατηρὰν σημαίνει ἐπίκρυψιν. 2) de iis quos vox et animus deficiunt: X 466 τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν, Ξ 439 τὼ δέ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα (schol. A οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ κὰδ δέ οἱ) cf. Ε 310 Λ 356 ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν. — Ameis ad Δ 461 app. et Doberenz interpret. hom. 1862 p. 10 s. 3) de affectibus animi: Λ 250 κρατερόν ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, P 591 Σ 22 ω 315 τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. B) Med. involvo, velo, obtego me cf. Naegelsb. ad Γ 141. 1) κ 53 καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηὶ κείμην (indicium luctus ut Ω 163 h. Cer. 182). 2) τινί. Γ 141 καλυψαμένη ὀθόνῃσιν ὡρμᾶτο, Ξ 184 κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων, ε 491 Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο. 3) h. Ven. 183 χλαίνῃ τε καλύψατο (v. l. τ' ἐκ.) καλὰ πρόσωπα. — In tmesi ἐκ-καλυψάμενοι κ 179 v. s. ἐκ (p. 375), κατά-καλ. Α 460 B 423 γ 457 μ 360, Ζ 464 Ξ 114 439 v. l., Π 325 P 594 θ 92 τ 507 v. s. κατά; ἀμφί-κ. Ε 310 = Λ 356 ἀμφὶ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε, Ε 507 ἀμφὶ δὲ νύκτα Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ, nisi quis adv. esse statuit v. s. ἀμφί; περί-κ. K 201 ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψεν sc. τὴν γῆν, Π 735 πέτρον τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν, P 243 πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει, Ἕκτωρ quod epexeg. adiunctum est, schol. B ἐπεὶ ὡς νέφος πολέμου ὁ Ἕκτ. πάντα καλύπτει, σ 201 με μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψεν (v. l. κῶμ' ἐκ.). Ξ 359 αὐτῷ ἐγὼ μαλ. περὶ κῶμα κάλυψα (schol. A κ. καλύψω: ἐν ἄλλῳ κῶμ' ἐκ.), Ω 20 περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν (sch. A ἐν ἄλλῳ κάλυψε), Ariston. ἀθετοῦνται 20 s., cf. Hoffmann Tmes. III 9 et v. s. περί. σύν-καλ.: ε 293 ι 68 μ 314 σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε v. s. σύν. (ἀμφικαλύπτω (κατ-ἀμφικ. in tm.) κάλυμμα, καλύπτρη, Καλυψώ.)

Κᾰλυψώ (καλύπτω, ‚Occulina' Herm., die Bergende; Naegelsb. hom. Theol. 87, Düntzer Beiw. des Götter- und Menschengeschl. p. 21, Lehrs Popul. Aufs. 102, alii, cf. Kraemer Zusammenstellung der hom. Beiw. Büdingen 1869 p. 17 adn. 87; E. M. 486, 23 E. G. 296, 35 Suid. ἡ μὴ ἁπλῆ, καλύπτουσα δὲ τὸ διανοούμενον, Lob. Rhem. 323). Nom. ώ, gen. οῦς,

acc. *ώ* (tantum *ψ* 333); saepissime post caes. tertii pedis (sedecies), in exitu versus novies. Non legitur in Il. — Nympha, filia Atlantis (*α* 52 *η* 245) quae habitat in insula Ogygia (*η* 244 *ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται*, 247 *οὐδέ τις αὐτῇ μίσγεται οὔτε θεῶν οὔτε θν. ἀνθρώπων*), magno in antro (*ε* 57 *α* 15 saepius). Describitur eius habitatio *ε* 57 ss. Ulixem qui naufragio facto et amissis omnibus sociis nudus inopsque ad Ogygiam (*η* 254) eiectus est, benigne excepit et amore eius capta, *λιλαιομένη πόσιν εἶναι* (*α* 15 *ι* 30 *ψ* 334) promisit se eum *ἀθάνατον καὶ ἀγήρων ἤματα πάντα* facturam esse (*ε* 136 *η* 257), sed Ulixes magno desiderio patriae et coniugis legitimaę captus id neglexit. Septem annos (*η* 259) eum retinuit invitum (*ε* 154 *νύκτας ἰαύεσκε καὶ ἀνάγκῃ παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ*, *α* 13), octavo (*η* 261) autem Iovis iussu (*α* 86 s. *ε* 30 s.) eum dimisit. Ulixes cum dea auxiliante (*ε* 234 ss.) navigium sibi aedificasset, profectus est. Calypso *πολλὰ ἔδωκε, σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ, καὶ ἀμβρ. εἵματα ἕσσεν, οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε* (*η* 264—6 *ε* 264—8). — Oceani filia dicitur fuisse h. Cer. 422 Hes. theog. 359. 1017; schol. V ad *α* 52 *Ἄτλαντος θυγάτηρ*: *Ἡσίοδος δὲ ἐν Θεογονίᾳ φησὶ τὴν Καλυψὼ θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος.* — Naegelsb. hom. Theol. 88. Preller griech. Myth.³ I 461 Gladstone hom. Stud. ed. Schuster p. 36. 205. 252. — *η* 260 *εἵματα ἄμβροτα δῶκε Καλυψώ*, *ε* 263 321 372 *δῖα Κ.*, *α* 14 *ε* 78 85 116 180 202 242 (v. l. *πότνια νύμφη*) 246 258 276 *ι* 29 *Κ. δῖα θεάων*, *η* 245 *Ἄτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Κ.* | *ναίει ἐυπλόκαμος, δεινὴ θεός* cf. schol. T et Nitzsch., *η* 254 *Κ. ναίει ἐυπλ., δεινὴ θεός*, schol. HP *ἀθετοῦνται στίχοι η'* (251—8). *ὕστερον γὰρ ταῦτα λέγεται.* *μ* 448 *Κ. ναίει ἐυπλ., δεινὴ θ. αὐδήεσσα*, *ε* 61 v. l., schol. HPQ *γράφεται καὶ οὕτως, δαιομένων, νύμφη δὲ ἐυπλοκαμοῦσα Καλυψώ* pro *δ.*, *ἣ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ*, *θ* 452 *μ* 389 *Καλυψοῦς ἠυκόμοιο*, *δ* 557 *ε* 14 *ρ* 143 *νύμφης Καλυψοῦς*, *ψ* 333 *νύμφην Κ.* cf. *ε* 61 v. l., *α* 14 *νύμφη πότνι' ἔρυκε Κ.*, *ε* 242 v. l. *πότνια νύμφη*, h. Cer. 422 *ἱμερόεσσα Κ.*, ut Hes. theog. 359. Nomine non addito vocatur Calypso *δῖα θεάων* *ε* 159 192, *θεά* *α* 51 *ε* 92 97 265 300, *πότνα θεά* *ε* 215, *νύμφη* *ε* 6 153 196 230, *νύμφη ἐυπλόκαμος* *ε* 57, dat. *α* 86 *ε* 30, *πότνια νύμφη* *ε* 149. — Kraemer hom. Beiwörter p 17 s.

Κάλχᾱς (*κάλχη, καλχαίνω*? Curt. Et. 145 cf. etiam E. M. 486, 29 E. G. 296, 38 Eust. 51, 10), nom. *ας*, dat. *αντι* *Ν* 45, acc. *αντα* *Α* 105, voc. *αν* *Α* 86, Ariston. *ὅτι Ζηνόδ. χωρὶς τοῦ ν Κάλχα* cf. Ariston. ad *Ν* 68. 222; Düntzer Zen p. 54. La Roche h. T. 293, Am. *θ* 141 app. — Tantum in Iliade. — Thestoris filius, vates clarissimus in exercitu Graecorum Troiam oppugnantium, dux fuerat classium ad Ilium auspiciorum scientia, cf. Cic. Div. 1, 40, 87; sciebat enim praesentia, futura, praeterita (*Α* 69—72. 86 s. *Β* 300; praedixerat numerum annorum belli Troiani *Β* 322 ss. cf. Eust. 59, 43 *τὸ ἔσεσθαι δεκαετῆ τὸν πόλεμον ἐν τῇ Αὐλίδι ἐμαντεύσατο καὶ τὴν ἀπνοίας τῶν ἀνέμων αἰτίαν ἐξεῦρεν ὅτε ἦσαν οἱ Ἕλληνες ἐκεῖ καὶ τὴν ἐκεῖθεν δὲ εὔπλοιαν ἐξιάσατο τῇ σφαγῇ τῆς Ἰφιγενείας.* sch. A ad *Α* 108. Apud Troiam exposuit causam pestilentiae ab Apolline missae *Α* 92 ss. — cf. etiam schol. A ad *Μ* 394 *Ν* 45 Eust. 51, 1 ss. Preller gr. Myth.² II p. 482 ss. Calchanti adsimulatus Neptunus Graecos adloquitur, ut eorum animos accendat (*Ν* 45. 70). *Α* 69 *Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος*, Zenod. *μάντις* cf. Düntz. Zen. 104 s. Friedländer Ariston. p. 42; de Eust. 51, 8 v. Kayser Philol. 18, 709 s. — *Β* 300 *ἢ ἐτεὸν Κ. μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐχί*, *Β* 322 *Κ. θεοπροπέων ἀγόρευε*, *Ν* 70 *Κ. θεοπρόπος οἰωνιστής*, *Ν* 45 *εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν*, *Α* 105 *Κάλχαντα προσέειπε*, *Α* 86 *Ἀπόλλωνι σὺ Κάλχαν* | *εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις.* Nomine non addito vocatur *Α* 92 *μάντις ἀμύμων*, appellatur *μάντι κακῶν* *Α* 106 cf. Eust. 59, 43.

Καμάνδριος, Κάμανδρος v. l. pro *Σκαμάνδριος, Σκάμανδρος* v. sub hac voce. cf. Hoffmann 21. 22. B. d. Il. Prolegg. p. 117, La Roche h. U. p. 43 et adn. 17, schol. A ad *Α* 1.

κᾰμαξ (Benfey WL. II 321 L. Meyer vgl. Gr. II 411, Düntz.: gebogen, sich rankend) palus; vitis pedamentum, adminiculum. *Σ* 563 (*ἀλωή*) *ἑστήκει κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν*, schol. A: *Ζηνόδ. ἀργυρέοισιν.* In femin. concinunt libri, Eust. 1163, 16 Suid. cf. Hes. Sc. 298; E. M. 487, 39 *κ. ἀρσενικῶς μὲν, σημαίνει τὸ ὄρυγμα ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρωήν· θηλυκῶς δὲ τὰς ῥάβδους ἢ δόνακας παραπεπηγότας ταῖς ἀμπέλοις.* Discrimen illud vel nullum vel exiguum esse Jacobs ostendit ad Anthol. Pal. 155 cf. Spitzner l. l.; sch. D. E. M. 487, 46 *κάμαξι: στύλοις οἵ εἰσι ξύλα ὀρθὰ παραπεπηγότα ταῖς ἀμπέλοις*, cf. sch. B. Suid. Hes. Anecd. Gr. Bachm. 267, 15 Eust. 1163, 16; Düntzer interpretatur *κάμαξ* *Σ* 563 et Hes. Sc. 298 ‚vitis ipsa', iudicat notionem pedamenti recentioris aetatis esse (?).

κᾰμᾰτηρός (*κάματος* cf. Lob. Path. prolegg 281, L. Meyer vgl. Gr. II 575) laboriosus, molestus. Hes. *ἐπίπονον, ἐπίλυπον.* Suid. — h. Ven. 246 *γῆρας* | *οὐλόμενον, καματηρόν.*

κᾰ́μ-ᾰ-τος (*καμεῖν, κάμνω* cf. L. Meyer vgl Gr. I 409 II 93, Woerner subst. hom. index Misenae 1869 p. 41). leguntur nom. *ος*, gen. *ου* (ter), dat. *ῳ*, acc. *ον* (ter). 1) labor, aerumna *η* 325 *ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν*, *υ* 118 *μοὶ καμάτῳ θυμαλγέι γούνατ' ἔλυσαν*, *ε* 493 *ἵνα μιν παύσειε δυσπονέος καμάτοιο*, h. Cer. 301 *ἐρωήσαν καμάτοιο*, de labore belli *Ε* 811 *ἀλλά σευ κάματος πολυάιξ γυῖα δέδυκεν*, sch. BL *ἐκ γὰρ πολλῆς κινήσεως ὁ κόπος*, cf. Eust. 611, 4 *Ρ* 385 *καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ γούνατα . . . παλάσσετο μαρναμένοιιν* cf. *Ρ* 745 *θυμὸς τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσιν.* d) corporis fatigatione, lassitudine quae sequitur laborem: *Δ* 230 *ὁππότε κέν μιν γυῖα λάβῃ κάματος*, *α* 192 *εὖτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν*, Kammer Einh. d. Od. p. 404 expunxit vv. 189—193; *Η* 6 *καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται*, *Ν* 85 *ἀργαλέῳ κ. φίλα γυῖα λέλυντο*, Eust. 921, 38 *ἔκλυσιν μελῶν καὶ τὸν πολὺν κάματον ὁρίζεται. κακουργεῖ γὰρ ὁ κ. περὶ τὸν ζωτικὸν σύνδεσμον*, *κ* 363 *μοὶ ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἵλετο γυίων*, Eust. 1661, 39 *τὸ ἐκ τοῦ κάμνειν κακόν*, *Ν* 711 *ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούνατ' ἵκοιτο* cf. *Ρ* 385 74: *Φ* 52 *κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα*, *ε* 45 *κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κ. δέ μιν αἰνὸς ἵκανεν* *Κ* 312 399 *καμάτῳ ἀδηκότες αἰνῷ*, Aristoph. *Κ* 397—99 damnavit, Aristarchus 398 sq. c

sch. A., K 471 h. Ap. 460 ϝευδον (ἔλθωσιν) καμάτῳ ἀδηκότες, K 98 μ 281 καμάτῳ ἀδηκ. ἠδὲ καὶ ὕπνῳ (κοιμήσωνται), Ariston. ad K 98 ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος μὴ νοήσας τὸ σημαινόμενον γράφει ἀδ. ἠδεῖ ὕπνῳ κοιμ., ζ 2 καθεῦδε ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος, fuerunt qui ὕπνῳ ad καθεῦδε referrent; Hor. carm. 3, 4, 11 ludo fatigatumque somno; ξ 318 αἴθρῳ (v. l. λύθρῳ) καὶ καμάτῳ δεδμημένον, ι 75 κ 143 ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, ε 472 εἴ με μεθήῃ | ῥῖγος καὶ κάματος. 2) id quod labore comparatum est. O 365 πολὺν κάματον καὶ ὀιζὺν | σύγχεας Ἀργείων, paraphr. πόνον, ξ 417 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κ. νήποινον ἔδουσιν cf. Hes. theog. 599. — Coniungitur igitur his cum adi. αἰνός, ἀργαλέος, δύσπονος, θυμαλγής, θυμοφθόρος, πολυάιξ (ἡμέτερος, πολύς). Hes. κόπος, μόχθος, πόνος. — καματηρός.

Κάμειρος (in multis libris Κάμιρος quam scripturam sequuntur E. M. 488, 7. Steph. Byz. Suid. Hes. cf. Eust. 315, 21 ss.) urbs insulae Rhodi, in ora occidentali sita. B 656 Λίνδον Ἰηλυσόν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον. Hes. Strabo XIV p. 653—5. Her. 1, 144. Thuc. 8, 44. Eust. 315, 31. — Buchholtz hom. Real. I p. 359, cf. etiam Niese d. hom. Schiffskatalog, Kiel 1873 p. 15.

κάμῑνος (Fick p. 68 rad. kam, καμ-άρα, lat. camerus, camurus, sanscr. kmar curvum esse, cf. goth. himin-a-s, Benfey WL. I 33 Christ Lautl. p. 269 rad. καϝ, καίω cf. E. M. 488, 2 E. G. 297, 4; L. Meyer vgl. Gr. II 293 Joh. Schmidt rad. ak, sanscr. açmân lapis, açmantam fornax, cf. Curt. Et.³ p. 544; Lobeck path. proll. 212) caminus, fornax, furnus. Lex. Seg. 270, 11 τὸ κατασκεύασμα ὅπου ὀπτᾶται ὁ κέραμος καὶ λίθος· καλεῖται δὲ καὶ ἴπνος. — ep. 14, 2 ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου, 14, 8 συγκαλέω καμίνῳ δηλητῆρας, 14, 11 σὺν δὲ κάμινος πᾶσα κυκηθείη, 14, 13 βρύχοι δὲ κάμινος, 14, 19 ἴπτοι δὲ κάμινος. In fine versus exc. ep. 14, 8. — καμινώ.

κᾰμῑνώ (κάμινος cf. L. Meyer vgl. Gr. II 443. 626; Lobeck Rhem. 319, path. proll. 45) σ 27 γρηὶ καμινοῖ ἶσος (Ap. Soph. 95, 5 καμινοίη, schol. H ἐν πολλοῖς γρ. καμινῷ) anus praefecta fornaci. Eust. 1835, 40 Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς καμινώ φασι τὴν καμινεύτριαν, ἤτοι φρύττουσαν κριθὰς πρὸς εὐχερεστέραν ἀλευροποιίαν (cf. Lehrs Arist. p. 151). Κομανὸς δέ φησιν οὕτω καλεῖσθαι διὰ τὸ καμεῖν τὰς ἶνας ὑπὸ γήρως (sic etiam Ap. Soph. 95, 5 Hes.) cf. schol. BHQ Vind. 133 et sch. V; sch. BHQ κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν ἐσθῆτα. ῥυπαρὰ γὰρ ἐφόρει. eodem modo interpretantur locum Düntz., Am. cf. eiusd. app., Eust. 1835, 39 οἱ μὲν κατὰ τὸ πολύλαλόν φασιν, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ (sic Doederl. Gl. 697 Faesi). ἕτεροι δὲ διὰ τὸ ῥυσὸν τοῦ προσώπου εἶπον. οἱ δὲ κ. διὰ τὸ ἐπιφαινόμενον μέλαν ὡς οἷον ἔκ τινος ἀσβόλης. Lehmann Lehre v. Locativ, Neustettin 1870 p. 14 putat καμινοῖ locat. interpretandum esse ‚ad fornacem, furnum'.

καμμον-ίη (= καταμονίη. κατάμονος qui hostium impetum manet, καταμένω, cf. Woerner abst. hom. index p. 8 L. Meyer vgl. Gr. I 250 | 486; Doederl. Gloss. 143) victoria ‚quae paritur stando et sustinendo' Lehrs Arist. p. 105; Ariston. ad Ψ 661 ὅτι οὐκ ἔστιν ἓν ἀνθ' ἑνὸς καμμονίη νίκη, ὡς οἱ γλωσσογράφοι (Lehrs Arist. p. 37), ἀλλ' ἡ ἐκ πολλῶν (l. καταμονῆς). διὸ ἐπὶ δρομέων οὐ τάσσει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πυκτευόντων καὶ μονομαχούντων (X 257), μία (l. μετὰ) γὰρ καταμονῆς. Ariston. ad X 257, schol. V ad Ψ 661, Eust. 1268, 45. 1322, 26 Hes. Ap. Soph. 94, 29 E. M. 488, 44; Suid. ἡ ἐκ μονομεροῦς νίκη, sed cf. Eust. l. l. — Doederl. Gl. 143. — X 257 αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς δώῃ καμμονίην cf. schol. B, Ψ 661 ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων | δώῃ καμμονίην.

κάμ-μορος (ortum ex κατάμορος cf. Christ Lautl. p. 80, L. Meyer vgl. Gr. I 250; Lobeck path. elem. I p. 362; vox κατάμορος legitur ap. Arcad. 71, 28 cf. Lobeck path. proll. 271; Hes. κάσμορος per δύστηνος exposuit; Passow, Faesi, Düntz.: cui adversum est fatum, malo fato, perniciei destinatus, Schaper genera comp. ap. Hom. Coeslin 1873 p. 8 κ. = ὃς μόρον (miseriam) καθ' ἑαυτὸν ἔχει, Am.: quem fatum in perniciem deduxit, ins Verderben hinab; Ap. Soph. 95, 7 E. M. 488, 41 E. G. 297, 6 Doederl. Gl. 579 non sine dubitatione, Autenr. (?) alii κ. ortum esse censent ex κακόμορος) infelicissimus, miserrimus. Suid. ταλαίπωρος, Hes. κακόμοιρε, Eust. 1389, 25 κακόμοιρος ἢ κακοθάνατος. schol. P ad ε 160. Non legitur in Il., dicitur tantum de Ulixe; ubique imper. κάμμορε exc. β 351 (κάμμορον), — β 351 κεῖνον τὸν κάμμορον, ε 160 κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, ε 339 κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ὠδύσατ' ἐκπάγλως, λ 216 περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν, υ 33 πάντων περὶ κ. (v. l. περικ.) φ.

κάμνω (rad. καμ, sanscr. çam, çamnâti, çâmyati laborare, fatigari, quiescere, çami opus, labor; Fick Spracheinheit p. 119; L. Meyer vgl. Gr. I 409 Benfey WL. II 150, cf. Curt. Et.³ p. 102. 629; Bopp Gramm. III 363 derivat a rad. klam, Doederl. a καπ, cf. Naegelsb. Anm. ad Γ 278 p. 403 adn.). Act. praes. ind. κάμνεις μ 280, κάμνει T 170 (v. l. κάμνῃ), impf. ἔκαμνεν Π 106, κάμνε E 797, aor. ind. 1. p. sing. et 3. p. pl. ἔκαμον, κάμον; κάμε(ν), ετον, έτην. coni. κάμω A 168, κάμῃσι P 658 ξ 65, κάμωσιν H 5. Controversum est utrum syllaba κε (κεκάμ. A 168 P 658 H 5) reduplicatio sit verbi an particula. Ariston. ad A 168 δύναται ὑφ' ἓν κεκάμω, δύναται δὲ καὶ χωρὶς κε κάμω cf. Bekk. Anecd. 1158, schol. BL Ἡρωδιανὸς μὲν καὶ Ἀρίσταρχος „ἐπεί κε" γράφουσιν. οἱ δὲ γράφοντες ἐπὴν τὸ κεκάμω ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσιν ὅπερ καὶ ἄμεινον. Herod. addit οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι τινὲς „ἐπήν κε" γρ. (v. Lehrs Herod. h. l.), cf. Eust. 73, 12; ἐπὴν κεκ. ACD Eust. 73, 10 GHLS E. M. 499, 7; Ariston. ad H 5 κε κ.: ὅτι ἔν τισι γρ. ἐπήν, ἐὰν δὲ οὕτως ἔχῃ, προενεκτέον ὑφ' ἕν, schol. AV οὕτως Ἀρίσταρχος, ὁ Σιδώνιος δὲ ἐπήν κε, sch. V; Eust. 661, 46 κε κ., Ariston. ad P 658: ὅτι ὁ κὲ περισσὸς ἢ ὑφ' ἓν κεκ. cf. Friedlaender Ariston. p. 11; Eust. 1121, 60 κε κ. Coni. κεκάμω legitur etiam Cramer Epim. 243, 30 E. G. 310, 57. 311, 49 cf. La Roche h. T. 294 ss.; Bekker et rec. legunt ἐπεί κε κάμ. — aor. opt. κάμοιτε Θ 22 (v. l. κάμητε), οιεν ι 126, part. pl. όντα Ψ 444, όντων ter, όντας Γ 278. perf. ind. κέκμηκας Z 262, part. κεκμηώς pro κεκμηϝώς Ψ 232, ηῶτι Z 261, ηῶτα bis, ηότας bis (cf. Savelsberg de digamm. p. 36. 38. L. Meyer vgl. Gr. II 221. 225). Med. fut. καμεῖται B 389, aor. καμόμεσθα Σ 341, ἐκάμοντο ι 130. — Multo saepius in Il. quam Od. nusquam in

hymnis. Act. 1) intrans. laboro, laborando defatigor, languesco. 2) trans. elaboro, cum labore facio. — trans. aor. tantum legitur. La Roche h. Stud. § 89, 4. Doederl. Gl. 2169. 1) a) *Θ* 22 οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε (v. l. κάμητε, πάθοιτε), *ξ* 65 ὅς οἱ πολλὰ κάμησι, *Δ* 27 καμέτην δέ μοι ἵπποι | λαὸν ἀγειρούσῃ, *Z* 262 τύνη κέκμηκας ἀμύνων, *Z* 261 ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει, paraphr. κεκοπιακότι, *Λ* 802 *Π* 44 ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀυτῇ ὤσαισθε cf. sch. B ad *Λ* 802, quem locum Aristarchus expunxit, nunc etiam Bekk., *Ψ* 232 κλίνθη κεκμηώς, sch. B ἐξέφρασε τὸν μετὰ πολὺν τὸν κόπον εἰς ὕπνον ἀποκλίναντα, *κ* 31 *ν* 282 ἐμὲ ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα cf. Am. app. *κ* 31. b) cum partic. iungitur: *φ* 426 οὐδέ τι τόξον | δὴν ἔκαμον τανύων, *Λ* 168 ἐπεί κε κάμω πολεμίζων, paraphr. ἐπειδὰν κοπιάσω πολεμῶν, *H* 5 ἐπεί κε κάμωσιν ἐλαύνοντες, *Δ* 244 ἐπεὶ οὖν ἔκαμον θέουσαι, *Θ* 448 οὐ μέν θην κάμετόν γε ὀλλῦσαι (καμέτην Zenod.), *P* 658 ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι ἐρεθίζων, *Ω* 613 κάμε δάκρυ χέουσα. *Φ* 26 κάμε χεῖρας ἐναίρων, *Ψ* 63 κάμε γυῖα ἐπαΐσσων, *φ* 150 κάμε χεῖρας ἀνέλκων. de artificiis: *B* 101 σκῆπτρον Ἥφαιστος κάμε τεύχων, *H* 220 σάκος ὅ οἱ T. κάμε τεύχων, *Θ* 195 θώρηκα τὸν Ἥ. κ. τ., *T* 368 δῶρα τά οἱ Ἥ. κ. τ., Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι δ' (365—8) cf. schol. V; Classen Beob. III 13, La Roche h. St. p. 182, Hentze Phil. XXII p. 530. c) cum accus. relationis (cf. La Roche p. 183): *B* 389 περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται (rhet. Gr. III, 131, 28 παρεῖται), *E* 797 κάμνε δὲ χεῖρα, *Φ* 26 κάμε χεῖρας ἐναίρων, Hermodorus rhapsodus verba duo ultima a praecedentibus separavit, ἤκουσε χειροκοπῶν sch. V; *φ* 150 κάμε χεῖρας ἀνέλκων. *T* 170 οὐδέ τι γυῖα πρὶν κάμνει, *Ψ* 63 μάλα γὰρ κάμε γυῖα ἐπαΐσσων, *μ* 280 οὐδέ τι γυῖα κάμνεις, sch. BQ πόνου οὔποτε λήγεις. *Π* 106 ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν. d) οἱ καμόντες, per euphemismum dicti sunt οἱ θανόντες. Suid. E. M. 488, 26. 102, 50 E. G. 295, 54; Eust. 921, 40 λυσιμελὴς καθὰ ὁ ὕπνος καὶ ὁ θάνατος, οὕτω καὶ ὁ κάματος. Damm, Passow: defuncti laboribus et miseriis vitae humanae, quae interpretatio abhorret a sensu veterum cf. Buttmann Lexil. II 237 ss.; Buttm. l. l., Nitzsch ad *λ* 476, Düntzer: fessi, defatigati, exhausti, ἀμενηνοί; Naegelsb. hom. Theol. p. 375, Anm. z. Il. *Γ* 278: functi laboribus, qui per vitam mala passi sunt; mortui ita vocantur propter statum ex quo, non in quem venerunt. Fick Spracheinh. p. 119 ‚die Beruhigten'. optime Classen Beobb. II 15 s.: cum κάμνειν sit = succumbere laboribus, nicht weiter können, καμόντες sunt ii qui laboribus vitae succubuerunt, quos morientes defecerunt vires. Sequuntur eum plurimi interpretes recentiores. Baeumlein Ztft. für A.W. 1857 p. 67 κ. = κεκμηκότες esse ratus est, sed cf. Classen h. l. La Roche h. St. § 89, 4 Am. ad *λ* 476; Naegelsb. ad *Γ* 278. — *Γ* 278 οἳ ὑπένερθε καμόντας | ἀνθρώπους τίνυσθον, *Ψ* 72 *ω* 14 ψυχαί, εἴδωλα καμόντων, schol. V ὥρισε τί ἐστι ψυχή, *λ* 476 νεκροὶ ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων, paraphr. *Ψ* 72 ἀπεικονίσματα τῶν τεθνηκότων, cf. Naegelsb. hom. Theol. p. 405 adn., Doederl. Gl. 2169. e) κάμνειν dicitur de rebus: *Ψ* 444 φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα, *μ* 232 ἔκαμον δέ μοι ὄσσε παπταίνοντι. 2) *Δ* 187 216 μίτρη τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες, *E* 33[…] πέπλον, ὅν οἱ χάριτες κάμον, Eust. 553, 9 [...] τοῦ καμεῖν λέξις ἐπὶ τεχνῶν συνήθης Ὁμήρῳ. *E* 735 (Zenod. expunxit vv. 734—6) *Θ* 386 πέπλον ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν. Arist. ad *Θ* 386 ἀθ. στίχοι τρεῖς (385—7), ἠθέτει δ[ὲ] καὶ Ἀριστοφάνης· Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν *ο* 105 πέπλοι, οὓς κάμεν αὐτή (v. l. ἔργα γυναικῶν). *Σ* 614 ὅπλα κάμε, *ι* 126 τέκτονες οἵ κε κάμοιεν | νῆας, schol. V κατασκευάσαιεν Eust. 1619, 49 κ. νῆας ἐνεργητικῶς καὶ νῆσον ἐυκτ. ἐκάμοντο παθητικῶς [τὴν αὐτὴν] ἔχουσιν ἔννοιαν. ἐπειδὴ καὶ κάματός ἐστιν [ἐν] ἀμφοῖν. λαμβάνεται γὰρ ἡ τοῦ καμεῖν λέξι[ς] νῦν κοινότερον ἀντὶ τοῦ ποιεῖν, μετὰ πόνο[υ] μέντοι. ἢ ἀντὶ τοῦ τελεῖν. *λ* 523 ἵππος ὃ[ν] κάμ' Ἐπειός, *ψ* 189 λέχος ἐγὼ ἔκαμον οὐδέ τις ἄλλος. Med. mihi comparo, acquiro cu[m] labore. *Σ* 341 τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τ[ε] δουρί τε, paraphr. κοπιάσαντες ἐκτησάμεθ[α] c. acc. praedic. *ι* 130 οἵ κέ σφιν νῆσον ἐυκτι[]μένην ἐκάμοντο i. e. κάμνοντες ἐποιήσαντ[ο] cf. Nitzsch h. l., schol. *T* ἐξημέρουν γεωργήσαντες. — Hes. Suid. E. M. 488, 17. E. G. 29[…] 49. 607, 31. (κάματος, καματηρός, ἀκάματο[ς], ἀκάμας, ἀκμής, ἄκμητος, ἀνδρόκμητος, π[ο]λύκμητος, sec. Faesi etiam ἀκμηνός)

κάμπτω (rad. καπ, καμπ vibrare, auf- [u.] niedergehen, curvare, sanscr. kamp, kampa tremere, caus. huc illuc, sursum deorsum flecter[e] Fick p. 67; Curtio qui Et.³ p. 105 dubitat nu[m] ea radix sanscr. cum graeca possit compara[ri] probabilior videtur (p. 429) Grassmanni senten[ti]a (Kuhns Ztschr. IX 17), rad. καμπ cum sansc[r.] kuk', kuṅk cognatam esse. L. Meyer vgl. G[r.] I 363 ad rad. kap, kamp, kup refert, cf. Benfe[y] WL. II 324; Christ Lautl. 120, Ahrens [...] u. seine Sippe p. 3 comparant sanscr. k(n)āmaj[a]mi). Act. inf. fut. κάμψειν, Bekk. καμψέμ[εν] aor. ἔκαμψε, coni. κάμψῃ, in tm. ἔκαμψα[ν] Pass. aor. *I* 158 v. l. καμφθήτω. Nusquam i[n] hymnis, semel in Od., saepius in Il. 1) A[ct.] flecto, inflecto, curvo. *Δ* 486 ὄφρα ἴτυν κάμ[ψῃ] δίφρῳ curvando conficiat; *H* 118 φημί μ[ιν] ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, schol. AD ἀναπαύ[εσ]θαι, Eust. 1171, 43 ἐπὶ τοῦ καθεσθῆναι [...] 669, 53, minus recte sch. A ἀντὶ τοῦ φυγεῖ[ν] *T* 72 τιν' ὀίω αὐτῶν γόνυ κ., sch. B οἱ φ[εύ]γοντες τεταμένον ἔχουσι τὸ γόνυ, οἱ δὲ κα[θήμ]ενοι κεκαμμένον. καθεδεῖταί τις τῶν φ[ευ]γόντων, ὃς καὶ ἀναπαύσει αὐτὸν καὶ τὰ σκέλ[η]. *ε* 453 ἄμφω γούνατ' ἔκαμψε | χεῖράς τε σ[τι]βαράς cf. schol. E, PQT, Eust. 1545, 53. *Ω* [...] ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν, v. l. pro ἔγναμ[ψαν] v. Bekk. ho. Bl. I 36, 9 La Roche h. U. p. [...] Eust. 1350, 21. 1349, 44. 2) Pass. *I* 15[8] v. ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλλήξαντι χόλο[ιο] καμφθήτω (pro δμηθήτω) Aristoph. c. Zen[od.] v. Did. ‚precibus flectatur'. Suid. — Doed[erl.] Gl. 2172. (καμπύλος, ἐπικαμπύλος, εὐκαμπ[ής])

καμπύλος (κάμπτω, cf. L. Meyer vgl. [Gr.] II 196) curvus, curvatus. Hes. στρεβλά, parap[hr.] Suid. Hes. ἐπικαμπῆ. Semper ante nomen (e[xc.] *φ* 359) et plerumque in quinto pede (novi[es]) ter in 2. pede, semel in 4. pede (*φ* 359). L[egi]tur neutr. sing. καμπύλον *E* 231, ceteris l[ocis] omnibus plur. καμπύλα. saepius in Il. qu[am] Od. 1) κ. τόξα *Γ* 17 *E* 97 *K* 333 *M* 372 (schol. ἀθετεῖται) *Φ* 502 (cf. schol. A, Suid.) *ι* 156 *φ* [...] h. Ap. 131 h. Merc. 515, *φ* 359. 2) καμπ[ύλα] ἄροτρα h. Cer. 308 cf. Solon 13, 48. 3) καμπ[ύλ...]

ύκλα currus *E* 722, schol. D ad *B* 205 legisse idetur ἀγκύλα pro κ. 4) καμπύλον ἅρμα *E* 231 f. Grashof Fuhrwerk p. 21. — Doederl. Gl. 2172. ἐπικαμπύλος).

κάναστρον (κάναι, κάνναι cf. L. Meyer vgl. ir. II 355) canistrum. Hes. κ. esse ait non olum κανοῦν, sed etiam τρυβλίον, idem Phoius p. 310 ed. Naber, Eust. 1402, 29; Poll. 10, 85 ;ελλώδεις τινὲς πινακίσκοι. ep. 14, 3 de vasis ctilibus: εὖ δὲ περανθεῖεν κότυλοι καὶ πάντα άναστρα (Wolfius κανάστρα).

κᾰνᾰχέω (καναχός cf. L. Meyer vgl. Gr. II 3) resono, strepitum sonitum edo. τ 469 καάχησε δὲ χαλκός, ρ 542 Τηλέμαχος ἔπταρεν, μφὶ δὲ δῶμα | σμερδαλέον κανάχησε v. l. pro ονάβησε cf. schol. HM, Eust. 1831, 55. — riedlaender 2 hom. Wörterverz. p. 797.

κᾰνᾰχή (rad. καν, κανάζω, sanscr. kvan, vana sonus, lat. cano, Curt. Et.[3] p. 135 cf. orssen Aussprache d. lat. Spr. I p. 483, L. Meyer gl. Gr. I 405 II 158, Benfey WL. II 63). leuntur tantum nom. et acc. sing., saepius in Il., mel in Od., ubique post caes. tertii pedis. — onitus, strepitus. Hes. et paraphr. Il. ψόφος, χος, Hes. addit ὄγκος, κραυγή, Eust. 310, 4 τύπος cf. 488, 49. — *Π* 105 δεινὴν (v. l. δεινή, εινόν cf. schol. BL) πήληξ βαλλομένη καναὴν ἔχε, *Π* 794 κυνέη κυλινδομένη κ. ἔχε, ζ 82 αναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιιν sonitus mulorum iugum atientium, cf. Verg. Aen. 8, 596; de stridore entium: *T* 365 ὀδόντων καναχὴ πέλε cf. Hes. cut. 164; Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι δ' (365—8). e citharae sono: h. Ap. 185 φόρμιγξ ὑπὸ λήκτρον καν. ἔχει ἱμερόεσσαν. — κ. ἔχειν peritur *Π* 105 794 h. Ap. 185; κ. iungitur cum li. δεινή, ἱμερόεσσα.

κᾰνᾰχίζω (καναχή cf. L. Meyer vgl. Gr. II 3) i. q. καναχέω: resono, strepitum sonitum lo. Paraphr. Il. et E. M. 488, 49 ἤχει, Hes. ψόφει, ἐφώνει, ἐκραύγαζεν. *M* 36 κανάχιζε δούρατα πύργων | βαλλόμενα, schol. AD τὰ ρατα ἤχει τὰ ἐπὶ τοὺς πύργους ἀκοντιζόενα. ἢ τὰ ἐνῳκοδομημένα τοῖς πύργοις ξύλα ει, illud minus rectum est. κ 399 ἀμφὶ δὲ ῶμα | σμερδαλέον κανάχιζε, La Roche ex timis libris revocavit κονάβιζε cf. Eust. 1663, 16. riedlaender 2 hom. Wörterverz. p. 797.

κάν-εο-ν et **κάνειον** (κάνναι, κάναι, cf. nfey WL. II 156, Woerner subst. hom. p. 32, Meyer vgl. Gr. II 476) canistrum, lanx. . M. 489, 12 E. G. 297, 47 Suid. Hes. Lex. g. Bachm. 267, 23 κανίσκιον. leguntur καοιο, ου (ρ 335), ῳ, ον, οισι(ν), κάνεια (κ 355). ulto saepius in Od. (undecies) quam in Il. r), nusquam in hymnis. Apponebantur in castris panes. *I* 217 *Ω* 626 υ 255 σῖτον (ἑλὼν) ένειμε (τραπέζῃ) | καλοῖς ἐν κ., α 147 π 51 τον παρενήνεον (εν) ἐν κ., ρ 335 κανέου τ' σῖτον ἀείρας, ρ 343 ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν ρικαλλέος ἐκ κανέοιο, σ 120 ἄρτους ἐκ κ. ω παρέθηκεν ἀείρας quem versum cum v. 119 nittunt KS; ϑ 69 πὰρ δὲ τίθει κάνεον καλὴν τράπεζαν cf. Am.; de usu canistri in sacriis ,v. Boisson. ad Philostr. her. p. 632' eph.): γ 442 ἔχεν οὐλάς | ἐν κανέῳ, δ 761 δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέῳ. Adhibebantur nistra etiam ad excipienda ossa residua a na. υ 300 ἔρριψε βοὸς πόδα, κείμενον ἐκ νέοιο λαβών. Tale κάνεον apud honoratios erat ex aere sive auro factum. *Λ* 630 ἐπιοῖηλε ἐπ' αὐτῆς (τραπέζης) χάλκειον κάνεῦν, ἐπὶ δὲ κρόμυον cf. Hoffmann Tmesis in Il. II p. 13, de ο producto v. Giseke hom. Forsch. p. 227; κ 355 ἐπὶ δέ σφι (τραπέζαις) τίθει χρύσεια κάνεια (v. l. κύπελλα cf. sch. H). Iungitur cum adi. καλός, περικαλλής, χάλκειος, χρύσειος.

κᾰνών (κάνη cf. Benfey WL. II 157 L. Meyer vgl. Gr. II 141) calamus. leguntur κανών, όνας, όνεσσ', schol. A ἐκ πλήρους αἱ Ἀριστάρχου κανόνεσσι. tantum in Il. 1) manubria, ansae clipei. In clipeo duo erant eiusmodi κανόνες ab interiore eius parte facti, alter per quem bracchium sinistrum inserebatur, alter quem manu sinistra tenebant cf. Herodotum 1, 171, Ruestow et Koechly Gesch. d. griech. Kriegsw. p. 17. Friedreich hom. Real. 367; sch. BD ad *Θ* 193 E. M. 489, 36 E. G. 297, 41 ῥάβδους αἷς ἐκράτουν τὰς ἀσπίδας· οὔπω γὰρ ἐχρῶντο τοῖς πόρπαξιν οὓς ὄχανα ἐκάλουν· ὕστερον γὰρ οὗτοι ἐπενοήθησαν ὑπὸ Καρῶν. sch. B ἐπεὶ οὐδ' ἐκ πόρπακος εἶχον τὰς ἀσπίδας ἠρτημένας, ἀλλ' ἐκ τελαμώνων. διὰ τοῦτο πρὸς τὸ κατευθύνειν αὐτὰς ἐχρῶντο κανόσιν, δύο σχήματα ἀποτελοῦντα ἐργασάμενοι. Eust. 707, 58 ῥάβδους τινὰς ἀναφορέας τῆς ἀσπίδος, τορευτοὺς ἴσως ὄντας καὶ ὡς εἰπεῖν κανονωτούς. Hes. αἱ τῆς ἀσπίδος ῥάβδοι ἀφ' ὧν ὁ τελαμὼν ἐξῆπτο. sunt qui putent κανόνας esse ligna duo transversa quibus superstructum erat corium clipei. *Θ* 193 ἀσπίδα *N*., τῆς κλέος οὐρανὸν ἵκει, | πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν, *N* 407 τὴν (ἀσπίδα) δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν. 2) calamus qui filo subteminis circumvolutus, ut apud nos radius textorius, per fila staminis transmittebatur, nostr. Spule, schol. D ad *Ψ* 761 ὁ κάλαμος περὶ ὃν εἰλεῖται ὁ μίτος ὁ ἱστουργικός, Becker-Marquardt röm. Alterth. V, 2 p. 131 ss. cum κανών arundo, μίτος sit licia, interpretatur ,die Leistenpaare (arundines), durch welche man sowohl die geraden als die ungeraden Kettenfäden herauf- und herabziehen kann.' Hes. alii censent κ. = iugum esse, Düntz. = κερκίς, σπάθη. — *Ψ* 761 ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεύς | ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐυζώνοιο | στήθεός ἐστι κανών. Thiersch Gr. § 322, 9 voluit corrigere, sed refutatus est ab Herm. op. 2, 48 et Spitzn. l. l.; Eust. 1328, 42 κ. οὐ συντακτέον μετὰ τοῦ στήθεος, ἀλλ' ἰδίᾳ καθ' αὑτό. ἔστι γὰρ ὁ νοῦς, ὅτι ἄγχι μάλα Αἴαντος ἦν Ὀδυσσεύς, καθάπερ στήθεος γυναικὸς ἄγχι μάλα ἐστὶν ὁ τοιόσδε κανών, cf. Becker-Marquardt l. l. et Faesi qui dicit ea comparatione declarare voluisse poëtam spatium inter currentes semper idem fuisse.

Κᾰπᾰνεύς (Pott a καπάνη derivat, Curt. Et. 136 a rad. καπ: ἐπιπνέων (cf. Soph. Ant. 136) vel homo καπνοῦ cf. Curt. l. l.) Hipponoi filius, pater Stheneli (cf. sch. BL ad *B* 564), Thebanus, princeps Argivorum. Periit bello Thebano. *B* 564 Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός, *Δ* 403 υἱὸς Καπανῆος κυδαλίμοιο, *E* 319 υἱὸς *K*. — tantum in Il.

Κᾰπᾰνηιάδης (v. Angermann de patr. gr. form. in Curt. Stud. I, 1 p. 29, L. Meyer vgl. Gr. II 557) Capanei filius i. e. Sthenelus *E* 109 voc. Καπανηιάδη.

Κᾰπᾰνήιος (v. L. Meyer vgl. Gr. II 557) Capaneius. *K*. υἱός = Sthenelus. *Δ* 367 Σθένελος *K*. υἱός, accus. *E* 108; Σθ. *K*. ἀγλαὸς υἱός *E* 241.

κάπ-ε-τος (= σκάπετος a σκάπτω Benfey WL. I 193 Curt. Et.[3] 158. 645 cf. L. Meyer vgl. Gr. I 367 II 93 Woerner subst. hom. index p. 41; Lobeck Path. El. I 125 Doederl. Gl. 2101 formam σκάπετον recentiorem esse censent). fossa, fovea. E. M. 489, 56 E. G. 298, 32 Ap. Soph. 95, 8 Hes. τάφρος παρὰ τὸ ἐσκάφθαι, paraphr. τάφρος cf. Eust. 1019, 62. 1376, 29; Hes. τάφος, σορός, ὄρυγμα, βόθρος. Leguntur formae καπέτοιο et ον. tantum in Il. — Ο 356 ὄχθας καπέτοιο βαθείης (E. G. 208, 4 καππ.), sch. BL τὰς ἀνασκαφὰς τῆς τάφρου δηλονότι. Ἀργεῖοι οὖν τὴν τάφρον κ. ὠνόμαζον cf. Eust. 1019, 62. Σ 564 ἀμφὶ δὲ κυανέην κ., περὶ δ' ἕρκος ἔλασσεν Volcanus in clipeo Achillis. Eust. 1163, 33 τάφρος ἐπ' ἀσφαλείᾳ πέριξ ὀρωρυγμένη τῆς ἀμπέλου. Ω 797 ἐς κοίλην κ. θέσαν, paraphr. εἰς βαθὺ ὄρυγμα, in scrobem in qua ponebantur reliquiae cremati corporis.

κάπη (volgo refertur ad κάπτειν, Curt. Et.[3] 645 coniungit cum σκάπτω, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 158 Woerner p. 4) praesepe. schol. AD ad Θ 434, sch. ad δ 40, E. M. 489, 39 E. G. 297, 55 Hes. Eust. 1481, 30 φάτνη. Tantum plur. Θ 434 (ἵππους) κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν, δ 40 ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι.

καπνίζω (καπνός, cf. Curt. Et.[3] 575, L. Meyer vgl. Gr. II 53) fumum excito, ignem accendo. Β 399 κάπνισσάν (v. l. κάπνισάν, Hes. καπνῆσάν) τε κατὰ κλισίας καὶ δεῖπνον ἕλοντο. E. M. 489, 55 Hes. Eust. 245, 5. 750, 42. 877, 1. paraphr. πῦρ ἀνῆψαν.

καπ-νό-ς (rad. καπ, καπύω, sanscr. kap-i, kap-i-la-s, lat. vapor, lit. kvap-a-s, Curt. Et. p. 135. 112. Fick Spracheinh. p. 90. Corssen Ausspr. d. lat. Spr. I 412; Benfey WL. I 268 Doederl. Gl. 2229 L. Meyer vgl. Gr. I 363 II 189 Woerner subst. hom. index p. 37). 1) fumus. 2) vapor. E. M. 489, 52 πυρὸς ἀυτμή. Saepius in Od. quam in Il., nusquam in hymnis; leguntur καπνός, οῦ, ῷ, όν. — 1) κ 149 καί μοι ἐείσατο καπνὸς ἀπὸ χθονός. τ 18 ἔντεά μοι . . καπνὸς ἀμέρδει. Ψ 100 ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε κ. ᾤχετο, sch. B διὰ τὸ λεπτὸν καὶ ἀφανὲς καὶ πνευματῶδες cf. Eust. 1290, 37; schol. V ἢ πρὸς τὴν κίνησιν. Σ 110 χόλος ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται ἠΰτε κ., minus recte schol. ABV καπνὸν τὸ πῦρ φησίν, ὡς . . Σ 207; rectius τὸν κ. παρείληφε πρὸς τὴν αὔξησιν. Faesi ‚die Vergl. mit d. Rauch soll die Art und Natur des Zorns, der in e. allmählich wachsenden Wallen und Aufsteigen besteht, anschaulich machen'. Doederlini hariolationes (Gl. 2229) praetermitto. Σ 207 ὡς ὅτε κ. ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται. haud recte schol. B κ. τὸ πῦρ φασίν. datur interdiu signum fumo, sicut noctu igne cf. schol. AD. Eust. 1138, 53. schol. A οἱ περὶ Διονύσιον τὸν Θρᾷκά φασιν Ἀρίσταρχον πρώτῃ ταύτῃ χρώμενον τῇ γραφῇ μεταθέσθαι καὶ γράψαι· ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀριπρεπὲς αἰθέρ' ἵκηται. (καὶ γὰρ ἄτοπον, φησί, πῦρ εἰκάζεσθαι καπνῷ sch. V). Eust. 1139, 15. Friedlaender Beitr. z. Kenntn. d. hom. Gleichn. II Berl. 1871 p. 11 ‚tertium comparationis ist die Hinweisung auf die Vorstellung von e. die gesammte Umgebung unverhältnissmässig überragenden, die Aufmerks. ausschliesslich beanspruchenden Erscheinung wie Achill sie darbietet'. Φ 522 ὡς ὅτε κ. ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἵκηται | ἄστεος αἰθομένοιο . . . πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν. Θ [183] Ἀργείους ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ (v. l. καπνῷ, Eust. 705, 4 περὶ καπνῷ), Ι 243 Ἀχαιοὺς . . ὀρινομένους (Bekk. ἀτυζομένους) ὑπὸ καπνοῦ. π 288 (ἄθετ. τ 7 (vv. 3—52 expungit Duentz., cf. etiam Kirchhoff Comp. d. Od. 178) ἐκ καπνοῦ κατέθηκ. Α 317 κνίση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. ν 435 ῥάκος ἠδὲ χιτῶνα, κακὼ μ. μορυχμένα καπνῷ. α 58 ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῴσκοντα νοῆσαι ἧς γαίης, ι 167 ἐλεύσσομεν κ., κ 99 κ. δ' οἶον ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα, κ 152 ἴδον αἴθοπα κ. (v. s. v. αἴθοψ) κ 196 κ. ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ 2) μ 202 καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον, schol. B ἐκ τῆς συγκρούσεως καὶ παρατρίψεως τῶν Πλαγκτῶν, schol. V εἰκότως καπνόν. ἐν ἡμέρᾳ γὰρ οὐ φαίνεται πῦρ. Eust. 1718, 6. μ 2.. τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε νῆα. Nitzsch, Faesi, Ameis conferunt cum vv. 202 219 versum 68; Χ 149 πηγὴ ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς | γίγνεται ἐξ αὐτῆς ὡς εἰ πυρὸς αἰθομένοιο. Eust. 1263, 52 κ. λέγει τὸ ἄθρουν τῆς ἐκ θερμῶν ὑδάτων ἀναθυμιάσεως. Coniungitur κ. cum adi. αἴθοψ et κ.. κός. (καπνίζω).

κάπριος (κάπρος cf. L. Meyer vgl. Gr. II 4..) aper. Tantum in Il., leguntur ος, ῳ, ον. Λ 4.. ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες . . σεύωνται Μ 42 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσιν | κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθενεΐ βλεμεαίνων. adicitur σῦς ita ut nomen quo genus definitur praecedat speciei (cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. hom. p. 8 s. Am. ν .. app. Lob. paralip. 344) Λ 293 ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ ἠὲ λέοντι, Ρ 282 συῒ εἴκελος .. κὴν | καπρίῳ. Friedreich Realien 106. Günther Viehzucht bei Hom. p. 28.

κάπρος (rad. καπ cf. Pott E. F. I 256 Benfey WL. I 269, ‚Schnaufer, Stinker'; Fick Spracheinh. p. 68 censet rad. καπ esse = ‚sich heben' cf. etiam Curt. Et.[3] p. 136, Woerner subst. hom. index 39) aper. Hes. σύαγρος, ὗς ἄγριος. Multo saepius in Il. (novies) quam in Od. (.. nusquam in hymnis; leguntur κάπρον, ῳ, .. ω, οισι(ν). Λ 324 ὡς ὅτε κάπρω | ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον, Ρ 725 κ.. νεσσιν ἐοικότες, οἵ τ' ἐπὶ κάπρῳ | βλημένῳ ἀΐξωσι, ζ 104 Ἄρτεμις τερπομένη κάπροισι coniungitur σῦς cum κάπρος et illud q.. dem huic praefigitur (cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. hom. 8 s., Ameis ad ν 87 app. Lobeck Parall. 344). Ε 783 Η 257 ἐοικότες συσὶ κάπροισι(ν), Ρ 21 οὔτ' οὖν παρδάλιος τόσσον μένος . . οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὗ τε μέγιστος | θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει cf. schol. A. Eust. 1092. — κάπρος dicitur non modo aper silvestris, sed etiam verres domesticus. Eust. 1752, 12 τῶν συῶν οἱ μὲν τέλειοι καὶ ἐνόρχαι. Τ 197 .. ἑτοιμασάτω ταμέειν Διί τ' ἠελίῳ τε cf. schol. πρὸς τὰ ὅρκια τρισὶν ἐχρῶντο Ἀττικοί, κάπρῳ, κριῷ, ταύρῳ. Τ 251 κ. ἔχων ἐν χερσί, Τ .. κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Τ 266 .. στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ. λ .. ψ 278 ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι, ἀρνειὸν ταῦρόν τε συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον (ῥέξειν). Eust. 1676, 37 ἡ τοιαύτη θυσία τριττύα λέγεται Philem. Lex. Nr. 242. Photius s. v. τριττύα vocatur igitur κάπρος ap. Hom. ὀλοόφρων .. συῶν ἐπιβήτωρ. — Friedreich Realien 1..

ünther, Viehzucht bei Hom. p. 28. (κάριος).

Κάπυς n. pr. Assaraci filius, pater Anchisae. 239 Ἀσσάρακος δὲ Κάπυν (τέκετο)· ὁ δ' ἄρ' γχίσην τέκε παῖδα. Apollod. 3, 12, 3.

κάπύω (rad. καπ cf. Curt. Et. 135 s. Fick pracheinh. p. 90 L. Meyer vgl. Gr. I 363 II 41) spiro, efflo animam. Χ 467 ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἀπυσσεν (v. l. ἐκάπυσεν. est ἀπό in tmesi Hoffmann Tmes. in Il. III, 22); schol. B ὑπερλικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐξέπνευσεν. sic vertit etiam . M. 489, 44. 492, 34 E. G. 175, 35 Suid.; τέπν. E. G. 319, 56 Eust. 1280, 34; Hes. ἐπν. καὶ συνέσχεν. poeta h. l. τὴν λειποθυαν vocat ψυχῆς ἀπόπνοιαν, oppositum est 475 ἄμπνυτο. Doederl. Gl. 2227 censet ἐκάπ. perf. esse verbi καπύσσω quod Andr. non ortua sit, sed mori voluerit, cui sententiae faveat esychii καπύσσων = ἐκπνέων, cf. Lobeck hem. p. 244 Orion 65, 8 καπύω καὶ καπυσσω. iedlaender 2 hom. Wörterverz. 731. 751.

κάρ (rad. κρα, sanscr. çiras, Fick Sprachh. 119 L. Meyer vgl. Gr. II 173; Curt. Et.[3] 6. 141 censet radicem significare ‚durum esse', rssen Ausspr. d. lat. Spr. I p. 515 ‚eminere') put. Non legitur nisi iunctum cum praepos. ἐπὶ κάρ praeceps (opp. ἀνὰ κάρ). Plerie iudicarunt huic formulae apocopam origim dedisse. Doederl. Gl. 740 adv. statuit ἐπιρ ut E. M. 360, 7; Ap. Soph. 73, 19 ἐπίκαρα ἐπὶ κάρ' legit cf. etiam Hesych.; Hoffm. es. in Il. I, 16 dubitat utrum ἐπὶ κ. an ἐπιρ scribendum sit. Π 392 χαράδραι . . ῥέουι | ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. Hes. ἐπὶ κεφαλήν· οὐ δηλοῖ τὸ κατωφερὲς τοῦ ῥεύματος, hol. D et E. M. 360, 7 ἤτοι ἄνωθεν ἐκ τοῦ ρσάντους ἢ ἐπικάρσιαι καὶ πλάγιαι ἢ ἐπὶ κεφαλὴν καὶ εἰς τὸ κάταντες (sic paraphr.). Ariston., schol. B Suid. Eust. 1066, 26; cf. b. path. el. II 313. (ἐπικάρσιος).

κάρός, ἐν κ. αἴσῃ. Ι 378 ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ ρα, τίω δέ μιν ἐν κ. αἴσῃ. de hoc vocabulo ersissimae fuerunt veterum grammaticorum ntentiae. Hes. κάρ· θάνατος, φθείρ, πρόβα-, γένος Καρικόν. 1) schol. B ἀπὸ τῶν Καν οὓς ἀεὶ λοιδορεῖ ὁ ποιητής, οἷον ἐν μοίρᾳ ρός, οἱονεὶ δούλου. schol ADV E. M. 492, 6 τάξει μισθοφόρου. πρῶτοι γὰρ Κᾶρες ἐποησαν ἐπὶ μισθῷ καὶ ἔδοξαν εἶναι ἀτιμόοι cf. Eust. 757, 19 Hes. Sed non solum tra temporum rationem peccatum est (Eust. , 25 εἰ καὶ ἐμισθοφόρησαν οἱ Κᾶρες, ἀλλ' ἐπὶ τῶν Τρωικῶν οὐδὲ πρὸ τοῦ Ὁμήρου), etiam contra prosodiam, nam Κ. α proto dici debebat. 2) Eust. 757, 27 τινὲς ἐν ος λόγου ἀκούσαντες ἔγκαρος ἔγραψαν καὶ φθεῖρα ἀπέδωκαν . . ἀπὸ εὐθείας τῆς ρ. οἷς (Ἀπίων) ἀντιλέγων ἐρωτᾷ . . ὅτι πό- ἔγκαρος ὁ φθείρ; Ἕτεροι δὲ εἰς δύο τε η διαιροῦσι τὴν λέξιν ταύτην . . καὶ τὴν αὐτὴν ις ἀποδιδόασιν ἔννοιαν λέγοντες, ὡς τιμῶ ὸν ἐν μοίρᾳ φθειρὸς τοῦ περὶ τὴν κεφα-, τουτέστι τοῦ μηδενὸς . . μάλιστα δέ, τοῦ λεστάτου cf. schol. AV. 3) Eust. 757, 35 ss. οι δὲ γρ. ἔγκαρος, τὴν δὲ λέξιν ἐπὶ ἐγκεου νοοῦσιν cf. Eust. 757, 40 ss.; schol. B καρὸς Ἀλκαῖος μὲν ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐφαλον ἤκουσεν ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ κάρᾳ εἶ- τὰ γὰρ παλαιὰ τῶν γραϊδίων ἀποῤῥίπτει ἐγκέφαλον. λέγει οὖν . . τιμῶμαι αὐτὸν ἐν οίρᾳ αἱ γυναῖκες τὸν ἐγκ. 4) schol. B Λυσανίας ὁ Κυρηναῖος καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀρίσταρχος ἐν κηρὸς μοίρᾳ φασὶ λέγειν τὸν ποιητὴν, Δωρικῶς μεταβαλόντα τὸ η εἰς α. Ariston. ἡ διπλῆ ὅτι συνέσταλται Ἰακῶς ἐν καρὸς ἀντὶ τοῦ ἐν κηρός· ὅμοια γάρ ἐστι τῷ ‚ἶσον γάρ σφισι πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ' (Γ 454 cf. Ι 300 312). paraphr., E. M. 492, 4 Ap. Soph. 97, 11 Hes. ἐν μοίρᾳ θανάτου cf. E. G. 293, 46 Eust. 757, 49. Sed offendit vocalis α naturaliter longae insolita correptio, Doederl. igitur Gl. 593 derivavit ab nominat. καρς = κήρ. — Lob. Parall. 73 s. 5) Clarke, Heyne, Doederl. in ed., Koenigshoff a κείρω derivant (coll. Hesychii glossis ἀκαρές τὸ βραχύ, ὃ οὐδὲ κεῖραι οἷόν τε et καριμοίρους· τοὺς ἐν μηδεμιᾷ μοίρᾳ, E. M. 45, 30) = ne pili, flocci quidem facere, de re vilissima. μιν refertur aut ad Agamemnonem aut cum Koenigshoff Faesi Autenrieth ad δῶρα.

(**Κάρ**) **Κᾶρες** incolae Cariae quae est provincia Asiae minoris, socii Troum. (tantum in Il.). Κ 428 πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες, Β 867 Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων οἳ Μίλητον ἔχον Φθιρῶν τ' ὄρος . . Μαιάνδρου τε ῥοὰς Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα. τῶν Ἀμφίμαχος καὶ Ν. ἡγησάσθην. schol. D ἀγριοφώνων καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἠχρηστωκότων cf. sch. BL. Sengebusch hom. diss. I 141 contra Ariston. h. l. (v. s. v. βαρβαρόφωνος) β. asperam significare vel agrestem pronuntiationem dicit cf. Freytag l. l.; Hes. Strab. 14, 662 Eust. 279, 33. 367, 26 Nitzsch. adn. α 180 Schoemann antiqu. Gr. I 86 Friedlaender 2 hom. Wörterverz. 781; recentiores nonnulli interpretantur barbariloquus ‚ungriechisch redend' Doederl. Gl. 929 Bernhardy hist. litt. I 22 cf. etiam Gutschmid in J. J. f. Ph. 1864 p. 670. — Hes. Κᾶρες· ἔθνος βαρβαρικόν.

Καρδάμύλη(ν) urbs ad sinum Messenium sita, quam cum sex aliis urbibus se Achilli dotem daturum promittit Agamemnon Ι 150 292 cf. v. 153 (v. l. Καρδαμίλην, Hes. Καρδαμύνην). Eust. 743, 15 ὁ τὰ ἐθνικὰ συγγράψας πόλιν Μεσσηνίας φησὶν ἢ κατὰ Ἡρόδοτον (8, 73) Λακωνικήν. sch. BL Μεσσηνίδες αὗται πόλεις (cf. Steph.) . . πῶς οὖν Ἀγαμέμνων ταύτας δίδωσιν οὐκ οὔσας αὐτοῦ; φασὶ δὲ αὐτὰς Κλυταιμνήστρας εἶναι. ἢ ὅτι κοινὰ ἡγεῖται τὰ τοῦ ἀδελφοῦ cf. Schoemann antiqu. Gr. I 33; Strab. 8, 360 ἐπὶ πέτρας ἐρυμνῆς ἵδρυται, quod confirmat Bursian Geogr. v. Gr. II 154; Paus. 3, 26, 7 ἀπέχει θαλάσσης μὲν ὀκτὼ σταδίους, Λεύκτρων δὲ καὶ ἑξήκοντα (?) cf. Bursian l. l. — vestigia urbis inveniuntur supra vicum qui nunc vocatur Skardamula, Curt. Pelop. II 285.

καρδ-ίη (sanscr. hṛd, lat. cord-, goth. hairt-ô, Curt. Et. 137. 506. Fick Spracheinh. p. 120 186 L. Meyer vgl. Gr. I 27 II 380 cf. Benfey WL. II 155; Curt. derivat a rad. καρδ = vibrare, Fick a κερδ, cf. L. Meyer II 405), ap. Hom. tantum in introitu versus et his quidem locis Β 452 Λ 12 Ξ 152, ceteris locis omnibus per metathesin κραδίη (cf. Siegismund, quaest. de metathesi graeca in Curt. Stud. V, 1, 172 L. Meyer vgl. Gr. I 269 Autenrieth ad Naegelsb. adnot. Γ 441 p. 426) cor. leguntur κραδίη, ης (Κ 10), η, ην et καρδίη. κραδ. saepissime post caes. tertii pedis (semel et quadragies); sedecies post arsin secundi pedis, ter post arsin 4. pedis. 1) sensu proprio: cor sanguinem ex venis excipiens et in omnes corporis partes dimittens;

merito proinde habitum vitae sedes atque origo. *K* 94 *κραδίη δέ μοι ἔξω | στηθέων ἐκθρώσκει* propter anxietatem animi. Eust. 792, 10 *ὑπερβολὴν ἔχει ἐναγωνίου πατάγου ἢ καρδιωγμοῦ.* *N* 282 *ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,* *X* 461 *παλλομένη κραδίην* (v. l. *κραδίῃ*) cf. La Roche h. St. § 18; *N* 442 *δόρυ δ' ἐν κρ. ἐπεπήγει.* *Y* 169 *ἐν δέ οἱ κραδίῃ* (v. l. *κραδίη*) *στένει ἄλκιμον ἦτορ,* schol. BV *εἰ μέν ἐστιν εὐθείας τὸ κραδίη, τοιοῦτόν ἐστιν ἡ κ. ἥτις ἐστὶν ἦτορ· εἰ δὲ δοτικῆς, ἀγγεῖον τῆς ψυχῆς ὑπονοητέον τὴν καρδίαν. τὸ δὲ πρότερον ὁμηρικώτερον· φησὶ γὰρ* (*υ* 18) ‚*τέτλ. κραδίη*' *καὶ ἐπάγει* ‚*καθαπτόμενος φ. ἦτορ*'. Eust. 1202, 6. II) translate: animus, ut nostr. Herz. In corde enim sedes animi: 1) motuum et affectuum animi atque adeo 2) consilii et cogitandi collocata est. 1) a) laetitiae. *Α* 395 *ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ.* *δ* 548 *ἐμοὶ κρ. κ. θυμὸς ἀγήνωρ | ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰάνθη* cf. Eust. 1508, 52; h. Cer. 65 *εἴ ποτε δή σευ | ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ κρ. καὶ θυμὸν ἴηνα,* h. Cer. 435 *ἀλλήλων κρ. καὶ θυμὸν ἴαινον | ἀμφαγαπαζόμεναι,* cf. *υ* 327 *εἴ σφωιν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοτέροιιν* (v. l. *κραδίην*). b) doloris, maeroris. *Θ* 147 *Ο* 208 *Π* 52 *σ* 274 *τόδ' αἰνὸν ἄχος κρ. καὶ θυμὸν ἱκάνει,* *Β* 171 *ἐπεί μιν ἄχος κρ. καὶ θ. ἵκανεν,* *Ψ* 47 *οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε | ἵξετ' ἄχος κραδίην,* *σ* 348 *υ* 286 *ὄφρ' ἔτι μᾶλλον | δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδ.,* Bekk. loco priore *Λαερτιάδεω Ὀδ.* scripsit cf. Schnorr de Carolsfeld verb. collocatio hom. p. 3 s. La Roche h. St. p. 229; h. Cer. 40 *ὀξὺ δέ μιν κραδίην ἄχος ἔλλαβεν.* *Ω* 584 *μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο* cf. Mayhoff Rhian. p. 56; *K* 10 *ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγ. | νειόθεν ἐκ κραδίης,* schol. L *ν. ἐκ. κρ. διασαφητικὸν τοῦ ἐν στήθ.,* schol. ABL *ἐκ τῶν ἐσωτάτω λογισμῶν· ἔνδον γὰρ ἐν τοῖς ἐπιλογισμοῖς τὰ δεινὰ ὁρῶν καθ' ἑαυτὸν στένει . . . ὅθεν γὰρ τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι τὰς ἀρχὰς ἔχει, δῆλον ὅτι ὁ νοῦς ἐκεῖθεν ἤρτηται.* *Ω* 129 *ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων | σὴν ἔδεαι κραδίην* cf. schol. A et BM Eust. 1342, 14; *ρ* 489 *ἐν κρ. μέγα πένθος ἄεξεν.* c) irae. *Ι* 646 *μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ,* *υ* 13 *κρ. δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει* cf. v.16 et Nutzhorn Entstehungsw. der hom. Ged. 137 Bekker hom. Bl. I 123 s.; *υ* 17 *στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ,* h. Ap. P. 78 *κραδίην ἐχολώσατο,* *Ι* 635 *τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κρ. καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,* Eust. 780, 8 *τὸ ἐρητ. θυμὸς τῆς κατὰ χόλον κινήσεως καὶ ἀγηνορίας ταὐτόν ἐστι τῷ λήγει.* d) *υ* 18 *τέτλαθι δὴ κραδίη. καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης* cf. Bekk. hom. Bl. I 123; *υ* 23 *ἐν πείσῃ κρ. μένε τετληυῖα,* *Τ* 220 *τῷ τοι ἐπιτλήτω κρ. μύθοισιν ἐμοῖσιν,* *Ψ* 591 *τῷ τοι ἐπιτλήτω κρ.,* *α* 353 *σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κρ. καὶ θυμὸς ἀκούειν.* e) roboris. *Β* 452 *ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ | καρδίῃ,* *Λ* 12 *Ξ* 152 *Ἀχαιοῖσιν μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ | καρδίῃ,* schol. V *τινὲς ἐν αὐτῇ τὸ λογιστικόν,* est *σχῆμα καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος* cf. Schnorr de Carolsf. verb. collocatio hom. p. 4 ss., cf. etiam Hoffmann quaest. hom. II p. 105. f) animi fortis ‚Muth u. Tapferkeit', ignavi. *Φ* 547 *ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε,* *Π* 266 *τῶν* (*σφηκῶν*) *Μυρμιδόνες κρ. καὶ θυμὸν ἔχοντες* coll. 264, *Μ* 247 *οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήιος οὐδὲ μαχήμων.* *Α* 225 *ἔχων κραδίην ἐλάφοιο* (Ariston. *Ζηνόδ. ἠθέτηκεν* vv. 225—233), Eust. 90, 8 *δειλὸν ὡς ἔλαφο*[…] cf. Lobeck Aglaoph. 895, Paralipp. 316. 5[…] g) *Γ* 60 *αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστ*[…] *ἀτειρής* de animi constantia et firmitate Doederl. Gl. 677; *ψ* 103 *σοὶ δ' αἰεὶ κρα*[…] *στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο* cf. *δ* 293 *οὐδ' εἴ* […] *κρ. γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν.* h) *Φ* 551 *πο*[…] *δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι,* *δ* 260 *ἤδη μ*[…] *κρ. τέτραπτο νέεσθαι,* *δ* 427 572 *κ* 309 *πο*[…] *δέ μοι κρ. πόρφυρε μένοντι* cf. Fulda U[…] such. üb. Spr. d. hom. Ged. p. 40 s., E[…] 1503, 49 *διενοεῖτο, ἐταράττετο.* *K* 244 *οὗ π*[…] *μὲν πρόφρων κρ. καὶ θυμὸς ἀγήνωρ.* […] *πολλὰ δέ οἱ κρ. προτιόσσετ' ὄλεθρον.* I[…] in locis dubium mihi est utrum *κ.* intellege[…] sit sedes motuum et affectuum animi an cog[…] tionis. i) animi qui quem incitat ut quid a[…] *N* 784 *ξ* [517] *ο* 339 *π* 81 *φ* 342 *ὅππῃ σε* […] *κρ. θυμός τε κελεύει,* *θ* 204 *ὅττινα κρ. θυ*[…] *τε κελεύει,* *φ* 198 *εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κρ.* […] *μός τε κελεύει,* *ο* 395 *ὅττινα κρ. καὶ θυ*[…] *ἀνώγει,* *K* 220 319 *σ* 61 *ἔμ'* (*σ'*) *ὀτρύνει* *καὶ θ. ἀγήνωρ.* 2) *Π* 435 *διχθὰ δέ μοι* *μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι,* *Φ* 441 *ὡς ἄν*[…] *κραδίην ἔχες.* — Subst. *καρδίη* tribuuntur i[…] epitheta: *ἄνοος* *Φ* 441, *ἀτειρής* *Γ* 60, *ἀχ*[…] *μένη* *Ω* 584, *μενεδήιος* et *μαχήμων* *Μ* […] *πρόφρων* *K* 244, *σιδηρέη* *δ* 293, *στερεωτ*[…] *λίθοιο* *ψ* 103. Saepe *κραδίη* et *θυμὸς* co[…] lantur: *κρ. καὶ θυμός* *α* 353 *ο* 395; *Ι* […] *K* 220 244 319 *δ* 548 *σ* 61 (additum est *ἀ*[…] *νωρ*); accus. *Β* 171 *Θ* 147 *Ο* 208 *Π* 52 *σ* 274 h. Cer. 65. 435; *κρ. θυμός τε* *N* […] *θ* 204 *ξ* [517] *ο* 339 *π* 81 *φ* 198 342. […] Retzlaff Proben aus e. hom. Synon. II. Naegelsb. hom. Theol. p. 391. 396. Doed[…] Gl. 601 (*θρασυκάρδιος*).

κάρδοπος (sec. Benfey WL. II 178 a […] *καρ* coquere et *δεφ* pinsere) mactra vel al[…] in quo farina subigitur et miscetur, panis […] situr. Suid. *ἡ μάκτρα τοῦ ἀλεύρου, μαγ*[…] *ἡ τοὺς ἄρτους ἔματτον,* Pollux 10, 102 […] *γεῖον ἔνθα μάττεται τὰ ἄλφιτα.* E. M. 49[…] E. G. 299, 6 Hes. Lex. Seg. Bachm. 267, […] ep. 15, 6 *αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρποι μ*[…] (Suid. *αἰεὶ κατὰ δόρπου ἕρπεο μ.*) v. Herm. […]

κάρη (ortum ex *κάρ*, sanscr. çiras, […] çaranh, lat. cerebrum, Curtius Et. 136 […] Spracheinh. 119. Corssen Ausspr. I 515 […] dicem *καρ* significare ‚eminere' censet, Cu[…] ‚durum esse'. A radicibus *καρητ*, *καρηατ*, *κ*[…] *κρᾱτ* formae derivantur. *κρᾱατ* et cum M[…] lio (Kuhns Zeitschr. XIX 93) e *καρϝατ* et Brugmano (Curtius Stud. IV 152) e *κα*[…] ducere licet. Ex *καραϝατ* factum est ion. […] *ρηατ* et elisione primi *α* *κρᾱατ*, *κρᾱτ* cf. L. M[…] vgl. Gr. II 229; Benfey WL. II 285). Saep[…] leguntur nom. et accus. sing. *κάρη.* prava […] *ἡ κ.* exstabat *K* 457; schol. L *γράφεται* […] *γομένη κάρη* (pro *-μένου*). *οὐχ Ὁμηρικ*[…] *ἐστιν ἡ φράσις· οὐ γάρ ἐστι θηλυκῶ*[…] *παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ τὸ κάρη* cf. Eust. […] Sunt qui putent *K* 259 h. Merc. 211 *κά*[…] ralis exempla esse (Baum. hymni Hom. p. […] sed cf. *Δ* 142 *Ο* 627 all. locos. Ceterae f[…] 1) a rad. *καρητ*, *καρηατ* derivantur: *κ*[…] *ξ* 230 *ψ* 157, *τι* *Ο* 75 h. Cer. 466, *κα*[…] *Ψ* 41, *-ήατι* *Τ* 405 *X* 205 h. Cer. 169 h. X[…] 16; nom. acc. pl. *καρήατα* *Λ* 309 *Ρ* 437; […] (ortum ex *κάρατα*, *κάραα* cf. Buttman[…] Gr. I p. 228) h. Cer. 12. Grammatici fin[…]

m. κάρηαρ propter laudatos casus obliquos. kk. anecd. 1386 κάρηαρ: κάρηας μὲν γὰρ οὐχ ὶν τέ ἐστι παραλαμβάνειν τὴν εὐθεῖαν, ἐχρῆν παραλαμβάνειν παρὰ Ἀντιμάχου εὐθεῖαν, E. M. 491, 22 E. G. 299, 37 Eust. 846, 28; ol. V ad Ψ 44 ἀπὸ τῆς καρῆαρ, Lob. Path. El. 30. 2) a rad. κρατ, κρααт. de grammatium nom. κράς cf. Bekk. anecd. 1182 Cramer cd. Ox. 3 p. 385 Lob. Par. 78. gen. κρατός nel et vicies). Ariston. ad Α 530 ὅτι Ζηνόος γρ. κρητός. οὐκ ἔστι δὲ Ἰακόν. Nec ius Zenod. videtur scripsisse κρητί, κρῆτα, ητῶν, κρησίν cf. La Roche h. T. 301. — . κρατί (undecies), acc. κρᾶτα θ 92 cf. k. Anecd. 1095 κρ. κεφαλήν, 1391 κρὰς ενικῶς καὶ θηλυκῶς λέγεται, E. M. 535, 8 G. 343, 17 τὸν κρ. cf. Hes., Eust. 700, 63 ιὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ κρᾶτα εὕρηται καινόον, cf. Doederl. Gl. 735 Buttmann Gr. Gr. I 3; Ahrens Formenl. § 35 adn. 1, quem seur Autenr., putat κρᾶτα acc. plur. esse, cui ificatio sing. sit, coll. στήθεα all. cf. sch. V χ 309. — pl. gen. κράτων χ 309 ω 185 (de entu v. schol. V ad χ 309, Eust. 976, 5. 3, 37 Doederl. Gl. 734 adn.), κρασίν Κ 152. sing. κράατος Ξ 177, κράατι χ 218, pl. ατα Τ 93. 3) a rad. κρατες: dat. pl. κράτι Κ 156. — caput. Ap. Soph. 95, 16 ὅπερ Ἀττικοὶ κάρα λέγουσιν τὴν κεφαλήν, τοῦτο ῶς Ὅμηρος κάρη λέγει cf. Hes.; E. M. 3 saepius, E. G. 299, 19 saep. Lex. Seg. hm. 283, 7 Suid. Hes. Eust. 700, 55 Bekk. d. 1182. 1) proprie de capitibus hominum nimalium. Χ 74 Ω 516 πολιόν τε κάρη όν τε γένειον cf. sch. V ad Χ 74 et Tyrt. 23; Π 798 (πήληξ) ἀνδρὸς θείοιο κάρη εν τε μέτωπον ῥύετο, ζ 107 πασάων δ' ἥ γε (Λητὼ) κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα cf. s., h. Merc. 240 ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε η χεῖράς τε πόδας τε cf. Herm. p. LXII; 59 μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆι κάρη ὤμοισιν η, Eust. 215, 38 κ. ἐνταῦθα τὴν κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι. Ε 214 π 102 ἀπ' ἐμεῖο ; τάμοι ἀλλότριος φώς, ρ 237 πρὸς γῆν ειε κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας v. s. v. ἀμφουcf. Ter. Ad. 3, 2, 18 sublimem medium arrim et capite pronum in terram statuerem; 1 πολλά οἱ ἀμφὶ καρη σφέλα . . πλευραὶ ρίψονσι, cf. Herodian. (schol. BHQ), de e Ulixis. non recte sch. BHQ κ. τῶν βαλων ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐχόντων τὰς χεῖρας, ε μέλλοιεν ἀποπέμπειν κατ' αὐτοῦ cf. . 1818, 46. sed Ptolem. Ascalonita ἀμφισφέλα τὰ μικρὰ ὑποπόδια διὰ τὰς βάi. e. scabella quae ab utraque parte fulcra ut cf. Düntzer Kuhns Ztschr. XIII 15 et . ed. l. l. = ἀμφικέλεμνος. ,κάρη benet hier die 2 Erhöhungen für die Füsse r, die neben einander oder sich gegenüber '. Ap. Soph. 26, 25 ἀμφικάρη. Ap. Soph. 1818, 48 ἀμφικέφαλα, ἀμφοτέρωθεν τὰς λὰς ἔχοντα cf. schol. V. Hes. — Eust. 1818, λευράς legit, Bekk. ho. Bl. I 318 πλευρί' cit, Briggs πλευρά γ' quod Düntzer receV. C. Kayser ap. Faesi πλευρά, Lattmann λευρά τ' legit, coniungit πλ. cum κάρη, ἀμφί adv. esse cf. Am. Zusätze l. l.; σ 335 ιφὶ κάρη κεκοπὼς χερσί cf. Bekk. ho. 318; Α 261 τοῖο (Κόωνος) κάρη ἀπέκοψε, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε | σὺν πήληκι κάρη, 2 αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε cf. Verg. Aen. 9, 770 s., Π 341 παρηέρθη δὲ κάρη, Χ 398 κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν cf. Eust. 1276, 20. Χ 402 κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσιν | κεῖτο πάρος χαρίεν, Χ 405 τοῦ (Ἕκτορος) κεκόνιτο κάρη ἅπαν, Κ 457 χ 329 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη. Λ 309 πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν, Eust. 846, 28 περίφρασίς ἐστι τοῦ ,πολλοὶ ἐφονεύοντο'. Θ 308 ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν cf. Τ 405; Ν 543 ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, Ψ 697 οἵ μιν ἄγον . . κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε cf. Verg. Aen. 5, 469 iactantem utroque caput et Θ 306 Υ 482; Κ 259 (κυνέη) ῥύεται κάρη θαλερῶν αἰζηῶν cf. Π 798; Κ 271 (κυνέη) Ὀδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα. — Σ 71 κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑῆος, Ψ 136 ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε Ἀχιλλεύς, Eust. 1292, 32 ἦν ἀνάγκη ἀπηρτῆσθαι τὴν κεφαλήν, εἰ μὴ ὑπανείχετο cf. schol. V, Ω 724 (Ἀνδρομάχη) Ἕκτορος κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα, ψ 87 κύσειε κάρη, ψ 208 κάρη δ' ἔκυσ'. — ο 133 κάρη ξανθὸς Μενέλαος. **κάρη κομόωντες**, ας capite comati, caput comatum habentes, capitis coma densa et longa ornati. Epitheton liberorum Graecorum, Asiae vero gentes et servi caput deradebant. Eust. 165, 1 κομῶντες τὰ κάρηνα καὶ πολύτριχες, διότι ἔθος ἦν αὐτοῖς κόμην τρέφειν . . λέγονται οἱ Ἕλληνες ἐν πένθους καιρῷ κείρεσθαι. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν καιρῷ ἀκμῆς. τηνικαῦτα γὰρ πλόκαμον κείραντες ἀνετίθουν Ἀπόλλωνι κουροτρόφῳ καὶ ποταμοῖς (Ψ 146) et mortuis Ψ 151; opp. ὄπιθεν κομόωντες Β 542. Ubique ap. Hom. coniunctum cum Ἀχαιοί (exc. β 408). et semper post caes. tertii pedis. Saepius in Il. (sexies et vicies) quam in Od. (quater) cf. Friedlaender 2 hom. Wörterverz. p. 808. — Β 323 472 Γ 43 79 Δ 261 Η 85 328 442 448 459 (Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι κβ' 443—464, sch. AV ἠθ. οἱ περὶ Ζηνόδ. καὶ Ἀριστοφ. καὶ αὐτὸς Ἀρίσταρχος cf. schol. Μ 17) 472 476 Θ 53 510 Ι 45 Σ 6 359 (Porphyrio teste Zenod. expunxerat vv. 356 — 368 expunxitque etiam Bekker) υ 277 (cf. Bekk. hom. Bl. I 129, 31 ss.) κάρη κομόωντες Ἀχαιοί, Β 11 28 51 65 (cf. Ariston.) 443 Δ 268 Θ 341 Ν 310 Τ 69 α 90 β 7 (ἀθετ. v. schol. MQS) κ. κομόωντας Ἀχαιούς. β 408 κ. κ. ἑταίρους (v. l. Ἀχαιούς). schol. Β 11 ἕκαστος τὸ ἴδιον κάρα. Eust. 165, 14 οἱ μὲν τῶν παλαιῶν ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσιν, οἱ δὲ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου. Friedlaender J. J. f. Ph. 79, 822 Faesi Duentz. Baeuml. coniunctim legunt, melius κάρη κομόωντες separantur, quod praeferunt Classen Beob. 2, 21 Rumpf J. J. f. Ph. 81, 596 Bekker[2] (cf. hom. Bl. I 179) Am. La Roche, Autenrieth, Nauck, cf. La Roche h. T. 314 h. St. p. 18. Venetus A fere semper separat. ζ 230 ψ 157 (expunxit Kirchhoff Comp. d. Od. p. 144 s. vv. 157—162) κὰδ δὲ κάρητος | οὔλας ἧκε κόμας. — Ρ 200 442 ε 285 (cf. sch. P) 376 κινήσας κάρη, Eust. 1102, 4 θυμοῦ ἐνδεικτικόν. ρ 465 491 υ 184 ἀκέων κίνησε κάρη κακὰ βυσσοδομεύων, Eust. 1828, 38 ὀργὴν κρυφαίαν δηλοῖ. Ο 75 ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι, Ariston. ἀθ. στίχοι κβ' (56—77), multique recentiorum improbant cum Lachm. Betracht. 54 et Bekk.; h. Cer. 466 ἑῷ δ' ἐπένευσε κάρητι, h. Cer. 169 XXXIV 16 (ubi coniecit Ruhnk. pro ἐκέλευσε cod.) ἐπένευσε καρήατι cf. ι 490, Χ 205 λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι caput sursum movens negavit. — Ψ 44

οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσσον ἱκέσθαι, Eust. 1286, 61 περίφρασίς ἐστι τοῦ λούσασθαι. de Venere et Cerere h. Ven. 174 h. Cer. 189 μελάθρου κῦρε κάρη caput trabes tecti tetigit, Δ 443 Ἔρις οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη cf. Eust. 495, 25 et Verg. Aen. 4, 176 s. — Ε 7 τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων cf. Verg. Aen. 10, 270 et schol. B; Ρ 205 τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἵλεν, κ 362 λόε κατὰ κρ. τε καὶ ὤμων, cf. Λ 812; Α 530 h. [XXXIV 15] χαῖται ἐπερρώσαντο κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, Ξ 177 πλοκάμους ἔπλεξε ἐκ κράατος ἀθανάτοιο, h. XXXII 4 Μήνη ἧς ἄπο αἴγλη ἑλίσσεται κρατὸς ἀπ' ἀθαν., h. VI 7 κρατὶ δ' ἐπ' ἀθανάτῳ στεφάνην ἔθηκαν, Γ 336 Ο 480 Π 137 χ 123 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἔθηκεν, Ε 743 Λ 41 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, Κ 335 κρατὶ δ' ἐπὶ κυνέην sc. θέτο, Τ 381 περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας | κρατὶ θέτο. Ζ 472 ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο, ξ 276 ἀπὸ κρατὸς κυνέην ἔθηκα. Ν 189 κόρυθα κρατὸς ἀφαρπάξαι, Π 793 τοῦ δ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην βάλε Ἀπόλλων, h. XXXI 12 παρειαὶ ἀπὸ κρατὸς χ. κατέχουσι πρόσωπον, Piersonus coni. ἔθειραι pro παρειαί, Herm. putat volgatam lectionem sanam esse, modo π. non de genis dei, sed de alis galeae quae genas tegunt intellegatur. Χ 468 ἀπὸ κρ. βάλε (v. l. χέε) δέσματα, ε 323 ἅλμη ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρ. κελάρυζεν, λ 600 κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει cf. Faesi l. l.; h. Ap. 74 ἐμὲ κῦμα κατὰ κρατὸς ἅλις αἰεὶ κλύσσει de capite i. e. desuper (v. l. κατὰ κράτος vel κατάκρατος), h. Merc. 554 Θριαὶ κατὰ κρατὸς πεπαλαγμέναι ἄλφιτα λευκά, recte Matth. intellegit de canitie. Minus recte Ilgen, Franke hoc quoque ex apum comparatione dicunt ad Thrias translatum esse ita ut cum utraeque huc illuc volantes flores depascerent, idem videretur Thriis accidere quod apibus, ut pulvere floribus insidente quasi farraceo pulvere conspergerentur. Κ 152 ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας, Κ 156 ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο, cf. Eust. 795, 52. 58; κ 288 φάρμακον ὅ κέν τοι κρατὸς ἀλάλκῃσιν κακὸν ἦμαρ cf. Eust. 1659, 20; χ 218 σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις, Eust. 1925, 31 τῇ ζωῇ σου ζημιωθήσῃ, ι 490 κρατὶ κατανεύων, θ 92 Ὀδ. κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκεν, sch. H ὑποκάτω τῶν ὀφρύων, Τ 93 ἄτη κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει, sch. B οὐ γὰρ πίπτει βλάβη οὐδεμία χαμαί, ἀλλ' εἰς κεφαλήν τινος ἀποσκήπτει τὴν ἀτυχίαν, καὶ ἐπὶ κρ. βαίνει τὸν νοῦν βλάπτουσα, ὅς ἐστιν ἐν τῇ κεφαλῇ, Eust. 1173, 55; χ 309 ω 185 κράτων τυπτομένων. de Scylla quae sex habebat capita μ 99 φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ φῶτα. de equis Ζ 509 Ο 266 (ἀθετ.) ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, Eust. 658, 65 ὅ ἐστιν ὑψαυχενεῖ, cf. ζ 107; Ρ 437 (ἵππω) οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα (v. l. ἐνισκήψαντε vel ἐνισκίψ.), Τ 405 equus elocuturus ἤμυσε καρήατι, schol. B παρέκλινε τὴν κεφαλήν, ἐπιστρέφων ἑαυτὸν ὥστε ἐναντίος τῷ Ἀχ. γενέσθαι καὶ πρὸς αὐτὸν λαλῆσαι cf. sch. AD et Θ 308; de bovibus h. Merc. 211 κάρη δ' ἔχον ἀντίον αὐτῷ. Sic Herm. coniecit pro ἔχεν quod necessario ad deum referendum erat. Idem versum spurium iudicavit. 2) translate. a) de herbis. Θ 306 μήκων ὣς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, cf. Verg. Aen. 9, 437 papavera demisere caput, v. etiam s. v. βρίθω; h. Cer. 12 τοῦ (ναρκίσσου) καὶ ἀπὸ ῥίζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει, Voss minus bene ἑκ. γε κάρην' ἐπεφύκει coniecit. b) de vertice, ca[cu]mine montis (saepius κάρηνον). Eust. 1193, [..] κρᾶτα ὄρους ἀκροτάτην κορυφὴν ἤτοι ἐξοχ[ὴν] ἀκρώρειαν cf. Ap. Soph. 95, 22 μεταφορικ[ῶς] τὰ ἀνώτατα τῶν ὀρῶν σημαίνει. Υ 5 κρατ[ὸς] ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου. c) ι 140 ἐπὶ κρ[α]τὸς λιμένος ῥέει ὕδωρ, ν 102 346 ἐπὶ κρατ[ὶ] λιμένος ἐλαίη, in ultima parte portus, sch. ἄνω, ἐν ἀρχῇ τοῦ λιμένος. ἀρχὴ γὰρ τοῦ σ[ώ]ματος ἡ κεφαλή cf. sch. V. — Tribuuntur epitheta ἴφθιμος, πολιός, χαρίεις, ἀθάνατος. κάρη legitur ante caes. tertii pedis saepiss[ime] (sexies et sexagies), sexies post thesin 2. pe[dis,] bis post thes. 1. pedis (h. Ven. 174 h. Cer. 1[89]). κάρητος, τι ubique in exitu versus, καρήατ[ος,] τι, τα (exc. Λ 309) post caes. 3. pedis; κρατ[ός,] α in arsi septies (quinquies in introitu ver[sus,] exc. κ 288 λ 600), in thesi quattuordecies p[ost] arsin 2. pedis novies, post arsin 4. pedis qu[in]quies). κρατί, κράτων in introitu versus e[xc.] μ 99, κράατι, τα in 5. pede. Ex quadra[ginta] formis, quae ab κρ incipiunt, duobus locis [syl]laba antecedens brevis est θ 92 μ 99 (s[ep]tdecim locis incipiunt versum). — κρήδεμνον, ἀ[μ]φικαρῆ (v. s. κάρη), (κατα)κρῆθεν, κατάκ[ρης] (v. s. ἄκρος), ἀντικρύ(ς), καταντικρύ cf. κάρη[νον,] ὀρθόκραιρος (?) ἐπίκαρ (v. s. κάρ), ἐπικάρ[σιος,] κρανίον, κρήνη, κορυφή, κόρυμβος, κό[ρυς,] κορθύω all.

καρηκομόωντες v. s. κάρη.

κάρη-νο-ν (sanscr. çîrshan, Curt. Et. [..] Fick Spracheinh. 119 Corssen Ausspr. I 51[..] Benfey WL. II 285; Lobeck Path. El. I 2[..] L. Meyer vgl. Gr. II 185 Woerner index p. [..] caput. In Il. et Od. tantum in plur. leg[itur,] sing. exempla duo sunt in hymnis: VIII [..] XXVIII 8. Leguntur formae καρήνου, κάρ[ηνα,] ων. — 1) proprio sensu de capitibus hom[inum] et animalium. h. VIII 12 σεύασθαι κακότητα ἐμοῖο καρήνου, h. XXVIII 8 (Ἀθήνη) ὦρσ[ε] ἀπ' ἀθανάτοιο καρήνου. In circumlocuti[one] additur genet.: Λ 500 ἀνδρῶν πῖπτε κάρ[ηνα,] Λ 158 πῖπτε κ. Τρώων φευγόντων, Eust. 83[..] νοητέον περιφραστικῶς τοὺς Τρῶας, sch. D [..] μέρους ἄνθρωποι. οἱ δὲ ἀκρωτήρια (?), κ [..] 536 λ 29 49 νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα cf. E[ust.] 1668, 30; Ι 407 ἵππων ξανθὰ κ. cf. Δ [..] Ψ 260 h. Merc. 94 302 394 402 βοῶν ἴφ[θιμα] κ., Verg. Aen. 5, 62 boum capita. 2) transl[ate.] a) vertices, cacumina montium. Υ 58 [..] (Bekk., Düntzer hom. Beiwörter p. 18 s., Kö[chly] de Od. carm. I p. 17 expunxerunt cf. Nitzsch [..] ὀρέων αἰπεινὰ κ., ι 113 ὀρέων ναίουσι κ[άρηνα,] XXVII 6 τρομέει κ. ὑψηλῶν ὀρέων, Α 44 [..] Δ 74 Η 19 Χ 187 Ω 121 α 102 ω 4[88] [..] κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, h. Cer. 449 [..] κατ' Οὐλ. καρήνων, h. Merc. 322 ἵκοντο [κά]ρηνα (v. l. τέρθρον ἵκοντο) θυώδεος Οὐ[λύμ]ποιο, Β 869 h. Ap. 41 Μυκάλης αἰπειν[ὰ κ.,] h. Ap. 33 Πηλίου ἄκρα κ., h. Ap. 39 Κω[..] ἄκρα κ., h. Merc. 142 Κυλλήνης δῖα κ., h. X[..] αἰγίλιπος πέτρης στείβουσι κ., Köchly c[..] (Progr. Turic. 1856 p. 6) στείχουσι κέλευ[θα] Baum. h. l., h. XIX 7 κορυφὰς ὀρέων κα[ὶ ..] τρήεντα κάρηνα, codd. Pariss. pro κ. pr[aebent] κέλευθα quod cum κ. per errorem rep[..] sit Wolfius recte reposuit. Β 735 Τιτ[άνοιό τε] λευκὰ κ., paraphr. τὰ ἀκρωτήρια τὰ λευκ[ὰ] τοῦ Τ., Eust. 332, 22 λευκόγεων γὰρ φη[σι τὸ] χωρίον. ἔστι δὲ καὶ ὄρος τὸ Τίτανον [..] μασθὲν οὕτω καὶ αὐτὸ διὰ τὸ τιτανῶδες χ[..]

ς γῆς, cf. scholl. AB et D. b) de arcibus ῑitur. *B* 117 *I* 24 (Ariston. ἡ. δ. ὅτι Ζηνόδ. κε, Bekk. expunxit) πολλάων πολίων κατ-σε κάρηνα, paraphr. ἀκροπόλεις cf. *Π* 100 58. Sunt qui *B* 735 λευκὰ κ. eodem modo erpretentur, cf. Am. ad ν 388 app., E. M.), 55. 491, 18 κάρηνον τὸ ἀκρώτερον, κε-λή, Ap. Soph. 95, 22 μεταφορικῶς τὰ ἀνώ-α τῶν ὀρῶν, Eust. 1195, 52 κ. ὅ ἐστι κο-ραῖς cf 30, 38. Hes. ἄκραι, κεφαλαί, κορυφαί, ή. Suid. Lex. Seg. Bachm. 268, 3 Eust. .9 ἀκρόπολις cf. E. M. 491, 17 E. G. 299, 32. lederl. Gl. 733. Accedunt igitur haec adi. ad ηνον: ἀθάνατος, αἰπεινός, ἄκρος, ἀμενη-, δῖος, ἴφθιμος, λευκός, ξανθός. Saepissime tur in exitu versus (septies et vicies), ante s. 3. pedis bis (*A* 500 h. Merc. 322), post s. tertii pedis in versu octies repetito *A* 44. λοκάρηνος, ὑψικάρηνος).

Κάρησος. *M* 20 fluvius Mysiae, postea us Πίδυς (schol. V). Strab. 13, 603 ἀπὸ λοῦντος ῥεῖ, ἐμβάλλει δὲ εἰς τὸν Αἴσηπον Strab. 12, 554; schol. V Eust. 890, 1. Hero-us: Τυραννίων ὀξύνει τὸ Κ. ὡς Παρνασ-· οὕτως γὰρ ἀπὸ Κυζικηνῶν ὀνομάζεσθαι ποταμόν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βαρύνει . . . άντως ἐπικρατεῖ ἡ ἀπὸ τῶν ἐθνῶν χρῆσις ἐπὶ τὴν Ὁμηρικὴν ἀνάγνωσιν. schol. addit are Tyr. sententiae regulam quae in nom. generis oxytonis duplex σ flagitet; cf. Lehrs t. 262 Bekk. ho. Bl. I 162; Eust. 890, 2 ck Path. proll. 411; Hes. *Καρησσός*; cf. n Arcad. 77, 4.

καρκαίρω (rad. καρ, intens. καρκαρ, Fick cheinh. 70 radicem significare ‚sono' putat, ey WL. II 286 ‚vibror, tremo' cf. L. Meyer Gr. I 418; praes. ortum est ex καρκαρjω) o, sonitum do, crepo, gall. craquer. *Υ* 157 αιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν | ὀρνυμένων ἄμ-schol B ἐκραδαίνετο, ἐσείετο, ἐψόφει, . D ὀνοματοποιία ὁ τρόπος. Hes. Ap. . 95, 9 ἰδίωμα ἦχον, Hes. ψοφεῖν, ψόφον ἀποτελεῖν, Suid. Eust. 1201, 31; E. M. 9 ἐν κινήσει καὶ ταραχῇ ἡ γῆ ἐγίνετο. erl. Gl. 295. Friedlaender 2 hom. Wörter-751.

Κάρπαθος ἠνεμόεσσα h. Ap. 43, n. pr. in-inter Cretam et Rhodum sitae, a qua mare ıthium nomen habebat. Nunc vocatur Scar-. **Κράπαθος** litteris transpositis metro amodavit poeta *B* 676: Κράπαθόν τε Κά-τε | cf. Eust. 318, 23; Strab. 10, 488 ἐν αρπαθίῳ (πελάγει) πολλαὶ τῶν Σποράδων ὶ τῆς Κῶ μάλιστα καὶ Ῥόδον καὶ Κρή-ῶν . . . Κρ. et 489 ἡ Κάρπ., ἣν Κρ. ὁ ποιητής, ὑψηλή ἐστι, κύκλον ἔχουσα ων διακοσίων, cf. schol. D, Eust. 318, 28, an Geogr. v. Griechenl. II, 352. *Κρ.* gram-pro nativo videntur habuisse (cf. Cramer I. Ox. I 445 Lob. Path. proll. 362), sed v. Siegis-de metathesi graeca in Curt. Stud. V 173. Κράπαθα τὴν Κάρπαθα (?).

καρπ-ἄλῐμο-ς (rad. καρπ, κραπ in qua vide-esse notio agilitatis, Curt. Et. 137 L. Meyer Gr. I 363 II 621; Benfey WL. II 310, rl. Gl. 2332; alii deducunt ab ἀρπάλιμος b Path. el. I 105; cf. etiam Lob. Path. 165) celer, pernix. epitheton pedum. Hes. schol. γ 418 κραιπνός. Legitur tantum καρπαλίμοισι(ν) et praeter *Χ* 166 ubi-fine versus; non invenitur in Od. — *Π* 342 h. Merc. 225 ποσὶ κ., *Π* 809 πόδεσσί τε κ., *Χ* 166 κ. πόδεσσι.

καρπᾰλῐ́μως adv. celeriter, cito. E. M. 492, 28 E. G. 300, 37 Suid. ταχέως, schol. BL ad *A* 359 κραιπνῶς. *A* 359 κ. ἀνέδυ ἁλός, *B* 17 168 *E* 868 κ. ἵκανε, *T* 115 κ. ἵκετ' Ἄργος, η 191 γαῖαν ἵκηται κ., ι 216 κ. ἀφικόμεθα, μ 166 κ. ἐξίκετο νῆσον, η 135 κ. ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο, *K* 513 κ. ἵππων ἐπεβήσετο, h. Ap. P. 103 κ. προςέβης θείων, ζ 261 κ. ἔρχεσθαι, κ 146 κ. ἀνήιον, *A* 118 κ. ἧιξε, ξ 500 ὦρτο κ., h. Cer. 371 κ. ἀνόρουσε, β 406 γ 30 ε 193 η 38 ἡγή-σατο κ., γ 30 v. l. καρπαλίμως δ' ἤπειτα βαῖνε, θ 16 κ. ἔμπληντο ἀγοραί, θ 122 κ. ἐπέτοντο, ζ 312 νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι χαίρων κ., *Γ* 117 ἔπεμπε κ. ἄρνας τε φέρειν Πρ. τε καλέσσαι, *Θ* 506 546 ἄξεσθε (ἄξοντο) βόας καὶ μῆλα κ., *Υ* 190 σε σεῦα ταχέεσσι πόδεσσιν κ., *Χ* 159 δίωκε δέ μιν κ., ι 226 κ. ἐρίφους σηκῶν ἐξ-ελάσαντας ἐπιπλεῖν, ι 464 κ. τὰ μῆλα ἐλαύνο-μεν, τ 461 κ. χαίροντα ἔπεμπον. *A* 435 ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν κ., ο 497 κὰδ δ' ἕλον ἱστὸν κ., *E* 904 κ. ἰήσατο Ἄρηα, *I* 708 κ. ἐχέ-μεν λαόν τε καὶ ἵππους, *K* 346 αὐτὸν ἐπαΐξαν-τες ἕλοιμεν κ., *N* 296 κ. ἀνείλετο ἔγχος, *Ξ* 461 κ. ἀκόντισε, *P* 482 *Ω* 441 κ. μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν, *Ψ* 408 ἵππους κιχάνετε κ., *Ω* 327 ἵπποι (ἕλκον) τοὺς κέλευεν κ. κατὰ ἄστυ, γ 418 κ. μοι κρηήνατ' ἐέλδωρ, γ 478 κ. ἔζευ-ξαν ἵππους. — καρπαλίμως saepissime legitur in introitu versus (undequadragies), post pri-mum pedem quinquies (*E* 904 ζ 312 η 194 μ 166 h. Ap. P. 103). In postrema enuntiati sede κ. saepe ita ponitur ut versus primam se-dem teneat quo gravius fiat vocabuli pondus: *A* 435 *Θ* 506 546 *K* 346 *Υ* 190 *Χ* 159 *Ψ* 408 β 406 γ 30 ε 193 ζ 312 η 38 194 ξ 500 ο 497 cf. Am. η 194 app.

καρπός (rad. καρπ, lat. carpo, angl. hearf-est, litav. kerpu (seco), nostr. ‚Herbst' quo anni tempore carpuntur fructus de arboribus, fruges de agris, Curt. Et. p. 138 cf. Nr. 332, Fick Spracheinh. 75, Benfey WL. II 177 L. Meyer vgl. Gr. I 363 II 154 Woerner index 26 Doederl. Gl. 2331) fructus, fruges. E. M. 492, 22 ὁ πρὸς ἄμητον ἡτοιμασμένος ἄσταχυς cf. E. G. 300, 54. 607, 33, Suid. ἡ ἐπικαρπία, Hes. σῖτος. Legun-tur καρπός (bis), ῷ (bis), όν (sedecies), plur. non invenitur. 1) fructus a) arborum. λ 588 δένδρεα . . χέε καρπόν, schol. BQ τὸ χέε καὶ ἐπὶ ξηρῶν, τ 112 βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ. Friedlaender Anall. 463 iudicat vv. 109—114 aliunde huc translatos esse. η 117 τάων (ὄγ-χνῶν aliarumque arborum) οὔ ποτε καρπὸς ἀπόλ-λυται οὐδ' ἀπολείπει (v. l. ἐπιλείπει, ἀπολήγει), ι 94 λωτοῖο μελιηδέα καρπόν, κ 242 Κίρκη πάρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπόν τε κρανείης, schol. HQV: Ἀρίσταρχος οὐκ οἶδε τὸν στίχον. ὁ δὲ Καλλίστρατος ἀντ' αὐτοῦ γράφει „παντοίης ὕλης ἐτίθει μελιηδέα καρ-πόν". καρπόν τε κρ. (φησὶ) ὃς πίτταξις κα-λεῖται, οἱ δὲ βάρβιλος, οἱ δὲ μάραος, Eust. 1657, 19, v. Nitzsch ad l. l.; ep. 10 (11), 1 ἄλλη τίς σευ πεύκη ἀμείνονα κ. ἵησιν. b) *Γ* 246 οἶνον ἐύφρονα, καρπὸν ἀρούρης cf. Eust. 411, 36, *Σ* 568 μελιηδέα κ., quo loco de vindemia est sermo, Eust. 1163, 52 = ἡ σταφυλή. schol. V οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, quid autem pro κ. ad-fuerit, nescimus, Düntz. suspicatur οἶνον. h. VII 41 εἱλίσσετο κισσός, χαρίεις δ' ἐπὶ καρ-πὸς ὀρώρει. 2) fruges agrorum, saepissime

frumentum. a) *Z* 142 *βροτῶν οἳ αρούρης καρπὸν ἔδουσιν*, Eust. 630, 12 *περίφρασίς ἐστι τοῦ σῖτον ἔδειν* cf. *ι* 89; *Φ* 465 *ἀρούρης κ. ἔδοντες*, h. Cer. 471 Ceres *καρπὸν ἀνῆκεν ἀρουράων*, h. Cer. 332 *γῆς κ. ἀνήσειν*, h. Ap. P. 187 *γαίης πολυφόρβου καρπὸν ἔδοντες*, Hor. Carm. 2, 14, 10 quicumque terrae munere vescimur (*καρπὸς ἀρούρης* de vino *Γ* 246 v. supra). b) omisso genet. *ἀρούρ.* aut *γῆς*. *Λ* 156 *ἐν Φθίῃ καρπὸν ἐδηλήσαντο*, *Ε* 501 *ὅτε κρίνῃ καρπόν τε καὶ ἄχνας* ventilator in area. *Υ* 227 *ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον οὐδὲ κατέκλων* cf. schol. AD; de v. l. *καρπῶν* v. Spitzner h. l., *η* 104 *ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν*, schol. V *τοὺς πυρούς· μηλοειδὴς γάρ ἐστι τὴν χροιάν* cf. sch. HPQT; sch. EHQP *οὐκ ἔστι κ. τὸ ἐκ τῶν μήλων ἔριον, ὥς τινες οἴονται.* Expunxerunt vv. 103—131 Friedlaender, Kirchhoff, Koechly, W. Ribbeck alii, defendere videtur locum Anton (Rh. Mus. 18, 418). h. Cer. 469 *καρπὸν ἄεξε φερέσβιον ἀνθρώποισιν.* de papavere: *Θ* 307 *μήκων καρπῷ βριθομένη* cf. Eust. 715, 2; damnat vv. 306—7 Grashof Fuhrw. 25. Iunguntur cum *καρπός* adiectiva *ἀμείνων, μελιηδής, μήλωψ, φερέσβιος, χαρίεις.* (*ἀγλαόκαρπος, εὔκαρπος, πολύκαρπος, ὠλεσίκαρπος*).

καρπός (rad. *καρπ* in qua videtur inesse notio agilitatis cf. Curt. Et. 477, Fick confert cum sanscr. k'arp-ata-s et norr. hveifi; Benfey WL. II 310 L. Meyer vgl. Gr. II 154 Woerner index 26 Doederl. Gl. 2331 (?)) ima pars manus, carpus, nostr. ‚Handwurzel, Gegend der Hand am Knöchel'. E. G. 607, 33 *τὸ ἄκρον τῆς χειρός*, Eust. 553, 27 *ἄρθρον χειρὸς καὶ βραχίονος*, 1572, 36 Hes. Suid., E. M. 492, 25 E. G. 300, 45. — Legitur tantum *ἐπὶ καρπῷ* quod ubique cum *χείρ* iunctum est. Semper in exitu versus (sexies) aut post caes. tertii pedis (quater) exc. *σ* 258. — *Θ* 328 *νάρκησε δὲ χεὶρ* (v. l. *χεῖρ'*) *ἐπὶ κ.*, *Ε* 458 883 *Ρ* 601 *σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ*, *χ* 277 *Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ κ.*, *ω* 398 *Ὀδυσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ* (E. G. 300, 58 *καρποῦ*), *Ω* 671 *ἐπὶ κ. χεῖρα γέροντος ἔλλαβε*, sch. AD *ἐδεξιώσατο*, sch. B *πρὸς πίστιν ἡ τῆς δεξιᾶς χειρὸς κράτησις* cf. Eust. 1370, 65; *σ* 258 *δεξιτερὴν ἐπὶ κ. ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα.* *Σ* 594 h. Ap. P. 18 *ὠρχεῦντ' ἀλλήλων ἐπὶ κ. χεῖρας ἔχοντες* (*ἔχουσαι*), *Φ* 489 *ἀμφοτέρας ἐπὶ κ. χεῖρας ἔμαρπτεν.*

καρτερό-θυμος (*καρτερός*) qui est forti et constanti animo. paraphr. *πολεμικώτατος, καρτερόψυχος, ἰσχυρόψυχος.* leguntur formae *ον, ε, ων.* In exitu versus praeter *Ε* 277. — *Ε* 277 Pandarus alloquitur Diomedem *καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγανοῦ Τυδέος υἱέ*, schol. LV *εἰρωνικός ἐστιν ὁ ἔπαινος* cf. paraphr., *Ν* 350 *Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον*, *Ξ* 512 *Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων*, schol. V *τινὲς βαρβαροφώνων*, *φ* 25 *Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον, φῶθ' Ἡρακλῆα* (v. l. *κρατ.*) cf. vv. 27 ss.

καρτερός (*κάρτος*, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 208; *κ.* et *κρατερός* variantur prout versui aut anapaest. aut dactyl. voc. accommodatius est cf. Siegismund de metathesi gr. in Curt. Stud. V, 1 p. 172 L. Meyer I 269. 369) robustus, validus, potens, fortis, Suid. *ὁ δυνάμενός τινος κρατεῖν, ὁ ἐγκρατής*, Ap. Soph. 95, 12 *ἰσχυρός.* de accentu v. Herod. ad *Α* 280 et eund. *περὶ διχρόνων* 29[...] 10; Wolfius et Spitzn. scribunt *Α* 280 *κάρτερο[ς]* cum iudicent comparativum esse, sed cf. Doederl Gl. 727 Naegelsb. l. l. Nec minus La Roch[e] scribit *κάρτερος.* leguntur *καρτερός, όν, ο[ί], αί, ά.* Saepissime (vicies) in 5. pede, quinqui[es] in 1., ter in 2., sexies in 4. pede. 1) de homi[ni]nibus. *Θ* 139 *οὔ τι κακώτερον ἄλλο θαλά[σ]σης ἄνδρα γε συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα κ. εἴ[η]*, *χ* 13 *τίς κ' οἴοιτο μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, κ[αὶ] εἰ μάλα κ. εἴη, οἱ τεύξειν θάνατον*; *Α* 178 *ε[ἰ] μάλα κ. ἐσσι, θεός που σοὶ τό γ' ἔδωκ[εν]*; *Α* 280 *εἰ σὺ κ. ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο, ἀλ[λ'] ὅ γε* (Agamemnon) *φέρτερός ἐστιν*, de Achill[e] Bekk. vv. 280—4 expunxit, *Ε* 410 *Τυδείδη[ς ...] καὶ μάλα κ. ἐστι*, *Ε* 645 *οὐδ' εἰ μάλα κ. [...]* de Sarpedone, *Ν* [316] *Ἕκτορα, καὶ εἰ μάλα [...] ἐστιν*, *δ* 242 271 *τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη κ. ἀν[ήρ]* (*Ὀδυσσεύς*), *υ* 393 *θεα καὶ κ. ἀνήρ*, *ξ* 116 *[...] σε πρίατο ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ κ. ὡς ἀ[γο]ρεύεις*; sch. H *καρτερός: εἶπε γὰρ ὅτι ῴχε[το] εἰς τὴν Ἴλιον*, Düntz. ‚hoc uno loco = prae[po]tens, ditissimus'. Versus ei suspectus vide[tur] esse. h. Ap. 13. 126 *χαίρει Λητώ, οὕνεκα τοξ[ο]φόρον καὶ κ. υἱὸν ἔτικτεν*, h. VII 18 *τ[...] τόνδε θεὸν δεσμεύεθ' ἑλόντες καρτερόν*; [...] Baccho, *Ν* 124 *Ἕκτωρ βοὴν ἀγαθὸς πολεμί[ζει] καρτερός*, *Ε* 592 *Τρώων εἵποντο φάλαγ[γες] καρτεραί*, *Ν* 127 *ἵσταντο φάλαγγες κ.*, *Ι* [...] *Τυδείδη, περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι κ. ἐσσι.* c[um] infin.: *Ν* 483 *ὃς μάλα κ. ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτ[ας] ἐναίρειν.* — *ο* 534 *ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί*, sch[ol.] *ἐγκρατεῖς, τὸ κράτος ἔχοντες, δεσπόζοντε[ς]* Eust. 1790, 7. 2) de rebus. *Ε* 806 *ὃ θυμ[ὸν] ἔχων ὃν κ.*, cf. Giseke hom. Forsch. 172[...] Merc. 409 *χερσὶ περίστρεφε κ. δεσμά*, *Ε* [...] 872 *οὐ νεμεσίζῃ Ἄρη* (*ὁρῶν*) *τάδε κ. ἔ[ργα]* (Did. ad *Ε* 757 *κ. ἔργα, οὕτως Ἀρίσταρχ[ος] ἄλλοι δὲ ἔργ' ἀΐδηλα*, sch. LV ad *Ε* 872 [...] *ἔργ' ἀΐδ.*, Bekker *ἀΐδ.* recepit cf. Buttm[ann] Lexil. 60, 2 Doederl. Gl. 409, Ameis *Ε* 757 ap[...] Eust. 605, 35 *κ. δὲ καὶ νῦν ἔργα τὰ βί[αια]* 616, 24 *οὐκ ἐπὶ ἐπαίνου κεῖται ἀλλ' ἀντὶ [...] βιαστικά, καθ' ὃ καὶ βέλος λέγεται κ.*, h. [Ap.] P. 180 *ἰὸν ἐφῆκεν κ.* Epitheton est iurisiura[ndi] validus et firmus. *Τ* 108 *ὄμοσσον κ. ὅρκον*, *Τ* [...] *ὤμοσε κ. ὅρκον*, *δ* 253 h. Merc. 536 *ὤμοσα κ. ὅρ[κον]*, *μ* 298 *σ* 55 *ὀμόσσατε κ. ὅρκον*, *κ* 381 *ἀπώμο[σα] ὅρκον.* paraphr. *δυνατός*, Eust. 1175, 20 *κ. ο[ὐ] μόνον συνήθως ὁ ἰσχυρός, ἀλλὰ καὶ ὁ πα[...] μονος.* — *Π* 517 *ἕλκος ἔχω τόδε κ.*, *Π* [...] *τόδε κ. ἕλκος ἄκεσσαι*, paraphr. *ἰσχυρόν, [δυ]νατόν*, Eust. 1074, 10 *βίαν πάντως δηλοῖ.* [...] codd. saepissime confunduntur *καρτερός* et [κρα]*τερός*; pro *καρτ.* v. l. est *κρ.* his in locis: *Ε* [...] 592 645 757 806 872 *Ι* 53 *Ν* 124 127 *Τ* [...] *κ* 381 *μ* 298 *ξ* 116 *ο* 534 *σ* 55. (*καρτερ[όθυ]μος, καρτερόχειρ*). v. etiam s. v. *κρατερ[ός]*.

καρτερό-χειρ (*καρτερός, χείρ*) validas, f[ortes] manus habens. Voc. h. VIII 3 Martis [epi]theton.

κάρτιστος (superl. adi. *κρατύς*, per m[eta]thesin pro *κράτιστος* quod nusquam legitur [apud] Hom., cf. L. Meyer vgl. Gr. I 269 Siegism[und] de metathesi gr. in Curt. Stud. V, 1 p. [...] Doederl. Gl. 727) robustissimus, potentissi[mus] Hes. *ἰσχυρότατος, δυνατώτατος.* Non in [...]nis, semel in Od., saepius in Il.; leguntur [κάρ]*τιστος, ον, ην, οι, οις.* 1) de dis et homin[ibus] *Θ* 17 *εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἁπάντων* (Iup[piter]) *Υ* 243 *ὃ* (*Ζεὺς*) *γὰρ κ. ἁπάντων* (v. l. *ἄρι[στος]*

schol. A). *Λ* 266 267 *κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν· | κάρτιστοι μὲν αν καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο* (Bekk. *καρτίοισι μάχ.* cf. La Roche h. U. 77). Eust. 1, 42 *ἀνδρειότατοι*, *Ι* 558 *Ἴδεω ὃς κ.* (v. l. *λλιστος*) *ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν*, *Η* 155 *ν δὴ μήκιστον καὶ κ. κτάνον ἄνδρα*, *Ζ* 98 *δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι* l. *κράτιστον*). 2) de aquila *Φ* 253 *ὅς θ' α κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν.* *Ζ* 185 *καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο μεναι ἀνδρῶν* (v. l. *κρατ.*). 4) neutr. *κάρτόν ἐστι* c. infin.: *μ* 120 *οὐδέ τις ἔστ' ἀλκή· γέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.*

κάρτος (rad. *κρα*, Curtius Et.[3] 147, per methesin pro *κράτος* cf. L. Meyer vgl. Gr. I 369, gismund de metathesi gr. p. 172) robur, vis, tentia. E. G. 301, 34 *νῖκος, ἰσχύς*, Ap. Soph. 11 *κράτος καὶ ἰσχύς*, Hes. *δύναμις*. leguntur formae *κάρτος, εϊ*. In arsi *α* est saepissime (decies), in thesi ter (*Ι* 254 *δ* 415 *ζ* 197). *Ι* 254 *κάρτος* (v. l. *κράτος*) *Ἀθ. τε καὶ Ἥρη σουσι*, paraphr. *δύναμιν*, *Ρ* 562 *εἰ γὰρ Ἀθήνη η κ. ἐμοί*, h. VIII 11 de Marte *καταστίλβων ας καὶ κ. ἀρήιον, ὥς κε δυναίμην | σεύασθαι κότητα ἀπ' ἐμοῖο καρήνου.* de equis *γ* 370 τους *οἳ κάρτος ἄριστοι.* *Ρ* 623 *οὐκέτι κάρ- Ἀχαιῶν*, paraphr. *οὐδαμῶς ἔτι ἡ νίκη ἔσται Ἑλλήνων.* Saepe *κ.* copulatur cum synon. : a) *δ* 415 *ὑμῖν μελέτω κ. τε βίη τε*, v. l. ον *τε ἔπος τε*, *ν* 143 *σ* 139 *βίη καὶ κάρτεϊ ων*, schol. V ad *ν* 143 *νικώμενος ὑπὸ τῆς τοῦ βίας καὶ τῆς ἰσχύος* cf. Naegelsb. hom. ol. 333. de *ζ* 197 v. infra. b) *Ο* 108 *φησὶν ἐν ἀθ. θεοῖσιν | κάρτεΐ τε σθένεΐ τε εἶναι στος*, *Ρ* 322 *Ἀργεῖοι κε κῦδος ἕλον κάρτεϊ σθένεϊ σφετέρῳ* cf. *Ρ* 329. c) *Θ* [226] *Λ* 9 ρέῃ *πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν*, ubi additus gen. *χ.* cf. *Ρ* 329. d) *Ρ* 329 *ἀνέρας κάρτε σθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε.* 2) de t potestate *ζ* 197 *τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεκ. τε βίη τε.* — Doederl. Gl. 726 Naegelsb. ad Il. *Γ* 45 fin. (*καρτερός, καρτερόθυ-, -χειρ* cf. *κάρτιστος, καρτύνω*). v. etiam *κράτος.*

καρτύνω (*κρατύς* cf. Curt. Et. 147; L. Meyer Gr. II 76; per metathesin pro *κρατύνω* d non legitur ap. Hom. cf. Siegismund de athesi gr. p. 172) roboro, firmo, confirmo. t. 911, 37 *πυκνῶσαι, στερεῶσαι*, Hes. *ἀσφασθαι, διϊσχυρίζεσθαι.* Tantum in Il. et im aor. med. 3. pl. *ἐκαρτύναντο.* *Λ* 215 15 *Π* 563 *ἐκ. φάλαγγας*, paraphr. *ἰσχυροσαν τὰς τάξεις*, sie bildeten starke Reihen, Doederl. Gl. 728.

Κάρυστος. *Β* 539 acc. *ον*, urbs Euboeae moribus clara, quae nunc vocatur Karysto Bursian Geogr. v. Griechenl. II 432 ss. Seium Steph. Byz. ei nomina etiam erant *Χει-ία* et *Αἰγαία*. Strab. X p. 446 Eust. 280, s.

καρφᾰλέος (*κάρφω* cf. L. Meyer vgl. Gr. 1) aridus, schol. BL ad *Ν* 409 Eust. 1539, 16 *κατάξηρον*, Suid. Eust. 1745, 44 *τὸ ξηρόν*, cf. Leguntur *καρφαλέον, έων, έοι* v. l. 1) *ε* 369 ' *ἄνεμος ζαὴς ἠίων θημῶνα τινάξῃ | καρ-ων*, Faesi ‚*κ.* (*κάρφος*) in die Streu ge-'. *Φ* 541 *οἳ δ' . . δίψῃ καρφαλέοι* (v. l. *καρχαλέοι*) *φεῦγον.* 2) transfertur ad sonis raucum et durum. *Ν* 409 *καρφαλέον δέ σπὶς ἐπιθρέξαντος ἄυσεν | ἔγχεος.* Neutr. pro adv. est. Eust. 939, 51 *σαφέστερον φράζει ὅτι αὖον ἄυσεν.*

κάρφω (rad. karp carpere rümpfen cf. Fick Spracheinh. 75; Benfey WL. II 178) rugo, corrugo, torreo. Eust. 1745, 39 *ἔστι τὸ ξηράναι καὶ συσπάσαι*, sch. BQ ad *ν* 398 E. M. 507, 4 E. G. 614, 34. 300, 45. 55 Ap. Soph. 95, 13 *ξηραίνω*, Hes. *ξηρᾶναι, ῥυσῶσαι, ἀφανίσαι, γεροντοποιῆσαι*, opp. *ὀφέλλω* *π* 174, cf. *Ι* 446. Tantum in Od., tantum coni. cum *χρόα*, in introitu versus. leguntur *κάρψω* et *κάρψε.* *ν* 398 *κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ μέλεσσι*, Eust. 576, 12 *ἐξήρανται ἐπιλιπόντος τοῦ ἀναβαίνοντος ὑγροῦ ἐν τῇ χλωρότητι*, Ariston. *ἀθετ.* vv. 398—401 *ὡς ἐκ τῶν ἑξῆς μετενηνεγμένοι*, Düntz. Kayser expungunt. *ν* 430 *κάρψε μέν οἱ χρόα.* (*καρφαλέος*, cf. *καρπός*).

καρχᾰλέος (cognatum est adiectivo *καρχαρος* cf. Benfey WL. I 203 L. Meyer vgl. Gr. I 419 II 461) asper, Düntz.: gebissen, gequält. Tantum *Φ* 541 *δίψῃ καρχαλέοι* ubi sermo est de Troianis fugientibus et fessis; schol. B *ξηραίνει καὶ* **τραχύνει** *τὴν γλῶτταν ἡ πολλὴ δίψα*, Verg. Georg. 3, 434 asper siti; paraphr., Ap. Soph. 95, 14 Lex. Seg. Bachm. 268, 10 Eust. 1250, 54 *κατάξηρος*, Suid. Hes. *ξηρός.* — Lob. Path. proll. 135. de v. l. *καρφαλέοι* v Spitzn. l. l. Doed. Gl. 795.

καρχᾰρ-όδους (*κάρχαρος*, sanscr. karkara asper, durus, Fick Spracheinh. p. 73. 153 Benfey WL. I 203 L. Meyer vgl. Gr. I 419 Doederl. Gl. 795 Lobeck Path. proll. 255 cf. Lob. Paralipp. 248) dentes asperos, acutos, serratos habens. Epitheton canum. leguntur *καρχαρόδοντε* et *-όντων.* *Κ* 360 *κ. δύω κύνε*, *Ν* 198 *κυνῶν ὕπο κ.* Schol. AD ad *Κ* 360 *ἐπικαμπεῖς ὀδόντας ἔχοντες ἢ τραχεῖς. κάρχαρον γὰρ τὸ τραχύ.* Lex. Seg. Bachm. 268, 11 Suid.; schol. D et paraphr. ad *Ν* 198 *ὀξεῖς* (*καὶ ἐπικαμπεῖς*) *ὀδόντας ἔχοντες*, Hes. E. M. 493, 2 E. G. 301, 44 Ap. Soph. 95, 10.

κᾰσι-γνήτη (fem. subst. *κασίγνητος* q. v. cf. Woerner subst. Hom. index 17 Lobeck Paralipp. 459) germana soror. leguntur *κασιγνήτη, ης, ην, αι, ῃσι(ν)*. Saepe in Il. et hymnis, semel in Od. — Aut post caes. 3. pedis (decies) aut post thesin primi pedis (quater) exc. *Ι* 584 *Κ* 317. — *Ι* 584 *πολλὰ τόν γε κασίγνηται καὶ μήτηρ ἐλλίσσοντο* (schol. *Κ* 167 *κασιγνήτη*), schol. A *κ. κατὰ τὸ θηλυκὸν αἱ Ἀριστάρχου. ἔχει δὲ λόγον καὶ ἡ διὰ τοῦ ο· κατὰ γὰρ Ὅμηρον πλείους εἰσὶν ἀδελφοὶ τῷ Μελεάγρῳ* (*Β* 641). *καὶ συλληπτικῶς μετὰ τῶν ἀρσένων καὶ τὰς ἀδελφὰς ἀκουστέον Γόργην καὶ Δηϊάνειραν* cf. schol. BL; *Κ* 317 *ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτῃσιν*, schol. A *ἡ διπλῆ ὅτι Ζηνόδ. γρ. κασιγνήτοισι*, schol. V *ὡς γυναικοτραφὴς δειλὸς ἦν καὶ ῥιψοκίνδυνος.* *Φ* 470 *τὸν δὲ κ. μάλα νείκεσε*, *δ* 810 *τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες;* h. Merc. 552 *Θριαὶ* (scripsit Herm. pro *Μοῖραι*, cod. M *Σεμναί*) *γάρ τινες εἰσί, κασίγνηται γεγαυῖαι.* h. Cer. 284 *τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινήν*, Herm. coni. *κασιγνήτη φ. ἐσάκουσ' ἐλεεινήν.* h. Ap. P. 142 *Θέτις μετὰ ᾗσι κασιγνήτῃσι κόμισσεν*, *Σ* 52 *κλῦτε, κ. Νηρηίδες*, *Σ* 139 *στρεφθεῖσ' ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα.* *Υ* 71 *Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κ. ἑκάτοιο*, h. IX 1 *Ἄρτεμιν ὕμνει, κ. ἑκάτοιο.* *Π* 432 *Σ* 356 (*Ζεὺς*) *Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε.* Porphyrio teste

Zenod. expunxerat vv. Σ 356—368 expunxitque etiam Bekk.; h. Ven. 40 *Ἥρης, κ. ἀλόχου τε*, h. XII 3 *Ἥρην, Ζηνὸς ἐριγδούποιο κ. ἄλοχόν τε*, cf. Verg. Aen. 1, 46 Iovis et soror et coniunx. *Δ* 441 *ἔρις, Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε*, schol. BLV *ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν παθῶν πλάττει καὶ τὰς συγγενείας. ἔστιν οὖν ἀδελφὴ οὐ τῇ συγγενείᾳ ἀλλὰ τοῖς τρόποις. ποιητικῶς δὲ καὶ τῆς Ἔριδος τὸ πάθος ἐσήμανεν.* (*αὐτοκασιγνήτη*).

κᾰσί-γνητος (ortum ex *ὁ κάσις* frater, *ἡ κάσις* ap. Eurip. soror et rad. gan, gna, *γεν* litterarum metathesi, Fick Spracheinh. 316 Curt. Et. 138 166 Corssen Ausspr. I 435 s. cf. L. Meyer vgl. Gr. II 321. origo vocis *κάσις* obscura est cf. Benfey WL. II 166 Curtius in Kuhnii Ztschr. I 32 Doederl. Gl. 2455; Lehmann z. Lehre v. Locativ, Neustettin 1870 p. 7 ‚im Mutterschos gezeugt'). 1) frater germanus, uterinus. 2) sensu latiore: consanguineus, maxime consobrinus. E. M. 493, 14 E. G. 302, 4 Lex. Seg. Bachm. 268, 16 Suid. *γνήσιος ἀδελφός*. Suid. addit *κασίγνητοι κοινότερον οἱ συγγενεῖς· ὁ δὲ Ὅμηρος τοὺς ἀνεψιοὺς εἶπε κ.*, Ap. Soph. 95, 29 Eust. 1030, 52, cf. Hes.; sch. D ad *B* 706 *αὐτοκασίγνητος ὁ ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων ἀδελφός. κασίγνητος δὲ λέγεται ὁ καθ' ἕτερον τῶν γονέων ἀδελφός.* leguntur formae *κασίγνητος, ου* (*θ* 546), *οιο* (decies), *ῳ, ον, ε, ω, οι, ων, οις* (ter), *οισι* (quater), *ους*. Saepissime post caes. tertii pedis (semel et tricies), septies decies post thesin 1. pedis, *Z* 421 *ζ* 155 post thesin 2. pedis, *σ* 140 in exitu versus. 1) *Z* 102 *Ἕκτωρ δ' οὔ τι κασιγνήτῳ ἀπίθησεν, Ξ* 477 *Ἀκάμας ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς, Ξ* 483 *ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ | δηρὸν ἄτιτος ἔῃ, Π* 320 *Μάρις κασιγνήτοιο χολωθείς, Υ* 419 *Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κ. Πολύδωρον, ο* 237 *κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα | ἠγάγετο πρὸς δώματα, π* 97 *ἦ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι* cf. sch. HQ, *π* 115 *οὔτε κ. ἐπιμέμφομαι. Λ* 250 *κασιγνήτοιο πεσόντος* cf. *Θ* 330; *θ* 546 *ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται | ἀνέρι* cf. schol. *Φ* 75 et Am. app. h. l.; Friedlaender anal. Hom. 472, Koechly de Od. carm. I 35 locum expungunt. *θ* 585 *οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων | γίγνεται ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ* cf. schol. T; *Π* 326 *τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε, Τ* 293 *τρεῖς κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, Κ* 317 v. l. *ὃ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτοισιν* sec. Zenod., *Z* 421 *οἳ δέ μοι ἑπτὰ κ. ἔσαν ἐν μεγάροισιν. Z* 239 *Τρώων ἄλοχοι ἠδὲ θύγατρες | εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε | καὶ πόσιας, Z* 452 *οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω, | οὔθ' Ἑκ. οὔτε Πριάμοιο οὔτε κασιγνήτων, οἵ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ | ἐν κονίῃσι πέσοιεν, I* 584 v. l. *πολλὰ δὲ τόν γε κασίγνητοι* (Aristarchus *κασίγνηται*) *καὶ πότνια μήτηρ ἐλλίσσοντο, γ* 39 *πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ, ο* 16 *πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται | Εὐρυμάχῳ γήμασθαι* cf. sch. H, *ο* 273 *πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε, Ω* 793 *ὀστέα λέγοντο κασίγνητοί θ' ἕταροί τε* (?) cf. *φ* 216; *ω* 434 484 *παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας* (*φόνοιο*), *ζ* 155 *τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ μήτηρ, | τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι, Δ* 257 *Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον ἕλκε ποδός* cf. *M* 371; *Ξ* 231 *Ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ θανάτοιο* cf. *Π* 672 682; *Ξ* 473 *κ. Ἀντήνορος ἢ παῖς, φ* 216 *καί μοι ἔπειτα Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον, Z* 430 *Ἕκτορ,* ... *μοί ἐσσι πατὴρ καὶ μήτηρ ἠδὲ κασίγνητ*... *H* 48 *κ. δέ τοί εἰμι.* cum pron. possess.: *σ* 1... *πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτ*...*σιν, E* 474 *σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί* ... *σοῖσιν*, h. Ven. 135 *πατρί τε σῷ δεῖξον κ*... *μητέρι σοῖς τε κασιγνήτοις* (cod. M *δοιώ* ... *κασιγνήτω*), *Γ* 333 *θώρηκα περὶ στήθεσ*... *ἔδυνεν | οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος*, h. VII ... *ἔκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτ. οὓς* ... *κασ.*, cum adiectivis: *Δ* 155 *E* 359 *φίλε κα*...*γνητε*, *ε* ante caes. tertii pedis productum ... cf. Spitzner de versu Gr. heroico p. 37; v. *E* 359 *κασίγνητ' ἐκκόμισαι* pro *κασίγνητε* ...*μισαι, Φ* 308 *φίλε κ.* alloquitur Scamand... fluvius Simoenta fluvium, sch. B *καὶ ἀδελ*... *κατὰ ἀνθρώπου παρακαλεῖ καὶ ὑπὲρ φι*... *πόλεως* (?), *E* 357 *ἡ δὲ γνὺξ ἐριποῦσα κασι*...*τοιο φίλοιο ᾔτεεν ἵππους*, h. XXVII 13 (...*μις*) *ἔρχεται ἐς μέγα δῶμα κ. φίλοιο, Ἀπ*...*λωνος, η* 4 *κασίγνητοι δέ μιν ἀμφὶς ἵστα*... *ἀθανάτοις ἐναλίγκιοι*, h. Merc. 539 *καὶ* ... *κασίγνητε χρυσόρραπι* Apollo alloquitur M...curium, *Ω* 47 *ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον* ... *καὶ υἱόν*, schol. BM *οὗτοι γὰρ ἐνδιάθε*... *ἀδελφοί· τοὺς δὲ ὁμοπατρίους οὐκ ὄ*... *τελείας συγγενείας εἶναι ‚Φ 95'* cf. schol ... et A; *I* 632 *καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο* ... *νῆος* (v. l. *φόνοιο*) *ποινὴν ἐδέξατο*, schol ... *Ἀρίστ. κασιγν. ὅ ἐστι κασιγνητικοῦ, I* ... *πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόν*..., schol. DL *διὰ τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν·* ...*κτεινε γὰρ Μελέαγρος τοὺς ἀδελφοὺς τῆς* ...*τέρος αὐτοῦ. ἢ ἀντὶ τοῦ κασιγνητικοῦ φόν*... *οὐ γὰρ εἷς ἦν ὁ ἀνῃρημένος τῆς Ἀλθαίας ἀ*...*φός, ἀλλὰ πλείους.* Herodianus: *κασιγνήτ*... *ὡς Ἀδμήτοιο. τινὲς δὲ προπερισπῶσιν,* ... *γένηται κασιγνητικοῖ . . . δύναται μέντοι* ... *τὸ βαρυνόμενον ἑνικὸν ἰσοδυναμεῖν τοῦ κ*...*γνητικοῦ . . . οὕτως Ἀρίστ. τοῦ ἀδελφ*... de fratre consanguineo, non uterino, de fr... ex alia matre, nisi forte putamus poetam hi... locis aliter de origine Teucri iudicasse: *Θ* ... *Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσό*... cf. *Λ* 250; *O* 436 *Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασί*...*τον δὲ προσηύδα· Τεῦκρε πέπον, M* 371 ... *οἱ Τεῦκρος ἅμ' ᾖε κασίγνητος καὶ ὄπα*... (cf. *Δ* 257, v. etiam *Θ* 284 *νόθον περ ἐό*... *O* 466 *Τεῦκρος κασ. προσηύδα* cf. sch. BL ... *Γ* 238. 2) *O* 545 *Ἕκτωρ κασιγνήτοισι κ*...*σεν πᾶσι μάλα*, schol. BL *συγγενέσιν· ἔτι* ... *παρ' Ἴωσι τοὺς συγγενεῖς κασιγνήτους* ... *καλεῖσθαι. ὁμοίως δέ φασι καὶ τὸ Π* 67... *τοῖς ἀδελφοῖς· πρὸ δὲ τῶν ἀδελφῶν τὸν* ...*λάνιππον ὠνείδισεν*, schol. AD *σημειοῦνται τινες ὅτι τοὺς ἀνεψιοὺς κασιγνήτους ἐκά*... *ὁ γὰρ Μελάνιππος ἀνεψιὸς ἦν Ἕκτορος* ...*εψιοὶ δέ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες. Π* 674 *κασίγνητοί τε ἔται τε* (cf. *ο* 273 et *Ω* ... schol. ABL ad *Π* 674 *ἁπλοϊκῶς νῦν πάντ*... *συγγενεῖς· οὐδεὶς γὰρ ἱστόρηκεν αὐτοῦ* ...*φούς.* (*αὐτοκασίγνητος, πατροκ.*).

Κάσος, insula maris Carpathii, *B* 67... *Κάσον*, schol. D *νῆσος περὶ τὴν Κῶν* cf. ... Strab. X p. 488 *ἐν τῷ Καρπαθίῳ εἰσὶ π*... *τῶν Σποράδων μεταξὺ τῆς Κῶ μάλιστα* ... *Ῥόδου καὶ Κρήτης· ὧν εἰσιν . . . Κάσος.* ... *Κάσος ταύτης* (*Καρπάθου*) *μὲν ἀπὸ ἑβδ*...*κοντά ἐστι σταδίων, τοῦ δὲ Σαμωνίου* ... *ἄκρου τῆς Κρήτης διακοσίων πεντήκ*... *κύκλον δὲ ἔχει σταδίων ὀγδοήκοντα.* S...

yz. iudicat eam *μίαν τῶν Κυκλάδων* esse, sed . Bursian Geogr. v. Gr. II 349. 352. Nunc in-ılae nomen est Casso.

Κασσάνδρη (rad. *καδ* Fick, griech. Personen-ımen p. 42, cf. etiam Boekh in annot. crit. ad ind. Pyth. 11, 20; Curt. Et. 138 componit cum ίσις) filia Priami et Hecubae, sch. AD ad 44 *μυθεύεται τῶν ἐξ Ἑκάβης γεγονότων ριάμῳ παίδων Ἕλενον καὶ Κασσάνδραν δι-ύμους γεγενῆσθαι* cf. schol. BLV et Eust. 63, 40. Erat ei etiam nomen *Ἀλεξάνδρα* cf. es. — *N* 366 *Ὀθρυονῆα . . ὅς ῥα νέον πολέ-μιο μετὰ κλέος εἰληλούθει,* | *ᾔτεε δὲ Πριάμοιο υγατρῶν εἶδος ἀρίστην* | *Κασσάνδρην ἀνάεδ-νον*, Ariston. *ἡ δ. ὅτι νῦν μὲν τὴν Κασσάν-δραν εἶδος ἀρίστην, ἐν ἄλλοις δὲ* (*Z* 252) *τὴν Λαοδίκην, καὶ οὐ μάχεται.* *Ω* 699 *Κασσάνδρη* l. *Κάσσανδρα*), *ἰκέλη χρ. Ἀφροδίτῃ, Πέργα-μον εἰςαναβᾶσα φίλον πατέρ' εἰςενόησεν . . ώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα γέγωνέ τε· ὄψεσθε.* ut soror fratris misericordia commota, non ut tes Priami reditum ex arce speculatur prima, quod recte perspexit schol. B *οὐκ οἶδεν αὐ-τὴν μάντιν ὁ ποιητής.* Liesegang, de XXIV Ilia-s rhapsodia II p. 20 ex h. l. iam vestigium oddam artis illius praesagiendi et vaticinandi, qua multi postea dixerunt cyclici, apparere nset. ‚Quum multa alia quoque in hac rhaps. clicae cuiusdam scientiae deprehendantur vesti-a, colligendum esse poetam quippe qui ea esset tate qua fabulae illae cycli epici iam essent rvolgatae, haec de Cassandra quoque inde mpsisse.' Simile quiddam iam Eust. 1371, 40 h. l. iudicavit: *ὅτι τὴν Κασάνδραν, ἣν ἰκέλην υσῇ Ἀφρ. λέγει διὰ τὸ κάλλος, φιλάδελφον ὴν παριστᾷ καί που ἴσως καὶ μαντικὴν, ἐν ς λέγει προμαθεῖν αὐτὴν ἀνακομιζόμενον ν ἀδελφόν.* Neque minus suspectus videtur se locus Duentzero hom. Abh. 387. Capta oia Agamemnonis facta et cum eo a Cly-mnestra interfecta est. *λ* 422 *οἰκτροτάτην ουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρός Κασσάνδρης ν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις ἀμφ' ἐμοί* l. *Κασάνδρης*). — schol. AD ad *N* 66. Preller ech. Mythol. 3. ed. II 452 s.

κασσίτερος (L. Meyer vgl. Gr. II 547 com-nit cum nominibus in suffixum tara exeunti-s, Benfey WL. II 151 comparat sanscr. kastîra um ex kasa et tira quorum utrumque signi-et plumbum album) plumbum album. Plin. t. n. 34, 16: plumbum cuius duo genera, ni-um atque candidum. Pretiosissimum hoc, Grae-appellatum cassiterum. leguntur formae *κασ-σιτέροιο* (sexies), *ον* (bis), *ῳ*, *ον*, ubique post eresin buc. exc. *Σ* 565. Nusquam in Od. et hymn. Per Phoenices in Graeciam importa-n videtur esse cf. Litzinger, de antiqu. popu-um mercatura I. Essen 1866 p. 7. In igne iefactum (*Σ* 474) duriori metallo inducebatur 561). Veri simile est *κ.* etiam malleo sub-um esse (*Y* 271) cf. *ἑανοῦ κασσ.* *Σ* 613. Adhibebatur magnam partem ad ornanda arma. de thoracibus. *Λ* 25 (*θώρηκος Κυπρίου*) *δέκα οι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,* | *δώδεκα δὲ χρυ-σοῖο καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο,* *Ψ* 561 *θ. χάλκεον, περὶ χεῦμα φαεινοῦ κ. ἀμφιδεδίνηται*, schol. *χεῦμα ἐδήλωσε τὸν ἐκκεχυμένον τε καὶ πε-γμένον τῷ δόρατι* (Heynius *θώρακι*) *κασσί-τερον.* haud scio an h. l. metallum firmandi sa inductum sit aeri. b) de scutis. *Λ* 34 *ἐν οἱ* (*ἀσπίδι*) *ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέ-ροιο λευκοί*, de Achillis clipeo: *Σ* 565 *περὶ δ' ἕρκος ἔλασσεν κασσιτέρου*, *Σ* 574 *αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε*, *Σ* 474 *χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν κασσίτερόν τε* | *καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον* cum fabricaretur Volcanus Achillis clipeum. Fabricatus est ex quinque la-minis inter se iunctis quarum duae interiores ex plumbo albo erant factae: *Y* 271 *πέντε πτύ-χας ἤλασε κυλλοποδίων,* | *τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,* | *τὴν δὲ μίαν χρυ-σέην* cf. schol. B; Ariston. *ἀθ. στίχοι δ'* 269—272. c) de ocreis quibus crura tegebantur. *Σ* 613 *τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο*, *Φ* 592 *ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο κονάβησε*, ocreae ferreae, plumbo albo obductae fuisse videntur. Aristot. de arte poet. 1461ᵃ 28 ed. Vahlen: *ὅσα τῶν κεκραμένων οἶνόν φασιν εἶ-ναι, ὅθεν πεποίηται ‚κνημὶς ν. κασσ.', καὶ χαλ-κέας τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους, ὅθεν εἴ-ρηται ὁ Γανυμήδης Διὶ οἰνοχοεύει, οὐ πινόν-των οἶνον. εἴη δ' ἂν τοῦτό γε καὶ κατὰ μεταφοράν.* de iis qui censent *κ.* significare stannum v. infra. 2) adhibebatur ad ornandos currus: *Ψ* 503 *ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε*, Grashof Fuhrw. bei Hom. p. 7. spurios iudicavit vv. 502—6. — Alii interpretan-tur *κασσίτερον* stannum (cf. Plin. hist. nat. 34, 16 plumbum nigrum cum argento nascitur mix-tisque venis conflatur. Huius qui primus fluit in fornacibus liquor, stannum appellatur), ut Beckmann Gesch. der Erfindungen, Lpz. 1799 IV p. 346 ss., Riedenauer, Handwerk und Hand-werker in den hom. Zeiten 1873 p. 112 s. et 206 s., in dubio relinquit Schoemann antiquit. gr. I 81 adn. — cf. etiam Friedlaender 2 hom. Woerterverz. p. 800, Pierson Schiffahrt u. Handel d. Gr. in hom. Zeit (in Mus. Rhen. XVI p. 100). Iungitur *κασσίτερος* cum adi. *ἑανός, νεότευκτος, φαεινός.*

Καστι-άνειρα (rad. *καδ* cf. Fick griech. Per-sonennamen p. 42) Priami pellex, mater Gorgy-thionis. *Θ* 305 *Γοργυθίωνα, υἱὸν ἐὺν Πριά-μοιο ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ, καλὴ Καστιάνειρα* (Athen. XIV 632: *Κασσιέ-πεια*), *δέμας εἰκυῖα θεῇσι.*

Κάστωρ, *ορος* (rad. *καδ* cf. Preller Gr. Myth.³ II 95 adn. 2, E. M. 493, 20 E. G. 302, 40; sec. Unger Philol. XXV p. 216 radix signi-ficat idem ac *κήδω*, ita ut *Κάστωρ* sit = arti-fex ‚der kunstfertige Arbeiter' et cognatum subst. *Κάδμος*, Pott Ztschr. f. vgl. Spr. 5, 289 ss. 6, 103 adn. componit cum lat. candere). 1) filius Ledae et Tyndarei, frater Pollucis et Helenae. *Γ* 237 *δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,* | *Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ . . Πολυ-δεύκεα, αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ* dicit Helena. Dubitari potest num Ho-merus h. l. Helenam eiusdem patris ac Castorem fuisse dixerit cf. *δ* 569 *ἔχεις Ἑλένην καὶ γαμ-βρὸς Διός ἐσσι* et *Γ* 426 *δ* 184 219; v. etiam s. v. *αὐτοκασίγνητος*. *Γ* 243 additum est *τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα* | *ἐν Λακεδαίμονι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.* Eust. 410, 9 *Ὅμ. θανεῖν ἱστορεῖ τούτους . . ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ἐκτί-θεται.* Therapnis dicuntur sepulti esse (Pind. Nem. X 105 Pyth. XI 95.) — Unger Phil. Suppl. II 661. — Ab his II. versibus discrepat *λ* 300, vivit enim Castor post mortem una cum Polluce: *Λήδην, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,* | *ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,* | *Κά-στορά θ' ἱππόδαμον καὶ . . Π.* [*τοὺς ἄμφω*

ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα, quem v. Nitzsch et Bekker expunxerunt] *οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν παρὰ Ζηνὸς ἔχοντες | ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε | τεθνᾶσιν· τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσιν.* recentiores quam Il. versus videntur hi vv. esse. schol. H *οὐ παραδίδωσιν ἐκ Διὸς Κάστορα καὶ Π., ἀλλ' ἐστὶ νεωτερικὰ ταῦτα* cf. schol. Pind. Nem. X, 150 (Hes. fragm. LIII Göttl.) et h. XVII 2. XXXIII 1; schol. V *τούτων ὁ μὲν Π. ἀπὸ θείου σπέρματος ἱστορεῖται γενέσθαι, ὁ δὲ Κάστωρ ἀπὸ Τυνδάρεω* cf. sch. Q et carm. Cypr. (q. v. ap. Nitzsch adn. III p. 243); schol. HQV *ἀναιρεθέντος Κάστορος ὑπὸ Μελεάγρου ἢ Πολυνείκους, Πολυδεύκης ἄφθαρτος ὢν διὰ τὸ ἐκ Διὸς γεγονέναι, παρεκάλεσε τὸν πατέρα ὅπως ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νείμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν, ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὁτὲ μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὁτὲ δὲ ἐν Ἀϊδωνέως* cf. sch. BQ; v. etiam sch. AD ad *Γ* 243 Eust. 1686, 22 ss.; Pind. Nem. X, 101 ss. Pyth. XI, 93 ss. ed. Mommsen. — h. XVII 1 *Κάστορα καὶ Πολυδεύκεα, Τυνδαρίδας, οἳ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐξεγένοντο· | τοὺς ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῆς τέκε Λήδη | λάθρῃ ὑποδμηθεῖσα Κρονίωνι.* h. XXXIII 3 *Διὸς κούρους, Τυνδαρίδας, Λήδης ἀγλαὰ τέκνα, | Κ. θ' ἱππόδαμον καὶ Π., τοὺς ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῇ μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Κρονίωνι τέκε.* Dicuntur *Τυνδαρίδαι* h. XVII 2. 5. XXXIII 2. 18, *Διὸς κοῦροι* h. XXXIII 1. 9. insignes erant *φιλαδελφίᾳ* cf. sch. BQ ad *λ* 303. Castor equestris artis erat peritissimus: *ἱππόδαμος* *Γ* 237 *λ* 300 h. XXXIII 3, *ταχέων ἐπιβήτωρ ἵππων* XVII 5 XXXIII 18. Celebrantur in h. XXXIII cum sint *σωτῆρες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων | ὠκυπόρων τε νεῶν, ὅτε τε σπέρχωσιν ἄελλαι | χειμέριαι κατὰ πόντον.* Advocati *ἐξαπίνης ἐφάνησαν ξουθῇσι πτερύγεσσι δι' αἰθέρος ἀΐξαντες, .. κατέπαυσαν ἀέλλας, κύματα δ' ἐστόρεσαν.* Preller Gr. Mythol.[3] II 92 ss., cf. etiam Unger Phil. XXV 218 ss. 2) Hylaci filius, homo Cretensis. *ξ* 204 *Κάστωρ Ὑλακίδης, ὃς ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς τίετο δήμῳ*, schol. H *Καλλίστρατος ἐν τῇ ἐκ Μουσείου Κάστρω* (Duentz. coniecit *Ἄκτωρ*) *φησὶ γεγράφθαι.*

κατά (*κα-τά* i. e. pron. interrog. skr. ka-s kâ ka-t wer? (*ἐ-κεῖ*) atque tha, thâ Benf. 2, 147, cf. Curt. Et. 631 qui *εἶ-τα* comparat. Bopp: katham. Pott, E. F. 2, 184 çî iacere). Elisa *α* finali etiam ante consonas fit *κάτ*, (cf. Eust. 162, 12 *ἐν τῇ τοῖ α ἀποκοπῇ συνεξομοιοῦσθαι τῷ ἐπαγομένῳ συμφώνῳ*), *κάδ* ante *δ*, et sic *κάπ κάμ κάρ κάκ κάγ* (*Υ* 458), in compos. etiam *κάλ*(-*λιπε*) *κάσ*(-*χεθε*) *καν*(-*νεύσας*). adv. et praep. c. acc. et gen. deorsum, ad inferiorem partem rei, variis locis in re, in quadam parte rei. Cf. Spitzner, de vi et usu praep. *ἀνά* et *κατά* ap. Hom. Wittenb. 1831, cui subtilissime respondit G. Hermann (op. 5, 31. Arch. f. Ph. u. P. I 131).

I Adv. Ad tmesin fere redeunt quae sic leguntur, quamquam dubitare licet num separetur quae iam coniuncta fuerit praepositio an iuxta se ponantur quae non iam fuerint coniuncta. *κατ'* raro pro adv. est, *καθ'* semel (h. Ap. 457). *κατά* quando sic verbo suo postponitur anastrophen patitur accentus (Lehrs, qu. ep. 75) e. c. *λίπω κάτα* *P* 91, sed id admodum raro fit, *B* 699 *ι* 6 *σ* 257 (cf. *δ* 223) et v. s. 2 b, neque unquam ita ut interpositis voculis impediatur retractio accentus, (cf. *Ψ* 799, *E* 481). 1) de[orsum], herab, nieder. *A* 413 *Γ* 142 *Z* 496 *Σ* 428 *κατὰ δάκρυ χέουσα*, cf. *Z* 459 *δ* 556 *κ* 409 570 *λ* 5 466 *μ* 12 *χ* 447, *Θ* 50, *P* ... *λ* 245 *σ* 188, *ο* 527. *Ξ* 435 *κὰδ δέ οἱ* ... *χεῦαν* (dat. eth.). translate: *η* 286 *ὕπνον* ... *ἀπείρονα χεῦεν.* *λ* 433 *οἷ κατ' αἶσχος* ... *χ* 463 *ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδε' ἔχευαν.* *Υ* ... *κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο ὀφθαλμοῖσιν*, para[phr.] *κατεχύθη αὐτῷ.* *Π* 11 *κ. δάκρυον εἴβει*[ς] *T* 323 [*Ω* 9] *λ* 391 *π* 332 *ω* 234 280. ... *κατὰ δ' ὅρκια πάτησαν.* *Λ* 646 778 *κ.* ... *ἑδριάασθαι ἄνωγεν.* *H* 58 *κὰδ δ' ἄρ'* ... *σθην.* *T* 50 *κὰδ δὲ ἵζοντο*, cf. *Φ* 520 *Ψ* ... *A* 68 101 *B* 76 *H* 354 365 *Υ* 149 *β* 224 *γ* 406 469 *η* 153 *θ* 290 *π* 46 213 *ρ* 466 *σ* 157 *τ* 544 *φ* 139 166 *ψ* 164 h. Merc. 365 ... 30 *κατ' ἄρ' ἕζετο* (in arsi quarta praeter ... *θ* 290 *σ* 157 *τ* 544 *φ* 139 166 *ψ* 164), cf. *Ω* ... *κ* 378, quae potissimum ratio est qua *κατ'* adv. sit. *B* 549 *Γ* 382 *H* 57 *κὰδ δὲ εἶσε*, *Ψ* 698 *Ω* 578 *ζ* 212. *B* 414 *κ. πρηνὲς βαλ*[έειν] *μ* 252 *κ. εἴδατα βάλλων.* *Ψ* 125 *κὰδ δ'* ... *βάλλον*, cf. *B* 692 *δ* 344 *ι* 482 539 *ρ* 135. *κ* ... translate h. Ven. 156 Cer. 194 *κατ' ὄμμ*[ατα] *βαλοῦσα.* *Λ* 53 *κ. δ' ὑψόθεν ἧκε.* *Θ* 134 ... *δὲ -ἧκε.* *Λ* 676 *Π* 469 *Ψ* 727 *κ* 163 *σ* 95 ... *ω* 540 *κὰδ δ' ἔπεσε(ν).* *Ψ* 436 *κ. δ'* ... *πέσοιεν.* *Δ* 79 *κὰδ δ' ἔθορ'*, cf. h. Cer. ... *Π* 109 *κὰδ δέ οἱ ἱδρὼς ἔρρεεν.* *Ψ* 715 ... *ῥέεν*, cf. *λ* 599 *ρ* 209. *Π* 410 *κὰδ δ'* ... *Ψ* 851 *κὰδ δ' ἐτίθη*, cf. *ν* 119 *ρ* 466 ... *T* 12 *κ. τεύχε' ἔθηκεν*, cf. *Ψ* 700 *τ* 599. *Ψ* ... *κ. μὲν ἔγχος θῆκε, κ. δ' ἀσπίδα*, omisso ve[rbo] ... *Ψ* 884 *κ. μὲν ἔγχος | κὰδ δὲ λέβητα* ... h. Ap. 457 *καθ' ὅπλα ἔθεσθε.* *Φ* 327 ... *ᾕρεε*, sch. B *κατέβαλλε* (Hes.) *καὶ κατε*[σπάσεν] ... riss nieder. *ι* 372 *κὰδ δέ μιν ὕπνος* | ... *Ω* 268 *κὰδ δ' ᾕρεον*, sch. V. *τὸ ἑξῆς* ... *ρουν* nahmen herab, cf. *ο* 496. *λ* 426 ... *κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν*, sch. B. *καθελεῖν*, ... *κλεῖσαι, συσφίγξαι.* translate *ρ* 323 ... *δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν.* *A* 436 *ο* 498 *κ.* ... *μνήσι' ἔδησαν*, cf. *β* 425 *ο* 290. translate ... *κ. νόστον ἔδησαν.* *ν* 73 *κὰδ δ' ἄρ' -* ... *σαν.* *υ* 2 *κὰμ μὲν στόρεσε*, praeter mo[rem] ... nam in toto hoc genere non solet esse nisi ... ante *δέ.* *θ* 67 105 *κὰδ δ' - κρέμασεν.* ... *κ. δ' ἔπηξαν.* *Ω* 291 *Τροίην κατὰ* ... *ὁρᾶται* despicit (Spitzn. 27 *κάτα* maluit), d... cit. *Π* 646 *κατ' αὐτοὺς ὅρα*, cf. *P* 167. ... conficiendis iis quorum imae quoque part[es] ... tantur: nieder, zer- ver- ganz u. gar, a ... ad imum, penitus; cf. Naegelsb. ad *A* 40 ... Ameis N. J. f. Ph. 65, 356 non satis di[ligenter] respondit. a) *Θ* 403 *κ. δ' ἅρματα* ... *Θ* 417 *Ψ* 341 467 (sch. A. *σύν θ'. γρ. κατ*[ά] ... v. *σύν*, Bekk.[2] *κατά*), zusammen brechen. ... *πᾶσι κατ' αὐχένας ἧξε.* *A* 40 *κ. μηρί'* ... nieder vel zusammen brennen i. e. totum ... cere igni. *A* 464 *B* 427 *γ* 461 *μ* 364 *κ.* ... *κάη*, Suid. II 1 114 *κατεκάη*, cf. *I* 212, ... *δ* 764. *Φ* 348 *κὰδ δὲ νεκροὺς κῆεν.* ... *κ. πυρκαϊὴν σβέσατ'*, cf. *Ψ* 250 *Ω* 791 *Il* ... *B* 317 326 *κ. τέκνα φάγε*, cf. *γ* 315 *ο* 12 ... *α* 8 *κ. βοῦς ἤσθιον* (E. M. 123, 52). *P* ... *ταῦρον ἐδηδώς*, sch. V. *ἡ διακοπὴ τῆς λέ*[ξεως] ... *τὸν εἰς πολλὰ διεσπασμένον παρέστησε* ... *ρον, οὐ τοῦ μέτρου ἀπαιτοῦντος· παρῆ*[ν] ... *φάναι ταῦρον κατεδηδώς.* eadem ratio ... quoque esset, ut *υ* 109 *κ. πυρὸν ἄλεσσαν.*

τε σμῦξαι πυρὶ νῆας. Z 416 γ 307 κ. δ' αν. cf. Λ 691. M 13 κ. μὲν θάνον. sch. V. νικὴ διαίρεσις. T 334 κ. πάμπαν | τεθνά-ι. X 354 κ. πάντα δάσονται, sch. B. ἔμφα-ἔχει τῆς διακοπῆς τὸ ὑπερβατόν. Λ 460 423 ; 457 μ 360 κ. τε κνίση ἐκάλυψαν, cf. 64 [Ξ 114], P 594 τ 507. Π 325 κ. δὲ σκό-ὅσσε κάλυψεν, cf. v. l. Ξ 438. ϑ 92 κ. ῖτα καλυψάμενος detrahendo totum caput olvit, sch. H. ὑποκάτω τῶν ὀφρύων. ξ 349 αλῇ δὲ κ. ῥάκος ἀμφικαλύψας, Aristoph. αλήν. Φ 318 κὰδ δέ μιν εἰλύσω. Θ 441 ῖτα πετάσσας. Γ 261 311 κ. δ' ἡνία τεῖνεν σσω, cf. T 394, prorsus retro traxit. Δ 222 εύχε' ἔδυν, paraphr. ἐνεδύσαντο. T 27 κ. χρόα πάντα σαπήῃ sch. B. ὁ νεκρὸς κατα-ῇ τὸν χρόα. Ἀττικῶς δὲ ἔχει ἡ σύνταξις. 76 κ. χρόα καλὸν ἰάπτῃ, sch. PSV. δια-ίῃ, καταδαπανᾷ, cf. δ 749. ι 459 κὰδ δὲ ῥαίσειε. κ 113 κ. δ' ἔστυγον αὐτήν. κ 238 ιφεοῖσιν ἔεργνν, sch. H. μάνδραις συνέ-εν. [T 94 κ. δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν], 292. Ψ 623 κ. γῆρας ἐπείγει, sch. A. γρ. πάζει καὶ ἱκάνει καὶ ἔπεισι, sed cf. h. 233. λ 151* κ. θέσφατ' ἔλεξε enarravit. 90 κ. γῆρας ἔμαρψεν. ρ 326 κ. μοῖρ' ἔλα-ι 433 (ἀρνειοῦ) κ. νῶτα λαβών. ω 530 ' ἔσχεθε λαόν. ι 6 ἔχῃ κάτα δῆμον. B 699 κάτα γαῖα, occupat, obtinet, sch. A. πρό-ν ὅτι συντάσσεται (i. e. ἡ κατά τῷ ἔχεν) ς φησὶν Γ 243. B 560 κ. κόλπον ἐχού-Spitzn. l. l. p. 19 (et Freytag: quibus sub-), cf. λ 497 h. Merc. 8 XVIII 8. P 91 κάτα τεύχεα cf. σ 257. B 160 κὰδ δὲ ιεν, cf. B 176 Δ 173 E 481 Ω 580 725. 0 κ. δ' ἄμμε λίπον, cf. σ 270 τ 531, de quod motu facto „suo loco manet" (Spitzn. 20). satis singulariter δ 258 κ. δὲ φρόνιν ε, sch. E. ἤγαγε πολλὴν καταφρόνησιν πολεμίοις (sch MV.) . . . ἕτεροι δὲ ἀντὶ κατήγαγε πολλὴν φρόνησιν ἤτοι γνῶσιν ἐν Τροίᾳ τοῖς Ἕλλησιν, cf. sch. HQ. Eust. 25, quorum posterius tutius videtur: führte tniss her. η 197 οἱ αἶσα κατὰ κλῶθές τε ῖια γεινομένῳ νήσαντο, CDIKLMQS κατα-ές et sic Ap. 96, 3. αἱ ἐπικλώσεις τῶν ῶν atque Nitzsch, Bothe Eust. 1576. 40, ch. BHPQT. τὸ δὲ κατά πρὸς τὸ νήσαντο, h. E., spannen ab,* quamquam vel sic ἐπί solet. Eust. l. l. γρ. καὶ κατακλώθησι ίκ κατά τινα τῶν ἀντιγράφων, omisso . b) Φ 201 κατ' αὐτόθι λεῖπεν paraphr. ιπεν, Bekk. et edd. ant. καταυτόθι hic alias, Wolf diviserat. tmesin esse recte it e. c. Lucas Bonn progr. 1839, cf. qui ei alit Ztft. f. A. W. 1841 p. 699, probatque ck path. el. I 612 si verbum adsit quod coniungi possit. φ 90 κατ' αὐτόθι τόξα τε. K 273 λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι, v. αὐτόθι, Eust. 804, 53 κατέλιπον αὐτόθι, A. κἂν μὴ παρέλκῃ δέ, συντάσσηται δὲ ίτην, cf. Spitzn. h. l. fuere quoque qui praep. c. adv. coniungerent. P 535 κατ' λιπον (Bekk. καταῦθι, Spitzn. „Barnes. e ingenio repertum γρ. καταῦθι"). Ω 470 αὖθι λίπεν, Ven. ut videtur semel καταῦθι codd. plerumque separent. N 653 ἕζόμε-ς κατ' αὖθι. paraphr. ἐνταῦθα καθε-. etiam Nicanor h. l. videtur agnoscere κατ' cf. κ 567 φ 55.

Additur nonnunquam casus qui videtur referri ad adv. vel ad verbum comp. 1) acc. N 737 κατὰ τεῖχος ἔβησαν, cf. O 384, sch. V. κατέβησαν τὸ τεῖχος. 2) gen. N 539 κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔῤῥεε χειρός über die Hand her. Λ 811 κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς | ὤμων καὶ κεφαλῆς. Π 123 τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ, v. κατὰ σβεστή et κατασβεστη, sed qui coniungerent non habebant quo gen. apte referrent, cf. Hoffm. hom. Unt. II 17. (v. s. III 2 a δ). κ 559 κατ' ἀντικρὺ τέγεος πέσεν, cf. λ 64, ut nonnullis videtur: κατέπεσον τ. ἀ., (cf. s. III 2 b β). δ 223 βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν ubi vera praep. metri necessitate a casu suo videtur separata esse. similiter Ψ 765 κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀυτμένα cf. Hoffm. l. l.

III. Praep. c. acc. et gen., non c. dat., ut fuere qui putarent in errorem inducti locis quales sunt e. c. κ 238 Ξ 435 Y 282 β 425. Cf. Giseke, allm. Entst. d. Ges. d. Il. 79. Substantivo postposita fit κάτα (Lehrs qu. ep. 75) e. c. πεδίον κάτα, nisi elisione minuitur χ 291 δόμον κατ' ἀλητεύοντι Bekk., sed La Roche κάτ', cf. υ 369 η 85), quamquam vel sic editur secundum Herodianum ἄστυ κάτ' ρ 246 ubi sch. H. εἰ καὶ συναλοιφή, ὅμως δύναται ἀναστρέφεσθαι, διὰ τὴν ἀνάπαυσιν. Codd. formas quae ecthlipsi minuuntur saepe coniungunt καμμέσον καῤῥόον, κακκεφαλῆς, nos eas separamus κὰρ ῥόον etc. De motu qui superne fit deorsum, secundum, per. 1) c. acc. a) deorsum secundum s. per rem. Cf. s. II 1: Z 136 δύσεθ' ἁλὸς κ. κῦμα. Φ 559 κ. ῥωπήια δύω. Π 349 ἀνὰ στόμα καὶ κ. ῥῖνας πρῆσε sanguinem. σ 97 ἦλθε κ. στόμα αἷμα, FPR. ἦλθεν ἀνά. T 209 κ. λαιμὸν ἰείη die Kehle hinab, cf. Hoffm. ho. Unters. II 17. ξ 254 ἐπλέομεν ὡς εἴ τε κ. ῥόον v. l. καταῤῥόον, cf. La Roche, H. T. 391, Eust. 1759, 59 ἐν ὕδατι κάτω ῥέοντι. ε 327 ἐφόρει κ. ῥόον, cf. ε 461 (ἔφερεν) M 33 (νέεσθαι). b) hic illic per rem, variis locis in. necessario sic aut motus in re fit unius, qui aliter non potest esse variis locis, aut complures hic illic stantes non moventur. α) c. plur. nominum praep. distributive fere legitur. B 99 211 ἐρήτυθεν καθ' ἕδρας sua quisque sede. α 145 γ 389 ω 385 ἕζοντο κ. κλισμούς τε θρόνους τε, cf. ο 134, κ 233 (εἷσεν), ρ 86 179 υ 249 (χλαίνας κατέθεντο). α 375 β 140 ἀμειβόμενοι κ. οἴκους. Λ 77 ἑκάστῳ ἐτέτυκτο κ. πτύχας Οὐλύμποιο. Λ 487 σκίδναντο κ. κλισίας τε νέας τε. Θ 54 δεῖπνον ἕλοντο κ. κλισίας. H 466 βουφόνεον κ. κλισίας, cf. B 399 (κάπνισσαν). B 305 κ. βωμοὺς ἔρδομεν ἑκατόμβας. Π 642 βρομέωσι κ. πέλλας, T 25 καδδῦσαι κατ' ὠτειλάς, Spitzn. (27) utrumque de motu qui fit desuper in rem. ξ 261 ρ 430 κ. σκοπιὰς νέεσθαι. ξ 473 κ. ῥωπήια κείμεθα. ξ 411 κ. ἤθεα κοιμηθῆναι. ε 52 κ. κόλπους ἁλὸς ἀγρώσσων, per varios sinus. π 318 ἀνδρῶν κ. σταθμοὺς πειράζειν. T 93 κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει, non recte sch. B. ἡ κατά ἀντὶ τῆς ἐπί. π 150 κατ' ἀγροὺς πλάζεσθαι, cf. h. XXX 9 (κτήνεσιν εὐθηνεῖ). ν 164 καθ' ἕρκεα νέμεσθαι. h. Ven. 74 κοιμήσαντο κ. ἐναύλους. cf. ib. 124 (φοιτῶσι). ib. 78 ἕποντο νομοὺς κάτα. Ap. 251 291 ὅσοι κ. νήσους. XXVI 8 φοιτίζεσκε καθ' - ἐναύλους. XXVII 4 κατ' ὄρη καὶ ἄκριας ἄγρῃ τερπομένη. XXX 15 σκαίρουσι κατ' ἄνθεα. Merc. 159 κατ' ἄγκεα φηλητεύσειν. B 398 N 739 κεδασθέντες κ. νῆας, cf. B 438 (ἀγειρόντων) Ψ 162 (σκέδασεν)

κ 122 κοναβος κ. νῆας ὀρώρει. β) promiscue c. plur. s. c. sing. lex. Seg. 268, 5 διά. Hes. ἀντὶ τοῦ ἐν durch - hin entlang, secundum, variis locis in re: *B* 47 187 ἔβη κ. νῆας per castra navalia secundum naves, ut modo hic modo illic esset. *K* 82 κ. νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι apud singulas naves recta per exercitum, cf. *K* 141 (ἀλᾶσθε). *K* 136 ἰέναι κ. νῆας. *Λ* 409 κ. πρύμνας ἔλσαι. *Λ* 483 β 429 ἔθεεν κ. κῦμα erat enim navis modo hic modo illic in unda, cf. h. VI 4 (ἤνεικεν) *Φ* 126 (θρῴσκων). *Δ* 276 ἐρχόμενον κ. πόντον, cf. *Δ* 278 (ἰόν) *Ψ* 330 (ἔβαν) δ 509 (ἐφόρει) ε 377 (ἀλόω) XXXIII 8 (σπέρχωσιν). μ 204 βόμβησαν κ. ῥόον, *Φ* 147 δάιζε κ. ῥόον passim in fluvio. λ 639 κ. Ὠκεανὸν φέρε. *N* 707 ἱεμένω κ. ὦλκα. *Z* 391 ἀπέσσυτο κατ' ἀγυιάς. *X* 146 κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο, cf. h. Cer. 177. ν 64 προφέρουσα κατ' - κέλευθα, cf. ω 10 (ἦρχε). *P* 743 ἕλκωσι κ. ἀταρπόν. *O* 682 δίηται καθ' ὁδόν. ϑ 444 δηλήσεται καθ' ὁδόν, unterwegs, quopiam loco viae. ρ 204 στείχοντες ὁδὸν κάτα. *Λ* 68 ὄγμον ἐλαύνωσιν κατ' ἄρουραν. ι 217 ἐνόμευε νομὸν κάτα. ω 247 οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κ. κῆπον variis in partibus. ω 338 κ. κῆπον ἐπισπόμενος. h. Ap. 359 κυλινδομένη κ. χῶρον. Cer. 386 (ἤιξε) ὄρος κάτα. XV 4 κ. γαῖαν ἠδὲ θάλασσαν πλαζόμενος. ρ 418 κλείω κατ' - γαῖαν, huc illuc per terrarum orbem. *E* 499 φορέει κατ' ἀλωάς. λ 539 φοίτα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα huc illuc per pratum, cf. λ 573 (θῆρας εἰλεῦντα). *B* 130 ναίουσι κ. πτόλιν, passim per urbem, sed templum (*Z* 88) est ἐν πόλει. ϑ 551 οἳ κ. ἄστυ. *Λ* 167 μέσσον κὰπ πεδίον ἐσσεύοντο. *Π* 96 πεδίον κάτα δηριάασθαι, cf. *Φ* 217 (μέρμερα ῥέζε) sed lapis (*H* 265) iacet uno loco ἐν πεδίῳ. *Λ* 172 κὰμ μέσσον π. φοβέοντο. *Z* 201 κὰπ πεδίον τὸ Ἀλήιον ἀλᾶτο. *Σ* 38 ὅσαι κ. βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν, cf. [*Σ* 49], sed una Thetis ἡμένη ἐν βένθεσσιν. — ϑ 232 οὐ κομιδὴ κ. νῆα | ἦεν. λ 9 μ 151 ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κ. νῆα. *O* 447 πεπόνητο καθ' ἵππους. λ 193 πάντῃ κ. γουνὸν ἀλωῆς βεβλήαται εὐναί. β 383 ω 413 κ. πτόλιν ᾤχετο πάντῃ. ο 311 κ. πτόλιν πλάγξομαι. σ 1 κ. ἄστυ πτωχεύεσκε. ρ 18 κ. πτόλιν ἠὲ κατ' ἀγροὺς πτωχεύειν. δ 717 τ 195 ω 272 πολλῶν κ. οἶκον ἐόντων. h. Cer. 47 κ. χθόνα στρωφᾶτο. Ap. 215 κ. γαῖαν ἔβης. Merc. 517 θήσειν κ. χθόνα. *N* 588 κατ' ἀλωὴν θρῴσκωσιν. *Φ* 236 344 κατ' αὐτὸν ἔσαν ἅλις (ποταμόν). *Φ* 485 κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν. ι 153 ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν (νῆσον). λ 571 ἥμενοι ἑσταότες τε κατ' - Ἄϊδος δῶ magna multitudo hominum hic illic stantium. ω 336 δένδρεα κατ' ἀλωήν. *Φ* 14 πτώσσουσι καθ' ὕδωρ. χ 381 πάπτηνεν καθ' ἑὸν δόμον im Haus umher. *Γ* 151 καθ' ὕλην | ὄπα ἱεῖσιν. *K* 184 καθ' ὕλην | ἔρχεται, cf. *N* 102 (ἤια πέλονται) ι 120 (ἄλγεα πάσχουσιν) h. Ap. 360 (ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο), sed ἐν ὕλῃ (*P* 134) leo obvius fuit venantibus. *B* 803 πολλοὶ κ. ἄστυ ἐπίκουροι, cf. *Z* 287 (ἀόλλισσαν) *Σ* 286 (ἀλήμεναι) *Φ* 225 (ἔλσαι) *Ω* 662 (ἐέλμεθα) *X* 1 (ἀπεψύχοντο) 394 (εὐχετόωντο) 409 (εἴχοντο) 433 (πελέσκεο) *H* 290 (ἐνφρανέω) *Ω* 327 (ἐφέπων ἵππους) 703 (γέγωνε) 740 (ὀδύρονται) χ 223 (πολεύειν) β 77 (ποτιπτυσσοίμεθα) η 40 (ἐρχόμενον) ψ 137 (κλέος γένηται) ρ 246 ἀλαλήμενος ἄστυ κάτ' *H* 370 δόρπον ἕλεσθε κ. πτόλιν, cf. *H* 477 (δαίνυντο) *X* 434 (πᾶσι) *Ψ* 1 (στενάχοντο) β 397 (εὕδειν) ω 108 (λέξαιτο ο 409 γηράσκωσι πόλιν κάτα. h. XXX 11 πόλιν κατὰ καλλιγύναικα κοιρανέουσι, de accent qui debet esse κάτα cf. Lehrs qu. e. 81. *Θ* 13 ἐσήκασθεν κ. Ἴλιον. *I* 329 ἕνδεκα (πόλεις) Τροίην. *Φ* 295 κ. Ἰλιόφιν τείχεα ἐέλσαι, Troia muros. *Λ* 770 ἀγείροντες κατ' Ἀχαιίδα, c φ 107 (οὐκ ἔστι). *Λ* 716 Πύλον κάτα ἀγειρ *M* 318 Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν. α 247 ο 51 π 124 φ 346 Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν. *O* ἠλάστεον θεοὶ κ. Ὄλυμπον toto Olympo, ω 351 (ἐστέ) h. XII 4 (πάντες τίουσιν). α δ 726 816 κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ Ἄργος. *Z* 133 σεῦε κατ' - Νυσήιον. ζ 103 εἰ κ. Τηΰγετον aliquo Teygeti loco. [*B* 470 σταθμὸν ἠλάσκουσιν. *E* 140 κ. σταθμοὺς δύ ται (Ap. 96, 14 τὸ σύνηθες). *E* 162 ξύλοχ κ. βοσκομενάων. *Y* 221 ἕλος κ. βουκολέοιτ *X* 414 *Ω* 640 κυλινδόμενος κ. κόπρον. κ. οἶκον ἀμέρδει, cf. δ 67 (δινεύων) 536 (ἕδο σιν) h. Merc. 63 (τρίποδας). h. Merc. 2 σκευάζοντα κατ' οἶκον. *Z* 56 πεποίηται οἶκον. χ 299 ἐφέβοντο κ. μέγαρον, cf. ω 4 (θῦνε). ν 377 μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν. κ. μέγαρα στωφᾶσθαι, cf. [κ 479] (κοιμήσαντ ψ 299 (εὐνάζοντο) λ 334 ν 2 (κηληθμῷ ἔσχοντ υ 167 (ἀτιμάζουσι) χ 396 (σκοπος ἐσσι). δ δαίνυντο καθ'-δῶμα. δ 46 η 85 πέλεν δῶ καθ'-, (La Roche η 85 κάθ'). *Δ* 386 δαι μένους κ. δῶμα, cf. α 228 β 247, *Ξ* 257 (ῥιπ ζων) *X* 442 (κέκλετο) δ 44 (θαύμαζον) (ἀπέβη) η 103 (i. e. erant) ρ 329 (ἐρχόμεν ρ 501 (ἀλητεύει) 566 (κιόντα) 578 (αἰδεῖτ υ 178 (αἰτίζων) χ 23 (ὀρινθέντες) 307 (ἐπεσ μενοι) 360 (ὀρινομένῳ) 377 (πονήσομαι) 4 (νέεσθαι) h. Ap. 2 (ἰόντα) Ven. 204 (ἐπιοι χοεύοι). κ 349 τ 345 δῶμα κάτα ἔασι. δῶμα κατ' - μηχανάασθε. *Ξ* 173 κινυμένοιο δῶ. *Ω* 512 κ. δώματ' ὀρώρειν. α 116 σκέδασιν κ. δώματα θείη, cf. γ 428 (δ πένεσθαι) δ 720 (ὅσαι ἔσαν) η 102 (φαίνοντ π 109 υ 319 (ῥυστάζοντας) ρ 402 σ 417 325 (sc. sunt) ρ 531 (ἑψιαάσθων) υ 122 (ἀγ μεναι) 159 (πονέοντο) 331 (ἰσχέμεναι) φ (ὅσοι ἔασι) χ 22 (ὁμάδησαν) ω 183 (κτεῖν 188 (ἴσασι) h. Cer. 104 (εἰσί) 156 (πορσαίν σιν). β 322 χ 199 δόμον κάτα δαῖτα πένοι cf. η 144 (ἄνεῳ ἐγένοντο) π 274 (ἀτιμήσου ρ 232 (βαλλομένοιο) 332 (δαινυμένοισι) φ (ἔρεξε) χ 291 δόμον κατ' ἀλητεύοντι. χ μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρευνᾶ. Satis dure: h. M 171 κ. δῶμα ἄντρῳ ἐν - θαασσέμεν domi (nentem) in antro sedere. v. l. σ 153 βῆ κ δῶμα pro διὰ δ. *Φ* 25 κ. ῥέεθρα πτω hic illic in fluvio. h. XIX 4 κατ' - πέτ στείβουσι κάρηνα. *Φ* 238 σάω κ. ῥέεθρα, *Φ* 354 (κυβίστων). *Φ* 353 ἰχθύες οἱ κ. δί v. l. *Φ* 11 ἑλισσόμενοι κ. δίνας pro περ Paulo aliter: *M* 469 κατ' αὐτὰς | ποιητὰς χυντο πύλας, *M* 340 κατ' αὐτὰς | ἱστάμε (πύλας) hic illic in ipsa porta. non: prope tam. Ariston. *M* 340 οὐ γὰρ ἦσαν πολλαὶ λαι ἀλλὰ μία, cf. E. M. 657, 24. atque *M* —80 expungebantur ab Aristarcho, quod ni ret, hi loci melius referrentur ad III b α: ad alias portas, (Herm. p. 50 e regione).

γ) Coniungitur κατά (cf. ἀνά III 3 c) saep nominibus abstractis quibuscum ἐνί coniun non semper licuit, sive motus fit sive non κ. στρατόν, *Λ* 318 πένοντο, *Λ* 229 ἀποαι σθαι, *B* 439 ἴομεν hin und her im Heere, *B*

ὶτων ἔνθα καὶ ἔνθα, Ε 495 Ζ 104 Λ 212 ετο πάντῃ, Ι 234 κηάμενοι πυρὰ πολλά, 302 τειρομένους, Λ 658 ὄρωρε, Ν 357 ἔγειρε, 196 ἑτοιμασάτω, Τ 352 θωρήσσοντο, Ψ 285 ἐλλεσθε, Ω 691 ἔλαυνε. κ. κρατερὰς ὑσμί-ς, Β 345 ἄρχευε cf. Ε 200, Ε 530 [Ο 562] δεῖσθε, Μ 347 ζαχρηεῖς τελέθουσι. κ. κρ. μίνην, Ε 84 627 πονέοντο, Η 14 Ρ 15 βάλε, 190 205 μάρνασθαι, Ν 383 Ρ 289 ἕλκε. κ. όν, Β 163 179 ἴθι, Δ 199 βῆ ἰέναι, Ι 521 ινάμενος. πόλεμον κάτα, Ε 332 κοιρανέου-ν, Ρ 512 ἔβρισαν. κ. μέσσον, Δ 541 δινεύοι, 8 ὦρσε, Π 285 ἀκόντισε ἀντικρύς, Ι 87 κὰδ μέσον τάφρου καὶ τείχεος - ἰόντες. κ. στί-ς, Γ 326 ἵζοντο, Ε 590 Λ 343 ἐνόησε, Λ 91 κλόμενοι cf. Ο 353, Π 820 ἦλθε, Ρ 84 πά-ηνεν. καθ' ὅμιλον, Γ 36 ἔδυ, Δ 126 ἐπιπτέ-ιαι, Δ 209 βὰν ἰέναι, Δ 445 516 ἐρχομένη, 490 ἀκόντισε, Ε 334 Ρ 462 ὀπάζων, Λ 460 332 κεκλόμενοι cf. Μ 467, Λ 469 ἴομεν, 498 τιτυσκομένων cf. Ν 560, Ρ 365 ἀλεξέ-ναι (v. ἀν' ὅ.), Ρ 532 ἦλθον, Ψ 651 ᾤχετο. κλόνον, Π 331 βλαφθέντα, Π 713 ἐλάσσας, 789 ἰόντα, Φ 422 ἄγει. Ρ 680 δινείσθην κ. νος ἑταίρων. κ. μόθον, Σ 159 ἐπαΐξασκε, 537 ἕλκε, Φ 310 οὐ μενέουσιν. Υ 377 κ. ηθὺν δέδεξο. v. l. Ν 196 κόμισαν κατὰ όν pro μετὰ λ. talia vix leguntur in Od. ius sermo prosae similior est, nisi quis huc tulerit κ. δῆμον, β 101 τ 146 ω 136 τις, 167 ἀλάλκοιεν, δ 530 κρινάμενος cf. θ 36, 652 ἀριστεύουσι, ζ 34 ἀριστῆες, ζ 274 εἰσὶν ερφίαλοι, ζ 283 ἀτιμάζει, θ 390 κραίνουσι, 14 ἀγειρόμενοι, ρ 227 πτώσσων cf. σ 363, 558 αἰτίζων, φ 258 ἑορτή sc. ἐστι, φ 331 κλεῖας ἔμμεναι, χ 52 βασιλεύοι, χ 55 ἀρεσ-μενοι. θ 259 κατ' ἀγῶνας εὖ πρήσσεσκον, 380 ἑστεῶτες κατ' ἀγῶνα. υ 387 κατ' ἄν-στιν θεμένη in aliqua parte, edd. vet. κατάν-στιν cf. Lob. path. el. 598 625 paral. 442. secundum, de iis quae intra normam quan-m se continent. κ. μοῖραν, (◡◡–◡) Λ 286 146 Ι [59] Κ 169 Ο 206 Ψ 626 Ω 379 β 251 266 θ 141 ν 385 σ 170 υ 37 χ 486 ἔειπες η 227 θ 397 ν 48 φ 278, ο 170 ὑποκρί-ιτο, ο 203 τελέσειεν, π 385 δασσάμενοι, 580 μυθεῖται, Τ 256 ἀκούοντες, ι 352 ἔρε-ς, (◡–––) Π 367 πέραον, γ 331 κατέλεξας κ 16 μ 35 θ 496, γ 457 ἔταμνον πάντα κ. μ. 783] θ 54 ἠρτύναντο πάντα κ. μ., ι 245 309 2 ἤμελγεν πάντα κ. μ., sch. br. Λ 286 κατὰ προσῆκον, κατὰ τὸ πρέπον, quasi sit: ἐν ήκοντι in dem was recht ist. οὐ κ. κόσμον n intra terminos iusti bonique, non prout de-bat, sch. br. οὐ κατὰ τὸ πρέπον, Β 214 ἐρι-μεναι, Ε 759 ἀπώλεσε, Ρ 205 εἷλεν, γ 138 λεσσαμένω, h. Merc. 255 διοισόμεθα, Θ 12 ηγείς, θ 179 εἰπών, ξ 363 οἴομαι (sc. εἶναι), 181 αἰτίζεις. paulo rarius sine negatione κ. κόσμον, Λ 48 Μ 85 ἐρυκέμεν, Ω 622 ιφεπον, h. Merc. 479 ἀγορεύειν. ib. 433 έπων κ. κ. θ 489 λίην κ. κ. ἀείδεις. Γ 59 334 κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, Κ 445 κατ' αἶσαν ιπον, cf. Ρ 716. Β 362 κρῖν' ἄνδρας κ. φῦλα, φρήτρας, h. Merc. 53 419 501 ἐπειρήτιζε μέρος „per vices, non: universas simul" Matth., 431 κ. πρέσβιν ἐγέραιρε. ib. 138 ἤνυσε κ. οος. Ι 104 οὔ τι καθ' ἡμέτερόν γε νόον, sch. A. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην. Λ 136 ρσαντες κ. θυμόν sch. D. ἁρμόσαντες κατὰ ὴν ψυχήν, τουτέστιν ἀρεστὸν καὶ θυμήρες ποιήσαντες. Ι 545 κ. θυμὸν μυθήσασθαι. h. Cer. 157 κατὰ πρώτιστον ὀπωπὴν ἀτιμήσασα. h. Ap. 539 (ἀγειρομένων) κατ' ἐμὴν ἰθύν Matth. et Herm. (meorum consiliorum causa Herm.), codd. καί, loco valde corrupto, cf. Baum., Λ 336 κ. ἶσα μάχην ἐτάνυσσε. Β 366 κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται, sch. BL. διακεκριμένοι, nach Stämmen. Λ 271 μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτόν.

ε) de animo: in, κ. φρένα καὶ κ. θυμόν | in mente atque in animo (sch. BL. Α 193), de universa mente, Grotemeyer Homers Grund-ansicht v. d. Seele, Warendorf 1854 p. 19—25 contra Naegelsb. (in praecordiis atque in mente), cf. Naegelsb. ho. Th. ed. Autenr. 390, Ameis Ztft. f. A. W. 1855 p. 339, Schnorr v. Carolsf. N. J. f. Ph. 93, 451, Α 193 Λ 411 Ρ 106 Σ 15 δ 120 ε 365 424 ζ 118 ὥρμαινε, Δ 163 Ζ 447 ο 211 οἶδα, Ο 163 φραζέσθω cf. α 294, Υ 264 ἐνόησε, δ 813 μ' ἐρέθουσι, Ε 671 Θ 169 δ 117 ω 235 μερμήριξε cf. κ 151 ν 10, h. Ap. 70 δείδοικα. κ. φρένα semper in arsi quarta, apud animum, Λ 555 Ι 244 Κ 538 (Aristarchus μετὰ φρεσίν) ω 353 δείδοικα, Ε 406 οἶδε, Β 3 μερμήριζε, Κ 507 ὥρμαινε, Τ 125 ἄχος τύψε. κ. φρένας, Ο 61 τείρουσι, h. Ven. 57 ἵμερος εἷλεν. κ. θυμόν, in exitu versus aut ante cae-suram tertii pedis, Α 429 χωόμενον, Β 5 Κ 17 Ξ 161 ι 318 424 λ 230 h. Ven. 235 φαίνετο, Β 409 ᾔδη, Κ 355 ἔλπετο cf. Ν 8 ψ 345, Κ 491 φρονέων, Ν 86 ἄχος ἐγίγνετο, Ν 416 γηθήσειν Ξ 20 δαϊζόμενος, Ψ 769 εὔχετο cf. ε 444, Ω 518 ἄνσχεο, Ω 549 ὀδύρεο, α 4 πάθεν cf. ν 90, α 29 δ 187 μνήσατο, α 323 θάμβησεν ι 299 βούλευσα, κ 50 μερμήριξα cf. π 237, ν 379 σ 203 ὀδυ-ρομένη, ξ 46 κορεσσάμενος cf. υ 59, τ 390 οἴσατο, υ 93 δόκησε, χ 373 γνῷς cf. Π 119, h. Ap. 342 τέρπετο, ib. 358 ἐφράζετο, ib. 402 ἐπεφράσατο. τ 42 κ. σὸν νόον ἴσχανε. Haec iam comparata sunt ad similitudinem eorum in quibus 2) toti subiungitur pars in qua quid fit quo totum afficitur: an, potissimum de volne-rando in parte aliqua rei, an, Ap. 96, 16 ἀντὶ τῆς εἰς: Ε 46 Π 343 (τὸν) νύξε κ. ὦμον, cf. Ε 98 τ 452 (τυχών) Λ 507 (βαλών) Χ 133 (σείων). Ε 66 βεβλήκει γλουτὸν κάτα δεξιόν, cf. Ν 651, ubi quod caesura separatur praep. a subst. Hermannus dixit ad adi. δεξιόν potis-simum referri praep, Ε 67 κ. κύστιν ἤλυθε, cf. Ν 652 (ἐξεπέρησε). Ε 73 βεβλήκει κ. ἰνίον. Ε 579 κ. κληῖδα τυχήσας, cf. Φ 117 (τύψε). Ε 393 κ. μαζὸν βεβλήκει, cf. Δ 321. Ε 615 Ρ 578 τὸν κ. ζωστῆρα βάλε, cf. Μ 189 (τυχή-σας). Λ 234 κ. ζώνην νύξε. Ζ 64 Ξ 447 τὸν οὖτα κ. λαπάρην, cf. Ξ 517. Η 246 βάλεν κ. χαλκόν. Θ 303 Λ 108 Ν 186 586 Ο 420 κ. στῆθος βάλε(ν), cf. Ρ 606, Μ 204 (κόψε). Δ 252 νύξε μιν κ. χεῖρα, cf. Ν 783 (τετυμμένω). Λ 424 κ. πρότμησιν νύξε. Λ [662] Π 27 βέβληται κ. μηρόν, cf. Λ 810. Π 465 τὸν βάλε κ. γαστέρα, cf. Ρ 313 (τύψεν). Ρ 47 κ. στομάχοιο θέμεθλα νύξε. Ξ 493 τὸν οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέ-μεθλα. Γ 347 βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα, cf. Γ 356 Ε 281 Η 250 Ρ 517 Υ 274. Ε 537 τὸν κατ' ἀσπίδα βάλεν. Λ 434 Ρ 43 οὔτησε κατ' ἀσπίδα, cf. Ψ 818 (νύξε). Φ 400 οὔτησε κατ' αἰγίδα. Ε 305 βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον. Λ 339 οὔτασε ἥρωα κατ' ἰσχίον. Ν 212 κατ' ἰγνύην βεβλημένος. Φ 406 βάλε Ἄρηα κατ' αὐχένα, cf. Υ 455 (οὖτα) χ 328 (ἔλασσε). Υ 397 νύξε κ. κρόταφον. Υ 473 οὖτα κατ' οὖς. Π 345 κ. στόμα νύξε. χ 15 κ. λαιμὸν βάλεν. κ 161

τὸν κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα πλῆξα. ρ 463 βάλε ὦμον κ. νῶτον. Π 106 βάλλετο κὰπ φάλαρα. Θ 83 βάλλεν κὰκ κορυφήν. Λ 351 βάλεν κὰκ κόρυθα. Π 412 Υ 387 βάλε κὰκ κεφαλήν, cf. Υ 475. Υ 458 κὰγ γόνυ βαλών. Υ 469 οὖτα καθ' ἧπαρ. Μ 427 οὐτάζοντο κ. χρόα. Ο 389 κ. στόμα εἱμένα. Ξ 180 κ. στῆθος περονᾶτο. γ 192 μιν κάματος κ. γυῖα λάβῃσιν. Ε 82 Π 333 Υ 476 τὸν κατ' ὄσσε ἔλλαβε. Ρ 86 ἔρρει αἷμα κατ' ὠτειλήν, cf. Ξ 518 (ψυχὴ ἔσσυτο). η) raro de hominibus atque potissimum ita ut homines loci instar sint: unter, bei, eo quo quis est loco: Ν 556 κατ' αὐτοὺς στρωφᾶτο. Ρ 732 (μεταστρεφθέντε) κατ' αὐτοὺς σταίησαν inter eos i. e. e regione, paraphr., ad μετ. referens πρός. Σ 605 δ 18 κατ' αὐτοὺς ἐδίνευον κ. μέσσους. γ 302 ἠλᾶτο κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. ο 276 ν 206 κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι. h. Ap. 355 ἔρδεσκε κ. φῦλ' ἀνθρώπων. multo durius, quia non de loco est: Κ 117 κ. πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι, ρ 362 κ. μνηστῆρας ἀγείροι. c) raro de motu qui fit ad rem vel de consilio quo quis movetur, ad: α) Ε 676 κ. πληθὺν τράπε θυμόν. h. Cer. 69 κ. πόντον καταδέρκεαι. ep. 16, 8 κ. διφάδα βήσεται loco corrupto cf. Herm. Λ 484 ἵκοντο κ. στρατόν, Did. Ἀρίσταρχος κατά, οὐ μετά, Ven. et al. codd. μετά cf. Spitzn. h. l. aliter Ν 329 ἀφίκοντο κ. στρατὸν ᾗ μιν ἀνώγειν per exercitum (incedentes) venerunt quo imperaverat (v. l. ? Χ 140 οἴμησε κατὰ πέλειαν pro μετά). Λ 806 κ. νῆας Ὀδυσσῆος ἷξε ad naves. h. Merc. 65 ἆλτο κ. σκοπιήν. ω 13 ἵκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ε 441 ποταμοῖο κ. στόμα ἷξε. c. adv. coniungitur praep. h. Merc. [78] κατὰ δ' ἔμπαλιν ἔβαινε. β) Α 424 ἔβη κατὰ δαῖτα, Did. ἀντὶ τοῦ ἐπί, cf. Ap. 96, 16 Lex. Seg. 268, 5. ita Aristarchus et nunc Bekk. Am. (wegen) La Roche. Spitzn. (q. cf. h. l. et p. 34) („qui vero epicorum ἰέναι κατὰ δαῖτα dixerit scio neminem") et Voss μετά, al. ἐπὶ quorum alterutrum melius conveniret. γ 72 ι 253 h. Ap. 453 κ. πρῆξιν ἀλάλησθε, sch. E. κατ' ἐμπορίαν (prout mercatura exigit, secundum?). γ 106 πλαζόμενοι κ. ληίδα. λ 479 ἦλθον Τειρεσίαο κ. χρέος.

d) rarissime de iis quae uno tantum loco fiunt: h. Merc. 359 κατέκειτο κ. ζόφον loco obscuro, in tenebris. XV 7 ναίει κ. ἕδος Ὀλύμπου. Χ 478 Πριάμου κατὰ δῶμα (ἐγίγνου), Did. αἱ κοινότεραι ἐνὶ οἴκῳ atque sic Strab. XIII 585 C., melius, non enim potuit nasci hic illic in aedibus, sed Aristarchus fugiebat repetitiones praepositionum ἐν et (Α 424) μετά. paulo aliter: π 159 στῆ κατ' ἀντίθυρον Ὀδυσῆι φανεῖσα, sch. B. ἀντέστραπται. οὐ γὰρ φανεῖσα ἔστη, ἀλλὰ σταθεῖσα ἐφάνη quare potest quodam modo statui deam modo hic modo illic apparuisse. Ω 81 κατ' - βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα, Ariston. σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου cui immissus funiculus huc illuc movebatur, sch. A. ἐν ἄλλῳ ἐμμεμαυῖα, cf. Plut. sol. anim. 24 Ael. v. h. 1, 5.

2) c. gen. Hes. ἀντὶ τοῦ ἐξ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπό cf. Ap. 96, 14 lex. Seg. 268, 5. quamquam gen. de motu est qui fertur ad rem, vel a re, ut dicimus ἀνὰ νηὸς ἔβην. habet enim causae aliquam significationem notatque fieri mutationem motu qui est ad rem vel a re. a) α) subter, sub: Ψ 100 ψυχὴ κ. χθονὸς ᾤχετο. h. Merc. 68 ἔδυνε κ. χθονός. β) unten an: Φ 172 μεσσοπαγὲς ἔθηκε κατ' ὄχθης ἔγχο Ν 504 [Π 614] αἰχμὴ κ. γαίης ᾤχετο. Γ 21 κ. χθονὸς ὄμματα πήξας, oculis in terram d fixis, Eust. 407, 21 Ἀττικόν ἐστιν, ib. 23 ὡ οἷα μελετῶντα ἐμμερίμνως διὰ σχεδιασμό efficit enim solum quod quis intuetur ut se co ligat et ad se redeat, fit igitur mutatio statu h. Merc. 410 κ. χθονὸς φύοντο wuchsen a den Boden an. γ) hinab in s. an: Τ 39 στάξ κ. ῥινῶν per nares deorsum, non recte Spitzn. totum corpus inde a naribus. h. Merc. 133 περὶ κ. δειρῆς. μ 93 κ. σπείους δέδυκε. ι 330 σπείους κέχυτο, M. σπεῖος („non male l Roche), et sic Bothe atque Ahrens Phil. 6, 3 Hermann p. 47 non deterius esset si de fim per omne solum aequaliter sparso cogitandu esset, at non hoc, sed aggestam ad pariet fimi copiam etc., Spitzn. (25) „fimi immens copiam", Nitzsch: hineinwärts in die Tiefe d Höhle. τ 233 χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροΐ, οἱ τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλέοιο wie d Schale die Zwiebel hinab. L. κατά, ACDHHKQ καταϊσχ., volgo λοπὸν κάτα qualem follic instar, sed sic alterum bis diceret Homerus, a terum omitteret. ep. 16, 6 κ. καρδόπου ἔρπ μάζα. δ) über - her: Ε 696 Π 344 κ. ὀφθα μῶν κέχυτ' ἀχλύς, cf. χ 88. Π 123 τῆς αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ (v. s. III Υ 321 τῷ κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν. Υ 4 κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, cf. s. II Ν 385 πνείοντε κατ' ωμων, paraphr. κατ πνέοντες αὐτοῦ τὸ μετάφρενον. Σ 24 ω 3 κόνιν χεύατο κὰκ κεφαλῆς. ψ 156 κὰκ κεφ λῆς χεῦεν κάλλος. Ε 659 Ν 580 τὸν κα ὀφθαλμῶν ἐκάλυψε, cf. Χ 466. ϑ 85 φᾶρ κὰκ κεφαλῆς εἴρυσσε, sch. H. ἡ κατά ἀν τῆς περί. h. Cer. 42 κάλυμμα κατ' ἀμφοτ ρων βάλετ' ὤμων. κ 362 κεράσασα κ. κρατ τε καὶ ὤμων, Eust. 1662, 6 καταχέασα. h. Ap. ἐμὲ κῦμα κ. κρατὸς κλύσσει. Merc. 554 κρατὸς πεπαλαγμέναι. b) de motu qui fit a r α) an - herab: Ρ 438 κ. βλεφάρων χαμάδ ῥέε. π 190 κὰδ δὲ παρειῶν | δάκρυον ἧκ ζ 230 ψ 157 κὰδ δὲ κάρητος | ἧκε κόμας. Δ 4 κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, cf. Λ 493 (κάτεισι Λ 196 Ο 79 169 237 Π 677 βῆ κατ' - ὀρέω Υ 189 σεῦα κατ' - ὀρέων. χ 102 εἶσι κα οὔρεος κατὰ Τηΰγετον de monte descen Teygeti aliquo loco, non bene NQ. οὔρεα, s HP. γρ. οὔρεα, ὅπερ ἄμεινον atque sic Ahre Phil. 6, 33 non veritus hiatum. Ι 15 Π 4 κατ πέτρης χέει ὕδωρ. ϑ 508 κ. πετράων βαλέε ξ 399 βαλέειν κ. πέτρης. Α 44 Β 167 Δ Η 19 Χ 187 Ω 121 α 102 ω 488 βῆ κατ' Ο λύμποιο καρήνων. Σ 616 ἆλτο κατ' Οὐλύ που. Ξ 298 κατ' Οὐλύμπου ἱκάνεις, cf. Ξ 3 h. Cer. 449 ἤιξε κατ' Οὐλύμποιο καρήνων. Ζ 5 κ. Περγάμου ἐβεβήκειν. β) von - herab: Ζ 1 κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας. κ 559 κατ' ἀν κρὺ τέγεος πέσεν, cf. λ 64 (v. s. II 2) Ν 1 κ. στεφάνης ὤσῃ. Υ 52 κατ' ἀκροτάτης π λιος κελεύων. Υ 470 αἷμα κατ' αὐτοῦ κόλπ ἐνέπλησεν, sch. B. κ. τοῦ ἥπατος ἐκκρουνι ἔπλησε, non bene Duentzer: κατ' ἐνέπλησ κόλπον αὐτοῦ i. e. eius. Ε 111 καθ' ἵππ ἆλτο. Ζ 232 καθ' ἵππων ἀίξαντε, cf. Λ 4 Υ 401. δ 680 κατ' οὐδοῦ βάντα, Eust. 1513, ἀντὶ τοῦ τῇ θύρᾳ ἐγγίσαι ἢ καὶ εἰσελθε γ) h. Cer. 182 κατὰ κρῆθεν κεκαλυμμένη, κατ' ἄκρηθεν, über den Kopf her verhü λ 588 κατὰ κρῆθεν χέε καρπόν, Herod. Π 5

Ἀρίσταρχος δισύλλαβον ἐκδέχεται τὴν λέξιν (κρῆθεν) καὶ προπερισπᾷ, ὑγιῶς πάνυ, cf. sch. Π. λ 588. CEIKLNXQ. κατακρῆθεν, MS. et Bekk.² κατ' ἄκρηθεν. Hes. κατὰ κεφαλῆς. translate Π 548 κατὰ κρῆθεν (Bekk. e coni. κατ' ἄκρηθεν) λάβε πένθος von oben her, ganz, vo. κατακρῆθεν s. κατάκρηθεν, separaverat Bothe, cf. Spitzn. h. l. et ἀνά et κατά p. 22. κατ' ἄκρης in exitu versus Hes. κατὰ κορυφῆς. κατὰ κρατός. (cf. s. ἄκρος b), ε 313 ἔλασεν κῦμα a vertice, et de urbibus captis Ν 772 ὤλετο, a culmine, Ο 557 ἑλέειν, Χ 411 σμύχοιτο, Ω 728 πέρσεται. 3) Satis raro inter praep. et subst. interponuntur voculae: δέ Ε 696 Π 344, ζ 230 ε 157, Ι 87 ο 311 π 190 h. Merc. [78 554. δὲ Φ 559. ῥά οἱ Υ 421. δ' ἄρα οἱ Ψ 765, v. s. Π 29. Verbo composito additur praep. κάτεισιν κατ' ὄρεσφιν Λ 493 Τ 25 (θ 496, ι 86 179 υ 249, h. Merc. 359 Cer. 69, repetitur ipsa in κ. φρένα καὶ κ. θυμόν, cf. Β 362 ζ 103. b) V. l. κατὰ θνητῶν pro καταθνητῶν e. c. ζ 114 ι 502 h. Ap. 541. κατ' οὐδαίῳ pro καταουδαίῳ h. Merc. 112. c) adv. κατά pyrrhichium efficit in thesi quarta saepissime vel tertia, rarius in secunda, raro (Τ 334 Ψ 436 λ 599) in quinta vel (ι 433) prima. multo rarius pro iambo est in arsi quarta (Ρ 594 Ψ 700 β 376 δ 749 ι 197 (?) κ 238 ξ 349 σ 188 τ 507) vel secunda (Β 414 π 429). praepositionis alia est ratio saepissime enim iambum efficit in arsi secunda aut quarta, Η 466 μ 93 υ 167 χ 299 etiam in tertia. saepe etiam pyrrhichium in thesi secunda aut quinta aut quarta, rarius in tertia, Β 295 354 ζ 103 θ 508 in prima. κάτα praep. in anastrophe vix est nisi pyrrhichius in thesi quarta, sed in tertia Ε 66 = Ν 651, atque iambus in arsi quarta κ 349 = τ 345. d) verba compos. sunt 109, in quibus plerumque praep. motum significat qui deorsum fit (καθέζομαι καταβαίνω), saepe id significat ad quod verbum refertur (καθάπτομαι, καταστυγέω), vel denique conficiendi notionem habet (κατάγνυμι, καταφθίνω). Binas habent praep. ἐκκατιδών, παρκατέλεκτο κατεπάλμενος ἐκκατέπαλτο ὑπερκατέβησαν προκαθιζόντων, ἐγκατατίθεσθαι, ἀνακάββαλε (-μβαλε), ἐγκατέπηξα ἐσκαταβαίνων. Sunt porro substantiva tria, adiectiva 14, adverbia 10 fere.

κατα-βαίνω. praes. imptv. κατάβαινε h. Merc. 290, impf. κατέβαιν' σ 206 ψ 85, -εβαίνομεν λ 523, aor. κατέβην ψ 252, -έβησαν Κ 541, -έβαν Ω 329 ω 205, coni. καταβείομεν (v. l. καταβήομεν et μεταβείομεν) Κ 97 cf. La Roche H. T. 409 h. U. 151, opt. καταβαίη v. l. μ 77; καββαίη vel καμβαίη v. l. Μ 59 cf. schol. (pro ἐσβαίη): ἡ Ζηνοδότειος καὶ Ἀριστοφάνειος καββαίη (καμβ. V.), imptv. κατάβηθι ψ 20, inf. καταβῆναι Γ 252 κ 558 λ 63, -βήμεναι Μ 65 Ξ 19 κ 432, part. καταβάς Λ 184 ζ 281 ξ 350, -βᾶσα Ρ 545 υ 31, -βάντε v. l. Ω 332, schol. (pro προφανέντε) ἐν τῇ Χίᾳ καταβ. Med. aor. κατεβήσετο (quod magis Homericum videtur quam v. l. -βήσατο cf. Düntz. Zen. 62 Spitzn. ad Α 428 Buttm. Gr. Spr. § 96 n. 10 La Roche H. St. 110 n., h. T. 214) Ζ 288 Ν 17 Ω 191 α 330 β 337 κ 107 ο 99, -εβήσατο h. Merc. 233, coni. -βήσεται Ο 382, imptv. -βήσεο Ε 109 (v. l. -βήσαιο). descendo. 1) de hominibus. a) ἔκ τινος: Ν 17 ἐξ ὄρεος κατεβήσετο, h. Merc. 290 ἐκ λίκνου κατάβαινε, ω 205 οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἵκοντο cf. α 426 ὅθι οἱ (Τηλεμάχῳ) θάλαμος ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ et Am. h. l. app.; Eust. 1957, 25 ἐφ' ὑψηλοῦ τινος τόπου κεῖσθαι τὴν Ἰθάκην φαίνεται. Cum genet.: Ω 329 πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο, ‚von der Höhe der Stadt', Ε 109 καταβήσεο δίφρου, Λ 184 (Ζεὺς) οὐρανόθεν καταβάς, ζ 281 θεὸς ἦλθεν οὐρ. καταβάς, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ιδ' (275—88), Ρ 545 υ 31 ἔγειρε (ἦλθεν) Ἀθήνη | οὐρ. καταβᾶσα. b) εἴς τι: λ 523 εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, Γ 252 ἐς πεδίον καταβῆναι, Eust. 412, 3 ἠνεμόεσσαν πολλαχοῦ τὴν Ἴλιον λέγων ὡς ἐφ' ὑψηλοῦ ἱδρυμένην διὰ τοῦτο ἐς πεδίον ἔφιππον ἐκεῖθεν καταβῆναι τὸν Πρίαμον ἄρτι φησίν, Ω 332 v. l. ἐς πεδίον καταβάντε pro προφανέντε, κ 107 ἐς κρήνην κατεβήσετο, κ 432 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι descendere de limine, Am. ad v. 211: quia domus in valle sita erat; Ζ 288 Ω 191 ο 99 ἐς θάλαμον κατεβήσετο de limine; Eust. 642, 56 οὐ βαθύτητα μόνον ἀλλὰ καὶ μέγεθος βασιλικοῦ θαλάμου δηλοῖ, cf. Welcker kl. Schr. III 366 s. sec. quem h. l. et cett. ll. κ. θάλ. s. ἐς θ. καταβ. significat ‚die Tiefe, den hintersten Raum des Thalamos'; Hes. εἰσῆλθεν. Κ 97 ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, schol. V ἐφ' ὕψους αἱ νῆες. ἐπί τι: Κ 541 οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα ex equis. ψ 252 κατέβην δόμον Ἄιδος εἴσω. cum accus.: β 337 θάλαμον κατεβήσετο πατρός de limine aut per gradum. c. adv. loci: Μ 65 ἔνθ' (εἰς τάφρον) οὔ πως ἔστιν καταβήμεναι, Μ 59 v. l. ἔνθ' οὔ κεν ῥέα ἵππος ἅρμα τιταίνων | καββαίη (pro ἐσβαίη) in fossam. c) alio sensu c. acc. construitur: α 330 κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσετο οἷο δόμοιο per gradus descendit, ξ 350 ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβάς delabens trabe quae recta prope puppim descendit in aquam, Grashof Schiff 22 scala quae prope puppim de navi descendit ad terram, v. s. v. ἐφόλκαιον. h. Merc. 233 σπεύδων κατεβήσατο λάϊνον οὐδόν | ἄντρον ἐς ἠερόεν, cf. La Roche h. St. § 3; constr. praegnans σ 206 ψ 85 κατέβαιν' ὑπερώια, descendebat de superiore parte aedium, schol. H ἀντὶ τοῦ ὑπερῴων, Eust. 1939, 9. — καταβαίνειν in Il. nusquam cum accus. coniungitur. d) absolute. Ο 382 ὥστε κῦμα θαλάσσης νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται cf. Hoffmann Tmes. in Il. I p. 21. κ 558 λ 63 ἀψορρὸν καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρήν, ψ 20 ἀλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι καὶ ἂψ ἔρχεν μεγαρόνδε. de scopulo μ 77 v. l. οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνήρ, οὐ καταβαίη cf. schol. Ω 476; Aristarchus scribit οὐδ' ἐπιβαίη. corruptus est locus ep. 16 (15), 8 qui ap. Suid. legitur τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ δίφρα καταβήσεται ὑμνεῖν cf. Herm. 2) de rebus. Ξ 19 πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον, Eust. 965, 6 ἐρρέθη ὡς ἐπί τινος ἐμψύχου μεταβατικοῦ σώματος. κοινότερον μέντοι καταπνεῦσαι λέγοιτ' ἄν. — La Roche h. St. p. 118. — Leguntur formae κατεβαίνομεν, -έβην, -έβαν, -βείομεν, -βήμεναι (de his infin. v. Am. χ 322 app.), -βήσετο omnibus locis (septies) exc. β 337, -βήσεται post caes. tertii pedis, κατάβαινε, -έβαιν', -έβησαν, -βηθι, -βῆναι, βάς, βᾶσα post arsin 2. pedis. In tmesi h. Merc. [78] κατὰ δ' ἔμπαλιν αὐτὸς ἔβαινε. (ἐς-, ὑπερκαταβαίνω, καταιβατός)

κατα-βάλλω (impf. κατέβαλλε Ο 357, aor. 3. p. sing. κάββαλ', ε, εν Ε 343 Θ 249 Ι 206 Μ 206 ζ 172 ρ 302. In bonis codd. legitur

etiam κάμβαλε nec minus apud Ap. Soph. 103, 36 Hes. II 402, quam receperunt lectionem Bekker², Am. in Od. et *E* 343 (in *Θ* et *I* scribit κάββ.), La Roche in Od. cf. La Roche h. T. 457. 479, Ztschr. f. oest. Gymn. 1864 p. 563. 1868 p. 502, Bekk. ho. Bl. I 38, 4. 278, 3. 118, 20, Hoffmann *Φ* et *X* I p. 121 adnot., quaest. hom. § 63 adn.; W. C. Kayser in Philol. X p. 197 s.; Rumpf in J. J. f. Ph. 1860 p. 595. — Ceterae formae tantum in tmesi leguntur). 1) deicio, deturbo. *O* 357 ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων | ἐς μέσσον κατέβαλλε, ζ 172 νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων, schol. HPQ τὴν ἀπὸ πνευμάτων δεινῶν ἐξερριμμένην κίνησιν δείκνυσι. 2) sensu mitiore. *Θ* 249 πὰρ Διὸς βωμῷ περικαλλέι κάββαλε νεβρόν de aquila hinnuleum raptum ferente; paraphr. κατέθηκε, ‚liess fallen'. *M* 206 (αἰετὸς) μέσῳ ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ (δράκοντα), v. l. μέσῳ δ' ἐγκάββαλ', *E* 343 ἣ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν, paraphr. ἀπέρριψε, ‚liess fallen'. ρ 302 de Ulixis cane οὐρῇ μέν ῥ' ὅ γ' ἔσηνε καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω cf. Hor. carm. 2, 13, 34 demittit belua auris; deponere: *I* 206 κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ, schol. BL οὐκ εἶπε κατέθηκεν, ἀλλὰ κ., ἔπειξιν ἐμφαίνων τοῦ διακονουμένου. Eust. 1292, 3 κ. τὸ κάτω θεῖναι ἢ ῥῖψαι cf. 1406, 10, Hes. Phot. — Aor. tantum in quinto legitur pede praeter *I* 206. In tmesi: κὰδ δ' ἔβαλον, ἔβαλ', ε, εν (in introitu versus) *Ψ* 727 (v. l. pro κὰδ δ' ἔπεσ') δ 344 ι 482 539 κ 172 ρ 135; κὰδ δ' . . . ἔβαλεν, βάλλον *B* 692 *Ψ* 125 (in introitu versus); *B* 414 κατὰ . . βαλέειν, h. Ven. 156 h. Cer. 194 κατ' ὄμματα κ. βαλοῦσα, δ 223 βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, μ 252 κατὰ εἴδατα βάλλων. Significat destruere *B* 414, prosternere *B* 692. de tmesi v. etiam s. v. κατά I 1 |; Hoffmann Tmesis I 17. (παρακαταβάλλω, ἐγκαταβ.?)

κατα-βιβρώσκω (tantum aor. sing. 2. p. κατέβρως) comedo. h. Ap. 127 ἐπειδή, Φοῖβε, κ. ἄμβροτον εἶδαρ cf. La Roche h. St. p. 168.

κατα-βλάπτω laedo, detrimento afficio. h. Merc. 93 μή τι καταβλάπτῃ (Matth. -πτοι) τὸ σὸν αὐτοῦ loco corrupto cf. Baum. h. l. et Lohsee de h. in Merc. Berol. 1872 p. 41 s.

κατα-βλώσκω (tantum part. praes. καταβλώσκοντα) percurro, permeo. π 466 οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι | ἄστυ κ., schol. BQ μολίσκοντα, φοιτῶντα, κατελθόντα η πορευόμενον cf. sch. V; Hes. κατατρέχειν. v. l. ἄστυ κάτα βλ., Herod. ἀναστρεπτέον τὴν κατά cf. Eust. 1809, 18; coniungitur cum accus. cf. La Roche h. St. p. 118; de accus. partic. v. Classen Beob. p. 142.

[**κατα-βουκολέομαι** pasci (de equabus). *Y* 221 τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος καταβουκολέοντο in libris quibusdam et ap. Eust. 1205, 35 pro κάτα β. cf. Eust. 159, 42. 160, 8; Herod. τὸ ἑξῆς ἐστὶ καθ' ἕλος. διὸ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, cf. Hoffm. Tmes. I 17 Spitzn. de vi et usu praep. ἀνά et κατά p. 31].

κατα-βρόξαι (rad. βροχ. act. aor. I opt. καταβρόξειεν) devorare. δ 222 ὃς τὸ κ., ἐπὴν κρητῆρι μιγείη (φάρμακον), v. l. καταβρώξειεν, schol. E γράφεται καὶ μικρὸν καὶ μέγα cf. schol. H; Apoll. Soph. 96, 4 Hes. II 420 καταπίοι cf. schol. E et Eust. 1493, 35; Buttm. Lexil. II p. 121.

κατα-γηράσκω (praes. 3. pl. καταγηράσκουσιν) et **κατα-γηράω** (impf. κατεγήρα, de forma v. s. γηράσκω) senesco. tantum in Od.; τ 360 αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν cf. Hesiod. opp. 93 et Eust. 1679, 18; ι 510 μαντευόμενος κ. Κυκλώπεσσιν.

κατ-ᾰγῑνέω (κατάγω, impf. 3. pl. καταγίνεον) saepius deduco, deveho, cf. Wentzel de verbis quae cadunt in θω, Vratisl. 1837 p. 28. κ 104 ὁδὸν ᾗ περ ἅμαξαι | ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην, schol. κατεβίβαζον, κατέφερον cf. Eust. 1650, 8. 23.

κατ-άγνυμι. aor. κατέαξε (ἔϝαξε), κατεάξαμεν. duplex augmentum videtur intulisse Zenod. κατεήξαμεν cf. schol. A ad *N* 257 et La Roche h. T. 302. 427. confriugo, perfringo. ι 283 νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων, schol. H οὕτως Ἀρίσταρχος, cod. M ἔαξε suprascr. κατ, alii videntur legisse νῆα ἐμήν μοι ἔαξε vel νῆ' ἀμὴν κατέαξε cf. Mnemos. 3, 277. *N* 257 τό νυ γὰρ (δόρυ) κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον, schol. A ἡ δ. ὅτι πληθυντικῶς κ., καὶ ἑνικῶς οἰσόμενος καὶ ἔχεσκον, sch. ABLV πληθυντικῷ ἑνικὸν ἐπήγαγεν καὶ Εὐριπίδης Ἴωνι 391. τινὲς δὲ κατέαξα μέν, ἵνα ᾖ ὃ μὲν γὰρ εἶχον, κατέαξα. Bentleyus κατέαξά μοι, Thiersch κατεαξάμην proposuerunt, Eust. 930, 5 plur. a nonnullis ad Deiphobum Merionemque relatum esse auctor est cf. eund. 929, 61; v. Spitzn. l. l. In tmesi leguntur fut. κατά-αξω *Θ* 403, inf. ἄξειν *Θ* 417, aor. -ῆξε τ 539 qua de forma v. s. v. ἄγνυμι, coni. -ᾄξῃς *Ψ* 341, inf. -ᾶξαι v. l. *Ψ* 467 pro σὺν -ᾶξαι v. schol. A; de tmesi v. s. v. κατα I 2a; E. M. 494, 52 κατάσσειν, κατακλᾶν συντρίβειν cf. Phot. Suid.

κατ-ᾄγω (Act. praes. inf. κατάγειν *E* 26 *Φ* 32 part. -άγων υ 163 ω 100, impf. κάταγον γ 1[…] v. l., aor. κατήγαγεν λ 164 τ 186. καταξέμε[ν] *Z* 53 videtur inf. aor. esse cf. Krueger Gr. Spr. I § 39 Eust. 624, 39, sec. alios est inf. fut., v. s. v. ἄγω. Med. impf. κατήγετο π 322, κατάγοντ[ο] γ 10 178, aor. -ηγαγόμεσθα κ 140). 1) Act. deduco. Hes. καταφέρειν. *E* 26 *Φ* 32 ἵππους (κούρους) κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας, schol. BL ἐν ταπεινῷ γὰρ τὸ ναύσταθμον, ἡ δὲ πόλι[ς] ἠνεμόεσσα, cf. Ap. Soph. 96, 32 Hes. II 421, 31 *Z* 53 μιν τάχ' ἔμελλε ἐπὶ νῆας δώσειν ᾧ θερ[ά]ποντι καταξέμεν, schol. BD ὑψηλὴ γὰρ ἡ Ἴλιο[ς] cf. Eust. 624, 40; υ 163 ἦλθε συβώτης | τρεῖ[ς] σιάλους κατάγων de loco illo montano qui d[i]citur Κόρακος πέτρη, minus recte Eust. 1888, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἄγειν. λ 164 χρειώ με κατ[ή]γαγεν εἰς Ἀίδαο. deducere ad inferos (omiss[is] vv. εἰς Ἀίδ.): ω 100 ἦλθε δ. ἀργειφόντης | ψυχ[ὰς] μνηστήρων κατάγων. τ 186 τὸν Κρήτην[δε] κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο deiecerat. 2) Med. [e] alto in portum deferor, appello; schol. ad κ 1[40] τὸ ἀπὸ θαλάττης εἰς λιμένα ἐλθεῖν, καὶ ἀνάγ[ε]σθαι τὸ ἀνάπαλιν cf. Eust. 968, 35. 1408, [...] a) de navibus. γ 178 ἐς Γεραιστὸν ἐννύχ[ιαι] κατάγοντο (νῆες) cf. Rhian. ed. Mayhoff p. [...] π 322 ἣ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγε[το] νηῦς. b) de nautis. γ 10 οἳ δ' ἰθὺς κατάγον[το] ἰδ' ἱστία στεῖλαν, impf. habet vim aoristi. sch[ol.] HM Ἀρίσταρχος κάταγον· εἶτα, τοὶ δ' ἱστ[ία] ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς κατάγοντο. κ 140 ἐπ' ἀκτ[ῆς] νηὶ (v. l. νῆα) κατηγαγόμεσθα σιωπῇ. — Sa[e]pius in Od. (octies) quam in Il. (ter), nusqu[am] in hymnis. Post arsin legitur 2. pedis (ter) post caes. 3. pedis (octies). In tmesi δ 258 q[…] de loco v. s. κατά I 2a p. 661.

[**κατα-δαίομαι** divido, lacero. tantum

tmesi. Χ 354 κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται v. s. δαίομαι p. 271 et s. κατά I 2 a].

κατα-δακρυόεις. Ariston. ad Λ 601 τινὲς γρ. ἰῶ, εἶτα καταδακρυόεσσαν pro ἰῶκά τε δακρυόεσσαν et addit γίνεται δὲ ἔκθεσμον cf. E. M. 481, 26. v. s. δακρυόεις.

κατα-δάμνᾰμαι (ipf. κατεδάμνατο) perdomo. h. Merc. 137 οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμνατ' ἀϋτμῇ.

κατα-δάπτω (Act. aor. κατέδαψαν, inf. καταδάψαι. Pass. praes. καταδάπτεται) dilanio, voro. Hes. κατεσθίειν μετὰ σπαραγμοῦ cf. E. M. 248, 16 Doederl. Gl. 2469. 1) de canibus et avibus. Χ 339 μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν, Doederl. = δάψαντας καταφαγεῖν, paraphr. καταφ., γ 259 τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ (κε) κατέδαψαν. 2) transl. π 92 ἦ μάλα μεν καταδάπτετ' ἀκούοντος φίλον ἦτορ, schol. ἐσθίεται, cf. α 48.

κατα-δαρθάνω (tantum in aor. et cum metathesi. 1. p. sing. et 3. pl. κατέδραθον η 285 ψ 18, θ 296; 3. p. du. καδδραθέτην ο 494; coni. καταδράθω ε 471 (non καταδραθῶ) cf. Bekk. ho. Bl. I 70, 26, aliter iudicat Buttm. Gr. Spr. II 142) obdormio. aor. obdormivi, dormio. Tantum in Od., omnibus locis post caes. 3. pedis exc. ο 494. — ε 471 εἴ δέ κεν . . . θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδράθω, η 285 ἀπάνευθε ποταμοῖο ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον, θ 296 τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον. ο 494 καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ψ 18 οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον tam placide dormivi. Phot. κατακοιμᾶσθαι, καθυπνοῦν, Suid. κατακοιμίζεσθαι cf. E. M. 285, 55 E. G. 134, 21 Hes. Lex. Seg. Bachm. 272, 12; minus recte Ap. Soph. 94, 5. — Schmidt die Synon. des Schlafs in d. gr. Spr. Husum 1870 p. 12. Curt. Et.^{3} p. 219.

κατα-δέρκομαι desuper video, specto. 1) intrans. h. Cer. 70 σὺ πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόντον | αἰθέρος ἐκ δίης καταδέρκεαι (cod. M -εται) ἀκτίνεσσιν Sol. 2) trans. λ 16 οὐδέ ποτ' αὐτοὺς | ἠέλιος φαέθων καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν cf. schol. BV et Eust. 1671, 54. Ita legerunt Aristoph. et Aristarchus (cf. schol. H) quod Wolf recepit, libri et Strabo V p. 244 ἐπιδέρκεται (cf. etiam Hes. Theog. 760), Strab. I p. 6 ἐπιλάμπεται. cf. La Roche h. l., Ztschr. f. oestr. Gymn. 1870 p. 130, Nauck h. l. — Post caes. tertii pedis.

κατα-δεύω madefacio, conspergo. Ι 490 πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα | οἴνου ἀποβλύζων, paraphr. κατέβρεξας, Hes. βρέχειν, καταβρ., καταφύρειν cf. E. M. 258, 34.

κατα-δέω. impf. κατέδει κ 23, aor. κατέδησ', σε, σεν (septies), κατέδησαν (quinquies), coni. καταδήσῃ ο 443. alligo, colligo. Saepius in Od. (decies) quam in Il. (quater); ind. aor. ubique ante caes. 3. pedis (octies) aut post arsin 4. pedis (quater). 1) Θ 434 τοὺς (ἵππους) μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν, δ 40 ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι, Κ 567 ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσιν | φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, Ψ 654 ἡμίονον ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι. κ 572 Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ (v. l. accus.) | ἀρνειὸν κατέδησεν ὄϊν θῆλύν τε μέλαιναν, ν 176 189 καὶ τὰς (τὰ) μὲν κατέδησεν (v. l. -σαν) ὑπ' αἰθούσῃ (αἶγας). Ω 274 ἑξείης κατέδησαν singulos deinceps nodos sub temone. τινά: ξ 345 ἐμὲ μὲν κατέδησαν ἐνὶ νηί | ὅπλῳ ἐϋστρεφέι στερεῶς, ο 443 ὃ δ' ὀισάμενος καταδήσῃ | δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ sc. με (v. l. καταδήσει). 2) praeligo, praecido, impedio. ε 383 ἤτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους, schol. κατέπαυσε τὰς πνοάς, η 272 Ποσειδάων μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κελεύθους, κ 20 βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα Aeolus in utre quem Ulixi dedit, schol. κατέχει, κ 23 νηὶ δ' ἐνὶ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ utrem. — Hes. καταδεσμεύειν. In tmesi legitur tantum 3. p. pl. aor. ἔδησαν, ubique in exitu versus: Α 436 ο 498 (πρυμνήσια), β 425 ο 290 (ἱστόν), ξ 61 (νόστον) quo loco καταδ. significat impedire; de his ll. v. s. κατά I 1.

κατα-δημο-βορέω (βορ, βιβρώσκω) publice, communiter consumo. Σ 301 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, | συλλέξας λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι, paraphr. καταδαπανῆσαι, schol. B δημιευσάσθω, Suid. καταφαγεῖν, Hes. μερίσαι δήμῳ. Eust. 1143, 46 τὸ κ. ληφθὲν ἐκ τοῦ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ ῥηθέντος δημοβόρου, πλὴν ὅσον ἐκεῖ μὲν δημοβόρος ὁ δυνάστης ὁ τὰ τοῦ δήμου βιβρώσκων, ἐνταῦθα δὲ δημοβορεῖν τὸ αὐτὸν τὸν δῆμον τὰ τῶν δυνατῶν ἐσθίειν. διαφέρει δὲ τοῦ δημοβορεῖν τὸ καταδ., ὡς τοῦ φαγεῖν τὸ καταφαγεῖν (?).

κατα-δύνω, κατα-δύω. Act. impf. κατέδυνε tantum h. Merc. 237, aor. I κατέδυσε h. Ap. P. 265, aor. II -έδυ (duodecies), inf. -δῦναι (quinquies), -δύμεναι Γ 241, partic. καταδύς μ 228, -δύντι (quater), -δύντα (terdecies), -δύντες Κ 545, καταδῦσα Θ 375, καδδῦσαι Τ 25. Med. praes. part. καταδυομένοιο h. Merc. 197, -δυσόμεθα κ 174, aor. mixtus κατεδύσετο Δ 86 Η 103 Κ 517, codd. saepius -δύσατο (s. δύσσετο) cf. schol. A ad Α 496, Did. Β 579, sch. EMQS β 388 Cramer Epim. 163, 3 Eust. 1050, 7 Düntz. Zenod. 62 La Roche h. T. 229 s., v. s. δύω. imper. -δύσεο Σ 134. — 1) occido. Α 475 (cf. Düntz. hom. Abh. 197 s.) ι 168 558 κ 185 [478] μ 31 τ 426 ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, Α 601 Τ 162 Ω 713 ι 161 556 κ 183 [476] μ 29 τ 424 h. Merc. 206 πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, γ 138 καλεσσαμένω ἀγορὴν ἐς Ἀχ. ἐς ἠέλ. κ. cf. Eust. 1461, 6, ρ 570 582 μεῖναι ἐς ἠέλ. κ., Α 592 Σ 210 Τ 207 π 366 ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι. de his participiis v. Classen Beob. p. 59. 179 adn., ν 33 ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο, Α 605 ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, h. Merc. 197 ἠελίοιο νέον καταδυομένοιο, Voss ad Arat. Dios. p. 150 καταδυσομένοιο. — de his locis omnibus cf. Am. ad α 24 app. 2) subire, intrare cf. Welcker kl. Schr. III 367. a) additur accus. locum significans. Θ 375 καταδῦσα Διὸς δόμον, δ 246 ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν cf. schol., δ 249 κατέδυ Τρώων (v. l. Τρ. κατέδυ) πόλιν, Bekk. et Friedlaender Phil. 4, 580 s. expunxerunt vv. 247—249, ο 328 μνηστήρων καταδῦναι ὅμιλον, Δ 86 Κ 517 Τρώων κατεδύσεθ' ὅμιλον, Κ 433 Τρ. καταδῦναι ὅμιλον, Κ 231 καταδῦναι ὅμιλον Τρ., Κ 545 καταδύντες (v. l. -δύντε) ὅμιλον Τρ., Ο 299 Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον, Ν 307 πῇ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον; ἢ ἐπὶ δεξιόφιν ἢ ἀνὰ μέσσους; Γ 241 μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν, Σ 134 μή πω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος. b) accedunt praepos. κ 174 οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' εἰς Ἀίδαο δόμους cf. Eust. 1653, 49; h. Ap. P. 265 ἐς δ' ἄδυτον κατέδυσε (v. l. κατέδυσσε), Cobet Mnemos. XI 3 p. 300 et La Roche h. St. p. 101 scribunt κα-

τέδυνε, cf. etiam Guttmann de hymn. hom. hist. crit. p. 30; *T* 25 μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χ. ὠτειλάς | εὐλὰς ἐγγείνωνται cf. Hoffmann Tmes. I p. 17; h. Merc. 237 σπάργαν' ἔσω κατέδυνε, h. Merc. 6 sec. Schneidewini coni. ἄντρον ἔσω καδδῦσα. 3) induo (arma). *Z* 504 κατέδυ κλυτὰ τεύχεα, μ 228 ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα, *H* 103 κατεδύσετο τεύχεα καλά. — La Roche Stud. § 58, 6. — Suid. καταβυθίζεται, κρύπτεται cf. Phot., Lex. Seg. Bachm. 269, 7. Hes. Eust. 117, 20. 141, 1. Hes. καταδῦσα· εἰσελθοῦσα. — Formae καταδύντι, τα, -δυομένοιο leguntur ubique in exitu versus, καταδύσεθ', -δῦναι, -δύντες (tantum coniunctae cum ὅμιλον), -δύμεναι post arsin 4. pedis, κατεδύσετο (bis), -δυσόμεθ' -δύσεο post caes. tertii pedis, κατέδυνε, καταδύσει, καταδύς, -δῦσα, καδδῦσαι ante caes. 3. pedis, κατέδυ novies post caes. 3. pedis, ter (*Δ* 605 *Z* 504 δ 249) ante eam. υ omnibus locis (etiam -δυομένοιο h. Merc. 197) longum est. In tmesi *Δ* 222 οἳ δὲ κατὰ τεύχε' ἔδυν v. s. κατά II 2a et Hoffmann Tmes. I p. 17.

κατα-έννῡμι (καταϝ., καταϝέσνυμι v. s. ἕννυμι). Act. aor. καταείνυσαν, pass. perf. part. καταειμένον (quinquies, ubique coniunctum cum ὕλῃ in fine versus) induo, convestio, contego. 1) *Ψ* 135 θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυσαν, ἃς ἐπέβαλλον | κειρόμενοι sec. Aristarchum; Herod. καταείνυον, idem legerunt schol. B, sch. H ad ξ 522, E. M. 494, 54 Ap. Soph. 97, 4 Hes. Eust. 1292, 24 all. ll.; Herod. ἔν τισι δὲ καταείλυον. schol. AD interpr. κατεκάλυπτον, ἐσκέπαζον, τουτέστι πολλὰς τρίχας κατέβαλλον ὥστε καλύπτειν τὸν νεκρόν. τοῦτο δὲ πρὸς τιμῆς ἐγίνετο τῷ θνήσκοντι cf. paraphr., sch. B, E. M. 494, 55 Ap. Soph. 97, 4 Suid. Hes. Eust. 1292, 24. 1743, 34. 1871, 37. 2) transl. ν 351 τ 431 h. Merc. 228 h. Ven. 285 ὄρος καταειμένον ὕλῃ, τ 431 cod. A καταχείμενον (γρ. καταειμένον, v. l. ὕλην). h. Ap. P. 47 ἕδος καταειμένον ὕλῃ, schol. BHQ ad ν 351 κεκαλυμμένον. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐσθήτων, Eust. 1743, 35 κεκαλυμμένον δένδροις, ἤγουν δασύ cf. 1871, 36, schol. V, E. M. 494, 56 Ap. Soph. 96, 33 Hes. (E. M. Ap. Soph. Hes. scribunt καταείμενον).

κατ-ᾱζαίνω. aor. iter. καταζήνασκε. sicco, exsicco, arefacio. λ 587 γαῖα μέλαινα φάνεσκε, κ. δὲ δαίμων, schol. HV κατεξήραινεν. ἄζη ἡ ξηρασία cf. schol. B, Ap. Soph. 96, 30 Hes. Eust. 1701, 40.

κατα-θάπτω. praes. inf. -θάπτειν, aor. inf. κατθάψαι. sepelio, crematum corpus terra condo. Tantum in Il. *T* 228 χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνῃσι, *Ω* 611 ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν | κατθάψαι. schol. B ad *T* 228 κ. ἀντὶ τοῦ καίειν (?).

κατα-θέλγω. aor. κατέθελξεν. vehementer demulceo, delenio, incanto, verzaubere. κ 213 λύκοι ἠδὲ λέοντες, τοὺς αὐτὴ (Κίρκη) κ., ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν. schol. Q ἐξ ἀνθρώπων εἰς φύσιν λεόντων καὶ λύκων μετέβαλεν, sch. HT οὐκ ἐξ ἀγρίων τιθασεύουσα, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων θῆρας ποιήσασα. λέγει οὖν ὁ Εὐρύλοχος ἑξῆς (443), cf. etiam Verg. Aen. 7, 19 s.; oblocutus est Nitzsch. l. l. et Am. app.; schol. HQT οὐ τὸ μεταμορφῶσαι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ νωθέστερον ποιῆσαι πρὸς τὰς ἐνεργείας, ὡς *M* 255; cf. Eust. 1655, 12; E. M. 510, 39. Hes. κατεπράϋνε.

κατα-θνήσκω (θνῄσκω, E. M. 452, 38 ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι cf. La Roche h. T. 282 h. U. 216, ι habet Ven. A *X* 355, Bekker habet η). praes. part. καταθνήσκων *X* [illegible], aor. κάτθανε *I* 320 *Φ* 107, perf. -τεθνήκασι *O* 664, opt. -τεθναίη δ 224. part. gen. κατατεθνηῶτος (vel ut La Roche h. T. 282 s. vult ηῶτος sive ηιῶτος), Aristarchus (cf. Did. ad *H* 409 *K* 343 387 *Π* 526 *Σ* 540) Wolfius, Spitzn. ad *Z* 71, Bekk. in ed., recentiores; Zenod. et παράδοσις in gen. et ceteris casibus scr. [illegible] -ειῶτος, ι, ων, ας, posteriores epici (cf. Wernicke Tryphiod. v. 178), codd. plerique, vulg. ante Wolfium, nunc Bekker ho. Bl. I 228, Nauck, cf. Merckel Apollod. proll. CXVIII; Buttm. ausf. Sprachl. § 110 adn. 13 -ηότος et ειῶτος sibi placere fatetur. gen. *H* 89 *X* 164 *Ψ* 331; κατατεθνηῶτι *Π* 526 565 *P* 369, -ηώτων (novies), -ηῶτας *Σ* 540 χ 448. gen. fem. κατατεθνη[illegible] λ 84 141 205 (v. l. -τεθνειυίης v. supra, vel -τεθνηκυίης quam receperunt Ameis Dünt[illegible] Nauck, probavit Bekker ho. Bl. I 228, in ed. ηυίης idem legit ut Dindorf Baeuml. Faesi La Roche. — Morior. Semper de hominibus, et de iis qui morte naturali et qui in pugna vel v[illegible] pereunt. *I* 320 κάτθαν' ὁμῶς ὅ ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς, expunxerunt versum Heyne, Koeppen, Bekk., Friedlaender anall. 469, Dinderl., Franke cf. La Roche l. l.; defenderunt Koenighoff crit. et exeg., Münstereifel 1853 p. [illegible] et Warschauer de perf. ap. Hom. usu, Posen 18[illegible] p. 38 adn. 2; *X* 355 τὸν δὲ καταθνήσκων (v. l. ὀλιγοδρανέων) προσέφη Ἕκτωρ, *Φ* 107 κάτθανε καὶ Πάτροκλος. δ 224 οὔ κεν βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναίη μήτηρ τε πατήρ τε. *X* 164 κεῖται ἄεθλον ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος, schol. A οὐκ οἶδεν ἄλλους τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας, Eust. 1264, 28; schol. [illegible] censet κατά praepos. esse ,ἡ κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπί. Perf. ind. sum mortuus. *O* 664 ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι (τοκῆες), καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν. part. perf. mortuus. *H* 89 ἀνδρὸς τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος, *Ψ* 331 σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθν., *P* 369 ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ κ., λ [illegible] 141 205 ψυχὴ μητρὸς κατατεθνηυίης, *Π* 526 565 ἀμφὶ νέκυι κατατεθν. (v. l. accus.) cf. Eust. 1074, 24. *H* 409 οὔ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνηώτων. *K* 343 387 (Ariston. ἐκ τῶν ἐπάνω (343) μετάκειται, Did. ἠθέτει καὶ Ἀριστοφάνης) τινα συλήσων νεκύων κ., λ 147 ὅν τινα ν. κ. κ 530 λ 37 541 564 ψυχαὶ ν. κ. (v. l. κατατεθν.) cf. Classen Beobacht. p. 57; χ 448 νέκυας φόρεον κατατεθνηῶτας (v. l. κατὰ τεθν.), *Σ* [illegible] νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κ., λ 567 τῶν ἄλλων ψυχὰς κατατεθνηώτων. cf. Ameis κ [illegible] app. — Perf. ind. et part. (exc. *Π* 526 565 omnibus locis in exitu, aor. in introitu versus. In tmesi (*M* 13 κατὰ θάνον et *T* 334 s. κατὰ τεθνάμεν) v. s. κατά I 2 a.

κᾰτᾰ-θνητός (ῷ, ῶν, οῖσιν, οῖς, ούς, in hymnis fem. ἡ h. Ven. 110, -ῇσι h. Ven. 39. [illegible] 250) mortalis. In Il. quater, in Od. sexies, in hymnis quater decies (in h. Ven. duodecies) a) *Z* 123 τίς δὲ σύ ἐσσι καταθνητῶν ἀνθρώπων; γ 114 τίς κεν ἐκεῖνα μυθήσαιτο κ. ἀνθρώπων; ι 502 αἴ κέν τίς σε κ. (schol. [illegible] ι 106: καταχθονίων) ἀνθρ. εἴρηται, h. Ven. [illegible] ἤν τις εἴρηταί σε κ. ἀνθρ., ρ 587 οὐ γάρ [illegible] τινες ὧδε κ. ἀ. ἀνέρες μηχανόωνται, [illegible] οὐδέ κέ τίς τοι ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε κ. ἀ., [illegible] Ven. 192 κύδιστε κ. ἀ., h. Ven. 122 ἔργα κ. [illegible] h. Ap. P. 363 ἣ θέμις ἐστὶ κ. ἀ., ν 76 μοῖρα

τ' ἀμμορίην τε κ. ἀ., h. Ven. 3 φῦλα κ. ἀ., h. Ven. 200 ἀγχίθεοι δὲ μάλιστα κ. ἀ. ἀφ' ὑμετέρης γενεῆς, τ 285 περὶ κέρδεα κ. ἀ. οἶδ' Ὀδυσεύς, h. Ven. 52 θεὰς συνέμιξε καταθνητοῖς ἀνθρώποις, h. Ven. 46 ἀνδρὶ καταθνητῷ μιχθήμεναι, K 440 τὰ μὲν οὔ τι καταθνητοῖσιν ἔοικεν | ἄνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, h. Ven. 51 καταθνητοὺς υἱεῖς τέκον ἀθανάτοισιν, h. Ven. 39 καί τε τοῦ (Ζηνὸς) φρένας ἐξαπαφοῦσα συνέμιξε καταθνητῇσι γυναιξίν, h. Ven. 50 θεοὺς συνέμιξε κ. γ., h. Ven. 250 ἀθανάτους συνέμιξα κ. γ. (cod. M θνητοῖσι. b) in plur. est pro subst. h. Ap. 464 οὔ τι καταθνητοῖσιν ἔοικας, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν. c) apud ·verbum: E 402 901 οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γε τέτυκτο, h. Ven. 110 τί μ' ἀθανάτῃσιν ἐίσκεις; ἀλλὰ καταθνητή τε, γυνὴ δέ με γείνατο ·ήτηρ. Semper ante nomen (exc. h. Ven. 46) ·t plerumque post caes. tertii pedis (semel et ·icies), ter post thesin primi pedis (h. Ven. 46 ·l 110). Pro καταθνητός omnibus locis v. l. ·st κατὰ θν.

[κατα-θρώσκω desilio, tantum in tmesi. Δ 79 ·ὰδ δ' ἔθορε, h. Cer. 285 κὰδ δ' ἄρα θόρον . s. κατά I 1.]

κατα-θύμιος (θυμός cf. L. Meyer vgl. Gr. I 444 Viger. ed. Herm. p. 638 adn.) qui animo ·bversatur, in animo est. K 383 θάρσει, μηδέ ·ι τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω, P 201 ἆ δείλ', ·ὐδέ τί τοι θάνατος κ. ἐστιν, paraphr. κατὰ ·ιάνοιαν, ἐν τῇ ψυχῇ cf. Ω 152 181; schol. A ·d K 383 κ. ἐνθύμιος, οὐχ ὡς ἡμεῖς, sch. ad ·201 ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχήν ἐστιν, οὐ μεριμνῶς ·ερὶ τοῦ θανάτου. ἡμεῖς δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ ·έγομεν καταθύμιον τὸ ἀρεστόν. Nec χ 392 ·φρα ἔπος εἴπωμι, τό μοι κ. ἐστιν, quod interpretatur Eust. 1931, 56 τὸ κατὰ νοῦν νόημα (quem sequitur Passow), τὸ ἀρεστόν significat ·f. Lehrs Arist. p 146. — Suid. καταθύμιος θάνατος οὐχ ὁ ἐπιθυμητικός, ἀλλ' ἐνθύμιος cf. ·p. Soph. 97, 1; E. G. 303, 56 κατὰ ψυχήν, ·ατὰ νοῦν cf. Lex. Seg. Bachm. 269, 17. Suid. ·es. Eust. 813, 9. 149, 32; E. M. 132, 16. Post ·rsin quarti pedis.

κατα-ιάπτω v. s. κατ-ιάπτω.

καται-βᾰτός (καταβαίνω) per quod descenditur. ν 110 αἱ (θυραὶ) πρὸς βορέαο καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν, per quas descendere possunt ·omines, schol. V βάσιμοι, δι' ὧν κατάβασίς ·στιν ἀνθρώποις. schol. H ὀξυτόνως ἐπὶ τῷ ·αταιβ. — Lob. Paralipp. I 480. 488.

κατ-αικίζω (apud Hom. tantum simplex ἀεικίζω, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 53) duriter tracto, ·edo. De armis Ulixis fumo foedatis vitiatis·ue: π 290 τ 9 τεύχεα οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκειν, ·ια κατέλειπεν Ὀδ., ἀλλὰ κατῄκισται, ὅσσον πυ·ὸς ἵκετ' ἀυτμή, Hes αἰκίᾳ καὶ βλάβῃ συνέχε·ι, Eust. 1803, 1 ἀντὶ τοῦ κακῶς ἔπαθεν, ἐκ ·εταφορᾶς τῶν αἰκιζομένων σωμάτων.

[κατ-αΐσσω. sunt qui putent κατά per tme·n a verbo separatum esse his in locis: B 167 ·74 Π 19 Χ 187 Ω 121 α 102 ω 488 βῆ δὲ ·α) κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα |, cf. h. ·er. 449 ἦιξε κατ' Οὐλ. καρήνων, Z 232 Λ 423 ·401 καθ' ἵππων ἀΐξαντε (-αντα), melius autem ·ατά pro praepositione habetur et cum genet. ·bst iungitur, v. s. κατά II 2 b α.]

κατ-αισχύνω (praes. coni. καταισχύνητε, inf. ·νειν, part. -οντα) dehonesto, dedecoro, contu·elia afficio, foedo. ω 508 τόδε γ' εἴσεαι μή ·καταισχύνειν (v. l. -ύνῃ) πατέρων γένος cf. Z 209 et Eust. 1969, 15; ω 512 ὄψεαι οὔ τι καταισχύνοντα τεὸν γένος, π 293 τ 12 μή πως ἀλλήλους τρώσητε καταισχύνητέ τε δαῖτα | καὶ μνηστύν. Tantum in Od.

κατα-ΐσχω (pro κατ - ἴσχω q. v., ortum ex σισέχω sec. Curt. Et. Nr. 170, ex ϝίσχω sec. Savelsberg de digam. 40) obtineo, possideo. ι 122 οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται (νῆσος) οὔτ' ἀρότοισιν. ἀρ. per zeugma cum καταΐσχεται videtur iunctum esse, v. s. ἄροτος. habere vv. 120—124 singulare quiddam recte monuit Nitzsch l. l.

καταῖτυξ (vox dubiae originis, schol. AD ad K 258 et fere omnes grammatici ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι derivant ‚nec suppetit probabilior ratio' Lob. Parall. I 282 cf. Benfey WL. II 249; L. Meyer vgl. Gr. II 513) genus galeae, Düntz. ‚galerus'. nostr. ‚Sturmhaube'. K 258 κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε | ταυρείην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥ τε καταῖτυξ | κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν. schol. AD εἶδος περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ κ. τ. καὶ μὴ ἔχειν λόφον, ἀλλὰ κοίλην εἶναι cf. E. M. 494, 29 E. G. 61, 20 304, 16. Lex. Seg. Bachm. 269, 23. Ap. Soph. 96, 22. Hes. II 424, 41. Eust. 803, 56 Koechly Gesch. des griech. Kriegsw. p. 11. — de accentu -προπερισπᾶται- (v. l. καταίτυξ quod scribunt E. G., Lobeck) v. Herodian. ad K 258 (cf. Lehrsii ed. p. 258) et Göttling Lehre v. Accent p. 254 s. — Friedlaender 2 hom. Wörterverz. 750. 800.

κατᾰ-καίριος letalis. Λ 439 γνῶ δ' Ὀδυσεὺς ὅ οἱ οὔ τι τέλος κατακαίριον ἦλθεν. Aristarchus et Zenod. scr. κατὰ καίριον. Did. Ζηνόδοτος δὲ γράφει βέλος (pro τέλος), κακῶς· οὐ βέβληται δέ, ἀλλ' ἐκ χειρὸς πέπληγε, paraphr. βέλος κατὰ κίνδυνον. Zenodoteam receperunt lectionem Wolfius qui Eust. 854, 35 obsecutus est, Spitzn. (cf. eund. de vi et usu praep. ἀνά et κατά p. 36) Doederl ‚sensit Ulixes plagam loco minus opportuno substitisse', Dammius ‚nequaquam telum accidit letale, ubi praepos. pertinet ad verbum, pro κατῆλθε'. cf. Giseke ho. Forsch. p. 22; Lehrs Arist. p. 55. — Did. αἱ Ἀριστάρχου τέλος, καὶ σχεδὸν ἅπασαι. (τέλος legunt Bekk.[2] et recentiores omnes praeter Doederl.). ἔγνω ὅτι οὐ κατὰ καίριον τέλος (fortasse τέλος κάτα καίριον legit, v. Faesi l. l.) ἦλθεν ἡ πληγή, οὐκ εἰς καίριον τόπον ἐτέλευτα, sch. BL ἔγνω ὅτι οὐκ εἰς καίριον ταύτῃ ἐτελεύτησεν ἡ βολή. Ap. Soph. 97, 2 Hes. εἰς καίριον τόπον. Neque minus Faesi putat ἔγχος s. πληγή subiectum, τέλ. κ. autem accus. loci esse ‚er merkte dass ihm die Wunde nicht zur tödtlichen Vollendung, auf einen todtl. Punkt gekommen war'. Rectius videtur τέλ. κ. subiecti loco habere (cf. τέλος θανάτοιο Λ 451 et schol. h. l., Γ 309 ρ 476) et de morte cogitare ‚intellexit letalem finem (todtl. Ziel, Ende) i. e. mortem sibi nequaquam venisse', v. s. τέλος. — Friedlaender 2 hom. Wörterverz. 755.

κατα-καίω. Praes. inf. κατακαιέμεν H 408, impf. κατέκαιον B 425, aor. κατέκηε Z 418, coni. κατακήομεν H 333, inf. κατακῆαι κ 533 λ 46 et κακκῆαι λ 74. In libris manuscr. aoristi formae leguntur etiam κατακείομεν, -κεῖαι, κακκεῖαι, inf. κατακειέμεν cf. Herod. ad Δ 302 Ap. Soph. 91, 14 E. M. 485, 14 Hes. Eust. 684, 1 ss.; Aristarchus et Herod. vocalem η praeferunt; sch. HQ ad λ 74 ἡ κοινὴ κακκεῖαι, Ἀρίσταρχος κακκῆαι, cf. Spitzn. Exc. XV ad H 333 Lobeck ad Buttm. Gr. Spr. II p. 211 Bekk. ho. Bl. 64, 39 La Roche h. T. 298 h. U. 158 ss., v. etiam s. v.

καίω. (v. l. etiam καταχῆαι, κακκῆαι, κακῆαι, κατακηέμεν, κατακηέμεν cf. Spitzn. l. l. et ad *H* 408 et Buttm. l. l.). comburo, totum conficio igne. 1) sacrificia: *B* 425 τὰ μὲν ἄρ σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον, κ 533 λ 46 μῆλα δείραντας κατακῆαι. 2) mortuos: *Z* 418 μιν κατέκηε (v. l. κατέκαιε, κατέθηκε) σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν, λ 74 ἀλλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν, *H* 333 κατακήομεν αὐτοὺς τυτθὸν ἀπὸ πρὸ νεῶν, *H* 408 ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακαιέμεν οὔ τι μεγαίρω sc. αὐτούς. In tmesi: Praes. part. κατὰ - καίων *O* 373 (κ. πίονα μηρία κ.), κατὰ - ἔκηα *A* 40, -ἔκηε δ 764 (κ. πίονα μηρί' ἔκηα, ε). aor κατὰ - κῆεν *Φ* 348 s. (κὰδ δ' ἄρα νεκροὺς κῆεν). Pass. aor. κατὰ - κάη *A* 464 *B* 427 γ 461 μ 364 (κατὰ μῆρα κάη) sec. Aristarchum et Ptolem. Ascal., cf. schol. ad *A* 464 *B* 427, E. M 585, 26 E. G. 304, 55; v. l. ἐκάη. Apud Aristarchum ἐκάη tantum I 212; cf. La Roche h. T. 293. 424 Bekk. ho. Bl. I 144, 18; ex recentioribus ἐκάη legunt Spitzn. Düntz. Faesi Baeuml.; Nauck tantum γ 461. — *I* 212 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλὸξ ἐμαράνθη, deflagraverat ignis; v. l. αὐταρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ. ἔνιοι δὲ γράφουσιν αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐμαρήνατο, παύσατο δὲ φλόξ schol. LV cf. schol. A, Eust. 748, 41. — Hes. καταφλέγω. cf. Naegelsb. ad *A* 40.

[**κατα-κάλύπτω.** Tantum in tmesi. Act. praes. κατὰ - καλύπτει, opt. -οι, aor. κάλυψε(ν), ἐκάλυψε, ἐκάλυψαν. Med. aor. part. κατὰ - καλυψάμενος. obtego, operio, occulo. *A* 460 *B* 423 μ 360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν, γ 457 ἐκ μηρία τάμνον, κ. τε κν. ἐκάλυψαν, de η non correpto ante ἐκ. v. Hoffm. qu. hom. I p. 60; τ 507 οὐλὴν δὲ κατὰ ῥακέεσσι κάλυψε, *P* 594 Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν. de terra sepultos tegente: *Z* 464 ἀλλά με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι (v. l. καλύψαι), *Ξ* 114 Τυδέος, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κ. γ. καλύπτει, schol. A γράφεται κάλυψεν. Ζηνόδοτος ἠθέτει· παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ οὐκ ἦν. τὸ δὲ κάλυψεν Ἰωνικῶς. de caligine quae oculos morientium occupat: *Π* 325 κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν, *Ξ* 438 s. v. l. κὰδ (pro τὼ) δέ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε. Med. mihi obtego, operio, occulo. *Θ* 92 Ὀδυσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκεν cf. Hoffmann Tmes. I 17. de omnibus his locis v. s. κατά I 2a. In fine versus exc. *Ξ* 439 *Θ* 92.]

κατά-κειμαι. 2. p. sing. κατάκειαι (cf. Lob. path. el. II 127) h. Merc. 254, 3. p. κατάκειται κ 532 (?), -κείαται *Ω* 527, inf. -κεῖσθαι *Ω* 523, part. -κείμενος *P* 677 *Ω* 10, impf. κατέκειτο λ 45 τ 439 h. Merc. 324 358. iaceo, cubo. a) λ 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' (pauci codd. κατάκειτ') ἐσφαγμένα νηλέι χαλκῷ. Idem legitur κ 532. Impf. κατέκειτο quod illic bene se habet, hic cum structurae legibus pugnat. Defendere quidem conati sunt G. Herm. de part. ἄν p. 86 ,iacebant nobis mactatae oves i. e. dicebamus de mactatis ovibus' et Hartung Part. II 235 ,von denen ich angegeben habe, dass sie geschlachtet daliegen sollten'. Sed recte Nitzsch (adn. ad Od. l. l.) animadvertit impf. hoc modo defendi non posse (cf. La Roche Ztschr. f. östr. Gymn. 1859 p. 221), quam ob rem cum Bothio κατάκειτ' restituendum esse dixit, quod legitur in cod. K et Hamb., cod. S κατάκειται. Friedlaender anall. p. 482 praesens non magis ferri posse dicit. ,Nam quod hoc futuri significationem induere posse affirmat, id vereor ut exemplis probari possit. Recte igitur Bekk. praes. in utraque ed. reiecit quod nisi e lapsu calami ortum est, studio debetur vestigium interpolationis obliterandi.' Sim. iudicat Faesi l. l., Düntz. vero La Roche Nauck, nunc etiam Am. legunt κατάκειτ'. h. Merc. 254 ὦ παῖ, ὃς ἐν λίκνῳ κατάκειαι. h. Merc. 358 ἐν λίκνῳ κατέκειτο, *Ω* 10 κατὰ δάκρυον εἶβεν, ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε | ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής. de praepos. ἐπί c. accus. v. Naegelsb. adn. ad *A* 463. — iaceo occultus: *P* 677 πτὼξ θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, Eust. 1122, 62 ἐπίτασί[ς] ἐστι τοῦ κείμενος, ὡς τοῦ πτωκὸς πάνυ δι[ὰ] δειλίαν συνάγοντος ἑαυτὸν καὶ συστέλλοντος. τ 439 ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς. b) transl. *Ω* 523 ἄλγεα ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, schol. B ἀποβαλέσθαι γὰρ τὸ πάθος ἀδύνατον, πλὴν τοῖς κλαυθμοῖς ἀναῤῥιπίζειν οὐ δεῖ. c) positum, repositum esse ,ruhen, vorräthig sein'. *Ω* 527 δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, h. Merc. 324 κεῖθι γὰ[ρ] ἀμφοτέροισι δίκης κατέκειτο τάλαντα libra iustitiae cf. Baum. — de κατακείω v. infra.

κατα-κείρω (praes. 2. p. pl. κατακείρετε δ 686, impf. -εκείρετε χ 36, aor. -έκειραν ψ 356) proprie detondeo, ap. Hom. tantum metaph. absu[mo] de procis: δ 686 ἀγειρόμενοι βίοτον κατακεί[ρ]ετε πολλόν, κτῆσιν Τηλεμάχοιο, schol. E κατα[α]ναλίσκετε, καταδαπανᾶτε et pro βίοτον γρ. βρω[]τόν. de plur. dicit Eust. 1514, 13 οὐκέτι πρὸ[ς] τὸν Μέδοντα ὁ λόγος, ἀλλ' ὡς πρὸς παρόντα[ς] καὶ ἀκούοντας καὶ αὐτοὺς δὴ τοὺς μνηστῆρα[ς] sed cf. Nitzsch h. l. et ρ 173; χ 36 μοι κατε[]κείρετε (v. l. κατακείρετε, κατεκείρατε) οἶκο[ν] cf. schol. V et β 237; Eust. 1918, 44. ψ 35[6] μῆλα δ' ἅ μοι μνηστῆρες κατέκειραν (cod. [] κατέκειρον). Tantum in Od.

κατα-κείω (coni. -κείομεν σ 419, imp. -κείετ[ε] η 188 σ 408, part. sync. κακκείοντες sexies Coni. et imp. post caes. 3. p., part. post primu[m] pedem) desiderativum verbi κεῖμαι: decumber[e] cupio, schol. ABL ad *Ξ* 37 τὸ ὀψείοντες ὁμοίω[ς] τῷ κακκείοντες. ἡ δὲ παραγωγὴ αὕτη ἡ δι[ὰ] τοῦ ειω γίνεται ἀπὸ ἐνεστώτων ἢ μελλόντω[ν] ἔχει δὲ δηλούμενον τὰ τοιαῦτα τῶν ῥημάτω[ν] τοιοῦτον, ὡς αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἐπιθυμη[]τικῶς ἔχειν, καὶ τὸ κακκ. κοιμητικῶς ἔχει[ν] cf. Eust. 162, 9 ss. 966, 4 cf. Fick Spracheinh[eit] p. 122. Sunt qui censeant κατακείω futuru[m] esse verbi -κεῖμαι (v. s. κείω). Ex Faesii se[n]tentia -κείετε imp. aor. est futuri κείω. Paec[h] über d. Gebr. des Ind. Fut. als Mod. iuss. [] Hom., Breslau 1865 p. 7 ,κ. ist ein Deside[ra]tivum. Die desid. Bedeutung wurde dann a[] geschwächt in die des Fut., nicht aber ist d[] Entw. eine umgekehrte, wie Buttm. lehrt (au[s] Gr. § 95 Anm. 20). Bei dieser Auffassung i[st] Buttm.'s Versuch jene Form als fut. II zu fasse[n] entbehrlich'. *A* 606 γ 396 η 229 ν 17 οἱ μ[ὲν] κακκείοντες ἔβαν οἶκον δὲ ἕκαστος cubitu[m] discesserunt. schol. L ad *A* 606 v. l. οἱ μὲν [] κείοντες, schol. E ad γ 396 κοιμηθησόμενο[ι] ἐνεστὼς δὲ ἀντὶ μέλλοντος· κείω γὰρ τὸν μέ[λ]λοντα οὐκ ἔχει, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια, κ[] χρῆται τῷ ἐνεστῶτι ἀντὶ μέλλοντος. α 424 [] τότε κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος, sch[ol.] EQ κατακοιμηθησόμενοι, ἔφεσιν ἔχοντες κ[οι]μηθῆναι. Did. ἔνιοι ,δὴ τότε κοιμήσαντο κ[] ὕπνου δῶρον ἕλοντο'. μεταποιηθῆναι δέ φ[α]σιν ὑπὸ Ἀριστοφάνους τὸν στίχον. ἐν δὲ [] Ἀργολικῇ προστέθειται. *Ψ* 58 κ. ἔβαν κλισίη[ν]

ἐκ. cf. schol. A. — E. M, 485, 6 Hes. Eust. 162, 9 cf. etiam Classen Beob. p. 79. 2) decumbo. σ 419 *ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν οἴκαδ' ἰόντες.* — η 188 σ 408 *δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες*, Paech l. l. Ameis ‚wollt euch zur Ruhe begeben', schol. *καθευδήσατε, κοιμήθητε.*

κατα-κλάω. Act. impf. 3. pl. *κατέκλων* Υ 227 Pass. aor. *κατεκλάσθη* (octies). frango, confringo. 1) sensu proprio: Υ 227 *ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων* conculcabant cf. Hesiod. fragm. CCXXI ed. Göttling et Verg. Aen. 7, 809 segetis per summa volaret gramina, nec teneras cursu laesisset aristas. Ν 608 *κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος.* 2) transl. δ 481 538 κ 496 *ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ*, schol. *ἐλυπήθη* (opp. δ 549 *ἰάνθη*), κ 198 566 μ 277 *τοῖσιν δὲ κ. φ. ἦτορ*, Eust. 1654, 45 *κατεκάμφθη καὶ κατεάγη τῇ λύπῃ ἐκ μεταφορᾶς τῶν κλωμένων ξύλων*, 1721, 43 *κατέπεσε διὰ ῥᾳθυμίαν.* addito genet.: ι 256 *ἡμῖν δ' αὖτε κ. φ. ἦτορ δεισάντων φθόγγον.* — Hes. *ἐνέδωκεν*, E. M. 494, 52 *καταγνύναι, συντρίβειν.* Aor. pass. ubique post caes. 3. pedis. In Od. septies (omnibus locis translate), in Il. bis (sensu proprio), nusquam in hymnis cf. Friedlaender 2 hom. Wörterverz. 810. — Fulda Unters. üb. d. Spr. d. hom. Ged. 35.

κατα-κλῖνω reclino, deorsum flecto, depono. κ 165 *τὸ μὲν (δόρυ* s. *ἔγχος) αὖθι κατακλίνας ἐπὶ* (v. l. *ἐνὶ*) *γαίῃ | εἴασε* cf. Δ 113.

κατα-κλυτός v. l. h. Ap. 355, v. s. *κλυτός.*

Κατακλῶθες v. s. *Κλῶθες.*

κατα-κλώθω fila, stamina deduco. η 197 v. l., Eust. 1576, 49 *γρ. τὸ, κατακλῶθές τε βαρεῖαι, καὶ κατακλώθησι βαρεῖα, αἶσα δηλαδὴ, κατά τινα τῶν ἀντιγράφων* cf. La Roche h. l.; E. G. 304, 12 *παρὰ τὸ κάτω καθέλκειν τοὺς τῶν νημάτων ὁλκούς* cf. E. M. 494, 25.

κατα-κοιμάομαι (tantum aor.: *κατεκοιμήθημεν* Λ 731, imp. *κατακοιμηθήτω* Ι 427, inf. *ηθῆναι* Β 355) decumbo, obdormio, dormio. Ι 427 *Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κ.*, Λ 731 *κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος | ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο* cf. schol. B; de concubitu Β 355 *πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι*, Doederl. Düntz. malunt legere *τινι*, sed cf. Naegelsb. h. l.; sch. A *Ἀρίσταρχος καὶ τὰ ὑπομνήματα διὰ τοῦ ε, πρίν τινά περ.*—*φασί τινες ὡς αἰσχρὸν αὐτοὺς μένειν δελεαζομένους ἡ προσδοκίᾳ τῶν ἀφροδισίων ὑπὸ τοῦ πανσόφου Νέστορος*, sed cf. sch. V. Minus recte Eust. 237, 20 *κ. δοκοῦν ἔμφασιν ἔχειν κατηγορικὴν ἐξ ἀμύνης διὰ τῆς κατὰ ἐναντιωματικῆς προθέσεως.* Tantum in Il. cf. Friedlaender 2 hom. Wörterverz. 812.

κατα-κοιρανέω ante Wolfium Ε 332 *πόλεμον κατακοιρανέουσιν*, Μ 318 *Λυκίην κατακοιρανέουσιν*, α 247 ο 510 π 124 φ 346 *Ἰθάκην κατακ.*, ν 377 *μέγαρον κατακοιρανέουσι.* Wolfius et recentiores *κάτα κ.* divisim scribunt praepositione ad accus. nominis praecedentis relata. Herodianus ad Ε 332 *ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει, ἵνα γένηται κατὰ πόλεμον. δύναται δὲ ἔμφασις γενέσθαι, εἰ συνάπτοιτο τῷ κοιρανέουσιν.* Hes. *κατακοιρ.*: *κατακοσμοῦντα* cf. Spitzn. ad Δ 230 Nitzsch ad α 247 et s. v. *κοιρανέω.*

κατα-κοσμέω. Act. impf. *κατεκόσμει* Δ 118 v. l. *-κόσμεε* quam receperunt Bekk. Ameis cf. La Roche h. U. 97. Med. aor. coni. *κατακοσμήσησθε* χ 440 (v. l. *-κοσμήσεσθε, -κοσμήσητε, διακοσμήσεσθε, ἐπικοσμήσεσθε*), dispono, digero in ordinem. Δ 118 *αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν οἰστόν*, paraphr. *ἥρμοζε* (*κατετίθει*), Eust. 452, 9 *εὐκόσμως κατετίθει*, schol. A *κατεκ. διὰ τὸ ἐπικίνδυνον τῆς βολῆς.* χ 440 *ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσησθε.*

κατα-κρεμάννυμι suspendo, dependēre facio. h. XXVII 16 *ἔνθα κατακρεμάσασα παλίντονα τόξα καὶ ἰούς | ἡγεῖται.* In tmesi θ 67 105 *κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα.* schol. H ad θ 67 *Ἀριστοφάνης, δῆσε φόρμιγγι*, ad θ 105 *οὕτως αἱ Ἀριστάρχου.*

κατα-κρῆθεν sive **κατάκρηθεν** (ut scribit Wolfius) de capite, über den Kopf herab; ex superiore parte. Suid. Hes. *κατὰ κεφαλῆς*, E. M. 495, 29 *κατὰ κρατός.* 1) λ 588 *δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατάκρ. χέεν καρπόν*, h. Cer. 182 *τετιημένη ἦτορ στεῖχε κατάκρ. κεκαλυμμένη.* 2) transl. a capite ad pedes i. e. omni ex parte, penitus. Π 548 *Τρῶας δὲ κατάκρ. λάβε πένθος ἄσχετον.* Distinendas esse has voces omnibus locis Aristarchi sententia fuit cf. Herodian. ad Π 548 *Ἀρίσταρχος δισύλλαβον ἐκδέχεται τὴν λέξιν καὶ προπερισπᾷ, ὑγιῶς πάνυ· . . καὶ Ἡσίοδος* (scut. 7) *οὕτως ἐξεδέξατο, εἰπὼν τὸ ἀπὸ κρῆθεν* et schol. H ad λ 588. Cui morem gerendum esse Lob. ad Phryn. 49 Path. El. I 628 Spitzner ad Π 548 et de vi et usu praepos. *ἀνά* et *κατά* p. 22 Muetzell de emend. theog. 110, Voss ad h. Cer. 182 Doederl. Gl. 737 demonstrarunt cf. Hes. theog. 574. Recte igitur mihi videntur Bothe et recentiores voculas concretas separavisse. schol. V ad Π 548 *τινὲς ἄκρηθεν, ἐπεί φησι κατ' ἄκρης* ε 113 Ν 772, quam lectionem recepit Bekk.[2], probavit Fedde Wortzus.setzung bei Hom. I, Breslau 1871 p. 11 cf. Grashof Abwerfung des Augm., Düsseldorf 1852 p. 27. In cod. M h. Cer. 182 legitur *κατ' ἄκρηθεν*, Ruhnk. corr. *κατακρῆθεν* quem secuti sunt Matth. Herm. Franke; Wolfius *κατάκρηθεν.* Voss et recentiores divisim scribunt *κατὰ κρῆθεν. κατακρῆθεν* scribitur in E. M. 495, 29 E. G. 304, 52 Eust. 1701, 42; *κατάκρ. ἢ κατακρῆθεν* Eust. 1075, 19, Suid. *κατάκρ.* sec. Bernhardyi ed. cf. Lob. Path. El. I 628, divisim apud Hes. et Phavor. 1002, 51. — v. etiam sub v. *κρῆθεν.*

κατα-κρημνάομαι dependeo. h. VII 39 *ἐξετανύσθη | ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνῶντο* (v. l. *κατεκριμνῶντο*) *δὲ πολλοὶ | βότρυες.* Hes. *κατακρημνίζων* = *κατακρημνῶν.*

κατάκρης s. **κατακρῆς** v. l. pro *κατ' ἄκρης.* ‚Quibus *κατ' ἄκρης* et *κατάκρηθεν* simillimum quiddam sonarent, suspicio iis incidit haec perperam esse distracta et *κατάκρης* s. *κατάκρας* coniungendo genetivum obsoletum nominis *κάρη* restitui debere.' Spitzn. de vi et usu praepos. *ἀνά* et *κατά* p. 22; Eust. 959, 33 *ἐν τῷ κατ' ἄκρης λείπειν τινές φασι τὸ πόλεως, ὡς ἐν Ὀδ. κῦμα τὸν Ὀδυσσέα ἤλασε κατ' ἄκρης, δηλαδὴ κεφαλῆς. ἕτεροι δὲ ἀκούσαντές που Ὁμήρου εἰπόντος κρῆθεν ἀντὶ τοῦ κάρηθεν καὶ ἐκ κεφαλῆς νοοῦσι καὶ ἐνταῦθα μονοσυλλάβως τὸ κρῆς, οἱονεὶ κατὰ κάρης, ὡς ἐκεῖθεν συγκοπὲν, ἤγουν κατὰ κεφαλῆς. κεφαλὴ δὲ πόλεως ἡ ἀκρόπολις. τοῦτο δὲ οἱ ὕστερον κατάκρας φασὶν, οἷον ἑάλω κ.* Nec minus Düntz. ad Ν 772 fortasse *κατάκρης* scribendum esse suspicatur. Alii hanc formulam diviserunt cf. Eust. 1276, 49 et schol. A ad Ν 772 *τινὲς δὲ κρῆς μονοσυλλάβως, ἐπεὶ καὶ κρῆθέν φησιν*, quod Lange (Oels 1839) scribere malebat. Doederl. Gl. 738

qui censet κ. ortum esse ex κατὰ κρῆθεν, legere vult κατὰ κρῆς s. κατάκρης coll. ἐξαίφνης ex ἐξ αἰπεινῆς. Recentiores Wolfium secuti κατ' ἄκρης legunt cf. Spitzn. l. l. G. Hermann op. 5, 31 Lobeck Path. el. I 628 Giseke allmähl. Entstehg d. hom. Ged. p. 85. 1) ε 313 ὣς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατάκρης | δεινὸν ἐπεσσύμενον, schol. ad Ο 557 οἷον ὅλον αὐτὸν ἐβάπτισε τὸ κῦμα cf. Verg. Aen. 1, 114 ingens a vertice pontus in puppim ferit. 2) transl. Ν 772 νῦν ὤλετο πᾶσα κ. | Ἴλιος, cf. Verg. Aen. 2, 290 ruit alta a culmine Troia, Ο 557 κ. Ἴλιον ἑλέειν, Χ 411 ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος πυρὶ σμύχοιτο κ., Ω 728 πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κ. | πέρσεται. schol. P ad ε 313 κατάκρης = κατὰ κεφαλήν cf. Xen. Hell. 7, 2, 8. 11 et Π 392. Veteres κ. reddunt διόλου, ὁλοτελῶς, παντελῶς, τελείως sim. cf. schol. ABL ad Ν 772, schol. V ad Ο 557, sch. E et V ad ε 313, paraphr. Il., Suid.; Eust. 1031, 7 ἐπιῤῥηματικώτερον κεῖται ἀντὶ τοῦ ὁλοτελῶς ἢ τὴν ἀκρόπολιν δηλοῖ ἐλλιπῶς ληφθέν, ἵν' ᾖ κατ' ἄκρης πόλεως διαλελυμένως εἰπεῖν κατὰ Ἴωνας cf. 1538, 48. Hes. κατὰ κορυφῆς, κατὰ κρατός cf. E. M. 494, 36 E. G. 303, 37. (Hes. κατ' ἄκρ. ἑλεῖν interpr. τὸ ἐξ ἐφόδου, καὶ τὸ αἰφνίδιον). Legitur κατάκρας E. M. 494, 36 E. G. Suid., sed E. M. 608, 51 κατ' ἄκρης. cf. etiam Rhian. ed. Mayhoff p. 67 adn. — v. s. ἄκρη.

κατα-κρύπτω. Praes. κατακρύπτουσιν η 205, part. -πτων δ 247, fut. inf. -ψειν Χ 120, aor. part. κατακρύψας ι 329, -ψασα ο 469 ψ 372. occulo, dissimulo. In Il. semel, nusquam in hymnis. 1) τί. Χ 120 μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι. τὶ ὑπό τινι. ι 329 τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, schol. H Ἀριστοφάνης, ὑπὸ κόπρον, ὡς ὑπὸ κόλπον cf. Eust. 1631, 36; ο 469 τρί' ἄλεισα κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ | ἔκφερεν cf. schol. H. 2) τινά. ψ 372 τοὺς Ἀθήνη νυκτὶ κατακρύψασα ἐξῆγε πόληος cf. Ε 23; δ 247 ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤισκε (v. l. αὑτόν), schol. HMQ ἀπὸ κοινοῦ τὸ αὐτόν, ἵν' ᾖ κ. νῦν ἑαυτόν, schol. E ἀντὶ τοῦ κ. ἑαυτὸν ὡμοιοῦτο. — η 205 εἴ τις ξυμβλῆται ὁδίτης, οὔ τι κατακρύπτουσιν, ἐπεί σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν nihil dissimulant, Kayser ‚sie verbergen nichts, allgemein, also auch ihre Gestalt nicht'. Alii supplent αὐτούς (s. ἑαυτούς) s. putant κατακρ. hoc loco verbum esse intransitivum. — Bekk. Anecd. 103, 12 ἀντὶ τοῦ ἐπικρύψαι ἢ κρύψαι.

κατα-κτείνω. Act. praes. κατακτείνει α 75, coni. -κτείνῃ Υ 302, -ωσι ο 278, inf. -κτείνειν π 400. fut. -κτενεῖ Ψ 412, -κτανέουσιν Ζ 409, aor. 1. coni. κατακτείνῃ χ 73, opt. -κτείνειε(ν) Υ 465 Ω 226 586 χ 53, inf. -κτεῖναι Λ 141 χ 32, part. -κτείνας Λ 432 Χ 245 Ω 481 ψ 118, -αντα Ρ 505 Χ 109 (v. infra), aor. 2. κατέκτανον Ψ 87 ν 259 271, -έκτανες χ 29, -έκτανε(ν) sexies, -εκτάνομεν ω 66, coni. -κτάνῃ Χ 86, imper. κάτακτανε δ 743, per sync. κάκτανε Ζ 164; aor. ep. 1. p. κατέκταν Δ 319, Herodianus: μετὰ τοῦ ν αἱ Ἀριστάρχου, Eust. 477, 37 ἔστι καινόσχημον, 3. p. κατέκτα Β 662 Μ 378 Ν 170 Ξ 514 Ο 432 Σ 309 Ω 214. Herod. ad Β 662 Πτολεμαῖός φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης Ἀρίσταρχον ἀνεγνωκέναι ὁμοίως τῷ ‚ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ' (λ 410) κατὰ συστολήν. Τυραννίων δὲ κατ' ἔκτασιν. οἶμαι δὲ ἀκόλουθον εἶναι ἐκείνῃ τῇ γραφῇ τῇ κομιζομένῃ ὑπ' Ἀριστάρχου, κατέκταν' (Δ 319). ἡ μέντοι κοινὴ ἀνάγνωσις ἡ κατὰ συστολὴν ἀφορμὴν ἔσχε τὴν τῆς ἀποκοπῆς cf. Lob. Path. el. II 69; Aristarchum α in forma κατέκτα brevem voluisse propter non dubios locos testatur Ariston. Ο 432. inf. κατακτάμεν Ι 45[illegible] Μ 172 Ο 557 Τ 59 Φ 484 δ 700, -κτάμεναι Γ 379 Ε 436 Υ 346 442 Φ 140 170 33 (v. l.), part. -κτάς Ν 696 Ο 335 Ρ 187 Χ 323 ο 224 272. Pass. aor. 1. pl. κατέκταθεν Ε 558 Ν 780 γ 108. Med. significatione passiva: fut. κατακτανέεσθε Ξ 481, aor. part. κατακτάμενος π 106. — interficio, occido. τινά: Μ 378 Ν 170 Ο 432 ἄνδρα κατέκτα, Ν 696 Ο 335 ο 224 272 ἄνδρα κατακτάς, χ 32 ἄνδρα κατακτεῖναι, Eust. 1917, 56 νοθεύεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν τὸ χωρίον τοῦτο cf. schol. Vind., Λ 432 τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας, Ω 481 ἐνὶ πάτρῃ φῶτα κατακτ., χ 29 φῶτα κατέκτανες, ψ 118 ἕνα φῶτα, Ε 608 Ἕκτωρ δύο φῶτε κ., Β 662 μήτρωα κατέκτα cf. schol. AD, ν 259 υἷα Ἰδομενῆος, Ψ 87 παῖδα Ἀμφιδάμαντος, χ 53 σὸν παῖδα, Ρ 187 Χ 323 Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα(ε) κατακτάς, Δ 319 Ἐρευθαλίωνα cf. Eust. 477, 23, Ζ 164 τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην, Hes. φόνευε, ἄνελε, κατάκτεινε, Ζ 204 Ἴσανδρον, Λ 111 Μενέλαον αὖθι κατακτεῖναι, Ξ 514 Μόρυν τε καὶ Ἱπποτίωνα, Χ 109 ἐμοὶ ἂν πολὺ κέρδιον εἴη ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι, schol. A διχῶς, καὶ κατακτείναντι. Bekk. Faesi Düntz. Baeuml. Hoffm. XXI u. XXII Buch d. Il. receperunt dat., Spitzn. La Roche accus., cf. Hoffmann l. l., α 75 Ὀδυσῆα οὔ τι κατακτείνει, πλάζει δέ, δ 700 Τηλέμαχον, π 400 οὐκ ἂν ἐγώ γε κατακτείνειν ἐθέλοιμι Τηλέμαχον. Σ 309 κτανέοντα κατέκτα. δ 535 λ 411 ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ (aor. gnom.); δ 535 v. l. κατέπεφνε, cf. schol. E et Friedlaender Beitr. z. Kenntniss d. hom. Gleichn. I, Berlin 1870 p. 31; ω 66 πολλὰ δέ σ' ἀμφίς | μῆλα κατεκτάνομεν. Ω 226 με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς, δ 743 σὺ μὲν ἄρ με κάτακτανε, ο 278 μή με κατακτείνωσι. Ζ 409 τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν, Χ 86 εἴ περ γάρ σε κατακτάνῃ (v. l. -κτανεῖ, -κτανοῖ). Ω 214 οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα, Ω 5[illegible] καί ἑ κ., φ 27 ὅς μιν ξεῖνον ἐόντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ cf. schol. B et sch. Ε 392; Ρ 50[illegible] Ἕκτορα νῶι κατακτείναντα, Χ 245 Ἀχιλλεῖ νῶι κατακτείνας, χ 73 εἰς ὅ κε πάντας ἄμμε κατακτείνῃ (v. l. -κτείνει), Ψ 412 ὔμμε κατακτενεῖ. Ι 458 τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν (Aristarchus damnavit 458—461 v. Plut. de aud. poet. 8), Υ 302 αἴ κεν Ἀχιλλεὺς τόνδε κατακτείνῃ, ν 271 τόν γε κ., Τ 59 τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ, Η 90 ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε Ἕκτωρ, de partic. ἀριστ[illegible] cf. Classen Beob. 153; Φ 484 ἔδωκε κατακτάμεν ἥν κ' ἐθέλῃσθα, supplendum est obi.; Μ 17[illegible] πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν sc. ἡμᾶς, Ο 557 πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν (sc. Ἀργείους) ἠὲ κ. Ἴλιον ἑλέειν, Υ 465 εἴ πώς εὑ πεφίδοιτο καὶ ζωὸν ἀφείη | μηδὲ κατακτείνειεν ὁμηλικίην ἐλεήσα[illegible] Γ 379 Ε 436 Υ 346 442 Φ 140 170 33 (v. l. pro δαϊζέμεναι cf. schol. A) κατακτάμεναι με[illegible] νεαίνων. 2) Passiv. interficior, occidor. Ε 55[illegible] ὄφρα καὶ αὐτὼ | ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν χάλκῳ, Ν 780 ἕταροι κατέκταθεν, γ 10[illegible] ἔνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσσοι ἄριστοι, Ξ 48[illegible] ἀλλά ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες, scho[illegible] V κτανθήσεσθε, Am. (sec. Seileri lex.) significatione med. ‚ihr werdet euch den Tod zuziehen' (? π 106 βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενο[illegible] μεγάροισιν | τεθνάμεν, de signific. huius par[illegible]

. Buttm. ausf. Sprachl. § 110 n. 6 Lob. ad Buttm.
pr. II p. 11 Ameis app. π 106 Classen Beob. 104 ss.
ıi, postquam demonstravit κτάμενος habere
m et aoristi et perfecti, pergit p. 107 ‚Auch
106 lässt sich die Bedeutung des Perfectums
ıfrecht erhalten, wenn man es für angemessen
ılt, weniger den histor. Zusammenhang des
ngetret. Ereignisses, als den nun vorhandenen
od des Erschlagenen ins Auge zu fassen.‘ Iungi-
ır c. dat. instr. κ. ὀξέι χαλκῷ Ε 558 Ι 458 Ψ
12 δ 700 ν 271, νηλέι χαλκῷ δ 743, ἔγχεϊ χαλ-
κῷ Γ 379, ἰῷ Τ 59. Leguntur formae κατα-
κτείνειν, -κτενεῖ, κτανέουσιν, κατέκτανον, ες,
κατακτάνῃ, κατάκτανε, κατακτάμεν, -κτάμε-
ναι (ubique coniunctum cum μενεαίνων), κατέ-
κταθεν, κατακτανέεσθε, -κτάμενος post caes.
rtii pedis; κατακτείνει, -κτείνῃ, -κτείνωσι,
κτάνομεν, κατακτείνῃ, -κτεῖναι post thesin 1.
dis. κατέκταν, κατέκτα (exc. Ο 432), κατακτάς
mnibus locis iunctum cum ἄνδρα praeter Ρ 187
= Χ 323) in exitu versus. κατακτείνειε aut
ost thesin 1. pedis aut post caes. 3. pedis. Nus-
ıam verbum legitur in hymnis. In tmesi Ζ 416
κτὰ δ' ἔκτανεν (v. l. δὲ κτάνεν) Ἠετίωνα, γ 307
κτὰ δ' ἔκτανε (v. l. δὲ κτάνε) πατροφονῆα,
691 κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι (v. l. δὲ
κτάθεν, ἔκτανεν v. La Roche).

κατα-κύπτω inclino me deorsum. Π 611 Ρ 527
ıεύατο ἔγχος· πρόσσω γὰρ κατέκυψε.

[**κατα-λαμβάνω** comprehendo; occupo, in-
do. Tantum in tmesi. 1) ι 433 τοῦ (ἀρνειοῦ)
κτὰ νῶτα λαβών (v. l. τόν). 2) ρ 326 Ἄργον
αὖ κατὰ μοῖρα λάβεν (v. l. μοῖρ' ἔλαβεν).
ım vero nusquam legatur κ. τινά τι (cf. Hoff-
ann Tmes. I 17), melius videtur κατά pro prae-
s. habere his in locis: Ε 82 s. Π 333 s. Υ 476 s.
ν δὲ κατ' ὄσσε | ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος
αὶ μοῖρα κραταιή, α 192 εὖτ' ἄν μιν κάμα-
ς κατὰ γυῖα λάβῃσιν. de tmesi v. s. κατά I 2
III 1 b p. 664.]

κατα-λέγω. tantum fut. καταλέξω (quindecies),
έξομεν ο 156 et aor. κατέλεξα η 297 κ 16
35 ρ 122, -ας (sexies), ε(ν) (quinquies), coni.
ıταλέξῃς θ 496, -ξῃ δ 738, imper. κατάλεξον
cies sexies), inf. καταλέξαι ψ 309. leguntur
ταλέξω (exc. τ 497), κατέλεξα, -ας, καταλέξῃς,
. κατάλεξον (exceptis γ 97 = δ 327 = ρ 44,
κ 421) et praeterea τ 464 in exitu versus; γ 97
327 ρ 44 τ 497 ψ 321 ante caes. 3. pedis;
156 post caes. 3. pedis, Ι 591 δ 256 κ 250
1 ψ 309 post caes. 4. pedis cf. La Roche
m. Stud. p. 198—200. — enumero, enarro,
ıesertim ubi plura sunt quae ordine aut ex-
cate commemorantur. Quadragies sexies in
., ter decies in Il. (et quinquies quidem in
ro Ι, quater in Κ, ter in Ω, semel in Τ), se-
l in hymnis. 1) Cum dat. a) Ι 262 ἐγὼ δέ
τοι καταλέξω, ὅσσά τοι ὑπέσχετο δῶρα, pa-
hr. καταριθμήσω, ξ 99 οὐδὲ ξυνεείκοσι φω-
ν | ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον· ἐγὼ δέ κέ τοι
Eust. 1752, 59 τὰ τοῦ Ὀδυσσέως ἀριθμῶν
α ὅσα εἶχε πάλαι ποτέ. b) γ 80 εἴρεαι ὁπ-
θεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι κ. ordine narrabo,
ıol. E τὸ κ. οὐκ ἔστιν ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ εἴπω,
λ' εἰς τέλος τοῦ λόγου ἀφίξομαι. γ 97 δ 327
44 ἀλλ' εὖ (ἄγε) μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντη-
ς ὀπωπῆς, cf. schol. Q ad γ 97. τ 464 ὃ δ'
ά σφισιν εὖ κατέλεξεν, | ὥς μιν θηρεύοντ'
ασεν σῦς cf. v. 463 ἐξερέεινον ἕκαστα. 2) Cum
cus. κ 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἑτάρων κατέ-
ξεν ὄλεθρον, κ 421 ἀλλ' ἄγε τῶν ἄλλων ἑτά-
ρων κατάλεξον ὄλεθρον, λ 368 μῦθον δ' ὡς ὅτ'
ἀοιδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας | πάντων τ' Ἀργ.
κήδεα, ψ 225 ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέα (de
α producto cf. Spitzn. de versu Graec. heroico
p. 24, La Roche h. U. p. 65; v. l. ἀριφραδέως)
κατέλεξας. ψ 321 Κίρκης κατέλεξε δόλον πο-
λυμηχανίην τε, | ἠδ' ὡς ἤλυθεν, schol. ἠθέτη-
σεν Ἀρίσταρχος τοὺς τρεῖς καὶ τριάκοντα (310
—319. 321—343). Ι 115 οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας
κατέλεξας, paraphr. τὰς ἐμὰς βλάβας εἶπας,
Eust. 739, 30 ἀντὶ τοῦ ἠρίθμησας, ξ 508 αἶνος
μέν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας. Iungitur cum
neutris pronominum et adiectivorum: γ 331 ἦ
τοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας, ψ 309 οὐδέ
οἱ ὕπνος | πῖπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος κατα-
λέξαι ἅπαντα, schol. καθέκαστον εἰπεῖν. Τ 186
ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας, pa-
raphr. ἱστόρησας, Eust. 1179, 12 κ. ἀντὶ τοῦ
ἐμέτρησας· οὐ γὰρ δοκεῖ τισὶν οὐδὲ νῦν τὸ
λέγειν ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν κεῖσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ.
δ 239 ἐοικότα γὰρ καταλέξω. 3) Cum dat. et
accus. a) acc. personae. π 235 ἀλλ' ἄγε μοι
μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον, τ 497 δὴ τότε
τοι καταλέξω γυναῖκας, schol. V ἑκάστην εἴπω,
χ 417 ἀλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας κατάλεξον.
Alia est ratio acc. δ 832 εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖ-
νον διζυρὸν κατάλεξον, ἤ που ἔτι ζώει, ἦ ἤδη
τέθνηκε de illo quoque narra, utrum . . an.
b) accus. rei. δ 256 καὶ τότε δή μοι πάντα
νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν cf. schol. PQ, Ι 591 καί
οἱ κατέλεξεν ἅπαντα κήδεα. π 226 ρ 108 χ 420
τοιγὰρ ἐγώ τοι τέκνον (μῆτερ) ἀληθείην κα-
ταλέξω, h. Merc. 368 Ζεῦ πάτερ, ἤτοι ἐγώ σοι
ἀληθείην καταλέξω, φ 212 σφῶιν δ', ὡς ἔσε-
ταί περ, ἀληθείην καταλέξω, Ω 407 ἄγε δή
μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον, ρ 122 αὐτὰρ
ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην (v. l. πάντα κατὰ μοῖ-
ραν) κατέλεξα cf. η 297. c) acc. neutr. prono-
minis sive adiectivi. ι 14 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα,
τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; (v. l. τί ἔπειτα et τί
δ' ἔπειτα). Κ 384 405 Ω 380 656 α 169 206
224 δ 486 θ 572 λ 140 170 370 457 ο 383 π 137
ω 256 287 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρε-
κέως κατάλεξον ita ut ne minimum quidem
omittas, Eust. 814, 45 κ. τουτέστιν ἀπαγγελῶ.
sequitur aut quaestio simplex indirecta: εἰ λ 371
458 (v. l. ἤ), π 138 (Bekk. ἤ, v. s. εἰ p. 349),
α 207 (εἰ δή), aut quaestio duplex indirecta:
ἠέ - ἦ Ω 381 ο 384, ἤ - ἦε δ 487; ὅππῃ τε
καὶ ἅς τινας θ 573, aut quaestio directa: Κ 385
406 Ω 657 α 170 225 λ 171 ω 257 288. Quaestio
uno loco non sequitur in versu insequenti λ 140,
sed paucis versibus post. ν 334 ἀλλ' ἄγε σῇ τάδε
μητρὶ παρεζόμενος κατάλεξον | γήμασθαι, δ 738
Λαέρτῃ τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ cf.
Nitzsch h. l., ο 156 κείνῳ γε πάντα τάδ' ἐλ-
θόντες καταλέξομεν, Κ 413 427 τοιγὰρ ἐγώ
τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω, schol. B
ad Κ 413 τὸ καταλέξω οὐκ ἔστιν ἁπλῶς ἐρῶ,
ἀλλ' εἰς τέλος τοῦ λόγου ἀφίξομαι καὶ κατα-
λέξω. ταὐτὸν δέ ἐστι τῷ ‚ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο
μύθων‘ (Ι 56) καὶ ‚ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἑκάστου πεί-
ρατ' ἔειπεν‘ (Ψ 350). τὸ διεξελθεῖν οὖν τὸν
λόγον μέχρι τοῦ ἀπολῆξαι. θ 496 αἴ κεν δή
μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς, μυθήσομαι,
η 297 ταῦτά τοι ἀχνύμενός περ ἀληθείην κατ-
έλεξα cf. Krüger Di. 61, 8, adn., κ 16 μ 35 ἐγὼ
τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα, ω 123 σοὶ δ'
ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
ω 303 τοιγὰρ ἐγώ τοι πάντα (v. l. ταῦτα) μάλ'
ἀτρεκέως καταλέξω. Iungitur cum adv. ἀτρεκέως

K 384 405 *Ω* 380 656 *α* 169 206 224 *δ* 486 *ϑ* 572 *λ* 140 170 370 457 *ο* 383 *π* 137 *ω* 256 287, *μάλ' ἀτρεκέως* *K* 413 427 *ω* 303, *εὖ* *γ* 97 *δ* 327 *τ* 464, *εὖ καὶ ἀτρεκέως* *ω* 123, *ἐπισταμένως* *λ* 368, cf. *I* 115 *οὔ τι ψεῦδος*, v. Ameis ad *ξ* 192 app. et ad *ρ* 154; *γ* 331 *ϑ* 496 *κ* 16 *μ* 35 *ρ* 122 (v. l.) *κατὰ μοῖραν*, *T* 186 *ἐν μοίρῃ*. Iungitur cum alio verbo *T* 186 *διίκεο καὶ κ.* Pro *καταλέξω* legitur etiam *ἀγορεύω*: *K* 384 413 (Did. *κ. Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἀγορεύσω*) 427 *Ω* 656 *δ* 486 (schol. HP *γρ. ἀγόρευσον*) *ω* 123 (sch. H. *γρ. ἀγορεύσω*) *ω* 287 h. Merc. 368; pro *ἀγορεύω* etiam *καταλέγω* *α* 214 *δ* 383 *ο* 266 *π* 113. Lex. Seg. Bachm. 270, 1 Suid. Phot. *κατατάττειν*, Hes. *καταριθμέω*. In tmesi tantum *λ* 151 *ἐπεὶ κατὰ ϑέσφατ' ἔλεξεν* v. s. *κατά* I 2a.

κατα-λέγω (rad. *λεχ*). Med. fut. *καταλέξεται* *γ* 353, aor. 1. *-ελέξατο* *I* 690 *κ* 555, imper. *κατάλεξαι* *τ* 44, aor. 2. sync. *κατέλεκτο* *I* 662 *ν* 75 *ξ* 520, infin. *καταλέχϑαι* *ο* 394, part. *-λέγμενος* *λ* 62 *χ* 196. Leguntur *καταλέξεται*, *κατελέξατο*, *καταλέγμενος* post caes. tertii pedis; *κατέλεκτο* (exc. *ν* 75), *καταλέχϑαι*, *κατάλεξαι* post arsin 2. pedis. Octies in Od., bis in Il. (tantum in libro *I*), cf. La Roche hom. Stud. p. 198. — dormiturus decumbo, cubo. *τ* 44 *ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι*, *ο* 394 *οὐδέ τί σε χρή | πρὶν γ' ὥρῃ καταλέχϑαι*, *ν* 75 *ἂν δὲ ἐβήσετο καὶ κατέλεκτο σιγῇ*, *I* 690 *Φοῖνιξ δ' αὖϑ' ὁ γέρων κατελέξατο*, paraphr. *κεκοίμηται*, *I* 662 *ἔνϑ' ὁ γέρων κατέλεκτο* cf. 664, paraphr. *ἐκοιμήϑη*, *ξ* 520 *ἔνϑ' Ὀδυσεὺς κατέλεκτο* cf. 523 *κοιμήσατο*, Eust. 1771, 27 *ὡς ἢ ἄμφω ταυτὰ εἶναι ἢ τὸ μὲν κατέλεκτο ἐπὶ ἀνακλίσεως, τὸ δὲ ἕτερον ἐπὶ ὕπνου.* *κ* 555 *ἄνευϑ' ἑτάρων ἐν δώμασι Κίρκης | ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων*, *λ* 62 *Κίρκης ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος*, *χ* 196 *νύκτα φυλάξεις | εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν* sc. *καταλέχϑαι* cf. Krüger Di. 55, 4, 4; *γ* 353 *Ὀδυσσῆος φίλος υἱός | νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται.* Lex. Seg. Bachm. 272, 19 Suid. Hes. *κατέλεκτο: κατεκοιμήϑη*, Hes. *κατελέξαντο: κατεκοιμήϑησαν.* (*παρκαταλέγομαι*).

κατα-λείβω defundo; pass. defluo, destillo. *Σ* 109 *χόλος ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο*, schol. BV *τοῦ ἐν μελισσουργείοις καταστάζοντος. βούλεται δὲ διὰ τούτου το πλῆϑος ἐμφῆναι.* Eust. 1134, 5 *κ. οὐκ ἔξωϑέν ποϑεν, ἀλλ' εἰς λαιμὸν μετα τὴν εἰς τὸ στόμα δηλαδὴ ἔνϑεσιν.* Hes. II 427, 34, paraphr. *καταστάζων* cf. Lex. Seg. Bachm. 270, 2 Suid. Phot.

κατα-λείπω et sync. ***καλλείπω.*** praes. *καταλείπετε* *Ω* 383, infin. pro imper. *καταλειπεῖν* *λ* 72 (v. l. *-λείπῃς*, *-λίπῃς*), *καλλείπειν* *K* 238, imperf. *κατέλειπον* *Z* 221 *T* 327 (v. l.) *λ* 86 174 *ο* 89, *-έλειπε(ν)* *ο* 348 *π* 289 *ρ* 314 *τ* 8, *-πομεν* *λ* 53 447, fut. *καταλείψομεν* *M* 226, *-ψουσιν* *X* 383, *καλλείψω* *ν* 208, inf. *καλλείψειν* *Ξ* 89, aor.: 1. p. *κάλλιπον* *I* 364 *χ* 156, 3. pl. h. Cer. 180, *-ες* *P* 151 *Φ* 414, *-ε(ν)* *M* 92 *α* 243 *γ* 271, *κάλλιπ'* *λ* 279 *φ* 33, *κάλλιφ'* *Z* 223 *K* 338, imper. *κάλλιπ'* *ε* 344, infin. pro imper. *καλλιπέειν* *π* 296 (v. l. *καλλιπέτην*, *καλλείπειν*). Formae syncop. in introitu versus terdecies, exceptis *I* 364 *K* 338 *M* 92 *λ* 279. — 1) relinquo. a) *τινά.* *K* 238 *μὴ αἰδόμενος τὸν μὲν ἀρείω | καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι*, *λ* 86 *Ἀντίκλεια, τὴν ζωὴν κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον*, *λ* 174 *εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον*, schol. *Ἀριστοφάνης, οὓς κ.*, *λ* 447 *μιν* (*Πηνελόπειαν*) *νύμφην γε νέην κ. ἡμεῖς ἐρχόμενοι*, *ο* 348 *πατρός, ὃν κ. ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῷ*, *M* 92 *πὰρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν | ἄλλον Κεβριόναο χερείονα κ. Ἕκτωρ*, *ο* 89 *οὐ γὰρ ὄπισϑεν | οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι*, *λ* 72 *μή μ' ἄκλαυτον ἄϑαπτον ἰὼν ὄπιϑεν καταλείπειν*, *T* 327 *Πυρῆς ἐμός*, ὃ[illegible] *κατέλειπον* v. l. pro *Νεοπτόλεμος ϑεοειδής* cf. schol. A, h. Cer. 180 *τέτμον ϑεόν, ἔνϑα πάρος περ κάλλιπον.* *M* 226 *πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν* caesos relinquemus, *Z* 223 *Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι, ἐπεί μ' ἔτι τυτϑὸν ἐόντα κάλλιφ'*, moriens, schol. LV *ἄτοποι οἱ δύο στίχοι* (222. 223); de partic. cf. *κ* 209 et Classen Beob. p. 152. — b) *τί.* *λ* 53 *σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κ. ἡμεῖς | ἄκλαυτον καὶ ἄϑαπτον* cf. *λ* 72, (v. l. *ἐν K. κ. αὖϑις ἡμεῖς*), schol. HQ *Καλλίστρατος ἀϑετεῖ* vv. 52—54; *K* 338 *ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον*, *ρ* 314 *οἷόν μιν* (*κύνα*) *Τροιήνδε κιὼν κ. Ὀδυσσεύς*, *π* 289 [illegible] *ϑείεται* v. schol. HQ, *ἀϑετεῖ Ζηνόδ. ιη'* v. schol. H) *τ* 8 *οἷά* (*τεύχεα*) *ποτε Τροιήνδε κιὼν κ. Ὀδ*[illegible] *Z* 221 *καί μιν* (*δέπας*) *ἐγὼ κ. ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν*, *I* 364 *μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐ*[illegible] *ϑάδε ἔρρων*, *Ξ* 89 *μέμονας Τρώων πόλιν καλλείψειν*, schol. A *αἱ Ζηνοδότου ἐκπέρσειν*, [illegible] *κ., καὶ παρίστησιν ἦϑος*; *ν* 208 *οὐδὲ μὲν* [illegible] *τοῦ καλλείψω* sc. *χρήματα*, *χ* 156 *ϑύρην κάλλιπον ἀγκλίνας.* c) *τινί τι.* *π* 296 *νῶιν* [illegible] *οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε | καλλιπέειν καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσϑαι*, *φ* 33 *τόξ*[illegible] *παιδὶ κάλλιπ' ἀποϑνήσκων ἐν δώμασιν*, *α* 24[illegible] *ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν*, Eu[st.] 1414, 46 *εἰς κληρονομίαν λύπας μοι κατέλιπε*[*ν*] *λ* 279 *τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω πολλά* po[st] mortem suam. 2) desero. *Φ* 414 *Ἀχαιοὺς κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ἀμύνεις*, *X* 383 *ὄφρα* [illegible] *γνῶμεν Τρώων νόον*, | *ἢ καταλείψουσιν πόλ*[*ιν*] *ἄκρην τοῦδε πεσόντος*, | *ἦε μένειν μεμάασι*, 383 *ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρήν.* 3) *P* 1[51] *Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον* | *κάλλιπ*[*ες*] *Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσϑαι*, sch[ol.] *τὸν ἐϑελόκακον δηλοῖ*, *γ* 271 *τὸν ἀοιδὸν ἄγ*[*ων*] *ἐς νῆσον κ. οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσϑ*[*αι*] *ε* 344 *σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσϑαι* | *κάλλι*[*π'*] permisit. de infin. epexeg. cf. Ztschr. für Gymn. XX 729. — In tmesi 1) a) *τινά.* *Ω* 725 s. *κ*[*ὰδ*] *δέ με χήρην* | *λείπεις ἐν μεγάροισι*, *κ* 209 *κα*[*δ*] *δ' ἄμμε λίπον γοόωντας ὄπισϑεν* cf. Clas[sen] Beob. p. 152. b) *τί.* *σ* 270 *γήμασϑ' ᾧ κ' ἐϑέλῃσϑα, τεὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα*, *τ* 531 *πό*[*σιος*] *κατὰ δῶμα λιποῦσαν*, *σ* 257 *ἦε λιπὼν κ*[*ατὰ*] *πατρίδα γαῖαν*, schol. Q *τινὲς ἀναστρέφου*[*σι*] *τὴν κατά· ἔνιοι δὲ ἀντὶ τῆς ἀπὸ λέγοντες* [illegible] *ἀναστρ.*, *Ξ* 281 *Λήμνοιο κατὰ μέγα ἄστυ* [*λι*]*πόντε* v. l. pro *Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄ*[*στυ*] cf. schol. V, *Ω* 580 *κὰδ δ' ἔλιπον δύο φ*[*άρε'*] *ἐΰννητόν τε χιτῶνα*, *E* 480 s. *ἄλοχόν τε φ*[*ίλην*] *ἔλιπον καὶ νηπιον υἱόν*, | *κὰδ δὲ κτήματα πολλά.* 2) [*P*] *εἰ μέν κε λίπω κάτα τεύχεα καλὰ* | *Πάτροκ*[*λόν*] *τε.* 3) *B* 160 (Ariston. *ἀϑετοῦνται* vv. 160-176 *Δ* 173 *κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ* [*καὶ*] *Τρωσὶ λίπ.* | *Ἀργείην Ἑλένην*, de accus. cf. [La] Roche h. St. p. 252. — *κατά* verbo postposit[um] est (quam ob causam anastrophe): *P* 91 *σ*[illegible] v. s. *κατά* I 2a. — *P* 535 *Ἄρητον δὲ κ*[*ατ'*] *αὖϑι λίπον*, paraphr. *αὐτόϑι κατέλιπον*, *Ω* [illegible] *Ἰδαῖον δὲ κατ' αὖϑι λίπεν*, paraphr. *κατέλι*[*πε*], *K* 273 *λιπέτην δὲ κατ' αὐτόϑι πάντας ἀρίστ*[*ους*]

v. l. παρ' αὐτόθι), Φ 201 τὸν δὲ κατ' αὐτόθι εἶπεν, paraphr. his in locis κατέλιπεν, φ 90 κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε (v. l. λιπόντες). His in locis Bothe, Bekk. Am. (in Od.) Hoffmann (Tmesis III 5 s. coniunctum legunt καταῦθι, καταυτόθι, Wolfius et plurimi recentiores dividunt κατ' αὖθι, κατ' αὐτόθι. Fuerunt qui praep. cum adv. coniungerent, rectius videntur tmesin statuisse Lucas (Philol. Bemerk. p. 17, Bonn 1839) Spitzner Faesi Düntz. La Roche; Lob. path. el. 612 iis tantum locis probat coniunctionem, ubi nullum intercedit eiusmodi verbum quod cum praep. apte componi possit. — Herodianus ad Κ 273 φασὶ παρέλκειν τὴν κατά· διὸ φυλάσσειν τὸν αὐτὸν τόνον. κἂν μὴ παρέλκῃ δέ, συντάσσηται δὲ τῷ λιπέτην, οὐ δύναται ἀναστρέφεσθαι. Eust. 804, 53 κατέλιπον αὐτόθι cf. Spitzn. h. l. — In cod. Ven. bis videtur legi καταῦθι (cf. La Roche h. U. 246), cum codd. plerumque separent, v. s. καταῦθι et καταυτόθι, et s. κατά I 2 b.

[**κατ-αλέω** commolo, comminuo plane molendo. tantum in tmesi. υ 109 κατὰ πυρὸν ἀλέσσαι. Hes. κατέλεσα (sic): ἐλέπτυνα, συνέτριψα, cf. Eust. 1270, 13. v. s. κατά I 2 a].

κατα-λήθομαι plane obliviscor. Χ 389 εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο, | αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι μεμνήσομ' ἑταίρου.

καταλοφάδεια (λόφος). ita scribunt codd. plerique, quae scriptio dubitari non potest quin genuina sit cf. Hermann elem. doctr. metr. p. 43, receperunt Bekk. recentiores, v. l. καταλοφάδια, καταλλοφάδια, καταλλοφάδεια, κατὰ λοφάδια cf. Ap. Soph. 109, 7 λοφάδια (ι productum est). Eust. 1653, 13 κοινότερον μὲν διὰ τοῦ ἰῶτα ὀφείλει ἔχειν τὴν παραλήγουσαν. τὰ δὲ πλείω τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου ἔχει αὐτήν. Theognost. in Crameri Anecd. Ox. II 64, 25 διὰ τοῦ ει. schol. BQ καταλοφάδια ἀφ' ἓν ἀναγνωστέον ὡς τὸ κατωμάδια καὶ τόνῳ καὶ σημαινομένῳ. In numero adiectivorum in ιος desinentium profert καταλοφάδιος Curt. Et.[3] 77 L. Meyer vgl. Gr. II 448 cf. Lobeck path. proll 351. Neutr. plur. ponitur pro adverbio cf. Theogn. ap. Cram. l. l., apud quem legitur inter ἐπιῤῥήματα προπαροξύτονα διὰ τοῦ ει, cf. Lob. Paralipp. I 154 Curt. Et. 593. — de α producto cf. La Roche h. U. 51 Hoffmann quaest. hom. I 147 (‚duarum consonarum initialium causam agit duplicatio litterae λ'), quibus respondet Hartel hom. St. I p. 21 et Autenrieth (in Zus. d Am. app.) ‚die Dehnung ist entw. durch die Aussprache καταλλοφ. entstanden od. es ist die ursprüngl. Länge des Instrumentalis κατά (Term. u Quem p. 29) hier erhalten, neben dem ja sonst auch der Loc. καταί gebräuchl. war cf. p. 25.' — de cervice, in cervice. Ariston. ad Κ 573 λόφον τὸν τένοντα, ἔνθεν καὶ ἐν Ὀδ. καταλοφάδειαν (sic) ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν τένοντα (cf. Lehrs Arist. p. 150). Hes. κατὰ τοῦ αὐχένος· λόφος γὰρ ὁ αὐχήν. ἢ κατὰ κεφαλήν· ὡς κατωμάδια καὶ κατωμαδὸν καὶ κατὰ τῶν ὤμων καὶ τοῦ τραχήλου. Suid. κατὰ τοῦ τραχήλου cf. schol. V, Eust. 1653, 3 Phot. 138, 27; Eust. 1653, 9 ταυτόν ἐστι κ. καὶ κατωμαδόν cf. schol. Q. — κ 169 de Ulixe qui portat ingentem cervum βῆν δὲ κ. φέρων ἐπὶ νῆα ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὔ πως ἦεν ἐπ' ὤμου | χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ, schol. BHQ ἐβάσταζε τὴν ἔλαφον ὁ Ὀδυσσεὺς μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων. μέσον γὰρ τῶν ποδῶν τῶν ἄνω (?) ἔσχε τὴν ἰδίαν κεφαλὴν ὁ Ὀδ., κατεῖχε δὲ τοὺς δύο πόδας συνδεδεμένους ταῖς δύο χερσὶ σκηριπτομέναις τῷ δόρατι (?), Eust. 1653, 10 οὐκ ἦν ἐπ' ὤμου ἑνὸς φέρειν τὸ τοιοῦτον ζῷον χειρὶ ἑτέρῃ, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀμφοτέραις (?) καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων ὤμων. Recte Dacieria ‚je le chargeai sur mon cou, ma tête passée entre ses (quatre cf. v. 168) jambes'. Quattuor pedes colligati de cervice dependebant et tegebant pectus.

κατα-λύω. aor. κατέλυσε, coni. καταλύσομεν (sunt qui censeant fut esse). 1) dissolvo, exsolvo. δ 28 εἴπ' ἢ σφωιν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους, ἢ ἄλλον πέμπωμεν, Eust. 1480, 54 ἀντὶ τοῦ ἀποζεύξομεν, λύσομεν τοῦ ἅρματος cf. Delbrueck Gebr. des Coni. p. 187. 2) everto, destruo. Β 117 (Bekker Koechly Franke expunxerunt) Ι 24 (Ariston. ἀθετοῦνται 23—25, Did. παρὰ Ζηνοδ. οὐκ ἐφέροντο, καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἠθέτει) ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα | ἠδ' ἔτι καὶ λύσει, Eust. 187, 21 ταυτὸν σημαίνει τὸ κ. καὶ τὸ λύειν ὡς δεσμοῦ μέν τινος ὄντος τοῦ οἰκοδομεῖν, λύσεως δὲ τῆς καταῤῥίψεως. Hes. καταβάλλειν, Lex. Seg. Bachm. 270, 4 Suid. καταστρέφειν, ἀφανίζειν.

[**κατα-λωφάω**, tantum in tmesi. subtraho me, c. genet. ι 459 s. κὰδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ | λωφήσειε κακῶν respiro, requiesco v. s. λωφάω, cf. etiam Fulda Sprache d. hom. Ged. p. 281. v. s. κατά I 2 a.

κατα-μάρπτω. impf. κατέμαρπτε, aor. 1. coni. καταμάρψῃ. comprehendo, consequor. Ζ 364 ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα. de iis qui persequuntur fugientes: Π 598 ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων, Ε 65 τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων, βεβλήκει suppl. μιν. Post arsin quarti pedis. — In tmesi tantum translate: corripio. ω 390 γέροντα κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν (v. l. ἔμαρπτεν). v. s κατά I 2 a. — Paraphr. Il., Hes. καταλαμβάνειν. La Roche h. St. p. 152.

κατ-ᾱμάω. tantum med. aor. καταμήσατο (v. l. κατεμήσατο). colligo (mihi). Ω 165 κόπρον κυλινδόμενος κ. χερσὶν ἑῇσιν, schol. BM ἀθρόως ἐπεσπάσατο, ὡς τὸ ἐπαμήσατο ε 482; paraphr. κατεπάσατο, Hes. ἐπεσώρευσεν, ἐπεσπάσατο, cf. Eust. 1344, 6; Ap. Soph. 97, 5 κατεμήσατο· κατηντλήσατο.

κατα-μίγνυμι et **κατα-μίσγω.** 1) Act. commisceo. Ω 529 v. l. ᾧ μὲν καμμίξας (pro κ' ἀμμίξας) δώῃ miscens laeta et tristia. 2) Med. commisceor τινί. h. XIX 26 τόθι κρόκος ἠδ' ὑάκινθος | εὐώδης θαλέθων καταμίσγεται ἄκριτα ποίῃ (codd. D Laur. ποίην).

κατ-ᾰμύσσω. med. aor. 1. καταμύξατο, schol. BL τὸ κ. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α, v. l. κατεμύξατο. lacero, dilacero (mihi). Ε 425 πρὸς χρυσέῃ περόνῃ κ. χεῖρα ἀραιήν, paraphr. κατεξέσθη, E. G. 305, 1 κατεμύξατο· κατῃμάτωσε, κατέξυσεν cf. Hes.

[**κατ-αμφικαλύπτω.** tantum in tmesi. aor. part. κατά-ἀμφικαλύψας. ξ 349 κεφαλῇ (schol. H Ἀριστοφάνης κεφαλὴν) δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικ. detrahendo totum caput involvens, circumvelans panno. Bekker coniecit κακόν (pro κατά), quod recepit Duentz. quia ea tmesis statui non posset, sed cf. Iosephi antiqu. 8, 5, 2 καταμφιέννυμι. Am. censet non esse tmesin, sed κατὰ παράθεσιν ἀναγνωστέον εἶναι, cf. eund. in app. h. l.; vid. etiam s. v. κατά I 2 a. de more quo morituri caput velabant v. Heindorf ad Hor. sat. 2,3,37.]

κᾰτᾰ-νεύω (secunda syllaba brevis est praeter ι 490 *κατᾱνεύων*. de α producto cf. Hoffmann quaest. hom. I 150 La Roche h. U. p. 55. 59). Praes. part. *κατανεύων* ι 490, fut. *-νεύσομαι* Α 524, aor. *κατένευσα* Δ 267 h. Merc. 536, *-ας* Ο 374 ν 133, *-ε(ν)* undecies, coni. *κατανεύσω* Α 527, imper. *-νευσον* Α 514, inf. *κατανεῦσαι* Α 558 Β 350, part. *καννεύσας* ο 464. Exceptis *κατανεύων*, *κατανεύσομαι*, *καννεύσας* omnes formae leguntur aut in fine versus (duodecies) aut post arsin 2. pedis (quinquies) aut post arsin 4. pedis (bis). 1) adnuo, opp. *ἀνανεύω*. a) absol. Β 350 *φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι Κρονίωνα, ἀστράπτων ἐπιδέξια σήματα*. — Α 514 *νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπε*, Ο 374 *σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας* cf. 377 *μέγα δ' ἔκτυπε Ζεύς*, schol. BL *πρὸς τὸ τὴν ὑπόσχεσιν ποιῆσαι ἀμετάπτωτον*, ν 133 *ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας* (Nauck: spurius?), Δ 267 *μάλα μέν τοι ἐγὼν ἑταῖρος ἔσσομαι, ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα*. b) *τινί τι*. Θ 175 *γιγνώσκω ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων | νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα*, Μ 236 *βουλέων, ἅς τέ μοι αὐτὸς (Ζεὺς) ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν*, ω 335 *δῶρα, τὰ δεῦρο μολών μοι ὑπέσχετο καὶ κ.* c) Α 524 *εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς* (Did. *καταν., οὐχὶ ἐπινεύσομαι Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς πρὸς Φιλητᾶν προφέρεται*), addit Iupiter *τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον τέκμωρ*. Α 527 *οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν | οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω*. d) iungitur α) ubi congruunt subiecta, cum infin., β) ubi non congruunt, cum accus. c. inf. cf. Albrecht de acc. c. inf. coniuncti origine et usu hom. in Curtii Stud. IV 1 p. 41 et Hentze d. Acc. c. Inf. bei Hom. in Ztschr. für Gymn.w. XX p. 734. α) Κ 393 *ὅς μοι Πηλεΐωνος ἵππους | δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἅρματα*, Ν 368 *τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κ. δωσέμεναι* sc. *Κασσάνδρην*, δ 6 *ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κ. δωσέμεναι* sc. *θυγατέρα*, h. Merc. 521 *Μαιάδος υἱὸς ὑποσχόμενος κατένευσε(ν), | μή ποτ' ἀποκλέψειν μηδέ ποτ' ἐμπελάσειν*. β) Β 112 (Zenod. omiserat vv. 111—118) Ι 19 *σχέτλιος, ὃς πρὶν (τότε) μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κ. | Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι*, h. Merc. 524 *Ἀπόλλων κ. ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι, | μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθαι*, h. Merc. 536 *πιστωθεὶς κατένευσα καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον, | μή τινα νόσφιν ἐμεῖο θεῶν ἄλλον γ' εἴσεσθαι Ζηνὸς βουλήν*. e) Α 558 *τῇ σ' ὀίω κατανεῦσαι ἐτήτυμον ὡς Ἀχιλῆα | τιμήσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας* cf. Autenrieth in Naegelsb. annot. h. l. 2) innuo, nutu aliquid significo, pro quo Hom. dicit saepius *ἐπινεύω*. ι 490 *ἑτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα | ἐμβαλέειν κώπης, κρατὶ κατανεύων* quae vellem significans, opp. 468 *ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον*, ο 463 *ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ*, Eust. 1787, 52 *σημεῖον ἐλεύσεως δέδωκε τῇ κατανεύσει τῆς κεφαλῆς. τοῦτο δὲ καὶ διανεύειν λέγεται καὶ μάλιστα δι' ὀφθαλμῶν*, ο 464 *ἤτοι ὁ καννεύσας ἐπὶ νῆα βεβήκει*. — Saepissime *κατανεύειν* dicuntur dii: Α 514 524 527 558 Β 112 350 Θ 175 Ι 19 Μ 236 Ο 374 ν 133 Iupiter, h. Merc. 521 Mercurius, h. Merc. 524 536 Apollo; homines Δ 267 Κ 393 Ν 368 δ 6 ι 490 ο 463 464 ω 335. *ὑπισχνεῖσθαι καὶ κατανεύειν* saepe coniunguntur: Α 514 Β 112 Ι 19 Μ 236 Ν 368 Ο 374 δ 6 ν 133 ω 335 cf. h. Merc. 521 *ὑποσχόμενος κατένευσε*. Δ 267 *ὑπέστην καὶ κατένευσα* (omnibus locis in exitu versus). h. Merc. 536 *κ. καὶ ὤμοσα* cf. Ameis app. ad ω 335. — Verbum iungitur cum *κεφαλῇ* Α 524 527, *κρατί* ι 490. — Hes.

[***κατα-νέω*** neo, tantum in tmesi. η 197 *ἅσσά οἱ αἶσα κατὰ κλῶθές τε βαρεῖαι | γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ*, CDIKLMQS *κατακλῶθες* et sic Nitzsch, Düntz.; schol. MS Ap. Soph. 96, 3 *ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν*, sed schol. E *ἡ μέντοι τοῦ κατακλῶθες πρόθεσις ἀποδίδοται πρὸς τὸ νήσαντο* cf. sch. BHPQT; sie spannen ihm von der Spindel herab, quamquam sic *ἐπινέω* esse solet. Eust. 1576, 49 *γρ. καὶ κατακλῶθησι βαρεῖα, αἶσα δηλαδή, κατά τινα τῶν ἀντιγράφων. οὐ μέντοι καλῶς*. qui ita scripserunt, omittere debebant v. 198; Nauck *κακὰ κλῶθες*?, cf. etiam Am. app. et Rh. Mus. XXIII 1868 p. 372 adn. 159. Non Homero ipsi versum deberi putat Naegelsb. nachhom. Theol. 150; v. s. *κατά* I 1 a. — E. M. 495, 26 E. G. 304, 12]

κατ-άνομαι conficior, consumor. β 58 ρ 537 *τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται* geht darauf, schol. ad β 58 *καταναλίσκεται*, schol. B *τελειοῦται* Ap. Soph. 96, 6 *κατανύεται*, *καταναλοῦται* cf. Hes. Eust. 1434, 18. 1478, 4.

κάτ-αντα (*κατά*, *ἄντα*) deorsum atque ob viam. Ψ 116 *πολλὰ δ' ἄναντα κ. πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον*. Veteres interpretabantur neutr. plur. derivatum a *καταντής* pro *κατάντεα*, schol. B, paraphr., E. M. 98, 28 Lex. Seg. Bachm. 270, 17 Suid. Hes. Eust. 1291, 36 (*τὰ*) *κατωφερῆ* declivia, eodem modo Dammius, sed *εἴσαντα* vix potest ita explicari. Goebel Homerica 18.. p. 21 qui a rad. *ΑΝ* ‚videre' derivat *ἄντα* accus. sing., cuius nom. sit *ἄς*, vertit ‚abblicks' cf. Döderl. Gl. 710 Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 755. — Grashof z. Krit. d. hom. Textes p. adn. 10 scribi iubet *κατ' ἄντα* vel *κατάντα*.

κατ-άντηστιν in editionibus olim exstabat adv. quod recentiores edd. recte disiungunt praeter Baeuml. qui dicit ‚simplex nomen *ἄντηστις* cum non existat, rectius indivisum vocabulum relinquitur'. Coniunctim scribunt Ap. Soph. 96, 31 Hes. Eust. 1896, 61, cf. Fedde Wortzusetzung im Homer. I Breslau 1871 p. 11. — e regione, ex adverso. υ 387 *ἡ δὲ κατάντηστι θεμένη περικαλλέα δίφρον | κούρη Ἰκαρίοιο* (l. *κατ' ἄντηστιν, κατ' ἀντίστην θεμένη, κατ' ἄντης τιθεμένη*). Penelope sedile ponens in parte gynaeconitidis quae est prope virorum *μέγαρον*, eo consilio ut e regione introitus eorum qui in *μεγάρῳ* erant, sederet, schol. *κατ' ἄντησιν* (sic): *ἀντικρὺς τοῦ ἀνδρῶνος τῇ γυναικωνίτιδι*, Eust. 1896, 61 *κ. δηλοῖ ἀντικρύ, φασι, τοῦ ἀνδρεῶνος* cf. Schaper quae genera compos. ap. Hom. distinguenda sint, Coeslin 1873 p. 9 et Rumpf de aed. hom. II p. 8 Frieb Wohnhaus bei Hom., Wien 1868 p. 2 Ap. Soph. 96, 31 Hes. *κατεναντίον* cf. E. M. 112, 16 et Lob. Parall. 442, Path. elem. I 598 62 vide etiam Ameis app. l. l.; Düntz.: *ἄντηστι* latus oppositum, *κατ' ἄντ.* zunächst (?). — Döderl. Gl. 707 dubius est utrum *κατ' ἄντηστι* an *κατάντ.* scribendum sit an *κατά* ad *θεμένη* pertineat. Bekk. Düntz. vv. 387—394 expunxerunt cf. Bekk. hom. Bl. I 131 s. — Friedlaend. 2 hom. Woerterverz. 761 adn.

κατ-αντικρύ (v. l. pro *κατ' ἀντικρύ* sive *κατ*

ἄντικρυ, Bentley κατάντικρυς coniecerat, Bothe et Bekk.² receperunt καταντικρύς, Nauck κατ' ἄντικρυς, recentiores fere omnes καταντικρύ. de accentu cf. Herod. ad *E* 100. Forma in ς desinens abest a codd. Hom. cf. La Roche h. T. 192 s. Buttm. Sprachl. II § 117). ex adverso, e regione. κ 559 λ 64 ἐκλάθετο (οὐκ ἐνόησα) ἄψορρον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα, ἀλλὰ κ. τέγεος πέσεν (πέσον) e regione scalae quam petiverat de tecto decidit; Düntz. ‚gerade hinüber, supplendum est ἰών'. Ap. Soph. 32, 9 κατ' ἀ. ἐξ ἐναντίου, Hes. κατάντ. ἐναντίον. Nonnullis videtur statuenda esse tmesis pro κατέπεσεν τ. ἀ. Alii censent κ. his locis cum genet. iunctum esse et significare ‚gerade herab von'; Damm: pronus de tecto decidit; cf. Eust. 1669, 19.

κατα-πάλλομαι (aor. sync. κατέπαλτο) desilio, e loco superiore me prorumpo. *T* 351 ἡ δ' ἅρπῃ εἰκυῖα οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο cf. *T* 357. Ita scribunt Wolf, Spitzn., Baeuml.; Bekk. coniunxit ἐκκατέπαλτο quem secuti sunt recentiores. Cum essent qui κατεπᾶλτο scriberent idque ab κατεφάλλομαι ducerent, Spitzn. Il. Ex. XVI § 2 κατέπαλτο defendit. Paraphr. Hes. = καθήλατο.

[**κατα-πατέω** conculco aliquid (deiectum pedibus). Tantum transl. contemno et tantum in tmesi. *Δ* 157 κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν, paraphr. καταφρονήσαντες, Eust. 458, 11 ὁ περ ἔφη πρὸ τούτου πημῆναι (*Γ* 299) ὅρκια καὶ δηλήσασθαι (*Δ* 67 72), ἐνταῦθα π. φησί, δριμύτερον δὲ τοῦτο ἐκείνων· πολλὴν γὰρ δηλοῖ καταφρόνησιν τὸ π., ταὐτὸν ὂν τῷ ῥῖψαι, οἷον εἰς πάτον ἤγουν εἰς τρίβον, καὶ ἐπεμβῆναι ὑβριστικῶς. v. s. κατά I 1.]

κατά-παυμα (παύω) cessatio, requies, finis. *P* 38 δειλοῖσι γόον κ. γενοίμην, schol. AD καταπαύσαιμι δ' ἂν τοῦ θρήνου τοὺς ἀθλίους γ.

κατα-παύω (praes. καταπαύετε *β* 241, imper. κατάπαυε h. Cer. 82, infin. -παυέμεν *β* 244 *ω* 457. fut. inf. -παυσέμεν *H* 36 *O* 105 *Π* 62, aor. κατέπαυσα *δ* 583, -ε *Π* 618, -αν h. XXXIII 14, coni. καταπαύσῃ *X* 457, -σομεν *β* 168) cessare facio, finem facio, sedo. 1) τί. *H* 36 πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν; h. XXXIII 14 ἀργαλέων ἀνέμων κ. ἀέλλας. *Π* 62 ἔφην γε οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, *δ* 583 ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον placavi, h. Cer. 82 ἀλλὰ θεὰ κατάπαυε μέγαν γόον· οὐδέ τί σε χρὴ | μὰψ αὔτως ἄπλητον ἔχειν χόλον. Herm. γόον mutavit in χόλον, quod esset aptius, Schneidew. Philol. III p. 662 adn.), quem sequitur Buecheler, verba ab γόον usque ad ἔχειν expunxit: recte mihi quidem videtur, nam Sol iram Cereris, non luctum sedare studuit; Baum. verba ab οὐδέ usque ad χόλον uncis inclusit cf. eund. h. l.; Voss qui defendit γόον, interpretatur: der heftige Gram war mit Zorn gemischt. 2) τινά. a) sedo, cohibeo, compesco. *O* 105 ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες | ἢ ἔπει ἠὲ βίῃ, Steph. compescere vel hoc quidem in loco revocare a consilio, ab instituto, incepto'. *β* 168 φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν — suppl. τούσδε τοὺς μνηστῆρας)· — οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ παυέσθων. *β* 241 οὔ τι καθαπτόμενοι ἐπέεσσι | παύρους μνηστῆρας καταπαύετε πολλοὶ ἐόντες, scriptum est in libris et olim in editionibus omnibus quod hodie quoque legitur ap. Dind., Kayser: κατερύκετε, ceteri editores Bekkerum secuti (ho. Bl. 191) καταπαύετε scribunt cf. schol. HMQS Ῥιανὸς γρ. καταπαύετε. καὶ λόγον ἔχει διὰ τὸ καὶ τὸν μάντιν εἰπεῖν φραζ. ὥς κεν καταπαύσ. (*β* 168) καὶ τὸ ἡμ. ὀτρ. καταπ. (*β* 244). Bekk. ostendit totum schol. perverse ad καταπ. in v. 244 relatum et καταπαύετε (pro depravata forma καὶ παύεται) legendum esse. Rhiano assentitur Did. cf. Mayhoff de Rhiani stud. hom. p. 60 s. — *β* 244 ποῖον ἔειπες ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν adhortans ut coerceamur. b) cessare facio = conficio aliquem. *Π* 618 τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα | ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ, Eust. 1078, 8 ἀνεῖλον ἂν σε, schol. τινὲς δ. εἴ σ' ἔβ. περ, ἵν' ᾖ, εἴ σε ἔβαλλον, διεπερόνησα ἄν, ἀλλ' οὐδὲν ἀναγκαῖον οὕτως συνάπτειν. minus recte Steph. dicit esse illam ipsam cum part. constr., cuius exempla in simplici παύω inveniantur, ut sit pro κ. ἄν σε τοῦ εἶναι ὀρχηστήν. 3) τινά τινος. *X* 457 καὶ δή μιν καταπαύσῃ (v. l. -σει) ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς, *ω* 457 ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν (v. l. -σέμεν) ἀφροσυνάων. Formae ◡◡–◡ sunt post arsin 2. pedis (exc. h. XXXIII, 14), formae ◡◡–◡◡ post caes. 3. pedis (exc. *H* 36). — (κατάπαυμα).

[**κατα-πεδάω** constringo compedibus. tantum in tmesi. *T* 94 de Ate κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε (v. l. γ' ἐπέδησε), Ariston. ἀθετεῖται ὡς περισσὸς καὶ κακοσύνθετος. λ 292 χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε sec. Aristarchum (cf. *Δ* 517), plerique μοῖρ' ἐπέδησε. paraphr. Il. Ap. Soph. 96, 28 ἔβλαψεν. v. s. κατά I 2a]

κατα-πέσσω (tantum coni. aor. -πέψῃ) concoquo. translate de ira *A* 81 εἴ περ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ (v. l. -οι), paraphr. καταμαλάξῃ, schol. AL ἤτοι δαπανήσῃ· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σιτίων τῶν ἐν τῇ γαστρὶ πλείω χρόνον κατεχομένων διὰ τὴν πέψιν τὴν ἐν αὐτῇ γινομένην. Ap. Soph. 96, 7 ἐν ἑαυτῷ παρακατάσχῃ. E. M. 666, 9 E. G. 303, 1 cf. 463, 24. Eust. 54, 7 ss.

[**κατα-πετάννυμι** (tantum in tmesi, aor. part. κατά - πετάσσας) expando, extendo, darüber ausbreiten. *Θ* 441 ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα π. (v. l. πετάσας, etiam Ap. Soph. 53, 22 E. M. 568, 2), schol. A καὶ καλύψας λιτῷ περιβολαίῳ ne pulcher currus macularetur. E. M. 568, 4 ἁπλώσας cf. *α* 130. — v. s. κατά I 2a.]

κατα-πέφνῃ, καταπέφνων v. s. κατα ΦΕΝ.

κατα-πήγνυμι (Act. aor. 1. κατέπηξεν *Z* 213 *I* 350, -ξαν *H* 441. Med. aor. syncop. κατέπηκτο *Λ* 378). defigo, depango. *Z* 213 ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονί, paraphr. ἐπὶ τῇ γῇ cf. Eust. 637, 41; Bekk. Am. Düntz. scr. ἐνί, v. s. ἐπί II A 1 a *β* p. 444; schol. ABL ἵνα μηκέτι πόλεμος εἶναι δοκῇ, καταπήγνυσι τὸ ἔγχος ὁ Διομήδης cf. Verg. Aen. 12, 130 defigunt telluri hastas. In tmesi pro ἐγκαταπ. legitur s. ἐν adv. est (v. s. ἐν II A c. p. 403) *H* 441 *I* 350 ἐν δὲ σκόλοπας κ. palos defixerunt (xit) in terra ad fossam. Aristarchus περὶ δὲ σκ. v. sch. A ad *I* 349. 2) med. defigor, fixus haereo. *Λ* 378 διὰ δ' ἀμπερὲς ἰός | ἐν γαίῃ κατέπηκτο, ὁ δέ.., de hiatu cf. Giseke hom. Forsch. 180. — tantum legitur in Il., cf. etiam Ellendt 3 hom. Abh. 33. (ἐγκαταπήγνυμι).

κατα-πίπτω (tantum aor. syncop. 1. pers. κάππεσον *Λ* 593, -ε, εν, κάππεσ' sexies decies, 3. p. du. καππεσέτην *E* 560, 3. pl. κάππεσον *M* 23 *Π* 662 *Ψ* 731) decido, delabor, procido. 1) sensu proprio. a) absol. *E* 560 τω χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε | κ., *χ* 85 περιρρηδὴς δὲ

τραπέζῃ | κάππεσεν ἰδνωθείς (v. l. δινηθείς vel δινωθείς), Düntz. τραπ. coniungit cum κάππ., Ψ 251 βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη (schol. ἐν ἄλλῳ ὕλη), cf. Verg. Aen. 6, 226 postquam conlapsi cineres. b) Μ 386 ὃ δ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς | κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, Π 743 ὃ δ' ἀρν. ἐοικὼς | κ. ἀπ' εὐεργέος δίφρου, μ 414 ὃ δ' ἀρν. ἐοικὼς | κ. ἀπ' ἰκριόφιν, Ψ 881 τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ (ἱστοῦ) | κάππεσε. c) Α 593 de Volcano deiecto ex coelo κ. ἐν Λήμνῳ Aristarchus, alii ἐς Λῆμνον cf. schol., Δ 523 Ν 549 Π 290 ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν κ., Μ 23 βοάγρια καὶ τρυφάλειαι | κ. ἐν κονίῃσι, Ο 538 πᾶς (λόφος) χαμᾶζε κ. ἐν κονίῃσι. d) Π 311 414 ο δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ | κ. (v. l. ἐπὶ γαίης), Ψ 731 ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω (v. l. κάππεσαν cf. Spitzn.), Π 580 ὃ δὲ πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ | κ., Π 662 πολέες γὰρ ἐπ' (v. l. ἄμ') αὐτῷ | κ., Ψ 728 ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς | κ. e) cum dat. loci ε 374 αὐτὸς πρηνὴς ἁλὶ κάππεσε nataturus. 2) transl. de animo: concidere. Ο 280 πᾶσιν παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός, schol. AD τὰς ψυχὰς ἐταπεινώθησαν ἅπαντες cf. E. G. 298, 21; minus recte schol. BL ἡ ψυχὴ ἐνενεύκει εἰς τοὺς πόδας, ὅπως δι' αὐτῶν σωθῶσιν.. ἢ τὸ πὰρ ποσὶν ἀντὶ τοῦ παραυτά cf. schol. Vind., L., Eust. 1015, 40. — In tmesi tantum aor. ἔπεσ', ε, εν, opt. πέσοιεν. Λ 676 ἔβλητ' ἄκοντι, κὰδ δ' ἔπεσεν, Π 469 κ 163 σ 98 τ 454 κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν (v. l. ἔπεσεν cf. La Roche h. T. 394) κονίῃσι μακών, Ψ 436 s. κατὰ δ' αὐτοὶ | ἐν κονίῃσι πέσοιεν, Ψ 727 κὰδ δ' ἔπεσ' ἐξοπίσω, schol. A γρ. κὰδ δ' ἔβαλ', Bekk., Faesi, Düntz. receperunt κὰδ δ' ἔπεσ', ceteri καδ δ' ἔβαλ' cf. Baeuml. annot. crit. in ed. Il. p. XLII; ω 540 de fulmine κὰδ δ' ἔπεσε πρόσθε γλ. Ὀβριμοπάτρης. de tmesi v. s. κατά I 1. — Multo saepius in Il. (octies decies, et in tmesi quater) quam in Od. (ter, in tm. quater), nusquam in hymnis. Leguntur formae saepissime in introitu versus (septies decies), ter in quinto pede, semel (ε 374) in quarto. In tmesi omnibus locis legitur κὰδ δ' ἔπεσ', ε, εν (septies) in introitu versus, de κατὰ - πέσοιεν v. Ψ 436 s. Sunt quibus videatur statuenda esse tmesis κ 559 λ 64 κατ' ἀντικρὺ τέγεος πέσεν (ον), v. s. καταντικρύ.

κατα-πίων praepinguis. Ψ 750 v. l. βοῦν θῆκε μέγαν καταπίονα (pro καὶ πίονα) δημῷ cf. schol. A; nec minus Λ 40 scr. codd. ACGL καταπίονα. Male ex duabus vocibus, ex κατὰ πίονα una conflata est. Lex. Seg. Bachm. 270, 29, Photius, Suid. καταπίονα: λιπαρά.

κατα-πλέω devehor ex alto portum aut litus versus, appello in portum, opp. ἀναπλέω. ι 142 ἔνθα κατεπλέομεν (C. καταπλ.).

κατα-πλήσσω (pass. aor. κατεπλήγη) percello, perterreo. Pass. percellor, perterreor. Tantum translate. Γ 31 Ἀλέξανδρος κατεπλήγη φίλον ἦτορ, paraphr. ἐφοβήθη τὴν ψυχήν, cum conscientia maleficii sui eum stimularet. Eust. 374, 11 κ. ἐπὶ ψυχῆς, ὥς περ καὶ ἐκπλαγῆναι, οἷον· ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσα, παρ' Εὐριπίδῃ (Med. 8) cf. Ν 394 Σ 225; Hes. καταπλήσσει· καταταράσσει, φοβερίζει, κατεξανιστᾷ. καταπλήττεται· φοβεῖται, δειλιᾷ. Phot. κατανίστασθαι. E. M. 661, 40 E. G. 178, 5. 203, 51; de accus. ἦτορ cf. La Roche h. Stud. p. 24 s. — Fulda Spr. d. hom. Ged. 61 s.

κατα-πνείω. part. καταπνείουσα. afflo. h. Cer. 238 Δημήτηρ χρίεσκ' ἀμβροσίῃ ὡσεὶ θεοῦ ἐκγεγαῶτα | ἡδὺ κ. καὶ ἐν κόλποισιν ἔχουσα divinum ei vigorem afflabat cf. Aesch. Ag. 10[...] Eur. Rhes. 387 Verg. Aen. 1, 591. Ov. Fast. 4, 542 tantus caelesti venit ab ore vigor, v. Vos[s] ad Hymn. an Dem. p. 73.

κατᾱ-πρηνής (tantum dat. sing. καταπρη[νεῖ] ter et dat. pl. -νέσσι quater) pronus deorsum versus. Epitheton manus. Omnibus locis p[er] thesin 1. pedis praeter τ 467. — Π 792 πλῆξ[ε] μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω | χειρὶ κ., paraph[r.] κατεστραμμένῃ, schol. B πλατείᾳ καὶ διατετα[μένῃ], Ο 114 398 ν 199 πεπλήγετο μηρώ | χερ[σὶ] καταπρηνέσσ' quod fiebat in luctu aut indignatione. ν 164 χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας, h. Ap. P. 155 χειρὶ κ. δ' ἔλασε cf. Herm. h. l.; τ 46[7] οὐλὴν χείρεσσι καταπρηνέσσι (v. l. -πρηνέ[σσι]) λαβοῦσα, Eust. 1873, 32 χ. κ. αἱ φυσικῶς ψ[η]λαφῶσαι κατὰ τὸ θέναρ, ὁποίαις καὶ δραττό[μεθα]· ὥς περ αὖ πάλιν ὑπτίαις χερσὶ δεχ[ό]μεθα τὰ διδόμενα. Paraphr. Il. κατωφερῆ[.] καταφορικός cf. Hes. Eust. 1737, 55.

κατα-πτήσσω (aor. 1. part. καταπτήξας Χ 191 aor. 2. sync. 3. du. καταπτήτην Θ 136) deprim[o] me (propter timorem). Θ 136 δεινὴ φλὸξ ὦρ[το] θεείου καιομένοιο, τὼ δ' ἵππω δείσαντε [...] (L καταπλήτην) ὑπ' ὄχεσφιν, Χ 191 νεβρὸ[ν] ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται . . τὸν δ' εἴ π[ερ] τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, schol. [...] ὑποπεσών, paraphr. κρυβείς. In tmesi Θ 19[0] (v. s. κατά I 1) βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ [δ'] ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ Φαίηκες λᾶος ὑπὸ ῥιπ[ῆς] schol. BHQV ἤχησεν ὁ λίθος πρὸς τῇ γῇ, [...] τοὺς Φαίακας καταπτῆξαι. δύναται δὲ κ[...] ἔνευσαν πρὸς τὴν γῆν, ὅπερ οἱ ἐν καταπλήξ[ει] ποιοῦσιν. Eust. 1591, 35 τὸ πολὺ τοῦ βόμβ[ου] δηλοῖ. δι' αὐτοῦ δὲ, τὸ σφοδρὸν τῆς βολ[ῆς] ἔστι δὲ καταπτῆξαι πρὸς τῇ γῇ, τὸ διὰ δ[έος] κατακύψαι ἕως καὶ εἰς γῆν, δεδιότα ἕκαστ[ον] περὶ τῇ σφετέρᾳ κεφαλῇ. Hes. ἔπτηξαν, [ἐφο]βήθησαν. δειλιᾷ, φοβεῖται.

κατα-πτώσσω (praes. -ουσι, infin. -ειν, pa[rt.] οντα, οντες) i. q. καταπτήσσω: deprimo me pr[o]pter timorem, perterritus sum, extimesco. Ta[n]tum in Il. libris Δ et Ε. Omnibus locis p[er] thesin 1. pedis. Δ 224 ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζον[τα] ἴδοις Ἀγαμέμνονα οὐδὲ καταπιώσσοντ', Δ 3[40] τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, cf. schol. BL Ε 254 οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μά[χε]σθαι | οὐδὲ καταπτώσσειν, Ε 476 ἀλλὰ κα[τα]πτώσσουσι, κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα. Parap[hr.] ἀποδειλιᾶν, δειλιᾶν, Hes. φοβεῖται, δει[λιᾷ,] ταπεινοῦται.

κατα-πύθω (act. aor. κατέπῡσε, pass. pr[aes.] καταπῡ́θεται). putrefacio, putredine absu[mo]. 1) Act. h. Ap. 371 τὴν δ' αὐτοῦ κατέπυσ' ἱε[ρὸν] (cod. M κατέπυσεν ἵμερον) μένος Ἠελί[οιο]. 2) Pass. Ψ 328 τὸ (ξύλον) μὲν οὐ καταπύθ[εται] ὄμβρῳ putrescit, paraphr. κατασήπεται cf. sch[ol.] B; Hes. εὐρωτιᾷ (quod corr. Bruno).

κατ-ᾱράομαι (praes. καταρῶνται, impf. κ[ατη]ρᾶτο) imprecor. a) τινί τι. τ 330 τῷ δὲ κ. π[άν]τες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω. b) c. infin. Ι [454] πατὴρ δ' ἐμὸς . . πολλὰ κατηρᾶτο, μή π[οτε] γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν, dat. p[ers.] facile suppletur; paraphr. κατηύχετο, de in[f.] Hentze d. Acc. c. Inf. bei Hom. in Ztschr[.] Gymn.w. XX 733. — Doederl. Gl. 19.

κατᾱ-ρῑγηλός (pro καταϝριγ., ortum ab [κα]ταϝριγεῖν, ϝρῖγος) horrendus, formidolosus, [...] φίλος. ξ 226 ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες φίλαι ἦ[σαν] καὶ πόλεμοι . . καὶ ὀιστοί, | λυγρά, τά τ' [...]

λοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται, v. l. καὶ ῥιγηλά, Bekk. Nauck c. cod. L καταρριγηλά; Faesi Düntz. (? cf. eius adn.) cum S κατὰ ῥιγηλά, sed cf. Kayser ‚die getrennte Schreibart beruht auf Annahme e. Tmesis u. e. Kompos. καταπέλομαι, welches weder in der Bedeutg v. ἐπιπέλομαι gefasst w. darf, noch in e. andern dem Sinn entsprech. Weise erkl. w. kann'. de adi. in ηλός exeuntibus cf. Lob. Path. proll. 109 L. Meyer vgl. Gr. II 201 579, de compositione cf. Fedde Wortzus.setzung bei Hom. I, Bresl. 1871 p. 12; de α producto cf. Curt. Et. Nr. 514 La Roche h. U. 55 64. Hartel hom. Stud. I p. 16. — schol. V Eust. 1762, 43 legunt ῥιγηλά et interpr. φρικτά, φοβερά, θανατηρά.

κατα-ρρέζω (praes. part. sync. καρρέζουσα Ε 424, aor. κατέρεξεν) demulceo τινά. Ε 424 τῶν τινα κ. Ἀχαιιάδων ἐυπέπλων, paraphr. παρακαθίζουσα (ὁμαλίζουσα). Saepissime additur dat. χειρί. Α 361 Ε 372 Ζ 485 Ξ 263 v. l. (cf. schol. V et Spitzn. h. l.) Ω 127 δ 610 ε 181 χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν (Ε 372 Ζ 485 ε 181 v. l. κατέρεψεν), ν 288 χειρί τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤικτο γυναικί. Origo huius verbi dubia est: schol. BL ad Ε 372 κατέρεξεν: ῥέζω σημαίνει τρία, τὸ πράττω καὶ τὸ θύω καὶ τὸ τῇ χειρὶ καταψῶ cf. E. M. 701, 6 E. G. 491, 12, sed non liquet quomodo inter se congruat significatio detrahendi (herunternun) et demulcendi (streicheln). Lob. Rhem. 79 qui Oppiani Hal. IV 611 ἀκάνθας ἦκα καταρρέξειεν ἐπικλίνοι τε πιέζων arbitratur κ. signif. deprimere, in verbo demulcendi illam significationem ductus deorsum euntis non evanescere censet; sec. Doederl. Gl. 569 ortum est ex κατεράζειν i. e. καταψῆν καὶ ἐρᾶν, Autenr. in Naegelsb. adn. ad Α 361 derivat ab ὀρέγω. Paraphr. Il. κατέψησε, E. G. 307, 33 κατέψηξε, κατεπράϋνε cf. Hes.; Ap. Soph. 95, 25 Eust. 568, 3 καταψῶσα, Eust. 118, 3 καταψᾶν καὶ ἅπτεσθαι ἠρέμα κολακευτικῶς cf. 558, 25. h. Merc. 356 v. s. κατέργω.

κατα-ρρέω (tantum part. praes. καταρρέον) effluo. Δ 149 (ἀθετεῖται Ariston.) Ε 870 αἷμα . ἐξ ὠτειλῆς. In tmesi: praes. part. ῥέοντες, impf. ἔρρεε, ῥέε. a) abs. Ψ 715 κατὰ δὲ ῥότιος ῥέεν ἱδρώς. b) cum gen. Λ 811 κ. δὲ ῥέεν ἱδρὼς | ὤμων καὶ κεφαλῆς, Ν 539 κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔρρεε χειρός. c) cum praep. ἐκ. Π 109 s. κὰδ δέ οἱ ἱδρὼς | πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, λ 599 s. κατὰ δ' ἱδρὼς | ἔρρεεν ἐκ μελέων, ρ 209 κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ | ὑψόθεν ἐκ πέτρης. — Hoffm. Tmesis 17; v. s. κατά I 1 et II 2.

κατ-άρχομαι (tantum impf. κατήρχετο), ap. Hom. vox sollemnis: initium sacri facio, sacr. ordior; constr. praegnans c. acc. γ 445 Νέστωρ χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο i. e. ἐχερνίψατο καὶ οὐλοχύτας (οὐλὰς) κατέχεε κατὰ τοῦ ἱεροῦ, ἀρχόμενος θύειν (mit Weihwasser u. Opfergerste das Opfer beginnen) Doederl. Gl. 12 cf. Autenrieth ap. Naegelsb. ad Α 471 p. 163 Buttm. Lexil. I 103; schol. EHMPQ πρῶτος ἦρχε. τὸ δὲ ἀπὸ τῶν χερνίβων περιρραίνειν τῷ ἱερείῳ καὶ τὰς κριθὰς προβάλλειν κατάρχεσθαι ἐκάλουν οἱ παλαιοί, Phot. κατάρξασθαι τῶν τριχῶν. ἀπάρξασθαι τοῦ ἱερείου, Hes. τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι. Post Homerum addere solebant verbo κατάρχεσθαι genet. cf. schol. P, Eust. 1476, 43.

κατα-σβέννυμι (tantum aor. κατέσβεσε) exstinguo. Φ 381 Ἥφαιστος κ. θεσπιδαὲς πῦρ. [Π 123 τῆς (νηὸς) αἶψα κατασβεστὴ κέχυτο φλὸξ v. l. pro κατ' ἀσβέστη cf. schol. BL μόνως ἀσβέστη ἀναγνωστέον, οὐ κατασβ.] In tmesi aor. ἔσβεσεν, ἔσβεσαν, imper. σβέσατε. Π 293 κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ, Ψ 237 κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ cf. 228, Ψ 250 Ω 791 κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ. Tantum in Iliade. de tmesi v. s. κατά I 2 a.

κατα-σεύομαι (aor. sync. κατέσσυτο, Grashof Abwerfg d. Augm. Düsseld. 1852 p. 4 dicit plusqu.pf. esse, cuius vis esset par impf.; h. l. autem aor. est) deorsum moveor, feror, c. accus. loci (cf. La Roche h. St. p. 118): Φ 382 ἄψορρον δ' ἄρα κῦμα κ. καλὰ ῥέεθρα, paraphr. κατὰ τὰ ῥεῖθρα ὥρμησεν cf. schol. D; Eust. 1242, 8; v. l. κατέσχετο (pro κατέσσυτο) cf. schol. D.

[**κατα-σήπομαι** putresco, putrefio. Tantum in tmesi. aor. 2. coni. 3. sing. σαπήῃ. Τ 27 κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ, schol. B ὁ νεκρὸς κατασαπῇ τὸν χρόα. Ἀττικῶς δὲ ἔχει ἡ σύνταξις, schol. A οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η, σαπήῃ, Eust. 1169, 26 σαπείῃ. v. etiam s. v. κατά I 2.]

κατα-σκιάω (impf. κατεσκίαον) obumbro. μ 436 ὄζοι κ. δὲ Χάρυβδιν.

(**κατά-σκοπος** speculator. Κ 38 τιν' ἑταίρων | ὀτρυνέεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον, Herod. Ἀρίσταρχος κατάσκοπον, nisi potius esse videtur legendum ἐπίσκοπον ὥς. — Hes.)

[**κατα-σμύχω** comburo, igne consumo. Tantum in tmesi. aor. inf. σμῦξαι. Ι 653 πρίν γ' Ἕκτορα Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι | κτείνοντ' Ἀργείους, κατά τε σμῦξαι πυρὶ νῆας. In codd. et apud vett. grammaticos saepe legitur σμύξαι, schol. BEHQ ad γ 195 v. l. καὶ ἐπισμύξαι πυρὶ νῆας, Did. Ἀρίσταρχος οἶδε καὶ τὴν φλέξαι γραφήν. — paraphr. κατακαῦσαι, Hes. μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι. E. G. 266, 47 Eust. 781, 33; v. etiam s. v. κατά I 2.]

[**κατα-στείβω** calco. h. XIX 4 νύμφαις αἵ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης στείβουσι κάρηνα, Nymphae saxorum cacumina calcare solent. Verbum non legitur nisi ap. Soph. Oed. C. 467. Koechly (Progr. Turic. 1856 p. 6) coni. στείχουσι κέλευθα, Baum. λείπουσι κάρηνα q. v. — La Roche h. St. p. 119.]

κατα-στίλβω cum fulgore demitto. h. VIII 10 κλῦθι πρηῢ καταστίλβων σέλας ὑψόθεν ἐς βιότητα | ἡμετέρην, Hemsterhusii coni. κατάστιλψον, quam probarunt Ruhnk. Wolf. Ilg., non est necessaria v. Matthiae h. l. — Hes.

κατα-στορέννυμι et **κατα-στόρνυμι** (Praes. part. sync. καστορνῦσα ρ 32, aor. κατεστόρεσαν Ω 798) prosterno, humi sterno, consterno. ρ 32 Εὐρύκλεια κώεα καστορνῦσα (v. l. καστρωννῦσα, καστρωνῦσα) θρόνοις ἔνι δαιδαλέοισι, Ω 798 ὕπερθε πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν (v. l. καταστόρ. quam recepit Bekk.) μεγάλοισι sc. τὴν λάρνακα. In tmesi aor. στόρεσε et στόρεσαν. ν 73 κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε | νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν, ἵνα νήγρετον εὕδοι, υ 2 κὰμ μὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθεν | κώεα πόλλ' οἴων. de tm. v. etiam s. v. κατά I 1. — sch. Q ad ρ 32 Hes. καταστρωννύουσα, Suid. Phot. Hes. κατέστρωσε cf. Eust. 1811, 10.

κατα-στρέφω (aor. part. καταστρέψας) everto. h. Ap. 73 (νῆσον) ποσσὶ κ. ὤσῃ ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν pedibus, radicibus quibus insula fundo maris tenetur v. Baum.; Herm. expunxit versum.

κατα-στρώννυμι v. s. καταστορέννυμι.

κατα-στυγέω (aor. κατέστυγε) horreo, perhorresco. P 694 Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε (Suid. κατὰ δ' ἔστυγε) μῦθον ἀκούσας, schol. A κατεστύγνασεν, ἠνιάθη, sch. D ἐν στυγνότητι καὶ κατηφείᾳ ἐγένετο, paraphr. ἐλυπήθη. In tmesi aor. ἔστυγον. c. accus. κ 113 γυναῖκα εὗρον ὅσην τ' ὄρεος κορυφήν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν, schol. BQ ἐφοβήθησαν, ἐξεπλάγησαν. ἡ γὰρ Στὺξ ἐκπληκτική ἐστιν. de tmesi v. s. κατά I 2 a. — Hes. κατεστύγνασεν, κατεπλάγησαν, ἐμίσησαν, Ap. Soph. 96, 2 Eust. 1123, 25 ss. 1650, 58 cf. E. M. 731, 26 E. G. 307, 16 Cramer Anecd. I 222, 15.

κατα-στύφελος admodum durus, asper. h. Merc. 124 ῥινοὺς δ' ἐξετάνυσσε καταστυφέλῳ (cod. DL² κατὰ στ., cod. M κατὰ στυφελῇ) ἐπὶ πέτρῃ cf. Hesiod. theog. 806; Hes. κατάξηρος. καὶ ἡμεῖς δὲ τὰς ἀνεργάστους χώρας καὶ σκληρὰς **στυφλὰς** καλοῦμεν.

κατα-τανύω (aor. sync. καττάνυσαν) intendo, extendo. h. VII 34 ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅπλα κ. ‚funes attrahendo intenderunt' cf. Herod. VII 36.

[**κατα-τείνω** (non legitur nisi in tmesi aor. τεῖνεν, τεῖναν) prorsus tendo, traho. Tantum in Il. Γ 261 311 κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω, Τ 394 κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω | κολλητὸν ποτὶ δίφρον cf. Ε 262; v. etiam s. κατά I 2 a.]

κατα-τήκω. Act. aor. κατέτηξεν, pass. praes. κατατήκομαι, -τήκεται. Tantum in libro τ Od. 1) Act. liquefacio. τ 206 ἥν τ' (χιόνα) εὖρος κατέτηξεν. 2) Pass. intrans. liquefio. a) sensu proprio τ 205 ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν. b) transl. τ 136 Ὀδυσῆ ποθέουσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ desiderio contabesco, cf. Fulda Spr. d. hom. Ged. p. 136 s.

κατα-τίθημι. Act. fut. καταθήσω τ 572, -θήσει π 45, aor. 1. κατέθηκα ι 329, κατέθηκ' π 288 τ 7; 3. pers. -έθηκε(ν) vicies, -έθηκ' ν 20, -έθηκαν Ω 271, aor. 2. sync. κάτθεμεν ω 44 ι 72 v. l., κάτθεσαν (octies), coni. καταθείομεν φ 264, imper. sync. κάτθετε τ 317 φ 260, infin. pro imper. καταθεῖναι π 285, inf. sync. κατθέμεν τ 4, part. καταθείς υ 259 v. l., -θέντε Ψ 381. Med. aor. 2. sync. κατθέσθην χ 141, κατθέμεθα σ 45, κατέθεντο Γ 114 ν 72 ρ 86 179 υ 249, coni. καταθείομαι Χ 111 τ 17, inf. καταθέσθαι τ 20, part. sync. κατθέμενοι ω 190. — A) Act. depono, colloco. 1) Ψ 139 ὅτε χῶρον ἵκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχ., κάτθεσαν sc. νέκυν, ρ 333 τὸν (δίφρον) κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν ἀντίον, τ 100 μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα δίφρον, Γ 425 τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα cf. Ariston. ad Γ 423; υ 259 v. l. δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν (cf. Aristot. Poet. c. 22, Eust. 1890, 53), quam receperunt Bekk. Am. Faesi Düntz. Baeuml. Nauck, meliores libri παραθείς id quod legunt La Roche Kayser; π 45 πάρα δ' ἀνήρ, ὃς καταθήσει sc. ἕδρην, schol. H ὃς καθίσει ἡμᾶς. φ 82 δακρύσας Εὔμαιος (τόξον) ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν, φ 264 ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα cf. φ 260; Δ 112 καὶ τὸ (τόξον) μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ | ἀγκλίνας, Nican. ἐπὶ τὸ ταν. βραχὺ διασταλτέον. Interpunctionem non admittit Classen Beob. 127, cum ἀγκλ. non ad κατέθ., sed ad ταν. pertineat. Minus recte Eust. 451, 20 τὸ εἰς γῆν ἀνακλῖναι ὅμοιόν ἐστι τῷ καταθεῖναι quem sequitur Damm, neque recte La Roche Düntz. ‚εὖ κ. er setzte ihn in Stand, machte ihn zurecht'. ν 370 καὶ τὰ (χρυσὸν καὶ χαλκὸν εἵματά τε) μὲν εὖ κατέθηκε, ν 284 χρήματ' ἐμὰ ἐκ νηὸς ἑλόντες | κάτθεσαν, ἔνθα περ ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην, τ 572 νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον, τοὺς πελέκεας, Eust. 1878, 53 καταθήσω καιρίως ἐρρέθη διὰ τὸ κάτω τιθεσθαι κατὰ γῆς τοὺς τοιούτους πελέκεας, τ 317 ἀμφίπολοι, κάτθετε εὐνήν, δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα, Eust. 1866, 22 κατευθεῖναι εὐνήν, ἤτοι στρῶσαι, ι 329 καὶ τὸ μὲν (ῥόπαλον) εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ reposui, legte zur Aufbewahrung nieder; φ 260 τόξα ἕκηλοι κάτθετε deponite i. e. removete amovete. Iungitur cum praepos. a) ἐπί c. dat. Ω 271 καὶ τὸ μὲν (ζυγόν) εὖ κατέθηκαν ἐπὶ ῥυμῷ, πέζῃ ἔπι πρώτῃ, ζ 75 καὶ τὴν μὲν (ἐσθῆτα) κατέθηκεν ἐυξέστῳ ἐπ' ἀπήνῃ, schol. HP Ἀριστοφάνης γρ. κατέθηκαν, οἱ δμῶες; β 415 πάντα φέροντες ἐπὶ νηὶ κάτθεσαν (v. l. ἐνὶ νηί), Ζ 473 καὶ τὴν μὲν (κόρυθα) κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν cf. Ψ 381 ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην. b) ἐπί c. gen.: Γ 293 καὶ τοὺς μὲν (στομάχους ἀρνῶν) κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας | θυμοῦ δευομένους cf. Ζ 473; de praep. v. s. ἐπί II C 1 pag. 450; de partic. cf. Classen Beob. 127; h. Ven. 165 εἵματα κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου, υ 96 χλαῖναν καὶ κώεα κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου (v. l. θρόνον), ρ 356 ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν | αὖθι ποδῶν προπάροιθεν ἐπὶ πήρης de cibis quos ante se deponit mendicus in pera, quia mensa carebat. c) cum praep. ἐν: Σ 233 ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπὲκ βελέων ἐρύσαντες | κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι, ω 44 κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, h. Ven. 236 ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, ν 135 οἱ δ' εὕδοντ' κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, Π 683 οἵ ῥά μιν (mortuum Sarpedonem) ὦκα | κάτθεσαν ἐν Λυκίης πίονι δήμῳ, Eust. 1081, 13 τὸ κάτθεσαν οἰκειότατον μὲν ἐπὶ νεκροῦ ἐνταφιαζομένου οὐκ ἀνοίκειον δὲ οὐδὲ ἐπὶ κειμηλίων καὶ μάλιστα, ἐφ' ὧν οἰκεῖον τὸ τῆς παρακαταθήκης ὄνομα, h. Merc. 63 καὶ τὴν μὲν κατέθηκε φέρων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ | φόρμιγγα, ι 247 ἥμισυ (γάλακτος) πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν (Apoll. Soph. 148, 33 πλεκτοῖσι, cf. etiam Did. ad Σ 5.. ἀμησάμενος κατέθηκεν cf. schol. E; Doed. ... 299 ‚er legte die geformten Käse in die Körbe od. auf die Hürden'. d) c. praep. εἰς. υ ... χλαῖναν καὶ κώεα ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνον, h. Merc. 134 ἀλλὰ τὰ μὲν κατέθηκεν ἐς αὔλιον ὑψιμέλαθρον cf. Baum.; reponere, in Verwahrung legen: π 285 (τεύχεα) ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι ἀείρας | πάνυ μάλα (Zenod. expunxit), ω 166 τεύχε' ἀείρας ἐς θάλαμον κατέθηκε cf. h. Ven. 236. — π 2.. καί μ' εὕδοντα κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην, schol. εἰς Ἰθάκην γὰρ αὐτὸν κατήγαγον ἐκεῖνοι· ... τὸς δὲ ἐν Ἰθ. ἐστίν, ὥστε εἰς Ἰθ. γραπτέον Ellendt 3 hom. Abh. p. 45 corrigendum esse censet ἐν Ἰθ. coll. ν 135, sed cf. Faesi b. l. ι 72 καὶ τὰ μὲν (ἱστία) ἐς νῆας κάτθεμεν (v. l. pro κάθεμεν) δείσαντες ὄλεθρον, cf. etiam τ de praepos. ἐν et εἰς apud v. κατατιθέναι Ellendt l. l. e) c. praep. ὑπό. ν 20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο ὑπὸ ζυγά, schol. B κατατεθῆναι παρὼν ἐποίησεν, cf. ι 3.. f) π 288 τ 7 ἐκ καπνοῦ κατέθηκα sc. τεύχεα extra fumum cf. schol. HQ et Eust. 1802, g) τ 55 τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν

ungitur cum adv. loci: τ 4 χρὴ τεύχε' ἀρήια ατθέμεν εἴσω, expungunt vv. 3—52 Kirchhoff ompos. d. Od. p. 179, qui censet hunc locum epetitum esse ex π 284 s., et Düntz.; vv. 1—10 olkmann qu. ep. 108; χ 340 ὃ φόρμιγγα κατθηκε χαμᾶζε | μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου f. schol. Q. 2) de praemiis certaminum quae medio deponebantur. Ψ 267 τῷ τριτάτῳ πυρον κατέθηκε λέβητα, ω 91 ἐπὶ σοὶ κατθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα tua causa, in tuum onorem deposuit pretia, sed cf. τ 572 καταήσω ἄεθλον, τοὺς πελέκεας, ponam certamen. - B) Med. mihi, meum, mea depono. Χ 111 δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι καὶ κόρυθα, chol. BV λέγει ἀποθέσθαι τὰ ὅπλα, ὅπως μὴ οχῇ ὡς πολεμίῳ προσιέναι, ἢ ἵνα μὴ διὰ τῆς έας τῶν ὅπλων ἐπ' αὐτὸν ὁρμήσῃ, cf. etiam pitzn. h. l., ω 190 οὔ πω ἴσασι φίλοι, οἵ κ' τονίψαντες μέλανα βρότον κατθέμενοι γοοιεν mortuum in lecto cf. ω 44; τ 20 νῦν δ' θέλω καταθέσθαι (ἔντεα), ἵν' οὐ πυρὸς ἵξετ' υτμή de-, reponere cf. Eust. 1853, 25. σ 45 ς (γαστέρας αἰγῶν) δ' ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα ponebamus ad cenam. Iungitur cum praepos. ἐπί c. dat. Γ 114 τεύχεά τ' ἐξεδύοντο. τὰ ν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ | πλησίον ἀλλήλων. ἐν. ν 72 αἶψα τά γ' ἐν νηὶ πομπῆες δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρῶσιν. c) c. εἰς. 17 ὄφρα κεν ἐς θάλαμον καταθείομαι (v. l. ταθείομεν) ἔντεα πατρός. de praep. ἐν et ; cf. Ellendt p. 45. d) c. κατά. ρ 86 179 249 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς θρόνους τε (υ 249 v. l. κατέθηκαν). Iungir cum adv. loci: χ 141 οὐδέ πῃ ἄλλῃ | τεύχεα τθέσθην Ὀδ. καὶ υἱός. — In tmesi: Act. impf. ίθει Ψ 851, τίθεσαν χ 449, aor. ἔθηκεν Τ 12, κεν Ψ 700 ρ 467, θῆχ' Ψ 799 886, ἔθεσαν 119, imper. θέντων τ 599. Med. aor. ἔθεσθε Ap. P. 279. A) Act. 1) ρ 466 s. κὰδ δ' ἄρα ρην θῆκεν, τ 599 ἤ τοι κατὰ δέμνια θέντων δμωαί (v. l. καταδέμνια), cf. schol. H et 317. Iungitur c. praepos. a) ἐπί c. dat. ν 119 δ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον νῳ. b) ὑπό. χ 449 κὰδ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ θεσαν αὐλῆς (νέκυας). c) c. πρόσθεν. Τ 12 ὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν | πρόσθεν Ἀχιλλῆος. — 55 ἑζομένη δὲ κατ' αὖθι φίλοις ἐπὶ γούνασι ῖσα, referendum est κατά ad praecedens ἑζονη, Bekk. καταῦθι (q. v.). 2) de praemiis cerminum: Ψ 700 Πηλείδης κατὰ τρίτα θῆκεν θλα, Ψ 798 s. κατὰ μὲν ἔγχος | θῆχ' ἐς ἀγῶνα ρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν omisso bo, Ψ 884—6 κατὰ μὲν ἔγχος, κὰδ δὲ λέτα θῆχ' ἐς ἀγ. φέρων, Ψ 851 κὰδ δ' ἐτίθει α μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα. B) Med. Ap. 457 οὐδὲ καθ' ὅπλα μελαίνης νηὸς ἔθεσθε; Grashof Schiff bei Hom. 26 adn.; Doederl. Gl. dubius est num υ 387 ἢ δὲ κατ' ἄντηστιν ιένη περικαλλέα δίφρον pertineat κατά ad ιένῃ (v. s. κατάντηστιν). de tmesi v. s. κατά . — Eust. 1261, 19 καταθέσθαι νῦν μὲν τὸ ω θεῖναι εἰς γῆν, ὃ ἀντίκειται πρὸς τὸ θεῖναι. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ ἐπὶ τοῦ λογητικῶς συγκατατίθεσθαι τὴν λέξιν τιθέα- Leguntur in introitu versus κάτθεσαν (exc. 5), κάτθεμεν ω 44, κάτθετε φ 260, κατθέα, κατθέμενοι, post arsin 2. pedis κατέ(α), -καν, κατέθηχ', κατέθεντο (exc. Γ 114), αθέσθαι, post caes. tertii pedis καταθείο-, -θείομαι, καταθείς, κάτθεμεν ι 72 v. l., arsin 4. pedis καταθήσω, -θεῖναι, -θέντε. — κατέθηκε duodecies legitur post arsin 2. p., quater post arsin 4. p., ter in exitu versus (exc. ρ 333). Incipit versus a verbis καὶ τοὺς (τὴν) μὲν κατέθηκ. Γ 293 Ζ 473 ζ 75 h. Merc. 63 cf. h. Merc. 134; καὶ τὸ (τὰ) μὲν εὖ κατέθηκ. Δ 112 Ω 271 ι 329 ν 20 370 (ἐγκατατίθημι).

κατᾰ-τρῡχω. Praes. ind. -τρύχω Ρ 225, coni. -τρύχω ο 309, -τρύχῃ π 84 (Eust. 1794, 43 legit -τρύχοι). — Tantum post caes. 3. pedis. attero, transl. comedo, exhaurio. Ρ 225 τὰ (ut vos habeam urbis defensores) φρονέων δώροισι κ. καὶ ἐδωδῇ λαούς, paraphr. ἀνιῶ, schol. A καταπονῶ, ὑμῖν δωρεὰς καὶ τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν ἀναγκάζω. sch. ἄλλως. ὅρα τὸ αἰσχρόν· κατατρύχεσθαί φησι τοὺς Τρῶας εἰς τὴν τῶν συμμάχων διατροφήν. ο 309 λιλαίομαι ἀπονέεσθαι | πτωχεύσων, ἵνα μή σε κ. καὶ ἑταίρους, π 84 εἵματα πέμψω καὶ σῖτον | ἔδμεναι, ὥς ἄν μή σε κ. καὶ ἑταίρους. Hes. λυπεῖ, καταπονεῖ. Suid. ἔλαττον (videtur reponendum ἐλαττοῦν) πιέζειν.

κατ-αῦθι et **κατ-αυτόθῐ** eo ipso loco, ibi, ibidem. Ita scribunt coniunctim Bothe Bekk.[2] Am., Wolfius autem et ceteri editores ab adv. separatum κατά referunt ad verbum proximum. Diversa fuisse grammaticorum iudicia apparet ex Herodiani adnotatione ad Κ 273 κατ' αὐτόθι: φασὶ παρέλκειν τὴν κατά· διὸ φυλάσσειν τὸν αὐτὸν τόνον. κἂν μὴ παρέλκῃ δέ, συντάσσηται δὲ τῷ λιπέτην, οὐ δύναται ἀναστρέφεσθαι κατὰ δύο τρόπους, cf. etiam Eust. 804, 53. Codices plerumque separant, Venetus videtur bis legisse καταῦθι cf. La Roche h. U. 246. Tmesin statuendam esse recte dixit Lucas Philol. Bemerk., Bonn 1839 p. 17, La Roche h. U. 246 probatque Lob. path. el. I 612 ‚ubi nullum intercedit verbum quod cum praepos. apte componi possit, merito probatur coniunctio'. Quamvis Hoffmann Tmes. III 5 tmesin statui non posse dicat Ν 653 κ 567, nullum tamen apud Hom. est exemplum quod contrarium suadeat; de Φ 344 v. infra. 1) Ν 653 κ 567 φ 55 ἑζόμενος (οι, η) δὲ καταῦθι, rectius videtur κατά coniungere cum ἑζομ., paraphr. Ν 653 ἐνταῦθα καθεσθείς, etiam Nicanor h. l. videtur separare. Ρ 535 Ἄρητον δὲ καταῦθι λίπον, Spitzn.: ‚Barnes. suopte ingenio repertum γρ. καταῦθι apposuit', Ω 470 Ἰδαῖον δὲ καταῦθι λίπεν. 2) καταυτόθι. Κ 273 λιπέτην δὲ καταυτόθι πάντας ἀρίστους (v. l. παρ' αὐτόθι), Eust. 804, 53 κατέλιπον αὐτόθι cf. Herod. h. l., Φ 201 τὸν δὲ καταυτόθι λεῖπεν, paraphr. κατέλιπεν, φ 90 καταυτόθι τόξα λιπόντε. Φ 344 καῖε (πῦρ) νεκρούς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν. cum αὐτόν non habeat quo referatur, Bentley αὐτὸ (πεδίον) coniecit, quod probabile videtur La Rochio; scribunt id quod neque in manuscr. (sec. Hoffm. legitur in cod. Laur. cf. Tmesis III 5) neque apud grammat. legitur, κατ' αὐτόθ' Wolfius Bekk.[1] Spitzn. Dind. Düntz., Bäuml., expungunt versum Heyne Bothe Hoffm. Düntz. — καταῦθι omnibus locis legitur post thesin 2. pedis antecedente δέ, κατ' αὐτόθι post caes. 3. pedis exc. Φ 201. de his voc. v. etiam sub κατά I 2 b p. 661; de adv. loci in θι exeuntibus v. Lehmann Lehre v. Locativ, Neustettin 1870 p. 9.

κατα-ΦΕΝ. tantum aor. κατέπεφνον ω 325, κατέπεφνε(ν) quindecies, pl. 3. p. κατέπεφνον ψ 329, coni. καταπέφνῃ Γ 281, part. καταπέφνων Ρ 539. Herod. ad h. l. Ἀρίσταρχος ὡς

τέμνων et ad Π 827 ὡς τέμνοντα· οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Τυραννίων παροξύνει ὡς λαβόντα, δεύτερον ἀόριστον ἐκδεχόμενος . . . καί μοι δοκεῖ ὁ Τυραννίων λόγῳ ὑγιεῖ χρῆσθαι. εἰ γὰρ πέφνω, -εις οὐ λέγομεν, ὑποτακτικῶς δὲ πέφνω, πέφνῃς καὶ ἔστι δεύτερος ἀόριστος, δῆλον ὅτι ὀφείλομεν καὶ τὴν μετοχὴν ὀξύνειν. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος καὶ τῷ χαρακτῆρι τῆς φωνῆς ἐπείσθη, καὶ οὕτως ἐβάρυνεν. ἐπεὶ γὰρ αἱ εἰς νων λήγουσαι μετοχαί, ἔχουσαι πρὸ τοῦ ν σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκήν, ἤτοι ἐβαρύνοντο ἢ περιεσπῶντο, οὐδέποτε δὲ ὠξύνοντο, ἐδοκίμαζε καὶ τὴν πέφνων βαρύνειν, οὐχὶ ὀξύνειν. E. G. 464, 19 cf. Lehrs Arist.[2] 256 (264) La Roche h. T. 341 Göttling Accent 61; Spitzn. Dindorf Faesi La Roche καταπέφνων, Bekk. Baeuml. καταπεφνών scripserunt. occido, interimo. 1) Γ 281 εἰ κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ, Hes. ἀποκτείνῃ, Ζ 186 Βελλεροφόντης κ. Ἀμαζόνας, Ζ 190 πάντας κ. Β., Ζ 423 πάντας γὰρ κ. Ἀχιλλεὺς | βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι, δ 534 (Αἴγισθος Ἀγαμέμνονα) ἀνήγαγε καὶ κ. δειπνίσσας, γ 252 ὃ (Αἴγισθος) θαρσήσας κ., obi. facile suppletur. ε 128 Ζεύς, ὅς μιν κ. βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ, ω 325 μνηστῆρας κ., Ρ 539 χερείονά περ κ., Ω 759 γ 280 ὅν τ' ἀργυρότοξος (κυβερνήτην) Ἀπόλλων | οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν, schol. A ad Ω 759 ἐν ἄλλῳ καταπέφνῃ, sch. AD ἀντὶ τοῦ ὃν συνέβη αἰφνιδίῳ καὶ ὀξεῖ θανάτῳ τελευτῆσαι, sch. γ 280 de Menelai gubernatore ἤγουν λοιμικῇ νόσῳ τετελεύτηκεν. Ut Apollo viris, ita Diana feminis mortem affert λ 173 199 Ἄρτεμις οἷς ἀγ. β. ἐποιχ. κ., ε 124 Ὠρίωνα Ἄρτεμις ἁγνὴ | οἷς ἀγ. β. ἐποιχ. κ., sch. HPQ οὐδέποτε παρ' Ὁμήρῳ ἡ Ἄρτεμις ἄρρενας φονεύει· διό τινες ἀθετοῦσι τοὺς στίχους, εἰ μὴ ἄρα τῆς ἱστορίας μέμνηται ὡς τὸν Ὠρίωνα πλημμελοῦντα εἰς αὐτὴν ἠμύνατο ἡ Ἄρτεμις, ο 411 Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν (φῦλ' ἀνθρώπων) οἷς ἀ. β. ἐποιχ. κ. 2) Ζ 183 τὴν (Χίμαιραν) κ. Βελλεροφόντης, λ 574 Ὠρίωνα θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, τοὺς αὐτὸς κ. ἐν ὄρεσσι, schol. BQT ὑποτίθεται τοὺς ἐν Ἅιδῃ τοιαῦτα πράττειν οἷα καὶ ἐν ζῶσιν ἐποίουν, h. Ven. 160 ἄρκτων β. τε λεόντων, τοὺς κ. ἐν οὔρεσιν (δ 535 v. l. ὥς τίς τε κατέπεφνε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ pro κατέκτανε, sed contra metrum est) ψ 329 ὡς Ἠελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταῖροι, Duntz. ‚nur hier vom Schlachten von Thieren', recte Am. ‚ermordeten, weil die Rinder widerrechtlich geschlachtet wurden'. — Hes. κατέσφαξε, κατεφόνευσε. — Aut in exitu versus (decies) aut ante caes. 3. pedis, exc. ψ 329.

κατα-φέρω (fut. med. κατοίσεται) defero. Χ 425 οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κ. Ἄιδος εἴσω, paraphr. λύπη κατάγοι ἔνδον τοῦ Ἅιδου. Ap. Soph. 97, 3 κατάξειεν, Hes. κατάξει, schol. V κατοίσει.

κατα-φθινύθω (part. praes. fem. καταφθινύθουσα) perdo. h. Cer. 353 κ. δὲ τιμάς | ἀθανάτων cf. Bücheler h. l.

κατα-φθίω. Act. fut. καταφθίσει (ι productum est) ε 341. Med. plusqu. -έφθῑτο δ 363, aor. sync. part. -φθῑμένοιο Χ 288 γ 196, -φθῑμένοισιν λ 491 h. Cer. 347, infin. -φθίσθαι β 183. Quinquies in Od., semel in Il., semel in hymnis. Saepissime post caesuram 3. pedis (exc. Χ 288 ε 341). 1) Act. perdo. ε 341 (Ποσειδάων) οὐ μὲν δή σε καταφθίσει μάλα περ μενεαίνων. 2) Med. et pass. pereo. β 183 Ὀδυσσεὺς | ὤλετο τῆλ', ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ | ὤφελες (v. l. καταφθεῖσθαι) periisse, δ 363 καί νύ κεν ἤια πάντα κατέφθιτο κα[...] μένε' ἀνδρῶν consumta, exhausta essent, cf. Krüger Gr. Spr. II 54, 10, 1. Part. καταφθίμενο[...] mortuus, defunctus, entschwunden, in den To[d] gegangen cf. Classen Beob. 59. Χ 288 καί κε[ν] ἐλαφρότερος πόλεμος γένοιτο | σεῖο καταφθι[...] μένοιο (v. l. κατακταμένοιο), paraphr. σοῦ καταφθαρέντος, γ 196 ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι | ἀνδρός (v. l. ἀποφθι[...] cf. schol. Λ 793), λ 491 πᾶσιν νεκύεσσι κατα[...] φθιμένοισιν ἀνάσσειν cf. κ 530. Pro subst. [...] part. h. Cer. 347 Ἅιδη κυανοχαῖτα, καταφθιμένοισιν ἀνάσσων.

κατα-φλέγω (fut. καταφλέξω) comburo. Χ 512 ἀλλ' ἤ τοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ, schol. B παθητικὰ ταῦτα καὶ βιωτικά· συνα[...] φανίζουσι γὰρ τοῖς τεθνεῶσι τὰ κάλλιστα ἐξασφαλιζόμενοι αὐτὰ εἰς ἑτέρων μὴ ἥκει[ν] χρῆσιν. λέγει δὲ ὅτι ὄντως καταφλέξω αὐτ[...] paraphr. καύσω cf. Suid. sub πυρίφλεκτος: ἐφλέγετο γάρ, οὐ κατεφλέγετο δέ. — In tmesi v. l. I 653 κατά τε φλέξαι (pro σμῦξαι) πυρὶ νῆας Did. οὕτως σμύξαι. Ἀρίσταρχος οἶδε καὶ τὴ[ν] φλέξαι γραφήν.

κατα-φῡλᾰδόν (φῦλον, de his adv. cf. Curt Stud. I 116 L. Meyer vgl. Gr. II 554) per tribu[s] tributim. Β 668 τριχθὰ δ' ᾤκηθεν καταφυλ[α]δόν (v. l. κατὰ φυλαδόν quae etiam legitur a[p] Eust. 315, 41 et καφφυλαδόν), Eust. 315, 8 [...] ἀλλαχοῦ (Β 362) διῃρημένως εἶπεν ἐν τῷ κρῖ[ν'] ἄνδρας κατὰ φῦλα, Hes. κατὰ ἔθνη, paraph[r.] κατὰ φυλάς.

κατα-χέω. Act. aor. κατέχευας ξ 38, -έχευ[ε] duodecies, -έχευαν Ζ 134, coni. καταχεύῃ Ψ 4[..] τ 206, inf. -χεῦαι Η 461. Med. aor. sync. κα[τ]έχυντο μ 411 h. Ven. 228. Aut post arsin [...] pedis (novies) aut quarti pedis (sexies) aut [in] exitu versus (quater). I) sensu proprio: defund[o] effundo. 1) Act. a) Ψ 282 ὅ σφωιν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον | χαιτάων κατέχευε, schol [...] ἐντεῦθεν Ξενοφῶν τὴν κεφαλὴν τῶν ἵππ[ων] ὕδατι πλύνειν ἀξιοῖ καὶ τὸ προκόμιον . . . [...] ἐλαίῳ τῷ ἀρκοῦντι λιπαίνειν, Π 459 αἱματο[έσ]σας ψιάδας κατέχευεν ἔραζε cf. Λ 54 et H[es.] scut. 384. b) Μ 158 νιφάδες ὡς πῖπτον ἔρα[ζε] ἅς τ' ἄνεμος ζαὴς ταρφειὰς κατέχευεν [...] χθονί, τ 206 (χιόνα) εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν [ζέ]φυρος καταχεύῃ (v. l. καταχεύοι), schol. V [...] ἐκχέῃ, Ε 734 Θ 385 πέπλον μὲν κατέχευεν [ἑα]νὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει, schol. B τὰς περό[νας] λύσασα καταφέρεσθαι ἀφῆκε. γυμνὴν δὲ [...] τὴν Ἀθηνᾶν παρέστησεν, Eust. 599, 41 [...] περόνης ἀρθείσης καταῤῥέων αὐτὸς εἰς ἔδαφος φαίνεται. . . καὶ ἄλλως δὲ τὸ κατέχ[...] τὴν τρυφερότητα τοῦ πέπλου δηλοῖ. Ari[st.] Ε 734 s. οἱ ἀστερίσκοι, ὅτι ἐνταῦθα μὲν [...] λῶς κεῖνται, ἐν δὲ τῇ κόλῳ μάχῃ (Θ 385) [...] δεόντως. ὁ δὲ Ζηνόδ. τούτους μὲν [...] ἐκείνους δὲ καταλείπει. Didym. Θ 385 [...] ἐν τῇ τοῦ Διομήδους ἀριστείᾳ (Ε 734) κα[ὶ] ἐπεξείργασται. ἠθέτει καὶ Ἀριστοφάνης· [...] νόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν, Ζ 134 θύσθλα χ[αμαὶ] κατέχευαν ὑπ' ἀνδρ. Λυκούργου | θεινόμε[ναι] βουπλῆγι (v. l. κατέχευον) humi profuder[unt] proiecerunt, Η 461 τὸ (τεῖχος) μὲν εἰς ἅλα [...] καταχεῦαι (κατάχευε L., κατέχευε H., κα[τα]χεύσω G., -χεῦσαι Mor. Lips.) detrudere in m[...] opp. ἐπιχεῦαι, Eust. 691, 38 ῥᾷον καταγα[γ...] schol. AV (στίχους κβ', 443—464) ἠθέτουν [...] περὶ Ζηνόδ. καὶ Ἀριστοφάνη καὶ αὐτὸς [...]

σταρχος. 2) Med. μ 411 ὅπλα τε πάντα | εἰς ἄντλον (q. v.) κατέχυντο, h. Ven. 228 ἐπεὶ πρῶται πολιαὶ κατέχυντο ἔθειραι | καλῆς ἐκ κεφαλῆς εὐηγενέος τε γενείου (cod. M κατέχοιντο). II. sensu translato: infundo, offundo τινί τι. Γ 10 ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην, le aor. cf. Naegelsb. adn. ad Γ 4, η 42 Ἀθήνη, ἥ ῥά οἱ (σφισιν Zenod.) ἀχλὺν | θεσπεσίην κατέχευε, β 12 ρ 63 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη, θ 19 τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις (v. l. κεφαλήν τε καὶ ὤμους), ζ 235 τῷ ... χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤ., cf. schol. HQ, Eust. 1431, 6 κ. ἀντὶ τοῦ διὰ παντὸς τοῦ σώματος περιήγαγε, καὶ ἔστι καιριωτάτη ἡ λέξις ὡς ἐπὶ ὑγροῦ περικεχυμένου ῥηθεῖσα, διὰ τὸ χαρίεν τῆς τοῦ νέου ἐπιφανείας. Ψ 408 μὴ σφῶιν ἐλεγχείην καταχεύῃ | Αἴθη (v. l. καταθείη) ne vobis opprobrium offundat, paraphr. ὄνειδος ἐπιβάλῃ cf. schol. B, ξ 38 καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας (κατέχευσας I.). Χ 100 v. l. Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην καταχεύει (pro ἀναθήσει) Eust. 1260, 25, sed cf. Hoffmann l. l., Β 670 καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων, paraphr. κατέπεμψε, eis defudit i. e. abunde eis tribuit, Hor. carm. 1, 28, 28 multaque merces tibi defluat aequo ab Iove. Ariston. Πίνδαρος (Ol. 7, 50) κυρίως δέδεκται χρυσὸν ὗσαι τὸν Δία, Ὁμήρου μεταφορᾷ κεχρημένου διὰ τοῦ κατέχευε πρὸς ἔμφασιν τοῦ πλούτου, schol. D ἱστόρηται γὰρ ὅτι τοῖς Ῥοδίοις χρυσὸν ἔβρεξεν ὁ Ζεύς, ἐπεὶ πρῶτοι γενομένῃ τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυσαν, quae fabula a recentioribus est ficta. Fuerunt qui (teste schol. Pind. VII 62) versum spurium iudicarent, Aristarchus maxime Pindari auctoritate adductus ut retineret versum cf. Lehrs Arist. p. 188 ...engebusch Hom. diss. I 168, Wolfius et Bekk. expunxerunt cf. Am. app. ad Β 670. In tmesi igitur act. praes. part. κατά - χέοντα δ 556, χέοντες quinquies, χέοντας κ 409, fem. χέουσα quinquies, χέουσαν Ζ 459, χέουσαι χ 447, aor. χεῦε(ν) Θ 50 λ 245 433, χεῦεν quater, ἔχευαν χ 463 (sec. La Roche), χεῦαν Ξ 435 s. χ 463 (sec. plurimos). Med. aor. χύτο Υ 282 (plusqu. κέχυτο Π 123). Formae act. leguntur in exitu versus exceptis Ξ 436 Ρ 619 λ 433 ο 527. I) sensu proprio. 1) Act. a) Ξ 435 s. κὰδ δέ οἱ (dat. eth.) ὕδωρ | χεῦαν, Α 413 Σ 94 428 Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα, Ζ 459 ἰδὼν κ. δ. χέουσαν, δ 556 θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα, κ 201 570 λ 5 466 μ 12 θαλερὸν κ. δ. χέοντες, κ 409 θ. κ. δ. χέοντας, Ζ 496 θ. κ. δ. χέουσα, χ 447 θ. κ. δ. χέουσαι, Γ 142 τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα. κατά i. e. κατὰ παρειῶν cf. π 190 et Hoffm. Tmes. 2, 1; v. l. κατὰ δακρυχ. vel καταδακρυχ., sed cf. Classen Beob. 71 et s. v. δάκρυ p. 271. b) Ρ 619 κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε emisit, paraphr. ἀπέρριψε, ο 527 κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε de accipitre qui inter volandum discerpit columbam. 2) translate. Θ 50 κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν, v. l. περί cf. Ε 776, ubi omnes codd. περί exhibent. ...286 ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν, σ 188 (Ἀθήνη) κούρῃ Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν, λ 245 λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν, schol. H ἀθετεῖται . . Ζηνόδ. ἀγνοεῖ τὸν στίχον. λ 433 ἣ δὲ (Κλυταιμνήστρη) οἷ τε κατ' αἶσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω | θηλυτέρῃσι γυναιξί offudit ...i ignominiam, Eust. 1693, 12 τὸ κατ' αἶσχος ἔχευεν ἤτοι κατέχεεν αἰσχύνην, Ὅμηρος μὲν δοτικῇ ἐνταῦθα συνέταξεν, οἱ δὲ ὕστερον μετὰ γενικῆς ποιοῦνται τὴν σύνταξιν, χ 463 αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν (La Roche ὀνείδε' ἔχευαν) cf. Eust. 1933, 58; schol. κάκ' ὀνείδεα: γρ. κατ'. 2) Med. Υ 282 ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ ἔστη, κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν, offusum est oculis eius, paraphr. κατεχύθη αὐτῷ. Herm. Orph. 778 coni. κὰδ δ' ἄρ' ἄχος χύτο, Bentl. κὰδ δ' ἀχλὺς χύτο, Eust. 1208, 48 χεῦεν ἀχλύν v. Spitzner l. l., Π 123 τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ diffusa est flamma, Ariston. ἔστι μὲν ἐκ πλήρους λαβεῖν κατά, εἶτα σβεστή τὸ συμβαῖνον ἐπιθετικῶς· ἔστι δὲ καὶ κατὰ συναλοιφὴν ἀσβέστη ... Ἀρίσταρχος κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀσβέστη, schol. BL μόνως ἀσβέστη ἀναγνωστέον, οὐ κατασβεστή, . . . κέχυτο ὡς ἐπὶ ὑγροῦ καταχυθέντος ἐμφαντικῶς τῷ ῥήματι χρῆται διὰ τὸ τάχος καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς τοῦ πυρὸς διαδόσεως. Praepositione vero cum verbo iuncta cum non habeamus, quo genet. τῆς apte referatur (flagitatur enim dat.), rectius videtur cum Hoffm. Tmes. in Il. I 17 praepositionem postpositam cum τῆς iungere, v. s. κατά III 2 a δ p. 664 et II 2 p. 661, de reliquis locis in tmesi positis v. κατά I 1. — E. G. 307, 25 κατεξέχεε, καταχεθῆναι ἐποίησε, Hes. II, 445, 33. 41 κατέβαλεν, κατέθηκεν, ἥπλωσεν, κατέρριψεν.

κατα-χθόνιος (χθών cf. L. Meyer vgl. Gr. II 441 Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 755) subterraneus, sub terris versans, opp. ἐπιχθόνιος. Ι 457 Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια i. e. Ἀίδης. Eust. 763, 50 ὑπόγειος. Ζεὺς κοινὸν ὄνομα Διὸς καὶ Ποσειδῶνος καὶ Ἀίδου τῶν ἀδελφῶν. Richter, die hom. Vorstellungen v. Hades, Dresden 1873 p. 12 ‚Hades hat einst oben in den Lüften s. Rosse gestachelt. Damals hiess er nicht Hades, sond. Zeus d. i. der leuchtende (Himmel), der ja nur zu oft sich mit Wolkenhüllen bedeckend unsichtb. ἀίδης wird. Dafür spricht ferner der N. Zeus, sozusagen der Familienname des Todtengottes, zu dem später das Epith. καταχθ. trat.' cf. etiam Ritz, de Hom. relig. auctore II, Hersfeld 1868 p. 21. Hes. κατὰ τῆς γῆς. ἢ ὁ ᾅδης cf. E. M. 409, 7. Geppert Urspr. d. hom. Ged. II 107 expunxit. — In schol. HQ ad ι 106 citatur ι 502 Κύκλωψ, αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων εἴρηται, quo in loco pro καταθν. scriptum est καταχθονίων.

κατ-έδω. Praes. κατέδουσι(ν) novies, part. κατέδων Ζ 202, -εδόντων τ 159, fut. -έδονται Χ 89 φ 363. Saepius in Od. (novies) quam in Il. (quater). Nusquam in hymnis. κατέδοντες, κατέδονται in fine versus, κατέδουσι aut post arsin 4. pedis (ter) aut in exitu v. (sexies). comedo. translate: absumo. 1) Χ 89 φ 363 σὲ .... κύνες ταχέες κατέδονται (φ 363 v. l. κατέδουσιν), Τ 31 μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν, Ω 415 εὐλαί, αἵ ῥά τε φ. ἀ. κατέδουσιν. 2) λ 116 ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἵ τοι βίοτον κατέδουσι, schol. β 313 σημειοῦται Ἀριστοφάνης, ὅτι ἱκανὰ ἔτη ἐγεγόνει ἀφ' οὗ οἱ μνηστῆρες συνήχθησαν. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ἐν τῇ Νεκυίᾳ (λ 116), ὅτι δεῖ εἶναι „οἵ τοι βίοτον κατέδοιεν", οὐ „κατέδουσιν". Aristarchus scripsit κατέδουσιν, cf. schol. ad λ 115 οὐχ ἐνήλλακται ὁ χρόνος, οὐ γὰρ ἦσαν οἱ μνηστῆρες συνηγμένοι εἰς τὸν οἶκον Ὀδυσσέως. de praes. v. etiam Fäsi ad λ 116 et praef. Od. p. 36; ν 396 428 ο 32 (ὑποπτεύει Διονύσιος schol. HQ)

ἀνδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν, ρ 378 ὄνοσαι, ὅτι τοι βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος, τ 159 ἀσχαλάᾳ δὲ πάις βίοτον κατεδόντων γιγνώσκων, τ 534 κτήσιος ἀσχαλόων, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί (D κατέχουσιν), β 237 κατέδουσι βιαίως οἶκον Ὀδυσσῆος. 3) Z 202 ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων, Cic. Tusc. 3, 26, 63 ipse suum cor edens, Köchly de Il. carm. diss. VI p. 5 s. versus 200—2 expunxit. In tmesi legitur P 542 ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, schol. V ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως τὸν εἰς πολλὰ διεσπασμένον παρέστησε ταῦρον, οὐ τοῦ μέτρου ἀπαιτοῦντος· παρῆν γὰρ φάναι ταῦρον κατεδηδώς, v. s. κατά I 2. — Hes. Suid. κατέδων: κατεσθίων cf. Lex. Seg. Bachm. 272, 14. — Fulda Spr. d. hom. Ged. p. 37; de accus. cf. La Roche h. St. § 85, 4.

κατ-έερξε et **κατά.. ἐέργνυ** v. s. κατέργω et κατέργνυμι.

κατ-είβω idem quod καταλείβω. Act. praes. du. κατείβετον φ 86. Med. praes. part. κατειβόμενον O 37 ε 185 h. Ap. 85 Φ 261, καταειβόμενον Ξ 278 v. l., impf. κατείβετο Ω 794 ε 152. Aut post caes. 3. pedis aut post thesin 1. pedis. 1) Act. defundo, effundo. φ 86 ἆ δειλώ, τί νυ δάκρυ κατείβετον (schol. A P 201 δάκρυα κατείβεται). 2) Med. a) defluo. Ω 794 θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν, O 37 ε 185 h. Ap. 85 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, Styx ex Oceano profluens defluit ad inferos (opp. ὕπερθεν) ibique ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο ὑψηλῆς (Hes. theog. 786), Eust. 1004, 55 κ. λέγεται, ἤγουν καταρρέειν ἐκ πέτρας cf. 1529, 35; Preller Gr. Myth. I³ 28 s., de partic. κατειβόμενον cf. Classen Beob. 63; schol. H ad ε 185 γρ. καὶ ὕδατος, πρὸς ὃ ἐσημειοῦτο Ἀριστοφάνης, Ξ 278 v. l. ὤμνυε δ' ἐκ πέτρης καταειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ (pro ὤμνυε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας) schol. V, cf. Spitzn. h. l., Φ 261 τὸ (ὕδωρ) δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει. b) de vita quae effluit ε 152 κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰών | νόστον ὀδυρομένῳ, schol. V ἐν δάκρυσιν ἦν αὐτῷ ὁ τοῦ βίου χρόνος καὶ κατετήκετο, sch. B κατέρρει, ἐφθείρετο, ἀνηλίσκετο cf. sch. T, Ap. Soph. 96, 11 Eust. 1528, 52. — In tmesi act. praes. κατά - εἴβεις Π 11, εἴβει Τ 323, opt. εἴβοι π 332, part. εἴβων λ 391 ω 280, impf. εἶβε(ν) Ω 9 ω 234. Tantum in formula κατὰ δάκρυον εἴβ. et in exitu versus. ω 234 κατὰ δάκρυον εἶβε, ω 280 κ. δ. εἴβων (v. l. δάκρυα λείβων), λ 391 θαλερὸν κ. δ. εἴβων (καταδάκρυον ACDLN), Ω 9 θαλερὸν κ. δ. εἶβεν, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι δ' (6—9), ὅτι εὐτελεῖς εἰσίν . . . προηθετοῦντο καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. Π 11 τέρεν κ. δ. εἴβεις, schol. V κατὰ δάκρυα (sic) εἴβεις: κατείβεις, καταστάζεις, Τ 323 τέρεν κ. δ. εἴβει (Ap. Soph. 63, 21 θαλερόν), π 332 τέρεν κ. δ. εἴβοι (v. l. εἴβῃ). de tmesi v. s. κατά I 1. — Ap. Soph. 96, 11. κατείβετο: διεφθείρετο, κυρίως δὲ τὸ κατερρεῖτο cf. Hes.

[**κατ-ειλύω** (Tantum fut. in tmesi κὰδ εἰλύσω) involvo, obtego, cooperio. Φ 318 s. κὰδ δέ μιν αὐτόν | εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις χέραδος περιχεύας μυρίον, v. l. ἰλύσω (ἰλύς), paraphr. κατακαλύψω, Eust. 1237, 56 κατακρύψω, cf. Hes., de tmesi v. s. κατά I 2 a.]

κάτ-ειμι (εἶμι). Act. praes. κάτειμι ο 505, κάτεισι Λ 492 Υ 294; infin. κατίμεν Ξ 457, part. κατιόντα ν 267, κατιοῦσα Δ 475, κατιοῦ-
σαν π 472, impf. κατήιεν κ 159. Med. aor
καταείσατο Λ 358. 1) deorsum eo, descend
a) proprie. Δ 475 Ἴδηθεν κατιοῦσα, Ξ 45
κατίμεν δόμον Ἄιδος εἴσω, Υ 294 Πηλείω
δαμεὶς Ἄιδόςδε κάτεισιν, κ 159 ὃ μὲν ποτ
μόνδε κατήιεν ἐκ νομοῦ ὕλης, ο 505 εἰς ἀγ
ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι de montano illo loc
qui dictus est Κόρακος πέτρη cf. Am. h.
b) translate. de fluvio: Λ 492 πλήθων ποτ
μὸς πεδίονδε κάτεισιν | χειμάρρους κατ' ὄρεσ
φιν, decurrit, Ariston. Ζηνόδ. γρ. δίηται. τ
δὲ κάτεισι τὴν ἐξ ὕψους καταφορὰν δηλο
schol. BL τὸ κάτεισι τὴν ἀκώλυτον ὑποφαιν
ὁρμήν. de navi: ex alto in portum delert
appellit i. q. κατάγεσθαι. π 472 νῆα θοὴν ἰ
μην κατιοῦσαν | ἐς λιμέν' ἡμέτερον, Eust. 1
28 κ. ὅ ἐστι καταγομένην εἰς γῆν, κατα
νοῦσαν, ἐλλιμενιζομένην. de hasta: defer
Λ 358 μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν, ὅθι
καταείσατο γαίης (γαίῃ C., schol. M 103 He
II 422), paraphr. ὅπου αὐτῷ κατῆλθεν ἐπὶ γ
cf. N 504, E. M. 495, 1 καθώρμησε, κατῆλ
E. G. 304, 22 παρὰ τὸ κάτω καὶ τὸ εἶμι, τὸ π
ρεύομαι, κάτωθεν ἦλθεν, Suid. κατηνέχθ
Eust. 849, 37 κατῆλθεν quod cum ἐπιείσομ
comparavit; Herodian. ψιλωτέον· ἀπὸ γὰρ τ
εἴδω βαρυτόνου ὁ σχηματισμός, sch. BL ἐφά
παρὰ τὸ εἴδω. ἢ κατήχθη, παρὰ τὸ εἴω τὸ δ
λοῦν τὸ πορεύομαι, sim. Hes. II 422 κατέ
καὶ κατεπλήγη εἰς τὴν γῆν, ἢ κατεφάνη. Le
Arist.² 314 (¹ 327): Mirum esset, si Herod. t
perverse hunc l. intellexisset ut κ. ab εἴδω
rivaret. Hoc illis posterioribus relinquendu
quorum commenta in sch. BL legimus, un
εἴδω in sch. codicis A puto invito auctore i
grasse. Fortasse fuerunt qui a καθ - ἕω (κ
ἵημι) derivarent, sensu intransitivo iique ab I
rod. refutati. Hoffm. vero (qu. hom. § 124, 1
qui vituperat Lehrsium, deducit ab εἴδω et
terpretatur ,ubi ei humi apparebat hasta'. 2
deo cf. Herm. Vig. 638 a. ν 267 τὸν μὲν ἐ
κατιόντα βάλον δουρί | ἀγρόθεν (v. l. προ
όντα) rure redeuntem. — de accus. loci v. He
mann Tmes. I 17 La Roche h. St. p. 118.
Hes. II 440 Phot. κατέρχεσθαι.

κατ-εναίρω (tantum med. aor. κατενήρ
occido. λ 519 οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρ
(DL κατενήρατο) χαλκῷ. Hes. ἀπέκτειν
Friedländer 2 hom. Wörterverz. 802.

κατ-εναντίον (neutr. adi. pro adv. cf
Roche h. St. p. 64 Hoffm. h. Unters. II, 1
adversus, obviam. Goebel Homerica 1861 p
interpretatur, cum ἀντί = ὠπί sit, κατέν
Φ 567 εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε πόλιος κ
εναντίον ἔλθω (v. l. L. Lips. κατεναντίος, E
1251, 34 κατ' ἐναντίον cf. Hoffm. Φ et X § 15,

κατ-ενήνοθε (perf. cum vi praes. et im
insidet, cf. Buttm. Lexil. I 267. h. Cer. 279 τ
δὲ φέγγος ἀπὸ χροὸς ἀθανάτοιο | λάμπε
ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὤμους, | αὐ
δ' ἐπλήσθη δόμος ἀστεροπῆς ὥς, comae t
bant umeros. Doederl. Gl. 715: a rad. ἀν, ἀ
prosilire, hervorgekommen sein, transitive co
praegnanti; Goebel Homerica, Konitz 1861 p
,glänzte daran die Schultern herab, (rad. ἀν
glänzen), sed Hes. scut. 269 κόνις κατενήν
ὤμους ist daran hinabgeweht (rad. ἀν I weh
cf. eund. Ztschr. für östr. Gymn. 1858 p.
volgo: defluebat, decurrebat, ut La Roche h
p. 118 cf. Wentzel verba in θω p. 16.
κατενήνοθεν cum plur. κόμαι iunctum sunt

x schemate, quod vocant Pindarico explicent f. Baum. h. l. et La Roche h. St. p. 118 adn.; ffensus plurali Ruhnk. scripsit ξανθὴ δὲ κόμη, uod recepit Bücheler; Franke censet veteres oetas his verbis, quorum originatio satis iam ntiquo tempore ignorata esse videatur, tanquam ıdecl., adverbiorum instar, usos esse.

κατένωπα s. **κατενῶπα** in conspectu, coram . genet.). Ο 320 αὐτὰρ ἐπεὶ κ. ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων | σεῖσε, Herod. Ἀρίσταρχος ὡς κατὰ ῶμα, ἀπ' εὐθείας τῆς ὤψ, ἥτις αἰτιατικὴν ει τὴν ὦπα· ὁ δὲ Ἀλεξίων καὶ οἱ πλείους ς κατέναντα, οἷς καὶ βέλτιον πείθεσθαι, ἵνα ἀπὸ τοῦ κατενώπια κατὰ συγκοπὴν κατέ- νπα... ἔνεστι μέντοι βοηθῆσαι καὶ τῷ Ἀρι- τάρχῳ οὕτως, ὡς ἐνωπή ἡ πρόσοψις, παρ' ἐστιν αἰτιατικὴ ἐνωπήν. ὃν οὖν τρόπον ν ἰωκὴν ἰῶκα εἶπε μεταπλάσας, οὕτως καὶ ν ἐνωπὴν ἐνῶπα προπερισπωμένως, sim. E. . 496, 7 E. G. 307, 26 Eust. 1017, 61 cf. schol. L. Aristarchus sec. Lehrs Arist. 299 (311) et sec. ekk. scripsit κατενῶπα, sec. La Roche videtur ripsisse κατ' ἐνῶπα cf. H. T. p. 294; Hesych. ıst. 1100, 41 Spitzn. (q. v.) Baeuml. La Roche ripserunt κατ' ἐνῶπα, E. M. 344, 57 Bekk. ατενῶπα, sec Suid. Faesi Düntz. κατένωπα | ἔνωπα ut ἔναντα, sed Lobeck parall. I 169 usa nulla cur κατένωπα scribatur quasi con- actum ex κατενώπια, sed retinemus κατ' ἐνῶπα m Aristarcho, utique non ut illi visum, κατὰ εταπλασμόν, sed tanquam residuum obliterati minativi ἐνώψ. — Eust. 1100, 41 εἴη δ' ἂν κ. ἰδεῖν ταὐτὸν τῷ κατ' ὄσσε ἰδεῖν (P 167), raphr. κατὰ πρόσοψιν, schol. BL κατὰ πρόσ- τον, Hes. II 442 κατ' ἐναντίον, κατ' ὄψιν, Suid. etiam Goebel Hom., Konitz 1861 p. 30.

κατεπάλμενος v. s. κατεφάλλομαι.

[**κατ-επείγω** urgeo, opprimo. Tantum in esi. Ψ 623 ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας είγει, schol. A γρ. καὶ ὀπάζει καὶ ἱκάνει καὶ ισι, minus recte Eust. 1320, 29 δῆλον ὡς Ἀίδου κατεπείγει καὶ πρὸς θάνατον, h. n. 233 πάμπαν στυγερὸν κατὰ γῆρας ἔπειγεν. Hes. κατασπεύδει, paraphr. Il. ἐπακολουθεῖ. tmesi v. s. κατά I 2 a.]

κατέπεφνε v. s. καταΦΕΝ.

κατ-έργω et **κατ-εργνῦμι** (ϝέργω, ϝέργνυμι). . κατέερξε (ἐϝερξε sine augm.?) includo. h. rc. 356 ἐπειδὴ τὰς (βόας) ἐν ἡσυχίῃ κατ- ξε (quod Herm. ex tribus codd. Par. resti- pro volg. κατέρεξεν) cf. Baum. h. l.; in si tantum impf. ἐέργνυ (ἐϝέργνυ sine augm.?). 38 ῥάβδῳ πεπληγυῖα κατὰ συφεοῖσιν ἐ., ol. H μάνδραις συνέκλειεν, v. etiam s. κατά a.

κατ-ερείπω (aor. κατήριπε, perf. -ερήριπεν). et perf. sensu intrans. concido, corruo, col- or. Tantum in Il. Ξ 55 τεῖχος μὲν γὰρ δὴ ερήριπεν, paraphr. κατέπεσεν. transl. Ε 92 λὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ (ὄμβρου) ἔργα κατήριπε αἰζηῶν procidunt, Verg. Aen. 2, 306 tor- s sternit agros, sternit sata. — Hes. κατέ- ε, πέπτωκε cf. E. G. 306, 60. de perf. v. ad κ 88 app.

κατ-ερητύω (impf. κατερήτυε(ν) ι 31 τ 545, ερήτυον I 465). cohibeo, retineo. ι 31 ἦ μέν αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψώ, ὣς δ' αὔτως Κίρκη ρήτυεν ἐν μεγάροισιν, I 465 ἦ μὲν πολλὰ αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισι, de conatu, paraphr. κατεῖχον, τ 545 φωνῇ βροτέῃ κατερήτυε (sc. με) φώνησέν τε cohibebat, revocabat a lugendo cf. π 43. Ubique post caesuram 3. pedis.

κατ-ερῦκάνω (praes. imp. κατερύκανε) retineo. Ω 218 μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κ. (v. l. κατερύκακε), paraphr. κώλυε.

κατ-ερῦκω. Act. praes. ind. κατερύκω Ζ 518, -ερύκει Π 9 α 55 ο 73, -ετε β 241 v. l., opt. -ερύκοι Ω 584 v. l., imper. -έρυκε α 315, impf. κατέρυκες Ω 771, -έρυκε undecies. Pass. praes. κατερύκομαι δ 377, -ερύκεται α 197 δ 498 552. Saepius in Od. quam in Il., nusquam in hymnis. Formae act. leguntur aut in exitu versus (octies) aut post arsin 2. pedis (decies) exc. β 241 v. l., formae pass. post arsin 3. pedis (quater). I. Act. detineo. 1) retineo quem quo est loco, cohibeo. Ζ 192 Λ 226 αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἥν, apud se, paraphr. κατέσχεν, Ζ 518 ἠ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω | δηθύνων, Π 9 κούρη, ἥ θ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει, | εἱανοῦ ἁπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει, paraphr. κωλύει. de hospitio ο 73 ἶσον κακόν ἐσθ', ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι | ξεῖνον ἐποτρύνει, καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει (v. l. κατερύκῃ vel -κοι), α 315 μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο, α 55 τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατε- ρύκει, ψ 334 Καλυψώ, ἥ δή μιν κατέρυκε λι- λαιομένη πόσιν εἶναι. 2) prohibeo. γ 345 ἱέ- σθην ἐπὶ νῆα νέεσθαι. Νέστωρ δ' αὖ κατέ- ρυκε, ω 51 καί νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν ἐπὶ νῆας, | εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, Νέστωρ, Θ 412 ἀντομένη κατέρυκε, Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον, δ 284 π 430 χ 409 ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω (ους, ην) περ, Ψ 734 καί νύ κεν ἐπά- λαιον, | εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο καὶ κατ- έρυκεν, paraphr. κατεκώλυσε, Ψ 491 καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν, | εἰ μὴ Ἀχ. ἀνίστατο καὶ κατέρυκε (v. l. pro καὶ φάτο μῦθον cf. schol. A), quod receperunt Bekk., Faesi, Düntz. Bäuml., κ. φ. μ. legunt Spitzn. La Roche, Dind. 3) Ω 771 εἴ τίς με ἐνίπτοι, ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέ- ρυκες, σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν, paraphr. κατεῖχες. Eust. 1374, 61 σὺ αὖθις παρεμυθοῦ, κατεπάδων λόγοις καὶ κω- λύων τὸν ἐνίπτοντα. 4) reprimo, inhibeo. a) τινά. β 241 οὔ τι παύρους μνηστῆρας κατερύκετε, Kayser „in der Forts. ihres Unfugs niederhaltet, aufhaltet", sed cf. schol. HMQS Ῥιανὸς γρά- φει καταπαύετε. καὶ λόγον ἔχει διὰ τὸ καὶ τὸν μάντιν εἰπεῖν καταπαύσ. (v. 168. 244), quam Rhiani emendationem omnes recentiores praeter Dind. Kayser receperunt, cf. Nitzsch Anm. zur Od. I p. 100 et Mayhoff de Rhiani stud. Hom. p. 60. b) τί. Ω 584 μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κρα- δίῃ χόλον (Ῥιανὸς χόλον, οἱ δὲ κόπον. ἄμει- νον δὲ γόον cf. Mayhoff p. 56) οὐ κατερύκοι sec. V (v. l. κατερύξῃ) pro οὐκ ἐρύσαιτο, nicht zurückhalte, freien Lauf lasse. II. Pass. deti- neor, retineor. α 197 ἔτι που (Ὀδυσσεὺς) ζωὸς κατερύκεται εὐρέι πόντῳ, | νήσῳ ἐν ἀμφιρ., δ 498 εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέι πόντῳ de Ulixe, schol. H Ζηνόδ. τοῦτον περι- γράφει cf. La Roche h. l., δ 552 ζωὸς κ. εὐρέι π., δ 377 ἐγὼ οὔ τι ἑκὼν κατερύκομαι, ἀλλά νυ μέλλω | ἀθανάτους ἀλιτέσθαι. In tmesi Φ 63 ἥ μιν ἐρύξει γῆ φυσίζοος, ἥ τε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει cohibet, paraphr. κατέχει, cf. Hoffmann h. l. — Synonyma coniunguntur κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν δ 284 π 430 χ 409. — Hes. κατέχει, aor. ἐπέσχεν, ἐκώλυσεν.

κατ-ερύω (act. aor. κατείρυσεν ε 261, pass. perf. κατείρυσται θ 151, inf. κατειρύσθαι ξ 332 τ 289) detraho, deduco, apud Hom. tantum de navibus. 1) Act. ε 261 μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε (νῆα) κ. εἰς ἅλα δῖαν cf. E. M. 592, 29. 2) Pass. θ 151 ἀλλά τοι ἤδη | νηῦς τε κατείρυσται καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι, ξ 332 τ 289 νῆα κατειρύσθαι (in complur. codd. κατειρῦσθαι, sed cf. Herod. παρακειμένου ἐστί· διὸ παροξύνεται). Tantum legitur in Od.

κατ-έρχομαι (praes. κατέρχεται λ 188, part. κατερχομένης ι 484 541, fut. κατελεύσομαι α 303, aor.: 1. p. κατήλυθον quater, κατῆλθες h. Ap. P. 38, -ῆλθε(ν) κ 560 λ 65, κατήλθομεν quater, 3. pl. κατήλυθον ter, κατῆλθον Η 330, inf. -ελθέμεν Ζ 109 λ 475, part. κατελθόντα Ζ 284) descendo, de motu ex superiore loco in inferiorem, Eust. 1408, 28 κάτω που ἐλθεῖν. 1) a) Ζ 109 φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ κατελθέμεν, h. Ap. 216 ἀπ' Οὐλύμποιο κατῆλθες, Υ 125 Οὐλύμποιο κατήλθομεν, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι δ' (125—8), h. Ap. 216 Πιερίην, κ 560 λ 65 ψυχὴ δ' Ἄιδόσδε κατῆλθεν (v. l. βεβήκει cf. schol. HM), Η 330 ψυχαὶ δ' Ἄιδόσδε κατῆλθον, λ 475 πῶς ἔτλης Ἄιδόσδε κατελθέμεν; Ζ 284 εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄιδος (sc. δόμον) εἴσω. b) descendo ad litus ex altiore loco. α 303 ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη | ἠδ' ἑτάρους, β 407 δ 428 θ 50 μ 391 ν 70 ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν, δ 573 λ 1 ἐπὶ νῆα κατήλθομεν (v. l. κατήλυθον) ἠδὲ θάλασσαν. c) invehor in portum, Eust. 1408, 29 ἐς λιμένα ἐλθεῖν, ὥσπερ καὶ καταβῆναι καὶ καταπλεῦσαι καὶ καταχθῆναι καὶ κατᾶραι, τὸ ἐλλιμενίσαι λέγεται cf. 1408, 38. 1956, 35. α 182 h. Ap. P. 293 νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλυθον (κατήλθομεν), ω 115 οὐ μέμνῃ, ὅτε κεῖσε κατήλυθον (cod. M κατήλθομεν) ὑμέτερον δῶ cf. v. 118. d) descendo ex agro in urbem. λ 188 πατὴρ μίμνει ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται. 2) transl. de saxo ι 484 541 ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης, de part. cf. Classen Beob. 166. — De constr. cum acc. verbi κατέρχομαι v. La Roche h. St. § 69, 4. — Saepius in Od. (sedecies) quam in Il. (quater), bis in hymnis. Formae κατῆλθες, ε, ον leguntur in exitu versus (quater), ceterae formae post caes. 3. pedis (septies decies) exc. α 303.

κατ-εσθίω (praes. κατεσθίει Γ 25 Φ 24, impf. κατήσθιε Β 314 μ 256, ubique post caes. 3. pedis). 1) prorsus edo, vescor, devoro, auffessen, Eust. 1631, 59 καταφαγεῖν ὅ ἐστι πάντα φαγεῖν cf. 229, 16 et Phot. — de bestiis: Γ 25 (λέων εὑρὼν ἢ ἔλαφον ἢ αἶγα πεινάων) μάλα γάρ τε κατεσθίει avide devorat, Φ 24 de delphine μάλα γάρ τε κατεσθίει (v. l. κατέσθει), ὅν κε λάβῃσιν, paraphr. κατατρώγει, Β 314 ἔνθ' ὅ γε (δράκων) τοὺς (στρουθοῖο νεοσσοὺς) ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας, Eust. 229, 15 τὸν μετὰ σφοδρότητος ὁλοτελῆ δηλοῖ ἀφανισμὸν τῶν νεοττῶν cf. schol. BL; de Scylla μ 256 αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκληγῶτας. In tmesi: Impf. κατά - ἤσθιον α 8 s., aor. κατά - ἔφαγε Β 317 326, coni. φάγωσι γ 315 ο 12, infin. φαγέειν π 429. — 1) sensu proprio. a) de dracone Β 317 326 ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε (Bekk. τέκνα φάγε cf. Naegelsb. h. l.) στρουθοῖο καὶ αὐτήν (μητέρα). b) de hominibus: α 8 s. νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο | ἤσθιον. 2) translate: consumo. γ 315 ο 12 μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι | κτήματα (v. l. χρήματα) δασσάμενοι, Eust. 1469, 56 καταδαπανήσωσιν. ἡ γὰρ κατὰ πρόθεσις ἔμφασιν ἔχει δαπάνης πολλῆς. π 429 κατὰ ζωὴν φαγέειν (v. l. φαγέμεν) μενοεικέα πολλήν, schol. Q δημεῦσαι τὰ χρήματα. de tmesi v. s. κατά I 2 a. — La Roche h. St. § 85, 4.

κατ-ευνάζω efficio ut quis recumbat, pass. decumbo, concumbo. pass. aor. κατεύνασθεν Γ 448 τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κ. λεχέεσσιν paraphr. κατεκοιμήθησαν, cf. schol. BL; Suid. Phot. κατευνάζεται: κατακοιμίζεται cf. Hes.

κατ-ευνάω. Act. aor. opt. κατευνήσαιμι Ξ 245 248, pass. aor. part. -ευνηθέντα δ 414 421. 1) efficio ut quis recumbat, sopio. Ξ 245 ἄλλον μέν κεν ἐγώ γε θεῶν αἰειγενετάων | ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα, Ξ 24[8] (Ζῆνα) οὐδὲ κατευνήσαιμι dicit Somnus, paraphr. κατακοιμήσαιμι, Eust. 983, 8. 2) Pass. decumbo, obdormio. δ 414 τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδησθε, δ 421 οἷόν κε κατευνηθέντ' ἴδησθε.

κατ-εφ-άλλομαι (aor. sync. part. κατεπάλμενος) desuper irruo, desilio et irruo in aliquem. Λ 94 ἢ τοι ὅ γ' ἐξ ἵππων κ. ἀντίος ἔστη, schol. A δύο προθέσεις παρείληφεν, κατά, ἀπό, τ[ῆς] ἑτέρας ἀρκούσης, Suid. exposuit per ἐφορμ[ή]σας (add. δύο προθέσεις π. Ὅμηρος), Hes. κ[ατ]αλλόμενος, paraphr. καταπηδήσας. Hes. κατ[ε]πάλμενος· καταπηδήσας. Cum essent qui Τ 3[51] οὐρανοῦ ἐκ κατεπᾶλτο scriberent idque ab κ[α]τεφάλλομαι ducerent, Spitzner exc. XVI 2 κατ[ε]παλτο defendit a καταπάλλομαι derivatum. (W[olf] Spitzn. Dind. Baeuml. separaverunt ἐκ κατέπαλτο, Bekk. et recentiores editores ἐκκατέπαλτο), H[es.] paraphr. καθήλατο.

κατ-έχω. Act. praes. κατέχει λ 301, κατ[]έχουσι Π 79 h. XXXI 12, part. κατέχων ω 2[42] impf. κάτεχεν Γ 243 h. Ap. P. 267, κάτεχ' ν [269] (de accentu cf. Herod. ad Ζ 244), fut. καθ[έξω] quinquies (in exitu versus), aor. ind. κατέσ[χε] λ 549, coni. κατάσχῃ ο 200, inf. κατασχέμ[εν] λ 456 v. l.; Med. et pass. κατέχονται Ρ [...] impf. -είχετο ι 145, sine augm. -έχοντο Ρ [...] Med. aor. κατέσχετο γ 284 τ 361 Φ 3[…] v. part. κατασχομένη Γ 419. Praeterit. κατέσχε[θον] h. Cer. 126, sync. κάσχεσθε Λ 702 (= κατέ[σχεθε] cf. E. G. 293, 18 Ap. Soph. 96, 1). I Act. 1) tra[ns.] a) sensu proprio, de capite ω 242 ἦ τοι ὁ [...] κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε ca[put] demittens (v. l. κάτ' ἔχων cf. schol. V κ[άτω] ἔχων, νενευκώς. δύναται δὲ καὶ ὑφ' ἕν, κ[ατ]έχων), Eust. 1960, 39. b) retineo. Λ 702 τ[οὺς] (ἵππους) αὖθι Αὐγείας | κάσχεθε, τὸν δ' ἐλα[τῆρ'] ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων, Wentzel verba [...]θω, Vratisl. 1837 p. 24 ,eques (qui cursu ce[r]turi illuc venerant) retinebat i. e. nunquam [di]mittebat' (quod ἔσχεθον significet continuati[onem] actionis, vel repetitionem et effectum), Ο 18[6] μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει [...] φησί με καθέξειν, paraphr. ὑποτάξῃ, coe[rce]bit, ο 200 μή μ' ὁ γέρων ἀεκόντα κατάσ[χῃ] ἐνὶ οἴκῳ | ἱέμενος φιλέειν. c) occupo, occ[upa]tum teneo. h. XXXI 12 παρειαί | λαμπρα[ὶ] κρατὸς χαρίεν κατέχουσι πρόσωπον cf. H[...] h. l., h. Ap. 445 πᾶσαν Κρίσην κάτεχεν σ[...] ν 269 νὺξ μάλα δνοφερὴ κάτεχ' οὐρανόν. [...] euphemismum de iis qui mortui sunt et sep[ulti] Γ 243 τοὺς (Κάστορα καὶ Πολυδεύκεα) [...] κάτεχεν φυσίζοος αἶα | ἐν Λακεδαίμονι [...] enim in Il. versibus Castor et Pollux mortui [...]

. Curtius, Philol. 3, 21 locum vituperat, defenit Doederl. Gl. 242. λ 301 τοὺς ἄμφω ζωοὺς ατέχει αἶα qui locus ab hoc Il. versu discrepat, Nitzsch adn. III p. 244 ‚überall ist diess terra cnpat der bestimmteste Ausdr. des dem Leben Licht entnommen, des todt u. begraben seins, dass es höchst unwahrsch. ist, der Dichter ıbe sagen mögen ζωοὺς κατέχει αἶα'. Sim. iucat Düntz.; Bekk. expunxit versum. Σ 332 ιὲ . . αὐτοῦ γαῖα καθέξει hic moriar, λ 549 ιήν γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχεν, 629 πάρος τινὰ γαῖα καθέξει, ν 427 ο 31 chol. ὑποπτεύει Διονύσιος) πρὶν καί τινα γαῖα αθέξει, Eust. 1747, 33 περιφραστικῶς ἀντὶ οῦ τεθνήξεταί τις (v. l. ν 427 παρέξει), Dorenz interpretat. Hom., Hildburgh. 1862 p. 8 Ameis: die Formel γαῖα καθέξει stehe im egens. zu e. Verbum der Bewegung u. heisse her ‚die Erde hält zurück'. Es liege hier e. wisse Bitterkeit in d. W., sed cf. Hentze Zutze ad Β 699 et ν 427. qui recte eam sentenm improbavit. Π 79 οἳ δ' ἀλαλητῷ | πᾶν πεον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς obtint. d) dirigo, flecto navem. λ 456 v. l. ἐς τρίδα γαῖαν | νῆα κατασχέμεναι (pro κατισχέναι), Eust. 1629, 18 τὸ ὅπῃ ἔσχες νῆα, ἀντὶ ῦ, ἐπίσχες τοῦ πλέειν. ἐνελιμένισας. τοῦτο οἱ μεθ' Ὅμηρον κατασχεῖν λέγουσι. 2) inns. appellor, hinfahren. h. Cer. 126 οἳ μὲν ὶ θοῇ Θορικόνδε κατέσχεθον. II. Pass. 1) reeor, prohibeor. Ρ 368 ἠέρι γὰρ κατέχοντο, i. sunt pugnantes: impediebantur, alii: calie occupabantur. Bothius: nebula vexati sunt, s. v. ἐπί p. 451 et Spitzn. l l., Ρ 644 ἠέρι ρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι (schol. ἐν ἄλλῳ κεκάλυπται). 2) occupor. ι 145 δὲ σελήνη | οὐρανόθεν προὔφαινε, κατείχετο νεφέεσσιν. III. Med. 1) me contego. Γ 419 δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, paıhr. κατακαλυψαμένη cf. Γ 141; Eust. 431, 8 πάλιν ἔχει πρὸς τὸ ἀνασχομένη, ὃ δηλοῖ ἀνατείνασα. εἴη δ' ἂν κατασχέσθαι ἑανῷ προκαλύψασθαι τὴν παρειάν, . . . ὡς ὑπὸ τῷ κρύψαι. τ 361 γρῆυς δὲ κατέσχετο (schol. κατέσχεθε) χερσὶ πρόσωπα. 2) retineor, comror, subsisto. γ 284 ὡς ὃ μὲν ἔνθα κατέσχετ' ιγόμενός περ ὁδοῖο (v. l. κατέσχεν). 3) Φ 382 ρον δ' ἄρα κῦμα (obi.) κατέσχετο (v. l. pro έσσοντο cf. schol. D) καλὰ ῥέεθρα (subi.). etur esse: includere, einschliessen cf. Hoffnn h. l. — In tmesi: Act. praes. κατά - ἔχει 97, ἔχοι h. Merc. 8 h. XVIII 8, part. κατά - ἴσας Β 560, coni. (postposita praepos.) ἔχῃ α ι 6, impf. ἔχεν κάτα Β 699 (postp. praep.), eterit. κατὰ ἔσχεθε ω 530. 1) retineo. ω 530 ηναίη ἤυσεν, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα Wentzel verba in θω p. 24. 2) occupo. Β 560 urbibus βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας, ι 6 ροσύνη ἔχῃ (v. l. ἔχει) κάτα δῆμον ἅπαντα, us recte Am.: ἔχ. κατὰ λ. sich hält, herrscht . Volk. λ 497 οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει ρας τε πόδας τε, h. Merc. 8 h. XVIII 8 α κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι (cod. B ἔχει, sed Herm.) Ἥρην, Β 699 τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα α μέλαινα sc. sepultum, schol. A πρόδηλον συντάσσεται (i. e. κατὰ τῷ ἔχεν), ἐν οἷς ὶν Γ 243 cf. schol. BL. — de tmesi v. s. ά I 2 a. — Hes. κρατεῖν, κωλύειν, συνν. κατασχεῖν: κατακρατεῖν, κατοικεῖν. (προέχω).

κατ-ηπιάω (ἤπιος cf. L. Meyer vgl. Gr. II 33). impf. pass. κατηπιόωντο. lenio, mitigo. Ε 417 ἄλθετο χείρ, ὀδύναι δὲ κ. βαρεῖαι, paraphr., Hesych. κατεπραΰνοντο.

κατ-ηρεφής (ἐρέφω cf. Curt. Stud. II 72) desuper tectus, tecto opertus; cameratus. Leguntur tantum κατηρεφέες (ter) et κατηρεφέας (semel). Ubique substantivo postponitur; omnibus locis post caes. 3. pedis. cf. etiam Giseke hom. Forsch. p. 24. 1) Σ 589 σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς, paraphr. ἐστεγασμένας, Ap. Soph. 96, 18 Hes. καταστέγους cf. Eust. 1165, 52; de α ante ἰδέ producto v. O. Meyer quaest. Hom. p. 103. ν 349 τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατηρεφές, schol. V χθαμαλόν, κατακαλύπτον καὶ καταστέγον. (?) Eust. 1743, 54 ἐπηρεφές legit, quod videtur legisse etiam Ap. Soph. 71, 30. ι 183 σπέος εἴδομεν ὑψηλόν, δάφνῃσι κατηρεφές, schol. PQV κατεσκιασμένον, sch. T πεπυκνωμένον. καὶ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ὀρόφου, ὅ ἐστιν ἐπεστεγασμένον, ἄλλης ἐπ' ἄλλῃ δάφνης οὔσης, cf. Eust. 1621, 39. 2) transl. ε 367 ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων, δεινόν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές unda quae se attollendo velut alto quodam tecto operit, vornüberhängende Sturzwelle cf. ε 313 κατ' ἄκρης, schol. BPT ὑψηλὸς ὥστε σκεπάσαι αὐτόν, sch. PQ οἱονεὶ τὸ καταστεγάζον αὐτοῦ τὴν κεφαλήν, Eust. 1539, 15 οὐ μόνον τὸ ὑψηλὸν ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ καλύπτον δίκην ὀρόφου, ἤτοι ἐοικὸς ὀρόφῳ cf. 1621, 39 et Wieseler Coni. in Aesch. Eum., Göttingen 1838 p. 63 qui κ. comparat cum κῦμα κυρτόν; sec. Doederl. qui Gl. 328 ἐπηρεφής active = tegens, obumbrans, κατ. pass. = tectus, obumbratus, obscurus esse censet, κῦμα κ., „die vom schwarzen Gewitterhimmel bedeckte, dunkelfarbige Woge" interpretatur, sed Gl. 2320 mavult cum Bergkio, comment. crit. V Marb. 1850 (id quod Zenod. legisse videatur cf. Cramer Anecd. Par. IV 67) legere καταρρεπές delabens ‚die Woge bricht sich, κατ' ἄκρης, aber hinter Od., u. stösst ihn so vorwärts: nicht aber über ihm'. — Lex. Seg. Bachm. 273, 30 Suid. Hes. Phot. κατεστεγασμένα.

κατηφείη (a κατηφής q. v., pro κατηφεσ-ίη, cf. Woerner subst. Hom. index p. 10, Fedde Wortzus.setzung im Hom. I, Breslau 1871 p. 35 L. Meyer vgl. Gr. II 486) moestitia, turpitudo, probrum, compellatio. Ρ 556 σοὶ μὲν δή, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος | ἔσσεται. εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἑταῖρον κύνες ἑλκύσουσιν, schol. B αἰσχύνη, paraphr. στυγνότης. Π 498 σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κ. καὶ ὄνειδος | ἔσσομαι ἤματα πάντα, schol. BL αἴτιος αἰσχύνης καὶ ὀνείδους. Γ 51 γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες . . . πατρί τε σῷ μέγα πῆμα . ., δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ, paraphr. αἰσχύνην, de accus. epexeg. v. La Roche h. St. p. 251; schol. A οὕτως κατηφείην σὺν τῷ ν ὡμολόγουν αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀργολική, καὶ σχεδὸν ἐν ταῖς χαριεστάταις οὕτως εἶχεν. ἡ δὲ Ζηνοδότου χωρὶς τοῦ ν. — Hes. στυγνότης, ὄνειδος, αἰσχύνη, αἰδώς, ἀνία cf. Ap. Soph. 96, 19; Suid. σκυθρωπότης, E. M. 496, 53 E. G. 308, 3; Plut. mor. 528 E κατήφεια: λύπη κάτω βλέπειν ποιοῦσα. Tantum in Iliade et semper post caes. 3. pedis, opp. χάρμα Γ 51, bis iunctum cum ὄνειδος. — Naegelsb. adn. ad Γ 51, Ph. Mayer Stud. zu Hom., Gera u. Lpz. 1874 p. 70 ss.

κατηφέω (a κατηφής q. v., pro κατηφέσjω, cf. Fedde Wortzus.setzung im Homer I p. 35,

L. Meyer vgl. Gr. II 27). aor. κατήφησαν π 342, part. κατηφήσας X 293. demitto vultum, sum demisso vultu s. moestus prae pudore aut luctu. X 293 χώσατο δ' Ἕκτωρ, | ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός· | στῆ δὲ κατηφήσας, paraphr. στυγνάσας, Hes. κατανιασθείς cf. schol. A; Damm: stabat vultu deiecto, Faesi ‚gesenkten Blicks als Ausdr. der Beschämung u. gänzl. Entmuthigg durch Rathlosigkeit'; de partic. v. Classen Beob. 115; π 342 μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ, schol. H ἐστύγνασαν, sch. V ἐλυπήθησαν, Damm: demittebantur animo, Fulda Untersuch. über d. Spr. d. hom. Ged. 294 s.: fortasse ‚vultum demiserunt, perterriti sunt' coll. Arist. hist. anim. VIII 24; ‚wir müssen verzichten, e. Erkl. d. Zusatzes ἐνὶ θυμῷ zu unternehmen. Möglich ist es, dass die Uebertragung vom Blick auf das Gemüth bezeichnet w. soll, möglich, dass dem unzweifelh. späten Urspr. der Stelle gemäss ἐνὶ θυμῷ ein unberechtigter Zusatz ist', Doederl. Gl. 1092: beschämt sein wie ein gescholtener od. scheltenswürdiger; Am. Düntz. Autenrieth: stupere coll. Λ 545 στῆ δὲ ταφών, Ph. Mayer Stud. p. 72 κ. = exprobare (cf. adn. 48). — Eust. 1270, 21 κατηφῆσαι = κατηφιάσαι cf. 1804, 29.

κατηφής (vox dubiae originis. veteres derivarunt a κατά et φάος cf. E. M. 496, 54 E. G. 307, 49 ὁ ἔχων κάτω τὰ φάη, ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς, quos sequuntur Benfey WL. II 102 (ortum ex κατηφαής) Lobeck Path. el. I 221 Thiersch Abh. d. Akad. d. W. zu München 1. Cl. VIII, 1 p. 9; Düntz. ad π 342: a rad. ἀφ, ἀπ treffen, quae est cognata radici ἀφ, ἀπ (ἀφή, ἅπτειν), Doederl. ‚referendum est ad καθάπτομαι, vel potius ad huius intensivi primitivum ΑΦΩ, neque tam stuporem quam probrum indicat' (Voc. Hom. etyma p. 7, v. eund. ad P 556 X 293 et Gl. 1092), cui assentitur Ph. Mayer Studien z. Homer 70 s., cf. Ameis π 342 app., Naegelsb. adn. ad Γ 51, sed cf. Fulda Spr. d. hom. Ged. 293 ss. ‚die Zurückführg auf e. Grundbedeutg niederblicken wird man wenigstens als mögl. anerkennen müssen, u. dass Arist. hist. anim. VIII 24 mit κατηφεῖ dass. bez. wie mit κατωπιᾶν, ist schwerl. in Abrede zu stellen cf. Plut. mor. 528 E. Endlich ist, wenn eine glänzen bedeutende Wurzel im W. steckt, es nicht unmögl., dass e. Zus.setzg mit κατά irgend e. Art der Abschwächg des Glanzes bez.' — demisso vultu, humilis, pudibundus, E. M. 496, 54 E. G. 307, 45 ὁ ὑπὸ αἰσχύνης κάτω νεύων τοὺς ὀφθαλμούς, ἤγουν ὁ αἰσχυνόμενος, Hes. στυγνός, Doederl.: scheltenswerth, Düntz.: betroffen, niedergeschlagen, beschämt. ω 432 καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσσόμεθ' αἰεί· | λώβη γὰρ τάδε γ' ἐστί. Crates Ω 253 legit κακὰ τέκνα, κατηφέες (pro κατηφόνες) cf. schol. A. (κατηφείη = κατηφών, κατηφέω).

κατηφών (cf. L. Meyer vgl. Gr. II 141 Fedde Wortzus.setzung im Homer I 33) i. q. κατηφείη, turpitudo, probrum. Concr. de hominibus, qui pudore et probris digna committunt. Ω 253 Priamus Hectorem gravissime lugens reliquos filios, qui cum eo comparari non possunt, alloquitur: σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα, κατηφόνες, cf. Β 235 κάκ' ἐλέγχεα. schol. BMV παροξυτόνως τὸ κατηφόνες . . εἰς μαλακίαν δὲ αὐτοὺς ἐπισκώπτει ὡς στυγνίας αἰτίους . . ὁ κάτω ἔχων τὰ φάη δι' αἰσχύνην ἢ ὀνειδισμὸν ἢ λύπην. οἱ δέ, ἄξιοι τοῦ φονεύεσθαι. schol. A: κατηφόνες ὡς Μακεδόνες. οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ ἄμεινον· θηλυκῇ γὰρ προσηγορίᾳ ὀνειδίσαι τοὺς υἱοὺς ἠθέλησεν, οἱονεὶ κατήφειαι (cf E. M. 497, 5 E. G. 307, 53). Κράτης μέντο[ι] κατηφέες γράφει cf. La Roche h. T. 250; Ap Soph. 96, 26 κατηφείας ἄξια πράττοντες, He[s.] κ. ἄ. πράττουσαι. E. M. 497, 4 E. G. 307, 5. ἐπονείδιστοι, αἰσχύνης μεστοί. Minus accurat[e] Lex. Seg. Bachm. 273, 31 Suid. Phot. στυγν[οί] ἢ ἀναίσχυντοι cf. Hes.; paraphr., E. M. 497, acceperunt pro κατάφονοι cf. Lobeck Paralipp. 181; Eust. 1318, 43 καθ' ὧν φόνος ψηφιστέο[ς] . . ὧν εἶναι χρὴ κάτω τὰ φάη ἐπικρυπτομένω[ν] τὸ βλέπεσθαι cf. 1348, 44. 1098, 15. 1654, 34 Doederl. Gl. 1092: der schandbare Mensch, Menm[?] Düntz.: beschämend, schändlich. — Lob. ad Aja[c.] p. 173: qui κ. interpretati sunt κατήφειαι, i[n] subst. numerarunt; Aristarchus quid senseri[t] parum claret; nisi forte . . . coni. libet eum in[]tellexisse tristitiae conciliatores vel etiam, quo[d] probrosius est in mares dictum, conciliatrice[s] nam . . . colligi potest de hoc veteres idem st[a]tuisse quod de ἀρηγών, unius generis esse fem[ininum] . . . neque apparet omnino, cur Arist. κατήφον[ας] scr. noluerit, nisi generi feminino affixum es[se] credidit.

[**κατα-ιάπτω** (coni. praes. ἰάπτῃς, ἰάπτ[ῃ]) deicio, detrudo, transl. corrumpo, deformo. Ta[n]tum in tmesi. β 376 ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κα[τὰ] χρόα καλὸν ἰάπτῃ (Ap. Soph. 170, 12 ἰάπτῃ Strabo VIII p. 370), δ 749 ἰάπτῃς cf. τ 263 χρ[όα] ἐναίρεο, schol. PSV ad β 376 διαφθείρῃ, κατα[δα]πανᾷ, cf. Eust. 1450, 36; Keck ad Aesch. Ag[am.] p. 457 dicit praegn. constr. esse ‚durch leid[en]schaftl. Dahinstürmen des Schmerzes den schö[nen] Leib vernichte'; cf. Nägelsb. adn. ad Α 3 p. — de tmesi v. s. κατά I 2 a.]

[**κατ-ιλύω** coeno obduco. v. l. Φ 318 s. κ[ὰδ] δέ μιν αὐτὸν | ἰλύσω ψαμάθοισιν pro εἰλύ[σω] schol. V ἐὰν μὲν διὰ τῆς ει, εἰλύσω, δηλοῖ εἰλήσω, ἐὰν δὲ διὰ τοῦ ι, τὸ σκεπάσω, ἀφανί[σω] ἀντὶ τοῦ τῇ ἰλύϊ καλύψω. διχῶς οὖν ἡ γρα[φή] sed cf. Spitzn. h. l. et ξ 136.]

[**κατ-ισχάνω.** Sunt qui τ 42 σίγα καὶ κ[ατὰ] σὸν νόον ἴσχανε statuant tmesin, sed rectius [vi]detur κατά cum σὸν νόον iungere, v. s. κα[τά] III 1 b ε p. 663.]

κατ-ίσχω (i. q. κατέχω). Act. praes. κατί[σχει] Ψ 321, inf. κατισχέμεν h. VIII 14; inf. pro in[f.] -ισχέμεναι λ 456. Med. coni. κατίσχεαι (η [cor]reptum est) Β 233. 1) Act. a) retineo. Ψ [321] ἵπποι πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατί[σχει] sc. ὁ ἡνίοχος τοὺς ἵππους, Eust. 1303, 1[?] κατέχει ἐπὶ πολὺ ἑλισσομένους, ὃ ταὐτὸν [ἐσ]τῷ ἀνὰ δρ. πλανωμένους, paraphr. οὐ [?] La Roche: non regit, dirigit ad finem, hält (le[nkt]) sie nicht hin (zum Ziele). — transl. conti[neo] h. VIII 14 θυμοῦ τ' αν μένος ὀξὺ κατισχέ[μεν]. b) dirigo, appello navem. λ 456 ἐς πατ[ρίδα] γαῖαν νῆα κατισχέμεναι (v. l. κατασχέμε[ναι]) schol. H ἐλλιμενίσαι, cf. Eust. 1693, 56. 1[?] 23; Bekk. λ 454—6 expunxit cf. sch. H λ [?] 2) Med. mihi retineo. Β 233 γυναῖκα, ἥν τ[ ] τὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι, paraphr. κατα[?] Hes. κατέχῃς. Ariston. Ζηνόδ. ἠθέτηκεν [?] —234). — cf. καταΐσχω.

κατ-όπισθε', ante vocales (χ 40 h. A[p.] 230 h. Merc. 194) et in exitu versus (Ψ [?]) **κατόπισθεν.** 1) de loco a) adv. pone, po[st] tergo. Θ 339 ὡς ὅτε κύων συὸς ἀγρίο[υ] λέοντος | ἅπτηται κατόπισθε, ποσὶν διώ[κων]

ύα τε γλουτούς τε, h. Merc. 194 κύνες κ. οντο, h. Merc. 321 (Ἑρμῆς) βάδιζε πρόσθεν, ὰρ κ. Διὸς καὶ Λητοῦς υἱός, Ψ 505 οὐδέ τι λλὴ γίγνετ᾽ ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κ. | ἐν τῇ κονίῃ, h. Ap. P. 230 κραιπνὸς Νότος κ. ειγε (coniecit Ruhnk. pro codd. ἔγειρε), Verg. n. 3, 130 prosequitur surgens a puppi ventus ntis; φ 116 ὅτ᾽ ἐγὼ κ. λιποίμην relinquar; 92 Τηλέμαχος κ. βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί | ων μεσσηγύς, schol. V ἐγγὺς τοῦ Ὀδ. γενόμενον τὸν Ἀμφίνομον παραλλάξας κατὰ τοῦ νώτου ἔβαλεν. b) praepos. c. gen. λ 6 (v. l. pro μετισθε) μ 148 ἡμῖν δ᾽ αὖ κατόπισθε (Ap. Soph. l, 32 μετόπισθε) νεὸς ἴκμενον οὖρον ἵει. de tempore futuro: postmodo. χ 40 οὔτε τιν᾽ θρ. νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι (v. l. ἔθεσθε, ἔπεσθαι). Suspectus videtur ω 546 ὅρκια δ᾽ κατόπισθε μετ᾽ ἀμφοτέροισιν ἔθηκε | Παλς, quod κ. nusquam ap. Hom. est = μετέπειτα; st. 1970, 4 εἰς τὸ μέλλον interpretatur, sed id quidem legitur ap. Hom., cf. Düntz. l. l., Merc. 407 ἔγωγε δειμαίνω κατόπισθε τὸ σὸν ἔτος emend. Stephanus pro θαυμαίνω codd., Baum. — Saepius pro κατόπισθεν in codd. itur κατ᾽ ὄπισθεν. Aut post arsin 2. pedis ties) aut quarti pedis (quater) exc. Ψ 505.

κατ-όπτης speculator, explorator. h. Merc. οὐδὲ θεῶν μακάρων ἄγε μάρτυρας οὐδὲ τόπτας. Hes. κατάσκοπος, Suid. ἐπιτηρητής.

κατ-ορούω (aor. -όρουσε) delabor. h. Cer. ἄφαρ δ᾽ ὑπὸ κεύθεα γαίης | ἐσσυμένως κ. ῶν ἕδος Οὐλύμποιο. Pro κ. legitur in Il. et ἀπόρουσε cf. E 20.

κατ-ουδαῖος (οὖδας) subterraneus. h. Merc. πολλὰ δὲ κάγκανα κᾶλα κατουδαίῳ (codd. LF κατ᾽ οὐδ.) ἐνὶ βόθρῳ | λαζών. Hes. ώγειος cf. Suid.

κάτω (E. M. 76, 57 ἀπὸ προθέσεως κατά E. G. 61, 52. 443, 37. Eust. 166, 31; E. M. ,7 τὰ ἀπὸ προθέσεως ἀρχόμενα ἐπιῤῥήματα ὶς τοῦ ι γράφονται) deorsum. Suid. ἐπίῤῥημα ικόν. — opp. ἄνω. P 136 de leone irato δέ τ᾽ ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε κατων, schol. A καταννεύει. Ariston. παρὰ Ζη. καὶ ἐν τῇ Χίᾳ οὐκ ἦσαν οἱ γ᾽ στίχοι (134 υ 91 ὁ δ᾽ ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν | ἧστο ω ὁρόων cf. Γ 217. — Spitzn. de vi et usu ep. ἀνά et κατά p. 16, Friedlaender 2 hom. erterverz. 784.

κατ-ωθέω deicio, depello, detrudo. tantum tmesi. Π 410 κὰδ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπὶ στόμ᾽ ἔωσε ηότα), paraphr. κατέῤῥιψε, Eust. 1067, 66 ῇ κατέῤῥιψεν. Lex. Seg. Bachm. 274, 11 t. Suid. Hes. κατωθούμενος· ἀνατρεπόμενος, . καταβάλλειν. de tmesi v. s. κατά I 1.]

κατ-ωμάδιος (ὦμος cf. Curt. Et. p. 593, L. er vgl. Gr. II 447, Friedlaender 2 hom. Woerter. 755, Ameis E 19 append., Schaper, quae era compos. ap. Hom. disting. sint, Coeslin p. 4) ab umero missus. Ψ 431 ὅσσα δὲ κου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται, schol. B τοῦ τῶν ὤμων φερομένου (τοῦ ὤμου βαλλοου)· ἄνωθεν γὰρ αὐτὸν ῥίπτουσι, Eust. 1309, τῆς χειρὸς ἀνατεινομένης ἀπὸ ὤμου πεμενος .. ὃν ἐπὶ τὰ ὀπίσω τις ἀφίησιν. Hes. . 308, 15 (κατωμαδόν).

κατ-ωμαδόν (ὦμος cf. Curt. Et. 594, L. er vgl. Gr. II 551, Schaper genera compos. ab umero. O 352 μάστιγι κατωμαδὸν ἤλαἵππους (v. l. κατ᾽ ὦμ.), Ψ 500 μάστι δ᾽ αἰὲν ευε κ. equos eo modo agitavit ut scuticam ab umero vibraret (s. trans umeros). paraphr., Lex. Seg. Bachm. 274, 13 Ap. Soph. 96, 25 Suid. Hes. κατὰ τῶν ὤμων, E. M. 497, 28. E. G. 308, 22 κατὰ τοὺς ὤμους τῶν ἵππων, schol. B ad Ψ 500 κατὰ τῶν ὤμων τῶν ἰδίων ἵππων τὴν μάστιγα ἐπαίρων, sch. BL ad O 352 κατὰ τῶν ἰδίων ἵππων (ὤμων L), ἀφ᾽ οὗ τὸν βάρβαρον καὶ μετὰ θυμοῦ παριππεύοντα δηλοῖ, Eust. 1019, 27 ἀνατείνας ἕως ὤμων τὴν μάστιγα· ὤμων δὲ ἢ τῶν ἑαυτοῦ (id quod rectius videtur esse) ἢ τῶν ἵππων, 1309, 38 ἀνάγων τὴν μ. κατ᾽ ὤμους, κἀκεῖθεν αὐτὴν κατάγων τῶν ἵππων cf. 1653, 9. — κατωμαδόν et -ιος tantum in posterioribus libris Il., semper post caes. 3. pedis.

κάτωρ corruptum est vocabulum aut ignotae originis et significationis. h. VII 55 θάρσει, δῖε κάτωρ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ. κάτωρ legunt codd. BCFD, δῖ᾽ ἑκάτωρ AM. Fuerunt qui conicerent κράτωρ, Stephanus scripsit πάτωρ, Wolfius δῖ᾽ ἐλατήρ, Ilg. δῖ᾽ ἄκτωρ gubernator, cui assentitur Matth. (q. v.), Doederl. Gl. 52 adn. 36, Baum. (ed. minor) δῖ᾽ ἵκτωρ dive supplex, Koechly φίλε πάτερ. Baum. (in ed. maiore) ‚an ἀκάτωρ vel tale quid ducendum ab ἄκατος navicula? Sed omnino displicet illud δῖε . . . latere suspicor formam aliquam rariorem nominis propr. gubernatoris'. Martin. V. L. IV, 3 κάτωρ a rad. καδ derivare conatus est, ut sit pro κάστωρ = gnarus (navis regendae). cf. Benfey WL. II 169; v. de hoc loco Baum. l. l.

κατ-ῶρυξ (κατορύσσω) per metaplasmum dat. pl. κατωρύχεσσι (a κατωρυχής ductus cf. Lobeck Paral. 286). intra infossus, terrae insertus. Hes. κατωρυγμένοι. Non nisi in Od., post caes. 3. pedis. ζ 267 ἀγορή, ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ᾽ ἀραρυῖα forum lapidibus, quorum inferior pars defossa est, superior eminet, ad sedendum instructum (cf. θ 6 16), alii: circumdatum; minus recte: lapidibus in terram defossis constratum, schol. BQT καλῶς θεμελιωθεῖσι, Eust. 1563, 2 οἱ κατορωρυγμένοι, ὅ ἐστιν εὖ τεθεμελιωμένοι. ἢ ὧν τὸ μὲν κατορώρυκται, τὸ δὲ ὑπερφαίνεται. ι 185 περὶ δ᾽ αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο (Aristoph. βέβλητο) κατωρυχέεσσι λίθοισι | μ. τε πίτυσσιν ἰδὲ δρυσίν, Eust. 1621, 45 κ. λίθοι, οἱ μεγάλοι. ὧν μέρος τι κατορώρυκται εἰς γῆν, schol. P τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐνωρυγμένοις καὶ ἐμβεβλημένοις, τεθεμελιωμένοις. ξ 6 v. l. αὐλὴ δέδμητο κατωρ. λίθοισι apud paucos, cf. Eust. 1748, 29 ἀντὶ τοῦ κ. λίθ. τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκριβέστερα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ γράφουσιν.

Καύκωνες, gens ut videtur Pelasgica (Curt. Pelop. II 9 s. Gladstone hom. Stud. ed. Schuster p. 18. 66). Steph. Byz. ἀπὸ βασιλέως Καύκωνος (qui erat filius Lycaonis regis Arcadum, Apollod. 3, 8, 1, 2 cf. Bursian Geogr. v. Griechenl. II 272 adn. 2) ἢ ἀπὸ ποταμοῦ. 1) Altera pars eorum tenebat Paphlagoniam. K 429 πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες κ. Παίονες κ. Λέλεγες κ. Καύκωνες ἔλαχον, schol. ADL ἔθνος Παφλαγονίας, οἱ δὲ Σκυθίας· οἱ δὲ τοὺς λεγομένους Καυνίους εἶπον, schol. V τῆς Παφλ. μοῖρα, τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Καυκώνων ἄποικοι (v. infra). Υ 329 ἔνθα τε Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο, schol. BD οἱ μὲν Τρωϊκὸν ἔθνος βάρβαρον (sic Hesych.), ἄλλοι δὲ Παφλαγονίας, οἱ δὲ τοὺς ἐπίκλην Καυνίους, schol. AB περὶ Παφλ. φασὶν οἰκεῖν τοὺς Κ., Strab. XII p. 542 Κ. οἰκῆσαι τὴν παραλίαν τοῖς Μαριανδυνοῖς

μέχρι τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ πόλιν ἔχοντας τὸ Τίειον, οἱ μὲν Σκύθας φασίν, οἱ δὲ τῶν Μακεδόνων τινάς, οἱ δὲ τῶν Πελασγῶν cf. 541. VIII 345 Eust. 362, 36. 1472, 41. Socii erant Troianorum, sed non fit eorum mentio in catalogo (*B*), schol. AB ad *Υ* 329 *πῶς οὐ συγκατέλεξεν αὐτοὺς ἐν τῷ καταλόγῳ; ἢ τοίνυν νεήλυδές εἰσιν, ἢ ἐν τοῖς Λέλεξι* (sec. alios in Paphlagonibus) *περιέχονται* cf. Faesi Il. ad *B* 816, Niese d. hom. Schiffskatalog, Kiel 1873 p. 9; erant qui post v. 855 adicerent duos versus: *Καύκωνας δ' αὐτ' ἦγε Πολυκλέος υἱὸς ἀμύμων* (sch. *Ἄμειβος*, Eust. *Ἄμειβος ἢ Ἀμύμων*), *οἳ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον*, ita Callisthenes ap. Strab. XII 542, cf. sch. V ad *Υ* 329 Eust. 1210, 47. 2) Altera pars, quae tenuerat eas partes Achaiae, quae ad occidentem spectant, et Elidem, Od. temporibus tenebat tantum partem Triphyliae et loca circum Dymen; orti erant ab Arcadibus. *γ* 366 *ἠῶθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους | εἶμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται . . . σὺ δὲ τοῦτον πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱέϊ*, schol. EQ *μεταξὺ τῆς Ἠλείας καὶ Πύλου οἰκοῦσιν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ, ἀπὸ Καύκωνος τοῦ Ἀρκάδος ὠνομασμένοι. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἐν Παφλ. οἱ τοῖς Τρωσὶ συμμαχίαν πέμψαντες*, cf. Eust. 1472, 35; Strab. VIII 345 *Ἀρκαδικὸν ἔθνος καὶ πλανητικόν* (cf. XII 572). *οἱ μὲν καὶ ὅλην τὴν νῦν Ἠλείαν ἀπὸ τῆς Μεσσηνίας μέχρι Δύμης Καυκωνίαν λεχθῆναί φασιν· Ἀντίμαχος γοῦν καὶ Ἐπειοὺς καὶ Καύκωνας ἅπαντας προσαγορεύει. τινὲς δὲ ὅλην μὲν μὴ κατασχεῖν αὐτούς, δίχα δὲ μεμερισμένους οἰκεῖν, τοὺς μὲν πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ κατὰ τὴν Τριφυλίαν, τοὺς δὲ πρὸς τῇ Δύμῃ κατὰ τὴν Βουπρασίδα καὶ τὴν κοίλην Ἦλιν. Ἀριστοτέλης δ' ἐνταῦθα μάλιστα οἶδεν ἱδρυμένους αὐτούς. καὶ δὴ τοῖς ὑφ' Ὁμ. λεγομένοις ὁμολογεῖ μᾶλλον ἡ ὑστάτη ἀπόφασις κτλ.* Herodoto auctore (1, 147) etiam Pylum tenebant, quod adversatur Od.; ex Triphylia Minyae eos expulerunt (Her. 4, 148), Dyme postea facta est Epeiorum, cf. Strab. VIII 341 s. 387 Bursian Geogr. II 315 et adn. Inter eas nationes pertinebant quae Strabonis aetate ita erant exstinctae ut ne nomen quidem superesset, cf. Strab. VII 322. 355 Eust. 1472, 35. — Curtius Pelop. I 411 II 9 s. 153. Gladstone hom. Stud. ed. Schuster p. 16, Bursian Geogr. v. Gr. II 272. 315, Buchholtz hom. Real. I 237. 303.

καυλός (lat. caulis, lett. kaulas, lit. kaulas a rad. *κυ*, *κυέω* cavum, Hohles, Röhre, Fick Spracheinh. 82. 257, vgl. Wörterb.² 352, Curt. Et.³ 149, Woerner subst. hom. index 34, L. Meyer vgl. Gramm. II 204; Benfey WL. II 153 censet radicem d u r u m significare). 1) extrema hastae pars, hastae extremitas ferro immissa. *N* 162 *P* 607 *ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ*, schol. BL ad *N* 162 *ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν κ., ὡς τὸ ‚ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ'* *Z* 40. *τὸ καθιέμενον εἰς τὸ κοῖλον τοῦ δόρατος μέρος*, sch. D *τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὴν ἐπιδορατίδα*, cf. schol. D et A ad *P* 607, Eust. 926, 11; *N* 608 *κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ | ἔγχος*, sch. BL *τῷ τῆς ἐπιδορατίδος αὐλῷ, εἰς ὃν ἐνίεται τὸ ξύλον*, Eust. 949, 23 *τὸ ἄκρον ξύλον, ὃ ἐνίεται τῇ αἰχμῇ*. *Π* 115 *Ἕκτωρ δόρυ μείλινον πλῆξ' ἄορι, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν*, Eust. 1049, 13 *κ. οὐ συνταχτέον μετὰ τῆς αἰχμῆς . . ἀλλὰ κ. ὄπισθεν τῆς αἰχμῆς* quem sequuntur Faesi Düntz. La Roche; paraphr. *παρὰ τὸ ἄκρον τῆς ἐπιδορατίδος ὄπισθεν*, cf. schol. BL. — E. M. 493, 57 E. G. 308, 29 *τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, ὃ εἰς τὸ ὀξὺ ἐντίθεται*, cf. paraphr. Il. Ap. Soph. 97, 8 Suid. E. M. 282, 12 Hes. 2) manubrium ensis. *Π* 338 *ἀμφὶ δὲ καυλὸν | φάσγανον ἐῤῥαίσθη* prope manubr., Eust. 1063, 6 *εἴη ἂν τοιοῦτος καυλὸς τὸ κατὰ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους ἐπίμηκες καὶ στενόν, ἤγουν ἡ κώπη τοῦ ξίφους*, Autenr. ‚das Klingenende am Grif des Schwerts'; v. l. *καυλῷ*, reperitur in libri nonnullis *καλόν* s. *κᾶλον*, paraphr. *τὸ δὲ κάλλιστον αὐτοῦ συνετρίβη ξίφος*. Düntz. suspicatur legendum esse *ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ*. Legitu *καυλός* neque in Od. neque in hymnis.

καῦμα (*καίω* cf. Curt. Et. p. 138, L. Meye vgl. Gr. II 265) aestus, ardor, ap. Hom. tantum de aestu solis. *E* 865 *οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ | καύματος ἔξ* (v. l. *ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο* vento oriente calore, schol. D *ἡ ἐξ ἀντὶ τῆς μετά*, schol. BD *ὅταν γὰρ καυματώδους οὔσης τῆς ἡμέρας πρὸ ἀνατολὴν ἢ δύσιν ὁ ἀὴρ μέλας δοκῇ, προσδοκῶσιν ἄνεμον* cf. Eust. 615, 29 ss. — E. M. 49 52 E. G. 305, 21. Hes.

καύ-σ-τειρα (fem. masculini *καυστήρ* a *καίω* cf. Bekk. ho. Bl. I 179, 15, Woerner subst. Hom index p. 2) ardens, fervens. Non nisi in Il. legitur et tantum gen. sing. In codd. Il. *κ.* e paroxytonon (in paucis codd. *καϋστείρης*, co D *M* 316 *καυστηρῆς*), veteres grammatici scripserunt *καυστειρῆς*, cf. schol. L ad *Δ* 342 *ἡ γραφὴ τῆς παραληγούσης Βοιώτιος (κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον)* *καὶ ἡ τῆς ὠτειλῆς*, cf. Eust. 481, 14 Arcad. acc. p. 71, 22 E. M. 493, 44. 660, 50 E. G. 39 44 Lobeck Path. prolegg. 262; Bekk. ho. Bl. 179 adn. ‚*καυστειρῆς* hat den Accent von *καυστηρῆς*, den Diphthong in der vorletzten v dem unbedenklich richtigen *καυστείρης*' idq Homero retribuendum putavit J. G. Schneid ad Nicandri Ther. 924, quem sunt secuti Dind La Roche. — *Δ* 342 *M* 316 *ἐπέοικε (χρὴ) μετ πρώτοισιν ἐόντας | ἑστάμεν ἠδὲ μάχης καυστείρης ἀντιβολῆσαι*, Eust. 481, 12 *ἡ θερμὴ καὶ πυρόεσσα κατὰ τὸ ‚μάχοντο δέμας πυρὸ* (*N* 673) cf. 513, 24, schol. L et V ad *Δ* 342 sch. V ad *M* 316; Ap. Soph. 97, 7 *θερμῆς κ πυρώδους*, Hes. *καυστικῆς* (sic etiam paraph *θερμῆς, ὀξείας, δριμείας, διαπύρου*.

Καΰστριος fluvius Ioniae. *B* 461 *ὀρνίθων ἔθνεα πολλά, | χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων | | Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα ποτῶνται* cf. Herod. 5, 100. Dicitur ab Strab aliisque *Κάυστρος*, *ὁμώνυμος ἥρωι Καΰστ* Eust. 255, 3, cf. E. M. 493, 40 E. G. 306, 20. 308, In monte Tmolo oritur et prope Ephesum mare Aegaeum influit. Schol. BDLV *κατὰ τ προχοὰς πηλώδη τόπον ὁ Κάυστρος ἀπεργάζεται. ὅπου δὲ ὕδωρ καὶ βοτάνη, ἀφθον ὀρνέων*. De *Ἀσ.* prato, quod circum Caystr fuisse dicitur v. s. *Ἀσίῳ*. Nunc vocatur Kar s. Kutschuk Meinder. — Strab. XIV 650.

καὐτός v. s. *καί* p. 628.

ΚΑΦ vel **ΚΑΠ** (proprie rad. est kvap, *καπύω, καπνός, κόπρος*) exspiro, effio, profecta est significatio spirandi sec. Cu Et.³ p. 135, L. Meyer vgl. Gr. I 363; Fick v (Spracheinh. p. 90) spirandi notionem stat primariam. Apud Hom. unus legitur accus. si part. perf. *κεκαφηότα*, sec. Curt.: difficul

spirans, schnappend, keuchend (cf. Verg. Cir. 211 tenuem singultibus aëra captat), sec. Fick: verhaucht; Autenrieth, La Roche: efflans, exspirans, Doederl. Gl. 2227: exanimis, erstorben, eine Hyperbel für: erschöpft bis z. Tod, cf. Hes. κέκηφε· τέθνηκεν. de part. perf. cf. Curt. Et. 165, L. Meyer vgl. Gr. II 221. *E* 698 ἀμπνύνθη Σαρπηδών), περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο | ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν, ε 468 μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ ἔερση | ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν, schol. ABDL ad *E* 698, sch. E ad ε 468 E. M. 499, 47 E. G. 311, 54 Hes. Eust. 595, 22 ἐκπεπνευκότα cf. Suid.; schol. L τὸν δυσπνοήσαντα, Eust. 595, 29 κ. μὲν τὸν ἁπλῶς πνεύσαντα, κακῶς δὲ κ. τὸν δυσπνοήσαντα, ὡς μικροῦ καὶ ἐκπνεῦσαι. Cum vero plurimi κ. epitheton subst. θυμός esse censeant, La Roche Autenrieth θυμόν obi. esse rati κεκ. ad Sarped. et Ulixem referunt ‚efflans animam' cf. paraphr. Il. Eust. 546, 39 ἐκπεπνευκότα τὴν ψυχήν et *X* 467 ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν, nec minus quamvis Doederl. sententiam sequatur, Faesi: erschöpft bis z. Tode, wozu θ. als Beziehgsaccus. tritt. — *Ι* 312 Αἴαντα εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεκαφηότα (pro κεχαρηότα) νίκῃ, v. l. apud E. M. 502, 7 οἱονεὶ πνευστιῶντα, ἤτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερωχίᾳ τῆς νίκης, τῆς χαρᾶς αἰτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατευρυνάσης, καὶ πέρα τοῦ συνήθους σπᾶσθαι τὸ πνεῦμα κατεπειγούσης· παρ' ὃ δὴ καί τινες ἔλαθον τελείως ἐκπεπνευκότες . . ἢ ὅτι συναπέρχεται τῇ εὐρύτητι τοῦ σώματος πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπό τινος παρὰ λόγον ἐκραγέντος στόματος ἀμέτρως ἐκχεόμενον.

κέ, sequente vocali vel ob metrum κέν, haud raro, si sequitur vocalis, abiecto ε : κ'; si sequitur aspirata littera χ' (*Γ* 53 *Δ* 347 *E* 351 *H* 342 *Λ* 304 313 *M* 71 228 302 *T* 402 β 31 43 76 η 192 θ 101 251 λ 565 ο 448 τ 488 496 υ 237 φ 202 213 314 χ 138 ep. 14, 22, v. l. χ 254; ἡμεῖς *B* 238 (?)]). Particula modalis postposita, enclitica. κέ, apud Arcades κάν, ap. Dorienses κά (cf. H. Weber die dor. Part. κά, Halle 1864 p. 17), idem atque sanscr. kám, verisimillime profectum a radice pron. ka, cuius est significatio in sanscr. non solum interrogativa, sed etiam indefinita (cf. pron. τίς et τὶς et Bopp vgl. Gr. II 220), et quam Kuhn Hall. Allg. Lit. Z. Nov. 1846 vertit nostr. ja, Benfey in gloss. Sâmaved. 46 sicher, Boehtlingk-Roth in lex. sanscr. wohl, ja, v. Delbrück Gebr. des Coni. u. Opt., Halle 1871 p. 86 ss. Ad eandem radicem kám (pron. ka, ki) referunt Christ griech. Lautl. p. 95, L. Meyer vgl. Gr. I 68. 326 (= wohl), Schoemann Redetheile 198, Lange Ztschr. f. östr. Gymn. IX 1858 p. 51, der hom. Gebr. d. Part. εἰ p. 47 adn. 49, Delbrück p. 88. Lange IX p. 53 et Delbr. censent κέ esse acc. sing. neutr. = irgendwann, irgendwie. Delbr.: ‚ka bez. irgend e. Modalität der Handlg u. ist daher geeignet, die Handlg, deren Verwirkl. in Aussicht genommen wird, von der bloss phantasirten zu unterscheiden'. Dubius est Pott Et. Forsch. I 2. ed. p. 427; Kuehnerlein Synt. d. griech. Spr. p. 417 censet ortum esse ex ion. κῆ = att. πῆ: aliqua ratione, alicubi; Naegelsb. adnot. ad Il., ed. I. 1834 exc. VIII p. 239 suspicatur ablativum condicionalem esse: aliquo modo i. e. aliqua condicione, finali η particulae κῆ correpta, cf. Autenrieth in Ameisii ed. ad *Γ* 229 append.; Haacke quaest. Hom., Nordh. 1857 p. 18 κέ ad eandem radicem referendum putat, unde καί, κεῖνος, κεῖθι, κῶς et Latinorum ce profecta sint; sim. Rost gr. Schulgramm. § 176, 4 adn. particulae κέ, quam composuit cum κεῖνος, ἐκεῖ, eodem modo εἰ respondere quo τότε - ὅτε dicit, sim. Fritsch Kritik der bisherigen Gramm., Frankf. 1838 p. 209, sed cf. Pott Et. Forsch. I, ed. altera 1859 p. 430; Rost in lex. Damm. cum sibi persuadere non possit ἄν et κέν, quae et sensu et usu prorsus inter se conveniant, a diversis radicibus recte derivari posse, alii (cf. Rührmund über die Part. κέν u. ἄν, Potsdam 1863 p. 1 s.) statuunt ex una communi stirpe orta esse ea vocabula, sed cf. Pott Et. Forsch. 424 Delbrück p. 89; Hartung Partik. II 225 κέ idem esse putat ac lat. particulam disiunctivam quam (ἤ), quod confirmetur forma κάν cf. Benfey WL. II 146; Damm a coniunctione καί derivavit, quam derivationem Hermann de part. ἄν, opusc. vol. IV p. 4, stabilire studuit: nam quam sit etiam significatu cum particula καί cognatum κέ, neminem non videre; comprobaverunt Sommer allg. Schulzeitg. 1831 II Nr. 121 ss., Stuerenburg Cic. de offic., Lips. 1834 p. 166, Casselmann de usu part. ἄν et κέν apud Hom., Cassel 1854 p. 5, cf. Schoemann Redetheile p. 198. De his aliisque ausis cognoscendi ortum particulae κέ v. Fritsch Kritik der bish. Gramm. p. 208—244. De veterum grammaticorum sententiis (Dionys. Thrax in Bekk. Anecd. II 643 E. M. 499, 10 E. G. 311, 21 50 ὁ κε ἐστὶ σύνδεσμος παραπληρωματικός, cf. Eust. 52, 24) v. Hermann p. 14 s. Baeumlein Untersuch. über die gr. Modi 1846 p. 43 ss. — Est autem κέν et ἄν sumentis aliquid, sed non contendentis: opinor, nehme ich an, wohl, sed saepe caremus vocibus satis accommodatis (Herm. p. 10 Baeuml. p. 83). G. Hermann, qui post Reisigium de vi et usu part. ἄν in ed. Aristoph. nub. et Popponem de usu part. ἄν in Miscell. critica ed. Seebode I 1 de part. ἄν egit libris IV Lps. 1831 (opusc. vol. IV 1—197), dixit particulis ἄν et κέ sententiam debilitari eique aliquid ambiguitatis addi, spectare enim ad ea quae fortuita essent i. e. ex aliqua condicione penderent. Hermanni sententiam κέ et ἄν ad condicionem respicere, quae aut addita aut cogitatione addenda esset, secuti sunt Rost, Bernhardy, Matthiae, Sommer, Hartung Partik. II 222 ss. (cf. Baeuml. p. 51 maximeque 58 ss.) Schoemann Redeth 198 alii; Thiersch Griech. Gramm. § 299, 2: die Part. deutet an, dass neben der Sache noch ein bestimmender Umstand die Vorstellung beschäftige, und der Gedanke durch diesen beschränkt od. bedingt sei; Lange Ztschr. f. östr. Gymn. 1858 p. 50—52 ‚der Sprechende denkt, wenn er ἄν (κέ) gebraucht, nicht an eine bestimmte Bedingung, sondern an das Vorhandensein irgend e. Bedingg.' Bäuml. Unters. p. 50 ss. multa contra Herm. disputavit fieri non posse ut totiens condiciones omitterentur, non semper debilitari sententiam, alia (v. s. art. ἄν pag. 111), cf. eundem N. Jahrb. f. Ph. 79 p. 1—10 Ztschr. f. AW. 1851 p. 357. Nec minus disputavit Philol. XVI p. 137 ss. contra Aken (Temp. u. Modi im Griech., Guestrow 1858 p. 18, Lehre v. Temp. u. Modus, Rostock 1861 p. 39), qui dicit ἄν c. opt. significare ‚die Möglichkeit nach Umständen'. Baeumleinii est sententia, particulis ἄν et κέν sumtionem significari: ‚ἄν et κέν esse eius qui sumat aliquid esse,

nam sic certa fieri incerta, quia ponantur ex arbitrio, atque incerta fieri certiora, quia ponantur quasi sint', cui responderunt Aken Lehre v. Temp. 40, Gottschick Ztschr. f. Gymn.w. I 1 p. 155 ἄν et κέ esse particulas ,der objectiv bedingten Möglichkeit' (sim. Krueger Gr. Spr. 69, 7, 1 et Reisig de part. ἄν p. 99: ἄν aliquid fieri per causarum quandam cohaerentiam posse indicare), Casselmann de usu part. ἄν et κέν, Cassel 1854 p. 2 ss. — Oblocutus est Hermanno etiam Sommer qui in censura Herm. libri (allg. Schulztg. 1831 II Nr. 121 ss.) ἄν et κέ particulas quas antea et significatione et constructione adeo convenire crediderant, ut alterum alterius loco substituere liceret, inter se differre studuit ut origine ita usu. Illam indicare posse aliquid esse quod utrum esset an non esset, e condicione, ad quam referretur, penderet, hac autem condicionem illam ita indicari, ut non tam esse aliquid, si esset alterum, indicaretur, sed ut illud cum hoc tanquam sua causa cohaereret. Huic responderunt Baeuml. Ztschr. f. AW. 1843 p. 1093 ss. Unters. p. 63—82 κέν esse epicorum et Doriensium Aeolensiumque, ἄν Ionum Atticorumque. Similiter iudicant Fritsch Neue Jahrb. f. Ph. Suppl. IV, 1, Hartung Part. II 218 315, Rost in Dammii lex., Düntz. J. J. f. Ph. 1864 p. 682 (Ges. Abh. 532), alii. Düntz. censuit poetam metri necessitate adductum esse ut κέν loco particulae ἄν substitueret. Quamvis igitur multa eorum, quibus Sommerus sententiam suam firmare conatus erat, refutata sint, tamen concedendum videtur esse discrimen aliquod. Itaque dicit Pott E. F. I 428 s. ,die Functionen u. der Gebr. mögen parallel gehen. Nichts desto weniger führen sie doch auf eine ursprüngl. verschiedene Auffassung. Während näml. κέν die Unbestimmth. mitbringt' (Kuhn: κέ macht e. Aussage zu e. zweifelh., von Bedingungen abhängigen, d. i. stellt sie in Frage), ,welche ihm von dem Interrogativ- Indefinitpronomen her beiwohnt, liegt in ἄν (illud, aliud) demonstr. Hinweisung auf e. Distantes, Anderes'. Haacke p. 18 s. ἄν eius esse dicit qui sursum moveatur, κέν eius qui locum aliquem remotiorem quasi digito monstret; ad rem nihil inter particulas discriminis esse, ad cogitationem discrimen tantum quantum inter duo diversae stirpis vocabula intercedere et possit et debeat. Casselmann p. 4 dicit κέν ad cogitationem eius qui loquatur, ἄν ad rem ipsam referri, cf. Hentze Philol. XXIX 1870 p. 134 136: ἄν tritt mehr zu Urtheilen, die sich auf obj. Verhältn., auf Thatsachen stützen, während κέν mehr Ausdr. e. subj. Ueberzeugung, auch des subj. Gefühls, als des aus Thatsachen u. bestimmten Gründen schliessenden Verstandes ist. Merkel vero Rh. Mus. VI 1848 p. 274 ,ἄν geht auf ein Raum-, Zeitverhältniss, deutet hin auf e. Complex v. Umständen u. Gelegenheiten, p. 416 κέν urgirt den Subjectivbegriff der Verbalperson u. beseitigt so die modale Einwirkung des Sprechenden; κέν ist der Exponent der subjectiven Verba, gesellt sich aber auch anderen zu, um ihnen den Begriff der bewussten vorsätzl. Handlung mitzutheilen. Beides geschieht vorzügl. im hypoth. Satze'. Lange Part. εἰ p. 47 ,der Unterschied des betonten ἄν vom enklit. κέν ist vergleichb. dem Unterschiede v. εἷς u. τις; wenn ἄν κε neben einander stehen (vgl. Schol. zu *N* 126), so hat diess seine Parallele in εἷς τις; οὐκ ἄν (in keinem Falle) verhält sich zu οὔ κεν (nicht in irgend e. Falle), wie οὐδείς zu οὔτις',

cf. etiam Herm. ad h. Merc. 288. Delbrueck, qui
quo modo differant ἄν et κέ dilucidis verbis ex-
ponere non audet, tamen significationis discrimen
fuisse persuasum habet. (ἄν u. κέν weisen auf
das Eintreten einer Handlung hin, pag. 85 86, cf.
Scheuerlein p. 418 ,κέ weist wie ἄν auf den Lauf
u. den Eintritt der Begebenh. hin u. hat also
die Kraft das Abstracte zur concreten Er-
scheinung zu machen'). Demonstrat autem p. 89
1) ἄν ab Hom. fere in negativis sententiis, per-
raro in affirmativis usurpatum esse, cf. Cassel-
mann p. 28, qui hoc inde explicandum esse vi-
deri censet, quod sententiae negativae, propterea
quod plerumque aliis oppositae sint, maiore v
praeditae esse soleant. 2) κέν saepissime legi in
sententiis relativis cum coni. coniunctis. 3) in-
terdum κέν repeti in membris disiunctivis, non
repeti ἄν. — Nihil ἄν et κέν cum modorum
significatione habent commune, sed quasi eorum
comites sunt (cf. Delbrueck p. 23 90, Haacke
p. 18). Coniunguntur cum indic. aor., impf., plusqu.
cum fut., cum coni. et opt., cum inf. et partic
Non admittit particulam indic. perf., coni. adhort
vel deliberativus, imperat., cf. Baeuml. Modi p. 5(
Lange p. 54, Delbr. p. 86, Klotz Devar. p. 10(
Herm. p. 13, dubium est num admittat ind. prae
sentis (v. infra), cf. Lange Ztschr. f. östr. Gymn
IX 1858 p. 55, Riemer de temporum ap. Hom
usu, Neustadt Westpr. 1871 p. 29. Ubi verbum
deest, supplendum est (v. infra). Particulas ἄ
et κέν praeter necessitudinem a poeta saepissim
adici, ubi recentior usus iis abstineat, recte ol
servat Herm. p. 143, cf. etiam Friedlaender Ar
ston. pag. 8.

A) Additur κέ indicativis, cf. Herm. d
part. ἄν p. 15 ss., Baeuml. p. 126—167. I) Ad
ditur indic. praeteritorum, quando qui lo
quitur sumit aliquid quodam modo factum es
aut fieri. Sumuntur autem res praeteritae s
tantum (ex sententia eius qui loquitur), ut alite
esse dicantur atque re vera fuerunt aut sun
1) In sententiis primariis. a) Apodosi enun
tiationum condicionalium ut indicetur,
condicio fuisset vel esset, aliquid futurum fuis
vel fore, plerumque additur κέ, cf. Krueger I
54, 10, 1. 2. aa) condicio expressa est pa
ticula εἰ c. ind. α) iungitur κέ cum ind. ao
αα) in apodosi legitur καί νύ κε, in protasi
μή (ἄρα) c. ind. aor.: *Γ* 373 *Σ* 165 καί νύ κ
εἴρυσσέν τε καὶ ἤρατο κῦδος, εἰ μὴ ἄρ' ὀ
νόησε (εἰ μὴ ἦλθε), *E* 679 = *Φ* 211, *Θ* 90; 1
καί νύ κε σήκασθεν, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόη
schol. V ἔν τισι τῶν παλαιῶν φέρονται δ
στίχοι· Τρῶες ὑπ' Ἀργ., ἔλιπον δέ κεν Ἑ
δῖον χαλκῷ δηιόωντα, δάμασσε δέ μιν Δ., *Θ* 2
κ' ἐνέπρησεν (v. l. κεν ἔπρησεν, v. Spitzn.,]
Roche, *Λ* 311 750 *Σ* 454 (Ariston. ἀθετοῦντ
στίχοι ιγ', 444—456), *Ψ* 154 φ 226 ψ 241
π 220, *Ψ* 382, 540 κέ οἱ (v. l. κέν οἱ), δ 5
h. Cer. 310; καί νύ κε δή - εἰ μή *P* 530 ω 52
καί νύ κεν - εἰ ἵκοντο (v. l. ἵκοιντο) λ 317; κ
νύ κε - εἰ μή cum impf. π 220 ω 50; καί ν
δή - εἰ μή c. impf. *Ψ* 490 (schol. *I* 192 καί
κ' ἔτι) cf. 526. ββ) καί (οὐδέ) κε c. ind. ao
in protasi εἰ μή c. ind. aor.: *Ξ* 258 *P* 613
Cer. 242 v. Buecheler, ω 41 οὐδέ κε (v. l. οἱ
τι), *O* 459 καί κεν ἔπαυσε, εἰ ἐξείλετο. γγ) ἔν
κεν c. ind. aor., in protasi εἰ μή (ἄρα) c. in
aor.: *B* 155 *Z* 73 (cf. *P* 319) *H* 104 *N* 723
121 (ἔνθα κ' ἔτι, in plur. codd. κέ τι vel
τις) *Π* 698 *Φ* 544 ε 426 (al. ἔνθ' ἀπὸ ῥινο

vel ῥινός) τ' ἐδρύφθη), ε 436 (ἔνθα κε δή). δδ) Χ 202 πῶς δέ κεν ὑπεξέφυγεν (Did. Ἀρίσταρχος ὑπεξέφερεν), εἰ μὴ ἤντετο, Düntz. coni. hoc loco et ο 195 πῶς. εε) γ 258 260 τάδε καὐτὸς ὀίεαι, ὥς περ ἐτύχθη· εἰ ζωόν γ' Αἴγισθον ἔτετμεν Μενέλαος, τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες κατέδαψαν, οὐδέ κέ τίς μιν κλαῦσεν, ita interpungunt Faesi, Düntzer, neque displicere videtur Hentzio in Am. ed., app. ad γ 255. Sed, cum tantum in codd. BDL (cf. schol. P) legatur ὥσπερ, legunt optimorum codd. auctoritatem secuti ὥς κεν Nitzsch, Bekk. 1 et 2, La Roche, Dind., Baeuml., Nauck, Ameis et εἰ . . Μενέλ. cum superioribus coniungunt, ea vero quae sequuntur, graviore interpunctione ab antecedentibus versibus separant; La Roche pro τόν γε coniecit τόν κε, ξ 67 τῷ κέ με ὤνησεν, εἰ ἐγήρα, ψ 23 εἰ γάρ τις ἤγγειλε, τῷ κε τάχα ἀπέπεμψα, ω 285 εἰ γάρ μιν κίχεις (Nauck κίχες), τῷ κέν σ' ἀπέπεμψε, cf. Ψ 526 s. εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος, τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν. ζζ) ι 498 εἰ ἄκουσε, σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλάς, Π 617 τάχα κέν σε ἔγχος κατέπαυσε, εἴ σ' ἔβαλόν περ, Π 848 εἴ πέρ μοι ἀντεβόλησαν, πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο (πάντες ἂν Rom.), ψ [218] οὐδέ κεν ἐμίγη, εἰ ᾔδη. — β) κέ, cum impf. nonnunquam pro aor. adhibetur de rebus quae per longius tempus durant. αα) in apodosi legitur καί νύ κε, in protasi εἰ μή. Ψ 733 καί νύ κε πάλαιον, εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς ἀνίστατο καὶ κατέρυκε, Η 273 καί νύ κε δὴ οὐτάζοντο, εἰ μὴ ἦλθον, Ω 713 καί νύ κε δὴ ὀδύροντο, εἰ μὴ ἄρα μετηύδα. ββ) Ε 898 εἰ γένευ, καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα. γγ) Χ 202 v. l. πῶς δέ κεν ὑπεξέφερεν, εἰ μὴ ἤντετο Aristarchus pro ὑπεξέφυγεν v. Did. γ) coniunctus est κέ cum indic. aor. et impf. Θ 130 s. Λ 310 s. ἔνθα κε λοιγὸς ἔην (fuisset) καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο, καί νύ κε σήκασθεν (κεν πέσον), εἰ μὴ ἄρα) νόησε (κέκλετο), Υ 288 290 ἔνθα κεν βάλε, τὸν δέ κε ἀπηύρα, εἰ μὴ ἄρα νόησε, δ 733 s. εἰ γὰρ πυθόμην, τῷ κε μάλ' ἤ κεν ἔμεινε ἤ κέ κε ἔλειπεν (κε repetitum est). δ) rarissime cum plusqu. δ 363 καί νύ κεν ἤια κατέφθιτο, εἰ μή τίς με θεῶν ὀλοφύρατο cf. schol. EQ et Krüger Di. 54, 10, 1. — In fere omnibus Iliadis locis, qui sunt laudati, paraphr. habet ἄν pro κέ. b) condicio participio expressa est. α) iungitur κέ cum ind. aor. λ 418 ω 90 ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο (θηήσαο) θυμῷ, ω 90 v. l. ἀλλ' ἄγε et κ' ἐκεῖνα, Eust. γε κεῖνα, pro θηήσαο alii legunt ἐτεθήπεα et ἐτεθήπεας (cf. Eust. 1953, 39 1954, 24; 1954, 26 γρ. καὶ ἐτεθήπεο cf. Herm. op. IV 40), ἰδών = εἰ εἶδες cf. Baeuml. Mod. 131; ψ 47 ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης, ν 333 ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν ἵετο animum attendisset cf. Merkel Rh. Mus. VI 1848 p. 271 (ἀθετοῦνται 333—8 v. schol. HQ). β) iungitur κέ cum ind. imperf. Χ 435 ἦ γάρ κέ σφι κῦδος ἔησθα ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος κιχάνει, quam receperunt Spitzn. Bekk.[1] Faesi, Düntzer, Bäuml., Dind., Doederl.; rectius videtur legendum esse ἦ γὰρ καί cum Bekk.[2] La Roche Hoffm. (cf. eund. Φ et Χ h. l.), quod exstat in pluribus codd.; cf. κ 84 ss. c) deest protasis et supplenda est ex antecedentibus, ad quae adverbio respicitur. α) iungitur κέ cum indic. aor. αα) respicitur adv. τῷ vel οὕτω; haud raro inest in enuntiatione antecedente optationis significatio. Τ 61 τὴν ὄφελε κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ. τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον οὖδας, Φ 280 ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι· τῷ κ' ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξε, Χ 427 ὡς ὄφελον θανέειν· τῷ κε κορεσσάμεθα, Ψ 547 ὤφελεν εὔχεσθαι· τῷ κ' οὔ τι πανύστατος ἦλθε (τῷ κεν L, τῷ κέν S Lips. Mosc. 2, τῷ (suprascr. ο) κεν C, ceteri τό κεν; Bentl. emendavit τῷ κ', quod recepit La Roche, cf. eund. h. l.), σ 402 αἴθ' ὤφελλ' ὀλέσθαι· τῷ κ' οὔ τι τόσον κέλαδον μετέθηκε, ε 311 ὄφελον θανέειν. τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, ω 32 s. ὡς ὄφελες θάνατον ἐπισπεῖν· τῷ κεν τύμβον ἐποίησαν, ἠδέ κε κλέος ἤρα' ὀπίσσω, Φ 432 τοιοῦτοι πάντες εἶεν· τῷ κεν δὴ ἐπαυσάμεθα, ω 381 αἴ γὰρ ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν· τῷ κέ σφεων γούνατ' ἔλυσα, σὺ δὲ φρένας ἰάνθης, cf. La Roche h. l., Λ 382 ὡς ὄφελόν τοι ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι. οὕτω κεν ἀνέπνευσαν. ββ) α 239 s. ξ 369 s. οὔ κε θανόντι περ ἀκαχοίμην, εἰ . . . δάμη (sim. ξ)· τῷ κέν οἱ τύμβον ἐποίησαν, ἠδέ κε κλέος ἤρατο cf. ω 32 s.; γ 258 260 αὐτὸς ὀίεαι, ὥς κεν ἐτύχθη, εἰ ζωόν γ' Αἴγισθον ἔτετμεν Ἀτρείδης· τῷ κέ οἱ οὐδὲ θ. γ. ἔχευαν, ἀλλ' ἄρα τόν γε (La Roche coni. τόν κε) κύνες κατέδαψαν, οὐδέ κέ τίς μιν κλαῦσεν sec. Bekk. 1 et 2, La Roche, Dind., Bäuml., Nauck, Am., cf. Nitzsch adn. I p. 186; υ 273 οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε· τῷ κέ μιν παύσαμεν. β) iungitur κέ cum ind. aor. et impf. ε 311 ὡς ὄφελον θανέειν. τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καί μεν κλέος ἦγον Ἀχ. (Hes. κε λάχον). cf. schol. E. dd) pro enuntiatis condicionalibus legitur ἀλλά, cf. Krueger Di. 54, 12, 5. α) iungitur κέ cum ind. aor. ι 79 καί νύ κεν ἀσκ. ἱκόμην, ἀλλά με ἀπέωσε = εἰ μή, λ 630 καί νύ κ' ἔτι (schol. Γ 144 ἔνθα κ' ἔτι) ἴδον, ἀλλὰ πρὶν ἀγείρετο, schol. H interpretatur καὶ δὴ ἂν εἶδον, μ 71 καί νύ κε τὴν βάλεν, ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, φ 128 καί νύ κε δή ῥ' ἐτάνυσσε, ἀλλ' Ὀδ. ἀνένευε, codd. KPS δὴ τανύσειε, schol. ABLV ad Β 215 εὐκτικὸν ἀντὶ ὁριστικοῦ τοῦ ἐδόκει, ὡς τὸ Ε 388, W. C. Kayser Phil. XVIII 650 putat Aristarchum δὴ τανύσειε legisse, sed v. La Roche h. U. 247 s., υ 222 καί κεν δὴ πάλαι ἐξικόμην, ἀλλά, Ρ 319 321 ἔνθα κεν αὖτε Τρ. εἰςανέβησαν, Ἀργ. δέ κε κῦδος ἕλον, ἀλλά, δ 441 ἔνθα κεν αἰν. λόχος ἔπλετο, ἀλλά, (pro ἔνθα κεν v. l. κεῖθι δὴ et κεῖθι δ' ἄρ), Did. αἱ πλείους ,ἔνθα κεν ὡς τὸ Θ 130', η 278 ἔνθα κέ (v. l. δέ) με βιήσατο, ἀλλά, λ 630 v. l. ἔνθα κ' ἴδον, ἀλλά, ξ 32 ἔνθα κεν πάθεν, ἀλλά, Ε 22 οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν ὑπέκφυγε, ἀλλ' Ἥφ. ἔρυτο, Ψ 606 οὐ γάρ κέν με παρέπεισεν, ἀλλά. β) κέ cum impf. λ 565 ἔνθα χ' ὅμως προσέφη κεχολωμένος, ἤ κεν ἐγὼ τόν· ἀλλά, additum est ἄν cum ind. aor.: Τ 272 οὐκ ἂν δή ποτε ὦρινε, οὐδέ κε ἦγεν, ἀλλὰ Ζεὺς ἤθελε. ee) condicio omissa est cf. Krueger Di. 54, 12, 5. α) iungitur κέ cum indic. aor. αα) praecedit optationis significatio. ν 205 αἴθ' ὄφελον μεῖναι· ἐγὼ δέ κεν ἐξικόμην, cf. υ 222 et Baeuml. Unters. 131. ββ) Χ 16 ἔβλαψάς με ἐνθάδε τρέψας· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, Υ 94 ἐμὲ Ζεὺς εἰρύσατο. ἦ κ' ἐδάμην, ξ 38 ἦ ὀλίγου σε διεδηλήσαντο, καί κέν μοι κατέχευας, Ο 224 ἤδη γαιήοχος οἴχεται· μάλα γάρ κε ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι, v. l. γάρ τε, sed v. Wolf. in praef. ed. nov. p. LVIII qui demonstravit κέ unice verum esse, cf. Spitzner h. l., ι 303 αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθα, schol. Q ἐφθάρημεν ἂν πάντως, εἰ τὴν βουλὴν ἦν ἐβου-

λευσάμην, ἐπλήρωσα, cf. schol. H, *I* 545 οὐ μὲν γάρ κε δάμη (v. l. κ' ἐδάμη, Eust. 770, 27 κέ omisit) παύροισι βροτοῖσι, μ 446 Σκύλλην οὐκέτ' ἔασε εἰσιδέειν· οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον ὄλεθρον, schol. νοθεύονται δύο (445 s.). β) iungitur κέ cum **imperf.** *E* 885 887 ἀλλά μ' ὑπήνεικαν πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν ἔπασχον, ἦ κε (v. l. εἰ et κεν, cf. Eust. 618, 6 τὸ ἦ κεν γράφεται μὲν διὰ τοῦ η παρὰ τοῖς ἀκριβεστέροις v. La Roche h. l.), ι 304 οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα ἀπώσασθαι. γ) κέ cum ind. aor. et impf. δ 174 178 ἔφην, εἰ ἔδωκε. καί κέ οἱ νάσσα καὶ ἔτευξα. καί κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἄλλο διέκρινεν, πρίν γ' ὅτε δὴ ἀμφεκάλυψεν, cf. Herm. op. IV 49; υ 306 s. ἀλεύατο βέλος αὐτός. ἦ γάρ κέν σε βάλον, καί κέ τοι ἀμφεπονεῖτο. δ) κέ rarissime additur plusquampf., cf. Krueger Di. 54, 10, 1. *Γ* 56 μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη λάινον ἕσσο χιτῶνα, ω 90 v. l. ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεας vel ἐτεθήπεα (v. l. pro θηήσαο) θυμῷ, cf. Eust. 1953, 39 1954, 24; 1954, 26 γρ. καὶ ἐτεθήπεο cf. Herm. opusc. IV 40. — b) condicio saepe abest neque est cur eam ut omissam suppleamus. α) iungitur κέ cum **ind. aor.** κ 84 ἔνθα κ' ἄυπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθούς, (ubi ἄυπν. mihi non videtur esse pro condicione = εἰ ἄυπν. ἦν) consecutus esset, ut sumo, cf. Baeuml. p. 150; ω 61 **ἔνθα κεν οὔ τιν' ἀδάκρυτόν γε** νόησας cf. λ 418 ω 90, et *Π* 638 οὐδ' ἂν ἔγνω, schol. *Ω* 720 ἀθετητέος ὁ Μουσῶν ὑπ' Ἀχιλλεῖ θρῆνος (60—62), *Σ* 151 **οὐδέ κε Πάτροκλον** Ἀχαιοὶ ἐρύσαντο (schol. A ἐν ἄλλῳ οὐδ' ἄρα, quod recepit Düntz.), quod v. 165 repetitur mutatis verbis καί νύ κεν εἴρυσσεν, εἰ μὴ Ἶρις ἦλθε, h. Merc. 359 **οὐδέ κεν αὐτὸν αἰετὸς** ἐσκέψατο, *M* 465 οὔ κέν τίς μιν ἐρύκακεν ἀντιβολήσας, sic Aristarchus, alii οὐκ ἄν (v. l. ἐρυκάκοι), *Δ* 421 ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν, ι 130 οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον ἐυκτιμένην ἐκάμοντο (v. l. καί), h. Cer. 260 ἀθάνατόν κέν τοι παῖδα ποίησα καὶ ὤπασα, *E* 394 v. l. τότε κέν μιν λάβεν ἄλγος pro καί, cf. schol. V ἐν τῇ ἑτέρᾳ κέν, *Γ* 176 v. l. ἀλλὰ τά κ' (pro γ') οὐκ ἐγένοντο, schol. A διὰ τοῦ κέ συνδέσμου συναλήλιπται, τά κε. γράφεται δὲ καὶ τά γε. β) κέ cum impf. *Θ* 454 τὸ δέ κεν τετελεσμένον ἦεν, ut sumo, perfectum esset, sed non perfectum est; schol. A ἐν ἄλλῳ καί κεν τετ. ἔπλεν, v. l. etiam τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται, *Γ* 41 υ 316 v. l. καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν ut sumo, multo melius erat, sed non feci, cf. Baeuml. 143 et *E* 201 *Χ* 103 ι 228 ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν, τ 282 καί κεν πάλαι ἐνθάδ' ἦην, *M* 9 v. l. τό κεν (pro καὶ) οὔ τι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν. — **In re facta perraro** κέ **adiungitur praeteritorum indicativis.** a) indicativo aor., cf. Krueger Di. 54, 1, 3. δ 546 ἢ γάρ μιν ζωόν γε κιχήσεαι, ἤ κεν Ὀρέστης κτεῖνεν ὑποφθάμενος ut sumo (wohl, lässt sich annehmen), eum interfecit cf. Baeuml. 150; Am. cum minus hoc conveniens sit seni vaticinanti, interpretatur: esse potest, ut eum iam interfecerit Orestes ,dies passt vortreffl. zur halbverschleierten Eröffnung des Proteus'. Rührmund p. 12 censet enuntiationem condicionalem esse, cuius conditio expressa sit participio ὑποφθ. = εἰ ὑπέφθατο, Hartung Part. II 247 supplet: nisi res ita se haberet. Nemo reprehenderet, ut ait Herm. op. IV 25, si ibi ἢ καὶ legeretur. Sed agnitum κέν etiam ab antiquis interpretibus (cf. etiam schol. Q). Bekk.[2] correxit καί quem se cuti sunt Düntz. Nauck. *N* 734 μάλιστα δέ κ αὐτὸς ἀνέγνω, sic pars manuscr., etiam Bekk.[1] Ariston. ἡ διπλῆ ὅτι κατὰ συναλοιφὴν ἐκλη πτέον, ἵνα διαιρῆται, μάλιστα δέ κε αὐτός Ariston. ad *Υ* 311 δέ κ' αὐτός schol. BL πλεονά ζει ὁ κέν, Spitzn.: non de eo sermo ponendus e quod re vera fit, sed de eo quod tamquam eve turum cogitare est consequens, cf. Eust. 957, 6 Rectius videtur crasis statuenda esse (paraph καὶ αὐτός), v. pag. 628; Herm. op. IV 21 mo poetae convenientius esse putat δέ τε, quem s quuntur Bekk. ed. 2 et La Roche h. U. 286, s vide eius ed. Il. b) **imperfecto** κέ adiungitu β 104 ω 139 v. l. ἔνθα κεν (pro καί) ἤματι ὑφαίνεσκεν, κέν defendit Herm. op. IV 21: ,a ditum κέν non quotidie telam texuisse Penel pam significat, sed plerumque, ut forte ei lil bat'; cf. etiam Aken, Lehre v. Temp. u. Mo p. 156; plerique legunt καί cf. Baeuml. 151.

2. **In sententiis secundariis** indicati praeteriti additur κέ. 1) in enuntiationibus r lativis cf. Baeuml. 133. a) indic. **aoristi.** σ 2 ἵππων ἐπιβήτορας, οἵ κε τάχιστα ἔκριναν ν κος, qui, ut sumo, decreverunt contentionem (a gnom.), cf. πού et δ 546, etiam Baeuml. 150 15 Düntz. putat omissam esse condicionem: si er contentio; Herm. op. IV 21 poetam οἵ τε dedi non dubium esse putat. *Χ* 370 v. l. περίδρ μον υἷες Ἀχ., οἵ κέ ἑ (pro καί) θηήσαντο qua veram esse scripturam Herm. IV 24 censet: ,P ticula illa hic ita rem saepius factam signific ut non tam ad ea, quae deinceps, quam ad quod a pluribus simul, aliis atque aliis fact sit, referatur'. Errore orta videtur esse v. ξ 198 οὔ τι διαπρήξαιμι λέγων κήδεα, ὅσ κε (pro γε) δὴ μόγησα. b) imperf. additur ν 206 ἐγὼ δέ κεν ἐξικόμην, ὅς κέν με φι καὶ ἔπεμπε νέεσθαι, Herm. IV 49: non nec sarium erat alterum κέν. Nam oratio, quae spensa est ex alia sententia, verbi modo serv non indiget repetitione particulae'. τ 25 δμῳ οὐκ εἴας προβλωσκέμεν, αἵ κεν ἔφαινον qu ut sumo, lucem praeberent. Indicat. praete in talibus locis saepius sensum habet ab op tivo cum κέ (ἄν) haud diversum, qui in neg vis enuntiationibus praesens sequitur cf. *E* 1 ι 334 οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον τὸς ἑλέσθαι, sed non elegeram, quia elige non fuit occasio, cf. Krueger Di. 54, 14, 1. Na putat esse ἄν κε verba vitiosa, sed medelam siderat; κ 103 v. l. ἴσαν ὁδόν, ἧ κεν (pro ἧ ἅμαξαι καταγίνεον ὕλην, schol. H τινὲς πιθαν γρ. ἧ κεν. *Σ* 118 οὐδὲ Ἡρακλ. φύγε κῆρα, κεν (Porphyr. ad *Z* 488 v. l. pro περ) φίλτα ἔσκε. c) iungitur κέ cum impf. et aor. ξ τοῦ γε κατὰ νόστον ἔδησαν, ὅς κεν ἔμ' ἐν κέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσεν (v. l. ὄπαζ cf. Krueger Di. 54, 13, 1. 2) κέ cum ind. pr teritorum legitur post **adverbia et coni ctiones.** a) cum ind. aor. α) ὡς. γ 255 τα ὀΐεαι, ὥς κεν ἐτύχθη, εἰ ἔτετμεν. Post V fium Baeuml. Mod. 163 et Faesi pro κεν l runt περ (codd. BDL ὥσπερ, Palat. γρ. ὥσπ Mutata hac voce mutatur constructio verbo totius loci. Vulgo enim post ἐτύχθη levi est interpunctio, ita ut huic verbo addatur c dicio εἰ ἔτετμεν. Wolfius vero, Baeuml., F post illud verbum gravissime interpunxerunt, q ob rem εἰ ἔτ. cum verbis τῷ κεν ἔχευαν iungunt. Hentzio in Am. app. videtur plac

[ς περ, reicit La Roche h. U. 286; Düntz. quam-s ὥς κεν legerit, tamen post ἐτύχθη graviter terpunxit. β) κέ legitur post **coniunctiones** [t]**emporales** ἐπεί et εἰς ὅ. *O* 228 ὑπόειξε, [ἐ]πεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γε τελέσθη (ut sumo), [B]ekk. versum expunxit. h. XXVIII 14 στῆσεν [ἵ]ππους, εἰσόκε (Parisini tres codd. εἰσότε) εἵ-[λε]τ' ἀπ' ὤμων τεύχη. γ) nonnumquam etiam [prio]**rius membrum enuntiationum condicionalium** [h]abet κέ, cf. Krueger Di. 54, 10, 3 (numquam cum [i]mperf.). *Ψ* 526 s. εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο [δ]ρόμος, τῷ κέν μιν παρέλασσε, paraphr. ἐὰν [γ]ένετο ἔτι, τηνικαῦτα ἂν προέλαβεν, sunt qui [c]enseant κἔτι per crasin ex καὶ ἔτι coaluisse, sed [cf]. pag. 628 et Baeuml. 136; ζ 282 βέλτερον, εἰ [κ'] αὐτὴ περ ἐποιχομένη πόσιν εὗρεν (ἀθ.) legitur in codd. IQ, quod defendit Herm. op. IV [.], Spitzn. Exc. XIII § 2 p. XXXVIII; Nitzschius [an]imadv. II p. 126 dicit ἤ κ' αὐτή scribendum [es]se; plurimi rectius per crasin ex καὶ αὐτή or-[tu]m esse putant, cf. La Roche h. U. 285, Baeuml. [M]od. 163. b) cum **impf.** *Y* 329 v. l. ἷξε, ἔνθα [δ' ἐ]θωρήσσοντο pro ἔνθα δὲ quod scripsit Spitzn. [e]t ἔνθα τε quod plurimi receperunt. — Multo [sae]pius apodosi enuntiationum condicionalium ad-[iung]itur αν cum indic. praeteriti. aa) condicio ex-[pr]essa est. α) iungitur ἄν cum ind. aor. *M* 290 [ο]ὐδ' ἄν πω ἐρρήξαντο, εἰ μὴ ὦρσεν, *Θ* 369 [οὐ] γὰρ ᾔδεα, **οὐκ ἂν** ὑπεξέφυγε, *Π* 687 εἰ [φυ]λαξεν, ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε, *Σ* 397 τότ' ἂν πά-[θο]ν, εἰ μὴ ὑπεδέξατο, ε 39 ν 137 ὅσ' **ἂν οὐδέ** [πο]τε ἐξήρατο, εἴ περ ἦλθε. β) ἄν cum imperf. [*Ρ*] 504 **οὐδ' ἄν** πω χάζοντο, εἰ μὴ παῦσεν. [bb)] protasis ex antecedentibus supplenda est, [pr]aecedit ὤφελες. β 184 **οὐκ ἂν** τόσσα ἀγό-[ρ]ευες. cc) condicio abest. α) ἄν c. ind. aor. [*Δ*] 676 τάχα δ' ἂν ἔπλετο, *Θ* 455 **οὐκ ἂν** ἵκε-[σθ]ον, *Π* 638 **οὐδ' ἂν** ἔτι ἔγνω, *T* 271 **οὐκ ἂν** [ποτε] ποτε ὦρινε, h. Ap. P. 146 **οὐκ ἂν** ἐγὼ [λιλ]οίμην; β) ἄν c. impf. *E* 201 *X* 103 ι 228 ἦ [τ'] ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν, ι 211 τότ' **ἂν οὔ** τοι [φί]λον ἦεν. — ι 334 τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον. — [Nu]squam legitur ἄν cum plusqu. — Ex iis quae [ex]i apparet ἄν cum ind. aor. coniunctum esse [in] Il. octies, in Od. bis, in hymnis semel, cum [im]perf. in Il. ter, in Od. quater; ἄν saepissime [ad]hibitum esse in enuntiationibus **negativis** [(]decies), rarius in affirmativis (septies). κέν in [enu]ntiationibus negativis legitur in Il. decies, in [Od.] octies, in hymn. semel, multo saepius in af-[fir]mativis: in Il. sexagies, in Od. sexagies ter, [in] hymn. quater. Itaque legitur in Il. ἄν undes, κέν septuagies, in Od. ἄν sexies, κέν se-[xa]gies semel, in hymn. ἄν semel, κέν quin-[qui]es.

[I]I. **Additur κέ indicativo futuri**, qua [con]structione, quamvis improbata grammaticis [(]Bekk. anecd. I 126 et Herm. op. IV 15) [Ho]merus usus est saepissime, nam cum simili [ser]vi optativus cum ἄν (κέν), hoc Graeci uti ma-[l]unt, illo carere potuerunt, cf. Herm. 28 s., [Bae]uml. 154 ss., Hartung Part. II 278 ss. Hac [en]im constructione res futura magis ex senten-[tia] vel iudicio loquentis profertur. Minus recte [Na]sigius p. 100 statuit, cum futuro tempore non [se] aliquid, sed veri simile dumtaxat esse in-[dica]tur, ἄν (κέν) particula rei probabilitatem non [ex]primi, sed extolli. Contra eum haud iniuria [dis]putaverunt Herm. p. 30, Baeuml. 162; Herm. [p.] 28—38 demonstrat videri ἄν (κέν) construi [pos]se cum fut. in narratione rei fortuitae; deinde coniungi cum eo, sed non ut sit constructum, posse, ubi pertineat ad aliam notionem, quam quae in verbi futuro inest, dummodo ea talis sit, ut ipsa per se fortuitae ac dubiae notationem apte recipiat, cf. Baeuml. p. 154—162, Hartung Part. II 275 ss. Krueger Di. 54, 1, 2, Hentze Phil. XXIX p. 139 s., Riemer p. 29, cf. etiam Friedlaender Ariston. p. 8. — 1) **In sententiis primariis.** a) κέ iungitur cum prima persona futuri. *I* 262 γ 80 ξ 99 ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω, Herm. IV 28: si tibi placet, dicam; *Ξ* 267 ἐγὼ δέ κέ τοι δώσω, *Ψ* 559 ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω (sec. Baeuml. 204 coni. aor.), *O* 211 v. l. νῦν μέν κε ὑποείξω, Did. Ἀρίσταρχος μέν γε, ἄλλοι δὲ νῦν μέν κε, receperunt κε Spitzn. Dindorf.; π 237 καί κεν φράσσομαι, μ 346 αἶψά κεν τεύξομεν. b) κέ cum altera iungitur persona. *Γ* 138 τῷ δέ κε νικήσαντι κεκλήσῃ ἄκοιτις, Am. censet κέ cum partic. coniungendum esse; ρ 558 v. l. σῖτον δέ κεν (pro καὶ) αἰτίζων γαστέρα βοσκήσεις. c) κέ cum tertia persona iunctum est. *Δ* 176 καί κέ τις ὧδ' ἐρέει haec dicet, ut sumo (cf. *Δ* 182 ὥς ποτέ τις ἐρέει), schol. A ὁ κέ περισσεύει, ἢ τὸ ῥῆμα ἐνήλλακται, ἐρέει ἀντὶ τοῦ εἴποι ἄν, cf. Friedl. Ariston. p. 9; *A* 139 ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὅν κεν ἵκωμαι, Ariston. ἀθετεῖται. π 297 τοὺς δέ κ' ἔπειτα θέλξει (v. l. θέλξῃ, -ξοι), cf. Baeuml. 155; h. Ven. 139 οἱ δέ κέ τοι πέμψουσιν, emendavit Matth., codd. plurimi οἱ δέ τε χρυσόν κεν ἅλις (etiam cod. L, in quo καί pro κε legi falso tradit Baum.), M. οἱ δέ κε χρ., *P* 515 τὰ δέ κεν Διὶ μελήσει cf. *E* 430, *A* 523 ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, *Ξ* 102 ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, *Ξ* 239 Ἥφ. δέ κε τεύξει (Syr. τεύχει suprascr. ξ), ὑπὸ δὲ θρ. ποσὶν ἥσει, schol. οὐκ ἐκληπτέον κατὰ συναλοιφὴν τὸν καί, ἀλλὰ τὸν κέ· ἔστι γὰρ Ἥφ. τεύξει, ὥστε περισσὸν νοεῖσθαι τὸν κέ Ὁμηρικῶς, cf. schol. V, *X* 42 v. l. τάχα κέν ἑ κύνες ἔδονται, Aristarchus ἔδοιεν, quem sequuntur Spitzn., Herm. (op. II 24), Bekk., La Roche, cum τάχα κεν omnibus fere locis cum opt. iungatur (cf. eund. h. l.), alii; Heyn. et Both. ἔδονται vel coni. habent vel eum refingi iubent; alii ἔδοιντο cf. scholl., π 441 v. l. αἶψά κεν αἷμα ἐρωήσει (κεν pro οἱ), v. schol., ρ 540 αἶψά κεν ἀποτίσεται, τ 487 v. l. καί κεν (pro τὸ δὲ καὶ) τετελεσμένον ἔσται, h. Merc. 543 καί κεν ἀπονήσεται, ὅστις ἂν ἔλθῃ scripsit Herm. pro vulg. καὶ μέν, δ 80 ἀνδρῶν δ' ἤ κέν τις ἐρίσσεται, ἠὲ καὶ οὐκί, *Z* 260 ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι (v. l. δὲ κ' αὐτός et δὲ καὐτός et δὲ καὶ αὐτός), Herod. τοῦτο διχῶς ἀναγινώσκεται. ὅσοι γὰρ ἡγοῦνται ἐγκεῖσθαι τὸν κέ ἐγκλιτικόν, ῥωννύουσι τοῦ δὲ τὴν ὀξεῖαν, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης· οὕτω γὰρ καὶ τὸ ἐν τῇ Ὀδ. (γ 255) ἀναγινώσκει. ὅσοι δὲ τὸν καὶ κατὰ κρᾶσιν καὶ ἔκθλιψιν, ἐγκλίνουσι τὸν δέ. Ariston. ὅτι τὸ πλῆρές ἐστι κέ αὐτός. Ὁμηρικὸν δὲ τὸν κέ περιττὸν εἶναι, cf. Ariston. ad *Y* 311, La Roche h. U. 285, Baeuml. 163; paraphr. καὶ αὐτός. Crasin statuunt plurimi editores recentiores praeter Spitzn., Bekk.[1], Doederl., Dindorf., qui cum Thiersch. Gr. 342, 7 interpunctione graviore ante ἔπειτα deleta putat ὡς continuari: ὡς σπείσῃς πρῶτον, ἔπειτα δέ κ. ὀνήσεαι. *Θ* 404 418 οὐδέ κεν ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον, Did. ἐν τῇ ἑτέρᾳ τοῦ Ἀριστάρχου ἀπαλθήσονται· καὶ μήποτε κρεῖττον. *I* 61 οὐδέ κέ τίς μοι μῦθον ἀτιμήσει, optat. ἀτιμήσει' pro fut., quod est in codd., proposuit Bentl., receperunt Heyne, Bekk.[2], Düntz., fut. fidentius

loquenti imprimis convenit cf. Spitzn. h. l. *I* 386 *οὐδέ κεν ὣς πείσει* v. infra; *ρ* 547 *τ* 558 *οὐδέ κέ τις θάνατον ἀλύξει* (v. l. *ἀλύξοι* vel *ἀλύξαι*), in priore loco optativum receperunt Bekk. 1 et 2, Am. (aliter Hentze), Faesi, Baeuml. Dind., cf. Am. append. h. l., *τ* 323 v. l. *οὐδέ κεν* (pro *τι*) *ἔργον πρήξει*, *Υ* 101 v. l. *οὔ κε νικήσει* v. infra. *δ* 753 *ἤ κεν σαώσει* v. Bekk.[2] annot., sed cf. La Roche, sec. quem in libris legitur *σαῶσαι*, *σαώσῃ*, *σαώσαι*, cf. schol. P. *κέ* cum fut. iunctum nonnumquam legitur in apodosi enuntiationum condicionalium: a) in protasi est *εἰ* c. ind.: *Ψ* 559 *εἰ μὲν κελεύεις, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω.* b) in protasi est *εἰ* c. opt. *Υ* 101 *εἰ θεός περ τείνειεν, οὔ κε* (v. l. pro *με*) *νικήσει*, Vat. *νικήσῃ*, Bentl. coniecit *νικήσει'*, cf. Spitzn., *ρ* 540 *εἰ ἔλθοι καὶ ἵκοιτ', αἶψά κε ἀποτίσεται* (fortasse coni.), cf. Lange Part. *εἰ* p. 56, *I* 386 *οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη .., οὐδέ κεν ὣς θυμὸν ἐμὸν πείσει* (v. l. *πείσῃ* et *πείσει'*), optativum primus induxit Wolfius in postrema ed., quem secuti sunt Bekk. 1 et 2, Düntz., Faesi, Am., Baeuml., Doed.; indicativum scribunt Bothe, Spitzn., La Roche, cf. Herm. opusc. IV 28 et Bekk. ho. Bl. I 42; *μ* 346 *εἰ δέ κεν ἀφικοίμεθα, αἶψά κεν τεύξομεν.* Haud raro ea quae propiora sunt, explicantur futuro, remotiora particula *κέ* cum fut.: *Α* 139 *Γ* 138 *Δ* 176 *Θ* 404 (cf. 418) *I* 61 *Ξ* 102 239 *Ρ* 515 *π* 441 v. l., *ρ* 558 v. l., *τ* 487 v. l., h. Merc. 543 v. l.; rarius praecedit *κέ* cum fut., sequitur fut.: *Δ* 176 *καί κέ τις ὧδ' ἐρέει - ὥς ποτέ τις ἐρέει*, *Ξ* 239 *Ο* 211 v. l. *Ψ* 559 *ρ* 558 v. l., h. Merc. 543 v. l.; aliis locis praecedit *κέ* cum fut., sequitur *κέ* cum opt.: *Χ* 42 v. l., *μ* 346; praecedit vero *κέ* c. opt., sequitur *κέ* c. fut.: *ρ* 547. Non necesse est ea quae futuro cum *κέ* coniuncto exponuntur, re vera esse incerta; quin etiam saepe res eo, quod mollius profertur, per *εἰρωνείαν* gravius affirmatur: *Α* 139 *Θ* 404 418 *I* 61 *Ξ* 102 *τ* 558 cf. *Μ* 226, v. Hentze Phil. XXIX p. 140, Baeuml. 156, Riemer 29, Faesi ad *Ξ* 102. Cum coniunctivi vis futuro tam sit propinqua, ut saepe nihil inter utriusque formae significationem videatur interesse et formae coni. aor. I vocali correpta plane conveniant cum futuro, sunt loci, quibus dubium videatur utrum fut. statuendum sit an coniunctivus, e. g. *δηλήσεται* *Ξ* 102, *ἐρίσσεται* *δ* 80, *τεύξομεν* *μ* 346, *φράσσομαι* *π* 238, *ἀποτίσεται* *ρ* 540, cf. Savelsb. Symb. in hon. Ritschelii p. 508 et Kuhns Ztschr. XVI 406 ss., qui multis locis etiam futuri 2. et 3. personas in *εις* et *ει* desinentes coni. aor. I vocat. Aliis locis pro futuro nonnulli editores scripserunt optativum: *I* 61 *ἀτιμήσει'* pro *ἀτιμήσει*, *I* 386 *πείσει'* pro *πείσει*, *Υ* 101 *νικήσει'* pro *νικήσει*. — 2) In sententiis secundariis. a) post relativa, cf. Krüger II 53, 7, 4 Herm. IV 29 84. α) post praesens. *Α* 175 *πάρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήσουσι* qui, ut opinor, me colent, schol. *περισσὸς ὁ κέ σύνδεσμος, καὶ τὸ τιμήσουσιν ἀντὶ τοῦ τιμήσειαν*, cf. Friedlaender Ariston. p. 11, *I* 155 297 *ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι, οἵ κέ ἑ θεὸν ὣς τιμήσουσι*, Aristarchus *τιμήσονται*, non *τιμήσωνται* v. La Roche, h. XXX, 7 *ὁ δ' ὄλβιος, ὅν κε σὺ τιμήσεις*, h. XXX, 16 *σκαίρουσι, οὓς κε σὺ τιμήσεις* (Franke fortasse his locis *τιμήσῃς* scribendum esse putat), cf. *ε* 36; *κ* 432 *τί ἱμείρετε Κίρκης ἐς μ. καταβήμεναι, ἥ κεν ποιήσεται*, *Φ* 587 v. l. *ἀνέρες εἰμέν, οἵ κε(ν) πρόσθε εἰρυόμεσθα* (B. Giseke statuit praes. esse, alii fut. statuunt), sch *Β* αἱ Ἀριστάρχου *οἵ καὶ πρ.*, ἐν τισι δὲ τ *εἰκαιοτέρων οἵ κε πρ.*, cf. *Β* 229 *Κ* 44 *Ψ* 675 *δ* 29 v. l., *κ* 288. β) post fut. *I* 74 v. *τῷ πείσεαι, ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσ*ει (pro *-σῃ*) v. La Roche, *Μ* 226 *πολλοὺς κατα λείψομεν, οὕς κεν δηώσουσιν* cf. Faesi; La Roche *δηώσωσιν* scripsit, cum hoc loco necessarium esset fut. II, quod nisi coni. aor. non e primeretur; *Χ* 70 *κύνες ἐρύουσιν, οἵ κ' .. κε σοντ' ἐν προθύροισι*, quo versu redit poeta ea quae dixerat v. 66 (*ἄν* c. fut.), *ψ* 140 *φρασσόμεθ', ὅττι κε κέρδος ἐγγυαλίξει* (v. l. pro *-ξῃ*), *Ρ* 229 *ὅς δέ κε ἐρύσει* (v. l. pro *-σῃ*), *εἴξει* (v. l. pro *-ξῃ*) *δέ οἱ, ἀποδάσσομαι*, *τ* 577 *φ* v. l. *ὅς δέ κε ἐντανύσει* (pro *-σῃ*) *καὶ διοϊστ σει* (pro *-σῃ*), *τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην* cf. *σ* γ) post perf. *Ρ* 241 *οὔ τι περιδείδια Πατρ., κεν τάχα κορέει* (v. l. *κορέσει*). δ) post a *Κ* 282 *δὸς ἀφικέσθαι ῥέξαντας μέγα ἔργον, κε(ν) Τρώεσσι μελήσει* (pro *κε* v. l. *καί*), Friedl. Ariston. p. 11; *ε* 36 *κ' .. ἵκοιτο Φαιήκ ἐς γαῖαν, οἵ κέν μιν θεὸν ὣς τιμήσουσιν, π ψουσιν δέ*, *π* 438 *οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ ο ἔσσεται οὐδὲ γένηται, ὅς κεν χεῖρας ἐποί* cf. *ζ* 202 *ὅς κεν ἵκηται.* Indic. fut. c. *κέ* c iunctum in enuntiationibus relativis saepe enun tiationis finalis munere fungitur, cf. Bae 156. *Β* 229 *ἢ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις σει*, *Ψ* 675 *κηδεμόνες μενόντων, οἵ κε ἐξοίσουσιν*, *Κ* 44 *χρεὼ βουλῆς, ἥ* (schol. *I* 39) *τίς κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει*, schol. *περισσ ὁ κέν σύνδεσμος ἢ ῥῆμα ἐνήλλακται ἀντὶ ἤ τις ἂν ἐρύσσαιτο*, v. Friedlaender Ari p. 11; cf. *Θ* 36 *βουλὴν ὑποθησόμεθ', ἥ τις ὀ σει* et Herm. opusc. II 24; *κ* 288 v. l. *φάρ κον ἔχων ἔρχευ, ὅ κέν τοι ἀλαλκήσει*: qu ut opinor, arcebit. Wolfium secuti fere om editores recentiores scripserunt *ἀλάλκῃσιν.* La Roche: ‚haud scio an *ἀλαλκήσει* genuina lectio, nullus enim codex *ἀλάλκῃσιν* habet'. *πέμψω σ' εἰς Ἔχετον, ὅς κε δώσει* (v. l. *δώῃ*), cf. Nauck; *δ* 29 v. l. *εἴπ' ἢ . . . πέμ μεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσει* sec. Aristarch alii *φιλήσῃ* probarunt; Ariston. *παρέλκει ὁ* cf. Kayser de versibus aliquot Hom. Od. disp Sagan 1857 p. 12; *Κ* 282 *ῥέξαντας μέγα ἔρ ὅ κε μελήσει* (?). b) In protasi sententi condicionalis, cf. Herm. opusc. IV 29, Bae 156. α) *αἴ κεν.* *Ο* 213 *αἴ* (Bekk. *εἰ*) *κεν π δήσεται οὐδ' ἐθελήσει, ἴστω*, cf. Spitzn. et Roche h. l., Herm. ad h. Merc. 288; Ariston. *ἀθετ. στίχοι ἕξ* (212—217). Thierschius coni. h. l. reperire sibi visus est et pro *αἴ κεν* scribe censuit *εἰ μέν.* *αἴ κεν* hoc uno legitur loco ind. fut., nam *β* 133 *κακὸν ἀποτίνειν, αἴ κ' μ. πέμψω* coni. aor. est π., cf. *Α* 404; de 83 v. infra. β) *εἴ κε.* In apodosi sequitur *ε* 417 *εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω* (Eust. *εἰ γάρ*) *π νήξομαι, δείδω*, ubi fut. statui potest pro c *ε* 466 v. l. *εἰ μέν κ' ἐν π. φυλάξω* (sic *ἢ κ* Aristarchus *φυλάσσω*), nisi hoc loco coni. *ρ* 79 v. l. *εἴ κεν δάσονται* (Eust. *δάσσο* suprascr. *ω* cod. M.), *βούλομαι*, *ρ* 82 *εἰ ἐγὼ φυτεύσω* (certe coni. est), *φέρειν.* Apo habet fut.: *Ρ* 557 v. l. *ὄνειδος ἔσσεται, εἰ ἑλκήσουσιν*, quod receperunt Bekk., Di Faesi, v. l. *ἑλκύσ(σ)ουσιν* et *ἑλκήσωσι*, quo cepit La Roche cum Heynio: ‚nam *εἴ κε* Hom. cum ind. fut. nusquam iungitur' (?). v. l. *εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξεις* (pro *-ξῃς*), *οὔ*

ᾄθετ.), π 403 v. l. εἰ μέν κ' αἰνήσουσι (pro ωσι), κτενέω, τ 488 496 φ 213 v. l. εἴ χ' . . δαμάσει (pro δαμάσῃ), Κ 449 εἴ κέ σε ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν, εἶσθα coni. sunt sine dubio. Apodosis habet optat. Β 258 εἴ κ' ἔτι κιχήσομαι, μηκέτ' ἐπείη, non recte Ariston. ὅτι περισσὸς ὁ κέ, Did. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος εἰ δέ τι (vel potius εἰ δ' ἔτι), ὁ δὲ Ζηνόδ. εἴ κ' ἔτι, ὃ προκριτέον, Πτολεμαῖος κιχείομαι. κιχήσομαι quod scripsit Philemo cum Sinopensi, pro coni. accipi potest; Friedl. Ariston. p. 12 non dubitat quin Ariston. pro indic. habuerit, Ε 212 εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι, τάμοι, schol. ἀντὶ τοῦ νοστήσαιμι, β 246 εἴ περ γάρ κ' Ὀδ. μενοινήσει, οὔ κέν οἱ κεχάροιτο, Damm. p. 91: non subsistendum in vulgata lectione μενοινήσει, neque etiam cum Thierschio scribendum γὰρ κ' ut κ' sit pro καί, sed tenenda Wolfii scriptura μενοινήσει', cf. La Roche h. U. 241—3. (φ 114 εἴ κεν ἐνανύσω διοϊστεύσω τε, ου κε λείποι, π 254 εἴ κεν ἀντήσομεν, μὴ ἀποτίσεαι: ἐντ., διοϊστ., ἀντ. coni. sunt aor.). c) post coniunctiones temporales, cf. Herm. p. 29, Baeuml. 156. Γ 335 ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν (v. l. δὴ) συμβλήσεαι schol. interpr. συμβάλῃς), Herm.: quod nos dicimus, wenn etwa; alii συμβλ. pro coni. accipiunt; Υ [282] ὁππότε κεν θήσει Ἀθήνη, νεύσω, v. l. θῇσιν. θήσει (fut.) tuetur Herm. IV 29, Savelsbergio videtur coni. esse, sed cf. La Roche h. U. 240; χ 377 v. l. ἔξεσθε, ὄφρα κ' (pro ὄφρ' ἄν) ἐγὼ πονήσομαι, rectius coni. videtur esse, θ 318 v. l. ἐρύξει, εἰς ὅ κέ μοι ἀποδώσει, sec. Herod. Il. Pr. Α 129 videtur scribendum esse ἀποδῶσιν, fut. ἀποδώσει defendit Herm. II 24 IV 29, Savelsb. vero (Symb. in hon. Ritsch. 508 et Kuhn, Ztschr. 16, 407) coni. aor. vocat, Γ 409 (ἀθ.) καί ἑ φύλασσε, εἰς ὅ κέ σ' . . ποιήσεται, Herm. p. 29: ‚fortasse non coni., sed futurum est', cf. etiam Haacke quaest. Hom. 1857 p. 17. Videtur coniunctivus aor. statuendus esse: Ι 46 μενέουσι, εἰς ὅ κέ περ διαπέρσομεν, Φ 133 ὀλέεσθε, εἰς ὅ κε τίσετε, schol. V Ἀριστοφάνης ἠθέτηκεν (130—135), β 97 τ 142 ω 132 μίμνετ' et λ 351 τλήτω ἐπιμεῖναι, εἰς ὅ κε (ἐκ) τελέσω, ν 196 v. l. θεοὶ δυόωσι, ὁππότε κεν (pro καὶ) ἐπιλώσονται, Ι 409 ψυχὴ οὐχ ἑλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται, Λ 191 206 ἐπεί κ' . . ἅλεται, fuere qui ἄλεται scriberent, Ariston. ἀντὶ τοῦ ἅληται, sch. br. ἀλεῖται· καθάπερ τὸ ἔδομαι, φάγομαι, πίομαι v. p. 83; Ξ 237 κοίμησον, αὐτίκ' ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι (cf. Nican.), Χ 258 ἐπεὶ ἄρ κε συλήσω, ρ 23 ἐπεί κε θερέω ἀλέη τε γένηται. d) post coni. ὡς et ὅπως. Ρ 144 φράζεο νῦν, ὅππως κε σαώσεις, Did. οὕτως Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δὲ σαώσῃς, v. La Roche ed. crit. et Spitzn. v. l., cf. Ι 251 φράζευ ὅπως ἀλεξήσεις, α 270 φράζεσθαι ἄνωγα, ὅππως κε ἀπώσεαι (schol. E καί), v. La Roche h. U. 240, β 168 φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν, η 223 ὀτρύνεσθε (Arist. -εσθαι), ὥς κ' ἐμὲ ἐπιβήσετε, v. l. κέ με, schol. ἄμεινον ὀρθοτονεῖν την ἐμέ. ἀπώσεαι, καταπαύσομεν, ἐπιβήσετε possunt esse coni. aor. e) in quaestione indirecta, quae pendet a verbis dicendi sentiendive, cf. Krüger II 54, 6, 3. α) in quaest. simplici. γ 216 τίς δ' οἶδ' εἴ κέ ποτε ἀποτίσεται (Zen. -σεαι cf. schol.), fortasse est coni. aor., cf. Krüger II 65, 1, 6; ο 524 Ζεὺς οἶδεν, εἴ κέ σφι τελευτήσει (v. l. εἰ καί), cf. p. 332; Savelsb. dixit (Symb. in hon. Ritsch. 508, Kuhn Ztschr. 16, 407) coni. aor. esse, secutus est eum Am., sed displicuit Hentzio; χ 76 ἔχωμεν, εἴ κέ μιν ἀπώσομεν, ἔλθωμεν δ', βοὴ δὲ γένοιτο (al. γένηται), sec. p. 349 huius lex. est ἀπ. fut. Neque minus sec. p. 349 est fut.: Ο 297 στείομεν, εἴ κε πρ. ἐρύξομεν, schol. BL πλεονάζει ὁ κέν, sch. A ὥς κεν (quod recepit Spitzn.): γρ. καὶ εἴ κεν, Bentl. coni. εἴ γε, Κ 44 v. l. sec. schol. Ι 393 χρεὼ βουλῆς (pro ἤ τίς κεν), εἴ τίς κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει, Β 72 83 ἄγετ', αἴ κέν πως θωρήξομεν, sunt qui fut. esse putent, cf. Haacke p. 17. β) in quaestione duplici, cf. Krueger II 54, 6, 4. α 268 θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, ἤ (v. l. εἴ) κεν ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκί (coni. esse potest), π 238 φράσσομαι, ἤ κεν δυνησόμεθ' (v. l. αἴ κεν), ἦ καὶ διζησόμεθα (δυν. et διζ. possunt etiam esse coni.), π 260 φράσαι, ἤ (v. l. εἴ) κεν ἀρκέσει, ἦε μερμηρίξω (sec. Savelsb. et Am. vel ἀρκέσει est coni. aor.), cf. La Roche h. U. 240; σ 265 οὐκ οἶδ', ἤ (v. l. εἴ) κέν μ' ἀνέσει θεός, ἤ κεν ἁλώω. ἀνέσει quod libri praeter unum (cod. L ἀνέσοι) omnes exhibent, veteres pro fut. verbi ἀνίημι habebant (cf. Schol. BQV Vind. 133 Hes.), alii referunt ad ἄνεῖσα (fut. ἀνέσει), Savelsb. Symb. 508, Kuhn Ztschr. 16, 407 coni. aor. vocavit; Thiersch Gr. Gr. § 226 p. 374 adn. proposuit ἀνέῃ, quod probant Classen N. J. f. Ph. 79, 304, Autenrieth, Nauck, La Roche (q. v.), cf. La Roche h. U. 241; Duntz. corrigit ἀνέσαι, Θ 532 εἴσομαι, ἤ (v. l. εἴ vel αἴ) κέ μ' ἀπώσεται, ἤ κεν φέρωμαι, alii pro aor. coni. habent, Υ 311 νόησον, ἤ (v. l. εἴ) κέν μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσεις (v. l. ἐάσῃς, quam recepit La Roche), schol. ὅτι περισσὸς ὁ κέν, καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς, ἤ ἐρύσεις ἤ αὐτὸν ἐάσεις coll. Ζ 260 Ν 734; cf. Friedl. Ariston. p. 8. Φ 226 πειρηθῆναι, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἤ κεν ἐγὼ τόν, v. huius lex. p. 273: ‚minus bene nonnulli pro fut. habent'; Nican. ἤτοι στικτέον ἐπὶ τὸ ἀντιβίην . . ἵνα τοῦ κεν συνδέσμου δὶς περισσεύοντος ὁ λόγος ᾖ ἀποφατικός, ἢ ἀνελεῖ με . ., ἢ τοῖς ἄνω συναπτέον, ἵν' ᾖ ὁ λόγος διαπορητικός, πότερον ἀνελεῖ με . ., coni. aor. est ω 217 πειρήσομαι, ἤ κέ μ' ἐπιγνώῃ καὶ φράσσεται, ἦέ κεν ἀγνοιῇσι. — Multo rarius ἄν apud Hom. iungitur cum indic. fut., cf. Herm. IV 28 s., Baeuml. 74. 1) in sententiis primariis. Χ 66 αὐτὸν δ' ἂν ἐρύουσιν, Ariston. ἐρύουσιν· ἡ δ. ὅτι χρόνος ἤλλακται ἀντὶ τοῦ ἐρύσουσιν, schol. BV περισσὸς ὁ ἄν, ζ 221 ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγώ γε λοέσσομαι, Ariston. ἢ περιττεύει τὸ ἄν, ἢ τὸ λοέσσομαι ἀντὶ τοῦ λοεσσαίμην τέτακται, Β 488 δ 240 λ 328 517 οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, videtur μυθ. coni. aor. esse. Est ἄν c. ind. fut. in apodosi enuntiationum condicionalium tantum Χ 49 εἰ ζώουσι, ἦ τ' ἂν ἔπειτα ἀπολυσόμεθ', cf. Ariston.; dubium videtur esse, num statuendum sit fut. an coni. aor. Praecedit fut., sequitur ἄν c. fut. ζ 221. 2) in sententiis secundariis. a) post relat.: tantum Ι 167 τοὺς ἂν ἐγὼ ἐπιόψομαι, πιθέσθων, cf. Classen Beob. 34 s. b) Nusquam est ἄν c. indic. fut. in protasi sententiae condicionalis. c) post coniunctiones temporales: Θ 375 ἐπέντυνε ἵππους, οφρ' ἂν ἐγὼ θωρήξομαι, χ 377 ἔξεσθε, ὄφρ' ἂν (v. l. ὄφρα κ') ἐγὼ πονήσομαι, utroque loco statuendus esse videtur coni. aor., nec minus Φ 340 ὁπότ' ἂν δὴ φθέγξομ' ἐγών, τότε σχεῖν, cf. Herm. IV 29. κέν c. fut. in enuntiationibus negativis haud saepe legitur, saepius ἄν.

III. Magis quam futuri, praesentis indicativi constructio cum particula κέ controversa est. Eam constructionem admittendam esse

negarunt grammatici (cf. Bekk. anecd. I 126 et Hermanni opusc. IV 15 s.), negarunt plurimi recentiorum, Herm. p. 40: ‚fateor nullum mihi exemplum occurrisse, quod hunc usum ita firmet, ut non aut corruptum, aut saltem suspectum videatur', Klotz adnott. ad Devar. I p. 108, Krueger II 54, 1, 3; Baeuml. vero conatus est demonstrare eam constructionem quamvis raro adhibitam esse (p. 74 84 162 ss.), contra quem disputavit recte Gottschick Ztschr. f. Gymn.W. I 1. 1847 p. 155. Nam quae ob oculos posita sunt, non possunt sumi, quasi sint incerta. Riemer p. 29 aliter iudicat: Praes. indicativo, cum id quod loquens ex sua sententia ut verum vult proferre, optativo cum κέν (ἄν) coniuncto soleat exprimi, rarissime adduntur κέν vel ἄν. De κέ cum ind. praes. coniuncto cf. praeter Herm. 38—47 et Baeuml. 74 84 162—167 etiam Hartung Part. II 308 ss., La Roche ad Ξ 484. — Ex iis quae diximus apparet locos, quibus κέ c. ind. praes. iunctum videtur esse, aut aliter interpretandos aut corrigendos esse. 1) sunt loci quibus κ' = καί per crasin coaluerit. γ 255 ἦ τοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς ὀίεαι, ὥς κεν ἐτύχθη, v. l. καὐτός, schol. HM τὸ πλῆρές ἐστι τῆς συναλοιφῆς κεν ἀντὶ τοῦ δή, vide etiam Herod. ad Z 260; κέ defendunt Nitzsch. adn. II p. 126, Spitzn. Exc. XIII p. XXXVIII, cui probabilius videtur κέ ad ὀίεαι pertinere; Herm. IV 39 correxit τόδε γ' αὐτός, ‚quamquam hoc quidem videri potest per attractionem quamdam vel mutationem structurae dictum esse, quasi voluerit dicere τόδε κ' αὐτὸς ὀίεαι κακὸν γενέσθαι Αἰγ.', cf. etiam La Roche h. U. 286; B 238 ἤ ῥά τί οἵ χ' ἡμεῖς προςαμύνομεν, ἦε καὶ οὐκί, paraphr. καὶ ἡμεῖς προςβοηθοῦμεν, Eust. 211, 34 καὶ ἡμεῖς, Spitzn., Voss, Thiersch Gr. p. 248, Freytag, Dind., Düntz. = κεν ἡμεῖς, quod cum statuerint, προςαμύνομεν coni. sine dubio est. Rectius videtur χ' = καί esse, quamquam Spitznero importunum erat Wolfii καὶ αὐτὸς, cf. La Roche h. U. 284 s., Baeuml. 162 s, huius lex. p. 628. 2) coniunctivus, non indic. est: O 403 τίς δ' οἶδ', εἴ κεν ὀρίνω, A 184 ἐγὼ δέ κ' ἄγω, Π 129 ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω, ρ 418 ἐγὼ δέ κέ σε κλείω (v. l. δ' ἄν σε), cf. Krüger II 54, 2, 8; A 66 ἐρείομεν, αἴ κέν πως βούλεται, Haacke quaest. Hom. p. 17 ind. esse putat, cf. Stier Curt. Stud. II 138, Ξ 484 τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ λιπέσθαι, paraphr. ἂν εὔχεται, Faesi, qui cum Hartungio Part. II 309 dicit indic. praes. esse, censet idem esse ac πού, οἶμαι (sim. κέ c. fut.); locus ei suspectus videtur esse. Omissum est κέ in cod. Lips. et apud Eust. 998, 41; Herm. p. 40 cum cod. H Vrat. d. scribit τῷ καί τέ τις, quod receperunt Damm, La Roche in ed. crit., Düntz., cf. Curt. Stud. II 138, La Roche ed. c. adn. Alii κέ cum inf. λιπέσθαι iungunt. ω 88 ἤδη ἀντεβόλησας, ὅτε κεν ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται, pro coni. accipiendae sunt formae ζώννυνται (cf. Ahrens Rh. Mus. II 174) et ἐπεντύνονται, Kayser La Roche Am. Baeuml. (cf. eiusd. adnot. crit. h. l.) e coniectura -ωνται (cf. Baeuml. Mod. 74 164), Thiersch Gr. 322, 11 pro ὅτε κεν legere voluit ὅτε περ, Herm. p. 39, si non sit mendosum κέν, suspicatur ita esse coniunctivos restituendos, ut ἀντιβολήσας scribatur, cf. Hartung Part. II 311. Fut., non praes. est Φ 587 οἵ κε (v. l. pro καί) εἰρυόμεσθα, quamvis hoc in lex. p. 370 statuatur praes. esse. 3) Aliis locis est v. l., quae videtur corrigenda esse. K 130 οὐδ' ἀπιθήσει, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, v. l. pro ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ, cf. schol. A et Spitzn., O 148 ἔρδειν, ὅττι κε ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, v. l. pro coni., α 316 δῶρον, ὅττι κέ μοι δοῦναι ἦτορ ἀνώγει, δόμεναι, indic. quem habent omnes libri, tueri conatur Baeuml. 164; Thiersch Gr. Gr. § 345, 3a p. 673 s. quamvis studeat defendere indic. coll. Aristoph. Ach. 873 (sed cf. Dind. h. l.), tamen mavult substituere coni., corr. Hermann IV 39 et Hartung Part. II 311 ἀνώγῃ, schol. P ὅ τοι καί μοι γράφεται, ξ 163 τίσεται, ὅς κεν ἀτιμάζει, aut ὅς τις cum Wolfio, quod alii libri habent, servato indicativo aut ἀτιμάζῃ cum Herm. IV 40 scribendum est, ξ 445 τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, ὅττι κεν ἐθέλει, v. l. pro ἐθέλῃ quam plurimi codd. exhibent, h. Cer. 162 εἴπωμεν, αἴ κέ σ' ἀνώγει sec. cod. M., ἀνώγῃ correxit Fonteinius, ἀνώγοι Brunckius, β 86 ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, v. l. ἐθέλοις (corr. videtur esse, cf. Baeuml. 164, Am. app. h. l.), quam probaverunt Wolfius, Herm. p. 39: ‚recte, si signum interrogandi apposuisset', Nitzsch (aliter iudicat ad ε 361), Bekk. 1 et 2, Düntz., Faesi, Baeuml., Dind., Nauck; cod. Harl. ἐθέλοις δὲ καί, Am. ἐθέλεις δ' ἐκ μ. ἀνάψαι, δ 599 σὺ δέ κε ἐρύκεις Aristarchus scripsit pro σὺ δέ με cf. schol. H; verisimile videtur Nitzschio h. l. Aristarchum ἐρύκοις scripsisse (in cod. H opt. suprascripto εις). Ω 554 μή ἵζε, ὄφρα κεν Ἕκτωρ κεῖται, v. l. κῆται, cf. Thiersch Gr. p. 673 Hartung Part. II 311; β 102 μή τις νεμεσήσῃ, αἴ κεν κεῖται libr et Eust., sed summo iure correxit Wolfius κῆ‐ ται, Ψ 310 v. l. τῷ κ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι pr τῷ τ' οἴω, servato vero κέ part. iungenda videtur cum ἔσεσθαι. — Cum ind. praes. iungitur ἄν tantum κ 410 ὡς δ' ὅτ' ἂν πόριες . σκαίρουσιν aliis interpositis per anacoluthun ind. pro coni. est. Χ 66 αὐτὸν δ' ἂν ἐρύουσι fut. est, non praes.; M 41 στρέφεται, δ 672 ναυ‐ τίλλεται coni. sunt, cf. Curt. Stud. II 138 s.

B) Additur κέ coniunctivis. Herm. opusc IV 81—138, Baeuml. Mod. 203—245, Delbrück Gebr. des Coni. u. Opt. p. 23 s. 30 ss. 125—1[illegible] Hentze Philol. XXIX 1870 p. 137—140, cf. Ake Lehre v. Temp. u. Mod. § 41, 2; Friedlaender hom. Gleichn. I Berl. 1870 p. 24. I) In sententiis primariis. Coniunct. c. κέ iunctus futuri vices saepe tenet, cf. Krueger II 54, 2, et 8. — 1) praecedit futurum. a) sequitur κ c. prima persona coniunctivi. A 184 τὴν ἐγ[ὼ] πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα, significat sumer se fore ut aliquid vere faciat: opinor, ducam = οἴω cum inf. fut.; tantum abest ut dubitenum ad se ducturus sit Briseidem, ut minetr (cf. 181 ἀπειλήσω) se id facturum esse, Aristo ἄγω ἀντὶ τοῦ ἄγοιμι, cf. Friedl. Ariston. p. [illegible] b) altera sequitur persona. Γ 417 μέσσῳ δ' ἀμ[φ] μητίσομαι, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι se Hentze 138, qui haec verba maiore interpunctio ab antecedentibus separat. Δ 433 ἐπεύξεαι Ἰ[ῳ] πασίδῃσι, ἤ κεν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς (v. l. ὀλέ[σ]σεις), Hentze pag. 138 ‚von den 2 angenommene Mögl. ist die 2. im Coni. mit κέ ausgedrückte die, welche als dem Selbstgefühl des Redenden a meisten entsprechend, e. zuversichtlicheren Ausd verlangt'. c) tertia pers. Θ 354 οὐκέτι κεκαδησό‐ μεθα; οἵ κεν ὄλωνται, h. Cer. 368 τίσις ἔσσετ[αι] οἵ κεν ἱλάσκωνται, cf. δ 391 coll. 389. 2) praeced imperativus. a) sequitur prima persona (c. κ Ξ 235 πείθευ· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν (sequit fut., deinde κέ c. fut.), Π 129 δύσεο τεύχεα, ἐ[γὼ] δέ κε λαὸν ἀγείρω, ρ 418 δὸς φίλος, ἐγὼ δέ

τε κλείω (v. l. δ' ἄν σε, δέ τέ σε, δέ σέ κε), ι 237 κατάλεξον, καί κεν μερμηρίξας φράσ-σομαι (alii putant fut. esse). b) sequitur 2. pers. Γ 417 μή μ' ἔρεθε, μὴ χωσαμένη σε μεθείω, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι, Tyrannio ὀλῆαι, cf. La Roche h. T. 228. c) sequitur tertia persona. κ 507 ησθαι· τὴν δέ κέ τοι πνοιὴ φέρῃσιν, Ξ 484 φράζεσθε· τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ λιπέσθαι, Doederl.: κεν εὔχεται coni. est, aptissimus confidentiae gloriantis. Alii κέ cum inf. λιπέσθαι coniungunt, aliis videtur indicativus esse, Herm. alii cum cod. H Vrat. d scribunt τῷ καί τέ τις (v. supra). 3) κέ c. coni. iunctum legitur in apodosi enuntiationum condicionalium. a) in protasi est indic. praes., sequitur κέ cum prima pers. Ψ 558 εἰ κεκεύεις, ἐγὼ δέ κε τελέσσω sec. Baeuml. 204 coll. 254; mihi vero videtur fut. esse (v. supra). b) in protasi est εἴ κε c. coni., sequitur 1. persona. Α 137 324 εἰ δέ κε μὴ δώωσιν (δώῃσιν), ἐγὼ δέ κεν ἕλωμαι (cf. 135 εἰ μὲν δώσουσι), quae verba facit Agam. magna cum fiducia, cf. Baeuml. 203 qui oblocutus est Hermanno, Ariston. τὸ ῥῆμα ἤλλακται, ἕλωμαι ἀντὶ τοῦ ἑλοίμην. c) in protasi est εἰ c. opt., sequitur 3. pers. δ 389 τόν γ' εἴ πως σὺ δύναιο λελαβέσθαι, ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδόν, huc referunt hunc locum qui cum Delbr. p. 32 127 ὅς pron. demonstr. putant esse, v. Baeuml. 204, v. etiam Lange Part. εἰ p. 57, ρ 540 εἰ ἔλθοι καὶ ἵκοιτο, αἶψά κε βίας ἀποτείσεται (alii censent fut. esse), v. Lange p. 56; h. Ap. 59 ἄναξ εἰ βόσκοις, θεοί κέ σ' ἔχωσιν, quod habent codd. DF; εἰ β. omissis ceteris ABC Marc., duo Riccard., εἰ β., deinde lacuna sex litterarum, tum σ' ἔχωσιν cod. L, corruptus est versus, quem frustra conati sunt refingere editores, v. Baum., Ω 655 εἴ τίς σε ἴδοιτο, αὐτίκ' ἂν ἐξείποι, καί κεν ἀνάβλησις γένηται, coniunctivus suspectus visus est Buttmanno (Lexil. I 51); Doederl. proposuit aut μὴ καὶ γένηται aut καί κεν γένοιτο (quod legitur in paucis codd.), sed non est necessarium: exspectat enim magna fiducia dilationem; de modis mutatis cf. Hentze Phil. XXIX 138 Lange p. 64, Peppmüller über XXIV Il. p. 307; μ 346 εἴ κεν ἀφικοίμεθα, αἶψά κεν τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν: τεύξ. fut. statuendum videtur. 4) δ 391 καὶ δέ κέ τοι εἴπῃσι, δ 389 ὅς κέν τοι εἴπῃσιν et ο 313 καί κ' εἴποιμι. ξ 275 καί κέ (v. l. pro νύ) τις ὧδ' εἴπῃσι ἀντιβολήσας, schol. HQ ἀθετοῦνται στίχοι ιδ (275—288), ξ 396 τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν sensu concessivo, v. Delbr. p. 127, cf. etiam Ariston. ad Φ 126. Ξ 102 ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται fut. videtur esse. Hi loci omnes habent 3. personam. 5) In enuntiationibus disiunctivis: δ 80 ἀνδρῶν δ' ἤ κέν τίς μοι ἐρίσσεται, ἠὲ καὶ οὐκί, cf. schol. Q, alii pro fut. habent, Ι 701 s. ἤ τοι κεῖνον ἐάσομεν, η κεν ἴῃσιν, ἤ κε μένῃ cf. Delbr. 127; ξ 183 s. ἤ τοι κεῖνον ἐάσομεν, ἤ (v. l. εἰ) κεν ἁλώῃ ἤ (v. l. εἴ) κε φύγῃ καί κέν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρ., coni. scribunt La Roche, Faesi, Am., Nauck, v. l. ἁλῴη, φύγοι, ὑπέρσχοι, opt. scribunt Bekk. 1 et 2, Dind., Baeuml.; Düntz. scribit ἁλώῃ, sed φύγοι et ὑπέρσχοι, v. eund. ... ; Herm. opusc. II 31 ἁλώῃ, φύγοι, ὑπέρσχῃ, La Roche opt. praeferret, si meliorum librorum ... niterentur, sed cf. eund. h. U. 236; Σ 308 ...σομαι, ἤ κε φέρῃσι κράτος, ἤ κε φεροίμην ... at. A ἠὲ φερ., Syr. ἤ κε φέροιτο, quod Bekk.[2] recepit, v. La Roche, cf. ο 300, Hartung Part. II 237 Herm. II 31 IV 81 s.), utrum gloriam sibi paraturus sit (id quod ut proximum exspectatur), an ego vincere possim, cf. Delbr. 128; δ 692 ἥ τ' ἐστὶ δίκη βασιλήων· ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη: quia ἐξαίσιον ῥέζειν (690) proximum est, ἐχθ. coniunctivo utitur poeta, cf. Delbr. 127, Hentze 138; v. etiam Hartung Part. II 262, Aken Temp. u. Mod. § 58 adn. Omnes hi loci tertiam exhibent personam. — Apparet κέ non esse dubitantis, sed suis viribus fidentis, minantis Α 137 184 324 Γ 417 Δ 433 Ω 655, pro certo dicentis, promittentis Ξ 235 Π 129 κ 507 ρ 418 aliis locis, cf. Hentze p. 138. — Ρ 506 οὐ Ἕκτορα μένεος σχήσεσθαι ὀίω, πρίν γε βήμεναι, ἤ κ' αὐτὸς ἁλώῃ (pauci libri ἁλῴη vel ἁλοίη) mutata constr. pro ἢ αὐτὸν ἁλῶναι, cf. β 374 s. Rarius ἄν c. coni. iungitur in sententiis primariis, cf. Delbr. 128. 1) praecedit fut., sequitur a) ἄν c. altera pers. Α 205 ἔκ τοι ἐρέω· ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ (La Roche ὀλέσσαι), mox, opinor, amittet. b) ἄν c. prima pers. sec. Baeuml. 204: ι 17 ὄνομα μυθήσομαι ὄφρα εἴδετ', ἐγὼ δ' ἂν ἔω, rectius videtur ὄφρα iungere coniunctivis εἴδετε et ἔω. 2) praecedit imperativus, sequitur 1. pers. ζ 221 στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγώ γε λοέσσομαι, Ariston. ἡ περιττεύει τὸ ἄν, ἢ τὸ λοέσσομαι ἀντὶ τοῦ λοεσσαίμην τέτακται. 3) in apodosi enuntiationum condicionalium. a) in protasi est indic. praes., sequitur 1. pers. Χ 49 εἰ ζώουσι, ἤ τ' ἂν ἔπειτα ἀπολυσόμεθ', alii habent pro fut. b) in protasi est εἰ c. opt., sequitur 3. pers. Λ 387 εἰ δὴ πειρηθείης, οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι, Ariston. ἀντὶ τοῦ χραίσμοι, cf. Hentze 137, Lange 57 58. — 4) a) prima pers. Β 488 δ 240 λ 328 517 οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω (aliis μυθ. videtur fut. esse), cf. Ariston. b) tertia pers. Γ 54 οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις (Bekk.[2] optat. scribit), cf. Hentze 137; Χ 505 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών, Ariston. ἡ διπλῆ ὅτι ἀντὶ τοῦ πάθοι ἄν. — Apparet κέ coniungi cum coni. prima persona septies: Α 137 184 324 Ξ 235 Π 129 π 237 ρ 418; fut. videtur esse Ψ 559 μ 346, potest esse π 237; altera pers. bis: Δ 433 Γ 417, tertia pers. Θ 354 Ι 701 702 Ξ 484 Σ 308 Ω 655 α 396 δ 80 (389) 391 692 ζ 275 κ 507 ξ 183 184 ρ 540 h. Ap. 59 h. Cer. 368; fut. videtur esse Ξ 102, potest esse δ 80 ρ 540. ἄν iungitur cum prima pers. coni. Β 488 δ 240 λ 328 517 ζ 221 Χ 49, omnibus his locis potest fut. esse, de ι 17 v. supra, nullum alterius personae exstat exemplum; iungitur ἄν c. tertia pers. Α 205 Γ 54 Λ 387 Χ 505, nusquam in Od., cf. Krueger II 54, 2, 8. Legitur κέ in enuntiationibus negativis nusquam, ἄν septies, in affirmativis bis: Α 205 Χ 505 [Χ 49 ι 17], cf. Hentze p. 136 s.

II. κέ cum coni. in sententiis secundariis. 1) post pronomina relativa, cf. Hermann opusc. IV 83, Baeuml. Mod. 208—218, Delbr. p. 30 ss. 128—147, Thiersch Gr. Gr. p. 679 s., Krueger II 53, 7, 3 et 4, Merkel, Rh. Mus. VI 1848, pag. 417 419 422 423 s. a) fungitur munere enuntiationis finalis. Subiungitur α) futuris. β 192 σοὶ θωὴν ἐπιθήσομεν, ἥν κ' . . τίνων ἀσχάλλῃς (v. l. -οις), optat. recepit Nauck, ν 400 λαῖφος ἕσσω, ὅ κε στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα, Eust. 1745, 13 ἢ στυγέει τις ἰδὼν ἄνθρωπον ἔχοντα, Ariston. ἀθετοῦνται ὡς ἐκ τῶν ἑξῆς μετενηνεγμένοι, σ 86 πέμψω σ' εἰς Ἔχετον, ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι μήδεά τε δώῃ, v. l. δῴη et δώσει, Δ 191 ἐπιθήσει φάρμαχ', ἅ κεν παύ-

σησι, Herm. 83: recentior sermo vel ὃ παύσει vel ὃ παύσειεν ἄν dixit, Ariston. ἀντὶ τοῦ παύσειεν ἄν, cf. Friedl. p. 10; Φ 127 ἐπαΐξει ἰχθύς, ὅς κε φάγῃσι sic Aristarchus; schol. AV Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ω ὥς κε φ., cf. Eust. 1227, 8; schol. B ἀντὶ τοῦ ὅς φάγοι ἄν, cf. Ariston. ad Φ 126; δ 756 ἔτι πού τις ἐπέσσεται, ὅς κεν ἔχῃσι qui, opinor, possideat, κ 539 μάντις ἐλεύσεται, ὅς κέν τοι εἴπῃσιν, λ 135 ψ 282 θάνατος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε (με) πέφνῃ. β) imperativis atque coniunctivis adhortativis. β 213 δότε ἑταίρους, οἵ κέ μοι διαπρήσσωσι κέλευθον, κ 288 τόδε φάρμακον ἔχων ἔρχευ, ὅ κέν τοι ἀλάλκῃσιν, v. l. ἀλαλκήσει, La Roche: ,haud scio an ἀναλκήσει genuina sit lectio, nullus enim codex ἀλάλκῃσιν habet', cf. Nitzsch h. l., ο 311 ἡγεμόν' ὄπασσον, ὅς κέ με ἀγάγῃ, τ 403 v. l. ὄνομ' εὕρεο, ὅττι κε θῆαι (pro θεῖο, θεῖαι, θείης), cf. Am. app. h. l. Huc pertinere videtur Η 171 κλήρῳ νῦν πεπάλασθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν, ,der wird es ja wohl (Erwartung) erhalten'. Delbr. p. 41 s.; Ariston. πρὸς τὸ λάχῃσιν, ὅτι ὅς ἂν λάχοι. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ ἰχθύς, ὅς κε φάγῃσι πρὸς Φιλητᾶν. Friedl. Ariston. p. 10: ,Equidem sic potius explicuerim ὡς λάχοι τις, ὅς κε λάχῃσιν: ut destinetur aliquis, quicunque destinabitur', v. etiam Friedlaender Nican. p. 191; schol. A τινὲς γράφουσι διὰ τοῦ ω (ὥς), ἵνα λείπῃ τὸ τίς, cf. Hentze in append. ed. Ameis. h. l., Ι 165 κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἵ κε τάχιστα ἔλθωσι, π 349 ἀγείρομεν, οἵ κε τάχιστα ἀγγείλωσι, Α 64 v. l. ἐρείομεν ὀνειροπόλον, ὅς κ' εἴπῃ (pro εἴποι). γ) subiungitur coniunctivo sententiae secundariae. ι 356 εἰπέ, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίρῃς quo delecteris, an dem du dich erfreuen sollst; coniunctivum scribunt Bekk., Am., La Roche, Düntzer, Baeuml., Dind., v. l. optat. quem ceteri scribunt; de coni. v. Krüger II 54. 14, 3, Delbr. 38 130; Ι 424 ἀπόφασθε, ὄφρα φράζωνται μῆτιν, ἥ κέ σφιν νῆας σόῳ Bekk. secutus Aristarchum, plurimi codd. σόῃ, Ameisio σόῳ opt., Faesio coni. videtur esse. δ) subiungitur optativo. δ 389 τόν γ' εἴ πως δύναιο λελαβέσθαι, ὅς κέν τοι εἴπῃσιν, alii ὅς pron. demonstr. esse arbitrantur, v. supra; Nauck scribit ὥς. ε) indicativo praesentis. ο 518 v. l. ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὅν κεν ἵκηαι (pro ἵκοιο), ρ 385 τίς καλεῖ ἀοιδόν, ὅ κεν τέρπῃσιν ἀείδων qui delectet, ut sumo, Eust. 1824, 59 ὅς ἄν, cf. Aristot. Polit. VIII 3; Φ 103 νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς κεν (v. l. pro τις) φύγῃ (v. l. φύγοι), Ψ 345 οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι οὐδὲ παρέλθῃ (codd. παρέλθοι), La Roche ,coni. iam a principio editus erat fortasse ex coniectura', Ariston. ἀντὶ τοῦ ὅς ἂν ἕλοι σε, cf. Friedl. p. 10; cf. etiam α 396 εἰσὶ πολλοί, τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, h. Cer. 117 καὶ ὁπλότεραι γεγάασιν (— praes.), αἵ κέ σε φίλωνται, in cod. φίλονται, coniunctivum em. Vossius, opt. Ilgenius, cf. ζ 202 οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδὲ γένηται, ὅς κεν ἵκηται (v. l. ἵκοιτο), v. Herm. opusc. IV 80, Baeuml. 210, Nitzsch h. l. ζ) praecedit infin. praes. Ω 119 147 176 196 δῶρα φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ, δ 29 εἴπ', ἦ . . . πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ, Ariston. παρέλκει ὁ κέ, Aristarchus legit ὅς κε φιλήσει, cf. Kayser de versibus aliquot Hom. Od. disputatio II, Sagan 1857 p. 12. η) praecedit inf. aoristi. ζ 37 ἐπότρυνον ἅμαξαν ἐφοπλίσαι, ἥ κεν ἄγῃσι, schol. P ἀντὶ τοῦ ἄγοι. ὑποτακτικὸν ἀντὶ εὐκτικοῦ, schol. V ἄγοι, φέροι, βαστάζοι. θ) subiungitur imperfecto tan[tum] β 43 οὔτε τιν' ἀγγελίην ἔκλυον, ἥν χ' ὑμῖ[ν] σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην (cf. 31) Delbr. p. 41: ,die will ich euch wohl sagen, a[n]genommen ich erführe sie zuerst'. b) pronome[n] relativum non fungitur munere particula[e] finalis. κέ c. coni. subiungitur α) futuri αα) sequitur enuntiatio relativa. Α 139 ὁ [δέ] κεν κεχολώσεται, ὅν κεν ἵκωμαι, quem acce[s]sero, nam coni. aor. in talibus fut. exacto ve[r]timus; brevi apparebit num quem sit accessuru[s] Ariston. ἀθετεῖται, Bekk. expunxit, Β 231 [ἥν κε] οἴσει υἱος ἄποινα, ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγ[ω] Ariston. Ζηνόδ. ἠθέτηκεν 231—234, Ι 74 [τῷ] πείσεαι, ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ (v. [l.] -σει), v. La Roche, Κ 235 τὸν ἕταρον αἱρήσει[ς] ὅν κ' ἐθέλῃσθα ,du sollst ihn nur wollen', ρ 19 559 δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι (v. l. κε [θέ]λῃσι) sec. Aristarchum, cf. La Roche h. T. 2[?] ρ 559 v. l. ὡς κ' ἐθ., φ 280 θεὸς δώσει κ[ρά]τος, ᾧ κ' ἐθέλῃσιν (v. l. ᾧ κε θέλ.), Λ 367 454 τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω [.] Ζ 228; Ρ 100 τῷ μ' οὔ τις νεμεσήσεται, ὅς κ[εν] ἴδηται cf. Ρ 93, Σ 271 ἀφίξεται ὅς κε φ[ύγῃ] (cod. S Cant. φύγοι), Σ 467 θαυμάσσεται, ὅς κ[εν] ἴδηται, Τ 110 τὸν ἀνάξειν, ὅς κεν πέσῃ (ὅς τις [. . .] schol. δ 477, ὅς τ' schol. B ad Ρ 263), Τ 235 [. . .] ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηται, Υ [. . .] Αἰν. ἀνάξει καὶ παίδων παῖδες, τοί κεν γένων[ται] (v. l. λίπωνται v. Did.; Bekk. Anecd. 769, ἔσονται), Θ 354 οὐκέτι Δαναῶν κεκαδησόμε[θ'] οἵ κεν δὴ ὄλωνται (cf. Θ 34 465), Θ 405 419 [οὐδέ] κεν ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπτῃσι [κε]ραυνός, Κ 306 δώσω ἵππους, οἵ κεν ἄριστοι ἔω[σι] v. l. ἀριστεύωσι, Eust. 808, 26 ἀριστεύουσι, Eust. 806, 19; Zenod. αὐτοὺς οἵ φορέουσιν [. . .] Πηλ., Aristoph. καλοὺς οἵ φορέουσιν, Μ [. . .] πολλοὺς καταλείψομεν, οὕς κεν δῃώσωσιν, [v. l.] δῃώσουσιν, La Roche necessarium esse d[icit] coni. aor., nam eum in talibus futuro exacto v[er]tendum esse, non futurum, σ 63 πλεόνεσσι μ[αχή]σεται, ὅς κέ σε θείνῃ, τ 27 οὐκ ἀεργὸν ἀν[έξο]μαι, ὅς κεν ἅπτηται, τ 322 τῷ δ' ἄλγιον (sc. [ἔσ]σεται), ὅς κεν ἀνιάζῃ (v. l. ἀνιάζει), h. Ap. [. . .] γαῖαν ἀφίξεται, ἥ κεν ἅδῃ οἱ (cod. L ἀδῇ, ACB ἀδοίῃ, M αἴδῃς), h. Cer. 368 τῶν ἀδι[κη]σάντων τίσις ἔσσεται, οἵ κεν μὴ θυσίαισι [ἱλά]σκωνται (sec. Valckenarii coniect., cod. -ονται), Β 366 γνώσῃ, ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς ὅς τε [. . .] λαῶν, ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι, Freytag: or[atio] dubitantis utrum adsint ἐσθλοί necne (coll. H[. . .] p. 81 ss.), sed v. Delbr. 42 143 ,es soll . . f[. . .] tapfer sein, du wirst sie kennen lernen', cf. [Nae]gelsb. h. l.; Α 294 πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, [ὅτ]τι κεν εἴπῃς, Β 361 οὔ τοι ἀπόβλητον ἔπος [ἔσ]σεται, ὅττι κεν εἴπω, cf. Naegelsb. h. l., [. . .] οὐδ' ἄλλον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπῃ, v. Sp[itzner] h. l., Ε 421 ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, ὅττι [κεν] εἴπω; α 158 389 ἦ καί μοι νεμεσήσεαι (εἴ [. . .] μοι καὶ ἀγάσσεαι α 389 v. l.), ὅττι κεν [. . .] h. Ap. P. 214 ἀγγελέουσι θέμιστας, ὅττι [κεν] εἴπῃ, cf. Matth. h. l., Ι 102 σέο δ' ἕξεται, [ὅττι] κεν ἄρχῃ, ξ 445 τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' [ἐάσει] ὅττι κεν ἐθέλῃ (v. l. ἐθέλει), ο 448 οἴσω [. . .] σόν, ὅτις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ (v. l. ἔλθοι[. . .] εἴῃ), ψ 140 φρασσόμεθ', ὅττι κε κέρδος [. . .] γυαλίξῃ (v. l. -ξει), cf. ο 281 (οἷα), h. Ap. [. . .] (ὅσσα), Χ 130 (ὁπποτέρῳ). ββ) interp[onitur] est enuntiatio relativa. Ι 397 τάων ἥν κ' [ἐθέ]λωμι ποιήσομ' ἄκοιτιν sic Aristarchus, alii [ἐθέ]λοιμι, cf. Herm. opusc. II 38, Friedl. Ari[ston.]

10 adn., La Roche h. U. 251, Spitzn. h. l. ν) praecedit relat. *Β* 391 ὃν δέ κ' ἐγὼν νοήσω, ῃ οἱ ἐσσεῖται (cf. et *Α* 549 et *Ο* 348 ὃν δ' ἂν ·ὼν νοήσω, μητίσομαι), v. l. ἄν, *Ρ* 229 ὃς δέ ː ἐρύσῃ, εἴξῃ δέ οἱ Αἴας, ἀποδάσσομαι (v. l. ·ύσει et εἴξει), *Ψ* 857 ὃς δέ κε τύχῃ, ὁ δ' οἴ- ται, *λ* 147 ὃν τινα μέν κεν ἐᾷς ἴμεν, ὁ δέ τοι ίψει, de *λ* 149 ᾧ δέ κ' ἐπιφθονέῃς, ὁ δέ τοι σιν (= fut.) v. infra; *Α* 547 ὃν (μῦθον) κ' ἐπιει- ῃς ἀκουέμεν (sc. ᾖ), οὔ τις εἴσεται, de *Τ* 72 ·άμψειν) et h. Cer. 462 (δωσέμεν) v. infra; cf. 805 (ὁππότερος). Subiungitur *β*) impera- vis. *αα*) praecedit sententia primaria. *β* 25 1 229 *ω* 454 κέκλυτε δὴ νῦν μευ, ὅττι κεν τω, *ζ* 239 v. l. κλῦτέ μευ, ὅττι κεν (pro ὄφρα εἴπω, *υ* 115 κρῆνον ἔπος, ὅττι κεν εἴπω, *τ* 3 ξυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω, *τ* 406 τίθεσθ' ομ', ὅττι κεν εἴπω, *θ* 549 μηδὲ κεῦθε ὅττι σ' εἴρωμαι, *Ο* 109 τῷ ἔχεθ', ὅττι κεν ὔμμι κὸν πέμπῃσιν, *Β* 346 τούσδε ἔα φθινύθειν, ί κεν βουλεύωσι (coni. αἱ Ἀριστάρχου v. ιol. A), alii -σωσι, Eust. 232, 42 βουλεύουσιν ι. κέ, *Θ* 430 ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος βιώτω, ὅς κε τύχῃ, *Ι* 140 γυναῖκας ἑλέσθω, κε (v. l. τε) κάλλισται ἔωσιν, v. l. αἴ κε, ιol. V τὸ αἴ κε ἀντὶ τοῦ ἐάν, ἐπεὶ καὶ τὸ σιν ὑποτάσσει, cf. *Ι* 282 *Κ* 306. Infin. est imper. *Ο* 148 ἔρδειν, ὅττι κε ἐποτρύνῃ καὶ ύγῃ (v. l. indic.), schol. A ἀθετοῦνται 147 s., Ἀριστοφάνης προηθέτει, Bekk. expunxit, 247 Ἀχαιοὶ τιθήμεναι, οἵ κεν λίπησθε, *λ* 442 θον πιφαυσκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῇς, *σ* 270 γή- σθ' ᾧ κ' ἐθέλησθα (v. l. ᾧ κε θ. vel αἴ κ'), cf. *β* 128 *υ* 342; *Ι* 282 ἑλέσθαι, αἵ κε κάλ- ται ἔωσιν, cf. etiam *Κ* 67 φθέγγεο ᾗ κεν ἴῃσθα. interposita est enuntiatio relativa. *α* 316 ρον, ὅττι κέ μοι δοῦναι ἦτορ ἀνώγῃ, δόμε- (= imper.), cf. *δ* 600, libri ἀνώγει, coniuncti- corr. Herm. IV 39 et Hartung Part. II 311; icativum tueri conatur Baeuml. 164; Thiersch Gr. quamvis p. 673 s. § 345, 3 a indic. stu- t defendere coll. Aristoph. Ach. 873 (sed cf. d. h. l.), tamen mavult substituere coni.; rsch legere vult ὅττι τε vel σε, schol. P οι καί μοι γράφεται. *Ι* 146 τάων ἥν κ' λῃσι ἀγέσθω, *Ψ* 554 πειρηθήτω ἀνδρῶν ' ἐθέλῃσιν (κε θ. v. l.) μάχεσθαι, *σ* 47 τάων κ' ἐθέλῃσιν (v. l. κε θέλ.) ἑλέσθω, *Ι* 288 ν ἥν κ' ἐθέλῃσθα ἄγεσθαι (= imper.) cf. 7; *σ* 286 δῶρα ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐνεῖκαι, δέξα- ι (= imper.). *γγ*) praecedit sententia re- a. Tantum in Il. *Α* 549 ὃν δέ κ' ἐγὼν (Eust. ν) ἐθέλωμι νοῆσαι, μή τι διείρεο, coniuncti- ex coniectura Wolfius dedit, cf. Delbr. 141 ibris ἐθέλοιμι v. La Roche h. U. 250), verum n non ut vitiosum putandum esse optativum n. dixit IV 172 cf. II 38; *Δ* 306 ος δέ κ' ρ ἵκηται, ἔγχει ὀρεξάσθω (Eust. 475, 27 ὃς ν), *Ο* 494 ὃς δέ κεν ὑμέων πότμον ἐπίσπῃ, άτω, *Ψ* 660 ᾧ δέ κ' Ἀπ. δώῃ, γνώωσι δὲ ιονίην, νεέσθω, *Ψ* 855 ὃς μέν κε βάλῃ ιαν, πελέκεας φερέσθω, *Ξ* 376 ὃς δέ κ' μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος, δότω έχῃ, Did. Ἀρίσταρχος διὰ τῆς ει διφθόγ- schol. A λείπει τὸ ᾖ, ὃς ἂν ᾖ, schol. V δύο (376 s.) Ζηνόδοτος μὲν οὐδὲ γράφει, τοφάνης δὲ ἀθετεῖ, cf. *Γ* 71 92 *σ* 46 (ὁπ- ρος). *γ*) subiungitur coniunctivo senten- secundariae. *Γ* 354 ὄφρα τις ἐρρίγῃσι δόκον κακὰ ῥέξαι, ὅ κεν παράσχῃ ,sollte r gewährt haben', *Ρ* 93 μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται cf. *Ρ* 100, *Φ* 103 οὐκ ἔσθ' ὅς τις θάνατον φύγῃ (v. l. φύγοι), ὅν κε θεός γε βάλῃσι, cf. *δ* 421 (οἷον). *δ*) sub- iungitur optativo. *αα*) sequitur enuntiatio relativa. *Ξ* 127 τῷ οὐκ ἂν μῦθον ἀτιμήσαιτε, ὅν κ' εὖ (v. l. κεν εὖ) εἴπω, *Ξ* 190 ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, ὅττι κεν εἴπω, *β* 54 v. l. δοίη δ' ῳ κ' ἐθέλῃ καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθῃ (pro ἐθέ- λοι et ἔλθοι), coni. recepit Nauck, *π* 392 *φ* 162 ἡ δέ κ' ἔπειτα γήμαιθ', ὅς κε πόρῃ καὶ ἔλθῃ (v. l. ὅστις et ὅς κεν), *π* 392 libri omnes ha- bent optativum, *φ* 162 plerique, alii εἴη pro ἔλ- θοι, La Roche Nauck receperunt coni., ceteri opt.; cf. *Α* 294 καλεοίμην, εἰ ὑπείξομαι, ὅττι κεν εἴπῃς. *ββ*) praecedit sententia relativa. *τ* 577 *φ* 75 ὃς δέ κε ἐντανύσῃ (v. l. ἐντανύσει) καὶ διοϊστεύσῃ (v. l. -σει), τῷ κεν ἅμ' ἑσποί- μην, h. Merc. 486 ὃς δέ κεν αὐτὴν ἐρεείνῃ, μάψ κεν θρυλλίζοι, ep. 14, 22 ὃς δέ χ' ὑπερ- κύψῃ (em. Herm. pro codd. -κύψει), φλεχθείη, cf. *Υ* 250 (ὁπποῖον). *ε*) subiungitur indicativo praesentis. *αα*) sequitur enuntiatio relativa. *Γ* 279 *Τ* 260 τίνυσθον (τίνυνται), ὅτις κ' ἐπίορ- κον ὀμόσσῃ (Eust. 849, 40 ὀμόσσει om. κέ, cf. 1183, 35. 36), ,es soll nur einer e. Meineid schwören', *Θ* 34 465 Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ'. οἵ κεν δὴ ὄλωνται cf. *Θ* 354; *Ξ* 416 τὸν δ' οὔ περ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται ἐγγὺς ἐών, Aristoph. ὅστις ἴδηται, *Φ* 24 μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὅν κε λάβῃσιν, *α* 352 v. l. τὴν ἀοι- δὴν ἐπικλείουσι, ἥ κεν (Eust. 1422, 44 pro ἥ τις) νεωτάτη ἀμφιπέληται, *η* 33 φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ (v. l. ἔλθοι, v. Herm. opusc. II 35; schol. HQ ad *ν* 119 ὅτε κέν τις ἵκηται), *θ* 586 οὔ τι κασιγνήτοιο χερείων γίγνεται, ὅς κεν εἰδῇ, cf. *θ* 547 ὅς τ' ἐπιψαύῃ omisso κέ, *κ* 39 v. l. τίμιός ἐστιν ἀνθρώποις, ὅτεών κε (pro τε) γαῖαν ἵκηται, *ν* 214 v. l. τίνυται, ὅς κεν (pro ὅς τις Eust. 1739, 5) ἁμάρτῃ (v. l. -οι), *ο* 21 κεί- νου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυίῃ (pauci ὅστις, v. l. ὀπυίοι, Herm. opusc. II 33 ,cum de ea sermo sit, quae re vera habeat ma- ritum, ὀπυίῃ scriptum oportebat'; *ο* 55 μιμνήσκε- ται ξεινοδόκου, ὅς κεν παράσχῃ (v. l. παράσχοι), cf. *Γ* 354; *ο* 70 νεμεσσῶμαι ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν, cf. Faesi h. l., *ο* 345 κήδε' ἔχουσιν ἀνέρες, ὃν κεν ἵκηται ἄλη (v. l. ὅ τιν' vel ὧν τιν'), *ο* 422 τά τε φρένας ἠπεροπεύει γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν (v. l. εἴ κ'), cf. *λ* 434 *ω* 202; *ω* 29 μοῖρα, τὴν οὔ τις ἀλεύεται, ὅς κε γένηται, v. l. ὅς κεν ἴδηται v. schol. Q, cf. *Υ* 308. Praesens supplendum est *Α* 527 οὐ γὰρ ἀτελεύτητον, ὅτι κεν κατανεύσω, *Ι* 313 ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος, ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ, ἄλλο δὲ εἴπῃ (v. l. κεύθει et βάζει), *ζ* 159 κεῖνος μακάρτατος, ὅς κέ σ' οἶκόνδ' ἀγάγηται, qui, ut opinor, te ab- duxerit, coni. enim aor. vertimus in talibus fu- turo II, *υ* 295 *φ* 313 οὐ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον ξείνους, ὅς κεν ἵκηται, h. Cer. 486 ὄλ- βιος ὅν κεν φίλωνται mavult Matth. pro ὅν τιν', ep. 8, 4 δεινὴ μέτοπις Διός, ὅς κ' ἀλίτη- ται. Coni. supplendus est *Ε* 481 τά τ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής (v. l. ὅς τ') sc. ᾖ, cf. *Γ* 66 (ὅσσα). *ββ*) interposita est enuntiatio relativa. *θ* 32 οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται, μένει, *τ* 564 τῶν οἳ μέν κ' ἔλθωσι δι' ἐλέφ., οἵ ῥ' ἐλεφαί- ρονται, cf. *τ* 566 οἳ δὲ ἔλθωσι θύραζε (omisso κε), οἵ ῥ' ἔτ. κραίνουσι. *γγ*) praecedit sen- tentia relativa. *Ι* 510 ὃς δέ κ' ἀνήνηται καί τε στερεῶς ἀποείπῃ, λίσσονται, *Δ* 409 ὃς δέ κ'

ἀριστεύῃσι, τὸν δὲ χρεὼ ἑστάμεναι, Ariston. ὅτι περισσὸς ὁ κέ cf. Friedl. p. 10 s., T 167 ὃς δέ κ' ἀνὴρ πολεμίζῃ, θαρσαλέον ἦτορ, οὐδὲ κάμνει, Eust 1178, 32 πολεμίζει, sed 1180, 17 -ζῃ. ind. praes. est etiam in schol. BD ad Z 265: Ψ 322 ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, αἰεὶ στρέφει, ξ 126 ὃς δέ κ' ἀλητεύων ἴκηται, βάζει (Eust 1754, 10 ὅς δ' ἄν), h. Merc. 546 ὃς δέ κε μαντείην ἐθέλησι (cod. DLM ἐθελήσει) ἐξερεείνειν, φήμ', εἴσιν, λ 149 ᾧ δέ κ' ἐπιφθονέῃς, ὁ δέ τοι πάλιν εἶσιν (cf. 147 ὅν τινά κεν ἐᾷς, ὁ δέ τοι ἐνίψει), v. l. ἐπιφθονέεις, cod. D indic. suprascr. οι, Bekk [1], Dind., Düntz., Baeuml., Faesi opt. receperunt: durch d. Opt. wird dieser Fall als der wahrsch. nicht stattfindende mehr in die Ferne gerückt; ceteri scribunt coni., Herm. opusc. II 35 qui opt. scripsit, addit: valde dubitari potest, an coni. dederit; si optativum, hoc dicet, si cui invideas: colloqui enim Ul. cum umbris cupiebat quaesieratque non quomodo eas arceret, sed quomodo perduceret ad colloquendum; cf. etiam Nitzsch h. l.; Ω 529 ᾧ μέν κ' ἀμμίξας δώῃ Ζεύς, κύρεται, καμμίξας editores usque ad Wolfium scripserunt, qui κ' ἀμ. restituit; v. l. δῴῃ, Wolfius ex coni. scripsit δοίη eumque sunt secuti Bekk.[1], Bothe, Spitzn., Dind., Koechly, Doederl.; coni. legunt La Roche, Bekk.[2], Faesi, Düntz., Baeuml., Peppmüller XXIV lib. Il., cf. La Roche edit. min. in app. h. l.: cf. Ω 531 ᾧ δέ κε δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε. ζ) subiungitur infinitivo praesentis. Sequitur omnibus locis enuntiatio relativa. Z 228 πολλοὶ ἐμοὶ κτείνειν, ὅν κε θεός γε πόρῃ καὶ κιχείω (v. l. πόροι), Z 229 πολλοὶ σοὶ ἐναιρέμεν, ὅν κε δύνηαι. Θ 408 422 ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττι κεν εἴπω (εἴπῃ), sic Aristarchus; v. l. νοήσω et νοήσῃ (vel νοήσει, quod scribit Spitzn. (q. v.); versus 420—424 expunguntur v. schol. A, I 615 καλὸν τὸν κήδειν, ὅς κ' ἐμὲ κήδῃ (v. l. κέ με et κήδει), P 99 φωτὶ μάχεσθαι, ὅν κε θεὸς τιμᾷ, T 228 χρὴ τὸν καταθάπτειν, ὅς κε θάνῃσι, γ 355 ξείνους ξεινίζειν, ὅς τίς κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται, δ 196 νεμεσσῶμαι οὐδὲν κλαίειν ὅς κε θάνῃσι καὶ πότμον ἐπίσπῃ, κ 22 ταμίην ἀνέμων ποίησε, ἠμὲν παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν, ὅν κ' ἐθέλῃσι (v. l. κε θέλ.), κ 74 οὐ θέμις ἐστὶ ἀποπέμπειν ἄνδρα τόν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται, Doederl. emend. Hom. 1858 p. 14 ὅς τε, cf. Nauck; χ 66 ὔμιν παράκειται φεύγειν, ὅς κεν κῆρας ἀλύξῃ, cf. O 46 (ᾗ). η) infin. futuri. T 72 οἴω γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσι, Eust. 1171, 44 αἵ κεν ἢ ὅς κε, sed cf. Spitzn., h. Cer. 462 ὑπέδεκτο τιμὰς δωσέμεν ἅς κ' ἐθέλῃσθα, in cod. ἅς κε θέλησθαι adglutinatum est, quae verba cum tota sint a manu recentiore, auctoritatem habent nullam, quamobrem Ilg. Baum. Buecheler ἅς κεν ἕλοιο ex vv. 328 et 444 receperunt; Ruhnk. vero correxit ἅς κε θέλῃσθα, Ilg. ἅς κ' ἐθ., cf. Buecheler h. l. Omnibus locis sequitur sententia relativa. θ) subiungitur infinitivo aoristi. αα) sententia relat. sequitur. Π 621 χαλεπόν σε πάντων σβέσσαι μένος, ὅς κέ σευ ἄντα ἔλθῃ, Φ 296 μὴ πρὶν παύειν πρὶν λαὸν ἐέλσαι, ὅς κε φύγῃσι, Ariston. ἀντὶ τοῦ φύγῃσιν ὃς ἂν φύγοι, cf. Friedl p. 10; Φ 484 ἔδωκε κατακτάμεν, ἥν κ' ἐθέλῃσθα (v. l. ἥν κ' ἐθ.), β 128 πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν, ᾧ κ' ἐθέλῃσι, ζ 28 χρὴ τοῖσι παρασχεῖν, οἵ κέ σ' ἄγωνται (v. l. ἄγονται), υ 342 κελεύω γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃ cf. β 54, (v. l. ᾧ κε θέλοι vel κ' ἐθέλοι vel ἐθέλει, v. La Roche), κ 432 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, ἥ κεν ποιήσεται (π. fut videtur esse) ββ) interposita est sententia relativa. φ 345 οὔ τις ἐμεῖο κρείσσων, ᾧ κ' ἐθέλω, δόμεναι. ι) Tempori praeterito (aoristo vel imperfecto) subiungitur, quando id quod praeteritum est aliqua ratione cum praesenti tempore cohaeret idque respicit. αα) sententia relativa sequitur. κ 32- οὐδέ τις ἄλλος τάδε φάρμακ' ἀνέτλη, ὅς κε π… καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, λ 4… κατ' αἶσχος ἔχευε γυναιξί, καὶ ἥ κ' (v. l. εἴ κ' … εὐεργὸς ἔῃσιν, ω 202 φῆμιν ὄπασσε γυναιξί καὶ ἥ κ' (v. l. εἴ κ') εὐεργὸς ἔῃσιν, cf. o 42… Ω 335 ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλῃσθα. ββ) praecedi… sententia relativa. A 218 ὅς κε θεοῖς ἐπιπεί… θηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ, ad hoc temp… exaudiverunt, Ω 531 ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώ… λωβητὸν ἔθηκε (cf. Ω 529 ᾧ μέν κ' ἀμμίξα… δώῃ, κύρεται), v. l. δῴῃ et δοίη. coniunctivu… receperunt La Roche, Bekk.[2], Faesi, Düntz… Baeuml., Peppmüller, optat. Wolfius, Bekk. Bothe, Spitzn., Dind., Koechly, Doederl. — I… sententiis relativis κέ c. coniunctivo iun… ctum est tantum, cum sunt affirmativae pra… ter h. Cer. 368 (οἵ κεν μή). Sententia prim… ria saepius affirmativa, rarius negativa est. … g. Φ 103 v. l. Ψ 345 β 43 ζ 202. Omiss… est coni. ᾖ: A 547 ὅν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμε… E 481 ὅς κ' ἐπιδευής, Ξ 376 ὃς δέ κ' ἀνὴ… μενέχαρμος, cf. Krueger II 62, 1, 4. 69, 8, 2. Se… tentia relativa saepe est pro subiecto sente… tiae primariae, aut pro obiecto (acc., rarius dat… raro pro genet. Pauca tantum afferam exempl… cf. Krueger II 51, 11, 1—3. Pro subiecto: I 1… O 494 Σ 271 Ψ 322 554 660 855 Ω 529 5… θ 586 ξ 126 ρ 11 19 559 all. ll., pro dat.: T 2… Ω 335 β 54 128 π 392 σ 270 υ 342 φ 162 2… 345 ep. 8, 4 saepius; pro gen. σ 286, pro acc… B 366 Z 228 229 I 146 288 397 Φ 24 484 β … 161 229 δ 196 η 33 saepius. Nec minus … obiecto habenda est formula ὅττι κεν εἴπω … 421 Θ 408 422 Ξ 190 α 158 389 β 25 161 2… ζ 239 v. l., ω 454 h. Ap. P. 214; praeter h… locos haec formula tantum cum voc. ἔπος: B 3… τ 378 υ 115, Ω 92 (εἴπῃ), ὄνομα: τ 406, ἔργ… A 294 (εἴπῃς) iungitur. Saepe ὅς κε et ὅς τις … non ad singula, sed ad totum genus pertine… A 218 Z 228 229 θ 586 λ 147 all. locis. H… raro ὅς κε et ὅς τις κε ad plur. referen… sunt: Γ 279 Z 228 229 A 367 Π 621 T 260 454 γ 355 o 345 υ 295 φ 313, cf. Krueger 58, 4, 4. — Rarissime ἄν cum coni. in se… tentiis relativis legitur, nusquam sen… tinali. Subiungitur α) futuris. αα) praec… relat. Θ 10 ὃν δ' ἂν ἐγὼν νοήσω, οὐ ἐλεύσε… O 348 ὃν δ' ἂν ἐγὼν νοήσω, μητίσομαι, et … 391 ὃν δέ κ' ἐγὼν νοήσω, οὐ ἐσσεῖται. ββ… quitur sententia relat. h. Merc. 543 ἀπονή… ται, ὅστις ἂν ἔλθῃ, cf. H 286 (ᾗ περ). β) in… praesentis. αα) praecedit relat. τ 332 ὃς δ' … ἀμύμων ᾖ καὶ εἰδῇ, τοῦ κλέος φορέουσι … Merc. 482 ὃς γὰρ ἂν ἐξερεείνῃ, διδάσκει. … 486 ὃς δέ κεν ἐρεείνῃ, de T 230 (ὅσσοι) v. in… ββ) sequitur relat. φ 294 βλάπτει, ὅς ἄν μιν … μηδ' αἴσιμα πίνῃ. 2) post adiectiva r… tiva (incl. ᾗ). a) οἷος. o 281 κεῖθι φιλή… οἷά κ' ἔχωμεν, schol. H. ἀντὶ τοῦ τόσα … 421 ὅτε κεν δή σ' ἀνείρηται, τοῖος ἐών, οἷο… κατευνηθέντα ἴδησθε, καὶ τότε δὴ σχέσθε … l. οἷόν τε) b) ὁπποῖος. Y 250 ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, H… mann qu. hom. II § 191, 2 censet part. κε, … postea illata sit, facile eici posse. c) ὅσ…

h. Ap. 537 ἄφθονα πάντα παρέσται, ὅσσα ἐμοί κ' ἀγάγωσι, Herm. coni. ὅσσα τ' ἐμοί, cf. h. Cer. 218, Matth. maluit ὅσσα κ' ἐμοί γ', Γ 66 οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν δῶρα, ὅσσα κεν δῶσιν, cf. Naegelsb. h. l. d) ὁππότερος. Χ 130 εἴδομεν, ὁπποτέρῳ κεν ὀρέξῃ (v. l. ὀρέξοι et -ξει), Ψ 805 ὁππότερός κε (v. l. κεν) φθῇσιν, ψαύσῃ δέ, τῷ κεν δώσω, Aristoph. ὁ, κεν πρόσθεν φθῇῃ cf. schol. V, Γ 71 92 σ 46 ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, ἀγέσθω (ἑλέσθω), σ 46 v. l. νικήσει. e) ᾗ. Κ 67 φθέγγεο δ' ᾗ κεν ἴῃσθα, Ο 46 παραμυθησαίμην τῇ ἴμεν, ᾗ κεν ἡγεμονεύῃς (v. l. -εις). Legitur ἄν tantum Τ 230 ὅσσοι δ' ἂν λίπωνται, μεμνῆσθαι, Σ 192 οὔ τευ οἶδα, τεῦ ἂν τεύχεα δύω, μ 81 ἐστὶ σπέος, ᾗ περ ἂν ὑμεῖς ἰθύνετε, cf. Η 286 ἀρχέτω· ἐγὼ πείσομαι ᾗ περ ἂν οὗτος, sc. ἀρχῃ. β) post coniunctiones finales, cf. Baeuml. 192 ss., Delbr. 53 ss. 152—158, Thiersch § 340 341, Krüger II 54, 8, 4, Hartung Part. II 288 s., Merkel p. 418 s. a) ἵνα. μ 156 ἐρέω, ἵνα εἰδότες ἤ κε θάνωμεν, ἤ κεν φύγωμεν (v. l. pro ἤ κε: ἠὲ), schol. ἐν ἀμφοτέροις πλεονάζει ὁ κεν, Nauck priore loco ἠὲ scripsit, pro altero ἤ κεν coniecit ἢ καί, La Roche secutus Herm. op. V 175 et Dindorfium cum melioribus libris scripsit φύγοιμεν coll. Σ 308; Herm. p. 137 non est dubium, quin, si particula ἄν (κέν) ad aliud vocabulum pertineat, id nullum construtioni afferat vitium. Nam κε in epica dictione id solum ἤ pertinet, quod ex ἤ asseverante natum, aliquam huius vim servat = wohl etwa (?)'. Ceteris locis ἵνα iungitur cum coni., omisso κέν vel ἄν. b) ὄφρα. In sententia primaria est α) imperativus. σ 183 ἄνωχθι ἐλθέμεν, ὄφρα κέ μοι (v. l. ὄφρ' ἂν ἐμοί) παρστήετον, quae me, ut sumo fore, adiuvent, Ω 635 λέξον, ὄφρα κεν ἤδη ταρπώμεθα, v. l. καί, quam receperunt La Roche, Peppmüller optimos codices secuti, ceteri editores scripserunt κεν, δ 294 v. l. τράπεθ' ἡμέας, ὄφρα κεν (pro καί) ἤδη ταρπώμεθα, cf. schol. H, ψ 254 v. l. ἴομεν, ὄφρα κεν (pro καί) ἤδη ταρπώμεθα, utroque loco plurimi editores receperunt καί, cf. Peppmüller ad Ω 635; Ω 431 πέμψον, ὄφρα κεν ἀφίκωμαι, Ζ 258 μέν', ὄφρα κέ τοι οἶνον ἐνείκω, Τ 190 μίμνετε, ὄφρα κε ἔλθῃσι, καὶ τάμωμεν, μ 52 ἀνήφθω, ὄφρα κε ἀκούσῃς, τ 17 ἔρυξον, ὄφρα καταθείομαι, v. s. ὄφρα p. 118. His locis omnibus etiam sensu temporali intellegi potest (cf. Delbr. 58 159), v. Baeuml. 230, Riemer p. 31 ss. Infin. est pro imperativo κ 298 μηκέτ' ἀπανήνασθαι εὐνήν, ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἑτάρους αὐτόν τε κομίσσῃ. β) futurum. γ 359 σοὶ ἅμ' ἕψεται, ὄφρα κεν εὕδῃ, τ 45 ὑπολείψομαι αὐτοῦ, ὄφρα κ' ἔτι (v. l. κέ τι vel κέ τοι) ἐρεθίζω (fortasse significat: quamdiu), h. Ven. 276 σοὶ ἐγώ, ὄφρα κε (κε inseruit Barnes.) διέλθω (rectius = quoad), ἐλεύσομαι. γ) coniunct. cohortativus. Β 440 ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ἄρηα, ψ 254 v. l. ἴομεν, ὄφρα κεν (pro καί) ἤδη ταρπώμεθα, Herm. p. 82 reponendum esse κέν dicit, Χ 382 πειρηθῶμεν, ὄφρα κέ γνῶμεν (v. l. κ' ἔτι), potest intellegi: quoad cognoverimus; Herm. p. 82 affirmat coni. finalem esse. δ) praeteritum. π 234 ἱκόμην, ὄφρα κε βουλεύσωμεν. — ἄν c. coni., in sententia primaria est α) imperat. ρ 10 ἄγε, ὄφρ' ἂν πτωχεύῃ, 24 ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἵκησθε (rectius = quoad), 404 διελθέμεν, ὄφρ' ἂν ἵκηαι, χ 377 ἕζεσθε, ὄφρ' ἂν πονήσομαι, v. s. ὄφρα p. 118. β) fut. ι 17 μυθήσομαι, ὄφρα εἴδετ', ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα ξεῖνος ἔω, aliter Baeuml. 204. γ) praes. σ 364 πτώσσειν βούλεαι, ὄφρ' ἂν ἔχῃς. δ) praeteritum. Ο 23 ῥίπτασκον, ὄφρ' ἂν ἵκηται (fortasse = quoad), κ 65 ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἂν ἵκηαι (v. l. ἵκοιο vel ὄφρ' ἀφίκοιο quam recepit Nauck), cf. La Roche h. l. Paulo igitur saepius legitur ὄφρα κε cum coni. quam ὄφρ' ἄν. Nusquam legitur in hymnis ὄφρ' ἄν. c) ὡς. Nusquam fere apud Hom. ita vim coniunctionis finalis habet ut non retineat aliquantum propriam suam adverbii relativi naturam, cf. Riemer p. 33, Naegelsb. adn. ad Α 32. In sententia primaria est α) imperativus. Α 32 μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι, ut pervenias, quod sumo te facturum esse, Riemer: qua ratione i. e. nisi concitabis iram meam, Ζ 69 μιμνέτω, ὥς κε ἵκηται (v. l. κεν vel ἄν), Ζ 143 Υ 429 ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ἵκηαι, ε 26 πέμψον, ὥς κε ἵκηται, τ 319 κάτθετε εὐνήν, ὥς κ' εὖ (v. l. κεν) θαλπιόων ἵκηται, Β 385 μεδέσθω, ὥς κε κρινώμεθ' ἄρηι, Ζ 364 ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δέ, ὥς κεν καταμάρψῃ, Η 171 κλήρῳ πεπάλασθε, ὥς κε λάχῃσιν (v. l. pro ὅς κε), schol. A τινὲς γράφουσι διὰ τοῦ ω (ὥς), ἵνα λείπῃ τὸ τίς, Θ 508 λέγεσθε, ὥς κεν καίωμεν, σέλας δ' ἵκῃ, η 223 ὀτρύνεσθε, ὥς κ' ἐμὲ ἐπιβήσετε, alii fut. esse putant, Arist. ὀτρύνεσθαι v. Ariston.; v. l. κέ με, schol. HP ἄμεινον ὀρθοτονεῖν τὴν ἐμέ. θ 251 παίσετε, ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ cf. θ 101, ω 532 ἴσχεσθε, ὥς κεν διακρινθῆτε, v. l. -θεῖτε, Herm. IV 175 qui scribit optat., dicit: non est cur posthabeatur quod libri nonnulli praebent -θῆτε, cf. La Roche h. l. Pro imper. est infin. Η 463 καλύψαι, ὥς κέν τοι ἀμαλδύνηται, τ 321 λοέσσαί τε χρῖσαί τε, ὥς κ' ἔνδον μέδηται, χ 177 πελάσαι δοκοῖσιν, ὥς κεν πάσχῃ (v. l. πάσχει), cf. Bekk. ho. Bl. II 18 adn., Δ 71 πειρᾶν ὥς κε ἄρξωσι cf. Δ 66; ε 31 εἰπεῖν βουλήν, ὥς κε νέηται, de η 223 v. supra. β) futurum. α 205 φράσσεται ὥς κε νέηται, cf. α 87; β 368 κακὰ φράσσονται, ὥς κε φθίῃς, schol. Q φθείῃς (quod plurimi habent codd.): γρ. καὶ διὰ τοῦ ι φθίῃς, sch. S interpr. ὅπως δολίως διαφθαρείῃς, Ο 235 φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, ὥς κε ἀναπνεύσωσι (v. l. ὥς τε), Ariston. ἀθετ. στίχοι πέντε (231—5), καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθετοῦντο, β 316 πειρήσω ὥς κ' ὔμμι ἐπὶ ἰήλω (v. l. χ' ὔμμι), versus 316 s. expunxit Kayser; Φ 127 v. l. ὑπαΐξει ἰχθύς, ὥς κε (pro ὅς κε) φάγῃσι, Aristarchus ὅς, schol. AV Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ω, cf. Eust. 1227, 8; ε 144 168 ὑποθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω (πέμψω), ὥς κε ἵκηται (ἵκηαι), schol. HP ad ε 168: Ἀριστοφάνης ἵκοιο, optat. legit etiam Eust. 1528, 65; η 192 μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἵκηται, h. Ap. 327 τεχνήσομαι, ὥς κε γένηται, v. Baum. γ) coniunctivus. Η 334 κατακήομεν, ὥς κ' ὀστέα ἕκαστος ἄγῃ, Ariston. ἀθετοῦνται 334 s., Ο 297 στείομεν, ὥς κεν, v. l. pro εἴ κε) ἐρύξομεν, quam recepit Spitzner q. v., Ι 112 φραζώμεσθ', ὥς κεν πεπίθωμεν, sic Aristarchus, alii πεπίθοιμεν. Spitzn.: ‚subiunctivum et praesenti et orationi rectae aptiorem iure amplectitur Wolf.' Secuti sunt eum recentiores, cf. Friedl. Ariston. p. 10 adn., β 168 φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν, θ 101 ἀέθλων πειρηθῶμεν, ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ, Τ 151 μνησώμεθα χάρμης, ὥς κέ τις ἴδηται, schol. B ὅπως ἂν ἐμέ, paraphr. ὅπως ἂν θεάσηται, Bekk. versum expunxit. Ω 75 ὄφρα τί οἱ εἴπω ἔπος, ὥς κεν λάχῃ ἀπό θ' Ἕκτ. λύσῃ, α 87 ὄφρα εἴπῃ βουλήν,

ὥς κε νέηται, cf. ε 31; schol. P γρ. ὥς κεν ἵκηται. δ) indicativus praesentis. Φ 459 πειρᾷ ὥς κε (v. l. κεν) Τρῶες ἀπόλωνται, cf. Δ 66. ε) praecedit infinitivus praes vel futuri. Δ 66 πειρᾶν, ὥς κε (v. l. κεν) Τρῶες ἄρξωσι, Ζ 96 277 ἱερευσέμεν, ὥς κεν ἀπόσχῃ, sec. Aristarchum, plurimi vero legunt αἴ κεν cf. Did. — De part. ὥς (κε) quae quamvis aliquantum propriam suam naturam etiam post verba φράζεσθαι, πειρᾶν, sim. retineat, tamen transit in vim coniunctionis finalis v. Delbrück p. 60—62, Riemer 33 s., cf. etiam Am. β 316 app. et Baeuml. 193 s. (φράζεσθαι ὥς Ι 112 Ο 235 α 205 β 168 368, πειρᾶν Δ 66 71 Φ 459 β 316, βουλή α 87 ε 31, cf. ε 144 ὑποθήσομαι, Τ 151 η 192 μνησόμεθα, h. Ap. 327 τεχνήσομαι). Non legitur im hymnis. Nusquam invenitur post haec verba apud Hom. ὡς ἄν. — ὡς ἄν. In sententia primaria est α) imper. Π 84 πείθεο, ὡς ἂν ἄρηαι, Π 271 μνήσασθε ἀλκῆς, ὡς ἂν τιμήσομεν, γνῷ δέ, π 169 μηδ' ἐπίκευθε, ὡς ἂν ἔρχησθον, Ψ 339 ἐγχριμφθήτω, ὡς ἂν δοάσσεται ἱκέσθαι, β 376 ὄμοσον . . . ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ ἰάπτῃ, cf. δ 749. β) fut. δ 672 ὄφρα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω, ὡς ἂν ναυτίλλεται, π 84 εἵματα πέμψω καὶ σῖτον ἔδμεναι, ὡς ἂν μὴ κατατρύχῃ, ν 402 κνυζώσω ὄσσε, ὡς ἂν φανήῃς, h. Cer. 273 ὑποθήσομαι, ὡς ἂν ἱλάσκησθε (Schaeferus coni., in cod. -οισθε). γ) indic. praeteriti. ω 360 προὔπεμψ', ὡς ἂν ἐφοπλίσσωσι, δ 749 ἐμεῦ δ' ἕλετο ὅρκον . . ὡς ἂν μὴ κατὰ ἰάπτῃς. In sententiis negativis reperitur tantum ἄν: ὡς ἂν μή β 376 δ 749 π 84, in sent. affirmativis multo saepius κέ quam ἄν. d) ὅπως, cf. Delbr. p. 61 et Baeuml. II. p. XLII. In sententia primaria est α) imper. Ρ 144 φράζεο νῦν, ὅππως κε σαώσῃς, Aristarchus σαώσεις v. Did., α 295 φράζεσθαι κατὰ φρένα κ. κ. θυμόν, ὅππως κε κτείνῃς (v. l. κεν vel δή), δ 545 πείρα, ὅπως κεν δὴ ἵκηαι. β) infin. praes Ι 681 φράζεσθαι ἄνωγεν, ὅππως κεν σόῳς, Aristarchus σοῷς καὶ σαῷς Did., cf. Herod. ad Ι 393, Bekk. qui Aristarcheum esse censuit σόῳς recepit; secuti sunt eum recentiores, uni Faesio coni. videtur esse, ceteris opt., Doederl.: ‚potentialis requiritur, non coni.'; ante Bekk. σόῃς edebatur, α 270 φράζεσθαι ἄνωγα, ὅππως κε ἀπώσεαι, v. l. pro κέ: καί, cf. schol. E; alii ind. fut. esse censent. Itaque ὅπως κε tantum post φράζεσθαι Ι 681 Ρ 144 α 270 295, πειρᾶν δ 545, ὅπως ἄν vero nusquam legitur. 4) post ὡς et ὅπως quemadmodum. Υ 243 Ζεὺς ἀρετὴν ὀφέλλει τε μινύθει τε, ὅππως κεν ἐθέλῃσιν, (quemadmodum, opinor, volet) cf. ζ 189 Ζεὺς νέμει ὄλβον, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ. ὡς ἄν: Β 139 Ι 26 704 Μ 75 Ξ 74 370 Ο 294 Σ 297 μ 213 ν 179 (ἀλλ') ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες. h. Ap. P. 308 πείθεσθε, cf. Baeuml. 209. 5) κέ c. coniunctivo post coniunctiones temporales, cf. Baeuml. 222 ss., Delbr. 62 ss. 159 s., Krueger II 54, 16, 6. 17, 1. Thiersch 346, 15. 18, Merkel 419 s. a) ὄφρα. Monuit Baeuml. 231 ὄφρα κεν (ἄν) cum aor. coni. fere esse: donec, cum praes. coni.: quamdiu. α) donec, quoad. In sententia primaria est αα) imper. Ζ 258 μέν', ὄφρα κέ τοι ἐνείκω, Κ 444 ἐμὲ λίπετ' αὐτόθι, ὄφρα κεν ἔλθητον καὶ πειρηθῆτον, Τ 190 μίμνετε, ὄφρα κε ἔλθῃσι καὶ τάμωμεν, Ω 431 πέμψον, ὄφρα κεν ἀφίκωμαι. Ζ 258 Τ 190 Ω 431 Delbr. 153 159 dubius est utrum ὄφρα habeat vim temporalem an finalem, cf. Baeuml. 230, Riemer p. 31; δ 588 ἐπίμεινον, ὄφρα κεν γένηται, τ 17 ἔρυξον, ὄφρα κεν καταθείομαι, alii censent ὄφρα h. l. quamdiu significare, χ 377 v. l. ἕζεσθε, ὄφρα κ' (pro ὄφρ' ἂν) ἐγὼ πονήσομαι. ββ) futurum. h. Ven. 276 σοὶ δ' ἐγώ, ὄφρα κε (κε inseruit Barnes.) διέλθω, ἐλεύσομαι, ὄφρα h. l. potest esse finale. γγ) coni. Χ 392 πειρηθῶμεν, ὄφρα κέ τι (v. l. κ' ἔτι) γνῶμεν, sec. alios ὄφρα h. l. est coni. finalis. δδ) indic. praes. Χ 192 θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ (v. l. εὕροι), cf. Spitzn. β) ὄφρα quamdiu: 1) cum coni. praes. αα) subiungitur imperativo: Ω 553 ἵζε, ὄφρα κεν κῆται, plurimi libri κεῖται, Λ 187 202 ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ (ὁρᾷς), τόφρα ἀναχωρείτω (ὑπόεικε v. l. ὄφρα μέν, ζ 259 ὄφρ' ἂν μέν κ' ἴομεν τόφρα ἔρχεσθαι (inf. pro imp.). ββ) subiungitu futuro. β 124 τόφρα ἔδονται, ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον (v. l. κ' ἐκείνη), β 204 οὐδ. ποτ' ἶσα ἔσσεται, ὄφρα κεν διατρίβῃσιν, θ 14 οὐ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ἦσιν, v. l. ὄφρ ἦσιν quod ferri posset dixit La Roche, si ὄφ ἂν ἔῃσιν corrigeretur. Bekk. 1 et 2, Am., Fae Baeuml., Düntz., Nauck κ' ἔῃσιν cum Zon. Lex p. 621; τ 45 ὑπολείψομαι αὐτοῦ, ὄφρα κ' ἔτι (v l. κέ τι vel κέ τοι) ἐρεθίζω, significare pote etiam ut, ε 361 ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἁρμο (= praes.), τόφρ' αὐτοῦ μενέω. 2) cum co aor., praecedit imperativus. μ 52 πείρατ' ἀνήφθω ὄφρα κε ὄπ' ἀκούσῃς (v. l. ἀκούῃς), τ 17 ἔρυ ξον, ὄφρα κεν καταθείομαι, alii censent ὄφρ significare quoad, Ζ 113 v. l. μνήσασθε ἀλκῆ ὄφρα κ' ἐγὼ βείω, cf. Did. διχῶς Ἀρίσταρχο καὶ διὰ τοῦ κέ, ὄφρα κ' ἐγώ, καὶ διὰ τοῦ α cf. Baeuml. 231. — ὄφρ' ἄν: α) donec, quoa Subiungitur αα) imperativo. Α 509 τόφρ τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τ Υ 24 ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἵκησθε, alii ὄφρα parti finalem esse censent, cf. Delbr. 153, Θ 375 ἐπε ντύνε ἵππους, ὄφρ' ἂν ἐγὼ θωρήξομαι, Ο 2 τόφρα γάρ οἱ ἔγειρε μένος, ὄφρ' ἂν ἵκωντα Did. Ἀρίσταρχος τόφρ' ἄν, μετὰ τοῦ τ, Ρ 1 μνήσασθε ἀλκῆς, ὄφρ' ἂν ἐγὼν δύω cf. Ζ 11 Σ 409 σὺ παράθες ξεινήια, ὄφρ' ἂν ἐγὼ ἐπ θείομαι. χ 377 ἕζεσθε, ὄφρ' ἂν ἐγὼ πονή μαι. Infin. est pro imper.: ζ 304 διελθέμε ὄφρ' ἂν ἵκηαι, ν 412 μένειν καὶ ἐξερέεσθ ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω, Delbr. 170 interpretat ὄφρα quamdiu; cf. Η 193. ββ) futuro. η 3 ἐλόωσι γαλήνην, ὄφρ' ἂν ἵκηαι cf. Κ 325. γγ) in dicativo praesentis. Κ 325 τόφρα γὰρ εἰ ὄφρ' ἂν ἵκωμαι, Φ 558 φεύγω, ὄφρ' ἂν ἵκ μαι κατά τε ῥ. δύω, Ν 141 v. l. θέει, ὄφρ' (pro εἷος) ἵκηται. δδ) indic. praeteriti. Ο ῥίπτασκον, ὄφρ' ἂν ἵκηται, etiam sensu fi intellegi potest ὄφρα. β) ὄφρα quamdiu: 1 c coni. praes. αα) subiungitur imperativo. Λ 1 202 ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ (ὁρᾷς), τόφρ' ἀνα ρείτω (ὑπόεικε), v. l. ὄφρα μέν, ζ 259 ὄφρ μέν κ' ἴομεν, τόφρα ἔρχεσθαι (infin. pro i per.). ββ) futuro. Χ 387 οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄ ἂν ἐγώ γε ζωοῖσιν μετέω καί μοι γούν ὀρώρῃ, γ 353 οὐ καταλέξεται, ὄφρ' ἂν (v. εὖτ' ἂν) ἐγώ γε ζώω, ἔπειτα δὲ παῖδες λίπ ται, ε 361 ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν (= praes.), τόφρ' αὐτοῦ μενέω. 2) cum c aor., praecedit imperativus. Ζ 113 μνήσα ἀλκῆς, ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω, v. l. ὄφρα κ' cf. D, Η 193 ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ δύω, τόφρα εὔχεσ Alii censent huc referendos esse locos Θ 375 186 Σ 409 ν 412. Quattuor locis ἄν et κέ c iuncta leguntur in formula ὄφρ' ἂν μέν κεν Λ 1

202 ε 361 ζ 259). Quod cum videretur esse suspectum, Thierschius coniecit Gr. Gr. 346, 18 ὄφρ' ἄν μὲν καί et κἄγροις, cui assentiuntur Hartung II 312 Nitzsch ad ε 361; sed nulla opus est mutatione, cf. Herm. 190s. Baeuml. 368ss. b) ἕως donec, quoad, cum coni. aor., qui est pro fut. exacto. In sententia primaria est aut imper. aut fut. Ρ 622 μάστιε νῦν, εἵως κε ἵκηαι, Γ 291 μαχήσομαι αὖθι μένων, εἵως κε κιχείω, Ω 154 183 ὅς ἄξει, εἵως κεν ἄγων πελάσσῃ. Tantum in Iliade. εἵως nusquam iungitur cum ἄν ap. Hom. c) εἰς ὅ κε(ν), Bekk. et recentiores, olim vulgo εἰσόκε(ν), schol. BL ad Γ 409 ἀποροῦσί τινες, εἰ τὸ εἰσόκεν ἐν συνθέσει ἐστὶν ἢ ἐν παραθέσει· καὶ λέγομεν ὅτι ἐν παραθέσει ... οὐδέποτε εὑρίσκεται ὁ ποιητὴς παραλαμβάνων τοῦτο τὸ ἐπίρρημα χωρὶς τοῦ κέν συνδέσμου, cf. E. M. 305, 45 E. G. 174, 4 La Roche h. T. 243s. et ed. crit. Γ 409; schol. BL E. M. 305, 45 ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικόν, Hes. E. G. paraphr. Il.. Eust. 1918, 32 ἕως ἄν, Eust. 686, 13 πολλαχοῦ κεῖται ἀντὶ τοῦ ἕως οὗ, τουτέστιν εἰς ὃ χρονικὸν διάστημα. 1) donec, quoad. α) cum coni. aor. In sententia primaria est αα) imperativus. Β 332 μίμνετε αὐτοῦ, εἰς ὅ κεν ἔλωμεν, β 97 τ 142 ω 132 μίμνετ', εἰς ὅ κε φᾶρος ἐκτελέσω, ο 51 μέν' εἰς ὅ κε θήῃ καὶ ἀποπέμψῃ, θήῃ sec. Aristarchum, libri θείῃ vel θείῃ, quod receperunt Bekk.[1], Baeuml., Dind., Duentz., Faesi, Nauck; ο 75 μέν' εἰς ὅ κε θείω, σὺ δὲ ἴδῃς, εἴπω δέ, Ξ 6 πῖνε, εἰς ὅ κε θερμήνῃ καὶ λούσῃ donec, ut opinor, calefecerit, Φ 128 φθείρεσθ', εἰς ὅ κεν ἄστυ κιχείομεν, Φ 531 ἔχετ', εἰς ὅ κε λαοὶ ἔλθωσι, ε 378 ἀλόω, εἰς ὅ κεν μιγήῃς, libri μιγείῃς, receperunt μιγείῃς Bekk.[1], Baeuml., Duentz., Faesi, Nauck, Dind., κ 461 πίνετε οἶνον, εἰς ὅ κεν λάβητε, ν 59 χαῖρε, εἰς ὅ κε γῆρας ἔλθῃ (v. l. ἔλθοι), Γ 409 μηδ' ὑποστρέψειας, ἀλλὰ φύλασσε, εἰς ὅ κε ποιήσεται, Ariston. ἀθετεῖται, Herm. IV 29 ‚fortasse non coni., sed futurum est', cf. etiam Haacke p. 17 et Nitzsch adn. β 97. Infin. est pro imper. Π 455 πέμπειν θάνατον φέρειν, εἰς ὅ κε δὴ ἵκωνται, schol. A ἐν ἄλλῳ ἵκοιτο, ζ 295 μεῖναι χρόνον, εἰς ὅ κεν ἔλθωμεν καὶ ἱκώμεθα cf. ι 138; λ 122 ἔρχεσθαι, εἰς ὅ κε τοὺς ἀφίκηαι cf. ψ 269, h. Ap. P. 323 ἔρχεσθαι καὶ εἰδέειν, εἰς ὅ κε ἵκησθον, ο 543 φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰς ὅ κεν ἔλθω cf. ρ 56, χ 443 θεινέμεναι, εἰς ὅ κε ἐξαφέλησθε καὶ ἐκλελάθωντ' Ἀφρ., v. l. ἀφέλοισθε et -θοντ', Hes. et libri ἐκλελάθοιντ'. Utroque loco scribunt coni. La Roche, Faesi, Ameis, Nauck, ἐξαφέλησθε καὶ ...θοιντ' Bekk. 1 et 2, Baeuml., Duentz., Dind.; Herm. vero op. II 35 a poeta profectum esse putat ἐκλελάθητ'. ββ) coniunctivus. Ξ 77 ὁρμίσσομεν, εἰς ὅ κεν ἔλθῃ νύξ (v. l. ἔλθοι), ι 62 αὖθι μένω δεδεγμένος εἰς ὅ κεν ἔλθῃς. γγ) optativus. Ο 70 τεύχοιμι, εἰς ὅ κ' Ἀχ. ἕλωσιν (v. l. pro ἕλοιεν), Did. Ἀρίσταρχος Ἴλιον ἐκπέρσωσιν, Ariston. ἀθετεῖται, ο 26 πιτρέψειας, εἰς ὅ κε φήνωσι (v. l. φαίνωσι), schol. ἔνιοι τοὺς γ' (24—26) νοθεύουσιν, cf. Γ 409 μηδ' ὑποστρέψειας, ἀλλὰ φύλασσε, εἰς ὅ κε ποιήσεται. δδ) indic. futuri. Η 30 μαχήσοντ', εἰς ὅ κε εὕρωσιν, donec, ut sumo, invenerint, Η 291 377 396 μαχησόμεθ', εἰς ὅ κε διακρίνῃ, δώῃ δέ, Ι 48 μαχησόμεθ', εἰς ὅ κε εὕρωμεν, Ι 46 μενέουσι, εἰς ὅ κέ περ διαπέρσομεν (v. l. ἕλωμεν, cf. La Roche), Φ 133 ὀλέεσθε, εἰς ὅ κε τίσετε, schol. V Ἀριστοφάνης ἠθέτηκεν 130—5, cf. Did.; θ 318 ἐρύξει, εἰς ὅ κέ μοι ἀποδώσιν sec. Herod. ad Α 129 (κἀνταῦθα γὰρ ἀποδῶ), cf. La Roche h. U. 240; ante Bekk. ἀποδώσει, quam lectionem defendit Herm. opusc. IV 29 II 24: ‚cum coni. vel opt. usurpari posset, indic. praetulit poeta, quo res gravius affirmaretur', cf. Viger. 903; Savelsb. (Symb. in hon. Ritsch. 508 et Kuhn Ztschr. 16, 407) coni. aor. vocat; χ 58 ἀποδώσομεν, εἰς ὅ κε κῆρ ἰανθῇ, χ 72 τοξάσσεται, εἰς ὅ κε κατακτείνῃ, ψ 358 δώσουσ', εἰς ὅ κε ἐνιπλήσωσιν. εε) indic. praesentis. Η 71 τεκμαίρεται, εἰς ὅ κεν ἢ ἕλητε (v. l. ἕλοιτε) ἢ δαμήετε, libri δαμείετε, quod La Roche non bene pro opt. accipi posse putat, cf. Spitzn. h. l., Λ 666 μένει εἰς ὅ κε δὴ θέρωνται, αὐτοί τε κτεινώμεθα, Μ 150 κόμπος γίγνεται, εἰς ὅ κέ τίς τε ἐκ θυμὸν ἕληται, Ν 141 v. l. (cf. schol. Λ 269) θέει, εἰσόκεν ἔλθῃ (pro εἷος ἵκηται). ζζ) infin. praes. vel aor. λ 351 τλήτω ἐπιμεῖναι, εἰς ὅ κε τελέσω, Nitzschio videtur fut. esse (adn. ad β 97), ι 138 χρὴ μεῖναι χρόνον, εἰς ὅ κε ναυτέων (v. l. κεν αὐτῶν vel αὐτέων) θυμὸς ἐποτρύνῃ (v. l. -νει) καὶ ἐπιπνεύσωσιν (v. l. -σουσιν), Η 376 ἴτω εἰπέμεναι παύσασθαι, εἰς ὅ κε κήομεν, Α 193 208 (quos versus expunxit Lachm. Betr. 38) Ρ 454 ἐγγυαλίξω κτείνειν, εἰς ο κε ἀφίκηται (-ωνται) δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἔλθῃ. In orat. obl. Η 395 ἠνώγειν παύσασθαι, εἰς ὅ κε κήομεν, ρ 56 ἠνώγεα τιέμεν, εἰς ὅ κεν ἔλθω cf. ο 543, ψ 269 ἄνωγεν ἐλθεῖν, εἰς ὅ κε ἀφίκωμαι cf. λ 122; Φ 231 ἐπέτελλε ἀμύνειν, εἰς ὅ κεν ἔλθῃ (v. l. ἔλθοι), σκιάσῃ δέ. β) εἰς ὅ κε c. coni. praes. Ψ 244 τὰ θείομεν, εἰς ὅ κεν αὐτὸς ἐγὼν κεύθωμαι, Ε 466 ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε; ἢ εἰς ὅ κεν μάχωνται; 2) εἰς ὅ κε quamdiu. Ι 609 ἕξει, εἰς ὅ κ' ἀυτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ καὶ ὀρώρῃ, Κ 89 γνώσεαι Ἀτρ., τὸν Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι, εἰς ὅ κ' ἀυτμὴ μένῃ καὶ ὀρώρῃ. Apparet εἰς ὅ κε cum coni. aor. aut praes. omnibus his locis coniunctum esse, cf. Nitzsch adn. ad β 97; cum indic. aor. iungitur tantum h. XXVIII 14 (εἵλετο), suspecta est v. l. θ 318 ἀποδώσει, ceteris locis quibus videtur ind. fut. cum εἰς ὅ κε iunctus esse, rectius videtur coni. aor. statuere; cum opt. Ο 70; sed Ξ 77 ν 59 χ 443 in optimis codd. est coni., Π 455 opt. est varia lectio quam affert schol.; ε 378 ο 51 (μιγείῃς et θείῃ) videntur coni. esse, pro quibus Aristarchus μιγήῃς et θήῃ scripsit. De εἰς ὅ τέ κεν v. sub ὅτε. Nusquam ap. Hom. εἰς ὅ cum ἄν iungitur. Uno loco legitur ἔς τ' ἄν. ep. 3, 2 ἔς τ' ἂν ὕδωρ ῥέῃ καὶ δένδρεα τεθήλῃ, ἠέλ. τε λάμπῃ καὶ πλήθωσι, ἀνακλύζῃ δέ, ἀγγελέω, cf. Lob. path. el. I 299. d) ὅτε κε, cf. Baeuml. 223. In sententia primaria est α) imperativus. Θ 180 ὅτε κεν δὴ γένωμαι, γενέσθω quando, ut statuo fore, pervenero, ο 446 ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη γένηται (v. l. γένοιτο), ἱκέσθω cf. schol. Q, Ι 138 νηησάσθω, ὅτε κεν δατεώμεθα v. Faesi, cf. etiam 280, ν 180 παύσασθε, ὅτε κέν τις ἵκηται. Infin. est pro imper.: Ι 280 νηήσασθαι, ὅτε κεν δατεώμεθα, δ 420 ὅτε κεν δή σ' ἀνείρηται, σχέσθαι, π 287 τ 6 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν, alii qui τ 5 αὐτὰρ κ. τ. λ. leviore interpunctione ab antecedentibus separant, putant infin. iungendum esse cum χρή; schol. ἀθετεῖ Ζηνόδ. π 281—98, Eust. 1802, 21 εἴ πέρ σε, Υ 335 ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν (v. l. δὴ) συμβλήσεαι αὐτῷ, schol. interpretatur συμβάλῃς, sunt qui συμβλ. pro fut. accipiant, Dind. et

Savelsb. (Kuhn Ztschr. XVI 455) malunt scribere συμβλήεαι. β) coniunctivus. Δ 567 μὴ χραισμῶσιν, ὅτε κεν ἐφείω, Χ 359 μὴ γένωμαι ἤματι τῷ, ὅτε κεν ὀλέσωσιν, Θ 242 ὄφρα εἴπῃς, ὅτε κέν δαινύῃ. γ) indic. futuri. Κ 130 οὐδ' ἀπιθήσει, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ quando, ut opinor, incitaverit; schol. A διὰ τοῦ ε ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, Υ 130 δείσετ', ὅτε κέν τις ἔλθῃ. δ) indic. praesentis. Ζ 225 ξεῖνός εἰμι, ὅτε κεν ἵκωμαι, Ζ 454 οὐ τόσσον μέλει ἄλγος, ὅσσον σεῦ, ὅτε κέν τις ἄγηται Ι 501 παρατρωπῶσι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ, v. l. opt. v. Spitzn., η 33 v. l. οὐδὲ φιλέουσ', ὅτε κέν τις ἵκηται, v. schol. ν 119 (pro ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ), λ 218 αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τίς κε θάνῃσιν, Aristarchus ita videtur scripsisse, cf. Ariston. ad Υ 454; vulg. ὅτε κέν τε θάνωσιν (cf. schol. M); Bekk. 1 et 2, Dind., Baeuml. receperunt vulg., sed cf. Ameis app. h. l., τ 567 ἔινμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται, h. Ven. 269 ὅτε κεν δὴ μοῖρα παρεστήκῃ (in codd. DLM -κει), ἀζάνεται. ε) indic. aor. Υ 167 ὅτε κέν τις βάλῃ, ἐάλη τε, περί τ' ὀδ. γίγνεται (aor. gnom.), ω 88 ἤδη ἀντεβόλησας, ὅτε κεν ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται, pro coni. accipiendae sunt formae ζώννυνται (cf. Ahrens Rh. Mus. II 174) et ἐπεντύνονται, sic Bekk. 1 et 2, plurimi vero recentiorum scr. coniectura -ωνται, cf. Baeuml. 74 164 et Am. app. h. l., Hartung Part. II 311; Thiersch Gr. Gr. 322, 11 pro ὅτε κεν legere maluit ὅτε περ, Herm. IV p. 39 si non sit mendosum κέν, suspicatur ita esse coniunctivos restituendos, ut ἀντιβολήσας scribatur, cf. Viger. p. 903 quo loco pro ind. habetur. — εἰς ὅτε κεν donec. alii ὅ τε separant, cf. Krueger II 66, 2; La Roche ὅ τε scribit exc. ω 134, in libris εἰςότε. β 99 τ 144 ω 134 εἰς ὅτε κέν μιν μοῖρα καθέλῃσι. — ἄν. ὅτ' ἄν pro ὅταν omnes scribunt exceptis hymnorum editoribus. In comparationibus legitur ὡς ὅτ' ἄν (in Il. saepius quam in Od.) cum coni. praes. Κ 5 Λ 269 Μ 41 κ 216, cum coni. aor. Ο 80 170 Ρ 520 Τ 375 Ω 480 ε 394 χ 468 ψ 233; tantum κ 410 ὡς δ' ὅτ' ἄν σκαίρουσιν aliis interpositis per anacoluthum ind. pro coni. est. Praeter hos locos ὅτ' ἄν legitur α) praecedente imperativo. Η 459 ἄγρει, ὅτ' ἄν οἴχωνται. Inf. est pro imper. Δ 53 τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἄν τοι ἀπέχθωνται cf. Franke. β) coniunctivo. Η 335 ὥς κ' ἄγῃ, ὅτ' ἄν νεώμεθα, Θ 406 420 ὄφρ' εἰδῇ (-ῇς), ὅτ' ἄν μάχηται (-ηαι). γ) indic. futuri. Δ 164 Ζ 448 ἔσσεται ἦμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ, Θ 373 ἔσται, ὅτ' ἄν εἴπῃ, Λ 519 ἐφήσεις, ὅτ' ἄν μ' ἐρέθῃσιν. δ) indic. praes. Β 397 κύματα λείπει, ὅτ' ἄν γένωνται, ν 101 μένουσι νῆες, ὅτ' ἄν ἵκωνται, λ 18 καταδέρκεται, οὐθ' . . . οὐθ' ὅτ' ἄν προτράπηται, h. Ap. 150 τέρπουσιν, ὅταν στήσωνται ἀγῶνα. ε) infin. aor. Θ 475 πρὶν ὄρθαι ἤματι τῷ, ὅτ' ἄν μάχωνται, Ι 101 χρὴ κρηῆναι, ὅτ' ἄν τινα θυμὸς ἀνώγῃ, β 374 ὄμοσον μὴ μυθήσασθαι, πρίν γ' ὅτ' ἄν γένηται, δ 477 οὐ γὰρ πρὶν μοῖρα ἰδέειν, πρίν γ' ὅτ' ἄν ἔλθῃς, ῥέξῃς τε. Apparet Hom. formulam comparationis ὡς ὅτε et πρίν γ' ὅτε tantum cum ἄν coniunxisse, nusquam κέ, formulam vero εἰς ὅτε tantum cum part. κέ. e) ὁππότε κε, cf. Baeuml. 223 s. Praecedit α) imperativus. h. Ap. 167 ἐμεῖο μνήσασθ', ὁππότε κέν τις ἀνείρηται. Infin. est pro imper. Δ 40 ὁππότε κεν ἐθέλω, μή τι διατρίβειν, κ 293 ὁππότε κέν σ' ἐλάσῃ (v. l. ἐλάσει), δὴ τότε ἐπαῗξαι, λ 127 ὁππότε κεν δὴ φήῃ, καὶ τότε δὴ ἀποστείχειν, ν 155 ὁππότε κεν δὴ προϊδωνται, θεῖναι. β) indic. futuri. Ι 702 μαχήσεται, ὁππότε κέν μιν ἀνώγῃ καὶ ὄρσῃ, Ξ 504 οὐ γανύσσεται, ὁππότε κεν δὴ νεώμεθα, Σ 115 Χ 365 δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ, β 357 αἱρήσομαι, ὁππότε κεν δὴ ἀναβῇ κ. τε μέδηται, ν 394 οὐδέ με λήσεις ὁππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα (v. l. -οίμεθα) π [282] ὁππότε κεν θῇσιν, v. l. θήσει (fut. quam tuetur Herm. opusc. IV 29 Vig. 904; Savelsb vero videtur coni. esse, cf. La Roche h. U. 240 s. Classen J. J. f. Ph. 1859 p. 304. χ 216 ὁππότ κεν τούτους κτέωμεν (v. l. κτέομεν), πεφήσεαι γ) ind. praes. υ 83 τὸ μὲν ἀνεκτὸν ἔχει κακόν ὁππότε κέν τις κλαίῃ, νύκτας δ' ἔχῃσιν, υ 19 v. l. θεοὶ δυόωσι, ὁππότε κεν (pro καὶ) ἐπι κλώσωνται (v. l. -ονται). δ) inf. praes. ve aor. ψ 274 ὁππότε κεν δὴ φήῃ, ἐκέλευσε ἀποστείχειν cf. λ 127, Δ 229 ἐπέτελλε παρισχέ μεν, ὁππότε κέν μιν λάβῃ, λ 106 ἐθέλῃς ἐρι κακέειν, ὁππότε κε (v. l. δὴ) πρῶτον (simulat que) πελάσῃς, γ 237 δύνανται ἀλαλκέμεν, ὁπ πότε κεν δὴ μοῖρα καθέλῃσι, schol. ἀθετοῦν ται στίχοι ἑπτά (232—38). ὁπ(π)ότ' ἄν. I hymnis scribitur ὁπόταν. Praecedit α) imperativus. Inf. est pro imper. Φ 340 ὁπότ' ἄ δὴ φθέγξομ' ἐγών, τότε σχεῖν quando, ut st tuo fore, ego clamavero, ζ 303 ὁπότ' ἄν c κεκύθωσι, διελθέμεν, κ 508 ὁπότ' ἄν δὴ π ρήσῃς, κέλσαι. β) coniunct. Θ 444 μή τις δ λήσεται, ὁππότ' ἄν εὕδησθα, h. Ap. 71 δείδοικ μή, ὁπόταν τὸ πρῶτον ἴδῃ, ὥσῃ. γ) indic. fu turi. α 41 τίσις ἔσσεται, ὁππότ' ἄν ἡβήσ τε καὶ ἱμείρεται, τ 489 ἀφέξομαι, ὁππότ' ἂ κτείνωμι, h. Merc. 287 ἀκαχήσεις, ὁπόταν ἀ τᾶς: sic Baum., in plurimis codd. ἀντήσει Herm. cum codd. LM ἀντήσῃς q. v., τ 410 ἐ γε, ὁππότ' ἄν ἔλθῃ, δώσω. δ) indic. praesentis. Ο 209 τόδ' ἄχος κραδίην ἱκάνει, ὁ πότ' ἄν νεικείειν ἐθέλῃσι, λ 17 οὐδὲ καταδέ κεται, οὔθ' ὁπότ' ἄν στείχῃσι, οὔθ' ὅτ' ἄ προτράπηται, h. Ap. P. 281 δίκη πέλει, ὁ πόταν ἔλθωσιν, ep. 13, 6 γεραρώτερος οὐκ ἰδέσθαι, ὁπότ' ἄν νίφῃσι. ε) infin. futu Π 62 ἔφην οὐ πρὶν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπ ἂν δὴ ἀφίκηται, Υ 316 Φ 375 ὠμόσσαμεν (ὀμο μαι) μή ποτ' ἀλεξήσειν, μηδ' ὁπότ' ἂν δάητ δαίωσι (καίωσι) δέ. Legitur ὁππότε κεν Ξ 504 Σ 115 Χ 365 β 357 γ 237 λ 127 ν 1 394 ψ 274, ὁππότ' ἂν δή Π 62 Φ 340 κ 50 ὁππότε κε πρῶτον λ 106, ὁπόταν τὸ πρῶτ h. Ap. 71. f) εὖτε nusquam cum κέ, sem cum ἄν iungitur. Praecedit α) imper. Β 34 σε λήθη αἱρείτω, εὖτ' ἄν σε ἀνήῃ. β) ind futuri. Τ 158 οὐκ ἔσται φύλοπις, εὖτ' πρῶτον ὁμιλήσωσι, ἐν δὲ πνεύσῃ, h. Merc. ἢ πολυοινήσεις, εὖτ' ἂν φέρῃσι, ep. 10, 4 σεται, εὖτ' ἄν μιν ἔχωσιν, γ 353 v. l. καταλέ ται, εὖτ' ἂν (pro ὄφρ' ἂν) ζώω. γ) indic. pra Β 228 δίδομεν, εὖτ' ἂν ἕλωμεν, Ariston. Ζην ἠθέτηκεν 227 s., α 192 παρτιθεῖ, εὖτ' ἄν λάβῃσιν, ρ 323 ἀποαίνυται, εὖτ' ἂν ἕλῃσιν 194 χρίεται, εὖτ' ἂν ἴῃ, h. XXXII 7 ἀκτῖ ἐνδιάονται, εὖτ' ἂν ἐλάσῃ. δ) infin. pra Λ 242 δυνήσεαι χραισμεῖν, εὖτ' ἂν πίπτω ρ 320 δμῶες, εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσ, οὐκέτ' ἐθέλουσιν ἐργάζεσθαι. Itaque εὖτ' exc. ρ 320 omnibus locis in sententiis legi affirmativis; cum coni. omisso ἄν, legitur tant η 202, v. s. εὖτε p. 509. g) ἐπεί κε. In s

tentia primaria est α) imper. Ξ 237 κοίμησον ὄσσε, αὐτίκ' ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι, Τ 402 φράζεσθε σαωσέμεν, ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο, Ariston. s. Herod. δασυντέον τὸ ἕωμεν, cf. Hes. Eust. 1190, 16 E. M. 16, 43 307, 37 403, 3 E. G. 286, 25; Ap. Soph. 80, 28 ἑῶμεν et κ' ἐῶμεν, quod legitur etiam E. G. 224, 4; schol. BL ad Β 432 κ' ἕωμεν, schol. V τινὲς χέομεν ἀντὶ τοῦ ὑποχωρήσομεν· ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀναμιχθῶμεν τοῖς πολεμίοις, Heyne ἕωμεν s. ἑῶμεν scribere voluit, Buttm. Lex. 2, 132 Doederl. Gl. 276 maxime probare videntur ἔωμεν, Hainebach (Wurzeln ϝες et ες, Giessen 1860) ἑῶμεν, Duentz. satis audacter aut κτέωμεν aut στέωμεν legendum putat; cf. La Roche h. l. Spitzn. Exc. XXXI; ξ 153 ἔστω, ἐπεί κεν ἵκηται. Infin. est pro imper. Ι 707 ἐπεί κε φανῇ ἠώς, ἐχέμεν, Υ 337 ἐπεί κ' Ἀχ. ἐπίσπῃ, δὴ ἔπειτα μάχεσθαι, Φ 534 ἐπεί κ' ἐς τ. ἀναπνεύσωσιν, ἐπανθέμεναι. β) coniunct. Β 475 ὥς τε διακρίνωσιν, ἐπεί κε μιγέωσιν ubi, ut opinor, confusae fuerint, Ι 324 ὡς δ' ὄρνις προφέρῃσι μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι, Cram. An. Ox. III 99, 15 ἐπήν κε. γ) optat. Π 246 ἐπεί κε δίηται, ἵκοιτο. δ) indic. futuri. Ζ 83 ἐπεί κε φ. ἐποτρύνηον, μαχησόμεθα, Λ 191 206 ἐπεί κ' .. ἅλεται, ὅτε ἐγγυαλίξω (-ξει), alii scripserunt ἅλεται ἀλῆναι), cf. Herod. Λ 192 La Roche h. T. 185 Buttm. Spr. 2, 109; Ariston. ad Λ 192: ἡ δ. ὅτι ἀντὶ τοῦ ἅληται, cf. Friedl. p. 13; sch. br. ἀλεῖται· καθάπερ τὸ ἔδομαι, φάγομαι, πίομαι, v. Spitzn. h. l., Λ 455 v. l. ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσι (pro ἔμ' εἴ κε), Did. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ., ἔμ'. εἰ δὲ διὰ τοῦ π, ἐπεί κε θάνω, γραμματιστῶν, Χ 67 κύνες ἐρύουσιν (Alexio ἐρυοῦσιν), ἐπεί κέ τις ἔληται, Χ 125 κτενέει δέ με, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω, Χ 258 ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω, δώσω, Χ 509 εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται, Σ 121 κείσομ', ἐπεί κε θάνω, .10 ἐπεί κ' ὀλ. τεταρπώμεσθα γόοιο, δορπήσομεν, ρ 23 ἐμὲ δ' ἄξει, αὐτίκ' ἐπεί κε θέρω ἀλέη τε γένηται, cf. Σ 280 εἶσι, ἐπεί κ' ἄσῃ. ε) indic. praes. Λ 168 ἔρχομαι, ἐπεί κε κάμω πολεμίζων, v. l. ἐπήν et κεκάμω, Ariston. (cf. Friedl. p 11) δύναται δὲ καὶ χωρὶς κε κάμω, cf. Bekk. Anecd. 1158; schol. BL Ἡρωδιανὸς μὲν καὶ Ἀρίσταρχος ,ἐπεί κε' γράφουσιν. οἱ δὲ γράφοντες ἐπὴν τὸ κεκάμω ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσιν, ὅπερ καὶ ἄμεινον. Herod. addit οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι τινὲς ,ἐπήν κε' γράφουσι (v. Lehrs Herod. h. l.), cf. Eust. 73, 12; ἐπὴν κεκ. codd. ACDGHLS Eust. 73, 12 E. M. 499, 7, cf. La Roche h. T. 294 ss.; Bekk. et recentiores legunt ἐπεί κε. Aristarchus non recte ἔρχομαι ἀντὶ ἠρχόμην scripsit, cf. Ρ 658; Η 410 οὐ φειδὼ γίγνετ', ἐπεί κε θάνωσι, Ν 285 τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ τρέπεται χρώς, οὔτε ταρβεῖ, ἐπεί κε πρῶτον ἐσίζηται, ex coniectura ἐπεὶ ἂν Bekk.[2], quem sequitur Franke, vel ἐπὴν δή Lind., libri omnes ἐπειδάν, quod Bekk.[1] et plurimi editores receperunt; damnaverat iam Thiersch Gr. 324, 2 secutus Eust. 652, 7 τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον λεγομένου ἐπάν, παρ' οἷς συνθετώτερον τοῦ ἐπεὶ ἂν τὸ ἐπειδάν, schol. ad Ι 159 φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος ὅτι ἔνιοι ὑποτάσσουσι τούτῳ ,οὕνεκ' ἐπεί κε λάβῃσι πέλωρ ἔχει, οὐδ' ἀλύσκει'· οὐκ εἶναι δὲ ἀναγκαῖον. Σ 280 εἶσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεί κ' ἄσῃ, Φ 575 οὐδέ τι ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ, schol. V Ἀρίσταρχός τινάς φησι γράφειν κυνυλαγμόν· οὕτω καὶ Ζηνόδοτος. καὶ Στησίχορος δὲ ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι, cf. Eust. 1251, 61; θ 554 ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεί κε τέκωσι, τοκῆες, λ 221 δαμνᾷ, ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ ὀστέα θυμός, schol. οἱ δὲ, δάμναται, ὥς κεν πρῶτα λίπῃ, ὡς Κράτης, quod scribi non potest, cf. Nitzsch h. l.; v. l. ἐπήν κε. ω 7 ὡς ὅτε ποτέονται, ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃσιν, cf. schol. Q quod interpr. ἐπειδὰν ἐκπέσῃ. Verbum supplendum est Ι 409 ψυχὴ οὐχ ἑλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, χ 254 v. l. τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπεί χ' (pro ἐπὴν) οὗτός γε πέσῃσιν. ζ) indic. aoristi. Η 5 ὡς θεὸς ἔδωκεν οὖρον, ἐπεί κε κάμωσιν, Ariston. ὅτι ἔν τισι γράφεται ἐπήν. ἐὰν δὲ οὕτως ἔχῃ, προενεκτέον ὑφ' ἕν, κεκάμωσιν, ὡς λελάχωσιν, schol. AV οὕτως Ἀρίσταρχος (ἐπεί κε), ὁ Σιδώνιος δὲ ἐπήν κε, cf. Friedl. Ariston. p. 11 adn., La Roche h. T. 294 s., Spitzn. h. l.; Ρ 658 βῆ δ' ἰέναι, ὥς τίς τε λέων, ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι (qui, ut sumo fore, fatigatus erit), aliis interpositis v. 664 sequitur ἀπονόσφιν ἔβη (aor. gnom.), Ariston. ὁ κὲ περισσός, ἢ ὑφ' ἓν κεκάμῃσι, cf. Friedl. Ariston. p. 11 Spitzn. h. l. η) praecedit infin. futuri. Λ 764 ἦ τέ μιν οἴω μετακλαύσεσθαι, ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται, δ 494 οὐδέ σέ φημι ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπεί κ' εὖ πύθηαι, vulg. ἐπήν cf. schol. H; ἐπεί κ', quod legitur in plurimis codd., receperunt La Roche Nauck; σ 150 οὐ διακρινέεσθαι ὀίω, ἐπεί κε ὑπέλθῃ (v. l. -θοι). ἐπεὶ ἄν legitur tantum Ζ 412 οὐκ ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς et v. l. Ι 304 ἕλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα σχεδὸν ἔλθῃ (pro ἔλθοι). Ceteris locis legitur ἐπήν. Subiunctum est α) imperativo. δ 414 ἐπὴν δὴ πρῶτα ἴδησθε, καὶ τότ' ἔπειτα μελέτω, φ 159 ἐπὴν πειρήσεται ἠδὲ ἴδηται, μνάσθω. Inf. est pro imp. γ 45 αὐτὰρ ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι, δός, Ο [147] ἐπὴν ἔλθητε, Δ. τ' ἴδησθε, ἔρδειν, Π 453 ἐπὴν δὴ τόν γε λίπῃ ψυχή, πέμπειν (v. l. pro ἐπεὶ δή) v. schol. A, α 293 ἐπὴν δὴ τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς, φράζεσθαι, ε 348 ἐπὴν ἐφάψεαι, βαλέειν, ζ 297 ἐπὴν ἔλπῃ, ἴμεν, κ 526 ἐπὴν λίσῃ, ῥέζειν, λ 119 ἐπὴν κτείνῃς, ἔρχεσθαι, ο 36 ἐπὴν ἀφίκηαι, ὀτρῦναι, σ 269 ἐπὴν δὴ ἴδηαι, γήμασθ', χ 440 ἐπὴν δὴ κατακοσμήσησθε, θεινέμεναι, Π 95 τρωπᾶσθαι, ἐπὴν θήῃς, ante Wolfium olim vulg. θείῃς; h. Ap. P. 321 αὐτὰρ ἐπὴν ἐξ ἔρον ἧσθε, ἔρχεσθαι. β) coniunct. Κ 63 μένω ἦε θέω, ἐπὴν ἐπιτείλω; γ) indic. fut. Δ 239 ἄξομεν, ἐπὴν ἕλωμεν, Μ 369 ἐλεύσομαι, ἐπὴν ἐπαμύνω, Ν 753 ἐλεύσομαι, ἐπὴν ἐπιτείλω, Ψ 76 οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις νίσομαι, ἐπὴν λελάχητε, Ι 358 ἐπὴν προερύσσω, ὄψεαι, Ω 155 ἐπὴν ἀγάγῃσιν, κτενέει, Ω 717 ἄσεσθε, ἐπὴν ἀγάγωμι (v. l. ἀγάγοιμι), Ω 184 ἐπὴν ἀγάγῃσιν, οὔτ' αὐτὸς κτενέει, δ 412 ἐπὴν πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται, λέξεται, ε 363 ἐπὴν δή μοι διὰ κῦμα τινάξῃ, νήξομαι, μ 55 ἐπὴν δὴ παρεξελάσωσιν, ἀγορεύσω (v. l. ἐπεὶ δή et ἐπειδάν), ξ [515] ο 337 ἐπὴν ἔλθῃσιν, δώσει (ἕσσει), χ 219 ἐπὴν ἀφελώμεθα, μεταμίξομεν, h. Ven. 256 τὸν μέν, ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃ, θρέψουσιν, ib. [274] τὸν μέν, ἐπὴν δὴ πρῶτον ἔλῃ, ἄξουσιν, ib. 278 τὸν μέν, ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃς, γηθήσεις ὁρόων. δ) ind. praes. Λ 168 ἔρχομαι, ἐπήν κε κάμω (E. M. 499, 6 interpr. ἐπειδὰν κοπιάσω) v. l. pro ἐπεί κε v. supra, Bekk. et recentiores legunt ἐπεί κε, θ 553 οὔ τις ἀνώνυμός ἐστ', ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται, ξ 130 θέμις ἐστὶ γυναικός, ἐπὴν πόσις ὄληται, κ 411 πόριες, ἐπὴν κορέσωνται, σκαίρουσιν,

τ 515 ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ ἕλῃσί τε, κεῖμαι, ν 202 ἐλεαίρεις, ἐπὴν δὴ γείνεαι, Τ 223 ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι, χ 254 τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσιν (v. l. ἐπεί χ'), Ν 285 τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ τρέπεται χρώς, οὔτε ταρβεῖ, ἐπὴν δὴ πρῶτον ἐσίζηται recentiorum nonnulli ex coni., libri omnes ἐπειδάν. h. XXVII 11 αὐτὰρ ἐπὴν τερφθῇ εὐφρήνῃ δὲ, ἔρχεται. Sententia prim. supplenda est ζ 262 ἐπὴν ἐπιβείομεν. ε) indic. perf. λ 192 ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος, βεβλήαται. ζ) indic. aor. τ 206 εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν ζέφυρος καταχεύῃ, Η 5 ὡς θεὸς ἔδωκεν οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν, schol. AV ἐπεί κε Ἀρίσταρχος· ὁ Σιδώνιος δὲ ἐπήν κε. η) infin. Ζ 489 μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται cf. ϑ 553; δ 494 οὐδέ σέ φημι ἔσεσθαι, ἐπὴν εὖ πάντα πύθηαι vulg., plurimi codd. legunt ἐπεί κ', quod receperunt La Roche, Nauck; ϑ 511 αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν ἀμφικαλύψῃ. ἐπειδάν. Ν 285 libri omnes: οὐ ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται, recentiores ex coni. ἐπεί κε (sic Bekk.[2]) vel ἐπὴν δή, v. supra, μ 55 ἐπειδὰν παρεξελάσωσι v. l. pro ἐπὴν δή vel ἐπεὶ δή. Legitur αὐτὰρ ἐπεί κε ineunte versu in Iliade: Ζ 83 Ι 707 Λ 191 206 455 (v. l.) Π 246 Υ 337 Φ 534 Ψ 10, nusquam in Od., αὐτὰρ ἐπήν multo saepius in Od. quam Il.: γ 45 δ 412 ε 348 ζ 262 297 κ 526 λ 119 192 ξ 515 ο 36 337 φ 159 χ 219 h. Ap. P. 321 h. XXVII 11, addito δή α 293 ε 363 μ 55 σ 269 χ 440; in Il. Ο 147 Ω 155 184, addito δή Π 453; ἐπεί κε πρῶτον ex coni. Ν 285, πρῶτα λ 221, ἐπὴν τὰ πρῶτα Ζ 489 ϑ 553, ἐπὴν δὴ πρῶτον h. Ven. 256 [274] 278 Ν 285 ex coni., δὴ πρῶτα δ 414. — ἐπεί κε et ἐπήν κε vocabulo interposito non separantur nisi particula ἄρ: ἐπεὶ ἄρ κε Ι 409 Ρ 658 Χ 258; de formula ἐπήν κε Α 168 Η 5 Ι 324 λ 221 v. l. vide infra.

6) κέ c. coni. in protasi sententiarum condicionalium. Baeuml. 218—222 Delbr. 72 ss. 177—181 Thiersch § 329, 2 Krueger II 54, 9, adn., 12, 1 Lilie 20 ss. In apodosi est a) imperativus. α) praecedit protasis. αα) αἴ κε (Bekk. pro αἰ semper εἰ scripsit, sed cf. Kayser Phil. 18, 674). E. M. 33, 54 αἴ κεν ἀντὶ τοῦ ἐάν. — Π 445 (damnat Zenod.) αἴ κε πέμψῃς, φράζεο, si, ut sumo, miseris, μ 49 ἀκουέμεν, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, δησάντων, C. W. Nauckius Delbr. Am. aliter interpungunt v. infra. Infin. est pro imper. Ε 260 αἴ κέν μοι ὀρέξῃ, ἐρυκακέειν, ι 502 αἴ κέν τίς σε εἴρηται, φάσθαι, schol. ι 106 εἰ καί, ψ 79 αἴ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναί με, alii iungunt κτεῖναι cum antecedente verbo περιδώσομαι. ββ) εἴ κε. Γ 281 εἰ μέν κεν καταπέφνῃ, ἐχέτω, ἡμεῖς δὲ νεώμεθα cf. 284; Η 77 εἰ μέν κεν ἕλῃ, φερέτω cf. 81, Ι 135 εἰ δέ κεν δώωσι, νησάσθω cf. 277; μ 53 εἰ δέ κε λίσσηαι λῦσαί τε κελεύῃς, διδέντων (v. l. αἰ) cf. 163, schol. Η γρ. κελεύεις, Aristoph. versus 53 s. expunxit. Inf. est pro imper. ξ 395 εἰ μέν κεν νοστήσῃ, πέμψαι, ξ 398 εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν, βαλέειν, schol. Q εἰ δὲ καὶ μὴ ἐ. interpr. εἰ δὲ μὴ ἔλθοι, Ι 277 εἰ δέ κεν δώωσι, νήσασθαι, Π 87 εἰ δέ κεν δώῃ (v. l. δῴη), μὴ λιλαίεσθαι, α 289 εἰ δέ κε ἀκούσῃς, χεῦαι, μ 163 εἰ δέ κε λίσσωμαι λ. τε κελεύω, πιέζειν, v. l. αἰ et λίσσομαι, schol. Η οἱ δύο (163 s.) ὀβελίζονται ὡς ἀδικώτατοι, ρ 82 εἰ δέ κ' ἐγὼ φυτεύσω, φέρειν, Γ 284 εἰ δέ κ' Ἀ. κτείνῃ, Τρῶας ἀποδοῦναι, cf. Krueger II 55, 1, 3; Ε 131 820 ἀτὰρ εἴ κε ἔλθῃσι, τήν γ' οὐτάμεν. β) praecedit apodosis. αα) αἴ κε. Ι 140 v. l. γυναῖκας ἑλέσθω, αἴ κε κάλλισται ἔωσιν, v. l. pro αἴ κε schol. V αἴ κε ἀντὶ τοῦ ἐάν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἔωσιν ὑποτάσσει. Infin. est pro imper. Ω 592 μή μοι σκυδμαινέμεν, αἴ κε πύθηαι, μ 49 ἀκουέμεν, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, fere omnes ἀκ. arcte cum αἴ κ' ἐθ. iungunt, ut sit protasis, δησάντων vero apodosis, sed C. W. Nauckius Am. Delbr. inter punctione maiore post ἐθέλ. posita ἀκ. pro imper esse putaverunt, v. Am. app. h. l. ββ) εἴ κε nullum extat exemplum. γ) condicio interposita est. αα) Ε 129 τῷ νῦν, αἴ κε θεὸς ἵκηται, μή τι μάχεσθαι, Τ 147 δῶρα μέν, αἴ κ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν (v. l. κε θέλ.), Nic. ὑποστικτέον εἰς τὸ ἐθ., τοῦ παρασχέμεν ἀντὶ τοῦ παράσχε κειμένον. ββ) deest exemplum. In apodosi es b) futurum. α) praecedit protasis. αα) αἴ κε. Θ 287 αἴ κέν μοι δώῃ (v. l. δῴη) Ζεὺ[s] ...θήσω, β 188 αἴ κε ἐποτρύνῃς (v. l. -εις), ἔσται ... ρ 230 αἴ κ' ἔλθῃ, ἀποτρίψουσι, ρ 549 αἴ κ' αὐτὸν γνώω, ἕσσω cf. ρ 556; σ 83 αἴ κέν σ' νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, πέμψω cf. σ 4... Additur δή ϑ 496 αἴ κεν δὴ καταλέξῃς, μυθ... σομαι. ββ) εἴ κε. Χ 99 εἰ μέν κε δύω, ἀν... θήσει cf. Ρ 91, π 403 εἰ μέν κ' αἰνήσωσι (v. l. -ήσουσι), κτενέω cf. 405, Φ 553 εἰ μέν κε φεύγω, αἱρήσει με, cf. Ι 412 εἰ μέν κ' αὖθ[ι] μάχωμαι, ὤλετο μὲν νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφ[θιτον] ἔσται et Κ 449 εἰ μὲν γάρ κέ σε ἀπολύσομ[εν] ἠὲ μεθῶμεν, εἶσθα. Β 364 εἰ δέ κεν ὣς ἔρξ[ῃς] καί τοι πείθωνται (v. l. -ονται), γνώσῃ, Η ... εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δώῃ (v. l. δῴῃ) δέ μ[οι] εὖχος Ἀπ., οἴσω cf. Spitzn., Ι 604 εἰ δέ κε ... οὐκέτι ἔσεαι, Κ 452 εἰ δέ κ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέ[σσῃς], οὐκέτι πῆμα ἔσσεαι, Did. Ἀρίσταρχος ὀλέ[σσ]σαις, h. Ap. 56 εἰ (in codd. αἰ) δέ κ' ἔχῃσθ[α] ... ἀγινήσουσι, h. Merc. 174 εἰ δέ κε μὴ δώῃ ... πειρήσω, h. Ven. 286 εἰ δέ κεν ἐξείπῃς ... ἐπεύξεαι, βαλέει, Υ 138 εἰ δέ κ' ἄρχωσι ... ἴσχωσι καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι, ὀρεῖται ... Did., ρ 556 εἰ (La Roche αἰ) δέ κέ σε γν[οίῃ] (libri plurimi γνοίῃ), ἕσσει, cf. Naegelsb ad ... p. 212 et Ι 414 εἰ δέ κεν ἵκωμι, ὤλε[το] ... κλέος, ἐπὶ δηρὸν δέ αἰὼν ἔσσεται. Υ 181 ἀτ... εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς (v. l. -ξεις), οὐ ... σει, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ζ' (180— ... τ 488 496 φ 213 εἴ (v. l. αἴ) χ' ὑπ' ἐμοί θεὸς δαμάσῃ (v. l. -σει), οὐδὲ ἀφέξομαι (καὶ λέξω, ἄξομαι), φ 338 εἴ (v. l. αἴ) κέ μιν ... τανύσῃ, δώῃ δέ, ἕσσω, ϑ 355 εἴ περ γάρ κ' ... οἴχηται, τίσω, cf. λ 113 μ 140; Ρ 91 εἴ κε ... ... σήσεται: coni. aor. est. β) praecedit apodosis. αα) Δ 170 ἄχος ἔσσεται, αἴ κε θάνῃς καὶ π[ότ]μον ἀναπλήσῃς cf. χ 345; Ζ 260 ὀνήσεαι, αἴ ... πίῃσθα, Η 173 ὀνήσεται, αἴ κε φύγῃσι, Ν ... πεφήσεαι, αἴ κε ταλάσσῃς (Lips. θελήσῃς), Ξ ... ἐγγὺς ἀνήρ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν, αἴ κ' ἐθέλ[ητε] (v. l. κε θ.), Υ 301 μή πως κεχολώσεται, αἴ ... (v. l. εἴ κεν vel εἴ περ) κατακτείνῃ, Ξ 310 ... πως χολώσεαι (potest esse coni. aor.), αἴ κε ... χωμαι, Χ 256 ἀεικιῶ, αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς δ[ώῃ καμμονίην, ψυχὴν] δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι, Ψ 413 κατακτε[νέουσιν], αἴ κε φερώμεθα, Ψ 543 κεχολώσομαι, αἴ ... τελέσσῃς, λ 348 ἔσται (v. l. ἔστω) ἔπος, αἴ ... ἐγώ γε ἀνάσσω, h. Merc. 566 σῆς ὀμφῆς ... κούσεται, αἴ κε τύχῃσι si quidem, ut su[a] fortuna ei arrideat, v. Baum., Θ 471 ω 511 ... Merc. 181 Ι 359 (v. l.) ὄψεαι, αἴ κ' ἐθέλῃσ[θα] (v. l. κε θέλ.), schol. A ad Θ 471 ἐν ἄλλῳ ... ἐθέλῃσθα, υ 233 ἐπόψεαι, αἴ κ' ἐθ., Ι 255 ...

σουσ', αἴ κ' ἐθέλωσι (v. l. κε ϑ.), φ 348 οὔ τίς με βιήσεται, αἴ κ' ἐθέλωμι (v. l. αἴ κε ϑ. et ϑέλοιμι), ψ 79 ἐμέθεν περιδώσομαι, αἴ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναί με, rectius vero videtur αἴ κέν σ' ἐ. cum insequenti inf. κτ. iungere, Α 128 ἀποτίσομεν, αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι, cf. Hartung Part. II 300; Ζ 526 τὰ ἀρεσσόμεθ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς δώῃ, v. l. δῴη, ν 359 δῶρα διδώσομεν, αἴ κεν ἐᾷ πρόφρων με ζώειν καί μοι υἱὸν ἀέξῃ, schol. Η γρ. ἀέξειν, Schnorr de Carolsfeld, verb. collocatio hom. p. 18 existimat locum corruptum esse ex eo quod sit αἴ κέ μ' ἐᾷ πρόφρασσα, sed cf. Am. app.; Ε 762 ἦ ῥά τι κεχολώσεαι, αἴ κεν ἀποδίωμαι; Π 32 τί ὀνήσεται, αἴ κε μὴ ἀμύνῃς; Δ 353 Ι 359 ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ (v. l. ἤν κ' ἐθ. et αἴ κ' ἐθ.), cf. Spitzn. h. l. ββ) εἴ κε. Δ 415 κῦδος ἕψεται, εἴ κεν (v. l. αἴ κεν) δῃώσωσιν Ἀχαιοί τε, schol. BLV ad Α 407 legit εἴ κεν ἐκπέρσωσι, Θ [535] ἣν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ (v. l. αἴ) κ' ἔγχος μείνῃ cf. Ariston., Ρ 29 λύσω μένος, εἴ κε στήῃς, φ 364 κύνες κατέδονται (v. l. κατέδουσιν), εἴ κεν ἱλήκῃσι, Ξ 368 ποθὴ ἔσσεται, εἴ κεν ὀτρυνώμεθα, Δ 315 ἔλεγχος ἔσσεται, εἴ κεν ἕλῃ cf. Spitzn., Π 499 ὄνειδος ἔσσομαι, εἴ κέ μ' Ἀχ. συλήσωσι, schol. Α ἐν ἄλλῳ εἴ κεν Ἀχ., Ρ 557 ὄνειδος ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχ. ἐτ. κύνες ἑλκήσωσιν, v. l. ἑλκήσουσιν, quam scripserunt Bekk. 1 et 2, Duentz., Faesi, Dind., Baeuml., Doederl., et ἑλκύσ(σ)ουσιν, coni. aor. scripsit La Roche cum Heynio et Spitzn., quod εἴ κεν ap. Hom. cum ind. fut. nusquam iungeretur (?), χ 345 ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν πέφνῃς, τ 327 πῶς δαήσεαι, εἴ (v. l. αἴ) κεν δαινύῃ; οὐδ' εἴ κεν: ξ 140 οὐ κιχήσομαι, οὐδ' εἴ κεν ἵκωμαι, h. Ven. 151 οὔτις με σχήσει, οὐδ' εἴ κεν ῥοίῃ, Herm. ex duobus Paris. maluit scribere ῥοίοι, cf. Baum. h. l. et Krueger II 65, 5, adn., Spitzn. ad Υ 101. γ) protasis interposita est. αα) Θ 142 καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσι (v. l. κε ϑ.), δώσει, Σ 306 ἄλγιον, αἴ κ' ἐθέλῃσι (v. l. κε ϑ.), τῷ ἔσσεται cf. 278, ι 520 αὐτὸς δ', αἴ κ' ἐθέλῃσ' (v. l. κε ϑ.), ἰήσεται, cf. Ν 260 δούρατα δ', αἴ κ' ἐθέλῃσθα, δήεις (Cramer Ep. 122, 24 δήσεις). ββ) Λ 455 ἔμ', εἴ κε θάνω, κτεριοῦσι, Did. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ μ, εἰ δὲ διὰ τοῦ π, ἐπεί κε θάνω, γραμματιστῶν. In apodosi est c) praesens, quando praes. est pro fut. vel quando quid non semel fit, sed saepius repetitur vel semper manet. α) praecedit protasis. αα) desunt exempla. ββ) Κ 449 εἰ μὲν γάρ κέ σε ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν, εἶσθα, μ 113 μ 140 αὐτὸς δ' εἴ πέρ κεν ἀλύξῃς, ὀψὲ νεῖαι, Ψ 344 εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ παρεξελάσῃσθα, οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι, λ 112 μ 139 εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τεκμαίρομαι, ρ 79 εἴ κεν ... ὤσωνται, σὲ βούλομ' ἐπαυρέμεν, h. Ap. 235 εἰ δέ κεν ἄγωσιν (Barnes. coni. pro -ῃσιν), ἵπποις μὲν κομέουσι, τὰ δὲ κλ. ἐῶσιν, ε 417 εἰ δέ κ' ἔτι πρ. παρανήξομαι, δείδω μὴ φέρῃ, potest statui coni. aor. pro fut.; schol. περισσὸς ὁ κέ. ε 470 εἰ δέ κεν καταδράθω, εἴ με μεθείη (v. l. μεθείῃ), γλ. δὲ ὕπνος ἐπέλθῃ (v. l. ἔλθοι), δείδω μή, ζ [313] η 75 εἴ κεν κείνη φίλα φρονέῃσι, ἐλπωρή τοι ἔπειτα (v. l. εἰ γάρ τοι vel εἰ μέν τοι), Μ 302 εἴ περ γάρ χ' εὕρῃσι, οὔ ῥά τ' ἀπ. μέμονε (= praes.). β) praecedit apodosis. αα) Ζ 443 αἰδέομαι, αἴ κε κακὸς ὣς νόσφιν ἀλυσκάζω, φ 305 πῆμα πιφαύσκομαι, αἴ κε τὸ τόξον ἐντανύσῃς. Verbum est supplendum Λ 404 μέγα μὲν κακόν, αἴ κε φέβωμαι, Λ 405 τὸ δὲ ῥίγιον, αἴ κεν ἁλώω, Σ 278 τῷ δ' ἄλγιον, αἴ κ' ἐθέλῃσιν (v. l. κε ϑ.), Φ 437 τὸ αἴσχιον, αἴ κ' ἀμαχητὶ ἴομεν, Σ 180 σοὶ λώβη, αἴ κεν ἔλθῃ. ββ) φ 364 v. l. κύνες κατέδουσιν (pro -έδονται), εἴ κεν ἱλήκῃσι, Ο 498 κλῆρος ἀκήρατος (ἐστί suppl. est), εἴ κεν Ἀχ. οἴχωνται. οὐδ' εἴ κεν: Θ 478 οὐκ ἀλεγίζω, οὐδ' εἴ κε ἵκηαι, Χ 349 οὐκ ἔσθ' ὅς ἀπαλάλκοι, οὐδ' εἴ κεν ἄποινα στήσωσι, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα, Χ 351 οὐδ' εἴ κεν ἀνώγῃ scripsit Bekk., optimi codd. ἀνώγοι, v. La Roche. γ) protasis interposita est. αα) Ν 260 δούρατα δ', αἴ κ' ἐθέλῃσθα (v. l. κε ϑ.), δήεις (Cram. Epim. 122, 24 δήσεις). ββ) Λ 391 ἦ τ' ἄλλως, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλεται, cf. schol. A. d) coniunctivus aor. α) praecedit apodosis. αα) δ 391 καὶ δέ κέ τοι εἴπῃσι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα (v. l. κε θέλ.), ε 169 ὥς κε ἵκηαι, αἴ κε θεοί γ' ἐθέλωσι (v. l. γε θέλ. et γ' ἐθέλουσι, Arist. γ' ἐθέλωσι), Aristoph. ἵκοιο cf. schol. HP, Ξ 310 μή πως χολώσεαι (potest esse ind. fut.), αἴ κε οἴχωμαι, β 102 τ 147 ω 137 μή τις νεμεσήσῃ, αἴ κεν κῆται (libri et Eust. κεῖται). ββ) Ο 297 στείομεν, εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν, v. l. ὥς κεν quam recepit Spitzn. β) praecedit protasis. αα) desunt exempla. ββ) Α 137 324 εἰ δέ κε μὴ δώωσιν (δώῃσιν), ἐγὼ δέ κεν ἕλωμαι, cf. Α 135 εἰ μὲν δώσουσι, Ariston. ὅτι περισσεύει ὁ κέ σύνδεσμος, καὶ τὸ ῥῆμα ἤλλακται, ἕλωμαι ἀντὶ τοῦ ἑλοίμην, cf. Friedl. p. 9; β 220 εἰ δέ κε ἀκούσω, σῆμά οἱ χεύω καὶ κτερεΐξω καὶ δώσω cf. La Roche, μ 299 ὀμόσσατε, εἴ κέ τιν' ἀγέλην εὕρωμεν, μή πού τις ἀποκτάνῃ, π 254 τῶν εἴ κεν ἀντήσομεν, μὴ ἀποτίσεαι. Verbum δείδω vel simile quid videtur supplendum esse: Ρ 91 εἰ μέν κε λίπω τεύχεα, μή τίς μοι νεμεσήσεται, Ρ 94 εἰ δέ κεν μάχωμαι, μή πώς με περιστείωσι, ε 466 εἰ μέν κ' ἐν π. φυλάσσω (sic Aristarchus, plerique φυλάξω), μή με στίβη δαμάσῃ. e) coni. praes. Υ 186 ὄφρα νέμηαι, αἴ κεν ἐμὲ κτείνῃς, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ζ' (180—6); χ 167 ἔνισπε, ἤ μιν ἀποκτείνω, αἴ κε κρείσσων γένωμαι. f) optativus. α) praecedit apodosis. αα) Cum opt. κέ iunctum est. Δ 98 τοῦ κεν δῶρα φέροιο, αἴ κεν ἴδῃ, Ω 687 σεῖο δέ κε ζωοῦ δοῖεν, αἴ κ' Ἀγ. γνώῃ (v. l. γνώῃ vel γνοίη), γνώωσι δὲ Ἀχ., λ 105 ἔτι μέν κε ἵκοισθε, αἴ κ' ἐθέλῃς (v. l. κε ϑ.) θυμὸν ἐρυκακέειν, ε 169 ὥς κε ἵκοιο (sic Aristoph., plurimi ἵκηαι), αἴ κε θεοί γ' ἐθέλωσι (sic Arist.). ββ) Opt. c. κέ, in apod. εἴ κε: Ν 379 καί κε δοῖμεν ὀπυιέμεν, εἴ κε Ἴλιον ἐκπέρσῃς, Ρ 39 ἦ κε κ. γενοίμην, εἴ κεν βάλω. β) praecedit protasis. αα) desunt exempla. ββ) Β 258 εἴ κ' ἔτι σε κιχήσομαι, μηκέτ' ἐπείη, non recte Ariston. περισσὸς ὁ κέ, Did. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος εἰ δέ τι (vel potius εἰ δ' ἔτι), ὁ δὲ Ζηνόδοτος εἴ κ' ἔτι, ὃ προκριτέον. Πτολεμαῖος κιχείομαι. κιχήσομαι, quod scripsit Philemo cum Sinopensi, pro coni. accipi potest; Friedl. Ariston. p. 12 non dubitat quin Ariston. pro indic. habuerit, Ε 212 εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι, τάμοι, schol. ἀντὶ τοῦ νοστήσαιμι, videtur νοστ. fut. esse. Optativo additum est κέ: Ι 362 εἰ δέ κεν δώῃ (v. l. δῴη), ἤματί κε τρ. ἱκοίμην, λ 110 μ 137 (v. l.) εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάᾳς νόστου τε μέδηαι, καί κεν ἵκοισθε, φ 114 εἰ δέ κεν ἐντανύσω διοϊστεύσω τε, οὔ κέ μοι λείποι, cf. Ι 414 εἰ δέ κεν ἵκωμι, οὔ κε κιχείη. Opt. additum est ἄν: α 287 εἰ μέν κεν ἀκούσῃς (v. l. ἀκούσεις), ἦ τ' ἂν ἔτι τλαίης, β 218 εἰ μέν κεν ἀκούσω,

ἦ τ' ἂν τλαίην, μ 137 τὰς εἰ μέν κ' ἐάᾳς, ἦ τ' ἂν (v. l. καί κεν) ἵκοισθε. g) infin. praes. vel futuri vel aor. α) praecedit apodosis. αα) β 133 κακὸν δέ με ἀποτίνειν, αἴ κ' ἀπὸ μ. πέμψω, Σ 91 ἄνωγεν οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴ κε μὴ ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ, Π. δ' ἀποτίσῃ, Η 118 φημί μιν γόνυ κάμψειν, αἴ κε φύγῃσι, Τ 72 v. l. τιν' οἴω γόνυ κάμψειν, αἴ κε (pro ὅς κε) φύγῃσι cf. Spitzn. ββ) Κ 106 ἀλλά μιν οἴω μοχθήσειν, εἴ κεν μεταστρέψῃ, Ε 351 σ' οἴω ῥιγήσειν, καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι. β) praecedit protasis. αα) φ 314 ἔλπεαι, αἴ χ' ὁ ξ. ἐντανύσῃ, οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι; ββ) Μ 71 εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλ. δὲ γένηται καὶ ἐνιπλήξωμεν, οὐκέτ' οἴω ἀπονέεσθαι, π 405 εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοί, παύσασθαι ἄνωγα cf. 403; de Γ 284 v. supra. h) Indic. aoristi usus est poeta tantum Ι 412 εἰ μέν κ' αὖθι μένων ἀμφιμάχωμαι, ὤλετο μὲν νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται, Ι 414 εἰ δέ κεν ἵκωμι, ὤλετο κλέος, ἐπὶ δ. δέ μοι αἰὼν ἔσσεται, οὐδέ κε κιχείη, v. l. ἵκοιμι. Opt. cessit, Hermanno aliisque suadentibus, coniunctivo, cf. Spitzn. i) apodosis deest. Φ 567 εἰ δέ κεν ἔλθω, sc. τοῦτο κάλλιστον ἔσται vel τρωτὸς χρὼς ἔσται, aliter Nic. cf. Friedl. p. 32; Χ 111 εἰ δέ κεν καταθείομαι δ. δὲ . . . ἔλθω καὶ ὑπόσχωμαι, cf. scholl. AV et Eust. 1261, 4 s., φ 260 πελέκεας καὶ εἴ κ' εἰῶμεν ἑστάμεν, Aristarchus supplet καλῶς ἂν ἔχοι, v. Ariston. ad Π 559 (legitur versus ἀτὰρ πελέκεα αἰεὶ κείωμεν, sed cf. La Roche h. l.), schol. M Vind. 133 προσληπτέον τὸ οὐδὲν κωλύει, Faesi censet apodosin incipere ab ἀλλά (v. 263) et confert Classen Beob. 34; alii locum coniectura sanare conati sunt, in his Bothius: π. γε καὶ ἦκ' εἰῶμεν, Bergkius γέ κεν ἦκ', Axtius coni. Hom. 35 καὶ εὖ κ', Duentz. π. δυοκαίδεκ' ἐῶμεν, Α 580 εἴ περ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλ. ἐξ ἑδέων στυφελίξαι, paraphr. supplet δύναται, rectius videtur supplendum esse οὐδὲν ἰσχύομεν vel simile quid. — ἤν cum κε iunctum duobus legitur locis: Δ 353 v. l. ὄψεαι, ἤν κ' ἐθέλῃσθα (pro ἢν ἐθ. cf. Spitzn.) et σ 318 ἤν (v. l. εἴ) περ γάρ κ' ἐθέλωσιν, οὔ τί με νικήσουσι, Naegelsb. (adn. ad Β 238) videtur per crasin ex καί ortum esse. — Apparet εἴ πέρ κε cum coni. iungi Α 580 Μ 302 Θ 355 λ 113 μ 140, ἤν πέρ κε σ 318, καὶ εἴ κε Ε 351 Δ 391 φ 260, οὐδ' εἴ κε Θ 478 Χ 349 351 (v. l.) ξ 140 h. Ven. 151. Nusquam legitur αἰ ἄν, multo rarius εἰ ἄν (sed semper voce aliqua interposita) quam εἰ κεν. Tantum in Iliade. Subiungitur tantum a) futuro et b) praesentis ind. et opt. a) Γ 288 εἰ δ' ἂν οὐκ ἐθέλωσιν, μαχήσομαι, Σ 273 εἰ δ' ἂν πιθώμεθα, ἕξομεν, Ε 224 σαώσετον, εἴ περ ἂν ὀρέξῃ, Ε 232 οἴσετον, εἴ περ ἂν φεβώμεθα. b) indic. Γ 25 κατεσθίει, εἴ περ ἂν σεύωνται, opt. Φ 556 εἰ δ' ἂν ἐάσω, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι, . . ἂν ἀπονεοίμην. Itaque εἰ ἂν legitur in sententiis negativis tantum Γ 288. εἴ περ ἂν c. coni. iungitur Γ 25 Ε 224 232. Multo saepius quam εἰ ἂν legitur apud Hom. ἤν. Subiungitur a) imperativo. φ 237 383 ἢν δέ τις ἀκούσῃ, μή τι προβλώσκειν (inf. est pro imp.), π 276 τετλάτω, ἤν περ καὶ ἕλκωσι, Delbr. 182 graviore interpunctione post ἐμεῖο posita verba ἤν περ . . ἕλκ. cum sequ. ἀνέχεσθαι iungit, h. Ven. 281 ἢν δέ τις εἴρηται, τῷ δὲ σὺ μυθεῖσθαι. b) futuro. Ι 393 ἤν με σόωσι θεοὶ καὶ ἵκωμαι, γαμέσσεται, Τ 32 ἤν περ κῆται, ἔσται, Χ 487 ἤν περ φύγῃ, ἔσσονται, Χ 55 ἄλγος ἔσσεται, ἢν μὴ σὺ θάνῃς, Δ 353 Ι 359 Θ 471 v. l. (cf. schol.) ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα, Α 90 οὔ τις χεῖρας ἐποίσει, οὐδ' ἢν Ἀγ. εἴπῃς. c) praesentis indic. h. Merc. 562 ἢν ἀπονοσφισθῶσι, ψεύδονται, Α 166 ἤν δασμὸς ἵκηται, σοὶ τὸ γέρας μεῖζον, ep. 14, 8 ἢν ἔρησθε, συγκαλέω (potest esse fut.), Θ 482 οὐδ' ἢν ἀφίκηαι, οὐκ ἀλέγω, ε 120 ἀγάασθε εὐνάζεσθαι, ἤν τίς τε ποιήσετ' ἀκ., λ [159] οὔ πως ἔστι περῆσαι, ἢν μή τις ἔχῃ. d) coni. praes. μ 121 ἢν δηθύνῃσθα, δείδω μή σε κίχῃσι, Ι 429 692 ὄφρα ἕπηται, ἢν ἐθέλῃσι. e) optativo c. part. κέν: [Ι] 288 πῇ κεν ὑπεκφύγοι, ἤν πως ἔλθῃ, h. Merc. 38 ἢν δὲ θάνῃς, τότε κεν ἀείδοις. f) infin. fut. Ο 504 ἦ ἔλπεσθ', ἢν ἕλῃ, ἵξεσθαι; ἢν c. part. κέ legitur Δ 353 v. l. σ 318 (v. supra). Notandus est locus Δ 353 Ι 359 ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα καὶ αἴ κεν μεμήλῃ. ἤν περ c. coni. est Τ 3[2] Χ 487 π 276 cf. σ 318, ἢν μὴ Χ 55 λ 159, οὐ[δ'] ἢν Α 90 Θ 482. 7) αἴ κε c. coni. post verba inte[l]legendi et tentandi sim. est quaerentis et cum cur[a] exspectantis vel dubitantis quid futurum sit. Saep[e] verbum tentandi, experiendi supplendum est, c[f.] Baeuml. 220 Delbr. 71 s. 171 ss., qui eas sen[-] tentias ‚posteriorische Sätze mit εἰ (αἰ)' voca[t,] Thiersch 329, 2 Krueger II 65, 1, 7 Nitzsch ad ad γ 92 Hartung Part. II 287 Merkel Rh. Mu[s.] VI 417. Subiungitur a) imperativo. ξ 11[8] εἰπέ μοι, αἴ κέ ποθι γνώω, schol. Η εἴ πο[θι] γνωρίσω, Ρ 652 σκέπτεο, αἴ κεν ἴδηαι, Α 40[7] λαβὲ γούνων, αἴ κέν πως ἐθέλῃσιν ἀρῆξαι, 191 v. l. σπεύδετον, αἴ κε λάβωμεν, Did. ὄφ[ρα] λ. Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ αἴ κε λ., Θ 282 βάλ[λ'] οὕτως, αἴ κέν τι φόως γένηαι, Α 797 σὲ πρ[ο-] έτω, λαὸς δὲ ἑπέσθω, αἴ κέν (v. l. ἤν ποὺ) φόως γένηαι, μ 215 τύπτετε, αἴ κέ ποθι Ζε[ὺς] δώῃ (v. l. δῴῃ), χ 252 ἀκοντίσατ', αἴ κέ πο[θι] Ζεὺς δώῃ, Μ 275 ἴεσθε καὶ κέλεσθε, αἴ [κε] Ζεὺς δώῃσιν, Α 799 τεύχεα δότω, αἴ κέ [με] ἀπόσχωνται, ἀναπνεύσωσι δέ, Π 41 δὸς τεύχ[ε'] θωρηχθῆναι, αἴ κέ με ἀπόσχωνται, vulgo κ' ἐμέ, Σ 199 Τρώεσσι φάνηθι, αἴ κε ἀπόσχω[ν-] ται, Π 725 ἔφεπε ἵππους, αἴ κέν πώς [μιν] ἕλῃς, δώῃ δέ τοι εὖχος (v. l. ἕλοις et δῴη), [Β] 72 [83] ἄγετ', αἴ κέν πως θωρήξομεν, Arist[arch.] συνεσταλμένως ἀντὶ τοῦ θωρήξωμεν, cf. Frie[dl.] p. 12; schol. LV λείπει τὸ σκοπήσωμεν. [Inf.] est pro imper. Ρ 692 εἰπεῖν, αἴ κε τάχ[ιστα] σαώσῃ, ρ 51 εὔχεο ῥέξειν, αἴ κέ ποθι Ζ[εὺς] τελέσσῃ (v. l. ποτε), Eust. τελέσσει, cf. ρ [60] Ζ 94 275 et 96 277 ὑποσχέσθαι ἱερευέμ[εν,] αἴ κ' ἐλεήσῃ, αἴ κεν ἀπόσχῃ, Did. Ἀρίσταρ[χος] ὥς κεν, Η 375 ἴτω εἰπέμεν ἔπος, αἴ κ' [ἐθέ-] λωσι παύσασθαι, Ω 116 σκύζεσθαί οἱ [εἰπὲ] θεούς, ἐμὲ δὲ κεχολῶσθαι, αἴ κέν πως ἐμ[έ] δείσῃ ἀπό θ' Ἕ. λύσῃ, cf. Peppmüller h[. l.] b) coniunctivo. Α 66 ἐρείομεν, αἴ κέν [τι] βούλεται, ν 182 ἱερεύσομεν (Delbr. 173 p[otest] fut. esse), αἴ κ' ἐλεήσῃ μηδ' ἀμφικαλύψῃ, 121 σπεύσομεν, αἴ κε προφέρωμεν, Ν 743 [. .] φρασσαίμεθα, ἤ κεν πέσωμεν, αἴ κ' ἐθέλ[ῃσι] θεὸς δόμεναι, Δ 249 ὄφρα ἴδητ', αἴ κ' ὔμ[μιν] ὑπέρσχῃ χεῖρα cf. schol. A, Ζ 281 ὄφρα [κα-] λέσσω, αἴ κ' ἐθέλῃσ' ἀκουέμεν, Ζ 309 [. .] ἱερεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃς cf. Ζ 94 275, [Ι] ὄφρα πειρήσομαι, αἴ κ' ἐθέλωσι, Ι 172 ὄ[φρα] ἀρησόμεθ', αἴ κ' ἐλεήσῃ (cf. Spitzn.), quibus l[ocis] verbum etiam fut. potest esse; h. Cer. 162 [. .] εἴπωμεν, αἴ κέ σ' ἀνώγῃ ἰέναι, coniuncti[vum] coniecit Fonteinius, opt. Brunckius, in cod. [. .] ἀνώγει, Σ 601 ὡς ὅτε τις πειρήσεται, αἴ [κε]

θέλῃσιν (v. l. θέλῃσι). c) futuro. χ 7 σκοπὸν
εἴσομαι, αἴ κε τύχωμι, πόρῃ δέ (v. l. τύχοιμι
et πόροι), E 279 πειρήσομαι, αἴ κε τύχωμι cf.
H 243; plurimi libri τύχοιμι, v. La Roche h. U.
250, T 71 ὄφρα πειρήσομαι, αἴ κ' ἐθέλωσ'
ἰαύειν, Ariston. ὅτι ἀντὶ τοῦ αἴ κ' ἐθέλοιεν, cf.
Friedl. p. 12; Ω 357 λιτανεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ,
Φ 293 α 279 ὑποθησόμεθ' (μαι), αἴ κε πίθηαι,
Ψ 82 ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἴ κε πί-
θηαι, cf. La Roche h. l.; α 379 β 144 θεοὺς
ἐπιβώσομαι, αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι, schol. M
ad α 379 διχῶς αἴκε καὶ εἴκε. αἱ δὲ χαριέστε-
ραι διὰ τοῦ α, ad β 144 αἴ κε· ἢ ἀντὶ τοῦ
εἴθε ἢ ἀντὶ τοῦ ἐάν, v. l. ποτέ cf. schol. H.,
ο 312 πλάγξομαι, αἴ κέν τις ὀρέξῃ (v. l. πλά-
ζομαι), K 55 εἶμι καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι, αἴ
κ' ἐθέλῃσι (v. l. αἴ κε πίθηται), Z 281 309 ν 182
172 verba possunt esse fut., cf. Delbr. p. 173.
d) optativo. Λ 791 ταῦτ' εἴποις, αἴ κε πίθη-
αι, A 66 ὅς εἴποι, αἴ κέν πως βούλεται (sec.
Am.), β 186 οὐδ' ἀνιείης, δῶρον ποτιδέγμενος,
αἴ κε πόρῃσιν. e) praes. Σ 457 γ 92 δ 322
τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα (v. l.
-ε θ.), Α 420 εἶμι, αἴ κε πίθηται, Σ 143 εἶμι,
αἴ κ' ἐθέλῃσιν, Σ 213 ὑψόσε δ' αὐγὴ γίγνεται,
αἴ κέν πως ἵκωνται, Υ 436 ταῦτα θεῶν ἐν
γούνασι κεῖται, αἴ κε ἕλωμαι, N 236 χρὴ σπεύ-
δειν, αἴ κε γενώμεθα (Cram. An. Par. 3, 334
γενοίμεθα), Ω 301 ἐσθλὸν χεῖρας ἀνασχέμεν,
αἴ κ' ἐλεήσῃ, H 243 οὐκ ἐθέλω βαλέειν λάθρῃ
ὀπιπεύσας, αἴ κε τύχωμι (v. l. τύχοιμι), cf. La
Roche h. U. 250. f) praeterito. Λ 207 ἤλ-
θον παύσουσα μένος, αἴ κε πίθηαι, H 394 τόδ'
ἠνώγει εἰπεῖν ἔπος, αἴ κ' ἐθέλητε, cf. Faesi
h. l., δ 34 ξεινήια φαγόντες ἄλλων δεῦρ' ἱκό-
μεθ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς παύσῃ, refertur αἴ κε
ad id quod omisit Menelaus: wir wollen sehen,
ob wohl, Eust. 1481, 9 habet παύσει, ρ 60 εὔ-
χετο ῥέξειν, αἴ κέ ποθι (v. l. ποτε) Ζεὺς τε-
λέσσῃ, cf. Ellendt 3 hom. Abh. p. 51. — εἴ κε
c. coni. est in ea interrogatione quae pendet a
verbo dicendi sentiendive. Krueger II 54, 6, 3.
, 1, 6. O 403 τίς οἶδ' εἴ κέν οἱ θυμὸν
ὀρίνω idem atque ἴσως ὀρινῶ, cf. Λ 792 ξ 120
ubi optativus est; coni. vero poposcerunt Herm.
ad I 287 et Thiersch Gr. Gr. 330, 5 b, sed v.
Spitzn.; schol. V παρέλκει ὁ κέν, Ariston. ἀντὶ
τοῦ εἰ ὀρίναιμι, cf. Friedl. p. 12. Π 860 τίς δ'
οἶδ' εἴ κ' Ἀχ. φθήῃ (v. l. φθαίη), β 332 τίς δ'
οἶδ' εἴ κε . . ἀπόληται (v. l. ἀπόλοιτο), γ 216
τίς δ' οἶδ' εἴ κέ ποτε ἀποτίσεται (Zen. -σεαι),
524 Ζεὺς οἶδεν εἴ κέ σφι τελευτήσει (v. l. εἰ
κε) sec. Savelsb. qui (Symb. in hon. Ritsch. 508
Kuhn Ztschr. 16, 407) dixit coni. aor. esse, quem
secutus est Am., sed cf. Hentze h. l., χ 76
ἔλθωμεν, εἴ κέ μιν ἀπώσομεν, ἔλθωμεν δέ, βοὴ
γένοιτο (alii γένηται), ἀπ: est sec. p. 349
huius lex. fut.; O 297 στείομεν, εἴ κε πρ. ἐρύ-
κομεν, schol. BL πλεονάζει ὁ κέν, schol. A ὡς
(quod recepit Spitzn.): γρ. καὶ εἴ κεν, cf.
… 44 v. l. χρεὼ βουλῆς, εἴ τίς κεν (pro ἥ τίς
κεν) ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει. — Bekker ho. Bl. I
…s. — Multo rarius legitur ἤν c. coni. Sub-
iungitur a) imperativo. Π 39 πρόες, .. ὄπασ-
σον, ἤν πού τι φόως γένωμαι, α 282 ἔρχεο, ἤν
τίς τοι εἴπῃσι, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς, P 245 κάλει,
ἤν τις ἀκούσῃ. b) coniunctivo. X 419 λίσ-
σωμ', ἤν πως αἰδέσσεται ἠδ' ἐλεήσῃ, ε 417
… κ' ἔτι πρ. παρανήξομαι, ἤν που ἐφεύρω,
schol. περισσὸς ὁ κέ, H 39 ὄρσωμεν, ἤν τινά
… προκαλέσσεται, Ξ 78 ὁρμίσσομεν, εἰς ὅ
κεν ἔλθῃ, ἤν ἀπόσχωνται, O 32 ὄφρα ἴδῃ, ἤν
τοι χραίσμῃ. c) futuro. α 94 πέμψω πευσό-
μενον, ἤν που ἀκούσῃ, cf. β 216 360. d) praes.
β 216 360 εἶμι πευσόμενος, ἤν τις εἴπῃσι, γ 83
κλέος μετέρχομαι, ἤν που ἀκούσω. B) κέ c.
coni. in quaestione duplici, quae pendet a verbis
intellegendi vel experiendi. Θ 532 533 εἴσομαι,
ἤ κέ μ' ἀπώσεται (potest esse fut.), ἤ κεν ἐγὼ
τὸν φέρωμαι (v. l. εἴ κε et αἴ κεν utroque loco),
schol. ἐν ἄλλῳ φεροίμην, X 244 246 ἵνα εἴδο-
μεν, ἤ (libri εἰ) κεν φέρηται, ἤ κεν δαμήῃ, La
Roche δαμείη ,opt. editus erat usque ad Wol-
fium qui scripturam δαμήῃ intulit. hunc secuti
sunt recentiores. sed nihil cogit a scriptura con-
sensu librorum firmata recedere, cf. ο 300, σ 265
οὐκ οἶδ' ἤ κέν μ' ἀνέσει θεός, ἤ κεν ἁλώω,
ἀνέσει quod libri praeter unum (cod. L ἀνέσοι)
omnes exhibent, veteres pro fut. verbi ἀνίημι
habebant (cf. schol. BQ Vind. 133 Hes.), alii re-
ferunt ad ἀνεῖσα, Savelsb. Symb. 508 Kuhn Ztschr.
16, 407 coni. aor. vocavit; Thiersch Gr. Gr. § 226
p. 374 adn. proposuit ἀνέῃ, quod probant Classen
J. J. f. Ph. 79, 304, Autenrieth, Nauck, La Roche
(q. v.), cf. La Roche h. U. 241; Duentz. corrigit
ἀνέσαι, Y 311 νόησον ἤ (v. l. εἰ) κέν μιν ἐρύσ-
σεαι ἤ κεν ἐάσῃς (v. l. ἐάσεις), coni. recepit La
Roche, fut. ceteri, schol. περισσὸς ὁ κέν, καὶ
ἔστι τὸ ἑξῆς, ἤ ἐρύσεις ἢ αὐτὸν ἐάσεις coll.
Z 260 N 734, cf. Friedl. Ariston. p. 8; I 619
φρασσόμεθ' ἤ κε νεώμεθ' ἤ κε μένωμεν (v. l.
ἠὲ μ.), N 742 743 ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν, ἤ
κεν πέσωμεν ἤ κεν ἔλθωμεν (v. l. ἔλθοιμεν,
Eust. πέσοιμεν), ο 300 ὁρμαίνων ἤ κεν φύγῃ
(v. l. pro φύγοι) ἤ κεν ἁλώῃ (v. l. pro ἁλοίη),
ω 217 218 πειρήσομαι, ἤ (v. l. αἴ) κέ μ' ἐπι-
γνώῃ καὶ φράσσεται, ἦε κεν ἀγνοιῇσι, codd.
ἐπιγνοίη et ἔτι γνοίη, coniunct. coniecit Herm.,
Φ 226 πειρηθῆναι ἤ κέν με δαμάσσεται ἤ κεν
ἐγὼ τόν, cf. p. 273: minus bene nonnulli pro
fut. habent; Nic. ἀνελεῖ με, cf. eund. h. l.; π
238 φράσσομαι ἤ κεν (v. l. αἴ κεν) δυνησόμεθ',
ἦ καὶ διζησόμεθα (possunt fut. esse), α 268
θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, ἤ (v. l. εἰ) κεν ἀπο-
τίσεται (potest fut. esse), ἦε καὶ οὐκί, π 260
φράσαι, ἤ (v. l. εἰ) κεν ἀρκέσει ἦε μερμηρίξω,
Savelsb. et Am. censent vel ἀρκέσει coni. aor.
esse, B 238 ὄφρα ἴδηται, ἤ ῥά τί οἱ χἠμεῖς
προσαμύνομεν ἦε καὶ οὐκί, Spitzn., Voss,
Thiersch, Freytag, Dind., Duentz. = κεν ἡμεῖς,
quod cum statuerint, πρ. coni. sine dubio esse
censent. Rectius videtur χ' = καί esse, quam-
quam Spitznero importunum erat Wolfii καὶ αὐ-
τός, paraphr. et Eust. 211, 34 καὶ ἡμεῖς, cf.
La Roche h. U. 284, Baeuml. 162 s., hoc lex.
p. 628. — ἤν: Y 172 φέρεται μένει, ἤν τινα
πέφνῃ ἢ αὐτὸς φθίεται.

C) Additur κέ optativis. Herm. opusc. IV
147—176, Baeumlein Mod. 288—338, Hartung
Part. II 251 ss., Delbrueck Coni. u. Opt. p. 25 ss.
199—256, Casselmann, de usu part. ἄν et κέν
apud Hom., Cassel 1854, Lang, der potentiale
Optativ bei Hom., Freiburg 1866, Hentze Philol.
XXIX 1870 p. 140 ss., Kropáček, über den Hom.
Optativ, Znaim 1869 pag. 42—71, Lange, Hom.
Gebrauch der Part. εἰ, I. II. Lpz. 1872 1873,
Merkel, ἄν u. κέν bei Hom. in Rh. Mus. VI
1848 p. 258 ss. 426 ss., Riemer, de temporum
apud Hom. usu p. 37—39. — Reisig de vi et
usu ἄν part. p. 99 dicit ἄν part. aliquid fieri per
causarum quandam cohaerentiam posse indicare;
ergo optativo additam rem quamque, quae fieri

posse simpliciter per opt. dicatur, confirmare; Herm. ei oblocutus est pag. 160: sic potius existimandum est nudo optativo opinionem sine condicione, optativo cum particula ἄν autem suspensam ex condicione aliqua opinionem significari; Baeuml. 289 s.: der reine Optativ bez. die subi. Setzung (welche als auf der Willkür des Denkens beruhend über die eigene Meinung durchaus nichts aussagt), der Opt. mit ἄν (κέν) bez. das subi. Urtheil, welches die eigene Ansicht ausspricht, cf. Casselm. p. 5 s., Hentze 133; Hartung II 255 s.: ‚Es gehört zum Wesen des Opt. sich um keine Bedingung od. Beschränkung der Wirkl. zu kümmern. Wenn aber diese Rücksicht wirklich genommen, od. wenn das Vorhandensein u. die mögl. Dazw.kunft hemmender u. hindernder Umstände, um die wirkl. Lage der Dinge nicht zu ignoriren od. zu übersehen, wenigstens angedeutet werden soll, so dient zum Ausdr. dieses Verhältnisses das überall sich gleichbleibende ἄν (κέν)'; Aken, Lehre v. Temp. u. Mod. p. 39 s.: ‚1) der Opt. c. ἄν ist das nach der Lage der realen Verhältnisse denkbare, 2) kann ἄν beim Opt. auf bestimmte einzelne Umstände hinweisen, von deren Verwirkl. die des Hauptsatzes abh.' Lange p. 183: ‚die potentiale Natur des an sich schon potentialen Opt. wird durch κέν od. ἄν, welche Part. auf die unbestimmt bedingte Verwirkl. des Angenommenen, die in einem (ἄν) od. irgend e. (κέν) Falle eintreten kann, aufmerks. machen, nur schärfer markirt'. — Optativo cum ἄν (κέν) coniuncto res in sola mente versari indicatur, quae ex loquentis opinione esse possit, si res permittant. Recte adiungit Giseke pag. 112: ‚si quis solo opt. utitur, δοῖεν utinam dent, non intellegitur, num statuat revera dari; addita contra part. δοῖεν ἄν (κέν) haud scio an dent, indicatur statuere hoc loquentem. Propius igitur ad vim ind. accedit opt. c. part. Videmur nobis audire quid unus sentiat, si opt. habemus; sin ind., quid omnes. Atque fit saepe ut cum modestia quadam opt. cum part. sit pro ind. Condicio saepe additur, sed abest quoque neque est cur ut omissam suppleamus', cf. etiam Lang pag. 4 s., Krueger I 54, 3 et adn. 6. II 54, 3 et adn. 10. — Iungitur κέ cum opt. praesentis et aoristi, dubium est num iungatur cum opt. futuri. Negant Herm. 166 (‚vix puto exempla illius constr., quae non mendosa sint, inventum iri') et Klotz Devar. II, 1, p. 147, probant Baeuml. 295 s., Aken § 58, Kropáček p. 50. Apud Hom. opt. fut. cum part. κέν copulatur tantum ρ 547 θάνατος γένοιτο, οὐδέ κέ τις θάνατον ἀλύξοι, quem receperunt Bekk. 1 et 2, Am., Faesi, Baeuml., Dind.; v. l. ἀλύξει et ἀλύξαι, alteram receperunt La Roche, Duentz., Hentze, Nauck, alteram probavit Bekk. ho. Bl. II 28, 9, cf. Am. app. h. l.; in paucis legitur libris ε 166 ἅ κεν ἐρύξοι, ϑ 318 εἰς ὅ κε ἀποδώσοι, κ 293 ὁππότε κεν ἐλάσοι, μ 140 εἴ πέρ κεν ἀλύξοις, ο 312 αἴ κέν τις ὀρέξοι, ο 524 εἴ κε τελευτήσοι, π 261 ἤ κεν ἀρκέσοι, π 298 τοὺς δέ κε θέλξοι, ρ 51 αἴ κέ ποθι τελέσσοι, ρ 408 καί κεν ἐρύξοι, σ 265 ἤ κεν ἀνέσοι, τ 558 οὐδέ κέ τις ἀλύξοι, sed v. La Roche h. U. 238 s.

I. κέ c. opt. in sententiis primariis. 1) Optativo ubi ad enuntianda ea quae quis optat usurpatur, rarissime κέ additur. Herm. 154: tenendum est epicos veteres, qui liberius part. κέν utuntur, ne in optando quidem ea prorsus abstinuisse, cf. p. 170 s.; Hartung II 264, Krueger II 54, 3, 5, Aken § 52 adn. 2, cf. Baeuml. 293 s. Ζ 281 ὥς κέ οἱ αὖθι γαῖα χάνοι (v. l. κέν et καί), paraphr. εἴθε αὐτῷ ἡ γῆ διασταίη καὶ καταπίοι, cf. Merkel 426; Bekk.² e coni. δέ quod placere videtur Delbr. 195; Nauck δέ?, Lange (p. 38 adn. 39 et p. 193 adn. 16) censet quod fieri non possit ut κέ in formulis optandi legatur, aut in his verbis non inesse significationem optationis aut δέ scribendum esse, sed cf. Am. app. h. l.; ο 545 εἰ γάρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις utinam hic, ut sumo fore, maneas. Herm. ad h. Ap. 51: κέ ap. Hom. non, ut ap. recentiores, comes est optativi aliorumque modorum in certis quibusdam locutionibus, sed sola per se additur, ut dubitationem aliquam indicet, sed opusc. IV 155 rectius ei scribendum videtur εἰ γὰρ καὶ σὺ etiam si tu diutius ibi maneas; eum sequuntur Naegelsb. adn. ad Il. ed. 1 pag. 241, Bekk.², Faesi-Kayser, Duentz.; Nauck καί? Defendunt κέ Pfudel, Causalsätze bei Hom., Liegnitz 1871 p. 24, Lange p. 192 s., sed negant in ea enuntiatione inesse optationem; Lange vertit: angenommen, du bliebest etwa lange hier, so will ich ihn pflegen, cf. Am. app. h. l.; h. Ap. 51 Δῆλ', εἰ γάρ κ' ἐθέλοις ἕδος ἔμμεναι υἷος ἐμοῖο, opt. e coni. Steph. codd. ἐθέλεις, alii aliter correxerunt, Matth. ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις ex σ 357, cf. Herm. IV 155 Am. confert ο 195 πῶς κεν τελέσειας; — Nusquam additur ἄν. 2) Opt. iungitur cum κέ in enuntiationibus quae habent sensum concessivum, cf. Delbr. 200. Χ 253 θυμὸς ἀνῆκε στήμεναι ἀντία σεῖο· ἕλοιμί κεν, ἤ κεν ἁλοίην interficiam, ut sumo, vel occidar, ich werde dich, denke ich, tödten, od. ich mag meinetwegen sterben, cf. Ν 486; Ω 619 μεδώμεθα σίτου ἔπειτά κεν κλαίοισθα (Eust. 1367, 15 κλαίεσθα), haud multum differt ab imper. κλαῖε, 570 571 τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν ἤ ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ, Bar[...] et Povelsen (emendd. p. 12 s.) coni. εἰῷ, v. sch[...] V τὸ εἴη ἀντὶ τοῦ ἐάσει. Negat Nitzsch κέ [...] opt. esse sensu concessivo; schol. T ἀθετοῦντ[...] 564—71; φ 161 ἄλλην μνάσθω· ἡ δέ κ' ἔπειτα γήμαιθ', ὅς κε πλεῖστα πόρῃ cf. π 391; v. l. δ' ἄν. Praeter φ 161 v. l. nullum exstat exemplum, quo ἄν c. opt. sensu concessivo iungitur. 3) κέ c. opt. iunctum legitur in apodosi enuntiationum condicionalium. Herm. 171 ss., Hartung 257 ss., Delbrueck 209 ss., Lang p. [...], Lange 55 ss. 187 ss., Kropáček 60 ss., Lilie, [...] locutionum hypoth. usu Hom., Vratisl. 1863, Merkel 425. a) in protasi est opt.: si prius ponit (εἰ), sumimus (κέν) esse posterius, cf. Krueger 54, 11, 1. α) antecedit apodosis. αα) cum prima pers. Ρ 488 τῷ (v. l. τώ) κεν ἐελποίμην [...] ρησέμεν, εἰ σύ γε ἐθέλοις, opt. receperunt Bekk. Faesi, v. l. ἐθέλεις quam rec. ceteri, υ 326 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον φαίην, εἰ ἅδοι, cf. Lange 138; ϑ 216 πρῶτός κ' (Eust. 1592, 42 ἄν) ἄνδρα βάλοιμι, εἰ καὶ πολλοὶ ἄγχι παρασταῖεν [...] τοξαζοίατο. ββ) cum altera persona. σ [...] ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην (v. l. ἐθέλεις), φ 195 ποῖοί κ' εἶτ' (v. l. ἦτ', Eust. 1907, 44 γραψάντων τινῶν, ποῖοί κ' εἴτε, [...] τοῦ ἐστέ) ἀμυνέμεν, εἴ ποθεν ἔλθοι καὶ [...] και (v. l. ἐνείκῃ cf. schol. H, vel -οι et ἐνείκει) κε μν. ἀμύνοιτ' ἢ Ὀδ.; Δ 347 νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόωτε καὶ εἰ δέκα πύργοι μαχοίατο, cf. Lange 167. γγ) cum tertia persona. Α 255 256 ἦ [...]

γηθῆσαι Πρ., ἄλλοι τε Τρῶές κεν κεχαροίατο, εἰ πυθοίατο cf. Herod., paraphr. ἂν εὐφρανθείη . . ., εἴπερ ἀκούσειαν, Λ 134 τῶν κέν (sec. alios τῶν pron. relat. est) τοι χαρίσαιτο, εἰ πεπύθοιτο, paraphr. ἄν σοι παράσχοι, εἰ ἀναμάθη, Ξ 333 πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶι ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πεφράδοι; cf. σ 223, Nican. ἤτοι καθ' αὐτὸ ἀναγνωστέον ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες, εἶτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς εἰ νῦν ἐν φιλότητι, ἵνα ὑποστίζωμεν κορυφῇσι καὶ ἅπαντα, στίζωμεν δὲ μετὰ τὸ πῶς κ' ἔοι, εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς εἴ τις θ., καὶ ὑποστίζωμεν ἀθρήσειε, πεφράδοι, ἵν' ἡ ἀπόδοσις οὐκ ἂν . . δῶμα. οὕτως δὲ ἔσονται ἀνταποδοτικαὶ περίοδοι ἀμφότεραι ὀρθαί, τοιαῦται· . . βούλει, πῶς ἂν εἴη; ἡ δὲ ἑτέρα· εἴ τις θοι καὶ εἴποι, οὐκ ἂν ἔλθοιμι. ἢ ἀνεστραμμένας αὐτὰς ποιητέον, συνάπτοντα οὕτως· ποῖον τὸν μ. ἔειπες, εἰ λιλαίεαι; Doederl. scribit πῶς κ' ἔοι; ut εἰ πεφράδοι protasis sit apodoseos οὐκ ἂν νεοίμην, cf. Lange p. 145; Π 71 τάχα κεν πλήσειαν, εἴ μοι ἤπια εἰδείη, schol. ἰδὼς ἦν· οὐ γὰρ εἰς φιλίαν αὐτὸν προκαλεῖται, cf. Lange 138; β 250 ἀλλά κεν αὐτοῦ πότμον ἐπίσποι (v. l. ἐπίσπη et ἐπίσπει), εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο, schol. HMQ legunt εἰ πλεόνές οἱ ἕποιντο (quod recepit Kayser) et addunt τινὲς δὲ γελοίως γρ. εἰ πλ. μάχ., Duentz. v. 251 expuncto κεν ἐπίσποι iungit cum v. 246 εἴ κ' Ἰθ. μενοινήσειε, sed cf. Lange p. 146 s.; ο 435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε πιστωθῆναι (v. l. ἐθέλητε), schol. γένοιτο καὶ τοῦτο, cf. Ω 56; ν 291 κερδαλέος κ' εἴη, ὅς σε παρέλθοι (v. l. -θῃ), καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε, cf. schol. Q et Lange 167; Ρ 398 οὐδέ κ' Ἄρης οὐδέ κ' Ἀθήνη ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι (Eust. 1111, 58 οὐδ' ἂν), paraphr. μέμψοιτο, Herm. p. 168 alii putant opt. h. l. de re praeterita dictum esse, sed cf. Lange 169; μ 77 οὐδέ κεν ἀμβαίη ἀνήρ, οὐδ' ἐπιβαίη, οὐδ' εἰ . . εἶεν, schol. V οὐ δυνηθῇ ἀνελθεῖν, οὐδὲ κατέλθῃ, ψ 87 οὐδέ κέ τίς μιν γηθήσειεν ἰδών, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειε, schol. HQ ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς (86—88); δ 223 ὃς τὸ καταβρόξειεν, οὔ κεν (v. l. οὐκ ἂν) ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναίη, οὐδ' εἴ οἱ δηιόωεν, γ 113 τίς κεν ἐκεῖνα μυθήσαιτο; οὐδ' εἰ πεντάετές γε παραμίμνων ἐξερέοις· πρίν κεν ἀνιηθεὶς, schol. HMQ τινὲς οὕτως· οὐδὲ εἰ ἐρωτῴης. ἀνιαθείης ἂν καὶ ἀπέλθοις· ἐμοὶ δὲ οὐ δοκεῖ ταύτῃ εἶναι ἡ ἀπόδοσις, ἀλλ' οὕτως ἔχει ὁ λόγος· τίς ἂν διηγήσαιτο; οὐδ' εἰ ἐξερέοις, δυνατό τις μυθήσασθαι. εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς· πρίν . . ., cf. etiam Lange 171 s. β) sequitur apodosis. αα) cum prima pers. Ζ 285 εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι, φαίην κε (v. l. κεν), sch. BL εἰ ἴδον, ὑπέλαβον ἄν, schol. LV ἔστι δὲ καὶ ἄλλη γραφὴ φαίην περ, Ξ 210 εἰ ἀνέσαιμι, αἰεί κε καλεοίμην, Ε 273 v. l. Θ 196 v. l. εἰ τούτω γε (scripserunt Bekk.[2], Voss, Hartung 259, Thiersch § 330, 5 b, Nauck pro κε, haud discuit Hentze, v. Phil. XXIX 146 et Am. ad α 163 . . ., sed cf. Rumpf in J. J. f. Ph. 1860 p. 591 s., . . . 187) λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε (ἐελποίμην . . v. l. κεν, Eust. 545, 12 ἄν, Μ 324 325 εἰ . . . λοιμεν ἀγήρω ἔσσεσθ', οὔτε κεν μαχοίμην . . . τε κε στέλλοιμι, Ρ 159 εἰ γὰρ Τρώεσσι μένος ἐνείη, αἶψά κε ἐρυσαίμεθα cf. 162; π 106 . . . με δαμασαίατο, βουλοίμην κ' ἐν μεγ. τεθνάμεν (v. l. κεν μεγ.), cf. λ 489 γ 232, schol. H . . . λ. κεν· οὕτως [Ἀρίσταρχος], cf. La Roche h. T. 126 et Am. app.; λ 358 360 εἴ με ἀνώγοιτε μίμνειν, πομπὴν δ' (pro τ' v. l.) ὀτρύνοιτε καὶ δῶρα διδοῖτε, καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν κέρδιον εἴη. καί κ' εἴην . . ., π 149 εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα, πρῶτόν κεν ἑλοίμεθα, cf. Verg. Aen. 4, 340 me si fata meis paterentur ducere vitam auspiciis, colerem; υ 43 εἴ περ κτείναιμι, πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; χ 63 οὐδ' εἴ μοι ἀποδοῖτε, οὐδέ κεν ὣς λήξαιμι. ββ) cum altera persona. Δ 36 εἰ βεβρώθοις, τότε κεν ἐξακέσαιο, Π 624 εἰ βάλοιμι, αἶψά κε ἔυχος ἐμοὶ δοίης, schol. Α ἐν ἄλλῳ δῴης, ε 208 εἰ εἰδείης, ἐνθάδε κ' αὖθι μένων φυλάσσοις (pauci libri φυλάσσων) ἀθάνατός τ' εἴης, cf. Lange 363 s., ρ 315 εἰ τοιόσδ' εἴη, αἶψά κε θηήσαιο, υ 51 ει περ περισταῖεν, καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας. γγ) cum tertia persona. Ν 486 εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γε γενοίμεθα, αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο κράτος, ἠὲ φεροίμην, Bekk.[2] ex palimps. ἤ κε φ., cf. Χ 253; Ρ 162 163 εἰ ἔλθοι καί μιν ἐρυσαίμεθα, αἶψά κεν λύσειαν, καί κ' ἀγοίμεθα (Ap. Soph. 65, 6 καὶ δ'), Η 130 εἰ ἀκούσαι, πολλά κεν ἀείραι (v. l. ἀκούσει, -σοι, Nauck an ἀκούοι? et ἀείροι, addit Nauck: fortasse recte); Ν 287 εἰ γὰρ λεγοίμεθα, οὐδέ κεν ἔνθα ὄνοιτο, Nic. τὸ ἑξῆς ἐστιν εἰ . . λόχον, οὐδέ κεν . . μένος. τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσον. Υ 101 v. l. εἰ θεός περ τείνειεν, οὔ κε (v. l. pro με) νικήσει' ex coni. Bentl., libri νικήσει vel -σῃ, cf. Spitzn. et Lange 59, adn. 64; Ω 655 v. l. εἴ τίς σε ἴδοιτο, αὐτίκ' ἂν ἐξείποι, καί κεν ἀνάβλησις γένοιτο (pro γένηται), opt., qui in paucis legitur libris, proposuit Doederl. aut μὴ καὶ γένηται, sed non est necessarium; de modis mutatis cf. Hentze Phil. XXIX 138, Lange p. 64, Peppmüller liber XXIV Il. p. 307; α 164 εἰ κεῖνόν γε ἰδοίατο, πάντες κ' ἀρησαίατο, ρ 225 v. l. τόν γ' εἴ μοι δοίης (Bekk.[2], Voss ad h. Cer. 166, Am., La Roche, Kayser, Nauck pro κ'), καί κεν θεῖτο, κ' defendit Lange 191; ρ 408 εἰ ὀρέξειαν, καί κεν ἐρύκοι (v. l. ἐρύξει et -ξοι), schol. BHQ εἰ πάντες παράσχοιεν, μένοι ἄν, σ 247 εἰ πάντες σε ἴδοιεν, πλεόνές κε δαινύατ', cf. Bekk. ho. Bl. I 70, 2; non bene La Roche de hiatu p. 26 δαινῦντο proposuit, quod recepit Nauck; Krueger II 30, 4, 5 et 39 p. 111 censet δ. impf. esse; v. l. δαίνυντ', δαίνυντ', δαινοίατ' et κεν, Nauck μνηστῆρες πλεόνές κεν?, σ 255 τ 128 εἰ κεῖνός γ' ἀμφιπολεύοι, μεῖζόν κε(ν) κλέος εἴη καὶ κάλλιον οὕτω, σ 385 εἰ δ' αὖ ἔλθοι, αἶψά κε στείνοιτο, h. Cer. 167 169 εἰ τόν γ' ἐκθρέψαιο καὶ ἵκοιτο, ῥεῖά κέ τις ζηλώσαι· τόσα κεν θρεπτήρια δοίη, Matth. proposuit ἦ ῥά κε (ex v. 222), Vossius scripsit, h. Cer. 222 223 εἰ τόν γε θρέψαιο καὶ ἵκοιτο, ἦ ῥά κέ τις ζηλώσαι· τόσα κεν θρ. δοίην, Herm. Baum. Franke ῥεῖά κε, utroque loco Brunckius scribere maluit ῥεῖά σέ τίς κεν, cf. Baum. ad v. 167; χ 12 τίς κ' οἴοιτο μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ καρτερὸς εἴη, οἱ τεύξειν θάνατον; cf. Lange 143 s.; Ν 289 290 εἴ περ γάρ τε (Bekk.[2] e coni. pro κε, Thiersch § 330, 5 b, Naegelsb. adnot. ed. 1 maluerunt καί, sed cf. Spitzn. exc. XIII p. XXXVII et Lange 197) βλεῖο ἠὲ τυπείης, οὔ κεν (v. l. pro οὐκ ἂν) πέσοι, ἀλλά κεν ἀντιάσειε, Did. Ἀρίσταρχος οὐκ ἂν διὰ τοῦ α· αἱ δὲ κοιναὶ ου κεν, Ι 386 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη . ., οὐδέ κεν ὣς θυμὸν ἐμὸν πείσει', cf. χ 63; v. l. πείσῃ (cf. Nic.) et πείσει, opt. primus induxit Wolfius, quem secuti sunt Bekk. 1 et 2, Duentz., Faesi, Am., Baeuml., Doed., Lange

p. 69, indic. scribunt Bothe, Spitzn., La Roche, cf. Herm. IV 28 ,ubi tamen quibusdam opt. placuit' et Bekk. ho. Bl. I 42; Thiersch 164, 4 vero *πείσαι* scr. — In apodosi enuntiationum condicionalium legitur *ἄν* c. opt. iunctum multo rarius. Nam *κέ* c. opt. invenitur antecedente apodosi in Il. septies, in Od. decies, sequente apodosi in Il. sedecies, in Od. quindecies, in hymnis bis, *ἄν* c. opt. in Il. quater, in Od. sexies antecedente apodosi, sequente vero in Il. sexies, in Od. nullum exstat exemplum. a) in protasi est opt. *α*) antecedit apodosis. *αα*) cum prima persona. *X* 20 *β* 62 *ἦ σ'* (*τ'*) *ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη*, schol. B *ἐτισάμην ἄν σε, εἴ μοι δύναμις ἦν*, Duentz. suspicatur *ἦ τ' ἄν* etiam *X* 20; cf. etiam Friedl. Nic. 34, Lange 136 s.; *ε* 177 *οὐδ' ἂν ἐγὼν ἐπιβαίην, εἰ μὴ τλαίης*, *ι* 277 *οὐδ' ἂν ἐγὼ πεφιδοίμην, εἰ μὴ θυμός με κελεύοι*, cf. Lange 156 s., v. l. indic. *κελεύει*, Herm. opusc. II 26: ut a sermone familiari excusatio sit, tamen sententiae causa optativum anteponam; *κ* 342 *οὐδ' ἂν ἐγώ γ' ἐθέλοιμι ἐπιβήμεναι, εἰ μὴ τλαίης*. *ββ*) cum altera persona. *Z* 329 v. l. *σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ, εἴ τινα ἴδοις*, Did. *Ἀρίσταρχος ὅν τινα*, *Θ* 21 *οὐκ ἂν ἐρύσαιτ', οὐδ' εἰ κάμοιτε*. *γγ*) cum tertia pers. *Π* 747 *πολλοὺς ἂν κορέσειεν, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη*, cf. Lange 166; *γ* 227 *οὐκ ἂν ἐμοί γε ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὣς ἐθέλοιεν*, schol. HM *Ζηνόδ. γρ., εἰ μὴ θ. ὣς ἐθ.*, *δ* 223 *ὃς τὸ καταβρόξειεν, οὐκ ἂν* (v. l. pro *οὔ κεν*) *ἐφημέριός γε βάλοι δάκρυ, οὐδ' εἰ κατατεθναίη, οὐδ' εἰ δηιόῳεν*. *β*) sequitur apodosis. *αα*) cum prima pers. *I* 517 *εἰ μὴ φέροι* (v. l. *διδοῖ* schol. *I* 164), *οὐκ ἂν ἐγώ γε κελοίμην*, *Ψ* 275 *εἰ ἀεθλεύοιμεν, ἦ τ' ἂν φεροίμην*, cf. Merkel 281. *ββ*) cum altera pers. nullum exstat exemplum. *γγ*) cum 3. pers. *Π* 747 *εἰ δὴ γένοιτο, πολλοὺς ἂν κορέσειεν*, *Ω* 654 *εἴ τίς σε ἴδοιτο, αὐτίκ' ἂν ἐξείποι, καί κεν ἀνάβλησις γένηται* (Pap. 1. man. *αὐτίκα δ'*), *Ω* 367 *εἴ τίς σε ἴδοιτο, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη*; *N* 289 *εἴ περ γάρ τε* (Bekk.[2] e coni. pro *κε*) *βλεῖο ἠὲ τυπείης, οὐκ ἂν πέσοι*, Did *Ἀρίσταρχος οὐκ ἂν διὰ τοῦ α· αἱ δὲ κοιναὶ οὔ κεν*. b) in protasi est *εἴ κε* c. opt., in apod. *κέ* c. opt., cf. Krueger 54, 11, 3, Lange 183 ss. (in Il. undecies, in Od. sexies). *α*) antecedit apodosis. *η* 314 v. l. *οἶκον δέ κ'* (pro *τ'*) *ἐγὼ δοίην, εἴ κ' ἐθέλων γε μένοις*, Herm. *κ'* scr. quem secuti sunt Hartung II 259, Bekk.[2], La Roche, Nauck, cf. Am. h. l. app.; schol. P *ἕξ* (311–316) *Ἀρίσταρχος διστάζει Ὁμήρου εἶναι*, *Z* 49 *K* 380 *τῶν κέν* (v. l. *καί*) *τοι* (*κ' ὔμμιν*) *χαρίσαιτο, εἴ κεν πεπύθοιτο*, cf. *Λ* 134. *β*) sequitur apodosis. *αα*) cum 1. pers. *I* 363 v. l. *εἰ δέ κεν δῴη* (pro *δώῃ*), *ἤματί κε τρ. ἱκοίμην*, v. l. *κεν* vel *κ' ἐν*, *Ψ* 593 *εἰ καί νύ κεν ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κε βουλοίμην*, Thiersch *εἰ καὶ νῦν* scr., v. Spitzn., cf. etiam Lange 189; *ν* 390 *αἴ* (Bekk. *εἴ*) *κε παρασταίης, καί κε τρ. μαχοίμην*, schol. H *ὑπονοεῖται ὁ στίχος*, cf. Eust. 1744, 51; *E* 273 *Θ* 196 *εἰ τούτω κε* (Bekk.[2], Voss, Hartung 259, Thiersch 330, 5 b, Nauck scr. *γε*, quod placuit Hentzio, v. Phil. XXIX 146 et Am. app. *α* 163, sed cf. Rumpf in J. J. f. Ph. 1860 p. 591 s., Lange 187) *λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε* (*ἐελποίμην κεν*), v. l. *κεν*, Eust. 545, 12 *ἄν*, *μ* 347 *εἴ κεν ἀφικοίμεθα, αἶψά κεν τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν* (Nauck scr. *ἀφικώμεθα*). *ββ*) cum altera pers. *I* 284 *εἰ δέ κεν ἱκοίμεθα* (Nauck *ἱκώμεθα*?), *γαμβρός κεν ἔοις* (v. l. *ἔῃς*). *γγ*) cum tertia pers. *I* 142 *εἰ δέ κεν ἱκοίμεθα, γ. κε[ν] ἔοι* (v. l. *ἔῃ*) cf. Spitzn., *ρ* 225 *τόν κ'* (Bekk.[2] Voss, Am., La Roche, Kayser, Nauck *γ'* scribunt) *εἴ μοι δοίης, καί κεν θεῖτο*, cf. Lan[ge] 191; *τ* 590 *εἴ κ' ἐθέλοις, οὔ κέ μοι χυθείη* [v.] l. *κ' ἐθέλεις* et *οὐκ ἐμοί*), *B* 128 *εἴ περ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, πολλαί κεν δ. δευοίατο*, *Θ* 207 *εἴ πε[ρ] γάρ κ' ἐθέλοιμεν, αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτ[ο]* Zen. *ἔνθα κάθοιτο*, *N* 290 *εἴ περ γάρ κε* (Bekk[.²] *τε*, Thiersch, Naeg. *καί*, sed cf. Spitzn. exc. XI[I] p. XXXVII et Lange 197) *βλεῖο, οὔ κεν* (v. [l.] pro *οὐκ ἄν* cf. Did.) *πέσοι, ἀλλά κεν ἀντιάσει[ε]* *β* 249 250 *εἴ περ γάρ κ' Ὀδ. μενοινήσει', ο[ὐ] κέν οἱ κεχάροιτο, ἀλλά κεν ἐπίσποι* (v. l. *ἐπίσπ[ῃ]* et *-σπει*), Damm p. 91 ,non subsistendum in vulg[ata] lectione *μενοινήσει* neque cum Thierschio scriben[dum] *γὰρ κ'* = *καί*, sed tenenda est Wolfii scriptur[a] *μενοινήσει'*, cf. La Roche h. U. 241 ss. In prota[si] est *εἴ κε* c. opt., in apodosi *ἄν* c. opt. (in Il. bis, [in] Od. bis). *α*) antecedit apodosis. *ϑ* 352 *πῶς ἂν σ[ε] δέοιμι* (Aristarchus *εὐθύνοιμι* v. schol., sed cf. L[a] Roche h. l.), *εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο*: *κεν* suspectu[m] videtur Nauckio, scripserunt *μέν* Thiersch 33[0,] 5 b, Nitzsch, placuit Duentz., *I* 444 *ὡς ἂν οἱ ἐθέλοιμι λείπεσθ', οὐδ' εἴ κεν ὑποσταίη θεὸ[ς]* *β*) sequitur apodosis. Tantum cum tertia p[er]sona. *β* 76 *εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' [ἄν] ποτε καὶ τίσις εἴη*, cf. Lange 194; *N* 28[9 εἴ] *περ γάρ κε* (Bekk.[2] *τε*, alii *καί*) *βλεῖο, οὐκ [ἄν]* (sic Aristarchus, alii vero *οὔ κεν* v. Did.) *πέσο[ι]* c) in protasi est *εἴ κε* cum coni., in ap[od.] *κέ* c. opt. *α*) antecedit apodosis. *P* 38 *ἦ [κε] σφιν γόου κατάπαυμα γενοίμην, εἴ κεν βάλ[ω]* paraphr. *κατάπαυσις φανείην, ἐάν περ βάλ[ω]* cf. Lang p. 9 s., *N* 377 *καί κε τελέσαιμεν, δο[ῖ]μεν δ', εἴ κε ἐκπέρσῃς*, *Δ* 97 *τοῦ κεν δῶ[ρα] φέροιο, αἴ κεν ἴδῃ*, *λ* 104 *ἔτι μέν κε* (v. l. *[κεν]*) quae placuit Nitzschio ad *γ* 319, sed cf. eu[ndem] ad *λ* 104) *ἵκοισθε* (al. *ἵκεσθε*), *αἴ κ' ἐθέλῃ[ς]* cf. Herm. 161; *Ω* 686 *σεῖο δέ κε* (v. l. *κεν*) *ζω[οῦ] δοῖεν, αἴ κ' Ἀγ. γνώῃ* (v. l. *γνώῃ* vel *γνοί[η]* *γνώωσι δὲ Ἀχ.* *β*) sequitur apodosis. *I* 363 [*εἰ*] *δέ κεν δώῃ* (v. l. *δῴη*), *ἤματί κε* (v. l. *κεν* v[el] *κ' ἐν*) *τρ. ἱκοίμην*, *λ* 111 *μ* 138 *τὰς εἰ μέ[ν] ἀσινέας ἐάᾳς νόστου τε μέδηαι, καί κεν ἰκ[οι]σθε*, *μ* 138 v. l. pro *ἦ τ' ἄν*, cf. schol. M; *φ* 1[?] *εἰ δέ κεν ἐντανύσω διοϊστεύσω τε, οὔ κέ μ[ι]* (v. l. *οὐκ ἐμοί*) *λείποι*, *I* 416 *εἰ δέ κεν οἴκα[δ'] ἵκωμι, ὤλετο κλέος, ἐπὶ δ. δὲ αἰὼν ἔσσει[ται], οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος κιχείη*, Ariston. *ἀθετ[εῖ]ται*. — In protasi est *εἴ κε* c. coni., in apod[osi] c. opt. Nusquam antecedit apodosis. *α* 2[?] 219 *εἰ μέν κεν ἀκούσῃς* (*ἀκούσω*), *ἦ τ' ἂν τλα[ίης]* (*τλαίην*), *μ* 138 *τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐά[ᾳς]* *ἦ τ' ἄν* (v. l. *καί κεν*, v. schol. M) *ἵκοισθε*. *λ* 111. Itaque invenitur in protasi *εἴ κε* c. coni. in apod. *κέ* c. opt. in Il. quinquies, in Od. q[ua]ter, *ἄν* c. opt. nusquam in Il., ter in Od. d[) in] protasi est *εἰ ἄν* c. coni., in apod. *ἄν* c. o[pt.] *Φ* 560 *εἰ δ' ἂν ἐάσω, ποσὶν δὲ φεύγω, ἐσ[πέ]ριος δ' ἂν ἀπονεοίμην*, cf. Faesi h. l. e[) in] prot. est *ἤν* c. coni., in apod. *κέ* c. opt. *μ* [?] *πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι* (v. l. *-φύγῃ*), *ἤν π[ερ] ἔλθῃ* (v. l. *ἔλθοι*), h. Merc. 38 *ἢν δὲ θάνῃ[ς]* [v.] l. *-οις*), *τότε κεν* (e Herm. coni., codd. *τότε* Ilgenius *τότε γ' ἄν*, Matth. *τότ' αὖ*, postea *τ[ότε] δ' ἄν*) *ἀείδοις*. f) In protasi est *εἰ* c. indi[c.] in apodosi *κέ* c. opt. *α*) *εἰ* c. indic. futu[ri] *Α* 293 *ἦ γάρ κεν δειλὸς καλεοίμην, εἰ δὴ ὑπ[εί]ξομαι*, cf. Naeg. h. l., *P* 417 *τό κεν κέρδιον ε[ἴη]*

εἰ μεθήσομεν, schol. V Ζηνόδ. 404—425 οὐ γράφει, Ω 56 εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, εἰ θήσετε, cf. ο 435, schol. BM πρέπον σεαυτῷ εἴρηκας· ἢ ἔοικε σὸν τὸ ἔπος εἶναι· ἢ εἴη ἂν καὶ τοῦτο τὸ ἔπος τῶν σῶν φλυαρημάτων, per εἰρωνείαν dicitur. In apodosi est ἄν c. opt. Φ 462 οὐκ ἂν μυθήσαιο, εἰ δὴ πτολεμίξω, cf. Hentze 143 146. Antecedit protasis Ω 297 εἰ δὲ δώσει Ζεύς, οὐκ ἂν κελοίμην, cf. ω 435. β) εἰ c. ind. perf. In apodosi nusquam legitur κέν, sed ἄν. Z 129 εἴ τις ἀθανάτων εἰλήλουθας, οὐκ ἂν θεοῖσιν μαχοίμην, cf. Hentze 146. γ) εἰ c. ind. praes. P 488 τῷ (v. l. τώ) κεν ἐλποίμην αἱρησέμεν, εἰ σύ γε ἐθέλεις, v. l. opt. ἐθέλοις, quem receperunt Bekk.², Faesi, Y 101 οὔ κε (v. l. pro με) νικήσει' (ex coni. Bentl., libri νικήσει vel -σῃ), οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι, cf. Spitzn. et Lange 59, adn. 14; N 57 τῷ κε ἐρωήσαιτε, εἰ καὶ Ὀλύμπιος ἐγείρει (v. l. εἴ κεν et ἐγείρῃ), cf. Hentze 146; O 51 τῷ κε Π., καὶ εἰ βούλεται, αἶψα μεταστρέψειε. Antecedit protasis: Ξ 333 εἰ λιλαίεαι εὐνηθῆναι, πῶς κ' ἔοι; Ω 661 664 665 666 εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι, ὧδέ κε θείης (v. l. θήσεις), ἐννῆμάρ κε γοάοιμεν, τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινῦτό (v. l. δαίνυτό) τε λαός, ἑνδεκάτῃ δὲ ποιήσαιμεν, cf. Hentze 146; υ 316 εἴ με κτεῖναι μενεαίνετε, καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν κέρδιον εἴη, v. l. ἦεν, schol. Vind. 133 γρ. εἴη, ὃ καὶ κρεῖττον, cf. λ 358; Bekk. v. 311—319 expunxit. In apodosi est ἄν c. opt. ι 277 οὐδ' ἂν ἐγὼ πεφιδοίμην, εἰ μὴ θυμός με κελεύει, v. l. κελεύοι, cf. Herm. II 26 et Lange 156 s. Antecedit protasis: M 69 εἰ ἀλαπάζει, Τρ. δὲ ἵετ' ἀρήγειν (Did. οὕτως πᾶσαι, v. l. βούλετ', Eust. 893, 6 ἢ βούλετο νίκην), τ' ἂν ἐγώ γ' ἐθέλοιμι, λ 380 εἰ δὲ λιλαίεαι, οὐκ ἂν ἐγώ γε φθονέοιμι, I 437 εἰ βάλλεαι, πῶς ἂν λιποίμην; K 24 εἰ κελεύετε, πῶς ἂν λαθοίμην; δ) εἰ c. ind. praeteriti (aor. aut impf.) in protasi, in apodosi est opt. c. κέ, cf. Thiersch 333, 4, Krueger II 54, 3, 11. 11, 2. 12, 4, Hartung 55 257 s., Baeuml. 291, Aken § 61. αα) apodosis est in tempore praes., pro lat. coni. impf. α 236 οὔ κε ἀκαχοίμην (v. l. οὔ τι), εἰ δάμη, schol. Q ἂν ἐδαμάσθη ἤτοι ἀπέθανεν, οὐκ ἂν ἀκαχοίμην, ἤτοι ἐλυπούμην. B 81 εἰ ἄλλος ἔνισπεν, ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα, ubi miscentur duae structurae, cf. Naeg. h. l.; satis singulariter paraphr. εἰ εἶπε, ψεῦδος ἂν ἐλογιζόμεθα καὶ χωριζοίμεθα, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ὀκτώ (76—83), cf. schol. Ω 222; Ω 222 εἴ τις ἄλλος ἐκέλευεν (v. l. ἐκέλευσεν), ψ. κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα. ββ) apodosis est posita in tempore praeterito, pro lat. coni. plusqu., cf. Herm. 168 s. E 311 388 καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε (ἐξήγγειλεν), Ariston. καὶ ὁ χρόνος καὶ τὸ ῥῆμα ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο ἄν. Opt. praes.: P 70 ἔνθα κε ῥεῖα φέροι (v. l. φέρεν), εἰ μὴ ἀγάσσατο, Ariston. τοὺς χρόνους ἐνήλλαχε καὶ τὰ ῥήματα· δεῖ γὰρ φάναι, τότε δ' ἂν ῥᾳδίως ἔφερον. Enuntiatio igitur condicionalis habet formam interrogativam: Ξ 333 πῶς κε, γ 113 χ 12 τίς κε, 287 υ 43 πῇ κεν, σ 357 ἦ ἄρ κε, φ 195 ποῖοί κε, 367 τίς ἄν, I 437 K 243 ϑ 352 πῶς ἄν. In protasi legitur εἰ καί, sequitur in apodosi κέ N 57 593 ϑ 216, καὶ εἰ Δ 347 O 51 ν 291 χ 12; καί, in apod. ἄν: Π 747. Legitur οὐδέ κε - οὐδ' εἰ P 398 μ 77 87, οὐδ' εἰ - οὐδέ κεν ὡς 386 χ 63, οὔ κε - οὐδ' εἰ Y 101 (v. l.) δ 223, οὐκ ἄν - οὐδ' εἰ Θ 21 I 444 γ 227 δ 223 v. l., cf. γ 113 τίς κεν - οὐδ' εἰ. De hisce omnibus locis cf. Lange 163 ss., de οὐδ' εἰ Spitzn. ad Y 101, Krueger II 65, 5, 6. In protasi legitur εἴ περ (γάρ) υ 42 49, εἴ περ γάρ κε B 123 Θ 205 N 288 β 246, quibus in locis sequitur κέ c. opt., N 288 etiam ἄν c. opt.; αἴ κε est in protasi Δ 98 Ω 687 λ 105 ν 389. In sententiis negativis est κέ tantum I 386 416 M 324 325 N 287 289 v. l. P 398 Y 101 v. l. α 236 β 249 δ 223 μ 77 87 τ 590 χ 63, in sententiis affirmativis ἄν tantum in formula ἦ (σ') τ' ἄν M 69 X 20 Ψ 275 α 288 β 62 219 μ 138, praeterea Z 329 v. l. Π 747 Φ 560. Legitur εἰ μή in protasi, in apodosi κέ c. opt. E 311 388 P 70, οὐκ (οὐδ') ἄν c. opt. I 517 ε 177 ι 277 κ 342. αἶψά κε c. opt. in apodosi condic. enuntiationum legitur N 486 Π 624 P 159 162 ρ 315 σ 385, cf. μ 346. Duplicem habent protasin Ξ 333 Π 747, de β 250 v. Lange 146 s. — Nonnumquam protasis quidem adest, sed aliter conformata: 4) Nam saepe sunt enuntiationes relativae loco condicionalium. In sententia primaria est κέ c. opt., cf. Delbr. 224 s., Krueger 54, 14, 2, Lang p. 8 ss. a) ὅς c. opt. M 228 ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς εἰδείη, N 343 μάλα κε θρ. εἴη, ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν οὐδ' ἀκάχοιτο cf. ε 73, Ariston. ἤλλακται τὸ ῥῆμα, εἴη ἀντὶ τοῦ ἦν, α 228 νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ ὁρόων, ὅς τις μετέλθοι, schol. μέμψαιτο ἄν, ν 291 κερδαλέος κ' εἴη, ὅς σε παρέλθοι (Eust. 1741, 52 1742, 18. 19 -έλθῃ), ξ 402 οὕτω κέν μοι (schol. B ad N 824 et sch. HQ ad σ 79 κεν δή μοι) ἐυκλείη εἴη, ὅς σ' ἐπεὶ ἄγαγον, αὖτις δὲ κτείναιμι (δέ per anacol. add.), χ 138 καί χ' εἷς ἐρύκοι ἀνήρ, ὅς τ' ἄλκιμος εἴη, h. Ap. 151 φαίη κε, ὃς τότ' ἐπαντιάσειε, versum restituerunt B. Martin et Ilg.; codd. DFL οἳ τότ' ἐπαντία σεῖο, ABC οἳ δὴ τότ' etc., M οἳ τότ' ἐπ' ἀντιᾶσι, κ 383 τίς γάρ κεν ἀνήρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, τλαίη. Relativo est additum μή λ 489 βουλοίμην κ' ἐπάρουρος θητευέμεν ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, cf. N 343 ὅς ... οὐδ' ἀκάχοιτο, schol. H τινὲς (κε) πάρουρος, οὐκ εὖ, cf. E. M. 353, 35 et Eust. 1695, 36. Sententia primaria est negativa: Δ 539 ἔνθα κεν οὐκέτι ἀνὴρ ὀνόσαιτο, ὅς τις δινεύοι, cf. ϑ 239; Ariston. περισσὸς ὁ κέν, καὶ ῥῆμα καὶ χρόνος ἐνήλλακται, unde Aristarchum in iis fuisse censet Friedl. p. 7 qui in ἔτι offendentes legerunt ου κέ τι, paraphr. οὐκέτι ἐκφαυλίσειεν, Baeuml. p. 294 alii κεν ὀν. de re praeterita positum esse censent, I 125 126 267 268 οὔ κεν ἀλήιος εἴη ἀνήρ, ᾧ τόσσα γένοιτο, οὐδέ κεν ἀκτήμων, N 321 ἀνδρί κ' οὐκ εἴξειε Αἴας, ὃς θνητὸς εἴη, ψ 100 168 οὐ κ' ἄλλη ἀνδρὸς ἀφεσταίη (v. l. ἀποσταίη), ὅς οἱ ἔλθοι, cf. Ξ 91 μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνὴρ ἄγοιτο, ὅς τις ἐπίσταιτο, Nauck coniecit γ 319 ὅθεν οὐκ ἔλποιτό κε (pro γε librorum) θυμῷ ἐλθέμεν, ὅν τινα ἀποσφήλωσιν ἄελλαι, sed non est necessaria coniectura, cf. Faesi ad γ 231. Antecedit relat. tantum δ 223 ὃς τὸ καταβρόξειεν, οὔ κεν βάλοι δάκρυ (v. l. οὐκ ἄν). In sententia primaria est ἄν c. opt.: in sententia affirmativa tantum Z 329 σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ, ὅν τινά που ἴδοις sic Aristarchus, v. l. εἴ τινα v. Did.; in negativis: Z 521 οὐκ ἄν τίς τοι ἀνήρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, ἀτιμήσειε, N 117 οὐδ' ἂν ἐγώ γε ἀνδρὶ μαχησαίμην, ὅς τις μεθείη, cf. ϑ 239 ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔ τις ὄνοιτο, ὅς τις ἐπίσταιτο. Antecedit relat. tantum δ 223 ὃς

τὸ καταβρόξειεν, οὐκ ἂν (v. l. pro οὔ κεν) βάλοι δάκρυ. b) In sententia primaria est κέ c. opt., in enuntiatione relat. κέ c. coni. τ 579 φ 77 ὃς δέ κε ἐντανύσῃ (Eust. -σει) καὶ διοϊστεύσῃ (v. l. -σει), τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην (Eust. 1878, 37 τούτῳ ἅμ' ἑποίμην), Lang p. 10: ,würden die W. καὶ δ. π. fehlen, so wäre ἑσπ. κεν nur subi. Stellvertretung e. Fut., insofern Einer gewiss ῥηΐτ. ἐντ.; ob aber Einer auch wirkl. durch alle 12 Axtöhre schiessen wird, ist fraglich'; h. Merc. 488 ὅς δέ κεν ἐρεείνῃ, μὰψ αὔτως κεν θρυλλίζοι corr. Ruhnk., plurimi codd. θρυλίζοι, h. Merc. 549 ὅς δέ κε ἐθέλῃσι (v. l. -ήσει) ἐξερεείνειν, φήμ', ἁλίην ὁδὸν εἶσιν, ἐγὼ δέ κε δεχοίμην, Lang p. 10 huc pertinere putat Ξ 191 ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, ὅττι κεν εἴπω, ἦέ κεν ἀρνήσαιο, sc. ὅττι κεν εἴπω; Υ 250 ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις (v. l. -ῃς), Hoffm. qu. hom. § 191, 2 censet part. κέ, cum postea illata sit, facile eici posse, Bekk.[2] scripsit ὁπποῖον ϝείπ., expunxit v. 248—50. c) In enuntiatione relat. est indic. Ρ 629 ἤδη μέν κε, καὶ ὃς νήπιός ἐστι, γνοίη, v. l. μέν γε, sed cf. Spitzn., potuit εἴη pro ἐστί dici, Η 456 ἄλλος κέν (Eust. 691, 18 δή) τις δείσειε νόημα, ὅς σέο ἀφαυρότερος, sc. ἐστί (ἀθετ. v. Ariston.), η 212 οὕς τινας ἴστε, τοῖσίν κεν ἰσωσαίμην. 5) In protasi est particula ὅτε, cf. Krueger II 54, 17, 3, Lange 159 s., Delbr. 235. a) ὅτε c. opt. λ 375 καί κεν ἐς ἠῶ ἀνασχοίμην, ὅτε τλαίης, ν 390 καί κε τριηκοσίοισιν μαχοίμην, ὅτε μοι ἐπαρήγοις, schol. H ὑπονοεῖται ὁ στίχος, cf. Eust. 1744, 51; Bekk.[2] et Duentz. expungunt v. 391, sed cf. Lange 190 s.; β 31 ἀγγελίην ἔκλυεν, ἥν χ' ἡμῖν εἴποι, ὅτε πύθοιτο; cf. 43, Delbr. 41 ,die könnte er wohl sagen, angenommen, er erführe sie zuerst', μ 114 εἴ πως ὑπεκπροφύγοιμι, τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε σίνοιτο, cf. Lange 117; Θ 24 25 26 ὅτε δὴ (v. l. κεν v. Nauck) ἐθέλοιμι (Did. Ἀρίσταρχος ἐθέλωμι, quod minus probat Herm. 172), ἐρύσαιμι σειρὴν μέν κεν ἔπειτα δησαίμην, τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα γένοιτο, Ariston. Ζηνόδ. ἀμφοτέρους ἠθέτηκεν (25 s.), cf. Lehrs Arist. 168. Legitur ὅτε μή tantum: ψ 184 χαλεπόν κεν εἴη, ὅτε μὴ θεὸς θείη. In sententia primaria est ἄν c. opt.: ε 188 ἅσσ' ἂν ἐμοί περ μηδοίμην, ὅτε με ἵκοι. Sequitur ὅτε μή: Ξ 247 οὐκ ἂν ἱκοίμην οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι (v. l. -ει), π 196 οὔ πως ἂν μηχανόῳτο, ὅτε μὴ θείη. De ὅτε μή v. Spitzn. exc. XXVII pag. LIII, Herm. opusc. II 36. b) ὅτε (ὁππότε) c. coni. δ 649 τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος, ὁππότ' ἀνὴρ αἰτίζῃ; schol. PQ τί ἂν πράξειε αἰτοῦντος τοιούτου; Θ 24 v. l. ὅτε δὴ (v. l. κεν) ἐθέλωμι (sic Aristarchus, v. Did.), rectius ἐθέλοιμι (v. Herm. 172), ἐρύσαιμι. 6) Pro enuntiatis condicionalibus legitur ἀλλά. Δ 318 μάλα μέν κεν ἐθέλοιμι ὣς ἔμεν .., ἀλλ' οὔ πως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν (La Roche cum plerisque libris μέν τοι, Harl. μέν γε), Τ 415 νῶϊ δέ κεν ἅμα πνοιῇ θέοιμεν· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ μόρσιμόν ἐστι δαμῆναι, δ 595 596 καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀνεχοίμην ἥμενος, οὐδέ κέ μ' ἕλοι· ἀλλ' ἤδη ἀνιάζουσιν, Bekk.[2] delet κε, ν 147 αἶψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, ἀλλὰ ὀπίζομαι, ρ 561 αἶψά κ' ἐγὼ ἐνέποιμι, ἀλλὰ ὑποδείδια, h. Ap. 63 ἀσπασίῃ κεν (in codd. ABCDL pro μὲν) δεξαίμην· ἀλλὰ τρομέω, Baum.: Parisinos interpolatos esse (?) documento est eorum κέν, quo opus non erat; addito κέν vis est verborum: libenter reciperem, cf. Franke h. l. et Herm. ad v. 59; η 213 καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον κακὰ μυθησαίμην, ἀλλ' ἐμὲ δορπῆσαι ἐάσατε, φ 128 καί νύ κε δὴ τανύσσειε (codd. KPS pro ἐτάνυσσε), ἀλλ' Ὀδ. ἀνένευε, schol. ABLV ad Β 215 εὐκτικὸν ἀντὶ ὁριστικοῦ τοῦ ἐδόκει, ὡς τὸ Ε 388; W. C. Kayser Phil. XVIII 650 putat Aristarchum δὴ τανύσσειε legisse, sed v. La Roche h. U. 247 s. Pro κέ legitur ἄν: ο 513 ἄλλως σ' ἂν κελοίμην ἔρχεσθ'· ἀλλὰ σοὶ χεῖρον, ρ 186 ἦ σ' αν ἐγώ γε βουλοίμην λιπέσθαι· ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι. 7) Condicio participio expressa est, cf. Lang p. 12 s. Ζ 410 ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι, Ι 157 299 ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι (τοι τελέσειε) μεταλήξαντι χόλοιο, Π 16 τῶν κε μάλ' ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων (v. l. ἀκαχήμεθα), Χ 287 καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος γένοιτο σεῖο καταφθιμένοιο, schol. A. ἐν ἄλλῳ καί σφιν, Ω 418 θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών, Ω 661 664 665 666 εἰ δὴ ἐθέλεις, ὧδέ κέ μοι ῥέζων θείης (v. l. θήσεις) κε γοάοιμεν, κε θάπτοιμεν, κε ποιήσαιμεν, Hentze 146: der eigentl. condic. Vordersatz liegt im partic. ῥέζων, der Condicionalsatz mit εἰ δή im ind. gibt hier in nahezu causalem Sinne nur die für d. folgd. Gedanken nothwendige Voraussetzung; α 390 καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι Διός γε διδόντος ἀρέσθαι, μ 83 οὐδέ κεν ἀνὴρ τόξῳ διστεύσας σπέος εἰσαφίκοιτο (v. l. -ίκηται), σ 218 καί κέν τις φαίη ὁρώμενος. Est ἄν c. opt. γ 227 οὐκ ἂν ἐμοί γε ἐλπομένῳ τὰ γένοιτο. 8) Condicio omissa est, sed facile suppletur ex antecedentibus, cf. Lange 144 s. σ 2.. πῶς νῦν, εἴ τι πάθοι; σοί κ' (v. l. τ') αἶσχος πέλοιτο, σ 360 ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις, εἴ σ' ἀνελοίμην; ἔνθα κ' ἐγὼ παρέχοιμι, εἵματα δ' ἀμφιέσαιμι, π. τε δοίην, cf. φ 197 ποῖοί κ' εἶτ' εἰ ἔλθοι; ἦ κε μν. ἀμύνοιτ' ἦ Ὀδ.; Sequitur ἄν c. opt.: Ξ 336 πῶς κ' ἔοι, εἴ τις ἀθρήσειεν ... οὐκ ἂν νεοίμην, cf. schol. et Lange h. l. — Praecedit optativo cum κέ coniuncto optationis significatio, cf. Lange 41 ss., Lang 13 s., Delbr. 2.., Kropáček p. 15. a) αἲ γάρ vel εἰ γάρ. Β 3.. Δ 290 αἲ γὰρ δέκα μοι εἶεν (θυμὸς γένοιτο) τῷ κε τάχ' ἠμύσειε, δ 346 ρ 137 αἲ γὰρ ὁμιλήσειεν· πάντες κ' ὠκύμοροι γενοίατο, φ 2.. αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ· γνοίης (pauci libri χ' omittunt), φ 374 αἲ γὰρ εἴην (v. l. ἦα), τῷ κε πέμψαιμι, Eust. 1912, 55 ἀπέπεμψα, cf. ψ 23; γ 224 εἰ γάρ σ' ὣς ἐθέλοι (v. l. ἐθέλει) φιλέειν, . . . εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι φ., τῷ κέν τις ἐκλελάθοιτο, λ 502 sec. Zenod. (schol. H Vind. 133) εἰ (v. l. pro οὐ) γὰρ . . τοιόσδ' ἔλθοιμι, τῷ κε στύξαιμι cf. Lange Ρ 563 εἰ γὰρ δοίη· τῷ κεν ἐθέλοιμι, ν 2.. αἲ γὰρ τοῦτο τελέσειε· γνοίης χ', χ' alii omittunt, α 266 εἰ γὰρ σταίη· τοῖος ἐὼν ὁμιλήσειεν· πάντες κ' ὠκύμοροι γενοίατο, ο 53.. 164 (ἀθ.) τ 310 αἲ γὰρ τοῦτο τετελεσμένον εἴη· τῷ κε γνοίης. Pro κέν legitur ἄν c. opt. ρ .. εἰ γὰρ γένοιτο· οὐκ ἄν τις ἵκοιτο, cf. Hentze 141. b) αἴθε vel εἴθε. Π 723 αἴθε φέρτερος εἴην, τῷ κε ἀπερωήσειας, Η 158 εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, τῷ κε τάχ' ἀντήσειε, schol. V interpr. ἀντήσεν ἄν, cf. Lange p. 47 adn., Χ 42 43 αἴθε .. γένοιτο· τάχα κέν ἑ ἔδοιεν· ἦ κε ἄχος ἔλθοι (v. l. ἔλθῃ), cf. τ 569; Aristarchus ἔδοιεν, quem sequuntur Spitzn., Herm. (op. II 24), Bekk., La Roche, cum τάχα κεν omnibus fere locis c. opt. iungatur (cf. eund. h. l.), alii; v. l. ἔδοιεν et ἔδοιντο, cf. schol. B; η 332 333 αἴθε τελευτήσειεν· τοῦ μέν κεν ἄσβεστον κλέος εἴη, ..

δέ κε ἱκοίμην. In eiusmodi enuntiationibus nusquam legitur ἄν. c) εἰ. λ 502 εἰ ἐθέλοιμι, τῷ κε στύξαιμι, minus recte schol. BHQ ἐὰν ἠλθον, διὰ τοῦτό τινι στυγητὸν ποιήσαιμι, σ 375 εἰ δ' αὖ βόες εἶεν, τῷ κέ μ' (v. l. κ' ἔμ') ἴδοις, 379 εἰ δ' αὖ ὁρμήσειε, τῷ κέ μ' ἴδοις, οὐδ' ἂν ἀγορεύοις, minus recte Eust. 1851, 39 ὑποθετικῶς ἀναγνωστέον καὶ οὐκ εὐκτικῶς. Ο 51 εἰ μὲν φρονέουσα καθίζοις (schol. A ἐν ταῖς δικαιοτέραις θεοῖσιν), τῷ κε αἶψα μεταστρέψειε, γ 224 εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι (v. l. ἐθέλει) φιλέειν, τῷ κέν τις ἐκλελάθοιτο, ι 458 459 εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, τῷ κε (v. l. καὶ) ῥαίοιτο, κὰδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ λωφήσειε, Π 28 ν 381 εἴ μοί (v. l. δή) τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη, Nican. ἐπὶ τὸ εἴη ἤτοι στικτέον ἢ ὑποστικτέον, Friedl. p. 190 addit: ,Scilicet ὑπ. si pro relat. sumitur pron. τό, διαστολῇ post πίθοιο posita; στικτέον si pro demonstrativo: tum autem post πίθοιο ὑποστικτέον', paraphr. ἐὰν ἀκούσῃς, ὅτε ἂν ὠφελιμώτατον γένοιτο, cf. Lange 53; 103 εἰ πυθοίμην, ἄμφω κ' ἐπιμνησαίμεθα, sec. Lange 53 s. etiam λ 358 360 εἴ με ἀνώγοιτε μίμνειν, πομπὴν δ' (v. l. pro τ') ὀτρύνοιτε καὶ δῶρα διδοῖτε, καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν κέρδιον εἴη· καί κ' αἰδοιότερος εἴην, cf. Γ 41 316. Pro κέ legitur ἄν: σ 380 εἰ δ' αὖ ὁρμήσειε, τῷ κέ μ' ἴδοις, οὐδ' ἂν ἀγορεύοις (v. -εις), h. Ven. 243 εἰ ζώοις, οὐκ ἂν ἔπειτά μ' ἀμφικαλύπτοι, ο 317 εἴ μοι δοῖεν. αἶψά κεν εὖ δρώοιμι, cf. Lange 82 s. d) Deest particula optationis, cf. Lange 72—77. Ν 57 σφῶιν ὧδε ποιήσειεν, τῷ κε ἐρωήσαιτε, Θ 467 ο 181 οὕτω Ζεὺς θείη· τῷ κεν εὐχετοῴμην, Ξ 108 νῦν δ' εἴη, ὅς ἐνίσποι· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, ξ 196 εἴη νῶιν ἐδωδή, ἄλλοι δ' ἔποιεν· ῥηιδίως κεν ἔπειτα οὔ τι διαπρήξαιμι, cf. Lange ;, aliter Aken § 211; ξ 504 ὡς νῦν ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη· δοίη κέν τις, schol. H ᾧ ὁ Ἀθηνοκλῆς προηθέτει (503—6). ἀφανίζουσι γὰρ τὸ χωρίον τοῦ αἰνίγματος διαῤῥήδην αἰτοῦντος, cf. Eust. 1769, 10; Bekk.[2] exemxit; α 266 τοῖος ἐὼν ὁμιλήσειεν· πάντες κ' ὠκύμοροι γενοίατο, h. Ap. 65 δεξαίμην· ὧδε δέ κεν γενοίμην Steph. coni., libri γ' ἐροίμην, h. Merc. 270 μή τις τοῦτο πύθοιτο· καί κεν δὴ θαῦμα γένοιτο. Pro κέ est ἄν Ω 213 ἔχοιμι· τότ' ἂν τιτὰ ἔργα γένοιτο, schol. A Ἀπολλόδωρος καὶ Καλλίστρατος τιτά, ὥστε τρία εἶναι, ἐπίῤῥημα τὸ τότε καὶ σύνδεσμον τὸν ἂν καὶ ὄνομα τὸ τιτά. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ἄντιτα παραλαμβάνει. οὕτω καὶ οἱ πλείους. μελλήσει δὲ λείπειν τὸ ἂν ἐν τῇ συντάξει, ἐπιζητοῦντος τοῦ γένοιτο εὐκτικοῦ τὸ τοιοῦτο. scripserunt ἂν τιτὰ Bekk. 1 et 2, Baeuml., Dind., Doederl., Koechly, cf. Krueger II 54, 3, 9, Hentze l. Praecedunt optativo c. κέ: e) formulae optandi cum ὡς coniunctae. Χ 287 ὡς κομίσαιο. καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος γένοιτο σεῖο καταφθιμένοιο, schol. A ἐν ἄλλῳ καὶ σφιν, 244 ὡς ἔλθοι κεῖνος· τῷ κέ τοι διασκεδάσειεν, φ 202 ὡς ἔλθοι· γνοίης χ' (pauci libri omittunt), cf. Lange 74, adn. 89. f) quaestiones praecedunt, quibus optatio continetur. Δ 94 97 ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, Λ. υἱὲ δαΐφρον; τλαίης κεν . ., πᾶσι δέ κε(ν) Τρ. χάριν ἄροιο. τοῦ ἂν δὴ φέροιο, Nic. δαΐφρον: τελεία ἐνταῦθα εἰς τὸ ἴον, cf. Friedl.; Doederl.: ,versibus 94—6 maximus post βασιλῆι interrogationem, quae protaseos loco esset sequenti φέροιο', sed cf. Lange 75. Praecedit ἄν (οὐκ ἄν) c. opt. Κ 212 οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιτο ἐλθεῖν, εἴ ἕλοι ἢ πύθοιτο; ταῦτά τε (v. l. pro κε) πύθοιτο, καὶ ἔλθοι ἀσκηθής· μέγα κέν οἱ κλέος εἴη, Nic. ἤτοι διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐλθεῖν, ἵνα στίζωμεν ἐπὶ τὸ Ἀχαιούς καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς εὐκτικῶς τε λεγόμενα τὰ ἑξῆς ταῦτά τε π. πύθ. ἢ στικτέον ἐπὶ τὸ ἐλθεῖν καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς· εἴ τινα ἕλοι, ἵν' ὑποστίζωμεν ἐπὶ τὸ ἐσχ. [καὶ σφίσιν] καὶ Ἀχ. καὶ πύθ. καὶ ἀσκηθής, τοῦ λόγου τοιούτου γενομένου· εἰ ἕλοι καὶ γνοίη τί βουλεύονται, καὶ ταῦτα πυθόμενος ὑποστρέψειε, μεγάλην ἂν ἔχοι δόξαν. Doederl. ,εἴ τινα usque ad ἀσκηθής protasis est apodoseos μέγα κ. κ. εἴη, interrupta per parenthesin ταῦτά κε π.', sed cf. Lange 76; Κ 211 ταῦτά κε πύθοιτο, rectius videtur scribere v. l. ταῦτά τε, quam Ven. in textu habet et Nicanorem scripsisse veri simile est, cf. Friedl. h. l., τε receperunt Spitzn., Duentz., Am., defendit Lange 76; Γ 53 οὐκ ἂν δὴ μείνειας; γνοίης χ' (v. l. θ'), χ 134 οὐκ ἂν δή τις ἀναβαίη; τῷ κε τάχ' ὕστατα τοξάσσαιτο cf. χ 78. Praecedit quaestio c. opt. c. κέ coniuncta: σ 360 ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις; ἔνθα κ' ἐγὼ παρέχοιμι, εἵματα δ' ἀμφιέσαιμι, π. δὲ δοίην. Praecedit ὄφελες: Γ 41 αἴθ' ὄφελες ἀπολέσθαι, καί κε τὸ βουλοίμην, cf. λ 358 υ 316, schol. BL ἐβουλόμην ἂν τοῦτο, β 185 σὺ καταφθίσθαι ὤφελες. οὐκ ἂν ἀγόρευες. οὐδέ κε ἀνιείης, cf. scholl. et Hentze 141. Itaque post formulas optandi τῷ κε legitur saepissime: post αἲ (εἰ) γάρ Β 373 Δ 290 Ρ 563 γ 224 ο 537 ρ 164 τ 310 φ 374, αἴθε (εἴθε) Η 158 Π 723, εἰ Ο 51 γ 224 ι 453 λ 502 σ 375 379, deest part. optationis: Ν 57 (ποιήσειεν) Θ 467 ο 181; ὡς ρ 244; οὐκ ἄν - τῷ κε χ 134. g) Praecedit imperativus, sequitur opt. cum κέ coniunctus, ubi quis quae vel futura esse sumit vel fieri iubet enuntiat. α) κέ est copulatum c. prima pers. Π 44 δός μοι τὰ σὰ τεύχεα. ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες ὤσαιμεν, cf. Λ 802. In locis qui sequuntur alter iubetur sua officia praestare, alter qui alloquitur, opt. c. ἄν declarat quae ipse sit facturus (cf. Delbr. 203): μ 387 σὺ φάεινε τῶν δέ κ' ἐγὼ νῆα κεάσαιμι (pauci libri δέ τ'), φ 113 μὴ παρέλκετε. καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ πειρησαίμην (v. l. -σομαι), υ 326 μὴ τὸν ξεῖνον στυφελίζετε. Τηλεμάχῳ δέ κε ἐγὼ φαίην, χ 262 ἀκοντίσατε (252), ἤδη μέν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄμμι, Delbr. 203: ,die Worte des Od. setzen gewisserm. emphatisch die Rede des Ag. fort, der 248 seinerseits die Freier aufgefordert hatte'. β) 2. pers. sequitur: Ι 303 304 ἄλλους ἐλέαιρε· ἦ γάρ κε κῦδος ἄροιο. νῦν γάρ χ' Ἕκτορ' ἕλοις cf. Δ 95; Λ 802 τεύχεα δότω. ῥεῖα δέ κ' ὤσαισθε (v. l. ὤσεσθε), cf. Π 44; Ariston. ἀθετοῦνται ἀμφότεροι (802 s.) καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται. γ) 3. pers. Μ 344 ἔρχεο, κάλεσσον· ὃ γάρ κ' ἄριστον εἴη, cf. Μ 357; δ 753 εὔχε' Ἀθηναίῃ· ἢ γάρ κεν σαώσαι (v. l. σαώσῃ, σαώσει, v. supra), cf. schol. P, π 391 φ 161 μνάσθω· ἡ δέ κ' (v. l. δ' ἂν) ἔπειτα γήμαιθ'. In sententia negativa opt. c. κέ legitur tantum ξ 155 εὐαγγέλιον ἔστω· πρὶν δέ κε οὔ τι δεχοίμην, cf. schol. BQ. Legitur in sent. affirm. ἄν c. opt. tantum Ν 741 κάλει ἀρίστους· ἔνθεν δ' ἂν ἐπιφρασσαίμεθα et π 391 φ 161 v. l. μνάσθω· ἡ δ' ἂν (pro δέ κ') ἔπειτα γήμαιθ', in sent. negat. Θ 21 ἐξάπτεσθε· ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ'. Pro imper. orationis rectae legitur infin. qui pendet ex aliquo alio verbo Β 12 29 66 θωρῆξαί ἑ κέλευε (σ' ἐκέλευσε)·

νῦν γάρ κεν ἕλοι (ἕλοις), cf. etiam Friedl. Ariston. 17; Ζηνόδ. συντέτμηκεν vv. 60—70, cf. Ariston., Μ 357 ἠνώγει κεῖσ' ἴμεν· ὃ γάρ κ' ἄριστον εἴη, Κ 57 ὀτρυνέω ἀνστήμεναι, αἴ κ' ἐθέλῃσιν ἐπιτεῖλαι· κείνῳ γάρ κε πιθοίατο (v. l. πιθ.), cf. Wolfii Prolegg. XXXIV; π 153 εἰπεῖν ταμίην ὀτρυνέμεν· κείνη γάρ κεν ἀπαγγείλειε, schol. H νοθεύονται vv. 152 s. h) praecedit coniunctivus cohortativus. Κ 345 ἐῶμεν παρεξελθεῖν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἕλοιμεν, cf. Lang p. 16 adn. et p. 29, Ξ 79 ὁρμίσσομεν· ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα, κ 269 φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν, π 305 γνώομεν· καί κέ τεο δμώων πειρηθεῖμεν, schol. Vind. 133 πειρηθῶμεν· πειρηθείημεν, V διάπειραν ληψώμεθα, schol. HMQ Vind. 56 133 τὸ τέο (HMQ Vind. 133 τε) ἀόριστον. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ κέ ὁ τόνος. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ἑτεοδμώων. τινὲς δὲ οὕτως, ὅτεο δμώων, cf. Hes., χ 78 ἐπὶ δ' αὐτῷ ἔχωμεν, εἴ κέ μιν ἀπώσομεν, ἔλθωμεν δέ, βοὴ δὲ γένηται (v. l. γένοιτο)· τῷ κε τάχιστα τοξάσσαιτο, cf. χ 134 et Lang p. 16. i) praecedit futurum, cf. Delbr. 202 ss.; sequitur α) part. κέ cum prima pers. opt. consociata. γ 365 εἶμι· ἔνθα κε λεξαίμην ibi, ut sumo, cubabo, Nitzsch: ‚der Opt. mit ἄν steht gewisserm. statt des Fut. bei Vorsätzen, die nicht sofort ausführb. sind, deren Ausführung erst noch etwas vorausgehn muss'; τ 598 λέξομαι. ἔνθα κε λεξαίμην (v. l. ἔνθ' ἄν), ο 313 315 πλάγξομαι (v. l. πλάζομαι). καί κ' εἴποιμι, καί κε μιγείην (v. l. κεν), ο 449 452 οἴσω χρυσόν· καὶ δέ κεν δοίην· τόν κεν (pauci libri τὸν δέ κεν vel τὸν δέ κ') ἄγοιμι, ὃ δ' ὕμιν ἄλφοι, Duentz. censet κεν non pertinere ad ἄλφοι: der Opt. steht von der blossen Mögl., sed cf. Hartung 272, Krueger II 69, 8, 4; ο 506 κάτειμι. ἠῶθεν δέ κεν παραθείμην, I 157 δώσω. ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι cf. 299; Ω 370 οὐδέν σε ῥέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον ἀπαλεξήσαιμι, v. l. ἠδέ κεν, Eust. 1354, 65 ἀλλὰ καί, μ 347 αἶψά κεν τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν (v. l. ἔνθα καθεῖμεν), Δ 171 173 ἀλλά μοι ἄχος ἔσσεται· καί κεν (Bekk. Anecd. 1155 ἤ κεν) ἱκοίμην· κὰδ δέ κεν λίποιμεν, cf. Β 160 176; h. Merc. 549 ἄλλην ὁδὸν εἶσιν, ἐγὼ δέ κε δεχοίμην. Sequitur β) 2. persona. Β 176 φεύξεσθ', κὰδ δέ κεν λίποιτε, I 303 304 τίσουσ'· ἦ γάρ κέ σφι κῦδος ἄροιο. νῦν γάρ χ' ἕλοις cf. Δ 95; potest etiam referri ad praecedentem imper. ἐλέαιρε, v. supra. Sequitur γ) tertia persona. Λ 205 v. l. ἔκ τοι ἐρέω· ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσαι, opt. recepit La Roche, plurimi coni.; Β 160 φεύξονται, κὰδ δέ κεν λίποιεν, cf. Lang 16 s., Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς (160—162), καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται. Ζ 410 χήρη ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, I 299 δώσει. ταῦτά κέ τοι τελέσειε, Γ 255 μαχήσονται. τῷ δέ κε νικήσαντι ἕποιτο· οἱ δ' ἄλλοι ναίοιμεν, I 61 v. l. διίξομαι· οὐδέ κέ τίς μοι ἀτιμήσει', opt. pro fut., quod est in codd., receperunt Heyne, Bekk.², Duentz., fut. fidentius loquenti imprimis convenit, cf. Spitzn. h. l., I 416 ἐπὶ δηρόν μοι αἰὼν ἔσσεται, οὐδέ κε κιχείη (v. l. κιχείῃ cf. Spitzn.), Ariston. ἀθετεῖται, Did. οὐδὲ παρὰ Ζηνοδ. ἐφέρετο, ζ 285 ὥς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνείδεα γένοιτο (v. l. δ' ἄν), schol. ἀθετοῦνται στίχοι ιδ' (275—88). Sensum habet futuri σ 166 θυμός μοι ἐέλδεται. παιδὶ δέ κεν εἴποιμι, schol. H συμβουλεύσαιμι ἄν. Praecedit fut., sequitur αν c. opt. α) in sententiis affirmativis. Ο 69 κτενεῖ. ἐκ τοῦ δ' ἂν τεύχοιμι, schol. ἡ διπλῆ σὺν ἀστερίσκῳ, schol. V Ζηνόδ. (vv. 64—77) οὐδ' ὅλως ἔγραφεν, Bekk. vv. 56—77 expunxit, Χ 10 ὣς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν κέρδιον εἴη, ζ [285] v. l. ὣς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δ' ἂν (pro δέ κ') ὀνείδεα γένοιτο, φ 329 ὣς ἐρέουσ', ἡμῖν δ' ἂ ἐλ. γένοιτο. β) in sententiis negativis. Λ 301 οὐ μαχήσομαι· τῶν δ' ἄλλων, . . . τῶν οὐκ ἂ τι φέροις, Ξ 344 νέφος ἀμφικαλύψω· οὐδ' ἂ διαδράκοι ἠέλιος. k) Praecedit coniunctivus qui habet sensum futuri: Ζ 456 457 ὅτε κέ τις ἄγηται· καί κεν ὑφαίνοις, καί κεν φορέοις pauci libri ὑφαίνῃς et φορέῃς, Η 41 ἤν πε καλέσσεται, οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι ἐπόρσειαν, α 380 β 145 αἴ κε Ζεὺς δῷσι . . . νήποινο κεν ἔπειτα ὄλοισθε, β 334 335 τίς οἶδ' εἰ ἀπό λῃται; οὕτω κεν ὀφέλλειεν πόνον· κτήματα γά κεν δασαίμεθα, οἰκία δὲ δοῖμεν, schol. οὕτως αὐξήσει· ἢ ἐν εἰρωνείᾳ, οὕτως μείζονα παρέξ κακά, h. Cer. 141 143 144 ἵνα ἐργάζωμαι. κ κεν τιθηνοίμην καὶ τηρήσαιμι καί κε στορ σαιμι καί κ' ἔργα διδασκήσαιμι (Herm. facil potuisset κέ omittere). l) Praecedit κέ c. opt. sequitur fut. Ω 664 665 666 ἐννῆμάρ κε γοάο μεν, τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινῦτο (v. δαίνυτο) τε λαός, ἑνδεκάτῃ δέ κε ποιήσαιμε τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν, Δ 173 κὰδ δ κεν λίποιμεν· σέο δ' ὀστέα πύσει, Ζ 410 ἐμ δέ κε κέρδιον εἴη· οὐ γὰρ ἔσται θαλπω Γ 255 τῷ δέ κε νικήσαντι ἕποιτο· οἱ δ' ἄλλ ναίοιμεν, τοὶ δὲ νέονται, cf. Naegelsb. h. Κ 212 μέγα κέν οἱ κλέος εἴη, καί οἱ ἔσσετ cf. etiam Ζ 456 457. Sequitur fut. c. κέ co iunctum ρ 546 τῷ κε θάνατος γένοιτο, οὐ κέ τις ἀλύξει (v. l. ἀλύξοι). Praecedit ἄν: δ ρ 158 ἅ μ' εἰρωτᾷς, οὐκ ἂν ἄλλα παρὲξ ποιμι, οὐδ' ἀπατήσω, cf. Hentze 144; sequi fut. c. κέ (potest vero esse coni. aor.) δ 78 Ζη οὐκ ἄν τις ἐρίζοι· ἀνδρῶν δ' ἤ κέν τίς μ ἐρίσσεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Neque minus opt. c κέ copulatus his locis accedit ad significatione futuri: Φ 412 οὕτω κεν ἐξαποτίνοις, Delbr. ‚im Sinn e. drohenden Vorherverkündigung', ξ αἶψά κε καὶ σὺ παρατεκτήναιο, εἴ τις δοίη l. αἶψά τε), Delbr. ‚im Sinn e. auf die Zuku bezügl. Vermuthung: du wirst dann gewiss au schnell etwas erfinden', Faesi censet apod enuntiationis condicionalis esse, sed v. Lan 391 s. Vaticinia continentur locis ρ 546 547 κε καὶ θάνατος γένοιτο, οὐδέ κέ τις ἀλύ (v. l. ἀλύξει et ἀλύξαι v. supra), τ 558 v μνηστῆρσι φαίνετ' ὄλεθρος, οὐδέ κέ τις ἀλύ (pro ἀλύξει), Ν 815 ἦ κε φθαίη πόλις ἀλοῦ ε 34 ἤματί κ' εἰκοστῷ Σχερίην ἵκοιτο, v. l. Did. χωρὶς τοῦ κε αἱ κοινότεραι· κ' delever Bekk.² et Nauck cum Eust. 1521, 17 ut digamm restituerent; opt. c. κέν legitur, quia tempus advenit Scheriam subiectum est Neptuni vo tati et periculis instantibus; Duentz.: ‚Opt. mit von der durch d. Willen des Schicksals in Z kunft erfolgenden Handlung.' Opt. cum ἄν c iunctus habet quandam significationem fut a) prima persona. α) in sententiis affirmati I 417 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν παραμυθήσ μην, cf. Ο 45 ἐγὼ παραμυθησαίμην omiss Τ 205 ἦ τ' ἂν ἐγώ γε ἀνώγοιμι, cf. Φ 56 μέν κεν φεύγω, αἱρήσει με. εἰ δ' ἂν ἐά ἑσπέριος δ' ἂν (v. l. ἄρ') ἀπονεοίμην. β sententiis negativis. Υ 426 οὐδ' ἂν ἔτι πτώσσοιμεν, v. l. ἄρ', Did. Ἀρίσταρχος διὰ ἄν, cf. Krueger II 54, 3, 9; Spitzn. defendit

ı. v.; Φ 358 οὐδ' ἂν ἐγὼ μαχοίμην. b) altera persona. Tantum in sententiis negativis. Imperativi instar sunt talia. Ξ 126 τῷ οὐκ ἂν ἀτιμήσαιτε (v. l. ἀτιμήσητε), non dubitat, quin Graeci maiorum memores ipsi honorem habituri sint, cf. Α 301; υ 135 οὐκ ἄν μιν ἀναίτιον αἰτιόῳο, Hentze 143 ,die im Opt. mit ἄν ausgedr. Erwartung kommt e. Abmahnung gleich', Β 250 τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις, καὶ προφέροις νόστον τε φυλάσσοις, non verba facies i. e. noli verba facere, recte Hentze 143: darum wirst du doch wohl nicht, cf. etiam Merkel 266 279, Aken § 60, Baeuml. 293. Aliter schol. BL διὰ τοῦτο εἰ μὴ τοιοῦτος εἴης, οὐκ ἂν... δημηγοροίης, cf. Naegelsb. et Delbr. 211, 325 τῷ οὐκ ἂν θάνατόν προφύγοισθα (v. l. -ησθα). c) tertia persona. Tantum in sententiis negativis. Ι 375 ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις ἐξαπάφοιτ', Τ 209 πρὶν δ' οὔ πως ἂν ἐμοί γε εἴη. Quae indicantur opt. c. κέ coniuncto pendent ex alia re quam futuram esse aut veri simile est aut speramus aut quam tempore futuro fieri posse putamus, cf. Delbr. 207 ss. Ι 157 ... ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι (κέ τοι τελέσειε) μεταλήξαντι χόλοιο, Α 100 τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν, schol. Ζηνόδ. γρ. αἴ κέν ... γελοῖον δὲ διστακτικῶς λέγειν τὸν μάντιν, δ 637 τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην, Herm. Vig. 901: ,nos: davon möchte ich eines einfahren'; σ 28 ἂν κακὰ μητισαίμην κόπτων, χαμαὶ δέ κε ὀδόντας ἐξελάσαιμι, v. l. ἐκ, Did. σχεδὸν πᾶσαι χ. δέ κε, χ 350 καί ... ν Τηλ. τάδε γ' εἴποι (Eust. 1929, 30 εἴπῃ): ... erat Phemius Telemachum pro se verba factu... m esse, cf. Delbr. 208. Ρ 105 εἰ ἐρυσαίμεθα· ... κῶν δέ κε φέρτατον εἴη, schol. ὡς ἐν κακοῖς ... ὅτ' ἂν εἴη φέρτατον τὸ ῥύσασθαι τὸν νεκρὸν ... Ἀχιλλεῖ. Opt. iungitur cum part. ἄν: τ 348 ... μὴ γρηῦς ἔστι· τῇδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ...ασθαι (v. l. οὐκ ἄν), ponit Ulixes talem anum esse, σ 22 μή σε φύρσω· ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ ... μᾶλλον εἴη, ω 435 λώβη ἐστί, εἰ μὴ τισόμεθ'. ... κ ἂν ἐμοί γε ἡδὺ γένοιτο, ἀλλὰ μετείην, ... 27 ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην, Merkel 268 ,ich ...ss ihn nur strafen'; Ameis ὅν pron. relat. ...se putat. Res futura ne fiat impeditur alia re; ...lbr. ,die Kraft der fut. Aussage ist dad. ge... ochen, dass das Eintreten durch e. and. Ereign. ... e. and. Gedanken gehindert wird'. Γ 410 ... σε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι, νεμεσσητὸν δέ κεν ..., Ω 463 οὐδ' Ἀχ. ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη, cf. Ξ 336 οὐκ ἂν νεοί... ν, νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη, χ 489 ἐνείκω, ... δ' οὕτω ἔσταθι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη, τ ... οὐκ οἴομαι ὄνειρον ἐλθέμεν· ἦ (v. l. εἰ) ... ἀσπαστὸν γένοιτο, cf. Χ 43. Optativi c. ἄν ... iuncti nullum exstat exemplum. Delbr. 211 ... pertinere putat Β 250. Ceteris locis opt. ... κέ explicatur fingere nos aliquid tempore fu... fieri aut fieri posse, ,fingirte Situation u. ...sse Möglichkeit', cf. Delbr. 211 ss. Huc per... et etiam ea affirmatio quae optativo c. κέ ...fertur cum modestia quadam. a) prima per... a. α) in sententiis affirmativis. ξ 406 πρό... φρων κεν δὴ (v. l. δή κεν) ἔπειτα λιτοίμην, ... tasis supplenda est ex v. 405 κτείναιμι φ. ... πὸ θυμὸν ἑλοίμην, h. Ven. 153 βουλοίμην ... ἔπειτα δῦναι, etiamsi Apollo tela sua mit... Franke maluit καὶ ἔπειτα, σ 229 v. l. οἶδα ... λά τε καὶ τὰ χέρεια· μέγας δέ κε νήπιος ... (pro πάρος δ' ἔτι ν. ἦα), schol. HQ μέγας ἀνόητος εἴην, εἰ μὴ νοῶ ἐσθλὰ κτλ., schol. H ἠθέτει καὶ Ἀρίσταρχος, α 390 καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι Διός γε διδόντος ἀρέσθαι cf. scholl., Ξ 244 ἄλλον κεν κατευνήσαιμι, cf. v. 247 s., Υ 367 καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι μαχοίμην, Τ 415 νῶϊ κεν ἅμα πνοιῇ θέοιμεν, cf. v. 411 s., Ω 437 σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε Ἄργος ἱκοίμην, Χ 253 ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην te, ut sumo, interficiam, cf. Delbr. 200. Affirmatio cum modestia profertur Ν 238 νῶϊ καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι, schol. BL ἐπιστάμεθα, cf. sch. A et Spitzn. h. l.; paraphr. δυναίμεθ' ἄν, Τ 218 κρείσσων εἰς, ἐγὼ δέ κε σεῖό γε προβαλοίμην, pro γε v. l. κεν vel κε quam recepit La Roche ed. min.; Spitzn. ,Part. κέ iteratur a multis, et ea singulari loquentis modestiae possit convenire', h. Cer. 141 143 144 καί κεν καλὰ τιθηνοίμην καὶ τηρήσαιμι καί κε στορέσαιμι καὶ κ' ἔργα (Herm. ,facile potuisset κέ omittere') διδασκήσαιμι sec. Vossii coni., in cod. διαθήσαιμι, de ceterorum coni. vide Buecheler h. l. β) in sententiis negativis. h. Merc. 364 οὐκ ἴδον, οὐδέ κε μηνύσαιμ', οὐδ' ἂν ἀροίμην, cf. 264. b) altera persona. α) in sententiis affirmativis. h. Cer. 395 ὣς μὲν γάρ κεν ἐοῦσα (scribit Buech. pro κε νέουσα et addit: praestat sane κε μένουσα) deinde est lacuna (Herm. verbum optativi modi excidisse credit, plurimi supplent μένοις), tum καὶ ναιετάοις e Vossii coni. pro cod. ναιετάεις, δ 599 v. l. σὺ δέ κε χρόνον ἐρύκοις (pro με χρ. ἐρύκεις), Aristarchus scripsit σὺ δέ κε cf. schol. H; veri simile videtur Nitzschio h. l. Aristarchum ἐρύκοις scripsisse (cod. H opt. suprascripto εις), protasis supplenda est ex v. 598 ἀλλ' ἀνιάζουσιν, γ 117 πρίν κεν ἀνιηθεὶς ἵκοιο, schol. HMQ οὐδ' εἰ . . ἐρωτῴης, ἀνιαθείης ἂν καὶ ἀπέλθοις, ἀλλὰ παραμένοις (sed cf. Lange 171, adn. 247). ἐμοὶ δ' οὐ δοκεῖ τοιαύτη εἶναι ἡ ἀπόδοσις, ἀλλ' οὕτως ἔχει ὁ λόγος· τίς ἂν διηγήσαιτο; οὐδ' εἰ ἐξερέοις, δύναιτό τις μυθ., εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς ,πρὶν . . . ἵκοιο', καταλιπὼν τὴν διήγησιν διὰ τὸ μῆκος, schol. M πρίν κεν ἀνιηθεὶς· πρὶν ἀκούσαις. Referendum πρίν videtur ad οὐκ ἄν τις πάντα μυθήσαιτο quae insunt verba in quaestione v. 114, cf. Lange l. l., Ι 57 νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ πάις εἴης, Ω 418 θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών, δ 547 ἤ κεν κτεῖνεν· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσαις, cf. Aken Grundzüge § 210; β 86 ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, opt. correctura videtur esse, cf. Baeuml. 164, Am. app. h. l.; receperunt Wolfius, Herm. (p. 39 ,recte, si signum interrogandi apposuisset'), Nitzsch (aliter iudicat ad ε 361), Bekk. 1 et 2, Duentz., Faesi, Baeuml., Dind., Nauck; v. l. ἐθέλεις, cod. Harl. ἐθέλοις δὲ καί, Am. ἐθέλεις δ' ἐκ μ. ἀνάψαι, μ 102 πλησίον ἀλλήλων· καί κεν διοϊστεύσειας. In formulis φαίης κε et οὐδέ κε φαίης legitur κέ c. opt., cf. Krueger II 61, 3, adn., Delbr. 212, Baeuml. 294, Lang 21 s. Γ 220 φαίης κε (v. l. κεν) ζάκοτόν τιν' ἔμμεναι diceres, crederes; Ariston. τὸ φαίης τὴν φαντασίαν ἔχει (Δ 699 Ο 544) ὡς πρὸς τὴν Ἑλένην λεγόμενον· κατὰ μέντοι γε Ὁμηρικὴν συνήθειαν ἐκληπτέον ἐν ἴσῳ τῷ ἔφη τις ἄν, ὡς Δ 223 ἀντὶ τοῦ ἴδοι τις ἄν, paraphr. εἶπες ἄν, Ο 697 φαίης κ' ἀκμῆτας ἄντεσθαι, Ariston. ὡς πρός τινα διαλέγεται. οὐκ ἔστι δέ. ἀλλ' ἔστι φαίη τις ἄν, paraphr. εἶπες ἄν, cf. ψ 135 σ 218 h. Ap. 163. β) in sententiis negativis, tantum in formula οὐδέ κε φαίης

v. supra. *Δ* 429 ἴσαν, οὐδέ κε φαίης τόσσον λαὸν ἕπεσθαι, Ariston. ὡς πρὸς ὑποκείμενον πρόςωπον λέγει ἀντὶ τοῦ οὐδὲ φαίη τις ἄν, paraphr. οὐδ' ἂν ὑπολάβοις, *P* 366 μάρναντο, οὐδέ κε φ. οὔ ποτε ἠέλιον σῶν ἔμμεναι, paraphr. οὐδ' ἂν εἴπες, *Γ* 392 κεῖνος ἐν θαλάμῳ· οὐδέ κε φαίης τόν γ' ἐλθεῖν, Ariston. ὡς πρός τινα λέγει μὴ ὑποκειμένου προςώπου, ἀντὶ τοῦ φαίη τις ἄν, cf. eund. ad *Ξ* 58, paraphr. οὐδ' ἂν εἴποις, γ 124 μῦθοι ἐοικότες, οὐδέ κε φαίης νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι. Quaeritur utrum φαίης omnibus locis ad incertam quandam personam referendum et nostro 'man' vertendum sit nec ne. Illud probat Delbr. 212 et recte addit de γ 124 Nestorem dicere non potuisse: du redest so vernünftig, dass du nicht glauben solltest, ein junger Mann könne so vernünftige Worte führen; *Γ* 392 φαίης cum Langio p. 20 ad Helenam referendum esse puto, aliter iudicant Krueger II 61, 3, adn., Delbr. l. l. Optativus hac in formula haud raro dictus est de re praeterita: *Γ* 220 *Δ* 429 *O* 697 *P* 366. Ariston. tum dicit οὐδέ κε φαίης esse pro ἔφη τις ἄν, tum pro φαίη τις ἄν, cf. Friedl. p. 8, v. etiam Lang p. 22. c) tertia persona. α) in sententiis affirmativis. *H* 125 ἦ κε μέγ' οἰμώξειε, supplenda est protasis ex v. 129, repetitur apodosis verbis mutatis v. 130, cf. Herod. 7, 159; h. Ap. 153 πάντων κεν ἴδοιτο χάριν, τέρψαιτο δὲ θυμόν, supple ὃς τότ' ἐπαντιάσειε ex v. 152; λ 330 πρίν κεν καὶ νὺξ φθῖτο (v. l. φθίτο et φθεῖτο), schol. V φθεῖται· ἐπιλίποι, protasis suppletur ex v. 328 πάσας οὐκ ἂν μυθήσομαι, ὅσσας ἴδον, δ 651 τί κεν ῥέξειε ἄλλος, ὁππότ' αἰτίζῃ; χαλεπόν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη, Thierschius Gr. 334, 3 g minus recte interpr. εἰ ἀνήναιο τὴν δόσιν, χαλεπὸν ἂν εἴη, ν 141 οὔ τί σ' ἀτιμάζουσι· χαλεπὸν δέ κεν εἴη, de ψ 184 χαλεπὸν δέ κεν εἴη, ὅτε μὴ θεὸς θείη v. supra; *I* 601 μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε· χαλεπὸν δέ κεν εἴη, schol. γράφεται κάκιον, receperunt χαλ. Bekk.², La Roche, Nauck; β 74 ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη cf. v. 73, υ 316 βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη τεθνάμεν ἢ ὁράασθαι (schol. Vind. 133 γρ. εἴη, ὃ καὶ κρεῖττον, v. l. ἦεν), minus bene καί . . εἴη pro parenthesi accipitur, sed v. s. βούλομαι pag. 237, cf. etiam λ 358 et σ 166; de *H* 456 ἄλλος κέν (Eust. 691, 18 δή) τις τοῦτο δείσειε νόημα v. supra; *Λ* 654 τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο, δ 644 δύναιτό κε (v. l. τε, Eust. 1512, 38 γε) καὶ τὸ τελέσσαι, Herm. 140 post τελέσσαι signo interrogationis posito dicit: ,putemne eum adeo hoc ausum esse? Est enim haec forma talis, ut sententiam cuiusquam exquirat de eo, quod recta oratione per indicativum dicimus, δύναται τοῦτο τελέσσαι'; rectius exclamatio videtur esse, Merkel 426 ,wer sollte es meinen', ε 73 ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν θηήσαιτο ἰδὼν καὶ τερφθείη, pauci libri ἔνθα δ'. Sunt qui θηήσ. de re praeterita esse censeant (cf. Delbr. 213), sed cf. Faesi h. l. et Lang 26; ϑ 195 καί κ' ἀλαὸς διακρίνειε τὸ σῆμα, ι 131 οὔ τι κακή γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα, ι 133 μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν, ι 134 μάλα κεν βαθὺ λήιον ἀμῷεν, ξ 325 τ 294 καί νύ κεν (v. l. καὶ νῦν) ἐς δεκάτην γενεὴν βόσκοι (pauci libri βόσκει), cf. schol. BHQ, ρ 514 οἷ' ὅ γε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι ἦτορ, cf. Lange 29; h. Ap. 163 φαίη δέ κεν αὐτὸς ἕκαστος φθέγγεσθαι, cf. v. 151; *Y* 243 v. l. Ζεὺς ἀρετὴν ὀφέλλει τε μινύθει τε·

ὁ γάρ κ' ὄχ' ἄριστος ἁπάντων, schol. ἐν ἄλλῳ
ὁ γὰρ κάρτιστος, Spitzn. ,nescio cur Heynio il-
lud melius videatur, praesertim cum schol. A
vulgare apponat, idque ab omnibus probatur
huic quidem sententiae maxime conveniat'; δ 69
ἥ τ' ἐστὶ δίκη βασιλήων· ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσ
βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη: Hentze 138 ,die erst
im Coni. ausgedr. Möglichkeit ist die zunäch
erwartete, die zweite eine überhaupt vorgestellte'
cf. Delbr. 127, Kropáček p. 52; v. etiam Har
tung Part. II 262, Aken Temp. u. Mod. § 5
adn., Thiersch 353, 6. *P* 506 v. l. οὐ Ἕκτορ
μένεος σχήσεσθαι ὀίω πρίν γε βήμεναι, ἢ
αὐτὸς ἁλῴη vel ἁλοίη (plurimi libri ἁλώῃ) mu
tata constr. pro ἢ αὐτὸν ἁλῶναι, cf. β 374 s
opt. receperunt Bekk.¹, Spitzn., Duentz., Dind
Baeuml., Doederl. β) in sententiis negativi
Ω 439 v. l. οὔ κέν (pro οὐκ ἄν) τίς τοι πο
πὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο, protasis supplen
est ex v. 437; *Ψ* 308 v. l. ἐδίδαξαν· τῷ κ
(pro καί) σε διδασκέμεν οὔ τι μάλα χρεώ, μ
οὐδέ κεν ἀνὴρ τόξῳ ὀιστεύσας εἰσαφίκοι
(v. l. εἰςαφίκηται), μ 107 οὐ γάρ κεν ῥύσαιτ
σ' ὑπὲκ κακοῦ οὐδ' ἐνοσίχθων, *Y* 358 οὐδέ
Ἄρης, οὐδέ κ' Ἀθήνη ἐφέποι στόμα καὶ π
νέοιτο, *Ξ* 53 ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, οὐ
κεν ἄλλως Ζεὺς αὐτὸς παρατεκτήναιτο, ϑ 1
σοὶ εἶδος ἀριπρεπές, οὐδέ κεν ἄλλως οὐ
θεὸς τεύξειε, *M* 381 μαρμάρῳ, ὃ κεῖτο· οὐ
κέ μιν ῥέα χείρεσιν ἔχοι ἀνήρ, οὐδὲ μ
ἡβῶν, οἷοι νῦν βροτοί εἰσι, Hentze h. l. o
cum κέ coniunctum de re praeterita dictum
putat, *M* 447 τὸν (λᾶαν) οὔ κε δύ' ἀνέρε ἀρισ
ῥηιδίως ὀχλίσσειαν, οἷοι νῦν βροτοί εἰσι,
E 303 ubi κέ omissum est, ψ 187 ἀνδρῶν δ'
κέν τις ζωὸς βροτός, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, ῥεῖα μ
οχλίσσειεν (multi libri οὐκ ἄν), *Ω* 565 566
γάρ κε τλαίη (v. l. κεν, sed cf. Did. ἔξω τ
ν ὁ κέ σύνδεσμος) βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μ
ἡβῶν· οὐδὲ ἂν λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆα ῥεῖα μ
οχλίσσειε (Ven. τ' suprascripto κ'), υ 211
γνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλως ὑποσ
χύοιτο βοῶν γένος (v. l. ἄλλῳ), Eust. 1889,
1890, 3 ὑποσταχύωτο, 1890, 4 οὐδὲν δὲ ἐκώλ
εἴ περ ἤθελεν εἰπεῖν καὶ ὑποσταχύοιτο, ω 10
ἔδυτε πάντες ὁμήλικες; οὐδέ κεν αλλως κριν
νος λέξαιτο ἀρίστους (v. l. ἄλλος), cf. *Ξ* 53 ϑ 1
Θ 143 ἀνὴρ δέ κεν οὔ τι Διὸς νόον εἰρύσσαι
schol. BLV οὐκ ἂν μεθελκύσαι οὐδὲ μεταθ
π 243 οὐδέ κεν εἴη ἄνδρε δύω πολλοῖσι μ
σθαι cf. γ 227; ψ 125 σὴν ἀρίστην μῆτιν φ
ἔμμεναι, οὐδέ κέ τίς τοι ἄλλος ἐρίσειε, A
§ 54 p. 39 ,ist im Stande', δ 64 οὔ κε κ
τοιούςδε τέκοιεν. Opt. c. κέ de re praete
est dictus *M* 58 ἔνθ' οὔ κεν ῥέα ἵππος
τιταίνων ἐσβαίη, Zenod. et Aristoph. καββ
ν 86 πρύμνη θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἴ
ὁμαρτήσειεν, *M* 465 δοῦρ' ἔχεν. οὔ κέν
μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας (v. l. pro ἄν),
starchus οὔ κέν τίς μιν ἐρύκακεν, cf. D
Nauck opt. c. κέν recepit. ἄν c. optati
a) prima persona. α) in sententiis affirmati
β 77 τόφρα γὰρ ἂν ποτιπτυσσοίμεθα, ἕω
ἀπὸ πάντα δοθείη, protasis supplenda est
v. 76 εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, γ 232 βουλοί
δ' ἂν ἐγώ γε ἐλθέμεναι cf. ρ 186 h. Ven.
schol. ἀθετοῦνται στίχοι ἑπτά (232—8); f
suppletur optat. *Ξ* 245 ἄλλον μέν κεν ῥεῖα
ευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα, *Ω*
σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε Ἄργος ἵκοι
β) in sententiis negativis. π 85 κεῖσε δ' ἂν

μιν ἐῶμι ἔρχεσθαι, v. l. ἐάσω, sequitur γάρ, cf. Hentze 143, Z 141 οὐδ' ἂν θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι, Θ 210 οὐκ ἂν ἐθέλοιμι Διὶ μάχεσθαι, ἐπεὶ .., Y 134 οὐκ ἂν ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι, ἐπεὶ . ., π 318 οὐκ ἂν ἐθέλοιμι πειράζειν, π 400 οὐκ ἂν κατακτείνειν ἐθέλοιμι, cf. I 444; h. Ven. 239 οὐκ ἂν σε ἑλοίμην εἶναι, h. Merc. 264 οὐκ ἂν μηνύσαιμι, cf. v. 364 οὐδέ κε μηνύσαιμι, h. Merc. 264 364 οὐκ (οὐδ') ἂν μήνυτρον ἀροίμην. b) altera persona. α) in sententiis affirmativis. Δ 232 ἦ γὰρ ἂν νῦν ὕστατα λωβήσαιο, protasis ex praecedentibus facile suppletur, cf. Krueger II 54, 12, 5; Ariston. τὸ δυνητικὸν ἀντὶ παρεληλυθότος ὁριστικοῦ τοῦ λωβήσω παρείληπται, ὡς E 311, cf. Friedl. l. l.; optime vero poterat dicere: nunc postremum faceres, quia contumelia quam facit etiam tum videtur durare, cf. Aken Grundzüge §§ 58 1 et Naeg. h. l. Eadem verba recurrunt B 242, Ariston. πρὸς τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐλωβήσω ἄν, cf. Naeg.; Bekk.[2] expunxit. β) in sententiis negativis, in formulis οὐκ ἂν ἴδοις, γνοίης, ἔλοιο, cf. Krueger II 61, 3 adn., Delbr. 212, Baeuml. 294, Lang 20 s. E 85 οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, Ariston. ὡς πρός τινα διαλέγεται μὴ ὑποκειμένου προσώπου, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἄν τις ἔγνω, καὶ χρόνος ἐνήλλακται, si adesses, cognosceres, alii de re praeterita dictum esse censent; Δ 223 ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις, Ariston. οὐ πρὸς ὑφεστὸς πρόσωπον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἴδοι τις ἄν, cf. eund. ad 220; de η 293 οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα ἐρξέμεν (schol. H ἀντὶ γὰρ τοῦ ἔλποιτο, v. etiam Friedl. Ariston. p. 8) v. infra; 58 οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, Ariston. Ὁμηρικὸν τὸ ἔθος, ὥστε ἔξωθεν τὸ τίς προςλαμβάνειν, ἀντὶ τοῦ γνοίη τις ἄν· εἴωθε γὰρ καὶ μὴ ὑποκειμένου προσώπου πρὸς ὃ γίνεται ὁ λόγος, οὕτως χρῆσθαι, addit Friedl. p. 8: ubi si dixit, οὐδ' ἂν γ. esse pro οὐδὲ γνοίη τις ἄν, non uti debebat pro ἔγνω τις ἄν, minus accurate locutus est, quoniam hoc loco ad id tantum intentus, voculae τίς omissionem personaeque permutationem notaret, enallages modorum nullam rationem habuit, cf. Merkel 280; mihi videtur h. l. Nestor Agamemnonem, qui saucius remanserat, locutus esse: si adesses, cerneres; ρ 455 οὐ γ' ἂν δοίης, Hentze 143: von dir, den ich eben als unverständigen erkannt habe, lässt sich nicht erwarten, dass du geben wirst, cf. Merkel 266. Optativus his in formulis de praeterita re est dictus Δ 223 E 85 (?). c) tertia persona. α) in sententiis affirmativis. ζ 300 καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο. β) in sententiis negativis. Γ 54 οὐκ ἄν τοι χραίσμοι scripsit Bekk., placere videtur Nauckio pro coni. χραίσμῃ, protasis suppleri facile potest, cf. Hentze 136 s.; N 324 ἀνδρὶ κ' οὐκ εἴξειε Αἴας, ὃς θνητός εἴη. οὐδ' Ἀχιλλῆι χωρήσειεν, δ 78 βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι, Hentze 143 ‚als Ausdr. e. auf Gründe gestützten Erwartung', cf. E 172; τ 107 γύναι, οὐκ ἄν τίς σε νεικέοι, P 711 οὔ πως γυμνὸς ἐὼν μάχοιτο, cf. Hentze 135; ρ 387 πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα, σ 414 322 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ χαλεπαίνοι, recte Dammius p. 92: ‚lenius moderatiusque praecipit amicis, ne irascantur', sequitur imperativus, A 271 κείνοισι δ' ἂν οὔ τις τῶν οἳ νῦν βροτοί εἰσιν μαχέοιτο, haud scio an nemo illis certet, cf. Herm. 160 et Baeuml. 299; Ω 439 οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο, ο 321 δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος, τ 286 οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βρ. ἄλλος, cf. Γ 223; ι 241 οὐκ ἂν τόν γε ἅμαξαι ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν, ψ 187 v. l. ἀνδρῶν δ' οὐκ ἄν τις βροτός, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, ῥεῖα μετοχλίσσειεν (pro οὔ κεν), Ω 566 οὐδὲ γὰρ ἂν λάθοι, οὐδέ κε μετοχλίσσειε neque lateret, alii: latuisset; Y 247 οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο, Γ 66 ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο, cf. Merkel 280; I 372 οὐδ' ἂν ἐμοί γε τετλαίη, ρ 268 οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο, υ 392 δόρπου δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο, h. Cer. 157 τάων οὐκ ἄν τίς σε ἀπονοσφίσσειεν, h. XIX 16 οὐκ ἂν τόν γε παραδράμοι ὄρνις, Θ 451 οὐκ ἄν με τρέψειαν ὅσοι θεοί εἰσιν, ubi cum ironia quadam Iupiter modestius loquitur, paraphr. οὐκ ἄν μ' ἐκώλυσαν, Merkel 280 ‚mich, wie ich hier stehe, erschüttern nicht'. Opt. c. ἄν de re praeterita est dictus Γ 223 οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆί γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος cf. 220; M 465 v. l. δοῦρ' ἔχεν· οὐκ ἄν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας (pro κεν), Aristarchus οὔ κέν τίς μιν ἐρύκακεν, cf. Did. Legitur κέ c. opt. in enuntiationibus disiunctivis (cf. Krueger II 65, 1, 8): ξ 183 184 ἤ τοι κεῖνον ἐάσομεν, ἤ (v. l. εἴ) κεν ἁλώῃ ἤ (v. l. εἴ) κε φύγοι καί κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρ., opt. scribunt Bekk. 1 et 2, Dind., Baeuml., v. l. ἁλώῃ, φύγῃ, ὑπέρσχῃ, coni. receperunt La Roche, Faesi, Am., Nauck; Duentz. scribit ἁλώῃ, sed φύγοι et ὑπέρσχοι, v. eund. h. l.; Herm. opusc. II 31 ἁλώῃ, φύγοι, ὑπέρσχῃ, La Roche optativos praeferret, si meliorum librorum fide niterentur, sed cf. eund. h. U. 236; Σ 308 στήσομαι, ἤ κε φέρῃσι κράτος ἤ κε φεροίμην (Vrat. A. ἠὲ φερ., Syr. ἤ κε φέροιτο, quod Bekk.[2] recepit, v. La Roche, cf. ο 300, Hartung Part. II 287, Herm. II 31 IV 81 s.) utrum gloriam sibi paraturus sit (id quod ut proximum exspectatur), an ego vincere possim, cf. Delbr. 128; Hentze 154 s. ‚die letztere Mögl. wird durch d. folgd. Gedanken begründet, ebenso lässt Hectors Selbstgefühl kaum zu diese Mögl. als die unwahrscheinlichere, die erstere als die, deren Eintritt er erwarte, anzusehen'. Ponitur κέ c. opt. saepe in interrogationibus. α) Enuntiata condicionalia habent formam interrogativam. σ 357 ξεῖν', ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην (v. l. ἐθέλεις), φ 195 197 ποῖοί κ' εἶτ' (v. l. ἦτ') ἀμυνέμεν, εἴ ποθεν ἔλθοι καί τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκαι (v. l. -κοι, schol. H γρ. ἐνείκῃ); ἦ κε (v. l. κεν) μνηστ. ἀμύνοιτ' ἦ Ὀδυσῆι; Eust. 1907, 44 γραψάντων τινῶν, ποῖοί κ' εἶτέ, ἀντὶ τοῦ ἐστέ, Ξ 333 εἰ λιλαίεαι, πῶς κ' ἔοι, εἴ τις ἀθρήσειε θ. τε πεφράδοι; Nic. ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς εἰ νῦν ἐν φ., ἵνα ὑποστίζωμεν κορυφῆσι καὶ ἅπαντα, στίζωμεν δὲ μετὰ τὸ πῶς κ' ἔοι, εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς εἴ τις ν. θ. αἰειγ., καὶ ὑποστίζωμεν ἀθρήσειε, πεφρ., ἵν' ἡ ἀπόδοσις οὐκ ἂν . . . δῶμα. οὕτως δὲ ἔσονται ἀνταποδοτικαὶ περίοδοι ἀμφότεραι ὀρθαί, τοιαῦται· εἰ . . βούλει, πῶς ἂν ἐνδέχοιτο; ἡ δὲ ἑτέρα· εἴ τις ἴδοι καὶ εἴποι, οὐκ ἂν ἔλθοιμι. ἢ ἀνεστραμμένας αὐτὰς ποιητέον, συνάπτοντα οὕτως· ποῖον . . ἔειπες, εἰ . . λιλαίεαι, Doederl. ita distinxit ‚ut haec protasis sit interrogationis: πῶς κ' ἔοι; quomodo id fieri possit? et mox εἰ πεφράδοι protasis apodoseos οὐκ ἂν νεοίμην'. Ariston. ἀθ. στίχοι ια' (317—327), Bekk. expunxit; de hoc loco cf. Hentze 146, de hisce locis omnibus Lange 144 s.; γ 113

τίς κεν μυθήσαιτο, οὐδ' εἰ ἐξερέοις; schol. HMQ τινὲς οὕτως· οὐδ' εἰ ἐρωτῴης, ἀναθεὶς ἂν καὶ ἀπέλθοις, ἀλλὰ παραμένοις ἂν δηλονότι ψυχαγωγούμενος ὑπὸ τῆς ποικιλίας τῶν διηγημάτων· ἐμοὶ δὲ οὐ δοκεῖ τοιαύτη εἶναι ἡ ἀπόδοσις, ἀλλ' οὕτως ἔχει ὁ λόγος· τίς ἂν διηγήσαιτο; οὐδ' εἰ ἐξερέοις, δύναιτό τις μυθ., εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς ‚πρίν . . ἵκοιο', καταλιπὼν τὴν διήγησιν διὰ τὸ μῆκος. Plurimi editores signum interrogationis post ἀνθρώπων ponunt, rectius videtur cum Lange 171 s. post Ἀχαιοί ponere; υ 43 εἴ περ κτείναιμι, πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι (Eust. 1881, 63 ποῦ ἄν); χ 12 τίς κ' οἴοιτο μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη, οἱ τεύξειν θάνατον; Lange 144 inter καί et εἰ supplet τίς κε τοῦτο οἴοιτο, μ 287 πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι, ἤν πως ἔλθῃ θύελλα (v. l. -φύγῃ); plurimi editores exclamationem esse censent. Huc referendum videtur esse κ 383 τίς γάρ κεν ἀνήρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, τλαίη, δ 649 τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος, ὁππότ' ἀνὴρ αἰτίζῃ; cf. schol. PQ. Pro κέ c. opt. legitur ἄν c. opt.: Ω 367 εἴ τίς σε ἴδοιτο, τίς ἄν τοι νόος εἴη; θ 352 πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι, εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο; schol. ὁ Ἀρίσταρχος πῶς ἂν εὐθύνοιμι; γράφει, οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ δῆσαι, sed cf. La Roche h. l.; Ι 437 εἰ μὲν δὴ βάλλεαι, πῶς ἂν ἔπειτα λιποίμην; Κ 243 εἰ μὲν δὴ κελεύετε, πῶς ἂν ἔπειτα λαθοίμην; β) ceterae interrogationes, in quibus est part. κέ iuncta cum opt., sunt hae (cf. Hartung 262 s., Kropáček 47 s., Delbr. 245—248, Lang 28 s. 34): 1) interrogandi particula est ἦ ῥα. θ 336 ἦ ῥά κεν ἐθέλοις (v. l. ἐθέλεις) εὕδειν; schol. H ἐν ἐνίοις ἀντιγράφοις οἱ δέκα στίχοι οὐ φέρονται (333—342). ο 431 ἦ ῥά κε νῦν ἕποιο; de σ 357 ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις v. supra. 2) κέ legitur in quaestione duplici: Ξ 191 ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, ἦέ κεν ἀρνήσαιο; φ 193 ἔπος τί κε μυθησαίμην, ἦ αὐτὸς κεύθω; aliter Am.: ich könnte euch ein Wort mittheilen; φ 197 ἦ κε (v. l. κεν) μνηστήρεσσιν ἀμύνοιτ' ἦ Ὀδυσῆι (v. supra); 3) τίς. Κ 303 τίς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειε, schol. B ad Κ 204 τελέσσει, inest in hoc loco notio optandi, ita ut idem fere significet atque utinam, Ρ 260 τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι (v. l. εἴπῃ); schol. ἐν ἄλλῳ τίς κ' ᾗσιν ἐνὶ φρ., v. l. ἄν, cf. Spitzn.; Ariston. Ζηνόδ. ἠθέτηκεν, Ρ 586 τίς κέ σ' ἄλλος ταρβήσειεν; de γ 113 τίς κεν μυθήσαιτο v. supra; δ 443 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτεϊ κοιμηθείη; κ 383 τίς κεν ἀνὴρ τλαίη; φ 259 τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ' (cod. A τιταίνετο); cf. χ 12 τίς κ' οἴοιτο; Τ 90 ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι (schol. B ἔξω τοῦ ν αἱ Ἀριστάρχου); quid facerem? δ 649 τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος; schol. PQ τί ἂν πράξειε (v. supra); 4) ποῖος. φ 195 ποῖοί κ' εἶτ' (v. l. ἦτ' et εἶτέ) ἀμυνέμεν; v. supra. 5) πῶς. Λ 838 πῶς κεν ἔοι τάδε ἔργα; sec. Cram. Epim. 367, 29 et schol. M Ω 22, libri τ' ἄρ' sive τ' ἄρ, receperunt κεν Bekk. 1 et 2, Faesi, Doederl., Nauck, cf. Krueger II 54, 3, 9; Thiersch proposuit § 352, 5 πῶς κ' ἄρ'. Did. Ζηνόδ. διὰ τοῦ η ἔην, Ρ 149 πῶς κε σαώσειας, Τ 81 ἀνδρῶν ἐν ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι ἢ εἴποι (Maxim. Tyr. ἀκούσῃ); cf. schol. A; ι 351 πῶς κέν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο (v. l. ἄν); de Ξ 333 πῶς κ' ἔοι, εἴ τις ἀθρήσειε v. supra, λ 144 εἰπέ, πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα (quaestio est directa); habet notionem optandi: ο 195 πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας μῦθον; Hentze in Am. ed. app. ‚die hier u. Ρ 327 bei Hom. einzige Verwendung des Frageworts erklärt sich wohl nur daraus, dass dasselbe ausser der den Verbalbegriff unmittelbar gleichs. materiell bestimmenden Bedeutung auf welche Weise auch verwendet w. kann nur in Bez. auf die Form des verbalen Ausdrucks. . . . Das Fragewort auch in den wünschenden Fragen dient z. Ausdr. der Mögl. der Vorstellung, so dass die zu Grunde liegende Anschauung ist: auf welche Weise ist es denkbar, giebt es nicht irgend e. Weise, wie du erfüllen möchtest'. Duentz. scripsit e coni. πώς = fortasse, sed cf. v. 203, Damm: ‚habet notionem encliticae; perficeres mihi aliquo modo id quod volo?' 6) πῇ. μ 287 πῇ κέν τις ὑπεκφύγο (v. l. -ῃ), υ 43 εἰ κτείναιμι, πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι (Eust. 1881, 63 ποῦ ἄν). de utroque loco v. supra. 7) πότε. Τ 227 πότε κέν τις ἀνα πνεύσειε πόνοιο; cf. 225 γαστέρι δ' οὔ πω ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς. Ponitur ἄν c. opt. 1) οὐκ ἄν cum opt. est imperativi insta vel coniunctivi cohort., cf. Hartung 274, Baeum 292 s., Hentze 140 s., Delbr. 245. Γ 52 οὐκ ἂν δὴ μείνειας Μενέλαον; v. Hentze h. l., 204 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις πεπίθοιτο; χ 1 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀναβαίη καὶ εἴποι; i his locis sequitur in apodosi κέ c. opt., cf. Lang 76 s.; Ε 32 οὐκ ἂν δὴ ἐάσαιμεν μάρνασθαι Ε 456 οὐκ ἂν δὴ ἐρύσαιο (= ἔρυσαι); Ω 2 οὐκ ἂν δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσσαιτε ταῦτά τ ἐπιθεῖτε; hac ratione dicendi h. l. iussum acri profertur; ζ 57 οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην; schol. HP Ῥιανὸς ἐφοπλίσσειαν, δμῶες δηλονότι, cf. Eust. 1551, 29 et Mayh Rhianus p. 75; Damm ‚an non sane mihi i strueres currum?' his verbis blandiens alloqu tur Nausicaa patrem; η 22 ὦ τέκος, οὐκ ἄν μ δόμον ἡγήσαιο; schol. HP Ἀριστοφάνης ἦ μοι. 2) τίς ἄν. Ι 77 τίς ἂν τάδε γηθήσει sensu negativo = οὔ τις ἄν γ., ε 100 τίς ἑκὼν διαδράμοι ὕδωρ; θ 208 τίς ἂν φιλέον μάχοιτο; cf. Hentze 143; κ 573 τίς ἂν θε οὐκ ἐθέλοντα ἴδοιτο; de Ω 367 εἴ τίς σε ἴδοιτ τίς ἂν δή τοι νόος εἴη; v. supra. 3) πῶς ἄ Hentze ad Am. ed. app. ο 195 ‚die Fragen m πῶς ἄν u. d. Opt. dienen dazu eine Insinuat abzulehnen. . . . Die Verschiedenh. des Sin der Fr. mit πῶς ἄν (ausgen. Ρ 327) u. κέ leu tet ein: jene sind ablehnend, diese wünschen α 65 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδ. λαθοίμην; cf. Κ 2 σ 31 πῶς ἂν νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο; de lo Ι 437 εἰ βάλλεαι, πῶς ἂν ἔπειτα λιποίμην; Κ 243 εἰ κελεύετε, πῶς ἂν ἔπειτα λαθοίμην; θ 352 πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι, εἴ κεν οἴχοι vide supra; Ρ 327 πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν ῥύσσαισθε Ἴλιον; Faesi: ‚die Frage drückt bei Spätern Wunsch u. Aufforderung aus: solltet, möchtet ihr doch', cf. Krueger II 3, 6; rectius Franke: ‚wie könntet ihr gar e der göttl. Fügung zuwider Il. retten? d. h. wal wenn etwa gar die Götter nicht, wie jetzt, günstig, sond. vielm. feindl. gesinnt wären, würdet ihr Il. nicht retten', cf. eund. h. l.

II. κέ cum opt. in sententiis secun riis. 1) post pronomina relativa, cf. Baeu Mod. 315 ss., Delbr. 38 s. 218 ss., Thiersch § 5 a, Krueger II 53, 7, 4. 54, 15, 5, Kropá p. 55 s., Merkel p. 269. a) Optativus potenti est in sententiis relat., quae funguntur mu enuntiationis finalis. Subiungitur α) futu Θ 291 θήσω γυναῖχ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος

ναβαίνοι, cf. Lang p. 17; opt. est potentialis; ; 241 ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἥσει, τῷ κεν ἐπισχοίης πόδας, Herodianus ἐπισχοῖες, cf. schol. ; Φ 336 εἴσομαι ὄρσουσα θύελλαν, ἥ κεν κήαι, riston. τὸ ἥ κεν ἀπὸ Τρ. ψιλῶς ἀνεγνωκὼς νόδ., Herod. προπερισπαστέον τὸ κῆαι· ἔστι ὸ ἀπαρέμφατον, sed cf. Hoffmann Φ et Χ l., ε 166 ἐνθήσω, ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι, 434 ποιήσεται λέοντας, οἵ κέν οἱ δῶμα φυλάσσοιμεν, β 192 v. l. σοὶ θωὴν ἐπιθήσομεν, ἥ κε τίνων ἀσχάλλοις (pro -ῃς), opt. recepit auck, σ 86 v. l. πέμψω σ' εἰς Ἔχετον, ὅς κ' τὸ ῥῖνα τάμῃσι μήδεά τε δώῃ (pro δώῃ), cf. iam Ω 733 (ἔνθα). β) imperativis atque coniunctivis adhortativis. τ 403 ὄνομ' εὕρεο τι κε θείης vel θεῖο (cf. La Roche), alii coni. ῃαι scripserunt, cf. Am. app. h. l. et Delbr. 130; 64 ἐρείομεν ὀνειροπόλον, ὅς κ' εἴποι (v. l. ῃ), Bentl. ὅς εἴποι, Bekk., quem secutus t Nauck, propter digamm. correxit ὅς εἴπῃ misso κε, Hoffm. quaest. hom. II p. 90 non necessariam esse particulam demonstravit (q. v.), l cf. Rumpf J. J. f. Ph. 81, 589 s. et Naelsb. h. l.; Η 342 ὀρύξομεν τάφρον, ἥ χ' ἐρυκοι, Hentze dicit his locis omnibus demonari ,die Absicht als die mögl. Folge der Handlung'; cf. υ 383 (ὅθεν). γ) subiungitur coniunctivo sententiae secundariae. ι 356 εἰπέ, ι τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε (v. l. καὶ) σὺ χαίροις, t. receperunt Faesi, Nauck; Faesi ,d. Opt. ist d. Sarkasmus des Polyph. ganz geeignet', l. χαίρῃς, coni. scripserunt plurimi; Ι 424 όφασθε, ὄφρα φράζωνται μῆτιν, ἥ κέ σφιν ας σόῳ sec. Bekk. qui, secutus est Aristarchum; rimi libri σόῃ, Doederl. σόῳ opt. putat esse, n potentialem requiri, non coni.; uni Faesio viur esse coni. δ) subiungitur optativo. Ω 149 ς κῆρύξ οἱ ἕποιτο, ὅς κ' ἰθύνοι (v. l. -ῃ et ει) ε (v. l. ἥ κε, cf. schol. A) ἄγοι, cf. Spitzn. h. l.; ierschio Gr. p. 683 κ' = καί videtur esse. ε) optivo cum κέ coniuncto. ι 127 οἵ κε κάεν νῆας, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα, Ω 150 v. ς κ' ἰθύνοι ἅμαξαν, ἥ κε (pro ἠδὲ et ἥ κε, schol. A) ἄγοι, Spitzn. ἣ δὲ καί, cf. eund. h. l. ndicativo praesentis. αα) sententia primaria negativa, cf. Krueger II 54, 3, 8. Ο 738 οὐ τι σχεδόν ἐστι πόλις, ᾗ κ' ἀπαμυναίμεσθα, 67 οὐδέ οἱ ἄλλοι εἴσ', οἵ κεν ἀλάλκοιεν, ὁ ε 17 142 ρ 146 οὐ γάρ πάρα ἑταῖροι, οἵ πέμποιεν, cf. Herm. 86; ι 126 οὐ γὰρ ἔνι τονες, οἵ κε κάμοιεν νῆας, Κ 166 οὔ νυ καὶ οι ἔασι, οἵ κεν ἐγείρειαν; Ε 192 Ξ 299 ἵπδ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιην (-ης), Did. ad Ξ 299 Ζηνόδοτος καὶ Ἀριφάνης ἔξω τοῦ κέ συνδέσμου, τῶν ἐπιης. Φ 103 v. l. νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς κεν (v. ro τις) φύγοι (pro φύγῃ), Ψ 345 v. l. οὐκ ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι οὐδὲ παρέλθοι, libri hat opt., editiones coni., La Roche ,παρέλθῃ a principio editum erat fortasse ex coniea'; Ariston. ὅτι ἀντὶ τοῦ ὃς ἂν ἕλοι σε, cf. dl. p. 10 ,optativos e legibus recentioris sernis si non necessario requirendos, attamen eoptandos esse fatendum est'; Spitzn. ,modopermutatio quamquam ferri potest, culpa en librariorum admissa videtur: etenim opt. ius reservabitur enuntiationi sequenti', cf. m Lange Part. εἰ p. 210 adn. 51; ζ 202 v. l. ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδὲ γένηται, ὅς κεν ῖτο (pro ἵκηται), v. supra, ω 189 οὔ πω οι φίλοι οἵ κε γοάοιεν, cf. Ε 484 (οἷον) et μ 282 (ἔνθα). Sensum habent negativum Ο 736 ἠέ τινάς φαμεν εἶναι ἀ. ὀπίσσω, ἠέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀμύναι; α 254 Ὀδυσῆος δεύῃ, ὅ κε χεῖρας ἐφείη (v. l. ὅ κεν, ὅς κεν, ὅς τις). Huc pertinet etiam β 53 v. l. ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι Ἰκαρίου, ὅς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο (pro ὥς κ'), cf. schol. H et P. ββ) sententia primaria est affirmativa. ο 518 ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι ὅν κεν ἵκοιο (v. l. ἵκηαι), π 257 εἰ δύνασαι ἀμύντορα μερμηρίξαι, ὅ κέν τις ἀμύνοι. η) subiungitur praeterito. Ω 37 τὸν οὐκ ἔτλητε σαῶσαι, ἰδέειν λαοῖσι, τοί κέ μιν κήαιεν καὶ κτερίσαιεν, Ω 744 οὐδέ τί μοι εἶπας ἔπος, οὗ τέ κεν αἰεὶ μεμνήμην (v. l. μεμνοίμην), β 31 ἀγγελίην ἔκλυεν, ἥν χ' ἡμῖν εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο (v. l. εἴπῃ); Delbr. 41: ,die könnte er uns wohl sagen, angenommen er erführe sie zuerst', cf. v. 43. b) pronomen relativum non fungitur munere particulae finalis. κέ c. opt. subiungitur α) futuris. Κ 307 δώσω ὅς τίς κε (v. l. κεν) τλαίη, οἷ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο i. e. τούτῳ ὅς, si quis audere possit, Hentze ,von dem nur eventuell eintretenden Falle', cf. Herm. opusc. II 35; Σ 271 v. l. ἀφίξεται ὅς κε φύγοι (pro φύγῃ), ο 448 v. l. οἴσω χρυσόν, ὅτις χ' ὑποχείριος ἔλθοι vel εἴη (pro ἔλθῃ), cf. Krueger II 54, 15, 5; Ι 397 v. l. τάων ἥν κ' ἐθέλοιμι (pro ἐθέλωμι) ποιήσομ' ἄκοιτιν, Aristarchus scripsit coni., cf. Friedl. Ariston. p. 10 adn., La Roche h. U. 251, Spitzn. h. l.; Herm. opusc. IV 172 ,rectius, ut in re vere futura, restitutus coniunctivus', cf. II 38. Subiungitur β) imperativis. δ 600 δῶρον, ὅττι κέ μοι δοίης (Nauck correxit δώῃς), κειμήλιον ἔστω (v. l. ἔσται), Merkel p. 266 ,quod, ut audivi, in animo habes mihi dare', Delbr. 227 ,angenommen du gäbest mir eines', Α 549 ὃν δέ κ' ἐγὼν (Eust. δ' ἂν) ἐθέλοιμι νοῆσαι, μή τι διείρεο, in libris est opt. (v. La Roche h. U. 250), coniunctivum ex coniectura dedit Wolfius, cf. Delbr. 141, Thiersch § 347, 5 a, verum tamen non ut vitiosum putandum esse optativum Herm. dixit IV 172, cf. II 38. γ) subiungitur coniunctivo sententiae secundariae. Ξ 91 μή τις ἀκούσῃ μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνὴρ διὰ στόμα ἄγοιτο, ὅς τις ἐπίσταιτο, h. Ap. 328 ὥς κε γένηται παῖς ἐμός, ὅς κε μεταπρέποι (cod. D -πει). δ) optativo. β 54 δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι (v. l. ἐθέλῃ et ἔλθῃ), coni. recepit Nauck, π 392 φ 162 ἣ δέ κ' ἔπειτα γήμαιθ' ὅς κε πόρῃ καὶ ἔλθῃ (v. l. ὅστις et ὅς κεν), π 392 libri omnes habent optativum, φ 162 plerique, alii εἴη pro ἔλθοι, La Roche et Nauck receperunt coni., ceteri opt., cf. Herm. IV 148, Krueger II 54, 14, 2. 15, 5, Lang p. 15; σ 166 παιδί κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε (v. l. γε) κέρδιον εἴη (v. l. ἦεν), cf. Delbr. 219; χ 138 v. l. καί χ' εἷς πάντας ἐρύκοι, ὅς κ' (pro τ') ἄλκιμος εἴη. ε) subiungitur indicativo praesentis. αα) sequitur enuntiatio relativa. Γ 235 ὁρῶ Ἀχαιούς, οὕς κεν ἐὺ γνοίην καί τ' οὔνομα μυθησαίμην, Ζ 49 Κ 380 Λ 134 κειμήλια κεῖται (ἔστι ἔνδον), τῶν κεν (v. l. καὶ) χαρίσαιτο πατήρ, εἴ (κεν) πεπύθοιτο, plurimi editores maiore interpunctione ante τῶν posita, τῶν pron. demonstrativum esse volunt, Ζ 452 οὔ μοι Τρώων μέλει, οἵ κεν πέσοιεν, nos: die dann wohl fallen werden, Κ 171 εἰσί μοι λαοί, τῶν κέν τις καλέσειεν, Π 16 ζώει μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, τῶν κε μάλ' ἀκαχοίμεθα (v. l. ἀκαχήμεθα) τεθνηώτων, ρ 580 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅ πέρ κ' οἴοιτο καὶ ἄλ-

λος, schol. ἅπερ ἂν καὶ ἄλλος ὑπονοήσειεν, cf. Delbr. 220; η 33 v. l. φιλέουσ' ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι (pro ἔλθῃ), schol. HQ ad ν 119 ὅτε κέν τις ἵκηται, Herm. II 35 dicit rectius esse coni. scribere, sim. iudicat Krueger II 54, 15, 5, cf. Aken Grundz. § 248; ν 214 v. l. τίνυται, ὅς κεν (pro ὅς τις Eust. 1739, 5) ἁμάρτοι (v. l. -τῃ), ο 21 v. l. κεῖνον βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν (pauci ὅστις) ὀπυίοι (pro ὀπυίῃ), Herm. opusc. II 33 ‚cum de ea sermo sit quae re vera habeat maritum, ὀπυίῃ scriptum oportebat', cf. Krueger l. l., ο 55 v. l. μιμνήσκεται ξεινοδόκου, ὅς κεν παρέσχοι (pro -σχῃ), de Α 60 Ζ 228 ν 342 v. infra. Sententia rel. est negativa ν 368 νοέω κακόν, τό κεν οὔ τις ὑπεκφύγοι (v. l. τὸ μὲν et ὑπεκφύγῃ, coniunctivus ap. Eust.) οὐδ' ἀλέαιτο (Ven. ἀλέατο); cf. etiam λ 366 (ὅθεν). ββ) praecedit sententia relativa. λ 149 ᾧ δέ κ' ἐπιφθονέοις, ὁ δέ τοι πάλιν εἶσιν (cf. 147 ὅν τινά κεν ἐᾷς, ὁ δέ τοι ἐνίψει), optativum receperunt Bekk.[1], Dind., Duentz., Baeuml., Faesi ‚durch d. Opt. wird dieser Fall als der wahrscheinl. nicht stattfindende mehr in die Ferne gerückt', v. l. ἐπιφθονέῃς, cf. etiam Kropáček p. 56; Baeuml. 320 ‚d. Opt. tritt hier mildernd ein für d. Coni. 147', coni. scribunt ceteri; Herm. opusc. II 35, qui opt. scripsit, addit: valde dubitari potest, an coni. dederit; si optativum, hoc dicet, si cui invideas: colloqui enim Ul. cum umbris cupiebat quaesieratque non quomodo eas arceret, sed quomodo perduceret ad colloquendum, cf. etiam Nitzsch h. l.; Ω 529 ᾧ μέν κ' ἀμμίξας δοίη Ζεύς, κύρεται, editores usque ad Wolfium scripserunt καμμίξας, qui κ' ἀμ. restituit; in libris δώῃ et δῴη, Wolfius ex coni. scripsit δοίη eumque sunt secuti Bekk.[1], Bothe, Spitzn., Dind., Koechly, Doederl., coni. ceteri, cf. La Roche ed. min. in app. h. l. ζ) subiungitur infinitivo praesentis. Ζ 228 v. l. πολλοὶ ἐμοὶ κτείνειν ὅν κε θεός γε πόροι (pro πόρῃ). η) infin. futuri. Α 60 v. l. ἄμμε ὀίω ἀπονοστήσειν, οἵ κεν φύγοιμεν (pro εἴ κεν), schol. Ζηνόδ. οἵ κεν γράφει, οὐ καλῶς· καλὴ γὰρ ἡ ἀπόγνωσις τῆς σωτηρίας, h. Cer. 444 462 ὑπέδεκτο τιμὰς δωσέμεν, ἅς κεν ἕλοιτο (ἕλοιο), v. 462 verba ἅς κε θέλησθαι adglutinata sunt in cod., quae verba cum tota sint a manu recentiore, auctoritatem habent nullam, quamobrem Ilg., Baum., Buecheler ἅς κεν ἕλοιο ex vv. 328 et 444 receperunt, Ruhnk. vero correxit ἅς κε θέλῃσθα, Ilg. ἅς κ' ἐθ., cf. Buecheler h. l. θ) infinit. aor. ν 342 v. l. κελεύω γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλοι vel κε θέλοι (pro κ' ἐθέλῃ vel ἐθέλει, v. La Roche). ι) Tempori praeterito (aoristo vel imperfecto subiungitur. αα) sententia relativa sequitur. h. Cer. 328 δίδον δῶρα τιμάς θ', ἅς κεν ἕλοιτο, versum emendavit e v. 444 Herm. pro cod. lectione ἅς κ' ἐθέλοιτο, Buech. versum perperam additum putat. Legitur κέ in sententia negativa: θ 280 πολλὰ ἐξεκέχυντο (δέσματα), ἠΰτ' ἀράχνια λεπτά, τά γ' οὔ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο (v. l. τά κ' et τά τ', Bekk. ‚τά κ'. an τά τ'?'), Ν 127 128 ἵσταντο φάλαγγες, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν οὔτε κ' Ἀθ. (v. l. οὔτε κεν et οὐδέ κεν), Hartungio II 312 multo accommodatius videtur οὔτ' ἂν καὶ Ἄρης, cf. etiam Nitzsch ad ε 361. ββ) praecedit sententia relativa. Ω 531 ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίη vel δῴη, λωβητὸν ἔθηκε (cf. v. 529 ᾧ μέν κε δοίη, κύρεται), optat. receperunt Wolfius, Bekk.[1], Bothe, Spitzn., Dind., Koechly, Doederl., v. l. δώῃ, coni. scribunt ceteri. Raro legitur in sententiis relativis ἄν cum opt. Optativi potent. in sent. rel., quae funguntur munere enuntiationis finalis, nullum exstat exemplum. ε 188 τὰ νοέω καὶ φράσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ μηδοίμην, ὅτε με χρειὼ ἵκοι (schol. Α 554 ἅσσα ἐμοί), cf. Lange Part. εἰ p. 160; Η 231 εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν qui tibi obviam ire possimus, ρ 586 οὐκ ἄφρων ὀίεται, ὅς περ ἂν εἴη, scribunt Bekk.[2], Faesi: quicunque est, wer immer er sein mag; quamvis coniunctivus usitatior sit tamen opt. ferri posse Faesi dicit; correxerunt εἴη Bekk.[1], Dind., Baeuml. secuti Herm. II 32 Axt coni. ὅς τις ἂν εἴη, v. l. ὥς περ quam re ceperunt Am., Duentz., La Roche, Nauck: Ο 4[...] ἴστω λέχος κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτ[ε] μὰψ ὀμόσαιμι, cf. Hentze 143; Ε 362 ἄχ[θο]μαι ἕλκος, ὅ οὔτασεν Τυδ., ὃς καὶ ἂν Διὶ μ[ά]χοιτο, Ε 457 οὐκ ἂν μάχης ἐρύσαιο Τυδ., [ὃς] καὶ ἂν Δ. μάχ.; σ 27 ὁ μολοβρὸς ἀγορεύει, [ὃν] ἂν κακὰ μητισαίμην minatur Irus se in eu[m] mala machinaturum esse, cf. Hentze in app. [et] Ameis. Sententia est negativa: Ν 127 ἵσταντ[ο] φάλαγγες, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετε[λ]θὼν οὔτε κ' Ἀθ. (v. l. οὔτε κεν et οὐδέ κεν) v. supra; de δ 204 (ὅσα) v. infra. In sententi[is] relativis κέ c. opt. iunctum est tantum, cum s[int] affirmativae praeter Ξ 91 θ 280 ν 368, ἄν o[m]nibus locis praeter Ο 40; ἄν κε in sent. n[eg.] legitur Ν 127 128. 2) post adiectiva et ad[v.] relativa. a) οἷος. Ε 484 οὔ τί μοι τοῖ[ον] οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν Ἀχαιοὶ ἤ κεν ἄγοιεν (Eu[st.] 574, 1 οἷον, 572, 25 οἷον ἄν), cf. Η 231. b) ὅθε[ν] ν 383 πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφ[οι] (v. l. καί τοι et ἄλφοι, v. La Roche), λ 366 βόσκ[ει] γαῖα ψεύδεα ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοι[το] (v. l. καί τις), schol. BTQ ὅθεν τις οὐκ ἂν δύ[ναιτο] σκοπήσειεν (οὐδὲ προίδοιτο ὅτι ψεύδεται. [cf.] Krueger II 54, 14, 1; γ 319 εἰλήλουθεν ἐκ τ[ῶν] ἀνθρ., ὅθεν οὐκ ἔλποιτό κε θυμῷ, ex Nauc[k] coni. pro γε. c) ἔνθα. Ω 733 ἔνεαι, [ἔνθα] κεν ἐργάζοιο, μ 282 οὐκ ἐάᾳς γαίης ἐπι[βή]ναι, ἔνθα κεν τετυκοίμεθα. — ἄν c. opt.: ὅσ[α] δ 204 τόσα εἶπας, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀ[νὴρ] εἴποι καὶ ῥέξειε, cf. Krueger II 54, 14, 1. — 3) [post] coniunctiones finales. Herm. IV 147 [...] Delbr. 229—231 250—52, Baeuml. 316 s., K[ro]páček 57, Thiersch § 340 341, Krueger II [54,] 8, 4, Merkel 278 s. a) ἵνα. μ 157 ἐρέω, [ἵνα] εἰδότες ἤ κε θάνωμεν ἤ κεν φύγοιμεν [...] φύγωμεν et pro ἤ κε: ἠέ, schol. ἐν ἀμφ[οτέ]ροις πλεονάζει ὁ κεν, ἢ ἐλώμεθα τὸν θ[άνα]τον, ἢ τὰ πρὸς σωτηρίαν παρασκευασώ[μεθα], Nauck priore loco ἠέ scripsit, pro altero ἤ [...] coniecit ἢ καί, La Roche secutus Hermann[um] IV 175 (q. v.) et Dindorfium cum melioribus [li]bris scripsit opt. coll. Σ 308; ceteri [...] coni., sed cf. Lange Part. εἰ p. 110, Hartung II [...] de modis mutatis dicit Herm. p. 137 ‚non [est] dubium, quin, si ἄν ad aliud vocabulum p[erti]neat, id nullum constructioni afferat vitium. [...] κέ in epica dictione ad solum ἤ pertinet, q[uod] ex ἤ asseverante natum, aliquam huius vim se[rvat] = wohl etwa (?), Thiersch § 340, 6 adn. 2 [...] gehört zur Fügung ausser dem Gebiet der [Ab]sicht', Nowotny (Beitr. zur Lehre v. Finals[ätzen] in d. hom. Spr., Prag 1857) putat coniun[ctivo] significari, Ulixem exspectare se mortem [...] rum esse, optativo, fieri posse ut eam effu[giat], sed cf. Hentze 154; rectius Hentze 155 ‚im [...] spricht sich das Bewusstsein der Abhängig[keit]

von dem über den Menschen waltenden Geschick aus, während d. Opt. als reiner Ausdr. der Vorstellung ohne diese Beziehung ist'. Ceteris locis ἵνα iungitur cum opt. omisso κέν vel ἄν. b) ὄφρα. Cum opt. plerumque ita iungitur ut praeteritis subiciatur eodem modo quo coni. futuro aut praesenti. *M* 26 ἵε Ζεύς, ὄφρα κε θείη, habet negationem h. Cer. 131 φεῦγον, ὄφρα κε μὴ ἀπονaίατο (in cod. ἀπονοίατο), cf. Voss h. l. — ὄφρ' ἄν c. opt. tantum in Od.: ρ 298 κέχυτο, ὄφρ' ἄν ἄγοιεν (v. l. ἀνάγοιεν) sec. Duentz., rectius h. l. videtur ὄφρα significare donec (Nauck: an ἧος ἄγοιεν?), κ 65 ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἂν ἵκοιο, quod scribunt Bekk.², Duentz., v. l. ὄφρ' ἀφίκοιο quam receperunt Bekk.¹, Baeuml., Dind., Nauck, Kayser, et ὄφρ' ἂν ἵκηαι, quod legunt La Roche, Ameis; La Roche ,ὄφρ' ἂν ἵκηαι libri optimi, quod retinui, etiamsi imperfectum praecedit: dimisimus te, ut pervenire potueris; quo simul indicatur in potestate Ulixis fuisse ut domum perveniret, optativus autem vel cum vel sine ἄν nihil aliud ostenderet quam voluntatem Aeoli fuisse ut Ul. reverteretur', cf. eund. h. U. 230; ο 334 σύ με προΐεις, ὄφρ' ἂν ἑλοίμην, v. l. ἀνελοίμην, quam receperunt Bekk.² et Nauck. c) ὡς. α) subiungitur praeteritis. θ 21 πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, ὥς κεν γένοιτο καὶ ἐκτελέσειεν, cf. schol. T et Herm. IV 151; ω 83 τύμβον χεύαμεν, ὥς κεν τηλεφανὴς εἴη, cf. Herm. 151. — ὥς κεν (ἄν) constr. c. opt. etiam in rebus praesentibus et futuris. Herm. IV 175 ἄν in sent. fin. c. opt., qui non sit pro rectae orationis coniunctivo positus, ibi tantum usurpari dicit, ubi finis is sit, ut possit aliquid fieri; Krueger II 54, 8, 5 iis locis dicit ὥς κεν (ἄν) cum opt. coniungi eodem sensu quem opt. c. κέν habeat in sententiis primariis, cm. Delbr. 229 ,gemäss der vom Coni. abweichenden specifischen Bedeutung des Opt. ist nie eine bestimmte Absicht od. e. so nothw. Folge ausgedr., wie in den Coniunctivsätzen'; Riemer secutus Am. (ad ν 402) p. 39 censet in illis locis ; propriam (v. supra) suam retinere significationem: qua ratione aliquid futurum sit iudicat qui loquitur vel qua ratione aliquid fieri possit, cf. Kropáček 56 s.; Hentze 155 ,die Abw. v. d. Regel erkl. sich wohl mit daraus, dass die Haupts. vorausgehenden Verbalformen selbst Ausdr. eines Vorgestellten, Nichtwirkl. sind'; cf. Bedeutung II 263. In sententia primaria est β) imperativus. ψ 135 ἡγείσθω, ὥς κέν τις φαίη ἀκούων, Delbr. 230: in Folge davon könnte dann wohl Jem. meinen; ea ratione qua (i. e. ita ut) quis dixerit, cf. Lehrs Arist.² 159; ω 532 ἴσχεσθε, ὥς κεν διακρινθεῖτε, v. l. -θῆτε, coni. scripsit Bekk.², La Roche, Nauck, opt. ceteri; Herm. IV 175, qui scribit opt., addit: non est cur postulatur quod libri nonnulli habent -θῆτε; cf. Delbr. 230; Lang p. 15 ὡς qua ratione, non: ut. h. VIII 11 κλῦθι καταστίλβων (= καὶ στίλβε v. Baum.), ὥς κε δυναίμην. γ) futurum. ε 168 v. l. πέμψω, ὥς κε ἵκοιο sec. Stephanem (cf. schol. HP) et Eust. 1528, 65 coni. ἵκηαι. δ) coniunctivus. *I* 112 φραζώμεσθ', ὥς κεν πεπίθοιμεν, coni. πεπίθωμεν Aristarchus; subiunctivum et praesenti et orationi rectae aptiorem iure amplexum esse Wolfium Spitzn. dicit; Nauck recepit opt. ε) perfectum quod habet vim praesentis. β 53 ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι Ἰκαρίου, ὥς κ' ἐεδνώσαιτο, δοίη Delbr. 230: verentur domum Ic. venire; quo facto Folge dav., näml. in Folge ihres Kommens) filiae ipsi dotem det; Hentze 154 eadem ratione, qua in sent. relativis optativo c. κέ coniuncto post praes. negat., significare ὡς ,die vorgestellte Folge, die bei der Negirung der dieselbe bedingenden Handlung selbst negirt wird', cf. Delbr. l. l.; schol. P γρ. ὅς, cf. sch. H. — ὡς ἄν c. opt. In sententia primaria est α) praeteritum. *T* 331 θυμὸς ἐώλπει σὲ νέεσθαι, ὡς ἂν παῖδα ἐξαγάγοις καί οἱ δείξειας, cf. Hentze 142; ρ 362 ὤτρυν', ὡς ἂν πύρνα ἀγείροι, γνοίη τε, cf. Herm. IV 151, Hentze l. l., Delbr. 252. β) infin. (pro imper.) π 297 ἑλέσθαι, ὡς ἂν ἑλοίμεθα. γ) futurum. ν 402 κνυζώσω τοι ὄσσε, ὡς ἂν ἀεικέλιος φανείης, Delbr. 231 ,in Folge dessen möchtest du wohl erscheinen', cf. Am. app.; coniunct. φανήῃς scripsit La Roche (q. v.), φανείῃς Nauck; h. Cer. 273 ὑποθήσομαι, ὡς ἂν ἱλάσκοισθε, Schaeferus Melet. crit. p. 109 coniecit coni. ἱλάσκησθε, quem receperunt Vossius, Baum., Buech., cf. Baum. h. l. δ) optativus c. κέ. ο 538 ρ [165] τ 311 τῷ κε γνοίης φιλότητα, ὡς ἄν τις μακαρίζοι. ε) praesens. θ 239 ἐθέλεις ἀρετὴν φαινέμεν, ὡς ἂν οὔ τις ὄνοιτο ,profiteris velle te virtutis specimen edere, ea ratione qua (i. e. ita ut) nemo facile prudens te reprehenderit'. Hinc facilis transitus est ad ὡς ἂν οὐ *I* 444 sec. Lehrs Arist.² 159. Nusquam in Il. ὥς κεν (praeter *I* 112 v. l.) aut ὡς ἄν cum opt. in rebus praesentibus et futuris legitur, bis in hymnis (VIII, 11 h. Cer. 273 v. l.). d) ὅπως. Subiungitur praeterito *I* 681 φράζεσθαι ἄνωγεν, ὅππως κεν σόῳς, Aristarchus σοῷς καὶ σαῷς v. Did., cf. Herod. ad *I* 393; Bekk. qui Aristarcheum esse censuit σόῳς recepit; secuti sunt eum recentiores; uni Faesio coni. videtur esse, ceteris opt., Doederl.: ,potentialis requiritur, non coni.'; edebatur ante Bekk. σόῃς; Nauck σαοῖς, an νῆας σαόῃς? 4) post ὡς et ὥς περ quemadmodum, qua ratione. ψ 60 οἶσθα, ὥς κ' ἀσπαστὸς φανείη: nam si non penderet a verbo οἶσθα, dictum esset ἀσπ. κεν φανείη, cf. Delbr. 231; h. Cer. 262 νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὥς κεν ἀλύξαι, Cobetus ἔσθ' ὅππως vel ἔστ' ἔθ' ὅπως et ἀλύξει, Ruhnk. ἀλύξοι, cf. Buech.; ἄν c. opt. η 293 οὔ τι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ, ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο (v. l. -οιτο) νεώτερον ἀντιάσαντα ἐρξέμεν qua ratione, schol. H οὕτως Ὁμηρικὸν τὸ τῆς ἑρμηνείας. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἔλποιτο, cf. Friedl. Ariston. p. 8; θ 239 ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν οὔ τις ὄνοιτο, ὅς τις ἐπίσταιτο, wie denn: eadem constr. esset, si sententia non penderet a particula ὡς, cf. Baeuml. 324, Kropáček 55; aliter interpretatur Lehrs Arist.² 159, v. supra; *I* 444 ὡς ἂν οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι, οὐδ' εἴ κεν ὑποσταίη wie ich denn, cf. v. 437 et Hentze 142, Lehrs Arist. l. l.; paraphr. οὕτως ἂν οὐκ ἐθέλω, ρ 586 οὐκ ἄφρων ὀίεται, ὥς περ ἂν εἴη scripserunt Am., Duentz., La Roche, Nauck; sine ulla condicione: ὡς ἔσεταί περ cf. Am. h. l., et Kropáček p. 53; schol. H ὥσπερ ἂν ἀποβαίη, ἵνα εἴπῃ ὑπό τινος τὸ μέλλον, v. l. ὅς περ ἂν εἴη, quam receperunt Bekk.², Faesi, correxerunt ὅς περ ἂν εἴῃ Bekk.¹, Dind., Baeuml. secuti Herm. II 32, cf. La Roche h. l. 5) κέ c. opt. post coniunctiones temporales. Delbr. 231 236, Baeuml. 320 ss., Kropáček p. 57—60, Krueger II 54, 17, 2, Aken Grundzüge § 248. a) ὄφρα donec, quoad. In re praeterita cum κέ et opt. iunctum nusquam legitur. *X* 192 v. l. θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕροι (pro εὕρῃ), sed cf. Spitzn.; ἄν c. opt. de re praeterita: ρ 298 κέχυτ', ὄφρ'

ἂν ἄγοιεν (v. l. ἀνάγοιεν) bis jedesmal wegführten, Aken: bis etwa, cf. Merkel 274; sec. alios ὄφρα h. l. habet sensum finalem, cf. etiam Bergk liter. hist. I 786 adn. 10; ψ 151 οὐδ' ἔτλη εἴρυσθαι δῶμα, ὄφρ' ἂν ἵκοιτο, quod recepit La Roche, sed cf. eund. h. U. 234; v. l. ἕως exhibent Wolf, Bekk [1], Faesi, Baeuml., coniec. εἵος ἵκ. Bekk.[2], Am., Kayser, Dind., Duentz., ἧος Nauck. b) ἕως. β 78 τόφρα ἂν ποτιπτυσσοίμεθα, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη, cf. Delbr. 231. c) εἰς ὅ κε iungitur bis cum opt.: Ο 70 ἂν τεύχοιμι, εἰς ὅ κ' Ἀχ. Ἴλιον ἕλοιεν, Did. Ἀρίσταρχος Ἴλιον ἐκπέρσωσιν, cf. schol. BL; versus expungebatur propter neutr. Ἴλιον. In utroque loco (β 78 Ο 70) habet enunt. prim. optativum c. ἄν. Π 455 v. l. πέμπειν, εἰς ὅ κε ἵκοιτο (pro ἵκωνται), cf. schol. A. d) ὅτε. Sensu iterativo invenitur ὅτε κε c. opt., si in enunt. prim. est tempus historicum. Ι 525 ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν, ὅτε κεν χόλος ἵκοι (Ap. Soph. 73,9 ἥκοι), cf. Herm. IV 143, Nauckio κέν suspectum videtur esse; σ 7 v. l. ἀπαγγέλλεσκε, ὅτε κέν (pro ποί) τις ἀνώγοι. In enunt. prim. est optativus: Θ 23 v. l. ὅτε δή κεν (pro καὶ) ἐγὼ ἐθέλοιμι, ἐρύσαιμι. Praeterea κέ c. opt. legitur: σ 218 ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ καί κέν τις φαίη ὁρώμενος . . ., οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι: si καί κ. τ. φ. esset enunt. prim., legeretur etiam κέ c. opt. — Nusquam legitur ὅτε ἄν c. opt. e) ὁπότε. Antecedente praeterito: Δ 334 v. l. ἕστασαν, ὁππότε κέν τις ἐναντίον ἄλλος ἐπελθὼν ὁρμήσειε καὶ ἄρξειεν legitur ἐν τῇ πολυστίχῳ, cf. schol. A (pro ὁππότε πύργος Ἀχ. et ἄρξειαν), Δ 229 v. l. τῷ ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὁππότε κέν μιν λάβοι (pro λάβῃ). ἄν c. opt. Η 415 v. l. ἕατο ποτιδέγμενοι, ὁππότ' ἂν ἔλθοι, recte Spitzn. et recentiores partem librorum secuti ἄρ' pro ἄν exhibent; τ 489 v. l. οὐδὲ σεῦ ἀφέξομαι, ὁππότ' ἂν κτείναιμι (pro κτείνωμι), cf. schol. H et Herm. IV 172. f) ἐπεί, sive est coniunctio temporalis, sive causalis. In enunt. condic.: α 236 ἐπεὶ οὔ κε (v. l. οὔ τι vel οὐδὲ) θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην, εἰ δάμη, schol. Q interpr. οὐκ ἂν ἀκαχοίμην, ἤτοι ἐλυπούμην. — Cum quadam modestia dubitationeque dicta sunt: δ 64 ἐπεὶ ου κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν: omisso ἐπεί eadem esset constructio, v. supra; schol. HM προηθετοῦντο (62—64) καὶ παρὰ Ζηνοδ. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. ἐπεὶ ἄν cum opt.: Ρ 489 ἐπεὶ οὐκ ἂν τλαῖεν, cf. Hentze 144; in enunt. primaria est opt.: Ι 304 χ' Ἕκτ. ἕλοις, ἐπεὶ ἂν ἔλθοι (v. l. ἔλθῃ), cf. ϑ 208 κ 573; contra Herm. IV 147 disputat Baeuml. p. 324, cf. etiam Hentze 143, Hartung II 507. — ἐπήν c. opt. aor., cf. Krueger II 54, 17, 7. Sensu iterativo, si in enunt. primar. invenitur temp. praeteritum: β 105 τ 150 ω 140 ἀλλύεσκεν (ον), ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο (-θείμην), v. l. ἐπεί, quam cum Eust. exhibent Thiersch 324, 8, Bekk. 1 et 2, Am., Faesi, Dind., Nauck, ἐπήν receperunt Duentz., La Roche, Baeuml., defenderunt Herm. opusc. II 34, Baeuml. Mod. 322, annot. crit. ed. Od. p. V, Aken § 248. In sent. prim. est opt.: δ 222 ὃς τὸ καταβρόξειεν, ἐπὴν μιγείη, Ω 227 αὐτίκα με κατακτείνειεν, ἑλόντα υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην (v. l. εἵην). Pro coni. orationis rectae legitur opt. in oratione obliqua Τ 208 ἀνώγοιμι τεύξεσθαι, ἐπὴν τισαίμεθα nachd. wir, vorausgesetzt dass wir gerächt hätten, cf. Kropáček p. 59 et Naegelsb. adn. ad Β 4; Duentz. ‚d. Opt., wie δ 222, mit Rücksicht auf d. vorhergeg. Opt., wobei auch wohl der Umstand mitwirkte, dass der Wunsch des Redenden darauf gerichte[t] ist'. Heyne coni. τισώμεθα, sed cf. Spitzn. h. l. Herm. II 33 s. Perversa videtur v. l. Ω 717 ἄσεσθε ἐπὴν ἀγάγοιμι (pro ἀγάγωμι), cf. La Roche h. U. 250. g) πρίν. Sequitur infin., tum ἤ κεν c. opt. Ρ 506, de quo loco v. supra in exitu locorum in sententia primaria positorum. 6) in protasi enuntiationum condicionalium, si quid esse sumitur, quod ex loquentis iudicio esse possit, quamquam non necessario additur κέ neque po[st] Hom. addi solebat, quia particula εἰ satis sign[ifi]catur sumptio; Naegelsb. (adnot. ad Α 60 e[t] exc. VIII ed. 1 p. 238—241) condicionem, qua[m] εἴ κε habeat, ab alia condicione suppleta pe[n]dere putat, cf. Aken Grundz. § 237, Hartung I[I] p. 258 s. 265; Nitzsch adn. I p. 185 ‚in Opt.sätz[en] mit εἴ κε liegt nicht e. Hoffnung auf Erfüllu[ng], sond. ein kühnerer, auf stärkerer Voraussetzu[ng] beruhender Gedanke', Thierschio Gr. § 330, 5 et 8 opt. c. κέ in sent. condic. displicuit, qua[m]obrem variis modis κέ expulit, sed cf. Spitz[n.] Exc. XIII p. XXXVI s.; Lilie de locutionum [h]ypoth. usu Hom. p. 38: medium quendam loc[um] obtinet opt. c. κέ part. in protasi positus in[ter] coniunctivum et simplicem opt.: ita ut res p[ro]feratur e rebus quidem quibuscum compon[i] non efficienda, nec tamen a veritate prorsus [re]mota, cum ipse is qui loquitur ex libero a[rbi]trio eam fore se credere profiteatur, cf. He[rm.] IV 171 ss. I 286, Baeuml. 325 ss., Krueger II [54,] 11,3, Delbrueck 240—244, Kropáček 65 ss., La[nge] hom. Gebr. d. Part. εἰ, II Lpz. 1873. a) in p[ro]tasi est εἴ κε c. opt., in apodosi κέ c. opt. α[) se]quitur apodosis. αα) cum prima persona. Ε [...] Θ 196 εἰ τούτω κε (Bekk.[2], Voss, Hartung [...] Thiersch 330, 5b, Nauck scripserunt γε, qu[od] placuit Hentzio 146 et in app. edit. Am. α 1[...] sed cf. Rumpf in J. J. 1860 p. 591 s., Baeu[ml.] Mod. 334, Lange 187) λάβοιμεν, ἀροίμεθ[α] (ἐελποίμην κεν), Ι 141 283 εἰ δέ κεν ἱκοίμε[θα] (Nauck ἱκώμεθα?), γαμβρός κεν ἔοι (ἔοις). [v.] l. ἔῃ (ἔῃς), cf. Ι 135 277; v. etiam Spitzn. l. et Naeg. adn. ad Β 4; μ 345 εἰ δέ κεν ἀ[φι]κοίμεθα (Thiersch 330, 5b et 333, 1b, Na[uck] ἀφικώμεθα), αἶψά κεν τεύξομεν, ἐν δέ κε [...] μεν angenommen wir kämen etwa, cf. Lange 1[...] ββ) cum altera persona. Ψ 592 εἰ καί νῦ [...] ἄλλο μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κε βουλοίμ[ην] Nic. εἰ καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέ[ον], ὑποστικτέον δὲ μετὰ τὸ ἐπαιτήσειας, Thier[sch] εἰ καὶ νῦν coni., sed cf. Spitzn. et Lange 1[...] τ 589 εἴ κ' ἐθέλοις τέρπειν, οὔ κε χυθείη [...] κ' ἐθέλεις vel κε θέλεις), cf. Lange 189 s.; ρ [...] τόν κ' (Bekk.[2], Voss, Am., La Roche, Kay[ser,] Nauck γ' scribunt, v. etiam La Roche h. U. [...] sed cf. Lange 191) εἴ μοι δοίης, καί κεν θεί[...] ν 389 αἴ (Bekk. εἴ) κε παρασταίης, καί κε τρ[ιη]κοσίοισιν μαχοίμην. γγ) cum tertia pers. Ι [...] v. l. εἰ δέ κεν (Eust. 756, 17 εἴ περ) δῴη ([...] δώῃ), κε ἱκοίμην, cf. Baeuml. 335. β) antec[edit] apodosis. Ζ 50 Κ 381 τῶν κεν χαρίσαιτο, [...] κεν πεπύθοιτο, angenommen er erführe es e[twa], cf. Α 134 (omisso κέ: εἰ πεπύθοιτο), η 315 [...] κον δέ κ' ἐγὼ δοίην, εἴ κ' (v. l. αἴκ') ἐθέλων[...] νοις, Herm. IV 161 scripsit δέ κ' pro δέ τ' q[uod] omnes paene libri exhibent; eum sunt se[cuti] Hartung II 259, Thiersch § 330, 5b, Bekk.[2], [La] Roche, Nauck, sed cf. Lange 204; v. etiam [...] app. h. l., schol. Ρ ἐξ (311—6) Ἀρίσταρχο[ς ...] στάζει Ὁμήρου εἶναι. b) in protasi est εἴ [...] κε c. opt., in apodosi κέ c. opt. Lange [...]

‘der Unterschied zw. εἴ πέρ κεν c. opt. u. εἴ περ c. opt. ist nur der, dass dort der Fall als ein unter Umständen denkbarer angenommen, beim reinen Opt. aber vielmehr zugestanden wird‘. Sequitur apodosis omnibus in locis. αα) prima pers. Β 123 εἴ περ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ἡμεῖς δὲ διακοσμηθεῖμεν (v. l. -θῆμεν), Τρ. δὲ ἑλοίμεθα, πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο, Thiersch corrigit γὰρ κ' ut sit γὰρ καί, sed cf. Spitzn. h. l. et exc. XIII p. XXXVI s., Θ 205 εἴ περ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο, Zenod. ἔνθα κάθοιτο, cf. Lange 195 s. ββ) altera persona. Ν 288 εἴ περ γάρ κε (Bekk.[2] e coni. τε, v. l. καί quam receperunt Thiersch, Naeg. exc. VIII p. 241, sed cf. Spitzn. et Lange 197) βλεῖο ἠὲ τυπείης, οὔ κεν (v. l. pro οὐκ ἄν, cf. Did.) πέσοι, ἀλλά κεν ἀντιάσειε. γγ) tertia pers. β 246 εἴ περ γάρ κ' Ὀδ. μενοινησει', οὔ κέν οἱ κε-χάροιτο, ἀλλά κεν ἐπίσποι (v. l. ἐπίσπῃ et ἐπίσπει), Dammius p. 91 non subsistendum esse lixit in vulg. μενοινήσει neque etiam cum Thierschio scribendum γὰρ κ', sed tenendam Wolfii scripturam γάρ κ' μενοινήσει', cf. La Roche h. J. 241 ss.; Lange 197: ‚οὔ κεν im Nachs. ist nicht so stark wie οὐκ ἄν: in keinem Falle, während οὔ κεν nur heisst: nicht in irgend e. Falle‘. c) In protasi est εἴ κε c. opt., in apodosi ἄν c. opt. α) sequitur apodosis. Ν 288 εἴ περ γάρ κε βλεῖο, οὐκ ἄν πέσοι, Did. οὕτως Ἀρίσταρχος· αἱ δὲ κοιναὶ οὔ κεν, β 76 εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη, cf. Lange 194; secundum alios χ' ὑμεῖς est scriptum pro καὶ ἡμεῖς, cf. Hartung II 311. β) antecedit apodosis. θ 352 πῶς ἄν σε δέοιμι (schol. ὁ Ἀρίσταρχος. πῶς ἄν εὐθύνοιμι, sed cf. La Roche h. l.), εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο, κέν suspectum videtur Nauckio, scripserunt μὲν Thiersch, Nitzsch, lacuit Duentz., sed cf. Lange 203; Ι 445 ὡς ἄν οὐκ ἐθέλοιμι, οὐδ' εἴ κεν ὑποσταίη. d) in protasi est εἴ κε c. opt., in apodosi opt. η 315 οἶκον δέ τ' ἐγὼ δοίην, εἴ κ' ἐθέλων μένοις: τ' in apodosi omnes fere libri exhibent, receperunt Bekk.[1], Am., Faesi, Duentz., Baeuml., Dind.; ceteri cum Herm. IV 161 scripserunt δέ κ', sed cf. Lange 204; Τ 322 οὔ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι, οὐδ' εἴ κεν πυθοίμην, Doederl. κέν traiectum potius ex apodosi quam otiosum esse dicit, Duentz. legere mavult εἰ καί, sed cf. Lange 210. e) in apodosi est indicativus futuri. α) praecedit protasis. μ 345 εἰ δέ κεν ἀφικοίμεθα (Thiersch et Nauck ἀφικώμεθα), αἶψά κεν τεύξομεν, Κ 452 v. l. εἰ δέ κ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαις (Aristarchus pro ὀλέσσῃς), οὐκέτ' ἔσσεαι, ρ 556 v. l. εἰ δέ κέ σε γνοίη (pro γνώῃ), ἕσσει, cf. Naeg. ad Β 4; ο 545 εἰ γάρ κεν σὺ ἐνθάδε μίμνοις, τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ, enuntiationem condicionalem esse censuerunt Bekk., Faesi, Baeuml., Nauck, Pfudel (Causalsätze bei Hom., Liegnitz 1871 p. 24), Lange 192 ss.: etiamsi diutius ruri maneas, te recipiam; in apodosi est δέ, ut saepius, cf. Classen Beob. 33; Herm. IV 155 pro κεν scripsit καὶ (aliter iudicavit h. Ap. 51), quem secuti sunt Bekk.[2], Faesi, Lilie p. 36, Duentz., Naeg. exc. VIII p. 241; Lilie l. l. interpr. certe recipiam hospitem, etiam reciperem, si multum tempus abesses; Am. et La Roche post μίμνοις maiore interpunctione posita optationem esse putant: utinam maneas (coll. Ζ 281 ο 195), quam ob causam δ' mutaverunt in τ' (v. Am. app.); Duentz., qui καί pro κε et γ' pro δ' scribit, eandem sequitur interpretationem, sed v. Lange l. l., Pfudel l. l.; cf. h. Ap. 51 Δῆλ', εἰ γάρ κ' ἐθέλοις ἕδος ἔμμεναι υἷος, ἄλλος δ' οὔ τις σεῖο ἅψεται, opt. corr. Steph., in libris κ' ἐθέλεις, alii aliter correxerunt, Matth. ἦ γάρ κ' ἐθέλοις in animadv., ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις in ed. crit. (q. v.); Baum.: ‚talibus locis, qualis hic est, facile cognoscitur, quomodo enuntiatio condic. abire possit in formulam optandi‘, Χ 351 οὐδ' εἴ κεν στήσωσι, οὐδ' εἴ κεν ἀνώγοι, οὐδ' ὥς σέ γε γοήσεται, Nic. ἤτοι ἀπὸ τούτου ἀρκτέον, ἵνα ὑποστίζωμεν ἄγοντες, ἄλλα, Πρίαμος, τῆς ἀνταποδόσεως οὔσης οὐδ' ὧς . . μήτηρ· ἢ τοῖς ἄνω προςαπτέον· ὧς . . κύνας - οὐδ' εἰ καὶ τὰ ἑξῆς· ἔσται δὲ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς οὐδ' ὧς . . μήτηρ: angenommen sie werden etwa bringen, angenommen sogar es beföhle Pr., so wird dennoch nicht bestatten, cf. Lange 198 s., Baeuml. 335, v. l. ἀνώγει et ἀνώγῃ, coni. receperunt Thiersch, Bekk. β) sequitur protasis. φ 348 v. l. οὔ τίς με βιήσεται, αἴ κ' ἐθέλοιμι (pro ἐθέλωμι), h. Ven. 151 οὔ τίς με σχήσει, οὐδ' εἴ κεν προΐοι, opt. Herm. ex duobus Parisinis dedit, plurimi editores scribunt προΐῃ, cf. Baum. h. l. f) in apodosi est praesens. Χ 220 οὔ οἱ ἔστι πεφυγμένον γενέσθαι, οὐδ' εἴ κεν πάθοι, v. l. πάθῃ, quam requirit Thiersch, cf. Lange 210; Ψ 346 οὐκ ἔσθ' ὅς κε σ' ἕλῃσι οὐδὲ παρέλθῃ (v. l. -θοι), οὐδ' εἴ κεν ἐλαύνοι, cf. Lange l. l. g) enuntiatio condicionalis pendet ex verbo sentiendi vel declarandi. Α 60 νῦν ἄμμε ὀίω ἀπονοστήσειν, εἴ κεν φύγοιμεν, minus recte Doederl. εἴ κεν φ. finalis sententiae vice fungi, si forte vel ut effugiamus ut Ρ 104 dicit, sed cf. Lange 205—7; schol. A Ζηνόδ. οἵ κεν γράφει, οὐ καλῶς· καλὴ γὰρ ἡ ἀπόγνωσις τῆς σωτηρίας. Η 387 ἠνώγει εἰπεῖν, αἴ κέ περ ἡδὺ γένοιτο, Hartung II 265 304, Krueger II 65, 1, 7, Lilie 41 s., Faesi, La Roche interrogationem indirectam αἴ κε esse putarunt, cf. Lange 206 s.; Thiersch 330, 5a maluit αἴθε legere, sed v. Lange l. l. Iungitur εἰ cum ἄν et opt. tantum Β 597 στεῦτο νικησέμεν, εἴ περ ἄν μοῦσαι ἀείδοιεν, optativum pro coni. propter orationem obliquam positum esse dicunt (in or. recta νικήσω, ἤν περ ἀείδωσι) Herm. IV 147, Baeuml. 325, Naeg. adn. p. 211, Thiersch 330, 5 c, Kuehner Gr. Gr. p. 593, Faesi, Am., Autenrieth, Delbr. 253, Lilie 41; aliter iudicat Lange 208 s.: non pendere εἴ περ . . ἀείδ. ab infin. νικησέμεν, sed ab enuntiatione στεῦτο νικησ.; nulla enim re commoveri nos ut putaremus Th. dixisse νικήσω, εἴ περ ἄν ἀείδωσι, quamvis ea dicere potuisset; Duentz. ‚der Opt., weil der Satz als reine Vorstellung, eigentl. als Wunsch, gedacht wird‘; ν 415 v. l. ᾤχετο πευσόμενος κλέος, ἤν (pro ἤ vel εἴ) που ἔτ' εἴης, cf. Herm. IV 147, Baeuml. 325 (in ed. legitur εἴ), Naegelsb. p. 211. — Omnibus his locis laudatis digni sunt qui denuo afferantur loci: Ν 288 ss. εἴ πέρ κε βλεῖο, οὐκ ἄν πέσοι, ἀλλά κεν ἀντιάσειε, est enim in apodosi et ἄν et κέ, μ 345 s. εἴ κεν ἀφικοίμεθα, αἶψά κεν τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν, est in apodosi κέ c. ind. fut. et κέ c. opt. In protasi nusquam reperitur ἄν c. opt. iunctum, praeter Β 597 (εἴ περ ἄν) et v. l. ν 415 (ἤν). Legitur αἴ κε c. opt. ρ 223 φ 348 v. l., αἴ κέ περ Η 387, εἴ πέρ κε Β 123 Θ 205 Ν 288 β 246, εἴ περ ἄν Β 597; οὐδ' εἴ κε c. opt. Ι 445 Τ 322 Χ 220 351 Ψ 346 h. Ven. 151; recte monuit Baum. apud Hom. particulis οὐδ' εἰ c. opt. nusquam addi ἄν, quod ubi adesset, coniunctivum locum habere, ut Λ 90.

7) κέ c. opt. legitur in quaestione quae pendet a verbis. a) quaestio est simplex, cf. Baeuml. 326, Hartung 264 s., Krueger II 54, 6, 2. 4. 65, 1, 6, Kropáček 54, Delbr. 237, Lange 200 s. ξ 120 Ζεὺς τό γε οἶδε, εἴ κέ (v. l. καί) μιν ἀγγείλαιμι ἰδών, Nauck suspicatur ἀγγείλωμι, Δ 792 τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ θυμὸν ὀρίναις, cf. O 403 τίς οἶδ' εἴ κέν οἱ θ. ὀρίνω, Thiersch 330, 5 b, Herm. opusc. I 287 emendarunt ὀρίνῃς, placuit La Roche, Nauck, sed non est necessarium, Lange p. 201 ‚vermuthl. könntest du ihn bewegen, O 403 ich gedenke ihn allenfalls zu bew.', cf. Spitzn. h. l.; E 279 v. l. πειρήσομαι, αἴ κε τύχοιμι, sed cf. Herm. I 287; μ 114 ἐνίσπες, εἴ πως ὑπεκπροφύγοιμι, τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε σίνοιτό γε (Duentz. mavult legere κε), Lange p. 201 dicit Ulixem non audere dicere ‚vermuthl. könnte ich etwa entfliehen', sed: ‚immerhin möchte ich entfl.'. Quod cum sumserit, posse eum qui sit vir fortis dicere ‚vermuthl. könnte ich dann etwa abwehren', cf. Delbr. 237; de Zenod. lectione A 100 οὐδ' ἀπώσει, πρίν γ' ἄγειν, αἴ κέν μιν (schol. ABL addit γελοῖον δὲ διστακτικῶς λέγειν τὸν μάντιν) πεπίθοιμεν, quam defendere studuit Duentz. Zenod. p. 137, vide Lange p. 199 et adn. 32; H 243 v. l. οὔ σ' ἐθέλω βαλέειν, αἴ κε τύχοιμι (pro τύχωμι), χ 7 v. l. εἴσομαι αἴ κε τύχοιμι (pro τύχωμι), πόροι (v. l. pro πόρῃ) δέ μοι εὖχος, cf. La Roche h. U. 250. b) quaestio est duplex, cf. Krueger II 54, 6, 4. N 743 ἂν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν, ἤ κεν πέσωμεν (Eust. 958, 11 πέσοιμεν), ἤ κεν ἔλθοιμεν (pro ἔλθωμεν), opt. ἔλθ. receperunt Duentz. qui dicit optationem cum forma ἔλθοιμεν, tum adiectivo ἀπήμονες significari (?) et Spitzn. q. v., X 246 εἴδομεν ἤ κεν φέρηται, ἤ κεν δαμείη, opt. qui editus erat usque ad Wolfium receperunt Spitzn., Duentz., La Roche; Wolfium secuti recentiorum plurimi δαμήῃ scripserunt, sed nihil cogit a scriptura consensu librorum firmata recedere, cf. La Roche et Spitzn.; Thiersch § 224 et 353, 5 c emendavit δαμείῃ, o 300 ἐπιπροέηκε ὁρμαίνων ἤ κεν φύγοι, ἤ κεν ἁλώῃ scribit La Roche, Nauck φύγῃ et ἁλώῃ, ceteri φύγοι et ἁλῴη vel ἁλοίη, ω 217 v. l. πατρὸς πειρήσομαι, ἤ κέ μ' ἐπιγνοίη (vel μ' ἔτι γνοίη) καὶ φράσσεται, ἦέ κεν ἀγνοιῇσι, rectius in editionibus legitur ἐπιγνώῃ.

D) Additur κέ infinitivo et participio, cf. Bekk. Anecd. p. 127, Herm. IV 179 ss., Baeuml. 81 347 ss., Hartung 319 ss., Krueger II 54, 6, 2, Thuemen de locut. temp. usu Hom., Berol. 1866 p. 11. Ubi in recta oratione κέ (ἄν) cum verbi modis qui rectae orationis sunt, construitur, ea oratione in obliquam versa, etiam infinitivo additur κέν (ἄν). X 110 ἐμοὶ ἂν κέρδιον εἴη ἢ νέεσθαι ἠέ κεν ὀλέσθαι, Ariston. ὁ κέν περισσός, cf. Friedl. Ariston. p. 13; Ξ 484 καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ λιπέσθαι, sunt qui κέ c. inf. λιπέσθαι coniungant, ut sit pro ὅτι λίποιτο ἄν, cf. La Roche ed. cum adnot.; aliis videtur εὔχεται indic., aliis coniunctivus esse correpta vocali. Omissum est κέ in cod. Lips. et apud Eust. 998, 41; Herm. cum codd. HVrat. d scribit καί τέ τις, quod receperunt Damm, La Roche in ed. crit., Duentz., cf. Curt. Stud. II 138; Φ 336 v. l. εἴσομαι ὄρσουσα θύελλαν ἤ κεν (Zenod. pro ἤ κεν, v. Ariston.) κῆαι (pro κήαι), Herod. προπερισπαστέον τὸ κῆαι· ἔστι γὰρ ἀπαρέμφατον, sed probari non potest, cf. Hoffmann Φ et X h. l., Ψ 310 v. l. τῷ κ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι, sed cum optimis libris τ' οἴω scribendum est, cf. Spitzn. h. l.; Nitzsch (ad ε 361) censet β 86 ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι cum inf. iungendum esse κέ et ι 334 τοὺς ἂν κε ἤθελον ἑλέσθαι alterum cum inf., alterum cum verbo finito. Legitur ἄν c. infin. I 684 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι: nisi regerentur ea a verbo dicendi, haberemus ἄν c. opt., cf. I 417 ἂν παραμυθησαίμην, h. Merc. 520 ὀμόσσαι, πάντ' ἂν φίλα ἔρδειν Herm. scripsit pro codd. ἔρδοις, q. v. — Iisdem condicionibus, quas supra nominavi, participio κέν (ἄν) iungitur. Certum exemplum apud Hom. non invenitur. Hentze Phil. XXIX p. 140 et propter collocationem particulae et coll. Γ 71 92 κέ cum participio iungere mavult: Γ 138 255 τῷ δέ κε νικήσαντι κεκλήσῃ (ἕποιτο), cf. Friedl. Ariston. 13, Hartung 321; de H 41 οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι ἐπόρσειαν cf. Friedl. l. l.; Nitzsch cum participio ἄν iungit N 127 οὔτ' ἄν κεν ὀνόσαιτο μετελθών.

Adnot. 1) κέν et κέ. Aristarchus, cum duplex quae sequitur consona brevem vocalem producat, literam finalem subtrahit, v. Did. ad Ω 565 ἔξω τοῦ ν ὁ κέ σύνδεσμος, libri vero plurimis locis eam servant (cf. La Roche h. T. 392 h. U. 15 16 45, Spitzn. ad Z 69). Scripsit igitur κέ A 66 71 95 I 363 K 282 P 613 Φ 459 (sequuntur τρ), N 343 (θρ), χ 167 (κρ), δ 599 v. l. (χρ), O 297 T 218 v. l. Φ 587 v. l. λ 106 221 (πρ), Z 285 (φρ), N 288 (βλ), E 273 Ω 437 σ 255 τ 128 (κλ), Z 69 π 392 φ 162 (πλ), K 307 Ω 565 (τλ), ι 400 (στ), I 303 424 Ξ 210 P 38 X 435 v. l. ι 130 ο 524 ω 381 (σφ), Ψ 805 (φθ), α 254 27… 295 ο 315 σ 247 φ 197 (μν), Γ 220 E 887 M 275 Π 445 Ω 686 (ζ); κέ brevis est sequente muta cum liquida ν 390 (τρ). Part. κέν ante εἰπεῖν producitur σ 166, brevis est A 294 … 361 E 421 Θ 408 422 Ξ 190 Ω 92 α 158 3… β 25 161 229 ζ 239 v. l. τ 378 406 υ 115 … 454 h. Ap. P. 214, cf. A 64 κ' εἴποι et Y 2… κ' εἴπῃσθα; ante οἱ producitur κέν K 212 … 792 O 403 α 239 β 249 κ 434 ξ 184 369, brevis est Z 281 I 157 Ψ 540 γ 258 δ 174 ι 458 Φ 567 La Roche servavit κέν: ‚κέν ante οἱ libri invitis non mutavi, quamquam ceteris locis excepto Ψ 540 scriptura κέ praevalet'. κέν ante ἑ producitur X 42, brevis est I 155 X 370 v. l. part. κέν ante ᾧ brevis est ξ 32 445, sed producitur ante ἧσι P 260, brevis est ante ἔργα … 733 (cf. h. Cer. 144 κ' ἔργα), ante ἴδῃ, ἴδη… ἴδηται, ἴδοιτο Δ 98 P 652 Ξ 416 P 93 100 … 467 h. Ap. 153, ante οἴκαδε, οἴκοθεν I 414 … 592, ante ἅδῃ h. Ap. 75, ante ἑκηβόλος h. Ve… 151; δηρόν non producit κέν E 885; χ 177 κ… ante δηθά producitur, nisi forte κε pro κεν legere mavis, cf. Bekk. ho. Bl. II 18, 31. Aristarchus scrip… T 90 τί κε ῥέξαιμι, cf. schol. B, Spitzn. h. l. La Roche h. U. 62, scripsisse igitur videtur etiam κε δ 649. Producitur κέν in semiternaria caesura ante vocales H 77 Y 243, in caes. semiquinaria Ξ 79 (ἐρυσαίμεθα), cf. Knös de digamm… Hom. p. 102. Part. ἄν natura est brevis, producitur vero ante ἐρύσαιτε Θ 21 (v. Knös p. 10…) ᾧ Θ 406, ἔλποιο η 293, v. Knös 81.

2) Verbo caret κέ (ἄν). In sententiis relativis (ὅς κε) omitti potest coniunctivus verbi … ναι, cf. Krueger II 62, 1, 4. 69, 8, 2, Baeum… 380—382. A 547 (μῦθον) ὅν κ' ἐπιεικὲς ἀκούμεν, οὔ τις εἴσεται, E 481 (ἔλιπον) κτήματα πολλά, τά τ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής, Ξ 37… ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, δότω, schol. λείπει τὸ ᾖ, ὃς ἂν ᾖ. Supplendum est εἴη in v. l. Ψ 3…

ῷ κέν (pro καί) σε διδασκέμεν οὔ τι μάλα ρεώ et Υ 243 v. l. ὁ γάρ κ' ὄχ' ἄριστος ἁπάντων ρο γὰρ κάρτιστος), cf. schol. A. Facile suppletur verbum ex verbo antecedente vel subseuente, maxime ubi membra coniunctionibus coulativis vel adversativis iunguntur: (de Η 286 v. ıfra) Ι 126 268 οὔ κεν ἀλήιος εἴη ἀνήρ, ῷ όσσα γένοιτο, οὐδέ κεν ἀκτήμων, Ν 127 οὔτ' νκεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν οὔτε κ' Ἀθηναίη, ' 398 Υ 358 οὐδέ κ' Ἄρης οὐδέ κ' Ἀθ. ὀνόσαιτο φέποι), Φ 226 πειρηθῆναι, ἤ κέν με δαμάσεται, ἤ κεν ἐγὼ τόν, λ 565 ἔνθα χ' ὁμῶς οοσέφη, ἤ κεν ἐγὼ τόν. — ἄν. Η 286 ἀρχέτω· ὑπὲρ ἐγὼ πείσομαι ἧ περ ἂν οὗτος sc. ἄρξῃ, aeuml. p. 381 supplet ἄρχοι, Ξ 245 κεν κατευνήαιμι, καὶ ἂν ῥέεθρα. Saepius igitur in Il., mel in Od.

3) Iteratur κέ (ἄν) aut coniungitur ἄν κε, cf. erm. opp. IV 190, Vig. 923, Voss ad Arat. Phaen. 1, Baeuml. 368 ss., Krueger II 69, 8, 3, Peppueller Il. XXIV p. 205, cf. Lange Part. εἰ p. 47 n. 49. a) raro iteratur κέ. δ 733 τῷ κε μάλ' κεν ἔμεινε, ἤ κέ με ἔλειπεν, minus recte ammius p. 94 alterum κε ad ἔμεινε referendum se, alterum ad μάλα censuit, Τ 218 v. l. ἐγὼ κε σεῖο νοήματί κε (pro γε) προβαλοίμην am recepit La Roche in ed. c. adn.; Spitzn. art. κέ iteratur a multis, et ea singulari loquentis destiae possit convenire. At Ulixes consilio rte se praestare fatetur', Krueger 69, 8, 3 huc rtinere putat ρ 223 τόν κ' εἴ μοι δοίης, καί ν θεῖτο (Bekk.[2], Voss, Am., La Roche, Kayser, uck γ' scribunt), quod prius κε cum sententia imaria coniungit (?), sed cf. Lange Part. εἰ 191. nusquam repetitur ἄν. Repeti ἄν Beutler imadv. crit. in Hom. et Virg., Jen. 1823 p. 7 tabat Α 301 οὐκ ἄν τι φέροις ἂν ἑλών (pro ελών). c) Saepius ἄν κε, nusquam κὲν αν itur apud Hom.: schol. ad Ν 127 δὶς παρείφε τὸν σύνδεσμον, ἄν καὶ κέν, cf. schol. . ad Α 168, schol. AV ad Η 5. Non separan- (exc. Ω 437) nisi interposito vocabulo μέν ater). Iunguntur α) cum indic. ι 334 ἔλαχον, ς ἄν κε καὶ ηθελον ἑλέσθαι, cf. Krueger II 10, 2. β) cum opt. Ω 437 σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομ- καί κε Ἄργος ἱκοίμην, Ν 127 ἄς οὔτ' ἄν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών. γ) cum coni.: freens est formula ὄφρ' ἂν μέν κεν: Α 187 ὁρᾷ, 202 ὁρᾷς, ε 361 ἀρήρῃ, ζ 259 ἀγροὺς ἴομεν. is particula duplex offensioni fuit: Damm ad 127 (p. 94) ,alteram harum particularum ad tic. referendam esse putares (eadem erat sentia Nitzschii de Ν 127 ι 334, qua destitit in . ad ι 334), nisi id adversaretur usui, ex quo stanter in talibus ponitur partic. sine ulla parla'. Α 187 202 ε 361 ζ 259 Thiersch 346, 18, tung II 311 s., Nitzsch (ad ε 361) maluerunt bere καί et κ' i. e. καί pro κεν, Hartung 312 m Ν 127 καί, sed cf. Baeuml. 369. Legun- ἤν κε et ἐπήν κε tantum in v. l. (exc. σ 318): 53 ὄψεαι, ἤν κ' ἐθέλῃσθα (pro ἤν ἐθ.), v. zn. et cf. Ι 359; Φ 484 κατακτάμεν, ἤν (pro κ' ἐθέλῃσθα, σ 318 ἤν περ γάρ κ' ἐθέλωΑ 168 Η 5 ἐπήν κε κάμω(σι) Herod. τὸ ν ἔχει τὸν ἄν, καὶ τίς χρεία ἐν δευτέρῳ ον κεῖσθαι; οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι τινὲς ἐπήν γράφουσιν, schol. BL εἰσὶ δὲ πολλάκις καὶ ω σύνδεσμοι, ὡς τὸ Ν 127, schol. AV ad ἐπεί κε Ἀρίσταρχος· ὁ Σιδώνιος δὲ ἐπήν Ι 324 ἐπήν κε λάβῃσι, v. La Roche, λ 221 νῷ, ἐπήν κε λίπῃ.

4) In oratione membris quibusdam distincta κέ aut in utroque membro aut in altero tantum membro ponitur, in altero autem omittitur, ,si utrumque membrum ad commune quiddam referri licet, ita ut, si praemittas κέν (ἄν), ad utrumque verbum pertineat' Herm. IV 192, Baeuml. 375 ss. a) in utroque membro. α) in sententiis condicionalibus iteratur κέ: cum indic. Θ 130 s. Λ 310 s. (καί νύ κε), schol. V Θ 131 addit ἔλιπον δέ κεν, Ρ 319 321 (δέ κε), Υ 288 290 (δέ κε), cum opt. Α 255 s. (τέ κεν), Μ 324 s. (οὔτε κεν, ουτε κε), Ρ 162 s. (καί κ'), Ρ 103 105 (δέ κε), β 249 s. (ἀλλά κεν), λ 358 360 (καί κε, καί κεν, καί κ'), ν 316 (καί κε, καί κεν). β) in aliis sententiis: cum indic. Φ 280 (τῷ κε μέν, δέ κεν), α 239 s. ξ 369 s. ω 32 s. (τῷ κε, ἠδέ κε), υ 306 s. (γάρ κεν, καί κε), γ 258—260 τῷ κε ἔχευαν, ἀλλὰ κατέδαψαν (omittitur κέ), οὐδέ κε, δ 174—8 (καί κε νάσσα καὶ ἔτευξα (om. κέ), καί κε, οὐδέ κεν), cf. Θ 130 s. Λ 310 s. κε ἔην καὶ γένοντο, καί νύ κε, cum coni. Ι 359 v. l. (αἴ κ', αἴ κεν); cum optat. Δ 94 s. (δέ κε), Δ 171 173 (καί κεν, δέ κεν), Ζ 456 s. (καί κεν, καί κεν), Θ 25 s. (μέν κεν, δέ κ'), Ν 289 s. v. l. (οὔ κεν, ἀλλά κεν), Ω 149 s. v. l. (ἠδέ κεν, cf. Spitzn.), Ω 664—6 (μέν κ', δέ κε θάπτ. δαινῦτό τε (om. κέ), δέ κε), δ 595 s. (καὶ γάρ κ', οὐδέ κε), η 332 s. (μέν κεν, δέ κε), ι 458 s. (τῷ κε, δέ κ'), ξ 184 (κε φύγοι, καί κεν), ο 313 315 (καί κ', καί κε), ρ 546 s. (τῷ κε, οὐδέ κε), h. Cer. 141—4 (καί κεν τιθ. καὶ τηρήσαιμι (om. κέ), καί κε, καί κ'), cf. δ 692 ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι, ἄλλον κε φιλοίη. Omissum est verbum Ι 125 s. 267 s. (οὔ κεν, οὐδέ κεν), Ν 127 s. (οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο, οὔτε κ' Ἀθ.), Ρ 398 Υ 358 (οὐδέ κ', οὐδέ κ'). γ) Saepissime in enuntiationibus disiunctivis. Ε 484 (οἷόν κ' ἠέ, ἤ κεν), Ε 885—7 (ἤ τέ κε, ἤ κε), Θ 532 s. (ἤ κε, ἤ κεν), Ι 619 701 s. Ν 486 v. l. 742 s. Σ 308 Υ 311 Χ 244—246 δ 733 s., θ 570 s. (κεν θεὸς ἢ τελ., ἤ κ' ἀτ. εἴη), μ 156 s. ξ 183 s. ο 300 σ 265 ω 217; Χ 253 ἕλοιμί κεν, ἤ κεν ἁλοίην. Verbum omissum est Φ 226 ἤ κέν με δαμ., ἤ κεν ἐγὼ τόν, λ 565 χ' ὁμῶς προσέφη, ἤ κεν ἐγὼ τόν. — μ 346 κεν τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν, δ 389 391 ὅς κεν εἴπῃσιν, καὶ δέ κε εἴπῃσι. δ) Legitur εἰ μέν κε - εἰ δέ κε c. coniunctivo Γ 281 284 Η 77 81 Ι 412 414 Κ 449 452 Ρ 91 94 Χ 99 111 α 287 289 β 218 220 ε 466 470 λ 110 112 μ 137 139 ξ 395 398 π 403 405; Φ 553 (556) 567 εἰ μέν κεν, εἰ δ' ἄν, εἰ δέ κεν, ρ 79 82 εἴ κεν, εἰ δέ κ', Α 547 549 ὃν μέν κ', ὃν δέ κ', Ψ 855 857 ὅς μέν κε, ὅς δέ κε, Ω 529 531 ᾧ μέν κ', ᾧ δέ κε, λ 147 149 ὅν τινα μέν κεν, ᾧ δέ κε. b) κέ in altero tantum membro ponitur, cf. Krueger II 69, 8, 4, Baeuml. 374 ss. α) in sententiis primariis. αα) in apodosi enuntiationum condicionalium: cum indic. Γ 373 Σ 165 (τε καί), Θ 130 Λ 310 (καί), Ψ 382 (καί νύ κεν ἤ, ἤ), Ψ 527 (οὐδ'), ε 426 κε δρύφθη, σὺν δ' ἀρ. (alii τε δρ., σύν τ'), μ 77 (οὐδ'), ω 528 (τε καί), h. Cer. 310 (τε), cum opt. Β 81 Ω 222 (καί), Ν 377 (δέ), 486 (ἠέ), ε 208 (τε). ββ) ceteri sunt loci hi: cum indic. Ξ 239 (δέ), β 104 ω 139 v. l. ἔνθα κεν ὑφαίνεσκεν, ν. δ' ἀλλύεσκεν cf. τ 149, γ 258 τῷ κε ἔχευαν, ἀλλὰ κατέδαψαν, δ 174 (καί), ε 311 τῷ κ' ἔλαχον, καὶ ἦγον, ω 381 τῷ κε ἔλυσα, σὺ δ' ἰάνθῃς, h. Cer. 260 (καί). cum optativo Γ 255 κε ἕποιτο, οἱ δὲ ναίοιμεν, Κ 211 (καί), Υ 358 (καί), Ω 665 (τε), β 335 (δέ), ε 73 (καί), ο 452 τόν κεν ἄγοιμ', ὁ δ' ὑμῖν αλφοι, Dammius, quem secutus

est Duentz., negat h. l. necessarium esse praecedens κέν repetere; ita saepissime poetas solo usos esse optativo, ut significarent solam rei cogitationem; σ 360 (ἔνθα κ', δέ, δέ), h. Ap. 153 (δέ), h. Cer. 141 καί κεν τιθηνοίμην καὶ τηρήσαιμι, Τ 81 (πῶς κεν, ἤ). β) in sententiis secundariis. αα) post pron. relat.: cum indic. Ι 155 οἵ κε τιμήσουσιν καὶ τελέουσι, Ι 297 (καί), Κ 44 (ἠδέ), ε 36 οἵ κεν τιμήσουσιν, πέμψουσιν δέ, ν 206 (καί), ξ 62 (καί); cum coni. Ζ 228 ὅν κε πόρῃ καὶ κιχείω, Ι 313 ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ, ἄλλο δὲ εἴπῃ, Ι 510 (καί τε), Ο 148 ὅττι κε, καί, Ρ 229 ὃς δέ κε, δέ, Ψ 345 ὅς κε ἔλῃσι οὐδὲ π., Ψ 660 ᾧ δέ κε δώῃ, γνώωσι δέ, δ 196 ὅς κε, καί, κ 328 ὅς κε, καί, ο 70 ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν, π 392 φ 162 ὅς κε, καί, σ 86 (τέ), τ 577 φ 75 (καί), Γ 71 92 σ 46 ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρ. τε γένηται, Ψ 805 ὁππότερός κε, δέ. cum opt. Γ 235 οὕς κεν γνοίην καί τε μυθησαίμην, Κ 307 ὅς τίς κε, τε, Ω 37 τοί κε, καί, Ω 149 178 ὅς κε, ἠδέ, β 54 ᾧ κ' ἐθέλοι καὶ ἔλθοι, π 392 φ 162 ὅς κε, καί, υ 368 τό κεν οὐ, οὐδέ. ββ) post coniunctiones finales. cum coni. κ 298 ὄφρα κε λύσῃ τε αὐτόν τε κομίσσῃ, Θ 508 ὥς κεν, δέ, Ω 75 ὥς κεν λάχῃ, ἀπό τε λύσῃ, ε 26 ὥς κε ἵκηται, μν. δὲ ἀπονέωνται, η 192 ὥς χ' ὁ ξ. ἵκηται μηδὲ πάθῃσιν. cum opt. β 53 ὥς κ' ἐεδνώσαιτο, δοίη δέ, θ 21 ὥς κεν γένοιτο καὶ ἐκτελέσειεν. γγ) post coniunctiones temporales. ὄφρα κε: Ζ 113 v. l. ὄφρα κε βείω ἠδὲ εἴπω, Κ 444 ὄφρα κεν ἔλθητον καὶ πειρηθῆτον, Τ 190 ὄφρα κε ἔλθῃσι, καὶ τάμωμεν. εἰς ὅ κε: Η 71 ἤ ἕλητε ἢ δαμήετε, Η 291 377 396 (δέ), Ι 609 (καί), Κ 89 (καί), Λ 193 208 Ρ 454 ἀφίκηται, δύῃ τε καὶ ἔλθῃ, Λ 666 (τε), Ξ 6 (καί), Φ 231 (δέ), ζ 295 (καί), ι 138 (καί), ο 51 (καί), ο 75 θείω, σὺ δ' ἴδῃς, εἴπω δέ, χ 443 (καί). ὅτε κεν: c. coni. Ι 501 (καί), Κ 130 (καί), ω 88 (τε καί). ὁππότε κεν: Δ 334 v. l. ὁππότε κέν τις ὁρμήσειε καὶ ἄρξειεν, ceteris in locis cum coni.: Ι 702 (καί), β 357 (τε), λ 106 (δέ), υ 83 μὲν κλαίῃ, . . δ' ἔχῃσιν, ρ 23 ἐπεί κε θερέω ἀλέῃ τε γένηται. δδ) in protasi enuntiationum condicionalium. cum indic.: Ε 212 (καί), Ο 213 (οὐδ'); cum coni. Β 364 (καί), Δ 170 (καί), Δ 415 (τε), Η 81 (δέ), Κ 449 (ἠέ), Μ 71 (εἰ δέ χ', δέ, καί), Ξ 110 (καί), Σ 91 (δέ), Υ 138 (εἰ δέ κ', ἤ, καί), Χ 111 εἰ δέ κεν καταθείομαι, . . δὲ ἔλθω καὶ ὑπόσχωμαι, Χ 256 (δέ), 349 (δέ), Ω 687 (δέ), ε 470 εἰ δέ κεν καταδράθω, ὕπνος δὲ ἐπέλθῃ, λ 110 μ 137 (τε), μ 53 163 (τε), ν 359 (τε καί), σ 83 (τε), φ 114 (τε), 338 (δέ), h. Ven. 286 (καί). cum opt. Β 123 (δέ, δέ), Ν 288 κε βλεῖο ἠὲ τυπείης. εε) in quaestione quae pendet a verbis. quaestio est simplex: Λ 799 Π 41 Σ 199 αἴ κε ἀπόσχωνται, ἀναπνεύσωσι δέ, Π 725 αἴ κέν πως, δέ, Ω 116 αἴ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό τε λύσῃ, ν 182 αἴ κ' ἐλεήσῃ, μηδ' ἀμφικαλύψῃ, χ 7 αἴ κε τύχωμι, πόρῃ δέ, χ 76 εἴ κε ἀπώσομεν, ἔλθωμεν δέ, β. δὲ γένηται, ω 217 ἤ κε ἐπιγνώῃ καὶ φράσσεται. in quaestione duplici: π 238 φράσσομαι ἤ κεν δυνησόμεθα, ἦ καὶ διζησόμεθα, π 260 φράσαι ἤ κεν ἀρκέσει, ἦε μερμηρίξω, dubium est num κεν etiam ad alterum membrum pertineat. — σ 255 τ 128 μεῖζόν κε κλέος εἴη καὶ κάλλιον οὕτω. — Nusquam ἄν in utroque membro ponitur, sed cf. h. Merc. 264 οὐκ ἂν μηνύσαιμ', οὐκ ἂν ἀροίμην. In altero tantum ponitur, sed multo rarius quam κέ: α) in sententiis primariis. cum coni. Β 488 δ 240 λ 328 517 οὐκ ἂν μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, cum optat. Β 250 οὐκ ἂν ἀγορεύοις, καὶ ὀν. τε προφέροις, ν. τε φυλάσσοις, Ξ 247 οὐκ ἄν, οὐδέ, ω 435 οὐκ ἄν, ἀλλά, Ω 263 οὐκ ἂν δὴ ἐφοπλίσσαιτε, ταῦτά τε ἐπιθεῖτε; χ 132 οὐκ ἂν δὴ ἀναβαίη καὶ εἴποι, βοὴ δὲ γένοιτο; β) in sententiis secundariis. αα) post pron. relat., cum coni. τ 332 ὃς ἂν ἔῃ καὶ εἰδῇ, φ 294 ὃς ἂν ἕλῃ μηδὲ πίνῃ, cum opt. δ 204 ὅσ' ἂν εἴποι καὶ ῥέξειε. ββ) post coniunctiones finales Π 84 ὡς ἂν ἄρηαι, ἀτὰρ ἀπονάσσωσιν, π. δ[…] πόρωσιν, Π 271 ὡς ἂν τιμήσομεν, γνῷ δέ, [...] 331 ὡς ἂν ἐξαγάγοις καὶ δείξειας, ρ 362 ὡ[ς] ἂν ἀγείροι γνοίη τε. γγ) post coni. temporales. Λ 509 ὄφρ' ἂν τίσωσιν ὀφέλλωσίν τε Φ 558 ὄφρ' ἂν ἵκωμαι κ. τε δύω, Ζ 113 ὄφρ' ἂν βείω ἠδὲ εἴπω, Χ 387 ὄφρ' ἂν μετέω κα[ὶ] ὀρώρῃ, γ 353 ὄφρ' ἂν ζώω, ἔπ. δὲ λίπωντα[ι]. ὅτ' ἄν: Ρ 520 ὡς ὅτ' ἂν τάμῃ, ὁ δὲ ἐρίπῃ[σ]σιν, χ 468 ὡς ὅτ' ἂν ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἑστήκ[ῃ], δ 477 πρίν γ' ὅτ' ἂν ἔλθῃς, ῥέξῃς τε. ὁπότ' ἄν: Υ 316 Φ 375 ὁπότ' ἂν δάηται, καίωσι δ[έ], α 41 ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἱμείρεται. εὖτ' ἄν: Τ 158 ὁμιλήσωσι, ἐν δὲ πνεύσῃ. ἔστ' ἂ[ν] ep. 3, 2 ὕδωρ τε ῥέῃ καὶ τεθήλῃ . . τε λάμπ[ῃ] καὶ πλήθωσιν, ἀνακλύζῃ δέ. δδ) Semel in pr[o]tasi enuntiationum condicionalium: Φ 5[…] εἰ δ' ἂν ἐάσω, π. δὲ φεύγω.

5) Alternant κέ et ἄν. Τ 271 s. οὐκ [ἂν] ὤρινε, οὐδέ κε ἦγεν, Ν 289 s. οὐκ ἂν πέσο[ι] ἀλλά κεν ἀντιάσειεν, Ν 321 324 κ' οὐκ εἴξε[ι] οὐδ' ἂν χωρήσειεν, Ξ 244 245 247 ἄλλον κ[εν] κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ῥέεθρα· Ζηνὸς δ' οὐ[κ] ἂν ἆσσον ἱκοίμην, Ω 566 οὐδ' ἂν λάθοι, οὐδέ [κε] μετοχλίσσειε, σ 27 s. ἂν μητισαίμην, χ. δέ [κ'] ἐξελάσαιμι, σ 379 s. τῷ κέ μ' ἴδοις, οὐδ' [ἂν] ἀγορεύοις, h. Merc. 364 οὐδέ κε μηνύσαι[μ'] οὐδ' ἂν ἀροίμην, cf. 264; Δ 353 Ι 359 ἢν ἐθ[έ]λῃσθα καὶ αἴ κεν μεμήλῃ, Ω 654 s. ἂν ἐξείπ[οι] καί κεν γένηται, β 184 s. οὐκ ἂν ἀγόρευ[ες] οὐδέ κε ἀνιείης, Φ 553 556 567 εἰ μέν κ[ε] φεύγω, εἰ δ' ἂν ἐάσω, εἰ δέ κεν ἔλθω, h. Me[rc.] 482 486 ὃς γὰρ ἂν ἐξερεείνῃ, ὃς δέ κεν ἐρεεί[νῃ].

6) Coniunguntur in eadem constr[u]ctione cum κέ (ἄν): a) coniunctivus et optativ[us] cf. Herm. opusc. II 31, Kropáček p. 52 s., Hent[ze] 154, Lange Part. εἰ 110 adn. 144. Σ 308 ἤ κε φ[έ]ρῃσι ἤ κε φεροίμην, ξ 183 s. (v. l.) ἤ κεν ἁλώῃ [ἤ] κε φύγοι καί κεν ὑπέρσχοι, v. supra, Ν 74[…] ἤ κεν πέσωμεν ἤ κεν ἔλθοιμεν, Χ 244 24[6] κεν φέρηται ἤ κεν δαμείη, ο 300 ἤ κεν φύ[γῃ] ἤ κεν ἁλώῃ, ω 217 v. l. ἤ κε ἐπιγνοίη, ἦέ [κ'] ἀγνοιῇσι: de hisce omnibus locis vide supra. [Ω] 654 s. ἂν ἐξείποι, καί κεν γένηται, Η 72 εἰς [ὅ] κεν ἢ ἕλητε ἢ δαμείετε, v. La Roche ed. c. a[d] μ 156 v. l. ἵνα ἤ κε θάνωμεν ἤ κεν φύγοιμ[εν] χ 443 εἰς ὅ κε ἐξαφέλησθε καὶ ἐκλελάθοι[ντο]. Notandi sunt etiam hi loci: β 31 ἥν χ' ἡμῖν [...] ποι et 43 ἥν χ' ὑμῖν εἴπω, λ 147 ὅν τινα [...] κεν ἐᾷς et 149 ᾧ δέ κ' ἐπιφθονέοις, Χ [...] οὐδ' εἴ κεν στήσωσι et 351 οὐδ' εἴ κεν ἀνώ[γῃ] δ 692 ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι, ἄλλον κε φιλ[οίη]. b) indic. et coni. σ 265 ἤ κεν ἀνέσει, ἤ [...] ἁλώω. c) indic. et opt. β 184 s. οὐκ ἂν [...]ρευες, οὐδέ κε ἀνιείης, μ 346 κεν τεύξο[μεν] ἐν δέ κε θεῖμεν, ρ 547 τῷ κε γένοιτο, ο[ὐ]δέ τις ἀλύξει, cf. Γ 41 καί κε τὸ βουλοίμ[ην] καί κεν ἦεν et δ 546 s. ἤ κεν κτεῖνεν, σὺ [δέ] κεν ἀντιβολήσαις.

7) Praecedit futurum, sequitur κέ c. fut[.] Δ 176 πύσει, καί κέ τις ἐρέει, Θ 404 βαλ[…]

ἄξω, ουδέ κεν ἀπαλθήσεσθον, cf. 418; *I* 61 v. l. διίξομαι, οὐδέ κέ τις ἀτιμήσει, *O* 211 v. l. κε ὑποείξω, ἄλλο δὲ ἐρέω, *P* 515 ἥσω, τὰ δέ κεν μελήσει. Praecedit fut., sequitur κέ c. opt. *B* 160 176 φεύξονται (φεύξεσθε), κὰδ δέ κεν λίποιεν (λίποιτε), *Γ* 255 μαχήσονται, τῷ δέ κε ἕποιτο, *Δ* 171 ἔσσεται, καί κεν ἱκοίμην, *Z* 410 ἔσομαι, τ. γὰρ κατακτανέουσιν. ἐμοὶ δέ κε εἴη, *I* 416 ἔσσεται, οὐδέ κε κιχείη, *I* 61 διίξομαι, οὐδέ κέ τις ἀτιμήσει', *Ω* 370 ῥέξω, καὶ δέ κεν ἀπαλεξήσαιμι, ζ 285 ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κε γένοιτο, ο 313 πλάγξομαι, καί κ' εἴποιμι, ο 449 ..σω, καὶ δέ κεν δοίην. Praecedit κέ c. opt., sequitur fut. *Γ* 255 κε ἕποιτο, ναίοιμεν, τοὶ δὲ ..έονται (= fut.), *K* 212 κεν εἴη, καί οἱ ἔσσεται, *Ω* 666 κε ποιήσαιμεν, τ. δὲ πολεμίξομεν, .. 365 ἔνθα κε λεξαίμην, ἀτὰρ εἶμι, cf. *Z* 456 s. Praecedit fut., sequitur κέ c. coni. *Δ* 433 ἢ ἐπείξεαι, ἤ κεν ὀλέσσῃς. Praecedit opt., sequitur κέ c. opt. *Ξ* 191 ἦ πίθοιο ἦέ κεν ἀρνήσαιο, μ 114 εἴ πως ὑπεκπροφύγοιμι, τὴν δέ κ' ἀμυναίμην. Praeter eos locos sunt notandi: *B* 366 γνώσῃ, ος θ' ἡγ. κακός, ὅς τε λαῶν (sc. ἐστι), ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι, *Ξ* 376 ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος (sc. ἔῃ), ἔχει δέ, φ 193 κε μυθησαίμην ἦ κεύθω; ξ 38 ὀλίγου διεδηλήσαντο, καί κεν κατέχευας, *X* 110 ἢ νέεσθαι ἠέ κεν ..λέσθαι, *M* 67 71 εἰ μὲν ἀλαπάζει, εἰ δέ χ' ..ποστρέψωσι, *I* 510 ὃς μέν τ' αἰδέσεται, ὃς δέ κ' ἀνήνηται, τ 564 τῶν οἳ μέν κ' ἔλθωσι, οἳ δὲ ἔλθωσι. — ἄν. Praecedit fut., sequitur ἄν c. opt. ζ 285 v. l. φ 329 ὣς ἐρέουσιν, ἐμοὶ (ἡμῖν) δ' ἂν ὀνείδεα (ἐλέγχεα) ταῦτα γένοιτο. Praecedit opt. c. ἄν, sequitur fut. δ 347 ρ 138 οὐκ ἂν παρὲξ εἴποιμι, οὐδ' ἀπατήσω, h. Cer. 157 οὐκ ἂν ἀπονοσφίσσειεν, ἀλλά σε δέξονται. Praeter eos locos notandus est ι 17 ὄφρα εἴδετ', ἐγὼ δ' ἂν ἔω.

δ) de collocatione particulae κέ (ἄν), cf. Giseke, hom. Forsch. p. 60 s. 68 73—75. κέ(ν) est in altera arsi: in Il. tricies sexies, in Od. tricies novies, in hymnis semel; in tertia arsi: in Il. tricies ter, in Od. sedecies, in hh. quinquies. Praecedit caesura semiternaria post arsin secundi pedis omnibus locis praeter *Ξ* 79 h. Ap. 65 167. Posita est ante part. κέ omnibus locis aut vox monosyllaba aut bisyllaba: δέ (semel), γάρ (quater), εἰ (semel), αἰ (ter), καί (bis), (quater), ὡς (ter), πῶς (bis), πῇ (semel), τῷ (semel), ὅτε (tredecies), τότε (bis), πότε (semel), τάχα (ter), μέγα (semel), τῶν (bis), τίς (semel), ὅς (bis), ἥ (semel), τόσα (bis); praepositio posita est ante κέ uno loco *Δ* 421 (ὑπό). Legitur κέ(ν) in quarta arsi. Il. semel et vicies, Od. vicies, hh. semel; in quinta arsi: *E* 273 *T* 81 ν 180 σ 7 v. l. τ 567; praecedunt voces monosyllabae vel bisyllabae: ὥς, ὅτε, exc. *E* 273; est κέν in sexta arsi in formulis ὁππότε κέν μιν *Δ* 229 *I* 702, ὁππότε κεν δή *Ξ* 504 *Σ* 115 *X* 365 β 357 γ 237, ὁππότε κέν τις ν 83, εἰς ὅτε κέν μιν β 99 τ 144 ... 134. Legitur ἄν in arsi primi pedis nusquam, in arsi alterius pedis: in Il. tredecies, Od. sexies, hymnis semel; in arsi tertii pedis: Il. novies, Od. quinquies, in arsi quarti pedis: Il. semel et vicies, Od. septies, in hymnis quinquies, in epigr. semel; in arsi quinti pedis: *Γ* 66 δ 78 οὐκ ἄν ... ἕλοιτο (ἐρίζοι), in arsi sexti pedis: *Π* 62 *Φ* 340 ἀλλ' ὁπότ' ἂν δή. Legitur ἄν in thesi primi pedis: Il. sexagies bis, Od. quadragies, in hh. septies, in epigr. semel; in thesi alterius pedis: Il. semel et tricies, Od. tricies septies, hh. ter, epigr. semel; in thesi tertii pedis: *B* 397 *O* 40 *P* 489 ζ 285 v. l. ν 101 σ 22 φ 329; in thesi quarti pedis nusquam; in thesi 5. pedis: Il. undevicies, Od. semel et vicies, in hymnis ter; in thesi 6. pedis nullo loco.

Ut neutra particula in introitu versus, ita nusquam κέ (ἄν) in principio orationis poni potest, non praegressa alia voce, sed eis vocabulis quam proxime subicitur quae maximi sunt ponderis in sententiis, cf. Herm. IV, 6 s. 193, Baeuml. 360 s., Schnorr de Carolsfeld, verborum collocatio Hom., Berol. 1864 p. 34 s. Ab eis vocabulis, ad quae maxime pertinere solent collocatae in protasi, in qua plerumque coniunctivus inest, coniunctionibus, pronominibus relativis particulae κέ et ἄν quam minime distinguuntur. Sequitur κέ 1) particulas εἰ et αἰ. εἴ κε c. coni. *B* 258 (εἴ κ' ἔτι) *Δ* 415 *E* 131 820 *Θ* 535 *K* 106 *Λ* 315 455 *N* 379 *Ξ* 368 *O* 297 (πρῶτον) 403 498 *Π* 499 860 *P* 29 39 557 *Y* 181 β 332 γ 216 (εἴ κέ ποτέ σφι) ζ 313 η 75 μ 299 (εἴ κέ τινα) π 254 ρ 79 σ 265 v. l. τ 327 488 496 φ 213 338 364 χ 76 345; εἴ κε c. indic. fut. *B* 258 *P* 557 v. l. γ 216 (εἴ κέ ποτέ σφι) ο 524 π 254 (?) χ 76; c. opt. *A* 60 *Z* 50 *K* 381 *Λ* 792 β 76 η 315 ϑ 353 ξ 120 τ 589; καὶ εἴ κε c. coni. *E* 351 *Δ* 391 (ὀλίγον περ) φ 260 ω 202 v. l.; οὐδ' εἴ κε c. coni. *Θ* 478 *X* 349 ξ 140 h. Ven. 151, c. opt. *I* 445 *T* 322 *X* 220 351 *Ψ* 346; εἰ et κέ disiunguntur: εἰ καί νύ κεν c. opt. *Ψ* 592; εἰ γάρ κε c. coni. *Ψ* 344, c. opt. ο 545 h. Ap. 51; εἰ μέν κε c. coni. *Γ* 281 *H* 77 *I* 412 (κ' αὖθι) *P* 91 *Φ* 553 *X* 99 α 287 β 218 ε 466 λ 110 μ 137 ξ 395 π 403; εἰ δέ κε c. coni. *A* 137 (μή) 324 (μή) *B* 364 *Γ* 284 *H* 81 *I* 135 (αὖτε) 277 (αὖτε) 362 414 604 *K* 452 *M* 71 *Π* 87 (αὖ τοι) *P* 94 *Y* 138 *Φ* 567 *X* 111 α 289 β 220 ε 470 λ 112 μ 53 139 163 ξ 398 (μή) π 405 ρ 82 556 φ 114 h. Ap. 56 235 Merc. 174 (μή) h. Ven. 286; c. indic. *E* 212 ε 417, *Ψ* 526 (κ' ἔτι); c. opt. *I* 141 283 μ 345; εἴ πέρ κεν c. coni. λ 113 μ 140, εἴ περ γάρ κε c. coni. *A* 580 *M* 302 ϑ 355 σ 318 v. l.; c. opt. *B* 123 *Θ* 205 *N* 288 β 246, εἰ μὲν γάρ κε c. coni. *K* 449. Minus igitur placet v. l. *K* 44 εἰ τίς (pro ἤ τίς) κεν, cf. μ 299 εἴ κέ τινα, *E* 273 *Θ* 196 εἰ τούτω κε, quam ob rem scripserunt Bekk.[2], Voss, Hartung, Thiersch, Nauck γε, quod placuit Hentzio, sed cf. Rumpf in J. J. f. Ph. 1860 p. 591 s., Lange 187; ρ 223 τόν κ' εἴ μοι δοίης, Bekk.[2], Voss, Am., La Roche, Kayser γ' scribunt, defendit κ' Lange 191; εἰ δ' ἄν c. coni. *Γ* 288 *Σ* 273 *Φ* 556; omnibus locis in introitu versus; εἴ περ ἄν c. coni. *Γ* 25 *E* 224 (αὖτε) 232 (αὖτε), c. opt. *B* 597; εἰ δ' ἄν et εἴ περ ἄν tantum in Il. legitur. ἤν κε *Δ* 353 v. l., cf. *I* 359 ἤν περ γάρ κε σ 318. αἴ κε nusquam separantur: c. coni. *A* 207 420 *Δ* 98 170 249 353 *E* 129 260 279 762 *Z* 94 96 260 275 277 281 309 443 *H* 118 173 243 375 394 *Θ* 142 191 (v. l.) 282 (τι) 287 471 *I* 140 (v. l.) 172 255 359 *K* 55 *Λ* 404 405 791 797 (τι) 799 *M* 275 *N* 236 260 743 829 *Ξ* 110 310 *Π* 32 (μή) 41 445 *P* 121 652 692 *Σ* 91 (μή) 143 180 (τι) 199 278 306 457 601 *T* 71 72 (v. l.) 147 *Y* 186 301 436 *Φ* 293 437 *X* 256 *Ψ* 82 413 543 *Ω* 301 357 592 687 α 279 β 102 133 186 188 γ 92 δ 322 391 ε 169 ι 502 (αἴ κέν τίς σε) 520 λ 105 348 μ 49 ν 182 359 ο 312 (τις) ρ 230 549 σ 83 τ 147 υ 233 φ 305 314 348 χ 7 167 ψ 79 ω 137 217 (v. l.) 511 h. Merc. 181 566 h. Cer. 162, αἴ κεν δή μοι ϑ 496; αἴ κε c. opt. ν 389; cum ind. *O* 213; αἴ κέ περ c. opt. *H* 387; αἰ

κέ ποθι c. coni. Α 128 Ζ 526 α 379 β 144 δ 34 μ 215 ξ 118 ρ 51 60 χ 252; αἴ κέν πως c. coni. Α 66 408 Β 72 83 Π 725 Σ 213 Ω 116 (αἴ κέν πως ἐμέ τε), tantum in Iliade. 2) Sequitur κέ (ἄν) pronomina relat.: cum coni. Α 139 218 Β 231 346 366 Γ 354 Δ 191 Ε 481 (sc. ᾖ) Ζ 228 229 Η 171 Θ 34 (δή) 354 (δή) 405 419 430 465 (δή) Ι 74 140 146 165 282 288 313 397 424 615 Κ 235 306 Λ 367 Μ 226 Ξ 127 416 Π 621 Ρ 93 99 100 Σ 271 467 Τ 72 110 228 235 Υ 308 454 Φ 24 103 127 296 484 Ψ 247 345 554 Ω 119 147 176 196 335 α 352 (v. l.) 396 (τις) β 43 54 (v. l.) 128 192 213 δ 29 196 389 756 ζ 28 37 159 202 η 33 ϑ 586 ι 356 κ 22 74 288 328 539 λ 135 434 442 ν 214 (v. l.) 400 ο 21 55 70 311 345 422 π 349 (392) ρ 11 19 385 559 σ 47 63 86 270 286 τ 27 322 υ 295 342 φ 162 280 313 345 χ 66 ψ 282 ω 29 202 h. Ap. 75 h. Cer. 117 368 (μή) ep. 8, 4; cum opt. Α 64 Γ 235 Ε 192 Ζ 49 452 Η 342 Θ 291 Ι 424 (?) Κ 166 171 (τις) 380 Λ 134 Ξ 241 299 Ο 736 738 Π 16 Φ 336 Ω 37 149 178 α 254 β 31 54 192 (v. l.) δ 167 560 ε 17 142 166 ι 126 127 356 (v. l.) κ 434 ο 518 π 257 (τις) 392 ρ 146 σ 166 υ 368 (οὐ) φ 162 (v. l.) χ 138 (v. l.) ω 189 h. Ap. P. 149 h. Cer. 328 444 462; cum indic. Α 175 Β 229 (τις) Ι 155 297 Κ 282 Ρ 241 Σ 118 (v. l.) Φ 587 (v. l.) Χ 70 370 (v. l.) Ψ 675 ε 36 ι 130 κ 103 (v. l.) 432 ν 206 ξ 62 163 (v. l.) π 438 σ 263 τ 25 h. XXX 7 16; ὅς τίς κε: cum coni. Α 294 527 Β 361 Γ 279 Ε 421 Θ 408 422 Ι 102 Ξ 190 Ο 109 148 Τ 260 Ω 92 α 158 316 389 β 25 161 229 γ 355 ζ 239 (v. l.) ϑ 32 549 κ 39 (v. l.) ξ 445 ο 448 τ 378 406 υ 115 ψ 140 ω 454 h. Ap. 392; cum opt. Κ 307 δ 600 τ 403, cum ind. Κ 44; ὅς πέρ κε c. opt. ρ 580; ὅς τέ κε c. opt. Ω 744; ὃς μέν κε c. coni. Α 547 (suppl. ᾖ) Ψ 855 Ω 529 τ 564; ὃς δέ κε c. coni. Α 549 Β 391 Δ 306 Ι 510 Λ 409 Ξ 376 (suppl. ᾖ) Ο 494 Ρ 229 Τ 167 Ψ 322 660 857 λ 149 ξ 126 τ 577 φ 75 h. Merc. 486 546 ep. 14, 22, cum ind. Ω 531; τά γ' οὔ κέ τις c. opt. ϑ 280, ὃν οὔ κεν ἄγοιτο Ξ 91; ἅς οὔτ' ἄν κεν c. opt. Ν 127; τοὺς ἂν κε ἤϑελον ι 334; ὅς τις μέν κεν c. coni. λ 147. ὃς ἄν c. coni. tantum φ 294, cum opt. Η 231 σ 27, cum ind. Ι 167 ι 334; ὅς τις ἄν c. coni. h. Merc. 543, cum opt. ε 188; ὅς περ ἄν c. opt. ρ 586 v. l.; ὃς δ' ἄν c. coni. Θ 10 Ο 348 τ 332; ὃς γαρ αν c. coni. h. Merc. 482; ἅς οὔτ' αν κεν c. opt. Ν 127. 3) Sequitur κέ (ἄν) adiectiva relativa. οἷός κε c. coni. δ 421 ο 281, c. opt. Ε 484; ὁπποῖός κε Υ 250; ὅσσος κε c. coni. Γ 66 (cf. h. Ap. P. 359 ὅσσα ἐμοί κ'ἀγάγωσι), ὁππότερός κε Χ 130 Ψ 805; ὁππότερος δέ κε Γ 71 92 σ 46; ὅσσοι ἄν c. coni. Τ 230, c. opt. δ 204, c. ind. ε 39 ν 137. 4) Sequitur pron. personalia, demonstr., possess., interrogativa. ἐγὼ δέ κεν Α 137 184 324 Ι 262 Ξ 235 267 Π 129 Τ 218 Ψ 559 γ 80 η 333 ν 205 ξ 99 ρ 418 h. Merc. 549 (cf. η 314 οἶκον δέ κ' ἐγώ), ἐμοί κε h. Ap. P. 359; ἐμοὶ δέ κε Α 523 Ζ 410 Ξ 108 β 74 ζ 285; σὺ δέ κε Γ 417 δ 547 599 (v. l.); σεῖο δέ κε Ω 686, σοί κε σ 225; ἐγὼ δ' ἄν ι 17, ἐμοὶ δ' ἄν ζ 285 (v. l.), ἡμῖν δ' ἄν φ 329; σὺ δ' ἄν Ζ 329, σύ γ' αν ρ 455, σοὶ δ' ἄν Ω 437. demonstr. ὅ κε Γ 176 (v. l.) Δ 97 (δή) Ζ 49 Η 28 Κ 380 Λ 134 Ρ 417 Χ 70 Ψ 547 (τό κεν οἱ) δ 637 (τινά) η 212 ο 452 ρ 223 (τόν κ' εἰ) τ 579 υ 381 φ 77; τοῦ μέν κεν η 332, ὃ δέ κε Α 139 Γ 138 255 Η 41 Θ 26 454 Ρ 515 Υ 290 Ω 150 v. l. (αὖτις) ϑ 570 κ 507 μ 114 387 π 297 391 τ 487 (v. l.) φ 161 h. Ven. 139; ὃ γάρ κε Μ 344 357 δ 753; ἣ δ' ἄν π 391 (v. l.) φ 161 (v. l.), ἐκ τοῦ δ' ἄν Ο 69, τῇδε δ' ἂν οὐ τ 348; οὗτός κε Ε 273 Θ 196 (εἰ τούτω κε, plurimi γε) Ι 157 299 Κ 211; κεῖνος γάρ κε Κ 57 π 153; κείνοισι δ' ἂν οὔ τι Α 271; pron. possess. ἐμὸς δέ κε Ι 57; pron. interrog. τίς κε Κ 303 Ρ 260 586 Τ 90 γ 11 δ 649 χ 12; τίς δέ κε φ 259; τίς γάρ κε δ 443 κ 383; τίς ἄν Ι 77 Ω 367 (δή) ϑ 208 κ 573; τεῦ ἄν Σ 192, τίς δ' ἄν ε 100; ποῖοί κε φ 195. 5) Sequitur κέ (ἄν) cetera pronomina. αὐτός κε Θ 24, αὐτὸν δ' ἄν Χ 66; ἄλλος κεν Η 456 (τις δ 692 (bis), ἄλλον μέν κεν Ξ 244, cf. Ω 37 καὶ δέ κεν ἄλλον et ν 333 γάρ κ' ἄλλος. 103 ἄμφω κ' αὖτις. πάντες κε Π 848 α 16 266 δ 346 ρ 137; πᾶσι δέ κε Δ 95, πάντω γάρ κεν h. Ap. 153; πάντ' ἄν h. Merc. 520 (cf λ 328 517 πάσας (πάντας) δ' οὐκ ἄν), τοῖόν κ Υ 250, τόσα κεν h. Cer. 168 223. 6) Sequitu κέ coniunctiones: a) ὄφρα κε c. coni. Β 440 113 (v. l.) 258 Κ 444 Τ 190 Χ 192 382 (τι) 431 553 635 (v. l.) β 124 204 γ 359 δ 294 (v. l. 588 ϑ 147 κ 298 μ 52 π 234 σ 183 τ 17 4 (ἔτι) χ 377 (v. l.) ψ 254 (v. l.) h. Ven. 276; c. opt Μ 26 h. Cer. 131 (ὄφρα κε μή με); ὄφρ' ἂν μέ κεν Λ 187 202 ε 361 ζ 259; ὄφρ' ἄν c. con Α 509 Ζ 113 Η 193 Θ 375 Κ 325 Λ 187 20 Ν 141 (v. l.) Ο 23 232 Ρ 186 Σ 409 Υ 24 558 Χ 387 γ 353 ε 361 ζ 259 304 η 319 κ 6 ν 412 ρ 10 σ 364 χ 377, cf. ι 17; c. opt. κ 6 (v. l.) ρ 298 ψ 151 (v. l.), ω 334. b) ὥς κ (coni. et adv.) c. coni. Α 32 Β 385 Δ 66 71 69 96 (v. l.) 143 364 Η 171 (v. l.) 334 463 Θ 50 Ι 112 v. l. Ο 235 (καὶ αὖτις) 297 (v. l.) Τ 15 (τις αὖτε) Υ 429 Φ 127 (v. l.) 459 Ω 75 α 205 β 168 316 368 ε 26 31 144 168 η 192 22 ϑ 101 251 τ 319 321 χ 177 ω 532 h. Ap. P. 14 c. indic. γ 255; c. opt. Ζ 281 (ὥς κέ οἱ αὖ Ι 112 β 53 ϑ 21 ψ 60 135 (τις) ω 83 h. C 262 h. VIII 11; ὡς ἄν c. coni. Π 84 271 Ψ β 376 (μή) δ 672 749 (μή) ν 402 π 84 (μή) ω 360 h. Cer. 273, Β 139 Ι 26 704 Μ 75 Ξ 370 Ο 294 Σ 297 μ 213 ν 179 h. Ap. P. 30 cum opt. Ι 444 Τ 331 ϑ 239 (οὔ τις) ο 538 π 297 ρ 165 (τις) 362 τ 311 (τις); ὥς περ εἴη ρ 586, ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο η 293. c) ὅπω κε c. coni. Ι 681 (v. l.) Υ 243, α 270 295 545 (δη), cum indic. Ρ 144, c. opt. Ι 681. ὅπ ἄν nusquam legitur. d) εἵως κε Γ 291 Ρ 6 Ω 154 183, omnibus locis post arsin 2. ped ἕως κε β 78. e) εἰς ὅ κε, c. coni.: in prim pede Γ 409 Η 71 Ι 46 (εἰς ὅ κέ περ) Ξ 6 455 (δή) ε 378 ϑ 318 κ 461 λ 122 ο 26 ψ 2 h. Ap. P. 323, per syniz. Ε 466 ἦ εἰς ὅ κεν, altero pede Β 332 Λ 193 208 666 (δή) Μ 1 (τίς τε) Ρ 454 Φ 128 Ψ 244 ο 51 75 ψ 35, quinto pede Η 30 291 376 377 395 396 Ι 609 Κ 62 89 Ν 141 (v. l.) Ξ 77 Ο 70 (v. l.) Τ 1 (v. l.) Φ 133 231 531 β 97 ζ 295 ι 138 λ 3 ν 59 ο 543 ρ 56 τ 142 χ 58 72 443 ω 1 cum indic. iungitur tantum h. XXVIII, 14; suspe est v. l. ϑ 318 ἀποδώσει, ceteris locis, quib videtur ind. fut. cum εἰς ὅ κε iunctus esse, r tius videtur coni. statuere; cum opt. Ο 70; Ξ 77 ν 59 χ 443 in optimis codd. est coni., 455 est v. l., ε 378 ο 51 videtur coni. esse. N quam εἰς ὅ cum ἄν iungitur. f) ἔστ' ἄν ep. 3, nusquam cum κέ iungitur. g) ὅτε κε c. co Α 567 Ζ 225 Ι 138 280 Υ 335 Χ 359 ϑ 242 287 τ 6 ω 88 (ποτε), ὅτε κέν τις cum co Ζ 454 Ι 501 Κ 130 Υ 130 167 η 33 (v. l.) ν 1

τ 567, cum opt. I 525 σ 7 v.l., ὅτε κεν δή cum coni. Θ 180 δ 420 ο 446 h. Ven. 269; minus placet Θ 23 v. l. ὅτε δή κεν (pro καί) ἐγώ. λ 218 ὅτε τίς κε θάνῃσιν, sic videtur scripsisse Aristarchus, vulg. ὅτε κέν τε θ., quod poetae mori convenientius videtur esse; εἰς ὅτε κεν c. coni. β 99 τ 144 ω 134; ὅτ' ἄν c. coni. A 519 B 397 Δ 53 164 (ποτε) Z 448 (ποτε) H 335 (αὖτε) 459 (αὖτε) Θ 373 (αὖτε) 406 420 475 I 101 (τινα) β 374 δ 477 λ 18 (οὖθ' ὅτ' ἄν) ν 101 h. Ap. 150; ὡς δ' ὅτ' ἄν (omnibus locis in introitu versus) c. coni. K 5 Λ 269 M 41 O 80 170 P 520 T 375 Ω 480 ε 394 κ 216 468 ψ 233; cum ind. κ 410. In comparationum igitur protasi ἄν a coni. ὅτε prorsus non distinguitur, si quidem Φ 347 recte scripsit Arist. ὡς δ' ὅτε Βορέης ἀλωὴν αἶψ' ἀγξηράνῃ, non ἄν ξηράνῃ, quod in plurimis libris legitur. Apparet formulam comparationis ὡς ὅτε et πρίν γ' ὅτε (β 374 δ 477) tantum cum ἄν coniunctam esse, nusquam κέ, formulam vero εἰς ὅτε tantum cum κέ. h) ὁππότε κε Δ 40 229 (μιν) 334 (v. l.) I 702 (μιν) κ 293 λ 106 (πρῶτον) π 282 ν 83 (τις) 396 (v. l.) χ 216 h. Ap. 167 (τις), ὁππότε κεν δή Ξ 504 Σ 115 X 365 β 357 γ 237 λ 127 ν 355 394 ψ 274, omnibus locis primo aut quinto pede (praeter Δ 334 v. l. et h. Ap. 167) legitur ὁπ. κε; ὁππότ' ἄν c. coni. O 209 Y 316 Φ 375 α 41 ζ 303 η 444 (αὖτε) λ 17 τ 410 489 h. Ap. D. 71 (τὸ πρῶτον), h. Ap. P. 281 h. Merc. 287 ep. 13, 6; cum opt. H 415 v. l.; ὁπότ' ἄν δή Π 62 Φ 340 κ 38. i) εὖτε nusquam cum κέ, semper cum ἄν iungitur. Non separantur. A 242 B 34 228 T 158 (πρῶτον) α 192 γ 353 v. l. ρ 320 (μηκέτι) 323 σ 194 h. Merc. 91 h. XXXII 7 ep. 10, 4. 6) ἐπεί κε A 168 B 475 Z 83 H 5 410 I 159 (v. l.) 324 707 Λ 191 206 455 (v. l.) 764 N 285 (v. l. (πρῶτον) Ξ 237 Π 246 Σ 121 280 T 402 Y 337 Φ 534 575 X 67 (τις) 125 509 Ψ 10 δ 34 θ 554 λ 221 (πρῶτα) ξ 153 ρ 23 σ 150 χ 54 (v. l.) ω 7 (τις); ἐπεὶ ἄρ κε I 409 P 658 258, ἐπεὶ οὔ κε O 228 α 236 δ 64; ἐπεὶ ἄν 412 I 304, ἐπεὶ οὐκ ἄν P 489; ἐπεί κε omnibus locis aut post 1. thesin primi pedis aut post caes. 3. pedis; ἐπήν (v. pag. 707) aut post thesin 1. pedis aut post caes. 3. pedis. 7) Sequitur κέ (ἄν) adverbia loci et temporis. ἔνθα κε B 155 Δ 539 Z 73 (αὖτε) H 104 Θ 130 Λ 310 N 723 Ξ 102 O 121 (ἔτι) Π 698 P 70 319 (αὖτε) Y 288 329 v. l. Φ 544 Ω 733 β 104 (v. l.) 365 δ 441 ε 73 426 436 (δή) η 278 κ 84 λ 5 μ 282 (αὖτε) ξ 32 σ 360 τ 598 ω 61 (οὔ τα) 139 (v. l.); ἔνθ' οὔ κεν M 58, ἔνθ' οὐκ Δ 223; ἐνθάδε κε ε 208, ἔνθεν δ' ἄν N 1; ἔνθα, ἐνθάδε, ἔνθεν κεν (ἄν) legitur omnibus locis in introitu versus exc. Ω 733 ε 73 μ 2 ω 61; ὅθεν κε λ 366 (τις) ν 383 (τοι); αὐτοῦ ἔνθα Θ 207, αὐτοῦ γάρ κε ι 303; κεῖσε δ' οὐ π 85; χαμαὶ δέ κε σ 28; τότε κεν A 0 Δ 36 E 391 v. l. h. Merc. 38; τότ' ἄν Σ 397 108 Ω 213 v. l. ι 211 (οὐ); νῦν γάρ κε B 29 66 I 304, νῦν μέν κε O 211 v. l.; νῦν δ' X 505; πρίν κεν γ 117, πρὶν δέ κε ξ 155, ἐν γάρ κεν λ 330; πρὶν δ' οὔ πως ἄν T 209; εἰ κε Ξ 210, αἶψά κε N 486 Π 624 P 159 2 μ 346 ν 147 ξ 131 ο 317 π 441 v. l. ρ 315 0 561 σ 385; omnibus locis in introitu versus c. ρ 561; ἄφαρ κε Ψ 593; ἔπειτά κεν αὖτε 619, ἔπειτα δέ κε K 345 Ξ 79, ἔτι κεν η 213, μέν κε λ 104, ἔτι γάρ κεν κ 269, cf. B 258 κ' ἔτι et O 121 ἔνθα κ' ἔτι. ἤδη μέν κε 629 χ 262, πότε κεν τίς T 227, τάχα κεν Λ 654 Π 71 617 X 42, cf. τῷ κε τάχα B 373 Δ 290 H 158 Π 723 aliis locis, τάχ' ἄν A 205 (ποτε) β 76 (ποτε), τάχα δ' ἄν N 676, αὐτίκ' ἄν Ω 654, τόφρα γὰρ ἄν β 77. 8) Sequitur κέ (ἄν) cetera adverbia. τῷ κε B 373 (τάχ') Δ 290 (τάχ') H 158 (τάχ') N 57 O 51 Π 723 (τάχα) P 488 563 T 61 Φ 280 432 (δή) X 427 Ψ 308 (v. l.) 310 (v. l.) 527 α 239 γ 224 (τις) 258 δ 733 (μάλ') ε 311 θ 467 ι 458 λ 502 (τεῳ) ξ 67 369 ο 181 537 (τάχα) ρ 164 (τάχα) 546 σ 375 379 402 (οὔ τι) τ 310 (τάχα) ν 273 φ 374 (τάχα) χ 78 (τάχα) 134 (τάχα) ψ 23 (τάχα) ω 32 285 381; in introitu versus praeter Ψ 308 (v. l.) 310 (v. l.) σ 402 ν 273 ω 381; τῷ οὐκ ἄν B 250 Ξ 126 χ 325 (in introitu versus); cf. La Roche ed. min. ad Ψ 547. ὧδέ κε M 228 Ω 661, ὧδε δέ κεν h. Ap. 65, οὕτω κεν Λ 382 Φ 412 β 334; οὕτω γάρ κεν ξ 402; πῇ κεν μ 287 (τις) ν 43, ᾗ κεν K 67 O 46 (δή), ᾗ περ ἄν H 286 μ 81; πῶς κε Λ 838 (v. l.) Ξ 333 P 149 T 81 (τις) ι 351 (τις) λ 144 ο 195, πῶς δέ κεν X 202; πῶς ἄν I 437 K 243 P 327 α 65 θ 352, πῶς δ' ἄν σ 31; ὣς μὲν γάρ κε h. Cer. 395; μὰψ αὔτως κεν ἔπειτα h. Merc. 488; ῥεῖά κε h. Cer. 167 (τις) 222 (ex Herm. coni.), ῥεῖα δέ κε Λ 802 Π 44, cf. M 58 ἔνθ' οὔ κεν ῥέα, M 381 οὐδέ κέ μιν ῥέα et P 70 ἔνθα κε ῥεῖα. φίλως κε Δ 347, ῥηιδίως κεν ἔπειτα ξ 196; μάλα κε N 343 ι 133 134, μάλα μέν κεν Δ 318 (v. l.), μάλα γάρ κε O 224, ἄλλως μέν σ' ἄν ο 513. 9) Sequitur κέ (ἄν) particulas: ἦ (κε) A 255 H 125 N 815 P 38 Y 94 X 16 (ἔτι) 43 τ 569, ἦ ῥά κε θ 336 ο 431 h. Cer. 222; ἦ ἄρ κε σ 357, ἦ τέ κε Γ 56 E 885, ἦ γάρ κε A 293 I 303 X 435 (v. l.) ν 306; ἦ τ' ἄν (cf. Philol. XXIX 139) E 201 M 69 Π 687 T 205 X 49 103 Ψ 275 α 288 β 62 219 ι 228 μ 138 (ἔτι), ἦ σ' ἄν X 20 ρ 186; ἦ γὰρ ἄν A 232 B 242. καί (= etiam, vel) κε Γ 41 N 238 Ξ 484 (τῷ καί κέ τις) T 415 Y 367 Ω 437 α 390 θ 195 λ 111 358 375 μ 102 138 (v. l.) ν 390 ρ 408 ν 51 316 χ 138 350, cf. α 240 ξ 370 ω 33 (ἠδέ κε καί); καὶ ἄν E 362 457 Ξ 245 ζ 300; καί (= et) κε Γ 41 Δ 171 176 (τις) Z 456 457 N 377 Ξ 258 O 459 P 163 613 X 287 Ω 655 δ 174 178 ζ 275 v. l. λ 358 360 ξ 38 184 ο 313 315 π 237 305 (τεο) ρ 225 σ 218 τ 282 487 (v. l.) ν 307 316 h. Merc. 543 (v. l.) h. Cer. 141 143 144 242; καί νύ κε Γ 373 E 311 388 679 (ἔτι) Θ 90 131 217 Λ 311 750 Σ 165 454 Φ 211 (ἔτι) Ψ 154 382 540 733 δ 363 502 ι 79 λ 317 630 (ἔτι) μ 71 ξ 325 π 220 τ 294 φ 226 ψ 241 ω 50 h. Cer. 310; καί νύ κε δή H 273 P 530 Ψ 490 Ω 713 φ 128 (δή ῥ') ω 528; καί νύ κε (δή) omnibus locis in introitu versus exc. Θ 90; εἰ καί νύ κε Ψ 592; καὶ δέ κε Ω 370 δ 391 ο 449 φ 113; καὶ δ' ἄν I 417 684; καὶ δ' ἔτι κεν η 213, καὶ γάρ κε δ 595; καί κεν δή E 898 ν 222 h. Merc. 270; ἠδέ κε καί α 240 ξ 370 ω 33; ἀλλά κε N 290 β 250 λ 418 ω 90; ἤ (ἠέ) κε E 887 Λ 433 P 506 X 110 253 α 268 δ 80 (τις) 546 λ 565; ἤ κε - ἤ κε I 701 s. δ 733 s. μ 156 s. ξ 183 s.; ἤ κε - ἤ (ἠέ) κε Θ 532 s. I 619 N 742 s. Σ 308 Y 311 Φ 226 X 244 246 ο 300 σ 265 ω 217 s.; notandi sunt loci E 484 οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν ἤ κεν ἄγοιεν, N 486 v. l. αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο, ἤ κε φεροίμην, θ 570 s. τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν ἤ κ' ἀτέλεστ' εἴη, in quaestionis duplicis membro altero ἤ κε Ξ 191; ἤ κε - ἤ φ 197, ἤ κε - ἤ (ἠέ) π 238 260; post praepositiones in tmesi positas legitur κέ: B 160 176 Δ 173 ι 459 κὰδ δέ κε,

Δ 421 ὑπό κεν, *ι* 498 σύν κεν, *μ* 347 ἐν δέ κε. 10) Sequitur κέ (ἄν) nomina et adiectiva, quorum est maximum pondus. a) κέ sequitur nomina: *Β* 81 *Ι* 142 284 363 *Ω* 222 *ε* 34 h. Ap. 59; ἔπος τί κε *φ* 193; sequitur subst. μέν κεν *Θ* 25; ἐννῆμαρ μέν κε *Ω* 664. δέ κε *Θ* 143 (οὔ τι) *Ν* 321 (οὐκ) *Ξ* 239 *Ρ* 105 321 *Ω* 665 666 *η* 314 *ρ* 558 (v. l.) *σ* 166 *υ* 326, ἠῶθεν δέ κεν *ο* 506; γάρ κεν *β* 335. b) ἄν. ἡσυχίῃ δ' ἄν *σ* 22; πληθὺν δ' οὐκ ἄν *Β* 488. c) κέ sequitur adiectiva: *Α* 256 *Κ* 212 *α* 380 *β* 145 *ϑ* 216 *ν* 291 *ξ* 406 (δή) *π* 149 *σ* 255 *τ* 128 h. Ap. 63 (v. l.) h. Cer. 260; πολλαί(ά) κεν *Β* 128 *Η* 130, πλέονές κε *σ* 247; χαλεπόν κεν *δ* 651; aliud adi. praecedit δέ κε: *Ι* 601 *Φ* 280 *σ* 229 v. l.; χαλεπὸν δέ κεν *ν* 141 *ψ* 184 *Ι* 601 v. l.; νεμεσσητὸν δέ κεν *Γ* 410 *Ξ* 336 *Ω* 463 *χ* 489; γάρ κε *ν* 333. d) ἄν. ἑσπέριος δ' ἄν *Φ* 560, ἑκὼν δ' οὐκ ἄν *Γ* 66, πολλοὺς ἄν *Π* 747. 11) Verbo κέ (ἄν) praemittitur; cui subicitur tantum post optativum, a quo sententia incipit (cf. Schnorr p. 34). a) *Γ* 53 *ν* 237 *φ* 202 γνοίης κε, *Γ* 220 *Ο* 697 φαίης κε (cf. *Γ* 392 et saepius οὐδέ κε φαίης), *Ζ* 285 φαίην κε, h. Ap. 151 φαίη κε, 163 φαίη δέ κεν, *Δ* 94 τλαίης κεν, *Ε* 273 ἀροίμεθά κε, *Θ* 196 ἐελποίμην κεν, *Χ* 253 ἕλοιμί κεν, *Ω* 56 *ο* 435 εἴη κεν, *Ω* 418 ϑηοῖό κεν, *α* 228 νεμεσσήσαιτό κεν, *β* 86 ἐϑέλοις δέ κε, *δ* 644 δύναιτό κε, *ι* 131 φέροι δέ κεν, *λ* 489 *π* 106 h. Ven. 153 βουλοίμην κε, *ξ* 504 δοίη κέν τις, *ρ* 514 ϑέλγοιτό κε. Apparet contra Homeri usum esse quod teste schol. V fuerunt qui adderent *Θ* 131 ἔλιπον δέ κεν. b) ἄν tantum *γ* 232 βουλοίμην δ' ἄν. Participium uno loco κέ est subiectum: *ψ* 47 ἰδοῦσά κε. 12) Subicitur κέ (ἄν) negationibus. οὔ κε *Ι* 125 267 *Μ* 58 447 465 (τις) *Ν* 289 (v. l.) *Ξ* 91 *Ο* 228 *Υ* 101 (v. l.) *Ω* 439 (v. l.) (τις), *α* 236 *β* 249 *δ* 64 223 *ϑ* 280 (τις) *τ* 590 *φ* 115 *ψ* 187 (τις), οὐδέ κε *Γ* 392 *Δ* 429 *Θ* 404 418 *Ι* 61 (τις) 126 268 416 *Μ* 381 *Ν* 287 *Ρ* 366 398 (bis) *Σ* 151 *Τ* 272 *Υ* 358 (bis) *Ω* 566 *β* 185 *γ* 124 260 (τις) *δ* 178 596 *μ* 77 83 87 (τις) *ν* 86 *π* 243 *ρ* 547 (τις) *τ* 323 (v. l.) 558 (τις) *ψ* 125 (τις) 218 *ω* 41 h. Merc. 359 364, οὐδέ κεν ὥς *Ι* 386 *χ* 63, οὐδέ κεν ἄλλως *Ξ* 53 *ϑ* 176 *ν* 211 *ω* 107, οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν *Ε* 22, οὔτε κε *Μ* 324 325 *Ν* 128, οὔτ' ἄν κεν *Ν* 127, οὐ γάρ κε *Ψ* 606 *Ω* 565 *ι* 304 *μ* 107 446, οὐ μέν κε *ψ* 100 168; οὐ μὲν γάρ κε *Ι* 545, cf. *Κ* 449 εἰ μὲν γάρ κε. de οὐδ' εἴ κε v. supra; εἰ δέ κε μή *Α* 137 324 *ξ* 398 h. Merc. 174, αἴ κε μή *Π* 32 *Σ* 91, ὄφρα κε μή h. Cer. 131, οἵ κεν μή h. Cer. 368; οὐκ αν *Α* 301 (τι) *Β* 250 488 *Γ* 54 66 (τις) *Δ* 223 *Ε* 85 *Ζ* 129 521 (τις) *Θ* 21 210 369 451 455 *Ι* 517 *Λ* 387 *Μ* 465 (v. l.) (τις) *Ν* 289 *Ξ* 126 247 335 *Ο* 40 *Ρ* 489 *Υ* 134 *Φ* 462 *Ω* 297 439 (τις) *β* 184 *γ* 227 *δ* 78 (τις) 223 (v. l.) 240 347 *ζ* 221 *η* 22 293 *ι* 241 *λ* 328 380 517 *ο* 321 *π* 318 400 *ρ* 138 268 (τις) 387 (τις) 497 (τις) *σ* 414 (δή τις) *τ* 107 (τις) 348 *υ* 135 322 (δή τις) 392 (πως) *χ* 325 *ψ* 187 v. l. (τις) *ω* 435 h. Ap. P. 146 h. Merc. 264 (bis) 364 h. Ven. 239 243 h. Cer. 157 (τις) XIX 16; οὐκ ἄν δή *Γ* 52 *Ε* 32 456 *Κ* 204 (τις) *Τ* 271 (ποτε) *Ω* 263 *ζ* 57 *χ* 132 (τις); οὐδ' ἄν *Ζ* 141 *Ι* 372 375 (ἔτι) *Λ* 504 (πω) *Μ* 290 (πω) *Ν* 117 324 *Ξ* 58 (ἔτι) 344 *Π* 638 (ἔτι) *Υ* 247 426 (ἔτι) *Φ* 358 *ε* 177 *ι* 277 *κ* 342 *σ* 380 *τ* 286 (τις); οὔτ' ἄν *Ν* 127, οὐ πως ἄν *Τ* 209, οὐ γάρ πως ἄν *Ρ* 711 *π* 196, οὐδὲ γὰρ ἄν *Ω* 566, οὐ σύ γ' ἄν *ρ* 455, cf. *ε* 39 *ν* 137 ὅσ' ἄν οὐδέ ποτε, *β* 376 *δ* 749 *π* 84 ὡς ἄν μή (cf. *ϑ* 239 ὡς ἄν.. οὔ τις), *ρ* 320 εὖτ' ἄν μηκέτι. Legitur κέ saepe ante pronomina et partic. δή, ἔπειτα, τις, ποτε, περ. *λ* 218 in plerisque libris legitur ὅτε κέν τε ϑάνωσιν, sed τε non sequitur κεν (ἄν), nisi *ω* 134 v. l. εἰς ὅ κέ τε, cf. Ameis ad *λ* 218 app. et *Μ* 150 εἰς ὅ κέ τίς τε. — In sententiis affirmativis legitur κέ in libro *Α* vicies septies, in negativis bis (137 324), in libro *Β* affirm. vicies quater, negat. nusquam (in altera parte huius libri non legitur κέ), *Γ* affirm. vicies, neg. bis (176 v. l. 392), *Δ* aff. vicies quater, neg. bis (429 539), *Ε* vicies ter, neg. semel (22), *Ζ* aff. vicies octies, neg. nusquam, *Η* aff. undetricies, neg. nusquam, *Θ* aff. tricies bis, neg. ter (143 404 418), *Ι* aff. quinquagies ter, neg. octies (61 125 126 267 268 386 416 545), *Κ* aff. vicies ter, neg. nusquam, *Λ* aff. duodetricies, neg. nusquam. *Μ* aff. novies, neg. sexies (58 324 325 381 447 465), *Ν* aff. duodevicies, neg. quinquies (127 128 287 289 v. l. 321), *Ξ* aff. vicies sexies (cf. *Ξ* 110), neg. bis (53 91), *Ο* aff. duodevicies, neg. semel (228), *Π* aff. duodevicies, neg. semel (32), *Ρ* aff. tricies septies, neg. ter (366 398 bis), *Σ* aff. duodevicies, neg. bis (91 151), *Τ* aff. septies decies. neg. bis (61 272), *Υ* aff. vicies bis, neg. ter (101 v. l. 358 bis), *Φ* aff. vicies sexies, neg. nusquam, *Χ* aff. duodetricies, neg. nusquam, *Ψ* aff. duodetricies (cf. 345), neg. bis (547 606), *Ω* aff. undequadragies, neg. ter (439 v. l. 565 566). In libro *α* aff. vicies bis, neg. semel (236), *β* aff. tricies sexies, neg. bis (185 249), *γ* aff. duodecies, neg. bi (124 260), *δ* aff. undequadragies, neg. quater (64 178 223 596), *ε* aff. undevicies, neg. semel (31, *ζ* aff. decies, neg. nusqu., *η* aff. undecies, ne nusqu., *ϑ* aff. undevicies, neg. bis (176 280, *ι* aff. septies decies, neg. semel (304), *κ* aff. sedecies, neg. nusqu., *λ* aff. semel et tricies, ne semel (366), *μ* aff. semel et vicies, neg. quin quies (77 83 87 107 446), *ν* aff. sedecies, neg semel (86), *ξ* aff. quater et vicies, neg. bis (15 398), *ο* aff. tricies, neg. nusqu., *π* aff. vicies se mel, neg. semel (243), *ρ* aff. duodetricies (cf. 51 neg. semel (547), *σ* vicies septies, neg. sem (402), *τ* aff. tricies, neg. ter (323 v. l. 558 59 *υ* aff. duodevicies, neg. bis (211 368), *φ* aff. vi cies quater, neg. semel (115), *χ* vicies semel, neg semel (63), *ψ* aff. tredecies, neg. quinquies (10 125 168 187 218), *ω* vicies bis, neg. ter (41 6 107), in h. Ap. decies, neg. nusquam, h. Ap. P sexies, neg. nusqu., h. Merc. aff. novies, neg. te (174 359 364), h. Ven. sexies, neg. nusqu., h. Cer. aff. duodevicies, neg. bis (131 368), in ceter. hymn. aff. quater, neg. nusqu., in epigr. aff. bi neg. nusquam. ἄν legitur in sententiis negativ in libro *Α* bis, positivis quinquies, *Β* neg. bi posit. sexies, *Γ* neg. quinquies, pos. semel, neg. semel, pos. bis, *Ε* neg. ter, pos. quinqui *Ζ* neg. ter, pos. quater, *Η* neg. nullo loco, p sexies, *Θ* neg. quinquies, pos. sexies, *Ι* neg. qu ter, aff. novies, *Κ* neg. semel, pos. ter, *Λ* ne bis, pos. ter, *Μ* neg. bis, pos. ter, *Ν* neg. qu ter, pos. ter, *Ξ* neg. quinquies, pos. ter, *Ο* ne semel, pos. octies, *Π* neg. semel, pos. quinqui *Ρ* neg. bis, pos. ter, *Σ* neg. nusquam, pos. qui quies, *Τ* neg. bis, pos. quinquies, *Υ* neg. te pos. bis, *Φ* neg. bis, pos. quinquies, *Χ* neg. nu loco, pos. septies, *Ψ* neg. nullo loco, pos. b *Ω* neg. quater, pos. quinquies. In Od. *α* ne nullo loco, pos. quater, *β* neg. bis, pos. qui quies, *γ* neg. semel, pos. bis, *δ* neg. quinqui pos. ter, *ε* neg. bis, pos. quater, *ζ* neg. bis, p

quinquies, η neg. bis, pos. semel, θ neg. semel, pos. ter, ι neg. ter, pos. ter, κ neg. semel (cf. 573), pos. quinquies, λ neg. ter, pos. bis, μ neg. nusquam, pos. ter, ν neg. semel, pos. quater, ξ nusquam legitur, ο neg. semel, pos. bis, π neg. quinquies, pos. ter, ρ neg. sexies, pos. septies, σ neg. bis, pos. quinquies, τ neg. ter, pos. quater, υ neg. ter, pos. nusquam, φ neg. nusquam, ...d cf. 294, pos. ter, χ neg. bis, pos. bis, ψ neg. semel, pos. bis, ω neg. semel, pos. bis. In hymno Ap. Del. neg. nusquam, pos. bis, Ap. P. neg. semel, pos. bis, in h. Merc. neg. ter, pos. quinquies, in h. Ven. neg. bis, pos. nusquam, in h. Cer. neg. nusquam, pos. semel, in ceteris hymnis neg. semel, pos. semel, in epigr. neg. nusquam, pos. ter. Legitur ἄν in sententiis affirmativis in formulis ὅτ' ἄν quindecies, ὡς ὅτ' ἄν tredecies, ὁππότ' ἄν duodevicies, ὄφρ' ἄν semel et tricies, ὡς ἄν vicies quinquies, ὥσπερ ἄν semel, εὖτ' ἄν decies, ἔστ' ἄν semel, ἤ τ' (σ') ἄν et ἦ γὰρ ἄν sedecies, ἐπεὶ ἄν bis, εἴ περ ἄν et εἰ δ' ἄν sexies, τάχ' ἄν ter, τότ' ἄν ter, τίς ἄν sexies, ὡς ἄν sexies, in sententiis relativis quindecies; in sententiis primariis ἄν c. opt. septies decies (Γ 329 Ι 417 Ν 741 Ξ 245 Ο 69 Π 747 Φ 560 ... 437 654 β 77 γ 232 ζ 285 v. l. 300 ο 513 ... 22 27 φ 329), excipiuntur Ι 684 Χ 66 505, ... 391 v. l. φ 161 v. l. h. Merc. 520. Est igitur ἄν in sententiis negativis in Il. quinquagies ter, Od. quadragies septies, in hymnis septies; in sententiis affirmativis: Il. centies sexies, Od. sep-...gies quater, in hymnis undecies, in epigr. ter. Est κέ in sententiis affirmativis: Il. sexcenties quindecies, Od. quingenties vicies septies, hymnis quinquagies ter, epigr. bis; in sententiis negativis: Il. duodequinquagies, Od. quadragies, hymn. quinquies, epigr nusquam.

Κεάδης (E. M. 210, 15 498, 35 E. G. 326, 32 ...st. 359, 11 21 Curt. Stud. I, 1 p 11, L. Meyer ...l. Gr. II 557) Ceadis filius, Troizenos. *Β* 847 *...φημος δ' ἀρχὸς Κικόνων, υἱὸς Τροιζήνοιο ...οτρεφέος Κεάδαο* |.

κεάζω (Curt. Et.³ 63 139 a rad. *κε* pro *σκε*, ...α derivat, sanscr. khâ scindo, *κε-ί-ω, κε-άζ-ω*, ... de-sci-sc-o, sci-o, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 342, ...ey WL. I 167; Fick Spracheinh. 79 a rad. ...s, kasati findo; improbanda est Buttmanni ...ntia Lex. I 12 II 96 a verbo *χαίνω* deri-...ntis; cf. etiam L. Meyer II 49). Act. aor. *...ασσε, κέασσε, κέασε, κέασαν*, opt. *κεάσαιμι*, ... (in tmesi) *κεάσσαι*. Pass. perf. part. *κε-...σμένα*, aor. *κεάσθη*. findo. E. M. 498, 30 *...έτριψε, διέσχισεν*, Hes. *διασχίζω ἢ κλῶ*, ...st. 1523, 35 *κλάσαι, σχίσαι*, cf. 1528, 42. Proprie de lignis. Eust. 1241, 48 *κεάσαι ἐπὶ ...λων τὸ κόψαι, ὡς ἐν Ὀδ.*, cf. 1063, 18. ξ 418 *...σσε* (v. l. *κέασεν*) *ξύλα χαλκῷ*, υ 161 *εὖ καὶ ...ισταμένως κέασαν ξύλα*, σ 309 *ξύλα αὖα πά-...περίκηλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ*, cf. ο 322. ... de aliis rebus. *Π* 347 *δόρυ κέασσε ὀστέα*, ...l. *κέδασε*, cf. schol. L; paraphr. *συνέτριψε*, ...ol. BL *οἰκείως ἐπὶ μὲν τῶν ὀστῶν ἐκέα-...εν, ἐπὶ δὲ τῶν ὀδόντων ἐτίναχθεν, ἐπὶ ... τοῦ δόρατος ἐξεπέρησέ φησιν*. ε 132 ...250 *νῆα κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε*, v. ...*κέασε*, schol. P *ἐκέασσε* [*καὶ ἐκέδασσε*] *δι-...*, Eust. 1528, 42 *ἀντὶ τοῦ διέσχισεν*, μ 388 *... κ' ἐγὼ νῆα κεραυνῷ τυτθὰ βαλὼν κεά-...μι* dicit Iupiter; Zenod. pro *τυτθά*, quod cum *...σαιμι* iungendum est, posuit *τριχθά*, v. schol. ...ind. 133; *Ε* 88 pro *ποταμῷ χειμάρρῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας*, Naber Mnemos. 1855 p. 202 et Nauck (Mélanges Gréco-Rom. II p. 643 et in ed.) maluerunt scribere *ἐκέασσε*, sed v. sub. v. *γέφυρα* et *κεδάννυμι*. *Π* 412 578 *Υ* 387 *ἣ δ'* (*κεφαλὴ*) *ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη*, Hes. Eust. 1212, 26 *ἐκλάσθη*. In tmesi ο 322 *πῦρ τ' εὖ νηῆσαι διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι* (v. l. *κεάσαι* et *δ' ἀνακεάσαι*), schol. V Hes. *καῦσαι ἢ σχίσαι*, Ap. Soph. 97, 17 *σχίσαι· σημαίνει καὶ τὸ καῦσαι*, cf. Lob. Rhem. 15, adn. 24; Hes. *διελεῖν, συγχέαι*. — Doederl. Gl. 2100. — Neque legitur in hymnis neque in priore parte Iliadis. — *ἀμφικεάζω, εὐκέατος* (Duentz. vero in Kuhnii Ztschr. 13, 12 refert ad *κηώδης*).

Κεβρήνιοι incolae Cebrenis, oppidi Troadis. Suid. *Κέβρηνα, πόλις Τρωάδος, Κυμαίων ἄποικος*, Steph. Byz. *Κεβρηνία, χώρα τῆς Τρωάδος, ἀπὸ Κεβριόνου τοῦ Πριάμου. Δίδυμος δὲ Κεβρῆνα τὴν πόλιν φησίν, Ἡρωδιανὸς δὲ ἀπὸ Κεβρῆνος ποταμοῦ. ὁ οἰκήτωρ Κεβρηνὸς καὶ Κεβρηνεὺς καὶ Κεβρήνιος*, cf. Strab. XIII 596 s. 606 s., Xen. Hell. 3, 1, 17, Dem. 23, 154. — ep. 10, 4 *σίδηρος ἄριστος βροτοῖσιν* | *ἔσσεται, εὖτ' ἄν μιν* (Idam) *Κεβρήνιοι ἄνδρες ἔχωσιν*. addit Franke h. l.: dicitur hoc carmen eo tempore factum esse, quo Cumani in Ida monte urbem, quae postea Cebrenia dicta est, condere parabant.

Κεβριόνης, genet. *-αο* (ter), dat. *-ῃ* (ter), acc. *-ην* (quinquies), nomin. bis; aut in introitu versus (quater), aut ineunte pede altero (octies) exc. *Π* 751. Erat Priami filius non legitimus (*Π* 738 *Κ. νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο*), frater Hectoris (*Θ* 318) qui cum habebat aurigam: *Π* 737 *Ἕκτορος ἡνιοχῆα*, *Λ* 522 *Ἕκτορι παρβεβαώς* (v. Grashof Fuhrwerk p. 17 adn. 12), cf. *Π* 727 s. et 776. Archeptolemo, qui Hectoris fuerat auriga, interfecto iussus est habenas prendere: *Θ* 318 *Κ. δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγὺς ἐόντα ἵππων ἡνί' ἑλεῖν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν*. Troes cum ab Aiace perturbatos vidisset, Hectorem adhortatus equos eo flexit, ubi atrocissime pugnabatur, et fortissimum se praebuit: *Λ* 521 ss. *Κ. δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν Ἕκτορι παρβεβαὼς ... ἵμασεν ἵππους. ὁ δὲ ἵετο δῦναι ὅμιλον ῥῆξαί τε μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν ἧκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός*. Cum murum Graecorum oppugnarent Troes, equis ut Pulydamas suaserat, relictis, eos secutus est: *Μ* 91 92 *οἳ μὲν ἅμ' Ἑκτ. ἴσαν καὶ Πουλυδ., μέμασαν δὲ τεῖχος ῥηξάμενοι ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι. καί σφιν Κ. τρίτος εἵπετο· πὰρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν ἄλλον Κεβριόναο χερείονα κάλλιπεν Ἕκτωρ*. Nec minus fortem se praebuit: *Ν* 790 *βὰν δ' ἴμεν ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν, ἀμφί τε Κ. καὶ Πουλυδ.* Rexit Hectoris equos, cum impulsu Apollinis in proelium rediret; paulo post interfectus est a Patroclo: *Π* 727 *Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε Ἕκτωρ ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν*, *Π* 738 *Πάτροκλος βάλε Κ., ἵππων ἡνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξέι λᾶι· ἀμφοτ. δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν ὀστέον, ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς κάππεσ' ἀπὸ δίφρου, λίπε δ' ὀστέα θυμός*. Quo facto gravissimum certamen de Cebrionae corpore ortum est, tandem Achaei armis eum spoliaverunt: *Π* 751 *ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωι βεβήκει* (*Πάτροκλος συλήσων*), *Π* 754 *ἐπὶ Κ., Πατρόκλεις, ἆλσο μεμαώς* (versus 752—4 expunxit Friedlaender Gleichnisse I p. 34), *Π* 756

(*Πάτρ. καὶ Ἕκτωρ*) *περὶ Κεβριόναο λέονθ' ὣς δηρινθήτην, Π* 759 *περὶ Κ. Πάτρ. τε καὶ Ἕκτωρ ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα. Ἑκτ. μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, ουχὶ μεθίει· Π. δ' ἔχεν ποδός, Π* 772 *πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὃ δ' ἐν κονίῃ κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων. Π* 781 sub vesperum *ἐκ Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.* — Strab. XIII 596.

κεδ-άννῡμι (skr. skhad scindo, kshad frango, Curt. Et.[3] 231, L. Meyer in Kuhnii Ztschr. 6,174 s., vgl. Gr. I 384, Bopp Gl. 143; ortum est ex *κεδάσνυμι*, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 66, Kuhn Ztschr. 2,469, Curtius Stud. II 108 s. 112; *σ* verbi *σκεδάννυμι* facile omittitur, cf. Kuhn Ztschr. 4,5 ss., Curt. Et. 645, Christ Lautl. 87, L. Meyer I 54 s., Hartel Stud. I 14; Eust. 1018,56 *κατὰ χρείαν μέτρου καὶ μετὰ τοῦ σ προφερόμενον*, cf. 140, 26 244,45 525, 44 E. M. 498, 55. Non invenitur iis locis *κεδ.* apud Hom., ubi metrum *σκεδ.* admittit, cf. Lob. Path. El. I 125). Act. aor. *ἐκέδασσε(ν)* sexies. Pass. aor. ind. 3. pl. *κέδασθεν* (v. l. *ἐκ.*) *Ο* 657, part. *-σθέντες Β* 398 *Ν* 739, *-σθείσης Ο* 328 *Π* 306. — dissipo, dispergo, disrumpo. *Ρ* 283 *καπρίῳ, ὅς τε κύνας θ. τ' αἰζηούς | ῥηιδίως ἐκέδασσεν ἑλιξάμενος διὰ βήσσας*, Doederl. *ἐκέδ.* cum *διὰ β.* coniunxit ,Aper fugiens simulac se circumegit, dissipat persequentes *ἀλλυδις ἄλλῃ* per saltus. Quidam vertunt huc illuc se convertens (et coniungunt *διὰ β.* cum *ἑλιξ.*), quasi idem sit atque *ἑλισσόμενος*.' secutus est eum Franke q. v.; *Ρ* 285 *Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας* (*Αἴας*), paraphr. *διέσχισε, γ* 131 (versum expunxerunt Nitzsch, Bekk.[2] alii) *ν* 317 *ξ* 242 *θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς, ν* 317 et *ξ* 242 in multis libris *ἐσκέδ.*, quod metrum non admittit; *Ο* 657 *αὐτοῦ ἔμειναν ἀθρόοι, οὐδὲ κέδασθεν ἀνὰ στρατόν, Β* 398 *Ν* 739 *ὀρέοντο* (*μάχονται*) *κεδασθέντες κατὰ νῆας, Ο* 328 *Π* 306 *ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης*, postquam antea (*Ο* 312) *ἀολλέες* restiterunt, schol. BLV *τῆς τάξεως διαλυθείσης· τότε γὰρ ἄλλοι ἄλλῃ φέρονται*, cf. schol. BL ad *Π* 306; Eust. 1061, 30 *διαλυθείσης τῆς κατὰ πύργον ἢ τοῖχον παραβολικῆς ἁρμονίας καὶ πλατυνθέντος τοῦ πολέμου ὧδε καὶ ἐκεῖ*, cf. 1018, 54. — *Ε* 88 *ποταμῷ χειμάῤῥῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας* aggeres disiecit torrens; Naber Mnemos. 1855 p. 202 et Nauck (Mélanges Gréco-Rom. II p. 643 et in edit.) proposuerunt *ἐκέασσε*, coll. Verg. Aen. 2, 496 aggeribus ruptis, sed recte annotavit Am. (q. v. in append. h. l.): ,Im Wassergebiet der Ebene handelt es sich um die nachhaltige Macht der Ueberschwemmung, u. bei der Vorstellung dieser ist der Begr. des Zerstreuens (*ἐκέδασσε*) mehr am Platze als der Gedanke des sofortigen Spaltens od. augenblickl. Zerstörens (*ἐκέασσε*)', v. etiam s. v. *γέφυρα* p. 254. Legitur v. l. *Π* 347 *δόρυ κέδασε* (sic pro *κέασσε*) *ὀστέα*, v. schol. L, *Ρ* 649 *ἠέρα μὲν κέδασεν* (pro *σκέδ.*), in cod. Lips., *Υ* 341 *ἀπ' ὀφθαλμῶν κέδασ'* (pro *σκ.*) *ἀχλύν, Τ* 171 *λαὸν μὲν κέδασον* (pro *σκ.*) in Harl., *ε* 132 *η* 250 *νῆα κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέδασσε*, schol. P *ἐκέασσε* [*καὶ ἐκέδ.*] *διχῶς*. — Hes. *διεσκόρπισεν, -αν, διασκορπίσας*, E. M. 498, 55 E. G. 311, 30 Suid. paraphr. Il. *σκορπίζω*.

κεδνός. Probabilis videtur sententia Goebelii qui (Ztschr. f. Gymn. 1858 p. 816—819 et 1864 p. 492) coll. Doederl. Reden u. Aufsaetze II 209 a rad. *καδ* (quae est in *καίνυμαι = κάδ-νυμαι*, *κέκασμαι = κέ-καδ-μαι*) insignem esse derivat, ita ut significet: insignis, nostr. trefflich Secuti eum sunt Autenrieth, Suhle, Duentz. Plurimi recentiores secuti antiquos grammatic referunt ad rad. *καδ*, quae inest in *κήδω, κή δομαι*, cf. Curt. Et. 227 597, L. Meyer vgl. Gr I 380, Benfey WL. II 161, Unger Philol. XX p. 216 adn. 2, Schmidt Synon. II p. 579. Interpretantur *κεδνός* a) sensu activo: curae pruden tis plenus, providus, cautus, prudens. b) sen pass.: cura et aestimatione dignus, in pretio ha bendus, venerandus, aestimabilis, sed cf. Goeb p. 818; E. M. 498, 51 E. G. 309, 18 *συνετ σώφρων*, (*καλός* tantum E. G.) *τίμιος, κηδεμο νικώτατος, οὗ ἂν τις κήδοιτο*, sim. Zonar. schol. V ad *Ρ* 28 *ὧν ἂν κήδοιτό τις καὶ φρον τίζοι* et ad *Ι* 586 *σωφρονέστατοι*, schol. L a *α* 428 *κέδν' εἰδυῖα· προσφιλῆ, συνετὰ φρονοῦσ* cf. Eust. 1421, 26; Hes. *ἀγαθά, συνετά, πιστ φροντιστικά, κόσμια, σεμνά, σώφρονα, κα τίμια*, paraphr. Il. *κηδεμονικώτατος, ἔντιμ σώφρων*, cf. Ap. Soph. 97, 18 Suid.; Eust. 77 32 *οἱ ἄξιοι μελήσεως διὰ τὸ καὶ φίλτατοι ναι, ἐκ τοῦ κήδομαι*, 1421, 22 *συνετὴ καὶ κ δεμονική*, 1655, 62 *κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ φρο τιστικώτατος, ὅ ἐστι σοφώτατος ἢ συνετώτ τος.* Buttm. Lexil I 276 adn. 6 componit *ψεδ* et *ψαθαρός, κεδνός* et *καθαρός*, cf. etiam G bel l. l. De adiectivis in *-νος* terminantibus Curt. Et. 597, L. Meyer vgl. Gr. II 188. — L guntur formae *κεδνοῖο ξ* 170, *κεδνούς Ρ* 28, (ter), *-νῇ α* 432 *κ* 8, *-νήν χ* 223 h. Cer. 35, *Ω* 730, *κεδνά* decies; superl. *κεδνότατος κ* *-τατοι Ι* 586. Est in Il. ter, in Od. tredeci in hymnis sexies. Epitheton est: a) coniugu *Ω* 730 *ἔχες ἀλόχους κ. καὶ νήπια τέκνα*, *ἶσα δέ μιν κ. ἀλόχῳ τῖεν, χ* 223 *οὐδ'* (*ἐάσ μεν*) *ἄλοχον κ. πολεύειν, λ* 580 v. l. *Λητώ, Δι κ.* (pro *κυδρὴν*) *παράκοιτιν.* b) matrum. *κ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κ.* (Aeolo eiusq coniugi), h. Cer. 35 de Proserpina *ἤλπετο μητ κ.* (Cererem) *ὄψεσθαι*, versus 35 s. expun Buech. c) *Ρ* 28 *εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φί κεδνούς τε τοκῆας.* d) *α* 335 *σ* 211 [*φ* 66] *φίπολός οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη*, cod. V *σ* 211 *ἀμφίπολοι κεδναὶ π., κ* 348 v. l. *ἀμφ πολοι δ' ἄρα κεδναὶ* (pro *τέως μὲν*) *πένον* cf. schol. H. e) *ξ* 170 *ὁππότε τις μνήσῃ κ νοῖο ἄνακτος* dicit Eumaeus de Ulixe. f) *ἑταῖροι, οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσ* Faesi et Hentze, qui *κ.* ad *κήδω* referunt, ferunt *Ι* 642 *κήδιστοί τε καὶ φίλτατοι, κ Πολίτης, ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδν τός τε*, Faesi dicit ea adiectiva synonyma eiusdem radicis coniuncta esse ad firman tionem (coll. *ν* 79 s. *νήδυμος ὕπνος, ἥδιστο* cf. Goebel l. l. et Ztschr. f. Gymn. XXIX, 646 ss. I terea invenitur apud Hom. tantum formula *κ ἰδυῖα*, olim vulgo *κέδν' εἰδυῖα*, quod etiam receperunt Dind. (tantum *α* 428), Baeuml., Du et legitur in hymnis, sed cf. La Roche h. T. 2 quam legitur in Iliade, omnibus autem locis in versus. Est epitheton a) coniugum. *υ* 57 *ἄλ ἐπέγρετο κ. ἰδ., ψ* 182 *ἄλοχον προσεφων ἰδυῖαν, ψ* 232 *κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμ κ. ἰδ.*, h. Ap. 313 *ἐπεί μ' ἄλοχον ποιή κέδν' εἰδ.*, h. Ven. 44 *αἰδοίην ἄλοχον ποιή κ. εἰδ.* b) matrum. h. Ven. 134 *πατρί τε δεῖξον καὶ μητέρι κ. εἰδ.* c) servarum. *α δαΐδας φέρε κ. ἰδυῖα Εὐρύκλεια, τ* 346 *εἰ*

τις γρηῦς ἔστι παλαιή, κ. ἰδυῖα, schol. MV ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς (346—348), h. Cer. 195 202 Ἰάμβη κέδν' εἰδυῖα, Hoffm. quaest. hom. II 191 correxit κεδνὰ ἰδ., interpolatori tribuit versus 202—5 Herm.

κέδρῐνος (κέδρος, de adiectivis in ινος terminantibus cf. L. Meyer vgl. Gr. II 562), cedrinus, e cedro confectus. Ω 192 ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα, | κέδρινον, ὑψόροφον, schol. V ad κηώεντα addit διὰ τὴν κέδρον, Eust. 1344, 59 καὶ ἄλλοι τῶν ποιητῶν τοὺς τῶν βασιλέων οἴκους ἐκ κέδρων ποιοῦσι διὰ τὸ τοῦ δένδρου ἄσηπτον καὶ εὐῶδες, Eur. Alc. 160 ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων, cf. etiam Peppmueller XXIV lib. Iliad. p. 97 s.

κέδ-ρο-ς (de subst. in ρος exeuntibus cf. L. Meyer vgl. Gr. II 217, Woerner subst. Hom. 39; cf. etiam Fick vgl. Woerterb. p. 30, Benfey WL. II 162) cedrus. E. M. 498, 43 θηλυκῶς λέγεται τὸ δένδρον· οὐδετέρως δὲ ὁ καρπός, cf. Eust. 1536, 14; Phot. οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα, cf. L. Meyer II 162. Arbor odorata, cuius ligna adhibebantur ad suffiendum, cf. Eust. 1523, 33; Suid. δένδρα ὑψίκομα καὶ ἄκαρπα, cf. E. G. 309, 11 Hes.; etiamnunc genus quoddam cedri in Graecia reperitur, v. Kruse Hellas I 349 s.; veri simillime Iuniperus oxycedrus Linn., v. Buchholtz hom. Real. I 2. 232, cf. etiam Hehn Kulturpflanzen ed. II p. 383, Guenther Ackerbau bei Hom. p. 27. — ε 60 πῦρ ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόσε δ' ὀδμὴ | κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει | δαιομένων, ut et Vergiliana Circe (Aen. 7, 13) urit odoratam nocturna in lumina cedrum, cf. Georg. 3, 414. — Friedlaender hom. Woerterverz. 750. (κέδρινος.)

κεῖθεν (κεῖνος, cf. Fick Spracheinh. 121, Curtius Stud. II 275—77) illinc. Nusquam legitur apud Hom. ἐκεῖθεν, nam v. l. Φ 62 δ 519 τ 223 (v. infra) repudiata est ab Aristarcho, cf. Did. ad Φ 62 et schol. P ad δ 519; est in introitu versus quater, in altero pede ter (ἐξ οὗ κ. ter), in tertio pede quater (καὶ κ. Φ 62 δ 519, σφεας κ. ν 276, μοι κ. ρ 53), cf. Bekk. hom. Bl. I 154 s., La Roche h. T. 247 ss., Ztschr. f. oesterr. Gymn. 1864 p. 86 103, h. U. 68 107, hom. Stud. p. 92. — Φ 42 Λῆμνον ἐπέρασσε· κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, Φ 62 καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, v. l. κἀκεῖθεν, Did. ἐκ πλήρους τὸν καὶ σύνδεσμον Ἀρίσταρχος, cf. etiam Spitzn. exc. XIII pag. XXXV; α 285 ἐς Πύλον ἐλθέ, κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε, δ 519 ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων, cf. v. 517 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, Bothe, Nitzsch (Sagenpoesie p. 114, Beitr. z. Gesch. d. ep. Poesie p. 287), Bekker² et Nauck mutaverunt versuum ordinem ut qui 519 s. erant, iam essent 517 s., aliter iudicavit Nitzsch adn. h. l.; v. l. κἀκεῖθεν, schol. P ἐκ πλήρους ὁ καί. ν 276 σφεας κεῖθεν ἀπώσατο ἀνέμοιο, ν 278 κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάμεν, ρ 53 κ. ἕσπετο δεῦρο κιόντι, cf. v. 42; Ω 766 τ 223 ω 310 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη (ἔβην), τ 223 in cod. Marc. v. l. ἐκεῖθεν, Ω 766 subst. loci, ad quod κεῖθεν referendum est, deest, sed facile suppletur, cf. Peppmueller Il. XXIV p. 347. — De tempore est dictum: dein tantum Ο 234 κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι, cf. Ο 69 ἐκ τοῦ, Duentz. etiam h. l. κεῖθεν de loco dictum esse putat, cf. v. 233; Ariston. ἀθετοῦνται (231 —5). καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθετοῦντο. — E. M. 508, 23 E. G. 309, 23.

κεῖ-θι (Fick vgl. Woerterb. p. 351, Spracheinh. 121, Curt. Stud. II 275—277) illic, ibi. Legitur ἐκεῖθι tantum ρ 10, est v. l. μ 106. Copulam Aristarchus a κεῖθι secernendam esse putavit: schol. A ad Γ 402 Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ι, καὶ κεῖθι, Did. Μ 348 ἐκ πλήρους τὸν σύνδεσμον, schol. H ο 181 ἐκ πλήρους ὁ καί σύνδεσμος, cf. Lob. Path. el. I 48, La Roche h. T. 247, h. U. 107, Ztschr. f. oestr. Gymn. 1864 p. 103, Spitzn. Exc. XIII § 2 p. XXXV. Iuvenitur κεῖθι in Od. multo saepius quam in Il. et hymnis (Od. decies, et in v. l. semel, Il. quater, in v. l. ter, in hymnis bis). Est in introitu versus ter (θ 519 ξ 297 h. Merc. 324), in v. l. bis (Λ 528 δ 441), in introitu tertii pedis duodecies (καὶ κεῖθι Γ 402 Μ 348 Χ 390 θ 467 ο 181, δὴ κ. τ 216, γὰρ κ. γ 262, αὐτὰρ κ. ο 281, τάχα κ. Μ 358, ὅσα γ 116, ὅττι σε θ 550, σύ γε κ. μ 106), in exitu versus tantum h. Ap. P. 195 (ρ 10 eodem loco ἐκεῖθι); praeterea κεῖθι legitur in v. l. Μ 368 in thesi 2. pedis, Ψ 461 in introitu 4. pedis; cf. Bekk. h. Bl. I 155, La Roche h. T. 249, h. U. 107, Ztschr. f. oestr. Gymn. 1864 p. 104. — Γ 402 εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι (v. l. κακεῖθι) φίλος in urbibus Phrygiae vel Maeoniae, Μ 348 εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνος ὄρωρεν, schol. V γρ. καὶ κἀκεῖθι, Ariston. Ζηνόδ. γρ. εἰ δέ σφιν κἀκεῖσε, Μ 358 τάχα κεῖθι τετεύξεται ὄλεθρος, cf. 345 τῇδε τετ., Χ 390 καὶ κ. (v. l. κἀκεῖθι) μεμνήσομ' ἑταίρου i. e. εἰν Ἀΐδαο, Faesi, Duentz. ad καὶ κ. supplent ἐόντος, rectius videntur verba coniungenda esse cum μεμν., cf. Franke et Doed. h. l.; γ 116 ὅσα κ. πάθον Ἀχαιοί, cf. 103 s.; γ 262 ἡμεῖς γὰρ κ. ἥμεθα, ad urbem Troiam, δ 441 v. l. κεῖθι δὴ (vel δ' ἄρ) αἰνότατος λόχος ἔπλετο, schol. HPQ αἱ πλείους ἔνθα κεν, θ 467 ο 181 τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι εὐχετοῴμην (v. l. κἀκεῖθι) i. e. ἐν Ἰθάκῃ, θ 519 κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα νικῆσαι, θ 550 εἴπ' ὄνομ', ὅττι σε κ. κάλεον cf. 551, μ 106 μὴ σύ γε κ. τύχοις (v. l. γ' ἐκεῖθι), ξ 297 κ. δέ μ' ὡς περάσειε i. e. ἐν Λιβύῃ (295), ο 281 αὐτὰρ κ. φιλήσεαι, τ 216 εἰ ἐτεὸν δὴ κ. ξείνισας πόσιν in insula Creta, cf. 172; h. Ap. 373 οὕνεκα κεῖθι αὐτοῦ πῦσε, Ruhnken, Matth., Schneidewin ineptam particularum κεῖθι et αὐτοῦ coniunctionem vocant; itaque Ruhnk., Matth. versus 372 —4 ut pueriles ac frigidos inculcatos a grammatico suspicantur, Schneidew. tentavit κεῖθι δεινόν, Baumeistero locus suspicione carere videtur coll. Κ 271 αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, sed αὐτοῦ suspicionem vitii videtur habere, cf. etiam Franke h. l., h. Merc. 324 κεῖθι γὰρ κατέκειτο τάλαντα, Groddeckius et Ilgenius versum damnaverunt. — Zenodotus adv. loci parum accurate distinxit, quare factum est ut commutaret adv. quae motum et statum significant; sed non commutantur ab Homero, cf. Lehrs Arist.² p. 134 et Spitzn. ad Μ 348. Scripsit igitur Zenod.: Λ 528 κεῖθ' ἵππους ἰθύνομεν (pro κεῖσ'), Ariston. γίνεται δὲ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· τὸ δὲ ἐκεῖσε εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὃ δὴ νῦν ἁρμόζει. Μ 368 ἐγὼ κεῖθ' εἶμι (pro κεῖσ'), Ariston. σημαίνει ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. τὸ δὲ κεῖσε, εἰς ἐκ. τὸν τόπον πορεύσομαι, ὅπερ νῦν ἁρμόζει. Ψ 461 αἳ κεῖθί γε φέρτεραι ἦσαν (pro κεῖσε), Did. Ζην. καὶ Ἀριστοφάνης κεῖθι. καὶ ἔστιν ἀναλογώτερον, schol. V εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον πορευόμεναι, de hac brachylogia v. s. v. κεῖσε. Neque minus scripsit Zen. κεῖσε pro κεῖθι: Μ 348, v. supra. — De adv. loci in θι terminantibus cf. Lehmann, zur Lehre v. Locativ, Neustettin 1870 p. 9. — ἐπὶ τόπου E. M. 508,

19 E. G. 309, 31; Lex. Seg. 573, 22 606, 9 620, 32.

κεῖ-μαι (rad. kî, skr. çî, jacere, qui-e-sc-o Curt. Et.[3] 139, Fick vgl. Woerterb. 43, Spracheinh. 122, cf. Pott E. F. I[1] 209 (542), Benfey WL. II 149, L. Meyer vgl. Gr. I 30 341 431). Buttm. Gr. Spr. § 109 adn. 5 censet esse perfectum reduplicatione privatum pro *κέκειμαι*, quam sententiam impugnavit Lobeck Rhem. 191 s., qui postquam demonstravit veterum nonnullos *κεῖμαι* e *κέομαι* sic ut *πλεῖν* e *πλέον* contractum, alios ex *κείομαι* concisum voluisse ea ratione qua *οἴομαι οἶμαι* (cf. Cram. epim. II 146 E. M. 523, 19 524, 14, sim. Krueger Gr. Spr. I 38, 5, Usener J. J. f. Ph. 105, p. 741 ss.), dixit videri subesse *κέω* et repudiatis quae ab eo *κέω* uno gradu abessent *κῆμι* et *κεῖμι* evitatoque paragogo *κεέω* per circuitum perventum esse ad *κεῖμαι* ex *κέεμαι* (cf. E. M. 509, 16 523, 25 E. G. 309, 58 ss. 320, 58 416, 46) contractum, cuius activa esset forma *κέημι*, cf. Kuehner ausfuehrl. Gr. § 294, Ahrens gr. Formenl. § 74, Curtius Verb. I 145. — Praes. ind. *κεῖμαι* τ 516 ep. 3, 1; 2. pers. *κεῖσαι* (cf. E. M. 509, 11 E. G. 309, 4) *Τ* 319 *Υ* 389 *Ω* 758 (tantum in Il., in compos. *κατάκειαι* h. Merc. 254, cf. Lob. path. el. II 127), 3. pers. *κεῖται*, skr. çêtê (quinquagies septies et *Ι* 321 v. l. δ 74 v. l.: in introitu versus duodecies, in exitu ter et vicies et δ 74 v. l., in introitu tertii pedis duodecies et *Ι* 321 v. l., post caes. 3. pedis quater, in 5. pede quinquies, post arsin 2. pedis ω 76) et *κεῖτ'* *Η* 230 *Ν* 414 *Ψ* 273 λ 195 ν 235 ρ 306 532; plur. 3. pers. *κέαται* *Λ* 659 826 *Π* 24 *Τ* 203 (post arsin 2. pedis, tantum in Il.), praeterea v. l. *Ι* 153; *κέατ'* σ 44 (in compos. *κατακείαται* *Ω* 527), *κέονται* *Χ* 510 λ 341 π 232 (in exitu versus); E. G. 155, 54 *κέαται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι κείαται*, cf. E. M. 295, 3 s. 308, 4 s. E. G. 309, 1 ss., Suid. Hes., Eust. 1043, 56; 1837, 15 *κέαται ἤτοι κεῖνται δῆλον ὡς Ἰωνικόν ἐστι*, cf. etiam Kuhn Ztschr. 18, 400. Coni. 3. pers. *κῆται* (pro Atticorum *κέηται*): *Τ* 32 ex cod. Ven., ceteri libri *κεῖται*, Bothius e scholiis minoribus restituere maluit *κέεται*, cf. Steph. Thes. IV 1406; *Ω* 554 Ven. Pap. *κῆται*, vulgo *κεῖται*; Herm. opusc. II 25 scripsit *κῆται*, quem recentiores editores sunt secuti. β 102 τ 147 ω 137 (τ 147 cod. N *κῆται*) *κεῖται*, e Wolfii coniectura *κῆται*; ε 395 omnes libri exhibent *κεῖται*, Herm. op. II 55 coniecit *κῆται*. Coniunctivum igitur his omnibus locis scripserunt *κῆται* Thiersch Gr. § 232, 73, Krueger gr. Sprachl. II 38, 5, 2, omnes recentiores editores. Formam *κεῖται* defendit Buttm., qui Sprachl. I § 109, 2, adn. 7 et II p. 430 censuit, cum coniunctivi forma deesset, pro coni. indicativum adhibitum esse, cf. Herm. Vig. num. 526 et de metr. I p. 86; Curtius in Stud. VII 100: „der Coni. lautet att. *κέηται* u. die noch urspruenglichere Form mit d. Diphthong wird auch C. I. Nr. 102 Z. 10 *κείωνται* inschriftlich bestaetigt; Buttm. fasste richtig *κεῖται* als Coni. Nur verstand er die Form nicht. Der regelm. hom. Coni. waere *κεί-ε-ται* (vgl. *βλή-ε-ται* ρ 472), daraus ist *κεῖται* contr. (vgl. *ξυμβλῆται* η 204). Der lautliche Vorgang ist ein aehnl. wie bei *λοῦται* aus *λούεται*. Wer es uebrigens liebt, dem hom. Text im Widerspr. mit d. Ueberlieferung alterthuemliche Formen eigener Erfindung zuzufuehren, kann statt *κεῖται κέεται* u. *Ω* 554 *κείετ'* schreiben". Hartel hom. Stud. III 11 putat in antiquissimis exemplaribus scriptum fuisse *KEETAI*, quod transscriptum recte in *κείεται*, sed, cum non iam intellecta esset forma, falso mutatum esset in *κεῖται*. Westphal meth. Gr. I 2, 111, Kuehner ausf. Gr. § 294, 1, cum ex *κέεται* longa vocali correpta ortum sit, *κεῖται* defendunt (cf. Benfey WL. II 149 et Suhle, qui suspicantur coni. ex *κέj-εται* ortum esse. Scripserunt etiam *κεῖται* Ahrens Formenl. § 74 adn. 2, Autenrieth in lex. Hom., cf. Lob. Path el. II 87; Imper. 2. p. *κεῖσο* *Σ* 178 *Φ* 122 et *κεῖσ'* *Φ* 184, 3. p. *κείσθω* ο 128 v. l., infin. *κεῖσθαι* *Ε* 685 848 *Θ* 126 *Λ* 836 *Ο* 118 473 *Π* 300 *Τ* 9 *Χ* 73 ο 128 (v. infra): omnibus locis in introitu versus; partic. *κείμενος* ρ 291, *-νου* … 175, *-ῳ* *Ω* 414, *-ον* masc. *Η* 265 *Μ* 209 *Ο* … *Π* 661 *Ρ* 86 536 *Σ* 236 *Τ* 4 v. l. *Φ* 202 40… *Χ* 43 *Ω* 702 γ 260 λ 577 ρ 331 410 υ 300 neutr. *Ξ* 10 χ 327; *-να* *Α* 124 ϑ 427, *κείμεν*… α 162; part. in introitu versus undevicies, in quarto pede ter, in quinto pede ter. Impf. *ἐκει*…*μην* ν 284; *κείμην* ι 434 κ 54 ξ 354 502 i… introitu versus); 2. pers. *κεῖσο* ω 40; 3. per… *ἔκειτο* vicies incl. *Κ* 75 ϑ 277 ξ 291 ο 101 … 52 χ 109 (in fine versus duodecies, ante ca… 3. pedis sexies, post caes. bis), *κεῖτο* (skr. çaêt… cf. Fick l. l.) quinquies et tricies incl. *Κ* 75 … 277 ξ 291 ο 101 φ 52 χ 109 (in introitu vers… quater et decies, in quinto pede octies, ant… caes. 3. pedis sexies, post caes. *Β* 721, in exit… versus non legitur nisi locis sex allatis), *κεῖ*… duodecies, 1. pl. *ἐκείμεθα* ν 281, *κείμεθα* ξ 47… *κείμεθ'* ι 75 κ 143 λ 420 (*κείμεθα* et *κείμε*… in introitu versus), 3. plur. *ἔκειντο* v. l. *Γ* 3… (cf. *ἐπέκειντο* ζ 19), *κεῖντο* *Φ* 426, *κέατο* … 763 *Ω* 168, *κέατ'* *Ω* 610, *κείατο* *Λ* 162 φ 41… *κείατ'* ψ 47 (de ε et ει v. Kuhn Ztschr. 18, 40… iter. *κέσκετ'* (pro *κείσκετο*: de correptione … ion. *ἀπόδεξις* pro *ἀπόδειξις*, Fick Spracheinh. 122, Benfey WL. II 149, Buttm. Gr. 109, 2 ad… 6, Ahrens Formenl. § 74 adn. 3, Curt. Stud. … 301; Eust. 1892, 30, Ap. Soph. 98, 26 *ἀντὶ τ*… *ἔκειτο*) φ 41, cf. *παρεκέσκετ'* ξ 521. Fut *κεί*…*σομαι* χ 319, *κείσομ'* *Σ* 121; 2. pers. *κείσε*… *Σ* 338 (cf. *ἐγκείσεαι* *Χ* 513), 3. p. *-σεται* *Θ* 5… *-σεθ'* *Φ* 318 (cf. *Ζ* 458 *ἐπικείσετ'*), 3. pl. *κ*…*σοντ'* *Χ* 71. Sunt qui *κείω* et *κέω* fut. ve… *κεῖμαι* esse putent, v. sub his verbis. Omnes f…mae futuri sunt in introitu versus praeter *Σ* … — iaceo (opp. *ἧμαι* cf. *Ο* 240). Dicitur I … animantibus: et hominibus et animalibus. II … rebus, cf. Schmidt Synonyme d. Schlafs p. … Synonymik I p. 453. I. 1) de hominibus. α) … infante: h. Merc. 21 *ἔκειτο μένων ἐνὶ λίκ*… h. Merc. 153 *ἠΰτε τέκνον νήπιον κεῖτο* … vv. 151 — 3 suspecti Hermanno). β) prostrat… esse: λ 577 *Τιτυὸν εἶδον κείμενον ἐν δαπέδ*… *ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα*, cf. *Φ* 407 *ἐ*… *δ' ἐπέσχε πέλεθρα* et schol. BLV ad *Ο* 9; int…pretatur schol. QT *κατεστρωμένος ἐν τῷ* … γ) de quiescentibus vel dormientibus: ι … *Κύκλωψ κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμε*… *διὰ μήλων*, cf. *Σ* 26 s.; ι 372 *πέσεν ὕπτιος*, … *τὰρ ἔπειτα κεῖτ' ἀποδοχμώσας αὐχένα, κὰδ* … *μιν ὕπνος ᾕρει*, ν 281 *αὔτως ἀποβάντες ἐ*…*μεθα νηός*, υ 130 *τὸν ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ε*… *καὶ σίτῳ, ἦ αὔτως κεῖται ἀκηδής*; ν 284 *αὐ*… *ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην*, ξ 475 *περὶ ἄστυ κ*…*ρωπήια, ἂν δόνακας καὶ ἕλος, ὑπὸ τεύ*… *πεπτηῶτες κείμεθα· νὺξ γὰρ ἐπῆλθε*, ξ 502 … *εἵματι κείμην ἀσπασίως, φάε δὲ ἠώς*, τ … *κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ*, υ 6 *ἔνθ' Ὀδ. κεῖτ'* …

γορόων, de h. Ap. P. 223 v. infra. δ) saepe notat otiosum iacere, desidere, agendo abstinere, cf. Eust. 1144, 34. *Β* 688 κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης Ἀχιλλεύς, Eust. 321, 46 s. τὴν παντελῆ τοῦ ἥρωος ἀργίαν δηλοῖ, τρὶς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ περὶ τοῦ Ἀχιλλέως λεχθέν . . . εἰ δὲ κεῖται νῦν ὡς μὴ ἔχων τὸ σύνηθες πρακτικὸν καὶ πολιτικόν, ἐγερθήσεται ἄρα ὅτε τὴν μῆνιν ἀπόθηται, Zenod. expunxit vv. 686—94, v. Ariston.; *Β* 772 *Η* 230 ἐν νήεσσι κεῖτ' ἀπομηνίσας, cf. *Α* 488; *Ι* 556 χωόμενος κῆρ κεῖτο παρὰ ἀλόχῳ, Eust. 774, 52 οὕτω που καὶ περὶ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπρακτοῦντός φησι, cf. 1002, 26; schol. BLV ad *Ο* 9 ἀντὶ τοῦ διάγειν. *Σ* 178 ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο, *Σ* 121 εἰ μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, κείσομ', ἐπεί κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἀροίμην, schol. B ἀντέθηκεν ὅτι τῶν τετελευτηκότων ἴδιον ἡ ἀργία καὶ τὸ ἄπρακτον καὶ τὸ κεῖσθαι. τίς οὖν χρεία καὶ ἐν τῷ ζῆν τὴν ἀπραξίαν τοῦ θανάτου μιμεῖσθαι; schol. A ζῶντα οὐ χρὴ ἀργὸν εἶναι . ., ἀλλὰ τότε, ὅταν ὁ θάνατος ἔλθῃ, cf. Eust. 1154, 53. ε) de statu, potissimum in rebus adversis, qui significatur saepissime participiis vel adiectivis. ι 434 λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς κείμην, Eust. 637, 65 ἤτοι ἐκρεμάμην, ξ 354 ἔνθ' ἀναβὰς κείμην πεπτηώς. de ξ 475 περὶ ἄστυ κατὰ ῥωπήια ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες κείμεθα v. supra. 362 πεπτηὼς ἔκειτο ὑπὸ θρόνον (v. l. θρόνου), cf. Naegelsb. adn. ad *Α* 463, p. 159. de s qui sunt senio confecti: *Σ* 435 Πηλεὺς γήραϊ λυγρῷ κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. de elictis animo: ε 457 ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος κεῖτ' ὀλιγηπελέων. de *Ο* 9 v. infra. de iis ui sunt summo dolore affecti, fessi, aegri, saucii: *Β* 694 τῆς ὅ γε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν, Zenod. expunxit vv. 686—4, v. Ariston.; *Β* 724 λ 195 ἔνθ' ὅ γε κεῖτ' ἀχέων, cf. *Β* 721; Ariston. Ζηνόδ. ἠθέτηκεν *Β* 4 s.; *Σ* 27 ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς κεῖτο, φ. δὲ χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων, *Σ* 461 κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων, 4 v. l. εὗρε Πατρόκλῳ πέρι κείμενον (pro ρικ.) υἱόν, κλαίοντα, v. La Roche; *Ψ* 60 Πηλείδης ἐπὶ θινὶ κεῖτο βαρὺ στενάχων, κ 54 καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηὶ κείμην tristis, ι 75 κ 143 ἔνθα κτας δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ κείμεθ' ὁμοῦ μάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, cf. schol. ad κ 143; δ 788 ὑπερωίῳ Πηνελόπεια κεῖτ' ιτος (Rhianus ἄναυδος sec. Did., cf. Mayhoff 65), ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. *Β* 721 Philocteta aegro: ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ε 13 Ὀδυσσεὺς ἐν νήσῳ κεῖται ἄλγεα π., schol. H οἰκειότερον ἐν Ἰλιάδι κεῖται περὶ Φιλοκτήτου· νῦν ἔδει τετιμημένος ἦτορ εἶναι. ε 395 πατρός, ἐν νούσῳ κῆται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων. de neratis dicitur *Λ* 659 826 *Π* 24 οἱ ἄριστοι νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε, *Λ* 3 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀίομαι ἕλκος ἔχοντα, ηΐζοντα ἰητῆρος, κεῖσθαι, *Ν* 392 *Π* 485 σθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς, βρυχώς, κόνιος δεδραγμένος, cf. *Σ* 27 *Υ* 483 98; *Ο* 9 Ἕκτορα ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον qui ebat animo relictus ob vulnus grave, schol. V ἀντὶ τοῦ πεπτωκότα, cf. Eust. 1002, *Ο* 240 εὗρ' Ἕκτορα ἥμενον, οὐδ' ἔτι το, νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν, *Φ* 426 Ἀθηη ἤλασε· τῆς δὲ λύτο γούνατα καὶ ἦτορ. ὼ (Mars et Venus) κεῖντο ἐπὶ χθονί, schol. γρ. ποτὶ χθονί, *Ε* 685 μὴ δή με ἕλωρ ἐάσῃς κεῖσθαι, λ 420 ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ. ζ) Saepe de eo dicitur qui occisus iacet mortuus: *Ε* 467 *Π* 558 κεῖται ἀνήρ, ὅν τ' ἐτίομεν (ὃς πρῶτος ἐσήλατο), paraphr. πεφόνευται, schol. B. ad *Ε* 467 οὐκ ἀγνοῶν τὰ περὶ αὐτοῦ τοῦτο λέγει (nondum enim mortuus erat), ἀλλὰ παρορμῶν. *Π* 541 κεῖται Σαρπηδών, *Ρ* 92 Πάτροκλον, ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς, cf. scholl. ABD; *Σ* 20 κεῖται Πάτροκλος, νέκυος δὲ ἀμφιμάχονται, schol. BLV ad *Ο* 9 ἀντὶ τοῦ ἀνῄρηται, Eust. 1002, 26 νοεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ τεθνηκέναι, χ 48 ἤδη κεῖται, ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων, γ 109 ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται, ἔνθα δ' Ἀχ., ἔνθα δὲ Πάτρ., ἔνθα δ' υἱός, schol EMQ πρόδηλον ἐντεῦθεν ὅτι ὅπου ἐτελεύτησαν, ἐκεῖ ἐθάπτοντο, schol. ad *Ο* 9 δηλοῖ τὸ τεθάφθαι, cf. Eust. 1002, 25; *Υ* 389 κεῖσαι Ὀτρυντεΐδη (κεῖσ' Syr.)· ἐνθάδε τοι θάνατος, *Ν* 414 οὐ μὰν ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος, *Φ* 184 κεῖσ' οὕτω, *Η* 156 πολλός τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα ex obliquo extensus iacebat, seitwaerts hingestreckt; de varia interpr. huius voc. v. sub v. παρήορος in hoc lex. II 139 et in Am. ed. app.; ex Hentzii, quem sequitur Autenrieth, interpretatione ‚zappelnd‘ hoc loco de saucio, non de mortuo agitur. Additur participium: *Τ* 319 κεῖσαι δεδαϊγμένος, *Τ* 203 κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσεν Ἕκτωρ, *Τ* 212 ἑταῖρον τεθνηῶτος, ὃς ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος χαλκῷ κεῖται, ἀνὰ πρ. τετραμμένος, cf. schol. BD et B; *Ρ* 536 Ἄρητον κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ κείμενον, cf. *Φ* 202; *Σ* 236 ἑταῖρον κείμενον ἐν φέρτρῳ δεδαϊγμένον χαλκῷ, *Χ* 73 νέῳ πάντ' ἐπέοικεν ἀρηικταμένῳ, δεδαϊγμένῳ χαλκῷ κεῖσθαι, cf. schol. B; Franke et Duentz. ἀρ. et δεδ. ut praedicative positum cum κεῖσθαι coniungunt, La Roche interpretatur: decet iuvenem, qui est interfectus in proelio, iacere ferro transfixum; sim., ut videtur, paraphr.; Hentze Ztschr. für Gymn.w. XX 744 participia sensu condicionali accipienda esse censet: „in dem Sinne, dass namentl. das erste nachdruecklich den Ged. hervorheben soll: wenn er im Kampfe gefallen ist, d. h. im freien Spiel gegenseitig sich erprobender Kraft“; in hoc lex. s. v. ἐπέοικε p. 440 legitur „πάντα ἐπ., ubi per epexegesin additur κεῖσθαι“, Doederl. ‚omnia decent iuvenem et occidere in pugna, et omnia pati quaecunque vel post occasum ei eveniunt. Ergo κεῖσθαι h. l. non est iacere, sed cadere ut *Ρ* 300 coll. *Φ* 122.‘ *Π* 661 βασιλῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ, κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει, *Θ* 537 ἐν πρώτοισιν κείσεται οὐτηθείς, Ariston. aut vv. 535—37 aut 538 539 541 expungendos esse censuit, Bekk. utrosque; *Ν* 763 *Ω* 168 (νηυσὶν ἔπι Ἀχ.) κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες (v. l. κέαται), minus recte schol. B ad *Ω* 168 τινὲς ἀντὶ τοῦ κεκαμένοι (Townl. κεκακωμένοι, Lob. Rhem. p. 15 κεκαυμένοι, Bekk. κεκεασμένοι?) ἦσαν, *Ο* 118 μοι μοῖρα πληγέντι κεραυνῷ κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν, inter mortuos, cf. schol. V et *Π* 661; *Ν* 655 ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς, *Φ* 119 πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς, *Υ* 483 ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς, cf. *Ν* 392. Iungitur cum praepositionibus: χ 319 μετὰ τοῖσι κείσομαι, *Φ* 122 ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, Did. (?) διχῶς, κεῖσο καὶ ἧσο, cf. schol. B et σ 105 υ 262; *Ρ* 86 ἔγνω τὸν ἐπὶ γαίῃ κείμενον, cf. *Λ* 162; ψ 47 οἱ δὲ (proci) κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν, cf. χ 389 ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, *Π* 776 ω 40 ὁ δ' (σὺ δ')

ἐν στροφάλιγγι κονίης κεῖτο (κεῖσο) μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων, Did. ad Π 776 Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν, v. l. ὁ δὲ στρ., cf. schol. BL; Φ 202 τὸν λεῖπεν, ἐπεὶ ἦτορ ἀπηύρα, κείμενον ἐν ψαμάθοισι, cf. Ρ 536. — Ε 848 Περίφαντα αὐτόθ' ἔασε κεῖσθαι, ὅθι (v. l. κεῖσθ' ὅθι) κτλ. non curans, Θ 126 τὸν εἴασε καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου κεῖσθαι (Bekk. Anecd. 835, 13 κεῖσθ'), Τ 9 τοῦτον ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ κεῖσθαι. De Σ 121 vide supra. α 46 κεῖνος (Αἴγισθος) ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ· ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, cf. γ 87. Significat neglectum iacere: β 102 τ 147 ω 137 αἴ κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίσσας. insepultum iacere: Δ 175 σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα κειμένου ἐν Τροίῃ in agro Troiano, Λ 162 ἐπὶ γαίῃ κείατο γύπεσσιν φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν, Χ 43 τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδοιεν κείμενον, γ 260 τόν γέ (κε) κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκὰς Ἄργεος, Τ 32 ἤν περ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, αἰεὶ τῷ γ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος ἢ καὶ ἀρείων, Ω 414 δυωδεκάτη οἱ ἠὼς κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται, Ω 419 θηοῖό κεν, οἷον ἐερσήεις κεῖται, οὐδέ ποθι μιαρός, Ω 758 νῦν μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι κεῖσαι, Ω 610 ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν κατθάψαι, paraphr. ἔκειντο πεφονευμένοι, schol. B ἐν τῷ τόπῳ, οὗ ἐφονεύθησαν, cf. Eust. 1367, 47; Ω 554 μή μ' ἵζε, ὄφρα κεν Ἕκτωρ κῆται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής, cf. υ 130; Χ 386 κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος, ἄθαπτος, schol. BLV ad Ο 9 δηλοῖ καὶ τὸ νεκρὸν ἐρρῖφθαι, cf. Eust. 1002, 25; Σ 338 τόφρα μοι παρὰ νηυσὶ κείσεαι αὔτως, schol. V ὡς ἔχεις i. e. ἄθαπτος, Ω 412 κεῖται παρὰ νηὶ αὔτως ἐν κλισίῃσι. — Significat nil nisi positum esse Ψ 210 πυρήν, ᾗ ἔνι κεῖται Πάτροκλος, Ψ 241 ἐν μέσσῃ ἔκειτο πυρῇ, Ω 600 υἱὸς κεῖται ἐν λεχέεσσι in lecto ferali, Ω 702 τὸν δ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι. — ep. 3, 1 στήλῃ, quae in sepulcro Midae erat constituta, oratio est attributa: χαλκέη παρθένος εἰμί, Μίδεω δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι, cf. v. 5 s.

2) de animalibus. Χ 71 κύνες κείσοντ' ἐν προθύροισι, ρ 291 ἂν κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν, ρ 296 κεῖτ' ἀπόθεστος ἐν κόπρῳ, ρ 300 ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ρ 306 ἦ μάλα θαῦμα κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ, h. Ap. P. 223 ἐν πόντῳ ἐπόρουσε δέμας δελφῖνι ἐοικὼς νηί, καὶ κεῖτο πέλωρ μέγα τε δεινόν τε, Μ 209 ἴδον ὄφιν κείμενον ἐν μέσσοισι serpentem delapsam et in medio exercituum iacentem, Π 471 κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι equus interfectus; h. Ap. P. 181 de Typhone Apollinis sagitta vulnerato: ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη κεῖτο μέγ' ἀσθμαίνουσα κυλινδομένη κατὰ χῶρον.

II. de rebus. 1) situm esse de regionibus, insulis: ν 235 ἤ πού τις νήσων, ἦέ τις ἀκτὴ κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη (pro ἐστι κειμένη), η 244 Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται, cf. δ 354; ι 25 (Ἰθάκη) χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται πρὸς ζόφον, κ 196 αὐτὴ (νῆσος) χθαμαλὴ κεῖται, h. Ap. 38 Χίος, ἣ νήσων λιπαρωτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται. de oppidis: Ι 153 v. l. πᾶσαι ἐγγὺς ἁλὸς κέαται Πύλου, Aristarchus νέαται quod pro verbo acceperat, cf. Herod. σημαίνει δὲ τὸ ναίονται. Ἀπολλώνιος (? Ἀπολλόδωρος ex schol. L) δὲ διὰ τοῦ κ γράφει κέαται, schol. L ὁ δὲ Νικάνωρ ὄνομά φησι τὸ νέαται, schol. A γρ. καὶ νάεται, cf. Spitzn. h. l.

2) iacere. α 162 ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ξ 136 ὀστέα κεῖται ἐπ' ἠπείρου dissipata, ω 76 ἐν τῷ (ἀμφιφορῆι) τοι κεῖται ὀστέα, μίγδα δὲ Πατρόκλοιο, χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο, ossa condita sunt, ω 187 σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις, cf. Ω 554; Χ 403 κάρη ἐν κονίῃσι κεῖτο, Ρ 300 Πατρόκλοιο πόδα ἧκε χαμᾶζε κεῖσθαι i. e. ὥστε χαμαὶ κεῖσθαι, min
recte Doed. (ad Χ 73) κ. est cadere; υ 300 ἔρ-
ριψε βοὸς πόδα κείμενον ἐκ κανέοιο λαβών,
sc. ἐν κανέῳ, Η 265 Φ 404 λίθον κείμενον ἐ
πεδίῳ, Μ 381 μαρμάρῳ, ὅ τείχεος ἐντὸς κεῖτ
μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος, Δ 487 ἀζομέν
(populus caesa) κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
319 ἔκειτο ῥόπαλον παρὰ σηκῷ, Φ 364 ὑπὸ δ
ξύλα κεῖται, Κ 75 77 τὸν δ' εὗρεν (Nestore
dormientem qui arma deposuerat) εὐνῇ ἔνι· παρ
δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο (v. l. ποικίλα κεῖτο
πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο, φ 390 κεῖτο ὑπ' αἰθούσ
(Ap. Soph. 15, 1 -σης) ὅπλον νεός, h. Ven. 15
λέχος εὔστρωτον, ὅθι ἔσκεν χλαίνῃσιν ἐστρω-
μένον· αὐτὰρ ὕπερθεν ἄρκτων δέρματ' ἔκειτο
h. Merc. 123 τὰ (κρέα) αὐτοῦ κεῖτ' ἐπὶ χώρ
recte Baum.: suo quidque loco, ordine, fal-
Matth.: neglecta iacebant; σ 44 γαστέρες αἰγ
κέατ' ἐν πυρί, cod. H in marg. κέαται πυ
Ariston. ἐν πυρὶ ἀντὶ τοῦ παρὰ πυρί· οὕτω
Ἀρίσταρχος· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν πυρὶ, ἐν τ
καταφωτιζομένῳ τόπῳ, ὡς Ι 206, cf. Carl
h. l., Σ 507 κεῖτο ἐν μέσσοισι χρυσοῖο τάλαντ
deposita erant, ζ 26 εἵματά τοι κεῖται ἀκηδ
schol. BLV ad Ο 9 δὴ κεῖνται, vestes neglectae i
cent, cf. ω 187; ζ 59 εἵματά μοι ῥερυπωμένα κε
ται, Ζ 295 ο 108 πέπλος ἔκειτο νείατος ἄλλω
schol. H ὡς κρείττων τῶν ἄλλων, cf. sch. B ad Ζ 29
de h. Cer. 217 ἐπὶ ζυγὸς αὐχένι κεῖται v. inf
Ο 388 ξυστοῖσι, τὰ ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο ναύμα
Ξ 10 σάκος κείμενον ἐν κλισίῃ, cf. Clas
Beob. p. 52 adn. 28; Ν 565 τὸ δ' ἥμισυ κεῖ
ἐπὶ γαίης (v. l. γαίῃ), humi iacebat altera pa
hastae, cum altera in scuto esset, Υ 345 ἔγχ
κεῖται ἐπὶ χθονός, cf. Eust. 556, 14 ad Λ
τὸ ἔγχος ἐκέκλιτο ἤτοι ἔκειτο, οἱ δὲ ἵππ
ἐκέκλιντο, ἤγουν ἵσταντο. ἄμφω γὰρ δηλοῖ
κεῖσθαι, τό τε ἰδίως λεγόμενον κεῖσθαι κ
τὸ ἵστασθαι, χ 327 ξίφος εἵλετο κείμενον,
195 τεύχεά οἱ κεῖται ἐπὶ χθονί, cf. Φ 426; Κ
δίφρον, ὅθι τεύχε' ἔκειτο (v. l. τεύχεα κεῖτο),
318 τεύχεά που μάλα νειόθι λίμνης κείσ
ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, π 284 ὅσσα τοι ἐν μ
γάροισιν τεύχεα κεῖται. de Γ 327 ἧχι ἑκάσ
ἵπποι καὶ τεύχε' ἔκειτο et de Κ 407 v. in
Ο 473 βιὸν ἔα καὶ ἰοὺς κεῖσθαι, χ 186 σά
ἤδη κεῖτο, iacebat iam, cum nulli usui es
Significat κεῖσθαι repositum esse: φ
τοιαῦτα (τόξα) καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται, φ
αὐτοῦ μνῆμα (τόξον) κέσκετ' (pauci libri
σκετ') ἐνὶ μεγάροισι, cf. Buttm. Spr. I §
p. 394 adn. 2; φ 11 ἔνθα τόξον κεῖτο ἠδὲ φ
ρέτρη, v. l. ἔκειτο, quam receperunt Am
Nauck; χ 109 θάλαμος, ὅθι οἱ τεύχε' ἔκ
scripserunt Bekker[2] et La Roche, ceteri
τεύχεα κεῖτο. Ζ 47 πολλὰ δ' ἐν πατρὸς
μήλια κεῖται, v. l. κεῖνται, Δ 132 ἐν δό
κειμήλια κεῖται, ξ 326 τ 295 τόσσα οἱ ἐν
γάροις κειμήλια κεῖτο (v. l. κεῖται), ο 101
οἱ (sunt qui scripserint ὅθι κ. omisso οἱ)
μήλι' ἔκειτο sic La Roche, ceteri -λια κε
φ 9 ἔνθα οἱ κειμήλια κεῖτο, χαλκός τε χρυσό
σίδηρός τε, cf. 11; δ 613 ο 113 δώρων (v. l. δώρ

ὅσσ' ἐν οἴκῳ κειμήλια κεῖται, *I* 382 *δ* 127 ὅθι
δόμοις ἐν κτήματα κεῖται (v. l. ἐνί), schol. A
ad Il. locum γρ. καὶ ῇ ἀντὶ τοῦ ἵθι, *δ* 74 v. l.
οιαῦτα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται: schol. Pal.,
uam scripturam defendit Seleucus teste Athen.
p. 188; Aristarchus vero: τοιήδε γ' Ὀλ. αὐλή,
f. Eust. 1483, 41; *λ* 341 ὑμῖν κτήματ' ἐνὶ με-
άροισι κέονται, *ρ* 532 κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ'
νὶ οἴκῳ, *ξ* 291 ὅθι δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο
. l. -τα κεῖτο, unus liber κτήματ' ἔασιν), *φ* 62
έρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος κεῖτο καὶ χαλ-
ός, *β* 338 ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
σθής τ' ἐν χηλοῖσιν ἔλαιόν τε, *π* 232 τὰ (χαλ-
ός τε χρυσός τε ἐσθής τε) ἐν σπήεσσι κέονται,
. Merc. 249 χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο,
ολλὰ δὲ ειματα, *θ* 427 ἰδὼν εὖ κείμενα δῶρα
eposita, *ν* 11 εἵματα ξείνῳ ἐνὶ χηλῷ κεῖται καὶ
ρυσὸς δῶρά τε, reposita sunt in cista, *φ* 52 ἐν
ῇσι (χηλοῖσι) εἵματ' ἔκειτο (v. l. εἵματα κεῖτο), *X*
10 ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται, *ο*
28 πέπλον δῶρον δίδωμι ἐς γάμον ὥρην σῇ
λόχῳ φορέειν· τείως παρὰ μητρὶ κεῖσθαι ἐνὶ
εγάρῳ: sic Aristarchus sec. Did.; κεῖσθαι le-
tur etiam in antiquissimo codice Odysseae Lau-
ntiano, cf. Gotschlich J. J. 1876 p. 24; ceteri
ori habent κείσθω, quod receperunt omnes edi-
res praeter Kayserum et Hentzium, quorum alter
set infin. pendere a verbo δίδωμι, alter inf
se positum loco imper. 3. pers., cf. eund. in
p. ed. Ameis., *I* 335 δίδου γέρα· τοῖσι (reli-
uis principibus) ἔμπεδα κεῖται, Eust. 754, 57
ιμηλιοῦνται, *Δ* 143 144 παρήιον ἵππων κεῖ-
ι ἐν θαλάμῳ· βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα,
ust. 456, 17 τὸ κεῖται ἐν θ., καθὰ τὸ κεῖται
, κειμήλιον εἶναι δηλοῖ... ἐπεὶ καὶ ταὐτὸν
ῖσθαι καὶ ἀποτεθεῖσθαι, *Λ* 124 οὐδέ τί που
μεν ξυνήια κείμενα πολλά, paraphr. ἀποκεί-
ενα, Steph. „multam praedam communem repo-
am esse et reconditam", cf. schol. ABL et Classen
ob. 149 s. — Significat nil nisi positum esse:
9 παρά σφιν ὀνείατα κεῖται (V κεῖνται), *ν*
4 παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται, *θ* 277 ἐς θάλαμον,
ι οἱ δέμνι' ἔκειτο (v. l. δέμνια κεῖτο), *π* 35
νὴ ἀράχνια κεῖται ἔχουσα, *ρ* 410 θρῆνυν κεί-
νον, *ρ* 331 ἕλε δίφρον κείμενον, *B* 777 ἅρ-
ατα κεῖτο ἐν κλισίῃς, nos: die Wagen standen;
i: iacebant, ut videtur, singulae curruum partes,
s. v. ἅρμα p. 176 et Am. h. l.; *φ* 418 ὀιστοὶ
τοσθε φαρέτρης κείατο, *θ* 255 φόρμιγξ κεῖ-
ι ἐν δόμοισιν, Eust. 1594, 54 κεῖσθαι γενι-
ῶς ἀντὶ τοῦ κρέμασθαι. ἡ γὰρ τοιαύτη φόρ-
γξ ἐκ πασσαλόφιν ἐκρέματο, ὡς προείρηται
5), *ω* 358 ἴομεν προτὶ οἶκον, ἵν' (v. l. ὅς) ὀρχάτου
γύθι κεῖται, est prope hortum, cf. *ξ* 291 ὅθι
μοι καὶ κτήματ' ἔκειτο. *Γ* 327 ἧχι ἑκάστῳ
ποι καὶ τεύχε' ἔκειτο (v. l. ἔκειντο), paraphr.
ἔθεντο, schol. BLV τὸ ἔκειντο οὐκ ἔστι κοι-
ν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἀλλὰ προσυπακούομεν τὸ
τασαν, ὡς *K* 407 *ι* 166. ἢ ὡς ἰσοδυναμοῦν
ὑτο τῷ ἕστασαν· ἐφίστασθαι γοῦν τὴν στή-
ν φαμὲν ἀντὶ τοῦ ἐπικεῖσθαι. ἢ καὶ ἐπὶ ἀρ-
ὸν τῶν ἵππων τὸ ἔκειντο ἁρμόδιον, Eust.
0, 6 ss. νοητέον ἐν τῷ ἵπποι τὸ ἵσταντο· οὐ
ρ ἔκειντο καὶ οἱ ἵπποι. πολλὰ δὲ τοιαῦτα
ήματα παρὰ τῷ ποιητῇ. τινὲς δὲ φιλοσο-
ότερον ἐπιβάλλοντες ἐν τῷ ἔκειντο νοοῦσι
ὶ τὸ ἵσταντο· κεῖσθαι γὰρ γενικῶς καὶ τὸ
ασθαι, cf. etiam Naegelsb. adn. ad h. l. et
Λ 533; *K* 407 ποῦ οἱ ἔντεα κεῖται, ποῦ δέ
ἵπποι; schol. BL δεῖ τὸ ἑστᾶσι τῷ ἵπποι
οσυπακούειν· οὐ γὰρ κοινὸν τὸ κεῖται, Eust.
814, 3 ἀπὸ κοινοῦ νοεῖται, ἵνα λέγῃ· ποῦ ἵπ-
ποι κεῖνται, ὅ ἐστι κέκλινται ἤγουν περιέχον-
ται, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. ἢ καὶ ἄλλως,
λείπει ῥῆμα ὑπαρκτικόν, ἵνα ᾖ, ποῦ δὲ οἱ ἵπποι
εἰσίν, cf. paraphr. et Naeg. l. l.; Hentze h. l. cen-
set non esse supplendum aliud verbum, cum sae-
pissime equorum nomine comprehendantur currus.
Est κεῖσθαι propositum esse: *X* 163 τὸ δὲ
μέγα κεῖται ἄεθλον (v. l. τὸ δὴ κ. μέγ' ἄ.), cf.
Ψ 263 631 653 700 740 τιθέναι ἄεθλα, pa-
raphr. ἀπόκειται, *Ψ* 273 ἱππῆας ἄεθλα δεδε-
γμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι, Eust. 1300, 22 τουτέστι
τοὺς ἱππεῖς ταῦτα προσδέχονται ἢ ἐκδέχονται.
δῆλον δ' ὅτι τὸ κεῖται σύστοιχόν ἐστι τῷ τί-
θεται. 3) translate: *ω* 423 ἐνὶ φρεσὶ πένθος
ἔκειτο (cod. M. γρ. ἵκοιτο), Am. „um den schwer
u. unveraenderlich lastenden Druck des Kummers
zu bez.", cf. *Ω* 523 ἄλγεα ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι.
φ 88 καὶ ἄλλως κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός posi-
tus est i. e. versatur animus in moeroribus; mi-
nus recte Eust. 1902, 45 ἀντὶ τοῦ ἀπρακτεῖ διὰ
τὸ πολὺ τοῦ ἄλγους. *P* 514 *Y* 435 *α* 267 400
π 129 ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, de rebus
quae pendent ex consilio vel arbitrio deorum;
Suid. 1, 2, 273 ἐπειδὴ οἱ κριταὶ ἐν τοῖς γόνασιν
εἶχον, cf. Zenob. Proverb. III 64, a quibus non
longe ἐν κόλποις quorumdam abest. „Nam, ut
recte observavit Herm. opusc. VII 95, quasi tes-
seras illi intellegendas putabant, quas in gremio
positas haberent dii: rectius sortes dixissent, cum
praesertim non nimis dissimile sit, quod Iovem
in bilance sortes mortiferas ponderare idem Hom.
finxit", cf. etiam *Z* 303; schol. B ad *P* 514 ἐν
τοῖς κόλποις, διὰ τὸ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀποκείμενα
πρόχειρα εἶναι. οἱ δὲ ἀπὸ μέρους τῇ δυνάμει.
Paraphr. Il. *P* 514 παράκειται ἢ ἐν ἐξουσίᾳ τῶν
θεῶν ἐστιν et Il. *Y* 435 ἐν τῇ τῶν θεῶν βουλῇ
κεῖται, Hes. II 88, 36 ταῖς φρεσὶ καὶ μέλεσι et
312, 38 παράκειται τῷ θεῷ, καὶ ἐν τῇ δυνάμει
αὐτοῦ καὶ ἐξουσίᾳ κεῖται, Eust. 1416, 43 ἐν
δυνάμει ἢ ἱκεσίᾳ θεοῦ, schol. B ad *Y* 435 ἱκε-
σίαις, λιταῖς, ἢ κόλποις, ἢ δυνάμει, schol. B
ad *Z* 92 τουτέστιν ἐν τῇ τῶν θεῶν λιτανείᾳ
καὶ δεήσει. Portentose, ut ait Herm., schol. P
ad *α* 267 et 400 ταῖς τῶν ἀστέρων κινήσεσιν,
ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν γονάτων. ἀπὸ γὰρ τῆς
τῶν ἀστέρων κινήσεως γίνονται τοῖς ἀνθρώ-
ποις τὰ εἱμαρμένα, schol. BLV ad *O* 9 δηλοῖ
τὸ ἔστιν. „Nitzschio autem ad *α* 267 probari
potuit inventum illorum, qui ἐν γούνασι idem
quod ἐν δυνάμει esse voluerunt, quia antiquus
sermo genua pro roboris sede habuerit; ista qui-
dem explicatione nihil excogitari alienius ab an-
tiqui sermonis simplicitate potuit", v. Herm.
opusc. VII 94 s., cf. Duentzer Ztschr. f. A. W.
1836 p. 861 s., Am. et Faesi ad *α* 267. — Iun-
gitur igitur κεῖσθαι cum praepositionibus ἐπί:
γαίης *N* 565, χθονός *Y* 345, χώρης h. Merc.
123, ἠπείρου *α* 162 *ξ* 136, ἡμιόνων *Ω* 702;
γαίῃ *Λ* 162 *N* 655 *P* 85 *Φ* 118, χθονί *Γ* 195
Σ 461 *Y* 483 *Φ* 426, θινί *Ψ* 60, νησσίν *N* 763
O 388, ψαμάθοισιν *ν* 284, σήματι ep. 3, 1, ἀλ-
λήλοισιν *ψ* 47; πέλεθρα *λ* 577; ἐν (εἰν) vel ἐνί:
νεκύων ἀγύρει *Π* 661, cf. *O* 118, ἀγῶνι *Ψ* 273,
ἄλγεσι *φ* 88, ἁλί *η* 244 *ι* 25 h. Ap. 38; τῷ i. e.
ἀμφιφορῆι *ω* 76, γούνασι *P* 514 *Y* 435 *α* 267
400 *π* 129, δαπέδῳ *λ* 577, δόμοις, δόμοισι *I*
382 *Λ* 132 *δ* 74 (v. l.) 127 *θ* 255, ἐν πατρός *Z*
47, εἵματι *ξ* 501, θαλάμῳ *Δ* 143, κλισίῃ, -σίῃς,
κλισίῃσι *B* 777 *Λ* 834 *Ξ* 10 *T* 211 *Ω* 413 554,
κονίῃσι *Π* 471 *Σ* 26 *X* 402, κόπρῳ *ρ* 297 306,

λέκτρῳ τ 516, λεχέεσσι Ω 600 702, λίκνῳ h. Merc. 21, μεγάρῳ, οις, οισι λ 420, Σ 435 ξ 326 τ 295 ω 187, Χ 510 Ω 758 λ 341 π 284 φ 41, μέσσοισι Μ 209 Σ 507, νηί, νήεσσι, νηυσί κ 53, Β 688 772 Η 230, Λ 659 826 Π 24, νήσῳ Β 721 ε 13, νούσῳ ε 395, οἴκῳ δ 613 ο 113 ρ 532, πεδίῳ Η 265 Ο 9 Φ 404 γ 260, προθύροισι Χ 71, πρώτοισιν Θ 536, πυρί σ 44, πυρῇ Ψ 241, ᾗ i. e. πυρῇ Ψ 210, σπήεσσι π 232, στροφάλιγγι κονίης Π 775 ω 39, Τροίῃ Δ 175, φέρτρῳ Σ 236, φόνῳ Ω 610, φρεσί ω 423, χηλῷ ν 10, τῇσι i. e. χηλοῖσι φ 52, ψαμάθοισι Φ 202; ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίησιν Ο 118, cf Π 661; μετὰ τοῖσι i. e. μνηστῆρσι χ 318, μετ' ἰχθύσιν Φ 122; ὑπὸ θρόνου v. l. χ 362; ὑπ' αἰθούσῃ φ 390, περὶ αστυ κατὰ ῥωπήια ἂν δόνακας ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες ξ 473s.; νειόθι λίμνης Φ 318. παρά: ἀλόχῳ Ι 556, μητρί ο 127, νηί, νήεσσι, νηυσί Ω 412, Χ 386, Σ 338; σηκῷ ι 319, σφιν κ 9; ἔπαλξιν Μ 381, οχθας Δ 487; ἐγγὺς ἁλός Ι 153 v. l., ὀρχάτου ἐγγύθι ω 358, τείχεος ἐντός Μ 380, ἔντοσθ' ἄντροιο ι 298, ἔντοσθε φαρέτρης φ 418, πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου τανυσθείς Ν 392 Π 485, πρὸς ζόφον ι 26, ἄτερ σπείρου β 102 τ 147 ω 137. Cum dativo: ὀλέθρῳ α 46, ὑπερωίῳ δ 787. Cum adverbiis loci: αὐτόθι Ε 847, αὐτοῦ φ 40 (ἐνὶ μεγάροισι) h. Merc. 123 (ἐπὶ χώρης), ἔνδον h. Merc. 249, ἔνθα Β 724 γ 109 ι 74 κ 142 λ 195 ρ 300 υ 5 φ 9 11 61, ἔνθα καὶ ἔνθα Η 156, ἐνθάδε Ρ 92, ἐνταυθοῖ Φ 122, ἧχι Γ 326, ὅθι Ι 382 Κ 504 β 338 δ 127 θ 277 ξ 291 ο 101 χ 109, οἴκοθι φ 398, που Α 124 Φ 317, ποῦ Κ 407, ὕπερθεν h. Ven. 158. [ὑπό Φ 364, παρά Κ 75 77 ν 424, ἐπί h. Cer. 217.] Positum est absolute: Β 694 Δ 144 Ε 467 685 Ζ 295 Θ 126 Ι 335 Ν 414 Ο 240 473 Π 541 558 Ρ 300 (ἧκε χαμᾶζε κεῖσθαι) 536 (κατ' αὖθι λίπον κείμενον) Σ 20 121 178 Τ 9 32 (εἰς ἐνιαυτὸν) 203 319 Υ 389 Φ 184 (οὕτως) Χ 43 73 163 Ω 168 414 419 ε 457 ζ 26 59 θ 427 (εὖ) ι 372 434 (ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς) κ 196 (χθαμαλή) ν 235 281 ξ 354 ο 108 π 35 ρ 291 331 410 υ 130 300 χ 48 186 327 362 (πεπτηὼς ὑπὸ θρόνον) h. Ap. P. 181 223 h. Merc. 153. — In tmesi: h. Cer. 217 ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχένι κεῖται, cf. Voss h. l.; Κ 75 77 παρὰ δ' ἔντεα ἔκειτο, πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο, ν 424 παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται, κ 9 παρὰ δέ σφιν ὀνείατα κεῖται: sunt qui παρά adv. esse censeant, qua de causa tmesin non statuunt: minime videtur κ 9 esse statuenda tmesis; Φ 364 ὑπὸ δὲ ξύλα κεῖται (potest ὑπὸ adv. esse). [Ι 321 v. l. οὐδέ τί μοι περὶ κεῖται: Herod. ὁ Ἀσκαλωνίτης δύο ποιεῖ, περί, εἶτα κεῖται, καὶ προπερισπᾷ· σημαίνει δέ φησι τὸ περισσῶς κεῖται. εἰσὶ δὲ οἳ ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι περίκειται ὡς ἀντίκειται, οἷς συγκατατίθεμαι.] - ἔγκειμαι, ἐπί -, κατά-, παρά-, περί-, πρό-, πρός - (ὑπό - tantum in tmesi); κειμήλιον, κείω, κοιμάω, κοῖτος, κοίτη, ἀκοίτης, ἄκοιτις, παρακοίτης, παράκοιτις, κῶμα, κῶμος, ὀρεσκῷος. - E. M. 508, 55 ss. E. G. 309, 41 ss.

κει-μή-λιον (a κεῖμαι ductum, cf. E. M. 508, 7 ss. E. G. 310, 5 ss. Hes. Zon., Eust. 623, 61 1261, 36, Woerner subst. Hom. 32, cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 476, G. Meyer in Kuhn Ztschr. XXII 489). Legitur in sing. tantum forma -ιον (quater), in plur. -ια (sedecies); saepius in Od. (quatuordecies), quam in Il. (sexies), nusquam in hymnis; omnibus locis aut post caes. 3. pedis (decies) aut ante pedem sextum (decies). Omne genus immobilium bonorum, opp. πρόβασις. β 75 ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε, Eust. 1434, 54 κ. τὰ κείμενα· ὅ ἐστι τὰ παρ' ἡμῖν ἀκίνητα· πρόβασιν δέ, ἅπερ ἡμεῖς φαμὲν αὐτοκίνητα, τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα: complectitur his duobus vocc. omnia bonorum genera, cf. Eust. 753, 39; sch. E τὰ κτήματα καὶ τὴν πρόσοδον: minus recte. Multo saepius et magis proprie ita vocatur res pretiosa, quae domi magna cura reponi solet: ‚cuiusmodi κειμήλια pretiosa amicis et hospitibus donari solebant amoris et hospitii pignora ac monumenta perpetua.' E. M. 508, 7 E. G. 310, 5 Ap. Soph. 97, 19 Hes. Zon. paraphr. Il. (Ζ 47 Λ 132) ἀπόθετα χρήματα, Eust. 456, 18 ἀπόθετον κτῆμα, ἐπεὶ καὶ ταὐτὸν κεῖσθαι καὶ ἀποτεθεῖσθαι, cf. 1261, 36. Ζ 47 Λ 132 πολλὰ δ' ἐν πατρὸς (Ἀντ. δόμοις) κ. κεῖται, χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος, cf. Eust. 623, 61; ξ 326 τ 295 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος, cf. ξ 323 κτήματ' ἔδειξεν, χαλκόν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον, φ 9 ἔνθα (ἐν θαλάμῳ) οἱ κειμήλια κεῖτο ανακτος, cf. v. 10 s.; Ψ 618 τῆ, καὶ σοὶ τοῦτο κειμήλιον ἔστω, μνῆμ' ἔμμεναι, adloquitur Achilles Nestorem, cum ei ἀμφίθετον φιάλην daret, paraphr. κτῆμα, cf. Verg. Aen. 3, 486; δ 61[illegible] ο 113 δώρων (δῶρον v. l.) ὅσσ' ἐν οἴκῳ κειμήλια κεῖται, δώσω ὃ κάλλιστόν ἐστιν, craterem argenteum a Volcano elaboratum; κειμ. appositionis locum tenet; cf. Bekk. ho. Bl. I 1[illegible] ο 101 ὅτε δή ῥ' ἵκαν' ὅθι οἱ κειμήλια κεῖτο cf. 102 ss. (La Roche κειμήλι' ἔκειτο); Σ 2[illegible] ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά (v. l. πολλ[illegible] paraphr. τὰ κάλλιστα σκεύη, cf. schol. BV; ο 9[illegible] μή τί μοι ἐκ μεγάρων κ. ἐσθλὸν ὄληται, vi[illegible] detur Aristoph. versum expunxisse, cf. schol. H[illegible] delevit Duentz. vv. 90 s.; Ω 381 ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ | ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ, paraphr. σκεύ[illegible] Ι 330 τάων ἐκ πασέων (ex urbibus Troianorum) κ. πολλὰ καὶ ἐσθλὰ | ἐξελόμην καὶ δόσκον Ἀτρείδῃ, κ 40 πολλὰ ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ ληίδος, Duentz. expunxit vv. 40—42 ρ 527 πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια ὄνδε δόμονδε τ 272 ἄγει κ. πολλὰ καὶ ἐσθλὰ | αἰτίζων ἀνὰ δῆμον, v. l. πολλὰ δ' ἄγει κ. ὄνδε δόμονδε, cf. La Roche; ο 159 παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης | ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω (v. l. ἔχω) κ. πολλὰ καὶ ἐσθλά, α 312 δῶρον, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται ἐξ ἐμεῦ, οἷα ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι, cf. schol. H, δ 600 δῶρον, ὅττι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω· ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, cf. 61[illegible] ο 125 v. l. apud Macrob. Sat. V, 6, 2 τῇ νῦν καί σοι τοῦτο κειμήλιον ἔσται pro δῶρόν τοι τοῦτο δίδωμι. Iungitur igitur κειμήλιον (α) cum adi. πολλά Ζ 47 Λ 132 ρ 527, τόσσα ξ 326 [τ] 295, καλά Σ 290, ἐσθλόν ο 91, πολλὰ καὶ ἐσθλά Ι 330 Ω 381 ο 159 τ 272, πολλὰ κ. καλ[ὰ] κ 40.

κεῖ-νος (rad. κι = hic, ille: Fick vgl. Woerter 351, Spracheinh. 121, cf. Tobler in Kuhn Ztschr. VII 374; Windisch in Curt. Stud. II 274 s. [illegible] qui affert litav. ans, germ. enêr, jenêr, got. jains (cf. Curt. Et. 582), aeol. κῆνος, dor. τῆνος (cf. E. M. 508, 54 E. G. 310, 29 s.), reducit ad ra[dicem] pronom. na; p. 386 dicit partes, quibus contineat[ur] kai-na, jai-na, κεῖνος, nihil aliud significas[se] nisi: hic (is) et ille; p. 412: es sind wohl laut stark deiktische Pron., in denen ein einfach[illegible]

stamm von gleicher Bedeutung durch Zusammensetzung mit verwandten Elem. gekraeftigt worden st, z. B. lat. ci (in ce), goth. hi; sim. L. Meyer gl. Gr. I 326 331 II 432 iudicat, qui putat orım esse ex radd. pron. ka et na, cf. Benfey VL. II 45 147, Hartung Part. II 177 ss.). De εῖνος et ἐκεῖνος v. E. M. 508, 41 E. G. 310, 13 onar. 1183 τὸ ε φωνῆεν πέφυκε πλεονάζειν· φαιρεῖται δέ, ὅτε μετὰ συμφώνου ἐστίν, cf. uhr in N. J. f. Ph. XX 388; E. M. 508, 31 46 . G. 310, 22 πρόσθεσις λέγεται τοῦ ε, ἐπειδὴ ἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι ἀπαθεῖς οὖσαι οὐ έλουσιν ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν: itaque εῖνος prototypi similius esse, sed quia eadem unius personae sint, primam literam habeant ocalem, ἐκεῖνος praeponi debere, cf. E. M. 08, 33 ss. 44 E. G. 310, 36 ss. Anecd. Ox. II 242 ust. 966, 31 ss.; Apollon. de adv. 557, 29 οὐ λεονάζει τὸ ε, τοὐναντίον δὲ λείπει ἡ κεῖνος ωνῇ τῷ ε, quamvis epsilon nativum extra praerbium ἐκ ante kappa semper aspiratum inveatur, cf. Lobeck Path. el. I 48 II 369. — Ex centiorum numero censet Benfey WL. II 147 ῖνος formam esse mutilatam pro ἐκ., cf. Thiersch . § 169, 2, sed v. Windisch p. 273, qui dicit ndem rationem inter eas formas intercedere que inter zend. hâu et skr. asâu; L. Meyer l. Gr. I 334 κ. formam auctam esse ε vocali, ae ad stirpem pron. a pertinere videatur dicit, Benfey l. l., Curt. Stud. I, 2 p 9; Kuehner sf. Gr. § 44, 1 ‚die Prothesis des Vocals α hat ss lautliche Bedeutung.' κεῖνος et ἐκεῖνος llo significationis discrimine usurpantur, sed m non sit dubium quin κεῖνος antiquior rit forma, ubicunque licebat, Hom. scripsit ῖνος. Cobet Mnemos. 1876 p. 271, Miscell. it. p. 425: „observasse mihi videor veteres ἀοιὺς tum demum forma ἐκεῖνος uti, ubi sic nuri fiunt modulatiores, οἷος ἐκεῖνος ἔην et ı.", cf. Curt. Stud. I, 2, 246 s.; Lob. Path. el. 8 „ab Hom. (ut nunc quidem est) non ponitur i metro necessarium vel ad sonum suavius est, γε' ἐκεῖνοι", cf. Wolfii prolegg. p. 216; schol. IMQ ad α 177 τῇ ἐκεῖνος οὐ χρῆται (ὁ ποιηῆς), εἰ μὴ ἀναγκασθῇ ὑπὸ μέτρου· οὕτως Ἀρίσταρχος, Did. ad O 94 Ἀρίσταρχος κεῖνον Ἰακῶς, Bekk. ho. Bl. I 154, Thiersch Gr. Gr. 169, dn., La Roche h. T. 247 ss. Legitur autem ῖνος: 1) semper in introitu versus (cf. La che h. T. 248): Β 330 Γ 391 411 440 Δ 377 l.) 409 Ι 678 Κ 57 Ν 318 Ξ 48 368 Ρ 708 44 Ω 244 α 209 β 351 γ 88 93 123 185 241 09 145 149 157 323 693 ζ 158 κ 21 λ 522 μ 76 ξ 90 150 516 (v. l.) ο 21 338 π 350 σ 271 τ 257 χ 165 ω 321. 2) semper in si primi pedis (La Roche 248): Ζ 284 Ν 109 208 α 163 235 γ 222 δ 182 η 69 λ 451 503 σ 254 τ 127 354. 3) semper in thesi secundi pedis: Ε 790 894 Θ 430 Ι 701 Κ 126 106 Ψ 401 Ω 488 490 α 46 γ 195 203 224 40 836 ε 24 211 ζ 313 η 75 ϑ 209 λ 118 175 μ 69 (v. l.) ν 421 ξ 171 (v. l.) 183 ο 155 π 37 103 ρ 131 ω 480. 4) in thesi tertii pedis: Ε 636. n thesi quarti pedis: Δ 271 ξ 321. 6) In i secundi pedis, cf. Bekk. ho. Bl. I 154, La he h. T. 248, h. U. 67 s., Ztschr. für oesterr. nn. 1864 p. 85 s. Necesse est legi κεῖνος γ π 153; legit Aristarchus Ο 94 οἷος κεῖνον Did. ad h. l.); videtur igitur idem legisse Σ 262 72 ξ 491 ο 212; v. l. omnibus his locis ἐκεῖνος, m receperunt Bekk.[1] et Nauck; Σ 262 in ed. min. La Roche, Σ 262 β 272 ξ 491 etiam Bekk.[2], sed mavult scribere κεῖνος h. Bl. I 154; Ω 412 ἀλλ' ἔτι κ., β 274 εἰ δ' οὐ κεῖνον, ξ 283 ἀλλ' ἀπὸ κ. legitur in omnibus libris. Rectius videtur κεῖνος pro ἐκ. scribendum esse etiam: β 171 ξ 70 καὶ γὰρ κ., β 124 ὄφρα κε κ., λ 418 ω 90 ἀλλά κε κ., ρ 521 ὡς ἐμὲ κ., Ω 90 τίπτε με κ., δ 731 ὁππότε κ., ω 313 χαῖρε δὲ κ., omnibus locis v. l. est ἐκεῖνος, quam Bekk.[2] recepit δ 731 ω 313 (aliter iudicat h. Bl. 154), Bekk.[1] et Nauck β 171 δ 731 ξ 70. 7) In arsi tertii pedis, cf. Bekk. ho. Bl. 154, La Roche h. T. 249 s., h. U. 102 s. 107, Ztschr. p. 101 s. 104. Necesse est legi κεῖνος Γ 408 δ 90 ρ 563 ω 19 (περὶ κ.), α 243 κ 18 (οὐδέ τι κ.), α 243 legere vult La Roche h. T. 249 οὐδ' ἔτι, sed cf. h. U. 103, τ 573 (τοὺς κ.); de καὶ κεῖνος (v. l. κἀκεῖνος) Ζ 200 Ο 45 179 Π 648 α 177 γ 197 286 δ 832 ζ 166 κ 437 λ 429 ν 418 σ 150 τ 370 v. infra; sine var. lect. scribitur: Α 266 Ψ 858 ο 361 δὴ κ. (τ 216 pro δὴ κεῖθι est v. l. δὴ κεῖνον, sed in nullo libro legitur neque ἐκεῖθι neque ἐκεῖνος), Ε 648 ἤ τοι κ., ξ 156 γάρ μοι κ., Ν 232 μὴ κ., α 199 που κ., ξ 153 κεν κ. Rectius videtur scribere κεῖνος μ 258 δὴ κ., Ι 312 μοι κ., ε 139 εἴ μιν κ., ι 457 ὅππῃ κ., ξ 42 αὐτὰρ κ., ξ 122 οὔ τις κ., π 376 πρὶν κ., ρ 243 φ 201 μὲν κ., σ 181 ἐξ οὗ κ., σ 239 Ἶρος κ.; omnibus locis v. l. ἐκ.; σ 239 La Roche, Bekk., Nauck scribunt ἐκεῖνος, ξ 42 Nauck ἐκ. — Locis, qui sequuntur, La Roche (h. T. 249, h. U. 102 s., Ztschr. fuer oesterr. Gymn. 1864 p. 101 s.) scribit ἐκ., ‚wo durch die Wahl der zweisilb. Formen der 2. Fuss nicht spondeisch wird, ist es gerathener ebenso wie am Versschlusse die dreisilb. Formen zu setzen, für den Fall, dass dieselben hdschr. begruendet sind, da auch die 1. Vershaelfte gern mit Troch. u. Bacchius schliesst', aliter iudicat Bekk. ho. Bl. I 154 s., qui κ. scribit. Ε 604 πάρα κ., α 233 ἔτι κ., δ 152 ὅσα κ. (his locis etiam La Roche et Nauck κ.), δ 739 τινα κ. (nihilominus h. l. scribit Bekk. τιν' ἐκ.), h. T. et h. U. l. l. ἐκ. scribere mavult La Roche, in editt. κ., quod in libris ἐκ. non exstat, Η 77 ἐμὲ κ. (v. l. ἔμ' ἐκ.), Ξ 250 ὅτε κ. (v. l. ὅτ' ἐκ.), La Roche in editt. ὅτε κ., Ο 148 ὅττι κε κ. (v. l. κ' ἐκ., La Roche in editt. κε κ.), Nauck omnibus his locis κ. Qui sequuntur loci, iis scripsit Nauck κ., La Roche et Bekk.[2] ἐκεῖνος (exc. ρ 110 et ψ 76, quibus locis Bekk. scribit δέ με κ. et με κ. pro δ' ἔμ' ἐκ. et μ' ἐκ.): κ 397 δέ με κ. (v. l. δέ μ' ἐκ.), κ 414 λ 390 (ἐμὲ κ. etiam Cobeto Mnemos. 1876 p. 271, Misc. Crit. 425 potior scriptura esse videtur) 615 (αὖτ' ἐμὲ κ. (v. l. ἔμ' ἐκ.), Bekk., Faesi, Dind. scripserunt cum nonnullis libris ἔγνω δ' αὐτίκα κ. cf. La Roche l. l.; tantum π 151 in omnibus legitur libris μετ' ἐκεῖνον. 8) Legitur κεῖνος in arsi quinti pedis, post caes. bucol. (cf. Bekk. ho. Bl. I 154, 21, La Roche h. T. 249, h. U. 88, Ztschr. 95) ο 346 με κ. ἄνωγας, ρ 593 υ 205 καὶ κ. 9) In exitu versus κ. tum tantum est, cum ἐκεῖνος scribi non potest; ceteris locis ἐκ. legitur (cf. Bekk. 154 s., La Roche h. T. 248 s., h. U. 83 s., Ztschr. 93 s.): Β 37 482 Δ 543 Σ 324 Φ 517 ἤματι κείνῳ, ξ 501 εἵματι κείνου. Praeter Hom. consuetudinem legitur in h. Ap. 338 ἐπιδευέα κ. et h. Merc. 508 ἔξετι κ. ex Herm. coni.; ἐκεῖνος in exitu versus legi necesse est, ne sit spondeus in 5. pede: Ι 63 Λ 653 β 183 γ 113 δ 819 ξ 163 352 ο 330 σ 147 τ 322 ω 288 312 437; legitur

etiam ἐκεῖνοι in omnibus libris Σ 188 (Dind. unus contra codd. auctoritatem scripsit τεύχεα κείνου) γ 103 h. Cer. 486. Rectius videtur scribere ἐκεῖνος: Ι 646 ὁππότ' ἐκ. (v. l. ὁππότε κ.), α 212 οὔτ' ἔμ' ἐκεῖνος (v. l. οὔτ' ἐμὲ κ. quam receperunt Bekk. et Nauck), ο 368 εἵματ' ἐκ. (v. l. εἵματα κ.), ρ 112 ἔμ' ἐκ. (Nauck ἐμὲ κ.), υ 265 κτήσατ' ἐκ. (v. l. ἐκτήσατο κ., quam recepit Nauck). Copulam Aristarchus a κεῖνος secernendam esse putavit: Did. ad Ο 45 ἐκ πλήρους Ἀρίσταρχος τὸν καί σύνδεσμον, idem adnotat ad Ο 179; Did. ad Π 648 ἐκ πλήρους καὶ κεῖνον αἱ Ἀριστάρχου, schol. ad α 177 ἐκ πλήρους ὁ καί, ad σ 150 πλήρης ὁ καί, schol. V ad Ο 179 κἀκεῖνος ἐκ πλήρους. ὃ καὶ ὁ Ζηνόδοτος γράφει, cf. Duentz. Zenod. p. 59 et La Roche h. T. 247 s., h. U. 107, Ztschr. 1864 p. 103, vide etiam Wolfii proleg. 245, adn. 31, Lob. Path el. I 48, Spitzn. Exc. XIII § 2 p. XXXV, Thiersch Gr. 169, 2 adn.; κἀκεῖνος videtur κοινή fuisse, legendum igitur est καὶ κεῖνος pro κἀκεῖνος: Ζ 200 Ο 45 179 Π 648 α 177 γ 197 286 δ 832 ε 139 (v. l.) ζ 166 κ 437 λ 429 451 ν 418 ρ 593 (hoc uno loco in libris abest v. l. κἀκεῖνος) σ 150 τ 370 (Eust. καὶ ἐκείνῳ) υ 205. — Legitur κεῖνος Β 330 Γ 391 Δ 377 (v. l.) Ε 604 648 Ζ 200 Η 77 Θ 430 Ι 312 Ν 232 Ξ 48 250 Ο 148 179 Τ 344 Υ 106 Ψ 858 Ω 90 412 α 177 212 (v. l.) 233 β 272 γ 195 197 203 286 318 δ 145 152 693 731 739 ε 139 ζ 158 ι 457 κ 18 λ 390 451 615 ν 418 ξ 42 70 153 156 283 321 491 516 (v. l.) ο 338 ρ 110 112 (v. l.) 243 521 σ 181 239 271 τ 573 υ 265 (v. l.) φ 201 χ 165 ψ 76 ω 313 321, κεῖνός γε Ι 678 Ω 490 α 46 ϑ 209 ν 421 σ 254 τ 127. κείνη β 124 η 69 λ 429 ο 361 368 (v. l.) π 153, κείνη γε ζ 313 η 75 λ 181 μ 69 (v. l.) π 37. κείνου Γ 411 Ε 790 Κ 57 (v. l.) Ξ 368 Ο 94 Σ 262 Ω 244 γ 88 93 123 δ 109 149 157 323 μ 76 ξ 90 501 ο 21 212 π 386 ρ 563 h. Ap. P. 160 h. Merc. 508, κείνου γε β 274. κείνης Ε 894, κείνης γε ε 211. κείνῳ Β 37 482 Δ 543 Κ 57 Ν 109 Ο 45 Σ 324 Φ 517 α 209 β 171 γ 222 241 τ 257 370, κείνῳ γε ο 155. κεῖνον Γ 408 440 Ι 701 Π 648 Ρ 708 Ω 488 α 199 235 243 β 351 δ 182 832 κ 21 λ 503 522 528 614 ξ 122 150 171 (v. l.) 183 ο 346 π 376 σ 150 τ 216 (v. l.) 354 υ 205 ω 19, κεῖνόν γε Ζ 284 α 163 δ 836. κείνην γε μ 69 v. l.; κεῖνο ζ 166 μ 258. κείνω γε Ξ 208 (v. l. κείνων) π 267. κεῖνοι Α 266 Δ 409 κ 397 414 437. κείνων Ε 636 Ι 646 (v. l.) Ν 318 γ 185, κείνων γε Ξ 208 (v. l.) γ 224 λ 118. κείνοις (Nauck scripsit κείνοισ') π 350, κείνοισι(ν) Α 271 Ψ 404 δ 340 λ 175 π 103 ρ 131. κείνους Κ 126 ε 24 ω 480. κεῖνα δ 90 λ 418 ρ 593 ω 90. Pron. demonstr.: ille. Refertur saepissime ad superiora atque ea quae sunt remotiora. Windisch p. 261 ‚es bezieht sich in der Rede auf Vorhererwaehntes. Gewoehnl. enthaelt es noch e. Anspielung auf das Entferntsein oder die Abwesenheit des Objects'; p. 394 ‚waehrend οὗτος u. ὅδε auf das unmittelbar Vorliegende hinweisen, bez. κεῖνος das Abliegende'. A) Spectat ad superiora. 1) Sine subst. (cf. Suid. I, 2, 131): Α 266 271; Β 330 Ξ 48 σ 271 κεῖνος τῶς ἀγόρευε, cf. Windisch 261; Γ 408 περὶ κ., Vind. παρ' ἐκ., Γ 411 κείνου πορσυνέουσα λέχος, Grashof Hausger. bei Hom., Duesseld. 1858 p. 19 adn. 16 coniecit κείνῳ, Nauck κείνῳ?; Γ 440, cf. Windisch 261; Δ 377 v. l. (pro ξεῖνος) κεῖνος, cf. schol.; Δ 409 Ε 648 790 894 Ζ 200 284 Η 77 Θ 430 Ι 678 701; Κ 57 κείνῳ κε πιθοίατο, v. l. κείνου, quam recepit Hentze, Κ 126 Ν 109; 318 κείνων νικήσαντι μένος, Did. οὕτως πληθυντικῶς αἱ Ἀριστάρχου, alii igitur κείνου i. e. Aiacis Telamonii, Ξ 208 εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλ[ον κῆρ] εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι, schol. A σὺν τῷ ν Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ ὁμηρικώτερόν φησιν εἶναι, εἰ κείνους παραπείσασα τὴ[ν] ψυχήν· ἐγχωρεῖν δὲ καὶ μετὰ τοῦ ν. οὐ δεῖ δὲ ξενίζεσθαι ἐπὶ ταῖς τῶν πτώσεων ἐναλλαγαῖς, cf. schol. BL, minus recte sch. V δύναται τὸ κείνω ἀντὶ τοῦ κείνων εἶναι, ὡς Γ 211; Ξ 368 Ο 45 94 148 (schol. A ἀθετοῦνται 147 s., καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει, Bekk. expunxit) 179 Π 648 Ρ 708 (κεῖνον μέν, ἡμεῖς δέ v. 712) Σ 262 Υ 106 (opp. σέ v. 105) Ψ 404; 858 ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος, Ω 244 412 488 490, α 46 (opp. Ulix. v. 48) γ 195 de Aegistho, β 124 ε 211 λ 181 π 37 de Penelope, γ 185 οὐδέ τι οἶδα | κείνων οἵ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν, οἵ τ' ἀπόλοντο, cf. . 658; Am. iunxit οἵ τε κείνων Ἀχ. ἐσ.; γ 19[7] 203 de Oreste, γ 224 δ 340 ε 24 λ 118 π 10[3] ρ 131 ω 480 de procis, γ 286, 318 κεῖνος γ[ὰρ] (Nauck ὡς κεῖνος?), cf. Windisch p. 261; δ 73[1] ε 139 [ζ 313] η 69 75 ι 457 κ 18 21 397 41[4] 437 λ 175 390 429, 451 τόν γε πατὴρ ὄψετ[αι] καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύξεται, 503 522 (κεῖνον δή) 528 615 ξ 283 321 501 ο 155 212 3[46] (opp. δεσποίνη 374) 368 (v. l.), π 153 (opp. συφορβός), cf. Duentzer h. l. „aehnlich steht κεῖνος haeufig von der unmittelbar vorher ge[n]nannten Person, vgl. γ 195 318 δ 152"; π 2[67] κείνω γε, Eust. 1801, 50 κεῖνοί γε), 350 37[6] 386 (cf. β 336) ρ 110 112 (v. l.) 521 ψ 76 [ω] 19 (cf. Am. h. l.) h. Ap. P. 160; de Telemach[o] absente δ 731 ν 418 421 ξ 183 516 (v. l.) 338 346, cf. λ 451; de Ulixe absente α 16[3] 177 (opp. πολλοί v. 176) 199 (Bekk., Duent[z.] expunxerunt) 209 212 (opp. ἐγώ) 235 243 β 17[1] 272 274 (cf. Friedlaender Analecta 468 s.) 3[51] γ 88 93 123 222, 241 (κείνῳ, v. l. κείνου), sch[ol.] ὀβελίζονται δύο (241 s.) δ 109 149 152 157 32[3] 693 836 (cf. 832) ξ 42 70 90 122, 150 οὐδέ τι φ[ημὶ] κεῖνον ἐλεύσεσθαι, v. l. οὐδέ τι κεῖνον φ. ἐ., v. l[a] Roche, 153 171 v. l. κεῖνον μὲν ἐάσομεν: Zen[od.] pro ὅρκον μὲν ἐ., v. schol.; ξ 491 ρ 563 σ 1[50] 181 (cf. β 27) 254 τ 127 257 370 (opp. ὡς σύ[γ'] v. 372) 573 υ 205 265 (v. l.) ω 313. Refert[ur] κεῖνος ad res: μ 76 κείνου (i. e. σκοπέλου) κ[ο]ρυφήν, ζ 166 καὶ κεῖνο (i. e. ἔρνος) ἰδών, 258 οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμ[οῖ]σιν, cf. Ζ 185; δ 90 περὶ κεῖνα illis locis, cf. Am. a[p.] ad γ 129; ρ 593 ἄπειμι σύας καὶ κεῖνα φυλάξ[ων] σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον, i. e. τὰ ἐκεῖ, opp. 594 ἐνθάδ[ε] πάντα, cf. 601; Ι 646 v. l. οἰδάνεται κραδίη χόλ[ῳ] ὁππότε κείνων μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐ[ρ]ξεν, λ 418 ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀ[λο]φύραο θυμῷ, quod accuratius explicat versu 4[19] ὡς κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, ω 90 ἀλλά κε κεῖ[να] μάλιστα ἰδὼν θηήσαο θυμῷ, οἷα κατέθηκε θ[εὰ] ἄεθλα quod talia certaminis praemia deposue[rat]. h. Merc. [508] Λητοΐδην ἐφίλησε διαμπε[ρὲς] ἐξέτι κείνου e Hermanni coniectura (pro ὡς [ἔτι] καὶ νῦν), qua formula usus est Ap. Rh. A[.] Β 784 Δ 430; cf. Ι 106 et ϑ 245. 2) Apud sub[st.] a) ante subst. Ξ 250 κεῖνος ὑπέρθυμος Δ[ιὸς] υἱός i. e. Hercules, Ω 90 τίπτε με κεῖνος ἄνω[γε] μέγας θεός; γ 185 οὐδέ τι οἶδα, κείνων οἵ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν, οἵ τ' ἀπόλοντο, sec. Ar[istarch.] rectius videtur interpunctionem post κείνων [...]

ιere; λ 611 ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ, Kayser coniecit κείνῳ τελαμῶνι (q. v.), τ 216 v. l. εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖνον (pro κεῖθι) ξείνισας ἐμὸν πόσιν (verba ἐμ. πόσιν appositionis loco mihi addita esse videntur); de Ulixe absente: α 233 δ 145 ρ 243 φ 201 κεῖνος ἀνήρ, ξ 182 τ 354 κεῖνον δύστηνον, δ 832 κεῖνον διζυρόν, cf. v. 836. Accedit articulus ut in sermone Atticorum β 351 κεῖνον τὸν κάμμορον, sed rectius videtur τὸν κ. pro appositione habere. post subst. B 37 452 Δ 543 Σ 324 Φ 517 ματι κείνῳ.

B) Raro ad ea, quae sequuntur, spectat κεῖνος; praecedit κ. sententiae relativae, qua accuratius explicatur, cf. Windisch p. 262. 1) Sine subst. ζ 158 κεῖνος περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων, ὅς κέ σ' ἀγάγηται, Ι 312 ἐχθρὸς μοι κεῖνος, ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ, ξ 156 ἐχθρός μοι κεῖνος, ὃς βάζει, ο 21 κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυίῃ, ω 321 κεῖνός τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ (c. ἐών), ὃν σὺ μεταλλᾷς, ἤλυθον. 2) Apud subst. Ε 636 κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν, οἳ Διὸς ἐξεγένοντο, Ν 232 μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν, ὅς τις ἑκὼν μεθιῇσι μάχεσθαι, cf. ζ 201 οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός, ὅς κεν ἵκηται, θ 209 ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνήρ, ὅς τις προφέρηται.

Pronomini vel substantivo additur, ubi nos adverbio loci ‚dort' utimur, cf. Naegelsb. adn.[3] pg. 418. Γ 391 κεῖνος ὅ γ' ἐν θαλάμῳ καὶ λέχεσσι, Τ 344 κεῖνος ὅ γε προπάροιθε νεῶν ἧται, Ε 604 καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης, schol. L ὥσπερ τὸ αὐτὸς κατ' ἐξοχήν, οὕτω καὶ τὸ ἐκεῖνος (?), χ 165 κεῖνος δὴ αὖτ' ἀΐδηλος ἀνήρ (Apoll. Soph. 17, 1 pro κεῖνος scripsit ...τος), σ 239 ὡς νῦν Ἶρος κεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν ἧσται, cf. Windisch p. 260. μ 69 οἴη ἡ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς, Ἀργὼ πᾶσι μέλουσα, cum libris scripserunt Baeuml., Dind., Ameis; cod. Aug. in marg. γρ. κείνην γε; rectius videtur cum Matth. observ. crit. p. 34 scribere κείνῃ (dicitur scriptum esse in cod. Aug.), quod plurimi receperunt editores; cf. etiam Am. app. h. l.

κείνῃ (dat. fem. pro adv.) illâ, illac. ν 111 ...δέ τι κείνῃ ἄνδρες ἐσέρχονται, schol. V ad Δ 1 οὐδ' ἔτι τῇγε, cf. La Roche h. T. 249; μ ex coni. Matth. obs. crit. p. 34 οἴη δὴ κείνῃ (id quod sec. La Roche habet cod. Aug.) γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς, Ἀργὼ πᾶσι μέλουσα: κείνη cum libris scripserunt Baeuml., Dind., Am., cod. Aug. in marg. γρ. κείνην γε, cf. Am. app. h. l.

κεινός, ut κενεός, forma ion. et epica pro att. κενός, aeol. κέννος, a stirpe κενjο, skr. ...ja pro çvanja (rad. kvan tumescere), cf. Curt. Et.[5] 140 555 615, Kuhn Ztschr. XI 25 XVII 305 XII 497, Christ Lautlehre p. 27 155; κ. olim duabus consonis κϝ incepisse dixerunt Fick I. Woerterb. 52, Spracheinh. 125 126 153, Benfey WL II 165, Windisch in Curtii Stud VI 260, ...ch Hes. theog. proleg. 19, L. Meyer in Kuhnii Ztschr. VI 164 VII 218 s , vgl. Gr. I 63 79 412, Gerlotz in Kuhnii Ztschr. VIII 118; negaverunt Meyer quaest. hom. p. 123, Hartel hom. Stud. I 63, Christ p. 27 adn.; cautissime iudicavit Knoes Digg. Hom. 287; de accentu v. G. Meyer in Kuhnii Ztschr. XXII 499; cf. praeterea Curt. in Stud. ...184, L. Meyer vgl. Gr. II 401. Leguntur formae κεινή, κεινῇσιν, ntr. plur. κείν' (v. l. κεῖν'), de accentu cf. schol. A ad Δ 160. Omnibus locis in introitu versus exc. Δ 181. Nusquam in Od. — vacuus, inanis. E. M. 503, 21 σημαίνει τὸν μάταιον καὶ κοῦφον, Hes. μάταιον, cf. Suid. et Zon. s. κενός (κενεός). — Γ 376 κεινὴ δὲ τρυφάλεια, Δ 181 σὺν κεινῇσιν (v. l. κεινῇσι, κειναῖσι), νηυσί (v. l. νέεσσι, codd. S Cant. χερσί suprascr. νηυσί), cf Β 298; schol. B κεναῖς τῶν συστρατευσαμένων ἢ τῶν λαφύρων ἢ τῶν ἡρπασμένων· ἢ περιπαθῶς κενὰς αὐτὰς καλεῖ, ἐν αἷς οὐ πλεῖ ὁ Μενέλαος, sim. schol. AD; L. Meyer in Kuhnii Ztschr. VII 219 mutari vult σὺν κϝενεῇσι νέϝεσσι vel potius σὺν κϝενεῇς νηϝεσσι, aliter iudicat Bekk. hom. Bl. I 139; Δ 160 ἵπποι κείν' ὄχεα κροτάλιζον, ἡνιόχους ποθέοντες, Ο 453 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι κείν' ὄχεα κροτέοντες, h. Ap. 234 χαμαὶ ἐλατὴρ ἐκ δίφροιο θορὼν ὁδὸν ἔρχεται· οἱ δὲ κείν' ὄχεα κροτέουσιν.

κείρω (aeol. κέρρω, rad. καρ, quae orta est ex σκαρ, abscindere, laedere; skr. çar, çṛnâmi, an. skera, ahd. scëran, mhd. schërn, Corssen, Ausspr., Voc. d. lat. Spr. I 350 s. 521, Fick Spracheinh. 198 308, vergl. Woerterb. 203 407, Ebel in Kuhnii Ztschr. VII 271, Sonne X 103, L. Meyer vgl. Gr. I 189, Curt. in Stud. I 251, Bugge in Curt. Stud. IV 333 s., Siegismund V 214, cf. Doederl. Gl. 592, L. Meyer vgl. Gr. I 349, Curt. Et. 141, Benfey WL. I 200; κείρω est ortum ex κέρjω: Curt. Et. 630, L. Meyer I 257; est eadem radice atque κρίνω, cf. Fick Spr. 198, Woerterb. 204, Bugge l. l., Pott Wurzelw. II 1 p. 162; Christ Gr. Lautl. 125 componit cum κλάω (?); cf. lat. culter: de transitu litterae ρ in λ, radicis σκαρ in σκαλ, cf. Corssen 521, Curt. Et. 509). Leguntur formae: Act. praes. ind. κείρει Λ 560, κείρουσι h. Ven. 268, imp. κείρετ' α 378 β 143, part. -οντες Φ 204 ω 459, -οντας σ 144; impf. ἐκείρετε β 312, ἔκειρον λ 578 χ 369, fut. inf. κερέειν Ψ 146, aor. part. κέρσαντες Ω 450. Med. praes. part. κειρόμενοι Ψ 136, impf. κείροντο ω 46, aor. ind. κείραντο ω 46 v. l., inf. κείρασθαι Ψ 46 δ 198. In tmesi: Act. praes. κείρει Ο 467 Π 120 v. l., κεῖρε Π 120, aor. κέρσε Κ 456 Ξ 466, ἔκερσεν Ν 546 548. I) Act. 1) tondeo, abscindo. Ψ 146 ἠρήσατο σοὶ κόμην κερέειν ῥέξειν θ' ἑκατόμβην, Ω 450 κλισίην ποίησαν ἄνακτι | δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες, paraphr. ξύλα κόψαντες, cf. Δ 486 Φ 38 et Eust. 1358, 48; h. Ven. [268] τὰς (ἐλάτας ἠὲ δρῦς) οὔτι βροτοὶ κείρουσι σιδήρῳ. 2) depascor. Λ 560 ὄνος κείρει εἰσελθὼν βαθὺ λήιον, paraphr. κατεσθίει, schol. D κόπτει τοῖς ὀδοῦσιν, ἐσθίει, μεταφορικῶς, Eust. 862, 53 ἀντὶ τοῦ εἰς κόρον ἐσθίει, Φ 204 τὸν ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο, δημὸν ἐρεπτόμενοι κείροντες, paraphr. κατεσθίοντες, schol. AB κείροντες ἀντὶ τοῦ ἀπλήστως ἐσθίοντες, cf. Eust 1231, 38; λ 578 γῦπε ἧπαρ ἔκειρον, cf. schol. Q. 3) consumo, absumo (tantum in Od.). β 312 ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κτήματα, Eust. 1447, 1 τὸ εἰς κόρον δαπανᾶν, σ 144 μνηστῆρας κτήματα κείροντας, ω 459 μέγα ἔργον ἔρεξον κτήματα κείροντες (v. l. κείραντες), χ 369 ἔκειρον (v. l. ἔκειραν) κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, α 378 β 143 κείρετε (βίοτον), schol. E ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων τῶν ἀπελθόντων ἐν χωραφίῳ καὶ κατανεμομένων τὰ ἐν αὐτῷ, schol. S φθείρετε. II. Med. tondeo mihi (capillos). Eust. 189, 14 τὸ κείρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἴδιον. Ψ 46 κείρασθαι (v. l. κείρεσθαι) κόμην: fiebat enim in magno luctu, ut propinqui sibi tonderent capillos eosque in cor-

pus cremandum imponerent; δ 198 τοῦτο γέρας οἶον ὀιζυροῖσι βροτοῖσι, κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν mortui causa, cod. H κείρα (suprascripto ε)σθαι, ω 46 δάκρυα χέον κειρόντο (plerique libri κείραντό) τε χαίτας, Ψ 136 θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυσαν, ἃς ἐπέβαλλον κειρόμενοι, cf. v. 141 et Eust. 1292, 26; cf. etiam Eust. 165, 4 et Herm. antiqu. priv. § 39, 28. In tmesi legitur κείρειν: Κ 456 Ξ 466 ἀπὸ ἄμφω κέρσε τένοντε dissecuit, paraphr. ἀπέκοψε, Ν 546 ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν, Zenod. διά pro ἀπό v. Did., Ν 548 τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν, paraphr. ἀπέκοψε, cf. schol. BLV; de his locis v. Hoffmann Tmes. in Il. III 22; Ο 467 μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει δαίμων praecidit, schol. BL τὸ ἑξῆς ἐπικείρει, οἷον οὐκ ἐᾷ αὔξεσθαι, Π 120 μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε Ζεύς, Did. Ἀρίσταρχος κεῖρε, χωρὶς τοῦ ι· ἄλλοι δὲ κείρει, cf. schol. BL et V; de his locis v. Hoffmann Tm. III 17. — E. M. 504, 56. 506, 19. 508, 1. 536, 23, E. G. 158, 10. 315, 51 saepius: κείρω τὸ κόπτω. Hes. κείρει: τέμνει, κατεσθίει. κείροντες: ἀναλίσκοντες, ἐσθίοντες, Doederl. Gl. 592, L. Meyer in Kuhnii Ztschr. XXII 543, cf. etiam Hehn Culturpflanzen[2] 461. — ἀποκείρω, δια-, ἐπι-, κατακείρω, κορμός, ἀκερσεκόμης.

κεῖ-σε (rad. pron. demonstr. ki: Fick vgl. Woerterb. 351, Spracheinh. 121, Windisch in Curt. Stud. II 276 s.) illuc, eo. Legitur ἐκεῖσε nusquam apud Hom., nisi in v. l.: δ 262 κ 266 ω 115, v. infra. Est (cf. La Roche hom. Stud. p. 92, h. T. 250, Bekk. ho. Bl. I 155) in introitu versus: Γ 410 Μ 359 v. l. Ψ 145 δ 619 ο 119 π 85, κεῖσ' Κ 289 Λ 528 Μ 356 Ω 199 μ 221 ν 423 σ 339, in arsi 2. pedis Ξ 313, κεῖσ' κ 266 ο 311, in thesi 2. pedis: κεῖσ' Μ 368 Ν 752 σ 184 v. l., in arsi quarti pedis Ψ 461, in arsi tertii pedis: Μ 348 v. l. (καὶ κ.) α 260 (καὶ κ.) δ 262 (ἤγαγε κ.) 274 (σὺ κ.) ζ 164 (καὶ κ.) ω 115 (ὅτε κ.). Scripserunt vero contra optimorum librorum auctoritatem La Roche (cf. h. T. 249 s., h. U. 103, Ztschr. f. oesterr. Gymn. 1864 p. 102) et Am. ἐκεῖσε δ 262 ω 115, Bekk.[2] δ 262; est v. l. in libris DLQSV κ 266. Nusquam legitur in exitu versus. — Copulam Aristarchus a κεῖσε secernendam putavit esse; schol. M ad α 260: ἐκ πλήρους ὁ καὶ σύνδεσμος, cf. Did. ad Μ 348, ubi Zenod. scripsisse dicitur κἀκεῖσε. Videtur ea fuisse lectio communis α 260 ζ 164 Μ 348 v. l., cf. Lob. Path. el. I 48, Duentz. Zenod. 59, La Roche h. T. 247, h. U. 107, Ztschr. p. 103, Spitzn. exc. XIII § 2 p. XXXV, Thiersch Gr. Gr. § 169, 2 adn. — Γ 410 κ. δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι, Μ 368 Ν 752 ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, σ 184 v. l. οἴη δ' οὐ κεῖσ' εἶμι pro οὐκ εἴσειμι, schol. H ἄμεινον τὸ πρῶτον, Μ 356 κεῖσ' ἴμεν, Ω 199 κεῖσ' ἰέναι, π 85 κεῖσε ἔρχεσθαι, δ 274 ἦλθες σὺ κ., ζ 164 ἦλθον γὰρ καὶ κ., ν 423 σ 339 κεῖσ' ἐλθών, ω 115 ὅτε κεῖσε κατήλυθον i. e. εἰς Ἰθάκην, α 260 ᾤχετο καὶ κ., Ψ 145 δ 619 ο 119 κεῖσέ με νοστήσαντα, Ξ 313 κ. ἔστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι, μ 221 κεῖσ' ἐξορμήσασα sc. νηῦς, ad alteram partem, opp. σκοπέλων ἐπιμαίεο v. 220; Λ 528 κεῖσ' ἵππους ἰθύνομεν, δ 262 ὅτε μ' ἤγαγε κ., κ 266 μή μ' ἄγε κεῖσ' ἀέκοντα, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ, ο 311 ὅς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ i. e. πόλινδε, schol. H ἔνθα οἱ μνηστῆρές εἰσιν, Κ 289 μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισι κεῖσε. Zenod., qui adv., quae motum et statum significant, commutavit, Λ 528 κεῖθ' ἵππους ἰθύνομεν scripsit, Ariston. γίνεται δὲ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· τὸ δὲ ἐκεῖσε εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὃ δὴ νῦν ἁρμόζει, Μ 368 ἐγὼ κεῖθ' εἶμι, Ariston. τοῦτο δὲ σημαίνει ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. τὸ δὲ κεῖσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον πορεύσομαι, ὅπερ νῦν ἁρμόζει, cf. Lehrs Arist.[2] 134. — Ψ 461 αἵ (ἵπποι) που αὐτοῦ ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἳ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν, per brachylogiam pro κεῖσε ἰοῦσαι vel usque illuc praestantiores fuerant, schol. V εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον πορευόμεναι. ἔστι δὲ ὡς „τηλόσε δοῦπον ἔκλυε (Δ 455) ἀντὶ τοῦ τηλόθι, καὶ Κύπρονδε (Λ 21); Did. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης κεῖθι· καὶ ἔστιν ἀναλογώτερον, paraphr. ἐκεῖ. Neque accurate Zenod. adv. loci distinxit Μ 348, legit enim εἰ δέ σφιν καὶ κεῖσε (vel potius κἀκεῖσε) πόνος ὄρωρεν, Ariston. οὐ δεῖ δὲ (ex Bekk. coni.), εἰ εἰς ἐκεῖνον τόπον ὁ πόλεμός ἐστιν, ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ, cf. Lehrs Arist. 134 et Spitzn. h. l. Denique legit Zenod. Μ 359 κεῖσε (pro ὧδε) γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, Ariston. οὐχ ὑγιῶς εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον· δεῖ γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· δεῖ δὲ γράφειν ὧδε· τὸ γὰρ λεγόμενόν ἐστιν, οὕτως ἐπεβάρησαν ὥστε χρείαν ἔχειν ἡμᾶς συμμαχίας, cf. Ariston. ad v. 346 ex coni. Lehrsii (q. v. Arist. p. 71 cum adn. et p. 134). — Hes. κεῖσε· ἐκεῖ (?), εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, Suid. εἰς ἐκ. τ. τόπον, E. G. 178, 61 ἐκεῖσε καὶ ἐκεῖ διαφέρει. τὸ μὲν ἐκεῖσε τὸ εἰς τόπον. τὸ δὲ ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ. — La Roche h. Stud. § 49, 9.

1. κεί-ω, ut κέ-ω desiderativum a κεῖμαι oriundum (rad. kî, skr. çî), cf. Fick Spracheinh. 122. Habent pro desid. etiam Steph., Veitch greec verbs p. 312, Autenrieth, alii, cf. Duentz. ad η 1.. Paech, über d. Gebr. des Ind. Fut., Bresl. 18.. p. 7: ,die desid. Bedeutung wurde abgeschwaecht in die des Fut., nicht aber ist die Entwicklung eine umgekehrte, wie Buttm. lehrt, ausf. Gr. § 95, Anm. 20. Bei dieser Auffassung wuerde der Versuch Buttmanns, jene Form als Fut. [illegible] zu fassen, entbehrl.' Fut. censent esse verb. κεῖμαι Krueger Sprachl. II 38, 5, 3, Curtius Gr. § 314, 2, Ahrens gr. Formenl. § 74, 4, Kuehner ausf. Gramm. § 227, 5, cf. Classen Beob. p. 79 dubitat Baeuml. Mod. p. 37, Kuehner § 344 p. 844 — Schol. E ad γ 396 κείω τὸν μέλλοντα οὐκ ἔχει, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια, καὶ χρῆται τῷ ἐνεστῶτι ἀντὶ μέλλοντος, cf. schol. ABL ad [illegible] 37, E. M. 485, 9; Eust. 1599, 18 ἐπιθυμίαν καὶ θέλησιν τοῦ κεῖσθαι δηλοῖ, cf. 1599, 16; Hes. E. M. 508, 3 κείων τὸ κοιμη(θη)σόμενος, cf. 485, 16; minus recte E. M. 523, 34, E. G. 33[illegible] 36, Eust. 1766, 24 τὸ κεῖμαι, E. M. 485, 11. 1[illegible] 515, 4, E. G. 324, 13. 24 τὸ κοιμῶμαι. decumbere cupio. Leguntur formae: κείω τ 34[illegible] infin. κειέμεν θ 315, part. κείων τ 48, κείοντα ψ 292, κείοντες Λ 606 (v. l.) Ξ 340 σ 428. Non legitur in hymnis. — θ 315 οὔ σφεας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κειέμεν οὕτω, v. l. κεισέμεν, Eust. 1599, 17 ταὐτὸν (τοῦτο) καὶ τὸ ταχὺ οὐκ ἐθελήσουσιν εὕδειν (v. 316), τ 340 κείω, ὡς τὸ πάρος περ ἀύπνους νύκτας ἴαυον. Ceteris locis κείω est coniunctum cum verbis eundi (v. Classen l. l.): Ξ 340 ἔνθ' (i. e. εἰς θάλαμον) ἴμεν κείοντες, paraphr. et Eust. 990, 9 κοιμηθησόμενοι, ξ 532 βῆ δ' ἰέναι κείων, ὅθι περ σύες εὗδον, cf. v. 525, Eust. 1771, 37 κοιμηθησόμενος, Λ 606 v. l. οἱ μὲν δὴ κείοντες (pro κακκείοντες) ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος, schol. οὕτω πᾶσαι· καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ τ 48; [illegible] schol. AD; σ 428 βάν ῥ' ἰέναι κείοντες [illegible]

ρὸς δῶμαθ' ἕκαστος, τ 48 δι' ἐκ μεγάροιο εβήκει κείων ἐς θάλαμον, ἔνθα πάρος κοιᾶτο, ψ 292 γρῆυς κείουσα πάλιν οἰκόνδε εβήκει (v. l. κίουσα). [Apud Ariston. Π 559 ılso scriptum erat πελέκεα αἰεὶ κείωμεν (pro κεέκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰῶμεν) ἅπαντας (φ 260), cf. 'riedlaender h. l. et s. v. κέ p. 710.] — κατακείω.
2. κε-ί-ω, ut κε-άζω a rad. κε pro σκε, σκα, ınskr. khâ, kha-j-â-mi, lat. de-sci-sc-o, sci-o sec. urt. Et.[3] 63 107 139, H. Weber in Kuhnii tschr. X 243, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 342, hiersch Gr. § 232, 130; Fick Spracheinh. 79 ; Delbr. in Kuhnii Ztschr. XIII 80 a rad. kas, ısati derivant (comparatis compos. ud-kas, viıs: scindi). findo. ξ 425 κόψε δ' ἀνασχόμενος ίζῃ δρυός, ἣν λίπε κείων, schol. V κείων· ίζων ἢ καίων, schol. BHQ ἀπὸ τοῦ κέω τοῦ μαίνοντος τὸ κλῶ. κλῶν γὰρ τὰ ξύλα ταύν εἴασε τὴν σχίζαν ὡς ἐπιτηδείαν εἰς τὸ ούειν τὰ ἱερεῖα. ἢ κείων ἀντὶ τοῦ καίων. ίων οὖν τὰ ἄλλα ξύλα ταύτην κατέλιπεν καὶ κ ἐνέκαυσεν, ὡς ἐπιτηδείαν πρὸς τὸ τύπτειν ἱερὰ τῆς σφαγῆς, Eust. 1766, 21 ἢ ἀντὶ τοῦ ων πῦρ . . . ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ σχίζων· κέω ρ πρωτότυπον, ἀφ' οὗ τὸ κεάζειν, cf. Lob. em. p. 15, Thiersch Gr. § 213, 38 p. 348, ederl. Gl 2100.— Friedlaender 2 hom. Woerterz. 740 764. — καιετάεις, fortasse etiam κεης, κῆτος, κητώεις.
κε-κρύφ-ἄλος ὁ. Origo dubia est: derivant κρύπτω grammatici antiqui (cf. E. M. 501, 539, 46, E. G. 348, 34), L. Meyer vgl. Gr. I et Duentzer, id quod melius placuit Fritzschio urt. Stud. VI 330, quam Lobeckii sententia deritis a subst. κορυφή Path. el. I 165 pro κεκοραλος; Fick Spracheinh. 90 s. 232 sumit rad. rp (torquere, velare), a qua ducit κύρβις, κοεή, κρώβυλος, κεκρύφ., κρύπτω; de redupl. v. Meyer l. l. et Fritzsche l. l., qui dicit κεκρ. eri ad perfectorum intensivorum similitudinem um esse; de subst. in λος exeuntibus vide Meyer II 197, Woerner subst. hom. index 33. — capitis ornamentum feminarum. Χ 469 ὸ κρατὸς βάλε δέσματα σιγαλόεντα, ἄμπυκα ρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην κρήνόν τε. Plurimi interpretantur reticulum, mulieres crines suos coercent. Eust. 976, κεφαλῆς ἦν δετὸς κόσμος, 1280, 59 κόσμος περὶ κεφαλὴν καὶ αὐτὸς λεγόμενος κροκύτος, expl. κροκύφ. etiam schol. DV et E. M. 46, E. G. 348, 34 quae addunt ὅτι διὰ κρό(κρόκου) ὑφαίνεται· οἱ δὲ Ἀττικοὶ κεκρ. ο(ν) καλοῦσιν, ὅτι κρύπτει τὸν φαλόν, ὅ ν ἐξοχὴ τῆς κεφαλῆς, Suid. κεκρύφατον, ακάθιον, σουδάριον, Hes. item σαβ. et δερίχον, Zon. 1191 (qui κεκρ. male inter neutra ocat) σουδάριον (item paraphr. Il.), κεφαλοιον. Et sec. Stephani lex. in Epigr. (Antii Sid. Anth. Pal. 6, 206) quidam canit Φιέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φιλαινὶς Βαπτὸν πολιῆς ἄνθεσι κεκρύφαλον. ceteros locos pud Steph. s. hac voce. Maxime placet sena Wolfg. Helbigii (Im neuen Reich 1874) qui id capitis tegumentum dicit simile e tutulo Etruscorum, nostris ‚hohen Hauben'. igitur tiarae quoddam genus, ut erat usitatum feminas quae illo tempore erant in Oriente. pitzner l. l. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. — De υ correpto v. schol. A παρὰ τοῖς έροις ἐκτείνεται τὸ ῦ.
λάδεινός (a κέλαδος pro κελαδεσ-νό-ς, dor. κελαδεννός, cf. Fick Woerterb. 49, Spracheinh. 89 231; de adiect. in εινός terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 565 et Leskien in Curt. Stud. II 101; cf. etiam Doed. Gl. 2129). Leguntur formae -δεινή, ῆς, όν, ήν, ούς. Nusquam in Od. Quater in altera parte Il., quater in hymnis. Omnibus locis in exitu versus. tumultuosus. Ψ 208 Ἀχιλεὺς βορέην ἠδὲ ζέφυρον κελαδεινὸν ἐλθεῖν ἀρᾶται, paraphr. ἠχητικόν, schol. B τὸν δυσαῆ (v. 200) νῦν κ. εἶπεν· ἔστι δὲ ταὐτὸν ἐκ παραλλήλου, cf. Eust. 1295, 47; h. Merc. 95 αὐλῶνας κελαδεινούς convalles resonantes; haud raro ita vocatur Diana: Π 183 h. Ven. 118 ἐν χορῷ (ἐκ χοροῦ) Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς, h. Ven. 16 h. XXVII 1 Ἄρτεμιδα (-μιν) χρυσηλ. κελαδεινήν. Videtur pro subst. esse Υ 70 Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλ. κελαδεινή, Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. Sine dubio pro subst. est Φ 511 τὸν προσέειπεν ἐυστέφανος κελαδεινή. Est autem hoc epith. Dianae datum, quod est dea venationum: Ap. Soph. 97, 30 ἐπίθετον Ἀρτέμιδος. σημαίνει δὲ τὴν κυνηγόν· μετὰ γὰρ κελάδου, ὅπερ ἐστὶ κραυγῆς, κυνηγεῖ, schol. AD ad Π 183 κυνηγετικῆς, παρὰ τὸν γιγνόμενον ἐν τοῖς κυνηγίοις κέλαδον, ὅ ἐστι θόρυβον, ὥς που καὶ ἐν τῇ θήρᾳ τοῦ Καλυδωνίου συός „ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀυτήν (Ι 547)", cf. E. M. 501, 31 ss., schol. AD ad Υ 70, sch. B ad Φ 511, Eust. 774, 18 1063, 52; addit schol. BL ad Π 183 ἢ διὰ τὰς χορείας, cf. etiam Gladstone hom. Stud. ed. Schuster p. 64. Minus verae interpretationes sunt hae: Eust. 1249, 40 κελαδεινὴ, ἤγουν κῆλα δεινὰ ἔχουσα, τουτέστι βέλη, ἢ ὅτι Ἐγκέλαδόν τινα σὺν Ὠρίωνι ἀνεῖλε βιαζόμενον αὐτήν (cf. schol. V ad Π 183 et sch. B ad Φ 511, quod addit ἢ παρὰ τὰ κοῖλα), ἢ διὰ τοὺς κελάδους ἤτοι θορύβους, οὓς ποιεῖ ἡ μὲν μυθικὴ Ἄρτεμις κυνηγετοῦσα, ἡ δὲ ἀλληγορουμένη αὔξουσα καὶ φθίνουσα, σελήνης γὰρ πάθη ἡ αὐξομείωσις, ὅτε κελάδοι ὡς ἐπιπολὺ περὶ ἀέρα γίγνονται, cf. Eust. 1769, 22. — Hes. κελαδεινή· κραυγή, βοή, ἡ κυνηγός, ἐπιθετικῶς et θορυβώδης, Zon. 1182 ἠχητικὸς ἢ ὁ θορυβώδης. παρὰ τὸ κέλαδος, ὃ σημαίνει τὴν ταραχήν, cf. E. M. 501, 31, E. G. 313, 34; paraphr. Il. κυνηγετική, ἠχητική, cf. Suid.
κελᾰδέω (a κέλαδος, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 23) clare clamo. Tantum aor. κελάδησαν. Ψ 869 ἀτὰρ κ. Ἀχαιοί, paraphr. ἐπεβόησαν. In tmesi Θ 542 Σ 310 ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν, acclamaverunt; paraphr. ἐπεβόησαν μετὰ θορύβου et ἐπευφήμησαν, schol. ABL καλῶς ἐπὶ μὲν τῶν Ἑλλήνων φησὶν Ἀργεῖοι μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον (Β 333), ἐπὶ δὲ τῶν Τρώων κελάδησαν λέγει· θορυβῶδες γὰρ ἀεὶ τὸ βαρβαρικόν, cf. Hoffmann Tmes. 3, 17. — Suid. ἐβόησαν, ἤχουσι, Hes. βοᾷ, ἤχησαν, Eust. 728, 12 ἐθορύβησαν, cf. 1710, 64, Phot.; E. G. 158, 15 σημαίνει τὸ μελδῶ (?).
κέλᾰδ-ος ὁ (Fick Woerterb. 48 s., Spracheinh. 89 231 a rad. klad derivat, skr. krad, kradati, postea klad, clandati: addit κ. posse etiam a rad. graeca κελ = καλ ortum esse: „jedenfalls ist skr. krad als kar + d, wie κελαδ aus καλ + δ aufzufassen"; cf. Benfey WL. II 132; Lottner in Kuhnii Ztschr. V 399 a rad. skal, hal, ahd. scëllan et hëllan, mhd. schal, hal derivat, graec. κελ; skr. kal-a leniter sonans, cf. Duentz. ad Α 575; Legerlotz ap. Kuhn VIII 122 s. sumit rad. καρ, a qua derivat κέλεσθαι, κέλ-αδ-ος,

καλέω, cf. Lob. Rhem. 115, Doed. Gl. 2128; Woerner index p. 23 28: fortasse eiusdem radicis est nostrum ‚Hall, hallen‘, quod Wackernagel ad gr. *κέλ-ομαι καλέω* referendum putat“; L. Meyer vgl. Gr. II 90 enumerat inter nomina in anta vel ata suffixum exeuntia). Tantum acc. sing. *κέλαδον*, qui omnibus locis post arsin 4. pedis legitur. tumultus, clamor (hominum, qui de aliqua re rixantur: Ph. Mayer Stud. zu Hom. p. 51). *Ι* 547 *ἀμφ' αὐτῷ* (propter aprum) *θῆκε πολὺν κ. καὶ ἀυτήν, ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι*, eorum qui de praeda rixabantur, cf. Moritz de Il. libro IX, Pos. 1859 p. 6; recte schol. AD ad *Π* 183 *παρὰ τὸν γιγνόμενον ἐν τοῖς κυνηγίοις κέλαδον, ὥς που καὶ ἐν τῇ θήρᾳ τοῦ Καλυδωνίου συός*, cf. Eust. 774, 18; *Σ* 530 *ἐπύθοντο πολὺν κ. παρὰ βουσίν* de pugnantium tumultu; *σ* 402 *αἴθ' ὤφελλ' ὁ ξεῖνος ἄλλοθ' ὀλέσθαι· τῷ κ' οὔ τι τόσον* (v. l. *πολὺν*) *κ. μετέθηκε* (v. l. *μεθέηκε*). — E. M. 501, 31 *σημαίνει τὸν θόρυβον καὶ τὴν ταραχήν*, sch. AD ad *Π* 183, paraphr. Il., Eust. 1852, 22 *θόρυβον*, Zon. *τὴν ταραχήν*, Ap. Soph. 97, 31 *κραυγή*. — *κελάδων, Κελάδων, κελαδέω, -δεινός, δυσκέλαδος*.

κελάδων. Partic. quod legitur (per metaplasm.) masc nom. et acc. sing. (*οντα*) a verbo *κελαδέω* (*κέλαδος*), i. q. *κελαδεινός*, tumultuosus, strepens. Herod. ad *Φ* 16 et Zon. 1182 *βαρυτονητέον τὴν μετοχήν· κελάδοντος γὰρ ἡ* (*μετοχὴ*) *γενική*, cf. E. M. 501, 35, E. G. 10, 34; Doed. Gl. 2129 censet non esse part., sed adiect. quod ortum sit ex *κελαδεινός* ut *ἀπήμων* ex *ἀπήμαντος*. 1) Est epitheton fluviorum strepentium; schol. D ad *Η* 133 *σημαίνει τὸν μετὰ ἤχου ῥέοντα*. *Σ* 576 *πὰρ ποταμὸν κελάδοντα*, paraphr. *ἠχοῦντα*, cf. Eust. 1165, 18; *Φ* 16 *Ξάνθου πλῆτο ῥόος κελάδων*, paraphr. *ἠχῶν*, cf. Eust. 1220, 63; de *Η* 133 v. s. *Κελάδων*. 2) de vento dicitur: *β* 421 *τοῖσιν οὖρον ἵει, ἀκραῆ Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ πόντον*, Eust. 1452, 51 *κελάδ. οἱ μὲν τοῦ ζεφύρου ἐπίθετον ἐκδέχονται, οἱ δὲ τοῦ πόντου, ἐπεὶ καὶ ἐν Ἰλ. οἱ παλαιοὶ ἵππον ἐγκέλαδον τῷ Ποσειδῶνι παραδιδόασιν*, Eust. 1165, 18 ad *Σ* 576 *κ. ἀλλαχοῦ ἀνέμου καὶ πόντου ἐπίθετον*, 1220, 63 ad *Φ* 16 *καὶ ἐπὶ πόντου ἐν ἄλλοις λέγεται*, schol. EQ *τὸ κελαδεῖν ἐπὶ λιγυρᾶς φθογγῆς τίθεται, τὸ δὲ ῥοχθεῖν ἐπὶ κυμάτων*, addit Buttm.: ‚observatio contra eos qui *κελαδοντα* ad *πόντον* traherent.‘ Coniungunt cum *πόντον* ex recentioribus Steph., Damm, Nitzsch, rectius cum *Ζέφ.* (coll. *Ψ* 208 *Ζέφ. κελαδεινόν*) Am., Faesi, Duentz.; Classen Beob. 54 cum Am. in J. J. LXX, 3 p. 257 *κ.* iungit cum *οὖρον* ita ut sit *κ.* praedicative positum: ‚dass er dahin rauschte ueber d. Meer‘, sed cf. Doederl. Gl. 2129. — Hes. *ἠχῶν, μέλπων*. Legitur bis post arsin 2. pedis, semel post caes. 3. pedis.

Κελάδων (a *κελάδων* strepens, cf. Pott in Kuhnii Ztschr. VI 49), fluvius Elidis vel Arcadiae. *Η* 133 *ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο | Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.* schol. D *ποταμὸς Ἀρκαδίας. σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν μετὰ ἤχου ῥέοντα*, Hes. *ποτ. Ἀρκαδίας*, apud Paus. habet nomen *Κέλαδος*, cf. 8, 38, 9 *διὰ τῆς χώρας τῆς Θεισοαίας ῥέοντες ἐμβάλλουσιν ἐς τὸν Ἀλφειὸν Μυλάων, ἐπὶ δὲ αὐτῷ Νοῦς καὶ Ἀχελῷος καὶ Κέλαδός τε καὶ Νάλιφος*, cf. Curt. Pelop. I 358, Bursian Geogr. v. Griechenl. II 235; Paus. 5, 5, 9 *τῷ Ἀκίδαντι ὄνομα Ἰάρδανος ἦν τὸ ἀρχαῖον, αὐτὸς μὲν οὐδαμόθεν συνεβαλόμην, ἀκούσας δὲ ἀνδρὸς Ἐφεσίου λέγω τὸν λόγον*, schol. V *τῷ νῦν Ἀκίδωνον*, fuerunt qui scriberent *Ἀκίδοντι* pro *Κελ.*; sed quod Acidon (vel Acidas) in Anigrum influit satis procul a Phea, pro *Φ.* scripserunt *Χάα*, cf. Strab. VIII 348 *ὁ Ἀκίδων ποταμὸς ῥεῖ παρὰ τάφον Ἰαρδάνου καὶ Χάαν πόλιν ποτὲ ὑπάρξασαν πλησίον Λεπρείου. περὶ ταύτης δὲ τῆς Χάας γενέσθαι φασὶν ἔνιοι τὸν πόλεμον τοῖς Ἀρκάσι πρὸς τοὺς Πυλίους, ὃν ἔφρασεν Ὅμηρος, καὶ δεῖν οἴονται γράφειν „ἐπ' ὠκ. Ἀκίδοντι Χάας πὰρ τείχεσσιν“, οὐ Κελάδοντι, οὐδὲ Φειᾶς· τῷ γὰρ τάφῳ τοῦ Ἰαρδάνου τοῦτον πλησιάζειν καὶ τοῖς Ἀρκάσι τὸν τόπον μᾶλλον ἢ ἐκεῖνον*, cf. 347 et Bursian II 281; schol. A *ἡ Φειὰ παραθαλάσσιός ἐστι, καὶ Ἰάρδανος οὐχ ὁρᾶται ποταμὸς αὐτόθι. ἄμεινον οὖν ὡς Δίδυμος, Φηρᾶς πὰρ τ. οὕτω γὰρ καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ*, cf. Lehrs Arist.[2] 242. Patet igitur si genuinam lectionem *Φειᾶς* retinemus, rem esse in summa difficultate, quod apud urbem Pheam neque invenitur flumen Iardanus neque Celadon. Strabo VIII 342 commemorat prope Pheam parvum fluvium, cf. Eust. 671, 21 s.; Curt. Pelop. II 45 dicit esse „der grosse Giessbach, welcher an der Nordseite des Berges Skaphidi muendet“; eum impugnat Bursian II 301 adn.: „dieser ist theils zu bedeutend theils zu weit gegen Norden von der jedenfall an der Nordostseite der Landzunge Ichthys gelegenen Ortschaft entfernt: man muss also entw einen Irrthum des Dichters beziehendlich de Ueberlieferung (Verwechselung mit e. am triphy Flusse Jardanos gelegenen Stadt Chaa) od., wa weniger wahrsch. ist, eine Veraenderung der Kuest annehmen.“ Manet difficultas quod Strabo unu commemorat fluvium, hoc loco commemorant duo. Itaque erant qui *Κελάδοντι* pro adiectiv acciperent: schol. D *διὰ τὸν ἦχον τοῦ ῥεύμα τος οὕτως εἶπε τὸν Ἰάρδανον, ὅς ἐστι ποτα μὸς Ἀρκαδίας*, schol. V *τινὲς ἄμφω ἐπίθετ τοῦ Ἰαρδάνου. καὶ τὴν φράσιν σημειοῦντα προτάξας γὰρ δοτικὰς ἐπιφέρει γενικήν, Ἰαρ δάνου*, paraphr. Il. vertit *ἠχοῦντι*, Ariston. *ἰδίω τὰ ἐπίθετα προτάξας τὸ κύριον ἐπήγαγεν* (1 cf. Lehrs Arist.[2] 242: Propter *Ἰαρδ. ἀμφὶ ῥ.* n potest *Κελάδων* nomen proprium fluvii esse, res eadem si *Ἀκίδοντι* substituatur. Hoc inte lexit Aristarchus . . ., statuit quandam anacol thiam, ut oratio post *ἐπ' ὠκ' κελ.* interru videretur, deinde denuo institueretur illis *Ἰαρ ἀμφὶ ῥ.* Non probamus. Sed ille non habel quo se verteret: nam *κελάδοντι* interpret. „fluvio“ quod quidam facere non dubitabant, in mentem venire non poterat, bene gnaro, qu ferret consuetudo Homeri. Ergo restabat ut versum 133 vel 135 obelo notaret: nisi ei sy tactica ratio, quam diximus, mira quidem s tolerabilis visa esset“; etiam Duentzer dubitat n v. 135 genuinus sit; Doederl. cognomen haud du fluminis Iardani *Ε* 135 nominati, ut *Ξάνθος* S mandri fuisse dicit; Eust. 671, 13 *Κ. ποταμ κλῆσίς ἐστι. ἄλλως γὰρ οὐ δύναται δύο ἐ θετα ὁμοῦ κεῖσθαι δίχα κυρίου ἢ προσηγο κοῦ.* videtur duos fluvios distinguere schol. quorum uterque in Arcadia fuit, cf. sch. videtur igitur *Κελάδων* influxisse in Iardan et certamen eo loco fuisse, quo effusus est ladon in Iardanum, cf. Gladstone hom. Stud. Schuster p. 20: beide Woerter (*ὠκύροος Κε*

δων) verrathen, dass er als ein Gebirgsfluss gedacht werden muss u. nicht als ein Fluss an der Kueste, namentl. nicht im sandigen Pylos, das bis zum Alpheios reichte. Er war hoechst wahrsch. ein Nebenfluss des Jardanus; denn nur so ist es erklaerlich, dass die Schlacht zu derselben Zeit am Κελάδων u. ἀμφὶ ῥέεθρα des Jardanos war; cf. etiam Spitzn. ad Η 133, Paus. 5, 18, 6, O. Mueller Orchom. 372, Unger Theban. Paradox. p. 394 (quibus libris mihi non licuit uti), Friedreich Real. 30; Lennepius ad Coluth. p. 24 ἐπ' ὠκυρόῳ Λάδωνι scribere maluit; Ladonem vero neque pugnae loco congruere, neque ullum huius amnis vestigium apud Homeri interpretes ad h. l. apparere recte observavit Spitzner; Koechly de Il. carm. dissert. V p. 18: vereor ne frusta laboraverint doctissimi homines in imitatore, qui nominibus usus esse videtur aut apte fictis ut Κελάδων, aut aliunde desumptis, ut Ἰάρδανος, de rebus et personis satis securus.

κελαι-νεφής. Altera pars huius voc. νέφος est, quamquam veteres quidam grammatici κ. cum φάος vel φάω compositum esse putarunt: E. M. 502, 2 ἐκ τοῦ φῶ (τὸ φαίνω) καὶ τοῦ κελαινὸν γίνεται κελαινοφής, ὡς ἐπὶ τοῦ θηροφόνα, θηρεφόνα· καὶ δῆλον ὅτι οὐ συγκοπῇ. οὕτως Ἡρωδιανός, sim. E. M. 60, 2, Zon. 1182, Eust. 122, 12. 455, 4. 6. 1672, 8, cf. Lobeck Path. el. I 22. Plurimi ex κελαινονεφής esse contractum censuerunt: E. M. 501, 48 ss. 502, 1, E. G. 130, G. 313, 43 ss., Or. 83, 12, Zon. 1182, Eust. 122, 14, 455, 10. 1672, 6 ss.; de hoc genere syncopes Lobeck ad Phryn. 669, Paralipp. I 43 („non rarum est, ut ex duabus syllabis, quae aut iisdem aut similibus literis constant, una omittatur") 50, Path. el. I 361. Quam sequuntur sententiam Curt. Gr. Et.[3] 139 s., Doederl. Gl. 2156, L. Meyer vgl. Gr. I 31, Benfey WL. II 152, Fick in Kuhn Ztschr. XXII 100, Heerdegen de nomin. compos. generibus, Berol. 1868 p. 47, Fedde Wortzus.setzung bei Hom., Bresl. 1871 p. 16, alii, cf. Naegelsb. adn. ad Il. ed. 3 p. 310; Duentz. ad ι 552 ortum esse dicit ex κελαιν-νεφής, Lob. Path. el. I 361: si κελός niger commonstrari posset, κ. non aliter quam μεσαιπόλιος figuratum diceremus; Lehmann, Locativ p. 7: „sollte nicht einem κελ-αινο-ς ein aelteres κελο-ς vorausgegangen sein, welches sich aus Wurzel (s)kal aehnl. bildete, wie lat. malo-s = malus u. sanscr. mala-s aus Wurzel mal? So wuerde κελαι dem μεσαι entsprechen" (quod dicit p. 5 locativum sing. non gen. a μεσο esse, osc. mef-ia-i), Suhle κελαι-νεφής, Lobeck Paral. I 50 κ. quod Reiskius ad Const. Porphyrog. p. 601 a verbo κέλλω compositum putat, probabilius ab obsoleto adi. κέλαις sive κέλαις (ut μέλαις, τάλαις) repetitur; Goebel Lexil. I p. 8 a nomine κέλας derivat, ut κελασ-νεφής. — Leguntur formae: dat. sing. κελαινεφέι Α 397 Ζ 267 Ω 290 ι 552 ν 25 h. Cer. 316 396 468 h. XV 3 XVII 4 XXXIII 5, -νεφεῖ Φ 520 (Roehl quaest. hom. spec., Berol. 1869 p. 34 ita legi vult -νεφέι, ut vocalis ι sive elisione sive synizesi removeatur), acc. -νεφέα Α 78 h. Ven. 220; voc. -νεφές Β 412 Ο 46 Χ 178 ν 147; neutr. -νεφές Δ 140 Ε 798 Ξ 437 Π 667 Ω 167 λ 36 153. Multo saepius in Il. (tredecies), quam in Od. (quinquies), saepe in hymnis (sexies). Non legitur nisi post caes. 3. pedis (κατὰ τρ. τροχ.), exc. ι 552 ν 25 (post 1. thesin primi pedis). Est epitheton et Iovis et cruoris. 1) Iovis; sec. alios: atras nubes reddens, faciens, cogens. schol. B ad Β 412 μελανονεφές, μέλανα νέφη συνάγων πρὸς κατάπληξιν, Hes. ὁ κελαινὰ συνάγων τὰ νέφη, paraphr. Ο 46 et Suid. μελανονεφής, schol. A ad Α 397 μελαίνοντα τὸν ἀέρα νείφειν αὐτόν, schol. D τῷ τὰς νεφέλας μελαίνοντι, ὀμβροποιῷ, sim. paraphr. Il. saepius, E. M. 501, 49, E. G. 313, 43, Hes., Eust. 1672, 7 ὁ τὰ νέφη μελαίνων, cf. Or. 83, 12, Eust. 455, 9; rectius videtur interpretari: atras nubes habens i. e. atris nubibus circumdatus, cf. Meiring de subst. copulatis apud Hom. 1828 p. 17, Goebel Lexil. I p. 8 s. i. e. atras nubes adducens; Eust. 122, 13 ἢ παρὰ τὸ κελαίνεσθαι καὶ νείφειν, ἢ παρὰ τὸ κελαίνεσθαι νέφεσι, Doed. Gl. 2156 confert Pind. Nem. 3, 16 οὐρανῷ πολυνεφέλᾳ κρέοντι: „so heisst Zeus, insofern er im Gewitter erscheint, verschieden von νεφεληγερέτης, insofern er es hervorbringt"; Lehmann p. 7: ‚im Dunkel der Wolke wohnend', cum sit a locat. formatum; Ritz, de Hom. religionis auctore II. Hersfeld 1868 p. 13: qui nubium instar omnia obumbrat, cf. etiam Buchholtz, hom. Realien I p. 7, Preller Myth. gr.[3] I p. 94; κελαινεφέι Κρονίωνι Α 397 (Ζηνόδ. ἀθετεῖ Ariston.) Ζ 267 Ω 290 (κελαινεφέει Pap., κελενεφεῖ G) h. Cer. 91 468 (cod. κελενεφέι) h. XV 3 XVII 4 XXXIII 5; κελαινεφέα Κρονίωνα Α 78 (ἀθετεῖται Ariston.) h. Ven. 220, Ζηνὶ κελαινεφέι Κρονίωνι h. Cer. 316 (cod. κελενεφεῖ, sed αι suprascr.), πατρὶ κ. Κρον. h. Cer. 396 (cf. Buecheler h. l.), ι 552 ν 25 Ζηνὶ κελαινεφέι Κρονίδῃ, Β 412 Ζεῦ κύδιστε μέγιστε, κελαινεφές, Ariston. ἔν τισι γέγραπται Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων [κύδ. μέγ.] οὐχ ἁρμόζει δέ κτλ., Φ 520 παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ scripsit La Roche cum multis libris: ‚haud scio an παρὰ π. genuina sit lectio', cf. schol. A; v. l. πὰρ Ζηνί, quae est in omnibus ceteris editionibus, cf. Spitzn. h. l.; Χ 178 ὦ πάτερ ἀργικέραυνε, κελαινεφές. Est pro substantivo: Ο 46 τῷ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σύ, κελαινεφές, ἡγεμονεύῃς, ν 147 αἶψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, κελαινεφές, ὡς ἀγορεύεις, schol. LV ad Ι 538 διοτρεφές (q. v.). 2) Epitheton cruoris. Quia a cruore nubes alienissima esse visa est, grammatici illi (v. supra) κελαινεφής cum φάος vel φάω compositum putarunt, cf. E. M. 502, 2, Eust. 455, 5; interpretati sunt: μέλας E. G. 313, 42, Hes., Eust. 455, 5. 1672, 7, paraphr. Il., μελανός Zon. 1182; Ap. Soph. 148, 29 s. ταλαύρινον τολμηρόν. παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ τλῆναι, καὶ οὐκ ἔγκειται ὁ ῥινός, ὡς οὐδὲ ἐν τῷ κελαινεφὲς τὸ νέφος, Ap. Soph. 97, 28 τὸ κ. παραγώγως ἴσον τούτου (τοῦ κελαινοῦ), sim. Hes.; nec minus recentiorum plurimi dixerunt sensu latiore, altera parte quiescente, κ. positum esse = ater. Lob. Paral. I 50 comparavit πεδία κελαινεφῆ Pind. Pyth. 4, 93, Duentz. ad Π 667 ἰοδνεφής i. q. ἰόεις, cf. Lehmann Locat. p. 7; Meiring p. 17: voce νέφος translata ad generalem fusci coloris notionem, qualis nubium esse solet, apte vertas schwarzdunkel; Lobeck Path. el. I 361: „metaphora haud importuna; nam in cruore quoque apparet quaedam nubecularum similitudo", sed cf. Goebel p. 8; Doed. Gl. 2156 ater velut nubes; Goebel Lex. 9: „vom Blute steht κ. nur da, wo es als frisch hervorquellend erscheint: die rasch hinter einander sich folgenden Blutwellen stellen im Kleinen ganz dasselbe Bild dar, wie die am Himmel sich hinter u. uebereinander waelzenden Wolken. Daher uebersetzt Minckwitz sehr passend:

dunkelwolliges Blut“. a) de cruore vulnerum. Δ 140 *ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς*, Ariston. *ἀθετεῖται*, schol. BLV *διὰ μὲν τοῦ κελαινοῦ τὴν χροιάν, διὰ δὲ τοῦ νέφους τὴν σύστασιν· νέφος εἵπετο πεζῶν* (274), E 798 *κ. αἷμ' ἀπομόργνυ*, Π 667 *κ. αἷμα κάθηρον* (v. l. *κελενεφές*), schol. V *ἠθέτει Ζηνόδ.*, Φ 167 *σύτο δ' αἷμα κ.*, Ξ 437 *κ. αἷμ' ἀπέμεσσεν*. b) de cruore victimarum. λ 36 *ῥέε δ' αἷμα κ.*, λ 153 *μήτηρ ἤλυθε καὶ πίεν αἷμα κελαινεφές.*

κελ-αινό-ς (rad. skal, skr. kalankas macula, kâla-s niger, macula; pro *κελανιος*, Curt. Et.³ 139 s., Fick Woerterb.² 39, Spracheinh. 75 s. 228, Benfey WL II 152, cf. etiam Lehmann, Locativ, Neustettin 1870 p. 7; Goebel Lexil. I 8 558 ex *κελασ-νός* pro *σκελασ-νός* ortum esse putat; de adi. in *-νος* terminantibus cf. L. Meyer vgl. Gr. II 569; Buttm. Lexil. II 265 conatus est demonstrare *κελαινός* et *μέλαν* cognata esse, sed cf. Curt. Et. 140; praetereunda videtur Doederl. Gl. 2156 mira explicatio) a t e r, n i g e r. E. M. 501, 44 *τὸ μέλαν· κελαινὸν γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον τὸ μέλαν*, sim. Zon. 1192; Suid., Hes., Ap. Soph. 97,27, paraphr. Il. (plurimis locis), Eust. 455, 8 1065, 59 *μέλας*, addit Hes. *μελαινόν*. de accentu cf. E. M. 501, 45 s. Leguntur *κελαινή* E 310 Λ 356 Π 384, dat. *-νῇ* Λ 747, neutr. *κελαινόν* (tredecies). Omnibus locis est femin. post caes. 3. pedis et ante subst., neutr. aut in exitu versus (novies), aut post 1. thesin 2. pedis (quater) et post subst. 1) Epitheton cruoris. (In Od. non legitur nisi cum *αἷμα* coniunctum). Α 303 π 441 *αἷμα κ. ἐρωήσει περὶ δουρί*, schol. H ad Od. interpr. *τὸ σκοτεινόν*, H 329 *τῶν αἷμα κ. ἐΰρροον ἀμφὶ Σκ. ἐσκέδασ' Ἄρης*, cf. Eust. 683, 47 ss.; Λ 829 845 *αἷμα κ. νίζ' ὕδατι λιαρῷ*, τ 457 *ἐπαοιδῇ αἷμα κ. ἔσχεθον*. de sanguine victimae mactatae quem sitiunt mortui: λ 98 *πίεν αἷμα κ.*, λ 232 *πίνειν αἷμα κ.*, λ 390 *ἐπεὶ πίεν αἷμα κ.*, v. l. *ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι* (cf. schol. Vind. 133), quam praefert Kayser ut genuinam propter schol. H ad v. 391; cf. etiam Kammer Einheit p. 534; λ 228 *ἀμφ' αἷμα κ. ἠγερέθοντο.* 2) corii (scuti). Z 117 *ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κ., ἄντυξ*: extrema pars scuti cui intus nigrum corium subsutum erat. 3) n o c t i s. E 310 Λ 356 *ἀμφὶ δὲ ὄσσε κ. νὺξ ἐκάλυψε*, Ariston. *οὐκ ὀρθῶς ἐπὶ Ἕκτορος λέγεται* (Λ 356), *μετενεχθεὶς ἐντεῦθεν*, cf. eund. ad Λ 356; Did. *προηθέτει Ἀριστοφάνης· Ζηνόδ. δὲ οὐδὲ ἔγραφεν*, paraphr. *φοβερά, σκοτεινή*, schol. L *τολμηρῶς τὴν λειποθυμίαν κ. νύκτα λέγει.* de epith. noctis cf. etiam Schuster ueber die hom. stab. Beiw. p. 26 s., qui quidem hos locos silentio praeteriit. 4) I 6 *ἄμυδις κῦμα κ. κορθύεται*, h. Ap. 27 *ἑκάτερθε κῦμα κ. ἐξῄει χέρσονδε λιγυπνοίοις ἀνέμοισιν* de fluctibus excitatis, cf. H 63 s. et Eust. 732, 30; cf. etiam Am. ad δ 359 app. et Buchholtz Real. I 64. 5) Λ 747 *ἐνόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἶσος*, paraphr. *σκοτεινῇ*, cf. M 375 Y 51 *ἐρεμνῇ λ. ἶσος* et Eust. 882, 8. 6) de terra quae procella est obscurata: Π 384 *ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών*, Eust. 1065, 59 *τῆς μελαίνης τῷ δι' αὐτῆς ῥέοντι πολλῷ ὕδατι*, Spitzn. (q. v.) cum Bothio maluit contra librorum auctoritatem scribere *κελαινῇ*, quod melius caderet in turbinem. — *κελαινεφής, ἀκροκελαινιόων.*

κελαρύζω (Fick Woerterb.² 409 a rad. skrar, ags. scrall-etan derivat, Lottner in Kuhn Ztschr. V 399 a rad. skal, *κελ*: videtur ei esse denominativum inusitati adi. *κελαρός* sonans, cf. Legerlotz ap. Kuhn VIII 122 s., Doederl. Gl. 2123, Benfey WL. II 132 s.; de verbis in *υζω* exeuntibus cf. L. Meyer vgl. Gr. II 55) cum strepitu fluo
murmuro. Strab. XIV 662 *πλεονάζουσιν αἱ ὀνο*
ματοποιίαι, οἷον τὸ κελαρύζειν, cf. Plut. Symp
IX, 15, 2, Eust. 1538, 63; Ap. Soph. 97, 29 *ἰδίωμ*
ψόφου, Suid., Zon. 1196, Phot. (qui scr. *κελαρίζει*
μετὰ ἦχου(ς) ῥεῖν, Hes. *ἠχεῖ. φωνεῖ. ἢ συνεχῶ*
ῥεῖ. ἔστι δὲ ἰδίωμα ἤχου, Eust. 1538, 63 *ἦχον δ*
λοῦν ὑγροῦ ἠρέμα ῥοιζοῦντος ἐντῷ καταῤῥέει
E. M. 501, 37, Zon. 1199 *κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτω*
τὸ μετὰ ποιοῦ ἦχου καὶ ψόφου ῥεῖν. σημαί
νει δὲ (*καὶ*) *τὸ ἁπλῶς ἠχεῖν*, cf. Or. 85, 4. Le
guntur praes. *κελαρύζει*, impf. *κελάρυζε(ν)*. a) d
aqua: Φ 261 *ὕδωρ ὦκα κατειβόμενον κελ*
ρύζει χώρῳ ἔνι προαλεῖ, aqua per canales d
ducta, schol. B *μετὰ κελάδου ῥεῖ, ἢ κατὰ ἀ*
τίθεσιν λακερίζει, E. M. 501, 40 et paraphr. *ἦχο*
ἀποτελεῖ. ε 323 *ἅλμην, ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρ*
τὸς κελάρυζεν (v. l. *πολλόν*). b) de vino:
VII 36 *οἶνος ἀνὰ νῆα κελάρυζ' εὐώδης* (cod.
κελάρυξ'). c) de sanguine: Λ 813 *ἀπὸ δ' ἕ*
κεος αἷμα μέλαν κελάρυζε, paraphr. *μετὰ ἤχ*
ἐφέρετο, Eust. 885, 61 *δαψίλειαν τοῦ ῥέοντος*
ματος δηλοῖ, ὡς οὐχ ἁπλῶς καταῤῥέοντο
ἀλλὰ καὶ μετά τινος ποιοῦ ἦχου.

Κελεός (*κελ*, cf. E. M. 59, 44, Pott in Ku
Ztschr. VI 348 s.) progenies (fortasse filius) El
sinis (h. Cer. 105), qui urbi nomen dedit; r
Eleusinis (h. Cer. 97 475, Apollod. 1, 5, 1,
Voss h. Cer. v. 97 adn.); erat coniunx Metani
(v. 161), ex qua ei erant natae quattuor filiae: *Κα*
λιθόη, ἣ τῶν προγενεστάτη ἦεν ἁπασῶν, Καλ
δίκη, Κλεισιδίκη Δημώ τ' ἐρόεσσα (h. Cer. 109
pulcherrima erat *Καλλιδίκη* (146). Quibus
pugnat testimonium Paus. 1, 38, 3 *καλοῦσι*
σφᾶς Πάμφως καὶ Ὅμηρος Διογένειαν κ
Παμμερόπην καὶ τρίτην Σαισάραν (cf. F
p. 349 et adn.), Herm. igitur p. CIII ss. put
versus 108—110 ab interpolatore sic esse c
formatos (cf. Lehrs Arist. 462—4), v. 146 *Κ*
λιδίκη pro Saesara vel Pammerope ab inter
latore positam videri, cf. Baum. h. l. Cum i
provectus esset aetate, filius ei natus est (*τη*
γετος v. 164) *Δημοφόων, ὃν ἔτικτεν εὔζω*
Μετάνειρα (234). Secundum alios habet nom
Triptolemus, cf. Paus. 1, 14, 2, Ovid. fast. 4, 5
(Tript. in h. Cer. est princeps Eleusinius 153 et 4
Quem Ceres, cum eam filiae hospitio excepiss
(Phot. *οὗ αἱ θυγατέρες ἐδέξαντο τὴν Δήμη*
ἐν Ἐλευσῖνι, cf. Apollod. 3, 14, 7), nutrivit
Cer. 233 ss., Apollod. 1, 5, 1, Paus. 1, 39,
Ovid. fast. 4, 550, Hygin. fab. 147). Jac
Hdwoerterb. d. Mythol. I 530. 236 ss.; Suid. *ὄνο*
κύριον, Hes. *ἥρως Ἀθηναῖος. Κελεός* non legi
ap. Hom. nisi in h. Cer.: tantum gen. *Κελεοῖο*
dat. *Κελεῷ*. h. Cer. 96 *Κελεοῖο δαΐφρονος ἵκ*
δῶμα, ὃς τότ' Ἐλευσῖνος κοίρανος ἦεν, 105
Ἐλευσινίδαο, 146 *Κελεοῖο θυγατρῶν*, 184 *δώμ*
ἵκοντο διοτρεφέος Κ., 233 *Κ. δαΐφρονος ἀγλ*
υἱόν, 294 *εὐρυβίῃ Κελεῷ*, 475 *Κελεῷ θ' ἡ*
τορι λαῶν, cf. Paus. 2, 14, 3; Vossius pos
476, cum excidisse putaret trium Celei filia
nomen, adiecit *παισὶ πρεσβυτέρῃς Κελε*
Habet igitur *Κ.* epitheta: *δαΐφρων* 96 233,
τρεφής 184, *εὐρυβίης* 294.

κελευθιόων v. s. *κελευτιάω.*

κέλευθος (ab *ἔλευθος, ἐλεύθω* derivant sc
A ad Α 312, E. M. 502, 21, E. G. 27, 5. 314
Zon. 1189, Eust. 734, 48; a *κέλλειν: τὸ βαδί*

καὶ τρέχειν E. M. 502, 41, Zon. 1189, Or. 83, 18, Eust. 1038. 10; εἰς τοὔμπροσθεν ἰέναι E. M. 350, 16, Phot., cf. Lob Rhem. 117; Curt. Et.³ 140 distinguit κέλ-ευ-θο-ς laudatque gr. ἀκόλουθος, lat. callis, litav. kelias via, keliauju iter 'acio: κ. deducendum esse a verbo κελεύω, sed 1on esse verisimile idem esse atque κελεύω ubeo; Curt. in Kuhn Ztschr. 3, 413, Fick vgl. Woerterb. 33 derivant a rad. kar, kal, skr. car, 'al (titubare, adire, procedere), cf. etiam Duentzer n Kuhn Ztschr 13, 15 et Schweizer-Sidler in Kuhn Ztschr. 18, 307; Fick Spracheinh. 76 156 '28 ab eadem rad. kal, kelati (pellere, impellere) ortum esse et κέλομαι, κελεύω et κέλευθος docuit; Doederl. Gl. 2127 a κελεύω derivat = ὁδὸς κελευστή „in sofern jeder Gang, den nan macht, ein vom eigenen Geist od. durch 'remden Befehl gewiesener Weg ist“. Statuunt ad. kludh, κέλυθ Benfey WL. II 319, Legeritz in Kuhn Ztschr. 8, 420, L. Meyer vgl. Gr. 162 392, Schaper gen. compos. ap. Hom., oeslin 1873 p. 10, Savelsberg in Kuhn Ztschr. l, 128; de assimilatione vocalium in κέλευθος : ἀκόλουθος cf. L. Meyer vgl. Gr. I 161, Curt. tud. VI 317; de subst. in θος exeuntibus cf. urt. Et. 288, Woerner subst. Hom. 29). iter, ia. Leguntur κελεύθου Γ 406 Δ 504 Μ 262 195 δ 380 389 469 ζ 291 κ 539, acc. κέλευθον Α 483 Μ 399 411 418 Ο 260 357 Ξ 282 245 (v. l.) Ψ 501 β 213 429 434 η 272 κ 17 . l.) ν 83 h. Ap. P. 243 h. Merc. 200 h. Ven. ; plur. κέλευθοι Κ 66 κ 86 h. Ap. P. 49, λεύθους Γ 406 (v. l.) Ν 335 ε 383 η 272 (v. l.); ulto saepius per metaplasmum κέλευθα Α 312 225 Ξ 17 Ο 620 γ 71 177 δ 842 ε 383 (v. l.) 272 (v. l.) ι 252 261 κ 20 ο 474 υ 64 ω 10 Ap. P. 274 294 h. Merc. 348 h. Cer. 380 h. Χ 7; schol. A ad Α 312 γίνεται μεταβολὴ ιους ἀντὶ γὰρ θηλυκῶν τὰ οὐδέτερα εἶ- r, cf. schol. BL ad h. l., sch. L ad Ο 620, E. 502, 23; 607, 49, E. G. 314, 8, Zon. 1189, ıst. 108, 17, Lob. Path. el. II 165, Bekk. ho. I 93; Ellendt 3 hom. Abhandl. 41 s. dicit κέλευθος et κέλευθοι omnibus locis viam tritam nificare „einen bestimmten, fest vorgezeichneten eg“, sed ubi certa via non adsit, per aera et re, ibi κέλευθα usurpari, nostr. Strich, Bahn, l cf. Retzlaff Proben aus e. Hom. Synonymik I, enigsb. 1866, p. 6. Differt ab ὁδός sec. Nitzsch m. III p. 102 ut κ. significet „die subj. Handg, Lauf, Fahrt, od. die ὁρμή eines nach irgend Richtung fortstrebenden Bewegten, ὁδός nur Weg, insofern er eine bestimmte Richtung “, sed v. Retzlaff p. 7, qui dicit p. 5: ὁδός u. ευθος vereinigen in sich die Bedeutungen von u. via, indem sie sowohl als Abstr. den ng, die Reise, als auch als Concr. den Weg .. auf welchem man geht od. faehrt; in der teren Bedeutung ist ὁδός wie ‚Landstrasse‘ benutzte, befahrene, durch Pflaster, Geleise and. Abzeichen erkennbare Weg, waehrend κέθος (zu vergl. mit uns. Bahn) dens. als eine ı Ziel fuehrende, meistens gerade Linie bez.. es. davon, ob er befahren u. betreten ist od. t. — Schol. BL ad Α 312, E. M. 350, 16 21, E. G. 503, 12, Zon. 1189, Hes., Phot. interetantur ὁδός. 1) abstr. iter. Α 483 β 429 ἔθεεν διαπρήσσουσα κέλευθον (E. M. 687, ελεύθους), paraphr. Il. διαπερῶσα τὴν ὁδόν, 13 οἵ κε ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον (L κέλευθα), h. Merc. 200 ἀνέρα διαπρήσσοντα κέλευθον (M κέλευθα), Ξ 282 Ψ 501 ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον (v. l. κέλευθα), ν 83 ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον (Macrob. Sat. V, 11, 20 κέλευθα), cf. Eust. 1734, 12; h. Ap. P. 243 h. Ven. 67 πρήσσουσα κέλευθον, h. Cer. 380 ῥίμφα μακρὰ κέλευθα διήνυσαν longa itinera confecerunt, cf. Ο 357; α 195 τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου (D -θους, quod Doed. Gl. 2127 vult legere) reditu prohibent, δ 380 469 ὅς τίς με πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου (v. l. κελεύθους, quod Doed. praefert, vel κέλευθον), ε 383 τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους (pauci libri κέλευθα, quod praeferunt Nitzsch ad κ 20 et Nauck) impedivit motus (ὁρμάς) ventorum, cf. γ 289 ἀνέμων ἀυτμένα; schol. E κατέπαυσε τὰς πνοάς, cf. Eust 1544, 40; κ 20 βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα (pauci -θον), schol. H Ἰωνικῶς τὰς κελεύθους κέλευθα εἶπε, cf. Ellendt 3 hom. Abh. 42; Ξ 17 Ο 620 ὀσσόμενον (μίνει) ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, paraphr. ὁρμάς, ἰσχυρὰς κινήσεις, schol. LV τὰς ἐφόδους, Doederl. itinera, adventum, cf. Gloss. 2127; η 272 ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθον, v. l. κέλευθα (quam receperunt Bekk., Baeuml., Dind., Nauck) et κελεύθους (quam recepit Kayser), cf. Nitzsch, qui improbat plur., et Am. app. h. l., v. etiam Ellendt 41 adn. 4; δ 389 κ 539 ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου (DL δ 389 v. l. θαλάσσης), ὁδός = πόρος via, κέλευθος = πορεία iter est: qui tibi dicat viam et modum itineris, cf. Doederl. Gl. 2127 et Am. h. l.; ι 261 h. Ap. P. 294 ἄλλην ὁδόν, ἄλλα κέλευθα ἤλθομεν, minus recte schol. ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. τὰ γὰρ δύο ἓν σημαίνουσιν, sed cf. Doederl. Gl. 2127, qui confert Cic. Att. 5, 16 in ipso itinere et via „denn ὁδός u. via sind locale, κέλευθος u. iter actuelle Begriffe“; h. Ap. P. 294 versum Matth. et Baum. expunxerunt, q. v.; κ 17 v. l. ὁδὸν ἤτεον ἠδὲ κέλευθον (pro κέλευον), Μ 225 οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα i. e. τὰς αὐτὰς πορείας, schol. BL τὴν αὐτὴν ὁδὸν δι' ἧς ἤλθομεν, Faesi: dieselben Pfade od. Bahnen, cf. ι 261 Ζ 391, v. etiam Ellendt 42 s.: de accus. v. La Roche h. St. § 3; Δ 504 οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου Ἀχαιοί non destitissent longius progredi, neque recessissent (sim. Suhle, nam, ut recte ait Dammius, ἡ κέλευθος ibi est = longius progredi et aggredi, cf Doederl. l. l.; schol. BL τῆς ὡς πρὸς τοὺς πολεμίους ὁρμῆς καὶ ἧς εἶχον κατ' αὐτῶν προθυμίας, Lauer Gesch. d. hom. Poesie p. 301 adn. 28 et Faesi: Danai recedendo hostibus locum non dedissent ad progrediendum, paraphr. οὔπω ἂν ὑπεχώρουν τῆς ὁδοῦ. de loco interpretantur etiam Duentz., La Roche; Eust. 859, 15 τὸ κελεύθου δηλοῦν οὔτε τὴν διὰ θαλάσσης, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἁπλῶς ὁδόν, τὴν κατὰ πόλεμον δέ. Μ 262 οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου, cf. Lauer l. l., paraphr. οὐδέπω ὑπεχώρουν τῆς ὁδοῦ. κ 86 ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι, Faesi, ut mihi videtur, rectissime: inter se vicinae sunt πορεῖαι noctis et diei i. e. itinera, quae pastores et noctu et interdiu ad pascua faciunt; νυκτός τε καὶ ἤματος κ. itinera, quae sunt noctis et diei (ihnen angehoeren), quod his temporibus conficiuntur; Nitzsch adn. III 102 s. „nahe sind die Fortgaenge, nahe ist das Fortgehen, d. h. nahe nach einander brechen auf Nacht u. wieder Tag“; Duentz. κ. — cursus, coll. ἀνέμων κέλευθοι ε 383; Spitzn.

ad *Γ* 406 et Naegelsb. adn. p. 420: spatia et trames in quibus (tanquam viatores) nox et dies versantur; Passow, Ameis, alii: Bahnen der Nacht u. des Tages, Autenrieth: die Triebe des Viehs (?). schol. HQ τῆς ἡμέρας ἡ ὁδὸς ἐγγὺς εἶναι πέφυκε τῆς νυκτός. τοῦτο δὲ ἔφη ὡς μὴ τῆς ἡμέρας ἀφισταμένης τῆς νυκτός, ἀλλὰ τῇ παρελεύσει αὐτῆς εἰσέρχεσθαι νύκτα ἐν ἀκαρεῖ... Κράτης βραχείας αὐτοῦ ὑποτίθεται τὰς νύκτας... Ἄρατός φησι· ἄκραι μίσγονται δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσιν... τὴν νύκτα ἐγγὺς τετάχθαι τῆς ἡμέρας βραχυτάτην οὖσαν, non recte in eodem schol. πλησίον τῆς πόλεώς εἰσιν αἱ νυκτεριναί τε καὶ ἑωθιναὶ νομαί ,quas κελεύθους vocat', addit Damm p. 317; easdem sententias proferunt schol. HV, Eust. 1649, 27 ss. (de loco intellegit Damm p. 614), cf. schol. P, Nitzsch h. l., Ameis app., Voelcker hom. Geogr. p. 116 s. 2) concr. via. *Ν* 335 ἤματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους, paraphr. περὶ τὰς ὁδούς, *Κ* 66 πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι, schol. V δῆλός ἐστιν ἐκ τούτων ἔμπειρος ὢν ἀρχιτεκτονικῆς. εἰς γὰρ πολλὰς ὁδοὺς τέτμηται τὸ ναύσταθμον, ἵνα ταχέως ἀπὸ τῶν σκηνῶν ἀπαντῶσι πρὸς τὰς βοηθείας, cf. Eust. 789, 48. 56, v. etiam Ellendt 42; ζ 291 δήεις ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου (v. l. θαλάσσης, cf. schol. H), h. Ap. P. 49 οὐδ' ἄρα πω τότε γ' ἦσαν ἀταρπιτοὶ οὐδὲ κέλευθοι Θήβης ἂμ πεδίον, ἀλλ' ἔχεν ὕλη. *Α* 312 δ 842 ο 474 ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, Eust. 108, 17 πρόσκειται τὸ ὑγρά, ἐπεὶ καὶ διὰ ξηρᾶς ἔστι κέλευθος, γ 71 ι 252 h. Ap. P. 274 πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα; E. M. 502, 22 ὑγρὰ κ. σημαίνει τὴν διὰ θαλάσσης ὁδόν, cf. E. G. 314, 6, Zon. 1188, Eust. 1457, 41; ὑγρὰ κ. nusquam in Il. nisi *Α* 312, cf. Friedl. 2 hom. Woerterverz. 805; de accus. v. La Roche h. Stud. § 4; γ 177 (νῆες) μάλ' ὦκα ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, ν 64 κατ' ἠερόεντα κέλευθα, schol. V κέλευθον· τὸν ἀέρα, ἢ τὸν Ἅιδην, cf. Eust. 1882, 60; ω 10 κατ' εὐρώεντα κέλευθα. de his locis cf. etiam Ellendt 42; h. XIX 7 κορυφὰς ὀρέων καὶ πετρήεντα κέλευθα, quod receperunt Franke, Baum., v. l. κάρηνα, quam scribunt ceteri editores, sed cf. Baum. „quomodo coniungere potuerit poeta κορυφὰς ὀρέων καὶ κάρηνα, praesertim cum vox κάρηνα etiam quartum abhinc versum clauserit, intellectum meum fugit. Quamobrem Wolfium secutus reposui κέλευθα, quod in ABC exstat; coniectura, opinor"; cf. Koehn de hom. in Pana hymno p. 10; β 434 παννυχίη (νηῦς) πεῖρε κέλευθον, schol. BMV ad *Ω* 8 ἀθετεῖται, *Μ* 411 418 θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον viam sibi aperire i. e. facultatem progrediendi; paraphr. ποιῆσαι ὁδόν. *Μ* 399 (τεῖχος γυμνωθὲν) πολέεσσι θῆκε κέλευθον, *Ο* 357 γεφύρωσεν κέλευθον μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν terra detrusa viam aggeris instar per fossam munivit, *Φ* 245 v. l. γεφύρωσεν κέλευθον pro μιν αὐτόν i. e. ποταμόν, cf. schol. A; *Ο* 260 ἵπποισι κέλευθον πᾶσαν λειανέω, paraphr. ὁδὸν ὁμαλὴν ποιήσω, cf. La Roche; h. Merc. 348 διέτριβε κέλευθα, τοῖα πέλωρ' viam trivit; Herm. versum inclusit; quia locutio non est hom., Pierson διέπρησσε, Schneidew. ἔστειβε correxit, sed cf. Baum., Doederl. Gl. II p. 162. — *Γ* 406 θεῶν ἀπόεικε κελεύθου Aristarchus, Didymo teste; vulgo ἀπόειπε κελεύθους, quod habent libri plerique et Ariston. ad *Γ* 395 (Friedl. Ariston. coniecit ἀπόειχε κελεύθου), cf. Wolfii prolegg. CCLI, Bekk. ho. Bl. I 93; Did. προσθήσειν μοι δοκῶ καὶ τὴν Ἀριστάρχου λέξιν οὕτως ἔχουσαν „τῆς δὲ εἰς τὰς θεοὺς ὁδοῦ εἶκε καὶ παραχώρει, μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτούς. recte Spitzn.: „suadet Veneri, ut deorum sede et Olympo relictis, Paridi soli summa ope inserviat; θεῶν κ. spatia et tramitem, in quibus dii versantur indicat. Quare non opus est auxilium petere [illegible] significatione translata et θεῶν κ. deorum vitam ac vivendi rationem intellegere, ut Heyne et Vossius cum aliis fecerunt"; aliter iudicat Doederl. Gl. 2127: weiche den Goettern aus, wie diese ihres Wegs auf der Erde wandeln; in edit. suspicatur θεῶν δ' ἄπο εἶκε κελεύθου, h. nunc homini mortali dea ultro adside et seorsum a diis conversans eidem reverenter de via decede neve amplius in coelum redi, prorsus deperiens videlicet amore et divinitatis tuae oblita, cf. etiam Naegelsb. h. l. — Legitur κέλευθ. omnibus locis in exitu versus (in Il. quindecies et *Φ* 245 v. l., Od. semel et vicies et κ 17 v. l., in hymnis novies exc. *Α* 504 γ 177 h. Cer. 380. — ἱπποκέλευθος [illegible]

κελευτιάω (frequent. verbi κελεύω, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 16) imperito, incito, adhortor. Tantum part. κελευτιόων et du. -όωντ' et tantum in Il.; E. M. 502, 17 κελευτιόω τὸ κελεύω, Suid. et Zon. 1196 παρακελευόμενος. *Μ* 265 Αἴαντε κελευτιόωντ' (schol. BLV ad *Ν* 125 κελευτιόωντε δ') ἐπὶ πύργων πάντοσε φοιτήτην, paraphr. παρακελεύοντες, cf. v. 277 et Eust. 904, [illegible] *Ν* 125 κελευτιόων ὦρσεν Ἀχαιούς, paraphr. παρορμῶν, Eust. 923, 22 ἐπὶ δημηγορίας ὀτρυντικῆς λέγεται, cf. schol. BLV κελευτής κελευτιόω. ἴσως δὲ καὶ τούτους κατὰ τὸ σιωπώμενον ἔπληξε τῷ σκηπανίῳ, ὡς καὶ τοὺς Αἴαντας. τινὲς δὲ κελευθιόων ἀντὶ τοῦ ὁδηγῶν τοὺς Ἕλληνας. ἴσως δὲ οὐ τὸ προστάσσων δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ διεγείρων, cf. Hes. qui inter[illegible] πρὸς ὁδὸν ἔχων τὴν διάνοιαν et Eust. 904, [illegible]

κελεύω (rad. kal impellere, skr. kal, gr. κ[illegible] ab eadem rad. etiam κέλλω, κέλομαι: Fick [illegible] Woerterb. 39, Spracheinh. 76 186 228, cf. Curt. Et. 140; alii componunt cum καλέω, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 348, Hentze in Ztschr. f. Gymn.W. [illegible] p. 727, Benfey WL. II 131, sed cf. Curt. 1 [illegible] de verbis in ευω terminantibus cf. L. Meyer [illegible] 44). Leguntur praes. ind. κελεύω decies [illegible] septies, Od. bis, hymn. semel), κελεύεις (Il. undecies, Od. quatuordecies et v. l. ν 147, hymn. bis), κελεύει (Il. duodecies, Od. novies et v. [illegible] ι 278), κελεύομεν *Ψ* 659 802, κελεύετε *Κ* [illegible] θ 153; coni. κελεύω μ 163 (sec. Am. etiam [illegible] 359), κελεύῃς μ 53, opt. κελεύοι *Ξ* 248 ι [illegible] ο 305 π 141 v. l.; imper. κέλευε (Il. ter, [illegible] quinquies. hymn. semel), κελεύετε *Η* 284 *Τ* [illegible] part. κελεύων (tantum in Il., decies), -οντο [illegible] 78; impf. 1. pers. ἐκέλευον *Σ* 13 κ 345 λ [illegible] μ 193 303, ἐκέλευες *Ζ* 519 *Ω* 599 κ 251, [illegible] λευε *Β* 28 65 *Ε* 199 *Ξ* 278 *Χ* 101 *Ψ* 539 *Ω* [illegible] 252 η 304 κ 373 (La Roche δὲ κέλευεν) ο [illegible] σ 58 χ 255 ψ 276 ω 492 h. Ap. P. 332 M[illegible] 373 h. Cer. 173 210; 3. pl. ἐκέλευον *Δ* 38[illegible] VII 43; sine augm. 1. pers. sing. κέλευον [illegible] κέλευε *Γ* 119 *Δ* 428 *Ε* 463 *Ζ* 324 *Ο* 687 [illegible] 732 *Ρ* 668 v. l. *Υ* 95 155 353 *Ψ* 642 *Ω* [illegible] 745; 3. pl. κέλευον *Β* 151 *Ψ* 539 v. l. 767 δ [illegible] η 226 θ 398 ν 47. Legitur in plurimis libr[illegible] 119 ἄρν' ἐκέλευεν pro ἄρνα κέλευεν et δ [illegible] ὅσσ' ἐκέλευε pro ὅσσα κέλευε, *Υ* 95 δ 6[illegible] 226 θ 398 κ 17 ν 47 ἠδ' ἐκέλευον (εν) pro [illegible] κ.: κ. scripserunt Bekk.[2], Am., La Roche, Na[illegible]

[κ. ceteri editores omnibus his locis, cf. Bekk. ιo. Bl. I 148; de augm. cf. etiam Grashof zur ιritik des Hom. Textes in Bez. auf Abw. des ιugm., Duesseld. 1852, p. 30. Fut. κελεύσω B [4 Δ 322, aor. ἐκέλευσα E 823 ι 177 469 488 ,61 κ 128 λ 44 ν 274, ἐκέλευσε B 28 v. l. 65 v. l. Γ 259 Z 179 Θ 318 I 660 Λ 641 Ξ 363 O 176 Π 727 Ψ 563 Ω 175 β 415 422 ε 384 ζ 212 η 17 262 ϑ 49 ι 339 ο 217 287 547 553 φ 175 190 ψ 276 v. l. ω 175 h. Merc. 391 h. Cer. 59; ἐκέλευσαν Ψ 823; sine augm. 1. pers. κέλευσα ι 326, κέλευσας β 263, κέλευσε B 50 42 I 658 O 545 Σ 469 Y 4 6 Ψ 129 568 Ω 643 ' 6 δ 233 296 745 v. l. ζ 198 ϑ 370 ο 93, κέλευσαν Ψ 39 ζ 211. (Est δ 745 v. l. ὅσσ' ἐκέλευσε pro ὅσσα κέλευσε vel κέλευε. Legitur ' 568 v. l. τ' ἐκέλευσεν et ι 326 δ' ἐκέλευσα ro τε κ. et δὲ κ.: κ. scripserunt Bekk.² Am., a Roche, Nauck, ἐκ. ceteri editores.) imper. ιέλευσον O 54 v. l. η 163, infin. κελευσέμεναι ec. alios infin. fut.) δ 274, cf. Faesi h. l. et L. leyer vgl. Gr. II 282; partic. κελεύσας N 361 684 Y 351. — Saepissime legitur hoc verum in exitu versus (centies quadragies septies): mnibus locis formae κελεύω (ind. et coni.), ιελεύει, κελεύῃς, -οι, κέλευον, κελεύσω, κέλευσα, -σαν, -σον, κελεύσας, praeterea κελεύεις xc. Ψ 558), κελεύων (exc. Λ 65 781), non ιro aut ante caes. tertii pedis (tricies bis) aut ost caes. (sedecies): omnibus locis formae κελεύομεν, κελεύετε (indic. et imper.), κελευσέμεναι; post arsin quarti pedis septies, post arsin pedis bis. 1) sensu proprio: incito (ad eunm). Ψ 642 Ω 326 μάστιγι κέλευεν. 2) iubeo, ortor, impello (ad agendum), mando. Eust. 831, ' τὸ κελεύειν οὐ μόνον ἐπιτατικόν ἐστιν εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ὀτρυντικὸν ἢ ἐπιτευστικὸν ἢ ἐρεθιστικόν, 838, 46 παρακέλευσιν ἐδήλουν τὴν δι' ἀνθρωπίνης φωνῆς, 4, 12 ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀξιοῦν, cf Eust. 1083, 25; s. ἠνάγκαζεν, ἔλεγεν, πρόσταξον. Naegelsb. n. ad Α 386 dixit inter κέλομαι et κελεύω ndem rationem esse atque inter lat. impello iubeo; rectius Schmidt Synonym. I p. 201 s. plicavit utrumque verbum idem significare. citur non solum de maioribus: ut Z 324 491 357 ζ 198 φ 351 ἀμφιπόλοισι, B 50 442 30 β 6 κηρύκεσσι, sed etiam de paribus: 151 ἀλλήλοισι, ζ 211 ἀλλήλῃσι, Ψ 96 (ubi troclus adhortatur Achillem), saepius; atque ιeo de minoribus: Ω 599 κ 17 et saepius; id. οὐκ ἐπὶ μειζόνων μόνον κεῖται, ἀλλὰ ὶ ἐπ' ἐλαττόνων. Copulatur cum partic. verbi ρύνω ψ 264 vel ἐποτρύνω β 422 η 262 ι 488 1 κ 128 λ 44 ο 217 287 ω 175, cum ἐπιτέλλαι K 61 T 192, cum ἐπαινέω: ἐπ. ἠδὲ κέλ. 673 η 226 ϑ 398 ν 47, ἐπ. ὡς ἐκέλ. Δ 380 539. De constructione cf. Lex. Seg. 152, 12, id. δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Iungitur cum ac-. τινά, cum accus. c. infin., τινά τι, cum . τινί, τινί τι, cum dat. c. infin., cum dat. acc. c. infin., absolute, c. acc. rei, c. infin.; ntze Ztschr. für Gymn.W. XX 727: indem die undbedeutung in die doppelte Auffassung des munternden Zurufs u. des antreibenden Ans sich spaltet, entsteht die zwiefache Constr. . d. Dat. u. Acc., cf. La Roche h. St. p. 243; ueger Sprachl. II 48, 7, 7: d. Dat. namentl. der Bedeutung aufrufend antreiben, cf. Buttm. Gr. ed. min. § 133, 2c et Grashof p. 12 .21. I) Cum acc. pers.: incito, hortor. 1) sine infin. et sine accus. rei (cf. Albrecht in Curt. Stud. IV 24 s.). Ω 326 ἵπποι, τοὺς ἐφέπων μάστιγι κέλευε, paraphr. ἤλαυνε, cf. Ψ 642; Steph.: ,potest, et rectius forsan, accipi κέλευε per se, ut accus. regatur ab ἐφέπων, non ab eo' (?). N 784 ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει, paraphr. παρακελεύεται, ξ [517] ο 339 π 81 φ 342 πέμψει (ω) ὅππῃ σε (μιν) κραδίη ϑ. τε κελεύει (φ 342 in melioribus libris v. l. κελεύοι), φ 198 εἴπαϑ' ὅπως ὑμέας κραδίη ϑ. τε κελεύει (v. l. κελεύοι), Duentz. expunxit; ϑ 204 ὅτινα κραδίη ϑ. τε κελεύει, cf. η 187 all.; ι 278 οὐδ' ἂν πεφιδοίμην, εἰ μὴ ϑυμός με κελεύοι, v. l. κελεύει, quam recepit Kayser, cf. schol. HQ et Eust. 1628, 48; Herm. opusc. II 26: ut a sermone familiari excusatio sit, tamen sententiae causa optativum anteponam, cf. etiam Hentze in app. edit. Am. et Lange, Partikel εἰ p. 156 s.; Δ 286 σφῶι, οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν, οὔ τι (Nauck οὐδὲ?) κελεύω· αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον μάχεσθαι, nequaquam incito, schol. BL interpr. ὑμᾶς οὔτι κελεύω μάχεσθαι, sch. V τινὲς τὸ σφῶι ἀντὶ δοτικῆς, cf. Eust. 473, 28; Δ 359 οὔτε σε νεικείω περιώσιον οὔτε κελεύω, Am. coniunct. esse putat; κ 516 ὥς σε κελεύω (v. l. κελεύσω), ὀρύξαι, Duentz. interpunctione post κ. deleta verbo κ. h. l. acc. c. inf. additum esse dicit, ὥς vero = οὕτως esse putat; h. Ven. 283 σὺ μυθεῖσθαι, ὥς σε κελεύω, λ 507 μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις, Ψ 96 v. l. ἐκτελέω καὶ πείσομαι, ὥς με (pro ὡς σὺ) κελεύεις, cf. schol.; h. Cer. 226 ὑποδέξομαι, ὥς με κελεύεις: Baum. iungit ϑρέψασθαι (quod scribit secutus Vossium v. 227 pro ϑρέψω) cum κ., ceteri edit. omnes absolute positum esse censent, Buech. post κ. versum excidisse putat, cf. Baum. h. l.; φ 175 ἐκέλευσε (v. l. ἐκέλευε) Μελάνϑιον, cf. Nic. ad Ψ 802; Ω 220 εἴ τίς μ' ἄλλος ἐκέλευεν (v. l. ἐκέλευσεν), ut irem ad Achillem, δ 274 ἤλϑες κεῖσε· κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλεν δαίμων, schol. B προτρέψαι σε ἐῴκει ὁ ϑεός, ο 209 ἀνάβαινε κέλευέ τε πάντας ἑταίρους i. e. ἀναβαίνειν, ρ 22 ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις i. e. ἐμὲ ἄγειν, ω 175 Τηλέμαχός μιν οἶος ἐποτρύνων ἐκέλευσεν hortatus est, ut sumeret arcum, cf. ο 217; Ψ 802 ἄνδρε δύο κελεύομεν ex Nicanoris sententia, qui v. 804 non videtur legisse; omiserunt versum etiam codd. D et Vrat., in margine habet A; v. infra. 2) Cum accus. c. infin.: invito, cohortor, iubeo, cf. Albrecht p. 18 s. 24, Classen Beob. 146, Hentze in Ztschr. f. Gymn.W. XX 727. a) infin. praes. O 176 (Ζεύς) σ' ἐκέλευσε ἔρχεσθαι (v. l. σε κέλευσε vel σε κέλευε, vel σε κέλεται, cf. schol., Nauck addit: an κέλεταί σε? cf. La Roche), cf. B 28; h. Merc. 391 (Ζεὺς) ἀμφοτέρους ἐκέλευσεν ζητεύειν, Ἑρμῆν δὲ ἡγεμονεύειν καὶ δεῖξαι, Y 332 τίς σ' ὧδε ϑεῶν ἀτέοντα κελεύει μάχεσθαι, v. l. πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, cf. schol. A; β 263 κλῦϑί μευ, ὃ χϑιζὸς ϑεὸς . . μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἔρχεσθαι, ψ 276 μ' ἐκέλευεν (v. l. μ' ἐκέλευσεν, quam recepit La Roche) ἀποστείχειν, ἔρδειν ϑ' ἑκατόμβας iussit Tiresias, h. Merc. 539 μή με κέλευε πιφαύσκειν adloquitur Apollo Mercurium, η 262 μ' ἐκέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, v. l. με κέλευσεν, quam maluit scribere La Roche, cf. in addendis II p. 357; κ 339 αὐτὸν κελεύεις ἰέναι καὶ ἐπιβήμεναι, Σ 469 τὰς δ' (φύσας) ἐς πῦρ ἔτρεψε κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι, Eust. 1153, 23 ὡς οἷά

τινάς φρονίμους, *E* 199 ἵπποισίν μ' ἐκέλευε (v. l. με κέλευε, μ' ἐκέλευσε, τ' ἐκέλευε) ἐμβεβαῶτα ἀρχεύειν, h. Cer. 173 ἐλθούσας ἐκέλευε καλεῖν (in cod. καλέειν) mater imperavit filiabus, Voss scribere maluit καλέειν ἐκέλευ', Baum. ἔκελεν καλέειν (q. v.). Imperat Ulixes sociis: ι 177 λ 636 ο 547 ἐκέλευσα (-ον, -σε) ἑταίρους αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρ. λῦσαι, cf. ι 561, schol. M ad λ 636 γρ. ὤτρυνον, ι 469 ἐκέλευσα βαλόντας ἐπιπλεῖν, schol. BQ καὶ τοῦτο διὰ νεύματος, cf. Eust. 1639, 52. — *Γ* 259 v. l. ἐκέλευσε δ' ἑταίρους (pro ἑταίροις, quod habet Aristarchus et Zenod., cf. Did. et Friedlaender Ariston. p. 23 s.) ἵππους ζευγνύμεναι, ρ 345 αὐτὸν κέλευε αἰτίζειν ἐποιχόμενον, ρ 350 καί σε κελεύει αἰτίζειν ἐποιχόμενον, *Σ* 13 ἐκέλευον ἀπωσάμενον πῦρ ἂψ ἴμεν (v. l. ἰέναι), cf. *Π* 87; η 304 μ' ἐκέλευε (v. l. μ' ἐκέλευσε, με κέλευσε, mavult La Roche με κέλευε) ἕπεσθαι, h. VII 43 νῆα κυβερνήτην ἐκέλευον γῇ πελάαν, cf. Herm. et Baum. h. l.; *P* 30 *Y* 196 σ' ἐγὼ ἀναχωρήσαντα κελεύω ἰέναι (Eust. *Y* 196 κέλομαι), paraphr. παρακελεύομαι et συμβουλεύω, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες *Y* 195—8, ὅτι *P* 30 ὀρθῶς λέγονται. *Y* 87 τί με ταῦτα κελεύεις ἀντία Π. μάχεσθαι; explicatur accuratius ταῦτα sequenti infin. b) infin. aoristi. *B* 11 θωρῆξαί ἑ κέλευε (ὄνειρε) Ἀχαιούς, paraphr. πρόστασσε, *B* 28 65 θωρῆξαί σ' ἐκέλευε, v. l. σ' ἐκέλευσε vel σε κέλευε vel σε κέλευσε: primum scripserunt Bekk.², Am., alterum La Roche, Nauck (*B* 65), quartum Bekk.¹, Spitzn., Dind., Faesi, Baeuml., Duentz., Nauck (*B* 28); schol. A ad *B* 65 σε κ.: γρ. σ' ἐκέλευε, cf. Am. app. h. l. et Grashof, zur Kritik d. Hom. Textes p. 12; *B* 114 *I* 21 (Ζεὺς) ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει δυσκλέα ἱκέσθαι, schol. V ad *I* 21 διὰ τοῦ κεραυνοῦ, *Y* 4 Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι (v. l. Ζεὺς δ' ἐκ. Θέμιστι vel κέλευε), κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο, Ariston. ὅτι ἀντὶ τοῦ Θέμιστι, cf. schol. BV et Friedl. Ariston. p. 24; Ariston. ὅτι οὐχ ὡς ἀγγέλῳ (pro οὐχ ἀγγέλῳ ex emend. Friedl.) κελεύει καθάπερ Ἴριδι, *Ω* 175 λύσασθαί σ' ἐκέλευσεν (v. l. λύσεσθαι et σ' ἐκέλευεν vel σε κέλευσεν vel σε κέλευεν, cf. schol. A) Ὀλύμπιος Ἕκτορα, cf. v. 146; Grashof p. 12, adn. 20 suspicatur genuinam lectionem fuisse σε κελεύει. ε 384 Ἀθηναίη παύσασθαι ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας (ἀνέμους), Nauckio spurius versus videtur esse; *O* 54 v. l. δεῦρο κέλευσον (pro κάλεσσον cf. schol.) Ἶρίν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα, *H* 284 Ἰδαῖ', Ἕκτορα ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι (v. l. Ἕκτορι), cf. schol. BLV et Faesi h. l.; *Ψ* 568 (κῆρυξ) σιωπῆσαί τε κέλευσεν Ἀργείους (v. l. τ' ἐκέλευσεν et τ' ἐκέλευεν), cf. *B* 280; *E* 823 Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι, paraphr. περεκελευσάμην, η 217 (γαστὴρ) ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ καὶ μάλα τειρόμενον, schol. T διὰ τούτου ἐνδείκνυται ὅτι ἀνάγκη, ὡς ἐπὶ ἀπαραιτήτου δεσπότου, κ 516 ex Duentz. sententia qui scribit ὥς (i. e. οὕτως) σε κελεύω ὀρύξαι, ceteri interpretes ὡς significare ut, et interpunctione post κ. posita ὀρύξαι infin. pro imper. esse positum censent: ut tibi impero, fode. θ 370 Ἀλκίνοος Ἅλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσε (v. l. -μαντ' ἐκ.) ὀρχήσασθαι, *Γ* 119 Ταλθύβιον προΐει Ἀγαμ. ἠδ' ἄρνα κέλευεν (v. l. ἄρν' ἐκέλευεν vel ἄρν' ἐκέλευσεν) οἰσέμεναι, *Θ* 318 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἡνί' ἑλεῖν (schol. *Λ* 521 ἐκάλεσεν), cf. *Π* 727 Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε ἵππους πεπληγέμεν et Grashof p. 12, adn. 21; *T* 306 μή με κελεύετε ἄσασθαι ἦτορ, schol. V παρακαλεῖτε ὡς *Δ* 380; μ 53 εἰ δέ κε λίσσηαι ἑτάρους λῦσαί τε κελεύῃς (v. l. κελεύσῃς vel κελεύεις, cf. schol. H.), schol. ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης (53 s.), μ 163 εἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαί τε κελεύω (Ven. κέλωμαι), schol. καὶ ἐνταῦθα οἱ δύο ὀβελίζονται ὡς ἀδικώτατοι, μ 193 λῦσαί τ' ἐκέλευον ἑταίρους, *K* 242 εἰ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, Herod. Ἀλεξίων τὸ ε τῇ ἀντωνυμίᾳ δίδωσιν, οὐ τῷ ῥήματι τελικόν . . . ὁ μέντοι Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀρίσταρχος ἐγκλιτικῶς ἀνεγνώκασιν, ἐπὶ τὴν τε συλλαβὴν ποιοῦντες τὴν ὀξεῖαν, *Ξ* 62 πόλεμον οὐ ἄμμε κελεύω δύμεναι (v. l. ἄμμι), *X* 101 ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ἡγήσασθαι (Nauck ὃς Τρ. μ' ἐκέλευε' Eust. 1260, 29 ἡγήσεσθαι, cf. etiam schol. B cf. *Σ* 254 ss.; *Ψ* 558 εἴ με κελεύεις ἐπιδοῦναι *Ψ* 659 802 ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομε (*Ψ* 659 Barocc. κελεύομαι) πεπληγέμεν (πειρηθῆναι), Nic. ad *Ψ* 802 συναπτέον πάντα μέχρι τοῦ χαλκὸν ἑλόντε, οὐ λείποντος τοῦ μάχεσθαι ἤ τινος τοιούτου. καὶ γὰρ μόνον αὐτὸ τὸ κελεύειν εἴωθε τιθέναι καθ' ἑαυτὸ ὁ ποιητής, ὡς φ 175; Friedl. Nic. p. 274 arbitratus e omisisse epitomatorem quod de versu 804 dixisset Nic., infin. pro imper. esse accipiendum, s videtur non legisse versum Nicanor; omiseru versum etiam codd. D Vrat., in margine hab A, cf. La Roche h. l; *Ψ* 823 Ἀχαιοὶ πα σαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἶσ' ἀνελέσθαι, c Faesi h. l.; η 48 οὗτος δόμος, ὅν με (Eu 1566, 23 μοι) κελεύεις πεφραδέμεν, ν 2 τούς μ' (v. l. τοὺς μέν, τούσδ', τούς γ') ἐκ λευσα καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, schol. H ἡ Ῥι νοῦ ἀποφάσσαι, ἀποπέμψαι, cf. Mayhoff Rhiani stud. p. 69 s.; ο 305 πειρητίζων, ἤ μ φιλέοι μεῖναί τε κελεύοι, ἦ ὀτρύνειε (v. l. κ λεύει), ψ 264 τί με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύε εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, h. Cer. 226 Baumeisteri sententia scribentis ὑποδέξομαι, μὲ κελεύεις θρέψασθαι, ceteri editores om ὥς με κ. absolute positum esse censent; de h loco v. supra, de *Ψ* 129 ι 561 λ 44 v. inf Iunctum est κελ. cum infin. praes. et infin. a ι 177 λ 636 ο 547 (ἀμβαίνειν, λῦσαι), κ (ἰέναι, ἐπιβήμεναι), h. Merc. 391 (ζητεύειν, ἡ μονεύειν, δεῖξαι). c) infin. futuri. *Ω* 175 λύσεσθαί (pro λύσασθαί) σ' ἐκέλευσεν (*Γ* 1 οἰσέμεναι rectius pro infin. aor. quam fut. bendum esse videtur). 3) Cum duplici acc tivo: τινά τι. Omnibus locis accus. rei est ne pronom. (exc. η 28, de quo loco v. infra), Albrecht l. l., La Roche h. St. p. 243. *Π* 349 [369] [*Θ* 6] η 187 θ 27 (La Roche v. ge num non esse existimat) ρ 469 σ 352 [φ ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελε ubi, ut recte ait Albr., ellipsi, quam La R statuit, nullo modo opus esse videtur; *H* 34 352 v. l. ἀνώγει, cf. schol. H ad σ 352; θ τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; cf. sch θ 350 μή με ταῦτα κέλευε, post *Y* 87 τί ταῦτα κελεύεις additum est ἀντία Π. μάχεσθ quo explicatur accuratius quid sit illud ταῦ *P* 668 v. l. πολλὰ δὲ Μηρ. καὶ Αἰάντεσσι λευε (pro Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν). Certe i supplendus est η 28 ξεῖνε δόμον, ὅν με λεύεις (sc. δεῖξαι), δείξω cf. v. 48 et Kru Sprachl. II 55, 4, 4. II) cum dativo pe impero, iubeo, mando, suadeo, cf. La Roch

St. p. 243, Albrecht p. 25; proprie: rufe(antreibend) zu. 1) sine accus. rei et sine infin. Multo crebrius in Il. quam Od. a) Saepissime de iis qui aliis imperant, ut fortiter certent et proelientur. Δ 428 κέλευε (v. l. κέλευσε) δὲ οἷσιν ἕκαστος ἡγεμόνων, cf. Eust. 493, 4; Λ 154 Ἀγαμ. ἕπετ', Ἀργείοισι κελεύων, paraphr. παρακελευόμενος, cf. schol. BL; Λ 165 Π 372 Ἀτρείδης (Πάτροκλος) ἕπετο Δαναοῖσι κελεύων, Ν 361 Υ 351 Δαναοῖσι κελεύσας, Ο 732 αἰεὶ βοόων Δαναοῖσι κέλευεν (Vind. -σιν ἐκ.), cf. v. 687; Ο 717 Τρωσὶν δὲ κέλευεν (v. l. δ' ἐκ.), Π 78 Ἕκτορος Τρωσὶ κελεύοντος, Υ 52 ὀξὺ Τρώεσσι κελεύων, La Roche interpunctione post ὀξύ posita iungit cum superioribus; Ν 230 κέλευε φωτὶ ἑκάστῳ, cf. v. 229; Υ 353 ἐπὶ στίχας ἆλτο, κέλευε δὲ φωτὶ ἑκάστῳ, Δ 322 ἱππεῦσι μετέσσομαι ἠδὲ κελεύσω βουλῇ καὶ μύθοισι, paraphr. ἀφηγήσομαι, Ε 463 υἱάσι Πριάμοιο κέλευεν (v. l. κέλευσεν), Damm: filiis mandabat acclamando; Ο 545 Ἕκτωρ κασιγνήτοισι κέλευσε (v. l. κέλευε). b) Ψ 767 μάλα σπεύδοντι κέλευον, in certamine (ἀέθλῳ), paraphr. κατήπειγον, cf. schol. BV; Π 684 ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας Τρῶας μετεκίαθε, schol. L ἁπλοϊκὸν τὸ ἵπποις κελεῦσαι ὡς λογικοῖς σὺν τῷ Αὐτομέδοντι, εἰ μὴ ἄρα κατὰ μῦθον διὰ τὸ θεῖον γένος τῶν ἵππων, ὧν ὁ ἕτερος καὶ φωνὴν ἀνθρωπίνην ἀφίησιν, Κ 61 πῶς μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις, cf. v. 53 et Τ 192; Ω 252 τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευε (v. l. ἐκέλευσε), ζ 198 ἀμφιπόλοισι κέλευσε, ζ 211 ἀλλήλῃσι κέλευσαν (v. l. κέλευον), ο 217 Τηλέμαχος ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν· ἐγκονεῖτε, cf. ω 175; h. Cer. 359 ἐσσυμένως ἐκέλευσε Περσεφονείῃ· ἔρχεο. 2) τινί τι, cf. Albrecht p. 19 25. Ζ 324 ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευε, v. l. ἔργ' ἐκέλευεν, paraphr. ἐπέταττεν. Ceteris locis obi. est neutr. pronominis: Τ 192 σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω, cf. Κ 61; π 136 ρ 193 281 γιγνώσκω, φρονέω (sc. ἃ κελεύεις). τά γε δὴ νοέοντι (ρ 193 281 v. l. φρονέοντι) κελεύεις, cf. Doed. n. 957. 3) cum dat. c. infin., cf. Albrecht p. 10 et 25. a) infin. praes. Β 50 442 β 6 αὐτὰρ ὁ (αὐτίκα, αἶψα δὲ) κηρύκεσσι κέλευσε (v. l. κέλευε) κηρύσσειν, schol. β 6 interpr. παρεκελεύσατο, cf. Ψ 39; Ι 10 κηρύκεσσι κελεύων κικλήσκειν, Ζ 491 α 357 φ 351 ἀμφιπόλοισι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι, Ariston. τέσσαρσι στίχοις (Ζ 490—3) ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς κεῖνται καὶ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας (φ 350), ἐν δὲ τῇ Α ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδ. (356—359) οὐκέτι, schol. α 356 Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ, cod. Marc. ad φ 351 γυναιξὶν· γρ. κέλευε, Ε 485 οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις λαοῖσιν μενέμεν καὶ ἀμυνέμεναι, Ο 687 Δαναοῖσι κέλευε ἀμυνέμεν, cf. v. 732; Υ 95 ἥ οἱ τίθει φόως ἠδὲ κέλευεν (v. l. ἠδ' ἐκέλευεν et ἠδ' ἐκέλευσεν) ἐναίρειν, β 422 ο 287 Τηλέμαχος ἑτάροισιν ἐποτρύνας (v. l. -νων) ἐκέλευσεν ἅπτεσθαι, cf. ω 175; Γ 259 ἐκέλευσε δ' ἑταίροις ἵππους ζευγνύμεναι, Did. οὕτως τοῖς ἑταίροις κατὰ δοτικὴν αἱ Ἀριστάρχου. συνεφώνει καὶ ἡ Ζηνοδότου, v. l. ἑταίρους, Β 151 τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον ἅπτεσθαι νηῶν ἠδ' ἑλκέμεν, paraphr. ἐπέταττον, cf. ζ 211; Λ 781 ἦρχον ἐγὼ μύθοιο κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι, Eust. 884, 8 ὔμμ' ἄμμιν, 884, 10 αὐτὸ τὸ κελεύων ἑταιρικῶς οὐ δεσποτικὴ λέξις ἐστί· φιλικῶς γάρ, οὐ μὴν ὡς δεσπότης ἐκέλευεν ἕπεσθαι. ἰσοδυναμεῖ γοῦν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τὸ κ. τῷ ἀξιοῦν. de Ψ 129 Μυρμιδόνεσσι κέλευσε ζώννυσθαι v. infra. b) infin. aor. Υ 4 v. l. Ζεὺς δὲ Θέμιστι (pro Θέμιστα) κέλευσε καλέσσαι, cf. La Roche; Ψ 39 κηρύκεσσι κέλευσαν ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα, v. l. κέλευσεν, schol. A Ἀρίσταρχος πληθυντικῶς, schol. B πληθυντικῶς, οἱ βασιλεῖς, ὡς Ἡρωδιανός, η 163 σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον οἶνον ἐπικρῆσαι, δ 296 Ἑλένη δμῳῇσι κέλευσε θέμεναι καὶ ἐμβαλέειν στορέσαι τ' . . χλ. τ' ἐνθέμεναι, Η 284 v. l. Ἰδαῖ', Ἕκτορι (pro Ἕκτορα) ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι, cf. schol. BLV; Π 727 Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε (v. l. δὲ κ.) Ἕκτωρ ἵππους πεπληγέμεν, cf. Θ 318 Κεβριόνην δ' ἐκ. ἑλεῖν et Grashof p. 12 adn. 21; ο 93 ἧ ἀλόχῳ ἠδὲ δμῳῇσι κέλευσε δεῖπνον τετυκεῖν, cf. v. 76 et schol. HQ; Ι 658 Ω 643 Πάτροκλος (Ἀχιλεὺς) ἑτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσε (v. l. κέλευε) στορέσαι (θέμεναι καὶ ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' . . χλ. τ' ἐνθέμεναι), ι 488 κ 128 ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα ἐμβαλέειν κώπης, cf. ι 561 ο 217; Ψ 563 Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ οἰσέμεναι. Dativus et accus. c. inf tribus legitur locis (cf. Albrecht p. 25, Hentze 727): Ψ 129 Μυρμιδόνεσσι κέλευσε (v. l. κέλευε) ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον ἵππους, cf. Albrecht p. 20; ι 561 ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε λῦσαι, cf. λ 636; λ 44 ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα μῆλα δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δέ. III) Deest obiectum personae. 1) absolute. Ψ 642 ὁ μάστιγι κέλευεν, paraphr. ἤλαυνεν, cf. Ω 326; π 141 v. l. ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύοι (pro ἀνώγοι vel ἀνώγει, cf. schol.), quam recepit Duentz.; Υ 155 Ζεὺς ἥμενος ὕψι κέλευε, schol. V βοηθεῖν οἷς βούλονται, cf. v. 25; Ξ 248 Ζηνὸς οὐκ ἂν ἐγώ γε ἆσσον ἱκοίμην, ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι, v. l. κελεύει, cf. Lange Part. εἰ p. 159; Ν 91 Τεῦκρον ἔπι ἦλθε κελεύων, Λ 65 Ἕκτωρ ὁτὲ μὲν μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι κελεύων, paraphr. διατασσόμενος, Eust. 831, 26 ὀτρύνων στρατηγικῶς τοὺς ὄπισθεν οἷα οὐραγός. de Ε 528 et Ρ 356 v. infra; Ξ 363 ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν (Syr. ἐκέλευε), schol. V μέγα καὶ τὸ ἐκέλευσε καὶ τὸ προθορών, δ 673 θ 398 πάντες ἐπῄνεον ἠδὲ κέλευον, v. l. ἠδ' ἐκ., etiam Ψ 539 v. l. (pro ὡς ἐκέλευε v. schol. B), cf. η 226 ν 47; ι 339 θεὸς ὣς ἐκέλευσεν (v. l. ἐκέλευεν), β 415 κάτθεσαν, ὡς ἐκέλευσεν Ὀδ. υἱός, ο 553 ὡς ἐκέλευσε Τηλέμαχος (v. l. ἐκέλευε), cf. v. 503; ζ 212 ὡς ἐκέλευσε | Ναυσικάα, χ 190 ὡς ἐκέλευσε | υἱὸς Λαέρταο, La Roche: v. 191 subditicius videtur, nam in reliquis locis post ὡς ἐκέλευσεν is a quo aliquid mandatum est non nominatur; Ι 660 ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος ὡς ἐκέλευσε (v. l. ἐκέλευε), schol. L Ζηνόδ. ἐγκονέουσαι (pro ὡς ἐκ.), θ 49 κούρω βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖνα (v. l. ἐκέλευ' vel ἐκέλευεν), κ 251 ἤομεν, ὡς ἐκέλευες (v. l. ἐκέλευσας), Ζ 519 οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες (v. l. ἐκέλευσας), cf. v. 331 363 s., paraphr. ὡς ἐσήμανάς μοι, Ω 599 υἱὸς λέλυται ὡς ἐκέλευες (v. l. σὺ κελεύεις et ἐκέλευσας, v. La Roche h. l.). Ξ 278 ὄμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, κ 345 μ 303 σ 58 ἀπώμνυεν (-ον) ὡς ἐκέλευον (σ 58 -εν, v. l. -σεν), v. l. ἐπώμν., ο 437 ἐπώμνυον (v. l. ἀπ.) ὡς ἐκέλευεν, Ψ 539 πάντες ἐπῄνεον ὡς ἐκέλευε, v. l. ὡς ἐκέλευον, ἠδ' ἐκέλευον, ἠδὲ κέλευον, cf. schol. B; Δ 380 ἐπῄνεον ὡς ἐκέλευον, schol. V

h. l. et ad Τ 306 ἀντὶ τοῦ παρεκάλουν, Damm: „adsentiebantur illis, quod illi hortabantur vel rogabant; sermo est de rogatione supplici"; χ 255 ἀκόντισαν ὡς ἐκέλευεν (v. l. ἐκέλευσεν), ω 492 κίεν ὡς ἐκέλευε, h. Ap. P. 332 εὔχονθ' ὡς ἐκέλευε, h. Cer. 210 θεᾷ πόρεν ὡς ἐκέλευε, Θ 35 [466 v. l.] πολέμου ἀφεξόμεθ', ὡς σὺ κελεύεις, Did. οὕτως Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δὲ εἰ σὺ κ., Φ 223 ἔσται ταῦτα Σκάμανδρε, ὡς σὺ κελεύεις, paraphr. ὡς σὺ βούλει, ν 147 v. l. κ' ἔρξαιμι, κελαινεφές, ὡς σὺ κελεύεις (pro ἀγορεύεις), Ψ 96 ἐκτελέω καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις, schol. ἐν ἄλλῳ ὥς με κ., θ 347 ὑπίσχομαι, ὡς σὺ κελεύεις, h. Merc. 169 ἀνεξόμεθ', ὡς σὺ κελεύεις, Franke: „nihil huiusmodi dixerat Maia, sed eam tale quid velle inde collegit Mercurius, quod de furto, quo se putabat ad divitias honoresque perventurum esse, graviter ab ea increpatus erat; cf. ad v. 529." θ 402 τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι, ὡς σὺ κελεύεις, Ω 669 ἔσται ταῦτα γέρον, ὡς σὺ κελεύεις, cf. Φ 223; Damm: „apparet non imperii esse eam vocem". δ 485 ταῦτα οὕτω τελέω, ὡς σὺ κελεύεις. Θ 35 v. l. [466] πολέμου ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις (Aristarchus Θ 35 et Harl. Θ 466 ὡς σὺ κ.), Φ 372 ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις, κ 443 τοῦτον ἐάσομεν, εἰ σὺ κελεύεις i. e. si tibi videtur, nisi adversaris. 2) cum acc. rei (τί). Tantum cum neutr. plur. Υ 255 χόλος καὶ τὰ κελεύει (D κατακελεύει), paraphr. προτρέπεται, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι πέντε (251—5), δ 745 πόρον δέ οἱ ὅσσα κέλευεν, quod scribunt Bekk.[2] et Am., v. l. κέλευσε (quam receperunt La Roche et Nauck), ἐκέλευε, ἐκέλευσε, Ε 528 Ἀτρείδης ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα πολλὰ κελεύων (Eust. 579, 35 πολλὰ ἢ μακρὰ κ.), cf. schol. BL; Ρ 356 Αἴας πάντας ἐπῴχετο πολλὰ κελεύων (πολλά potest esse pro adv.). 3) cum infin., cf. Albrecht l. l. a) praes. Υ 6 (Θέμις) κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι (v. l. κέλευε), suspectum κέλευσε videtur Duentz., h. Merc. 373 μηνύειν ἐκέλευεν ἀναγκαίης ὑπὸ πολλῆς, Β 74 φεύγειν σὺν νηυσὶ κελεύσω (E. M. 518, 44 κελεύω), Λ 641 πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν (v. l. δ' ἐκέλευεν, La Roche δὲ κέλευσεν), κ 373 ἐσθέμεναι δ' ἐκέλευεν (La Roche δὲ κ.), v. l. δὲ κέλευσεν et δ' ἐκέλευσεν, Μ 237 τύνη οἰωνοῖσι κελεύεις πείθεσθαι, Ψ 404 ἦ τοι κείνοισιν ἐριζέμεν οὔ τι κελεύω, cf. schol. V; η 226 ν 47 ἐπήνεον ἠδὲ κέλευον (v. l. ἠδ' ἐκ.) πεμπέμεναι, schol. P οἱ μὲν ἔστιξαν ἐπὶ τὸ ἐπήνεον, οἱ δὲ συνῆψαν, ἠδ' ἐκ. πεμπέμεναι, κ 17 ὁδὸν ᾔτεον ἠδὲ κέλευον (v. l. ἠδ' ἐκ. et ἠδὲ κέλευθον) πεμπέμεν, de rogatione supplici. b) c. infin. aor. Ζ 179 Χίμαιραν ἐκέλευσε πεφνέμεν (Nauck ϝε κέλευσεν?), δ 233 ἐπεί ῥ' ἐνέηκε κέλευσέ τε οἰνοχοῆσαι, κ 386 εἰ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις, ι 326 παρέθηχ' ἑτάροισιν, ἀποξῦσαι (v. l. ἀποξῦναι) δὲ κέλευσα (v. l. δ' ἐκ.), ν 341 κελεύω γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃ. — (ἱπποκέλευθος, frequent. κελευτιάω.)

κέλ-η-ς. rad. kal impellere, skr. kal, kalajâmi (incito, maxime de equis), gr. κελ, lat. cel-er: Curt. Et.[5] 140 et Fick Spracheinh. 76 186 228 (qui ad eandem radicem revocat atque κέλομαι, κελεύω, κέλευθος), cf. L. Meyer vgl. Gr. I 28, Curt. Stud. V 163, Benfey WL. II 175, Duentz. in Kuhn Ztschr. XIII 15, Raumer ap. Kuhn XXII 244, Doederl. Gl. 2138; E. M. 502, 40 Ὠρίων λέγει, ὅτι κέλης λέγεται παρὰ τὸ κέλλειν, ο σημαίνει τὸ βαδίζειν καὶ τρέχειν· ὅθεν καὶ κέλευθος, cf. 608, 34, E. G. 414, 16, Zon. 1185, Or. 83, 17 109, 2, schol. D ad Ο 679, Eust. 1038, 9, Lobeck Rhem. 117. — Equus desultorius; schol. T ad ε 371 et Eust. 1539, 20 κέλητα ἵππον λέγει τὸν ἄζυγον τὸν κατὰ μόνας ἐλαυνόμενον, Eust. 884, 14 1038, 9 ὁ ἄζευκτος ἵππος, schol. BL ad Ο 679 ὁ εἰς ἐξευγμένος ἵππος κέλης ὠνόμασται, οἱ δὲ δύο ἅμιπποι, ὃ καὶ ξυνωρίς, Zon. 1185 ὁ μονάμπυξ ἵππος καὶ δρομικός· ἐφ' οὗ κάθηταί τις διεσκελισμένος, cf. E. M. 502, 36, schol. D ad Ο 679, Or. 83, 17 109, 3, E. M. 608, 35, E. G. 414, 16; Zon. 1182 ὁ μόνος ἵππος καὶ γεγυμνωμένος, ἢ καὶ σελλάριος ὁ μονοκάβαλλος, cf. Suid., E. M. 502, 37, schol. D ad Il., schol. GIP ad Od., Eust. 1038, 9; Phot. ἄστρωτος ἵππος, cf. Hes. — ε 371 Ὀδυσσεὺς ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων, ubi describitur Ulixes, ut ait Damm, qui facto naufragio insidebat malo et pedibus eum promovebat per aquas, quasi insideret equo; schol. PQ οἶδε μὲν ὁ ποιητὴς τὸν κέλητα, οὐκ εἰσάγει δὲ τοὺς ἥρωας αὐτῷ χρωμένους, εἰ μὴ ἐξ ἀνάγκης ἐν τῇ Δολωνείᾳ τὸν Διομήδην, cf. Ariston. et schol. BL ad Ο 679 et ad Κ 513, Eust. 1037, 59 sq. 1539, 34, Lehrs Arist.[2] 197 333; schol. … ad Ο 679 et E. M. 502, 37 τὸ παλαιὸν ως ἐπίπαν τοῖς ἅρμασιν ἐχρῶντο, cf. etiam Nitzsch et Faesi ad ε 371, Grashof Fuhrwerk bei Hom. p. 4, Guenther Viehzucht bei Hom. p. 35, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 749. — κελητίζω.

κελητίζω (a κέλης ductum; de verbis in ιζειν exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 53) equo desultorio utor. Herod. παραγωγόν ἐστι τὸ ῥῆμα παρὰ τὴν κέλητος γενικήν· ἀντὶ γὰρ τοῦ (κέλητι) ἱππεύειν, cf. E. M. 502, 34 s., ubi additum est ἵππον κέλητα ἐλαύνειν, cf. Suid.; Zon. 11… διεσκελισμένως καθῆσθαι, ἱππεύειν, Eust. 10… 11 ἀζεύκτοις ἵπποις ἐποχεῖσθαι, cf. Hes. — Ο 679 ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς, Damm „erat exercitium equestre, in quo plures equi iux… se erant copulati; uni horum insidebat sess… qui, currentibus celerrime his equis, ex uno alterum transsiliebat dextre, cf. v. 680—4"; schol. BL ἡ παραβολὴ τὸ γενναῖον αὐτοῦ καὶ εὐστα… θὲς δείκνυσιν, ἄλλοτε ἐπ' ἄλλην ναῦν μεταπηδῶντος ῥᾳδίως. cf. Eust. 1037, 59 ss. Fuerunt qui scriberent κέληθ' ἵζειν: Herod. κακῶς ὅσοι διαστέλλουσι· καὶ γὰρ ἐλέγχονται ἐκ τῆς … τ ψιλότητος, additum est in schol. BL ἀδιανό… τον δὲ τὸ ἵπποις κέλητα ἵζειν. ἔστι δὲ ἀναχ… νισμός· οὐ χρῶνται γὰρ κέλησιν οἱ Ἕλλη… cf. Eust. 1038, 11; vide etiam Ariston. h. l., Le… Arist.[2] 197 333, E. M. 502, 37, Nitzsch ad ε 37… Grashof Fuhrw. p. 4, Guenther Viehzucht … Hom. 35, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 74… v. etiam s. v. κέλης.

κέλλω (rad. kal impellere, incitare, skr. k… kalajâmi, gr. κελ, lat. cel, cello: Fick … Woerterb. 39, cf. Spracheinh. 76 186 228, … Meyer vgl. Gr. I 28, Christ Lautl. 160, Cu… Et.[5] 140, Benfey WL. II 175, Benfey in Ku… Ztschr. VIII 2, Doederl. Gl. 2138; Goebel Le… I 337 sumit rad. σκαλ). Leguntur aor. i… ἐκέλσαμεν (ter), infin. (pro imper.) κέλσαι, p… dat. pl. fem. κελσάσῃσι. Tantum in Od. … 1) transitive: adpello navem in litus. 2) intra… de navi: adpellor in litus. Hes. τὸ εἰς … ἐκτιθέναι τὴν ναῦν. καὶ ἐξοκέλλειν, Eust. 16… 21 καταπλεῦσαι καὶ κέλσαι καὶ ἐπικέλσαι …

λλιμενισθῆναί ἐστι, schol. ad ι 148 τὸ κέλσαι καὶ τὸ ἐπικέλσαι ἐν λιμένι στῆναί ἐστι. 1) ι 546 μ 5 νῆα ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν, λ 20 deest ἐν ψαμάθ., schol. ad ι 546 ὡρμίσαμεν, ἐνεωλκήσαμεν, προσειλκύσαμεν, κ 511 νῆα αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὠκεανῷ. 2) ι 149 κελσάσῃσι νηυσὶ καθείλομεν ἱστία πάντα, Apoll. Soph. 97, 25 ὁρμηθείσαις (rectius ὁρμισθείσαις), cf. etiam Grashof Schiff bei Hom. p. 29. — Doederl. Gl. 2138, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 805. — ἐπικέλλω, κόλλοψ.

κέλομαι (rad. kal impellere, incitare, skr. kal, kalajâmi, graece κελ, ab eadem rad. etiam κέλλω, κελεύω: Fick vgl. Woerterb. 39, Spracheinh. 76 186 228, cf. Curt. Et.³ 133 140, Schmidt Synon. I 200 s.; alii componunt cum καλέω, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 348, Hentze Ztschr. f. Gymn. W. XX 727, Benfey WL. II 130, Legerlotz in Kuhn Ztschr. VIII 122 s.). Leguntur formae: κέλομαι Γ 434 Ε 810 Ο 138 Σ 254 Ψ 894 γ 317 λ 71 ι 433 ρ 400, κέλεαι Α 74 134 Μ 235 Ξ 96 Σ 56 ε 98 ι 274; cum synizesi Ω 434 δ 812 ε 174 ι 337; est in omnibus libris κέλεαι ε 174, in plerisque δ 812; κέλῃ vero in omnibus Ω 434 337; ut poetae usus sibi constaret Wolfius scripsit κέλεαι, quem secuti sunt Bekk. et recentiores omnes praeter Nauckium, qui quatuor locis allatis scribit κέλῃ; cf. Lobeck pathol. el. II 27, Thiersch Gr. Gr. 221, 78, Krueger Sprachl. I 30, 3, 2, Spitzn. de versu her. 185; κέλεται 88 Κ 534 Μ 300 Ν 69 Ο 176 v. l. Τ 187 β 14 δ 140 ζ 133 η 220 ρ 555 φ 381, κέλετ' 146 508; κέλονται Η 393 Κ 419 ο 16 σ 12 213, coni. κέλωμαι μ 163 v. l., opt. κελοίμην 517 Ω 297 ο 513, imper. κελέσθω γ 425, κέλεσθε Ι 171 Μ 274 φ 265; infin. (pro imper.) 299; imperf. κελόμην Α 386 ι 100 193 ξ 259 428, κέλετο Ο 119 μ 175, κέλετ' Ω 582; fut. κεκλήσεται κ 296; aor. ἐκέκλετο Ζ 66 110 Θ 172 4 Λ 285 Ν 489 Ο 346 424 485 501 Π 268 183 Σ 343 Τ 399 Ψ 402 442 ζ 71 ξ 413 τ 8 υ 147 h. Cer. 88 h. VII 16; κέκλετο Ζ 287 408 467 Π 382 657 Σ 391 Χ 442 δ 37 η 335; κέκλετ' Δ 508 Λ 312 Π 421 Υ 365 Φ 307; κέκλοντο Ψ 371, part. κεκλόμενος Ο 353 Π 525, ι Θ 346 Λ 91 460 Ν 332 Ο 368, -η h. Cer. 1, -ης h. Cer. 27. Legitur forma κελοίμην omnibus locis in exitu versus, κελόμην post caes., ἐκέκλετο post caes. troch. 3. pedis, κέκλετο vel κέκλετ' aut in primo pede (octies) aut quinto pede (sexies), cf. La Roche Ztschr. f. öst. Gymn. XV 90. — Saepius in Il. quam Od.

Impello, incito, iubeo, acclamo. E. M. 2, 6 ss. σημαίνει τὸ προστάσσω, κελεύω, 0, 31 s. παρεκελεύσατο, ἐκέλευεν, cf. E. G. 313, Suid., Zon. 1195 1198, paraphr. Il.; E. M. 8, 13 ἐγκελευόμενος, cf. Eust. 1306, 11; Hes. κέκλετο· παρεκελεύετο, ἐκάλει, ἐβόα, παρεκάλει. Naegelsb. ad Α 386 dicit inter κέλομαι κελεύω eandem rationem esse atque inter impello et iubeo, rectius Schmidt Synon. I 201 m apud Hom. κέλομαι a κελεύω non differre; 200 „κέλομαι bedeutet ein unmittelb. Antreiben zu e. Handlung, wobei nicht unterschieden wird, ob Jemand ein Recht hat, auf Erfuelung seiner Anforderung zu dringen oder nicht, er also der hoeher od. der niedriger stehende ist". Dicitur igitur non solum de maioribus (ut 71 η 335), sed etiam de paribus (velut Θ 346 368 δ 812) atque de minoribus (velut Ω 434 71); non semper fit κέλεσθαι verbis: ut μ 175 κέλετο μεγάλη ἴς magna vis coegit. Copulatur cum verbis ἄνωγα γ 317, εἰπέ τε μῦθον Σ 391, φώνησέν τε Θ 184 Ψ 442 h. VII 16, cum part. λύσας Δ 508 Φ 307, μακρὸν ἀΰσας Ζ 66 110 Θ 172 Λ 285 Ο 346 424 485 Π 268 Ρ 183, ὁμοκλήσας Υ 365, καθαπτόμενος Π 421, ἐποτρύνουσα Ω 297. Iungitur cum accus. τινά, c. acc. c. inf., c. dat., c. dat. c. infin., c. acc. et dat. c. infin., absol., cum praep. ἐπί, cum infin.; de constr. cf. Albrecht in Curt. Stud. IV 25 s., Doederl. Gl. 2122; Hentze Ztschr. f. Gymn. W. XX 727: „Indem bei κέλομαι (u. κελεύω) die Grundbedeutung in die doppelte Auffassung des ermunternden Zurufs u. des antreibenden Anrufs sich spaltet, entsteht die Constr. mit Dat. u. Acc."; minus recte Krueger Spr. II 48, 7, 7 dicit κέλομαι tantum cum acc. c. inf. (non cum dat. c. inf.) iungi. 1) Cum acc. τινά. impello, incito, hortor, iubeo, suadeo, cf. Albrecht p. 26. Κ 534 δ 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός sc. εἰπεῖν τοῦτο, schol. V παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐκ ἦν ὁ στίχος, Τ 187 ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμός, Σ 391 κέκλετο δ' Ἥφαιστον εἰπέ τε μῦθον, incitabat, alii: invocabat, paraphr. ἐκάλει. invoco, advoco (cf. Schmidt, Synon. I 201: „der spaetere Gebr. (schon h. Cer. 21, dann Aesch. Suppl. 41) zeigt nur das bereits getruebte etymol. Bewussts. bei Woertern, die lautlich so aehnlich sind (wie κέλομαι u. καλέω) u. obendrein im Sinn einige Verwandtschaft zeigen"): h. Cer. 21 κεκλομένη (cod. κεκλημένη) πατέρα, cf. Voss et Baum. h. l.; h. Cer. 27 κούρης κεκλομένης πατέρα. 2) cum accus. c. inf., cf. Albr. p. 25, Hentze in Ztschr. für Gymn. W. XX 727. a) cum infin. praes. Ν 69 ἐπεί τις νῶι θεῶν μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται μάχεσθαι, Ο 176 v. l. (Ζεὺς) παυσάμενόν σε κέλεται (an κέλεταί σε?) ἔρχεσθαι (pro σε κέλευσε, σ' ἐκέλευσε, σ' ἐκέλευε, σε κέλευε), cf. schol. A et Grashof zur Krit. d. hom. Textes in Bez. auf Augm. p. 12, adn. 20; Ο 119 (Ἄρης) ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε ζευγνύμεν (v. l. κέκλετο), Ariston. ὅτι ἀντὶ τοῦ Δείμῳ καὶ Φόβῳ, cf. Friedl. Ariston. p. 24; dat. videtur placere Nauckio (q. v.); υ 213 τὰς ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς ἔδμεναι, φ 265 ἠῶθεν κέλεσθε Μελάνθιον αἶγας ἄγειν, Ε 810 καί σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι, προφρ. cum κέλομαι iungendum est, paraphr. καί σε προθύμως πολεμεῖν προστάσσω, Π 657 φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους Τρῶας φευγέμεναι, schol. L κέκλετο τῷ ἔργῳ, οὐ τῇ φωνῇ, ὡς Γ 19; ι 100 τοὺς ἄλλους κελόμην ἑταίρους σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν, ι 193 ξ 259 ρ 428 τοὺς ἄλλους κελόμην ἑταίρους αὐτοῦ τε μένειν καὶ ἔρυσθαι, Γ 434 ἀλλά σ' ἐγὼ παύεσθαι κέλομαι μηδὲ πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι: sic Aristarchus, v. l. παύσεσθαι et παύσασθαι, cf. Ariston.; schol. BL τὸ δὲ παύεσθαι ἐνεστῶτος, οὐ παύσασθαι, Nic. στικτέον ἐπὶ τὸ κέλομαι· τὰ γὰρ ἑξῆς ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν, πολέμιζε καὶ μάχου· ἐὰν δὲ βραχὺ διαστέλλωμεν ἐπὶ τὸ κέλομαι, οὕτως ἀπαρέμφατα (cod. -τον), recte Friedl. Nic. p. 28 „de significatione imper. ne cogitandum quidem erat", q. v., Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι πέντε (432—6), Ι 517 οὐκ ἂν ἐγώ γέ σε μῆνιν ἀπορρίψαντα κελοίμην ἀμυνέμεναι, Ω 297 οὐκ ἂν ἐγώ γέ σ' ἐποτρύνουσα κελοίμην ἴεναι μάλα περ μεμαῶτα, schol. BL ἐξ ἀντικειμένου φησὶν ὅτι κωλύσω σε, Ω 434 οὐδέ με πείσεις, ὅς με κέλεαι (in

libris κέλη, κέκλῃ) σέο δῶρα δέχεσθαι, ε 174 ἤ με κέλεαι περάαν λαῖτμα θαλάσσης, κ 337 πῶς με κέλεαι (libri κέλῃ) σοὶ ἤπιον εἶναι, ο 513 ἄλλως σ' ἂν ἐγώ γε κελοίμην ἔρχεσθαι, π 433 v. l. ἀλλά σε παύεσθαι (pro παύσασθαι) κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους. b) cum. infin. aor. Ο 146 Ζεὺς σφὼ κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα (Vind. κέλεται), Ω 582 δμῳὰς ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ' ἀμφί τ' ἀλεῖψαι, ζ 133 κέλεται δέ ἑ γαστὴρ ἐλθεῖν, Verg. Aen. 9, 340 suadet vaesana fames, cf. η 220; Nauck dubitat num versus 133 s. genuini sint, cf. etiam Nitzsch h. l.; Μ 300 κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἐλθεῖν, paraphr. ἀναγκάζει, Α 74 κέλεαί με μυθήσασθαι, Ariston. ad Ω 77 ἐξ ὀνόματος (μάντιν v. 62) μὴ καλέσαντος τοῦ Διὸς ἡ πρὸς τοῦτο τεταγμένη Ἶρις ὑπακούει, ὥστε καὶ ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς λέγῃ κοινότερον ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν (Α 62), εὐλόγως οὖν πάλιν ἐρεῖ ὁ Κάλχας (v. 78) ὦ Ἀχ. κέλεαί με, Α 134 κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι; cf. Naegelsb. h. l.; Ariston. ἀθετοῦνται (133 s.), ὅτι εὐτελεῖς τῇ συνθέσει καὶ τῇ διανοίᾳ καὶ μὴ ἁρμόζοντες Ἀγαμέμνονι, Ο 138 τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον, Σ 286 ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὖτις ἰόντας (Vind. κέλαι), δ 37 κέκλετο δ' ἄλλους θεράποντας ἅμα σπέσθαι ἑοῖ αὐτῷ, schol. ἐπεὶ ὑπερέχων τῶν ἄλλων θεραπόντων ἦν, προστάσσει τοὺς λοιποὺς συνελθεῖν πρὸς τὸ λῦσαι τοὺς ἵππους, γ 425 εἰς χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελέσθω ἐλθεῖν, δ 812 καί με κέλεαι (v. l. κέλῃ) παύσασθαι, κ 296 ἡ δέ σ' ὑποδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι (v. l. κεκλήσεται, schol. κεκλ. ἀντὶ τοῦ καλέσεται), κ 299 κέλεσθαί μιν ὅρκον ὀμόσσαι, λ 71 ἔνθα σ' ἄναξ κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο, schol. V ad Δ 380 ἀντὶ τοῦ παρακαλεῖν, μ 163 v. l. εἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαί τε κέλωμαι (pro κελεύω), schol. οἱ δύο (163 s.) ὀβελίζονται ὡς ἀδικώτατοι. de ρ 555 v. infra. c) cum inf. praes. et aor. Γ 88 ἄλλους κέλεται τεύχεα ἀποθέσθαι, αὐτὸν δὲ καὶ Μενέλαον οἴους μάχεσθαι, Nic. ad Γ 90 βραχὺ διασταλτέον· κοινὸν γὰρ τὸ κέλεται ῥῆμα, Γ 434 v. l. ἀλλά σ' ἐγὼ παύσασθαι (pro παύεσθαι vel παύσεσθαι) κέλομαι μηδὲ πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, π 433 ἀλλά σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους (v. l. παύεσθαι vel παύσεσθαι), φ 381 Τηλέμαχος κέλεταί σε κληῖσαι . . μή τι προβλώσκειν, ἀλλ' ἀκὴν ἔμεναι, cf. v. 235. d) cum infin. perf. et aor. ι 274 ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι. e) cum infin. fut. et praes. Γ 434 v. l. ἀλλά σ' ἐγὼ παύσεσθαι (pro παύσασθαι vel παύεσθαι) κέλομαι μηδὲ πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, π 433 v. l. ἀλλά σε παύσεσθαι (pro παύσασθαι vel παύεσθαι) κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους. 3) cum dativo: acclamo, hortor, potissimum de duce qui suos ut pugnent hortatur; etiam de quovis mandato domestico et incitamento. Ζ 66 Νέστωρ Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας, paraphr. παρεκελεύετο, Ζ 110 Θ 172 Ο 346 Ρ 183 Ἕκτωρ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας, Λ 285 Ο 424 485 Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας, Δ 508 Τρώεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας, cf. Φ 307; Υ 365 Τρώεσσι δὲ Ἕκτωρ κέκλεθ' ὁμοκλήσας, Ο 353 κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας, cf. Λ 91; Μ 408 Π 421 κέκλετο δ' ἐλιξάμενος (καθαπτόμενος) Λυκίοισιν, cf. Μ 467; Π 525 ὄφρ' ἑτάροισι κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν, Ν 489 Ο 501 Αἰνείας (Αἴας) ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν (Lips. Ο 501 μακρὸν ἀΰσας pro οἷς ἑτ.), schol. B ad Ν 489 καίτοι νέος ὢν μόνος αὐτὸν οὐχ ὑπομένει, Π 268 Πάτροκλος ἑτάροισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας (Townl. κέκλετο), cf. schol. BL; Λ 91 Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας, cf. schol.; Θ 346 Ο 368 ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες, Nic. μετὰ τὸ κεκλ. στικτέον· ἑτέραν γὰρ πεποίηκε περίοδον τὴν ἑξῆς, cf. etiam Κ 419; Μ 274 πρόσσω ἵεσθε καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε, Δ 312 εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς, Φ 307 Σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἀΰσας, h. VII 16 οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε (cod. D ἑτάροισι κέκλετο), Ζ 287 ἀμφιπόλοισι κέκλετο, paraphr. ἐνετέλλετο, ζ 71 δμώεσσιν ἐκέκλετο, υ 147 δμῳῇσιν ἐκέκλετο Εὐρύκλεια, cf. Duentz. h. l.; ξ 413 οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο ὑφορβός, Θ 184 Ψ 442 ἵπποισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε, h. Cer. 88 ἵπποισιν ἐκέκλετο equos hortabatur acclamando, Τ 399 Ψ 402 (σμερδαλέον) ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο, Ψ 371 κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος ἵπποις (C κέκλετο), paraphr. παρεκελεύοντο. 4) cum dat. c. infin., cf. Albrecht p. 26. a) cum inf. praes. Μ 467 κέκλετο Τρώεσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὅμιλον τεῖχος ὑπερβαίνειν ubi καθ' ὅμιλον ad κέκλ. pertinet; Κ 419 φυλασσέμεναι κέλονται ἀλλήλοις, schol. BLV τὸ μὴ μόνον ἰδίᾳ ἕκαστον ἀγρυπνεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀλλήλοις παρακελεύεσθαι, ἵνα ὁ τῷ ὕπνῳ νικώμενος ὑπὸ τοῦ πλησίον ἐγείρηται. b) cum infin. aor. Σ 343 ἑτάροισιν ἐκέκλετο Ἀχιλλεὺς στῆσαι τρίποδα, Χ 442 κέκλετο ἀμφιπόλοισι στῆσαι τρίποδα, η 335 κέκλετο Ἀρήτη ἀμφιπόλοισι θέμεναι καὶ ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' χλ. τ' ἐνθέμεναι, cf. schol. PQ et δ 296; v. l. μεγάροισι pro ἀμφιπόλοισι, cf. schol. HP; 418 υἱοῖσιν ἐκέκλετο δεῖπνον ἐφοπλίσσαι. 5) c. acc. et dat. c. infin. ρ 555 μεταλλῆσαί τί ἑ θυμὸς ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ, cod. M. pr. m. κήδε' ἅπερ πεπαθοίη 2. m. κε παθοίη, schol. M πεπαθοίῃ: γρ. πεποθυίῃ, schol. Q πεπαθοίης, Classen Beob. 1 „in dem Gefuehl des Dichters klingt bei dem θυμός ἑ κέλεται, die ihr Infin.-Object in μεταλλῆσαί τι vorausgenommen haben, eine ... Wirkung nach, wie bei den Ausdr. ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων od. ἐπὶ φρεσὶ θῆκε . . u. daher hat das Part., das ohnehin mehr geneigt ist, sich der allg. Richtung des Gedankens als dem gramm. Gesetze zu accommodiren, den von jenem Sinne geforderten Dat. angenommen", cf. pag. 1... Ameis app. h. l., Schneidewin ad Soph. Oed. ... 353, Eust. 1831, 61 ss.; Doederl. Gl. 2122 ... locum corruptum esse. 6) absolute. Η ... ἄλοχον οὔ φησιν δώσειν· ἦ μὴν Τρῶές γε κέλονται hortantur, schol. βούλεται λέγειν, Τρῶές γε μὴν ἔλωνται, Ψ 894 δόρυ πόρωμεν, εἰ ... γε σῷ θυμῷ ἐθέλεις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε hortor, suadeo, cf. Σ 254; ρ 400 δός· οὔ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἐγώ γε, ε 98 τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ, Λ 460 Ν 332 κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, paraphr. παρακελευόμενοι ... 175 αἶψα δ' ἰαίνετο κηρός, ἐπεὶ κέλετο ... γάλη ἴς ἠελίου τ' αὐγή coegit, Eust. 1707, ... τῶν ἐμῶν δηλαδὴ στιβαρῶν χειρῶν, ἢ ... τὸ πιέζειν, Duentz. expunxit v. 176. 7) ... praepos. ἐπί. Π 382 ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός (Vrat. κέλλετο) incitabat animus, paraphr. προεθυμεῖτο ἡ ψυχή, schol. V παρεκελεύετο κατὰ τοῦ Ἕκτορος ὁρμᾶν. 8) cum infin., ...

Albr. l. l. a) praesentis. *Α* 386 ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι, *η* 220 (γαστὴρ) μάλ' αἰεὶ ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν, cf. v. 217; *Ξ* 96 ὅς κέλεαι νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν, cf. v. 90; *Σ* 254 κέλομαι γὰρ ἐγώ γε ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν, cf. *Ψ* 894 *ρ* 400; *σ* 12 δή μοι ἐπιλλίζουσιν, ἑλκέμεναι δὲ κέλονται. b) cum inf. aor. *Ι* 171 φέρτε χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε hortamini ut faveant linguis, paraphr. κελεύσατε, *Μ* 235 ὅς κέλεαι Ζηνὸς λαθέσθαι βουλέων, *γ* 317 ἐς Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα ἐλθεῖν, schol. σημείωσαι ὅτι τὸ κέλομαι καὶ τὸ ἄνωγα λαμβάνονται ἐπὶ τοῦ παραινεῖν καὶ συμβουλεύειν, *η* 335 v. l. κέκλετο Ἀρήτη ἐν μεγάροισι (pro ἀμφιπόλοισι, cf. schol. HP) θέμεναι καὶ ἐμβαλέειν, στορέσαι τε, χλ. τ' ἐνθέμεναι, *ο* 16 ἤδη πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται γήμασθαι, cf. *β* 114. c) cum infin. aor. et praes. *Ο* 508 οὐ μὰν ἐς χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι. d) ellipsi omissus est infin. *β* 114 ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι τῷ ὅτεῴ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἁνδάνει αὐτῇ sc. γαμέεσθαι, cf. *ο* 16 et Krueger Spr. II 55, 4, 4. — Lob. Paralipp. 557 in h. XIX 33 maluit scribere κέλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθὼν νύμφῃ μιγῆναι pro codd. θάλε, cf. Baum. h. l. — ἀνακέλομαι, ἐπικέλομαι, sec. plurimos etiam βουκόλος, βουκολέω, βουκολίη, βουκόλιον, ἐπιβουκόλος, Βουκολίων, Βουκολίδης.

κεμάς (vox dubiae originis, sunt qui dictam existiment quasi κοιμάδα utpote κοιμωμένην ἐν σπηλαίῳ ut E. M. 503, 8, E. G. 314, 19, Phot., Zon. 1188, Suid., Anecd. Gr. ed. Bachm. 275, schol. B ad *Κ* 361; aliter iudicat Eust. 812, 9; cf. etiam Benfey WL. II 155, Doederl. Voc. Hom. Et.[2] 1835 p. 8; de subst. in ας terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 104) hinnulus cervi vel caprea, dama. *Κ* 361 ὡς ὅτε κύνε, εἰδότε θήρης, ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ χῶρον ἀν' ὑλήενθ', ὁ δέ τε προθέῃσι μεμηκώς (gramm. ὁ ad λαγωόν, sensu etiam ad κεμάδ' refertur), paraphr. δορκάδα, Ap. Soph. 97, 33 ὁ μὲν ἐλάφου γένος, οἱ δὲ δορκάδος, Hes. νεβρὸς ἔλαφος. τινὲς δὲ δορκάς, cf. schol. D, E. M. 503, l. 6, Eust. 811, 57; Eust. 711, 37 ἐλάφων τὰ μὲν νέα νεβροί, αἱ δὲ ἀρτίως ἐκ νεβρῶν ἐπ' ἐλάφους μεταβάλλουσαι καλοῦνται κεμάδες, cf. E. M. 503, 5 ss., E. G. 314, 17. (Apud Hes. etiam geminato μ). — Buchholtz hom. Real. I 2, p. 165, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 724 753.

κενε-αυχής (κενεός et αὐχέω, cf. L. Meyer in Kuhn Ztschr. VII 219 et Stolz die zusges. Nomina in d. Hom. Ged., Klagenfurt 1874 p. 40). vana, inania iactans. *Θ* 230 πῇ ἔβαν εὐχωλαί, ἅς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἠγοράασθε, schol. A εὐχετάασθε, Eust. 1198, 13 κενεαυχέας), paraphr. κενὰ καὶ μάταια καυχώμενοι, Hes. μάταια καυχώμενοι καὶ κενῶς αὐχοῦντες, cf. Eust. 710, 11 ss. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 722.

κενεός (ut κεινός pro attic. κενός, aeol. κέννος a stirpe κενϳο, skr. çûnja pro çvanja, rad. çvan tumescere; sunt qui ex κϝενεο-ς ortum esse demonstrent, v. s. κεινός; de ϳ quod in ε abiit v. Christ Lautl. 27 155, L. Meyer vgl. Gr. I 401 460, cf. Brugman in Curt. Stud. IV 150; de accentu v. Herod. ad *Σ* 538). Leguntur acc. sing. κενεόν, acc. pl. fem. κενεάς. vacuus, inanis. E. M. 503, 21 σημαίνει τὸν μάταιον καὶ κοῦφον, Hes. ἄπρακτον, μάταιον, cf. Suid., Anecd. Bachm. 275. 1) *κ* 42 οἴκαδε νισσόμεθα | κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες: α verbi νισσόμεθα productum esse, quod κεν. a duabus consonis (κϝ) incepisset, L. Meyer in Kuhn Ztschr. VII 219, vgl. Gr. I 79 dixit, sed ea explicatione non opus esse demonstraverunt O. Meyer quaest. hom. p. 123, Hartel hom. Stud. I 63, Christ Lautlehre p. 27 adn., Thiersch Gr. 147, 9, cf. etiam Spitzn. de versu her. p. 26, La Roche h. U. p. 65; cautissime iudicat Knoes de digamm. Hom., Ups. 1878, p. 287. — *χ* 249 Μέντωρ ἔβη κενέ' εὔγματα εἰπών ex coni. G. Hermanni Orph. p. 727 pro κενά, quod nullo alio loco apud Hom. legeretur; eum secuti sunt Bekk.[2] Ameis, Nauck, L. Meyer in Kuhn Ztschr. VII 219, placuit Duentzero. 2) Cum verbo νέεσθαι, ἰέναι iunctum significat incassum, infecta re. *Β* 298 αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι i. e. sine praeda, paraphr. κενὸν (ἄπρακτον) ἐπανελθεῖν, schol. BL ἀνιαρὸν ὑποστρέφειν ἄπρακτον. τὸ δὲ κενεὸν ἤτοι διὰ κενῆς πολεμήσαντα ἢ κενὸν λαφύρων. δέλεαρ δὲ τοῦ μένειν ὑποβάλλει αὐτοῖς λαφύρων ἐλπίδα, cf. Eust. 223, 39 ss.; cf. etiam *Δ* 181 et Naeg. adn.[3] p. 283. *ο* 214 οὐδέ ἕ φημι ἂψ ἰέναι κενεόν, nam te coget secum venire (v. l. οὐδέ σέ φημι, Eust. 1779, 10 ἤγουν μὴ ἔχοντα δῶρα). κενεών, κενεαυχής.

κενεών, ὁ (a κενεός, cf. Curt. Et.[5] 140, L. Meyer vgl. Gr. II 470, eund. in Kuhn Ztschr. VII 219, cf. etiam Knoes de dig. p. 287) proprie: spatium vacuum, ap. Hom.: pars inferior corporis quae est inter ossa coxarum et costas (ilia), sic dicta quod caret ossibus. E. M. 503, 28 ὁ κατὰ τὸν λαγόνα τόπος, ἡ λαπάρα· παρὰ τὸ κενὸς εἶναι ὀστέων, cf. Suid., Zon. 1183 1184, Phot., Or. 79, 17, Hes., Anecd. Bachm. 275, Eust. 224, 3. 423, 38. 547, 42; in schol. ABDL ad *Ε* 284 et apud Eust. 625, 17 additum est ὁ ὑπὸ τὰς πλευρὰς τόπος, E. G. 314, 33 τὸ κοῦφον. Legitur tantum acc. sing. κενεῶνα, omnibus locis post arsin 2. pedis (quater in Il., semel in Od.). *Ε* 284 βέβληαι κενεῶνα διαμπερές, paraphr. τὸν ὑπὸ τῆς πλευρᾶς (λαγόνος) τόπον, *Ε* 857 ἐπέρεισε δὲ Ἀθήνη νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην, schol. B κατὰ τὸ ἔσχατον τῆς λαγόνος ἤτοι τὸ ἐνδότατον, Did. κατὰ τὰ κοῖλα μέρη ἐζωννύοντο τὴν μίτραν, *Λ* 381 ὡς ὄφελόν τοι νείατον ἐς κ. βαλὼν ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι, *Π* 821 οὖτα δουρὶ νείατον ἐς κ., paraphr. εἰς τὸ ἔσχατον τῆς λαγόνος, *χ* 295 οὖτα δουρὶ μέσον κενεῶνα.

κενός (skr. çûnja pro çvanja, rad. kvan tumescere; sunt qui a duabus consonis incepisse putent, v. s. κεινός, correptum est pro κενεός, cf. Curt. Et. 556, Fritsch in Curt. Stud. VI 108) inanis. E. M. 503, 21 σημαίνει τὸν μάταιον καὶ κοῦφον, Hes. ἄπρακτον, μάταιον, cf. Suid., Zon. 1185. — *χ* 249 Μέντωρ ἔβη κενὰ εὔγματα εἰπών, Eust. 1925, 57 ἤγουν κενεαυχής, κενὰ καυχησάμενος ὡς εἰς βοήθειαν, cf. schol. H; tolli hiatum dixit „illicitum apud Hom." Savelsberg de dig. p. 37, quod vocis εὔγμα radix olim a dig. exorsa esset, sed de hiatu in caes. buc. v. Spitzn. de versu Gr. her. 145, Hoffmann quaest. hom. I p. 90. Cum adi. κενός nullo loco apud Hom. legeretur, Herm. Orph. p. 727 coniecit κενέ' εὔγματα, quem sunt secuti Bekk.[2], Am., Nauck, L. Meyer in Kuhn Ztschr. VII 219; placuit Duentzero; cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 745, adn. 343.

Κένταυρος (vox dubiae originis: sunt qui

originem ducant a *κεντέω* et *ταῦρος*, ita ut sit *ταυρελάτης* taurocenta, Eust. 102, 9 *κ. ἐκλήθησαν διότι ταύρους ἀγριανθέντας καὶ πολλὰ περὶ Θετταλίαν βλάπτοντας κατεκέντησαν*, cf. Eust. 527, 43, schol. Pind. p. 319 ed. Boeckh, Serv. Verg. Georg. 3, 115, Benfey WL. I 199, O. Mueller Archaeol. § 389, 1, Boettiger Vasengem. 3, 95, Doed. Gl. 188, sed cf. Welcker kl. Schr. III 17 s.; E. M. 503, 51 *ἀπὸ τοῦ τὸν πατέρα Κενταύρου κεντεῖν τὴν αὖραν*, cf. E. G. 314, 50 51 54, Eust. 102, 20, Schwenck Myth. I 412, Gerhard Myth. I 544; haud displicuit Pott in Kuhn Ztschr. VII 88; sed cf. Welcker III 11 18; Meiringio de verbis copul. ap. Hom., 1831 p. 12 veri similius videtur esse posteriorem partem terminationem quandam antiquam *αυρος*, ortam per dig. ex vulgari *αρος* = *κέντορες ἵππων*, quem Grashof Fuhrw., Duesseld. 1846 p. 6 adn. 4 ita sequitur ut a *κεντάω* ducat non usus auxilio dig., sim. Buttmann Mythol. II 221 adn., Welcker p. 3 19, cf. Duentz. ad *φ* 295; Christ Lautl. 278 ortum esse ex *Κεντ-αρϝος*, alteram vero partem respondere skr. arvan, nostr. „Renner" dixit; Kuhn in Ztschr. I 513—542 componit cum skr. ghandarva, quem secuti sunt L. Meyer vgl. Gr. I 272, Lottner in Kuhn Ztschr. VII 193, cf. Ebel ap. Kuhn V 392; sed v. Fick Spracheinh. 153 „diese Vergleichung ist abzuweisen, weil den Lautregeln widersprechend", cf. Pott ap. Kuhn VII 88; Preller Gr. Myth.³ II 16 adn. 1 „eher duerfte der Name ein bildlicher u. malerischer sein, *Κένταυρος* wie *Ἄναυρος* d. i. *χείμαῤῥος*, *Πληξαύρη* u. dgl."; Roediger ap. Kuhn XVIII 71 fortasse ad *καίνω* = *κτείνω* referendum esse censet; alii aliter conati sunt originem ducere, cf. Welcker III 18 19. — Legitur acc. sing. *κένταυρον* bis, plur. *-ων, οισι, ους*. Gens Thessaliae (cf. *B* 744, O. Mueller Orchom. 197, Bursian Geogr. v. Griechenl. I 45, Pott ap. Kuhn VII 89 s.), quae habitabat inter Pelion et Oetam (cf. schol. BL ad *A* 268, Eust. 102, 14). Primus Centaurus dicitur fuisse filius Ixionis et Nepheles, cf. schol. AD ad *A* 268 *Ἰξίων ὁ Φλεγύου παῖς . . . Ἥρας ἠράσθη. Ζεὺς δὲ βουλόμενος αὐτὸν δοκιμάσαι εἰ τῷ ὄντι τολμᾷ ποιῆσαι τοῦτο, νεφέλην ἀπεικάσας Ἥρᾳ παρέκλινεν αὐτῷ. ὁ δὲ μιγεὶς τῇ νεφέλῃ ὡςανεὶ τῇ Ἥρᾳ ἔσχε παῖδα Κένταυρον, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Κενταύρων γένος*, cf. Pind. Pyth. 2, 36 ss., Diod. 4, 69, schol. BL ad *A* 266, schol. V ad *φ* 303, E. M. 503, 50 ss., E. G. 314, 43 ss. 51 ss., Eust. 102, 16 ss. Fuit gens fera et rudis: Strab. VIII p. 439 *ἄγριόν τι φῦλον*, quam ob causam *κενταυρικῶς* idem est atque *ἀγροίκως, ἀκόσμως, ὑβριστικῶς, καὶ οἱ Κ. ὑβρισταί*, sec. Suid., sim. Phot., cf. etiam Preller Gr. Myth. II 17 adn. 4; dicuntur *A* 267 *κάρτιστοι*, 268 *φῆρες ὀρεσκῷοι*, *B* 743 *φῆρες λαχνήεντες*, cf. h. Merc. 224; Eust. 1910, 8 *θηριώδεις οἱ Κ.*, schol. BL ad *A* 266 *ἀσελγεῖς λίαν γεγόνασιν.* vino erat dedita (*φ* 295). Nominatim apud Hom. afferuntur duo Centauri: a) Chiron qui mirum in modum a ceteris Centauris differt. *Λ* 832 *μηροῦ ἔκταμ' ὀιστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα νίζ' ὕδατι, ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι, ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων*, cf. *Δ* 219; Ariston. (ut videtur, cf. Friedl. 204) *τὸ ὑπερθετικὸν κεῖται ἀντὶ ἀπολύτου· ἔστι δὲ ὁ μόνος ἐν Κενταύροις δίκαιος*, schol. AD ad *Δ* 219 *εὑρέτης ἰατρικῆς καὶ λυρικῆς, υἱὸς Κρόνου καὶ Φιλύρας, ἢ ὡς ἔνιοι Ποσειδῶνος*, cf. schol. BL ad *A* 266; fuisse dicitur dux Centaurorum: ep. 14, 17 *δεῦρο καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας κενταύρους, οἵ θ' Ἡρακλῆος χεῖρας φύγον, οἵ τ' ἀπόλοντο*, v. infra; de Chirone cf. Welcker kl. Schr. III 3 ss., Jacobi Myth. p. 532, Preller Gr. Myth. II, 16. b) Eurytion qui, cum Pirithous, rex Lapitharum uxorem duceret, cum ceteris Centauris ad nuptias vocatus facinus pessimum fecit: *φ* 295 *οἶνος καὶ κένταυρον, ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα, ἄασ' ἐν μεγάρῳ Πειριθόοιο ἐς Λαπίθας ἐλθόνθ'· ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ, μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριθόοιο*, schol. Q ad *φ* 298 *ἤθελ[ε] γὰρ συμμιγῆναι τῇ γυναικὶ τοῦ Πειρίθου.* Ind[e] ortum est bellum, quo Lapithae Centaurorum gentem deleverunt (v. schol. AD ad *A* 263, schol. V ad *φ* 295, Eust. 1909, 48 ss., Diod. 4, 70; Jacobi 533, Friedreich Realien 566, Preller II 18 s. cf. Eust. 103, 19): *φ* 303 *ἐξ οὗ κενταύροισι κα[ὶ] ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη*, recte Eust. 1910, 8 *ὅτ[ι] θηριώδεις οἱ Κ. οὓς καὶ φῆρας ὀρ. ἔφη* [...] *ποιητής, δηλοῦται κἀνταῦθα.* sim. iudicavit Vos[s] mythol. Briefe II 2. ed. Br. 71 p. 308 s., q[ui] Cent. nominat ‚haarige Bergungeheuer', Plew J. J. f. Ph. XIX 1873 p. 193 ss., qui impugnavi[t] Roscherum J. J. f. Ph. 1872 p. 421; respondi[t] Roscher J. J. 1873 p. 703—6; Welcker kl. Sch[r.] III 9 s.: „keinen Unbefangenen wird Voss ueber[-]reden, dass der V. an die menschl. K. denke[n] lasse. Verschiedenheit beider Ged. hinsichtl. ein[-]zelner Sagen darf nicht geleugnet werden . . der Kampf der K. in d. Il. mit den Lap. e[nt-]fernt sich nicht vom Natuerlichen", sed cf. Ple[w] l. l. (Duentz. v. 303 s. uncinis inclusit). Pirithou[s] eos qui supererant Centauros dimisit: *B* 744 [...] *ἐκ Πηλίου ὦσε καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσεν*, cf. Stra[b.] VIII 434 et Preller p. 19; Diod. 4, 70 vero d[icit] *τοὺς ὑπολειφθέντας φυγεῖν εἰς Φενεὸν τ[ῆς] Ἀρκαδίας, τινὰς δὲ εἰς Μαλέαν ἐκπεσόντ[ας] ἐνταῦθα κατοικῆσαι*, cf. schol. AD ad *A* 2[..] Ne unum quidem in Il. et Od. est vestigiu[m] poetam biformes Centauros cogitasse; po[ste]rioribus demum temporibus finguntur fuisse [...] homine et equo mixti (Pind. Pyth. 2, 85, [...] Galen. de us. part. 3, 1): Eust. 102, 15 ss. *ἐ[νο]μίσθησαν σύνθετοι ἐξ ἵππων καὶ ἀνδρῶν, διό [...] ἁρματηλατεῖν ἀφέντες κελητίζειν ἐπετηδε[ύ]σαντο ἤγουν ἀζεύκτοις ἵπποις ἐποχεῖσθαι κ[αὶ] ἁρπάζοντες, εἶτα φεύγοντες καὶ κατὰ νώτ[α] βλεπόμενοι ἐφάνταζον τοὺς πολλοὺς ὡς [...] ἡμισείας εἰσὶν ἄνθρωποι ἐγκεκεντρισμένοι [ἵπ]ποις, καὶ ἡ φαντασία τὸν μῦθον ἀστείως [...] ἔπλασε.* In Il. et Od. ne uno quidem loco ex[pli]catur Centaurorum gentem equestrem fuis[se] cf. Grashof, Fuhrwerk p. 4 adn. 2; Buttm[ann] Mythol. II 221 adn.: „die Doppelgestalt der [...] ist erst allmaehlich in die Fabel gekommen", [...] Voss myth. Br. II 311, O. Mueller Orchom. 1[..] Friedreich Real. 57, Plew p. 194 s., aliter iu[di]cant Roscher l. l. et Preller II 16: ‚auch Chi[ron] ist Kentaur, also halb Ross u. halb Men[sch] (*διφυής*), wie alle uebrigen' (?). — In epigr. [se]mel mentio fit Centaurorum: 14, 17 *Χείρων ἀγέ[τω] πολέας κενταύρους, οἵ θ' Ἡρακλῆος χεῖρας [φύ]γον, οἵ τ' ἀπόλοντο.* de eorum certamini[bus] cum Hercule v. Apoll. 2, 5, 4, Diod. 4, 12, Jac[obi] 533, Voss myth. Br. II 310, Preller II 194; sch[ol.] BL ad *A* 266 *ἐκ Φλόης αὐτοὺς Ἡρακλῆς ἐδίωξ[ε] εἶτα ἧκον εἰς τὸ Πήλιον.* Ficti esse viden[tu]r non humana figura: h. Merc. 224 (qui locus [non] caret suspicione) *βήματα οὔτ' ἀνδρὸς τ[...]*

γίνεται ουτε γυναικός, οὔτε λύκων οὔτ' ἄρκτων οὔτε λεόντων· οὔτε τι κένταυρον λασιαύχενα (Schneidew. coni., Barnes. κενταύρου λασιαύχενος pro codd. κεν ταύρου, quod Matth. servavit, qui generaliter dictum accipit: non puto esse haec taurina vestigia i. e. hanc pedum taurinorum formam) ἔλπομαι εἶναι (in marg. cod. L pro ceterorum ἔστιν ὁμοῖα), cf. Voss myth. Br. II 311, Plew p. 195 adn. — Preller II 15 ss. censet Centauros fuisse daemones silvarum montiumque, Steinthal „die Daemonen des quellenden, fluthenden Waldgebirges", cf. Klausen Aeneas u. die Penaten I 496 s., Pott in Kuhn Ztschr. VII 94; Roscher J. J. 1872, 421 ss. „die Personificationen wilder, von hohen Waldgeb. niederstroemender Baeche, welche Baeume u. Felstruemmer mit sich fortreissen u. die Fluren verwuesten", cui adversatus est Plew J. J. 1873 p. 193 ss.; respondit Roscher p. 703—6; Welcker kl. Schr. III 18 „der symbol. Sinn ueberhaupt scheint hier offenbar das Spaetere".

κεντέω (a rad. kant, knat ferire, tundere, pungere, skr. knath, çnath, an. hnjodh-a: Fick Woerterb. 31, Spracheinh. 118; L. Meyer vgl. Gr. I 408 rad. skan, ksan fodere, laedere esse dicit, sed cf. Pott in Kuhn Ztschr. VII 88; etiam Goebel Lex. I 337 a duabus consonis incepisse putat, cf. Benfey WL. I 199; Doed. Gl. 187 ad primitivum κένω refert, cf. etiam Lob. Rhem. 98; de verbis in εω terminantibus hom. v. L. Meyer vgl. Gr. II 31). Legitur tantum infin. (pro imper.) aor. κένσαι (cf. E. M. 506, 55, E. G. 317, 32) pro κέντσαι, cf. Fick Woerterb. 31, Spracheinh. 18; de νς quas consonantes coniunctas raro integras reliquerunt Graeci v. Brugman in Curt. Stud. IV 76. pungo, stimulo. Ψ 337 τὸν δεξιὸν ἵππον κένσαι ὁμοκλήσας, schol. B et paraphr. interpr. κεντρίσαι, Hes. κεντρίσαι, κτίσαι, κελεῦσαι, Eust. 627, 17 κεντῆσαι, Suid. πλῆξαι. — Friedl. 2 hom. Woerterverz. 732 78. — κέντωρ, κέντρον, κένταυρος, κεντρηνεκής, κεστός, κοντός.

κεντρ-ηνεκ-ής (a κέντρον et rad. ἐνεκ: schol. ad Ε 752, Eust. 604, 18; Am., Duentz. = φέρων τὸ κέντρον, Curt. Et.[5] 288, Berch Compos. Nom. 18, Heerdegen de nom. compos. 1868 p. 36, Weissenborn de adi. compos. hom. 51, cf. 22 32, Schulz die zus.ges. Nomina 1874 p. 21 33 38: sensu pass. = κέντρῳ φερόμενος; Meiring de verbis comp. apud Hom. II 1835 p. 21 de equo qui stimulo incitatus) currit (φέρομαι = curro); Doederl. (ed. ad Ε 752: stimulo tactos, pro κεντρανηκέας, εἰς οὓς τὸ κέντρον ἀνήκει, cf. eiusd. Gl. ss. 2093) stimulo agitatus, stimulatus. Tantum acc. plur. -κέας et tantum in Il. — Ε 752 396 δι' αὐτάων (πυλάων) κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους, paraphr. τοῖς κέντροις (ἤγουν ταῖς μάστιξιν) ἐλαυνομένους et κεντριζομένους, E. M. 503, 41 τοῖς κέντροις (ὅ ἐστι ταῖς μάστιξιν) ... ὄντας· παρὰ τὸ συνεχῶς καὶ διηνεκῶς κεντρίζεσθαι, cf. Ap. Soph. 97, 34, Or. 80, 9, Zon. 10; schol. B ad Ε 752 τοὺς οὕτω φέροντας ...τοὺς καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὡς ὑπὸ κέντρου ...στιζομένους, Suid. ὁ κέντρῳ πλησσόμενος, Eust. 719, 40 διὰ κέντρων ταχύνοντες τὸν δρόμον, 811, 39 εὐπειθὴς κέντροις, cf. Hes., Eust. ..., 16; (de α in εας producto, quod ἔχω a li... spiranti incohavit, v. Hartel hom. Stud. I ..., O. Meyer quaest. hom. 40, La Roche h. U. ..., Knoes de dig. hom. 31; cf. etiam Hoffm. ...t. hom. I 103, Herm. Orph. 707, Spitzn. de versu her. 36). — Friedl. 2 hom. Woerterverz. 721 778, Guenther Viehzucht bei Hom. 33 35, cf. Schuster über die krit. Benutzung hom. Adi., Clausthal 1859 p. 18.

κέν-τρο-ν (κεντέω, pro κεντ-τρον sec. Fick Woerterb. 31, Spracheinh. 118, pro κεντη-τρο-ν idem dicit in Kuhnii Ztschr. XXII 99, cf. Benfey WL. I 199, Doed. Gl. 188, L. Meyer vgl. Gr. I 408, eundem ap. Kuhn VI 427, Curt. Stud. V 190 VII 379; de subst. in τρον exeuntibus v. E. M. 568, 48, Woerner subst. hom. 43, L. Meyer vgl. Gr. II 354; veteres grammatici derivant a κέντω E. G. 314, 58 aut κεντέω E. M. 325, 35, E. G. 269, 34, Eust. 1308, 57) stimulus (flagelli). Non legitur nisi in Il., tantum gen. κέντροιο et dat. κέντρῳ. Ψ 387 ἵπποι ἐβλάφθησαν ἄνευ κέντροιο θέοντες, cf. v. 384 ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινήν et v. 390, paraphr. χωρὶς μάστιγος. Ψ 430 πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε κέντρῳ ἐπισπέρχων, paraphr. τῇ μάστιγι ἐπισπεύδων, Eust. 1308, 57 κέντρον ᾧ σπέρχονται ἵπποι, ἡ μάστιξ . . . ἱμάσθλη. δοκεῖ δὲ κέντρον εἶναι ἄλλως καὶ τὸ ἁπλῶς κεντοῦν, ὡς τὸ βούκεντρον καὶ τὸ περὶ πτέρναν σιδήριον, ᾧ νύσσονται ἵπποι, Eust. 1309, 2 κυρίως κ. τὸ στίζον ἐστί· διὸ καὶ ταὐτὸν παρ' Ὁμήρῳ κέντρον καὶ μάστιξ, cf. 1564, 63; Hes. δόρυ, μάστιξ, Suid. τὰ τῶν ἵππων πλῆκτρα. — Friedl. 2 hom. Woerterverz. 732 778, Guenther Viehzucht bei Hom. 35. — κεντρηνεκής.

κέν-τωρ (κεντέω, pro κεντ-τωρ sec. Fick Woerterb. 31, Spracheinh. 118, pro κεντη-τωρ idem dicit in Kuhnii Ztschr. XXII 99, cf. Benfey WL. I 199, Doederl. Gl. 188, L. Meyer vgl. Gr. I 408; veteres grammatici derivant a κέντω E. M. 506, 54, E. G. 317, 30, a κεντέω Eust. 1308, 57; posse referri ad primitivum κένω dicit Lob. Rhem. 98; de subst. in τωρ terminantibus v. Woerner subst. hom. 47, L. Meyer vgl. Gr. II 340) stimulator (equorum) = πλήξιππος. Non legitur nisi in Il., tantum nom. pl. κέντορες, in quinto pede versus. Δ 391 Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων, paraphr. οἱ κεντοῦντες τοὺς ἵππους, schol. V ἔνθεν καὶ εὐάρματον (pro εὐάρμοστον) τὴν Θήβην φησὶν ὁ Πίνδαρος. Ε 102 ὄρνυσθε Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων, paraphr. ἱππικοί. Eust. 487, 38 κ. ἵππων οὐ μόνον οἱ εὖ πωλοδαμνοῦντες, ἀλλὰ καὶ οἱ τεχνικῶς ἡνιοχοῦντες, ὁποῖον ἐν Ὀδ. τὸ νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, addit 1308, 57 ἤγουν μάστιγα, Eust. 527, 42 κ. ἵππων ταὐτόν ἐστι τῷ ἐλατῆρες ἢ ἱππόδαμοι, Hes. κεντρισταὶ ἐν τῷ ἐλαύνειν, ἐλατῆρες, ἡνίοχος, cf. Suid. — Friedl. 2 hom. Woerterverz. 778, Guenther Viehzucht bei Hom. 36.

κέπαρνον legitur ι 391 in cod. Q pro σκέπαρνον, q. v.

κεραΐζω (a rad. skar abscindere, laedere, graece κερ, confertur cum κείρω: Curt. Et.[5] 141, Corssen Ausspr., Voc. d. lat. Spr.[2] I 403 s. 521, L. Meyer vgl. Gr. I 349, cf. Benfey WL. I 201 II 175; recte Duentz. in Kuhnii Ztschr. XII 21 ad subst. quoddam κέρας refert, sed dubitat num sit idem atque illud quod significat cornu, ita ut proprie de tauro dicatur qui incursat infestis cornibus et contundit; eadem interpretatione utuntur veterum grammaticorum plurimi: Eust. 1608, 35 κυρίως ἐπὶ φθορᾶς τῆς ἐκ τῶν ζώων κερασφόρων λέγεται, Ap. Soph. 98, 6 κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν τοῖς κέρασι ζώων ἀμυνομένων τοὺς ἐπιόντας, cf. E. M. 504, 6 et 39,

E. G. 315, 26 44, schol. V ad *Π* 752, schol. B ad *Χ* 63, Eust. 1084, 63. 1257, 5. 582, 19 ubi addit *ἢ ἀπὸ τοῦ κείρειν*, cf. 364, 24; aliter interpr. E. M. 504. 6 *ἢ παρὰ τὴν κῆρα τὸν θάνατον*, cf. E. G. 315, 47. 316, 11; Doederl. Gl. 596 et ed. ad *Φ* 128 putat ex *κειράζειν* metathesi vocalis *ι* ortum esse; Woerner subst. hom. index 37 haud scit an factum sit ex *κεραϝίζω*; de verbis in *ιζω* terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 53) Act. praes. inf. *κεραϊζέμεν* *Π* 830 *θ* 516, part. *-ζων* *Π* 752 *Φ* 129, impf. *κεράϊζε* *Β* 861, 3 du. *κεραΐζετον* *Ε* 557. Pass. praes. part. *κεραϊζομένην* *Ω* 245, *-μένους* *Χ* 63. Legitur semel in Od., septies in Il., nusquam in hymnis. — 1) de inanimantibus: funditus everto, destruo, populor, vasto. 2) de animantibus: trucido. E. M. 504, 6 *τὸ πορθεῖν, καὶ κενοῦν, καὶ διαφθείρειν*, E. G. 315, 26 *διαφθείρειν, ἀφανίζειν*, Suid., Phot., Anecd. ed. Bachmann 275, 26 *πορθεῖ, ἀναιρεῖ, διαρπάζει*, cf. Zon. 1196, Hes., E. G. 315, 48. 316, 11, Ap. Soph. 98, 6, Eust. 364, 24 ss. 1085, 1. 1257, 5. 1) *Π* 830 *ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμήν*, paraphr. *ἐκπορθεῖν*, de infin. praes. v. Faesi et Duentz. h. l.; Bekk. et Nauck scripserunt *κεραϊξέμεν*. *Ω* 245 *ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε ἰδεῖν*, *θ* 516 *ἄλλον ἄλλῃ ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν*, schol. Q *πορθοῦντα καὶ διαφθείραντα*, Eust. 1608, 36 *ἐπὶ πολιορκίας καὶ λείας πολεμικῆς*. *Ε* 557 *τὼ (λέοντε) σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον*, paraphr. *ἐπόρθουν*, *Π* 752 *ὅς τε (λέων) σταθμοὺς κεραΐζων ἔβλητο πρὸς στῆθος*, Friedlaender hom. Gleichn. I 34 expunxit vv. 752—4; *Χ* 63 *υἱάς τ' ὀλλυμένους ἑλκηθείσας τε θύγατρας καὶ θαλάμους κεραϊζομένους*, Ap. Soph. 98, 7 *τίθεται κ. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπορθουμένου*, Eust. 1257, 5 *φθορὰν ἁπλῶς καὶ βλάβην δηλοῖ*. 2) *Β* 861 *ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους* (v. l. *κεραΐζετο ἄλλους*), paraphr. *ἀνῄρει*, Ap. Soph. 98, 6 *διέφθειρε*, Eust. 364, 24 *ἀντὶ τοῦ ἔκειρε δίκην ληίου τινός*, Ariston. *ἀθετοῦνται ἀμφότεροι* (860 s.). *Φ* 129 Achilles Troianos persequens in Xanthum compulsos adloquitur: *φθείρεσθ', εἰς ὅ κεν ἄστυ κιχείομεν, ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων*, paraphr. *διακόπτων*: partic. cum *κιχείομεν* iungenda sunt, non cum *φθείρεσθε*. H. Koch delevit versus 126—9, sed v. Faesi h. l. — Friedl. 2 hom. Woerterverz. 803. — *κεραϊστής*, [*κεραΐδες*].

κεραίρω i. q. *κεραίω, κεράω, κεράννυμι* (q. v.): misceo. *Ι* 203 v. l. *ζωρότερον κέραιρε* (pro *κέραιε*), cf. La Roche h. l.; Eust. 746, 48 *ἰστέον ὅτι τῶν τινα ἀντιγράφων τὸ κέραιε κέραιρε φασίν, ὀλίγα μέντοι καὶ οὐδὲ τὰ ἀκριβέστερα*, schol. A *κέραιε χωρὶς τοῦ ρ* (sc. *Ἀρίσταρχος*). *μέμνηται καὶ Ἡρωδιανός*, schol. L *δίχα τοῦ ρ Ἀριστοφάνης*, cf. La Roche h. T. 128 s. — Hes. *κέρασον*, E. M. 504, 36, E. G. 315, 31, Zon. 1197 *κίρνα*, cf. Suid.

κεραΐς, -ίδος (*κεραΐζω*) vastatrix. Peculiariter quidam *κεραΐς* esse voluerunt vermem qui ligna et alia delet: *φ* 395 v. l. *τόξον ἐνώμα πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, μὴ κεραΐδες* (pro *κέρα ἶπες*) *ἔδοιεν*, Eust. 1913, 58 *ἄλλοι κεραΐδες ὡς ἀπὸ τοῦ κεραΐζειν, ἵνα δηλοῖ τὰς τῶν τόξων φθαρτικάς*. Alii vero coniunctim scripserunt *κεραῖπες* a *κεραΐψ* (*κέρας* et *ἴπτομαι*): vermis qui comedit cornua, cf. Eust. 1913, 57 *τινὲς δὲ ὑφὲν κεραῖπες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς κέρασιν ἶπες πρὸς διαστολὴν τῶν ἐν φυτοῖς .. εκτείνεται δὲ ἡ ἄρχουσα τοῦ ἶπες, διὸ καὶ περισπᾶται*, cf. Lobeck Paralipp. 370.

κεραϊστής (*κεραΐζω*) vastator, latro. Tantum h. Merc. 336 *παῖδά τιν' εὗρον τόνδε διαπρύσιον κεραϊστήν | Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι* latronem omnia perforantem, cf. Baum. h. l. — Greve de hymno in Merc. hom., Monast. 1867 p. 88.

κεραίω (videtur ortum esse ex *κερασjω*: Leskien in Curt. Stud. II 112; Curt. in Stud. III 191: „es hindert uns nichts das *ι* ebenso aufzufassen wie in *δαίω* = skr. dajê (Et. 216)“, cf. Curt. Verb. I 167 297 335, E. M. 566, 3, E. G. 370, 37, Lob. Rhem. 194) misceo. *Ι* 203 *ζωρότερον δὲ κέραιε* (v. l. *κέραιρε*), paraphr. *κίρνα* de hoc loco v. s. *κεράννυμι*. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 723.

κεραμεύς (*κέραμος*, cf. E. M. 504, 12, Phot. Lex. Seg. 271, 14, L. Meyer vgl. Gr. II 256 Woerner subst. hom. 48) figulus. Leguntur formae: *κεραμεύς, ῆες, έων*. Est semel in Il., nusquam in Od. et hymnis, bis in epigr. *Σ* 601 *ὡς ὅτε τις τροχὸν ἐζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, α[i] κε θέῃσιν*, ep. 14, 1 *ὦ κεραμῆες*, ep. 14, 1[…] *κεραμέων* (syniz.) *μέγα κωκυσάντων*. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 729 750, Riedenauer Handwerk u. Handwerker in den hom. Zeiten Erlangen 1873 p. 7 141 ss.

κεραμήιος (ion. pro *κεράμειος*, a *κέραμο[ς]* cf. L. Meyer vgl. Gr. II 462) fictilis. ep. 14, 1[…] *πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς (καμίνου) κεραμήια λεπ[τὰ]* *ποιοῦσα*, cf. E. G. 315, 21, Suid.

κέραμος (Curtio Et. 141 verisimile videtur cohaerere *κ.* cum rad. sanscr. çrâ coquere, c[f.] Verbum d. gr. Spr. I 167 174; sim. iudicat Benfey WL II 177, L. Meyer vgl. Gr. I 3[…] II 299; E. M. 504, 12 *παρὰ τὴν ἔραν*, cf. E. G. 315, 15, Or. 80, 15; de subst. in *μος* exeuntib[us] v. L. Meyer II 299, Woerner subst. hom. […] Legitur tantum in Il., dat. sing. *κεράμῳ*, ge[n.] pl. *κεράμων*. terra coctilis, deinde: vas fictile sensu latiore: vas cuiusque generis. Pollux 7, 1[…] *κέραμος πᾶσα ἡ τῶν κεραμέων ἀγγείων […]* Phot. *οἱ μὲν τὰ κεράμια, οἱ δὲ τὰς ὀπτ[ὰς]* *πλίνθους*, Hes. *πίθος καὶ πᾶν ὄστρακον*, […] Lex. Seg. 47, 19. 271, 14. *Ι* 469 *πολλὸν δ' […]* *κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος*, paraph[r.] *ἐκ τῶν πίθων*, Eust. 764, 18 *ἢ λάγυνος ἢ […]θος*, servabant enim veteres vinum in mag[nis] vasis fictilibus, quorum inferior pars in sol[um] plerumque infodiebatur, cf. *β* 340 *ψ* 305. […] pro carcere: *Ε* 387 *χαλκέῳ ἐν κεράμῳ δέδε[το]* *τρισκαίδεκα μῆνας* (*Ἄρης*) in dolio vinctus er[at] ut enim Eurystheus, cum timeret Herculem, dolium se abdidit, ita etiam Mars in ea custo[dia] haberi potuit; atque etiam nunc Cypri esse […] magna dolia observavit Ameis lapidea, quor[um] inferior pars in solum esset infossa; addit P[rel]ler Gr. Myth. I[3] 81 adn. 4: „es scheint aber […] Fruchtbehaelter gemeint zu sein u. im Kl[…] dasselbe was im Grossen die *χάλκεοι οὐδοί* […] *θησαυροί* waren, ein *σιρός*, welches W. bei […] durch *πίθος* u. durch *δεσμωτήριον* erkl. w[…] weil solche Behaelter gelegentlich als Gefä[ng]nisse benutzt wurden“; cf. etiam Ameis app. […] Itaque *κέραμον* veteres h. l. alii *πίθος*, […] *δεσμωτήριον* interpretati sunt: paraphr. […] *δηρῷ πίθῳ*, Ap. Soph. 98, 4 *οὐχ ὡς κατὰ […]πρίους, τῷ δεσμωτηρίῳ· καὶ γὰρ ἐν ἄλλ[…]* laudat *Ι* 469; Eust. 1363, 38 *χάλκ. κέραμο[ς]* *ἐστι πίθον, εἰς δεσμὸν τεχνάζεται Ἄρεος*, 76[…]

ἡ λάγυνος ἢ πίθος, ὡς καὶ Ε 387, schol. D ἀγγείῳ, πίθῳ, ἢ δεσμωτηρίῳ· οἱ γὰρ Κύπριοι τὸ δεσμωτήριον κέραμον καλοῦσιν, Eust. 560, 2 ἤγουν ἀγγείῳ, οἷον πίθῳ. ἄλλοι δέ φασι δεσμωτηρίῳ στερρῷ („quale fuerunt Lautumiae apud Syracusanos" Damm adiungit) λέγοντες Κυπρίους κ. καλεῖν τὸ δεσμωτήριον, cf. E. M. 98, 31; Hes. καὶ δεσμωτήριον, καὶ ὀχύρωμα. Addit Eust. 560, 4 οἱ δὲ πόλιν Καρίας (cf. Strab. XIV 656) φασὶ τὸν Κέραμον, χάλκεον οἷον δοκοῦσαν καὶ τροπικῶς λεχθεῖσαν διὰ τὸ στερρὸν τοῦ τειχίσματος, cf. Hes.; E. G. 315, 18 δεσμωτ. παρὰ τοῖς γλωσσογράφοις· παρὰ Κυπρίοις τὸ ἀγγεῖον· παρὰ δὲ Ἀριστάρχῳ ὁ πίθος. — Riedenauer Handwerk in d. hom. Zeiten 141 ss. 215 s., Buechsenschuetz Hauptstaetten des Gewerbfleisses im klass. Alterth., Lpz. 1869 p. 11, Friedreich Realien p. 297, Buchholtz hom. Real. II 297. — κεραμεύς, κεραμήιος.

κεράννυμι (rad. κρα miscere, karamba-s mixtus: Curt. Et. 141, CorssenAusspr., Voc. d. lat. Spr. I 443, cf. Siegismund in Curt. Stud. V 201; Fick Woerterb. 204 deducit a rad. skar coll. skr. samkirati miscere, asamprakîrna merus, cui nihil est admistum, cf. Fick Spracheinh. 69, L. Meyer in Kuhn Ztschr. VIII 263 s.; conferunt rad. skr. çri miscere, coquere: Schweizer-Sidler ap. Kuhn II 71, L. Meyer ap. Kuhn XXII 544, Benfey WL. II 171; cf. etiam Sonne ap. Kuhn XV 372, Curt. Verb. I 167 174; ortum est ex κεράσνυμι, cf. Kuhn in Ztschr. II 469, L. Meyer vgl. Gr. II 66, Leskien in Curt. Stud. II 108 ss., Schoenberg griech. Compos. 16, sed cf. Curt. Erl. z. gr. Gr. 113; a κέρας cornu duxerunt: E. M. 504, 30 ss. ἀπὸ παλαιοῦ ἔθους· πάλαι γὰρ ἐχρῶντο κέρατι ἀντὶ πρόχοου. οὕτω Πείσανδρος . . . πρὸ γὰρ τοῦ εὑρεθῆναι τὴν τῶν ποτηρίων χρῆσιν ἐν τοῖς κέρασιν ἔπινον, cf. 504, 25, E. G. 315, 33 56 62, schol. BEQ ad ε 93, schol. ABD et L ad Θ 189, Eust. 421, 22. 707, 45. 917, 56. 1525, 41, Athen. XI p. 476 A; ab eadem radice duxit Grimm Gesch. d. deutschen Spr. 3. ed. p. 280 (399), sed cf. Leskien 112, Schweizer-Sidler l. l.). Praes. et impf. verbi κεράννυμι nusquam apud Hom. inveniuntur, pro iis utitur poeta κεράω, κεραίω, κιρνάω, κίρνημι, cf. Lobeck Rhem. 193, Fritzsche in Curt. Stud. VII 388, Doederl. Gl. 1066, Leskien p. 115, Curtius Verb. I 167. Act. aor. κέρασσε(ν) γ 390 (sec. alios in tmesi) ε 93, part. κεράσασα κ 362; [ἐπικρῆσαι η 164]; a κεραίω praes. imper. κέραιε Ι 203; a κεράω part. κερῶντας ω 364. [de impf. ἐκίρνα η 182 κ 356 ... 53 et κίρνη ξ 78 π 52 et de part. praes. κιρνάς π 14 v. s. κιρνάω et κίρνημι]. Med. aor. κεράσσατο γ 393 σ 423, part. κερασσάμενος η 179 ν 50, praes. coni. κέρωνται (tanquam a praes. κέραμαι, ut δύνωμαι coni. verbi δύναμαι) Δ 260 habent omnes libri, schol. L οὐκ ... περισπωμένου ἐνεστῶτος, ἀλλ' ἐκ βαρυτόνου τοῦ κέρω, ὅπερ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ῥαδίως, sim. Eust. 470, 10; probaverunt Buttm. Gr. II 215 Lob., Krueger Spr. II 39, Curt. Schulgramm. 312, Di. 16, Curt. Verbum I 174 II 66. Benfey WL. II 171, Doederl. Gl. 1065, Leskien in Curt. Stud. II 112, Thiersch Gr. § 129, 34 ..., 75 (qui putat coni. aor. esse κ., ind. vero κερόμην), plurimi editores, cf. etiam Goettling Accent 81; κερῶνται (a κεράω) scripserunt Hes., Bekk.², Am., Nauck, Kuehner ausf. Gr. I p. 845, Friedlaender hom. Gleichn. I 23, cf. Lobeck Rhem. 132; a κεράω: praes. imp. κεράασθε γ 332, impf. κερῶντο ο 500, κερόωντο θ 470 υ 253 (sec. alios in tmesi). Pass. perf. κεκράανται δ 616 ο 116, plusqu. κεκράαντο (sec. alios hae formae sunt in tmesi) δ 132; plurimi has formas ducunt a verbo κραίνω, sed schol. HQ ad δ 132 ἀντὶ τοῦ ἀπήρτιστο ἢ κεκέραστο, Eust. 1487, 60 ἀπήρτιστο καὶ τετελείωτο. ἐκ τοῦ κραιαίνω. ἢ ἐκέκρατο. Duxisse a κεράννυμι recte videntur etiam Thiersch Gr. 232, 75, Damm p. 418, Cobet Var. lect. p. 227 („neque κραίνειν de huiusmodi opificio dici potuit, neque haec significatio locis poetae apta est. Requiritur ἥρμοσται, ἥρμοστο. Glossa Hesychii κέκρηται, ἥρμοσται facit ut credam κεκράανται idem esse atque κέκρανται a κεράννυμι"), quem secutus est Ameis (q. v.); plusqu. etiam κέκρητο γ 266 v. l. Legitur bis in Il. (κέραιε, κέρωνται), nusquam in hymnis, saepe in Od. — misceo, tempero. Suid., Zon. 1196, Hes. κιρνᾶν, idem interpr. κεράσαι· μῖξαι, ἑνῶσαι, συνάψαι, cf. Plut. Sympos. 8, 6, 5; Doederl. Gl. 1065: „wenn μιγνύναι eine zufaellige, natuerliche Vermengung bez., mit dem Nebenbegr. der Unordnung, conturbatio, so ist κέρασθαι eine beabsichtigte, kunstmaessige Mischung mit d. Nebenbegr. der Verbesserung, temperatio". 1) Act. ω 364 εὗρον κερῶντας αἴθοπα οἶνον, vinum enim apud Hom. aqua mistum bibebatur; de vini temperatione v. Brosin de coenis hom., Berol. 1861 p. 46 ss.; Eust. 917, 56 (ἐκ κέρατος) τὸ μῖξαι οἶνον ὕδατι κεράσαι φαμέν. minus recte Eust. 1964, 38 τουτέστιν ἐμβάλλοντας εἰς κρατῆρας· οὔ πω γὰρ ἄλλως ἦν οὐδεὶς ὁ πίνων, ὡς νοηθῆναι νῦν κερᾶν τὸ διδόναι πιεῖν. ε 93 κέρασσε νέκταρ ἐρυθρόν (v. l. κέρασε), schol. BEQ ἀντὶ τοῦ ἔχεεν. οὐ γὰρ κιρνᾶται τὸ νέκταρ. εἰ μηδὲν ἄλλο πίνουσιν οἱ θεοὶ ἢ νέκταρ, πῶς ἡ Καλυψὼ αὐτὸ κιρνᾷ ὕδατι; ἔστιν οὖν ψιλῶς ἀντὶ τοῦ ἐνέχεεν ἀπὸ τῆς ἀρχαίας συνηθείας. εἰς κέρας γὰρ ἐγχέοντες ἔπινον. ἢ ὅτι τὸ κέρασε κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ὡς ὁ Πορφύριος λέγει, οὐ μόνον δηλοῖ τὸ μῖξαι ἄλλῳ ὑγρῷ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγχέαι ψιλῶς, sim. schol. T, Eust. 1525, 39, E. M. 504, 29. 537, 44, E. G. 315, 56; recte Brosin p. 48 „ex eo more, quo diis humana tribuuntur, eos etiam nectar miscentes Homerus inducit; namque κεράσαι de vino infundendo accipere contra poetae usum dicendi esset." γ 390 τοῖς ἐλθοῦσιν ἀνὰ (adv.) κρητῆρα κέρασσεν οἴνου (potest etiam tmesis statui), admiscuit, admisceri iussit (liess anmischen) vinum aquae; aliter: schol. B ἤτοι ἐκ δευτέρου ἐκέρασεν. ἐκέρασε γὰρ ἤδη αὐτοῖς καὶ πρῶτον, Eust. 1473, 54 ἀντὶ τοῦ ἀνεκέρασε κρατῆρα σπονδῆς, ἤτοι δὶς ἐκέρασεν. ἐκεράσθη γὰρ καὶ πρὸ βραχέων ὅτε τὰς γλώσσας ταμόντες ἔκαυσαν. Τὸ δὲ κέρασε κατωτέρω (393) κεράσατο λέγει. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ στῆσε κρατῆρα καὶ στήσατο, cf. Am. adn. et app. h. l.; Ι 203 ζωρότερον κέραιε, paraphr. κίρνα, v. l. est κέραιρε, cf. La Roche h. l.; Eust. 746, 48 ἰστέον ὅτι τῶν τινα ἀντιγράφων τὸ κέραιε κέραιρε φασίν, ὀλίγα μέντοι καὶ οὐδὲ τὰ ἀκριβέστερα, schol. A κέραιε χωρὶς τοῦ ρ (sc. Ἀρίσταρχος). μέμνηται καὶ Ἡρωδιανός, schol. L δίχα τοῦ ρ Ἀριστοφάνης, cf. La Roche h. T. 128 s., Leskien in Curt. Stud. II 112; cf. etiam Spitzn. h. l. et Doederl. Gl. 1065. κ 362 λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο, θυμῆρες κεράσασα, postquam cum aqua frigida, quae erat in alveo, fervidam miscuit et temperavit, cf. τ 387 s. 2) Med. mihi misceo,

mihi tempero. γ 332 τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον, ϑ 470 κερόωντό τε οἶνον, ο 500 κερῶντό τε αἴθοπα οἶνον (κέρωντό τε A), Δ 260 ὅτε οἶνον ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται (v. l. κρητῆρσι, Did. Ἀρίσταρχος ἐνικῶς), quando sibi miscent i. e. sibi misceri iubent, paraphr. κιρνῶσιν, Hes. κιρνῶνται, cf. Friedlaender hom. Gleichn. I 23; υ 253 ἐν (adv.) δέ τε οἶνον κρητῆρσιν κερόωντο, v. l. κεράσαντο (alii tmesin statuendam esse censent), γ 393 τοῦ (οἴνου) κρητῆρα κεράσσατο, cf. γ 390; η 179 ν 50 κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον (ν 50 v. l. κερασάμενος), σ 423 τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο. 3) Pass. γ 266 φρεσὶ κέχρητ' (v. l. pro κέχρητ') ἀγαθῇσι, cf. schol. Pal.; Eust. 1466, 36 κέχρητο, ἢ καθ' ἑτέραν γραφὴν κέκρητο. ἤγουν συνεκέκρατο, ἀναμέμικτο. Translate de opificiis artificiosis metallorum: admiscere, temperare, nostr. legieren. δ 132 τάλαρον ὄπασσεν ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο (v. l. κρεμάαντο, κερμάαντο, χείλε' ἐκεκράαντο, v. La Roche), δ 616 ο 116 χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται, labra aurea argento admista erant, waren damit verbunden, Damm: labra auro superfusa, superinducta erant, cf. ζ 232 χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνήρ et Cobet Var. lect. 227 (v. supra), Eust. vero 1487, 60 ἀπήρτιστο καὶ τετελείωτο ἢ ἐκέκρατο, cf. schol. HQ ad δ 132; Hes. ἐπιτετέλεσται, τετέλεσται. Hermann de iteratis apud Hom. 11 (opusc. VIII 19), Hennings in J. J. Suppl. III 199 alii expunxerunt ο 113 ss., cf. Ameis app. h. l. (alii tmesin his tribus locis statuunt). — ἐγκεράννυμι, ἐπι-, [sec. alios in tmesi ἀνακ.], ἄκρητος, μελίκρητος, εὔκραής in v. l. (v. in hoc lex. p. 66, 2 infr.), κρητήρ [sec. Doed. Gl. 1068 etiam ακήρατος et ἀκηράσιος].

κεραο-ξόος (pro κερασοξόϝος vel κεραϝοξόϝος a κέρας et ξέω, cf. Schaper quae genera compos. distinguenda sint, Coeslin 1873 p. 10 et in Kuhn Ztschr. XXII 526, G. Meyer in Curt. Stud. V 96; Leskien Curt. Stud. II 91 non sumit rad. ξεϝ, sed ξεσ; de compositione v. etiam Eust. 451, 10, Weissenborn de adi. comp. hom. 1865 p. 17 31 47 51, Berch Compos. d. Nom. 1866 p. 16, Roediger de priorum membr. in nom. gr. compos. 1866 p. 16, Stolz die zus.ges. Nomina in d. hom. Ged. 1874 p. 18 39) cornua radens et elaborans. Δ 110 τὰ (κέρα) ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων, paraphr. κερατογλύφος, schol. AV ὁ καλούμενος τοξοποιός, E. M. 505, 10 (ubi est κεραξόος omisso ο), Zon. 1185 κερατουργός, κερατογλύφος (-φης), Suid. ὁ τὰ κέρατα ἐργαζόμενος, Hes. κερατοποιός, cf. Eust. 451, 10 s. — Riedenauer Handwerk p. 7.

κεραός (rad. karva, zend. çrva, lat. cervus, ahd. hiruz, ags. heorot, pro κεραϝός: Curt. Et. 140 s. 515, Fick Woerterb. 34 s., Spracheinh. 71 119, Benfey WL. II 174, Christ Lautlehre 278, L. Meyer vgl. Gr. I 83 104, Savelsberg de digammo p. 22 52, Brugman in Curt. Stud. IV 152, Joh. Schmidt in Kuhn Ztschr. XXIII 338, cf. Grimm Gesch. d. deutschen Spr.[3] 280; alii ex κέρασος ortum esse putant, cf. Leskien in Curt. Stud. II 115, Suhle in lex.; de accentu cf. E. G. 316, 2 ss. et E. M. 505, 8) cornutus. Leguntur κεραόν (acc. sing.) et κεραοί. Non est nisi in Il. (praeter δ 85). Substantivo postponitur, cf. Giseke hom. Forsch. 169 182. — 1) Est epith. cervi. Γ 24 Ο 271 ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα, schol. V τέλειον· τὰ νέα γὰρ ἀμβλυκέρατά φασιν, schol. ADL εὔκερων ἄῤῥενα· αἱ γὰρ θήλειαι τῶν ἐλάφων οὐ κερατοφοροῦσιν (D κερατοφυοῦσιν), sim. E. M. 505, 5, ubi additum est μεγάλα κέρατα ἔχοντα, cf. Eust. 376, 22. 1015, 53. 1051, 59, Hes., Suid., Phot., Anecd. ed. Bachmann 275, 27, E. G. 316, 1; cf. etiam schol. A ad Ο 271; de hoc versu v. Giseke p. 26; Λ 475 ἀμφ' ἔλαφον κεραόν, Π 158 ἔλαφον κεραὸν μέγαν, paraphr. μεγαλόκερων. 2) δ 85 Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι, alii: brevi cornuti fiunt, schol. EMH γεννῶνται καὶ πρώϊμοι γίνονται. ἢ ἔνθα ταχέως κερατοφυοῦσι διὰ τὴν εὐδίαν, schol. E ταχέως καὶ πρ. γίνονται, Eust. 1485, 9 συντελεῖ πρὸς τοῦτο καὶ ὁ τοῦ Ἡροδότου λόγος, εἰπόντος (IV 29) ἐξεναντίου κατὰ ἰδιότητα ψυχροῦ τόπου, ὡς οὐ φύει κέρατα ἐν Σκυθίᾳ τὸ γένος τῶν βοῶν. ὀρθῶς οὖν φησιν εἶπεν Ὅμηρος . . . ἐν τοῖς θερμοῖς γὰρ ταχὺ παραγίνονται τὰ κέρατα. τὸ γὰρ Ὁμηρικὸν ἄφαρ ὑπερβολήν τινα ἔχει καὶ πρὸς τερατῶδες εἴρηται. alii: protinus cornuti nascuntur; schol. P εὐθὺς ἅμα τῷ γεννηθῆναι, Eust. 1485, 14 Ἀριστοτέλους εἰπόντος (hist. anim. 8, 28) ὡς ἐν Λιβύῃ τὰ κερατώδη εὐθὺς γίνονται κέρατα ἔχοντα. Aristoteli assentitur A. Thaer Phil. XXIX 603: „die Boecke (der lybischen Schafe) werden mit staerkeren Hornansaetzen geboren als andere Race (auch in kaelteren Klimaten heut zu Tage)" cf. Guenther Viehzucht bei Hom. p. 22; schol. EMH οἱ δὲ ἐπίθετον τῶν ἀρνῶν τὸ κεραοί.

κέρας (lat. cornu, goth. haurn, zend. çrv..., Curt. Et.[3] 140, Fick Woerterb. 35, Lottner in Kuhn Ztschr. VII 182, cf. Fick Spracheinh. 11., Corssen Aussprache, Voc. u. Betonung I 515 componit cum κάρη, κάρα, κάρηνον, κρανίο.., skr. çiras, lat. cerebrum; ex eius sententia radix communis kar significat eminere, Curt. Et. 141 videtur significare durum esse, sed Corssen l. l.; cf. etiam Benfey WL. II 17., Doederl. Gloss. 746; E. M. 504, 38, E. G. 31.. 43 παρὰ τὸ κάρα, cf. E. G. 298, 40. 315, .. E. M. 535, 6, Or. 81, 22). Occurrunt casus obliqui apud Hom. omnibus locis sine τ (cf. Meyer vgl. Gr. II 101 107, Harder de alpha vocali producta, Halis 1876 p. 99 s., Roehl quaest. hom. spec., Berol. 1869 p. 42 s., cf. etiam Curtius in Kuhn Ztschr. IV 215, Curtius Erlaeuterungen ad § 168 p. 63, Hinrichs de hom. el. vestig. aeol. p. 60, G. Meyer in Curt. Stud. .. 96): sing. nom. et acc. κέρας Ψ 780 Ω 81 μ ..., dat. κέραι Λ 385. Herod. σὺν τῷ ι ἔγραψαν τινες ἵνα ᾖ δοτική, quod fecit Ariston. Sed quaeritur utrum αι scripserint an ι subscripserint; videtur autem dativo nulla alia forma tribui posse nisi κέραι, ita ut ι cum α contrahatur, quia α brevis est, cf. Bekker ho. Bl. I 139, adn. 34, Thiersch Gr. § 189, 18. 188, 13, La Roche h. T. 2.. Ztschr. f. oest. Gymn. 1863 p. 328 s., h. U. 179 Ztschr. f. oestr. G. 1865 p. 96 s., Harder de alpha vocali producta p. 100; itaque scripserunt κέ.. fere omnes editores recentiores et Ahrens Formenl. § 28, adn. 2, Kuehner ausfuehrl. Gr. § 1.. adn. 2; retinuerunt vulg. scripturam post Bekk. 1. ed. nihilo minus: Dind., Nauck, Krueger gr. Spr. II 18, 7, 1, Lobeck path. el. II 3.., contractioni Nitzsch ad λ 136 elisionem praetulit κέρα' (cf. Roehl p. 43), sed v. Buttm. schol. κ 316, Thiersch Gr. § 189, 18, Bekker ho. .. I 43, La Roche h. T. 297 s. Plur. nom. et acc. κέρα correpta ultima ante vocales: Δ

φ 395 in thesi 1. pedis, Δ 385 (v. l.) τ 211 in thesi 3. p.; Herod. ad Δ 385 συνέστειλαν, πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι οὐδέτερον, ὁμοίως τῷ κρέα ἔδμεναι (Δ 345). οἱ δὲ ἐξέτειναν τὸ α πάλιν πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι, συναλοιφὴν ἐκδεχόμενοι τοῦ κέραα, Herod. περὶ διχρ. 282, 5 ἐκ συναλοιφῆς ἐκτείνεσθαι θέλει κέραα κέρα· εἰ μέντοι ἀποκοπήν τινα δέξεται τῆς τα συλλαβῆς, συνεσταλμένον ἐστὶ τὸ δίχρονον, cf. eund. ad Δ 109 et Lehrsii adn. ad h. l.; Drac. 55, 14 τὰ εἰς α (scr. ρα) λήγοντα οὐδέτερα συστέλλει τὸ α πλὴν τοῦ κέρα, cf. Lobeck path. el. I 231 s. II 49; proprie κέρᾱ statuunt Ahrens Formenl. § 28, adn. 2, Autenrieth, alii, κέρᾱ Krueger Spr. II § 18, 7, 1, Kuehner ausf. Gr. § 121, adn. 2 et § 43, 3, alii; Hoffm. qu. hom. I 86 „praestat ancipitem dicere hanc vocalem; ita tamen ut magis faveat productioni quam correptioni", cf. etiam Harder p. 100 (Nauck Il. I p. XV maluit Δ 109 scribere κέρα'), gen. plur. κεράων P 521 γ 439 τ 566, dat. κέρᾰσιν K 294 γ 384 426 437 et κεράεσσι(ν) N 705 τ 563 h. Merc. 192. — Omnibus his in locis α vocalis brevis est (exc. Ψ 780 κέρας, quod sequitur cons.), cf. Herod. περὶ διχρ. 283, 22. — cornu. Hes. μετώπου μέρος. 1) proprie. a) de bove. Schol. V ad Δ 385 τάσσεται παρὰ ποιητοῦ μᾶλλον ἐπὶ βοὸς ἢ ἄλλων θηρίων, cf. Eust. 851, 47. K 294 γ 384 426 χρυσὸν κέρασιν (v. l. κέρασι) περιχεύας (-χεύῃ), γ 437 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δὲ βοὸς κέρασιν (v. l. κέρασι) περίχευεν ἀσκήσας, cf. Ov. Met. 7, 161 inductaque cornibus aurum victima vota cadit, Tib. 4, 1, 15, Riedenauer Handwerk p. 115; P 521 ὅτ' ἂν κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, cf. schol. B; Ψ 780 στῆ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο, γ 439 βοῦν ἀγέτην κεράων, N 705 ἀμφὶ δ' ἄρα σφι πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς de bubus arantibus, primque in imis cornibus, qua adhaerent capiti, schol. BLV εἰσὶ οἱ κεραελκέες καλούμενοι. οἱ δὲ συμπάσχειν φασὶ τοῖς ποσὶ τὰ κέρατα τῇ κατάσει τῶν νεύρων . . πρυμνοῖς δὲ τοῖς παρὰ τὴν σάρκα, cf. schol. D et Eust. 955, 60 ss.; h. Merc. 192 βοῦς πάσας κεράεσσιν ἑλικτάς curvatas cornibus, cf. Baum. h. l. b) Δ 109 τοῦ αἰγὸς) κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει· καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων, cf. Eust. 450, 41 et p. 383 huius lexici: fuit igitur longitudo fere 1m 2dm: atqui rupicaper (capra ibex) cornua habet longa 7dm fere, capra agrestis 5dm 6cm fere. Videtur igitur Hom. ut amplificasse numerum aut statuisse duo cornua composita arcum effecisse"; E. M. 504, 54 σημαίνει τὸ κέρατον. 2) materia, ex qua opera quaedam fabricantur et metonym. ea opera ipsa. Hes. ἡ τῶν κεράτων χρῆσις. a) τ 563 δοιαὶ γὰρ τε πύλαι εἰσὶν ὀνείρων· αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι, τ 566 οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε, οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, schol. V ad v. 562 οἱ μέν φασι κερατίνην πύλην συνεκδοχικῶς τοὺς ὀφθαλμούς· κερατοειδὴς γὰρ ὁ πρῶτος χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἐλεφαντίνην δὲ τὸ στόμα, ἐλεφαντόχρωες γὰρ οἱ ὀδόντες. ἐκ δὲ τούτων πιστότερα εἶναι τὰ ὁρώμενα τῶν λεγομένων. καὶ ὅτι διὰ τοῦ κέρατος οἷόν τε καὶ ἰδεῖν, διὰ δὲ ἐλέφαντος οὔ. ἢ ὅσα ἄν τις ἐν πλησμονῇ τροφῆς ἴδῃ, ταῦτα εἶναι ψευδῆ. κερατίνην μὲν τὴν ἀληθῆ παρὰ τὸ ἔτυμα κραίνειν καὶ τελειοῦν . . . οἱ δὲ οὕτως ἀπέδοσαν, κερατίνην μὲν τὴν ἀληθῆ καὶ διαφανῆ καὶ λάμπουσαν, ἐλεφ. δὲ τὴν ψευδῆ. οἱ δέ φασι κέρασιν ἀπεικάζειν τοὺς οὐρανίους ὀνείρους, οἵτινες καὶ ἀληθεύουσι, τῷ τὰ κέρατα εἰς ὕψος ἀνατείνειν, cf. schol. BHQ ad v. 563, Ap. Soph. 59, 25 ss., Eust. 1877, 25 ss. Non recte intellexisse videntur veteres (cf. etiam Verg. Aen. 6, 893 ss.). Ludere enim poetam, dum ἐλεφαίρονται ad ἐλέφας et κραίνουσι ad κέρας refert, recentiores demum statuerunt, cf. Hartung Rel. d. Griechen I 137, Naegelsb. hom. Theol.[2] p. 12 184, Faesi, Duentz., Am. app. l. l. „um die bunten Spiele der Traumbilder auch in sinnl. Gebilden aus Wortlauten vorzufuehren, laesst der Dichter ein Wortspiel folgen, das auf aehnl. Klaengen beruht. Dabei hat der Dichter den gangb. Volksgl. benutzt, der einesth. in e. Volkswitz sich aussprach, anderntheils aber den Traeumen eine bes. Wohnung anwies." b) de cornibus arcus. Suid. et Anecd. Gr. Bachm. 275, 28 τὸ τοῦ τόξου μέρος, cf. Phot.; φ 395 τόξον ἐνώμα πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν, cf. Doed. Gl. 746 p. 200 s.; Eust. 1913, 57 τινὲς ὑφὲν κεραῖπες γρ., ἄλλοι δὲ κεραΐδες ὡς ἀπὸ τοῦ κεραΐζειν, cf. Lob. Par. 370. Δ 385 τοξότα, λωβητήρ, κέραι ἀγλαέ, παρθενοπῖπα: magna erat apud veteres disceptatio, primum utrum dat. sing. an acc. pl. scribendus esset. Herod. σὺν τῷ ι ἔγραψάν τινες, ἵνα ᾖ δοτική. οὕτως δὲ καὶ δοκεῖ ἐπικρατεῖν ἡ παράδοσις, ὡς καὶ Ἀλεξίων ἀξιοῖ, cf. schol. BL; Aristarchus dat. videtur scripsisse, cf. Ariston. h. l.; dat. habent codd. AH, Pollux On. II 31 (ed. Bekk.); Herod. οἱ δὲ πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι οὐδέτερον, cf. schol. BL; habent κέρα codd. DGL, Suid., Cram. Anecd. Ox. II 382, 31, Zon. 1183, E. M. 504, 57, Hes., Eust. 851, 39 ss.; est κέρ' ἀγλαέ ap. Ap. Soph. 98, 11 16, Eust. 401, 41 1340, 36, καίρ' (suprascr. ε) ἀγλαέ in cod. C; deinde utrum de capillo an de arcu esset accipiendum (E. M. 490, 24. 491, 13. 504, 43 55. 531, 28, E. G. 298, 41. 309, 38. 311, 32. 315, 40 50, Zon. 1192, Or. 80, 25. 83, 9, Hes. κέρας interpr. θρίξ): Ap. Soph. 98, 11 οἱ γλωσσογράφοι ταῖς θριξὶν ἀγαλλόμενε· κρέα γὰρ τὴν τρίχα λέγεσθαι, Hes., Zon. 1183 λαμπρὲ τὴν τρίχα, paraphr. εὔθριξ, schol. BL τῇ τριχὶ κάλλιστε, cf. schol. V et Eust. 851, 41; Ariston. κ. οὐ τῇ τριχὶ ψιλῶς, ἀλλ' ἐμπλοκῆς τι γένος· εἰς κέρατος τρόπον ἀνεπλέκοντο οἱ ἀρχαῖοι. Σώφρων κορώνας ἀναδούμενοι (fr. 97 Ahrens). καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τέττιγας ἐνεπλέκοντο· καὶ παρ' Ὁμήρῳ πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ (P 52), cf. Suid., Eust. 851, 49 ss., 1340, 38; Eust. 851, 47 καθὰ παρ' Ἀθηναίοις ὁ κρώβυλος. E. M. 504, 57, Suid. καλλωπιζόμενε τῇ τριχώσει, cf. Polluc. II, 31; Herod. ἐξεδέξαντο τὴν τρίχωσιν καὶ ἐμπλοκῆς εἶδος . . . τοσοῦτον δὲ ἔχω νῦν παραφυλάξαι ἐπὶ τοῦ νοητοῦ, ὡς ὅτι σπάνιόν ἐστιν ἐπὶ ἀνθρωπίνης φύσεως παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ κέρας ἐπὶ τριχὸς τάσσεσθαι· κόμην δὲ λέγει καὶ τρίχας καὶ πλοκάμους καὶ ἐθείρας, cf. schol. V; addit Eust. 851, 49 οἱ δὲ περὶ Ἡρόδωρον καὶ Ἀπίωνα καὶ τοιαῦτά φασιν. Nusquam κ. apud Hom. crinem significare recte observavit etiam Ap. Soph. 98, 15, cf. Spitzner l. l. Itaque rectius videtur κ. h. l. de arcu intellegere, id quod recentiores fecerunt omnes (praeter unum Giseke qui in hoc lex. s. v. ἀγλαός interpr.: qui crinibus in aurum nodatis conspicuus es): arcu superbiens, nam plurimum poterat arcu, quod

genus pugnandi minus honorificum putabatur; Hes, Ap. Soph. 98, 16 τῷ τόξῳ ἀγαλλόμενε, cf. Ariston.; E. M. 504, 57, Suid. καλλωπιζόμενε τῇ τοξικῇ, schol. V Ἀριστοτέλης ὦ τῷ τόξῳ σεμνυνόμενε (pro Ἀριστ. restituere maluit Spitzn. Ἀρίσταρχος), Eust. 851, 39 ἀντὶ τοῦ τόξοις ἀγλαϊζόμενε, cf. Herod. et schol. V. Sed ne ita quidem caret locus difficultatibus: α) κέρας in sing. nusquam apud Hom. significat arcum, quam ob causam Roehlio quaest. hom. p. 43 plur. magis probatur („quia arcus, τὰ τόξα, rectius cornua, quasi nihil aliud sit atque ipsa cornua, a Diomede per contemptionem vocari videtur quam cornu, quod cum collectum sensum continere vix possit, veritati repugnat; nam arcus ex duobus cornibus conficiebatur"). β) ἀγλαός est nitidus, splendidus, conspicuus, neque ullo loco cum dat. iunctus est. γ) cum τοξότα praecedat, proxima iterum ad sagittandi peritiam referre absonum videtur; Ariston. προείρηκε δὲ τοξότα λωβητήρ, cf. Hentze app. Qua re impulsus Doederl. in ed. ita interpretatur (ratus bina ea esse convicia, non quatuor): tu qui, cum nihil nisi sagittarius sis, melioribus maledicis, et, arcu dum militem simulas, nihil nisi molliculus puellarum venator es; ergo τοξότα adiectivi loco est ut ἀγλαέ. κέραι ἀγλαέ scil. μόνῳ (ἀλλ' οὐ νευρᾷ δεινέ), nam κέρας ornamento maxime est arcui; vis eius in nervo sita est. Sin quatuor convicia statuere magis placet, prima compellatione Diomedes Paridem increpat, quod sagittarius tantum sit, statariae pugnae impar., . . . tertia, quod arcus sui potius nitore quam peritia sagittandi excellat. cf. Gloss. 746, sed v. Hentze l. l.; iam veteres dubitabant, quae huius versus conectendae essent partes, Nic. περὶ τῶν διαστολῶν εἴρηται ὅτι εἰσὶν ἀμφίβολοι· ἢ γὰρ καθ' ἑαυτὸ ἕκαστον, μόνον τοῦ κέραι προσδιδομένου ἢ τοῖς ἡγουμένοις ἢ τοῖς ἑπομένοις, ἢ κατὰ δύο, ἢ καὶ ἐναλλὰξ τὰ μὲν καθ' ἕν, τὰ δὲ κατὰ δύο, cf. Friedl. p. 39; bina statuerunt membra schol. BL, Eust. 851, 44; τοξότα λωβητήρ iunxerunt Bekk.², Faesi, Nauck, ceteri quatuor statuerunt; Hentze τοξ. et λωβ. opponi docet: „der Kampf mit Bogen aus d. Ferne berechtigt am wenigsten zu Prahlerei; der in beiden enth. Ged. wird in κ. ἀγλ. mit Nachdr. aufgen., wobei κέραι als veraechtl. Bezeichn. d. Bogens mit ἀγλαέ in Gegens. tritt." Neque praetermittenda videtur esse Aristotelis interpretatio vocis κέρας h. l.: Eust. 851, 52 Ἀριστοτέλης, φασί, κ. ἀγλ. εἶπεν ἀντὶ τοῦ αἰδοίῳ σεμνυνόμενον. καὶ ἔοικεν ὁ σκορπιώδης τὴν γλῶσσαν Ἀρχίλοχος ἁπαλὸν κέρας τὸ αἰδοῖον εἰπὼν ἐντεῦθεν τὴν λέξιν πορίσασθαι, cf. Spitzn. h. l. et E. M. 531, 29. c) cornu hami piscatorii: est enim fistula cornea ad transmittendam lineam piscatoriam destinatum, ne hanc pisces corrodant. Ω 81 (Ἶρις) μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, ἥ τε κατὰ βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα (cod. D et Plat. Ion. 538 D ἐμμεμαυῖα, cf. schol. A) ἔρχεται ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα, μ 253 ἁλιεὺς ῥάβδῳ ἰχθύσι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας (Q. κέρας βοός), Eust. 1340, 32 βοὸς κέρας μέρος τι ἀπὸ ὅλου κέρατος, ᾧ τρόπῳ καὶ ἐλέφας τὸ ἐξ ἐλέφαντος ὀστοῦν, Ariston. οὐ λέγει βοὸς τρίχα διὰ τὸ τριχίνην εἶναι τὴν ὁρμιάν. λιναῖς γὰρ ἐχρῶντο (Π 408). οἱ δὲ νῦν οὐδὲ βοείαις χρῶνται, ἀλλ' ἱππείαις. λέγοι ἂν οὖν βοὸς κ. κυρίως· κατεσκεύαζον γὰρ σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου, ἣν παρετίθεσαν τῇ ὁρμιᾷ ὑπὲρ τὸ ἄγκιστρον, ὅπως μὴ οἱ ἰχθύες ἀποτρώγωσι τὸν λίνον, cf. Plut. de soll. anim. 24 (qui affirmat Aristotelem ita interpretatum esse) et Ael. v. hist. 1, 5; addit schol. B καὶ πρὸς τὸ ὁμόχροον εἶναι τῇ θαλάσσῃ, cf. Eust. 1340, 34; schol. BQV ad Od. l. ἤτοι τὴν τρίχα λέγει, ἢ τὸ ἐπικείμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας. ἐπὶ κέρατος γὰρ ἡ ὁρμιὰ τρέχει καθιεμένη καὶ ἀνιεμένη. εἰώθασι δὲ οἱ ἁλιεῖς μεταξὺ τοῦ ἀγκίστρου καὶ τῆς σπάρτου κέρας βόειον προσάπτειν, ἵνα καταπιόντες τὸ ἄγκιστρον οἱ ἰχθύες μὴ τρώγωσι τὴν σπάρτον, cf. Eust. 1721, 2; schol. Q Ἀρίσταρχος τὸ κεράτινον σύριγγιον, cf. Ap. Soph. 98, 12 ss.; schol. B ad Il. Eust. 1340, 35 οἱ νεώτεροι κ. τὴν συμπλοκὴν τῶν τριχῶν. de tenui funiculo ex pilis bovini contorto intellegunt schol. H ad Od., Pollux II 31 cf. sch. Q ad Od., E. M. 505, 16, Eust. 1340, 3- 1721, 4, Plut. de soll. anim. 24, schol. V ad Il. erat autem globulus plumbeus immissus cornui schol. BM τῷ μολίβδῳ, ὃ πρὸς τῇ ὁρμιᾷ κα[ὶ] τῷ ἀγκίστρῳ ἐστὶ πρὸς τὸ θᾶσσον καθικνεῖσθαι τοῦ βυθοῦ, cf. Eust. 1340, 28; cf. etiam Giseke allmaehl. Entstehung d. Il. 94, Doederl Gl. 746; Peppmueller Il. XXIV p. 54 secutu[s] Friedreich Real. 265 interpr.: „die Roehre wa[r] ueber dem Angelhaken angebracht, aber, wie di[e] Spule bei uns, ueber die ganze Schnur hin beweg[]lich: sie hatte auch dens. Zweck, wie die Spule die Schnur in einiger Entfernung v. Fischer z[u] halten u. ihm anzuzeigen, wenn ein Fisch ang[e]bissen hatte, u. blieb folgl. auf dem Wasser liegen" Friedreich l. l. censet Ω 81 κ. ipsum bovis corn[u] significare: „alle Schifferbarken haben an d[er] Seite, wo der Fischer die Angelschnur auswirf[t] ob. am Rande in der Mitte das Horn e. Stier[s] der Laenge nach mit eisernen Klammern ang[e]schlagen, damit die Schnur, die in der Mitte d[er] Kruemmung hin u. her faehrt, nicht am Hol[z] sich abreibt u. zerreisst (cf. Boettiger kl. Sch[r]. ed. Sillig III 383). 3) metaph. τ 211 ὀφθαλμ[οὶ δ'] ὡς εἰ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος ἀτρέμας [ἐν] βλεφάροισι, schol. V τόξα, ἵνα ᾖ, τεταμένο[υς] εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὥσπερ τόξα (?). ἢ [ἀκ]λῶς τὴν φύσιν τοῦ κέρατος παρέλαβεν. σκλ[η]ρὸν γάρ, schol. B ἀκαμεῖς, σκληροί, μὴ ἐν[δι]δόντες τοῖς δάκρυσιν, cf. Eust. 1862, 42. [In schol. Apoll. Arg. B 1215 est ὕπατον κέρ[ας] h. XXXIV 8 summum iugum pro ὕπατον ὄρ[ος] v. Baum. ad h. l., cf. etiam E. M. 504, 3, E. [G.] 315, 12, Eust. 309, 28. 917, 53]. κεραός, [κε]ραοξόος, δίκερως, ὑψίκερως, ὀρθόκραιρος.

κεραυνός (skr. çaru fulmen, a rad. skar, s[kr.] krnâmi; dirumpo, discutio, goth. hairus en[sis], cf. Benfey WL. II 175, Fick vgl. W.³ I [], Curt. Et.⁵ 694 componit cum σκαίρω cerus[], Woerner subst. hom. 37 putat κ. ortum esse κεραϝ-νός, cf. E. M. 504, 40, E. G. 315, 316, 11, Eust. 1528, 40; cf. etiam L. Meyer [vgl.] Gr. II 189 570). fulmen feriens; στεροπή [au]tem est coruscans fulgor fulminis. E. G. [] ἀστραπὴ καὶ κ. διαφέρει. ἀστραπὴ μὲν [γὰρ] ἡ προλάμπουσα καὶ προφθάνουσα τὴν [βρον]τήν. κ. δὲ ὁ ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμενος [] καίων τὴν γῆν, ἤτοι πῦρ ἢ χάλαζα, Suid. ἐξα[] σφοδρὰ μετὰ πολλῆς βίας πίπτουσα ἐπὶ [] νεφῶν παρατριβομένων ἢ ῥηγνυμένων. οἱ [] συστροφὴν πυρώδους ἀέρος βιαίως καταφε[ρο]μένην. οὐκ ἀναιρεῖ δὲ ὁ κεραυνός, ἀλλ' [] φλέγει. κ., ἡ ἀστραπή (?), Hes. ψόφος, κτύπ[ος,] βροντή, cf. E. G. 316, 13, Zon. 1183, Herm[]

opusc. IV 268, Ameis ad δ 72, Buchholtz hom. Real. I 18—20. Leguntur formae κεραυνός (quater), ῷ (octies), όν (septies). In Il. octies, Od. decies, in hymnis semel. Omnibus locis in exitu versus. Θ 133 (Ζεὺς) βροντήσας δεινὸν ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν, recte Nic. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ δεινόν· κεῖται γὰρ ἀντὶ μεσότητος, δεινῶς βροντήσας. ἐπὶ δὲ τοῦ κεραυνοῦ ἐν ἀρκεῖ ἐπίθετον τὸ ἀργῆτα, cf. ω 539; μ 415 ξ 305 Ζεὺς ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν (v. l. κεραυνῷ), cf. Ov. Met. 2, 308 movet tonitrus vibrataque fulmina iactat; ε 128 Ζεύς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κ., ψ 330 νῆα ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, cf. schol. V; h. Ven. 288 Ζεύς σε χολωσάμενος βαλέει ψολόεντι κ., μ 387 τῶν κ' ἐγὼ νῆα ἀργῆτι κεραυνῷ τυτθὰ (Zen. τριχθὰ) βαλὼν κεάσαιμι dicit Iupiter, ε 131 η 249 νῆα ἀργῆτι κ. Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε ἐνὶ πόντῳ, schol. P ἐκέασσε καὶ ἐκέδασσε] διχῶς, Zen. ἐλάσας pro ἔλσας, cf. scholl. ad utrumque locum, ω 539 Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κ., cf. schol. V; Θ 455 οὐκ ἂν πληγέντε κεραυνῷ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον, Ο 117 εἴ μοι μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι, μ 416 ξ 306 (νηῦς) ἐλελίχθη πᾶσα Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, Θ 405 419 ἕλκεα, ἅ κεν μάρπτῃσι κεραυνός, cf. Θ 12 πληγεὶς (sc. κεραυνῷ) οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε, Φ 401 ἣν (αἰγίδα) οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός, Φ 198 δείδοικε Διὸς κεραυνὸν δεινήν τε βροντήν, Ξ 417 χαλεπὸς Διὸς κεραυνός, cf. v. 414 s; Nauck v. spurium esse suspicatur. — Iungitur κ. cum adi. …ής Θ 133 ε 128 131 η 249 μ 387, ψολόεις ψ 330 ω 539 h. Ven. 288, χαλεπός Ξ 417. — ἀργικέραυνος, τερπικέραυνος.

κεράω v. s. κεράννυμι.

Κερβέριοι. λ 14 v. l. ἔνθα δὲ Κερβερίων (pro Κιμμερίων) ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε, schol. H Ἀρίσταρχος Κερβερέων (recte Porson.: lege Κερβερίων). Κερβερίων probasse etiam Cratetem adnotarunt scholiastae, cf. sch. PV et Eust. 1671, 3; E. M. 513, 45 γράφεται καὶ Κερβ. καὶ ἔοικε καὶ Σοφοκλῆς (fragm. 898 Dind.) περιπεπτωκέναι τῇ τοιαύτῃ γραφῇ· ὁμοίως δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. Πρωτέας δὲ ὁ Ζευγματίτης χειμερίους γράφει.. ἔνιοι δὲ Κιμμερίους, schol. Aristoph. Ran. 189 τοὺς Κιμμ. παίζει παρὰ τὸ Κέρβερος, cf. Eust. 1671, 3, Hes., Phot.; Plin. h. n. 6, 6 dicit ultimo in ostio Cimmerium, quod antea Cerberion vocatum sit, esse.

κερδαίνω (a κέρδος, cf. E. M. 505, 33, E. G. 316, 20, Zon. 1197; de verbis in αινω terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 72) lucror, lucrum s. quaestum facio. Act. aor. inf. κερδῆναι. epigr. 14, 6 πολλὰ δὲ κερδῆναι (cod. Ps. πολλὰ δ' ἐν ἀγυιαῖς). — Hes.

κερδαλέος (a κέρδος, de adi. in λεος exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 461, G. Meyer Kuhn Ztschr. XXII 490, cf. Bugge ap. Kuhn … 45; de accentu v. Herod. π. μον. λέξεως Lehrs p. 4, 5). Leguntur sing. nom. masc. -ος (semel), acc. -έον (ter), gen. fem. -έης (semel), pl. dat. -έοισι (quater). Semel in Il., quater in Od., quater in hymnis (tantum in h. Merc.). …rosus, utilis. Κ 44 χρεὼ βουλῆς κερδαλέης, paraphr. ὠφελίμου, schol. AB ἐπωφελοῦς, …ετῆς, ὠφελίμου, Eust. 788, 40 τὸ ἤ τις ἐρύ… αι τὴν κ. ἑρμηνεύει βουλήν. κ. γὰρ ἡ σωστική, ὡς ἐρύουσα ἤγουν φυλάσσουσα, καὶ διὰ τὸ ἐπικερδής, cf. Eust. 1303, 22. — astutus, callidus, prudens. a) de rebus: ζ 148 μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον, schol. HPQ πανοῦργον, κέρδος αὐτῷ φέρον, Eust. 1557, 10 λαλεῖ ὅσα πρὸς κέρδους αὐτῷ ἔσται, cf. Nitzsch ad h. l.; h. Merc. 162 260 463 μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι(ν), θ 548 μηδὲ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν ὅττι κέ σ' εἴρωμαι. b) de hominibus: ν 291 κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι ἐν πάντεσσι δόλοισι, Zon. 1186 ἀντὶ τοῦ συνετὸς καὶ παραλογιστικός· τὰς γὰρ ἐντρεχείας κέρδη ἐκάλουν, cf. E. M. 505, 37 et Eust. 1742, 19; ο 451 παῖδα κερδαλέον δὴ τοῖον, schol. πανοῦργον, h. Merc. 495 οὐδέ τί σε χρὴ κ. περ ἐόντα κεχολῶσθαι. — Suid., Zon. 1184, Phot., Anecd. Gr. ed. Bachm. 276, 11 ποικίλος, πανοῦργος, Hes. πανοῦργος, ἐπικερδής, συνετός. δόλιον, πανοῦργον ἢ κέρδη περιποιοῦντα (καὶ) ὠφελείας ἢ ποικίλος, cf. Ap. Soph. 98, 1, E. G. 316, 22, E. M. 505, 35; cf. etiam Ariston. ad Ζ 153 et Lehrs Aristarch.² p. 117; Doederl. Gl. 599. De compar. κερδίων et de superl. κέρδιστος v. infra. — κερδαλεόφρων.

κερδαλεό-φρων (κερδαλέος et φρήν: Berch Compos. d. Nom. p. 14, Weissenborn de adi. comp. hom. 43, Stolz zus.ges. Nom., 1874 p. 57, Hoch quaest. lexil. ad Hom, 1874 p. 13). Tantum voc. sing. κερδαλεόφρον (de accentu v. schol. ABL ad Α 149); non legitur nisi in Il. et in fine versus. Proprie: qui lucrum cogitat; deinde: vafer, astutus. Α 149 ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον (Rhet. vol. 3 p. 575, 28 -φρων), Ap. Soph. 98, 23 ἐκ παντὸς κερδαίνειν φρονῶν, διὸ καὶ φιλοκτεανώτατον (v. 122) εἶπεν· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος φρόνημα κερδοῦς ἔχων ἤγουν ἀλώπεκος, cf. Lehrs Aristarch. p. 154; Eust. 69, 25 καλεῖ αὐτὸν κ., ὥσπερ καὶ φθάσας φιλοκτ. ἔσκωψεν αὐτόν. δοκεῖ δὲ τοῖς παλαιοῖς φύσει ὁ φιλοχρήματος καὶ ἀναιδὴς εἶναι· δῆλον δὲ ὡς κ. ἐστὶ καὶ ὁ ὕπουλος δίκην κερδοῦς, ὅ ἐστιν ἀλώπεκος τῆς δολίας, ἢ ὁ τὰ πρὸς κέρδος, ἤτοι δόλον, φρονῶν. Similiter censent Duentz. Arist. p. 15, Autenrieth in lex. κ. hoc loco lucri studiosum significare, cf. Doederl. Gl. 600; rectius Autenr. indicare videtur in Naegelsb. adn. ad h. l. „wir glauben, dass Achill eine astutia in der Absicht Agam.'s findet, ihn durch Absendung nach Chryse zu entfernen (v. 146), um mit List inzwischen sich anzueignen, was er offen zu thun doch wohl nicht den Muth haben werde", cf. Duentz. in ed. — Δ 339 κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον (Ariston. Ζηνόδοτος γρ. φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, cf. Duentz. Zenod. 114; cod. N κερδαλεόφρων), Eust. 481, 3 κ. τὸν Ὀδυσσέα καλεῖ ὡς δῆθεν πραγματευόμενον τὸ ἔξω κινδύνων ἑστάναι. — E. M. 505, 40, E. G. 316, 15 πανοῦργε τὸ φρόνημα. ἢ παρὰ τὸ εἰς τὰ κέρδη τὸν νοῦν ἔχων· τουτ' ἔστιν ὁ κερδαίνειν φρονῶν.. ἢ διὰ λόγων τὴν ψυχὴν ἀπατῶν, Suid., Anecd. Bachm. 276, 13 δολιόβουλος, σκολιὰ βουλευόμενος, cf. Phot.; Hes. ἐκ παντὸς κερδαίνειν φρονῶν διὰ δόλον. κερδοῦς φρόνημα ἔχων, τουτέστιν ἀλώπεκος, ὅθεν ὁ δόλιος, cf. schol. ABL ad Α 149, Doederl. Gl. 600.

κερδίων (a κέρδος, locum tenet comparativi adi. κερδαλέος) utilior. Tantum neutr. sing. κέρδιον: in Il. terdecies et in v. l. Κ 225 Ο 197; in Od. duodevicies, nusquam in hymnis. Omnibus fere locis in quinto pede (septies et vicies et v. l. Ο 197), in quarto pede quater (Ο 226

T 63 *τ* 283 *υ* 304); *K* 225 v. l. in 2. pede. Additum est saepe *πολύ*, quod in nonnullis libris coniunctim scriptum est cum *κ.*: *πολυκέρδιον* (*Γ* 41 *E* 201 *H* 28 *O* 226 *P* 417 *X* 103 108 *ι* 228 *λ* 358 *υ* 316 381). a) absol. *σ* 166 *παιδί κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη* (v. l. *ἦεν*), cf. *γ* 69; *υ* 331 *ἐπεὶ τόδε κ. ἦεν* (v. l. *εἶεν*): quid sit *τόδε* explicatur v. 332 *εἰ νόστησ' Ὀδυσσεύς*, *H* 28 *υ* 381 *εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κ. εἴη*, cf. Nic. ad *H* 28 cum Friedl. adn. et Lange Partikel *εἰ* p. 52 s. (358 s.); *Γ* 41 *καί κεν πολὺ κ. ἦεν*, schol. BL *κρεῖττον ἂν ἐγεγόνει, σοὶ δηλονότι*, videtur pro parenthesi accipiendum esse, alii cum versu sequenti iungunt, cf. Nic. *στικτέον ἐπὶ τὸ βουλοίμην, τὰ δὲ ἑξῆς συναπτέον*. *E* 201 *X* 103 *ι* 228 *ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἦ τ' ἂν πολὺ κ. ἦεν* (*ι* 228 v. l. *φέρτερον*), *K* 225 v. l. *ὅππως κέρδιον εἴη* (pro *κέρδος ἔῃ*). b) cum dat. pers. *O* 226 *τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κ.* (Apoll. de pron. p. 54 b *κάλλιον*) *ἠδέ οἱ αὐτῷ ἔπλετο*, paraphr. *ὠφελιμώτερον*, *υ* 304 *ἦ μάλα* (v. l. *ἄρα*) *τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ*, schol. V *τὸ μὴ βαλεῖν, ἐπεὶ αὐτὸς ἂν ἀνῄρητο, ἢ τὸ βαλεῖν τὸν ξένον, αἱρεῖται τὸ κέρδιον*, *P* 417 *τό κεν ἧμιν πολὺ κ. εἴη*, v. delevit Bekk. secutus Zenod., *T* 63 *Ἕκτορι καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον* sc. *ἦν* vel *ἔπλετο*, cf. *A* 255 ss.; *H* 352 *τῷ οὔ τι κέρδιον ἧμιν* (Dio Chrys. 55, 15 *κάλλιον ἐστι*) expuncto versu 353, Ariston. *ἀθετεῖται* (v. 353), *ὅτι ἀγνοήσας τις, ὅτι ὑπακοῦσαι δεῖ τῷ οὐ κ. ἧμιν τὸ ἔσται, ὡς ἐλλείποντος τοῦ λόγου προσανεπλήρωσεν*, quem secuti sunt omnes editores; paraphr. *ἐπωφελές*. dat. pertinere videtur ad verbum fin. et ad *κέρδιον*: *β* 320 *ὣς ὔμμιν ἐείσατο κ. εἶναι*, schol. HQR *τοῦτο γὰρ ὑμῖν ὠφελιμώτατον εἶναι ἐφάνη*. de *Π* 652 *ε* 474 *ο* 204 v. infra. c) cum infin. *λ* 358 *καί κεν πολὺ κ. εἴη* (v. l. *ἦεν*) *ἱκέσθαι*, *υ* 316 *καί κεν πολὺ κ. εἴη* (v. l. *ἦεν*, v. schol.) *τεθνάμεν ἢ ὁράασθαι*, in utroque loco *κ. κ. π. κέρδ. εἴη* minus bene pro parenthesi accipitur. d) cum dat. c. infin. *O* 197 v. l. *θυγατέρεσσιν καὶ υἱάσι κέρδιον* (pro *βέλτερον*) *εἴη ἐνισσέμεν*, Did. *Ἀρίσταρχος βέλτερον· οἱ δὲ εἰκαιότεροι γράφουσι κέρδιον. Ἀριστοφάνης κάλλιον*, v. La Roche; videtur dat. pendere a *κ.* et a verbo fin.: *ξ* 355 *οὔ σφιν ἐφαίνετο κ. εἶναι μαίεσθαι*, de *N* 458 *Ξ* 23 *ζ* 145 *σ* 93 *χ* 338 *ω* 239 v. infra; additus est dat. partic. *Z* 410 *ἐμοὶ δέ κε κ. εἴη σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι*, cf. Classen Beob. 141; *X* 108 *ἐμοὶ ἂν πολὺ κ.* (Did. *αἱ κατὰ ἄνδρα κάλλιον*) *εἴη ἄντην ἢ κατακτείναντι* (v. l. *-αντα*, quam receperunt Spitzn., Dind., La Roche, ceteri dat., cf. Hoffmann XXI u. XXII B. d. Il. h. l.) *νέεσθαι ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι* (v. l. *αὐτόν*, quam receperunt Spitzn., Dind.), cf. Did. ad v. 109 et Ariston. ad v. 110; *τ* 283 *οἱ τό γε κ. εἴσατο θυμῷ χρήματ' ἀγυρτάζειν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι* (Nauck: „*εἴσατο κ. εἶναι*? cf. *β* 320"), cf. v. 285 et Am. app. h. l., cf. etiam Classen Beob. 141; additus est accus. partic. *X* 108 v. l. *ἐμοὶ ἂν κ. εἴη ἄντην ἢ κατακτείναντα νέεσθαι ἠέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι*, v. supra; *κ* 153 *μοι φρονέοντι δοάσσατο κ. εἶναι πρῶτ' ἐλθόντ'* (videtur esse pro *ἐλθόντα*) *δόμεναι προέμεν τε*, v. infra; infinitivo additus est acc. *β* 74 *ἐμοὶ δέ κε κ. εἴη ὑμέας ἐσθέμεναι*, *Γ* 41 *καί κεν πολὺ κ. ἦεν ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων*: rectius autem videtur *καί . . ἦεν* pro parenthesi accipere et *ἢ … ἄλλων* cum priore hemistichio coniungere; de his locis omnibus v. Hentze in Ztschr. f. Gymn. W. 1866 p. 741. — Decies legitur versus *ὧδε δέ* (*ὡς ἄρα*) *οἱ* (*μοι*) *φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι*, sequitur a) infinitivus: *N* 458 (Duentz.: „sonst ueberall wird nach diesem V. der letzte der vorher angefuehrten Faelle gewaehlt") *Ξ* 23 *ζ* 145 *σ* 93 *χ* 338 *ω* 239, cum acc. partic. *κ* 153 (v. l. *βέλτιον*) b) sententia primaria *ἀσυνδέτως*: *ε* 474 (schol. B *οὕτω πως ὡς κατιὼν ὁ λόγος δηλώσει*, *β*[illegible] *ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην*, cf. schol. P), *ο* 204, cf. Verg. Aen. 4, 287 haec alternanti potior sententia visa est: vocat. c) *ὄφρα*: *Π* 652 *ὄφρ' ὤσαιτο π. ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο*, cf. Faesi h. l. — E. M. 505, 44, Zon. 1192 *βέλτιον, κρεῖσσον· ἀπὸ τοῦ κέρδους*. Suid., Phot., Anecd. Bachm. 276, 10 *κρεῖττον, ὠφελιμώτερον*, Hes. *συμφορώτερον, ὠφελ*[illegible] cf. paraphr. Il. — Superl. *κέρδιστος* callidissimus. *Z* 153 *ἔνθα Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστο*[illegible] *γένετ' ἀνδρῶν*, Ariston. *τὸν συνετὸν καὶ κερδαλέον κέρδιστον λέγει. οἱ δὲ νεώτεροι τὸ*[illegible] *φιλοκερδῆ ἐξεδέξαντο* (sim. E. M. 505, 53), [illegible] eund. ad *K* 44 et Lehrs Aristarch.[2] 117; schol. BL *μέσον ἐστὶ τοῦτο τὸ ὄνομα· ὡς συγγεν*[illegible] *δὲ οὐ βλασφημεῖ*, schol. A *κέρδιστος συνετώτατος, ἐντρεχέστατος· οὐ γὰρ ἂν τὸν πρόγονο*[illegible] *αὐτοῦ πανουργότατον ἔλεγεν*, cf. E. M. 505, 5[illegible] Eust. 631, 33, Zon. 1186, paraphr. Il.; Ap. Soph. 98, 2 *ὁ συνετώτατος καὶ πανουργότατος*, [illegible] Hes.; Suid., Phot., Anecd. Bachm. 276, 14 *πανουργότατος*.

κέρδος (sec. Fick vgl. Woerterb.[3] II 53 a ra[illegible] kar, ker „gedeihen"; Christ Lautl. 103 122 compon[illegible] cum skr. çardhas robur, cf. Benfey WL. II 15[illegible] Leguntur sing. *κέρδος* (ter), plur. *κέρδεα* (n[illegible] vies), gen. *κερδέων* (semel), dat. *κέρδεσιν* (bi[illegible] Multo saepius in Od., quam in Il., nusquam [illegible] hymnis. 1) lucrum, quaestus, commodum, u[illegible] litas. *K* 225 *ἐνόησεν, ὅππως κέρδος* (v. l. *κέρδιον*) *ἔῃ* (v. l. *εἴη*), paraphr. *κοινωφελὲς εἴη*, [illegible] Eust. 800, 10 et Hentze h. l.; *π* 311 *οὔ τ*[illegible] *τόδε* (v. l. *τό γε*) *κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι ὀἴ*[illegible] *ἡμῖν*, cf. v. 305 ss.; *θ* 164 *ἀρχὸς ναυτάων, φό*[illegible] *του τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος* (v. l. *ἐπίστρ*[illegible] *φος*) *ὁδαίων κερδέων θ' ἁρπαλέων*, merciu[illegible] atque lucri inde quaesiti, schol. EPV *ὠφελι*[illegible] Doederl. Gl. 2356 secutus Nauck Arist. 50 p[illegible] bavit v. l. *ἐπίστρ.*, quia *κερδ.* minus bene c[illegible] veniret quam *ὁδαίων*, cf. Nitzsch et Am. ad h[illegible] 2) consilium utile, callidum, prudens, dol[illegible] Saepius in plur. quam sing. *ψ* 140 *φρασσόμε*[illegible] *ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ*, *Ψ* [illegible] *Ἀντίλοχος ἤλασεν ἵππους, κέρδεσιν, οὔ τι τ*[illegible] *γε, παραφθάμενος Μενέλαον*, cf. v. 418—[illegible] paraphr. *πανουργίαις*, cf. schol. B et Eust. 13[illegible] 46; *Ψ* 322 *ὅς κε κέρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἥσσον*[illegible] *ἵππους*, opp. v. 320 *ἀφραδέως*, paraphr. *συνε*[illegible] schol. B *τέχνης βουλεύμασι*, Eust. 130[illegible], *κέρδεα εἶπεν οὐχ οὕτω τοὺς δόλους, ὅσον*[illegible] *ἁπλῶς κερδαλέας, ὅ ἐστιν ἐπωφελεῖς ἐπινο*[illegible] *Ψ* 709 *ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κ*[illegible] *δεα εἰδώς* (v. l. *ἀνίστατο ἰσόθεος φώς*), [illegible] 725 ss. et *Γ* 202, paraphr. *ἀπάτας ἐπιστάμε*[illegible] Eust. 1326, 49 *ταὐτὰ κέρδος καὶ δόλος, εἰ*[illegible] *ὁ κ. εἰδὼς Ὀδ. δόλον οὐ λήθεται* (v. 72[illegible] schol. B; *ν* 297 *εἰδότες ἄμφω κέρδεα* d[illegible] Minerva de se et Ulixe, *ν* 299 *ἐγὼ δ' ἐν π*[illegible] *θεοῖσι μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν*, *τ* [illegible] *περὶ κέρδεα πολλὰ ἀνθρώπων οἶδ' Ὀδυσε*[illegible] schol. B *οὕτως περισσῶς συνετὰ οἶδεν*. *β* [illegible] (*Πηνελόπεια*) *περὶ κέρδεα οἶδεν*, *β* 118 de [illegible] nelope: *ἅ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη, ἔργα τ' ἐπισ*[illegible]

σθαι καὶ φρένας ἐσθλὰς κέρδεά θ', οἵ' οὔ πώ τιν' ἀκούομεν (sc. ἐπίστασθαι, cf. v. 121 οὔ τις ὁμοῖα νοήματα ᾔδη), accedunt infin. ἐπίστ., t φρ. et κέρδεα epexeg. ad pron. ἅ; schol. HMS κέρδεα: τὰ πανουργήματα, οὐχ ὡς ἡμεῖς τὴν φιλοχρηματίαν, Eust. 1437, 45 ἐπίνοιαι, μηχαναί. σ 216 παῖς ἔτ' ἐὼν καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας in pectore prudentia consilia versabas, schol. B κέρδεα νῦν τὰ βουλεύματα, sim. Eust. 1268, 5, sch. V συνέσεις, cf. ν 255 ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν et Verg. Aen. 2, 62 11, 704 versare dolos; ν 257 Τηλέμαχος Ὀδ. καθίδρυε κέρδεα νωμῶν, ψ 217 πολλοὶ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν, Damm: malas calliditates consultant, haben boese Raenke im Sinne. — Hes. σύνεσις, τέχνασμα, ὠφέλεια, πανουργία, cf. Eust. 1115, 22, E. M. 505, 30 38, E. G. 317, 4; Doederl. Gl. 599 dicit κέρδ. omnibus locis interpretandum esse: lucrum, quaestus. κερδίων, κέρδιστος, κερδαίνω, κερδαλέος, -δαλεόφρων, κερδοσύνη, πολυκερδής, πολυκερδείη, νηκερδής.

κερδοσύνη (κέρδος, de subst. in σύνη exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 543, Woerner subst. hom. 16, Peppmueller Il. XXIV p. 24) astutia, calliditas. Legitur tantum dat. sing. — Γ 247 ὡς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη (cod. A κερδοσύνηι suprascr. σ, schol. τινὲς πληθυντικῶς -σύνης), paraphr. ἐν πονηρίᾳ καὶ ἀπάτῃ, schol. B οὐ μόνον διὰ λόγων αὐτὸν ἠπάτησεν ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ προσελθεῖν ἀξιοπίστως, Eust. 1268, 2 ἐπὶ δόλου καὶ ἀπάτης ἡ κ. κεῖται . . ὃ ἑρμηνεύων ἐρεῖ, ἠπάτησεν Ἀθήνη (v. 299). δ 251 ὁ δὲ κ. ἀλέεινεν, Eust. 1495, 7 τὴν ἐπικερδῆ λέγει βουλήν. οἱ δὲ ὕστερον καὶ τὴν δολιότητα (?). ξ 31 Ὀδυσῆα ἴδον κύνες· αὐτὰρ ὅ γ' ἕζετο κερδοσύνῃ considebat humi callide, prudenter, nostr. kluеglich, schol. V et Eust. 1749, 43 φυσικόν φασι βοήθημα πρὸς ἀποτροπὴν (ἐκμείλιξιν) κυνῶν τὸ καθεσθῆναι καὶ προέσθαι τὴν ῥάβδον ὡς μὴ ἐπιτιθέμενον (cf. Plin. N. H. VIII 41, 61: impetus eorum (canum) et saevitia mitigatur ab homine considente humi, et Plut. de sollert. anim. 15), addit Eust. κ. τὴν φρόνησιν λέγει καὶ κερδαλεότητα, cf. etiam Am. h. l. — Suid., Bachm. Anecd. gr. 276, 15 πανουργία, Hes. σοφία, τέχνη, σύνεσις, πανουργία. — Doed. Gl. 599.

κερκίς (origo dubia est: veteres derivant a κρέκω τὸ πλήττω, ἠχῶ: E. M. 505, 58 ss., E. G. 316, 35 62 323, 4 536, 15, Zon. 1190, Eust. 1279, 45 1523, 51, schol. V ad Χ 448, cf. Lob. Rhem. 63, Doederl. Gl. 382; Brugman in Curt. Stud. VII 291 a rad. kar spinosum, acutum esse, 288 a kar se movere, cf. Benfey WL. II 315 „wo sich der Faden am Gewebe dreht vom gr. zwirnen"; Duentz., qui ad Χ 448 κέρκος ... cus confert, censet κ. nomen habere a rotunda ...ma; de subst. in ίς, ίδος exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 105, Woerner subst. hom. 45). Leguntur sing. nom. et dat. Instrumentum textorium, cf. Suid., E. G. 316, 60, E. M. 506, 6. ... iugo textorio, cuius stamen apud Hom. ...tum stabat, radius, quem etiam appellant pectinem: erat longus, e ligno s. metallo factus, utraque parte acutus, cf. Verg. Aen. 9, 476 11, Georg. 1, 294, qua in interpr. secutus sum Becker-Marquardt roem. Alterth. V 2 (roem. Privatalterth. I 2), 135, cf. Doederl. Gl. 382, Riechauer Handwerk p. 77 191; alii κ. esse intelleguntur instrumentum illud, quo fila subteminis dense adiguntur, quod etiam σπάθη appellatur. lat. pecten, cf. Marqu. 136 s. — Χ 448 de Andromache cum lamentationem audiret: χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς, cf. v. 440, paraphr. περόνη. ε 62 (Καλυψώ) ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ' (cf. schol. BL ad Β 113) ὕφαινεν, cf. Nitzsch h. l.

κερτομέω (κέρτομος, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 23). Leguntur praes. ind. κερτομέουσιν h. Merc. 56, coni. -έωσιν π 87, opt. -έοι η 17, part. -έων Β 256 Ν 373 v. l. σ 350 h. Merc. 300 335, -έοντες Π 261 θ 153, -έουσαν ν 326, impf. ἐκερτόμεον (v. l. κερτόμεον) β 323. Saepius in Od. (sexies) quam Il. (bis), ter in hymnis. irrideo, laedo verbis (non facto), cf. Lehrs Arist.[2] 114. — E. M. 506, 38, E. G. 317, 23 ἐρεθίζων, χλευάζων, addunt Suid., Phot. σκώπτων, cf. Zon. 1200, Lex. Seg. 271, 10; Hes. χλευάζει, γελᾷ, ὑβρίζει, cf. etiam Eust. 1369, 57. a) absol. Β 256 σὺ κερτομέων ἀγορεύεις de Thersite, de quo v. 255 erat dictum Ἀγαμέμνονι ἧσαι ὀνειδίζων, Eust. 214, 34 δακνηροὺς μόνον λόγους διδοὺς τῷ βασιλεῖ, Ariston. ἀθετοῦνται 252—6, Bekk. expunxit v. 254—6, cf. Lehrs Arist. 438 s.; ν 326 σὲ κερτομέουσαν (Eust. 1742, 52 κερτομέοντα) ὀίω ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύῃς, Ν 373 v. l. ὁ δὲ κερτομέων ἔπος ηὔδα (pro ὁ δ' ἐπεύξατο φώνησέν τε), cf. schol. V; θ 153 τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; cf. Nitzsch h. l.; h. Merc. 335 μῦθον ἀκούσεαι κερτομέων, ὡς φιλολήιός εἰμι, h. Merc. 56 κοῦροι ἡβηταὶ θαλίῃσι παραιβόλα κερτομέουσιν, Franke: „protervi iuvenes in conviviis per iocum se invicem vexant et ludificantur ita, ut alter alterum improvisis conviciis indirecte petat (Passov.: sich mit scherzhaften Seitenhieben necken), cf. Δ 6", v. etiam Baum. h. l. et in hoc lex. s. v. παραιβόλος. Additus est dat. ἐπέεσσι: β 323 οἱ (μνηστῆρες) ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον (v. l. κερτόμεον v. La Roche) ἐπέεσσιν, schol. B ὑβρίζω, Ap. Soph. 71, 6 ἠρέθιζον εἰρωνευόμενοι, η 17 μή τις Φαιήκων κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη, cf. ζ 274. b) cum accus. π 87 κεῖσε δ' ἂν οὔ μιν μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι ἔρχεσθαι, μή μιν κερτομέωσιν, σ 350 Εὐρύμαχος ἦρχ' ἀγορεύειν κερτομέων Ὀδυσῆα, cf. Classen Beob. 117 et Β 256 ν 326; h. Merc. 300 Ἑρμῆν κερτομέων. c) laedere facto: Π 261 (σφῆκας) παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες, αἰεὶ κερτομέοντες, Ariston. ἀθετεῖται· τὸ κερτομεῖν οὐ τίθησιν ἐπὶ τοῦ δι' ἔργων ἐρεθίζειν, ἀλλὰ διὰ λόγων (cf. Lehrs Arist. 114)· καὶ ὅτι διὰ τοῦ προειρημένου στίχου ταὐτὸν εἴρηται. τὸ γὰρ . . ἐριδμαίνωσιν (ταὐτόν ἐστι) τῷ κερτομέοντες. ἠθέτει καὶ Ἀριστοφάνης, sim. schol. BLV, ubi additum est: καὶ εἰς τὸ κερτ. λείπει τὸ οἱ, ἵν' ᾖ οἱ κερτομητικοί, cf. etiam h. Merc. 338 (κέρτομος). — Doed. Gl. 603, L. Meyer in Kuhn Ztschr. VI 16. — ἐπικερτομέω.

κερτομίη (κέρτομος, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 486, Woerner subst. hom. 8). Tantum plur. accus. -ίας. irrisio. Hes. ἐρεθιστικοὺς λόγους, παίγνια, προβασκάνια, ἐρεθισμοί, παραλογισμοί. Υ 202 433 οἶδα καὶ αὐτὸς κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι, schol. B ad v. 202 τοὺς σαρκασμοὺς οὓς εἶπεν ὡς περὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ μαχομένου, paraphr. ἐπίσταμαι καὶ ἀπάτας καὶ κακουργίας καὶ χλευαστικοὺς λόγους εἰπεῖν et εἰρωνικοὺς λόγους καὶ ἀπειλάς, Faesi: „Aeneas will Ach. tadeln, dass dieser bloss

Schmaehungen, Spott u. frevele Worte (Laesterungen) geg. ihn ausgespr."; idem censet v. 433 minus recte et apte positum esse quam v. 202; *υ* 263 *κερτομίας τοι καὶ χεῖρας ἀφέξω μνηστήρων.* — Doed. Gl. 603, L. Meyer in Kuhn Ztschr. VI 16.

κερτόμιος (*κέρτομος*, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 445, Gust. Meyer in Kuhn Ztschr. XXII 488, cf. etiam Lobeck path. proleg. 172). Legitur tantum dat. plur. *κερτομίοισι* (ter) et *-ίοις* (ter). irrisionis plenus, mordax. E. M. 506, 35, Zon. 1192 *κερτόμιον τὸ παραλογιστικόν*, cf. Ap. Soph. 98, 9; E. M. 506, 36, E. G. 317, 23, Zon. 1200 *κ. ἐπέεσσι· ἐρεθιστικοῖς, παροξυντικοῖς, χλευαστικοῖς* (*ἀπατηλοῖς*), Suid., Phot. *ἐρεθιστικός.* 1) Iungitur cum *ἐπέεσσι*: *Δ* 6 *ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην κερτομίοις ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων*, cf. Faesi h. l. et h. Merc. 56; *Ε* 419 *Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη κερτομίοις ἐπέεσσι Δία ἐρέθιζον*, schol. LV *ἐπεὶ ἐκερτόμησεν αὐτὰς ὁ Ζεύς „δοιαὶ μὲν Μενελάου"* (*Δ* 7), *τρωθείσης Ἀφροδίτης ἀντικερτομοῦσι τὸν Δία.* *ω* 240 *πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι* sensu mitiore, recte Faesi: „neckend, neckisch (ohne den Nebenbegr. von Hohn od. Boeswilligkeit)", cf. v. 216; schol. Q *ἀπατητικοῖς, δολίοις, ἵνα μὴ τῇ αἰφνιδίῳ χαρᾷ ἀποψύξει ὁ γέρων, ὥσπερ καὶ ὁ κύων ἀπώλετο*, Eust. 1960, 35 *κ. ἔπη οὐ τὰ ὑβριστικὰ καὶ ὀνειδιστικά, ὅ ἐστι μεμπτικά.* His tribus locis Nauck scribere maluit *κερτομίοισι ἔπεσσι.* 2) Neutr. plur. est pro subst. = verba mordacia, cf. Naegelsb. adn. ad *Α* 539 et Krueger Sprachl. II 43, 4, 4. *Α* 539 *κερτομίοισι Δία προσηύδα*, schol. D *ἐρεθιστικοῖς, χλευαστικοῖς*, paraphr. *χλ. λόγοις*, cf. schol. BL; *ι* 474 *Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι*, *υ* 177 *Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι.* — Doed. Gl. 603, L. Meyer in Kuhn Ztschr. VI 16.

κέρτομος (ex *κέαρ* et *τέμνω* compositum esse veteres iudicaverunt: E. M. 506, 33, E. G. 317, 20 *ὁ τὸ κέαρ τέμνων τῶν ἀκουόντων, διὰ τὸ παραλογιστικὸν τῶν λόγων*, cf. 197, 53 317, 26 623, 44, Ap. Soph. 98, 10, Zon. 1192; Eust. 214, 34 *δάκνων ψυχὴν καὶ θυμοδακής*, cf. 1960, 35, schol. AB ad *Α* 539, schol. B ad *β* 323; eos secuti sunt Doed. Gl. 603, qui confert Hesychii *κερβολοῦσα* i. e. *κῆρ βάλλουσα* (cf. etiam Kuhn in Ztschr. IV 13), et Stolz zus.ges. Nomina, Klagenfurt 1874 p. 15 40, alii, sed cf. L. Meyer in Kuhn Ztschr. VI 14 s.; recentiorum plurimi derivant a rad. *κερ*, *κείρω* abscindere, laedere, skr. kṛṇâmi, sed alii censent ut ex skr. kar ortum sit kart, ita rad. *κερτ* ex *κερ* ortam esse (skr. kartrî, lat. cultro, forfex; kṛtyakâ vexatrix, Quaelerin), cui radici additum sit suffixum *μο*: L. Meyer in Kuhn Ztschr. VI 15 s. (qui confert ahd. sceltan, nostr. schelten, proprie laedere, cf. vgl. Gr. I 189), vgl. Gr. I 349 369, Curt. Et. 141, Naegelsb. adn. ad *Β* 254 p. 271, Roediger in Kuhn Ztschr. XVII 314, Am. app. et Duentzer ad *ω* 240, Schoenberg griech. Compos., Berlin 1869 p. 54; de adi. in *μο* terminantibus cf. L. Meyer vgl. Gr. II 297; alii arbitrantur *κ.* compositum esse ex synon. *κείρω* et *τέμνω*: Autenrieth in Zus. ad Am. app. *ω* 240, in lex., Doederl. in ed. ad *Π* 261, Goebel Lexil. I 518) irrisionis plenus, cavillans. E. M. 506, 33 35 *χλευαστής, ὁ τὴν ψυχὴν χλευάζων λόγοις παραλογιστικοῖς*, E. G. 317, 20 *ὁ σκώπτης*, cf. 317, 26. Sed h. Merc. 338 interpretandum est de fallaci: *παῖδα εὗροι* (inquit Apollo) *κεραϊστήν, κέρτομον, οἷον θεῶν οὐκ ἄλλον ὄπωπα, οὐδ' ἀνδρῶν, ὁπόσοι λη[σ]σίμβροτοί εἰσ' ἐπὶ γαίῃ*, cf. Doederl. Gl. 603, L. Meyer in Kuhn Ztschr. VI 16, Lehrs Arist. 114; cf. etiam Greve de hymno in Merc. hom. p. 69; Baum.: „mihi non extra dubitationem positum est quin vox corrupta sit, cum tribus versibus ante Apollo idem Iovi tribuerit. Schmittius eadem re motus coniecit *κλέπτην*, quod languidum est et nimium distat a litterarum ductibus; voc. desidero vel a *κέρδος* ductum v[el] a *τείρω*, *ἀντιτορεῖν*." — *φιλοκέρτομος*, *κερτομέω*, *κερτομίη*, *κερτόμιος*.

κεστός (rad. kas ferire, pungere, skr. kas lac[e]dere, ferire, pungere, *κε-ίω*, *κε-άζω*, *κεσ-τό-ς* skr. kas-ta: Fick Spracheinh. 79, Woerterb. 4[…] Delbrueck in Kuhn Ztschr. XIII 80; a rad. kan[t] knat, gr. *κεντέω* (*κέντω*) derivant pro *κενστό[ς]* *κεντ-τό-ς* E. M. 432, 13 506, 53, E. G. 317, 3[…] Zon. 1187, Eust. 425, 32 36 627, 17 979, 2[…] Benfey WL. I 199, Pott in Kuhn Ztschr. VII […] Buehler ap. Kuhn VIII 151, Brugman in Cur[t.] Stud. IV 77, cf. Lobeck Rhem. 121; cf. etia[m] Ahrens ap. Kuhn VIII 354, Doederl. Gl. 18[…] qui componunt cum *ἀκέστρια.* de adi. in *τό[ς]* terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 304) pe[r]foratus, acu pictus. *Ξ* 214 (*Ἀφροδίτη*) *ἀπ[ὸ] στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα | ποικίλο[ν,] ἔνθα τέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο· ἔνθ' ἔ[νι] μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς πά[ρ]φασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονε[όν]των*, cf. v. 219—221; paraphr. *τὸν κεντητ[ὸν] ζωστῆρα*, Zon. 1184 1187 *ὁ κεντητὸς λῶρο[ς]*, cf. Eust. 425, 24 36; Ariston. *κεστὸς ἐκ πα[ρ]επομένου ὁ ποικίλος, ἀπὸ τοῦ διὰ τὰς ῥαφ[ὰς] κεκεντῆσθαι, ἐμπεποικιλμένης τῆς φιλότητ[ος] καὶ ἱμ. καὶ ὀαρ.* (cf. E. M. 546, 52)· *καὶ οὐ[κ] ἔστι κύριον ὄνομα ὡς ἔνιοι τῶν ἀρχαίων* (c[f.] Apoll. Soph. 98, 17, Ariston. ad *Γ* 371 *ὁ Κα[λ]λίμαχος ὡς ὄνομα κύριον τοῦ ἱμάντος τ[ὸν] κεστὸν ἐκδέχεται*, cf. Scheer Callimachus *Ὁμ[η]ρικός* p. 12). *διὸ καὶ ἐπ' ἄλλου λέγει· ἄγχε [δέ] μιν πολύκεστος ἱμάς* *Γ* 371, cf. Lehrs Ari[st.] p. 193; sim. schol. BL; Suid., Phot. *ποικίλ[ον] ἱμάντα*, addit Suid. *ᾧ πάντα ἐμυθεύετο ἐνν[…] ἄρχειν τὰ πρὸς ἀπάτην θελκτήρια*, schol. […] *ζωστῆρα οὕτω καλούμενον ἀπὸ τοῦ πολυκε[ν]τητον αὐτὸν εἶναι ταῖς ῥαφαῖς*, cf. Ariston. […] *Γ* 371, E. M. 506, 49, E. G. 317, 34; E. […] 506, 46, Suid., Zon. 1184, Phot. *ἔνδυμα Ἀφρ[ο]δίτης· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν γυναικ[εῖον] φαντασιῶδες ἔνδυμα*, E. M. 506, 52 *ὁ κεκοσμ[η]μένος καὶ διαπεποικιλμένος καὶ διακεκεν[τη]μένος*, cf. E. G. 317, 28, Suid., Phot., Ap. Sop[h.] 98, 18; Hes. *τὸν ποικίλον ἱμάντα, ἢ χιτῶ[να] ποικίλον, ἢ τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἱμάντα· κα[ὶ] διακεκεντημένος χιτών.* — Gladstone hom. St[ud.] ed. Schuster 212; Friedlaender 2 hom. Woert[er]verz. 726. — *πολύκεστος.*

κευθ-άνω (a *κεύθω*, cf. E. M. 507, 2; Eu[st.] 434, 26 *ἡ ἐκ τοῦ κεύθω παραγωγὴ λόγῳ μ[ὲν] πεζῷ ἀσυντελής, δακτυλικῷ δὲ μέτρῳ χρησ[…]* de verbis in *άνω* exeuntibus v. L. Meyer […] Gr. II 74, eund. in Kuhn Ztschr. XXII […] Non legitur nisi impf. act. *ἐκεύθανον.* occult[o], abscondo. E. M. 507, 2, Hes. (*ἀντὶ τοῦ*) *ἔκ[ρυ]πτον.* *Γ* 453 *οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθ[α]νον, εἴ τις ἴδοιτο*, Lilie de locut. hypoth. […] hom. p. 18 s. „non celavissent, si quis vidis[set] Cum autem hic optativo in protasi adhibito i[…]

atis declararetur rem in mente sola esse posi- um, igitur vere non factam esse, idem sensus 1 apodosin non transferri non potuit; ergo su- ervacaneum erat ἄν vel κε adicere verbo ἐκεύ- ·ανον", sim. iudicarunt Naegelsb., Faesi, La loche, cf. Krueger Spr. I 54, 10, 1; Ariston. ddit ὅτι ἀπηλλοτρίωντο τῷ Ἀλεξάνδρῳ οἱ ·ρῶες, paraphr. ἔκρυπτον, εἰ ἐθεάσατο. Rectius ıdicavit Lange Part. εἰ p. 400 cum diceret εἰ . ἴδοιτο esse optantis, non sumentis. Alii, qui egabant κε vel ἄν abesse posse, coniecerunt: an Herwerden quaest. ep. et eleg. p. 5 maluit ·ribere ἔκευθον ἄν, εἴ ϝε ϝίδοντο, Duentz. ·ripsit in ed. ἔκευθον ἄν, εἴ τις ἴδοιτο, scri- isset autem κ' ἐκεύθανον, nisi eum offendis- t verbum κευθάνω: oportuisse enim legere ·υθάνειν. κευθάνω (pro κυνθ.) offendit etiam . Schmidt N. Rh. Mus. XX 463, Nauck in ed. κύνθανον?), cf. Am. app. h. l., Curt. in Stud. ᵛ 208, Benfey WL. I 613. — Friedlaender hom. Woerterverz. p. 720 adn. 35.

κευθμός, ὁ (a κεύθω, cf. E. M. 507, 1, E. G. 7, 38, Zon. 1187; de subst. in μός exeuntibus Woerner subst. hom. 34, L. Meyer vgl. Gr. 298; cf. Eust. 918, 44 et schol. ABLV ad 28). Legitur tantum gen. pl. κευθμῶν. Signi- at idem quod κευθμών (cf. L. Meyer vgl. Gr. 296, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 715 6 adn. 115) latebra. Hes. κατάδυσις, πυθμήν, ·σαυρός, κοῖλον, ἢ κοιλάς, Zon. 1187 σκότος, ύψις. *N* 28 ἄταλλε κήτε' ὑπ' αὐτοῦ (Ποσει- ωνος) πάντοθεν ἐκ κευθμῶν (cod. Vind. υθμῶνος), paraphr. φωλεῶν.

κευθμών, ὁ (a κεύθω, cf. E. M. 507, 2, E. 317, 40, Ap. Soph. 98, 20, Zon. 1187, Hes., L. Meyer vgl. Gr. I 393, Curt. Et. 244; de bst. in ών terminantibus v. Woerner subst. m. 46, L. Meyer II 276; cf. etiam E. G. 317,). Legitur sing. acc. κευθμῶνα (semel) et plur. :. -μῶνας (bis). Non est in Iliade. Significat m quod κευθμός (v. supra): latebra, latibu- n. Ap. Soph. 98, 20, Hes. καταδύσεις, addit s. κρύφιοι τόποι, E. G. 317, 42 ὁ ἀφεγγὴς τος καὶ κρύφιος, Phot., Suid. κρυπτῶν τό- ν, ἐνδοτάτων. *ν* 367 μαιομένη κευθμῶνας ·ὰ σπέος, schol. Q τὰς καταδύσεις ἢ τοὺς ίλους τόπους καὶ ἀνακεχωσμένους, h. Merc.) πέτρης εἰς κευθμῶνα βαθύσκιον, *κ* 283 ς πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες, schol. HQV νῦν φησι τοὺς τόπους καὶ τὰς καταδύσεις ον κεύθονται καὶ συγκεκλεισμένοι εἰσίν, st. 1659, 14 πυκ. κ. περιφραστικῶς οἱ συφεοὶ ονται, cf. Guenther Viehzucht bei Hom. p. 8 27.

κεῦθος, τό (a κεύθω, cf. Goebel in Kuhn chr. XI 60, L. Meyer vgl. Gr. I 393, Curt. 244; de subst. in ος terminantibus v. Woer- subst. hom. 47, L. Meyer II 111). Legitur . pl. κεύθεσι et acc. pl. κεύθεα. Omnibus s in quinto pede. Significat idem quod κευθμός κευθμών: locus abditus, reconditus, Curtius: borgene Tiefe. Apud Hom. semper iunctum a γαίης: de orco. Eust. 1282, 13 ἀντὶ τοῦ) τοῖς κευθμῶσιν, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ δό- ς Ἀίδου, ὃς τόπος ἐστὶν ὑπόγαιος καὶ οὕτω ρυμμένος. διὸ καὶ Ἀίδης λέγεται, ἤγουν) ἀφανής, ὃν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν, Hes. κοῖλα, φια. *X* 482 νῦν Ἀίδαο δόμους ὑπὸ κεύ- ι (cod. C κεύθεσσι) γαίης ἔρχεαι, paraphr. ὑ τοὺς κρυπτῆρας τῆς γῆς, cf. *Σ* 333; *ω* 204 ἑῶτ' εἰν Ἀίδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης, ol. V κρυπτοῖς τόποις, λέγει δὲ τοῖς ὑπὸ γῆν. Desunt verba Ἀίδαο δόμ.: h. Cer. 340 ὑπὸ κεύθεα γαίης κατόρουσε λιπὼν ἕδος Οὐλύμ- ποιο, h. Cer. 398 ἰοῦσ' ὑπ[ὸ κεύθεσι γαίης] οἰκήσεις: pro eo, quod manus secunda supple- vit, Ruhnk. maluit ὑπὸ κεύθεα scribere et cum ἰοῦσα conectere, quem secutus est Buech., cf. Baum. h. l.; h. Cer. 415 φέρων ὑπὸ κεύθεα γαίης, v. 414—432 sustulit Hoffm. — Hes. theog. 300 334 483, Theogn. 243, Orph. hymn. 29, 4.

κεύθω (rad. gudh, sanscr. gudhjâmi, guhâmi, tego, abscondo, gr. κυθ, lat. custō(d)-s, ags. hŷ- dan: Curt. Et. 244, Fick Woerterb. 45, L. Meyer vgl. Gr. I 27 47 128 159 393, Christ Lautlehre 76 106 121, Ebel in Kuhn Ztschr. V 236, Lott- ner ap. Kuhn VII 173, Kuhn Ztschr. X 419 XI 305 XII 116 XXIII 393, cf. Benfey WL. I 613 II 363, Bugge in Curt. Stud. IV 347; Corssen Ausspr.[2] I 353 rad. ku verbi κεύθω ortam esse ex rad. sku suspicatur), o c c u l o, o c c u l t o, c e l o. Suid., Zon. 1187 1196 1200, E. M. 506, 58, E. G. 317, 43 368, 41, Hes., Phot., Ap. Soph. 98, 20, Eust. 1455, 13 1564, 21 κρύπτειν. Legun- tur a) act. praes. ind. κεύθει *ω* 474, κεύθετε *σ* 406, coni. κεύθω *φ* 194, -θῃ *I* 313, imper. κεῦθε *A* 363 *Π* 19 *Σ* 74 *θ* 548, [inf. pro imper. κεύθειν *λ* 443 v. l.], impf. κεῦθε *τ* 212, ἔκευθε *τ* 212 (v. l.) *ψ* 30 h. Cer. 452; fut. κεύσω *γ* 187 *ψ* 273 h. Ap. 66, aor. κύθε *γ* 16, coni. cum redupl. κεκύθωσι *ζ* 303, perf. κέκευθε *X* 118 *γ* 18, [coni. κεκεύθῃ *Ψ* 84 v. l.] plusq. ἐκεκεύθει *ι* 348, κεκεύθει *Ω* 192 v. l. (Signi- ficat perf.: occultum habeo aliquid, cf. Loebell quaest. de perf. hom. forma et usu, Lips. 1877 p. 50 s.). b) pass. praes. coni. κεύθωμαι *Ψ* 244. In Od. hoc verbum duodecies est, in Il. sexies et *Ω* 192 v. l., in hymnis bis (omissi sunt loci *Ψ* 84 *λ* 443). — 1) occulo, occulto. *τ* 212 δόλῳ ὅ γε δάκρυα κεῦθεν (Bekk.[2], La Roche δάκρυ' ἔκευ- θεν), opp. ἔφαινεν, h. Cer. 452 (ἄρουρα) ἔκευθε κρῖ λευκὸν μήδεσι Δήμητρος, αὐτὰρ ἔπειτα μέλλεν κομήσειν ἀσταχύεσσιν, *ι* 348 ὄφρ' εἰ- δῇς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει (cod. Harl. l. m. ἐκεκεύθῃ, fortasse ex hoc loco Ap. Soph. 65, 21 ἐκεχάνδει), Eust. 1632, 34 οὐκ ἀνομοίως ἔχει πρὸς τὸ δῶμ' ἐκάλυψε, περιο- χὴν γὰρ τῶν ἐντὸς καὶ ἄμφω δηλοῦσιν, *X* 118 ὅσα πόλις ἥδε κέκευθε, paraphr. κατέχει, *Ω* 192 v. l. ὃς (θάλαμος) γλήνεα πολλὰ κεκεύ- θει: sic ἡ Μασσαλιωτικὴ pro κεχάνδει, cf. schol. A; *ζ* 303 ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή (alii κεκεύθωσι vel κεύθωσι), cf. *δ* 618 *ο* 118 δόμος ἀμφεκάλυψε, schol. Q κεκ. ὅμοιον τῷ λελάχωσιν, nos: umschliesst, um- schlossen haelt. De mortuis: *γ* 16 ὅπου κύθε γαῖα (i. e. ubi mortuus et sepultus est) καὶ ὅν τινα πότμον ἐπέσπεν, cf. v. 89; Eust. 1455, 14 ἀσαφῶς εἰπὼν τὸ ὅπου κ., ἐπάγει ἑρμηνείαν τὸ καὶ ὅντ. κτλ., cf. etiam Nitzsch adn. h. l.; *Ψ* 84 legitur ap. Aeschinem contra Timarch. § 149 ἵνα πέρ σε καὶ αὐτὸν ὁμοίη γαῖα κε- κεύθῃ. *Ψ* 244 εἰς ὅ κεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄιδι (de *ι* producto v. Hoffm. quaest. hom. I 162, La Roche hom. U. 65, Hartel hom. Stud. I 56) κεύ- θωμαι: Ἄιδι de persona dici videtur Doed. Gl. 407, Am. ad *κ* 491, Duentz. h. l. (= dat. comm.); Naegelsb. adn. ad *A* 3 eodem sensu quo ὑπ' Ἄιδος positum esse putat, sed cf. Autenrieth ad h. l.; sensu locali positum esse censent La Roche, Capelle dativ. locat., Hannov. 1864 p. 8; Faesi: „hier steht Ais auf der Grenze zw. der (sonst allein hom.) persoenl. u. der spaeteren oertl. Be-

deutung"; Eust. 1297, 66 τὸ Ἀιδι κεύθ. ἐχορήγησε τὸ κευθμῶνας Ἀιδου εἰπεῖν καὶ νεκρῶν κευθμῶνα, cf. Z 19; v. l. Zon. 1200 κεύθομαι, cod. A et Hes. κλεύθωμαι, E. M. 517, 45 κλεύθομαι, Ariston. κατὰ συγκοπὴν κλεύθωμαι ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι οἷον πορεύομαι, schol. V ἐκελ. ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι, τινὲς δὲ κεύθομαι, οὐκ εὖ, cf. E. M. 517, 45 ss. et Lob. Rhem. 92; paraphr. ἕως ἂν εἰς τὸν Ἀιδην πορευθῶ, sed cf. Hoffm. quaest. hom. I 162, Spitzn. h. l. 2) in se i. e. in pectore occultare, celare aliquid, cf. Fulda Unters. über die Spr. der hom. Ged. p. 101 ss. a) addita sunt verba νόῳ, νόος ἔνδοθι, ἐνὶ φρεσίν, νοήμασι sim. (de his dat. v. Capelle dat. loc. 34). Α 363 Π 19 ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν, cf. Σ 74; ω 474 τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει; Ι 313 ἐχθρός μοι, ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ (v. l. κεύθει v. La Roche), Sall. Cat. 10, 5 aliud clausum in pectore, aliud in lingua promptum habere, paraphr. ἐνθυμεῖται τῇ διανοίᾳ. λ 443 v. l. τὸ μὲν φάσθαι ἔπος, τὸ δ' ἐνὶ φρεσὶ κεύθειν in schol. ALV ad Α 545 (pro τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι), θ 548 μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν ὅττι κέ σ' εἴρωμαι, γ 18 εἴδομεν, ἥν τινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε, cf. schol. E; ψ 30 σαοφροσύνῃσι νοήματα πατρὸς ἔκευθεν. de σ 406 v. infra. b) non sunt addita talia: φ 194 ἔπος τί κε μυθησαίμην, ἦ αὐτὸς (v. l. αὔτως, quam recepit Nauck) κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει, Σ 74 ἐξαύδα, μὴ κεῦθε, cf. Α 363 Π 19; Fulda p. 102: „durch das Fehlen des νόῳ verraeth sich ganz bestimmt der Verf. von Σ als der juengere (als Α); er liess den ihm entbehrlich scheinenden Zusatz weg"; de γ 187 ψ 273 h. Ap. 66 v. infra. — σ 406 μαίνεσθε καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, minus recte scholl. BHQ κ. θυμῷ ἀντὶ τοῦ ὑπὸ θυμοῦ, ὅ ἐστιν ὑπὸ ἀλόγου κινήσεως. οὐ κρατεῖτε τῆς τροφῆς, ἀλλ' αὕτη μᾶλλον ὑμῶν ἐπικρατεῖ καὶ παρασκευάζει ὑμᾶς ἐξάγεσθαι εἰς ἀταξίας, est enim: in animo clausam habere aliquam rem, eius potentem esse; itaque h. l. significat: celare non potestis (nimiam) epulationem et potionem; Am.: ,die Objecte sind in den Aeusserungen ihrer Wirkungen gedacht'; schol. H οὐκέτι ἐν ἡσυχίᾳ φέρετε τὴν τρυφήν, ἀλλ' ἀταξίαν ἐξάγεσθε, Eust. 1852, 32 ἀστείως διὰ τὸ τοὺς μνηστῆρας μὴ κρύπτειν, ἀλλ' ἐκφαίνειν, ὅπερ εἶχον ἔνδον βούλευμα, τὸ τὸν ξένον αὐτόθι ὀλέσθαι. ὡς ἐπὶ ἰμέτου εἰπὼν τὸ οὐ κ. βρ. νοεῖν ἀφίησιν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν βουλεύματος, προσθεὶς τὸ θυμῷ . . ἀνάπαλιν τὸ οὐκέτι κεύθετε γαστρί, cf. Fulda p. 103. c) κ. cum acc. pers. τινά: semper cum neg., in fine versus; nusquam in Il., cf. La Roche h. St. p. 149. γ 187 ὅσσα πεύθομαι, δαήσεαι, οὐδέ σε κεύσω, ψ 273 σῆμα δέ μοι ἔειπεν, οὐδέ σε κεύσω, cf. λ 126 οὐδέ σε λήσει, h. Ap. 66 τόδε τρομέω ἔπος, οὐδέ σε κεύσω. — ἐπικεύθω, κευθάνω, κευθμός, κευθμών, κεῦθος.

κεφαλή (sanscr. kapâla-s, kapâla-m, testa, calva, lat. caput, goth. haubith, ags. heafod; Grimm Gesch. d. deutschen Spr.[3] p. 281 (1. ed. p. 400), Curt. Et.[3] 142, Fick Woerterb. 32, Spracheinh. 67 s. 267, Benfey WL. II 324, Christ Lautl. 104, Woerner subst. hom. 12, Walter in Kuhn Ztschr. XII 379, Hehn Culturpflanzen ed. II p. 172 s.; Kuhn in Ztschr. I 136 s. censet unum kapâla-s artissime cum lat. caput cohaerere, sed cf. Curt. 142 405; aliter iudicat Grassman in Kuhn Ztschr. XII 128 133; L. Meyer vgl. Gr. II 194 236 putat κεφαλή ortum esse e κεπϝαλή atque ita cohaerere arte cum lat. caput; cf. etiam Curt. 465, Fick in Kuhn Ztschr. XXII 203 210; de ε (κεφ.) in α (caput) mutat. v. L. Meyer I 99; refert ad rad. καπ, lat. capere Curt. 142, ad καπ, καμπ curvare Benfey WL. II 324, L. Meyer vgl. Gr. I 363; de subst. in λή exeuntibus v. Woerner subst. hom. 12; de accentu etiam Herod. π. μον. λέξεως 39, 1 et Lehrs et Lob. Path. proleg. 91; etymol. veterum grammaticorum, cf. E. M. 507, 4 549, 10, E. G. 317, 47 57, Zon., Suid., Or. 81, 10, silentio praetereo; cf. etiam E. M. 490, 46). Leguntur sing. nom. κεφαλή (sexies), vocat. (bis), gen. κεφαλῆς (septies et quadragies), dat. κεφαλῇ (quater et vicies), κεφαλῆφι (in libris saepe κεφαλῆφι) pro gen. Κ 458 Λ 350 Π 762, pro dat. Κ 30 257 2[illegible] 496 υ 94, acc. κεφαλήν sexies et tricies, v. l. sexies; plur. nom. Λ 39 υ 352, gen. κεφαλέων Γ 273 (cf. E. M. 507, 15 ss., E. G. 3[illegible] 60 ss.), dat. κεφαλῇσι Δ 162 μ 123, acc. κεφαλάς quattuordecies et in v. l. Λ 3. — Est Il. septuagies ter et v. l. Λ 3, in Od. sexagies quater, in hymnis quinquies, nusquam in epi[illegible] — Est post arsin 2. pedis saepissime (in Il. [illegible] et quadragies, in Od. septies et vicies, in hymn[illegible] ter), post arsin 3. pedis in Il. duodevicies et [illegible] v. l., in Od. sexies et vicies, in hymnis se[illegible] post arsin 4. pedis septies decies (in Il. deci[illegible] Od. septies), post arsin 1. pedis sexies (Π [illegible] 800 ζ 226 θ 85 σ 355 h. Merc. 519), 5. p[illegible] bis (Λ 350 υ 94). caput, cf. Poll. 2, 36, H[illegible] Friedreich Real. 129 s.; Schmidt Synonymik p. 362—365 Nr. 19, 2 ss.: „κάρα gibt m[illegible] die Vorstellung des Hohen u. Erhabenen, [illegible]φαλή fasst reiner vom anatom. Standpunkte a[illegible] a) de capite hominum. Γ 227 ἀνὴρ ἔξοχος [illegible] γείων κεφαλήν τε καὶ (v. l. ἠδ') ὤμους. Did.; schol. V διὰ μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ μῆκ[illegible] διὰ δὲ τῶν ὤμων τὸ πλάτος, cf. Ο 125; [illegible] θ 19 ψ 162 τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε [illegible] ὤμοις (θ 19 ψ 162 v. l. κεφαλήν τε καὶ ὤμο[illegible] versus ψ 157 ss. expunxerunt Bekk.[2], Na[illegible] Kirchhoff Compos. der Od. 144 s. = J. J. f. [illegible] 1865 p. 7; de dat. v. La Roche in Ztschr. oesterr. Gymn. 1864 p. 560; Λ 812 κατὰ δ[illegible]τιος ῥέεν ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς, ρ 3[illegible] 224 χ 499 κύνεον ἀγαπαζόμεναι (οι) κεφα[illegible] τε καὶ ὤμους, cf. schol. HQ ad ρ 35; omisit 224 s. cod. Ven.; φ 224 v. l. κ. τε χέρας [illegible]ράς) τε cf. schol. M; φ 225 Ὀδυσσεὺς κεφα[illegible] καὶ χεῖρας ἔκυσσε, π 15 ρ 39 τ 417 κύσσε [illegible] κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα (χεῖράς τε), π [illegible] alii τε omittunt; Β 478 Ἀγαμέμνων ὄμματα [illegible] κεφαλήν (schol. V ad Γ 168 κεφαλῇ) ἴκε[illegible] Διί, cf. schol. ABLV et Naeg. h. l.; α 20[illegible] νῶς κεφαλήν τε καὶ ὄμματα ἔοικας, cf. [illegible] ο 332 αἰεὶ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσω[illegible] Eust. 1783, 21 πρ. περιττῶς κεῖσθαι δ[illegible] συνεπινοοῦνται γὰρ αὐτὰ πάντως τῇ κεφ[illegible] ἐκφωνοῦνται δὲ ὅμως ἰδίᾳ διὰ τὸ ἐν αὐ[illegible] μάλιστα ἐκφαίνεσθαι τὴν λιπαρότητα οἷα π[illegible] κειμένοις τῶν ὄψεων, 1783, 19 κεφ. ὡς [illegible] μέρους εἰπεῖν, τὸ πᾶν σῶμα. υ 352 ν[illegible] ὑμέων εἴλυαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέ[illegible] τε γοῦνα, Ω 164 ἀμφὶ κόπρος ἔην κεφαλῇ [illegible] καὶ αὐχένι γέροντος (Townl. κεφαλήν τε [illegible] αὐχένα), minus recte Damm κεφαλῇ non de [illegible] capite, sed de toto sene esse intellegendum [illegible]

at; Ξ 465 τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς (Vind. Vrat. :εφαλήν) τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ, νεία-·ον ἀστράγαλον, cf. schol. BL; Ξ 467 τοῦ προ-·έρη κεφαλὴ στόμα τε ῥῖνές τε οὔδει πλῆντ' ; περ κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος, cf. scholl.; 3 219 φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα· τὼ ·έ οἱ ὤμω κυρτώ· αὐτὰρ ὕπερθε φοξὸς ἔην εφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, δ 150 οιοίδε πόδες τοιαίδε τε χεῖρες ὀφθαλμῶν τε 'ολαί κεφαλή τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται, cf. schol. IMQ; ζ 226 ἅλμην, ἥ νῶτα καὶ ἄμπεχεν ὤμους· κ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον, de Γ 193 infra; Π 640 ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς ;όδας ἄκρους, Σ 353 Ψ 169 κάλυψαν (ἐκάλυψε) ; πόδας ἐκ κεφαλῆς, ν 399 ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω ρίχας, Ariston. ἀθετοῦνται (v. 398—401) ὡς ἐκ ῶν ἑξῆς μετενηνεγμένοι, ν 431 ἐκ κ. ὄλεσε ιίχας, cf. Ariston.; Κ 15 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς ροϑελύμνους ἕλκετο χαίτας, Χ 78 ἀνὰ τρί-ῖχας ἕλκετο χερσὶ τίλλων ἐκ κεφαλῆς, h. Ven. 29 κατέχυντο ἔθειραι καλῆς ἐκ κεφαλῆς εὐηγ. : γενείου, Ε 73 βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ιυρί, cf. Ξ 465; Μ 385 μ 413 σὺν δ' ὀστέ' ιαξε πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς, Π 77 οὐδέ πω ιὸς ἔκλυον αὐδήσαντος ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, schol. BL et Ξ 150 ἐκ στήθεσφιν ὄπα ἧκεν et ıst. 1046, 45; Λ 462 τρὶς ἤυσεν, ὅσον κεφαλὴ δε φωτός, Eust. 856, 59 κεφ. χάδεν ἀντὶ τοῦ ώρησε. κεφ. δὲ φ. περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ήρ, ἵνα λέγῃ, ὅσον ἐχώρει ἀνὴρ εὐρυφωνό-ρος ὢν γυναικός. δύναται δὲ καὶ ἄλλως ἐπ' τῆς δὴ κεφαλῆς εὐοδωθῆναι ἡ ἔννοια, ὡς ὶ τῆς περὶ στόμα εὐρύτητος καὶ ἑτέρας ιᾶς διαθέσεως συλλαμβανομένης εἰς τὸ με-λόφωνον, cf. schol. BLV; Ψ 477 οὐ δξύτα-ν κεφαλῆς ἐκ δέρκεται (v. l. ἐκδέρκεται) ὄσσε, Hoffmann Tmesis I 11 et in hoc lex. s. v. δέρκομαι. ε 232 περὶ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ, φαλῇ (pauci libri κεφαλὴν) δ' ἐφύπερθε (sic Ἀριστάρχου, αἱ εἰκαιότεραι ἐπέθηκε Did.) λύπτρην, κ 545 κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε (v. l. ὕπερθε) καλύπτρην, ϑ 85 φᾶρος ἑλὼν χερσὶ κ κεφαλῆς εἴρυσσε, κάλυψε δὲ πρόσωπα, st. 1586, 59 κατὰ κρᾶτα καλύψαι παρέφρα-', ἀμφοῖν δὲ ἑρμηνεία τὸ κάλ. δὲ πρ., schol. ἡ κατὰ ἀντὶ τῆς περί, cf. Ameis h. l.; ϑ 88 φαλῆς ἄπο φᾶρος ἕλεσκεν, ξ 349 κεφαλῇ τὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας (Did. Ἀριστοφάνης φαλήν), cf. ϑ 92, Liv. 4, 12, 11, Hor. Sat. 2, 37, cf. etiam Ameis app. h. l.; ω 231 ὕπερ-· κυνέην κεφαλῇ ἔχε (Ap. Soph. 18, 19 κε-λήν), cf. Hes. op. 545; de dat. locali v. Naeg. Α 45 et Capelle dat. loc. 12; Π 800 Ζεὺς ήκα) Ἕκτορι δῶκεν ᾗ κεφαλῇ φορέειν ıttg. cod. ἐν κεφαλῇ), Κ 257 261 ἀμφὶ δέ οἱ ·έην κεφαλῆφιν ἔθηκε, cf. Σ 205; de his dat. Capelle p. 12; Κ 30 ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ρας θήκατο, Κ 458 τοῦ δ' ἀπὸ κυνέην κε-λῆφιν ἕλοντο, Ο 125 τοῦ δ' ἀπὸ κεφαλῆς ϑ' εἵλετο καὶ σάκος ὤμων, cf. ξ 276; Ξ · κεφαλὰς κορύθεσσι κρύψαντες, Σ 205 ἀμφὶ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε, de dat. v. La ·he in Ztschr. f. oesterr. Gymn. 1864 p. 560; 0 ὀρθωθεὶς ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας, βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, Doed. Duentz. ἐπ' ἀγκ. cum ἐπαείρας iungunt, sed Hentze in app. ed. Am.; ξ 494 ἐπ' ἀγκῶνος αλὴν σχέθεν, α 157 δ 70 ρ 592 ἄγχι σχὼν αλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι, χ 471 αἵ γ' ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, ν 29 πολλὰ ς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε, υ 301 ἀλεύατο ἦκα παρακλίνας κεφαλήν, ω 242 κατέχων κε-φαλὴν (cod. Marc. suprascr. ῇ) φυτὸν ἀμφελά-χαινε demittens caput, cf. schol. V; σ 237 μνη-στῆρες νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, σ 154 βῆ διὰ δῶμα νευστάζων κεφαλῇ (v. l. κεφαλήν)· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός demittens caput, ut solent facere cogitabundi; σ 240 ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν ἧσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς (v. l. κεφαλήν), quod fit ex infirmitate corporis, cf. Verg. Aen. 5, 469 iactantem utro-que caput; Α 524 τοι (Eust. 144, 4 τῇ) κεφαλῇ κατανεύσομαι (v. l. ἐπινεύσομαι v. Did.), cf. schol. BLV; Α 527 ὅ τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω, π 283 νεύσω τοι κεφαλῇ, schol. H ἀθετεῖ Ζη-νόδοτος ιή (v. 281—298), h. Merc. 519 εἰ τλαίης ὀμόσσαι ἢ κεφαλῇ νεύσας ἢ ἐπὶ Στυγὸς ὕδωρ, versum Matth. et Baum. eiecerunt. Χ 33 ᾤμωξεν, κεφαλὴν δὲ κόψατο χερσίν (v. l. λάζετο) in luctu; cf. Ν 202; Ο 433 τόν ῥ' ἔβαλε κεφα-λὴν ὑπὲρ οὔατος χαλκῷ, Π 578 βάλε χερμα-δίῳ κεφαλήν, Π 412 Υ 387 βάλε πέτρῳ (ἔγχεϊ) μέσσην κὰκ κεφαλήν, Υ 475 υἱὸν μέσσην κὰκ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε, cf. schol. V; μ 412 πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλήν, κ 440 τῷ (ἄορι) οἱ ἀπο-πλήξας κεφαλὴν ουδάςδε πελάσσαι (v. l. ἀπο-τμήξας vulg. et Dind., v. La Roche h. l. et Am. app.), cf. Ξ 467; Ν 202 κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς κόψεν, Σ 176 κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς: idem v. a Zenod. insertus est post v. 154, v. Ariston. et Duentz. Zenod. p. 155 s.; Ρ 39 εἴ κεν κεφαλήν τε τεὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας βάλω, Σ 335 οὐ πρὶν κτεριῶ, πρίν γ' Ἕκτορος ἐν-θάδ' ἐνεῖκαι τεύχεα καὶ κεφαλήν, cf. Φ 336; Ρ 126 ἕλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι χαλ-κῷ, cf. Ariston.; ι 498 σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νήια δοῦρα μαρμάρῳ βαλών, Λ 350 βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτε τετυσκόμενος κε-φαλῆφιν, Π 762 Ἕκτωρ κεφαλῆφιν ἐπεὶ λά-βεν, οὐχὶ μεθίει, cf. schol. BL; Ω 712 τὸν τιλ-λέσθην ἁπτόμεναι κεφαλῆς (i. e. Ἑκτορέης) lugentes, cf. v. 724 et Ψ 136; h. Ven. 27 ὤμοσε ὅρκον ἁψαμένη κεφαλῆς πατρός, Σ 24 ω 317 ἑλὼν κόνιν χεύατο κὰκ κεφαλῆς (χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον), cf. Ω 164 Χ 74; ψ 156 κὰκ κεφαλῆς χεῦεν κάλλος Ἀθήνη, Bekk.², Kirch-hoff Compos. d. Od. 144 s., alii versus 157—162 expunxerunt; Ψ 765 κὰδ δ' ἄρα οἱ (v. l. ἐκ v. schol. A) κεφαλῆς χέ' ἀυτμένα Ὀδυσσεύς (Ambr. κεφαλή), cf. v. 380; σ 355 ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ κὰκ κεφαλῆς: ita scripserunt Voss et Lehrs Arist. p. 143, quos secuti sunt Kayser, Duentz., Hentze, Nauck; libri habent καὶ κεφαλῆς, quod defendere stu-duerunt Am. in app. (sed v. Hentze), Giseke in hoc lex. s. v. αὐτοῦ: „ibi taedarum et capitis esse splendor", Houben qualem Hom. in Od. finxerit Ulixem, Trier 1856 p. 12 adn.: „etiam eius capitis lumen est lumen facum", cf. schol. B ad v. 354; Σ 214 ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέ-λας αἰθέρ' ἵκανε, cf. Τ 379; Σ 226 ἴδον πῦρ ὑπὲρ κεφαλῆς Πηλείωνος δαιόμενον, ϑ 68 κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς ipsius super capite sec. Faesi, alii αὐτοῦ adv. esse censent, cf. Nitzsch, Am., Duentz.; de somnio: Β 20 59 Ψ 68 (om. Vind. Vrat. cod.) Ω 682 δ 803 ζ 21 υ 32 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφα-λῆς constitit super caput dormientis, schol. ALV ad Β 20 ὑπὲρ κ. ἵσταται ὡς ταῖς αἰσθήσεσι φθεγγόμενος· αἱ πλείονες δὲ αἰσθήσεις ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ ἐγκεφάλου τὴν ἀρχὴν ἔχουσιν,

sim. Eust. 167, 12, cf. Herod. 7, 17, Verg. Aen. 4, 702; *ψ* 4 sunt eadem verba de ancilla quae excitat heram dormientem; *K* 496 *κακὸν ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη*, *υ* 94 *δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν παρεσταμέναι κεφαλῆφι. β* 152 (*αἰετὼ*) *ἐς ἰδέτην πάντων κεφαλάς* (v. l. *ἐς δ' ἰκέτην* v. schol. MS), *ὄσσοντο δ' ὄλεθρον*, *Γ* 168 *κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι, καλὸν δ' οὕτω οὔ πω ἴδον οὐδ' οὕτω γεραρόν*, i. e. statura et eminentia capitis, ut ait Damm, qui minus recte *κεφαλῇ* cum *καλόν* et *γεραρόν* iungit, cf. schol. V; *Γ* 193 *μείων κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος, εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι* (cod. Vind., ut Aristarchus *κεφαλήν*, v. schol. A), de dat. cf. Krueger Di. 48, 15, 11; Damm: *κεφαλή* staturam denotat; *τ* 92 *ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις* quod capiti tuo adlines, ut cultrum capiti victimae, schol. V *ἑαυτῇ προστρίψῃ ἢ ἀναλήψει*, schol. BH *σεαυτῷ προστρίψεις*, Ap. Soph. 31, 7 *ἐναποψήσῃ*, cf. Hes.; Eust. 1857, 2 *προστρίψεις, σαφέστερον δὲ ἀντὶ τοῦ προσκολληθῆναι ποιήσεις αὐτῇ τῇ σῇ κεφαλῇ. καὶ ἔστιν εὑρεῖν τοιαύτην ἔννοιαν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθα φαίνεται ταῖς πεφονευμένων κεφαλαῖς ἐναπομάττεσθαι τὸ ἐν τοῖς ξίφεσιν αἷμα, ὡς εἰς κεφαλὴν δῆθεν ἐκείνοις τρεπομένου τοῦ κακοῦ*, cf. *χ* 218 *σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις*, Herod. 1, 155, Schneidew. ad Soph. El. 444; alii: capite tuo ablues, sed v. Am. app. b) de Iove: h. XXVIII 5 *Τριτογενῆ, τὴν αὐτὸς ἐγείνατο Ζεὺς σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς*, de dea Ate: *T* 126 (*Ζεὺς*) *εἷλ' ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο* (Vind. *κεφαλῇ*), schol. B *οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς τῆς λιπ. εἷλε τὴν Ἄτην. φησὶ γοῦν* (93) „*ἀνδρῶν καὶ θεῶν κράατα βαίνει*“. *ἀλλ' οὐδέποτε πλοκάμους ἐπὶ ἀνδρὸς εἶπε. οἱ δὲ τὸ κ. λ. ἐπὶ τῆς Ἄτης ἤκουσαν· ἀλλ' οὐδέποτε ἐκ κ. ῥιπτοῦνται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ἢ ποδός, ὡς Ἥφαιστος* (*A* 591) *ἢ χειρός, ὡς Ἀστυάναξ* (*Ω* 735)· *ἐροῦμεν δὲ ὅτι ἐκεῖνοι ἄῤῥενες ἦσαν*, cf. Eust. 1175, 50. c) de animalibus: *Γ* 273 *ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας*, qui erat mos in victimis, *γ* 446 *εὔχετ' ἀπαρχόμενος* (*βοὸς*) *κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων*, *ξ* 422 *ἀπαρχ. κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν ὑός*, *I* 548 *ἀμφ' αὐτῷ, ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι* propter aprum, additur epexegesis: propter apri caput et pellem, schol. ABD *ταῦτα συνέκειτο δοθῆναι ἀριστεῖα τῷ πρῶτον βαλόντι τὸν σῦν κτλ.*, cf. Eust. 774, 38; *κ* 239 *οἱ δὲ* (socii Ulixis a Circe mutati) *συῶν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε καὶ δέμας* (Zen. *καὶ πόδας*, cf. schol. H), *Δ* 109 *τοῦ* (*αἰγὸς*) *κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει*, cf. *O* 125; *Ψ* 381 (*ἵπποι*) *ἐπ' αὐτῷ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην*, *ρ* 291 *ἂν δὲ κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν*, *Λ* 39 *κεφαλαὶ δέ οἱ* (*δράκοντι*) *ἦσαν τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι*, Did. *οὕτως αἱ Ἀριστάρχου*, alii: *ἀμφιστεφέες*, coronae instar putantes collocata esse capita. d) de Gorgone: *E* 741 *ἐν* (in aegide Minervae) *δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, δεινή τε σμερδνή τε, Διὸς τέρας*, cf. *λ* 634; Aristoteles censet non ipsius Gorgonis caput inesse in scuto, sed vim quandam quae terreat adstantes, v. schol. B ad l. Il. et schol. BHQ ad *λ* 634, cf. Eust. 601, 30 ss.; de Scylla: *μ* 91 *ἐν ἑκάστῃ* (*δειρῇ*) *σμερδαλέη κεφαλή, ἐν δὲ ὀδόντες*, schol. V *κατὰ μὲν τοὺς πολλοὺς κυνός· πιθανώτερον δὲ δράκοντος*, *μ* 94 *ἔξω ἐξίσχει* (v. l. *ἐξ ἴσχει*) *κεφαλὰς βερέθρου*, *μ* 123

μή σ' ἐφορμηθεῖσα κίχῃσι τόσσῃσιν κεφαλῇσι
e) translate: *Λ* 72 *ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχει*
Ariston. *Ἀρίσταρχος ὑσμίνη γράφει χωρὶς τοῦ*
φησὶ γὰρ ἥ τε τῶν Ἑλλήνων ὑσμίνη καὶ βαρ
βάρων ἰσοκέφαλος ἦν, cf. schol. BLV; Rost i
Dammii lex.: „nullus in acie artissime consti
pata caput praeclinabat, nullus caput reclina
bat“; v. l. *ἴσας δ' ὑσμίνῃ κ. ἔχον* (vel *εἶχον*
cf. schol. A; schol. D *κατὰ μίαν εὐθεῖαν εἶχον τὰ*
κ., ὅ ἐστιν ἐξίσωτο αὐτοῖς ἡ μάχη, paraph
ἐπ' ἴσης ἐν τῇ μάχῃ τὰς κ. εἶχον, Eust. *ὑσμίν*
ἔχον 831, 52 interpr. *ἰσοψύχως ἐμάχοντο, καί, ὡ*
κεῖται ἀλλαχοῦ, ἕνα θυμὸν εἶχον . . ὅμοιό
ἐστι κεφαλὴν εἰπεῖν καὶ ψυχήν, Eust. 832,
μετηνέχθη τροπικῶς ἀπὸ ἀνθρώπων ἐχόντω
ἰσότητα μεγέθους. ἔστι δὲ ἀλληγορία ῥητο
ρική, καὶ δηλοῖ ὡς οὐδεὶς τῷ τέως ὑπερεῖχ
μαχόμενος, ἀλλ' ἰσοκέφαλος οἷον μέχρι τινὸ
ἡ μάχη ἦν διὰ τὸ ἀνυπέροχον καὶ ἰσοπαλέ
cf. 832, 23 847, 53 1181, 42; Spitzn. Arista
chum *ὑσμίνη* subtilius quam verius induxisse d
cit; expunxerunt v. 72—77 Lachmann Betr. 3
alii, v. Hentze in app. ed. Am. — *K.* quip
quae omnium totius corporis partium sit not
lissima, saepe de toto homine dicitur, sic
lat. caput, cf. Eust. 1421, 42, Naeg. adn. ad
395 et 500 p. 173. *Λ* 55 *ἔμελλε πολλὰς ἰφθ*
μους κεφαλὰς Ἄιδι προϊάψειν, schol. V *οὕτω*
αἱ Ἀριστάρχου, Ariston. *ἐνταῦθα μὲν γράφε*
κεφαλὰς οὐδὲν κωλύει, περιφραστικῶς ἀ
μέρους τῶν ὅλων σημαινομένων (cf. Eust. 8
4 1421, 44)· *κατὰ δὲ τὸ τῆς Ἰλιάδος προο*
μιον (*A* 3) *οὐκ ἐνδέχεται, ἐπιφερομένου τ*
αὐτοὺς δὲ ἑλώρια. Est enim *A* 3 v. l. *κεφαλ*
pro *ψυχάς*: schol. BL *Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος*
γράφει, cf. Ariston. ad *H* 330; *Σ* 82 *τὸν πε*
πάντων τῖον, ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, *λ* 557 *σεῖο*
ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ ἀχνύμεθα φθιμένοι
cf. *β* 121; *α* 343 *τοίην κεφαλὴν ποθέω μεμν*
μένη αἰεὶ ἀνδρός, *λ* 549 *τοίην γὰρ κεφαλ*
ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχεν, Αἴαντα, *Φ* 3
θύελλαν, ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τε
χεα κήαι, schol. B *αὐτοὺς τοὺς Τρῶας*, *X* 3
οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλ
κοι, cf. *Ψ* 185; *ο* 262 *λίσσομ' ὑπὲρ σῆς τ'*
τοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταίρων, cf. Duentz. h. l.;
463 *ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδε' ἔχευαν μητέρι*
Ω 276 579 *νήεον* (*ἥρεον*) *Ἑκτορέης κεφαλ*
ἄποινα, Eust. 1350, 27 *τὸν τοῦ Ἕκτορος φρά*
νεκρόν, *λ* 634 *δέος ᾕρει, μή μοι Γοργείην κ*
φαλὴν δεινοῖο πελώρου ἐξ Ἄιδος πέμψε
Περσεφόνεια, schol. HQ *αὐτὴν τὴν Γοργώ*,
τὸ τοίην γὰρ κεφαλήν· γέλοιον δὲ δεδοικέ
τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης, ὥσπερ κεφαλ
καθ' ἑαυτὴν ἐλθεῖν δυναμένης, cf. Eust. 17
22 ss., cf. etiam schol. BHQ, sch. B ad *E* 7
Eust. 601, 30 ss.; *Σ* 114 *εἶμ', ὄφρα φίλης*
φαλῆς ὀλετῆρα κιχείω, cf. *Π* 77 *ἐχθρῆς ἐκ*
φαλῆς, *Θ* 281 *Τεῦκρε, φίλη κεφαλή*, Eust. 7
2 *τὸν ὅλον Τεῦκρον ἐδήλωσεν ἀπὸ τοῦ κ*
ριωτάτου μέρους, cf. schol. BL; *Ψ* 94 *τί*
μοι ἠθείη κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας bla
appellatur Patroclus, Ariston. *προσφώνησις νε*
πρὸς πρεσβύτερον. Χαμαιλέων γράφει ὦ θ
κεφαλή. γελοῖον δὲ ἐπὶ νεκρῷ τὸ θείη·
ἡ διπλῆ, cf. Lehrs Arist.[2] 151 187; cf. eti
Eust. 1290, 23; de iurantibus per caput ut p
tem nobilissimam: *O* 39 *ἴστω τόδε γαῖα . .*
θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωίτερον λέχος αὐτ
ubi Iuno iurat per Iovis caput, Eust. 1004,
ὁ δ' ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ὅρκος οὐ μόνον σεμν

ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἐπαγωγότερον, καὶ μᾶλλον ὅτε καὶ ἀγαθὸν αὐτῇ ἐπίκειται ὄνομα. h. Merc. 274 εἰ δὲ θέλεις, πατρὸς κεφαλὴν μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, cf. Verg. Aen. 9, 300 per caput hoc iuro; Herm. versus 273—277 expunxit, sed cf. Franke h. l. — Κεφαλή dicitur etiam de vita, quippe quae sit sedes vitae, cf. Naeg. p. 173. Δ 162 σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν, cf. Eust. 458, 38 et Faesi h. l.; P 242 ὅσσον ἐμῇ (v. l. ἐμοί, cf. La Roche) κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσι, καὶ σῇ, β 237 σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως, cf. γ 74 ι 255 ψυχὰς παρθέμενοι, cf. Verg. Aen. 2, 751 caput obiectare. — ἐγκέφαλος.

Κεφαλλῆνες, οἱ (in nonnullis libris scribitur cum simplici λ, sed v. Eust. 307, 1 1396, 6 et ad Dionys. Per. 431). gen. -ήνων quater, dat. -ήνεσσιν semel, acc. -ῆνας semel; omnibus locis post caes. tertii pedis praeter Δ 330. Nomen omnium eorum qui Ulixis imperio subiecti erant in insulis et in continenti, cf. Gladstone h. St. ed. Schuster p. 82, Schuster in Ztschr. f. G.-W. 1867 p. 737 ss.; schol. AD ad Γ 201 (Ἰθάκη) νῆσος τῆς Κεφαλληνίας. B 631 Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους (de hoc epitheto v. Gladst. 115) | οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον, | καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν, | οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο, | οἵ τ' ἤπειρον ἔχον (videtur referend. esse ad Leucadiam et Acarnaniam, cf. ω 378, schol. D, Eust. 306, 45) ἠδ' ἀντιπέραια (schol. D τὰ ἐξεναντίας τῆς Ἤλιδος κείμενα χωρία, ibi enim greges habebant Ithacenses, cf. δ 635) νέμοντο· τῶν μὲν Ὀδ. ἦρχε· τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα, Eust. 306, 40 Κ. λέγει οὐ μόνον τοὺς ἐκ τῆς Κεφαλληνίας νήσου (quae nusquam memoratur), ἀλλὰ πάντας τοὺς ἐν τοῖς ἠθείσι τόποις τοῖς ὑπὸ τὸν Ὀδυσσέα, cf. Eust. 1396, 8, Strab. X 452, Niese d. hom. Schiffskatalog, Kiel 1873 p. 38; versui 631 obelum apposuit cod. A, spurius videtur esse Nauckio; ω 378 Νήρικον (v. l. Νήριτον Strab. I 59 X 452, alii, v. Nauck; cf. etiam schol. HQ) εἷλον, ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων dicit Laërtes; videtur autem fuisse Νήρικος paeninsula (cum urbe eiusdem nominis) Acarnaniae, schol. HQ ἡ νῦν Λευκὰς καλουμένη, cf. Eust. 306, 46 1964, 48, Strab. X 452; id. 451 αὕτη (Λευκὰς) ἦν τὸ παλαιὸν χερρόνησος τῆς Ἀκαρνάνων γῆς, καλεῖ δ' ὁ ποιητὴς αὐτὴν ἀκτὴν ἠπείροιο, cf. Bursian Geogr. v. Griechenl. I 115 s.; ω 355 δείδοικα, μὴ πάντες ἐνθάδ' ἐπέλθωσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ πάντῃ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεσσι, ω 429 (Ὀδυσσεὺς) τοὺς ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ὄχ' ἀρίστους (v. l. Κ. ἐνὶ δήμῳ, cf. schol. Vind.). Sed cum in libri B altera parte (v. 631) et in libro ω, qui recentiores videntur esse, Κεφαλλῆνες intellegantur omnes cives qui ab Ulixis imperio erant, ceteris in libris eis tantum id nomen datum videtur esse, qui in continenti habitabant, cf. Duentz. Ztschr. f. Gymn.-W. 1868 p. 965 s., hom. Abh. 577 s., eiusd. ed. Od. ad υ 210; de omnibus intellexerunt Gladstone p. 82, Ameis, alii, defendere studuit Schuster Ztschr. 1867 p. 737 ss. Δ 330 πλησίον ἑστήκει Ὀδυσσεύς, πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ ἕστασαν, Duentz. p. 578 „aus dem Festland stammen die K., welche Od. in der Il. fuehrt; dass neben diesem Hauptbestandtheile seines Heeres die Ithakesier in der Il. nicht erwaehnt werden, kann nicht sehr auffallen"; υ 210 Ὀδυσῆος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν εἶσ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ, Schuster p. 739 „der Rinderhirt ist e. Art Oberhirt (cf. ξ 22 υ 235), u. die ins Unendliche sich mehrenden Rinder sind Rinder auf dem Gesammtbesitzth. des Od. Wenn nun der Dichter gerade diesen Oberhirten ueber die Frechh. der Freier klagen laesst, welche aus dem Gesammtbesitz s. Herrn die Rinder zu ihren Schmausereien herbeiholen, so will er dadurch die Ruchlos. der Freier in e. gehaessigeres Licht stellen", cui recte Duentz. p. 577 s. respondit: „dageg. spricht, ausser d. Gebr. v. δῆμος, υ 187 πορθμῆες δ' ἄρα τούς γε διήγαγον. Ph. war mit s. Rinde uebergefahren worden; er wohnte also nicht auf Ith., sond. Κ. ἐνὶ δήμῳ, was nichts anders sein kann als das nahe Festland, worauf nach ξ 100 die Rinderherden des Od. sich befinden;" cf. Hercher Hermes I 265. Postea incolis insulae Cephalleniae (nunc Cefalonia) Κεφαλλῆνες nomen datum est, cui insulae ap. Hom. nomen est Σάμη vel Σάμος, cf. Strab. X 453, schol. A ad B 634; Strab. X 455 τὴν Κεφαλληνίαν οὔτ' αὐτὴν εἴρηκε τῷ νῦν ὀνόματι οὐδὲ τῶν πόλεων οὐδεμίαν, cf. Bursian Geogr. v. Griechenl. II 371 s. Fuerunt vero qui Cephalleniam totam vel partem insulae ab Homero Dulichium appellari censerent: Strab. X 456 οὐκ ὤκνησάν τινες τὴν Κ. τὴν αὐτὴν τῷ Δουλιχίῳ φάναι, οἱ δὲ τῇ Τάφῳ, καὶ Ταφίους τοὺς Κεφαλληνίους, τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ Τηλεβόας, cf. Eust. 307, 7 et Am. ad α 246 app.; ortum esse dicitur nomen Κεφαλλήνων a Cephalo: Eust. 307, 3 Κέφαλος, οὗ οἱ Κ. παρώνυμοι, πρόγονος ἦν Ὀδυσσέως· Κεφάλου γὰρ Κηλεύς, οὗ Ἀρκέσιος, οὗ Λαέρτης, οὗ Ὀδ.· καὶ Ἀμφιτρύων φυγάδα παραλαβὼν ἐξ Ἀθηνῶν Κέφαλον τὸν Δηϊονέως κατέσχε νῆσον καὶ παρέδωκε τῷ Κεφάλῳ, οὗ καὶ γέγονεν ἐκείνη ἐπώνυμος, cf. schol. A ad B 631, Eust. 1396, 6 12, Strab. X 456 459 461, Apollod. 2, 4, 7, Paus. 1, 37, 6; cf. etiam E. M. 507, 27, Zon. 1191; Ameis in app. ad B 633 „die Kephallenen sind unter Kephalos von Osten her nach den Inseln hinuebergezogen; es ist aber nichts gewoehnlicher, als dass Namen aus der alten Heimath in die neue uebertragen werden". — Hes. Κεφαλ(λ)ῆνες· ἔθνος περὶ τὴν Ἰθάκην. — Voelcker hom. Geogr. p. 62, Friedreich Real. 57, Buchholtz Real. I 119, cf. etiam Gladstone p. 2 45.

κέ-ω ut κείω desiderativum a κεῖμαι oriundum (rad. kî, skr. çî); alii censent fut. verbi κεῖμαι esse, v. s. κείω. Quod Eust. 1599, 18 dicit de κείω, idem de κέω dicendum est: ἐπιθυμίαν καὶ θέλησιν τοῦ κεῖσθαι δηλοῖ, cf. 1599, 16, schol. E ad γ 396, sch. ABL ad Ξ 37, E. M. 485, 9; Hes., E. M. 508, 3 κέων κοιμη(θη)σόμενος; minus recte: κέω δηλοῖ τὸ κεῖσθαι E. G. 4, 57 212, 20, E. M. 10, 49 588, 38, τὸ κοιμῶμαι E. G. 25, 22, E. M. 485, 7 508, 4 512, 28. decumbere cupio. Legitur tantum part. κέων. η 342 ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε, cf. v. 340; schol. B ἀντὶ τοῦ διεγέρθητι κοιμηθησόμενος, cf. E. M. 512, 31 et Classen Beob. 79.

κήδειος (κῆδος, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 442, Roehl quaest. hom. spec., Berol. 1869 p. 33; Eust. 1185, 25 οὐ κήδεταί τις, ἐκ τοῦ κῆδος, cf. 1185, 22 1697, 20; de accentu v. Eust. 1293, 50) dilectus, carus. Legitur in introitu versus. Τ 294 εἶδον τρεῖς κασιγνήτους, τούς

μοι μία γείνατο μήτηρ, κηδείους (cod. Townl. addit ϑ', cf. Spitzn. h. l.), οἳ πάντες ὀλέϑριον ἦμαρ ἐπέσπον (cf. ϑ 583 μάλιστα κήδιστοι τελέϑουσι μεϑ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν), schol. B προσφιλεῖς, πεφροντισμένους μοι· ἢ ἀνίαν μοι παρασχόντας. ἀπαραμύϑητον δὲ τὸ ἅμα πάντας ἀποϑανεῖν, Suid., Phot., Anecd. Bachm. 277, 13 οἰκείους, προσφιλεῖς, Hes. προσήκων, φροντιστής· τοὺς προγενεστέρους, ἢ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκείους, ἢ συγγενεῖς, Ap. Soph. 98, 31 τοὺς πρὸς γένους, hoc loco allato addit: μήποτ' οὖν κηδείους τοὺς φροντίδος πολλῆς ἀξίους ἐμοί, paraphr. εὐνουστάτους, alii κ. h. l. interpretantur: sepeliendos; Damm: „funerandos eos tres fratres meos carissimos vidi i. e. occisos". λ 521 v. l. ἑταῖροι κήδειοι κτείνοντο (pro Κήτειοι), Eust. 1697, 27 ἔνιοι γράφουσι κήδειοι, τουτέστι κηδεσταί, συγγενεῖς, ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν κήδιστοι, cf. scholl. BHQ, quae interpr. συγγενεῖς. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 729.

κηδεμών, ὁ (κήδω, cf. Eust. 624, 48, E. G. 318, 46; de subst. in ων exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 275, Woerner subst. hom. 46) qui curam gerit alicuius rei; Schmidt Synonymik II 627: „der wohlwollende Fuersorger, dann der Leichenbestatter"; Unger Phil. XXV 217 idem esse dicit atque Κάδμος. Non legitur nisi in Il., tantum nom. plur., in introitu versus. De iis qui funus curant: Ψ 163 κηδεμόνες (Vrat. ἡγεμόνες) δὲ παρ' αὖϑι μένον καὶ νήεον ὕλην, ποίησαν δὲ πυρήν, ἐν δὲ πυρῇ νεκρὸν ϑέσαν, schol. B οἱ εἰς τοῦτο ἀποτεταγμένοι πρὸς τὸ ἀδιασπάστως φροντίζειν αὐτοῦ παρὰ τοὺς ἄλλους, schol. AV οἱ μάλιστα ἀνιώμενοι διὰ τοῦτο καὶ φροντίζοντες, Eust. 1293, 42 οἱ τῆς κηδείας φροντισταί. Ψ 674 κηδεμόνες δέ οἱ ἐνϑάδ' ἀολλέες αὖϑι μενόντων, οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν δαμέντα, schol. B οἱ κηδόμενοι αὐτοῦ, schol. D ἐπιμεληταί, ἢ προσήκοντες κατὰ γένος, Eust. 1323, 18 οἱ ἁπλῶς ἐπιμεληταί, οἱ μετ' ὀλίγα (v. 695) φίλοι ἑταῖροι λέγονται, Autenrieth in lex. „die Leidtragenden, Angehoerigen"; Damm: „qui curent eum si labatur in certamine caestuum; simul tamen et mors innuitur"; Duentz. κ. interpr. ministros, qui inter ludos negotia atque ministeria praestanda suscipiebant. — Paraphr. Il., Zon. 1202, E. G. 235, 44 φροντιστής, addunt E. G. 318, 45, Phot., Anecd. Bachm. 277, 14 προνοητής, Suid. φροντ., ἐπιμελητής, προν. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 732.

κήδεος (κῆδος, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 460) i. q. κήδειος: dilectus, carus. Ψ 160 τάδε ἀμφιπονησόμεϑ' οἷσι μάλιστα κήδεός (Vind. κύδεός) ἐστι νέκυς, paraphr., scholl. A et B, Eust. 1293, 41 φροντίδος ἄξιος, schol. V κηδεύσιμος ἢ κήδιστος, schol. B δηλοῖ τὸν κηδεύσιμον, Ap. Soph. 98, 33 ὁ κηδεύσιμος καὶ ὑπὸ κηδεμονίαν πεπτωκώς, Hes. κηδεύσιμος, ὑπὸ κηδεμονίαν πίπτων, καὶ φροντίδος ἄξιος, E. M. 509, 48, Zon. 1203 ἔστι νέκυς ὁ φροντίδος καὶ κηδεμονίας ἄξιος, καὶ κηδεύσεως, τουτέστι ταφῆς, Suid. ὁ νεκρός. Etiam recentiores quidam κ. (ut supra κήδειος) interpr.: sepeliendus, Damm: „res apparabimus, quibus mortuum corpus (ad sepulturam) maxime est curandum". De accentu erat controversia: Herod. τινὲς ἐβάρυναν ὥστε εἶναι γενικήν. ἄμεινον δὲ ὀξύνειν, ἵνα ᾖ ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ κηδεύω. τὰ γὰρ εἰς ος λήγοντα ὀνόματα, παρὰ ῥῆμα γινόμενα, καϑαρεύοντα καὶ τῷ ε παραληγόμενα ὀξύνεσϑαι ϑέλει (cf. schol. B, E. M. 509, 48, Zon. 1203, Goettling Lehre v. Accent 167), addit Eust. 1293, 49 τινὲς δὲ προπαροξύνουσι, λέγοντες ὅτι ὡς καϑαρεύω καϑάρειος, ἐπιτηδεύω ἐπιτήδειος, οὕτω κηδεύω κήδειος. ἀποβληϑέντος δὲ τοῦ ι ἔμεινε κήδεος, scripserunt schol. B, E. M., Zon., Hes., Suid. κηδεός, sed cf. Spitzn. ad l. l.; Ap. Soph. et recentiores omnes κήδεος.

κήδιστος (a κῆδος, cf. E. M. 510, 6, Zon. 1203; Duentz. ad ϑ 583, Krueger Spr. II 23, 5, 2, Kuehner ausf. Gr. d. gr. Spr. § 157, 7 p. 442; Eust. 1611, 31 1655, 63 a κήδομαι deducit; cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. I 380) dilectissimus, carissimus. Locum tenet superl. adi. κήδειος vel κήδεος. Legitur nom. sing. (semel), nom. pl. κήδιστοι (bis). Ι 642 μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων κήδιστοι (v. l. Vrat. κήδεστοι, Lips. ut schol. E ad ε 310 κή- διστοι) τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί paraphr. οἰκειότατοι, schol. LV interpr. κ. κα- φίλτ. τοὺς εὐνουστάτους καὶ συγγενικωτάτους Damm: „tibi maxime necessarii et carissimi; e prior vox respicit cognationem Achillis cum Aiace est igitur κήδιστος in specie quem quis cura su ob cognationem dignum iudicat". Sunt qui Ι 58 ἑταῖροι οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσα conferant, quod κεδν. ad κήδω referunt, sed v s. v. κεδνός p. 736; κ 225 Πολίτης, ὅς μο κήδιστος (v. l. κύδιστος) ἑτάρων ἦν κεδνότατό τε, schol. Q interpr. κήδ. συγγενικώτατος, φρο τίδος ἄξιος, φίλτατος ἐξ ἐπιγαμίας, Eust. 165 63 ὁ φίλτατος, E. M. 510, 4 ἀντὶ τοῦ ο φρο τιζόμενος, Faesi dicit ea adiectiva synonyma, quo κεδνός quoque a rad. κήδω ortum sit, coniunct esse ad firmandam notionem, sed v. s. κεδνό p. 736; ϑ 583 γαμβρὸς ἢ πενϑερός, οἵ τε μά λιστα κήδιστοι τελέϑουσι μεϑ' αἷμά τε καὶ γέ νος αὐτῶν, cf. scholl. Q et P et Eust. 1611 30 s. — Hes. φίλτατοι, φροντιστικώτατοι, ἀ αγκαιότατοι, Zon. 1203 φροντ., E. M. 510, E. G. 319, 5 (ubi est scriptura vitiosa κήδεστο pro κήδιστοι) οἰκειότατοι, φροντ., quam ex positionem Eust. 1655, 64 adi. κεδν. (κ 22 tribuit.

κῆδος (rad. καδ, skr. khâd edere, Curt. Et 227 s., L. Meyer vgl. Gr. I 380, cf. Schmidt Syn 83, 5; Aufrecht in Kuhn Ztschr. I 480 confe skr. neutr. khâdas; cf. etiam Kuhn in Ztsch I 95; Benfey WL. II 161 s. derivat a rad. ka sed v. Aufrecht l. l.; de subst. in ος termina tibus v. L. Meyer II 111, Woerner subst. ho 47). Leguntur sing. κῆδος Ν 464 Ο 245 Π 5 χ 254 [τ 161 v. l.], [gen. κήδεος Ψ 160, v. int Multo saepius legitur plur.: κήδεα quindec [et in v. l. λ 202], κήδε' octies et vicies, κήδ σι(ν) Κ 106 ο 399 τ 378; est in Il. quinquies vicies, in Od. quater et vicies, in hymnis sem in quinto pede semel et tricies: κήδε' vic (ceteris in locis in introitu versus, exc. δ 10 κήδεα octies, κῆδος ter; in primo pede u decies: κήδε' septies, κήδεα ϑ 154, κήδεσι (tantum in intr. v.); in quarto pede quinqu (tantum κήδεα); excipiuntur δ 108 ι 12 (in pede), χ 254 (in 3. pede). — 1) cura, aegr tudo, luctus. 2) dolor, koerperl. Schmerz, m lum; et potest ad curas sic quoque referri, qu e malo nascuntur. Friedrich de differentiis a quot voc. Hom. I, Rastenburg 1860 p. 17: „ ζύς dolores sive miseriam universam contin sed voc. κῆδος accedit notio molesti. quod tur ex diligentia in re aliqua frustra adhibi

p. 19 cum voce κῆδος simul comprehendatur, quemadmodum dolore vexatus studeat, ut dolorem depellat, πένθος exprimit dolorem, qui animum vehementer penetret;“ Duentz. Arist. p. 194 secutus Friedr. p. 7 dixit ἄχος esse totum ex doloribus orientem animi habitum, für das Wehe, welches von aussen trifft, das den Menschen befallende Unglueck, für das Leiden gebr. Hom. κῆδος, ἄλγος (sed v. Autenrieth ad *A* 188 in Naegelsb. adn. ad Il.), sim. Schmidt Synon. II 577 proprie dicit κ. non esse affectum doloris, sed miseriam, qua vexamur „das uns tief schaedigende Unglueck selbst“. Eust. 166, 39 αἱ βλάβαι ἀπὸ τοῦ κήδω τὸ βλάπτω, cf. 533, 41 639, 28 856, 3 1074, 8; E. G. 319, 7 κακά, λύπας, πένθη, cf. Suid., Lex. Seg. 47, 25, Ap. Soph. 98, 27; addit Zon. 1205 φροντίδες, cf. Hes.; Suid., Phot., Anecd. Bachm. 277, 20 ἡ συναλλαγὴ τοῦ πένθους (καὶ ἡ λύπη). — 1) a) χ 254 τῶν ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσιν, Eust. 1925, 59 ἤτοι φροντίς, de reliquis nihil laboramus et solliciti sumus, inquiunt proci; *Ψ* 160 τάδε ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα κήδεός ἐστι νέκυς, Herod. τινὲς ἐβάρυναν ὥστε εἶναι γενικήν, melius est κήδεος pro adi. accipere, v. s. hac voce. b) Iungitur cum θυμός et φρένες (cf. Fulda Unters. ueber die Spr. d. hom. Ged. 154): *Σ* 53 ὄφρ' εἴδετ' ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ, Did. Ἀριστοφάνης ἐπί, paraphr. ὅσα ἐν τῇ ἐμῇ θλιβερᾷ ψυχῇ ἐστιν. θ 149 σκέδασον ἀπὸ κήδεα θυμοῦ, cf. Fulda 44; ξ 197 οὔ τι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ, ὅσσα γε ξύμπαντα μόγησα, nostr. Herzeleid; Friedrich p. 18 κ. mala intellegenda esse censet, quae Ulixes per decem annos absens passus sit, cf. Fulda 154; de *Σ* 8 v. infra; τ 378 ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν, cf. schol. B; θ 154 κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤ περ ἄεθλοι, *Σ* 430 ὅσσαι θεαί εἰσι, τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά, ὅσσ' ἐμοὶ Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν, ubi κήδεα et ἄλγεα non differunt, cf. Eust. 1152, 19; paraphr. λύπας χαλεπάς. λ 202 ἀλλά με σός τε πόθος σά τε κήδεα (v. l. cod. Vrat. pro μήδεα) θυμὸν ἀπηύρα, ubi σός et σά pro gen. obi. sunt. c) de maerore ex amici vel propinqui caede noto: *Σ* 8 μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ (v. l. μήδεα et θυμοῦ), paraphr. λύπας, Eust. 1127, 46 πρὸς διαστολὴν καλοῦ κήδους, ὃ ἐπὶ ἀγχιστείας λαμβάνεται, *Δ* 270 τοῖσιν θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω ἔσσεται, *E* 156 πατέρι γόον καὶ κήδεα λυγρὰ λεῖπε, Eust. 533, 41 τὰς βλάβας ἔφη πρὸς διαστολὴν ἑτέρου κήδους, τοῦ κατ' ἀγχιστείαν δηλαδή, οὐκ ἐξ ἀνάγκης λυγρόν ἐστιν, sim. h. Cer. 49 ἐμοὶ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ τίθησιν, *Z* 241 πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο, Damm recte: quia coniuges aut filios iam amiserant aut brevi amissurae erant idque iam ignorabant, cf. Eust. 639, 3; ξ 137 ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε, φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχαται, cf. v. 138 ss.; *N* 464 νῦν σε μάλα χρὴ γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴ πέρ τί σε κῆδος ἱκάνει de dolore quem percepit ex morte cognati, paraphr. λύπη, Eust. 942, 34 τριχῇ τὸ κῆδος νοεῖν ἀφίησι, λύπην δηλαδὴ τὴν ἐπὶ τῷ γαμβρῷ, καὶ φροντίδα καὶ οἰκειότητα κηδεστικήν, ὅ ἐστι τὴν κατὰ συμπενθερίαν (cf. E. M. 509, 51, E. G. 318, 59, Suid., Phot., Bachm. Anecd. 277, 20, Zon. 1205, Hes., Lex. Seg. 103, 2), schol. D συγγένεια, ὅτὲ δὲ λύπη, schol. V κηδεία τοῦ νεκροῦ, de affinitate interpretantur etiam Voss, Friedrich p. 17, alii; sed cum κῆδος nullo alio loco ap. Hom. significationem necessitudinis habeat, rectius videtur hoc quoque loco de maerore intellegere, cf. Schmidt Synon. II 577, Spitzn. ad h. l.; *X* 272 νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες (versum omisit Paris. et, ut ait Nauck, melius aberit), paraphr. τὰ ἄλγη, schol. B νῦν δώσεις ἀθρόας δίκας ὑπὲρ τῆς λυπήσεως τῆς γενομένης μοι ἕνεκεν τῶν ἑταίρων, i. e. propter caedem sociorum, cf. schol. V; sunt qui putent huc pertinere *T* 302, de quo loco v. infra. d) Iungitur cum πόνος: *X* 488 ἤν περ πόλεμον φύγῃ, αἰεί τοι τούτῳ (Ἀστυάνακτι) πόνος καὶ κῆδος ὀπίσσω ἔσσονται, cf. v. 489 ss.; paraphr. θλῖψις, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ιγ' (487—499); *Φ* 524 (omisit cod. Vind.) 525 πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν (schol. V γρ. ἔτευξεν), ὣς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον (v. l. φόνον) καὶ κήδε' ἔθηκεν (codd. Lips. Vind. πολύστονα κήδεα θῆκεν), recte Friedr. 17: in exstinguendo incendio cura servandae possessionis ad laborem stimulat, eius iactura animos doloribus afficit; similia passi sunt Troiani per Achillem; paraphr. βλάβην et φροντίδα; displicent versus 522—5 Duentz., Faesio. e) cum πόλεμος: *K* 92 μέλει π. καὶ κήδε' Ἀχαιῶν. f) *A* 445 νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν, paraphr. πολλῶν στεναγμῶν αἴτια, cf. schol. BL; *N* 209 Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν, α 244 ἐπεί μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν, de η 242 ι 15 κήδεα δόσαν θεοί v. infra; τ 161 v. l. in cod. Aug. τῷ τε Ζεὺς κῆδος (pro κῦδος) ὀπάζει, ψ 306 Ὀδυσσεὺς ὅσα κήδε' ἔθηκεν ἀνθρώποις ὅσα τ' αὐτὸς ὀιζύσας ἐμόγησε, πάντ' ἔλεγε, adnotat Duentz. praeter poetae consuetudinem esse recordari Ulixem eas sollicitudines quas ipse aliis paraverit; de *Φ* 525 v. supra; *B* 15 32 69 Τρώεσσι κήδε' ἐφῆπται (*B* 15 v. l. ap. Aristot. δίδομεν δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι, cf. Wolfii prolegg. p. CLXVIII), *B* 32 et 69 additum est ἐκ Διός, paraphr. κακὰ ἐπίκειται et ἐπήρτηται, de *Z* 241 πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο v. supra; de his versibus v. etiam Ellendt 3 hom. Abh. 29; de Penelope: ρ 555 μεταλλῆσαί ἑ θυμὸς ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ (v. l. κήδε' ἅπερ πεπαθοίη, schol. M πεπαθοίη· γρ. πεποθυίῃ, cf. La Roche), ε 207 εἰ εἰδείης ὅσσα (v. l. ἅσσα) τοι αἶσα κήδε' ἀναπλῆσαι, v. l. ἀνατλῆναι, ν 307 ὅσσα τοι αἶσα δόμοις ἔνι κήδε' ἀναπλῆσαι, v. l. ἀνασχέσθαι, v. Ameis app. h. l.; ξ 47 εἴπῃς, ὁππόθεν ἐσσὶ καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης, ο 344 ἕνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν (v. l. μήδε', Eust. 1820, 15 ἄλγε'), ζ 165 πολὺς ἕσπετο λαὸς τὴν ὁδόν, ᾗ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι (cod. Vind. ἕπεσθαι), cf. δ 108; *K* 106 ἀλλά μιν οἴω κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, paraphr. κακοῖς. g) *Ω* 617 de Niobe: ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει, cf. schol. BV et Eust. 1368, 28; Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι δ' (614—7), προηθετοῦντο δὲ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, Duentz. in Rh. Mus. 1864 p. 417, Koechly, Bekk.², alii versus expunxerunt, cf. Liesegang de XXIV Il. rhaps. II, Duisb. 1867 p. 18; *Ω* 639 αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω (v. l. πάσχω), schol. B ὑπὸ κακῶν ἀναλίσκομαι. de hisce locis v. etiam Peppmueller Il. XXIV p. XLI. h) *T* 302 ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε'

ἑκάστη, paraphr. συμφοράν, rectius videtur κήδεα interpr. suas curas i. e. eos qui eis erant curae, Doed.: „lugebant suos quaeque propinquos eodem quo Briseis fato amissos. Nam κήδεα etsi non ut κηδεύματα ipsos κηδεστάς, tamen funera propinquorum et luctus potius quam cetera infortunia significat; vid. v. 338“; cf. etiam Spitzn. h. l.; λ 542 εἴροντο δὲ κήδε' ἑκάστη, Bothe: sciscitabantur de curis suis i. e. de iis qui curae erant ipsis apud superos; eum secuti sunt Faesi, Am.; Giseke in hoc lex. p. 370: „percontatae sunt quid mihi curae esset, cur ad inferos venissem, nam εἰρ. ut λ 570 explicandum, κήδεα vero ut ι 12, quamquam deest pron. poss.“; Doed. Gl. 518 κήδεα propinquos explicat „denn wenn man auch *N* 464 die Bedeutg Verwandtsch. dem hom. κῆδος abspricht, so wird man sie doch fuer die ungleich juengere Νεκυία gelten lassen“; schol. H ἀντὶ τοῦ ἔλεγον et sic schol. A *A* 513, Ap. Soph. 64, 17, E. M. 304, 48, Nitzsch (ad h. l.), qui non recte hanc Aristarchi esse sententiam dixit, Damm p. 453 623, La Roche h. St. 219, Duentz.; inepte schol. Q ἔλεγον τὰ κήδεα τῶν ἐν ζωῇ καταλειφθέντων. 2) a) dolor. b) malum, aerumna. Raro in sing., saepius in plur. a) *O* 245 ἦσ' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει; cf. v. 249 s.; *Π* 516 δύνασαι ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, cf. v. 517 et Eust. 1074, 8; paraphr. ὀδύνη κατέχει. b) Saepissime iis locis, quibus de Ulixis malis agitur. ε 5 τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πόλλ' Ὀδυσῆος μνησαμένη, ξ 185 σὺ τὰ σ' αὐτοῦ (v. l. σαυτοῦ) κήδε' ἔνισπε, λ 369 μῦθον ἐπισταμένως κατέλεξας, πάντων τ' (τ' omittunt alii) Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά, λ 376 τλαίης τὰ σὰ (Nauck τεὰ?) κήδεα μυθήσασθαι, λ 382 φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεῦσαι, κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οἳ ὄλοντο, η 242 ἀργαλέον διηνεκέως ἀγορεῦσαι κήδε', ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοί: interpunctionem ponunt post κήδε' Eust. 1578, 21, La Roche, Dind., Baeuml., Lehrs Arist. 438 (q. v.), post ἀγορεῦσαι Bekk. 1 et 2, Am., Faesi, Duentz.; ι 15 τί πρῶτόν τοι, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; κήδε' ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοί (schol. H οὐ δεῖ στίζειν εἰς τὸ κήδεα, ἀλλ' ὑφ' ἓν ἀναγινώσκειν), cf. ξ 47 εἴπῃς ὁππόθεν ἐσσὶ καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης et ν 307 ε 207; ι 12 σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα εἴρεσθαι, *I* 592 καί οἱ κατέλεξεν ἅπαντα κήδε', ὅσ' (cod. G κήδεα ὅσσ') ἀνθρώποισι πέλει τῶν ἄστυ ἁλώῃ, paraphr. ἅπαντα τὰ κακά, ὅσα κτλ., Hentze et Nauck interpungunt post ἅπαντα, ceteri post κήδε', cf. Duentz. h. l.; ο 399 νῶι πίνοντέ τε δαινυμένω τε κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισι μνωομένω, Eumaeus Ulixem invitat ut narrandis malis delectentur, cf. schol. BQ; δ 108 τῷ (Ulixi) ἔμελλεν αὐτῷ κήδε' ἔσεσθαι (v. l. ἕπεσθαι), ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον κείνου, opponit Menelaus mala, quae Ulixes passus est et maerorem, quem sentit, propter amicum absentem. Possunt huc referri loci supra laudati, quibus κῆδος iungitur cum ἐφίημι, τεύχω sim. — Iungitur cum ἄλλα α 244, ὅσσα *Σ* 53 ε 207 (v. l. ἄσσα) ν 307 ψ 306, ὅσσα ξύμπαντα ξ 197, ὁππόσα ξ 47, τοσσάδε *Σ* 430, ἅπαντα κ. ὅσα *I* 592, ἀθρόα πάντα *X* 272; πολλά η 242 ι 15; adi. est postpositum: κήδεα πολλά ε 5, κ. καὶ πλείοσιν *K* 106, κ. μυρία *Ω* 639 (cf. Giseke hom. Forschungen p. 30), κ. λυγρά *E* 156 *Σ* 430 λ 369 h. Cer. 249, κ. στονόεντα ι 12, κ. λευγαλέοισιν ο 399; adi. antecedit: κακὰ κ. *Σ* 8 α 244 ζ 165 ο 344, πολύστονα κ. *A* 445 *Φ* 525 v. l. — κήδειος, κήδεος, κήδιστος, ἀκηδής (unde ἀκηδέω, ἀκήδεστος, ἀκηδέστως), δυσκηδής, λαθικηδής, πολυκηδής, προσκηδής.

κήδω (rad. καδ, skr. khâd edere: Curt. Et.[5] 227 s., Aufrecht in Kuhn Ztschr. I 480, Fulda Unters. ueb. d. Spr. 152; L. Meyer vgl. Gr. I 380 rad. significare putat contristare (sed v. Curt. et Fulda l. l.), Schmidt Synon. II 579 caedere, incidere, morsu divellere, unde orta sit significatio verbi sanskr. edendi; Kuhn Ztschr. I 95 componit rad. cum skr. rad. çad cadere, nostr. fallen, schwinden, cf. Unger qui Phil. XXV 216 cum κέκασμαι componit; Fick vgl. Woerterb. 200 sumit rad. skad, skid trahere, contristare, ziehen, reissen, bekuemmern, bedruecken, skr. khid, cf. Fulda p. 153 adn.; Kuhn Ztschr. III 426 hanc radicem cohaerere cum rad. skhad (lacerare, findere) dicit, cf. Lobeck ad Buttm. Gr. II 322 et Fulda l. l.; Benfey WL. II 161 s. derivat a rad. kam amare, sed v. Aufrecht l. l.). Leguntur: Act. praes. κήδει *P* 550 ι 402 v. l., coni. κήδῃ *I* 615, opt. κήδοι ι 402, infin. κήδειν *I* 615 *Φ* 369, part. κήδων *Ω* 542, impf. ἔκηδε *E* 404, κῆδε *E* 400 *Λ* 458, iterat. κήδεσκον ψ 9, fut. part. κηδήσοντες *Ω* 240 [aor. part. du. ἀποκηδήσαντε *Ψ* 413, ind. ἀκήδεσεν *Ξ* 427], cf. Curt. Verbum I 382, L. Meyer vgl. Gr. II 27; de fut. redupl. κεκαδήσει φ 153 170 et de aor. κεκαδών *Λ* 334 v. infra. Med. praes. κήδεαι *Z* 55 *H* 204 ϱ 397, κήδεται *B* 27 64 *I* 342 *Λ* 665 *Ω* 174, κήδονται *Ω* 422, opt. κήδοιτο γ 223, infin. κήδεσθαι τ 23 161, part. κηδόμενος *H* 110, -μένῳ *Π* 516, -μενον η 215 τ 511, -μενοι *Σ* 273 *X* 416 γ 240, -μένη *A* 196 209 586 *E* 382 *Ω* 104 σ 178, -μένῃ h. Ven. 138; impf. κήδετο *A* 56 ξ 4 146 461 γ 219 v. l. ξ 527 v. l., κήδοντο *Ω* 750, iterat. κηδέσκετο χ 358; de fut. redupl. κεκαδησόμεθα *Θ* 353 et de κεκάδοντο *Δ* 497 *O* 574 v. infra. Multo saepius in Il. (tricies) quam in Od. (sedecies), semel in hymnis. Leguntur κήδονται, κήδεσθαι, κηδομένῳ in introitu 2. pedis (cf. Fulda 154); part. ceteris locis iunctum cum περ vel τε in exitu versus (terdecies), in exitu etiam κήδει, κήδῃ, κήδοι, κηδήσοντες, κεκαδήσει, κήδειν (semel), in quinto pede κῆδε, κήδεαι, κήδετο bis, bis in introitu versus ut κήδεσκον; post caes. 3. pedis κεκαδών, κηδέσκετο, κεκαδησόμεθα, in 4. pede κήδεται, κήδειν (semel), κήδων; aliis locis versus: *E* 404 *Ω* 750 γ 223. 1) Act. laedo, maerore afficio, ango, τινά. Suid., Phot., Anecd. Bachm. 277, 12 et 19 κήδειν: κακοῦν, λυπεῖν, κηδήσαντες: θεραπεύσαντες ἢ λυπήσαντες; E. M. 509, 30 ἀντὶ τοῦ λυπεῖν καὶ βλάπτειν, cf. E. G. 318, 40, Eust. 166, 39 564, 20 778, 33 sq. 856, 2; Hes. ἠνία, ἔβλαπτεν, λυπεῖ, κακοποιεῖ, ἀνιᾶν, λυπεῖν, cf. Ap. Soph. 98, 29; E. M. 509, 22, Zon. 1206 τὸ λυποῦμαι; Eust. 166, 39 ἀπὸ τοῦ κήδω τὸ βλάπτω, τοῦ ἀντιφραζομένου πρὸς τὸ ἕτερον κήδω, ἐξ οὗ καὶ ὁ κηδεμών; E. M. 509, 17 κήδω τὸ φροντίζω, παρὰ τὸ κήδω τὸ ἀνιῶμαι, cf. E. M. 372, 26 509, 4; E. G. 318, 36 58 319, 1 607, 30, Eust. 717, 779, 55; Hes. φροντίζει, ἀλγεῖ (s. v. κέκηδε), aliter Eust. 562, 31 κήδεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ φροντίζειν, οὐδέποτε προφέρεται ἐνεργητικῶς; E. M. 47, 31 τὸ ἐπιμελοῦμαι; cf. etiam La Roche h. St. p. 187 s., Fulda Unters. 153; Schmidt Synon. II 577 „κήδειν ein Leid zufuegen, Schmerz ve

ursachen, nicht bloss v. Herzeleid, sond. auch von unmittelb. Schmerzen, cf. etiam Kuhn in Ztschr. I 95; de constr. c. acc. v. Suid., Eust. 778, 35. — E 404 ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς vulneravit, paraphr. ἐλύπει, schol. V ἀντὶ τοῦ ἐκάκου, Eust. 562, 31 564, 20 ἔβλαπτε, Nauck versus 403 s. spurios esse iudicat; Φ 369 Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν ἐξ ἄλλων; de Volcano qui igne vexabat fluvium, paraphr. et Eust. 1241, 54 βλάπτειν, cf. schol. B; P 550 χειμὼν μῆλα κήδει, paraphr. λυπεῖ, Eust. 1117, 52 βλάπτειν, ψ 9 οἵ τέ (μνηστῆρες) οἱ οἶκον κήδεσκον καὶ κτήματ' ἔδον, cf. ψ 306 et Curt. Et. 228; Λ 458 αἷμα ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν, paraphr. ἐλύπει, cf. Eust. 856, 2; Fulda p. 153: „die Formel bez. den durch das hervorbrechende Blut hervorgerufenen niederschlagenden Eindruck auf das Gemueth des Verwundeten"; E 400 ὀιστὸς ὤμῳ ἔνι ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν (v. l. δ' ἓ θυμῷ), paraphr. ἐλύπει, I 615 καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν (Nauck κηδέμεν), ὅς κ' ἐμὲ κήδῃ (alii ut Ap. Soph. 98, 30, E. M. 509, 30 κήδει), paraphr. λυπεῖν ὃς ἂν λυπῇ, Eust. 778, 34 s. βλάπτειν, cf. E. M. l. l.; Ap. Soph. ἀνιᾶν; Duentz. dicit hoc loco contra poetae usum κ. significare odisse (?), cf. etiam schol. BLV et Fulda l. l.; ι 402 εἴροντο ὅττι ἑ κήδοι (v. l. κήδει), Ω 240 ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες, paraphr. et Eust. 1348, 5 λυπήσοντες, schol. V βαρήσοντες τὸν ἐν κήδει ὄντα παραμυθησάμενοι, Eust. 1348, 2 ss. λυπήσοντές με μᾶλλον ἢ συμπενθήσοντες; ἢ ὅτι οὐχὶ καὶ οἴκαδε γοήσεσθε τὸν Ἕκτορα ἕκαστος, ἀλλὰ παρ' ἐμοί; οἱ δὲ παλαιοὶ κάλλιον φράζουσιν οὕτως· οὐκ ἔχοντες πένθος ἐμὲ παραμυθεῖσθε· ἢ καὶ ἄλλως, ἐμοὶ συμπαθήσοντες ἥκετε, Eust. 1347, 63 πενθεῖν τινα ἐρεθίζοντες ἐν τῷ ἀκαίρως συμπαθεῖν, cf. Spitzn. h. l.; recte recentiorum interpretum plurimi: gravaturi, quasi praesentia convenientium moestiam maerenti afferat, Doederl.: „procuraturi, curam mei gesturi; suspicatur Priamus consolandi causa populum aedes suas cingere idque officium aspernatur; iratus nimirum quod Hectoris necem pro privata regis calamitate habeant. Boni cives, inquit, si essetis, adeo domi Hectorem lugeretis, ut mei oblivisceremini, coll. Soph. Phil. 339." Ω 542 ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα, paraphr. λυπῶν, cf. E. M. 509, 29 s.; Ap. Soph. 98, 29 ἀνιῶν, Eust. 1364, 54 διττόν τινα ἔχει μυκτῆρα, alterum ex v. 488 s., alterum ex v. 493; de φ 153 et 170 (v. infra. 2) Med. a) sollicitus sum. b) curam gero τινός. E. M. 555, 3 κήδομαι τὸ λυποῦμαι, 509, 27 φρόντιζεν, E. G. 318, 34 τὸ λυπεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ φροντίζειν, cf. Ap. Soph. 98, 28, E. G. 318, 52; Hes. φροντίζειν, λυπεῖσθαι, οἰκτείρω, ἀνιῶμαι, ὀργίζομαι, Suid., Phot., Anecd. Bachm. 277, 17, Hes. φροντίζει, βοηθεῖ, ἐπιμελεῖται, cf. E. G. 607, 30, Zon. 1206; Eust. 562, 31 778, 36 1825, 38; etiam La Roche h. St. 187 s., Fulda 153 s., Schmidt 578 s. 627; de constr. c. gen. v. Lex. Seg. 153, 7, Suid., Eust. 778, 36, Classen Beob. 162 s. — a) Saepissime legitur partic.: ψ 516 δύνασαι ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ (Vind. supra scr. ου), ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, paraphr. ὀδυνωμένον, Schmidt p. 578 „gemalt wird der unmittelb. ergreifende Seelenschmerz, die Schlaege, die den Gl. unmittelb. treffen; das ist eher Pass. als Med."; v. 509—31 ab interpolatore additos esse censuerunt Lachmann Betr. 72, Hoffmann quaest. II 234; A 586 τέτλαθι μῆτερ καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ, paraphr., E. M. 509, 26, Zon. 1206 λυπουμένη, E 382 τέκνον ἀνάσχεο κηδομένη περ, cf. Krueger Di. 58, 3, 1 et La Roche Ztschr. f. oest. Gymn. 1864 p. 565; H 110 ἀνὰ δὲ σχέο κηδόμενός περ, schol. A Ἀρίσταρχος ἀνὰ δ' ἄνσχεο, ἀνάσχου δέ, schol. V Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς ἀνὰ δ' ἴσχεο, sed videtur Herod. σχέο legisse; v. l. etiam ἔσχεο, cf. La Roche h. l. et Duentz. Zenod. 60, adn. 38; Eust. 668, 25 interpr. βλαπτόμενος. Ω 104 ἤλυθες θεὰ κηδομένη περ, cf. v. 105; Σ 273 εἰ ἐπέεσσι πιθώμεθα (v. l. πιθοίμεθα) κηδόμενοί περ, cf. Eust. 1142, 46; X 416 καί μ' οἶον ἐάσατε κηδόμενοί περ, Did. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, καίπερ ὀδυνώμενοι καὶ αὐτοί, cf. v. 408—412, plurimi libri v. l. κηδόμενον, v. La Roche; paraphr. λυπούμενον (sic), cf. Eust. 1277, 54; η 215 ἐμὲ δορπῆσαι ἐάσατε κηδόμενόν περ, Eust. 1577, 57 τουτέστι βλαπτόμενον, τ 511 ὅν τινα ὕπνος ἕλοι κηδόμενόν περ, γ 240 μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοί περ, Eust. 1465, 33 ταὐτόν ἐστι τῷ βλαπτόμενοι καὶ οὕτω λυπούμενοι καὶ ἐκφοροῦντές τι τῆς λύπης ἐν τῷ προφέρειν τὰ θλίβοντα, σ 178 μὴ ταῦτα παραύδα κηδομένη περ sollicita, Am. „wie sehr ich deine Fuersorge anerkenne, vgl. Z 360"; schol. H κηδομένῃ μετὰ τοῦ ι, ἀντὶ τοῦ κηδευούσῃ πρὸς τὸ χ.; h. Ven. 138 εἰπεῖν μητέρι κηδομένῃ περ. b) α) c. gen. pers. A 56 κήδετο Δαναῶν, ὅτι θνήσκοντας ὁρᾶτο, schol. AL εὐλόγως ἐφρόντιζε τῶν Ἑλλήνων . . ἤθελε σώζεσθαι τοὺς Ἑλλ., cf. schol. BL; paraphr. ἐφρόντιζε, E. M. 509, 26 ἀντὶ τοῦ ἐφρ., Ἀρίσταρχος δὲ ἀντὶ τοῦ ἠνιᾶτο, sim. E. G. 318, 52 s., cf. Ap. Soph. 98, 28; Z 55 τίη σὺ κήδεαι οὕτως ἀνδρῶν (Eust. 624, 20 et Ioh. Alex. 42, 22 αὕτως); paraphr. οἰκτείρεις, cf. Eust. 624, 19; Ω 422 ὥς τοι κήδονται θεοὶ υἷος, καὶ νέκυός περ ἐόντος, ἐπεί σφι φίλος, cf. Classen 162; Ω 750 (θεοὶ) σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ (D κήδονται), γ 219 v. l. ὡς (Ἀθήνη) Ὀδυσσῆος περὶ κήδετο (pro περικήδετο), schol. HM ὑφ' ἓν τὸ π., οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός. ρ 397 ἦ μευ (v. l. μὲν cod. Aug.) καλὰ πατὴρ ὣς κήδεαι υἷος (v. l. υἱοῦ) ironice dictum est. χ 358 (Μέδων) μευ αἰεὶ κηδέσκετο παιδὸς ἐόντος, cf. Classen 162; ξ 461 ἐπεί ἑο κήδετο λίην (βουλὴν: γρ. λίην cod. Marc.), cum Eumaeus valde curam gereret Ulixis; H 204 εἰ Ἕκτορα φιλέεις καὶ κήδεαι αὐτοῦ, cf. Schmidt Synon. II 627; B 27 64 Ω 174 Διὸς ἄγγελός εἰμι, ὃς σευ μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει, schol. A ad B 27 et 64 ἀστερίσκος σὺν ὀβελίσκῳ, ὀρθῶς Ω 174, sim. schol. A ad Ω 174; Eust. 168, 26 πρὸς σαφήνειαν ἐτέθη τὸ ἐλ. μετὰ τὸ κήδ., διότι τὸ κήδειν καὶ ἐπὶ βλάβης λέγεται. Λ 665 Ἀχιλλεὺς Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει, opp. ὀλοφύρεται v. 656, cf. Eust. 876, 55 ss.; his locis e genet. σευ et Δαναῶν suppletur acc., cum quo iungitur ἐλεαίρειν, cf. Naegelsb. ad A 196, Krueger Di. 60, 5, 1. — de Θ 353 v. infra. β) c. gen. rei. ξ 4 ὅ οἱ βιότοιο μάλιστα κήδετο οἰκήων, cf. E. G. 318, 53; ξ 527 v. l. χαῖρε, ὅττι οἱ βιότου περὶ κήδετο (pro περικήδετο) νόσφιν ἐόντος, cf. schol. HM ad γ 219 et La Roche h. T. 339; τ 23 οἶκον κήδεσθαι καὶ κτήματα φυλάσσειν, τ 161 ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα οἶκον κήδεσθαι, schol. H φροντίζειν. c) gen. pers. supplendus est, cf. Naegelsb. ad A 196, La Roche h. St. 187 s., Krueger Di. 60, 5, 1.

— Copulatur cum verbo φιλεῖν: Α 196 209 Ἥρη ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε, cf. schol. BLV et Fulda Unters. 153 276; Ariston. ad Α 208 s. ἀμφοτέρους Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν· οἰκείως δὲ μᾶλλον κεῖνται εἰς προτροπὴν τοῦ Ἀχιλλέως, v. eund. ad Α 195 s.; Ι 342 ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, γ 223 εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κήδοιτό τε θυμῷ, ξ 146 περὶ γάρ με φίλει καὶ κήδετο θυμῷ (λίην Iambl. de Pyth. vit. § 255 v. Nauck), cf. Fulda 153; aliter Η 204 Ἕκτορα φιλέεις καὶ κήδεαι αὐτοῦ, v. supra. Restat ut dicam de formis κεκαδησόμεθα, κεκαδήσει, κεκαδών, κεκάδοντο. a) κεκαδήσομεθα: ad χάζω trahunt E. M. 499, 26, Hes., Steph., alii; plurimi vero rectius ad κήδω, schol. BLV ἀπὸ τοῦ κήδεσθαι, Buttm. Sprachl. II s. v. κήδομαι, Krueger Di. 39 p. 126, Kuehner ausf. Gr. I 846, Veitch greec verbs p. 317, Curt. Et.³ 227, Verb. I 224 388 II 243, Benfey WL. II 161, Kuhn in Ztschr. I 95, Unger Phil. XXV 216, Classen Beob. 162, alii. Θ 353 οὐκέτι νῶι ὀλλυμένων Δαναῶν (v. l. Ἀργείων, cf. schol. A) κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν περ; Suid., Zon. 1195 φροντίσομεν, cf. schol. BLV; E. M. 499, 29 s., E. G. 311, 41, Zon. 1197 λυπη(θη)σόμεθα, φροντιοῦμεν, cf. Eust. 716, 64 717, 8; E. M. addit τουτέστιν οὐκέτι σώους θῶμεν τοὺς Ἕλληνας, καὶ κηδεμονίαν αὐτῶν καὶ φροντίδα ποιησόμεθα, paraphr. φροντιοῦμεν (χωρισθῶμεν), Hes. διασκορπισθησόμεθα, χωρισθησόμεθα, schol. A δύναται καὶ τοῖς ἑξῆς συνάπτεσθαι, ἵνα ᾖ ὑστάτιον· βέλτιον δὲ ὡς σύνηθες τοῖς ἄνω. ἡ δὲ διάνοια οὐκέθ' ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων ἀποστερησόμεθα τό γε πανύστατον νῦν, cf. schol. V ad v. 352, Doederl. ad Ω 240, Classen Beob. 162 s. b) κεκαδήσει. E. G. 311, 34, Zon. 1195 ἀπὸ τοῦ χάζω, ὃ σημαίνει τὸ ὑποχωρῶ, Eust. 1905, 54 κεκαδήσειν τὸ ἀναγκάσαι τινὰ χάσασθαι, τουτέστιν ὑποχωρῆσαι, cf. Or. ed. Sturz. 89, adn. 40; Steph., Buttm. Spr. II § 114, Krueger Spr. II, 1, p. 147, Veitch verbs 596, Seiler lex. s. v. χάζομαι, sed v. Lobeck ad Buttm. II p. 322, Curt. Et. 227; derivant a κήδω: Hes. κεκαδῆσαι· βλάψαι, κακῶσαι, φείσασθαι, στερῆσαι, ex recentioribus Benfey, Unger (cf. Curt. Et. 227, Verb. II 28), Passow, Faesi, Duentz., Am., Autenrieth in lex., alii, cf. etiam Lob. Rhem. 152; recte Kuhn 95: die Grundbedeutung ist die causale der Wurzel kad: ueberwaeltigen, vernichten, beschaedigen, dann berauben. φ 153 170 τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει θυμοῦ καὶ ψυχῆς (φ 170 v. l. κεκαδήσοι) privabit, Eust. 1905, 49 στερήσει, Bekk. et Fulda 204 expunxerunt v. 157—162, Duentz. 153—156; de fut. v. 170 v. Naegelsb. adn. p. 116. c) κεκαδών. E. M. 499, 15, E. G. 311, 46, Zon. 1197 ἀντὶ τοῦ στερήσας, χωρίσας (χωρήσας), παρὰ τὸ χάζω, Ap. Soph. 97, 20 χωρίσας καὶ στερήσας, addit Hes. φροντίσας, σκεδάσαι, Eust. 847, 51 s. στερήσας, μᾶλλον δὲ ὑποχωρῆσαι ποιήσας . . ἐκ τοῦ χάζω, cf. etiam Lob. Path. proleg. 389; derivant a χάζω ex recentioribus iidem qui ab eo verbo κεκαδήσω derivarant, praeterea La Roche et Autenrieth in lex. p. 306, sed v. Lobeck ad Buttm. Sprachl. II 322; Fick vgl. Woerterb. 30, Spracheinh. 118 κέκαδον et κεκαδόμην derivat a rad. kad ire, lat. cedere; Curt. Et. 227, qui cum κήδω componit, laedens, privans, cf. Verb. I 224 II 28, sed v. I 319; cum κήδω componunt etiam Kuhn, Unger, Passow in lex.; Kuehner ausf. Gr. I 844 s. v. κέκαδον. Λ 334 τοὺς Διομήδης θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν τεύχε' ἀπηύρα, paraphr. στερήσας. d) κεκάδοντο. E. M. 499, 17 ταρασσόμενοι ἐσκορπίζοντο καὶ ἔφευγον· ἀπὸ τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ, cf. 755, 18; E. G. 310, 51 ἐφρόντιζον, ἐλυποῦντο, ἀπὸ τοῦ χάζω, cf. 311, 37, Zon. 1195, Eust. 502, 21; Hes. κεκαδέσθαι· φείδεσθαι, ἐντραπῆναι, rectius videntur formam a rad. καδ (unde χάζω) derivare Curt. Et. 458, Kuehner l. l., Roscher in Curt. Stud. I, 2, 108, Curt. Verb. II 28, cf. I 319, de Fickii sententia v. supra; cf. etiam Kuhn in Ztschr. I 94; Δ 497 Ο 574 ὑπὸ Τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος (Lips. κελάδοντο), paraphr. ὑπεχώρησαν, schol. BL ad Δ 497 διὰ τὴν τοῦ δόρατος ὁρμήν, οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἐκεῖθεν διαχωρισθέντες, cf. schol. BL ad Ο 574. — περικήδομαι, κηδεμών, ἀποκηδέω.

κηκίω (ex verbo κίω reduplicatione ortum esse censent E. M. 103, 22 510, 19, Zon. 1206, Eust. 680, 20 955, 64, schol. B ad ε 455, Herod. περὶ διχρ. ed. Lehrs 298, 16, π. παθ. II 180; addit Hinrichs de hom. eloc. vest. aeol. 1875 p. 78 „quod vix recte se habet; Curtius quidem de temp. et mod. p. 90 intensivam formam verbi κίω agnovit"; cf. L. Meyer vgl. Gr. I 424; Fick Woerterb. 199, Spracheinh. 114 sumit rad. skak salire, prosilire, skr. khac, lit. szók-ti; Fritzsche in Curt. Stud. VI 300: „Gerlandus (Intensiva u. Iterativa, Lpz. 1869 p. 41) verbi κηκίω η ex αι ortum esse contendit. At dor. forma est κακίω, radix autem videtur esse καγκ, productione suppletoria κηκ"; Goebel Lex. I 258 558 ex κα-σκί-ω ortum, lat. sca-t-eo, rad. autem σκα esse putat = ἐκφυσᾶν. De verbis in ίειν terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 35, Curt. Verb. I 357) prosilio, profluo. Tantum impf. κήκιε. ε 455 θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ | ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε (Nauck: ἅλμη δ' ἀνεκήκιε πολλή? cf. Anecd. Ox. vol. 3 p. 298, 17 et Gramm. Herm. p. 447), schol. B ἀνηκοντίζετο πολλὴ καὶ ἐβρώμει, E. M. 510, 19, Zon. 1206 κατέβαινεν, ἔρρει, addit Zon. ἐφέρετο, Hes. πηδᾷ, πιδύει (ex em. Ruhnk. Tim. p. 30 pro cod. πηδεύει), ἀναφέρεσθαι, ἀναδροῦν, ἀνεφέρετο, ἀνεπήδα, cf. Eust. 680, 20 — Kessler de quibusdam verbis eundi Hom., Hildburgh. 1861 p. 19, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 736. — ἀνακηκίω.

κήλεος et κήλειος (a κάω, καίω, rad. καF: Eust. 709, 33 710, 37, recentiores plurimi, cf. Lob. Rhem. 286, Path. el. I 418; de productione vocalis α v. Brugman in Curt. Stud. IV 152; cf. etiam Duentz. in Kuhn Ztschr. XIV 193 ss. Doederl. Gl. 2105 derivat a κῆλον, ut μήλειος a μῆλον, sim. iudicat in ed. Θ 235, ubi cognatum esse σκέλλειν, alienum καίειν dicit; de adi. in ειος et εος terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 460; Herod. ad Θ 217 Ἰωνικῶς κήλεον· ἐκεῖνο γοῦν ἐντελές ἐστι (κήλειον), cf. schol. V ad Ο 744; schol. A ad Θ 217 κηλεῷ περισπωμένως· ἐν ἄλλῳ κηλέῳ παροξυτόνως, scripserunt περισπ. etiam E. G. 319, 22, Zon. 1202 codd. CGH X 512, Herod. vero ad Θ 217 et plurimi grammatici κηλέῳ ut μελέῳ, cf. Spitzn. ad Θ 217, Lobeck Path. el. I 418, Goettling Accent. 293) ardens. E. M. 510, 28, E. G. 319, 22, Suid., Zon. 1202, Ap. Soph. 99, 7, paraphr. Il. schol. BQ ad σ 309, Eust. 709, 33 1605, 4 καυστικός, Hes. καυστικῷ, θερμῷ, λαμπρῷ. Est epitheton ignis. Doederl. ad Θ 235 „flamma lignorum aridorum; is igitur ignis arte human

excitus et nutritus, distinguitur a naturali fulminum vel vaporum exardescentium igne", cf. Gl. 2105. — Legitur tantum dat. sing. iunctus cum πυρί, omnibus locis adiectivum est postpositum: κηλέῳ (cum synizesi) in exitu versus (exc. Θ 217), κηλείῳ ante caes. penthem. tantum Ο 744, cf. Ameis ad ϑ 435 app., Giseke hom. Forsch. 30 164. Multo saepius in Il. (sexies) quam in Od. (bis), nusquam in hymnis. Θ 217 ἐνέπρησεν πυρὶ κ. νῆας, Χ 374 ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κ., Θ 235 Ἕκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κ., Did. ἠϑέτητο καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. ἧττον ἄν φησιν Ἀρίσταρχος ὀνειδιστικὸν εἶναι, εἴπερ οὕτως ἐγέγραπτο Ἕκτορος ᾧ δὴ κῦδος Ὀλύμπιος αὐτὸς ὀπάζει. Χ 512 τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κ. (cod. CG κηλεῷ, H κηλειῷ), ι 328 (ῥόπαλον) ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κ., Σ 346 ϑ 435 τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κ. (H κηλείῳ), Ο 744 ὅς τις Τρώων ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ κηλείῳ (D κελέῳ).

κηληϑμός (a κηλέω, quod derivat Fick Woerterb.[3] I 351, Spracheinh. 230 a rad. kâlaya decipere, delenire, goth. hôlôn; Bugge in Curt. Stud. IV 331 s. componit cum lat. calvere (= frustrari) et calumnia, cf. Brugman in Curt. Stud. VII 346; Benfey WL. I 347 et Christ Lautl. 237 ex ϝέκηλος, ἕκηλος apocope ortum esse putant, Doederl. Gl. 202 ex ἀκαλεῖν ab ἀκαλός. De subst. in μός exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 371, Woerner subst. hom. 34) delenitio, oblectatio. Ap. Soph. 99, 1 τέρψει, Hes. τέρψει, χαρᾷ, E. G. 319, 49, schol. V ad ν 2 ϑέλξει, τέρψει, E. M. 510, 31 ἡ μεϑ' ἡδονῆς ἡσυχία· κυρίως ἡ διὰ τῆς ἀκοῆς ἡδονὴ καὶ τέρψις καὶ ϑέλξις, cf. E. G. 306, 49 319, 40 51, Zon. 1202, schol. BV ad λ 334, sch. B ad ν 2, cf. schol. H; Eust. 1689, 33 ἐπίτασις ἡδονῆς, Suid. ἀπάτη, Quinctil. IV. 2, 37 vertit: intentionis silentium, Musonius apud Gell. N. A. V 1 delinimentis aurium, quibus verbis usus est ut demonstraret admirationem quae maxima est, non verba parere, sed silentium; Am. (ad λ 334 app.) laudat Lucas quaest. lex. 45 (quo libro mihi non licuit uti). Non legitur nisi in Od. λ 334 ν 2 κηληϑμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα (Zon. 1204 κηληϑμῷ), Eust. 1689, 33 κάτοχοι ἐγένοντο εὐφροσύνῃ πολλῇ. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 739. [a κηλέω etiam ἀκήλητος].

κῆλον (Curt., qui confert Et. 142 skr. çaljam = sagitta, suspicatur eandem rad. esse atque lat. verbi cellere, lit. kálti: cudo, cf. Benfey WL. I 175; Fick vgl. W. 41, Spracheinh. 120 confert skr. çâri (cf. L. Meyer in Kuhn Ztschr. 1864 p. 91), çalya ved. çarya: sagitta, rad. skar: tondere, findere, delere, Spracheinh. 120 censet fortasse ortum esse ex κεσ-λο-ν coll. skr. çastra: gladius, telum; veteres derivarunt aut a καίω, κήεος: E. M. 510, 22, E. G. 319, 21 34, Zon. 1206, Or. 84, 24 s., aut a κᾶλον, ita ut esset τὸ ξύλον, τὸ ξύλινον βέλος E. M. 510, 45, E. G. 319, 18, Suid., Zon. 1205, Hes., Ap. Soph. 99, 1 et 5, Eust. 1291, 61, schol. BL ad Π 221 (cf. Eust. 814, 13 ὁ τοῦ βέλους ἄτρακτος), sim. Brugman in Curt. Stud. IV 152, sed v. Curt. Et. 142; Doederl. Gl. 2105 derivavit a calere, καλαός siccus; de subst. in ον exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 156, Woerner subst. hom. 28) telum, sagitta, sed tantum de telis deorum, nusquam hominum. E. M. 510, 22 τὰ βέλη· κυρίως δὲ τὸν κεραυνὸν καὶ τὸν πρηστῆρα σημαίνει ἡ λέξις, cf. E. G. 319, 35; E. G. 319, 19 κατὰ γλωσσογράφους βέλη ϑεῖα, τουτέστιν ἀστραπὰς καὶ βροντάς, cf. E. M. 510, 25, Zon. 1205, Ap. Soph. 99, 3 ss., Hes.; βέλη E. M. 264, 37, E. G. 607, 44, Ariston. ad Α 584 et Μ 280, paraphr. Il., Eust. 864, 13 1291, 62, τὰ τόξα E. G. 333, 43. Recte dicit Baum. ad h. Ap. P. 266 „tela cum promit, sane deus praesentem se esse declarat; omnes autem fere dii antiquissimis temporibus iaculantes vel sagittantes fingebantur, quo imperium et numen eorum hominibus quasi ante oculos poneretur", cf. Ritz de Homero religionis auctore II, Hersfeld 1868 p. 31. Legitur tantum plur. κῆλα, ter in Il., semel in hymnis, nusquam in Od., bis in quinto, bis in sexto pede. Α 53 ἐννῆμαρ ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα ϑεοῖο (Apollinis) i. e. pestilentia, cf. v. 51 et Ariston. h. l.; Α 383 τὰ δ' (Ap. Soph. 99, 2 τάχ') ἐπῴχετο κῆλα ϑεοῖο πάντῃ ἀνὰ στρατόν, Μ 280 ὤρετο Ζεὺς νιφέμεν, ἀνϑρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, Ariston. κῆλα τὰ βέλη Διός, χιὼν καὶ ὑετός, cf. schol. V et Eust. 905, 4; Ap. Soph. 99, 3 οἱ μὲν τὰ σημεῖα (cf. E. M. 510, 22 57, E. G. 319, 46 607, 44, Hes., paraphr. Il. h. l.), τὰς βροντὰς καὶ τὰς ἀστραπάς, ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι καὶ ταῦτα βέλη εἶναι ποιὰ τοῦ Διός, cf. Lehrs Arist. 152. Imitatus est hunc locum poeta h. Ap. P. 266 ὅγε (Ἀπόλλων) φλόγ' ἔδαιε πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, cf. Franke et Baum. h. l. — (περίκηλος ε 240 σ 309; schol. P ad ε 240 Ἀρίσταρχος ὥσπερ ξηρὰ ἐκδεχόμενος. Χρύσιππος δὲ διῄρει, περὶ κῆλα, περισσῶς ξηρά, schol. EPQM Vind. 133 διχῶς περίκ. καὶ περὶ κ., cf. La Roche h. T. 341, Lob. Path. el. I 418; v. sub περίκηλος.)

Κήναιον promunturium Euboeae spectans in septentrionem et occidentem solem, in quo fanum Iovis Cenaei erat. Nunc ei nomen est Lithada. h. Ap. 219 Κηναίου τ' ἐπέβης ναυσικλειτῆς Εὐβοίης, Strab. IX 426 τὸ Κ. ἐκ τῆς Εὐβοίας ἀντίκειται ἄκρα βλέπουσα πρὸς ἑσπέραν καὶ τὸν Μαλιέα κόλπον, cf. X 444 446, Scylac. peripl. 58, Soph. Trach. 753, Thuc. 3, 93, Diod. Sic. 4, 37, Bursian Geogr. v. Griechenl. II 401 410; E. Curtius (Nachr. v. d. Ges. d. Wiss. zu Goettingen 1860 p. 156) composuit cum Hes. κήνεον· καϑαρόν, sed v. Bursian II 401, adn. 2.

κήξ i. q. καύαξ, καύηξ (schol. BHQ ad ο 479 καύηξ, ut recte em. Lob. Path. el. I 338 pro κίεξ, καὶ συγκοπῇ κήξ), κήυξ, ex κάϝαξ ortum: Curt. Et.[3] 515. cf. Lob. Path. el. I 338 II 44 s., L. Meyer in Kuhn Ztschr. V 369 et vgl. Gr. II 411, Savelsberg de digammo 13; Fick Woerterb. 44 derivat a rad. ku = clamare, skr. ku, kauti, kunâti; Lob. Path. I 323: fieri potest ut utrumque nomen (κήυξ et κήξ) pariter nativum sit quippe expressum ex sono vocis quam avis mittit, cf. Lob. Paralipp. 102; Fritzsche in Curt. Stud. VI 336 non e κήυξ contractum esse putat, sed videri potius cum kâka cornicis nomine sanscrito conferendum esse, cf. Fick Spracheinh. 64; v. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 411, Woerner subst. hom. 45. — Avis marina quaedam, sed nesciunt veteres qualis sit avis: Ap. Soph. 99, 8 ὁ μὲν Ἀπίων φησὶν ὁ λάρος (cf. schol. BHQ)· λέγεται δὲ κάηξ. ἄδηλον δὲ εἰ καὶ Ὅμηρος ταῦτα σημαίνει· οἶδε γὰρ καὶ τὸν λάρον. μήποτ' οὖν ἄλλο τι ϑαλάσσιον ὄρνεον, Hes. ὁ λάρος κατὰ Ἀπίωνα. λέγεται δὲ καὶ καύηξ. τινὲς καὶ αἴϑυιαν ἀποδιδόασιν· οἱ δὲ κέπφον· οἱ δὲ διαφέροντα ἀλλήλων, idem: κῆκες· λάροι, schol. QV ὄρνεον ϑαλάσσιον παραπλήσιον χελιδόνι.

ἔνιοι δὲ λάρον αὐτὸν λέγουσιν, οἱ δὲ αἴθυιαν, fere iisdem verbis Eust. 1786, 20. Etiam inter recentiores magna est dissensio, v. Buchholtz Real. II 110, Friedreich Real. 116; verisimillime videtur fuisse colymbus cristatus s. septentrionalis, cf. Buchholtz l. l.; ο 479 ἄντλῳ ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ (v. l. κῆυξ, Nauck: an εἰν ἁλὶ κῆυξ?), schol. φαίνεται δὲ πεσοῦσα ἐπὶ κεφαλήν· καὶ γὰρ ἐκεῖνος οὕτως καταδύεται. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 741 749.

κῆπος (duxerunt a rad. σκαπ fodere Pott E. F. I[1] 141 II[2] 280, Pictet origines Indoeurop. II 266, Benfey WL. I 193, id quod fecit E. M. 511, 8, cf. Doederl. Gl. 2102; verisim. cohaeret cum lat. campus, Campanus et osc. Capva, Capua, v. Curt. Et.[3] 142; Fick Woerterb. 347, Spracheinh. 68 sumit rad. kampa (nostr. Winkel, Gegend, Feld), lat. campus, lit. kampas, a rad. kap flectere, ita ut κῆπος sit ortum ex κᾶμπος; L. Meyer vgl. Gr. I 363 derivat a rad. kap colere, quae nescit an orta est ex ksi (ski) incolere, sim. id. in Kuhn Ztschr. VII, 288; nostr. hof, v. Grimm Gesch. d. deutschen Sprache 401 (3. ed. 281), Pott, Curt., Fick, alios; veteres de etymo a κάπω τὸ πνέω ὁ διαπνεόμενος τόπος fere omnes consentiunt, cf. E. M. 507, 11 511, 6, E. G. 175, 37 311, 56 317, 53 319, 53 57, Zon. 1203, Eust. 595, 22 1193, 18 1546, 40; cf. etiam Woerner subst. hom. 23, L. Meyer vgl. Gr. II 154) hortus. Hes. παράδεισος παρὰ Πέρσαις, Eust. 907, 39 φυταλιά, Phot. κῆπος καὶ παράδεισος διαφόρως παρ' αὐτοῖς (Naber mavult legere Ἀττικοῖς) λέγεται. Leguntur κήπῳ (semel), κῆπον (quater), κήπους (semel). Saepius in Od. (quater) quam Il. (bis). Θ 306 μήκων ὣς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ, κάρπῳ βριθομένη, Φ 258 ὡς ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ, δ 737 καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον in horto meo versatur, ut eum colat; η 129 (κρήνη) ἀνὰ κῆπον ἅπαντα σκίδναται, Eust. 1574, 34 τὸν ῥηθέντα τετράγυον κῆπον εἰς τρία διεῖλεν· εἰς δενδροφόρον καὶ εἰς ἀμπελόφυτον, ἣν ἀλωὴν εἶπε, καὶ εἰς λαχανηφόρον. ω 247 οὐ φυτὸν οὐ συκέη οὐκ ἄμπελος οὐ μὲν ἐλαίη | οὐκ ὄγχνη οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον, ω 338 κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος, cf. v. 336 339 ss. — Guenther Ackerbau bei Hom. p. 20 ss.

κήρ, κηρός ἡ (a κείρω, sanskr. çar, çṛṇâmi, a rad. skar abscindere, laedere: Curt. Et.[3] 141, Corssen Musspr., Voc. u. Beton. d. lat. Spr. I 403 s. 521 „schaedigende, toedtende Gottheit", Fick Woerterb. 41 203, Doed. Gloss. 593, alii; composuerunt cum skr. kâla mors Pott E. F. II[1] 600, Benfey II 172, L. Meyer in Kuhn Ztschr. V 375, vgl. Gr. II 173, Christ Lautl. 125, cum skr. kâra caedes, çâra pernicies Fick l. l.; cf. G. Meyer in Curt. Stud. V 86 s. — Woerner subst. hom. 46; E. M. 511, 22 ὀξυτόνως, γένους θηλυκοῦ, cf. Arcad. 125, 10, E. G. 607, 44, Zon. 1206, Ap. Soph. 99, 12, schol. B ad Θ 70, Hes.; confundit Bachm. Anecd. 438, 16). Leguntur sing. nom. κήρ (quinquies), dat. κηρί (quater), acc. κῆρα (in Il. duodevicies et in v. l. Ο 10, in Od. sedecies, in epigr. semel), κῆρ' (in Il. octies, Od. bis), du. κῆρε Θ 70 Χ 210; plur. nom. κῆρες Β 302 834 Θ 73 528 Λ 332 Μ 326 ξ 207, dat. κήρεσσι v. l. Θ 527; acc. κῆρας (in Il. novies, Od. octies, hymn. bis). Saepius in Il. quam Od., bis in hymn., semel in epigr. Saepissime in quinto pede (quinquagies bis). Mortis genus singulis mortalibus destinatum, diversum a mortis necessitate omnibus communi, μοῖρα ὁμοία (ut ait Doed. ad Ι 411), v. Naegelsb. hom. Theol. ed. 2. p. 147 s., qui addit „im Plur. κῆρες die Todesarten ueberhaupt, als personificirte im Moment des Todes wirksame Gewalten gedacht", cf. Nitzsch ad γ 236 p. 177 s., Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 228, Friedreich Real. 673 s. — E. M. 511, 22, E. G. 292, 15 50 293, 45 300, 30 320, 5 607, 43, Suid., Zon. 1206, Phot., Anecd. Gr. ed. Bachm. 277, 25 438, 16, Ap. Soph. 99, 12 ἡ θανατηφόρος μοῖρα, E. M. 511, 27, E. G. 320, 9 ὁ θάνατος, cf. Hes., paraphr. Il.; Suid. κῆρας· θανάτου καὶ φθορᾶς αἰτίους, cf. Or. 102, 25, Hes. εἱμαρμένη, v. eund. s. v. κῆρας et κῆρες. — Abducunt in orcum κῆρες θανάτοιο, Eust. 847, 49 s. ἢ πρὸς ἐντέλειαν φράσεως εἴρηται· ἄλλως γὰρ ἡ κὴρ ἐλλιπῶς ἔχει μονάζουσα· ἢ καὶ πρὸς διαστολήν· εἰσὶ γὰρ κῆρες νόσου καὶ ἑτέρων κακῶν. ξ 207 τὸν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι εἰς Ἀίδαο δόμους, recte Damm: fata mortis personificata, ut euntia et secum abducentia obvios. Β 302 ἐστὲ μάρτυροι, οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, schol. L αἱ τοῦ λοιμοῦ κῆρες, Cic. fragm. poem.: qui non funestis liquerunt lumina fatis; Β 834 Λ 332 κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο, cf. schol. BL ad utrumque locum et Ε 613 Ν 602; Φ 548 ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας κῆρας ἀλάλκοι (plurimi libri χεῖρας, A et Eust. 1250, 63 κ.). Innumerabilia genera instant mortis quae non potest homo effugere aut vitare: Μ 326 κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι, schol. BL μυρίας φησὶ προφάσεις τὴν τοῦ θανάτου ἔχειν μοῖραν, ὥστε καὶ μὴ πολεμήσαντας ἱκανὴν φονεύειν εἶναι, cf. Eust. 908, 12 et μ 341; Χ 202 πῶς κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο, Did. Ἀρίσταρχος ὑπεξέφερεν, schol. V ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ ὑπὲκ θανάτοιο φέροντα (Ο 628), cf. Duentz. h l. et Π 687; Nauck spurios putat esse v. 202—4 Homini, simulatque natus est, mortis genus constituitur a Iove: Ψ 78 ἐμὲ κὴρ ἀμφέχανε στυγερή, ἥ περ λάχε γεινόμενόν περ, cf. v. 80 καὶ δὲ σοὶ μοῖρα ἀπολέσθαι et Υ 127 s. Ω 209 s. schol. A παρείληφεν ὅτι τῇ γενέσει συνδιατάσσεται καὶ ὁ τῆς τελευτῆς καιρός. ὅθεν Ζηνόδοτος ὁ Κρατήτειος Χαλδαῖον τὸν Ὅμηρον φησιν. ep. 4, 13 κῆρα δ' ἐγώ, τήν μοι θεὸς ὤπασε γεινομένῳ περ, τλήσομαι ἀκράαντα φέρων τετληότι θυμῷ. Itaque Achilli optio es data utro mortis genere interire mallet: Ι 41 μήτηρ φησὶ διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε (schol. V ad Π 687 μοίρας pro κ.) recte Doed.: „breviter et paulo obscurius pr integra locutione διχθαδίας κ. προκεῖσθαι, ὧ ἑτέρα φέρει τέλοσδε, sive mavis: διχθαδιῶ ἑτέραν φέρειν τέλοσδε", cf. Ν 602 et Eust. 760 15; Ν 665 Εὐχήνωρ, εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν ἐπ νηὸς ἔβαινε. πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρω νούσῳ ὕπο φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν, ἢ μετ Ἀχ. νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι. De κὴ θανάτοιο Π 687 λ 171 398, κῆρε θανάτοιο 70 Χ 210 v. infra. β 316 πειρήσω ὥς κ' ὔμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω, v. 316 s. expunxit Ka ser; λ 171 398 τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε θα νάτοιο; ἢ νοῦσος, ἦ Ἄρτεμις κατέπεφνεν (ἤ σέ γε Ποσειδάων ἐδάμασσεν, ἠέ σ' ἀνάρσιο ἄνδρες ἐδηλήσαντο); γ 410 ζ 11 ἤδη κη

δαμεὶς Ἄιδόςδε βεβήκει, Θ 527 v. l. 528 εὔχομαι ἐλπόμενος θεοῖσιν ἐξελάαν κύνας κήρεσσι φορητούς (pro κηρεσσιφορήτους: Herod. συνθέτως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ πλείους, cf. Classen Beob. 67), οὓς κῆρες φορέουσι ἐπὶ νηῶν, Zenod. versum omisit, damnavit Aristarchus, v. Ariston.; de pugna Graecorum et Troianorum: Σ 535 ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ κήρ, ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον, ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν· εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν, paraphr. ἡ ὀλεθρία μοῖρα, cf. schol. A; h. l. mors est personificata, cf. Naegelsb. hom. Theol. 148: „die Persoenl. der Κήρ tritt nur in e. Bildwerk auf d. Schilde des Achill hervor, wo sie mit blutigem Gewande unter den Frischverwundeten, noch nicht Getroffenen u. Getoedteten ihr Wesen treibt"; locus assumitur Hes. sc. 156 ss. Quo quisque die Κηρί suae debeatur, aut Iupiter constituit aut voluntas fati, quam exploravit. Itaque librae lancibus iniecit δύο κῆρε Achillis et Hectoris, cum decernere vellet uter prior diem supremum obiret, cf. Eust. 698, 60; „der stirbt, dessen Todesloos nach Entscheidung der Μοῖρα das Uebergewicht hat" (Naegelsb. p. 148). Χ 210 πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα, ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανατοιο, τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἕκτορος· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, schol. B κῆρας τὰς μοίρας λέγει, οὐ τὰς ψυχάς, ὡς ἐξεδέξατο φαύλως Αἰσχύλος· ὡς δὲ οἱ καταδικάζοντες τὴν ψῆφον ἐπιφέρουσιν ὑπὲρ τοῦ κυρῶσαι, οὕτως καὶ ὁ Ζεὺς τῷ ζυγῷ χρῆται, cf. Ariston. et Eust. 1266, 37; Verg. Aen. 12, 26 fata imponit diversa duorum. Idem versus legitur Θ 70 ἐν δ' ἐτίθει δύο κ. θανάτοιο Τρώων τε καὶ Ἀχαιῶν, sed versus hic minus suo loco videtur esse, quod non erat exploraturus Iupiter utra pars eo die funditus ad internecionem deleretur, sed cladi destinata esset, Ariston. μίαν ὑπὲρ ἑκατέρου στρατεύματος· ὅτι ὅτι τὰς θανατηφόρους μοίρας λέγει. ὁ δὲ Αἰσχύλος νομίσας λέγεσθαι τὰς ψυχὰς ἐποίησε τὴν ψυχοστασίαν, ἐν ᾗ ἐστιν ὁ Ζεὺς ἱστὰς ἐν τῷ ζυγῷ τὴν τοῦ Μέμνονος καὶ Ἀχιλλέως ψυχήν, cf. schol. BLV et B, Eust. 699, 31; schol. additum est: ἐξηγήσατο τίς ἡ κήρ, εἰπών· ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχ. ἀντὶ γὰρ τοῦ φάναι ῥέπε δὲ ἡ κὴρ τῶν Ἀχ., μεταλαβὼν ἔφη ῥέπε αἴσ. ἦμαρ. Θ 73 αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ ἑζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν ἄερθεν, schol. BLV Πορφυρίου· πῶς δύο κῆρας τίθησιν ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἀνὰ μίαν ἑκατέρου στρατοῦ, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς (73) πλείους αὐτάς φησιν; ὅτι αἱ δύο καὶ πολλαὶ ἂν εἶεν· λέγομεν γοῦν διττὰ πράγματα. πλειόνων δὲ ἔμφασιν διδόντος τοῦ ὀνόματος, εἰκότως ἐν τῇ μελλήσει πλέονας εἶπεν. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα τῶν ἐκδοχικῶν σχημάτων ἕν, schol. B ἡ κὴρ λέγεται οὐχ ἑνὸς τῶν Ἑλλήνων μία ἀλλὰ πάντων, οὐδὲ Τρώων ἑνὸς μία ἀλλὰ πάντων, διὸ καὶ ἐπάγει αἱ Ἀχ. κῆρες, cf. Eust. 699, 29; schol. BL κῆρες· ὅμοιόν ἐστι τῷ δύω δέ τε μοῖραι εἰσίν (ν 109), sim. Heyne „ad sensum respiciens, cum in pl. κῆρες duae quoque κῆρε comprehendi possint"; de forma ἑζέσθην quam pro aor. plur., alii dualem impf. statuerunt, v. s. ἕζομαι p. 343; Doederl. ad Θ 72: „plur. κῆρες ad singulorum Achivorum mortes referendum est, dualis autem κῆρε ad universorum exercituum calamitatem luctuosam vel cladem. Et perierunt multi sane utrimque, sed Achivi, quoniam multo plures ex his quam ex Troianis leto destinati erant, ideoque pondere sortium letalium trutinam inclinaverant, victi sunt". Ariston. ἀθετ. (73 s.) ὅτι ὑπὲρ ἑκάστου στρατεύματος κῆρα ζυγοστατεῖ ὁ Ζεύς, οὐ πλείους, ὡς ἐπὶ Ἀχ. καὶ Ἕκτ. (Χ 210)· ὁ δὲ διασκευαστὴς ἐξέλαβε πολλάς. εἰ δέ τις δύο ὑπὲρ ἑκατέρου ἵστασθαί φησι, ῥυόμενος τὴν σύγχυσιν τοῦ δυικοῦ σχήματος, ἄλογον· πρὸς τί γὰρ δύο, ἀλλ' οὐ μία; expunguntque recentiores, cf. Spitzn. et Am. h. l.; Π 687 εἰ φύλαξεν, ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο. ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν, schol. V δόγμα Ὁμηρικὸν τὸ δύο τὰς μοίρας εἶναι ὡς Ι 411, cf. Eust. 1081, 28. Iungitur saepe cum θάνατος: Π 47 ἦ γὰρ ἔμελλεν οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι (v. l. λιπέσθαι, v. Nauck) de Patroclo orante ut sibi liceret in pugnam prodire; Ρ 714 μ 157 ὅπως (ἵνα) θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν (v. l. φύγοιμεν), π 169 μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε, ω 414 ὅσσα μνηστήρων θ. καὶ κῆρ' ἐνέπουσα, Φ 66 ἤθελε ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν, paraphr. εἱμαρμένην, Eust. 1224, 9 θ. κακὸς τὸ κοινόν, καὶ κὴρ μέλ. τὸ ποιητικόν, ταὐτὰ ὄντα, κεῖται παράλληλα. β 283 οὐδέ τι ἴσασιν θ. καὶ κῆρα μέλαιναν, ὃς δή σφι σχεδόν ἐστιν, ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι, ὅς ad θάνατος pertinet, v. Krueger Sprachl. II 58, 3, 3; γ 242 ἀλλά οἱ ἤδη φράσσαντ' ἀθάνατοι θ. καὶ κῆρα μέλαιναν, schol. HMQR ὀβελίζονται δύο (v. 241 s.). ω 127 ἡμῖν φραζομένη θ. καὶ κῆρα μέλαιναν (Nauck: spurius?), χ 14 οἱ τεύξειν θ. τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν (pro μέλ. γρ. φυτεῦσαι schol. Vind.), cf. ν 241; ο 275 τῶν ὑπαλευάμενος θ. καὶ κῆρα μέλαιναν φεύγω. Est κήρ in plur.: Φ 565 ρ 547 τ 558 h. Cer. 262 θ. καὶ κῆρας ἀλύξαι (ἀλύξει), nonnulli libri ρ 547 omiserunt, expunxit Duentz., cf. Nauck ad v. 546; Huschkius h. Cer. 262 coniecit θάνατον καὶ γῆρας, quod probavit Gemss de hymno in Cer. hom., Berol. 1872 p. 36 adn., sed v. Baum.; cf. etiam Voss h. l.; χ 66 νῦν ὑμῖν παράκειται ἠὲ μάχεσθαι ἢ φεύγειν, ὅς κεν θ. καὶ κῆρας ἀλύξῃ (pauci ἀλύξαι), β 352 ε 387 Ὀδυσεὺς θ. καὶ κῆρας ἀλύξας. Iungitur cum φόνος: Γ 6 ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι, paraphr. φθοράν, β 165 τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει, schol. S τούτοις τὸν διὰ τοῦ φόνου θάνατον κατασκευάζει, ρ 82 ἐγὼ τούτοισι φ. καὶ κῆρα φυτεύσω, Β 352 δ 273 θ 513 Ἀργεῖοι Τρώεσσι φ. καὶ κῆρα φέροντες, cf. Β 304 et schol. AL; Ε 652 Λ 443 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φ. καὶ κῆρα μέλαιναν τεύξεσθαι (ἔσσεσθαι), cf. schol. BL ad Ε 653; iungitur cum μόθος: h. VIII 17 δυσμενέων προφυγόντα μόθον κῆράς τε βιαίους, Barnesius correxit βιαίας, sed generis communis esse potest βίαιος, v. Baum.; Β 859 οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν, ἀλλ' ἐδάμη, Verg. Aen. 9, 328 sed non augurio potuit depellere pestem, cf. Eust. 364, 20; Γ 360 Η 254 Λ 360 Ξ 462 ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν, χ 330 ἀλύσκανε (v. l. ἀλύσκαζε) κῆρα μέλαιναν, χ 363 382 ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν, Ε 22 οὐδέ κεν ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν, ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, Μ 113 ψ 332 κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας (ἄλυξεν), Ο 287 ἐξαῦτις ἀνέστη κῆρας ἀλύξας Ἕκτωρ, cf. Eust. 1016, 38; δ 512 σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἠδ' ὑπά-

λυξεν, δ 502 *καί νύ κεν ἔκφυγε κῆρα καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ*, ο 235 *ἀλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε κῆρα*, σ 155 *ἀλλ' οὐδ' ὧς φύγε κῆρα, πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη δαμῆναι*, cf. ρ 364; Σ 117 *οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα*, cf. schol. A et Z 488; Γ 32 Λ 585 Ν 566 596 648 Ξ 408 Π 817 *ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων*. Σ 115 Χ 365 *κῆρα ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι* (v. l. Χ *τεύξομαι*), schol. B ad Σ 115 *γενναία ἡ ὑπομονὴ τῆς εἱμαρμένης*, cf. schol. B ad alterum locum et Eust. 1134, 44; Ο 10 v. l. *Ἕκτωρ ἔχετ' ἄσθματι κῆρα πινύσσων* (pro *κῆρ ἀπινύσσων* vel *ἀπινύσκων*), schol. BL *τινὲς κῆρα· οὐδαμοῦ δὲ τὸ πινύσσειν ἐπὶ τοῦ προσδοκᾶν ἔταξεν Ὅμηρος. . πῶς δὲ δύναται προςδοκᾶν ὁ ἐσκοτωμένος καὶ ψυχοῤῥαγῶν ὑπὸ τῆς πληγῆς*; schol. A *εἰσὶν οἳ ἄλλως διέστειλαν* (*ἦ κῆρ ἀπ.*), *οὓς ἐλέγχει ὁ Ἡρωδιανός*, cf. La Roche h. T. 198; Ν 283 *ἐν δέ οἱ κραδίη στέρνοισι πατάσσει κῆρας ὀιομένῳ*, schol. BL *πολλοὺς θανάτους ὑπονοοῦντι*, cf. Eust. 932, 3 et ε 389 κ 374; Δ 11 *τῷ Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει*, cf. Eust. 439, 39; Μ 402 *Ζεὺς κῆρας ἄμυνε παιδὸς ἑοῦ, μὴ δαμείη*. — Α 228 *τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι*, paraphr. *ὀλέθριον*, Herod. *τοῦτό σοι θάνατος νομίζεται*, cf. Eust. 90, 23; Ariston. *Ζηνόδ. ἠθέτηκεν* (225—233). Γ 454 de Paride: *ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ*, Eust. 434, 20 *τουτέστιν ἐμισεῖτο ἶσα καὶ θανάτῳ*, cf. ξ 156; ρ 500 *Ἀντίνοος μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ* (v. l. *νυκτὶ*) *ἔοικε*, Eust. 1830, 8 *ἐπίτασίς ἐστι τοῦ κακὰ μηχανόωνται· κακοὶ μὲν γάρ, φησι, πάντες, Ἀντίνοος δὲ οὐκ ἀπέοικε θανάτου*. — *κῆρ* de hominum fato omnibus ceteris locis, sed in libro Ω uno loco de piscibus usurpatur: Ω 82 (*μολυβδαίνη*) *κατ' ἀγρ. βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα ἔρχεται ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα*, Did. *ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις πῆμα φέρουσα* (quod recepit Plato Ion 538 D)· *ἄτοπον γὰρ ἐπ' ἰχθύων κῆρα λέγειν*, cf. Liesegang de XXIV. Iliad. rhaps. dissert. I 12, Peppmueller Il. XXIV p. XLI s. et p. 55. Neque silentio praetermittendus est locus Ω 528 v. l. *δοιοὶ πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει κηρῶν ἔμπλειοι, ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὁ δειλῶν*, quod scripserunt Plato de republ. II 379 D, Euseb. praepar. ev. XIII, 3, Plut. de audiend. poet. VI, de exilio IV, cf. La Roche h. T. 36, Duentz. de Zenod. stud. 45; Duentz. hom. Abh. 365: „man hat diese Lesart bes. desh. verworfen, weil *κῆρες* hier nicht im hom. Sinn stehe, wogeg. wir bemerken, dass *κῆρες* bei Hom. Geschick, Verhaengniss bez. (laudat in ed. Θ 70), vgl. Geppert I 374 f.. Wir haben hier wohl eine sehr alte Verschiedenh. der Lesart im Hom. Texte anzunehmen", cf. etiam Peppmueller p. XLII. Nusquam apud Hom. *κῆρες* sunt deae, quae vindicant peccata hominum ut apud Hes. theog. 220 ss. *αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσιν, οὐδέ ποτε λήγουσι θεαὶ χόλοιο, πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν ὅστις ἁμάρτῃ*. — Iungitur *κῆρ* cum adiectivis *βαρείας* Φ 548, *βιαίους* h. VIII 17, *κακήν* Π 687, *-άς* Μ 113 β 316 ψ 332, *μελαίνῃ* Γ 454 ρ 500, *μέλαιναν* Β 859 Γ 360 Ε 22 652 Η 254 Λ 360 443 Ξ 462 Φ 66 β 283 γ 242 ο 275 χ 14 330 363 382 ω 127, *μυρίαι* Μ 326, *ὀλοή* Σ 535, *ὀλοήν* Ν 665, *στυγερή* Ψ 78. — *κηρεσσιφόρητος, ἀκηράσιος, ἀκήρατος, ἀκήριος.*

κῆρ, κῆρος, τό (natum videtur ex rad. *καρδ*,
κερδ, ut *καρδίη*, skr. hrd, pro hard, lat. cor,
rad. cord, goth. haírtô, lit. szirdìs, slav. srudice:
Curt. Et. 137, cf. Fick Spracheinh. 120 186, L.
Meyer in Kuhn Ztschr. V 374, Benfey WL. II
155, Christ Lautl. 92, Doederl. Gl. 601; Curt.
l. l. et Fick vgl. Woerterb. 37 censent rad. kard
κραδ significare vibrare, cf. Goebel Lexil. I
419; rad. olim a σ incepisse dicunt Fick Woer-
terb. et Goebel l. l., cf. Kuhn in Ztschr. IV 13
componit cum *κέρδος* Doed. Gl. 601. Permultis
videtur *κῆρ* ex *κέαρ* contractum esse: E. M. 511
19 *κέαρ, καὶ κατὰ συναίρεσιν κῆρ*, sim. 511, 12,
E. G. 299, 47 320, 3, Ap. Soph. 99, 12, Zon
1206, Herod. ad Δ 46, Choerob. Can. 381, de
Ton. 408, cf. Lobeck Path. el. II 80; ex recentio
ribus: Benfey WL. II 155, Christ 269, L. Meye
ap. Kuhn V 369 VI 14, vgl. Gr. II 129; rectiu
dixit Curt. 137 coll. skr. hā́rdi α radicis *καρ*
productum esse in η omisso δ; cf. eund. in Kuh
Ztschr. VI 82, in Stud. V 328 adn.; sim. iudican
Fick Spracheinh. 120 186, Doed. Gl., Brugma
in Curt. Stud. IV 115 IX 402; Lob. l. l., qui a
fert Terentianum de Metris L. II v. 653 *κῆρο*
magis nativum esse iudicavisse, dubitat utru
verius sit; schol. B ad Θ 70 *κῆρ διαιρεῖται ε*
κέαρ, cf. E. M. 498, 29; de accentu dicit Eus
1146, 51 *ὄνομα ὀξύνεται, εἰ μὴ ἀπὸ κράσεω*
ἔπαθε τὴν δισυλλαβίαν, ὡς τὸ κέαρι κῆρ
sim. Herod. ad Δ 46 et Lobeck l. l.; sed v. Brug
man IX 296, adn. 10 „diese Betonung ruehrt d
her, weil man glaubte, *κῆρ* stehe fuer *κέα*
so dass man die Analogie von *ἦρ ἦρος* hera
zog". — L. Meyer vgl. Gr. II 129, Woern
subst. hom. 47). Legitur sing. nom. et acc. *κῆ*
sexagies quinquies (in Il. tricies quinquies, O
undetricies, in hymnis semel) et v. l. Ω 787
428 χ 68, dat. *κῆρι* quindecies (in Il. novies, O
sexies). *κῆρ* est in exitu versus duodesexagie
et in v. l. locis laudatis; in introitu Ε 399 Ρ 5
κ 247 ψ 167, in arsi 5. pedis Ο 10 Π 585 ρ 2
κῆρι (omnibus locis praeter Ι 117 cum *π*
iunctum) ante caes. 3. pedis Δ 46 Ν 206 Ω
ε 36 ζ 158 η 69 τ 280 ψ 339, in exitu vers
Δ 53 Ν 119 Ω 423 435, in introitu 2. pedis
430 ο 245; Ι 117 *κῆρι* est initio 5. pedis,
etiam Peppmueller Il. XXIV p. 43. — Ap
Hom. tantum *κῆρ*, nusquam *κέαρ* invenitur,
etiam Bekk. ho. Bl. I 38, 40 ss. — cor. Sch
B ad Θ 70 *θηλυκῶς μὲν ἡ κὴρ τὴν μοῖραν δ*
λοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ κῆρ καὶ περισπωμέν
τὴν ψυχήν, cf. E. M. 511, 11, E. G. 320, 3
43, Ap. Soph. 99, 12, Zon. 1206, Hes., cf. Her
ad Δ 46; confundit Bachm. Anecd. 438, 16; *κ*
ἡ ψυχή paraphr. Il., Suid., Phot., E. G. 345,
405, 6, Bekk. Anecd. 1095, Bachm. Anecd. 27
25, Eust. 611, 8 1146, 52, cf. Zon. 1191, E.
505, 38, E. G. 197, 53 308, 57 344, 5 404, 2
Hes.; schol. BL ad Π 481, Suid., Zon. 1191 *κέ*
τὴν καρδίαν. Retzlaff Proben aus e. hom. S
nonym. II 1867 p. 27 „fast ganz synonym
ἦτορ sind *κῆρ* u. *κραδίη*. Waehrend aber
haeufig zur Bez. des Herzens als Koerperthei
dient, ist *κῆρ* fast nur ein psychologisc
intellectueller Begriff", cf. p. 29, Doede
Gl. 601, Naegelsb. hom. Theol. 391. I) ra
sensu proprio. Π 481 *ἔβαλ' ἔνθα φρένες ἔρ*
ται ἀμφ' ἁδινὸν κῆρ praecordia circumdata s
cordi, cf. ι 301 *ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν*, sch
A *διελθὸν τὸ δόρυ τὸ διάφραγμα, ὃ καλεῖ*
φρένες, μέχρι καρδίας ἤνυσεν, ἣν λέγει κ

cf. Ariston. h. l.; dicitur cor densum, quod ex fibris multis constat, schol. BL πυκνὴ (ἡ καρδία) καὶ νευρώδης κατὰ τὴν οὐσίαν, cf. Eust. 1071, 49, Ap. Soph. 9, 12, non recte schol. D et paraphr., v. s. ἀδινός p. 27. II) transl. animus, ut nostr. Herz. In corde enim est collocata sedes 1) affectuum animi, 2) voluntatis et cupiditatis, 3) multo rarius consilii et cogitandi, cf. praeter libros ll. Nahrhaft locale Dat. bei Hom., Wien 1867 p. 10, Buchholtz Real. I 2, 87. 1) a) laetitiae. Δ 272 326 Σ 557 γηθόσυνος κῆρ, cf. schol. A ad Σ 557 et Fulda Unters. 152, La Roche h. St. § 16, 1; Ξ 139 Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, cf. Ω 39 et schol. BL; Χ 504 θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, cf. Fulda 83 ss. (Nauck: spurius?); α 310 τεταρπόμενος φίλον κῆρ, cf. Fulda 86, La Roche 16, 5; δ 259 υ 89 ἐμὸν κῆρ χαῖρε, cf. Fulda 196; ι 413 ἐμὸν ἐγέλασσε φίλον κῆρ, cf. Φ 389 ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ, χ 58 εἰς ὅ κε σὸν κῆρ ἰανθῇ, cf. Fulda 60. b) doloris, maeroris, curarum. Λ 274 400 ἤχθετο γὰρ κῆρ de vulneratis, schol. BLV τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀνθήψατο τὸ δεινόν, recte Fulda 63: „nicht als ob die Schmerzen dieser Glieder als im Centralorgan des κῆρ zur Perception kommend bez. w. sollten, sond. sie w. nur als so stark dargestellt, dass die geistigen Functionen dadurch gelahmt würden"; schol. A ad Λ 400 γρ. ὠκέας ἵππους. h. Ap. 231 ἀχθόμενος κῆρ Ilg. et Herm. scr. pro περ, sed v. Baum.; κ 247 κῆρ ἄχεϊ βεβολημένος (v. l. βεβλημένος), cf. Fulda 170 301 et La Roche p. 24; Η 428 431 Τ 57 Ψ 165 284 443 Ω 773 786 v. l. (pro δάκρυ χέοντες v. schol. A) κ 67 μ 153 250 (schol. H Καλλίστρατος ὑποπτεύει τὸν στίχον) 270 χ 188 ω 420 ἀχνύμενος (ον, οι, ω, η) κῆρ (cod. V κ 67 ἀχν. περ), cf. Fulda 177 s. (omnibus locis in exitu versus); Ε 399 κῆρ (v. l. κῆρ') ἀχέων, Koechly versum omisit, cf. Fulda 176; de hisce locis omnibus v. La Roche St. § 16, 7 et 8; Ρ 539 κῆρ ἄχεος μεθέηκα, schol. V ἐπανῆκα τὴν ψυχὴν τῇ ἐπὶ Πατρόκλῳ λύπῃ, paraphr. λύπης τὴν ψυχὴν ἐκούφισμαι, cf. Fulda 168; Ζ 523 τὸ δ' ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ, schol. LV θυμῷ δὲ τῷ λογισμῷ, schol. BL λυποῦμαι οὖν λογιζόμενος, paraphr. ἡ ἐμὴ ψυχὴ λυπεῖται ἐν ὀργῇ, Eust. 660, 26 ἔοικε νῦν διαφοράν τινα ἔχειν τὸ κῆρ, ἤγουν ἦτορ, καὶ ὁ θυμός, ἤγουν ἡ ψυχή· καὶ φασιν τινὲς ἦτορ καὶ ἐνταῦθα τὴν καρδίαν λέγουσι. δύναται μέντοι τὸ ἐν θυμῷ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐν ὀργῇ νοηθῆναι. ἄλλοι δὲ τῶν παραφραζόντων ἦτορ μὲν συνήθως τὴν ψυχήν φασι, θυμὸν δὲ τὴν διάνοιαν, V. H. Koch confert Θ 413 ἐνὶ φρεσὶ ἦτορ et σ 344 κῆρ φρεσὶν ᾗσιν, sed v. Am. h. l.; Fulda 178: „wenn Bothe ξ 490 vergleicht νόον σχέθε ἐνὶ θυμῷ, so hilft dies nichts, denn davon ist κῆρ, gerade das am meisten sinnliche von den Woertern, die Herz bedeuten (vgl. Grotemeyer, Homers Grundans. von d. Seele p. 26) u. namentl. in d. Verbdg mit ἄχνυμαι gewiss ganz sinnlich zu fassende, durchaus verschieden"; itaque verba ei corrupta videntur esse; Naegelsb. h. Th. 391 censuit toti hoc modo partem subiunctam esse; Am. putat κῆρ et θυμός esse synonyma, ita ut sit ἐν θ. „innerlich, im Stillen", q. v.; Κ 16 φ 247 μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ, Fulda 112 s.: cor suum angustum reddebat i. e. pectus implebat; Σ 33 δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ, cf. La Roche § 16, ; Λ 491 φθινύθεσκε φίλον κῆρ, Ariston. Ζηνόδ. ἠθέτηκεν, cf. Duentz. Zenod. 162; minus recte Heyne κῆρ pro accus. relationis habet, v. s. φθινύθω. κ 485 ἑτάρων, οἵ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, cf. v. 379; α 341 ἀοιδῆς λυγρῆς, ἥ τέ μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ τείρει, τ 516 πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ ὀξεῖαι μελεδῶνες ὀδυρομένην ἐρέθουσιν hic illic prope cor i. e. e variis partibus. c) irae, furoris. Α 44 Ι 555 Ψ 37 μ 376 h. Ap. P. 153 χωόμενος (ον, η) κῆρ, h. Ap. e coniectura Barnesii pro codd. περ, cf. Fulda 215 (omnibus locis in exitu versus), Π 585 κεχόλωσο (v. l. κεχόλωτο) κῆρ ἑτάροιο. de his locis v. La Roche § 16, 6. η 309 οὔ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ μαψιδίως κεχολῶσθαι, schol. HP (pro φ. κῆρ) γρ. νόημα, cf. Fulda 211; de Ν 206 περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη v. infra; ρ 216 ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος, versum spurium esse putaverunt Bekk.², Kayser, Duentz., Nauck, Fulda 54; Φ 542 λύσσα δέ οἱ κῆρ αἰὲν ἔχε κρατερή, cf. Fulda 289. d) animi fortis aut ignavi, constantis et firmi. Μ 45 τοῦ (λέοντος) οὔ ποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται, de Ω 435 v. infra; χ 68 v. l. τῶν λύτο γούνατα καὶ φίλον κῆρ pro ἦτορ, v. schol. H; π 274 εἴ μ' ἀτιμήσουσι, σὸν δὲ φίλον κῆρ τετλάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο, Ν 713 οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ (Syr. ἦτορ, Strab. X 449 σταδίης ὑσμίνης ἔργα μέμηλεν), cf. Μ 247 κραδίη μενεδήιος. ψ 167 περί σοί γε γυναικῶν κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλ. δώματ' ἔχοντες, cf. v. 168 τετληότι θυμῷ, schol. HQ ἀτ. μετῆκται ἀπὸ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν ψυχήν . . . ὁ δὲ νοῦς, περισσῶς σε σκληρὰν τὴν ψυχὴν ἐποίησαν, ε 454 ἀλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ. e) ι 459 κὰδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ λωφήσειε κακῶν. f) amoris, odii. Ι 117 ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, Nauck ὅν Ζεὺς πέρι κ. φ.?, idem proposuit Thiersch Gr. 188, 16, Nitzsch adn. ad ε 36; ceteris locis omnibus legitur περὶ κῆρι, v. infra; cf. Nahrhaft p. 10 s. 2) Α 569 (Ἥρη) ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ, cf. schol. BLV et Fulda 74 s.; δ 539 κατεκλάσθη φίλον ἦτορ· κλαῖον οὐδέ νύ μοι κῆρ (v. l. pro οὐδέ μοι ἦτορ, v. schol. H) ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, μ 192 ἐμὸν κῆρ ἤθελ' ἀκουέμεναι, Ο 52 τῷ κε μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, paraphr. ἐπὶ τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ ἀρεστόν, schol. B ὑπαλλακτικῶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰ ὑπὸ σοῦ καὶ ἐμοῦ πραττόμενα καὶ νοούμενα, Τ 319 ἐμὸν (Townl. ἐμοὶ) κῆρ ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος σῇ ποθῇ. 3) η 82 ψ 85 πολλὰ δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε, σ 344 ἄλλα δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν, cf. Π 435 et de hisce locis Fulda 116; Ο 10 (Ἕκτωρ) ἔχετ' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων, schol. BL ἀπίνυτος ὢν τὴν ψυχήν, ἀντὶ τοῦ παραφρονῶν καὶ ἀναισθητῶν, paraphr. τὴν ψυχὴν ἐξεστηκώς, Hes. παραφρονῶν, cf. Eust. 1002, 28; Herod. Ἀρίσταρχος τὸ κῆρ οὐδετέρως ἐκδέχεται καὶ μετοχὴν τὴν ἀπὸ τοῦ α ἀρχομένην, ἵνα τοιοῦτόν τι σημαίνῃ τὸ κῆρ ἀσύνετος ὤν . . τούτῳ συγκατατίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀλεξίων καὶ σχεδὸν πάντες, καὶ ἡμεῖς. εἰσὶ μέντοι οἳ ἄλλως διέστειλαν, οὓς ἐλέγχει Ἡρωδιανός, cf. Ariston. et La Roche h. T. 198; schol. BL τινὲς δὲ κῆρα· οὐδαμοῦ δὲ τὸ πινύσσειν ἐπὶ τοῦ προσδοκᾶν ἔταξεν Ὅμηρος. πῶς δὲ δύναται προσδοκᾶν ὁ ἐσκοτωμένος καὶ ψυχοῤῥαγῶν ὑπὸ τῆς πληγῆς; Did. Ἀριστοφάνης κῆρ ἀπινύσκων. Ξ 208 εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ εἰς εὐνὴν

ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι, v. l. *κείνων*, schol. A *σὺν τῷ ν Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ ὁμηρικώτερόν φησιν εἶναι, εἰ κείνους παραπείσασα τὴν ψυχήν*, cf. schol. BL; minus recte schol. V *δύναται τὸ κείνω ἀντὶ τοῦ κείνων εἶναι*; cf. Fulda 159s. et Hoffm. quaest. hom. II 164, qui versus 208 –210 interpolatos esse putat. III) Inservit circumlocutioni, cf. Naegelsb. adn. ad *A* 395. *B* 851 *Παφλαγόνων ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ*, Eust. 360, 25 *περιφραστικῶς ὁ Παλαιμένης*, additum autem est adi. *λάσιος*, ut significetur magnus eius animus magnumque corporis robur; paraphr. *ἡ συνετὴ ψυχή*, cf. schol. B; Eust. 360, 36 *ἀντὶ τοῦ πυκινὴ ψυχή, τουτέστι μεταληπτικῶς πυκνὴ καὶ συνετή. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν λάσιον κῆρ, ψυχὴ λασιουμένη τοῖς νοήμασι· καὶ συνεχῆ καὶ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, βλαστάνουσα βουλεύματα*, cf. *A* 189 et Eust. 360, 40 ss.; *Π* 554 *Ἀχαιοὺς ὦρσε Πατροκλῆος λάσιον κῆρ*, paraphr. et schol. L *συνετὴ ψυχή*, addit schol. *περίφρασις καὶ μεταληπτικόν*, Eust. 1075, 40 *περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ὁ συνετὸς Πάτροκλος. δ* 270 *οἷον Ὀδυσσῆος ἔσκε φίλον κῆρ*, Damm: „coll. 267 ss., qualis erat animus eius, ubi notat complexum virtutum alicuius.“ Potest etiam huc referri *Ξ* 139 *Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι.* — De corde hominis fere omnibus locis, de equis *Ψ* 284 443, de leone *M* 45 dicitur. Est *κῆρ ἐνὶ στήθεσσι Ξ* 140 *α* 341 *η* 309 *π* 274, *ἐνὶ θυμῷ Z* 523 (v. supra), *σ* 344 *κῆρ ὥρμαινε φρεσίν*, cf. Naegelsb. hom. Th. 396. — Saepe legitur *περὶ κῆρι*, sed quaeritur utrum *περί* adv. sit an praepositio. Pro praepos. habent Am. J. J. f. Ph. 73, 568 „im Herzen herum“, quod probat H. Weber Phil. 16, 711, Hoffmann Tmes. 1, 19 s., Thiersch Gr. 264, 1 (sed v. 188, 16), La Roche (cf. eiusd. ed. et h. T. 338), Nahrhaft 11, Doederl. Gl. 601, Capelle dat. loc. 34 s., Duentz. „ringsum im Herzen“, Faesi „im Herzen, eigentl. vom Herzen umschlossen“, cf. Spitzn. ad *Δ* 46. Pars eorum, qui *περί* pro adv. habent, scribit *πέρι* (cf. Suid., Ptolem. Pindar. ap. schol. Par. *Φ* 163), ut Heyne, Wolf, Nitzsch ad *ε* 36, Hartung Part. I 329, Baeuml. (praeter *Δ* 53), Passow, Voss ad h. Cer. 430, alii; cod. Ven. *περί* praeter *Ω* 435; recentiorum plurimi secuti Herod. ad *Δ* 46 *N* 52, schol. BL ad *Π* 1 *περί* (Dind. *Δ* 46 *τ* 280, Nauck *τ* 280 *πέρι*), cf. Spitzn. de acc. inclinatione part. *ΠΕΡΙ* ap. Hom., Viteb. 1832 p. 6 s., La Roche h. T. 337 s., hoc lex. s. v. *περί*. De dativo locali v. Ameis ad *ε* 36, Naegelsb. adn. p. 17. — *Δ* 46 *τάων μοι περὶ κῆρι τιέσκετο Ἴλιος* valde ex animo, toto pectore, penitus, cf. Kuhl quaest. hom. I. de part. *περί*, Juelich 1863 p. 11; paraphr. *ἐκ ψυχῆς*, Herod. *περισσῶς τῷ κέαρι*, sed Hes. *κατὰ ψυχήν*, Spitzn.: „intimum amoris affectum, quo Iupiter Troiam amplectebatur, praepositio fortius declarat adverbio, sive id cum nomine sive cum verbo *τιέσκετο* copulandum statueris“ (?); dubius est h. l. Duentz.; *ε* 36 *τ* 280 *ψ* 339 *περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσουσι* (*τιμήσαντο*), *τ* 280 in nonnullis libris *πέρι*. *η* 69 *ὣς κείνη περὶ κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἔστιν. N* 430 *τὴν περὶ κ. φίλησε πατὴρ καὶ μήτηρ*, paraphr. *περισσῶς τῇ ψυχῇ*, cf. schol. BL ad *Π* 1; schol BL *ὑπὲρ τὸ τῆς φύσεως μέτρον*, Hoffm. Tmesis I 20 dicit amore tamquam includi vel circumdari cor; *ο* 245 *ον περὶ κῆρι φίλει Ζεύς, Ω* 61 (*Πηλεὺς*) *περὶ κῆρι φίλος γένετ ἀθανάτοισιν*, paraphr. *ἀπὸ ψυχῆς, Ω* 423 *ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι*, paraphr. *περιψύχιος φίλος ἦν*, schol. V *ὡς περισσὸς ὁ στίχος ἀθετεῖται. Δ* 53 *ὅτ' ἄν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι*, paraphr. *ἐκ ψυχῆς. Ω* 435 *τὸν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κ. συλεύειν*, paraphr. *ἀπὸ ψυχῆς. N* 206 *περὶ κῆρι* (Syr. *κηρὶ*) *ἐχολώθη* (Bekk.[1], ut videtur vitio hypothetae, *κῆρα*), paraphr. *περισσῶς τῇ ψυχῇ, N* 119 *ὑμῖν νεμεσσῶμαι περὶ κ.*, schol. V *κῆρι: κατὰ ψυχήν*, paraphr. *ἀπὸ ψυχῆς. ζ* 158 *κεῖνος περὶ* (A et E. G. 47, 52 *πέρι*) *κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων*, Eust. 1557, 48 *τρεῖς ἐπιτάσεις ἔχει*, itaque Thiersch 264, 1, Doederl. Gl. 601 *περί* cum *κῆρι* coniunxerunt, cf. Nitzsch ad *ε* 36. — De hac phrasi v. etiam Peppmueller Il. XXIV p. 43. — Est *κῆρ* in v. l.: *π* 428 *τὸν ἔθελον φθῖσαι καὶ ἀπορραῖσαι φίλον κῆρ* (pro *ἦτορ*) de vi vitali; *Θ* 70 *X* 210 *πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα· ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε θανάτοιο*, Aeschylus non de fatis, sed de cordibus intellexit: Ariston. *τὰς μοίρας λέγει, ὁ δὲ Αἰσχύλος νομίσας λέγεσθαι τὰς ψυχὰς ἐποίησε τὴν ψυχοστασίαν, ἐν ᾗ ἐστιν ὁ Ζεὺς ἱστὰς ἐν τῷ ζυγ[ῷ] τὴν τοῦ Μέμνονος καὶ Ἀχιλλέως ψυχήν*, schol B *Πορφυρίου. πρὸς Αἰσχύλον ψυχοστασί[αν] γράψαντα· καὶ ὅτι κῆρε ἀκούσαντες* [*οὐκ*] *ἐπ[ὶ] τῆς Μοίρας λέγομεν, ἀλλ'* (adde *οὐκ*, cf. Kammer Porphyr. schol. Hom. p. 54) *ἐπὶ τῆς ψυχ[ῆς] . . . εἰ δὲ ἔλεγε τὴν ψυχήν, οὐκ ἂν ἔφησε δι[ὰ] κῆρε διὰ τοῦ ε, ἀλλὰ δῦο* (lege *δύο*) *κῆρα δι[ὰ] τοῦ α*, schol. B ad *X* 210 *τὰς μοίρας λέγει, ο[ὐ] τὰς ψυχάς, ὡς ἐξεδέξατο φαύλως Αἰσχύλο[ς]. ἐπάγει γὰρ τὴν μέν, τὸ κέαρ δὲ λέγεται οἰ[κ]δετέρως ἐπὶ τῆς ψυχῆς*, Ariston. *ἐντεῦθεν ἡ ψ[υχοστασία] Αἰσχ. πέπλασται* (v. Friedlaender h. l.), cf. Eu[st.] 699, 31 1266, 37. — Subst. *κῆρ* haec tribuuntu[r] epitheta (cf. Duentz. hom. Abh. 547 et eius[d.] ed. Od. *φ* 247): *φίλον A* 491 569 *N* 713 *Ξ* [...] *α* 310 341 *δ* 270 *ε* 454 *η* 309 *ι* 413 *κ* 4[..] 274 428 v. l. *χ* 68 v. l. (cf. schol. BLV ad *A* [...] *φίλον τὸ ἴδιον, ὡς φίλα εἵματα*), omnibus l[o]cis in exitu versus; *κυδάλιμον K* 16 *M* 45 *Σ* [...] *φ* 247 (in exitu versus), *ἀδινὸν κῆρ Π* 481 *τ* 51[6] (in exitu v.), cf. Eust. 1874, 38 (in fine v[.]), *λάσιον B* 851 *Π* 554 (in exitu v.), *ὀλοὸν κῆ[ρ]* (eodem loco) *Ξ* 139, *ἀτέραμνον ψ* 167. — *κ[η]ρόθι, ἀκήριος*.

κηρεσσιφόρητος (*κήρ* et *φορέω*, Hero[d.] *συνθέτως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ πλεί[ους] . . . οὐδέποτε δὲ δοτικὴ ἐπεκτεταμένη κατ' [ἀρ]χὴν συντέθειται . . εἴπερ οὖν τοῦτο ἀληθ[ές], δῆλον ὅτι παράλογον τὸ κ. κατὰ σύνθεσ[ιν] ἀναγνωσθέν· ἀλλ' ὅμως ἐπεκράτησεν ἡ Ἀ[ρι]σταρχειος, δι' ὃν εἴπομεν λόγον*, sim. Eu[st.] 727, 47, cf. Lob. ad Phryn. 687, Path. el. I 5[..], Spitzn. ad *Θ* 527, La Roche h. T. 311; de co[m]positione v. Pott Wurzelw. I 998, Curt. Erl. 1[.], Clemm de compos. graecis, Gissae 1867 p. [.], Heerdegen de nomin. compos., Berol. 1868 p. [.], Weissenborn de adi. compos. Hom., Halis 1[.] p. 20 33 51, Fedde Wortzus.setzg bei Ho[m.] Breslau 1871 p. 14 19 20; Iusti Zus.setzung d[er] Nomina, Goettingen 1861 p. 109 sumit th[ema] *κηρες*, cui assentitur G. Meyer in Curt. St[ud.] V 87, cf. Roediger de prior. membr. nom[.] compos., Lips. 1866 p. 64 ss, K. Zacher de pr[io]ris nom. compos. partis formatione, Hal 1[.] p. 32 s., quos impugnavit Peppmueller Il. XX[IV] p. 138; separatim *κ.* et *φορ.* scribere maluit Meyer in Curt. Stud. VI 385, cf. Classen Be[obacht.] 67) a fatis ductus, incitatus, fato (sibi, a

Troiae) iniquo advectus. Θ 527 εὔχομαι ἐλπόμενος ..ιί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν ἐξελάαν ἐνθένδε κύ..ας κηρεσσιφορήτους (cod. G et Suid. κηρεσιφ., ..ind. κήρεσσι φορητούς), [οὓς κῆρες φορέουσι ..ελαινάων ἐπὶ νηῶν], paraphr. τοὺς θανατη..όρους, Suid. ὁ τὸν θάνατον φέρων, Pott ..urzelw. I 998 per fata aliquid (i. e. mortem) ..dferens, sed v. Meyer in Curt. St. V 87; Eust. ..27, 45 ἐτυμολογικῷ τρόπῳ κ. ἀναπτύσσων ..πάγει· οὓς κῆρες φορ., cf. 804, 48; Herod. h. l. ..θος αὐτῷ (poetae) πολλάκις τὰ σύνθετα ἀνα..ύειν, sim. E. M. 649, 44, aliter iudicat Ariston., ..ui v. 528 omittit, ὅτι περισσός· ἐν γὰρ τῷ κη..εσσιφ. τὸ αὐτὸ συντόμως εἴρηκεν· ὁ δὲ Ζη..όδ. οὐδὲ ἔγραφεν αὐτόν, Eust. 727, 46 κη..εσσιφ. λέγω οὐ τοὺς ἐνεργητικῶς ἐπάγοντας ..ῆρας τοῖς Τρωσίν, οὐ γὰρ δύνανται τοῦτο, ..λλὰ οὓς Κῆρες φέρουσι πάσχοντας τὸ φέρε..θαι, ἤγουν οἳ ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν ἡμῖν ἐπε..ράτευσαν, E. M. 511, 31 τοὺς ὑπὸ εἱμαρμέ..ς ἠγμένους, μοιροφορήτους· ἢ οὓς αἱ Μοῖ..αι ἀποίσουσι, Ap. Soph. 99, 15, Hes. τοὺς ὑπὸ ..ς εἱμαρμένης (μετ) ἐνηνεγμένους, addit Hes. ..ἀπωθησομένους ἐνθένδε ὑπὸ τῶν μοιρῶν. ..esi confert B 834 κῆρες γὰρ ἄγον θανάτοιο, ..ed. in ed.: „spero fore ut canes in exitium ..pellam; κ. proleptice dictum est, ὥστε κή..σσι φέρεσθαι, ut B 302 οὓς μὴ Κῆρες ..αν θανάτοιο φέρουσαι (cf. Eust. 230, 25). ..ius voti et exsecrationis haec pars est, non ..ivicium, tanquam fataliter advenerint", v. eund. Gloss. 593; proleptice dictum esse putant etiam ..ntze, Autenr. in lex., cf. Naegelsb. h. Theol. ..; sim. Duentz.: verflucht, eigentl. vom Ver..ben erfasst; Damm: a malo fato abripiendos, ..s fata mortis auferunt (pro auferent). Bekk.[2] 523—529 expunxit. — Friedlaender 2 hom. ..erterverz. 723.

Κήρινθος (sec. Goebel Lex. I 497 a rad. ..ρ, unde σκορπίος, lat. scrupus, nostr. schroff, ..arf; Lobeckio Parall. 244 adn. 19, Path. pro..g. 368 cum κηρός cognatum videtur esse, Ben.. WL. I 34 cum ἄνθος compositum esse pu.. (?), cf. Kuhn Ztschr. IX 216) urbs Eu..ae maritima, quae sine dubio nomen habet ..ήρινθος ἡ ἐριθάκη. B 538 οἳ δ' Εὔβοιαν ..ν Ἄβαντες, Χαλκίδα τ' . . . Κήρινθόν τ' ..λον, schol. BL τούτου γὰρ τὰ θεμέλια ὑπὸ ..άσσης ἁλμίζεται· ἔστι δὲ περὶ τὴν παρὰ ..Αἰγαῖον πλευράν, cf. Eust. 280, 32; Strab. ..45 446 πολίδιον ἐπὶ τῇ θαλάττῃ· ἐγγὺς δὲ ..όδορος ποταμός. Urbem olim dictam esse ..οπία dicit Eust. 280, 30. — Bursian Geogr. ..r. II 402 410, Friedreich Realien 73, Buch..z Real. I 245; Hes., Zon. 1205, Suid.

..ηρίον (κηρός q. v.) favus. h. Merc. 559 ..αἱ) κηρία βόσκονται. Hes. τὸ τῶν μελισ.., καὶ εἶδος πλακοῦντος, cf. Fietkau de ... Hes. atque hymn. voc. non Hom., Regi..ti Pr. 1866 p. 41.

..ρόθι (E. M. 511, 20 ἐκ τοῦ κῆρ ἐπίῤῥημα, ..obeck Path. el. II 249, Lehmann Locativ, ..tettin 1870 p. 9) in animo. Omnibus locis ..uinto pede semperque coniunctum cum ..λον. Multo saepius in Od. (septies) quam .. (bis), semel in hymnis. Suid., Zon. 1207, .., paraphr. Il., E. M. 511, 21 ἐκ ψυχῆς, .. 750, 54 τὸ μὴ λόγοις μόνοις καὶ ὡς εἰ.. ἐπιπολῆς, ἀλλ' ἐν βάθει ψυχῆς. Iungitur .. verbis affectuum, cf. Nitzsch ad ε 284, ..is app. ad ρ 458, La Roche h. St. § 16, 12, Nahrhaft loc. Dativ bei Hom., Wien 1867 p. 10 s. I 300 Ἀτρεΐδης ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον, schol. A ἤτοι θανάτου πλέον, παρὰ τὴν κῆρα, τουτέστι θανατηφόρον μοῖραν, ἢ ἐν τῇ ψυχῇ μισεῖται· μᾶλλον παρὰ τὸ κῆρ, ὅ ἐστι ψυχή, addit Lobeck Path. el. II 249 s. „illud cum Γ 454 ἶσόν σφιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ ad sententiam congruit; sed alterum postulant vel potius flagitant verba contrarii affectus: ἐφίλει, ἔτιον κ. μᾶλλον. Id dupliciter accipi potest, vel sic ut Xenophon dixit τὸν ἄνδρα μεῖζον τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς ἐτίμησαν, quo sumto κ. nihil aliud est quam gen. paragogicus, vel idem valet adv. Lat. cordicitus, medullitus et Graeco ψυχόθεν sive elegantius ἐκ ψυχῆς, ἐκ θυμοῦ, ἐκ φρενός. Hoc vero si adoptamus, μᾶλλον aut abundat, aut ad signific. positivi μάλα recidit" (cf. Eust. 750, 55), sed v. Hentze h. l.; Φ 136 ι 480 ρ 458 σ 387 χ 224 χολώσατο κηρόθι μᾶλλον, cf. schol. B ad Φ 136 et Fulda Unters. 211; ε 284 ὁ δ' ἐχώσατο κ. μᾶλλον, cf. Fulda 216; λ 208 ἐμοὶ ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον, cf. Fulda 169 s.; ο 370 φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον quod dilecta filia aberat; Fulda 276: man wird schwerlich (hier) mehr als eine Umgestaltung der Verbdg περὶ κῆρι φιλεῖν zu sehen haben; sed v. Ameis app. ad ρ 458; h. Ap. 138 φίλησε δὲ κ. μᾶλλον, versus 136—138, qui a plerisque codd. absunt, expunguntur. Herm. ad h. Cer. 362 dicit μᾶλλον in hac formula proprie accipi posse ι 480 λ 208 ρ 458 h. Ap. 138, abundare autem I 300 Φ 136 ε 284 ο 370 σ 387 χ 224, sim. iudicat Viger. p. 886, sed v. Nitzsch adn. ad ε 284.

κηρός, ὁ (rad. kâra, kâria, lat. cēra, lit. kóri-s: Fick Woerterb. 351, Spracheinh. 72, Curt. Et. 142, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 28; Corssen Aussprache p. 472 sumit rad. kar fluere, diffluere, Benfey WL. I 34 derivat a rad. καυς comburo (?), sim. iudicaverunt veteres: E. G. 320, 11, Eust. 1710, 24; cf. etiam L. Meyer II 154) cera. Legitur κηρός (semel), κηροῖο (semel), κηρόν (bis et μ 177 v. l.). Tantum in Od. (libro μ); de accentu v. Eust. 1710, 25. — μ 48 ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων κηρὸν δεψήσας (alii δὲ ψήσας, unus δ' ἑψήσας) μελιηδέα, μή τις ἀκούσῃ, de epitheto μελιηδής v. Eust. 1710, 26; μ 173 κηροῖο μέγαν τροχὸν χαλκῷ τυτθὰ διατμήξας χερσὶ πίεζον (v. l. πιέζευν), μ 175 αἶψα δ' ἰαίνετο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἲς ἠελίου τ' αὐγή, μ 177 v. l. ἐπ' οὔατα κηρὸν (pro πᾶσιν) ἄλειψα, μ 199 αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἕλοντο. — Guenther Viehzucht bei Hom., Bernburg 1867 p. 39; Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 739 751. — κηρίον.

κῆρυξ, κήρυκος (rad. καρ vocare, praedicare, skr. kârûs, cf. rad. καλ, καλεῖν: Fick vgl. Woerterb. 41, Spracheinh. 70, Curt. Et.[5] 556, L. Meyer vgl. Gr. I 348, cf. H. Weber in Kuhn Ztschr. X 257; Doederl. Gl. 292 derivat a καρύζειν, quod cognatum esse dicit verbo κράζειν, cf. Benfey WL. II 131; a veteribus refertur ad γηρύειν γῆρυς, ὃ σημαίνει τὴν φωνήν, cf. E. M. 511, 37, E. G. 320, 38 46 623, 14, Eust. 110, 8 112, 31 686, 23 727, 1; de subst., quorum themata in κ desinunt, v. L. Meyer vgl. Gr. II 411 512, Woerner subst. Hom. 45). Quamvis υ longum sit in casibus obl., tamen plurimi grammatici nom. sing. περισπώμενον esse affirmant et optimorum Homeri codicum auctoritate commendatur κῆρυξ: E. G. 320, 32 κήρυκος, τὸ ρυ μακρόν· ἡ γὰρ

ὀφειλομένη ἐν τῇ εὐθείᾳ μακρὰ μετῆλθεν ἐν τῇ γενικῇ· ὤφειλε δὲ καὶ ἡ εὐθεῖα ἔχειν μακρὸν τὸ υ· ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐδέποτε τὸ υ ἢ τὸ ι πρὸ τοῦ ξ εὑρίσκεται φύσει μακρόν, cf. E. M. 511, 42, Cram. epim. 233, 12, Choerob. in Bekk. Anecd. 1429, cf. eund. in Anecd. 1234 et Herodianum in Anecd. 1148; Herod. *περὶ διχρ.* 285, 20 *τὰ εἰς υξ δισύλλαβα συστέλλει τὸ υ . . . εἰ διὰ τοῦ κ ἡ κλίσις ὑπάρχοι, πῇ μὲν φυλάττει τὸ υ συνεσταλμένον, πῇ δὲ ἐκτείνει, . . ἐκτεταμένως δὲ κήρυκος*, cf. eund. ad *K* 258; Const. Lascar. Gramm. III *Γ* II v. *περὶ τῆς ποσότητος τοῦ ιξ διαφορά τις φαίνεται παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸ μακρόν, οἱ δὲ βραχὺ ἐνόμισαν. οἱ δὲ παλαιότεροι μιμηταὶ Ἀπολλωνίου καὶ Ἡρωδιανοῦ τοιαύτης ἐγένοντο δόξης ὅτι τὸ . . φοῖνιξ καὶ ὅσα μακρᾷ παραλήγει ἐν μὲν τῇ ὀνομαστικῇ βραχὺ τὸ ι ἔχουσιν, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις πτώσεσι φύσει μακρόν*, sim. Drac. de metr. 44 56, schol. S ad *β* 6, cf. Goettling de accentu 254, Hermann de em. rat. Gr. gramm. p. 71, Ellendt Lex. Soph. s. *κῆρυξ*, Lobeck Paralipp. 411; Priscian. VII, 8, 43 ed. Krehl: oportet scire, quod Graeci *ι* et *υ* ante *ξ* brevem esse volunt, etiamsi in obliquis producatur ut *φοῖνιξ, φοίνῖκος*. Horum grammaticorum auctoritatem secuti plurimi Hom. editores et recentiores grammatici scripserunt *κῆρυξ*, cf. Krueger Sprachl. 17, 4, 34 et 8, 13 adn., Kuehner ausf. Gr. 133, 1 I c; Spitzn. vero ad *B* 184: „recentiores ultimam et in nominativo natura longam rati vulgo scribunt *κήρυξ*, cf. Markland. ad Eur. Suppl. 398, Herm. ad Soph. OT. 746“, *κήρυξ* scripsit etiam Buttm. Sprachl. § 41 adn. 12 et II p. 399, quem impugnavit Lob. Aglaoph. 513, cf. Lob. Paralipp. 123 411 s., Mehlhorn Gramm. § 151, adn. 1, Kuehner ausf. Gr. 78, 5, 1. — Leguntur sing. nom. in Il. ter decies, Od. semel et vicies, voc. in Od. ter, genet. *K* 315 h. Merc. 331, dat. *κήρυκι B* 280 *Ψ* 897 *ϑ* 8; *P* 324 legitur in omnibus libris *κήρυκι Ἠπυτίδῃ*, Herod. *περὶ διχρ.* 286, 5 *διὰ μέτρον φασὶν ἔχειν συστολήν*, fere eadem dicit ad *K* 258 et ad *P* 324, cf. Lob. Paralipp. 411; E. M. 511, 46 *συνεστάλη*, cf. E. G. 320, 37, Cramer epim. 233, 17, Drac. de metr. 28, 8 et 56, 6, Eust. 1108, 48, cf. La Roche h. U. 127. „Id quidem, ait Spitzn. exc. VII p. XVI s., ullo pacto fieri posse recentiores negant, sed vocalium coniunctione omnibus omnino medicinam paratam esse sperant. Scribi igitur iubent plenam dativorum formam, sive brevis sive longa subsequatur syllaba, eoque non modo Homeri, verum etiam Atticorum sanitati prospectum esse confidunt, vid. Herm. el. doctr. metr. 55, Voss ad h. Cer. 253, Thiersch Gr. § 164, 6“, sed v. Spitzn. l. l. et ad *P* 324; Barnesius coniecit *κήρυκ'* eliso *ι*; eum secuti sunt omnes recentiores editores praeter Doederl. Gl. 292 (in editione vero apostrophum adscivit) et Autenrieth qui legendum esse censent *κήρῦκj*, et La Roche qui *υ* correptum esse putat (v. append. ed. min. ad *P* 324), cf. Bekk. ho. Bl. I 45; Bothius scribere maluit verborum traiectione *Ἠπυτίδῃ κήρυκι*, sed v. Spitzn. et La Roche h. l.; acc. sing. *κήρυκα* in Il. quinquies, Od. novies, *κήρυκ' ι* 90 *κ* 102; dual. *κήρυκε A* 321 *I* 689; plur. nom. *κήρυκες* Il. duodecies, Od. sexies, voc. *A* 334; gen. bis in Il., bis in Od., dat. *κηρύκεσσι B* 50 442 *I* 10 *Ψ* 39 *β* 6 *η* 163, acc. *-κας Γ* 116. In Iliade est quater et quadragies, in Od. sexies et quadragies, semel in hymnis. Saepissime in in troitu versus (quinquies et tricies). **p r a e c o**, ca duceator, legatus. Erant *κήρυκες* homines in genui, regum ministri et apparitores in rebus e publicis et sacris. Ob hanc cum regibus mune ris publici communionem et societatem magn erant auctoritate et ob prudentiam quandam e rerum, quibus intererant, peritiam maiorem ho norati et eadem, qua reges, sanctitatis opinion et Iovis religione tuti eodemque, quo rege sceptro insignes. Praeterea regibus etiam i rebus privatis et foris et domi praesto erant, Kostka de praeconibus Homericis, Lyck 184 p. 14 ss., Ostermann de praeconibus Graecorun Marb. 1845, Friedreich Real. 411, Schoeman Gr. Alterth I 38, Gladstone hom. Stud. e Schuster 349; Hes. *οἱ ἄγγελοι, οἱ διάκονοι,* *τὰς ὑπηρετικὰς ἐπιτελοῦντες πράξεις* et *ἄ γελος, διάκονος, πρεσβευτής*, cf. Ap. Soph. 9 14; Eust. 1108, 43 *ὁ ἱερὸς βασιλικὸς θεράπω* Suid. *κῆρυξ ἐν πολέμῳ, πρέσβυς ἐν εἰρήνῃ.* *τ* 135 *οὔτε τι κηρύκων ἐμπάζομαι, οἳ δημιοε γοὶ ἔασιν*, schol. BQ *οἳ δημοσίαν μοι χρεί ἀγγέλλουσι*, opponuntur praeconibus privatis, Kostka p. 4 ss., Friedreich 415; Duentz. in e suspicatur initio scriptum esse *μαντήων* pro *κ ρύκων*, Nauck versum spurium esse iudicat. Convocabant *κήρυκες* populum ad contione E. G. 607, 46 *ὁ συγκαλῶν τὰ πλήθη, καὶ ὑπη έτης. B* 50 *β* 6 *Ἀγαμέμνων* (*Τηλέμαχος*) *κ ρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε κηρύσσειν ἀγ ρήνδε Ἀχαιούς· οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγ ροντο μάλ' ὦκα*, cf. schol. D; Eust. 171, 18 *κ ριωτάτη ἐπ' αὐτοῦ λέξις τὸ κηρύσσειν. B* 4 *κήρυκες Ἀχαιῶν λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρ των κατὰ νῆας*, cf. Nic.; convocat Agamemn populum per praecones ad pugnam: *B* 442 *ρύκεσσι λιγ. κέλευσε κηρύσσειν πόλεμό Ἀχαιούς*, convocantur Phaeaces per praecon *ϑ* 8 *ἀνὰ ἄστυ μετῴχετο Ἀθήνη εἰδομένη ρυκι Ἀλκινόοιο, καί ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισ μένη φάτο μῦθον· δεῦτ' ἄγε Φαιήκων ἡγή ρες ἠδὲ μέδοντες εἰς ἀγορὴν ἰέναι*, Pylii: *Α κήρυκες δ' ἐλίγαινον τοὺς ἴμεν, οἷσι χρε ὀφείλετο*, cf. Nic.; *I* 10 *Ἀτρεΐδης φοίτα κη κεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων κλήδην εἰς ἀ ρὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον μηδὲ βοᾶν.* contione ipsa sedabant tumultuantem multit nem, silentium indicebant (Eust. 220, 11 *ἔρ κηρύκων οὐ μόνον κηρύσσειν ἐλθεῖν εἰς ἀγο τὸν λαόν, ἀλλὰ καὶ κελεύειν ἐν ἀγορᾷ τὸν λ σιωπᾶν*), audientia facta regibus, qui verba cere volebant, sceptrum, regiae illud digni et publicae auctoritatis insigne, quo et ipsi nati erant (Eust. 184, 45 *ῥάβδος τὸ κηρύκ σύμβολον οὖσα τοῦ κήρυκα εἶναι τὸν φέρο* cf. p. 1158, 1), in manus tradebant, cf. Polluc. *τὸ κηρύκων γένος ἱερὸν μὲν Ἑρμοῦ κατ ρυττε ἡσυχίαν ἔν τε ἀγῶσι καὶ ἱερουργ καὶ σπονδὰς περιήγγελλε καὶ ἐκεχειρίαν γελλε καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκήρυττεν.* *τετρήχει ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα λ ιζόντων, ὅμαδος δ' ἦν· ἐννέα δέ σφεας κ κες βοόωντες ἐρήτυον, εἴ ποτ' ἀυτῆς σχο ἀκούσειαν δὲ βασιλήων. σπουδῇ δ' ἕζετο ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας παυσάμενοι κλαγ ἀνὰ δ' Ἀγ. ἔστη σκῆπτρον ἔχων*, schol. Bl *νέα κ. οἱ τῶν ἐννέα γερόντων*, ubi corum mina adferuntur, cf. Eust. 180, 22; *B* 280 *δ' Ὀδυσσεὺς ἔστη σκῆπτρον ἔχων· παρ Ἀθήνη εἰδομένη κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἀν*

ως ἀκούσειαν, cf. schol. LV; β 38 (Τηλέμαχος)
στῆ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
κῆρυξ (schol. BV ad Ψ 568 ἥρως v. l.) Πεισή-
νωρ πεπνυμένα μήδεα εἰδώς, Eust. 1432, 43
οὐ γὰρ ἦν θέμις ἄλλως δημηγορεῖν τοὺς βα-
σιλεῖς· ὡς οὐδὲ κήρυξι θεμιτὸν ἄνευ κηρυ-
κείου προϊέναι. Ψ 567 Μενέλαος ἀνίστατο·
ν δ' ἄρα κῆρυξ χειρὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιω-
τῆσαί τε κέλευσεν Ἀργείους, Ariston. πρὸς
τοὺς δημηγοροῦντας, ὅτι σκῆπτρα ἔλαβον (cf.
Lehrs de Aristarchi stud. 197), sim. schol. BV,
ibi additum est ὁ δὲ Ἀντίλοχος πρὸς μόνον
Μενέλαον διαλέγεται, cf. Eust. 1432, 44. Eadem
rat opera praeconum in iudiciis exercendis:
Σ 503 κήρυκες λαὸν ἐρήτυον, Σ 505 οἱ γέρον-
τες εἵατ' ἐνὶ κύκλῳ, σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν
ἔρσ' ἔχον ἠεροφώνων, cf. Ariston. et Lehrs
rist. 197; Damm: iudices publici sedentes non
abebant sceptra, sed surgentes dicturique habe-
ant; ideoque aderant praecones tenentes sceptra
a ut insignia publicae suae auctoritatis, eaque
manum dabant dicturis, cf. Eust. 1158, 29 ss.;
irimunt certamen Aiacis Hectorisque: Η 274
αί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
λθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν, cf. schol.
BL; sceptro utuntur Η 277 μέσσῳ δ' ἀμφο-
ρων σκῆπτρα σχέθον, Η 278 εἶπέ τε μῦθον
ρυξ Ἰδαῖος. Obibant quaedam ministeria prae-
nes etiam in sacris sollemnibus publice facien-
s, cf. Eust. 1108, 38 ἔργον δὲ τέχνης κηρύ-
ων θυσίαις τε καὶ σπονδαῖς παντοίαις ἐπι-
ατεῖν καὶ ἀγορὰς ἀθροΐζειν καὶ τοὺς λαλή-
ντας ἐξεγείρειν καὶ προσοχὴν ἐμποιεῖν. Γ
6 Ἕκτωρ δύω κήρυκας ἔπεμπε ἄρνας τε
ρειν Πρίαμόν τε καλέσσαι· αὐτὰρ Ταλθύ-
ον προΐει Ἀγ. ἰέναι, ἠδ' ἄρνα κέλευεν οἰσέ-
ναι. Γ 245 κήρυκες θεῶν φέρον ὅρκια πιστά,
νε δύω καὶ οἶνον, cf. Nic.; Γ 248 φέρε δὲ
ητῆρα κῆρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ κύπελλα, ὤτρυνεν
γέροντα, Γ 268 κήρυκες ἀγαυοὶ ὅρκια πιστὰ
ῶν σύναγον, κρ. δὲ οἶνον μίσγον, ἀτὰρ βα-
λεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, Γ 274 κή-
κες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις (τὰς
ίχας) capillos a victimarum capitibus desectos,
etiam Τ 196 s. 250 ss. 266 ss.; υ 276 κήρυκες
ὰ ἄστυ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην ἦγον, schol. B
χ οἱ τῶν μνηστήρων, ἀλλ' οἱ τῶν Ἰθακη-
ων, οἱ δημόσιοι· βούλεται δὲ δεῖξαι ὅτι
όλλωνος ἡ ἑορτή, cf. Eust. 1891, 37; Bekk.[2]
276—8 expunxit, cf. eiusd. hom. Bl. I 129,
ss.; itaque cum, ut ait Kostka p. 20, eorum
sacris publice faciendis opera necessaria vi-
etur esse, factum est ut cum in conviviis et
lis, in hospitibus excipiendis et dimittendis,
quam dormitum iretur aliaque occasione data
nibus lotis libare et precibus veniam deorum
lorare fas esset, praecones, si qui aderant,
luvium praeberent, vinum temperarent tem-
atumque ministrarent, aliis quibusdam mini-
iis in conviviis fungerentur. π 252 ἐξ Ἰθά-
δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι (μνηστῆρες),
σφιν ἅμ' ἐστὶ Μέδων κῆρυξ καὶ ἀοιδὸς
δοιὼ θεράποντε, α 109 κήρυκες αὐτοῖσι
ocis) οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
θεράποντες, Eust. 1397, 56 ἐνδοξότεροι
απόντων οἱ κήρυκες· βασιλικοὶ μὲν γὰρ
ρες καὶ θεῖον γένος οἱ κήρυκες. α 143
ρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων,
4 α 146 γ 338 φ 270 (τοῖσι) κήρυκες ὕδωρ
χεῖρας ἔχευαν, Eust. 1402, 38 κήρυκας οἱ
μὲν πλείους Ὁμηρικῶς οἴδασι· Κλείδημος δὲ
κατὰ τὴν τοῦ δειπνοσοφιστοῦ ἱστορίαν, καὶ
τοὺς μαγείρους οὕτω καλεῖσθαί φησιν· ἐνταῦθα
δὲ ἴσως κήρυκας τοὺς οἰνοχόους εἶπεν ὁ ποιη-
τής, cf. Athen. XIV p. 660; σ 424 τοῖσι (procis
cum libare vellent) κρητῆρα κεράσσατο Μού-
λιος ἥρως, κῆρυξ Δουλιχιεύς· θεράπων δ' ἦν
Ἀμφινόμοιο· νώμησεν δέ. η 163 κηρύκεσσι
κέλευσον οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα σπείσομεν, η
178 ν 49 κήρυκα προσέφη Ἀλκίνοος· κρητῆρα
κερασσάμενος μέθυ νεῖμον πᾶσιν, ἵνα σπείσο-
μεν (ὄφρ' εὐξάμενοι πέμπωμεν), Σ 558 κήρυ-
κες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο,
βοῦν δ' ἱερεύσαντες ἄμφεπον, schol. A Ἀθηναῖοι
δὲ καὶ νῦν τοὺς περὶ ἱερουργίαν πονουμένους
κήρυκάς φασιν, Ostermann de praecon. 47 di-
cit: „seriore tempore talia munera inhonesta et
indigna existimabantur. Illis autem antiquissi-
mis temporibus, quae Hom. in carmin. describit,
etiam ista munera, quae ad epulas pertinent,
minime inhonesta videbantur, quamquam ea inter
minora praeconum munera referenda esse non
negatur"; cf. etiam Brosin de coenis Hom.,
Berol. 1861 p. 57. Cum sacris interessent prae-
cones et munia publica et sacra obirent, aucto-
ritate quadam publica et quasi sacrosancta ute-
bantur. Putabantur sub Iovis tutela esse: schol.
A ad Α 334 ἄσυλον καὶ θεῖον τὸ γένος τῶν
κηρύκων· Ἑρμῆς γὰρ μιγεὶς Πανδρόσῳ τῇ
Κέκροπος θυγατρὶ ἔσχε παῖδα ὀνόματι Κή-
ρυκα, ἀφ' οὗ τὸ τῶν κηρύκων γένος, ὡς ἱστο-
ρεῖ Πτολεμαῖος, schol. BL κοινὸς ὁ νόμος μὴ
ἀδικεῖσθαι κήρυκα· ἱεροὶ γὰρ οὗτοι καὶ τὰς
θυσίας προετοιμάζοντες, cf. Eust. 110, 15 1617,
12, Naegelsb. hom. Theol. 277 et adnot. ad Il.
Α 334. Vocantur igitur θεῖοι Δ 192 Κ 315 (cf.
schol. BLV ad Δ 192 et Eust. 808, 17), διίφι-
λοι Θ 517 (cf. Eust. 726, 63 ὡς βασιλέων ὑπουρ-
γοί, οὓς δίους καὶ διοτρεφεῖς καὶ διογενεῖς ὁ
παλαιὸς οἶδε λόγος), Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀν-
δρῶν Α 334 (cf. schol. BL et Eust. 112, 29) Η 274.
Itaque cum praeconem violare nefas esset, fun-
gebantur muneribus caduceatorum et legatorum
vel legatos regesque cum ad hostes ibant, ut eos
tutos ab iniuriis redderent, comitabantur. Η 384
Idaeus a Troianis ad Graecos missus petit indu-
tias ad mortuos sepeliendos: στὰς ἐν μέσσοισιν
μετεφώνεεν ἠπύτα κῆρυξ (παύσασθαι πολέ-
μοιο, εἰς ὅ κε νεκροὺς κήομεν), cf. Liv. 33,
11, 3. Speculatoribus additur praeco: ι 90 κ 102
ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας, ἄνδρε δύω
κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας, schol. Q
κῆρυξ ἔμφασιν εἶχε βασιλικῆς καὶ δημοσίας
πρεσβείας, schol. PV ad ι 90 et HT ad κ 102
ἵνα μὴ εὐεπιχείρητοι ὦσι διὰ τὸν κήρυκα, Eust.
1617, 10 στέλλεται κῆρυξ εἰς ἔμφασιν τοῦ βα-
σιλικὴν οὐ μὴν ἰδιωτικὴν εἶναι τὴν τῆς ὁδοῦ
πρόφασιν· βασιλέων γὰρ ὑποδρηστῆρες οἱ κή-
ρυκες διογενῶν ἀνδρῶν θεῖον γένος αὐτοί.
ἱεροὶ γὰρ καὶ αἰδέσιμοι, μετὰ κηρυκίου προϊ-
όντες, ὅπερ αὐτοῖς τοῦ κήρυκας εἶναι σύμ-
βολον ἦν. ι 90 damnant Kayser Phil. 17, 350,
Franke J. J. f. Ph. 1856 p. 199, Nauck, cf. Am.
app. h. l.; Ulixes secum duxit praeconem: κ 59 κή-
ρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον βῆν εἰς Αἰό-
λου δώματα, Priamus: Ω 149 178 κῆρύξ τίς οἱ
ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι ἡμιόνους καὶ
ἅμαξαν ἠδὲ νεκρὸν ἄγοι, schol. BM ἐστὶ σπον-
δῶν καὶ πίστεως σύμβολον, Ω 352 τὸν ἐφράσ-
σατο κῆρυξ Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρ. φάτο φώνη-
σέν τε, cf. schol. BMV; Ω 577 ἐς δ' ἄγαγον

κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος, Ariston. τὸν Ἰδαῖον ἐπιθετικῶς καλήτορα εἶπεν, Ω 674 κοιμήσαντο κῆρυξ καὶ Πρίαμος, Ω 689 κήρυκα ἀνίστη e somno, Ω 701 πατέρ' εἰσενόησεν κήρυκά τε ἀστυβοώτην, Ariston. ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα. Phoenicem, Aiantem, Ulixem, legatos ab Agam. missos, qui Achillis iram placarent, sequuntur κήρυκες: Ι 170 κηρύκων δ' Ὀδίος καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων, schol. BL καὶ κήρυκες συμπαραγίνονται, ἵνα δηλωθῇ ὅτι δημοσία ἡ πρεσβεία ἐστίν· Ταλθύβιος δὲ οὐ πέμπεται, ὅτι Ἀγαμέμνονός ἐστιν ὑπηρέτης, cf. Eust. 745, 15; Ι 689 Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω (v. l. κήρυκες), Ariston. ἀθετοῦνται v. 688—692, expunxit etiam Aristoph. v. Did.; τ 244 καί οἱ (Ulixi) κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ εἵπετο, Θ 517 κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ διίφιλοι αγγελλόντων παῖδας π. τε γέροντας λέξασθαι ἐπὶ πύργων inquit Hector; Η 183 ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος Αἴαντος· κῆρυξ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν, ubi heroes sortiti erant quis eorum cum Hectore pugnare deberet. Missi sunt praecones ab Agamemnone ad Achillem ut Briseidem abducerent, quos benigne exceptos cum puella dimisit: Α 321 Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπε, τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ θεράποντε, Eust. 110, 19 κήρυκας στέλλει, πρὸς οὓς οὐκ ἂν ἐνδείξηται ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἀπειλήν, ἣν ἔφη. Α 334 adloquitur legatos Achilles: χαίρετε κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, ἆσσον ἴτε, schol. BL καλῶς οὐκ Ἀγαμέμνονος ἔφη, ἀλλὰ ἀνδρ. καὶ Διός, οἷς δικαίως ὑπηρετοῦσι· τούτῳ γὰρ ἀδίκως, cf. Eust. 112, 29; Α 391 τὴν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες κούρην Βρισῆος, Μ 342 ἐπ' Αἴαντα (v. l. -τε) προΐει κήρυκα Θοώτην rex Menestheus, cum Sarpedon et Glaucus murum oppugnaturi essent, ut Aiacem arcesseret, Δ 192 Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα ut arcesseret Machaonem, cf. schol. BLV; Δ 198 Μ 351 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας, Ψ 897 ὁ ἥρως Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου ἄεθλον, schol. B δηλονότι ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν βασιλικὴν σκηνήν, Β 184 (Ὀδυσσεὺς) ἀπὸ χλαῖναν βάλε· τὴν δὲ κόμισσε κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει, cf. schol. D; π 328 κήρυκα πρόεσαν δόμον ἐς Ὀδ. ἀγγελίην ἐρέοντα Πηνελοπείῃ Telemachi socii, π 333 τὼ συναντήτην κῆρυξ καὶ ὑφορβὸς ἐρέοντε, π 336 κῆρυξ μέσσῃσι μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν, π 469 ὡμήρησέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς, κῆρυξ, ὃς μητρὶ ἔειπεν. θ 399 de Phaeacum regibus, cum Ulixi dona dare vellent: δῶρα δ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος, idem versus legitur σ 291, ubi sermo est de procis, schol. Q ἐνδέχεται καὶ καθ' ἕκαστον τῶν μνηστήρων κήρυκα εἶναι, ἢ καὶ τὸν αὐτὸν κήρυκα ἀπὸ πλειόνων πεμφθῆναι, Faesi: „es scheint hier jeder s. eigenen Herold zu haben, anders als π 252 s., wo allen Freiern aus Ithaka nur ein Herold n. 2 Dienern zugeschr. wird. Jedenfalls sind auch hier die θεράποντες 297 300 mit darunter begr. Eine Mehrh. v. Herolden in der Umgebung der Freier wird indessen auch α 109 146 ρ 173 φ 270 erwaehnt"; θ 418 (δῶρα) ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί, δ 681 κῆρυξ, τίπτε σε πρόεσαν μνηστῆρες; ἦ εἰπέμεναι δμῳῇσιν ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι; Praeter negotia, quae commemoravimus, praecones etiam privatim et in rebus domesticis multa regibus officia praestiterunt, cf. Kostka 23; ρ 334 τῷ (bubulco discumbenti) κῆρυξ μοῖραν ἑλὼν προτίθει κανέου τ' ἐκ σῖτον ἀείρας, cf. Eust. 1823, 5; θ 474 κήρυκα προσέφη Ὀδυσσεὺς νῶτον ἀποπροταμών, θ 477 κῆρυξ, τῆ δὴ τοῦτο πόρε κρέας, ὄφρα φάγῃσι, Δημοδόκῳ, θ 482 κῆρυξ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν Δημοδόκῳ, θ 47 κῆρυξ μετῴχετο ἀοιδόν, θ 62 471 κῆρυξ ἦλθεν ἄγων ἀοιδόν, τῷ δὲ θῆκε θρόνον (εἷσε δ' αὐτόν), θ 6[...] κὰδ δὲ κρέμασεν φόρμιγγα καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι κῆρυξ· πὰρ δὲ τίθει κάνεον κ. τ[ρ]άπεζαν, πὰρ δὲ δέπας, θ 107 Δημοδόκου ἑλ[ε] χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο κῆρυξ· ἦρχε δ[ὲ] τῷ ὁδόν, θ 256 ὦρτο κῆρυξ οἴσων φόρμιγγ[α], θ 261 κῆρυξ ἦλθε φέρων φόρμιγγα Δημοδόκῳ, α 153 κῆρυξ ἐν χερσὶν κίθαριν ἔθηκε Φημί[ῳ], δ 301 ἐκ δὲ ξείνους ἄγε κῆρυξ ut cubitum irent; ν 64 τῷ δ' ἅμα κήρυκα προΐει Ἀλκ. ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα, qui comitaretur Ulixem ad navem; Ψ [...] κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν ἀμφὶ π[υρὶ] στῆσαι τρίποδα ut lavari Achilles posset; Ω [...] τὼ ζευγνύσθην κῆρυξ καὶ Πρίαμος, cf. Ω 3[...] ἡμίονοι, τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε. Certiorem facit [de] consilio procorum Penelopam Medon: δ 677 412 (Nauck: spurius?) κῆρύξ οἱ ἔειπε Μέδω[ν] ὃς ἐπεύθετο βουλάς, δ 707 κῆρυξ, τίπτε [δέ] μοι πάις οἴχεται; interrogat Penelope. — Propt[er] officia, quae commemoravimus, etiam θεράποντ[ες] appellabantur Α 321 σ 424. Cum, ut Kostkae ve[r]bis p. 24 utar, necessitudo munerum et familiarit[as] quaedam intercederet inter reges et κήρυκ[ας], cari erant regibus et honorati, ut Eurybates Uli[xi], τ 247, Medon procis: ρ 173 (Μέδων) μάλιστ[α] ἥνδανε κηρύκων, καί σφιν παρεγίγνετο δαι[τί], cf. schol. Q; χ 357 κήρυκα Μέδοντα σαώσομε[ν], ὅς τέ μευ αἰεὶ οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο π[αι]δὸς ἐόντος. Praeconum staturam induerunt i[n]terdum dii: Ρ 324 Ἀπόλλων Αἰνείαν ὤτρυ[νε] δέμας Περίφαντι ἐοικώς, κήρυκι Ἠπυτίδῃ, [ὃς] οἱ παρὰ πατρὶ κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρε[σὶ] μήδεα εἰδώς, fictum videtur nomen patris a[p]ad munus filii, cf. schol. BV et Eust. 1108, [...] θ 8 ἀνὰ ἄστυ μετῴχετο Ἀθήνη εἰδομένη κ[ή]ρυκι Ἀλκινόοιο ut contionem convocaret, Β 2[80] Ἀθήνη εἰδομένη κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, Merc. 331 πόθεν ἐλαύνεις παῖδα νέον γεγαῶ[τα] (Ἑρμῆν), φυὴν κήρυκος ἔχοντα; Iupiter prae[co]nis naturam propterea animadvertit, ut quodn[am] esset eius munus futurum indicaret, cf. Fra[nke] et Baum. h. l.; cf. etiam Roscher Hermes [d.] Windgott, Lpz. 1878 p. 22. — Κ 315 ἦν τις Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός, κήρυκος θείο[ιο], πολύχρυσος, πολύχαλκος, Eust. 808, 15 ὅτι εἰκὸς κῆρυξ ἦν κατὰ τὸν πατέρα καὶ ὁ [Δό]λων, ἡ παλαιὰ συνήθεια δηλοῖ· σύνηθες [γὰρ] τοῖς παλαιοῖς, ὡς ἱστορεῖ καὶ Ἡρόδοτος, [τὰς] πατρῴας τέχνας διαδέχεσθαι· αὐλητέω [γάρ] φησιν, αὐλητής, καὶ κῆρυξ κήρυκος, cf. Eu[st.] 1108, 38 1431, 61 et Schoemann antiqu. I 3[...]. [Tri]buuntur praeconibus haec epitheta: a) talia [quae] pertinent ad vocis virtutem: λιγύφθογγοι Β [50] 442 Ι 10 Ψ 39 β 6 (cf. Eust. 171, 16), ἠερόφωνοι Σ 505 (v. Nauck), καλήτωρ Ω 577 (cf. A[ri]ston.), ἀστυβοώτης Ω 701 (cf. Ariston.), ἠπύτα Η 384 (cf. Eust. 686, 22 1366, 9), de Ἠπυτί[δῃ] v. supra; cf. Τ 250 Ταλθύβιος θεῷ ἐναλίγκ[ιος] αὐδήν. b) θεῖοι, διίφιλοι, Διὸς ἄγγελοι [ἠδὲ] καὶ ἀνδρῶν, v. supra. c) Ut tot tantisque mun[eri]bus fungi possent, praeconibus prudentia o[pus] erat, itaque singulis praeconibus haec epith[eta] tribuuntur: κῆρυξ καὶ Πρ. πυκινὰ φρεσὶ μ[ήδε' ἔχοντες]

ἔχοντες Ω 282 674, πεπνυμένω Η 276 Ι 689, πεπνυμένα εἰδώς δ 696 711 χ 361 ω 442, πεπνυμένα μήδεα εἰδώς Η 278 β 38, δαΐφρων Ω 325, cf. Ρ 325 φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς. d) κήρυκες ἀγαυοί Γ 268 Θ 418, κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν τ 135, cf. δῖε Μ 343, ἥρως σ 423. Commemorantur nominatim hi praecones: 1) Ταλθύβιος, Agamemnonis praeco, qui postea Spartae et Aegii divino honore colebatur, cf. Herod. 7, 134, Paus. 7, 23, 7 et s. v. in hoc lex. 2) Εὐρυβάτης, Agamemnonis praeco. 3) Εὐρυβάτης, Ulixis praeco, quem ex Ithaca discedentem sequebatur. 4) Ὀδίος Ι 170, Aiantis vel Agam.; 5) Θοώτης Menesthei. De ceteris quatuor, qui ad Β 96, ubi de novem praeconibus poeta loquitur, commemorantur, v. schol. BL: Ἀσφαλίων καὶ Ἐτεωνεὺς Μενελάου, Στέντωρ Νέστορος, Μηριόνης Διομήδους, pro quo adfert Eust. 180, 25 Κάλχαντα, sed nusquam eis nomen praeconis inditur neque praeconum muneribus publicis funguntur, v. Kostka p. 28 s. et Friedreich p. 414 adn. 6) Ἰδαῖος Priami. 7) Εὐμήδης, pater Dolonis. 8) Περίφας, Anchisae praeco. 9) Μέδων et 10) Πεισήνωρ in Ithaca. 11) Μούλιος ἥρως, κῆρυξ Δουλιχιεύς, θεράπων Ἀμφινόμοιο σ 424. 12) Ποντόνοος apud Phaeaces. — κηρύσσω.

κηρύσσω (pro κηρύκjω a κῆρυξ, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 254 II 56). Legitur praes. inf. κηρύσσειν (ter), part. -σσων (semel), -σσοντες (semel), impf. ἐκήρυσσον (ter). In Od. non est nisi in libro β, in Il. tantum in Β exc. Ρ 325. Est aut in introitu versus (quater) aut ante caes. 3. pedis (quater). 1) praeco sum. Ρ 325 Ἠπυτίδης οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι κηρύσσων γήρασκε, cf. ι 510 μαντευόμενος κατέγηρα Κυκλώπεσσιν. 2) praeconio pronuntio, proclamo. Β 52 444 β 8 (ἀθετ. v. schol. MQS) οἱ (κήρυκες) μὲν ἐκήρυσσον (Β 444 cod. Stuttg. κήρυσσον), cf. schol. A ad Β 52, schol. S ad β 8 κηρύσσοντες ἐκάλουν. Β 438 κήρυκες λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων, Eust. 251, 8 κηρύσσειν τὸ προκαλεῖσθαι μετὰ αἰτιατικῆς· φησὶ γὰρ λαὸν κ. (?). Praeconio voco, convoco, cum accus.: Β 51 β 7 (ἀθετ. v. schol. MQS) κηρύκεσσι κέλευσε κηρύσσειν ἀγορήνδε Ἀχαιούς, schol. D βοᾶν, συγκαλεῖν εἰς τὸν πόλεμον, νῦν δὲ εἰς τὸ συνέδριον, cf. Eust. 171, 22; Β 443 κηρύκεσσι κέλευσε κηρύσσειν πόλεμόνδε Ἀχαιούς. — E. G. 320, 48 σημαίνει τὸ καταγγέλλω, Eust. 171, 22 οἱ μεθ' Ὅμηρον μετὰ δοτικῆς τὸ κ. συντάσσουσιν, cf. 251, 9, Suid.

Κήτειοι. λ 521 πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν (Εὐρύπυλον) ἑταῖροι | Κήτειοι κτείνοντο γυναίων εἵνεκα δώρων, Strab. XIII 616 αἴνιγμα τιθεὶς (ὁ ποιητὴς) ἡμῖν μᾶλλον ἢ λέγων τι σαφές· οὔτε γὰρ τοὺς Κητείους ἴσμεν οὕστινας δέξασθαι δεῖ, οὔτε τὸ γυν. ἑ. δώρων. ἀλλὰ καὶ οἱ γραμματικοὶ μυθάρια παραβάλλοντες εὑρεσιλογοῦσι μᾶλλον ἢ λύουσι τὰ ζητούμενα. Iam quidam κ. pro adi. habent = magni, schol. HQ προπαροξυτόνως· καὶ τοὺς μεγάλους ἀκουστέον παρὰ τὸ κῆτος, ὡς καὶ Ἀρίσταρχος· ἄμεινον δὲ τῷ Ἀρίστ. πείθεσθαι, cf. Eust. 1697, 9, schol. V, Hes.; defendit Welcker in Zimmerm. Zschr. 1834 Nr. 5 p. 46: „Arist. nahm das W. in e. bedeuts. od. poet. Namen. Solcher Zunamen der Voelker, meist wohl durch Lieder aufgekommen, giebt es viele. Dahin geh. die N. der Kentauren (κέντορες ἵππων)“, sed v. Nitzsch h. l. et Lehrs Arist. 153, qui diffidit huic testimonio, non quin putet etymologiae rationem Aristarchi esse non posse, sed quod parum elegans ἑταῖροι μεγάλοι κτείνοντο. Eust. 1697, 24 ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι κητείους τοὺς μισθωτοὺς εἶπον διὰ τὸ ἀκόρεστον ἐκ μεταφορᾶς κήτους. Rectius videtur nomen proprium esse gentis Mysiae, cui postea nomen Eleatis fuit: Eust. 1697, 25 ἔθνος Μυσίας φασὶ τοὺς ὕστερον Ἐλεάτας ἀπὸ Κητείου ποταμοῦ χειμαῤῥώδους (cf. Strab. XIII 616; influit autem in Caicum, v. Eust. 1697, 38) ἐν τῇ Ἐλεάτιδι, ὃν καὶ κητώεντά φασιν. ἄλλοι δὲ κητείους τοὺς Περγαμηνοὺς ἐνόησαν, cf. schol. BHQ, Hes., Ap. Soph. 99, 23; Strab. XIII 620 μεταξὺ τῶν Κιλίκων καὶ τῶν Πελασγῶν Κήτειοι λεγόμενοι οἱ ὑπὸ τῷ Εὐρυπύλῳ, cf. XIV 678 680; addit schol. V ἦν γὰρ ὁ Τήλεφος Μυσίας βασιλεύς, καὶ Ἀλκαῖος δέ φησι τὸν Κήτειον ἀντὶ τοῦ Μυσόν, cf. etiam Quint. Smyrn. 6, 168, Friedreich Real. 57, Buchholtz Real. I 305, Doederl. Gl. 2096. Alii maluerunt scribere κήδειοι: Eust. 1697, 26 τουτέστι κηδεσταί, συγγενεῖς, ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν κήδιστοι, cf. schol. BHQ, ubi additum est οἱ δὲ χήτειοι γυναίων, οἷον ἐστερημένοι τῶν γυναικῶν, δώρων ἕνεκεν, cf. Ρ 225, sim. Eust. 1697, 28, sed v. Nitzsch l. l.; Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 739, adn. 69.

κῆτος (a rad. skâ, skan secare, schneiden, ritzen, gr. σκε, σκα, κείω, lat. squa-tu-s, squati-na: Fick Woerterb.[3] II 265, Curt. Et.[5] 145 ([3] 139), cf. p. 146; Brugman in Curt. Stud. IV 152 derivat a rad. καϝ cavum esse, ita ut sit κῆτος pro κᾰ́ϝ-τος, sim. Benfey WL. II 166; Goebel Lexil. I 333 576 sumit rad. σκα, κα inflare; inde facile oriri notionem ingentis, immanis; ex eadem rad. derivat καϝ, cavum; Buttmann Lexil. II 95 non dubitat quin a χα-, χάσκω sit ortum, cf. Doederl. Gl. 2096, Lob. Rhem. 301; cf. etiam Curt. Et.[5] 587, eund. in Kuhn Ztschr. IV 215; de subst. in ος terminantibus v. Lobeck l. l. et Woerner subst. hom. 47). Legitur κῆτος (ter), gen. κήτεος (semel), dat. κήτεϊ (semel), plur. κήτε' (pro κήτεα) semel, dat. κήτεσιν (semel). Est in Il. bis, in Od. quinquies. Proprie hiatus, vorago, quam notionem apud Hom. non habet κῆτος nisi in compos.; Duentz. in Kuhn Ztschr. XII 22 „κῆτος muss auch die Bedeutg Weite gehabt haben, wonach zu vermuthen, dass die κήτεα von ihrem massenh. Umfang im Gegens. zu den gewoehnl. Fischen ihren N. haben“; v. etiam s. v. Κήτειοι. Apud Hom.: belua marina, animal marinum immani magnitudine, cf. Eust. 709, 38; Suid. θαλάσσιον θηρίον πολυειδές, Hes. θαλάσσιος ἰχθὺς παμμεγέθης, cf. schol. AD ad Β 581, Nitzsch adn. ad δ 443, Schmidt Synon. Nr. 71, 4. — Ν 27 (Ποσειδάων) βῆ ἐλάαν ἐπὶ κύματ'. ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα exsultabant gaudio, cf. Ap. Soph. 47, 3; schol. BLV ἀπὸ τῶν νηπίων ἢ μεταφορά· τῷ δὲ τῆς θαλάσσης δεσπότῃ οἰκεῖα ταῦτα, cf. Eust. 918, 36 et Verg. Aen. 5, 822; videtur αὐτοῦ (v. l. αὐτῷ) ad Neptunum referendum esse, v. Spitzn. h. l. et in hoc lex. s. v. ὑπό. Υ 147 τεῖχος Τρῶες καὶ Ἀθήνη ποίεον, ὄφρα (Ἡρακλῆς) τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέαιτο, schol. V οὔτε ποῖον κῆτος οὔτε τίνος ἕνεκα, cf. schol. A et ABD et Eust. 1201, 3; ε 421 δείδω μή τί μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων ἐξ ἁλός (v. l. εἰν ἁλί), οἷά τε πολλὰ τρέφει Ἀμφιτρίτη, cf. schol. PQT, μ 97 (Σκύλλη) ἰχθυάᾳ, σκόπελον περιμαιμώωσα, δελφῖνάς τε

κύνας τε, καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἕλῃσι κῆτος, ἃ μυρία βόσκει Ἀμφιτρίτη, schol. H ὡς καὶ τῶν δελφίνων καὶ τῶν κυνῶν κητῶν ὄντων, Strab. I 24 τοῖς μείζοσι τῶν ζώων, οἷον δελφ. καὶ κυν. καὶ ἄλλων κητωδῶν κτλ., cf. Eust. 1715, 46 et Nitzsch adn. h. l. — Phocae vocantur κήτη (Schmidt Synon. 71, 4 „unverkennbar mit Bez. auf ihr abschreckendes Wesen, ihren widerl. Geruch"): δ 443 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτεϊ κοιμηθείη; cf. Eust. 1504, 43; Duentz. versum interpolatum esse putat; δ 446 ὄλεσσε κήτεος ὀδμήν, δ 452 ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. — κητώεις, μεγακήτης [Κήτειοι].

κητώεις (a κῆτος, „non κητόεις ut χρυσόεις metri causa neque κητήεις, procul dubio ne η iteretur", ut ait Goebel de epith. Hom. in εις desinentibus 1858 p. 6; schol. E ad δ 1 ὤφειλεν εἶναι τὸ τω μικρόν, ἀλλ' ὥσπερ τὸ ἠβώωσα ἐκτείνει, διὰ τὸ εἶναι τὸ πρὸ αὐτῆς μακρόν, τὸ η κτλ., cf. Herod. περὶ μον. λέξ. ed. Lehrs 14, 20, E. M. 34, 39, Eust. 427, 5 642, 56, E. G. 525, 28, sed 18, 27 28 legitur κητόεις; Doederl. Gl. 2095 ex καιατόεις a subst. τὰ καίατα ortum esse putat; contra Goeb. et Doed. disputavit Schuster in Ztschr. f. oest. Gymn. 1859 p. 21 s., qui confugit ad subst. fictum ὁ κῆτος; cf. etiam eund. p. 17, Brugman in Curt. Stud. IV 161, Savelsberg in Kuhn Ztschr. XXI 136 adn. 1, Goebel Lexil. I 584, L. Meyer vgl. Gr. II 606) cavernosus, voraginibus obsitus; id significare κητ. primus exposuit Buttmann in Lexil. II 92 ss., eum secuti sunt Goebel epith. in εις p. 14 et Lexil. I 576, Fick Woerterb.³ II 265, Doederl. Gl. 2095, Schuster in Ztschr. f. oest. G. 22, permulti alii. Legitur tantum sing. acc. fem. κητώεσσαν. Id epitheton tribuitur Lacedaemoni, quam regionem cavernosam fuisse cum aliis rebus tum terrae motibus testantur Plut. Cim. 16 ἡ χώρα τῶν Λακεδαιμονίων χάσμασιν ἐνώλισθε πολλοῖς, Plin. N. H. II 81, Strab. VIII 367 εὔσειστος ἡ Λακωνικὴ κτλ., Eust. 294, 10 1478, 42, Curtius Pelop. II 203 ss., Vischer Erinnerungen a. Griechenl. 371 ss., v. Goebel l. l., Nitzsch et Am. app. ad δ 1; B 581 δ 1 οἳ δ' εἶχον (οἱ δ' ἷξον) κοίλην Λακεδαίμονα κ. — Alii aliter κ. interpretari conati sunt: Ap. Soph. 99, 17 τὸ μὲν ὑγιὲς μέγα κύτος ἔχουσαν, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς νηός· τινὲς δὲ ὅτι εἰς ἣν κήτη ἐκβράσσεται. τινὲς δὲ καλαμινθώδη· καιετας (sic sine accentu) γὰρ φυτὸν ἡ καλάμινθος ὑπ' ἐνίων καλεῖται, Hes. ὑγρά, κοίλη, μεγάλη, εὔυδρος, καλαμινθώδης (κῆτα idem exposuit esse καλαμίνθη). οἱ δέ, ὅτι ἐκεῖ ἡ θάλασσα συνεχῶς κήτη ἐκβάλλει, sed v. Buttm. 92 ss.; schol. AD interpr. μεγάλην, παρὰ τὸ κῆτος, ὅπερ δοκεῖ πάντων μεῖζον εἶναι τῶν ἐνύδρων ζώων, sim. Eust. 294, 9; 709, 38 τοῦ κήτους πολὺ δηλοῦντος μέγεθος, ἀφ' οὗ κατά τινας, εἰ καὶ πάνυ σμικροπρεπῶς, ἀλλ' ὅμως καὶ Λακεδαίμων κ., paraphr. Il. μεγάλην, cf. Eust. 1478, 32, schol. EH et BHQR ad δ 1, Polluc. 9, 20, Strab. VIII 367, Himer. orat. VII 8, sed v. Buttm. 93 s.; fuerunt etiam recentiores, qui cum Λακ. h. l. nomen urbis, non regionis esse putarent (cf. schol. Q et EH ad δ 1, schol. AD et D ad B 581, Strab. VIII 367, sed v. Buttm. 96 ss.), epitheton cavernosus minus commodum esse dicerent: Duentz. in Kuhn Ztschr. XII 22 et in ed. expl. magnus, amplus. Zenod. scripsit καιετάεσσαν ἀντὶ τοῦ καλαμινθώδη· δοκεῖ δὲ καὶ Καλλίμαχος ἐντετυχηκέναι τῇ γραφῇ δι' ὧν φησιν καιετάεντος ἀπ' Εὐρώταο, v. schol. HMQR ad δ 1, sch. D ad B 581, Eust. 294, 10; 1478, 41 φασὶ δὲ λέγεσθαι καιετ. τὴν καλαμινθώδη ἢ τὴν πολλοὺς ἔχουσαν καιετούς, ὅ ἐστι σχισμὰς καὶ ῥωχμοὺς ἀπὸ σεισμῶν, sim. Strab. VIII 367, cf. Curt. Et. 139; Duentz. de Zenod. stud. 55 καιετ. (speluncis praeditus, speluncae similis) merum Zenod. commentum non esse ratus praefert, Nauck recepit, sed v. Lob. Path. el. I 343 adn. 27, Buttm. 94 s., Schuster p. 22 et 40 (qui disputavit contra Ribbeck Phil. VIII 678), Nitzsch ad δ 1.

Κηφισίς (ίδος) λίμνη, lacus Boeotiae (cf. Eust. 267, 22), cui postea nomen erat Κωπαῒς λίμνη, nunc vocatur See von Livadia vel Topolias. E 709 ἐν Ὕλῃ ναίεσκε λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι· πὰρ δέ οἱ ἄλλοι ναῖον Βοιωτοί (v. l. Κεφισίδι, Κιφισίδι, Κεφισσίδι, Κηφισσίδι Strab. IX 407 408, Eust. 267, 21 556, 17), cf. Paus. IX, 38, 7; schol. LV ἢ τῇ λίμνῃ ἢ τῷ ποταμῷ. h. Ap. P. 102 (Φλέγυες) ναιετάασκον ἐν βήσσῃ Κηφισίδος (Matth., Herm., Franke -σσίδος, habent autem fortasse omnes libri Κηφισίδος, v. Baum.), Matth. et Baum. versus suspectus est. — Nomen habet a flumine Κηφισός: E. M. 512, 16 Κηφισὸς ποταμός ἐστι παρακείμενος τῇ λίμνῃ· ἐξ οὗ λίμνη ἐκλήθη Κηφισίς, Paus. IX 24, 1 οἱ δὲ Κωπαΐδα ὀνομάζουσι τὴν αὐτήν . . ἐς δὲ τὴν λίμνην ὁ ποταμὸς ὁ Κηφισὸς ἐκδίδωσιν, cf. Strab. IX 411; Strab. IX 407 οὐ λίμνην τὴν Κωπαΐδα βούλεται λέγειν (E 709), ὡς οἴονταί τινες, ἀλλὰ τὴν Ὑλικὴν προσαγορευομένην ἀπὸ τῆς πλησίον κώμης, ἣν καλοῦσιν Ὕλας οὐδὲ Ὕδην (cf. Eust. 275, 20); Bursian Geogr. v. Gr. I 195 hoc falso dictum esse demonstrat: „es ist offenbar der Sumpf um die Ufer des Kephisos, der nordoestlichste Theil der Kopais in weiterem od. die Kopais im engern Sinne darunter gemeint", cf. p. 199 et Baum. ad h. Ap. P. 102. — Friedreich Real. 32, Buchholtz Real. I 171. — Suid. Hes.

Κηφισός (quae de etym. suspicatur Sonne, vide Kuhn Ztschr. X 349; in libris non raro geminatum est σ, omnibus in libris hymnorum, quamobrem in edit. legitur h. Ap. P. 62 Κηφισσόν. σ duplicatur etiam Eust. 275, 13 ss., Strab. IX 407 424, cf. Spitzn. et Nauck ad B 522, La Roche h. U. 270; scripsit σσ Suid., Zon. 1204; Elmsl. ad Soph. Oed. C. 683 contendit scribendum esse Κηφισός, sed v. Lobeck Path. prol. 415; de accentu v. Arcad. 77, Choroeb. 220, 24 228, 25, Lob. 414) fluvius Phocidis et Boeotiae; schol. AD ad B 522 ποταμός ἐστι τῆς Φωκίδος, ἔχων τὰς πηγὰς ἐκ Λιλαίας, ὥς φησιν Ἡσίοδος ὅστε Λιλαίηθι προΐει καλλίρροον ὕδωρ (schol. BL ἀπὸ Λιλαίας τῆς Κηφισσοῦ θυγατρός, cf. Paus. X 33, 4), Strab. IX 407 ἐκ Λιλαίας Φωκικῆς πόλεως τὴν ἀρχὴν λαμβάνει. δι' Ἐλατείας δὲ ῥυεὶς καὶ διὰ Παραποταμίων καὶ Φανοτέων εἰς Χαιρώνειαν τῆς Βοιωτίας πρόεισιν, εἶτα διὰ τῆς Ὀρχομενίας καὶ τῆς Κορωνειακῆς εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐξίησι, sim. IX 424, Eust. 275, 15 ss., Paus. IX, 24, 1; cf. Strab. IX 405 406 427, Paus. IX 38, 7 X 8, 10 33, 1 et 5 34, 1, Her. 8, 33; nunc ei nomen est Mavroneri. — Bursian Geogr. v. Gr. I 161 ss. 192 s. 195 s. 205 210, O. Mueller Orchomen. 35 41, Friedreich Real. 30, Buchholtz Real. I 161; cf. etiam E. M. 512 16 (ἐξ αὐτοῦ λίμνη ἐκλήθη Κηφισίς), Suid. Zon. 1204, Hes. — Septem autem fluviis nomen Κηφισός fuisse testantur Strab. IX 424, Eust.

275, 30. — Legitur gen. *Κηφισοῖο* et acc. *-όν*. *B* 522 *οἵ τε πὰρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον* (Nauck: *Κηφισοῦ*?), cf. schol. AD et Eust. 275, 22; *B* 523 *οἵ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῇς ἔπι Κηφισοῖο*, cf. Strab. I 16; h. Ap. P. 62 *Κηφισσὸν δ' ἄρα κιχήσαο καλλιρέεθρον, ὅστε Λιλαίηθεν προχέει καλλίρροον ὕδωρ*, pro spuriis habuerunt v. 61—64 Matth., Baum.; v. 63 attribuitur nominatim Hesiodo (v. schol. AD et Eust. 275, 15), quam ob rem Guttmann (de hymn. hom. hist., Gryphisw. 1869 p. 40) eum ex hymno eicit. *Κηφισίς*.)

κηώδης, fortasse a *κῆος*, ut *θυώδης* a *θύος*: Passow in lex., alii, cf. Duentz. in Kuhn Ztschr. XIII 13; certe a rad. *καυ, καϝ, καίω*, cf. Curt. Et. 138, Schmidt Synon. 64, 3 (coll. Hipp. de ere 10); inde derivarunt iam veteres: E. M. 512, 34, Hes., Ap. Soph. 99, 21 (*ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ θυμιάματα*); contractum ex *κᾶϝ-οείδ-ης* esse dicit Brugman in Curt. Stud. IV 52, cf. p. 160; Doed. Gloss. 2099 et in ed. ad *Z* 483 cum ,cavum, cava' componit, ita ut *κηός* sit scrinium, *κηώδεϊ* scrinium redolenti, *κηὸν ὄζοντι* et *εὐώδει*, cf. Benfey WL. I 250. — bene olens. Ap. Soph. 99, 21 *εὐώδει*, opp. *δυσώδης*, E. M. 512, 34 *ὁ τεθυμιαμένος*, Hes. *εὐώδει, τεθυμιαμένῳ*, v. eund. s. v. *κηῶδες* et paraphr. Il.; cf. Duentzer in ed. ad *δ* 121 et ap. Kuhn XIII 13, Friedlaender Phil. VI 242 et Hom. Woerterverz. 715. — *Z* 483 (*ἄλοχος παῖδα*) *κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ*, induta enim erat vestibus bene olentibus, Doed.: asservabatur vestis, cuius pars erat *κόλπος*, in scrinio *κεδρίνῳ* eiusque ligni odorem trahebat; h. Cer. 13 *κηώδει δ' ὀδμῇ πᾶς οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε ἐγέλασσε* ex emendatione Ruhnkenii pro cod. *κῶδιςτ'. ὀδμῇ*, quam fere omnes secuti sunt; Mitscherl. coni. *κωδείας τ'*, sed v. Baum.; A. Ludwich pro J. J. f. Ph. 1879 p. 304 proposuit *κηώεντ' ὀδμῇ* (coll. Theogn. 8) vel *κηώδης δ' ὀδμῇ κτλ.* Duentz. in Kuhn Ztschr. XIII 12 et in ed. *εὐώδεος* cum *κηώδης* componit.]

κηώεις (ut *κηώδης* a *κῆος* = *θύος*, a rad. *καυ, καϝ, καίω*: Goebel de epith. in *εις* p. 6 5, Duentz. in Kuhn Ztschr. XIII 13, L. Meyer vgl. Gr. II 606, Schuster in Ztschr. f. oest. Gymn. 1859 p. 17 22, Brugman in Curt. Stud. IV 152; Autenrieth in Naegelsb. adn. ad *Γ* 382 ad formam *κῆϝος* refert, in lex. componit rad. *κηϝ* cum *κύτος*, căv-us, nostr. gewoelbt; Doederl. Gl. 2098 et in ed. ad *Γ* 382 a rad. *κάω, χάω*, subst. *κηός* derivat cavum, caverna, ita ut sit scriniis completus; veteres derivarunt aut a *κεῖν* ἐντέστι κοιμᾶσθαι aut a *καίω* (*τὰ θυμιάματα*): schol. D ad *Γ* 382 et *Z* 288, sch. BM ad *Ω* 191, E. M. 512, 28, Zon. 1204, E. G. 321, 1, Or. 85, 35, Eust. 427, 1 642, 52; in *κηώεις* vocalis est producta atque ut ait Goebel de epith. 6 pro *κηήεις*, ne littera *η* iteretur, cf. Schuster p. 22, L. Meyer in Kuhn Ztschr. XXII 495, sec. Brugm. 152 ex *κᾶϝ-ό-ϝεντς* ortum est, cf. etiam Goebel Lex. I 584; schol. E ad *δ* 1 *ὤφειλεν εἶναι τὸ ο μικρόν, ἀλλ' ὥσπερ τὸ ἡβώωσα ἐκτείνει, καὶ τὸ εἶναι τὸ πρὸ αὐτῆς μακρόν, τὸ η*, cf. E. M. 34, 40, E. G. 18, 13 525, 29 [ubi falso legitur *κιώεις*], Eust. 427, 5 642, 55) odoribus (incensis) repletus. Est omnibus locis epitheton subst. *θάλαμος*. Legitur dat. *κηώεντι* (semel), acc. *-εντα* (ter). In exitu versus. *Γ* 382 *κὰδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι*, Eust. 427, 2 *κηώεντι δύναται καὶ λόγῳ σαφηνείας κεῖσθαι, ἵνα ᾖ ταὐτὸν τῷ εὐωδίαν ἔχοντι, οὐκ ἐξ ἀνθέων ἢ μύρων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ καιομένων εὐοσμιῶν*, cf. schol. BL; *Z* 288 *ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα, ἔνθ' ἔσαν πέπλοι παμποίκιλοι* (habet Ambros. *εἰς οἶκον ἰοῦσα παρίστατο φωριαμοῖσιν*, cf. Did. et La Roche h. l.); *Ω* 191 *ἐς θάλ. κατεβ. κ.* (Vind. *ζώεντα*), *κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει*, cf. schol. V; *ο* 99 (qui versus ex *Z* 288 transscriptus videtur esse) *ἐς θάλ. κατεβ. κηώεντα*. — Schol. BM ad *Ω* 191 *εἰς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειος· ἔνιοι δὲ εὐώδης*, sim. schol. BL et D ad *Γ* 382, E. M. 512, 29, Zon. 1204; priorem interpr. sequuntur E. G. 321, 1, Or. 85, 35; paraphr. Il., Eust. 427, 1 642, 52 *τεθυμιαμένος* (*εὐῶδες ὄζων*), sim. schol. D ad *Z* 288; Hes. non solum *εὔοδμον, τεθυμιαμένον*, sed etiam *μέλαν, καθαρόν*, v. etiam Hes. s. v. *κεῶεν*. Eust. 642, 52 *κυρίως κ. ναὸς ἢ βωμός, ἐν ᾧ ἐκαίοντο θύματα, ὧν ἡ κνίσσα ἐποίει ὀδωδέναι τὰ ἐκεῖ*. — Duentz. ad *δ* 121 et ap. Kuhn XIII 13, Friedlaender Phil. VI 242; cf. etiam Peppmueller Il. XXIV 97 s. „*κηώεις* ist specieller als *εὐώδης*, aber allgemeiner als *κέδρινος*".

κίδαρις v. s. *κίθαρις*.

κίδνᾰμαι (rad. *σκεδ*, v. s. *σκεδάννυμι* et *κεδάννυμι*, *ε* in *ι* mutatum est in *σκίδναμαι*, cf. *πετάννυμι* et *πίτνημι*: Curt. Et.[5] 247 ([3] 231); cf. Eust. 140, 25 360, 11 691, 6 1551, 3. Ad rad. *σκιδ, σχιδ, σχίζω*, lat. scindo, caedo referunt L. Meyer in Kuhn Ztschr. VI 175, vgl. Woerterb. I 27 146 384, Christ Lautl. 86, Curt. in prima ed. Et. 211; ex *σκίδναμαι* facile ortum est amisso *σ* *κίδναμαι*, cf. Kuhn Ztschr. IV 5 ss., Curt. Et.[5] 429 693, L. Meyer vgl. Gr. I 189, Hartel Stud. I 14; Eust. 360, 6 *νῦν μὲν δίχα τοῦ σ διὰ τὸ μέτρον, ἀλλαχοῦ δὲ σὺν τῷ σ εὕρηται*, cf. 691, 3. Non invenitur iis locis ubi metrum *σκιδ* admittit, praeter h. Merc. 232, quare scribendum esse *σκίδν.* eo loco Lobeck Path. el. I 125 putavit) dissipor, dispergor. Legitur praes. 3. p. *κίδναται*, impf. *ἐκίδνατο* et *κίδνατο*. Nusquam in Od. — Hes., E. G. 321, 36, Zon. 1215 *σκεδάννυσθαι, σκορπίζεσθαι*, Suid., Phot., Anecd. Bachm. 278, 8, paraphr. Il. duobus locis *σκορπίζεσθαι* (E. G. et Phot. scr. *κιδνᾶται*), Eust. 360, 11 *ἢ πλατυσμὸν τοῦ ποταμοῦ δηλοῖ ἢ μηκυσμόν*. *Θ* 1 *Ω* 695 *Ἠὼς ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν*, schol. ABL *ἐν παρατάσει· σφαιροειδὴς γὰρ οὖσα ἡ γῆ οὐ πᾶσα ὑφ' ἓν φωτίζεται*, cf. schol. B h. l. et sch. EQ ad *β* 1; *Ψ* 227 *ὑπεὶρ ἅλα κίδναται Ἠώς* (schol. B ad *Θ* 1 et sch. EQ ad *β* 1 *ἐκίδνατο*), paraphr. *ἐξαπλοῦται*, h. Merc. 232 *ὀδμὴ δι' οὔρεος κίδνατο* (DL *κιδνᾶτο*). Bekk.[2] et Duentz. scribunt *H* 451 458 *κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπὶ κίδναται* (pro *ἐπικίδναται*) *ἠώς*. — *ἐπικίδναμαι* [sec. Duentz. *ἀκιδνός*].

κιθάρη v. s. *κίθαρις*.

κιθᾰρίζω (*κίθαρις*, cf. Herod. *περὶ μον. λέξ.* ed. Lehrs 44, 6, L. Meyer vgl. Gr. II 53) citharam pulso, cithara cano. Praes. ind. *κιθαρίζεις* (semel), imper. *κιθάριζε* (semel), part. *-ίζων* (quinquies), inf. *κιθαρίζειν* (semel), impf. *κιθάριζε* (bis). Non legitur in Od., semel in Il., novies in hymnis. Saepissime (octies) in exitu versus, bis post arsin 2. pedis. h. Merc. 475 *ἐπεί τοι θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν*, 476 *μέλπεο καὶ κιθάριζε*, *Σ* 570 *τοῖσιν ἐν μέσσοισι πάις φόρμιγγι ἱμερόεν κιθάριζε*, cf. Hes. sc. 202 et

Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 729 750; h. Merc. 423 λύρῃ ἐρατὸν κιθαρίζων, cf. Baum. h. l.; h. Ap. P. 337 Ἀπόλλων φόρμιγγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἐρατὸν (sic cod. M., Schneidew. Hymn. auf Ap. p. 46, Baum., ἀγατὸν codd. DF et plurimi editores, χρυσῆν alii) κιθαρίζων, Athen. I 22 c et Eust. 1602, 25 legunt χαρίεν κιθάριζεν, sed v. Guttmann de hymn. hom. 37 s.; h. Merc. 455 θαυμάζω ὡς ἐρατὸν κιθαρίζεις, pro spurio habuit Matth.; h. Merc. 433 ἐπωλένιον κιθαρίζων, v. 510 δεδαὼς ἐπώλ. (e coni. Ilgenii, in codd. ὑπωλένιον) κιθ., omissus est in cod. M, expunxerunt Herm., alii; h. Ven. 80 διαπρύσιον κιθαρίζων, h. Merc. 425 λιγέως κιθαρίζων γηρύετ' ἀμβολάδην (Ilg. pro κ. scripsit ὑπαείδων, quod recepit Matth., sed v. Herm. et Baum.); h. Merc. 17 μεσσημάτιος κιθάριζεν pro codd. μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν atque sic Baum., qui cum omnibus edd. inde ab Ilg. v. 17 —19 e textu relegavit. — La Roche h. St. § 36 III 2. — ἐγκιθαρίζω, κιθαριστής, κιθαριστύς.

κίθᾰρις (quam formam aeolicam esse putant Eust. 381, 4, qui addit διὸ καὶ προπαροξύνεται κατὰ τὸ ἑορτὴ ἕορτις, Th. Ameis de aeolismo hom., Halis 1865 p. 14, Bergk litt. hist. 432, adn. 25 et p. 433, adn. 27, sed v. Hinrichs de hom. eloc. vestig. aeol. 1875 p. 104 et 14; cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 167 211, Woerner subst. hom. 47). Legitur κίθαρις quinquies, acc. κίθαριν quinquies. Non invenitur apud Hom. κιθάρη, sed legitur in v. l. h. Merc. 509 515; v. 509 κιθάρην receperunt Herm., Matth. in animadv. 1800 p. 302 (in altera ed. 1805 habet κίθαριν), cf. Lob. path. prolegg. 256. Post arsin 2. pedis ter, 3. pedis ter, quarti pedis quater. — cithara. Habuisse videtur duo manubria cornuum instar incurvata et exstantia (πήχεις); continebantur autem binae citharae partes iugo imposito (cf. Ι 187); a quo usque ad inferiorem partem collocabantur chordae quae verticillo (κόλλοπι) remittebantur aut intendebantur: φ 407 s. ἐτάνυσσε περὶ κόλλοπι χορδὴν ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἔντερον οἰός, cf. h. Merc. 50 s., schol. BL ad Β 293, schol. ABD ad Ι 187. Posita erant haec omnia in fundamento haud magno quod inserviret sonis repercutiendis simul et corroborandis (Resonanzboden), ut ait Baum. ad h. Merc. 47. Quattuor tum chordae erant in usu Homeri temporibus, septem intendisse Mercurium legimus h. Merc. 51, id quod Terpander primus fecisse dicitur, v. Baum. h. l. Cithara cum ad cubitum acclinaretur, recte Ilgen h. Merc. 510 emendavit ἐπωλένιον (pro ὑπωλένιον) ex v. 433. — Constat κίθαρις et κιθάρη idem fuisse instrumentum: Hes. κίθαρις· κιθάρα, κιθάρισμα, cf. Eust. 381, 4; E. G. 321, 43 tamen dicit κίθαρις καὶ κιθάρα διαφέρει. κίθαρις μὲν γάρ ἐστιν ἡ λύρα· καὶ τοὺς χρωμένους αὐτῇ κιθαριστὰς λέγομεν· οὓς ἡμεῖς λυρῳδοὺς φαμεν· κιθάρα δὲ ᾗ χρῶνται οἱ κιθαρῳδοί, fere iisdem verbis Aristox. ap. Ammon. p. 82, sed v. Bergk litt. hist. 433, adn. 27 et p. 432, adn. 25: „beide W. sind, wenn wir auf den Urspr. zurueckgehen, identisch (aliter iudicat Lob. 256), aber durch d. Sprachgebr. gesondert: die κιθάρα, das Instrum. der Virtuosen, kam erst spaeter auf, die κίθαρις dageg. ist von der λύρα nicht verschieden"; Suid. κιθάρα ἡ λύρα; alii censent citharam a lyra differre maxime leniore sono; Baum. ad h. Merc. 47 recte dicit: „in eo non offendendum, quod lyra fabricatur, cithara alio loco dicitur; ets enim a musicis haec instrumenta distinguebantur, sicut re diversa sunt, tamen apud poetas λύρῃ κιθαρίζειν h. Merc. 423 (cf. Xen. Symp 3, 1, Oec. 2, 13, Arist. Polit. 7, 13) non magis insolitum quam βουθετεῖν σῦν, alia eiusmodi". Utrum κίθαρις differat a φόρμιγξ ex Hom. non intellegitur. Eidem instrumento, quod h. Merc 499 509 515 κίθαρις nominatur, v. 64 506 φόρμιγξ nomen datur, cf. α 153 cum v. 155, h. Ap P. 10 cum v. 4 s. et φόρμιγγι κιθαρίζειν Σ 569 s. h. Ap. P. 337; veteres explicant φόρμιγ κιθαρα: E. M. 798, 41, E. G. 556, 51 (cf. 557, 9 Zon. 1819, Ap. Soph. 164, 23, Anecd. Gr. ed Bachm. 408, 23, Suid.; Bekk. Anecd. 1096 φόρμιγξ pro κιθάρα Siculorum esse dicitur, Bergk 432 adn. 25 dicit antiquioribus temporibus φόρμιγξ instrum. vocatum esse, quod postea nominatum si κίθαρις; φόρμ. in usu poetarum remansisse Duentz. ad α 153 φόρμιγξ proprie sonum ci tharae significare censet; Hes. φόρμιγξ· κιθάρα ἡ τοῖς ὤμοις φερομένη, Brosin de coenis hom Berol. 1861 p. 70 dicit instrum. magnitudine for tasse diversa fuisse; Autenrieth dicit figuram φόρμιγγος similem citharae fuisse videri; Fried reichio Real. 342, qui laudat Forkel Gesch. de Musik I 255, videtur coll. Ι 186 cum Γ 54 κίθαρις minoris habita esse quam φόρμιγξ. Praeter libros in hoc lex. s. v. φόρμιγξ laudatos v Buretti mémoir. des inscript. de l'acad. des sciences à Paris IV p. 116, Friedreich 342 s., Bergk 432 ss., Duentz. ad α 153, cf. etiam Polluc. On 4, 58 ss. — Erat cithara in convivarum oblectamentis, cenae socia: θ 99 ρ 271, cf. α 153 h. Merc 475 (ubi vide Baum.) et Plut. Symp. VII, 8, 4 — 1) instrumentum. Γ 54 οὐκ ἄν τοι χραίσμ. κίθαρις τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης, Eust. 381, κ. μὲν τοῦ Πάριδος μωμητή· ἡ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπαινετή, ἀείδουσα κλέα ἀνδρῶν κτλ. cf. Welcker ep. Cycl.[1] 340; Ariston. τινὲς μ εὑρίσκοντες κατὰ τὴν ποίησιν τὸν Ἀλέξανδρο κιθαρίζοντα, μετέγραψαν κίδαρις· τοῦτο δ πίλου γένος εἶναι λέγουσιν (cf. E. M. 310, 5 513, 18 758, 6, E. G. 321, 30 33, Suid., Zon 1211, Phot., Hes., Bachm. Anecd. 278, 3)· πολλ δέ ἐστιν ἅπαξ λεγόμενα παρὰ τῷ ποιητῇ, fer iisdem verbis Eust. 381, 13, sed v. Friedlaende 2 hom. Woerterverz. 717 778; α 153 κῆρυξ δ χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν Φημίῳ, h Merc. 499 κίθαριν λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὶ Ἀπόλλων πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· δ' ὑπὸ χειρὸς ἱμερόεν κονάβησε, v. omiss est in cod. M.; h. Merc. 509 κίθαριν Ἑκηβόλ ἐγγυάλιξεν ἱμερτήν, δεδαὼς ὁ δ' ἐπωλένι κιθάριζεν, versus plurimi expunxerunt; h. A 131 εἴη μοι κίθαρίς τε φίλη καὶ τόξα, inqu Apollo; h. Merc. 515 μή μοι ἅμα κλέψῃς κ θαριν καὶ τόξα, cf. Verg. 12, 394 Apollo cith ram dabat celerisque sagittas. 2) ars, scientia c thara canendi, cantus citharae. Ν 731 ἄλλ μὲν ἔδωκε θεὸς πολεμήια ἔργα, ἄλλῳ δ' ὀ χηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν, Eust. 95 48 τὴν κιθαρῳδικὴν ἐπιστήμην, versum om serunt plerique, addidisse dicitur Zenod. Mall tes, v. schol. V et Eust. 957, 10; α 159 τούτ σιν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή, h. Ap. 10 ἀθανάτοισι μέλει κίθαρις καὶ ἀοιδή, cf. 23; de κίθ. κ. ἀοιδή v. Bergk. 433, adn. 2 θ 248 αἰεὶ ἡμῖν δαίς τε φίλη (schol. ν 119 μ λει) κίθαρίς τε χοροί τε. — Iungitur igitur cr adi. περικαλλής α 153, ἱμερτός h. Merc. 5(

cf. ϑ 248 h. Ap. 131 φίλη. — κιθαρίζω (ἐγκιθαρίζω, κιθαριστής, κιθαριστύς).

κῐθᾰριστής (κιθαρίζω) citharista, qui cithara canit. h. XXV 3 ἐκ Μουσάων καὶ Ἀπόλλωνος ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθονὶ καὶ κιθαρισταί, cf. Hes. theog. 95; *B* 600 v. l. ἀοιδὴν ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστήν pro κιθαριστύν, vide s. hac voce. E. G. 321, 44 τοὺς χρωμένους τῇ λύρᾳ (i. e. τῇ κιθάρει) κιθαριστὰς λέγομεν· οὓς ἡμεῖς λυρῳδούς φαμεν· κιθάρα δὲ ᾗ χρῶνται οἱ κιθαρῳδοί, cf. Ariston. ap. Ammon. p. 82; Bergk litt. hist. I 433, adn. 27 non recte intellexisse grammatic. dicit: „er fasst die W. als allgemeingueltig, waehrend spaeter, seitdem die ψιλὴ κιθάρισις aufkam, κιθαριστής den Virtuosen bez., der ohne das Dichterwort zu begleiten die κιθάρα (nicht die λύρα) spielt."

κῐθᾰριστύς, ἡ (κιθαρίζω, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 379, Woerner subst. hom. 48; formam aeolicam esse dicit schol. D, sed v. Hinrichs de hom. eloc. vestig. aeol. p. 102 s.) ars cithara canendi. *B* 600 μοῦσαι Θάμυριν πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν (v. l. κιθαριστήν), schol. AL ἐπὶ μὲν τοῦ φυσικοῦ ἀφέλοντο, ἐπὶ δὲ τοῦ διδακτοῦ ἐκλέλαθον, paraphr. κιθαρισμοῦ, Eust. 299, 30 ταυτὸν ἀοιδῆς ἀφαίρεσις καὶ λήθη κιθαριστύος ἤτοι τῆς κιθαρῳδικῆς τέχνης, cf. etiam Bergk litt. hist. I 433, adn. 27. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 719.

κι-κλή-σκω (rad. καλ, unde etiam καλέω, lat. calare, skr. kar: Fick vgl. Woerterb. 33, Spracheinh. 77 229, L. Meyer in Kuhn Ztschr. VIII 267, cf. Leskien in Curt. Stud. II 106; de redupl. (sim. skr. ka-kar-mi) v. Fritzsche in Curt. Stud. VI 328 et L. Meyer vgl. Gr. I 120; cf. etiam Curt. Erlaeut. zur Gr. 121, Verb. I 270 s. 276 284 II 154; E. M. 513, 39, E. G. 322, 8, Zon. 1215, cf. E. G. 221, 33). Act. praes. κικλήσκεις *Λ* 606, -ει χ 397, -ουσι(ν) quinquies, infin. -ειν *I* 11, part. κικλήσκων *Ψ* 221, -οντος *P* 532, -ουσ' *I* 569; impf. κίκλησκεν *B* 404, -ον *H* 139 σ 6 h. Cer. 327. Pass. praes. -εται ο 403 h. Ap. P. 194. Med. impf. κικλήσκετο *K* 300. Legitur decies in Il., quinquies in Od., ter in hymnis. Est ineunte versu ter, exeunte v. quinquies, in introitu 2. pedis quinquies, post caes. 3. pedis quater, alio versus loco est σ 6. — A) Activum: voco. 1) i. e. advoco, arcesso τινά: *B* 404 κίκλησκεν γέροντας ἀριστῆας ad convivium; *I* 11 κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον (Nauck κικλησκέμεν), cf. schol. AD et BL; *Λ* 606 τίπτε με κικλήσκεις Ἀχιλεῦ; cf. v. 602 s.; versum Bekk.[2], alii expunxerunt; *P* 532 ἦλθον καθ' ὅμιλον ἑταίρου κικλήσκοντος, χ 397 κικλήσκει σε πατὴρ ἐμός, ὄφρα τι εἴπῃ. Invoco: *I* 569 γαῖαν χερσὶν ἀλοία κικλήσκουσ' Ἀίδην καὶ Περσεφόνειαν, Ariston. οἱ τοὺς χθονίους θεοὺς ἐπικαλούμενοι ταῖς χερσὶ τὴν γῆν ἐπέκρουον, cf. schol. AB; Eust. 775, 10 οὐχ ἁπλῶς κλῆσιν δηλοῖ, ἀλλὰ ἱκετικήν. *Ψ* 221 δεῦε γαῖαν, ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος, paraphr. ἀνακαλούμενος, cf. Verg. Aen. 5, 98 animamque vocabat Anchisae; acc. facile suppletur h. Cer. 327 ἀμοιβηδὶς κιόντες κίκλησκον (θεοί), cf. v. 321. 2) voco i. e. nomino. cum dupl. accus.: *B* 813 τὴν (κολώνην) ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν, ἀθάνατοι δέ τε σῆμα Μυρίνης (Nauck Il. pars II p. XIV κικλ. Βατ.?), *Ξ* 291 ἥν (ὄρνιθα) χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν, δ 355 Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι, ι 366 Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι μήτηρ ἠδὲ πατὴρ ἠδ' ἑταῖροι, σ 6 Ἶρον νέοι κίκλησκον ἅπαντες, h. Ven. 267 τεμένη δέ ἑ κικλήσκουσιν ἀθανάτων, versum expunxerunt Matth., Herm., Baum., defendit Franke; *H* 139 Ἀρηιθόου, τὸν ἐπίκλησιν κορυνήτην ἄνδρες κίκλησκον κ. τε γυναῖκες, cf. *Σ* 487 ε 273. — La Roche h. St. p. 243 et p. 22. — B) Medium: ad me voco, ad me arcesso. *K* 300 ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους (A κεκλήισκετο), cf. v. 302 τοὺς ὅ γε συγκαλέσας et schol. BLV. C) Pass.: vocor. ο 403 νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, cf. Duentz. h. l.; h. Ap. P. 194 ἐξ οὗ Πυθὼ κικλήσκεται, Ruhnk. et Matth. v. pro spurio habuerunt, tuitus est Herm., v. Baum. — E. G. 322, 10, Suid., Phot., Hes., Anecd. Bachm. 278, 10, Eust. 732, 57, paraphr. Il. (plurimis locis) καλεῖν; Schmidt Synon. 2, 5 6 et 3, 2.

Κίκονες (de accentu v. Eust. 359, 14; idem 1615, 13 dicit ω metri causa correptum esse pro Κίκωνες) gens fortissima Thraciae. Eust. 359, 11 Θρακικὸν ἔθνος, οὐ μακρὰν δὲ ἦσαν οὗτοι Μαρωνειτῶν, ὡς δηλοῖ κατὰ τὸν ἐθνολόγον ὁ γράψας οὕτως. Εὐάνθης δ' ᾤκησεν ἐν Κικονίᾳ ἵνα Μαρώνεια καλέεται, fere iisdem verbis Steph. Byz., cf. Hes., Eust. 1615, 11; Eust. 1096, 5 περί που Μαρώνειαν, cf. schol. T et BQ ad ι 39; Strab. 331, fragm. 58 Αἶνος κεῖται κατὰ τὴν Κορπιλικὴν λεγομένην. ἡ δὲ τῶν Κικόνων ἐφεξῆς πρὸς δύσιν, cf. Herod. 7, 59 108 110 et Eust. 359, 19; Eust. 299, 7 ὧν καὶ ὁ Κίκων Ὀρφεύς κτλ., quae verba non dubium est quin Eust. Stephano Byz., Stephanus autem Straboni 330, fragm. 18 debeat, v. Meineke ad Steph. Byz. s. v. Κίκονες adnot., cf. Orph. Arg. 78; Eust. 359, 16 οἱ παλαιοὶ καὶ δύο φασὶ γενέσθαι Ὀρφέας, E. M. 513, 37 ἀπὸ Κίκονος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοδόπης. Finibus eorum erat nomen Κικονία, caput erat Ἴσμαρος, v. Eust. 1615, 9 et in hoc lex. s. hac voce. — Friedreich Real. 57, Buchholtz Real. I 83. — Leguntur apud Hom. formae Κίκονες (bis), Κικόνων (quater), Κικόνεσσι (bis), Κίκονας (semel). — Auxilium tulerunt Troianis: *B* 846 Εὔφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητάων, cf. Niese d. hom. Schiffskatalog p. 9 51 59; *P* 73 Ἀπόλλων ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ, cf. α 105; Mentae ducis cum in navium indice non fiat mentio, Ariston. conicit plures Ciconibus fuisse duces, cf. schol. V; Eust. 359, 18 ἦν ὑπὸ Εὐφήμῳ τεταγμένος, schol. A ἴσως δὲ ἀμοιβὸς ἦν νεωστὶ ἥκων, cf. Eust. 359, 19; schol. V τινὲς γράφουσι Πείρῳ, ἵν' ᾖ ὁμώνυμος τῷ Θρακί, sed v. Spitzn. ad h. l. — Propter auxilium Troianis latum Ulixes Troia rediens eos subito adventu oppressit, urbem Ismarum vastavit, coniuges bonaque eorum diripuit: ι 39 Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν, Ἰσμάρῳ· ἔνθα δὲ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς· ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες δασσάμεθα, schol. BQ τῷ γενικῷ τὸ εἰδικὸν ἐπήγαγεν, ὡς ϑ 362· πορθεῖ δὲ τοὺς Κίκονας ὅτι συνεμάχησαν τοῖς Τρωσί, cf. schol. V et T ad v. 40; eandem habet sententiam Schoemann antiqu. Gr. I 45; dubitat Naegelsb. h. Theol. 295 num hoc loco habeantur pro sociis Troianorum; cf. etiam schol. T ad ι 39; ι 165 πολλὸν οἶνον ἠφύσαμεν Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες, ψ 310 ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασε, Aristarchus expunxit, v. schol. QV. Quo facto qui

reliqui erant, alios Cicones auxilio arcessiverunt, qui proelio commisso Ulixis socios devicerunt multosque occiderunt: ι 47 *οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν, οἵ σφιν γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους ἤπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα. ἦλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ . . στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσί, βάλλον δ' ἀλλήλους ἐγχείῃσιν. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, ἀλεξόμενοι μένομεν πλέονάς περ ἐόντας*, ι 59 *ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιούς· ἓξ δ' ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἐταῖροι ὤλοντο*, ι 66 *οἳ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὕπο δῃωθέντες*.

κῖκυς (rad. *κυ* gravidum esse, sanskr. çva, unde skr. çâv-as robur: Curt. Et.[3] 150, Fritzsche in Curt. Stud. VI 281 283, L. Meyer vgl. Gr. I 424 428; alii composuerunt cum skr. çak, çaknôti sufficere, valere: Fick in Kuhn Ztschr. XXII 379 et vgl. Woerterb.[3] I 55, Benfey WL. II 160, Brugman in Curt. Stud. VII 211, cf. Bezzenberger in eiusd. Beitr. zur Kunde d. indogerm. Spr. IV Goetting. 1878; veteres derivarunt a *κίω* E. M. 48, 26 513, 35, Zon. 1208, Or. 87, 10, Eust. 1691, 52; schol. QV et Ap. Soph. 99, 27 *παρὰ τὴν κίνησιν*, quos secutus est Duentz. De subst. in *υς* desinentibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 257, Woerner subst. hom. 48. Grammatici fere omnes scribunt *κίκυς*, id quod legitur in codd. h. Ven. 237 et v. l. λ 393; Or. 109, 4 *κικύς*, schol. Od. et Hes. *κῖκυς*, ut scribendum esse videtur quia ι productum est; itaque omnes recentiores editores Odysseae *κ. προπερισπ.* scripserunt) **robur**. E. M. 599, 56 *σημαίνει τὴν δύναμιν καὶ ἰσχύν*, cf. 513, 34, E. G. 321, 55 405, 19, Ap. Soph. 99, 27, Suid., Zon. 1208, Or. 87, 10 109, 4, Hes., Eust. 1691, 52; schol. QV *κίνησις μετὰ δυνάμεως*; cf. Schmidt Synon. 148, 16. In exitu versus legitur. λ 393 *οὐ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος οὐδέ τι* (Doed. emend. hom. 1858 p. 13 et Nauck maluerunt *οὐδ' ἔτι*) *κῖκυς, οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι*, ubi sermo est de umbra Agamemnonis; Rost adnotat in Dammii lex.: alii scribentes *κηκίς* vel *κηκύς* interpr. liquor profluens, sanguis. h. Ven. 237 *τοῦ φωνὴ ῥεῖ ἄσπετος, οὐδέ τι* (Boisson. coni. *οὐδ' ἔτι*) *κῖκυς ἔσθ', οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ μέλεσσιν*, v. Baum., cf. etiam Fritzsche in Curt. Stud. VI 284. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 738 s. — *ἄκικυς*.

Κίλικες (leguntur formae gen. *Κιλίκων* et dat. *Κιλίκεσσ'*, post caes. tertii pedis) gens Asiae; habitarunt in ea terra, cui postea nomen Phrygiae maiori datum est. Eust. 33, 39 *οἱ τὸ Θήβης πεδίον οἰκοῦντες*, Strab. XIII 611 *μετὰ τοὺς Λέλεγας τὴν ἑξῆς παραλίαν ᾤκουν Κίλικες καθ' Ὅμηρον, ἣν νῦν ἔχουσιν Ἀδραμυττηνοί τε καὶ Ἀταρνεῖται καὶ Πιταναῖοι μέχρι τῆς ἐκβολῆς τοῦ Καΐκου*. In duas partes erant divisi, quarum utrique praeerat rex: Strab. XIII 611 s. *διῄρηντο εἰς δύο δυναστείας, τὴν μὲν ὑπὸ τῷ Ἠετίωνι καὶ τὴν ὑπὸ Μύνητι. τοῦ μὲν οὖν Ἠετίωνος λέγει πόλιν Θήβην. τοῦ δὲ Μύνητος τὴν Λυρνησσόν· ἐπειδὴ „Λυρν. διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης“ τόν τε Μύνητα καὶ τὸν Ἐπίστρ. ἀνεῖλεν Ἀχιλλεύς . . ἀμφότεροι δ' ἦσαν ἐν τῷ κληθέντι μετὰ ταῦτα Θήβης πεδίῳ*, cf. Strab. XIII 586 605 606 611 V 221, Eust. 119, 19 649, 57 ss.; schol. BD ad *Α* 366 *ἔθνος βάρβαρον τῆς ὑπὸ Πλάκου Θήβης· τούτων ἦρχεν Ἠετίων ἔχων υἱοὺς ἑπτά, θυγατέρα δὲ τὴν Ἀνδρομάχην τὴν γαμηθεῖσαν Ἕκτορι* (cf. scholl. BD ad *Ζ* 396). *κατὰ τοὺς Τρωϊκοὺς πολέμους ἐπιστρατεύσας Ἀχιλλεὺς τῇ Θήβῃ καὶ τὴν πόλιν πορθήσας τόν τε Ἠετίωνα ἀνεῖλε σὺν τοῖς τέκνοις, μεθ' οὓς Λυρνησσὸν πορθήσας καὶ τὴν πόλιν ἐξελὼν αἰχμάλωτον ἦγεν ἐκ Λυρν. μὲν Βρισηΐδα, ἀπὸ δὲ Χρύσης Χρυσηΐδα . . . ἔνιοι δέ φασιν ὅτι καὶ ἡ Χρυσηῒς ἐκ Θηβῶν ἐλήφθη*. *Ζ* 397 *Ἠετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ, Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων* (duo Ven. *Κιλίκεσ'*, Eust. 649, 36 *Κιλίκεσιν*), *Ζ* 415 *ἐκ πόλιν πέρσεν* (*Ἀχιλλεὺς*) *Κιλίκων εὖ ναιετόωσαν*, cf. *Β* 691. Inde transierunt in terram, quae postea ab eis vocabatur Cilicia, schol. BLV ad *Ζ* 395 *ἄλλοι δὲ οὗτοι παρὰ τοὺς Σύρους Κίλικας*, Eust. 649, 55 *πάντως ἕτεροί εἰσι τῶν περὶ τὴν νῦν μεγάλην Κιλικίαν*, Eust. 119, 19 *οἱ κατὰ Παμφυλίαν Κίλικις ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἴδῃ ᾠκίσθησαν*. Latrocinia exercuisse crudelissimique fuisse perhibentur, cf. Suid., Hes., Eust. 741, 21, Phot. ed. Herm. app. p. 130 s. — Friedreich Real. 57, Buchholtz Real. I 355 s; v. etiam Am. ad *Β* 816.

Κίλλα oppidum Troadis situm ad sinum Adramyttenum, sacrum Apollinis Sminthei. Eust. 33, 31 *πολίχνιον μὲν ἦν Τρωϊκόν, κείμενον περί που τὴν Ἀτραμυττηνὴν χώραν. ἠφάνισται δέ. τὸ δὲ ὄνομα ἔσχεν ἀπό τινος ἡνιοχοῦντος τῷ Πέλοπι, ὃς Κίλλας μὲν ἐκαλεῖτο· αὐτόθι δὲ τεθνεὼς καὶ ταφεὶς ἐτιμήθη πρὸς τοῦ Πέλοπος κτίσματι πόλεως, ἥ τις δι' ἐκεῖνον Κίλλα ἐκλήθη* (cf. schol. AD et BL ad *Α* 38) . . *ἐν δὲ τοῖς τοῦ Πορφυρίου φέρεται ὅτι ἡ Κίλλα εἶχεν ἱερόν, ὃ διέστηκε θαλάσσης πλέθρα τέσσαρα*, Strab. XIII 612 *παραρρεῖ δ' αὐτῷ ἐξ Ἴδης φερόμενος ὁ Κίλλαιος ποταμός*, cf. p. 613, Eust. 33, 39 ss., Hes., Herod. 1, 149, Soph. fragm. 38; Friedreich Real. 73, Buchholtz Real. I 356. *Α* 38 452 *κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε ζαθέην*, Eust. 33, 42 *πολλὰ τῶν ἀντιγράφων τὸ Κίλλας Κίλλος γράφουσιν*.

Κιμμέριοι, quam gentem Hom. in extremis terrae finibus ad oceanum, ubi esset aditus ad inferos, habitasse dixit; eorum regionem caligine et nebula tectam fuisse idem narrat. λ 14 *νηῦς ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυρρόου Ὠκεανοῖο. ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε, ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς | ἠέλιος φαέθων καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν . . . ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι*, cf. Orph. Arg. 1125, Anthol. 5, 223 283; schol. PV *ἔθνος περιοικοῦν τὸν ὠκεανόν*, cf. Eust. 1671, 39; 1379, 29 *ἐκτοπίζων, ὡς ὅτε τοὺς Κ. τὸ ἀληθῶς βόρειον ἔθνος, εἰς τοὺς ἑσπερίους τόπους τοὺς πρὸς τῷ Ἅιδῃ μετάγει ψευδῶς*, cf. Strab. I 20; schol. PV *ἄλλοι Κ. φασὶν ὑποτίθεσθαι τοὺς κατὰ δύσιν οἰκοῦντας καὶ προσκειμένους τοῖς κατὰ τὸν Ἅιδην τόποις*. E. M. 513, 44, Zon. 1208 *Κιμμ. φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός, ὑποκάτω τοῦ πόντου εἶναι· γράφεται καὶ Κερβερίων· καὶ ἔοικε καὶ Σοφοκλῆς* (fragm. 898 Dind.) *περιπεπτωκέναι τῇ τοιαύτῃ γραφῇ· ὁμοίως καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· οἷον, ἢ Κερβερίους λέγω: Πρωτέας δὲ ὁ Ζευγματίτης χειμερίους γράφει· ἀεὶ γὰρ οὗτοι ἐν χειμῶνί εἰσιν. ἔνιοι δὲ Κεμμερίους· κέμμερον* (v. etiam Hes. s. hac voce) *γὰρ λέγουσι τὴν ὀμίχλην*, cf. schol. ad Aristoph. Ran. 189 *γρ. ἐνθάδε Κερβερίην ἀντὶ τοῦ Κιμμερίην*.

ἄλλως· τοὺς Κιμμ. παίζει παρὰ τὸ Κέρβερος, schol. H Ἀρίσταρχος (dubitat Nitzsch in adn.) Κερβερέων (recte Porson.: lege -ίων), schol. PV ἔνιοι δὲ γρ. χειμερίων· οἱ δὲ Κερβερίων, ὡς Κράτης, Phot. Κερβέριοι οἱ παρ' Ὁμήρῳ Κιμμέριοι, cf. Hes. s. v. Κερβέριοι, Eust. 1671, 2 ss., Plin. h. n. 6, 6. — Originis dubiae: sunt qui a χειμέριος gentem dictam putarint, v. Voelcker hom. Geogr. 154, Buchholtz Real. I 50 s., cf. Eust. 1671, 3 41 et schol. PV; alii a Phoenicum voce kamar, kimmer dictam esse putant terram obscuram, v. Voss krit. Bl. II 307; Preller Gr. Myth. I³ 668 (² 634) derivat ab ἐρεμνός: mortuos igitur ipsos pro populo habitos esse dicit et confert cultum inferorum Cumis, urbe Italiae; Hartung Rel. d. Gr. II 21 (coll. Hesychii κίμερος, νοῦς (scr. βόθυνος) Φρύγες et Κιμμερὶς θεά· ἡ μήτηρ τῶν θεῶν) inferos dicit Κιμμ. significare; Am. „diese Maenner der Dunkelheit sind als myth. Volk eine epische Personificierung der Eigensch., welche κ 512 ss. dem Eingang ins unterird. Todtenreich beigelegt werden", cf. Nitzsch adn. ad λ 13. In Italia eorum domicilium fuisse circum lacum Avernum dicit Strab. V 244: ἐμύθευον οἱ πρὸ ἡμῶν ἐν τῷ Ἀόρνῳ τὰ περὶ τὴν νέκυιαν τὴν Ὁμ. . . καὶ τοῦτο [τὸ] χωρίον Πλουτώνιόν τι ὑπελάμβανον καὶ τοὺς Κ. ἐνταῦθα λέγεσθαι . . . Ἔφορος δὲ τοῖς Κ. προσοικειῶν τὸν τόπον φησὶν αὐτοὺς ἐν καταγείοις οἰκίαις οἰκεῖν, ἃς καλοῦσιν ἀργίλλας, καὶ διά τινων ὀρυγμάτων παρ' ἀλλήλους φοιτᾶν . . ζῆν δὲ ἀπὸ μεταλλείας καὶ τῶν μαντευομένων . . εἶναι δὲ τοῖς περὶ τὸ χρηστήριον ἔθος πάτριον μηδένα τὸν ἥλιον ὁρᾶν, ἀλλὰ τῆς νυκτὸς ἔξω πορεύεσθαι τῶν χασμάτων . . . ὕστερον δὲ διαφθαρῆναι ὑπὸ βασιλέως τινός, cf. Eust. 1667, 51 ss. 1671, 35 ss.; Hartung Rel. d. Gr. 21 addit „wer erkennt nicht in dem Allen unsere Erdmaennchen, Heimchen, Wichtlein wieder?"; Plin. h. n. 3, 5 lacus Avernus, iuxta quem Cimmerium oppidum quondam, cf. Verg. Aen. 3, 441; Eust. 1667, 42 οἱ ἱστοροῦντες ἔθνος Εὐρωπαῖον τοὺς Κ. ἐπέκεινα Ἰταλίας οἰκοῦν ὑπὸ γῆν φασι. Milesii cum medio saeculo VIII litora Ponti Euxini, quae septentrionem versus vergunt, explorarent, ibi in regionibus septentrionalibus populum invenerunt, cui Graeci nomen Cimmeriis dant; lacus Maeotidis introitus nomen accepit Bospori Cimmerii. Posterioribus temporibus fuere qui Cimmerios eosdem esse atque Cimbros Germanorum (cf. Strab. VII 293, Diod. Sic. 5, 32, Plut. Mar. 11, 7, Lob. Paralipp. 32) aut Cymros Celtarum (Belloguet ethnogénie gauloise, les Cimmériens, Paris 1873, Lagarde gesammelte Abhandl. Lpz. 1866) dicerent. Fuisse videntur Thraciae originis; Suid. οἱ Βοσπορηνοί, E. M. 513, 51, Zon. 1208 καὶ Σκυθικὸν ἔθνος, Hes. Σκύθαι, καὶ ἔθνος περὶ τὸν Ὠκεανόν, schol. BH οὗτοι οἱ Κ. οἱ Σκύθαι νομάδες ὄντες ἐκ τῶν δυτικῶν τοῦ ὠκεανοῦ μερῶν ἐλθόντες ἐπόρθησαν τὸν ναὸν Ἀπόλλωνος τὸν ἐν Δελφοῖς· διὸ δυσφημεῖ αὐτοὺς ὁ ποιητὴς ὡς ἐν σκότει οἰκοῦντας, cf. Eust. 1671, 31; Eust. 1671, 11 οὐ μόνον ἐκ τῆς ἄρκτου εἰς ἑσπέραν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν Ἅιδην ἀναστατεῖ αὐτούς· ἡ δὲ ἱστορία ἔθνος αὐτοὺς ἔχει Σκυθικόν, νομαδικόν, ἀρκτικόν, οὗπερ ἀπόμοιρα λέγεταί ποτε μικρόν τι πρὸ Ὁμήρου ἢ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ Κιμμερίου βοσπόρου ὁρμηθεῖσα, Τρῆρες δέ φασιν ἐκαλοῦντο, πολλὴν τῆς Ἀσίας καταδραμεῖν καὶ τὰς Σάρδεις ἑλεῖν . . ἐμβαλεῖν δὲ καὶ ἐπὶ Παφλαγόνας καὶ Φρύγας. Asiam pluribus incursionibus vexarunt, cf. Her. 1, 6 15 16 103 4, 1 11 12; Strab. I 6 20 61 III 149 VII 309 XI 494 XII 552 553 573 XIII 627 XIV 647 648, Plut. Mar. 11, Eust. 1671, 27 ss., cf. etiam schol. PV. Probabiliter intelliegendi sunt Κιμμέριοι Gimirai, qui commemorantur in Assyr. inscript. et in VT. Ez. 38, 6, cf. G. Smith history of Assurb. p. 65. — Friedreich Real. 57, Buchholtz Real. I 50, Preller Gr. Myth. I 668 s., maxime autem Duncker Gesch. des Alterth. I 4. ed. p. 395—401; cf. etiam Ed. Meyer Gesch. v. Troas, Lpz. 1877 p. 73 ss., Fligier zur praehist. Ethnol. der Balkanhalbinsel, Wien 1877 p. 10 ss.; Ch. Em. Ruelle, les Cimmériens d'Homère, Paris 1859. — In eorum terra per sex menses raram lucem solis multasque nebulas esse memoriae proditum est; Autenrieth (in censura libri: Baer, ueber die hom. Localitaeten in der Od., Braunschw. 1878) in Bl. fuer d. bair. Gymn.W. XV 228: „die hist. Zeit kannte noch Κιμμέριοι auf Taurien, ferner ist das Dunkel am deutl. λ 17 s. als d. Norden gekennzeichn.; dann befindet sich wirkl. in dieser Gegend ein Nebelland (das viell. sogar den N. Taman dessh. fuehrt), welches zugl. durch s. feur. Schlammvulkane u. Naphtaquellen recht wohl Anlass geben konnte zur Schilderung des Pyriphlegethon u. Acheron; das Haus des Hades ist also halb oberweltlich gedacht, aber natuerl. in Dunkel gehuellt die ganze Gegend. Dazu wuerde es trefflich stimmen, die Wasserstr. v. Kertsch als jene πείρατα od. ῥόον Ὠκεανοῖο aufzufassen."

κίνδυνος (Fick vgl. Woerterb.³ I 237 confert skr. khidvan, rad. skad, skid, nostr. zerren, bekuemmern; a κινεῖν derivarunt E. M, 49, 1 514, 37, E. G. 26, 9 322, 28, cf. 322, 17; v. etiam Lob. Paralipp. 169 s., G. Meyer in Curt. Stud. V 83, Ebel in Kuhn Ztschr. IV 343, Lob. Path. prolegg. 227, L. Meyer vgl. Gr. II 185) periculum. ψ 303 v. l. in cod. Marc. μνηστήρων ἐσορῶσ' ἀίδηλον κίνδυνον (γρ. ὅμιλον). — Zon. 1209.

κῑνέω (rad. κι, unde κίω, κίνυμαι, skr. çi, çâ, lat. cio, cieo: Curt. Et. 142 s., cf. Benfey WL. II 164, L. Meyer vgl. Gr. I 28 341, Fick vgl. Woerterb. 43, qui confert zend. çin schweben; cf. etiam Curt. Verb. I 163 252 262, Fritzsche in Curt. Stud. VII 386 388; E. M. 513, 55, Lob. Rhem. 117 192; de verbis in εω exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 27). Leguntur: Act. aor. κίνησε(ν) quater, coni. κινήσῃ Β 147 395 Π 264 298, v. l. κινήσει, quam formam Savelsb. Symb. in hon. Ritsch. 508 s. et in Kuhn Ztschr. XVI 407 ss. coni. aor. vocavit, recepit eum secutus Ameis, sed v. La Roche h. U. 240 s., Hentze in app. ed. Am. σ 265; inf. κινῆσαι θ 298 h. Ven. 234, part. κινήσας octies, -ήσαντος Δ 423 [coni. aor. ἀποκινήσωσι χ 107; iter. ἀποκινήσασκε Λ 636]. Pass. aor. κινήθη Β 144 149 h. Ap. P. 163, ἐκινήθη h. XXVIII 11, ἐκίνηθεν Π 280, part. κινηθέντος Α 47; plusqu. in v. l. κεκίνητο Λ 98. In Il. terdecies, Od. novies, hymnis ter. In introitu versus decies, ineunte pede altero septies, post caes. 3. pedis quater, post arsin 2. pedis ter, in fine gen. part. κινήσαντος. — movere, cf. Schmidt Synon. 102, 2 103, 1 et 2, Kessler de quibusdam verbis eundi hom., Hildb. 1861 p. 19. 1) Act., cum acc., cf. Suid.; Ρ 200 442 ε 285 376 κινήσας δὲ (ῥα) κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν, erat signum improbationis aut indignationis,

Franke ad *P* 200: „hier ist es jedoch mehr Zeichen bedauernder Theilnahme (vgl. *ἆ δειλέ* 201) als grollenden Unwillens"; eadem ratione intellegitur locus *P* 442 in Zarncke lit. Centralbl. 1878 p. 922 contra Faesii sententiam; paraphr. Il. *P* 442 *σείσας*, cf. etiam schol. P ad *ε* 285, Nitzsch animadv. ad eund. l., Duentz. ad *P* 200, Schmidt 103, 2; E. G. 191, 25 *ἶσόν ἐστι τὸ κινεῖν καὶ νευστάζειν*. *ρ* 465 491 *υ* 184 *ἀκέων κίνησε κάρη κακὰ βυσσοδομεύειν*, Eust. 1828, 38 *ὀργὴν κρυφαίαν δηλοῖ*, *ϑ* 298 h. Ven. 234 *οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν* (*δύνατ'*) *οὐδ' ἀναεῖραι*, *B* 147 *ὡς ὅτε κινήσῃ* (C al. *κινήσει*) *ζέφυρος βαϑὺ λήιον ἐλϑών*, cf. Herm. opusc. II 46; locus videtur suspectus esse Hermanno de iter. ap. Hom. (opusc. VIII 17), Nauck, cf. Haupt Zus. zu Lachm. Betr. 102; Bekk. expunxit vv. 147 s., Naegelsb. adn. p. 245 defendit locum; *K* 158 *τὸν παρστὰς ἀνέγειρε λὰξ ποδὶ κινήσας*, cf. Classen Beob. 125; *ο* 45 *Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρε λὰξ ποδὶ κινήσας*, Doederl. ad *K* 158 recte: „duplex causa subdi potest tam inclementi exsuscitandi modo: et irritatus valde in iuvenem ac dormitantem intempestive animus, et commoditas motus, ne senile corpus ad cubantem demitteret. Neutra causa excusat Telem., cum *ο* 45 pari modo Pisistratum expergefacit; nempe interpolatus est versus"; Ariston. *ἐντεῦϑεν εἰς τὴν Ὀδ. μετάκειται*, cf. schol. H Vind. ad *ο* 45 (Ariston. ed. Carnuth 133); Bekk., alii v. expunxerunt, defendit Hennings Telem. 196; schol. V ad *K* 158 *διὰ τὸ κινήσας ἰάσατο τὸ λάξ*, cf. sch. Q ad *ο* 45, E. M. 346, 25, Ap. Soph. 106, 33; *χ* 394 *κινήσας δὲ ϑύρην προσέφη τροφόν*, Eust. 1931, 57 *τὸ διασαλεῦσαι ἐπὶ κλήσει τινὸς τῶν ἔνδον, καὶ ἔστιν ἕτερον τοῦτο τοῦ κόψαι καὶ κροῦσαι* (?), cf. *I* 583 *σείων σανίδας*. *ω* 5 *τῇ* (*ῥάβδῳ*) *ἄγε κινήσας* (cod. Vind. *κίνησεν*) sc. *ψυχάς* de Mercurio, qui ducebat excitas animas; *Π* 264 *τοὺς* (*σφῆκας*) *εἴ περ ὁδίτης κινήσῃ, πρόσσω πᾶς πέτεται* (v. l. *κινήσει* CVind. Eust. 1058, 41, *κινήσει'* Harl.), paraphr. *παρορμήσει*, Phot. *κινεῖ οἷον ἐρεϑίζει*. *Π* 298 *ὡς ὅτ' ἀφ' ὑψ. κορυφῆς κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην Ζεύς* (C et Eust. 1060, 41, schol. V ad *Π* 66, paraphr. Il. h. l. *κινήσει*, Vind. *κινήσειν* an *κινῇσιν*?) depellit nubila, schol. A *ὑπ' ἀνέμου δηλονότι*, schol. V *πιϑανῶς οὐκ εἶπε σκεδάσῃ· οὐ γὰρ προτροπάδην ἀπίασιν*. *B* 395 *ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα ἀκτῇ ὅτε κινήσῃ* (v. l. *κινήσει*: paraphr., schol. BL, Eust. 244, 23, cod. C, al.) *νότος ἐλϑών*, cf. Herm. op. II 46; schol. BL *τὸ κῦμα μᾶλλον οἰδεῖ*. *Δ* 423 *κῦμα ὄρνυτ' ἐπασσύτερον ζεφύρου ὕπο κινήσαντος* sic Venet., ceteri libri omnes *ὑποκιν.*, quos sequuntur Heyne, Wolf; sed rectius *ὕπο κ.*: Herod. *Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ἀριστονίκου καὶ Νικίας καὶ Τυραννίων ἀναστρέφουσιν· οἱ δ' ἄλλοι παρέλκειν φασὶ τὴν πρόϑεσιν*, cf. schol. B et La Roche Gebr. v. *ὑπό* p. 27 s.; *Ψ* 730 *κίνησεν τυτϑὸν ἀπὸ χϑονός, οὐδέ τ' ἄειρεν* de luctante: dimovit eum paullum a terra, paraphr. *ἐκρέμασε*, cf. schol. BV, Eust. 1326, 59. 2) Pass. intrans. moveri. *B* 144 *κινήϑη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ ϑαλάσσης*, paraphr. *διεταράχϑη*, *B* 149 *ὣς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήϑη*, paraphr. *ἐταράχϑη*, cf. Franke ad h. l.; *Π* 280 *ἐκίνηϑεν δὲ φάλαγγες* fluctuare coeperunt; h. Ap. P. 163 *ἵμασε χϑόνα· κινήϑη δὲ Γαῖα*, h. XXVIII 11 *ἐκινήϑη πόντος κύμασι κυκώμενος* commovebatur vi et pondere Minervae; *Λ* 47 *ἔκλαγξαν ὀιστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο, αὐτοῦ κινηϑέντος* cum se ipse movisset i. e. progrederetur, paraphr. *συστραφέντος*, Hes. *κ. ὀργισϑέντος*, schol. A *Ζηνόδ. ἠϑέτηκεν* v. 46 s., Bekk.[2] v. 47 expunxit cum Bentl. et Payne Knight, sed v. Autenr. in Naegelsb. adn., Lehrs Arist. 439, Am. append.; cf. etiam Classen Beob. 168 s.; *Δ* 98 v. l. *ἐγκέφαλος ἔνδον ἅπας κεκίνητο* pro *πεπάλακτο*, schol. V *ἀλλ' οὐκ εἰκὸς συνδεδεμένον τῷ ὀστέῳ τὸ δόρυ κινεῖν τὸν ἐγκέφαλον*, Nauck *κεκ.* (*κεκύκητο*?). — *κινητήρ*, *ἀποκινέω*, sec. nonnullos *ὑποκινέω*, v. supra.

κῑνητήρ (*κινέω*) motor, concussor. Epitheton Neptuni, qui terrae motum efficit. h. XXII 2 *Ποσειδάωνα, γαίης κινητῆρα καὶ ϑαλάσσης*, cf. Pind. Isthm. 3(4), 37. Circumscribitur epith. *ἐννοσίγαιος*.

κῑνῠμαι (rad. *κι*, unde *κίω*, *κινέω*, skr. çi, çâ, çinômi acuo, lat. cio, cieo: Curt. Et. 142 s., Fick vgl. Woerterb. 42, Spracheinh. 121, L. Meyer vgl. Gr. I 341 431, cf. Benfey WL. II 164; cf. etiam Curt. Verb. I 163 252 262, Fritzsche in Curt. Stud. VII 384 386 388; E. M. 514, 17, E. G. 322, 56, Zon. 1215, Eust. 805, 27). Leguntur praes. part. *κινύμενος*, *κινυμένοιο*, *-μένων*, impf. *κίνυντο* (ter), cf. Curt. Verb. I 94 In Il. quinquies, in Od. semel. Est forma *κίνυντο* post arsin 4. pedis, partic. in introitu versus exc. *Ξ* 173. — moveri, cf. Schmidt Synon. 103, 2, Kessler de quibusdam verbis eundi hom., Hildb. 1861 p. 19. — 1) *Ξ* 173 *τοῦ* (*ἐλαίου*) *καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ δῶ ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀυτμή* (Ap. Soph. 67, 25 *κινημένοιο*), schol. A *κινουμένου*, paraphr. *σαλευομένου*, Eust. 975, 12 *μύρου διικνουμένου ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ ῥιπίζεσϑαι*, recte Schmidt l. l. si oleum commovetur i. e. manu prehenditur, nam non necesse esse dicit oleum quassari; schol. B *ἀναχεομένου*, Doederl. ad l. „*κίνυσϑαι* non de motu et quassatione olei, sed de apertura et delibatione myrothecii intellegendum ut in *κινεῖν χρήματα ἀκίνητα* anbrechen." 2) i. q. *κινηϑῆναι*, proficisci. *Δ* 281 *ἐς πόλεμον κίνυντο φάλαγγες*, *Δ* 427 *ἐπασσύτεραι κίνυντο φάλαγγες νωλεμέως πόλεμόνδε* (Ven. v. l. *ὤρνυντο*), *Δ* 332 *συνορινόμεναι κίνυντο* (Vrat. b *κινοῦντο*) *φάλαγγες*, paraphr. his locis *ἐκινοῦντο*. *K* 280 *οὐδέ σε λήϑω κινύμενος* (Vind. *κιννύμενος*) Ulixes precans Minervam adloquitur; recte Damm „non lateo te procedens in expeditionem aliquam, tu me ibi comitari soles: nam sermo est de eundo ad aliquem laborem militarem"; schol. BL *ὑπερβολικῶς εἶπεν, οἷον καὶ ἐπὶ μικράν τινα πρᾶξιν ὁρμῶν*, Eust. 805, 22 *ὅ ἐστι κατὰ νοῦν κινούμενος καὶ διαλογιζόμενος· οὕτω γὰρ οἱ ἀκριβέστεροι τῶν παλαιῶν λέγουσι*, cf. etiam Duentz. hom. Abh. 322 s. et adn.; *κ* 556 *κινυμένων ἑτάρων ὅμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας* (C *κιννυμένων*) ad profectionem se commoventium. — E. M. 514, 17, E. G. 322, 56 *κινύμενος*, *κινούμενος*, *ἐπὶ πρᾶξιν ὁρμῶν*, cf. Zon. 1215 (ubi legitur *κιννύμ.*) et Suid.; Hes. *κίνυσϑαι· κινεῖσϑαι, ἐγείρεσϑαι, ἄρχεσϑαι, ἰδεῖν, διανοεῖσϑαι, αἰδεῖσϑαι, ὁρμᾶν*.

Κῑνῠρης (a phoenic. kinnor, graec. *κινύρα* instrumentum musicum, cf. Eust. 827, 36) Cinyras (v. Eust. 827, 34 48, Hes. *Κιννύρας*) rex insulae Cypri. *Λ* 20 *Ἀτρεΐδης ϑώρηκα περὶ στήϑεσσιν ἔδυνε, τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήιον εἶναι. πεύϑετο γὰρ Κύπρονδε κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσϑαι ἔμελ-

λον· τοὔνεκά οἱ τὸν δῶκε χαριζόμενος βασιλῆι. Dicitur fuisse filius Biantis (schol. BL), Theantis (schol. V et Eust. 827, 34), Apollinis et Pharnacae (Hes.), Apollinis et Smyrnae (schol. Theocr. 1, 109), Sandaci et Pharnacae, oriundus a Phaëthonte (Apollod. 3, 14, 3), Agriopae filius Plin. h. n. 7, 56); alii aliter iudicaverunt. Magna quoque est de eo fabularum varietas. Apollod. 3, 14, 3 Σάνδακος ἐκ Συρίας ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν ἐγέννησε Κινύραν· οὗτος ἐν Κύπρῳ, παραγενόμενος σὺν λαῷ, ἔκτισε Πάφον, ἔγημε δὲ ἐκεῖ Μεθάρμην, quae peperit duos filios et tres filias; recentiores eum faciunt sacerdotem Veneris: Pind. Pyth. 2, 27 ss. τὸν ὁ χρυσοχαῖτα προφρόνως ἐφίλησ' Ἀπόλλων, ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας, cf. Preller Gr. Myth. I 287 et Tac. hist. ., 3; cf. etiam Ovid. Met. 10, 299 ss., Meurs. Cypr. 2, 9, Boeckh schol. Pind. p. 314 s. — Insignis divitiis (schol. BL, Eust. 827, 35, Tyrt. 2, 6, Pind. Nem. 8, 30 s., Plat. leg. 660 E) Graecos, cum ad eum cum classe venissent, hospitio excepisse et promisisse se commeatum in castra esse missurum, sed quia id omisit, ab Agamemnone absens diris devotus esse dicitur, cf. schol. BL et Eust. 827, 35 ss., ubi additum et αὐτὸν ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι, ἐπείπερ ἡμιλλᾶτο αὐτῷ εἰς μουσικὴν (cf. Preller I 292), τὰς δὲ θυγατέρας αὐτοῦ πεντήκοντα οὔσας ἁλέσθαι εἰς θάλασσαν, schol. V et Eust. l. φασὶ δὲ αὐτὸν ἐν Πάφῳ ὀμόσαντα Μενελάῳ πέμψειν πεντήκοντα ναῦς μίαν μόνην ἀποστεῖλαι, τὰς δὲ λοιπὰς ἐκ γῆς καὶ γηίνους ἄνδρας, Gladstone hom. Stud. ed. Schuster p. 28: „er wollte sich durch s. Geschenk von der Verpflichtg zur persoenl. Theiln. am Kriege loskaufen". Eius posteri erant Κινυράδαι, cf. Hes. et schol. Pind. Pyth. 2, 27. — Suid., Iacobi Myth. 540 s.

κινυρίζω (κινυρός, cf. Lob. Rhem. 226, Curt. Verb. I 367) lamentor, lamentabili voce queror. Zenod. scripsit *I* 612 μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος, κινυρίζων (Aristarchus ἐνὶ στήθεσσιν ἀχεύων, libri omnes ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων), Duentz. Zen. 131 κιν. bene rem, de qua agatur, designare dicit, ut de veritate scripturae Zenod., quae certe significantior sit Aristarchea, non dubitet; Ach. rem recte augere, cum Phoenicem moneat, ne lamentationibus ipsum fatiget. Aristón., qui κιν. interpr. θρηνῶν, dicit: ἔστιν οὐχ ἡρικόν, καὶ παρὰ τὸ πρόσωπον, Spitzn. qui putat κιν. esse depravatum auguratur μινυρίζων, sed v. Duentz. Zen. 131, adn. 62.

κινυρός (Fick vgl. Woerterb.[3] II 50 et in Kuhn Ztschr. XIX 252, Froehde ap. Kuhn XXII 9, Legerlotz ap. Kuhn VIII 121 derivant a rad. καν, lat. canere; Legerlotz, qui arbitratur κιν. esse pro κϝινυρός, inde ortum esse censet κινυρός, aliter iudicat Benfey WL. I 472; Benf. 63 ex κνυ-ρό-ς ortum esse putat; de adiectivis in ρός terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. 209) querulus, lamentabilis, cf. Schmidt Synon. , 6. — *P* 5 ἀμφ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ | πρωτοτόκος κινυρή, Eust. 1091, πρωτ. καὶ διὰ τοῦτο κινυρῇ, ὅ ἐστιν οἰκτροφώνῳ (videtur legendum esse -φώνῳ) διὰ τὸ ἐν τῆς στοργῆς· αἱ γὰρ τοιαῦται συμπαθέστερον τοῖς μοσχαρίοις ἀμφιβαίνουσι, schol. οἰκτρόφωνος· κινύρασθαι γὰρ τὸ θρηνεῖν· ἔν δὴ προενεκτέον πρωτ. κιν., ἡ περὶ τὸν τόκον κινυρά, sim. schol. BL; paraphr. θρηνητική, Ap. Soph. 99, 28 οἰκτρά, cf. Suid., Phot., Bekk. Anecd. 278, 15; E. M. 514, 19 ὀδυρτική, θρ., Hes. κιν[ν]υρή· ἁπαλή, νέα· λεχώ· οἰκτρά, θρ., et κιννυρόν· λεπτόν. καπυρόν· ὀξύ· οἰκτρόν. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 728 750. — κινυρίζω.

Κίρκη (E. M. 515, 6, Suid. ἡ κιρνῶσα τὰ φάρμακα, ἢ παρὰ τὴν κερκίδα, cf. E. G. 323, 3; Doed. Gl. 1068 ex Κερίκη s. Κεράκη a κιρνάναι ortum esse putat, Goebel Lexil. I 591 componit cum κίρκος, κρίκος, cf. Benfey WL. II 287, Eust. 1613, 63 ss.; Herod. περὶ μον. λέξ. 14, 6). Legitur nom. duodevicies, gen. semel et vicies, dat. *κ* 295 322, acc. *μ* 16, voc. quinquies. Neque est in Il., neque in hymnis, semel in epigr., ceteris locis in Od.; in fine versus vicies, in introitu terdecies, ante caes. tertii pedis octies, post arsin 1. pedis quinquies, exc. *κ* 571. — Filia Solis (Faesi ad *κ* 136: der N. Κίρκη u. die Abstammung von Helios stehen wohl in Verbindung mit ihrer Zauberkraft) et Persae, soror Aeetae, regis Colchidis (cf. schol. Q). *κ* 137 αὐτοκασιγνήτη Αἰήταο· ἄμφω δ' ἐκγεγάτην Ἠελίοιο μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα, cf. epigr. 14, 15, Hes. theog. 956 s., Ap. R. 4, 589, Orph. Arg. 1221, Apollod. 1, 9, 1. Habitabat in insula Αἰαίῃ (*ι* 32 *κ* 135), ubi domus esse dicitur Aurorae, cf. *μ* 3 s.; schol. PQV ad *ι* 32 ἐκ νήσου τῆς Τυῤῥηνίας ἢ Κολχικῆς, sim. schol. QV ad *κ* 135, Eust. 1613, 64, Plin. h. n. 3, 9, Verg. Aen. 3, 386, Cic. nat. deor. 3, 19; schol. MS ad *ι* 32 πλησίον τοῦ Ἅιδου οὖσα, Nitzsch ad *κ* 135: „diese im noerdl. Westen gedachte Insel hat den unbestimmten Namen Aea, d. h. das fabelh. Land, welches als Ziel der Argonauten spaeter erst zu Kolchis wurde: Steph. Byz. s. v. αἶα u. O. Mueller Orch. 273—5 mit Bez. auf Strab. I 47 od. 73; vgl. dens. Etrusc. II 345"; cf. etiam Voelcker hom. Geogr. 117 s. et in hoc lex. s. v. Αἰαίη). Ulixes cum ad eam insulam cum una navi, quae a Laestrygonibus relicta erat, pervenisset, partem sociorum misit qui specularentur *κ* 203 ss. Hi invenerunt circum Circes domum feras agrestes medicaminibus circuratas (alii censent homines in bestias mutatos esse, v. s. καταθέλγω et Am. app. et Nitzsch adn. ad *κ* 213), ipsam autem texentem et canentem *κ* 210 ss. Quae cum multa haberet incantamenta (*κ* 235 276 289 ss. ep. 14, 15), mutavit Ulixis socios, quos speculandi causa miserat, in porcos, unus effugit Eurylochus, qui Ulixem de ea re certiorem fecit (v. 233 ss.). Is statim ad domum Circes profectus in itinere Mercurio obviam factus est, qui ei remedium tradidit (v. 261 ss.). Quo cum pervenisset, Circe frustra conata est eum mutare in porcum; deinde gladio stricto perterrita et ad eius genua provoluta eum admonuit ut secum conscenderet cubile eique socios, quibus figuram humanam reddiderat, reddidit (v. 312 ss.). Amore eius capta studuit eum retinere λιλαιομένη πόσιν εἶναι, sed eum commovere ut reditus oblivisceretur, non potuit (*ι* 31 ss., cf. etiam *κ* 483 ss.). Itaque cum annum apud Circem commoratus esset, ab dea missus ad inferos profectus est (*κ* 467 ss.), ψυχῇ χρησόμενος Τειρεσίαο (Damm: ut ex Tiresia audiret, quae si ipsa narraret, fingere prae amore, et cupiditate retinendi Ulixis videri posset). Rediit ad eam ab inferis (*μ* 3 ss.) indeque edoctus de itinere rebusque futuris et praemonitus dimissus est. Eam ingeniosam fuisse testantur cum alii loci, tum *θ* 448, cf. *ψ* 321. — *κ* 136 Αἰαίην ἀφικόμεθα· ἔνθα δ' ἔναιε Κίρκη, *κ* 150 καί μοι ἐείσατο καπνὸς Κίρκης ἐν μεγάροισι, ver-

sum Kayser expunxit; κ 210 εὗρον ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης ξεστοῖσι λάεσσι, κ 221 Κίρκης ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ (qui versus etiam post v. 310 a nonnullis insertus est), ἱστὸν ἐποιχομένης, οἷα θεάων λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται, cf. ε 62; κ 241 τοῖσι δὲ Κίρκη πάρ ῥ' ἔβαλεν ἔδμεναι, κ 252 v. l. εὕρομεν δώματα Κίρκης (pro καλά) ap. Plut. et Doxopatr., v. Nauck h. l. et ed. Od. II p. X; κ 276 Κίρκης ἵξεσθαι ἐς δῶμα, κ 282 ἕταροι ἐνὶ Κίρκης ἔρχαται ὥς τε σύες, κ 287 φάρμακον ἔχων ἐς δώματα Κίρκης ἔρχευ, κ 289 πάντα τοι ἐρέω ὀλοφώια δήνεα Κίρκης, κ 293 ὁππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ ῥάβδῳ, κ 295 ξίφος ἐρυσσάμενος Κίρκῃ ἐπαΐξαι, κ 308 ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης ἤια, κ 322 Κίρκῃ ἐπήιξα, cf. v. 295; κ 337 ὦ Κίρκη, πῶς με κέλεαι σοὶ ἤπιον εἶναι; κ 347 Κίρκης ἐπέβην εὐνῆς, κ 375 Κίρκη ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἥμενον, κ 383 ὦ Κίρκη, τίς κεν ἀνὴρ τλαίη πάσσασθαι; κ 388 Κίρκη διὲκ μεγάροιο βεβήκει ῥάβδον ἔχουσα, κ 394 τῶν ἐκ μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσε φάρμακον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη, schol. H γρ. δῖα θεάων, κ 400 v. l. θεὰ ἐλέαιρε· ἡ δὲ προσηύδα πότνια Κίρκη. schol. H γρ. δῖα θεάων, cf. schol. M; κ 426 ὄφρα ἴδηθ' ἑτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης πίνοντας καὶ ἔδοντας, κ 432 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, ἥ κεν ἅπαντας ἢ σῦς ἠὲ λύκους ποιήσεται ἠὲ λέοντας, κ 445 ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης, κ 449 ἑτάρους Κίρκη λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν, κ 480 Κίρκης ἐπιβὰς εὐνῆς ἐλλιτάνευσα, κ 483 ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥν περ ὑπέστης, οἴκαδε πεμψέμεναι, κ 501 ὦ Κίρκη, τίς ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει; κ 549 ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια (v. l. θέσφατα, cf. Bekk. ho. Bl. II 28 s.) Κίρκη, κ 554 Ἐλπήνωρ ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης κατελέξατο. κ 563 ἄλλην ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη, κ 571 τόφρα οἰχομένη Κίρκη ἀρνειὸν κατέδησεν, λ 8 ἡμῖν μετόπισθε νεὸς οὖρον ἵει Κίρκη, cf. schol. P et μ 150; λ 22 ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη, cf. κ 513; λ 53 σῶμα ἐν Κίρκης μεγάρῳ (v. l. μεγάρῳ Κίρκης), versus 52—54 expunxit Callistratus, v. Carnuth Ariston. p. 101; λ 62 Κίρκης ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος, μ 9 προΐειν ἐς δώματα Κίρκης, μ 16 οὐδὲ Κίρκην ἐξ Ἀίδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν (v. l. Κίρκης), μ 36 τότε μ' ἐπέεσσι προσηύδα πότνια Κίρκη (v. l. δῖα θεάων, v. La Roche), μ 150 οὖρον ἵει Κίρκη, cf. schol. HT et λ 7; μ 155 θέσφαθ' ἅ μοι Κίρκη μυθήσατο, μ 226 τότε Κίρκης ἐφημοσύνης λανθανόμην, versus videtur esse suspectus Duentz. hom. Abh. 457 ss. et Kayser; μ 268 273 Κίρκης Αἰαίης, ἥ μοι ἐπέτελλε νῆσον ἀλεύασθαι Ἠελίοιο, v. Am. app.; μ 302 ἐσθίετε βρώμην, τὴν πόρε Κίρκη, θ 448 ἐπήρτυε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλε ποικίλον, ὅν ποτέ μιν δέδαε Κίρκη, schol. T παρὰ τῆς πολυτροπωτάτης ἔμαθεν ἰδέαν δεσμοῦ, cf. Nitzsch h. l.; ι 31 Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν, ἀλλ' ἐμὸν οὔ ποτε θυμὸν ἔπειθεν, ψ 321 Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε, epigr. 14, 15 δεῦρο Ἡλίου θυγάτηρ, πολυφάρμακε Κίρκη, ἄγρια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐτούς τε καὶ ἔργα. Tribuuntur ei haec epitheta: κ 136 λ 8 μ 150 Κ. ἐυπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα (v. l. οὐδήεσσα et αὐλήεσσα), v. s. αὐδήεις. δῖα θεάων μ 155, ἀθανάτη μ 302, πότνια θ 448 κ 394 400 (v. l.) 549 μ 36, Κ. Αἰαίη δολόεσσα ι 32 (cf. κ 339 δολοφρονέουσα), πολυφάρμακος κ 276 ep. 14, 15. Nomine non addito vocatur Circe δῖα θεάων κ 400 455 487 503 μ 20 36 (v. l.) 115 143, cf. μ 155; θεὰ καλλιπλόκαμος κ 220 310; θεά κ 399, cf. κ 222; νύμφη κ 543. — Nitzsch adn. III p. XXIX, Preller Gr. Myth. II 457 s., Friedreich Real. 44 s.; Kirchhoff de compos. Od. 84 comparat cum Medea, cf. Gerland altgriech Maerchen in d. Od. p. 37 s. et de Duhn de Menelai itinere Aegyptio 1874 p. 33 adn. — Hes. theog. 1011 ss. dicit filios Circes et Ulixis fuisse tres Ἄγριον, Λατῖνον, Τηλέγονον. Permulta quae de ea in fabulis posteriorum scriptorum traduntur, Homerus ignorat, cf. Iacobi Myth. 663 s. Friedreich Real. 183 ss., Preller I 259 355 II 337 469. — E. M. 515, 6 τὰς παιπαλώδεις γυναῖκας ἀπ' ἐκείνης κίρκας καλοῦμεν, ἐπεὶ φαρμακὶς ἦν ἐκείνη, cf. E. G. 323, 5, Suid. — Eust. 1655, 12 ss. allegorice interpretari conatus est.

κίρκος (Fick vgl. Woerterb.³ I 539, Spracheinh. 87 sumit rad. krik, clamare, unde κρίζω cf. Siegismund in Curt. Stud. V 187, Eust. 1126 45, 1262, 57, cf. etiam Legerlotz in Kuhn Ztschr VIII 122 s., Foerstemann ap. Kuhn III 44; diversum enim videtur esse a κίρκος circus; alii non diversum esse rati a rad. κυρ, κυλ curvum esse derivant; Woerner subst. hom. 23: „accipiter qui volitans gyros (circulos) facit; si comparamus sanskr. ka-kr-a-s (orbis, rota), in eam deducimur opinionem κίρκος pro κί-κρ-ο-ς dictum prioremque syllabam esse reduplicatam, cf. κί-κλ-ο-ς", cf. Benfey WL. II 287; Curt. Et.³ 150 50 667, Corssen Ausspr. I 412, L. Meyer vgl. Gr I 28 348 agunt illi quidem de κίρκος circus, sed dubium est num ad alterum quoque subst. κίρκος referant; de subst. in ος desinentibus barytonis v. L. Meyer vgl. Gr. II 154, Woerner 23. Legitur κίρκος ter, κίρκον semel; bis in Il., bis in Od.; ter in introitu versus, semel initio 2. pedis. — accipiter. Aristot. h. anim. 9, 36 τῶν ἱεράκων κράτιστος μὲν ὁ τριόρχης, δεύτερος δ' ὁ αἰσάλων, τρίτος ὁ κίρκος, cf. 9, 1 (p. 25[illegible] 13 Bekk.); E. M. 659, 30, E. G. 323, 10, Eust. 1734, 18 ἔστιν εἶδος ἱέρακος, sim. E. G. 458, 2[illegible] Ap. Soph. 99, 29, paraphr. Il., Suid., Zon. 12[illegible] Hes., Phot. ἱέραξ, cf. Lob. Path. prolegg. 3[illegible] Thessalorum dialecto tribuit Io. Philoponus [illegible] Bekk. Anecd. 1095. — Buchholtz Real. II 131 — P 757 ψαρῶν νέφος ἠὲ κολοιῶν κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα κίρκον, ὅ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν, schol. AV γὰρ ἀετὸς μεγάλα φονεύει. Χ 139 ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν, ῥηιδίως οἴμησε μετὰ πέλειαν· ἡ δὲ φοβεῖται, ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς ταρφέ' ἐπαΐσσει, schol. ὄρειος γάρ ἐστι καὶ ὀξύπτερος καλεῖται δ[illegible] τὸ τάχος τῆς οἰκείας πτήσεως. Sacer er[illegible] Apollinis ob auguria: ο 526 ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν ποσσὶ τίλλε πέλειαν ἔχων. ν 87 οὐδέ κεν ἴρηξ κίρκος ὁμαρτήσειεν ἐλαφρότατος πετεηνῶν de navi celerrima, schol. H οἶμαι ὃν [illegible]γουσι νῦν ὀξύπτερον, generi addita est speci[illegible] cf. Eust. 1734, 19, Lob. Paralipp. 344, Pa[illegible] prolegg. 54, elem. II 364, Nagelsbach ad B 4[illegible] Schnorr de Carolsfeld verborum collocatio hom. Berol. 1864 p. 9, Am. app. ad ν 87.

κιρνάω et **κίρνημι** (i. q. κεράννυμι et eadem radice, v. s. hoc verbo; ι pro ε substitutum est, v. E. M. 717, 44 s., Curt. Et. [illegible] Siegismund in Curt. Stud. V 176 179, L. Me[illegible]

vgl. Gr. I 120, Savelsb. in Kuhn Ztschr. XXI 233, L. Meyer ap. Kuhn XXII 48, cf. Fritzsche in Curt. Stud. VII 388, Lob. Rhem. 193; aliter iudicat Schweizer-Sidler ap. Kuhn II 71; cf. etiam Kuhn in Ztschr. II 468 s.; ab eadem rad. est apud Hom. verbum in *αω* et in *ημι* terminans, v. Curt. Verb. I 170 250 260, L. Meyer vgl. Gr. II 16, Fritzsche in Curt. Stud. VII 385, Hinrichs de hom. eloc. vestig. aeol. 125, Leskien in Curt. Stud. II 115. Pro praes. et impf. verbi *κεράννυμι*, quo nusquam utitur Hom., utitur poeta cum *κεράω* et *κεραίω*, tum *κιρνάω* et *κίρνημι*, v. Doed. Gl. 1066, Curt. Verb. I 167, Leskien 110). Legitur a verbo *κιρνάω*: impf. *ἐκίρνα* (ter in extremo versu), maluit scribere *ἐκίρνη* Nauck; a verbo *κίρνημι*: praes. partic. *κιρνάς* (K *κιρνᾶς*) π 14, cf. Eust. 1792, 44; impf. *κίρνη* ξ 78 (ubi pauci libri habent *κίρνα*, unus *κίρνει*) π 52 (post caes. tertii pedis), cf. Lobeck Path. el. II 69. Non legitur nisi in Od. — misceo, tempero. Hes. *οἰνοχοεῖ*, E. M. 46, 44 *κερῶ τὸ μιγνύω, κιρνῶ*, cf. Eust. 1402, 48. — η 182 ν 53 *Ποντόνοος οἶνον ἐκίρνα*, π 14 *κιρνὰς αἴθοπα οἶνον*, κ 356 *κρητῆρι οἶνον ἐκίρνα ἐν ἀργυρέῳ* (Plut. Sympos. 8, 6, 5 *ἔμισγε*), nonnulli libri versum om.; ξ 78 π 52 *ἐν κισσυβίῳ κίρνη οἶνον*, Eust. 1751, 35 *συνέμιξεν ὕδατι*.

Κισσηίς (a *Κισσῆς*, v. Angermann in Curt. Stud. I 44, L. Meyer vgl. Gr. II 558 et in Bezzenberger Beitr. zur Kunde d. indogerm. Spr. IV Goettingen 1878) Cissei filia i. e. Theano. Ζ 299 *θύρας (νηοῦ) ὤιξε Θεανὼ καλλιπάρῃος, | Κισσηίς, ἄλοχος Ἀντήνορος· τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν*, cf. Λ 223 ss.; Hecuba quoque apud seriores *Κισσηίς* vocatur: Ariston. ad Π 718 *Ὅμηρος τὴν Ἑκάβην Δύμαντος, ὁ δὲ Εὐριπίδης Κισσέως*, cf. Lehrs Aristarch. 185, Apollod. 3, 12, 5, 2, Pott in Kuhn Zeitschr. IX 180, Verg. Aen. 7, 320 10, 705. — Cram. an. Par. III cod. 2556 ad Ζ 299, Suid., Hes., Eust. 840, 33 *Κισσῆς λέγοιτ' ἂν κατὰ συναίρεσιν, ὁμοίως τῷ Νηρηὶς Νηρῆς*, cf. Lob. Paralipp. 545.

Κισσῆς (a *κισσός* videtur ortum esse, v. Fick apud Kuhn XXII 229, qui laudat Gutschmid Maked. Anagr. 120, cf. Pott apud Kuhn VI 321 VII 262 IX 180; ex *Κισσέας* contractum esse adnotarunt veteres, Eust. 840, 32 *ὁμοίως τῷ Ἑρμέας Ἑρμῆς, Ποδέας Ποδῆς*, cf. schol. BL; Herod. *ὡς Ἑρμῆς· καὶ μήποτε παρὰ τὸ Κισσὸς παρώνυμόν τι ἐγένετο Κισσέας καὶ κατὰ συναλοιφὴν Κισσῆς*, cf. Lob. Path. el. II 81; Duentz. maluit legere *Κίσσης* ut *Χρύσης*) rex Thracius, pater Theanus. Educavit Iphidamantem in Thracia, filium Theanus, eique uxorem dedit matris sororem. Λ 223 *Κισσῆς τόν γ' θρέψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα, μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανώ· αὐτὰρ ἐπεὶ ἥβης ἵκετο μέτρον, αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἥν* (cod. Stuttg. *Κισσεύς*, Vind. *Κισσίς*) cf. Ariston. ad Λ 226. Apud posteriores *Κισσεύς* ei nomen est et perhibetur fuisse Hecubae quoque pater, cf. Ariston. ad Π 718, Apollod. 3, 12, 5, 2, Pott in Kuhn Ztschr. IX 180, Verg. Aen. 5, 537. — Praeter hunc *Κ.* aliis idem est nomen, cf. Apollod. 2, 1, 5, 7, Verg. Aen. 10, 317; cf. etiam Fick l. l. — *Κισσηίς*.

κισσοκόμης (*κισσός* et *κομάω*, cf. Heeregen de nom. compos. hom. generibus 51, Stolz Ausges. Nomina, Klagenfurt 1874 p. 55) coronam habens hedera ornatam, h. XXVI, 1 *κισσοκόμην Διόνυσον ἐρίβρομον ἄρχομ' ἀείδειν*. — Preller Gr. myth. I 588, cf. Pott in Kuhn Ztschr. VI 321.

κισσός (a rad. ghadh iungere, unde skr. gadh, pro *κιθϳος*; ita ut respondeat lat. hedera: Windisch in Curt. Stud. VII 183, Walter ap. Kuhn XII 386, cf. Curt. Et.[5] 196, Legerlotz ap. Kuhn VIII 417; aliter iudicat Benfey WL. II 307; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 208, 15 218, 8 II 125, 9) hedera. Legitur *κισσός* et *κισσῷ*. h. VII 40 *ἀμφ' ἱστὸν δὲ μέλας εἱλίσσετο κισσός, ἄνθεσι τηλεθάων, χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει*, h. XXVI 9 de Baccho: *φοιτίζεσκε καθ' ὑλήεντας ἐναύλους, κισσῷ καὶ δάφνῃ πεπυκασμένος*. Eust. 87, 24 *ἄλλα τινὰ τισιν ἀνάκεινται διὰ ὁμοίας αἰτίας, οἷον Διονύσῳ κισσός· κισσητὸς γὰρ ὁ οἶνος, οὗ δοτὴρ ὁ Διόνυσος*. — Preller Gr. myth. I 588 ss.; Hes. — *κισσοκόμης*, fortasse *κισσύβιον*.

κισσύβιον (a *κισσός* derivarunt veteres, v. infra; ex recentioribus Rumpf Beitr. zur hom. Worterkl., Giessen 1850 p. 6 c. adn., Savelsberg de digammo, Berol. 1868 p. 53, cui pro *κισσύϝιον* scriptum videtur esse, cf. Benfey WL. II 307; Pott EF. II 110 syncope ex *Κισσοκύμβιον* ortum esse censet; Doed. Gl. 285 a *Κισσεύς* derivat, ut sit poculum Cisseo i. e. Baccho consecratum; Goettlingio Hes. sc. 224 videtur eiusdem originis esse atque *κίβισις*, ut sit pro *κιβύσιον* per metathesin et cognatum cum *κιβωτός*. Alii aliter derivarunt, v. Doed. Gl. 286 adn. 139; cf. etiam Deffner in Curt. Stud. IV 280; de subst. in *ιον* desinentibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 476, Woerner subst. hom. 32). Non legitur nisi in Od. — Dat. *κισσυβίῳ* bis, acc. *κισσύβιον* semel. — rotundum vas ligneum aut maius aut minus, cui lac infundebatur, quo homines ad vinum temperandum et ad bibendum utebantur. E. M. 515, 33, E. G. 323, 14, Zon. 1214, schol. ad Theophr. Id. 1, 27 *τὸ ἀγροικικὸν (ποιμενικὸν) ποτήριον· ἴσως ἀπὸ τοῦ κισσοῦ, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον τὰ ποτήρια* (cf. schol. HPQV ad ι 346, E. G. 324, 3, Suid., Hes., Phot., Ap. Soph. 99, 30, anecd. Bachm. 278, 18, Athen. 477 d, Eust. 1631, 60 ss.) *κοινοτέρως δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ἡ λέξις τίθεται*, cf. schol. Q ad ι 346, Eust. 1751, 49, sch. V ad ξ 78; Athen. 476 f *Νεοπτόλεμος ὁ Παριανὸς τὸ κίσσινον ποτήριον σημαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομέδᾳ. τὸ γὰρ κ., φησί, λέγεται ἐπὶ συνόδου ἀγροικικῆς, ἔνθα προσήκει μάλιστα τὸ ξύλινον ποτήριον. Κλείταρχος δέ φησιν, Αἰολεῖς τὸν σκύφον* (ita interpr. etiam Hes. [in cod. *κισσίβιον*], cf. Eust. 1751, 49 s. et Eur. Androm. ap. Athen. 477 a *γάλακτος κίσσινον σκύφος*, cf. Eust. 1632, 9 et Eur. Alc. 756) *κ. καλεῖν. Μαρσύας δὲ κύπελλον καὶ τὸ ξύλινον ποτήριον. Εὔμολπος δὲ γένος τι ποτηρίον, ἴσως κατ' ἀρχὰς ἐκ κισσίνου κατασκευασθὲν ξύλου. Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος γρ. ,ἐν τῇ ἱεροποιίῃ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιέονται πετάλοισιν, ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κ. φωνέεται'. Ἀσκληπιάδης δ' ὁ Μυρλεανὸς σκύφει φησὶ καὶ κ. τῶν μὲν ἐν ἄστει καὶ μετρίων οὐδεὶς ἐχρῆτο, συβῶται δὲ καὶ νομεῖς καὶ οἱ ἐν ἀγρῷ* (cf. 498 f, Eust. 1632, 7). Idem cum disputaverit contra Callimachum qui idem poculum *ἄλεισον* et *κ.* dicit, pergit: *Διονύσιος ὁ Σάμιος τὸ Ὁμηρικὸν κ. κυμβίον ἔφη*, cf. 481 d; Gloss. in scholl. ad Theocr. Id. 1, 27, ut Rumpfium sequar, *κ. ἢ καυκίον ξύλινον ποιμενικόν*, in Vat. 38 *κ. τὸ ποιμεν. καύκιον ξύλ.*, Du Cange: *κ. καυκίον*, v. alios locos a Rumpfio p. 4 laudatos; schol. HPQV ad ι 346 *ὄνομα ποτηρίου*,

ὡς Θηρίκλειον, παρα τὸ ἐκεῖσε κεῖσθαι τὴν πόσιν, ἢ ἔχον κισσὸν ἔξωθεν, cf. Theocr. 1, 27 s. et Polluc. 6, 97 τὸ κ. κισσὸς περιέθει, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. De magnitudine quae afferunt Eur. Cycl. 390 et Athen. 477 c vide Rumpf p. 3; Athen. 481 e οὐκ ἔστι δὲ μικρὸν τὸ διδόμενον Κύκλωπι κ. παρ' Ὁμήρῳ, cf. Rumpf 4; de forma Philem. dicit ap. Athen. 476 f et Eust. 1632, 6 μόνωτον ποτήριον, sed v. Theocr. 1, 28 βαθὺ κ. κεκλυσμένον ἁδέι κηρῷ, ἀμφῶες et quae dicit Athen. 481 d γένος ποτηρίων βαθέων τὰ κυμβία καὶ ὀρθῶν, πυθμένα μὴ ἐχόντων, μηδὲ ὦτα. Vinum ei vasi infusum esse certum est; quaeritur num eo usi sunt homines receptaculo lactis vel mulctra. EG. 323, 19 et Cram. anecd. Par. IV 36 ἢ σίτλα γάλακτος, Theophyl. ep. 14 τὸ κ. ἀεὶ πληρῶν τοῦ γάλακτος, cf. ep. 29, 47 et Eust. de Ismeniae et Ismenes amoribus ed. Teucher I p. 10; Rumpf p. 8 „es konnte ebenso gut z. Melken u. Aufbew. d. Milch, als z. Misch- od. Trinkgefaess dienen"; Deffner in Curt. Stud. IV 281: „etiam nunc ionicis in insulis agricolae hoc vase utuntur, in quod lac infundant", cf. etiam Fritzsche ad Theocr. Id. 1, 27, Doed. Gl. 285 s., Brosin de coenis hom. 57 s. — Ulixes Cyclopi adstans potum praebet: ι 346 κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο, cf. Eur. Cycl. 390, Luc. Pseudolog. 183; Timoth. in Cycl. ap. Athen. 465 c et Eust. 1631, 62 δέπας κίσσινον. ξ 78 π 52 ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον, Eust. 1751, 48 κ. ὁ κρατήρ . . . ὃ μετ' ὀλίγα σκύφος ἐρεῖ (v. 112), sed. v. Rumpf p. 2 s.; Friedl. 2 hom. Woert. 753 adn., 754.

κίστη (origine incerta, cf. Benfey WL. II 152 373; de subst. in τη exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 325, Woerner subst. hom. 17) cista. ζ 76 μήτηρ ἐν κίστῃ (cod. D et sch. Aristoph. Ach. 960 κίστει) ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδήν, schol. E οὕτω οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσι τὸ σκεῦος, εἰς ὃ βάλλουσι τὰ ἐδέσματα, Eust. 1552, 19 παρ' Ἀττικοῖς, ἐδεσματοθήκη, ὡς ἑρμηνεύουσιν οἱ παλαιοί, cf. schol. PQV; Suid., Zon. 1212 ἡ θήκη, Suid., Phot. κίστη καὶ κίστις (vitiose Phot. κοίτης, v. Schleusn. animadv. p. 27, cf. EM. 524, 15) ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται, ἢ ἱμάτιά τινα, addit Phot. ἤγουν κιβώτια, sim. Ap. Soph. 99, 24, cf. etiam Schleusn. curae nov. in Phot. p. 135; Hes. addit ἀγγεῖον πλεκτόν, ἢ ἁπαλός, cf. Lex. Seg. in Bekk. anecd. 105, 14; Pollux 10, 180 κίσται οὐ μόνον ὀψοφόροι, οὐδ' ἄλλως ἀγγεῖα εἰς ἐσθήτων ἀπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν φαρμακοπωλῶν ἂν καλοῖντο, cf. 6, 14 10, 136; Grashof Fuhrwerk 30. — Non legitur nisi hoc uno Od. loco, cf. schol. PQV, Ap. Soph. 99, 25, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 736 779.

κῐχάνω (Fick, qui vgl. Woerterb.[2] 28 derivat a rad. κακ, sanskr. çak, çaknôti, componit cum lit. kankù, kàkti pervenire, sufficere, ita ut significet aliquo pervenire, adipisci, cf. Curt. Verb. d. gr. Spr. I 249; Christ Lautl. 106 cum skr. ǵihêco, cf. Benfey WL. II 161; Autenrieth cum χάσκω prehendo; quae Doed. Reden u. Aufs. II 134 disputavit, silentio praetereo. De verbis in ανω desinentibus v. Curt. l. l.). Leguntur: Act. praes. κιχάνω ν 228 ο 260, -άνει P 478 672 T 165 X 303 436 ϑ 329, -άνετε Ψ 407 (Vind. et Vrat. κιχάνετον); impf. ἐκίχανε(ν) E 334 (v. l. κίχανε) P 189 ρ 212 (codd. CDL, plerique ἐκίχαν', alii ἔκιχεν, quod recepit La Roche, cf. eund. ueber Hiatus u. Elision p. 29; Nauck scripsit ἐκίχανεν, ceteri editores ἐκίχαν'); sine augm. 1. p. κίχανον κ 60, de v. l. ἐκίχ. v. infra; κίχανε(ν) B 18 Γ 383 ο 257 (his locis v. l. ἐκίχανεν, v. infra) Ψ 524; 3 pl. κίχανον K 150, de v. l. ἐκίχ. v. infra. Med. κιχάνομαι T 289, -άνεται Λ 441, part. -ανόμενοι ι 266. Omnibus in his formis α quod apud Atticos corripitur, est productum: Herod. περὶ διχρ. 286, 18 τὰ διὰ τοῦ ανω ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνόμενα ἔχει τὸ α συνεσταλμένον. τὸ μέντοι ἱκάνω καὶ κιχάνω ἄλογον ἔχοντα τὸν πρῶτον χρόνον τοῦ ἀορίστου ἐκτείνει τὸν δεύτερον, cf. eund. ap. Lentz I 451, 17 535, 24, EG. 274, 31, Eust. 1740, 2, L. Meyer ap. Kuhn XXII 52, Curt. Verb. I 255, Harder de alpha vocali ap. Hom. producta, 26 s.; fut. κιχήσομαι K 370 ξ 139 (B 258 videtur coni. aor. esse), κιχήσεαι δ 546 η 53, -σεται Σ 268, -σόμεθα K 126, inf. κιχήσεσθαι Z 341 Φ 605 ι 477 (v. l. -σασθαι), aor. κιχήσαο h. Ap. P. 62, -σατο Δ 385 (cod L δ' ἐκιχ.) Z 498 K 494 Φ 263 X 226 ζ 51 τ 400, coni. κιχήσομαι B 258 (Philemo cum Sinopensi, κιχείομαι Ptolemaeus; EM. 820, 44 κιχείω), Friedl. Ariston. p. 12 non dubitat, quin Arist. pro indic. habuerit, cf. ἀκίχητος P 75; de fut. et aor. v. Curt. Verb. I 388. — Formae, quae sequuntur, utrum a verbo κίχημι sint derivandae an a verbo contracto, quod Aeolico more sit formatum, dubium est (v. Curt. Verb. I 175 s., Lob. ad Buttm. Sprachl. II p. 217, cf. etiam Hinrichs de hom. eloc. vestig. aeol. p. 127 129 132 s.); coni. κιχείω Α 26 Γ 291 Z 228 Λ 367 Σ 114 Y 454 (Syr. h. l. ω cum ι subscr.), Curt. Verb. I 176 II 63 suspicatur rectius esse scribendum κιχήω et 1. pl. κιχήομεν; 3. sing. κίχῃσι μ 122 (v. l. κιχήσῃ), 1. pl. κιχείομεν Φ 128, cf. Curt. Verb. II 58, opt. κιχείη B 18… (cod. G- είῃ, Vind. κιχείει, EM. 516, 1 τινὲς κιχοίη) I 416 ρ 476, cf. Curt. II 83; inf. κιχῆναι π 357, cod. H κιχάναι (γρ. κιχῆσαι), v. La Roche, κιχήμεναι O 274, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 278, Curt. Verb. II 97; part. κιχείς Π 342 (cod. G χικείς), cf. schol. A; med. part. κιχήμενοι E 187 (supra scr. ος Stuttg.) Λ 451, cf. EM 758, 20, Eust. 537, 8; impf. κίχεις ut ἐτίθει… ω 284, id quod receperunt La Roche et Am. v. l. κιχεῖς, quod maluit legere Grashof Kritik d. hom. Textes 1852 p. 18 adn. 29; Eust. 1961, 3… et 38 ἐκίχεις, quem secuti sunt plurimi editores Bekk.[2] correxit κίχης, cf. Curt. I 176; Nauck … coni. κίχες; du. κιχήτην K 376, 1. pl. κίχημεν π 379, de v. l. ἐκίχημεν v. infra; aor. ἔκιχε(ν) γ 169 ρ 212, ut legit La Roche; omisso augm… κίχες (Nauck coni.) ω 284, κίχεν Ω 160, κίχο… Σ 153, part. κιχών ο 157 (v. l. κιών), de a… v. Curt. Verb. II 17. — Est in Il. quadragi… semel, in Od. vicies, in hymnis semel. Leguntu… post arsin 2. pedis formae: E 334 ρ 212 (ἐκίχανε) γ 169 (ἔκιχεν), post thesin 2. pedis Ψ 52… (κίχανεν), post arsin 4. pedis P 189 (ἐκίχανεν… Ceteris locis formae, quae habent duas vel quatuor vel quinque syllabas, post caes. 3. pedi… reperiuntur: κίχεις (alii ἐκίχεις v. supra), κίχει… κίχον, κιχών, κιχείς; κιχάνετε, -άνομαι, άνεται… ήσομαι, ήσεαι, ήσεται, ήσεσθαι, κιχήσαι… ήσατο, ήμεναι, ήμενον, είομεν; κιχανόμενο… κιχησόμεθα. formae trium syllabarum eadem i… versus sede non reperiuntur nisi ν 228 ο 26… (κιχάνω) et ϑ 329 (κιχάνει); ceterae formae quae habent tres syllabas, sunt omnes in exit… versus: κιχάνει (praeter ϑ 329), κίχανε (exc. … 524), κίχανον, κιχείω, κίχῃσι, κιχείη, κιχῆνα…

κιχήτην, κίχημεν. In plurimis libris legitur in fine versus κ 60 ἐκίχανον, ο 257 ἐκίχανε, γ 379 ἐκίχημεν, in omnibus K 150 ἐκίχανον, B 18 Γ 383 ἐκίχανεν, rectius om. Bekk.², Am., La Roche, Nauck augm., ceteri editores augm. intactum reliquerunt; cf. La Roche h. St. p. 144. — I) reperio, consequor. II) casu invenio. E. M. 516, 1, E. G. 324, 9, Ap. Soph. 99, 31, Suid., Zon. 1216, Eust. 199, 12 812, 60 1805, 3, plurimis locis paraphr. Jl., Cram. an. Ox. I 219, Par. III cod. 2556 et Coisl. 387 ad Δ 26, Hes. καταλαμβάνω; addunt εὑρίσκω E. G. 323, 26, Hes., Eust. 1961, 34; praeterea Hes. ἔλαβεν, εἰςπράττειν, ἐνέγκαι, E. G. 324, 16 κίχειν, τὸ ἐπιπολὺ καταλαμβάνειν, τρέχειν. — La Roche h. St. § 81, 1 p. 144 ss. 1) de hominibus. a) cum acc. pers., τινά. Γ 383 τὴν (Ἑλένην) δὲ κίχανε πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ, Z 341 ἢ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κιχήσεσθαι δέ σ' ὀίω, K 126 ἀλλ' ἴομεν, κείνους δὲ κιχησόμεθα (D δὴ χησόμεθα, supra χ scr. κι) πρὸ πυλάων ἐν φυλάκεσσι, K 150 τὸν (Διομήδεα) δὲ κίχανον ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν, K 494 βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱός, Δ 367 Y 454 τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω, Σ 114 νῦν δ' εἶμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω, Σ 153 τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι Ἕκτωρ τε, X 226 τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἕκτορα, Ψ 524 ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν, cf. v. 446 s.; P 189 θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους ὦκα μάλ', οὔ πω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών, cf. schol. B et A ad v. 189 et 190; ϑ 329 κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν, cf. scholl. ad h. l.; Ψ 407 ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον, καρπαλίμως, cf. Nic. h. l.; Z 228 πολλοὶ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι, κτείνειν ὅν κε θεός γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κιχείω, Eust. 638, 37 ἐσέμνυνεν ἑαυτὸν ὡς καὶ θεοφιλῆ καὶ ποδώκη· τὸ δὲ π. κιχ. φεύγοντος ἐχθροῦ πτῶμα ἐμφαίνει, ὃν οὐκ ἐξ ἀνάγκης αὐτὸς ὁ διώκων ἔτρεψεν εἰς φυγήν, La Roche cum libris ACEGL et paraphr. interpunctionem ponit post κτείνειν, quem secutus est Duentz., cf. La Roche h. St. p. 144, sed Ameis app., qui cum fere omnibus editoribus habet interp. ante κτείνειν, Spitzn. neutro loco posuit; Π 342 Μηριόνης Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ νύξε, de Φ 605 κιχήσεσθαι ποσίν v. infra. K 370 ἠὲ μέν', ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι, paraphr. πλήξω, cf. schol. BL; cum partic. (cf. Classen Beob. 151) 169 ἐν Λέσβῳ δ' ἔκιχεν (v. l. ἔκιχε) δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας. b) acc. facile suppletur: E 334 ὅτε δή ῥ' ἐκίχανε (v. l. ῥα κίχανε) καθ' ὅμιλον ὀπάζων sc. Κύπριν, schol. LV μέμνηται αὐτοῦ ὁ ποιητής· εἶπε γὰρ ὑπεξέφερε πολέμοιο (v. 318)· προκόψασαν οὖν μεταθέων αὐτὴν κατέλαβεν, K 376 τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην, χειρῶν δ' ἁψάσθην, O 274 ἔλαφον ἢ αἶγα ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες· τὸν ὕλη ἐρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν, cf. Φ 495; π 379 οὕνεκά οἱ φόνον ἐράπτομεν οὐδὲ κίχημεν sc. αὐτόν, Φ 605 ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσι. c) cum acc. rei, τί. ι 266 ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα ἱκόμεθα, scholl. Q et V παραγενόμενοι, schol T ἱκετεύομέν σε καταλαβόντες τὸν τόπον τοῦτον, εἰς ὃν ἐξεπέσαμεν ἐπὶ τὰ σὰ γόνατα, Faesi: „suchend; denn finden u. suchen sind Wechselbegriffe“; La Roche h. St. p. 145, Am., qui τὰ σὰ γ. cum ἱκόμεθα coniungunt; π 357 ἣν (νῆα παρερχομένην) οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι, h. Ap. P. 62 Κηφισσὸν κιχήσαο, pro spuriis habuerunt v. 61—64 Matth., Baum.; Φ 128 φθείρεσθ', εἰς ὅ κεν ἄστυ κιχείομεν, ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων, cf. Faesi v. 128 s. et La Roche h. St. 145; Γ 291 μένων, εἷς ὅ κε τέλος πολέμοιο κιχείω, i. e. νίκην, cf. Orph. Arg. 103 ὄφρα τέλος θανάτοιο κίχω. 2) de rebus. a) cum acc. personae, τινά. I 416 οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη, Ariston. ἀθετεῖται, Did. οὐδὲ παρὰ Ζηνοδ. ἐφέρετο, Bekk.², alii versum expunxerunt; ρ 476 Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη, expunguntur v. 475—480, v. schol. HQVind. 133; Λ 451 φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας, schol. A Ζηνόδ. γρ. φθῆ σε βέλος κτλ., cf. E 187; Damm minus recte: ‚praevenit te finis mortis adsecutus te; nam σε regitur ab ἔφθη, et partic. pertinet ad τέλος‘. Λ 441 ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος, paraphr. ἐπέρχεται, X 303 νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει: praes. h. l. et P 478 672 X 436 ν 228 ο 260 vim habere perfecti dicit La Roche in ed. min.; Φ 263 ὣς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο, cf. Eust. 1236, 16; ι 477 καὶ λίην σέ γ' ἔμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα, Eust. 1639, 63 καινότερον πέφρασται διὰ σχεδιασμόν· οὐ γὰρ τὰ κακὰ ἔργα ἐκ., ἀλλ' ἡ τῶν κακῶν ἔργων τίσις ἤγουν ποινὴ τὸν Κύκλωπα. b) acc. facile suppletur. P 478 672 X 436 νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει (P 478 672 v. l. κάλυψεν), T 165 κιχάνει δίψα τε καὶ λιμός corripit, occupat eum. c) E 187 ὅς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ, cum eum iam consequeretur, paraphr. κατειληφός (καταλαμβανόμενον), Eust. 537, 8 ἤγουν ἐπελθόν, ἁψάμενον, Ariston. Ζηνόδ. ἠθέτηκεν αὐτόν· οὐ γὰρ ἐτράπετο ἄλλῃ τὸ βέλος, ἀλλ' ἔτυχεν αὐτοῦ. οὐ λέγει δὲ ὅτι καθόλου ἀπέτυχεν, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ καίριον τόπον φερόμενον παρέτρεψεν, cf. Faesi h. l. — II). 1) cum acc. pers., τινά. B 188 ὅν τινα βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, ἐρητύσασκε (v. l. Max. Tyr. Diss. XXXII 5 ἐφεύροι), Z 498 κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς ἀμφιπόλους, η 53 δέσποιναν πρῶτα κιχήσεαι ἐν μεγάροισιν, futurum est pro imperativo, cf. Krueger Spr. I 53, 7, 4; Eust. 1567, 41 κιχ. οὐ τὸ καταλαβεῖν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ ἱκεσίᾳ; schol. BPQT πῶς Ναυσικάα φησὶ τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν (ζ 310); κιχήσεαι οὖν, ἱκετεύσεις· ἢ ἐκεῖ τὸ παραμ. ἀντὶ τοῦ παρελθών, ἐάσας ἀπαράκλητον, schol. V κιχ. νῦν ἀντὶ τοῦ ἱκετεύσεις· οὐ γὰρ καταλήψεσθαι σημαίνει. ν 228 σὲ πρῶτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, Eust. 1740, 2 διὰ κ. τὸ ἱκετεύειν δηλοῦται, ξ 139 οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι, ὁππόσ' ἐπέλθω, ο 157 αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς νοστήσας Ἰθάκηνδε κιχὼν Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ εἴποιμι, exspectatur κίχοιμι, ἵνα ὥς οἱ εἴποιμι, v. l. Ὀδυσ(σ)ῆι et in plerisque libris κιών (D cum gl. καταλαβών, quae ad κιχών pertinet); schol. H Ὀδυσῆϊ ἐνί: Ἀττικόν ἐστιν, ὡς ἥρωι Λαομ. πολίσσαμεν H 453, cf. La Roche h. T. 298; La Roche in ed.: „scholiasta igitur κιών, Ὀδυσῇ ἐνὶ οἴκῳ εἴποιμ' legit, quod non aspernatus essem, praesertim cum libri fere omnes κιὼν exhibeant, si forma Ὀδυσῇ analogia dativi ἥρῳ posset defendi. κιών, Ὀδυσῆ' ea de causa non recepi, quod ι in his dat. formis nusquam eliditur; superest scriptura ab Eust. 1777, 33 Ὀδυσεῖ prolata, quae mihi valde est suspecta, mos enim erat Eust. formas usitatas in locum insolitarum supponere“; Aristarchi lectionem κιών, Ὀδυσῆ' recepit Kayser, qui dicit participio κιών prius part. νοστ. accuratius declarari; ρ 212

ἔνθα σφέας ἐκίχαν' (La Roche ἔκιχεν) Μελανθεύς, τ 400 παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς (pauci libri θεήσατο vel θοήσατο). de Scylla: μ 122 μή σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσι τόσσῃσιν κεφαλῇσι. Saepe additum est participium (cf. Classen Beob. 151): Α 26 μή σε παρὰ νηυσὶ κιχείω ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα, Ariston. ἀντὶ τοῦ κιχείοιμι, cf. Friedlaender Ariston. p. 10; de coni. v. Krueger Di. 54, 2, 3 et 8, 10 et Naegelsb. adn. h. l.; Β 18 τὸν δὲ κίχανεν εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, Duentz. dicit pro κιχ. initio versus poni εὑρεῖν, Β 258 εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὥς νύ περ ὧδε, μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆι κάρη ὤμοισιν ἐπείη, nescit Ulixes num sit inventurus; Δ 385 πολέας κιχήσατο Καδμείωνας δαινυμένους, κ 60 βῆν εἰς Αἰόλου δώματα· τὸν δὲ κίχανον δαινύμενον, cf. scholl. HQ et BVind.; Σ 268 εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας, ζ 51 κιχήσατο δ' ἔνδον ἐόντας, Τ 289 νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, paraphr. ἀπολαμβάνω, ο 257 τὸν δὲ κίχανε σπένδοντ' εὐχόμενόν τε παρὰ νηί, ο 260 ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, cf. v. 257 s.; loco participii additum est adi.: δ 546 ἢ γάρ μιν ζωόν γε κιχήσεαι ἤ κεν Ὀρέστης κτεῖνεν ὑποφθάμενος, ω 284 εἰ γάρ μιν ζωόν γε κίχεις ἐνὶ δήμῳ, τῷ κέν σ' ἀπέπεμψε, Grashof zur Kritik des hom. Textes 1852 p. 18, adn. 29 mavult legere οὐ γάρ . . κιχεῖς ἐνὶ δήμῳ· τῷ κέν κτλ. et interpr.: quod nisi ita esset, si eum invenisses, te dimisisset. b) cum acc. rei, τί. Ω 160 ἷξεν δ' ἐς Πριάμοιο, κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε, cf. Peppmueller Il. XXIV p. XLI et p. 89. — ἀκίχητος.

κίχλη (a rad. ghar ridere, nostr. gellen, lachen, wiehern, cum redupl. gha-ghar, gr. κιχήλη, κίχλη: Brugman in Curt. Stud. VII 314; κι reduplicationem esse putant etiam Curt. Et.[5] 708, L. Meyer vgl. Gr. I 426 II 205, H. Weber in Kuhn Ztschr. X 248, Benfey WL. II 135; EM. 516, 13, EG. 323, 34 κιχήλας πλεονασμῷ τοῦ η· κίχλας γάρ, cf. Zon. 1209; Eust. 1934, 15 ὅτι τὰς κίχλας κιχήλας τρισυλλάβως ἔλεγον οἱ Δωριεῖς καὶ ὡς ἐκ τῆς αὐτῶν φωνῆς κιχλίζειν καὶ κιχλισμός, Athen. 64 f: Συρακόσιοι τὰς κίχλας κιχήλας λέγουσιν. Idem quod ἴχλα, cf. Lob. Path. el. I 107, Legerlotz in Kuhn Ztschr. VIII 122; de subst. in λη exeuntibus v. Woerner subst. hom. 12. — Lex. Seg. 470, 32, Bachm. anecd. 171, 22 διὰ τοῦ α καὶ διὰ τοῦ η κίχλα κίχλη, cf. Suid. ed. Bernhardy II p. 270 adn., Athen. 305 b, Eust. 1934, 21 ss.) turdus. Ap. Soph. 99, 32, Suid. ἔστιν εἶδος ὀρνέου, Hes. ἰχθὺς θαλάσσιος καὶ ὄρνις, sim. Eust. 1934, 23; Hes. ἰχάλη ἢ κίχλη τὸ ὄρνεον, Suid., Zon. 1135, Hes. ἴχλα· κίχλα. Distinguuntur tria genera: Eust. 947, 8 ἡ πρώτη καὶ μεγίστη κίσσῃ πάρισος· καλεῖται δὲ ἰξοφάγος· ἑτέρα δὲ ὀνομαζομένη τριχάς, ἴση τῷ κοσσύφῳ· τρίτη δὲ ἐλαχίστη τῶν ἄλλων ἰλλὰς λεγομένη, κατὰ δέ τινας τυλάς, cf. Aristot. hist. an. 9, 20 et Athen. 64 f. — Buchholtz Real. II 1 p. 122, Koerner, hom. Thierwelt, Berl. 1880 p. 72 s. — χ 468 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι ἕρκει ἐνιπλήξωσι: comparantur cum turdis ancillae suspensae. Non legitur ap. Hom. nisi hoc uno loco, cf. Ap. Soph. 99, 32, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 745 750.

κίω (rad. κι, unde κίνυμαι, κινέω, sanscr. çi, çâ acuo, lat. cio, cieo: Curt. Et.[5] 149, Fick Spracheinh. 121, vgl. Woerterb.[2] 43, L. Meyer vgl. Gr. I 341 431, Lottner in Kuhn Ztschr. VII 171, cf. Eust. 1507, 53, Lob. Rhem. 117; cf. etiam Benfey WL. II 164; Buttm. Gr. Spr. II § 114 s. v. κινέω docuit κίω a κίνυμαι separandum esse; id fieri non posse demonstravit Curt. Verbum I 163; idem dixit Et. 149 eandem rationem inter κίω et κίνυμαι esse quam inter ἀρέσθαι et ἄρνυμαι. Lobeckio Path. el. I 108 aliisque ἰέναι et κίειν inter se conexa videntur.). Praes. ind. non legitur; coni. κίῃς α 311, opt. κίοι Α 705 ι 42 549, κιοίτην Ω 285 ο 149, κίοιτε γ 347, imper. κίε γ 17 η 50 π 150; part. κιών (cum acc. in ultima syllaba, sicut ἰών, cf. EM. 669, 14, Hes., Eust. 32, 11; sunt qui putent aor. esse: EG. 324, 21 μετοχὴ ἀορίστου β, sim. EM. 515, 3, Cram. an. Ox. I 241, alii, quibus assentitur Naeg. ad Α 35, Curt. Gr. 319, 34 et Verbum II 2 17, sed v. Buttm. Spr. II § 114 s. v. κίω et Autenrieth apud Naeg. l. l., quos sequuntur Krueger Sprachl. II § 39, Kuehner ausf. Gramm. I p. 847) Α 35 Γ 447 Δ 251 273 Κ 148 406 Μ 353 Ν 294 Ο 260 Π 263 Ρ 707 (v. l.) β 260 (v. l.) γ 268 ζ 236 θ 254 κ 156 λ 69 636 μ 144 368 ν 272 ο 157 (v. l.) π 156 289 472 ρ 314 508 σ 7 τ 8 h. Merc. 186 401, κιόντι Λ 684 Φ 551 (v. l.) δ 427 572 κ 309 ρ 53, κιόντα Λ 284 Ξ 440 Ρ 27 Ω 328 θ 286 κ 574 ρ 566, κιόντε Τ 50 (v. l.) χ 378, -όντε Τ 50 Υ 136 α 372 ο 472 χ 378 (v. l.) ω 491 h. Cer. 326, -όντας ρ 254, κιοῦσα h. Cer. 473, κιούσῃ δ 736 ψ 228, κιοῦσαι Ι 504 511. Impf. (videtur Curtio aor. esse, v. supra; EM. 515, 3 ἔκιον δεύτερος ἀόριστος) ἔκιες h. Ap. P. 31 51 61 99, ἔκιε ο 147, ἔκι' Ο 307 (v. l.), ἔκιον Μ 138; omisso augmento κίε Γ 423 Η 307 Θ 337 Ν 658 Ο 149 Π 534 Ρ 113 Υ 36 Φ 504 β 301 γ 168 ο 100 ω 397 h. Ap. P. 153 h. Merc. 4[?] 212 h. XIX 42; κίεν Α 348 Β 565 588 Ζ 399 Λ 428 Ω 471 π 177 ρ 33 256 (v. l.) ψ 207 (v. l.) 295 ω 241 492, κί' Η 2 Ο 307 θ 262, κιέτην Μ 138 (v. l.), κίομεν Φ 456, κίον Β 509 Ζ 422 Ξ 38 Χ 461 Ψ 115 257 Ω 801 ζ 84 ι 64 ν 23 125 π 361 τ 601 χ 479 ω 101 220 420. Legitur in Il. septies et quadragies et v. l. Ρ 707 Φ 551, in Od. undesexagies et v. l. quater, in hymn. duodecies. ι omnibus locis breve est (EG. 321, 37 habet κῖε). Sunt in exitu versus omnes formae partic. (praeter κιών et κιοῦσα), κίοιτε, κιοίτην, post caes. μετὰ τρ. τροχ. κιών (praeter Κ 406 π 472), κίῃς, praeterea Ο 307 θ 262 ν 23 χ 479 post caes. πενθημ.: κίομεν, ἔκιες, ἔκιε, ἔκιον praeterea Ζ 422 Η 2 Ξ 38 γ 17 π 361 ω 241 420; post troch. 1. pedis π 472; 2. pedis Κ 406 h. Cer. 473; 3. pedis Θ 337 Ρ 113 Υ 36 γ 1[?] (κίε), post arsin 2. pedis Β 588 h. Merc. 4[?] 4. pedis Γ 423 Η 307 Ν 658 Ο 149 Π 534 Φ 5[?] β 301 η 50 ο 100 π 150 ω 397 h. Ap. P. 1[?] 212 h. XIX 42 (κίε) Α 348 Β 565 Λ 428 π 1[?] ρ 33 ψ 295 ω 492 (κίεν), Β 509 Ψ 257 Ω 8[?] ι 64 ν 125 ω 101 220 (κίον), post arsin 5. pedis κίοι (ter) et Ζ 399 Χ 461 Ψ 115 Ω 471 ζ 84 τ 601 — vado. Poetae hoc verbo utuntur de hominibus et animalibus, raro ad res inanimas referunt, cf. Schmidt Synon. I p. 487 504 (Nr. 2[?] 6 14), Kessler de quibusdam verbis eundi Hom. Hildburgh. 1861 p. 18; cf. etiam La Roche [?] St. p. 103; Plat. Cratyl. 426 c κίειν ἐστὶν ἰέναι, EM. 48, 25 52 103, 23 508, 6 512, 56 513, 35 51[?], 542, 34 545, 46, EG. 114, 32 176, 58 321, [?] 323, 58 324, 22 350, 37 391, 11 503, 57 566, [?] Cram. an. Ox. I 241, Hes., Or. 79, 12, paraph. Il. plurimis locis, Zon. 1215 πορεύομαι; EM. 51[?] 53 πορεύομαι καὶ περιπατῶ, EM. 510, 19, E[?]

323, 31 περιπατῶ, Or. 87, 10 et 12 πορεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν, Hes. κίε· βάδιζε, παρεγένετο et κιών· ἐλθών, βαδίζων, πορευθείς. E. M. 513, 55 545, 47 549, 32, E. G. 354, 36 κινῶ, E. M. 717, 33 ἀκολουθῶ, cf. 548, 53. — 1) de hominibus. a) absol. Ξ 38 ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι, δ 427 572 κ 309 πολλά μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι, idem legitur Φ 551, ubi κιόντι est in v. l. pro μένοντι, v. Barocc., schol. B ad Λ 269; Ω 285 ο 149 ὄφρα λείψαντε κιοίτην, schol. V ad ο 149 et Eust. 1777, 29 interpr. ἀπέλθοιεν. Saepe invenitur partic., multisque locis abundare videtur, cf. Classen Beob. 86, Am. app. ad γ 118. ρ 254 τοὺς λίπεν αὐτοῦ ἧκα κιόντας, h. Cer. 326 ἀμοιβηδὶς κιόντες κίκλησκον alius post alium, h. Cer. 473 ἡ δὲ κιοῦσα βασιλεῦσι δεῖξε, Ι 511 λίσσονται Δία κιοῦσαι (G κίουσαι), θ 254 Δημοδόκῳ τις αἶψα κιὼν φόρμιγγα οἰσέτω, ρ 508 κιὼν ἄνωχθι ἐλθέμεν, σ 7 ἀπαγγέλλεσκε κιών, κ 156 μ 368 σχεδὸν ἦα κιὼν νεός (v. l. ἦα, cf. schol. B ad κ 156); ω 491 μὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες, π 472 ἤδη ὑπὲρ πόλιος ἦα κιών, Μ 353 στῆ παρ' Αἰάντεσσι κιών, paraphr. ἐλθών, idem versus v. l. Ρ 707 pro θέων in Vrat. A Barocc. Flor.; Τ 50 κὰδ δὲ μετὰ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες (v. l. κιόντε, v. La Roche), Hoffm. Tmes. I 18 III 12 qui καθίζοντο ἀγορῇ iungit, censet μετά et κιόντες pro μετακ. in tmesi esse posita = μετελθόντες, coll. μετακιάθω, sim. Dammius in lex. p. 631; Υ 136 καθεζώμεσθα κιόντες ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν sec. Duentz., qui κιόντες absolute positum et (coll. χ 376) quae sequuntur cum καθ. coniungenda esse censet, plurimi coniungunt cum participio; paraphr. ἀπελθόντες. ο 472 ἐς λιμένα ἤλθομεν ὦκα κιόντες, χ 378 ἔξω βήτην μεγάροιο κιόντε, v. l. κιόντες, v. La Roche; h. Merc. 186 Ὀγχηστόνδ' ἀφίκανε κιών. b) cum dat. eth. Λ 705 ι 42 549 μή τίς οἱ (μοι) ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης privatus abiret, cf. Verg. Aen. 5, 305 nemo mihi non donatus abibit, paraphr. Il. ἀπέλθοι, cf. schol. AD ad Λ 705; Ariston. h. l. ἐκ τῶν λεγομένων ἐν Ὀδ. (ι 42) μετάκειται· Ζηνόδ. οὐδὲ ἔγραφεν. c) c. dat. instr. Ρ 27 οὐδέ ἕ φημι πόδεσσί γε οἷσι κιόντα εὐφρῆναι ἄλοχον, oppositum est: humi iacere, cf. Eust. 1093, 16 et Μ 138. d) Φ 456 νῶι ἄψορροι κίομεν, schol. V ὀπισθόρμητοι εἰς οὐρανόν, paraphr. εἰς τοὐπίσω ἐπορευόμεθα. e) c. accus. s. adv. loci. h. Merc. 212 θᾶσσον ὁδὸν κίε μῦθον ἀκούσας, Γ 447 ἄρχε λέχοσδε κιών, iens, cf. Autenrieth ad Naegelsb. adn. h. l. et Α 35; Doed. Gl. 909 λέχοσδε κιὼν εἶτα ἦρχεν εὐνηθῆναι, paraphr. προηγεῖτο τῆς ὁδοῦ, de partic. v. etiam Β 378 et Classen Beob. 90; Κ 148 κλισίηνδε (D κλισίην γε) κιὼν ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, Ν 294 κλισίηνδε κιὼν ἕλεν ἔγχος, paraphr. ἀπελθών, Λ 684 τύχε πολλὰ μοι πόλεμόνδε κιόντι, mihi in pugnam eunti, paraphr. εἰς τὸν π. ἀπελθόντι, Ω 328 φίλοι ἕποντο ὀλοφυρόμενοι ὡς εἰ θάνατόνδε (Syr. pr. m. -τε, θ. γε pauci, v. La Roche) κιόντα, paraphr. ἀπερχόμενον. γ 268 ἐπέτελλεν Τροίηνδε κιὼν εἴρυσθαι ἄκοιτιν, π 289 ρ 314 τ 8 Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς, schol. HQVind. ad π 281 νοθεύονται ιη', schol. H ἀθετεῖ Ζηνόδ.; α 372 ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες, ν 125 οἰκόνδε πάλιν κίον coeperunt domum redire, nam non redierunt, χ 479 εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον (v. l. δόμονδ' ἔκιον), ω 220 δόμονδε θοῶς κίον, ο 157 v. l. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς νοστήσας, Ἰθάκηνδε κιών, Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ εἴποιμι: sic in plerisque libris pro κιχών, cod. D cum gl. καταλαβών, quae ad κιχών pertinet; schol. H Ὀδυσῆϊ ἐνί: Ἀττικόν ἐστιν, cf. La Roche h. T. 298; id. in ed.: schol. κιών, Ὀδυσῆ ἐνὶ οἴκῳ legit, quod non aspernatus essem, si forma Ὀδυσῆ analogia dativi ἥρῳ posset defendi; Eust. 1777, 33 Ὀδυσεῖ, sed v. La Roche; Aristarchi lectionem κιών, Ὀδυσῆ' recepit Kayser, qui dicit participio κιών alterum part. νοστήσας accuratius declarari. Κ 406 ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα; δ 736 ψ 228 ὅν (ἥν) μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ (cod. M pr. m. ψ 228 κιόντι), schol. E παρέλκον τὸ ἔτι· τὸ γὰρ κιούσῃ οὐ δέχεται αὐτό, sim. schol. EHQ ad δ 351, recte Beutler animadv. crit., Ienae 1823 p. 7: ipso eo tempore, cum ego ad te proficiscerer, v. in hoc lex. s. v. ἔτι p. 495; ρ 53 ὅτις μοι ἕσπετο δεῦρο κιόντι, h. Ap. P. 31 ὁππόσ' ἀνωόμενος ἔκιες κτλ., quo loco nunc legitur ὅππως, Α 35 ἀπάνευθε (i. e. νεῶν) κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιός, paraphr. πορευθείς, Plat. de republ. 394 a ἀποχωρήσας ἐκ τοῦ στρατοπέδου, Naegelsb. adn., Faesi, alii: postquam abiit, sed v. Autenrieth in Naeg. adn., qui interpr. dum abit, quem secutus est Am.; cf. etiam schol. BL; de β 260 ζ 236 v. infra; Λ 284 ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα, paraphr. χωρὶς πορευόμενον, Ξ 440 ἴδον Ἕκτορα νόσφι κιόντα, schol. A νόσφιν ἐόντα· γρ. ν. κιόντα, schol. V οὕτως· τὸ γὰρ κ. κατάχρησις, cf. La Roche; paraphr. ἀπερχόμενον. θ 286 ἴδεν Ἥφαιστον νόσφι κιόντα, v. l. νόσφιν ἐόντα, Ο 149 πάλιν κίε Ἥρη, paraphr. εἰς τοὐπίσω ἐπορεύθη, Φ 504 ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε, θυγατέρος ἧς, gen. coniungendus est cum τόξα, cf. etiam Faesi h. l.; Ψ 257 Ω 801 χεύαντες τὸ σῆμα πάλιν κίον, priore loco de conatu, sequuntur enim αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, itaque paraphr. ὑπέστρεφον, Eust. 1298, 45 ὑπεχώρησαν, π 177 ἡ μὲν πάλιν κίεν, cf. ζ 41; ψ 295 ἐς θάλαμον ἀγαγοῦσα πάλιν κίεν e conclavi (θάλ.) in suum cubiculum; ν 125 πάλιν κίον, π 150 σύ γ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, Ο 260 προπάροιθε κιὼν λειανέω (Lips. -θεν ἰών), paraphr. πορευόμενος, h. Ap. P. 51 61 (pro spurio v. habuerunt Matth., Baum.) 99 ἔνθεν προτέρω ἔκιες (cod. L v. 99 ἔκκιες); de ι 64 v. infra; λ 69 ἐνθένδε κιών, ρ 33 δακρύσασα ἰθὺς κίεν, ψ 207 ἰθὺς κίεν (v. l. pro δράμεν), Nauck: κ. meliores libri, cf. La Roche; ω 101 τὼ θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ω 397 Δολίος ἰθὺς κίε χεῖρε πετάσσας, de Μ 138 ἰθὺς (Cocondr. Rhet. VIII p. 790, 14 εὐθὺς) πρὸς τεῖχος ἔκιον v. infra. κ 574 τίς ἂν θεὸν ἴδοιτο ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα; schol. B ἢ εἰσερχόμενον ἢ ἐξερχόμενον. η 50 σὺ δ' ἔσω κίε, ρ 256 v. l. αὐτίκα δ' εἴσω κίεν (pro ἴεν) pauci libri, cod. M κιών, cf. La Roche; Β 588 ἐν δ' αὐτὸς κίεν ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθώς (Bekk.², Nauck κίε) inter eos, paraphr. ἐν αὐτοῖς ἐπορεύετο, ω 492 ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, sunt qui tmesin statuant pro ἔκκιεν, Π 263 τοὺς εἴ περ παρά τίς τε κιὼν ὁδίτης κινήσῃ, Damm: ‚ut verbum compositum παρακίω intellegi h. l. possit', cf. Hoffmann Tmesis III 19; schol. BL παροδεύων τις, paraphr. παρερχόμενος, cf. Faesi h. l. — f) cum praepositionibus. α) ἐπί. β 260 v. l. Τηλέμαχος ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θῖνα (v. l. θινὶ) εὔχετο (pro ἀπάνευθεν ἰών, quam habent lectionem schol. GIM et Nic., receperunt La Roche et Nauck, cod. K ἰδών), opp. σχεδόθεν ἐλθών, dum abit, cf. Autenrieth in Naeg. adn. Α 35, quem secutus est Am.; Naeg. adn. et Faesi:

postquam abiit; ζ 236 ἕζετ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θῖνα (v. l. θινί), videtur Aristarchus scripsisse θῖνα, v. Nic. ad β 260; α 311 ὄφρα ἐπὶ νῆα κίῃς, λ 636 μ 144 ν 272 ἐπὶ νῆα κιὼν ἐκέλευον (ὄτρυνον, ἐλλισάμην), γ 347 ὡς ὑμεῖς ἐπὶ νῆα κίοιτε. β) εἰς. Γ 423 ἡ δ' εἰς θάλαμον κίε (cod. D ἴῃε vel ἴκε), Zenod. v. 423—5 sustulit, cf. Ariston.; v. etiam Duentz. de Zenod. stud. 174 et Lehrs Arist.[2] 339; ν 23 οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον, Η 307 ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε (cod. H ὁ δὲ Τρ.), θ 262 ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον, π 361 ω 420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, Υ 136 καθεζώμεσθα κιόντες ἐς σκοπιήν, Duentz. κιόντες absolute positum esse censet; h. XIX 42 ῥίμφα δ' ἐς ἀθανάτων ἕδρας κίε, χ 479 εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον (v. l. δόμονδ' ἔκιον), h. Merc. 401 v. l. Ἑρμῆς κιὼν ἐς (pro παρὰ) λάϊνον αντρον. γ) πρός. Μ 138 ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ, Zenod. et Aristoph. teste schol. A Μ 127 κιέτην, Duentz. de Zenod. stud. p. 78 adn. 42: „κιέτην male adiectum videtur; nam Zenodotum ita caecutiisse in versibus illis interpretandis, ut κιέτην pro ἔκιον tulerit, vix mihi persuadeo"; omisit v. cod. H, sed habet eum in marg. manu rec. δ) μετά c. accus. Π 534 μετὰ Τρῶας κίε μακρὰ βιβάσθων, γ 168 ὀψὲ μετὰ νῶι κίε Μενέλαος, ο 147 τοὺς δὲ μετ' Ἀτρείδης ἔκιε (v. l. κίε). ε) παρά c. acc.: h. Merc. 401 Ἑρμῆς κιὼν παρὰ λάϊνον ἄντρον (cod. M ἐς) ἐξήλαυνε βοῶν κάρηνα, Franke: ‚παρά dictum est, quod Merc. non introivit in antrum, sed stans in limine boves exegit', v. s. v. παρά in hoc lex. II 133. ζ) εἴσω. h. Merc. 40 ἂψ εἴσω κίε δῶμα, Ζ 422 πάντες ἰῷ κίον ἤματι Ἄιδος εἴσω. η) κατά. ρ 566 ὅτε μ' οὗτος κατὰ δῶμα κιόντα, οὔ τι κακὸν ῥέξαντα, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, cf. v. 365; Dammius: me in domo versantem, in triclinio obeuntem. θ) ἀνά. Δ 251 273 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι (ἐπ' Αἰάντ.) κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν, paraphr. παραγενόμενος, sec. Duentz. κιὼν absolute positum est. ι) ἰθύς. Ω 471 γέρων ἰθὺς κίεν οἴκου (Papyr. εἰθύς), β 301 ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο, γ 17 νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος, ω 241 ἰθὺς κίεν αὐτοῦ Ὀδυσσεύς. κ) πρόσθεν. Ο 307 πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Ἀπόλλων (v. l. δ' ἔκι'). λ) μετόπισθε. Ι 504 (λιταὶ) καὶ μετόπισθ' ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι, Faesi et Hentze genet. ἄτης referunt ad μετ., quod iungunt cum κιοῦσαι, Duentz.: „ἄτης gehoert eigentl. zu ἀλέγουσι (curant), wird aber auch bei μετόπισθεν gedacht"; κιοῦσαι a verbo ἀλέγειν ita pendere ut non sit simpliciter attributum putat Classen Beob. 93; schol. LV ἁμαρτάνοντες καὶ βλαβέντες ὕστερον παρακαλοῦμεν, φροντίζομεν δὲ τῶν ὑπὸ τῆς Ἄτης πεπραγμένων· συνέπονται ἐν αὐτῇ αἱ Λιταί, paraphr. παραγενόμεναι, cf. Autenrieth ad Naeg. Α 35. μ) ἅμα. Α 348 ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν, Ζ 399 ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ (cod. D κῖεν), Χ 461 ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ, Duentz. versus videtur esse suspectus, ζ 84 τ 601 οὐκ οἴην, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι, cf. ζ 319 s.; Υ 36 Ἥφαιστος ἅμα (Cant. ἄρα) τοῖσι κίε βλεμεαίνων, cf. Θ 337; ο 100 οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γ' Ἑλένη κίε καὶ Μ., Β 565 τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, Bekk.[2] et Nauck κίε, Η 2 τῷ δ' ἅμ' Ἀλ. κί' ἀδελφεός, h. Ap. P. 31 ὅππως μνωόμενος (e Wolfii coni., pro codd. ὁππόσ' ἀνωόμενος) ἔκιες κούρην Ἴσχυ' ἅμ' ἀντιθέῳ, cf. Baum.; cum his locis cf. Κ 196 Ρ 494. ν) ἐν. Θ 337 Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε βλεμεαίνων, cf. Υ 36; schol. A αἱ Ἀριστάρχου χωρὶς τοῦ ν, Ἕκτωρ δὲ πρώτοισι· καὶ ἔστιν, ὁ δὲ Ἕκτωρ ἐπὶ τοὺς πρώτους ὥρμα. ο) ἀμφί. Μ 138 ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἔκιον (Zenod. et Aristoph. κιέτην) μεγάλῳ ἀλαλητῷ Ἄσιον ἀμφὶ καὶ Ἰαμενὸν κτλ. π) μετά c. dat. Ν 658 μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων (v. l. schol. A ad Ε 576 παρὰ δέ σφι), Ariston. ἀθετοῦνται ἀμφότεροι (658 s.), cf. schol. V; schol. AD ἔνιοι δὲ πιθανῶς μεταγράφουσι· μετὰ δ' οὔ σφι πατὴρ κίε. Multo rarius de motu, qui fit ex loco: ρ) ἐξ. Υ 136 καθεζώμεσθα κιόντες ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, Duentz. absolute positum esse putat; λ 69 οἶδα ὡς ἐνθένδε κιὼν δόμου ἐξ Ἀίδαο σχήσεις νῆα, cf. schol. V. σ) ἀπό. Ρ 113 ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε Μενέλαος (Nauck: κίεν), π 156 οὐδὲ λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιών (ὑπὸ cod. D ex corr.). τ) παρά c. gen. γ 347 ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο ἐπὶ νῆα κίοιτε ὥς τέ τευ παρὰ ἀνείμονος. υ) ἀπονόσφι. h. Ap. P. 153 ἀπονόσφι (v. l. ἀπὸ νόσφι) θεῶν (Ruhnk. legit Διὸς) κίε χωομένη κῆρ. φ) cum partic. fut. Δ 428 τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν. 2) de animalibus. Ψ 115 πρὸ δ' οὐρῆες κίον αὐτῶν, paraphr. et Eust. 1291, 15 προεπορεύοντο. 3) de rebus inanimis. Β 509 τῶν πεντήκοντα νέες κίον, paraphr. ἦλθον, ι 64 οὐδ' ἄρα μοι προτέρω (La Roche προτέρῳ, cf. Ztschr. f. oestr. Gymn. 1865 p. 101) νῆες κίον (Q νέες ἤιον), cf. schol. T et Α 482 β 428 νηὸς ἰούσης. — Iungitur κίω cum his adv.: ἀμοιβηδίς h. Cer. 326, ἦκα ρ 254, θᾶσσον h. Merc. 212, θοῶς ω 220, ῥίμφα h. XIX 42, ὦκα ο 472. — [Sunt qui statuant tmesin praepositionis: ἐκ-κίω, παρα-κίω, Hoffm. Tmes. I 18 III 12 μετακίω iungit Τ 50] μετακιάθω, fortasse κηκίω [sec. Skierlo Ztschr. f. Gymn.w. 1868 p. 246 etiam δολιχόσκιος].

κίων (Fick vgl. Woerterb.[2] 206 derivat a rad. ski, sanskr. ci, cinoti, colligere, nostr. sammeln, schichten, ut sit κίων, sanskr. caya, cayana strues lignorum; ad eandem rad. refert Pfuhl Ztschr. f. Gymn.w. 1868 p. 785 s. δολιχόσκιος; Benfey WL. II 165 dicit rad. esse sanskr. çvi intumescere, crescere; de subst. in ων terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 141, Woerner subst. hom. 46; ι productum est, cf. E. M. 674, 6, E. G. 468, 36; de accentu v. Arcad. 18, 5, Eust. 32, 11) columna. Hes. ὁ στῦλος, E. M. 514, 54, E. G. 323, 36 ὁ λίθος. Non legitur in Il.; in Od. duodecies, in hymnis semel. Leguntur κίων ψ 191, κίονος χ 466, -νι ζ 307, κίονα α 127 θ 66 473 ρ 29 ψ 90 h. Ap. 8; κίον' χ 176 193, κίονες τ 38, -νας α 53. Genus a poeta variatum est: est femin. α 53 127 (cod. BN masc.) ζ 307 (cf. v. 308) ρ 29 (v. l. masc.) χ 176 193 466 ψ 90, masc. θ 66 473 τ 38, α 127 (v. l.) ρ 29 (v. l.), ut apud Hes. theog 522 779; genus non est perspicuum ψ 191 h. Ap. 8; E. M. 514, 55, E. G. 323, 38, Zon. 1209 οἱ Ἀττικοὶ ἀρσενικῶς λέγουσιν, οἱ δὲ Ἴωνες θηλυκῶς, Ariston. ad τ 38 ὅτι καὶ ἀρσενικῶς ὁ κίων, Kayser (de versibus aliquot Od. disput. II Sagan 1857 p. 12) quod Aristarchus de nominis κίων genere nonnihil observarit, etiam reliqua, quae Eust. de hoc usu docuit, ab illo profecta esse censet. Eust. 1390, 48 ὅτι θηλυκῶς λέγει τὰς κ. κατὰ διάλεκτον Ἰωνικήν· ἔστι δὲ τοῦτο καὶ τῶν Ἀττικῶν, 1399, 50 (ad α 127) θηλυκῶς καὶ ἐνταῦθα τὴν κ. εἶπεν, 1923, 57 κατὰ γένος θηλυκὸν καὶ νῦν Ἀττικῶς λέγει καὶ Ἰωνικῶς (ad χ 176), 1811, 28 vero de masc. gen.: ὁ κ.

ἀρσενικῶς (ρ 29)· ἄλλως μέντοι θηλυκῶς προήχθη, cf. 550, 13 κ. οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς et infra ad ρ 29; Bekk. ho. Bl. I 93, 13 ss. — columna, pila. ψ 191 θάμνος ἔφυ ἐλαίης, πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων, crassitudinem non definit accuratius, cf. Eust. 1944, 41 s.; saepissime de columnis pilisve triclinii, quibus suspensae erant trabes tecti: τ 38 τοῖχοι μεγάρων κ. τε μεσόδμαι δοκοί τε καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡς εἰ πυρός, expunxerunt v. 3—52 Kirchhoff Compos. d. Od. 200 et Duentz. in ed.; solium patris et matris familias erat positum ad columnam prope focum, velut Alcinoi ζ 307 μήτηρ (Arete) ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ ἠλάκατα στρωφῶσα, κίονι κεκλιμένη· ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ sc. κίονι, alii αὐγῇ legunt; Duentz., qui αὐτῇ refert ad reginam, interpr. θρόνῳ αὐτῆς, de dat. κίονι v. Lehmann Lehre v. Locat. bei Homer, Neustettin 1870 p. 13; Ulixis ψ 90 Πηνελόπεια ἕζετ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ τοίχου τοῦ ἑτέρου· ὁ δὲ πρὸς κίονα μακρὴν ἧστο. Sedet ad columnam in medio atrio vates θ 66 473 τῷ Ποντόνοος θῆκε θρόνον (κῆρυξ εἷσεν αὐτὸν) μέσσῳ δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, schol. Q πιθανῶς ἵνα πάντες ἐκ τοῦ ἴσου ἀκροῶνται, Protodicos de aedibus Hom., Lips. 1877 p. 43 ἐν μὲν τῇ Ἀλκίνου κίων μέσσῳ δαιτ. ἦν, ἔνθα ὁ ἀοιδὸς ἵδρυτο, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσέως (φ 434) ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ, ἐν ᾗ ὁ Τηλέμαχος ἐκάθητο, cf. p. 40 s.; α 127 ἔγχος ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν (v. l. μακρὸν) δουροδόκης ἔντοσθεν, erat enim columna striata (schol. EV νοητέον δὲ ἀπεξύσθαι τοὺς κιόνας καὶ ἐνταῦθα ἀποτίθεσθαι τὰ δόρατα) aut striato capitulo instructa, Nitzsch ad h. l. „der Maennersaal ruhete auf mehreren Saeulen; eine, dem Eingang nahestehende, hatte wohl ein glatt ausgeschnittenes Capital, um die Lanzen hineinzulehnen", cf. etiam Doed. Gl. 225 et Gerlach in Phil. XXX 513; Rumpf de aed. Hom. I 29 intellegit intervallum inter duas pilas in ipso introitu; Duentz. versus 128 s. suspecti videntur esse; h. Ap. 8 τόξον ἀνεκρέμασε πρὸς κίονα πατρὸς ἑοῖο πασσάλου ἐκ χρυσέου fortasse, ut ait Baum. (q. v.), audacius dictum est pro columna, ad quam patris Iovis sedile est. ρ 29 ἔγχος ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρήν, schol. H γρ. πρὸς κ. μακρὸν ἐρείσας, id quod receperunt Kayser, Hentze, Duentz.; Kayser de vv. Od. II p. 12: „Eust. 1811, 28 (ad h. l.) μακρὸν ἐρείσας, κοινότερον· ἄλλως μέντοι θηλυκῶς πρὸς κ. μακρήν. Quae ex copiosioribus scholiis ducta esse, cum ex Eust. more, tum ex eo colligendum est, quod grammaticus, quem is ad Il. Π p. 30, 8 exscripsit, et scholiasta Aphthonii ap. Walz. T. II 655, 5 eodem fonte sunt usi. Nam ambo idem docent neque alio exemplo illustrant. Quae autem scholia secuti sunt, ea similibus vv. (θ 66 473) non fuisse apposita, nos ideo probabile putamus, quod illi versus in nostris exemplaribus nulla habent eiusmodi scholia. Ergo Aristarchus ρ 29, si id praecepit, quod Eust. servavit, certe κ. μακρὸν ἐρ. legit"; sec. La Rochium utraque lectio Aristarchi videtur fuisse, cf. eiusd. Didym. 26, aliter iudicat Bekker ho. Bl. I 93. Necesse est h. l., quod Tel. v. 30 demum in atrium ingreditur, columnam extra atrium fuisse sive in introitu ipso. Erat etiam columna sustentatum conclave, ubi arma servabantur: χ 176 193 κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι πελάσαι τε (ἔρυσαν πέλασάν τε) δοκοῖσιν, χ 466 πεῖσμα νεὸς κίονος ἐξάψας μεγάλης περίβαλε θόλοιο, Eust. 1933, 59 τουτέστι στύλον ἐξαρτήσας τινὸς ἢ κιονοειδοῦς ξύλου πέριξ ἔθετο τῆς θόλου, erat autem haec columna una ex iis, quae erant ad portam aulae positae, cf. v. 449 et 459; Giseke in hoc lex. p. 570 mavult coniungere μεγάλης θόλοιο, quod rarissime quae anapaestum efficiant adi. sic postponantur. [Errore factum est, ut κ 558 καταβῆναι ἰὼν ἐς κίονα (pro κλίμακα) μακρὴν in codd. DL scriberetur]. De Atlante: α 53 ἔχει κίονας αὐτὸς μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι, ipse sustinet columnas, quae distinent caelum et terram (sed schol. PV νῦν ἐπιμελεῖται ὡς καὶ δ 737 ἢ κρατεῖ καὶ βαστάζει), fulcitur enim sec. poetam columnis caelum eodem modo, atque tectum triclinii, cf. Hes. theog. 517 779, Aesch. Prom. 349; cf. etiam Naegelsb. hom. Theol. 87 s., Preller gr. Myth.[3] I 460, Eust. 1389, 61 1390, 13 16. — Tribuuntur igitur subst. κίων haec epitheta: μακρός α 53 127 θ 66 473 ρ 29 ψ 90, ὑψόσ' ἔχοντες τ 38, ὑψηλός χ 176 193, μέγας χ 466. — Rumpf de aedibus Hom. II, Giessen 1857 1858 (quo libro mihi uti non licuit), quem secutus est Frieb Wohnhaus bei Hom., Wien 1868 p. 20 ss., Gerlach in Phil. XXX 503 513 s., Protodicos de aedibus Hom., Lips. 1877 p. 40 ss.

κλαγγή (a κλάζω, cf. E. M. 516, 20 28, E. G. 324, 45 59 all.; lat. clangor, ksl. klegota: Fick vgl. Woert. 48 352, Spracheinh. 87 89 231, L. Meyer vgl. Gr. I 28 371, Curt. Stud. VI 341 VII 287 360, Curt. Et. 620, Benfey WL. II 132, Lottner in Kuhn Ztschr. VII 185 XI 168; de subst. in η exeuntibus v. L. Meyer II 158, Woerner subst. hom. 6). Nom. Α 49 Γ 3 Κ 523 λ 605 ξ 412 h. XIV 4, κλαγγῆς Β 100 h. XXVII 8, κλαγγῇ Γ 2 et 5. Sexies in Il., bis in Od., bis in hymnis. Saepissime post arsin 2. pedis (septies), bis in introitu versus, semel post caes. 3. pedis. Omnibus locis ante κλ vocalis producitur. clangor; proprie de clamore avium aliorumque animalium; etiam ad clamorem hominum transfertur, raro ad res inanimatas; Am. ad ξ 412 ‚κλ. bez. den unartikulierten scharfen u. kreischenden Ton', cf. Ph. Mayer Stud. zu Hom. 1874 p. 47 ss., Schmidt Synon. 122, 4 124, 9, Classen Beob. 98, cf. etiam Naeg. adn. ad Γ 2, Doed. Gl. 2131; Suid., Phot., Bachm. anecd. 278, 21 ποιά τις φωνὴ ὀρνέου, addit Suid. καὶ ἐνοπή· ἤχων ὀνόματα, cf. Poll. On. 5, 89 et Schleusn. curas nov. in Phot. p. 136; Zon. 1218 ποιὰ φωνή, Hes. φωνή, ἠχή, βοὴ ἢ κλαγγὴ ὀρνέων, cf. Cram. an. Par. III cod. 2556 ad Γ 2, Or. 85, 5; Eust. 39, 44 λειότερον ἡ κλ. τῆς κραυγῆς et 40, 3 οὐκ ἐπὶ μόνων διστῶν καὶ τόξου καὶ γεράνου, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων λέγεται, οἷον καὶ ἐπὶ συῶν, Eust. 371, 3 ἀκύρως τὴν κλ. ἐπὶ ἀνθρώπων εἰπών, cf. 181, 13, schol. B ad Α 49; E. G. 325, 13 πεποίηται ἡ φωνὴ ἀπὸ τοῦ τῶν βελῶν προσκρούσεως, cf. E. M. 516, 21. — 1) de gruibus: Γ 3 κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό, Γ 5 κλαγγῇ ταί γε πέτονται (D κλαγγὶ), schol. ABL τὸ ἀδιάλειπτον τοῦ θορύβου δηλῶν πολλάκις ὀνομάζει τὴν κλαγγήν· τὰ δὲ δειλότερα τῶν ζῴων φωνητικώτερα μᾶλλον τῶν ἀνδρείων, E. G. 325, 14 κλ. ἡ βοὴ τῶν γεράνων ἀπὸ τῆς τοῦ ἤχου ἰδιότητος· οἱ σοφώτατοι τὰ τοιουτότροπα τῶν ὀνομάτων σχηματίζουσι, cf. Cram. an. Ox. I 230, E. M. 516, 22 ss., λ 605 ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὡς πάντοσ' ἀτυζομένων, Eust. 1703, 24 κλ. εἰπὼν

ὡς οἰωνῶν ἱρεῖ ἀλλαχοῦ τρισμὸν ψυχῶν τῶν ἐν Ἅιδου οἷα νυκτερίδων, Dammius in lex. p. 631 dicit οἰων. notare vespertiliones, quod non displicuit Ph. Mayer p. 47; cf. etiam schol. BHQT; de subus: ξ 412 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομενάων (v. l. ἦλθε), Eust. 1765, 28 λέγει κλ. συῶν τὴν ὀξεῖαν βοήν, cf. 1657, 8 et κ 241 κλαίοντες ἔερχατο. h. XIV 4 λύκων κλαγγὴ χαροπῶν τε λεόντων, h. XXVII 8 ἰαχεῖ δ' ἔπι ὕλη δεινὸν ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν, Barnes. in τόξων, Ruhnken. νευρῶν, quem secutus est Matth.; Bocchus Slothouwerus (in tiroc. crit. p. 54) in κήλων mutavit, sed praeter necessitatem id factum esse demonstrarunt Herm. et Baum. h. l. 2) de hominibus. *B* 100 ἐρήτυθεν καθ' ἕδρας παυσάμενοι κλαγγῆς milites, qui ad contionem convenerant, cf. v. 95—97; cf. etiam Eust. 181, 13 et Did. v. 99; *Γ* 2 Τρῶες κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ ἴσαν ὄρνιθες ὥς (alii τ' post κλαγγῇ omittunt), videtur usus esse poeta κλ., quia Troes v. 3 comparat cum gruibus, cf. Ph. Mayer 55; Eust. 371, 28 τὴν τῶν Τρώων ἄρτι κραυγὴν εἴκασε τῇ κλαγγῇ, αὔξων τὸν θροῦν τῇ παραβολῇ, ὡς οὐκ εὐκόσμως στελλομένων εἰς πόλεμον, schol. B ἀντὶ τοῦ μετὰ κλ. καὶ ἐνοπῆς· ἄμφω δὲ ἦχον ὀνόματα, paraphr. ἐν ἤχῳ καὶ κραυγῇ. E. M. 344, 50 516, 19 ἐπιρρήματά εἰσι ποιότητος, cf. E. G. 190, 43 252, 21, Cram. an. Ox. I 230, cf. schol. V; *K* 523 Τρώων κλαγγή τε καὶ ἄσπετος κυδοιμὸς θυνόντων ἄμυδις, paraphr. ταραχή, schol. BL ἄκρως τοὺς ἐπτοημένους παρέστησε διὰ τῆς βοῆς καὶ τοῦ θορύβου. 3) de sagittae emissae stridore: *Δ* 49 δεινὴ κλ. γένετο βιοῖο, schol. B λέγεται ἐπὶ ἀνθρωπίνου τόξου ψιλῶς, ὡς τὸ λίγξε βιός (*Δ* 125), cf. E. M. 516, 21, E. G. 325, 13, Cram. l. l.; Verg. Aen. 9, 632 effugit horrendum stridens adducta sagitta. — Iunctum est subst. κλ. cum ἐνοπή *Γ* 2, κυδοιμός *K* 523; habet epith. ἄσπετος ξ 412 et δεινή *Δ* 49. — κλαγγηδόν.

κλαγγηδόν (κλαγγή, cf. E. M. 516, 27 ss., E. G. 324, 44 s. 60, Cram. an. Ox. I 235, Curt. Et. 650, Frohwein in Curt. Stud. I 1, 117, Friedlaender hom. Gleichn. II 21, L. Meyer vgl. Gr. II 553) cum clangore. Paraphr. Il. μετὰ κλαγγῆς, Suid., E. G. 324, 36 44, Hes., Phot., Bachm. anecd. 278, 22 μετὰ κραυγῆς, Zon. 1222 μετὰ ἤχου, E. M. 516, 27 μετὰ βοῆς. Non legitur ap. Hom., nisi *B* 463 ὀρνίθων ἔθνεα, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών, schol. L μετὰ βοῆς· ἢ πρὸ τοῦ καθίσαι βοώντων· κέκραγε γὰρ τὰ ὄρνεα ἐπὶ γῆν καταφερόμενα· καὶ ὧδε ἐγκατέμιξε τὰς γεράνους μουσικοῖς ὀρνέοις, cf. Ph. Mayer Stud. zu Hom., p. 47 c. adn. et Kammer Einh. d. Od. p. 793; v. etiam Duentz. hom. Abh. 487 c. adn. et Hentze in Am. app.; Eickholt Quaest. hom. spec., Wesel 1850 p. 26 maluit κλ. cum antecedentibus iungere, sed v. Am. app.

κλάζω. Fick vgl. Woerterb. 48 352, Spracheinh. 86 s. 89 231 cum aliis verbis sonandi ad rad. kark, krak, krag, klag (sonare, crocire, ridere) revocat, sanscr. kark, karkati (ridere), lat. clangere, lit. klegu, goth. hlahjan, graece κλαγ, sim. L. Meyer vgl. Gr. I 371, cf. Froehde in Kuhn Ztschr. XXII 550, Fritzsche in Curt. Stud. VI 341, Benfey WL. II 132, cf. etiam Lottner in Kuhn Ztschr. VII 185 XI 168; disputavit contra Fickium Siegismund in Curt. Stud. V 145, adn. 40, quod vix omnia verba sonandi, quae attulisset, ad unam eandemque rad. kark revocari possent; Brugman in Curt. Stud. VII 287 360, qui sumit rad. kar (sonare), reduplicatione ortum esse censet karkar, unde derivat κλάζω; Ahrens Gr. Formenl. § 92, adn. 4 b revocat ad rad. κλη, κελ, sim. Doederl. Gl. 2128, contra Ahrens disputavit Ebel ap. Kuhn III 140; κλάζω ortum videtur esse ex κλαγjω, cf. praeter Fickium Curt. Et. 620, L. Meyer I 261 436; de verbis in ζω terminantibus v. Curt. Verb. I 319 II 272. — Praes. part. du. κλάζοντε *Π* 429, aor. ἔκλαγξαν *A* 46, part. κλάγξας *M* 207, κλάγξαντος *K* 276, aor. II ἔκλαγεν h. XIX 14, cf. Curt. Verb. II 17; perf. part. κεκληγώς *B* 222 *E* 591 *Λ* 168 344 *N* 755 *P* 88 *X* 141 (v. l.) μ 408, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 224; de vocali α in η producta v. Curt. Verb. II 184, Brugman in Curt. Stud. IV 74; plur. nom. κεκληγῶτες vel κεκλήγοντες. Altera lectio sine dubio antiquissima fuit placuitque Aristarcho, sed in altera ed. postposita est: schol. HQ ad ξ 30 διχῶς αἱ Ἀριστάρχου. quae adduntur: εἰ μὲν διὰ τοῦ ω, περισπᾶται, εἰ δὲ διὰ τοῦ ντ, προπαροξύνεται, fere iisdem verbis leguntur schol. H ad μ 256; Did. ad *Π* 430 ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου -ῶτες, schol. V ad *Π* 430 -ῶτες καὶ αἱ πλείους· οὐ γὰρ ἀναγκαῖον τὸ Αἰολικόν, μέτρου μὴ ἐπείγοντος. Sed perf., non aor. intellexit, quod Lobeck ad Buttm. gr. Gr. II 36 statuit: contra quem disputavit Rumpf in quaest. hom. Gissae 1850 p. 26—28, q. v.; Hinrichs de hom. eloc. vestig. aeol. p. 121 s.: „et -ῶτες et -ότες metri causa pro -ότες e prisca litteratura transpositum esse imaginatus est. Pleonasmi vero Aeolici adsumptio, e qua interdum accentus in penultima resedit in cod. κεκληγόντες (v. ξ 30 in cod. Harl. ap. M. Schmidt Did. p. 207, Lob. 37) fortasse a Tryphone in libris περὶ πλεονασμοῦ τοῦ ἐν τῇ Αἰολίδι διαλέκτῳ aut περὶ τῶν παρ' Ὁμ. διαλέκτων illustrata fuit, unde eam adripuit auctor libri περὶ Ὁμ. διαλ. ap. Maittaire ed. Sturz p. 478 (v. Giese de dial. Aeol. p. 46 n. Herod. contra disputavit formamque κεκλήγοντες, quam solam servandam esse iudicavit, non Aeolicam, sed Syracus. esse sibi persuaserat"; Herod. ad *Π* 430 ἀπὸ εὐθείας ἑνικῆς τῆς εἰς ν, κεκλήγων· ἔθος δὲ τῷ ποιητῇ οὕτω σχηματίζειν, ad *M* 125 ὡς ἀρήγοντες· οὐ γὰρ τὸ κεκληγότες ἐπλεόνασε τῷ ν, οὐδὲ παρὰ τὸ κεκληγὼς ἐκλίθη, ἀλλὰ παρὰ τὸ κέκληγα γέγονεν ὁ Συρακούσιος ἐνεστὼς κεκλήγω, ὡς παρὰ τὸ ἄνωγα. . . . ἀκόλουθος δὲ τῷ κεκλήγω μετοχὴ ἡ κεκλήγων βαρυνομένη, ἔνθεν τὸ κεκλήγοντες, fere eisdem verbis E. G. 312, 11 ss. (nulla mentione Syracusanorum facta), sim. Eust. 895, 55, cf. La Roche h. T. 296, Thiersch Gr. Gr. § 211, 29 b; Hinrichs p. 120 s. κεκλήγοντες componit cum aeol. part. perf. πεπληρώκοντα et aliis eiusmodi formis (cf. Savelsberg de dig. p. 36); contra eum disputatum est in Zarncke Lit. Centralbl. 1875 p. 1459; leguntur nom. plur. *M* 125 (κεκλήγοντες ACD al. -γότες GL Townl.) *Π* 430 (-γοντες ACD al. -γότες LS), *P* 756 759 (-ότες Lips., Vrat.; -οντες cet.) ξ 30 (κεκλήγοντες libri, sed γρ. -ῶτες Harl.); acc. pl. μ 256 (-ῶτας M, -ῶντας G, plerique -οντας, alii -ότας). Scripserunt secuti 2. ed. Aristarchi -ῶτες Bekk.[1] et [2], Faesi, Duentz., Nauck, Baeuml., Doederl., La Roche in Od., Am.-Hentze in Od., cf. Bekk. ho. Bl. I 94 et Ap. Rhod. IV 876; de producta vocali ω disputavit Brugman in Curt. Stud. IV 75 174, cf. etiam Curt. Verb. II 22; Ahrens Formenl. § 57 adn. 5, κεκλήγοντες videtur scriptio vulgaris fuisse; legitur haec forma E. M. 500, 3 (ὡς ἀρήγοντες· ὥσπερ ἀπὸ το

πέπληγα μέσον παρακειμένου γίνεται πεπλήγω ἐνεστώς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ κέκληγα γίνεται κεκλήγω), E. G. 312, 11, Eust. 895, 54 (προϋπόκειται τὸ κεκλήγω) 1068, 58 1126, 40 42 (ἀπὸ τοῦ κεκλήγω ἐνεστῶτος) 43; habent in editionibus Spitzn., Dind., Koechly, La Roche in Il., Hentze in Il.; Hinrichs p. 122 s.: Aeolismum Hom. cui ex tota antiquitate maxima accedit fides rectius Giesius de dial. Aeol. p. 197, Bergkius in lit. hist. I 853 adn. 140 videntur tutati esse quam Bekk. et Rumpfius, qui „Aristarcheae critices tanta severitate rariores dialectorum formas et a poetae usu alienas improbantis" (Rumpf p. 29) rationem secuti sunt, obliterasse, cf. p. 175; quia perfectum praesens tempus significat, formationem participium perf. ex analogia part. praes. repetiit: schol. A ad *P* 756 κεκλήγοντες πρὸς ὃ σημαινόμενον ὑπήντησεν, cf. Buttm. ausf. Sprachl. (1. ed.) II § 111 adn. 1 et § 114 p. 168, Ahrens Formenl. § 57 adn. 9, Krueger Sprachl. II 29, 3, 6 et § 39 p. 126, Kuehner Gr. d. Gr. pr. I p. 579 et 847; eandem sententiam sequuntur Curt. Verb. II 24 154 180, is qui Hinrichsii libr. recensuit in Lit. Centralbl. 1875 p. 1459; Classen Beob. 98: „im Perf. ist die unwandelb. Gesetzlichkt des Naturlautes, wie er einmal in die Organe der Stimme gelegt ist u. stets sich gleich bleibt, angedeutet; p. 99: diese Perf. sind zu wahrer Praesensbedeutg uebergegangen", cf. H. Weber Hym. Unters. I p. 63 adn. 27; Loebell quaest. de perf. hom. forma et usu, Lips. 1877 p. 33 actionem dicit, quae significetur forma κλάζω, cum puncto, κεκληγώς cum linea, quae ex singulis punctis contineatur, comparari posse; Hentze in m. ed. ad κ 238 „es scheinen dies alte Praesensbildungen, in denen die Redupl. den Verbalbegr. verstaerkend Wiederholung od. besondere Energie der Handlung bez.", cf. Warschauer de perf. ap. Hom. usu, Posn. 1866, Philol. XXVII p. 522 s., Nitzsche in Curt. Sprachwissensch. Abh., Lpz. 1874 p. 45 ss.; quae forma apud posteriores legitur κέκλαγγα, non est apud Hom.; inter κέκληγα et κέκλαγγα eandem intercedere rationem quae inter πεφευγώς et πεφύγγως dicit Brugman Curt. Stud. IV 74 s.; Zon. 1195 et Suid. habent κεκληγότες. — Legitur κλάζω quattuordecies in Il., ter in Od. (tantum partic.), semel in hymnis. Partic. legitur in introitu versus quater (κεκληγώς), ineunte 2. pede septies (κεκληγώς semel, -γῶτες sexies); sed in recentiore parte μ 256 formam -γῶτες in accus. mutatam de suaque sede detrusam esse observavit Hinrichs p. 121; post 3. arsem invenitur κεκληγώς *Λ* 168. — Nusquam ante κλ. vocalis brevis est. — clango, clamo, proprie de clamore volucrum quarundam aliorumque animalium; transl. de hominibus et de rebus inanimatis. Schmidt Synon. 122, 4 „κλ. gibt immer den hellen, lauten Ton an, der aus allem uebr. Geraeusche hervorschallt, cf. 124, 9, Ph. Mayer Stud. zu Hom. 47—49, Classen Beob. 98 s., Naegelsb. adn. ad *B* 222, cf. Doederl. Gl. 2131; Poll. 5, 89 κλάζειν aquilarum proprium esse dicit, Eust. 838, 45 ἄναρθρον δηλοῖ φωνήν, ἐξ ἀετοῦ ἐλθὲν ἢ τοιοῦδέ τινος, cf. 1749, 41 et 208, 21; [illegible] 3 οὐκ ἐπὶ μόνων οἰστῶν καὶ τόξου καὶ [illegible]άνου, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων λέγεται, cf. 371, 39, 44 λειότερον τὸ κλάζειν τοῦ κράζειν, [illegible]. 1106, 15; Hes. κλάζοντες· κραυγάζοντες κλάζων· βοῶν, διασχίζων, καίων, cf. eund. v. ἔκλαγξαν. Part. perf. interpr. E. M. 499, E. G. 311, 1 312, 10 κεκραγώς, βοῶν, Hes. ψοφῶν, βοῶν, φωνῶν, κραυγάζων, ἐπικαλούμενος, Eust. 1126, 44 κλάζοντες, Suid., Zon. 1195 κράζοντες, Suid. κεκλάγξω ἀντὶ τοῦ ὑλακτήσω, ἐπὶ τῶν κυνῶν. 1) de animalibus. de aquila *M* 207 αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο, paraphr. φωνήσας, cf. *K* 276; de vulturio *Π* 429 ὥς τ' αἰγυπιοὶ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται (κλάζονται G, -οντες L), cf. v. 430, Dammius in lex. p. 631 „notat sonum harum avium lugubriter et interrupte sonantem", cf. Loebell p. 33; de accipitre *X* 141 v. l. Paris. κίρκος ἐγγύθεν ὀξὺ κεκληγώς (pro λεληκώς), de ardea *K* 276 οὐκ ἴδον (ἐρωδιόν), ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν, paraphr. φωνήσαντος, Loebell p. 33 s. „de interrupta voce dictum est praesens, quae qualis sit, ineunte vere avibus e peregrinis terris ad nos redeuntibus saepissime audiamus licet". De sturnorum et graculorum clangore (non de sonitu pennarum) *P* 756 ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν, οὖλον κεκληγῶτες, cf. v. 759; de plur. v. Eust. 1126, 43, Krueger Sprachl. II 58, 4, 2, La Roche Ztschr. f. oestr. Gymn. 1864 p. 565. De canibus ξ 30 (κύνες) κεκληγῶτες ἐπέδραμον, cf. Theocr. XXV 70 θεσπέσιον ὑλάοντες. 2) de hominibus, plerumque de iis qui in ardore pugnae aut impetum facientes vocem tollunt. *E* 591 *Λ* 344 Ἕκτωρ ὦρτο ἐπ' αὐτοὺς κεκληγώς, paraphr. κραυγάζων, μετὰ κραυγῆς, *Λ* 168 κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ Ἀτρείδης, cf. Eust. 838, 45 s.; *M* 125 τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο ὀξέα κεκληγῶτες milites Troiani, paraphr. κεκραγότες, *N* 755 ὡρμήθη κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετο, *Π* 430 ὣς οἱ (Sarpedon et Patroclus) κεκληγῶτες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, paraphr. κράζοντες, cf. v. 429 ὥς τ' αἰγυπιοὶ κλάζοντε μάχωνται, Loebell 33: per totum certamen aves vocem edunt, sed eo tantum puncto temporis, quo altera in alteram irruit, cum milites continua edita voce in hostes impetum faciant. *P* 88 βῆ διὰ προμάχων ὀξέα κεκληγώς (Ἕκτωρ), i. q. v. 89 ὀξὺ βοήσας, cf. Nic.; *P* 759 ὣς κοῦροι Ἀχαιῶν οὖλον κεκληγῶτες ἴσαν, cf. v. 756 ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται οὖλον κεκληγῶτες, de Thersite blaterante voce ingrata *B* 222 Ἀγαμέμνονι ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα, paraphr. κεκραγώς, Classen 98 „Ausdr. des heftigen u. ungestuemen Geschreies, wie es der belfernde Schreier Thersites ausstoesst"; Eust. 208, 21 οὐχ ἁπλῶς βοᾶν, ἀλλὰ κλάζειν ὁ ποιητὴς τὸν Θερσίτην φησί, σκώπτων εἰς ἀλογίαν(?)· ἀλόγων γὰρ ζώων τὸ κλάζειν, cf. v. 212; Ariston. Ζηνόδ. v. 220—3 ἠθέτηκεν, cf. La Roche h. Stud. § 94 p. 198; de miserabiliter clamantibus sociis Ulixis quos Scylla devorat μ 256 εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκληγῶτας, hoc uno loco in Od. κλάζειν de hominibus dicitur. h. XIX 14 ἕσπερος ἔκλαγεν οἷον δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων. Martinus pro ἑσπ. ἔκλ. scripsit ἐς σπέος ἔξαγεν οἷας, Barnesius probante Ruhnkenio ἐς σπ. ἤλασεν οἷας, Matth. ἔκλαγεν οἷας, alias vesperi oves a pastu revocat fistula canens; Herm. scr. οἶος: solus fistula canit Pan; Baum. „an scribendum ποτὶ δ' ἕσπερον ἔκλαγεν οἴμην? Koechly coniecit ὅτε δ' Ἕσπερος ἤλυθεν Οἴτης, μέλος ἔκλαγεν οἰκτρόν, cf. Alcaeum in Anthol. IV, 12. 3) de rebus inanimatis. de sagittis *A* 46 ἔκλαγξαν (Lips. 1. m. ἔκλαξαν) ὀιστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο, αὐτοῦ κινηθέντος, schol. BL ad *E* 838 ἐμψύχως τὸ ἔβραχεν, ὡς τὸ ἔκλαγξαν, schol. V ad *T* 13 ἐψύχωσε τὰ ὅπλα διὰ τοῦ ἔβραχεν· τοιοῦτον ἔκλαγξαν πρὸς τὸ Τρῶες κλαγγῇ (*Γ* 2), cf. schol. BL et B ad *A* 46 et Scheer,

Callimachus Ὁμηρικός p. 16; paraphr. ἤχησαν, E. M. 322, 48 ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσαν, ἤχησαν, cf. 516, 29, E. G. 324, 46, Cram. an. Ox. I 235, 32, cf. Eust. 39, 36; Verg. Aen. 4, 149 tela sonant umeris; Ariston. Ζηνόδ. ἠθέτηκεν (v. 46 s.) οὐ καλῶς. De vento strepente *μ* 408 ἦλθε κεκληγὼς ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων. — Iungitur κλάζω cum accus. μεγάλα *Π* 429, οὖλον *P* 756 759, ὀξέα *B* 222 *M* 125 *P* 88, ὀξύ v. l. *X* 141, cf. La Roche h. Stud. § 35, 9 p. 59. (κλαγγή, κλαγγηδόν).

κλαίω (pro κλαϝ-jω, rad. κλαϝ: Curt. Et.[5] 577, Verb. I 298 II 373 s., Fick vgl. Woerterb. 355; in Curt. Stud.: Gerth I 2, 206 adn. 20 (coll. Curt. p. 276), Leskien II 90, Brugman IV 153, 29; in Kuhn Ztschr.: Roediger XVII p. 314, Froehde XXII 262, L. Meyer XXII 468; id. vgl. Gr. I 83 (cf. p. 348), Hartel hom. Stud. I 70, Benfey WL. II 372, cf. Renner in Curt. Stud. I 1, 171; L. Meyer I 444 ex κλάϝσjειν ortum esse putat, cf. Kuhn in eiusd. Ztschr. II 266; Christ Lautl. 194 dig. radicis κλαϝ in ι mutatum esse arbitratur (cf. Benfey WL. II 130), sed v. Curt. Et. l. l.; Savelsb. de dig. 21 dicit αι ad solitam productionem referendum esse, quam sequens dig. adamet; ags. hlôvan, ahd. hlôjan: Fick 355, cf. Grimm Gesch. d. d. Spr.[3] 281 ([1]401); de diaeresi κλαΐω (cf. Greg. Cor. ed. Schaefer p. 583 adn. 76) v. Roehl quaest. hom., Berol. 1869 p. 24. Leguntur praes. ind. κλαίω *T* 300 *Ω* 773, κλαίεις *A* 362 *Σ* 73 *ϑ* 577, coni. κλαίῃ *υ* 84, κλαίῃσι *ϑ* 523, κλαίωμεν *Ψ* 9 *Ω* 208; opt. κλαίοισθα *Ω* 619; Eust. 1368, 29 κλαίοισθα δηλοῖ καὶ τοῖς εὐκτικοῖς ῥήμασι προσέρχεσθαι τὴν θα ἐπέκτασιν, cf. Lobeck Path. el. II 267, Curt. Verb. I 51; imper. κλαῖε *δ* 544, 2. du. κλαίετον *φ* 90, infin. κλαίειν *H* 427 *T* 297 *δ* 196 806 *ι* 469; part. κλαίων *T* 338 *X* 429 *Ω* 712 *δ* 541 *κ* 499, κλαίοντα *B* 263 *T* 5, -οντε *Λ* 136 *X* 90 427, -οντες *Ψ* 252 *ι* 294 *κ* 209 241, -όντεσσι *μ* 311, -οντας *ι* 98 *κ* 49, κλαίουσα *Γ* 176 *T* 286 *Ω* 760 *β* 376 *δ* 749 *υ* 59, κλαίουσ' *T* 301 *X* 437 515 *Ω* 746 776 *ψ* 352, -ούσης *τ* 209 *υ* 92, impf. cum augm. 3. pl. ἔκλαιον *μ* 309, omisso augm. 1. sing. *δ* 539 *κ* 497 *τ* 541, κλαῖε(ν) *Ω* 4 85 511 *α* 363 *δ* 184 185 *ε* 82 *λ* 391 *π* 450 *τ* 603 *υ* 58 *φ* 56 83 357 *ψ* 232, κλαῖ' *I* 564 *Ω* 510, κλαίομεν *ω* 64, 3. pl. κλαῖον *P* 427 *κ* 201 454 *π* 216 *φ* 223; iterat. κλαίεσκε *Θ* 364, cf. Curt. Verb. II 380; fut. κλαύσομαι *X* 87, -σονται *Σ* 340 *Υ* 210; aor. κλαῦσε(ν) *γ* 261 *ω* 293, part. κλαύσας *Ω* 48. Est igitur in Il. tricies septies, in Od. quadragies quinquies, nusquam in hymnis; saepissime in libris *T* (sexies), *X* (sexies), *Ω* (duodecies), *δ* (octies), *κ* (septies). Est in introitu versus quadragies, post arsin 2. pedis tricies bis, post 2. pedem *Ω* 511 *ε* 82, post caes. 3. pedis *X* 427 *Ω* 712, ante 2. thes. 5. pedis *Γ* 176 *Ω* 208 *ι* 98 *μ* 309, in fine *Υ* 210 *Ω* 619. Leguntur autem ante caes. 3. pedis formae κλαίω, κλαίεις, κλαίῃ, κλαίῃσι, κλαίωμεν (exc. *Ω* 208), κλαίων (exc. *Ω* 712), κλαίοντε (exc. *X* 427), κλαίοντες (exc. *Ψ* 252 *κ* 209), κλαίουσα (exc. *Γ* 176 *ψ* 352), κλαίεσκε, κλαύσας; non omnibus locis κλαίειν (semel), κλαίοντα (semel), κλαιούσης *υ* 92, impf. *Ω* 511 *τ* 541; in introitu versus imper. κλαῖε, κλαίετον, κλαίειν (exc. *H* 427), κλαιόντεσσι, impf. sine augm. (exc. *Ω* 511 *ε* 82 *τ* 541), κλαύσομαι, κλαῦσε, non omnibus locis κλαίοντα (semel), κλαίοντες (bis), -τας (semel), κλαίουσα (semel), κλαιούσης (semel), κλαύσονται (semel); in fine versus κλαίοισθα, non omnibus locis κλαύσονται (semel); ante 2. thesin 5. pedis ἔκλαιον, non omnibus locis κλαίωμεν (semel), κλαίοντας (semel), κλαίουσα (semel), cf. La Roche h. Stud. § 87, 9 p. 174. — Vocalis brevis ante κλαίω omnibus locis corripitur exc. *υ* 92 (ἄρα κλ.), ubi ἄρα est in thesi 1. pedis, cf. La Roche h. U. 13 14, Hartel hom. Stud. I 81. — **ploro, fleo, eiulo.** Schmidt Synon. 26, 1 3 „κλ. bedeutet das laute Weinen welches natuerl. zugl. e. staerkern Affekt bez." cf. Doederl. Gl. 2134; saepe flere de morte alicuius; Naegelsb. hom. Theol. 2. ed. p. 248 adn. „die Todtenklage, das κλαίειν, begleitet entw. all Handl. (zu Ehren des Todten) als natuerl. Aeusserung des Schmerzes od. ist ein foerml. u. feier Akt, welcher der Bestattung vorausgeht". Sui s. v. κλάειν· στυγνάζειν, ὀδύρεσθαι, Suid., Zo 1221 θρηνεῖν, cf. E. M. 516, 57, Polluc. On. 6, 20 Legitur 1) intrans. 2) transitive. 1) *A* 362 τέκνο τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; c v. 349 δακρύσας et v. 357 δάκρυ χέων, paraph τί ὀδύρῃ; Sic et *Σ* 73; *I* 564 μήτηρ ἀλκυόνος π λυπενθέος οἶτον ἔχουσα κλαῖ', ὅτε (sic Zenod κλαῖεν ὅ L ut Arist., v. Did. et schol. AL); *Ω* Ἀχιλλεὺς κλαῖε ἑτάρου μεμνημένος, schol. A μονωθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς ἔτι τῇ λύπῃ κρατεῖτ *Ω* 510 κλαῖ' ἁδινά de Priamo, cf. v. 511; *δ* 1 κλαῖε μὲν Ἑλένη, *δ* 185 κλαῖε δὲ Τηλέμαχ καὶ Μενέλαος, cf. v. 186 οὐδ' ἄρα υἱὸς ἀδ κρύτω ἔχεν ὄσσε, cf. scholl. ad v. 184 et 185; 216 κλαῖον λιγέως, ἁδινώτερον ἤ τ' οἰων οἷσί τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο, cf. v. 21 Eust. 1799, 57 (οἰωνοὶ) ἐπὶ στερήσει τέκν κλαίουσι λυπούμενοι, Ὀδ. δὲ κλαίει χαίρω πρὸς μόνην οὖν τὴν ὀξύτητα τοῦ κλαυθμοῦ παραβολὴ καὶ τὸ ἐξάκουστον τῆς βοῆς, ἴσ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἐλεεινόν, cf. Am. app.; *φ* κλαῖε βουκόλος ἄλλοθ', v. l. ἄλλος, cf. v. *H* 427 οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος, impedivit flere pergerent, cf. v. 426; schol. BL ἵνα κατάδηλοι τοῖς πολεμίοις εἶεν ὡς μαλακι μενοι, cf. schol. BL v. 426 et Eust. 688, 61; v. eti Lessingii Laoc. p. 23 (ed. Hempel) et Fr. Jac in Bibl. d. Lit. u. Kunst 8. St. 1791 p. 34— cf. Hentze app. h. l.; *T* 297 οὐδέ μ' ἔασκες, ἄνδρ' ἐμὸν ἔκτεινεν, κλαίειν (Nauck κλαιέμ cf. *δ* 806; *ι* 469 οὐκ εἴων, ἀνὰ δὲ νεῦον ἑκάσ κλαίειν (Nauck κλαιέμεν), cf. v. 467 et sc PQ; *δ* 539 κλαῖον ἐν ψαμάθοισι καθήμενος 497 κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, κλαῖε δ' ἄρ' (pauci κλαῖεν δ') ἐν λέκτροισι κ εζομένη, cf. *τ* 603; *ε* 82 ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε κα μενος, ἔνθα πάρος περ, *φ* 56 ἑζομένη κ μάλα λιγέως, cf. v. 57; *φ* 90 κλαίετον ἐξελθό *φ* 223 κλαῖον ἀμφ' Ὀδ. χεῖρε βαλόντε, *ϑ* ὡς γυνὴ κλαίῃσι πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, v. *κ* 201 κλαῖον δὲ λιγέως θαλερὸν κατὰ δά χέοντες, *λ* 391 κλαῖε δὲ λιγέως κατὰ δάκρ εἴβων, *κ* 454 κλαῖον ὀδυρόμενοι, *Ω* 208 κλαίωμεν (L Lips. Vrat. A κλαίομεν) ἄνευ ἥμενοι ἐν μεγάρῳ, Koechly Hektors Loes Zuerich 1859 p. 13 dicit verba νῦν κλ. ἄνευθεν in dicta esse, sed v. Duentz. hom. Abh. p. 344 a Peppmueller Il. XXIV p. 105; *ψ* 232 κλαῖε ἔχων ἄλοχον, cf. v. 241; ibi sunt lacrimae ga diu optati; *δ* 544 μηκέτι πολὺν χρόνον ἀσκ οὕτω κλαῖε, *υ* 84 ὁππότε κεν ἤματα κλαίῃ ἀχ μενος ἦτορ (cod. Aug. γρ. ἤματι, D κλαίει), *Λ* 1 κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα miserabili adloquebantur propter metum mortis. Sic e 90; *T* 286 εἶπε κλαίουσα γυνή, cf. Classen B p. 117; *T* 301 *X* 437 515 *Ω* 746 776 ὡς ἔφ κλαίουσ' (*X* 515 C κλαίουσα), *Ω* 760 ὡς ἔφ κλαίουσα, *T* 338 *X* 429 ὡς ἔφατο κλαίων

raphr. *T* 300 *θρηνοῦσα*, cf. schol. B ad *Ω* 746; *Ψ* 252 *κλαίοντες* (L -τος) *ἑτάροιο ὀστέα ἀλλέγον*, cf. Naegelsb. hom. Theol. 248; *Ω* 712 *κλαίων ἀμφίσταθ' ὅμιλος*, *ι* 294 *κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας*, cf. schol. Q et T; *κ* 209 *βῆ, ἅμα τῷ ἑταῖροι κλαίοντες*, *κ* 241 *κλαίοντες ἔερχατο*, *β* 376 *δ* 749 *ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα κάπτῃ(ς)*, cf. *τ* 124 s.; *υ* 59 *ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο*, cf. *δ* 541 et *κ* 499; *Γ* 176 *τὸ* (i. e. *διὰ τοῦτο*) *καὶ κλαίουσα τέτηκα*, *B* 263 (*σε*) *αὐτὸν κλαίοντα ἀφήσω πεπληγὼς* plorantem mittam, cf. Classen Beob. 91 et Naegelsb. adn. h. l.; *T* 5 *ὗρε Πατρόκλῳ περικείμενον υἱόν, κλαίοντα λιγέως*, schol. ABV *πάντας τοὺς ἥρωας ἁπλότητος χάριν εὐχερῶς ἐπὶ τὰ δάκρυα ἄγει*, *Ἀγαμ.*, *Πάτροκλον, Ὀδυσσέα*. *ι* 98 *τοὺς ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ*, *κ* 49 *τοὺς ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα κλαίοντας*, *υ* 92 *τῆς κλαιούσης ὄπα σύνθετο*, cf. Classen Beob. 169; *μ* 311 *κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθεν ὕπνος*. Copulatur *κλ.* cum aliis verbis: *X* 427 *κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε*, cf. *δ* 541 *κ* 499 *υ* 59; *Ω* 48 *μέλλει τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι· ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκε*, paraphr. ἀποκλαυσάμενος, *θ* 577 *εἰπὲ δ' ὅ τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ*, *τ* 541 *ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἔν περ ὀνείρῳ*, *δ* 806 *οὔ σ' ἐῶσι θεοὶ κλαίειν οὐδ' ἀκάχησθαι* (Nauck *κλαιέμεν*), *δ* 541 *κ* 499 *ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην*, cf. schol. PQ et *X* 427 *υ* 59. Iungitur cum praepos. *ἀμφί*. *Σ* 340 *ἀμφί σε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες κλαύσονται νύκτας τε καὶ ἤματα δάκρυ χέουσαι*, cf. *κ* 486; *Θ* 364 *ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν*, constr. praegnans, paraphr. *ἔκλαιε πρ. οὐρ. βλέπων*. Etiam de equis usurpat *κλ.* poeta: *P* 427 *ἵπποι δ' Αἰακίδαο κλαῖον*, cf. v. 437 s. et schol. BV ad v. 426. 2) cum accus., cf. La Roche St. § 87, 9, p. 173 s. a) c. acc. pers. *T* 300 *τὸ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα*, cf. schol. B; *Ψ* 9 *αὐτοῖσι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες Πάτροκλον κλαίωμεν* (D *κλαίομεν*), paraphr. *θρηνήσωμεν*, cf. Naegelsb. h. Th. 248; *Y* 210 *τῶν ἕτεροι φίλον υἷα κλαύσονται σήμερον* i. e. privabuntur filio, cf. Faesi h. l.; *X* 87 *οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι οὐδ' ἄλοχος*, *Ω* 619 *ἔπειτά κεν αὖ φίλον υἷα κλαίοισθα, πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται*, Eust. 1367, 15 *κλαίησθα*, sed opt. 1368, 28), *Ω* 773 *τῶ σέ θ' ἅμα* (v. l. *σε μάλα* L Lips.) *κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον*, schol. V *οἱ δὲ γρ. ἐμὸν μόρον*, *Ω* 511 *Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἑὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε Πάτροκλον*, cf. schol. B; *α* 363 *π* 450 *τ* 603 *φ* 357 *κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα*, *τ* 209 (*Πηνελοπείης*) *τήκετο παρήια δάκρυ χεούσης, κλαιούσης* (*ἑὸν* add. δ') *ἑὸν ἄνδρα*, cf. v. 210 212; *θ* 523 *ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι πόσιν ἀμφιπεσοῦσα* sec. plurimos, sed rectius videtur *κλ.* absolute dictum esse, v. Am. h. l.; *ω* 293 *οὐδέ ἑ μήτηρ κλαῦσε περιστείλασα πατήρ τε*, *γ* 261 *οὐδέ κέ τίς μιν κλαῦσεν Ἀχαιιάδων*, *μ* 309 *μνησάμενοι ἔκλαιον ἑταίρους*, cf. *ι* 467; de utroque loco v. Naegelsb. h. Th. 248; *ω* 64 *σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ κλαίομεν θεοὶ ἄνθρωποί τε*, ubi de funere Achillis est sermo. Facile suppletur obi. *δ* 196 *νεμεσσῶμαι οὐδὲν κλαίειν* (Nauck *κλαιέμεν*), *ὅς κε θάνῃσι βροτῶν*, cf. Krueger Spr. II 51, 11, 1; Lessing Laoc. p. 23 (ed. Hemp.). b) cum acc. rei cf. praeter La Roche l. l. Peppmueller Il. XXIV p. XLI et p. 57. *ψ* 352 *κεκορήμεθ' ἀέθλων, σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν νόστον κλαίουσα*, *Ω* 85 *ἡ* (*θεὰ*) *ἐνὶ μέσσῃς κλαῖε μόρον οὗ παιδός*, *Ω* 773 v. l. *τῶ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμὸν μόρον* (pro *καὶ ἔμ' ἄμμορον*), v. schol. V. — Iungitur *κλαίω* cum adv.: *ἀδινά* *Ω* 510, *ἄμοτον* *T* 300, *ἀσκελὲς οὕτω* *δ* 543, *λιγέως* *T* 5 *κ* 201 *λ* 391, *μάλα λιγέως* *φ* 56, *λιγέως, ἀδινώτερον* *π* 216, *μάλα* v. l. *Ω* 773. — *μετακλαίω, ἄκλαυτος, πολύκλαυτος, κλαυθμός*.

Κλάρος (de accentu v. Herod. ed. Lentz I 190, 5 529, 28 II 19, 3 940, 32), urbs Ioniae prope Colophonem sita, celebris templo et oraculo Apollinis. Paus. VII 3, 1 *Κολοφώνιοι τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Κλάρῳ καὶ τὸ μαντεῖον ἐκ παλαιοτάτου γενέσθαι νομίζουσιν*, cf. VII 5, 3 et 4, Strab. XIV 642, Ap. Rhod. 1, 308, Plut. Pomp. 24, cf. etiam Strab. XIV 668, Paus. X 12, 5, Preller Gr. Myth. I 225 II 481 s.; Nic. Ther. 958 *Κλ. νιφόεσσα πολίχνη*. — Non legitur ap. Hom. nisi in hymnis post arsin 1. pedis. h. Ap. 40 *Κλάρος αἰγλήεσσα*, Franke dicit Clarum *αἰγλ.*, quod esset epith. Olympi apud Hom., non donariorum copia quibus Apollinis templum ornatum fuisset (ut ait Matth.), appellatam esse, sed situm urbis in loco editiore positae vel aliam regionis amoenitatem fecisse, cf. Matth. h. l.; h. IX 5 *Ἄρτεμις διὰ Σμύρνης ἅρμα διώκει ἐς Κλάρον ἀμπελόεσσαν, ὅθ' Ἀπόλλων ἧσται μιμνάζων ἑκηβόλον ἰοχέαιραν*. Nunc urbs strata est ruinis prope Zille.

κλαυθμός *ὁ* (*κλαίω*, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 371, Woerner subst. hom. 34). Leguntur gen. *κλαυθμοῖο* (quater), *κλαυθμοῦ* (bis), accus. *κλαυθμόν* (semel). Sexies in Od., semel in Il. (lib. *Ω*, cf. Peppmueller Il. XXIV p. XXXIX), nusquam in hymnis. Est *κλαυθμοῖο* et *-μόν* post arsin 2. pedis, *κλαυθμοῦ* in introitu versus. Syllaba brevis ante *κλ.* producitur. — Ploratus, fletus, eiulatus, saepissime funebris, cf. Schmidt Synon. 26, 1, Doederl. Gl. 2134, cf. etiam Polluc. On. 6, 201; Bekk. anecd. 1095 *γόος* interpr. *κλαυθμός*. *Ω* 717 *ἄσεσθε κλαυθμοῖο*, *δ* 212 *ἡμεῖς κλαυθμὸν ἐάσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη*. Copulatur cum *γόος*: *φ* 228 *παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε*, *δ* 801 *εἵως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοόωσαν, παύσειε κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος*, *ρ* 8 *παύσεσθαι κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο γόοιό τε δακρ.*, *ω* 323 *ἴσχεο* (pauci *ἴσχεν*) *κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος*. Copulatur cum *στοναχή*: *χ* 501 *ἵμερος ᾕρει κλαυθμοῦ καὶ* (pauci *τε καὶ*) *στοναχῆς*. Habet *κλαυθμός* uno loco epitheton *στυγερός* *ρ* 8.

κλάω (Fick vgl. Woerterb.[3] I 528, Spracheinh. 77 229, in Kuhn Ztschr. XX 356 a rad. kal, *καλ* ferio, frango, incurvo, lit. kalu, kalti ferio, tundo, Curt. Et.[5] 148 et Christ Lautl. 125 componunt cum sanscr. çṛnâmi frango, cf. Benfey WL. II 172; Doed. Gl. 2143 cum *κέλσαι, κόλος*, Goebel Lexil. I 466 510 sumit rad. *σκα-λ*; rad. *κλα* videtur litterâ *σ* aucta esse, cf. Leskien in Curt. Stud. II 90 s., Curt. Verb. I 211 (cf. p. 318 adn.), Fick ap. Kuhn l. l., L. Meyer vgl. Gr. I 444, Schoenberg griech. Compos., Berlin 1869 p. 16. Legitur act. aor. *κλάσε* *ζ* 128, pass. aor. *ἐκλάσθη* *Λ* 584, perf. *κεκλαμένων* *λ* 194 v. l. — frango, cf. Doederl. Gl. 2143; Hes. *κάμπτειν, ἐμποδίζειν* (cf. E. M. 516, 50, E. G. 329, 51), *τέμνειν ἀμπέλους*, E. G. 328, 3 *κλῶ τὸ κλάνω καὶ συντρίβω*, cf. E. M. 54, 21. — *ζ* 128 *ἐξ ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ*, *Λ* 584 *ἐκλάσθη δόναξ* fracta est arundo sagittae. *λ* 194 v. l. *φύλλων κεκλαμένων* (pro *κεκλιμένων*) *χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί*: E. M. 500, 27 *εἰ μὲν οὕτως, ἀντὶ τοῦ κεκλασμένων· εἰσὶ δέ τινες εἰρηκότες κεκλιμένων, ὥστε πρὸς ἀντίθεσιν εἶναι πρός τι,*

ἐνδεία τοῦ σ· ἀλλ' εἴπωμεν, ὅτι τὰ τοιαῦτα ποιητικά εἰσι, fere eisdem verbis E. G. 312, 1, quod incipit a κεκλασμ., οἷον κεκλαμένων, Hes. κεκλα(σ)μένον· κεκλαδευμένον, ἐκλελυμμένον, ἀποκεκλασμένον, cf. etiam Lobeck Parall. 17, adn. ad Soph. Aiac. p. 319 adn. 3; schol. V interpr. κεκλιμένων· κεκλαδευμένων, πεπτωκότων, sim. Eust. 1679, 4. — διακλάω, ἐνικλάω, κατακλάω.

κλεηδών et κληηδών ἡ (pro κλεϝηδών sine productione suppl. aut cum prod. κληηδών a κλέος, κλέϝος, κλεϝέω cum suffixo δον, contractione κληδών: Mangold in Curt. Stud. VI 204, Roehl quaest. hom. 8, cf. Benfey WL. II 179 et in Kuhn Ztschr. II 230, cf. etiam Lobeck Rhem. 188 adn. 11; Doed. Gl. 2133 ex καληδών ortum esse putat; de subst. in δών terminantibus v. Herod. ed. Lentz I 25, L. Meyer vgl. Gr. II 366, Woerner subst. hom. 46 et 15. Scribendum est sine ι subscr., quod qui addiderunt falsa decepti sunt etymologia: schol. E ad δ 317 ἀπὸ τοῦ κλέος κλεΐζω κλεϊδὼν καὶ κληδών· μένει δὲ τὸ ι προςγεγραμμένον, scribit Eust. 1497, 49 κληδών, sed κληηδών, deest ι 1497, 55 aliis locis; schol. B ad Α 105 est ι in ed. Bekk., deest ap. Dind.; E. G. 294, 46 κλήδων (hoc accentu) οὐκ ἔχει τὸ ι, ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ κληΐζω· οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν, cf. Herod. II 332 535, Schleusner in curis nov. in Phot. 137, Lobeck path. el. II 39). Legitur dat. sing. κλεηδόνι (bis), κληηδόνα (semel), Tantum in Od. et post caes. 3. pedis. Vocalis brevis ante κλ. duobus locis non producitur, cf. La Roche h. U. 14 (qui addit κληδόνι?) et Hartel ho. Stud. I 81. — 1) fama, rumor, 2) omen ex hominis voce ductum. Plurimi idem atque φήμη esse putant; Ameis ad β 35 secutus Ph. Mayerum (Stud. zu Hom., Gera u. Lpz. 1874 p. 37 s.) interpr.: „φήμη Prophetie e. zufaellig ausgespr. Schicksalswortes im allg. (sic etiam Nitzsch adn. ad β 35), κλ. guenstiger Ruf als erwartete Ansprache u. Zuruf an die betheiligte Person", cf. Naegelsb. ho. Theol. 2. ed. p. 170, Wyttenb. ad Julianum p. 150, Schaefer bibl. crit. vol. III P. 1 p. 57 ss., Ruhnken ad Tim. p. 197 (164 Lips. ed.). Ea omina etiam apud posteriores reperiuntur, cf. Nitzsch l. l., Wesseling adn. ad Herod. IX 101. — E. M. 519, 36, E. G. 326, 45 ἡ θεία φήμη· παρὰ τὸ κλέος, ὃ σημαίνει τὴν φήμην, cf. scholl. ad α 283, schol. Q ad δ 317, Eust. 1884, 50, schol. Lycophr. ad Cass. 821; schol. E ad β 35, Zon. 1218, Suid., Phot. φήμη, μαντεία, Hes. κλέος, δόξα, φήμη, πρεσβείας, schol. ined. Viteberg. μαντικὴν πρόῤῥησιν, v. Schleusner l. l.; schol. B ad Α 105 λέγει ὄσσαν καὶ κλ., κλ. δὲ παρὰ τὸ κλέος διδόναι καὶ φέρειν, Eust. 1497, 49 φήμη καὶ ὄσσα καὶ ὀμφὴ καὶ μαντικὸς λόγος. — 1) δ 317 ἦλθον, εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις si aliquam mihi de patre famam indicares. 2) σ 117 ὣς ἄρ' ἔφαν, χαῖρεν δὲ κλεηδόνι Ὀδυσσεύς, cf. v. 112 s. (cf. etiam β 35 χαῖρε δὲ φήμῃ); sic et υ 120, cf. v. 105 116 et Eust. 1884, 50 s. [laudat Seiler: Rumpf de γαμοποιΐα Menel. p. 5 quem librum inspicere mihi non licuit].

Κλεισιδίκη (pro Κλεϝεσιδίκη a κλέος, cf. Clemm de compos. Graec., Gissae 1867 p. 28 cum adn. 70, Schoenberg griech. Compos., Berl. 1869 p. 29 35, Roediger de priorum membr. in nom. Gr. compos., Lips. 1866 p. 70 s., qui recte contra Ahrensium dial. Dor. p. 218 disputavit, quod a verbo κλέω, κλέϝω originem Κλ. cepisse dicit addita litera σ; Pott in Kuhn Ztschr. VI 349 adn.: Κλ.
etwa rechtl. Verpflichtungen auferlegend, wie ὅρ
κοις κεκλήμεθα Eur. Hel. 983 conclusi, obstrict
sumus iuramento). Celei filia. h. Cer. 109 Κε
λεοῖο Ἐλευσινίδαο θύγατρες, τέσσαρες ὥστ
θεαί, κουρήιον ἄνθος ἔχουσαι, | Καλλιδίκη κα
Κλεισιδίκη κτλ. Repugnat testimoninm Paus
1, 38, 3 qui dicit a Pampho et Hom. tres filia
Celei commemoratas esse his nominibus Διογε
νειαν, Παμμερόπην, Σαισάραν, itaque Hermann
praef. CIII s. putavit vv. 108—110 ab interpola
tore sic conformatos esse, quam coni. suffulcir
conatus est Franke, cf. Lehrs Arist. 461 s., v. etia
Baum. h. l.; Ruhnk. posteriorem partem nomin.
Κλεισιδίκη vitiosam putavit propter praeceden
Καλλιδίκη, sed v. Voss h. l. et Lehrs 462 ss.

κλειτός (a rad. κλυ, κλεϝ, κλείω, cf. Curt. Et
151, Berch Compos. d. Nomina, Kiel 1866 p. 9; d
adi. in τός terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 304
κλεϊτός per diaeresin legerunt Nauck et Roe
quaest. hom. 15 s.). Leguntur κλειτῷ Ρ 307, κλειτ
γ 59 v. l., κλειτήν Α 447 v. l. Δ 102 120 Ψ 864 87
-τοί Ζ 227 Σ 229, -τῶν Γ 451 Λ 220 Ρ 14, -τοι
Δ 379 Ι 165 v. l. Ρ 212 ζ 54, -τάς Η 450 Μ
δουρὶ κλειτός Ε 55 578 Κ 230 Λ 333 Ψ 3
ο 52 ϱ 147, δουρὶ κλειτόν ϱ 116, ναυσικλειτο
ζ 22 v. l., cf. h. Ap. 31 ναυσικλειτή et 219 -
Est igitur κλειτός in Il. quater decies, v. l. b
in Od. semel, v. l. semel, δουρὶ κλ. in Il. qui
quies, in Od. ter. Omnibus locis post arsin
pedis (praeter Ι 165 v. l. pro κλητούς). Prod
citur vocalis brevis ante κλ, cf. La Roche h.
12. — inclutus, cf. Buttm. Lexil. I 93 ss., Doe
Gl. 2133, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 81
schol. V ad Ρ 307, sch. Leid. ad Ο 445, schol.
ad ζ 54, paraphr. Il. plurimis locis, E. M. 518,
Suid., Zon. 1216, Hes., Eust. 1025, 5 1781,
ἔνδοξος; Ap. Soph. 100, 5 κλεϊστάς, ἐνδόξο
cf. Eust. 449, 10 s., Herod. ed. Lentz 449,
1) de hominibus. Ζ 227 Σ 229 Τρῶες κλει
(utroque loco alii κλητοί) τ' ἐπίκουροι, Γ 4
Ρ 14 Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων (priore lo
Vind. κλυτῶν, altero Harl. κλητῶν), Λ 220 Τρώ
ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων (Vind. ἢ καὶ κλ., Townl.
κλητῶν), paraphr. ἐπαινετῶν, Δ 379 λίσσοι
δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους, Ρ 212 μετὰ
κλειτοὺς (v. l. κλητοὺς et κλυτοὺς singuli Vir
ἐπικούρους, ζ 54 ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλ
τοὺς βασιλῆας (G ἐπικούρους), cf. schol. T
165 v. l. cod. C al. ἄγετε κλειτοὺς (pro κλητο
ὀτρύνομεν. [Ξ 510 in cod. C κλειτὸς (supra
scr. υ) ἐννοσίγαιος, Ο 445 Κλεῖτον, Πεισήνο
ἀγλαὸν υἱόν, non recte dubitabatur (cf. sch
Leid.), utrum ἀγλαόν esset nom. propr. et κ
τὸν adj. an κλ. n. pr. et ἀγλ. adi.]. 2) de re
Δ 102 120 Ψ 864 873 ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμ
(Ψ 864 Stuttg. ἱερήν), Η 450 Μ 6 δόσαν κ
τὰς ἑκατόμβας, paraphr. Η 450 ἐντίμους θυσ
Eust. 690, 53 τὸ κλ. ἑκ. παιδεύει ἔκκριτα ε
τὰ τῷ κρείττονι διδόμενα, Α 447 v. l.
κλειτὴν ἑκατόμβην ἔστησαν, schol. A ἱερὴν
κλειτήν, εἶχον αἱ Ἀριστάρχου, cod. Lips. Bac
κλειτήν· πᾶσαι ἱερὴν εἶχον. Cum Arist
Zenod. scripserunt ἱερήν: Lange observ. cr
15, Duentz. Zenod. 152 not. 21, Bekk.[2], Ar
(q. v. in app.), Autenrieth in Naegelsb. anim
La Roche, sed Bekk.[1], Dind., Spitzn., Voss, F
tag (qui dixit κλ. maiorem vim habere et ple
descriptioni magis convenire), Baeuml., F
Duentz. (in ed.), Nauck κλειτήν, cf. Rumpf
f. Ph. 1860 p. 580; γ 59 v. l. ἀμοιβὴν διὰ κ
τῆς (pro ἀγακλειτῆς) ἑκατόμβης. De urbe: Ι

·ν κλειτῷ (Vrat. κλητῷ) Πανοπῆι οἰκία ναιε-
·άασκε, paraphr. περιδόξῳ. — δουρικλειτός
hasta inclutus coniunctim scribunt plurimi edi-
tores, cf. Wolf praef. LXI, disiunctim δουρὶ κλ.
La Roche. Ε 55 578 Κ 230 Ψ 355 ο 52 ρ 147
δουρὶ κλειτὸς Μενέλαος, Κ 230 in cod. A legitur
δουρὶ κλειτὸς (supra ει scr. υ), ρ 147 in X δουρὶ
κλειτὸς, Ε 55 in D δουρικλειτὸς, Ψ 355 in H
δουρεικλειτὸς, Ε 55 et Ψ 355 in A δουρὶ κλυ-
τὸς, omnibus locis in plerisque libris δουρικλυ-
τὸς, Κ 230 in D δουρυκλυτὸς, ρ 116 δουρὶ
κλειτὸν Μενέλαον (sic in M, δουρὶ κλυτὸν in
V, apud ceteros δουρικλυτὸν), Λ 333 δουρὶ κλει-
τὸς Διομήδης (in A supra υ scr. ει, Vrat. b
δουρὶ κλυτὸς, alii δουρικλυτὸς), Λ 368 v. l.
Τυδείδην δουρικλειτὸν (in cod. L pro δουρὶ
κλυτὸν). Scripserunt δουρίκλειτος E. M. 139,
4, E. G. 75, 49 199, 18; de accentu v. E. M.
15, 21 τὸ κλειτὸς καὶ κλυτὸς, εἰ μὲν μετὰ ἀπ-
τώτου συντεθῇ ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, φυλάσσει
τὴν ὀξεῖαν τάσιν· εἰ δὲ μετὰ πτωτικοῦ ἢ ἀπ-
τώτου μονοσυλλάβου, προπαροξύνεται· τὸ δὲ
δουρικλυτὸς ἐν παραθέσει, cf. Cram. Epim. 368,
2, Buttm. Lexil. II 252 ss., Spitzn. Il. Exc. XI
p. XIX ss., Goettling Lehre v. Accent 314, Lobeck
Paralipp. 456 s., La Roche h. T. 311 s., cf. etiam
La Roche Text, Zeichen des cod. Ven. p. 9 et
Fedde Wortzus.setzung im Homer, Bresl. 1871 p.
19 s. — De ναυσικλειτός legitur praeterea in
schol. PQ ad ζ 22: ἔνιοι δὲ ναυσὶ κλειτοῖο, ἐν
δυσὶ μέρεσι λόγου· ἀμείνων δὲ ναυσικλειτοῖο,
τοῖς κατὰ ναυτικὴν ἔργοις ἐνδόξου. Est
item ναυσικλείτοιο in cod. QS, ναυσικλείτη h.
Ap. 31 in cod. D, -κλείτης h. Ap. 219 in DM,
id v. schol. PQ ad ζ 22 προπερισπωμένου τοῦ
ναυσικλειτοῖο. — δουρικλειτός, ναυσικλειτός,
·ακλειτός, τηλεκλειτός. De compositione v.
·rch Compos. d. Nom. p. 18, Weissenborn de
·i. compos. Hom., Halis 1865 p. 29 46, Fedde
17.

Κλεῖτος (Nauck et Roehl qu. h. 15 Κλέϊτος;
accentu v. schol. Leid. ad Ο 445: τινὲς Κλειτόν
·σι παράλογον· Κλεῖτον γὰρ ἔδει εἶναι πρὸς
·τιδιαστολὴν τοῦ κλειτόν, ὃ σημαίνει τὸν ἔν-
·ξον, sim. Eust. 1025, 4 1781, 8; Herod. vero h. l.
·ειτός ὄνομα κύριον· ὀξυντέον δὲ ὁμοίως τῷ
·ιθέτῳ, cf. Lentz I 214 II 4 96, Goettling Acc. 223,
Roche h. T. 400 s., Lehrs Arist. 281 283 s.; cf. etiam
·k in Kuhn Ztschr. XXII 229). Non legitur
i acc. Κλεῖτον; vocalis brevis ante Κλ. pro-
·itur. 1) nobilis Troianus, Pisenoris filius, qui
·rfectus est a Teucro. Ο 445 (Τεῦκρος) ἔβαλε
·εῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν, Πουλυδά-
·τος ἑταῖρον, ἡνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πε-
·ητο καθ' ἵππους. . . αὐχένι οἱ ὄπισθε ἔμπεσεν
, cf. Eust. 1025, 4; schol. in cod. Leid. ἀμφί-
·όν ἐστι πότερον τὸ κλειτόν ἐστιν ὄνομα ἢ
ἀγλαόν . . ἄμεινον οὖν τὸ μὲν κλειτὸν ἀντὶ
ἔνδοξον, τὸ δὲ Ἀγλαὸν ἀντὶ κυρίου ὀνόμα-
ἐκλαμβάνειν, sed non recte dubitabatur;
·ol. κόσμον ἐστὶ τὸ ἐπίθετον, cf. Lehrs
·st. 284. 2) Mantii filius, qui ab Aurora est
·tus. ο 249 Μάντιος τέκετο Πολυφείδεά τε
·εῖτόν τε, ο 250 ἀλλ' ἤτοι Κλεῖτον ἥρπασεν
· κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη,
schol. V ad Ν 663, Athen. XIII 566 d; vide
·m Preller Gr. Myth. I 360, Friedreich Real.
. Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 237 383. —
Ω 720, ubi sermo est de iis, qui moderabantur
·um lugubrem, adnotat schol. AD ἦσαν δὲ
·οι (ἀοιδοί) Κλεῖτος καὶ Ἐπιμήδης.

κλείω (Nauck et Roehl qu. hom. 15 κλεΐω, pro
κλεϝίω, rad. κλυ, causativum verbi κλύω, sanscr.
çravaya: Curt. Et. 151, Fick vgl. Woerterb. 354,
Spracheinh. 124 233, L. Meyer vgl. Gr. I 349
413, Grassmann in Kuhn Ztschr. XI 40, Benfey
WL. II 179, cf. Bugge apud Kuhn XIX 417,
Froehde XXII 262, J. Wackernagel in Bezzenb.
Beitr. zur Kunde d. indogerm. Spr. 1878 IV 273;
ex κλεϝέω ortum esse dicit L. Meyer vgl. Gr. II
28 366, cf. etiam Kuhn in eiusd. Ztschr. II 266;
de υ in ε mutato v. E. M. 520, 31, Lob. Rhem.
19; Doed. Gl. 2133 ex καλείω ortum esse dicit).
Ab eadem rad. κλέομαι (pro κλέϝομαι, cf. Curt.
Et. 151, L. Meyer vgl. Gr. I 413 II 28) et
κλῄζω (E. M. 485, 46, E. G. 294, 42 καλήζω
ἡγοῦνται κατὰ συγκοπὴν γεγονέναι κλῄζω· οὐκ
ἔστι δέ· εὑρίσκομεν γὰρ αὐτὸ σὺν τῷ ι· ἀλλ'
ἀπὸ τοῦ κλέος κλεΐζω καὶ κληΐζω καὶ κλῄζω.
cf. Eust. 1497, 52 et 907, 53, Lob. Path. el. II
39, La Roche h. U. 204, cf. etiam Lehrsii
adn. ad Herod. 151, 30). Leguntur 1) verbi
κλείω praes. ind. 3. pl. κλείουσιν α 338, κλείουσ'
h. XXXII 19, coni. κλείω ρ 418. 2) κλέομαι ν
299, impf. 2 sing. ἔκλε' Ω 202 (in cod. A supra
scr. ο, Lips. Vind. ἔκλετ', Vrat. ἔκλυ', Eust. 1345,
45 ἔκλεο) pro ἔκλεο, ep. sync. pro ἐκλέεο, cf.
schol. BM et Krueger Sprachl. II 30, 3, 5; accen-
tus in talibus formis verborum contractorum in
εω, in quibus alterum ε excidit, incertus est:
Herod. τὴν κλε συλλαβὴν ὀξυτονεῖ ὁ Ἀσκαλω-
νίτης, ἡγούμενος τὸ πλῆρες εἶναι ἐκλέου· οὐκ
ἔστι δέ, ἀλλ' ἐκλέεο τετρασυλλάβως· καὶ δῆλον
ὅτι εἴτε συγκέκοπται ἡ ὀξεῖα εἴτε ἡ βαρεῖα ἡ
μετὰ τὴν ὀξεῖαν, ὀφείλει πάλιν τρίτη ἀπὸ τέ-
λους ἡ ὀξεῖα φυλάττεσθαι· οὐδὲ γὰρ χαρακτὴρ
κωλύει, cf. Eust. 1518, 57 et Spitzn. h. l.; Buttm.
Gr. Sprachl. I § 105, adn. 8, II § 114 p. 169 s.,
Goettling Acc. 105 sequuntur Ptolem. 3) Nisi
in minoribus carminibus non sunt fut. κλήσω (in
codd. κλῄσω, in editt. vett. cum ι subscr., cf. etiam
Matth.) h. XXX I18, aor. inf. κλῆσαι ep. 4, 9. Om-
nibus locis voc. brevis ante κλ. producitur. 1) κλείω
celebro fama, cf. Doed. Gl. 2133; E. M. 517, 15
49, E. G. 2 39, 160, 3 325, 45 59 326, 6 567, 33,
Herod. ed. Lentz II 466, 6 535, 24, Suid., Zon.
1221, Eust. 1826, 30 δοξάζω, cf. Cram. an. Ox.
II 383 s.; Eust. 449, 10 κλεΐζειν καὶ δοξάζειν,
Hes. λέγειν, ἐπιφημίζειν, v. eund. s. κλεῖ, κλείοι-
μι, -ουσαι. — α 338 ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
τά τε κλείουσιν ἀοιδοί, Eust. 1421, 35 ἀντὶ
τοῦ θείως φημίζουσι, cf. Hesiodi op. 1; h. XXXII
19 κλέα φωτῶν ᾄσομαι ἡμιθέων, ὧν κλείουσ'
ἔργματ' ἀοιδοί, cf. Hes. theog. 100 s.; ρ 418 ἐγὼ
δέ κέ σε κλείω κατὰ γαῖαν, ubi coni. c. κέ est
pro fut., v. Krueger Gr. Spr. II 54, 1, 8; schol. H
δοξάσω, ὑμνήσω· ἐνεστὼς ἐστὶν ἀντὶ μέλλον-
τος, cf. Eust. 1826, 20 30; E. M. 517, 16, E. G.
326, 8 ἄν μοι δῷς τι, περιφημίσαι (παραφημῆ-
σαι) σε ἔχω εἰς πᾶσαν τὴν γῆν. — κλῄζω i. q.
κλείω significat. Suid. κλῄζω καλῶ, κλῄσατε
ὑμνήσατε, Zon. 1221 δοξάζω, καλῶ, Hes. κληΐ-
ζόμενος· φημιζόμενος. h. XXXI 18 κλῄσω μερό-
πων γένος ἀνδρῶν, ep. 4, 9 κοῦραι Διὸς ἠθε-
λέτην κλῆσαι δῖαν χθόνα καὶ πόλιν ἀνδρῶν.
2) κλέομαι pass. celebrari, Hes. ἐπικαλοῦμαι,
εὔχομαι. ν 299 ἐγὼ ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε
κλέομαι καὶ κέρδεσιν, Eust. 1742, 33 ἀντὶ τοῦ
τῇ βουλῇ εὐκλεής εἰμι, παραγώγως δὲ εἰπεῖν,
κλεΐζομαι. Ω 202 πῇ φρένες οἴχονθ', ᾗς τὸ
πάρος περ ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους, schol. BM ἀντὶ
τοῦ ἐδεδόξασο, paraphr. ἔνδοξος ἦς, Eust. 1345,

45 ἐφημίζον, τὸ θέμα κλέω, ἀφ' οὗ τὸ κλεΐζω, Hes. κλέος εἶχες. De constr. cum praep. ἐπί v. Peppmueller Il. XXIV p. XLI et 103. — ἐπικλείω, κλειτός, Κλεῖτος.

Κλεόβουλος (pro Κλεϝόβουλος, de compositione v. Weissenborn, Zus.setzung d. Nomina, Muehlhausen 1870 p. 5, Zacher de prioris nom. comp. Gr. partis format., Halis 1873 p. 18, Stolz die zus.ges. Nomina in d. hom. Ged., Klagenfurt 1874 p. 18 et 55, Roediger de prior. membr. comp. 71, Schoenberg, griech. Compos. 35). Troianus qui ab Aiace, Oilei filio, interficitur. *Π* 330 Αἴας δὲ (ε productum est) Κλεόβουλον ζωὸν ἕλε, ἀλλά οἱ λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα . . τὸν δὲ κατ' ὄσσε ἔλλαβε θάνατος, cf. schol. BL.

Κλεοδώρη (pro Κλεϝοδώρη, de compos. v. s. Κλεόβουλος). *Π* 175 v. l. Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Κλεοδώρη (pro Πολυδώρη), schol. V Ζηνόδ. Κλ. φησίν, Ἡσιόδου καὶ τῶν ἄλλων Πολυδ. αὐτὴν καλούντων, cf. Duentz. Zenod. 28 et 44 adn. 59 a.

κλέομαι v. s. κλείω.

Κλεοπάτρη (pro Κλεϝοπάτρη, de compos. v. s. Κλεόβουλος, cf. Pott in Kuhn Ztschr. VI 357 adn.) Idae et Marpessae filia, uxor Meleagri (cf. schol. A ad *I* 556), celeberrima ob pulchritudinem (cf. Eust. 774, 63). A suis vocata est Ἀλκυόνη, foris Κλεοπάτρη. *I* 556 (Μελέαγρος) κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ, κούρῃ Μαρπήσσης Εὐηνίνης Ἴδεώ τε· τὴν δὲ (Ariston. οὐ τὴν Μαρπ., ἀλλὰ τὴν Κλ.) τότ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ μήτηρ Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς μήτηρ ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα κλαῖ', ὅτε μιν ἀνήρπασε Ἀπόλλων, schol. ABD et Eust. 776, 48 ἐπων. ἀντὶ τοῦ φερωνύμως, schol. add. Κλ. καὶ Ἀλκ. ἐκάλουν διὰ τὸ τὴν μητέρα Μ. δίκην ἀλκυόνος κλαῦσαι, ὅτε ἀφῃρεῖτο αὐτὴν ὁ Ἀπ., sch. ABL οἱ γονεῖς ἀπὸ τῶν αὐτῇ συμβεβηκότων τὴν Κλ. οὕτως ἐκάλουν, ὡς Μεγαπένθην καὶ Εὐρυσάκη καὶ Ὀδυσσέα καὶ Νεοπτόλεμον, cf. Eust. 776, 18 46, Apollod. 1, 8, 1, Paus. 4, 2, 7; schol. ABD ad v. 534 Μελέαγρος κατ' ἀρχὰς τῇ μητρὶ μηνιῶν οὐκ ἐβοήθει τῇ πατρίδι, πορθουμένης δὲ ἤδη τῆς πόλεως πεισθεὶς ὑπὸ Κλ. προελθὼν κτλ.; de eius morte v. Apollod. 1, 8, 2. — Preller Gr. Myth. I 219 II 304 s. 308; Nitzsch Sagenp. I 148 versus 557—72 interpolatos esse dicit, cf. Moritz de Il. libr. IX Posen 1859 p. 10 s., Ed. Goebel in Ztschr. f. Gymn. W. XIV 262, cf. etiam Hentze app. h. l.

κλέος (rad. κλυ, sanscr. çru audire, pro κλέϝος, quod legitur C. Inscr. Nr. 1, sanscr. çrávas, goth. hliuma, ksl. slava, lit. szlovė: Curt. Et.[5] 151, Fick vgl. Woerterb. 49 353, Spracheinh. 124 233, Benfey WL. II 179, L. Meyer vgl. Gr. I 83 154 349 413 II 111 et in Kuhn Ztschr. VII 205 VIII 62, Ebel ap. Kuhn IV 398 s., Sonne ib. XII 346, Christ Lautl. 270; lat. gloria Kuhn in Ztschr. III 398 cum skr. cravasjám componit, cf. Pott EF. I[1] 214 et Curt l. l.; de subst. 3. decl. in ος terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 111, Woerner subst. hom. 47, cf. etiam Herod. ed. Lentz I 227, 16 II 427, 1 et Goebel ap. Kuhn XII 238). Leguntur nom. et acc. sing. κλέος (octies sexagies), plur. κλέα *I* 189 524 *θ* 73 h. XXXII 18; α natura longum, quod ex κλέεα ortum sit, ante proximam vocalem (nam in Il. et Od. non legitur nisi in formula κλέα ἀνδρῶν, Nauck maluit scribere κλέε' ἀνδρ.) correptum esse censent Thiersch Gr. 193, 36, Hoffm. quaest. hom. I 87, Kuehner ausfuehrl. Gr. I § 123 a cum adn. 2 et 123 b, 3, Ahrens Formenl. § 28, adn. 5 c, Fritsch in Curt. Stud. VI 93; sed legitur Ap. Rhod. Arg. 1, 1 et h. XXXII 18 κλέᾱ φωτῶν, Fritsch l. l.: „formulam κλ. ἀνδρ. imitatus Ap. Rh. scripsit κλ φ.; licet suspicari κλέα ex κλέεα ortum esse altera ε elisa (sim. Krueger Di. 18, 1, 2), terminationis autem vetustissima quantitate servata" sunt qui α in κλέα apud posteriores Iones in usu fuisse correptum dicant; Choer. Dict. 372, 15 371 34 ss. (Herod. ed. Lentz II 245 s. 766, 25) τὸ χρέα καὶ κλέα ἀπὸ τοῦ χρέεα καὶ κλέεα γεγόνασι κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε· (cf. E. M. 517, 22, E. G 324, 33, Zon. 1220) οὔτε γὰρ δυνάμεθα λέγειν ὅτι κατὰ κρᾶσιν γεγόνασιν, ἐπειδὴ τὸ α συνεσταλ μένον ἔχουσιν οἷον κλέα φωτῶν, schol. A ad 109 τὸ χρέεα χρέα συγκοπή, Ariston. ad *B* 11 δυσκλέα Ἰωνικῶς, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν, c schol. BL, Herod. ed. Lentz II 31, 23 776, 3, Lobec Path. el. I 260. — Est κλέος in Il. undetricie in Od. tricies et quinquies, in hymnis octies; i thesi quinti pedis septies, κλέα omnibus loci (quater), 4. pedis undetricies, 3. pedis decie 2. pedis semel et vicies, 1. pedis semel (*E* 172). — Ea quae fando audiuntur: 1) fama, rumo 2) laus, gloria, cf. Ph. Mayer Stud. zu Hom 31 ss. 84—6 et Schmidt Synon. 12, 6 82, 12, qu dicit „der Ruhm, dessen man im Urtheil fremd Menschen theilh. ist u. der von Mund zu Mu in weite Gegenden u. entfernte Zeiten fortg pflanzt wird". E. M. 517, 15 ἡ δόξα παρὰ τ κλείω ἢ παρὰ τὸ κλύειν τὸ ἀκούειν, ἡ ἐξ κουομένη φήμη, Suid., Zon. 1220 δόξα, cf. E. (160, 3 326, 6, Cram. an. Ox. I 231, 10 II 383, 2 addit Zon. 1219 ἔπαινος, Ap. Soph. 100, φήμη· σημαίνει καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς δόξαν, (E. G. 326, 45 607, 47, Hes.; Eust. 809, 9 παρ τῷ ποιητῇ οὐ κοινότερον ἡ τιμή, ἀλλὰ ἡ φήμ παρὰ τὸ κλύω, cf. 1941, 59; 1417, 35 φήμ ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἡ τιμή, ἐὰν προσθήκην ὁ λόγ λάβῃ τινά, 1092, 9 1394, 55 κλ. ἐσθλὸν ἢ ε κλεια. — 1) *B* 486 ἡμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀκο ομεν οὐδέ τι ἴδμεν, opp. dis qui sciunt, Ver Aen. 7, 645 s. et meministis enim, divae, et m morare potestis, ad nos vix tenuis famae perl bitur aura; Bekk. ho. Bl. I 289 adn. conf Plat. Phaedr. 96, 5, cf. etiam Soph. Ai. 23 Am. app. l. l.; Luc. Halc. 8 κλέος μύθων, οἱ παρέδοσαν πατέρες. h. Merc. 277 τὸ δὲ κλ οἷον ἀκούω, Herm. versus 273—7 uncinis i clusit, h. Merc. 311 τὸ δὲ δὴ (om. cod. A) κλέ οἷον ἀκούω, dedit versum ut legitur v. 2 Franke, quem secutus est Baum., cf. Herm. LXV; *α* 283 *β* 217 ὄσσαν ἀκούσῃς (-σω) Διός, ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποι cf. schol. HV; Eust. 1417, 35 φήμην καὶ ἀκο τοῦ μέλλοντος, cf. Naegelsb. h. Th. 181; *π* 4 τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ; Eust. 1808, 48 φημίζεται ἀνὰ τὴν πόλιν. *Λ* 21 πεύθετο μ κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην ἀναπλεύσεσθ ἔμελλον. Cum genet. *Λ* 227 γήμας ἐκ θαλ μοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν, schol. D με τὴν ἀκοὴν τῆς ἐπιστρατείας τῶν Ἑλλήνω κληδόνα ἢ φήμην ἀκούσας ὅτι ἐπεστράτευ τῇ Τροίᾳ, *N* 364 νέον πολέμοιο μετὰ κλ εἰληλούθει, Did. Ἀριστοφάνης κατὰ κλ., γ πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἤν π ἀκούσω, *ψ* 137 μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φο κατὰ ἄστυ γένηται, cf. Eust. 1941, 59 s.; Duer v. 137—140 expunxit; *B* 325 τόδ' ἔφηνε τέ Ζεύς, οψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔ π ὀλεῖται, cf. h. Ap. 156 et Mayer p. 32 86;

κλ. interpr. laudem, v. infra. Saepissime cum adi., sed etiam sine adi., cf. Mayer 85. ε 311 καί μεν κλέος ἦγον Ἀχαιοί. Cum pron. possess. ν 415 ᾤχετο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, cf. α 184 γ 83. 2) existimatio (bona), laus, gloria. E 3 ἵν' ἔκδηλος γένοιτο ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, Eust. 512, 9 τοῦ ἔκδ. γ. διασαφητικόν ἐστι τὸ καὶ κλ. ἐ. ἄροιτο, ν 422 πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, E 273 εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε (v. l. κεν) κλέος ἐσθλόν, P 16 τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι, Σ 121 νῦν κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην, γ 380 δίδωθί μοι κλέος ἐσθλόν, cf. v. 57; P 143 σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξηλιν ἐόντα, paraphr. φήμη ἀγαθή, cf. Eust. 1099, 63; α 95 [γ 78] ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν, v. l. ἔλῃσιν, Rhianus λάβῃσι, v. Mayhoff de Rh. p. 57; I 415 ὤλετό μοι κλέος ἐσθλόν, σ 126 κλέος ἐσθλὸν ἄκουον, Νῖσον ἐύν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε, ω 94 τοι αἰεὶ ἐπ' ἀνθρώπους κλ. ἔσσεται ἐσθλόν, Ἀχιλλεῦ, Ψ 280 τοῖον κλέος ἐσθλὸν ὤλεσαν ἡνιόχοιο, inservit circumlocutioni pro αὐτὸν ἡνιοχῆα, cf. Eust. 1300, 55 et Faesi; schol. A κλέος· γρ. σθένος, legitur κλ. in codd. CH Mor. Barocc., σθ. in D Syr. al. et in paraphr. Il.; Eust. 1300, 31 σθ. ἢ κλ.; recentiores editores cum Wolfio fere omnes maluerunt scribere κλέος praeter Bekk.² et Nauck; Dammius lex. p. 634 male quosdam legere κλ. dicit, ad v. Spitzn. h. l.; α 298 οὐκ ἀίεις οἷον (Stob. flor. 79, 21 ὅσσον) κλέος ἔλλαβε Ὀρέστης πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, Z 446 ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ, schol. B οὐ μόνον ἑαυτῷ τὴν δόξαν, ἀλλὰ καὶ τῷ πατρὶ ...σαι σπουδάζω, cf. Λ 159; P 131 δίδου τεύχεα καλὰ Τρωσὶ φέρειν, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ (ἀνδρῶν Mor.), N 486 v. l. εἰ ὁμηλικίη γενοίμεθα, αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κλέος (pro κράτος), ἠὲ φεροίμην, α 240 ξ 370 ω 33 τῷ κε καὶ ᾧ (σῷ) παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' (ἤρα' vel ἤραο) ὀπίσσω, Eust. 1414, 37 ...ωσεν ἂν τὴν εὔκλειαν τῷ υἱῷ, β 125 μέγα κλέος αὐτῇ (v. l. αὐτῆς) ποιεῖται, π 241 σεῖο ...α κλέος αἰὲν ἄκουον χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλήν, K 212 μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, cf. ι 264; θ 147 οὐ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὅ τι ποσσίν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἑῇσιν, σ 255 τ 128 εἰ κεῖνος ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι, μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον ...ω, ι 264 τοῦ (Ἀγαμέμνονος) νῦν μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστί (v. l. ἐπουρ.), cf. K 212; ...04 καί οἱ Ἀχαιοὶ οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ...ομένοισιν ἀοιδήν (v. l. -σι πυθέσθαι, v. La Roche), Eust. 1463, 62 τὸ πλατυνόμενον καὶ ...τὰς ἔπειτα γενεάς, α 344 δ 726 816 ἀνδρός ...ιν ἐσθλόν), τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα ...μέσον Ἄργος, cf. Eust. 1421, 54; schol. HQ δ 726 περιττὸς ὁ στίχος, cf. Ariston. ad I ... Lehrs Arist.² 227 s., Am. app. ad α 344 et ...26; τ 333 ὃς ἂν ἀμύμων ἔῃ καὶ ἀμύμονα ...ῃ, τοῦ κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, πολλοί τέ μιν ἐσθλὸν ...ον, δ 584 χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἄσβεστον κλέος εἴη, schol. E τοιαύτη ἡ δόξα ...τον πυρὸς φαίνουσα διαφανῆ ποιεῖ καὶ ...φημον τὸν ἔχοντα, cf. λ 75 s.; η 333 τοῦ κεν ...ἄρουραν ἄσβεστον κλέος εἴη, cf. Eust. 1582, ... I 413 εἴ κ' ἀμφιμάχωμαι, ὤλετο μέν μοι ...ος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται, cf. v. 415 ...τό μοι κλ. ἐσθλόν et Mayer 85; ω 196 τῷ οἱ (Πηνελοπείῃ) κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται ἧς ἀρετῆς, τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν ἀθάνατοι χαρίεσσαν Π., E 532 O 564 φευγόντων οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή, Δ 197 207 ὅν τις ἔβαλεν Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος, spurios videtur iudicasse Aristarchus vv. 195—7, v. Friedl. Ariston. p. 96; Θ 192 λάβωμεν ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει (v. l. ἥκει), cf. Eust. 707, 57; ι 20 καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει (v. l. ἥκει), schol. BQ διὰ δόλους ἔνδοξός εἰμι· ὁ γὰρ δόλος καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ τάσσεται· νῦν δὲ ἐπὶ ἐγκωμίου τοῦτο λέγει· ὑπερβολὴ γὰρ δόξης τὸ μέχρι θεῶν ἐφθακέναι τὸ κλέος, cf. Verg. Aen. 1, 379 fama super aethera notus, τ 108 ἦ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν ἱκάνει (Eust. 1857, 48 σοι), θ 74 οἴμης, τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν ἵκανε, P 232 τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται ὅσσον ἐμοί περ, cf. Z 446; h. Ap. P. 98 ὄφρα οἱ αὐτῇ κλέος εἴη ἐπὶ χθονί, μηδ' Ἑκάτοιο, cf. Franke h. l.; X 514 (εἵματα) καταφλέξω, οὐδέν σοί γ' ὄφελος, ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωιάδων κλέος εἶναι, schol. D ὁμοίως ἂν φιλεργῶν, ἤτοι ὡς ἂν πλουσίων, ἢ διὰ τὴν ἐκ τοῦ πλήθους δόξαν, cf. Eust. 1283, 59 ss.; Nauckio versus videtur esse incommodus; h. Merc. 458 νῦν τοι κλέος ἔσται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, σοί τ' αὐτῷ καὶ μητρί, v. 457 s. qui in solo cod. M inveniuntur, Matth. ineptos esse existimat; H 451 458 τοῦ (σὸν) δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς, h. Ap. P. 203 ἐνθάδε καὶ ἐμὸν κλέος ἔσσεται, οὐδὲ σὸν οἴης, h. Ap. 174 ἡμεῖς ὑμέτερον (v. l. ἡμέτερον) κλέος οἴσομεν, ὅσσον ἐπ' αἶαν στρεφόμεσθα πόλεις, cf. Franke h. l. et γ 204; M 214 v. l. οὐδὲ ἔοικε παρὲξ ἀγορευέμεν, σὸν δὲ κλέος (pro κράτος) αἰὲν ἀέξειν, cf. schol. A; B 325 τόδ' ἔφηνε τέρας Ζεύς, ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται, paraphr. δόξα, schol. BL τὸ τοῦ πολέμου κλέος ἢ τὸ τοῦ σημείου, Am.: „wegen des Erfolgs, den das τέρας hatte", Ph. Mayer 32 86 κλ. interpr. famam; h. Ap. 156 τόδε μέγα θαῦμα, ὅου κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται. H 91 τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται, cf. ω 196 et Eust. 667, 28; Cic. ap. Gell. N. A. XV, 6 mea semper gloria vivet; Doed. h. l. suspicatur τὸ δ' ἐὸν κλέος, contrariam enim illam suae gloriae futurae iactantiam esse tam consilio orationis quam oratoris ingenio; de formula κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται v. Renner Formelwesen im gr. Epos, Lpz. 1872 p. 25; E 172 ποῦ τοι τόξον ἰδὲ διστοὶ καὶ κλέος, ᾧ οὔ τίς τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ; de gloria arcu et sagittis parta. Plur. κλέα, laudes, gloriosa facinora. E. M. 517, 21, E. G. 324, 33, paraphr. Il. δόξας, Hes. τὰς ἀνδραγαθίας. I 524 τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν ἡρώων, nostr. Maeren, Kunde, I 189 de Achille: ἄειδε κλέα ἀνδρῶν, cf. schol. ABL; Eust. 745, 53 κλέα Ἀχιλλεὺς ᾖδει οὐ τὰ ἐξ ἀνάγκης ἔντιμα καὶ εὐκλεῆ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔμπαλιν, recte Faesi: „Heldenlieder aus der durch die Sage ueberlieferten Geschichte frueherer Zeiten", cf. Lauer Gesch. d. hom. Poesie p. 197; θ 73 μοῦσ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν, οἴμης τῆς τότε κλέος οὐρανὸν ἵκανε, νεῖκος Ὀδ. καὶ Ἀχιλῆος, cf. Eust. 1586, 43; h. XXXII 18 σέο δ' ἀρχόμενος κλέα φωτῶν ᾄσομαι ἡμιθέων, ὧν κλείουσ' ἔργματ' ἀοιδοί, cf. Ap. Rh. Arg. 1, 1 et Hes. theog. 100 s. — Tribuuntur κλέος haec epitheta: ἄσβεστον δ 584 η 333 (quod minus apte dictum esse, quamquam

defenderet schol. E, dixit Giseke in hoc lex. p. 181) ἄφθιτον I 413, ἐσθλόν E 3 273 I 415 P 16 143 Σ 121 Ψ 280 α 95 γ 78 380 ν 422 σ 126 ω 94, εὐρύ (tantum in Od.) α 344 γ 83 204 δ 726 816 τ 333 ψ 137, μέγα Z 446 K 212 Λ 21 N 486 (v. l.) P 131 α 240 β 125 ξ 370 π 241 ω 33, μεῖζον θ 147 σ 255 τ 128, μέγιστον ι 264, ὅσσον P 232, ὑπουράνιον K 212 ι 264 (οἷον B 486 h. Merc. 277 311, οἷον α 298). — De compositis v. Spitzn. exc. XXII p. XCVI ss., Bekk. ho. Bl. I 62, 22 ss. 223, 9 ss., L. Meyer in Kuhn Ztschr. VII 205—208, Roehl quaest. hom., Berol. 1869 p. 15—17, Nauck Mélanges Gréco-Rom. III 210—216, Schoenberg griech. Compos. 35, cf. etiam Zechmeister in Ztschr. f. oest. Gymn. 1877 p. 22: ἀγακλεής, ἀκλεής, δυσκλεής, εὐκλεής, ἀκλειῶς, εὐκλειῶς, εὐκλείη, Ἀγακλέης, Βαθυκλέης, Διοκλέης, Ἐπικλέης, Ἐχεκλέης, Ἡρακλέης (Ἡρακλείδης), Ὀικλέης, Πατροκλέης, Ἐτεοκλήειος, Ἡρακλήειος, Ἰφικλήειος, Ἀντίκλεια, Εὐρύκλεια, Ἄντικλος, Ἄμφικλος, Δίοκλος, Δόρυκλος, Ἔχεκλος, Ἴφικλος, Πάτροκλος, Φέρεκλος (quanam ratione nomina in κλος ex eadem radice derivata sint ac nomina in κλῆς, id quod iam Lobeck Path. el. I 318 perspexit, v. Fritsch in Curt. Stud. VI 94 ss., cf. etiam Berch Compos. d. Nom. im Homer, Kiel 1866 p. 10, Stolz zus.ges. Nomina, Klagenfurt 1874 p. 18), Κλεόβουλος, Κλεοπάτρη, Κλεισιδίκη; κλεηδών, κληηδών, κλείω, κλέομαι, κλειτός, Κλεῖτος.

κλέπτης (κλέπτω, goth. hliftus: Grimm Gesch. d. deutschen Spr.^{3} 281, Curt. Et.^{5} 149 425; de nominibus in της exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 346, Woerner subst. hom. 21) fur. Suid. ὁ τὰ ἀλλότρια ἀφαιρούμενος, ὁ ἐπὶ βλάβῃ τινὶ κλέψας, Zon. 1216 ὁ κρυφῇ τὰ ἀλλότρια λαμβάνων ἐπὶ βλάβῃ τοῦ πλησίον, cf. E. M. 517, 39, E. G. 326, 14. Non legitur nisi Γ 11 ὀμίχλην ποιμέσιν οὔ τι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω nebulam furi vel ipsa nocte commodiorem; nam, ut recte ait Dammius, per nebulam non tam accurate custodiuntur oves aut caprae, quam noctu solent; ergo h. l. innuitur fur pecuarius clandestinus, cf. schol. BDL et Eust 373, 18; cf. etiam Max. Tyr. Diss. 9; Friedlaender Beitr. z. Kenntn. d. hom. Gleichn. II, Berl. 1871 p. 6. — κλεπτοσύνη.

κλεπτοσύνη (κλέπτης, de subst. in σύνη exeuntibus v. Eust. 1870, 56, L. Meyer vgl. Gr. II 543, Woerner subst. hom. 16, Peppmueller Il. XXIV p. 23, cf. Lob. Path. prol. 231, Brugman in Curt. Stud. IV 77 s.) furacitas, calliditas. τ 396 ὃς (Autolycus) ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε (v. l. τε νόῳ τε), cf. Ktes. Persic. c. 60 ἀπάτῃ καὶ ὅρκοις et Hes. op. 78; Eust. 1870, 51 κλ. οὐ κακή, εἴ γε καὶ ἐσθλὸς λέγεται ὁ ταῦτα διαχειριζόμενος, 1871, 7 Αὐτ. οὕτω σοφὸς ἦν τὴν κλεπτικήν, ὡς καὶ τὰ χρώματα τῶν κλεπτομένων ζώων μεταχρωννύειν, cf. Plat. rep. I 334 b, Tzetz. Lycophr. 344, schol. V ad τ 432; Doed. Gl. 2118 κλ. h. l. nil esse nisi simulationem et dissimulationem dicit; Eust. addit 1870, 53 καὶ θεόθεν αὐτὰ ἔχει δοθέντα ὡς οἷα δῶρα θεόσδοτα, dicit enim Hom. in eodem versu θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν Ἑρμείας, cf. Naegelsb. hom. Theol. I 32 229, Preller gr. Myth.^{3} I 319, Welcker gr. Goetterl. I 346 s., cf. etiam Schneidewin hom. Naivetaet, Hameln 1878 p. 50. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 743.

κλέπτω (rad. klap, κλεπ, lat. clepo, goth. hlifa, boruss. auklipts = occultus: Curt. Et.^{5} 69 149, Pott Wurzelw. II 1, 197, Grimm Gesch. d. deutschen Spr.^{3} 281^1 400, Fick vgl. Woert.^{2} 353, Spracheinh. 89 186 231, Benfey WL. II 170, L. Meyer vgl. Gr. I 28 364 439; rad. e kal (lat. clam, occulo) ductam esse demonstrarunt Curt. Et. 60, Christ Lautl. 42, Corssen Ausspr. I 460, Siegismund in Curt. Stud. V 144, cf. Brugman ap. Curt. VII 293; Christ Lautl. 120: καλύπτω et κλέπτω e κελέπτω, skr. kôrajāmi pro kurpajāmi, karpajāmi efficio ut aliquid lateat; de verbis in πτειν exeuntibus v. L. Meyer II 60). Leguntur praes. imp. κλέπτε A 132, aor. ἔκλεψ[illegible] h. Merc. 310, ἔκλεψε(ν) E 268 Ξ 217, κλέψει h. Merc. 18, coni. κλέψῃς h. Merc. 515, inf κλέψαι Ω 24 71 109, part. κλέψας h. Merc. 310 Sexies in Il., quater in hymnis, nusquam in Od. — 1) furor, surripio, clam aufero, 2) fallo; schol. [illegible] ad A 132 σημαίνει καὶ τὸ παραλογίζομαι κα[illegible] τὸ ἀπατῶ, ως ἐνταῦθα καὶ τὸ κυρίως κλέπτ[illegible] ὡς Ω 109, fere eisdem verbis E. M. 517, 4[illegible] Ap. Soph. 99, 33; Suid. τὸ τὰ ἀλλότρια λάθρ[illegible] ἀφαιρεῖσθαι, τὸ παραλογίζεσθαι et ἐπιθυμ[illegible] cf. Hes., Phot., anecd. Bachm. 278, 26; Eus[illegible] 65, 37 κλ. τὸ μέν ἐστι ταῖς χερσί, τὸ δὲ τ[illegible] λογισμῷ, cf. 66, 1 1100, 28 1269, 48; Naegels[illegible] adn. ad A 132, Friedlaender hom. Gleich[illegible] II, Berl. 1871 p. 6, Doederl. Gl. 2117, cf. Cur[illegible] in Stud. III 203 s. — 1) h. Merc. 18 (Ἑρμ[illegible] ἑσπέριος βοῦς κλέψεν (cod. M ἔκλεψεν) Ἀπό[illegible]λωνος, v. 17—19 relegandi videntur esse, Baum. h. l.; h. Merc. 310 οὐ γὰρ ἔγωγε ὑμ[illegible]τέρας ἔκλεψα βόας, h. Merc. 340 κλέψας [illegible] λειμῶνος ἐμὰς βοῦς ᾤχετ' ἐλαύνων ἑσπέριο[illegible] h. Merc. 515 δείδια, μή μοι ἅμα κλέψῃς κ[illegible]θαριν καὶ τόξα in cod. M, quod plurimi rec[illegible]perunt editores pro vulg. ἀνακλέψῃς. De his locis v. Preller gr. Myth. I 327 et Welcker [illegible] Schr. II p. CVII ss.; E 268 τῆς γενεῆς [illegible] ἵππους) ἔκλεψεν (al. ἔκλεψε) ἄναξ Ἀγχίσ[illegible] λάθρῃ Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππο[illegible] huius stirpis equos furtim sibi comparavit, Eu[illegible] 546, 37 ἔστι τὸ ὑποσχὼν θ. ἵπ. καὶ διασαφ[illegible]τικὸν τοῦ ἔκλεψεν· οὐ γὰρ ἵππους ὑφείλετ[illegible] ἀλλ' ἐνοσφίσατο γονὴν ἐξ ἐκείνων λαβεῖν [illegible] λαθραίας ὀχείας· καὶ ἔστι κλοπή τις καὶ το[illegible] οἰκονομικὴ καὶ δόλον οὐ πάνυ τι μωμητ[illegible] ἔχουσα, πρέπουσα δὲ φιλοκάλῳ ἀνδρί, [illegible] ἔχοντι ἀδόλως τὸ ἐφετὸν πορίσασθαι. Ω 109 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον (ὀτρύνουσιν) ἀργ[illegible]φόντην Hectoris occisi corpus (Ω 24 v. l. [illegible] pro κλ.), cf. schol. B ad A 132; schol. V Ω 24 ἑπτὰ (v. 24—30) δεόντως ἀθετοῖ[illegible] ὡς Ἀρίσταρχος· τὸ γὰρ κλέπτειν δι' Ἑρ[illegible] θεοῖς οὐ πρέπον, cf. schol. M h. l. et E[illegible] 1337, 18; Liesegang de XXIV Il. rhaps. I p. [illegible] consilium illud, quo Mercurius a diis (quod [illegible] omnes dii illius furti auctores sunt, id mihi [illegible] urgendum esse videtur) Hectoris corpus surri[illegible] iubetur, haud immerito vituperatur, cf. eund[illegible] 13 et Welcker gr. Goetterl. I 346; Duentz. [illegible] Mus. V 383 389, hom. Abh. 330 s. 338 ve[illegible] 18—31 et 106—111 interpolatos esse cens[illegible] defendit locos Peppmueller Il. XXIV p. 1[illegible] 69, cf. E 390 ἐξέκλεψεν Ἄρηα; minus r[illegible] Preller Dem. et Perseph. 202 interpr. κλέψαι [illegible] perficere; Ω 71 ἤτοι κλέψαι μὲν (Vrat. d [illegible] κλ.) ἐάσομεν, οὐδέ πῃ ἔστι λάθρῃ Ἀχιλλ[illegible] Ἕκτορα (schol. V ἄμεινον δὲ γρ. νέκυν Ἕ[illegible]ρος), consilium furandi omittamus, cf. schol. [illegible]

Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι γ' (71—73), ὅτι ψεῦδος περιέχουσιν· οὐ γὰρ διὰ παντὸς συνδιατρίβει αὐτῷ ἡ Θέτις· τὸ δὲ ἐάσομεν νῦν ἀντὶ τοῦ παρῶμεν· ὅπερ ἀγνοήσαντες οἱ περὶ Ἀντίμαχον ἐποίησαν κλέψαι μὲν ἀμήχανον, cf. eund. ad Ω 109 et Liesegang p. 11 s.; Duentz. Rh. Mus. V. 388, h. Abh. 337 v. 71—73 expunxit, cf. Peppmueller p. 18 et 46. Tres locos allatos etiam Friedl. hom. Gleichn. II 6 eicere vult, quod κλ. apud Hom. nullo loco significet rem, quae alterius est, contra ius sibi vindicare. 2) Ξ 217 de cesto: ἐν δ' ὀαριστὺς πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων, paraphr. ἠπάτησε, nostr. ueberlisten, cf. schol. BL et Eust. 979, 42; absol. Α 132 μὴ δὴ οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι οὐδέ με πείσεις de conatu, paraphr. et Hes. παραλογίζου τῇ διανοίᾳ, schol. B παραλογίζομαι καὶ ἀπατῶ, cf. Eust. 65, 38, E. M. 517, 41, Ap. Soph. 99, 33, Suid.; Doed. in Gl. „κλ. νόῳ, vafro consilio ut v. 363 μὴ κεῦθε νόῳ, suspectam Agam. habet Achillis simplicitatem, tanquam is fallaciter se certum ac praesens bonum incertis futuri boni pollicitationibus condonare iubeat"; id. in Gl. 2117 „heuchle nicht, rede nicht im Widerspr. mit deiner gewohnten Offenheit (ἀγαθός περ ἐών) anders als du denkest"; de dat. loc. v. Naeg. h. l., Capelle dat. loc., Hannov. 1864 p. 36, Nahrhaft loc. Dat., Wien 1867 p. 10. — ἀποκλέπτω, ἐκκλέπτω, ἐποκλοπέομαι, κλέπτης, κλεπτοσύνη, κλεψίφρων, ἐπίκλοπος, κλόπιος, κλοπός.

κλεύθωμαι v. l. in cod. Ven. Ψ 244 εἰς ὅ κεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κλ. (pro κεύθωμαι), paraphr. ἕως ἂν εἰς τὸν Ἅιδην πορευθῶ, Ariston. κατὰ συγκοπὴν κλ. ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι οἷον πορεύομαι, schol. V ἐκελ. ἀντὶ τοῦ κελ., πορεύομαι· τινὲς δὲ κεύθομαι, οὐκ εὖ, cf. E. M. 517, 45, Herod. ed. Lentz II 1251; Zon. 1200 legit κεύθομαι, sed eius interpr. (εἰς ᾅδου τὴν κέλευθον ὅ ἐστι τὴν ὁδὸν ποιήσομαι· συγκέκοπται δὲ ἀπὸ τοῦ κελεύθομαι, καὶ σημαίνει τὸ πορεύομαι) pertinet potius ad lectionem κλ.; Hes. 2, 491 interpr. κλεύθωμαι κελεύθωμαι, παραγένωμαι, ὁδεύω, v. eund. s. κλεύσομαι, cf. Lob. Rhem. 92; lectionem κλ. pessimam esse dicit Hoffm. quaest. hom. I 162, cf. Spitzn. l. l.

κλεψίφρων (φρήν, cf. Clemm de compos. Graecis 1867 p. 27, Heerdegen de nom. compos. 1868 p. 49, Stolz zus.ges. Nomina 1874 p. 55) animum occultans, versutus. h. Merc. 413 Ἑρμῶ βουλῇσι κλεψίφρονος. — Fietkau de carm. s., Regimonti Pr. 1866 p. 24, Greve de hymno in Merc., Monast. 1867 p. 84, Eberhard, Beob. zu den Hymn., Husum 1874 p. 29.

κλέω v. s. κλείω.

Κλεωναί (de accentu v. Arcad. 112, 26, Herod. ed. Lentz I 337, 33, cf. Goettling Acc. 156) oppidum inter Argos et Corinthum situm, Strab. VIII 377 πόλισμα ἐπὶ τῇ ὁδῷ κείμενον τῇ ἐξ Ἄργους εἰς Κόρινθον ἐπὶ λόφου περιοικουμένου πανταχόθεν καὶ τετειχισμένου καλῶς, ὥστ' οἰκείως εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ τὸ ἐυκτ. Κλ., διέχουσι δ' αἱ ... τοῦ μὲν Ἄργους σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι, Κορίνθου δὲ ὀγδοήκοντα, cf. Eust. 290, 43; Paus. 2, 15, 1 ἐκ Κορ. ἐς Ἄργος ἐρχομένῳ Κλ. πόλις ἐστὶν οὐ μεγάλη· παῖδα δὲ εἶναι Πέλοπος Κλεώνην λέγουσιν, οἱ δὲ τῷ παρὰ Σικυῶνα ῥέοντι Ἀσωπῷ θυγατέρα ἐπὶ ταῖς ἄλλαις Κλεώνην γενέσθαι· τὸ δ' οὖν ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τούτων ἐτέθη τῇ πόλει· ἐνταῦθα ἐστιν ἱερὸν Ἀθηνᾶς, Eust. 291, 2 ἀπὸ Κλ. τῆς Ἀσωποῦ, τοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ Μετώπης τῆς καὶ παρὰ τῷ Πινδάρῳ, κατὰ δέ τινας ἀπὸ τοῦ Νεμεαίου λέοντος, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς . . πληθυντικῶς δὲ αὕτη ἀεὶ λέγεται, cf. E. M. 517, 28, Suid. ed. Bernh. II 1 281 (sed 282 Κλεώνη ὄνομα τόπου περὶ τὴν Νεμέαν); cf. etiam Curtius Pelop. II 510 ss., Bursian Geogr. v. Griechenl. II 7 37 s. 45, Buchholtz Real. I 214, Friedreich Real. 73. — Β 570 οἳ δὲ εἶχον Κ. ἐυκτιμένας τε Κλεωνάς (ε ante Κλ. non est productum, cf. La Roche h. U. 14, Hartel hom. Stud. I 81).

κλήδην (καλέω, recte sine ι subscr. scriptum esse docuit E. M. 519, 32, cf. Herod. ed. Lentz II 535, Lob. Path. el. II 39; de adv. in δην exeuntibus v. Frohwein in Curt. Stud. I 111, L. Meyer vgl. Gr. I 325 II 389 et in Kuhn Ztschr. VI 296, Curt. Et. 649, cf. Schaper gen. compos. ap. Hom., Coeslin 1873 p. 8) nominatim. Zon. 1222 κλητικῶς, καλεστικῶς, cf. Eust. 732, 57; E. M. 519, 34, E. G. 326, 52 καλοῦντες, κηρύσσοντες. Ι 11 κελεύων κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, cf. Κ 68; schol. BL κατ' ὄνομα τοὺς ἀρίστους συνάγει, ἵνα μὴ ἔκπυστα γένηται τοῖς πολεμίοις τὰ πρασσόμενα, ἢ καὶ πρὸς τὸ μὴ ταράξαι τοὺς οἰκείους, cf. schol. AD et Eust. 732, 58; paraphr. et Hes. καλεῖν ἐξ ὀνόματος, addit Hes. ἐλθόντα ἐπὶ τὴν ἑκάστου σκηνήν· τὸ καλέσαι πρός τινα ἐλθόντα καὶ δημοσίᾳ κηρύσσοντα, cf. Ap. Soph. 100, 6. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 723. — ὀνομακλήδην, ἐξονομακλήδην.

κληηδών v. s. κλεηδών.

κλήθρη (fuerunt qui derivarent a κληΐω, κλείω, cf. Benfey WL. II 289; Plin. h. n. 16, 37 alni quae campos sepibus muniunt, cf. Lob. Rhem. 293 adn. 7, qui addit: deest iota; L. Meyer vgl. Gr. II 361 nominibus in τρα exeuntibus adnumerat, ut θ locum teneat consonae τ, Woerner vero subst. hom. p. 15 mavult θ attribuere radici, cf. etiam L. Meyer II 217) alnus. Suid. ὄνομα δένδρου, cf. Ap. Soph. 100, 13, Hes.; descripsit arborem Theophr. hist. pl. 3, 14, 3. — Legitur apud Hom. bis (in introitu versus). In insula Calypsus: ε 64 ὕλη πεφύκει, κλήθρη τ' αἴγειρός τε (pauci libri κλείθρη), ε 239 νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει, κλήθρη (cod. Vind. κλείθρη) τ' αιγειρός τ' ἐλάτη τ' ἦν. Grashof Schiff bei Hom. p. 5 ligno alneo Ulixem usum esse ad costas navis suspicatur, cf. Lucht Schiff d. Od., Altona 1841 p. 8; e Sprengelii sententia alnum oblongatam, veri similius vero esse alnum glutinosam, quod illa arbor aut raro aut non inveniatur in Graecia, haec vero crebrior sit atque etiam nunc κλέθρα vocetur, dicunt Friedreich Real. 94, Buchholtz Real. II 1 p. 242, cf. Eust. 1523, 52. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 735 750.

κλήϊθρον (κληΐω, κλείω. E. G. 325, 54 οἱ Ἴωνες τὸ κλῄω διὰ τοῦ η γράφουσι καὶ διὰ τοῦ ι· ἐξ οὗ καὶ τὸ κλήϊθρα· τοῦτο δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, Zon. 1220 κλῇθρα διὰ τοῦ η καὶ ι γρ. παρὰ τοῖς Ἴωσιν· ἡμεῖς δὲ τὸ κλῆθρα διφθογγογραφοῦμεν, cf. E. M. 518, 10 (κλεῖθρα), E. G. 326, 48 (κλῇθρα), Lentz Herod. II 535 s. v. κλεῖθρα, Cram. an. Ox. II 234, 14, La Roche h. U. 217, cf. etiam Gerth in Curt. Stud. I b 219; de subst. in θρον terminantibus v. E. G. 486, 3, Christ Lautl. 104, Curt. Et. 501, L. Meyer vgl. Gr. II 358, cf. etiam Christ 269 s., Curt. 150, Doed. Gl. 2115) claustrum,

sera. Hes. κλεῖθρα· μοχλοί, ἀσφάλειαι, πύλαι, cf. Eust. 1358, 59; Phot., Suid., Bachm. anecd. 278, 23 κλείθροις· κλειδώμασι, Zon. 1220 τὰ κλειδία; cf. etiam scholl. EHMQSV et E ad α 442, Poll. On. 10, 22, Protodicos de aedibus Hom., Lips. 1877 p. 64 ss. — Non legitur apud Hom. nisi h. Merc. 146 Ἑρμῆς δοχμωθεὶς μεγάροιο διὰ κλήϊθρον ἔδυνεν per seram se insinuavit, cf. δ 802 838; locus Hermanno visus est interpolatus, defendit eum Franke, cf. etiam Naegelsb. nachhom. Theol. 17 et Baum. h. l. — Fietkau carm. Hes. 24, Eberh. Beob. zu h. Hymn. 29.

κληΐς (ex κλαϝιδς, a rad. sklu, gr. κλαϝ, lat. clavis, ksl. ključĭ: Curt. Et.[5] 149 s. 585, Corssen Ausspr. d. Lat.[2] I 357, Christ Lautl. 269 s., Gerth in Curt. Stud. I 2, 219 c. adn., Brugman ib. IV 153, L. Meyer vgl. Gr. I 28 83 II 166, cf. Fick Woert. 353, Spracheinh. 89 231, Benfey WL. II 289; de σ radicis sklu amisso v. Curt. Et. 429 694; de subst. in ις, ιδος terminantibus v. Curt. Et. 639, Woerner subst. hom. 45, L. Meyer II 105). Leguntur sing. κληΐς Θ 325 Μ 456, κληῖδος δ 802, κληῖδι Ζ 89 Ξ 168 φ 50 241, κληῖδα Ε 146 579 Ρ 309 Φ 117 Ω 455 δ 838 h. Merc. 247, κληῖδ' α 442 φ 6 47, plur. κληῖδες Χ 324, κληῖσι β 419 δ 579 ι 103 179 471 563 λ 638 μ 146 ο 221 549, κληῖσιν Π 170 ϑ 37 ν 76 σ 294, κληῖσ' Ω 318 v. l., κληίδεσσιν μ 215. Est igitur undecies in Il. (et v. l. semel), semel et vicies in Od., semel in hymnis. Atticum est κλείς. Phot., Suid. κληῖσαι οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν, οὐ κλεῖσαι· καὶ κληΐδα (sic Phot., ap. Suid. vero κλῇδα)· οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης. Habent enim multis locis in codd. et apud gramm. casus obliqui acutum, est autem ι productum: Herod. ed. Lentz I 526, 80 II 18, 30, περὶ διχρ. ed. Lehrs 299, 17 ἐπίστασιν ἔχει τὸ κληῒς ἐκτεινόμενον καὶ καθαρεῦον· τὰ δὲ λοιπὰ πάντα συστέλλονται, id. ap. Lentz II 32, 13, ap. Lehrs p. 205 πολυκλήϊσι: τινὲς προπερισπῶσιν, ὡς καὶ τὸ ἁπλοῦν κληῖσι, cf. Lentz II 346, 20, Lehrs p. 334 E. M. 518, 15 ss., E. G. 326, 56 ss., Cramer anecd. Ox. I 229, 22 32 s., Eust. 532, 28, 1429, 9 1897, 50, cf. etiam Lob. Path. el. II 38, Bekker ho. Bl. I 68, 1. — Est η in κλ. fere omnibus locis in thesi: post arsin 4. pedis semel et vicies, 2. pedis octies, 3. pedis semel (α 442); in arsi Ξ 168 μ 215 φ 47; producitur syllaba ante κλ. omnibus locis praeter μ 215, cf. La Roche h. U. 12 14, Hartel hom. Stud. I 81. 1) sensu proprio. a) obex, pessulus, qui ab interiore parte ianuae foribus obiciebatur loro. E. G. 607, 36 κλ. τὴν τῆς θύρας, cf. Ap. Soph. 100, 9 ss., E. M. 518, 23, E. G. 327, 24, Hes.; Voss ad Arat. p. 37, Frieb Wohnh. bei Hom., Wien 1868 p. 15 s., Protodicos de aedibus Hom. p. 64 ss. — δ 802 ἐς θάλαμον εἰςῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα, est ἱμὰς κλ. lorum quo pessulus ianuam cohibens ab eo qui foris erat, ut ingredi posset, attrahebatur vel retrahebatur, transibat enim per foramen ianuae; schol. BEPQ διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ ἱμάντος, ᾧ ἔξωθεν ἐπέκλειον τὸ κλεῖθρον, ὅπερ κληῖδα λέγει, cf. schol. BEV, Hes. III, 272, Eust. 1518, 23; δ 838 σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμων (v. l. κληῖδ' ἐλιάσθη), cf. h. Merc. 146; schol. P διὰ τῆς αὐτῆς ὀπῆς ἔξεισιν, Eust. 1518, 30 τὸ παρὰ κλ. ἱμάντα καὶ τὸ σταθμ. π. κλ. τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἔννοιαν, Dammius: haec κληῒς dicitur σταθμοῦ, quia necessario sera vel serula quaelibet cum poste ianuae cohaerere debet, si ianua obditur et clauditur; ad eum igitur locum, i. e. ad ianuam, primum videbatur dea, quasi ingressa esset per ianuam ordinario modo; et ad eundem disparuit quasi egressa". φ 241 σοὶ θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς κληῖσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἰῆλαι, clauditur ianua et lorum conectitur artificiose, ne pessulus ab eis qui foris auxilio venire velint procis, removeri possit, cf. Eust. 1908, 8, cf. etiam ϑ 443 et φ 391; α 442 θύρην ἐπέρυσσε κορώνῃ, ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι, nisi quis in conclavi remansit, lorum in anulo, quo fores attrahebantur, involvebatur. Eust. 1429, 5 κλ. λέγει οὐ σκεῦος ἀπὸ σιδήρου, ἀλλὰ μοχλὸν ἐντὸς μὲν τῆς θύρας ἐξημμένον καὶ ἐπὶ τὸ κάτω καθειμένον, ἤτοι κεχαλασμένον· ἱμάντι δὲ ἔξωθεν σπώμενον καὶ ἀνελκόμενον καὶ ἐπιζυγοῦντα τὴν θύραν· οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. κλεῖδι θυρῶν ὠνόμασε, τὸν ἐπιβλῆτα ἤγουν τὸν μοχλὸν καὶ ὀχέα τῶν τοῦ Ἀχιλλέως θυρῶν schol. EHMQSV τὸ λεγόμενον ὑφ' ἡμῶν κλεῖθρον· δύο δὲ εἶχεν ἱμάντας ἐξηρτημένους διά τινων τρήσεων, ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν, εἰς τὸ δύνασθαι καὶ ἀνοῖξαι καὶ κλεῖσαι· νῦν οὖν τὸ κλεῖθρον παρέτεινε καὶ παρήγαγε τῷ ἱμάντι· κλεῖθρον δέ ἐστιν ἔξωθεν ἐφελκόμενον διὰ τοῦ ἱμάντος, ὃς συνέχει τὴν θύραν, ἀνοίγει δὲ μονοβάλανος κλεὶς καθιεμένη καὶ εἰς τὸ ἕτερον μέρος ἀποδιωθοῦσα τὸ κλεῖθρον, ὥστε κλεισθὲν μηδένα ἔσωθεν ἀνοίγειν, cf. schol. E et P et Am. h. l.; Ω 45[5] θύρην ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων, Ἀχ. δ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος, schol. BM τὸν μοχλόν· τὰ γὰρ συνέχοντα τὴν ἐπικεκλεισμένην θύραν κληῖδα καλεῖ· καὶ ἐν Ὀδ. δὲ τὸ κλεῖθρον οὕτως ὠνόμασεν, Eust. 1358, 59 ταὐτὸν κλ. καὶ ἐπιβλ. ἀμφότερα δὲ μοχλὸν δηλοῦσιν, ὃς καὶ κλεῖθρον λέγεται, ὁποῖόν τι καὶ ἡ Ὀδ. δηλοῖ (α 442), c[f.] 1429, 8, Ap. Soph. 100, 12; Ξ 168 πυκινὰς θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν, schol. V ἀνθρωποπαθεῖς εἰσάγων τοὺς θεοὺς καὶ κλεισὶ φη[σὶ] κεχρῆσθαι, Eust. 974, 35 κλ. κρυπτὴν λέγει τὴν ἔνδοθεν κλείσουσαν τὰς θύρας καὶ οὕτ[ω] κρυπτομένην τοῖς ἔξωθεν, ἢ τὴν δυσεπιχείρητ[ον] τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, ὁποῖα καὶ παρὰ τῷ κ[ω]μικῷ κακοηθέστατα κλειδία, schol. BLV τριχ[ῶς] ἡ γραφή ἐστι, τὴν δὲ τὴν κλεῖν, τὸν δὲ τὸν θ[ά]λαμον, τὰς δὲ τὰς θύρας, codd. et edd. pleru[m]que τήν, Zon. 224, E. M. 105, 15, Cram. ep[im.] 330, 1 τόν, Eust. 974, 39 τὰ πλείω τῶν ἀν[τι]γράφων τὸν γρ., Duentz. et Nauck scrib[unt] τάς. Ω 318 v. l. θύρη τέτυκται ἐν κλη[ΐσ'] ἀραρυῖα (pro ἐυκλήϊς), Ariston. δύναται κ[αὶ] κατὰ σύνθεσιν, δύναται δὲ καὶ κατὰ συναλ[οι]φήν, Herod. (ed. Lentz II 346, 18, Lehrs p. 3[..]) Ἀρίσταρχος ἐνκλ., σύνθετον ποιῶν τὴν λέξ[ιν] οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης· εἰσὶ δὲ οἱ διεῖλ[ον] οἷς συγκατατίθεται καὶ ὁ Τρύφων, οὐκ εὖ. [..] ἐνκλ. etiam apud Ap. Soph. 100, 11, Hes. II 2[..] Eust. 1352, 45, in omnibus codd. praeter Vrat. scripserunt Spitzn., La Roche, Faesi; disiunct[im] scripserunt Bekk. 1 et 2, Baeuml., Dind., D[ö]derl., Duentz., Koechly, Nauck, Franke; Her[od.] addit dativi elisionem nominibus 3. decl. in ῖδος exeuntibus alienam esse, cf. Lehrs quae[st.] ep. 47 s., La Roche h. U. 126, cf. etiam D[ö]Gl. 2116, Spitzn. h. l., Peppmueller Il. XX[IV] p. 153 s.; pluralem, qui nullo alio loco, ubi ser[…]

est de pessulis ianuarum, usurpatus est, defenderunt Franke in ed. Faes. et Duentz., qui conferunt duplices ὀχῆας φ 47. b) *M* 456 ubi sermo est de porta bifore: δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῒς (Syr. κληεὶς) ἐπαρήρει, recte Dammius: ὀχῆες sunt illa prominentia tigilla in valvis portae, cohaerentia sibi, si porta biforis clauditur, et quibus unus pessulus ad cohibendum sufficit; Ariston. δύο φησὶ μοχλοὺς εἶναι ἐπὶ τῆς πύλης, ἐξ ἑκατέρας φλιᾶς ἕνα, ἐπαλλασσομένους κατὰ μέσον, καὶ ἐπὶ τοῖς ἄκροις ἐπικλειομένους διὰ τὴν συμβολὴν μιᾷ κλειδί, cf. Lehrs Aristarch. 126; schol. V ὀχῆάς τινες τὰ κάτω κλεῖθρα, cf. Ap. Soph. 100, 9. c) clavis, cf. Doed. Gl. 2115, Frieb 16, Protodicos 66 s. — φ 6 εἵλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα (cod. Aug. pr. m. ἐπικ.) χειρὶ καλὴν χαλκείην (alii χρυσείην), κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν, schol. B κληῖδα οὐ μόνον τὸ κλεῖθρον, ἀλλὰ καὶ τὴν κλεῖν, Eust. 1897, 41 ἀρχαϊκὸν εἶδος κλ. φράζει, καὶ οὐ κατὰ τὰ ὕστερον τρυπώμενα εἰς πολλὰς ὀπάς . . . ἦν δρεπανοειδής. Inscrebatur autem ınca clavis per foramen ianuae removebaturque ntus pessulus, cf. scholl. ad α 442: φ 47 ἱμάντα ἀπέλυσε κορώνης, ἐν δὲ κληῖδ' ἧκε, θυρέων ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας ἄντα τιτυσκομένη, cf. *M* 455 s.; Eust. 1900, 60 αἱ βάλανοί, φασιν, ἀντίαι γένοντο τοῖς γόμφοις τῆς κλειδός . . ἀνώθει ὰς βαλάνους . . ἀλλ' οὐ φαίνεται γόμφους χειν ἡ κλεὶς ὡς ἀνακρούειν τὰς βαλάνους, ρεπανοειδὴς δὲ μᾶλλον ἦν . . ἐνῆκε τὴν εὐαμπέα κλ. διά τινος κατὰ τὰς θύρας ὀπῆς, αὶ ἅμα τοὺς ἔσω ἀνέκοπτε μοχλοὺς τῶν θυῶν διὰ τῆς κλ., cf. schol. V et B; φ 50 ἔβραχε ύρετρα πληγέντα κληῖδι i. e. ἀνακοπέντα, cf. Eust. 1901, 29 et schol. BHQ; *Z* 89 οἴξασα κληῖδι ύρας ἱεροῖο δόμοιο, paraphr. τῷ κλειδίῳ, h. Ierc. 247 τρεῖς ἀδύτους ἀνέῳγε λαβὼν κληῖδα αεινήν, Matth. versum expunxit. d) Pars fiulae quae ad alteram partem vestis affixa imittebatur in fibulam orbicularem alteri parti estis adhaerentem, nostr. Haken et Oese. Uno omine περόνης comprehenditur utrumque. Sunt ermulti, qui intellegant de fibula illa orbiculari Oese). σ 294 ubi sermo est de feminea veste: ' δ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι χρύσειαι, ληῖσιν ἐυγνάμπτοις ἀραρυῖαι, schol. V κλ. καταλεῖσιν, εἰς ἃς καθίεσαν τὰς περόνας, Hes. αταχλείσεσι τῶν περονῶν, Eust. 1847, 35 ὀπαὶ γόμεναι κατακλεῖδες, εἰς ἃς αἱ π. καθίεντο· γν. ὡς ἐπικαμπεῖς καὶ περιφερεῖς, sim. ιesi, cf. Gerlach Philol. XXX 498 et in hoc x. s. v. περόνη. 2) transl. a) iugulum; schol. ad *E* 146, E. M. 518, 23, E. G. 327, 25 τὴν ιτάκλειδα, παρὰ τὸ κλείεσθαι ὑπ' αὐτῆς τὸν αὐχένα καὶ τὸν ὦμον· καὶ Δημοσθένης ησὶ τὴν κλεῖν κατεαγότα (de cor. 67), cf. E. 340, 25, E. G. 607, 35, Hes. — Non significat κλ. iugulum apud Hom. nisi in Iliade. 146 τὸν ἕτερον (Zen. τοῦ δ' ἑτέρου) ξίφεϊ ηῖδα παρ' ὦμον πλῆξε, cf. Eust. 533, 2; *E*) ἔγχεϊ νύξε κατὰ (v. l. παρὰ) κληῖδα τυχήσας, 325 παρ' ὦμον, ὅθι κληὶς ἀποέργει αὐχένα στῆθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστι, βάλεν, ιol. BLV περὶ (V διὰ) τὸν σύνδεσμον τῆς ιοπλάτης ἤτοι τὴν ἀκρωμίαν, cf. Eust. 715, ; *P* 309 τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην, paraphr. ν ζεῦξιν, cf. Eust. 1108, 20; *Φ* 117 τύψε κατὰ ηῖδα παρ' αὐχένα, *X* 324 φαίνετο (χρὼς) ἧ ηῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος (schol. V ἔν τισι φαῖνον δὲ ἡ κληίδεσιν), schol. B κλ. αἱ ἀπὸ τῶν ὤμων διήκουσαι διατάσεις τῶν νεύρων καὶ συνέχουσαι τὸν αὐχένα, cf. schol. V. b) paxillus, scalmus in margine navis ad alligandum remum (nostr. Ruderpflock, Dulle), quod fiebat loro torto (δ 782 ἠρτύναντο ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν). Dubitavit Grashof Schiff bei Hom. 19 quomodo differrent σκαλμοί (h. VII 42) et κληῖδες, sed differunt nomine tantum, non re, v. Doederl. Gloss. 2115, qui laudat Vitruv. 10, 8: etiam remi circa scalmos strophis religati; Ap. Soph. 100, 8 τὰ ξύλα, ἐφ' οἷς οἱ ἐλαύνοντες κάθηνται, cf. E. M. 398, 26 715, 22 769, 19 alios locos; fuerunt qui κληῖδας scamna remigum esse putarent: E. M. 518, 28, E. G. 327, 28 607, 36, Zon. 1218, schol. D ad *B* 74 αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι, cf. schol. BDLV ad *B* 74, sch. L ad *B* 175, sch. E ad β 419, paraphr. Il. *Π* 170, Eust. 174, 7 223, 7, Or. 90, 15; Hes. τῆς νεὼς τὰ ζυγά, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες κάθηνται, cf. E. M. 518, 41; Pollux 1, 89 τὸ ζυγὸν καλεῖται καὶ κληῒς καὶ σέλμα. De transtris intellegunt Passovius, Dammius, Duentz., alii, dubitat Nitzsch ad β 419, sed v. Lucht Schiff d. Od., Altona 1841 p. 34, Grashof 19 s., Doederl. Gl. 2115, cf. etiam Am. in J. J. 70 p. 256. — Haec significatio est propria Od., legitur in Il. tantum *Π* 170 (cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 804); omnibus locis in plur.; β 419 δ 579 ἂν δὲ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθῖζον, Duentz. β 419 expunxit; ι 103 179 471 563 λ 638 μ 146 ο 221 549 εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθῖζον, ν 76 καθῖζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι, *Π* 170 πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν (Stuttg. κλισίῃσιν) ἕκαστοι, cf. schol. BL; μ 215 κώπῃσιν ῥηγμῖνα τύπτετε, κληίδεσσιν ἐφήμενοι, θ 37 δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ ἔκβητε, cf. Ap. Rh. 1, 379 πήχυιον προὔχοντα περὶ σκαλμοῖσιν ἔδησαν, Eust. 1584, 42 τὴν συνοχὴν τῶν κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμούς· τοιαύτη δὲ συνοχή, οἱ τροποί. — Iungitur κληίς cum adi. μεγάλη *Ω* 455, μέση *P* 309, ἐύγναμπτος σ 294, εὐκαμπής, καλή, χαλκείη (v. l. χρυσείη) φ 6, φαεινή h. Merc. 247. — εὐκληΐς, πολυκληΐς· κληίω, κληϊστός, κλήϊθρον [δικλίς?].

κληϊστός (a κληίω pro κληϝιστός, attic. κλειστός, cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 305 310, Curtius Verbum II 374) quod claudi, obserari potest. Hes. κλεισταὶ ἢ κλείθροις ἠσφαλισμέναι, Zon. 1219 ἠσφαλισμέναι. β 344 κληϊσταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες, Eust. 1419, 4 κλ. σαν. αἱ θύραι, πρὸς διαστολὴν τῶν ἁπλῶς σανίδων. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 731.

κληΐω (ductum videtur esse a κληΐς pro κληϝίω, attice κλείω, lat. claudo, ahd. sliuzu, ksl. ključati sę = convenire: Curt. Et. 149 s., Verb. II 374, Fick Spracheinh. 89 231, Gerth in Curt. Stud. I 2, 218 s., L. Meyer vgl. Gr. II 35 s., cf. Doederl. Gl. 2115, Christ Lautl. 270, La Roche h. U. 204; de verbis in ιω terminantibus v. praeter L. Meyerum Curt. Verbum I 357). Legitur tantum aor. apud Hom.: κλήϊσεν τ 30 φ 387 389, ἐκλήϊσε h. Ap. 6, ἐκλήϊσεν ω 166, infin. κληῖσαι φ 236 241 382. Non invenitur hoc verbum nisi in posterioribus Od. libris: τ (semel), φ (quinquies), ω (semel) et in hymn. (semel). Scribuntur in multis libris formae vitiose cum duplici σ et κληίσσαι cum acuto, sed ι productum est, v. supra s. v. κληίς et La Roche h. U. 270, Bekk. ho. Bl. I 68,

Wernicke ad Tryphiod. p. 211; Buttm. Gr. Sprachl. II s. v. *κλείω.* — Phot. s. v. *κληίσαι* (sic) et Suid. s. v. *κλῆσαι: οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν, οὐ κλεῖσαι,* addit Phot. *οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης,* cf. Cram. an. Ox. I 224 et Lob. Path. el. II 38 s., Gerth l. l.; E. M. 518, 11, E. G. 325, 54 326, 49, Zon. 1220 *οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ η καὶ ι γράφουσιν.* — Est sexies in introitu, bis post 3. pedem versus. — claudo, obsero. E. G. 325, 48 59 329, 4, Cram. an. Ox. II 384, 2, Suid. *ἀσφαλίζω,* addit Suid. *ἀποπλείω.* *τ* 30 *φ* 387 *κλήισεν δὲ θύρας μεγάρων* (v. l. *φ* 387 *κλήισ(σ)ε* vel *κληίσ(σ)αι*), *φ* 236 382 *κληῖσαι μεγάροιο θύρας,* *φ* 241 *θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς κληῖσαι κληῖδι* obserare pessulo, *φ* 389 (om. Q) *κλήισεν θύρας εὐερκέος αὐλῆς,* *ω* 166 *τεύχε' ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήισεν ὀχῆας* constr. praegnans: claudens (portam) obdidit pessulum; h. Ap. 6 *βιόν τ' ἐχάλασσε καὶ ἐκλήισε φαρέτρην.* — *κληϊστός.*

κληροπαλής (*πάλλω,* cf. Stolz zus.ges. Nomina, Klagenfurt 1874 p. 21 39) sorte distributus vel distribuendus. h. Merc. 129 *ἔσχισε δώδεκα μοίρας κληροπαλεῖς.* — Greve de h. in Merc. 87, Fietkau de carm. Hes. 24, Eberh. Beob. zu h. Hymn. II 27.

κλῆρος (vulgo coniungitur cum *κλάω,* ut sit idem quod suffragium, cf. Pott EF. II 1, 597, Woerner subst. hom. 39, Schoemann antiqu. Gr.[1] II 264, adn. 4, Bergk lit. hist. Gr. I 202, adn. 39 et p. 334, adn. 52; Benfey WL. II 172 deducit a rad. kar cerno, *κρίνω,* cf. L. Meyer in Kuhn Ztschr. V 380; Doed. Gl. 2123 derivat a *κέλεσθαι;* dubitat G. Meyer in Curt. Stud. VII 177 s.; de subst. in *ρος* desinentibus v. praeter Woernerum l. l. L. Meyer vgl. Gr. II 215, de accentu Herod. ed. Lentz I 190, 21 II, 83, 29). Legitur *κλῆρος* sexies, gen. *κλήρου H* 189, dat. quater, acc. *κλῆρον H* 175 *ξ* 64; plur. acc. *κλήρους* quinquies. Est igitur in Il. tredecies, in Od. quinquies; nusquam in hymnis. Est prior syllaba in arsi novies (in introitu versus quater, in arsi 2. pedis semel, 3. pedis ter, 5. pedis semel), in thesi novies (post arsin 2. pedis ter, 3. pedis quater, 4. pedis bis). 1) Proprie sors, signum sortis, quod plerumque erat frustulum aliquod ligni aut lapillus aut testa. Erant autem singulae sortes distinctae a ceteris et saepe eis nota aliqua incisa erat. Iniciebantur in vas sortitionis e. c. in galeam; quo facto vas movebatur et quod signum primum exsiliebat, id valebat et designabat virum. E. M. 519, 7 *ἐν τοῖς ξύλοις ἐχαράσσοντο ἢ ἐνεγράφοντο τὰ ὀνόματα . . σημαίνει δὲ ψήφους τινάς, ὅπερ καὶ λαχμὸς λέγεται, ἐν αἷς ἐσημειοῦντο καὶ ἔγραφον τὰ ὀνόματα,* cf. schol. AB ad *Γ* 315, E. G. 327, 36, Zon. 1217, Or. 84, 12; Hes. *τὸ βαλλόμενον εἰς τὸ λαχεῖν ἢ ψῆφος,* cf. Ap. Soph. 99, 35, E. G. 607, 27; schol. BLV ad *H* 171, Suid., Phot., anecd. Bachm. 279, 1 *λαχμός,* Eust. 418, 43 *σημεῖον, ὅ τις ἐμβαλεῖ τῷ ἀγγείῳ τοῦ λαχμοῦ, ψηφὶς τυχὸν ἢ δακτύλιος ἢ βῶλος ἀρούρης κατὰ Σοφοκλῆν, ἤ τι τοιοῦτο· τὸ δ' αὐτὸ καὶ πάλος λέγεται,* cf. Eust. 419, 2 ss.; de usu sortiendi v. Schoemann antiqu. Gr.[1] II 264, Bergk lit. hist. Gr. I 202 334, cf. etiam Funkhaenel in Phil. II 388 s. — *ι* 331 *τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάσθαι* (v. l. *-χθαι*) *ἄνωγον, ὅς τις τολμήσειεν,* cf. schol. T et Eust. 1631, 16; *H* 171 *κλήρῳ νῦν πεπάλασθε* (v. l. *-χθε*) *διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν,* paraphr. *κληρώθητε,* cf. scholl. et Eust. 674, 4 ss.; credit Steph. h. l., Doed. Gl. 2123 *ι* 331 *κλ.* accipi pro sortitione. *H* 175 *οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος, ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ, λαοὶ δ' ἠρήσαντο,* Ariston. *σημείοις χρῶνται, οὐ γράμμασιν,* Eust. 674, 33 *κλήρου σῆμα ἢ περιφραστικῶς τὸν κλῆρον λέγει ἢ κλῆρον μὲν τὸ σῶμα τὸ διδόμενον πάλλεσθαι, σῆμα δὲ τὸ ἐν αὐτῷ τυπωθὲν σημεῖον· οὐ γράμματα δὲ νοητέον ἐξ ἀνάγκης, εἴδωλα δέ τινα, ἢ ἁπλῶς ἐκτυπώματα ἐν ὑποκειμένῳ εὐτελεῖ, λιθιδίῳ τυχὸν ἢ ξυληφίῳ ἤ τοιούτῳ τινί.* *H* 182 *πάλλεν Νέστωρ, ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί· κῆρυξ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν,* Ariston. *ἀνέσειον τοὺς κλ., οὐκ ἐξῃροῦντο, ὡς ἡμεῖς νῦν.* *H* 189 *οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες ἀπηνήναντο· ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, ὅς μιν* (*κλῆρον*) *ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε, ὑπέσχεθε χεῖρ', ὁ δ' ἔμβαλεν, γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδών,* Ariston. *οὐ γράμμασι τῆς λέξεως ἀλλ' ἐγχαράξας σημεῖα· εἰ γὰρ κοινῶς ᾔδεσαν γράμματα, ἔδει τὸν κήρυκα ἀναγνῶναι καὶ τοὺς ἄλλους οἷς ἐπεδείκνυτο ὁ κλῆρος,* cf. schol D, E. M. 519, 10, E. G. 327, 37, Wolf prolegg LXXXI s., Lehrs Arist. 95, Faesi Od. praefat. ed p. 6; *H* 191 *τὸν* (*κλῆρον*) *πὰρ πόδ' ἑὸν χαμάδι βάλε φώνησέν τε· ὦ φίλοι, ἤτοι κλῆρος ἐμό[illegible]* (cod. G *ἤτοι μὲν κλ. ἐμοί*), *Γ* 316 *κλήρου[illegible] ἐν κυνέῃ πάλλον ἑλόντες, ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη ἔγχος,* schol. ABD *κλ. ἐποιήσαντο* fuerunt qui mallent scribere *βάλλον,* sed v. Naegelsb. adn. et Am. app. h. l.; *Ψ* 861 idem versu legitur: *κλ. . . ἑλόντες* (Ap. Soph. 100, 1 *βάλλον,* pro *πάλλον,* cf. Spitzn. h. l.), schol. B[illegible] *ἴσως γὰρ ὁ πρῶτος φθάσας βαλεῖ τὴν ὄρν[illegible] καὶ νικήσει,* cf. Verg. Aen. 5, 490 deiectamqu[e] aerea sortem accepit galea; *κ* 206 *κλήρους ἐ[ν] κυνέῃ πάλλομεν ὦκα* (DL *πάλλον ἑλόντες*), 209 *ζωὴν ἐδάσαντο καὶ ἐπὶ* (Duentz. *ἐνὶ,* Nauc[k] *ἔνι?*) *κλήρους ἐβάλοντο,* cf. Eust. 1758, 31; [illegible] 352 *ἐν* (sc. *κυνέῃ*) *κλήρους ἐβάλοντο,* *Ψ* 35[illegible] *πάλλ' Ἀχιλλεύς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Ἀντιλόχοι[ο]* *κ* 207 *ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος Εὐρυλόχοιο,* *Γ* 32[illegible] *πάλλεν Ἕκτωρ ἄψ ὁρόων· Πάριος δὲ θοῶ[ς] ἐκ κλῆρος ὄρουσεν,* *Ψ* 862 *Τεῦκρος κλήρ[illegible] λάχεν,* *Ω* 400 *τῶν μέτα παλλόμενος κλήρ[illegible] λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι* (cod. H *κλήρας* supr scr. *ους*), schol. V *μεταγράφουσι τοῖσι δὲ πρώ[τον] ὑπηνήτης* pro *τῶν . . κλήρῳ.* 2) id quo[d] sorte destinatur et datur, maxime fundus, pa**trimonium.** Eust. 1028, 60 *κλ. νῦν οὐ τ[ὸ] σημεῖον ᾧ λαγχάνουσιν, ἀλλὰ τὸ δι' αὐτο[ῦ] λάχος,* E. G. 327, 39 *κυρίως ἡ γῆ, ὑπὲρ [illegible] κλῆρος ἐγένετο . . νῦν δὲ πᾶσα ἡ οὐσία,* [illegible] M. 519, 14 *σημαίνει καὶ τὴν ὕπαρξιν κ[αὶ] κληρονομίαν,* cf. E. G. 67, 31 327, 45 607, 2[illegible] schol. BLV ad *O* 498, Phot., anecd. Bachm 279, 1, Eust. 675, 52, Cram. an. Par. III e c[illegible] 2767 ad *H* 190 *οὐσία,* cf. Suid., Hes.; E. M. 51[illegible] 18 s., E. G. 67, 31 327, 46 s., Suid., Phot., anec[d.] Bachm. 279, 3 *μέτρον γῆς,* Eust. 419, 10 *κατὰ βίον λαχοῦσά τινι περιουσία κλῆρ[ος] λέγεται μεταφορικῶς.* — Doed. Gl. 2123, Ma[n]gold in Curt. Stud. VI 408 s., cf. Riedenau Handwerk p. 22 infra, Guenther Ackerbau [b.] Hom., p. 5. *O* 498 *οἶκος καὶ κλῆρος* (Lycurg. Leocr. 103 *κλ. καὶ οἶκος*) *ἀκήρατος,* parapl[hr.] *περιουσία ἄφθαρτος,* schol. A *καὶ ἡ οὐσία κ[αὶ] ὁ βίος,* schol. ABD *κλῆρος χωρικὴ περίκτησ[ις] καὶ οὐσία, ἐπεὶ οἱ πρῶτοι καταλαβόντες χώρ[αν] κλήρῳ αὐτὴν διενέμοντο,* Eust. 1026, 34 [illegible]

μόνον ὁ ἔνδον αστεος, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκτός, ὧν κυριεύουσιν οἱ πολῖται κλήρῳ διανεμόμενοι, cf. 1026, 58 ss., E. M. 519, 17, Ap. Soph. 100, 1; ξ 64 οἷά τε ᾧ οἰκῆι ἄναξ ἔδωκεν, οἶκόν τε κλῆρόν τε, Eust. 1751, 3 κλ. καὶ ὧδε συνήθως τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λάχος νοητέον, Steph.: generalius accipi existimo, de bonis, quae etiam absque sortitione alicui obvenerunt, cf. Riedenauer Handw. 31 et 177, adn. 185; Bekk. ho. Bl. II 33 versus 63 et 64 transposuit. — ἄκληρος, πολύκληρος, βαθύκληρος (ep. 16, 4), κληροπαλής.

κλητός (καλέω, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 304). Leguntur κλητοί et -ούς post arsin 2. pedis. — vocatus, evocatus, i. e. 1) electus, 2) invitatus. E. M. 519, 39 εἰ ὀξύνεται, ἀρσενικόν ἐστι καὶ σημαίνει τὸν κεκλημένον, Ap. Soph. 100, 7 τοὺς ἐξ ὀνόματος κεκλημένους, cf. Hes., Suid. — 1) Ι 165 ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἵ κε τάχιστα ἔλθωσι (v. l. κλειτούς), cf. v. 167 et 521; Cram. an. Par. III e cod. 2681 h. l. ἐξ ὀνόματος ἐπιλέκτους ἐκκρίτους πρέσβεις δηλονότι, sim. paraphr., schol. A et BL, Eust. 744, 28 44; Ariston. τοὺς ἀπὸ τοῦ καλεῖσθαι φρουμένους, Classen Beob. 34 censet (coll. ρ 386) κλ. esse eos qui semper ad tale munus ligi soleant. 2) ρ 386 οὗτοι κλητοὶ βροτῶν πὶ γαῖαν, Eust. 1825, 6 διότι καλοῦνταί ποτε ἄλλοθεν, cf. v. 382 et λ 187. — Legitur κλητός ro κλειτός in v. l. Ζ 227 Σ 229 κλητοί τ' πίκουροι, Λ 220 Ρ 14 κλητῶν ἐπικούρων, Ρ 12 κλητοὺς ἐπικούρους, Ρ 307 κλητῷ Πανοπῆι. — Composita sunt πολύκλητος et in v. l. τηλέκλητος, de quibus v. Goettling Acc. 314, Buttmann Lexil. I 93 ss., Spitzn. exc. XI p. XIX ss., ob. Paralipp. 457, adn. 3.

κλῖμαξ (a κλίνω: Herod. ed. Lentz II 535, 2 569, 3, E. M. 519, 55, E. G. 328, 48, Zon. 219, Eust. 1546, 52, alii, cf. Curt. Et. 150, ick Spracheinh. 123, Woert. 49, Benfey WL. 288, Corssen Ausspr. I 536, cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 512, Woerner subst. hom. 45; ripserunt κλίμαξ E. M. 519, 55, E. G. 265, 28 28, 47 393, 20, Zon. 1219, Suid., Eust. 1546, 52 ii, sed docuit Herod. ed. Lentz II 631, 4 τὰ ηλυκὰ (εἰς αξ λήγοντα δισύλλαβα) ἔχοντα ύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν συστέλλει ὸ α, cf. eund. I 524, 11 II 8, 9 I 42, 24 II 434, 3 535, 31 569, 3, E. G. 265, 26 ss., 393, 18, ram. an. Ox. II 229, 10, cf. etiam Goettling e acc. 255 et Kuehner ausf. Gr. I p. 371). on legitur nisi acc. sing. κλίμακα, tantum in 1. Scala, gradus. E. M. 519, 55, E. G. 8, 47, Zon. 1219, Suid. σκάλα, cf. Poll. 10, 1. α 330 κλίμακα ὑψηλὴν κατεβήσετο οἷο όμοιο descendit Penelope de superiore aedium rte, φ 5 κλ. ὑψηλὴν προσεβήσετο οἷο δόμοιο, cf. υ 387; schol. PV τὴν ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς τὴν ἀποθήκην, κ 558 λ 63 (Ἐλπήνωρ) ἐκλάθετο ἄψορρον καταβῆναι ἰὼν ἐς ίμακα μακρήν in tecto Circes (κ 558 habent uci libri κίονα). Iungitur κλ. cum epithetis ηλή et μακρή.

κλιντήρ (κλίνω, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 406 344, Woerner subst. hom. 46) sella apta ad clinandum corpus, lectulus, fortasse idem atque κλισμός. Videtur instructa fuisse bracchiis. M. 690, 29 ὁ θρόνος ὁ ἔχων πρόσκλιντρον 520, 26 εἶδος φορείου, ἢ κλινίδιον ἔχοντα κλίσεις, οἷον τὸ νῦν κλινοκαθέδριον, fere dem verbis Phot.; Hes. δίφρος ἀνακλιτός, κλῖναι, Eust. 1843, 7 θρόνου εἶδος, περὶ ὃν ἔστιν ἀνακλιθῆναι, cf. etiam Grashof Hausgeraeth bei Hom., Duesseld. 1858 p. 8, Brosin de coenis hom., Berol. 1861 p. 49, Schmidt Synonym. 112, 3. Legitur uno loco Od.: σ 190 (Πηνελόπεια) εὗδε ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα | αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι (suspicatur Nauck ἐνὶ κλισμῷ?), cf. Ap. Arg. 3, 1158, Theocr. 2, 86. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 716 742.

κλίνω (rad. κλι, sanskr. çri, çrájāmi, lat. clino, ahd. hlinêm, lit. szlejù: Curt. Et.[5] 150 738, Grimm Gesch. d. d. Spr.[3] 281[1] 400, Fick vgl. Woert. 49 353, Spracheinh. 123, cf. Benfey WL. II 288, Corssen Ausspr., Voc.[2] I 536 et in Kuhn Ztschr. III 261, Pauli ap. Kuhn XVIII 23, L. Meyer vgl. Gr. I 28 348 405 s.; Corssen Ausspr. I 461 463 adn. cum κλισίη κλίσιον, tum ἐκέκλιτο a rad καλ velo, obtego derivare conatur, sed v. Curt. Et. l. l.). Leguntur act. praes. part. κλίνων Ψ 171, aor. ἔκλινε Ξ 510 χ 121, κλῖνε Ψ 510, ἔκλιναν Ε 37 Θ 435 δ 42, κλῖναν ι 59, coni. κλίνῃσι Τ 223 (sec. Autenr. in lex. coni. praes.), part. κλίνας φ 137 164, κλίνασα Γ 427, κλίναντες Λ 593 Ν 488 Χ 4 h. Ap. P. 58; pass. aor. ἐκλίνθη Γ 360 Ζ 468 Η 254 Ν 543 χ 17, κλίνθη Ψ 232, ἐκλίθη τ 470, κλινθήτην Κ 350, part. κλινθεῖσα h. Ap. 26, inf. κλιθῆναι α 366 σ 213, κλινθῆναι (inf. pro imper.) Ψ 335; cf. Eust. 388, 24 1917, 26, La Roche Od. II p. 348 et h. U. 274; perf. κεκλίαται Π 68 δ 608, cf. Curt. Verb. d. Gr. Spr. I 94, part. κεκλιμένος Ε 709 Λ 371 Φ 549, -ον Φ 18, -οι Γ 135 Ο 740 Χ 3, -ων λ 194, κεκλιμένη ζ 307 ν 235 ρ 97 h. Ap. 17, -αι h. Ap. 24, plusqu. ἐκέκλιτο Ε 356, κέκλιτο Κ 472; med. aor. part. κλινάμενος ρ 340. Legitur in Il. septies et vicies, in Od. quindecies, in hymnis quater. In praes. ι est productum, quod Brugman in Curt. Stud. IV 99 s. V 232 productione suppletoria factum esse putat, sed v. Curt. Verb. I 245 qui ex κρίνjω (cf. Aeol. et Lesb. κρίννω, v. Cram. an. Ox. II 227, 19, Herod. ed. Lentz II 536, 1) ortum esse censet, cf. etiam Herod. I 450, 5. Neque minus productum est ι in aor. act. et med.; breve autem est, quod radix natura brevem habet vocalem, in perf., plusqu., aor. pass. exceptis iis formis, in quibus positione ι producitur, ut κλίνθη sim., cf. Curt. Verb. I 308 II 365. Syllaba brevis ante κλ. producitur praeter α 366 σ 213 τ 470, cf. La Roche h. U. 14, Hartel hom. Stud. I 81 ss.; leguntur formae in introitu versus quindecies (part. perf. ter), in introitu 2. pedis quindecies (part. perf. novies), post arsin 2. pedis quinquies, in exitu versus quinquies, aliis versus locis Ε 356 Κ 472 Τ 223 ι 59 h. Ap. 24 236; part. perf. apparet omnibus locis aut 1. aut 2. pede ineunte legi praeter h. Ap. 24. — inclino, acclino; Schmidt Synon. 112, 2 „ueberhaupt entspr. κλ. unserem neigen u. gilt von jedem Aufgeben der gewoehnl. Stellg, bes. von dem Neigen zu e. bestimmten Stuetzpunkt, v. eund. 102, 2 112, 3; E. M. 520, 8 18, E. G. 326, 43 328, 30 al. σημαίνει τὸ περιέχω. De constr. v. Capelle dat. localis p. 18. 1) Act. a) acclino. α) τί. h. Ap. P. 58 εἴ κεν ἅρματ' ἄγωσιν ἐν ἄλσεϊ, ἵππους μὲν κομέουσι, τὰ δὲ κλίναντες ἐῶσιν, currus parieti acclinatur religioseque custoditur, dum festus dies recurrit, v. Matth. et Franke. β) τί τινι. De dat. v. praeter Capelle

Nahrhaft Gebr. des loc. Dat., Wien 1867 p. 18. *Λ* 593 *Ν* 488 *Χ* 4 *πλησίοι ἔστησαν* (*ἄσσον ἴσαν*) *σάκε' ὤμοισι κλίναντες*, paraphr. *ἐρείσαντες* et *καλύψαντες*, schol. BL ad *Λ* 593 *ἐπιθέντες*, sch. A *προσερείσαντες*, Eust. 864, 27 *ἐγκλίναντες, ἐρείσ.*, 943, 21 *ἐγκλ., ἐπιθέντες, πελάσαντες*, schol. V *δύναται καὶ τοὺς ὤμους τοῖς σάκεσι σκεπάσαντες, δύναται δὲ καὶ τὸ σχῆμα τῆς ἀσπίδος δηλοῦν, ὅτι τὸ μὲν ἄνω προσέκλινον τοῖς ὤμοις, τὸ δὲ κάτω προέσχον*, Porphyr. ad *Π* 68 *Χ* 3 *τὰ σάκη περιέχοντες τοῖς ὤμοις*. *φ* 137 164 *ἀπὸ ἕο τόξον θῆκε* (*χαμᾶζε*) *κλίνας σανίδεσσιν*. γ) *τὶ πρός τι*. *Θ* 435 *δ* 42 *ἅρματα δ' ἔκλιναν* (Tryph. Rhet. VIII p. 755, 7 *ἔγκλιναν*) *πρὸς ἐνώπια*, *χ* 121 *τόξον πρὸς σταθμὸν ἔκλιν' ἑστάμεναι, πρὸς ἐνώπια*, *Ψ* 171 *ἐν δ' ἐτίθει ἀμφιφορῆας, πρὸς λέχεα κλίνων*, paraphr. *προσεπικλίνων τῷ φορείῳ*, *Ψ* 510 *κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν* (Ambr. *κλεῖνε*), paraphr. *προσεπέλασε*. b) *Τ* 223 *ἄμητος ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς* quando declinat lances librae, ut altera deprimatur, paraphr. et schol. D *τροπὴν ἐργάσηται*, Hes. *μεταβάλλῃ τὰ ζυγά*, Eust. 1181, 56 *ῥοπὴν δηλοῖ τῶν ταλάντων η κλίσις, ἡ δὲ ῥοπὴ ἀπὸ βάρους, ὅ περ καταφέρει τὰς πλάστιγγας*, cf. schol. V; *Γ* 427 *καθῖζ' Ἑλένη ὄσσε πάλιν κλίνασα*, avertit oculos a Paride, ut taedium et iram significaret, paraphr. *ἀποκλίνασα τοὺς ὀφθαλμούς* (*ἀποβλέψασα*), cf. *Ν* 3 et Verg. Aen. 4, 362 aversa tuetur; Cram. an. Par. III e cod. 2767 h. l. et Eust. 432, 8 *ἐστὶ τὸ ἀποστρέφειν, καὶ οἷον εἰπεῖν στραβίζειν*, cf. Naeg. et schol. BL; Eust. 432, 4 *κλίνει οὐ μόνον ἀκκιζομένη ἢ θυμουμένη, ἀλλὰ καὶ ἐκκλίνουσα τὸν ἐξ ἐκείνου ἔρωτα· οἶδε γὰρ ἐκ τοῦ ὁρᾶν τίκτεσθαι τὸ ἐρᾶν*. *Ξ* 510 *ἔκλινε μάχην* (cod. Stuttg. *μάχης*) *ἐννοσίγαιος* inclinavit pugnam, paraphr. *ἔτρεψε τὴν μάχην*, cf. *Λ* 509; Eust. 999, 62 *τὸ ἔκλ. μ. ἀρχὴ τοῖς μεθ' Ὅμηρον τοῦ ἑτεροκλινῆ φάναι νίκην, ἣν ὁ ποιητὴς ἑτεραλκέα λέγει, ὡς ἐκ διαδοχῆς, φασιν, ἑτέροις ἀλκὴν περιποιοῦσαν, ἤγουν ἑνὶ τῶν δύο μερῶν*. Est *κλ.* inclinare, fugare: *Ε* 37 *Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί*, paraphr. *εἰς φυγὴν ἔτρεψαν*, cf. *Θ* 157; Ariston. *εἰς κλίσιν ἤγαγον καὶ κλιθῆναι ἐποίησαν*, cf. schol. BL; *ι* 59 *Κίκονες κλῖναν* (in plurimis libris *κλίναν*) *δαμάσαντες Ἀχαιούς*, schol. T *κλιθῆναι ἠνάγκασαν ἢ ἐτράπησαν*, cf. Hes. s. *ἔκλιναν*, Eust. 1614, 45 *εἰς φυγὴν ἐτρέψαντο*. 2) Pass. inclinor. a) *Γ* 360 *Η* 254 *ὁ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα*, paraphr. *ἐνέκλινε τὸ πλευρὸν* et *ἐξέκλινε* (*παρεφυλάξατο*), *Ν* 543 *ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη*, *χ* 17 *ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς βλημένου*, *τ* 470 de lebete *ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη* (v. l. *ἑτέρωσε κλίθη*, quam recepit Nauck) inclinatus est retro in alteram partem; *Ψ* 232 *κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ ὕπνος ὄρουσεν*, schol. B *ἐξέφρασε τὸν μετὰ πολὺν τὸν κόπον εἰς ὕπνον ἀποκλίναντα*, *Ψ* 335 *αὐτὸς κλινθῆναι ἐνὶ δίφρῳ* (Plat. Ion 537a *κλινθῆναι καὶ αὐτὸς*, Xen. Conviv. 4, 6 *ἐπὶ δίφρου*) *ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν*, i. e. *τῶν ἵππων*, paraphr. *κάμφθητι*, cf. schol. B *πρὸς τὸ μὴ τρέψαι τὸν δίφρον καὶ τὸν δεξιὸν ἵππον κεντρίσαι πρὸς τὸ δραμεῖν* et schol. V et Eust. 1304, 29; *Ζ* 468 *ἂψ πρὸς κόλπον τιθήνης ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς ὄψιν ἀτυχθείς*, paraphr. *ἐπέκλινε*, cf. *τ* 470; h. Ap. 26 *ως σε Λητὼ τέκε κλινθεῖσα πρὸς ὄρος ἐνὶ νήσῳ*. *Κ* 350 *παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην*, se declinarunt inter mortuos, paraphr. *ἐν τοῖς νεκροῖς ἐκρύβησαν*, schol. V *τραγικῶς, ἵνα καὶ αὐτοὶ δόξωσιν εἶναι νεκροί*, cf. Cramer an. Par. III e cod. 2681 h. l. et Eust. 810, 49; *α* 366 *σ* 213 *πάντες ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι* (altero loco v. l. *παρὰ*), schol. B *ἤ τοι μετὰ ταῦτα τοῦ κοιμηθῆναι ηὔξαντο, ἐπεὶ ἐθαύμασαν αὐτὴν ἰδόντες*. Interpretatur Hes. aor. pass. formas *κατεκλίθη, ἐπέκλιναν, ἀνακλιθῆναι, ἀνακλῖναι, ἐτράπης*. b) perf. et plusqu. inclinatum, applicatum, innixum esse. Phot., Suid., Bachm. anecd. 274, 23 *κεκλιμένος· περιεχόμενος*, Hes. *περικεκλεισμένοι, περιεχόμενοι, κεκλειμένοι, προσανακείμενοι*, cf. Porphyr. ad *Ι* 90; E. M. 500, 26, E. G. 312, 24 *ἀντὶ τοῦ κεκαλυμμένοι, κεκρυμμένοι*, sed recte dixerunt Dammius in lex. 636: „necesse non est ut alienum significatum huic verbo addas quasi sit pro *κλεῖσαι*, *κεκλιμ.* pro *κεκλεισμένος* et pro *περεχόμενος καὶ κρυπτόμενος*“ et Curt. Et. 150: „*κεκλίσθαι* bedeutet nichts andres als liegen, sich befinden“. Iungitur cum dat. *τινί*; de hoc dat. local[i] v. praeter Capelle l. l. Lehmann Lehre v. Locativ, Neustettin 1870 p. 10 ss., Nahrhaft d. loc[.] Dativ 18 et Beitr. zur hom. Syntax, Wien 1871 p. 52. — *Λ* 371 *τόξα τιταίνετο στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ*, cf. v. 379; E[.] M. 500, 19, Herod. ed. Lentz II 224, 24 *ἀντ[ὶ] τοῦ ὑπὸ στήλης περιεχόμενος καὶ τὴν ἐπ[ὶ] τοῦ τάφου στήλην προβεβλημένος ἀντὶ ἀσπίδος*, cf. schol. AD et E. G. 312, 28; schol. V *περικεκυλισμένος· οὐδὲ τῷ διαστήματι δ[ι]αρκεῖται*, schol. B *παρακεκρυμμένος καὶ κε[κα]λυμμένος*, cf. Cram. an. Ox. I 222, 31; Eust[.] 849, 62 *ἀντὶ τοῦ περιεχόμενος ἢ ἀντὶ τοῦ κρυπτόμενος*, cf. 849, 43; de *ο* producto v[.] Hoffmann quaest. hom. I 102, O. Meyer quaest[.] hom. 44, Hartel hom. Stud. I 114; *ζ* 307 *ἡ στα[ι] ἐπ' ἐσχάρῃ κίονι κεκλιμένη*, Eust. 1564, 27 *ο[ὐ] μόνον ἀνάκλισιν, ἀλλὰ καὶ περιοχήν τινα δη[λ]οῖ*. *ρ* 97 *μήτηρ ἷζε κλισμῷ κεκλιμένη*, c[f.] schol. BQ; *Φ* 18 *δόρυ λίπεν ἐπ' ὄχθῃ κεκλιμένον* (Vind. *κεκλυμένον*) *μυρίκῃσιν*, schol. [B] *ἀνακεκλιμένον, ἀνακείμενον, προσερηρεισμένον*, schol. V *προκεκλεισμένον, κεκρυμμένο[ν]*, sch. D *περιεχόμενον* (sic etiam paraphr.), *κε[κα]λυμμένον*. *Φ* 549 *ἔστη φηγῷ κεκλιμένος*, paraphr. *παρακεκαλυμμένος ὑπὸ δρυός*, scho[l.] B *ἀντὶ τοῦ ὑποκρυπτόμενος τῇ δρυΐ*, *Χ* 3 d[e] Troianis de muro despicientibus *κεκλιμένο[ι] ἐπάλξεσιν*, schol. AD *προσκεκλιμένοι* (sic etia[m] paraphr.), *ὅ ἐστι περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν τειχῶ[ν]*, schol. A *ἐπαναπαυόμενοι καὶ ἐπερειδόμενο[ι] ταῖς ἐπάλξεσιν, διὰ τὸν κόπον τῆς μάχη[ς]*, schol. A ad *Π* 68 et Porphyr. hoc loco et o[m]nibus qui sequuntur interpretatur *περιέχεσθα[ι]*, cf. Eust. 1254, 3, Cram. an. Ox. I 222; Duent[zer] censet, quamvis aliud exemplum non inveniatu[r], *κλ.* hoc loco dici de fiducia praesidii, qu[od] muro sit datum, cum vix omnes applicatos a[d] propugnaculum muri fuisse cogitari possit; [...] 135 *ἕαται σιγῇ, ἀσπίσι κεκλιμένοι*, paraph[r.] *ἐπικείμενοι*, ut solent facere milites paulu[m] requiescentes ex labore standi, schol. BL *ὑπ[ὸ] τῆς ἀποῤῥίψεως τῶν ὅπλων ἐμποδιζόμεν[οι] πολεμεῖν*. Iungitur cum praep. *πρός*: h. Ap. [...] *Λητοῖ, τέκες τέκνα κεκλιμένη πρὸς ὄρος κ[αὶ] ὄχθον*, Lenzius iussit scribi *κεκλιμένῃ*, sed [...] Franke; v. 14—18 expunxerunt plurimi editore[s] transl. *Ε* 356 *ἠέρι ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ἵππ[ω]*

hasta erat applicata ad caliginem, i. e. erat involuta caligine, ἵππω zeugmate cum ἐκέκλ. iunctum est, nisi putamus voce ἵππω significari currum binis equis iunctum; schol. BLV ἀπὸ μέρους τοῦ πᾶν· ἀπὸ τοῦ κλίνω, Cram. an. Ox. I 222, 31 κατείχετο, Eust. 556, 12 ἔκειτο· εἰ δὲ καὶ περιοχὴν τὸ ἐκέκλ. δηλοῖ, εὐμαρέστατον τὸ ὑποδύσκολον, cf. 814, 3; E. M. 500, 15 et Herod. ed. Lentz II 224, 20 ἀντὶ τοῦ ἐκεκάλυπτο, περιεκέκλειστο καὶ περιέκειτο· οἶμαι ἀπὸ τοῦ κλίνω· ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ κλείω (Herod. vero οὐκ ἄρα ἀπὸ τοῦ κλίνω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλείω). Corssen (v. supra) sine dubio hoc loco inductus ἐκέκλ. derivavit a rad. καλ: involuta erat, latebat (cf. Sonne in Kuhn Ztschr. X 366), sed v. Curt. Et. 150; Nauckio ἐκέκλ. visum est vitiosum, sed cum in omnibus libris tum in paraphr. legitur. *K* 472 ἔντεα δέ σφι παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον τριστοιχί, παρα δέ σφιν ἵπποι, paraphr. ἐν τῇ γῇ ἔκειντο, cf. *Γ* 195 et *E* 356; de foliis humi iacentibus: λ 194 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί, quod schol. V pro κεκλαδευμένων (ut Eust. 1679, 4) et πεπτωκότων explicat; illud certe referendum est ad v. l. κεκλαμένων, cf. Herod. ed. Lentz II 1252, E. M. 500, 27, E. G. 312, 1; eodem spectat Hes. gl. κεκλιμένων· κεκλαδευμένων, πεπτωκότων, cf. etiam Lob. Parall. 17 et eiusd. adn. ad Soph. Ajac. p. 319, not. 3; φύλλα κεκλιμένα dicit Theophr. h. pl. 3, 9, 2 et 4. De locis: δ 608 νήσων, αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται (DL κεκλίατο) quae sunt applicatae i. e. sitae ad mare, cf. ι 25; Am. „ins Meer gelehnt sind, indem sie auf dems. wie auf e. Grundlage zu ruhen scheinen", Duentz., qui v. 607 s. expungit, interpr.: quae porriguntur in mare, Eust. 1511, 18 περιέχονται, Herod. ed. Lentz II 532, 15 ἀπὸ τοῦ κλείω. ν 235 ἀκτὴ κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη, cf. schol. V. Cum praepos. εἰς: h. Ap. 24 ἀκταὶ εἰς ἅλα κεκλιμέναι, vv. 20—24 Herm., alii expunxerunt. *B* 758 v. l. Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη κέκλιται Vind. et E. M. 61, 39 (pro κέκληται) cum glossa: ὅπου ἡ κολώνη παράκειται. De hominibus: *E* 709 ἐν Ὕλῃ ναίεσκε λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι, i. e. accola erat lacus, E. M. 500, 21 ἀντὶ τοῦ παρακείμενος (ut paraphr. et schol. BLV), γειτνιῶν, περιεχόμενος (ut Eust. 597, 1), cf. Herod. ed. Lentz II 224, 25, Cram. an. Ox. I 222; *Π* 68 οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες, schol. A προσανάκεινται (ut Cram. an. Par. III cod. 2594 h. l.) καὶ περικλείονται τῷ αἰγιαλῷ· ἀεὶ δὲ ἡ κλίσις παρ' Ὁμήρῳ τὴν περιοχὴν δηλοῖ, cf. alterum schol. h. l., Porphyr. ad *X* 3, Eust. 1046, 13; paraphr. ἐτράπησαν, Ammius: profligati et deiecti quasi iacent pro ictis(?). Hes. interpr. κεκλίαται συνεληλασμένοι εἰσίν, cf. etiam Nic.; *O* 740 πόντῳ κεκλιμένοι ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος, schol. L προσηρεισμένοι καὶ προσανακείμενοι, schol. V περικλειόμενοι, cf. Goebel in Ztschr. f. Gymn. V. IX 520. 3) Med. se applicare. Iungitur cum dat. τινί. ρ 340 ἷζε κλινάμενος σταθμῷ. Ceteris locis omnibus pro med. utitur poeta formis passivis. — ἀνακλίνω, ἀπο-, ἐγκλίνω (ἐγκλιδόν), ἐπι-, κατα-, μετα-, παρακλίνω (παρακλιδόν), προς-, ποτι-, ὑποκλίνω· κλῖμαξ, κλιντήρ, κλισίη (κλισίηθεν, κλισίηνδε, κλίσιον), κλισμός, κλιτύς, δικλίς.

κλισίη (a κλίνω: Curt. Et.[5] 150, Corssen in Kuhn Ztschr. III 261, Woerner subst. hom. 16; CorssenAusspr., Voc.[2] I 461 463 adn. a rad. καλ velo, obtego derivare conatur, sed v. Curtius Et. l. l.; de subst. in ιη terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 387 490, Woerner 8 et 16). Legitur sing. gen. κλισίης quatuordecies, κλισίῃ vicies, κλισίην quater et vicies, plur. nom. κλισίαι bis (*B* 226 *I* 71), gen. κλισιάων novies (tantum in Il.) et κλισιῶν (sic in C Syr. Vind., κλισέων A Stuttg., κλισιέων EGH alii) *Ψ* 112 quod Spitzn. reposuit pro κλισιέων, secuti eum sunt omnes editores recentiores, cf. Herm. ad h. Cer. 312, Bekk. ho. Bl. I 53, 9 s., Lob. Path. el. I 257 II 96, dat. pl. κλισίῃσι(ν) vicies (semel in Od., θ 501, in v. l. *Ξ* 5) et -ῃς (Nauck κλισίῃσ') *B* 227 778 *T* 179, acc. κλισίας vicies (in Od. tantum δ 255, in hymn. semel); κλισίηνδε (La Roche cum veteribus scribit κλισίην δέ, v. s. v. δέ p. 278 s. in hoc. lex.) septies in Il., in v. l. semel, Od. bis (*A* 185 *I* 712 *K* 148 *N* 294 *Ψ* 58 275 662 856 v. l. ξ 45 48), cf. La Roche h. St. § 46, 12; κλισίηφι (v. l. -ηφι). *N* 168, cf. Lob. Path. el. II 260. Multo saepius est in Il. (sexies et centies, in v. l. bis) quam Od. (quindecies) et hymnis (bis). Omnibus locis vocalis brevis ante κλ. producitur, cf. La Roche h. U. 13. Legitur κλ. saepissime post arsin 2. pedis (undesexagies); post arsin 3. pedis quinquies et vicies, 4. pedis vicies, 5. pedis decies, 1. pedis novies. — Proprie: locus quo recumbitur, itaque 1) tugurium a) pastorum, b) militum. E. M. 520, 9 σημαίνει τὴν σκηνὴν . . . καὶ τὴν ἔπαυλιν, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ κλίνεσθαι τα θρέμματα, fere eisdem verbis Ap. Soph. 100, 16 s., Hes. s. v. κλισίη, cf. Cram. an. Ox. I 221, 25 ss., E. M. 521, 45, E. G. 328, 49, Cram. an. Ox. I 228, 23, σκηνή, παρὰ τὸ ἀνακλίνεσθαι ἡμᾶς ἐν αὐταῖς κεκοπωμένους, cf. schol. BL ad *A* 329, Cram. an. Par. III cod. 2556 h. l., Hes. (s. v. κλισία), paraphr. Il., Suid., Zon. 1219, Bachm. anecd. 279, 10; schol. A ad *K* 140 al. ἡ σκηνή, ἔνθα ἀνέκλινον τὰ ἅρματα καὶ αὐτοὶ ἐκοιμῶντο κείμενοι, cf. Eust. 1855, 23; Porphyr. ad *I* 90 στρατιωτικὴ σκηνή ἐστιν αὐτοσχέδιος, Eust. 77, 40 dicit esse αὐτοσχέδιον καὶ οὐ πολυτελῆ οἴκησιν καὶ καιρικήν, quae neque sit θάλαμος, neque οἶκος neque μέγαρον neque τι τῶν τοιούτων, et prope accedere ad σκηνήν, sed ab ea differre, quod domum imitans portas habeat, quae vecte possint claudi, σκηνή autem plerumque ἀπὸ σινδόνων ἢ πίλων conficiatur, 1797, 60 idem esse atque σταθμός affirmat. a) *Σ* 589 νομὸν ποίησε, ἐν βήσσῃ, οἰῶν, σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς, schol. AB τὰς τῶν ποιμένων οἰκίας, cf. Eust. 1165, 52; h. Ven. 75 ἐς κλισίας εὐποιήτους ἀφίκανε, h. Ven. 173 ἔστη πὰρ (v. l. ἄρα) κλισίῃ. De casa Eumaei: ξ 404 ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον, π 178 Ὀδυσσεὺς ἤιεν ἐς κλισίην, cf. *N* 214 *Ω* 596; ξ 408 ἵν' ἐν κλισίῃ τετυκώμεθα δόρπον, ο 301 π 1 ἐν κλισίῃ Ὀδυσεὺς καὶ ὑφορβὸς δορπείτην (ἐντύνοντο ἄριστον), ο 301 v. l. κλισίῃς vel κλισίῃσ' vel κλισίης, π 1 -ῃς vel ῃσ', sed v. La Roche, cf. ο 306; de hiatu v. La Roche ueber Hiatus p. 2 et Hartel hom. Stud. II 338; ο 398 ἐνὶ (pauci libri ἐν) κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε τερπώμεθα, ρ 516 ἤματ' ἔρυξα ἐν κλισίῃ, ξ 194 εἴη νῶιν ἐδωδὴ ἠδὲ μέθυ κλισίης ἔντοσθεν ἐοῦσι δαίνυσθαι, π 159 στῆ κατ' ἀντίθυρον κλισίης (L κλισίας) Ὀδυσῆι φανεῖσα, ξ 45 κλι-

σίηνδ' ἴομεν (pauci κλ. αὐτοῦ), ξ 48 κλισίηνδ' ἡγήσατο ὑφορβός, Duentz. ad ξ 5 „hinter d. πρόδομος liegt das μέγαρον, bei der laendl. Wohnung κλισίη genannt, wie die Lagerzelte". ω 208 v. l. ἔνθα οἱ (Λαέρτῃ) οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλισίη (pro κλίσιον: Porphyr. ad Σ 309) θέε πάντῃ. b) Accuratius describitur Achillis tentorium Ω 450: erat alta (ὑψηλή), Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Circumdatum erat tentorium multis palis, claudebatur porta aulae pessulo tantae magnitudinis, vix ut tres homines eum removere possent, cf. Ov. Fast. 3, 527 s.; Liesegang de XXIV Il. rhaps. I 19: „saepissime in Il. tentoria principum Achivorum commemorantur, nusquam autem describuntur accuratius, nusquam fere habent epith. ὑψηλήν, nusquam mentio fit aulae, nusquam ἐπιβλής invenitur. Nonne apparet antiquiorem quemlibet poëtam Achillis tentorium accuratius descripturum non fuisse? Adde quod in Il. plus semel alii quoque Achivi Achillem adeunt sine ea difficultate quam illum ἐπιβλῆτα iis praebiturum fuisse consentaneum est". Idem recte demonstrat I 21 II 9 et 19 αἴθουσα (v. 644), μέγαρον (647) πρόδομος δόμου (673) optime quadrare in regiam, non quadrare in Achillis tabernaculum, cf. etiam v. 471 572, ubi κλ. nominatur οἶκος, 512 δώματα; disputavit contra Liesegang Duentzer hom. Abh. 474 s., defendit eum Peppmueller Il. XXIV p. 210 s. — Ι 90 Ἀτρείδης γέροντας ἦγεν ἐς κλισίην, παρὰ δέ σφι τίθει δαῖτα, Λ 843 λαβὼν ἄγε ἐς κλισίην (Vind. ἐν κλισίῃ), cf. Ο 392; Λ 623 ἐς κλισίην ἐλθόντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθῖζον, Ν 214 ὁ δ' (Ἰδομενεὺς) ᾔιεν ἐς κλισίην, schol. V ὁπλιούμενος δηλονότι· τινὲς δὲ ἐς κλισίην τοῦ ἑταίρου· οἱ δὲ ἐς ἣν ἴεν κλ., id quod rectius est (D et Stuttg. ἐκ κλισίης), Ω 596 ἐς κλισίην πάλιν ᾔιε Ἀχιλλεύς, Π 221 Ἀχιλλεὺς βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην, Ν 240 Ἰδομενεὺς κλισίην εὔτυκτον ἵκανεν, Π 254 (Ἀχιλλεὺς) ἂψ κλισίην εἰσῆλθε (Lips. κλισίηνδ'), nam paullo ante (231) egressus erat libandi causa in aulam quae ante tentorium erat, schol. BL ad v. 231 (στὰς μέσῳ ἕρκεϊ· περιφράγματι τῆς σκηνῆς). Κ 140 ἐκ δ' ἦλθε (Ὀδυσσεὺς) κλισίης, schol. BL δυσωπεῖται Νέστορος καλοῦντος· οὐ δειλὸς δέ, ὅτι ἐντὸς τῆς σκηνῆς καθεύδει (cf. schol. A)· οὐ γὰρ πρὸς ἀσφάλειαν αἱ σκηναί, ἀλλὰ πρὸς σκέπην αὐτοῖς πεποίηνται, schol. V Ἀγαμ. εἰς τὴν σκηνὴν εἰσέρχεται Νέστορος οὐδὲν ἐχυρὸν ἔχουσαν πρὸς ἔφοδον πολεμίων, Τ 191 ὄφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης (paraphr. ἐκ τῆς νεώς) ἔλθῃσι, Α 346 ἐκ δ' ἄγαγεν κλισίης Βρισηίδα, Τ 243 ἐκ κλισίης (Vrat. ἐς κλισίην) τρίποδας φέρον, Ι 622 ὄφρα ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο, cf. schol. BL; Κ 151 (Διομήδεα) κίχανον ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν, cf. v. 74; schol. AL στρατιωτικὸν τὸ αἰθριοκοιτεῖν, cf. schol. BL; Ξ 13 (Νέστωρ) στῆ ἐκτὸς κλισίης, Π 255 στῆ (Ἀχιλλεὺς) πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, Ν 247 Μηριόνης οἱ (Ἰδομενῆι) ἀντεβόλησεν ἐγγὺς ἔτι κλισίης, cum Id. nondum longe a suo tentorio abesset. Ι 663 Ω 675 Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου, paraphr. ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ τόπῳ τῆς σκηνῆς, cf. Liesegang II 20; Ψ 112 Ἀγαμέμνων οὐρῆας ὤτρυνε καὶ ἀνέρας πάντοθεν ἐκ κλισιῶν; de v. l. κλισιέων v. supra; Β 19 (Ἀγαμέμνονα) κίχανεν εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, Ν 261 δούρατα ἕσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια (Harl. κλισίης) acclinata ad parietes tentorii; Τ 211 ἑταίρου τεθνηῶτος, ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος (Syr. κλισίης), Ξ 10 σάκος εἷλε κείμενον ἐν κλισίῃ, Τ 316 ἐνὶ κλισίῃ παρὰ δεῖπνον ἔθηκας (Eust. 1186, 49 ἐνὶ κλισίῃσι et γρ. ἐνὶ κλισίῃ), cf. Ο 478 Ψ 254; Ψ 549 ἔστι τοι ἐν (v. l. ἐνὶ) κλισίῃ χρυσὸς πολύς, ἔστι δὲ χαλκὸς καὶ πρόβατα, εἰσὶ δέ τοι δμῳαὶ καὶ ἵπποι, recte Dammius: ex hac enumeratione apparet quam multa fuerint οἰκήματα in hac castrensi casa Achillis; eae casae in tam longa obsidione aedificatae erant principibus valde capaces; Ω 17 αὖτις ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο (αὖθις C, αὖτις δ' D, maluit scribere αὐτοῦ Duentz.; pro ἐνί v. l. ἐν Vind.), cf. scholl. BM et V; Ω 125 ὅις ἐν κλισίῃ ἱέρευτο, Did. οὕτως Ἀρίσταρχος ἑνικῶς, Nauck: γρ. κλισίης schol.? an ἐν κλισίηφιν ἔκειτο? Β 227 πολλαὶ γυναῖκες | εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, habuit enim Agamemnon aut complura tentoria, id quod verisimile videtur Ameisio, aut permulta οἰκήματα, ut Achilles, in uno tentorio, nam etiam aliis locis plur. κλισίαι de uno tentorio usurpatur (v. l. κλισίαις pauci, κλισίῃ Cant. ut Plut. de aud. poet. c. 10), Zenod. expunxit v. 227 s., v. Ariston.; Ι 263 ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων, cf. Τ 141; Τ 179 σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς (E κλισίῃσ', Lips. κλισίῃ) αρεσάσθω, Τ 141 δῶρα ὅσσα τοι ἐνὶ κλισίῃσιν (i. e. Achillis) ὑπέσχετο Ὀδυσσεύς, Τ 280 καὶ τὰ ἐν κλισίῃσι θέσαν, Ψ 254 ἑτάροιο ὀστέα ἄλλεγον ἐς φιάλην, ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες λιτὶ κάλυψαν (ἐν κλισίῃ duo Vind. et Eust. 1298, 39, ἐς κλισίην Vrat., δ' ἐνθέντες Lips. Vind.), Eust. 1298, 40 δηλοῖ κενήριον εἶναι τὸ ἀμφὶ τὴν ἔξω τῆς κλισίας πυρὰν γεγονὸς τῷ Πατρόκλῳ σῆμα, Faesi: „die φιάλη wurde nur für den Augenblick in die Lagerhuette gebracht, bis der Grabhuegel (255—257) bereitet war; eigenthueml. ist hier allerdings, dass der Beisetzung im Grabhuegel selbst nachher nicht mehr gedacht wird". Duentz.: κλισίαι kann nur die Grube sein, worein die Urne gesetzt wird, die Ω 797 κάπετος heisst; da κλισίη eigentl. den Ruhort bez., kann es auch von der Grabhoehle stehen; Nauckio videntur verba suspecta esse; Ψ 810 καί σφιν δαῖτα παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν (D κλισίῃισι), Ariston. ἀθετεῖται, ὅτι ἔδει καὶ πᾶσιν, ἀλλ' οὐχὶ τούτοις μόνον. Ω 413 (Ἕκτωρ) κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηὶ αὔτως ἐν κλισίῃσι, schol. BM ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναυστάθμου, Duentz. in Rh. Mus. 1847 p. 404 (hom. Abh. 355) opinatur verba ἐν κλ. redundare, quod paullo supra praecedant verba παρὰ νηί, sed v. Liesegang I 18 s. Ω 554 ὄφρα κεν Ἕκτωρ κῆται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής, paraphr. ἐν ταῖς ναυσίν (Nauck: an ὄφρα κέηται Ἕκτωρ ἐν κλισίῃσιν?), Ω 569 μή σε οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσι ἐάσω, Λ 834 (Μαχάονα) ἐνὶ κλισίῃσιν ὀίομαι ἕλκος ἔχοντα κεῖσθαι, Μ 1 ἐν κλισίῃσι (Vind. κλισίῃ) ἰᾶτ' Εὐρύπυλον, Ν 253 οὐδὲ ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι (ἐν Vind. Lips., κλισίῃ Vind.), Ν 256 ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι (Vind. κλισίηφι) λέλειπται, οἰσόμενος, Ξ 5 v. l. μίμνε καθήμενος ἐν κλισίῃσιν (pro πῖνε κ. αἴθοπα οἶνον), v. schol. V; Ο 478 τόξον ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν de Teucro, cf. Faesi et Duentz.; Β 778 ἅρματα κεῖτο ἀνάκτων ἐν κλισίῃς, Damm: „in casis ex tempore factis, ne turparentur pulcri currus pluvii vel alia coeli iniuria", Liesegangio I 16 κλ. h. l.

de uno tentorio usurpari videtur (v. l. κλισίῃσ' et κλισίῃσιν), paraphr. ἁρμ. τῶν δεσποτῶν ἐν ταῖς σκηναῖς, videtur autem rectius ἀνάκτων cum ἐν κλ. iungere; Θ 501 ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες, Ἀργεῖοι, Ο 656 Ἀργεῖοι νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀναγκῃ τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν ἀθρόοι, schol. BL ὡς μετὰ τὰς πρύμνας τῶν πρώτων νεῶν παρεσκηνωμένων αὐτῶν πρὸς ταῖς πρώραις, Π 170 v. l. πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐνὶ κλισίῃσιν (pro κληῖσιν: Stuttg.) ἑταῖροι, Β 399 Ἀργεῖοι ὀρέοντο κεδασθέντες κατὰ νῆας, κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας καὶ δεῖπνον ἕλοντο, Η 466 (Ἀχαιοὶ) βουφόνεον κατὰ κλισίας καὶ δόρπον ἕλοντο, Θ 54 δεῖπνον ἕλοντο Ἀχαιοὶ ῥίμφα κατὰ κλισίας, Π 156 Μυρμιδόνας ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν, Zenod. πάντῃ, quod recepit Nauck, cf. Duentz. Zen. 82; Β 226 de Agamemnone πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες | εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς, Zenod. omissis duobus vv. 227 s. γυναικῶν legit, cf. Naegelsb. a. l. et Duentz. Zen. 182; Ι 71 πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, Ν 168 (Μηριόνης) βῆ δ' ἰέναι οἰσόμενος δόρυ, ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο, cf. Capelle dat. loc. 13; schol. V τινὲς ἅ οἱ, ὡς μ 97, quod recepit Duentz., quod multa habuerit δόρατα (cf. . 267 s.) in tentorio suo. Α 185 ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, Ψ 275 ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα (ἄεθλα) λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην, Κ 148 κλισίηνδε (D κλισίην γε) κιὼν Ὀδυσσεὺς ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, Ν 294 κλισίηνδε κιὼν λεῦ ἔγχος, Ι 712 σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος (Eust. 784, 42 κλισίηνδ', C κλισίηθεν et man. rec. -ηνδε), Ψ 58 κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε (v. l. κλισίηνδ') ἕκαστος, cf. Α 606; Ψ 662 μίονον ἄγων κλισίηνδε νεέσθω (C κλισίηθεν, CD Syr. al. φερέσθω, schol. Α φερέσθω, ἐν ἄλλῳ νεέσθω), Ψ 856 v. l. πελέκεας κλισίηνδε, Syr. al., ἐν ἄλλῳ κλισίηνδε: schol. Α pro οἶκόνδε, cf. Liesegang I 20. Iungitur κλ. cum genetivo: Α 322 ἔρχεσθον κλισίην Πηλ. Ἀχιλῆος (Vind. κλ. δέ γε Π.), cf. schol. BLV; Ι 166 οἵ κε τάχιστα ἔλθωσ' ἐς κλισίην Ἀχιλῆος, Ω 155 184 ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος (v. 184 C pr. m. ἔξω), cf. scholl.; Ω 431 ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληιάδεω ἀφίκωμαι, Ω 448 ὅτε δὴ κλισίην Πηληιάδεω ἀφίκοντο ὑψηλήν (v. l. κλισίῃ et ὑψηλῇ), de hoc loco v. supra; Β 9 ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος, Τ 241 βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμ., Ψ 38 ὅτε κλισίην Ἀγαμέμνονος ἷξον ἰόντες, Ι 178 ὁρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος, Ι 226 δαιτὸς οὐκ ἐπιδευεῖς ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος, Η 313 Ι 669 ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γένοντο (v. l. Ι 669 κλισίην AD, κλισίῃς duo codd.), Κ 566 ὅτε Τυδεΐδεω κλισίην εὔτυκτον ἵκοντο, Λ 618 ὅτε δὴ κλισίην Νηληιάδεω ἵκοντο, cf. schol. BL et Ω 448; Ο 392 ἐνὶ (v. l. ἐν) κλισίῃ Εὐρυπύλοιο ἧστό τε καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, Θ 224 Λ 7 στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος ... γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε, ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, Θ 224—6 desunt in ...imis libris, v. La Roche; Α 328 Ι 185 652 Μυρμιδόνων ἐπὶ κλισίας ἱκέσθην (ἱκέσθαι), Θ ... Λ 617 Ν 167 208 βῆ δ' ἰέναι (δὲ θέειν) παρὰ κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν (Λ 617 pro Ἀχ. ... εἴσας), Ν 144 ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας ...ιῶν, Ξ 392 ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας Ἀργείων, Ω 122 ἷξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος, ... 778 ἅρματα κεῖτο ἀνάκτων ἐν κλισίῃς, alii ἀν. coniungunt cum ἅρματα, v. supra. Iungitur cum pron. possess.: Τ 263 (Βρισηὶς) ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν (E. G. 94, 46 621, 45 μεγάροισιν ἐμοῖσι(ν), E. M. 133, 4 μεγάροις), Ι 654 ἀμφί τοι (μιν Plat. Hipp. min. 371 C.) τῇ ἐμῇ κλισίῃ Ἕκτορα σχήσεσθαι ὀίω (τῇ 'μῇ meliores libri). Saepissime iungitur κλ. cum νηῦς, erant enim naves Graecorum bello Troiano subductae et tentoriis circumdatae. Α 329 (Ἀχιλλῆα) εὗρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ ἥμενον, schol. BL πλησίον τῆς σκηνῆς, Κ 74 (Νέστορα) εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ εὐνῇ ἔνι, Ι 654 ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ Ἕκτορα σχήσεσθαι ὀίω, de quo loco v. supra; Ν 267 καί τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ ἔναρα, Doed. suspicatur πάρα τ' ἐν κλισίῃ, sive sedes particulae τε displicet, πάρα τῇ κλισίῃ, in promptu sunt, ut Ι 227. Nec enim παρά, apud vel extra tabernacula asservantur arma, sed v. Hoffmann Tmes. in Il. I 18; Duentz.: „der Dichter gibt hier dem Genossen des Idomeneus nicht bloss ein eigenes Zelt, sond. auch ein weit von dem des Id. entferntes, was geg. alle Wahrscheinl."; Α 306 Πηλείδης ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἤιε ad suas naves rediit, Α 328 Ι 185 652 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην (ἱκέσθαι), Α 487 αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε, Ξ 392 ἐκλύσθη θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε Ἀργείων, Duentz. dicit κλ. τε ν. τε hoc loco nil significare nisi ripam sinus, quod fluctus non penetraverit usque ad tentoria; Λ 617 βῆ δὲ θέειν (ἐν ἄλλῳ δ' ἰέναι schol. A) παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν, Θ 220 Ν 167 208 βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν, Ν 144 Ἕκτωρ ἀπείλει μέχρι θαλάσσης ῥέα διελεύσεσθαι sic Arist. teste schol. V (libri plerique ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι, Nauck: an διίξεσθαι?) κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν, Ο 409 οὐδὲ Τρῶες ἐδύναντο κλισίῃσι μιγήμεναι ἠδὲ (οὐδὲ ACD al., schol. A ἐν ἄλλῳ ἠδὲ, Eust. 1022, 39 οὐδὲ ἢ ἠδὲ) νέεσσιν. Μ 155 βάλλον ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων νηῶν τε. Positum est κλισίη post νηῦς: Β 91 τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων ἠιόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο εἰς ἀγορήν, Β 208 ἀγορήνδε ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων, Β 464 ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων ἐς πεδίον προχέοντο, Λ 803 Π 45 ὤσαισθε (ὤσαιμεν) προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλ., Ariston. ἀθετοῦνται Λ 802 s., cf. schol. A ad Π 44; Ν 723 νηῶν ἄπο καὶ κλ. Τρῶες ἐχώρησαν, Ξ 146 φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων, Π 376 τανύοντο ἵπποι προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλ., schol. A ἐν ἄλλῳ ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν, cf. Μ 74; Ο 688 Δαναοῖσι κέλευε νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν, δ 255 πρίν γε τὸν ἐς νῆάς τε κλισίας τ' ἀφικέσθαι. Habet κλισίην (sing.) apud Hom. Agamemnon Β 9 19 Ι 90 178 226 Τ 191 241 243 Ψ 38, Achilles Α 185 322 329 346 Ι 166 622 654 663 Π 221 254 255 Τ 211 316 Ψ 275 549 Ω 17 122 125 155 184 431 448 596 675, Diomedes Κ 151 566, Eurypylus Λ 843 Ο 392, Graecorum βασιλῆες: ἕκαστος Ι 712 Ψ 58, de singulis Graecis Ψ 662 856 v. l.; Idomeneus Ν 214 240 247 261 294, Meriones Ν 168 (κλισίηφι) 267, Nestor Κ 74 Λ 618 623 Ξ 10 13, Ulixes Κ 140 148. Habent κλισίας: Agamemnon Β 226 227 Η 313 Ι 71 263 669 Τ 179 263, Achilles Θ 224 Λ 7 Τ 141 280 Ψ 254 810 Ω 413 554 569, Aiax Θ 224 Λ 7, Eurypylus Μ

1, Idomeneus *N* 253 256, Machaon *Λ* 834, Nestor *Ξ* 5 v. l., Teucer *O* 478, Achilles et Myrmidones *A* 306 *B* 778, Myrmidones *A* 328 *I* 185 652 *Π* 156, Graeci *A* 487 *B* 91 208 399 464 *H* 466 *Θ* 54 220 *Λ* 617 803 *M* 155 *N* 144 167 208 723 *Ξ* 146 392 *O* 409 656 688 *Π* 45 376 *Ψ* 112 *δ* 255 *ϑ* 501. 2) sella ad reclinandum corpus accommodata, artificiose confecta; scabello erat instructa et stragula tegebatur. Videtur idem fuisse atque *κλισμός* (s. quo vide) et fortasse *κλιντήρ*, cf. Grashof Hausgeraeth bei Hom. 1858 p. 8 et Brosin de coenis hom. 1861 p. 49 s.; E. M. 520, 11 521, 45, Cram. an. Ox. I 221, 23 *ϑρόνος*; Suid., Hes. *κλίνη*, *καϑέδρα*, Ap. Soph. 100, 16, Cram. l. l. *καϑέδρα*, Eust. 1400, 28 *κλ. εἶδος ϑρόνου, ἴσως μὲν ταὐτὸν τῷ κλισμῷ, ἴσως δὲ ἕτερον*, 1488, 39 *ϑρόνος ἔχων ἀνάκλιντρον, ᾧ καὶ τάπης ἐξ ἐρίου ἐπίκειται, προςκεφάλαιον δηλαδή*, cf. 1855, 23. *δ* 123 *τῇ δ' ἅμ' Ἀδρήστη κλισίην εὔτυκτον ἔϑηκεν, Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρεν ἐρίοιο*, cf. v. 136, ubi eidem sellae *κλισμός* nomen datur et additur *ὑπὸ δὲ ϑρῆνυς ποσὶν ἦεν*, Bekk. coniecit *εὔπτυκτον* (q. v.), ita ut sit nostr. Klappstuhl; *τ* 55 *τῇ παρὰ κλισίην πυρὶ κάτϑεσαν, ἔνϑ' ἄρ' ἐφῖζε, δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, ἥν ποτε τέκτων ποίησ' Ἰκμάλιος, καὶ ὑπὸ ϑρῆνυν ποσὶν ἧκε προσφυέ' ἐξ αὐτῆς, ὅϑ'* (refertur ad *κλισίην*) *ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας*, Grashof p. 8 dicit: es war wol eine Art Feldstuhl, der zusammengeklappt werden konnte; den Sitz bewirkten Gurte od. ein Stueck starken Gewebes, wodurch er von selbst elastisch war". Iungitur igitur *κλισίη* cum his epithetis *εὔπηκτος* *I* 663 *Ω* 675, *εὐποίητος* h. Ven. 75, *εὔτυκτος* *K* 566 *N* 240 *δ* 123 (quo loco Bekk. *εὔπτυκτος* coni.), *δινωτή* *τ* 56, *ὑψηλή* *Ω* 448, *κατηρεφής* *Σ* 589 (*πλεῖαι* *B* 226 *I* 71). — *κλισίηϑεν, κλίσιον.*

κλισίηϑεν (*κλισίη*, cf. Herod. ed. Lentz I 500, 18 II 349, 2, Kolbe de suffixi *ϑεν* usu Hom., Gryphiae 1863 p. 12) ex tabernaculo. Non legitur nisi in Il.; est aut ante caes. 3. pedis (ter) aut post arsin 4. pedis (quater). *A* 391 *τὴν δὲ νέον κλισίηϑεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες, κούρην Βρισῆος*, *I* 107 *Βρισηίδα κούρην χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηϑεν ἀπούρας*, videtur genet. *Ἀχ.* ad *κλ.* referendus esse, aliter iudicat Giseke in hoc lex. s. v. *ἀπαυράω*. *Ψ* 564 *ἐκέλευσεν ἑταίρῳ οἰσέμεναι κλισίηϑεν* (Vind. *κλισίοϑεν*), *Ψ* 662 v. l. *ἡμίονον ἄγων κλισίηϑεν* (pro *κλισίηνδε*) *φερέσϑω*, schol. A *ἐν ἄλλῳ νεέσϑω*, *T* 288 *ζωόν σε ἔλειπον κλισίηϑεν ἰοῦσα*, cf. *A* 346; *Λ* 603 *Πάτροκλος κλ. ἀκούσας ἔκμολεν*, *M* 336 *Τεῦκρον νέον κλισίηϑεν ἰόντα*, schol. BL *προῆλϑε τῆς σκηνῆς, ὁρῶν τὸν κίνδυνον*, *N* 296 *Μηριόνης κλισίηϑεν ἀνείλετο ἔγχος.*

κλίσιον (a *κλισίη* q. v.; de subst. in *ιον* terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 476, Woerner subst. hom. 32). Porphyr. ad *I* 90 *ὅλον βιβλίον* (ut Coraes emendavit pro *βίου*) *ἐδέησε Δωροϑέῳ τῷ Ἀσκαλονίτῃ εἰς ἐξήγησιν τοῦ παρ' Ὁμήρῳ κλισίου· τρία δέ φησι ζητεῖσϑαι περὶ αὐτοῦ, περὶ τοῦ σημαινομένου, εἰ ταὐτὸ δηλοῦται τῷ παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ δεύτερον περὶ τῆς ὀρϑογραφίας, πότερον διὰ διφϑόγγου ἡ πρώτη ἢ διὰ τοῦ ἰῶτα, καὶ τρίτον περὶ τῆς προσῳδίας, πότερον παροξύτονον ἢ προπαροξύτονον.* Dubitationem illam de scriptura syllabae primae et de accentu, quomodo diiudicaverit Dorotheus, non retulit Porphyrius, quod non tam ad Hom. pertinet, quem syllabam primam corripuisse metro demonstratur, quam ad Atticos, de quibus E. M. 520, 15, E. G. 328, 28, Herod. ed. Lentz II 415, 21 ss. *ὁ μὲν τεχνικὸς* (Choeroboscus?) *διὰ τῆς ει διφϑόγγου γράφει· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς* (E. G. *Ὧρος*, sed v. Lentz II 415) *διὰ τοῦ ι λέγει, ὅτι παρὰ τὸ κλίνω* (rectius *κλείω*, v. Lentz l. l. et II 903. 7) *ἐστί, καὶ σημαίνει τὸ περιέχω . . . καὶ κλίσιον τὸ ὑποκοριστικόν· τοῦτο παρὰ μὲν Ὁμήρῳ συστέλλει τὸ ι καὶ προπαροξύνεται . . παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐκτείνεται τὸ ι καὶ παροξύνεται, ὡς τὸ ϑηρίον· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ι παρώνυμα τριβράχεα προπαροξύνεται*, cf Herod. ed. Lentz I 356, 17 ss., II 536, 3, Drac. 57, 22, Eust. 1958, 3, v. etiam Spohn de extrema Od. parte, Lps. 1816 p. 152, adn. 17; *κλίσιον* non esse deminitivum quod demonstrare studuit Spohn p. 150 ss. (,hoc demin. non solum ut deminuat notionem, verum etiam ut notionem condicionis vilioris et tenuioris complectatur, positum est'), recte exposuit Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 769 allato Eustathii loco 833, 3[illegible] *σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ μὴ εἶναι ὑποκορισμ[illegible] παρὰ τῷ ποιητῇ*, Eust. 1957, 59 *παρὰ τοῖ[ς] ῥητορικοῖς λεξικοῖς καὶ διὰ διφϑόγγου κα[ὶ] διὰ μόνου δὲ διχρόνου ἡ τῆς λέξεως ἀρχουσ[α] εὕρηται*, v. infra. Videtur *κλ.* significare aedificia servorum, quibus inclusa erat domus domini. Non legitur nisi uno loco *ω* 208 *ἔνϑ[α] οἱ* (Laertae) *οἶκος ἔην, περὶ δὲ* (ε aute *κλ.* es[t] productum) *κλίσιον* (Porphyr. ad *Σ* 309 *κλισί[ον] ϑέε πάντη, ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδ[ὲ] ἴαυον δμῶες*, Suid. *ὄνομα τόπου*, schol. [illegible] *περίφραγμα*, Porphyr. (ed. Kammer, Regim. 1863 p. 58 s.) ad *I* 90 *οἶκόν φησί τινα μέγα[ν] Ὅμηρος, τῶν* (leg. *τὸν*) *ἐν ταῖς ἐπαύλεσι κα[τα]σκιαζομένων* (leg. *κατασκευαζόμενον*). *κλίσιο[ν] δὲ αὐτὸ προσηγόρευσεν ἀναλόγως τῇ κλισί[ῃ], ἥτις στρατιωτικὴ σκηνή ἐστιν αὐτοσχέδιος· πῦρ δὲ ἐν αὐτῷ καίειν καὶ κοιμᾶσϑαι τοὺ[ς] ἐργάτας σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις.* [*ἀπὸ γὰ[ρ] τοῦ κλίνω . . τὸ οὖν χωροῦν κλίνας πολλὰ[ς] καὶ ϑρόνους κλισίδιον* (*κλίσιον* Vossius) *ἐκά[λουν] . .*]. *ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, φησὶ Δωρόϑεος, ἀπ[ὸ] τοῦ κεκλίσϑαι* (lege *κεκλεῖσϑαι*, sic recte Leh[rs] coniecit) *κατωνομάσϑαι τοῦ σημαίνοντος [τὸ] περιειληφέναι καὶ περιέχειν*, cf. schol. Vind. 5[illegible] (Hoc loco inserenda esse putat Kammer, qu[ae] v. 24 sequuntur: *καὶ τὸν Λαέρτου οἶκον π[ε]ριέχεσϑαι πανταχόϑεν ὑπὸ τοῦ κλισίου κατ[ὰ] μέσον ᾠκοδομημένον*). *Ἀρίσταρχος δὲ κ[λ.] ἑτέρως ἐξηγήσατο· τὸ γὰρ „περὶ κλίσιον ϑ[έε] πάντῃ" δηλοῦν ὡς κύκλῳ τοῦ οἴκου στιβάδα[ς] ᾠκοδομημένων* (lege *στιβάδες ᾠκοδομημέν[αι] ἦσαν*) *πρὸς αἷς οἱ ϑρόνοι ἔκειντο, ὥστε ἐ[π'] αὐτῶν καϑεζομένους δειπνεῖν, ἐπὶ δὲ τ[ῶν] στιβάδων κοιμᾶσϑαι* (fere eisdem verbis A[p.] Soph. 100, 22, cf. Lehrs Arist. 152), *ἵνα [ᾖ] ἄλλος* (? *ἄλλο τι*) *οἶκος ἢ τοῦ Λαέρτου, ἀλ[λὰ] δὲ τὸ κλίσιον, ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Λαέρτ[ου] εἰρῆσϑαι τὴν ἐν κύκλῳ οἰκοδομίαν τῶν στ[ι]βάδων καὶ ϑέσιν τῶν ϑρόνων· ἐμφαίνει [δ'] ὅτι ὁ μὲν οἶκος Λαέρτου ἐν τῷ ἐντὸς κ[ύκλῳ] περιεχομένῳ ὑπὸ τοῦ κλισίου, τῶν δὲ ἄλλω[ν] ἐν τῷ ἔξωϑεν περιέχοντι κλισίῳ* (leg. *ὅτι [ὁ] μὲν οἶκος Λ. ἐν τῷ ἔξωϑεν περιέχοντι κλισί[ῳ], τῶν δὲ ἄλλων ἐντὸς περιέχεται ὑπὸ τοῦ κλισίου*) . . . *ἔχει τὸ κλίσιον ἀναλογίαν τινὰ πρ[ὸς] τὰς παστάδας, προδόμους, ἐξέδρας· προῳκ[ο]δόμητο γὰρ οἰκήσεώς τινος ἡ παστὰς καὶ*

προπαστὰς καὶ ὁ πρόδομος· τοιοῦτο δέ τοι καὶ ἐξέδρα τῆς οἰκίας, ἔξω πᾶσα οὖσα, πρὸς αὐτῇ τῇ εἰςόδῳ κατεσκευασμένη· οἷς δὴ παραπλησίως καὶ τὸ κλίσιον ἔξω τοῦ οἴκου, schol. V ἐξέδρα τις σιγματοειδής, ἐν ᾗ ἔκειντο οἱ κλισμοί· ἢ κρηπίδωμα, ἐφ' οὗ ἐκαθέζοντο ἢ ἐκοιμῶντο, Ap. Soph. 100, 19 κλ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων . . ἐν τῷ (κλισίῳ) ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ οἴκῳ· ὁ μὲν Ἡλιόδωρος τὰς κύκλῳ καὶ ἔξω καταλύσεις εἴρηκεν . . ὁ δὲ Ἀπίων φησὶν οὕτως· κλ. ἡ βάσις, ἐφ' ἧς κεῖται ὁ θρόνος· „περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ" ὅ ἐστι δι' ὅλου τοῦ οἴκου. Eust. 78, 2 ἔστι δουλικὸν εὐτελὲς οἴκημα, ὡς δὲ τῷ Δίωνι δοκεῖ, τὸ τῶν προβάτων σκεπαστικὸν καὶ φυλακτικὸν οἰκίδιον, εὐτελὲς πάντως, cf. 1957, 58; Eust. 1957, 51 οἰκετικὸς οἶκός ἐστιν εὐτελὴς καὶ οἷόν τις κλισία, περὶ ἣν δμῶες ἴαυον (addit 1957, 39 ὁποῖά τι χαράκωμα τῶν ἐντὸς ἢ καὶ ἑρκίον ἐπαύλεως)· παρὰ μέντοι Ἀττικοῖς τὸ κλίσιον ἁμαξῶν καὶ ζευγῶν ἐστι δεκτικόν, ὃ λέγεται τοὺς Ῥωμαίους παρὰ τὴν στάσιν σταῦλον καλεῖν, fere eisdem verbis schol. Vind. 56; Eust. 1957, 59 ἐν τοῖς ῥητορικοῖς λεξικοῖς κλείσιον θυρεών, ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἵσταται (cf. E. M. 520, 15, E. G. 328, 28)· Αἴλιος δὲ Διονύσιος κλεισίον φησὶν ὡς κλειδίον, καὶ ὅτι θυρὼν τοῦτο μέγας . . ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει, ὅτι Ἀμερίας τὸ πρόστῳον ἴσως παρὰ Ἴωσιν, ὡς καὶ Ὅμηρος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς κλείσιον ὁ μέγας θυρών. G. Dind. in Steph. lex.: „Attici si syllaba prima producta usi sunt, cui mensurae non repugnat Antiphanis fragm. a Polluce 4, 125 appositum, his ubique κλεισίον restituendum esse patet. Hoc igitur subst. a κλείω est derivatum nihilque aliud significare potest nisi locum clausum. Hoc autem cum κλεισίῳ nihil commune habet Hom. κλίσιον, quod a κλίνω, ut κλισία, derivandum esse ipsa syllabae primae mensura extra dubitationem positum est. Ex quo sequitur alienam ab hoc vocabulo esse loci clausi significationem, recteque iudicasse Aristarchum. Talis autem locus non potuit κλίσιον appellari, quod subst. nihil aliud significaret nisi κλισία, sed periectico designari nomine debuit κλισιάν, ῶνος. Hoc igitur Homero restituendum esse ego arbitror, περὶ δὲ κλισιὼν θέε πάντῃ, nec mirandum tot inde ab Aristarcho usque ad novissima haec tempora grammaticos antiquam scripturam ΚΛΙΣΙΟΝ male esse interpretatos". Poll. 4, 125 τὸ κλ. ἐν κωμῳδίᾳ παράκειται παρὰ τὴν οἰκίαν, παραπετάσματι δηλούμενον· καί ἐστι σταθμὸς ὑποζυγίων, cf. verba quae sequuntur et Poll. 9, 50. De Hes. dicit Dind.: eius gl. duae sunt, quarum prior κλισίον (sic) ἀνδοχεῖον, ἢ βάσις, ἐφ' ᾗ τίθεται ὁ θρόνος duorum complectitur grammaticorum explicationes ab Ap. Soph. 100, 19 ss., expositas (v. supra). ecunda Hesychii glossa haec est: Κλισίον προστάς, πρόστωον, καὶ βοῶν στάσις καὶ εἴσοδος· ...ιοι τὰς τοῦ πυλῶνος θύρας πλατείας, εἰς ...ς δύναται ζεῦγος βοῶν εἰςελθεῖν: hae κλει...άδες θύραι sunt, quas cum κλ. confundit". ertia denique gl. στήλη· οἱ δὲ κρηπῖδα, ἐν ᾗ ... θρόνοι ἔκειντο· Διονύσιος δὲ Ποσειδῶνος ...χον. — Friedreich Realien 308, Guenther ...iehzucht bei Hom. 7. — Friedlaender 2 Woert. ...5.

κλισμός (κλίνω; de subst. in μος exeuntibus L. Meyer vgl. Gr. II 298 372, Woerner subst. ...m. 34). Leguntur κλισμοῖο bis (tantum in h. Cer.), ῷ ter, όν semel (α 132), οῖσι (ter in Il., semel in Od. et v. l. ρ 87), ούς octies (tantum in Od.). Multo saepius in Od. (duodecies) quam in Il. (quater) et hymnis (bis). Producitur vocalis brevis ante κλ. omnibus locis. Est κλ. in introitu versus semel (ρ 97), post arsin 2. pedis quinquies, post arsin 4. pedis duodecies (κλισμούς octies). sella ad reclinandum accommodata, cf. Poll. 10, 47; Ap. Soph. 100, 15 θρόνος ἀνάκλιτον ἔχων, E. M. 520, 6, E. G. 328, 14 θρόνοι ἔχοντες ἀνακλίσεις· παρὰ τὸ κλίνω, cf. Zon. 1217, qui addit ἡ καθέδρα, interpretantur καθέδρα E. G. 328, 53 et Suid., δίφρον ἀνάκλιτον ἔχοντα, καθέδραν schol.V ad α 132, ἀνάκλιντρα Eust. 434, 13; Hes. θρόνοι ἢ ἀνάκλιντρα et s. v. κλ[ε]ισμός, θρόνος, κλίνη, κλιντήρ, Eust. 1400, 25 εἶδός τι θρόνου, ὅπερ καὶ ἀνακλ. παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται. Adminiculo illo maxime diversi videntur fuisse θρόνοι et κλισμοί, distinxit schol. EPQ ad α 145 κλ. εἰσιν οἱ ἔχοντες κλιντῆρα ἐξέχοντα πρὸς τὴν τῶν ὤμων ἀνάπαυσιν· ἐν αὐτοῖς γὰρ ἐπερείδουσι τοὺς ωμους οἱ καθήμενοι· οἱ δὲ μὴ ἔχοντες ταῦτα, θρόνοι, Athen.V 4 p. 192, Eust. 1482, 2ss. θρόνος ἐλευθέριός ἐστι καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ . . ὁ δὲ κλισμὸς περιττέρως κεκόσμηται ἐπὶ ἀνακλίσει· τούτων δ' εὐτελέστερος ἦν ὁ δίφρος, cf. etiam Porphyr. ad Ι 90. Idem videtur esse κλισίη et κλιντήρ, cf. Eust. 1400, 28. Accuratius de κλισμός disputarunt Grashof Hausgeraeth bei Hom. u. Hes. p. 6—8, Brosin de coenis hom. p. 49 s., Friedreich Realien 307, cf. Matth. ad h. Cer. 193 et Schmidt Synon. 112, 3. — Saepe iungitur κλισμός cum θρόνος, sed nonnisi in Od. — α 145 de procis ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, de aliis γ 389 ω 385 (suspectus videtur hoc loco versus esse Grashofio Fuhrwerk bei Hom. u. Hes. 15, Hausger. 6, cf. etiam Duentz.); ο 134 ἑζέσθην κατὰ κλ. τε θρ. τε, ρ 86 179 υ 249 χλαίνας κατέθεντο κατὰ κλ. τε θρ. τε, κ 233 (Κίρκη) εἷσεν εἰςαγαγοῦσα κατὰ κλ. τε θρ. τε. Maioris quidem, ut ait Brosin, honoris esse videbatur ἐν θρόνῳ quam ἐν κλισμῷ sedere, tamen promiscue κλ. τε θρ. τε in tricliniis regum reperiuntur. ρ 87 v. l. ἐς ἀσαμίνθους βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθῖζον (pro ἐνξέστας λούσαντο), ρ 90 ἐκ ῥ' ἀσαμίνθων βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθῖζον, ρ 97 μήτηρ (Telemachi) ἷζε κλισμῷ κεκλιμένη, ἠλάκατα στρωφῶσα, cf. schol. BQ; h. Cer. 191 εἷξε δέ οἱ (Cereri) κλισμοῖο καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγεν, h. Cer. 193 ἀλλ' οὐ Δημήτηρ ἤθελεν ἑδριάασθαι ἐπὶ κλισμοῖο φαεινοῦ, Matth.: utpote in luctu κλισμόν recusat Ceres, ut Priamus θρόνον Ω 553; Prellerus v. 188—211 a primo poeta abiudicavit; κλ. non tam altum fuisse quam θρόνον locis Hom. vix demonstraturos esse interpretes dixit Brosin. Interdum magna erant facti arte: Θ 436 αὐταὶ (Minerva et Juno) χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι καθῖζον μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, coll. v. 442 χρ. ἐπὶ θρόνον, paraphr. θρόνοις, cf. Eust. 722, 40 et 44; α 132 αὐτὴν (deam) ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, h. Cer. 193 κλισμοῖο φαεινοῦ, de Ω 597 ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ v. infra; ut mollior esset sedes, interdum tegebatur stragulis: Ι 200 εἷσεν ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν (cod. A κλεισμοῖσι), τάπητες enim imponebantur κλισμοῖσι, cf. υ 150 s.; instructus erat scabello δ 136 (Helena) ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν

(κλισμοῖς Q), schol. H ἐκ τοῦ θρόνου προσφυής, cf. v. 123. Sensu latiore voce κλισμός videtur usus esse poeta: Λ 623 ἐς κλισίην ἐλθόντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθῖζον, cf. v. 645 ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ, Ω 597 ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, coll. v. 515 ἀπὸ θρόνου ὦρτο, Eust. 1366, 59 ὅρα ταὐτότητα ὡς ἐν πολυωνυμίᾳ, θρόνου, δίφρου καὶ κλισμοῦ . . ὅτι θρ. λέγεται ὁ κλ., αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα δηλοῖ, cf. Grashof Hausger. p. 7 adn. 7, Peppmueller Il. XXIV p. 285. Iungitur igitur κλισμός cum epithetis χρύσεος (Θ 436), ποικίλος (α 132), πολυδαίδαλος (Ω 597), φαεινός (h. Cer. 193).

κλῑτύς (rad. κλι, κλίνω, lat. clivus, goth. hlains, hlaiv, lit. szlaitas: Curt. Et. 150, CorssenAusspr., Voc.[2] I 536, Fick Spracheinh. 124 232, L. Meyer vgl. Gr. I 28 348, Bechstein in Curt. Stud. VIII 393; Corssen in Kuhn Ztschr. III 261 iudicat nata esse clivus et κλιτύς ex clinvus et κλιντύς; sed cum neque Lat. neque Graecae voces nasalem amiserint, non a rad. κλιν, sed a κλι derivanda ea esse dicit Brugman Curt. Stud. IV 75, adn. 11; Pauli in Kuhn Ztschr. XVIII 23 componit cum lat. litus, quod ex clitus sit ortum, sed v. Curt. Et. 393. Scripserunt κλειτύς utpote a κλετός (vel κλέτας: sic Eust. 1066, 18) ortum Herod. ed. Lentz II 535, 20, E. M. 519, 46, cod. Vind. ad Π 390, cf. E. G. 328, 18; Cram. an. Ox. II 303 τὰ εἰς υς λήγοντα ὀνόματα διὰ τοῦ ι γράφονται κατὰ τὴν παραλήγουσαν καὶ οὐκ ἔχει δίφθογγον τὴν ει . . χωρὶς τοῦ κλειτός· τοῦτο γὰρ διὰ διφθ., ὥς φησιν Ἡρωδιανός, cf. Lentz II 416, 15. Leguntur acc. sing. κλιτύν et acc. pl. κλιτῦς. υ in κλιτύν productum constanter esse recte demonstravit Hartel hom. Stud. I 105; Herod. Il. Pros. Π 490 commendat κλιτύς (est etiam in cod. D Townl.) et γραπτύς, rectius in Od. Pros. γραπτῦς et κλιτῦς, v. Lentz II 101, 39 165, 2 340, 13, cf. I 430, 2 II 711, 13, adn., ubi addit Choroeb. in his diverse ab Herod. non synaloephen, sed meram cum nominativo homophoniam sumere), schol. BL et Spitzner ad Π 390; feminina abstracta in τυς (Herod. I 238, 7 τὰ εἰς υς θηλυκὰ ἐκτείνοντα τὸ υ ὀξύνεται) grammatici Aeolensibus attribuerunt, v. schol. V ad ξ 82, schol. D ad Β 600; Eust. 1180, 7 hunc schematismum Ionibus assignavit; schol. ad Τ 234 ἔστιν ἡ λέξις Ἀττική, cf. Lob. Paralipp. 440, Hinrichs de hom. eloc. vestig. Aeol. 102 s.; de subst. in υς terminantibus v. praeter Lob. l. l.: L. Meyer vgl. Gr. II 379, Woerner subst. hom. 48) declivitas, clivus. E. M. 519, 46 (s. v. κλειτύς), E. G. 328, 16, Ap. Soph. 100, 27 ὁ μὲν Ἀπίων τὸ κατα(ω)φερὲς τῶν ὑδάτων· κρεῖσσον δὲ νοεῖν τὰ ἀποκλίματα τῶν ὀρῶν, addit E. M. καὶ ἐξέχοντα παρὰ τὸ κεκλίσθαι, Hes. ἀποκλίματα τῶν ὀρῶν· ἢ τὰ καταφερῆ τῶν ὑδάτων· ἢ κλίμακες ἢ ὀρῶν λόφοι· καὶ αὐλῶνας· καὶ φάραγγας, paraphr. Il. ἐξοχὰς καὶ ἀποκλύσεις τῶν ὀρῶν, Suid. ἀπόκλιμα καὶ ἐξοχὴ τῶν ὀρῶν, cf. Herod. ed. Lentz II 535, 20, Zon. 1219, schol. A et BL ad Π 390, Eust. 1066, 14, qui addit καὶ ἄλλως δὲ φράσαι, οἱ προκεκλιμένοι καὶ προνενευκότες ἐν ἄκρῳ τινὶ τόποι, οὓς αἱ χαράδραι παρατρώγουσαι καταῤῥίπτουσιν, schol. EPQV ad ε 470 τὴν ὑψηλὴν πρόσβασιν τοῦ ὄρους (sic etiam Eust. 1546, 50), τὴν ἀκρώρειαν ἢ τὴν ἀπόκλισιν, cf. schol. Eurip. in Hippol. 227. De synonymis dicit schol. B ad Υ 490 et ad Χ 190: τοῦ ὄρους τὰ μὲν ἀνωτάτω ἀκρώρειαι, τὰ δὲ ὑψηλὰ σκοπιαί, τὰ δὲ προνενευκότα πρῶνες, τὰ δὲ κεκλιμένα κλιτύες, τὰ δὲ βάσιμα βῆσσαι, τὰ δὲ κοῖλα ἄγκη, τὰ δὲ σύνδενδρα νάπαι, τὰ δὲ κάτω πρυμνώρειαι, ἡ δὲ παρὰ ταῖς πρυμνωρείαις πεδιὰς παρόριον, Eust. 1066, 24 ἰσοδυναμεῖ κεκλίσθαι καὶ ἀνακεῖσθαι, ὧν ἐκ τοῦ μὲν ἡ κλιτύς, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου τὸ ἄγκος. Schmidt Synon. 99, 6 interpr. ein senkrecht abfallender Huegel od. Berg. — Π 390 πολλὰς δὲ (brevis vocalis ante κλ. producitur) κλιτῦς ἀποτμήγουσι χαράδραι, ubi sermo est de fluminibus exundantibus, quorum torrentes vehementer vagantes abscindunt loca editiora. Dammius: possunt fortasse et esse moles, fluviis oppositae, ne inundent adiacentes agros. ε 470 ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ ὕλην. — Legitur κλ. post arsin 2. pedis.

κλονέω (a κλόνος q. v.). Leguntur act. praes. κλονέει Λ 526, coni. -έωσι Ο 324, part. -έων Λ 496 Υ 492 Φ 533 Χ 188, -έοντα Ε 96, -έοντε Ψ 213, -έοντας Ξ 14 Ο 7. Pass. praes. κλονέονται Ξ 59 Σ 7, inf. -έεσθαι Δ 302, impf. κλονέοντο sexies. In Iliade igitur est undevicies, nusquam in Od., nusqu. in hymnis, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 797. Formae κλονέει, έωσι, έων omnes post arsin 2. pedis (exc. Χ 188, ubi tantum est post arsin 3. pedis), praeterea Σ 7 Φ 528; ceterae formae aut in fine versus (ter) aut post arsin 4. pedis (octies). Vocalis brevis ante κλ. omnibus locis producitur. — Tumultuose agito, proturbo, conturbo, fugo. Hes. non solum ταράσσει, sed etiam φθείρει, φοβεῖ, et κλονεῖσθαι: ταράσσεσθαι, θορυβεῖσθαι, φθείρεσθαι, σπέρχεσθαι, Ap. Soph. 100, 29 et paraphr. Il. nonnullis locis: ταράσσεσθαι, cf. E. M. 283, 4. Schmidt Synon. 103, 12 „κλ. geht immer auf e. Menge, deren einzelne Teile beim Vorwärtsstürzen die anderen an die Seite drängen u. vielleicht niederwerfen“, v. etiam L. Meyer vgl. Gr. I 405, La Roche ho. St. § 77, 3, Hoch lexikal. Bem. ueber d. hom. Sprachgebr., Bonn 1865 p. XII s. — 1) Act. a) cum acc. Ε 96 τὸν δ' ὡς ἐνόησε θύνοντ' ἂμ πεδίον, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας. De leone: Ο 324 ὥς τ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶυ μέγ' οἰῶν θῆρε δύω κλονέωσι νυκτὸς ἀμολγῷ (v. l. κλονέουσι), paraphr. συνταράττουσιν. De nubibus: Ψ 213 τοὶ (βορέης ἠδὲ ζέφυρος) ὀρέοντο ἠχῇ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν (Plut. de vita et p. Hom. c. 10[?] πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ νέφεα κλονέοντες ὄπισθεν, cf. Hes. op. 553; Eust. 1296, 34 ἐπὶ διωκόντων μὲν ἀνέμων, φευγόντων δὲ νεφῶν εἴρηκεν· πολεμικὴ γάρ τις ἡ λέξις. b) Facile suppletur accus. Λ 526 Τρῶες ὀρίνονται, Αἴας δὲ κλονέει sc. Τρῶας, Ξ 14 Ο 7 τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθε, Eust. 964, 41 ταὐτόν ἐστιν ὀρίνεσθαι καὶ κλονεῖσθαι. Φ 533 Ἀχιλλεὺς ἐγγὺς ὅδε κλονέων, v. l. κλονέει, quod interpr. schol. B κινεῖ καὶ ταράσσει τὸ πλῆθος, paraphr. συστρέφων. Λ 496 ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε Αἴας sc. Τρῶας, nam ἔφεπε referendum est ad πεδίον, κλ. autem significat in fugam coniciens, ut ait Spitzn. q. v. Χ 188 Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' Ἀχιλλεύς. De vento: Υ 492 πάντῃ δὲ κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει, paraphr. συστρέφων. 2) Pass. Ξ 59 ὁππποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται, cf. v. 60 et Eust. 966, 61; Ε ὦρσέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο

Dammius: ubi plurimi pugnando laborabant et tumultuabantur (cod. Vind. καὶ ἄριστοι, quod deletum est manu recentiore, quae suprascr. κλον.). Sic etiam Π 285, paraphr. συνεστρέφοντο (v. l. καὶ ἄριστοι), Λ 148 Ο 448 ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες, Ε 93 πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων, Φ 554 v. l. τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται (pro φοβέονται), Δ 302 τοὺς ἀνώγει σφοὺς ἵππους ἐχέμεν μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ, paraphr. ταράσσεσθαι τῷ πλήθει, schol. BDL μὴ διαλύειν τὸ στῖφος. Cum praepos. Φ 528 ὑπ' αὐτοῦ Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, rectius videtur ὑπ' αὐτ. iungere cum κλ., quam cum πεφυζ., quod facit Duentz.; Ε 93 ὣς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων, schol. L ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τυδείδου, saepius enim ὑπό c. gen. reperitur sim. locis. Σ 7 Ἀχαιοὶ νηυσὶν ἔπι κλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο, v. l. ἐπικλονέονται, olim vulgo et nunc Bekk., ceteri vero recentiores cum Wolfio separatim scr., schol. ABV ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. — συγκλονέω, ὑπο-, ἐπικλ. (?).

Κλονίος (in nonnullis libris et ap. Suid. Κλόνιος, accentus restitutus est ex praecepto grammaticorum, v. schol. BL ad Β 495, Arcad. p. 39 s., Herod. ed. Lentz II 3, 8 et 34, 17, E. M. 521, 10, E. G. 328, 56, cf. Herod. ed. Lentz II 17, 27 et schol. BL ad Ε 39, Eust. 264, 36; v. etiam Lehrs Arist.[2] 269, La Roche h. T. 398 ss., Goettling Accent 171) Alectoris filius, unus e quinque Boeotorum ducibus, occiditur ab Agenore. Β 495 Βοιωτῶν ἦρχον . . Προθοήνωρ τε (ε ante Κλ. productum est) Κλονίος τε (Κλόνιος CGL), Ο 340 Κλονίον (Κλόνιον GL, Κλονίων D) ἕλε δῖος Ἀγήνωρ. Schol. AD ad Β 494 ἐτίθεσαν οἱ πλεῖστοι τῶν παλαιῶν προληπτικῶς τὰς ὀνομασίας τοῖς παισίν, ἀφ' ὧν ἔμελλον οἱ παῖδες ἐπιτηδεύειν πραγμάτων· σφόδρα δὲ αὐτοῖς ἔμελε τὰ τοῦ πολέμου . . . Κλ. δὲ ὁ γενναῖος καὶ μάχιμος γενησόμενος, cf. Eust. 264, 35. Friedreich Real. 540.

κλόνος (Fick vgl. Woerterb. 51 derivat a rad. krau, sanscr. çronati, çlonati cumulare, ita ut sit κλ. ortum ex κλοϝ-νος, Siegismund in Curt. Stud. V 148 163 revocat ad rad. κελ, quae in κέλης, ὀκέλλω inest; festinandi enim notione, quae illis voc. omnibus communis sit, facile id explicari, quod κλ. etiam de tumultu pugnae et sim. dicatur; ab eadem radice, in qua inest notio impellendi, ducit Schmidt Synon. 103, 12, cf. Benfey WL. II 287; dubitat Curt. Et.[5] 146; admit rad. klan L. Meyer vgl. Gr. I 405; de subst. in ος exeuntibus v. L. Meyer II 154, Foerner subst. hom. 23; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 177, 7). Non legitur nisi acc. κλόνον. Tantum in Il. (septies, in libro Π quater), v. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 797; omnibus locis in thesi 4. pedis. Vocalis brevis ante κλ. semper producta est. — Motus qualis est tumultuantium, tumultus, turba. Ap. Soph 100, 29, Zon. 1217, Suid., E. G. 329, 1, Phot., Bachm. anecd. 279, 13 ταραχή (τάραχος), adiungunt Suid. et anecd. θόρυβος, Phot. θόρυβος στρόφος, paraphr. Il. ταραχή, κτύπος, θόρυβος, συστροφή, schol. B ad Φ 422 ἡ μάχη, ἢ κλονοῦνται οἱ πολεμοῦντες, cf. schol. AD ad Β 494 sub fin. Apud Hom. omnibus locis de tumultu bellico, unde factum est, ut expl. Hes. ταραχὴ πολέμου, ἢ σεισμός, v. etiam Schmidt Synon. 103, 12 et Hoch lexikal. Bem. ueber d. hom. Sprachgebr., Muenstereifel 1865 p XII. Π 331 ζωὸν ἕλε βλαφθέντα κατὰ κλόνον, Π 713 μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας sc. ἵππους, Π 729 ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν ἧκε κακόν, Π 789 τὸν ἰόντα (v. l. ἐόντα) κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν, Φ 422 ἄγει Ἄρηα ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον, Duentz. miratur verba κατὰ κλ., quod κλ. idem sit atque praecedens πόλεμος, idem interpr. Π 713 et 789 κλ. πόλεμον, πόνον, μάχην. Ε 167 Υ 319 βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων. Habet κλόνος uno loco epitheton κακός Π 729. — κλονέω, Κλονίος.

κλόπιος (κλοπή, cf. Curt. Et. 646, L. Meyer vgl. Gr. II 445) furax, fallax. ν 295 λήξειν ἀπατάων μύθων τε (ε productum est) κλοπίων, schol. V τῶν κεκλεμμένων καὶ μὴ ἀληθῶν, Eust. 1742, 25 ἀντὶ τοῦ δολίων, Doed. Gl. 2119 versteckt u. heuchlerisch, = ἀπατάων, od. sinnberaubend, hinreissend (?). Fuit pro κλ. v. l. πλοκίων, v. Eust. 1741, 57 1742, 25, Hes., schol. H. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 740.

κλοπός (κλέπτω, cf. Clemm de compos. Gr. 60) fur, i. q. κλέπτης et κλώψ, cf. Doed. Gl. 2120. h. Merc. 276 μήτε τιν' ἄλλον ὄπωπα βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων, cf. Fietkau de carm. voc. non hom. 24 43; Herm. v. expungit, defendit Franke. — ἐπίκλοπος.

κλοτοπεύω. Vox dubiae originis et significationis. Uno legitur loco Τ 149 νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν (Bekk.[2] et Nauck -έμεν) ἐνθάδ' ἐόντας οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον. Fuerunt qui a κλέπτω derivarent; itaque interpr. Hes. παραλογίζεσθαι, ἀπατᾶν (cf. eiusd. κλοτοπευτής· ἐξαλλάκτης, ἀλαζών), κλεψιγαμεῖν, Eust. 1177, 4 δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ κλοπεύειν καὶ οἷον παρακλέπτειν τὸν καιρόν, schol. B κλέπτειν τὴν μάχην, Suhle in lex. fortasse ortum esse ex κλοπετεύω putat = κλοπίους μύθους artificiosa (pulchra) verba facere; Suid. vero: κλωπεύω, κλωπιτεύω, κλοτοπεύω δέ, cf. Benfey WL. II 170. In schol. cod. Athoi (v. schol. in Il. ed. Dind. II p. 187, 27; eadem verba quin in Veneto quoque cod., cum integer esset, lecta fuerint, non dubitat Dind., v. eund. vol. I 215, 26) est: τὸν καιρὸν διατρίβειν καὶ κενα λέγειν· ὅτι ἐκ τῶν συμφραζομένων κλ. τὸ στραγγευεσθαι, sic interpr. etiam Hes., ita ut sit idem atque διατρίβειν, tergiversari, morari. Ap. Soph. 101, 3 στρατεύεσθαι (στραγγεύεσθαι H. Steph.), schol. B ἢ ὥς ἔνιοι στρατεύεσθαι· τουτέστιν οὐ χρὴ ἐνταῦθα ὄντας στρατεύεσθαι, ἀλλ' ἐν τῷ πολέμῳ. Paraphr. Il. πολυλογεῖν, sim. Boettchero, Aehrenlese zur hom.-hes. Wortforschung, Dresd. 1848 p. 21 videtur κλ. imitari sonum et significare blaterare. Alii volunt positum esse pro κλυτοπεύειν καὶ οἷον καλλιλογεῖν καὶ κλυτοῖς ἔπεσιν ἐνδιατρίβειν καὶ οὕτω καταργεῖν ἐν κενοῖς, cf. Eust. 1177, 4; schol. B τινὲς καλολογεῖν, οἱονεὶ κλυτεπεύειν, quos secutus est Autenrieth in lex. Est in uno cod. Vrat. κλυτοπεύειν, quod scribere maluit Bothe sive potius κλύτ' ὀπεύειν, i. e. verba sonantia sive verborum sonos circumspicere, cf. Spitzn. l. l.; idem Doederl. in ed. suspicatur: „fortis viri (δουρικλυτοῦ) speciem induere; nomen κλύτοψ si forte usquam legeretur, ut ἔλλοψ unde ἐλλοπιεύειν incluto viro similem significaret", v. eiusd. gloss. 2137. Schoenberg griech. Compos., Berl.

1869 p. 35 adn. componit cum κλοτ- çrat Rigv. I 103, 5 = credo „nicht darf man vom glauben (d. h. von dem, was wir glauben) sprechen, noch zaudern"; „credere" enim dicit aut oppositum esse celeri facto aut pertinere ad ea quae Ag. paulo ante de Ate exposuerit, a qua se quoque credit deceptum esse; Schmalfeld Phil. XXXIV 594 (cf. Curt. Et. 263) interpr. κλοτοπεύειν „gesponnenes reden". De verbis in ευω exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 44. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 729.

κλύδων (κλύζω: Curt. Et. 151 656, Fick vgl. Woert. 354, Spracheinh. 124 233, Benfey WL. II 170, L. Meyer vgl. Gr. I 91 413; de subst. in ων terminantibus v. Herod. ed. Lentz I 24, 18, L. Meyer vgl. Gr. II 138, Woerner subst. hom. 46. Quod est ap. Herod. π. μον. λέξ. 9, 5 κλυδών, recte emend. Lehrs Καλυδών) fluctus, nostr. Woge, v. Schmidt Synon. II 56, 2 et 3, Goebel in Ztschr. f. Gymn.w. IX 540, cf. Retzlaff Proben aus e. hom. Synon. II 1, Doed. Gl. 2148; Phot. κλυδώνιον τὸν κλύδωνα λέγουσιν, addit idem quod Suid.: κλυδώνιον κῦμα καὶ κλύδωνα ἄμφω, Hes. χώρα· καὶ ἡ τοῦ ὕδατος φορά, ἢ κυμάτων σφοδρότης, cf. E. G. 329, 36, Eust. 1287, 27, Herod. ed. Lentz II 372, 15 adn. Non est ap. Hom. nisi μ 421 ἀπὸ τοίχους | λῦσε κλύδων τρόπιος. Vocalis brevis ante κλ. non est producta, cf. La Roche h. U. 14, Hartel hom. Stud. I 81. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 740.

κλύζω (pro κλυδ-jω a rad. klu, klud, κλυ, κλυδ, lat. cluo, lit. szlû-ju: Fick vgl. Woerterb. 354, Spracheinh. 124 233, Curt. Et. 151 656, Jurmann in Kuhn Ztschr. XI 398, L. Meyer vgl. Gr. I 28 433, Benfey WL. II 170, cf. L. Meyer I 413, Curt. Verb. I 298; de verbis in ζω terminantibus v. L. Meyer I 91, Curt. Verb. I 318). Leguntur act. impf. iter. κλύζεσκον Ψ 61, fut. κλύσσει h. Ap. 75, pass. aor. ἐκλύσθη ter. Bis est in Il., bis in Od., semel in hymnis. alluo, eluo, cf. Goebel Ztschr. f. Gymn.w. IX 540, Doederl. Gl. 2148; Hes. πλημμυρεῖ, ῥέει· βρύει, E. G. 329, 39 τὸ βυθίζω. 1) fluctibus perluo (cum sonitu quodam). Ψ 61 ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον (Vrat. A ἀπ' ἠιόνος, duo Vrat. ἐπ' ἠιόνας, A -ον, supra ο scr. ε, C Harl. -σκεν, Eust. 1287, 26 ss. -σκεν et -σκον, Lips. ἐκλύζεσκον, schol. V τινὲς ἐπέκλυζον, paraphr. ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἐπέκλυζον, cf. Spitzn. h. l.), Eust. 1287, 30 ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν τὰ κύματα ἠρέμα πελάζοντα, cf. ζ 95. 2) alluo, c. acc. τινά. h. Ap. 75 ἐμὲ κῦμα κατὰ κρατὸς ἅλις αἰεὶ κλύσσει (v. l. κλύσει). 3) Pass. fluctuo, aestuo. Ξ 392 ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε, paraphr. ἐπέκλυσε, Eust. 993, 18 τερατῶδες τὸ ἐκλ., οἷον ἐκλυδωνίσθη, ὡς οἷον συναγανακτοῦσα τῷ τῆς ὑγρᾶς οὐσίας ἐπιστάτῃ Ποσειδῶνι καὶ συναγωνιῶσα . . . κλύδωνά τινα ἔπαθε, cf. schol. BL; ι 484 541 ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης, schol. B ἐκυματίσθη, sch. V ἐκλυδωνίσθη, cf. Classen Beob. 166. — ἀνακλύζω, περίκλυστος, πολύκλυστος, κλύδων, Κλυμένη(?).

Κλυμένη. Tres huius nominis commemorantur a poeta feminae. Primae nomen — erat una e Nereidibus — videtur derivandum esse a rad. κλυ, unde ortum est κλύζω, v. Curt. Et. 151, Goebel Lexil. I 49, Pott in Kuhn Ztschr. VI 353. De accentu v. E. M. 328, 13, Herod. ed. Lentz I 329, 22 II 426, 11. Σ 47 ἔνθα δ' ἔην Κλυμένη Ἰάνειρά τε, Eust. 1130, 50 διὰ τοὺς θαλαττίους ἤχους Κλ. ὡς οἷον κλυτὴ καὶ ἐξάκουστος. Expunxit versum Zenod., non fuit in Argolica, cf. schol. A. 2) Altera et tertia nomen videtur habere a κλυ, κλύω = incluta. Altera fuit ministra Helenae. Γ 144 ἅμα τῇ γε (Ἑλένη) καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο, Αἴθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις. Versum expunxit Ariston., suspicionem etiam in eo videtur invenisse, quod de heroina praeter hunc versum βοῶπις semel tantum inveniretur, cf. eund. ad Η 9 s. et Koechly de Il. carm. diss. IV, Turici 1857 p. 11; schol. BLV εἰ μὲν ὁμωνυμία ἐστίν, ἐατέον· εἰ δὲ οὔ, στικτέον ἐν τῷ Αἴθρη καὶ τὸ ἑξῆς συναπτέον· Ἀντίμαχος δὲ τὴν Κλυμένην Ἱππάλκου θυγατέρα εἶναί φησιν. 3) Vidit Ulixes apud inferos tertiam. λ 326 Μαῖράν τε (ε productum est) Κλυμένην τε. Erat uxor Phylaci, mater Iphicli, schol. HQV Μινύου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυανάσσης τῆς Ὑπέρφαντος γαμηθεῖσα Φυλάκῳ τῷ Δηΐονος Ἴφικλον τίκτει ποδώκη παῖδα . . . ἔνιοι δὲ αὐτὴν τὴν Κλ. προγαμηθῆναί φασιν Ἡλίῳ, ἐξ ἧς Φαέθων ἐγένετο παῖς, cf. Eust. 1689, 1 ss. et Ov. Met. 1. 756. Preller Gr. Myth. II 473, Jacobi Handw. d. Myth. 544, Friedreich Real. 550 adn.

Κλύμενος (a κλυ, κλύω = inclutus, cf. E. M. 521, 4, L. Meyer vgl. Gr. II 289; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 181, 2 II 471, 10 adn. socer Nestoris, pater Eurydices. γ 452 παράκοιτις | Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα (α productum est) Κλυμένοιο θυγατρῶν. Erat rex Minyarum. Paus. 9, 37, 1 s. ἐς Κλ. τὸν Πρέσβωνος τοῦ Φρίξου περιῆλθεν ἡ ἀρχή· Κλυμένου δὲ γίνονται παῖδες, πρεσβύτατος μὲν Ἐργῖνος . . Κλύμενον ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ὀγχηστίου Ποσειδῶνος Θηβαίων φονεύουσιν ἄνδρες, ἐξ ἀφορμῆς μικρᾶς ἐς ἅπαν θυμοῖ προαχθέντες, cf. Apollod. 2, 4, 11. Hyg. f. 14 Pind. Ol. 4, 31, Jacobi Handw. d. Myth. 544 Friedreich Real. 512, cf. etiam Pott in Kuhn Ztschr. VIII 105 IX 420.

Κλυταιμνήστρη (E. M. 461, 30 τρέπει τὸ ο εἰς α καὶ προσλαμβάνει τὸ ἰῶτα, ὡς τὸ κλυτός Κλυτομνήστρα καὶ Κλυταιμν., cf. 521, 17 ss. E. G. 329, 15 ss., Cram. an. Ox. I 243, 7 et Par. II e cod. Coisl. 387 ad Α 113, Eust. 937, 39; Pott in Kuhn Ztschr. VI 357 adn. suspicatur Κλ. esse pro κλυτὴ μνήστρια, μνήστειρα, cui assentitur Savelsberg de digammo p. 21 adn. 2 et in Kuhn Ztschr. XXI 200 additque primitivae vocal loco diphthongum assumpto ι positam esse, c Curt. Et. 658, La Roche h. U. 6; Weissenbor de adi. comp. hom., Hal. 1865 p. 20 vult haber dat. fem. adverbii loco usurpatum. Quam sententiam probat Roediger de prior. membr. i nom. Gr. compos. comm., Lips. 1866 p. 82 s. (c Fedde Wortzus.setzung bei Hom., Bresl. 18 p. 14 18); contradicit Clemm de compos. Gr Giss. 1867 p. 128, qui dat. quid sibi velit ne minem intellegere putat, vocalem enim compositivam, quamvis dubitationis aliquid habea negari non posse videri in commissuris praecipu post themata in α vel ο terminata; Weissen p. 7 et Stolz zus.ges. Nomina, Klagenf. 18 p. 44 dicunt locativum adv. vice fungi; Schoenberg griech. Compos., Berl. 1869 p. suspicatur Κλυται- ortum esse ex suffixo -α -ασι. Pott apud Kuhn l. l. suadet, ut a Κλυται- ex adi. κλυταιο- stirpe, cuius nullu

deprehenditur vestigium, correptum aut *Κλ.* pro *Κλυταιουμνήστρα* positum esse putemus; cf. etiam Duentz. in Kuhn Ztschr. XII 4; de suffixo *τρο* quod insit in *Κλ.* = clare nubens, v. Stolz p. 21) filia Tyndarei (*ω* 199) et Ledae, soror Helenae, uxor Agamemnonis (cf. schol. AD ad *Λ* 113, Apollod. 3, 10, 6). Propter generis nobilitatem vocatur *δῖα γ* 266. Iam antea eam nuptam fuisse cum Tantalo dicit Eur. I. A. 1149 s., cf. Eust. 1693, 10, Paus. 2, 18, 2 22, 3. Assiduis blanditiis Aegisthi, absente marito, tandem victa, invitis diis (*α* 39) remoto custode, quem Agamemnon reliquerat (*γ* 270), adulterum secuta est. Quo facto cum Agam. Troia victor domum rediret, insidias ei paravit. Noverat igitur Clytaemnestra illa quidem et adiuvit Aegisthi consilium Agamemnonem interficiendi, hic vero solus interemit eum inter epulas (*α* 36 39 42 *γ* 235 249 s. 303 s. 307 s.; *δ* 534 s. *κατέπεφνεν δειπνίσσας*. Menelaus queritur *δ* 91 s. *ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνεν λάθρῃ, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο*). Sua manu interfecit Cassandram, quam captivam secum domum abduxerat Agamemnon (*λ* 421 ss.). Quae dixi, confirmantur Clytaemnestrae morum notatione. Multum enim et diu Aeg. eam pellicere studuit, *ἡ δὲ ἀναίνετο ἔργον ἀεικές· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν γ* 265 s., *μὶν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι γ* 269. Plane diversa sunt quae Agam. *ω* 97 dicit se interfectum esse *Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο* et *ω* 199 s. *οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα, κουρίδιον κτείνασα πόσιν*, quibus in vv. gravioris flagitii accusatur. Spohn comm. de extr. Od. parte, Lips. 1816 p. 53 dicit: „sunt quidem carminum hom. loci, qui hisce consentiant, ubi Clyt. non solum Cassandram perfodisse et marito interitum parasse (*λ* 430 *τεύξασα πόσει φόνον*, 439 *δόλον ἤρτυε*), verum etiam cum Aeg. (*λ* 409 *Αἴγ. ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ*) eum interemisse et occidisse dicatur; sed cum in rhapsodia reperiuntur, quae ob multas causas iam a veteribus lacessita, permultisque additamentis contaminata et magna ex parte centonibus interstincta est, tum inde nihil amplius probatur quam ad summum hoc fere, utramque raps. (*ω*, *λ*) rhapsodiis (*α*, *γ*, *δ*) adversari". Itaque cum omnibus ceteris locis maxima pars culpae in Aeg., si ipsam necem spectas, omnis culpa in eum conferatur (cf. etiam *ν* 379 ss.), posteriores poetae Clytaemnestrae culpam augent, cum dicunt eam vel solam vel adiuvante Aegistho coniugem interfecisse. Pind. Pyth. XI, 17 ss. facit eius manibus Cassandram cum Agam. esse interfectam, ad caedem enim coniugis eam esse impulsam sive Iphigeniae fato sive adulterinis Cassandrae amplexibus; schol. AD ad *Λ* 7 *κατὰ τοὺς τραγικοὺς αὐτὴν τὴν Κλ. ἀνελεῖν αὐτὸν χιτῶνι μὴ ἔχοντι διέκδυσιν τραχήλου· ἔσχε δὲ ἐξ αὐτῆς υἱὸν μὲν Ὀρέστην, καὶ θυγατέρας τέσσαρας, Λαοδίκην, Χρυσόθεμιν, Ἰφιγένειαν καὶ Ἠλέκτραν*, cf. Aesch. Ag. 1091 ss. 1385 ss. Choeph. 478 ss. 881, Eum. 617, Soph. El. 97 ss. 276, Eur. Or. 25 497, all. locos, v. Spohn p. 49 ss. Septem annis post Orestes Aegisthum ultus est (cf. *α* 30 299 *γ* 196 ss. 306 ss. *δ* 546). Clyt. una cum eo interiit (*γ* 309 *τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν μητρός τε στυγερῆς καὶ Αἰγίσθοιο*), sed videtur non a filio, sed ab eius comitibus interfecta esse: schol. EHMS ad *γ* 300 *οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸν Κλ. ὑπὸ τοῦ παιδὸς μόρον* et schol. MGRT ad *γ* 309 s. *Ἀρίσταρχός φησιν ὅτι διὰ τούτων παρυποφαίνεται ὅτι συναπώλετο Αἰγίσθῳ ἡ Κλ., τὸ δὲ εἰ καὶ ὑπὸ Ὀρέστου, ἄδηλον εἶναι*, cf. Lehrs Arist. 182. — Preller Gr. Myth. II 452 s., Friedreich Real. 544, Naegelsb. hom. Theol. 316. — Leguntur formae *Κλυταιμνήστρη* et *ης*. Ter in Od., semel (*Λ* 113) in Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 805. Est aut post 1. thesin 1. pedis (bis) aut post caes. *μετὰ τρ. τρ.* (bis). Vocalis brevis ante *Κλ.* non producitur, cf. La Roche h. U. 14 et Hartel hom. Stud. I 81. — *γ* 266 *ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς δῖα Κλ.*, *λ* 422 *Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλ. δολόμητις ἀμφ' ἐμοί*, *λ* 439 *σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη* (in libris *-στρα*, quod recepit La Roche, correxit h. U. 295) *δόλον* (v. l. *φόνον* et *χόλον*) *ἤρτυε τηλόθ' ἐόντι*, cf. etiam Bekk.² annot. p. 381 ad v. 440; *Λ* 113 *καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα* (*Χρυσηΐδα*), *κουριδίης ἀλόχου, ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐστι χερείων, οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας οὔτε τι ἔργα.*

Κλῠτίδης (Lobeck Path. prol. 480 cum Hes. et schol. V ad *Ο* 419 refert ad *Κλύτος* sive *Κλυτός, ἐπεὶ ἔδει Κλυτιάδην, εἰ μὴ ἐνέλειψεν*, sed videtur ex *π* 327 apparere, recte paraphr. Il. et Eust. 1790, 55 iudicavisse, qui dicit derivandum esse *κατὰ συγκοπήν* ex *Κλυτίος*; assentiuntur eis Angermann in Curt. Stud. I 37, Fritsch ap. Curt. VI 135, cf. etiam Herod. ed. Lentz II 435 et L. Meyer in Bezzenberger Beitr. z. indog. Spr. IV, Goettingen 1878 p. 7). Legitur acc. *-ην* et voc. *-η*. Voc. brevis ante *Κλ.* producitur. Clytii filius. 1) *Πείραιος*, Telemachi amicus, qui habitabat in insula Ithaca. *ο* 540 *Πείραιε Κλ., σὺ δέ μοι τά περ ἄλλα μάλιστα πείθῃ ἐμῶν ἑτάρων*, cf. *π* 327; Bekk. ho. Bl. I 109 censet Piraeo etiam nomen Clytio fuisse, sed v. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 828, adn. 435. 2) *Δόλοψ*, nobilis Graecus, quem interfecit Hector. *Λ* 302 *καὶ Δόλοπα Κλυτίδην*, cf. Friedl. 821 828.

Κλῠτίος (in nonnullis libris et apud Suid. *Κλύτιος*, accentus restitutus est e praecepto grammaticorum, v. E. M. 521, 12, Arcad. 41, 19, Herod. ed. Lentz I 119, 31 122, 7 125, 7 20 II 3, 6 444, 1, cf. Lehrs Arist.² 269, La Roche h. T. 399, Goettling de accentu 171). Legitur *Κλυτίοιο* ter, *Κλυτίον* bis, omnibus locis post arsin 2. pedis; producitur brevis vocalis ante *Κλ.* 1) Laomedontis filius, frater Priami, Caletoris pater. *Ο* 419 *ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα Αἴας κατὰ στῆθος βάλε*, schol. AB *Καλήτωρ ἀνεψιὸς Ἕκτορος*, cf. v. 422 et schol. V; *Ο* 427 *υἷα Κλυτίοιο σαώσατε*, *Υ* 238 *Ἶλος τέκεθ' υἱὸν Λαομέδοντα, Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πρίαμόν τε Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τε*, *Γ* 147 *οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον .. Λάμπον τε Κλ. θ' Ἱκετ. τε . . . εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι, γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ ἐσθλοί*, cf. Gladstone hom. St. 415; de hisce locis v. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 821. 2) Nobilis Ithacensis, pater Piraei, unde hic vocatur *Κλυτίδης ο* 540; *π* 327 *αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα*, cf. schol. B. Piraeus enim habitavit in domo patris. Bekk. hom. Bl. I 109 putat etiam Piraeo nomen Clytio fuisse, sed v. Friedlaender 828, adn. 435; Paus. 6, 17, 6 *Κλ. Ἀλκμαίωνος τοῦ Ἀμφιαράου τοῦ Οἰκλέους· ἐγεγόνει δὲ τῷ Ἀλκ. ὁ Κλ. ἐκ τῆς*

Φηγέως θυγατρός, καὶ ἐς τὴν Ἦλιν μετῴκησε. 3) Graecus quidam, pater Dolopis, v. s. *Κλυτίδης*. — Friedlaender 828, Friedreich hom. Real. 572.

κλυτοεργός (pro *ϝεργ.*, Bekk.[2] *κλυτοϝεργός*, *ἔρδω*) qui facit incluta opera: Meiring de subst. copul., Marcod. 1828 p. 30, Doederl. Gl. 2136, Am. ad *ϑ* 300 app. et ad *ϑ* 345, Weissenborn de adi. comp. hom. p. 42, Heerdegen de nom. compos. generibus p. 32 48, Stolz, zus.ges. Nomina, Klagenfurt 1874 p. 38, Duentz., Faesi, alii; sunt vero qui interpr.: qui est inclutus operibus. *ϑ* 345 *λίσσετο δ' αἰεὶ | Ἥφαιστον κλυτοεργόν*, cf. *υ* 72 *ἔργα δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι*. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 737.

Κλυτομήδης (*κλυτός*, *μῆδος*, incluta consilia habens, cf. Stolz zus.ges. Nomina in d. hom. Ged. 38 et Pott in Kuhn Ztschr. VI 99 s.) Enopis filius, nobilis pugil Graecus, quem in certamine vicit Nestor. *Ψ* 634 *πὺξ μὲν ἐνίκησα* (*α* ante *Κλ.* productum est) *Κλυτομήδεα, Ἤνοπος* (v. l. *Οἴνοπος* et *Φαίνοπος*, v. La Roche et Nauck) *υἱόν*, schol. V *οἰκεῖον πύκτῃ ὄνομα· δεῖ γὰρ αὐτὸν μηχανᾶσθαι*. Friedreich Real. 510.

κλυτόμητις (*μῆτις*, cf. Heerdegen de nom. comp. generibus 48, Stolz zus.ges. Nomina 38, cf. etiam Lob. Paralipp. 239, Path. el. II 167; de accentu v. E. M. 333, 24 518, 34) incluta consilia, incl. prudentiam habens, alii: inclutus consilio, prudentia, quem consilium reddit inclutum. h. XX, 1 *Ἥφαιστον κλυτόμητιν ἀείσεο*.

Κλυτόνηος (*νηῦς*, inclutas naves habens, alii: inclutus ob naves, cf. Stolz zus.ges. Nomina 38) nobilis Phaeax, regis Alcinoi filius. *ϑ* 119 *ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες Ἀλκινόοιο, Λαοδάμας ϑ' Ἅλιός τε καὶ ἀντίθεος Κλ.*, *ϑ* 123 *τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην Κλ. ἀμύμων*.

κλυτοπεύω v. s. *κλοτοπεύω*.

κλῠτόπωλος (*πῶλος*) inclutos equos habens: Meiring de subst. copul. 1828 p. 29, Duentz. in Kuhn Ztschr. XII 10, Doederl. Gl. 2136, Weissenborn de adi. comp. hom. p. 42, Heerdegen de nom. comp. generibus 48, cf. Berch Compos. der Nom. im Homer, Kiel 1866 p. 14; veram vocabuli vim iam veteres intellexerunt; Eust. 591, 34 *ὁ κλυτοὺς ἔχων ἵππους*, schol. ABD et Cram. an. Par. III e cod. Reg. 2556 ad *E* 654, paraphr. Il. *ἐνδόξους* (*ἰσχυροὺς, ταχεῖς*) *ἵππους ἔχοντι*, schol. AD ad *Λ* 445, E. M. 520, 55 (*ἀντὶ τοῦ τῷ ἱππικῷ*), *τῷ ἰσχυροὺς καὶ ὀνομαστοὺς ἵππους ἔχοντι*, Ap. Soph. 100, 33 *ὁ Ἀπίων ἵππους ἀγαθοὺς ἀκούει*, cf. sch. ABD ad *E* 654 fin., Eust. 855, 28. Est epitheton *τοῦ Ἅιδου*. Non legitur nisi in Il., tantum in uno versu repetito. Vocalis brevis ante *κλ.* producta est. *E* 654 *Λ* 445 *Π* 625 *εὖχος ἐμοὶ δώσειν* (*δοίης*), *ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ* (v. l. *ἀΐδῃ*). Vix est cur moneam quod tribuitur Aristarcho apud Apoll. Soph. 100, 33 *ὁ Ἀρίστ. ἐπὶ τοῦ κλ. ἀκούει κλυτὴν ἐπιπόλησιν* (*ἐπιπώλησιν*), *διὰ τὸ τοὺς τελευτῶντας ἐξακούεσθαι διά τε τοὺς θρήνους καὶ τὰς οἰμωγὰς τὰς ἐπ' αὐτοῖς*, sim. schol. ABD ad *E* 654, E. M. 521, 2, Eust. 591, 34 855, 28 1668, 26; quam sententiam quod cum supra quam dici possit inepta sit, suo iure abiudicat ab Arist. Lehrs de Arist. stud. 153. Alii: pullis equorum inclutus; Hes. *ἱππεὺς ἀγαθός*. Difficile est dictu, cur hoc epitheton Plutoni tributum sit. Interpr. veteres: schol. ABD ad *E* 654 *ἔοικε τῷ ἐπιθέτῳ καὶ κατὰ τοῦ Ἅιδου κεχρῆσθαι διὰ τὴν τῆς Περσεφόνης ἁρπαγήν*, schol. AD ad *Λ* 445 *ὅτι οὐδεὶς τὸν θάνατον διαφυγεῖν δύναται*, utramque interpr. profert E. M. 520, 56; schol. AB *ἁρμόδιον τὸ ἐπίθετον τῷ ἅμα νοήματι τὰ πανταχοῦ ζῷα καταλαμβάνοντι*, Eust. 591, 35 *πανταχοῦ γὰρ οἶδε φθάνειν ὁ θάνατος* (cf. 855, 28), *εἰκασθείη δ' ἄν ποτε ἀστείως καὶ ὁ δι' ἱπποτροφίας ἐπιτρίβων τινάς*. Ex recentioribus sunt qui putent *κλ.* Plutonem esse vocatum, quod progressus e terra hiscente equis et curru rapuerit Proserpinam. Welcker gr Goetterlehre I 395 „dass der unterird. Zeus die Pros. entfuehrt, deutet die Il. mit d. einzigen W. *κλ.* an; die Todten holte er nicht mit e. Wagen ab; auch sind die *εἴδωλα καμόντων* keine Last für e. Zweigespann", cf. Gladstone hom Stud. ed. Schuster 196; Schwenck Mythol. I 34[?] censet epitheto *κλ.* significari deum, qui sicut apud veteres Germanos Mors et Walkyriae, qua[e] dicunt, curru equisque circumvehatur, ut umbras mortuorum auferat; Preller Gr. Myth. I 660 „die gewoehnl. Vorstellung dachte ihn auf schnellem Wagen mit dunklen Rossen einherfahrend u. seine Beute entfuehrend, in welchem Sinne der Raub der Persephone gedichtet ist"; disputavit contra eum Richter, die hom. Vorstellungen v[om] Hades, Dresd. 1873 p. 12 „der rossberuehmte Hade[s] hat einst hoch oben in den Lueften seine Rosse zu eilendem Flug gestachelt. Damals hiess e[r] natuerl. nicht Hades, man nannte ihn den Zeus d. i. den leuchtenden (Himmel), der ja nur zu oft sich mit Wolkenhuellen bedeckend unsichtba[r] *ἀΐδης* wird". Epith. refert ad animas mortuorum quae ad inferos deducuntur, Bellinger qua[e] Homeri de orci natura et animarum post mor[]tem condicione fuerit sententia, Wiesbaden 184[] p. 13 s., sim. explicavit Faesi ad *E* 654; Rit[] de Homero, religionis auctore et varia deorum quos finxit, origine II, Hersfeld 1868 p. 23 no[] ita censet esse interpretandum, ut necessari[o] nexu cum Plutone eiusque indole cohaereat ea[]demque de causa ei tribuatur equus ac Neptun[o] „Videtur potius honorifica esse appellatio, quali apud Hom. viris virtute bellica insignibus tr[i]buitur, velut *ἱππότα, ἱππηλάτα*. Probabile es[t] Graecos illud nomen deo tribuisse, sicut reliqui[s] quoque diis currus equosque tribuebant, quonia[m] heroibus claris clariorem sibi fingebant deum quem et alibi *κλύμενον* dicebant. Eadem [] Heynii videtur esse sententia ad *E* 654"; si[m.] interpr. Duentzer et La Roche ad *E* 654. - Guenther Viehzucht bei Hom., Bernburg 186[] p. 30.

κλῠτός (a rad. *κλυ*, sanskr. çrutás, ir. clot[] germ. hlût, laut, Curt. Et.[5] 151, Verb. II 35[] Fick vgl. Woert. 50 354, Spracheinh. 124 23[] Benfey WL. II 179, Grimm Gesch. d. deutsche[n] Spr.[3] 281,[1] 401, L. Meyer vgl. Gr. I 28 349 41[] idem in Kuhn Ztschr. VIII 62 s., cf. Buttm. Lex. I 93; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 216, de adi. in *τός* terminantibus L. Meyer II 30[] Legitur *κλυτός* duodecies, *κλυτοῦ* bis (*Ω* 789 Merc. 115), acc. sing. m. *κλυτόν* duodecies, neut[r.] sing. quater, neutr. pl. *κλυτά* undequadragie[s] *δουρὶ κλυτός* s. *δουρίκλυτος* (v. infra) und[e]vicies, *-όν* bis; *ὄνομα κλυτός* s. *ὀνομάκλ.* 51 *τ* 183 v. l. h. Ven. 111 146, *-όν* h. Merc. 5[] *νανσὶ κλυτοί* s. *ναυσίκλ.* quater (tantum in Od

Apud Hom. non legitur κλυτή, sed etiam femin. generis substantivis adicitur adi. masculinum: *B* 742 κλυτὸς Ἱπποδάμεια et ε 422 κλυτὸς Ἀμφιτρίτη, cf. Ariston. ad *B* 742 *O* 626, schol. EV ad ε 422, Apollon. de synt. 209, Philem. 62, 84, Ap. Soph. 12, 4, Friedlaender Ariston. 31, La Roche h. T. 385, Krueger Di. 22, 2, 2. — Est igitur κλ. in Il. quinquies et tricies, in Od. undetricies, in hymnis quinquies, δουρίκλ. in Il. undevicies, in Od. bis. In thesi est κλ. 2. pedis Ω 458 h. Ap. P. 95 h. Merc. 16; 3. pedis in Il. undecies, in Od. quinquies, in thesi 4. pedis in Il. ter et vicies, in Od. undevicies, in hymnis ter, in thesi 5. pedis in Od. quinquies, nusquam in Il.; δουρίκλ. est omnibus locis ante caes. buc.; ὀνομάκλ. aut ante 5. (bis) aut ante 6. pedem (bis), etiam ναυσίκλ. aut ante 5. (bis) aut ante 6. pedem (bis). Est κλ. plurimis locis ante subst., postponitur in thesi 4. pedis quater (ζ 36 *B* 82 ι 364 υ 72), 3. pedis ter (*Φ* 159 κ 87 ο 472), 5. pedis quater (α 300 γ 198 308 τ 183). Post subst. igitur tantum in Od., praeter *Φ* 159 κλυτὸν ἔγχεϊ, cf. Giseke hom. Forsch. 32; δουρίκλ. omnibus locis postponitur substantivo, ὀνομάκλ. bis ante subst. est, bis post subst., ναυσίκλ. ter ante subst. est, semel post subst. — Producitur vocalis brevis ante κλ., cf. La Roche H. U. 12. — Inclutus, clarus, illustris, cf. Buttm. Lexil. I 93, Duentz. in Kuhn Ztschr. XII ...; E. M. 520, 53, E. G. 329, 13 παρὰ τὸ κλύω ... δοξάζω γίνεται κλυτὸς ὁ ἔνδοξος· καὶ κλυτὰ τὰ λαμπρὰ καὶ ἔνδοξα, cf. 326, 1; Hes. ἔνδοξοι, ἀγαθοί, καλοί, τίμιοι, πολλοί· ἢ πανταχοῦ κηρυττόμενοι, Cram. an. Ox. I 243, et paraphr. Il. plurimis locis ἔνδοξος. Est epitheton 1) deorum, saepissime Neptuni, cf. Kraemer Beiwoerter 10 s. *Θ* 440 *I* 362 *Ξ* 135 *O* (C κλειτός, sed supra ει scr. υ) *O* 184 ε 423 ... κλυτὸς ἐννοσίγαιος, *O* 173 ι 518 κλυτὸν ἐννοσίγαιον, h. Merc. 115 βίῃ κλυτοῦ Ἡφαίστοιο, *Σ* 614 κλυτὸς ἀμφιγυήεις (ceteris locis περίκλ. ἀμφιγυήεις), *O* 55 v. l. Ἀπόλλωνα κλυτὸν αὐδήν pro κλυτότοξον, v. schol. V; additum est οὐκ οἶδε δὲ αὐτὸν Ὅμηρος ᾄδοντα ἀλλὰ κιθαρίζοντα. ε 422 κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. 2) hominum. κ 114 κλυτὸν Ἀντιφατῆα, *Y* 320 ... Αἰνείας ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς, ω 409 κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα, λ 310 καλλίστους μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα (alii teste Clarkio μετ' ἀγακλυτόν, v. Nauck, qui scribit Ὠαρίωνα), Ω 789 ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος (κριτὸς Papyr. ..., κλυτὸν sec. m.), cf. Peppmueller Il. XXIV p. XLII s.; α 300 γ 198 308 πατέρα κλυτόν de Agamemnone, ζ 36 ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν de Alcinoo, *Ψ* 712 κλυτὸς ἤραρε τέκτων, paraphr. ἐπιστήμων, μ 77 v. l. οὐδέ κεν ἀμβαίη κλυτὸς (γρ. βροτὸς) ἀνὴρ in cod. Marc., *B* 742 τέκετο κλυτὸς Ἱπποδάμεια, *Φ* 159 τέκε ... ἐγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ, quod ceteris locis dicit ... ta δουρίκλυτος, cf. Eust. 1228, 40; de v. l. ... 183 ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸς (pro κλυτὸν) Αἴ... v. infra. 3) *Ξ* 361 κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων, Eust. 992, 5 πρὸς διαστολὴν τῶν τοῦ ἀλόγου ... εἰδῶν, h. Ap. P. 177 κακὰ πόλλ' ἔρδεσκε ... κλυτὰ (*M* κατακλυτὰ) φῦλ' ἀνθρώπων, Schneidew. die hom. Hymn. auf Ap. 43 cum ... hio correxit ἀγακλυτὰ φ. ἀνθρ., h. Ap. P. ... προσάγοιεν Ἰηπαιήονι δῶρα ἀνθρώπων ... τὰ φῦλα, κ 526 κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν, illu..., de umbris heroum. 4) de ovibus Cyclopis: ... ἤμελγε κλυτὰ μῆλα, eximias, laude dignissimas pecudes; recte exposuit Eust. 1630, 58 κλ. λέγει διὰ τὸ πλῆθος, ἢ διὰ τὸ καλλίτριχον, ἢ διὰ τὴν πιότητα· ἐπάγει οὖν ἐν τρισὶ τόποις πίονα μῆλα καὶ καλλίτριχα μῆλα νομεύων, minus recte alii (in his Fick Spracheinh. 124 233) censent κλ. significare clamorem et strepitum edens, quia in grege ovium et caprarum adsiduus sit clamor et balatus qui audiatur. 5) de regionibus et rebus quibusvis claris, insignibus, eximiis. Ω 437 καί κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην, cf. Gladstone hom. Stud. ed. Schuster p. 75; ζ 321 κλυτὸν ἄλσος ἱρὸν Ἀθηναίης, κ 87 ο 472 ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, in eximium portum, Eust. 1649, 52 συνήθως λέγει τὸν ἄξιον περιάδεσθαι καὶ ἀκούεσθαι, Dammius „notum plurimis“, schol. T εἰρωνικῶς, ἔνθα τοὺς ἑταίρους ἀπώλεσεν, alii (cf. Steph. s. v.) interpretati sunt strepitum edens, obstrepens; Megaclides teste Hesych. s. v. λιμένα: λιμέν' ἄκλυτον i. e. τὸν ἀνήκουστον, περὶ οὗ μηδεὶς ἤκουσεν. De Neptuno: *N* 21 Αἰγάς, ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης, χρύσεα τετεύχαται, schol. BL τινὲς ὑποκλυζόμενα· οἱ δὲ διὰ τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ ἐν μέσῃ θαλάσσῃ εἶναι τὸ ἱερόν, paraphr. παράδοξα, ε 381 εἰς Αἰγάς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν, κ 60 εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα, η 82 Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτά, κ 112 εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα regis Laestrygonum, ω 304 εἰμὶ ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω, Ω 719 εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα Priami (v. l. κλειτά), paraphr. κάλλιστα, τ 371 ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἵκοιτο, cod. Aug. κατὰ (γρ. κλυτὰ), *B* 854 ἀμφὶ Παρθένιον κλυτὰ δώματ' ἔναιον (Strab. XIII 590 κλυτὰ ἔργ' ἐνέμοντο); post v. 855 Callisthenes addebat duos versus, quorum alter habet verba .. κλυτὰ δώματ' ἔναιον (Eust. κατὰ δώματα ναῖον ἢ κλυτὰ δ. ἔναιον), v. Strab. XII 542, schol. V ad *Y* 329, Eust. 1210, 47. *Φ* 295 κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι. *P* 70 κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο, Dammius: sic maxime dicuntur τὰ ἡφαιστότευκτα, a Vulcano fabricata arma; *P* 191 κλ. τεύχεα Πηλείδαο, *P* 208 κλ. τεύχεα Πηλείωνος, *E* 435 Αἰνείαν κτεῖναι καὶ ἀπὸ κλ. τεύχεα δῦσαι, *P* 125 Ἕκτωρ Πάτροκλον, ἐπεὶ κλ. τεύχε' ἀπηύρα, ἕλκε, paraphr. πολύτιμα, *Λ* 334 (υἷε Μέροπος) Διομήδης κλ. τεύχε' ἀπηύρα, paraphr. καλά, *Λ* 100 v. l. κλ. τεύχε' ἀπηύρα pro περίδυσε χιτῶνας, v. Ariston., *P* 85 ἀπαινύμενον κλ. τεύχεα, post *M* 328 fuisse qui adderent δώσει ἀποκτάμενος κλ. τεύχεα tradit Ariston., *X* 258 ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλ. τεύχε' Ἀχιλλεῦ, *Σ* 197 ὅ τοι κλ. τεύχε' ἔχονται, schol. A κατ' ἔνια καλά, *Z* 504 ἐπεὶ κατέδυ κλ. τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ, μ 228 καταδὺς κλ. τεύχεα, *Π* 64 ὤμοιιν ἐμὰ κλ. τεύχεα δῦθι, paraphr. περικαλλῆ, *Σ* 192 τευ ἂν κλ. τεύχεα δύω, *Σ* 144 υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλ. τεύχεα παμφανόωντα, *Σ* 147 ὄφρα παιδὶ κλ. τεύχε' ἐνείκαι, *T* 10 Ἡφαίστοιο πάρα κλ. τεύχεα δέξο, *X* 399 ἀνά τε κλ. τεύχε' ἀείρας, χ 109 θαλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχε' ἔκειτο. Ω 458 ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα Πηλείωνι, θ 417 τῷ κλυτὰ (Phaeacum) δῶρα παρῆεν, ζ 58 ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι, schol. E οὐ τὰ τότε, ἀλλὰ τὰ φύσει, ὡς ἐπὶ τοῦ „φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην (*Θ* 551 s. 555)“, οὐ τὴν τότε, ἀλλὰ τὴν φύσει. υ 72 ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι, de Mercurio h. Merc. 16 τάχ' ἔμελλεν ἀμφανέειν κλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, h. Merc. 456 κλυτὰ

μήδεα οἶδας. Est etiam κλυτόν additum substantivo ὄνομα neque aliud quidquam significat nisi inclutum, clarum, insigne; Duentz. ad ι 364 dicit κλ. eodem modo atque φίλος de omnibus rebus quae sint nostrae dici; nihil igitur gloriationis inest in hoc epitheto; schol. vero Q l. l. κλυτὸν οὐκ ἔνδοξον, ἀλλ' ἐξ οὗ καλοῦμαι, ὅ ἐστιν ἐπώνυμον, ὡς καὶ Ἴβυκος „κλυτὸς ὄρθρος" ὁ καλούμενος, Eust. 1649, 54 κλ. ὄνομα Ὀδυσσέως τὸ ἐξάκουστον, 1861, 34 ὅ περ ἀκούει τις ἐξ ἁπάντων, σύνθετον δὲ ἐξ αὐτῶν κύριον Ὀνομάκλυτος. ι 364 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλ., τ 183 ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων, schol. BV ᾧ ἐκλυόμην καὶ ἐκαλούμην ὀνόματι, codd. DKNPS et Herod. ad Χ 51 κλυτός, quod receperunt Faesi et Nauck. — δουρικλυτός hasta inclutus coniunctim scribunt plurimi editores, disiunctim δουρὶ κλ. La Roche et Hoffmann. Β 645 650 Ε 45 Ν 210 (cf. schol. BL) 467 476 δουρὶ κλυτὸς Ἰδομενεύς, Κ 109 Ψ 681 Τυδείδης, Λ 396 401 661 (v. Nican.) Π 26 Ὀδυσεύς, Φ 233 Ἀχιλλεύς, Π 619 Ν 246 v. l. δουρὶ κλ. (Zenod. et Aristoph. pro θεράπων ἐὺς scripserunt, v. Did., cf. Duentz. Zenod. p. 115) Μηριόνης, Π 472 Αὐτομέδων, Ξ 446 Ὀιλιάδης, Β 657 Τληπόλεμος, Ε 72 Φυλείδης, ο 544 ρ 71 Πείραιος (tantum his locis in Od.), Λ 368 Παιονίδην δουρικλυτόν (v. l. κλειτὸν). In cod. Ven. δουρὶ κλ. omnibus locis separatur, in cod. N ο 544, in cod. G Ν 467, cod. H in Ν 476, codd. DEH Rom. Φ 233. — Pro δουρὶ κλειτὸς Μενέλαος Ε 55 578 Κ 230 Ψ 355 ο 52 ρ 147 est in plerisque libris δουρικλυτός, Ε 55 et Ψ 355 in A δουρὶ κλυτός, Κ 230 δουρὶ κλειτός (supra ει scr. υ); pro δουρὶ κλειτὸν Μενέλαον ρ 116 in N δουρὶ κλυτόν, in ceteris libris δουρικλυτόν, Λ 333 pro δουρὶ κλειτὸς Διομήδης in plurimis libris δουρικλυτός, in A supra υ scr. ει, Vrat. b δουρὶ κλυτός, Γ 451 pro κλειτῶν ἐπικούρων in G κλυτῶν ἐ. et Ρ 212 pro κλειτοὺς ἐπικούρους in L κλυτούς. Scripserunt δουρικλυτός E. M. 215, 25 245, 12 284, 38, Ap. Soph. 60, 1 (ἀπὸ μέρους), Eust. 314, 2 (sed 680, 15 δουρὶ κλ.), Hes.; de accentu v. E. M. 215, 21 κλειτὸς καὶ κλυτὸς εἰ μὲν μετὰ ἀπτώτου συντεθῇ ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, φυλάσσει τὴν ὀξεῖαν τάσιν· εἰ δὲ μετὰ πτωτικοῦ ἢ ἀπτώτου μονοσυλλάβου, προπαροξύνεται· πρόκλειτος, ὀνομάκλυτος· τὸ δὲ δουρικλυτὸς ἐν παραθέσει, cf. Herod. π. Ἰλ. πρ. ad Κ 109 (Lentz II 69, 34), schol. HQ ad α 30 (Lentz II 130, 6), Herod. π. καθ. προσῳδ. θ (Lentz I 229, 20), Cram. Epim. 368, 12, Buttm. Lexil. II 252 ss., Spitzn. Exc. XI Il. p. XXI ss., Goettling Accent 314, La Roche h. T. 311 s. et Ztschr. f. oest. Gymn. 1865 p. 257, cf. etiam eund. Text d. cod. Ven. 9, Hoffm. Φ et Χ p. 107. — ὀνομάκλυτος: Χ 51 γέρων ὀνομάκλ. Ἄλτης, Vind. ὄνομα κλυτός. τ 183 v. l. ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸς Αἴθων (in libris DKNPS, Herod., schol. B ad Χ 51, quod receperunt Faesi et Nauck pro κλυτὸν), h. Ven. 111 146 πατὴρ ὀνομάκλυτος (cod. M v. 146 ὀνομακλυτός), coniunctim scribunt Franke, Herm. ὀνομακλυτός, separant Matth., Baum.; h. Merc. 59 ἣν τ' αὐτοῦ γενεὴν ὀνομάκλυτον ὀνομάζων separant omnes libri praeter M.; editores omnes scribunt ὀνομακλ. praeter Matth. in ed. 1805; Baum.: „in Palatino inest teste Schneidewino ὄνομα κλυτὴν ὀνομ., ex quo ille κλειτὴν (ad γενεὴν referendum) olim exstitisse conicit. Utrumque intolerabiliter languidum; neque magis elegantiorum hominum suffragia feret Schmitti ὀνομακλήδην ὀνομάζων", v. etiam Matth. 1 ed. l. l. — Herod. ad Χ 51 (Lentz II 119, 2 162, 29) ὀνομάκλ. ὡς τοξόκλυτος· οὕτως δ καὶ Ἀρίσταρχος· ἐν μέντοι τῇ Ὀδ. (τ 183) κατ παράθεσιν ἀναγνωστέον· ,ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸ Αἴθων'. ἰδίᾳ συστῆσαι γὰρ αὐτοῦ βούλεται τ ὄνομα, ἐπεί τοι ἔσται κρεμάμενος λόγος, scho B ad Χ 51 Ἀρίσταρχος ὑφ' ἓν ὡς πασιμ λουσα (μ 70)· ἐν δὲ Ὀδ. ὄν. κλυτὸς Αἴθω κατὰ παράθεσιν· εἰ δέ, φασίν, οὐκ ἔστιν ο οὐδετέρου καὶ ἀρσενικοῦ σύνθετον, τί ἐστι τ Ἀστυάναξ καὶ ποιηματογράφος; κατὰ σύνθε σιν οὖν ἐστιν, ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πι δάρῳ καὶ περίκλυτος, schol. A κατὰ σύνθεσ προενεκτέον· σημαίνει δὲ τὸ ὅλον ὀνομαστό ὁ γὰρ κλυτὸς ἐπὶ τοῦ διαβεβοημένον, fe eisdem verbis Suid., cf. E. M. 215, 25, Hero ad Κ 109 (Lentz II 69, 35), eund. π. καθ. π θ (Lentz I 229, 15), Buttm. Lexil. II 254, Goet ling Acc. 314, Lobeck Paralipp. 457, La Roc h. T. 311, eund. in Ztschr. f. oest. Gymn. 18 p. 257; cf. etiam Hoffmann Φ et Χ p. 3 Scripserunt ὀνομάκλυτος Ap. Soph. 121, (τῷ ὀνόματι κλυτός), E. M. 215, 24, Suid. (ὀν ματι κλυτός), Eust. 1256, 45 1634, 58; ὀνομ κλυτός est apud Eust. 1892, 53; fuerunt eti qui ὄνομα κλ. scriberent, cf. Hes. — Friedlaend 2 hom. Woerterverz. 731. — ναυσικλυτός. 39 Φαίηκες ναυσικλυτοί (DL ναυσίκλυτοι), 191 Φαίηκες ναυσικλυτοὶ ἄνδρες (C ναυ κλυτοί, Ven. ναυσίκλυτοι, K ναυσικλητοί), 166 Φαίηκες ν. ἄνδρες (I ναυσίκλυτοι, N ν σικλειτοί), ο 415 Φοίνικες ναυσικλυτοὶ ἄνδ (pauci ναυσίκλειτοι), in editionibus η 39 legi ναυσικλυτοί, ceteris locis ναυσίκλ.; schol. HP ad η 39 (Lentz II 146, 8) ναυσικλυτοὶ ὡς ἀ κλυτοὶ ἐν συνθέσει καὶ κατ' ὀξεῖαν τάσιν, schol. HQ ad α 30 (Lentz II 130, 5), Herod. Lentz I 229, 16; Eust. 1566, 62 ὀξύνεται κ τοὺς παλαιούς, cf. Buttm., Spitzn., Goettling, Roche h. T. et Ztschr. f. oest. Gymn. locis su laud.; cf. etiam schol. PQ ad ζ 22; E. M. 6 28, Herod. ed. Lentz II 553, 14 legitur ναυ κλυτος. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 8 De compositione v. Berch Comp. d. Nom. p adn. et 5 et 18, Weissenborn de adi. comp Hom. 17 20 29 37 46 s., eiusd. Zus.setz der Nomina, Muehlhausen 1870 p. 5, Heerde de nom. compos., Berol. 1868 p. 31, Stolz z ges. Nomina 38, Fedde, Wortzus.setzung Homer I 14 17 19 s., v. etiam Hinrichs de ve aeol. 73 s. — Iungitur κλυτός cum dat. ἔγχε 159 et cum acc. relationis Ο 55 v. l. αὐδήν δουρὶ κλ., ναυσὶ κλ., ὄνομα κλ. v. supra — κλυτοεργός, κλυτόμητις, κλυτόπωλος, κλυ τέχνης, κλυτότοξος, Κλυτομήδης, Κλυτόν Κλυταιμνήστρη, ναυσικλυτός, δουρικλυ ὀνομάκλυτος, ἀγακλυτός, τηλεκλυτός, π κλυτός, πρόκλυτος.

κλυτοτέχνης (τέχνη) qui inclutam, prae ram artem exercet. Rectius esse interpr κλυτὴν τέχνην ἔχων (= κλυτοεργός, opp. κότεχνος) quam commutato membrorum or τέχνῃ κλυτός exposuerunt Meiring de s copul., Marcod. 1828 p. 30, Heerdegen de compos. generibus, Berol. 1868 p. 48, Weis born de adi. compos. Hom. 42, Doederl 2136, Schaper in Kuhn Ztschr. XXII 519 Duentz. in Kuhn Ztschr. XII 9 s., Berch Com d. Nom. im Hom. 14; alii interpretati sunt: cl

arte, cf. Stolz zus.gesetzte Nomina, Klagenfurt 1874 p. 38; Suid. ὁ Ἥφαιστος ὡς ἔνδοξον ἔχων τὴν χαλκευτικήν· ὥσπερ λέγεται ὁ αὐτὸς καὶ αἰθαλόεις θεός, ὁ χαλκεύς, Hes. περιβόητος διὰ τὴν τέχνην, paraphr. Il. ἔνδοξος κατὰ τὰς τέχνας, ἐνδοξότεχνος, ἀριστοτέχνης. De adi. in ης terminantibus v. Herod. ed. Lentz I 82, 13, II 851, 21, cf. II 679, 33 (Choer. 47, 14, cf. 134, 28). Est epitheton Vulcani; schol. L ad Α 571 οἱ πλείους τῇ Ἀθηνᾷ καὶ τῷ Ἡφαίστῳ τὰς τέχνας ἀνατιθέασι, . . . τῷ Ἡφ. διὰ τὸ τὰς πλείστας τῶν τεχνῶν διὰ πυρὸς τὰ ἑαυτῶν ἔργα ἀποτελεῖν, cf. Eust. 150, 38, Am. app. ad ϑ 300. Legitur κλυτοτέχνης (semel) et -ην quater), omnibus locis post caes. 3. pedis. Α 571 Ἥφαιστος κλ. ἦρχ' ἀγορεύειν, cf. Lachmann Betr. 100. Σ 143 εἶμι παρ' Ἥφ. κλυτοτέχνην (Stuttg. κυκλοτέχνην), Σ 391 κέκλετο δ' Ἥφαιστον κ., ϑ 286 ὡς ἴδεν Ἥφ. κλυτοτέχνην, h. XX 5 δι' Ἥφαιστον κλ. ἔργα δαέντες, v. 5—7 Groddeckius et Matth. ab interpolatore profectos esse censuerunt, defendit Baum.

κλυτότοξος (τόξον) qui incluto, praeclaro arcu armatus est. Rectius enim explicari κλυτὸν τόξον ἔχων quam κλυτὸς τόξῳ pro τοξόκλυτος demonstraverunt Meiring de subst. coul. 29, Heerdegen de nom. compos. generibus, 3, Weissenborn de adi. compos. Hom. 42, Doederl. Gl. 2136, Duentz. in Kuhn Ztschr. XII 9 s., Schaper ap. Kuhn XXII 519, cf. Berch Compos. Nom. 14; vulgo interpretati sunt: clarus, inclutus arcu. Schol. ABDL ad Δ 101, paraphr. ., Hes. τῷ περὶ (κατὰ) τὴν τοξικὴν (τοξείαν) τόξῳ, paraphr. Ο 55 ὁ τοξικός. De accentu Herod. ed. Lentz I 230, 19. Est epitheton Apollinis; schol. ABDL l. l. τεσσάρων γὰρ τεχνῶν ἔφορός ἐστιν ὁ Ἀπόλλων, τοξικῆς, ἰατρικῆς, μουσικῆς καὶ μαντικῆς, cf. Eust. 449, s., Ritz de Hom. religionis auctore II, Hersfeld 68 p. 30. Legitur κλυτότοξος (semel), -ξῳ r), acc. -ξον (semel). Omnibus locis in exitu rsus exc. ρ 494. Δ 101 119 εὔχεο (εὔχετο) Ἀπόλλωνι λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ, Ο 55 κάσσον Ἶρίν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτόξον (cod. G κλιτότ., C pr. m. χρυσότοξον, d. 2. m. κλυτο), schol. V τινὲς κλυτὸν αὐδήν, 494 αὐτόν σε βάλοι κλ. Ἀπόλλων (pauci libri γυρότοξος), φ 267 ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ.

κλύω (rad. κλυ, sanscr. çru, lat. cluo, clueo: rt. Et. 151 324 554, Fick vgl. Woert. 49 354, racheinh. 124 233, Benfey WL. II 179, Grimm sch. d. deutschen Spr. [3]281 [1]401, L. Meyer . Gr. I 28 75 349 413, id. in Kuhn Ztschr. I 205, Schweizer ap. Kuhn II 364, Bechstein Curt. Stud. VIII 347 s., cf. L. Meyer Gr. I 72, rist Lautl. 125 270, Lob. Rhem. 19; de verbis ῡω terminantibus v. L. Meyer I 432). Legitur aor. (sec. alios aoristi instar impf., cf. ueger Spr. II 53, 2, 2) 1. pers. ἔκλυον (quater), ες (septies), ἔκλυε (quindecies), ἔκλυεν (de-), 3. pl. ἔκλυον (novies), sine augm. 3. pl. ον (quattuordecies), imper. κλῦθι (sanscr., çrudhi, cf. Curt. Et. 151, Verb. I 186 II Brugman in Curt. Stud. IV 185) quindecies, τε (sexies), cum redupl. κέκλυθι (fortasse f., cf. Curt. Verb. II 24) ter, pl. κέκλυτε (ter ricies). Bekk. ut restitueret caes. hephthem. h. Bl. I 144) pro ἔκλυον coniecit κλύον Κ pro ἔκλυες κλύες Ω 335, pro ἔκλυε κλύε Α 43 357 457 Ε 121 Κ 295 Π 249 527 Ψ 771 Ω 314 γ 385 ζ 328 ι 536 υ 102, pro ἔκλυεν κλύεν δ 505, pro 3. pl. ἔκλυον κλύον Ι 509 γ 337 (cf. Naegelsb. adn. ad Α 43 et Am. app. ad υ 102), sed v. W. C. Kayser Philol. 18, 677. Est igitur κλ. in Il. semel et quinquagies, in Od. quater et quinquagies, in hymnis novies, in epigr. bis. Imperativi κλῦθι, κλῦτε, κέκλυθι, κέκλυτε omnibus locis sunt in introitu versus (septies et quinquagies), ἔκλυεν Ι 572 h. Merc. 298, ἔκλυον Ν 303. Formae ἔκλυον, ες, ε, εν, ον (exc. tribus locis allatis) leguntur aut in quarto pede (undetricies) aut in quinto (tredecies), forma κλύον non legitur nisi in thesi 4. pedis (quattuordecies). Vocalis brevis ante κλ. semper producitur. 1) auribus percipio, audio, 2) ausculto, aures praebeo, exaudio, 3) oboedio, dicto audiens sum, cf. Schmidt Synon. 12, 3 et 4, Doed. Gl. 2135, La Roche h. St. p. 161. E. M. 520, 30, E. G. 325, 60 329, 28, schol. BL ad Γ 97, Cram. an. Ox. I 229, 13, σημαίνει δύο, τὸ δοξάζω καὶ τὸ ἀκούω, E. M. 520, 53, E. G. 329, 13 δοξάζω, E. M. 517, 19 21, E. G. 329, 19 27, Ap. Soph. 100, 30, paraphr. Il., Zon. 1222, Hes., Phot., Suid., Cram. an. Par. III cod. Reg. 2894 ad Π 76 et cod. Coisl. 387 ad Α 37 ἀκούω, schol. E ad γ 337 κλύειν τὸ ἁπλῶς ἀκούειν καὶ τὸ ὑπακούειν, cf. Bachm. anecd. I 279, 16 s.; E. G. 329, 23, Zon. 1194, Hes., Phot., Cram. an. Par. III cod. 2556 ad Α 43 ἐπακούω, E. G. 258, 30 καλῶ, 329, 48 ἐπαινῶ, Suid. μανθάνω, schol. B ad Π 527 ἀντὶ τοῦ ἐπακούειν· οὐδέποτε γὰρ ἐπὶ ψιλῆς ἀκοῆς τάσσει τὸ ῥῆμα. 1 a) c. acc. rei, cf. Krueger Spr. II 47, 10, 7. Ν 757 Ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν (Vrat. b v. l. ἤκουον, Nauck: an ἐπεσσεύοντο, ἐπεὶ κλύον Ἕκτορος?), Ο 270 β 297 θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν, cf. schol. B; Μ 444 v. l. ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυον αὐδήν (pro ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες) scripsit Zenod., v. Ariston.; Duentz. Zenod. 144 suspicatur Zenod. scripsisse ἐπεὶ Διὸς ἔκλ. αὐδήν. δ 831 v. l. θεοῖο ἔκλυες αὐδήν Bekk.[2] et Nauck cum ADQS 1. m., plerique vero libri αὐδῆς, ξ 89 θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδήν, κείνου ὄλεθρον, Π 13 ἠέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος; v. l. ἐξέκλυες, sed. Nic. τὴν πρόθεσιν χωριστέον ἀπὸ τοῦ ἔκλυες· βραχὺ μέντοι παντελῶς τὸ διάστημα. β 30 42 τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν (ἔκλυον) ἐρχομένοιο (β 30 ἔκλυον v. l. H), cf. Classen Beob. 163; Ariston. ad β 42 γελοίως γρ. Ζηνόδ. ἤϊον ἀπὸ τοῦ ἀΐειν, Duentz. (Zenod. 110) legit ἤϊονα cum Porsono neque dubitat, quin haec lectio fuerit genuina, v. Carnuth Ariston. l. l.; Ξ 234 δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες (ἐμεῦ ἔπος editores ante Wolfium), Π 236 ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο, Π 76 v. l. οὐδέ πω Ἀτρείδεω ἔπος (pro ὀπὸς) ἔκλυον αὐδήσαντος, v. Did.; Δ 455 τῶν τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν, schol. B εἰς μακράν, φησίν, ἀφικνουμένων ὁ ψόφος ἀκούεται· ἄμεινον δὲ τηλόθι γράφειν, cf. Friedlaender hom. Gleichn. II 5 s.; de Γ 86 κέκλυτέ μευ (Nauck suspicatur δὴ) μῦθον Ἀλεξάνδροιο, v. infra. b) cum gen. rei et gen. personae, qui pendet a genet. rei. Χ 451 ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, schol. B δι' ἔθους οἰμωγῆς ἤκουε, Π 76 οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος, v. l. ἔπος, v. Did.; h. Ven. 215 Ζηνὸς δγ' ἔκλυεν ἀγγελιάων, cf. ε 150. c) c. gen. rei; tantum h. Merc. 298 μετ' αὐτὸν (ἔριθον) ἐπέπταρε· τοῖο (τοῦ ἐρίθου) δ' Ἀπόλλων ἔκλυεν, Matth. v. 293—306 pro spuriis habuit. d) cum

genet. pers. (tantum pronom.) et partic., cf. Classen Beob. 150 163. Κ 47 οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος ἄνδρα μητίσασθαι, sc. τινός, ubi acc. c. inf. ad κλ. αὐδήσ. referendus videtur esse, cf. schol. BL; δ 505 τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος, schol. QT οὐκ ἔστι μεγάλα ἔκλυεν, ἀλλὰ μεγ. αὐδήσαντος. e) c. praep. ἐξ, ex aliquo, cf. Kuehner ausf. Gr. § 417 adn. 8. τ 93 πάντα γὰρ εὖ ᾔδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς, cf. ο 374. f) absolute. h. Cer. 172 μητρὶ ἔννεπον, ὡς εἶδόν τε καὶ ἔκλυον, cf. Κ 47. Sensu latiore: ζ 185 μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί, aor. gnom., percipiunt, schol. EPQ αἰσθάνονται καὶ αὐτοὶ τῆς ὠφελείας τῆς πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀπολαύουσιν, schol. B et Hes. αἰσθάνονται, Ap. Soph. 100, 30 ἐπήσθοντο, καὶ ‚οἱ δὲ πληγῆς ἀΐοντες', Faesi: „mit Ruecksicht auf Freunde und Feinde, die es eben hauptsaechl. durch Hoerensagen inne w., vgl. Ν 734 μάλιστα δὲ καὐτὸς ἀνέγνω", sim. interpr. Ameis in ed. recent. et Duentz. („mit Uebertragung des Hoerens auf den innern Sinn"), qui addit singularem hunc esse usum et exspectari potius μάλιστα δ' ἐγήθεον, cf. etiam Nitzsch adn. h. l.; Am. in ed. prior.: audiunt in sermonibus suis „in ihren gegenseitigen Unterh. u. in liebevollen Gespr. mit Freunden", cui assentitur Schmidt Synon. 12, 3 s.; Eust. 1556, 57 τουτέστιν ἐξάκουστοι ἐγένοντο, quem sequuntur Dammius „et maxime incluti ipsi fieri solent", et Schoemann antiqu. Gr. I 53; Lob. Rhem. 336: non solum tacita mutui amoris conscientia laetantur, sed etiam se invicem felices praedicant et ab aliis praedicari audiunt, χαίροντες κλύουσι vel χαίρουσι κλύοντες, sed v. Am. Jahrb. f. Phil. 73, 625; Doederl. Gl. 1081 coll. Tac. Agr. 6: „sie hoeren schnell auf einander, i. e. erfuellen sich gegenseitig schnell jeden Wunsch"; sed. v. Am. app. h. l.; Nauckio verba ἔκλυον αὐτοί vitiosa videntur esse. 2 a) absolute. Π 514 ε 445 κλῦθι ἄναξ, γ 55 κλῦθι Ποσείδαον, μηδὲ μεγήρῃς ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα, cf. schol. M; ι 528 κλῦθι Ποσείδαον, cf. Hentze zur Periodenbildung bei Homer, Goettingen 1868 p. 17 s.; ep. 6, 1 κλῦθι Ποσειδάων, δὸς δέ, h. 8, 9 κλῦθι, βροτῶν ἐπίκουρε, καταστίλβων pro κλῦθι καὶ κατάστιλβε, confert Matth. Orph. h. III 9 XXVII 11 XXXIII 27, quibus locis perspicuum sit Hemsterh. prob. Ruhnk. praeter necessitatem coniecisse κατάστιλψον. Ψ 770 κλῦθι θεά, ἐλθέ, cf. schol. B; Σ 52 κλῦτε κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εἴδετ' ἀκούουσαι, Β 56 ξ 495 κλῦτε φίλοι, Ariston. ad ξ 495 ἀθ. ὡς ἐκ τῆς Ἰλ. μετενηνεγμένος, v. Carnuth Arist. 130; δ 722 κλῦτε φίλαι, η 186 θ 26 97 387 536 κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, ξ 462 ο 307 κέκλυθι (Eust. 1767, 52 κέκλυτε) νῦν Εὔμαιε καὶ ἄλλοι ἑταῖροι, Ρ 220 κέκλυτε μυρία φῦλα ἐπικούρων, cf. schol. BV; Ο 377 v. l. ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, μέγα δ' ἔκλυε (pro ἔκτυπε) Ζεύς, Ariston. tradit Zenodotum dedisse, Duentz. Zenod. 20 175 suspicatur Zenod. pro μέγα scripsisse τοῦ. b) cum genet. pers. (nusquam subst., sed pron.), genet. interdum additur partic., cf. Krueger Spr. II 47, 10, 7 et 9, Classen Beob. 150 163. Α 37 451 κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, schol. BL ἐν γενικῇ τὸ μευ, οὐκ ἐν δοτικῇ, Ε 115 (cod. M μου pro μευ) Κ 278 (cf. schol. BL) δ 762 ζ 324 κλῦθί μευ αἰγ. Διὸς τέκος, ζ 239 κλῦτέ μευ ἀμφίπολοι, ὄφρα τι εἴπω, schol. H κλῦτέ μευ, οὕτως. ο 172 κλῦτέ μευ (K et Eust. 1777, 52 κέκλυτέ μευ cf. Duentz.; β 262 κλῦθί μευ, ὃ χθιζὸς θεὸ[…] ἤλυθες, cf. schol. BPQSV. De v. l. κλῦθί (κλῦτέ) μοι Ε 115 Κ 278 β 262 δ 762 ζ 239 324 ο 17[…] v. infra. Γ 304 Η 67 κέκλυτέ μευ Τρῶες κα[ὶ] Ἀχαιοί, cf. Γ 86; Γ 456 Η 348 368 (om. […] Vind., v. schol. A) Θ 497 κέκλυτέ μευ Τρῶε[ς] καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι, Θ 5 Τ 101 h. A[…] P. 133 κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τ[ε] θέαιναι, ρ 370 468 (cf. schol. B) σ 351 φ 2[…] σ 43 υ 292 φ 68 κέκλυτέ μευ μνηστῆρες, β 2[…] 161 229 ω 443 454 κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθα[…]κήσιοι (ὅττι κεν εἴπω), Γ 97 κέκλυτε νῦν κα[ὶ] ἐμεῖο (v. l. ἐμοῖο), cf. schol. BL; Κ 284 κε[…] κλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο (H. κλῦθι, L Mor. ἐμοῖο[…] Faesi ad Θ 497 „nach d. Beob. v. G. Curtiu[s] w. die redupl. Imp. κέκλυθι, κέκλυτε imme[r] zum Ausdr. des Energischen u. Dringenden gebr[…] dageg. κλῦθι, κλῦτε bei feierl. Anrufung d[…] Goetter u. sonst bei ruhig ernster Aufforderun[g] Α 357 ὣς φάτο δάκρυ χέων, τοῦ δ' ἔκλ[υε] πότνια μήτηρ, h. Cer. 39 τῆς δ' ἔκλυε π. μ[ή]τηρ, Α 43 (cf. schol. BL) 457 (cf. schol. BL […] L) Π 527 ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλ[υε] Φοῖβος Ἀπόλλων, cf. schol. B ad Π 527; […] 249 (om. Vrat.) Ω 314 υ 102 τοῦ δ' ἔκλυε μ[η]τίετα Ζεύς, Ε 121 Ψ 771 γ 385 ζ 328 (Nau[ck] spurii v. 328—331?) ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τ[οῦ] δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη, Κ 295 ὣς ἔφαν εὐ[…] τῶν δ' ἔκλυε Π. Ἀθήνη, cf. schol. V; ι 536 τ[οῦ] δ' ἔκλυε κυανοχαίτης, Ι 572 τῆς δ' ἠερ[…] ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφιν, cf. Λ 603 κλισίηθ[εν] ἀκούσας, Α 218 ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μ[άλα] τ' ἔκλυον αὐτοῦ, Gent in editione αὐτοί pr[o]posuit, Doed. em. Hom. 1858 p. 11, oeffentl. Red[…] 1860 p. 361 αὖ τοῦ, cf. eiusd. editionem l. l.; s. v. αὐτοῦ in hoc. lex. p. 205; aor. est gno[m.] E. G. 329, 22 ἀντὶ τοῦ πλέον ὑπακούου[σι] αὐτοῦ, cf. Ariston.; cf. etiam Eust. 89, 29. […] 303 οὐδ' ἄρα τώ γε ἔκλυον ἀμφοτέρων (L ἀ[μ]φοτέροις), cf. schol. V. — Α 453 δή ποτ' ἐμ[εῦ] πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο, cf. Ameisii app. Α 454; Duentz. hom. Abh. 197 suspicatur vers[…] ex Π 237 errore esse desumtum; Ι 509 τὸν […] μέγ' ὤνησαν καί (D κέ) τ' ἔκλυον εὐξαμέν[οιο] (v. l. εὐχομένοιο), aor. est gnom. (Nauck: […] καὶ ἐπέκλυον?), γ 337 οἱ δ' ἔκλυον αὐδησάσ[ης], schol. E ὑπήκουσαν, Adam de antiqu. Tel[…] carm., Wiesb. 1871 p. 13 dicit hic esse κλ. ob[oe]dire, quod aliis locis exprimatur verbis ἔκλ[υον] ἠδὲ πίθοντο. De h. Cer. 299 v. infra. c) c[um] genet. rei et gen. pers. qui pendet a gen. rei, […] Krueger l. l. — κ 189 μ 271 340 κέκλυτέ […] μύθων, κ 189 damnavit Callistratus teste sc[hol.] H; idem versus ab haud paucis additus est p[…] μ 153, v. La Roche; κ 311 481 θεὰ δέ […] ἔκλυεν αὐδῆς, cf. schol. T; δ 831 εἰ θεός […] θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς (v. l. αὐδήν, quam […]ceperunt Bekk.[2] et Nauck coll. β 297 ξ […] d) cum acc. rei et gen. pers. tantum Γ 86 κλυτέ μευ (Nauck suspicatur δη), Τρῶες […] Ἀχαιοί, μῦθον Ἀλεξάνδροιο, cf. κ 189 μ […] 340 et Krueger II 47, 10, 7. e) δ 767 θεὰ δέ […] ἔκλυεν ἀρῆς (Q αὐδῆς), ubi dativus comm[…] additus est οἱ, Ellendt 3 hom. Abh. 48 ad[…] mavult scribere εὗ, sed v. Am. app. h. l., Kr[ue]ger Spr. 48, 6, 1, Nahrhaft Beitr. zur h[om.] Syntax 1871 p. 65. f) Iungitur cum dat.; E[ust.] 1353, 10 negat κλύω c. dat. posse iungi, […] ubi significet ὑπακούειν, cf. La Roche S[…] p. 162, ed. min. ad Π 516, Kuehner ausf. […]

; 417 adn. 7g, Peppmueller Il. XXIV p. 163. In plurimis optimisque libris pro κλῦθί μευ legitur μοι *E* 115 *K* 278 (in A supra οι scr. ευ) β 262 ⸢ 762 ζ 239 324; est ο 172 in schol. L ad *A* 62 μοι. La Roche ad *E* 115 μοι scribi dicit ocordia librariorum qui ceteris locis genet. Iomero usitatum non immutaverint. Nauck et pitzn. μοι receperunt *E* 115 *K* 278, Nauck δ 62, Dind. β 262, cf. Ellendt 3 hom. Abh. 47. t poetae Homero recentiores dativo usi sunt: . Ap. P. 156 κέκλυτε νῦν μοι Γαῖα καὶ Οὐρα-ός, Barnes. maluit scribere μευ, sed cf. Theogn. et 13, Sol. fragm. 13, 2; Baum. „in quibus locis at. legitur, inesse vim exaudiendi et obtemerandi, illos audiendi solam notionem habere venies", ep. 12, 1 κλῦθί μοι εὐχομένῳ. *Ω* 35 καί τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, Eust. 1353, ὑπήκουσας, cf. Bernhardy Gr. lit. hist. II, 1, 2, Peppmueller Il. XXIV p. XLI; aor. est om.; schol. V λείπει, φασί, τὸ ἀεί, ἀντὶ τοῦ ύεις. 3) oboedio, dicto audiens sum. Tantum m cum iunctum est cum πείθομαι. *H* 379 79 *Ξ* 133 378 *O* 300 (cf. schol. V) *Ψ* 54 738 477 ζ 247 ο 220 υ 157 χ 178 ψ 141 h. Ap. 324 ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ (τῆς) μάλα μὲν ύον ἠδὲ πίθοντο (Lips. *Ξ* 133 τοῦ μῦθον ύον), cf. Hes. theog. 474 θυγατρὶ μάλα μὲν ύον ἠδὲ πίθοντο et Am. app. ad ο 220; Eust. 16, 50 ἐπίθοντο διασαφητικόν ἐστι τοῦ λυον ἢ μᾶλλον διορθωτικόν. h. Cer. 299 οἱ μάλ' αἶψ' ἐπίθοντο καὶ ἔκλυον αὐδήσαντος 202 in Vrat. A legitur πῇ φρένες οἴχοινθ', ᾗς πάρος περ ἔκλυ' pro ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους]. κλύω, κλυτός (q. v.), Κλύμενος, Κλυμένη, οκλύμενος.

κλῶθες (a κλώθω: componit cum sanscr. . krat, krnátmi coll. lat. crates Curt. Et. 144, a kladh, knadh necto, lat. nodus L. Meyer Gr. I 392, cum rad. granth sero, necto, a derivant lat. nodus, Kuhn in Ztschr. IV 320, tner ib. VII 187; factum esse metaplasmo e n. pl. Κλωθοί dicunt schol. BHPQT et Eust. 6, 40, cf. Lob. Paralip. 87 149, Path. el. II) Parcae, quippe quae stamina fatalia dut et suum cuique fatum tribuant. η 197 α οἱ αἶσα κατὰ κλῶθές τε βαρεῖαι γεινο-ῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Le-r in permultis codd. (CDJKLMQS), apud Soph. 96, 3, schol. E et MS, Suid., Eust.), 11 et 1385, 4 κατακλῶθες, E. M. 495, 24 άκλωθες. Editores ante Buttm. (Myth. I et Bekk. (1. ed.) scripserunt κατακλ.; qui eos ediderunt, praepos. a κλῶθες praeter schium (q. v.) et Duentz. disiunxerunt coneruntque c. verbo νέω: schol. BHPQT τὸ πρὸς τὸ νήσαντο, cf. schol. E; Hes. et l. BPQT κλῶθες, Eust. 1576, 40 κλῶθες ἢ ακλῶθες, Eust. 1576, 49 γρ. καὶ κατακλώ- αἶσα δηλαδή, κατά τινα τῶν ἀντιγρά-, οὐ μέντοι καλῶς. Qui haec scripserunt, tere debuerunt v. 198; Nauck pro κατά icatur scribendum esse κακά. Schol. BPQT κόν ἐστι τὸ αἶσα, εἶτα εἰδικὸν τὸ κλῶ-ὡς *A* 62, sim. schol. E. Dicta est dea, hominibus fata tribuit, μοῖρα; eadem ab io, quod exercere eam fingebant, Κλωθώ nata est. Non novisse Iliadis antiquiores s deas quae postea Odysseae Hesiodeorum-armium aetate fila nentes hominum fata sque efficere atque constituere crederentur, er *Y* 127 s. (ἅσσα οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπέ-νησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ qui versus ab Alexandrinis expuncti essent) et librum *Ω* exposuit Liesegang de XXIV Il. rhaps. I 14. Invenimus autem unam Parcam, non plures apud Hom. praeter hunc locum et *Ω* 49. Quae his locis nomine communi μοῖραι s. κλῶθες appellabantur, eae Hesiodi temporibus tres statuebantur Noctis aut Iovis filiae, quibus cum nendi munus variatum et amplificatum esset, singulis nomina imposita sunt Κλωθώ, Λάχεσις, Ἄτροπος (Hes. theog. 218 904 s., schol. AB ad *Ω* 525, cf. Lucas Philol. Bem., Bonn 1839 p. 9 s., Naegelsb. hom. Theol. 2. ed. 123, Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 228, Jacobi Handw. d. Myth. 629, adn. 2, Preller Gr. Myth. I 434, Peppmueller Il. XXIV p. 37 s.). Minus igitur recte dicit Eust. 1576, 41 δηλοῖ τὰς Μοίρας παρονομασθείσας ἀπὸ μιᾶς αὐτῶν τῆς Κλωθοῦς· καὶ οὕτω μέν τινες· ἴσως δὲ μᾶλλον οὐχ ἁπλῶς Μοῖραι αἱ κατακλῶθες, ἀλλὰ αἶσα μὲν ἡ ἁπλῶς μοῖρα, κατακλ. δὲ αἱ μὴ εὐτυχεῖς· διὸ καὶ βαρεῖαι λέγονται, cf. 1385, 4. Ab Homero abiudicavit versum Naegelsb. nachhom. Theol. 150, hom. Theol. 123 adn., defendit Peppmueller l. l. — Hes. μοῖραι, Ap. Soph. 96, 3, schol. MS, E. M. 495, 24 αἱ ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν, addit E. M. παρὰ τὸ κλώθω· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ καθέλκειν τοὺς τῶν νημάτων ὁλκούς· κλώθειν γὰρ τὸ νήθειν, cf. E. G. 304, 12 (s. v. κατακλῶσθαι) et Eust. 1200, 12; Suid. et schol. V αἱ κατακλώθουσαι (sic etiam schol. Gl. P) καὶ καταμοιροῦσαι ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 737 [a κλώθω: ἐπικλώθω].

κλωμακόεις (a κλῶμαξ s. κρῶμαξ acervus, congeries lapidum; sec. Fick vgl. Woert. I 51 et Bugge in Kuhn Ztschr. XIX 420 a rad. krau, sanscr. çronati, çlonati coacervare, lat. grumus, cf. Pott EF.[1] II 169, L. Meyer vgl. Gr. II 513, Brugman in Curt. Stud. IV 186, qui ex κλόϝμαξ ortum esse dicit, cf. etiam Benfey WL. II 178; Lob. Path. el. I 75, cui assentitur Goebel de epith. in εις desinentibus 1858 p. 14: κλ. sive κρωμακόεσσα id est clivosa et confragosa, vel ut Polybii verbis utar, πόλις περικεκλασμένη καὶ βουνώδης IX, 21, 7, id est montium anfractibus incisa. Autenrieth coll. Francogall. les Echelles vertit „mit Felsstufen, Terrassen", cf. in app. ed. Ameis. ad *B* 729; Duentz. et Faesi „schrundig, kluftig". Lob. Path. proleg. 447, adn. 20 demonstrat κλῶμαξ cum κρημνός cohaerere. De adi. in εις exeuntibus v. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 604, Schuster in Ztschr. f. oesterr. Gymn. 1859 X 17 et 24, G. Meyer in Curt. Stud. V 76). *B* 729 εἶχον Ἰθώμην κλωμακόεσσαν (A ut Paus. IV, 9, 2 et E. M. 470, 9 κλιμακόεσσαν, Vind. κλημακόεσσαν), paraphr. et Ap. Soph. 101, 4, qui dicit interpretationem esse Apionis, τραχεῖαν καὶ ὀρεινήν, schol. BL τρ. καὶ ὄρη ἔχουσαν, Hes. πολλὰ ἀποκλίματα ἔχουσαν (sic etiam schol. D, ubi additum est ἢ ὀρεινήν)· ἀφ' ου τὴν τρ. καὶ ὀρ. σημαίνει, ἢ κρημνώδη ἢ δύσβατον, Eust. 330, 37 ἐπὶ ὀχυροῦ τέθειται τόπου, ἐν ᾧ εἰσι κλώμακες, ὁποίων καὶ ὁ Λυκόφρων μέμνηται, ὅ ἐστι τόποι ἢ λόφοι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὑψηλοί· τραχεῖαι δὲ αὐται καὶ πετρώδεις ἀναβάσεις εἰσὶ κατακλῶσαι τοὺς δι' αὐτῶν βαίνοντας, cf. Spitzn. l. l. Quatenus Ἰθώμη sic dici possit, explicat Strab. IX 437, Bursian Geogr. v. Griechenl. I 54, cf. II, tab. IV. — Est κλ. in exitu

versus, cf. Schuster p. 19. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 720 764.

κνάω (i. q. *κναίω*, Fick vgl. Woert. I 40 352, Spracheinh. 86 ad rad. knas rado revocat coll. sanscr. kiknasa et litav. knasau et knisù, cf. Siegismund in Curt. Stud. V 196; L. Meyer vgl. Gr. I 389 393 sumit rad. gnabh, knabh coll. sanscr. çnáthati = ferit, delet; Doed. Gl. 190 a *κεντέω* deducit, Goeb. Lexil. I 342 344 ab σ radicem incepisse censet, cf. Siegismund p. 191 adn. 73; rad. separari non posse a rad. *κνυ* (*κνύω* rado) exposuerunt Clemm in Curt. Stud. III 298, Brugman ib. VII 319, Benfey WL. I 184 II 344, cf. Lob. Rhem. 287, Curt. Et. 502. Contractio fit non in α, sed η, cf. Lob. Rhem. 165, Path. el. II 68, L. Meyer I 431; Brugman in Curt. Stud. IV 149 adn. 67 et 153, 31 productione suppletoria ex *κνάϝειν* ortum esse putat) rado. Non est apud Hom. nisi impf. *κνῆ* (cf. Krueger Spr. 32, 3, 4), alii ad *κνῆμι* referunt quasi aor. ut *κλῆ*, cf. E. M. 522, 17 528, 42, E. G. 337, 26; pro aor. syncopato accipit e recentioribus Kuehner ausf. Gr. I p. 849, aor. defendit Harder de alpha voc. apud Hom. producta p. 4 s. — Λ 639 *ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ*, Eust. 872, 18 *τινὲς τῶν Ἀρισταρχείων ἐκδόσεων κνέε τυρὸν λέγουσι κατὰ διάλυσιν τοῦ κνῆ, ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἡρακλείδης φησίν*, Lob. Path. el. II 69: Arist. *κνέε* posuit vel spondeos fastidiens vel quia Homero eiusmodi imperfecta nulla concederet nisi verborum in μι eorumque quae inter duas coniugationes divisa sunt, cf. p. 58 s. et Rhem. 27, ubi tradit Muellerum perhorrescentem spondeos de Cycl. p. 144 *κνάε* correxisse. Scripsit *κνέε* Nauckius in ed. — E. M. 521, 40 522, 21 aliis locis, E. G. 330, 10 35 saepius, Or. 84, 6, Cram. an. Ox. I 222, 5 226, 15, Eust. 872, 15 *ξύω*, Ap. Soph. 101, 6 *κνῆ ἀντὶ τοῦ ἔκνα, ἔξυεν*, Zon. 1225, Or. 149, 10, Hes. *κνήθω*, schol. A, Hes. et Suid. (q. v. in ed. Bernh.) *κνῆ· κόπτει*, E. G. 331, 40, Eust. 871, 61 *κόπτω*, cf. 836, 55; paraphr. Il. et E. M. 522, 14 *ἐπέκοπτε*, E. M. 528, 43, Cram. an. Ox. I 232, 3 *διακόπτω*, cf. Eust. 1766, 33. (Doed. Gl. 190 maxime his veterum interpr. impulsus affirmat significare s e c a r e (v. supra), coll. Aristoph. Pac. 251 et Eur. Med. 164 = *καταμυττωτεύειν*). E. G. 331, 16 *κνῶ τὸ φθείρω*, cf. Herod. ed. Lentz I 445, 25. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 725. — *κνῆστις*.

κνέφας (a rad. skap, ksap, graec. *σκέπω* = tegere, inde skamp, sknap, *σκνεφ*: Curt. Et. 704 ss., cf. Siegismund in Curt. Stud. V 191, 6, Walter in Kuhn Ztschr. XII 383, Benfey WL. I 617, Doed. Gl. 2247, Goebel Lexil. I 248; componunt cum sanscr. kshap, kshapá et zend. khshap, khshapan Curt. l. l., Fick vgl. Woert. 53, L. Meyer vgl. Gr. I 364 (sed putat rad. esse krap obscurum esse); iisdem (Curt. etiam Et. 535) videntur ex *κνέφας* orta esse *γνόφος* et *δνόφος*, cf. Lob. Path. el. I 95, Buttm. Lexil. II 266 (qui cum aliis minus recte ad eandem rad. revocat *νέφος*, sed v. Curt.), L. Meyer vgl. Gr. I 112, Christ Lautl. 84, cf. etiam Hinrichs de hom. el. vestig. aeol. 49; dubitat num ad hanc radicem pertineat lat. crepusculum Curt. Et. 705, censent huc pertinere Walter l. l., L. Meyer vgl. Gr. I 28 364; de subst. in ας terminantibus v. Herod. ed. Lentz I 392, 5 II 935, 26 936, 12, Woerner subst. hom. 47) tenebrae, crepusculum, cf. Schmidt Synon. 34, 8, cf. etiam Voelcker hom. Geogr. 40. E. M. 521, 52, E. G. 330, 20, Zon. 1225, Eust. 138, 29 *σκότος*, paraphr. Il., Suid., Phot., Bachm. anecd. I 279, 24 *σκότος, νύξ*, Hes. *ἑσπέρα, σκοτία, νύξ*. Legitur nom. et acc. sing. *κνέφας* (quindecies), gen. *κνέφαος* (semel), cf. etiam Eust. 1354, 1. Est in Il. septies, Od. novies, non est in hymnis. In thesi 4. pedis legitur quater, 5. pedis decies, aliis versus in partibus Θ 500 σ 370. Vocalis brevis ante *κν.* omnibus locis producitur. Α 475 γ 329 ε 225 ι 168 558 κ 185 478 (v. 475—9 a nonnullis libris absunt) μ 31 τ 426 *ἠέλιος ἔδυ (κατέδυ) καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε*, Β 413 *μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν*, cf. Ellendt 3 hom. Abh. p. 31 adn. 16; Θ 500 *πρὶν κνέφας ἦλθε*, Λ 194 [illegible] Ρ 455 (om. C 1. m. et Vrat.) *δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ*, cf. schol. V ad Λ 194 et in hoc lex. s. v. *ἱερός*. Ω 351 *δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν*, cf. Eust. 1353, 65, cf. etiam Liesegang de Il. XXIV p. 17 s. et Peppmueller Il. XXIV p. XXXVII et 171; σ 370 *νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος*, Eust. 1851, 46 *ἄχρι βαθείας ἑσπέρας*, cf. Krueger Di. 68, 1, 1.

κνήμη (etymon est dubium; Fick Spracheinh. 67 et in Kuhn Ztschr. XXI 368 dicit videri e kanma ortum esse et componit cum ir. cnám os, ahd. hamma, cf. eund. vgl. Woert.[3] I 51[illegible] assentiuntur ei Curt. Et.[5] 152, Windisch in Curt. Stud. VII 380; Lob. Rhem. 46 et 282 adn. 20 „fortasse a *κνάω, κνάμπτω* significans suffraginem“, qua in opinione veri aliquid inesse putat Woerner subst. hom. 13; Siegismundio in Curt. Stud. V 193 videtur fortasse derivandum esse e rad. kan, knas inflexum esse, ita ut sit *κνήμ[η]* proprie c u r v a t a pro *κνάσμη*, cf. Benfey WL. [I] 185 II 183; de subst. in μη terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 300, Woerner 12 s., cf. etiam Lob. Path. prol. 10 57; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 325, 16). Leguntur *κνήμη* τ 4[illegible] -ην bis, *κνῆμαι* quinquies, -άων Ν 71, -ησι[ν] quinquies, -ας bis. Est tredecies in Il., ter in Od., nusquam in hymnis. In introitu versus semel (Δ 519), post arsin 2. pedis quinquies 3. pedis quater, 4. pedis quinquies (tantum *κνή[μησι]*), 5. pedis semel (*κνημάων*). Vocalis brevis ante *κν.* omnibus locis est producta. — c r u[s], s u r a. Hes. *τὰ σκέλη* et *μέρος ποδός*, cf. E. G. 218, 50; Suid. *τὸ κοῖλον τοῦ σκέλους*, E. M. 522, 1 *τὰ ὄπισθεν τοῦ σκέλους, λέγεται δὲ καὶ ἡ ἰγνύη*, E. G. 331, 24 *τὸ ὑπὸ τὸ γό[νυ] μέρος τοῦ σκέλους, τὸ δὲ καμπύλον τοῦ σκέ[λους] λους ἰγνύς*, cf. Zon. 1223, Ap. Soph. 101, [illegible] Poll. 2, 190 *τὸ ἐπὶ τῷ γόνατι καὶ τῇ ἰγ[νύῃ] πᾶν ἑκατέρωθεν . . δύο δὲ ἔχει ὀστᾶ ἡ κνή[μη] ὧν τὸ μὲν ἔξωθεν παρακνήμιον καλοῦμ[εν] τὸ δὲ ἔνδοθεν προκνήμιον· τῆς δὲ κνήμ[ης] ἁπάσης τὸ πρόσθεν ἀντικνήμιον· ἔνιοι [δὲ] ᾠήθησαν τὸ πρόσθεν κνήμην εἶναι*. Δ 5[19] *βλῆτο παρὰ σφυρὸν κνήμην δεξιτερήν*, Φ [illegible] *ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος*, schol. B [illegible] *κνημῖδα*, cf. v. 592; Σ 411 Υ 37 *ὑπὸ δὲ κν[ῆ]μαι ῥώοντο ἀραιαί*, cf. Eust. 1151, 2; τ 4[illegible] *ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη*, omisit versum Pl[ut.] de vita Hom. c. 217; Γ 330 Λ 17 Π 131 Τ 3[illegible] *κνημῖδας περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε*, ω 228 *πε[ρὶ] δὲ κνήμῃσι κνημῖδας δέδετο γραπτῦς ἀλ[εείνων]*, Ν 71 *ἴχνια μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κν[η]μάων ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος* (D *κνιμάων*), f[or]tasse: motum pedum et crurum, Faesi zeugm[a] *κν.* quoque ad *ἴχνια* referri putat, sec. Doed[erlein] *ποδῶν* et *κν.* ex *μετόπισθε* pendet, quod cri[illegible]

non figant vestigia; sed pone pedes cruraque divinitatem eius agnitam esse, ex defectu vestigiorum; Did. γρ. καὶ ἴθματα, Ζηνόδ. δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ἴχματα. *K* 573 ἱδρῶ ἀπενίζοντο θαλάσσῃ κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς, non recte schol. A κοινή ἐστιν ἡ ἀμφί, sim. schol. BLV; *θ* 135 φυὴν οὐ κακός ἐστι, μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὕπερθεν, *Δ* 147 μιάνθην αἵματι μηροὶ εὐφυέες κνῆμαί τε ἰδὲ σφυρὰ ὑπένερθε, Nic. ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι τὸ εὐφυές· βέλτιον δὲ τοῖς ἄνω διὰ τὸ ὑπερβατόν, schol. BL Νικάνωρ τὸ εὐφ. τῷ μηροὶ προσάπτει, οἱ δὲ ὑποσημματισταὶ τῷ κνῆμαι· ἄμεινον δὲ τὸ Νικάνορος. *Ξ* 468 κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος (D γοῦνα καὶ κνῆμαι), *P* 386 καμάτῳ καὶ ἱδρῷ γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου παλάσσετο μαρναμένοιιν. Iungitur igitur κνήμη cum adi. δεξιτερή (*Δ* 519) et ἀραιή (*Σ* 411 *Y* 37). — κνημίς, ἐυκνήμις, χαλκοκνήμις. In ὀκτάκνημος *E* 723, ubi sermo est de rota, κνήμη significat radium. E. M. 522, 9 κυρίως κνήμη λέγεται καὶ τὰ διαιροῦντα ξύλα τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ· κνῆμαι δέ εἰσιν αἱ ἐντὸς τοῦ τροχοῦ ῥάβδοι ἐμπεπηγμέναι πρὸς τῇ χοινικίδι, fere eisdem verbis 521, 16, E. G. 330, 28, cf. Ap. Soph. 101, 11, Zon. 1223, Eust. 598, 4, cf. Grashof Fuhrw. bei Hom. 33.

κνημίς, ῖδος (aeol. κνᾶμιν, a κνήμη, cf. E. M. 218, 50 331, 34, Cram. an. Ox. I 239, 20, Curt. Et. 152, Fick Spracheinh. 67; Herod. ed. Lentz I 84, 2, E. M. 184, 6 τὰ εἰς ις θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἁπλᾶ ἐκτείνοντα τὸ ι ἐπὶ πολλοὺς ἔχουσι τὸν τόνον, cf. I 107, 20. De subst. in ις terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 559, Woerner subst. hom. 45, cf. Herod. II 32, 14 614, 23 (= Choerob. 454, 32 ss.) 759, 1 (= Choerob. 353, 7) 760, 14 20, E. G. 218, 7 317, 17 331, 30 573, 55, Cram. an. Ox. I 239, 9). Leguntur κνημίς (semel), κνημῖδας (septies). Est in libris et E. M. 522, 3, E. G. 218, 60 331, 29 κνημίδος, ες, ας, sed ι est productum. Est in Il. septies, semel in Od., cf. Friedlaender hom. Woerterverz. 800. In introitu versus quinquies, post arsin 2. pedis ter. — Ocrea, tegumentum vel munimentum tibiae. Erat facta e aere aut plumbo albo. Continebat eam infra fascia, quae talo erat imposita. Ruestow u. Koechly Gesch. des griech. Kriegswesens p. 14: „Die Beinschienen waren halbgebogene Platten aus Erz od. Zinn, inwendig jedenfalls mit Leder od. aehnl. Stoff gefuettert u. wurden so angelegt, dass sie den vorderen Theil des Beines vom Knoechel bis ueber das Knie hinaus deckten. Die Gr. fuehrten zwei Beinschienen, fuer jedes Bein eine. Man zog sie nicht etwa an, sond. legte sie an, indem man sie zuerst auf- u. dann hinter der Wade zus.bog; befestigt w. sie unten u. oben; nur die untere Befestigung wird erwaehnt“, cf. Mueller Archaeol. d. Kunst 498. E. M. 522, 3, E. G. 331, 36, Cram. an. Ox. I 239, 23 τὰ ἐν ταῖς κνήμαις φορούμενα φυλακτήρια τῶν στρατιωτῶν, Eust. 26, 25 420, 35 ὅπλον σκέπον τὰς κνήμας τῶν στρατιωτῶν, paraphr. Il. plus locis περικνημῖδες, *Γ* 330 *Δ* 17 *Π* 131 *Τ* 369 κνημῖδας περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε, καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, *Σ* 459 δός ... τρυφάλειαν καὶ καλὰς κν., ἐπισφ. ἀρ., *Σ* ... τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο (Vulcanus Achilli), *Φ* 592 ἀμφί μιν (v. l. οἱ, quam recepit La Roche), i. e. κνήμην (alii μιν referunt ad Ἀχιλλῆα), κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο σμερδαλέον κονάβησε (v. l. κονάβιζε), cf. Aristot. de arte poet. 1461ᵃ et in hoc lex. s. v. κασσίτερος. In Od. κνημῖδες vocantur caligae e bovino corio consutae, qualibus rustici hominis utuntur, nostr. Gamaschen; Suid., Zon. 1224 ὑπόδημα. *ω* 229 περὶ κνήμῃσι βοείας κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο γραπτῦς ἀλεείνων, ne tibiae spinis lacerarentur; Eust. 1959, 51 κν. νῦν οὐ πολεμικὰς λέγει, ἀλλὰ βύρσας δι' ὧν κνῆμαι τοῖς ἀγρόταις καλύπτονται . . ῥαπτὰς δὲ λέγει εἰς δεῖξιν τοῦ περίβλημα εἶναι ταῖς κνήμαις αὐτὰς καὶ μὴ ἁπλῶς ᾐωρημένας τετυλίχθαι περὶ τὰς κνήμας, ἴσως δὲ καὶ εἰς διαστολὴν τῶν ἐκ σιδήρου· τὸ δὲ περιδέδετο οἰκεῖον ἐπὶ κνημίδων, ὡς ἐπὶ πεδίλων τὸ ὑποδεδέσθαι. — ἐυκνήμις. De accentu compositorum v. E. M. 518, 39, E. G. 327, 11, cf. 331, 29, Cramer an. Ox. I 230, 8.

κνημός (Fick Spracheinh. 67 et in Kuhn Ztschr. XXI 368 censet κν. et κνήμη orta esse ex kanma = 1) crus, 2) saltus; germ. hamm = saltus; cf. eund. vgl. Woerterb.[3] I 518, Curt. Et.[5] 152; Lob. Rhem. 46 et 282, adn. 20: „fortasse a κνάω, κνάμπτω, anfractum significans“, qua in opinione aliquid veri inesse videtur Woernero subst. hom. 13; Siegismund in Curt. Stud. V 193 putat fortasse a rad. kan, knas = inflexum esse, ita ut sit pro κνασμός, ducendum esse, cf. Benfey WL. II 183; de subst. in μος terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 298, Woerner subst. hom. 34; cf. etiam Lob. Path. prol. 10 et 57; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 168, 16). Leguntur sing. acc. κνημόν tantum h. Ap. P. 105; ceteris locis plur.: dat. -οῖσι quater, acc. -ούς quater. Est quinquies in Il., bis in Od., bis in hymnis. In introitu versus ter, post arsin 2. pedis sexies. Vocalis brevis ante κν. producitur (*Φ* 559). saltus. Schol. BE ad *δ* 337 τοὺς βασίμους τόπους, τὰς προβάσεις (sic etiam paraphr. *B* 821) τῶν ὀρέων· ἢ σκληροὺς τόπους καὶ τραχεῖς, ἐκ μεταφορᾶς τῆς κνήμης τοῦ σκέλους, ὡς αὐτοῦ ὀστώδους καὶ νευρώδους ὄντος, cf. Ap. Soph. 101, 13; E. M. 522, 11 τὰς ἐξοχὰς (sic etiam Suid.) καὶ προβάσεις καὶ καθύγρους τόπους τῶν ὀρῶν, cf. E. G. 330, 29, Zon. 1223; E. M. 522, 20 ὁ τραχὺς καὶ σκληρὸς τόπος, Hes. δασεῖς, τραχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους, cf. Cram. an. Ox. I 254, 25, Herod. ed. Lentz I 168, 16, Zon. 1223 (s. v. κνησμός), cf. etiam Poll. 2, 191; Eust. 834, 26 τοὺς πρόποδας ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζωικῶν μετὰ πόδας κνημῶν, 265, 39 τὰ κάτω τοῦ ὄρους, cf. 353, 21; 1291, 49 τὰ ὑψηλότερα τῆς ὑπωρείας, 1498, 42 ὀρεινοὶ τόποι, οἱ μετὰ τοὺς πρόποδας ἀνωτέρω, 834, 27 εἰ δέ τινες δασεῖς τόπους ἑρμηνεύουσι τοὺς κνημούς, καλῶς φασι καὶ αὐτοί, ὡς τῶν ταπεινοτέρων τόπων ἐν τοῖς ὄρεσι δασυτέρων ὄντων διὰ τὸ ἐκεῖ συλλείβεσθαι τὰ ὕδατα, Eust. 265, 40 κνημὸν Ἀργεῖοί φασι τὴν ὀρίγανον. Omnibus Il. locis dicit poeta de Idae saltibus. *B* 821 Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα (G κνήμαισι), *Λ* 105 Ἀχιλλεὺς Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι (Harl. κνήμησι, G κνήμαισι), paraphr. κρημνοῖς, *Φ* 449 βοῦς βουκολέεσκες Ἴδης ἐν κνημοῖσι, paraphr. κρημνοῖς, *Φ* 559 ὄφρ' ἂν ἵκωμαι Ἴδης τε κνημοὺς κτλ., *Ψ* 117 κνημοὺς προσέβαν Ἴδης, Harl. κρημνούς, cf. Eust. 1291, 35; *X* 171 v. l. Ἴδης ἐν κνημοῖσι D (pro

κορυφῇσι), δ 337 ρ 128 ἔλαφος κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα (v. l. κρημνούς, cf. schol. B ad priorem locum), h. XIX 13 πολλάκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε θῆρας ἐναίρων, cf. Ov. Fast. 2, 285 s.; h. Ap. P. 105 ἵκεο δ' ἐς Κρίσην ὑπὸ Παρνησόν, κνημὸν πρὸς Ζέφυρον τετραμμένον, cf. Orph. Arg. 605 κνημὸν ἐπὶ ζάθεον et Franke h. l. — πολύκνημος.

κνῆστις (κνάω, κνήθω, cf. Doed. Gl. 191; de subst. in τις terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 330, Woerner subst. hom. 48), radula, culter s. instrumentum ferreum quo radimus aliquid, peculiariter caseum. E. G. 330, 32, Suid., Zon. 1224 μάχαιρα, paraphr. Il. σιδηρᾶ μάχαιρα, Eust. 836, 55 ἡ διακοπτικὴ μάχαιρα, Phot. 227, Suid. II, 1, 1043, 4 ξυήλη Λακωνική, ἣν Ἀττικοὶ κνῆστιν λέγουσιν, E. M. 522, 16 μαχαιρίῳ τυροτόμῳ, E. G. 331, 39, Ap. Soph. 101, 5 σκεῦος, ᾧ ἐπιξύουσι τὸν τυρόν, Eust. 871, 60 ἰδίως η τυροτόμος μάχαιρα, ἣν ὁ κωμικὸς συνθέτως τυρόκνηστιν λέγει, Hes. κοπὶς σιδηρᾶ· ξυστήρ, ἐν ᾧ ξύουσι τὸν τυρόν· τινὲς δὲ καὶ τὴν ῥάχιν ἀκούουσιν· ἔνιοι τὸ ἀκνεῖν. Λ 640 ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν | κνήστι χαλκείῃ, v. l. κνῆστι L, κνήστῃ G, κνήστεϊ H, κνήστει (ι supra ε) S, κνήστει Phot. 227, Suid. II, 1, 1043, 5, κνήστεϊ E. M. 522, 16; Eust. 872, 1 ἡ δοτικὴ κνήστιϊ καὶ κατὰ κρᾶσιν κνήστι· τινὲς δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γρ. ἐκ τοῦ κνῆστις, κνήστεως Ἀττικῶς, cf. Lob. Path. el. II 59; obloquitur La Roche in ed.; E. G. 330, 33 χαλκείῳ. Non legitur apud Hom. nisi hoc uno loco, cf. Ap. Soph. 101, 6, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 725 752.

Κνίδος urbs Cariae, in promunturio paeninsulae Cnidiae sita. Paus. I, 1, 3 ἐν τῇ Καρικῇ χερρονήσῳ, Strab. XIV 656 δύο λιμένας ἔχουσα, ὧν τὸν ἕτερον κλειστὸν τριηρικὸν καὶ ναύσταθμον ναυσὶν εἴκοσι· πρόκειται δὲ νῆσος ἑπταστάδιός πως τὴν περίμετρον ὑψηλὴ θεατροειδὴς συναπτομένη χώμασι πρὸς τὴν ἤπειρον καὶ ποιοῦσα δίπολιν τρόπον τινὰ τὴν Κνίδον· πολὺ γὰρ αὐτῆς μέρος οἰκεῖ τὴν νῆσον σκεπάζουσαν ἀμφοτέρους τοὺς λιμένας, cf. XIV 653 XVII 807, Paus. V 24, 7 VIII 30, 2. — [Hes., Zon. 1224]. Erat ibi templum Veneris, cf. Paus. I, 1, 3; Triopas urbem condidisse dicitur, cf. Paus. X 11, 1. Etiamnunc reliquiae urbis sunt in promunturio Krio. h. Ap. 43 καὶ Κνίδος αἰπεινὴ καὶ Κάρπαθος ἠνεμόεσσα.

κνίση (lat. nidor pro cnidor, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 141 et Fick vgl. Woert.[3] II 94, qui cum sanscr. gaudh, nostr. duften confert; Benfey, cui WL. I 271 ex κνιδjα aut κνιθjα ortum videtur esse, cum rad. knû, sanscr. knûjati putere componit; huic radici adiungere dubitat Siegismund in Curt. Stud. V 190; ortum esse proposuit ex κνιθjη Misteli in Kuhn Ztschr. XVII 171, L. Meyer vgl. Gr. II 405, ex κνιδjη L. Meyer I 254, Autenrieth in lex., alii. Veteres derivarunt a κνίζω, quos secutus est Doederl. Gl. 194. Quaeritur utrum uno an geminato sigma rectius scribatur et utrum ι breve sit an longum. Herod. ed. Lentz II 536, 11 Ἡρωδιανὸς ἐθέλει ἀπὸ μέλλοντος αὐτὴν γενομένην τοῦ κνίζω κνίσω δι' ἑνός τε γράφεσθαι σ καὶ ἔκτασιν λαβεῖν τοῦ ι, cf. I 266, 13 445, 28 II 901, 15, Eust. 1819, 39 κνίσσα κοινότερον μὲν διὰ δύο σίγμα γράφεται· Ἡρωδιανὸς δὲ ἐθέλει δι' ἑνός τε γρ. σ καὶ ἐκτ. λαβεῖν, cf. 49, 32 1837, 15; Eust. 444, 29 τὴν κνίσσαν πολλὰ τῶν ἀκριβῶν ἀντιγράφων δι' ἑνὸς σ γρ. ἐκτάσει τῆς παραληγούσης, καὶ ἀρέσκεται οὕτω καὶ Ἡρωδιανός. Did. ad Α 66 Ἀρίσταρχος κνίσης, schol. BL ad Β 423 Ἀρίσταρχος κνίση, Eust. 1241, 34 ἡ κνίσσα καὶ δι' ἑνὸς γράφεται σ. Scripserunt igitur Herod. et Aristarchus κνίση, vulgo veteres κνίσση, cf. La Roche h. T. 299 s.; E. M. 522, 32 τὸ κνι βραχύ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιζω ῥήματα τὸ ι βραχὺ ἔχει· καὶ τὸ σα βραχύ· ἐκτέταται δὲ ἀμφότερα ποιητικῶς, cf. Cram. an. Ox. I 219, 23, 226, 21, schol. ABL ad Α 317, Eust. 1766, 32; Lob. Path. prol. 418 s. eam ectasin eo facilius admitti posse dicit, quod quae in accus. κνίδα brevis sit vocalis, in κνίδη al. longa reperiatur et praeterea saepius κνίσσα scribatur..; itaque nidorem sic dici eum putavisse, qui anares pungeret. Lob. Paralipp. 400: nullum est huic nomini cum verbo κνίζω commercium rectiusque Draco 21, 1 ex analogia nominum πᾶσα, πτᾶσα, φῦσα argumentatur scribendum esse κνῖσα; Curtius Et. 509 dicit: ‚φῦσα wird aus φυσ-jα, φυσσα entstanden sein, vgl. κνῖσα neben κνίσσα', cf. Brugman in Curt. Stud. IV 129. De subst. apud Hom. in η exeuntibus v. Woerner subst. hom. 4 et 5 (pro κνισίη?), cf. etiam Herod. ed. Lentz I 532, 16 II 12, 14 455, 14 752, 21. Unum sigma scribunt cod. Venetus omnibus locis, in scholl. Il. plurimis locis, Ap. Soph. 15, 31 101, 27, Hes., E. M. 522, 21, Cram. an. Ox. II 227, 8, Bekk. anecd. 1095 alii, cf. Lange observ. critic. in Il. II., Oels 1844 p. 4 et Blomfield ad Aesch. Prom. 505. Librorum in ea re nullam fere esse auctoritatem, quod in eis litterae modo duplicentur, ubi singulae sufficiant, modo non geminentur, ubi geminatis opus sit, exponit La Roche in praef. ed. Od. p. XLI, cf. La Roche h. U. 270; Wolfius et Doederl. (q. v. Gl. 19[illegible] duplex σ omnibus retinuerunt locis, cf. Misteli in Kuhn Ztschr. XVII 171 XIX 117, ceteri omnes post Spitzn. (q. v. ad Α 66) editores scripserunt κνίση. Nonnullis locis (Β 423 γ 457 μ 36[illegible] Aristarchus pro neutr. plur. (a κνῖσος) habuisse dicitur: schol. BL ad Β 423 Ἀρίσταρχος τὰ κνίση οὐδετέρως ἀκούει, καίτοι εἰπὼν οὐδὲ[illegible] ἀδιαίρετον εἶναι τῶν εἰς ος ληγόντων οὐδετέρων παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τὸ πληθυντικόν.. ἀλλ' ὥσπερ τὰ τεμένη ἀδιαιρέτως εἴρηκεν (λ 185), οὕτω καὶ τὰ κνίση· πλεονάζει δὲ Ὅμ. τῇ θηλυκῇ προσηγορίᾳ. Fuerunt etiam qui Φ 363 κνίση neutr. esse putarent; Eust. 1241, 32 τινὲς δὲ τὰ κνίσση φασὶν οὐδετέρως· τοῦτο δέ, φασίν, οὐχ Ὁμηρικῶς· οὐ γὰρ εὕρηται παρὰ τῷ ποιητῇ καθὰ παρ' ἄλλοις τὸ κνίσσος οὐδέτερον, 668, 34 κνίσση δίχα τοῦ ν, εἰ καί τινες τῶν παλαιῶν ἀπαρέσκονται ὡς μὴ ἐντετυχηκότες τῇ χρήσει τοῦ κνίσσος, sim. schol. B e[illegible] A et Cram. an. Par. III e cod. Reg. 2766 h. l[illegible] cf. Lob. Rhem. 297 et Path. el. II 85; cf. etiam La Roche h. T. 299 s.). Leguntur sing. nom. κνίση bis, gen. -ης septies, dat. -ῃ sexies, acc. -ην bis. Plur. non legitur nisi v. l. κνίσης [illegible] 66 v. Did. Est igitur novies in Il., septies in Od., semel in hymnis. Vocalis brevis ante κν est producta. Est in introitu versus ter, pe[illegible] arsin 2. pedis octies, 3. pedis bis, 4. pedis quat[illegible] 1) adeps, arvina, pinguedo qua in sacris sole[illegible] caro, priusquam combureretur, involvi. 2) carnis accensae nidor, cf. Doed. Gl. 194. Schol. AB[illegible] ad Α 317, E. M. 522, 29 δοκεῖ ἡ λέξις τέσσαρ[illegible] σημαίνειν, ὡς καὶ τῷ Πορφυρίῳ δοκεῖ, αὐ[illegible] τε τὸ λίπος καὶ τὸν ἐπίπλουν καὶ τὸ κρέ[illegible]

καὶ τὴν ἀναθυμίασιν, cf. Cram. an. Ox. I 220, 1, E. G. 331, 48; schol. BL ad *B* 423 ἀναθυμίασιν τῶν κρεῶν καὶ λίπος καὶ ἐπίπλουν, cf. schol. B ad *A* 66 et schol. B ad *Φ* 363, E. G. 330, 34 331, 41, Ap. Soph. 101, 27; interpr. λίπος et ἀναθυμίασιν Hes., paraphr. Il., Cram. an. Ox. I 242, 14, Suid., Phot., Zon. 1224, anecd. Bachm. I 279, 26 s., ἀναθυμ. Cram. an. Par. III e cod. Coisl. 387 ad *A* 317, an. Ox. I 219, 23 II 227, 8; ἐπίπλουν Bekk. anecd. 1095, Cram. an. Ox. I 226, 22; utrumque E. M. 522, 21; schol. A et B ad *Φ* 363 πᾶν τὸ πιμελές, Hes. ἀτμός, καπνὸς τῶν θυσιῶν, καὶ τὸ λίπος τοῦ ἱερείου, καὶ ὁ ἐπίπλους, cf. E. G. 607, 34, schol. E ad *γ* 457; Eust. 49, 31 τὴν ἀπὸ κρεάτων ὀπτωμένων ἀνάδοσιν τοῦ καπνοῦ, cf. 109, 26 728, 61; Herod. ed. Lentz I 266, 16 et Eust. 1819, 41 δηλοῖ τὴν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει προσίζουσαν· προσαγορεύεται δὲ καὶ ἐπίπλους εὖ μάλα καὶ αὐτὸς εὐανάδοτος ὢν πρὸς ὄσφρησιν, οὐκ αὐτοτελὴς δὲ περιτεθειμένος τοῖς μηρίοις, cf. Eust. 1766, 33; E. M. 565, 28 διαφέρει παρ' Ὁμήρῳ καπνὸς καὶ κνίσα καὶ λιγνὺς καὶ αἰθάλη· καπνὸς γὰρ λέγεται ὁ ἀπὸ ξύλων γινόμενος, κνίσα δὲ ἀπὸ κρεῶν καιομένων κτλ., cf. Aristot. meteor. IV 9. 1) *A* 460 *B* 423 *γ* 457 *μ* 360 μηροὺς ἐξέταμον κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν δίπτυχα (sc. κνίσην) ποιήσαντες, Aristarchus τὰ κνίση, v. schol. BL ad *B* 423; paraphr. λίπει, Eust. 134, 24 κν. τουτέστι πιμελῇ . . . οὐκ ἐδόκουν καλλιερεῖν, ὁπηνίκα οἱ μηροὶ καταῤῥεῖς καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς, cf. schol. E ad *γ* 457 et sch. Q ad *μ* 360; schol. DL ad *A* 461, sch. BL ad *B* 423, sch. B ad *Φ* 363, Ap. Soph. 101, 29 interpr. ἐπίπλους; addit schol. B ἐπειδὴ δύο οἱ μηροί, τὸν ἐπίπλουν εἰς δύο διελόντες ἑκάτερον τῶν μηρῶν θατέρῳ μέρει τοῦ ἐπίπλου κάλυπτον, Voss, qui recte exponit mythol. Briefe 2. ed. II p. 367 eum adipem saepissime sebum a renibus fuisse, disputat contra Heynium, qui interpr. omentum: „es war dies nur die feine Netzhaut um Magen u. Gedaerme, die der roemische Opferer auswaehlte, cf. Catull XC 6, Senec. Oed. 370"; cf. etiam Nitzsch adn. ad *γ* 457 et Marx ossa temporibus Hom. esse diis oblata, Coesfeld 1851 p. 13. *σ* 45 (γαστέρας) ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες, v. l. κνίσ(σ)ῃ, implebantur enim farcimina ex ventriculis facta adipe et sanguine; *σ* 119 *υ* 26 γαστέρ' ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος (*σ* 119 s. pauci omittunt libri), E. M. 522, 36, schol. BL ad *B* 423, sch. B ad *Φ* 363, Ap. Soph. 101, 28 ἀντὶ (ἐπὶ) τοῦ λίπους. *Φ* 363 ὡς λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, κνίσην μελδόμενος σιάλοιο πάντοθεν ἀμβολάδην, fervet, dum adipem porcelli coquendo mollit, paraphr. τὰ λίπη κατατήκων, schol. B οἱ διορθοῦντες ἠξίουν μετὰ τοῦ ν γράφειν, ὅτι τοῦ τήκων ἀκούοντες, ἵν' ᾖ τὴν κν. τήκων. Aristarchum sic scripsisse et passivum pro activo usurpatum esse affirmant Ariston. et schol. B; traditum est κνίσην πᾶν τὸ πιμελές, cf. Friedlaender Ariston. p. 2. Deteriores ut Hermogenes scripserunt κνίσῃ μελδόμενος (schol. V μελδομένου, ἵν' ᾖ τῇ κνίσῃ μελδομένου· ἄμεινον δὲ τῇ συνήθει γραφῇ χρῆσθαι) sec. schol. B, item Ap. Soph. 110, 32, Cram. an. Par. III e cod. Reg. 2766 h. l., Athen. I p. 25 d, Pollux 9, 68, Macrob. Sat. V, 11, 23, fervet liquefactus adipe vel irrigatus et inunctus. Eust. 1241, 26 ἀντὶ τοῦ τήκων τὸ λίπος τοῦ κρέατος· καὶ ἔστιν ἡ φράσις καινή· ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν κνίσην μετὰ τοῦ ν· Ὅμηρος δὲ ἀντὶ παθητικοῦ δεξάμενος λέγει, ὅτι τηκόμενος τῇ κνίσῃ, τουτέστιν οὐ τῷ χαλκῷ πάσχων ὁ λέβης τὴν τῆξιν τῷ στερεῷ καὶ ἀτειρεῖ καὶ ἀτήκτῳ, ἀλλὰ τῇ ἐντὸς αὐτοῦ κνίσῃ. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα ὅμοιον τῷ ἔφριξε μάχη ἐγχείῃσι, καὶ λήιον ἀσταχύεσσιν. Quae accuratius de interpretatione dativi dicenda sunt v. schol. B et Spitzn. et in hoc lex. s. v. μέλδομαι. Alios κνίσης scripsisse tradit schol. A; negat Spitzn. genet. nisi simul refinxeris μελδομένης, explicari posse. Alii κνίση h. l. neutr. plur. esse existimant, ut sit notus ille graecismus vel μελδ. deponens, cf. schol. A et B, Eust. 668, 34 1241, 32, sed κνῖσος Homero ignotum esse supra dictum est. 2) nidor ex adusto adipe. *ρ* 270 δαῖτα τίθενται ἄνδρες, ἐπεὶ κνίση ἐνήνοθεν (sec. Aristarchum, αἱ δὲ κοιναὶ ἀνήνοθεν v. Did.), cf. *κ* 10; *Θ* 549 κνίσην ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω | ἡδεῖαν· τῆς δ' οὔ τι θεοὶ δατέοντο, οὐδ' ἔθελον, de carne ad dapem assata; Eust. 728, 61 κν. καὶ νῦν οὐ τὸ λίπος αὐτό, ἀλλ' ἡ ἐξ αὐτοῦ καπνώδης ἀναγωγή, v. 550—2 omittunt omnes libri, inseruit Barnesius ex Plat. Alc. II 149 D; Bekk. expunxit etiam v. 549; *A* 66 αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, paraphr. θυμιάσεως, cf. schol. B et Cramer an. Ox. I 242, 14; v. l. κνίσῃς, sed Aristarchus ἑνικῶς, κατὰ γενικὴν πτῶσιν, ἄνευ τοῦ ι, cf. La Roche Didym., Triest 1859 p. 16; *A* 317 κνίση δ' οὐρανὸν ἷκεν (v. l. ἧκεν) ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, schol. ABL ὑπ' ὄψιν ἤγαγεν ἅμα τῷ μέλανι τοῦ καπνοῦ συναναμισγομένην τὴν λευκότητα τῆς πιμελῆς φανταστικῶς, Ap. Soph. 101, 27 ἐπὶ τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ ἀπὸ τῶν θυσιῶν, Eust. 109, 26 ἡ τῆς πιμελῆς ἀνάδοσις, paraphr., Cram. an. Ox. I 219, 23, an. Par. III e cod. Coisl. 387 h. l. ἀναθυμίασις. *μ* 369 καὶ τότε με κνίσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς (v. l. θερμὸς) ἀυτμή, ad utrumque locum v. schol. BL ad *B* 423 et sch. B ad *Φ* 363; *Δ* 49 *Ω* 70 οὐ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτός, λοιβῆς τε κνίσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς, cf. schol. V; *I* 500 (θεοὺς) θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι λισσόμενοι, schol. A ἐν ἄλλῳ λοιβῆς τε κνίσης τε, h. Ap. 58 κνίσση δέ τοι ἄσπετος αἰεί, Matth. omisso v. 59 hunc v. cum v. 60 iungere voluit, sed recte negavit Franke Graece dici posse κνίση ἐστί τινι ἀπ' ἀλλοτρίας χειρός. Alii aliter locum corruptum sanare studuerunt; Schneidew. hom. Hymn. auf Ap. 19 s. coniecit βωμοῦ ἀναΐξει, Bergk in diar. litter. Hal. 1849 n. 233 ἦρος ἂν αἴξειε, Stoll J. J. f. Ph. 79 p. 319 νήσου ἀναΐξει, Baum. δημοῦ ἀναΐξει, qui addit κν. δημοῦ etsi nunquam legatur, tamen recte dictum videri, v. Franke et Baum. h. l. Iungitur cum adi. ἡδεῖα *Θ* 549 et ἄσπετος h. Ap. 58. — κνισήεις.

κνισήεις (a κνίση, vulgata fuit lectio κνισσήεις, quam codices omnes et editores ante Spitzn. receperunt, v. s. κνίση; Hes. II 498 et schol. HQV scribunt unum sigma; de adi. in εις terminantibus v. Goebel de epith. hom., Vindob. et Monast. 1858 p. 5, Schuster in Ztschr. f. oest. Gymn. 1859 p. 18, L. Meyer vgl. Gr. II 606) nidoris plenus. *κ* 10 κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ ἤματα de Aeoli aedibus, quae erant semper refertae nidore ex carnibus

assatis propter abundantiam ciborum. Hes. *εὐῶδες*, schol. HQV et Eust. 1645, 20 (*τὸ κηῶεν καὶ*) *εὔοσμον η τὸ κνίσης μέτοχον*, add. schol. *διὰ τὸ πλῆθος τῶν θυομένων*, schol. T *τὸ κνισσῆεν* (sic) *οὐ τὴν εὐδαιμονίαν μόνην σημαίνει τοῦ Αἰόλου, ἀλλὰ καὶ τὸ εὐσεβὲς τὸ εἰς τοὺς θεους καὶ τὸ εἰς ἀλλήλους ὁμοφρονεῖν.*

κνυζηθμός (a *κνύζω, κνυζάω* ex *κνυγjo*, Fick vgl. Woerterb. 44, Spracheinh. 84 a rad. kug, kung (knug) sonare derivavit et cum sanscr. kûj, kûjati, lett. kungstu = gemere contulit, cf. Siegismund in Curt. Stud. V 191 et Brugman ib. VII 210; aliter statuit Curt. Et.[5] 632; cf. etiam Benfey WL. II 63; Doederl. Gl. 2458 a *κνυίζω* derivavit; de subst. in *μος* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 371, Woerner subst. hom. 34). Non legitur nisi dat. uno Od. loco, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 741 751. Sonus flebilis canum, quem edunt, si quid conspiciunt quo terrentur. Hes. *ἰδίωμα ἤχου φωνῆς, καὶ κλαυθμός*, cf. Ap. Soph. 101, 14; Suid. *ἡ τῶν κυνῶν ὑλακὴ ὀδυρτική· ἡ ἀσαφὴς τῶν κυνῶν βοή*, cf. E. M. 522, 47, E. G. 331, 50, Zon. 1223, Cram. an. Ox. I 221, 29; quatuor his locis additum est *κλαυθμός*, cf. Suid. s. v. *κνυζῶ*, Hes. s. v. *κνύζα*, Eust. 1745, 64, E. G. 330, 41, Herod. ed. Lentz I 444, 24; cf. etiam Poll. 5, 64 et 86. Eandem vocem poni de vagitu infantium tradit Eust. 773, 16. — π 163 *Ὀδυσεύς τε κύνες τε ἴδον* (Minervam), *καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο, κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν*, Eust. 1798, 17 *πρὸς τέρας ἐλαλήθη τὸ μὴ ὑλάειν τοὺς κύνας· ἐχρῆν γὰρ Ἀθηνᾶς ἐπιφανείσης τερατολογηθῆναι καὶ τοιοῦτόν τι, ὡς ἄρα πτοηθέντες αὐτὴν οἱ κύνες ἔφυγον· διὸ κρεῖττόν ἐστι ποιὸν κλαυθμὸν τῶν κυνῶν νοῆσαι τὸν κν. ἤ περ ποππυσμόν τινα κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ ποιὸν ἦχον, ὃν Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν ἐπὶ συστολῇ τῶν κυνῶν*, cf. etiam schol. BQV ad h. l.

κνυζόω (fortasse a *κνύος* scabies, *κνύω, κνύζω* (cf. Eust. 1746, 5, Herod. ed. Lentz II 286, 33 ss.) rado, rad. knuk, quod cohaeret cum *κνάω*, cf. Benfey WL. I 184 s., II 185, Brugman in Curt. Stud. VII 318, Clemm ib. III 298, cf. etiam Fick vgl. Woert. 54; Eust. 1746, 1 *ἀπὸ κυνῶν εἰπεῖν τὸ κνυζώσω ὀκνεῖ, ἀπίθανον εἰπὼν καὶ δυσκατάστατον παριστᾶν ἐκ τῆς κατὰ κύνας μεταφορᾶς τὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπρεπές . . . ἐπικρίνει δὲ ἄμεινον εἶναι Φιλοξένῳ πείθεσθαι εἰπόντι ὡς παρὰ τὸ κνύω γίνεται, ὃ δηλοῖ τὸ ξύω, Δωρικὸν μὲν ὄν, προφερόμενον δὲ καὶ παρὰ Ἀττικοῖς καὶ Ἴωσιν*, cf. Herod. ed. Lentz I 444, 29 ss., E. M. 522, 52 ss., E. G. 330, 45 ss., 331, 55, Or. 90, 25; Eust. 1746, 23 *ἕτεροι δὲ κνυζῶσαί φασι τὸ διὰ ψώρας αἰσχῦναι, κνύζα γὰρ ἡ ψώρα.* Significat igitur proprie: scabiosum reddo, scabie foedo, deformo. E. M. 522, 50, E. G. 330, 35 *ἐπὶ τοῦ κακῶσαι καὶ διαφθεῖραι*, cf. Eust. 1746, 22, Cram. an. Ox. I 226, 13, Or. 90, 21; Zon. 1226 *λυπῆσαι*, E. M. 522, 55, E. G. 331, 53, Cram. an. Ox. I 222, 1 *ἀχρειοῦν*. Legitur apud Hom. fut. *κνυζώσω*, aor. *κνύζωσεν*. ν 401 *κνυζώσω δέ τοι ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε, ὡς ἂν ἀεικέλιος φανήῃς*, schol. BQ *ψωριάσαι σε ποιήσω· ῥυσώσω, κακώσω σου τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπρεπεῖς καὶ ῥυσοὺς ποιήσω, ὁποῖοί εἰσιν οἱ τῶν καθευδόντων*, fere eisdem verbis schol. V et Eust. 1745, 62; Suid. *ἀπρεπεῖς ποιήσω*, schol. V et Hes. *συσπάσω, κακώσω*. Ariston. *ἀθετοῦνται μετὰ ἀστερίσκων* (v. 398—401), *ὡς ἐκ τῶν ἑξῆς* (430 ss.) *μετενηνεγμένοι.* ν 433 *κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε.* — Doed. Gl. 2458, quod Hes. *κνυζοί* interpr. *οἱ τὰ ὄμματα πονοῦντες*, suspicatur *κνυζοῦν* proprie significare lippum reddere; aliter iudicat id. voc. hom. Etyma, Erlangen 1835 p. 8; de verbis in *οω* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 33, qui derivat a *κνυζο* = tenebrae. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 740.

κνώδαλον (Fick vgl. Woerterb. 201 346, Spracheinh. 66 e rad. skand, skâd, sanscr. khâd, khâdati mordere, graec. *κναδάλλω* ducit, ita ut ei videatur esse bestia mordax, cf. Siegismund in Curt. Stud. V 190; Duentzero in ed. videtur *κν.*, ut *κνώπετον* (*κινώπετον*), *κνώψ*, a rad. *κνωδ* (cf. *κνώδων, κνώδαξ*) derivatum significare pungere, mordere, = *κνωπ* = *κνα, κνι, κνυ* (cf. *κνάπτειν, κνίζειν, κνύζειν*), cf. Benfey WL. II 185; Doed. Gl. 195 qui ducit e *κνῆν, κονάζειν* (cf. *κνώδων, κνώδαξ, κνώδη*) interpr.: bestia, animal, quod nocet. De subst. in *λον* desinentibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 199. Woerner subst. hom. 34) bestia, fera. Schmidt Synon. II p. 438 Nr. 71, 3 putat monstrum esse i. e. bestiam quae cum magnitudine et viribus et feritate terrorem inicit, tum singulari figura corporis animos perturbat, contra quem recte disputat K. Z. in Lit. Centralbl. 1878 p. 1233. Veteres dicunt proprie dici de bestia marina, Homerum vero aliosque etiam usurpasse pro bestia terrestri. Ap. Soph. 101, 15 *ὁ Ἀπίων θηρίον θαλάσσιον, ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ κινεῖσθαι· καταχρηστικῶς δὲ λέγουσι καὶ τὰ ἄλλα θηρία κνώδαλα· ὁ μὲν Ὅμηρος ἃ μὲν νοεῖ θαλάσσια θηρία, οἱ Αἰολεῖς λέγουσι κν. Ὅμηρος δὲ ἅπαξ πᾶν θηρίον . . . ἔνιοι δὲ κν. τὰ θαλάσσια κήτη* (cf. E. G. 331, 10), *φαλαίνας καὶ ὅσα τοιαῦτα*, cf. Alcm. fragm. 60 (10) 5; E. M. 522, 38, E. G. 331, 4, Herod. ed. Lentz II 246, 7 *κυρίως μὲν τὰ τῆς θαλάσσης ζῶα, καταχρ. δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν θηρίων*, Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 279, 29 *ποτὲ δὲ καὶ τὸ χερσαῖον*. cf. Zon. 1225, schol. HV, Hes., Phot., Eust. 1822, 38 106, 25, schol. Nicandr. Ther. 760, addunt Suid., anecd. Bachm., Hes., Phot. *ζῶον μικρόν*, cf. E. G. 331, 14 et Hes. theog. 582 *κνώδαλ', ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα.* — ρ 317 *οὐ γάρ τι φύγεσκε (Ἄργον) βαθείης βένθεσιν ὕλης | κνώδαλον, ὅττι δίοιτο* (v. l. *ἴδοιτο*, schol. Plat. p. 967 a *φύγησι καὶ ἴχνεσι γὰρ περιήδη.* Corruptus est locus h. Merc. 188 *γέροντα κνώδαλον εὗρε νέμοντα παρὲξ ὁδοῦ ἕρκος ἀλωῆς*, recte dicere videtur Baum. *κν.* codicum esse monstrum, sed certam emendationem neque in promtu esse neque inventum iri; quo modo hunc locum interpretari studuerint editores, v. apud Matth., Franke, Baum. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 749 751 782.

Κνωσός (in libris nunc simplici nunc duplic[i] σ scriptum reperitur, *Κνωσός* commendatur num[m]orum et inscriptionum auctoritate, cf. Bursian Geogr. v. Griechenl. II 559 adn. 2; idemque le[-]gitur in schol. A ad Σ 591, apud Hes. et Herod. ed. Lentz I 206, 6 II 536, 16, qui dicit *δι' ἑνὸς σ, Τρύφων δὲ διὰ δύο*, cf. Tryph. ed. Velsen p. 57 et Cram. an. Ox. II 72, 10; in Hom. cod[d.] habet Venetus unum σ, L Vrat. b et c *B* 646, Σ 591, pauci libri τ 178, in hymnis plurimi l[ibri]

Ap. 396; sed h. Ap. 475 omnes habent libri σσ, cf. La Roche h. U. 270 et Spitzn. ad *B* 646. Recentiores editores Il. et Od. scribunt *Κνωσός*, hymnorum σσ, sed Baum. codicum auctoritate adductus h. Ap. 396 *Κνωσός*; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 206, 5 s.) urbs Cretae, sedes regia Minois. Strab. X 476 *πόλεις εἰσὶν εν τῇ Κρήτῃ πλείους μέν, μέγισται δὲ καὶ ἐπιφανέσταται τρεῖς, Κνωσσὸς Γόρτυνα Κυδωνία . . . κεῖται δ' ἐν πεδίῳ κύκλον ἔχουσα τὸν ἀρχαῖον τριάκοντα σταδίων, μεταξὺ τῆς Λυκτίας καὶ τῆς Γορτυνίας . . ἐκαλεῖτο δ' ἡ Κν. Καίρατος πρότερον ὁμωνύμως τῷ παραρρέοντι ποταμῷ· ἱστόρηται δ' ὁ Μίνως νομοθέτης γενέσθαι*, cf. p. 477 479, Eust. 312, 39 43, Scyl. Per. 47, stadiasm. maris magni § 348, Ptol. III 17, 10, cf. etiam Suid., Zon. 1224, Eust. 1166, 18. Praeterea v. de urbe Cnoso Pashley travels in Crete I 204 ss., Spratt travels and researches in Crete I 58 ss., Bursian Geogr. v. Griechenl. II 534 536 553 559 s., Friedreich Real. 73, Buchholtz Real. I 250. *B* 646 *Κρητῶν Ἰδομενεὺς ἡγεμόνευεν, οἳ Κνωσόν τ' εἶχον Γόρτυνά τε*, *Σ* 591 *χορὸν ποίκιλλε ἀμφιγυήεις, τῷ ἴκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ Δαίδαλος ἤσκησεν Ἀριάδνῃ*, cf. schol. AB et A et Paus. 9, 40, 3. *τ* 178 *τῇσι* (i. e. *πόλεσι*, alii Cretam intellegunt; v. l. *τοῖσι*) *δ' ἐνὶ Κνωσός, μεγάλη πόλις, ἔνθα τε Μίνως ἐννέωρος βασίλευε.* h. Ap. P. 218 *Κρῆτες ἀπὸ Κνωσοῦ Μινωίου*, Matth. versum expunxit, h. Ap. P. 297 *ξεῖνοι, τοὶ Κνωσσὸν πολυδένδρεον ἀμφινέμεσθε.* Legitur igitur *Κνωσός* semel, *-οῦ* semel, *-ῷ* semel, *-όν* bis. Vocalis brevis ante *Κν.* producitur. Iungitur cum adi. *εὐρείῃ* *Σ* 591 et *πολυδένδρεος* h. Ap. P. 297.

κνώσσω (rad. knak, unde *κνικ*, lat. coniveo, nico, nicto; ex eadem rad. *νῶκαρ* pro *κνῶκαρ*, ut ait Brugman in Curt. Stud. VII 318, cf. Benfey WL. II 184; ortum esse *κν.* dicit L. Meyer vgl. Gr. I 444 ex *κνώσjειν*, Doed. Gl. 2480 ex *καταvωτίζειν*. De verbis in *σσω* terminantibus v. Herod. ed. Lentz I 446, 21, L. Meyer II 57, Curt. Verb. I 315). Legitur tantum in Od. partic. *κνώσσουσα*. Vocalis brevis ante *κν.* producta est. Consopitum esse. Hes. *ὑπνοῦν, καθεύδειν, κοιμᾶσθαι, ῥέγχειν*, E. M. 522, 42, E. G. 331, 13 20, Suid., Zon. 1226 *κοιμᾶσθαι*, cf. Or. 85, 20; Ap. Soph. 101, 9 *καθεύδειν*, Eust. 1518, 40 *ἱπνώττειν βαθύ*. Schmidt Synon. des Schlafs, Husum 1870 p. 17 et Synon. 25, 16 *κν.* bez. jenen mit e. gewissen Wonnegefuehl oft verbunden gedachten tiefen Schlaf, der so alle Nerven durchdrungen hat, dass nicht leicht durch innern Impuls ein Erwachen wieder erfolgt. Negat Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 754 explicari posse, quomodo *κν.* differat a ceteris verbis dormiendi. *δ* 809 *Πηνελόπεια ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι*, schol. EHQV *ἀντὶ τοῦ ἐν βάθει τοῦ ὕπνου· διὰ γὰρ τούτου ἔρχεται τὰ ὀνείρατα*, de accus. *ἡδύ* v. La Roche h. Stud. p. 66. — Friedlaender 2 Woert. 735 812.

κοῖλος (Curt. Et. 157 pro *κόϝιλος* a *κόϝος*, rad. *κυ* (*κυέω*) quae augetur in *κου*, goth. hulas, per epenthesin quae dicitur *κοίιλος* pro *κοίϝ-ιλος*, Simn. 12, 6, Alcaeus 15, 6; ab eadem radice derivarunt Renner in Curt. Stud. Ia 187, Benfey WL. II 166, Corssen Ausspr., Vokalism. I 370, Misteli ap. Kuhn XIX 106 adn., cf. Fick vgl. Woerterb. 350, Curt. in Stud. VI 430, Christ Lautl. 57, L. Meyer vgl. Gr. I 412, Brugman in Curt. Stud. IV 152, Lottner in Kuhn Ztschr. VII 171, Doed. Gl. 2094; de forma *κοίιλος* v. praeter Curt. etiam Dietrich ap. Kuhn X 442, Renner et Brugman l. l., Mangold in Curt. Stud. VI 203; rad. olim sku fuisse exposuit Christ 273; *κ.* ex *κϝοῖλος* ortum esse demonstrare studuit L. Meyer ap. Kuhn VII 219 s.; Autenrieth in Naegelsb. adn. ad *A* 26 suspicatur ad rad. *σκοϝ*, skavjan, schauen revocari. De adi. in *ιλος* terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 196, Curt. in Stud. VI 430.). Leguntur *κοίλοιο* bis (*κ* 92 *μ* 93), *κοῖλον* acc. m. quater (*M* 169 *δ* 277 *ϑ* 515 *χ* 385), neutr. ter (*ϑ* 507 *μ* 84 317), *κοίλη* bis (*ο* 457 h. Ap. P. 106), *-ης* undecies, *κοίλῃ* quater (*γ* 365 *κ* 272 447 *ο* 420), *κοίλην* novies, plur. *κοίλῃσιν* *A* 26, *κοίλης* (Nauck insequente vocali maluit scribere *κοίλῃσ'*) undecies, *κοίλας* quattuordecies (in Il. tredecies, in Od. semel: *ω* 50). Est igitur in Il. vicies septies, in Od. semel et tricies, in hymnis ter. Est in thesi 1. pedis semel (*A* 89), 2. pedis septies (*A* 26 *B* 581 *Ψ* 419 *Ω* 797 *δ* 1 *ο* 457 h. Cer. 177), 3. pedis tricies (Il. decies, Od. duodevicies, hymn. bis), 4. pedis bis et vicies (Il. duodecies, Od. decies). In arsi non legitur nisi primi pedis: *χ* 385. Itaque forma non contracta *κόιλος*, quae Aeolensibus ab Apollon. *περὶ συντ.* p. 13, 28, de pron. p. 371 tribuitur (cf. Ahrens de dial. Aeol. 106), omnibus locis (praeter *χ* 385) legi potest, recipiendam eam esse duxerunt Haupt, Nauck in Mélanges Gréco-Rom. II 395 adn., bullet. de l'Acad. imp. Petersb. V 476 ss., M. Schmidt in Rh. Mus. XX 304—6, Autenrieth in Naegelsb. adn. ad Il. *A* 26, cf. Ameis append. ad *χ* 385, Roehl quaest. hom., Berol. 1869 p. 25, Hartel in Ztschr. f. oest. Gymn. 1876 p. 621. Herodianus ed. Lentz II 927, 5 *κόιλος* analogiae convenientius esse dicit quam *κοῖλος*, quia in *οιλος* nullum exeat vocabulum, plurima vero in *ιλος*, cf. Lob. Path. proleg. 114; E. G. 332, 21 *γράφεται τὸ κοι διφθόγγῳ, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάλυσιν κόιλον*, cf. Cram. an. Ox. I 219, 2, an. Par. III e cod. Coisl. 387 ad *A* 25, Herod. ed. Lentz I 156, 16 s. II 313, 25, Hes.; Herod. I 162, 14 *τὸ κόιλος ἀπὸ τοῦ κοῖλος κατὰ πάθος*, cf. Arcad. 55, 18, Lehrs Herod. p. 67 adn. ad *π. μον. λέξ.* 20, 34, Misteli in Kuhn Ztschr. XIX 105 s.; de accentu v. praeterea Herod. ed. Lentz I 10, 16 II 70, 10. — cavus, concavus. E. M. 526, 5, E. G. 332, 19 24 334, 56, Suid., Hes., Phot., paraphr. Il. plurimis locis, Bachm. anecd. I 280, 1 *βαθύς*, addit E. G. 332, 24 *καὶ περιφερές*. Ap. Soph. 55, 3 interpr. *γλαφυρός· κοῖλος*, cf. E. M. 233, 44, E. G. 126, 18 alios, quos v. s. v. *γλαφυρός*. Dicitur 1) de navibus. Epitheton addi non solum ornandi causa dicit Schuster in Ztschr. f. Gymn.-w. XIV 459: „es ist der jedesm. Handlung, auf welche es sich bez., vollk. angemessen; es bez. das Schiff, sofern es z. Transporte dient der Krieger u. kaufmaenn. Waaren, od. sofern es e. Zufluchtsstaette ist u. ein bergender Ort fuer Menschen wie fuer Gegenstaende verschiedener Art“, cf. Doed. Gl. 2094; Eust. 73, 30 *κοῖλαι οὐ διασταλτικῶς ὀνομάζονται* (*νῆες*). a) Sing., nusquam in Iliade. *ο* 457 *ὅτε κοίλη νηῦς ἤχθετο*, *β* 332 *ἰὼν κοίλης ἐπὶ νηός*, *δ* 817 *ἔβη κ. ἐπὶ νηός*, *ν* 216 *μή τί μοι οἴχωνται κ. ἐπὶ* (v. l. *ἐκ*) *νηὸς ἄγοντες* (v. l. *ἔχοντες*), *τ* 259 *κ. ἐπὶ νηὸς ᾤχετο*, *μ* 245 *Σκύλλη κ. ἐκ νηὸς ἑταίρους ἕλετο* (v. l. *γλαφυρῆς* pro *κοίλης*, v. schol. H et La Roche; re-

ceperunt γλ. Bekk.², Am., Duentzer, κοίλ. ceteri. κ 447 κοίλῃ παρὰ νηὶ λέλειπτο, ο 420 μίγη κ. παρὰ (v. l. περὶ) νηί, γ 344 ἱέσθην κοίλην ἐπὶ νῆα νέεσθαι (v. l. μέλαιναν), ο 464 κ. ἐπὶ νῆα βεβήκει, λ 508 κοίλης ἐπὶ νηὸς εἴσης ἤγαγον, γ 365 ἔνθα κε λεξαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ, κ 272 μέν' αὐτοῦ, κ. παρὰ νηὶ μελαίνῃ, δ 731 ἔβη κ. ἐπὶ νῆα μέλαιναν, h. Ap. P. 227 οὐδ' ὅπλ' ἔλυον κ. ἀνὰ νῆα μέλαιναν. b) Plur. (multo saepius in Il. quam Od.): Α 26 μή σε κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω, Α 89 σοὶ κοίλῃς (v. l. κοίλαις, Nauck: κοίλῃ παρὰ νηί? an κοίλῃσ' ἐπὶ νηυσί?) παρὰ νηυσὶ χεῖρας ἐποίσει, Ε 791 Ν 107 κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται (Vind. priore loco κοίλαις), Μ 90 κ. ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι, in deterioribus libris ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας, v. La Roche; Ο 743 ὅς τις κ. ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο (v. l. κοίλας ἐπὶ νῆας ἄγοιτο, v. La Roche), Η 389 Χ 115 ὅσ' Ἀλέξανδρος κ. ἐνὶ νηυσὶν ἠγάγετο (priore loco Vind. κοίλαις, altero v. l. ἐπί), α 211 β 18 27 σ 181 ἔβαν (ἔβη) κ. ἐνὶ (v. l. ἐπὶ) νηυσίν, Ε 26 Φ 32 κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας, Η 381 432 Κ 525 ω 50 ἔβη (ἔβαν) κ. ἐπὶ νῆας, Η 78 372 φερέτω (ἴτω) κ. ἐπὶ νῆας (duo Vind. addunt Ἀχαιῶν posteriore loco), Π 664 κ. ἐπὶ νῆας δῶκε φέρειν, Ψ 883 φέρεν κ. ἐπὶ νῆας, Ψ 892 κ. ἐπὶ νῆας ἔρχεν. Additur genet. Θ 98 Χ 465 Ω 336 κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν (Ω 336 κοίλ. om. Lips. et Vind.). 2) β 424 ο 289 ἱστὸν κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν ἀείραντες, in navi enim erat cavata media pars illius trabis, cui inserebatur malus; φ 417 (διστοί) κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης κείατο, schol. V βαθείας, διὰ τὸ γεγλύφθαι, θ 507 διαπλῆξαι κοῖλον δόρυ, ubi sermo est de magno equo ligneo, in quo latebant armati, cf. schol. Q et Verg. Aen. 2, 260 cavo robore. De eodem dicit δ 277 περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα et θ 515 ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κ. λόχον ἐκπρολιπόντες, Eust. 1496, 34 ἀστείως εἶπε τὸν δούρειον ἵππον, cf. Hes.; Μ 169 σφῆκες οἰκία ποιήσωνται ὁδῷ ἔπι, οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, schol. D κοῖλ. δ. τὴν σφηκιάν φησιν. Φ 494 κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, μ 84 οὐδέ κεν ἀνὴρ τόξῳ διστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο, erat enim capax spelunca, cf. Eust. 1714, 27; μ 317 νῆα ὡρμίσαμεν κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες, μ 93 κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν, Ω 797 (ὀστέα) ἐς κοίλην κάπετον θέσαν, Δ 454 κοίλης ἔντοσθε χαράδρης de alveo torrentis excavato, h. Cer. 177 ἤιξαν κοίλην κατ' ἀμαξιτόν, recte Baum. dicit non intellegi h. l. fauces viarum, quae in illa regione non exstent, sed viam cavam dici propter orbitas altas per totam Graeciam in viis diligenter incisas commodo vehiculorum, cf. Grashof Fuhrwerk p. 10. 3) De locis, quae sunt undique montibus cincta et in profundo sita. Ψ 419 στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν, de faucibus s. angustiis viae, cf. v. 420 s. et 427; h. Ap. P. 106 κοίλη δ' ὑποδέδρομε βῆσσα, Β 581 δ 1 οἳ δ' εἶχον (ἶξον) κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν, schol. BL κοίλην, ὅτι περιέχεται ὑπὸ Ταϋγέτου καὶ Παρθενίου, schol. AD ὑπὸ ὀρῶν περιεχομένην, διὰ τὸ περικεῖσθαι αὐτῇ κύκλῳ τὸ Ταΰγετον ὄρος, sim. paraphr. Il., schol. V, EH, BHQR ad δ 1, Eust. 293, 20 303, 42 1478, 30, cf. Nitzsch adn. ad δ 1 et Strab. VIII 363. 4) κ 92 ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο in portu sinuoso, alii: montibus cincto, χ 385 ἰχθύας, οὕς θ' ἁλιῆες κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν ἔκτοσθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξέρυσαν in concavum litoris sinum; Duentz. litori epitheton κοῖλος (ut κ 92 portui) datum esse propter formam curvam dicit, cf. Doed. Gl. 1041; Eust. 1931, 38 ἁπλῶς ὁ βαθύς, οὐ γὰρ ἂν ἦν αἰγιαλοῦ ὀφρὺς μὴ βάθους ὑποκειμένου τοῦ κατὰ τὸ ὕδωρ, Nauck suspicatur pro κοῖλον· λευρόν? Est adi. ante subst. positum omnibus locis praeter Ψ 419 κ 92 μ 93.

κοιμάω (una cum κεῖμαι ad rad. κει, ki, sanscr. çî revocandum est: Curt. Et. 145, Fick Spracheinh. 122, Benfey WL. II 149, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 152 341 II 16). Leguntur act. aor. κοίμησε γ 397 μ 169, κοιμήσατε μ 372, imper. κοίμησον Ξ 236 Π 524, part. -ήσας Μ 281, -ήσασα δ 336 ρ 127. Med. praes. κοιμᾶται δ 403, impf. κοιμᾶτο Α 610 ζ 16 τ 49, κοιμῶντο Ζ 246 250, aor. κοιμήσατο Λ 241 ξ 523, -σαντο decies (Α 476 Η 482 Ι 713 Ω 673 δ 302 κ 479 μ 32 ξ 524 τ 427 h. Ven. 74; in v. l. α 424 π 481), coni. -σωνται Κ 99, imper. -ήσασθε Ι 705; pass. aor. κοιμήθημεν (v. l. ἐκοιμ.) δ 430 575 ι 169 559 κ 186, opt. -ηθείη δ 443, inf. -θῆναι η 343 θ 295 ξ 411 525, part. -θέντι υ 4, -θέντε ψ 255, -θέντες Ω 636 δ 295. In nonnullis libris pro η est ι scriptum: γ 397 μ 169 κοίμισε, Ξ 236 Π 524 κοίμισον vel κοίμισσον, Μ 281 κοιμίσ(σ)ας, δ 336 ρ 127 κοιμίσασα, Η 482 κοιμίσσαντ', Ω 673 μ 32 κοιμίσαντο, sed κοιμᾶν Homeri, κοιμίζειν posteriorum esse recte observavit Eust. 905, 7, cf. 1074, 21 1498, 39; 1474, 3 διὰ τοῦ η γράφεται ἐν τοῖς ἀκριβεστέροις τῶν ἀντιγράφων, cf. Spitzn. ad Μ 281; Aeolice apud Hom. κοίμησον pro κοίμισον dictum esse affirmant schol. A ad Π 524, Eust. 981, 48, sed v. Hinrichs de hom. eloc. vestig. aeol. 78. — Est in Il. quater decies, Od. septies et vicies, praeterea bis in v. l., in hymnis semel. Est κοιμ. in introitu versus octies, in introitu 2. pedis quinquies decies, in exitu versus undecies (omnibus locis κοιμηθείη, θῆναι, θέντι, θέντε, θέντες), post arsin 2. pedis quater (Α 610 γ 397 δ 403 τ 49), 3. pedis quater (Λ 241 μ 169 372 ξ 523). I) Act. 1) proprie: efficio ut quis requiescat, cubet, consopio. γ 397 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Νέστωρ, δ 336 ρ 127 ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος λέοντος νεβροὺς κοιμήσασα, cf. schol. E; Ξ 236 κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' (v. l. ἐπ') ὀφρύσιν ὄσσε, μ 372 ἦ με μάλ' εἰς ἄτην (Nauck ἀάτην, L ὕπνον) κοιμήσατε νηλέι ὕπνῳ, schol. H ἐποιήσατέ με κοιμηθῆναι. 2) transl. sopio, sedo. Μ 281 (Ζεὺς) κοιμήσας ἀνέμους, paraphr. παύσας, cf. Ε 524 ε 384; μ 169 κοίμησε δὲ κύματα δαίμων, cf. schol. BQ; Π 524 κοίμησον δ' ὀδύνας, paraphr. καταπράϋνον, cf. v. 528 παῦσ' ὀδύνας et Eust. 1074, 21. II) Med. (aor. vero med. et pass. promiscue usurpatur, cf. Kuehne de aor. pass. formis atque usu hom., Guestrow 1878 p. 27) cubitum eo, cubo dormiendi causa, obdormisco, dormio. Schmidt Synon. des Schlafs, Husum 1870 p. 8: „κοιμᾶσθαι bez. ein Hingestrecktsein zur Ruhe od. zum Schlafe u. den Schlaf auf e. dazu accommodirten Lagerstaette; zugl. hat das W. seine Beziehung auf die Art des Schlafes u. die Art des Lagers", cf. eund. Synon. 25, 6; v. etiam Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 812. Hes. κοιμηθῆναι interpr. κατακλιθῆναι, ὑπνῶσαι, idem et Ap. Soph. 101, 32 κοιμηθέντι· οὐ πάντως ὑπνώσαντι, ἀλλὰ κατακλιθέντι (πρὸς τὸ ὑπνῶσαι), Eust. 163, 39 κ. τοῦ ὑπνοῦν διενήνοχεν, cf. 1880, 17 46, etiam ad locum qui sequitur

H 482 *κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνον δῶρον ἕλοντο*, Eust. 693, 6 *κ. λέγει τὸ ἀναπεσεῖν καὶ ὡς εἰς ὕπνον ἀνακλιθῆναι, ὅ περ καὶ καθεύδειν ἀλλαχοῦ εἶπεν . . . ὡς ἄλλο μὲν εἶναι τὸ κοιμᾶσθαι, ἄλλο δὲ τὸ ὑπνοῦν, παρακολούθημα ὂν τοῦ κοιμᾶσθαι*, cf. 784, 43 1809, 58; schol. AB *ἀνεκλίθησαν· διέστειλε τὸ κοιμ. καὶ τὸ ὑπνῶσαι· τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ἐν Ὀδ.* (υ 4) *χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι· ἐπιφέρει γάρ· κεῖτ' ἐγρηγορόων*. Addit Lehrs Arist. 114 eam fortasse non tantum grammaticorum dubitationem, sed enstaticorum captiunculam fuisse; Zenod. versum sustulit, Duentz. expungere vult v. 478—82. Idem versus legitur *I* 713 *τ* 427 *α* 424 v. l. *π* 481 v. l., sed incipit ab *ἔνθα δὲ* (v. l. *ἐνθάδε*) *I* 713, ceteris locis *δὴ τότε*, *α* 424 est v. l. pro *δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος* (cf. schol. EHMQR; versus mutatus dicitur esse ab Aristoph.) et *π* 481 pro *κοίτου τε μνήσαντο καὶ ὕπν. δ. ἕλοντο*, cf. schol. HP; *A* 610 *τ* 49 *πρὸς λέχος ἤιε* (*κείων ἐς θάλαμον*), *ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν ὕπνος ἱκάνοι* (Nauck: *κοιμᾶτο, ὅτε?*), cf. *τ* 50 *ἔνθ' ἔλεκτο*. *Ω* 636 *δ* 295 *ψ* 255 *ὕπνῳ ὕπο ταρπώμεθα κοιμηθέντες* (v. l. *κοιμηθέντε*, priore loco in D Papyr., quam recepit Nauck, *δ* 295 in cod. Aug., *ψ* 255 in optimis libris, receperunt omnes praeter Bekk.[2], Am., Duentz.), *η* 343 *θ* 295 *ἀσπαστὸν εἴσατο κοιμηθῆναι*, *I* 705 *νῦν μὲν κοιμήσασθε*, *ξ* 523 *ἔνθ' Ὀδυσεὺς κοιμήσατο*, *K* 99 *μὴ τοὶ καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ κοιμήσωνται* (v. l. *-σονται*), *υ* 4 *Εὐρυνόμη ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι*, Eust. 1880, 17 *τουτέστιν εὐνασθέντι, ἄλλως γὰρ ἐγρήγορεν*, cf. v. 6 et schol. AB ad *H* 482. Iungitur cum praepos. *δ* 403 *κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι* (*Πρωτεύς*), *δ* 430 575 *ι* 169 559 *κ* 186 *δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης*, *Ω* 673 *δ* 302 *ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο*, *ζ* 16 *ᾧ* (*θαλάμῳ*) *ἔνι κούρη κοιμᾶθ' ἀθανάτῃσιν ὁμοίη*, *Z* 246 250 *ἔνθα δὲ* (v. l. *ἐνθάδε*) *παῖδες* (*γαμβροὶ*) *κοιμῶντο παρὰ ἀλόχοισι*, *δ* 443 *τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτεϊ κοιμηθείη*; Duentz. versum expunxit; *Λ* 476 *μ* 32 *κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός*, *ξ* 524 *παρ' αὐτὸν ἄνδρες κοιμήσαντο*, *κ* 479 *κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα* (v. l. *ἀνὰ*), v. 475—9 a nonnullis absunt libris neque immerito expunguntur, v. Am. app.; de *ξ* 411 et h. Ven. 74 v. infra; *ξ* 525 *οὐδὲ συβώτῃ ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ὑῶν ἀπὸ κοιμηθῆναι* (v. l. *ἀποκοιμ.*). — *Λ* 241 *πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον ἀπὸ ἀλόχου*, paraphr. *ἀπέθανε τὸν διὰ ξίφους θάνατον*, cf. *θ* 445 *εὔδησθα γλυκὺν ὕπνον* et Verg. Aen. 10, 745 s. — De animalibus: *ξ* 411 *τὰς* (sues) *ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι*, h. Ven. 74 *οἱ δ' ἅμα πάντες* (leones aliaeque bestiae) *σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκιόεντας ἐναύλους*. — *κατακοιμάω*, *κῶμα*.

Κοῖος (pro *Κοῖϝος* e *Κοϝιος*, rad. *κυ*: Pott in Kuhn Ztschr. V 299 s., cf. Hartung Rel. u. Myth. d. Gr. III 59 adn. 88; Preller censet Gr. Myth. I 41 adn. 1 aut cum *κοῖλος* cohaerere aut a *καίω* derivandum esse; Ebelio fortasse videtur inesse rad. skav, ut sit vates, sed v. Pott l. l.; E. M. 523, 47, E. G. 332, 60, Cram. an. Ox. II 453, 18, Suid. *παρὰ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν*, Athen. X 455 d *Μακεδόνες τὸν ἀριθμὸν κοῖον προσαγορεύουσι*. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 110, 3.) Filius Caeli et Telluris, coniunx Phoebes, pater Latonae. Schol. A ad *A* 9 et schol. D ad *Ξ* 327 *Λητὼ Κοίου θυγάτηρ, ἑνὸς τῶν Τιτάνων*, cf. Preller Gr. Myth. I 41. — h. Ap. 62 *Λητοῖ, κυδίστη θύγατερ μεγάλου Κοίοιο* e coni. Barnesii, codd. *μεγάλοιο Κρόνοιο*.

κοιρᾰνέω (a *κοίρανος*, de verbis in *εω* desinentibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 23). Leguntur praes. pl. *κοιρανέουσι(ν)* octies, *-έουσ'* h. XXX 12, part. *-έων* *B* 207 *Δ* 250, *-έοντα* *Δ* 230 *E* 824. Sexies in Il. (tantum in prioribus libris), sexies in Od., semel in hymnis. Formae *κοιρανέουσι(ν)* et *-έοντα* in exitu versus (decies), *κοιρανέων* ante caes. 3. pedis; in introitu *-έουσ'* h. XXX 12. *E* 332 *M* 318 *α* 247 *ν* 377 *ο* 510 *π* 124 *φ* 346 habent omnes codd. (praeter *N* in *ν* 377, H in *M* 318), Eust., schol. A ad *K* 167, Hes. (qui interpr. *κατακοιρ. κατακοσμοῦντα*), veteres edd. ante Wolfium *κατακοιρανέω*, defendit Herod. ad *E* 332: *δύναται ἔμφασις γενέσθαι, εἰ συνάπτοιτο τῷ κοιρ., ὡς ἀνακοιρανέοντα* (*E* 824)· *καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ κατακοιρ.* (*α* 247), post Wolfium recte, secuti Ptolem. Ascalonitam (v. Herod. l. l.), recentiores praepos. ad accus. nom. praecedentis relata divisim scripserunt; laudat La Roche Ioan. Alexandr. p. 26. Scribebatur etiam ante Wolfium vulgo cum libris *Δ* 230 *διακοιρανέω* pro *διὰ κ.* (cf. Hoffmann Tmesis in Il. I 11) et *E* 824 *ἀνακοιρανέω* pro *ἀνὰ κοιρ.*, Ap. Soph. 30, 22 *ἄνα κ.*, cf. Herod. ad *E* 332 et 824; recte dixit La Roche postulare diaeresin bucol. ut disiunctim scriberetur, cf. etiam Spitzn. ad *Δ* 230 et Nitzsch ad *α* 247. — Officio *κοιράνου* fungor, impero. Hes. *κοιράνους καθιστάς· ἢ τὰ τοῦ κοιράνου ἔργα ἐπιτελῶν, κελεύων βασιλικῶς ἢ βασιλεύων*, Eust. 203, 9 *τὸ ἡγεμονεύειν καὶ τὰ βασιλικὰ ἔργα ἐπιτελεῖν*. a) in bello: sum dux. *B* 207 *ὣς ὅ γε κοιρανέων δίεπε στρατόν*, schol. ABL *βασιλικὰ διαπραττόμενος ἔργα*, paraphr. *τὸ τοῦ κοιράνου ἔργον ἐπιτελῶν*, cf. Eust. 203, 9 611, 20 1414, 60; *Δ* 250 *ὣς ὅ γε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν*, schol. BL *ἔργα πρέποντα βασιλεῖ ποιῶν*, paraphr. *βασιλικῶς διατάσσων*, E. M. 524, 2, E. G. 333, 7, Zon. 1243 *ἀντὶ τοῦ διατάσσων ἐπερχόμενος καὶ τὸ τοῦ κοιράνου ἔργον ἐπι(ἀπο)τελῶν*. *E* 824 *γιγνώσκω Ἄρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα*, paraphr. *διατάσσοντα*, Eust. 611, 20 *καὶ ἐνταῦθα ὁ ἀρχικῶς διαταττόμενος*, locum enim summi ducis obtinet in proelio Mars. *Δ* 230 *γυῖα λάβῃ κάματος πολέας διὰ κοιρανέοντα*, Hes. *βασιλικῶς ἐπερχόμενον, ἢ ὡς κοίρανον διαπορευόμενον, διέποντα*, paraphr. *διατάσσοντα* (*ἐπερχόμενον*), *E* 332 *θεάων τάων, αἵ τ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν*. b) in pace. *M* 318 *οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν βασιλῆες* (Syr. *κατακοιρανέουσαν*), paraphr. *βασιλικῶς διατάσσουσιν*, h. XXX 12 *αὐτοὶ δ' εὐνομίῃσι πόλιν κατὰ κ. κοιρανέουσ', ὄλβος δὲ ὀπηδεῖ*, *ο* 510 *ἀνδρῶν, οἳ Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν*, *φ* 346 *οὔθ' ὅσσοι Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν, οὔθ' ὅσσοι νήσοισι*, *α* 247 *π* 124 *ὅσσοι Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσι, τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται*, Eust. 1414, 58 *δηλοῖ τὸ βασιλεύουσι καὶ ἐπικρατέουσιν, ἢ τὰ βασιλικὰ δρῶσιν*, *υ* 234 *κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσι*. *ν* 377 de procis *τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσι(ν) μνώμενοι*, dominantur, nostr. spielen die Herren, v. Am. app.

κοίρανος (cum *κῦρος* et *κύριος* componunt Doed. Gl. 764, Duentz. ad *σ* 106, qui conferunt *ξυνός* et *κοινός*, Benfey WL. II 175, Woerner

subst. hom. 36, alii; dubitat Curt. Et. 158, improbat Bezzenberger in Beitr. zur Kunde der indogerm. Spr. IV 1878 p. 331 s.; is componit cum lat. coirare, curare, quippe quod ortum sit e *κοισρανος* a rad. verbi *κοισρε*, cf. Lottner in Kuhn Ztschr. XI 161; Woerner l. l. esse dicit qui cum *τύραννος* conferendum esse existiment, sed quominus id fiat, impedire *υ* vocalem correptam; G. Hermannum de theol. Graec. antiq. p. 176 et Schoemannum Op. II 112 interpretatos esse perficus et a *κραίνω*, *κραιαίνω* derivasse affirmat Retzlaff Proben e. hom. Synon. I 12; de subst. in *νος* terminantibus v. praeter Woernerum Herod. ed. Lentz I 178, 18, L. Meyer vgl. Gr. II 181). Leguntur sing. *κοίρανος* quater, voc. *κοίρανε* quater, plur. *-οι* bis. Est septies in Iliadis priore parte, semel in Od., bis in hymnis. Omnibus locis in quinto pede. Princeps, imperator, dominus. Retzlaff p. 9 *κοίρ.* et *κρείων* dicit significare principem, penes quem sit administratio reipubl. summumque discrimen omnium rerum. E. M. 523, 54 *ὁ ἀρχηγός, ὁ ἡγεμών, ὁ τοῦ καιροῦ κύριος καὶ ἄρχων*, cf. E. G. 333, 1 105, 25, Or. 89, 4, Herod. ed. Lentz I pag. XXIV nr. 15, Eust. 203, 6; Hes. *ὁ ἐπικρατῶν καὶ ἡγεμονεύων, βασιλεύς*, Zon. 1228, Suid., Bachm. anecd. Gr. I 280, 5 *βασιλεύς, αρχων*, cf. paraphr. Il., Bekk. anecd. Gr. 1095, Cram. an. Par. III e cod. Reg. 2556 ad *B* 199. — *B* 204 *οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς*, Nic. *ἐπὶ τὸ κοίρ. ἔστω διαστολή, καὶ ὁμοίως ἐπὶ τὸ εἷς β.*, Ariston. ad v. 203 *τούτῳ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν δύο ἡ στιγμὴ παράκειται*, cf. eund. ad v. 192; h. Cer. 87 de Orco: *τοῖς μεταναιετάει, τῶν ἔλλαχε κοίρανος εἶναι* (Mitscherlich *τῶν κ. εὔχεται εἶναι* aut *ἐνέροις, τῶν κοίρανός ἐστιν*), cf. *O* 188 *Ἀίδης ἐνέροισιν ἀνάσσων*; damnavit versum Matth.; h. Cer. 97 *Ἐλευσῖνος κοίρανος ἦεν* (*Κελεός*), cf. Apollod. 1, 5, 1. Iungitur cum *ἡγεμών*: *B* 487 (omittit C) 760 *ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι* (duces) *ἦσαν*. De Telamoniis: *H* 234 (A habet in margine) *I* 644 *Λ* 465 *Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν*, dux copiarum, *H* 234 in paucis libris legitur *Αἶαν . . . ποῖον ἔειπες*, *I* 644 v. l. *κοίραν' Ἀχαιῶν*, *Θ* 281 *Τεῦκρε, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν*, Nauck *H* 234 *I* 644 *Λ* 465 *Θ* 281 suspicatur *ὄρχαμε* pro *κοίρ.*; Duentz. *κοίρ.* pro *ὄρχ.* usum esse poetam dixit hiatus evitandi causa. Est pro *ἄναξ* aut *σημάντωρ* *σ* 106, ubi adloquitur Ulixes Irum, *μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι λυγρὸς ἐών*, Eust. 1840, 5 *κατὰ βιαίου πτωχοῦ ἔστιν εἰπεῖν ῥέποντος πρὸς τὸ ἀρχικόν.* — *πολυκοιρανίη, Κοίρανος.*

Κοίρανος. 1) Lycius, ab Ulixe occiditur. *E* 677 *ἔνθ' ὅ γε Κοίρανον εἷλεν.* 2) Cres ex urbe Lycto, ab Hectore interficitur. Erat auriga Merionae. *P* 611 *Μηριόναο ὀπάονά θ' ἡνίοχόν τε, Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐυκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ*, *P* 614 *Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους, καὶ τῷ* (Idomeneo) *μὲν φάος ἦλθεν, αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος*, cf. scholl. ad v. 608—13.

κοίτη (a stirpe *κει*, *κεῖμαι*: Curt. Et. 145, Fick Spracheinh. 122, Benfey WL. II 149, Duentz. in Kuhn Ztschr. XIII 12, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 152, Deffner in Curt. Stud. IV 289; de subst. in *τη* exeuntibus v. L. Meyer II 325, Woerner subst. hom. 17; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 344, 2 II 457, 5 948, 18) cubile, lectus, cf. Grashof Hausgeraeth bei Hom. p. 14, Schmidt Synon. 25, 8; E. M. 524, 12, E. G. 333, 9 614, 45 *ἐκ τοῦ κεῖμαι, ἐν ᾗ ἔστι κεῖσθαι κοιμώμενος*, Zon. 1235 *ἡσυχία ἢ στρωμνή*, cf. E. M. 524, 15, Hes., Bekk. anecd. 273, 5, Poll. 10, 123; E. G. 560, 28 *φωλεὸς μὲν ἐπὶ ἑρπετῶν, κοίτη δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων.* Eust. 1471, 34 *δηλοῖ ὁ κοῖτος μὲν τὴν κοίτην* (cf. 1767, 29)· *αὐτὴ δὲ τὴν ἀνάκλισιν, δι' ἧς ὕπνος περιγίνεται*, schol. E ad *β* 358 *οἱ κοῖτοι* (scr. *ἡ κοίτη*) *τὰ στρώματα, ὁ κοῖτος δὲ ἡ κοίμησις*, cf. schol. Q ad *γ* 334, Hes.; de *κοῖτος* et *κοίτη* v. etiam Lob. Path. proleg. 9 10 16, Ameis app. ad *μ* 41; cf. etiam Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 743 812. — *τ* 341 *πολλὰς νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ ἄεσα*, alii *ἐνὶ οἴκῳ*, cod. Vind. *κοίτει*, quod maluit scribere Grashof Hausger. p. 14 adn. 13 propter masc. *ἀεικελίῳ* coll. *τὸ κύτος, σκῦτος*; secuti eum sunt La Roche et Hentze. In ed. Florentina est *ξ* 455 *οἱ δ' ἐπὶ κοίτην* (pro *κοῖτον*) *ἐσσεύοντο* et in cod. D *β* 358 *κοίτης* (pro *κοίτου*). — *ἀκοίτης, ἄκοιτις, παρακοίτης, παράκοιτις.*

κοῖτος (a rad. *κει*, *κεῖμαι*: Fick Spracheinh. 122, Benfey WL. II 149; de subst. in *τος* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 321, Woerner subst. hom. 41, cf. etiam Osthoff in Curt. Stud. VIII 458; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 214, 13). Leguntur *κοῖτος* (ter), *κοίτοιο* (ter), *κοίτου* (ter), *κοῖτον* (semel). Non legitur nisi in Od. (decies), prior syllaba in arsi sexies (in introitu versus *π* 481, in 3. pede *ξ* 525, in 5. *τ* 515, in 6. *η* 138 *ξ* 455 *χ* 470), in thesi quater (post arsin 2. pedis *γ* 334 *τ* 510 *υ* 138, 4. pedis *β* 358). actio cubitum eundi, decumbendi, dormitio, somnus, cf. Grashof Hausgeraeth bei Hom. 13 s.; Ap. Soph. 101, 31 et Hes. *ὁ ὕπνος ὁ ἐν τῇ κοίτῃ*, cf. Zon. 1228, Suid., schol. V ad *τ* 510, Eust. 1874, 39; Phot. (qui scribit *κοιτός*) et anecd. Gr. ed. Bachm. I 280, 6 *κοίμημα.* Eust. 1471, 34 *δηλοῖ ὁ κοῖτος τὴν κοίτην* (cf. 1767, 29)· *αὐτὴ δὲ τὴν ἀνάκλισιν, δι' ἧς ὕπνος περιγίνεται*, schol. E ad *β* 358 *ὁ κοῖτος ἡ κοίμησις*, schol. Q ad *γ* 334 *ἀρσενικῶς εἶπε τὴν κοίτην*, cf. schol. P ad *η* 138, Hes.; de *κοῖτος* et *κοίτη* v. etiam Lob. Path. proleg. 9 10 16, Ameis app. ad. *μ* 41; cf. etiam Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 812. 1) *τ* 510 *κοίτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὥρη*, Eust. 1874, 24 *εὐνασθῆναι καιρός*, cf. schol. V; *β* 358 *ὁππότε κεν δὴ μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδηται* (I *κοίτης*), *γ* 334 *σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα τοῖο γὰρ ὥρη*, *η* 138 *ᾧ* (*Ἑρμείᾳ*) *πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου*, cf. schol. E; *π* 481 *κοίτου τε μνήσαντο* (schol. HP *γρ. δὴ τότε κοιμήσαντο*) *καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο*, *υ* 138 *ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο*, *ξ* 525 *οὐδὲ συβώτῃ ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι*, *ξ* 455 *ἐπὶ κοῖτον σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο* (F *κοίτην*, cf. Eust. 1767, 29), alii interpr. cubile, sed. v. Grashof l. l.; Nauckio v. 455—8 videntur esse incommodi. *τ* 515 *ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ ἕλῃσί τε κοῖτος ἅπαντας*, *χ* 470 *στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος*, ubi sermo est de turdis laqueo captis, cf. *ξ* 275 *ἔτι μ... πῆμ' ὑπέδεκτο*, Grashof etiam hoc loco abstr... significare „das Schlafen“ recte exponit, Damm... odiosum cubile eas suscipit, schol. V interpr... h. l. *αὖλιν· κοίτην*, cf. Eust. 1934, 36. — Iungitur *κοῖτος* cum adi. *ἡδύς* *τ* 510, *στυγερός* *χ* 470.

κόκκος (Benfey WL. II 159 suspicatur a rad. kuksh derivatum esse, ita ut curvum, rotundum significet, sed v. Pauli in Kuhn Ztschr. XVIII 4, cui vocabulum videtur potius esse externum, cf. Vaniček Fremdwoerter im Griech. 24; Deffner in Curt. Stud. IV 266 confert neograec. kótsi; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 191, 15 208, 25, cf. etiam E. M. 707, 41) granum. Non legitur nisi in h. Cer. de grano mali punici: v. 372 ῥοιῆς κόκκον ἔδωκε φαγεῖν μελιηδέα λάθρῃ (Ruhnk. μ. δαῖτα, Cobet μελιηδέ' ἐδωδήν), cf. Apollod. 1, 5, 3 et Herod. 4, 143; h. Cer. 412 ἔμβαλέ μοι ῥοιῆς κόκκον μελιηδέ' ἐδωδήν (Buecheler: vide an corrigendum sit ἐδωδῇ). — Bekk. Lex. Seg. 103, 25 κόκκους οὐ δικαιοῦσι λέγειν ῥοᾶς ἢ σταφυλῆς, ἀλλὰ ῥάγας, cf. Hes. — Hehn Kulturpflanzen[2] p. 257.

κολεόν et ep. et ion. **κουλεόν** (sec. Fick Spracheinh. 75 227, vgl. Woerterb.[3] I 527 a rad. kal velo, occulo; lat. culeus; dubitat Benfey WL. II 153, cf. Doederl. Gl. 2121; de subst. in εον exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 403, Woerner subst. hom. 32; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 355, 14 II 943, 12). Legitur κολεόν Θ 404, -οῖο bis, ῷ ter. Est igitur in Il. quater, in Od. bis. Post arsin 2. pedis quater, 1. pedis bis. Legitur κουλεόν quater, κουλεῷ semel (λ 98). Est quater in Il., semel in Od. Alii loci κ. in alia versus sede habent (Γ 272 = Τ 253). Vagina. Erat facta e metallo. Grammatici scribunt omnes κο(υ)λεός praeter Hes. II 525, 27 et Or. 83, 11; interpr. schol. V ad Θ 404, paraphr. Il., E. M. 525, 12 533, 28, E. G. 333, 42 341, 52, Hes., Suid., Zon. 1230, anecd. Gr. ed. Bachm. I 280, 10 ξιφοθήκη, cf. Eust. 1183, 1, paraphr. Γ 272; E. G. 333, 44 χωρεός, τὸ χωροῦν τὸ ξίφος, ἤγουν ἡ ξ., Hes. ἡ θήκη τοῦ ξίφους, καὶ λάρναξ, καὶ ὑδρία. Α 194 ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, Μ 190 ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος, Α 220 ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, λ 98 ξίφος κουλεῷ ἐγκατέπηξα, κ 333 κολεῷ μὲν ἄορ θέο, de dat. v. Capelle dat. local. p. 20 et Lehmann Lehre v. Locativ 11; Η 304 Ψ 825 (Aristoph. et Aristarchus damnarunt v. 824 s.) δῶκε ξίφος (φάσγανον)σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ τελαμῶνι, schol. BL ad Η 304 οὐ περιττὸν τὸ ἔπος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐσπασμένον ἦν τὸ ξίφος, ἵνα μὴ μόνον νοοῖμεν αὐτό, Ψ 825 cod. D κουλεῶι. Γ 272 Τ 253 μάχαιραν, ἣ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, Τ 253 Vind. μέγαν κολεόν, Eust. 1182, 61 μέγαν κουλεόν. Argenteam fuisse vaginam dicit poeta Λ 30 περὶ κουλεὸν ἦεν ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός, eburneam Θ 404 κολεὸν νεοπρίστου ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνηται (ἄορι), pauci κολεός, schol. H γρ. κουλεός, Giseke in hoc lex. s. v. ἐλέφας dicit gladii vaginam apud Graecos ebore exornatam, apud Phaeaces totam eburneam fuisse videri. — Iungitur cum adi. μέγα (Γ 272 Τ 253), ἀργύρεον (Λ 30).

κολλήεις (Goebel de epith. hom. in εις desinentibus p. 14 dixit fuisse qui a verbo κολλᾶν derivarent, ita ut esset conglutinatus, cui interpretationi omnes regulae repugnarent; ipse duxit a κόλλα (quod est ortum e κολjα, rad. kalja, ct. klijei, v. Fick vgl. W. 350, Spracheinh. 78, Curt. Et. 153, cf. Benfey WL. II 120); ab eodem subst. derivarunt Schuster in Ztschr. f. oest. Gymn. X 24, L. Meyer vgl. Gr. II 606, alii; Grashof Fuhrw. p. 6 adn. 4 statuit subst. κολλός a κέλλω. De adi. in εις exeuntibus v. praeter Goebel l. l. et L. Meyer l. l. Schuster p. 18 et 34. Non legitur nisi uno Il. loco: Ο 389 μάχοντο, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ (Duentz. putat v. 386—9 interpolatos esse). Idem est quod dicitur v. 678 ξυστὸν ναύμαχον, κολλητὸν βλήτροισι, schol. BLV ὑπὸ βλήτρων δηλονότι· φησὶ γοῦν καὶ ἀλλαχοῦ (678) κολλητὸν βλήτρ., cf. Eust. 1021, 43. E. Goebelii sententia (p. 15): verticillis instructus, principalem enim dicit significationem nominis κόλλα fuisse rem circa quam aliquid vertatur, vertebram, verticillum; secundariam esse gluten, quippe quod ex vertebris sim. conficiatur. Secundum Grashofium, qui non minus l. l. testatur κολλᾶν apud Hom. nondum significationem glutinandi (sensu proprio) habere, sed 1) quam firmissime compingendi (maxime clavis ligneis, paxillis, anulis), 2) sensu latiore: firmiter conficiendi, compactus anulis sim. Interpretatur Goebel: „In summis navium tignis cardines feminae erant; contorum autem partes inferiores a lateribus paxillos vel verticillos habebant cardinibus masculis similes; his verticillis in cardines feminas immissis facillime dextrorsum sinistrorsum contos illos movebant milites et, ingentem quandam hac machinatione vim nacti, hostes longe propulsabant. Pluribus autem verticillis singulos contos instructos esse erat necesse, quo effici posset, ut longius brevius, prout pugna poscebat, conti prominerent". Doed. in ed.: „e pluribus constabant illa tela contis robustioribus qui per aereos anulos circumiectos, βλῆτρα, inter se conexi erant. Ea sine glutine compositio tamen aequiparatur κολλήσει conglutinationi, per tropum Latinis quoque frequentatum. Ergo κολλήεντα ξυστά et ἅρματα Hes. scut. 308 non sunt εὐκόλλητα, ut πηκτὸν ἄροτρον est εὔπηκτον, sed multis compaginibus praedita quasi glutinis compage". Grashof Schiff bei Hom. p. 31: Sie sind aus mehreren wahrsch. kantig gehauenen neben einander liegenden Stangen od. Latten zus.-gesetzt u. an den Enden, aber auch wohl in der Mitte an einigen St. mit metallenen Reifen umlegt; sie waren nicht aus e. einzigen Baum gefertigt, weil ein einzelnes langes Holz bei e. Stosse leichter zersplittert, als mehrere an u. in einander gefuegte Latten, welche mehr Elasticitaet haben u. etwas nachgeben". — Paraphr. κολλητά, schol. D et E. M. 526, 12 ἐκ πολλῶν συγκεκολλημένα, ἵνα γένηται μακρά, οἷον σύνθετα καὶ οὐ μονόξυλα, Hes. καλῶς κεκολλημένα, ἢ τὰ ἐκ συμβλημάτων ἡρμοσμένα. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 727.

κολλητός (a κολλάω; Goebel de epith. in εις desin. 15 dicit si nondum Homeri temporibus floruerit verbum κολλᾶν, id quod probabilius sit, ab ipso subst. κόλλα factum esse terminatione τός; de κόλλα, κολλάω v. s. κολλήεις. De adi. in εις desinentibus v. praeter Goebel l. l. L. Meyer vgl. Gr. II 305). Leguntur formae κολλητόν bis, -οῖσι(ν) quater, -ῇσιν bis, -άς bis. Est sexies in Il., quater in Od.; in introitu versus ter, in introitu 2. pedis ter, in fine versus quater. Idem significat atque κολλήεις. E. Goebelii sententia (v. supra) vertebratus, verticillis instructus, sec. Grashof Fuhrw. 6, Dammium, Faesi, Duentz., alios: bene compactus, confectus (paxillis) firmiter, i. q. εὔπηκτος, εὐποίητος.

Additur nominibus: 1) *ξυστά*. *Ο* 678 *νῶμα* (*Αἴας*) *ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι, κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ*, Eust. 1021, 47 *κ. εἶπε τὸ ἁπλῶς συμβεβλημένον*, paraphr. *κεκολλημένον γόμφοις*, erat contus compactus anulis, cf. *Ο* 389 et Grashof Schiff bei Hom. 31; Goebel p. 16: „mit Drehhoelzern gepflockt, nam *βλῆτρον* non potest esse anulus, sed declarat instrumentum quo iactetur." 2) *ἅρματα*. *Δ* 366 *Λ* 198 *ἑσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι(ν)* (*Δ* 366 Vrat. b *κολλωτοῖσι*, Lips. *κολλοτοῖσι*), paraphr. *καλῶς συνηρμοσμένοις, εὐκολλήτοις*, Eust. 483, 27 *εὖ κεκολλ., ἤγουν συμπεπηγμένον, οὐ δή που γὰρ ἀναγκαίως κόλλῃ τὸ ἅρμα συνείχετο· σφῆνες γὰρ μάλιστα καὶ ἧλοι ἁρμόττουσιν αὐτό*. *Ψ* 286 *ἵπποισίν τε πέποιθε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν*, paraphr. *κεκολλημένοις*, *ρ* 117 *ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν*, cf. Hes. scut. 309 *ἅρματα κολλήεντα* et Grashof Fuhrw. p. 6; Goebel, quem sequitur Am., cum nemo nesciat compactos esse currus, adv. vero *εὖ, πύκα* desit, exponit *κόλλας*, quibus currus instructi sint, esse axis cardines; cardines etiam significari in *κ. δίφρος, κ. σανίδες, κ. θύραι*. 3) *δίφρος*. *Τ* 395 *κολλητὸν ποτὶ δίφρον*. 4) *σανίδες*. Schol. AD ad *Ι* 583 et E. M. 526, 16 *περιφραστικῶς τὰς θύρας, ἀπὸ τοῦ καλῶς συνηρμόσθαι*, Ap. Soph. 103, 20 *τὰ θυρώματα*, cf. Eust. 775, 29 et Hes.; *Ι* 583 *σείων κολλητὰς σανίδας*, *φ* 137 164 *τόξον κλίνας κολλητῇσιν ἐυξέστῃς σανίδεσσιν*. 5) *θύραι*, cf. Frieb Wohnhaus bei Hom. 14. *ψ* 194 *κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας πυκινῶς ἀραρυίας*, Faesi: *κολλ.* geht auf die Art der Verfertigung im Allg., *εὖ ἀρ.* bez. sie als gelungene, gut einfugende(?).

κόλλοψ (a *κέλλω*, cf. Grashof Fuhrw. 6 adn. 4, Goebel Lexil. I 337; eidem de epith. hom. in *εις* p. 15 videtur cum *κόλλα* cohaerere; Walter in Kuhn Ztschr. XII 401 411 derivat a rad. karp (kvarp) verto, goth. hvairba, cf. etiam Benfey WL. II 312; de subst., quorum thema in *π* desinit, v. L. Meyer vgl. Gr. II 415, Woerner subst. hom. 45) verticillus lyrae, quo chordae intenduntur aut remittuntur. Non legitur nisi uno loco: *φ* 407 *ῥηιδίως ἐτάνυσσε νέῳ περὶ* (v. l. *ἐπὶ*) *κόλλοπι χορδήν ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐύστρεφὲς ἔντερον οἰός*, Ap. Soph. 102, 6 *τῶν ἅπαξ εἰρημ., λέγει δὲ τῷ κολλάβῳ ἀπὸ τῆς κόλλης, δερματίνοις γὰρ ἐχρῶντο τοῖς κολλάβοις*, Eust. 1915, 7 *παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί· καὶ οὕτω, φασί, λεγόμενος διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τῷ τραχήλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τῶν οἰῶν, ὡς δηλοῖ καὶ Παυσανίας κτλ.*, E. M. 525, 30, E. G. 334, 9, Or. 80, 5 *ὁ ἐκ τῶν αὐχενίων δερμάτων (καὶ τοῦ τραχήλου) γινόμενος πασσαλίσκος, περὶ ὃν δεσμοῦσι (δεσμεύουσι) τὴν νευράν*, cf. etiam E. M. 323, 22 526, 20, E. G. 333, 60, Hes., schol. V et Q ad *φ* 407, schol. Aristoph. Vesp. 574, Lex. Seg. 102, 33; Suid., Zon. 1230 *ἡ χορδή*. — Luc. dial. mar. 1, 4 *ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν*, cf. etiam Poll. IV 62. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 744 750 753.

κολοιός (Woerner qui subst. hom. 30 opinatur voc. esse *ὀνοματοποιητικόν*, quippe quod natum sit ex eadem radice atque *κολῳᾶν, κολῳός* crocire, crocitus, dicit ortum esse ex *κορϝοιός* artissimamque intercedere necessitudinem inter *κολοιός* et *κόραξ*, cf. Benfey WL. II 6 366; Buttm. Lexil. I 159 *κολοιός* et *κολῳός* cum *καλέω, κέλω, κέλομαι* componit, cf. Doed. Gl. 2125; Duentz. ad *Α* 575 et in Kuhn Ztschr. 1866 p. 14 a rad. *κελ* derivat, unde etiam ortum sit *κέλαδος, κελαρύζω, κολῳός*; cf. etiam Foerstemann in Kuhn Ztschr. III 53; de subst. in *ιος* terminantibus v. praeter Woernerum L. Meyer vgl. Gr. II 466; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 137, 17). Leguntur formae *κολοιῶν* (semel) et *-ούς* (semel). Graculus. E. M. 525, 54, E. G. 334, 47 *ἔστι θορυβῶδες καὶ κραυγαστικὸν ὄρνεον*, Ap. Soph. 102, 1, E. M. 525, 56, E. G. 177, 51 334, 18, Zon. 1230, Eust. 154, 5 *θορυβητικὸν (θορυβῶδες, κρακτικὸν) γὰρ τὸ ζῶον*, cf. E. G. 334, 29, Eust. 205, 6 1126, 26; Hes. *σκῶπες, μικραὶ κορῶναι*, Suid., Bachm. anecd. I 280, 12 *ὀνόματα ὀρνέων μικρῶν*, Suid. *κ. ποτὶ κ. ἱζάνει· φιλάλληλον γὰρ τὸ ζῶον καὶ συναγελαστικόν*, cf. schol. A ad *Ρ* 755, Eust. 1126, 28. — Buchholtz Real. I 2, 129, Koerner hom. Thierwelt 69. *Π* 583 *ἴρηκι ἐοικώς, ὅς τ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε*, *Ρ* 755 *ὥς τε ψαρῶν νέφος* (v. l. *γένος*) *ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν, οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα | κίρκον*, cf. schol. A.

κόλος (Curt. Et. 169 585 a rad. *σκυλ* (*σκύλλω* raufe, schinde), *σκαλ, σκολ* derivat, = rad. skar, unde *κείρω*, v. eund. 558 694, cf. Benfey WL. II 152, qui in Kuhn Ztschr. VIII 93 cum graec. *κλάω* et sanscr. kala componit; sec. Fick vgl. Woert. 205 est rad. skarba, skarva, sanscr. kharba, kharva, *κόλος* pro *κόλϝος*, sanscr. kharva; cf. Doed. Gl. 2141; de his adiect. v. L. Meyer vgl. Gr. II 152; Herod. ed. Lentz II 100, 17 de accentu tradit: *οὕτως ὡς λόγον ὁ Ἀσκαλωνίτης· κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι*, cf. I 154, 9) mutilus, truncatus. Non legitur nisi uno Il. loco. E. M. 524, 57, E. G. 333, 26 35 *τὸ ταπεινὸν καὶ μὴ ὁλόκληρον*, E. M. 816, 24, Zon. 1240 *ὁ μὴ τέλειος*, add. Zon. *ἀλλὰ κολοβόν*, paraphr. Il., Cram. an. Par. III e cod. Reg. 2894, Eust. 1049, 17 *κολοβόν*, Hes. *παρὰ Ὁμ. τὸ κολ., τὸ κεκολοβωμένον*, cf. Eust. 942, 46; Suid. *κενόν, μάταιον, κολοβόν*. Or. 164, 4 *ἐκάλουν τοὺς ἀποβεβληκότας τὰ κέρατα*, cf. schol. A ad *Π* 117, Eust. 154, 19 693, 34 1049, 16. *Π* 117 *Αἴας πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ*, Eust. 942, 47 *οὐ ἀποτέτμηται καὶ ἡ αἰχμὴ καὶ ὁ καυλός*. Ceterum veteres rhapsodiam *Θ* inscribebant *κόλον μάχην*, propterea quod cum prima pugna describatur quatuor libris, tertia a libro *Λ* usque ad *Σ* producatur, secunda una rhaps. *Θ* comprehenditur; schol. A *συντέμνει τὴν διήγησιν συναχθόμενος τοῖς Ἀχαιοῖς*, Eust. 693, 40 *συντέτμηται, ὅλης ἡμέρας ἔργα περικλείσασα ἐν αὐτῇ στενῶς καὶ ὡς οἷον εἰπεῖν κολοβῶς· τὸ γὰρ ἀπὸ πρωίας μέχρι μέσης ἡμέρας παντελῶς παρῆλθε διὰ τὸ μὴ ἐναγώνιον τῆς μάχης δρᾶσιν ἐπιτεμὼν αὐτὸ ἔπεσιν*. [Schol. V ad *Σ* 584 *Ῥιανὸς κόλον*, scripsit vero Aristarchus *μὴ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο*. Recte dicit Mayhoff Rhian. p. 56 quod Rhiano tribuatur *κόλον* commodo intellectu destitutum esse; ad eum revocandum esse *χόλον*]. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 727. — *κολούω, ἄκολος*(?).

κολοσυρτός (In altera parte inesse verbum *σύρειν* certum est; sed prior pars est dubia. Praetermitto derivationes veterum a *κόλος* = *μέγας*, a *κόλος* mutilus, a *κάλων*, cf. Eust. 94.. 43 ss. Veri similius videtur derivare a *κολος*

quod est sec. Hesych. = θόρυβος et cognatum cum κολῳός, cf. Buttm. Lexil. I 160, schol. AD ad *M* 147, E. M. 525, 28, schol. BLV ad *N* 472; Doederl. ad *M* 147 interpr.: ‚agminis venatorii sonum et strepitum, κόλον μετὰ συρισμοῦ vel συρίζοντα, nam κόλος = θόρυβος, Gl. 2124'; cf. Benfey WL. II 287; Duentz. ad *M* 147 a κολοσύρειν ortum esse censet = strepere et confert cum ὅμαδος καὶ δοῦπος; id. in Kuhn Ztschr. 1866 p. 14 sumit rad. κελ, unde derivat praeter κολοσυρτ. κέλαδος, κολοιός, κολῳός. Pro Suidae κοιλοσυρτός· ὁ χωλός scribendum est cum Kuestero κολοσυρτός· ὁ ὄχλος. De subst. in τος terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 321, Woerner subst. hom. 42; de accentu v. Herod. ed. Lentz 222, 28) strepitus, nostr. schreiendes Geschwaerm, sec. alios: turba, multitudo strepens. Hes. θόρυβος, συρφετός, κονιορτός, ὄχλος, ἀναφορά, E. M. 525, 26, E. G. 333, 58, Zon. 1229, paraphr. Il. σημαίνει καὶ ταραχὴν καὶ θόρυβον, Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 280, 13 θόρυβος, cf. E. G. 334, 40, Eust. 896, 56 942, 3. Non legitur nisi duobus Il. locis acc. κολοσυρτόν. *M* 147 σύεσσιν, τώ τ' ἐν ὄρεσσιν ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα, Nauck: δέχεται κολοσυρτὸς ἐόντε? cf. Kayser in Philol. XVII 692; *N* 472 σῦς, ὅς τε μένει . ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν. In utroque loco sermo est de venatione.

κολούω (a κολοϝός, unde postea κολοβός ortum est, pro κολοϝ(ο)jω, κολουjω: Curt. Verb. I 363, Et. 585, Fick vgl. Woert. 205, cf. Schleicher Compend.[2] 779, Savelsb. in Kuhn Ztschr. XI 177 adn. 1 et p. 197, Benfey WL. II 153, Doed. Gl. 2142, Curt. Et. 169 694; Lob. Rhem. 96 vel commune cum κολάζω habere fundamentum vel pariter cum μολούω a nomine provenire quocum αὐτόμολοι compositum sit putat; componit cum lat. incolumis L. Meyer vgl. Gr. I 3 189 349. De verbis in ουω terminantibus v. Curt. Verb. I 363 et ap. Kuhn III 77, Savelsb. ib. XI 199, L. Meyer vgl. Gr. I 162 II 45). Non leguntur formae nisi praes. ind. κολούει (bis) et imper. κολούετε (semel). Bis in Od., semel in Il. — Mutilo, trunco, cf. Schmidt Synon. 113, . Apud Hom. tantum transl. *Y* 370 τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει (G κολήει, Bwnl. -ούσει), in medio abrumpit, paraphr. ἀτελείωτον ἐάσει, schol. B ἀτελὲς ποιεῖ, ὡς κόλον δόρυ *Π* 117, schol. V ὡς τὸ ἐνικλᾶν 408, schol. D ἀκέφαλον καὶ ἀτελῆ ποιήσει, ὑπέστιν ἀποτεύξεται πρὸ τοῦ ποιῆσαι, Eust. 11, 35 ἀντὶ τοῦ κολοβοῖ καὶ ἀτελὲς ἀφίησι. 211 ὅς τις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἐθλων | δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἕο δ' αὐτοῦ ἀντα κολούει, schol. V κατασείει, κωλύει, ἐμποδίζει, schol. Q κολοβοῖ καὶ ἀποκόπτει, schol. PQV πάντα τὰ ἑαυτῷ συμφέροντα ἀφανίζει καὶ ἐλαττοῖ, sch. E τὰ ἑαυτοῦ πάντα μικρύνει, Eust. 1592, 15 ἑαυτὸν βλάπτει καὶ κολοβεῖ καὶ ἐλαττοῖ. λ 340 μηδὲ τὰ δῶρα ἄτω χρηίζοντι κολούετε, Eust. 1689, 62 μὴ τὸ ἐπείγεσθαι κολοβοῦτε τῷ ξείνῳ τὴν σιν πολλὰ ἔχοντες, imminuite et quasi truncate. — Hes. κατασεῖ, σάττει, κωλύει, ἐμποδίζει, κολοβοῖ· μειῶν, ἐλαττῶν, Zon. 1244 βλάπτω, Suid., Bachm. anecd. I 280, 14 s. χρεοκοπεῖ, ἐλαττοῖ, ἐμποδίζεται, cf. E. G. 333, 52.

κόλπος (Curt. Et. in prioribus ed. suspicatus rad. κλεπ ex rad. cel ortam esse, quae certetur in celandi occulendique verbis, ut esset κόλπος occultus litoris angulus, cf. Woerner subst. hom. 23; in ed. 5 haec omisit; Pott EF.[2] II 463 et L. Meyer goth. Spr. 99, quos secutus est Bugge in Curt. Stud. IV 332 s., componunt cum got. hvilban, hvalf, hvulbans, gentium septentr. hvalf, veterum Suec. hvalfr = fornicatio, cf. Benfey WL. II 310; sim. Fick, qui vgl. Woert. 408 cum lit. sklépas, ags. hvealf, Spracheinh. 90 s. 232 cum κολοφών, καλύπτω componit, cf. Doed. Gl. 2111; de subst. in ος terminantibus v. Woerner l. l. et L. Meyer vgl. Gr. II 154; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 187, 25). Leguntur κόλπος semel (h. Ap. P. 253), κόλπῳ decies, -ον septies, κόλποι semel (*I* 570), -οισι(ν) bis (in hymn.), -ους ε 52. Est in Il. tredecies, in Od. ter, in hymn. sexies. Prior syllaba ter est in thesi ε 52 h. Cer. 238 h. XXVI 4, ceteris locis in arsi: in exitu versus duodecies, in introitu versus bis (*Y* 471 *X* 80), initio 2. pedis bis (*Z* 400 h. Cer. 187), 3. pedis semel (*Z* 467), 5. pedis bis (*B* 560 h. Ap. P. 253) sinus. Cram. anecd. Par. III e cod. Reg. 2767 ad *Z* 467 κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγκάλη καὶ τὸ ἄνω τοῦ πέπλου, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος (6, 125) κόλπον καταλιπόμενος· εἴληπται δὲ ἴσως ἐξ ὁμοιότητός τινος ἀπὸ τοῦ θαλασσίου κόλπου, ὅς ἐστι θάλασσα μεταξὺ δύο ἀκρωτηρίων, cf. Eust. 655, 60 s. 1) pars corporis humani. *Y* 471 μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ κόλπον ἐνέπλησεν (v. l. ἐνέπρησεν), *Z* 400 ἀμφίπολος παῖδ' ἐπὶ (v. l. ἐνὶ) κόλπῳ ἔχουσα (alii κόλπον, cf. Voss ad h. Cer. 187), Ariston. κόλπον τὰς ἀγκάλας νυν εἶπεν, minus recte schol. L τὸ ἀναδίπλωμα τοῦ ἱματίου. *Z* 467 ἂψ ὁ πάις πρὸς κόλπον ἐυζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη ἰάχων, Eust. 655, 60 καὶ νῦν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγκάλη. *Z* 483 μιν (παῖδα) κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ, h. Cer. 231 θυώδεϊ δέξατο κόλπῳ χερσίν τε, cf. Ov. fast. 4, 550 gremio sustulit; Voss, Doed. Gl. 2111 interpr. sinum vestis; de dat. v. Capelle dat. loc. 12. Plur. legitur h. XXVI 4 (Bacchum) τρέφον νύμφαι παρὰ πατρὸς δεξάμεναι κόλποισι. 2) de sinu vestis. Ariston. ad *Z* 400 εἴωθε (Ἀρίσταρχος) καὶ τὸ ἄνω τοῦ πέπλου οὕτως καλεῖν, id. ad *Ξ* 219 ἡ διπλῆ ὅτι τὸ κατὰ τὸ στῆθος κόλπωμα τοῦ πέπλου κόλπον εἶπε, cf. Ariston. ad *X* 80 et Lehrs Arist. 150. Saepe epith. datum est feminis βαθύκολπος, quod veste sinuosa i. e. profundos sinus habente indutae erant, et βαθύζωνος, quod cingulo vestis profunde sinuosa erat facta. *X* 80 μήτηρ ὀδύρετο κόλπον ἀνιεμένη, Ariston. ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς μαστοὺς κόλπωμα, cf. eund. ad *Z* 400, schol. BLV ad *Ξ* 219, Eust. 1258, 35; Ap. Soph. 102, 9 et Hes. τὸ κατὰ τὸ στῆθος μέρος ἀνέλκουσα, addit Hes. ἵνα τὸν μαστὸν δείξῃ, schol. B ἀποκαλύπτει τὰ γεννήσαντα καὶ θρέψαντα μέλη (μέρη, ὡς ἀπὸ κόλπου Εἰλειθυίης ἤλθετε βουλομένης V)· ἐλέγετο δὲ κόλπος τὸ ἐπάνω τῆς ζώνης κόλπωμα τοῦ πέπλου· ὅθεν καὶ προκόλπιον· περὶ γὰρ τὰς ὀσφῦς ἐζώννυντο, cf. Doed. ed. h. l. et Gl. 2111; *Ξ* 219 τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ, schol. BLV τῷ τοῦ ἱματίου κόλπῳ, τῷ κατὰ τὸ στῆθος πτύγματι τοῦ πέπλου, cf. Ariston. et Eust. 980, 7; *Ξ* 223 μειδήσασα ἑῷ (v. l. μέσῳ) ἐγκάτθετο κόλπῳ, cf. v. 214 et Doed. Gl. l. l.; h. Cer. 286 παῖδ' ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ, ο 469 αἶψα τρί' ἄλεισα καταχρύψας' ὑπὸ κόλπῳ ἔκφερεν, schol. H ὑπὸ μάλης, schol. H ad ι 329 Ἀριστοφάνης ὑπὸ κόπρου· ὡς ὑπὸ κόλπου, ὑπὸ

μάλης δέ τι φέρει, h. Cer. 187 παῖδ' ὑπὸ κόλπῳ ἔχουσα, Baum. recte: „in sinu vestis involutum; Callim. Del. 265 ἐν δ' ἐβάλεν κόλποισιν, Apoll. Arg. IV 1135 ᾧ ἐνὶ κόλπῳ δέξατο“, cf. etiam Voss h. l. — Plur. legitur: h. Cer. 238 Δημήτηρ ἡδὺ καταπνείουσα καὶ (παῖδα) ἐν κόλποισιν ἔχουσα, *I* 570 δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. 3) sinus maris. Schol. D ad *B* 561, Eust. 273, 26 κ. ἐστὶ θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηρίων περιεχομένη, cf. Hes.; v. etiam quae supra allata sunt. *B* 560 Ἑρμιόνην Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας, h. Ap. P. 253 ἐπὶ Κρίσης τάχ' ἐφαίνετο κόλπος ἀπείρων, ὅστε διὲκ Πελοπόννησον ἐέργει, Matth. v. 253 s. expunxit. *Z* 136 Θέτις ὑπεδέξατο κόλπῳ δειδιότα, *Σ* 398 ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ, εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ, cf. *A* 358 et *N* 32; intellegunt de sinu maris Doed., Am., Duentz., alii; sunt qui censeant eam πρὸς ἑὸν κόλπον, sinu suo excepisse, gremio suo sustulisse. De dat. v. Capelle dat. loc. 12. 4) sensu latiore de profunditate maris, nostr. Meeresschoos, aliter iudicat Doed. Gl. 2111. *Σ* 140 ὑμεῖς δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, δ 435 ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κ. (M πόντον ἢ κόλπον, Q εὐρέϊ κόλπῳ), cf. v. 425; *Φ* 125 Σκάμανδρός (σε) οἴσει εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον (C πόντον). Plur. ε 52 λάρῳ ὄρνιθι, ὅς τε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο ἰχθῦς ἀγρώσσων πτερὰ δεύεται ἅλμῃ. Iungitur igitur κόλπος cum adi. κηώδης *Z* 483, θυώδης h. Cer. 231, μέσος v. l. *Ξ* 223, βαθύς *B* 560, ἀπείρων h. Ap. P. 253, εὐρύς *Σ* 140 *Φ* 125 δ 435, δεινός ε 52. — βαθύκολπος.

κολῳάω (κολῳός, cf. Herod. ed. Lentz I 456, 25 et L. Meyer vgl. Gr. II 8) crocio, vociferor, rixor. Non legitur nisi impf. ἐκολῴα (semel). *B* 212 Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολ., ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη, cod. DL habet ἐκολῶα (id quod etiam Philoxenus videtur probasse), praeterea E. M. 237, 31 323, 19, E. G. 334, 29, Ap. Soph. 65, 24, Zon. 671; codices ceteri, in his Ven. A, grammatici plurimi ι subscripserunt; v. quae accuratius de hac re disputata sunt s. v. κολῳός. Gell. N. A. I 15, 11: „Hom. verba illius multa et ἄκοσμα strepentium sine modo graculorum similia esse dicit. Quid enim est aliud ἐκολῴα?“, cf. Buttm. Lexil. I 158—60, Doed. Gl. 2125. Schol. A, paraphr., E. M. 323, 19, E. G. 177, 49, Suid., Bachm. anecd. Gr. I 213, 32, Ap. Soph. 65, 24, Zon. 671, Hes., Eust. 205, 6 ἐθορύβει, addunt E. G. ἐκερτόμει, Hes. ἠτάκτει. Lob. Rhem. 164 huic versui veteres interpretes (cf. Eust. 205, 9) dicit adnotasse Antimachum alia verbi forma usum esse ἐκολῴει, pro quo Buttm. Lexil. I 160 κολῴει scribendum esse putaverit. E. M. 237, 33 κ. πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας ἐστί, sim. schol. L; Hes. κολονᾶν θορυβεῖν et κολουμβᾶ θορυβεῖ. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 719.

κολώνη (a rad. κελ, καλ, quam ex καρ ortam significare dicit Corssen Ausspr. Voc. I 515 s. eminere, Fick et alii impellere, incitare, tollere; ab eadem rad. κολοφών, κορυφή(?), lat. celsus, excello, culmen, collis pro colnis, sax. holm, angl. hill, lit. kálnas: Corssen l. l., Curt. Et. 153, Fick vgl. Woert. 349, Spracheinh. 76 186 228, id. in Kuhn Ztschr. XX 355, Schmidt Synon. 99, 10, L. Meyer vgl. Gr. I 28 348 II 187, cf. Doed. Gl. 2145, Curt. ap. Kuhn VI 83, Kuhn in Ztschr. X 231, Benfey WL. II 286; cf. etiam Ioh. Schmidt zur Gesch. der indogerm. Vocal. II 417. Goebelio Homerica (Muenster 1861) p. 19 in priore parte rad. κελ, cel videtur inesse, in altera vero parte rad. οκ = videre, ita ut sit κολωνός hochblickend, hochragend. De accentu tradit E. G. 334, 25 κολωνὸς ὀξυτόνως, κολώνη βαρυτόνως, cf. Eust. 351, 3 ss. 880, 28, Herod. ed. Lentz I 337, 12, schol. B ad *Σ* 44, Lob. Path. proleg. 15; de subst. in νη terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 185, Woerner subst. hom. 13). Non legitur nisi in priore parte Il. nom. κολώνη (ter). Omnibus locis in exitu versus. Collis, locus editus, cf. Schmidt Synon. 99, 9 et 14. Idem est atque κολωνός, cf. Lob. Path. prol. 9; E. M. 525, 34 E. G. 334, 26 σημαίνει ἄμφω τὰ ἀκρωτήρια, Hes. τόπος ὑψηλός (sic etiam Eust. 351, 2 καὶ ἐπανάστημα γῆς βουνοειδές, Eust. 880, 2 λόφος, βουνός, Zon. 1235 ὄχθος, τόπος, Eust. 942, 48 de utroque subst. τὰ λήγοντα μὲν εἰς ὀξύ, μὴ ἀκριβῶς δὲ ἀπωξυμμένα, ἀλλ' ἔχοντα τι καὶ πλάτους ἐν τῇ κορυφῇ. *B* 811 ἔστι τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη, ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα (σῆμα Μυρίνης), paraphr. γεώλοφος, cf. Ap. Soph. 10... 3; Eust. 351, 8 ταὐτὸν (λέγεται) πάντως κολωνὸν κἀνταῦθα καὶ κολώνην εἰπεῖν· νικᾷ δ' ὅμως τὸ Ὁμηρικόν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἀκολουθῶν κολώνην ἄκραν τάφου ἔφη, εὖ ἄλλως εἰδὼς τὴν ῥηθεῖσαν ταὐτότητα, Doederl. Gl. 2145 arbitratur κολώνην interpretandum esse τύμβον, σῆμα, sed κολωνόν collem. *Λ* 711 ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη, *Λ* 757 καὶ Ἀλισίου ἔνθα κολώνη κέκληται, paraphr. ὑψηλὸς τόπος, cf. Strab. VIII 341 s. et Eust. 883, 9; schol. A Ἀλίσιος μὲν πόλις, Κολώνη δὲ οὕτω καλούμενος τόπος.

κολωνός (v. s. κολώνη. De subst. in νο terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 185 18; de accentu v. E. G. 334, 25, Eust. 351, 4 ss., Herod. ed. Lentz I 185, 23, schol. B ad *Σ* 44, Lob. Path. proleg. 15). Non legitur nisi dat. κολωνῷ bis in hymnis, in exitu versus. Collis, locus editus, cf. Schmidt Synon. 99, 9 et 14. Idem est atque κολώνη, v. supra. Doed. Gl. 2145 interpretatur inter haec subst., v. supra; E. M. 525, 3... E. G. 334, 26 σημαίνει ἄμφω τὰ ἀκρωτήρια, ... Eust. 351, 8; Eust. 942, 48 de utroque subst. τὰ ... μὴ ἀκριβῶς ἀπωξυμμένα, ἀλλ' ἔχοντά τι καὶ πλάτους ἐν τῇ κορυφῇ. E. M. 528, 5, E. G. 335, 3 ὄρος, βουνός, λόφος, ἀνάστημα γῆς, Suid., Bachm. anecd. Gr. I 280, 21 γῆς ἀνάστημα (sic etiam Ap. Soph. 102, 3), τόπος ὑψηλός (sic etiam Zon. 1230), cf. Hes.; Eust. 351, 3 δηλ... μέγα ὄρος κατὰ τοὺς παλαιούς. h. Cer. 2... Καλλιχόρου καθύπερθεν ἐπὶ προὔχοντι κολωνῷ, h. Cer. 298 νηὸν ποιῆσαι καὶ βωμὸν ἐπὶ προὔχοντι κολωνῷ.

κολῳός (voc. esse ὀνοματοποιητικόν et cum κολοιός, κόραξ, lat. corvus, nostr. crâwa, crê... cohaerere exposuit Woerner subst. hom. 3..., cf. Benfey WL. II 6; Buttm. Lexil. I 159 κολῳός et κολοιός, L. Meyer vgl. Gr. I 34... κολῳός (silentio praeteriit κολοιός) cum καλέω, κέλω, κέλομαι componunt, Doed. Lect. hom. ... cum κέλομαι, non cum καλέω, cf. eiusd. Gl. 2125; Duentz. ad *A* 575 et in Kuhn Ztschr. 1... p. 14 a rad. κελ derivat, unde orta esse arbitratur κέλαδος, κελαρύζω, κολοιός, Savelsb. de dig. 5... ex κολοϝός ortum esse suspicatur, cuius stat... integri indicia praebeat Hes.: κολονᾶν· θο...

βεῖν et κολουμβᾷ· θορυβεῖ; secuti eum sunt Brugman in Curt. Stud. IV 161, Mangold ib. VI 170 202; de oxytonis in ος terminantibus v. Woerner 30; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 128, 10, Arcad. 42, 25, E. M. 26, 32). Non legitur apud Hom. nisi uno loco acc. κολῳόν. Dubium est utrum cum ι scribendum sit nec ne. In codd. GHL deest, Venet. A et ceteri codd. habent ι. Schol. A ad A 575 ἀπὸ τοῦ κολοιὸς ἐγένετο· διὸ καὶ τὸ ι γράφεται· ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ κλῶ καὶ οὐ προσγράφει τὸ ι, fere eadem tradunt schol. BDL, Eust. 154, 2ss., E. G. 334, 44 (in quo est pro Φιλόξενος Φιλόπονος). Philoxeni vero sententiam non recte relatam esse, quippe qui ι scripserit, affirmat Lentz in Herod. II 537; apud Cramer enim an. Par. III 366, 31 et an. Ox. I 220, 22ss. legitur: εἴρηται κολῳὸς παρὰ τὸ κλῶ . . . μετὰ τοῦ ἀνεκφωνήτου ι· ἐκ τούτου ἐγένετο ἐκολῴα· οὕτω Φιλόξενος, Theogn. Can. 148, 15 παρὰ Φιλοξένῳ σὺν τῷ ι, eadem tradunt E. M. 237, 34, Herod. ed. Lentz I 456, 26. Debetur igitur sine dubio ι his grammaticis, qui a κολοιός derivarunt, Philoxenus vero, quippe qui a κλῶ ortum esse putaret, ι videtur omisisse, cf. E. M. 525, 53, E. G. 377, 49, Zon. 1230, Cram. epim. 135, 3; v. etiam La Roche Ztschr. f. oest. Gymn. 1865 p. 124s., H. U. 217s., h. T. 300s. Commode observavit M. Schmidt in Hesychii ed. II 509 videri per κολωόν et κολωιόν indicari scripturae discrepantiam. Vulgo videtur scriptum esse κολῳός, cf. Buttm. Lexil. I 159 adn. 2; omiserunt ι E. M. 323, 20, E. G. 177, 52 334, 27 353, 8, Ap. Soph. 102, 1, Zon. 1230, Suid., Eust. 811, 59; ceteri omnes scripserunt κολῳός. Et recepta est haec scriptio a recentioribus praeter Dammium, Bekk.^{2} Naeg., Am., Doed. in Gl. (in ed. est ῳ). Male scribi κολῳός et κολῳάω exposuerunt Brugman in Curt. Stud. IV 161 adn. 77 et Mangold ib. VI 202. — Crocitus, vociferatio, rixae. Paraphr. Il., E. M. 26, 32 323, 20 525, 53, E. G. 334, 46, Ap. Soph. 102, 1, Zon. 1230, Suid., Eust. 154, 2 et 9 θόρυβος, Hes., Herod. ed. Lentz I 536, 27 θόρυβος, ἀταξία, ταραχή· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ζῴου, cf. schol. BDL, Ap. Soph. 102, 1, E. G. 334, 46. — A 575 ἐν θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον, clamores agere. Lucas qu. lex. 75: magnas turbas facere, Spektakel treiben; cf. etiam schol. L, Eust. 154, 12, Doed. Gl. 2125. + Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 719. — κολῳάω.

κομάω (a κόμη, cf. Fick Spracheinh. 79, L. Meyer vgl. Gr. I 409 II 6 et 31). Non leguntur nisi part. praes. κομόωντες (undevicies), acc. κομόωντας (duodecies), du. κομόωντε (bis), fut. inf. κομήσειν (semel). Legitur in Il. undetricies, in Od. quater, hymn. semel. Eis locis, quibus cum Ἀχαιοί (οἷς) et ἑταίρους iungitur, post arsin 4. pedis (tricies), κομόωντε in exitu versus et -τες B 542; κομήσειν post caes. 3. pedis. Comatum, ornatum esse coma (densa et longa), cf. Schmidt Synon. 21, 2, Doed. Gl. 2166; E. M. 526, 51 σημαίνει τὸ τὰς τρίχας φέρω ἢ τρέφω, cf. E. G. 336, 4 et schol. L ad B 443; E. G. 335, 38, Or. 178, 21 θάλλειν τὴν τρίχα, cf. Zon. 1245; Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 280, κοσμεῖται (στεφανοῦται) τριχῶν ὑπερβολῇ. 1) Sensu proprio. a) Saepissime iungitur cum κάρη et est epitheton Achaeorum. B 323 472 Γ 43 79 Δ 261 H 85 328 442 448 459 472 476 Θ 53 510 I 45 Σ 6 359 υ 277 κάρη κομόωντες Ἀχαιοί, B 11 28 51 65 443 Δ 268 Θ 341 N 310 T 69 α 90 β 7 κάρη κομόωντας Ἀχαιούς. β 408 κ. κ. ἑταίρους (multi libri Ἀχαιούς). Plurimi codd. et editores coniunctim legunt καρηκομόωντες, melius separantur κ. κ., v. quae exposita sunt s. v. κάρη p. 653, quibus addendum est: Bekk.^{1} et Doed. καρηκ. scripserunt, sed cf. Bekk.^{2} p. V et Heerdegen de nom. compos. 31; schol. AD ad B 11 τῶν Ἑλλήνων τὸ παλαιὸν ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνδρείας κομώντων τὰς κεφαλάς, E. M. 527, 4 τοὺς τὰς κεφαλὰς κομῶντας ἀνδρείας χάριν, cf. Hes., Cram. an. Par. III e cod. Reg. 2766 ad B 11, Herod. 1, 195; Eust. 165, 15 συγγενῶς ἔχει ὁ καρηκομόων καὶ ὁ ἀκειρεκόμης καὶ ὁ ἀκερσεκόμας. b) B 542 Ἄβαντες ἕποντο θοοί, ὄπιθεν κομόωντες, schol. AD τὰ ὀπίσω μέρη τῆς κεφαλῆς κομῶντες ἀνδρείας χάριν· ἴδιον δὲ τοῦτο τῆς τῶν Εὐβοέων κουρᾶς, τὸ ὄπισθεν τὰς τρίχας βαθείας ἔχειν, cf. Eust. 282, 8; Plut. Thes. 5 ὅπως μὴ παρέχοιεν ἐκ τῶν τριχῶν ἀντίληψιν τοῖς πολεμίοις, ἀπεκείραντο, cf. etiam schol. BL, Cram. an. Par. III 371, Eust. 282, 1 ss., Herod. 4, 180; Nauck suspicatur v. 542—4 esse spurios. De iubis equorum: Θ 42 N 24 ἵππω χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε (Θ 42 κομόωνται D, -όωντας supra scr. ε Vind., N 24 -όωντας Eust. 918, 12). 2) transl., cf. Eust. 308, 34. h. Cer. 454 de campo: οὖθαρ ἀρούρης μέλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσιν (maluit scribere Ruhnk. ἀνθερίκεσσιν, Matth. ἀκρεμόνεσσιν), futurum erat, ut ager longas spicas emitteret, v. Franke. — κισσοκόμης.

κομέω (Fick vgl. Woert. 32 a rad. kam, sanskr. çam, çâmayati animum intendere derivat, cf. eiusd. Spracheinh. 119; Benfey WL. II 155 et L. Meyer vgl. Gr. I 412 a rad. skam, ksam ferre, cf. etiam Wilbrandt in Kuhn Ztschr. XVIII 109; de verbis in εω exeuntibus v. L. Meyer II 31). Leguntur praes. 3. pl. κομέουσι (ter), imper. 3. du. κομείτων Θ 109, cf. Cram. an. Ox. I 397 et Curt. Verb. II 54; infin. κομέειν (bis), impf. ἐκόμει s. κόμει μ 450, v. infra; 3. du. κομείτην semel; iter. κομέεσκεν ω 212 390. Est igitur in Il. bis, in Od. septies, in hymnis semel. Sunt formae quater ante caes. 3. pedis et μ 450 (ἐκόμει τε), bis post caes., bis in exitu versus, semel post arsin 4. pedis. Curo, curam gero, cf. Doed. Gl. 2164. — E. M. 230, 38 303, 54 326, 22 526, 53, E. G. 125, 30 170, 36 336, 35, Cram. an. Ox. I 228, 3 II 453, 9, id. an. Par. III e cod. 2681 ad Θ 109, Eust. 702, 26, paraphr. Θ 113 ἐπιμελεῖσθαι, cf. Eust. 924, 30; E. G. 335, 60, schol. L ad B 443, Hes. θεραπεύω καὶ ἐπιμ., E. M. 475, 5, paraphr. Θ 109 θεραπεύω, E. M. 526, 46 527, 12, E. G. 335, 29, Ap. Soph. 102, 10, Suid., Zon. 1245, Cram. an. Ox. I 254, 23 ἐπιμελείας ἀξιῶ, E. G. 336, 13, Cram. an. Ox. I 254, 22 ὡραΐζειν τὸ σῶμα, Eust. 1560, 5 κομέειν λέγεται καὶ κομίζειν, cf. 1682, 38 1821, 61, schol. L ad Z 490; Lob. Rhem. 227: ‚eorum (verborum), quae apud Hom. leguntur, pleraque metri causa diverse declinata sunt: κομεεῖν, κομίζειν al.', cf. Curt. Verb. I 346s. — ζ 207 δύστηνος ἀλώμενος ἱκάνει, τὸν νῦν (τῷ μιν Callistratus, v. schol. H) χρὴ κομέειν, μ 450 ἥ (Καλυψώ) μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε (Ven. τε κόμει, quem secutus est La Roche; editores fere omnes τ' ἐκ.), ω 212 390 ἥ ῥα γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος (ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν), λ 250 σὺ τοὺς (υἱοὺς) κομέειν

ἀτιταλλέμεναί τε, Eust. 1682, 38 κομ. καὶ ἀτ. τῆς αὐτῆς σημασίας εἰσίν· ἔστι δὲ κ. τὸ ἐπιμελεῖσθαι καὶ κομιδῆς ἀξιοῦν. De animalibus: Θ 109 τούτω (ἵππω) θεράποντε κομείτων sic Arist., v. Did.; Ariston. τετήρηται παρ' αὐτῷ καθαρῶς τὰ δυϊκά, καὶ νῦν ὡς ἐπὶ δύο ἵππων διαλέγεται, Zenod. CD al. κομείτην (Vind. κομίτων), cf. Duentz. Zenod. 64 et Spitzn. h. l.; quod in schol. V ad v. 113 legitur, pertinet ad v. 109; Θ 113 Νεστορέας ἵππους θεράποντε κομείτην (C Vind. κομίτην), h. Ap. P. 58 ἵππους κομέουσι, ρ 310 (κύνας) ἀγλαΐης ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες, ρ 319 τὸν (κύνα) γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι. — εἰροκόμος, κομίζω.

κόμη (Fick vgl. W. 350 et Spracheinh. 79 sumit rad. kas strigili radere, lat. coma, slav. kosmŭ, L. Meyer vgl. Gr. I 409 rad. kam, cf. eund. I 27; Doed. Gl. 2166 ut ἔθειρα ab ἐθείρειν, ita κόμη a κομεῖν derivandum esse dicit, cf. etiam Benfey WL. II 156; de subst. 1. decl. v. L. Meyer II 158, Woerner subst. hom. 4; de accentu v. Arcad. 110, 11, E. G. 335, 37, Herod. ed. Lentz I 325, 13 II 857, 13). Leguntur κόμη (bis), -ης (semel), -ην (octies), plur. κόμαι (semel), -ας (bis). Est novies in Il., quater in Od., semel in hymnis. Post 1. thesin 1. pedis ter, 2. pedis quater, 3. pedis septies. Coma, caesaries. Schmidt Synon. 21, 2 et 3 caesariem cultam et accuratius comptam ideoque longam significare exponit; veteres, quippe qui et a κομεῖν et a κοσμεῖν derivarent, eadem interpretatione usi sunt. E. M. 527, 10, E. G. 335, 38 336, 35, Zon. 1235, Cram. ep. I 227, 27, Herod. ed. Lentz II 300, 2 ἡ θρίξ, cf. Or. 178, 21; E. M. 527, 13, E. G. 335, 34 κυρίως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, cf. Hes., Suid., paraphr. Il. Γ 55; Herod. II 75, 24 κόμην λέγει καὶ τρίχας καὶ πλοκάμους καὶ ἐθείρας, cf. Eust. 1276, 30. Γ 55 δῶρ' Ἀφροδίτης, ἥ τε κόμη τό τε εἶδος, Eust. 381, 30 ἡ κόμη σεμνύνει μὲν τοὺς καρηκομόωντας Ἕλληνας, εἰς ὕβριν δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανθεῖ, addit Dammius: h. l. sola formositas, qua una Paris maxime praestabat, describitur diciturque eam forti viro et in pugna nihil per se iuvare, et iactare se ea esse γυναικικώτερον. Λ 197 ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα, cf. schol. L; v. l. κόμης (Nauck: an κόμην?) ἕλε Πηλείωνος. h. Cer. 279 ξανθὴ δὲ κόμη κατενήνοθεν ὤμους e Ruhnkenii coni., quam recepit Buecheler; in cod. M ξανθαὶ δὲ κόμαι; plur. cum sing. verbi iunctum quidam explicare studuerunt e schemate quod vocant Pindarico, cf. Baum. h. l.; Franke putat verbo κατεν. tanquam indeclin., adverbiorum instar, veteres poetas usos esse; v. s. v. κατενήνοθεν in hoc lex. p. 684; Eust. 432, 26 ἔπαινος κόμης παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ξανθόν· διὸ καὶ ἡλιώδης κόμη, καὶ ἡλιῶσα ἡ τοιαύτη, καὶ χρυσέα δέ. δ 198 τοῦτο γέρας οἷον βροτοῖσι, κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν, fiebat enim in magno luctu, ut propinqui tonderent capillos suos imponerentque in corpus cremandum, cf. Ψ 135 et ω 46; Ψ 46 ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ σῆμά τε χεῦαι κείρασθαί τε κόμην, Eust. 1287, 1 τὸ κ. κόμην ἐπὶ νεκροῖς, πλατὺ ἔθιμον ὂν καὶ τοῖς πάλαι, ἣν καὶ αὐτὸ λύπης τε ἔνδειξις, καθὰ καὶ τὸ τίλλειν πενθητικῶς κεφαλῆς τρίχας, καὶ ἀφοσίωσις δὲ τιμῆς. Ψ 151 Πατρόκλῳ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι, Ψ 152 ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο θῆκεν (versum om. D Lips., sed habet uterque in margine), cf. v. 141; Σ 27 φίλῃσι δὲ (Cant. φίλην δέ τε) χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων. Sic etiam Hecuba Χ 406 μήτηρ τίλλε κόμην, paraphr. ἔκοπτε τὰς τρίχας, cf. schol. B Leid. et Eust. 1276, 41. Voverat Achilles comas Spercheo Ψ 146 σοὶ κόμην κερέειν, Eust. 1292, 64 ἔθος ἦν τρέφειν κόμην τοὺς νέους μέχρι καὶ ἀκμῆς, εἶτα κείρειν αὐτὴν ἐγχωρίοις ποταμοῖς. Rarius invenitur plur. ζ 231 ψ 158 κὰδ δὲ κάρητος οὔλας ἧκε κόμας (v. l. ψ 158 χαίτας) ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, veteres comparationem ad nigrum colorem retulerunt, v. Eust. 1561, 13; rectius verba ὑακ. κτλ. non ad κόμας solas, sed ad οὔλας κ. videntur referri, ita u cogitandum sit de densitate et copia capillorum. cf. Eust. 1561, 16; Houben qualem Hom. in Od finxerit Ulixem p. 9: cum verbum καθῆκε premendum sit, Ulixi tribuenda est caesaries longa demissa, non quidem horrens et rigida, se mollis, tenera, cirrata; v. quae accuratius sun disputata s. v. ὑακίνθινος; Bekk.², Kirchhof (J. J. 1865 p. 7 s., Compos. d. Od. 144 s.), alii 157—162 expunxerunt. P 51 αἵματί οἱ δεύοντ κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, paraphr. ταῖς τῶ Χαρίτων κόμαις ἴσαι, cf. schol. B, sch. ABI Cram. an. Par. III e cod. Reg. 2766 h. l., Eust 1094, 45 ss.; Ariston. tradit Zenod. scripsisse χαρίτεσσι μέλαιναι additque ἀδιανόητον ποιῶ mire explicat schol. V ὑπὸ Χαρίτων μελανθεῖσαι, Duentz. Zenod. 117: „Zenod. χαρ. nome appell. habuit atque in γλώσσαις Ὁμ. explicavi unde desumpta videntur verba schol. A: Μακεδόνες δὲ καὶ Κύπριοι χάριτας λέγουσι τὰ συνεστραμμένας καὶ οὔλας μυρσίνας, ἅς φαμεν στεφανιτίδας. Χάριτας igitur cirros di putavit; Zon. coni. e comparatione abbreviat non intellecta esse ortam vix est, quod moneam. 2) transl. tribuitur arboribus, ut Lat. coma. Eus 308, 33 κόμας δένδρων τὰ φύλλα. ψ 195 ἀπ κοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης, Eust. 1944, λέγεται κόμη δένδρων τὰ φύλλα τε καὶ λεπτοὶ δὲ κλαδίσκοι, Schmidt Synon. I p. 3 interpr.: cacumen arboris cum foliis. — Iungit igitur κόμη cum adi. ξανθή Λ 197 h. Cer. 27 οὖλαι, ὑακινθ. ἄνθει ὁμοῖαι ζ 231 ψ 15 χαρίτ. ὁμοῖαι P 51. — ἀκρόκομος, ἠύκομος, ἰ πόκομος, καλλίκομος, ἀμφίκομος, ὑψίκομο ἀκερσεκόμης, κομάω. De compos. v. Herod. e Lentz II 85, 8 103, 35, Bekk. hom. Bl. I 179 adn., Fedde Wortzus. 36.

κομιδή (κομίζω; hoc subst. ceteris memor bilius laudat Lob. Rhem. 261, quia a numer sissimo genere verborum in ζω derivator nihil simile nascatur; cf. Curt. Et. 647 653 6 cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. I 412, Woerner sub hom. 6; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 3 21). Legitur κομιδή (quinquies), -δῆς (bis), -δ (semel). Bis in Il., sexies in Od. Est post ar 2. pedis quater, 3. pedis bis, 4. pedis bis. Cur curatio, cultus, cf. Doed. Gl. 2167, Schmidt Syn 105, 11. — Herod. ed. Lentz I 311, 21, E. 392, 26, paraphr. Il., schol. L ad E 359, Z 1235, Suid., Or. 88, 22, Bachm. anecd. Gr 280, 26, Eust. 158, 11 557, 6 707, 3 1560, 1754, 1 ἐπιμέλεια, E. M. 527, 16 ἡ θεραπ (quod addit etiam paraphr. Il. Θ 186) καὶ ἐ μέλεια καὶ συναγωγὴ ἢ λῆψις, E. G. 335, anecd. Gr. ed. Bekk. 267, 29 συναγωγή, ἐ μέλεια, E. G. 335, 47, Hes. συλλογή, λῆψ ἐπιμέλεια. 1) De cultu corporis equorum Il.). Θ 186 νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετ

ἦν μάλα πολλὴν Ἀνδρομάχη ὑμῖν πὰρ προτέροισι πυρὸν ἔθηκεν ἢ ἐμοί, adloquitur Hector equos suos, cf. Eust. 707, 3; versus graviter corruptos esse exposuit Friedlaender anal. Hom. 459 s., qui pro *μάλα πολλήν* mavult scribere *πόρεν ὑμῖν*, v. Nauck; Ψ 411 *οὐ σφῶιν κομιδὴ* (schol. B *ἔν τισι βιοτὴ*) *παρὰ* (v. l. *περὶ*) *Νέστορι ἔσσεται* minitatur Antilochus equis suis, cf. v. 281 s. 2) de hominibus. ξ 124 *κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται ψεύδονται*, ϑ 453 *τόφρα δέ οἱ κομιδή γε θεῷ ὣς ἔμπεδος ἦεν* (schol. BHQ ad ϑ 451 *μοι . . εἴη*), ω 249 *αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδη* (DL *οὐ κομιδὴ ἀγαθὴ*) *ἔχει*, ϑ 232 *ἐδαμάσθην κύμασιν ἐν πολλοῖς, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανός*, Eust. 1593, 20 *ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ὤλετο ἡ ναῦς· οὐ γὰρ διὰ τὸ μὴ κομιδὴν ἐν βρώμασιν ἔχειν ἐδαμάσθη Ὀδ. τοῖς κύμασιν, ἀλλ' ὅτι ἐθραύσθη κύμασιν ἡ τὴν κ. ἔχουσα ναῦς*, Passow interpr. *κομιδήν* supportatam copiam ciborum, commeatum, sed v. Nitzsch in adn. h. l.; recte Nitzsch: „da ich mich nicht etwa reichlich pflegen u. staerken konnte, wie man dies kann, wenn man im Schiffe faehrt", *κ. κατὰ νῆα* enim opposita esse affirmat verbis *κύμ. ἐν π.*, cf. Am. h. l. et Adam Bl. f. d. bayer. Gymn. 1871 VII p. 129; Damm: *κ.* est portatio, procuratio; Steph.: portatus, vectio, vectura; quoniam toto anno vectura destituebar, destituebar navi qua veherer; Suhle in lex.: keineswegs fand e. bestaendiger Transport zu Schiffe statt, sed v. Am. in app. h. l.; quaerit Nitzsch nonne *κομιδή* significare possit *πομπή*, ut apud Herod.; schol. EQT *προςθεὶς τὸ „ἐπεὶ . . νῆα" τὴν τῆς θεοχολωσίας ἐκάλυψε βλάβην*, sed v. Nitzsch, qui adfert etiam alia conamina huius loci difficilis interpretandi. Idem ex duobus versibus 232 s. unum fecit expunctis verbis *ἐπεὶ . . ἐπηετανός*, quem secuti sunt Bekk.², Koechly de Od. carm. III p. 18, alii. 3) de horto. ω 245 *οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει*, ω 247 *οὐδέ τι πάμπαν, οὐ φυτόν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη, οὐκ ὄγχνη, οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.*—Iungitur igitur cum adi. *πολλή* Θ 186, *ἐπηετανός* ϑ 233, *ἔμπεδος* ϑ 453, *ἀγαθή* ω 249.

κομίζω (*κομέω* q. v., v. praeterea Curt. Et. 160, Walter in Kuhn Ztschr. XII 414, L. Meyer Vgl. Gr. I 263 412, Christ Lautl. 160; de verbis in *ιζω* terminantibus v. etiam L. Meyer I 91 II 32). Leguntur act. praes. *κομίζω* Ω 541, *κομίζει* ω 251, coni. *-ίζῃ* π 74 (al. *κομίζει* vel *-ζοι*) υ 337 (v. l. *-ζει*), imp. *κόμιζε* Ζ 490 α 356 φ 350, inf. *κομίζειν* ν 68 (al. *κομίσ(σ)ειν*) et *-ζέμεν* κ 73 ψ 355, impf. *ἐκόμιζε* ρ 113, fut. *κομιῶ* ο 546, cf. Herod. ed. Lentz II 76, 37 168, 34 298, 31 806, 7, Curt. Verb. II 312; aor. *κόμισσα* Λ 738, *κόμισσε(ν)* Β 183 (v. l. *δ' ἐκόμισ(σ)ε*) σ 322 υ 68 h. Ap. P. 142 (omnibus locis v. l. *κόμισε*), *ἐκόμισσε(ν)* Β 875 Ν 579 (in utroque loco v. l. *-ισε*), *κόμισε(ν)* Ξ 456 463, *κόμισαν* Γ 378 Ν 196 Ψ 699, coni. *κομίσσῃ* (v. l. *-σῃ*) κ 298, imp. *κόμισσον* (al. *κόμισον*) π 82. pass. praes. part. *κομιζόμενος* ϑ 451; med. aor. *κομίσσατο* (v. l. *ἐκομίσατο*) ξ 316, *κομίσσατο* Θ 284 (v. l. *-ίσατο*) ζ 278, *κομίσαντο* Α 594, opt. *κομίσαιο* (v. l. *-ίσαι*) Χ 286, imp. *κόμισαι* α 359. — In Il. septies decies, in Od. quinquies decies, in hymnis semel. Formae *κομίζει, -ῃ, κόμιζε, -ίζειν, -ίσσῃ, -ίσαιο* omnibus locis, *ἐκόμισσε* semel, *κόμισσε* bis in exitu versus sunt, post 1. thesin 3. pedis *κομιζέμεν, κόμισσα, -ζόμενος, κομίσσατο* omnibus locis, *κόμισσε* bis; post arsin 3. pedis *κόμισε, κόμισαν, κόμισαι*, post arsin 4. pedis *ἐκομίσσατο, κομίσαντο, ἐκόμισσε* (semel), post arsin 2. pedis *ἐκόμιζε, κομιῶ*, post 1. thesin 2. pedis *κομίζω, κόμισσον*. I) Act. 1) curo, curam gero, i. q. *κομέω*, cf. Eust. 1560, 5 1682, 38 1821, 61, schol. L ad Ζ 490; Lob. Rhem. 227: ‚eorum (verborum), quae apud Hom. leguntur, pleraque metri causa diverse declinata sunt: *κομέειν, κομίζειν* al.', cf. Curt. Verb. I 346 s. — E. M. 526, 47, Zon. 1235 1245 *ἐπιμελοῦμαι καὶ περιποιῶ (-οῦμαι)*, Schmidt Synon. 105, 11, Doed. Gl. 2167. a) cum acc. rei. Ζ 490 α 356 φ 350 *εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε*, paraphr. Il., Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 280, 25 *ἐπιμελοῦ*, Hes. *ἐπιμελείας ἀξίου*, cf. schol. L ad Ζ 490 et Eust. 657, 38; schol. BL *βίον καὶ οἰκονομίαν σώφρονος ὑπογράφει γυναικός, οἰκονομικῶς δὲ ἐποίησε τὸν Ἕκτ. ἐπιτρέποντα αὐτῇ οἰκουρεῖν*, Ariston. *ἀστερίσκοι* (v. 490—93) *παράκεινται, ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς κεῖνται καὶ φ* 350, *ἐν δὲ α* (356—359) *οὐκέτι*. Aristarchum eos versus expunxisse testantur etiam schol. HM, HQR, EHMQR ad α 356. ψ 355 *κτήματα κομιζέμεν* (inf. est pro imper.) *ἐν μεγάροισι*, Eust. 1949, 62 *ὅ ἐστιν ἐπιμελοῦ*, Doed.: „in Verwahrung nehmen". π 74 *ἢ αὐτοῦ μένῃ καὶ δῶμα κομίζῃ*, schol. V *κομίζοι· ἐπιμέλοιτο*. υ 337 *ἡ δ' ἄλλου δῶμα κομίζῃ* (R et Eust. 1893, 52 *δῶμαθ' ἵκηται*). b) cum acc. pers.: curam gero, imprimis excipio hospitio. κ 73 *οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν ἄνδρα τόν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται*, schol. T *ἐπιμελεῖν*, cf. Eust. 1648, 14; κ 298 *ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἑτάρους αὐτόν τε κομίσσῃ*, ρ 113 *ὣς ἔμ' ἐκεῖνος ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι*, cf. ρ 111 *ἐνδυκέως ἐφίλει*, Eust. 1813, 43 *τὸ ἐφίλει καὶ ἐκόμ. ταὐτά εἰσιν . . τουτέστιν ἐφιλοφρονεῖτο*. ο 546 *τὸν δέ τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται*, Eust. 1790, 52 *ἐπιμελείας ἀξιώσω*. Facile suppletur obi.: π 82 *εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον* (sc. *τὸν ξεῖνον*) *ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας*, schol. Q *ἐπιμελείας ἀξίωσον*. Praeterea: Ω 541 *ἕνα παῖδα τέκεν, οὐδέ νυ τόν γε γηράσκοντα κομίζω*, paraphr. *ἐπιμελείας ἀξιῶ*, schol. B *γηρωκομῶ*, cf. Eust. 1364, 30; ω 251 *οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' οὔ σε κομίζει* i. e. *ἀκόμιστόν σε ἐᾷ*, cf. v. 249. Idem est atque educare: σ 322 *τὴν* (*Μελανθὼ*) *Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια*, Eust. 1848, 54 *τοῦ κόμισε ἑρμηνεία τὸ παῖδα ὣς ἀτίταλλεν*, h. Ap. P. 142 *ἀλλά ἑ* (*Ἥφαιστον*) *Θέτις δέξατο καὶ μετὰ ᾗσι κασιγνήτῃσι κόμισσεν*, cf. etiam Eust. 1685, 5. Summa cura aliquem nutrire, *τινά τινι*: υ 68 (*Πανδαρέου κούρας*) *κόμισσε δῖ' Ἀφροδίτη τυρῷ καὶ μέλιτι καὶ οἴνῳ*, schol. HQV *ἀνεθρέψατο*. Pass. ϑ 451 *ἀσπασίως ἴδε λοετρ', ἐπεὶ οὔ τι κομιζόμενός γε θάμιζεν* (Ap. Soph. 63, 6 scribit *κακιζόμενος ἐθάμιζεν*), schol. BHQ *κομιδῆς καὶ ἐπιμελείας ἠξιωμένος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου· τόφρα δέ μοι κομιδή γε θεῷ ὣς ἔμπεδος εἴη*, Eust. 1605, 16 *ἀντὶ τοῦ κομιδὴν ἔχων καὶ ἐπιμέλειαν*. Habet igitur *κομίζω* significationem curandi, curam gerendi multo saepius in Od. quam in Il. 2) tollo, porto. E. G. 336, 29 *κ. τὸ φέρω*, Hes. *βαστάζων, ἐπιφέρων*. a) asporto, aufero. Schmidt Synon. 105, 11 „*κομίζειν* wird bei Hom. ausges.

v. Pers., die als Diener, Gefaehrten u. dergl. eine gewisse Verpflichtung erfuellend Pers. od. Gegenst. heimbringen . . . Es wird nicht nur auf das angewandt, was man sich durch Anstrengung erwirbt, sond. auch auf das Uebel, das man sich holt". *B* 183 ἀπὸ χλαῖναν βάλε, τὴν δὲ κόμισσε κῆρυξ, paraphr. ἐβάστασεν. *N* 196 κόμισαν (τὸν νεκρὸν) μετὰ λαὸν (v. l. ἔθνος) Ἀχαιῶν, paraphr. ἀπήγαγον, *N* 579 (τρυφάλειαν) τις Ἀχαιῶν μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσε, paraphr. ἀνελάβετο, *ν* 68 τὴν ἑτέρην χηλὸν ἅμ' ὄπασσε κομίζειν, ut auferret ex Alcinoi aedibus ad navem. *Γ* 378 (τρυφάλειαν) κόμισαν ἐρίηρες ἑταῖροι, paraphr. ἐβάστασαν, susceperunt de terra et asportarunt, ut demonstrarent se victoriam quandam reportasse. *B* 875 χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων, paraphr. ἐπορίσατο, *Λ* 738 κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους, paraphr. ἔλαβον, Eust. 881, 52 ἀντὶ τοῦ ἐκ λείας ἔσχον, cf. schol. BV; *Ξ* 456 ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ (ἄκοντα), schol. BL ἐν τῷ ἰδίῳ ἔλαβε σώματι καὶ ἀπηνέγκατο, schol. V ἐπιμελείας ἠξίωσε, περιλαβὼν τῷ ἰδίῳ χρωτί· οἱ δὲ ἀπήνεγκεν, paraphr. ὑπεδέξατο, Eust. 997, 28 τὸ ἐκόμισεν ἀστείως ἐπὶ δόρατος εἰρῆσθαι δοκεῖ ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας ἠξίωσεν, ὅ ἐστι κομιδῆς, οἷα δεξάμενος ἔσω αὐτὸ φιλοφρόνως καὶ μὴ ἀφεὶς ἔξω εἶναι, Did. οὕτως κόμισε, χωρὶς τοῦ ν. *Ξ* 463 κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός sc. δόρυ, cf. v. 456 et Eust. 998, 10. De dat. v. Capelle dat. loc. 17. b) adduco, adfero. *Ψ* 699 αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον, paraphr. ἔλαβον. II) Med. 1) apud me recipio, excipio. Eust. 158, 10 ἔστι κομίσασθαι τὸ ἐπιμεληθῆναι. *Θ* 284 ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, καί σε νόθον περ ἐόντα κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, paraphr. ἐπιμελείας ἠξίωσεν, Eust. 713, 28 κομιδῆς ἠξίωσε, Did. παρὰ Ζηνοδ. οὐδὲ ἦν· ἠθέτητο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. De hospitio: *ξ* 316 ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φείδων ἀπριάτην, cf. *ζ* 278; schol. BQ ἀντὶ τοῦ ἀνεκτήσατο, ἐπιμελείας ἠξίωσεν ἐλεήσας. *E* 359 φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δὸς δέ μοι ἵππους (v. l. κασίγνητ' ἐκκόμισαι, de ε producto v. La Roche h. U. 65, O. Meyer quaest. hom. 130, Hartel hom. Stud. I 64, Giseke hom. Forsch. 175), schol. L, paraphr., Eust. 557, 6 ἐπιμελήθητι, E. M. 526, 49 ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας με καταξίωσον καὶ περίσωσον. 2) tollo. *Α* 594 ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα, paraphr. ἔλαβον, Schmidt Syn. 105, 11: magna cura aliquo deducere, ex periculo eripere, in tuto collocare. *ζ* 278 ἤ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηός, Dammius: suscepit ad se et adduxit huc ab eius nave; schol. HQ ἀθετοῦνται στίχοι ιδ' (275—288). *X* 286 ὡς δή μιν (ἔγχος) σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο, paraphr. ὑποδέξῃ, Eust. 1270, 17 ἢ ταυτόν ἐστι τῷ διελάσαι ἢ τὸ διαμπερὲς βαλεῖν, cf. etiam *Ξ* 456 463; confert Doed. Cic. Verr. II 72, 177 omnia tela excipiat. h. Cer. 442 coniecit Vossius ἧκε Ζεὺς Ῥείην ἢ κομίσαι (pro ἠΰκομον) Δημήτερα, quae adduceret, sed v. Baum. — E. G. 607, 48 κομίσαι· θρέψαι, ἐπιμελείας ἀξιῶσαι, θεραπεῦσαι, ἀνελέσθαι, Hes. φέρε· σῶσαι, θρέψαι, ἀναλαβεῖν, ἀναγαγεῖν, ἐπιμελείας ἀξιῶσαι. — κομιδή, ἀκομιστίη.

κομπέω (κόμπος, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 23) resono, crepo. Non legitur nisi impf. κόμπει uno loco. *M* 151 ὡς τῶν κόμπει (Nauck κόμπεε?) χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς ἄντην βαλλομένων, cf. v. 149 (de venatione apri) ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται, paraphr. ἤχει, schol. V ὥσπερ ἀπὸ τῶν συῶν κόμπος γίνεται, ἴσως οὖν πρὸς τοῦτον ἡ εἰκών, cf. Eust. 854, 8 1602, 14; id. 896, 38 ἠχεῖν, 896, 63 καὶ ἐπὶ σκευῶν ἦχον, cf. 897, 2; Hes. μεγαλορ(ρ)ημονεῖ, ψοφεῖ, cf. Zon. 1246. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 725.

κόμπος (ab eadem rad. atque κόναβος. Walter in Kuhn Ztschr. XII 380, Bugge ib. XIX 405 s., Ioh. Schmidt ib. XXIII 267 a rad. κον, καν sonare prodiisse dicunt κόμπ (pro κονπ) et κοναβ, lit. skambéti, cf. Benfey WL. II 63; M. Mueller ap. Kuhn IV 272, alii derivant a rad. κοπ, κόπτω; de subst. in ος exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 154, Woerner subst. hom. 23; de accentu v. Herod. I 187, 23 κόμπος τὸ προσηγορικόν, κομπὸς τὸ ἐπίθετον, cf. E. M. 527, 46, Lob. Paralipp. I 345 adn. 40). Legitur tantum nom. sing. κόμπος semperque eodem versus loco (ineunte 5. pede). Crepitus, strepitus. Hes. ψόφος, κτύπος, ἦχος ὀδόντων, E. M. 527, 45 et paraphr. Il. ψόφος, E. G. 336, 18 ὀδόντων ἦχος, ἢ ἀλαζονείας, cf. Suid.; Eust. 854, 7 κτύπος, ὃν ὁ κάπρος ἀποτελεῖ θήγων ὀδόντα. De strepitu, qui a saltantibus editur: *θ* 380 πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος (alii δοῦπος, cf. etiam schol. Pal.) ὀρώρει, Eust. 1602, 14 νῦν μὲν ἦχον δηλοῖ τινα ὀρχηστικόν, ἐν δὲ Ἰλ. ὁ ποιὸς ἦχος τῶν σιαγόνων τοῦ ἀγρίου συός, ὅτε θυμούμενος ἀφρίζει τε καὶ τοιοῦτον ἦχον ἀποτελεῖ. De apro: *Λ* 417 θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν, ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται, cf. schol. V; *M* 149 πρυμνὴν ἐκτάμνοντες (σύες) . . ὑπαὶ δέ τε κ. ὀδ. γίγνεται.

κοναβέω (a κόναβος, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 23). Non legitur nisi aor. κονάβησε (sexies) et κονάβησαν (bis). Est in Il. quater, in hymn. Merc. ter, in Od. semel, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 797. Omnibus locis post arsin 2. pedis. Resono, sonitum reddo, cf. Schmidt Synon. 117, 9, Duentz. ad *ρ* 542; E. G. 336, 41 ἠχῶ, παρὰ τὸ κόναβος, Hes. κοναβῆσαι· ἠχῆσαι, ψοφῆσαι, cf. schol. BL ad *B* 466, Cram. an. Ox. I 234, 15. Idem est atque κοναβίζω, cf. Cram. an. Par. III e cod. 2767 ad *B* 334, Eust. 231, 22, Curt. Verb. I 347, Lob. Rhem. 227. — *B* 334 *Π* 277 ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κονάβησαν ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν graviter resonabant, paraphr. περιήχησαν, E. G. 336, 39, Hes. (vitiose κοννάβησαν), Zon. 1245 ἤχησαν, cf. schol. V; *ρ* 542 Τηλέμαχος μέγ' ἔπταρεν, ἀμφὶ δὲ δῶμα σμερδαλέον κονάβησε, Ven. κονάβισε, alii κανάχησε, v. schol. HM et Eust. 1831, 55; *B* 466 v. l. ὑπὸ χθὼν σμερδαλέον κονάβησε pro κονάβιζε. *O* 648 ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κονάβησε περὶ (Stuttg. παρὰ) κροτάφοισι (Cant. -φοιο) πεσόντος, paraphr. ἤχησε. *Φ* 593 ἀμφὶ δέ οἱ κνημὶς σμερδαλέον κονάβησε (v. l. κονάβιζε), paraphr. ἤχησεν, *N* 498 χαλκὸς σμερδαλέον κονάβησε v. l. (pro -βιζε). De lyra h. Merc. 54 420 ἡ δ' ὑπὸ χειρὸς σμερδαλέον κονάβησε (v. l. -βισε priore loco), h. Merc. 502 ἡ δ' ὑπὸ χειρὸς (sic Schneidew. pro codd. ὑπὸ καλὸν, M ὑπὸ νέρθεν) ἱμερόεν (cod. M σμερδαλέον) κονάβησε, Schneidew. etiam h. Merc. 54 et 420 voluit restitui ἱμερόεν, vulg. σμερδ. ex Homeri lectione subnatum lyrae sono ratus disconvenire, sed adnotat Baum. ad v. 54: ubi artis rudi

chordas tentat, fragor quidam raucus et paullo inconditior esse potuit; contra cum Apollo docta manu fides tangit 502, sonum suavissimum edunt; σμερδ. autem denotat penetrans et acre". Itaque omnibus locis (exc. h. Merc. 502) iunctum est κοναβέω cum σμερδαλέον, cf. La Roche h. St. § 35, 5.

κοναβίζω (a κόναβος, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 53). Non legitur nisi impf. κονάβιζε(ν) (bis in v. l κονάβισε). Est ter in Il., sed semel in Od., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 797. Omnibus locis post arsin 2. pedis. Resono, sonitum reddo, cf. Schmidt Synon. 117, 9, Duentz. ad ρ 542; Cram. an. Ox. II 481, 26 τὸ ἦχον ἀποτελεῖν καὶ βοᾶν σὺν ταραχῇ καὶ θορύβῳ, Hes. κονναβίζει (sic vitiose)· ἦχον ἐπιτελεῖ, ψοφεῖ, paraphr. Il., Eust. 944, 10 ἤχει, cf. E. G. 336, 50. Idem est atque κοναβέω, v. supra. B 466 ὑπὸ χθὼν σμερδαλέον κονάβιζε (Stuttg. κονάβησε) ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων, magnae enim copiae incedebant, schol. BL κονάβησε δὲ ἀντὶ τοῦ ἤχησεν, ἀλλ' οὐχ ἐσμαράγησεν· εἰς βραχὺ γὰρ τελευτῶσα τὸν ἦχον ἐμείον, schol. D ἤχει, ὀνοματοποιία δὲ ὁ τρόπος, cf. etiam Hoffmann Tmesis in Il. III 10; κ 399 πᾶσιν πέδν γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα σμερδαλέον κονάβιζε cum optimis libris scripserunt La Roche et Nauck, v. l. κανάχιζε, quam receperunt fere omnes editores, cf. Eust. 1663, 16; ρ 542 v. l. Τηλέμαχος ἔπταρεν, ἀμφὶ δὲ δῶμα σμερδ. κονάβισε cod. Ven. pro κονάβησε. N 498 περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς σμερδαλέον κονάβιζε τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον ἀλλήλων (Cant. κονάβησε), Φ 255 ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς σμερδ. κονάβιζεν, Φ 593 v. l. ἀμφὶ δέ οἱ κνημὶς σμερδ. κονάβιζε pro κονάβησε, h. Merc. 54 v. l. (de lyra) ἡ δ' ὑπὸ χειρὸς σμερδ. κονάβισε pro κονάβησε. Omnibus locis iunctum est κοναβίζω cum σμερδαλέον, cf. La Roche h. Stud. § 35, 5.

κόναβος (a rad. καν, κανάζω, sanskr. kan, kvaṇ, lat. cano, suffixum vero βο cum sanskr. va posse comparari dicit Curt. Et. 141, cf. eund. 7 465 730; ab eadem rad. derivant Corssen Ausspr., Vokalism. I 484, Benfey WL. II 63, L. Meyer vgl. Gr. I 106 405, Autenrieth in Naegelsb. adn. ad B 334, Legerlotz in Kuhn Ztschr. VIII 120, Grassmann ib. IX 13, Walter ib. XII 380, Bugge ib. XIX 405 s., Ioh. Schmidt ib. XXIII 267, Fritzsche in Curt. Stud. VI 336; conferunt Bugge et Schmidt litav. skambu, skamb̄ti; Duentz. ap. Kuhn 1866 p. 19 cum ἄραβος, κόρυβος, ὄτοβος et φλοῖσβος, μέσαβος al. formationem componit, cf. etiam Savelsberg de digammo p. 52; M. Mueller ap. Kuhn IV 272 cum rad. κοπ, κονπ, κοναπ, unde derivat κόπος (plaga), κόμπος, κόναβος. De subst. in ος exeuntibus barytonis v. Woerner subst. hom. 23; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 139, 2). Non legitur nisi uno Od. loco nom. sing. — Strepitus, sonitus. Schmidt Synon. 117, 9 „es bez. viel einseitiger als δοῦπος ein sehr starkes Droehnen", cf. etiam Duentz. ad ρ 542; E. M. 528, 10 et Cram. an. Par. III e cod. 2767 ad B 334 ἦχος, Suid., Schm. anecd. I 281, 13, Zon. 1231, Hes. ψόφος, κτύπος, addit Hes. κρότος. Cram. an. Par. l. l. et Eust. 231, 22 ἦχός ἐστι ξύλων ξηρῶν πεπληγμένων ἢ σωμάτων ξηρῶν, cf. schol. V ad B 334 et Eust. 1059, 58. — κ 122 ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει ἀνδρῶν ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 738 797. — κοναβέω, κοναβίζω.

κονίη (videtur ductum esse a κόνις, q. v., cf. G. Meyer in Kuhn Ztschr. XXII 499; Eust. 1575, 52 πρωτότυπον τῆς κονίας ἡ κόνις, Or. 88, 23, E. M. 528, 36, E. G. 336, 56 κόνις κόνιος κονία, ὡς Κύπρις Κύπριος Κυπρία, cf. Herod. ed. Lentz I 292, 12 eiusdemque praef. pag. XXIV, ubi addit non ineptam esse comparationem subst. κόνις cum adiectivi speciem gerente κονία, quibus σπάνις et σπανία similia sint (cf. E. M. 433, 17 521, 48, E. G. 328, 50, Lob. Parall. 318); etiam Doed. Gl. 192 affirmat proprie esse adiectivum pro κονι-ίη; de subst. in ιη exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 405, Woerner subst. hom. 8; de accentu v. Herod. I 292, 11 s. 294, 32). Leguntur sing. κονίη quater, gen. κονίης sexies, dat. κονίῃ ter, acc. κονίην quater; plur. dat. κονίῃσι (cf. E. G. 336, 58 ss., Cramer Ep. I 218, 18, Herod. ed. Lentz II 304, 20) in Il. undequadragies, in Od. octies, in hymnis semel; κονίης E 75 (v. l. κονίῃ, sic Nauck) X 330 Ψ 26 (Nauck utroque loco κονίῃσ'). Est igitur hoc subst. in Il. quinquagies septies, in Od. decies, in hymnis semel; multo saepius in plur. (quinquagies et semel) quam sing. (septies decies). Forma κονίῃσι est post arsin 1. pedis quater, 2. pedis semel et vicies, 4. pedis ter, in exitu versus vicies; forma κονίης post arsin 1. pedis semel, 2. pedis bis; κονίην omnibus locis (quater) post arsin 3. pedis; formae κονίη, ιης, ιῃ post caes. 3. pedis bis, post arsin 2. pedis bis; ceteris (novem) locis sunt in exitu versus; ι est correptum, tantum novem illis locis in arsi 6. pedis est longum; Herod. I 532, 1 τὰ διὰ τοῦ νια θηλυκὰ τῷ ι παραληγόμενα συστέλλουσιν αὐτό, τὸ δὲ κονία διφορεῖται, correptum esse ι affirmant E. M. 50, 12, Herod. II 902, 1, cf. etiam Doederl. Gl. 192. — 1) Pulvis, 2) arena, 3) cinis, cf. Doed. Gl. 192. — E. M. 528, 16, E. G. 336, 48 κονία τὸ αὐτὸ σημαίνει τῷ κόνις, Cram. an. Par. III e cod. 2767 ad Δ 482, Eust. 501, 2 κονία καὶ κόνις παρὰ τῷ ποιητῇ τὰ αὐτὰ δύνανται, ὡς καὶ ὁ κονίσσαλος· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἡ κονία καὶ ἄλλο τι σημαίνει, accuratius Eust. 382, 36 οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον τὴν τίτανον, cf. schol. BLV ad B 150, BL ad N 336 et 337, paraphr. Il., E. M. 528, 33, Ap. Soph. 102, 15, Eust. 194, 14 935, 21 1113, 63; E. M. 528, 35 κονία, κόνις, μάχη, Hes. κονίη· κόνις, ἄμμος, μάχη, ἀκαθαρσία· σμῆμα, σποδός, cf. eund. s. v. κόννα (quod vitiose videtur esse scriptum pro κονία); E. G. 337, 22, Suid. κονιορτός, addit Suid. νίτρον, ῥύπος, cf. Zon. 1236. Interpretantur ἡ εἰς μικρὸν κεκομμένη καὶ τετμημένη γῆ, δηλοῖ γὰρ τὴν εἰς λεπτομερῆ οὐσίαν χωρήσασαν γῆν E. M. 528, 39, E. G. 337, 28, cf. Or. 89, 30, E. G. 337, 9, Zon. 1236, Eust. 1575, 57 836, 55 1291, 54, Herod. ed. Lentz p. XXIV. — 1) pulvis; multo saepius plur. quam sing., cf. etiam Eust. 1088, 5. a) sing. B 150 ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη ἵστατ' ἀειρομένη, cf. Eust. 194, 14; Ψ 365 ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη ἵστατ' ἀειρομένη, ὥς τε νέφος ἠὲ θύελλα, cf. E. M. 528, 33, Ap. Soph. 102, 15; Λ 151 ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν πόδες ἵππων, schol. BL ὁ γὰρ κονιορτὸς κόνις ἐστὶν ὡρμημένη, cf. Eust. 836, 57; Λ 282 ῥαίνοντο δὲ (ἵπποι) νέρθε κονίῃ, Ψ 502 αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον et Ψ 506 οὐδέ τι

πολλὴ γίγνετ᾽ ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν ἐν λεπτῇ κονίῃ. Heyne, quod *κονίης ῥαθ.* commemorentur, umidum putat esse pulverem; recte addit Giseke in hoc lex. I p. 176: quamquam sicci quoque pulveris si magna est celeritas currus, particulae celeri rotarum motu huc illuc iactantur; Eust. 1313, 10 *τὸ ῥαθ., εἰωθὸς ἐπὶ αἵματος ἢ ὅλως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεσθαι, καινότερον ἐπὶ κόνεως ἐλέχθη*, cf. Hes. et Suid. 2, 2, 589; Porphyr. ad *Ψ* 422 *διὰ γὰρ τὸ λεπτὸν καὶ ὀλίγον* (?) *τῆς κόνεως μὴ πολὺ γίνεσθαι τὸ τῶν ἐπισσώτρων ἴχνος φησίν*, sed v. Grashof Fuhrw. 34 s.; paraphr. *ἐν τῇ λεπτοτάτῃ γῇ*, alii utroque loco *κονίη* significare arenam censent; Grashof p. 7 adn. 6 spurios putat esse v. 502—6; *M* 254 *ὦρσεν ἀνέμοιο θύελλαν, ἣ ῥ᾽ ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν*, *N* 336 (*ἄνεμοι*) *ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὀμίχλην*, cf. v. 335; videtur v. 335 aut 336 spurius esse Friedlaendero anal. Hom. 473; *P* 457 (*ἵππω*) *ἀπὸ χαιτάων κονίην οὔδάσδε βαλόντε*, cf. v. 439 s.; *Ψ* 732 *ἐπὶ χθονὶ κάππεσον, μιάνθησαν δὲ κονίῃ*, cf. *Π* 795—7; *Ψ* 739 *καί ῥ᾽ ἀπομορξαμένω κονίην δύσαντο χιτῶνας*, cf. Eust. 1327, 27 ss.; *Λ* 163 *Ἕκτορα δ᾽ ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς ἔκ τε κονίης ἔκ τ᾽ ἀνδροκτασίης κτλ.*, videntur v. 163 s. spurii esse, v. Am. app. p. 52 s. et 85; *Ω* 18 v. l. *τὸν δὲ ἔασκεν ἐν κονίῃ τανύσας* (pro *ἐν κόνι ἐκτανύσας*), v. La Roche; *Π* 775 *ὁ δ᾽ ἐν* (v. l. *δὲ*) *στροφάλιγγι κονίης κεῖτο μέγας μεγαλωστί*, paraphr. h. l. et *Φ* 503 *ἐν τῇ συστροφῇ τῆς γῆς*, *ω* 39 *σὺ δ᾽ ἐν* (v. l. *δὲ*) *στρ. κονίης κεῖσο μ. μ.*, schol. Q *παρόσον ὁ ἄνεμος ἀνακινῶν τὸν κονιορτὸν ποιεῖ τοιαῦτα.* *Φ* 503 *τόξα πεπτεῶτ᾽ ἄλλυδις ἄλλα μετὰ* (Eust. 1248, 41 *ἐν*) *στροφάλιγγι κονίης*, Duentz. locus videtur suspectus esse, quod de nube pulveris poeta h. l. dicere non possit. *λ* 600 de Sisypho: *κονίη δ᾽ ἐκ κρατὸς ὀρώρει*, dum saxum volvit, nubes pulveris supra eius caput conspicitur, quae videtur ex capite ipso attolli; Doed. Gl. 192 coll. *γ* 408 interpr.: ex fervido eius capite ortus est vapor instar nubis pulveris (?). b) plur. *E* 583 *ἐκ χειρῶν ἡνία χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσι(ν)*, *O* 538 (*λόφος*) *χαμᾶζε κάππεσεν ἐν κονίῃσι*, *M* 23 *πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι κάππεσον ἐν κονίῃσι καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν* (Nauck: *κονίῃ καὶ ἀρηιθόων*?), *Π* 796 *μιάνθησαν δὲ ἔθειραι αἵματι καὶ κονίῃσι*, *Π* 797 *οὐ θέμις ἦεν πήληκα μιαίνεσθαι κονίῃσιν*, *X* 402 *κάρη* (*Ἕκτορος*) *ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χαρίεν*, *Ψ* 26 *Ἕκτορα ἀεικέα μήδετο ἔργα, πρηνέα τανύσσας ἐν κονίῃς* (Eust. 1285, 31 *κονίῃσι*, GL *κονίῃσ᾽*, quod recepit Nauck), cf. *Ω* 18. Saepissime usurpatur de iis qui vulnerabantur aut caedebantur in pugnis (aut in venationibus). *N* 617 *τὼ δέ οἱ ὄσσε πὰρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν*, cf. schol. BL et Eust. 950, 16; *Π* 741 *ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν*, cf. schol. BL; *Δ* 482 *ὁ δ᾽ ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν αἴγειρος ὥς*, paraphr. *ἐν τῇ γῇ*, cf. schol. BL; *Z* 453 *οἵ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ᾽ ἀνδράσι δυσμενέεσσιν*, *P* 428 *ἡνιόχοιο ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ᾽ Ἕκτορος*, *Λ* 425 *N* 508 520 *Ξ* 452 *P* 315 *ὁ δ᾽ ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ*, paraphr. *ἐν τῇ γῇ*, *O* 423 *Ἕκτωρ δ᾽ ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε*, *Ξ* 418 *ὣς ἔπεσ᾽* (v. l. *πέσεν*) *Ἕκτορος χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσι(ν)*, *σ* 398 *οἰμώξας πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι(ν)* afflictus iactu, non occisus pincerna, *O* 434 *ὁ δ᾽ ὕπτιος ἐν κονίῃσι νηὸς ἄπο χαμάδις πέσε*, *N* 205 (*κεφαλὴ*) *Ἕκτορι προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι(ν)*, *Δ* 522 *N* 548 *Π* 289 *ὁ δ᾽ ὕπτιος ἐν κονίῃσι(ν) κάππεσεν*, *σ* 98 de Iro graviter vulnerato *κὰδ δ᾽ ἔπεσ᾽ ἐν* (v. l. *ἔπεσεν*) *κονίῃσι μακών.* Idem versus legitur de animalibus: *Π* 469 de equo, *κ* 163 de cervo hasta transfixo, *τ* 454 de apro confixo. *Ψ* 437 *μὴ κατὰ αὐτοὶ* (*ἵπποι*) *ἐν κονίῃσι πέσοιεν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.* De *M* 23 *τρυφάλειαι κάππεσον ἐν κονίῃσι καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν* v. supra. *E* 586 *ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους*, *Z* 43 *ἐκ δίφροιο ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα*, *Γ* 55 *ὅτ᾽ ἐν κονίῃσι μιγείης*, schol. D et paraphr. *ὅταν ἀναιρεθῇς συστὰς εἰς μάχην*, addit schol. *κόνιν γὰρ ἔλεγον καὶ τὴν μάχην οἱ παλαιοί*, Eust. 382, 32 *ἢ ἀντὶ τοῦ θάνοις ἢ ἀντὶ τοῦ ὅτε ἀντικαταστῇς εἰς μάχην τῷ Μενελάῳ.* *K* 457 *χ* 329 (hoc loco om. D) *φθεγγομένου δ᾽ ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη*, paraphr. *τῇ γῇ ἡνώθη*, Eust. 818, 3 *εἰς γῆν ἔπεσεν.* *E* 75 *ἤριπε δ᾽ ἐν κονίῃς*, v. l. *κονίῃ*, quam receperunt Bekk., Dind., Spitzn., Doed., Am., Nauck; H ex corr. *κονίῃσι*, schol. A *ἐν ἄλλῳ ἐξ ὀχέων.* Idem versus legitur *X* 330 (in nonnullis libris *κονίῃσ᾽*, quod recepit Nauck; C *κονίῃσιν*); *Δ* 743 *ἤριπε δ᾽ ἐν κονίῃσιν*, paraphr. *ἐν τῇ κόνει.* *Π* 471 *κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι(ν)*, *Σ* 26 *αὐτὸς δ᾽ ἐν κονίῃσι* (Eust. 1128, 42 *κονίῃ*) *μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς κεῖτο*, de Achille lugente mortem Patrocli, cf. *Π* 775 s.; *Δ* 536 *ὣς τώ γ᾽ ἐν κονίῃσι παρ᾽ ἀλλήλοισι τετάσθην* (D *πετάσθην*), *Δ* 544 *πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ᾽ ἀλλήλοισι τέταντο*, Nauckio videntur v. 543 s. spurii esse, cf. Beutler animadv. crit., Ienae 182[illegible] p. 1 ss.; *B* 418 *ἑταῖροι πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν*, *E* 588 *ἵππω πλήξαντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσι(ν)*, *Θ* 156 *τάων ἐν κονίῃσι βάλες παρακοίτας*, Eust. 704, 49 *τὸ ἐν κονίαις βαλεῖν τὸ κτεῖναι περιέφρασε· καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, παλαιστικὴ ἡ φράσις· ἐν πάλῃ γὰρ οἱ ἀγωνισταὶ ἐν κονίαις βάλλονται.* *O* 118 *κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ᾽ αἵματι καὶ κονίῃσι(ν)*, *χ* 383 *ἴδεν πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι(ν) πεπτεῶτας*, cf. Eust. 1931, 38; *Π* 63[illegible] *βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν* (D -*ησι*) *εἴλυντο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.* 2) arena cf. Eust. 584, 39. De Achille in Scamandrum insiliente *Φ* 271 *κονίην* (*ποταμὸς*) *ὑπέρεπτε ποδοῖιν* (La Roche in ed. crit., ut videtur error typothetae, *κονίη*, v. l. *ὑπερίπτε*, v. Hoffman[illegible] *Φ* et *X* p. 252); recte Doed. in ed.: intelleg[illegible] vagas arenas; Eust. 1234, 37 *δοκεῖ οὐ κυρίως λεκτεῖσθαι νῦν ἡ κονίη ἐπὶ τῆς ποταμίας λεπτοτάτης ἄμμου, εἰ καὶ ὡμοίωται τῇ κατ[illegible] γῆν κόνει*, paraphr. *τὴν κόνιν*, schol. Pari[illegible] *ἀφῃρεῖτο τῶν ποδῶν τὸν κονιορτόν, ὄπισθε ὑποδυόμενος*, schol. B *ἐμφαντικῶς τὴν κατ[illegible] μικρὸν ὑπονοστοῦσαν γῆν ἔδειξεν, ὅπως ἀκρατὴς εἴη τῆς βάσεως ὁ ἥρως*, Duentz. dici videri h. l. *κονίη* significare solum coll. *E* 7[illegible] h. Merc. 351 *ὄφρα ἐδίωκε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον, ῥεῖα μάλ᾽ ἴχνια διέπρεπεν ἐν κονίῃσι* cf. v. 352. 3) cinis. *η* 153 *κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι(ν) πὰρ πυρί*, *η* 160 *οὐδ᾽ ἔοικε ξεῖνον χαμαὶ ἧσθαι ἐπ᾽ ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν.* Alii, ut Duentz., etiam his locis inter pr.: in pulvere. Iungitur *κονίη* cum adi. *λεπτ*[illegible]

Ψ 506, cum subst. *αἷμα* O 118 Π 639 796 χ 383.

κόνις (a *κνάω* frio derivant, ut sit contrita quaeque, terra friata E. M. 528, 43, E. G. 337, 11 et 27, Eust. 836, 55 1291, 55 1575, 52 1746, 12, Herod. ed. Lentz I 445, 24, cf. eiusd. praef. p. XXIV; hanc originationem a *κνῶ* adoptant Lob. Rhem. 29, Path. el. I 470, Pott Wurz. I 673, Doed. ad Φ 271, Clemm in Curt. Stud. III 298, cf. Goebel Lex. I 342, qui censet rad. ab σ incepisse; cognatum esse illud Hesychii *κνῦ* = *ἐλάχιστον*, quod sit ortum a *κνύω* = *κνάω* rado, affirmant Clemm l. l. et Brugman in Curt. Stud. VII 318 s., cf. Benfey WL. I 184; Doed. Gl. 192 a *κονίζειν* = *κνίζειν* derivat. Componunt cum *χνοῦς* Lob. Rhem. 29, Pott, Clemm l. l., Benfey 185; hoc vero videtur esse dubium Curtio Et. 502; eidem haud displicet sententia Fickii, qui Spracheinh. 66 et Woerterb. I^3 518 a rad. kana, sanskr. kāṇas Korn, Staubkorn derivat. De subst. in *ις* desinentibus v. Woerner subst. hom. 17; de accentu v. Herod. I 94, 20; cf. etiam Eust. 935, 23, Herod. I 526, 1 II 18, 15, Spohn de extr. Od. parte 173). Leguntur sing. nom. *κόνις* ter, gen. *κόνιος* bis, dat. *κόνι* Ω 18 λ 191 (utroque loco v. l. *κόνει*, Eust. 1679, 1 *κόνι* γρ. *μὲν καὶ διὰ διφθόγγου Ἀττικῶς, μάλιστα δὲ διὰ τοῦ ι ἐκ τοῦ κόνις κόνιος κόνιι καὶ κατὰ κρᾶσιν κόνι*, cf. schol. V ad Ω 18, schol. B ad λ 191; conflictio enim duorum ι fuit ingrata Graecorum auribus, cf. Lob. Path. el. II 9, Hoffm. quaest. hom. I 87 100), acc. *κόνιν* quater. Est igitur septies in Il., bis in Od., bis in hymnis. Post arsin 1. pedis bis (forma *κόνι*), pedis bis (forma *κόνιος*), 4. pedis quater; post thesin 3. pedis bis, 5. pedis semel (I 385); is septem locis formae *κόνις* et *-ιν*. 1) Pulvis,) cinis, cf. Doed. Gl. 192. — Cram. an. Par. III cod. 2767 ad Δ 482, Eust. 501, 3 *κονία καὶ κόνις παρὰ τῷ ποιητῇ τὰ αὐτὰ δύνανται, ὡς καὶ ὁ κονίσσαλος*, cf. E. M. 528, 16, E. G. 336, 3, schol. BLV ad B 150, BL ad N 336 et 337, paraphr. Il., E. M. 528, 33, Ap. Soph. 102, 15, Eust. 194, 14 382, 36 935, 21 1113, 63; E. M. 528, 35 *κονία, κόνις, μάχη*, Hes. *κονίη· κόνις, ἄμμος, μάχη, ἀκαθαρσία, σμῆμα, σποδός*, et *κόνις· τέφρα, σποδός*, E. G. 607, 50 *ἡ κόνις, ὁ κονιορτός, ἡ σποδός, τὸ λεπτὸν χῶμα*, Zon. 1236 *χοῦς, κονιορτός*, Hes. *κονιορτὸς καὶ τὰ ὅμοια*, Herod. ed. Lentz I 94, 20 *χῶμα*, E. M. 528, 29 s., Ap. Soph. 102, 12 s. *ἡ πεδιάς, ἡ ἐκ τέφρας σποδός*, addit Ap. Soph. *ὁ δὲ Ἀπίων μάχην εἶναι ἔφη*, cf. schol. D ad Γ 55 et E. G. 336, 56; differre *κόνις* a *κολοσυρτός* dicit E. G. 336, 56. Interpretantur *ἡ εἰς λεπτομερῆ οὐσίαν θρήσασα γῆ* Or. 89, 31, E. G. 337, 9, Eust. 775, 57, cf. Zon. 1236, E. M. 528, 39, E. G. 337, 28. 1) pulvis. N 335 *ἤματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους*, coll. v. 336, ubi *κονίη* est idem; schol. BL *ψαφαρὰ γάρ ἐστιν ἡ κόνις διὰ τὴν ἔκκαυσιν τοῦ κυνός*; v. 335 aut 336 spurius videtur esse, v. Friedlaender anal. Hom. 473. N 393 Π 486 *πρόσθ' ἵππων κεῖτο τανυσθείς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης* (Π v. l. *κονίης* in Vrat. A), cf. Λ 425 N 508 *ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ*, schol. BL (q. v.) *τῆς γῆς*, Eust. 939, 21; Ω 18 *τὸν δέ τ' ἔασκεν ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα* (v. l. *κόνι', κόνει, κονίῃ*, L Lips. *κονίῃ τανύσας*), paraphr. *ἐν τῇ γῇ ἐκτείνας*, cf. Ψ 25 s. *πρηνέα τανύσσας κονίῃς*. Ψ 764 *ἴχνια τύπτε πόδεσσι πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι*, paraphr. *πρὸ τοῦ τὸν κονιορτὸν πεσεῖν*, schol. BV *πολλὴ ἡ ἀγχιστεία, εἴγε φθάνει τὸ βῆμα τὴν καταφερομένην ἐπὶ τὸ ἴχνος κόνιν, ην ὁ προτρέχων ἀνέστησεν*, cf. Eust. 1328, 59; I 385 *οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε*, coll. v. 379 de infinita multitudine (schol. Theocr. 9, 16 *ψεύδονται ὄνειροι* pro *ψ. τε κ. τε*), cf. N 335; E. M. 528, 29, Ap. Soph. 102, 12 s. *ἡ πεδιὰς λέγεται*, Ariston. *πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς ψαμάθου καὶ ἀμάθου, ὅτι ἡ παραθαλάσσιος ψάμαθος, κόνις δὲ ἡ πεδιὰς ἄμμος· καὶ οὐ δὶς* (e coni. Lehrsii qu. ep. 334 adn. pro *οὐδεὶς*) *τὸ αὐτὸ λέγει*, cf. Ariston. ad I 593, schol. BE ad β 326, Eust. 584, 39, Lehrs Arist. 123 s.; h. Merc. 140 *ἀνθρακιὴν δ' ἐμάρανε, κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν* pulvere obtexit, h. Merc. 345 *ἀντία βήματ' ἔχουσα κόνις ἀνέφαινε μέλαινα*. Σ 23 *ἀμφοτέρῃσι χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν χεύατο κὰκ κεφαλῆς*, quod erat signum luctus summi, cf. schol. V et Ω 164; Verg. Aen. 10, 844 canitiem multo deformat pulvere; paraphr. *σποδὸν κεκαυμένην*, schol. B *κόνιν τὴν σποδόν φησιν „μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη (25)", οἱ δὲ τεφρώδη κονιορτόν*, Ariston. *ὅτι τὴν ἀπὸ πυρὸς τέφραν κόνιν λέγει· διὸ καὶ αἰθαλόεσσαν αὐτὴν λέγει*, cf. Lehrs Arist. 150; Ap. Soph. 102, 12, E. M. 528, 30 *ἡ ἐκ τέφρας σποδός*, Hes. II 513, 15 *κόνιν αἰθ.* interpr. *τέφραν*, cf. Eust. 1128, 58; quos secuti de cinere intellegunt Dammius, Doed. Gl. 192, Autenrieth, alii; rectius videntur Am., Faesi, Duentz., La Roche interpretati esse pulverem (fuliginis colore inductum), quod secundum v. 3 Achilles est extra tabernaculum suum (*προπάροιθε νεῶν*): iidem *μέλαινα τέφρη* v. 25 nihil aliud significare censent nisi pulverem. Idem versus legitur etiam ω 316. 2) cinis. λ 191 *χεῖμα εὕδει, ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, ἐν κόνι* (v. l. *κόνει*, cod. I *κονίῃ*) *ἄγχι πυρός*, schol. H *τὴν ἀπὸ τῆς ἐσχάρας σποδὸν κόνιν εἴρηκεν*, schol. V vero *ἐν τῇ γῇ*, cui assentiuntur Am., Duentz., Doed. Gl. 192, sed v. Faesi ad Σ 23. — Iungitur *κόνις* cum adi. *αἰθαλόεσσα* Σ 23 ω 316, *αἱματόεσσα* N 393 Π 486, *μέλαινα* h. Merc. 140 345, *πλείστη* N 335. — *κονίσαλος, κονίω, ἐγκονέων*(?).

κονῑσαλος (pro *κονί-σϝαλος*, rad. sval, germ. swëllan: Curt. Et. 372 430 665, Fick vgl. Woert. 417, G. Meyer in Curt. Stud. V 89, Autenrieth in Naegelsb. adn. Γ 13, cf. G. F. Unger in Philol. Suppl. II 721; Roediger de nom. graec. comp. 16, cum productionis ι vocalis ratio probabilis reddi non possit, dicit sibi probari sententiam vestigium thematis *κονισ-* servatum esse, quod analogiae adiumento destitutum sese prorsus in castra thematum in ι transtulisset; secutus est eum Schoenberg griech. Compos. 20, cf. eund. p. 23; Doed. Gl. 192 deminutivum esse arbitratur, ita ut sit pro *κονίξαλος*, ut *πάσσαλος*, a *κόνιξ* = *κόνις*, cf. Lob. Path. proleg. 95; de compositione v. Stolz zus.ges. Nom., Klagenfurt 1874 p. 39; de subst. in *ος* terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 197, Woerner subst. hom. 23). Vox Iliadis propria. Legitur nom. *κονίσαλος* bis, dat. *-σάλῳ* semel. Omnibus locis post caes. *μετὰ τρ. τροχ.* Ex auctoritate optimorum librorum scribitur *κονίσαλος*, non *κονίσσαλος*. Duplex σ passim additum detraxerunt Heyne et Wolf, quos secuti sunt omnes editores recentiores; defenderunt σσ Meineke ad Euphor. p. 72, Doed. Gl. 192 (in

ed. scripsit unum σ), maluerunt scribere Curt. Et., Fick, G. Meyer l. l., Autenrieth in lex., alii; scribunt *κονίσσαλος* etiam Or. 79, 11, Zon. 1236, Cramer anecd. Par. III e cod. Reg. 2556 ad Γ 13 [Bachm. in anecd. Gr. I 281, 15 scribit σσ, in cod. est σ]; *κονίσσαλος* et *κονίσαλος* E. G. et Eust., ceteri unum σ habent. — Excitatus pulveris turbo. Iam ex veterum sententia in *κόνις* et *σάλος* distributum est: E. M. 528, 52, E. G. 337, 18 *ὁ κονιορτός, οἱονεὶ ἡ σεσαλευμένη κόνις*, idem refert Zon. 1236, sed pro *κόνις* scribit *γῆ*, cf. E. G. 614, 26, Or. 79, 11; paraphr. Il., Hes., Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 281, 15, Cramer l. l. *κονιορτός*, cf. Eust. 501, 2. — Γ 13 *τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος* (pauci *-σσαλος*) *ὤρνυτ' ἀελλὴς ἐρχομένων*, Ariston. *οὐ λέγει ὑπὸ ποδῶν ἀέλλης, ἀλλὰ κονίσαλος ἀελλής, ἀελλώδης*, paraphr. et Ap. Soph. 9, 28 *κονιορτὸς ἀελλώδης*, cf. Eust. 373, 35; Buttm. Lexil. II 228 et ausf. Gramm. I 172 adn. maluit scribere *ἀελλῆς*, sed v. Lob. Path. el. I 345, Paralip. 160; schol. BL *Ἀριστοφάνης γράφει κονισάλου ὤρνυτ' ἀέλλης· ἄριστος δὲ κριτὴς ὁμοιοτήτων Ὅμηρος· ὁμίχλη γὰρ καὶ κονιορτὸς ὁμόχροα καὶ ὁμοίως ἐπιπροσθοῦντα τοῖς ὄμμασιν.* Schol. MQ ad α 58 *κονίσαλος ἀέλλης ἀντὶ τοῦ κονισάλου*, cf. Spitzn. ad Γ 13; Wolf proleg. CCXXVI maluit scribere *κονισάλου ἀέλλη*; ad hunc locum vide praeter Spitzn. Naeg. adn. p. 338; Ε 503 *Ἀχαιοὶ λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισάλῳ* (alii *-σσάλῳ*), *ὅν ῥα δι' αὐτῶν οὐρανὸν ἐς π. ἐπέπληγον πόδες ἵππων*, Χ 401 *τοῦ* (*Ἕκτορος*) *δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος* (v. l. *-σσαλος*), cf. v. 402.

κονίω (a *κόνις*, cf. E. M. 266, 39 528, 44, Cram. an. Ox. II 228, 4, Herod. ed. Lentz II 467, 17 537, 3, Zon. 1246; de verbis in *ιω* terminantibus v. Herod. I 455, 19 534, 34 II 18, 6 463, 10, L. Meyer vgl. Gr. II 35, Curt. Verb. I 296 357, Brugman in Curt. Stud. IV 182, cui verisimillimum videtur ducendum esse ex *κονῑϳω*). Leguntur act. praes. part. *κονῑοντες* Ν 820 Ψ 372 449 Θ 122 (omnibus locis post caes. *μ. τρίτ. τροχ.*), fut. *κονίσουσι(ν)* Ξ 145, v. l. *κονίσσουσι(ν)*; unum σ, quod legitur in Ven. A, E. M. 528, 46, Suid., Zon. 1246, Hes., Herod. II 463, 10, sufficere Bekk. hom. Bl. I 68, 13 ss., Thiersch Gr. Gr. § 168, 5 probarunt, post Heyne et Bekk. omnes editores receperunt; aor. *ἐκόνισε* Φ 407 (etiam apud Eust. 1243, 58); v. l. *ἐκόνισσε*, Ambr. *ἐκόνεισε*. Pass. perf. part. *κεκονιμένοι* Φ 541, plusq. *κεκόνιτο* Χ 405. Est igitur septies in Il. (in altera parte), semel in Od. 1) trans. pulvere impleo, conspergo. a) active. Φ 407 de Marte: *ἑπτὰ ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας*, cf. Χ 402 s.; Ξ 145 *Τρώων ἡγήτορες εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον* fugientes, Hes. *κονιορτοῦ πληρώσουσιν*, schol. ABD *κόνεως πληρώσουσιν· ἐκ δὲ τοῦ παρακολοῦντος νοεῖται τὸ φεύξονται· οἱ γὰρ φεύγοντες κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν*, fere eisdem verbis E. M. 528, 46, Zon. 1246; paraphr., Suid. *κόνιν ἐγείρουσι* (*ἐγεροῦσι*), cf. Verg. Aen. 4, 155. b) Pass. Χ 405 *τοῦ κεκόνιτο* (H Vrat. d. *κεκόνιστο*, D *κεκονίατο*) *κάρη ἅπαν*, Hectoris per terram tracti, paraphr. *ἐκονιορτοῦτο*, Φ 541 *κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο φεῦγον* (Syr. *-ιμμένοι*, C *-ημένοι*), paraphr. et Hes. *κεκονιορτωμένοι*. 2) intrans. pulverem excito. De equis currentibus: Ν 820 (*ἵπποι*) *σε πόλινδ' οἴσουσι κονίοντες πεδίοιο*, Ψ 372 449 (*ἵπποι*) *ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο* (Nauck suspicatur v. 449 esse spurium). Idem dicitur de hominibus currentibus Θ 122; paraphr. Il. *κονιορτὸν ἐγείροντες διὰ τοῦ πεδίου*, sim. schol. Q ad Θ 122 et Eust. 1306, 30; Eust. 961, 37 *διὰ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγείρειν ἐν τῷ σπουδαίως θέειν*, schol. V *κονιορτούμενοι ἢ ἐγκονοῦντες*, cf. Eust. 1306, 33. Est gen. localis: per campum, v. Krueger Di. 46, 1, 2, Kuehner ausf. Gr. § 418, 8 a, cf. Bekk. hom. Bl. I 211, 7 et Autenrieth in Naegelsb. adn. ad Γ 15, cf. etiam Delbrueck abl. loc. instrum., Berl. 1867 p. 54; gen. partit. vocat Doed. Gl. 2339; idem vertit campum mutantes in pulverem(?); non recte schol. Q ad Θ 122 et Ariston. ad Ψ 372 *λείπει ἡ δια*. — E. M. 50, 33, E. G. 27, 14, Hes.; Doed. Gl. 193.

κοντός (a *κεντέω*: E. M. 529, 5, E. G. 337, 39, Zon. 1232, Or. 86, 12, Eust. 1640, 64, cf. Lob. Rhem. 98 121; ab eadem rad. derivant Fick vgl. Woert. 31 (qui componit cum sanskr. kunta, quod non videtur verisimile esse Benfey WL. I 183), L. Meyer vgl. Gr. I 111, Doed. Gl. 188, alii, cf. etiam L. Meyer I 408, Goebel Lex. I 337; de subst. in (τ)ος exeuntibus v. L. Meyer II 321 et Woerner subst. hom. 26; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 216, 18) contus. Est instrumentum nauticum, quo infixo in fundum aquae protruditur navis. Eust. 1640, 63 *ὅπλον ναυτικόν, οὐ μὴν πολεμικόν*, cf. 282, 19, Hes.; E. G. 337, 41 *τὸ κοντάριον*, cf. Polluc. 1, 91 10, 134, laudat Steph. Philon. II p. 564, 25 et Achill. Tat. p. 38, 10 ed. Jacobs, cf. etiam Lucht Schiff d. Od. 35, Grashof Schiff bei Hom. 31. Non legitur nisi uno loco Od. ι 487 *αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν | ὦσα παρέξ.* Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 738.

Κόος. Ξ 255 v. l. *καί μιν ἔπειτα Κόονδ' ἐϋ ναιομένην ἀπένειχας* (pro *Κόωνδ'* q. v.) C, ut Callistr.; schol. AV *ἔνιοι διὰ τῶν δύο οο γράφουσι Κόον· καὶ Καλλίστρατος* (*Καλλίμαχος* V) *ἐν τοῖς διορθωτικοῖς*, cf. Eust. 983, 32.

κόπος. Ω 584 v. l. *μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ κόπον οὐκ ἐρύσαιτο*, schol. V *Ῥιανὸς χόλον* (rectius *χόλον*), *οἱ δὲ κόπον*, recte dixit Mayhoff de Rhiani stud. hom. 56: „*κόπον* idoneum est, quod suspectum habeas, nam cum apud Hom. non legatur, tum vero plerumque sensu pass. lassitudinem indicat, uno in versu Aesch. Suppl. 209 plur. de plangore illo dictum est, quo antiqui homines maerorem suum designare solebant; . . . facile nascitur suspicio *κόπον* depravatum esse ex *κότον*", cf. La Roche et Nauck h. l.

Κοπρεύς (videtur ad *κόπρος* referendum esse, cf. Eust. 1035, 55 ss., Duentz. ad Ο 639 Pott in Kuhn Ztschr. VIII 180 IX 174) Pelopis Elei filius, pater Periphetae, praeco Eurysthei qui Herculi, cum Eurystheus ipse Herculem timens eum convenire nollet, ad eum eius mandata deferebat. Ο 639 *ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην, Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος* (v. l. *ἀέθλων*) *ἀγγελίης* (Zenod. *ἀγγελίην*) *οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ*, schol. AD *οὗτος ὁ Κοπρεὺς ἦν κῆρυξ Εὐρυσθέως, τοῦ τῶν Ἀργείων βασιλέως, ὃς τὰς παρὰ Εὐρυσθέως ἐντολὰς ἔλεγε τῷ Ἡρακλεῖ τῶν ἄθλων ἕνεκα ἔξωθεν τῆς πόλεως μένοντι· δεδοικὼς γὰρ αὐτὸν οὐκ εἴα ἔνδον εἰσελθεῖν*, cf. Eust. 1035, 34 ss.; Apollod. 2, 5, 1, 5 *Ἴφιτον κτείνας φυγὼν εἰς Μυκήνας καὶ τυχὼν παρ' Εὐρυσθέως καθαρσίων ἐκεῖ κατῴκει*, schol. V *Ἠλίου παῖ*

τοῦ Πέλοπος· ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Βοιώτιος, Ἁλιάρτου παῖς. — Friedreich Real. 470.

κοπρέω (κόπρος) stercoro. Non legitur nisi part. fut. ρ 299 ὄφρ' ἂν ἄγοιεν δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες, quod restituit Bekk., quem secuti sunt recentiores editores, cf. Ariston. ad Π 747, Eust. 1820, 39; in aliquot libris legitur κοπρίσ(σ)οντες (quod interpr. schol. V κοπρίσαι ὀφείλοντες), κοπρήσσοντες, E. M. 530, 43 et Ap. Soph. 102, 19 κοπρίσαντες, Hes. II 514 κοπρήσαντας, schol. B ad Ω 164 κοπρίσσαντο; Wolfius scripsit κοπρίσσοντες, quod mavult legere Cobet Mnemos. 1876 p. 273, Miscell. crit. 426, quia haec forma longe melius cum analogia Graecitatis congruat. Eust. 1821, 43 κοπρῆσαί ἐστι κοπρεῦσαι ἤτοι κόπρον ἐπιβαλεῖν, prope eisdem verbis schol. B. — Doed. Gl. 2456.

κόπρος (videtur ductum a rad. kvap, graec. καπ, καπύω exhalo, ita ut sit κόπρος quod malos vapores exhalat, ab eadem radice atque καπνός: Curt. Et. 142, Fick vgl. Woerterb. 52, Spracheinh. 90, Goebel in Phil. XXXVI 34 s. et Lexil. I 33, cf. Benfey WL. I 269; Christ Lautl. 14 et Savelsb. in Kuhn Ztschr. XVI 56 conferunt sanskr. çakṛt = stercus, lutum; de subst. in ρος exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 215 et Voerner subst. hom. 39; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 204, 3). Leguntur κόπρος (semel), ου (semel), ῳ (ter), ον (ter). Omnibus locis prior est syllaba in arsi praeter ρ 297; ceteris locis est semel in introitu versus, bis post . pedem, quater in exitu. Est quater in Il. (in altera parte), quater in Od. 1) a) fimus, stercus, b) lutum, cf. Schmidt Synon. 53, 1, Doed. Gl. 2456, Thaer in Phil. XXIX 600. a) ι 329 (ῥόπαλον) εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή, alii ut Aristoph. ὑπὸ κόπρον, v. schol. H; Eust. 1631, 36 ὑπὸ κόπρον τινὲς γράφουσιν Ἀττικώτερον. ρ 297 (κύων) κεῖτ' ἀπόθεστος ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἥ οἱ προπάροιθε θυράων ἡμιόνων τε βοῶν τε ἅλις κέχυτ', ὄφρ' ἂν ἄγοιεν (v. l. ἀνάγοιεν) δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες, Hes. ἡ τῶν κτηνῶν ἢ εἰς τοὺς κήπους βαλλομένη, cf. schol. B ad Ω 164 et Haupt ind. lect. aest. 1861, Berol. p. 2 s., Ap. Soph. 102, 18 s., E. M. 530, 43, cf. etiam Eust. 1821, 40; ρ 306 κύων οδε κεῖτ' ἐνὶ (v. l. ἐπὶ) κόπρῳ. b) Χ 414 de Priamo: πάντας λιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, schol. BV ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ συρφετὸν τῆς γῆς· ἔστι δὲ καὶ ἐπίγραμμα ὃ εἰς Ἐπίχαρμον ἀναφέρεται· εἰμὶ νεκρός, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἡ κόπρος ἐστίν κτλ.; Ω 640 στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ (v. l. περὶ) κόπρον, schol. V ad Ω 164 κόπρια, paraphr. κόνιν. Utroque loco videntur interpretari κόνιν Ap. Soph. 102, 18 ss., E. M. 530, 4, Hes.; Schmidt Synon. h. l. fimum interpretandum esse putat; Nauckio versus videtur esse spurius. Ω 164 ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος, τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι, paraphr. κόνις, schol. B σημαίνει τὴν κόνιν, ὡς ἐνταῦθα καὶ ὡς τὸ Ψ 365; eadem interpr. utitur E. M. 530, 45 s.; schol. B τὰ κόπρια, schol. V Ἀρίσταρχος σποδός, τινὲς δὲ κόπρια, cf. Lehrs Arist. 150. 2) boum stabulum; Eust. 1165, 15 τὴν τῶν βοῶν ἔπαυλιν λέγει, ὡς ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος· κόπρος γὰρ πολλὴ τοῖς βουστάθμοις ὡς εἰκὸς ἔγκειται, Thaer p. 600: der von vorn offenen, aber bedachten σηκοις (Schuppen) umschlossene Viehhof als pars pro toto, cf. p. 604, Guenther Viehzucht bei Hom. p. 7, Doed. Gl. 2456; Schmidt Synon. „die Stelle, wo dem Vieh Streu hingeschuettet ist, die sich mit ihren Auswuerfen versieht", cf. La Roche et Duentz. ad Σ 575; Eust. 1165, 18 τινὲς δὲ γράφουσι κοπροῦ μετὰ περισπωμένης, διαστολῆς χάριν, ὡς ἐν τύπῳ περιεκτικῷ. Σ 575 μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε (βόες), paraphr. et schol. A τοῦ βοοστασίου, cf. schol. B; schol. D τῆς ἐπαύλεως, τοῦ βουστάθμου, schol. B ad Ω 164, Ap. Soph. 102, 20, E. M. 530, 47, Hes. λέγει καὶ τὴν στάσιν τῶν βοῶν, cf. Eust. 1165, 15; κ 411 βοῦς ἀγελαίας, ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται, schol. B τὴν βουστασίαν, schol. V τὴν στάσιν τῶν βοῶν, Eust. 1663, 35 κόπρον καὶ νῦν τὰ βουστάσια λέγει (cf. etiam schol. V ad Ω 164, ubi videtur esse legendum βουστάσια, cf. Haupt l. l.). κοπρέω, Κοπρεύς.

κόπτω (a rad. κοπ, quae videtur orta esse ex skap: Curt. Et. 153 429 694, Fick vgl. Woert. 201 s., Clemm in Curt. Stud. III 327, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 363, Curtius in Kuhn Ztschr. III 416 s., cf. etiam Benfey WL. I 193; de verbis in πτω terminantibus v. Herod. ed. Lentz I 433, 20, Curt. Verbum I 235, L. Meyer vgl. Gr. II 61). Leguntur act. praes. part. κόπτων σ 28, κόπτοντες ϑ 528, impf. κόπτε Σ 379 ϑ 274 ι 290, κόπτον χ 477 (videtur esse in tmesi), aor. ἔκοψα κ 127 (in tmesi), κόψε Κ 513 (de v. l. v. infra) Μ 204 Ν 203 Ψ 690 726 ξ 425, κόψας Λ 146 (in tmesi) Ρ 521, perf. part. κεκοπώς Ν 60 σ 335; ad priorem locum schol. V ὡς πεπληγώς· αἱ δὲ Ἀριστάρχου διχῶς, κεκοπὼς καὶ τετυφώς, Did. διχῶς Ἀριστοφάνης (scribendum videtur esse Ἀρίσταρχος), καὶ κεκοφὼς καὶ κεκοπώς· ἐν δὲ τῇ Χίᾳ καὶ Ἀντιμάχου κεκοπών, Eust. 920, 37 εἴτε κεκοπὼς γράφει τις, εἴτε κεκοφὼς ὡς τὸ κεκλοφώς, ἄμφω ἀνάλογα· καὶ Ἀρίσταρχος ἀρέσκεται ταῖς δυσὶ γραφαῖς, cf. 1946, 52; Stuttg. κεκοφώς; schol. H ad σ 335 κεκοπὼς διὰ τοῦ φ κεκοφώς, cf. Spitzn. ad Ν 60, La Roche h. T. 296 s.; idem suspicatur Antimachum etiam σ 335 scripsisse κεκοπών. De forma κέκοπα v. E. M. 754, 24, E. G. 526, 54, Hes., Curt. Erlaeut. 107, Verbum der gr. Spr. I 235, in Stud. VII 392, L. Meyer vgl. Gr. II 223. Secutus schol. Did. Classen Beob. III 17 ss., collect. in ed. Francof. 1867 p. 98—103 statuit perf. κεκοπώς esse vi aoristi instructum „es ist die urspruengl. aor. Bildung durch die aeussere Aehnl. der anlautenden Redupl. in die Perfectbildung umgeschlagen", quam sententiam non multi fuerunt qui probarent, cf. Autenr. in Naegelsb. adn. ad Β 263. Rectius plurimi dixerunt κεκοπώς habere notionem praesentis, cf. Ariston. ad Ν 60 (ἀντὶ τοῦ κόπτων) et Friedlaenderi adn. p. 3, Lehrs qu. ep. 291, Buttm. gr. Sprachl. § 114, Krueger Di. § 39, H. Weber etym. Unters. I 63 adn. 27, Hentze in Am. ed. ad κ 238, Warschauer de perf. apud Hom. usu, Vratisl. 1866, Philol. XXVII 522 s., Fritzsche in Curt. sprachw. Abh., Lpz. 1874 p. 45 ss., Curt. Verbum II 157; Loebell de perf. hom. forma et usu, Lips. 1877 p. 36: „fortasse in hoc perf. observari potest notionem iterativam et intensivam interdum confundi" (v. infra). Med. aor. κόψατο Χ 33. — Legitur decies in Il.,

octies in Od., nusquam in hymnis. Est novies in introitu versus. Tundo, ferio, concido, cf. Schmidt Synon. 6, 8 et 113, 8, Doed. Gl. 2103. — Hes. *κόψεν· ἔπληξεν, ἐπάταξε τὴν θύραν, ἔκρουσε, κατέαξεν* et s. v. *κόπτει· πενθεῖ*, cf. Suid.; Eust. 1256, 8 *κόπτειν κοινῶς μὲν διαίρεσίν τινα δηλοῖ . . Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ τὸ κρούειν καὶ τὸ πλήττειν κόπτειν φησίν*, cf. 899, 63 920, 38. 1) Act. a) σ 28 *ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην κόπτων ἀμφοτέρῃσι* (S *τύπτων*), cf. Eust. 1835, 45; Ψ 726 *κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών* (Vind. *κόμψ*, α supra ό et ε supra ψ scr.), paraphr. *ἔπληξε*. Cum dupl. accus. Ψ 690 *κόψε δὲ παπτήναντα παρήιον*, Eust. 1324, 31 *κόψεν ἐπὶ πληγῆς φησιν, ὡς καὶ* v. 726, cf. schol. V et La Roche h. St. § 101, 7; σ 335 *ὅς τίς σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ στιβαρῇσι δώματος ἐκπέμψῃσι*, Eust. 1849, 14 *ἤτοι πλήξας*, Loebell p. 36 esse notionem iterativam dicit, ut significet κ. ἐκπ. inter plagas proicere foras; *ἀμφί* rectius videtur adv. esse (ab utraque parte) quam praep. (circum caput, i. e. caput et alias partes corporis); ι 290 *ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ κόπτ'*, schol. V *συνέτριψε*, Eust. 1631, 41 *ἔπληττεν, ἔκρουε, προσήρασσεν*, cf. 1629, 29 et ρ 237. Cum dat. instrum.: Κ 513 *κόψε* (quod primus restituit Spitzn. cum libris fere omnibus, q. v.; vulgo *κόπτε*, quod receperunt Bekk.[1] et [2], Duentz., Dind., Baeuml., Doederl.) *δ' Ὀδυσσεὺς τόξῳ* sc. *ἵππους*, equos percussit arcu loco scuticae, paraphr. *ἔτυπτε*, cf. v. 500 *τόξῳ ἐπιπλήσσων*. Ν 60 *σκηπανίῳ ἀμφοτέρω* (Aiaces) *κεκοπὼς πλῆσεν μένεος*, paraphr. *πλήξας*, Eust. 920, 38 *ἐπὶ ἁπλῶς κρούσεως καθὰ καὶ τὸ τίς ὁ κόπτων τὴν θύραν· δηλοῖ δέ ποτε καὶ σωματικὴν τομήν*, schol. V *λεληθότως· ἀμέλει θαυμάζουσιν αὐτοί*, Loebell p. 36: perfecto significari voluisse poetam apparet, hoc uno ictu statim Neptunum, quod effectum esse voluit, effecisse. θ 528 *ὄπισθε κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους*, cf. Eust. 1608, 60; Nauckio v. 526—30 suspecti videntur esse. Μ 204 de dracone: *κόψε γὰρ αὐτὸν* (*αἰετὸν*) *ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ* (Eust. 900, 1 *ποτὶ*) *δειρήν*, paraphr. *ἔπληξε*, schol. BL *τὸ ταχὺ τῆς πληγῆς διὰ τῆς λέξεως ἐσήμανεν*, Eust. 899, 65 *πληγὴν δηλοῖ τὴν μετὰ τραύματος*, cf. G. Herm. opusc. I 331 et Faesi h. l.; Ν 203 *κεφαλὴν δ' ἀπὸ δειρῆς κόψεν Ὀιλιάδης*, schol. BL *οὐ γὰρ ἦν τοῦτο τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ Τελαμωνίου τὸ νεκροῦ ἀποτεμεῖν κεφαλὴν καὶ τοῖς πολεμίοις ῥιπτεῖν· ἀλλὰ περὶ τοὺς ζῶντας ἐπονεῖτο*, cf. schol. V et Eust. 927, 42; Ariston. scripsisse Zenodotum *κόψε γὰρ Ἰλιάδης* dicit, cf. Duentz. Zenod. 51, La Roche h. T. 322; Ρ 521 *ὅτ' ἂν ἔχων πέλεκυν ἀνήρ, κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοός, ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν*, schol. B *ὁ τόπος τῆς πληγῆς καιριώτατος*. ξ 425 *κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός* sc. *ὗν* (Ap. Soph. 35, 26 *κόψεν*). b) cudo. De Vulcano: Σ 379 *οὔατα δ' οὔ πω προσέκειτο· τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς* (v. l. *δεσμά*), paraphr. *ἐχάλκευε δὲ ἥλους*, Hes. *τοὺς ἥλους κατεσκεύαζε καὶ ἐνήργει*, schol. BV *ἀντὶ τοῦ ἤλαυνε*, Eust. 1148, 39 *ἐλαύνειν ἤτοι σφυροκοπεῖν τὰ εἰς δεσμὸν ἀγγείου χρήσιμα*. De eodem: θ 274 *κόπτε δὲ δεσμοὺς ἀρρήκτους ἀλύτους* (v. l. *δεσμά*). c) in tmesi (sec. alios praepos. locum adverbii obtinet) *ἀπὸ - κόπτω* abscido. Λ 146 *ἀπό τ' αὐχένα κόψας*, paraphr. et Eust. 836, 42 *ἀποκόψας*, cf. schol. BLV et Hoffmann Tmesis in Il. III 22; κ 127 *τῷ* (*ξίφει*) *ἀπὸ πείσματ'* (v. l. *ἀποπείσματ'*) *ἔκοψα νεός*, χ 477 *χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον κεκοτηότι θυμῷ*, videtur enim *ἀπὸ* ex v. 475 (*τοῦ δ' ἀπὸ ῥῖνας τάμνον*) h. l. supplendum esse; Doederl. Gl. 2103, quem sequitur Faesi, quod *κόπτειν* nusquam significet abscidere, interpr.: contundere, sed v. Am. app. ad h. l., ubi ostendit simplex verbum κ. nullo loco hanc significationem habere; ex aliorum opinione κ. h. l. est = abscidere (?). 2) Med. mihi percutio. Χ 33 *κεφαλὴν δ' ὅ γε κόψατο* (v. l. *ὅγ' ἐκόψατο* et *γε λάζετο*) *χερσὶν ὑψόσ' ἀνασχόμενος*, paraphr. *ἔτυψε*, Eust. 1256, 7 *ἀρχή ἐστι τοῦ λέγειν ἐλλειπτικῶς κόπτεσθαι τὸ πενθεῖν*, cf. 1324, 32. — *ἀνακόπτω, ἀπο-, ἐπικόπτω. κόμπος, κομπέω κωφός.*

Κόρακος πέτρη (a *κόραξ* corvus, nostr Rabenstein) locus in insula Ithaca, non procul fonte Arethusa. ν 408 *δήεις τὸν* (Eumaeum *σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται πὰρ Κόρακος πέτρῃ ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ ἔσθουσα* (Crates *κρήνης μελανύδρου* teste schol. Vat. a Theocr. 1, 117), cf. ξ 533 et ω 150. Steph Byz., Hes., Ap. Soph. 103, 3 (*ὀνομαστικῶς*) *τόπος ἐν Ἰθάκῃ*, Plut. phil. esse c. princ. *φρεωρυχῶν ἐν ἐσχατιᾷ παρὰ Κόρακος πέτρ τὴν συβωτικὴν ἐκείνην Ἀρέθουσαν*, cf. de no bil. 3. Hic locus nomen dicitur habere ab Itha cesio quodam; schol. HQV *Ἀρεθούσης υἱὸς κα Κόραξ ἐγένετο· οὗτος οὖν ὁ Κόραξ κυνηγῶ εὑρὼν λαγὼ καὶ διώκων ἠνέχθη κατὰ κρημνο καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς πέτρας ἐτελεύτησεν· ἡ δ μήτηρ αὐτοῦ Ἀρέθουσα διὰ τὴν λύπην ἐ θοῦσα ἐπί τινα κρήνην ἑαυτὴν ἀπήγξατο· ἔνθ ἀπὸ τοῦ Κόρακος ἡ πέτρα, ἀπὸ δὲ τῆς Ἀρ θούσης ἡ κρήνη· εἰώθαμεν δὲ σημαίνειν ἀπ τῶν ἐνοικούντων πολλάκις τοὺς τόπους, ὡ οἱ Ἀττικοί*, sim. schol. V, Hes., Eust. 1746, 5 qui addit *Κ. πέτρη ὑφ' ἓν* scribi, sicut *μεγάλ πόλις ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ*. Lob. path. proleg. 6 illam *πέτραν* a Corace quodam vocitatam es dicit nulla fide, cum appellativum esse possi cf. Doed. Gl. 290. Etsi Strab. I 59 de nympharu antro dicit *βέλτιον αἰτιᾶσθαι μεταβολὴν ἄγνοιαν ἢ κατάψευσιν τῶν τόπων κατὰ μυθῶδες* idque etiam in Κ. π. quadrare videtu tamen Homerum insulam vidisse et ita descr psisse censent, ut etiamnunc possint loca ab commemorata aut inveniri aut agnosci G geogr. and antiqu. of Ithaca, London 1807, Kru Hellas II 2, 385, C. Chr. E. Schreiber Itha Lpz. 1829 p. 40 ss., Schliemann Ithaka, d. Pel u. Troia 1869 p. 50, Ilios Stadt u. Land Troianer 1881 p. 59. Utrumque negat Voelck hom. Geogr. 1830 p. 63 ss. (cf. R. v. L. ueb das hom. Ithaka, Berl. 1832 p. 76 ss. et Klaus qui eum recensuit in Ztschr. f. Altert.w. 18 p. 134), maxime Hercher Homer u. das Ith. d Wirkl. in Hermes I 271, hom. Aufs. 13 Bursian Geogr. v. Griechenl. II 370. Ne sa quidem constat, in qua parte insulae poeta gitaverit sitam esse *Κ. πέτραν*; sec. Gelli et Teuffel in Pauly Encycl. IV 334 et Schliema sita erat in parte meridionali insulae, qua orientem spectat, cui hodie quoque nomen Koraka Petra, sed v. Hercher l. l.; sec. Vossi in media insula qua ad orientem spectat, montem Neium; sec. Voelckerum p. 48 et 64 in parte occidentali, ut sit pars montis Ner sec. alios in parte ad septentriones spectar

haud procul a sinu qui hodie vocatur Phrikiaes, v. Bursian l. l. — Buchholtz hom. Real. I 1 p. 124 s., Friedreich Real. 38, Am. app. ad ν 408.

κορέννυμι (rad. kar satiare, pascere, ex rad. indogerm. skar effundere, proprie denominat. rad. κορες satiatio; lit. szeriù, szerti pascere: Fick vgl. Woerterb. 204 347, Spracheinh. 69, cf. Benfey in Kuhn Ztschr. VIII 93; ortum esse ex κορέσνυμι probaverunt Kuhn in Ztschr. II 469, Benfey WL. II 136, L. Meyer vgl. Gr. I 250 II 66, Leskien in Curt. Stud. II 108 ss., Schoenberg griech. Compos. 16, cf. Curt. Erl. z. gr. Gr. p. 113). Praes. et impf. verbi nusquam inveniuntur apud Hom., cf. Leskien l. l. 110; de ceteris formis v. praeter Leskien 110 s. Curt. Verbum I 167. Act. fut. κορέεις (pauci κορέσεις) Ν 831, κορέει (v. l. -έσει, v. infra) Θ 379 Ρ 241, cf. Eust. 719, 4 962, 59, Curtius Verbum II 310, Bekk. hom. Bl. I 93, 38 ss.; aor. opt. κορέσειεν Π 747. Med. aor. ἐκορέσσατο (v. l. κορέσσατο) Λ 87 562, κορέσσατο υ 59, κορεσσάμεθα Χ 427; coni. κορέσωνται Χ 509 κ 411, opt. κορεσαίατο ξ 28, inf. κορέσασθαι Ν 635, part. κορεσσάμενος Τ 167 ξ 46, -μεναι h. Cer. 175. Pass. perf. κεκορήμεθα θ 98 ψ 350, κεκόρησθε (v. l. -σθον, v. infra) Σ 287, part. -ημένοι ξ 456; etiam part. act., quod utitur intrans. notione, κεκορηότι σ 372; ex κεκορεσ-ϝοτ-ι ortum esse dicit Leskien 111, cf. E. M. 501, 3, Goebell quaest. de perf. hom. forma et usu 20 3 62, Am. app. ad κ 88, Kuehne de aor. pass. formis atque usu hom., Guestrow 1878 p. 14, Doed. Gl. 767; aor. pass., quo promiscue cum aoristi med. formis poeta utitur, κορέσθην (v. l. κορ.) δ 541 κ 499, cf. Kuehne p. 25. De verbis in μι terminantibus v. Herod. ed. Lentz I 825, 28. — Est hoc verbum undecies in Il., ecies in Od., semel in hymnis. Satio, saturo. Hes. κορέσαι· διεργάσασθαι, πληρῶσαι, χορτάσαι, idem κορέννυται· χορτάζεται, E. M. 529, 1, E. G. 338, 33 κορεσθῆναι το πληρωθῆναι ῆς τροφῆς, E. G. 339, 42 κορεσθῆναι· φαγεῖν σον χωρεῖ. 1) Act. a) τινά. Π 747 πολλοὺς ν κορέσειεν (Stuttg. κορέσῃ) ἀνὴρ ὅδε τήθεα ιφῶν, paraphr. χορτάσειεν. Ρ 241 ὅς κε τάχα ρώων κορέει (Vind. κορέῃ, Stuttg., H, Eust. 104, 36 κορέσει, Barocc. Mor. κορέσῃ) κύνας δ' οἰωνούς, paraphr. ἐμπλήσῃ. b) τινά τινι. 379 Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ ὶ σάρκεσσι (v. l. κορέσει), cf. Α 4 s. Χ 354; es. πληροῖ, χορτάσει. Ν 831 legitur idem rsus, sed κορέεις pro -έει (v. l. κορέσεις). 2) ed. satior, cum perf. act. et pass. et aor. ed. et pass. a) sensu proprio. Χ 509 σὲ εὐὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται (-έσονται D, -έσονται C. al., -έσσονται L), paphr. χορτασθῶσιν. Cum gen. Λ 562 σπουδῇ ήλασσαν (ὄνον), ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς ἐπί τε κορέσσατο, Eust. 861, 54 ἐκορέσατο), hol. V ἐκορ. εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθη. κ 411 ὴν βοτάνης κορέσωνται (v. l. -σονται), σ 372 ες ἄμφω κεκορηότε ποίης, Eust. 1851, 57 ριολεκτεῖται πάντως ἐπὶ ἀλόγων ζῴων τὸ κορηότες. Τ 167 ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμες καὶ ἐδωδῆς, paraphr. χορτασθείς, cf. schol. ; ξ 456 ἐπὶ κοῖτον σίτου καὶ κρειῶν κερημένοι ἐσσεύοντο. Additus est accus. θυν (cf. Fulda Unters. ueber d. Spr. d. hom. d. 83 92, Am. et Duentz. ad ξ 28): θ 98 ἤδη ιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης φόρμιγγός τε: plerique libri ut Aristarchus, alii θυμὸν κεκ. δαιτός, v. schol. H; Athen. I p. 12 c δαιτὸς κεκ. δαιτός. ξ 28 ὄφρ' ἱερεύσαντες κρειῶν κορεσαίατο θυμόν (V θυμούς), cf. ρ 603 et Hes. op. 593. Additum est κατὰ θυμόν, cf. Fulda, Am., Duentz. l. l.: ξ 46 ὄφρα σίτου καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν εἴπῃς. De υ 59 κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμόν v. infra. 2) transl. h. Cer. 175 αἱ δ' ὥστ' ἢ ἔλαφοι ἢ πόρτιες ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα κορεσσάμεναι φρένα φορβῇ, contulit Herm. Lucret. I 260; Vossius secutus Λ 562 et κ 411 edidit φορβῆς, sed Franke monuit interesse utrum scriberetur gen. an dat. „κορέσσασθαι φρένα φορβῆς dicuntur, qui mentem herbis satiant, i. e. complent, quod absurdum est; contra φορβῇ metaph. dicuntur, qui pascenda herba (proprie herbarum ope, dat. instrum.) mentem satiant, i. e. cupidinem edendi explent", cf. Ap. Arg. Γ 897. Ν 635 οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πολέμοιο (cod. D al., paraphr. inseruerunt καὶ post κορ.), ψ 350 ἤδη πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων. Iungitur cum partic., cf. Classen Beob. III 14, in ed. Francof. 1867 pag. 93. Χ 427 τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε, δ 541 κ 499 ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην (vulgo utroque loco τ' ἐκορ., quod receperunt Bekk.[1], Dind., Baeuml., Duentz., Faesi), υ 59 ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμόν, cf. δ 194; de his locis v. etiam Fulda 79 et 92 s.; Λ 87 ἐπεί τ' ἐκορέσσατο (L τε κορ.) χεῖρας τάμνων δένδρεα, ἅδος τέ μιν ἵκετο θυμόν, paraphr. ἐκορέσσατο καμὼν τὰς χεῖρας τέμνων, schol. V ἀντὶ τοῦ ἔκαμεν, schol. B διδάσκει μετὰ τοὺς πόνους ἐμφορεῖσθαι σιτίων πρὸς τὸ εὐόρεκτον, cf. schol. V et Eust. 833, 7; Σ 287 ἦ οὔ πω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων; paraphr. ἐχορτάσθητε, Ariston. Ζηνόδ. γράφει κεκόρησθον, συγχέων τὸ δυικόν, cf. Friedlaender Ariston. p. 15 adn. 2 et Duentz. de Zenod. studiis 78. — κόρος, ἀκόρητος.

κορέω (Curt. Et. 156 fortasse referendum esse cum Pictet les Origines II 285 ad rad. κρι κρίνω dicit, Corssenium vero krit. Beitr. z. lat. Formenl. 403 retulisse ad rad. karsh „trahere" et lat. verro (pro cverso); Doed. Gl. 597 derivat a rad. κερ, κείρω, Goebel Lex. I 263 a rad. (σ)καρ, nostr. scharren, schuerfen. De verbis in εω terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 23). Non legitur nisi uno loco aor. imper. κορήσατε. Verro, purgo. E. M. 322, 18 486, 52 710, 57 καλλύνειν καὶ σαίρειν, 407, 27 σαίρειν, schol. V (q. v.) σαρώσατε, Ap. Soph. 103, 4 καλλύνατε, utrumque Eust. 1887, 32; E. M. 529, 45 κορήσατε, σύρατε, ποιήσατε· κορῶ γὰρ τὸ σαρῶ, E. M. 529, 35, E. G. 338, 7 καθαίρειν, cf. E. G. 406, 54 et 57; E. M. 529, 33, E. G. 338, 5, Or. 81, 3 καλλωπίζειν, Hes. κοσμεῖν, καθαίρειν, cf. E. G. 339, 41, Suid., anecd. ed. Bachm. I 281, 19, Zon. 1247, Eust. 951, 42, Or. 180, 30; E. M. 276, 29, Herod. ed. Lentz II 385, 23 τοῖς κλάδοις σαροῦν, Suid. κορήσατε· ἐπιμελήθητε, cf. E. M. 278, 23, E. G. 147, 24 339, 44 368, 4, cf. 406, 55. — υ 149 ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 743 752, Bekker hom. Bl. I 127, 14. — σηκοκόρος.

κόρη. De h. Cer. 439 πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἁγνήν v. sub κούρη.

κορθύω (ut κόρυς et κορυφή a rad. καρ,

κάρα caput: Curt. Et. 527; subst. *κόρθυς* cum sanskr. çardha, çardhas composuit Fick vgl. Woert.[2] 38 ([3]I 48 526), Spracheinh. 74; a rad. kardh extolli derivat L. Meyer vgl. Gr. I 392, cf. etiam Benfey WL. II 319, Doed. Gl. 755; de verbis in *νω* exeuntibus v. L. Meyer II 42, Leskien in Curt. Stud. II 119). Non legitur nisi uno loco praes. *κορθύεται*. Extollo. *Ι* 7 *ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν κορθύεται*, schol. D, E. M. 529, 56, E. G. 338, 10, Zon. 1247 *κορυφοῦται* (sic etiam paraphr.), *αὔξεται· ἔνιοι δὲ ἐπὶ τοῦ σωρεύεσθαι ἤκουσαν· κόρθυς γὰρ ὁ σωρός*, Ap. Soph. 103, 1 et Hes. *διεγείρεται καὶ εἰς ὕψος αἴρεται*, addit Hes. *μετεωρίζεται, φρίσσει, ὑψοῦται*, Suid. *κορυφοῦται, αὔξεται, ὑψοῦται, επαίρεται*, v. Bachm. anecd. Gr. I 281, 20 s. v. *κορθύνεται*. Eust. 732, 31 *ἔστιν ὅμοιον τῷ κορύσσεται ἤτοι κορυφοῦται*, cf. *Δ* 424 426 442; cf. Cram. an. Par. III e cod. Reg. 2894 ad h. l. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 723.

Κόρινθος (a rad. *καρ, κάρα*: Curt. Et. 143, Stud. I 1, 249, cf. Bursian Geogr. v. Griechenl. II 11 adn. 3, Curt. Et. 153 495 523; Goebel Lexil. I 497 567 sumit rad. *σκαρ, καρ* coll. adi. scrupeus, nostr. schroff) urbs clarissima Peloponnesi, in Isthmo sita (*Ζ* 152 *μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο*). Antea ei nomen fuit Ephyra. Duobus locis nomen urbi dat poeta *Κόρινθος*, ceteris *Ἐφύρη*. Nam ubi poeta ipse loquitur, Corinthum dicit, ubi heroes Ephyram. Ariston. *Β* 570 *ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου Κόρινθον· ὅταν δὲ ἡρωικῷ προσώπῳ περιτιθῇ τὸν λόγον, Ἐφύραν λέγει*, v. eund. ad *Ζ* 152, ad *Ζ* 210, ad *Ν* 301, schol. V ad *Ν* 664, Eust. 290, 31, cf. schol. BL ad *Ζ* 152, Ariston. ad *Β* 659 et *Ο* 531, schol. B, E, V ad *α* 259, M ad *β* 328, Strab. VIII 338, Eust. 300, 45 1415, 53 ss., 1448, 33. Compluribus enim urbibus erat nomen Ephyra. Vell. Pat. 1, 3, 3: neque est quod miremur ab Homero nominari Corinthum; nam ex persona poetae et hanc urbem et quasdam Ionum colonias iis nominibus appellat, quibus vocabantur aetate eius, multo post Ilium captum conditae, cf. Lehrs de Arist. stud. 231 et Giseke videri Homerum commemorare res bello Troiano inferiores, Rossleben 1859 p. 2. Eumelus apud Paus. 2, 1, 1 tradit urbem nomen traxisse ab Ephyra (cf. Eust. 290, 21), Oceani Thetyosque filia et uxore Epimethei (Steph. Byz.). Solem deinde narrant, ut Gisekii verbis utamur, filiis suis (Paus. 2, 3, 10) Aeetae Ephyraeam, Aloeo Asopiam dedisse, postea Aloei filium Ephyraea quoque potitum esse; huius vero filium Marathonem (cf. E. M. 529, 47, Zon. 1236) filiis regnum reliquisse Sicyoni Asopiam, Corintho Ephyraeam: atque hoc modo factum esse ut Corinthus appellaretur, quae antea fuisset Ephyre. Apollod. 1, 9, 3 dicit Sisyphum Aeoli filium condidisse Ephyram quae nunc appellatur Corinthus, cf. Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 99 s. — *Β* 570 *οἵ Μυκήνας εἶχον ἀφνειόν τε Κόρινθον*, cf. Herod. 3, 52 *Κορίνθου τῆς εὐδαίμονος*, schol. A *ἐμπόριον γὰρ τῆς Ἑλλάδος κατὰ Θουκυδίδην ἡ Κόρινθος*, fere eisdem verbis Strab. VIII 378, qui addit *ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ κείμενος καὶ δυεῖν λιμένων* [*ὧν*] *κύριος*, cf. Eust. 290, 26 ss., Steph. Byz., Hes.; v. etiam quae accuratius de hac urbe exposuerunt Strab. VIII 379 ss., Paus. 2, 2, 3 ss., Curtius Peloponnes II 523 ss., Bursian Geogr. II 9 ss, Buchholtz Real. I 211, Friedreich Real. 74. Nunc nomen habet Corinto sive Gereme. *Κόρινθος* plerumque dicitur genere feminino, rarius masc., cf. Strab VIII 380; veri similius videtur Hom. gener fem. dictum accepisse, cum *ἀφνειός* esse possi generis communis, cf. Krueger Di. 22, 2; Strab vero VIII 378 scribit *ὁ δὲ Κ. ἀφνειὸς λέγετα κτλ.* — *Κορινθόθι* legitur *Ν* 664 *Εὐχήνωρ, κ οἰκία ναίων*, cf. Lehmann Lehre vom Locati 9 et in hoc lex. p. 568 s. v. *θι*.

κορμός (*κείρω*: Curt. Et. 147, Benfey WL. 200, cf. Goebel Lexil. I 590, Doed. Gl. 597; ian veteres derivarunt a *κείρω*: schol. V ad *Ω* 8 E. M. 141, 27 683, 15, E. G. 337, 6 614, 44 Or. 84, 21, Eust. 1358, 49 1847, 41, cf. Herod ed. Lentz II 286, 22 26, Lobeck Rhem. 282 de subst. in *μος* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr II 298, Woerner subst. hom. 34; de accentu v Herod. ed. Lentz I 167, 22 173, 23 II 126, 3 truncus. Non legitur apud Hom. nisi uno loc cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 745. — 196 *κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν ἀμφέξεσ χαλκῷ*, cf. schol. V. — Eust. 890, 64 *ὁ φιτρός, ἐστιν ὁ κορμός*, cf. etiam Hes.

κόρος (*κορέννυμι*, v. Fick vgl. Woert. 2 347, Spracheinh. 69, cf. Benfey WL. II 136 et i Kuhnii Ztschr. VIII 93, cf. etiam Ebel apu Kuhn IV 344; de subst. in *ος* terminantibus L. Meyer vgl. Gr. II 154, Woerner subst. hom 23; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 191, II 900, 19) satietas, taedium. Hes. *πλησμον χορτασία, τρυφή*, Eust. 833, 13 *ἄδος, ὅ ἐσ κόρος*. Legitur bis in Il., semel in Od. nomi *κόρος*. *Τ* 221 *αἶψα φυλόπιδος πέλεται κόρ ἀνθρώποισιν*, *δ* 103 *αἰψηρὸς κόρος κρυερο γόοιο*, schol. V *θρῆνος ταχέως θραύεται*. *Ν* 6 *πάντων κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητ μολπῆς τε καὶ ὀρχηθμοῖο*, schol. B *κἀκείν κόρος ἐστὶν ὧν τις ἐφίεται πλησθῆναι μᾶλλ τῆς τοῦ πολέμου πλησμονῆς*, cf. schol. V Eust. 951, 44.

κόρση (a *κάρα, κάρ*, sanskr. çîrsham karas derivatum): Pott EF 1[1], 128, Curt. 142 s., Fick vgl. Woert. 35, Spracheinh. 119, Sonne in Kuhn Ztschr. X 104; Curtius Stud. 249 exponit intercedere inter *κάρα* et *κόρ* eandem rationem atque inter voc. sanskr. çi (rad. karas) et çîrsham; *ο* vero vocalem cogno in voc. cognatis *κορυφή* et *Κόρινθος*. Benf WL. II 133 *κόρση* pro *κορτη* = *κροτη* e dictum opinatur, cuius deminutivum sit *κρότ φος*, cf. eund. p. 153; L. Meyer vgl. Gr. II 4 fortasse *ση* suffixum esse idem atque *τη* = *κόρ* censet; Goebel Lexil. I 471 590 a rad. *σκ* vibrare derivat; posteriores *κόρρη*, quod *κόρση* ortum est, usurparunt, v. Curt. Stud 248, Et. 434, L. Meyer in Kuhn Ztschr. X 542 544; E. M. 529, 41, E. G. 303, 32 *με βεβλῆσθαι δὲ τὸ σ εἰς τὸ ρ Ἀττικῶς, ὡς τῆς μυῤῥίνης καὶ τοῦ ταρροῦ· ἔστι γὰρ μ σίνη καὶ ταρσός*, cf. E. G. 255, 23, Herod. Lentz I 340, 21, Cram. anecd. Par. III e 2767 ad *Δ* 502, Eust. 492, 37; de subst. i exeuntibus v. Woerner subst. hom. 4; de acce v. Herod. ed. Lentz I 340, 20 341, 19). N legitur nisi acc. sing. *κόρσην*. Tantum in (ter). Tempora. Schol. BL ad *Δ* 502, Z 1236, Suid., Herod. ed. Lentz I 341, 19 II 9, anecd. Gr. ed. Bachm. I 281, 27, Eust. 29 32 39 *κρόταφος*, Pollux II 40 *τοὺς δὲ κ τάφους ἔνιοι καὶ κόρσας καλοῦσιν*, cf. et Rufum Ephes. p. 24 (quem laudat Steph.); Cr

anecd. Par. l. l. ταὐτὸν κόρση καὶ κρόταφος· ἔστι παρὰ Ἀττικοῖς δὲ κόῤῥη ἡ γνάθος (cf. schol. A ad *Δ* 502)· Ἀριστοτέλης δὲ κρόταφόν φησι τὸ μεταξὺ ὀφθαλμῶν, ὤτων καὶ κορυφῆς, cf. Eust. 492, 39; interpr. σιαγών E. G. 303, 30. Nonnunquam pro toto capite accipi testantur E. M. 529, 41 530, 48 531, 36 540, 45, E. G. 303, 32 338, 26 339, 7 348, 59, Ap. Soph. 103, 2, Herod. ed. Lentz I 340, 20, Or. 86, 35, Zon. 1236 (v. eund. s. κόρυς), Eust. 701, 1; E. M. 360, 34 ἐπὶ κεφαλῆς ἢ γνάθον ἢ κροτάφου· κόρσην γὰρ τὴν ὅλην κεφαλὴν ἔλεγον σὺν τῷ αὐχένι, cf. Eust. 947, 26; Hes. κεφαλή, ἔπαλξις, κλῖμαξ, κρόταφος, v. eund. s. κόῤῥη et κόρσαι, cf. Lob. Path. el. I 500 et Curt. in Stud. I 249. — *Δ* 502 τὸν Ὀδυσεὺς βάλε δουρὶ κόρσην (H κόρσης)· ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν αἰχμή, paraphr. τὸν κρόταφον, cf. Polluc. II 40, Cram. l. l., Eust. 492, 29; Ariston. ἡ διπλῆ, διότι προειπὼν τὴν κόρσην (cod. κεφαλὴν) διέσταλκε κατὰ μέρος τὸν κρόταφον. *E* 584 ἐπαΐξας ξίφεϊ ἤλασε κόρσην (G κόρσιν), paraphr. κεφαλήν (?), cf. schol. BL; *N* 576 ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην (L κορσυν), paraphr. κρόταφον.

κορυθάιξ (schol. V ad *X* 314, E. M. 531, 39, E. G. 338, 46 47, Eust. 352, 32; sive κορυθᾶιξ. Herod. *O* 709 ἄϊξ, sed Lehrs et Lentz II 97, 33 ἀΐξ, ἥτις ἐν συνθέσει ἐστί, cf. Herod. ed. Lentz I 44, 9; est compositum ex κόρυς et ἀίσσω pro ἀικjω, cf. E. M. 531, 38, E. G. 338, 46, Meiring de verbis copul. ap. Hom. II, Marcoduri 1835 p. 26, Autenrieth in Naeg. adn. *Γ* 83; de compositione v. etiam Meiring p. 28, Schaper in Kuhn Ztschr. XXII 526, eund., quae genera compos. distinguenda sint, Coeslin 1873 p. 10, Berch Comp. d. Nom. im Homer, Kiel 1866 p. 16, G. Meyer in Curt. Stud. V 101) qui galeam, cassidem quatit i. e. strenuus bellator, huc illuc irruens et hoc suo motu cassidis cristas varie movens. Est idem quod κορυθαίολος, cf. Doed. Gl. 5. Epitheton Martis, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 808. Legitur uno loco dat. κορυθάϊκι, cf. Friedlaender 731. *X* 132 Ἀχιλλεὺς ἶσος Ἐνυαλίῳ, κ. πολεμιστῇ, schol. B et paraphr. τῷ κινοῦντι (ἐν τοῖς πολέμοις) τὴν περικεφαλαίαν, addit schol. ὡς τριχάικες καὶ κορυθαίολος· „ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο“ *O* 609, cf. Eust. 352, 32 et Porphyr. ad *Z* 359; schol. V ad *X* 314: κόρυθι δ' ἐπένευεν· οὗτός ἐστιν ὁ κορυθάιξ, Hes. τῷ τὴν περικεφαλαίαν εὐκίνητον ἔχοντι, σειόντι, οἷον πολεμιστῇ.

κορυθαίολος (a κόρυς et αἰόλλω, i. e. τὴν κόρυθα αἰόλλων: Autenrieth in Naeg. adn. ad *Γ* 83, cf. Meiring de verbis copulatis apud Hom. II p. 26, Weissenborn de adi. compos. hom., Halis 1865 p. 51, Berch Compos. d. Nom. im Homer, Kiel 1866 p. 17, Schaper in Kuhn Ztschr. XXII 526 et quae genera comp. ap. Hom. distinguenda sint, Coeslin 1873 p. 9, Stolz zus.ges. Nomina, Klagenfurt 1874 p. 39, G. Meyer in Curt. Stud. V 100; de adi. in λος terminantibus L. Meyer vgl. Gr. II 196. Habent vero κορυθαιόλος fere omnibus locis cod.Ven., alii libri his locis (cf. La Roche ad *Z* 369), E. M. 531, 42 ἰστέον ὅτι τὸ „κορυθαιόλος Ἕκτωρ“ οὐκ ἔχει κείμενον τὸ αἰόλος, ἀλλὰ τὸ αἰόλλω ῥῆμα δηλοῦν τὸ κινῶ, idem 531, 47 εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ αἰόλος ὀνόματος, ὤφειλε προπαροξύνεσθαι· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὰ εἰς ος ὑπὲρ δύο συλλαβάς, πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον, ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνεται, οἷον αἰόλος παναίολος, χωρὶς εἰ μὴ σύνθετα εἴη ἕνεκεν ἐνεργείας παροξυνόμενα, sim. E. G. 340, 1 ss., Cram. an. Ox. I 240, 4, E. M. 113, 37, Herod. ed. Lentz I 228, 12, schol. L ad *Z* 263, cf. E. G. 60, 48 et La Roche h. T. 421 s.; scriptum legimus κορυθαιόλος praeterea Ap. Soph. 15, 34, Eust. 352, 21 29, aliis locis; sed κορυθαίολος cum in plurimis libris, tum in scholl. Iliadis (etiam Porphyr. ad *Z* 59, aliter videtur iudicare Schrader Porphyr. quaest. hom. p. 103), E. M. 37, 21 531, 40 768, 26, E. G. 60, 48 338, 49 54 55 340, 1, Hes., Zon. 1233 (ter), Suid., Ap. Soph. 102, 31, Or. 88, 16 s., Cram. anecd. Par. III e cod. Reg. 2556 ad *Γ* 324, Eust. 593, 41. Proparoxytonon esse docuit etiam Arcad. 86, 4; recentiores editores omnes κορυθαίολος scribunt. Doed. Gl. 5 interpr. κόρυθος λόφον (non αἰόλλων, sed) αἰολλόμενον ἔχων, Duentz. ad *B* 816 ab αἰόλος profectum esse et scribendum fuisse dicit αἰολόκορυς, ut αἰολοθώρηξ, αἰολόπωλος, metri vero causa κ. scriptum esse, cf. eund. in J. J. LXIX p. 601, sed v. Autenr. ap. Naeg. ad *Γ* 83. Vox Iliadis propria, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 808. Non legitur nisi nom. sing. (undequadragies). Post arsin 4. pedis tricies et septies, post arsin 3. pedis bis (*Y* 38 *X* 471), cf. Friedlaender 774, Giseke hom. Forschungen p. 29 et adn. 1, Schuster Unters. ueber die hom. stabilen Beiw., Stade 1866 p. 11 s. Postponitur substantivo tantum *Y* 38. Galeam, cassidem concutiens, quatiens. Idem est ac κορυθάιξ. Alii maluerunt intellegere colorem quam motum. Steph.: variam habens galeam i. e. variegatam, sim. Duentz. ad *B* 816 et Doed. Gl. 5, sed v. Buttm. Lexil. II 74 et Giseke in hoc lex. s. v. αἰόλος. Porphyr. ad *Z* 359 ὁ συνεχῶς κινῶν τὴν κόρυθα, ὃ μεταποιῶν ἐπὶ τοῦ Ἄρεος ἔφη „ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάικι“· λύσεις δ' ἐντεῦθεν καὶ τὸ υ 25; E. M. 531, 40, E. G. 338, 55, Ap. Soph. 15, 34 102, 31, Zon. 1233 ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων, cf. E. M. 37, 21 768, 26; addunt E. M. 531, 40, E. G. 338, 55, Zon. ἢ ποικίλην, schol. AD ad *B* 816 αἰόλλων τὴν περικεφαλαίαν, ὅ ἐστι κινῶν, διὰ τὰς ἐν τῷ πολέμῳ συνεχεῖς καὶ σφοδρὰς ἐνεργείας (cf. schol. B ad *X* 132)· ἢ ὁ αἰόλον καὶ ποικίλην ἔχων τὴν περικεφαλαίαν· ἢ ὁ εὐκίνητος ἐν τοῖς πολέμοις, sim. Hes., qui addit μαχητής; schol. BL ad *B* 816 ποικίλος καὶ παρηλλαγμένος περὶ τὸν ὁπλισμόν, ἢ τὴν κόρυν κινῶν, cf. Cram. anecd. Par. l. l., Eust. 352, 29 ss.; paraphr. Il. κινῶν (εὐκίνητος) τὴν περικεφαλαίαν, πολεμικός (-κώτατος), ποικίλος τὸν ὁπλισμόν (τὴν περικεφαλαίαν), εὔοπλος, ἔνδοξος, cf. etiam schol. B ad *E* 7. — Est epitheton ardentis et animosi ducis in proeliis et apud Hom. Hectori tribuitur, uno tantum loco Marti (*Y* 38), cf. Friedlaender 774 808, Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 89, Schuster Beiwoerter 11, cf. etiam Ameis ad *B* 816. — *B* 816 *Γ* 324 *E* 680 *Z* 263 359 440 *H* 233 287 *Θ* 160 *M* 230 (v. l. Zenodoti, v. Ariston.) *T* 134 *X* 232 249 μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ (Eust. 704, 60 μέγα), *Γ* 83 *E* 689 *Z* 116 342 369 520 *H* 158 263 *Θ* 324 377 *Λ* 315 *M* 230 *O* 246 (D 1. manu προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων) 504 *P* 96 122 169 188 693 *Σ* 21 131 284 *Y* 430 *X* 337 355 κορυθαίολος Ἕκτωρ, *X* 471 ὅτε μιν κ. ἠγάγεθ' Ἕκτωρ, *Π* 93 v. l., Zenod. enim sustulit v. 93—96 et pro

iis scripsit *μή σ' ἀπογυμνωθέντα λάβῃ κορυθ. Ἕκτωρ*, v. Ariston. et Duentz. de Zenod. stud. 153. De Marte *Y* 38 *ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθαιόλος*, cf. *X* 132 et Eust. 1194, 47. Ad omnes locos v. *N* 805 *ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ*, *O* 608 s. *ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο Ἕκτορος*, cf. *Y* 162 *X* 314; Verg. Aen. 12, 370 cristam adverso curru quatit aura volantem.

κόρυμβος (Curt. Et. 527 s. secutus Lob. path. proleg. 298 cognatum esse demonstrat vocabulo *κορυφή* et referendum, ut *κορυφή* et *κόρυς*, ad *κάρ, κάρα* (cf. Eust. 1282, 38); idem p. 55 et 539 docet in syllabam *υφ*, in qua vis quaedam deminutiva videatur esse, *ν* receptum esse, cf. Woerner subst. hom. 18 28 44, Walter in Kuhn Ztschr. XII 379, Am. app. ad *B* 344 in 1. ed., L. Meyer vgl. Gr. I 49 72, Lob. path. proleg. 124 170, Pott apud Kuhn VII 244, Savelsberg de digammo, Berol. 1868 p. 53; ad *κορυφή* et *κάρα* (rad. *καρ* eminere) refert Corssen Ausspr., Vokalism. I 516 II 159; Walter ap. Kuhn XII 388 401, Siegismund in Curt. Stud. V 182, L. Meyer I 378 et *κορυφή* et *κόρυμβος* derivant a rad. karp torqueo, cf. Goebel Lexil. I 471 (qui sumit rad. *σκαρ* vibrare); cf. etiam Deffner in Curt. Stud. IV 294; Fick vgl. Gr.[2] 34 ([3]I 44 522), qui cum sanskr. kadamba, kalamba caulis confert, suspicatur ad rad. kar, skar obruo referendum esse, Spracheinh. 71 ad rad. kar : se movere). Est apud Hom. tantum plur. *κόρυμβα*, cf. Eust. 750, 37 et Cram. an. Par. III e cod. 2681 ad *I* 241. Proprie: vertex, cacumen. Eust. 750, 35 *ἔοικεν οὕτω λέγεσθαι τὰ ἐξέχοντα καὶ μάλιστα ἐν ὄρεσιν*, cf. Schmidt Synon. 19, 5. Apud Hom.: extrema pars puppis, instructa ornamentis, aplustria. Videntur igitur *κ.* idem fuisse quod *ἄφλαστα* aut pars eorum; cf. Ap. Rh. 2, 601 *ἀφλάστοιο ἄκρα κόρυμβα* et Lycophr. 295 *ἄφλαστα καὶ κόρυμβα* et Grashof Schiff bei Hom. p. 15 c. adn. 15; Hes. *τὰ ὑπ' ἐνίων ἄφλαστα, τὰ ἀκροστόλια, τὰ ἄκρα τῶν πρυμνῶν· τὰ ἀπεξυσμένα πρὸς κόσμον τῶν νεῶν ἄκρα, καὶ ἐπικεκαμμένα, ἅ ἐστι (κατὰ) τὴν πρύμνην καὶ κατὰ τὴν πρῶραν*, E. M. 177, 47 *ἄφλαστα διαφέρει τῶν κορύμβων· ἄφλ. μὲν λέγονται τὰ πρυμνήσια, κόρυμβα δὲ τὰ πρωρήσια*, schol. ABD *τὰ τῶν νεῶν ἀκροστόλια*, paraphr. *ἀκροστόλια καὶ τὰς κορυφάς*, cf. Cram. l. l. et eund. e cod. Reg. 2767 ad *I* 241. Rostra interpr. etiam Vossius. Sed recte explicavit Grashofius l. l. temporibus posterioribus demum iuveniri ornamenta prorarum, quibus ab poetis posthomericis etiam *κόρυμβα* nomen datum esset; Homeri vero aetate navibus non fuisse rostra. *I* 241 *στεῦται (Ἕκτωρ) νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα αὐτάς τ' ἐμπρήσειν*, schol. ABD *διὰ τί πρῶτον ἀποκόπτει, εἶθ' οὕτως τὸ πῦρ ἐμβάλλει; ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες θεῶν· ἐκκλίνων οὖν τὴν θεοχολωσίαν τοῦτο ποιεῖ*, cf. schol. L et BL, Cramer l. l., Eust. 750, 32 ss. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 723 753.

κορύνη (fortasse a *κόρυς*, cf. Pott in Kuhn Ztschr. VII 243; Duentz. ad *H* 141 coll. *κορμός* ad rad. *κερ, κείρω* refert; cf. etiam Benfey WL. II 175; de subst. in *νη* terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 183, Woerner subst. hom. 13; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 335, 15, v. praeterea I 533, 14 II 10, 32). Legitur nom. *κορύνη* (semel) et dat. *κορύνῃ* (semel). Tantum in Il. — clava. Eust. 672, 10 *πᾶσα ῥάβδος κεφαλωτὴ* (sic etiam Cram. anecd. Par. III e cod. 2767 ad *H* 138) *παρὰ τὴν κάραν, ὅθεν καὶ ἡ κόρυς*, Ap. Soph. 102, 33 *ἑτερόρροπον ξύλον· ὁ δὲ Ἀπίων κολλοβόρου τι γένος*, schol. BL ad *Δ* 457, E. M. 531, 31, E. G. 339, 1 340, 13, Cram. an. Par. III e cod. 2556 ad *H* 9, paraphr. *H* 141 *ῥόπαλον*, addit E. G. 340, 13 *βάκλον*, E. M. 474, 25 *ἐπικαμπὲς ῥόπαλον*, Zon. 1238 *ἡ ῥάβδος* (sic etiam paraphr. *H* 143) *ἢ ῥόπαλον, οἱ δὲ ξίφος, ἕτεροι ξύλον ἐπικαμπές*, cf. Suid., anecd. ed. Bachm. I 282, 3, Hes. qui addit *στερ(ρ)οβαρὲς ξύλον, οἱ δὲ κολόροβον*, E. M. 485, 40 interpr. *καλαῦροψ: ἡ καλουμένη κορδύλα, καὶ κορύνη, καὶ ῥόπαλον.* — *H* 141 *ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας*, *H* 14[3] *στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε σιδηρείη*, cf. schol. BL; Eust 672, 12 et Cramer l. l. *εἰ τὸ τοῦ ξύλου ἐξ ἄκρου παχὺ σιδηροῦν εἴη, τότε καὶ σιδηρείη κορύνη λέγεται ἀπὸ τοῦ κεφαλωτοῦ μέρους οὕτω κληθεῖσα*, cf. Herod. 7, 63 *ῥόπαλα ξύλων τετυλωμένα σιδήρῳ.* — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 722. — *κορυνήτης*.

κορυνήτης (*κορύνη, κορυνάω?*, cf. Benfey WL. II 175; de nominibus in *της* suffixum exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 525, Woerner subst. hom. 21; de accentu v. E. M. 40, 42, E. G. 24, 9, Herod. ed. Lentz I 74, 2 II 851, 3[…] clavam gestans. Hes. *κορυνομάχος, ῥοπαλομάχος*, cf. schol. BL ad *Δ* 457. Non legitur nisi duobus Il. locis: *κορυνήτης* (semel), *-τη*[…] (semel). *H* 9 *υἱὸν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος, Ἀρ*[…] *ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης | γείνα*[…] *Ἀρηΐθοος*, paraphr. *ὁ πολεμικός*, schol. V *κο*[…] *ἐπεὶ κορύνῃ ὅπλῳ ἐχρῆτο· τὸ δὲ κύριον ὄνομ*[…] *Ἀρηΐθοος*, Cram. an. Par. III e cod. 2556 a[…] h. l. *ἐπιθετικῶς ὁ Ἀρηΐθοος, ὁ τῇ κορύ*[…] *μαχόμενος τουτέστι τῷ ῥοπάλῳ· ἔστι δὲ ἐπ*[…] *θετον Ἀρηϊθόου*, cf. schol. ALV, schol. B […] V, Eust. 661, 48. *H* 138 *Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπ*[…] *κλησιν κορυνήτην ἄνδρες κίκλησκον καλλίζ*[…] *νοί τε γυναῖκες*, Nic. *οὕνεκ' ἄρ' οὐ· τοῖς ἐπ*[…] *νω συναπτέον· αἰτία γὰρ τῆς τοῦ Κορυνήτ*[…] *ὀνομασίας αὕτη.* — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 722.

κόρυς (E. M. 531, 35, E. G. 312, 57 339, Hes., Or. 86, 32, Zon. 1236, Eust. 672, 11 9[…] 27 *παρὰ τὸ κάρη*, etiam Curtius Et. 496 5[…] ad *κάρ, κάρα* refert, cf. Corssen Ausspr., V[…] kalism. I 516, cf. etiam Lob. Path. proleg. 2[…] Doed. Gl. 756; Bopp vgl. Gr. 147 suspica[…] *κορυθ* compositum esse cum *θη*, ut sit ca[…] impositum, cf. Pott in Kuhn Ztschr. VII 2[…] Walter apud Kuhn XII 389 cum lat. crista rad. kard, krad, lat. cardo, gr. *κραδάω* (cf. Ben[…] WL. II 319), Goebel Lex. I 471 cum cur[…] *κορυφή* al. ad rad. *σκαρ* vibrare revocat). [L]eguntur sing. nom. *κόρυς* (septies), gen. *κό*[…] *θος* (tredecies), dat. *κόρυθι* (quater), acc. *κό*[…] *N* 131 *Π* 215, *κόρυθα* *Δ* 351 375 *N* 188 *Σ* […] *X* 112, *κόρυθ'* *Z* 472 494 *O* 125 *Y* 289 ([…] locis Nauck suspicatur *κόρυν*), Bekk. anecd. […] 1208, Herod. ed. Lentz II 762, 20 *ἔχει τ*[…] *αἰτιατικὴν διφορουμένην, οἷον κόρυθα* […] *κόρυν*, cf. G. Hinrichs de hom. eloc. vesti[…] aeol. 106. Plur. nom. *κόρυθες* (sexies), *κο*[…] *θων* *N* 341, *-ύθεσσι* *H* 62 *Ξ* 372 *P* 269, […] *ρυθας* *N* 714 *τ* 32. Vocalis *υ* omnibus l[…] brevis est, exc. tribus locis, quibus nom. *κό*[…]

sequente vocali producitur (*N* 131 *Π* 215 *P* 295). E. M. 532, 4 πᾶσα γενικὴ διὰ τοῦ θος κλινομένη μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν πλὴν τοῦ κόρυς, κόρυθος· τοῦτο γὰρ τὸν χρόνον τῆς εὐθείας ἐφύλαξεν ἐν τῇ γενικῇ, cf. Herod. II 709, 36 762, 15 ss., Bekk. anecd. Gr. 1208, Cram. an. Ox. I 240, 17. De accentu v. Herod. I 237, 21, v. etiam Woerner subst. hom. 45. Legitur quadragies quater in Il., bis in Od., semel in hymnis, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 791 800. Sunt formae subst. post arsin 1. pedis octies, 2. pedis quattuordecies, tertii pedis bis et vicies, 4. pedis *N* 131 *Π* 215, 5. pedis *Ξ* 372. — Galea, cassis. Erat galea ex aere (h. XXXI 10 χρυσέη) facta habebatque φάλαρα, quibus tegebantur genae, et conum a media fronte usque ad cervices pertinentem (φάλον), cui inserebatur crista (λόφος). Multum differebat a κυνέη, sed interdum sensu latiore κυνέη usurpatur pro κόρυς, nam *M* 183 *Y* 397 idem capitis tegumentum nominatur κυνέη, quod *M* 184 *Y* 398 κόρυς. — Koepke Kriegswesen d. Griechen 91 ss., Koechly et Ruestow Gesch. d. griech. Kriegsw. p. 8 s., cf. etiam Doed. Gl. 756, Duentz. hom. Abhandl. 536. — E. M. 531, 35, E. G. 339, 3, Zon. 1236, paraphr. Il., Hes., Suid., Bachm. anecd. Gr. I 282, 1 al. περικεφαλαία. — *N* 544 *Ξ* 420 ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη καὶ κόρυς, *Ξ* 420 versum om. Ambr. et A in textu; *E* 4 δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, cf. schol. ABD et L et Verg. Aen. 10, 270 s.; *Φ* 50 γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, cf. schol. B; *Λ* 375 αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι ἀσπίδα καὶ κόρυθα βριαρήν, *X* 112 εἰ δέ κεν ἀσπίδα καταθείομαι καὶ κόρυθα βριαρήν, *N* 131 *Π* 215 ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν (inserueunt δὲ post κόρυς Vind. et Plut. amat. 17 p. 761 c; schol. V ad *Π* 215 τινὲς κόρυθα· οὐ γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ πίτυς . . ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ ὄρνιν), cf. Tyrt. 11, 32 (Bergk), cf. etiam Bekk. hom. Bl. I 186, 26 et La Roche h. Stud. § 20 p. 26 adn.; *M* 160 κόρυθες ἀμφ' αὖον ἀΰτευν βαλλόμεναι μυλάκεσσι καὶ ἀσπίδες (A κόρυθος, supra ο scr. ε et βαλλόμεναι supra scr. ον, Arist. -ων, Zen. -αι teste schol. V), *Π* 214 ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες, *H* 62 στίχες εἵατο πυκναὶ ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, cf. schol. B; v. l. βεβριθυῖαι, v. schol. A; τ 32 ἐσφόρεον κόρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ἔγχεά τε, *N* 265 τῶ μοι κρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες, *T* 359 ταρφειαὶ κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι νηῶν ἐκφορέοντο καὶ ἀσπίδες, *N* 341 ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων (v. l. ἀπολαμπ.) θωρήκων, *Y* 289 βάλε πέτρῳ ἢ κόρυθ' ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε ὄλεθρον, cf. schol. AB; *O* 125 τοῦ ἀπὸ κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο καὶ σάκος ὤμων, *K* 458 ξ 276 et schol. V; *Z* 472 ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο, καὶ τὴν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν, cf. Aristion.; *Z* 494 κόρυθ' εἵλετο ἵππουριν, *Z* 470 λόφον δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα, *Y* 162 νευστάζων κόρυθι βριαρῇ (Zon. 1409 κόρυθα βριαρήν), cf. schol. B et V; *X* 314 κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ τετραφάλῳ (q. v.), καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι, schol. V οὗτός ἐστιν ὁ κορυθάϊξ. ι in κόρυθι est productum, v. Spitzn. de versu Gr. heroico 42, Hartel hom. Stud. I 78, cf. Hoffmann quaest. hom. 162, Duentz. hom. Abh. 536. *N* 132 *Π* 216 ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι νευόντων, cf. schol. A et BL; *Π* 338 ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν, *N* 614 κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν, *Γ* 362 πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός (ξίφος), cf. schol. AD et E. G. 338, 57; Did. Ἀρίστ. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ, τῇ περικεφαλαίᾳ, schol. V αἱ χαριέστεραι καὶ πλείονες θηλυκῶς ἔχουσιν, ἵν' ᾖ ἀρσενικόν, ἐπὶ τοῦ λόφου κινεῖται, receperunt αὐτῇ Heyne et Am., q. v. in app.; cod. L αὐτοῦ. *Δ* 459 *Z* 9 τόν ῥ' ἔβαλε κόρυθος φάλον ἱπποδασείης, *O* 535 τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ, *Π* 70 οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον (schol. BDLV ad *Z* 10 et Synes. p. 80 d μέτωπα) ἐγγύθι λαμπομένης, cf. schol. BL; *Γ* 369 ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, cf. schol. V; *P* 295 ἤριπε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ πληγεῖσ' ἔγχεΐ τε καὶ χειρί (κόρυς om. L Lips.), *N* 714 οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας, cf. Faesi; *M* 184 *Y* 398 οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν (sc. δόρυ), ἀλλὰ διὰ πρὸ (δι' αὐτῆς) αἰχμὴ ῥῆξ' ὀστέον, ω 523 βάλεν κόρυθος διὰ χαλκοπαρῄου, cf. schol. QV; h. XXXI 10 σμερδνὸν δ' ὅγε (sol) δέρκεται ὄσσοις χρυσέης ἐκ κόρυθος, *P* 269 ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λαμπρῇσιν (v. l. λαμπρῇσι) κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα χεῦε, *Ξ* 372 κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν (v. l. -σι) κορύθεσσι(ν) κρύψαντες (Nauck: γρ. παναιθῇσιν schol., an φαεινῇσιν?), *Π* 413 579 κεφαλὴ κεάσθη ἐν κόρυθι βριαρῇ, *Σ* 611 τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν κροτάφοις ἀραρυῖαν, καλὴν δαιδαλέην, ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον ἧκε (pro κορ. in nonnullis libris est κυνέην, om. Vind. βριαρὴν, Lips. βαρὺν, cf. etiam Duentz. in ed. h. l.). *N* 188 ὡρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν κρατὸς ἀφαρπάξαι, *Λ* 351 βάλεν τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν ἄκρην κὰκ κόρυθα. Adduntur igitur huic subst. adiectiva: χαλκείη *M* 184 *Y* 398, χαλκήρης *N* 714 *O* 535, χαλκοπάρῃος ω 523, χρυσέη h. XXXI 10, κροτάφοις ἀραρυῖα *N* 188 *Σ* 611, ἄκρη *Λ* 351, ἀκροτάτη *Z* 470, βριαρή *Λ* 375 *Π* 413 579 *Σ* 611 *Y* 162 *X* 112, καλὴ δαιδαλέη *Σ* 612, λαμπομένη *N* 341 *Π* 70, λαμπρή *P* 269, παμφανόωσα *Z* 472, λαμπρὸν γανόωσα *T* 359, παναίθη *Ξ* 372, φαεινή *X* 314, ἱπποδάσεια *Γ* 369 *Δ* 459 *Z* 9 *N* 614 714 *O* 535 *P* 295, ἱππόκομος *N* 132, ἵππουρις *Z* 495, τετράφαλος *X* 315, ταρφειαί *T* 359. De his adi. v. Duentz. hom. Abh. 547, Goebel in Philol. XVIII 214 s. — κορύσσω (κορυστής), κορυθάιξ, κορυθαίολος, κορθύω.

κορύσσω (ortum ex κορυθjω, rad. κορυθ: Curt. Verbum I 288 368, Leskien in Curt. Stud. II 121, 2, Grassmann in Kuhn Ztschr. XI 45, Benfey WL. II 319, L. Meyer vgl. Gr. I 254 II 59; ex veteribus a κόρυς derivaverunt Ap. Soph. 97, 22 102, 34, E. M. 500, 53, E. G. 312, 49 57, Zon. 1198, Hes.; Lob. Path. prol. 289 derivavit a κέρας, Doed. Gl. 754 a rad. κέρειν, perf. κέκορα, nostr. verstaerken. Schol. L et Cram. an. Par. III e cod. Reg. 2556 ad *B* 273 Αἰολικῶς, ἀπὸ τοῦ κορύπτω, cf. G. Hinrichs de Hom. eloc. vestig. Aeol. 40; E. M. 531, 16, E. G. 339, 18 τὸ αὐτό ἐστι κορύσσω καὶ κορύπτω, cf. Herod. ed. Lentz II 783, 27*; de verbis in σσω terminantibus v. Herod. I 446, 20, Curt. Verbum I 368, L. Meyer l. l., Schoenberg griech. Compos. 17). Leguntur act. praes. part. κορύσσων *B* 273, impf. κόρυσσε *Φ* 306; med.

praes. *κορύσσεαι* *K* 37, *-εται* *Δ* 424 442, part. *-όμενος* *μ* 121, *-ον* *P* 199, impf. *κορύσσετο* ter, *-σσέσθην* *Δ* 274, aor. *κορυσσάμενος* *T* 397, cf. Kuehne de aor. pass. formis, Guestrow 1878 p. 25; perf. part. *κεκορυθμένος* (cf. schol. A ad *P* 3) novies, *-μένον* *Π* 802, *-μένοι* *N* 305, *-μένα* ter. Est igitur in Il. vicies et ter, in Od. ter, nusquam in hymnis (part. perf. duodecies in Il., bis in Od.), cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 791 800. Est *κεκορυθμ.* aut post arsin 3. pedis (undecies) aut 4. pedis (ter); ceterae formae sunt post caes. 3. pedis omnes praeter *B* 273 *Δ* 274. 1) Act. proprie: galea armo, deinde generaliter armo; denique extollo, concito, cf. Doederl. Gl. 754. E. M. 531, 19, E. G. 339, 22, Cram. an. Par. l. l. *καθοπλίζω καὶ παρασκευάζω*, E. M. 500, 46, E. G. 312, 52, Zon. 1199 *καθοπλίζω*, Hes. *κρύπτει, μάχεται, ταράσσει, αὔξει, καθοπλίζει*, v. eund. s. *κορύσσων*. *B* 273 *βουλάς τ' ἐξάρχων πόλεμόν τε κορύσσων* adstruens, instruens, Wolfius: adornans bellum i. e. suis quasi armis instruens, cf. Hes. scut. 148 198; paraphr. *παρασκευάζων*, Eust. 219, 32 *οὐ κυρίως κορύσσειν μάχην, ἀλλὰ κ. τινὰς εἰς μάχην, εἰ μή τις σωματοειδῶς νοεῖ τὸν πόλεμον*. *Φ* 306 (*Σκάμανδρος*) *κόρυσσε κῦμα ῥόοιο ὑψόσ' ἀειρόμενος*, paraphr. *ὕψωσε*, schol. B *ἐμετεώριζεν ἢ ὥπλιζε κατὰ Ἀχιλλέως*, Eust. 1234, 39 *τὸ κ. κῦμα ἑρμηνεύει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ὑψ. ἀειρ., κορύσσεται γὰρ κῦμα μεταφορικῶς, ὅτε ὑψόσε ἀρθῇ*. 2) Med. armor. Paraphr. Il., Ap. Soph. 102, 34 (*καθ*) *ὁπλίζεσθαι*, E. G. 607, 50 *ὁπλίζεσθαι, αὔξεσθαι, μετεωρίζεσθαι*, Hes. *ἐπαίρεσθαι, καθοπλ., ὑψοῦται*. a) *K* 37 *τίφθ' οὕτως ἠθεῖε κορύσσεαι*; *μ* 121 *ἦν γὰρ δηθύνησθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ*, cf. *μ* 227; Faesi: vibrans arma, dich im Kampfe tummelnd; Duentz. mirum in modum esse dictum dicit pro *ἀμύνων*. *T* 364 *ἐν μέσσοισι κορύσσετο Ἀχιλλεύς*, cf. Faesi; *Δ* 274 *τὼ δὲ κορυσσέσθην* (v. l. *τώγ' ἐκορ.* et *κορυσσέσθην*), *T* 397 *ὄπιθεν κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς*. Cum dat. instrum.: *H* 206 *Π* 130 *Αἴας* (*Πάτροκλος*) *κορύσσετο νώροπι χαλκῷ*, cf. *H* 193 207 et Faesi ad *H* 206; *P* 199 *τὸν δ' ὡς ἀπάνευθεν ἴδεν Ζεὺς τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον* (H Vrat. d *τεύχεσι λαμπόμενον μεγαθύμου Πηλείωνος*), Nauckio videntur v. 197—209 spurii esse. b) Part. perf. *κεκορυθμένος*, quod fere omnibus locis cum *χαλκῷ* iungitur. Ap. Soph. 97, 22, Hes., paraphr. Il., E. M. 500, 51, E. G. 312, 49 (*καθ*) *ὡπλισμένος*, E. M. 500, 43, E. G. 312, 51 *ἀντὶ τοῦ ἐστομωμένα* (*τῷ σιδήρῳ*), *ἠμφιεσμένα, ηὐτρεπισμένα, ἢ ἠκονημένα* (*τῷ σιδ.*), sed E. G. habet *ἐνωπλισμένα* pro *ἠμφιεσμ.*, cf. Zon. 1198 s. et paraphr. Il.; Hes. *μεμετεωρισμένα, ὡπλισμένα*. *Δ* 495 *E* 562 681 *P* 3 87 592 *Y* 111 *βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ*, cf. *Σ* 522; *Y* 117 *φ* 434 *ἔβη* (*ἑστήκει*) *κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ*, Protodicos de aedibus hom. 40 maluit scribere *-μένον*. „*οὐ γὰρ ὁ Τηλ. παρὰ τῷ Ὀδυσσεῖ, ἀλλὰ τὸ ἔγχος παρὰ τῷ Τηλεμάχῳ ἑστήκει*", quod probavit Cauer in Jahresb. d. philol. Vereins zu Berlin V 283. *N* 305 *ἦισαν ἐς πόλεμον κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ*. De armis: *Γ* 18 *δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ πάλλων* instructa cuspide aënea, Eust. 375, 15 *ὥσπερ ἀνὴρ κεκορυθμένος ἤτοι κορυστὴς ὁ κόρυν ἔχων περὶ τὴν κεφαλήν, οὕτω καὶ δόρυ πολεμικὸν τὸ ἔχον ἄνω οἷα κόρυν χαλκῆν τὴν ἀπὸ σιδήρου ἐπιδορατίδα, καταφράσσουσαν τὸ ξύλον ἀσφαλῶς, ὡς καὶ ἡ κόρυς τὸν μαχητήν*. Koechly de Il. carm. diss. IV p. 5 s., Duentz. hom. Abh. 246, Benicken 3. u. 4. Lied vom Zorne p. 156 expunxerunt. *Δ* 43 *χ* 125 *εἵλετο δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ*, cf. Eust. 829, 34 et Krueger Di. 63, 3. Deest *χαλκῷ*: *Π* 802 *ἔγχος βριθὺ μέγα στιβαρὸν κεκορυθμένον*, cf. Eust. 1088, 14. c) transl. *Δ* 442 de Eride: *ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται* (Eust. 495, 16 *κολύσσεται*) paraphr. *μετεωρίζεται*, idem schol. D, quod addi *αὔξεται· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς κόρυθος*, cf. Verg. Aen. 4, 176; *Δ* 424 (*κῦμα*) *πόντῳ μέν τε πρῶτ κορύσσεται*, paraphr. *διεγείρεται*, extollit se, cf *Φ* 306; E. M. 531, 17, E. G. 339, 19 *ἐπήγαγε τ* (*κυρτὸν ἐὸν*) *κορυφοῦται*, cf. Eust. 732, 32. — *κορυστής, ἱπποκορυστής, χαλκοκορυστής*.

κορυστής (*κορύσσω*, cf. E. M. 474, 25, E G. 281, 40; de subst. in *της* exeuntibus v. L Meyer vgl. Gr. II 525, Woerner subst. hom. 21 Est apud Hom. acc. sing. *κορυστήν* (ter) et d *κορυστά* (bis), cf. Harder de alpha vocali apu Hom. producta 6. Non legitur nisi in Il. (quin quies), cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 79 Galeatus, in genere: armatus, miles, bellato Porphyr. ad *Δ* 457 *ἀπὸ μέρους ὁπλίτης κ μαχητής*, Hes. *ἀγαθὸς ἢ ὁπλίτης*, Suid. *ὁπλ της*, paraphr. Il. *πολεμιστής, μαχητής*, Eu 375, 16 *ὁ κόρυν ἔχων περὶ τὴν κεφαλήν*. — 457 *Θ* 256 *Π* 603 *Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστ N* 201 *Σ* 163 *δύω Αἴαντε κορυστά* (v. l. *κορι σταί*). — *ἱπποκορυστής, χαλκοκορυστής*.

κορυφή (Curt. Et. 527 secutus auctoritate Lobeckii Path. proleg. 298 cognatum esse subs *κόρυμβος* docet et cum utrumque subst. tu *κόρυς* et *κορθύω* refert p. 143 496 527 ad ra *κάρα, κάρ*, a quibus *κορυφή* derivatum es existimat auxilio suffixi deminutivi; ad *κάρ κάρα* revocat etiam Corssen Ausspr., Vokalis I 516 II 159, quae derivat a rad. kar eminer Fick Spracheinh. 90 s. 232, vgl. Woert.[3] I 5 II 74 sumit rad. kvarp, kvarbh torquere, rota sim. L. Meyer vgl. Gr. I 388, Walter in Ku Ztschr. XII 388 401, Siegismund in Curt. St V 182, cf. Goebel Lexil. I 471, Pott in Ku Ztschr. VII 243 s., Benfey WL. II 312; de *κ ρυφή* et *κόρυμβος* inter se cognatis v. etia Curt. Et. 55 539, Walter XII 379, L. Meyer 49, Lob. Path. proleg. 170, cf. etiam Deffner Curt. Stud. IV 294; cognatum esse cum ra *κολ*, quam praebent *κολωνός, κολοφών*, demo strarunt Curt. Et. 153, Fritzsche in Curt. St VI 340; Savelsberg de digammo 53 suspica ortum esse ex *κορυϝη*; de subst. in *η* exeu tibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 158, Woern subst. hom. 6 s. 18 44. De accentu v. E. M. 5 22, Herod. ed. Lentz I 345, 29, cf. II 456, Leguntur sing. genet. *κορυφῆς* (septies), d *κορυφῇ* (sexies), acc. *-ήν* (sexies), plur. no *κορυφαί* (bis), dat. *-ῇς* (bis) et *-ῇσι(ν)* (deci acc. *κορυφάς* (quater). Est igitur *κ.* in Il. t et vicies, in Od. sexies (nullo vero loco 2. p tis), in hymnis septies, in epigr. semel. P arsin 2. pedis ter et vicies, 3. pedis deci 1. pedis ter, in exitu versus tantum *E* 554. 1) proprio sensu de vertice hominis aut a malis, 2) translate de vertice s. cacumi montis, cf. Schmidt Synon. 19, 5 et 6, 99, 13. E. M. 531, 10, E. G. 339, 10 614, 35, Zon. 12 Or. 82, 1, Cram. anecd. Par. III e cod. Coisl. 3 ad *Δ* 499 *τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς*, adfert Ste

Rufum p. 47, qui definit κορυφήν: τὸ ἐν μέσῳ, καθ' ὃ δὴ μάλιστα εἱλοῦνται αἱ τρίχες, cf. Poll. 2, 39; addit Zon. καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους, Hes. κεφαλή, λόφος, ἀκρωτήριον, cf. Eust. 1653, 7. 1) vertex: a) Iovis. h. Ap. P. 131 Κρονίδης γείνατ' Ἀθήνην ἐκ κορυφῆς e Barnesii coni. (codd. ἐν κορυφῇ), cf. Pind. Ol. VII 36, Anacreont. 54 (53), 15, h. XXVIII 5, cf. etiam quae adfert Baum. in praef. ed. p. VII. b) equi. Θ 83 (ἵππον) βάλεν ἰῷ ἄκρην κὰκ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασι (v. l. κακκ.), paraphr. τὸ ἄκρον τῆς κεφαλῆς, cf. Eust. 700, 52. 2) transl. β 147 αἰετὼ Ζεὺς ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι, schol. S et Cram. an. Par. III e cod. Reg. 2894 ad h. l. ἐξ ὕψους, ἐκ τοῦ ἀνωτέρου μέρους. Π 297 ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος κινήσῃ νεφέλην Ζεύς, schol. BL ἐν ταῖς ἀκρωρείαις πυκνὰ νέφη ἐπικαθίσαντα σκοτίζειν εἴωθε τὸν ὑποκείμενον τόπον, Ν 179 (μελίη) ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο ταμνομένη: sic AC al., ut Arist. (Ἀρίσταρχος ἑνικῶς· ἄλλοι δὲ κορυφῇς Did.), plurimi libri plur., Nauck: κορυφῇσι ἑκάς. ι 481 ἧκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος, κ 113 γυναῖκα εὗρον ὅσην τ' ὄρεος κορυφήν, h. XIX 21 κορυφὴν περιστένει οὔρεος ἠχώ, h. Cer. 38 ἤχησαν δ' ὀρέων κορυφαὶ καὶ βένθεα πόντου φωνῇ ὑπ' ἀθανάτῃ, Β 456 πῦρ ἐπιφλέγει ὕλην οὔρεος ἐν κορυφῇς (Vrat. ἐκ κορυφῆς, Vind., Eust. 253, 45 κορυφῇ, 253, 41 κορυφαῖς, Nauck coni. κορυφῇσι), paraphr. ἀκρωρείαις. Γ 10 εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην (Vind. κορυφαῖσι), paraphr. ἐπ' ἀκρωρείᾳ, Ε 554 λέοντε δύω ὄρεος κορυφῇσιν ἐτραφέτην, Π 757 824 λέοντε ὄρεος κορυφῇσι μάχεσθον, Μ 282 Ζεὺς καλύψῃ (nive) ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρῶονας ἄκρους, cf. schol. BL; ι 121 κυνηγέται, οἵ τε καθ' ὕλην ἄλγεα πάσχουσιν κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες, h. XIX 7 Πᾶν', ὃς πάντα λόφον λέλογχε καὶ κορυφὰς ὀρέων καὶ πετρήεντα κέλευθα. Λ 183 πατὴρ Ἴδης ἐν (Vind. ἐκ) κορυφῇσι καθέζετο, Ξ 332 εὐνηθῆναι Ἴδης ἐν κορυφῇσι, Ο 5 ἔγρετο δὲ Ζεὺς Ἴδης ἐν κορυφῇσι, cf. schol. V; Χ 171 ἐπὶ μηρί' ἔκηεν Ἴδης ἐν κορυφῇσι (Vind. κορυφοῖσι, D κνημοῖσι), cf. Θ 48; ep. 10, 2 ἄλλη ... σευ πεύκη ἀμείνονα καρπὸν ἵησιν Ἴδης ... κορυφῇσι, Ξ 157 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Ἴδης ἥμενον (Syr. om. v. 157s.), cf. schol. V; Υ 60 ἐσσείοντο πόδες Ἴδης καὶ κορυφαί, paraphr. αἱ κεφαλαί. Π 144 (μελίην) ... ρε Χείρων Πηλίου ἐκ κορυφῆς, schol. V ... ἐν κορυφῆς· ἔστι δὲ ἄκρα Χειρώνειος ὑπὲρ ... ηπιάδος ἄκρας, Zenod. v. 141—4 om. (vel se... ndum Ariston. ad Τ 387) damnavit. Idem v. ...gitur Τ 391, cod. A ἐκ (supra scr. ν) κορυφῆς (supra scr. ι), Did. πληθυντικῶς αἱ Ἀριστάρχου, Ariston. ἀθετ. 387—391; h. XVII 3 (Τυνδαρίδας) ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῆς τέκε ...δη, h. XXXIII 4 τοὺς ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῇ ὄρεος τέκε, Bergk J. J. f. Ph. 81, 303 ...oque loco maluit scribere ἐπὶ κορυφῆς. Α ... Κρονίδην ἥμενον ἀκροτάτῃ κορυφῇ Οὐλύμποιο, schol. A τρὶς δὲ τριηκόσιαι κορυφαὶ ...όεντος Ὀλύμπου. Idem v. legitur Ε 754, paraphr. τῇ ἀκρωρείᾳ, Ariston. ὑπερθετικὸν ἀντὶ ...λοῦ, ἀκροτάτῃ ἀντὶ τοῦ ἄκρᾳ, Lehrs de Aristarchi stud. 165: „ἀκρ. κ. est quasi vernacule dicas: auf hoechster Spitze; hinc omnia ...ntis πολυπτύχου eminentia culmina sic dicuntur, sive supereminent nubes (ut Θ 3, ubi idem observatur), sive non supereminent"; Θ 3 θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο ἀκροτάτῃ κορυφῇ Οὐλ., paraphr. ἀκρωρείᾳ; Duentzero v. suspectus videtur esse. Ν 12 ἧστο ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου, Aristoph. -ῃς κορυφῇς, v. schol. A. ibidem: Σάου ἀντὶ τοῦ Σάμου. μ 76 οὐδέ ποτ' αἴθρη κείνου (σκοπέλου) ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. Ξ 228 Θρῃκῶν ὄρεα νιφόεντα, ἀκροτάτας κορυφάς (v. omisit Strab. I 27). h. XIX 11 de Pane: ἀκροτάτην κορυφὴν μηλόσκοπον εἰσαναβαίνων. Θ 51 ἐν κορυφῇσι καθέζετο i. e. Idae. μ 74 δύω σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν ἱκάνει ὀξείῃ κορυφῇ, χ 298 v. l. Ἀθηναίη αἰγίδ' ἀνέσχεν ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς (pro ὀροφῆς). De dativo locali Λ 499 Γ 10 Ε 554 754 Θ 3 Ν 179 Π 757 824 (cuius exempla non inveniuntur in Od.) v. Capelle dat. loc. 8 s. et 19 (ubi disputat contra Naeg., q. v. ad Γ 10), Nahrhaft Gebr. des localen Dat., Wien 1867 p. 5, Lehmann Lehre v. Locativ 11. Accedunt haec adi. ad κορυφή: ἄκρη, ἀκροτάτη (septies), ὀξεῖα, ὑψηλή. — κορυφόω.

κορῠφόω (κορυφή, cf. Herod. ed. Lentz I 433, 13, Curt. Verbum I 351, L. Meyer vgl. Gr. I 358) in verticem, in altum attollo. Non legitur nisi uno loco Il. pass. praes. κορυφοῦται apud Hom. (Deest apud Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 720). Δ 426 (κῦμα) ἀμφὶ ἄκρας κυρτὸν ἐὸν (v. l. ἰὸν) κ., paraphr. διογκοῦται (ἐπαίρεται, ὅ ἐστιν αὔξεται), Suid. ὑψοῦται, ἐπαίρεται, Hes. αὔξεται, ὑψοῦται, E. G. 339, 19s. Ὅμηρος εἰπὼν πόντῳ κορύσσεται, ἐπήγαγε τὸ κορυφ., εἰς τὸ αὐτὸ καταστρέφοντος τοῦ ῥήματος, cf. E. M. 531, 17, Eust. 492, 25, cf. etiam E. M. 407, 39. — Schmidt Synon. 19, 7.

Κορώνεια (v. Lob. Path. prol. 44, Preller Gr. Myth. I 424 adn.) urbs Boeotiae. Strab. IX 411, Eust. 268, 21 ἐγγὺς τοῦ Ἑλικῶνός ἐστιν ἐφ' ὕψους ἱδρυμένη, Herod. ed. Lentz II 537, 10, Hes. (s. v. Κορωνία) πόλις Βοιωτίας, cf. Suid.; Steph. Byz., Herod. I 278, 34 πόλις Βοιωτ. ἀπὸ Κορώνου τοῦ Θερσάνδρου, cf. schol. BL ad Β 503, Eust. 268, 16, Pott in Kuhn Ztschr. IX 184. — Strab. IX 410, Paus. IX 34, 3 et 7, Friedreich Real. 74, Buchholtz Real. I 186, Bursian Geogr. v. Griechenl. I 201 235, Ross Wanderungen I 32. Non legitur nisi uno loco Il. Β 503 οἵ τε Κορώνειαν (ἔχον) καὶ ποιήενθ' Ἁλίαρτον.

1. **κορώνη** (κυρ, κυρτός, curvus, corona, κορωνός a rad. kar = curvum esse derivat Curt. Et. 158, cf. Benfey WL. II 285, Doed. Gl. 289; alterum κορώνη, quod significat cornix, ad aliam referunt rad., v. infra; Fick vero vgl. Woert.[3] II 66 utrumque subst. manare ex rad. kor = kvor verso, torqueo censet, cf. etiam I 810, Spracheinh. 70, Lottner in Kuhn Ztschr. VII 182. Fortasse pro κορϝόνη dictum esse putat Brugman in Curt. Stud. IV 171; de voc. in νη desinentibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 185, Woerner subst. hom. 13; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 337, 1). Leguntur κορώνη (semel), -ης (semel), -ῃ (ter), -ην (semel). Quinquies in Od., semel in Il. Omnibus locis in exitu versus. 1) Anulus s. manubrium curvum, quo fores attrahebantur et cui involvebatur lorum pessuli. α 441 βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ ἀργυρέῃ, schol. EV ἐπεσπάσατο τῷ κόρακι λεγομένῳ, sch. Q λέγεται καὶ ὁ κρίκος τῆς θύρας· τῷ κρικίῳ, ᾧ ἐπισπώμεθα τὴν θύραν, ἤτοι τῷ λεγομένῳ κόρακι, καὶ τῷ ἐπι-

σπάστρῳ τῆς θύρας, Eust. 1429, 1 ss. ἢ τὸ κοράκιον ἢ μᾶλλον κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ κρίκος . . . ἐπισπαστήρ, ὃς καὶ ῥόπτρον ἐλέγετο . . . θύρας ἐπίσπαστρον. φ 46 ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης (E. G. 288, 34 et Eust. 1900, 48 κορώνῃ, 1901, 12 κορώνης ἢ κορώνῃ), schol. B κ. ὁ κρίκος, schol. V τὸ κλεῖθρον ἑκατέρωθεν ἐξήρτητο πρὸς κρίκον, ὥστε δι' οὗ μὲν ἑλκομένου πρὸς τῷ σταθμῷ κυκλεῖσθαι, δι' οὗ δὲ ἀνοίγεσθαι εἰς τοὐναντίον ἑλκομένου, E. G. 288, 36 τὸ λεγόμενον ἐν τῇ συνηθείᾳ κοράκιον, cf. Eust. 1900, 50 ss.; η 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη, schol. QV τὸ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας, ἤτοι τὸ κρίγκιον, schol. P τὸ κρικίον, cf. Eust. 1570, 32; E. M. 530, 23, Ap. Soph. 102, 23 ἐπὶ τοῦ κρίκου τῆς θύρας. Poll. 7, 111 ἣν Ὅμηρος εἴρηκε κορώνην, οἱ νῦν κόρακα, cf. eund. 1, 77 7, 107 10, 22; Frieb Wohnhaus bei Homer, Wien 1868 p. 16, Protodicos de aedibus Hom., Lips. 1877 p. 64 ss. 2) extrema arcus cornua s. anulus in extrema arcus parte, ubi nervus adligabatur. Δ 111 πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην de fabricatore arcus, schol. D πᾶν τὸ ἐπικαμπές, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζῴου, E. M. 530, 24, Ap. Soph. 102, 25 ἐπὶ τῆς τοῦ τόξου ἐγκοπῆς (ἐκκοπῆς), schol. DL et E. M. 530, 26 νῦν τὸ ἐπικαμπὲς ἄκρον τοῦ τόξου λέγει, ὅθεν καὶ ἀπήρτηται (-ισται) ἡ νευρά, paraphr. κ. ἢ κόκαν, Eust. 451, 8 εἰς ἣν δηλαδὴ ἐνίεται ἡ νευρά. φ 138 165 (quem v. omisit cod. Aug.) ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε (v. l. προσέθηκε) κορώνῃ, cf. v. 136 s. 163 s., schol. V τῷ ἄκρῳ τοῦ τόξου, Eust. 1904, 41 s. τὸ τοῦ τόξου ἄκρον, ἔνθα τὸ καλῇ κ., ὅμοιόν τί ἐστι τῷ χρυσέῃ κ., τινὲς δὲ κ. καὶ νῦν ἐνόησαν τὸ τῆς θύρας ἐπίσπαστρον· κρεῖττον δὲ ὅμως τὸ πρῶτον. Friedreich Real. 116 360. — Schol. HPT ad η 90 κορώνη ἐπὶ τοῦ ζῴου καὶ ἐπὶ τοῦ τόξου καὶ ἐπὶ τῆς θύρας καὶ ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, διὰ τὸ ἐπικαμπὲς σχῆμα (cf. E. G. 339, 23 s.), εἴρηται δὲ ταῦτα ἀπὸ τοῦ ζῴου τῆς κορώνης· εὐλύγιστον γὰρ ἔχει ὅσον εὐκαμπῆ τὸν τράχηλον· καὶ παρὰ μέρος σώματος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου, eisdem fere verbis E. M. 530, 54, Eust. 73, 20 ss. 1570, 36, cf. Cramer an. Par. III e cod. 2767 ad Α 170; E. M. 530, 18, E. G. 339, 27 τίθεται ἐπὶ τοῦ ὀρνέου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπικαμποῦς τόξου καὶ ἐπὶ τοῦ κρίκου τῆς θύρας, E. G. 340, 33 κορώνη· κόραξ, τὸ ἄκρον τοῦ τόξου, εἰς ὃ ἡ νεῦρα τίθεται (cf. schol. Q ad α 441), καὶ ὁ κρίκος τῆς θύρας καὶ τὸ ζῷον, sim. Hes., Zon. 1237, Cramer an. Par. III e cod. 2767 ad Δ 111, Eust. 451, 18 1429, 4; cf. etiam E. G. 607, 33, Suid., an. Gr. ed. Bachm. I 282, 4. — Adiectiva adduntur haec: ἀργυρέη, χρυσέη, καλή. — κορωνίς.

2. **κορώνη** (ab eadem rad. atque κόραξ, sanskr. kâravas, lat. cornix, germ. hraban, a rad. kar sonare (cf. κρώζω: E. M. 530, 16, E. G. 340, 17) derivat Curt. Et. 153 710, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 28 348 II 187, Foerstemann in Kuhn Ztschr. III 45, Legerlotz ib. VIII 122 s., Lottner ib. XI 169 s., Pauli ib. XVIII 21, Bigge ib. XX 20, Benfey WL. II 6 131 366; cf. etiam H. Weber ap. Kuhn X 257, Fritzsche in Curt. Stud. VI 341, Doed. Gl. 289 et 290; sumit radicem κορϝ Woerner subst. hom. 30 s.; Brugman in Curt. Stud. IV 171 κορώνη ex κορϝόνη ortum esse suspicatur; Pictet in Kuhn Ztschr. VI 183 arbitratur κ. et cornix referenda esse ad rad. ran sonare, rana strepitus. Fick vgl. Woert.[3] II 66 κορώνη quod supra commemoratum est et hoc κ. ad rad. kor, kvor verso, torqueo refert (cf. Friedreich Real. 116), ceteri fere omnes a diversis radicibus derivant. De subst. in νη exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 185 187, Woerner 13, cf. etiam Lob. Path. proleg. 230; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 337, 1). Leguntur κορῶναι (semel), κορώνῃσιν (bis). Est κορῶναι in exitu versus, -ῃσιν post 1. thesin 1. pedis. Non est nisi in Od. Est nomen avis cuiusdam marinae. ε 66 ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο, ἴρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι | εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν, μ 418 ξ 308 οἱ δὲ (ἑταῖροι) κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα κύμασιν ἐμφορέοντο. — E. M. 530, 16, E. G. 607, 33 al. τὸ ζῷον, E. M. 530, 18, E. G. 339, 25 27, Zon. 1237 ὄρνεον. Schol. HPT ad η 90 ἐπὶ τοῦ ζῴου . . . ἀπὸ τοῦ ζῴου τῆς κορώνης· εὐλύγιστον γὰρ ἔχει ὅσον εὐκαμπῆ τὸν τράχηλον, sim. E. M. 530, 56, Eust. 1570, 38; schol. H ad μ 418 λέγεται εἶδος ὀρνέου θαλασσίου, schol. Q ad α 441, E. G. 340, 34 ὄρνεον θαλάσσιον, ὃ καλεῖται αἴθυια (αἰθρία), λάρος, E. M. 530, 21, Ap. Soph. 102, 22 εἶναι δέ φησιν ὁ Ἀπίων τὴν αὐτὴν τῷ λάρῳ καὶ τῇ αἰθυίῃ, Eust. 1429, 4 καὶ ὁ κόραξ καὶ ἡ αἴθυια καὶ ὁ λάρος καὶ πᾶν τὸ ἐπικεκαμμένον, schol. BPQ ad ε 66, Eust. 1524, 16 18 αἴθυιαι, Hes. ὄρνεον, ἰχθύς, λάρος et κορῶναι· ἅλιαι αἴθυιαι, κολυμβίδες, cf. Eust. 451, 18; aliter iudicat Arrianus peripl. pont. Eux. c. 33. — Nemes. de N. H. XLII 342 τὰ πολλὰ τῶν ζῴων τῶν κατ' εἶδος ὁμοσχημόνων, οἷόν ἐστι κορώνη καὶ κόραξ, ἔχει τινὰς κατὰ τὴν πρόσοψιν διαφοράς, αἷς γνωρίζει κατὰ συζυγίαν ἄλληλα, schol. Arat. 949 κόραξ καὶ κορώνη τοῦ αὐτοῦ εἰσι γένους, cf. Lob. Path. proleg. 30; Phot. κρώζει ὡς κόραξ, ἡ κορώνη κράζει. Apud Hom. de illa sola specie occurrit nomen quae est marina. Groshans prodr. 23 suspicatur larus cachinnans, Bothe: cornices mare accolentes, Netolika Naturhist. aus Hom., Buchholtz Real. I 2, 111, Koerner hom. Thierwelt 67: Phalacrocorax carbo, nostr. Komoran, cf. Friedreich Real. 116, Doed. Gl. 216 289. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 735 750. Adduntur adi. τανύγλωσσος et εἰνάλιη. — Κορωνίς(?).

κορωνίς (a κορώνη 1, cuius rad. κυρ significat curvum esse: Curt. Et. 158, cf. Fick vgl. Woerterb.[3] I 810 II 66, Spracheinh. 70, Benfey WL. II 285, Doed. Gl. 289, Anton Erkl. hom. Woerter 1880 p. 18 s., Woerner subst. hom. 13; de voc. in ις exeuntibus v. Spohn de extr. Od. parte 171 s.). Non est apud Hom. nisi dat. pl. κορωνίσι(ν). Multo saepius in Il. (quinquies decies) quam in Od. (bis). Omnibus locis ante diaeresin bucolicam, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 804, Am. app. ad τ 182, Peppmueller I XXIV p. 72. Substantivo postponitur, cf. Giseke hom. Forsch. 28. Curvatus. Est epitheton navis, quae est utrimque curvata et a prora et a puppi, cf. Grashof Schiff bei Hom. 16 s. quem secuti sunt Naeg. ad Α 170, Faesi ad 162 et τ 182, Doed. 465 747, alii. Non multum igitur differt ab ὀρθόκραιρος et ἀμφιέλισσα. Schuster Ztschr. f. Gymn.w. XIV 456 putat eo maxime navibus id datum esse epitheton, quae essent subductae, nam sic potissimum apparere

qualis sit forma, cf. etiam Duentz. hom. Abh. 542. a) Iungitur cum praep. *ἐν*. *B* 771 *H* 229 *ἐν νήεσσι κ. ποντοπόροισι*, *τ* 182 *ἐν νήεσσι κορωνίσιν* (Bekk.², Nauck *-ίσι*, al. codd. *κορονῆσιν*). b) cum praep. *σύν*. *A* 170 *ἴμεν σὺν νηυσὶ κ.*, *τ* 193 *οἰχομένῳ σὺν νηυσὶ κορωνίσιν* (Bekk.², Nauck *-ίσι*, pauci codd. *ἐν ν. κορονῆσιν*), *Λ* 228 *σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κ.* c) c. *παρά*. *Σ* 104 est apud Plat. apol. 28 d *ἧμαι παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν* (pro *ἐτώσιον*) *ἄχθος ἀρούρης*, *B* 297 *ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κ.*, Ariston. *Ζηνόδ. γρ. μίμνοντ' ἐπὶ νήεσσι* (Bekk. e coni. pro *μιμνόντεσσι*), *B* 392 *μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κ.*, *I* 609 *ἥ μ' ἕξει παρὰ νηυσὶ κ.* (v. l. *κορωνῆσιν*), *Ω* 115 136 *Ἕκτορ' ἔχει(ς) παρὰ νηυσὶ κ.*, *Σ* 338 *παρὰ νηυσὶ κ. κείσεαι*, *Y* 1 *παρὰ νηυσὶ κ. θωρήσσοντο*, *X* 508 *παρὰ νηυσὶ κ. εὐλαὶ ἔδονται*. d) dat. sine praepos. *O* 597 *ἵνα νηυσὶ κ. πῦρ ἐμβάλοι*, *Σ* 58 439 *νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω* (v. l. *Σ* 58 *κορωνῆισιν*, Bekk.², Nauck *-ίσι*). — Eust. 1429, 5 *πᾶν τὸ ἐπικεκαμμένον, ὅθεν καὶ κ. νῆες*, Ap. Soph. 102, 27 *κορωνίδες αἱ καμπυλόπρυμνοι· ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὰς κορωνίδας φησὶ καρανίδας, ἀπὸ τοῦ κάρα αὐταῖς ἐπικεῖσθαι, ὅπερ ἐστὶ τὸ τέλος*, schol. D ad *A* 170 et E. M. 530, 30 *ἐπικαμπεῖς τὰς ἄκρας ἐχούσαις, ὅπερ ἐστι τὰς πρύμνας*, addit E. M. *παρὰ τὸ ἄνω ἐξηρμένας εἶναι, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἀνέχειν*, cf. E. M. 530, 35 55; E. G. 339, 23, Hes., Zon. 1237 *καμπυλόπρυμνος*, paraphr. Il. *καμπύλαις*, *καμπυλοπρύμνοις*. Addit schol. D *ἢ μελαίνας· κορὸν γὰρ τὸ μέλαν*, paraphr. *Ω* 136 *μελαίναις*, Cram. an. Par. III e cod. 2767 ad *A* 170, Eust. 73, 22 *κ. λέγονται νῆες οὐ μόνον ὡς κατὰ τὴν κορώνην μέλαιναι, ἀλλὰ καὶ ὡς τὰ ἄφλαστα κατὰ πρῴραν καὶ πρύμναν*, cf. E. M. 177, 45; paraphr. *O* 597 *βαθείαις*, *H* 229 sex aliis locis: *μεγάλαις*. Etiam ex recentioribus quidam interpr.: curvatus a puppi, sed Grashof l. l.; alii ut Duentz. (ad *B* 297 *τ* 182): stratus.

Κορωνίς (ad *κορώνη* = cornicula referendum se suspicati sunt Preller Gr. Myth. I 423, Pott in Kuhn Ztschr. VI 403) mater Aesculapii, Phlegyae filia, qui regnum tenebat in Thessalia. XVI 2 *Ἀσκληπιόν, υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν γείνατο δῖα Κορωνὶς* (*K.* suppletum est a m. rec. M) *Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος*. De eius et Apollinis amore videtur agi Ap. P. 31 *μνωόμενος ἔκιες Ἀζανίδα κούρην*, Baum.: „*Ἀζ.* a B. Martino inventum mihi ita satisfacit, ut cum Matth. subesse dicam fabulam quamquam obscuriorem, qua Coronis Arcadica nuncupabatur“, cf. Schneidewin hom. Hymn. auf Ap. 69 s.; idem p. 33 maluit scribere *Φλεγυηΐδα κούρην*, Ilg. antea *Φλεγυαντίδα*. Apollod. 3, 10, 3 *τινὲς Ἀσπλ. οὐκ ἐξ Ἀρσινόης, ἀλλ' ἐκ τῆς Φλεγύου ἐν Θεσσαλίᾳ κτλ.*, cf. schol. Pind. Pyth. 3, 14 48, Pind. Pyth. 3, 42, Apoll. Rh. 4, 615, Ov. fast. 1, 291, cf. etiam Paus. 2, 26. — Preller I 423 s., Pott 403—5, Friedreich Real. 177. Nomen proparoxytonon potius videtur e Goettlingio de acc. 271, sed G. Dind. in Steph. lex. observavit legitimam formam ab Hesiodo solo propter metri necessitatem in *Κόρωνιν* esse mutatam.

Κόρωνος (Lob. Path. proleg. 67 dicit eponymon fuisse a *κορώνη* declinatum vel ab adi. *κορωνός*, Preller Gr. Myth. II 11 ad rad. *κυρ*, *κυρτός*, curvus refert, cf. Pott in Kuhn Ztschr. IX 184. Arcad. 66, 9, Herod. ed. Lentz I 185, 29 II 3, 39 *τὸ Κόρωνος κύριον, τὸ δὲ κορωνός ἐπίθετον*) Caenei filius, pater Leontei, rex Lapitharum. *B* 746 *ἅμα τῷ γε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρηος, υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο* (schol. V ad *M* 130 *Κορωνοῦ*). — Ap. Rh. 1, 57, Apollod. 2, 7, 7; Preller II 12 252, Friedreich Real. 508.

κοσμέω (*κόσμος*, q. v.; de verbis in *εω* exeuntibus v. L. Meyer II 23). Leguntur act. impf. *ἐκόσμει* *Ξ* 388 (in uno cod. G *ἐκόσμεε*, quod receperunt La Roche in ed. crit. (aliter iudicat in ed. min.) et Nauck, cf. La Roche h. U. 97) *η* 13; 3. pl. *ἐκόσμεον* (bis), *κοσμείσθην* h. VI 12, aor. *κόσμησε(ν)* *B* 704 727, inf. *κοσμῆσαι* (bis); pass. aor. 3. pl. *κόσμηθεν* *Γ* 1; hanc similesque formas vindicare studuerunt grammatici Aeolicae Boeoticae Doricae Ionicae dialectis, cf. schol. AD ad *Γ* 1, schol. Theocr. 7, 60, E. M. 532, 32 ss., E. G. 547, 14 ss., sed v. Hinrichs de vestigiis Aeol. 142 s.; cf. etiam E. M. 20, 41 282, 39, E. G. 340, 42, Herod. ed. Lentz II 142, 28 147, 4 237, 9 al.; part. *κοσμηθεῖσα* (semel), pl. *-μηθέντες* (quater); med. aor. part. *κοσμησάμενος* (semel). Est igitur in Il. decies, Od. bis, in hymnis quater. I) dispono, ordino, instruo, II) orno, cf. L. Meyer ap. Kuhn VI 165 ss., Doed. Gl. 2168. Hes. *τίθεσθαι, διατάξαι, στῆσαι, στεῖλαι*, paraphr. Il. plurimis locis, E. M. 532, 26, Ap. Soph. 103, 5 18 *διατάξαι*, cf. an. Gr. ed. Bachm. I 282, 7, Suid. — I 1) de exercitu ordinando, instruendo. E. G. 340, 47 *κοσμεῖν τὸν λαόν, τοῦτ' ἔστι καθοπλίζειν*, cf. Eust. 26, 15. a) act. *B* 554 *κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας*, schol. BL *πρῶτος κόσμον πολέμου τὴν παράταξιν ὠνόμασεν*, cf. Eust. 283, 44; Ariston. *Ζηνόδοτος τρεῖς στίχους* (553—5) *ἠθέτηκεν*, cf. Am. app. et Lehrs Arist. 445 s.; *B* 704 *ἀλλά σφεας κόσμησε Ποδάρκης*, paraphr. *διέταξεν* (*ἢ καθώπλισε*), *B* 727 *ἀλλὰ* (Zenod. *τοὺς δὲ*, v. Ariston.) *Μέδων κόσμησεν*, *Ξ* 379 *τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ*, cf. schol. BL, E. M. 532, 26, Ap. Soph. 103, 18. *Ξ* 388 *Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμει Ἕκτωρ*, Eust. 993, 7 *τὸ ἄρχειν εἰς ταὐτὸν δοκεῖ ἄγεσθαι τῷ κοσμεῖν . . ., εἰ μὴ ἄρα κοσμεῖν μέν ἐστι τὸ τάττειν, ἄρχειν δὲ τὸ ἁπλῶς προηγεῖσθαι τῆς παρατάξεως*. b) pass. *Γ* 1 *αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι* (Eust. 1840, 8 *ἕκαστος*), cf. *B* 476 et 815; schol. AD *διετάχθησαν· ὁ τρόπος μεταφορά, ἀπὸ τοῦ κόσμου, ὅθεν καὶ ἡ τῶν ὅλων τάξις κόσμος ὑπὸ Πυθαγόρου εἴρηται*, eisdem fere verbis E. M. 532, 28; paraphr., Cram. an. Ox. I 244, 34 *διετάχθησαν*, Eust. 370, 33 *οὐκ ἔστι δὲ ἐναντία τὸ ἐκοσμήθησαν καὶ τὸ κλαγγῇ* (v. 2) *ἐπορεύοντο· ἡ μὲν γὰρ ἄθροισις καὶ ἡ στάσις καὶ ἡ τῶν φυλῶν διάκρισις καὶ τοῖς Τρωσὶν εὐκόσμως εἶχεν, ἡ δὲ κίνησις οὐκ ἀθορύβως ἐγίνετο*. *M* 87 *πένταχα κοσμηθέντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο*, cf. v. 86 et Eust. 893, 63. *Λ* 51 *φθὰν δὲ μέγ'* (v. l. *μεθ'*) *ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες* (genet. pendet a *φθάνω*, quod in hoc verbo inest vis comparativi), paraphr. *μεγάλως ὁπλισθέντες*, Herod. II 72, 24 *προδιαταγέντες*, schol. D *τινὲς ὑπερβατὸν τοῦτο νοοῦσι, μεγάλως κοσμ. ἔφθασαν· τὸ οὖν μέγα τῷ κοσμ. συντάττεται*, Nican. *τὸ ἐπὶ τάφρῳ καὶ τοῖς ἄνω δύναται συνάπτεσθαι, βέλτιον δὲ τοῖς ἑξῆς, ἵνα ἐπὶ μὲν τῆς τάφρου ἡ διακόσμησις*

ᾗ γεγονυῖα, recte Doed.: multo prius ordinati apud fossas sunt, v. etiam Faesi h. l.; ι 157 διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες βάλλομεν sc. αἰγανέας, Eust. 1620, 28 ἤγουν τριχῇ διαταχθέντες, pertinet διά ad κοσμ., est enim διά adv. sive praepos. in tmesi. *Β* 655 οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες, Eust. 315, 7 διακοσμηθέντες τρίχα, paraphr. τριχῶς διαταχθέντες, v. l. διάτριχα vel διατρίχα, cf. v. 668. c) med. mihi dispono, ordino, instruo. *Β* 806 τῶν ἐξηγείσθω κοσμησάμενος πολιήτας, paraphr. διατάξας, cf. Eust. 349, 43; Hes. παραταξάμενος, Suid., an. Gr. ed. Bachm. I 282, 10 διαταξάμενος. 2) sensu latiore: η 13 (Εὐρυμέδουσα) οἱ πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει, schol. P παρεσκεύαζε, Eust. 1565, 59 τουτέστιν εὐπρεπῶς ἔταττεν· οὐ ἡ παῦλα ἀποκοσμεῖν λέγεται, cf. v. 232; v. etiam s. v. εἴσω. Zenod. damnavit versum, v. schol. HP; h. VII 59 οὐδέ πῃ ἔστι σεῖό γε ληθόμενον γλυκερὴν κοσμῆσαι ἀοιδήν, cf. h. XXXIV, 19. II) orno. h. Ven. 65 χρυσῷ κοσμηθεῖσα Ἀφροδίτη, h. VI 11 δειρῇ δ' ἀμφ' ἁπαλῇ καὶ στήθεσιν ὅρμοισι χρυσέοισιν ἐκόσμεον (Ἀφροδίτην), h. VI 12 οἷσί περ Ὧραι κοσμείσθην, ὁππότ' ἴοιεν ἐς χορόν scripserunt Matth., Herm., Franke, Baum. e tribus codd. Paris.; DFL κοσμίσθην, M κοσμήσθην, Steph. κόσμηθεν, quod Wolfius recepit, Barnes. cum Ilgenio et Matth. in animadv. ἐκόσμηθεν, quod repudiavit Herm. recte: „si κοσμεῖσθαι hic esset se ornare, dicendum fuisset κόσμηθεν; nunc vero, cum significare possit, ornatae erant, recfe dicetur κοσμείσθην", cf. etiam Baum. h. l. — Componuntur ἀπο-, δια-, ἐγ-, κατακοσμέω, derivantur κοσμητός, εὐκόσμητος, κοσμήτωρ.

κοσμητός (κοσμέω, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 305; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 220, 5). Non legitur nisi uno loco κοσμηταί, cf. Friedlaender 2 hom. Woert. 736. Bene dispositus, ordinatus. η 127 ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον παντοῖαι πεφύασιν, schol. BE ἐν τάξει διατεθειμέναι, κατασκευασταὶ λαχανιαί, ἢ αἱ τῶν φυτῶν τετράγωνοι σχέσεις, schol. BPT εὖ διατεθειμέναι, cf. schol. V; Eust. 1569, 48 εὔτακτοι, cf. L. Meyer in Kuhn Ztschr. VI 167. — εὐκόσμητος.

κοσμήτωρ (κοσμέω, de subst. in ωρ exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 341, Woerner subst. hom. 47). Legitur dat. κοσμήτορι (semel), du. -ήτορε (ter). Ter in Il., semel in Od. Semper cum λαῶν iunctum in exitu versus. Ordinator, dux. Ap. Soph. 103, 6 οἱ διατάσσοντες βασιλεῖς, E. G. 340, 47, Hes., Eust. 257, 30 410, 8 ἡγεμόνες, Suid., Bachm. anecd. Gr. I 282, 10 διατάκται (διατάκτορες), ἡγεμόνες, paraphr. Il. διατάκτορες, Eust. 26, 15 κ. πολλαχοῦ τοὺς ἡγεμόνας λέγει, ὡς κοσμοῦντας ἤτοι εὐτακτοῦντας τὸν λαόν, cf. 283, 45; Plut. Symp. 1, 2, 2 καὶ τοὺς ἀρίστους καὶ τοὺς βασιλικωτάτους ὁ ποιητὴς εἴωθε κοσμήτορας λαῶν προσαγορεύειν, cf. L. Meyer in Kuhn Ztschr. VI 166 s., Retzlaff hom. Synon. I 9 et 12, Naegelsb. adn. ad *Β* 126, Froehde ap. Kuhn XXIII 311. 1) de Atridis. *Α* 16 375 Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν (*Α* 16 v. l. Ἀτρείδας, v. schol. A; v. 366—392 expunxit Arist., v. Ariston.), cf. *Β* 476 s. 2) de Castore et Polluce. *Γ* 236 δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κ. λαῶν, Κάστορά θ' ἱπ. καὶ Πολυδεύκεα, cf. schol. BLV. 3) de Amphinomo. σ 152 ἂψ ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν, cf. v. 121 et Eust. 1841, 10; videtur ita appellatus esse, quippe qui esset homo nobilis et princeps.

κόσμος (L. Meyer in Kuhn Ztschr. VI 174 et vgl. Gr. I 383 s. cum καίνυμαι communem rad. καδ, skad, scindere sumit, in qua insit etiam notio disponendi, digerendi; eum secutus est Autenr. in Naegelsb. adn. ad *Β* 213; Curt. Et. 138, Fick vgl. Woert.[3] I 56 545, Spracheinh. 118 cum eodem καίνυσθαι communem rad. kad, sanscr. çad distinguere, ornare sumunt, ut sit pro κόδμος, cf. Benfey WL. II 169 (cf. etiam Curt. Et. 433, Herod. ed. Lentz II 395, 24, Lob. Paralipp. I 17); Froehde in Kuhn Ztschr. XXIII 311 ad rad. ças, nostr. metzgen referendum esse suspicatur, Woerner subst. hom. 35 ad κοέω = σκοϝέω sentio, animadverto refert, ut κόσμος significet ea quae cerni possint et in oculos cadant; Unger Philol. XXV 216 componit cum κήδω = curam gero. De subst. in μος exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 298, Woerner 35. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 167, 13). Leguntur formae κόσμος (quater), κόσμῳ (bis), κόσμον (semel et vicies). Est κ. in Il. undecies, Od. septies, hymn. septies, epigr. bis. Prior syllaba est in arsi: 1. pedis bis (ν 77 h. Ven. 162), 3. pedis duodecies, 5. pedis quater, 6. pedi[s] quinquies; est in thesi: 1. pedis *Μ* 225, 2. pedis *Λ* 145, 3. pedis epigr. 13, 2 et 4. 1) ordo, decor, cf. Doed. Gl. 2168, L. Meyer KZ. VI 168 ss. - Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 282, 13, Eust 26, 15 τάξις, cf. Ap. Soph. 103, 5. a) *Μ* 22[5] οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κ[έ]λευθα, paraphr. οὐ κατὰ τὸ δέον, Eust. 900, 4[?] εὐφήμως ἔφρασεν· ἄλλως γὰρ βούλεται εἰπεῖ[ν] ὡς ἀκόσμως φευξόμεθα καὶ οὐκ εὐτάκτω[ς] εἰς Τροίαν παλιννοστήσομεν. ν 77 τοὶ δ[ὲ] καθῖζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι κόσμῳ, Ap. Soph 103, 17 κόσμῳ iungit cum verbis quae sequuntur: κ. πείσματ' ἔλυσαν et interpr. ἐπὶ τοῦ κυρίου καὶ συνήθους ἡμῖν. De dat. κόσμῳ v Krueger Di. 48, 15, 12. b) Saepissime legitu[r] εὖ κατὰ κόσμον (quinquies) et οὐ κατὰ κόσμον (novies), duobus locis κατὰ κόσμον, duodecies ante caes. 3. pedis, quater in fine versu[s] cf. Am. app. ad ϑ 489, cf. etiam Renner Formelwesen im griech. Epos 38. Hes. κατὰ τρόπο[ν] ἐν τάξει, κατὰ τὸ δέον, κατὰ τὸ καθῆκον, c[f.] E. G. 607, 27, Eust. 26, 18. *Κ* 472 ἔντεα δ[ὲ] σφι παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον, paraphr. κοσμίως, Eust. 819, 7 κ. κ. ἑρμ[η]νεία εἶναι δοκεῖ τοῦ εὖ. *Λ* 48 *Μ* 85 ἵππους [ἐ]- κ. κ. ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ, cf. schol. B (*Μ* 84 s. expunxit Koechly Il. carm. XVI p. 204) *Ω* 622 ἕταροι ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ [κ.] κ., paraphr. εὐκόσμως, cf. Eust. 1368, 48; [h.] Merc. 479 ἑταίρην καλὰ καὶ εὖ κ. κ. ἐπιστα- μένην (e coni. Barnesii pro -μένως) ἀγορεύειν, 489 λίην γὰρ κ. κ. Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις, cf. 490 s.; Eust. 1606, 48 τὸ εὔτακτον καὶ εὐμέ- θοδον τῆς ἱστορίας λέγει, . . . κατὰ τέχνη[ν] cf. schol. H et T; h. Merc. 433 πάντ' ἐνέπων [κ.] κ., cf. v. 428 ss. — οὐ κ. κ.: incomposite, indecor[e] h. Merc. 255 τάχα νῶι διοισόμεθ' οὐ κ. κ., 214 ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τ[ε] ᾔδη, μάψ, ἀτὰρ οὐ κ. κ., ἐριζέμεναι βασ[ι]- λεῦσιν, Nic. μάτην καὶ οὐ πρὸς λόγον, paraphr. οὐδὲ κατὰ τὸ πρέπον, cf. Caes. b. civ. 1, et Eust. 26, 18 205, 15; *Ε* 759 ἀπώλεσε λα[ὸν] Ἀχαιῶν μάψ, ἀτὰρ οὐ κ. κ., paraphr. οὐκ ε[ὐ-] λόγως. γ 138 καλεσσαμένω ἀγορὴν ἐς Ἀχαιοὶ

μάψ, ἀτὰρ οὐ κ. κ., ἐς ἠέλιον καταδύντα, schol. E οὐ κατὰ καιρὸν ἐνδεχόμενον, Eust. 1461, 9 οὐ ψέγει ἁπλῶς ὁ ποιητὴς τὸ ἐς ἥλιον δύντα ἐπ' ἀγορὰν ἐλθεῖν τοὺς Ἀχαιούς . ., ἀλλ' ὅτι οὐ κατὰ κ. ἦλθον, οἴνῳ βεβαρημένοι, cf. etiam Am. app.; ϑ 179 ὠρινάς μοι θυμὸν εἰπὼν οὐ κ. κ., ξ 363 ἀλλὰ τά γ' οὐ κατὰ κ. οἴομαι, sc. εἰπέμεναί σε sive εἶπες, cf. v. 364 s.; P 205 τεύχεα δ' οὐ κ. κ. ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἵλεν, paraphr. οὐ κατὰ τὸ προσῆκον, schol. A ἐπεὶ μὴ ἀνελὼν τὸν Πάτροκλον τὰ ὅπλα φορεῖ, schol.V Πηλεῖ γὰρ καὶ τοῖς Πηλέως ἐπέβαλεν αὐτὰ φορεῖν, οἷς ἔδωκαν οἱ θεοί, cf. Eust. 1102, 45; Θ 12 πληγεὶς οὐ κ. κ. ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε, paraphr. οὐ κατὰ τὸ πρέπον, Eust. 695, 29 ἀντὶ τοῦ ἀκόσμως, οὐκ εὐτάκτως, ἀλλὰ σὺν θορύβῳ, Nic. οὐ κ. κ. βέλτιον τοῖς ἑξῆς συνάπτειν· συλλαβὼν γὰρ αὐτὸν — potuit pergere — εἰς τὸν Τάρταρον ῥίψει, ὥστε οὐ κατὰ τὸ πρέπον ὑποστρέψει εἰς Ὄλυμπον· τὸ δὲ πληγεὶς ἀντὶ τοῦ κεραυνωθείς, cf. schol. BL et Friedlaender Nican. h. l.; ν 181 ἐπεὶ σύ περ οὐ κ. κ. αἰτίζεις, Eust. 1888, 38 ἤ τοι κοσμίως καὶ εὐτάκτως. c) instructio, constructio. ϑ 492 ἵππου κόσμον ἄεισον δουρατέου, schol. BQ τὴν κατασκευήν, ἢ τὴν οἰκονομίαν, ἢ τὴν ὑπόθεσιν, Eust. 1606, 55 ἡ εὔκοσμος ἐπίνοια καὶ μέθοδος καὶ ἡ ἔνδον αὐτοῦ ἡρωικὴ διάταξις, καὶ ὡς εἰπεῖν στρατηγιτική, Duentz.: „Einrichtung, wenn d. Dichter nicht vielm. die Geschichte darunter versteht". 2) ornatus, ornamentum, decus (non significat hoc in Od.). Zon. 1234 καλλωπισμός, cf. Hes. a) De equis: Δ 145 ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος (v. l. ἵππων), E. M. 532, 16 τὸ καλλώπισμα, cf. schol. BLV et Eust. 456, 35; Nauckio versus videtur esse spurius. b) De feminis: Ξ 187 πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον, cf. schol. BLV et Eust. 976, 49 ss.; h. VI 14 πάντα περὶ χροῒ κόσμον ἔθηκαν, h. XXVII 17 χαρίεντα περὶ χροῒ κόσμον ἔχουσα, h. Ven. 162 κόσμον οἱ πρῶτον ἀπὸ χροὸς εἷλε φαεινόν, h. XXXII 4 πολὺς δ' ὑπὸ κόσμος ὄρωρεν αἴγλης λαμπούσης, Matth.: „multum decoris, ornatus, amoenitatis in terra a lunae splendore oritur, effictum dicas ad similitudinem Homerici πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὄρωρεν, cf. Orph. h. 25, 8; durum tamen! exspectabam πολὺς δ' ὑπὸ κόσμος ὄρωρεν ἄστρων, ut Orph. l. c." c) ep. 13, 2 ἵπποι ἐν πεδίῳ κόσμος, νῆες δὲ θαλάσσης, Wolfius e coni., ut videtur, dedit ἵπποι δ' αὖ πεδίου, ep. 13, 4 γεραροὶ βασιλῆες, ἥμενοι εἰν ἀγορῇ, κόσμος τ' ἄλλοισιν ὁρᾶσθαι, Franke: „Ilg. et Wolfius scripserunt κόσμος λαοῖσιν ὁρᾶσθαι, nihil opus videtur mutatione; coniunge κ. τ' ἄλλ. cum γεραροὶ (sc. εἰσὶν οἱ βασιλῆες)." — E. M. 532, 10, E. G. 340, 37 ὁ τὰ πάντα ἐν ἑαυτῷ ἔχων κεκοσμημένα καὶ διατεταγμένα, cf. Zon. 1234, Or. 83, 23 87, 4; Hes. καλλωπισμός, κατασκευή, τάξις, κατάστασις, cf. Suid. et Eust. 257, 31 1735, 5. Iungitur κόσμος cum adi. φαεινός, χαρίεις, πᾶς, πολύς. — ἄκοσμος, εὐκόσμως, κοσμέω.

κοτέω (a κότος, videtur esse pro κοτεσjω, rad. κοτες: Leskien in Curt. Stud. II 98—100, Fick vgl. Woert.[3] I 56 545 II 50, Curt. Verbum II 370, Schoenberg griech. Compos. 16, L. Meyer vgl. Gr. II 64, Goebel Lexil. I 563, cf. Fulda Untersuchungen ueber Spr. d. hom. Ged. 217 s.; de verbis in εω exeuntibus v. L. Meyer II 23). Leguntur act. praes. ind. κοτέουσιν (semel), part. κοτέων (bis), -έοντος (semel), -έοντε (semel), έουσα Ψ 391 (schol. A κοτέουσα βεβήκει, quod receperunt Bekk.[2], La Roche, Nauck, alii; A al. κοτέουσ' ἐβεβήκει), cf. La Roche h. U. 75; aor. part. κοτέσασα h. Cer. 254; perf. part. κεκοτηότι (quater), ex κεκοτεσ-ϝοτ-ι ortum esse dicit Leskien 100, cf. E. M. 500, 58, L. Meyer vgl. Gr. II 221, Loebell quaest. de perf. hom. forma et usu 20 23 42 (omnibus locis post arsin 4. pedis). Med. impf. κοτέοντο (semel), aor. κοτέσσατο (semel), coni. κοτέσσεται (ter), part. κοτεσσάμενος (ter), -αμένη (ter); de aor. v. Kuehne de aor. pass. formis atque usu hom., Guestrow 1878 p. 27 (part. omnibus locis post caes. 3. pedis). Est igitur in Il. quinquies decies, in Od. sexies, hymn. semel. Succenseo, iram foveo, cf. Schmidt Synon. 142, 11, Fulda 218; E. M. 533, 2, E. G. 340, 57, paraphr. Il., Suid. ὀργίζεσθαι interpr., Eust. 8, 32 77, 18 χολοῦσθαι, Hes. ὀργίζεται, καὶ ὑπωπιᾷ· διεχθραίνειν, χαλεπαίνειν· ζηλοῦται, ἐπιθυμεῖται· μεμψάμενος, χολωθείς, v. etiam Hes. et Suid. s. v. κοτιεῖ, pro quo videtur reponendum esse κοτέει. 1) Act. a) abs. Α 181 σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, Eust. 77, 15 ἐνταῦθα λέγει τὸν νῦν πρώτως θυμοῦσθαι ἀρξάμενον Ἀχιλλέα, παραχρώμενος πάντως τῇ λέξει, cf. Classen Beob. IV 21, collect. 1867 p. 162; Ψ 391 ἡ (Ἀθηναίη) μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσα βεβήκει, h. Cer. 254 θυμῷ κοτέσασα μάλ' αἰνῶς, Herm. recte monuit magis fortasse Homericum fuisse κοτέουσα, quod recepit Voss, sed v. Franke; Matth. versum expunxit; de dat. v. Capelle dat. loc. 29; Φ 456 ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ, Loebell 42 hoc partic. ad similitudinem adiectivi prope accedere dicit; ι 501 ἄψορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ, cf. Eust. 1641, 20; τ 71 τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτ. θυμῷ, χ 477 χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον κεκοτ. θυμῷ, cf. etiam Fulda 218. b) c. dat. pers. Γ 345 ἀλλήλοισιν κοτέοντε, Κ 517 τῇ (Ἀθηναίῃ) κοτέων κατεδύσετο ὅμιλον, Ξ 143 σοὶ δ' οὔ πω μάλα πάγχυ θεοὶ κοτέουσιν, cf. Verg. Aen. 1, 387. c) c. gen. rei. Δ 168 Ζεύς σφι ἐπισσείῃσιν αἰγίδα πᾶσι | τῆσδ' ἀπάτης κοτέων, cf. schol. E ad β 315. 2) Med. sensu activo. a) c. dat. pers. Β 223 τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ, cf. schol. LV; v. 221—3 expunxit Zenod., v. Ariston.; Ε 177 εἰ μή τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσιν, ἱρῶν μηνίσας, cf. v. 178, schol. AB, Eust. 536, 29 et 32; Σ 367 οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι; v. 356—368 interpolatos esse coniecit Zenodorus, v. Porphyr.; Ψ 383 εἰ μὴ Τυδέος υἷι κοτέσσατο Ἀπόλλων, Ε 747 Θ 391 α 101 ἡρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη, cf. Eust. 1395, 42; Ariston. ad Ε 747 ἡ δ. ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὴν Ὀδ. μετάκεινται (v. 746 s.), id. ad Θ 390 s. ἀθετοῦνται καὶ οὗτοι, cf. schol. MV ad α 99. Π 386 Ζεύς, ὅτε δὴ ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ, paraphr. μηνίσας ὀργισθῇ, ε 147 μή πώς τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ, τ 83 ἤν (v. l. μή) πώς τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ. b) Ξ 191 κοτεσσαμένη τό γε θυμῷ, οὕνεκ' ἐγὼ Δ., σὺ δὲ Τρ. ἀρήγεις, cf. Fulda l. l., Capelle 29, Nahrhaft Gebr. des localen Dat. 9.

κοτήεις (pro κοτέσϝεις a rad. κοτες derivandum esse demonstrant Leskien in Curt. Stud. II 99, Curt. Verbum II 370, Schoenberg griech.

Compos. 22, metri causa pro *κοτόεις* esse dictum *κοτήεις*, tanquam si esset subst. *κότη*, affirmant Ameis J. J. LXXIII 224 et in ed. ad *E* 191, Schuster in Ztschr. f. oest. Gymn. 1859 p. 22 s., cf. etiam E. M. 34, 57, Bekk. anecd. Gr. 602, 26, Goebel de epith. in *εις* desinentibus p. 4 5 38, L. Meyer vgl. Gr. II 607, Savelsberg in Kuhn Ztschr. XXI 136). Non legitur nisi semel in Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 721. — Iratus, plenus irae. *E* 191 *καί μιν ἐγώ γ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆι προϊάψειν, ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τίς* (v. l. *τοι*) *ἐστι κοτήεις*, paraphr. et Zon. 1234 (s. v. *κοτόεις*) *ὀργίλος*, Hes. *ὀργίλως διακείμενος*.

κότος (Fickio vgl. Woert. I 56 545 II 50, Spracheinh. 117 videtur ortum esse ex rad. kat: abire, cadere, causat. caedere; a *σκότος* separari non posse suspicatur Goebel Lexil. I 563, cf. Benfey WL. II 163, Doed. Gl. 2462; cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 154, Woerner subst. hom. 23; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 215, 23 II 55, 2, E. G. 106, 15) ira penitus infixa et permanens. Ap. Soph. 103, 8 *χόλος*, Cram. an. Ox. I 240, 16 et Eust. 536, 33 *μῆνις*, E. M. 51, 19 532, 52, E. G. 187, 35 340, 53, paraphr. *Θ* 449 *ἡ ὀργή*, Zon. 1234, E. G. 341, 3 *ὀργὴ* (*θυμὸς*) *ἐπιτηροῦσα* (*-ῶν*) *καιρὸν εἰς τιμωρίαν*, addit Zon. *ἡ ἐναπομένουσα ὀργή*, cf. E. M. 532, 53, E. G. 340, 55; E. M. 532, 55, E. G. 341, 1 *ἡ κοιμωμένη καὶ ἡσυχάζουσα ὀργὴ καὶ μῆνις ἐν τῇ ψυχῇ*, Hes. *ὀργή, ἔχθρα, χόλος, ἔρις ἔμμονος, καὶ ἡ ἐγκειμένη ὀργὴ εἰς κακοποιίαν*, cf. schol. E ad *β* 315; Eust. 8, 27 *πάθος, εἰ παραμείνῃ, μῆνις λέγεται· ἐγκαθίσαν δὲ τῇ ψυχῇ ἐπὶ πλέον εἰς κότον ἀποκαθίσταται*, sch. V ad *N* 517 et Eust. 77, 17 *ὁ ἀποκείμενος χόλος*, cf. Eust. 645, 19 723, 2 979, 2 1043, 38 1362, 63; E. G. 267, 4 341, 9 *ἡ πολυχρόνιος μνησικακία*, paraphr. *A* 82 *μνησικακία*, Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 282, 15 *ὀργὴ ἢ φθόνος*, cf. Naegelsb. adn. ad *A* 82, Anton etym. Erkl. hom. Woerter 19; Schmidt Synon. 142, 11: „der Groll, den man geg. Jem. im Herzen fuehlt, der einen verletzt hat od. dessen Wesen einen anwidert“. Legitur dat. *κότῳ* (semel), acc. *κότον* (sexies); acc. omnibus locis ante diaeresin bucol. Est in Il. quinquies, in Od. bis. — *A* 82 *εἴ περ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ, ἐν στήθεσσιν ἑοῖσι*, schol. BL *ἔδειξε διαφορὰν κότου πρὸς χόλον· ὑποφαίνει δὲ διὰ πάντων τὸ ὕπουλον μὲν Ἀγαμέμνονος, Ἀχιλλέως δὲ ἁπλοῦν.* *Ξ* 111 *αἴ κε μή τι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος* (Eust. 970, 39 *κότῳ ἢ χόλῳ*, 971, 16 *χόλῳ*), paraphr. *μετ' ὀργῆς καὶ φθόνου μέμψεσθε.* *N* 517 *δὴ γάρ οἱ* (contra eum) *ἔχεν* (v. l. *ἔχε*) *κότον ἐμμενὲς αἰεί*, cf. schol. V; *λ* 102 *ν* 342 *ὅ* (*ὅς*) *τοι κότον ἔνθετο θυμῷ χωόμενος, ὅτι οἱ υἱὸν ἐξαλάωσας*, cf. schol. H et Fulda Spr. d. hom. Ged. 30 (*ν* 342 v. l. *χόλον*, schol. H *γρ. κότον*); *Θ* 449 *ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν* (v. l. *τοῖσι*) *κότον αἰνὸν ἔθεσθε*, Did. *Ἀρίσταρχος τοῖον κότον, καὶ ἔχει τινὰ ἔμφασιν.* De dat. horum quattuor locorum v. Krueger Di. 48, 9, 2 et La Roche Ztschr. f. oest. Gymn. XV 558. *Π* 449 *υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις*, recte Dammius: contra quos iram gravem tuam stimulare poteris, paraphr. *φιλονεικίαν.* *Ω* 584 v. l. *μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ κότον* (pro *χόλον*) *οὐκ ἐρύσαιτο*, schol. V *Ῥιανὸς χόλον* (cod. *κόλον*), *οἱ δὲ κότον* (cod. *κόπον*)*· αμεινον δὲ γόον*, schol. A *ἔν τινι κότον οὐ κατερύκοι· ἄμεινον δὲ χόλον*, cf. Mayhoff de Rhiani studiis 56 s. Iungitur tantum cum adi. *αἰνός*. — *ζάκοτος*, (*ἄκοτος?*), *κοτέω, κοτήεις*.

κοτύλη (Fick vgl. Woert. I 37 516 II 50, Spracheinh. 65 153 250 a rad. kat, sanscr. cat occultare derivat et cum sanscr. cạtvâla cavum confert; haud displicet Curtio Et. 154; vulgo putant esse eiusdem radicis atque *κοῖλος*; Woerner subst. hom. 12 ad rad. *κυ*, unde ductum sit *κοῖλος*, refert subst. *κύτος* indeque derivandum esse *κοτύλη* suspicatur, cf. etiam Benfey WL. II 326; de subst. in *λη* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 199, Woerner 12; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 323, 10). Est ap. Hom. tantum acc. sing., ter in Il., bis in Od., bis post arsin 2. pedis, ter post caes. 3. pedis. 1) acetabulum, in quo summa pars coxendicis movetur. Schol. BV ad *Ψ* 34 *καθόλου κοτύλας ἐκάλουν πάντα τὰ κοῖλα*, eisdem fere verbis schol. D ad *Ψ* 34, Ap. Soph. 103, 9, Hes., Athen. XI 479a, Eust. 1282, 46, cf. Lob. Path. proleg. 10, adn. 6. Schol. AB ad *E* 306, Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 282, 19 *τὸ κοῖλον τοῦ ὀστέου, ἔνθα ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ ἐνστρέφεται*, cf. Hes., Eust. 1782, 57; E. G. 284, 18 *αἱ τῆς ἰσχίας κοιλότητες, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται*, cf. schol. Theocr. 6, 30, Athen. XI 479 b, Eust. 549, 43 ss., cf. etiam schol. BV ad *Ψ* 34; schol. ABD ad *E* 306, E. M. 479, 1, E. G. 308, 6, Eust. 716, 36 *ἰσχίον τὸ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ὀστέον, εἰς ὃ ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, ὅπερ καὶ γλουτὸς καλεῖται καὶ κοτύλη παρὰ τὴν κοιλότητα*, cf. E. G. 284, 17; E. M. 533, 3 *ὁ γλουτός, ὅπου ἐγκλίνεται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ*, E. G. 341, 24, Cram. an. Ox. II 453, 16 *γλουτός*; schol. LV ad *E* 306 *ἰσχίον, τὸ πᾶν ὀστέον* (cf. etiam Hippocr. 410, 54). *E* 306 *βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι*, *E* 307 *θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε*, cf. Eust. 550, 1. 2) vasculum, poculum. Eust. 549, 43 *ἡ τοῦ ἰσχίου κοτύλη καθ' ὁμοιότητα λέγεται τοῦ σκεύους τῆς κοτύλης· κοῖλα γὰρ καὶ ἡ κατὰ τὸ ἰσχίον κοτύλη καὶ τὸ ἀγγεῖον, δι' οὗ ἀρυόμεθα.* E. M. 533, 10, E. G. 341, 21, Zon. 1238 *λέγεται καὶ εἶδος ποτηρίου, καὶ εἶδος μέτρου*, cf. schol. B ad *X* 494, schol. A ad *Ψ* 34, schol. BV et HQ ad *ο* 312, E. G. 341, 24, Hes., anecd. Gr. ed. Bachm. I 282, 19, Eust. 550, 2; schol. BV ad *Ψ* 34 *μικρὸν ποτήριον*, E. G. 126, 33 *ποτήριον κάσεως μέτρον*, Suid. *ὃ νῦν καλοῦσιν ἡμίξεστον*, cf. E. G. 341, 26, Eust. 1282, 43; Suid. *εἶδος ποτηρίου ὁμωνύμου τῷ ἀγγείῳ τῷ ὑγρῷ, ὡς χοῖνιξ*, cf. Eust. 1782, 56. Ariston. ad *X* 494 *εἶδος ποτηρίου· [καὶ λέγεται ἀρσενικῶς κότυλος·] καὶ ἐν Ὀδ.* (*ρ* 12) *πύρνον καὶ κ. ὁμωνύμως τὸ ἀγγεῖον τῷ ὑγρῷ*, cf. Lehrs de Arist. stud. 152. Inclusa verba aliena esse dicit Friedlaender Ariston. p. 325, quod *κότυλος* apud Hom. non legatur. Athen. XI 478e tradit Diodorum *κοτύλην* vocasse, quem alii *κότυλον*, sed non esse *κύλικα*, quod non habeat aures (quae fuerit sententia Zenodoti aliorumque), sed similem esse *λουτηρίῳ βαθεῖ*, Apollod. vero apud eund. dicit esse *ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον*, . . *Σιμμίας δὲ ἀποδίδωσι τὴν κοτύλην ἄλεισον*, cf. etiam Polluc. 10, 113 et Lob. Path. proleg. 10. — Brosin de coenis hom.

Berol. 1861 p. 57, Lang Homer u. die Gabe des Dionysos, Marb. 1862 p. 22. Solebat, ut videtur, praeberi mendicis. ο 312 πλάγξομαι, αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ, ρ 12 δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι πύρνον καὶ κοτύλην, Eust. 1810, 29 οἴνου δηλαδή· ἐλλιπῶς γὰρ εἴρηται. Χ 494 τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε, Eust. 1282, 43 μικρὰν κυπελλίδα. — κοτυληδών. κοτυλήρυτος.

κοτῦληδών (κοτύλη, cf. Curt. Et. 154; de subst. in ων terminantibus v. Lob. path. el. II 256, L. Meyer vgl. Gr. II 366, Woerner subst. hom. 15 46, cf. Benfey in Kuhn Ztschr. II 230). Non legitur nisi κοτυληδονόφιν (semel in Od.), cf. schol. PQ, Herod. ed. Lentz II 144, 16, Delbrueck Abl. localis instrum. 49, Curt. in Stud. III 187, G. Meyer ib. V 74. Acetabulum (polypi). ε 433 ὡς ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο πρὸς κ. πυκιναὶ λάιγγες ἔχονται, cf. schol. HPQT et Ap. Soph. 103, 22; schol. V πρὸς ταῖς κοτυληδόσι· κ. δέ εἰσιν αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι, eadem utuntur interpr. Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 282, 21, Eust. 1541, 51, Hes., qui addit αἱ γὰρ ἐν τοῖς ποσὶν αὐτοῦ κοιλότητες κοτυληδόνες λέγονται, Athen. XI 479 b αἱ τοῦ πολύποδος ἐν ταῖς πλεκτάναις ἐπιφύσεις, παραγώγως κοτυληδόνες, cf. Eust. 1282, 16; Eust. 1541, 52 ἀπὸ μέρους τουτέστιν ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κ., αἳ πρανεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται, ὅμοιαι οὖσαι κοτυλιδίοις κοίλοις, ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται· δῆλον δ' ὅτι ταύταις ὁ πολύπους ἀντέχεται τῶν πετρῶν κρατερῶς· ὧν ἑκάστη συσπῶσα ἑαυτὴν καὶ προσφυομένη τῇ τῆς πέτρας ἐπιφανείᾳ κολλητικῶς, ἔχεσθαι ποιεῖ τὸν πολύποδα τοῦ ὑποκειμένου, ὅσα καὶ κισσὸν δρυὸς ἤ τινος ἄλλου, Eust. 1782, 58 τὰ περὶ τὰς πλεκτάνας πυκνὰ κοῖλα σαρκία, cf. 549, 46; schol. BV ad Ψ 34 αἱ τῶν πολυπόδων φολίδες. Dicuntur etiam κοτύλαι, cf. schol. T ad ε 433; Arist. h. a. 4, 1 αἱ τῶν ποδῶν αἱ κ. ἅπασίν εἰσιν . . . καλεῖται δὲ ῥάχις τὸ λεῖον, οὗ πρόσω αἱ κ. εἰσίν, cf. Plin. n. h. 9, 29, 46 30, 48. Koerner hom. Thierwelt 86, adn. 2. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 736 750.

κοτῦλήρυτος (ex κοτύλη et ἀρύω compositum, vitiose -ήρρυτος, quod est apud Hom. in codd. CD al., anecd. Gr. ed. Bachm. I 282, 22, Or. 80, 19 al.; recte enim Ariston. ψιλῶς προενεκτέον -ήρυτον· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς ῥύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρύσαι et E. G. 341, 20 παρὰ τὸ ἀρύω, ὥστε ψιλωτέον τὸ ρ, cf. Lehrs de Arist. stud. 308 et La Roche h. T. 419. Nihilo minus Seppert Urspr. der hom. Ged. II 74 ex κοτύλη ῥυτός esse ortum censet; de compos. v. etiam Weissenborn de adi. comp. hom. 15 51 et Stolz Ls.ges. Nomina 33 38). Non legitur nisi uno loco Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 731. Quantum τῇ κοτύλῃ hauriri potest, largus, cf. Meiring de verbis copul. apud Hom. II . Ψ 34 πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον (-ρρυτον C post ras., -ύρυτον G) ἔρρεεν αἷμα, Paraphr. πλεῖστον, schol. BV τὸ δαψιλές, τὸ κοτύλῃ ἀρυόμενον, παρὰ τὸ ἀρύω, schol. A κοτύλη εἶδος ποτηρίου κοῖλον· Ἀρίσταρχος ψιλῶς, ὥστε κοτύλῃ ἀρύσασθαι, cf. schol. D, Ap. Soph. 103, 21, E. G. 341, 17, Zon. 1238 41, Eust. 549, 45, Hes.; addunt Bachm. anecd. 282, 22 et Suid. ὅ ἐστι κοίλῳ τινί, cf. Eust. 1282, 46. κοτύλη interpr.: manus cava, ut κ. significet: quantum utraque manu hauriri potest: E. M. 533, 7, Or. 80, 19, Athen. XI 479 a, Eust. 1282, 44 46, cf. Zon. 1241.

κότυλος (v. κοτύλη, cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 198, Lob. Path. proleg. 122) vasculum, poculum quoddam. Ariston. ad Χ 494 εἶδος ποτηρίου ἡ κοτύλη [καὶ λέγεται ἀρσενικῶς κότυλος]. Inclusa verba aliena esse, quod κότυλος apud Hom. non legatur, affirmat Friedlaender Ariston. p. 325. Idem fuisse atque κοτύλην Diodorus apud Athen. XI 478 e testatur, qui tamen addit δύνασθαι δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς καί τισι τῶν Ἰώνων λεγόμενον κότυλον, ὃν ὅμοιον ὄντα τῶν προειρημένων ἓν οὖς ἔχειν. Idem Athen. XI 478 b τὰ μόνωτα ποτήρια κότυλοι· Διόδωρος δὲ παρὰ Σικυωνίοις καὶ Ταραντίνοις ἐπιπολάζειν φησὶ τὸ ἔκπωμα, εἶναι δὲ αὐτὸ λουτηρίῳ ἐοικὸς βαθεῖ· ἔχει δὲ καὶ οὖς ἐνιαχῇ . . Πάμφιλος δὲ ποτηρίου φησὶν εἶναι γένος, ἴδιον δ' εἶναι Διονύσου, Athen. XI 482 b εἴ ποτε πλεῖον πιεῖν βουληθεῖεν, προσπαρετίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα καὶ εὐποτώτατα ἐκπωμάτων· ἦσαν δὲ . . κεραμείας, Eust. 1282, 53 ποτήριον μόνωτον, λουτηρίῳ ἐοικὸς βαθεῖ, cf. Lob. Path. proleg. 8 et 10, adn. 6. — Non legitur nisi ep. 14, 3 εὖ δὲ περανθεῖεν κότυλοι καὶ πάντα κάναστρα, cf. Poll. 10, 85.

κουλεόν v. s. κολεόν.

κούρη (Curt. Stud. I a 250 ss., Et.[5] 148 = κόρση a rad. κερ, κείρω derivat, ut virgo tonsa sit, quod virgines ante nuptias comam detonsam deabus dedicaverint = sponsa, cf. E. M. 529, 36 534, 6, E. G. 338, 8 341, 41, Benfey WL. II 176; Curtii sententiam impugnavit L. Meyer in Kuhn Ztschr. XXII 542 s.; olim Curtius Phil. III 741 et Et.[1] 128 ad κῦρος retulit, sed v. Pott apud Kuhn V 287; Fick vgl. Woert. I 43 522 II 67, Spracheinh. 70 retulit ad rad. kar se movere et sanscr. kárî nuper nupta, kárikâ famula, zend. karâiti puella, cf. Savelsb. ap. Kuhn XXI 128, adn. (sed v. Curt. Stud. I 251); L. Meyer vgl. Gr. II 402 405 cum sanscr. kanjâ puella composuit, Doed. Gl. 757 cum κορύσσω = virgo nobilis. Ex κορϝα videtur ortum, cf. Curt. Et. 148 434 583, Ebel ap. Kuhn IV 342 344, Savelsb. ib. XXI 123, L. Meyer ib. XXII 544, Bezzenberger in Beitr. zur Kunde d. indogerm. Spr. 1878 p. 343, adn.; v. etiam sub κοῦρος. De subst. 1. decl. v. Woerner subst. hom. 4; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 340, 9 II 348, 27). Legitur sing. nom. κούρη (in Il. novies, Od. vicies, hymn. bis), voc. κούρη (Od. septies, hymn. semel), gen. κούρης (Il. novies, Od. quater, hymn. semel), κούρῃ (Il. septies, Od. septies decies, hymn. bis), κούρην (Il. duodecies, Od. novies, hymn. septies et, ut videtur, h. Cer. 463; epigr. semel). Plur. nom. κοῦραι (Il. quater, Od. ter, hymn. semel, epigr. semel), voc. (Od. bis, hymn. ter), gen. κουράων Ζ 247 ζ 122, dat. -ῃσι(ν) Ι 513 ζ 135 222 h. Cer. 5, κούρῃς (Nauck -ῃσ') ν 74, acc. κούρας Ι 508 ν 66 77. Uno loco h. Cer. 439 legitur κόρην, Herm. praef. ed. CVIII: „vel ob voc. κόρην ab antiquo hymno removere debemus“, sed Franke: „κόρη, etsi non antiquum, tamen huic poetae aequale vocabulum esse videtur“. Prior syllaba est in arsi quater et septuagies: in introitu versus septies et tricies, in exitu sexies et tricies, post 1. pedem semel (ζ 122); in thesi undesexagies: post arsin 2. pedis quinquies decies, 3. pedis ter et tricies, post arsin 4. pedis decies, 1. pedis h. Ap. 169.

1) puella, virgo, 2) filia, 3) dicitur de ea quae non amplius est virgo, dummodo sit mulier iuvenili et vegeta aetate. E. M. 529, 32, E. G. 338, 5 ἡ παρθένος καὶ (ἡ) ὑγροφυὴς καὶ τρυφερά, cf. Or. 81, 2; E. G. 339, 44, Zon. 1237, Or. 81, 4, Suid., anecd. Gr. ed. Bekk. 272, 31 παρθένος, Zon. 1238 παρθένοι, νεάνιδες, Hes. νύμφη, παρθένον καὶ παῖδα· θυγατέρων, Eust. 57, 3 112, 43 ἁπλῶς νεάνιδα, cf. 322, 11 639, 50 1887, 33; schol. Q ad σ 279 οὐ μόνον ἡ παρθένος, ἀλλὰ καὶ ἡ γεγαμημένη κόρη καλεῖται, Eust. 652, 39 καθὰ αἱ παρθ. κόραι καὶ μετὰ τὸν γάμον κόραι καὶ κοῦραι λέγονται διὰ τὸ νεάζειν, οὕτω καὶ αἱ νύμφαι, cf. etiam Polluc. 2, 17 et Jungclaussen Greisenalter bei Hom. 6 s. 1) Π 7 δεδάκρυσαι ἠΰτε κούρη νηπίη, ἥ θ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει, εἱανοῦ ἁπτομένη καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει, δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέληται, paraphr. γυνὴ μικρά, cf. schol. BLV; Β 872 πόλεμόνδ' ἴεν ἠΰτε κούρη, νήπιος (Clem. Al. Paed. p. 244 et nonnulli libri Dionis Chrys. 2, 50 νηπίη, v. Nauck), cf. Ariston.; ζ 122 ὥς τέ με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή (v. l. ἀυτμή), videntur v. 123 s. expungendi esse. De Nausicaa: ζ 15 θάλαμον, ᾧ ἔνι κούρη κοιμᾶτ', ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη, Ναυσικάα, ζ 20 ἐπέσσυτο δέμνια κούρης, ζ 47 διεπέφραδε κούρῃ (v. l. πάντα, cf. schol. HP), ζ 74 κούρη φέρεν ἐσθῆτα, ζ 78 κούρη δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης, ζ 113 ἴδοι εὐώπιδα κούρην, ζ 142 λαβὼν εὐώπιδα κούρην, ζ 147 μὴ χολώσαιτο φρένα κούρη, ζ 223 εἶπον δ' ἄρα κούρῃ, ζ 237 θηεῖτο δὲ κούρη, η 2 κούρην φέρεν μένος ἡμιόνοιιν, η 303 μή μοι ἀμύμονα νείκεε κούρην, cf. schol. HPQ et T; θ 468 σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο, κούρη. De Nausicaa eiusque famulis: ζ 135 Ὀδυσεὺς κούρῃσιν ἐυπλοκάμοισιν ἔμελλε μίξεσθαι, de eius famulis: ζ 222 γυμνοῦσθαι κούρῃσιν ἐυπλοκάμοισι μετελθών (v. l. ἐπελθών), cf. v. 217 s.; κ 105 κούρῃ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ, θυγατέρ' Ἀντιφάταο. De filiabus Pandarei: υ 74 Ἀφροδίτη κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο, υ 77 τὰς κούρας ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο καί ῥ' ἔδοσαν ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν. h. Ap. 157 κοῦραι Δηλιάδες, Ἑκατηβελέταο θεράπναι, h. Ap. 169 ὦ κοῦραι, τίς δ' ὔμμιν ἀνὴρ ἥδιστος ἀοιδῶν ἐνθάδε πωλεῖται. De Celei filiabus: h. Cer. 137 ἐμὲ δ' οἰκτείρατε (Cobet ἐμοὶ δ' αὖτ' εἴπατε) κοῦραι, cf. v. 108. De Minerva virgine: Ω 26 οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρῃ, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ (25—30). ω 518 εὐξάμενος κούρῃ γλαυκώπιδι, h. XXVIII 14 κούρη εἵλετ' ἀπ' ὤμων τεύχη Παλλὰς Ἀθηναίη, Ε 875 σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην. De Diana: Φ 506 δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη. De Vesta: h. Ven. 21 οὐδὲ μὲν αἰδοίῃ κούρῃ ἅδεν ἔργ' Ἀφροδίτης, Ἱστίῃ. De Proserpina: h. Cer. 8 νάρκισσον ἔφυσε δόλον καλυκώπιδι κούρῃ Γαῖα, h. Cer. 27 κούρης κεκλομένης πατέρα, h. Cer. 66 κούρην, τὴν ἔτεκον, γλυκερὸν θάλος, εἴδεϊ κυδρήν. h. XXXII 15 ἡ (Σελήνη) δ' ὑποκυσσαμένη Πανδίην γείνατο κούρην, ἐκπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι.— De sponsa: σ 279 ἀπάγουσι βόας κούρης δαῖτα φίλοισι (al. κούρῃς et φίλῃσι), schol. Q τῆς νύμφης, cf. Eust. 652, 39. 2) filia. Omnibus fere locis cum genet. patris. De Minerva: Ζ 304 312 Κ 296 ζ 323 ω 521 Διὸς κούρη μεγάλοιο, γ 394 δ 752 Ἀθήνῃ (-αίῃ), κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο, Κ 553 h. Ven. 8 κούρη (-ην) αἰγιόχοιο Διός, γλαυκ. Ἀθήνη (-ην), Ε 733 Θ 384 ν 252 371 (Nauck suspicatur versum esse spurium) ω 529 547 Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο, acc. γ 42; β 296 ε 382 (multi libri θυγάτηρ pro κ.) ν 190 Ἀθηναίη κούρη Διός, acc. ν 300; ν 318 οὔ σ' ἔτ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διός, β 433 Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ, cf. ω 518. De Diana: Ι 536 οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε (Οἰνεὺς) Διὸς κούρῃ μεγάλοιο, ζ 151 Ἀρτέμιδι, Διὸς κούρῃ μεγάλοιο De Venere: Υ 105 καὶ σέ φασι Διὸς κούρη- Ἀφροδίτης ἐκγεγάμεν. Γ 426 Ἑλένη, κούρ- Διὸς αἰγιόχοιο (G Διὸς αἰγ. ἐκγεγαυῖα), Eust 431, 14 καθάπερ κόρη Βρισῆος ἡ ἁπλῶς θυ- γάτηρ, οὕτω κἀνταῦθα Ἑλένη κ. Διός, cf. 418; Dionys. Thr. in Bekk. anecd. 737, 8 δε τοὺς στίχους (424—6) ὀβελίζειν, Zen. finxi hunc v. αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ἀλεξ. ἄνακτος. 598 μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοι- h. XXXII 2 Μοῦσαι, ἡδυεπεῖς κοῦραι Κρονί- δεω Διός, ep. 4, 8 ἔνθεν ἀπορνύμεναι κοῦρ- Διός, ἀγλαὰ τέκνα, ἠθελέτην κλῆσαι, Ζ 42 νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, 105 ι 154 νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγ., ν 35 νύμφαι νηιάδες, κοῦραι Διός, ρ 240 νύμφ- κρηναῖαι, κοῦραι Διός (cf. ζ 122 s. κουράω- νυμφάων, sed videtur v. 123 expungendus esse cf. Naegelsb. hom. Th. 91 s., Ritz de Hom. re- ligionis auctore II, Hersfeld 1868 p. 13. Ι 5 λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο, alii scrips- runt εἰσί et interpunxerunt ante Διός, Ι 5 ὃς αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσον ἰούσας, Ι 51 πόρε Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι τιμήν (L κο- ραισιν), h. Cer. 439 ἀμφαγάπησε κόρην Δ- μήτερος ἁγνήν, cf. Archil. 120; v. 438—4 Mitscherl., Herm., Matth. inter spurios ret- lerunt, pro genuinis habuerunt Ilg., Voss, Frank Baum., Buecheler; h. Cer. 5 παίζουσαν κο- ρῃσι σὺν Ὠκεανοῦ βαθυκόλποις, Ι 388 κο- ρην οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος, δ 10 υἱεῖ Ἀλέκτ- ρος ἤγετο κούρην, λ 283 γῆμεν ὁπλοτάτ- κούρην Ἀμφίονος, ο 426 κούρη δ' εἰμ' Ἀρ- βαντος, Α 392 τὴν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες κο- ρην Βρισῆος, Ι 132 274 μετὰ δ' ἔσσεται τότ' ἀπηύρων (-ρα), κούρη Βρισῆος, sic A- starchus utroque loco, v. Did., cf. etiam sch- BLV (v. l. κούρην, Ι 132 κόρην Stuttg.). ζ εἰδομένη κούρῃ Δύμαντος, α 329 λ 446 (Nauc- v. suspectus videtur esse) τ 375 υ 388 (Nauc- spurius?) κούρη Ἰκαρίοιο, π. Πηνελόπεια, π 435 σ 245 285 φ 321, dat. ρ 562 σ 159 2; ω 195 Πηνελοπείῃ, κούρῃ Ἰκαρίου, δ κούρη Ἰκαρίοιο, dat. σ 188; τ 546 Ἰκαρ- κούρῃ. δ 797 Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτο- Ἰκαρίοιο, schol. P ἀμφιβάλλει Ἀρίσταρ- πότερον ἐπίθετον τὸ ἰφθίμῃ ἢ κύριον, schol. E et Ap. Soph. 93, 22; Ι 557 Κλεοπάτ- κούρη Μαρπήσσης Ἰδεώ τε, λ 322 Ἀριάδ- κούρην Μίνωος, γ 465 v. l. Νέστορος ὁπλοτ- κούρη est apud Hes. fr. 138 pro θυγάτηρ. 233 εἵνεκα Νηλῆος κούρης, τ 518 Πανδαρ- κούρη, χλωρηὶς ἀηδών (Demetr. de eloc. c. Πανδαρέη), υ 66 Πανδαρέου κούρας ἀνέλο- θύελλαι, cf. schol. BQ et v. 74 77; Ν κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικάσ- ω 199 Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο κουρίδιον κτείνασα πόσιν, h. XVI 3 Κορω- κούρη Φλεγύου βασιλῆος, Ξ 321 οὐδ' Φοίνικος κούρης (ἠρασάμην), ἣ τέκε Μ. καὶ Ῥ., schol. A Εὐρώπη, Ariston. ἀθετοῦ- στίχοι ιά (317—27)· καὶ Ἀριστοφάνης π-

θέτει. ω 58 κοῦραι ἁλίοιο γέροντος οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, I 396 πολλαὶ Ἀχαιίδες εἰσὶν κοῦραι ἀριστήων. h. Cer. 333 πρὶν ἴδοι (Δημήτηρ) ἑὴν εὐώπιδα κούρην Proserpinam. A 111 οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηίδος ἄποινα οὐκ ἔθελον δέξασθαι, paraphr. θυγατρός. A 336 προΐει Βρισηίδος εἵνεκα κούρης, B 689 κούρης χωόμενος Βρισηίδος, expunxit Zenod., v. Ariston.; Eust. 322, 11 κόρην φησὶν οὔτε ὡς θυγατέρα τινὸς οὔτε ὡς παρθένον, ἀλλ' ἁπλῶς ὡς νεάνιδα. I 106 Βρισηίδα κούρην ἀπούρας, T 261 μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηίδι χεῖρ' ἐπένεικα (vulgo ἐπενεῖκαι), Nauckio videtur corruptus esse versus; h. Ap. P. 31 μνωόμενος (e Wolfii coni. pro ἀνωόμενος codd.) ἔκιες Ἀζανίδα κούρην (pro codd. Ἀζαντίδα coni. Martinus, receperunt Ernesti, Ilg., Matth., Baum.; sed cod. Mosqu., Herm., Franke Ἀτλαντίδα, Schneidew. hom. Hymn. auf Ap. p. 33 Φλεγυηΐδα, alii aliter coniecerunt. Huc videntur pertinere, quamvis desit genet., hi loci: h. Cer. 445 νεῦσε δέ οἱ κούρην ἔτεος περιτελλομένοιο τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον, τὰς δὲ δύω παρὰ μητρί, idem v. videtur legendus esse v. 463, v. Buecheler; h. Cer. 493 Δηοῖ, αὐτὴ καὶ κούρη περικαλλὴς Περσεφόνεια, h. XIII 2 Δήμητρ', αὐτὴν καὶ κούρην (M κορην), περικαλλέα Περσεφόνειαν, hunc v. expunxit Cobetus, v. etiam Baum. h. l. 3) dicitur de ea quae non amplius est virgo, dummodo sit mulier iuvenili aetate. Z 247 κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς ἔσαν θάλαμοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν, paraphr. θυγατέρων, Eust. 639, 50 κόρας εἶπεν οὐχ ὡς παρθένους, ἀλλὰ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ νέας, ὡς ταὐτὸν ὂν ἐνταῦθα εἰπεῖν κούρας τε καὶ νέας ἀλόχους· κρατεῖ δὲ καὶ μέχρι νῦν παρά τισι τῶν ἑῴων τὸ κόρας λέγεσθαι καὶ μετὰ γάμον τὰς ἐν ἡλικίᾳ νέας. Θ 319 ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης, Am.: Dirne. De concubinis heroum: A 98 πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, Chryseidem, Eust. 57, 3 κ. λέγει οὐχ ὡς παρθένον, ψευδὲς γὰρ νῦν τοῦτο, ἀλλ' ὡς ἁπλῶς νεάνιδα. De Briseide: A 275 μὴ σὺ τόνδ' ἀποαίρεο κούρην, cf. Eust. 104, 28; A 298 χερσὶ μὲν οὔ τοι μαχήσομαι εἵνεκα κούρης, A 337 Πατρόκλεις ἔξαγε κούρην, cf. Eust. 112, 43; B 377 μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης, Nauckio videntur v. 377—380 spurii esse; I 637 σοὶ δ' ἄληκτον θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης οἴης, Π 56 Σ 444 κούρην, ἣν γέρας ἔξελον, τὴν ἕλετο Ἀγαμέμνων, Σ 444—56 ἀθετοῦνται, v. Ariston.; Π 85 περικαλλέα κούρην ἂψ ἀπονάσσωσιν, T 58 ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης, T 272 οὐδέ κε κούρην ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος. — Restat ut dicatur e ep. 1, 2 αἰδεῖσθε, οἳ πόλιν αἰπεινήν, Κύμης ἐριώπιδα κούρην, ναίετε, ex Ilg. coni. pro νύμφης ἐρατώπιδος Ἥρης, quod sensu caret. rauke: „auctor vitae Homeri, quae Herodoti omine inscribitur c. 9 p. 356 ed. Steph. sic . l. exhibet: οἳ π. αἰπ. Κύμην Ἐριώπιδα κούρην. Hinc Ilg. coni. quem cum Wolfio secutus um. Κούρη Κύμης dicitur colonia Cumanorum, έον τεῖχος, cuius urbis incolas Homerus his ersibus adloquitur.“ Iungitur κούρη cum adi. λαυκῶπις, εὐῶπις, ἐριῶπις, καλυκῶπις, ἑλιῶπις, κυνῶπις, ἁγνή, αἰδοίη, ἀμύμων, ἄφρων, αθύκολπος, δακρυόεσσα, ἐυπλόκαμος, ἠδυεής, εἴδεϊ κυδρή, νηπίη, νόθη, ἀθανάτῃσιν ὁμοίη, ὁπλοτάτη, περικαλλής. Δηλιάς, Ἀζανίς, Βρισηίς, Χρυσηίς. Derivatur κουρήιος.

κουρήιος (κούρη, cf. Lob. Path. prol. 473) iuvenilis. h. Cer. 108 Κελεοῖο θύγατρες, τέσσαρες ὥστε θεαί, κουρήιον ἄνθος ἔχουσαι, cf. N 484 ἔχει ἥβης ἄνθος, v. etiam s. v. κούριος. — Doed. Gl. 761. Non est nisi in hymn., cf. Fietkau de carm. hes. atque hymn. voc. non hom., Regim. 1866 p. 24 et 45.

κούρητες (κοῦρος, cf. Curt. Stud. I 1, 250, Fick vgl. Woert.[3] I 43 522, Spracheinh. 70; Duentz. ad T 193 confert γυμνής quod eodem modo e γυμνός ortum sit atque κούρης e κοῦρος. De subst. in ης exeuntibus v. Woerner subst. hom. 45) iuvenes, cf. Jungclaussen Greisenalter bei Hom. 7. Non legitur nisi in Il. pl. κούρητες (semel) et κούρητας (semel). Herod. ed. Lentz I 64, 1 Ὅμηρος Κουρὴς ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ κούρητες Ἀχαιῶν· τοῦτο γὰρ ἀπὸ τοῦ κόρος ὁ νέος κόρης ὡς ἰαμβικὸν κλίνεται διὰ τοῦ τος καὶ βαρύνεται ὡς πένης, cf. II 67, 19 640, 24 680, 18 (ὁ νεώτερος) 28 32, Eust. 771, 37 48 1179, 21, ubi interpr. νέοι, Ap. Soph. 103, 15 προπαροξυνόμενον νεανίας, cf. E. M. 534, 17, E. G. 342, 5, Hes., Cram. an. Par. e cod. 2681 ad I 525; paraphr. Il., Suid., Bachm. anecd. Gr. I 282, 24 νέους. Doed. Gl. 760 et Autenr. in Naegelsb. adn. ad A 473 interpr. principes, primores, sed v. Retzlaff Proben aus e. hom. Synon. I 14 et 18 s. T 193 κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν δῶρα ἐνεικέμεν, T 248 ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν (Vrat. et Strab. X 467 Ἀχαιοί), cf. v. 238 ss.; Eust. 1179, 23 εἰσὶ δὲ οὓς λέγει ὧδε κούρητας, οἱ Νεστορίδαι καὶ ὁ Μέγης καί τινες ἄλλοι τοιοῦτοι, Strab. l. l. τοὺς νέους στρατιώτας οὕτω προσηγόρευσε, cf. Cramer l. l.; cf. etiam Duentz. hom. Abh. 572, eund. et Naeg. ad A 473, Retzlaff 19, adn. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 716 729.

Κουρῆτες, gens Aetoliae, quae habitabat circa urbem Pleuronem. Sunt qui dicant eos ita esse dictos a monte Curio, qui erat vicinus, aut ab heroe quodam. Herod. ed. Lentz I 64, 8 ἔνιοι ἀπὸ ἥρωος τοὔνομα ἔχειν τὸ φῦλον, οἱ δὲ ἀπὸ ὄρους τοῦ Κουρίου τοὺς Κουρῆτας εἶναί φασιν, schol. L ad I 529 οὕτως ἐκαλοῦντο ἢ ἀπὸ Κουρίου ὄρους, ἢ Κουρέως, cf. Strab. X 451 465, Cram. an. Par. III e cod. 2681 ad I 525, cod. 2767 ad I 545, Eust. 311, 29 771, 38 44; schol. addit ἢ ἐπεὶ στολὰς καὶ κόμας κορῶν εἶχον, Strab. X 466 θηλυστολοῦντας γὰρ ὡς αἱ κόραι τοὔνομα σχεῖν τοῦτο τοὺς περὶ τὴν Αἰτωλίαν φασίν (cf. Cram. ad I 525, Eust. 771, 47 954, 52), Strab. X 467 ἡ περὶ τὰς κόμας φιλοτεχνία συνέστηκε περί τε θρέψιν καὶ κουρὰν τριχός, ἄμφω δὲ κόραις καὶ κόροις ἐστὶν οἰκεῖα, ὥστε πλεοναχῶς τὸ ἐτυμολογεῖν τοὺς Κουρῆτας ἐν εὐπόρῳ κεῖται. Strab. X 465 Ἀρχέμαχος δ' ὁ Εὐβοεύς φησι τοὺς K. ἐν Χαλκίδι συνοικῆσαι, συνεχῶς δὲ περὶ τοῦ Δηλάντου πεδίου πολεμοῦντας, ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι τῆς κόμης ἐδράττοντο τῆς ἔμπροσθεν καὶ κατέσπων αὐτούς, ὄπισθεν κομῶντας γενέσθαι, τὰ δ' ἔμπροσθεν κείρεσθαι· διὸ καὶ K. ἀπὸ τῆς κουρᾶς κληθῆναι, fere eisdem verbis schol. L ad I 529, Herod. ed. Lentz I 64, 6 ss., Cram. an. Par. III 70 372, Eust. 282, 1 771, 39, cf. schol. BL ad B 542; E. M. 534, 16, E. G. 342, 1 ἀπὸ ὄρους τοπικοῦ, ἢ

ἀπὸ τῆς κορᾶς, παρὰ τὸ μὴ κείρεσθαι, cf. schol. AD et L ad *I* 529, Cram. an. Par. III e cod. 2556 ad *I* 525; Phylarchus ap. Athen. XII 528 c scribit testari Aeschylum id nomen eis datum esse *διὰ τὴν τρυφήν*, Agathon. in Thyeste tradit procos fuisse filiae cum aliis rebus exornatos omnibus tum *κομῶντας τὰς κεφαλάς*, repulsam vero tulisse et dixisse: *ἐπώνυμον γοῦν εὐθὺς ἔσχομεν κλέος, Κουρῆτες εἶναι, κουρίμου χάριν τριχός*, cf. Eust. 1292, 55 ss. A *κόρος, κοῦρος* derivant Strab. X 468 *οἱ Κ. ἤτοι διὰ τὸ νέοι καὶ κόροι ὄντες ὑπουργεῖν* (cf. Cram. l. l. e cod. 2681, Eust. 771, 52 ss.) *ἢ διὰ τὸ κουροτροφεῖν τὸν Δία* (cf. E. M. 534, 19, E. G. 342, 4) *ταύτης ἠξιώθησαν τῆς προσηγορίας* (cf. p. 467) et Dionys. Hal. 2, 70 (Hes. *διὰ τὸ κουρικῶς ἀναδεδέσθαι τὰς κόμας*), quod probat Bursian Geogr. v. Griechenl. I 125 adn. 2, Gerhard Myth. I 134, cf. Preller gr. Myth. I 106 adn. 2 (idem vero II 303 adn. 1 a *κουρά* derivat), Doed. Gl. 760, cf. etiam Pott in Kuhn Ztschr. VII 241 s.; Hartung Relig. u. Myth. d. Griechen II 203 et adn. 315 interpr. *ἠΐθεοι καὶ κόροι*, idem *κοῦρος* a *κείρω* derivat, cf. Jungclaussen Greisenalter bei Hom. p. 7; v. etiam s. *κοῦρος*. De accentu tradit Herod. ed. Lentz II 67, 18 640, 23 *ἀνεγνώσθη ὡς ἀβλῆτες, πρὸς διαστολὴν τοῦ κούρητες Ἀχαιῶν· οὐκ ἐχρῆν δέ, καθότι οὐ φιλεῖ τὰ εἰς ης λήγοντα ἐθνικὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύνεσθαι· ἐλέγχεται δὲ καὶ ἡ κλίσις τοῦ κουρῆτες ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων*, cf. I 63, 26 ss., Eust. 771, 36; E. M. 534, 14 *προπερισπᾶται ἐπὶ τοῦ ἔθνους*, cf. E. G. 342, 5, Ap. Soph. 103, 14, schol. A ad *I* 529, Herod. II 682, 26 47, 11 614, 8, Cram. an. Par. III e cod. 2681 ad *I* 525, Hes., qui addit *Κούρητες δὲ . . . καὶ ἔθνος Κρητῶν*, cf. etiam Bursian l. l.; schol. V *Κορῆτες* (sic) *τὸ ἐθνικόν, κουρῆτες δὲ οἱ νεανίαι, ὡς Μάγης καὶ Ἴγνης*. Fuerunt qui scriberent *Κούρητες*, ut paraphr. Il., schol. BL ad *B* 542, Cram. an. Par. 372 s., alii. De nom. propr. in *ης*, gen. *ητος* terminantibus v. Pott in Kuhn Ztschr. VI 253. — Schol. AD, L, A ad *I* 529, Ap. Soph. 103, 14, E. M. 534, 15, E. G. 342, 1, Hes., Cram. an. Par. III in cod. 2681 ad *I* 525, Eust. 771, 34 *οἱ τὴν Πλευρῶνα οἰκοῦντες*. Erat urbs Aetoliae, cf. schol. AD, E. G., Cram., Eust. l. l., Strab. IX 429 X 451. Erant *ἄποικοι τῶν Εὐβοέων*, cf. schol. L et Eust.; Cram. l. l., Eust. 771, 41 ss. *ἐν Χαλκίδι συνῴκησαν, ἤγουν Εὐβοεῖς ἦσαν· κατασχόντες δέ γε ὕστερον τὰ πέραν Ἀχελῴου ἐν Αἰτωλίᾳ περὶ Πλευρῶνα καὶ μείναντες ἄκουροι ἐκλήθησαν Ἀκαρνᾶνες*, cf. Strab. X 465, Cram. an. Par. III 372, schol. BL ad *B* 542, cf. etiam Paus. VIII 24, 9, Strab. VII 321; Strab. X 462 s. *τοὺς Κουρῆτας τῶν μὲν Ἀκαρνᾶσι, τῶν δ' Αἰτωλοῖς προσνεμόντων, καὶ τῶν μὲν ἐκ Κρήτης, τῶν δ' ἐξ Εὐβοίας τὸ γένος εἶναι φασκόντων . . οἴονται δὲ* (*Ὅμηρον*) *λέγειν Αἰτωλοὺς μᾶλλον ἢ Ἀκαρνᾶνας· ἀφικομένου δ' ἐξ Ἤλιδος Αἰτωλοῦ καὶ τοῖς πολέμοις κρατοῦντος αὐτῶν, τοὺς μὲν Κουρῆτας εἰς τὴν νῦν καλουμένην Ἀκαρνανίαν ὑποχωρῆσαι*, cf. p. 465, cf. etiam Suid., Bachm. anecd. Gr. I 282, 26, Steph. Byz.; Demetr. Sceps. (Strab. X 473) dicit verisimile esse Curetes et Corybantes esse eosdem, *οἳ περὶ τὰς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἁγιστείας πρὸς ἐνόπλιον ὄρχησιν ἤθεοι καὶ κόροι τυγχάνουσι παρειλημμένοι*. Cram. 70, 31 et Eust. 771, 45 *οἱ δέ φασι Κουρῆτας καὶ Κορύβαντας καὶ Καβείρους καὶ Ἰδαίους Δακτύλους καὶ Τελχῖνας μικρὰν ἔχειν διαστολὴν πρὸς ἀλλήλους, ἐνθουσιαστικοὺς ὄντας καὶ βακχικούς*, cf. Preller Gr. Myth. I 540 s., Hartung Relig. u. Myth. der Gr. II 203 s. De Curetibus apud Hom. narratur in libro *I*, in altera parte libri *B* non iam inveniuntur. Leguntur formae *Κουρῆτες* (ter), *-ήτων* (semel), *-ήτεσσι* (semel). Ortum est bellum inter Curetes et Aetolos (i. e. Calydonios) de capite et pelle apri Calydonii. Itaque obsederunt Curetes urbem Calydonem. Et quamdiu Meleager Calydonios adiuvit, vix sustinuerunt Curetes eorum eruptiones. Fuit autem in Curetum numero frater Althaeae, matris Meleagri, Thestii regis Curetum filia. Quem cum occidisset, Meleager a belli societate se seiunxit. Sed cum iam in eo esset, ut Curetes moenia adscenderent urbemque incendio delerent, Meleager urbem servavit, cf. schol. ABD ad *I* 534, Strab. X 466, Preller Gr. Myth. II 302 s., cf. etiam Moritz de Il. libro IX suspic. crit., Posn. 1859 p. 4 ss.; schol. A ad *I* 534 *ἀναλογοῦσιν οἱ Κουρῆτες τοῖς Τρωσίν*. *I* 529 *Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα*, schol. AD *Αἰτωλοὶ οἱ Καλυδώνιοι, ἐπεὶ καὶ οἱ Κουρῆτες Αἰτωλοὶ ὑπῆρχον, ἐμφυλίου ὄντος τοῦ πολέμου*, cf. schol. BL, Strab. X 463, E. M. 40, 31; *I* 532 *Κουρῆτες διαπραθέειν μεμαῶτες ἄρηι*, *I* 549 *θῆκε κέλαδον ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν*, *I* 551 *ὄφρα Μελέαγρος πολέμιζε, τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν οὐδὲ δύναντο τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν πολέες περ ἐόντες*, *I* 589 *τοὶ δ' ἐπὶ πύργων βαῖνον Κουρῆτες καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ*. De Curetibus v. etiam Lobeck Aglaoph. 1111 ss. Bursian Geogr. v. Gr. I 106 s. 125 II 403, Friedreich Real. 57, Buchholtz Real. I 150, Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 2.

κουρίδιος (a *κοῦρος*, cf. E. G. 341, 60 Curt. Et. 148 634, Stud. I 1, 255, G. Meyer in Kuhn Ztschr. XXII 496, L. Meyer vgl. Gr. I 448). Dubium est quid significet. Schol. V ad *ν* 45 *τὰς ἐκ παρθενίας γεγαμημένας*, paraphr. *Λ* 114 *τῆς ἐκ παρθενίας συναφθείσης μοι*, *I* 414 *τὸν ἐκ παρθ. ἄνδρα γεγαμηκότα*, *N* 62[illegible] *τὴν ἐκ παρθ. μου γυναῖκα*, Hes. *ἐκ παρθ. γα*[illegible] *μετῆς*, Suid. *τὸν ἐκ παρθ. μεμνηστευμένον*, E. G. 341, 59, Zon. 1238, paraphr. *O* 40 *παρθενικ*[illegible] (*ἡ*), Hes. *παρθένιον καὶ ἐκ παρθενίας ἄνδρα*[illegible] paraphr. *H* 392 *κόρην γαμετήν*, *Δ* 243 *γαμε*[illegible] *τῆς παρθένου*, *T* 298 *σύνευνον καὶ γαμετήν*, schol. H ad *ψ* 150 *τοῦ ἐκ κορείας αὐτῇ συ*[illegible] *εζευγμένου*, Eust. 61, 27 *ἥν τις κόρην ἔτι οὖσαν ἠγάγετο, οὐ μὴν ἢ ἑτέρῳ προσυζευχθεῖσαν εἰς γάμον ἢ καὶ ἄλλως γραῦν*, id. 707, 4[illegible] 1693, 10 *ἡ ἐξ ἔτι κόρης*, cf. 1184, 48. Veteres hos secuti fuerunt qui interpr. iuvenilis d[illegible] cerentque dari id epith. uxori, quae virgo pr[illegible] mum nupsisset alicui vel marito, qui in matr[illegible] monium duxisset virginem. La Roche, qui ac[illegible] curatius disputat in Ztschr. f. oest. Gymn. [illegible] 1859 p. 363—8, Aristarchum secutus interpr.: i[illegible] iuventute matrimonio iunctus. „Es bez. das in[illegible] nige auf Liebe u. Achtung gegruendete Verhael[illegible] niss zweier Gatten, die seit ihrer Jugend Lu[illegible] u. Leid im Leben theilten"; sim. Duentz. ad [illegible] 430: iuvenilis, in iuventute matrimonio iunctu[illegible] esse autem *κ.* epith. ornans coniugum, ut *φίλο*[illegible] cf. eund. in Hoefer Ztschr. II 93 s. et in ed. a[illegible] *Λ* 114. Impugnavit veterum sententiam Butt[illegible]

Lexil. I 32—4, qui interpr. legitimo matrimonio iunctus, coniugalis, cf. Schoemann antiqu. Gr. I 53. Idem quamquam derivat a κοῦρος, tamen cognationem quandam esse cum κύριος suspicatur. Doed. Lect. Hom. III 8 idem esse statuit atque κύριος, etiam Curt. Phil. III 741 et Et.[1] 128 antea ad κῦρος retulit, quem secutus Schmidt Synon. 67, 7 interpr. „κ. δῶμα das einem κοῦρος, i. e. wahrh. freien Manne angehoerige Haus; κ. ἄλοχος das ihm gleichgeachtete Weib", cf. Faesi ad λ 430. Naegelsb. adn. ad Α 114 dicit κ. ἄλοχος esse idem atque κυρία ἄλοχος, opp. παλλακίδι, Gladstone (ut ait Autenr. ap. Naeg. l. l.) Stud. on Hom. II 496 idem esse affirmat atque μνηστὴ ἄλοχος, wedded wife, Doed. Gl. 762 a κουρίζειν derivat refertque ad ordinem, non ad aetatem, ita ut sit nobilis, nostr. fuerstlich, cf. Faesi ad τ 580. Sonne in Kuhn Ztschr. X 104 sumit rad. kar-s, sanscr. kṛsh trahere, arare, sed v. Autenr. in Naeg. adn. Α 114 et Curt. in Stud. I 1, 255. Curt. Et. 148, Stud. I 1, 253—6 a κούρη sponsa ortum esse demonstrat, quod sit profectum a rad. κερ, κείρω, priscum enim fuisse morem ut virgines ante nuptias comas detonsas deabus dicarent; inde colligit κ. significare nostr. braeutlich, cf. Jungclaussen Greisenalter bei Hom. 7. — Leguntur κουριδίου (semel), -ίοιο (ο 22 ψ 150), -ίῳ (semel), -ιον (sexies), -ίους (semel), -ίης (ter), -ίῃ (semel), -ίην (quinquies), -ίας (semel). Est igitur in Il. septies, in Od. undecies, in hymnis ter. Adi. est ante subst. duodecies, post subst. octies, pro subst. semel. Est in introitu versus quinquies decies, initio 2. pedis quater; alio loco versus una forma κουριδίοιο bis invenitur (ο 22 initio 4., ψ 150 initio 5. pedis). Iungitur a) cum ἄλοχος. Α 114 Κλυταιμνήστρης προβέβουλα, κουριδίης ἀλόχου, Η 392 κουριδίην ἄλοχον Μενελάου οὔ φησιν δώσειν, Ariston. οὐ προεγάμηται ἑτέρῳ καθ' Ὅμηρον ἡ Ἑλένη, Ν 626 οἵ μεν κ. ἄλοχον (Helenam) καὶ κτήματα ἀψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, Ariston. ἐκ παρθενίας αὐτὴν ἔσχεν ὁ Μενέλαος, καὶ οὐκ οἶδε τὰ περὶ τῆς Θησέως ἁρπαγῆς, cf. schol. V, Eust. 951, 10, Lehrs de Arist. stud. 185; Λ 243 (Iphidamas) κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, κουριδίης, ἧς οὔ τι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε, ξ 245 τεταρπόμενος τεκέεσσι κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ, ο 356 Λαέρτης ὀδύρεται κουριδίης ἀλόχοιο δαΐφρονος, h. VI 17 ἠρήσαντο ἕκαστος (Ἀφροδίτην) εἶναι κουριδίην ἄλοχον καὶ οἴκαδ' ἄγεσθαι, h. Ven. 127 Ἀγχίσεω δέ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι κ. ἄλοχον, Τ 298 ubi loquitur Briseis: ἀλλά μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος κουριδίην ἄλοχον θήσειν, schol. Β λείπει τὸ ὡς, Leid. οὐχ ὥς τισιν ἔδοξεν ἐνταῦθα ἀκούεσθαι χρὴ τὸ ὡς, ἀλλὰ οὕτως ἐμοὶ δοκεῖ, θήσειν ἤγουν κατὰ θέσιν ποιήσειν ἄλοχον κ., τοῦτο γενομένην τῇ θέσει καὶ τῇ σχέσει θετικῶς, ὅπερ κατὰ φύσιν ἡ παρθενικὴ τυγχάνει, Eust. 1184, 48 αἰτιῶνται τινες τὸ κ. λέγοντες οὐ κυρίως λέγεσθαι κουριδίην τὴν ἀφ' ἑτέρου γενομένην ἄλλῳ, ἀλλὰ τὴν ἐκ παρθενίας, cf. Buttm. Lexil. I 33, La Roche in Ztschr. f. oest. Gymn. X 366. b) cum γυνή. Adloquitur Phaeaces Ulixes ν 45: ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες ἐυφραίνοιτε γυναῖκας κουριδίας καὶ τέκνα. c) cum πόσις. De Agamemnone: λ 430 (Κλυταιμνήστρη) κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον, schol. Q κουρίδιον αὐτὸν φασιν· ἔνιοι γὰρ γεγαμῆσθαι τὴν Κλυτ. Ταντάλῳ, ὡς Εὐριπίδης εἰσάγει αὐτὴν λέγουσαν, cf. Eust. 1693, 10; ω 200 Τυνδαρέου κούρη κουρίδιον κτείνασα πόσιν, Ε 414 Αἰγιάλεια κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, ψ 150 οὐδ' ἔτλη (Πηνελόπεια) πόσιος οὗ κουριδίοιο εἴρυσθαι μέγα δῶμα. d) cum ἀνήρ. τ 266 καὶ γάρ τίς τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα κουρίδιον, ω 196 ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος, ἀνδρὸς κουριδίου, h. Cer. 136 ὑμῖν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες δοῖεν κουριδίους ἄνδρας. e) pro subst. est ο 22 παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φίλοιο οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος οὐδὲ μεταλλᾷ. f) Iungitur cum λέχος. Ο 40 νωίτερον λέχος αὐτῶν κουρίδιον dicit Iuno, schol. V συμπαθῶς δελεάζουσα τῆς ἐκ παίδων μίξεως ὑπέμνησεν. g) cum δῶμα. τ 580 φ 78 νοσφισσαμένη τόδε δῶμα κουρίδιον μάλα καλόν, Steph.: aedes in quas aliqua iuveni marito virgo nubens pervenit, cf. Eust. 1879, 16, La Roche 367.

κουρίζω (a κοῦρος, cf. Curt. Stud. I 1, 250 252; de verbis in ιζω exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 53) iuvenilem aetatem ago, vegetus sum, cf. Jungclaussen Greisenalter bei Hom. 7 et Doederl. Gl. 761. Non legitur nisi uno Od. loco, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 744. — χ 185 σάκος Λαέρτεω ἥρωος, ὃ κουρίζων φορέεσκε, schol. Η νέος ὤν, Eust. 1924, 4 ἀντὶ τοῦ νέος ὢν κοῦρος, Ap. Soph. 103, 7, anecd. Gr. ed. Bachm. I 282, 28 νέος ὑπάρχων, Hes. ἀκμάζων, νεάζων, νέος ὑπάρχων, cf. E. G. 341, 36, Zon. 1247, Suid.

κουρίξ (a κουρά, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 508; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 510, 8 II 89, 6 (περὶ Ἰλ. πρ. ad Ξ 60) 164, 4 951, 14, E. G. 544, 27, Eust. 966, 65 1924, 14). Non legitur nisi uno Od. loco, cf. Ap. Soph. 103, 10, Eust. 1924, 10, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 744. Per comam, nostr. beim Schopfe. χ 188 τὼ ἔρυσάν μιν εἴσω κουρίξ, schol. V ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τῆς κόμης ἐπιλαβόμενοι, ὁ δὲ Κράτης κουρὶξ τὸ νεανικῶς, Eust. 1924, 10 δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ νεανικῶς· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ κουρίζειν· καὶ ἐξ αὐτοῦ κουρὶξ τὸ ἀνδρείως καὶ ὡς πρέπει κούροις· καὶ οὕτω μέν φησιν ὁ Κράτης· Ἀρίσταρχος δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιλαβομένους τῆς κόμης, ἵνα ᾖ κατ' αὐτὸν τὸ κουρὶξ ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς κεφαλῆς, ὡς εἴ τις εἴποι ἐκ τῆς κουρᾶς ἰδιωτικώτερον, cf. Lehrs de Arist. stud. 151; schol. Q ἐκ τῶν τριχῶν λαβόμενοι, ἢ νεανικῶς ἢ ἐκ τῆς κόρσης, ὅ ἐστι τῆς κεφαλῆς, ἔνθεν καὶ κουραὶ εἴρηνται, Hes. τῆς κόμης, v. eund. s. κ. αἰνυμένους, Suid. ἐκσπᾶν τριχῶν, Eust. 966, 65 ἀντὶ τοῦ ἐκ κουρᾶς ἤτοι ἀπὸ τριχῶν, cf. Ap. Rhod. 4, 18 κουρὶξ ἑλκομένη πλοκάμους, quod κατὰ κόρρης et κατὰ κεφαλῆς explicat schol.; E. M. 533, 58 κοῦριξ (sic) ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς· ὅθεν καὶ ἡ κουρά· ἐν ὑπομνήματι χ' Ὀδ. Ἀλέξης δὲ κοῦριξ, τῶν τριχῶν· ἢ νεανίσκος, παρὰ τὸν κόρον, Ap. Soph. 103, 11 τὸ τῆς κόρης λαβέσθαι· ἔνιοι δὲ κουρικῶς, οἷον νεανικῶς. Bothe, Doed. Gl. 761 (q. v.), Dammius Cratem secuti interpr. iuvenili robore et animo, Dammius addit: accurate perpendens contextum Aristarchi expositionem nihil esse sentiet(?).

κούριος (a κοῦρος) iuvenilis. In versu post Ν 433 apud schol. V et Eust. 940, 61 interpolato εἷος (cod. ἕως) ἔθ' ἥβην εἶχεν, ὄφελλε δὲ κούριον ἄνθος, cf. Orph. Arg. 1347 et Paus. IX 14, 3 (κ. ἥβην). — Doed. Gl. 761.

κοῦρος (Curt. Stud. I 1, 250—253, Et.[5] 148 pro κόρσος dictum et a rad. κερ profectum esse putat, originem enim cepisse κ. ex prisco more quo pueri pubescentes comas detonsas diis dicarent, cf. Eust. 1292, 63; impugnavit eius sententiam L. Meyer in Kuhn Ztschr. XXII 542 s.; Benfey WL. II 176 a rad. krt derivat, ut sit κ. iuvenis qui sibi barbam detondet (cf. Siegismund in Curt. Stud. V 214), sed v. Curt. Stud. 251; Curt. Phil. III 741 et Et.[1] 128 antea ad κύρος retulit, sim. Doed. Lect. Hom. III 9, sed v. Pott ap. Kuhn V 287; Fick vgl. Woert. I 43 521 s. II 67, Spracheinh. 70 pro κορjος dictum esse arbitratur et refert ad rad. kar se movere; sim. Savelsb. ap. Kuhn XXI 128 adn.; Doed. Gl. 757 pro κορυστός dictum esse opinatur; ortum esse ex κορϝος dicunt Ebel ap. Kuhn IV 344, Savelsb. ib. XXI 128, adn., Christ Lautl. 278, cf. etiam Brugman in Curt. Stud. IV 117, L. Meyer II 402, Woerner subst. hom. 23, Lobeck Path. proleg. 29; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 193, 19 II 31, 34). Legitur sing. multo rarius quam plur.; nom. κοῦρος (semel), dat. κούρῳ (semel), acc. κοῦρον (ter), voc. κοῦρε (semel), du. κούρω (ter), pl. nom. κοῦροι (quinquies et vicies), voc. octies, gen. κούρων (quater), dat. κούροισιν (bis), acc. κούρους (quinquies). Est igitur in Il. quinquies et vicies, in Od. ter et vicies, in hymnis quinquies. Est prior syllaba in arsi: 1. pedis quinquies et vicies, 2. pedis bis, 3. pedis ter, 4. pedis semel (*P* 726), 5. pedis decies, 6. pedis quater; in thesi: 2. pedis quater, 3. pedis ter, 4. pedis semel (h. XXXIII 9). Adulescens, iuvenis, homo qui est iuvenili robore; Doed. Gl. 757 interpr.: „vir qui arma ferre potest“; complecti enim etiam ὠμογέροντας; poetam ubi de iuvenibus dicere voluisset, addidisse νέοι aut πρωθῆβαι; pergit idem: Aber κ. bez. auch, ganz unabh. vom Lebensalter, den Kriegerstand, also herrschenden Stand, den Adel, gleichbedeutend mit dem Stand der ὁπλῆτες in der aeltesten Verfassung Athens, id. in ed. ad *Z* 59 κ. non quoslibet iuvenes significare, sed εὐγενεῖς tantum vel heroum progeniem dicit; disputavit contra eum Retzlaff Proben aus e. hom. Synon. I 14 et 18 s., qui coll. Athen. V 192 explicat significari iuvenes ingenuos, saepe nobiles, cf. etiam Jungclaussen Greisenalter bei Hom. 7 et Savelsberg ap. Kuhn XXI 128. Schol. ABL ad *A* 470, paraphr. Il. multis locis, schol. MQR ad β 96, E. M. 360, 52, Suid., Eust. 23, 27 488, 5 νέος, schol. E ad δ 652, paraphr. Il. multis locis, E. G. 341, 37, Zon. 1234 νεώτερος, cf. E. M. 533, 55, E. G. 341, 44; Ap. Soph. 103, 12 νεανίας· λέγεται δὲ καὶ ὁ νήπιος παῖς, Bekk. anecd. Gr. 1096 Ἰώνων κοῦρος παῖς, E. G. 607, 40 τοὺς ἄρρενας παῖδας· τοὺς ἀκμαίους, τοὺς νεανίας, τὰ νήπια, Hes. παῖς, νέος, υἱὸς ἄρρην, νεανίας, νήπιον, cf. eund. s. κοῦροι, Eust. 1788, 56 Ἀχαιοὶ τοὺς ἐφήβους κούρους καλοῦσιν, cf. etiam Polluc. 2, 9. — *Δ* 321 εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ὀπάζει, *Ω* 347 βῆ (Ἑρμῆς) δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυμνητῆρι (v. l. αἰσυητῆρι) ἐοικώς, schol. BMV κούρῳ, ὅπως αἰδεσθῇ τὸ γῆρας Πριάμου. Significat etiam infantem marem. *Φ* 124 v. l. μήτηρ, ἥ τὸ πάρος περ γείνατο κοῦρον ἐόντα (adde καὶ ἔτρεφεν) in cod. C; de puero quem mater portat in utero: *Z* 59 μηδ' ὅν τινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι, cf. schol. BLV; Doed. Gl. 757, ubi confert *Ω* 539 παίδων κρειόντων, Tac. Germ. 20 dominum, Dial. 28 infans dominus, interpr. „ein Embryon adeligen Geschlechts“. sim. Am. h. l., cf. Doed. ed. h. l., sed v. Retzlaff p. 19. ο 151 χαίρετον ὦ κούρω (Eust. 1777, 30 κοῦροι), *Φ* 27 ζωοὺς δυώδεκα λέξατο κούρους ποινὴν Πατρόκλοιο, cf. schol. B; *O* 284 ἀγορῇ ὀ παῦροι Ἀχαιῶν νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων, Eust. 1016, 13 τὸ κ. τεχνικῶς καὶ νῦν πρὸς ὁμογενεῖς τε καὶ πρὸς ὁμήλικας δηλοῖ γενέσθαι τὴν σύγκρισιν, schol. V τὸ κοῦροι Ἀχαιῶν, ὡς υἷες Ἀχ., ἄτοπος γὰρ ἡ τῶν παίδων ἅμιλλα(?). *Σ* 494 κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, cf. ϑ 262; ψ 147 v. l. δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν κούρων (pro ἀνδρῶν) παιζόντων apud Ap. Soph. 103, 12; ϑ 379 κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι, ἑστεῶτες κατ' ἀγῶνα. De procis Penelopae: π 248 ἐκ Δουλιχίοιο δύω καὶ πεντήκοντα κοῦροι κεκριμένοι, χ 30 ὃς μέγ' ἄριστος κούρων εἰν Ἰθάκῃ, ψ 122 οἳ μέγ' ἄριστοι κούρων εἰν Ἰϑ.; habe honorifici quiddam ρ 174 κοῦροι, ἔρχεσθε προτὶ δώματα, β 96 τ 141 ω 131 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, Faesi: Edle, coll. Liv. 2, 20 procere iuventutis, Am.: waffenfaehige Maenner, Edle cf. Nitzsch h. l.; schol. MQR et Cram. an. Pa III 400, 32 διὰ τὸ κοῦροι ὀνειδίζει αὐτοὺς ὡς οὐ δέον ταύτην τὴν ἡλικίαν τὴν μὴ προσήκουσαν μνᾶσθαι, addit schol. Διονύσιος Θρᾷξ ἰδίᾳ μὲν τὸ κοῦροι, ἰδίᾳ δὲ τὸ „ἐμοὶ μν. διαστέλλει· καὶ ἡμῖν δὲ οὕτω δοκεῖ, ἵν' ᾖ, νέοι, ἐμοὶ μν., Δημήτριος δὲ ὁ Ἰξίων μετὰ τὴ ἀντωνυμίαν ἔστιξεν, ἵνα, φησί, τὸ ἀπρεπὲ αὐτῶν ὀνειδίζηται. *Y* 405 ταῦρος ἤρυγεν ἑλκόμενος κούρων ἑλκόντων, *Δ* 393 λόχον εἶσα ἄγοντες, κούρους πεντήκοντα, *I* 68 ϑ 40 κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι, *I* 86 ἑκατὸν ἑκάστῳ κοῦροι ἅμα στεῖχον ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες, *M* 196 κοῦροι ἕποντο, οἳ πλεῖστοι κα ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ τεῖχος ῥήξειν, c v. 88 s.; *Σ* 230 v. l. ἔνθα δὲ κοῦροι ὄλοντ δυώδεκα πάντες ἄριστοι, Zenod. pro καὶ τό ὄλ. φῶτες ἄρ. (cf. Duentz. Zenod. 149), sed Ariston.; δ 643 τίνες αὐτῷ κοῦροι ἕποντ Ἰθάκης ἐξαίρετοι; ἦ ἑοὶ αὐτοῦ θῆτές τ δμῶές τε; schol. HP οἱ μὲν τὸν καί ὀξύνουσιν, κακῶς, schol. P στικτέον μετὰ τὸ ἕποντο τὰ δὲ ἑξῆς ἐν πεύσει ἀναγνωστέον, de interpunctione v. Nitzsch, Doed. Gl. 757, Fae Am.; δ 652 κοῦροι οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας (v. l. ὑμέας), οἵ οἱ ἕποντο, schol. ἄνδρες αὐτῷ συμπλέουσι λογάδες Ἰθακήσιοι οἳ μεθ' ὑμᾶς κρατοῦσιν, schol. E νεώτερο κατ' εἰρωνείαν τοῦτό φησι. η 328 ἄριστ νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι ἀναρρίπτειν ἅλα πηδ ϑ 35 κούρω (v. l. κοῦροι) δὲ δύω καὶ πεντ κοντα κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρ εἰσὶν ἄριστοι, ϑ 48 κούρω δὲ κρινθέντε δύ καὶ πεντήκοντα βήτην (v. l. κοῦροι), *P* 7. (κύνες) αἴξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων. 470 (Nauck: 469—474 spurii?) *I* 175 α 148 γ φ 271 κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο π τοῖο, schol. ABL ad *A* 470 ἀρχαῖον ἔθος ο νοχοεῖν τοὺς νέους, Athen. V 192 δοῦλος οὐδε ἦν ὁ διακονήσων, ἀλλ' οἱ νέοι τῶν ἐλευθέρω ᾠνοχόουν, cf. α 109 s., Lang Homer u. die Ga des Dionysos, Marburg 1862 p. 24, Brosin coenis hom. 57; η 100 χρύσειοι δ' ἄρα κοῦρ ἐπὶ βωμῶν (v. l. πύργων et βουνῶν) ἕστασ αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες puerorum statuis. Additum est πρωθήβης:

262 ἀμφὶ δὲ κοῦροι πρωθῆβαι ἵσταντο, δαήμονες ὀρχηθμοῖο, h. Merc. 55 ἠΰτε κοῦροι (M ἠΰτε κόραοι) ἡβηταὶ θαλίῃσι παραιβόλα κερτομέουσιν, *N* 95 αἰδώς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι, paraphr. ὦ Ἕλληνες νεώτεροι. Nic. ἔμφασιν ἔχει πλείονα τὸ κοῦροι χωριζόμενον τοῦ νέοι, cf. Friedlaender Nic. p. 38; Eust. 921, 59 ταὐτολογίᾳ χρᾶται . . . καὶ ἄλλως τὸ κοῦροι νέοι διπλάζεται κατὰ σχῆμα ἐπιμονῆς πρός τε ὑπόμνησιν τῆς ἐν νεότητι ἀκμῆς, schol. BL εὖ καὶ τῆς ἀκμῆς ὑπομιμνήσκει ἐπὶ δειλίᾳ συγγνώμην ἐχούσῃ· διὸ καὶ δὶς ἐπανέλαβε τὸ ὄνομα· οἱ δὲ (Λάκωνες L) τὸ κοῦροι ἀντὶ τοῦ εὐγενεῖς, schol. V ὄντες εὐγενεῖς καὶ νέοι, sed v. Retzlaff 19. Iungitur cum genet. a) *Α* 473 (Nauckio v. spurius videtur esse, Bekk. expunxit) *Β* 562 *Γ* 82 183 *Ξ* 505 *Ρ* 758 *Χ* 391 (Nauck: v. 391—4 spurii?) π 250 (v. l. φῶτες, v. schol. Vind.; v. 249—51 obelis notati in M) ω 54 κοῦροι Ἀχαιῶν (omnibus locis in exitu versus), paraphr. *Γ* 183 Ἕλληνες, schol. V ad *Ο* 284 κοῦροι Ἀχ. ὡς υἷες Ἀχ., cf. Duentz. hom. Abh. 572 et ad *Α* 473; Doed. Gl. 757 iuventus gentis Achivae, non: filii patrum Achivorum; Autenr. in lex. et apud Naeg. ad *Α* 473 interpr. primores, sed v. Retzlaff p. 19 adn.; Nitzsch adn. ad γ 338 in exercitu et in contionibus eos esse qui non essent γέροντες dixit. *Β* 510 ἐν ἑκάστῃ (νηὶ) κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον, *Β* 551 ἔνθα μιν ἱλάονται κοῦροι Ἀθηναίων, schol. D οἱ Ἀθηναῖοι περιφραστικῶς, *Ε* 807 κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα ῥηιδίως. De his locis v. etiam Bekk. hom. Bl. II 16. b) filius. τ 523 Ἴτυλον, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος, h. Merc. 490 καί τοι ἐγὼ δώσω, Διὸς ἀγλαὲ κοῦρε de Apolline, h. XXXIII 1 ἀμφὶ Διὸς κούρους (plerique codd. Διοσκούρους) ἔσπετε Μοῦσαι, h. XXXIII 9 καλέουσι Διὸς κούρους μεγάλοιο, cum pron. possess.: h. XIX 45 δεῖξε δὲ κοῦρον ἑόν. Tribuuntur igitur κοῦρος haec epitheta: αἰσυμνητήρ, ἄριστος (*Μ* 197 πλεῖστοι καὶ ἄριστοι), ἐξαίρετος, ἡβητής, κεκριμένος, νέος, πρωθῆβαι, δαήμονες ὀρχηθμοῖο (θ 263), χρύσειος. — κουρότερος, κούρη, κουρήιος (κούριος), κουρῆτες, Κουρῆτες, κουρίδιος, κουρίζω, κουροτρόφος, ἄκουρος, ἐπίκουρος, ἐπικουρέω(?).

κουρότερος (comparat. subst. κοῦρος, cf. Krueger Di. 23, 5, 1) iunior. Non legitur nisi dat. plur. κουροτέροισι. *Δ* 316 ἀλλά σε γῆρας τείρει· ὡς ὄφελέν τις | ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κ. μετεῖναι, schol. V et paraphr. νεωτέροις, Eust. 476, 38 ἐν νέοις εἶναι. φ 310 μηδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κ. — Hes. interpr. κούροις, νέοις et κουρότερος· νεώτερος.

κουροτρόφος (a κοῦρος et τρέφω, cf. Meiring de verbis copulatis II 1835 p. 27, Berch Compos. der Nom., Kiel 1866 p. 16, Weissenborn de adi. comp. hom., Halis 1865 p. 51, Holz zus.ges. Nomina, Klagenfurt 1874 p. 39, L. Meyer in Curt. Stud. V 100) qui iuvenes alit, cf. Doed. Gl. 758 et s. v. κοῦρος. Suid., Zon. 1234, Bachm. anecd. Gr. I 282, 29, Hes. παιδοτρόφος, Eust. 1293, 3 τοὺς τὴν νεότητα τρέφοντας, cf. Zon. 1242, Polluc. 1, 35. Non legitur nisi semel in Od. (nom.) et semel in epigr. (vocat.), cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 727 757. Est post caes. tertii pedis. De insula Ithaca: ι 27 τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος, cf. ν 246 et Hes. op. 783 (ἀνδρογόνος δ' ἀγαθή); Eust. 1613, 51 νέους ἀγαθοὺς φέρουσα, cf. E. M. 529, 50, E. G. 338, 32; epigr. 12, 1 κλῦθί μοι εὐχομένῳ, κουροτρόφε, δὸς δὲ γυναῖκα τήνδε νέων ἀνήνασθαι φιλότητα καὶ εὐνήν, Suid. s. v. Ὅμηρος addit ἀφίκετο εἰς Σάμον καὶ εὗρε γυναῖκα Κουροτρόφῳ θύουσαν, καὶ λέγει τὰ ἔπη τάδε. Videtur invocasse Apollinem, cf. Suid. ed. Bernh. II 1101; Athen. vero XIII 592 a, qui hoc carmen Sophocli tribuit, dicit eum his verbis Venerem appellasse. Schol. V ad ν 71 κουροτρόφος ἡ θεὸς (Ἄρτεμις) ὁμοίως τῷ ἀδελφῷ Ἀπόλλωνι, Eust. 1293, 3 κ. ἐνομίζοντο οἱ ποταμοὶ διὰ τὴν ὑγρότητα, καθὰ καὶ ὁ ἥλιος Ἀπόλλων διὰ θερμότητα, cf. Hes. et Lob. Aglaoph. 630.

κοῦφος (L. Meyer vgl. Gr. I 51 II 245 confert cum sanscr. kapalás, rad. kamp, cf. Curt. Et. 511; Hes. adfert formam κεμπός, quam interpretatur κοῦφος, cf. Io. Schmidt Gesch. d. indogerm. Vocalism. I 115, Curt. in Stud. X 328 et quae contra Schmidtii sententiam disputavit Bezzenberger in Beitr. z. Kunde d. indogerm. Spr. IV 351 s., qui putat fortasse ex χοῦφος ortum et cum slav. gŭnati movere componendum esse, cf. etiam Benfey WL. I 270 II 348, Curt. Et. 162, L. Meyer I 162; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 225, 11 II 450, 1). Legitur bis κοῦφα, semel κουφότερον. Levis, non ponderosus. Hes. τὰ μὴ βαρέα et ἐλαφρός, ταχύς, γοργός, εὔ(σ)καιρος, cf. Suid. et Eust. 1084, 32. — h. Merc. 83 ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα. Neutr. plur pro adv. ponitur: *Ν* 158 κοῦφα ποσὶ προβιβάς leviter, celeriter, cf. *Ν* 18 ρ 27, Hes. Scut. 323; paraphr. μετέωρα, schol. AD μετέωρα καὶ ὑψηλὰ προβαίνων, ἢ ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν βαδίζων, cf. schol. BL et La Roche h. Stud. 63. Compar. pro adv. θ 201 καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι leviore et alacriore animo, schol. BEQ ἀλαζονικώτερον, θρασύτερον, κομπηρότερον, ἐπηρμένον, παρρησιαστικώτερον, θαρρῶν τῷ φίλῳ καὶ τῇ νίκῃ, schol. V εὐθυμότερον, schol. T ταπεινότερον ἢ πρᾳότερον· ἀποθέμενος γὰρ τῷ ἐπὶ τῷ ὀνείδει βάρει διὰ τῆς πράξεως ἐναργέστερος ἐγένετο· ἢ ἀλαζονικώτερος, θαρρῶν κτλ., schol. BL ad *Α* 105 δεῖ ἡμᾶς τῶν λεχθησομένων ὡς κούρων ἀκούειν, ἐπηρμένου καὶ ὑψηγοροῦντος Ὀδυσσέως διὰ τὴν νίκην, Eust. 1591, 62 ἐπηρμένον, θρασύτερον, cf. Nitzsch adn. et Am. app. h. l. et Adam Blaetter f. d. bayer. Gymn. 1871 VII 127 s.; Nauck in ed. censuit scribendum esse κουροτέροισιν ἐφώνεε, cf. eund. Mélanges Gréco-Rom. III 21. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 726 783.

Κόων (a rad κοϝ = αἰσθάνομαι: Curt. Et. 152, Duentz. ad *Κ* 518, Goebel Lexil. I 320, cf. Pott in Kuhn Ztschr. VIII 429) filius Antenoris maximus, frater Iphidamantis, occiditur ab Agamemnone, quem graviter vulneraverat, cf. schol. V ad *Λ* 221. *Λ* 248 τὸν (Ἀγαμ.) δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν, πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, νύξε, *Λ* 256 ἐπόρουσε Κόωνι (Ἀγαμέμνων)· ἤτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον ἕλκε ποδός . . τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς. *Τ* 53 τὸν οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης δουρί, schol. V Φερεκύδης Κύνωνά φησιν· ἄμεινον δὲ παρὰ τὴν σύνεσιν· Ἀντήνορος γὰρ αὐτὸν λέγει. — Friedreich Real. 542 593.

Κόωνδε (*Ξ* 255 *Ο* 28) et **Κόως** (h. Ap. 42) v. s. Κῶς.

κράατα, κράατι, κράατος v. s. *κάρη*.

κραδαίνω (rad. *κραδ*, v. s. *κραδάω*, v. praeterea Curt. Et. 155, L. Meyer vgl. Gr. I 28 200, Mangold in Curt. Stud. VI 205, de verbis in *αινω* exeuntibus v. L. Meyer II 73). Legitur tantum in Il. et tantum pass. praes. part. *κραδαινομένη* (bis) et *-νόμενον* (semel). Est post 1. thesin 3. pedis. Vocalis brevis ante *κρ.* non producitur, cf. La Roche h. U. 26, Hartel hom. Stud. I 80 s.) vibro, concutio, cf. Schmidt Synon. 103, 4. E. G. 342, 32 *κρ. τὸ σημαῖνον τὸ κινῶ*, Hes. *κραδεύειν, σείειν, τινάσσειν*, Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 283, 1 *σείων, δονῶν, σαλεύων*, Zon. 1257 *σείει*, cf. E. G. 342, 50, E. M. 534, 37, Eust. 677, 33 944, 23. — *N* 504 *Π* 614 (omittunt libri fere omnes) *αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης ᾤχετο*, paraphr. *παλασσομένη* et *κινηθεῖσα*. *P* 524 *ἐν δέ οἱ ἔγχος νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λῦε γυῖα*, paraphr. *σειόμενον*, cf. Eust. 1116, 58 et Hoffmann Tmesis in Il. II 8 III 14.

κραδαλός (*κραδάω, κραδαίνω*) vibratilis, qui facile concutitur. *Σ* 576 v. l. Zenodoti *παρὰ κραδαλὸν* (pro *ῥοδανὸν*, schol. A tradit Zenod. *ῥαδαλόν* scripsisse) *δονακῆα*, schol. BV *Ζηνόδ. γρ. ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον, οἱονεὶ κραδανόν τινα ὄντα, παρὰ τὸ κραδαίνεσθαι· λέγει δὲ ὅτι πορεύονται ἐπὶ τὸν καλαμῶνα τὸν δι' ἰσχνότητα καλάμων ἢ ὕψος εὐκράδαντον*, cf. Eust. 1165, 20 et Duentz. de Zenod. stud. 139.

κραδάω (i. q. *κλαδάω*, a rad. *κραδ, κράδη*, sanskr. kūrd pro kard, lat. cardo: Curt. Et. 154, Fick vgl. Woert. I 47 525 810 II 55 268, Spracheinh. 74, id. in Kuhn Ztschr. XX 164 (qui e skard ortam esse sumit radicem et confert litav. sklandau, sklandýti), Benfey WL. II 319, L. Meyer vgl. Gr. I 380, cf. Siegismund in Curt. Stud. V 149, Goebel Lexil. I 419, Corssen Ausspr., Voc. I 402, Walter ap. Kuhn XII 389; Doed. Gl. 390 ex *κοράζειν* ortum esse *κρ.* suspicatur. De verbis in *αω* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 20). Non legitur nisi part. *κραδάων* quater (ter in Il., semel in Od.), bis post arsin 2. pedis, bis post arsin 3. pedis. Vocalis brevis ante *κρ.* producitur, cf. La Roche h. U. 24. Vibro, concutio, cf. Schmidt Synon. 103, 4. E. M. 534, 35 *ἀντὶ τοῦ κινῶν καὶ σείων*, E. G. 342, 32 *κινῶν*, Hes., paraphr. Il. *σείων*, addit paraphr. *H* 213 *κραδαίνων*, cf. Eust. 677, 33 1872, 1. *H* 213 *τ* 438 *κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος*, *N* 583 *Y* 423 *ὀξὺ δόρυ κραδάων*, cf. *E* 495 (*πάλλων ὀξέα δοῦρα*) et Cic. de off. 2, 29 (vibrare hastam).

κραδίη v. s. *καρδίη*.

κραίνω (pro *κρανjω*, ved. krṇōmi, e rad. *κρα, κραν*, sanscr. kar facere; ab eadem rad. lat. cerus, creo: Curt. Et. 154 s., Fick vgl. Woert. I 239 520 II 53, Spracheinh. 69, L. Meyer vgl. Gr. I 28 348, Siegismund in Curt. Stud. V 137 148, Mangold ib. VI 205, Walter in Kuhn Ztschr. XII 387, Duentz. ib. XIII 15, cf. Benfey WL. II 170 173, G. Meyer in Curt. Stud. VII 179, Maurophrydes ap. Kuhn VII 353, Curtium ib. III 415; Christ Lautl. 114 ex *κερανjω* ortum esse suspicatur. Ex subst. *κραjā* (cf. sanscr. *κριjā*) Curt. Et. 155 denominativum verbum *κραιαίνω* (a stirpe *κραjαν*) pro *κραjανjω* prodiisse putat eodem modo atque *κραδαίνω* ex *κράδη*, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 73; Dietrich vero ap. Kuhn X 441 ita explicavit, ut pristina esset forma *καραίνω*, unde metathesi esset factum *κρααίνω*, sed v. Mangold l. l.; J. Wackernagel in Bezzenberger Beitr. z. Kunde d. indogerm. Spr. IV 311: „*κραιαίνω* ist aus *κραίνω* zerdehnt, dieses aber aus *κρααίνω*, welches sich zu *κράατος* gleich verhaelt, wie *ὀνομαίνω* zu *ὄνομα*"; Lob. Path. el. II 138 vocalem *αι* pleonasmo tribuit, Doed. Gl. 732 nominat *κραιαίνω* „eine schwer zu motivirende Erweiterung". De verbis in *αινω* exeuntibus v. Herod. ed. Lentz I 450, 19 II 930, 29, L. Meyer II 73). Leguntur act. praes. 3. pl. *κραίνουσι* (ter), part. *κραίνων* (semel), aor. imp. *κρῆνον* (semel), inf. *κρῆναι* (semel); med. fut. (pro pass.) *κρανέεσθαι* (semel). A verbo *κραιαίνω*: impf. *ἐκραίαινεν* (semel), aor. ind. *ἐκρήηνεν* (semel), imper. *κρήηνον* (bis), *κρηήνατε* (bis), inf. *κρηῆναι* (semel). Mangold l. l. dicit in aor. formis, in quibus *αι* in *η* transeat, *j* explodi cum productione suppl., tum ex *κραῆναι* assimulatione fieri *κρηῆναι*, cf. etiam Brugman in Curt. Stud. IV 180 et Harder de alpha voc. producta, Halis 1876 p. 64. [Pass. perf. *κεκράανται* (bis), plusqu. *κεκράαντο* (semel), v. infra.] Est igitur in Il. quinquies, in Od. sexies, in hymn. ter, cf. Curt. Verbum I 308. Vocalis brevis ante *κρ.* producitur, cf. La Roche h. U. 23. 1) ad finem perduco, conficio, perficio 2) dominor, impero, cf. Doed. Gl. 732, Maurophrydes in Kuhn Ztschr. VII 346 ss. — E. M. 535, 56 *ἐπιτελῶ, κυρίως ἐπὶ τοῦ τελειοῦσθαι* id. 536, 6 *σημαίνει τὸ κεφαλὴν ἐπιθεῖναι τ[ῷ] πράγματι*, cf. Cram. an. Ox. I 241, 34; E. M. 52, 9, E. G. 28, 20, paraphr. Il. plurimis loci *τελειῶ*, cf. schol. L ad *I* 310, E. G. 343, 1[?] 350, 8, Zon. 1258, Eust. 36, 35 1528, 64; Zon. 1257 *τελειῶ, ἀποπληρῶ*, cf. eund. 1258; E. M. 536, 9, E. G. 345, 37 *κρήηνον ἀντὶ τοῦ ἐπι[τέλεσον]*, cf. E. M. 114, 31, Ap. Soph. 103, 3[?] Cram. an. Par. III e cod. Coisl. 387 ad *A* 41 Hes. s. *κρήηνον* et *κρήηνεν* et *κρανέεσθαι* anecd. Gr. ed. Bachm. I 283, 3 *τελοῦσιν* (cf. Eust. 737, 50), *πληροῦσιν, βασιλεύουσιν, κυριεύουσιν*, Hes. *πληροῦσι, παρέχουσι, τιμῶσι*, *βασιλεύουσιν* et *τιμᾶν, βασιλεύειν*, cf. E. M. 535, 4, Or. 81, 21, E. G. 342, 59. 1) *A* 41 50[4] *τὸ δέ* (v. l. *τόδε*) *μοι κρήηνον ἐέλδωρ*, paraphr. *πλήρωσον, τελείωσον*, cf. *A* 455; *ρ* 242 *τὸ δ[έ]* (v. l. *τόδε*) *μοι κρηήνατ' ἐέλδωρ*, *γ* 418 *κα[ρ]παλίμως μοι τέκνα κρηήνατ' ἐέλδωρ*, h. Ve[n.] 222 *τῇ Ζεὺς ἐπένευσε καὶ ἐκρήηνεν ἐέλδωρ*, [*E*] 508 *τοῦ δ' ἐκραίαινεν* (L *ἐκράαινεν*) *ἐφετμά[ς]* paraphr. *ἐπετέλει*, *υ* 115 *κρῆνον νῦν καὶ ἐμο[ὶ] δειλῇ ἔπος, ὅττι κεν εἴπω* (v. l. *κρήηνον*), [*τ*] 567 *οἳ* (*ὄνειροι*) *διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθω[σι] θύραζε, οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι* efficiunt ver[a], i. e. ad verum perducuntur; recte Am. affirm[at] constr. praegnantem esse pro *κράαντα φέρου[σι]* i. e. adferunt ea quae futura sunt, cf. schol. ad v. 562; Baum. ad h. Merc. 559: eventu[s] praedicant; Maurophrydes p. 348 significare *κ[ρ.]* dicit *σημαίνουσι, δηλοῦσι, φαίνουσι*. Lu[dit] hoc loco poeta, dum *κραίνουσι* ad *κέρας* refer[t], v. in hoc. lex. s. *κέρας* p. 765; h. Merc. 5[59] (*Θριαὶ*) *ποτώμεναι ἄλλοτε ἄλλῃ κηρία βόσκο[ν]ται καί τε κραίνουσιν ἕκαστα*, Matth.: q[ui] futuros rerum eventus praedicebant, eos ip[sos] efficere, *κραίνειν*, eorum auctores esse cred[e]bantur; Ilg.: ad singulas quaestiones respon[d]edunt; Baum. confert Aesch. Ag. 356 *ἔπραξε[ν] ὡς ἔκρανεν* et Eur. Ion. 467: Maurophryd[es] hoc quoque loco interpr. (p. 349 s.) *κρ. σημα[ί]νουσι, ἀγορεύουσι*, v. etiam Baum. h. l.; h. Mer[c.]

427 κραίνων αθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν, videtur verbum κρ. corruptum esse. Passovius interpr.: er vollendete od. machte die Goetter u. die Erde fertig, d. i. er liess sie in seinem Gesange entstehn, wie sie wirklich entstanden waren; recte Franke dicit haud facile quemquam ei assensurum esse; eidem placeret coniectura Matth. ἀθ. δ' ἐγέραιρε θεοὺς, nisi v. 429 additus esset; Herm. suspicatur scripsisse poetam κλείων, quia parum praesidii vulgatae lectioni ex eo accedat, quod Hes. κραίνειν per τιμᾶν explicet, Stadtmueller in J. J. 1881 p. 539 οὐρανὸν. Maurophrydes, cui omnia integra videntur esse, interpr. p. 349 κρ. ἀείδων, λέγων secutus usum Graecorum huius aetatis, cf. p. 347. Obiectum facile suppletur I 101 τῷ σε χρὴ περὶ μὲν φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι, κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅτ' ἄν τινα θυμὸς ἀνώγῃ εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν, paraphr. τελειῶσαι, Eust. 737, 50 738, 14 (ἐπι) τελέσαι, schol. A καὶ ἄλλου δέ τινος ἐπιτελέσαι καὶ βεβαιῶσαι τὴν γνώμην, Cram. an. Par. III e cod. 2681 ad h. l. τελειῶσαι, εἰς τέλος ἀγαγεῖν τὸ ὑπ' ἄλλου καλῶς λεγόμενον, Faesi: si quis alius quid utile suadere cupit, id ei permittere, concedere(?). Absolute κρ. est dictum: ε 170 (θεοί) μεν φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε, Eust. 1529, 1 τελειῶσαι τὸ νοηθέν, ὃ πλείονός ἐστι δυνάμεως, cf. etiam β 272. I 310 v. l. ᾗ περ δὴ κρανέω (quod recepit Nauck pro φρονέω) τε καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται, Did. Ἀρίσταρχος φρονέω, schol. L γρ. καὶ κρανέω, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ τελειώσω, cf. Eust. 751, 5. Pass. I 626 οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι, paraphr. τελειοῦσθαι, cf. E. M. 536, 6, E. G. 343, 6. 2) impero. Tantum θ 391 δώδεκα κατὰ δῆμον βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι (v. l. -σιν), addit Steph.: „Neque enim sequi debemus brevium scholl. auctorem exponentem κατελοῦσιν et ὑπάρχουσι". Plurimi pass. perf. κεκράανται δ 616 ο 116 et plusqu. κεκράαντο δ 132 ducunt a verbo κραίνω, sed rectius videntur hae formae cum Thiersch, Damm, Cobet, al. a κεράννυμι ducendae esse, v. s. hoc verbo p. 763. Eust. 1487, 60 ἀπήρτιστο καὶ τετελείωτο, ἐκ τοῦ κραιαίνω· ἢ ἐκέκρατο, schol. Q ad δ 132 ἀντὶ τοῦ ἀπήρτιστο ἢ κεκέραστο, Hes. (ἐπι) τετέλεσται. — ἐπικραίνω, ἐπικραιαίνω, ἀκράαντος.

κραιπνός (rad. καρπ, κραπ, quae ad primariam rad. kar, sanscr. ḱar, lat. currere redit: Curt. Et. 60 143, L. Meyer vgl. Gr. I 363, cf. Sund. I 269, Siegismund in Curt. Stud. V 144, Jungermann ib. IX 247, Benfey WL. II 311, Goed. Gl. 2332; confert cum sanscr. kshiprá L. Meyer vgl. Gr. I 146, id. in Kuhn Ztschr. VI 16 VIII 60, cf. Schweizer-Sidler ib. VIII 448; ortum esse ex κραπινός testantur Curt. Et. 525 710, Legerlotz ap. Kuhn VIII 397, Siegismund 144 149, L. Meyer Gr. II 181; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 173, 5, Eust. 541, 41). Formae leguntur κραιπνός (semel), -όν (semel), -οῖσι (octies), -ναί (semel), -νά (quater); semel compar. κραιπνότερος. Est igitur κρ. in Il. decies, in Od. quater, in hymnis semel. Sunt κραιπνά et compar. in introitu versus, κραιπνός et -νόν post arsin 2. pedis, -νοῖσι et -ναί post arsin 4. pedis. Vocalis brevis ante κρ. producitur, v. La Roche h. U. 24. — Rapidus, celer, vehemens; Schmidt Synon. 48, 7 9 „κρ. bedeutet die aus innewohnender Kraft erwachsende Schnelligkeit". E. M. 536, 10, E. G. 343, 60, Zon. 1248 ταχύς, Hes. ταχύς, ὀξύς, paraphr. Il. ταχύς et ταχινός, cf. Cram. an. Par. III e cod. 2767 ad E 223, Eust. 541, 45 ss.; schol. Q ad γ 418 interpr. καρπάλιμος· κραιπνός. 1) ε 385 ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν βορέην, h. Ap. P. 230 κραιπνὸς δὲ νότος κατόπισθεν ἔπειγε νῆα, ζ 171 κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι. 2) Z 505 X 138 σεύατ' ἀνὰ ἄστυ (Πηλ. ἐπόρουσε) ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς (Nauck hoc et insequentibus locis ποσὶν), ξ 33 συβώτης ὦκα ποσὶ κρ. μετασπών, P 190 θέων ἐκίχανεν ἑταίρους, ὦκα μάλ', οὔ πω τῆλε, ποσὶ κρ. μετασπών, Nauckio versus videtur esse spurius. Φ 247 ἤιξεν πεδίοιο ποσὶ κρ. πέτεσθαι (v. l. φέρεσθαι, v. schol. A), Ψ 749 ὅς τις ἐλαφρότατος ποσσὶ κρ. πέλοιτο. Π 671 681 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κρ. φέρεσθαι (v. 681 κρεπνοῖσι D). 3) Ψ 590 κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, paraphr. et schol. B ὀξύτερος, addit schol. κατὰ κίνησιν καὶ πρᾶξιν, cf. Eust. 1317, 44. Neutr. plur. adverbialiter usurpatur, cf. Schmidt Syn. 48, 11 et La Roche h. Stud. § 38 IX. E 223 Θ 107 κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι, paraphr. ταχέως. ρ 27 βεβήκει κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς, cf. ο 555; N 18 κατεβήσετο κρ. ποσὶ προβιβάς, schol. BL εἰ συνεχές, φησί, προέβαινε, πῶς παρακατιών φησι „τρὶς μὲν ὀρέξατο"; ἢ τάχα τὸ κραιπνὰ ἀντὶ τοῦ πρόθυμα καὶ ἰσχυρά, paraphr. ταχέως.

κραιπνῶς rapide, celeriter, vehementer; paraphr. Il. ταχέως, cf. Schmidt Syn. 48, 9. Est in Il. quater, in Od. semel; in thesi 1. pedis bis, 2. pedis bis, 4. pedis semel. Vocalis brevis ante κρ. producitur. K 162 ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς (C σφοδρῶς) ἀνόρουσε, Ξ 292 Ἥρη δὲ κρ. προσεβήσετο Γάργαρον, θ 247 ἀλλὰ ποσὶ (v. l. ποσὶν) κρ. θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι, O 83 172 ὣς κρ. μεμαυῖα διέπτατο Ἥρη (Ἶρις).

Κρᾰνάη (a κραναός, cf. Goebel Lexil. I 497; de accentu v. schol. D ad Γ 445: παροξυτόνως, ἵνα κύριον ὄνομα γένηται, cf. Lehrs de Aristarchi stud. 295, Goettling Accent 167, La Roche h. T. 400 s.; Herod. vero ed. Lentz I 305, 16 Ἀγαυὴ ὀξύνεται, ὡσαύτως καὶ Κραναή, oxytonon scribunt etiam Eust. 433, 19, Steph. Byz.) nomen insulae, in qua Paris primum cum Helena in fuga concubuit. Non legitur nisi uno loco: Γ 445 νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ. Insula vel antiquis ignota erat; schol. D δοκεῖ ἡ νῆσος τῆς Ἀττικῆς εἶναι, ὅθεν καὶ οὕτως πρότερον ἐκαλεῖτο ἀπὸ Κρανάου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς· νῦν δὲ ἀπὸ τῆς τοιαύτης μίξεως Ἑλένη καλεῖται, cf. schol. V et Eur. Hel. 1673 s.; Strab. IX 399 πρόκειται τῆς παραλίας ταύτης πρὸ μὲν τοῦ Θορίκου καὶ τοῦ Σουνίου νῆσος Ἑλένη τραχεῖα καὶ ἔρημος . . . ταύτην γὰρ λέγει [Ὅμηρος] Κρανάην τὴν νῦν Ἑλένην ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γενέσθαι τὴν μῖξιν, cf. Ariston. et Eust. 433, 21, cf. etiam schol. BL. Alii censent insulam parvam in sinu Laconico fuisse; Herod. ed. Lentz I 305, 17, Steph. Byz. νῆσος Λακωνική (ἥτις πρόκειται τοῦ Γυθείου), addit Steph. Byz. οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀττικὴ ἀπὸ Κραναοῦ· ἐξειλήφασι γάρ τινες οὕτω τὸ Ὁμηρικὸν τὸ Κρ. ἀντὶ τοῦ Ἀτθίδι (cf. Herod. I 305, 18). Videtur autem ei Paris fecisse οὐ τὸν διὰ τῶν νήσων πλοῦν τὸν εἴσω ἄγοντα, ἀλλὰ τὸν ἔξω· ὑπονοῶν γὰρ διωχθήσεσθαι τὴν Κρήτην εὐώνυμον

λαμβάνει καὶ τὴν Ἀσίαν παραλεγόμενος εἰς Φοινίκην ἔρχεται. Paus. 3, 22, 1 *πρόκειται Γυθίου, καὶ Ὅμηρος Ἀλέξανδρον ἁρπάσαντα Ἑλένην ἐνταῦθα ἔφη συγγενέσθαι οἱ πρῶτον* (huic insulae nunc nomen est Marathonisi). Quod verisimilius videtur esse O. Mueller Orchom. 316, Friedreich Real. 57, Duentz., aliis, cf. Curtius Pelop. II 269, Bursian Geogr. v. Griechenl. II 145. Sunt qui intellegant Cythera; schol. BL *οἱ δὲ τὰ Κύθηρα, Ἀφροδίτης γὰρ ἱερά*, sim. Eust. 433, 20. Ameisio nomen fortasse fictum videtur esse. Alii putant *Κρ.* h. l. esse adiectivum. Scribit cod. Ven. *κραναῇ*, Ariston. et Eust. 433, 19 *ἄδηλον πότερον ὄνομα κύριόν ἐστιν, ἀπὸ τοῦ κρανθῆναι ἐπ' αὐτῆς πρῶτον τὸν γάμον καὶ τελειωθῆναι . . . ἢ ἐπιθετικῶς τὴν τραχεῖαν*, cf. Lehrs de Aristarchi stud. 231; paraphr. *ἐν τῇ τραχείᾳ νήσῳ*, assentitur Nitzsch in adn. III p. 29 adn., sed v. Doed. Gl. 753. — Buchholtz Real. I 198, Naegelsb. adn. ad h. l.

κραναήπεδος (*κραναός, πέδον*, de compositione v. Roediger de nom. Gr. comp. 26 28, G. Meyer in Curt. Stud. VI 396, Stolz zus.ges. Nomina in d. hom. Ged. 58, Goebel Lexil. I 263) asperum solum habens. Legitur uno hymnorum loco. h. Ap. 72 de Delo: *ἐπεὶ ἢ κραναήπεδός εἰμι.* — Fietkau de carm. hes. voc. non hom. 24, Eberhard Beob. zu hom. Hymn. I 11.

κρᾰνᾰός (Curt. Et. 144 a rad. *καρ* durum esse derivat, ad quam *κάρυον*, carina al. redeant; eum secutus est Siegismund in Curt. Stud. V 146, cf. etiam Goebel Lexil. I 497 et Benfey WL. II 178 372; Doed. Gl. 753 ad *κέρας* refert, cf. Lob. Paralipp. 339 et Ebel in Kuhn Ztschr. IV 342; L. Meyer vgl. Gr. II 246 ex *κρανα*ϝ*ος* ortum esse putat, cf. Curt. Et. 586 et Savelsberg de digammo 52). Leguntur *κραναόν* (semel), *-ῆς* (semel), *-ῇ* (bis), *-ήν* (quater). Semel in Il., quater in Od., ter in hymnis. Post arsin 2. pedis quater, 3. pedis semel, 4. pedis ter. Vocalis brevis ante *κρ.* producitur. — Asper, saxosus. Ariston. ad *Γ* 445, E. M. 534, 50, Ap. Soph. 103, 27, schol. L ad *Γ* 201, paraphr. Il., Hes., Eust. 433, 20 1796, 56 *τραχεῖα*, cf. Eust. 1414, 58 et Suid.; E. M. 534, 51, E. G. 342, 56 *τραχείας, ὀρείου, κάρηνα ἐχούσης*, id. Zon. 1252, sed pro *ὀρ.* habet *σκληρᾶς*, schol. Q ad *φ* 346 *ὑψηλήν*, Hes. *ὑψηλόν, τραχύ.* Est epitheton a) Ithacae (cf. Doed. Gl. 753): *Γ* 201 *ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης*, *α* 247 *π* 124 *φ* 346 *ο* 510 (versus videtur suspectus esse Nauckio) *κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν*, cf. *δ* 605 et *ι* 27 *κ* 417 463 (*τρηχείης Ἰθ.*) et Verg. Aen. 3, 272 (scopelos Ithacae). b) Deli. h. Ap. [16] *τὸν δὲ κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ* (*τέκες*), cf. Pind. Isth. 1, 3 (*κραναὰ Δᾶλος*) et Strab. X 485; h. Ap. 26 *Λητὼ τέκε κλινθεῖσα πρὸς Κύνθος ὄρος κραναῇ ἐνὶ νήσῳ.* c) h. Cer. 356 *ἧσται Ἐλευσῖνος κραναὸν πτολίεθρον ἔχουσα*, v. s. v. *Ἐλευσίς* p. 393. d) *Γ* 445 est in cod. Ven. *κραναῇ ἐνὶ νήσῳ* (pro *Κρανάῃ*), Ariston. et Eust. 433, 20 *ἢ ἐπιθετικῶς τὴν τραχεῖαν*, paraphr. *ἐν τῇ τραχείᾳ νήσῳ*, assentitur Nitzsch in adn. III p. 29 adn., est autem sine dubio nom. proprium parvae cuiusdam insulae. — *Κρανάη, κραναήπεδος.*

κράνεια (ex *καρν-* ortum (cf. Hes. *κύρνα· κρανία*) et cum *κέρασος* cognatum esse adfirmat Siegismund in Curt. Stud. V 148 s., cf. Curt. Et. 147, Benfey WL. II 174; praeter hos cum lat. cornus componunt Fick vgl. Woert. II 55 (coll. litav. kirnas et boruss. kirno) et L. Meyer vgl. Gr. I 28; a *κέρας* derivant Lob. Paralip. 339 et Path. el. I 244, Doed. Gl. 752, Hehn Culturpflanzen [2]348 (coll. Theophr. hist. pl. 3, 12, 1 *τὸ ξύλον τῆς κρ. ἀκάρδιον καὶ στερεὸν ὅλον, ὅμοιον κέρατι*); v. praeterea Curt. Et. 610, L. Meyer vgl. Gr. II 491, Woerner subst. hom. 1; Herod. ed. Lentz II 537, 20 et Cram. an. Ox. II 231, 21 *κράνεια* (pro *κρανεῖα*) *διὰ τῆς ει διφθόγγου· εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι κρανέη.* De accentu v. Eust. 1657, 18 *προπαροξυτόνως τὸ φυτόν*, cf. Lob. Paralip. 339) Legitur semel gen. *κρανείης*, semel acc. *κρά- νειαν* in exitu versus. Vocalis brevis ante *κρ* non producitur, cf. La Roche h. U. 26, Harte[l] hom. Stud. I 81. — Cornus. *Π* 767 *φηγόν τ[ε] μελίην τε τανύφλοιόν τε κράνειαν*, *κ* 242 *πά[ρ] ῥ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπόν τε κρα[νείης] ἔδμεναι*, schol. HQV *Ἀρίσταρχος οὐ[κ] οἶδε τὸν στίχον, ὁ δὲ Καλλίστρατος ἀντ' αὐτο[ῦ] γράφει· παντοίης ὕλης ἐτίθει μελιηδέα κα[ρ]πόν*, cf. Ariston. ed. Carnuth p. 96. Schol. HQ[V] et Eust. 1657, 19 *καρπὸς καλεῖται πίτταξ[ι], οἱ δὲ βάρβιλος, οἱ δὲ μάραος*, schol. T *τὸ[ν] τῆς πρίνου καρπόν.* Herod. et Cram. l. l. *ἔστ[ι] δὲ εἶδος δένδρου*, cf. Zon. 1253 (ubi scriptum e[st] *κρανεία*), Hes. vero *λεπτοκάρυα*(?) Accuratiu[s] de ea arbore disputavit Theophr. hist. plant. [3,] 12, 1 s. — Friedreich Real. 94, Buchholz Rea[l.] II 279, Hehn Culturpflanzen [2]346 ss. Eius fruct[ibus] sues saginabantur, cf. Guenther Viehzucht b[ei] Hom. 27. — *κρανέινος.*

κρᾰνέινος (*κράνεια*, cf. Lob. Path. el. I 25[1], eund. ad Phryn. 262, L. Meyer vgl. Gr. II 56[3]) corno, cf. Doed. Gl. 752. Non est nisi uno loc[o] h. Merc. 460 *ναὶ μὰ τόδε κρανέινον ἀκόντιον* (e[x] Ilgenii coni., ADLM *κρανάιον*, C *κρανάϊνο[ν]*, BF *κράνειον*, ut est apud Matth.), cornus eni[m] ad iacula erat utilissima, v. Baum. h. l. — Fietka[u] de carm. hes. atque hymn. voc. non hom. 24 4[?] Greve de h. in Merc. hom. 85.

κρανίον (*κρᾶνον*, ut *κρᾰνος* = galea ad ra[d.] *καρ, κάρα*, zend. çara, lat. cerebrum revocand[um] esse putat Siegismund Curt. Stud. V 147, sim. Cur[t.] Et. Nr. 38 in edit. prioribus; Fick vgl. Woerter[b.] I 44 523 II 55 confert sanscr. karaṅka, *κέρν[ος]* patina et ad rad. europ. karnia = calva revoca[t], idem componit cum got. hvairnei, theod. hirn quod faciunt etiam Curt. l. l., Schmidt in Ku[hn] Ztschr. XIX 294 XXIII 342, Brugman in Cu[rt.] Stud. VII 284, alii, cf. Bugge ib. IV 342; cont[ra] eam opinionem disputat Curt. Et.[5] 143, qui nu[n] a rad. kar (v. p. 144) durum esse derivat, Benf[ey] WL. II 287 a kar curvum esse, Corssen Auss[pr.] I 516 a rad. kar eminere, cf. etiam Lob. Paral[ip.] 339; Siegismund l. l. suspicatur ad stirp[em] *καρανο*, quae sit in *καρανός, κάρηνον*, refere[n]dum esse, tum autem non esse metathesin, qu[am] credit praeter alios Doed. Gl. 736, sed syncop[en] statuendam. De subst. in *ιον* exeuntibus v. [L.] Meyer vgl. Gr. II 476, Woerner subst. hom. 3. Uno legitur Il. loco. Calva. E. G. 343, [..] Suid., Hes. *κεφαλή*, cf. E. M. 827, 45, E. G. 3[..] 3, Eust. 700, 64, cf. etiam Herod. ed. Lentz [..] 616, 5 et Eust. 700, 54. (E. M. 534, 52 s. 8[..] 45, Hes. habent *κράνιον*, ceteri grammatici om[nes] *κρανίον*). *Θ* 84 *ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππω[ν] κρανίῳ ἐμπεφύασι.* Friedlaender 2 hom. Wo[r]terverz. 722 751.

Κράπαθος. *Β* 676 *Νίσυρον τ' εἶχον Κράπαθόν τε Κάσον τε* litteris transpositis metro accommodavit poeta, v. s. *Κάρπαθος.*

κρᾶτα, κρατί v. s. *κάρη.*

κρᾰταιγύᾰλος (*γύαλον*, in priore membro dat. esse adverbii loco usurpatum putavit Weissenborn de adi. compos. 1865 p. 20, ad *κρατασι-* revocavit Schoenberg griech. Compos. 1869 p. 24; pro *καρτα-σγύαλος* dictum esse putat Goebel Lex. I 263; a *κραταιός* expulsa vocali *ο* derivarunt Roediger de prior. membr. in nom. Graec. compos. 1866 p. 82 s., Fedde Wortzus. im Hom. I 1871 p. 14 19, Weissenborn Zus.setzung d. Nomina 1870 p. 9, Duentz. ad *Τ* 361, cf. Berch Compos. der Nomina im Hom. 1866 p. 14, Weissenborn de adi. comp. 42, Heerdegen de nomin. compos. generibus 1868 p. 47, Stolz zus.ges. Nomina n d. hom. u. hes. Ged. 1874 p. 57) cuius *γύαλον* (cavitas loricae) est firmum, cf. Doed. Gl. 25. Non legitur nisi uno loco Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 729. Vocalis brevis ante *κρ.* non producitur, cf. La Roche h. U. 26, Hartel hom. Stud. I 81. *Τ* 361 *θώρηκές τε κραταιγύαλοι* (C *-γίαλοι*) *καὶ μείλινα δοῦρα*, Eust. 188, 41 *οἱ κραταιοῦντες τὰ γυῖα τῶν ὁπλιτῶν, ἢ κραταιὰ γυίαλα ἔχοντες ἤγουν κοιλώματα,* Ariston. *οἱ κραταιοὶ κατὰ τὰ γύαλα καὶ κύτη καὶ κοιλώματα· [ἀπὸ δὲ μέρους οἱ ὅλοι κραταιοί],* inclusa aliena sunt, v. Friedlaender Ariston. l. l.; Ap. Soph. 103, 33 *τοὺς τὸ ὅλον κύτος ἰσχυροὺς θέλει δηλοῦν*, Hes. *στεῤῥοὶ κατὰ κύτη[ν]*, paraphr. *ἰσχυροί*, cf. Zon. 1255.

κραταιίς (*κραταιός*, de subst. in *ίς* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 559, Woerner subst. om. 45) vis, pondus. Non legitur nisi uno loco: 597 *τότ' ἀποστρέψασκε* (sc. *τὸν λᾶαν Σισύφου*) *κραταιίς*, v. l. *κραταί' ἴς* vel *κραταῖ' ἴς*, Hes. *προπερισπώμενον* (e Goettlingii Lehre Accent 271 coni. quod ad *κραταῖ' ἴς* retulit) *τὶ τοῦ Σισύφου προσηγορικόν*, schol. BHQ *μὲν Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς ὀξυτόνως κατὰ συστολήν, ὡς λικριφίς, ἀμφουδίς, ἐπιῤῥηματικῶς* (cf. schol. BHQ ad *μ* 124, Herod. ed. Lentz I 512, 1 II 153, 4, Theogn. in Cram. anecd. 163, 18, Ioan. Alex. p. 38, 20, cf. etiam Bekk. anecd. Gr. 1319)· *ὁ δ' Ἀσκαλωνίτης τὸ πλῆρες κραταιὰ ἴς* (cf. Dion. Halic. de comp. 20), *οἷον ἰσχυρὰ δυναμις· ᾧ ἐπείσθη καὶ ἡ συνήθεια· κραταιὰ δύναμις τοῦ λίθου, ὅ ἐστι τὸ βάρος*, schol. HT *τότε ὁ λίθος ἐπέστρεφε κραταιῶς, ὅ ἐστι ταχέως· τὸ δὲ ὅλον ἐπὶ τοῦ λίθου νοηστέον, ὡς Ἀρίσταρχός φησι*, schol. Q *ὑπεφέρετο ἡ δύναμις ἐκείνου*, Eust. 1702, 29 *ἐπίῤῥημά ἐστιν ἀντὶ τοῦ κραταιῶς· γράφεται δὲ καὶ ἐν δυσὶ λέξεσι, κραταῖ' ἴς, ἤγουν ἡ κραταιὰ ἰσχὺς τοῦ λίθου . . . εἰ δὲ τὸ μακρὸν α τοῦ κρ. ἐξεθλίβη, καινὸν οὐδὲ αὐτὸ τάγε εἰς ποίησιν . . . ὁ δὲ τὴν Ὀδ. παραφράσας καλὸς ἐστωρ τὸ κραταῖ' ἴς οὐ φιλεῖ, ἐθέλει δὲ ἢ κραταιὶς γράφειν ἢ γοῦν ἀλλὰ κραταιῒς ὥς τινα τῶν ἀντιγράφων φέρει· γρ. γὰρ οὕτως· δαίμων τις ἰσχυρὸς ὀνόματι Κραταιὶς ὑποφέρεσθαι ποίει κάτω τὴν πέτραν ἀποστρέψασα*, v. etiam Goettling Accent 271 s.; disputavit contra illorum sententias accuratius Lob. Paralip. 197—199 et Nitzsch adn. III p. 323 s., qui interpr. p. 325: „die ueberwaeltigende Obmacht gleichsam in Person, welche den Stein zurueckwirft," quem secuti sunt Doed. Gl. 729, Schmidt Synon. 148, 8, qui recte addit: „nur ist kein Grund an e. Personification zu denken", cf. etiam Faesi (qui confert *λ* 587 et Herod. 8, 111) et Duentz. (sed scripsit *Κράταιις* n. pr.); Am. app.: „*κρ.* ist die hoehere Macht, die jedesmal die Kraftanstrengung des S. auf wunderb. Weise vereitelte, also die Wucht in sinnl. Belebtheit gedacht". — Est *κρ.* in fine versus; voc. brevis ante *κρ.* non producitur, cf. La Roche h. U. 25. — *Κράταιις.*

Κράταιις (v. Schoenberg griech. Compos. 24) mater Scyllae. Legitur uno loco: *μ* 124 *βωστρεῖν δὲ Κράταιιν, μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν* (in libris *κρ.*, vulgo *Κραταιίν*, quod receperunt ex recentioribus Bekk.[1], Faesi, Baeuml., Dind.), schol. BHQ et Herod. ed. Lentz II 154, 5 *ἐὰν ᾖ κύριον, προπαροξύνεται*, Hes. *προπαροξυτονεῖται τὸ κύριον ὄνομα τῆς μητρὸς τῆς Σκύλλης*, Herod. I 85, 8 II 79, 2 (ad *Λ* 677) *δοκεῖ ἐπὶ τοῦ κυρίου βεβαρυτονῆσθαι διὰ τὴν αἰτιατικὴν Κράταιιν· τάχα δὲ καὶ τοῦτο πρὸς ἀντιδιαστολήν.* Proparoxyt. est *Κρ.* etiam apud Eust. 1717, 12 et saepius, Ap. Rh. 4, 827 (ed. Merkel), Alciphr. 1, 18, 3; in schol. V vero est oxytonon. Schol. BHQ tradit *ἄμεινον γράφειν κραταιίς, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, ὡς λ 597· καὶ ὀξύνεται*, cf. Herod. I 512, 1 II 154, 3; v. etiam Goettling Lehre v. Accent 271 s., Lob. Paralip. 197 ss. — Schol. V *Κρ. καλεῖται ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης· μάγοι δὲ Ἑκάτην αὐτὴν καλοῦσιν*, schol. H *Σῆμός φησιν Ἑκάτης καὶ Τρίτωνος, Κραταιΐδος δὲ καὶ Δείμου Σκύλλαν· Στησίχορος Λάμιάν φησι τῆς Σκύλλης μητέρα*, cf. etiam schol. V ad *μ* 85, Eust. 1714, 32. — Doed. Gl. 729 interpr.: „Personification der rohen Kraft u. Macht der Natur," Preller gr. Myth. I 506 suspicatur *Κρ.* dici pro ingenti vi undarum maris, cf. Ov. Met. 13, 749, Friedreich Real. 23, Pott in Kuhn Ztschr. VI 269. Versus 124—126 *ἀθετοῦνται* sec. schol. H; Nitzsch expungere voluit adn. III p. 325 versum 125, sed v. Doed. Gl. 729. — *Κρ.* est in fine versus; vocalis brevis ante *Κρ.* non producitur, cf. La Roche h. U. 25.

κρᾰταιός (*κράτος*, cf. Curt. Et. 155, L. Meyer vgl. Gr. II 442 457, cf. etiam Herod. ed. Lentz II 423, 32 424, 6; de accentu v. Herod. I 129, 30 II 853, 24). Leguntur *κραταιός* (semel), *-οῦ* (semel), *-ῷ* (bis), *-ή* (novies), *-ώ* (bis). Est undecies in Il., bis in Od., bis in hymnis. Omnes formae sunt in exitu versus praeter *κραταιοῦ* et *-ῷ*, quae sunt post caes. 3. pedis. Vocalis brevis ante *κρ.* non producitur, cf. La Roche h. U. 25. Robustus, validus, potens, cf. Schmidt Synon. 148, 8, Doed. Gl. 729. Hes., Suid., schol. BHQ ad *λ* 597, paraphr. Il. saepius: *ἰσχυρός*, Eust. 29, 19 *δοκεῖ ταὐτὸν εἶναι κρατερὸς εἰπεῖν καὶ κρ.*, interpr. Ap. Soph. 103, 29 *κρατύς· κραταιός.* 1) De hominibus. *Ν* 345 *δύω Κρόνου υἷε κραταιώ* (DG *κρατερώ*), *ο* 242 *γείνατο Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἷε κραταιώ*, *σ* 382 *καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιός*, h. Merc. 265 377 *οὐδὲ (οὔτι) βοῶν ἐλατῆρι, κραταιῷ φωτί, ἔοικα (ἐοικώς)*, v. l. v. 265 *κρατερῷ.* 2) de fato, sorte. *Ε* 83 *Π* 334 853 *Υ* 477 *Φ* 110 *Ω* 132 (*ἀθετοῦνται* v. 130—132, v. Ariston.) *θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή*, *Τ* 410 *οὐδέ τοι ἡμεῖς αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κρ.*, *Ε* 629 *ὦρσεν ἐπὶ Σαρπηδόνι μοῖρα κρ.*, *Ω* 209 *τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ.* Vocatur *μοῖρα κρ.*, quod nemo ei resistit; Cram. an. Par. III e cod. 2556 ad *Ε* 629 *ἡ ἀπότομος ἰσχυρά, ἡ ἐπικρατοῦσα πάντων*, paraphr. Il. *ἰσχυρὰ (θανατηφόρους), ἀπαραίτητος*, Eust.

1063, 3 κρ. οὐ πρὸς ἔπαινον εἴρηται, ἀλλὰ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κρατερός, ὃ οὐδ' αὐτὸ ἀεὶ ἔπαινον ἔχει. 3) Λ 119 κραταιοῦ (CL κρατεροῦ) θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς, i. e. leonis, Eust. 835, 14 κρ. θῆρα τὸν λέοντα ὡς οἷα βασιλέα φησί. — Est in v. l. λ 597 ἀποστρέψασκε (τὸν λᾶαν) κραταί' ἴς vel κραταῖ' ἴς (pro κραταιίς), schol. BHQ ὁ Ἀσκαλωνίτης τὸ πλῆρες κραταιὰ ἴς (cf. Dion. Hal. de comp. 20), οἷον ἰσχυρὰ δύναμις· ᾧ ἐπείσθη καὶ ἡ συνήθεια, v. quae accuratius exposita sunt s. v. κραταιίς. Adv. κραταιῶς (cf. E. M. 323, 57). h. XV 8 πλαζόμενος πημαίνετ', ἀεθλεύων δὲ κραταιῶς, πολλὰ ἔρεξεν (Herm. κραταίως), desunt v. 7—9 in vulgatis libris, sed leguntur in cod. Mosc.; versus non receperunt Matth., Franke, Baum.; uncis inclusit Herm., quippe quae esset diversa recensio. Baum. tribuit non rhapsodo alicui, sed scribae illius codicis et censet verba ἀεθλ. κρ. interpretationis causa adscripta esse. — κραταιγύαλος, κραταίπεδος, κραταίπους, κραταιίς, Κράταιις.

κραταίπεδος (πέδον, ad κρατασι- revocavit Schoenberg griech. Compos. 24, pro καρτάσπεδος dictum esse censet Goebel Lexil. I 263; a κραταιός expulsa vocali ο derivarunt Roediger de priorum membr. compos. 82, Fedde Wortzus.setzung im Hom. I 19, Duentz. ad Τ 361 et ψ 46, cf. Berch Compos. d. Nomina im Hom. 11 14 19, Heerdegen de nomin. compos. generibus 47, Stolz zus.ges. Nomina in d. hom. u. hes. Ged. 57, Schaper in Kuhn Ztschr. XXII 517). Non est apud Hom. nisi uno Od. loco, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 745. Vocalis brevis ante κρ. non producitur. Paviendo duratus, durus, firmus. ψ 46 οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν, schol. Q et Hes. λιθόστρωτον ἔδαφος, addit schol. ἢ ψηφολόγητον, τὸ ἀντίτυπον, τὸ σκληρόν, schol. Q ἔχοντες τὸ κραταιὸν πέδον, cf. schol. V; E. M. 535, 1 λιθόστρωτον ἔδαφος, ἢ ψηφολογικόν, τὸ ἀντίτυπον, E. G. 343, 47 λίαν ὀρθόστρωτον, ἢ ψηφολόγητον, τὸ ἀντίτυπον, Ap. Soph. 103, 28 et Eust. 1937, 63 τὸ στερεὸν ἔδαφος (πέδον), καὶ (ὡς) λιθόστρωτον, addit Eust. ἢ μᾶλλον ὡς πεπιλημένον καὶ νεναγμένον· ἤδη γὰρ παρεσημειώθη μὴ εἶναι λιθόστρωτον, cf. Eust. 1887, 39 1927, 62. Solum non fuisse constratum lapidibus, ut etiam Doed. Gl. 730 putat, explicatur φ 120—122; Protodicos de aedibus hom. 31: τὸ ἔδαφος ἦν μὲν λίστρῳ ὡμαλισμένον καὶ κυλίνδρῳ πεπυκνωμένον, cf. etiam Frieb Wohnhaus bei Hom. 18.

κραταίπους (πούς, de Schoenbergii et Goebelii sententia v. s. κραταίπεδος, cf. etiam Stolz zus.gesetzte Nom. in d. hom. u. hes. Ged. 58) qui validis, firmis pedibus est. Non est apud Hom. nisi ep. 15, 9 ἡμίονοι δ' ἄξουσι κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα, Eust. 1887, 40 κρ. οἱ στεῤῥοὶ καὶ ἰσχυροὶ καθ' ὁμοιότητα τοῦ χαλκόποδες. Vocalis brevis ante κρ. non producitur.

κρατερόθυμος, v. l. φ 25 pro καρτερόθυμος, q. v.

κρατερός (a κράτος: E. M. 535, 40, E. G. 343, 21 34, Or. 89, 1, Herod. ed. Lentz II 26, 9, Cram. an. Ox. II 228, 10, Cram. an. Par. III e cod. Coisl. 387 ad Α 25, Eust. 29, 20, cf. etiam Curt. Et. 155, Grimm Gesch. d. deutschen Spr.[3] 280 ([1]400), Fick vgl. Woert. II 54, Benfey WL. II 178, L. Meyer vgl. Gr. I 369; variantur καρτερός et κρατερός prout versui aut anapaest. aut dactyl. voc. accommodatius est, cf. Siegismund in Curt. Stud. V 146 172, L. Meyer Gr. I 269, Lob. Path. el. I 492; de accentu v. Herod I 195, 14 530, 11 II 15, 15, E. M. 535, 29, E. G 343, 23 ss., Cram. an. Ox. II 228, 17; de adi. in -ρος v. praeterea L. Meyer Gr. II 208, Legerlot in Kuhn Ztschr. VIII 45). Leguntur κρατερό (semel et quadragies), gen. -οῖο (octies) et -οῦ (ter), dat. -ῷ (octies), acc. masc. -όν (vicies), neutr -όν (decies); du. -ώ (ter), pl. dat. -οῖσι (quater neutr. -ά (sed α elisum est: sexies), fem. -ή (octies gen. -ῆς (sexies), dat. -ῇ (quattuordecies), acc -ήν (quattuordecies), pl. nom. -αί (bis), dat. -ῇσ (semel), acc. -άς (octies); -ῆφι (ter), ubi v. l. es -ῆφι, sed de hoc forma sine ι scribenda v. La Roch h. T. 411, Ztschr. f. oest. Gymn. 1865 p. 101, h. U. 185 304, v. etiam in hoc lex. s. φι II 42 Compar. κρατερώτερον (semel). Est igitur in I centies vicies bis, in Od. multo rarius (duodetr cies), in hymnis decies. Sunt formae saepissim post arsin 4. pedis (undenonagies), tricies sem post arsin 3. pedis, bis et vicies post a. 2. pe dis, quattuordecies post a. 5. pedis, quater po arsin 1. pedis. Producitur vocalis brevis an κρ., cf. La Roche h. U. 22 24. Robustus, va lidus, viribus et robore potens, cf. Schmi Synon. 148, 8, Doed. Gl. 727. — E. M. 535, ἰσχυρός, ἀπειλητικός, Hes. ἰσχυρόν, δυνατό Zon. 1255 ἰσχυρόν, paraphr. Il. ἰσχυρός, κρ ταιός, γενναῖος, δυνατός, ἀνδρεῖος, χαλεπό ἀπειλητικός, σκληρός, Eust. 29, 19 interpr. κρ ταιός. 1) De hominibus. a) de vi corporis virtute. Γ 179 ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγ θὸς κρατερός τ' αἰχμητής, cf. schol. ABL Eust. 401, 2 ἀνδρεῖον ὑπογράφει τὸν βασιλ . . . ἐν ἁπλότητι δὲ λεγόμενον τὸ κρ. σφοδρ τητα δηλοῖ. Δ 87 Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ (cc O κραταιῷ) αἰχμητῇ, Γ 429 ἀνδρὶ δαμεὶς κρ τερῷ, Ε 244 ἄνδρ' ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μ μαῶτε μάχεσθαι, Π 716 h. Ap. P. 271 ἀν εἰσάμενος (εἰδόμενος) αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, 89 (v. non scripsit Zenod., v. Ariston.) Ε 169 Λ κάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε, Σ 55 τ κον υἱὸν ἀμ. τε κρ. τε, ubi Thetis loquitur Achille filio, Φ 546 φῶτ' Ἀντήνορος υἱὸν ἀ τε κρ. τε, h. Ap. 100 de Apolline υἱὸν ἀμ. κρ. τε Λητὼ τέξεσθαι ἔμελλεν, γ 111 ἐμὸς φ λος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων, Ἀντίλ χος, Ν 299 Φόβος φίλος υἱός, ἅμα κρ. κ ἀταρβής, h. Merc. 469 Διὸς υἱέ, μετ' ἀθα τοισι θαάσσεις, ἠΰς τε κρατερός τε, Ρ 204 96 (om. Vrat. b) ἑταῖρον ἐπέφνες (-εν) ἐν τε κρ. τε (Patroclum), Eust. 1102, 43 τὸ κρ. ταῦθα οὐκ ἀπειλὴν ἀλλὰ ἀνδρίαν δηλοῖ . διὰ τὴν μάχην κρατερός, Ε 392 κρ. πάις Ἀ φιτρύωνος, Μ 387 Γλαῦκον, κρατερὸν πα Ἱππολόχοιο, λ 255 Πελίην καὶ Νηλῆα, τὼ κρ τερὼ θεράποντε Διὸς γενέσθην, Ζ 97 ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστωρα φόβο Nic. τινὲς οὕτως διεῖλον, ἀγρ., εἶτα αἰχμ. κ εἶτα μηστ. φόβ., Ἀπολλόδωρος δὲ διχῶς, ἄ αἰχμ., εἶτα κρ. μ. φ., ἵνα ᾖ ἰσχυρὸν ἐν μήσασθαι φυγὴν τοῖς πολεμίοις· εἰ μέντοι β λοιντό τινες ταῦτα συνάψαι, ἴστωσαν ὅτι λ ψουσι σύνδεσμοι. Μ 39 Ἕκτορα δειδιότες, μήστωρα φόβοιο. Φ 553 εἴ κεν ὑπὸ (v. l. ἀ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω, Φ 566 λίην γὰρ κρ τερὸς περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων (Achill cod. L κρατερῶς, Δ 401 411 Ε 143 251 286 (videntur quidam scripsisse βοὴν ἀγαθὸς pro κ v. Ariston.) Η 163 Θ 532 Κ 369 446 536 Δ

(Porphyr. ap. Euseb. P. E. X p. 467 b pro κρατ. legit κρείων) 361 384 660 Π 25 Ψ 290 472 812 κρατερὸς Διομήδης (omnibus locis in exitu versus), Ε 151 ἀλλά σφεας κρ. Διομήδης ἐξενάριξε. Β 622 (Ἐπειῶν) ἦρχε κρατερὸς Διώρης, Ε 385 Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης, cf. schol. D; Eust. 562, 32 κρ. εἴη ἂν ὡς καὶ κρ. δεσμὸς ὁ χαλεπός· οὕτω δὲ καὶ κρ. παῖς Ἀμφιτρύωνος· οὐ γάρ ἐστι σημαντικὴν οὐδ' ἐνταῦθα ἐπαίνου τὴν τοιαύτην λέξιν εἶναι. Μ 366 Αἶαν, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης, schol. V τὸ κρ. πρὸς κολακείαν εἶπε, Ζ 130 κρατερὸς Λυκόοργος (v. l. Λυκοέργος et Λυκοῦργος), δ 11 ο 122 κρατερὸς Μεγαπένθης, Μ 182 Πειριθόου υἱός, κρ. Πολυποίτης, Ψ 848 ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο, Μ 129 κρατερὸν Πολυποίτην. ι 407 446 κρατερὸς Πολύφημος, Υ 48 ὦρτο δ' Ἔρις κρατερὴ λαοσσόος, cf. Ν 358 Π 662; Ν 415 εἰς Ἄιδος ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο (Cant. κρυεροῖο), paraphr. τὰς πύλας ἰσχυρῶς ἐφαρμόζοντος (τοῦ πικροῦ), Ariston. τοῦ ἰσχυρῶς τὰς π. ἐπαρτῶντος· ἀμφότερα γὰρ πρὸς ἓν ληπτέον, Eust. 940, 4 κρ. ὁ Ἅιδης ἐρρέθη διὰ τὸ βίαιον. λ 277 εἰς Ἀίδαο πυλάρταο κρατεροῖο, h. Cer. 404 430 κρατερὸς πολυδέγμων de Orco. Post Ν 218 deteriores quosdam libros addere τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη κρατερὸς (al. κρείων) ἐνοσίχθων adfirmat Bekk.² in adnot. p. 491. Ο 164 de Neptuno μή μ' οὐδὲ κρατερός (v. l. καρτερός) περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι, Ο 195 de Iove καὶ κρ. περ ἐὼν μενέτω, h. Merc. 386 τούτῳ τίσω φώρην, καὶ κρατερῷ περ ἐόντι (Apollini), h. Merc. 318 Λητοῦς υἱὸν ἐπρήυνεν καὶ κρατερόν περ ἐόντα, Π 624 αἶψά κε καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς εὖχος δοίης de Aenea, λ 265 Ἀμφιόνά τε Ζῆθόν τε . . . κρατερώ περ ἐόντε, Φ 63 γῆ, ἥ τε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει. b) Interdum dicitur κρ. non ut laudetur, sed vituperetur aliquis: vehemens, violentus. Ω 212 ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, schol. BL ad Α 25 κρ. ἀντὶ τοῦ ἀπηνῆ, Eust. 1346, 1 ἐνταῦθα οὐχ οὕτως εἰς ἔπαινον, ὅσον μάλιστα εἰς ψόγον ὡς ἐπὶ βιαίου. Β 515 Ἄρηι κρατερῷ, paraphr. κραταιῷ, Eust. 272, 3 οὐ μόνον ἔπαινον δηλοῖ, ἀλλὰ καί τι σφοδρότητος. 2) de bestiis. δ 335 ρ 126 ἐν ξυλόχῳ κρατεροῖο λέοντος. 3) de rebus. Ε 104 οὐδέ ἕ φημι δήθ' ἀνσχήσεσθαι κρατερὸν βέλος, Θ 279 τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας, ω 170 κρατεροῖο βιοῖο νευρήν, h. Ap. P. 123 δράκαιναν κτεῖνεν ἀπὸ κρ. βιοῖο, Γ 349 Ρ 45 ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ ἀσπίδ' ἔνι (v. l. ἀσπίδι ἐν vel ἀσπίδι ἐνὶ) κρατερῇ, Σ 477 γέντο δὲ χειρὶ ῥαιστῆρα κρατερήν, CDGH κρατερόν, A κρατερήν supra scr. ο, Eust. 1153, 54 -ὴν ἢ -όν, sed v. eund. 1154, 25; Did. παρὰ Ζηνοδότῳ κρατερόν, διὰ τοῦ ο, cf. Duentz. Zenod. 66; Zenod. secuti sunt Grashof Hausgeraeth bei Hom. 11, adn. 11 Nauck, cf. etiam Bekker hom. Bl. I 157, adn. 3. δ 288 ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε κρατερῇσι (κρατερῆφι), schol. HQ Ἀρίσταρχος τοὺς ε' ἀθετεῖ (v. 285—9), schol. H οὐκ ἐφέροντο σχεδὸν ἐν πάσαις, Λ 114 λέων ἐλάφοιο τέκνα συνέαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν, Λ 175 Ρ 63 αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι. Φ 501 νικῆσαι κρατερῆφι βίηφιν, ι 476 μ 210 εἰλμέναι ἐν (εἴλει ἐνὶ) σπῆι κρατερῆφι βίηφι(ν), Ψ 720 κρατερὴ δ' ἔχεν ἲς Ὀδυσῆος, Η 38 Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος, Π 189 κρ. μένος Ἀκτορίδαο, Ψ 837 Λεοντῆος κρ. μένος (Eust. 1332, 29 καρτερὸν), λ 220 πυρὸς κρ. μένος αἰθομένοιο, Κ 479 πρόφερε κρ. μένος, Ρ 742 ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες, Ν 60 πλῆσεν μένεος κρατεροῖο, Ζ 458 κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη, Eust. 654, 20 ἡ κατὰ τὸ ἀκούσιον, κ 273 h. Ven. 130 κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη. θ 360 ἐκ δεσμοῖο λύθεν κρατεροῦ περ ἐόντος, θ 336 ἐν δεσμοῖς κρατεροῖσι πιεσθείς, non erant in nonnullis libris v. 333—342, cf. schol. H; Ε 386 δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ, Eust. 559, 38 ταὐτὸν εἰπεῖν χαλεπῷ, καθὰ διασαφεῖ μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς εἰπών· χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα, cf. 562, 32 et h. Merc. 409 καρτερὰ δεσμά. Ν 90 κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας, Δ 90 201 ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων λαῶν, Ε 623 δεῖσε δ' ὅ γ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων (Ap. Soph. 27, 21 κρατερῶν), Eust. 588, 19 κρ. ἡ γενναία, ἡ βιαία, ἡ καθ' Ὅμηρον εἰπεῖν κρείσσων, v. etiam in hoc lex. s. v. ἀμφίβασις. Ρ 543 τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη ἀργαλέη, Π 447 645 Σ 243 ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης, schol. A ad Σ 243 ἐν ἄλλῳ ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο, Π 567 ἐπὶ νύκτα τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ (S -ὴν ὑσμίνην), Δ 462 Ε 712 (om. D) Η 18 Λ 468 Ν 207 v. l. in Syr. (pro ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι) 522 Π 451 648 788 Τ 52 Φ 207 λ 417 (v. l. ἐν) ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ (Η 18 v. l. ἀνὰ κρατερὴν ὑσμ.). De η in κρατερῇ ante ὑσμ. non correpto v. O. Meyer quaest. hom. 104. Ξ 448 Π 764 σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην, Ε 84 627 Η 14 Λ 190 205 Ν 383 (v. l. διὰ) Ρ 15 289 κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην, v. l. est Ν 383 κατὰ κρατερῆς ὑσμίνης, v. schol. V; Β 40 διὰ κρατερὰς ὑσμίνας, Β 345 Ε 200 530 Μ 347 360 Ο 562 (om. D et alii) κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, v. l. est Μ 360 κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. Est κρ. ὑσμ. omnibus locis in exitu versus praeter Π 645, cf. etiam Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 797. Σ 242 παύσαντο φυλόπιδος κρατερῆς, π 268 ἀμφὶς ἔσεσθον φυλόπιδος κρ., λ 624 οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον φράζετο τοῦδέ τί μοι κρατερώτερον εἶναι ἄεθλον scripserunt La Roche, Duentz., Kayser, Ameis; vulgo χαλεπώτερον, v. Am. app.; h. Merc. 354 χῶρον ἀνὰ κρατερόν in solo firmo, cf. ψ 46 κραταίπεδον οὖδας. — Β 721 ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων de Philocteta, cf. schol. BL ad Α 25; ε 13 de Ulixe κεῖται κρ. ἄλγεα πάσχων, schol. H οἰκειότερον ἐν Ἰλιάδι κεῖται περὶ Φιλοκτήτου· νῦν δὲ ἔδει τετιημένος ἦτορ εἶναι, ε 395 ὃς ἐν νούσῳ κῆται κρ. ἄλγεα πάσχων, ο 232 δέδετο κρ. ἄλγεα πάσχων, λ 593 Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' (L χαλέπ') ἄλγε' ἔχοντα, λ 582 v. l. Τάνταλον εἰσεῖδον κρατέρ' (pro χαλέπ') ἄλγε' ἔχοντα, ρ 142 ἰδέειν κρ. ἄλγε' ἔχοντα, Eust. 1813, 19 κρ. ἄλγεα πάσχοντα ἢ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα, κ 376 κρατερὸν δέ με πένθος ἔχοντα (ἐνόησεν), schol. HN γρ. καὶ στυγερόν, ὅ ἐστι κρεῖττον, Λ 249 κρατερόν ῥά ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε. Ι 239 κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν, Φ 543 λύσσα δέ οἱ κῆρ αἰὲν ἔχε κρατερή. Ν 358 ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιίου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες τάνυσσαν, Π 662 ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων, cf. Υ 48 Ἔρις κρατερή. Ζ 137 κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ, ξ 88 ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει, Ε 492 κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπήν (v. l. χαλεπήν, quam recepit Nauck). Α 25 κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, paraphr. ἀπειλητικόν, schol. BL κρ. ἀντὶ τοῦ ἀπηνῆ, ὡς Ω 212 Β 721; Eust. 29, 15 τὸν μετὰ ἀπειλῆς λέγει λόγον. Idem versus est Α 326 379 (paraphr. σκληρόν) Π 199, ubi

adnotat Eust. 1054, 29 ὅ ἐστι γενναῖον καὶ δυσαπάντητον, οὐ μὴν ἀπειλητικόν, ὡς ἐν ἄλλοις ἡ λέξις κεῖται. Ο 202 τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε, paraphr. σκληρόν τε καὶ δυνατόν, cf. Eust. 29, 15 272, 3 401, 3. In libris confunduntur interdum κραταιός et κρατερός. Pro κραταιός in v. l. est scriptum κρατερός Λ 119 Ν 345 h. Merc. 265; multo saepius καρτερός et κρατερός: pro καρτ. v. l. est κρ. Ε 410 592 645 757 806 872 Ι 53 Ν 124 127 Τ 127 κ 381 μ 298 ξ 116 ο 534 σ 55 h. Merc. 409. — κρατερῶς, κρατερόφρων, κρατερῶνυξ.

κρατερόφρων (κρατερός et φρήν: Berch Compos. d. Nom. 14, Stolz zus.ges. Nom. in d. hom. Ged. 57, Hoch quaest. lexil. ad Hom. pertinentes 1874 p. 13). Leguntur gen. -φρονος (ter), dat. -φρονι (semel), acc. -φρονα (semel). Est bis in Il., ter in Od. Omnibus locis post arsin 3. pedis. Fortis mente, fortis, animosus. Est epitheton a) Herculis. Ξ 324 Ἡρακλῆα κρατερόφρονα (vocalis brevis ante κρ. producitur) γείνατο παῖδα, Ariston. ἀθετοῦνται v. 317—327, καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. λ 267 v. l. Ἀλκμήνην, ἥ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα (pro θρασυμέμνονα) γείνατο in codd. NQV, cf. schol. M. b) Ulixis. δ 333 ρ 124 ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες, improbavit ρ 124 Friedlaender anal. hom. 481. c) Castoris et Pollucis. λ 299 Λήδην, ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε (v. l. -φρονι et -φρον' ἐγ.) γείνατο παῖδε. Dicitur de leone Κ 184 κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσωσιν ἐν αὐλῇ θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, paraphr. ἰσχυροῦ. — Hes.

κρατερῶνυξ (κρατερός, ὄνυξ, cf. Berch Comp. d. Nom. 14, Weissenborn de adi. comp. hom. 25 42, Stolz zus.ges. Nomina in d. hom. Ged. 57, cf. etiam Bekk. hom. Bl. I 280, Hinrichs de hom. elocut. vestig. aeol. 85). Leguntur κρατερώνυχες (semel) et -υχας (sexies). In Il. quater, in Od. ter. Aut post arsin 3. pedis (quater) aut 4. pedis (ter). Voc. brevis ante κρ. producitur, cf. La Roche h. U. 22 24. Fortibus unguibus praeditus. Hes. ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντες, eadem interpr. utuntur Phot. et Suid. s. v. καρτερώνυχας, paraphr. Il. ἰσχυρόποδας. Est epitheton a) equorum. Ε 329 Τυδείδην μέθεπε κ. ἵππους, Ariston. Ζηνόδοτος γρ. κρατερωνύχεσι· βίαιος δ' ἡ συναλοιφή, videtur scripsisse -ύχεσ' ἵπποις, cf. Duentz. Zenod. 20 71. Π 724 732 Πατρόκλῳ ἔφεπε κ. ἵππους. φ 30 ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κ. ἐν μεγάροισι. b) mulorum. Ω 277 ζ 253 ζεῦξαν (ζεῦξεν) δ' ἡμιόνους κρ. c) luporum et leonum. κ 218 τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες σαῖνον, cf. Eust. 1562, 10 1655, 45. — Duentz. hom. Abh. 541.

κρατερῶς (a κρατερός) firmiter, fortiter; paraphr. Il. ἰσχυρῶς, δυνατῶς, μεγάλως. Est in Il. undecies, in Od. bis, nusquam in hymnis. Est post arsin 2. pedis sexies, 3. pedis semel, 4. pedis sexies. Vocalis brevis ante κρ. producitur, cf. La Roche h. U. 22. Μ 152 μάλα γὰρ κρ. ἐμάχοντο, Ν 16 353 de Neptuno Διὶ δὲ κρ. ἐνεμέσσα, δ 344 ρ 135 κὰδ δ' ἔβαλε (v. l. -εν, quam recepit Nauck) κρ., Eust. 1498, 52 οὐκ ἐκ μηχανῆς. Θ 29 μάλα γὰρ κρ. ἀγόρευσεν, Eust. 696, 1 ἀποτόμως ἐλάλει. Idem versus legitur Ι 694; omisit Zenod., damnavit Arist., cf. schol. A et Did.; schol. A γράφεται ἀπέειπε (pro ἀγ.). Ι 431 μάλα γὰρ κρ. ἀπέειπεν, schol. ABLV ἐμαρτύρησεν ἑαυτῷ ὁ ποιητὴς ὅτι ἀπότομον λόγον τῷ Ἀχ. περιέθηκεν. Λ 410 Ν 56 Ο 666 ἑστάμεναι κρατερῶς, paraphr. Ο 666 γενναίως, eadem eo loco utitur interpr. Eust. 1036, 39, ubi addit οὐ γὰρ ἀεὶ κρ. τὸ ἀπειλητικόν . . . ἵνα ἢ στεῤῥῶς ἑστάναι. Π 501 Ρ 559 ἀλλ' ἔχεο (Ρ 559 v. l. ἔρχεο) κρατερῶς. Est v. l. Ν 90 κρατερῶς (pro κρατερὰς) ὤτρυνε φάλαγγας [illegible] Φ 566 λίην γὰρ κρατερῶς (pro -ὸς) περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.

κράτεσφι v. s. κάρη.

κρατευταί (vulgo derivatur a κρατεῖν, v. Ap. Soph. 103, 25, Eust. 749, 4, cf. Duentz. ad Ι 214; Woerner subst. hom. 18 fortasse ευ diphth. explicari posse suspicatur collata voce κρατύς, quamquam non videat, quomodo inde notio vocabuli explicetur; Autenrieth in lex. ducit a κρᾶτα 'Kopfsteine', Doed. Gl. 749 et in ed. a κέρασιν, quoniam superne quasi cornuti sint; cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 325). Non legitur apud Hom. nisi uno Il. loco, cf. Ap. Soph. 103, 24, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 723. Veruum fulcra. Ι 214 πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο κρατευτάων ἐπαείρας (voc. brevis ante κρ. non producitur), paraphr. τῶν βάσεων ἐπάρας, Ap. Soph. 103, 24 ὁ Ἀρίσταρχος τῶν βάσεων, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται, cf. Lehrs de Arist. 152 et Hes.: schol. AD, E. M. 535, 20, E. G. 343, 9 τῶν βάσεων, ὅ ἐστι τῶν λίθων, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται τῶν κρεῶν ὀπτωμένων· οἱ δὲ τῶν λαβῶν τῶν ὀβελίσκων εἶπον, κα[illegible]κῶς, fere eisdem verbis Cram. an. Par. III 58, 31 et Eust. 749, 3; utroque loco est additum: Πανσανίας δέ φησιν ὀβελοὶ ἢ λίθοι ἢ σιδήρια, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι ἐπιτίθενται, cf. etiam Polluc. VI 89 X 96; schol. BLV κρ. [illegible] τῶν ἀλοθηκῶν, τουτέστι τῶν ἀγγείων, ἐν οἷ[illegible] οἱ ἅλες εἰσίν, ἢ τῶν ἐξοχῶν τῆς ἐσχάρας, αἷ[illegible] ἐπιτίθενται οἱ ὀβελοί· ἐκβάλλει γὰρ ἐκ τοῦ πυρός, ἵνα μὴ ἐκεῖσε πάττων ἐνοχλῇ. Schol. AD Ἀρίσταρχος ἀπαείρας (pro ἐπαείρας), ἀπὸ τῶν κρατευτάων ἄρας, quod recepit Duentz. praestare videtur Doed. in ed.: nam prius ἐπαείρας ὀβελοὺς τοῖς κρατευταῖς ἐτάννυσε[illegible] mox ἀπ-αείρας τοὺς τανυσθέντας ἀπὸ τῶν κρατευτῶν πάσσεν ἁλός, cf. eund. in Gl. 749 e[illegible] Spitzn.

κρατέω (a κράτος, cf. E. M. 535, 16, E. G. 343, 52, Zon. 1257, Curt. Et. 155, Fick vgl. Woert. II 54, Benfey WL. II 179, cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 27, Clemm de compos. Gr. 44). Leguntur act. praes. κρατέεις (bis), -τέει (quater) -έουσιν (sexies), infin. κρατέειν (semel), part. -τέων (semel). Nusquam utitur Hom. aor. [illegible] igitur in Il. septies, in Od. sexies, in hymn. semel. Omnibus locis, ubi antecedit vocalis brevis producitur, cf. La Roche h. U. 22. Superio[illegible] sum, dominor, impero, cf. Schmidt Synon. 14[illegible] 7, Doed. Gl. 731. 1) absolute. ν 275 ο 29[illegible] [illegible] 431 h. Ap. P. 248 Ἦλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσι[illegible] Ἐπειοί, Ε 175 Π 424 ὅς τις ὅδε κρατέει, paraphr. ἄρχει, νικᾷ. Φ 214 ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μ[illegible] κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν, paraphr. ἰσχύεις, Eust. 1233, 5 κρατέεις, ὡς Φ 31[illegible] κρατερὸν ἐπιψόγως εἶναι τὸν Ἀχιλλέα δηλ[illegible] κατὰ τὸ ἀπηνέα τε κρατερόν τε, cf. schol. V[illegible] Φ 315 παύσομεν ἄγριον ἄνδρα, ὃς δὴ νῦν κρα[illegible]τέει, paraphr. ὑπερνικᾷ. Π 172 αὐτὸς δὲ μέ[illegible] κρατέων ἤνασσε, schol. BL τὴν κατὰ πάντω[illegible] ἔχων ἐξουσίαν καὶ αὐτῶν τῶν ἀρχόντων ἄρ[illegible]χων· τοιοῦτοι γάρ εἰσιν οἱ εὐρυκρείοντε[illegible] Schmidt Syn. l. l. „ueber grosse Macht verfüg[illegible]

gend". '2) Iungitur cum genet. *A* 79 de Agamemnone: *μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί*, paraphr. *κρατῶν ἄρχει*. *ο* 274 *μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν* (v. l. *Ἀχαιοί*), cf. *α* 245; *A* 288 *πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, πᾶσι δὲ σημαίνειν*, paraphr. *ἄρχειν*, recte Schmidt Synon. 148, 7 „*κρ.* kann nicht heissen Gewalt ausueben (ut ait Am.), sond. nur Gewalt innehaben od. erlangen". Duentz. Aristarch 41: „der Begr. des Herrschens wird nach den drei Beziehungen der Macht (*κρατεῖν*), der Wuerde (*ἀνάσσειν*) u. des Gebietens (*σημαίνειν*) ausgefuehrt", sim. Doed. Gl. 731, cf. etiam Naegelsb. adn. h. l. 3) Cum dat. (tantum in Od.). *λ* 485 *νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν ἐνθάδ' ἐών*, longe omnium primus es inter mortuos, dat. enim videtur esse localis, v. Capelle dat. loc. 22—24, Ioh. Peters de usu et vi dig. 30, Am. app. ad h. l., cf. Naegelsb. adn. ad *B* 483, Nahrhaft Gebr. des localen Dat. bei Hom. 15; minus recte Ellendt 3 hom. Abh. 40: „rex es mortuorum", Duentz. in ed.: „die Herrschaft wird in den Untergebenen gegruendet gedacht", cf. etiam Nitzsch adn. h. l.; *π* 265 de Iove et Minerva: *ὥ τε καὶ ἄλλοις ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι*, cf. Am. app. l. l.; schol. B *ἀντὶ τοῦ· ἄλλων ἀνδρῶν καὶ θεῶν*. De constr. cum genet. et dat. v. etiam Bekk. hom. Bl. I 210, 35, Ellendt 3 hom. Abh. 39 s., Am. app. *η* 11 et *λ* 485, Krueger Di. 47, 20, 3, Kuehner ausfuehrl. Sprachl. II p. 336, 2 353, 6. — E. M. 537, 8 *σημαίνει τὸ ἄρχω*, cf. E. M. 535, 17, E. G. 343, 53 345, 12, Zon. 1257; Hes. *κυριεύει, ἄρχει* et *ἰσχύοντα*, cf. Lex. Seg. 151, 4 et Suid. — *ἐπικρατέω* (*ἐπικρατέως*).

κράτος (rad. *κρα* facere, ved. krátus sec. Curt. Et. 155, Maurophrydes in Kuhn Ztschr. VII 352 s., cf. Lob. Rhem. 128 302; conferunt got. hardus Grimm Gesch. d. deutschen Spr.[3] 280 ([1] 400), Fick vgl. Woert. II 54, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 369; v. praeterea Benfey WL. II 178 308, Doed. Gl 726. Non raro per metathesin forma *κάρτος* utitur poeta (q. v.), cf. Siegismund in Curt. Stud. V 146, Lob. Path. el. I 492, cf. Curt. Et. 459. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 392, 25 534, 14 II 15, 34; de subst. in *ος* exeuntibus v. L. Meyer II 111, Woerner subst. hom. 47). Legitur *κράτος* (tricies), dat. *κράτεϊ* bis (*H* 142 *Π* 54). Est in Il. ter et vicies, in Od. septies, in hymnis bis. Est post arsin 4. pedis undetricies, 5. pedis bis (*H* 142 *ι* 393), post 1. thesin 3. pedis semel (*Y* 121), quo uno loco voc. brevis ante *κρ.* non producitur, cf. La Roche h. U. 22 26. Robur, vis, potentia, imperium. Recte Schmidt Synon. 148, 6: „*κρ.* ist die Macht, insofern sie den Vorrang geg. Andere verschafft, diese zum Weichen zwingt (Sieg) od. in untergeordnete Stellung bringt (Herrschaft)". Doed. lect. Hom. III, Erlangen 1829 p. 3 refert, ut ait Giseke in hoc lex. II 275, *σθένος* et *μένος* ad agendum et adgrediendum, *κράτος* et *ἀλκήν* ad resistendum, cf. eund. in Gl. 726. Paraphr. fl. plurimis locis *δύναμις* aut *ἰσχύς*, cf. Ap. Soph. 95, 11; E. G. 343, 40 *ἡ ἐξουσία*, Hes. *βασιλεία, ἰσχύς, δύναμις, δόξα, ἐξουσία*, cf. Eust. 901, 29. — 1) *H* 142 *τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔ τι κράτεΐ γε* (H *κράτει γε*) non superioritate virium, schol. V *εἰς σύστασιν αὐτοῦ*. *I* 39 *ἀλκὴν δ' οὔ τοι δῶκεν, ὅ τε* (v. l. *ὅτι*) *κράτος ἐστὶ μέγιστον*, paraphr. *ὃ κράτιστόν ἐστι καὶ μέγιστον*, cf. schol. BLV et Eust. 734, 5; Damm: „in quo est et consistit maxima prioritas vel maximus valor". Schmidt Synon. l. l.: die Obmacht, d. h. die Macht, welche den Ausschlag gibt. *α* 70 *Πολύφημον, ὅου* (videtur scribendum esse *ὅο*, v. s. *ὅς*) *κράτος ἐστὶ* (v. l. *ἔσκε*, sed v. Am. app. h. l.) *μέγιστον πᾶσιν Κυκλώπεσσι*, i. e. potentia. *N* 484 *καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ τε κρ. ἐστὶ μέγιστον*, schol. BLV *τὸ ὅτε ἐὰν μὲν ᾖ χρονικόν, ἔσται ἡ διάνοια οὕτως, ὅτε περὶ ἕκαστον ἄνδρα ἡ οἰκεία ἰσχὺς ἀκμάζει· ἐὰν δὲ ᾖ δύο μέρη λόγου . . . τὸ ἐν τῷ ἀκμαιοτάτῳ τῆς ἡλικίας εἶναι· κράτος δὲ εὐρωστία, εὐτολμία*, cf. schol. V; h. Merc. 407 *δειμαίνω* (e coni. Stephani pro codd. *θαυμαίνω*, Herm. et Franke scripserunt *θαμβαίνω*) *κατόπισθε τὸ σὸν κράτος*. *Π* 524 *κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἑτάροισι κεκλόμενος ἐποτρύνω πολεμίζειν*, ubi saucius precatur Glaucus, cf. v. 529. De aquila: *Ω* 293 311 *ὅς φίλτατος οἰωνῶν, καί εὗ* (v. l. *εὗ* et *οἱ* et *εὔκρατος*, Zenod. *οὗ*) *κράτος ἐστὶ μέγιστον* (v. l. *μάλιστα*, cf. schol. A; Papyr. pr. manu v. 311 *μέγιστος*), cf. *Φ* 253 *κάρτιστος πετεηνῶν*. De ferro in aquam frigidam immerso: *ι* 393 *τὸ γαρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν*, schol. V *ἰσχυρὸν γὰρ (τὸ βάψαι) αὐτὸν ποιεῖ*, cf. Eust. 1636, 15 et *I* 706; Plut. de defectu orac. 47 *πιληθεὶς καὶ καταπυκνωθεὶς εὐτονίαν ἴσχει καὶ πῆξιν, ἣν Ὅμηρος σιδήρου κράτος εἶπεν*, cf. Nitzsch adn. h. l. et Friedlaender hom. Gleichnisse I, Berl. 1870 p. 30; Nauckio spurius videtur v. esse. *M* 214 *οὐδὲ ἔοικε δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν*, Eust. 901, 29 *συλλαμβάνεταί τι τοῖς ὕστερον τὴν βασιλείαν κράτος λέγουσι*, schol. A *ἐν ἄλλῳ κλέος* (pro *κράτος*), *Π* 54 *ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι, ὅ τε κράτεϊ προβεβήκῃ*, paraphr. *τῷ κρατεῖν προέχει*, schol. L *τῇ ἀρχῇ, τῇ βασιλείᾳ· ἴσως δὲ μέμνηται A* 281 *I* 160. *B* 118 *τοῦ (Διὸς) γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον*, Verg. Aen. 10, 100 rerum cui prima potestas, cf. schol. AB. Idem versus est *I* 25, sed v. 23—25 damnaverunt Aristoph. et Arist., ignoravit Zenod., cf. Ariston. ad *B* 116 et h. l., v. etiam schol. ALV; *ε* 4 *Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὗ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον*. *α* 359 *λ* 353 *φ* 353 *τοῦ* (v. l. *τῷ*) *γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ* (*δήμῳ*), schol. BQ ad *λ* 353 *ἐμοῦ, οὗτινος ἰσχύς ἐστιν*, schol. EHMQR ad *α* 356 *Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ, ἄμεινον λέγων αὐτοὺς ἔχειν ἐν Ἰλ. καὶ ἐν τῇ τοξείᾳ τῶν μν.*, schol. HQR *τινὲς ἀθ., ἐν δὲ ταῖς χαριεστέραις γραφαῖς οὐδ' ἦσαν*. Additur genet. h. Cer. 150 *ἀνέρας οἷσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς*, Buecheler *τιμῆς* documentum esse dicit versus immutati ab alio, quem simul 151 s. interposuisse suspicatur. 2) superioritas, victoria. *A* 509 *ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος*, *Λ* 192 207 *τότε οἱ (τοι) κράτος ἐγγυαλίξω* (*-ξει*) *κτείνειν*, cf. schol. LV; *Λ* 753 *Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξε*, *P* 206 *ἀτάρ τοι μέγα κρ. ἐγγυαλίξω*, paraphr. *δόξαν*, *P* 613 *καί κε Τρωσὶ μέγα κρ. ἐγγυάλιξεν*, Nauckio v. 612—16 videntur esse spurii. *Λ* 319 *Ζεὺς Τρωσὶν βόλεται δοῦναι κράτος ἠέ περ ἡμῖν*, *N* 743 *αἴ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος*, paraphr. *ἰσχὺν καὶ νίκην*, *φ* 280 *ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ᾧ κ' ἐθέλῃσιν*, *O* 216 *δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν*, Ariston. *ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ* (212—17), Bekk.[2] expunxit. *Y* 121 *ἤ τις παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα*, paraphr. *νίκην*, cf. *Π* 524 *P* 562. *N* 486 *αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κρά-*

τος, ἠὲ φεροίμην, v. l. κλέος, v. La Roche; paraphr. καύχημα. Σ 308 στήσομαι, ἤ κε φέρῃσι (v. l. φέροιτο) μέγα κράτος, ἤ κε φεροίμην, paraphr. δόξαν, Eust. 1144, 41 ἀντὶ τοῦ νίκην. Iungitur cum gen. Z 387 μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν. [Perverse scriptum est h. Ap. 74 κῦμα κατὰ κράτος ἅλις κλύσσει in LB pro κατὰ κρατὸς, I 254 τέκνον ἐμόν, κράτος (pro κάρτος) δώσουσι, Π 181 κράτος pro κρατύς]. Iungitur cum adi. μέγα et μέγιστον. Epitheton μέγα cum subst. iunctum ante κρ. positum est Z 387 Λ 753 N 486 O 216 P 206 613 Σ 308 h. Cer. 150, postpositum est Y 121. — κρατέω, κρατερός, κραταιός.

κρατός v. s. κάρη.

κρατύς (rad. κρα facere sec. Curt. Et. 155; isl. hardhr, got. hardus conferunt Fick vgl. Gr. I 525 II 54, Siegismund in Curt. Stud. V 146, 5, Schweizer in Kuhn Ztschr. II 359, Verner ib. XXIII 118, cf. etiam Grimm Gesch. d. deutschen Spr.[3] 280 ([1] 400), Fick Spracheinh. 73, Benfey WL. II 308; Doed. Gl. 728 ut γλυκύς ad γλυκερός, ita κρατύς ad κρατερός refert; E. M. 535, 41, E. G. 343, 51 ἀπὸ τοῦ κράτος, de adi. in υς exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 254). Non legitur nisi coniunctum cum ἀργεϊφόντης, post arsin 4. pedis. Vocalis brevis ante κρ. producitur. Est bis in Il., bis in Od., quinquies in hymnis. Robustus, validus, potens. Est idem atque κρατερός. Paraphr. Il., Cram. an. Par. III 266, 19 ἰσχυρός, Ap. Soph. 103, 29 κραταιός, λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, cf. Hes. ed. Schmidt II 532. Π 181 τῆς δὲ κρατὺς ἀργεϊφόντης ἠράσατο (L θρασὺς, Vrat. A κράτος), cf. schol. BL; Ω 345 ε 49 τὴν (ῥάβδον) μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρ. ἀργεϊφόντης, ε 47—49 videntur nonnulli pro spuriis habuisse, cf. schol. PQT; ε 75 v. l. ἔνθα στὰς θηεῖτο κρ. (pro διάκτορος in codd. GM) ἀργ., ε 148 ἀπέβη κρ. ἀργ., h. Merc. 294 τότε δὴ κρ. ἀργ. οἰωνὸν προέηκε (M κρατὸς), h. Merc. 414 ὁ δὲ δὴ κρ. ἀργ. χῶρον ἐσκέψατο, h. Ven. 129 ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἀπέβη κρ. ἀργ., h. Cer. 346 ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη κρ. (M κρατερὸς) ἀργ., h. Cer. 377 πάρα δὲ κρ. ἀργ. λαβών.

κρέας (pro κρεϝας, e nonnullorum sententia pro κρεϝjας, sanscr. kravjam, kravís, lat. caro, cruor (cf. Siegismund in Curt. Stud. V 142), palaeosl. krŭvĭ, lit. kraújas, ir. crúu, rad. kru: Curt. Et. 84 155, Christ Lautl. 275, Fick vgl. Woert. I 53 539 II 70, Spracheinh. 87, cf. Benfey WL. II 180, Kuhn in Ztschr. II 235 s., Spiegel ib. V 233, Lottner ib. VII 182, Misteli ib. XVII 191, Ascoli ib. XVII 268, Brugman in Curt. Stud. IV 153, Merzdorf ib. IX 224, L. Meyer vgl. Gr. I 28 85 II 102 108 133, Roehl quaest. hom. 18; Brugman l. l. ad κραϝjας reducendum esse putat. Praeter κρέας nullum subst. neutr. in εας exire dicit Herod. ed. Lentz I 391, 21 II 936, 7, Lob. Rhem. 316, adn. 44. De accentu v. Herod. I 391, 21 534, 11 II 8, 3 616, 20; Herod. II 616, 20 συνεσταλμένον ἔχει τὸ α, cf. eund. II 617. 13 771, 4, E. M. 536, 26, v. praeterea Herod. II 765, 24 772, 23). Leguntur sing. acc. κρέας ter, plur. κρέα vicies quinquies; sed ex his locis octies (γ 33 ι 162 557 κ 184 468 477 μ 30 ξ 109) est v. l. κρέατ', quod in fere omnibus libris suis se invenisse profitetur La Roche (etiam pro κρέα τ' accipi posse exponit γ 33); recepit praeter eum Am. (exc. ξ 109); Bekk.[2] scripsit κρέατ' γ 33; ceteri editores scripserunt κρέα. Cobet Mnem. 1876 p. 269, Miscell. crit. 1876 p. 422 cum Hom. et Athenienses non alia forma utantur nisi κρέα, legendam eam esse formam ad γ 33 dicit. De casibus obliquis cum τ v. Bekk. anecd. Gr. 1001, L. Meyer vgl. Gr. II 102 108 133, Curt. in Kuhn Ztschr. IV 215, G. Meyer in Curt. Stud. V 96, Fritsch ib. VI 101. Est in κρέα correpta ultima syllaba ante vocales Δ 345 X 347 υ 348 (v. l. κρέατ') γ 33 v. l. (ubi scripserunt Bekk.[1], Faesi, Baeuml., Dind. κρέα ὤπτων), eliditur α ante vocales γ 65 470 ι 297 υ 279 (cod. A κρέα). Sed etiam ante consonas κρέα videtur esse correptum. Quod quomodo sit explicandum, magna est dissensio. Veteres grammatici aut syncope aut apocope (ex κρέατα) ortam eam formam esse docent. Herod. ed. Lentz I 521, 1 II 217, 28 πᾶν δίχρονον ἐκ κράσεως ὂν (ἐκ συναλοιφῆς) ἐκτείνεται, ἀέκων, ἄκων, κρέαα κρέα . . . εἰ μέντοι ἀποκοπήν τινα δέξεται τῆς τα συλλαβῆς, τοῦ κρέατα κρέα συνεσταλμένον ἐστὶ τὸ δίχρονον, cf. II 7, 4; Herod. II 75, 16 ss. οἱ δὲ συνέστειλαν, πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι οὐδέτερον, ὁμοίως τῷ κρέα ἔδμεναι (Δ 345)· οἱ δὲ ἐξέτειναν τὸ α πάλιν πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι . . . συναλοιφὴν ἐκδεχόμενοι τοῦ κέραα, Herod. II 314, 6 774, 29 (Choer. Dict. 389, 10) τὸ κρέα ἀπὸ τοῦ κρέαα γέγονε κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο αα εἰς ἓν α μακρὸν ὥσπερ Ναυσικάα Ναυσικᾶ. τὸ γὰρ κρέα λυγκὸς ἔταμνε (Callimach. Dian. 88) ἀπὸ τοῦ κρέατα γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν τῆς τα συλλαβῆς, συνεσταλμένον γὰρ ἔχει τὸ α, cf. Lob. Path. el. II 49; Herod. II 120, 7 (ad X 347) κατὰ συστολὴν τὸ κρέα ἀνεγνώσθη ὥσπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἐκτείνει δὲ ὁ Τυραννίων· ἀλλ' οὐδέποτε ὁ ποιητὴς κρέα εἶπεν, hoc est ita, ut iambum (ut ait Lobeck) efficiat. Eust. 1777, 19 (ad ο 140) συστέλλει τὸ κρέα τὴν λήγουσαν ἐνταῦθα, ὡς ἀποκοπὴν παθὸν ἐκ τοῦ κρέατα . . εἰ δὲ καὶ ἴσως ἐκτέταται, συνίζησιν ἡ λέξις πάσχει ἐπὶ σπονδείου ἀπαρτισμῷ, Lob. Path. el. I 231 longitudinis tamen nullum dicit adferri exemplum expressum et indubitabile; brevitatis vero certissimum κρέ' ὑπέρτερα, hanc autem excludere synaloephen. Herodianum secuti Buttm., Spitzn. Prosod. Gr. § 20, 1 d, Lob. Path. el. I 231 s. II 306, Rost, alii censent κρέα ex κρέατα apocope ortum esse. Contractio videtur esse ex κρέαα Hoffmanno quaest. hom. I 86, La Roche Ztschr. f. oest. Gymn. XVI 97, h. U. 180, aliis, cf. Harder de alpha vocali producta 100; Hoffmann l. l.: „praestat ancipitem dicere vocalem, ita tamen ut magis faveat productioni quam correptioni; hinc fit ut ante consonas litteras legendum sit κρέα, ut una sit syllaba“, cf. Buttm. Gr. Sprachl. § 54, 3, Thiersch Gr. Gr. § 188, 13, Grashof Augment, Duesseldorf 1852 p. 20 adn. 34, qui omnibus locis etiam pro κρέ' scribere mavult κρέα per synizesin monosyllab; Kuehner Gr. Gr. § 123 adn. 3 κρέᾰ elisione vocalis ortum esse suspicatur, cf. § 43, 3; cui recte respondet Fritsch in Curt. Stud. VI 100 ex ea opinione in κρέ' αα decussa esse debere; Hoffmann l. l. dicit κρέα posse ortum esse ex κρέεα debilitata littera α priore, sed v. Fritsch l. l.; Ahrens Formenl. § 28 adn. 6: „die Form ist wie von e. einsilb. Stamm κρε gebildet“, cf. etiam Krueger Di. 18, 7, 1, La Roche ad γ 33 et Ztschr. f. oest. Gymn. XIV 330. Recte videtur Fritsch 100 s. exposuisse stirpes in ας exeuntes saepe alternare cum stirpibus in ο; . . etiam κρέᾰ a κρεο ductum esse, ita ut κρέα non tam

ad sing. κρέας, quam ad formam κρέον pertineat; κρέᾱ autem quod reperiatur ante vocales, contractum esse ex κρέαα pro κρεασα. Est κρέα in thesi 2. pedis quinquies (Θ 231 μ 19 χ 21 ω 364 h. Merc. 135), 3. pedis terdecies (Δ 345 Χ 347 γ 33 ι 162 557 κ 184 468 477 μ 30 395 ξ 109 ο 140 υ 348), 4. pedis quinquies (Ι 217 Λ 776 Ω 626 α 112 h. Merc. 120), 5. pedis ρ 331 (Grashof etiam hoc loco per synizesin legere vult κρέα, quod non raro spondeus inveniatur in 5. pede), 6. pedis ι 347, ubi synizesis est adhibenda; cf. Herod. II 93, 23 149, 19 ad Ῥέα (Ο 187): οἱ μὲν ἐκτείνουσι τὸ α . . οἱ δέ φασι δεῖν συστέλλειν . . ὡς ι 347, cf. Lobeck Path. El. I 231, Renner in Curt. Stud. I 1, 173. De omnibus locis v. Grashof l. l. Gen.: 1) κρεῶν Herod. I 429, 8 II 318, 11) ο 98; sunt qui putent hoc quoque loco per synizesin legendum esse, v. infra. 2) κρεάων h. Merc. 130, cf. Koehn quaest. metr. et gramm. de hymn. hom. 26. 3) κρειῶν sedecies (ter in Il., undecies in Od., bis in hymnis). Herod. ed. Lentz II 77, 23 267, 27 (ad Λ 551) περισπαστέον· ἡ γὰρ κρεῶν γενικὴ ἐπλεόνασε τῷ ι, ἥτις περισπᾶται διὰ τὸ ἔχειν ἐντελεστέραν τὴν κρεάων, cf. E. M. 537, 4, E. G. 344, 34, Zon. 1255. Amplioris formae, cuius ι sive j exstet in antiquiore κρεϝας, quod doceat sanscr. kravjam, tantum gen. pl. occurrere dicit Kuhn in Ztschr. II 236, cf. Koehl quaest. hom. spec. 18, qui κρεϊῶν scribere mavult, qua re fiat ut ο 334 versus ὁμοιιδής diaeresi tollatur; Hoffmann quaest. hom. 86, Ahrens Formenl. § 28 adn. 6 ex κρεέων ortum esse arbitratur, sed. v. Fritsch in Curt. Stud. VI 100; Brugman ib. IV 153 ex κρηϊῶν (ut γείτων ex γηΐτων natum esse putat, contra quem disputavit J. Schmidt in Kuhn Ztschr. XXIII 354; Merzdorf in Curt. Stud. IX 224, cui assentitur Curt. Et. 155, coll. kravis suspicatur pro κρηῶν scriptum esse, esse enim ει aut η eiecto digammo ortum; L. Meyer vgl. Gr. II 102 legere vult κρεϝάων, cf. Benfey WL. II 180, Christ Lautl. 275; Nauck praef. XV s. „consentiet mecum poeta, si pro κρειῶν scripserimus κρεάων; quae forma quod potest restitui, certum me iudice est trisyllabae formae indicium: neque enim fortuitum arbitrari possumus quod spondiaca forma nusquam versu requiritur; itaque revocamus κρεάων, quoniam plus poetae tribuimus quam Herodianis et librariis.“ Est κρειῶν de-s post arsin 2. pedis, 4. pedis quater, 3. pedis semel. Dat. pl. κρεάσιν (cf. Herod. II 773, 18) Θ 162 Μ 311. Est igitur in Il. undecies, in Od. ies et tricies, in hymnis quinquies, cf etiam Werner subst. hom. 47 et Harder de alpha voc. Vocalis brevis ante κρ. producta est omnibus locis (cf. La Roche h. U. 23) praeter ο 98, quo loco κρεῶν ut sit una syllaba, per syniz. legendum esse suspicantur Grashof 20 adn. 34 La Roche h. U. 26, sed v. Hartel hom. Stud. I. Caro, cf. Poll. 6, 33. 1) Sing. ϑ 477 τῇ τοῦτο πόρε κρέας, ὄφρα φάγῃσι, π 413 κρέας ὅν ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ρ 344 ἄρτον ἑλὼν κρέας (A κρέα), ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. 2) Plur. carnes. Δ 345 ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, nam non vescebantur heroes carnibus elixis; ξ 109 ἐνδυκέως κρέα τ' ἤσθιε πῖνέ τε οἶνον, υ 348 αἱμοφόρυκτα δὲ κρέα ἤσθιον, Θ 231 ἔσθοντες κρέα πολλὰ ...ν, cf. Eust. 710, 18; Ariston. περιττὸς ὁ ...ος, cf. eund. ad Υ 84, Athen. II 39 d, Eust. 1198, 15; ι 297 ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων de Polyphemo, ι 347 τῇ πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα, Χ 347 αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας, Achilles tanto odio est inflammatus, ut crudas Hectoris carnes comedere cupiat. ι 162 557 κ 184 468 477 (v. omittunt nonnulli libri) μ 30 ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ, ξ 28 ὄφρ' ἱερεύσαντες κρειῶν κορεσαίατο θυμόν, ξ 456 ἐπὶ κοῖτον σῖτον καὶ κρειῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο, γ 33 δαῖτ' ἐντυνόμενοι κρέα τ' ὤπτων, ἄλλα τ' ἔπειρον, γ 65 470 υ 279 ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο, v. s. ὑπέρτερος. Nauckio υ 276—283 videntur esse incommodi. ο 98 κῆαι, ὀπτῆσαί τε κρεῶν, schol. BV τῶν ἀπολελειμμένων ἔτι ἀπαρασκευάστων, schol. Q Ἀττικὴ ἡ φράσις, cf. Eust. 1775, 42 (Nauck: κρέας?); μ 395 κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι μεμύκει, ὀπταλέα τε καὶ ὠμά, α 112 ἰδὲ (v. l. τοὶ δὲ) κρέα πολλὰ δατεῦντο, ο 140 πὰρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας, ρ 331 ἔνθα τε δαιτρὸς ἐφίζεσκε κρέα πολλὰ δαιόμενος μνηστῆρσι, Ι 217 Ω 626 αὐτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς, ω 364 εὗρον ταμνομένους κρέα πολλά (pauci libri καλά), h. Merc. 120 ταμὼν κρέα πίονα (M, ceteri vero πίονι) δημῷ· ὦπτα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα, α 141 δ 57 δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας παντοίων, α 141 damnat Athen. V 193b, cf. Eust. 1402, 21; δ 57 s. desunt in nonnullis codd., damnantur a multis. Λ 776 σφῶι μὲν ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα, Ariston. ἀθετοῦνται v. 767—785. ο 507 κεν ὁδοιπόριον παραθείμην, δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου, π 49 τοῖσιν δὲ (vulgo δ' αὖ) κρειῶν πίνακας (v. l. πίνακας κρειῶν) παρέθηκε συβώτης ὀπταλέων, ἅ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες, μ 19 ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ σῖτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ οἶνον, ρ 258 τῷ παρὰ μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν οἳ πονέοντο, ρ 412 πλῆσαν δ' ἄρα πήρην σίτου καὶ κρειῶν, ι 9 πλήθωσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν, ο 334 εὔξεστοι δὲ τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν, δ 88 ἔνθα οὔτε ἄναξ ἐπιδευὴς οὔτε τι ποιμὴν τυροῦ καὶ κρειῶν, Μ 300 ὅς τ' ἐπιδευὴς δηρὸν ἔῃ κρειῶν de leone esuriente, cf. schol. BL; Λ 551 (Zenod. expunxit, v. Ariston.) Ρ 660 ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων ἰθύει de leone qui it ut boves rapiat. Idem legitur hemistichium v. l. Υ 166 pro πρῶτον μὲν ἀτίζων, h. Merc. 64 ὁ δ' ἄρα (Ἑρμῆς) κρειῶν ἐρατίζων ἆλτο, Baum. hic poetam Λ 551 (de leone dictum) festive imitari dicit; h. Merc. 287 ὁπόταν κρειῶν (cod. M μήλων) ἐρατίζων ἀντᾷς βουκολίοισι καὶ οἴεσσιν, Baum. ut Herculem, ita Mercurium quoque opinionem habere voracitatis dicit confertque Arist. Plut. 1122; h. Merc. 130 ἔνθ' ὁσίης κρεάων ἠράσσατο κύδιμος Ἑρμῆς, Franke: „recte interpretatus est Passov.: der Brauch des Fleischkostens; sacrum fecerat Mercurius ideoque, qui mos erat sacrificantium, sacram ut dicunt coenam sibi parabat“; h. Merc. 135 τὰ μὲν κατέθηκεν ἐς αὔλιον, δημὸν καὶ κρέα πολλά, cf. Baum. h. l.; χ 21 σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο, Θ 162 Μ 311 περὶ μέν σε τίον Δαναοὶ (τετιμήμεσθα μάλιστα) ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι, Dammius: „locum in convivio honoratiorem, et plures delicatioresque carnium partes dabant tibi prae aliis“. Iungitur κρέας cum his adiectivis: αἱμοφόρυκτα (υ 348), ἀνδρόμεα (ι 297 347), ἄσπετα (sexies),

ὀπταλέα Δ 345 μ 396 π 49, ὀπτόν π 443 χ 21, παντοῖα α 142 δ 58, πίονα δημῷ h. Merc. 120, πολλά Θ 231 α 112 μ 19 ρ 331 ω 364 (v. l. καλά) h. Merc. 135, ὑπέρτερα γ 65 470 υ 279, ὠμά Χ 347 μ 396. — κρεῖον.

κρεῖον (pro κρεϝιον a κρέας, ionica forma est κρήιον (v. Hes.): Curt. Et. 155, Roehl quaest. hom. 18, Merzdorf in Curt. Stud. IX 224, cf. Pott in Kuhn Ztschr. VII 251, adn.; Brugman in Curt. Stud. IV 153 ex κρήιον pro κρᾶϝιον dictum esse putat. Herod. ed. Lentz II 64, 38 ὡς θεῖον, γέγονε δὲ παρὰ τὸ κρέας, cf. II 538, 1, E. M. 536, 54, E. G. 344, 11, Cram. an. Par. III 58, 7, Suid., Eust. 747, 24. De accentu v. Herod. I 356, 2, de subst. in ιον exeuntibus Herod. II 457, 10, L. Meyer vgl. Gr. II 476, Woerner subst. hom. 32). Non legitur nisi uno Il. loco, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 723 780. Vocalis brevis ante κρ. producitur. Mensa lanionia, mensa cui impositae sunt carnes secandae et dividendae, cf. Friedlaender in Philol. VI 252. Ι 206 αὐτὰρ ὅ γε (C om. γε) κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ, ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄιος καὶ αἰγός . . . τάμνεν δ' Ἀχιλλεύς, schol. BL εἰς ταπεινὴν τάξιν μαγειρικὴν κατερχόμενος οὐδὲν ἧττον τὴν ἡρωικὴν διαφυλάττει σεμνότητα. Plurimi veterum interpr.: vas carnarium. Paraphr. Il., Ariston., Herod. II 538, 4, Cram. an. Ox. II 231, 18, an. Par. III 58, 3 257, 2, E. M. 536, 57, E. G. 344, 14, Ap. Soph. 103, 35, Suid., Eust. 747, 15 1899, 4 κρεω(ο)δόχον ἀγγεῖον, Herod. II 457, 10 et Zon. 1255 τὸ δεκτικὸν τῶν κρεῶν ἀγγεῖον, cf. Herod. I 356, 2; Cram. an. Par. III 58, 3 λέβητα, ἐν ᾧ τὰ κρέατα ἕψονται, Hes. ἀγγεῖον, εἰς ὃ κρέα βάλλεται, id. s. v. κρήϊον· κρεοθήκη et κρεοδόχον λέβητα, sed v. Eust. 747, 41. Ariston. πρὸς τὸ ἐν πυρὸς αὐγῇ, τὸ ἀπὸ (legendum τόπον ἀπὸ vel ὑπὸ) τοῦ πυρὸς φωτιζόμενον, schol. BQ ad σ 44 ἐν πυρὶ ἀντὶ τοῦ παρὰ πυρί· οὕτως Ἀρίσταρχος· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν πυρί, ἐν τῷ καταφωτιζομένῳ τόπῳ, ὡς h. l., cf. Friedlaender Ariston. p. 159; schol. L ἐν τῇ αὐγῇ τοῦ λύχνου τέθεικε τὸ κρεῖον, ἐπεὶ νὺξ ἦν, οἷον παρὰ λύχνῳ, cf. schol. BL. Euphorion autem ibi κρεῖον accipit pro κρέας. Eust. 747, 18 Εὐφ. αὐτὸ τὸ κρέας νοεῖ (addit E. G. 344, 16 ὡς καὶ Ὅμηρος), ὥς φησιν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, διὰ τὸ τὸν ποιητὴν κατωτέρω μηδαμοῦ μεμνῆσθαι κρεῶν ἑφθῶν ἐν ἀγγείῳ, ἀλλὰ μόνων ὀπτῶν· καὶ συντελεῖ πρὸς τοῦτο καὶ τὸ ἐν πυρὸς αὐγῇ· οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης πυρὸς αὐγὴ αὐτὸ τὸ πῦρ, περὶ ὃ αἱ χύτραι τίθενται τῶν ἑφθῶν, ἀλλὰ τὸ ἐγγὺς τοῦ πυρός, ἔνθα ἔστιν ὀπτᾶσθαί τι, sim. Cram. an. Par. III 58, 4, cf. Ariston., Herod. II 538, 4, E. M. 536, 57, E. G. 344, 15, Lob. Paralipp. 324. Adnotant Eust. 747, 25 et Cram. an. Par. III 58, 6 Pausaniam interpr. κανοῦν, addit Eust. ἢ ἄλλο τι, ἐφ' οὗ τὰ κρέα κόπτεται, Hes. ἐπίκοπον. E. M. 537, 1, E. G. 344, 17, Herod. ed. Lentz II 538, 5, Cram. an. Par. III 58, 8 ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (Cram. Ἡρόδοτος) τὴν ἐκ τῶν ὠμῶν κρεάτων πεπληρωμένην τράπεζαν· ὁ δὲ Πτολέμαχος (Πτολεμαῖος?) τὸν ἀπὸ τοῦ στέατος πλακοῦντά φησιν αὐτὸ σημαίνειν, ultima verba omissa sunt apud Cram.; cf. Athen. XIV 645 d.

Κρειοντιάδης (v. Angermann in Curt. Stud. I 1, 28, L. Meyer vgl. Gr. II 557 et in Bezzenbergeri Beitr. z. Kunde d. indogerm. Spr. IV p. 2) Creontis filius, i. e. Lycomedes. Τ 240 καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον |, versum om. C.

κρείσσων (rad. κρατυ, e κρετ-jων ortum esse et epenthesi in κρειτjων transiisse suspicantur Curt. Et. 680 s., idem Erlaeut. p. 36, Christ Lautl. 158, Renner in Curt. Stud. I 1, 174, Deffner ib. IV 265, Schweizer-Sidler in Kuhn Ztschr. XVIII 287, cf. Benfey WL. II 179, L. Meyer vgl. Gr. I 101 253; Benfey WL. II 308 et in Kuhnii Ztschr. VII 114 s. ex κρετϝιων natum esse putat, sed v. Roediger de pr. membr. in nom. comp. 62; a κρατύς derivarunt etiam E. M. 537, 16, E. G. 344, 23 s. 345, 5, Herod. ed. Lentz II 270, 17 ss. 538, 13, Zon. 1249, Cramer an. Ox. I 242, 25, an. Par. III 327, 25, Eust. 1930, 44, cf. schol BL ad Γ 71; de accentu v. Herod. I 36, 2 41, 4, cf. etiam eund. II 270, 21 429, 10 430, 1 53[...] 11 946, 7). Leguntur κρείσσων quinquies decies, neutr. κρεῖσσον ζ 182, pl. κρείσσονες χ 353, -οσιν Φ 486. Pro κρείσσων scripsisse dicitur Zenod. κρείσσω. Ariston. ad Α 80 Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν γράφει· τὰ δὲ τοιαῦτα συγ-
κριτικὰ ἔχει ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ ν, fere eisden
verbis Ariston. ad Γ 71 et 92, cf. schol. BL
Ariston. ad Π 688 τινὲς χωρὶς τοῦ ν γράφουσ
κρείσσω· τὰ δὲ τοιαῦτα συγκρ. ἐπὶ τῆς ὀρθῆ[ς]
σὺν τῷ ν λέγεται, cf. Ariston. ad Α 249 Η 11[4]
Harl. ad β 180; Duentz. Zenod. 56: „cum ver
ν ad thema comparativi pertineat, vix puto Hom
illud in nomin. omisisse, unde Aristarchus iure
non sine libris, opinor, genuinam formam redu
xit"; defendere studuit Zenod. W. Ribbeck i
Philol. VIII 690; cf. etiam La Roche h. T. 302
et Didym. ueber die Arist. Recens., Triest 185
p. 14 s., Lob. Path. el. II 281. — Est in Il. u
decies, in Od. sexies, hymnis semel. In arsi e
prior syllaba sexies: in introitu versus quate
4. pedis bis (Φ 486 κρείσσοσιν, χ 167 κρεί
σονες); in thesi est duodecies: 1. pedis sem
(Φ 190), 2. pedis semel (Υ 334), 3. pedis ter,
pedis septies. Vocalis brevis ante κρ. producitu
Viribus praestantior, potentior, potio
superior, cf. Schmidt Synon. 148, 8. Est cor
par. adi. ἀγαθός. E. G. 345, 5 μέγας, Hes. βέ
τιον, κάλλιον, Zon. 1249 βελτίων, cf. Hes. s.
κρείττονας et -όνων, Ap. Soph. 42, 5, Eust. 5
16 ss.; Ariston. ad Π 688 κρ. ἐπὶ τοῦ κατὰ δ
ναμιν τίθησιν ὁ ποιητής. — 1) Α 80 κρείσσω
γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι, par
phr. ἐπικρατέστερος, Eust. 55, 15 ἐπὶ νικῶ
τος καὶ ἐπικρατεστέρου τίθεται, ὡς Γ 71 9
id. 55, 37 βασιλέα ὡς τὸ οἰκεῖον βούλη
κρατύνοντα καὶ μηδενὸς ὑπακούοντα, sch.
BL Ζηνόδ. ἀθετεῖ τὸν στίχον, κακῶς. Τ 2
κρείσσων εἷς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγ
περ ἔγχει, Eust. 1181, 18 ὡς καὶ ἐν τῇ α' ῥ
ψωδίᾳ, ὁ καθ' ὑπεροχὴν ὑπερφέρων καὶ
περ οὐκ ἂν περιγένοιτό τις ἕτερος. Υ 334
σε κελεύει ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι, ὃς σ
ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
raphr. βελτίων, Eust. 1210, 63 κρ. ὅ ἐστιν
δρεῖον, ἐπικρατέστερον. Φ 190 τῷ κρείσσ
μὲν Ζεὺς ποταμῶν, Φ 191 κρείσσων αὖτε
l. δ' αὖτε, v. Did.) Διὸς γενεὴ ποταμοῖο
τυκται, paraphr. βελτίων. Φ 486 βέλτερόν ἐ
θῆρας ἐναίρειν ἢ κρείσσοσιν (D ἢ κρεῖσσ
Bekk.[2] et Nauck -σι) ἶφι μάχεσθαι. χ
πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγ
Eust. 1930, 41 καὶ νῦν οἱ ἰσχυρότεροι
κατὰ βίαν ἐπικρατέστεροι, LR et Eust.
scribunt κρέσσονες, sed nusquam alibi apud H

legitur; χ 167 *ἀποκτείνω, αἴ κε κρείσσων γε γένωμαι*, cf. Eust. 1923, 26; Γ 71 92 σ 46 *ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται*, paraphr. *ἰσχυρότατος* et *ἐπικρατέστερος*, cf. Eust. 385, 25. σ 83 *αἴ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρ. τε γένηται*, h. Ap. P. 89 *σὺ δὲ κρείσσων καὶ ἀρείων ἐσσί, ἄναξ, ἐμέθεν, σεῦ δὲ σθένος ἐστὶ μέγιστον*. Cum dat. instr. Ψ 578 *αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε*, paraphr. *βελτίων*, cf. Τ 217; cum inf. φ 345 *τόξον Ἀχαιῶν οὔ τις ἐμεῖο κρείσσων, ᾧ κ' ἐθέλω, δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι*, Eust. 1912, 4 *κεῖται τὸ κρ. ἐπὶ ἐγκρατοῦς καὶ ἐξουσίαν ἔχοντος*, cf. v. 353. 2) Π 688 *αἰεὶ Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν* (v. l. *ἀνδρὸς*), cf. Ariston. et schol. V; Ρ 176 *Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο*, paraphr. *δυνατωτέρα*. ζ 182 *οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασι οἶκον ἔχητον ἀνὴρ ἠδὲ γυνή*, Lehrs Arist. 117 dicit hoc uno loco aliter esse dictum *κρείσσων* ac potestate vel viribus melior, cf. Hecht quaest. hom., Regim. 1882 p. 25; recte disputaverunt contra eum Am., qui vertit: etwas gewaltigeres („*κρ.* ist heroischer Ausdr., wie *ἔκπαγλα φιλεῖν* . . es ist hier mit Bez. auf *δυσμενέες* gesagt, so wie *ἄρειον* fuer die *εὐμενέται* gilt“) et Doed. Gl. 727 („diese St. laesst sich vielm. als Bestaetigung betr., wenn man *κρ.* nur auf die practische Nuetzlichkeit bezieht“).

κρείων (a rad. *κρα, κραίνω*, sanscr. kar facere derivatum et ut praesenti temp. litteram *ι* adiunctam esse dicit Curt. Et. 154 s., cf. Walter in Kuhn Ztschr. XII 386 s.; Siegismund in Curt. Stud. V 148, qui ab eadem rad. derivat, addit: „in *κρεῖων* (*κρέων*) sicut in graecoit. kraja metathesis facta videtur, dum j littera integra servabatur“, cf. G. Meyer ib. VII 179, cf. etiam Benfey WL. II 173 308, Lob. Rhem. 128; Bopp Gloss. 93 confert sanscr. ksháya sumitque rad. kshi regnare, cf. L. Meyer in Kuhn Ztschr. VI 176 VIII 59, Ascoli ib. XVII 265, adn.; cf. praeterea Doed. Gl. 725. — E. M. 537, 7 et Cram. an. Ox. I 230, 21 *ἔστιν ὄνομα μετοχικόν*, cf. E. M. 47, 6, E. G. 345, 11 22, Classen Beob. II, in ed. Francof. 1867 p. 46. — Herod. II 429, 4 935, 2). Leguntur *κρείων* (quinquies et quinquagies, omnibus locis post arsin 4. pedis praeter Φ 194), acc. *κρείοντα* (ter, post arsin 2. pedis), voc. *κρεῖον* (in libris v. l. *κρείων*) sexies omnibus locis post arsin 2. pedis), pl. gen. *κρειόντων* (quinquies, in exitu versus); fem. *κρείουσα* uno loco (Χ 48). Est igitur in Il. quinquagies sexies, in Od. tredecies, in hymnis semel. Vocalis brevis ante *κρ.* producitur. Imperans, egens, imperator, rex. Retzlaff Proben a. hom. Synon. I 9 *κρείων* et *κοίρανος* dicit significare principem, penes quem sit administratio rei publicae summumque discrimen omnium rerum, cf. eund. p. 13 et Doed. Gl. 725. — Paraphr. Il. *βασιλεύων, βασιλεύς*, E. M. 537, 7, E. G. 345, 19 347, 5, Zon. 1249 1253 *βασιλεύς*, cf. Ap. Soph. 103, 35; E. G. 607, 20 *ὁ βασιλεύων ἢ ὁ ἡγούμενος τῶν οἰκετῶν*, Suid. *βασιλεὺς ἢ ἄρχων, κρατῶν μεγάλως*, Hes. *βασιλεύων, ἄρχων, κρατῶν, ἰσχύων, ἡγεμονεύων*. Est epitheton: 1) Agamemnonis, cf. Naegelsb. hom. Theol. 60, Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 90. Α 130 285 Β 100 369 411 477 576 Γ 118 Δ 153 188 204 283 311 356 368 Ε 537 Ζ 63 Η 405 Ι Κ 42 Λ 126 153 Ξ 41 Π 72 Σ 445 (*ἀθετεῖται*, v. Ariston.) Ψ 110 *κρείων Ἀγαμέμνων*, Β 55 scripsit Zenod. *τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων*, v. Ariston. et Duentz. Zenod. 151; idem versus est Τ 76 v. l. in edit. Massil. et Chia et apud Zenod., v. Ariston. et Duentz. Zenod. 171; Δ 177 *Ἀτρείδης κρ. Ἀγαμ.*, Ι 368 Π 58 (om. Vrat., cf. schol. BL) *κρ. Ἀγαμέμνων Ἀτρείδης*; de Α 102 aliisque locis (*εὐρὺ κρ. Ἀγ.*) v. infra. 2) regis Alcinoi. θ 382 401 ι 2 λ 355 378 ν 38 *Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν*, schol. HQ ad ι 2 *τὸ κρεῖον τῆς βασιλείας ἔπαινος*, schol. T *ἔδει τὴν βασιλείαν καὶ τὴν τοῦ σώματος ὑπεροχὴν αὐτῷ μαρτυρῆσαι ὑπὲρ τοῦ εὐφραίνεσθαι· τὸ οὖν κρεῖον ἀντὶ τοῦ κράτιστε καὶ βασιλικώτατε . . οἱ δὲ ἄγαν ἀσπαστικέ*. 3) Β 609 *Ἀγκαίοιο πάις, κρείων Ἀγαπήνωρ*. 4) Ψ 354 *κρείων Εὔμηλος*. 5) Ψ 630 *ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοί* (Vind. *κρείωντ'*). 5) Γ 123 *κρείων Ἑλικάων*. 6) Δ 296 *Αἵμονά τε κρείοντα* (G *Κρ.* ita ut sit nomen propr., Ap. Soph. 14, 9 *κρίοντα*), schol. V *ἄδηλον ποῖον κύριόν ἐστιν*, paraphr. *Αἵμονα καὶ τὸν Κρέοντα*. 7) Δ 463 *κρείων Ἐλεφήνωρ* (v. l. *-φείνωρ*). Hi omnes erant nobili genere orti et principes illustres. 8) Est epitheton Neptuni. Θ 208 Ν 10 215 Ξ 150 Φ 435 ε 282 375 *κρείων ἐνοσίχθων*, etiam post Ν 218 deteriores quidam libri addunt *τῷ μιν εἰσ. προσέφη κρείων ἐνοσ.* (unus *ἔπεα πτερ. προσηύδα*, Bekk. in adn. crit. pro *κρείων* etiam v. l. *κρατερός*). De Λ 751 v. infra. 9) Iovis. Θ 31 (Ariston. *ἀθετοῦνται* v. 28—40) α 45 81 ω 473 *ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων*, cf. schol. BL ad Θ 31; h. XXIII 2 *Ζῆνα θεῶν τὸν ἄριστον ἀείσομαι ἠδὲ μέγιστον, εὐρύοπα, κρείοντα*. 10) Φ 194 *τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώιος ἰσοφαρίζει*, paraphr. *ὁ μείζων τῶν λοιπῶν*, schol. B *τῶν ἄλλων πάντων ποταμῶν μείζονα εἶναι λέγουσιν Ἀχελῷον· ὅθεν καὶ κρείοντα αὐτὸν πρὸς τοὺς ἄλλους λέγει* (*πρεσβύτερον τῶν ἄλλων ἥγηνται τὸν Ἀχ., διὸ καὶ κρείοντα αὐτόν φησιν* V), cf. Eust. 1231, 16. 11) δ 22 *κρείων Ἐτεωνεύς, ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου*, schol. MQ *κρείων ὁ ἐξέχων καὶ διάκριτος ἐν θεράπουσιν· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ συβώτου· συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν* (ξ 22), schol. BHMQ *συγγενὴς Μενελάου καὶ θεράπων αὐτοῦ, ὡς Ἀχιλλέως Πάτροκλος· κρείων δὲ ὁ ἄλλων μὲν βασιλεύς, Μενελάου δὲ δεύτερος*, cf. Eust. 1480, 43 *κρ. λέγει ὡς βασιλικὸν ἄνδρα, ἢ καὶ ὡς τῶν συνθεραπόντων ὑπερέχοντα . . οὐκ ἂν εἴη κρείων ὁ δοῦλος*, cf. Naegelsb. hom. Theol. 281. Legitur praeterea *κρείων* Ω 539 *ὅττι οἱ οὔ τι παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων* filiorum suboles principum, Eust. 1364, 24 *βασιλευόντων, κατὰ δέ τινας κρατούντων τῷ πλήθει, ὅ ἐστι πολλῶν*.

εὐρυκρείων coniunctim scribunt plurimi codd., E. M. 648, 36, E. G. 220, 55, Ap. Soph. 84, 15, Bachm. anecd. Gr. I 242, 5, Hes., alii; e recentioribus Friedlaender J. J. f. Phil. 79, 822, Spitzn., Bekk.[1], Dind., Baeuml., Doed., Faesi, Duentz., Autenrieth in lex., cf. Weissenborn de adi. compos. hom. 42; defendit Autenr. in Naegelsb. adn. ad Α 102; Aristarchus quoque videtur scripsisse *εὐρυκρ.*, melius separantur *εὐρὺ κρείων*, quod Venetus A fere semper habet, cf. La Roche Text, Zeichen, Schol. d. Ven. p. 8; praeferunt *εὐρὺ κρ.* Classen Beob. II 22, in ed. Francof. 1867 p. 68, Bekk.[2] (cf. pag. V et hom. Bl. I 179 s.), Ameis, La Roche, Nauck; Eust. 57, 25 *συνθέτως, ἢ εὐρὺ κρ. ἐν παραθέσει*, cf. La Roche h.

T. 314, h. Stud. p. 46, Ztschr. f. oest. Gymn. 1865 p. 257. Late potens, imperans, cf. Hor. carm. 3, 17, 9 late tyrannus et Verg. Aen. 1, 21 late regem. Paraphr. Il. *ὁ μεγάλως κρατῶν καὶ βασιλεύων, μέγας βασιλεύς*, E. G. 220, 55, Hes., anecd. Gr. ed. Bachm. I 242, 5 *μεγάλως βασιλεύων*, cf. Eust. 57, 27 401, 5. Est epitheton 1) Agamemnonis ut summi ducis Graecorum (undecies in Il., semel in Od.) et 2) Neptuni (semel in Il.), cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 775 808, Schuster hom. Beiw. 10, Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 90, Naegelsb. adn. *Α* 102. 1) *Α* 102 355 411 *Γ* 178 *Η* 107 322 *Λ* 107 238 *Ν* 112 *Π* 273 *Ψ* 887 *γ* 248 *Ἀτρείδης εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων*, schol. BL ad *Α* 355 *ποιητικὸν τὸ ἐπίθετον*, Eust. 132, 2 *ὅτι τοῦ ἄναξ ἀνδρῶν πολὺ ἐνδοξότερον τὸ εὐρυκρείων* (?). 2) *Λ* 751 *πατὴρ εὐρὺ κρείων ἐνοσίχθων*. — Legitur *κρείουσα Χ* 48 *παῖδε, τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν*, paraphr. *ἡ ὑπερέχουσα*, schol. B *ἀντὶ τοῦ βασιλικωτάτη καὶ ἐντιμοτάτη ὡς τὸ δῖα γυναικῶν*, E. M. 537, 13, E. G. 344, 19, Herod. ed. Lentz II 538, 8 *ἡ βασιλεύουσα*, Zon. 1253 *βασίλισσα*, Hes. *καλλιστεύουσα*, cf. E. M. 47, 6, Eust. 1256, 36; Herod. l. l. *διὰ τῆς ει διφθόγγου· εὕρηται γὰρ χωρὶς τοῦ ι, οἷον κρέουσα.*

Κρείων (ep. pro *Κρέων*, cf. E. G. 607, 20, Eust. 1683, 53, cf. etiam Retzlaff Prob. aus e. hom. Synon. I 13 et Pott in Kuhn Ztschr. VII 251). 1) rex Thebarum, Megarae pater. *λ* 269 *καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θύγατρα, τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύωνος υἱός* (Nauckio v. 269 s. videntur esse spurii), cf. schol. TV et Nitzsch adn. h. l.; cf. etiam Hes. sc. 83, Eur. Herc. fur. 9 et 33; Apollod. 2, 4, 11, 6 *λαμβάνει Ἡρακλῆς παρὰ Κρέοντος ἀριστεῖον τὴν πρεσβυτάτην θυγατέρα Μεγάρην, τὴν δὲ νεωτέραν θυγατέρα Κρέων Ἰφίκλῳ δίδωσιν*, cf. eund. 2, 4, 6, 6. 2) Pater Lycomedis. *Ι* 84 *ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο ἀμφὶ Κρείοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον*, cf. *Τ* 240 *Κρειοντιάδην Λυκομήδεα* et Paus. X 25, 6. 3) Est v. l. *Δ* 296 *Αἵμονά τε Κρείοντα Βίαντά τε* in cod. G pro *κρείοντα*, paraphr. *καὶ τὸν Αἵμ. καὶ τὸν Κρέοντα καὶ Β.*, schol. V ad *αἵμονά τε κρείοντα* adnotat: *ἄδηλον ποῖον κύριόν ἐστιν.*

κρέμαμαι v. *κρεμάννυμι.*

κρεμάννυμι (rad. *κρεμ*, kram, quod ortum esse e kra, kar dicit Curt. Et. 65 155, qui confert got. hramjan cruci affigere et lit. kár-ti haerere; eum secutus est Siegismund in Curt. Stud. V 143, ab eadem rad. kram derivant Benfey WL. II 307, L. Meyer vgl. Gr. I 409, Walter in Kuhn Ztschr. XII 406; Fick vgl. Woert. I 539, Spracheinh. 87 suspicatur cum rad. kram, kermiati defatigari componendum esse. Ortum esse ex *κρεμάσνυμι* demonstrant Kuhn Ztschr. II 469, L. Meyer vgl. Gr. II 66, Leskien in Curt. Stud. II 108 ss., Schoenberg griech. Compos. 17, Hinrichs de hom. eloc. vestig. aeol. 54, sed v. etiam Curt. Erl. z. gr. Schulgr. 113). Leguntur act. fut. *κρεμόω Η* 83, cf. Suid., paraphr. Il., Eust. 666, 36, Lob. Rhem. 158, Krueger Di. 31, 3, 1, Curt. Verbum II 309; aor. *κρέμασεν θ* 67 105, part. *κρεμάσαντες Θ* 19. Est igitur bis in Il., bis in Od. Praes. et impf. Hom. nusquam utitur; cf. etiam Curt. Verb. I 167. — Suspendo. *Η* 83 *τεύχεα συλήσας οἴσω προτὶ Ἴλιον καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος*, Eust. 666, 34 *τὸ ἐν ναοῖς κρεμᾶν τὰ σκῦλα τῶν νενικημένων ἔθος ἦν ἀρχαῖον. Θ* 19 *σειρὴν ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες πάντες δ' ἐξάπτεσθε*, Ariston. *τῆς σειρᾶς ἐκ τοῦ ῥίου ἐκδεθείσης*, Nic. *τοῦτον* (v. 18) *καὶ τὸν ἑξῆς συνάπτει Νικάνωρ· εἰς δὲ τὸ κρεμάσαντες τελείαν τίθησιν*, cf. etiam Classen Beob. IV 6, adn., collect. p. 140, adn. 67 et Hentze Periodenbildung bei Hom. 26. Est in tmesi aut *κατά* est adv.: *θ* 67 105 *κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν* (*ι* ante *κρ.* productum est, in libris *-όφιν*, quod recepit Nauck, qui suspicatur scribendum esse *πασσάλοο*; est v. l. *κρέμασε* et *-σσε*) *φόρμιγγα*, schol. H ad *θ* 105 *οὕτως αἱ Ἀριστάρχου*, schol. H ad *θ* 67 *Ἀριστοφάνης, δῆσε φόρμιγγι.* 2) Med. *κρέμαμαι* (cf. E. M. 324, 8, Curt. Stud. Ia 243, Leskien Curt. Stud. II 115, Curt. Verb. I 174; ex *κρέμαν-μαι* ortum esse dicit Westphal Meth. Gr. I 2, 167, sed v. Curt. Verb. I 179, cf. etiam ib. 167). Legitur impf. *κρέμω Ο* 18 (v. infra) et *ἐκρέμω Ο* 21, cf. schol. BL ad *Ο* 21, E. M. 324, 7, E. G. 176, 57, Zon. 674, Herod. ed. Lentz I 462, 14 II 317, 21, Choer. 882, 34, Eust. 1003, 23. Vocalis brevis ante *κρ.* producitur. Pendeo, cf. Eust. 1003, 20. *Ο* 18 *ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε τε κρέμω ὑψόθεν* e Bentleji coniectura, quem secuti sunt Voss ad h. in Cer. 203, Bekk.², Nauck, Franke ceteri cum libris *τ' ἐκρέμω*, Cant., Lips., ut Cram. an. Ox. IV 379, 3 *ὅτ' ἐκρέμω*, cf. Lehrs Arist. 395, Bekk. hom. Bl. I 143, adn. 11, cf etiam Spitzn. h. l.; *Ο* 21 *σὺ δ' ἐν αἰθέρι κα νεφέλῃσιν ἐκρέμω*, cf. schol. AD et B; schol AB *Ζηνόδοτος οὐδὲ ὅλως τὴν κόλασιν τῆ Ἥρας γράφει* (v. 18—31). — *ἀγκρεμάννυμι, ἀνα κρ., ἀποκρ., κατακρ., παρακρεμάννυμι. ἐπικρέμαμαι, κρημνός.*

κρεμβᾰλιαστύς (a *κρέμβ-αλο-ν*, quod componendum videtur esse cum crepare, crepundia Walter in Kuhn Ztschr. XII 379, Pott EF. II 683, Curt. Et. 539, cf. Siegismund in Curt. Stud V 188; Fick vgl. Woert. I 242 813 derivat rad. skarbh, skarp sonare, sanscr. çalbh, cf. eund II 69 269, cf. etiam Benfey WL. II 131, Lob Path. proleg. 92; de subst. in *υς* exeuntibus v L. Meyer vgl. Gr. II 379). a) strepitus crepitaculorum, cuius modos saltantes sequuntur, b) saltatio quaedam. h. Ap. 162 *πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὺν* (sic cod. L, supra *κρεμβ* est scriptum *βαμ*, M *-ιαστὴν*) *μιμεῖσθ' ἴσασιν.* Athen. XIV 636c *ἦν τινα κα χωρὶς τῶν ἐμφυσωμένων καὶ χορδαῖς διειλημμένων ἕτερα ψόφον μόνον παρασκευαστικ καθάπερ τὰ κρέμβαλα· περὶ ὧν φησι Δικαιαρχος ἐπιχωριάσαι φάσκων ποτὲ καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσορχεῖσθαί τε καὶ προσάδε ταῖς γυναιξὶν ὄργανά τινα ποιά, ὧν ὅτε τι ἅπτοιτο τοῖς δακτύλοις, ποιεῖν λιγυρὸν ψόφ . . Ἕρμιππος δ' ἐν Θεοῖς τὸ τούτοις κροτ κρεμβαλίζειν εἴρηκεν ἐν τούτοις, λεπάδας δὲ π τρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβαλιάζουσι· Δίδυμ δέ φησιν εἰωθέναι τινὰς ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλ καὶ ὄστρακα συγκρούοντας ἔρρυθμον ἦχόν τι ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις*, cf. Hes. s. v. *κρεμβαλιάζειν* et Matth. in animadv. h. l.; Ilg. dicit r spondere *κρ.* ei instrumentorum generi, quod C stagnette Itali et Hispani vocent veteribus Hebrae maxime usitato, cf. Gladstone Hom. u. s. Zeitalte ed. Bendan, Jena 1877 p. 126; Franke: „In D liacis sacris mos fuisse videtur, ut chorus dive sarum gentium proprias dialectos atque alia, qu iis peculiaria essent, ut proprium genus salt tionis (*κρεμβ.*), imitaretur“, cf. Overbeck in R

Mus. 1868 XXIII 196 s. Pro spuriis habuit v. 161—3 Matth. in ed. 1805. — Fietkau de carm. hes. atque hymn. voc. 24 41.

Κρεῦσα. Strab. IX 405 *τινὲς γρ.* (*B* 508) *Κρεῦσάν* (pro *Νῖσάν*) *τε ζαθέην, τὴν νῦν Κρέουσαν δεχόμενοι, τὸ τῶν Θεσπιέων ἐπίνειον ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ ἱδρυμένον*, cf. Eust. 271, 7.

κρήγυος (origo est incerta: Buttm. Lexil. I 26 componit cum *κρατύς, κρείσσων* aut, quod magis ei placet, cum *χρῆσθαι, χρήσιμος*. Benfey in Kuhn Ztschr. VII 113—117 et Christ Lautl. 103 derivant a sanscr. rad. çlāgh laudare; Benfey l. l. suspicatur esse comparativum pro *κρηγυιων*, cf. eund. WL. II 174; Duentz. ab eadem rad. videtur derivare, quia dicit in ed. ad *A* 106 significare *κρ.* proprie: laudatus; Fick vgl. Woert. II 53 sumit rad. kar, ker gedeihen, unde derivat etiam *κέρδος*, Schmalfeld zehn hom. Woert. in J. J. f. Ph. Suppl. VIII 302 suspicatur rad. esse *κρα, κρη*, quam confert cum sanscr. çreyas melior, felicitas, salus, unde ortum sit *κρα-γ-ύς* bonus, salutifer, deinde *κρηγύς* et *κρήγυος*, cf. eund. in Revue des Revues 1877 p. 28; Thiersch Gr. Gr. § 199, 7 e *κέαρ, κῆρ, κρῆ* et rad. *γαϝ*, quae sit in lat. gavisus, compositum esse credit, Bréal in Revue de Philol., Jan. 1878 p. 6 secutus Pottium e *κῆρ* et *γεύω*, sed v. Cobet in Mnemos. N. Series VII p. 34 s.; sim. Curt. in Stud. zur class. Philol., Lps. 1880 III 1, 200—202 suspicatur derivandum esse a *κῆρ* et rad. *γυς*, sanscr. ǵush, unde ortum sit lat. gustus, ita ut significet: dem Herzen schmeckend. herzerfreuend. De vocabulis in *υο-* terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 615, de accentu Herod. ed. Lentz I 376, 15). Legitur uno Il. loco, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 718. Est in quinto pede. Vocalis brevis ante *κρ.* producitur. — Bonus, salutifer. *A* 106 *μάντι κακῶν, οὔ πώ ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας* (suspicantur *τὰ κρήγυα* legendum esse Bentley, Cobet p. 31, Bekk. hom. Bl. II 24, 2, Nauck), cf. v. 108 *ἐσθλὸν οὔτε τί πω εἶπας ἔπος*, Ariston. *ἅπαξ εἴρηται τὸ κρήγυον, καὶ οὐκ ἔστιν ἀληθές, ἀλλ' ἀγαθόν· ἀντιδιαστέλλει γοῦν ἐπὶ τὸ αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα*, cf. Lehrs Arist. 152 Unde apparere recte Cobetus adfirmat vulgo ante Aristarchum vitiose *κρ.* pro *ἀληθές* usurpari solitum esse, cf. etiam Buttm. Lex. I 25 s. II 267, Curt. l. l. 200. Paraphr. Il., Cram. an. Ox. II 454, 13 *τὸ ἀληθές*, E. M. 537, 24, E. G. 345, 25, Suid., Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 283, 9 *τὸ ἀληθὲς καὶ ἀγαθόν*, addit Suid. *καλογήρυον, γῆρυς γὰρ ἡ φωνή*, Eust. 49, 18 *τὸ ἀγαθόν, ὡς ὁ Πορφύριος λέγει*, cf. eund. 60, 23 26; Hes. *ἀγαθόν, ὠφέλιμον, ὑγιές*, schol. ABL, Cram. an. Ox. I 242, 33, id. an. Par. III 331, 19, E. M. 537, 25 *τὸ τῷ κέαρι δὲ καὶ προσηνές, ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ θυμῆρες*, cf. E. G. 345, 25, Or. 79, 4, Eust. 1268, 11. Demonstravit autem Cobet l. l. in epist. commentitiis, quae Hippocr. et Democr. nomine circumferrentur in ep. XVII 9, 32 (Hercheri epistogr. p. 302) *κρ.* significare *ἀληθές*; credidisse auctores multo exquisitius pro *ἀλ.* dare *κρ.*, sed *κρ.* ipsum quid esset prorsus eos nescivisse. Theocr. XX 19 vulgarem secutum esse errorem. Cum vero qui scripsisset Alcib. I ap. Plat. p. 111 e *κρ.* dixisse pro *ἀγαθός*, ubi Olympiod. adnotasset p. 94 Creuz. *τὸ δὲ κρ. ἀντὶ τοῦ ἀγαθοὶ κεῖται, ὡς καὶ ἐκ τῆς πρὸς τὸ κακὸν ἀντιθέσεως παρὰ τῷ ποιητῇ δῆλον τοῦτο . . . ἀντέθηκε γὰρ τὰ κακὰ πρὸς τὸ κρ. ὡς ἀγαθὸν ὄν.* Eodem sensu Hippocr. in Coacis praenot. I 2, 31 (opp. *κακοήθης*) usurpare. Eo spectare Galeni *ἐν ταῖς Ἱπποκράτους γλώσσαις* adnotationem: *κρ.* = *ἀγαθόν* et Erotiani *κρ.: ἀληθές, οἱ δὲ ἀγαθόν, ὡς καὶ Ὅμηρος.* Ut grammaticos, sic scriptores promiscue voc. antiquo uti, ut modo esset *ἀγαθόν*, modo *ἀληθές*; Theocr. qui (v. supra) dixisset esse = *ἀληθές*, in epigr. XXI posuisse pro *ἀγαθός, χρηστός*, cf. etiam ep. Lys. Pyth. ad Hipp. § 3 et fragm. Pseudo-Pyth. in Stob. flor. 79, 50 85, 19.

κρήδεμνον (ex *κάρ, κάρα* et *δέω*: Curt. Et. 234, Benfey WL. II 200 285, Siegismund in Curt. Stud. V 147, cf. Fick vgl. Woert. I 101 610 II 121, L. Meyer vgl. Gr. I 338, Am. app. ad *λ* 588, Doed. Gl. 739; E. M. 537, 29 *παρὰ τὸ κάρη καὶ τὸ δέω . . ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησι, κρ. λέγεται παρὰ τὸ κάρη* (v. Herod. ed. Lentz II 238, 12) *καὶ δέμω*, cf. E. G. 345, 30, Zon. 1256, Eust. 976, 43 al., cf. etiam schol. BL ad *Ξ* 184. De compositione v. Berch Compos. d. Nom. im Hom. 16, Stolz zus.ges. Nomina in d. hom. Ged. 38, Heerdegen de nom. comp. gen. 1868 p. 30; de subst. in *μνον* exeuntibus v. Woerner subst. hom. 36, Zeyss in Kuhn Ztschr. XVII 419 adn.). Leguntur *κρήδεμνον* sexies, dat. *-έμνῳ* semel, pl. *κρήδεμνα* decies. Est in Il. ter, in Od. undecies, in hymn. ter. Vocalis brevis ante *κρ.* producitur. Est in introitu versus bis, post arsin 2. pedis quater, 4. pedis sexies, 5. pedis quinquies. 1) Ligamentum capitis, vitta, velamentum capitis, quod usque ad umeros demittebatur. Erat pars mundi muliebris, quo genae poterant contegi, cf. Ritschl Jahrb. d. Vereins von Alterthumsfr. im Rheinl. XXXVII 1864 p. 91 ss. (quem librum inspicere mihi non licuit). Utrum intersit inter *καλύπτρη* et *κρήδεμνον* nec ne, dubium est. Doed. Gl. 739: „ein Kopftuch, auf dem Kopf festgebunden, an den Wangen herabhangend, welches als Schleier diente, aber der Laenge nach offen, u. nicht, um das Gesicht bleibend zu verschleiern, sond. nur um es durch Zus.ziehn des *κρ.* verschleiern zu koennen, vielleicht synonym mit *καλύπτρα*, mit *κεφαλῆς ἐπίκρανον* in Eur. Hipp. 201 u. mit *περικεφάλαιον*"; Am. dixit ad *ε* 232 eundem mundum dictum esse *καλ.*, quod velaret, *κρ.* de loco, quod capiti innecteretur, Nitzsch adn. ad *ε* 230 et 346 nihil interesse in Hom. carminibus suspicatur, „doch moechte urspruengl. *κρ.* von *καλ.* insofern unterschieden sein, als jenes mit e. Bande um d. Kopf befestigt wurde, die *καλ.* aber nur ein *ἐπιβόλαιον* war"; C. A. Boettiger vero kl. Schr. III 295, adn. dicit: „die Frauen trugen damals eine weit einfachere Haube, *καλ.*, die aber nicht mit *κρ.*, welches den eigentlichen Schleier bedeutet, haette verwechselt w. sollen". Schol. BL ad *Ξ* 184, paraphr. *Χ* 470, E. M. 537, 29, E. G. 345, 30, Zon. 1256 *κεφαλοδέσμιον*, cf. Eust. 1421, 18; schol. H ad *α* 332, Cram. an. Par. III 423, 29 *οὐκ ἦν προσώπου περίβλημα, ἀλλὰ κεφαλῆς*, cf. E. G. 607, 22; schol. S ad *α* 334, Cram. an. Par. III 395, 1 *τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περιβόλαιον*, cf. Ap. Soph. 104, 4; Hes. *ἐπιβόλαιον, ὅ ἐστι κεφαλόδεσμος, ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖκες*, Phot., Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 283, 11 *κεφαλοδέσμιον, ἢ μαφόριον*, cf. schol. ABL ad *Χ* 469, Eust. 1280, 60. Schol. H ad *α* 332, Cram. an. Par. III 423, 33 *τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καλύπτραν*, schol. AD ad *Π* 100, Cram. an. Par. III 266, 6, Eust. 976, 42 *τὸ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα*, cf. schol. EQ ad *α*

334. Schol. V ad Ξ 184 et Eust. l. l. ἔστι δὲ μέχρι τῶν ὤμων παρειμένον. Eust. 1421, 10 οὐ μόνον δεσμός ἐστι κεφαλῆς, ἀλλὰ καὶ καταπέτασμά τι πλατύ, εἴπερ καὶ εἰς παρειὰς καθέλκεται καὶ ἐπικαλύπτει αὐτάς. Serv. ad Verg. Aen. 9, 616 κρ. idem ac mitram esse docet; Auson. Perioch. Od. 5 vertit κρ. calauticam, cf. Cic. fragm. or. in Clod., ed. Baiter et Kayser XI p. 30 c. V. — De Penelope: α 334 π 416 σ 210 φ 65 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, cf. schol. H ad α 332. De Andromache: Χ 470 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς βάλε δέσματα, ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ ἀναδέσμην κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε Ἀφροδίτη, schol. B ἐπὶ τῆς Ἑκάβης διὰ συντόμων εἶπεν· ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην (406)· ἑνὸς γὰρ ἔδει καλύμματος τῇ πρεσβύτιδι· ἐπὶ δὲ ταύτης ὡς ἂν νέας καὶ γυναικὸς τοῦ μάλιστα εὐδοκιμοῦντος ἐπεξεργασίᾳ χρῆται, cf. schol. AB Leid. et Eust. 1280, 60 ss., cf. etiam Helbig Im neuen Reich 1874 p. 729. De Iunone: Ξ 184 κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο καλῷ νηγατέῳ· λευκὸν (v. l. λαμπρὸν) δ' ἦν ἠέλιος ὥς, paraphr. καλύπτρῳ, cf. schol. V; de Cerere: h. Cer. 41 ἀμφὶ δὲ χαίταις ἀμβροσίαις κρήδεμνα δαΐζετο χερσὶ φίλῃσι, κυάνεον δὲ κάλυμμα κατὰ βάλετ' ὤμων, cf. Matth. h. l. et Catulli carm. LXIV 63. De famulis Nausicaae: ζ 100 σφαίρῃ ταὶ δ' ἄρ' ἔπαιζον ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι, ne ista impedirent lusum. ε 346 dea Leucothoe suum κρήδ. natanti dedit Ulixi, cum diceret: τῇ δὲ τόδε κρ. ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι ἄμβροτον, schol. PQT ὥσπερ σύμβολον τῆς θείας βοηθείας, Eust. 1544, 2 φυλακτήριον θαλαττίου κακοῦ. ε 351 θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν, ε 373 κρ. ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν, ε 459 κρήδεμνον ἀπὸ ἕο λῦσε θεοῖο. 2) transl. a) murorum pinnae. Ap. Soph. 104, 5 μεταφορικῶς, οἷον τῶν τειχῶν τὰ ὑπεράνω· καταστρέφει δὲ εἰς αὐτὰ τὰ τείχη, cf. E. G. 345, 34, Eust. 1047, 54; E. M. 537, 33 σημαίνει καὶ τὰ τείχη, οἷον τὰ περιβλήματα, schol. AD et paraphr. ad Π 100, schol. H ad ν 388, Hes. τὰ τείχη, cf. schol. BEQ ad γ 392; Eust. 1421, 19 ss. τειχέων λέγει κρήδεμνα τὰς περὶ αὐτὰ στεφάνας· τροπικὰ δὲ ταῦτα, cf. 1473, 58; Eust. 189, 9 εἰ κάρηνα πόλεων τετόλμηται εἰπεῖν τὰς ἀκροπόλεις ἢ ἁπλῶς τὰς ἐξοχὰς καὶ οἷον κορυφάς, ἀσφαλῶς ἂν προϊὼν καὶ πόλεως ἐρεῖ κρήδεμνα· κεφαλῆς γὰρ ἤτοι καρήνου κόσμος τὸ κρήδεμνον, ὃ καὶ ἐπίκρανον κεφαλῆς ἡ τραγῳδία φησίν, cf. etiam Am. app. et Duentz. ad ν 388, qui interpr. ἐπάλξεις et censet (coll. στεφάνη) eam expressionem sumtam esse ex vulgari sermone, „nicht dichterische Vergleichung"; Doed. Gl. 739 interpr. arx, non quod urbem circumdet et velet, sed quod quasi impendeat urbi, ut velamen vel corona capiti, eamque, si necesse sit, tegat. Π 100 ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν, Eust. 1047, 56 τοιαύτης δέ τινος σημασίας καὶ τὰ κάρηνα ἐν τῷ· πολίων κατέλυσε κάρηνα· προσφυέστερον μέντοι κρηδέμνοις τὸ τροπικῶς λύεσθαι, καθότι καὶ ἀντίκειται τὸ λύειν τῷ δέματι. Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι δ' (97—100), schol. V Ζηνόδ. ὑπώπτευκεν, expunxerunt fere omnes edd.; ν 388 ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα, schol. H ἔκδηλα, λαμπρά. h. Cer. 151 κρήδεμνα πόληος εἰρύαται βουλῇσι καὶ δίκῃσιν, cf. Hes. sc. 105 ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα. h. VI 2 ἣ (Ἀφροδίτη) πάσης Κύπρου κρήδεμνα λέλογχεν. b) operculum vasis vinarii sive circulus, quo operculum tenetur. γ 392 οἶνον, τὸν ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ὤιξεν ταμίη καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε, schol. BEQ τοῦ πίθου τὸ πῶμα μεταφορικῶς, schol. M ἤνοιξεν οὐ διὰ τοῦ πώματος, ἀλλὰ διὰ τῆς ὀπῆς, ἥτις ἐν ἑκάστου πίθου πώματι ὑπάρχει(?). Eust. 1473, 58 τὸ τοῦ πίθου πῶμα καθ' ὁμοιότητα τοῦ γυναικείου κόσμου· καὶ οὐ μόνον πόλεων κρ. κατὰ μεταφοράν, ἀλλὰ καὶ ἀγγείου κρ., . . τῷ κρηδέμνῳ φανερῶς τὸ ἀγγεῖον συνεπινοεῖται, οὗ πέρ ἐστι τὸ κρήδεμνον . . κρ. σκεύους τὸ σκέπασμα . . . ἀντίθετον κρηδέμνῳ τὸ ἔλυσεν, E. G. 607, 22 τὸ πῶμα, τὸ περὶ τὸν πίθον (ἐπὶ τῶν πίθων), Eust. 1047, 55 τὸ ἐπικείμενον πῶμα, cf. 189, 15 1421, 19 21. De circulo illo accipiunt Nitzsch adn. h. l., qui ad Τροίης κρ. i. e. moenia respicit, Am. h. l. et ad ν 388 app., Faesi, alii; de operculo Doed. Gl. 739, Autenr., alii, cf. Guenther Ackerbau bei Hom. 34; Duentz. in ed. h. l. et ν 388 de obturamento; Brosin de coenis hom. 9, adn. 10: „fortasse κρήδεμνα potius vincula supra operculum decussatim ligata significant, cf. θ 443; Spitznerus in ed. aduot. Koeppen ad Ξ 184, qui hoc loco non de urna, sed de utre sermonem esse vult, coll. κ 23 κρήδεμνα de vinculis utrem constringentibus accipit. Sed in utre tam diu vinum non asservatur". Iungitur κρ. cum adi. λιπαρός (quinquies), καλός, νηγάτεος, λευκός Ξ 184, ἄμβροτος ε 346. — καλλικρήδεμνος, λιπαροκρήδεμνος.

κρῆθεν (κάρ, κάρα, κρη, cf. Siegismund in Curt. Stud. V 147, Am. ad λ 588 app., Kolbe de suffixi θεν usu hom. 7 et 18, cf. etiam Herod. ed. Lentz I 500, 2). Non legitur nisi κατὰ κρῆθεν semel in Il., semel in Od., semel in hymnis. Vocalis brevis ante κρ. producitur; est post arsin 4. pedis bis, 2. pedis semel. Desuper de capite, ex superiore parte. E. M. 495, 29 κατὰ κρατός, paraphr. Il. κατὰ κράτος (?), Suid., Hes., Eust. 1075, 20 1701, 43 κατὰ κεφαλῆς, cf. Eust. 959, 36 s. 1) De loco. λ 588 δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρ. χέε καρπόν, Damm: „possit esse: ex cacumine suo porrigebant fructum, declinantibus se ramis versus Tantalum" (?). h. Cer. 182 τετιημένη ἦτορ στεῖχε κατὰ κρ. κεκαλυμμένη. 2) transl. a capite (usque ad pedes), i. e. omni ex parte, penitus. Π 548 Τρῶας κατὰ κρ. λάβε πένθος. Divisim scribendas esse has voces dixit Aristarchus. Herod. ad Π 548 (ed. Lentz II 102, 29) Ἀρίστ. δισύλλαβον ἐκδέχεται τὴν λέξιν καὶ προπερισπᾷ, ὑγιῶς πάνυ· καὶ οὐκ ἐπίσταται ὁ ποιητὴς τὸ καρή ὀξυνόμενον θηλυκόν, ἀλλ' οἱ ἄλλοι πάντες . . καὶ Ἡσίοδος (scut. 7) οὕτως ἐξεδέξατο εἰπὼν τὸ ἀπὸ κρῆθεν, cf. W. Ribbeck in Philol. VIII 696; schol. H ad λ 588 δισυλλάβως καὶ προπερισπωμένως, cf. schol. A ad Ν 772, schol. V ad Π 548, Herod. ed. Lentz I 500, 2. Aristarcho morem esse gerendum demonstrant Lobeck ad Phryn. 49, Path. el. I 628, Spitzn. ad Π 548, de vi et usu praepos. ἀνά et κατά p. 22, Voss ad h. Cer. 182, Doed. Gl. 737, Baum. ad h. Cer. l. l., cf. Krueger Spr. II 19 3, 3. Scripsit Hes. theog. 574 κατὰ κρῆθεν (v. l. κατακρ.) δὲ καλύπτρην χείρεσσι κατέσχεθε. In libris est Π 548 κατακρῆθεν in ADG Eust. 1257 55, κατάκρ. Vrat. A, Eust. 1075, 19 κατάκρηθεν ἤγουν κατάκρης, ἢ κατακρῆθεν περισπωμένως, S κατ' ἀκρῆθεν, C κατ' ἄκρηθεν, schol. BLV κατακρῆθεν, schol. V τινὲς ἄκρηθεν, ἐπεὶ φησι· κατ' ἄκρης ε 313 Ν 772. Plurimi libri et Eust. 1701, 42 λ 588 κατακρῆθεν, A ex corr. κατ' ἀκρῆθεν, MS κατ' ἄκρηθεν, cod. M h. Cer.

κατ' ἄκρηθεν. Scribitur in E. M. 495, 29, E. G. 304, 52 κατακρῆθεν, Suid. κατάκρηθεν, quam lectionem recepit Bernhardy, sed v. Lob. Path. el. I 628; divisim apud Hes. et Phavor. 1002, 51. In editionibus vulgo scriptum est κατακρῆθεν, Wolfius scripsit κατάκρηθεν, quem secutus est Nitzsch in adn. λ 588. In hymn. correxit Ruhnk. κατακρῆθεν, idem fecerunt Matth., Herm., Franke. Bothe et recentiores fere omnes (in hymnis Voss, Baum., Buecheler) separaverunt, Franke vero dicit Π 584, ubi metaphorice dicatur, non posse divisim scribi; ut nisi diversum vocabuli usum etiam diversa scriptura distinguere velimus, consultissimum videatur in recepta scriptura κατακρῆθεν acquiescere. Bekk.[2] (coll. κατ' ἄκρης Ο 557 et 653, Χ 411) recepit κατ' ἄκρηθεν Π 548 et λ 588, probavit Fedde Wortzus.setzung im Hom. I 11; Nauck et Grashof Abwerfung d. Augm. 27 tantum Π 548 scribunt κατ' ἄκρηθεν.

Κρηθεύς (cf. Pott in Kuhn Ztschr. VIII 174) filius Aeoli et Enaretae s. Laodices. Aedificavit Iolcum in Thessalia. Fuit frater Salmonei, coniunx Tyrus, ex qua habuit filios tres, Aesonem, Pheretem, Amythaonem. λ 237 φῆ (Τυρώ) δὲ Κρηθῆος (vocalis brevis ante Κρ. producta est) γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο, λ 258 τοὺς ἑτέρους (υἱοὺς) Κρηθῆι τέκεν βασίλεια γυναικῶν, Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθάονά θ' ἱππιοχάρμην. Apollod. 1, 7, 3 Αἴολος γήμας Ἐναρέτην παῖδας ἐγέννησε Κρηθέα, Σαλμωνέα κτλ.; schol. Q ad λ 237 Αἰόλου καὶ Λαοδίκης τῆς Ἀλωέως Σαλμωνεὺς καὶ Κρηθεύς, cf. Eust. 1680, 61 1681, 62, schol. BL ad Β 591, schol. HV et HQ ad λ 290, schol. V ad μ 69, Paus. IV 2, 5, Ap. Rh. Arg. 2, 1165 3, 358—360, Tzetz. ad Lycophr. 84. — Suid. — Preller Gr. Myth. II 314, Friedreich Real. 478, Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 3 s. 98.

Κρήθων (cf. Pott in Kuhn Ztschr. VIII 174) Orsilochi frater, filius Dioclis, qui imperabat Pheris, urbi Messeniae. Occisus est una cum fratre ab Aenea. Ε 542 Αἰνείας Δαναῶν ἕλεν ἄνδρας ἀρίστους, υἷε Διοκλῆος, Κρήθωνά (D Κρίθωνά) τε Ὀρσίλοχόν τε, τῶν ῥα πατὴρ ναῖεν ἐνὶ Φηρῇ, γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο Ἀλφειοῦ, Ε 549 ἐκ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην, Κρήθων Ὀρσίλοχός τε μάχης εὖ εἰδότε πάσης· τὼ μὲν ἄρ' ἡβήσαντε Ἴλιον εἰς Ἀργ. ἑπέσθην, τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν . . . χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε καππεσέτην, cf. Paus. IV 30, 2. Eust. 581, 24 τοῦ Κρήθωνος ἡ ἄρχουσα διὰ τοῦ η γράφεται κατὰ τὸν Κρηθέα καὶ τὴν Κρηθηίδα, οἷς βοηθεῖ ὁ Κρᾶθις εἰς τὴν γραφήν. — Friedreich Real. 102 547.

κρημνός (a κρεμάννυμι: E. M. 537, 39, E. G. 35, 43, Zon. 1249; Curt. Et. 155 625, Benfey WL. II 307, id. in Kuhn Ztschr. VIII 89, L. Meyer vgl. Gr. I 409 s., cf. Kuhn in Ztschr. II 268; de subst. in νος exeuntibus v. L. Meyer II 89, Woerner subst. hom. 37). Leguntur sing. gen. κρημνοῦ (semel), -οῖο (bis), -όν (semel), plur. κρημνοί (semel), acc. κρημνούς (semel). Non est nisi in Il. (sexies; quinquies in Φ). Aut in introitu versus (bis) aut post arsin 2. pedis (quater). Locus praeruptus, praeceps (qualis est in ripis fluminis aut fossae), cf. Schmidt Synon. 38, 14. Schol. B ad Φ 200 ἀντιπέφρακε τῇ ὄχθῃ τὸν κρημνόν, Ariston. ad Φ 172 ἣν νῦν ὄχθην εἴρηκεν, ἑξῆς κρημνόν (v. 175)· πάντα γὰρ τα ὑψηλὰ ὄχθαι λέγονται, fere eisdem verbis Suid., qui addit φάραγξ, cf. Lehrs Arist. 124; schol. B ad Φ 26 τὰς ἐπικρεμαμένας ὄχθας τοῖς ὕδασιν. Paraphr. Il. et Eust. 1221, 8 1229, 46 1233, 39 ὄχθη (καὶ κρημνὸς λέγεται), Suid. et Phot. ἐξέχοντες τόποι, anecd. Gr. ed. Bachm. I 283, 12 ἐξοχαὶ τόπων, schol. V ad Μ 54 τὰ ἀνενεχθέντα χώματα, ἀναχώματα, Hes. ὄχθος, ἐξοχή, πέτρας, καὶ ὄρους βάθος, χάος. a) de Scamandro. Φ 175 μελίην Ἀχιλῆος οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρί, cf. v. 171 s.; Φ 200 ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο ἔγχος, Φ 234 Ἀχιλλεὺς ἔνθορε μέσσῳ (in medium flumen) κρημνοῦ ἀπαΐξας (v. l. ἐπ-, ὑπαΐξας, ἀπαΐσσων), cf. Eust. 1233, 39 s.; Φ 244 (πτελέη) ἐκ ῥιζέων ἐριποῦσα κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, schol. BV τὴν συνεχομένην ὑπὸ τῶν ῥιζῶν γῆν πᾶσαν διέλυσε. Φ 26 Τρῶες ποταμοῖο κατὰ ῥέεθρα πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς (vocalis brevis ante κρ. producta est), cf. schol. B; Eust. 1221, 8 εἰπὼν ἀνωτέρω (v. 10), ὅτι ὄχθαι ἴαχον, προϊὼν λέγει κρ. Omnibus igitur his locis usus est, priusquam κρ. scriberet, poeta ὄχθη, v. Schmidt l. l. b) de fossa. Μ 54 τάφρος οὔτε ὑπερθορέειν σχεδὸν οὔτε περῆσαι ῥηιδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες (v. l. ἐπιρρ.) περὶ (v. l. διὰ) πᾶσαν ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν, cf. schol. V; Eust. 892, 33 ὀφρύες τινὲς ἐπὶ τὰ ἔσω κοιλαινόμεναι. — In v. l. est κρημν. pro κνημός: Ψ 117 in cod. Harl. κρημνοὺς προσέβαν Ἴδης, δ 337 ρ 128 ἔλαφος κρημνοὺς (cf. schol. B ad δ 337) ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα. — ὑψίκρημνος, πολύκρημνος (v. l. Β 497).

κρηναῖος (a κρήνη, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 456) fontanus, quod fontis est, cf. Schmidt Synon. 38, 1, Doed. Gl. 742. Non est nisi uno loco Od., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 742. ρ 240 νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διός, schol. HQV ταύταις προσεύχεται ἤτοι καθὸ ἀγροῖκός ἐστιν (Eumaeus), ἢ ὅτι τότε τὴν κρήνην προῄει.

κρήνη (Curt. Et. 143 suspicatur fortasse a κάρα ut ostium sive caput fontis esse derivandum, aeol. κράννα, cf. Bugge in Curt. Stud. IV 342, Corssen Ausspr., Vokalism. I 515, Lob. Rhem. 128, adn. 28, Doed. Gl. 741, Maurophrydes in Kuhn Ztschr. VII 352 s.; Siegismund in Curt. Stud. V 147 fortasse ad stirpem καρ-ανο, quae est in καρανός, κάρηνον, referendum esse putat. Pottium EF. II 183 secutus Christ gr. Lautl. 38 274 ab ἐκρέω derivat; cf. etiam Benfey WL. II 133; de subst. in νη exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 191, Woerner subst. hom. 14; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 330, 15 II 923, 2). Leguntur sing. κρήνη (sexies), gen. -ης (quater), dat. -ῃ (ter), acc. κρήνην (quinquies), plur. κρῆναι (ter), gen. κρηνέων (semel); κρήνηνδε (La Roche κρήνην δὲ) υ 154, cf. La Roche h. St. 46, 13 p. 86. Est igitur in Il. septies, in Od. duodecies, in hymn. quater. Vocalis brevis ante κρ. omnibus locis producitur. Est in introitu versus bis, post arsin 2. pedis novies, 3. pedis bis, 4. pedis decies. Fons, cf. Schmidt Synon. 38, 1. — E. M. 537, 43, paraphr. Π 160, Cram. an. Ox. II 453, Eust. 1660, 58 πηγή, Suid. πηγή· κορυφὴ γὰρ τοῦ ῥεύματος, Hes. πηγῶν, ὑδάτων, ὕδωρ ἀγώγιμον, Zon. 1253 πηγή, ἐκροὴ ὕδατος. — ζ 292 ἐν (v. l. ἐκ) δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών, Φ 197 Ὠκεανοῖο, ἐξ οὗ περ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα νάουσιν (Cant. νέουσι), ι 141 ῥέει ὕδωρ, κρήνη ὑπὸ σπείους, ε 70 κρῆναι δ' ἑξείης ῥέον ὕδατι λευκῷ, πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη, η 129 ἐν δὲ δύω (v. l. δύο) κρῆναι ἡ μέν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα σκίδναται, ἡ

δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησι, h. Ap. P. 122 ἀγχοῦ δὲ κρήνη καλλίρροος, ἔνθα δράκαιναν κτεῖνεν ἄναξ, est autem fons Castalius; h. Ap. P. 198 οὕνεκά μιν κρήνη καλλίρροος ἐξαπάφησε, Β 734 οἳ δ' ἔχον Ὀρμ., οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν, v. in hoc lex. s. v. Ὑπερείη II p. 372. h. Ap. P. 207 ἄγχι μάλα κρήνης καλλιρρόου, Π 160 (λύκοι) ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ (v. l. ἐπὶ) κρήνης μελανύδρου λάψοντες ὕδωρ, Φ 257 ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου ἂμ φυτὰ ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ, cf. schol. B; υ 162 γυναῖκες ἦλθον ἀπὸ κρήνης, ο 442 ξυμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυίῃ ἤ που ἐπὶ κρήνῃ, h. XIX 20 (Νύμφαι) ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ μέλπονται, h. Cer. Herm. statuit post v. 98 intercidisse versum exeuntem ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ. ν 408 νέμονται πὰρ Κόρακος πέτρῃ ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ (Crates teste schol. Theocr. I 117 κρήνης μελανύδρου), cf. schol. BHQ et V et Ameis app. h. l.; ρ 205 ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο τυκτὴν καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, τὴν ποίησ' Ἴθακος, cf. schol. B et Hercher in Hermes I 272 (Aufs. 14). υ 158 αἱ μὲν ἐείκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον. Β 305 ἀμφὶ περὶ κρήνην ἔρδομεν (ἐν Αὐλίδι) ἑκατόμβας, cf. v. 307; Paus. IX 19 δείκνυται καὶ ἡ πηγή, cf. L. Ross griech. Koenigsreisen II 106 s.; κ 107 ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον Ἀρτακίην, cf. Nitzsch et Faesi h. l. et Ap. Rhod. Arg. I 957. Ι 14 Π 3 δάκρυ(α) χέων ὥς τε κρήνη μελάνυδρος, ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ, Ariston. ad Ι 14 Ζηνόδοτος γρ. μετ' (immo μετὰ δ') Ἀργείοισιν ἔειπεν omissis v. 15 s., cf. Duentz. Zenod. 174; Duentz. Heynium secutus expunxit eosdem vv. quos Zenod., v. hom. Abh. 499 s., Aristarch 104. κ 350 γίγνονται (ἀμφίπολοι) ἔκ τε κρηνέων (al. κρηναίων vel κρηνάων) ἀπό τ' ἀλσέων ἔκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, schol. HQV ἔνθα αἱ Ναΐδες νύμφαι καὶ αἱ Δρυάδες, cf. schol. BQV et Eust. 1660, 58 1661, 49 et Lehrs popul. Aufs.[1] p. 95 adn.; expunxerunt v. 350 s. Nitzsch in adn., Duentz., alii. — υ 154 μεθ' ὕδωρ ἔρχεσθε κρήνηνδε (alii κρήνην τε) καὶ οἴσετε θᾶσσον ἰοῦσαι, cf. υ 158 162 ρ 205 s. — Iungitur igitur cum adi. καλλίρροος h. Ap. P. 122 198 207, τυκτὴ καλλίροος ρ 206, καλλιρέεθρος κ 107, μελάνυδρος Ι 14 Π 3 160 Φ 257 υ 158 h. XIX 20; ε 71 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.

Κρής, Κρητός (de accentu v. Herod. ed. Lentz I 400, 19 401, 19 457, 20 II 903, 23 (Choer. 182, 27), Lob. Paralipp. I 81, cf. etiam Herod. I 409, 17 427, 18 429, 13 II 320, 30 (Io. Al. 19, 33) 678, 7 (Choer. 43, 10) 681, 16 19 (Choer. 140, 30 ss.), E. G. 498, 55) incola insulae Cretae, Cres, Cretensis. Fictus, ut Steph. verbis utar, a mythologis rex insulae antiquissimus, a quo nomen insulae derivat Ephorus apud Scymnum v. 548 ss. Leguntur apud Hom. Κρῆτες (bis), Κρητῶν (quattuordecies), Κρήτεσσι (quinquies). Est in Il. tredecies, in Od. ter (tantum in ξ), in hymnis quinquies (tantum in h. Ap. P.). In introitu versus ter, post arsin 2. pedis sexies, 3. pedis decies, 4. pedis bis. Vocalis brevis ante Κρ. producitur. Β 645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς ἡγεμόνευεν, cf. v. 650 τῶν Ἰδομενεὺς ἡγεμόνευε Μηριόνης τε, cf. etiam schol. BL; Γ 230 Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς | ἕστηκε, cf. schol. BL; Γ 231 ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται (v. l. -οντο), cf. Eust. 409, 28; Δ 265 Ν 221 259 274 311 Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ηὔδα, Ψ 482 τὸν χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα, i. e. Idomeneus, Ψ 450 Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους, Ν 219 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, Ν 255 (omiserunt ACD Syr. Townl., cf. schol. V ad v. 254) 266 (add. in D in marg. 3. m.) Ἰδ., Κρητῶν βουλ. χαλκοχιτώνων, ξ 382 φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆι ἰδέσθαι, Δ 251 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν· οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα θωρήσσοντο, Ariston. ἰδίως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ Κρῆτας, cf. schol. BL; schol. A ἡ τάξις Ἰδομενέως πλησίον Αἴαντος, πρὸς τοὺς ὑποτάσσοντας τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Τελαμώνιον (Β 557). h. Ap. P. 285 347 Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα alius est Cretensium dux. h. Ap. P. 218 ἄνδρες ἔσαν πολέες τε καὶ ἐσθλοί, Κρῆτες ἀπὸ Κνωσσοῦ Μινωίου . . οἱ μὲν ἐπὶ πρῆξιν ἔπλεον, Matth. versum expunxit; aliter iudicavit Herm. Addita est fabula de mercatoribus Cretensibus, quos Pylum navigantes Apollo indutus forma delphini a cursu suo deflexisse et in sinum Crisaeum adactos sacrorum suorum antistites constituisse traditur. h. Ap. P. 339 οἱ δὲ ῥήσσοντες ἕποντο (Ἀπόλλωνι) Κρῆτες πρὸς Πυθὼ καὶ ἰηπαιήον' ἄειδον, h. Ap. P. 340 οἷοί τε Κρητῶν παιήονες, οἷσί τε Μοῦσα ἐν στήθεσσιν ἔθηκε θεὰ ἀοιδήν, Baum.: „Schwalbe in progr. schol. Magdeb. 1847 p. 12 Cretensium paeanes antiquissimos habet; hi exculti sunt praecipue a Thaleta Cretensi (circa Ol. 40), quem constat usum esse iis rhythmorum generibus, quibus ex hoc usu postea creticis et paeonicis nomen inditum est. Plut. mus. 9 s., Strab. X 480 s., Porphyr. vit. Pyth. p. 37 ed. Amst., Bernhardy hist. litt. Gr. II p. 427 s, cf. etiam schol. ABD et BLV ad Π 617, Eust. 1166, 47 1320, 3, Hes. s. v. κρητικὸν μέλος. τ 176 v. l. ἐν δέ τε καὶ Κρῆτες (pro ἐν δ' Ἐτεόκρητες). Ulixes, ubi simulat se alium esse, Cretensem se esse dicit: ξ 205 (Κάστωρ) τότ' (v. l. ποτ') ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς τίετο δήμῳ, ξ 234 δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην (pauci τετάγμην), cf. ξ 382 Damm: „Ceterum id Ulixis mendacium crebro repetitum ansam dedit dicterio Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται“, cf. Eust. 1757, 21; Eust. 313, 4[illegible] ὡς καὶ πανοῦργοι οἱ Κρῆτες, παροιμία δηλοῖ ἡ λέγουσα πρὸς Κρῆτα κρητίζεις, ἤγουν πρὸς οὐκ ἀπάνουργον ἄνδρα τοὺς δόλους ῥάπτεις, cf. Hes. s. v. κρητίζειν. Eos sagittarios fuisse clarissimos notum est, cf. schol. A ad Δ 118, schol. B ad Θ 328, Diod. Sic. V 74. Quondam potentissimi maris fuerunt, cf. Strab. X 4[illegible] Eust. 313, 41. — Friedreich hom. Real. 58 3[illegible] 331; v. praeterea s. v. Κρήτη. — Ἐτεόκρητες.

Κρήτη (etiam Κρῆται) maxima insularum Graecarum. Herod. ed. Lentz I 342, 16 ss. et Steph. Byz. ἡ μεγίστη νῆσος, ἣν Κρεήτην ἔφη Ἀρχίλοχος· οἱ μέν φασιν ἀπὸ τοῦ Κουρῆς, οἱ δ' ἀπὸ Κρητὸς τοῦ Διός, οἱ δὲ ἀπὸ Κρήτης μιᾶς τῶν Ἑσπερίδων, οἱ δὲ ἀπό τινος γηγενοῦς Κρητός· ἄμεινον δὲ παρὰ τὸ Κρὴς Κρητὸς Κρήτη, cf. Herod. II 857, 24; de veterum sententiis v. praeterea Bursian Geogr. v. Griechen II 530 adn. 1, qui ibidem suspicatur Κρ. aut a κεράννυμι aut ad rad. κρατ (= montani) revocandam esse; Goebel Lexil. I 497 sumit rad. σκα[illegible] coll. adi. scrupeus, nostr. schroff. De accentu v. Herod. I 316, 28 342, 16). Leguntur formae Κρήτη (bis), gen. -της (quinquies), dat. -τῃ (sexies), acc. -την (ter), plur. gen. Κρητάων ξ 19[illegible] π 62; Herod. ed. Lentz II 34, 27 ss. σύνηθες [τῷ ποιητῇ] πολλάκις τὰ πληθυντικῶς λεγ[illegible]

μενα καὶ ἑνικῶς προφέρεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἑνικὰ πληθυντικῶς, id. I 342, 21 λέγεται καὶ ποιητικῶς Κρῆται, cf. schol. HQ, Eust. 119, 3 490, 11; Eust. 1757, 28 πληθύνας τὸ ὄνομα πρὸς ἔμφασιν τοῦ μεγέθους τῆς νήσου, cf. etiam Ameis app. ad ξ 199. — Κρήτηνδε τ 186 (La Roche scribit Κρήτην δέ), cf. La Roche hom. Stud. § 45, 9. Κρήτηθεν Γ 233 h. Cer. 123, cf. Kolbe de suffixi θεν usu hom. 10. Est igitur in Il. quater, in Od. quattuordecies, in hymnis ter. Prior syllaba est in arsi sexies: in introitu versus ter, ineunte 2. pede ter; in thesi quinquies decies: 1. pedis λ 323, 2. pedis sexies, 3. pedis γ 191 τ 338, 4. pedis sexies. Vocalis brevis ante Κρ. producitur. — τ 172 Κρήτη τις γαῖ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ πόντῳ καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος (Aristid. vol. I p. 3?5 μέση)· ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοὶ ἀπειρέσιοι καὶ ἐννήκοντα πόληες, sed B 649 ἄλλοι θ' οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο, Porphyr. Heraclidem secutus decem urbes ab Idomeneo (sive ab Leuco; schol. D Λεῦκος ὁ Κρητῶν ἐπικρατήσας) post bellum Troianum dirutas esse tradit, eamque ob causam τ 174 alium esse numerum urbium, cf. schol. D ad h. l., schol. V et HQ ad τ 174, Eust. 1860, 55; contra eam sententiam disputat Strab. X 479 s. Ariston. ad B 649 ἤτοι οὖν ἑκατόμπολιν ἀντὶ τοῦ πολύπολιν, ἢ ἐπὶ τὸν συνεγγὺς καὶ ἀπαρτίζοντα ἀριθμὸν κατενήνεκται νῦν, ἐν Ὀδ. δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐξενήνοχεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, cf. Friedlaender Ariston. h. l.; sim. schol. D et Porphyr. h. l. et ad K 252, schol. V et HQ ad τ 174, Eust. 1860, 59. Eust. 313, 36 ἄλλοι δὲ εἶπον ὅτι ἑκατόμπολιν ὁ ποιητὴς τὴν Κρήτην εἰπὼν τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ εἶπεν ἤγουν τὸ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν, ἐν αἷς αὐτὸς περιῆν· ἐπὶ μέντοι τῶν Τρωικῶν ἐνενήκοντα ἦσαν . . . μετὰ τὰ Τρωικὰ ἐπεκτίσθησαν δέκα, ὡς ἱστορεῖ Ἔφορος, ὥστε κατὰ τούτους πρὸ μὲν τοῦ Ὁμήρου ἐνενήκοντα ἦσαν, εἴτε Λεύκου πολιορκήσαντος τὰς δέκα, εἴτε καὶ ἄλλως πως, ἐπὶ δὲ τοῦ Ὁμήρου ἑκατόν, addit Strab. X 479 οὗτος πιθανός ἐστιν ὁ λόγος. Porphyr. ad B 649 Ἀριστοτέλης οὐκ ἄτοπόν φησιν, εἰ μὴ πάντες τὰ αὐτὰ λέγοντες πεποίηνται αὐτῷ, i. e. Ὁμήρῳ, cf. etiam Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 457 s. Clarissima fuit insula iam antiquissimis temporibus regnante Minoe, qui leges scripsisse dicitur Cretensibus. 523 φησὶ δ' Ὀδ. ξεῖνος εἶναι Κρήτῃ ναιετάων, ὅθι Μίνωος γένος ἐστίν (cod. I Κρήτην), de dat. v. Capelle dat. loc. 7, Nahrhaft Gebr. des loc. Dat. 3, Lehmann Lehre vom Locativ 11; cf. etiam La Roche Ztschr. f. oest. Gymn. XV 1864 p. 558. N 450 (Ζεὺς) πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον, ita Arist., Zenod., ...ii; Herod. ad h. l. (ed. Lentz II 87, 2) εἰσὶ δὲ οἳ ἀνέστρεψαν τὴν πρόθεσιν, Κρήτῃ ἔπι, cf. ...p. Soph. 104, 7; v. etiam in hoc lex. s. v. ἐπίουρος; Nauck suspicatur Κρήτης. N 453 Μίνως τέκεθ' υἱὸν Δευκαλίωνα, Δευκαλίων δ' ἔμ' Ἰδομενῆα) ἔτικτε πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ, cf. schol. V. Tradit Hom. τ 179 eum regnasse ἐννέωρον, quod commode referunt ad sacra Cretensium nono quoque anno repetita, v. s. v. ἐννέωρος. Eius filia fuit Ariadne. λ 323 ἥν ποτε Θησεὺς ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἦγε μέν, οὐδ' ἀπόνητο, cf. Σ 592, ubi etiam commemoratur Daedalus artifex ille Cretensis. Minois nepos fuit Idomeneus (N 452 τ 181), cf. Gladstone 7 19. Idomeneus cum Meriones classem octoginta navium Troiam duxit (B 652), qua praeter Agamemnonis et Nestoris classem nulla erat maior (cf. Gladstone 20 115). Nam iam antiquissimis temporibus Cretenses nauticis rebus maximam operam dabant permultumque in mari valebant, cf. Strab. X 481, Eust. 313, 41. γ 191 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' (mavult La Roche εἰς ἤγ.) ἑταίρους. — Insula saepe vocatur εὐρεῖα propter magnitudinem: N 453 ν 256 260 ξ 199 252 π 62, cf. schol. BL ad N 453. Mentionem facit poeta montium insulae τ 338: ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα νοσφισάμην, sed nullius montis, ne Idae quidem, affert nomen, cf. schol. A ad Ψ 123 et Am. h. l. Commemoratur fluvius Cretae Iardanus γ 291: τὰς (νῆας) Κρήτῃ ἐπέλασσεν, ἧχι Κύδωνες ἔναιον Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα, urbes Κνωσός, Γόρτυν, Λύκτος, Μίλητος, Λύκαστος, Φαιστός, Ῥύτιον, πόλεις εὖ ναιετόωσαι, quae omnes in media parte insulae sitae sunt (B 645 ss.). Videtur igitur non totius insulae imperium tenuisse Idomeneus, cf. Hoeck Kreta II 182 s., Buchholz Real. I 247 adn., Gladstone 20, cf. etiam Schoemann antiqu. Gr. I³ 298 s. Portus Cnosi erat Ἀμνισός τ 188, cf. etiam Eust. 1861, 43. Quinque tenebant gentes Cretam: τ 175 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί, ἐν δ' Ἐτεόκρητες, ἐν δὲ Κύδωνες Δωριέες τε δῖοι τε Πελασγοί, Strab. X 475 τοὺς Ἐτεόκρητας καὶ τοὺς Κύδωνας αὐτόχθονας ὑπάρξαι εἰκός, cf. Diod. V 64 80, Eust. 1861, 6 ss., Schoemann l. l., Hoeck I 140 ss., Gladstone 20 s., Bursian Geogr. v. Griechenl. II 531 ss., Buchholz 248, Curtius hist. Gr.⁴ I 144 s. Nunc insulae est nomen apud Neograecos Kriti, Turcas Kirid, ab occidentis incolis vocatur Kandia. Accuratius de Creta disputaverunt Strab. X 474—84, K. Hoeck Kreta, 3 voll., Goetting. 1823—29, Buchholz hom. Real. I 246 ss., Bursian II 351 s. 529—581, Friedreich Real. 57 s. ν 256 πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ τηλοῦ ὑπὲρ πόντου, D Τροίῃ, quod receperunt Kayser et Ameis secuti Ammonium p. 58 et Gregor. Cor. in schol. ad Hermog. ap. Walz. VII p. 1134; recte Kayser (de versibus aliquot Hom. Od. disp. III, Beuthen 1868, p. 5 ss.) disputat contra optimorum librorum auctoritatem: „quod in Creta, quam sibi patriam esse simulat, non in Troianorum agris ait se de illa insula certiorem esse factum, id, cum se Troiano bello interfuisse minime neget (v. 260), alienum videri debet . . . Falsum nomen insulae ex v. 260, qui parem clausulam habet, in Troiae locum translatum ibique eo religiosius servatum est, quod in Ulixis commentum id optime convenire putabant". ν 260 Ὀρσίλοχον, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ ἀνέρας νίκα πόδεσσιν, ξ 252 ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης ἐπλέομεν, ξ 300 (νηῦς) ἔθεεν μέσσον ὑπὲρ Κρήτης, cf. schol. BQ; ξ 301 ὅτε δὴ Κρήτην (v. l. τὴν νῆσον) ἐλείπομεν, h. Ap. 30 ὅσσους Κρήτη τ' ἐντὸς ἔχει, inseruit τ' Herm.; h. Ap. P. 292 ἐπεπλέομεν μέγα λαῖτμα, εἰς Πύλον ἐκ Κρήτης. Testatur schol. HMQR ad γ 313 scripsisse Zenodotum α 93 πέμψω δ' ἐς Κρήτην (pro Σπάρτην) τε καὶ ἐς Πύλον et α 285 κεῖθεν δ' ἐς Κρήτην τε (pro Σπάρτηνδε) παρ' Ἰδομενῆα, cf. β 214 359. Eundem v. addunt nonnulli post α 94, cf. schol. HMS ad β 359, HP ad δ 702, Eust. 1394, 42 1470, 7 ss. — Plur. Κρῆται: ξ 199 π 62 ἐκ μὲν Κρητάων (Nauck Κρηταέων?) γένος εὔχομαι (-εται) εὐρειάων (π 62 pauci εὐρειτάων), cf. schol. V. — Κρή-

τηνδε: τ 186 καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε (cod. Vind. -γε) κατήγαγεν ἴς ἀνέμοιο. Κρήτηθεν. Hes., Zon. 1259, paraphr. Il. ἀπὸ (τῆς) Κρήτης. Γ 233 ξείνισσεν Μενέλαος, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο, h. Cer. 123 νῦν αὖτε Κρήτηθεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης ἤλυθον dicit Ceres; Baum.: „in ficta hac narratione hoc veri subest, quod Cereris sacra e Creta allata sunt teste Diod. V 77. Religiones Cereris in Creta antiquissimas demonstrat etiam fabula quae est de Iasione ε 125, Hes. theog. 969. Et Bacchyl. ap. schol. Hes. th. 913 in Creta raptam Proserpinam cecinit“.

κρητήρ, att. κρατήρ (κεράννυμι, rad. κρα: Curt. Et. 147, Leskien in Curt. Stud. II 112, Siegismund ib. V 201, Corssen Auspr., Vokalism. I 443, L. Meyer in Kuhn Ztschr. VIII 264, cf. Doed. Gl. 1067; de subst. in τηρ exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 344, Woerner subst. hom. 46). Leguntur sing. gen. κρητῆρος octies, dat. -ῆρι quinquies, acc. -ῆρα septies decies, -ῆρ' semel, plur. κρητῆρες semel, dat. κρητῆρσι(ν) bis et Δ 260 in v. l.; acc. -ῆρας octies. Est in Il. quater decies, in Od. septies et vicies, in hymnis semel. Vocalis brevis ante κρ. producitur. Est prior syllaba in arsi quater: in introitu versus ter, 2. pedis ν 105; in thesi 2. pedis quinquies et vicies, 4. pedis duodecies, 5. pedis υ 152. Crater, cratera, vas, in quo vinum cum aqua miscebatur. Athen. XI 476 a τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ κιρνᾶται ὁ οἶνος, ἀπὸ τοῦ συγκιρνᾶσθαι ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ, cf. E. G. 28, 43, Eust. 917, 56 1398, 13; Hes. φάρυγξ, καὶ τὸ οἰνοχόον ἀγγεῖον, id. σιτλία, σκυφία, Zon. 1253 σκύφον, σίτλον, cf. E. M. 538, 27 ss., E. G. 29, 25 343, 49 346, 14 ss., Eust. 234, 37, Athen. III 123 al.; Eust. 740, 9 τὸ ἀρχαῖον δύο γένη τριπόδων ἦσαν, οἳ καὶ λέβητες ἐκαλοῦντο . . . ὁ δὲ ἕτερος κρατὴρ καλούμενος, ὁποῖοι οἱ παρ' Ὁμήρῳ ἄπυροι, ἐν οἷς οἶνον ἐκίρνων. — De diversis craterum formis et generibus v. O. Mueller Archaeol. d. Kunst § 298; v. praeterea de crateribus Th. Vogel de supellectili in Hom. Il. et Od. illustranda, Halis 1866 p. 21 ss., Brosin de coenis hom. 46 ss., Lang Homer u. die Gabe des Dionysos 20, Doed. Gl. 1067. Duobus locis commemoratur crater ex auro factus: Ψ 219 h. Ven. 206, multo saepius commemorantur argentei: Ψ 741 Πηλείδης τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα, ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον, ο 103 υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν ἄνωγεν ἀργύρεον, ο 121 ὁ δ' ἄρα (v. l. ὁ δὲ) κρητῆρα φαεινὸν θῆκ' ἀργύρεον, κ 356 κρητῆρι ἐν ἀργυρέῳ, Giseke in hoc lex. s. v. ἀργύρεος dicit argento tantum exornatum fuisse κρ. etiam qui argenteus appelletur, patere ex δ 615 ο 115. ι 203 ω 275 δῶκε δέ μοι (δῶκα δέ οἱ) κρητῆρα πανάργυρον. Haud raro argentei crateres labris aureis ornati erant. δ 615 ο 115 δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται, Nauck suspicatur δ 613—9 spurios esse, Herm. de iteratis apud Hom. 11 (op. VIII 19) et Hennings Telem. 199 expunxerunt ο 113—19, suspecti sunt Nauckio. Summa arte factos esse κρ. et magno pretio fuisse non semel adfirmat poeta. ω 275 κρητῆρα ἀνθεμόεντα, in caelatura artifex florum speciem imitatus est; Ψ 742 κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν κτλ., cf. δ 617 ss. ο 117 ss.; Γ 247 φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν κῆρυξ (G κρατῆρα), cf. ο 121; φ 145 κρ. καλόν. Crateres fictiles fuisse viliores quam ut eis heroes Homerici uterentur exposuit Schliemann Ilios 449 ss., cf. etiam Riedenauer Handwerk in d. hom. Zeiten 14- Miscebant aut κοῦροι (α 148 saepius, cf. Athe[n.] V 192 X 424) aut ancillae (κ 356) aut κήρυκε[ς] (α 110 η 179 ν 50 saepius) aut herus (γ 390 393) aut convivae (υ 252, cf. Δ 260). Antiquioribu[s] temporibus vinum aquae admistum esse, recen[-] tioribus aquam vino tradit Theophr. ap. Athe[n.] XI 782. Brosin 48 censet id non de tempori[s] ordine, sed de multitudine vini et aquae apu[d] utrosque intellegendum esse. Miscebant aute[m] plerumque ita, ut plus esset aquae, quam vin[i]. Schol. Aristoph. equ. 1187 ἀρίστη δὲ κρᾶσ[ις] οἴνου δύο μέρη καὶ ὕδατος τρία, Poll. VI 1[...] ἐπῄνουν οἶνον τὸν τρία φέροντα, τουτέστ[ι] ὕδατος τὸ τριπλοῦν, cf. Nitzsch adn. ad [...] 209. Scriptum est de vino Ismario: ι 210 [...] δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χε[ῦ'] ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει, rec[te] Nitzsch hyperbolam ad Homeri artem refere[ns] admonet tale vinum poetae fuisse describendu[m] ut Cyclops opprimeretur. Δ 260 οἶνον Ἀργεί[ων] οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται, cf. Eu[st.] 470, 9; plerique libri κρητῆρσι, Did. Ἀρίσταρχ[ος] ἑνικῶς. υ 253 ἐν δέ τε οἶνον κρητῆρσιν κερ[-] ωντο (Eust. 1890, 47 κρατῆρσι), κ 356 ἡ [δὲ] τρίτη κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα ἡδ[ὺν] ἐν ἀργυρέῳ, versum om. SV; γ 393 τοῦ ὁ [γέ-] ρων κρητῆρα κεράσσατο, η 179 ν 50 Ποντόν[οε,] κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον, σ 423 τ[οῖ-] σιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως, [γ] 390 τοῖς ὁ γέρων ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν οἶνο[ν] α 110 οἶνον ἔμισγον ἐνὶ (v. l. ἐπὶ) κρητῆρσι κ[αὶ] ὕδωρ, Γ 269 κρητῆρι δὲ οἶνον μίσγον, Arist[-] οὐχ ὕδατι ἔμισγον τὸν οἶνον, ἀλλὰ τὸν τ[ῶν] Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· διὸ καὶ ἐν ἄλλοις σπ[ον-] δαί τ' ἄκρητοι (Β 341), cf. Eust. 234, 37; Fae[si] „ohne Δ 159 = Β 341 laege es naeher, eine Mischu[ng] von Wein u. Wasser anzunehmen“, id quod [...] mit Duentz. De herba magica, quam admisc[uit] Helena vino: δ 222 ὃς τὸ καταβρόξειεν, ἐπ[ὴν] κρητῆρι μιγείη (A κρατῆρι). De dat. Γ [...] δ 222 v. Capelle dat. local. 14, Lehmann [...] Lehre v. Locativ 13, Nahrhaft loc. Dat. bei H[om.] 6. β 330 ὄφρα θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνεί[κῃ,] ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι καὶ ἡμέας ὀλέσσῃ, ut h[er-] bas veneni deiciat in craterem. Α 470 Ι [...] α 148 γ 339 φ 271 κοῦροι κρητῆρας ἐπεσ[τέ-] ψαντο ποτοῖο (φ 271 pauci ἐπεστήσαντο), us[que] ad marginem implebant, cum vinum temp[era-] batur, cf. β 431. Brosin p. 48 interpr.: s[pu-] mam, quae efficiatur, praesertim si maiores [co-] piae in ampliore vase misceantur, quae su[per] crateris marginem paullulum surgat atque [...] corona comparetur. Non recte Verg. Aen. I, [...] 3, 525 interpr.: pocula quae sertis sunt orn[ata] v. s. ἐπιστέφομαι. Ut vinum aqua temperat[um] in pocula infunderent, utebantur ministri [...] προχόῳ, qua e cratere vinum hauriebant, [...] Nitzsch ad η 183. ι 9 μέθυ δ' ἐκ (v. l. [...]) κρητῆρος ἀφύσσων οἰνοχόος φορέῃσι καὶ [ἐγ-] χείῃ δεπάεσσι, Γ 295 οἶνον δ' ἐκ κρητῆ[ρος] ἀφυσσόμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον, cf. Faesi [...] Ψ 219 ὁ δὲ πάννυχος Ἀχιλλεὺς χρυσέου [ἐκ] κρητῆρος, ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον, οἶ[νον] ἀφυσσόμενος χαμάδις χέε, Κ 578 ἀπὸ δὲ κ[ρη-] τῆρος Ἀθήνῃ πλείου ἀφυσσόμενοι λεῖβον οἶ[νον,] cf. η 179 ν 50 νεῖμον πᾶσιν. Α 471 Ι 176 γ [...] φ 272 νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, cf. etiam σ [...] Ex eo more, quo diis humana tribuuntur, ne[c-] inducit poeta miscentes: Α 598 θεοῖς οἶνο[χόει] νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων (G κρατῆ[ρος])

h. Ven. 206 χρυσέου ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων νέκταρ ἐρυθρόν (omnes libri κρατῆρος praeter M). Continebat autem κρ., quem Achilles praemium proposuit, sex μέτρα: Ψ 741 ἓξ δ' ἄρα μέτρα (κρητὴρ) χάνδανεν, abstulit Ulixes: Ψ 778 κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε Ὀδυσσεύς. Continebat plura metra: ι 209 ἓν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χεῦε. Θ 232 πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, Eust. 710, 23 τὸ πίνοντες κρ. ἀφελῶς μὲν ἔχει, ἄλλως δὲ ἀσφαλῶς διὰ τὸν ἐμπεριεχόμενον οἶνον . . . πίνεται γὰρ τὸ ἐν αὐτοῖς ποτόν, cf. Am. app. ad ο 113; β 431 στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, Ζ 528 Ζεὺς δώῃ θεοῖς κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν, paraphr. κρατῆρα στῆσαι ὑπὲρ ἐλευθερίας, schol. B τὸν ἐπὶ ἐλευθερίᾳ ἱστώμενον, schol. L ἤγουν ἐν εἰρήνῃ καθ' ἡσυχίαν τρυφῆσαι ἡμᾶς, cf. Eust. 660, 39; Hes. εἰώθασι τῷ Διὶ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱστάναι τοὺς πολεμίους ἀπωσάμενοι, Am. ad ο 113 app. „in diesen Formeln ist zugl. an Libieren u. Trinken zu denken". Ι 202 μείζονα δὴ κρητῆρα καθίστα, ζωρότερον δὲ κέραιε, nam plures quam antea aderant. Quaeritur utrum in cena plures crateres usurpati sint nec ne. Spitzn. ad Δ 260: „In foedere quidem pangendo et alibi, ubi res postulat, unus crater sufficit, in tanti vero convivii apparatu plures statui crateras notum est". Agamemnonis umbra narrat λ 419: ὡς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας δὲ πληθούσας κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, cf. β 430; Vogel p. 23 collective his locis sing. intellegendum esse dicit, nam procis pluribus in crateribus vinum temperatum esse saepissime demonstrari in Od., sicut α 110, item Agamemnonis sociorum fuisse maiorem numerum, quam ut unus κρ. sufficeret, cf. etiam Eust. 1692, 52 1904, 56. In Ulixis domo videtur fuisse in tripode prope ὀρσοθύρην et γυναικωνίτιδα, Protodicos de aedibus hom. 46: „ἵδρυται κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος τῆς ἀριστερᾶς τῆς ἀνδρωνίτιδος πτέρυγος παρὰ τὸ ἕτερον τοῦ κοινοῦ τοίχου, μικρὸν τῆς τελευταίας παρὰ τῇ ἄκρᾳ τραπέζῃ θύρας ἀπέχων", cf. etiam Rumpf de aed. hom. I 22 s., Frieb Wohnhaus bei Hom. 23. φ 145 Λειώδης ἀνίστατο, ὅ σφι θυοσκόος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν ἷζε μυχοίτατος αἰεί, χ 341 φόρμιγγα κατέθηκε χαμᾶζε μεσσηγὺς κρητῆρος ἠδὲ θρόνου, scribit Bekk.[2] κρητῆρος μεσσηγύ, Duentz. versum expunxit, spurius videtur etiam Hauckio esse. υ 152 καθήρατε δὲ κρητῆρας (Ap. Soph. 30, 5 κρατῆρας), pauci libri om. versum. — In antro nymphis sacrato erant κρ.: ν 105 ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι λάινοι, schol. H τὰ αὐτὰ ἀναθήματα ὡς οἱ κρατῆρες καὶ ἀμφιφορεῖς, Eust. 1735, 44 οἱ λίθινοι κ. καὶ ἀμφιφ. ἀναθηματα νυμφῶν χειροποίητα, cf. etiam Faesi ad v. 106.

κρῖ (Curt. Et. 156 κρῖ et κριθή ducta esse statuit, ut lat. hordeum, a rad. ghardh; κρῖ ortum esse per apocopen ex κριθ (κριθή) censent Fick I. Woert. II 80, Delbrueck in Curt. Stud. I 2, 2, G. Meyer ib. V 79, Benfey WL. II 197, L. Meyer vgl. Gr. I 230 II 173, id. in Kuhn Ztschr. 374, cf. Curt. Et. 351 et Zeyss in Kuhn Ztschr. X 184, qui confert celt. cer, cer-visia; derivrunt veteres a κριθή vel a κρῖμνον: schol. AV E 196, schol. V ad Θ 564, Herod. ed. Lentz 354, 10 II 538, 18, alii, cf. Herod. II 215, 17 6, 10, Lob. Rhem. 94, Lob. Path. el. II 272 ss.; Apoll. Soph. 104, 22 Ἀρίσταρχος εἰρῆσθαι οὐ κατ' ἀποκοπήν, ἀλλὰ μετεσχηματίσθαι τὸ θηλυκὸν εἰς οὐδέτερον τὸ κρῖ, cf. Lehrs Arist. 152; v. quae accuratius composuit Lob. Paralip. 115, adn. 42 et Path. el. II 285 s.; Clemm in Curt. Stud. III 298 suspicatur non necesse esse sumere apocopen; v. praeterea Buttm. Lexil. I 198 adn. De subst. (monosyll.) neutr. v. Herod. II 646, 32 768, 4, E. M. 769, 39, Cram. an. Ox. I 245, 26, an. Par. III 47, 2, Eust. 538, 19 saepius, Lob. Paralip. 115, Woerner subst. hom. 48; de accentu v. Herod. I 394, 22 492, 8, Cram. an. Ox. II 226, 29). Legitur κρῖ (nom. et acc.) ter in Il., ter in Od., bis in hymnis. Est in thesi 2. pedis quinquies, 4. pedis semel, 5. pedis bis. Vocalis brevis ante κρ. producitur. Hordeum, cf. Buchholz Real. I 2. 226 ss., Friedreich Real. 267 s., Guenther Ackerbau bei Hom. 16 s., eund. Viehzucht bei Hom. 31, Brosin de coenis hom. 3. Schol. AV ad E 196, paraphr. Il., E. M. 538, 12, E. G. 346, 22 27, Herod. II 538, 18, Ap. Soph. 104, 22, Hes., Suid., Zon. 1256, Cram. an. Ox. II 226, 28 κριθή, cf. anecd. Gr. ed. Bachm. I 438, 21. Addit Hes. εἶδος ὀσπρίου· ἢ ἄλφιτα· ἢ γένος τι, Ap. Soph. 104, 24 ὁ δὲ Ἀπίων γένος τι, οὐ πάντως κριθή, sed v. Lob. Path. el. II 286. Iungitur omnibus locis cum adi. λευκόν, quod postponitur subst.; schol. L ad E 196 λευκὸν εἶπε πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς μελαίνης ἢ τοῦ πυροῦ, cf. Cram. an. Par. III 47, 3, Eust. 538, 19 730, 2 1407, 22. De equorum cibo usurpatur: E 196 Θ 564 ἵπποι κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας, δ 41 πὰρ δ' ἔβαλον ζειάς (ἵπποις), ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν, δ 604 πυροί τε ζειαί τε ἰδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν, latae erant eius spicae; Eust. 1511, 16 εὐρ. ὡς τοιοῦτον ὂν κατὰ τὴν ἔκφυσιν, Am.: „da an der Gerstenaehre nur 2 Reihen Koerner einander gegenueberstehen, im Gegens. z. dickwuechsigen Korn- u. Weizenaehre". Υ 496 ὡς ὅτε τις ζεύξῃ βόας τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐυκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, Bekk.[2] expunxit v. 495—503. h. Cer. 309 πολλὸν δὲ κρῖ λευκὸν ἐτώσιον ἔμπεσε γαίῃ, cf. Voss h. l.; h. Cer. 452 ἔκευθε κρῖ λευκὸν (Ῥάριον) μήδεσι Δήμητρος. Adhibebantur hordei grana in sacrificiis; capita enim victimarum conspergebantur mola salsa. μ 358 φύλλα δρεψάμενοι δρυός, οὐ γὰρ ἔχον κρῖ λευκὸν ἐπὶ νηός.

κρίζω (unde κέκριγα, apud Hom. tantum κρίκε, rad. κρικ, cuius κ tum mutatum est in γ: Curt. Et. 534, id. Verbum I 320, Fick vgl. Woert. I 539 II 68, Spracheinh. 87, Froehde in Kuhn Ztschr. XXII 550; Fritzsche in Curt. Stud. VI 340 s. sumit rad. kark, krak, κρεκ, κραγ, kreg, unde apertum esse dicit quae ratio intercedat inter κρίκε et κριγ-jω, κέκριγ-α, κρίξαι. Lob. Paral. 408, adn. 19: „κρίκε cum κρέκω coniunctius esse videtur quam cum κρίζω, neque huius aoristus dici potest"; cf. etiam Benfey WL. II 132, L. Meyer vgl. Gr. I 371, Fick ap. Kuhn XXII 206, Doed. Gl. 291, Curt. Verbum I 318, Et. 622. De verbis in ζω exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. I 437, Curt. Verbum I 320). Legitur aor. 2 κρίκε, v. Curt. Verb. II 17. Non est apud Hom. nisi haec forma (uno Il. loco), cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 728 751. Strido, stridorem edo, cf. Doed. Gl. 291. Π 470 τὼ (ἵππω) δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν (v. l. ζυγός et ξύλον), nam ex parte fractum est iugum, paraphr. ἤχησε, cf. schol. L; E. M. 539, 9, E. G. 347, 35, Zon. 1258 ἐψόφησεν, ἤχησε, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσε, cf. Eust. 1350, 14, Cram. an. Par.

III 267, 25; Eust. 1071, 34 ἀντὶ τοῦ ἔτριξε, Hes. ἐψόφησεν, ἔτρισεν, Suid., Zon. 1258 συνεσχέθη, Martinus coni. συνηχήθη, Tittmann συνεχύθη; Grashof Fuhrwerk p. 36, adn. 35 (q. v.) maluit scribere συνεσχίσθη vel verisimilius συνεάχθη. Hes. κρίζει· ὀξὺ αὐλεῖ et κρίζειν· κεκραγέναι, Phot. τρίζει ἀπαχθὲς καὶ μιαρόν. Herod. ed. Lentz II 803, 5 ss., E. M. 538, 51 ss., E. G. 347, 21 ss. κρίκε μιμητικῶς εἰρημένον, ἐφ' οὗ τινες οὐ προσεσχηκότες τῇ μιμήσει τῆς φωνῆς ἠπόρησαν, ὥς Ἡρωδιανός φησι, πῶς ἀπὸ τοῦ κρίζω ὢν ὁ δεύτερος ἀόριστος οὔτε διὰ τὸ γ ἐστὶν οὔτε διὰ τοῦ δ . . . τούτου δὲ τοῦ κρίζω ἡμαρτημένον ἀόριστον παραλαμβάνει τὸ κρίκε· ἡμεῖς δὲ οὐ φαμὲν ἡμαρτῆσθαι, ἀλλὰ πεποιῆσθαι, cf. Lob. Rhem. 88; addunt E. M. et E. G. οὕτω Ζηνόδοτος, cf. Duentz. Zenod. 14. Esse κρ. e sono fictum adfirmat etiam E. M. 818, 57. Schol. L γράφεται καὶ κρίγε καὶ τρίγε· πάντα δὲ κατὰ μίμησίν εἰσι . . γραφικῶς δὲ ἔδειξε τὸ ζυγὸν ἠχοῦν τῇ παρατρίψει, Eust. 1071, 34 κατὰ ὀνοματοποιίαν· διὸ καὶ τρίγε (immo κρίγε) τινὲς αὐτὸ ἔγραψαν, cf. 1119, 60 1350, 14 1734, 21; Spitzn. l. l.: „Clarkius κρίγε recepit et Heynius Passoviusque receptae lectioni κρίκε fidem paene denegarunt; sed libri non minus quam grammaticorum plerique κρίκε tuentur". Etiam Duentz. recepit κρίγε. Alios ω 9, ubi nunc exstat τετριγυῖαι, scripsisse κεκριγυῖαι testantur Herod. ed. Lentz II 803, 10, E. M. 539, 1, E. G. 347, 27.

κριθαίη (κριθή) polenta ex hordeo cocta. ep. XV 7 ἕρποι μᾶζα, νῦν μὲν κριθαίην εὐώπιδα σησαμόεσσαν, Franke post hunc v. lacunam esse, versum vero, qui interierit, et alia genera placentarum et verbum, a quo acc. pendeant, fortasse χέοντος continuisse suspicatur, Herm. putat fortasse legendum esse ἕρπεο, μᾶζαν | ἔμμεν κριθαίην κτλ.

κριθή (Curt. Et. 156 putat κριθή et κρῖ (v. G. Meyer in Curt. Stud. V 79) propter lat. hordeum et germ. gersta a rad. ghardh ducenda esse; idem negat cohaerere cum κρίνειν; cf. Legerlotz in Kuhn Ztschr. VII 67 s.; cum lat. hordeum componunt etiam Hartung Partikeln I 424, Grimm Gesch. d. deutschen Spr.³ 282 (¹402), L. Meyer vgl. Gr. I 136, Gerland ap. Kuhn X 453, alii, cf. Ascoli ib. XVIII 437, Hehn Culturpfl. 57; aliter iudicat Lottner ap. Kuhn VII 163, adn.; Delbrueck in Curt. Stud. I 2, 132, quem secuti sunt Curt. Et. 713, Brugman in Curt. Stud. IV 109, Siegismund ib. V 180, Roediger ap. Kuhn XIX 132, censet ex forma κάρθη primo esse ortum κίρθη, deinde κῖρθη, tum metathesi κριθή, cf. Legerlotz ap. Kuhn VII 68, Zeyss ib. XIX 184. Fick vgl. Woert. I 582, Spracheinh. 322: gharsdhâ (fortasse etiam ghardhâ), κριθή pro χριθη, χιρθη, lat. hordeum, germ. gërsta; cf. eund. vgl. Woert. II 80. Ab aspirata χ principio incepisse κριθή explicant Benfey WL. II 197, Christ Lautl. 106, Grimm l. l., Kuhn in Ztschr. XI 385 ss., Zeyss ib. XIX 183, qui disputavit contra Legerlotz ib. VII 68 et Walter ib. XII 386; Kuhn l. l. censet ex χριστη ortum esse χρισθη, deinde κρισθη, tum κριθή, sim. Schleicher Comp. § 153, cf. Ascoli ap. Kuhn XVII 341; sed recte exposuit Brugman in Curt. Stud. IV 110, qui ex καρσθη ortum esse vult, σ ante dentales nusquam cum compensatione explodi, cf. eund. ib. VII 338. L. Meyer vgl. Gr. II 325 antiquissimam formam fuisse sumit ghristâ vel gharstâ, ita ut in κριθή θ ortum sit ex consonis st, sim. Kuhn in Ztschr IV 9 et XI 385 ss., sed v. Zeyss l. l. Benary roem Lautl. 191 sumit rad. vrdh s. brdh crescere, augere Legerlotz ap. Kuhn VII 69 rad. grdh desiderare, se v. quae Zeyss 185 s. ad horum aliorumque senten tias refutandas adfert. Idem sequitur Kuhniu in Ztschr. XI 386, qui sumit rad. ghrsh = hrs horrere, cf. Buttmann Lexil. I 198, adn. 9. D accentu v. Herod. ed. Lentz I 312, 7, E. M. 53 26, cf. Herod. II 429, 9 456, 2 538, 24 752, 22; d subst. in η exeuntibus v. Woerner subst. hom. 6 Non est apud Hom. nisi plur. nom. κριθαί (se mel), gen. κριθέων (semel), acc. κριθάς (semel Est semel in Il., bis in Od. Omnibus locis p arsin 2. pedis. Hordeum, cf. Theophr. his pl. VIII 2, 3, Herodotum II 36, Nitzsch adn. a ι 111, Buchholz Real. I 2, 226 ss., Friedreich Re 267 s., Guenther Ackerbau bei Hom. 16 s., etiam Brosin de coenis hom. 3. Plurimi ve rum dicunt esse idem atque κρῖ, v. s. hac vo v. etiam Hes. et Eust. 1218, 30. Λ 69 ἀμητῆρ ὄγμον ἐλαύνωσιν κατ' ἄρουραν πυρῶν ἢ κ θέων (libri et schol. B ad Τ 222 κριθῶν, v. La Roche), ι 110 τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀν ροτα πάντα φύονται, πυροὶ καὶ κριθαὶ ἠδ' πελοι, τ 112 φέρῃσι δὲ γαῖα πυροὺς καὶ κ θάς. — κριθαίη.

κρίκος (metathesi ortum e κίρκος, cf. Bru man in Curt. Stud. V 121, adn. 3, Siegismu ib. V 146; Lob. Path. el. I 499: „κρίκος κα ὑπερθέσει κίρκος Epim. I 223, quorum illud communi usu positum simileque germ. Kre alterum, quo Latini utuntur, poetis relictum e nam quod apud Pollucem legitur I 94 κίρκοι τὸ γὰρ κρίκοι ποιητικόν, Bekk. in contrari vertit κρίκοι — κίρκοι". Est prior syllaba duplicata a rad. κυρ, κυλ, kar curvum esse, un derivatum est κύκλος, sanscr. ćakrás rota, or lat. circus, palaeogerm. hring: Curt. Et. 15 715, Fritzsche in Curt. Stud. VI 339 s., Brugm ib. VII 206, adn. et 275, Corssen Ausspr. I 4 L. Meyer vgl. Gr. I 348, cf. Fick vgl. Woert. 61, L. Meyer I 28, Benfey WL. II 287, Ze in Kuhn Ztschr. XX 132. De accentu v. Her ed. Lentz I 148, 26, E. M. 538, 46, cf. eti Herod. II 375, 29 538, 31, Cram. an. Ox. I 24. De subst. in ος terminantibus baryton L. Meyer vgl. Gr. II 154, Woerner subst. h 23) anulus ferreus, quem verisimile est mo potuisse, quo iugum adligabatur. Erat in me parte tigni transversarii (iugi), ab inferiore parte (adversus ὀμφαλόν, qui ab superiore parte) et ponebatur circa paxillum (ἕστωρ temonem insertum, cf. Grashof Fuhrwerk Non est apud Hom. nisi uno Il. loco, cf. Fr laender 2 hom. Woerterverz. 733 750, P mueller Il. XXIV p. XLVI. Ω 272 ἐπὶ δ κον (voc. brevis ante κρ. producitur) ἕστορ λον super clavum anulum iniciebant, cf. s A et BM; anulum vero supra temonem pone vum fuisse, infra eum ante clavum exponit G hof l. l., cf. etiam Faesi et La Roche ed. h. l. — E. M. 538, 42, Suid., Zon. 1249 τὸ κέλλιον, Hes. κίρκοι· κρίκοι, ἁρπάγαι, πάντα τὰ ἐπικαμπῆ κίρκοι λέγονται, cf. 1262, 58.

κρίνω (rad. κρι, lat. cerno, lit. skiriù, vid redire ad rad. skar: Curt. Et. 156 429 694, Cor Ausspr., Vokalism. I 474 s., 515, Siegismun Curt. Stud. V 179, Kuhn in Ztschr. II 146 eadem rad., ad quam etiam retulerunt κερ, κε

derivarunt Fick vgl. Woert. I 239 811 II 65, Spracheinh. 198, Bugge in Curt. Stud. IV 333 s., L. Meyer vgl. Gr. I 349, id. in Kuhn Ztschr. VI 175; cum lat. cerno composuerunt etiam Curt. Verb. I 242, L. Meyer I 28, Walter in Kuhn Ztschr. XII 386, Ascoli ib. XVII 342, Zeyss ib. XIX 184, Schweizer-Sidler ib. XXI 260, Hartung Partikeln I 424, alii, cf. L. Meyer I 140 et Benfey WL. II 171; de α radicis skar in ι (κρίνω) attenuato v. Curt. Et. 712, Siegismund l. l.). Leguntur act. praes. coni. κρίνῃ *E* 501, κρίνωσι *Π* 387, opt. κρίνοιμι ξ 217, imp. κρῖνε *B* 362, part. κρίνων μ 440, -οντες *B* 446 ep. 4, 5; aor. ἔκρινεν *A* 309, -ναν σ 264, part. κρίνας septies; pass. perf. part. κεκριμένον *Ξ* 19, -μένοι π 248 ω 107, -μένους ν 182, -μένη *K* 417; aor. part. du. κρινθέντε ϑ 48, pl. κρινθέντες *N* 129; v. l. est κριθέντε et κριθέντες, v. La Roche h. U. 273 s., cf. etiam Eust. 388, 24, Curt. Verbum II 338. Med. praes. κρίνονται *Σ* 209 ω 507, coni. κρινώμεθα *B* 385; aor. ἐκρίνατο *E* 150 δ 778, coni. κρίνηται π 269, imp. κρινάσθων ϑ 36, infin. (pro imp.) κρίνασθαι δ 408, part. κρινάμενος quinquies. Legitur in Il. sedecies, in Od. undevicies, in epigr. semel, nusquam in hymnis. In praes. est ι productum, quod ex κρίνjω ortum esse censent (v. aeol. et lesb. κρίννω, cf. Choerob. in Bekk. anecd. 1392, Herod. ed. Lentz II 38, 29) Curt. Verbum I 245 263, id. Erlaeuterungen 36, L. Meyer vgl. Gr. I 256 271 290, Meister in Curt. Stud. IV 382, Siegismund ib. V 79, Fritzsche ib. VII 387; ῑ productione suppletoria factum esse suspicatur Brugman in Curt. Stud. IV 99 s. V 232; cf. etiam Herod. I 50, 5. Neque minus est productum ι in aor. act. et med., cf. L. Meyer I 258; breve autem est, quod radix natura brevem habet vocalem, perf. et aor. pass., exceptis iis formis, in quibus positione ι producitur, cf. Curt. Verb. I 308 s. I 365. Syllaba brevis ante κρ. producitur omnibus locis praeter *Λ* 697, cf. La Roche h. U. 26, Hartel hom. Stud. I 81. Legitur part. perf. pass. semper in introitu 2. pedis (quinquies), ceterae formae aut ineunte versu (undecies) aut in arsi 1. pedis (bis) aut post arsin 2. pedis septies, 3. pedis semel, 4. pedis decies. I) Act. et pass. 1) cerno, secerno, separo, 2) eligo, 3) decerno, cf. Schmidt Synon. 18, 6. E. M. 538, 38 κρίνω σημαίνει τρία· τὸ διαχωρίζω καὶ τὸ δικάζω καὶ τὸ ἐπιλέγω, Hes. κρῖναι· τάξαι, χωρίσαι, δοκιμάσαι, δικάσαι, ἐπιλέξασθαι, v. eund. s. κρίνειν, cf. Eust. 108, 12. 1) E. M. 538, 32 διαχωρίσαι καὶ διακρῖναι, Ap. Soph. 97, 24 104, 1, E. G. 591, 21, Eust. 687, 19, Hes. διαχωρίζειν, cf. Herod. ed. Lentz II 538, 27, Bekk. anecd. 1392, E. M. 347, 41, Ammon. 85; Hes., Zon. 1258 χωρίζειν. *B* 362 κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας (κρίν'), paraphr. διάκρινε, Eust. 238, 25 δίελε, 238, 27 διαχώριζε, cf. E. M. 538, 38, Eust. 576, 1625, 52, cf. praeterea schol. BLV et AD, Cram. an. Par. III 191, 13. *B* 446 βασιλῆες ...ον κρίνοντες, paraphr. διαχωρίζοντες, schol. ἀντὶ τοῦ κατὰ φυλὰς καὶ φρατρίας διακρίνοντες, cf. Eust. 252, 5 s.; *Π* 199 πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς στῆσεν ἐὺ κρίνας (v. l. ...κρίνας), paraphr. καλῶς διαχωρίσας. *E* 501 ...ε Δημήτηρ κρίνῃ (v. l. κρίνει, G κρίνοι) ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας, cf. Eust. ...5, 9. 2) eligo. Hes. ἐπιλέγειν. a) Act. *A* 309 ...δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν, Aristarchus (v. ...d.) ἐν δ', quod recepit Am.; ceteri ἐς δ', paraphr. ἐπελέξατο, cf. Eust. 108, 15. *Z* 188 κρίνας ἐκ Λυκίης φῶτας ἀρίστους εἷσε λόχον, cf. δ 530 s.; paraphr. ἐπιλεξάμενος, cf. E. M. 538, 40, Eust. 635, 60; δ 666 κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους, ι 90 κ 102 προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας ἄνδρε δύω κρίνας, ι 90 videtur esse spurius Kaysero (cf. Philol. XVII 350 ss.), Am. (v. app.), R. Franke (in J. J. 1856 p. 199), Nauck, Duentz.; ι 195 ἐγὼ κρίνας ἑτάρων (L -ους) δυοκαίδεκ' ἀρίστους βῆν, schol. T χωρίσας καὶ ἐπιλεξάμενος, ξ 108 καί σφι συῶν τὸν ἄριστον ἐὺ κρίνας (v. l. ἐὔκρίνας) ἀποπέμπω, schol. V ἐὔκρ. interpr. ἐπιλεξάμενος. ξ 217 ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε ἄνδρας ἀριστῆας, οὔ ποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμός, schol. Q ἐξ ἐπιλογῆς συντάττοιμι, schol. V διαχωρίζοιμι εἰς ἐνέδραν, cf. δ 530. b) Pass. *N* 129 οἱ γὰρ ἄριστοι κρινθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα ἔμιμνον fortissimi selecti, paraphr. οἱ δυνατώτατοι διαταχθέντες, Duentz.: qui fortissimi habebantur. ϑ 48 κούρω δὲ κρινθέντε (v. l. κριθέντε, κρινθέντες, κριθέντες) δύω καὶ πεντήκοντα βήτην, ubi dualis ad δύω accommodatus est, cf. schol. H. — Part. κεκριμένος electus. Hes. διακεχωρισμένος, τεταγμένος, ἐπιλεκτός, cf. Suid. — ν 182 Ποσειδάωνι δὲ ταύρους δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, Eust. 1737, 58 οἱ ἐπίλεκτοι, cf. etiam L. Meyer in Kuhn Ztschr. VI 172. π 248 ἐκ Δουλιχίοιο δύω καὶ πεντήκοντα κοῦροι κεκριμένοι, Eust. 1801, 10 ὅ ἐστιν ἔκκριτοι, cf. ϑ 48; ω 107 πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες, cf. Eust. 1956, 30. Sed *K* 417 φυλακὰς δ', ἃς εἴρεαι, οὔ τις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει (excubiae separatae, paraphr. ἐπιλελεγμένη), cf. schol. BLV. *Ξ* 19 πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον (L κεκρυμμένον) de certo vento; paraphr. ἀφωρισμένον, schol. BL ἀπλανῆ, σταθερόν, ἢ τῶν ἄλλων κεχωρισμένον, Eust. 965, 4 ὁ αὐτός ἐστι τῇ εὐκρινεῖ αὔρᾳ, ἧς χρῆσις καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ ἐν τῷ εὐκρινέες αὖραι, αἷς ἐναντίαι εἰσὶν αἱ συγκεχυμέναι καὶ ἄτακτοι. 3) decerno, cf. Hes.; μ 440 ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, cf. Eust. 1729, 62; schol. HQ ἐν πολλοῖς ἐδιστάχθησαν οἱ στίχοι (439—441), expunxit Duentz.; *Π* 387 ἄνδρεσσι, οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας (E. M. 197, 7 κρίνειε), i. e. κακῶς κρίνοντες σκολιὰς ποιήσωσι τὰς θέμιστας, cf. schol. BLV et Eust. 1066, 8; Hes. op. 221 σκολιαῖς δίκαις κρίνωσι θέμιστας. σ 264 ἵππων ἐπιβήτορας, οἵ κε τάχιστα ἔκριναν μέγα νεῖκος πολέμοιο, Eust. 1846, 7 ὅ ἐστι λύειν, Nauck suspicatur κρίνειαν. ep. 4, 5 ἐπιβήτορες ἵππων μαλεροῖο πυρὸς κρίνοντες ἄρηα. II) Med. 1) mihi eligo. Hes., Suid., Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 283, 20, paraphr. Il., Eust. 1179, 28 κρινάμενος· ἐπιλεξάμενος, cf. Eust. 1502, 39. *I* 521 ἀρίστους κρινάμενος κατὰ λαόν, cf. schol. BLV et Eust. 769, 47. *T* 193 κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν, cf. Eust. 1179, 28; δ 408 σὺ δ' ἐὺ κρίνασθαι ἑταίρους τρεῖς, δ 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους εἷσε λόχον, cf. ξ 217; δ 778 ἐκρίνατ' ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους, cf. Eust. 1517, 43; ϑ 36 κούρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα κρινάσθων κατὰ δῆμον (v. l. κοῦροι) eliguntο, cf. Krueger Di. 61, 4, 4; schol. P ἐπιλεχθήτωσαν κατὰ γειτονίαν, cf. Eust. 1584, 35; ω 108 οὐδέ κεν ἄλλως (v. l. ἄλλος) κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους (I κρινόμενος), Eust.

1954, 55 ἔπαινος ταῦτα ἐκκρίτων καὶ ἐπιλέκτων νέων. *Δ* 697 ἐκ πῶν οἰῶν εἵλετο κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας, cf. schol. V; Bentley coni. κρίνας μῆλα. 2) inter se decernere, cf. Hes. *B* 385 μεδέσθω, ὥς κε (v. l. ὥστε) πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' ἄρηι, ut decernamus acie s. proelio, paraphr. διακρινώμεθα πολέμῳ, cf. schol. BLV; Eust. 243, 23 ἀντὶ τοῦ συνεῖναι καὶ ὁμοῦ εἶναι τῷ Ἄρεϊ, ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ συγκρινώμεθα, ἀναμισγώμεθα, συγχεώμεθα, οὐ τὸ ἀνάπαλιν διακρίνεσθαί ἐστιν, cf. 686, 12, Naegelsb. adn. h. l., Anton. Etym. Erkl. hom. Woerter 19, cf. etiam Lehmann Lehre v. Locativ 5. *Σ* 209 ὡς ὅτε καπνὸς αἰθέρ' ἵκηται, τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήιοι ἀμφιμάχωνται, οἵ τε πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται (Syr. al. κρίνωνται) ἄρηι ἄστεος ἐκ σφετέρου, paraphr. οἵτινες δοκιμάζονται πολέμῳ, Eust. 1138, 63 ἀντὶ τοῦ εἰς διάκρισιν σπεύδουσιν, maluerunt scribere οἱ δὲ Heyne, Bothe, Duentz., Nauck, Faesi, Hentze; Herm. op. II 55: οἱ δὲ Zenodotum legisse conicias, qui de insulanis haec intellegens ἄστυ ποτὶ σφέτερον scribebat, cf. etiam Spitzn. h. l.; π 269 ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρίνηται ἄρηος, nostr. sich entscheidend misst, Eust. 1801, 55 ἔστι κρίνεσθαι μένος ἄρεος, ὅτε σύμμιξις πολέμου γένηται· τότε γὰρ διακρίνεται το τῶν μερῶν μένος καί πως διακεκριμένως οἱ τοιοῦτοι μίγνυνται, τὴν ἀρχὴν μὲν συμπλεκόμενοι, τῷ δὲ τέλει τῆς μάχης διακρινόμενοι ὅτε νίκη ἑτεραλκὴς γένηται. ω 507 ἀνδρῶν μαρναμένων ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι (D κρίνωνται), Eust. 1968, 52 τουτέστι διακρίνονται, cf. Duentz. h. l. 3) *E* 150 τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους (H κρίνατ') diiudicavit somnia, paraphr. ἔκρινε, cf. schol. ABDL et BDL; Eust. 532, 41 ἀντὶ τοῦ ἔκρινεν, ὃ καὶ αὐτὸ διάκρισίν τινα δηλοῖ τῆς κατὰ τὸ ὄναρ συγχύσεως, διευκρινουμένης τῷ ὀνειροπόλῳ, ὃς καὶ λύειν ὄνειρον λέγεται οἷα συνδεδεμένον καὶ οὕτω καμπύλον καὶ ἀδιευκρίνητον, cf. Faesi h. l. — Scribit Eust. 1940, 9 σήματα κεκριμένα ψ 110 pro κεκρυμμένα. — ἀποκρίνω, διακρίνω (διακριδόν), ὑποκρίνομαι, κριτός, κρίσις, ἄκριτος, ἀκριτόμυθος, ἀκριτόφυλλος, ἀκριτόφωνος.

κριός (vulgo confertur cum κέρας, κεραός: Curt. Et. 147 (?), Doed. Gl. 748, Pott in Kuhn Ztschr. VII 251, adn., cf. E. M. 539, 17, E. G. 347, 13 17, Or. 82, 15, Herod. ed. Lentz II 412, 23 437, 14, cf. etiam Benfey WL. II 288; ι est productum, cf. E. M. 553, 52, Herod. I 527, 17, cf. Herod. II 538, 32; de accentu v. E. M. 339, 21 s., Herod. I 110, 21 s. II 5, 35 s. 413, 3 s.; de subst. in ος terminantibus (oxytonis) v. L. Meyer vgl. Gr. II 154, Woerner subst. hom. 26). Leguntur acc. κριόν (semel) et voc. κριέ (semel). Tantum in libro ι Od., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 738 751. Aries. Hes. ὁ τῶν προβάτων ἄρσην, E. M. 539, 13, E. G. 347, 8, Herod. II 437, 12, Cram. an. Ox. II 226, 23 ὁ προηγούμενος τῆς ποίμνης, E. M. 539, 11, E. G. 347, 6, Herod. I 110, 22, Zon. 1249 ὁ ἐξέχων τῆς ποίμνης, Ap. Soph. 42, 6 ἀρνειός interpr. κριός, cf. Eust. 1625, 37; Buchholz Real. I 2, 157 s. Adloquitur Cyclops arietem suum ι 447 κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων ὕστατος; ι 461 ὣς εἰπὼν τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε, cf. ι 432 444 463 550, ubi dicitur ἀρνειός.

Κρῖσα (v. Benfey WL. II 307; in plurimis codd. Il. simplici σ scriptum reperitur; Κρῖσα scripserunt etiam Hes., Steph. Byz., Strab. IX 416 saepius, Paus. X 37, 5, E. M. 515, 20 22 saepius (sed 515, 18, ut Laud. ad *B* 520 Κρίσα), alii; probavit Herod. ed. Lentz I 266, 9 532, 16 II 12, 14 455, 14 539, 2, cf. Cram. an. Ox. II 229, 19; pauci codd. Il., paraphr. Il., Suid., Eust. 273, 21 saepius Κρίσσα. Eust. 273, 28 οὐκ ἠγνόηται οὐδ' ὅτι τινὲς τὴν Κρίσσαν δι' ἑνὸς σ γράφουσι, περισπῶντες τὴν ἄρχουσαν, cf. La Roche h. U. 270 et Spitzn. ad *B* 520. Recentiores editores Il. scribunt Κρῖσα. Hymnorum libri constanter omnibus locis duplicem sibilantem offerunt (solus Mosc. correxit), quorum secuti sunt auctoritatem editores; unus Baum. scripsit Κρῖσα, qui ad h. Ap. P. 91 dicit: „Κρίσσα tamen malui tribuere pronuntiationi, quam communi usui repugnare", cf. eund. ad v. 104; sed idem per errorem in utraque ed. Κρίσσῃ v. 91 dedit). Leguntur formae: Κρίσης (semel), Κρίσῃ (semel), acc. Κρῖσαν (semel) et Κρίσην (ter). Semel in Il., quinquies in h. Ap. P.; vocalis brevis ante Κρ. producitur. Urbs Phocensium, Cretensium colonia (sec. h. Ap. P.), cf. Bursian Geogr. v. Griechenl. I 158 s.; Hes., Steph. Byz., Herod. I 266, 9, E. M. 515, 18 πόλις Φωκίδος, cf. Herod. II 539, 2, Suid., Cram. an. Ox. II 229, 19; addunt Herod. I 266, 10 et Steph. Byz. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ ἀπὸ Κρίσου Φώκου υἱοῦ, schol. AD ad *B* 520 Κρῖσα πεδίον ἐν Λοκρίδι ἢ ὡς οἱ πλείονές φασιν ἐν Δελφοῖς, ὀνομασθὲν ἀπὸ Κρίσου τοῦ Τυράννου καὶ Ἀστεροδείας τῆς Δηϊονέως, cf. Eust. 274. 20. — *B* 520 Φωκήων, οἳ Κρῖσάν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα ἀμφενέμοντο, Eust. 273, 22 ζαθέην αὐτὴν λέγει, ἐπεὶ Δημήτρειόν φασι περὶ αὐτὴν ἐπιφανές, ἢ ὡς ἀνακειμένην Ἀπόλλωνι. h. Ap. P. 91 ἐν Κρίσῃ ποίησαι ὑπὸ πτυχὶ Παρνησοῖο, h. Ap. P. 104 ἵκεο δ' ἐς Κρίσην ὑπὸ Παρνησὸν νιφόεντα Baum. urbem a situ templi occidentem versus quinque fere millibus passuum distare dicit; h. Ap. P. 260 ἶξον δ' ἐς Κρίσην εὐδείελον, ἀμπελόεσσαν, ἐς λιμένα, h. Ap. P. 267 πᾶσαν δὲ Κρίσην κάτεχεν σέλας, h. Ap. P. 253 καὶ δὴ ἐπὶ Κρίσης τάχ' ἐφαίνετο κόλπος ἀπείρων sinus Crisaeus, cf. Baum. h. l.; pro ἐπεὶ scripserunt cum M Ilg., Baum. ἐπί, Herm., Franke ἔπι, Matth. versus 253 s. spurios esse iudicavit. Paus. X 37, 5 eandem urbem esse atque Κίρραν dicit ἀπὸ τῆς Κίρρας τὸ ὄνομα τὸ ἐφ' ἡμῶν τεθῆναι τῷ χωρίῳ φασίν· Ὅμηρος μέντοι ὀνόματι τῷ ἐξ ἀρχῆς καλεῖ τὴν πόλιν, E. M. 515, 1 Herod. II 385, 27 Κρῖσα πόλις τῆς Φωκίδος ἀπὸ τούτου λέγουσι Κρισαῖον κόλπον· ὑπερθέσει γίνεται Κίρσα καὶ ἀντιθέσει τοῦ σ εἰς ρ Κίρρα· Λεωκρίνης δὲ ἡγεῖται δύο εἶναι πόλεις, ἄλλην τὴν Κρῖσαν καὶ ἄλλην τὴν Κίρραν· ἀντείρηται (pro codd. ἀντίκειται) δὲ ὑπὸ πολλῶν· οὔτε γὰρ γεωγράφων εἶπέ τις πόλεις δύο διαφόρους, ἀλλ' οὐδὲ τῶν περιηγητῶν, μόνος δὲ αὐτος καὶ τοῦτο διὰ ἄγνοιαν τοῦ π[illegible]θους· ὅθεν ἱστορίαν δίδωσι διεψευσμένην· αὐτὴ οὖν Κρῖσα καὶ Κίρρα, cf. Herod. I 26[6], 11, Eust. 273, 24; Strab. IX 416 ἡ Κρῖσα τῆς Φωκίδος ἐστὶν ἐπ' αὐτῆς ἱδρυμένη τῆς θαλάττης καὶ Κίρρα καὶ Ἀντικύρα καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ συνεχῆ κείμενα χωρία πρὸς τῷ Παρνασσῷ, id. 418 πόλις ἀρχαία Κίρρα, ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἱδρυμένη, ἀφ' ἧς ἀνάβασις εἰς Δελφοὺς ὀγδοήκοντά που σταδίων . . πρόκειται δὲ τῆς Κίρρας τὸ Κρισαῖον πεδίον εὔδαιμον· πάλιν γὰρ ἐφεξῆς ἐστιν ἄλλ

πόλις Κρῖσα, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισαῖος, cf. Eust. 273, 29 ss. Antiquum nomen Κρῖσα, recentius Κίρρα fuisse urbi primo bello sacro deletae impositum ostendit, ut ait Steph., Tetzschke in dissert. de Crisa et Cirrha, Sundiae 1834. Assentiuntur Pausaniae O. Mueller Orchom. 495, Friedreich Real. 74, cf. Spitzn. ad *B* 520; differre Κρῖσα a Κίρρα exposuerunt Leake N. Gr. II 583 ss., Ulrichs ueber die Staedte Crissa u. Cirrha, Abh. d. Muench. Akad. III 77 ss., Preller Krisa u. s. Verhaeltniss zu Kirrha u. Delphi, Ber. d. Saechs. Ges. d. Wissensch. VI 119 ss., Bursian Geogr. v. Gr. I 180 s. (qui dicit: Κρῖσα beherrschte in den aeltesten Zeiten Griechenlands als maechtige Stadt die Ebene von Amphissa, sowie auch durch s. 1½ Stunden weiter suedlich am Ausflusse des Pleistos gelegenen Hafen Κίρρα den innern korinthischen Meerb.), Buchholz Real. I 164. Parietinae Crisae non procul sunt a vico, cui hodie nomen est Χρυσό. — Κρισαῖος.

Κρισαῖος (Κρῖσα, cf. Steph. Byz.; editores omnes praeter Baum. scribunt Κρισσαῖος; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 132, 20) Crisaeus, incola urbis Crisae. h. Ap. P. 268 αἱ δ' ὀλόλυξαν Κρισαίων ἄλοχοι καλλίζωνοί τε θύγατρες ex Herm. coni., quem secuti sunt Franke et Baum.; in codd. et edd. vett. Κρισσαγῶν, Casaub., Holsten, Matth. in animadv. Κρισσαΐων; Matth. (in ed. 1805) Bernardi coniecturam ad Thom. Mag. p. 208 Κρισσαγενῶν, quae metro repugnat, recepit.

[**κρίσις,** e coni. Baum. h. XXXIII 16 ναύταις σήματα καλά, πόνου κρίσιν laboris discrimen (i. e. finis s. exitus) pro codd. σφίσιν.]

κριτός (κρίνω, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 304) electus. Schol. BEQ ad *ϑ* 258, Phot., Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 283, 22, Eust. 689, 26 ἐπίλεκτος, cf. schol. T ad *ϑ* 259; Hes. ἄριστος, ἐπιλεγμένος, ἐπίλεκτος. *H* 434 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἤγρετο (libri ἔγρετο) λαὸς Ἀχαιῶν, paraphr. ἐκλελεγμένος, schol. BL εἰς αὐτὸ τοῦτο προκριθεὶς τὸ τὰ περὶ τὴν πυρκαϊὰν ἐκποιῆσαι, Eust. 689, 28 δηλοῖ οὐ τὸν ἐν συνθέσει ἔκκριτον ἢ πρόκριτον κατά τι ἐξαίρετον ἀρετῆς, ἢ τὸν λογάδα χαρακτηρίζει, ἀλλὰ τὸν ἁπλῶς χωριστὸν εἴς τι ἔργον. *ϑ* 258 αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ (vocalis brevis ante κρ. producta est) ἐννέα πάντες ἀνέσταν, Porphyr. ad *ϑ* 68 δ' ἔκκριτοι legit. — ἄκριτος (ἀκριτόμυθος, -φυλλος, -φωνος).

κροαίνω (Fick vgl. Woert. I 52 s. 539 II 69, Spracheinh. 87 censet esse pro κροϝαίνω, a rad. kru contundere, zend. khru laedere et suspicatur cognatum esse verbo κρούω, quod idem Curtio Verbum I 253 264 verisimile videtur esse, cf. Ped. Gl. 294; a κρούω derivarunt etiam E. M. 539, 40, E. G. 348, 4 et 9, Cram. an. Ox. II 380, 7, Eust. 792, 35 1602, 17. De verbis in αινω desinentibus v. Curt. Verbum I 264, L. Meyer vgl. Gr. II 73). Non legitur nisi part. κροαίνων in Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 722 830. Vocalis brevis ante κρ. non producitur: sequitur enim κρ. 1. thesin 5. pedis, cf. Hartel hom. Stud. I 81. Pulso (terram pedibus), cf. Schmidt Synon. 113, 9. *Z* 507 *O* 264 ὡς ὅτε τις στατὸς ἵππος, δεσμὸν ἀποῤῥήξας, θείῃ πεδίοιο κροαίνων (πεδίοιο iungendum est cum θείῃ, E. M. 51, 12 πεδίονδε scripsit), cf. Opp. Cyneg. I 279; paraphr. κρούων τοῖς ποσίν, Eust. 1368, 54 κρούων καὶ κροτῶν, E. G. 348, 4 κτυπῶν ἢ ἠχῶ καὶ κρούω, cf. an. Ox. II 380, 7; E. M. 539, 38 κτυπῶ καὶ ἠχῶ· Ἀριστοφάνης το τοῖς ποσὶ σκιρτᾶν καὶ κροτεῖν, cf. E. G. 348, 7; schol. B ὑψηχῶν, ἐριγδουπῶν, κυμβαλίζων, Hes., Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 283, 25, Phot. τοῖς ποσὶ κρούων (sic etiam Zon. 1259), ἢ ἐπιθυμῶν, cf. Cram. an. Par. III 170, 33 284, 6, ubi additum est χρεμετίζων. Ap. Soph. 104, 13 ἔνιοι μὲν ἐπιθυμῶν (sic etiam schol. V ad *O* 264), οἱ δὲ ὅτι ἐπικροτῶν τοῖς ποσίν, Ariston. οὐκ ἔστιν ἐπιθυμῶν, ὡς Ἀρχίλοχος ἐξέλαβεν (schol. A et Cram. an. Par. III 284, 7 οἱ νεώτεροι, ὡς Ἀρχ.), ἀλλ' ἐπικροτῶν τοῖς ποσὶ διὰ τοῦ πεδίου.

Κροῖσμος (de accentu v. Herod. ed. Lentz I 167, 12) Troianus, qui occiditur a Megete. *O* 523 αὐτὰρ ὅ γε (Μέγης) Κροῖσμον στῆθος μέσον οὔτασε δουρί· δούπησεν δὲ πεσών, La Roche maluit coll. *N* 438 scribere Κροῖσμον. Vocalis brevis ante Κρ. producta est.

κροκήιος (κρόκος, de sim. adi. formatione v. L. Meyer vgl. Gr. II 458) croceus. h. Cer. 178 ἀμφὶ δὲ χαῖται | ὤμοις ἀίσσοντο κροκηίῳ ἄνθει ὁμοῖαι, quod videtur referri ad colorem; comparavit Ruhnken Ovidii art. am. 1, 530 croceas inreligata comas, cf. Eur. Ion. 889 κρόκεα πέταλα, cf. etiam Voss h. Cer. 178, Hehn Culturpfl. 224, Guenther Ackerbau bei Hom. 28. Vocalis brevis ante κρ. non producitur, cf. Hartel hom. Stud. I 80 s.

κροκόεις est h. Cer. 426 κροκόεντα γανὸν in cod. M, sed v. s. κρόκος.

κροκόπεπλος (κρόκος, πέπλος, cf. Weissenborn de adi. comp. 44, Berch Compos. der Nomina 13, Heerdegen de nomin. comp. gen. 50, Stolz zus.ges. Nomina in hom. Ged. 54, Schaper in Kuhn Ztschr. XXII 522). Non est apud Hom. nisi nom. sing. (quater); tantum in Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 764 812. Omnibus locis post arsin 2. pedis; vocalis brevis ante κρ. producitur. Crocea veste indutus. Est epitheton aurorae. *Θ* 1 *Ω* 695 ἠὼς μὲν (δὲ) κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, cf. Verg. Aen. 7, 26 aurora in roseis fulgebat lutea bigis; Ariston. ad *Θ* 1 Ζηνόδοτος μετατίθησι τὴν ἀνατολὴν κάτω πρὸς τὸ οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο (v. 53), cf. eund. ad *H* 482 et *Θ* 53 et Duentz. Zenod. 154. *T* 1 ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων ὤρνυτο, *Ψ* 227 ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν, ὅν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς. Ita dicitur aurora prima in crepusculo, nam clarior aurora superante die appellatur ῥοδοδάκτυλος. Porphyr. ad *Θ* 1 φημὶ ὡς διὰ μὲν τῆς τοῦ κρόκου χρόας δηλοῖ ὀλίγον τῆς ἡμέρας φῶς πολλῷ τῷ τῆς νυκτὸς μέλανι κιρνώμενον· ὅταν δὲ λέγῃ „ῥοδοδάκτ." διὰ τῆς τοῦ ῥόδου χροιᾶς δηλοῦν αὐτὸν ὀλίγον τὸ τῆς νυκτὸς μέλαν πολλῷ τῷ τῆς ἡμέρας φωτὶ χρώμενον (leg. κιρνώμενον) . . μνησθεὶς γὰρ ἑωσφόρου, ὡς νυκτὸς ἔτ' οὔσης ἀνατέλλει, ἐπάγει αὐτῷ τὴν κρ., γεννήσας δὲ ἐκ τῆς κροκοπέπλου τὸν ὄρθρον, ἐπάγει τὴν ῥοδ.· ἢ θεὸς κρ. ὡς ἂν οὐσία ἔννους τε καὶ ἔμψυχος καὶ ἐνσώματος· ὁ δὲ λαβὼν τὴν σωματοειδῆ θεὸν ἐν τῷ κρ. συνήρτησεν αὐτὴν τῷ σκεδαννυμένῳ ἀπ' αὐτῆς φωτί, cf. schol. ABL ad h. l., schol. EQ ad *β* 1, Eust. 693, 46 1429, 45. Hes. κροκοειδῆ ἱμάτια ἔχουσα, Cram. an. Par. III 171, 21 κροκωτὸν ἱμάτιον ἔχουσα, κροκοείμων καὶ διαυγής, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἀνατολὴν χροιᾶς ἡλίου γενομένης ἐρυθρᾶς, Ap. Soph. 104, 19 ἤτοι κροκοειδὴς διὰ τὴν χρόαν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἢ ὅτι ἡ θεὸς τοι-

αὐτῃ κέχρηται ἐσθῆτι, cf. Kraemer die von Hom. den Goettern ertheilten Beiw., Buedingen 1869 p. 6, Guenther Ackerbau bei Hom. 28, Bergk hist. lit. Gr. I 316, Preller Gr. Myth. I 359, cf. etiam Krichenbauer Irrfahrt des Menelaos, Znaim 1877 p. 27 ss.; Hehn Culturpfl. 222: „Gewaender . . mit der dauernden gelben Farbe des Safran getraenkt erschienen dem Auge der aeltesten asiat. Cultur- u. Religionsgruender so herrlich, wie der Purpur, sowohl an sich, als z. Ausdr. des Lichtes u. der Majestaet", cf. Buchholz Real. I 2, 220, Friedreich Real. 92, Jordan in J. J. f. Ph. 1876 p. 168.

κρόκος (Benfey WL. II 180, Siegismund in Curt. Stud. V 146, 3, Brugman ib. VII 292, Vaniček Fremdw. 28 contulerunt cum hebr. karkōm, arab. kurkum, chald. kurkam; Hehn Culturpfl. 224 et rem et nomen ex Asia ad Graecos translata esse ostendit; Benfey et Brugman l. l. componunt cum sanscr. kuṅkumam, quod revocari debeat ad formam kankara, cf. Fritzsche in Curt. Stud. VI 312. De subst. in *ος* exeuntibus (barytonis) v. L. Meyer vgl. Gr. II 154, Woerner subst. hom. 23). Leguntur *κρόκος* (semel), *-ον* (semel), *-ον* (ter). Est in Il. semel (cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 727 764), in hymnis quater. Post arsin 4. pedis quater, semel post 1. thesin 1. pedis. Vocalis brevis ante *κρ.* producitur praeter h. Cer. 426, cf. Hartel hom. Stud. I 81. Crocus. *Ξ* 348 *χθὼν φύεν ποίην, λωτόν τ' ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον* in monte Ida. h. XIX 25 *ἐν λειμῶνι, τόθι κρόκος ἠδ' ὑάκινθος καταμίσγεται ἄκριτα ποίῃ*, h. Cer. 6 *ἄνθεά τ' αἰνυμένην ῥόδα καὶ κρόκον ἠδ' ἴα καλὰ λειμῶν' ἂμ μαλακὸν καὶ ἀγαλλίδας ἠδ' ὑάκινθον νάρκισσόν θ'*, h. Cer. 426 *ἄνθεα δρέπομεν μίγδα κρόκον τ' ἀγανὸν καὶ ἀγαλλίδας ἠδ' ὑάκινθον* e coni. Vossii, quam receperunt omnes editores recentiores; in cod. M *κροκόεντα γανὸν*, Schneiderus *κρόκον γανόωντ' ἰδ'*, Valcken. *κρόκον τε γάνος*, Fonteinius *κρόκῳ κύανον*, cf. Voss h. l. — Corruptus est h. Cer. 428 *νάρκισσόν θ', ὃν ἔφυσ' ὥσπερ κρόκον εὐρεῖα χθών*, alii aliter coniecerunt, recepit Buecheler Vossii coni. *ἔφυσεν ὑπείροχον*, cf. Voss, Baum., Buech. l. l. — Duo genera crocorum distinguit Theophr. h. pl. 6, 8, 3 *ὀρεινὸς ἄοσμος* (crocus vernus) et *ἥμερος* (crocus sativus). Utra floris species a poeta significetur, pro certo definiri non potest; de croco sativo cogitat Hehn Culturpfl. 222 ss., cf. Billerbeck Flora class. p. 11; Voss, alii de croco verno, cf. Fraas Synops. p. 292. — Friedreich Real. 92, Buchholz Real. I 2, 219 s., Guenther Ackerbau bei Hom. 28. — *κροκήιος, κροκόπεπλος*.

Κροκύλεια (cf. Lob. Path. proleg. 124; paraphr. *Κροκύλια*, Eust. 307, 19 *τὰ Κρ. καὶ ἑνικῶς τὸ Κροκύλειον*) nomen loci, de cuius situ multum disceptatum est. *Β* 633 *οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον . . .* | *καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα* (Nauck in ed. parte II p. XIV *Κροκύλεια νέμοντο*?). Secundum alios est insula prope Ithacam sita. Steph. Byz. (s. v. *Κροκύλειον*), Herod. ed. Lentz II 539, 6 s. v. *Κροκόλειον* (v. adnot.) *νῆσος Ἰθάκης*. Eorum sententiam secuti sunt Kruse Hellas II 2, 418 ss. (cui videtur esse minima insula Kalamata), Ruehle v. Lilienstern ueber das hom. Ithaka p. 51, Kiepert (quorum alter censet esse insulam Kalamo, alter Arkudi), Buchholz Real. I 146, Faesi, Duentz., alii, cf. Bursian Geogr. v. Griechenl. II 366, adn. 2 et Am. app. ad *Β* 633. Alii putant esse regionem Ithacae. Steph. Byz. *Ἡρακλέων ὁ Γλαύκου τετραμερῆ φησι τὴν Ἰθάκην, ἧς τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ μεσημβρίαν καὶ θάλατταν . . . καὶ τὸ δεύτερον Νήιον, καὶ τὸ τρίτον Κροκύλειον, τὸ τέταρτον Αἰγ.*, cf. Eust. 307, 21. Laudat Am. locum Stephani s. v. *δῆμος*, „significare enim *Δῆμος καὶ τόπον ἐν Ἰθάκῃ, ὃν καὶ Κροκύλειον*, cf. schol. AD ad *Ι* 201; in schol. min. Did. scriptum est Crocyleia sita esse in insula Cephallenia, quam h. l. esse Ithacam exposuit Am.; Heyne: „si Hom. ipsum legeris, vix aliter statuas, quam v. 632 s. ad Ithacam spectare, et esse Ithacam urbem, tum Neritum montem, ergo et Cr. et Aeg. in ea insula fuisse". Eadem sunt sententia Leake N. Gr. III 49, Am. (q. v. in app.), La Roche, alii, cf. Bursian l. l. — Hes. *Κροκύλεια* (ex emend. Schmidtii pro *-ια*) *πόλις*, cf. Zon. 1257; Suid. *ὄνομα πόλεως*. Strab. VIII 376 *τὰ Κρ. ἐν τοῖς Ἀκαρνᾶσιν*, X 452 *τῆς Λευκάδος*. Steph. Byz.: *Αἰγίλιψ πλησίον Κροκυλείων τῆς ἠπείρου*, v. Bursian l. l.; idem St. B. adfert urbem *Κρ.* in Epiro, Thuc. 3, 96 in Aetolia (cf. Bursian I 142), Am.: „diese Angaben lassen sich insofern vereinigen, als die Grenzen dieser Laender in versch. Zeiten sehr schwankend waren". — Friedreich Real. 74.

κρόμυον (Fick vgl. Woert. I 523 II 56, Spracheinh. 72 pro *κρόμυσον* esse dicit, rad. karmusa, lit. kermuszi-s, ir. creamh; cum eisdem comparant vocibus Pictet Orig. Ind. I 297, Siegismund in Curt. Stud. V 150, 17, Bugge in Kuhn Ztschr. XIX 419, cf. Windisch in Curt. Stud. VII 379; Goebel Lexil. I 423 exponit esse pro *σκόρμυον* = *σκύρβιον*, cf. praeterea Benfey WL. II 308. De subst. in *ον* exeuntibus v. E. G. 78, 18, Woerner subst. hom. 28, cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 615). Leguntur gen. *κρομύοιο* (semel) et acc. *κρόμυον* (semel). Est semel in Il., semel in Od.; vocalis brevis ante *κρ.* producitur. Caepa. Hes, Herod. ed. Lentz II 538, 7 *κρέμυον· κρόμυον* (Schmidtio glossa Boeotica videtur). *Λ* 630 *ἐπιπροΐηλε τράπεζαν, αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον* (cf. schol. BL), nam ad vinum interdum edebant caepas; Hes. *τὸ πρωὶ ὄψον τῷ πότῳ προσφάγιον· ἐρεθιστικὸν τοῦ οἴνου*, Eust 867, 34 *διὰ τὸ διψητικοὺς ποιεῖν τοὺς προσιεμένους αὐτὸ καὶ θερμὸν ὂν ὀχλεῖν εἰς ποτὸ πλεῖον*, cf. Friedreich Real. 254, Brosin de coenis hom. 9. Plat Ion. 538 c laudat v. 640 *κνῆστι χαλκείῃ, παρὰ δὲ κρ. ποτῷ ὄψον*. *τ* 233 *τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῒ σιγαλόεντα, οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κάτα ἰσχαλέοιο*, Eust. 186[?] 49 *τοῦτο πρὸς τὸ εὔτονον ἐρρέθη τοῦ χιτῶνος καὶ ἰσχνόν*. De generibus caeparum v. Theoph. h. pl. 7, 4, 7. Videtur esse Allium cepa Linn. — Friedreich Real. 91, Buchholz Real. I [?] 215 s., Guenther Ackerbau bei Hom. 19, Hehn Culturpfl. 168 ss.

Κρονίδης (patronymicum a *Κρόνος*: E. M. 109, 10 540, 39 554, 39, E. G. 348, 35 360, 2[?] Herod. ed. Lentz II 257, 15 536, 19 858, [?] Cram. an. Ox. I 231, 9 II 324, 20; suffixum *δ*[?] ex *ja* ortum esse ut sit pro *Κρονι-jης* adfirm. Curt. Et. 645 s.; *ῐ* ex *ο* vel *ε* extenuatum esse explicat Fritsch in Curt. Stud. VI 114, cf. Angermann ib. I 13, Curt. Et. 644 647; disputaverunt contra Curtium CorssenAusspr., Vokalism. II 305, ad[?] et L. Meyer in Bezzenberger Beitr. z. Kunde indog. Spr. IV 1878 p. 7 ss., v. eundem vgl. G[r.] II 495 556; v. praeterea Herod. I 66, 11 II 4[?] 4 539, 8 580, 19). Leguntur *Κρονίδης* (und[?]

tricies), gen. *Κρονίδαο* (h. Cer. 408) et *Κρονίδεω* (h. Cer. 414 h. XXXII 2), cf. L. Meyer vgl. Gr. I 308; dat. *-ίδῃ* (ter), acc. *-ίδην* (octies), voc. *-ίδη* (undecies). Est septies et tricies in Il., septies in Od., decies in hymnis. Vocalis brevis ante *Κρ*. omnibus locis producitur. Aut post arsin 2. pedis (undetricies) aut 3. pedis (bis et vicies); raro post arsin 1. pedis (*Λ* 289) et 4. pedis (*Ε* 419 h. Cer. 27). Saturni filius, i. e. Iupiter. 1) Iovis nomen non est additum. *Δ* 5 *ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην κερτομίοις ἐπέεσσι*, *Υ* 31 *ὣς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἔγειρε*, *Λ* 53 *ἐν δὲ κυδοιμὸν ὦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας*, *Ρ* 593 *καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν, ἀστράψας δ' ἔκτυπε, τὴν δὲ τίναξε*, *ω* 539 *καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει κεραυνόν*, *Υ* 301 *μή πως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται*, *Ω* 143 *Ἶριν δ' ὤτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον* (Nauck *ὤτρυνεν*), *Υ* 304 *ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων*, h. Ap. P. 130 *εὖτ' ἄρα δὴ Κρονίδης γείνατ' Ἀθήνην*, h. XXXII 14 *τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ*, h. Merc. 395 *νεῦσεν δὲ Κρονίδης*, *Θ* 414 *οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν*. Iungitur cum *πατήρ*: *Φ* 508 *τὴν δὲ προτὶ οἷ εἷλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο ἡδὺ γελάσσας*, *Χ* 60 *ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ φθίσει*, h. Cer. 408 *Ἑρμῆς ἦλθ' ἄγγελος πὰρ πατέρος Κρονίδαο*, h. Cer. 414 *ὥς δέ μ' ἀναρπάξας Κρονίδεω πυκινὴν διὰ μῆτιν ᾤχετο πατρὸς ἐμοῖο φέρων*, h. Cer. 21 27 *κεκλομένη(ς) πατέρα Κρονίδην*, *Θ* 31 (*ἀθετοῦνται στίχοι ιγ'*, v. 28—40, v. Ariston.) *α* 45 81 *ω* 473 *ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων*. Iungitur cum adi. *Η* 69 *ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν*, *Σ* 185 *οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος οὐδέ τις ἄλλος ἀθανάτων* (Nauck: v. 182—87 spurii?), *Λ* 498 *Ο* 152 *Ω* 98 *εὗρεν* (*εὗρον*) *δ' εὐρύοπα Κρονίδην*, cf. Haupt in Lachmanni Betr. ueber Hom. Ilias p. 100 et Hinrichs de hom. eloc. vestig. aeol. 96. h. XXIII 4 *ἵληθ', εὐρύοπα Κρονίδη, κύδιστε μέγιστε*, *Λ* 552 *Δ* 25 *Θ* 462 *Ξ* 330 *Π* 440 *Σ* 361 (Zenodorus coniecit v. 356—368 interpolatos esse sec. Porphyrium) *αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες*. 2) Additum est Iovis nomen. a) sequitur *Κρονίδης*. *Β* 111 *Ι* 18 *Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, σχέτλιος*, Vrat. *Β* 111, Stuttg. *Ι* 18, E. M. 163, 48, E. G. 230, 10; Arist. et Callistr. scripsisse *μέγας* testatur Did. ad *Β* 111; fallitur Ariston., qui tradit Zenod. scripsisse *μέγας*, cf. Lehrs de Arist. stud. 17 27; schol. ABL ad *Ι* 18 *Ἀρίσταρχος σὺν τῷ σ μέγας*, quod recepit Nauck h. l.; *Ι* 236 *Ζεὺς δέ σφι* (v. l. *σφιν*, sed v. schol. V et La Roche h. T. 392 et h. l.) *Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων ἀστράπτει*, *Λ* 289 *ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκε Ζεὺς Κρονίδης*, *Π* 845 *σοὶ γὰρ ἔδωκε νίκην Ζεὺς Κρ.*, *Ι* 172 *ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἴ κ' ἐλεήσῃ*, *Ε* 419 *Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον*, h. Merc. 57 *ἀμφὶ Δία Κρονίδην*. Additum est adi.: *Δ* 166 *Ζεὺς δέ σφι* (v. l. *σφιν*) *Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, αὐτὸς ἐπισσείῃσιν αἰγίδα κοτέων*, *ι* 552 *ν* 25 *Ζηνὶ κελαινεφέι Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει* (*ι* 552 *κρονίονι* D, *κρονίων'* L), *Ε* 756 *Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξείρετο*. De v. l. *Β* 111 et *Ι* 18 v. supra. b) Antecedit *Κρονίδης*. *Ζ* 234 *Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς*, *Θ* 141 *Φ* 570 *τούτῳ* (*τοι*) *Κρ. Ζεὺς κῦδος ὀπάζει*, Ariston. *ἀθετεῖται* *Φ* 570; *Σ* 431 *Ω* 241 *ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν* (v. l. *ἔθηκεν*), h. XXXII 2 *Μοῦσαι, ἡδυεπεῖς κοῦραι Κρονίδεω Διός*. Additum est verbis *Κρ. Ζεύς* adiectivum: *Β* 375 *ἀλλά μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς* (Stuttg. *κρατέρ'*) *ἄλγε' ἔδωκεν* (v. l. *ἔθηκεν*), *ω* 544 *μή πώς τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεύς*. — Welcker Griech. Goetterlehre I 141 s.

Κρονίων (patronym. a *Κρόνος*: E. M. 540, 25 32 s., E. G. 348, 39 s., Herod. ed. Lentz I 19, 22 II 434, 15 539, 8 858, 23, Cram. an. Ox. I 230, 27 II 229, 4, Cram. an. Par. III 153, 22, alii; Curt. Et. 646 ex *ιο* (*Κρόνιος*) et *ων* suffixis ortum esse suspicatur, quorum alterum possessivam, alterum ampliativam notionem habere constet; quem secutus est Angermann in Curt. Stud. I 56; cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 468). Leguntur *Κρονίων* (septies et quadragies), gen. *Κρονίωνος* (*Φ* 184 230 *ϑ* 289 h. Merc. 214 230) et *Κρονίονος* (*Ξ* 247 *λ* 620). Herod. ed. Lentz II 725, 7 (Choer. 285, 5) *τὰ εἰς ων πατρωνυμικὰ απαντα φυλάττει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς, ὅθεν τὸ Κρονίων ἀναλογώτερόν ἐστι κλινόμενον διὰ τοῦ ω Κρονίωνος· τὸ δὲ Κρονίονος* (*Ξ* 247) *ὑπερβιβασμὸν ἐδέξατο τοῦ χρόνου, καὶ τὸ μὲν ι ἐξετάθη, τὸ δὲ ο συνεστάλη*, cf. eund. II 381, 19 (Choer. 830, 5), E. M. 540, 25, E. G. 348, 40, Eust. 32, 20 144, 39 193, 12 943, 50 983, 14 1704, 7, cf. etiam L. Meyer in Bezzenberger Beitr. IV 15 s. Dat. *Κρονίωνι* (quater et vicies), acc. *Κρονίωνα* (tredecies). Est in Il. undequinquagies, in Od. quater et vicies, in hymnis septies decies, in epigr. semel. Est *Κρονίων* in exitu versus (ter et quadragies), multo rarius post 1. thesin 3. pedis (*Ρ* 269 *ρ* 424 *τ* 80 *υ* 273), *-ίωνος* quater in fine versus, semel (*Φ* 230) post arsin 2. pedis; *-ίονος* post 1. thesin 3. pedis; *Κρονίωνι* aut in exitu versus (quindecies) aut post arsin 2. pedis (*Α* 405 *Ε* 869 906), aut 4. pedis (sexies), *Κρονίωνα* aut in fine versus (quater) aut post arsin 2. pedis (*Ε* 753 h. Merc. 323 367) aut 4. pedis (sexies). Vocalis brevis non producitur ante *Κρονίων* et *Κρονίονος*, producitur ante *Κρονίωνος, -ωνι, -ωνα*, cf. La Roche h. U. 23 25. — Saturni filius, *Κρονίδης*. 1) Non additum est Iovis nomen. *Α* 528 *Ρ* 209 h. XXXIV 13 (v. 13—15 eiecit Baum.) *ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων*, *Θ* 175 *πρόφρων κατένευσε Κρονίων*, *Β* 419 *Γ* 302 *οὐδ' ἄρα πώ οἱ* (*σφιν*) *ἐπεκραίαινε Κρονίων*, *γ* 119 *μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων*, *χ* 51 *ἄλλα φρονέων, τά οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων*, *υ* 236 *αἲ γὰρ τοῦτο ἔπος τελέσειε Κρονίων*, *δ* 699 *ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων*, *Δ* 249 *ξ* 184 *αἴ κ'* (*καί κεν*) *ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων*, *Ρ* 441 *Τ* 340 *μυρομένω* (*-ους*) *τὼ* (*τούς*) *γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων*, *Υ* 306 *Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων*, *δ* 207 *ᾧ τε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε*, *Β* 670 *καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων*, fuerunt qui (teste schol. Pind. Ol. 7, 62) versum pro spurio haberent, Aristarchus retinuit, cf. Lehrs Arist. 188, Sengebusch hom. diss. I 168; Wolf, Bekk.[2], Nauck maluerunt expungere, cf. Am. app. ad h. l.; h. Merc. 575 *χάριν δ' ἐπέθηκε Κρονίων*, *α* 386 *μή σέ γε βασιλῆα Κρονίων ποιήσειεν*, *κ* 21 *κεῖνον ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων*, *Ω* 611 *λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων* (Papyr. *Κρονείων*), *γ* 88 *κείνου καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων*, *η* 35 v. l. *ἐπεί σφισι δῶκε Κρονίων* (pro *δῶκ' ἐνοσίχθων*), *Ο* 254 *ἀοσσητῆρα Κρονίων ἐξ Ἴδης προέηκε παραστά-*

μεναι καὶ ἀμύνειν, π 117 ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων, π 291 καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων (pauci libri ἔμβαλε δαίμων (schol. HQ Vind. νοθεύονται ιη' (281—298), schol. H ἀθετεῖ Ζηνόδοτος). ep. 13, 6 ὁπότ' ἂν νίφησι Κρονίων, μ 405 ξ 303 νεφέλην ἔστησε Κρονίων, E 522 ἔμενον νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων νηνεμίης ἔστησεν, Λ 27 ἴρισσιν (Ariston. Ζηνόδ. γρ. Ἐρίδεσσιν) ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε, P 269 ἀμφὶ δ' ἄρα σφι κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν χεῦε, N 242 Ἴδ. ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥν τε Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' Ὀλύμπου, δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, cf. schol. V et Eust. 929, 45; N 319 ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι, σ 376 εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων, Λ 336 ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων ἐξ Ἴδης καθορῶν, Π 662 ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων, H 209 ἀνέρας, οὕς τε Κρονίων ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι, Λ 406 Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων, N 783 φόνον (Mor. φόβον) δ' ἤμυνε Κρονίων, h. Merc. 6 h. XVIII 6 ἔνθα Κρονίων νύμφῃ μισγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῷ, Φ 230 οὐ σύ γε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος, ὅ τοι ἐπέτελλε, Λ 405 παρὰ Κρονίωνι καθέζετο, E 753 εὗρον δὲ Κρονίωνα (Ven. δ' εὐρύοπα, cf. A 498) θεῶν ἄτερ ἥμενον ἄλλων, h. Merc. 367 δείξατο δ' εἰς Κρονίωνα, θεῶν σημάντορα, h. Merc. 323 ἵκοντο ἐς πατέρα Κρονίωνα Διος τέκνα, ϑ 289 παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος Κρονίωνος ἐρχομένη, h. Cer. 396 παρ' ἐμοὶ καὶ πατρὶ κελαινεφέι Κρονίωνι. Iungitur cum adi.: A 397 (Ζηνόδ. ἀθετεῖ: Ariston.) ἔφησθα κελαινεφέι Κρονίωνι λοιγὸν ἀμῦναι, Z 267 οὐδέ πῃ ἔστι κελαινεφέι Κρονίωνι αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι, h. Cer. 91 468 h. XV 3 XVII 4 XXXIII 5 κελαινεφέι Κρονίωνι, Ω 290 εὔχεο κελ. Κρονίωνι Ἰδαίῳ, cf. h. Cer. 396 πατρὶ κελ. Κρ.; Λ 78 ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα, οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, Ariston. ἀθετεῖται. h. Ven. 220 αἰτήσουσα κελ. Κρονίωνα, B 403 H 315 βοῦν ἱέρευσεν ὑπερμενέι Κρονίωνι, H 481 λεῖψαι ὑπερμενέι Κρονίωνι, N 226 μέλλει φίλον εἶναι ὑπερμ. Κρονίωνι, B 350 φημὶ κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα, Θ 470 μᾶλλον ὑπερμ. Κρονίωνα ὄψεαι, Φ 184 χαλεπόν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος παισὶν ἐριζέμεναι, cf. ϑ 289 πατρὸς ἐρισθ. Κρ. 2) Iovis nomen est additum. Omnibus locis sequitur Κρονίων. μ 399 ο 477 ὅτε δὴ ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων, ρ 424 τ 80 Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων, ἤθελε γάρ που, ν 273 οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε Κρονίων, φ 102 ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων. h. Merc. 214 ἔγνω φηλητὴν γεγαῶτα Διὸς παῖδα Κρονίωνος, h. Merc. 230 ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος (M -ίωνα), Ξ 247 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἐγώ γε Κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην (D Κρονίωνος, v. La Roche), λ 620 Ζηνὸς μὲν πάις ἦα Κρονίονος (v. l. -ωνος), E 869 906 πὰρ δὲ Διὶ Κρονίωνι καθέζετο, schol. B ad v. 906 τὸ ἔπος Ζηνόδ. ἀθετεῖ, schol. LV Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ. Θ 210 Φ 193 Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι, h. Merc. 312 δὸς δίκην καὶ δέξο παρὰ Ζηνὶ Κρονίωνι. A 539 T 120 Δία Κρονίωνα προσηύδα, ω 472 Ζῆνα Κρονίωνα προσηύδα, I 511 λίσσονται δ' ἄρα (λιταὶ) Δία Κρονίωνα κιοῦσαι, ξ 406 πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην (v. l. Κρονίων' ἀλιτοίμην). Iungitur cum ἄναξ: H 194 200 εὔχεσθε (εὔχοντο) Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι, Σ 118 Ἡρακλῆος, ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι, B 102 Ἥφαιστος δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι, A 502 προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα. Iungitur cum adiectivo: h. Cer. 316 ἡ δὲ Ζηνὶ κελαινεφέι Κρονίωνι πείθετο. — Welcker Griech. Goetterlehre I 141 s.

Κρόνος (Curt. Et. 154 s. sumit rad. κρα facere et cum κραίνω, κρείων, κρέων componit, id. confert sanscr. karanás; Curtium secuti sunt Siegismund in Curt. Stud. V 148, 10 (qui Κρ. eodem modo formatum esse dicit ac κράνος e rad. καρ, κλόνος e κολ, κελ) et G. Meyer ib. VII 179; derivarunt a κραίνω etiam G. Hermann de theol. Gr. antiqu. 176 (qui vertit Perficus) et Schoemann opusc. II 112, Preller Gr. Myth. I 45, cf. Pott in Kuhn Ztschr. IX 175, adn.; Cornut. 7 ἡ τῆς τῶν ὅλων γενέσεως τάξις, ἣν ἔφαμεν ἀπὸ τοῦ κραίνειν Κρόνον εἰρῆσθαι, cf. Preller l. l. adn. 1; Doed. Gl. 765 syncope ex Κοίρανος ortum esse suspicatur; idem ac χρόνος esse credunt Hartung Rel. u. Myth. d. Gr. II 45, Welcker Gr. Goetterl. I 140, L. Meyer in Kuhn Ztschr. VI 176, Gladstone hom. Stud. 190 221, alii, cf. E. M. 540, 14, E. G. 586, 28, sed v. Preller I 45, adn. 2. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 177, 7). Leguntur Κρόνος (quater), gen. Κρόνου (vicies) et Κρόνοιο (quater), acc. Κρόνον (bis). Est in Il. ter et vicies, in Od. semel, in hymnis sexies. Post 1. thesin 1. pedis tantum h. XXIX 13; 3. pedis quindecies (tantum Κρόνου, omnibus locis praeter N 345 Ξ 203 O 187 h. Ap. P. 161 h. XXIX 13), 5. pedis quinquies (Κρόνοιο omnibus locis et Θ 479); post arsin 4. pedis octies, 2. pedis O 187. His novem locis vocalis brevis ante Κρ. producitur, ceteris locis manet brevis, cf. La Roche h. U. 23 25. Saturnus. Δ 59 καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, h. Ven. 42 κυδίστην μιν (Ἥρην) τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης μήτηρ τε Ῥείη, Ilgen v. 42—44 ex theogonia aliqua huc male translatos censet, sed v. Matth.; E 721 Θ 383 Ξ 194 243 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ (θύγατερ) μεγάλοιο Κρόνοιο, Θ 383 om. D et Townl., addit Nauck: „fortasse recte". h. Ven. 22 Ἱστίῃ (v. l. ἑστίῃ), ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκ., h. XXIX 13 χαῖρε, Κρόνου θύγατερ, i. e. Vesta. N 345 τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου υἷε κραταιώ, Iupiter et Neptunus (Nauck: v. 345—360 spurii?), O 187 τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥέα, Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀίδης dicit Neptunus; schol. A διὰ τῶν δύο κ γράφοντος Ἀριστάρχου ἐκ Κρ., cf. schol. V; omittunt ἐκ Syr., Lips., Plut. de vita et p. Hom. c. 97, cf. Eust. 1012, 25. Θ 415 ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου πάις, i. e. Ζεύς; Townl. pro hoc versu scribit v. 401; Z 139 καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου πάις, Ξ 346 ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν (Nauck: Κρονίων?), O 91 ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου πάις, Φ 216 εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι (Nauck: Κρονίων?). B 205 εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου πάις ἀγκυλομήτεω, Ariston. ad B 203 τούτῳ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν δύο ἡ στιγμὴ παράκειται, cf. eund. ad v. 192; B 319 λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου πάις ἀγκ., Ariston. ἀθετεῖται, id. ad B 318 Ζηνοδ. προσέθηκεν. M 450 τὸν ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου πάις ἀγκ., Did. καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει, Ζηνόδ. δὲ οὐδὲ ἔγραφεν. Δ 75 φ 415 ἀστέρα (τέρας) ἧκε Κρόνου πάις ἀγκ., I 37 σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου πάις ἀγκ., Π 431

τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου πάις ἀγκ. (Townl. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε), Σ 293 νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου πάις ἀγκ. κῦδος ἀρέσθαι. h. Cer. 18 32 ὄρουσεν (ἦγεν) πολυδέγμων ἵπποις ἀθανάτοισι Κρόνου πολυώνυμος υἱός, i. e. Ἀίδης; v. 18 uncinis inclusit Buech., maluit eicere v. 32 Ludwich in J. J. f. Ph. 1879 p. 304; h. Ap. P. 161 ἀλλ' ὅγε φέρτερος εἴη, ὅσον Κρόνου εὐρύοπα Ζεύς. Θ 479 οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε ἥμενοι οὔτ' αὐγῆς ἠελίοιο τέρποντ' οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς, Ξ 203 ὅτε τε (Stuttg. περ) Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ θαλάσσης, Ξ 274 ἵνα μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες (Stuttg. Κρόνου, Nauck: v. 272—4 spurii?), Ο 225 οἵ περ νέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, Ariston. Ζηνόδ. γρ. νέρτατοι. Est in codd. h. Ap. 62 Λητοῖ, κυδίστη θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο, Barnesius coni. μεγάλου Κοίοιο. — Fuit Saturnus filius Caeli et Terrae (Hes. theog. 137, E. M. 540, 19), coniunx Rheae (Ο 187 h. Ven. 42 s.), cui peperit Iovem (qui κατ' ἐξοχήν vocatur Κρονίδης, Κρονίων, Κρόνου πάις), Neptunum (Ν 345 Ο 187 s.), Ditem (Ο 187 s.), Iunonem (Ε 721 Θ 383 Ξ 194 243; Δ 59 πρεσβυτάτην τέκετο, schol. A τιμιωτάτην νῦν· πλαγιασθεὶς δὲ ἐντεῦθεν Ἡσίοδος νεώτερόν φησι τὸν Δία, theog. 457, cf. Ariston.: h. Ven. 42 κυδίστην τέκετο), Vestam (h. XXIX 13; h. Ven. 22 ἣν πρώτην τέκετο) Cererem, cf. h. Cer. 60 75, Hes. theog. 453 ss., schol. AD ad Δ 609. Eo regnante saeculum aureum fuisse fabulantur, cf. Hes. op. 109 ss.; fuit rex deorum hominumque; cum Titanibus a filiis regno privatus et in Orcum deiectus est (Ξ 203 s., cf. h. Ap. P. 161; Ξ 274 Ο 225 οἱ ἔνερθε (νέρτεροι) θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, schol. A ad Ξ 274 λέγει τοὺς Τιτᾶνας· οὗτοί εἰσιν οἱ Οὐρανοῦ παῖδες, Κρόνος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετός, Κοῖος, cf. schol. A ad Ο 225; duorum nomina Titanum commemorantur Θ 479: Saturni et Iapeti; sedent in extremis terrae marisque finibus neque solis radiis nec ventis delectantur (Θ 479 ss.), cf. scholl. AD ad Δ 609 Θ 479 Ο 229. Fratres res inter se partiti sunt (Ο 187 ss.). Tribuitur Saturno epitheton 1) ἀγκυλομήτης Β 205 319 Δ 59 75 Ι 37 Μ 450 Π 431 Σ 293 φ 415 h. Ven. 22 42, quod eius consilia homines adsequi non possunt. Minus recte schol. AD ad Β 205 ἐκλήθη ἤτοι ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλευσάμενος κατὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν παίδων, ὥς φησιν Ἡσίοδος τοῦ μὲν γὰρ τὰ αἰδοῖα τῇ ἅρπῃ ἀπέτεμε, τοὺς δὲ κατέπινεν), quod haec ignorare videtur poeta; sed recte addit idem schol. ἢ ὁ τὰ ἀγκύλα καὶ σκολιὰ καὶ δυσχερῆ πράγματα τῇ μήτιδι περιλαμβάνων, cf. schol. BD ad Δ 59 et in hoc lex. s. v. ἀγκυλομήτης. 2) μέγας Ε 721 Θ 383 Ξ 194 243. — Kraemer Beiwoerter 25, Friedreich Real. 630, Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 176 190 221, Hartung Rel. u. Myth. d. Griechen II 45 ss., Welcker Gr. Goetterl. I 148 ss. 265, Preller Gr. Myth. I 38 41 44—47 52 54 68. — Κρονίδης, Κρονίων.

κρόσσαι (Lob. Path. el. I 500 cum κόρση, ἄρα cognatum esse putat, E. M. 540, 45, E. G. 348, 59, Zon. 1254 παρὰ τὴν κόρσην τὴν κεφαλήν· οὕτω Φιλόξενος (Φίλων) ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ, cf. Eust. 903, 3. Autenrieth in lex. cum κρόταφος componit; Fritzsche in Curt. Stud. VI 340 refert ad rad. κολ, quam praebeant κολ-ωνός, κολ-οφων, κορ-υφή, lat. celsus, col-umna; Woerner subst. hom. p. 2 suspicatur ex κροκ-ια natum esse; Doed. Gl. 2457 et in ed. ad Μ 258 opinatur pristinam formam κόρυσσαι fuisse, a κορύσσειν armare; κρόσσας enim esse quasi κόρυθας πύργων, cf. etiam Benfey WL. II 315; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 267, 4; de subst. 1. decl. v. L. Meyer vgl. Gr. II 405, Woerner l. l.; v. etiam Misteli in Kuhn Ztschr. XIX 121). Non est nisi in Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 725 s. Tantum in introitu versus. Leguntur gen. κροσσάων (semel), acc. κρόσσας (semel). Μ 258 κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις, Μ 444 κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δοῦρατ' ἔχοντες. Iam veteres in dubio erant, quid κρ. significaret. Paraphr. et schol. D ad Μ 444 τὰς ὑποτρόχους κλίμακας, addit schol. πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτηδείας, cf. schol. D ad Ξ 35; Phot., Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 283, 26 κλιμακίδας, Hes. κλίμακας καὶ προκρόσσας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, cf. Ap. Soph. 104, 14; schol. AV ad Μ 258 τὰς πολεμικὰς κλίμακας· φησὶ γοῦν κρ. ἐπέβαινον (Μ 444)· λείπει δὲ ἡ κατά, ἵν' ᾖ κατὰ τῶν πύργων εἴρυον, ὡς Ξ 488; Ariston. ad Μ 258 et Suid. κρόσσας ἐν μὲν τοῖς ὑπομνήμασι (τὰς τῶν ἐπάλξεων στεφάνας οἱονεὶ) κεφαλίδας, ἐν δὲ τοῖς περὶ τοῦ ναυστάθμου κλίμακας, et in hoc substitisse putandus est, v. eund. ad Μ 375 et Ξ 35; Lehrs Arist. 225, adn. hanc explicationem (κλίμ.) Aristarchum probasse dicit priore reiecta, cf. Friedlaender Nic. 108. Porphyr. ad Μ 258 ὁ Ἀρίσταρχος ἐπὶ κλιμάκων ἀκούσας, καὶ τὸ προκρόσσας ἀποδιδοὺς ἐπὶ τῶν νεῶν κλιμακηδόν (Ξ 35), τὸ πύργων ἔρυον ἀποδίδωσιν ἐπὶ τοὺς πύργους ἔρυον [ἀποδιδοὺς] ἀνεῖλκον, [ὡς κλειστῶν καὶ συγκαμπτῶν οὐσῶν τῶν κλιμάκων]. παραμυθεῖται δὲ ἐξ Ὁμήρου Δ 333 Ν 502, cf. Ariston. ad Μ 258; E. M. 540, 41, E. G. 348, 54, Zon. 1254 Ἀρίσταρχος κλίμακάς τινας, ἢ ὄργανα πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτήδεια, cf. Eust. 903, 9. Nic. ad Μ 258, E. M. 540, 53, E. G. 349, 5 ἐπὶ τὸν μέν σύνδεσμον εἰ διαστέλλοιμεν, γένοιτο ἂν πύργων ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς πύργους τὰς κλίμακας εἷλκον· εἰ δὲ συνάπτοιμεν, κρόσσας πύργων τὰς ἐξοχάς, περὶ ὧν ἐν τοῖς περὶ ναυστάθμου λέγεται· κατὰ δὲ τὸν πρότερον λόγον κρόσσαι αἱ πολεμικαὶ κλίμακες καὶ τὰ μηχανήματα τὰ ἀνθιστάμενα τοῖς τείχεσιν, schol. B ὄργανα ἔχοντα ἔνδον ἀνάβασιν, καλυπτομένην ἕως ἂν εἰς τοὺς πύργους ἀνέλθῃ ὁ τειχομαχῶν, cf. Eust. 903, 18. Contra hanc sententiam scripserunt E. M. 540, 48, E. G. 348, 61 τὸ δὲ τῆς κλίμακος ὄνομα οὐ γινώσκει Ὅμηρος (i. e. scalas aptas ad conscendendos muros hostium)· οὐδέπω γὰρ ἦν τὰ πολεμικὰ ὄργανα· καὶ ταῦτα ὁ Ὠρίων, cf. Hes.; Porphyr. ad Μ 258 οὐκ εἰσὶ δὲ κρόσσαι αἱ κλίμακες, ἀλλὰ μᾶλλον οἱ ἐξέχοντες λίθοι ἐν τοῖς πύργοις (sic etiam schol. AV), οὓς ποιοῦσιν εἰς τὸ ἐμποδίζειν τὰς τῶν μηχανημάτων ἐμβολάς (adde, ut ait Kammer, ἐφ' ὧν καὶ ἐπάλξεις ἦσαν). οὕτω καὶ κροσσοὺς ἱματίων λέγομεν τοὺς ἐξέχοντας στήμονας, Eust. 903, 3 κατά τινας αἱ ἄκραι τῶν πύργων καὶ οἷον κόρσαι καὶ κεφαλαί· διὸ καὶ ἐξοχὰς αὐτὰς καλοῦσι καὶ κεφαλίδας οἱ παλαιοί . . . τινὲς δέ φασιν ὅτι κρ. λίθοι ἐπὶ κορυφῆς τοῦ τείχους προνεύοντες, ἐφ' ὧν καὶ ἐπάλξεις ἦσαν· διὸ καὶ συγκαταπίπτουσιν αἱ ἐπάλξεις ταῖς κρόσσαις· οἱ δέ τινές φασιν ὅτι κρόσσαι αἱ

τῶν πύργων ἐξοχαί. E. G. 349, 4, E. M. 540, 52 *τὰ ἐξέχοντα τοῖς τείχεσιν* (*τοίχοις*). E. M. 689, 32 *τῶν τειχῶν αἱ κεφαλαὶ καὶ ἴσως ἀρχαὶ κροσσοὶ λέγονται, οἷον κρόσσας π. ἔργον*, cf. Zon. 1579, Or. 134, 31; Ap. Soph. 104, 14 *ἔνιοι τὰς κεφαλίδας, ἔνιοι δὲ τῶν πύργων τὰς στεφάνας, ὃ καὶ μᾶλλον ἄν τις εἴποι· τινὲς δὲ τὰς κεφαλίδας τοῦ τείχους, ἃς ἔνιοι προμαχῶνας λέγουσιν· ἄλλοι δὲ τὰ ἀποκρημνιδώματα· καὶ γὰρ κροσσοὺς λέγομεν τὰ κάτω τῶν ἱματίων*, cf. Hes., E. M. 540, 40 s., E. G. 348, 53 s., Zon. 1254. — Hes. *κρόσσας πύργων· τὰς ἀναβαθμίδας τῶν τειχῶν*, cf. Herod. 2, 125 *πυραμίς, ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κρόσσας, οἱ δὲ βωμίδας οὐνομάζουσι.* Koeppen, alii interpretati sunt (coll. Her. 2, 125): eminentiae in muro graduum formam repraesentantes; plurimi recentiorum intellegunt pinnas, ut Lob. et Fritzsche l. l., Heyne, Stein ad Herod. 7, 188, alii; Doed. in ed.: pinnae, quibus turres superne cingebantur, cf. Gloss. 2457; Schmalfeld in Ztschr. f. Gymn.w. XII 1858 p. 556—9: „die hervorstehenden Koepfe der Steine od. Balken, auf denen die Brustwehren ruhten", quem secuti sunt Faesi in ed. recent., Hentze; Duentz. et La Roche: „die Kragsteine (das Gesimse), auf welch. die *ἐπάλξεις* ruhten". — Accuratius de ea re egerunt cum Hentze in app. ed. Am., tum Schmalfeld l. l. — *πρόκροσσαι.*

κροταλίζω (*κρόταλον, κροτέω*) crepitare facio, i. q. *κροτέω*, cf. Doed. Gl. 293. Non est apud Hom. nisi semel in Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 724. *Λ* 160 *ἵπποι κείν' ὄχεα κροτάλιζον* (voc. brevis ante *κρ.* producitur) *ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας*, rapido cursu magno cum crepitu currum trahebant, schol. V et paraphr. *ἀντὶ τοῦ ἕλκοντες ἠχὴν ἐποίουν*, cf. *O* 453. — Eust. 838, 21 *ὠνοματοπεποίηται, καθὰ καὶ τὸ κροτεῖν, οὗ παράγωγον τὸ κροταλίζειν*, Lex. Seg. 103, 9 *ἀντὶ τοῦ κροτεῖν.* — Phot., Hes.

κρόταλον (cf. Lob. Path. proleg. 8, adn. 2) crepitaculum, instrumentum quod pulsatum crepitabat, cf, Doed. Gl. 293, Schmidt Synon. 117, 6. Est semel in hymnis. h. XIV 3 *κροτάλων* (in nonnullis libris *κροτάλη*) *τυπάνων τ' ἰαχή, σύν τε βρόμος αὐλῶν.* Schol. Aristoph. Nub. 259 et Suid. *ἰδίως ὁ σχιζόμενος κάλαμος, καὶ κατασκευαζόμενος ἐπίτηδες ὥστε ἠχεῖν, εἴ τις αὐτὸν δονοίη ταῖς χερσί, καθάπερ κρότον ἀποτελῶν*, Eust. 838, 23 *σκεύη τινά, ἐξ ὀστράκου τυχὸν ἢ ξύλου ἢ χαλκοῦ, ἃ ἐν χερσὶ κροτούμενα θορυβεῖ*, cf. 1327, 24; Hes. *περίτριμμα, κρότημα.* — *κροταλίζω.*

κρότἄφος (Lob. Path. el. I 500 cum *κάρα, κρᾶτα* cognationis vinculo constrictum dicit; ab eadem rad. derivant Doed. in voc. hom. etym., Erl. 1835 p. 8, Woerner subst. hom. 44, Autenrieth in lex., alii; Benfey WL. II 133 et L. Meyer vgl. Gr. II 416 ad *κρότος* referunt; Fick vgl. Woert. I 46 cum sanscr. kaṭa tempus, proprie cavum et lit. karsztas comparat, cui assentitur Siegismund in Curt. Stud. V 148, 7; is ib. et p. 216 explicat antiquiorem formam fuisse *κόρταφος.* De suffixo v. Curt. Et. 496; cf. etiam Goebel Lexil. I 518. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 225, 13; de subst. in *φος* exeuntibus v. Woerner l. l.). Legitur sing. gen. *κροτάφοιο* (semel), acc. *-ον* (semel), pl. gen. *κροτάφων* (semel), dat. *-οις* (Nauck scribit *οισ'*) ter, *-οισι(ν)* sexies. Est in Il. octies, in Od. ter, in hymnis semel. Vocalis brevis ante *κρ.* omnibus locis producitur. Est post arsin 2. pedis ter, 4. pedis novies. Tempus. Hes. *κόρρη*, schol. BL ad *Δ* 502 *κόρσην τὸν κρόταφον λέγει*, cf. Cram. an Par. III 203, 31, Eust. 492, 29 32, Suid., Zon. 1236, alios, quos v. s. *κόρση.* Ruf. Ephes. p. 24 *τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ βρέγματος, κόρσαι καὶ κρόταφοι*, Pollux II 40 *τοὺς κρ. ἔνιοι καὶ κόρσας καλοῦσιν*, Cram. l. l. *παρὰ Ἀττικοῖς δὲ κόρρη ἡ γνάθος*, cf. schol. A et BL ad *Δ* 502, Eust. 492, 39. Arist. h. an. 1, 11 *τὸ μεταξὺ ὀφθαλμοῦ καὶ ὠτὸς καὶ κορυφῆς καλεῖται κρόταφος.* 1) Sing., quo Hom. multo rarius utitur quam plur. *Δ* 502 *βάλε δουρὶ κόρσην· ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν αἰχμή*, cf. schol. BL et A; *Υ* 397 *νύξε κατὰ κρόταφον κυνέης διά.* 2) Plur. *λ* 319 *ὄλεσεν ἀμφοτέρω, πρίν σφωιν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένυς λάχνῃ*, cf. Theocr. Id. 15, 85; h. XXXI 11 *παρὰ κροτάφων τε παρειαὶ ἀπὸ κρατὸς κατέχουσι πρόσωπον*, Piersonus Verisim. p. 164 coni. *περὶ κροτάφοισι*, quod Ilg. et Matth. in ed. 1805 receperunt; Matth. in animadv. scripsit *παρὰ κροτάφοισί τ' ἔθειραι*, vulg. lectionem defendit Herm.; *N* 805 *ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι σείετο πήληξ, O* 609 *ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο Ἕκτορος* (dat. loci), *O* 648 *ἀμφὶ δὲ πήληξ κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος*, Cant. *κροτάφοιο. Π* 104 *δεινὴν περὶ κροτάφοισι πήληξ καναχὴν ἔχε, N* 188 *ὡρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν κρατὸς ἀφαρπάξαι, Σ* 611 *τεῦξε δέ οἱ κόρυθα* (v. l. *κυνέην*) *κρ. ἀραρυῖαν, σ* 378 *χ* 102 *κυνέη(ν) ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα(ν).* — *πολυκρόταφος.*

κροτέω (*κρότος*, ad indogerm. rad. kart revocandum esse, unde ortum sit sanscr. katakaṭâyati crepare, lit. kertù, kirsti explicat Fick vgl. Woert. I 46 524 II 54, Spracheinh. 73, cf. Siegismund in Curt. Stud. V 148, 8; E. G. 349, 29 *παρὰ τὸ κρούω*, cf. Hes. (qui interpr. *κρούει*) et Curt. in Stud. III 194, cf. etiam Benfey WL. II 133. De verbis in *εω* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 23). Leguntur praes. 3. pl. *κροτέουσιν* et part. *κροτέοντες.* Semel in Il., semel in hymnis, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 727. Post arsin 2. pedis; vocalis brevis ante *κρ.* producitur. Sonare, crepitare facio, i. q. *κροταλίζω*, cf. Doed. Gl. 293, Schmidt Synon. 117, 6. *O* 453 *ἵπποι κείν' ὄχεα κροτέοντες* (Nauck *κροτέοντε?*), paraphr. *κατακροτοῦντες.* h. Ap. P. 56 *οἱ δὲ* (equi) *κείν' ὄχεα κροτέουσιν ἀνακτορίην ἀφιέντες*, magno cum crepitu trahunt, cf. *Λ* 160. Eust. 1602, 16 *ὠνοματοπεποίηται*, cf. 838, 21. Lex. Seg. 103, 9 *κροταλίζειν ἀντὶ τοῦ κροτεῖν.* — *πολύκροτος, φιλόκροτος.*

Κρουνοί (*κρουνός*, cf. Lob. Paralip. 114) oppidum Triphyliae. *ο* 295 *βὰν δὲ παρὰ Κρουνοὺς* (vocalis brevis ante *Κρ.* producitur) *καὶ Χαλκίδα καλλιρέεθρον*, versus qui ab omnibus libris abest, minus commode a Barnesio ex Strab. VIII 350 X 447 insertus est. h. Ap. P. 247 *βῆ δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα καὶ παρὰ Δύμην.* Strab. VIII 351 *Κρ. καὶ Χ. καὶ Φεάν, ἀδόξων ποταμῶν ὀνόματα, μᾶλλον δὲ ὀχετῶν* (cf. Curt. Pelop. II 117, adn. 90); id. 343 *εἶτα* (post Alpheum meridiem versus) *ὄρος τῆς Τριφυλίας τὴν Μακιστίαν ἀπὸ τῆς Πισάτιδος· εἶτ' ἄλλος ποταμὸς Χαλκὶς καὶ κρήνη Κρουνοὶ καὶ κατοικία Χαλκίς, καὶ τὸ Σαμικὸν μετὰ ταῦτα.* Matth. igitur propter perturbatum lo-

corum, quae navis praetervecta dicitur, ordinem v. 246—9 pro spuriis habuit; Herm. defendit, v. Baum. h. l.; Curtius Pelop. II 87 putat *Κρ.* fuisse in magna illa lacuna, quae ultra Samicum ad septentriones versus ab Agulenitza usque ad ostium Alphei pertinebat; cf. Bursian Geogr. v. Griechenl. II 283 adn., Buchholz Real. I 236, Friedreich Real. 32.

κρουνός (etymon est ignotum; composuerunt cum *κρήνη*: Benfey WL. II 133, Doed. Gl. 742, Christ Lautl. 38 274, qui ex *ἐκρεϝενος* (ab *ἐκρέω*) ortum esse putat; de subst. in *νος* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 189, Woerner subst. hom. 37, cf. etiam L. Meyer I 162; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 178, 6 II 940, 4). Leguntur du. *κρουνώ* (semel), pl. gen. *κρουνῶν* (semel), acc. *κρουνούς* (semel). Tantum in Il. Fons, cf. Doed. Gl. 742, Schmidt Synon. 38, 2. *Δ* 454 *χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης*, schol. BL ad v. 452 *κρ. προστίθησι, τῷ πλήθει τοῦ καταῤῥέοντος ὕδατος τραχὺν ἐγείρων τὸν ψόφον*, paraphr. *ὀχετῶν*, schol. BV ad *Χ* 147 *κρ. καλοῦνται καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ὀρέων μετὰ ψόφου καὶ κρούσεως νάοντες χειμάῤῥοι*, cf. Eust. 1263, 50; Passov. interpr.: locus, in quem aquae, postquam e fonte prodierunt, confluunt, sed v. Doed. l. l.; *Χ* 147 *κρουνὼ* (v. l. *κρουνῷ*) *δ' ἵκανον καλλιῤῥόω· ἔνθα δὲ πηγαὶ δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου*, schol. BV *νυνὶ αἱ τῶν πηγῶν ἀπόῤῥοιαι· ὁ γὰρ Σκάμανδρος κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἴδης ῥεῖ . . . ὑπόγειος δὲ γινόμενος ἐν Ἰλίῳ δύο ἀναδίδωσι πηγάς, ἀφ' ὧν οἱ κρουνοί, εἰς δὲ τὸ Σκαμάνδρου λείπει ἡ ἀπό*, schol. D *κυρίως μὲν αἱ ἀρχαὶ τῶν ῥευμάτων, νῦν δὲ οἱ τόποι ὅπου πλύνουσιν*, sed v. in hoc lex. s. v. *Σκάμανδρος*, cf. etiam Porphyr. h. l.; Eust. 1263, 51 *κἀνταῦθα δοκεῖ τισιν ἄλλο εἶναι τοὺς κρ. παρὰ τὰς πηγάς, ἴσως δὲ οὐ καλῶς*, cf. etiam Faesii ed. 5 h. l. et Schmidt Synon. l. l.; *Χ* 208 *τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο*. — E. M. 541, 44, E. G. 349, 38, Hes. *ῥεῦμα*, Hes. etiam *ῥεῖθρα, ὀχετοί, ὑδάτων ἐκβολαί*, Suid. *τὸ χύδην καὶ ἀκρίτως καὶ ἀθρόως ῥέον*, E. G. 349, 41 *κυρίως αἱ ἀρχαὶ τῶν ῥευμάτων*, Eust. 497, 28 *αἱ τῶν χειμάῤῥων ἀρχαί, ὥσπερ πηγαὶ αἱ τῶν ἀεννάων*. — *Κρουνοί*.

κρύβδα (*κρύπτω*, cf. Herod. ed. Lentz. I 496, 1. De his adv. v. Curt. Et. 649, Frohwein in Curt. Stud. I 124, L. Meyer vgl. Gr. II 391) clam, i. q. *κρύβδην*. Iungitur cum gen. — Semel in Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 729. *Σ* 168 *κρύβδα Διὸς ἄλλων* (Vrat. *πάντων*) *τε θεῶν*, paraphr. et Eust. 116, 30 *λάθρα τοῦ Διός*, cf. v. 185 s. et schol. B. Hes. *κρυφιμαίως*, cf. Eust. 722, 20.

κρύβδην (*κρύπτω*, cf. E. M. 781, 27, E. G. 451, 41; de his adv. v. Curt. Et. 649, Frohwein in Curt. Stud. I 106, Clemm ib. III 300, L. Meyer vgl. Gr. II 389, Viger. ed. Herm. 374; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 508, 13). Tantum in Od., in introitu versus. Clam, occulte, i. q. *κρύβδα*. *λ* 455 *κρύβδην, μηδ' ἀναφανδά, ἐς πατρίδα γαῖαν νῆα κατισχέμεναι*, schol. H *οὐδὲ οὗτοι ἐφέροντο ἐν τοῖς πλείστοις* (454—6), expunxerunt Bekk.², alii. *π* 153 *πρὸς μητέρα εἰπεῖν ἀμφίπολον ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα κρύβδην*, cf. Eust. 1797, 32; schol. H *νοθεύονται* v. 152 s. — Hes. *λάθρα*, Suid., Phot., Zon. 1259, anecd. Gr. ed. Bachm. I 283, 29 *λαθραίως*, cf. Cram. an. Ox. II 457, 29, Eust. 722, 20.

κρυερός (a *κρύος*, rad. *κρυ*, kru, durum esse, concrescere, gerinnen; unde sanscr. krūrás, zend. khrûra, lat. crusta, crudus: Curt. Et. 156, cui verisimile videtur cohaerere cum rad. krav, cruor, cruentus, cf. Benfey WL. II 178, Pott in Kuhn Ztschr. V 233, Misteli ib. XVII 191, Tobler ib. XXII 138, Fick vgl. Woert. I 539 s., II 69, Corssen Ausspr., Vokalism. I 359, Bechstein in Curt. Stud. VIII 369, L. Meyer vgl. Gr. I 397; cf. etiam Goebel Lexil. I 8. Quomodo *κρυερός* sit ortum e *κρύος*, explicat Curt. Et. 400, Fick in Kuhn Ztschr. XXII 96. De adi. in *ερος* exeuntibus v. E. M. 535, 32 s., L. Meyer vgl. Gr. II 208). Leguntur gen. *κρυεροῖο* (quater) et *-ῆς* (semel). Bis in Il., bis in Od., semel in hymnis. Bis post arsin 2. pedis, ter post arsin 4. pedis. Frigidus, i. e. horridus, horrendus, cf. Schmidt Synon. 59, 9, Doed. Gl. 750. Eust. 1559, 48 *τὸ μὲν χαίρειν ἰαίνεσθαι λέγει, ῥιγεδανὸν δὲ καὶ κρυερὸν τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν*. Hes. *ψυχράν, κρυσταλλώδη*, E. M. 541, 52 *φρικτός, φοβερός*, illud etiam paraphr. Il., hoc E. G. 349, 47, Zon. 1251, cf. Hes. s. *κρυερόν*. *Ν* 48 *ἀλκῆς μνησαμένω, μὴ δὲ κρυεροῖο* (voc. brevis ante *κρ.* producitur) *φόβοιο*, *Ω* 524 *οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο*, cf. Am. app. ad *δ* 622; *δ* 103 *αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο*, *λ* 212 *κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο*, *Ψ* 98 eadem leguntur in v. l. pro *ὀλοοῖο*, v. schol. A; h. VIII 15 *ὅς μ' ἐρέθησι φυλόπιδος κρυερῆς ἐπιβαινέμεν*. *Ν* 415 est in Cant. *πυλάρταο κρυεροῖο* (pro *κρατεροῖο*).

κρυόεις (a *κρύος*, v. s. *κρυερός*. De adi. in *εις* v. Goebel de epith. in *εις* desinentibus 4 et 38, Schuster in Ztschr. f. oest. Gymn. X 1859 p. 17 24, L. Meyer vgl. Gr. II 604). Leguntur gen. *κρυόεντος* et nom. fem. *κρυόεσσα*. Tantum in Il. Frigoris plenus, frigidus, horridus, i. q. *κρυερός*, cf. Schmidt Syn. 59, 9, Doed. Gl. 750. E. M. 541, 52 55, E. G. 349, 47 *φρικτός, φοβερός*, Hes. *φρικτή, μισητή, τραχεῖα*, Ap. Soph. 104, 21, paraphr. Il. *φρικτός*, Suid. *φρικώδης*, Zon. 1251 1255 *ψυχρός, φοβερός*. *Ι* 2 *Ἀχαιοὺς ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη*, schol. ABL *κρυόεις φόβος ὁ ψυχρός· τὸ θερμὸν γὰρ ἐπιλείπει τοὺς δεδιότας*, cf. schol. DV et E. M. 731, 22 s.; Eust. 731, 35 *ὁ ψύχων τὸν φεύγοντα*. *Ε* 740 *ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή* (v. l. *δ' ὀκρυόεσσα*), Hes. *ἡ φρικτὴ καὶ φοβερὰ βοή*. — *ὀκρυόεις*. Curt. Et. 156 suspicatur errore ortam esse formam *ὀκρυόεις* et *Ζ* 344 *κακομηχάνοο κρυοέσσης*, *Ι* 64 *ἐπιδημίοο κρυόεντος* fortasse quondam scriptum esse, cf. J. J. f. Ph. 67 p. 9 et J. Wackernagel in Bezzenberger Beitr. IV 1878 p. 266 s.

κρυπτάδιος (*κρύπτω*. De adi. in *διος* terminantibus v. Curt. Et. 634 651, L. Meyer vgl. Gr. II 448 551; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 116, 13 II 924, 11). Non est nisi in Il. In introitu versus. Leguntur *κρυπταδίῃ* et *-άδια*. Clandestinus, occultus, Hes. *λαθραῖος*. *Ζ* 161 *κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι*, paraphr. *λαθραίως καὶ μοιχικῇ συνουσίᾳ*, cf. Cram. an. Par. III 169, 18, Eust. 631, 58; Hes. *λαθραίᾳ, κρυφιμαίᾳ*. *Α* 542 *αἰεί τοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα, κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν*, clandestinis consiliis utentem decernere, cf. schol. AB; paraphr. *κρυπτὰ καὶ λαθραῖα*, Zon. 1257, Cram. an. Par. III 143, 18 *κρυφαῖα, λαθρίδια*, cf. Eust. 631, 59.

κρυπτός (a *κρύπτω*, cf. L. Meyer vgl. Gr. II

304). Legitur semel in Il. Occultus, clandestinus. Ξ 168 πυκινὰς θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε κληῖδι κρυπτῇ (voc. brevis ante κρ. producitur), τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν, cf. Pind. Pyth. 9, 69 et θ 447; Eust. 974, 35 ἢ τὴν ἔνδοθεν κλείσουσαν τὰς θύρας καὶ οὕτω κρυπτομένην τοῖς ἔξωθεν, ἢ τὴν δυσεπιχείρητον τοῖς ἐπιβουλεύουσιν.

κρύπτω (rad. κρυφ; a rad. kvarp, kvarbh torquere, velare, unde ortum sit κύρβις, κορυφή, κεκρύφαλος derivat Fick vgl. Woert. I 542 II 74, Spracheinh. 90 s. 232; Siegismund in Curt. Stud. V 177, 98 explicat segregari vix posse a lat. celare, theod. helan, gr. καλύπτειν, rad. kal, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 349, Walter in Kuhn Ztschr. XII 376, Curt. Et. 529 557, cf. etiam Curt. Et. 705, L. Meyer I 378; v. praeterea Benfey WL. II 311. De verbis in πτω exeuntibus v. Herod. ed. Lentz I 433, 21, L. Meyer I 440, Curt. Verbum I 237, eiusd. Et. 676). Leguntur: Act. praes. κρύπτει h. Cer. 249, part. κρύπτων (bis), -πτουσα h. Cer. 353, impf. κρύπτεν h. Cer. 307, iterat. κρύπτασκε Θ 272 (cf. Curt. Verbum II 381) et κρύπτεσκε h. Cer. 239; fut. κρύψω (bis), aor. κρύψεν λ 244, ἔκρυψαν (v. l. κρύψαν) ξ 357, coni. κρύψω ν 304, inf. κρύψαι Σ 397, part. κρύψαντες Ξ 373. Pass. perf. part. κεκρυμμένον λ 443, -μένα ψ 110, aor. κρύφθη Ν 405. Est in Il. quinquies, in Od. septies, in hymnis quinquies. Vocalis brevis ante κρ. producitur, exc. ψ 110 κέκρυμμένα (sed κέκρ. λ 443), aor. cum augm. ἔκρυψαν est post 3. pedem; ceterarum formarum est prior syllaba (υ) quater in arsi (in introitu versus), decies in thesi: post arsin 2. pedis sexies, 3. pedis ter, 4. pedis semel. 1) Abdo, occulto, abscondo. a) τι. ν 304 ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω χρήματά (v. l. κτήματά) τε (v. l. τοι) κρύψω, h. Cer. 307 οὐδέ τι γαῖα σπέρμ' ἀνίει, κρύπτεν γὰρ ἐυστέφανος Δημήτηρ (M κρύπτε), Baum., qui confert v. 353 et κεύθειν v. 452, notionem privandi ex abscondendo natam habere etiam Hes. op. 42 50 dicit. h. Cer. 353 σπέρμ' ὑπὸ γῆς κρύπτουσα, Ξ 373 κεφαλὰς παναίθῃσιν κορύθεσσι κρύψαντες, paraphr. καλύψαντες. Pass. ψ 110 σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῶι κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων (Eust. 1940, 9 κεκριμένα), cf. Classen Beob. IV 13, in ed. Francof. 1867 p. 150. b) τινά. Σ 397 μητρός, ἥ μ' ἐθέλησε κρύψαι χωλὸν ἐόντα, removere e conspectu deorum, paraphr. ἀφανίσαι. λ 244 κρύψεν δὲ (v. l. κρύψε et τε) θεὸν θνητήν τε γυναῖκα, cf. schol. BQ; ξ 357 ἐμὲ δ' ἔκρυψαν (A δὲ κρύψαν, quod receperunt Bekk.², Am.) θεοὶ αὐτοὶ ῥηιδίως, h. Cer. 239 νύκτας δὲ κρύπτεσκε πυρὸς μένει ἠΰτε δαλόν, cf. Baum. h. l., ε 488, Eust. 1548, 1; Guttmann suspicatur aliquando fuisse κρ. ἐνὶ σποδῷ. Θ 272 ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ, paraphr. ἐκάλυψε, cf. Delbrueck Abl. loc. instr. 61. Φ 239 ζωοὺς σάω κατὰ ῥέεθρα, κρύπτων ἐν δίνῃσι (v. omittit C), h. Cer. 249 ξείνη σὲ ἐν πυρὶ πολλῷ κρύπτει (e coni. Hermanni pro cod. πυρὶ ἐνὶ, Schneidew. coll. v. 239 σε πυρὸς μένει οὔλῳ in Philol. IV 764, cf. Baum.). Pass. Ν 405 κρύφθη γὰρ (Ἰδομενεὺς) ὑπ' ἀσπίδι (D 1. man. ἀσπίδα) se abdidit. 2) transl. celare, nostr. verschweigen. δ 350 ρ 141 τῶν οὐδέν τοι (v. l. τι) ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω, Eust. 1499, 18 ἄδηλον εἴ τίς ἐστι διαφορὰ τοῦ κρύψαι καὶ τοῦ ἐπικεῦσαι, id. 1813, 51 ταὐτὸν κρ. καὶ κεῦσαι. λ 443 ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι (haud pauci libri om. καί), cf. schol. H; Eust. 1693, 30 ἐπίκρυψον δι' ὑπόνοιαν ἀπιστίας, . . ἀντὶ τοῦ κεκρ. ἔστω. Schol. ALV ad Α 545 pro τὸ . . εἶναι habet τὸ δ' ἐνὶ φρεσὶ κεύθειν, cf. Nitzsch ad λ 443. 3) latere. h. XXXIV 7 σὲ δ' ἔτικτε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε πολλὸν ἀπ' ἀνθρώπων, κρύπτων λευκώλενον Ἥρην. — ἀποκρύπτω, ἐγκρ., κατακρ., ὑποκρ., κρύβδα, κρύβδην, κρυπτάδιος, κρυπτός, κρυφηδόν, κεκρύφαλος (?).

κρύσταλλος (a rad. κρυ, quae est in κρύος, lat. crusta: Curt. Et. 156, Benfey WL. II 178, Fick vgl. Woert. I 53 540 II 70, Spracheinh. 88, L. Meyer vgl. Gr. I 397, Corssen Ausspr., Vokalism. I 359, Pott in Kuhn Ztschr. V 233, Schoenberg griech. Compos. 7, cf. L. Meyer I 28 II 416, Duentz. in Kuhn Ztschr. XIII 3, Lob. Path. proleg. 94, cf. praeterea Doed. Gl. 751, v. etiam s. v. κρυερός. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 158, 16; de subst. in λος exeuntibus v. Woerner subst. hom. 33, qui suspicatur ex κρυσταλιος ortum esse). Leguntur nom. sing. κρύσταλλος, dat. -άλλῳ. Semel in Il., semel in Od., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 753, adn. In exitu versus. Glacies. Χ 152 ἡ ἑτέρη (πηγὴ) θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ, ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, cf. schol. B et Eust. 1263, 58; ξ 477 χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο (v. l. περιστρ.) κρύσταλλος, cf. schol. BHQ et Eust. 1770, 22 s. — Hes., Zon. 1251 τὸ πεπηγὸς ὕδωρ (ὑπὸ κρύους), E. M. 541, 56 τὸ διὰ τοῦ κρύους ἠλλοιωμένον ὕδωρ, cf. Cram. an. Ox. I 254, 27. — Buchholz Real. I 18.

κρυφηδόν (κρύφα, κρύπτω. De his adv. v. Frohwein in Curt. Stud. I 117, L. Meyer vgl. Gr. II 553 eund. in Kuhn Ztschr. VI 299, v. etiam Curt. Et. 649 s.) clam. Legitur bis in Od. in exitu versus. Vocalis brevis ante κρ. non producitur. cf. La Roche h. U. 26 et Hartel hom. Stud. 81. ξ 330 τ 299 νοστήσῃ (ειε) ἤδη δὴν ἀπεών, ἢ ἀμφαδὸν ἦε κρυφηδόν (τ 299 pro ἦε pauci ἢ καί), Eust. 1760, 59 τὸ κρύβδην κρ. ἐνταῦθ φησιν.

Κρωβίαλος. Est Β 855 in schol. Ap. Rh 2, 942 Κρώμναν Κρωβίαλόν τε (pro Αἰγιαλό et Ap. Rh. 2, 942 Κρωβίαλον Κρῶμνάν τε, cf Eust. 362, 30, cf. etiam Niese hom. Schiffskatalo 55. — Steph. Byz. Κρ. πολίχνιον πρὸς τῇ Πο τικῇ.

Κρῶμνα (Lob. Path. prol. 241, adn. 3 for tasse cohaerere dicit cum κρημνός, Goebel Le xil. I 497 sumit rad. σκαρ, καρ, unde deriv lat. scrupeus, nostr. schroff, scharf) urbs Paphl goniae. Β 855 Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε (Ap Rh. 2, 942 Κρωβίαλον Κρῶμνάν τε, cf. Eus 362, 30, cf. etiam Niese hom. Schiffskatalog 55 Steph. Byz. πόλις Παφλαγονίας (cf. E. M. 54 34, Zon. 1255, Hes., Suid.), ἡ νῦν Ἄμαστρις, ὡ εἴρηται· τινὲς δέ φασι χωρίον Ἀμάστριδος . . ἀπὸ Κρώμνου τοῦ Λυκάονος, fere iisdem verb Herod. ed. Lentz I 256, 7, Eust. 362, 14; Stra XII 544 Ἄμαστρις ἐκ τεττάρων κατοικιῶν συν ῴκισε τὴν πόλιν, ἔκ τε Σησάμου καὶ Κυτω ρου καὶ Κρώμνης, τετάρτης δὲ τῆς Τίον. - Friedreich Real. 74, Buchholz hom. Real. I 3 Nomen non raro vitioso scribitur accentu Κρώμν cf. Herod. I 256, 7.

κτάομαι (rad. ska, sanscr. kshi, kshayati; eadem rad. etiam κτι, κτίζω: Curt. Et. 15 Fick vgl. Gr. I 233 803 II 264, Spracheinh. 1

154, id. in Kuhn Ztschr. XX 179—181, Benfey WL. II 186, L. Meyer ap. Kuhn VII 288 s., cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. I 193, Schweizer-Sidler ap. Kuhn XVII 306 s.; Christ Lautl. 82 114 propter dor. *πάομαι* cum rad. pa, sanscr. pāmi componit). Leguntur aor. sing. 2. p. *ἐκτήσω* ω 193, cf. Curt. Verbum II 265; 3. sing. *ἐκτήσατο* Ι 400 ν 265 (v. l.) h. Merc. 24; *κτήσατο* ξ 4 450 ν 265; perf. *ἐκτῆσθαι* Ι 402, cf. E. M. 501, 26 ss., E. G. 313, 28 ss., Herod. ed. Lentz II 187, 8 ss. 790, 9, Zon. 1193, Eust. 759, 41 1570, 24, Curt. Verbum II 126. Est bis in Il., quater in Od., semel in hymnis. Mihi comparo. Ι 400 *κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς*, cf. schol. ABLV; h. Merc. 24 *ἔνθα χέλυν εὑρὼν ἐκτήσατο μυρίον ὄλβον*, Herm. versum pro spurio habuit, defendit Franke. ξ 4 *οἰκήων, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς*, ξ 450 *Μεσαύλιος, ὅν ῥα συβώτης αὐτὸς κτήσατο οἶος* (v. l. *ἐκτήσατο*), ω 193 *ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω* (A *ἐκτήσο*) *ἄκοιτιν*. Cum dat. *τινί τι*: ν 265 *οὐ δήμιός ἐστιν οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος, ἐμοὶ δὲ κτήσατ' ἐκεῖνος*, v. l. *δ' ἐκτήσατο* (quam receperunt Bekk.[1], Am., Duentz., alii, sed v. Bekk. hom. Bl. I 144, 29 ss.: propter caes. bucol.) et *δὲ κτήσατο κεῖνος* (sed v. s. *κεῖνος* p. 744). Perf. possideo. Ι 402 *οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης*. — Hes., Zon. 1262, Suid., cf. Eust. 760, 6. — *κτῆμα* (*ἀκτήμων, πολυκτήμων*), *κτῆσις, Κτήσιππος, Κτήσιος, κτητός, δουρικτητός, Φιλοκτήτης, κτέαρ, Πολύκτωρ, κτεατίζω, Κτέατος, κτέρας, κτερίζω, κτερεΐζω, φιλοκτέανος, κτῆνος*.

κτέαρ (a *κτάομαι*, cf. Goebel in Kuhn Ztschr. XII 238, Benfey WL. II 186; de subst. in *αρ* terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 129, Woerner subst. hom. 46. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 391, 1). Est apud Hom. tantum pl. dat. *κτεάτεσσι(ν)*. Metaplasmum statui voluerunt, ut esset pro *κτεάτοις*, E. M. 542, 9, Herod. I 391, 31 II 204, 16 772, 36 936, 22, sed v. Lob. Paralip. 176. Est in Il. quinquies, in Od. novies, in hymnis nusquam, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 806. Est post arsin 2. pedis ter, 4. pedis septies, 5. pedis quater. Possessio, bonum, opes, cf. Retzlaff Proben a. e. hom. Synon. II 19 21 et Duentz. in Kuhn Ztschr. XII 21. Ε 154 *υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι*, Ι 482 *μ' ἐφίλησ' ὡς εἴ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ, μοῦνον τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι(ν)*, schol. V *ἔτι πλέον αὔξων ἐπιφέρει τὸ ἐπὶ πολλοῖς κτήμασιν· ὧν γὰρ συνήγαγεν εἰδὼς αὐτὸν φύλακα ἀγωνιᾷ*. ο 89 *οὐ γὰρ ὄπισθεν οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι* (v. l. *ἑοῖσιν*, D *ἐνὶ μμεγάροισιν*), α 218 *ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε*, cf. schol. BE; δ 93 *ὣς οὔ τοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν* (Bekk.[2], Nauck *-σσι*) *ἀνάσσω*, cf. schol. MQ, HMQ, H; α 430 *τήν ποτε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσι, ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν*, dat. est instrum.: suis opibus, schol. S et Cram. an. Par. III 396, 24 *ἐκ τῶν ἰδίων κτημάτων*. ξ 115 452 ο 483 *πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν*, ρ 471 *ὁππότ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι βλήεται ἢ περὶ βουσὶν ἢ ὀίεσσιν*, ubi idem fere significat ac *κτήνη*, pecora. υ 289 *ὃς δή τοι κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο μνάσκετο*, cf. schol. V; v. l. *θεσπεσίοισι* (pro *π. ἑοῖο*), cf. schol. H; Ζ 426 *τὴν* (*μητέρα*) *δεῦρ' ἤγαγ' ἅμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν* (D *κτεάτοισι*), Ψ 829 *τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι(ν)*, Σ 300 *Τρώων ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει*, schol. A *εἴ τις εὐλαβεῖται μὴ ἀπολέσῃ τὰ ἴδια κτήματα, μερισάτω αὐτὰ τοῖς Τρωσίν*, cf. schol. AD et Eust. 1143, 39; schol. B *ὅστις λυπεῖ τὸ κοινὸν αὐτὸς ἔχων πλείστην οὐσίαν, ἐκείνην δημευσάσθω*, cf. schol. A. Quorum secuti sunt auctoritatem Damm, Faesi, alii; rectius interpr. Duentz., Franke, Hentze: qui moleste fert opes suas, i. e. qui infinitas opes se habere putat, acerba cum ironia dictum ab Hectore, cf. Lehrs de Arist. stud. 74. — Est apud Alex. Rhet. vol. 8 p. 441 π 19 pro *τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ: πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν*. — Paraphr. Il., E. M. 542, 9, Herod. II 204, 16, Zon. 1261, Suid., alii *κτῆμα*, Hes. *κτήμασι, χρήμασιν*, v. eund. s. *κτέαρ* et *κτάτεσι* et Lob. Path. el. I 244. — *κτεατίζω, Πολύκτωρ* (*Πολυκτορίδης*).

κτεατίζω (*κτέαρ*, cf. Cram. an. Ox. I 245, 8; de verbis in *ιζω* terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 53). Aor. *κτεάτισσα* (semel), *κτεάτισσεν* (semel), part. *κτεατίσσας* (ter), med. perf. *ἐκτεάτισται* h. Merc. 522. Est in Il. semel, Od. quater, hymnis semel. Aut in fine versus (*κτεατίσσας* et *ἐκτεάτισται*), aut post arsin 2. pedis (*κτεάτισσα, -εν*). Mihi comparo. 1) Act. β 102 τ 147 ω 137 *αἴ κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίσσας* (v. l. *-ίσας*), Eust. 1436, 15 *ἤτοι κτέατα σχών*, schol. S et Cram. an. Par. III 401, 7 *προικοδοτήσας*. ω 207 *ἀγρόν, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς Λαέρτης κτεάτισσεν* (Nauck *ἔκτισσεν?*), *ἐπεὶ μάλα πολλὰ μόγησεν*, fortasse fuit *τέμενος* s. *γέρας*, quod Ithacenses ei propter rem bello praeclare gestam donaverant; schol. V interpr. *ἔκτισεν*, Eust. 1957, 32 *τουτέστιν ἐκτήσατο οὐ κατὰ λόγον ὤνου, ἀλλ' ἐπειδὴ μάλα πόλλ' ἐμόγησε κατὰ βίον ἁπλοῦν ἡρωϊκόν*. Π 57 *κούρην, ἥν μοι γέρας ἔξελον, δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα* (Eust. 1045, 57 *κτεάτισα*) *πόλιν εὐτείχεα πέρσας*, Ariston. *ἰδίως καὶ παρὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν κτεάτισσα κατὰ τὸ ἐνεργητικόν, ἀντὶ τοῦ ἐκτησάμην· καὶ ἐν Ὀδ.* (β 102) *πολλὰ κτεατίσσας ἀντὶ τοῦ κτησάμενος*, cf. Friedlaender Ariston. p. 2; Cram. an. Par. III 265, 15 *ὡς κτῆμα ἔλαβον*, cf. Ι 343 *δουρικτήτην*. Paraphr. Il., Suid. *ἐκτησάμην*, cf. Hes. et Cram. an. Ox. I 245, 1; cf. etiam E. G. 350, 35 553, 13; Zon. 1262 *ἐκτισάμην*. 2) Med. h. Merc. 522 *μή ποτ' ἀποκλέψειν, ὅσ' Ἑκηβόλος ἐκτεάτισται*.

Κτέατος (a *κτέαρ, κτάομαι*) Actoris (vel potius Neptuni) filius et Moliones, frater Euryti (erant autem fratres gemini), pater Antimachi, princeps Epeorum. Schol. AD ad Λ 709 *Ἄκτορος καὶ Μολιόνης παῖδες Κτέατος καὶ Εὔρυτος, κατά τινας δὲ Μολιόνης καὶ Ποσειδῶνος . . οὗτοι παρηλλαγμένην φύσιν τῶν λοιπῶν ἔσχον ἀνθρώπων· διφυεῖς γὰρ ἦσαν, ἔχοντες ἑκάτερος δύο κεφαλάς, τέσσαρας δὲ χεῖρας καὶ πόδας τοὺς ἴσους, ἓν δὲ σῶμα· διὰ τοῦτο τοὺς πολεμικοὺς καὶ γυμνικοὺς ἐνίκων ἀγῶνας. Ἡρακλῆς δὲ πολεμῶν καὶ μὴ δυνάμενος κατὰ τοὐμφανὲς αὐτῶν περιγενέσθαι συμμαχούντων Αὐγέᾳ, λοχήσας αὐτοὺς ἀνεῖλε*, cf. Cram. an. Par. III 16, 24, Eust. 882, 13 ss., Athen. II 57 f 58 a, Apollod. 2, 7, 2; Pind. Ol. 10, 33 ss. et scholl.; Paus. II 15, 1 *ἐν Κλεωναῖς ἔστι μνῆμα Εὐρύτου καὶ Κτεάτου*. — Β 621 *τῶν* (*Ἐπειῶν*) *Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην, υἷες ὁ μὲν Κτεάτου* (Nauck: an *Κτεάτοιο?*), *ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου, Ἀκτορίωνε*, Ariston. *Ἀμφιμ.*

Κτεάτου υἱός (cf. Paus. V 3, 3 s.), *εἴρηκεν Ἀκτορίωνε δέον Ἀκτοριώνων*, cf. schol. D h. l. et schol. V ad *Ν* 185. *Ν* 185 (*Ἕκτωρ*) *Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ'* (Nauck: an *πάιν*?) *Ἀκτορίωνος βάλε*. Eum filium fuisse Neptuni adfirmat poeta *Ν* 207: *Ποσειδάων ἐχολώθη υἱωνοῖο* (i. e. *Ἀμφιμάχοιο*) *πεσόντος* (addit schol. V *Κτέατος γὰρ Ποσειδῶνος*) et *Λ* 750 s.: *καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα, εἰ μή σφωε πατὴρ ἐνοσίχθων ἐσάωσε*. Iam pueri interfuerunt bello, quod Neleus gessit cum Augea, Epeorum rege; in quo bello prope a Neleo interfecti sunt: *Λ* 750, cf. v. 710; cum Amaryncеus sepeliretur magnificique ludi darentur, Nestorem equis superaverunt: *Ψ* 638 ss., cf. Eust. 1321, 20. — Jacobi Mythol. p. 633 s., Friedreich Real. 562 s., Hartung Rel. u. Myth. der Griechen II 231 s., Preller Gr. Myth. II 237 ss., Pott in Kuhn Ztschr. IX 201, cf. etiam Plew in J. J. f. Ph. XIX 1873 p. 197 s.

κτείνω (Curt. Et. 157 698 derivat a rad. *κταν, κτεν*, sanscr. kshan, kshaṇōmi laedo, vulnero et exponit breviorem rad. *κτα* apud Hom. inveniri (coll. rad. *γα* et *γεν, τα* et *τεν*), quam (Verbum d. gr. Spr. I 188) demonstrat ex *κταν* ortam esse, cf. ib. II 12; cum sanscr. kshan componunt etiam Benfey WL. I 179, L. Meyer in Kuhn Ztschr. VII 288, Schweizer-Sidler ib. XVII 306, Fick ib. XX 179, Christ Lautl. 82, Brugman in Curt. Stud. V 234, Fritzsche ib. VII 386, adn.; cf. etiam Goebel novae quaest. hom. 7, Konitz 1865 p. 7, Allen in Curt. Stud. III 221, Aufrecht in Kuhn Ztschr. VIII 71 74; Fick vgl. Woert. I 235 802 II 267, Spracheinh. 154, qui componit etiam cum sanscr. kshaṇōmi, sumit antiquiorem rad. skan, ska et confert got. skatha damnum, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 342 408, Goebel Lexil. I 217 343. Ad eandem rad. referunt *καίνω* Curt. Et. 157 499, Verbum I 308, II 12, Christ 82, alii, cf. L. Meyer I 193; separat Fick in Woert. I 54 545 II 50, sed v. Curt. Et. 157; ortum esse ex *κτένjω* (cf. aeol. et lesb. *κτέννω*: Herod. II 303, 2 539, 16, Cram. an. Ox. II 233, 9, Bekk. anecd. Gr. 1392) demonstrant Curt. Et. 569 664 682, Fick I 235 802, L. Meyer vgl. Gr. I 95 114 256; de vocalibus in *κτείνω* (*κτεν*) et *κτίννυμι* mutatis v. Curt. Et. 711, Curt. Verbum I 165, Brugman in Curt. Stud. V 232, cf. etiam Lob. Rhem. 210). Act. praes. ind. *κτείνεις Φ* 220, *κτείνει ι* 406 408, *-ουσι Ι* 593; coni. *κτείνω* (*Θ* 182, sed potest coni. aor. esse) et *κτείνωμι τ* 490 (plerique libri *-ναιμι*, cf. schol. H; Eust. 1873, 9 *-ναιμι ἢ καὶ κατ' ἄλλην γραφὴν κτείνωμι*, C *-νοιμι*), cf. Herod. ed. Lentz II 159, 14, Curt. Verbum I 39, J. Wackernagel in Beitr. z. Kunde d. indog. Spr. ed. Bezzenberger IV 278; 2. pers. *κτείνῃς Υ* 186 *α* 296 (potest etiam esse coni. aor.); [3. pers. *κτείνῃ Γ* 284 *Ε* 236 videtur potius coni. aor. esse], 1. pl. *κτείνωμεν Ζ* 70 (potest aor. esse); imp. *κτεῖνε Φ* 95; infin. *κτείνειν Ζ* 228 *Λ* 193 208 *Ρ* 454 *α* 39 *π* 402 (Nauck omnibus locis praeter *α* 39 scribit *κτεινέμεν*), part. *κτείνων Ε* 848 *Ν* 145 *Χ* 45; *-οντα Ι* 653, *-οντες Λ* 755; impf. *ἔκτεινον ξ* 265 *ρ* 434 [*ἔκτεινε* omnibus locis videtur aor. esse]; sine augm. *κτεῖνε Κ* 483 *Π* 398, *κτεῖνον Σ* 529 *ω* 184; iter. *κτείνεσκε Ω* 393, cf. Curtius Verbum II 380. Fut. *κτενέω* (Strab. VII 328 *κτανέω*) *π* 404; *κτενέεις Χ* 13, *-έει* (*Χ* 124 *Ω* 156 185) et *κτενεῖ* (*Ο* 65 68), cf. Herod. I 457, 7 II 462, 4, 539, 16, Curt. Verb. II 303; inf. *κτενέειν Ν* 42 *Ο* 702 *Ρ* 496;
part. *κτανέοντα Σ* 309; Buttm. ausf. Spr. § 114,
Krueger Di. § 39, Faesi in ed. pro praes. verbi
κτανέω habent; Cobet Miscell. crit. 330 s. dicit
formam eam barbaram in Homeri carminibus
inolevisse eorundem socordia, qui *ἄξασθε, ἐβή-
σατο* scribentes *οὐδ' ἑλληνίζειν τὸν ποιητὴν
εἴασαν*, cf. eund. Mnemos. N. S. III 270 et Var.
Lect. 195; eum secutus Nauck recepit *κτενέοντα*.
aor. I *ἔκτεινε(ν) Π* 594 *Τ* 296 *δ* 188 *ψ* 8 *ω* 429;
ἔκτειναν μ 379; sine augm. *κτεῖνας Ω* 500, *κτεῖνε(ν)
Ο* 651 *δ* 547 *λ* 422 *τ* 523 *ψ* 63 h. Ap. P. 123;
coni. (de *κτείνω* et *κτείνωμι* v. supra) *κτείνῃς
Υ* 186 *α* 296 (potest praes. esse) *λ* 120; *κτείνῃ
Γ* 284 *Ε* 236 (v. supra); opt. *κτείναιμι ξ* 405 *υ*
42; inf. *κτεῖναι Ε* 261 435 *Ζ* 167 *Ν* 629 *Ξ* 47
Φ 279 *δ* 823 *ν* 426 *ξ* 282 *ο* 30 *υ* 50 315 *ψ* 79;
part. *κτείνας Ζ* 481 *Λ* 759 *Ο* 587 *Π* 292 *γ* 30
309 *δ* 257 *ξ* 380; *κτείναντες ρ* 80, *-νασα ω* 200;
aor. II *ἔκτανον ψ* 363, cf. Curt. Verbum II 17,
ἔκτανες Χ 272, *ἔκτανε(ν) Β* 701 *Κ* 560 *Π* 849
Ρ 589 *Σ* 456 *Τ* 414 *Ω* 151 180 736 *α* 30 36
299 *β* 19 *θ* 228 *τ* 539 543; *κατὰ δ' ἔκτανε(ν)
Ζ* 416 *γ* 307; 3. pl. *ἔκτανον α* 108, sine augm.
κτάνον Η 155 *Λ* 672, *κτάνε Ε* 679 *Ρ* 60 *Φ* 211
236 344 *γ* 250; 3. pl. *κτάνον Ω* 479; praeterea
aor. 3. sing. *ἔκτα Ζ* 205 *Μ* 46 *α* 300 *γ* 198 30
λ 324 410. Herod. ed. Lentz II 132, 28 (ad *α*
300) *πολλοὶ συστέλλουσι τὸ α τοῦ ἔκτα νο-
μίζοντες ἀποκοπὴν εἶναι τοῦ ἔκτανε· ὁ δὲ
Ἀρίσταρχος ἐκτείνει*, cf. schol. MQ ad *α* 300
Herod. II 55, 6 (ad *Ζ* 205) *ἔκτα ἀποκοπή*, cf
eund. II 152, 7; Herod. II 211, 11 (ad *Β* 662
*Πτολεμαῖός φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης Ἀρίσταρχον
ἀνεγνωκέναι ὁμοίως τῷ ἔκτα* (*λ* 410) *κατὰ συ-
στολήν. Τυραννίων δὲ κατ' ἔκτασιν· οἶμαι δὲ
ἀκόλουθον εἶναι ἐκείνῃ τῇ γραφῇ τῇ κομιζο-
μένῃ ὑπ' Ἀριστάρχου· κατέκταν* (*Δ* 319). *ἡ μέν-
τοι κοινὴ ἀνάγνωσις ἡ κατὰ συστολὴν ἀφορμὴν
ἔσχε τὴν τῆς ἀποκοπῆς, ὁμοίως τῷ οὖτα* (
64), cf. Herod. II 46, 7 ss., E. M. 324, 30 495, 5
E. G. 305, 28, Eust. 637, 18 1418, 58, Lob. Path
el. II 69. Aristarchum breve voluisse *α* propt
non dubios locos testatur Ariston. ad *Ο* 432; d
hoc aor. v. Curtius Verbum I 188, Ahrens Formen
§ 56, adn. 5, La Roche h. T. 330 s., Kuehne
ausf. Gr. I § 311, L. Meyer vgl. Gr. I 431; 1. plu
ἔκταμεν μ 375, 3. pl. *ἔκτᾰν Κ* 526 *τ* 276, co
κτέωμεν χ 216 (v. l. *κτέομεν*, sic etiam E.
305, 26, quod maluit scribere L. Meyer vgl. G
I 309; cod. Aug. *κτενέομεν*, cf. etiam Eust. 19
24, Lob. Path. el. II 95, La Roche in ed. crit. a
Χ 381, Curt. Verbum II 68, Stier in Curt. Stu
II 134). Infin. *κτάμεναι Ε* 301 *Ρ* 8 *κ* 295 3
cf. L. Meyer vgl. Gr. II 283. Inf. *κτάμεν* n
est apud Hom. nisi in compositis. Pass. pra
κτείνονται Ν 110 *Ξ* 60; coni. *κτεινώμεθα Λ*
Μ 245 v. l.; inf. *κτείνεσθαι Ε* 465, part. *-όμεν
Π* 491 *χ* 328, *-μένῳ Σ* 99, *-μένων λ* 417 *ψ*
-μένους Λ 410 *Υ* 494 *υ* 234; impf. *κτείνον
Δ* 538 (v. l.) *λ* 413 521 *ω* 38; aor. I 3. pl. *ἔκτ
θεν δ* 537, *κατὰ δ' ἔκταθεν Λ* 691, cf. Cu
Verbum II 337. Med. significatione passiva (Butt
gr. Sprachl. § 110, 8 censet has formas esse pa
aoristi activi *ἔκταν*), inf. *κτάσθαι* (v. l. *κτασθαι*,
Eust. 1031, 6 *κτάσθαι, ὅ ἐστι φονευθῆναι, π
οξύνεται*) *Ο* 558; part. *κταμένοιο Γ* 375 *Ε*
Ο 554 *Σ* 337 *Χ* 75 *Ψ* 23, *κτάμενον Ε* 2, *κ
μένων Ν* 262, *-μένοισι(ν) χ* 401 412 *ψ* 45,
νης Π 757, cf. Eust. 517, 23, Curt. Verb
188, La Roche h. T. 331. Buttm. ausf. Spr. §
adn. 6 dicit *κτ.* saepius, ut alia part. aor., pr

sus pro part. perf. usurpari habereque significationem adiectivi, cf. etiam Lob. ad Buttm. Spr. II p. 11 s.; Classen Beob. III 20 ss., in ed. Francof. 1867 p. 103 ss. adfirmat dubium esse utrum κτ. sit aor. an perf.; omnibus locis (esse autem apud Hom. κτ., ἀποκτ., κατακτ. septies decies) pro perf. haberi posse, rectius tamen videri tribus locis (N 660 O 554 Σ 337) aoristum intellegi. Quem secutus Am. π 106 app. exponit esse κτ. part. perf., cuius reduplicatio proiecta et accentus ad antepaenultimam reductus sit. Contra eorum sententiam accuratius disputavit Kuehne de aor. pass. formis atque usu hom., Guestrow 1878 p. 16—20. — In tmesi sunt (v. supra) κατὰ δ' ἔκτανε(ν) Z 416 γ 307 et κατὰ δ' ἔκταθεν Λ 691. De formis in univ. v. etiam Herod. ed. Lentz II 46, 14 ss., Curt. Verbum I 165 309. De verbis in νω exeuntibus v. Herod. I 450, 2. Est igitur in Il. octies et octogies, in Od. sexies et sexagies, in hymnis semel. Leguntur formae sine augm. in introitu versus undetricies (part. praes. pass. omnibus locis exc. λ 417), initio 2. pedis ter, 3. pedis ter; post arsin 1. pedis bis, 2. pedis ter et tricies, 3. pedis septies decies, 4. pedis vicies, 5. pedis septies; formae cum augm. in introitu versus sexies, 2. pedis ter, 4. pedis tredecies, 5. pedis octies, 6. pedis septies (ἔκτα sexies, ἔκταν semel); post arsin 2. pedis quater. — Occido, interficio. Hes., Zon. 1262 κτείνει· φονεύει, ἀναιρεῖ, cf. E. M. 542, 13 600, 17, E. G. 350, 12, Cram. an Ox. I 240, 30; Suid. φονεύω, paraphr. Il. plurimis locis ἀποκτείνω, φονεύω. I) Act. 1) τινά. B 701 τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ (Demetr. Sceps. teste Tzetz. in Lycophr. 673, cf. Soph. fr. 455 φαίδιμος Ἕκτωρ) νηὸς ἀποθρῴσκοντα, cf. schol. AD; Γ 284 εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ Μενέλαος, Τρῶας ἀποδοῦναι, E 236 Τυδέος υἱὸς αὐτώ τε κτείνῃ καὶ ἐλάσσῃ ἵππους (Vind. κτείνει), paraphr. φονεύσῃ, E 261 αἴ κέν μοι Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ ἀμφοτέρω κτεῖναι (Nauck κτάμεναι?), E 301 P 8 τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅς τις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι, E 435 ἵετο δ' αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι καὶ ἀπὸ τεύχεα δῦσαι (Nauck κτάμεναι?), E 679 καί νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεύς, Φ 211 καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας Ἀχιλλεύς (v. l. ἔκτανε), O 68 κτενεῖ Ἕκτορα Ἀχιλλεύς, T 296 ἄνδρ' ἐμὸν Ἀχιλλεὺς ἔκτεινεν, Φ 236 344 νεκρούς, οἳ κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς, Nauck suspicatur v. 344 spurium esse. Ω 151 180 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς, Ariston. v. 151 ἀντὶ τοῦ ὃν κτείνας νεκρὸν ἐποίησεν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἕλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ (E 795), cf. eund. ad Ω 180. Ω 500 ὃς δέ μοι οἶος ἔην, τὸν σὺ πρῴην κτεῖνας (D κτεῖνας, Papyr. κτεῖνες) ἀμυνόμενον περὶ πάτρης, Ἕκτορα. Z 416 κατὰ δ' ἔκτανεν (v. l. κτάνεν) Ἠετίωνα. Z 70 ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν, paraphr. φονεύσωμεν, cf. schol. LV; Z 481 φέροι δ' ἔναρα κτείνας δήιον ἄνδρα, H 155 τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα (Nauck Il. II pag. XV ἴδον?), Θ 182 μνημοσύνη πυρὸς γενέσθω, ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς (Nauck κτενέω?), cf. Delbrueck Conj. u. Opt. 162; Ξ 47 μὴ πρὶν πονέεσθαι, πρὶν νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς, I 593 ἄνδρας μὲν κτείνουσι (Aristot. Rhet. I 7 λαοὶ μὲν φθινύθουσι), I 653 Ἕκτορα κτείνοντ' Ἀργείους, Φ 279 ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι (D κτεῖν'), schol. B ὅρα τὸ μεγαλοφυές· οὐ γὰρ μόνον τὸν ἐν πολέμῳ θάνατον αἱρεῖται, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρίστου ἀναιρεθῆναι. K 526 ἵκανον ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος ἔκταν, K 560 τὸν δέ σφιν ἄνακτα Διομήδης ἔκτανε, Λ 672 ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα, Λ 755 κτείνοντές τ' (D om. τ') αὐτοὺς ἀνά τ' ἔντεα λέγοντες, Λ 759 ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον, N 42 κτενέειν παρ' αὐτόφι πάντας ἀρίστους (v. l. Ἀχαιούς, cf. schol. A), N 629 ἐν νηυσὶν μενεαίνετε πῦρ βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιούς, O 702 νῆας ἐνιπρήσειν κτενέειν (v. l. κτανέειν) δ' ἥρωας Ἀχαιούς, O 651 φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων κτεῖν', Π 292 ἐν Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν ἡγεμόνα κτείνας, Π 594 ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα (v. l. ἔκτεινε), P 60 Εὔφορβον Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, ἐσύλα, P 496 σφίσιν ἔλπετο θυμὸς αὐτώ τε κτενέειν ἐλάαν τ' ἵππους, P 589 σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον, Σ 529 κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας (v. l. ἐπιμηλ.), Y 186 ὄφρα νέμηαι, αἴ κεν ἐμὲ κτείνῃς (D κτείνεις), Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ζ' (180—186), Nauckio v. 183—6 spurii videntur esse; Φ 95 μή με κτεῖν', X 13 οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι (G κτανέεις, Nauck: spurius?), X 124 κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα αὔτως ὥς τε γυναῖκα (Ap. Soph. 15, 5 κτανέει), cf. schol. A; X 272 ἀποτίσεις κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων adloquitur Achilles Hectorem, schol. V Μυρμιδόνων οὐδένα ῥητῶς ἀνῄρηκεν· τῶν Ἀχαιῶν οὖν φησιν, Nauck: „om. Paris. et melius aberit". Ω 393 (Ἕκτωρ) Ἀργείους κτείνεσκε δαΐζων χαλκῷ, Ω 736 ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ ἢ πατέρ', ἠὲ καὶ υἱόν. α 30 Αἰγίσθοιο, τόν ῥ' ἔκταν' Ὀρέστης, α 299 (Ὀρέστης) ἔκτανε πατροφονῆα, γ 307 κατὰ δ' ἔκτανε (v. l. δὲ κτάνε) πατροφονῆα (Ὀρέστης), γ 309 ὁ (Ὀρέστης) τὸν (Αἴγισθον) κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισι μητρός τε καὶ Αἰγίσθοιο, schol. MQRT ἔν τισι τῶν ἐκδόσεων οὐκ ἦσαν (309 s.)· ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησιν ὅτι διὰ τούτων παρυποφαίνεται ὅτι συναπώλετο Αἰγίσθῳ ἡ Κλυταιμνήστρα· τὸ δὲ εἰ καὶ ὑπὸ Ὀρέστου, ἄδηλον εἶναι. α 36 τὸν δ' ἔκτανε (v. l. δὲ κτάνε) νοστήσαντα (Ἀγαμέμνονα Αἴγισθος), α 39 μήτ' αὐτὸν κτείνειν (v. l. κτεῖναι, cf. schol. H) μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν, α 300 γ 198 308 πατροφονῆα, Αἴγισθον, ὅ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα, cf. λ 410; γ 250 Αἴγισθος, ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω, cf. schol. HMQ et E; γ 305 (Αἴγισθος) ἤνασσε κτείνας Ἀτρείδην, ω 200 Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα κτείνασα πόσιν, v. in hoc lex. s. v. Κλυταιμνήστρη. λ 422 Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη ἀμφ' ἐμοί, v. s. ἀμφί p. 102. α 296 φράζεσθαι, ὅππως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν, Nauck censet v. 293—302 esse spurios. ψ 8 μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας (Ὀδυσσεύς), cf. ψ 63; ψ 363 ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν, ω 429 τοὺς ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ὄχ' ἀρίστους, τ 490 ὁππότ' ἂν ἄλλας δμῳὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας, β 19 Ἄντιφος· τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ, ι 406 ἦ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνει (v. l. κτείνῃ) δόλῳ ἠὲ βίηφι; ι 408 Οὖτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφιν, δ 188 Ἀντιλόχοιο, τόν ῥ' Ἠοῦς ἔκτεινε υἱός, cf. schol. E; ξ 265 ρ 434 ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ τέκνα, αὐτούς τ' ἔκτεινον (v. l. δὲ κτ. et τε κτ., V ρ 434 τ' ἔκτειναν), ξ 380 ἀνήρ, ὅς ῥ' ἄνδρα κτείνας ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, π 428 v. l. τόν ῥ' ἔθελον κτεῖναι (pro

φθῖσαι aut *φθεῖσθαι*, v. schol. M), *χ* 216 *ὁππότε κεν τούτους κτέωμεν, πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱόν*, *ρ* 80 *ἐμὲ μνηστῆρες ἐν μεγάροισι λάθρῃ κτείναντες*, *Ο* 65 *τὸν δὲ* (*Πάτροκλον*) *κτενεῖ ἔγχεϊ Ἕκτωρ*, Zenod. expunxit v. 64—77 (v. schol. A), Aristoph. v. 56—77, v. Did.; *δ* 257 *πολλοὺς Τρώων κτείνας χαλκῷ*, *λ* 120 *ἐπὴν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν χαλκῷ* (v. l. *κτείνεις*), cf. schol. H, BV, V; *τ* 523 *Ἴτυλον, ὅν ποτε χαλκῷ κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο*, v. s. *ἀφραδίη*. *ν* 315 *ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ*, v. l. *θυμῷ*, *ψ* 79 *αἴ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναί μ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ*. De bestiis interficientibus: *Ο* 587 *θηρὶ ἐοικώς, ὅς κύνα κτείνας ἢ βουκόλον φεύγει*. De diis interficientibus: *Π* 849 *ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός, ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος*, *ψ* 63 *ἀλλά τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας*, *Ζ* 205 *τὴν δὲ χολωσαμένη Ἄρτεμις ἔκτα*, *λ* 324 *πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα*, Aristoph. et alii *ἔσχεν*, v. schol. H et V; alii *κτάνε*, v. La Roche; *Σ* 456 *Ἀπόλλων Μενοιτίου υἱὸν ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι*, Ariston. *ἀθετοῦνται στίχοι ιγ'* (444—56), cf. *Τ* 414; h. Ap. P. 123 *ἔνθα δράκαιναν κτεῖνεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπὸ βιοῖο*. De manibus: *Ω* 479 *κύσε χεῖρας δεινὰς ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας*. De *Π* 849 *μοῖρ' ἔκτανεν* v. supra. 2) Acc. facile suppletur. *ν* 50 *εἴ λόχοι νῶι περισταῖεν κτεῖναι μεμαῶτες ἄρηι*, cf. schol. V; *ν* 426 *μιν λοχόωσι νέοι ἱέμενοι κτεῖναι*, *ο* 30 *μνηστήρων σ' ἀριστῆες λοχόωσιν ἱέμενοι κτεῖναι*, *Ε* 848 *Περίφαντα αὐτόθ' ἔασε κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνυτο θυμόν*. *ξ* 405 *ὅς σ' ἐπεὶ ἄγαγον καὶ ξείνι' ἔδωκα, αὖτις δὲ κτείναιμι* (v. l. *-οιμι*) *φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην*, *Ζ* 228 *πολλοὶ ἐμοὶ Τρῶες κτείνειν, ὅν κε θεός γε πόρῃ*, *δ* 547 *ἢ μιν ζωόν γε κιχήσεαι, ἤ κεν Ὀρέστης κτεῖνεν ὑποφθάμενος*, Herm. op. IV 25 dicit neminem reprehensurum esse, si *ἢ καὶ* legeretur, quod receperunt Bekk.[2], Duentz., Nauck. *λ* 410 *ἀλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατον ἔκτα σὺν ἀλόχῳ δειπνίσσας*, *π* 402 *δεινὸν γένος βασιλήιόν ἐστι κτείνειν*, ubi ad *γένος* referri videtur *δεινόν*. *δ* 823 *δυσμενέες ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται, ἱέμενοι κτεῖναι*, cf. *ν* 426 *ο* 30; *ξ* 282 *ἦ μέν μοι πολλοὶ ἐπήισσον μελίῃσιν, ἱέμενοι κτεῖναι*, *θ* 228 *οὐδ' ἐπὶ γῆρας ἵκετο· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων ἔκτανεν*, *υ* 42 *εἴ περ γὰρ κτείναιμι* (sc. *μνηστῆρας*, cf. v. 39) *Διός τε σέθεν τε ἕκητι*, *π* 404 *εἴ κ' αἰνήσωσι θέμιστες, αὐτός τε κτενέω τούς τ' ἄλλους ἀνώξω*, cf. v. 400 s.; *Ζ* 167 *κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε*, *Χ* 45 *ὅς μ' υἱῶν εὖνιν ἔθηκε, κτείνων καὶ περνὰς νήσων ἔπι*, *Ω* 156 185 *ἐπὴν ἀγάγῃσιν, οὔτ' αὐτὸς κτενέει ἀπό τ' ἄλλους ἐρύξει*, *Κ* 483 *τῷ ἔμπνευσε μένος Ἀθήνη, κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην*, *ω* 184 *ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ κτεῖνον ἐπιστροφάδην*, *Λ* 193 208 *τότε οἱ* (*τοι*) *κράτος ἐγγυαλίξω* (*ξει*) *κτείνειν*, *Ρ* 454 *ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω κτείνειν*, *Ν* 145 *Ἕκτωρ ἀπείλει διελεύσεσθαι κλισίας κτείνων*, *Π* 398 *μεσηγὺ νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος κτεῖνε μεταΐσσων*, *Σ* 309 *ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα*, eum qui vult interficere, cf. Cic. Mil. 21, 56; schol. A *τὸν κτείνειν βουλόμενον*, schol. D *τὸν ἐλπίζοντα ἀνελεῖν*, cf. Eust. 1144, 44. *Φ* 220 *σὺ δὲ κτείνεις ἀιδήλως*, *κ* 295 322 *Κίρκῃ ἐπαῖξαι* (*ἐπήιξα*) *ὥς τε κτάμεναι μενεαίνων* (v. l. *κατακτάμεναι*), cf. Am. app. ad v. 295. De deo interficiente: *Τ* 414 *θεῶν ὤριστος ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι*. 2) De animalibus, quae interficiuntur s. mactantur. *Ο* 587 *θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς, ὅς τε κύνα* (v. l. *κύνας*) *κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι φεύγει*, Zenod. *ἀμφί οἱ αὐτῷ*, v. Ariston.; *α* 108 *βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί*, *μ* 375 *ἄγγελος ἦλθε, ὅ οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς*, schol. H *οὕτως αἱ Ἀριστάρχου*, v. l. *ἔκταν ἑταῖροι*. *μ* 379 *ἑτάρους, οἵ μευ βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον*, *τ* 276 *ὀδύσατο Ἠέλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι*, v. 275—7 nonnulli omittunt libri; *τ* 543 *ὀλοφυρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας*. Acc. facile suppletur: *τ* 539 *αἰετὸς πᾶσι κατ' αὐχένας ἧξε καὶ ἔκτανεν*. — *Μ* 46 *τοῦ* (*λέοντος*) *οὔ ποτε κῆρ ταρβεῖ, ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα*, cf. Eust. 892, 21; schol. V *καταχρηστικῶς ἐπὶ λέοντος· καὶ ἀλλαχοῦ· ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή* (*Π* 753). Ne audacia diceretur efficere, quod propter audaciam accidit leoni, fuerunt qui scriberent *ἀγηνορίῃ*, quod Aristarchus reprehendit, v. Did. II) Pass. occidor, interficior, cf. Naeg. ad *Α* 243. 1) *Α* 410 *ἔλσαι Ἀχαιοὺς κτεινομένους*, cf. Nic.; *Π* 491 *ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς κτεινόμενος μενέαινε*, *Σ* 99 *οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι*, *Υ* 494 *ὅ γε θῦνε κτεινομένους ἐφέπων*, *Ο* 44 v. l. *κτεινομένους* (pro *τειρομένους*) *ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιούς*, schol. AB *ἐν τῇ Ἀριστοφάνους καὶ Μασσαλιωτικῇ καὶ Ἀργολικῇ οὕτως ἐφέρετο κτ., καὶ ἔστι ἐμφατικώτερον τοῦ τειρομένους*, cf. Eust. 1005, 18; *ψ* 41 *στόνον οἷον ἄκουσα κτεινομένων*, [illegible] 328 *ξίφος, ὅ ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε κτεινόμενος*, *ν* 234 *ἐπόψεαι κτεινομένους μνηστῆρας*, *λ* 417 *πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας, μουνὰξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ ὑσμίνῃ*, [illegible] 668 *μένει, εἰς ὅ κε θέρωνται, αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ*, cf. schol. BL; *Ν* 110 *ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι νηῶν, ἀλλὰ κτείνονται ἀ[illegible] αὐτάς*, *Ξ* 60 *ὣς ἐπιμὶξ κτείνονται*, *λ* 413 *πε[illegible] δ' ἄλλοι ἑταῖροι νωλεμέως κτείνοντο σύες ὥ[illegible]* *λ* 521 *πολλοὶ ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Κήτειοι κτεί[illegible]νοντο γυναίων εἵνεκα δώρων*, *ω* 38 *ἀμφὶ δ[illegible] σ' ἄλλοι κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἷ[illegible] ἄριστοι*, *δ* 537 *ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισι[illegible]* *Λ* 691 *κατὰ δ' ἔκταθεν* (v. l. *δὲ κτάθεν* [illegible] *ἔκτανεν*, v. La Roche). *Δ* 538 v. l. *πολλοὶ δ[illegible] περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι*: sic Spitzn., Duentz[illegible] Dindorf, Nauck; ceteri *περικτείνοντο*, quod e[illegible] in libris CDGMNO; *περικτ.* defendit La Roc[illegible] h. T. 340; maluit separare Hoffmann hom. Unter[illegible] II 3 p. 10. *Μ* 245 v. l. *εἴ περ γάρ τ' ἄλλ[illegible] γε περὶ κτεινώμεθα πάντες νηυσὶν ἐπ' Ἀργε[illegible]ων*, coniunctim scribunt ACDEGH Stob. Flo[illegible] VIII 4, ceteri separant; hoc loco Duentz. quoq[illegible] scribit *περικτ.*; Bekk.[2] expunxit v. 244—50. [illegible] 465 *ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιο[illegible]* i. e. *ὑπ' Ἀχαιῶν*, cf. Krueger Di. 48, 15, 1; v. [illegible] *Ἀχαιῶν*, quod recepit Nauck, qui Il. II p. XV sus[illegible]catur pro *κτ.* scribendum esse *μαίνεσθαι*. Me[illegible] significatione passiva: 1) *Ο* 558 *πρίν γ' ἠὲ κατ[illegible] κτάμεν ἠὲ Ἴλιον ἑλέειν κτάσθαι τε πολίτα[illegible]* paraphr. *ἀποκτεῖναι*. *Ε* 21 *οὐδ' ἔτλη πε[illegible]βῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο*, paraphr. *ἀναιρ[illegible]θέντος*, cf. schol. BL; *Ε* 28 *ἴδον υἷε Δάρητ[illegible] τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον πα[illegible] ὄχεσφι*, *Χ* 75 *αἰδῶ αἰσχύνωσι κύνες κταμένο[illegible] γέροντος*, *Ο* 554 *ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀ[illegible]ψιοῦ* (mavult scribere Ahrens Rh. Mus. 2, 162 *-ιο[illegible]* *κταμένοιο*, *Σ* 337 *Ψ* 23 *σέθεν κταμένοιο χολ[illegible]θείς*, Nauck *Ψ* 21—3 spurios esse putat; *χ* 4[illegible] *ψ* 45 *εὗρεν* (*-ον*) *Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι* [illegible]

κυσσιν, La Roche dicit alteram lectionem videri fuisse *κταμένοις νεκύεσσιν*. χ 412 *οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι* (v. l. *φθιμένοισιν*, v. Nauck), schol. HQ *τοῖς ἀποθανοῦσιν . . . οὐ χρὴ εὔχεσθαι νεκρῶν παρακειμένων*, schol. HQ Vind. 56 *ἔνθεν καὶ Ἀρχίλοχός φησιν· οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομέειν ἐπ' ἀνδράσιν.* N 262 (*δούρατα*) *Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι.* 2) De animalibus. Γ 375 *ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο*, paraphr. *σφαγέντος*, schol. AB *ἰσχυρῶς καὶ μετὰ βίας ἀναιρεθέντος, τουτέστι σφαγέντος· τὰ γὰρ τῶν θνησιμαίων ζώων δέρματα ἀσθενῆ ἐστιν ὡς ἂν προδιαφθαρέντα ὑπὸ τῆς νόσου*, cf. Cram. an. Ox. I 240, 30 ss. Idem in v. l. ψ 201 legitur pro *φοίνικι φαεινόν*, μ 423 v. l. *ἐπίτονος τετάνυστο βοὸς ἶφι κταμένοιο* apud Ath. XIV 632 e (pro *βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς*). Π 757 *λέονθ', ὥ τ' οὔρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο μάχεσθον*, paraphr. *ἀποκτανθείσης*, cf. schol. L. — Est in v. l. Φ 146 301 *δαϊ κταμένων αἰζηῶν* (pro *δαϊκτ.*) et X 72 *νέῳ ἐπέοικεν, ἄρηι κταμένῳ* (pro *ἀρηϊκταμένῳ*, Barocc. *ἄρει κτεινομένῳ*). Herod. ed. Lentz II 117, 34 (ad Φ 301) *ἄμεινον κατὰ διάλυσιν ὡς ἄρηι κταμένων· οὐδὲν γὰρ πλέον ἐκ τῆς συνθέσεως*, comprobavit Rumpf J. J. 93, 77, G. Meyer in Curt. Stud. VI 385, Stolz zus.ges. Nomina 23, Classen Beob. II 21, in ed. Francof. p. 67, Kuehne de aor. pass. formis 18. Recentiores editores omnes coniunctim scripserunt, cf. Spitzn. ad Φ 301; cf. etiam Eust. 1256, 1, Hoffmann Il. Φ et X p. 106, La Roche h. T. 312, Lob. Path. el. I 57; v. quae accuratius sunt disputata s. v. *δαϊκτάμενος* et *ἀρηικτάμενος*. [Φ 576 est in Vrat. b minus recte *εἴ περ γὰρ κτάμενός* (pro *φθάμενός*) *μιν ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃσιν*.] Iungitur cum dat. instr. *χαλκῷ* δ 257 λ 120 τ 523 υ 315, *ἔγχεϊ* Ο 65, *ἄρηι* υ 50; *ὀλέθρῳ* ψ 79, *δόλῳ* α 296 λ 120, *δόλῳ ἠὲ* (*οὐδὲ*) *βίηφι* ι 406 408. Iungitur c. dat. pers. Ω 736 α 300 γ 198 308 saepius, v. Nahrhaft in Jahresb. des Leopoldst. Gymn. in Wien 1871 p. 58 s. — *ἀποκτείνω, κατα-, περικτείνω, ἀρηικτάμενος, δαϊκτάμενος, ἀνδροκτασίη.*

κτέρας (*κτᾶσθαι*, de subst. in *ας* terminanbus v. L. Meyer vgl. Gr. II 101, Woerner subst. om. 47). Legitur sing. *κτέρας* tantum in Il. is), post arsin 4. pedis. Possessio, opes. E. M. 2, 7, paraphr. Il., schol. B ad Ψ 646 *κτῆμα*, . Retzlaff Proben a. e. hom. Synon. II 19 et uentz. in Kuhn Ztschr. XII 21. K 216 *τῇ* (ovi) ν *κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον*, ubi Nestor loquitur perbolice; fortasse venerat illud in proverbium; auckio v. 213—217 videntur esse spurii. Ω 5 *δέπας, ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες, μέγα έρας*, cf. Peppmueller Il. XXIV p. 119. — Plur. *έρεα* (cf. L. Meyer vgl. Gr. II 109; sunt qui rivent a sing. *κτέρος*, cf. Woerner 47) quater, st arsin 4. pedis; gen. *κτερέων* semel, post ar- 2. pedis. Est semel in Il., quater in Od. — e res, quae sepeliendis traduntur, ut secum auant, i. e. cum iis in rogo cremantur, maxime e res, quae iis in vita carissimae fuerunt, cf. 13 Ψ 166 ss.; deinde sensu latiore: extremi nores, qui mortuis habentur, inferiae, iusta nebria. ε 311 *τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καί ν κλέος ἦγον Ἀχαιοί*, schol. E *οὕτως ἂν ώθην ἐνταφίων.* Ω 38 *τοί κέ μιν ὦκα ἐν ρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν*, paraphr. *αφιασμὸν ἐνταφιάσωσιν*, cf. Ariston.; α 291 *σῆμά τέ οἱ χεῦαι καὶ ἐπὶ κτέρεα* (v. l. *ἐπικτέρεα*) *κτερεΐξαι πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε*, i. e. iusta facere, solvere. β 222 *σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα* (v. l. *ἐπικτ.*) *κτερεΐξω πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε*, γ 285 *ὄφρ' ἕταρον θάπτοι καὶ ἐπὶ κτέρεα* (v. l. *ἐπικτ.*) *κτερίσειεν*, schol. E ad α 291 *τὰ κάτω τῆς ἔρας νενομισμένα τοῖς νεκροῖς ἐπιτάφια, ἢ τὰ ἐναγίσματα, ἢ καθάρματα· κυρίως δὲ τὰ ἐπὶ τοῖς κτεινομένοις ἐντάφια, ἀπὸ τοῦ ἱκετήριόν τι εἶναι*, sim. schol. E ad β 222; Eust. 1418, 31 *κτέρεα κτερεΐξαι οὐ μόνον ἐτυμολογικῶς ἔχει, ἀλλὰ καὶ Ἀττικόν ἐστι σχῆμα συνεκφωνουμένου ῥήματος καὶ συστοίχου ὀνόματος· κτέρεα δέ, κτέατα ἤτοι κτήματα νεκρικά· ἢ κυρίως τὰ κτεινομένοις προσήκοντα.* Ap. Soph. 104, 25, Hes., Zon. 1261 *ἐντάφια.* Damm (fortasse secutus veterum interpretationes: *κτεινομένοις κτλ.*, v. supra) deducit a *κτείνω* et interpr.: iusta quae caesis in bello heroibus peragebantur. Benfey WL. I 201 s. suspicatur a *κείρω, κερ* detondeo esse derivandum. — Retzlaff Synon. II 19 21, Duentz. ad α 291 et in Kuhn Ztschr. XII 21, Am. ad α 291, Santuari onori resi a' defunti nei tempi eroici 36. — *κτερίζω, κτερεΐζω.*

κτερίζω (a *κτέρας*, cf. schol. B ad Ψ 646, Benfey WL. I 202, cf. etiam Duentz. ad Λ 455 et ad α 291 et in Kuhn Ztschr. XII 21; de verbis in *ιζω* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 54). Fut. *κτεριῶ* (semel), *-ιοῦσιν* (bis), cf. Herod. ed. Lentz II 76, 34 298, 23 806, 5 et Curtius Verbum II 312; aor. opt. *κτερίσειεν* (semel), 3. pl. *κτερίσαιεν* Ω 38; Did. *οὕτως διὰ τοῦ α ἡ παραλήγουσα*, schol. V *ὁμηρικώτερον δὲ τὸ κτερίσειαν, ὡς τίσειαν* (Α 42); D Stuttg. *-ειαν*, quod recepit Nauck, cf. La Roche h. T. 396, Curtius Verbum II 268. **κτερεΐζω** (cf. L. Meyer vgl. Gr. II 51, Curtius Verbum II 272). Praes. imper. *κτερέϊζε* (semel), inf. *κτερεϊζέμεν* (semel); aor. coni. *κτερεΐξω* (semel), infin. *κτερεΐξαι* (semel). Formae verbi *κτερίζω* quinquies: quater in Il., semel in Od., verbi *κτερεΐζω* quater: bis in Il., bis in Od.; huius verbi formae sunt in exitu versus exc. Ω 657. 1) supremo honore adficere mortuum, eum efferre. E. G. 30, 28 *κτερίσαι τὸ θάψαι καὶ ἐνταφιάσαι*, Zon. 1262, paraphr. Il. plurimis locis, Suid. *θάπτω*, cf. Hes. s. v. *κτερίζω*, id. *κτερίσαι· πάντα τὰ εἰς τιμὴν τοῖς κατοιχομένοις ἐπιφερόμενα.* Zon. 1262 *κτερεΐξαι· ἐνταφιάσαι*, Eust. 1322, 1 *ἐκτερεΐσθη τουτέστι κτέρεα ἤτοι κτήματα ἔλαβεν νεκρικά.* Λ 455 *ἔμ', εἴ κε θάνω, κτεριοῦσί γε* (pro *με*) *δῖοι Ἀχαιοί*, X 336 *τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί* (v. l. *κτερεοῦσιν*), Σ 334 *οὔ σε πρὶν κτεριῶ, πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι τεύχεα*, cf. schol. BV; Ω 657 *ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα.* Ψ 646 *ἴθι καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέϊζε*, paraphr. *ἄθλοις τιμῶν θάπτε*, schol. B *γέραιρε καὶ δόξαζε τοῖς ἄθλοις*, confert schol. V K 216; Eust. 1321, 53 *ἤγουν ἐνταφίαζε, κτέρας δίδου ἐπιτάφιον, καί, ὡς εἰπεῖν, κτημάτιζε*, cf. 1321, 64. 2) c. acc. *κτέρεα* parentalia parentare, iusta facere, solvere, proprie: in honorem mortui res, quas possedit, comburere, cf. Am. et Duentz. ad α 291. Ω 38 *τοί κέ μιν ὦκα ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν*, paraphr. *ἐνταφιασμὸν ἐνταφιάσωσιν*, cf. Ariston.; α 291 *σῆμά τέ οἱ χεῦαι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι*, schol. H *γρ. κτερεΐξον*, cf. schol. E; β 222 *σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξω* (A *-εΐξω*), γ 285 *ὄφρ' ἕταρον θάπτοι καὶ*

ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν, cf. schol. E ad α 291 et ad β 222, Eust. 1418, 31; v. etiam s. v. κτέρας.

κτῆμα (a κτάομαι, cf. E. M. 542, 25, Eust. 1261, 37, Curt. Et. 157, Fick in Kuhn Ztschr. XX 179 s. De subst. in μα exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 264, Woerner subst. hom. 46; cf. etiam Herod. ed. Lentz II 393, 13 34). Legitur sing. κτῆμα tantum ο 19, pl. κτήματα undetricies, κτήματ' duodetricies, dat. κτήμασι(ν) sexies. Est in Il. duodevicies, in Od. quadragies bis, in hymnis quater. In introitu versus septies et vicies, 2. pedis septies, 3. pedis ter, 4. pedis octies, 5. pedis undevicies. Res, quam quis sibi acquisivit, possessio. In plur. aut singulae res, quas quis possidet maximeque eae, quae plurimi aestimantur, res pretiosae (saepissime in Il.), aut omnes res, quas quis possidet (fere omnibus locis Od.), cf. Retzlaff hom. Synon. II 19 21 et Duentz. in Kuhn Ztschr. XII 21. E. M. 542, 7 κτέρας· κτῆμα, Cram. an. Par. III 401, 35 et Eust. 1261, 35 38 κτῆσις, Eust. 685, 32 κτήματα οἱ μὲν μεθ' Ὅμηρον ἰδίως ἐπὶ ἀγρῶν καὶ οἴκων φασίν, Ὅμηρος δὲ ἐπὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ὑπαρχόντων, cf. 494, 4 999, 17; Hes. πάντα τὰ ὑπάρχοντα, Eust. 1447, 6 οὐ μόνον τὰ ἐν οἴκῳ, ἅπερ οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ χρήματα παρὰ τὴν χρῆσιν καλοῦσιν, ἀλλὰ τὸν ἅπαντα βίοτον, cf. Suid.; Ammon. κτῆσις μέν ἐστι πᾶσα ἡ οὐσία, κτῆμα δὲ ἕν τι. 1) Sing. ο 19 μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται, schol. H ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης ἐπὶ σμικρολογίᾳ παντελῶς. h. Merc. 509 κτῆμα δ' ἐπεὶ κιθάρην ἐγγυάλιξεν, Herm. praef. p. LXXVI s. coniecit pro σῆμα s. σῆματ'. 2) Plur. Γ 70 91 ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι, cf. schol. L; Γ 282 Ἑλένην ἐχέτω (Plut. Symp. IX 13 ἀγέτω) καὶ κτήματα πάντα, Γ 285 Τρῶας Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι, Γ 458 Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ ἔκδοτε, Η 350 Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ δώομεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν, Χ 114 ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ δωσέμεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν, cf. Eust. 1261, 36 καλεῖ τὰ ἀπόθετα. Γ 72 93 κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε οἴκαδ' ἀγέσθω, Γ 255 τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἕποιτο, Η 363 κτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ, πάντ' ἐθέλω δόμεναι καὶ ἔτ' ἄλλ' ἐπιθεῖναι, cf. Eust. 685, 32; Η 389 κτήματα, ὅσ' Ἀλέξανδρος ἠγάγετο Τροίηνδε, Η 400 μήτ' ἄρ τις κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω μήθ' Ἑλένην, Ν 626 οἵ μευ ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ (v. l. ἅμ' αὐτῇ, v. schol. A), μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, schol. BLV μετὰ γὰρ πολυτελοῦς κατασκευῆς, ὡς ἐπὶ θυσίαν ἤκουσα, ἥρπαστο ὑπ' αὐτοῦ. Ι 382 δ 127 Θήβας Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται (v. l. ἐνὶ sive ἔνι, D ἐκτήματα), Σ 292 πολλὰ Φρυγίην καὶ Μῃονίην κτήματα περνάμεν' ἵκει (v. l. ἥκει), cf. schol. A; schol. V κυρίως ἐπὶ τῶν διαπερωμένων ζῴων· ἢ ἐπεὶ χρυσίου μὴ ὄντος ταῦτα ἐδέχοντο οἱ ἐπίκουροι. Ι 400 κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς, cf. schol. ABLV; Ε 481 ἔνθ' ἄλοχόν τε ἔλιπον καὶ νἱόν, κὰδ δὲ κτήματα πολλά, τά τ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής, schol. BL τὰ πρὸς ζωήν. α 402 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασι σοῖσιν ἀνάσσοις, α 404 μὴ ὅ γ' ἔλθοι ἀνήρ, ὅς τίς σ' ἀέκοντα βίηφι κτήματ' ἀπορραίσει, β 313 ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κτήματ' ἐμὰ μνηστῆρες, β 335 κτήματά κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δὲ δοῖμεν, γ 314 ο 11 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' οὕτω ὑπερφιάλους (ο 11 v. l. χρήματα), γ 316 ο 13 μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι κτήματα δασσάμενοι (utroque loco v. l. χρήματα), ν 216 μεμάασι γὰρ ἤδη κτήματα δάσσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, ξ 92 ἕκηλοι κτήματα δαρδάπτουσιν (v. l. χρήματα), cf. π 315; σ 144 ὁρόω μνηστῆρας κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν ἀνδρός, ω 459 μέγα ἔργον ἔρεζον κτήματα κείροντες, χ 370 οἵ οἱ ἔκειρον κτήματ' ἐνὶ μεγάροις (v. l. κτήματα ἐν), ψ 9 μνηστῆρας, οἵ τέ οἱ οἶκον κήδεσκον καὶ κτήματ' ἔδον, τ 2[illegible] αἲ γὰρ δή ποτε ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο οἴκοι κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν (Porphyr. ad Marc. c. 5 pro κτ. habet ἔμπεδα, cf. β 227), ψ 355 κτήματα μέν, τά μοι ἔστι, κο[μιζέμεν] ἐν μεγάροισι, α 375 β 140 ὑμὰ κτή[ματ'] ἔδοντες, schol. S ad β 140 τὴν ὑμετέρ[αν] κτῆσιν, cf. Eust. 685, 32 s.; ρ 532 αὐτῶν κτήματ[α] ἀκήρατα (schol. H ad ξ 95 ἀκήριον) κεῖτ' ἐν οἴκῳ, σῖτος καὶ μέθυ, η 150 παισὶν ἐπιτρ[ε]ψειεν ἕκαστος κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, λ 3[illegible] πολλὰ ὑμῖν κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότη[τι] κέονται, δ 81 ἀνδρῶν ἤ κέν τίς μοι ἐρίσσετα[ι] ἠὲ καὶ οὐκί, κτήμασιν· ἦ γὰρ ἠγαγόμην, c[f.] schol. MQ; φ 214 κτήματ' ὀπάσσω οἰκία τε, [...] 220 κτήμαθ' ὁπόσσα τοί ἐστι, τά τ' ἔνδοθι κ[...] τὰ θύρηφι, τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν, [...] 411 Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασ[ι] τῶν οἱ δώσω, Eust. 1871, 33 καὶ νῦν ἁπλῶ[ς] τὰ ἐν κτήσει, ἐξ ὧν καὶ τὰ δῶρα δίδοντ[αι] β 123 βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδοντ[αι] schol. Q Ἀριστοφάνης βίοτός τε τεὸς ἢ [...] μνηστῆρες, Nauck Arist. p. 39 coniecit Aristop[h.] scripsisse βιότους τε τεοὺς μνηστῆρες, Dü[ntzer] βιότοιο τεοῦ μν., La Roche (q. v.) βίοτός τεὸς καὶ κτήματ' ἔδονται. π 384 βίοτον αὐτ[οὶ] καὶ κτήματ' ἔχωμεν δασσάμενοι ἐφ' ἡμέας, [...] Duentz. ad λ 489; η 314 οἶκον δέ κ' ἐγὼ κ[αὶ] κτήματα δοίην, schol. P τοὺς ἐξ (311—16) Ἀ[ρί]σταρχος διστάζει Ὁμήρου εἶναι. ξ 291 Φο[ινί]κην, ὅθι τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο (v[. l.] κτήματα κεῖτο et κτήματ' ἔασιν), χ 231 σόν [...] δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις, δ 79 ἀθάνατοι τ[...] γε (Iovis) δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν. δ 175 [...] Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ [...] πᾶσιν λαοῖσι, ξ 245 τεταρπόμενος τεκέε[σσι] κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν, ι 41 ἐκ [πτό]λιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόν[τες] δασσάμεθα. κ 404 424 κτήματα δ' ἐν σπή[εσσι] πελάσσατε (πελάσσομεν) ὅπλα τε πάντα, [...] schol. H ad v. 404; κ 424 est v. l. κτήματ[α] ἐν et κτήματ' ἐν. γ 154 κτήματά τ' ἐντι[θέ]μεσθα βαθυζώνους τε γυναῖκας de Gra[ecis] Troia abeuntibus, γ 312 ἦλθε Μενέλαος πο[λλὰ] κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν, ξ [...] τ 293 καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυνα[γεί]ρατ' Ὀδυσσεύς, χαλκόν τε χρυσόν τε π. τε[...] δηρον (ξ 323 v. l. χρήματ')· καί νύ κεν ἐς [...] κάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι, cf. sc[hol.] BHQ; h. Ap. P. 311 ἐκ δὲ κτήμαθ' ἕλε[...] καὶ ἔντεα νηός, h. VII 30 ἔκ ποτ' ἐρεῖ αἰ[...] τε φίλους καὶ κτήματα πάντα οὕς τε κασιγ[νή]τους, h. Ap. 155 ἄνδρας εἰσορόων καλλι[...] νους τε γυναῖκας νῆάς τ' ἠδ' αὐτῶν κτή[ματα] πολλά, h. Ap. P. 88 εἰσοράασθαι νηόν τε [...] γαν καὶ κτήματα πόλλ' ἐνεόντα, Matth. [...] punxit 86—8, defendit Baum. — In codici[bus] saepissime confunduntur χρήματα et κτήμ[ατα.] Pro κτ. est in v. l. χρ. γ 316 ξ 92 323 ο 11 [...] Pro χρ. est κτ. v. l.: β 203 κτήματα κα[...]

βεβρώσεται, *ν* 120 *ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, ἅ οἱ Φαίηκες ὤπασαν*, vulgo legitur (quod receperunt Bekk. 1 et 2, Duentz., Faesi, Dind., Baeuml., Nauck); *χρ*. vero scripserunt Kayser in ed. Faes., La Roche, Am., cf. La Roche Unterrichtszeitg f. Oesterreich 1864 p. 240. *ν* 203 *πῇ δὴ κτήματα πολλὰ φέρω* (pauci pro *χρ*.) *τάδε*; *ν* 304 *κτήματά τε κρύψω, ὅσα ὤπασαν*, *ξ* 286 *πολλὰ δ' ἄγειρα κτήματ'* (pro *χρ*.) *ἀν' Αἰγυπτίους ἄνδρας*, cf. schol. H; *ξ* 385 *καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι πολλὰ κτήματ' ἄγοντα* (pauci *κτ*.), *π* 315 *ἐν μεγάροισιν κτήματα δαρδάπτουσιν*, cf. *ξ* 91; Duentz.: „*ξ* 91 steht *κτ*., weil Eum. auf den Besitzer Ruecksicht nimmt, wogeg. *χρήματα* die Dinge als Gegenstaende der Benutzung, als Gut, betrachtet. Sollte nicht auch hier *κτ*. den Vorzug verdienen?" De voc. *χρ*. et *κτ*. in Od. confusis (nam nusqu. *χρ*. est in Il.) v. La Roche in Od. ad *ξ* 323, in indice s. v. *χρήματα* II 352, Unterrichtsz. 239 s., cf. Lob. Paralip. 58; cf. etiam Faesi in praef. ed. p. 15, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 794 806 814. Praeterea est *κτ*. in v. l. *α* 117 *τιμὴν ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι* (pro *δώμασιν*), schol. M *κτ. ἐν ταῖς εἰκαιοτέραις*, cf. La Roche; *κτ*. receperunt Bekk. 1 et 2, Duentz., Dind., Baeuml, Nauck; *γ* 349 *ὃ οὔ τι χλαῖναι καὶ κτήματα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ* (pro *ῥήγεα*), Did. *Ζηνόδ. κτ. ἀκαίρως.* *δ* 74 v. l. *Ζηνός που τοιαῦτα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται* in schol. Palat., quam scripturam defendit Seleucus apud Athen. V 188 f (pro *τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή*), cf. Eust. 1483, 40. — Iungitur cum adi. *πάντα* *Γ* 70 72 91 93 282 285 *β* 335 316 *ο* 13 *τ* 23 h. VII 30, *πάντα ὅσα* *Η* 363 s. 389 ss., *ὅσα* *ξ* 323 *τ* 293, *πολλὰ ὅσα* *γ* 312, *πόσσα* *χ* 220, *πολλά* *Ε* 481 *Ν* 626 *Σ* 291 *ι* 41 *λ* 41 h. Ap. D. 155, h. Ap. P. 88, *πολλὰ καὶ ἐσθλά* 312, *πλεῖστα* *Ι* 382 *δ* 127, *ἀκήρατα* *ρ* 532, *θάνατα* *δ* 79. — *πολυκτήμων, ἀκτήμων.*

κτῆνος (a *κτάομαι*, palaeosl. skotŭ, cf. E. M. 42, 25, Eust. 999, 17, Curt. Et. 157, Fick vgl. Woert. I 233 803 II 264, Spracheinh. 113 154, ind. in Kuhn Ztschr. XX 179 s., Aufrecht ib. 148, Duentz. ib. XII 21, Benfey WL. II 186, cf. etiam H. Weber etym. Unters. 73, Curt. Et. 68; v. praeterea E. G. 350, 28, Cram. an. Ox. 381) i. q. *κτῆμα*: possessio, specialiter pecus, cf. Retzlaff hom. Synon. II 19—21 (qui confert *κτέανον* Hes. op. 315 et *φιλοκτεανώτατος* *Α* 122) et Schmidt Synon. 70, 4. Suid. et Zon. 1261 *τὸ ζῷον*, Zon. s. *κτήνη*: *κυρίως τὰ ἥμερα· ... δὲ καὶ τὰ κτήνη τοῦ πεδίου*, Hes. *χρήματα, βοσκήματα.* Non est apud Hom. nisi uno loco hymnorum. h. XXX 10 (*ἄρουρα*) *κατ' ἀγροὺς κτήνεσιν εὐθηνεῖ*, Ernesti, quem secutus est Matth., coni. *κτήνεα.*

Κτήσιος (*κτάομαι*, cf. E. M. 153, 41 156, 2, Duentz. ad *ο* 414). Ormeni filius (cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 828), pater Eumaei, princeps insulae Syriae. *ο* 414 *τῇσιν ἀμφοτέρῃσι* (*πολίεσσιν*) *πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευεν* (pauci *ἡγεμόνευε*) *Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.* — Friedreich Real. 228 241.

Κτήσιππος (*κτῆσις*, a *κτάομαι* et *ἵππος*, cf. E. G. 526, 43, Luc. fugit. 26, Stolz zus.ges. Nomina in d. hom. Ged. 42, Clemm de compos. graecis 36, c. adn. 83, Pott in Kuhn Ztschr. VI ..., Goebel Lexil. I 191). Leguntur nom. bis, acc. *-ιππον* bis, voc. *-ιππε* semel. Tantum in Od., in introitu versus. Unus ex procis Penelopae, ex insula Same, filius Polythersis; occiditur a Philoetio fortiter pugnans. *υ* 288 *ἦν τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ ἀθεμίστια εἰδώς, Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκί' ἔναιεν, ὃς δή τοι κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο* (v. l. *θεσπεσίοισι*) *μνάσκετ' Ὀδυσσῆος δάμαρτα.* De eo est *υ* 299: *ἔρριψε βοὸς πόδα, ὁ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς.* *υ* 303 *Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ*, *υ* 304 *Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ*, *χ* 279 *Κτήσιππος δ' Εὔμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ ὦμον ἐπέγραψεν* (Eust. 1926, 43 *Εὔμ. Κτ.*), *χ* 285 *Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ βεβλήκει πρὸς στῆθος*, cf. *χ* 287 *ὦ Πολυθερσείδη φιλοκέρτομε.* — Friedreich Real. 404.

κτῆσις (*κτάομαι*, cf. E. M. 542, 25, Curt. Et. 157, Fick in Kuhn Ztschr. XX 179 s., cf. etiam Clemm de compos. 36, Allen in Curt. Stud. III 229. De subst. in *ις* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 332, Woerner subst. hom. 47). Non est apud Hom. nisi sing.; gen. *κτήσιος* bis, acc. *κτῆσιν* novies. Est sexies in Il., quinquies in Od., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 794 806. In arsi est prior syllaba omnibus locis praeter *Ε* 158; in introitu versus septies, 4. pedis semel (*Ο* 663), 5. pedis bis (*Ξ* 491 *ξ* 62). Res, quas quis sibi acquisivit, possessio, opes, cf. Retzlaff Proben aus e. hom. Synon. II 19 21. E. G. 350, 30 *κτῆσιν· τὴν περιουσίαν*, cf. 350, 32 s.; Zon. 1261 *ἡ περιουσία, ὁ πλοῦτος*, Hes. *πλοῦτος*, Eust. 1261, 34 *κτῆσιν ἤγουν κτήματα καλεῖ τὰ ἀπόθετα*, Ammon. *κτῆσις μέν ἐστι πᾶσα ἡ οὐσία, κτῆμα δ' ἕν τι.* *Ε* 158 *χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο*, paraphr. *τὴν οὐσίαν*, cf. Hes. theog. 607; *Ο* 663 *ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων*, *Σ* 512 *Χ* 121 *ἄνδιχα πάντα δάσασθαι, κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει*, Duentz. *ἐπήρατον* iungit cum *κτῆσιν*, *Χ* 121 abest a Veneto aliisque libris, expunxerunt editores plurimi. *Ξ* 491 *τόν ῥα μάλιστα Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσε*, cf. *ξ* 435 et Paus. II 3, 4 *Ἑρμῆς μάλιστα δοκεῖ θεῶν ἐφορᾶν καὶ αὔξειν ποίμνας.* *ξ* 62 *ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσεν* inquit Eumaeus; quibus ex partibus constet, explicat poeta versu 64 *οἶκόν τε κλῆρόν τε εὔμορφόν τε γυναῖκα*, v. 63 et 64 transposuit, id quod F. A. Wolf iam antea proposuerat, Bekk. hom. Bl. II 33; secuti eum sunt Kayser et Am.; *Τ* 333 *καί οἱ δείξειας ἕκαστα, κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ δῶμα*, cf. E. G. 350, 30; *η* 225 *τ* 526 *ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν* (*ἔμπεδα πάντα φυλάσσω*,) *κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς* (v. l. *δμῳάς*) *τε καὶ δῶμα*, schol. Q ad *η* 225 *φιλοχρήματος ἐκ τῶν τοιούτων Ὀδυσσεὺς φαίνεται*, schol. PQ *ἄμεινον ἂν ἔσχε, πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε* (quam Aristophanis esse sententiam coniecit Cobet Mnem. N. S. II 165)· *κομιδῇ γὰρ σμικρολόγος φαίνεται προτάσσων τῶν φιλτάτων τὴν κτῆσιν· ὁ δὲ Πῖός φησιν ὅτι διὰ τοῦ „κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε" συνίστησιν ἑαυτὸν ἐνδεικνύμενος τὴν οἴκοι εὐδαιμονίαν*, cf. schol. T. Post *λ* 178 libri quidam addunt eadem verba a *κτῆσιν* usque ad *δῶμα.* *δ* 687 *βίοτον κατακείρετε πολλόν, κτῆσιν Τηλεμάχοιο*, cf. schol. PQ; *τ* 534 *κτήσιος ἀσχαλόων, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.*

κτητός (a *κτάομαι*, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 304, Peppmueller Il. XXIV p. 36) quod adquiri, comparari potest. Non est nisi semel in Il. apud Hom., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 723.

I 407 ληιστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ μῆλα, | κτητοὶ δὲ (v. l. τε et δέ τε) τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα, paraphr. ἰδιόκτητοι, Eust. 760, 6 τὸ κτ. διάφορόν ἐστι πρὸς τὸ ληιστοί· ληΐζεται μὲν γάρ τις πολεμῶν, κτᾶται δὲ γενικώτερον καὶ ἀνταλλαττόμενος ἢ χάριν λαμβάνων ἢ ἕρμαιον εὑρίσκων ἢ ἄλλως ὁπωσοῦν· πάρισα δὲ τὸ ληιστοὶ καὶ κτητοί, cf. etiam Hes. op. 406 et Zon. 1261. — δουρικτητός.

κτίδεος (a κτίς = ἰκτίς, ubi additur ι, ut duae mutae fulciantur: Curt. Et. 723, cf. L. Meyer in Kuhn Ztschr. V 372; Foerstemann ib. I 498 cum germ. illitiso, nostro Iltis componit suspicaturque ortum esse ex ἰλκτίς; Pott EF. I 203 sumit rad. κτι laedere, cf. Benfey WL. I 175; Curt. in Kuhn Ztschr. III 407 derivat a rad. ἰπ, ἰκ nocere, Goebel Lexil. I 342 s. a rad. κτι, quae orta sit ex σκι. De adi. in εος exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 460) ex pelle mustelae factus. Non est nisi duobus Il. locis post arsin 2. pedis, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 724. *K* 335 κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην sc. θέτο, libri deteriores ἐπ' ἰκτιδέην, Herod. ad h. l. (ed. Lentz II 71, 22) δεῖ διαστέλλειν κατὰ τὸν ποιητὴν κτιδέην ἀπὸ τοῦ κ ποιουμένους τὴν ἀρχήν, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις φησὶ κτ. (v. 458), Ariston. νῦν μὲν ἀμφίβολον πότερον κτιδέην ἢ συναλοιφὴν ἐκδεκτέον, ἰκτιδέην· διὰ μέντοι τῶν ἑξῆς ἀναμφισβητήτως κτ. λέγει (v. 458), cf. schol. AD (Herod. II 186, 17), schol. BL, Ap. Soph. 104, 26 s., Eust. 809, 57 ss. *K* 458 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο καὶ λυκέην, Ariston. κτιδέην λέγει ῥητῶς, χωρὶς τοῦ ι. Schol. AD (Herod. II 186, 18) κτ. κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ι λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ· ἴκτις γάρ ἐστιν, ὡς Νίκανδρος „ἴκτιδος ἤ τ' ὄρνισιν (Ther. 196)". τὸ γὰρ μονοσύλλαβον οὐ δύναται κατ' ἔκτασιν οὔτε κατὰ συστολὴν λέγεσθαι· οὔτε γὰρ ἐκτείνεται ὡς κρηπῖδος· ταῦτα γὰρ ὑπὲρ μίαν συλλαβήν· οὔτε συστέλλεται· ἀρκεῖ γὰρ τὸ τίς, cf. Lob. Paralip. 84, Path. el. I 72 et Lentz II 186 ad fr. 51ᵃ adn. — Ap. Soph. 104, 27 κτίς ἐστι τὸ ζῷον ὅμοιον γαλῇ μικρῷ, μεγέθει διαφέρουσα τῆς γαλῆς· τὸ δὲ τούτου δέρμα εὔθετόν φασιν εἶναι εἰς περικεφαλαίας, fere iisdem verbis Hes., qui addit τινὲς δέ φασι δορὰν λύκου, cf. etiam Zon. 1261. Paraphr. Il. ἐξακτίνου et τὴν ἐξ ἰκτίδος (Cram. an. Par. III 91, 10 ἴκτις καὶ ἰκτὶς γράφεται, cf. Eust. 809, 64; Arcad. 35, 6 vero ἴκτις) περικεφαλαίαν, schol. AD ἡ ἐξ ἰκτίδος δέρματος πεποιημένη· ἰκτὶς δέ ἐστι ζῷον ὀρνιθοφάγον καὶ πανοῦργον, μεῖζον μὲν γαλῆς καὶ δασύτερον, ἄλλως δὲ παραπλήσιον· οἱ δὲ τὴν ἀγρίαν γαλῆν εἶπον, schol. V Ἀριστοτέλης φησίν· ἰκτὶς ζῷον ὅμοιον κυνιδίῳ Μελιταίῳ, ὀρνιθοφάγον, τοῖς σμήνεσιν ἐπηρεάζον· τὸ δὲ αἰδοῖον ὀστοῦν καὶ ἰᾶσθαι στραγγουριῶντας, cf. schol. BL, Arist. hist. an. IX 6 (Bekk. p. 261, 10 ss.), Eust. 809, 55 ss.; Suid. ἴκτιδας· εἶδος ζῴου, ὡς οἱ κάστορες. Damm coll. Aristoph. Ach. 880 fortasse κτ. lutram esse dicit; aliis viverra (mustela furo, Linn., nostr. Frettchen) videtur esse, Aubert et Wimmer Aristot. Thierkunde 1868 I p. 65 mustela foina, plurimis mustela putorius (nostr. Iltis), cf. Buchholz hom. Real. I 2, 208, Koerner hom. Thierwelt 22.

κτίζω (rad. κτι, sanscr. kshi, kshijâmi habito: Curt. Et. 157 698, Benfey WL. II 185, Fick vgl. Woert. I 233 803 II 265, Spracheinh. 113 146, id. in Kuhn Ztschr. XX 181 et XXII 198, L. Meyer vgl. Gr. I 342 et ap. Kuhn VII 288; de formis κτίζω et -κτίμενος v. Curt. Et. 630 656, Verbum d. gr. Spr. II 373 (qui dicit ζ fuisse mobile) et Fick ap. Kuhn XXII 198, cf. etiam Curt. Verbum I 186 II 119; de verbis in ζω exeuntibus v. Herod. ed. Lentz I 443, 13 II 461, 21, Curt. Verb. I 318, L. Meyer vgl. Gr. I 444, qui ex κτίσjειν ortum esse censet). Aor. κτίσσε (semel) et ἔκτισαν (semel). Habitabilem reddo (locum), condo, aedifico. *Y* 216 κτίσσε δὲ Δαρδανίην (v. l. κτίσε et κτίζε), cf. schol. BD; *λ* 263 Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε, οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν, Eust. 1686, 8 ἀντὶ τοῦ οἰκισθῆναι ἐποίησαν, schol. Q οἱ περὶ Ἀμφίονα ἐτείχισαν τὰς Θήβας διὰ τὸ δεδοικέναι τοὺς Φλεγύας· μετὰ δὲ τελευτὴν αὐτῶν κατασκαφείσης τῆς πόλεως ὑπὸ Εὐρυμάχου, τοῦ Φλεγυῶν βασιλέως, Κάδμος ὕστερον ἐλθὼν ἀνέκτισε τὴν Θήβην, Am. dicit ἔκτ. posse etiam significare al iis inferiorem urbem esse conditam, postquam iam antea Cadmus condiderit arcem Cadmeam cf. Paus. IX 5 et Nitzch adn. h. l. — h. Ap. P 121 in codd. est νηὸν ἔνασσαν κτιστοῖσιν (v om. DM) λάεσσιν, Matth.: lapidibus arte elabo ratis, structis; recte vero videtur coniecisse Ernest ξεστοῖσιν, quod receperunt Wolf, Ilg., Herm. Franke, Baum. — Hes. ἱδρῦσαι, οἰκίσαι, ἁρ ξασθαι, E. M. 90, 48, E. G. 47, 39 οἰκῆσαι cf. Eust. 1175, 15. — ἄκτιτος, ἐΰκτιτος, περι κτίονες (cf. Lob. Par. 203), περικτῖται, ἐϋκτί μενος, Κτιμένη. Simplex κτίμενος (cf. Herod II 784, 9 935, 2) non est apud Hom., sed Kuehn de aor. pass. formis atque usu hom. p. 18 malui separare ἐϋ κτίμενος, cf. etiam Classen Beob. I 21 s. (op. collect. 68).

κτίλος (a rad. ski, rad. kshi, unde ortum es κτίζω, derivant Pott W. I 482, Fick vgl. Woer I 233 II 265, id. in Kuhn Ztschr. XX 181, Benfey WL. II 185, cf. Curt. Et. 157, cf. etiam Eust. 1175, 14; Fick I 804 componit cum la tran-quillus, got. hveila. De subst. in λος exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 204, Woerner subs hom. 33. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 4 154, 7 II 445, 23 446, 3, adn., Cram. an. Ox I 237, 25) proprie: cicur, mansuetus; apud Hom non est nisi subst. aries, dux gregis. Cram. an Par. III 195, 32, Eust. 403, 35 ὁ χειροήθης κ ἥμερος, schol. V ad *Γ* 196 et E. G. 350, 45 πρᾶος καὶ χειροήθης κριός (sic etiam paraph Il.), ἀφηγούμενος τῆς ποίμνης, E. M. 542, 3 E. G. 350, 36, Suid., Zon. 1260, Phot. 134, Cram an. Ox. II 233, 27, anecd. Gr. ed. Bachm. 284, 6 ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων κριό cf. Ap. Soph. 104, 30, E. M. 324, 50, E. G 178, 35 324, 23, Hes., Herod. ed. Lentz 539, 20, schol. Pind. Pyth. 2, 31, Eust. 40 13, Or. 86, 14. (Est E. G. 178, 35 et anecd Bachm. I 284, 6 κτίλος). *Γ* 196 αὐτὸς (Ulixe δὲ κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν (κτῖλος), Eust. 404, 12 ἐπήγαγεν· ἀρνειῷ μ ἔγωγε ἐΐσκω, τοῦτο δὲ καὶ διασαφητικόν ἐσ τοῦ κτίλος. *N* 492 λαοὶ ἕπονθ', ὡς εἴ τε μετ κτίλον ἕσπετο μῆλα πιόμεν' ἐκ βοτάνης, pa raphr. μετὰ κριόν, schol. V τινὲς δὲ κτίλ τὸν ποιμένα, cf. Duentz. hom. Abh. 491 s.; praeterea Friedlaender Beitr. z. Kenntn. d. hom Gleichn. II 7 ss. et Hentze app. h. l. — Guenth Viehzucht bei Hom. p. 23 et Koerner hom. Thierwelt 41 s.

Κτιμένη (a κτίμενος, κτίζω, cf. Eust. 32 5 1175, 14, Hes., Fick vgl. Woert. I 803 II 20

Spracheinh. 113, cf. Curt. Verbum II 119) filia Laertae, soror Ulixis. ο 363 μ' αὐτὴ (Ἀντίκλεια) θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ τανυπέπλῳ, θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων· αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβην ἱκόμεθ' ἄμφω, τὴν ἔπειτα Σάμηνδε δόσαν καὶ μυρί' ἕλοντο dicit Eumaeus, schol. BQ κυρίως ἐκαλεῖτο ἡ Ὀδυσσέως ἀδελφή, ἧς ὁ Εὐρύλοχος ὑπονοεῖται ἀνήρ· λέγει γάρ· καὶ πηῷ περ ἐόντι μάλα σχεδόν (κ 441), cf. schol. QV et B ad κ 441, Eust. 1664, 33 1784, 29; schol. Q ad ο 361 μόνον Ὀδυσσέα πατὴρ τέκε (π 119)· καὶ πλείους οὖν αἱ Ὀδυσσέως ἀδελφαί, cf. etiam Faesi praef. 37. — Friedreich hom. Real. 530.

κτῠπέω (a κτύπος, cf. Herod. ed. Lentz I 433, 1 II 849, 13, adn., Curt. Verbum I 375 et Erlaeut. z. gr. Schulgr. 123, L. Meyer vgl. Gr. II 23). Leguntur praes. κτυπέει (semel), part. κτυπέων (semel), -έουσαι (semel), aor. ἔκτυπε (quater, omnibus locis in 4. pede versus) et κτύπε (bis, post arsin 4. pedis); de aor. v. E. M. 238, 26, Herod. II 799, 29 802, 22, Eust. 604, 43 669, 22, 1695, 31, Curt. Verbum II 17. De formis in univ. v. Curtius Verbum I 377. Est septies in Il., semel in Od., semel in hymnis. Sono, strepo, cf. Schmidt Synon. 117, 2. Ν 140 κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ ὕλη, ubi sermo est de saxo ex petra alta devoluto, paraphr. ἠχεῖ. Ψ 119 ταὶ δὲ (δρύες) μεγάλα κτυπέουσαι πῖπτον, arbores caesae procidebant magnopere sonantes, Ariston. τὸ ἐναντίον ἔφη· πίπτουσαι γὰρ κτύπον παρεῖχον, cf. schol. B; h. Merc. 149 (Ἑρμῆς) ἦκα ποσὶ προβιβῶν· οὐ γὰρ κτύπεν, ὥσπερ ἐπ' οὔδει, pedibus non fecit strepitum; Baum. (q. v.) expunxit v. 148 s. De Iove tonante: Θ 170 τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' (v. l. ἐπ', v. schol. A) Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, paraphr. h. l. et insequentibus locis ἐβρόντησεν. Ο 377 μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς, cf. Eust. 1021, 2 ss.; Ariston. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μέγα δ' ἔκλυε· οὐχ ὑπήκουσε δὲ αὐτοῖς ὥστε πεισθῆναι, ἀλλὰ κατ' αὐτῶν ἐγένετο, excidit ut videtur ἡ βροντή vel τὸ τέρας, cf. Duentz. Zenod. 20 175. Θ 75 αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε, Eust. 700, 25 λειότερον τοῦ βροντᾶν τὸ κτυπεῖν. Ρ 595 ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, Nic. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸν δέ· ἐπὶ γὰρ τῆς βροντῆς ἐπίτασις μάλα μεγάλα. φ 413 Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε σήματα φαίνων (v. l. μέγ' ἀνέκτυπε), cf. υ 103 113. Η 479 παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο Ζεὺς σμερδαλέα κτυπέων, cf. schol. BL. — Iungitur cum μέγα Ο 377, μεγάλα Θ 75 Ρ 595 Ψ 119 φ 413, σμερδαλέα Η 479, cf. La Roche h. Stud. § 35, 2, pag. 58. — Hes. ἐβρόντα, ἢ χειρὶ κρούει.

κτῠ́πος (Curt. Et. 72 698 dicit cohaerere cum δοῦπος, δοῦπος, eadem sunt sententia Benfey WL. II 186, Hoffm. quaest. hom. I 158, Woerner subst. hom. 22 s.; Kuhn in Ztschr. XI 310 et Christ Lautl. 82 cum τύπος componunt, sed v. Curt. Et. 499; sec. Savelsberg in Kuhn Ztschr. XVI 56 ex στύπος est ortum. De subst. barytonis in ος exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 54, Woerner subst. hom. 23. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 187, 6, cf. etiam eund. II 93, 23 393, 13 397, 5). Leguntur κτύπος octies, gen. κτύπου bis, acc. κτύπον quater. Est in Il. septies, in Od. quater, in hymnis ter (h. Ap. P.). Est post arsin 4. pedis septies, 2. pedis ter, 3. pedis bis, 5. pedis bis. Sonitus, strepitus, fragor. Schmidt Synon. 117, 2: „κτ. bedeutet jeden starken u. dabei nicht hellen Ton fester Koerper u. entspricht am meisten unserm droehnen“. Hes. ψόφος, βροντή, cf. E. M. 542, 44, E. G. 351, 5, Zon. 1261, Or. 85, 21; Bekk. an. 1095 κτύπος, quod Argivorum dialecto tribuit gramm., interpr. ψόφος. — De equorum strepitu: Κ 535 ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, paraphr. ἦχος, Κ 532 Νέστωρ πρῶτος κτύπον (equorum) ἄιε, cf. schol. AB et BV; Ρ 175 οὔ τοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην οὐδὲ κτύπον ἵππων. h. Ap. P. 84 πημανέει σ' αἰεὶ κτύπος ἵππων ὠκειάων, h. Ap. P. 87 εἰσοράασθαι ἅρματά τ' εὐποίητα καὶ ὠκυπόδων κτύπον ἵππων, recte Baum. dicit ad κτύπον subaudiendum esse ἀκούειν ex antecedente εἰσορ. depromendum; videntur v. 86—88 spurii Matth., sed v. Franke et Baum.; h. Ap. P. 93 οὔτε τοι ἵππων ὠκυπόδων κτύπος ἔσται ἐΰδμητον περὶ βωμόν. Τ 363 ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν ἀνδρῶν, excitabatur sonitus pedibus virorum. π 6 νόησε σαίνοντάς τε κύνας, περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖιν (pauci libri περὶ δὲ, Dion. Halic. de comp. verb. c. 3 ὑπὸ δὲ) sonitus ambulantis alicuius, cf. v. 10 δοῦπον ἀκούω. τ 444 τὸν ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν, cf. Ellendt 3 hom. Abh. 16 et Am. app. h. l. De pugnantium tumultu: Μ 338 τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, Υ 66 τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων, cf. Eust. 1196, 32 ss. et Hes. theog. 705. φ 237 383 ἤν τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ ἀνδρῶν ἐν ἕρκεσι (κτύπον, supra scr. ου Harl., κτύπων K φ 237). De tonitru: Ο 379 Τρῶες ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο, Eust. 1021, 3 λέγει κτύπον Διὸς τὴν βροντήν· καὶ ἔστιν ἡ λέξις λειοτέρα καὶ δηλοῖ ὑφειμένην βροντὴν καὶ ἀτράχυντον· ὥσπερ δὲ οὐ τὸ ἔκτυπε μόνον δηλοῖ τὸ ἐβρόντησεν, ἀλλ' ὁμοῦ τὸ ἔκτυπε Ζεύς, οὕτως οὐδ' ἁπλῶς κτύπος ἡ βροντή, ἀλλὰ Διὸς κτύπος. Paraphr. νοῦν, La Roche: νόον Heynius cum Ernestio, nescio unde, fortasse ex interpr. paraphr.; cf. etiam Spitzn. h. l. — κτυπέω, βαρύκτυπος.

κῠ́ᾰμος (sec. Kuhn in Ztschr. XI 309, Curt. Et. 471 s., Hehn Culturpfl. 485 = πύανος, cf. Eust. 948, 27; addit Kuhn antea idem significasse κύανος et κύαμος et cognatum videri esse sanscr. çjāmás. Ahrens Rh. Mus. XVII 343 derivat a sanscr. push alere, Benfey WL. II 165 et Goebel Lexil. I 63 135 adn. a rad. κυ tumescere; negat Goebel 135 cognatum esse πύανος. De subst. in μος exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 299, Woerner subst. hom. 35. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 170, 9). Non est apud Hom. nisi uno Il. loco, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 726 750. Faba. Ν 589 ὡς ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν κατ' ἀλωὴν θρῴσκωσιν κύαμοι μελανόχροες (Macrob. Sat. V 14, 7 κυανόχροες) ἢ ἐρέβινθοι πνοιῇ ὕπο καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ, schol. AB περιφερεῖς γὰρ ὄντες ῥᾷον ἀφάλλονται τῶν πυρῶν· τῷ δὲ ἐπιθέτῳ κεκάλυπται τὸ ταπεινὸν τῆς λέξεως, cf. schol. V et Eust. 948, 24 ss. — E. G. 351, 7 φάβα μέγα, Suid. εἶδος ὀσπρίου, Hes. ὄσπριον [φάβα μεγάλη] . . . καὶ τὸ Αἰγύπτιον κιβώριον λεγόμενον. — Theophr. hist. pl. IV 8, 7, Athen. III 1 ss., Eust. 948, 31 ss. 1616, 48 ss. — Videtur esse Vicia Faba Lin., cf. Hehn Culturpfl. 28 485, Friedreich Real. 91 253, Sprengel Gesch. d. Botanik I 38, Miquel hom. Flora 42, Guenther Ackerbau bei Hom. 18, Buchholz hom. Real. I 2, 270.

κυάνεος (a *κύανος*, cf. Fick vgl. Woert. I 61, Benfey WL. II 151, Curt. Et. 546; cf. etiam Herod. ed. Lentz I 113, 20, Eust. 828, 20 1570, 28, schol. E ad *η* 87. De adi. in *εος* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 460; de *υ* producto v. Leskien in Curt. Stud. II 72). Leguntur *κυάνεος* ter, neutr. *-ον* quater, pl. *-οι* semel, *-έοισι* semel; fem. *κυανέη* ter, dat. *-έῃ* *E* 345 *μ* 243 (v. l.), acc. *-έην* ter, pl. *κυάνεαι* quater, *-έῃσιν* quater. Est terdecies in Il., quinquies in Od., sexies in hymnis. Aut in introitu versus (terdecies) aut initio 2. pedis (decies); uno loco (*O* 102) in fine versus. 1) E ferro, quod caeruleo obductum est colore (nostr. Blaustahl), 2) caeruleus, nigricans, cf. Schuster in Berl. Ztschr. f. Gymn.w. XV 716—18, Jordan in J. J. f. Phil. 1876 p. 168, Schmidt Synon. 90, 1 et 2, Riedenauer Handw. in d. hom. Zeiten p. 112 197 s., adn. 126, Buchholz Real. I 2, 341 s., Goebel in Ztschr. f. oest. Gymn. XXVII 246. Goebel de epith. hom. in *εις* desinentibus 35 dicit *ἰοειδής* congruere cum *κυάνεος*; quo nullum epitheton ad optimi ferri colorem designandum aptius esse. 1) *Σ* 564 *ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε κασσιτέρου* (in scuto Achillis), *κ.* significat non tam colorem quam materiam (quamvis v. 474 s. *κύανος* non commemoretur), cf. Riedenauer Handw. 206; paraphr. *βαθεῖαν*, cf. Eust. 1163, 37; Dammius: fossam nigram, i. e. valde profundam. *Σ* 579 scripsit Zenod. *κυανέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι ταῦρον ἐχέτην* (pro *σμερδαλέω δὲ λ.*), v. Did. (schol. Townl. apud Cram. an. Par. III 290, 5 *κυάνεοι δὲ λέοντες*); Duentz. Zenod. 118 eum, cum hic non minus quam in bubus materiam indicandam esse censeret, locum e *Λ* 26 39 infeliciter tentasse dixit. *Λ* 26 *κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν τρεῖς ἑκάτερθ', ἴρισσιν ἐοικότες*, in lorica Agamemnonis, cf. Schuster 716 s. et Friedlaender hom. Gleichn. I 32; Did. *ἐν τῇ Ἀριστοφάνους σμερδαλέοι δὲ δράκοντες ἐλειχμῶντο*. *Λ* 39 *ἀργύρεος τελαμὼν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῦ κυάνεος ἐλέλικτο δράκων*. 2) *A* 528 *P* 209 h. XXXIV 13 *ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων* (*A* 528 v. l. *κυανέοισιν*), schol. BLV *αἱ μέλαιναι*, cf. Eust. 144, 32 ss.; paraphr. *μελαίναις* et *βαθείαις*, Baum. eiecit v. 13—15 hymni XXXIV. *O* 102 de Iunone *οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν* (v. l. *-οισιν*) *ἰάνθη*, paraphr. *μελαίναις*, cf. Eust. 1008, 4. *X* 402 *ἀμφὶ δὲ χαῖται* (comae Hectoris) *κυάνεαι πίτναντο* (v. l. *πίλναντο* et *πίμπλαντο*), cf. *κυανοχαίτης* et Eust. 1276, 26. h. VII 5 *καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι κυάνεαι* (Bacchi), *π* 176 de Ulixe *κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον* (Q *κυάνεοι*), cf. Eust. 1799, 19 ss.; *γενειάδες* Aristoteles vel potius Aristarchus (v. Lehrs Arist. 41 adn. et 115); v. l. *ἐθειράδες*, schol. Theocr. 1, 34 *ἔθειρα ἡ τῆς κεφαλῆς θρίξ· ὅθεν Ἀριστ. ἐν Ὀμ. ἔγραψεν γενειάδες, οὐκ ἐθειράδες*, ut legebatur ante Wolfium; *ἐθ.* pauci habent libri, addit Nauck: „fortasse recte", cf. Eust. 1798, 63 1799, 25. Lucas in J. J. f. Ph. 1859 p. 598 *μελαγχροιής* dicit significare strenui atque robusti corporis speciem, et *κυάνεαι* eandem vim exprimere, ut mentum densis pilis obsitum dicatur, quippe quo ornatu praecipue conspiciatur heroum dignitas. Faesi: „freilich werden dems. v. 399 431 *ξανθαὶ τρίχες* zugeschr.; aber uns. St. kann mit jener unmoegl. im Widerspr. stehen, da dem Dichter bei d. Herstellung des Od. nothw. auch die Entstellung, wie sie war, vorschweben musste; *κυάνεος*, dunkel, geht auf d. dichten Haar- u. Bartwuchs, der das Antlitz wohl beschattet u. auch bei uebrigens blonder od. lichtbrauner Farbe einen tiefern (durch die Dichtigkeit dunklern) Grund erhielt; denn in der Entstellung war Od. kahl (*ν* 431 *σ* 355)". Locos illos inter se discrepare dicunt Bonitz Urspr. d. hom. Ged.[4] 37 et 80, adn. 107, Jacob ueber die Entstehung der Il. u. Od. 463, cf. Kirchhoff Compos. d. Od. 135 ss.; Kammer Einh. d. Od. 577 s. et Nauck versus expungere malunt, cf. etiam Bergk litt. hist. Gr. I 539, adn. 25 et p. 706 et Hentze in Am. app. h. l. Defendere student Am. et Schuster ueber krit. Benutzung hom. Adi., Clausthal 1859 p. 18, qui dicit: „Ob bei e. Saenger des muendl. Epos auf e. solchen Widerspr. e. grosses Gewicht zu legen sei, scheint zweifelh.; das Epos will nun einmal nicht in solcher Weise durch die Lupe betrachtet sein". h. VII 15 *ὁ δὲ (Διώνυσος) μειδιάων ἐκά θητο ὄμμασι κυανέοισι*, Baum. nigros oculos nigrosque capillos (v. 5) veteribus pulchros fuisse glaucos turpes habitos esse dicit coll. Hor. carm I 32, 11, ep. 1, 7, 26, A. P. 37, Verg. Aen. I 489 *Ψ* 188 *τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων οὐρανόθεν πεδίονδε*, paraphr *μέλαν*, Eust. 1295, 34 *κυάνεον πρὸς διαστολὴ τῶν ἀλλαχοῦ χρυσέων, ἔτι δὲ καὶ τῶν διαλει κων*. *E* 345 *τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Ἀπόλ λων κυανέῃ νεφέλῃ*, paraphr. *μελαίνῃ ἀορασί* *Y* 418 *νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε κυανέη*, 75 *νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη*, cf. Eus 1714, 5; *μ* 405 *ξ* 303 *δὴ τότε κυανέην νεφέλη ἔστησε Κρονίων νηὸς ὕπερ*. Translate *Π* 66 *κυ νεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε νηυσὶν ἐπικρ τέως*, paraphr. *τὸ μέλαν πλῆθος*, schol. AD *νέφο τὸ τῶν στρατιωτικῶν πλῆθος*, cf. Eust. 104 9 ss.; *Δ* 282 *τοῖαι ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυν φάλαγγες κυάνεαι*, Ariston. *Ζηνόδοτος γράφ ἡρώων* (pro *κυαν.*, cf. Duentz. Zenod. 112)· *γ γονε δὲ ἀντιπαράθεσις τοῦ μέλανος νέφο* (277) *πρὸς τὸ κυάνεαι· τοῦτο δὲ οἷον πυκνα αἱ γὰρ ἀραιαὶ νεφέλαι διαυγεῖς*, paraphr. *μ λαιναι*, schol. BLV ad *A* 528 *καταπληκτικα* sim. Nic. ad *Δ* 282 et schol. BL ad v. 274. D utroque loco v. Schuster 718. *Ω* 94 *κάλυμ ἕλε δῖα θεάων κυάνεον, τοῦ δ' οὔ τι μελάντ ρον ἔπλετο ἔσθος*, ubi sermo est de Thetide i luctu, paraphr. *μέλαν*, cf. schol. BLV ad *A* 52 Eust. 1340, 62 *ὡς εἰκὸς ποιεῖν τοὺς ἐπὶ χροῖς παθαινομένους*. Schuster 718: „Theti die Meeresgoettin, legt den Trauerschleier . . Homer liebt die Farbe des Meeres auch a die Gottheiten dieses Elementes zu uebertrag (cf. *κυανοχαίτης*, *κυανῶπις*); bei der Wahl v *κ.* fuer das *κάλυμμα* hat dieselbe Ruecksicht b stimmend eingewirkt, u. gerade jener erlaeutern Zusatz ist es, der die Bestimmung des Schlei als e. Trauerschleiers noch naeher bez." Koec versum expunxit, defendit Peppmueller Il. XX p. 62. h. Cer. 42 *κυάνεον δὲ κάλυμμα κ ἀμφοτέρων βάλετ' ὤμων*, h. Cer. 183 *ἀμφὶ πέπλος κυάνεος ῥαδινοῖσι θεᾶς ἐλελίζετο π σίν*, ut indicaret luctum. h. Merc. 194 *ὁ ταῦρος ἐβόσκετο μοῦνος ἀπ' ἄλλων κυάνε μ* 243 *ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε ψάμμῳ κυ νέη*, schol. Q *ἀντὶ τοῦ κυανιζομένη, ὡς φ νικι φαεινός* (*O* 538) et *ἡ γαῖα ἡ κυανέη, καὶ ἀλλαχοῦ γαῖα μέλαινα· οὐκ ἔστιν οὖν μ κὸν τὸ ἐπίθετον, ἀλλὰ πάσης τῆς γῆς*, con matur *κυανέη* sex codicibus et E. M. 641,

E. G. 440, 40, v. La Roche in ed. et in Ztschr. f. oest. Gymn. XIV 336 et Am. in app. h. l.; probarunt La Roche, Nauck, Am., Kayser in ed., Schuster 716 718, qui dicit: das ist eine ungleich poetischere Weise im Gebr. der Farbenausdr., eben weil hier die Phantasie ungleich mehr anregt; vulgo legebatur *κυανέῃ*, quod receperunt Bekk., Duentz., Faesi, Dind., Baeuml. — Nusquam apud Hom. mari tribuitur epitheton *κυάνεος*, cf. Goebel in Muetzell Ztschr. f. Gymn.w. IX 535, Ztschr. f. oest. Gymn. XXVII 246, Lexil. I 189. — E. G. 607, 42 *κυάνεον τὸ χρῶμα· καὶ τὸ μέλαν*, Hes. *μέλας, σκοτεινός* et *μελαίνῃ, φαιᾷ*, Suid., Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 284, 8 *μέλανες*, cf. Eust. 116, 14.

κῠᾰνό-πεζα (de compos. v. Weissenborn de adi. comp. hom. 24 44, Stolz zus.ges. Nomina 54, Berch Compos. d. Nomina 13, Schaper in Kuhn Ztschr. XXII 523, cf. etiam Curt. Et. 618; de *υ* producto v. Leskien in Curt. Stud. II 72, Berch Comp. 10). Non est apud Hom. nisi uno Il. loco, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 725. Caeruleos pedes habens. *Λ* 629 *ἥ σφωιν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν καλὴν κυανόπεζαν ἐΰξοον, αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς* (v. l. *αὐτῇ*, v. schol. A) *κάνεον*, paraphr. et Hes. *μελανόπουν*, schol. D *κυανῷ τοὺς πόδας κεχρισμένην, μελανόπουν*, schol. BL *πέζαν οὐκ ἀεὶ τὸν πόδα ἀλλὰ καὶ τὸ ἄκρον λέγει· οὐκ ἔστι κυανόποδα, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ κυανοῦ ἔχουσαν τὸν κύκλον τὸν ἔξωθεν*, Eust. 867, 27 *δηλοῖ οὐ μόνον τὴν ἀπὸ κυάνου ἔχουσαν τοὺς πόδας, καθὰ καὶ ἀργυρόπεζα λέγεται ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔχουσαν κυανέαν τὴν πέζαν, ὅ ἐστι τὸν ἔξω κύκλον, καθά φασιν οἱ παλαιοί.* Schuster in Muetzell Ztschr. f. Gymn.w. XV 717 dicit verisimiliter priorem partem (*κυαν.*) significare materiam, e qua pedes mensae facti sive qua ornati sint; obloquitur Riedenauer Handwerk p. 197, adn. 126; idem p. 93 intellegit: „Beizen od. Faerben u. Poliren; denn bei Vorstellung e. selteneren Holzart waere diese vom Dichter nicht unerwaehnt geblieben". — De tribus adi. *καλὴν κυανοπ. ἐΰξοον* coniunctis v. Giseke hom. Forschungen 40 s.

κῠᾰνό-πεπλος (de compos. v. Stolz zus.ges. Nomina in d. hom. Ged. 55, cf. etiam Curt. Et. 646, adn.; de *υ* producto v. Leskien in Curt. Stud. II 72). Non est apud Hom. nisi in h. Cer., cf. Fietkau de carm. hes. atque hymn. voc. non hom. 24 55. Leguntur dat. *κυανοπέπλῳ* (semel), acc. *-ον* (ter). Omnibus locis in exitu versus. Caeruleum peplum habens. Est epitheton Cereris raptam filiam lugentis. h. Cer. 319 *εὗρεν δ' ἐν νηῷ Δημήτερα κ.*, h. Cer. 442 *Δημήτερα* (e coni. Fonteinii pro cod. *ἦν μητέρα*) *κ. ὀξέμεναι*, h. Cer. 374 *ἵνα μὴ μένοι παρ' αἰδοίῃ Δημήτερι κυανοπέπλῳ*, h. Cer. 360 *ἔρχεο Περσεφόνη παρὰ μητέρα κυανόπεπλον*, cf. Hes. Theog. 406 *Λητὼ κ.*

κῠᾰνο-πρώρειος (cf. Weissenborn de adi. comp. hom. 28 44, Wirth in Lpz. Studien f. class. Phil. ed. Curtius 1880 III 1 p. 16, L. Meyer Vgl. Gr. II 460) et **κῠᾰνό-πρωρος** (de compos. v. Berch Compos. der Nomina 12, Stolz zus.ges. Nomina 54, cf. etiam Curt. Et. 546; de utroque adi. v. Meiring de subst. copul. apud Hom., Marburg. 1828 p. 15, Schaper in Kuhn Ztschr. XXII 522, Duentz. in hom. Abh. 523). Dubitatur utrum scribendum sit cum *ι* subscr. nec ne. E. M. 692, 36 et Herod. ed. Lentz II 574, 27 *πρῷρα σὺν τῷ ι*, schol. ad Arat. v. 342 Bekk. p. 82 (Herod. II 410, 30) *κατὰ Ἡρωδιανὸν προσγεγραμμένον ἔχουσα τὸ ι*, Zon. 1581 *σὺν τῷ ι ... οὐκ ὤφειλε δὲ ἔχειν τὸ ι, ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει αὐτό*, Theogn. Can. 107, 29 *οἱ πλείους σὺν τῷ ι* (cod. A in Il. duobus locis habet *-πρώιροιο*), cf. La Roche in Ztschr. f. oest. Gymn. 1865 p. 126 = h. U. 219 s., cf. etiam Lob. Paralip. 215, Path. proleg. 39, Curt. Et. 284, Brugman in Curt. Stud. IV 154, in hoc lex. s. v. *πρῴρη* II 242. Cobet Nov. Lect. 203 s. et Miscell. crit. 337 *πρῷρα* defendere studuit, sed v. Bekk. hom. Bl. I 178 s. II 43 ss., qui explicavit non esse apud Hom. *ι* subscr., quin syllaba fieri posset, ut *δηοῦν* et *δήιοι*. Scripserunt *-πρῳρ.* (cum *ι*) ex recentioribus La Roche, Nauck, Dind.; ceteri vero fere omnes sine *ι*). Legitur *κυανοπρώρειος* semel in Od.: acc. pl. *-είους* (in exitu versus); adi. *κυανόπρωρος* tantum gen. sing. *-ώροιο* ter in Il., novies in Od., semel in hymnis (omnibus locis iungitur cum *νεός* vel *νηός* et est in exitu versus), cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 778 805. Forma *κυανοπρώρειος*, quamvis repugnet analogiae, tamen videtur retinenda esse. E. M. 692, 31 *εὕρηται* (*πρῷρα*) *κατὰ διάστασιν, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ κυανοπρωΐρους· καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ κυανοπρωΐραν· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν διὰ τοῦ ειρα*, Zon. 1581 *ἀπὸ διαστάσεως τοῦ ι, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ κυανοπρωΐρους* (cod. *ἀναπρωΐρους*), *καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ κυανοπρώιραν* (E. M. et Zon. sine dubio ante oculos habuerunt *γ* 299). Lentz in Herod. II 411, 11 censet illo loco Herodianum praecepisse: *πρώειρα οἱ μὲν διὰ τοῦ ι λέγουσι, ἐμοὶ δὲ δοκεῖ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφειν πρὸς τὸν χ. τῶν διὰ τοῦ ειρα.* Lob. Paralip. 214: „*κυανοπρώειρα* multo aptius quam *-πρωΐρα*, non solum quia iota longum non subscribi solet, sed etiam quia adiectivi *-πρώϊρος*, quod nonnulli Homero tribuerunt, feminina positio fingi nequit nisi producta ultima *-πρωΐρα*. Masculino *-ρειος*, quod Eust. 1468, 35 cum *ἡμετέρειος* componit, nonnullos femininum *-ώρεια* ut *ἀνεμώρεια* affinxisse, obscurum indicium praebent Etymologi M. verba 319, 2", cf. eund. ib. 463, adn. 10 et Path. el. I 505 et Ebel in Kuhn Ztschr. VI 212. Probant *κυανοπρωείρους* Bergk comm. crit. spec. V (Marb. 1850) p. 4 adn., Cobet Nov. lect. 204 et Miscell. crit. 337, cf. La Roche in Ztschr. f. oest. Gymn. 1865 p. 126 = h. U. 220; formam *-πρωρείους* defendit Bekk. hom. Bl. I 178 s. II 46, cf. La Roche in ed. et Am. app. ad *γ* 299, Wirth in Lpz. Stud. 1880 III 1 p. 16, adn., Duentz. in Kuhn Ztschr. XII, 7 s. — Itaque editores recentiores servaverunt omnes *κυανοπρωρείους*. Caeruleam, nigricantem proram habens. Est epitheton navis, cf. Grashof Schiff bei Hom. 15 s., Schuster in Muetzell Ztschr. f. Gymn.w. XV 717, Riedenauer 197, adn. 126, Duentz. Abh. 514 543; Am. app. ad *γ* 299: „stets da, wo sich das Schiff wirklich auf der Fahrt befindet, od. wo es im Wasser des Hafens steht, od. wo es wenigstens im Hafenwasser befindl. gedacht wird". — *γ* 299 *τὰς πέντε νέας κ. Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμος.* *ι* 482 *κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρώροιο* (v. l. *νεὼς* h. l. et multis insequentium locorum), *ι* 539 *κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κ.*, *λ* 6 *μ* 148 *ἡμῖν δ' αὖ μετόπισθε* (*κατόπισθε*) *νεὸς κ. οὖρον ἵει*, *μ* 100 *φέρει φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς κ.*, *ξ* 311 *Ζεὺς*

ἱστὸν νηὸς κ. ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, h. Ap. P. 228 *οὐδ' ἕλκον λαῖφος νηὸς κ.*, *κ* 127 *ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς κ.*, *Ο* 693 *Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κ.*, *Ψ* 852 *ἱστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κ.*, *Ψ* 878 *ὄρνις ἱστῷ ἐφεζομένη νηὸς κ.*, paraphr. his tribus locis habet *μελανοπρώρου.* *μ* 354 *οὐ τῆλε νεὸς κ. βοσκέσκονθ' ἕλικες βόες*, *χ* 465 *πεῖσμα νεὸς κ. κίονος ἐξάψας περίβαλλε θόλοιο*, cf. Verg. Aen. V 819 caeruleo per summa levis volat aequora curru (Neptunus) et VI 410 caeruleam puppim.

κῠ́ᾰνος (Benfey WL. II 151, Christ Lautl. 96 155, Kuhn in Ztschr. XI 309 cum sanscr. çjāmas cognatum esse dicunt; idem dixit Curtius Et.[4] 535, improbat ed. 5 p. 546 adn. et 612; Kuhn l. l. idem significasse initio *κύανος* et *κύαμος* adfirmat. Fick vgl. Woert. I 61 sumit rad. ku̥, kvi lucere, sanscr. çona, ags. haeven. De subst. in *νος* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 181, Woerner subst. hom. 36). Non est apud Hom. nisi gen. *κυάνοιο* bis in Il., semel in Od.; omnibus locis in exitu versus. Ferrum caeruleo colore obductum. *Λ* 24 *τοῦ (θώρηκος) ἤ τοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο, δώδεκα δὲ χρυσοῖο καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο*, schol. BL *ὑποστατέον προκεῖσθαι μὲν κυανέαν ῥάβδον, εἶτα κασσιτερίνην, μετ' αὐτὴν δὲ τὴν χρυσῆν ἐν διαστάσει, καὶ πάλιν κασσ., εἶτα πάλιν κυανέαν ἀκολούθως*, cf. schol. V. *Λ* 35 (de scuto Agamemnonis) *ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο*, paraphr. *ἀπὸ μέλανος κυανοῦ.* *η* 87 (de aedibus Alcinoi) *χάλκεοι τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο* (L *κυάνειον* et in marg. *οιο*), schol. E *κυάνεον τὸν σίδηρον λέγει*, Nitzsch versum expunxit, defendit Hentze in ed. Am. ad v. 84. Veteres interpr. κ. colorem caeruleum. Eust. 828, 19 *εἶδός τι χρώματος μέλανος· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ὁπηνίκα ἐστὶ πάντῃ ἀνέφελος*, Hes. *εἶδος χρώματος οὐρανοειδές*, paraphr. *Λ* 24 *ἀπὸ χρώματος κυανοῦ*, Eust. 1570, 28 (ad *η* 87) *χρῶμά τι μέλαν· κυάνεος δὲ νῦν ὁ θριγκὸς τῷ τείχει, ὡς ἂν οὕτως ἀεροειδὲς τὸ μετέωρον φαίνοιτο*, schol. E ad *η* 87 *ἀπὸ τοῦ κυάνου εἶδος βάμματος ὄντος.* Fuerunt qui putarent esse pigmentum s. lapidem s. sucum in metallis concretum, caerulei coloris, qui, ut ait Steph., duplex est, nativus et factitius; nativus fossilis est et in venis fibrisque ortus aut per se reperitur, sabulo arenaeve durae similis; pictores tam nativo quam factitio utuntur, cf. Paus. V 11, 5. Homero vero fabricationem et usum ferri caeruleo colore obducti (nostr. Blaustahl) non ignota fuisse quod nonnulli adfirmarunt, testantur *ι* 391 s. *Ψ* 850; itaque hoc modo κ. interpretantur Koepke Kriegswesen der Griechen p. 86, adn., Friedreich Real. 86, Buchholz Real. I 2, 340—342, alii, cf. etiam O. Mueller Archaeol. d. Kunst § 58; Riedenauer Handw. 111 s. disputavit contra Lepsium (qui Abh. d. Berl. Akad. 1871 p. 56 ss. explicat κ. esse caeruleum colorem, Lazurfarbe); „es scheint, inquit, eine feinere Art Stahl also geheissen zu haben, wie ihn die Griechen noch nicht herzustellen verstanden, wie er aber s. fruehestes Zeugniss aus d. 12. Jahrh. v. Chr. hat in aegypt. Basreliefs. Der Stahl wird so nur genannt am Schilde des Agam., einer kyprischen d. h. phoeniz. Arbeit u. an d. Waenden des phaeak. Koenigspalastes, an dem 2. Schilde des Ach. u. an dem des Herkules", cf. eund. p. 206 et Rougement l'âge du Bronze 159 s. 217 s.; idem p. 186 distinguit inter *κύανος* et *χάλυψ*, illum enim esse terrae sacrae, Semitarum, plagae meridianae, hunc Ponti, Iaphetidarum, plagae septentrionalis dicit. Millin Mineralogie des Hom. ed. Rink p. 87 interpr. plumbum, sed v. Buchholz 343; alii opinantur κ. esse quem nos hodie lapidem lazuli vocamus; v. praeterea Schmidt Synon. 90, 1, Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 359. — Lobeck Paralip. 316, adn. 14 dicit coloris metallique nomen, quod apud Hom., Hes., Theophr. aliosque proparoxyt. sit, *κυανός* scribi apud Plat. Phaedon. 113 b, alios. — *ῠ* est breve, ut in compos. *κῠανόπρωρος* et *-ειος*, *κῠανῶπις*, sed productum in derivatis *κῡάνεος*, *κῡανόπεζα*, *κῡανόπεπλος*, *κῡανοχαίτης*, cf. Leskien in Curt. Stud. II 72, Berch Compos. d. Nomina 10.

κῡᾰνοχαίτης et **κυανοχαῖτα** (de compos. v Weissenborn de adi. comp. hom. 24 44, Berch Comp. d. Nomina 12, Heerdegen de nom. compos. generibus 50, Stolz zus.ges. Nomina 9 54 Schaper in Kuhn Ztschr. XXII 522, cf. etiam Curtius Et. 546; de *υ* producto v. s. *κύανος* De accentu v. Herod. ed. Lentz I 82, 13, cf praeterea II 679, 32 851, 21). Leguntur nom *κυανοχαίτης* (*Υ* 144 *ι* 536), *-χαῖτα* (*Ν* 563 *Ξ* 390), cf. Ariston. ad *Ν* 563 et *Π* 185 et Friedlaender Ariston. 18, Lobeck Path. el. II 166, Hinrichs de hom. eloc. vestig. aeol. 13 et 94, Angermann in Curt. Stud. V 400. Dat. *κυανοχαίτῃ* *Υ* 224 *γ* 6, voc. *-χαῖτα* *Ο* 174 201 *ι* 528 h. Cer 347 XXII 6. Est in Il. sexies (in altera parte) Od. ter, in hymnis bis. Nom. *-χαῖτα* in introitu versus, voc. *-χαῖτα* semel (h. Cer. 347) ineunte 2. pede, voc. ceteris locis omnibus et dat. e nom. *-της* in exitu versus, cf. etiam Bekk. hom Bl. I 30 et La Roche h. U. 164. N i g r a m c o m a m h a b e n s, cf Schuster in Ztschr. f. Gymn.w XV 713 717, Riedenauer Handw. in hom. Zte 197, Schmidt Synon. 90, 1, Goebel Lexil. I 188 s Paraphr. Il. *μελανόθριξ* et *μελαίνας ἔχων τρίχας* Suid., Zon. 1262, anecd. Gr. ed. Bachm. I 284, 10 Hes. *μελανόθριξ*, additum est ap. Suid. et Bachm *πορφυρόθριξ.* 1) Est epitheton Neptuni. Damn undas motas nigricantes esse dicit quasi coma quasdam maris, cf. Welcker griech. Goetterl. 627, Preller griech. Myth. I 475, Am. ad *γ* 6 Buchholz Real. I 2, 342, Kraemer Beiwoerte 10 s., Anton. etym. Erkl. hom. Woerter 35; Goebe in Ztschr. f. oest. Gymn. XXIV 246: „Ist Posei don der ueber die Erde dahinfahrende u. offen bart er sich als solcher namentl. auch im Regen gewoelk, so w. die dunkeln Regenwolken durc Poseidons stahlfarbene Locken symbolisirt", c eund. Lexil. I 189 et Duentz. ad *γ* 6, cf. praeterea Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 775. *Ν* 563 *ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν κυανοχαῖτα Πο σειδάων*, *Ξ* 390 *ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσα κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ Ἕκτωρ*, *ι* 528 h XXII 6 *κλῦθι (χαῖρε) Ποσείδαον γαιήοχε, κυ νοχαῖτα.* *Ο* 174 *ἀγγελίην τινά τοι γαιήο χυανοχαῖτα ἦλθον δεῦρο φέρουσα*, cf. schol. A *Ο* 201 *δή τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα τόνδε φέρ μῦθον*, *γ* 6 *ἱερὰ ῥέζον, ταύρους ἐνοσίχθο κυανοχαίτῃ.* Substantivi locum obtinet: *Υ* 14 *ἡγήσατο κυανοχαίτης*, *ι* 536 *τοῦ δ' ἔκλυε κυ νοχαίτης.* 2) Est epitheton Orci. h. Cer. 34 *Ἅιδῃ* (cod. M *ἅδῃ*, Herm. et Franke *Ἀΐδῃ*) *κυ νοχαῖτα, καταφθιμένοισιν ἀνάσσων*, cf. Eu Alc. 439 *Ἀΐδας ὁ μελαγχαίτας θεός.* 3) epit Boreae, qui similis factus equo nigra iuba orna

est. Υ 224 ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ, Ariston. τινὲς δὲ γρ. ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, cf. Goebel Lexil. I 189.

κῠᾰνῶπις (de compos. v. Weissenborn de adi. compos. hom. 28 44, Berch Comp. d. Nom. 12, Stolz zus.ges. Nomina 54, Schaper in Kuhn Ztschr. XXII 522, cf. etiam Curtius Et. 546; υ est breve, v. s. κύανος). Est semel in Od. gen. κυανώπιδος, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 739. Caeruleis s. nigris oculis praedita, cf. Schuster in Ztschr. f. Gymn.w. XV 713 717, Riedenauer Handwerk 197. μ 60 κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης, est enim numen maris, quod est caerulei coloris, cf. Am. et Buchholz Real. I 2, 342, cf. etiam Duentz. h. l.

κῠβερνάω (vox dubiae originis. Pott EF. I[1] 140 suspicatur compositum esse ex rad. verbi κύπτειν et subst. quodam verbi ἐρέσσειν; Benfey WL. II 305 ab rad. ἐρ (unde ἐρέσσειν) derivat et κυβ (κύβη caput aut verisimilius κύμβη navis), cf. eund. 325 et Ebel in Kuhn Ztschr. IV 338; disputavit contra eos Curtius Et. 342 et Stud. III 195. Duentz. in Kuhn Ztschr. XVI 30 sumit subst. κυβέρνη (coll. lat. taberna, caverna), quod ortum sit aut ex κύβη = navis aut ex rad. κυβ, κυφ (κύπτω), sed v. Curt. Stud. III 196, cui videtur rectius ita interpr. esse: κύβη = κεφαλή, inde κύβερος, cum suffixo κύβερνος = κεφαλαῖος s. κορυφαῖος, inde κυβερνάω ut ab ἱερός ἱεράομαι; aeol. κυμερνάω, cf. E. M. 543, 2, E. G. 351, 9, Roscher in Curt. Stud. III 137, Curt. ib. 197, Allen ib. 240, adn. 31; lat. guberno, cf. Fick vgl. Woert. II 65, L. Meyer vgl. Gr. I 41, Lottner in Kuhn Ztschr. VII 165; de verbis in αω exeuntibus v. L. Meyer II 16 et Lob. Rhem. 159). Non est apud Hom. nisi uno Od. loco inf. aor. κυβερνῆσαι, cf. Friedlaender 2 Woerterverz. 734 805. Guberno, rego navem. Hes. ἰθύνει, διοικεῖ, cf. E. M. 543, 3, E. G. 351, 10. γ 283 Φρόντιν, ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων νῆα κυβερνῆσαι, ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι, cf. v. 281. — κυβερνητήρ, κυβερνήτης.

κυβερνητήρ (κυβερνάω; de subst. in τηρ terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 344, Woerner subst. hom. 21 46). Non est apud Hom. nisi uno Od. loco, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 805. Gubernator, i. q. κυβερνήτης. θ 557 οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν, οὐδέ τι πηδάλι' ἐστί, cf. schol. Q et T.

κυβερνήτης (κυβερνάω; de subst. in της exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 345, Woerner subst. hom. 21, Ebel in Kuhn Ztschr. IV 155, cf. etiam G. Meyer in Curt. Stud. V 105. E. M. 543, 2, E. G. 351, 9 οἱ Αἰολεῖς κυμερνήτης, v. κυβερνάω. De accentu v. Herod. ed. Lentz 73, 20 II 48, 28 (ad Ε 158) 86, 13 (ad Ν 382), Eust. 533, 38, Lob. Paralip. 433, adn. 55). Leguntur sing. nom. κυβερνήτης (quater), gen. -ήτεω (semel), acc. -νήτην (quater), voc. κυβερνῆθ' (semel), plur. nom. -νῆται (ter). Est in Il. bis, in Od. septies, in hymnis quater (h. VII), cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 805. Post thesin 1. pedis quinquies, 2. pedis semel (Ψ 316), 3. pedis septies. Gubernator, cf. Plat. de republ. 488 d. — Suid. ὁ τοῦ πλοίου ἡγεμών, Eust. 1029, 5 πρύμνην μὲν προΐσταται κ., πρῷραν δὲ διοικονομεῖται ὁ πρωρεύς, cf. E. M. 543, 3, E. G. 351, 10. Τ 43 οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, Ψ 316 μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ πόντῳ νῆα ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, cf. schol. B; Nic. τάχα βραχὺ διαστέλλοντες ἐπὶ τὸ κ. σαφέστερον ἂν ποιοῖμεν τὸν λόγον. γ 279 ἔνθα κυβερνήτην Μενελάου Ἀπόλλων κατέπεφνε πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα, cf. schol. H; ι 78 ξ 256 τὰς (νῆας) ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον, cf. Verg. Aen. III 269; λ 10 μ 152 τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης (v. l. -ῆται) τ' ἴθυνε (v. l. -υνον), μ 217 σοὶ δὲ κυβερνῆθ' ὧδ' ἐπιτέλλομαι, cf. schol. H; μ 412 πρυμνῇ ἐνὶ νηὶ πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλήν. h. VII 15 κυβερνήτης νοήσας οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε, h. VII 43 νῆ' ἤδη (ex Herm. coni. pro codd. μὴ δήδειν) τότ' ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον γῇ πελάαν, h. VII 49 ἀμφὶ κυβερνήτην δὲ σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα ἔσταν ἄρ' ἐκπληγέντες, h. VII 53 κυβερνήτην δ' ἐλεήσας ἔσχεθε.

κῠβιστάω (a κύβη, κυβίζω sec. Curt. Et. 539 et Stud. III 196, cf. Bugge in Stud. IV 342; derivarunt a κύβη etiam E. M. 543, 22, E. G. 351, 32, Zon. 1270 et addiderunt κύβην γὰρ ἔλεγον τὴν κεφαλήν, cf. schol. Eur. Phoen. 1151 et Lob. Path. proleg. 399; de verbis in αω terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 16). Legitur praes. κυβιστᾷ (bis), impf. 3. pl. κυβίστων (semel). Tantum in Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 752. Me praecipitem deicio, me praecipito. E. M. 543, 20 ss. τὰ ἐπὶ κεφαλὴν κύψαντα κυλισθῆναι κυβιστῆσαι ἔλεγον (cf. E. G. 351, 18 35, Suid. s. v. κύβος)· καὶ κυβιστᾶν τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πηδᾶν, cf. E. G. 351, 32, Zon. 1270, Suid. s. κυβήβη; Eust. 1030, 43 τὸ ἐπὶ κεφαλὴν ἑαυτὸν βάλλειν, cf. 584, 18; paraphr. Il. κολυμβᾶν, Hes. κερανίξαι· κολυμβῆσαι, κυβιστῆσαι. Thom. M. 555 κυβιστᾶν· κολυμβᾶν, καταχρηστικῶς, quae interpretatio etiam est in deterioribus codd. Suidae. Π 745 ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ, ὡς (v. l. ὃς) ῥεῖα κυβιστᾷ, schol. V σαρκάζων, cf. v. 742 s., cf. praeterea Bekk. hom. Bl. I 177, 25 et Goebel in Berl. Ztschr. f. Gymn.w. IX 539. Π 749 ὡς (v. l. ὃς) νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ. De piscibus in aqua se rotantibus (nostr. sich ueberschlagen): Φ 354 ἰχθύες οἳ κατὰ δίνας, οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων (Nauck κυβίστεον) ἔνθα καὶ ἔνθα, schol. B σημαντικώτερον οὐκ ἂν εὕροιμεν ὄνομα· οὐ γὰρ ἀναπάλλεσθαι τοὺς ἰχθύας ἔφη, ὅπερ καὶ χωρὶς πρὸς συμβαίη ἄν· ἀλλὰ τοὺς ἀναπαλλομένους τε ἅμα καὶ καταδυομένους πάλιν ὑπὸ τῆς φλογὸς διὰ τοῦ ῥήματος ἔδειξεν, Eust. 1239, 65 τὸ κυβιστᾶν οὐ μόνον ἐπ' ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἰχθύων κυριολεκτούμενον· δηλοῖ δὲ μάλιστα νῦν οὐ τὸ κατ' εὐθὺ ἀπραγμόνως νήχεσθαι, ἀλλὰ τὸ σὺν ταράχῳ κατακολυμβᾶν. — κυβιστητήρ.

κῠβιστητήρ (a κυβιστάω, q. v.; de subst. in τηρ exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 344, Woerner subst. hom. 46). Leguntur du. κυβιστητῆρε (bis), plur. -τῆρες (semel). Est in Il. bis, in Od. semel, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 752. Qui pronus ex alto se deicit in caput: 1) urinator, 2) petaurista, saltator. Remacly de compar. hom. II, Marcod. 1843 p. XIV vocibus ἀρνευτήρ et κυβιστητήρ significari dicit hominem qui peritus sit pronum se ex alto in caput deiciendi et corpus rotandi: qua facultate si quis ad ostreas in mari quaerendas usus sit, proprie ἀρνευτῆρα vocatum eum esse; qui vero in terra ad dies festos et convivia celebranda eandem hanc artem exercuerint, praecipue κυβιστητῆρας appellatos esse, quod genus peculiare saltatorum s. desultorum artificiosorum fuisse verisimile sit. Doed.

Gl. 2318 putat ἀρν. alium esse atque κυβιστητῆρα. Interpretantur Ap. Soph. 43, 17 et schol. V ad μ 413 ἀρνευτῆρι· κυβιστητῆρι, addit schol. ὀρχηστῇ, E. G. 351, 16 ὀρχιστής, Suid. ὀρχησμός (potius ὀρχηστήρ), cf. Zon. 1262; Eust. 1083, 60 ὁ ἐπὶ κύμβην, ὅ ἐστι κεφαλήν, ὑπὸ τῷ ὕδατι γινόμενος, ἢ ο κατὰ κύβον ἄνωθεν κάτω βάλλων ἑαυτόν, id. 1084, 46 κ. καὶ ὁ ὀρχηστής. 1) Π 750 ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες (v. l. κυβιστῆρες) ἔασιν inquit Patroclus irridens Cebrionem de curru praecipitatum, cf. v. 745—49; paraphr. κολυμβηταί, cf. Remacly l. l. 2) Σ 605 δ 18 δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε (v. l. in Il.: D -τῆρες, Townl. κυβιστῆρες, HL κυβηστῆρε, in Od.: κυβιστῆρες haud pauci libri) κατ' αὐτοὺς (Diod. Aristoph. sec. Athen. V 180) μολπῆς ἐξάρχοντος (v. l. -οντε et -οντες) ἐδίνευον κατὰ μέσσους, paraphr. ὀρχησταί, schol. B οἱ μετὰ κυβιστήσεως ὀρχούμενοι, cf. Xen. An. VI 1, 9. Schol. MT ad δ 17 φασὶ τοὺς ε' στίχους (v. 15—19) μὴ εἶναι τοῦ Ὁμήρου, ἀλλὰ τοῦ Ἀριστάρχου, Wolf et Bekk.[2] expunxerunt, cf. Am. app. ad δ 15.

κῡδαίνω (a κῦδος, cf. Zon. 1270; de verbis in αινω exeuntibus v. Curt. Verbum I 364, L. Meyer vgl. Gr. II 71, cf. etiam Lob. Rhem. 235). Leguntur praes. part. κυδαίνων (bis), impf. κύδαινε (ter), 3. pl. κύδαινον (semel), aor. κύδηνεν (semel), inf. κυδῆναι (semel), cf. Eust. 36, 37 et Herod. ed. Lentz II 798, 19. Est in Il. sexies, in Od. bis, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 813. Est prima syllaba in arsi quinquies: 1. pedis semel, 2. pedis ter, 5. pedis semel; in thesi ter: 2. pedis bis, 3. pedis semel. Dignitate, honore, gloria adficio, orno, cf. Nitzsch adn. ad γ 57. Hes. τιμᾷ, θαυμάζει, ἐγκωμιάζει, id. κύδηνεν· ἐδόξασεν, ἐμετεώρισε κατὰ διάνοιαν, id. κυδαίνεται· δοξάζεται, σεμνύνεται, paraphr. Il. fere omnibus locis δοξάζειν, Eust. 790, 40 τὸ κυδαίνειν ἐπὶ τιμῆς. 1) Κ 69 πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, πάντας κυδαίνων, schol. V ἀνακτώμενος καὶ προτρεπόμενος τῇ ἰδίᾳ ἐνεργείᾳ. Ν 348 Ζεὺς Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην, κυδαίνων Ἀχιλῆα, quod honorem tribuere voluit Achilli; schol. BLV τὸ „Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή (Α 5)“ δηλοῖ. Ν 350 ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον, Ariston. ἀθετεῖται ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος· προείρηται γὰρ κυδαίνων Ἀχ. (348). Ψ 793 κύδηνεν (v. l. -ηνε) δὲ ποδώκεα Πηλείωνα, schol. B γαῦρον ἐποίησε καὶ ὕψωσε διὰ τοῦ ἐπαίνου, cf. schol. V. Iungitur cum τιμᾶν: Ο 612 Ζεύς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα τίμα καὶ κύδαινε, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ε' (610—14), schol. V οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ ἦσαν, cf. Duentz. Zenod. 170. [Ξ 73 v. l. τοὺς κυδαίνει in H Vrat. A pro κυδάνει]. 2) De praestantia corporis: π 212 ῥηίδιον θεοῖσι ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι, cf. v. 210 et Naegelsb. hom. Theol. 50; schol. H γρ. ηὐδῆναι. Ε 448 ἤ τοι τὸν (Αἰνείαν) Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε, corporis vigorem pulchritudinemque refecerunt et auxerunt, cf. Hentze ad Θ 51 c. app.; paraphr. ἔνδοξον ἐποίησαν, schol. BL λόγῳ παρεμυθοῦντο· ἀκολούθως δὲ τοῖς ἰατρικοῖς παραγγέλμασι τοὺς τραυματίας λόγῳ θεραπεύει, Nauckio vox κύδαινον videtur esse vitiosa. 3) De animo: exhilarare. ξ 438 νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα γέραιρεν (Εὔμαιος) ὑός, κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος (Ap. Soph. 105, 1 κύδηνε, alii ἤνδανε, Nauck suspicatur θυμὸν δ' ἴαινε ανακτος), schol. H εὔφραινε, Ap. Soph. 105, 1 κατὰ ψυχὴν ἐμετεώρισεν, cf. Fulda Unters. d. Spr. d. hom. Ged. 150.

κῡδάλιμος (a κῦδος, cf. E. M. 295, 28 543, 31, Zon. 1262, L. Meyer vgl. Gr. II 621). Leguntur sing. gen. κυδαλίμοιο (bis et vicies), neutr. κυδάλιμον (quater), du. κυδαλίμω (semel), plur. dat. -ίμοισι(ν) (quinquies). Est igitur in Il. septies decies, in Od. quinquies decies. Formae κυδαλίμοιο et -οισι omnibus locis sunt in exitu versus, κυδάλιμον post 4. pedem, κυδαλίμω post 1. pedem. Dignitatis, honoris, gloriae plenus. Autenrieth in lex. sumit de praestantia corporis: 'erhaben v. Aussehn, stattlich'. Paraphr. Il. ἔνδοξος, περίδοξος, E. M. 543, 32 ἔνδοξος, Phot., Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 284, 15 ἔνδοξον, τίμιον, εὐπρεπές, Hes. ἔνδοξος, τιμία, cf. Zon. 1262. Est epitheton: 1) Menelai. Δ 100 177 Η 392 Ν 591 601 606 Ρ 69 δ 2 16 23 46 217 ο 5 141 Μενελάου κυδαλίμοιο. 2) Aiantis. Ο 415 ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο. 3) Achillis. Υ 439 Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο. 4) Nestoris. Τ 238 Νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο. 5) Capanei. Δ 403 υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο (versum om. Eton.). 6) Ulixis. γ 219 χ 89 Ὀδυσσῆος περικήδετο (ἐείσατο) κυδαλίμοιο, cf. ο 358. 7) Solymorum. Ζ 184 Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισι(ν), H -ίμοις. Ζ 204 μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισι(ν). 8) Nestoris filiorum. Ρ 378 ἀνέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε. 9) ρ 113 ἔμ' ἐκεῖνος (Νέστωρ) ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν, ξ 206 Κάστωρ ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς τίετο δήμῳ ὄλβῳ τε πλούτῳ τε καὶ υἱάσι κυδαλίμοισι(ν), schol. H γρ. ἠνδαλίμοισι. τ 418 Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι(ν) δεῖπνον ἐφοπλίσσαι. 10) ο 358 ἣ (Ulixis mater) ἄχεϊ οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο. χ 238 ἠμὲν Ὀδυσσῆος ἠδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο. Iungitur praeterea cum κῆρ: Κ 16 μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ de Agamemnone, paraphr. ἡ συνετὴ ψυχή(?). φ 247 sunt eadem verba de Eurymacho. Σ 33 χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ. De leone magnanimo: Μ 45 τοῦ δ' οὔ ποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται.

κῡδάνω (a κῦδος, cf. Zon. 1270; Duentz. ad Ξ 73 negat a κῦδος derivari posse, sed a rad., ut ἁνδάνειν, λαμβάνειν. De verbis in ανω exeuntibus v. Herod. ed. Lentz I 451, 16, L. Meyer vgl. Gr. II 74, cf. eund. in Kuhn Ztschr XXII 52, Lob. Rhem. 235, Curt. Verbum I 260. Leguntur praes. 3. sing. κυδάνει, impf. ἐκύδανον, cf. Curt. Verb. I 258. Non est nisi in Il. cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 813. 1) trans. i. q. κυδαίνω. Dignitate, honore adficio veneror. Ξ 73 οἶδα ὅτι (Ζεὺς) τοὺς ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι κυδάνει (v. l. κυδαίνει), paraphr δοξάζει, cf. Ο 491; Herod. ad h. l. (ed. Lentz II 89, 8) κυδάνει· βαρυτονητέον ὁμοίως τῷ οἰδάνει, schol. L ὡς μελάνει καὶ οἰδάνει ἀντὶ τοῦ μελαίνει καὶ οἰδαίνει, οὕτως κυδάνει ἀντὶ τοῦ κυδαίνει, cf. Eust. 967, 40 1195, 5. 2) intrans. superior sum, i. q. κυδιάω. Υ 42 τείως Ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδανον, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη (v. l. μέγα κύδανον, quam receperunt Bekk.[1], Spitzn., Doed., Duentz., Faesi, Nauck), paraphr. ἐσεμνύνοντο, Duentz.: superbiebant ‚vom frohen Selbstbewusstsein‘, ut κύδεϊ γαίων sim. Am.; Faesi: sie prangten herrlich, gebarten sich stolz.

κυδ-ι-άνειρα (rad. κυδ et ἀνηρ. De compos. v. Berch Compos. d. Nomina 18, Clemm de compos. Graecis 14, Weissenborn Zus.setzung der Nomina u. d. Compositionsvocal bei Hom. 8, G. Meyer in Curt. Stud. V 116; cf. etiam Weissenborn de adi. comp. hom. 18 37, Stolz zus.ges. Nomina 41, Schoenberg ueber griech. Compos. 40, Lob. Path. el. I 467; a κυδαίνω derivavit Meiring de subst. copul. ap. Hom. 31, idem de verbis copul. 9, sed v. Schaper quae genera compos. ap. Hom. distinguenda sint p. 20, qui referendum esse ad κυδιάω (superbum esse), κυδίη explicavit. De adi. fem. in ειρα exeuntibus v. Herod. ed. Lentz I 250, 14, Weissenborn de adi. compos. 25, cf. etiam Lob. Paralip. 463, adn. 10). Leguntur sing. dat. κυδιανείρῃ (quater) et acc. -άνειραν (quinquies). Non est nisi in Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 796. Omnibus locis in exitu versus. Viros honestans, celebrans, honorem et gloriam viris adferens. Paraphr. Il., Hes., Zon. 1266 ἡ δοξάζουσα τοὺς ἄνδρας, Hes. μεγάλους καὶ ἐνδόξους τοὺς ἄνδρας ποιοῦσα, Suid. ἔνδοξος, E. G. 351, 38 et Cram. an. Par. III 141, 9 ἐνδόξους ἄνδρας ἔχουσα· ἢ ἐνδόξους τοὺς ἄνδρας ποιοῦσα. Est epitheton 1) pugnae, 2) contionis, cf. Naegelsb. hom. Theol. 287 („die beiden Hauptgebiete maennl. Tuechtigkeit"). 1) Δ 225 σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν, Μ 325 σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς (v. l. ἀνὰ) κυδιάνειραν, Ν 270 μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κ. ἵσταμαι, Ξ 155 ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κ., Ζ 124 οὔ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἔνι (h. l. et insequentibus v. l. ἐνὶ) κυδιανείρῃ τὸ πρίν (Nauck μάχῃ σ'?), Η 113 τούτῳ γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, Θ 448 οὐ κάμετόν γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ (Eust. 1726, 26 μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν) ὀλλῦσαι Τρῶας, Ω 391 πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. 2) Α 490 οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν, schol. BLV δύο οἶδεν ἀνδρῶν ἀρετάς, πρᾶξιν καὶ λόγον· προκρίνει δὲ τὸν λόγον· καὶ ἀλλαχοῦ „ἔργα οὔπω πολέμοιο οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν" (Ι 440), quo loco poeta ipse explicat κυδ.; Zenodotum expunxisse v. 488—492 dicit Ariston., cf. Duentz. Zenod. 180.

κυδιάω (a κῦδος, cf. E. G. 351, 45, L. Meyer vgl. Gr. II 16, Curt. in Stud. VI 433). Leguntur praes. 3. pl. κυδιόωσι (semel), part. κυδιόων (ter), pl. κυδιόωντες (semel), fem. κυδιάουσαι h. Cer. 170, ubi suadente Ruhnkenio Voss scripsit κυδιόωσαι, sed v. Baum. h. l. et ad h. VII 41, Franke h. l., Lobeck Rhemat. 177. Est in Il. (quater) et in hymnis (bis), nusquam in Od., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 813. Part. κυδιόων est in introitu versus, ceterae formae in exitu. Superbus sum, magnifice ingredior. E. G. 351, 45, paraphr. Ζ 509 γαυριῶν, ἐπαιρόμενος, Zon. 1270 γαυριῶν, χαίρων καὶ κυδιούμενος, Suid., paraphr. Β 579 γαυριῶν, Eust. 292, 34 γαυριῶν καὶ ὑψαυχενῶν, Hes. σεμνυνόμενος, χαίρων, δόξῃ ἐπαιρόμενος. 1) Β 579 ἐν δ' αὐτὸς (Agamemnon) ἐδύσετο χαλκὸν κυδιόων, πᾶσιν δὲ (v. l. καὶ πᾶσι et ὅτι πᾶσι) μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, οὕνεκ' ἄριστος ἔην, Ariston. Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους (579 s.) ἠθέτηκεν, cf. Duentz. Zenod. 140 183. Φ 519 πρὸς Ὄλυμπον σαν θεοί, οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες, paraphr. χαίροντες. h. Cer. 170 ταὶ ὲ πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα κυδιάουσαι. Cum dat. h. XXX 13 παῖδες δ' εὐφροσύνῃ νεοθηλέϊ κυδιόωσι. 2) De equo generoso: Ζ 509 Ο 266 ὡς ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, δεσμὸν ἀποῤῥήξας, θείῃ πεδίοιο κροαίνων, εἰωθὼς λούεσθαι ποταμοῖο, κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, cf. schol. BL; paraphr. Ο 266 τερπόμενος, Eust. 658, 63 κυδιᾶν μὲν ἴσως καὶ κυδροῦσθαι λέγοιτ' ἂν ἵππος, κύδιμος δὲ ἢ κυδάλιμος ἢ κύδιστος οὐκ ἂν λέγοιτο, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι δ' (265—8), καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι οἰκειότερον ἐπ' Ἀλεξάνδρου . . . καὶ τὸ κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κ. ἔχει (266) ἐφ' Ἕκτορος τοῦ ἀρτίως ἑαυτὸν ἀνιστῶντος ἐκ τῆς λιποθυμίας οὐχ ἁρμόζει, schol. V Ζήνοδ. τοῦτον (265) μόνον γράφει, Ἀρίσταρχος δὲ καὶ τοὺς ἄλλους τρεῖς.

κύδῖμος (a κῦδος, cf. E. M. 261, 41 487, 28 543, 32, E. G. 38, 44 136, 22 285, 28 296, 13, Zon. 1262, Or. 89, 11, Herod. ed. Lentz II 248, 20 854, 28, cf. etiam Weissenborn Zus.setzung d. Nomina, Muehlhausen 1870 p. 8, L. Meyer vgl. Gr. II 622; de accentu v. Herod. I 171, 19, v. praeterea eund. I 527, 28 II 14, 32). Leguntur κύδιμος (quinquies) et acc. -ιμον (quinquies). Non est nisi in hymno Merc. (decies), cf. Fietkau de carm. hes. atque hom. 24 45, Greve de h. in Merc. hom. 79, Eberhard Beob. zu hom. Hymn. II 28. Omnibus locis in 5. pede, praeter h. Merc. 84. Dignitatis, honoris, gloriae plenus, i. q. κυδάλιμος. Zon. 1262, Hes., Suid. ἔνδοξος, addit Hes. σεμνός, τίμιος. Est epitheton Mercurii. h. Merc. 46 ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδιμος Ἑρμῆς, v. 96 πεδία διήλασε κ. Ἑρμῆς, v. 130 ὁσίης κρεάων ἠράσσατο κ. Ἑρμῆς, v. 150 ἐπῴχετο κ. Ἑρμῆς, v. 253 προσηύδα κύδιμον Ἑρμῆν, v. 298 χαμαὶ βάλε κ. Ἑρμῆν, v. 316 ἐλάζυτο κύδιμον Ἑρμῆν, v. 404 ἤρετο κ. Ἑρμῆν, v. 571 ἀνάσσειν κύδιμον Ἑρμῆν, v. 84 ἐδήσατο σάνδαλα αὐτοῖσιν πετάλοισι, τὰ κύδιμος Ἀργεϊφόντης ἔσπασε Πιερίηθεν, verba τὰ — Πιερ. Herm. et Baum. uncis incluserunt.

κύδιστος (superl. adiectivi κυδρός, a κῦδος, cf. Schoenberg griech. Compos. 21, Duentz. ad θ 583 et λ 397, Krueger Di. 23, 3, 3, Kuehner ausf. Gr. d. gr. Spr. § 153 c, cf. etiam E. M. 543, 29 s., E. G. 351, 43 s., Cram. an. Ox. I 235, 15 s., de accentu v. Herod. ed. Lentz I 218, 10 s.). Leguntur sing. voc. κύδιστε (semel et vicies), fem. (nom. et voc.) κυδίστη Δ 515 γ 378 (v. l.) h. Ap. 62; acc. κυδίστην (semel). Est in Il. septies decies, in Od. bis, in hymnis quinquies, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 808 813. Prima syllaba est in arsi bis: 1. pedis h. Ven. 42; 2. pedis h. Ap. 62; ceteris locis est in thesi: 1. pedis Β 412 Γ 298; 2. pedis quatuordecies; 3. pedis Δ 515 γ 378 v. l.; 4. pedis quinquies. Dignitatis, honoris, gloriae plenissimus, i. q. ἐρικυδής. Paraphr. Il., Hes., Cram. an. Par. III 123, 31 ἐνδοξότατε, Hes. addit σεμνέ, τιμιώτατε, Phot., Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 284, 17 ἔνδοξος, adnotat Bernh. ad Suidae locum: rectius tamen ὁ ἐνδοξότατος schol. Vict. Arist. Nub. 616. Est epitheton: 1) Iovis, 2) Agamemnonis, 3) Minervae, 4) Latonae, 5) Iunonis, 6) Anchisae, cf. Schuster ueber die hom. stabilen Beiw. I, Stade 1866 p. 10, Gladstone Hom. u. s. Zeitalter ed. Bendan p. 116; Hartung themata lat. disserenda p. 147: „κύδιστος plerumque Iupiter et Agamemnon appellantur, quorum ille est μέγιστος, hic ἄναξ ἀνδρῶν", cf. Friedlaender 808. 1) Β 412 Ζεῦ κύδιστε μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων, schol. B κύδιστε: ἐν δόξῃ πρού-

χων, Ariston. *ἐν τισι γέγραπται· Ζεῦ πάτερ Ἴδ. μεδέων, [κύδιστε μέγιστε]*, *Γ* 298 *Ζεῦ κύδιστε μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι*, *Γ* 276 320 *Η* 202 *Ω* 308 *Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε.* Loco versus *Γ* 276 est apud Anonym. de soloec. p. 198 ed. Valcken. et Heracl. alleg. hom. c. 3 et 23 versus *B* 412; h. XXIII 4 *ἵληθ', εὐρύοπα Κρονίδη, κύδιστε μέγιστε.* 2) *Θ* 293 *Ἀτρείδη κύδιστε, τί με ὀτρύνεις;* *Α* 122 *Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων*, Eust. 64, 26 *ἐπιπλοκή ἐστιν ἐπαίνου καὶ ψόγου ἐπιτιμητικὴ ἐπ' αἰσχύνῃ τοῦ βασιλέως, οἱονεὶ λέγοντος τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς οὐκ ἔδει τὸν κύδιστον φιλοκτέανον εἶναι, τῷ κρείττονι πλουτοῦντα, τουτέστι τῇ δόξῃ . . τὸ δὲ λέγειν κύδιστε ἀντὶ τοῦ ἐφύβριστε, διότι κῦδος ἀρσενικῶς ἡ λοιδορία, ἀντιλέγεται· Ὁμήρῳ γὰρ ὁ ῥηθεὶς κῦδος οὐκ ἔγνωσται, ἀλλὰ τὸ κῦδος οἶδεν οὐδετέρως τὴν δόξαν*, Dammius *κ.* esse titulum maiestaticum et ex debito positum dixit, cf. Naeg. et Am. h. l.; Nauck suspicatur pro *κύδιστε* scribendum esse *κέρδιστε.* *B* 434 *I* 96 163 677 697 *K* 103 *T* 146 199 *λ* 397 *ω* 121 *Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον*, schol. V ad *K* 103 *κύδιστον γὰρ πάντων βασιλέα*, *ω* 121 haud pauci libri omittunt, recentiores fere omnes expungunt, cf. Am. app. et Faesi ad h. l. 3) *Δ* 515 *Διὸς θυγάτηρ κυδίστη τριτογένεια.* Idem versus legitur *γ* 378 in aliquot libris et apud Zenod., cf. schol. HM, cf. etiam Eust. 1473, 18; Duentz. Zenod. 56: „*κυδέστη* pro *κυδίστη* Zenodotum *γ* 378 legisse schol. Harl. testatur; quod in omnes, quibus superl. *κύδιστος* reperitur, locos cadere videtur", sed v. La Roche h. T. 303, adn. 328; in plurimis codd. scriptum *ἀγελείη τρ.*, quod receperunt La Roche, Am., Kayser; ceteri scripserunt editores *κυδίστη.* 4) h. Ap. 62 *Λητοῖ, κυδίστη θύγατερ μεγάλου Κοίοιο.* 5) h. Ven. 42 *κυδίστην δ' ἄρα μιν (Ἥρην) τέκετο Κρόνος*, Ilg. v. 42—44 ex Theogonia aliqua huc male translatos censuit, sed v. Matth. 6) h. Ven. 108 *Ἀγχίση, κύδιστε χαμαιγενέων ἀνθρώπων*, h. Ven. 192 *Ἀγχίση, κύδιστε καταθνητῶν ἀνθρώπων.* — Praeterea est *κύδιστος* in v. l. *I* 642 *μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων κύδιστοί* (Lips. et schol. E ad *ε* 310 pro *κήδιστοί*) *τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι*, *κ* 225 *Πολίτης, ὅς μοι κύδιστος* (pro *κήδιστος*) *ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε.*

κυδοιμέω (a *κυδοιμός*, cf. E. M. 543, 34, L. Meyer vgl. Gr. II 23, Curt. in Stud. III 193). Impf. 3. pl. *κυδοίμεον* (semel) et fut. part. *κυδοιμήσων* (semel). Tantum in Il. (bis), cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 797. Est post 1. thesin 3. pedis. 1) intrans. tumultus, turbas excito, 2) trans. turbo, perterreo, cf. Hoch lexikal. Bem. ueber d. hom. Sprachgebr. II p. 5. 1) *Λ* 324 *τὼ* (Diomedes et Ulixes) *δ' ἂν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον*, recte Autenrieth: saeviebant, grassabantur; paraphr., E. M. 543, 34, Suid., Zon. 1271 *ἐθορύβουν*, addit E. M. *ἐκλόνουν.* 2) *O* 136 *ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον*, paraphr. *θορυβήσων*, cf. Suid. et Eust. 1009, 23.

κυδοιμός (Fick vgl. Woert. I 50 a rad. kud tumultuari, conviciari, unde sanscr. kud, kodayati mentiri ortum sit, derivat; Benfey WL. II 162 suspicatur componendum esse cum lat. cudere; Curt. in Stud III 194 rad. kud ex ku ortam esse, quae sit in lett. kaut (= cudere) et germ. houuan (= ferire); idem dicit fortasse huc posse referri *κυδάζειν*, non posse *κῦδος.* Lob. Path. proleg. 165 masculino *κύδος* (*κυδάζω*) respondere *κυδοιμός* dicit, cf. Schoenberg griech. Compos. 28; Doed. Gl. 384 videtur ortum esse ex *καταδυσμός*; cf. praeterea Anton etym. Erkl. hom. Woerter 1881 p. 50. De subst. in *μος* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 298, Woerner subst. hom. 34; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 172, 8) Leguntur *κυδοιμός* (bis), gen. *-οῦ* (semel), acc. *-όν* (quater). Non est apud Hom. nisi in Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 797. In exitu versus quinquies, post 1. thesin 2. pedis bis. Turba, tumultus (belli), cf. Hoch Bem. ueber d. hom. Sprachgebr. II p. 5 s. — Paraphr. Il. plurimis locis *θόρυβος*, Ap. Soph. 104, 34, Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 284, 16, Phot. *θόρυβος, τάραχος*, E. M. 543, 35, E. G. 351, 46, Zon 1262, Hes. *τάραχος* (s. *ταραχή* ut Herod. l. l.), *θόρυβος ἢ πόλεμος.* *K* 523 *Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς θυνόντων ἄμυδις*, cf. schol. BL; *Σ* 218 *ἀτὰρ* (*Ἀχιλλεὺς*) *Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον* (v. l. *ἐνάσπετον*) *ὦρσε κυδοιμόν*, erant enim perterriti; *Λ* 52 *ἐν δὲ κυδοιμὸν ὦρσε κακὸν Κρονίδης*, qui locus multis displicuit, cf. Am. app. h. l.; *Λ* 164 *Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς ἔκ τε κονίης ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἔκ θ' αἵματος ἔκ τε κυδοιμοῦ* paraphr. *κραυγῆς*, videntur v. 163 s. spurii esse v. Am. app. p. 52 s. et 85; *Λ* 538 *ἐν δὲ κυδοιμὸν ἧκε κακὸν Δαναοῖσι*, cf. *Π* 729 s. — *E* 593 *Ἐνυώ, ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηιοτῆτος* (gen. ad subst. refertur, non ad adi.) paraphr. *ἔχουσα* (*ταραχὴν*) *πόλεμον τὸν ἀναιδῆ τῆς μάχης*, schol. BL *ἢ δύναμιν ἐν αὐτῇ θορυβώδη ἔχουσα ἢ ὡς φίλη* (*βέλη* L) *τῆς χειρὸς κατέχουσα, ἢ ὡς τὸ „τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσα"* (*Λ* 4), Ariston. ad *Λ* 4 *κυδοιμοῦ εἴδωλόν φησι τὴν Ἐνυὼ ἔχειν*, Eust. 585, 5 *τῇ δὲ τὸν κυδοιμὸν ἐν χερσίν, ὁποῖά τι σωματοειδὲς ὅπλον, τίθησιν.* Plurimi *κυδ.* significare (col. *Λ* 4) simulacrum s. instrumentum quoddam tumultus, quod manu gestaverit; aegida significari existimavit Goettling Ges. Abh. I 202 et adn. ad Hes. scut. 339. Personam quandam mythicam fuisse eamque ob causam *Κυδ.* scribendum esse explicat Naeg. hom. Theol. 95, sim. Hoch p. [illegible] Scripserunt *Κυδ.* etiam Spitzn., Duentz., Dind. Nauck; Koechly expunxit versum, sed v. Benicken 5. Lied p. 43. *Σ* 535 *ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ κήρ*, in scuto Achillis, paraphr. *ταραχή*, schol. B *κατὰ τὴν τάξιν τῶν πραγμάτων καὶ τὰς ὀνομασίας ἔθηκεν*, schol. A *ἐν τάξει τῶν συμβαινόντων λέγει· ἄρχεται γὰρ Ἔρις καὶ τελευτᾷ εἰς πόλεμον· ὁ δὲ πόλεμος ἀποτελευτᾷ εἰς κῆρας*, videtur hoc loco *κ.* personificatus esse; Faesi ad *E* 593: „*κυδ.* der Daemon des Kriegsgetuemmels in sichtb. Erscheinung", cf. Preller gr. Myth. I 266, Friedreich Real. 673. Scripserunt *κυδ.* Bekk. 1 et 2, Nauck, Faesi, sed ceteri editores omnes *Κυδοιμός.* Locus adsumitur Hes. sc. 156 ss., Duentz. suspicatur inde in hunc locum esse translatos versus. — *κυδοιμέω.*

κῦδος (Benfey WL. II 166 a rad. *κυ* infla[re] derivat; de subst. 3. decl. in *ος* exeuntibus L. Meyer vgl. Gr. II 111, Woerner subst. hom. 47, cf. Eust. 64, 31 s., Lob. Rhem. 298). Leguntur nom. et acc. *κῦδος* (quinquies et septu[a]gies), dat. *κύδεϊ* (quater), cf. Roehl quaest. hom. spec. 30. Est in Il. undeseptuagies, in Od. no[]vies, in hymn. semel. Prior syllaba uno lo[co]

(ο 78) est in thesi, ceteris locis in arsi: 1. pedis Σ 294, 2. pedis Ξ 358 Π 88 Χ 207; 3. pedis duodecies, 5. pedis undesexagies, 6. pedis Γ 373 Δ 145 Σ 165. Dignitas, honor, gloria, decus. Hartung them. lat. disserenda, Lips. 1864 p. 147 κῦδος esse dicit dignitatem vel nobilitatem ex virtutibus sua sponte provenientem, τιμήν honorem et auctoritatem ex iudicio aestimantium pendentem; Schmidt Synon. 82, 12: „das aeussere Ansehen, dessen man geniesst vor den Augen der Menschen, die auf einen gerichtet sind", Nitzsch adn. ad γ 57: „κῦδος beschraenkt sich nicht auf d. Begr. des Ruhms u. der Ehre, sond. bedeutet oft alles Gelingen, Gedeihen, jeden preiswuerdigen, sich ausnehmenden Erfolg od. Zustand"; Phil. Mayer Beitr. zu e. hom. Synon. IV 10 ss. = Stud. zu Homer 86 ss. „die laute Anerkennung des Werthes von Seiten Anderer als naechste Folge siegreicher Thaten"; Hentze in app. ed. Am. Θ 51: „dass κῦδος urspruengl. e. sinnlichere Bedeutg als Ruhm gehabt, ist ausser anderm nachzuw. aus d. Gebr. v. κυδαίνω, z. B. Ε 448..; danach vermuthet Fuhle nicht ohne Grund als eigentl. Bedeutg fuer κῦδος Kraft- u. Wohlseinsfuelle, wie das W. viell. γ 57 zu verstehen ist". Paraphr. Il. plurimis locis, E. M. 543, 25, Zon. 1262 1266 1268, Eust. 64, 2 δόξα, cf. E. G. 351, 43; Suid., Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 284, 18 γαῦρος, δύναμις, δόξα, φήμη, Hes. δόξα, ἀρετή, νίκη, τιμή, ἀριστεία. Iungitur cum τιμή: Π 84 ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι (v. l. ἄροιο) πρὸς πάντων Δαναῶν, Ρ 251 ἐκ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, ubi sermo est de principibus. Α 279 σκηπτοῦχος βασιλεύς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν, cf. Naegelsb. hom. Theol. 275 s.; Θ 216 Λ 300 Τ 204 εἷλεν (ἐξενάριξεν, ἐδάμασσεν) Ἕκτωρ, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκε(ν), cf. schol. BL ad Λ 300; quo loco est v. l. βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηι pro ὅτε κτλ.), cf. schol. A; Μ 437 πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε, schol. BL ὑπέρτερον τῶν Ἑλλήνων· ἢ ὃ πρώην οὐκ εἶχεν, schol. V ἀεὶ Διὶ ἀναφέρει πᾶν εὐτύχημα Ἕκτορος. Σ 456 Ἀπόλλων Μενοιτίου υἱὸν ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ιγ' (444—56). Τ 414 θεῶν ὤριστος ἔκτανε καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε, Ν 303 οὐδ' ἄρα τώ γε (Ἄρης et Φόβος) ἔκλυον ἀμφοτέρων (audire solent utrumque exercitum pugnantem), ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν victoriam dare solent, cf. χ 236 ἑτεραλκέα νίκην. Θ 141 τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει, ὕστερον καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσι, δώσει, Ρ 566 τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει, Φ 570 αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει, Ariston. ἀθετεῖται καὶ ὅτι ἐπιφερόμενον τὸ Ζεὺς κτλ. ἐναντίον ἐστὶ τῷ προτρέποντι τὸν Ἀγήνορα ἀντιστῆναι Ἀχιλλεῖ, cf. schol. V; recentiorum plurimi versum expunxerunt. Ρ 630 v. l. ἤδη κε, καὶ ὃς μέγα νήπιός ἐστι, γνοίη ὅτι Τρώεσσι Ζεὺς κῦδος ὀπάζει (pro αὐτὸς ἀρήγει), cf. Spitzn. h. l.; Ξ 358 Ποσείδαον ἐπάμυνε, καί σφιν (Graecis) κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὕδει Ζεύς, Ο 327 ἐν Ἀπόλλων ἧκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν, Π 730 ἐν κλόνον Ἀργείοισιν ἧκε κακόν, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κ. ὄπαζεν, Μ 255 ἦς ὦρσεν θύελλαν, ἢ κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κ. ὄπαζε (v. l. ὄπασσεν et ὀπάζει), Η 205 ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον, Damm: quam utrique vim et decus tribue; Nauck suspicatur pro κῦδος esse scribendum κάρτος. τ 161 ἤδη (Τηλέμαχος) ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα οἴκου κήδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει, honorem et dignitatem dat; plerique libri habent ὄλβον (pro κῦδος), Aug. κῆδος, cf. schol. H; ο 320 Ἑρμείας πάντων ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, ubi sermo est de praeconibus, quorum patronus est Mercurius, cf. Welcker gr. Goetterl. II 449; γ 57 Νέστορι καὶ υἱάσι κῦδος ὄπαζε, schol. MQ πλοῦτος γὰρ σύμμετρος ἦν τῷ Νέστορι, χρόνου μῆκος, εὐπαιδία, μεγάλων πράξεων ἐπιτυχία, φρόνησις, ἀκμὴ λόγου· ὡς οὖν ἠθληκότι ἤδη κατὰ τὸν βίον, τὴν ἐπὶ τούτοις ἀγαθὴν δόξαν εὔχεται, cf. schol. M et Eust. 1457, 1 ss.; Faesi: „Segen, Gedeihen, weil dies auch Ehre u. Ruhm bei den Menschen bringt"; Duentz.: „Macht, die Ansehen gibt". h. Merc. 477 σὺ δέ μοι, φίλε, κῦδος ὄπαζε dicit Mercurius Apollini, cf. Baum. h. l.; Ε 33 οὐκ ἂν δὴ Τρῶας ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς μάρνασθ', ὁπποτέροισι Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ; Ε 225 εἴ περ ἂν αὖτε Ζεὺς ἐπὶ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ, paraphr. δόξαν (νίκην), Λ 79 ᾐτιόωντο Κρονίωνα, οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, schol. V εἰ μὴ ἐπεκούρει Τρωσίν, ἐνίκησαν ἂν οἱ Ἕλληνες, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ (78—83), ὅτι ψεῦδος· οὐ γὰρ δύνανται πάντες τὸν Δία αἰτιᾶσθαι βοηθοῦντα τοῖς Τρωσίν, versus omisit etiam Zenod., damnavit Aristoph., v. Did., cf. Duentz. Zenod. 166; Bekk.², Faesi, alii expunxerunt. Μ 174 Ο 596 Ἕκτορι γάρ οἱ (Διὶ) θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, cf. Μ 437 ss.; Ο 602 ἐκ γὰρ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξειν, Ρ 453 ἔτι γάρ σφισι (i. e. Troibus) κῦδος ὀρέξω inquit Iupiter, cf. schol. B; Ε 260 αἴ κέν μοι Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ ἀμφοτέρω κτεῖναι, δ 275 κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, schol. B δόξαν παρασχεῖν, cf. Nitzsch h. l.; Χ 57 μὴ δὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς Πηλείδῃ, cf. Nic. h. l.; Ο 491 ἠμὲν ὁτέοισιν (Ζεὺς) κῦδος ὑπέρτερον (v. l. ὑπέρτατον) ἐγγυαλίξῃ (v. l. -ζει) ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν, Ο 644 ὅς ῥα τόθ' Ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε, cum ei facultatem daret hostem vincendi, cf. schol. BL et Λ 290 (ὑπέρτερον εὖχος) et Eust. 1026, 44; Κ 291 v. l. ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο καὶ πόρε κῦδος: sic Zenod., v. schol. A et Duentz. Zenod. 123; cf. etiam Pind. Pyth. IV 66 κῦδος ἔπορεν. Ω 110 τόδε κῦδος Ἀχιλλῆι προτιάπτω (v. l. προϊάπτω) sunt verba Iovis; Faesi: „den Ruhm, Hektors Leiche zur Bestattung frei zu geben", cf. Peppmueller Il. XXIV p. XL et p. 70. Ψ 400 ἐν Ἀθήνη ἵπποις ἧκε μένος καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε (v. l. ἔδωκε), Ψ 406 οἷσιν Ἀθήνη ὤρεξε τάχος καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν (v. l. ἔδωκεν), cf. v. 408; Ariston. ἀθετοῦνται οἱ δύο (405 s.); Π 241 τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ, schol. BLV πρέπον Ἀχιλλεῖ δόξαν αἰτεῖσθαι πρὸ σωτηρίας· διὸ καὶ ὁ Ζεὺς διδοὺς τὸ ἕτερον τὸ μεῖζον αὐτῷ δίδωσι, φημὶ δὲ τὴν ἀνδραγαθίαν. Θ 176 γιγνώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα. Ν 347 v. l. Ζεὺς Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο κῦδος (pro νίκην) in schol. L ad Λ 5. Θ 237 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἤδη βασιλήων ἄσας καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας; Ο 595 Ζεύς σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος, θέλγε δὲ θυμὸν Ἀργείων καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς

δ' ὀρόθυνεν, Χ 18 νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δὲ σάωσας. Saepissime iungitur cum verbo ἀρέσθαι. Hartung l. l. dicit κῦδος (victoriam) habere, quicunque superior sit hostibus, quod vocetur κῦδος ἀρέσθαι. Δ 95 πᾶσί κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆι, schol. AL χάριν μὲν ὡς τῆς μάχης παύσας αὐτούς, κῦδος δὲ ὡς τὸν βασιλέα τῶν πολεμίων ἀνελών, Eust. 448, 34 χάρις κύδους διαφέρει, καθότι κῦδος μὲν ἡ εὔκλεια, χάρις δὲ ὁμολογία εὐεργεσίας ἐστί, cf. ο 320; Ι 303 ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο apud eos; Κ 307 ὅς τίς κε τλαίη, οἷ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο, ἐλθέμεν, cf. Eust. 807, 20 ss.; Μ 407 ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι, paraphr. κλέος ἄρασθαι, Π 88 εἰ δέ κεν αὖ τοι δώῃ κῦδος ἀρέσθαι πόσις Ἥρης (Cram. an. Ox. II 353, 18 κύδε' ἄρεσθαι), cf. v. 87; Σ 294 μοι ἔδωκε Κρόνου πάις κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, Ρ 287 419 ἄστυ πότι ἐρύειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι, v. 404—425 om. Zenod. sec. schol. V; Υ 502 ὁ δ' ἵετο κῦδος ἀρέσθαι Πηλείδης, schol. V ἤτοι τὸ ἐκ τῆς ἀναιρέσεως Ἕκτορος καὶ τὸ ἐκ τοῦ συνειλῆσαι τοὺς πολεμίους εἰς τὸ ἄστυ, Bekk.², Franke, alii v. 495—503 expunxerunt, v. Hentze app. h. l.; Φ 543 μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι, schol. B κῦδος τὸ τοῦ Ἕκτορος λαβέσθαι, ὡς τὸ Χ 393; Φ 596 οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι, ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, schol. A ἐν ἄλλῳ υἱὸς Ἀπόλλων (pro κ. ἀρ.), χ 253 αἴ κέ ποθι Ζεὺς δώῃ Ὀδυσσῆα βλῆσθαι καὶ (sc. ἡμέας) κῦδος ἀρέσθαι. Ξ 365 μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην, ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται (Lips. ἕλοιτο); Χ 207 οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ Ἕκτορι βέλεμνα, μή τις κῦδος ἄροιτο βαλών (v. l. ἑλών), ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι. De Π 84 τιμὴν καὶ κῦδος ἄρηαι v. supra; Γ 373 Σ 165 καί νύ κεν εἴρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἤρατο (Nauck: Σ 165 ἤρετο?) κῦδος, Χ 393 ἠράμεθα μέγα κῦδος (G κῆδος)· ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον, Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι δύο (393 s.), Nauckio videntur v. 391—4 spurii esse. Ρ 321 Ἀργεῖοί κε κῦδος ἕλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ, cf. Faesi h. l.; Χ 217 νῶϊ γ' ἔολπα οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας, Ἕκτορα δῃώσαντε. Δ 415 τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ Τρῶας δῃώσωσιν ἕλωσί τε Ἴλιον, paraphr. κλέος, Am.: „Siegesfreude", cf. v. 417, ubi τῷ κύδεϊ opponitur πένθος (Ἀχαιῶν δῃωθέντων). Δ 145 ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε (v. l. δὲ) κῦδος, Eust. 456, 35 κόσμος κύδους διαφέρει, καθότι ὁ μὲν εἰς κάλλος τῷ ἵππῳ συμβάλλεται, τὸ δὲ κῦδος ἐκεῖθεν παρέπεται τῷ κειμηλιοῦντι τὸν ἐλέφαντα, Nauckio videtur esse spurius versus. ο 78 ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ, δειπνήσαντας ἴμεν ἐπὶ γαῖαν, schol. HQ κῦδος καὶ ἀγλ. ἕν ἐστι· διὸ καὶ ἀμφότερον ἐπήνεγκεν· κῦδος καὶ ἀγλ. τῷ ξενοδόχῳ, ὠφέλεια δὲ τῷ ξενισθέντι, cf. schol. Q et Eust. 1774, 46; sic interpr. etiam Am. et Duentz.; Giseke in hoc lex. s. v. ἀμφότερον dicit videri utrumque referendum esse ad Telemachum, cui et honori decorique fuerit hospitio excipi a Menelao; vix enim Menel. ipsum dicturum fuisse se sui honoris causa excipere Telemachum, v. eund. s. ἀγλαΐη; de constr. v. etiam Hentze in Ztschr. f. Gymn.w. XX 741; Ariston. οἱ η' (78—85) ἠθετοῦντο· συγκέχυται δὲ τὸ δυικὸν τοῦ ἀμφότερον, Bekk.², Hennings Telem. 197, alii expunxerunt v. 78—85, cf. etiam Am. app. h. l. et La Roche h. Stud. p. 77 s.; Ν 676 τάχα δ' ἂ καὶ κῦδος Ἀχαιῶν ἔπλετο, gloria victoriae. Iungitur saepius κύδεϊ cum part. γαίων: Ap. Soph. 104, 33 τῷ καθ' αὑτὸν ἀξιώματι γαυριῶν, cf. Hes., Lehrs popul. Aufs.¹ 83, Mayer Stud. 88 s. Hentze (q. v.) ad Θ 51 app. interpr.: „prangen (strahlend) in herrlicher Kraft, sim. σθένεϊ βλεμεαίνων". Α 405 ὅς (Αἰγαίων) παρὰ Κρονίων καθέζετο κύδεϊ γαίων, Zenod. expunxit v. 39—406, v. Ariston.; Ε 906 de Marte: πὰρ Δι Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων, Ariston. ο δεόντως ἐκ τοῦ περὶ Βριάρεω λόγου (Α 40 ἐνθάδε μετάκειται ὁ στίχος· οὐ γὰρ καὶ (τι κύδους ἄξιον πέπρακται αὐτῷ· καὶ ὅτι ἄτ πον ἐπὶ τῷ κύδει γαυριᾶν τὸν ὑπὸ θνητο ἡττημένον, cf. schol. LV; etiam Zenod. expunxi v. schol. B; Faesi: „auch der besiegte Gott freu sich seiner goettl. Herrlichkeit". De Iove: Θ 5 αὐτὸς ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδεϊ γαίω schol. BL τῇ ἑαυτοῦ ἐνηδόμενος δόξῃ κ ἀρετῇ, Λ 81 νόσφι λιασθεὶς τῶν ἄλλων ἀπ νευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων, Ariston. ἀθετοῦ ται στίχοι ἕξ (78—83), damnavit Aristoph., om sit Zenod., v. Did.; Χ 435 ἦ γάρ καί σφι μάλ μέγα κῦδος ἔησθα ζωὸς ἐών. Κ 87 555 Λ 5 Ξ 42 γ 79 202 ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κ δος Ἀχαιῶν, paraphr. κλέος, δόξα, cf. sch MP ad γ 79; Ι 673 Κ 544 μ 184 πολύαιν' Ὀδ σεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, paraphr. κλέος, Ci de fin. V 49 o decus Argolicum. — Iungitur κ δος cum adi. ἄσπετον Γ 373 Σ 165, μέγα 176 237 Ι 303 673 Κ 87 544 555 Λ 511 Ξ Χ 18 57 217 393 435 γ 79 202 μ 184, ὑπέ τερον Μ 437 Ο 491 644. — κυδαίνω, κυδάν κυδάλιμος, κυδιάω, κύδιμος, κύδιστος, κυδρ ἐρικυδής, φιλοκυδής, ab eadem rad. etiam κ διάνειρα et ὑπερκύδας.

κυδρός (a κῦδος: E. M. 39, 53 s., E. G. 3 5, Herod. ed. Lentz II 253, 18, alii, cf. eti Schoenberg griech. Comp. 21, L. Meyer vgl. G II 213; de accentu v. Herod. I 203, 11). Dig tatis, honoris, gloriae plenus, i. q. κύδιμος. M. 543, 31 et Zon. 1262 ἀγαθός, τίμιος, H κυδρή· ἔνδοξος (sic etiam paraphr. Il.), σεμ τιμία (sic etiam Herod. I 203, 11), ἔντιμος, eund. s. κυδρός. Leguntur masc. acc. κυδρόν (se mel), fem. nom. κυδρή (semel), acc. κυδρήν (septi Semel in Il., bis in Od., sexies in hymnis. Pr syllaba est in arsi ter: 1. pedis bis, 6. pedis mel; in thesi sexies: 3. pedis ter, 4. pedis t De Iunone: Σ 184 Ἥρη με προέηκε, Διὸς δρὴ παράκοιτις, Φ 479 v. l. χολωσαμένη κυδρὴ (sic etiam Eust. 1247, 40 pro αἰδοίη) ράκοιτις νείκεσεν, h. XII 4 Ἥρην ἀείδω, δρήν, ἣν πάντες μάκαρες ἀζόμενοι τίουσιν. Latona: λ 580 Λητὼ γὰρ ἕλκησε, Διὸς κυδ (N κεδνὴν) παράκοιτιν, cf. Eust. 1700, Nitzsch adn. h. l., cf. etiam Hes. theog. 918 et Gladstone hom. Stud. 172. De Cerere: h. C 179 τέτμον δ' ἐγγὺς ὁδοῦ κυδρὴν θεόν (e co Vossii pro cod. θεάν), cf. Hes. theog. 442; Cer. 292 αἱ μὲν παννύχιαι κυδρὴν θεὸν ἱλάσκ το. De Proserpina: h. Cer. 66 κούρην, τὴν ἔ κον, γλυκερὸν θάλος, εἴδεϊ κυδρήν. De nerva: h. XXVIII 1 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κυδ θεόν, ἄρχομ' ἀείδειν. De Mercurio: h. M 461 κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὄλβιον ἡγε νεύσω. Uno loco κ. homini tribuitur, cf. Ad de antiqu. Telemachiae carm., Wiesbaden 1 p. 14. ο 26 εἰς ὅ κέ τοι φήνωσι θεοὶ κυδ

(v. l. κυδνην) παράκοιτιν, schol. H ἔνιοι τοὺς γ' (24—26) νοθεύουσιν.

Κύδωνες (Herod. ed. Lentz II 725, 21 a κῦδος derivat, cf. etiam eund. II 727, 2) una ex quinque illis gentibus, quae tenebant Cretam. Incolebant occidentalem partem insulae, qua spectat ad septentriones. Non est apud Hom. nisi in Od. nom. pl. (bis). γ 292 Κρήτῃ ἐπέλασσεν |, ἧχι Κύδωνες ἔναιον Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα, τ 176 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί, ἐν δ' Ἐτεόκρητες, ἐν δὲ Κύδωνες | Δωριέες τε δῖοί τε Πελασγοί. Schol. QV ad γ 292 et Eust. 1468, 26 ἔθνος Κρήτης (cf. Ap. Soph. 104, 32 et Hes.)· καὶ Κυδωνὶς πόλις Κρήτης, ποταμὸν ἔχουσα Ἰάρδανον, Strab. X 475 φησὶ Στάφυλος τὸ μὲν πρὸς ἕω Δωριεῖς κατέχειν, τὸ δὲ δυσμικὸν Κύδωνας . . . τοὺς μὲν οὖν Ἐτεόκρητας καὶ τοὺς Κύδωνας αὐτόχθονας ὑπάρξαι εἰκός, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐπήλυδας, cf. schol. B ad τ 176. Mannert Geogr. d. Gr. VIII 679 suspicatur *K.* partem Eteocretum fuisse; cf. etiam Gladstone hom. Stud. 20 s., Hoeck Kreta I 144, Schoemann Gr. antiqu. I 298, Bursian Geogr. v. Griechenl. II 534. Urbs eorum fuit Κυδωνία, cf. Strab. X 476 478 s., Diod. Sic. V 78, Paus. VI 21, 6, cf. Herod. I 29, 16 II 206, 15, Eust. 293, 46. Sunt qui putent eos ita dictos esse ab heroe quodam, cui nomen erat Κύδων. Herod. I 24, 20 s. Κύδων ὁ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνω θυγατρός, ἀφ' οὗ Κυδωνία, cf. schol. B ad τ 176, Herod. I 296, 19 s., Paus. VIII 53, 4, Eust. 1468, 28 1861, 10. — Friedreich Real. 58, Buchholz Real. I 248 s.

κυέω, κύω (a rad. ku, κυ intumescere, ca- um esse, sanscr. çvā, çvájāmi, lat. inciens; se- arandum ab hac rad. est crescere: Curt. Et. 157 s., Fick vgl. Woert. I 59 551 II 62, Sprach- inh. 123, cf. Curt. Et. 565, Bechstein in Curt. Stud. VIII 346, Gerland in Kuhn Ztschr. X 276, . Meyer vgl. Gr. I 28; cum verbo crescere com- onunt Benfey WL. II 164, L Meyer I 412; de erbis in εω exeuntibus v. L. Meyer II 27). Le- untur 1) verbi κυέω praes. part. fem. κυέου- αν (semel), impf. 3. sing. ἐκύει (semel). 2) verbi ύομαι aor. part. κυσαμένην (semel), cf. Curt. Verbum I 386, cf. etiam Usener in Rh. Mus. XXIII 338, adn. 64. Non est in Od., bis in Il., emel in hymnis. Gravidus fio, sum, in tero gero. Hes. κυέει· ἐγκυμονεῖ, ἐν γαστρὶ χει, id. s. κυέουσαν· ἔμβρυον ἐντὸς ἔχουσαν, mmon. 85 s., E. G. 351, 48 κύειν καὶ τίκτειν αφέρει· κύειν μὲν τὸ ἔγκυον εἶναι, τίκτειν ὲ τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν, cf. Eust. 1799, 3; Lex. Seg. 48, 4 τὸ μὲν κύειν κατὰ γαστρός στιν ἔχειν, τὸ δὲ τεκεῖν τὸ ἤδη τέλος ἔχειν ῇ κυήσει, Phot. κύειν την ἐν γαστρὶ ἔχουσαν ἔγουσιν, cf. Eust. 656, 56 1174, 19 1546, 20 568, 3 s. 1681, 38, cf. etiam Plat. Sympos. 209 c πάλαι ἐκύει, τίκτει καὶ γεννᾷ). Eust. 1799, οἱ δὲ ὕστερον καὶ αὐτὸ τὸ τίκτειν κύειν εγον. Suid. γεννᾷ, ἢ ἐν γαστρὶ ἔχει, Zon. 71 γεννᾶν, κυρίως τὸ ἐν γαστρὶ [φέρειν τὸ βρυον], Hes. κύει· ἐγκύμων ἐστί, γεννᾷ, E. 356, 29, Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 284, κύει· γεννᾷ, cf. Eust. 656, 59 1681, 37; E. . 549, 36, E. G. 354, 27, Cram. an. Ox. I 241, τὸ τίκτω. Eust. 1546, 20 κύειν λέγεται τὸ τὰ γαστρὸς ἔχειν, κυῶ δὲ τὸ γεννῶ . . ἐκύει ουν ἐγέννησε, quod discrimen antiquioribus ammaticis ignotum fuit. Lob. ad Soph. Ajac.[2] 183 s.: „ac si quis κυεῖν dixit pro γεννᾶν, secutus videtur ambiguum verbi τίκτειν usum, quod de utroque parentium dici solet, eodemque intellectu barytono verbo uti potuisset; . . neque distinctionis ab Eust. traditae exempla reperiri puto; sed apud antiquiores barytonum et circumflexum unum idemque significat τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν vel κυοφορεῖν . . . . Neque tamen in ea sum opinione, ut quod vulgo neglectum ac ne nativum quidem duco discrimen, id negem ab aliquibus pro tempore assumtum esse, eamque in partem interpretor Hermanni sententiam ad Aesch. Dan. Fr. N. 28, Op. II 335 κύειν macroparalectum fecundandi significationem habere, κυεῖν vero brachycatalectum pariendi“, cf. Lob. Paralip. 556, Path. el. II 111 342, E. M. 509, 13, Herod. ed. Lentz I 456, 14 16 II 804, 29. Eust. 1568, 2 γεννῶσι μὲν ἄμφω, ἐπεὶ καὶ γεννήτορες· καὶ τίκτουσιν, ἐπεὶ καὶ τοκῆες· κύουσι δέ γε, οὔ· ἀλλὰ μητρὸς μόνης τοῦτο κυρίως, τῆς καὶ ἐγκυμονούσης, cf. etiam Poll. II 19 III 49. 1) Τ 117 ἡ (ἄλοχος) δ' ἐκύει (v. l. δὲ κύει) φίλον υἱόν, ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς, paraphr. κατὰ γαστέρα εἶχε, Eust. 1174, 19 ἐνεκυμόνει κατὰ γαστρὸς φέρουσα υἱόν, cf. v. 118. Ψ 266 ἵππον ἔθηκεν ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν (schol. AD ad Ι 122 φορέουσαν), paraphr. et Eust. 1299, 43 ἐγκυμονοῦσαν, addit Eust. ἀσυνήθως βρέφος εἶπεν ἐπὶ ἐμβρύου. 2) h. XXXIV 4 οἱ δέ (φασί) σ' ἐπ' Ἀλφειῷ κυσαμένην Σεμέλην τεκέειν Διί, quem v. cum aliis huc transposuit Matth. ex Diod. Sic. III 66; Hes. interpr. κυσαμένη· κυήσασα; scripsit Franke κυσσαμένην, sed v. Herm. op. II 335 et Spitzn. de pros. Gr. § 54, 4 d. — ὑποκύομαι.

Κυθέρεια Cytherea, epitheton Veneris ab insula Κύθηρα (Baumeister ad h. X 1: permutata syllabarum quantitate), ubi maxime colebatur dea; schol. A ad Κ 268 (ἐν Κυθήροις) λαμπρῶς τιμᾶται Ἀφροδίτη· διὸ καὶ Κυθέρεια ἐπιθετικῶς ἡ θεός, cf. schol. AD ad Ο 431 et Diod. Sic. V 77, Eust. 804, 35; Paus. III 23, 1 τὸ ἱερὸν τῆς Οὐρανίας (ἐν Κυθήροις) ἁγιώτατον καὶ ἱερῶν ὁπόσα Ἀφροδίτης παρ' Ἕλλησίν ἐστιν ἀρχαιότατον. Schol. V ad θ 288 ἐπεὶ Κυθήροις προςηνέχθη, E. M. 179, 8 Ἡσίοδος τὴν Ἀφροδίτην Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις (Hes. theog. 198), cf. E. M. 543, 43, E. G. 351, 58, Or. 79, 24 s., Eust. 1024, 49; Eust. 1598, 50 ἡ ἀναφανεῖσα περὶ νῆσον τὰ Κύθηρα, cf. Eust. 1024, 50, cf. praeterea Zon. 1266. Negant deam ab insula dictam esse schol. HQ ad θ 288, E. M. 546, 48, Hes., Phot., Suid. Derivant ex recentioribus a Κύθηρα Preller Gr. Myth. I 272 s., Bursian Geogr. v. Griechenl. II 140, Buchholz hom. Real. I 230, Friedreich Real. 670, permulti alii, cf. Lob. Paralip. 299. Naegelsb. hom. Theol. 8: „die Beinamen Κύπρις u. Κυθέρεια, jener der Il., dieser der Od. angehoerig, bez. den Weg u. den 1. Sitz des Aphroditekultus in Griechenland“, cf. Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 210 215. Perversam eam interpretationem nominis *K.* esse dicit Welcker gr. Goetterl. I 667; Sonne in Kuhn Ztschr. X 418 componit cum sanscr. çundhyŭ purus, integer. De vocabulis in εια exeuntibus v. Herod. ed. Lentz II 539, 25, Cram. an. Ox. II 231, 20, Lob. Paralip. 321. Leguntur nom. Κυθέρεια (semel), gen. -ερείης (quater), dat. -είῃ (semel), acc. Κυθέρειαν (semel). Non est in Il.; bis in Od., quinquies in hymnis. Omnibus locis in exitu versus praeter h. X 1. θ 288 ἰσχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου Κυθερείης, schol. P γρ.

Ἀφροδίτης. σ 193 *κάλλεϊ κάθηρεν ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ ἐυστέφανος Κυθέρεια χρίεται* (v. l. *Ἀφροδίτη*), Nauckio v. 192—6 spurii videntur esse. h. Ven. 6 *πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν ἐυστεφάνου Κυθερείης*, cf. Procl. h. Ven. 13; h. Ven. 175 *κάλλος δὲ παρειάων ἀπέλαμπεν ἄμβροτον, οἷόν τ' ἐστὶν ἐυστεφάνου* (v. l. *ἰοστεφάνου*) *Κυθερείης*, h. Ven. 287 *ἐν φιλότητι μιγῆναι ἐυστεφάνῳ Κυθερείῃ*, h. VI 18 *εἶδος θαυμάζοντες ἰοστεφάνου* (v. l. *ἐυστ.*) *Κυθερείης*. h. X 1 *Κυπρογενῆ Κυθέρειαν ἀείσομαι*, cf. Theogn. 1386.

Κύθηρα (Eust. 1024, 47 *ἐν οὐδετέρῳ γένει*, cf. Herod. ed. Lentz I 388, 14, Thom. M. 557, Lob. Paralip. 300, adn. 2) insula prope Laconicae oram sita, haud procul a promunturio Malea, cum urbe eiusdem nominis. Schol. V ad *θ* 288 *νῆσος τῆς Λακωνικῆς*, cf. schol. A ad *Κ* 268, schol. AD ad *Ο* 431, schol. Q ad *ι* 81; Thuc. IV 53, 2 *τὰ Κύθηρα νῆσός ἐστιν, ἐπίκειται δὲ τῇ Λακωνικῇ κατὰ Μαλέαν*, cf. Herodotum VII 235; Steph. Byz., Herod. I 388, 15, Eust. 804, 34 *νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα πρὸς τῇ Κρήτῃ*, cf. Herod. I 299, 16, Strab. II 124 VIII 363 X 475, Paus. III 23, 1, cf. etiam Suid.; Hes. *νῆσος Κρήτης* (cf. Eust. 1024, 47), *καὶ πόλις Θεσσαλίας· τινὲς δὲ νῆσον πρὸ Μαλέου· Μάλεον δὲ ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς.* [E. G. 352, 19 mentionem facit *Κ.* urbis magnae in insula Cypro sitae, cf. schol. ad Hes. theog. 192.] Nomen accepisse dicitur a Cythero, filio Phoenicis, cf. Steph. Byz., Herod. I 388, 15, Eust. 804, 35. Olim ei erat nomen *Πορφύρουσα.* Steph. Byz. *ἐκαλεῖτο δὲ Π. διὰ τὸ κάλλος τῶν περὶ αὐτὴν πορφυρῶν, ὡς Ἀριστοτέλης*, cf. Eust. 804, 36 1024, 46. Sunt qui putent insulam *Κρανάη* *Γ* 445 esse Cythera: schol. BL *οἱ δὲ τὰ Κύθηρα*, sim. Eust. 433, 20. Nunc habet nomen Cerigo. Iam antiquis temporibus in ea insula colebatur Venus: schol. AD ad *Ο* 431 *νησίδιον Ἀφροδίτης ἱερόν*, cf. schol. BL ad *Γ* 445, Eust. 433, 20; schol. A ad *Κ* 268 *νῆσος, ἐν ᾗ λαμπρῶς τιμᾶται Ἀφροδίτη*, cf. Zon. 1266 et Hes. s. *Κυθήρων.* Dicitur, cum e maris spuma emersisset, ad eam insulam appulisse, cf. Hes. theog. 198. Inde videtur ei cognomen *Κυθέρεια* datum esse, v. s. hac voce. Cultum deae huc transtulerunt Phoenices: Paus. I 14, 7 *παρὰ Φοινίκων Κυθήριοι μαθόντες σέβουσιν.* Iidem templum clarissimum deae, quod in insula erat, condidisse traduntur: Herodot. I 105 *τὸ ἐν Κ.* (*ἱρὸν*) *Φοίνικές εἰσι οἱ ἱδρυσάμενοι*, Paus. III 23, 1 *ἱερὸν ἁγιώτατον καὶ ἱερῶν ὁπόσα Ἀφροδίτης παρ' Ἕλλησίν ἐστιν ἀρχαιότατον*, cf. Bursian Geogr. v. Gr. II 108 140, Preller Gr. Myth. I 272 s., Welcker Gr. Goetterl. I 666, Naegelsb. hom. Theol. 8, Gladstone hom. Stud. 210 215. Commemoratur urbs insulae *Σκάνδεια* *Κ* 268, v. schol. A; Paus. III 23, 1 *ἐν Κυθήροις ἐπὶ θαλάσσης Σκάνδειά ἐστιν ἐπίνειον*, cf. Eust. 804, 33. — Curtius Pelop. II 298 ss., Bursian Geogr. II 103 140 ss. 347 352, Buchholz Real. I 230, Friedreich Real. 58 670. — Est apud Hom. gen. *Κυθήρων* (semel), dat. *-οισι* (semel). Semel in Il., semel in Od. *Ο* 432 *ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι* (Nauck *-σιν*) *ζαθέοισι*, ubi epitheton insulae datur propter illum Veneris cultum; Eust. 1024, 50 *ζάθεα ἔφη διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μυθευομένην τῆς Κυθερείας ἔκφανσιν*, cf. etiam schol. V; Ariston. *ἐλλείπει ἡ ἐν· ἔστι γὰρ ἐν Κυθήροις*, cf. Friedlaender Ariston. p. 25. *ι* 81 *περιγνάμπτοντα Μάλειαν βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων*, cf. schol. Q et T. — *Κυθηρόθεν, Κυθήριος.*

Κυθήριος Cytheriacus, subst. incola Cytherorum. Steph. Byz. *οἱ οἰκήτορες Κυθήριοι*, schol. AD et paraphr. *Ο* 431 *ἀπὸ Κυθήρων*, cf. Hes.; paraphr. *Κ* 268 *τῷ ἐν Κυθήροις.* Legitur tantum duobus Il. locis, post 1. thesin 3. pedis. *Κ* 268 *Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι*, cf. Eust. 804, 36. *Ο* 431 *Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν, Αἴαντος θεράποντα Κυθήριον ἔβαλεν.*

Κυθηρόθεν (cf. Lob. Path. el. II 146, Kolbe de suffixi *θεν* usu hom. 10) e Cytheris. Legitur uno Il. loco, post 1. thesin 3. pedis. *Ο* 438 *Μαστορίδης, ὃν νῶι Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα ἶσα τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι*, paraphr. *ἀπὸ Κυθήρων ἐπιδεδημηκότα*, cf. schol. V et Eust 1024, 52 s.

κυκάω (Fick vgl. Woert. II 76 sumit rad. kvek miscere, permiscere, I 230 804 et Spracheinh. 114 rad. skak, skag, nostr. hin- u. herbewegen, ruehren, quirlen; confert gentium septentr. skaka skôk quatere, sanscr. khaj, khajati, subst. khaja cf. etiam Brugman in Curt. Stud. VII 341 et Benfey WL. II 325. De verbis in *αω* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 20, cf. etiam Herod ed. Lentz I 436, 7). Leguntur act. praes. part *κυκόωντι* *Ε* 903, impf. *ἐκύκα* *κ* 235, aor. *κύκησε* *Λ* 638; pass. praes. part. *κυκώμενος* (ter) neutr. *-μενον* *Φ* 240, *-μένη* (bis); part. omnibu[s] locis post 1. thesin 3. pedis; aor. 3. du. *κυκηθήτην* *Λ* 129; 3. pl. *κυκήθησαν* (bis), opt. *κυκηθείη* ep. 14, 12. Est in Il. octies, Od. ter hymnis semel, epigr. semel. 1) immisceo, commisceo, 2) confundo, perturbo, cf. Doed. Gl. 106[9] E. M. 548, 44, E. G. 353, 35, Suid., anecd. Gr ed. Bachm. I 284, 21 27, Zon. 1271, Phot., Hes paraphr. Il. (plurimis locis), Eust. 836, 19 *ταράσσω*, Hes. *κυκῶν· ταράσσων, ἀναζέων*, Eus[t.] 620, 5 *ἀντὶ τοῦ ταράττειν καὶ στρέφειν*, addu[nt] ad *ταρ.* Hes. (s. *κυκᾷ*) et Phot. *τὰ* (*κάθυγρα*) *ἄλφιτα.* Eust. 836, 20 *κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν*, cf. 620, [...] cf. etiam 870, 63 1213, 49; Eust. 620, 12 *λαμβάνεται ἐπί τε ψόγῳ, καὶ ἄλλως δὲ δίχα ψόγο[υ] πραγματικῶς.* 1) *Ε* 903 *ὡς ὅτ' ὀπὸς γάλα συνέπηξεν ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται* (v. l. *-στρέφεται*) *κυκόωντι*, coagulatur, quand[o] quis immiscet, schol. BL *δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς κ. γὰρ ἀντὶ τοῦ ὑπὸ κυκόωντος.* *κ* 235 *ἐν δ[έ] σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι οἴν[ῳ] Πραμνείῳ ἐκύκα.* Absolute: *Λ* 638 *ἐν τῷ* (*δέπαϊ*) *σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν οἴν[ῳ] Πραμνείῳ* (alii supplent *ὕδωρ*), paraphr. *τ[ὸν] κυκεῶνα ἐποίησεν*, Eust. 870, 57 *κυριολεκτεῖται, ὡς μὴ χρείαν εἶναι προσθήκης τοῦ τί ἐκύκησεν· ὡς εἶναι δῆλον ὅτι κυκᾶν κυρίως [τὸ] κυκεῶνα ποιεῖν*, cf. 871, 12. 2) Pass. tantu[m] confundi, perturbari. *Σ* 229 *τρὶς δὲ κυκήθησα[ν]* (v. l. *δ' ἐκυκ.*) *Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι.* I[n] equis: *Λ* 129 *τὼ* (*ἵππω*) *δὲ κυκηθήτην*, alii [...] referunt ad v. 126 *δύο παῖδε.* *Υ* 489 *κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι*, Eust. 1213, 48 *τὸ κυκηθῆν[αι] πάνυ ἐμφαντικῶς ἐπὶ πτυρμοῦ καὶ συγχύσε[ως] ἵππων.* De dat. v. Nahrhaft Jahresber. d. Leopoldstaedter Obergymn. in Wien 1871 p. 60. Epigr. 14, 12 *σὺν δὲ κάμινος πᾶσα κυκηθεί[η] κεραμέων μέγα κωκυσάντων.* De fluvio [...] fluctibus perturbatis (cf. Lob. Path. proleg. 51[...] *Φ* 235 *πάντα δ' ὄρινε* (fluvius) *ῥέεθρα κυκ[ώ]μενος*, *Φ* 324 *ἐπῶρτ' Ἀχιλῆι* (fluvius) *κυκ[ώ]μενος, ὑψόσε θύων, μορμύρων ἀφρῷ τε [...]*

αἵματι καὶ νεκύεσσιν, Doed. in ed. h. l. commate post μορμ. posito ἀφρῷ κτλ. iungit cum κυκ., cf. eiusd. Gloss. 1069. Φ 240 δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα, ubi δεινόν minus bene pro adi. a nonnullis accipitur. h. XXVIII 12 ἐκινήθη πόντος, κύμασι πορφυρέοισι κυκώμενος. De Charybdi: μ 238 λέβης ὣς ἐν πυρὶ πολλῷ πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη (Ap. Soph. 35, 21 μυκωμένη pro κ.), μ 241 πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη. — κυκεών. [Sunt qui statuant verbum ἐγκυκάω κ 235 in tmesi positum.]

κυκεών (a κυκάω, cf. Eust. 866, 51 870, 57 1213, 49 saepius; Fick vgl. Woert. I 231 804 II 76 confert lat. cocetum et coclear, sanscr. khaja et khajâ, cf. Spracheinh. 114, Brugman in Curt. Stud. VII 341, Doed. Gl. 1070; de subst. in εών exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 470, Woerner subst. hom. 46; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 40, 10). Est quinquies apud Hom., tantum acc. κυκεῶ (ter), bis in Od., semel in hymnis, et κυκειῶ bis (Il. proprium est). Herod. ed. Lentz II 78, 5 267, 24 (ad Λ 641) περισπαστέον· τοῦ γὰρ κυκεῶνά ἐστιν ἀποκοπή, cf. eund. I 416, 10 475, 7 II 150, 6 (ad κ 290) 216, 20 539, 28, Cram. an. Par. III 15, 34, Ap. Soph. 105, 3, Hes., Eust. 866, 52, saepius, Lob. Path. el. I 272 301; Brugman in Curt. Stud. IV 173 censet stirpem principalem esse κυκαϝό, unde orta sint κυκηό, κυκεώ atque κυκηϝό, κυκηώ; de accentu confert ἠῶ; pro κυκειῶ autem restituendum esse κυκηῶ dicit; de his accus. v. Buttm. ausf. Spr. § 55, adn., Krueger Di. § 20, 2, 1 et § 21 s. v., Kuehner ausf. Gr. I p. 331, adn. 4, Monro gramm. of the hom. dialect p. 66. Commistio, miscella potio. Erat autem mixta e vino Pramnio, farina, caseo caprino, melle. Schol. A ad Λ 641 πολυμιγὲς ποτόν, Suid., Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 284, 2 πόμα ἐκ διαφόρων μιγμάτων κιρνάμενον (κυκώμενον), E. M. 543, 50, E. G. 352, 25 ἡ πόσις, πόμα κατασκευασθέν, παυστικὸν δίψης, cf. Zon. 1263; addit E. M. ἔστι δὲ δίψους ἴαμα, ἐκ διαφόρων εἰδῶν σκευαζόμενος, cf. schol. D ad Λ 624; Eust. 607, 6 ἔκ τε στερεῶν ἔκ τε ὑγρῶν ἐκέκρατο, schol. BLV ad Λ 624 συνεστὼς ἐκ μέλανος οἴνου (τοιοῦτος γὰρ ο Πράμνιος) καὶ τυροῦ ἐπικεκνησμένου καὶ ἀλφίτων, addit mel Eust. 1656, 61; schol. V ad κ 290, Ap. Soph. 105, 3, E. G. 352, 27, Hes. λέγεται τὸ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος καὶ τυροῦ ἀναμεμιγμένον πόμα (E. G. pro τυροῦ minus recte scripsit πυροῦ, Ap. Soph. et Hes. omiserunt), cf. Eust. 871, 13 ss.; schol. ad Luc. Icarom. 17 dicit eam potionem mixtam esse ex vino, melle, farina, aqua. Hes. (κυκειῶ) πόμα ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκείμενον φαρμακίας, ποτὸν δηλητήριον, cf. Zon. 1263; anecd. Gr. ed. Bachm. I 439, 21 ταραχή, πόμα ἐκ π. β. κατεσκευασμένον, ὅ ἐστι φάρμακον. Eust. 870, 65 εἰ καὶ μεταξὺ βρωτοῦ καὶ ποτοῦ ὁ κυκεὼν εἶναι δοκεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ζωμός τις ῥοφητὸς ἦν· διό φησι· πινέμεναι ἐκέλευσε (Λ 641), καί· πίνοντε ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν (Λ 642). Eust. 1656, 57 καὶ βρωτὸν ἦν, ὡς δηλοῖ τό· βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ (κ 290), καὶ τό· ἀνέμισγε δὲ σίτῳ φάρμακα (κ 236)· καὶ ποτὸν δὲ ἦν ὁ αὐτός, ως δῆλον ἐκ τοῦ· ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον (κ 237), cf. schol. BLV ad Λ 624, schol. BL ad Λ 630, Eust. 871, 10. Praeparabatur et dabatur in poculo, cf. Athen. XI 492 e et ss. Traditur vim sedandae sitis habuisse, v. Λ 642. De cyceone v. etiam Brosin de coenis hom. 9, Lang Homer u. die Gabe des Dionysos 17, Nitzsch et Am. ad κ 235, Guenther Ackerbau bei Hom. 34, Viehzucht bei Hom. 39. — Λ 624 τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐυπλόκαμος Ἑκαμήδη (D κυκεῶ), Λ 641 ἐν τῷ (δέπαϊ) κύκησε γυνὴ οἴνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν, ἐπὶ δ' ἄλφιτα πάλυνε, πινέμεναι δὲ κέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὥπλισσε κυκειῶ (Vind. κυκεῶ), non fit mentio h. l. mellis; paraphr. ποτόν, Porphyr. ad v. 624 ολος ὁ τόπος οὗτος ἐλέγχεται ὡς παρὰ τὴν ἰατρικὴν ἱστορίαν πεποιημένος· ὅσοι μὲν οὖν λύουσιν ὡς τῶν ἡρώων ἑτέρως εἰθισμένων θεραπεύεσθαι διὰ τὸ μὴ ταῖς αὐταῖς διαίταις τοὺς ἰατροὺς ἐπιπολάζειν χρωμένους(?), ἀπὸ τοῦ ἔθους ἀπολογοῦνται· ὅσοι δ' ἐλέγχουσι τὴν σύνθεσιν πάντων (l. ποτῶν sec. Kammer) ἐξαλλάσσειν τὴν καθ' ἕκαστον δύναμιν, ἀπὸ τῆς λέξεως (l. ἕξεως) ἐπιχειροῦσιν· οἱ δὲ νῦν πάντες (l. οἱ δὲ συνιστάντες Lehrs) οὐκ εἶναι χαλεπὸν τὸ τραῦμα, οἱ δὲ πρὸς θεραπείαν δίδοσθαι τὸ πόμα, τῷ δὲ κοινῷ ἔθει πίνειν οὐ μόνον τὸν Μαχάονα ἀλλὰ καὶ τὸν Νέστορα τὸ τοῖς κεκμηκόσι σκευαζόμενον ποτόν, — τοιοῦτον γὰρ προσφέρειν καὶ τὴν Κίρκην τοῖς πρὸς αὐτὴν καταγομένοις — ἀπὸ τοῦ καιροῦ λέγουσιν, cf. schol. BLV, Eust. 867, 37 ss., Platon. de republ. III 405 e, Duentz. l. l., Bekk. hom. Bl. II 198 s., Welcker kl. Schr. III 55, qui addit: „Erst die Spaeteren, die im Homer alle Weish. u. alle Kenntnisse suchten, fanden auch in den Bestandtheilen des κυκεών das Medicinische auf, wie Athen. I p. 10, welchen Eust. ausschreibt u. Heyne nicht berichtigt". Circes κυκεών describitur κ 234: ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτῳ φάρμακα λυγρά. κ 290 τεύξει (Κίρκη) τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ, κ 316 τεῦχε δέ μοι κυκεῶ (v. l. -ῷ) χρυσέῳ δέπαι, ὄφρα πίοιμι, ἐν δέ τε φάρμακον ἧκε κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ, post v. 233 multi libri eundem versum addunt; cf. Eust. 870, 59. — Ea potio commemoratur etiam υ 69 κόμισσε δ' Ἀφροδίτη τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέι οἴνῳ, quamquam poeta non utitur nomine κυκεών. h. Cer. 208 ἄνωγε (Ceres) δ' ἄρ' ἄλφι καὶ ὕδωρ δοῦναι μίξασαν πιέμεν γλήχωνι τερείνῃ· ἡ δὲ κυκεῶ (hoc uno loco per synizesin) τεύξασα θεᾷ πόρεν ὡς ἐκέλευε, mixtus ille cinnus erat ex farina, aqua, pulegio; Ruhnk.: „Ἀλφίτων κυκεῶνα cum pulegio etiam alii in hac fabula commemorant: Nicand. 195; ex eiusdem Ἑτεροιουμένοις haec narrat Antonin. lib. 24: καὶ διδοῖ ποτὸν ὕδωρ, ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό, cf. Ov. met. V 450". De hoc loco v. etiam Preller Gr. Myth. I 651 c. adn. 1.

κυκλέω (a κύκλος, cf. Herod. ed. Lentz I 448, 26 II 805, 2, L. Meyer vgl. Gr. II 23, cf. etiam Curtius Verbum I 352). Est semel in Il. coni. aor. κυκλήσομεν, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 722. Rotis, curru aveho, cf. Grashof Fuhrw. bei Hom. 32 et 33, adn. 32. Η 332 ἀγρόμενοι κυκλήσομεν (coni. adhort.) ἐνθάδε νεκροὺς (E. M. 544, 24 πάντας) βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν, cf. v. 426; schol. B, E. M. 544, 24, Zon. 1272 ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰς ἁμάξας θήσομεν (ἐφ' ἁμαξῶν ἄξομεν), κύκλα γὰρ οἱ τροχοί, cf. Ap. Soph. 105, 2, Eust. 412, 30 1148, 24 1550, 21; paraphr. ἐφ' ἁμαξῶν οἴσομεν, Eust.

683, 57 ἀντὶ τοῦ τροχοῖς ἀγάγωμεν, ἢ μάλιστα ἐφ' ἁμαξῶν κομίσομεν, ὡς ἀπὸ μέρους, cf. Hes.; Phot., Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 284, 24 ἀναζεύξομεν. De hoc loco dubitant Grashof p. 10 s. c. adn. 9 et p. 32 et Duentz. hom. Abh. 265.

κύκλος (Curt. Et. 158 suspicatur per reduplicationem ex rad. κυρ, κυλ ortum esse, quae cernatur in κυρτός, κυλλός, curvus, cuius antiquiorem formam καρ, καλ praebeat; sanscr. kakrás; confert lat. circus, germ. hring, slav. kolo, cf. eund. p. 141 555 715, Fritzsche in Curt. Stud. VI 293 329 339, Benfey WL. II 289, Schweizer in Kuhn Ztschr. VII 154, Walter ib. XII 388, L. Meyer vgl. Gr. I 348 424 II 154, cf. etiam Christ Lautl. 125, G. Meyer apud Kuhn XXIV 239. Fick vgl. Woert. I 37 516 II 76, Spracheinh. 64 256, qui ex κϝεκλος ortum esse censet, confert sanscr. kakrás, zend. cakhra, ags. hveohl, hveogol, hveovol, angl. wheel, gent. septentr. hjôl et hvel, cf. Brugman in Curt. Stud. VII 206, adn., 275 282, cf. etiam Verner ap. Kuhn XXIII 119, J. Schmidt ib. XXV 161. De subst. 2. decl. v. L. Meyer II 154, Woerner subst. hom. 23. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 158, 9 378, 28). Leguntur gen. κύκλου (semel), dat. κύκλῳ (bis), v. infra; acc. -ον (ter), pl. κύκλοι (semel) et κύκλα (bis), v. infra; acc. κύκλους (semel). In Il. septies, in Od. bis, in hymnis semel. Prior syllaba omnibus locis est (exc. Λ 33) in arsi: 1. pedis Ψ 340, 3. pedis Σ 375, 5. pedis ter, 6. pedis quater. Orbis, circulus. δ 792 ὅσσα μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, schol. B ἤτοι περικυκλώσουσι, schol. H κύκλον ἂν εἴποι τὸ δίκτυον(?), schol. T δόλον, κύκλῳ τὸ δίκτυον, Eust. 1518, 12 τὸν ἐκ δικτύων ἢ ἀνδρῶν περικυκλούντων. Σ 504 οἱ δὲ γέροντες εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, paraphr. ἐν τῷ μεγίστῳ δικαστηρίῳ, Schoemann antiqu. Gr. I[1] 28: „sie sitzen als Richter in dem geweiheten Ringe, den wir uns als e. abgesonderten Raum auf dem gewoehnl. Volksversammlungsplatze, der Agora, zu denken haben"; schol. A ἱερῷ ἐνὶ κ.: Θέμιδι γὰρ ἱερὰ τὰ δικαστήρια, schol. B τὸν τόπον αὐτῶν (ἀξιοῖ) ἱερὸν διὰ τὸ δίκαιον, ὥστε εἰς τὸ θεῖον ἀσεβοῦσιν οἱ παρακρίνοντες καὶ οἱ ἀπειθοῦντες, Eust. 1158, 26 ἱερὸς κύκλος ὁ τῆς ἀγορᾶς διὰ τὴν ἐν αὐτῇ θέμιν καὶ δίκην, cf. 1158, 2, cf. etiam schol. V. θ 278 ἀμφὶ δ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ, cf. v. 340 et Eust. 1598, 38; Herod. ed. Lentz II 540, 1 κύκλῳ ἐπίρρημα τοπικόν· ἔχει δὲ τὸ ι προσγεγραμμένον ὡς ἀπὸ δοτικῆς, cf. E. M. 544, 12; Zon. 1272 κύκλῳ· εἴτε ὄνομα, εἴτε ἐπίρρημα, σὺν τῷ ι γράφεται. — Inter umbonem atque extremam scuti oram (ἄντυγα) erant κύκλοι, anuli s. orbes, quibus superstructum erat scutum, cf. Grashof Fuhrwerk 31, adn. 28. Λ 33 ἀσπίδα, ἣν πέρι κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν, Grashof: „nicht alle 10 ganz am aeussersten Rande dicht um einander gelegt, sond. auf den ganzen Schild als Parallelkreise gleichmaessig vertheilt"; v. l. ἦσαν, v. schol. A. Υ 280 ἐγχείη διὰ ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους ἀσπίδος ἀμφιβρότης, ambos scuti orbes, extremum et qui extremo fuit proximus, nam prope extremum Achillis hasta in scutum descenderat; schol. B τὸν βύρσινον καὶ τὸν χαλκοῦν, Eust. 1208, 32 τὰ τῆς κυκλοτεροῦς ἀσπίδος ἔν τε τῇ βύρσῃ καὶ τῷ χαλκῷ τέρματα, Franke in ed. Faes. dicit κύκλους h. l. idem esse atque πτύχας. Μ 297 ἀσπίδα, ἣν χαλκεὺς ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειὰς χρυσείῃς ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον, in orbem, in extrema ora scuti; κ. autem est πρώτη (s. πυμάτη) ἄντυξ, quae erat aënea, interiores vero orbes erant pellibus superinducti, v. s. ἀσπίς et εὔκυκλος; schol. D ἐπεὶ τῶν πτυχῶν αἱ μὲν ἐκ χαλκοῦ ὑπῆρχον, αἱ δὲ ἐκ βύρσης, cf. Eust. 905, 50; Damm s. ῥάβδος: „κύκλος ipsum est rotundum scutum, quod totum, modicis intervallis, obsitum erat seriebus clavorum infixorum". Est v. l. περίκυκλον, Herod. (II 83, 6) τὸ περίκυκλον ἄμεινον δύο ποιεῖν περὶ καὶ κύκλον, ἵνα ᾖ περὶ τὸν τῆς ἀσπίδος κύκλον· οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. Significat κύκλος etiam rotam. Uno loco in sing., duobus in pl. Dicit autem poeta, cum κ. rotas significat, per metaplasmum κύκλα. Schol. AD ad Ε 722 ἰωνικῶς οἱ τροχοί, μεταπλασμός, cf. E. M. 544, 20, E. G. 352, 34, Eust. 1148, 24, cf. etiam Cram. an. Ox. I 250, 9 s., Herod. ed. Lentz praef. XXX, Lob. Path. el. II 166; schol. B ad Η 332, Ap. Soph. 104, 35, E. M. 544, 26, E. G. 352, 29, Suid., Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 284, 23, Zon. 1272, Eust. 597, 41 1550, 24 κύκλα· τροχοί, cf. Eust. 1304, 43 et Hes.; Bekk. anecd. Gr. 475, 29, Eust. 574, 28 Ὅμηρος τὸν μὲν τροχὸν (ὅλον) κύκλον ὀνομάζει, τὴν δὲ ἁψῖδα ἴτυν, cf. Rumpf Beitr. zur hom. Worterkl., Giessen 1850 p. 17 s., cf. etiam Grashof Fuhrw. 31 s. Ψ 340 ὡς ἄν τοι πλήμνη δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι κύκλου ποιητοῖο, schol. AD ὥστε τὴν ἔξωθεν τοῦ τροχοῦ περιφέρειαν δόξαι ψαύειν τῆς χοινικίδος· τοῦτο δὲ πάσχειν δοκεῖ ὁ παρὰ τὸν καμπτῆρα τροχός, paraphr. τὸ ἄκρον προσεγγίσαι τοῦ κ., Faesi: summam partem rotae; rectius videtur κύκλου cum πλήμνη iungendum, ad ἄκρον vero supplendum esse τῆς νύσσης. Eust. 1304, 37 ὡς ἂν τὸ ακρον τοῦ ἄξονος τὸ κατὰ τὸν τροχόν, τοῦτο γάρ ἐστι πλήμνη τροχοῦ, δόξῃ ἐγγίσαι ἄκρα τῇ νύσσῃ. Grash. Fuhrw. 32 adv. dicit esse ἄκρον suppletque αὐτήν i. e. νύσσαν. Ε 722 Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα, χάλκεα ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ αξονι ἀμφίς, τῶν χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, cf. schol. AD; paraphr. τὰ ἐπικαμπῆ τόξα; videtur schol. D ad Β 205 pro καμπύλα legisse ἀγκύλα. Σ 375 de Vulcano tripodas fabricante: χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν, est ὑπό c. θῆκεν iungendum, cf. Hoffmann Tmes. III 7; Herod. ed. Lentz II 108, 4 τινὲς ὑπόκυκλα (ut C et Poll. On. 10, 79), ὡς ὑπότροχα· τὸ μέντοι ἐν τῇ Ὀδ. (δ 131) „τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον" κατὰ σύνθεσιν ἀνεγνωσμένον ἑτέρου ἔχεται σημαινομένου, cf. Cram. an. Ox. I 250, 7 ss.; schol. B ἡ ὑπὸ πρὸς τὸ ἔθηκε· τινὲς δὲ ὑπόκυκλα ὑφ' ἕν, ὡς ὑποπόδια, κακῶς, cf. etiam E. M. 782, 54, Lob. Paralip. 381, Lehrs Arist. 110. De orbe, cursu (nostr. Kreislauf) planetarum: h. VIII 6 Ἄρες, πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν, v. quae accuratius exposuit A. Ludwich zur Kritik d. Nonnos, Regimonti 1873 p. 90 s. — Scripsit Aristarchus Δ 212 περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἄριστοι, κύκλος (pro κυκλόσ') et Ρ 392 δεξάμενοι διαστάντες τανύουσι κύκλος Zenod., ut videtur, utroque loco κύκλῳ (pro κυκλόσ', q. v.). — Zon. 1263, Hes., Eust. 1710, 44 — εὔκυκλος, ὑπόκυκλος [περίκυκλος], κυκλόσε κυκλοτερής, κυκλέω, Κύκλωψ.

κυκλόσε (κύκλος, cf. Bekk. anecd. Gr. 607

32, La Roche h. Stud. p. 90 s., Kissling in Kuhn Ztschr. XVII 210, cf. etiam Lob. ad Phryn. p. 9). Tantum in Il. (bis), in introitu versus. In orbem, circum. *Δ* 212 *περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἄριστοι κυκλόσ', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο φώς*, paraphr. *ἐν κύκλῳ*, cod. M *κυκλοσφ'*, schol. L *ὁ μὲν Ἀρίσταρχος κύκλος* (ut in D. pr. m.) *γράφει, καὶ τὸ ὡς ἐκδέχεται· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς κυκλόσε, ὃ καὶ ἄμεινον*, Herod. II 44, 23 *Ἀρίσταρχος μὲν ὀνοματικῶς, ἵν' ᾖ ἀγηγέρατο κύκλος, ὁμοίως τῷ· ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος* (*Y* 166)· *τοιοῦτο γὰρ βούλεται σημᾶναι, κύκλος γενόμενοι· Νικίας δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης κυκλόσε, ὡς· πόσε φεύγετε* (*Π* 422), *ὅπερ καὶ πιθανώτερον· οὐ γὰρ δύναται ἐντελὴς εἶναι ἡ σύνταξις τοῦ Ἀριστάρχου, ἀγηγέρατο κύκλος· λείπει γάρ τι· διὸ ὁ Ἀρίσταρχος ἔξωθεν προστίθησι τὸ γενόμενοι· εἰ δὲ προστίθησιν, ἄμεινον αὐτόθεν ἀναγινώσκειν κυκλόσε· τοιοῦτο γὰρ τὸ ἐπίρρημα τὴν προκειμένην σχέσιν σημαῖνον . . τὸ δῆμος τῷ σημαινομένῳ πληθυντικόν . . οὔ γε μὴν ὁ κύκλος ἔχεται οὕτου τοῦ σημαινομένου.* Secutus est Aristarchum Am., aliter iudicavit Hentze, v. in Am. ed. pp. h. l. Videntur cum Nicanore verba *περὶ — κυκλ.* in parenthesi ponenda et ab *ὁ δὲ* (i. e. Machaon) apodosis incipienda esse. *P* 392 *ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ βοείην λαοῖσιν δώῃ τανύειν· δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε διαστάντες τανύουσι κυκλόσ'*, paraphr. *κυκλόθεν*, schol. V *Ζηνόδ. κύκλῳ, Ἀρίσταρχος κύκλος, ὡς· πληθὺς ἀποξέοντο* (*O* 305)· *καὶ ἐπὶ Μενελάου ὁμοίως ἐν τῇ Δ* (212). (Fluxerunt haec ex Ariston., v. Friedlaender Ariston. p. 278.) *οἱ δὲ ἄλλοι ἐπίρρημα καὶ παροξύνουσιν, ἀλλ' ἔδει κυκλόφι.* Videtur etiam *Δ* 212 Zenod. scripsisse *κύκλῳ*. Duentz. Zenod. 71: „aut fallor, aut Zenod. *κύκλῳ* et *κυκλόσ'* in libris invenerat, Aristarchus hoc coniecturam tentavit"; cf. praeterea La Roche T. 304, hom. Stud. p. 90 s., Didymus 17, Herod. ed. Lentz praef. LXXXI. Videtur *κυκλόσε* cum *διαστάντες* (non cum *τανύουσι*) iungendum esse, quod fecerunt Damm („dispositi circa et ex omni parte"), Bluemner Technologie I 265, Hentze, Thesi.

κυκλοτερής (*κύκλος* et *τείρω*, cf. Heerdegen de nom. compos. generibus 36, Schoenberg ueber gr. Compos. 39 52, Weissenborn de adi. comp. hom. 32, Stolz zus.ges. Nomina 21 39, Doed. Gl. 7, cf. Benfey WL. II 256). Non legitur nisi neutr. *κυκλοτερές* semel in Il., semel in Od. — Orbiculatus, rotundus, cf. Doed. Gl. l. l.; Hes. *περιφερές, ἐπικαμπές*, schol. MQ ad *δ* 131 *εὔκυκλον* interpr. *περίκυκλον, ὅ ἐστι κυκλοτερῆ*, cf. E. M. 544, 8, cf. praeterea Bekk. anecd. 33, Herod. ed. Lentz I 417, 15 s. — *ρ* 209 *ἀμφὶ* (*κρήνην*) *αἰγείρων ἦν ἄλσος πάντοσε κυκλοτερές*, cf. *ϑ* 278 *κύκλῳ ἁπάντῃ*, Eust. 1816, 38 ss. *πρὸς διαστολὴν ἡμικυκλίου . . . τίμιον ἐδόκει χρῆμα τοῖς παλαιοῖς ὁ κύκλος.* *Δ* 124 *μέγα τόξον ἔτεινε*, paraphr. *εὔκυκλον*, schol. *ἀντὶ τοῦ τείνας κ. ἐποίησεν*, Ariston. *ἐπειδὴ ἐτάθη καὶ κ. ἐγένετο*, E. G. 352, 41 et Cram. An. Par. III 162, 20 *εὔκυκλον, ἐπειδὴ ἔτεινε ὡς γενέσθαι*, cf. Eust. 452, 23 et Krueger Di. 4, 1. Duentz. et La Roche putant *κ.* nihil aliud significare nisi *καμπύλος*. Collocavisse Zenodotum v. 124 ante v. 123 testatur Ariston.

[**κυκλοτέχνης.** Stuttg. habet *Σ* 143 *Ἥφαιστον κυκλοτέχνην* pro *κλυτοτέχνην*.]

Κύκλωψ (Schaper quae genera compos. apud Hom. distinguenda sint p. 6 et in Kuhn Ztschr. XXII 523 a *κύκλος* et *ὤψ* derivat: oculum circulo similem habens, cf. Sonne in Kuhn Ztschr. X 124, Clemm de compos. graecis 170, Stolz zus.ges. Nomina 54. Eadem derivatione iam usus est Hesiodus theog. 144: *Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ*, cf. E. M. 544, 7 ss., E. G. 352, 43, Zon. 1263, cf. etiam Cram. anecd. Ox. II 456, 34 ss.; E. M. 544, 10 s. *παρὰ τὸ κύκλος καὶ τὸ ὤψ· ἢ παρὰ τὸ κυκλοτερῆ ὦπα ἔχειν*, cf. 432, 43, cf. etiam Eurip. Cycl. 462 s. *κυκλώσω δαλὸν ἐν Κύκλωπος ὄψει.* Schol. HQ ad *ι* 106 *γελοίως αὐτοὺς ἐτυμολογεῖ Ἡσίοδος.* Schoemann schediasma de Cyclopibus, Gryphisw. 1859 p. 12 = opusc. acad. IV 334 s. postquam explicavit quam multis modis et satis nonnunquam aut mirifice aut absurde de nomine Cyclopum quaestio esset tractata, unam probabilem dixit sententiam eorum esse, qui fabulosis illis antiquorum moenium atque arcium conditoribus, quos olim Gigantes habitos fuisse constaret, nomen illud propter formam aedificiorum impositum esse statuerent; moenia enim arcium atque urbium *κύκλους* a Graecis vocata esse; genuinam formam fuisse *Κύκλοψ*; facile inde ad formam *Κύκλωψ* aberratum esse, ut nomen ad oculorum formam pertinere crederetur. Ad eandem significationem vocis *κύκλος* revocat Goettling gesammelte Abh. I 25 s. („welcher den Kyklos — so wird der Umring einer Stadtmauer od. e. Akropolis genannt — durch seiner Haende Arbeit erstehen laesst"), sed negat subst. esse compositum coll. Lob. ad Soph. Ajac. ed. II p. 411. Huellmann de Cercopibus atque Cyclopibus, Colon. 1826 p. 4 statuit *Κύκλωψ* et *Κέρκωψ* (E. M. 506, 9 *Κέρκωπες πρότερον ἐκαλοῦντο οἱ Κύκλωπες*) inter se esse cognata, cf. Ahrens in Or. et Occid. II 42. Bigge de Cyclopibus hom., Coblenz 1856 p. 27 a *κυκλέω* vel *κυκλόω* et *ὤψ* derivat, ut *Κύκλωπες* aut a circumspiciendo per vasta maris aequora appellati sint aut oculorum volubilitate animi truculentia indicetur, cf. p. 14. Etiam Schoemann opusc. acad. II 95 olim nihil aliud nisi feritatem vultus hoc nomine designari credidit, sed postea eam improbavit sententiam; Am. ad *Α* 98 app. vertit: Rollauge. Doed. Reden u. Aufs. II 138 et Gl. 230 2120 derivat a *κλέπτειν*, unde ortum sit *κλώψ* et cum redupl. *Κύκλωψ*, sed v. Bigge 11, Schoemann sched. 12 = opusc. IV 334. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 247, 18 26 II 66, 35 (ad *Ι* 502) 847, 6, cf. II 432, 33). Leguntur sing. nom. *Κύκλωψ* (novies), gen. *Κύκλωπος* (quater), acc. *Κύκλωπα* (quater), voc. *Κύκλωψ* (quater), cf. Herod. II 744, 28. Plur. nom. *Κύκλωπες* (bis), gen. *-ώπων* (quater), *-ώπεσσι(ν)* (quater), acc. *Κύκλωπας ι* 399. Herod. II 738, 19 *Κύκλωπος διὰ τοῦ ω καὶ Κύκλωψ ὁμοίως*, cf. eund. II 738, 14 25 38 751, 1 19 758, 9 805, 16 et Joh. Schmidt in Kuhn Ztschr. XXV 19. Non est nisi in Od. (bis et tricies, in libro *ι* bis et vicies). Est *υ* in thesi 2. pedis quinquies (*ι* 296 345 362 474 492), ceteris locis in arsi: 1. pedis undecies, 2. pedis duodecies, 5. pedis semel (*ι* 510), 6. pedis ter (*β* 19 *μ* 209 *υ* 19). Cyclopum erat gens ab omni vitae cultu et humanitate remota summaque corporum magnitudine. Erant superbi (*ὑπερηνορέοντες ζ* 5), sine legibus, nec contiones nec iudicia exercebant, sed nullo vinculo inter se iuncti in suos quisque habebant pote-

statem. ι 106 *Κυκλώπων ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων ἱκόμεθα*, ι 112 *τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες*, ι 114 s. *θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι*, cf. Plat. de leg. 3, 680 b, Aristot. Polit. 1, 1, Naegelsb. hom. Theol. 274, W. Grimm die Sage vom Polyphem, Berl. 1857 p. 18, Haake der Besitz u. s. Werth p. 5 et 9. Habitabant dispersi in altioribus locis, abditi in speluncis: ι 399 s. *Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἵ ῥά μιν ἀμφὶς ᾤκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας*, cf. schol. BQ; ι 113 *ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι*. Pecorum pastui, non agriculturae operam dabant plurimumque lacte et caseo alebantur. Terra eorum inarata, expers seminis per se ipsa deorum immortalium beneficio fruges dedit uberrimas: ι 107 ss. *θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν, ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, πυροὶ καὶ κριθαὶ ἠδ' ἄμπελοι, αἵ τε φέρουσιν οἶνον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει* et Strab. XI 502 (*Κυκλώπειόν τινα διηγούμενοι βίον*) XIII 592; ι 357 *καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ἄρουρα οἶνον ἐριστάφυλον*. Ignem adhibebant ad res domesticas (ι 167), non ad artium usum. Nam artium omnium erant expertes, ut ne rates quidem parare possent, quibus in vicinam terrae suae insulam traicerent: ι 125 *οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρῃοι, οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε κάμοιεν νῆας ἐυσσέλμους*. Iovem ceterosque deos plus curant, quam ex verbis Polyphemi concludas: ι 275 *οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν οὐδὲ θεῶν μακάρων, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰμεν*, schol. V *ἀσεβὴς ὢν ὁ Πολύφημος διαβάλλει καὶ τοὺς λοιπούς· ὅτι γὰρ ἐκεῖνοι οὐκ ἦσαν ἄθεοι παρίστησιν ὁ ποιητὴς λέγων· νοῦσόν γ' οὔ πως ἔστι Διὸς ἀλέασθαι* (ι 411), schol. HQ *τὸ ἴδιον ἁμάρτημα ἑαυτοῦ ὁ Πολύφημος κοινὸν ποιεῖται*, sim. schol. T ad v. 411; sed v. schol. HQ ad v. 276 *διὰ τούτων κινεῖ τὸν ἀκροατήν, ἵνα μισήσωμεν τὸν Κύκλωπα τῆς ἀσεβείας καὶ ἐφησθῶμεν αὐτῷ κολασθέντι· ἐπιτείνεται δὲ αὐτῶν ἀσέβεια· οὐ γὰρ ἀγνοοῦντες θεοὺς φαίνονται, ἀλλὰ καταφρονοῦντες αὐτῶν δι' ἀλαζονείαν· ἀμέλει δὲ τοῖς τὰ τοιαῦτα εἰς θεοὺς ἀπορρίψασι μετὰ τὴν τύφλωσιν θεοῖς εὔχεται*. Faesi: „Polyphem uebertraegt den gottlosen Hochmuth, mit dem er sich hier bruestet, nach Art ungebildeter Menschen auf alle Kyklopen, waehrend diese nicht mit diesem Fehler behaftet sind". Am. in app.: „Sie erkennen zwar das Dasein der Goetter an, glauben aber in uebermuethigem Vertrauen auf ihre Kraft geg. Fremdlinge nicht an diej. Pflichten gebunden zu sein, welche durch Gesetze der Goetter bestimmt sind". La Roche in Ztschr. f. oest. Gymn. XV 1864 p. 557 *Κύκλωπες* ad unum Polyphemum referendum esse suspicatur: „ein Kyklop, wie ich einer bin", sed v. Am. app. l. l. Non improbos fuisse Cyclopes praeter unum Polyphemum censuit etiam Aristarchus. Ariston. (ed. Carnuth p. 88) ad ι 106 *ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων* adnotat: *ἡ τῶν μεγαλοφυῶν τῷ σώματι — τῶν διασήμων γὰρ ἡ λέξις — ἀθεμίστων δὲ τῶν νόμοις μὴ χρωμένων* (cf. v. 114). *εἰ γὰρ ἦν ἀθεμίστων ἀντὶ τῶν ἀδίκων, πῶς λέγει „οἵ ῥα θεοῖσι πεποιθότες"*; (107) *εἰ δ' εἴπῃ τις, καὶ πῶς ὁ Πολύφημός φησιν „οὐ Κύκλ. Διὸς ἀλέγουσι*, (275) *σκοπείτω τὸ πρόσωπον, ὅτι Πολυφήμου ἐστὶ τοῦ ὠμοφάγου καὶ θηριώδους· καὶ Ἡσίοδος* (op. 277) *„ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσι πετεινοῖς ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην". ὥστε Πολύφημον μόνον λέγει ὑπερήφανον καὶ ἄδικον, τοὺς δὲ λοιποὺς πάντας Κύκλωπας εὐσεβεῖς καὶ δικαίους καὶ πεποιθότας τοῖς θεοῖς, ὅθεν καὶ ἀνῆκεν αὐτοῖς αὐτομάτως ἡ γῆ τοὺς καρπούς*. Sic fere etiam schol. H, T, V, ex parte B ad h. l., schol. T ad v. 225, Ap. Soph. 12, 20 ss. 158, 30 ss., Eust. 1617, 49 ss., Lehrs de Arist. stud. 149 182. Etiam vatem apud eos fuisse tradit Homerus: ι 510 *ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, Τήλεμος, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο καὶ μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσσιν*, schol. Q ad v. 508 *ἐκ τούτου νοητέον ὅτι δεισιδαίμονες οἱ Κύκλωπες, ὅτι ὑπήκουον βουλήμασι θεῶν καὶ οὐκ ἀπέκτεινον τοὺς προλέγοντας αὐτοῖς τινα παρὰ θεῶν ἐσόμενα*, de dativo v. La Roche l. l. p. 559. Eos non fuisse impios apparet etiam ex ι 412, ubi Polyphemum adhortantur *εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι*, cf. Eust. 1636, 47. Aliter iudicat Buchholz hom. Real. I 261 s., qui eos impios fuisse deorumque maiestatem contemsisse explicat. Prope eos olim habitarunt Phaeaces, sed ab iis vexati Scheriam demigraverunt: ζ 5 (*Φαίηκες*) *πρὶν μέν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ, ἀγχοῦ Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, οἵ σφεας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν*, schol. V *ὑπερηνορ. ὑπερεχόντων τῇ ἠνορέῃ, ὅ ἐστι τῇ ἀνδρείᾳ, καὶ διὰ τοῦτο ὑπερηφάνων*, cf. schol. T et Eust. 1549, 21 ss. Componuntur cum Phaeacibus et Gigantibus, ut qui et origine et natura prope accedant ad deos: η 206 *ἐπεί σφισιν* (*θεοῖς*) *ἐγγύθεν εἰμέν, ὥς περ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων*, Bigge 22 recte dicit propinquam cognationem cum diis statuere poetam hodie nemini non apparere; neque vero sufficere id, quod α 71 de Polyphemo et η 56 de Nausithoo tradatur, huic cognationi explicandae videri; ibi enim de singulis sermonem esse, non de universo populo; cf. etiam Nitzsch adn. ad h. l.; Eust. 1577, 29 *ὅμοιόν ἐστι τῷ ἀγχιθέους αὐτοὺς εἶναι*, schol. BEQT *ἀγχιστεύομεν αὐτοῖς κατὰ γένος, ὥσπερ οἱ Κύκλωπες καὶ οἱ Γίγαντες ἀλλήλοις ἀγχιστεύουσιν*, cf. schol. BT, BEQ, BEPQV; fuerunt qui referrent ad locum (schol. Q, BT, BEPQV) aut etiam ad mores (schol. BT, BEQT, BEPQV, Q). Venit ad eos Ulixes: ι 166 *Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντων, καπνόν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἴων τε καὶ αἰγῶν*, ι 117 *νῆσος παρὲκ λιμένος τετάνυσται γαίης Κυκλώπων*, cf. Am. app. h. l. — Eminet inter Cyclopes unus omnium maxime Polyphemus et corporis magnitudine et effrenata animi ferocitate. Idem *κατ' ἐξοχὴν* nominatur *Κύκλωψ*. α 71 *ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ* (v. l. *ἔσκε*, v. Am. app.) *μέγιστον πᾶσιν Κυκλώπεσσι*, de dat. v. La Roche l. l. 559. Habuit Neptunum patrem, Thoosam, Phorcynis filiam, deam marinam, matrem (α 71 *Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη, ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα*, cf. ι 519). De ceterorum Cyclopum ortu tacet poeta. ι 296 *ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων, κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων*, ι 316 *πολλῷ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε μῆλα Κύκλωψ*, ι 319 *Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥό*

πέλον περὶ σηκῷ. ι 345 καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς, inquit Ulixes, cf. schol. HT; ι 347 Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα, ι 362 ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος, ι 364 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; Ulixes eum occaecavit eo quod oculum eius stipite ardente exussit, ut ulcisceretur sex socios ab eo devoratos. ι 415 Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι, χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ λίθον εἷλε θυράων, ι 428 οἶες ἦσαν· τοὺς ἀκέων ξυνέεργον λύγοισι. τῇς ἔπι Κύκλωψ εὗδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς i. e. agrestis s. saevae mentis; versum om. D; ι 474 492 καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων. ι 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους ἔδμεναι κρατερῆφι βίηφι, ι 502 Κύκλωψ, αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτύν, φάσθαι Ὀδυσσῆα ἐξαλαῶσαι. ι 548 μῆλα δὲ Κύκλωπος ἐκ νηὸς ἑλόντες δασσάμεθα. β 19 Ἄντιφος αἰχμητής· τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ ἐν σπῆι, πύματον δ' ὡπλίσσατο δόρπον, schol. B ἤτοι προφαγὼν ἄλλους ἐν πρώτοις ὕστατον ἔφαγεν αὐτόν, schol. V ἤτοι τὸν ἐν τάξει ἔσχατον· ἢ ἐπιφωνῶν τοῦτο εἴρηκεν, ὄντως πύματον καὶ ἔσχατον, διὰ τὸ τιμωρηθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Ὀδυσσέως· ἢ πύματον τῶν ἕξ· ἢ δόρπον πύματον· οὐκέτι γὰρ ὁ Κύκλωψ ἔφαγε συναποβαλὼν τῷ φωτὶ καὶ τὸ ζῆν, ὡς λέγεται, cf. schol. HMQ. Eust. 1431, 62 ss., Am. app. ad α 70 et ad β 20; κ 200 μνησαμένοις Κύκλωπος βίης μεγαλήτορος, ἀνδροφάγοιο, v. l. ἀνδροφόνοιο, cf. schol. MN et Eust. 1654, 47; α 69 Ποσειδάων ἀσκελὲς αἰὲν Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν Ὀδυσσεύς, κ 435 ὥς περ Κύκλωψ ἔρξ' (v. l. ἔρξε), ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο ἡμέτεροι ἕταροι, ubi Adam Blaetter f. bayersch. Gymn. VII 147 ad ἔργειν retulit, cf. v. 434 (φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκῃ) et Eust. 1663, 56; μ 209 ὅτε Κύκλωψ εἴλει ἐνὶ σπῆι κρατερῆφι βίηφιν, υ 19 ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἤσθιε Κύκλωψ ἰφθίμους ἑτάρους, ψ 312 ὅσα Κύκλωψ ἔρξε (v. l. ἔρεξε), καὶ ὡς ἀπετίσατο (Ὀδυσσεὺς) ποινὴν ἰφθίμων ἑτάρων, οὓς ἤσθιεν οὐδ' ἐλέαιρεν, schol. QV ad v. 310 οὐ καλῶς ἠθέτησεν Ἀρίσταρχος τοὺς τρεῖς καὶ τριάκοντα (310—343). Recte de eo Bigge p. 17: „Ingens monstrum tamquam montis praealti iugum sese attollit, nec ulla ratione hominis adspectum praebet. Nulla ei cum ceteris societas vel commercium est, sed gregum suorum custos atque dux vitam agit solitariam. Clava trabalis „antennis apta ferendis" pro telo est, et rupes iaculatur. Vastam eius speluncam ad mare sitam laurisque umbrosam saeptum circumdat maxima saxorum mole aggestum, inter quae pinus procerae alticomaeque assurgunt quercus. Deorum nomina contemnit, diraque crudelitate tamquam immanis belua socios Ulixis ad saxum illisos devorat (288)". Est imago hominis fidentis viribus suis nec quidquam humani aut divini iuris curantis. Κυκλώπειος δωρεά in proverbium venit: Eust. 1634, 5: παροιμιώδης γέγονε λόγος τῶν τινι μεγάλων καὶ θείων σοφῶν, ἐπὶ τῶν καιρικῶς μὲν ὠφελέντων, ὕστερον δὲ ἀπολλύντων τινάς. sumtum est ex ι 369, ubi Cyclops Ulixem alloquitur: Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισιν, τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται, cf. Eust. 1926, 64 et Plut. mor. p. 729 d. Bigge p. 17 adn. 1 suspicatur commode verbis ι 184 s. (περὶ δ' αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισιν) cum operum exstruendorum ratio aliqua rudis atque incomposita indicetur, qualis in vetustissimis illis Graeciae monumentis polygoniis appareat, Cyclopiorum murorum inde nomen inventum esse. — Ex poetae sententia unum habuit oculum Polyphemus cf. α 69 ι 333 383 387 394 397 453 503 516 525: neque plurali βλέφαρα et ὀφρύας declaratur duos oculos habuisse Polyphemum, quo privatus omni lumine ademto per antrum nequidquam petit pedibus manibusque incertis facinoris auctores, cf. ι 382 ss.; de ceteris Cyclopibus ne suspicari quidem licet quidquam. Posteriores eos unoculos natura fuisse dicunt: Hes. theog. 142 s. τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν, ὀφθαλμὸς δ' εἷς μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ. Strab. I 21 μονομμάτους Κύκλωπας. Eur. Cycl. 21 μονῶπες, v. 78 Κύκλωπι τῷ μονοδέρκτᾳ, cf. Callim. h. Dian. 53; Cram. an. Ox. I 254, 9 ss. οὐδ' ἦσαν πάντες μονόφθαλμοι· οὐ γὰρ ἂν ἐσίγησεν Ὅμηρος τὸ τεράστευμα· ἀλλ' οὐδὲ ὁ Πολύφημος μονόφθαλμος ὢν παρὰ τὸ μέτωπον εἶχε τὴν θέσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἐκλάσθησαν δὲ καὶ ἐθαύμασαν τὸ μέγεθος ἰδόντες ὀφθαλμόν, οὐκ ἐνεχρώθησαν ἐπὶ τῇ μορφῇ· ἔδει γὰρ Ὅμηρον εἰπόντα α 257 προσεπιζεῦξαι τοιοῦτόν τι μοῦνον τ' ὀφθαλμὸν μέσσον ἐόντα μετώπῳ, cf. E. G. 552, 51 ss., Cram. an. Ox. II 456, 34 ss., schol. HQ ad ι 106. Minime probari possunt, quae sunt in schol. HQ: φησὶ ὁ Φιλόξενος ὅτι ἐπλάνησε τὸν Ἡσίοδον τὸ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν τυφλωθέντα μηκέτι ὁρᾶν· οὔτε δὲ περὶ πάντων τῶν Κυκλώπων εἶπε τοῦτο Ὅμηρος. εἰκός τε τὸν Πολύφημον κατά τινα ἄλλην αἰτίαν τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολωλεκέναι πρὸ τῆς Ὀδυσσέως ἀφίξεως, cf. Eust. 1392, 36 1622, 47. Bigge p. 14 s.: „Si bene consideramus ac reputamus, Cyclopum nomen ipsum per se non significare unoculos, Homerum tamen Polyphemo certe unum oculum affinxisse, non sine aliqua veri specie in eam adducimur coniecturam, ut omnem illam narrationem de unico Cyclopis oculo a poeta profectam esse existimemus. Percrebuisse iam mature famam quandam de hominibus unoculis, ex Arimaspeis carminibus Aristeae Proconnesii (Strab. XIII 589) aliquam habet probabilitatem . . . Poeta id quod proprie de forma tantum aut qualicunque oculorum affectione valebat, adhibita etymologia parum accurata praecipue ad numerum deflexit obiterque alludens ad κύκλος et ὤψ ita vocem interpretatur, ut significet uno luminis orbe insignitum, cuius lumina uno orbe comprehensa sint. Quae quidem vocabuli vis quamquam non sumta ex vera et recta eius notatione, comprobata tamen iis, qui de gentibus unoculis circumferebantur, rumoribus, ansam dedit fidemque fecit narrationis de Cyclopibus ab Homero exhibitae", cf. Strab. I 21, Herod. III 116 IV 13 27. — Veterum plurimi suspicantur Cyclopum sedes in Sicilia fuisse prope Aetnam. Thuc. VI 2 παλαιότατοι λέγονται ἐν μέρει τινὶ τῆς χώρας (Σικελίας) Κύκλωπες καὶ Λαιστρυγόνες οἰκῆσαι, ὧν ἐγὼ οὔτε γένος ἔχω εἰπεῖν οὔτε ὁπόθεν ἐσῆλθον ἢ ὅποι ἀπεχώρησαν, Steph. Byz. ed. Meineke I 406, 15 Λαιστρυγόνες πρῶτοι μετὰ Κυκλώπων ᾤκησαν Σικελίαν, id. 650, 19 s. Ὑπέρεια πόλις Σικελική, schol. H ad ι 106 ἐν Σικελίᾳ ὑποτίθενται οἱ νεώτεροι τοὺς Κύκλωπας, schol. BQV ad κ 1

οἱ λέγοντες περὶ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν πεπλανῆσθαι τὸν Ὀδυσσέα Κύκλωπας λέγουσι τοὺς Λεοντίνους, cf. Eust. 1618, 1 et 8 1644, 41. Etiam permulti recentiorum illam vulgarem antiquitatis opinionem secuti sunt. Voss krit. Blaetter II 300 ss., Voelcker hom. Geogr. u. Weltkunde p. 110 ss., Friedreich Real. 42 s. eos in ora Siciliae, qua vergit ad occidentem versus, ad Lilybaeum promunturium habitasse censent, sim. Buchholz hom. Real. I 258 ss., alii. Bigge p. 5 ss. exponit ne illud quidem constare, Homerum Cyclopum terram pro insula habuisse; et si poeta Cyclopes ex Phaeacum agris praedam egisse, navium vero usu abstinuisse narret, *Ὑπέρειαν* non posse insulam aliquam esse Cyclopibus vicinam, sed ipsam Cyclopum terram, cf. Eust. 1549, 15 ss. Siculos vero, quorum mentionem faciat poeta, ubi constituerit minime constare. Adumbrari vero regiones mente animoque a poeta conceptas, non usu et hominum adspectu compertas; et quo tempore Odyssea composita sit, ad occidentem versus excurrendi latius tum Maleam promunturium finem fecisse, cf. Mommsen hist. Rom. 6. ed. I 129 s. Hesiodi aetate iam illis regionibus tantam lucem esse allatam, ut plurimis poetae fabulis in notis regionibus certae sedes constitutae sint. Sedem Cyclopum, Phaeacum aliorum populorum non minus a poeta fictam esse quam ipsas gentes cognoverunt iam Eratosthenes (cf. Strab. I 23), Aristarchus, Apollodorus, cf. Lehrs de Arist. stud. 247, explicaverunt ex recentioribus Nitzsch adn. III, p. XII et XXV, Welcker in Rh. Mus. I 227 283 = kleine Schr. II 8 et 59, Preller Gr. Myth. I 510. — Omnem de Cyclopibus disputationem tripartitam esse iam veteres perspexere, schol. Hes. theog. 144 *τρία γὰρ ἔθνη Κυκλώπων, οἱ τὴν Μυκήνην τειχίσαντες, οἱ περὶ τὸν Πολύφημον, καὶ αὐτοὶ οἱ θεοί.* Unum genus auctorem potissimum habet Homerum, alterum Hesiodi testimonio nititur, tertium multi scriptores iam inde ab Euripide commemorant. Magnam Cyclopum Homeri et Hesiodi diversitatem esse inter omnes constat. Nam Hesiodi Cyclopes Caeli et Telluris sunt filii; tres commemorat, in quibus nullus Polyphemus est, fabricam sollertissime exercent, fabricanturque fulmina Iovi, cf. Hesych. et schol. A ad *K* 439. Bigge 16 dicit illos Cycl. diversos quidem esse ratione ac repraesentatione, re ac natura eosdem; id. p. 20: „Hesiodus non ex civili deorum disciplina et priscorum hominum opinione, sed ex sua mente ac ratione Cyclopes conformavit et ad systema cosmogonicum ac theogonicum accommodasse videtur“. Eidem p. 23 ss. pro diis marinis videntur habendi Cyclopumque cultus postea ad Neptunum translatus esse, cf. eund. p. 18 ss.; Preller gr. Myth. I 511 interpretatur eos fuisse „neptunische Kraefte“, cf. etiam Sonne in Kuhn Ztschr. X 124; v. praeterea Eust. 1622, 48 ss., Preller I 42 95 147, Friedreich Real. 41 s., adn., Voelcker hom. Geogr. 113; Hartung Rel. u. Myth. d. Gr. II 34 interpr. Bergdaemonen; v. etiam Schoemann de Cycl. 1 ss. = opusc. ac. IV 325 ss. — De Cyclopibus disputant praeter eos, quos nominavimus, Buchholz Real. I 261 s., Friedreich Real. 41 s. 421 431 534 ss., Preller I 510 ss., cf. etiam Gladstone hom. Stud. 239 et Gerland altgriech. Maerchen in d. Od. 45. — Suid. et anecd. Gr. ed. Bachm. I 284, 26 *Κύκλωπες· ἄγριοι ἄνθρωποι.*

κύκνος (Curt. Et. 141 per reduplicationem ortum esse dicit ex rad. *καν* sonare, unde *καναχή*, canere; got. hana, palaeogerm. huon; quem secuti sunt Fritzsche in Curt. Stud. VI 329, Savelsberg de digammo 40, Woerner subst. hom. 23, cf. Benfey WL. II 63. Foerstemann in Kuhn Ztschr. III 52 componit *κύκνος*, sanskr. çakuni, lat. ciconia; cf. etiam Doederl. Reden u. Aufs. II 138; Pictet ap. Kuhn IV 127 s. cum sanscr. kôkas, pers. cûcah confert; cf. eund. Orig. indoeurop. I 391. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 173, 32 174, 9 II 107, 24. De subst. in *νος* exeuntibus v. Woerner 36, L. Meyer vgl. Gr. II 189; cf. praeterea eund. I 41). Leguntur nom. sing. *κύκνος* (semel) et gen. pl. *κύκνων* (bis). Bis in Il., semel in hymn., non est in Od. Cygnus, olor. *B* 460 *ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών*, *O* 692 *ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνος, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων, χ. ἢ γερ. ἢ κ. δουλιχοδείρων* (L *-δούρων*, versum om. C). Erat sacer Apollinis: h. XXI, 1 *Φοῖβε, σὲ μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερύγων λίγ' ἀείδει, ὄχθῃ ἐπιθρώσκων ποταμὸν πάρα Πηνειόν.* — E. M. 543, 55 ss., E. G. 353, 5 ss., Cram. an. Ox. I 235, 17 ss. *ὄνομά ἐστιν εἰδικόν· ἔστι γὰρ ὄρνις καὶ πετεινόν . . . κρακτικὸν τὸ ζῷον*, cf. Herod. II 375, 21 s., Phot.; Hes. *ὄρνεον.* De cygno v. Aristot. hist. an. IX 12, Athen. IX 393 d, Aelian. v. hist. I 14, Eust. 254, 31 ss., cf. Aeliani de nat. anim. II 32 V 34 X 36, Eust. 87, 13 449, 2; de eius cantu v. Plat. Phaed. 84 e: *ἐπειδὰν αἴσθωνται, ὅτι δεῖ αὐτοὺς ἀποθανεῖν, ᾄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, τότε δὴ πλεῖστα καὶ μάλιστα ᾄδουσι κτλ.*, cf. Suid., Hes. sc. 316, Paus. I 30, 3, Callim. h. Ap. 5, h. Del. 249, fabulas Aesop. ed. Halm 215, Matth. et Baum. ad h. XXI, 1, qui dicit (ad v. 3) vulgo cygnos canoros memorari in Lydia ad Pactolum et ad Caystrum. Groshans prodr. faunae Homeri II 24 cygnum musicum (Bechst.) esse adfirmat, qui hiberno tempore in Europa meridionali et Asia minore frequens sit, cf. etiam Buchholz Real. I 2, 116, Koerner hom. Thierwelt 66.

Κυλαιμένης. Est *N* 643 *ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος, Ἁρπαλίων.* Sed cum in vivis esse dicatur Pylaemenes, qui *E* 576 ss. erat occisus, Zenodotum scripsisse Eust. 953, 4 s. et auctor fragmenti *περὶ Ἀριστάρχου σημείων* (v. Dind. schol. Il. I 1, 7 ss.) dicunt *Κυλαιμένεος* pro *Πυλ.* Fragmentum illud (*σημειοῦται* (Aristarchus) *πρὸς τὸν αὐτὸν* (Zenod.) *ἀπεριστίκτῳ διπλῇ τὰς ὁμωνυμίας ἁπάσας, ὅτι οὐ νοήσας τὸ τοιοῦτον ἔγραψεν ὁτὲ μὲν Πυλαιμένεα, ὁτὲ δὲ Κυλαιμένεα*) Cobet ad praefationem ab Aristonico libro suo *περὶ σημείων* praemissam pertinere putavit, Aristonico tribui posse negavit Friedlaender in obs. Aristarcheae, Regimont. 1879 p. 3 s.; pro Aristoniceo iterum vindicare conatus est Dind. in schol. Il. IV 394 ss., cf. Duentz. Zenod. 102 s. — Friedl. l. l.: „Stulta illa mutatione, quae Zenodoto (fortasse falso) tribuitur, quaestionem non magis solvi posse quam mutatione aeque stulta v. 658 *μετὰ δ' οὔ σφι πατὴρ κίε* (schol. AD) ne caeco quidem non potuit apparere“. Ariston. *ἀθετοῦνται ἀμφότεροι* (658 s.)· *εἰ δὲ μένοιεν οἱ στίχοι οὗτοι, νοητέον ὁμωνυμίαν εἶναι*, cf. Ariston. ad *B* 837. Etiam Aristoph. expunxit, v. schol. V. Recentiorum multi ab alio poeta librum *E*, ab alio *N*

scriptum esse dicunt; alii non curasse putant poetam eas minutias; cf. etiam Wolf proleg. CXXXIII, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 825, Hentze in app. ed. Am. p. 41 s., hoc lex. s. v. Πυλαιμένης.

κυλίνδω (a rad. κυρ, κυλ: Curt. Et. 158, L. Meyer vgl. Gr. I 348, Walter in Kuhn Ztschr. XII 388, cf. L. Meyer I 380 II 35, Benfey WL. II 320, Legerlotz ap. Kuhn X 382, Ahrens ib. VIII 335, Christ Lautl. 27 88 231, Lob. Path. prol. 399, Curtius Verb. d. gr. Spr. I 358). Leguntur act. praes. κυλίνδει P 688 α 162, part. -ίνδων ε 296, neutr. -ίνδον ξ 315; impf. ἐκύλινδε h. Merc. 119. Pass. praes. κυλίνδεται (quater), inf. -δεσθαι Λ 147, part. -δόμενος (sexies), -μένη (bis), -μένην N 579, -μενα ι 147; impf. ἐκυλίνδετο Ξ 411, κυλίνδετο ϑ 81 λ 598; aor. κυλίσθη P 99, cf. Brugman in Curt. Stud. IV 77 93, L. Meyer vgl. Gr. II 35. Est tredecies in Il., novies in Od., bis in hymnis. Scripserunt Aristarchus et Herod. κυλίνδει et κυλίνδων, alii perispomena esse voluerunt. Herod. ad P 688 ed. Lentz II 105, 33) Ἀρίσταρχος βαρύνει, ὑγιῶς πάνυ διὰ τὰ κινήματα· κυλίνδετο γοῦν ρησιν (ϑ 81 λ 598) οὐχὶ ἐκυλινδεῖτο, καὶ κυλινδομένη (Π 794)· διὸ καὶ βαρέως τὴν κυλίνδων ἀναγινώσκομεν (ε 296), id. ad α 162 Lentz II 131, 9) παρὰ τῷ ποιητῇ βαρύνεται ἀεί· δῆλον ἐκ τοῦ προπροκυλινδόμενος (ρ 525) καὶ κυλινδομένη (Π 794), cf. Eust. 1123, 4, Herod. 439, 17, Lehrs Arist. 304, La Roche h. T. 299; Eust. 846, 16 ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ βαρύνεται, τινὲς δὲ τῶν μεθ' Ὅμηρον κυλινδῶ περισπωμένως λέγοντες, cf. 836, 46 1407, 25 1471, 9; cf. praeterea Herod. II 286, 11 783, 30, E. M. 232, 19 44, 28 723, 6. Sunt formae κυλίνδει, -δων, δον, κυλίσθη in exitu versus (quinquies), κυλίνδεται, -εσθαι, -ετο, partic. post 1. thesin . pedis (praeter Π 794 Ω 165: his locis post . thesin 1. pedis) quindecies; post arsin 3. pedis 411 (ἐκυλίνδετο), post arsin 2. pedis h. Merc. 19 (ἐκύλινδε). Volvo, voluto, cf. Buttm. exil. II 167 s.; Suid., Hes. κυλίει, ἐπιφέρει, idem interpr. utuntur Phot. et anecd. Gr. ed. achm. I 284, 28 s. v. κυλινδεῖ. Hes. κυλινδόμενος· κυλιόμενος, περιστρεφόμενος, cf. on. 1271 1272; paraphr. Il. plurimis locis interpr. κυλίεσθαι. 1) Act. a) proprie. h. Merc. 119 βοῦς λκε θύραζε δοιάς· ἀμφοτέρας δ' ἐπὶ νῶτα χαμαὶ βάλε· ἐγκλίνων (q. v. in hoc lex. p. 333) δ' ἐκύλινδε, Matth. et Herm. v. expunxerunt, Schneidew. st eum lacunam statuit, utrumque fecit Baum., i quaerit quonam consilio Mercurius boves rsus volutaverit (ἐκυλ.), quas iam ante ἐπὶ ῶτα χ. βάλεν ἄγχι πυρός. Id potius requiri, od Hom. dicat αὐερύειν. Defendere studet anke: „prostratas in terga boves Mercurius, spinae medullam perterebrare voluit, pervolre et invertere (κυλ.) debebat“. ξ 315 δεκάτῃ νυκτὶ γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῦμα λίνδον, Eust. 1760, 33 ὡς ἄνεμος λέγεται κῦμα λίνδειν, οὕτω καὶ κῦμα κ. ἐστὶ τὸ κυμαινόμεν. α 162 ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ κείμεν' ἐπ' είρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. ε 296 βορέης θρηγενέτης μέγα κῦμα (v. l. πῆμα) κυλίνδων, Verg. Aen. 3, 196 continuo venti volvunt mare; st. 1469, 10 τὸ ὠθεῖν οἰκεῖον ἐπὶ Νότου, ὥσπερ Βορέου τὸ κυλίνδειν, cf. 1538, 38 et schol. QR ad γ 296. b) transl. P 688 πῆμα θεὸς ναοῖσι κυλίνδει molitur, paraphr. κατασκευι, cf. Λ 347 P 99. 2) Pass. me volvo, volvor. a) proprie. N 142 τότε δ' οὔ τι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ de saxo, quod decurrit de monte, quando pervenit in planitiem; λ 598 αὖτις ἔπειτα πέδονδε (Arist. Rhet. 3, 11 p. 1411b 33 ἐπὶ δάπεδόνδε) κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής, Eust. 1702, 39 ὠθεῖται λίθος κάτωθεν ἄνω, κυλίνδεται δὲ ἀνάπαλιν, cf. 505, 29 et schol. EHQR ad γ 296. Ξ 411 χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, volvuntur fortuita impulsione, Eust. 995, 55 κυλ. στρογγυλότητα καὶ τοῦ χερμαδίου δοκεῖ κατηγορεῖν· τῶν τοιούτων γάρ ἐστι τὸ κυλίνδεσθαι, Duentz. non proprio sensu intellegendum esse κ. dicit. N 579 τρυφάλεια χαμαὶ πέσε, καί τις Ἀχαιῶν μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσε (HL κυλινδουμένην), Π 794 ἡ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων αὐλῶπις τρυφάλεια, Λ 147 τὸν χαμαὶ ἐξενάριξε, χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας ἀπό τ' αὐχένα κόψας, ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου. Λ 307 πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, cf. schol. V ad Ξ 18; πολλὸν praedicative cum κυλ. videtur recte iungendum esse, sc. ἐόν; alii iungunt cum κῦμα (magna unda), alii adv. statuunt, ut La Roche h. St. § 29, 3, Friedlaender Beitr. zur Kenntn. d. hom. Gleichn. II 4; cf. hoc lex. s. v. πολύς II p. 205. ι 147 οὐδ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον εἰσίδομεν. De equo vulnerato: Θ 86 σὺν δ' ἵππους ετάραξε κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ, circa sagittam, quae in eius caput penetraverat, cf. N 570 s.; alii χαλκ. interpr. ferreos canthos rotae. De serpente: h. Ap. P. 181 οἱ ἰὸν ἐφῆκεν Ἀπόλλων· ἡ δ' ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη χαλεπῇσι κεῖτο μέγ' ἀσθμαίνουσα κυλινδομένη κατὰ χῶρον. De hominibus, ut luctum significent: X 414 πάντας δὲ λιτάνευε (Priamus) κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, Ω 640 αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ (D περὶ) κόπρον, Nauckio versus videtur esse spurius. Ω 165 τήν (κόπρον) ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι. δ 541 κ 499 αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην, cf. schol. PQ ad δ 541, Eust. 1508, 35; Damm: „non praecise volutationem in nuda terra notat; sed est metaphoricum verbum, et a more vetusti luctus petitum, notans gravem et inquietum luctum“. b) transl. Λ 347 νῶιν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται ὄβριμος Ἕκτωρ, paraphr. ἐπέρχεται, schol. B ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμπεται· οἶδε γὰρ ὡς τὸ δαιμόνιον αὐτῷ συνεργεῖ, Leid. τοῦ Σεναχηρείμ. τὸ κυλίνδεται οὕτως ἡμῖν ἤκουσται· ἢ ἀντὶ τοῦ βαρέως ἡμῖν καταφέρεται, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀφ' ὕψους καταφερομένων σωμάτων καὶ ἐπιπιπτόντων τοῖς ὑποκειμένοις· ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκ θεοῦ ἐπέρχεται, ἐν μὲν τῷ κυλίεται ἐμφαινομένου τοῦ ἀφ' ὕψους φέρεσθαι, διὰ δὲ τοῦ ὕψους νοουμένης τῆς θείας ὑπεροχῆς. P 99 ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα (C κῦμα) κυλίσθη, aor. est gnomicus; paraphr. ἐπῆλθεν, Eust. 1097, 13 καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν ἐκ θεοῦ ἐπῆλθε. β 163 τοῖσιν μέγα πῆμα κυλίνδεται, schol. S βλάβη ἐπέρχεται. ϑ 81 τότε κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, schol. H ἐν ἐνίαις τῶν ἐκδόσεων οὐκ ἐφέροντο (v. 81 s.)· διὸ ἀθετοῦνται. — Est v. l. ρ 525 in cod. P ἵκετο πρόχνυ κυλινδόμενος (pro προπροκυλ.), quod probat Nauck in bulletin de l'acad. des sciences de St. Pétersb. XXV 1879 p. 477. — προκυλίνδομαι, προπροκυλίνδομαι, ἐξεκυλίσθη.

Κυλλήνη (fortasse pro Κυλϝ. ex rad. κυ,

κνέω, nostr. Hohlberg: Curt. Et. 157, cf. Lob. Path. el. I 354; Bursian Geogr. v. Griechenl. II 182 derivat a *κυλλός*, quod sit cognatum adiectivo *κοῖλος*; suspicatur enim monti id nomen propter permultas speluncas datum esse, cf. Preller Gr. Mythol. I 312, adn. 1; cf. etiam Benfey WL. II 289. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 331, 14. Non est apud Hom. nisi gen. *Κυλλήνης*, semel in Il. (post 3. pedem), quinquies in hymnis (in introitu versus). Mons Arcadiae in confinio Arcadiae et Achaiae, altus 2374 m. Sacer erat Mercurii, qui ibi in spelunca quadam natus esse ex Maia et inde cognomen *Κυλλήνιος* accepisse dicitur. In cacumine montis dei erat templum. Strab. VIII 388 *μέγιστον ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ Κυλλήνη*, cf. Ap. Soph. 105, 11, Ariston. ad *O* 518, sch. HQ et V ad *ω* 1, Steph. Byz., Herod. l. l., Eust. 1951, 16, Hes., Zon. 1266; schol. AD ad *B* 603 *ὄρος ὑψηλὸν τῆς Ἀρκαδίας, καὶ πόλις οὖσα παρ' αὐτῷ ὁμώνυμος* (cf. schol. D ad *O* 518, E. M. 544, 41 ss.), *ἐν ᾧ ὄρει δοκεῖ Ἑρμῆς γεγενῆσθαι ἐκ Μαίας τῆς Ἄτλαντος θυγατρὸς καὶ Διός· ὅθεν καὶ Κυλλήνιον τὸν θεόν φασιν.* Apollod. 3, 10, 1, 1 *ἐν Κυλλήνῃ τῆς Ἀρκαδίας*, ib. 2, 1 *Μαῖα Διὶ συνελθοῦσα ἐν ἄντρῳ τῆς Κυλλήνης Ἑρμῆν τίκτει*, cf. schol. ABMD ad *Ω* 24 et Eust. 300, 34 ss.; schol. V ad *ω* 1 *ἐν Κυλληνίῳ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας ἀνατραφείς.* Schol. D ad *O* 518, E. M. 544, 42 *ἱερὸν Ἑρμοῦ (καὶ Ἀπόλλωνος).* Nomen erat monti sec. Steph. Byz., Herod. ed. Lentz I 331, 15, Eust. 300, 37 *ἀπὸ Κυλλήνης Ναΐδος νύμφης*, Eust. 1951, 18 *ἀπὸ Κυλλήνης ἡρωΐδος τινός.* Aliter iudicat Paus. VIII, 17, 1 *ὄρος ὑψηλότατον ὀρῶν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ Ἑρμοῦ Κυλληνίου κατερριμμένος ναός ἐστιν ἐπὶ κορυφῆς τοῦ ὄρους· δῆλα δέ ἐστιν ἀπὸ Κυλλῆνος τοῦ Ἐλάτου τῷ τε ὄρει τὸ ὄνομα καὶ ἡ ἐπίκλησις γεγενημένη τῷ θεῷ*, cf. Paus. VIII 4, 4 et 6. Erat ibi sepulcrum Aepyti, Elati filii, qui erat rex Phaesanae in Arcadia; Paus. VIII 16, 3 *ἔστι γῆς χῶμα οὐ μέγα, λίθου κρηπῖδι ἐν κύκλῳ περιεχόμενον.* Nunc monti est nomen Ziria. — Bursian Geogr. II 182 s., Curtius Pelop. I 199, Buchholz hom. Real. I 200 s., Friedreich Real. 38. — *B* 603 *οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ, Αἰπύτιον παρὰ τύμβον*, h. Merc. 2 h. XVIII 2 *Ἑρμῆν, Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου*, h. Merc. 142 *Κυλλήνης δ' αἶψ' αὖτις ἀφίκετο δῖα κάρηνα*, h. Merc. 228 *Κυλλήνης δ' ἀφίκανεν ὄρος καταειμένον ὕλῃ*, h. Merc. 337 *παῖδά τιν' εὗρον Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι.* — *Κυλλήνιος.*

Κυλλήνιος Cyllenius (a *Κυλλήνη*, Steph. Byz. *τὸ ἐθνικὸν Κυλληνεὺς καὶ Κυλλήνιος*). 1) Epitheton Mercurii, quia in monte Cyllene erat natus ibique maxime colebatur. Eust. 1951, 17 *περιᾴδεται διαφερόντως ἐν τοῖς περὶ τὸ τοιοῦτον ὄρος τιμᾶσθαι τὸν Ἑρμῆν κἀκεῖθεν σχεῖν τὸ λεχθὲν ἐπίθετον*, cf. schol. AD ad *B* 603, Ap. Soph. 105, 10, E. M. 361, 13 544, 41, E. G. 201, 24 202, 14, Zon. 1266, Suid., Eust. 1951, 15; schol. V ad *ω* 1 *ὁ ἐν Κ. ὄρει ἀνατραφείς*, schol. HQ *ὁ τιμώμενος ἐν Κυλλήνῃ*, v. supra s. v. *Κυλλήνη*; cf. etiam Pind. Ol. VI 77 ss. et Preller Gr. Myth. I 312; Roscher Hermes der Windgott, Lpz. 1878 p. 30 s.: „da die Wolken, aus denen die Winde hervorbrechen, mythisch als hohle Berge od. Berghoehlen gefasst wurden, so entstand die Sage v. d. Geburt des Windgottes auf e. Hohlberge (Kyllene), den man spaeter mit dem an Hoehlen reichen Kyllenegeb. in Arkadien identificirte". Legitur nom. quater, gen. semel; acc. semel, voc. semel. Nusquam in Il., semel in Od. (schol. MV ad *ω* 1 *οὐδαμοῦ εἴρηται ἢ ἅπαξ*, cf. Ap. Soph. 105, 10, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 745), sexies in hymnis. Aut post arsin 3. pedis (quinquies) aut 4. pedis (bis). a) Additum est subst. *Ἑρμῆς*. *ω* 1 *Ἑρμῆς ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο ἀνδρῶν μνηστήρων*, schol. MV *Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὴν νέκυιαν.* h. Merc. 304 *ὁ δ' αὖτ' ἀνόρουσε θοῶς Κυλλήνιος Ἑρμῆς*, versus 294—306 pro spuriis habuit Matth., sed v. Herm.; h. XVIII 1 *Ἑρμῆν ἀείδω Κυλλήνιον, Ἀργειφόντην.* b) h. Merc. 387 *ὣς φάτ' ἐπιλλίζων Κυλλήνιος Ἀργειφόντης.* c) Est loco subst. h. Merc. 318 *ὁ ἤθελεν ἐξαπατᾶν Κυλλήνιος Ἀργυρότοξον*, Ilg. et Matth. v. 314—319 negarunt genuinos esse; h. Merc. 408 *οὐδέ τί σε χρὴ μακρὸν ἀέξεσθαι, Κυλλήνιε, Μαιάδος υἱέ*, h. XIX 31 *ἐς Ἀρκαδίην ἐξίκετ', ἔνθα τέ οἱ τέμενος Κυλληνίου ἐστίν*, F et vulgo *Κυλλήνιον*, cf. Koehn observ. de hom. in Pana hymno p. 4, adn. 2. 2) Incola urbis Cyllenes in Elide. *O* 518 *Πουλυδάμας Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε, Φυλείδεω ἕταρον, ἀρχὸν Ἐπειῶν*, schol. D *Κυλλήνιον*: *Ἀρκάδα*, sed rectius Ariston. *οὐκ ἀπὸ Κυλλήνης τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους, ἀλλ' ἐπίνειόν ἐστιν Ἠλείων Κυλλήνη· οὗτοι δέ εἰσιν Ἐπειοί* (cod. *Ἠλεῖοι*), cf. Lehrs de Aristarchi stud. 229; Strab. VIII 337 s. *μετὰ Ἄραξόν ἐστιν ἐπὶ τὴν ἑσπέραν προϊοῦσι τὸ τῶν Ἠλείων ἐπίνειον ἡ Κυλλήνη* (cf. Herod. ed. Lentz I 331 16, Paus. IV 23, 1, Steph. Byz.) . . . *μέμνηται δὲ τῆς Κυλλήνης ταύτης καὶ Ὅμηρος· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ Ἀρκαδικοῦ ὄρους ὄντα ἔμελλεν ἡγεμόνα τῶν Ἐπειῶν ἀποφῆναι*, cf. eund. X 456, Eust. 300, 40 ss.; Paus. VI 26, 4 *Κ. σταδίους μὲν εἴκοσιν Ἤλιδος καὶ ἑκατὸν ἀφέστηκε . . . ἐπίνειον δὲ οὖσα Ἠλείων ἀπὸ ἀνδρὸς Ἀρκάδος τὸ ὄνομα εἴληφε· Κυλλήνης δὲ ἐν μὲν Ἠλείων καταλόγῳ λόγον οὐδένα Ὅμηρος ἐποιήσατο· ἐν δὲ ἔπεσι τοῖς ὕστερον δεδήλωκεν ὡς πόλισμα οὖσαν καὶ τὴν Κυλλήνην ἐπίσταται· Θεῶν δὲ ἱερὰ ἐν Κ. . . . τοῦ Ἑρμοῦ δὲ ἄγαλμα*, sed non ab hac urbe *K.* habet Mercurius epitheton *Κυλλήνιος*. — Bursian Geogr. v. Griechenl. II 30[illegible] dicit: „die ueberlieferten Entfernungsangaben machen es sehr wahrsch., dass K. noerdl. v. d. Lagune von Kotiki in den Suempfen von Manolada anzusetzen ist", cf. Curtius Pelop. II 10[illegible] s. Buchholz hom. Real. I 241.

κυλλοποδίων (a *κυλλός* et *πούς*. *κυλλός* pro *κυλϝός* a rad. *κυρ, κυλ*, kar, unde derivatu[m] *κυρτός*, curvus, lit. kreivas: Curt. Et. 158 [illegible] Walter in Kuhn Ztschr. XII 388, Fick vgl. Woer[t]. I 810, cf. Legerlotz ap. Kuhn X 382, Fritzsch in Curt. Stud. VI 329, Benfey WL. II 289, [L.] Meyer vgl. Gr. I 72 258 II 245; Deffner in Curt. Stud. IV 282 confert neograec. kullós manu d[e]bilitatus; Goebel Lexil. I 264 320 sumit rad. *σ*[*κ*] = *σκυ, σκυλ* tumescere et confert scutum, sc[u]tra, *σκύτος* = *κύτος*, *κυλλός* = *σκυλ-ϝός*, *σκ*[*ο*]*λιός*. De composito *κυλλοποδίων* v. Berch Co[m]pos. d. Nom. 14, Stolz zus.ges. Nomina 15 23 5[illegible] De voc. in *ων* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. [II] 468, v. etiam Herod. ed. Lentz II 434, 8, E. M. 544, 47, Zon. 1263). Leguntur nom. *κυλλοποδίων* (bis, in exitu versus) et voc. *κυλλοποδίον* (semel, post 1. pedem). Herod. II 118, 9 *κυλλοπόδιον Ἀρίσταρχος προπαροξύνει, ὡς καὶ ἐπείσθημεν*, cf. eund. I 419, 20 II 40, 8 (ad

182), proparoxyt. postulant etiam schol. B ad Φ 331, E. M. 130, 34, E. G. 67, 36, Suid., Eust. 1238, 45, cf. Lehrs de Arist. stud. 298. In libris D ex corr. Lips. est Φ 331 κυλλοποδίον. Herod. II 540, 7 et Cram. an. Ox. II 230, 12 ῑ ὁμοίως τῷ ἐχίων, cf. Zon. 1263. Non est apud Hom. nisi in Il. (ter). Cuius crura pedum introrsum curvata sunt, claudus. Paraphr. Σ 371 et Hes. χωλός. Est epitheton Vulcani, cf. Zon. 1263; Eust. 1147, 56 τὸ κ. οὐ σκωπτικῶς ὁ Ὅμηρος ἔφη σιλλογραφῶν εἰκῇ, ἀλλ' ἢ κατ' ἰδιότητα, ἢ πρὸς ἔνδειξιν τοῦ μηδὲν προσίστασθαι τῷ Ἡφαίστῳ εἰς οὕτω θαυμαστὸν ἔργον τὴν τῶν ποδῶν κυλλότητα, cf. Preller gr. Myth. I 141, Welcker gr. Goetterl. I 664, Anton etym. Erkl. hom. Woerter, Naumb. 1881 p. 52. Φ 331 ὄρσεο κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος adloquitur Iuno Vulcanum, schol. V λέγει, εἰ καὶ κυλλοποδίων εἶ, ὅμως ὄρσο, Ariston. ἀθετεῖται ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον· ἡ γὰρ φιλανθρωπευομένη καὶ λέγουσα ἐμὸν τέκος οὐκ ὤφειλεν ἀπὸ τοῦ ἐλαττώματος προσφωνεῖν, cf. Eust. 1238, 43 ss.; recte Dammius: „non attendunt nimirum, non esse id nomen exprobratorium; quod vel ex hoc loco discere potuissent". Σ 371 ὃν (δόμον) αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδίων, cf. v. 397 411. Υ 270 πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων, paraphr. ut Φ 331 Ἥφαιστος. Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι δ' (269—72), schol. V καὶ προηθετοῦντο παρ' ἐνίοις τῶν σοφιστῶν· ἐν ἐνίοις δὲ οὐδὲ ἐφέροντο.

κῦμα (a rad. ku. κυ, κυέω tumescere, tumere, nostr. Schwall: Curt. Et. 158, Fick vgl. Woert. I 59 551, Spracheinh. 123, Gerland in Kuhn Ztschr. X 276, L. Meyer vgl. Gr. I 28 412 II 265, Goebel Lexil. I 343, cf. Benfey WL. II 165. Derivaverunt etiam veterum multi a κύω, κυέω, cf. E. M. 545, 1, E. G. 353, 33 ss. 46 614, 47, schol. A ad Π 752, Lex. Seg. 104, 9, Or. 88, 26, Phot., Cram. an. Ox. II 228, 32, an. Par. III 359, 27. De υ producto v. Herod. ed. Lentz I 533, 27 II 5, 8, E. M. 545, 4 ss., E. G. 353, 36 ss., Cram. an. Ox. I 225, 11 231, 23, cf. etiam Herod. I 353, 31 II 631, 21 26. De subst. in μα exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 265, Woerner subst. hom. 46). Leguntur κῦμα septuagies, κῦμ' Ζ 348 γ 296 η 278 τ 278, gen. κύματος quinquies, dat. κύματι ter, pl. κύματα quattuordecies, κύματ' sexies, κύμαθ' bis, dat. κύμασι(ν) decies. Sunt formae in introitu versus duodevicies, ineunte 2. pede ter (Ζ 348 ι 80 147), 3. pede quater et tricies, 4. pede quater (Β 144 γ 91 ε 325 ι 219), 5. pede quater et quadragies, 6. pede undecies. Legitur κ. in Il. quadragies, in Od. duodeseptuagies, in hymnis sexies. Unda, fluctus, cf. Schmidt Synon. 56, 2 et 5, Retzlaff Proben d. e. hom. Synon. II 1. Hes. ὕδατος ἐπιδρομή, …μαία. 1) maris. a) sing. Α 481 β 427 ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης, Β 394 Ἀργεῖοι μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ νότος ἐλθών, προβλῆτι σκοπέλῳ sc. ἰάχῃ, Ξ 394 οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον, ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέω, ubi comparatur cum clamore pugnantium, cf. schol. BL et Ariston. h. l.; Ρ 264 ὡς ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι ποταμοῖο βέβρυχεν (v. l. -χε, βεβρύχει, -χῃ) μέγα κῦμα (maris unda) ποτὶ ῥόον fluvii in mare effluentis, schol. … ἀντιπίπτει τῷ ῥεύματι τοῦ ποταμοῦ τὸ τῆς θαλάσσης, cf. ε 451; ε 411 ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχεν ῥόθιον (v. l. ἔμβρυχεν), ε 402 ῥόχθει μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο δεινὸν ἐρευγόμενον, cf. schol. PQT et ε 438; μ 60 προτὶ δ' αὐτὰς (πέτρας) κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος ἀμφιτρίτης. Β 209 κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, cf. schol. ABL. ν 84 κῦμα δ' ὄπισθε πορφύρεον μέγα θῦε π. θαλάσσης, Ο 381 ὡς τε μέγα κῦμα θαλάσσης νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότ' ἐπείγῃ ἲς ἀνέμου, schol. BL εἰκάζει τοὺς μετὰ βοῆς ἐπιόντας κύμασιν· οἱ δὲ Τρῶες ὑπερέβησαν τὸ τεῖχος ὡς κῦμα ναῦν. Ο 624 ἐν δ' ἔπεσ' ὡς ὅτε κῦμα ἐν νηῒ πέσῃσι λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές (v. l. -τραφές). Μ 285 κῦμα δέ μιν (χιόνα) προσπλάζον ἐρύκεται cohibetur unda, dum se illidit ad nivem; acc. refertur ad προσπλ., cf. schol. BL; id ne fiat, Aristarchus et alii ἐρύκεται active interpr.: unda nivem a se arcet (v. Ariston.), quos secuti sunt Am., Faesi, alii, v. etiam in hoc lex. s. v. ἐρύκω; Nauckio v. 284—6 spurii videntur esse. Ψ 214 πόντον ἵκανον ἀήμεναι, ὦρτο δὲ κῦμα πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ, Δ 422 ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης ὄρνυτ' ἐπασσύτερον ζεφύρου ὕπο κινήσαντος (cf. schol. BL et Eust. 492, 22 ss.)· πόντῳ μέν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας κυρτὸν ἐὸν (v. l. ἰὸν) κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην, cf. Am. app. h. l. Ι 6 ὡς ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον, ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευεν (v. l. ἔχευαν, Did. ἔχευεν: διχῶς, καὶ διὰ τοῦ α, ἔχευαν), cf. Η 63 s.; Λ 307 πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, schol. BL et Eust. 846, 6 οὐκ ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ μεγέθους ἡ λέξις, ὡς τὸ Η 156: magna unda; rectius praedicative = πολλὸν ἐόν; La Roche h. Stud. § 29, 3 adv. statuit, idem fecit Friedlaender Beitr. z. Kenntn. d. hom. Gleichn. II 4; h. Ap. 27 ἑκάτερθε δὲ κῦμα κελαινὸν ἐξῄει χέρσονδε λιγυπνοίοις ἀνέμοισιν, h. Ap. 74 ἔνθ' ἐμὲ μέγα κῦμα κατὰ κρατὸς ἅλις αἰεὶ κλύσσει, unda super caput effusa. ε 429 τῆς (πέτρης) ἔχετο στενάχων, εἷος μέγα κῦμα παρῆλθε· καὶ τὸ μὲν ὣς ὑπάλυξε, παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ, ε 313 ὣς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, δεινὸν ἐπεσσύμενον (Aristarchus ἐπισσύμενον, v. schol. HP), περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξε, cf. schol. V ad Ο 557 et Nitzsch adn. h. l.; Verg. Aen. 1, 114 ingens a vertice pontus in puppim ferit. Sequitur v. 315 τῆλε δ' ἀπὸ σχεδίης αὐτὸς πέσε, scripsit autem Rhianus αὐτὸν βάλε, τὸ κῦμα δηλονότι· ὃ καὶ ἄμεινον· ἀντιστρόφως δὲ ἡρμήνευσεν, sed v. Mayhoff de Rhiani stud. hom. 67 s.; ε 363 ἐπὴν δή μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ, ε 416 μή πώς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ ποτὶ πέτρῃ κῦμα μέγ' ἁρπάξαν, Ζ 348 ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε, ι 80 ἀλλά με κῦμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν καὶ βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων, ζ 171 τόφρα μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι νήσου ἀπ' Ὠγυγίης (v. l. κῦμ' ἐφόρει), ε 327 τὴν (σχεδίην) ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα, ε 425 τόφρα δέ μιν μέγα κῦμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτήν, ε 461 ἂψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον (κρήδεμνον), ι 485 τὴν (νῆα) αἶψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα, πλημυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι, cf. Eust. 1640, 57; Doed. Gl. 88 non recte post πλ. interpunxit. ι 542 τὴν (νῆα) πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ

χ. ἱκέσθαι, μ 421 τὴν (νῆα) δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα, ε 111 134 τὸν δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε (v. l. κῦμ' ἐπέλασσε). Ariston. περιττοὶ οἱ στίχοι (105—111) καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν μαχόμενοι· οἱ δὲ τελευταῖοι δύο ἐκ τῶν μετὰ ταῦτά (133 s.) εἰσι μετενηνεγμένοι, v. 133 s. omisit Eust., expunxerunt Wolf, Bekk., alii. ξ 315 δεκάτῃ με νυκτὶ γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῦμα κυλίνδον. α 162 ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει, η 273 οὐδέ τι (v. l. με) κῦμα εἴα ἐπὶ σχεδίης ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι, fluctus non permisit me ferri in rate; η 278 ἔνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου, πέτρῃς πρὸς βαλόν, τ 278 τὸν ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου (v. l. ἔμβαλε). Ψ 693 ε 353 μέλαν τέ (δέ) ἑ κῦμα κάλυψεν (v. l. κῦμ' ἐκάλυψεν), schol. A ad Ψ 693 μέγα: γράφεται μέλαν. ε 435 τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυψεν (plerique κῦμ' ἐκ.), cf. v. 431; h. XXXIII 11 τὴν (πρύμνην) ἄνεμός τε μέγας καὶ κῦμα θαλάσσης θῆκαν ὑποβρυχίην, Σ 66 περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης ῥήγνυτο, cf. Ν 29; Ω 96 ἀμφὶ σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης (D λάζετο), schol. BM ὑπεχωρίζετο, διίστατο, ὥσπερ ὁδὸν παρέχον. κ 93 οὐ γάρ ποτ' ἀέξετο κῦμά γ' (v. l. κύματ', ut Ap. Soph. 11, 7) ἐν αὐτῷ (λιμένι), οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον. Κ 574 ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ πολλὸν νίψεν ἀπὸ χρωτός. γ 295 ἔνθα νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ, γ 296 μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει, ε 296 βορέης μέγα κῦμα (v. l. πῆμα) κυλίνδων, ε 366 ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων, δεινόν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές, ἤλασε δ' αὐτόν, ε 451 ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα, cohibuit maris fluctum, cf. schol. QT; μ 2 ἀπὸ δ' ἵκετο (νηῦς) κῦμα θαλάσσης νῆσόν τε, cf. schol. BQ; Α 496 ἥ γ' ἀνεδύσετο κῦμα θαλάσσης, Naeg.: emersit ad undam i. e. ad superficiem maris, ubi sunt κύματα, sim. Duentz.; La Roche: ex unda; Am.: „emportauchend verliess sie die Welle"; Nauckio vox κῦμα videtur esse suspecta. μ 202 καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον καὶ δοῦπον ἄκουσα, ν 99 ἀκταί, αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα ἔκτοθεν i. e. fluctus ventis agitatos, cf. Β 396 s. et ι 411. ε 257 φράξε μιν (σχεδίην) ῥίπεσσι, κύματος εἶλαρ ἔμεν, quod arceret fluctus; ε 320 οὐδὲ δυνάσθη αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς, ε 438 κύματος (v. l. κύματα) ἐξαναδύς, τά τ' (v. l. τό τ', v. schol. Gl. P) ἐρεύγεται ἤπειρόνδε, νῆχε παρέξ, schol. B ἐκ τοῦ κύματος, τῶν κυμάτων ἐκείνων, ἅτινα ἀποπτύονται καὶ ἐξερεύγονται εἰς τὴν ἤπειρον, Duentz. τά τ' ἐρ. pendere ab νῆχε π. dicit. ε 388 δύω νύκτας δύο τ' ἤματα κύματι πηγῷ πλάζετο, cf. schol. BPQT et ET ad v. 385, Nitzsch ad h. l., Lehmann Lehre v. Locativ 13. ψ 235 νῆα ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ. Ξ 16 ὡς ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, ὀσσόμενον ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, Ariston. κωφῷ λέγει τῷ ἀφώνῳ καὶ μηδέπω καχλάζοντι καὶ ἀποτελοῦντι ἠχήν· μηδέπω γὰρ ἀνέμου εὐκρινοῦς ὄντος τὸ κῦμα ἠρεμεῖ. Lehrs Arist. 118 vero explicat non mutam esse undam, sed rauco sono murmurantem, v. in hoc lex. s. v. κωφός. Schol. V τινὲς πηγῷ γράφουσιν. Iungitur κῦμα cum praep.: ε 393 εἴσιδε γαῖαν ὀξὺ μάλα προϊδών, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς, schol. H ἐν τῇ Ἀριστοφάνους καὶ Ῥιανοῦ, ἐπὶ κύματος. Mayhoff de Rhiani stud. hom. 52: „Ut Ulixis prospectantis imaginem quasi sub aspectum subiceret, maluit ἐπί scribi, quo Ulixes fluctu correptus et in altum sublatus in summo vertice undae sedere diceretur. Verba igitur μεγ. ἐπὶ κύμ. arte coniunxit cum προϊδών, ut ἀρθείς explicationis causa adiectum esset, id quod nihil habet offensionis, cum undae vi eum levatum esse per se consentaneum sit"; idem vero non videt, cur vulgata lectio ferri nequeat. Schol. BEHPQT ad v. 391 addunt γαλήνη ἀνέμων, οὐ κύματος· πολλάκις δὲ μετὰ τὴν τῶν ἀνέμων λῆξιν τὸ ἐνδόσιμον τοῦ πνεύματος ἔτι ἐπεγείρει κύματα, cf. schol. QT; videtur γαλήνη ad mare universum referri. μ 219 καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε νῆα, ε 51 σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, Σ 145 αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν, μ 350 βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι. Ζ 347 ὥς μ' ὄφελ' οἴχεσθαι προφέρουσα ἀνέμοιο θύελλα εἰς ὄρος ἢ εἰς (Epim. hom. 172, 14 ἐς, quod recepit Nauck, cf. Am. app.) κῦμα θαλάσσης, Ζ 136 Διώνυσος δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα (κατά om. D), Α 483 β 429 ἡ (νηῦς) δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον, schol. B ἀντὶ τοῦ κατὰ κύματος· τὸ δὲ πρὸς κῦμα ἐναντίωσιν σημαίνει, conferunt Am., alii ε 327 μ 204 κατὰ ῥόον, sec. Giseke in hoc lex. s. κατά p. 662: variis locis in unda; „erat enim navis modo hic, modo illic in unda", sim. Duentz. ad β 429. h. VI 4 (Ἀφροδίτην) Ζεφύρου μένος ἤνεικεν κατὰ κῦμα θαλάσσης. Φ 126 θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει ἰχθύς, schol. D ἐφαλλόμενος καὶ νηχόμενός τις τῶν ἰχθύων κατὰ θάλασσαν, cf. schol. BV; Am.: in der Woge dahinschiessend; v. etiam s. v. ὑπαΐσσω. b) Plur. Β 396 τὸν (σκόπελον) οὔ ποτε κύματα λείπει παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται, Wolf aliique post λείπει interpunxerunt, ut esset παντ. ἀνέμων genet. abs.: recte Bekk. interpunctionem delevit, cf. Α 30[?] ν 99, Soph. Trach. 114. Ariston. οὐ γραπτέον ὥς τινες, γένηται· ὁμηρικώτερον γὰρ οὕτως λέγειν, γένωνται τὰ κύματα, ὡς σπάρτα λέλυνται, sim. Did.; Aristarchi constructionem cum Spitzn. retinuit et defendere studuit Bauder de generis neutr. plur. vi et usu, Lips. 1877 p. 32: melius videtur pro subiecto habere ἄνεμοι, id quod probant Naeg., Am., Faesi, alii, defendit Friedlaender Beitr. z. Kenntn. d. hom. Gleichn II 4 s. Β 144 κινήθη δ' ἀγορὴ φὴ (v. l. ὡς) κύματα μακρὰ θαλάσσης, πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μέν τ' εὖρός τε νότος τε ὤρορε, longi fluctus cf. Verg. Georg. 3, 200; schol. ABL ὑψηλά, τὰ ἐκ βάθους κινούμενα· συνωθοῦνται γὰρ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, ὡς ὅλης ἐκ βυθοῦ ταρασσομένης τῆς θαλάσσης, cf. Naeg. adn. h. l.; Ν 798 ἄλλα ἢ ἁλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ κύματα παφλάζοντα θαλάσσης, κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, schol. BL δεῖξαι θέλει καὶ φύσιν κυμάτων· καί μοι δοκεῖ καὶ τὸν ἦχον μιμήσασθαι διὰ τῆς περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν στοιχείων τραχύτητος· ὅρα δὲ καὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον κύματα π., κ., φαλ. καὶ ἔχει ἕκαστον τῶν ὀνομάτων ἰδίαν χάριν· τὰ μὲν γὰρ παφλάζοντα πρὸς τὸν ἦχον, τὰ δὲ κυρτὰ πρὸς τὸν ὄγκον, τὰ δὲ φαλ. πρὸς τὸ χρῶμα· προειπὼν δὲ ‚πολλά' ἐπεξηγεῖται πῶς πολλά ‚πρὸ κτλ.', εἰς δὲ τὴν συνέχειαν τῆς ἐπιφορᾶς τῶν πολεμίων ἡ εἰκών. Goebel vero Philol. XVIII 216 φαλ. interpretatur: kammartig geschwollen; v. quae accuratius sunt disputata s. his adi.; Ψ 61 ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, ὅθι κύματ[a]

ἐπ' ηιόνος κλύζεσκον (v. l. -σκεν, schol. V τινὲς ἐπέκλυζον), Eust. 1287, 30 ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν τὰ κύματα ἠρέμα πελάζοντα. γ 299 νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν κύματ', μ 68 ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τε θύελλαι· καί νύ κε τὴν (νῆα) ἔνθ' ὦκα βάλεν ποτὶ πέτρας (sc. κύμαθ' ἁλός). ε 109 (Ἀθηναίη) σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά, Ariston. περιττοὶ οἱ στίχοι (105—111) καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν μαχόμενοι. ω 110 Ποσειδάων ἐδάμασσεν ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά (versum om. Stuttg.), Ο 383 ἴς ἀνέμου μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει, ε 385 ὦρσε δ' ἐπὶ βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν (schol. E ad ε 295 κύματα ἄξε), undas fregit i. e. extenuando sopivit, cf. schol. V, BPQT, ET; schol. ET addunt: τινὲς δὲ μεταγράφουσιν· πρὸ δὲ κύματ' ἔαγεν. μ 169 κοίμησε (v. l. -ισε) δὲ κύματα δαίμων, h. XXXIII 15 κύματα δ' ἐστόρεσαν λευκῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι, ναύταις σήματα καλά, πόνου κρίσιν, v. Baum. h. l.; ι 147 οὐδ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον εἰσίδομεν, ν 88 ἡ (navis) ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν (v. l. κῦμα), Ω 8 θ 183 ν 91 264 ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων, Ariston. ἀθετοῦνται Ω 6—9, προηθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει, expunxerunt Bekk, Faesi, Duentz., alii, defendit Peppmueller Il. XXIV p. 4. χ 387 (ἰχθύες) πάντες κύμαθ' ἁλὸς ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται. Ο 621 (πέτρη) μένει ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα κύματά τε τροφόεντα, τά τε προσερεύγεται αὐτήν Venet. τροφέοντα. Eust. 1033, 41 -έονται ἢ -έντα; Vind. στροφόεντα), undas tumidas, cf. Λ 307 et s. v. τροφόεις; schol. BL οἱ μὲν ἀκτῇ, οἱ δὲ αὐτήν, ὃ καὶ ἄμεινον, ἵν' ᾖ τὰ ὑπὸ θαλάσσης πρὸς αὐτὴν ἐξωθούμενα κύματα τὴν πέτραν, cf. etiam Did.; γ 290 λιγέων ἀνέμων ἐπ' ἀυτμένα χεῦε, κύματά τε τροφόεντα πελώρια ἶσα ὄρεσσιν, schol. P τροφόεντα· γρ. τρεφόεντα, cf. schol. Q; Did. Ἀρίσταρχος γράφει τροφέοντο (cod. τροφόεντο) ἀντὶ τοῦ ηὐξάνοντο, cf. schol. MV. Aristarchum secuti maluerunt scribere τροφέοντο La Roche (q. v. in ed., Ztschr. f. oest. Gymn. 1867 p. 167, H. U. 228) et Ameis (q. v. in app.). ε 224 πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα κύμασι καὶ πολέμῳ, 285 κακὰ πολλὰ πέπονθα κύμασι καὶ πολέμῳ, 54 πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς, schol. HPQ προσέθηκέ τις οὐ δεόντως τὸν στίχον, . . πορεύεται ἐποχούμενος κύμασι, cf. Eust. 1522, 63. h. XXVIII 12 ἐκινήθη πόντος, κύμασι πορφυρέοισι κυκώμενος. μ 419 ξ 309 οἱ δὲ περὶ νῆα κύμασιν ἐμφορέοντο (v. l. ἐφορέοντο), cf. Lob. Phryn. 587. Iungitur cum saepius. γ 91 εἰπέμεν, εἴ θ' ὅ γ' ἐπ' ἠπείρου ὤλετο ἀνδράσι δυσμενέεσσιν, εἴ τε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν ἀμφιτρίτης, ε 325 μεθορμηθεὶς ἐνὶ (v. l. ἐν) κύμασιν ἐλλάβετ' αὐτῆς i. e. σχεδίης, θ 232 ἀεικελίως ἐδαμάσθην κύμασιν ἐν πολλοῖς, schol. BQ εἰπὼν κύμασιν ἐδήλωσεν τὴν ναυαγίαν. Ν 27 βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ' de Neptuno, qui vehitur super undas. fluviorum. a) sing. Φ 240 δεινὸν ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα (Cant. Stuttg. v. l. κῦμα), δεινόν adv. cum κυκ. iungendum est, minus bene pro adi. accipitur. Φ 263 αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο, Φ 268 τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο πλάζ' ὤμους καθύπερθεν, cf. Μ 285 (κῦμα προσπλάζον); Nauck suspicatur κλύζ' pro πλάζ'. Φ 326 πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ᾕρεε Πηλείωνα. λ 243 πορφύρεον κῦμα περιστάθη (v. l. παρεστάθη), οὔρεϊ ἶσον, κυρτωθέν, κρύψεν δὲ θεὸν θνητήν τε γυναῖκα, cf. schol. BQ et Verg. Georg. IV 361 illum circumstetit unda. λ 639 τὴν (navem) κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο, πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ (v. l. -ίη), μετέπειτα δὲ οὖρος, cf. Eust. 1704, 63; Vind. 133 recte habet ἀντὶ καλλίμῳ οὔρῳ, v. in hoc lex. s. εἰρεσίη I p. 369. Φ 382 ἄψοῤῥον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα, v. l. κατέσχετο, cf. schol. D. Φ 306 Σκάμανδρος ἔτι μᾶλλον χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο ὑψόσ' ἀειρόμενος, Am.: den Schwall seiner Stroemung, seiner Fluthen; cf. Eust. 1234, 40. Φ 313 ἵστη δὲ μέγα κῦμα, πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε. b) Plur. Μ 28 ἐκ πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε φιτρῶν καὶ λάων, dat. aliis videtur esse instrum.: undis fluviorum, quas ad murum duxerat, eum diruere studuit (sic Hentze), sed schol. V κύμασι· εἰς κύματα, ὡς τὸ Δ 251; schol. secutus interpr. Faesi: „er geleitete hinaus in die Wogen, fuehrte ihnen zu, d. h. in die offene See"; etiam Duentz. κ. interpr.: fluctus maris. — Iungitur cum genet. θαλάσσης (Eust. 492, 22 πρὸς διαστολὴν οὐ μόνον λίμνης, ἀλλὰ καὶ ποταμοῦ, cf. 1135, 62): Α 496 Β 209 Δ 422 Ζ 347 Κ 574 Ν 798 Ξ 394 Ο 381 Σ 66 145 Ω 96 μ 2 ν 84 s. 88 h. VI 4 XXXIII 11; Β 144 θαλάσσης πόντου; cum ἁλός Ζ 136 μ 68 χ 387, ἀμφιτρίτης γ 91 μ 60, ῥόοιο Φ 263 306 λ 639, ποταμοῖο Φ 268 326, ἀνέμων Β 396 s. ν 99. Iungitur cum adi. et partic.: μέγα Ο 381 Ρ 264 Φ 268 313 Ψ 693 v. l. γ 295 296 ε 296 313 320 327 393 402 425 429 435 461 μ 60 202 ν 84 (ubi etiam adv. esse potest) 99 h. Ap. 74; ε 416 κῦμα μέγ' ἁρπάξαν, ε 366 μέγα κ., δεινόν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές, ξ 315 μέγα κ. κυλίνδον. Ω 8 θ 183 ν 91 264 ἀλεγεινόν, ε 403 δεινὸν ἐρευγόμενον, ε 314 δεινὸν ἐπεσσύμενον, cf. v. 431; Φ 240 δεινὸν κυκώμενον. Ο 625 λάβρον ἀνεμοτρεφές, Λ 307 τρόφι, Ο 621 τροφόεντα, γ 290 τροφόεντα πελώρια ἶσα ὄρεσσιν, ε 388 ψ 235 πηγόν, cf. schol. EPQV ad ε 388, schol. H ad ψ 235 et s. v. πηγός in hoc lex. II 179; μακρά Β 144 ε 109 ι 147 (μ. κυλινδόμενα) ω 110, cf. Duentz. ad Β 144; κυρτόν Δ 426; πολλὰ παφλάζοντα, κυρτὰ φαληριόωντα Ν 798 s.; ῥόθιον ε 412, παλιῤῥόθιον ε 430 ι 485, κωφόν Ξ 16, μέλαν Ψ 693 ε 353, κελαινόν Ι 6 h. Ap. 27, cf. Η 63 s., Eust. 732, 30, Am. app. ad δ 359, Goebel in Ztschr. f. Gymn.w. IX 536 XVIII 625 s., Buchholz Real. I 64; πορφύρεον Α 482 Φ 326 β 427 ν 85 h. XXVIII 12, πορφύρεον, οὔρεϊ ἶσον, κυρτωθέν λ 243 s. (cf. Cic. acad. post. lib. II, Non. p. 162 unda, cum est pulsa remis, purpurascit), cf. Goebel IX 531 s., Buchholz I 63, Am. app. ad λ 243, in hoc lex. s. v. πορφύρεος II 212 s.); πολλόν Λ 307 (potest etiam adv. esse) ε 54 θ 232. De epithetis v. Duentz. in J. J. 1864 p. 691, hom. Abh. 545. — κυμαίνω.

κυμαίνω (κῦμα. De verbis in αινω exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 71, Curtius Verbum d. gr. Spr. I 364). Legitur tantum part. sing. acc. κυμαίνοντα (sexies). Semel in Il., quinquies in Od.; omnibus locis in exitu versus. Fluctuo, aestuo, cf. Schmidt Synon. 56, 3, Goebel in Ztschr. f. Gymn.w. IX 539 s., Buchholz Real. I 64 67. Iungitur tantum cum πόντος. δ 425 570 λ 253 ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα i. e. ὥστε κυμαίνειν, cf. Verg. Georg. IV 529. ε 352

ἐς πόντον ἐδύσετο κ., δ 510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κ., Ξ 229 (Ἥρη) ἐξ Ἀθόω ἐπὶ (Zenod. et Aristoph. ἐς, v. Did.) πόντον ἐβήσετο (Eust. 479, 5 1830, 62 ἐδύσατο) κυμαίνοντα, paraphr. τὴν θάλασσαν τὴν κυματουμένην. — Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 285, 3, Phot., Hes.

κύμβαχος (Curt. in Stud. III 196 a κύβη, κύμβη = κεφαλή derivat, cf. Fick vgl. Woert. I 537, Spracheinh. 84, eund. in Kuhn Ztschr. XXII 230, cf. praeterea L. Meyer vgl. Gr. II 416; Goebel nov. quaest. hom. 1865 p. 11 a rad. κυμβα, nom. κύμβη derivat, ut significet curvaturam habens, curvatus, pronus; Woerner subst. hom. 44: „videtur ad κύπτειν referendum esse, cuius verbi radix est κυφ, unde ductum est κυφός (pronus); κύμβαχος: κυφός = στρύμβος: στροφή", cf. Zeyss in Kuhn Ztschr. XIX 176, Duentz. ad Ε 586, Autenrieth in ed. Am. ad Β 344. Schol. BL ad Ε 586 γίνεται παρὰ τὸ κυφόν, τουτέστι τὸ περιφερὲς καὶ περιαγές, οἱονεὶ τὸ σκεπάζον τὸ βρέγμα· κύμβη γὰρ ἡ κεφαλή, ἔνθεν τὸ κυβιστᾶν, cf. E. M. 545, 25 ss., Zon. 1263 s., schol. A et BLV ad Ο 536, Or. 90, 16, Cram. an. Par. III 212, 23, Eust. 584, 16 1030, 43; Eust. 584, 19 παρὰ τὸ κυφὸν δὲ ἡ κύμβη . . . ὡς τιμὴ Τίμαχος, cf. Lob. Path. proleg. 332 399. De vocibus in αχος exeuntibus v. Woerner 44, Roscher in Curt. Stud. IV 192, Duentz. ad Β 338 et Ε 586). Non est nisi in Il., tantum in introitu versus. 1) adi. pronus, praeceps. Ε 586 ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους, paraphr. ἐπὶ κεφαλὴν κυβιστῶν, Ap. Soph. 105, 6, E. M. 545, 22 ἐπὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλὴν πτώματος, Suid., Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 285, 6 ἐπὶ κεφαλὴν πεσὼν καὶ ἄνω τοὺς πόδας, cf. Hes., Zon. 1263; E. G. 607, 26 ὁ ἐπὶ κεφαλῆς κείμενος, E. M. 549, 15, Eust. 584, 16 ἐπὶ κεφαλήν, cf. E. M. 543, 11, E. G. 351, 27, schol. V ad Ε 586; Duentz.: „nicht kopfueber, sond. im Bogen, insofern der Koerper des Fallenden einen Bogen beschreibt". 2) subst. conus galeae (nostr. Helmkegel), Damm: galeae rotunditas suprema. Ο 536 τοῦ (Δόλοπος) κόρυθος κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι, paraphr. κατὰ τὸ ἀκρότατον καὶ κενόν, schol. A et BLV τὸ διάκενον τὸ ὑπὲρ τῆς κορυφῆς, E. M. 545, 21 29, Ap. Soph. 105, 5, Zon. 1264 τὸ ἄκρον τῆς περικεφαλαίας, addunt E. M. 545, 30 et Zon. ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος, cf. Hes. et Eust. 1030, 36; Eust. 1030, 40 κόρυθος κύμβαχον πρὸς διαστολὴν τοῦ τῆς κεφαλῆς· τινὲς δὲ οὕτω φασί· κύμβαχον τὸ ἄνω τοῦ κράνους· διὸ ἐπήγαγεν ἐξηγητικῶς τὸ ἀκρότατον· ἔτι δὲ καὶ ἄλλως, κ. τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς διάκενον τῆς περικεφαλαίας, εἰς ὃ καθίεται ὁ λόφος. E. G. 607, 26 ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας, schol. V ad Ε 586 τῆς κυνῆς ὁ λόφος. Hentze (secutus Autenrieth) ad Ε 743 app.: „αὐλός die Roehre, welche in dem κύμβαχος, Helmscheitel, eingelassen, den λόφος u. die φάλαρα traegt". Duentz. ad Γ 362 explicat idem esse atque φάλον (nostr. Helmbuegel), cui inserebatur crista, sim. Koechly u. Ruestow Gesch. des gr. Kriegsw. p. 11. — Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 772. [Censet Duentz. fortasse pro ἀνεκυμβαλίαζον Π 379 esse scribendum ἀνεκυμβαχίαζον.]

Κύμη (aeol. pro κώμη, rad. κει: Curt. Et. 145, Hirzel zur Beurth. d. aeol. Dial. 20, Gelbke in Curt. Stud. II 23, cf. Hinrichs de hom. eloc. vestig. aeol. 79; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 326. 1) urbs in Aeolide sita. Steph. Byz. πόλις Αἰολίδος πρὸ τῆς Λέσβου, ἀπὸ Κύμης Ἀμαζόνος (idem tradit Herod. l. l.)· ἐκαλεῖτο δὲ Ἀμαζόνειον· τὸ ἐθνικὸν Κυμαῖος. Quae adduntur: ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Φρικωνῖτις λεγομένη non sunt recta, nam Phriconitis Cyme eadem est quae Aeolica. Strab. XIII 621 φασὶ τοὺς ἐκ τοῦ Φρικίου τοῦ ὑπὲρ Θερμοπυλῶν Λοκρικοῦ ὄρους ὁρμηθέντας κατᾶραι μὲν εἰς τὸν τόπον ὅπου νῦν ἡ Κύμη ἐστί, καταλαβόντας δὲ τοὺς Πελασγοὺς κεκακωμένους ὑπὸ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, κατέχοντας δ' ὅμως ἔστι τὴν Λάρισαν ἐπιτειχίσαι αὐτοῖς τὸ νῦν ἔτι λεγόμενον Νέον τεῖχος, ἑλόντας δὲ κτίσαι τὴν Κύμην καὶ τοὺς περιγενομένους ἀνθρώπους ἐκεῖσε ἀνοικίσαι· ἀπὸ δὲ τοῦ Λοκρικοῦ ὄρους τὴν Κύμην Φρικωνίδα καλοῦσιν, id. 622 μεγίστη ἐστὶ τῶν Αἰολικῶν καὶ ἀρίστη Κύμη καὶ σχεδὸν μητρόπολις αὕτη τε καὶ ἡ Λέσβος τῶν ἄλλων πόλεων, cf. Strab. XIII 582, Eust. 357, 37, Hesiodi op. 636, Herod. 1, 149, cf. etiam schol. V ad Η 220, Bursian Geogr. v. Griechenl. II 427. Non est apud Hom. nisi in epigr. — Epigr. 1, 2 αἰδεῖσθε ξενίων κεχρημένον, οἳ πόλιν αἰπεινήν, Κύμης ἐριώπιδα κούρην, ναίετε: sic Ilgen coni. pro νύμφης ἐρατώπιδος Ἥρης, quod sensu caret. Eum sunt secuti Wolf, Franke, Baum.; κούρη Κύμης dicitur colonia Cumanorum. Epigr. 4, 16 οὐδέ τι μοι φίλα γυῖα μένειν ἱεραῖς ἐν ἀγυιαῖς Κύμης ὁρμαίνουσι.

κύμινδις (ex eadem rad. atque κικυμίς ortum esse censent Roscher in Curt. Stud. III 137, qui sumit rad. κυβ, κυμ, Fritzsche ib. VI 283, cui videtur κυ esse radix, Benfey WL. II 159, cf. etiam Lob. Path. proleg. 399; onomatopoeia factam esse vocem censent Benfey l. l. et Duentz. ad Ξ 291; contra eam sententiam disputat Fritzsche l. l.; cf. praeterea Ebel in Kuhn Ztschr. IV 336 L. Meyer vgl. Gr. II 416; Doederl. ad Ξ 291 ex καταμινύζειν, μινυρίζεσθαι prodire potuisse explicat. De subst. in ις exeuntibus v. L. Meyer II 167, Woerner subst. hom. 47) incerta avis nocturna. Non legitur nisi semel in Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 727 751. Ξ 291 ἧστ' (Somnus) ὄζοισιν πεπυκασμένος, ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσιν χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν, schol. BLV ἐναλίγκιος: κατὰ τὴν καθέδραν, Doed. „non figuram aviculae sumpserat Somnus, dum sessionem imitatur", sed v. Am. ad Η 59 app. Videtur alterum nomen antiquius, alterum fuisse recentius et usitatius. Schol. L δύο ὀνόματα εὑρὼν τὸ κρεῖττον τοῖς θεοῖς ἀνατίθησι, τὸ δ' ἔλαττον τοῖς ἀνθρώποις κτλ., schol. V τὸ εὔφωνον ὄνομα τοῖς θεοῖς τίθησιν· τινὲς δὲ φασιν αὐτὸν εἶναι Ἁρπαλύκην, cf. Eust. 986, 25 ss.; v. etiam Naegelsb. hom. Theol. 202 ss. — Aristot. hist. an. IX 12 ἡ κύμινδις ὀλιγάκις μὲν φαίνεται (οἰκεῖ γὰρ ὄρη), ἔστι δὲ μέλαν καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ ὁ φασσοφόνος καλούμενος καὶ τὴν ἰδέαν μακρὸς καὶ λεπτός· κύμινδιν δὲ καλοῦσιν Ἴωνες αὐτήν· ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται, cf. schol. ABDV et Eust. 986, 32 ss.; addunt schol. et Eust. 986, 29 παρὰ δέ τισι θηλυκῶς λέγεται ἡ κύμινδις· εὐεπίφορον εἰς ὕπνον τὸ ὄρνεον. Aristot. h. a. IX 32 φαίνεται (aquila) ὀλιγάκις ὥσπερ ἡ καλουμένη κύμινδις. Schol. D, E. G. 562, 18, Hes. εἶδος ὀρνέου, cf. Ap. Soph. 105, 8, Schol. ad Aristoph. av. 261 tradit eandem esse avem atque κικυμίδα et κικκαβήν. Zon. 126

et Suid. *ὁ ἀετός*, schol. V *τινὲς δὲ τὴν γλαῦκα*, Suid. *χαλκίς· γλαῦξ*. Avi a voce nomen inditum esse scriptum legimus in schol. D, E. M. 545, 19, E. G. 353, 54 562, 18. Plin. hist. nat. X, 8, 10: Nocturnus accipiter cybindis vocatur, rarus etiam in silvis, interdiu minus cernens; bellum internecinum gerit cum aquila cohaerentesque saepe prenduntur. Cuvier ad Plin. X credit hanc avem esse Striga uralensem Pallasii, cuius forma prorsus cum descriptione Aristotelis conveniat, unde a Germanis Habichteule dicatur, cui adsentitur Lenz Zoologie der alten Gr. u. Roemer 355, adn. 849; Sundevallio die Thierarten des Arist. p. 163 (ut testatur Buchholz) videtur esse Ibis falcinellus; Aubert et Wimmer Aristot. Thierkunde I p. 100 suspicantur esse Tetrao urogallus; cf. praeterea Schliemann Ilios 132 781. — Groshans prodr. faunae Hom. et Hes. II 25 s., Friedreich Real. 115, Buchholz hom. Real. I 2, 138 s., Koerner hom. Thierwelt 61.

Κῡμοδόκη (de origine nominis v. Eust. 1130, 46, Roediger de priorum membr. in nom. gr. conformatione 15, Stolz zus.ges. Nomina 15 39) una ex Nereidibus. Σ 39 *Θάλειά τε Κυμοδόκη τε* |, cf. Hes. theog. 252, Suid., Welcker gr. Goetterl. II 64, Lehrs de Aristarchi stud. 458, cf. etiam Lehrs popul. Aufs. 1. ed. p. 99; Ariston. ad v. 39 *τῶν Νηρεΐδων χορὸς προηθέτηται καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ ὡς Ἡσιόδειον ἔχων χαρακτῆρα*, cf. Eust. 1131, 20 ss. Huic Aristonici adnotationi continuata sunt sequentia: *ὁ δὲ Καλλίστρατος οὐδὲ ἐν τῇ Ἀργολικῇ φησιν αὐτοὺς φέρεσθαι*. Expunxerunt v. 39—49 Bekker plurimique recentiorum, defenderunt Nutzhorn Entstehungsweise der hom. Ged. 240 s.; v. quae accuratius sunt explicata ab Hentze in app. edit. Am.

Κῡμοθόη (de origine nominis v. Eust. 1130, 6, Stolz zus.ges. Nomina 15 42) una ex Nereidibus. Σ 41 *Κυμοθόη τε καὶ Ἀκταίη*, cf. Hes. theog. 245, Apollod. 1, 2, 7, Suid.; cf. etiam Welcker gr. Goetterl. III 64, Lehrs de Aristarchi stud. 458, Preller gr. Mythol. I 455 492, adn. 1, igge de Cyclopibus hom. 24, Lehrs popul. Aufs. . ed. p. 99. Fuerunt qui v. 39—49 expungerent, s. *Κυμοδόκη*.

κῠνᾰμυια (*κυν-*, *μυῖα*, servatam esse antiquissimam vocalis compositivae formam, ut in *ὀδ-ύ-νιπτρον*, testantur Clemm de compos. Graecis 128, Duentz. in Kuhn Ztschr. XII 4 et in ed. ad Φ 394, Curt. Erlaeut. z. Schulgr.[1] 139, Kuehner ausfuehrl. Gr. d. gr. Spr.[2] I 743, Weissenborn de adi. comp. hom. 17, cf. G. Meyer in Curt. Stud. 82 VI 396, Clemm ib. VII 20 s., Stolz zus.ges. Nomina 17, Woerner subst. hom. 44; Roediger de priorum membr. nom. comp. 21 iubet a forma, quae putanda sit *κυνή*, derivari; impugnavit eius sententiam et ea, quae Pottius EF. II[1] 383 de compositis profert, Clemm de comp. Gr. p. 128, adn. 209. De compositione v. praeterea Meiring de subst. copul. apud Hom., Marcod. 1828 p. 11, Weissenborn de adi. comp. 24 43, Berch Compos. d. Nomina im Homer 20, Stolz zus.ges. Nomina 37, Goebel Lexil. I 300. Heerdegen de nom. comp. generibus 26 s.: „Potest etiam ea quae cum alio subst. componitur appositio significationem efficere quandam comparativam; *κ.* explicandum erit: musca (tam impudens quam) canis . . Ceterum rara est eiusmodi compositio appositionalis et apud Hom. praeter illud *κ.* aliud exemplum inveni nullum". Disputavit contra eum Stolz p. 37. De subst. in -*ια* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 405, Woerner subst. hom. 2). Non est nisi in Il. (bis in libro Φ) post arsin 2. pedis, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 730 751. Musca canina. Haec vox a poeta non usurpatur nisi in conviciando; appellantur enim *κ.* feminae impudentia et audacia insignes. Φ 394 *τίπτ' αὖτ', ὦ κυνάμυια* (*ὦ* om. H Rom.), *θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις θάρσος ἄητον ἔχουσα*; adloquitur Mars Minervam, paraphr. *ἀναιδεστάτη*, cf. P 570; Φ 421 *καὶ δὴ αὖθ' ἡ κυνάμυια ἄγει Ἄρηα ἐκ πολέμοιο*, Iuno vocat Venerem absentem hoc nomine; paraphr. *ἡ ἀναιδής*, schol. A *γρ. τὴν κυνάμυιαν*. Schol. B ad Φ 394 *ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα καὶ αἱματοποτοῦσα· λέγεται δὲ τὸ ζῷον καὶ κρότων*, cf. Eust. 1243, 25; schol. D *ἐκ δύο ἀναιδῶν τελείων, τοῦ τε κυνὸς καὶ τῆς μυίας, διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀναιδείας*, cf. E. M. 545, 47 ss.; Ariston. *αὐτὸς ἐσχημάτισε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ κυνὸς καὶ τῆς μυίας· ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδής, ἡ δε μυῖα θρασεῖα*, cf. Suid., Zon. 1267 (s. *κυνόμ.*), Ap. Soph. 105, 12, Hes., ubi additum est *ἀναιδής, ἰταμή, καὶ θρασεῖα*, v. eund. s. *κυνόμυια* et Eust. 1243, 21 1822, 9. Philo de Vita Mos. 622d *τὴν ἀφ' ἑκατέρου τόλμαν προσειληφυῖα δηκτικὸν καὶ ἐπίβουλον ζῷόν ἐστι*, cf. Ael. n. an. IV 51, Plin. hist. nat. XI 34, 40. Ex Groshansii (prodr. faunae Hom. II 26 s.) sententia est Hippobosca equina L., quae equos et canes infestat, cf. Buchholz hom. Real. II 96 196, Friedreich Real. 120; Netolicka Naturhistor. aus Homer 15 et Koerner hom. Thierwelt 83 censent voce *κ.* non genus quoddam muscarum designatum esse, sed tantum esse dictum probrosum, cf. Koerner 23. — Eust. 1243, 22 *κοινότερον τοῦ κυνάμυια τὸ κυνόμυια*, Lips. Vind. habent Φ 421 *κυνόμυια*; est etiam in E. M. 545, 47 et apud alios, cf. E. M. 102, 23 796, 17. Forma *κυνάμυια* fuisse Homero et poetis usitatior, altera orationis pedestris scriptoribus dicitur, cf. Lob. Phryn. 689. Eust. 1243, 25 *ἕτεροι διὰ τοῦ ι γράφουσι τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως, καὶ νοοῦσι κινάμυιαν τὴν μὴ ἔχουσαν ἠρεμαῖον τὸ βλέμμα, ἀλλὰ κινοῦσαν συνεχῶς τὰς μύας τῶν ὀφθαλμῶν*, cf. schol. V.

κυνέη (veterum sententiam secuti fere omnes recentiores derivarunt a *κύων*, *κυν-ός*, nam adi. *κύνεος* fem. positum pro subst. sc. *δορά* esse sunt rati; rectius vero Goebel Lexil. I 127 343 482 refert ad rad. *κυ* tumescere, unde *κύαθος*, *κύαρ*, *κύαμος*, lat. cavus, cavea, cudo, ut sit *κυνέη* aliquid concavum, cavum. De subst. in *έη* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 492, Woerner subst. hom. 10). Leguntur sing. nom. *κυνέη* (semel), gen. -*έης* (quater), dat. -*έῃ* (quinquies), acc. -*έην* (sedecies), pl. acc. *κυνέας* (bis). Est vicies in Il., octies in Od., nusquam in hymnis, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 791 800. Sunt formae post arsin 1. pedis bis (σ 378 χ 102), 2. pedis octies, 3. pedis duodevicies. Galerus (nostr. Sturmhaube), galea. Eust. 421, 6 *ὡς ἐν τῷ παρδαλέῃ λεοντέῃ ἐλλείπει τὸ δορά, οὕτω καὶ ἐν τῷ κυνέῃ· δηλοῖ γὰρ κυνέην δοράν, ἤγουν κυνὸς ποταμίου, σκέπουσαν τὰς κεφαλὰς τοῖς παλαιοῖς· ὕστερον δὲ ἡ μὲν τοιαύτη ὕλη τοῦ σκεπάσματος ἠμελήθη, τὸ δ' ὄνομα οὐκ ἐκλέλοιπεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξ ἄλλης ὕλης ἔρυμα τῆς κεφαλῆς κυνέη καλεῖται διὰ τὴν παλαιὰν χρῆσιν*, Ap. Soph. 105, 18 *κυρίως ἡ περικεφαλαία ἡ ἐκ κυνείων δερμάτων, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἐξ ἄλλων . . . ὁ δὲ Ἀπίων περικεφαλαίας γένος· ἔστι δὲ αὕτη τοῖς κατὰ μέτωπον καὶ μι-*

κρὸν ταῖς ὄψεσιν ἐπισκοτοῦσα· ἐν δὲ τῷ εἰπεῖν „κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου" ἀπὸ μέρους τὴν ὅλην χαλκῆν, E. M. 545, 37 εἶδος περικεφαλαίας (sic etiam Cram. an. Ox. I 239, 31 et E. G. 354,6), κυρίως ἡ ἐκ κυνείου δέρματος κατασκευασθεῖσα, cf. Ariston. ad *K* 258 et Lehrs de Aristarchi stud. 151, schol. V ad ω 231, E. M. 545, 40, Hes., qui addit καὶ ἡ οἰκία, Eust. 803, 46ss.; Phot. s. v. κυνᾶς, paraphr. Il. fere omnibus locis, Suid., Zon. 1267, anecd. Gr. ed. Bachm. I 285, 7 περικεφαλαία. Erat facta e diversa materia. Ex corio bubulo: *K* 257 κυνέην ταυρείην, *K* 261 ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε, ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα· μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει . . δὴ τότ' Ὀδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα, erat igitur πῖλος τὸ πεπιλημένον ἔριον (paraphr.), quod subsutum erat, qua galea interior caput tangebat, v. in hoc lex. s. v. πῖλος. Ex pelle mustelae: *K* 335 ἕσσατο ῥινὸν λύκοιο, κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην (libri deteriores ἐπ' ἰκτιδέην) κυνέην sc. θέτο, *K* 458 τοῦ δ' ἀπὸ κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο, cf. *O* 125. Erat etiam e corio caprino facta: ω 231 αἰγείην κυνέην. Aerata erat: *Γ* 316 *Ψ* 861 κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες (fuerunt qui mallent scribere βάλλον), cf. Verg. Aen. 5, 490 deiectamque aerea sortem accepit galea. κ 206 κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὦκα, χ 111 145 καὶ πίσυρας (τόσσας) κυνέας χαλκήρεας, Eust. 1921, 56 Ἀρίσταρχος ἀθετήσας (v. 144 s.) κεχίακεν. *M* 183 *P* 294 *Y* 397 δουρὶ βάλεν (πλῆξ' αὐτοσχεδίην, νύξε κατὰ κρόταφον) κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου. Tota erat aerea: σ 378 χ 102 καὶ κυνέη(ν) πάγχαλκος(ον) ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα(ν), est v. l. χ 102 εὔχαλκον. Minervae erat galea aurea *E* 744. Describit autem poeta galeas hoc modo: *M* 384 θλάσσε (v. l. θραῦσε) τετράφαλον κυνέην. *E* 743 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο (Ἀθηναίη) τετραφάληρον, χρυσείην, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν. Sunt qui putent tantam fuisse Minervae galeam, ut tot homines caperet; rectius interpretandum est eam instructam fuisse signis πρυλέων, schol. L ὁπλίτας εἶχεν ἐντετυπωμένους ἐν αὐτῇ, cf. schol. BLV, Eust. 600, 45, cf. etiam Herm. opusc. IV 286 ss., Naegelsb. hom. Theol. p. 15, Doed. Gl. 446. *Λ* 41 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κ. θέτο (Agamemnon) τετραφάληρον ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν, erat enim ornata cristâ. χ 111 145 κυνέας ἱπποδασείας. *K* 257 ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε ταυρείην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥ τε καταῖτυξ κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν, noctu utebatur Diomedes; Ariston. ἄφαλόν τε καὶ ἄλ. κατ' ἐπιτήδευσιν, ἵνα λανθάνῃ, cf. schol. V, E. M. 175, 2 s., Eust. 803, 56. *Γ* 336 *O* 480 *Π* 137 χ 123 κρατὶ δ' ἐπὶ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν, ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπ. ἔνευεν, *Π* 137 habet Vind. εὔθηκτον (pro εὔτυκτον, Townl. ἀμφιφάλον κ. θέτο τετρ. (*Λ* 41), cf. schol. D ad *Γ* 337 et Ariston. ad *O* 480; Verg. Aen. 10, 869 aere caput fulgens cristaque hirsutus equina. *Π* 793 τοῦ δ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην βάλε· ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε αὐλῶπις τρυφάλεια, μιάνθησαν δὲ ἔθειραι, cf. v. 797 ἱππόκομον πήληκα. ξ 276 ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκα, *H* 176 ἐν δ' ἔβαλον (κλῆρον) κυνέῃ Ἀγαμέμνονος, *H* 182 ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης Αἴαντος, *H* 187 ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε (κυνέην Vind., ut E. G. 327, 37), de dat. v. Krueger Di. 46, 2, 4. *Σ* 611 v. l. τεῦξε δέ οἱ κυνέην (pro κόρυθα) κροτάφοις ἀραρυῖαν, καλὴν δαιδαλέην. ω 231 ὕπερθεν αἰγείην (v. l. ἀργείην) κυνέην κεφαλῇ ἔχε πένθος ἀέξων, quae h. l. non erat bellica, nam cum opus in agro facturus erat, imponebat eam capiti suo Laertes. Eust. 1959, 52 οὐ τὴν ἐν μάχῃ χρηστήν, ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς ἐξ αἰγὸς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, id. 613, 43 et Cram. anecd. Par. III 214, 16 παρὰ τοῖς παλαιοῖς κυνέη καλεῖται καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον σκιάδιον, ὅ περ Ἡσίοδος πῖλόν φησιν ἀσκητόν (op. 546), Suid. τῶν ἀγροίκων φόρημα, cf. Hermann gr. Antiquit. ed. Bluemner IV § 21 p. 180, Guhl et Koner Leben d. Griechen u. Roemer ed. 4 p. 1[illegible]. *E* 845 Ἀθήνη δῦν' Ἄιδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης, paraphr. ἐνεδύσατο ἀορασίαν, schol. A νέφος, δι' οὗ οἱ θεοὶ ἀλλήλοις ἀφανεῖς γίνονται, D νέφος τι καὶ ἀορασίαν· ἢ ἀντὶ τοῦ τὸ πρόσωπον ἔκρυψεν ὑπὸ τὴν περικεφαλαίαν, Eust. 613, 22 μελαντάτη ὑπὲρ πᾶν, ὃ ἂν εἴπῃ τις μέλαν· διὸ καὶ πᾶς ἀφανὴς ὢν ἐν τῷ δολίως τι πράττειν καὶ οἷον ὑπὸ Ἅδῃ καὶ τῷ ἐκεῖσε σκότῳ Ἅιδου λέγεται παροιμιωδῶς κυνέην φορεῖν· ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς νέφος τι πυκνότατον ἡ τοῦ Ἅιδου κυνέη, δι' οὗ καὶ θεοὶ ἀφανεῖς ἀλλήλοις γίνονται, ὡς εἶναι ταὐτὸν κυνῆν Ἅιδου δῦναι καὶ ὑπὸ παχυτάτῳ νέφει γενέσθαι, cf. eund. 421, 11 613, 42 et Cram. an. Par. III 214, 13; Hes. scut. 227 κεῖτ' Ἄιδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα. Dicitur a Cyclopibus esse fabricata, cf. Apollod. 1, 2, 1. In proverbium igitur venit δῦναι Ἄιδος κυνέην, si quis efficit, ne ab aliis conspiciatur (ἀιδής); Preller Gr. Myth. I 655 s.: „Ein altes Symbol der Unsichtbarkeit ist der sogen. Helm od. die Kappe des Aïdes, die der Tarn- od. Nebelkappe der nordischen Sage entspricht; urspruengl. hatte sie die allgemeinere Bedeutung einer bergenden Nebelhuelle, daher *E* 845 Athena diesen Helm aufsetzt, bei Anderen Hermes, u. auch die Heroen Perseus u. Herakles bedienen sich ihrer", cf. K. F. Hermann die Hadeskappe 1853 p. 5 ss., Welcker gr. Goetterl. I [illegible], Naegelsb. hom. Theol. 164, Nitzsch adn. ad η 14, Am. app. ad *E* 845, cf. etiam Richter die hom. Vorstellungen vom Hades, Dresden 1873 p. 11. — Idem tegumentum capitis interdum κυνέη vocatur (*M* 183 *P* 294 *Y* 397), quod insequenti versu κόρυς. *Π* 793 κυνέη vocatur, quod v. 795 τρυφάλεια et v. 797 πήληξ, cf. etiam κυνέη *K* 2[illegible] et καταῖτυξ v. 258. — Koepke Kriegswesen der Griechen 91 ss., Koechly et Ruestow Gesch. d. griech. Kriegsw. p. 8—12, Friedreich Realien p. 363 s., Hentze app. ad *E* 743, Guhl u. Koner Leben d. Gr. u. R. 282, cf. Duentz. in J. J. f. Ph. 1864 p. 685 = hom. Abh. 536. Adduntur igitur huic subst. haec adiectiva: ταυρείη *K* 258, ῥινοῦ ποιητή *K* 262, κτιδέη *K* 335 458, αἰγείη ω 231, χαλκήρης *Γ* 316 *Ψ* 861 κ 206 χ 111 145, χρυσείη *E* 744, χαλκοπάρῃος *M* 183 *P* 294 *Y* 397, πάγχαλκος (v. l. εὔχαλκος), ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα σ 378 χ 102; *E* 743 *Λ* 41 ἀμφίφαλος τετραφάληρος (ἑκατὸν π. π. ἀραρυῖαν), *M* 384 τετράφαλον, *Γ* 337 *Λ* 42 *O* 481 *Π* 138 χ 124 ἵππουριν, χ 111 145 ἱπποδάσεια, *Γ* 336 *O* 480 *Π* 137 ξ 276 χ 123 εὔτυκτος, *K* 258 ἄφαλός τε καὶ ἄλλοφος, cf. Duentz. J. J. f. Phil. 1864 p. 693 = hom. Abh. 547.

κυνεος (a *κύων*. De adi. in *εος* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 460). Non est apud Hom. nisi semel in Il., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 723. Proprie: caninus, transl. impudens. *I* 373 *οὐδ' ἂν ἐμοί γε τετλαίη κύνεός περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι*, cf. v. 372 *αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος* et Eust. 1392, 55. Paraphr., Hes. (ex Heinsii coni.), Suid. (s. v. *κυναῖος*, pro qua scribendum est *κύνεος*) *ἀναιδής*, E. G. 353, 56 *καίπερ αὐθάδης καὶ ἀναιδὴς ὑπάρχων*, cf. Guenther Viehzucht bei Hom. 15, Buchholz hom. Real. I 2, 197.

κῠνέω (rad. *κυς*, cf. Schoenberg griech. Compos. 16, Lottner in Kuhn Ztschr. XI 166, L. Meyer vgl. Gr. I 264 444; hanc rad. *κυς* componunt cum sanscr. kus, kuç, kúsjāmi amplecti Curt. Et. 159, Benfey WL. II 152, Christ Lautl. 141, cf. Leskien in Curt. Stud. II 93; Fick vgl. Woert. I 543 818, Spracheinh. 91 graec. *κυς* de-ivat a rad. skus, kus, kvas fervere, sugere, sanscr. ūsh, cūshati; Ascoli in Kuhn Ztschr. XII 422 um sanscr. kam amare composuit. Praes. adlita syllaba *νε* formatum esse demonstraverunt ritzsche in Curt. Stud. VII 386, L. Meyer vgl. r. II 28 et in Kuhn Ztschr. XXII 52, cf. Curt. t. 149, Verbum d. gr. Spr. I 262; cf. praeterea erod. ed. Lentz I 449, 15). Leguntur impf. *κύει* (semel), 3. pl. *κύνεον* (ter), aor. *κύσα* *ξ* 279, *ύσε(ν)* (septies), *ἔκυσ'* *ψ* 208, *κύσσε* *π* 15 *ρ* 39 417 *ω* 320 (in paucis libris *π* 15 *ω* 320 *κύσε*), *κυσσε* *Θ* 371 *φ* 225, opt. *κύσειε* *ψ* 87, infin. *ύσσαι* (semel). Est in quibusdam libris *κῦσε*, *ῦσσε* *Z* 474 *Ω* 478 *ε* 463 *ν* 354 *π* 15 21 190 39 *τ* 417 *ω* 320 398, *κῦσσαι* et *κῦσαι* *ω* 236, La Roche in ed. crit. II p. 348; Eust. 1792, *ἐν μὲν τῷ κῦσε δέ μιν κ.* (*π* 15) *ἐκτείνει* *κῦσε τὴν παραλήγουσαν, ἐν δὲ τῷ πάντα σε* (*π* 21) *συστέλλει αὐτήν*. De formis v. Curıs Verbum I 262. Est igitur in Il. ter, in Od. duoevicies, nusquam in hymnis. Osculor. Paraphr. (*κατ*)*εφίλησε*, Ap. Soph. 105, 27 *τῷ στόματι τεφίλησε*, Hes. *φιλεῖ, προσκυνεῖ, ἀσπάζεσθαι, ῷ στόματι φιλῆσαι*, cf. Zon. 1271 1272, E. M. 9, 36; Eust. 656, 51 1792, 39 1811, 26 saeus: *φιλεῖν*, cf. etiam E. M. 543, 26 690, 32, ust. 1681, 44. E. G. 553, 37 s. *φιλεῖν καὶ κυνεῖν αφέρει· φιλεῖν μὲν τὸ ἀγαπᾶν, κυνεῖν δὲ ῖς χείλεσιν ἀσπάζειν*. 1) cum accus. *Z* 474 *φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσίν* *κτωρ*), *π* 190 *υἱὸν κύσε* Ulixes Telemachum; 21 *Τηλέμαχον ὑφορβὸς πάντα κύσεν* (v. l. *σε*) *περιφὺς ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα*, cf. hol. B; *ω* 236 *μερμήριξε κύσσαι καὶ περιῦναι ἑὸν πατέρα*, schol. V *περιπλακῆναι, φισαι*. *ω* 320 *κύσσε δέ μιν περιφύς*. *Θ* 371 (*Θέτις*) *οἱ* (*Διὶ*) *γούνατ' ἔκυσσε καὶ ἔλλαβε ιρὶ γενείου*, cf. Eust. 718, 44 et Autenrieth ad 500; Ariston. *ἀθετοῦνται δύο στίχοι* (371 s.), *δὲ παρὰ Ζηνοδότῳ ἦσαν*, cf. Duentz. Zenod. 3. *ξ* 279 *βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων ὶ κύσα γούναθ' ἑλών*, Eust. 1763, 8 *τουτέστιν ίλησα, εἶδος ὂν καὶ αὐτὸ γουνάσματος ἐναθετώτερον τοῦ λάβε γούνων*, cf. Am. app. l.; *Ω* 478 *χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα ὶ κύσε χεῖρας δεινὰς ἀνδροφόνους* ut supx. *ω* 398 *Ὀδυσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ὶ καρπῷ* (*Δολίος*), *ψ* 208 *ἀμφὶ δὲ χεῖρας ρῇ βάλλ' Ὀδυσῆι* (Penelope), *κάρη δ' ἔκυσ' ὲ προσηύδα*, *ψ* 87 *ὥρμαιν' ἢ πόσιν ἐξερεεί- ἢ παρστᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαῦσα*, *φ* 225 *ὣς δ' αὔτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε*, Eust. 1908, 1 *χεῖρας τὰς τῶν δούλων καὶ αὐτὰς κολακεύων φιλεῖ Ὀδυσσεύς, ὡς ἂν προθύμως αὐτῷ τοῦ ἔργου συνάροιντο*. *ρ* 35 *φ* 224 (omisit K) *καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι* (*μενοι*) *κεφαλήν τε* (schol. M *γρ. χεῖράς τε*) *καὶ ὤμους*, ubi sermo est de ancillis honestioribus (pastoribus fidis) Ulixis; schol. HQ ad *ρ* 35 *ὡς ἂν δοῦλαι τοὺς ὤμους· ἡ δὲ Πηνελόπη κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα· τὸ γὰρ στόμα οὔτε δοῦλοι οὔτε ἐλεύθεροι ἐφίλουν*, cf. Eust. 1811, 18. *χ* 499 *ἠσπάζοντ' Ὀδυσῆα καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφ. τε καὶ ὤμους χεῖράς τ' αἰνύμεναι*. *δ* 522 *καὶ κύνει ἁπτόμενος ἣν πατρίδα* Agamemnon in patriam reversus, schol. BV *προσεκύνει*, schol. E *ἁπτόμενος ἐφίλει· ἔθος εἶχον οἱ ἀποδημοῦντες τῆς πατρίδος, ὅταν ἐνδημήσωσι, κυνεῖν αὐτὴν καὶ κατασπάζεσθαι*, cf. Eust. 1507, 48, Am. app. h. l., Soph. Phil. 1408; de constr. v. Krueger gr. Sprachl. I 60, 5, 3. *ε* 463 *ν* 354 *κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν* (*Ὀδυσσεύς*), Eust. 1743, 62 *ὡς εἰ φίλην μητέρα*, cf. eund. 1546, 9. 2) cum dupl. accus., v. La Roche hom. Stud. § 103 p. 230. *π* 15 *κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ χεῖράς τ' ἀμφοτέρας* Eumaeus Telemachum reducem, schol. Q *φιλοστόργως ὁ Εὔμαιος*, Eust. 1792, 29 *οὐχ ως δοῦλος ταῦτα ποιεῖ, δούλων γὰρ οὐκ ἦν ἄμφω φάεα φιλεῖν, οἷα δέ τις καθ' αἷμα οἰκεῖος, ὡς καὶ ἡ ἐφεξῆς* (v. 17 ss.) *δηλώσει παραβολή*, cf. Friedreich Real. 225. *ρ* 39 *κύσσε δέ μιν κεφ. τε καὶ φάεα* (Penelope). Sic et *τ* 417 (*κύσσ' ἄρα*), ubi avia osculatur nepotem suum.

κῡνηγέτης (*κύων* et *ἄγω*, cf. Weissenborn de adi. compos. 34 52, Berch Compos. d. Nomina im Homer 15 17, Stolz zus.ges. Nomina 39, Schaper genera comp. 10, cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 94. De vocali *α* in *η* immutata v. Weissenborn 22, G. Meyer in Curt. Stud. V 105, cf. Lob. Paralip. 437. De subst. in *ης* v. Herod. ed. Lentz I 81, 20 II 687, 24 et Meiring de verbis copul. apud Hom. II 28). Non est apud Hom. nisi semel in Od. (utitur enim ceteris locis pro *κυνηγ.* vocibus *θηρητῆρες* et *ἐπακτῆρες*), cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 737 782. Venator, cf. Schmidt Synon. 72, 4, Poll. On. 5, 17 10, 141. *ι* 120 *οὐδέ μιν* (*νῆσον*) *εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵ τε καθ' ὕλην ἄλγεα πάσχουσιν κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες*.

[**κυνθάνω** erant qui mallent scribere pro *κευθάνω* *Γ* 453, q. v.].

Κύνθιος (a *Κύνθος*) Cynthius, cf. Steph. Byz. 393, 16. Est semel in hymnis. h. Ap. 17 *κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχθον* (D *Κύνθειον*), *καί* est explicativum, cf. *E* 398. Groddeck, Ilg., Matth., Herm., alii v. 14—18 expunxerunt.

Κύνθος (Sonne in Kuhn Ztschr. X 418 a rad. cudh, cundh lustrare derivat, ut significet „den lichten Himmelsberg"; Usener, qui Rh. Mus. XXIII 1868 p. 338 cum *κύων* componit, sumit rad. çu lucere; Bursian Geogr. v. Griechenl. II 378, adn. 3 cum *Ζάκυνθος* confert; id. 473, adn. 2 suspicatur nomen idem esse atque *Κύθνος*.) Cynthus, mons in insula Delo situs, ubi erant nati Apollo et Diana. Strab. X 485 *ἡ μὲν οὖν Δῆλος ἐν πεδίῳ κειμένην ἔχει τὴν πόλιν . . ὑπέρκειται δὲ τῆς πόλεως ὄρος ψιλὸν ὁ Κύνθος καὶ τραχύ*, Steph. Byz. [*ὄρος Δήλου,*] *παρ' Ἀντιμάχῳ ἐν πρώτῃ Θηβαΐδος· ὁ οἰκήτωρ Κύνθιος καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως*, cf. Bursian Geogr. II 452 458 462 s. Non commemoratur apud Hom. nisi in hymnis. h. Ap. 26 *ὥς σε πρῶτον Λητὼ τέκε κλινθεῖσα πρὸς Κύνθος ὄρος κραναῇ ἐνὶ*

νήσῳ. Herm. scribit *Κύνθου ορος* cum Holstenio ad Steph. Byz., cum quod infra poeta *Κύνθος* dicat masc. genere, tum quod Homeri usus genetivum exigat. „Steph. Byz. quidem Cynthum *καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως* dici scribit, sed cum non inveniatur neutro genere dictum praeter hunc hymni locum, qui nihil probat, masc. autem genere saepe dicatur, quod fugere Stephanum non potuit, hunc scripsisse *καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς* crediderim"; aliter iudicat Meineke in ed. Steph. Byz.; h. Ap. 141 *ἄλλοτε μέν τ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσαο παιπαλόεντος.*

κῠνοραιστής (a *κύων* et *ῥαίω*, cf. Schaper quae genera compos. apud Hom. distinguenda sint, Coeslin 1873 p. 10, Berch Comp. d. Nomina 17, Stolz zus.ges. Nomina 17 39, Weissenborn de adi. comp. 17 24 43, G. Meyer in Curt. Stud. V 105, Woerner subst. hom. 21, Doed. Gl. 1048, cf. etiam Meiring de verbis copul. apud Hom. II 28; de subst. in *της* exeuntibus v. Woerner l. l.). Legitur semel in Od. gen. pl. *κυνοραιστέων* (per syniz. legendum), cf. Ap. Soph. 105, 16, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 742 751. Bestiola, quae canem excruciat, eius pellem corrodit. *ρ* 300 *ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων*, schol. MQ *ἔνιοι μὲν κυνομυιῶν, Ἀρίσταρχος δὲ τῶν κροτώνων· τινὲς δὲ λέγουσιν ἄλλα ζῷα ἐγγίνεσθαι, ἃ λέγεται κυνοραισταί*, cf. schol. V et Apoll. Soph. 105, 15; schol. V *κροτώνων· ῥαίουσι γὰρ τοὺς κύνας πίνοντες τὸ αἷμα αὐτῶν· εἰσὶ δὲ ταῦτα τὰ καλούμενα τζιβίκια*, cf. E. M. 546, 10, E. G. 353, 58, Suid., Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 285, 9, Zon. 1264, Hes., Eust. 1821, 46 ss.; Eust. 945, 51 *κ. λέγονται τὰ τῶν κυνῶν φθαρτικὰ ζωΰφια*, cf. Aristot. hist. an. 5, 31. Groshans prodrom. faunae Hom. II 27 esse dicit Acarum Ricinum L., quod animalculum cutem canum perforet sugendoque sese adfigat, unde difficillime ab eo canes liberentur, cf. Buchholz hom. Real. I 2, 93. Koerner hom. Thierwelt 85: „es kann hier der spezifische Parasit des Hundes Trichodectes latus gemeint sein; Aubert u. Wimmer (Aristoteles' Thierkunde I 166) verstehen unter dem aristot. *κ.* den Ixodes ricinus". Plurimi grammatici scribunt *κυνοραϊστής*, sed propter metrum hoc loco diphthongus neque potest dissolvi neque *ρ* geminari. Eust. 1076, 20 *κυνοραϊστὴς γίνεται ἀπὸ τοῦ ῥαίω κατὰ διάλυσιν καὶ παραγωγήν . . κοινῶς δὲ δι' ἑνὸς ῥῶ ἐκφέρεται ὁ θυμοραϊστής· Ἀττικοὶ δὲ διπλάζουσι καὶ ἐν τούτοις τὸ ἀμετάβολον*, cf. Eust. 945, 49 1821, 44; schol. V ad *Π* 414 *οὐδέποτε τὸ ῥαῖσαι εἶπεν ἢ δισυλλάβως*, cf. Schaper l. l.; Bekker hom. Bl. I 157 proposuit *κυνοραιστέων* secutus Glaucum grammaticum apud schol. BL ad *Π* 414; idem scripsit Arist. hist. an. 5, 31 *κυνοραῖσται*, cf. etiam Lob. path. el. II 9 et Goettling Lehre v. Accent 123.

Κῦνος (cum *κύων* composuit Fick griech. Personennamen p. 48) urbs Locridis in promunturio sita, cui idem erat nomen. Hes. *πόλις*, Steph. Byz. *ἐπίνειον Ὀποῦντος, ὡς Φίλων καὶ Παυσανίας* (X 1, 2)· *Ἑκαταῖος δὲ πόλιν αὐτήν φησιν.* Strab. IX 425 *Κῦνός ἐστι τὸ ἐπίνειον, ἄκρα τερματίζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον σταδίων ὄντα περὶ τετταράκοντα . . . κεῖται δὲ κατὰ Αἰδηψὸν τῆς Εὐβοίας . . . ἐν δὲ τῷ Κύνῳ Δευκαλίωνά φασιν οἰκῆσαι, καὶ τῆς Πύῤῥας αὐτόθι δείκνυται σῆμα*, cf. Eust. 277, 9. Nomen habere dicitur ab heroe *Κύνῳ*; schol. D *εἴρηται ἀπὸ Κύνου τοῦ Λοκροῦ.* Fere iisdem verbis Eust. 277, 15, qui addit: *Ὀποῦντος γάρ φασι Κῦνος, οὗ Ὀδοιδόκος, οὗ Ὀϊλεύς.* Mentio eius urbis fit ab Homero semel. *B* 531 *οἳ Κῦνόν* (v. l. *Κύρνον* et *οἵ τε Κύνον*) *τ' ἐνέμοντ' Ὀπόεντά τε.* — Bursian Geogr. v. Griechenl. I 190, Buchholz hom. Real. I 156, Friedreich Real. 74.

κύντερος compar. et **κύντατος** superl. a *κύων* ductus, cf. Krueger Di. 23, 5, 1, Lob. Paralip. 41. De accentu comparativi v. Herod. ed. Lentz I 195, 8 II 26, 5, E. G. 343, 22, Cram. an. Ox. II 228, 10, cf. Herod. II 927, 23. Non est apud Hom. nisi neutr. sing. *κύντερον* (quinquies: semel in Il., ter in Od., semel in hymnis). Acc. sing. m. *κύντατον* (semel in hymnis), neutr. sing. *κύντατον* (semel in Il.), cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 724. Formae sunt aut in quarto pedo (quater) aut in quinto (ter). 1) *κύντερος* impudentior, audacior. Ap. Soph. 105, 13 *ἀναιδέστερον· ὁ δὲ Ἀπίων ἀγριώτερον*, Zon. 1269, Hes. *ἀναιδέστερον, χαλεπώτερον* (sic etiam paraphr. Il., E. M. 535, 38 546, 2, E. G. 354, 2), cf. Eust. 724, 23 821, 44; addit Hes. *χεῖρον.* Eust. 1577, 64 *κυνεώτερον, ἀναιδ., χεῖρον*, cf. etiam Guenther Viehzucht bei Hom. 15, Buchholz hom. Real. I 2, 197. *Θ* 483 *οὐ σεῦ ἐγώ γε σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο* dicit Iupiter ad Iunonem; *η* 216 *οὐ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο ἔπλετο*, schol. BEPQT *οὐδὲν τῆς γαστρὸς ἐπάνω βέβηκεν εἰς ἀναίδειαν*, cf. schol. B; schol. PQ *οὐ τι μισητότερον, ὡς ἡ ταύτης τῶν βρωμάτων ἀκάθεκτος ἔφεσις*, cf. etiam schol. T; de impudentia ventriculi non semel loquitur Hom., cf. *ο* 344 *ρ* 286 s. 473 s. *σ* 53 s., cf. etiam Athen. X 422. *υ* 18 *τέτλαθι δὴ κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης*, Ov. Trist. V 11, 7 multo graviora tulisti. *λ* 427 *ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός, ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται*, cf. Eust. 1693, 9. h. Cer. 90 *τὴν δ' ἄχος αἰνότερον καὶ κύντερον ἵκετο θυμόν.* 2) *κύντατος* impudentissimus, audacissimus. Hes. *ἀναιδέστατον, οἰκτρότατον, αἰσχρότατον.* *K* 503 *μερμήριζε μένων ὅτι κύντατον ἔρδοι* (D Stuttg. *κύντερον*, Eust. 821, 18 *ἵνα τι κύντερον ἔρδῃ*), Eust. 821, 45 *νῦν δεινὸν καὶ θρασὺ ἔργον σημαίνει*, Bekk. hom. Bl. II 23 propter neglectum digamma proposuit *κύντατα*, Nauck in ed. Il. II p. XV *τίνα κύντατα.* h. Cer. 30[illegible] *αἰνότατον ἐνιαυτὸν ἐπὶ χθόνα ποίησ' ἀνθρώποις καὶ κύντατον* i. e. *δεινότατον*, cf. Ap. Rh. *B* 475 *ἦμαρ κύντερον.*

κυνυλαγμός canum latratus. Est v. l. *Φ* 57[illegible] *ἐπεὶ κυνυλαγμὸν ἀκούσῃ* pro *ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκ.*, Ariston. *ἔν τισι γράφεται κυνυλ., οὐκ ἀνάγκη δέ ἐστιν· ὁ γὰρ ὑλαγμὸς ἴδιος κυνῶν· σύνδεσμος δέ ἐστιν ὁ κέν, εἶτα ὑλαγμόν.* Herod. ed. Lentz II 118, 36 *Ἀρίσταρχός τινά φησι γράφειν κυνυλαγμόν· οὕτω καὶ Ζηνόδοτος· καὶ Στησίχορος δὲ ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι· φησὶ γοῦν „ἀπειρεσίοιο κυνυλαγμοῖο"· οὐχ ὁρῶ δέ τι πλέον ἐκ τῆς συνθέσεως· ὁ γὰρ ὑλαγμὸς καὶ χωρὶς τοῦ προσκεῖσθαι τὸ ὄνομα ἰδίως ἐπὶ κυνῶν ἀκούεται*, cf. I 166, 7 II 899, 35, Eust. 1251, 60, Lob. Paralip. 370, Duentzer Zenod. 45, Ribbeck Philol. VIII 671; Nauck *κυνυλαγμόν* recepit.

Κύνωρ. Est *T* 53 *τὸν οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης δουρί*, schol. V *Φερεκύδης Κύνωρά φησιν· ἄμεινον δὲ παρὰ τὴν σύνεσιν· Ἀντήνορος γὰρ αὐτὸν λέγει*, cf. Lehrs de Aristarchi stud. 242

κῠνώπης et fem. **κυνῶπις** (a κύων et ὤψ. De compos. v. Meiring de subst. copul. apud Hom. 23, Remacly de comparat. hom. II, Dueren 1843 p. 15, Stolz zus.ges. Nomina 54, Schaper in Kuhn Ztschr. XXII 522, Heerdegen de nominum compos. generibus 50, Weissenborn de adi. compos. hom. 16 28 44). 1) κυνώπης. Nulla forma est apud Hom. nisi voc. sing. κυνῶπα (semel), cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 719; de hoc voc. v. Herod. ed. Lentz II 690, 14 s., E. M. 545, 56 670, 24, E. G. 354, 46, cf. E. G. 126, 13. Est in exitu versus. Impudens. *A* 159 σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἅμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς, τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε κυνῶπα πρὸς Τρώων adloquitur Achilles Agamemnonem; cur eum ita increpet, exponit in v. 160—162; cf. v. 225 κυνὸς ὄμματ' ἔχων; paraphr. et E. M. 545, 53 ἀναιδέστατε, E. M. l. l., E. G. 354, 44, Cram. an. Ox. I 243, 27 ἀναιδὲς πρόσωπον ἔχων, addit E. G. ἀναίσχυντον πρ. ἔχων, cf. Eust. 71, 22 ss. 1392, 55. 2) κυνῶπις, cf. E. M. 545, 56, Eust. 71, 23. Nom. legitur semel (in exitu versus), gen. κυνώπιδος quater (post caes. 3. pedis). Bis in Il., ter in Od. Hes. ἀναιδὴς (ὄμμασι), ἰταμή, Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 285, 20, Phot. (qui vitiose scribit κυνωπίς et -ίδος) ἀναιδής, cf. Eust. 71, 23. λ 424 ἡ δὲ κυνῶπις νοσφίσατ', οὐδέ μοι ἔτλη κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν inquit Agamemnon de Clytaemnestra. ϑ 319 ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης dicit Vulcanus de Venere coniuge sua adultera, cf. Eust. 1599, 19 s. *Γ* 180 δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε loquitur Helena de se, paraphr. ἀναιδεστάτης, cf. Eust. 401, 15; de constr. v. schol. ABL et Krueger Di. 47, 5, 3. Eadem dicit Helena: δ 145 ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ ἤλθεθ' ὑπὸ Τροίην, cf. Eust. 1599, 20; schol. E ὁ ποιητὴς ὑπεραπολογεῖται Ἑλένης ἀεί. Helenam ipsam culpae suae videtur paenituisse, cf. *Γ* 404 *Z* 344 *Ω* 764, Naegelsb. hom. Theol. 345, Lehrs popul. Aufs.[1] p. 13; cf. etiam Am. app. et Nitzsch adn. l. l. *Σ* 396 ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλησε κρύψαι χωλὸν ἐόντα, ubi sic vocat Vulcanus Iunonem; paraphr. τῆς ἀναισχύντου, schol. B ἐπὶ μνήμην ἐλθὼν τῶν ἀτυχημάτων λοιδορεῖται τῇ μητρί. Schol. V γράφεται καὶ βοώπιδος. — Guenther Viehzucht bei Hom. 15, Buchholz hom. Realien I 2, 197.

κυνωρίων. Est *X* 29 ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι. Did. ὁ Σιδώνιος ὑφ' ἓν ἀναγινώσκει κυνωρίωνος· ἄμεινον δὲ κατὰ παράθεσιν, ὅτι οἱ κύνες πολλάκις ὀνομάζονται μετὰ τῶν κτητόρων, οἷον Κέρβερος Ἅιδου, οὕτως κύνα Ὠρίωνος· τῷ δὲ κυνηγετικὸν αὐτὸν εἶναι καὶ πλησίον κατηστέρισαν τὸν κύνα.

Κῠπᾰρισσήεις (a κυπάρισσος, proprie locus cupressis consitus, cf. Goebel de epith. hom. in -εις desinentibus 5 et 9, Schuster in Ztschr. f. öst. Gymn. 1859 p. 23, Savelsberg de digammo ..., Vaniček Fremdw. 29, Hehn Culturpflanzen u. Hausth. 244 s., cf. etiam E. M. 64, 9; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 239, 9) urbs Triphyliae. Poeta eam semel commemorat. *B* 593 οἳ ... Πύλον τ' ἐνέμοντο ... καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον. Hes. πόλις, Strab. VIII 349 ὁ Κυπαρισσήεις ἔστι μὲν περὶ τὴν πρότερον Μακιστίαν, ἡνίκα καὶ πέραν τῆς Νέδας ἔτι ἦν Μακιστία, ἀλλ' οὐκ οἰκεῖται, ... οὐδὲ τὸ Μάκιστον· ἄλλη δ' ἐστὶν ἡ Μεσσηνιακὴ Κυπαρισσία, ὁμώνυμος μὲν οὔ, ὁμοίως δὲ νῦν κἀκείνη λέγεται Κυπαρισσία, ὁ δὲ ποταμὸς Κυπαρισσήεις, Strab. VIII 348 νυνὶ μὲν τῇ Τριφυλίᾳ πρὸς τὴν Μεσσηνίαν ὅριόν ἐστι τὸ τῆς Νέδας ῥεῦμα, . . . τὸ δὲ παλαιὸν ἄλλως διώριστο, ὡς καὶ τινὰς τῶν πέραν τῆς Νέδας ὑπὸ τῷ Νέστορι εἶναι, τόν τε Κυπαρισσήεντα καὶ ἄλλα τινὰ ἐπέκεινα, Steph. Byz. πόλις τῆς Μεσσηνίας, Ὅμηρος *B* 593; τὸ ἐθνικὸν Κυπαρισσηέντιος, cf. Eust. 297, 19; Herod. I 239, 9 πόλις Μαγνησίας. Niese der hom. Schiffskatalog, Kiel 1873 p. 35: „von Kyp. ist ungewiss, ob darunter e. Fluss od. e. Stadt zu verstehen sei; in letzterem Falle mag es mit dem messenischen Kyparissia identisch sein, obwohl Strabo anders urtheilt"; cf. Bursian Geogr. v. Griechenl. II 178. — Friedreich Real. 74.

κυπαρίσσινος (a κυπάρισσος. De adi. in -ινος terminantibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 562) cupressinus, e cupresso confectus. Non est nisi semel (in Od.) apud Hom., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 742. ρ 340 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὅν ποτε τέκτων ξέσσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε, schol. H ἀπὸ κυπαρισσίνου ξύλου γενομένῳ, cupressi enim lignum durissimum et firmissimum esse putabatur, v. s. κυπάρισσος.

κυπάρισσος (L. Meyer vgl. Gr. II 628 suspicatur ex κυπάρισjος, Woerner subst. hom. 41 ex κυπαρ-ικ-ιος ortum esse, quemadmodum νεοκιός transierit in νεοσσός, cf. etiam Benfey WL. II 158. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 212, 16, cf. II 449, 11. Schol. HPQT τὸ κ. μόνον θηλυκῶς, cf. L. Meyer II 162) cupressus. Non est apud Hom. nisi semel in Od. ε 64 ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ πεφύκει τηλεθόωσα, κλήθρη τ' αἴγειρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος. Ex huius arboris ligno firmissimo et durissimo in aedibus Ulixis postis ianuae erat facta, cf. ρ 340. Videtur esse cupressus sempervirens Linn. — Theophr. hist. pl. I 5, 1 et 3 II 2, 2 III 2, 3 IV 1, 3 saepius, cf. Hes. Miquel hom. Flora ed. Laurent 35, Euchholz flora hom. 14, Friedreich Real. 276 301, Buchholz hom. Real. I 2, 231 s., Guenther Ackerbau bei Hom. 27, Hehn Culturpfl. 241 ss., cf. etiam Vaniček Fremdw. 29. — Κυπάρισσος, κυπαρίσσινος, Κυπαρισσήεις.

Κυπάρισσος (de accentu v. Herod. ed. Lentz I 212, 16 s. προπαροξύνεται καὶ τὸ φυτὸν καὶ ὁ ἥρως καὶ ἡ πόλις, cf. Eust. 273, 15) Cyparissus, oppidum Phocensium in Parnasso monte situm. Non est apud Hom. nisi semel in Il. *B* 519 οἳ Κυπάρισσον ἔχον Πυθῶνά τε πετρήεσσαν. Herod. I 242, 21 πόλις ἐν Παρνασσῷ (cf. Eust. 297, 20), ἥν τινες καὶ Κυπαρισσοῦντά φασι. Steph. Byz. πόλις ἐν Παρνασσῷ κατὰ τοὺς Δελφούς, ἡ πρότερον Ἔραννος (R et Eust., Ἔρανος AV), cf. Eust. 274, 8—11; Meineke praestare opinatur Ἔραννα, quod nomen Cyparissiae Triphyliacae adsignet Steph. s. v. Κυπαρισσία; Steph. Byz. et Herod. I 212, 18 ἀπὸ Κυπαρίσσου τοῦ Μινυοῦ (haec traduntur etiam in schol. BL; schol. AD ἀπὸ Κ. τοῦ Ὀρχομενοῦ ἀδελφοῦ, utrumque ab Eust. 274, 7), οἱ δὲ (ὡς Δίδυμος) ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν αὐτόθι κυπαρίσσων (cf. schol. AD, E. M. 64, 8, Herod. I, 88, 30 242, 21 II 855, 38, Steph. Byz. s. Ἀπολλωνία et s. Συκαί, cf. etiam Goebel de epith. hom. in -εις desinentibus 31, Hehn Culturpfl. 244, Vaniček Fremdw. 29), ἣν Κυπαρισσοῦντά τινες καὶ Ἀπολλωνιάδα φασί, cf. Steph. B. s. v. Ἀπολλωνία et Eust. 274, 8; schol. BL ἡ νῦν Ἀπολλω-

νιάς. Strab. IX 423 *κώμην ὑπὸ τῇ Λυκωρείᾳ*, Eust. 273, 16 *πόλιν ἢ μάλιστα κώμην*, Hes. *πόλις*. Paus. X 36, 5 *τὰ δὲ ἀρχαιότερα ὄνομα εἶναι Κυπάρισσον τῇ πόλει φασί, καὶ Ὅμηρον ἐν Φωκέων καταλόγῳ τὸ ὄνομα θελῆσαι θέσθαι γε αὐτόν, ὅτι ἤδη τηνικαῦτα ἐκαλεῖτο Ἀντίκυρα· εἶναι γὰρ δὴ τὸν Ἀντικυρέα κατὰ Ἡρακλέα ἡλικίαν*. Lob. Path. proleg. 64: „de illo ipso Cyparissi nomine dubitatum esse colligo ex Strabonis (IX 423) verbis *τὸ Κ.* (*B* 519) *διττῶς δέχονται, οἱ μὲν ὁμωνύμως τῷ φυτῷ, οἱ δὲ παρωνύμως*, quorum illis, puto, tota haec similitudo fortuita visa est, hi urbem, ut vulgo creditum, vel ab heroe nomen traxisse rati sunt genere mutato quod evenire solet paronymis, vel non mutato ab arboribus. Denique fieri potest, ut aliqui *Κυπάρισσα* scribi voluerint, quod significare videntur scholiastae verba *ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ ἀνεγνώσθη* tanquam diversae scripturae indicium". Fuerunt qui censerent Homeri *Κ.* esse vicum illum, qui hodie appellaretur Arachova, cf. O. Mueller Orchom. 484. Bursian Geogr. v. Griechenl. I 170 verisimiliter dixit *Κ.* urbem esse a Xerxe deletam *Αἰολιδέων*, quae sita erat ad viam ferentem Daulide Delphos; id. adn. 1: „doch kann man auch einige weiter westlich ebenfalls am rechten Ufer des Pleistos gelegene Mauerreste auf diese Stadt beziehn, deren Lage schon zur Zeit des Paus. in Vergessenh. gerathen war". — Friedreich Real. 74, Buchholz hom. Real. I 162.

κύπειρον et **κύπειρος** (de subst. in *ρος* et *ρον* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 210, Woerner subst. hom. 40, qui ex *κυπεριος(ν)* ortum esse putat; cf. praeterea Benfey WL. II 158 et Lob. Path. prol. 277; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 201, 4). Masc. semel est in h. Merc. 107: acc. sing. *κύπειρον*; neutr. bis (semel in Il., semel in Od.). Omnibus locis in exitu versus. Did. ad *Φ* 351 *αἱ ἐκ τῶν πόλεων κύπαιρον εἶχον*, cod. Ven. *κυπάρων* supra scr. *ι*, cf. La Roche h. T. 17. E. M. 269, 52, E. G. 144, 37 197, 50, Cram. epim. 112, 8 *οἱ Δωριεῖς τὴν ει δίφθογγον εἰς αι τρέπουσι, τὸ κύπειρον κύπαιρον λέγοντες*, cf. E. M. 28, 37, E. G. 355, 1, Herod. I 201, 4 495, 5 II 428, 11 540, 14, Cram. an. Ox. II 232, 17, Eust. 969, 7 1239, 62 1648, 7, La Roche h. T. 304. Cyperus. *Φ* 351 *καίετο δὲ λωτός τε ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον, τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει* (D *κύπερον*), schol. D *ἔνιοί φασι κήβριον*(?). *δ* 603 *πεδίοιο ἀνάσσεις, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολύς, ἐν δὲ κύπειρον πυροί τε ζειαί τε*, ubi enumeratur inter eas herbas, quibus vescuntur equi, cf. Eust. 1511, 11 et Guenther Viehzucht bei Hom. 31. h. Merc. 107 *τὰς* (*βοῦς*) *συνέλασσεν λωτὸν ἐρεπτομένας ἠδ' ἑρσήεντα κύπειρον*. — Herod. II 540, 14, E. G. 355, 1, Zon. 1269, Suid., Cram. an. Ox. II 232, 17 *εἶδος βοτάνης*, Hes. *κύπειρον· ἄνθος ἵπποις ἐδώδιμον*, id. *κύπειρος· φυτόν, ὃ καὶ ἐρίσκηπτον*. — Theophr. hist. plant. I 6, 8 10, 5 IV 10, 5 ss. saepius. Plin. h. n. XXI 17 cyperum adnumerat iuncorum generi, latine appellans gladiolum. Sprengel Gesch. d. Botanik I 35 suspicatur esse Cyperum longum L.; Billerbeck flora class. 18 addit C. fuscum et flavescentem, Heyne ad *Φ* 351 censet esse Cyperum rotundum L.; aliter alii suspicati sunt; cf. etiam Buchholz flora hom., Culm 1848 p. 7, Miquel hom. Flora 59 s., Friedreich Real. 91, Buchholz hom. Real. I 2, 230.

κυπελλον (Corssen Ausspr., Vokalism. I 546 sumit rad. kup curvum, inflexum esse, unde derivat sanscr. kūpas fovea, antrum, gr. *κύπη* (videtur eiusdem originis esse etiam lat. cupa), *κύπτειν, κῦφος*, cf. Pictet Orig. Indoeurop. II 267, Curt. Et. 159, Fick vgl. Woert. I 536, Spracheinh. 84, Zeyss in Kuhn Ztschr. XIX 176, Deffner in Curt. Stud. IV 279; cf. etiam Buttmann Lex. I 161, Benfey WL. II 325, Froehd[e] apud Kuhn XIII 453, L. Meyer vgl Gr. I 363. Est *κύπελλον* vox diminutiva (cf. poculum), quan[...] recte observaverunt ortam esse ex *κυπέλιο*[...] L. Meyer II 477, Grassmann ap. Kuhn XI 2[...] 28, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 199, eund. in Kuh[n] Ztschr. VIII 140, Woerner subst. hom. 28. Est apud Hom. sing. *κύπελλον* bis, pl. -[...] septies, dat. *κυπέλλοις* (Nauck *-οισ'*) semel. Quinquies in Il., quinquies in Od. In exitu versus septies, post caes. 3. pedis bis, post 1. thesi[n] 2. pedis semel (*Ω* 305). Poculum. Paraph[...] Il., schol. BL ad *Α* 596, E. G. 354, 53 355, [...] Hes., Cram. an. Par. III 159, 15 *ποτήριον* (*παρ*[...] *τὸ κῦφος*, cf. E. M. 546, 4, E. G. 614, 29, Cram. an. Ox. I 238, 23, Eust. 1775, 24), schol. D a[d] *Α* 596, E. G. 354, 48 *ἔκπωμα* (sic etiam Zo[n]. 1269), *ποτήριον*, Suid., Phot., Bachm. anecd. G[r.] I 285, 21 *κισσύβιον, ποτήριον*, Hes. *εἶδος πο*[*τηρίου*] [...] *τηρίου ἀώτου*, Cram. an. Par. III 186, 14 [...] Eust. 158, 41 *ποτηρίου εἶδος, ἐπὶ τὰ ἔσ*[*ω*] *κύπτον· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἀμφικύπελλον λέγετα*[*ι*] *οἱονεὶ πανταχόθεν ἐπὶ τὰ ἔσω κεκυφός*, c[f.] Eust. 1402, 27; E. G. 355, 4 *τὸ δ' αὐτὸ ἀμφ*[*ι*]*κύπελλον*, cf. Ap. Soph. 105, 24, Eust. 1776, 3[...] Secundum Athen. XI 483 s. differt a *δέπας* [...] *ἄλεισον* eo quod *κῦφον* est; id. addit: *ἀπὸ τ*[...] *κυφότητος· ἢ ὅτι παραπλήσιον ἦν ταῖς πέλλα*[*ις*] [...] *συνηγμένον μᾶλλον εἰς τὴν κυφότητα· ἢ ἀμφ*[...] *κύπελλα, ἀπὸ τῶν ὤτων, διὰ τὸ τοιαῦτα* [...] *ναι τῇ κατασκευῇ· Σιληνὸς δέ φησιν· Κ.* [...] *πώματα σκύφοις ὅμοια, ὡς καὶ Νίκανδρος* [...] *Κολοφώνιος· Εὔμολπος δὲ ποτηρίου γέν*[*ος*] [...] *Σιμάριστος δὲ τὸ δίωτον ποτήριον Κυπρίο*[*ι*] [...] *τὸ δὲ δίωτον καὶ τετράωτον Κρῆτας*, cf. Eu[st.] 1776, 34 ss. et Athen. XI 477 a. Brosin de co[...]nis hom. 58 dicit generali quadam notione [...]deri poculum verbo *δέπας* significari, quo f[...] ut quotiens certa poculorum species verbo *δέπ*[*ας*] denotanda fuerit, epith. *ἀμφικύπελλον* sit a[d]ditum. *Ἄλεισον, κύπελλον, δέπας ἀμφικ.* poculorum genera admodum pretiosa fuisse, aur[ea] et argentea, cum *σκύφος* et *κοτύλη* et *κ*[*ισ*]*σύβιον*, utpote quae in humilium hominum [...] fuerint, minoris fuerint pretii. Promiscue id[em] poculum appellatur et *δέπας* (*Ω* 285) et *κύπ*[*ελ*]*λον* (*Ω* 305), cf. Duentz. J. J. f. Ph. 1864 p. 6[...] = hom. Abh. 536, Vogel de supellectili in H[om.] Il. et Od. 24; cf. praeterea Lang Homer u. [...] Gabe des Dionysos 21, Buttm. Lexil. I 160—1[...] Riedenauer Handw. 148, Schliemann Ilios p. 34[...] Tantum poetas verbo *κύπελλον* usos esse tes[ta]tur Poll. On. 6, 95, cf. O. Mueller Archae[ol.] 299, 6 l. — *Α* 596 *μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐ*[*δέ*]*ξατο χειρὶ κύπελλον*, Ariston. *λείπει ἡ πα*[...] *πρόθεσις*, cf. Krueger Di. 47, 14, 3. *Ω* 305 *νιψ*[...]*μενος κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο*, v. Aristo[n.] *Δ* 345 *ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι ἠδὲ* [*κύ*]*πελλα οἴνου πινέμεναι*, cf. *Σ* 545; schol. A [...]*τοι* (v. 345 s.) *ἐν μὲν τοῖς ὑπομνήμασιν οὐκ ἀ*[...]*τοῦνται, ἐπαιτιῶνται δὲ αὐτοὺς οἱ ἡμέτεροι* [...] *ἀπρεπῶς ὀνειδίζοντος τοῦ Ἀγ.*, *β* 396 *πλάζε*[...] *πίνοντας, χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα*, cf. sch[ol.]

V et EQ; υ 253 κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης, κ 357 νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα (v. 356 s. omittunt nonnulli). Γ 248 φέρε κρητῆρα φαεινὸν κῆρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα (D χρύσεα), α 142 δ 58 παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα, damnavit versus 141 s. Athen. V 193, cf. Eust. 1402, 21; expunxerunt Bekk.^{2}, Faesi, Duentz., alii; etiam δ 57 s. desunt in bonis codd., damnantur a Bekk.^{2}, Am., Faesi, Duentz., aliis, retinuit Nitzsch Sagenpoesie 151. κ 355 est v. l. ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα (pro κάνεια), cf. schol. H; Eust. 1661, 13 κύπελλα ἢ κάνεια. I 670 τοὺς ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν. — ἀμφικύπελλον.

Κύπρις (a Κύπρος; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 99, 19) Cypria, epitheton Veneris ab insula Cypro, quod inprimis in ea insula colebatur. Schol. D ad E 330 Κύπριν· τὴν Ἀφροδίτην· οὕτως γὰρ ἐκλήθη ἡ θεὸς παρ' ὅσον ἐν τῇ Κύπρῳ μεγάλως τιμᾶται. Minus recta sunt quae tradiderunt schol. BL ad E 422 et E. M. 546, 17 ss. τὸ ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, ὃ οὐκ ἐνόησαν οἱ πρὸ ἡμῶν τί σημαίνει· συμπλανηθέντες γὰρ τῷ Ἡσιόδῳ ἔδοξαν ὅτι Κύπρις λέγεται, ὥς φησιν Ἡσίοδος, Κυπρογένεια, διὸ γεννᾶται „περικλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ“ (theog. 199). Ὅμηρος δ' οὐκ εἶπεν οὕτως . . . ἔστι κατὰ συγκοπὴν εἰρημένον κυόπορις . . . τὸ δὲ πλανῆσαν τὸν Ἡσίοδον καὶ τοὺς ἄλλους ἐστὶ τὸ ἐν τῇ θ ῥαψῳδίᾳ λεγόμενον „ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη, ἐς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις“ (θ 362)· οὐχ εἴ τις δ' ἔν τινι τόπῳ τετίμηται, ἐκεῖθι καὶ γεγέννηται καὶ διὰ τοῦτο τῷ ἐπιθέτῳ κοσμεῖται . . . ὁ δὲ Ὅμηρος οὐκ ἂν εἶπεν ἀπὸ τῆς Κύπρου τὸ ἐπίθετον, ἐξ ἰδίου προσώπου λέγων „ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο χαλκῷ“, cf. schol. Vind. ad θ 362. Utramque sententiam (qua derivatur aut a Κύπρος aut a κύειν) proferunt Ap. Soph. 106, 1, E. G. 354, 51, Zon. 1267, cf. etiam E. G. 355, 21, Suid. — Deam in ea insula esse natam (cf. Hes. theog. 199) neque in Il. neque in Od. est scriptum, sed nomen habet ab cultu, cf. Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 209 215, Preller gr. Myth. I 272—275, Welcker gr. Goetterl. I 666, Friedreich Real. 670, Fietkau de carm. hes. voc. non hom. 40, cf. etiam Naegelsb. hom. Theol. 8. Leguntur apud Hom. Κύπρις (bis), gen. Κύπριδος (semel), acc. Κύπριν (semel) et Κύπριδα (bis), cf. Herod. ed. Lentz II 699, 1, E. M. 676, 36. Est quinquies K. in Il. (tantum E), semel in hymnis, nusquam in Od., cf. Bergk litt. hist. gr. I 576, Duentz. hom. Abh. 6, Hentze in Am. Il. app. II^2 p. 60. Quinquies in arsi est υ: 1. pedis ter, 3. pedis bis; semel (E 760) in thesi (2. pedis). E 330 ὁ δὲ (Τυδείδης) Κύπριν ἐπῴχετο νηλέι χαλκῷ, cf. schol. L; E 422 ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιιάδων ἀνιεῖσα Τρωσὶν ἅμα σπέσθαι, τοὺς ἔκπαγλα φίλησε, τῶν τινα καρρέζουσα καταμύξατο χεῖρα, Haupt in Lachm. Betr. ueb. Hom. Il. 106 expunxit v. 3—431, cf. etiam Am. app. h. l.; E 458 883 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, E 760 οἱ δὲ ἕκηλοι τέρπονται Κύπρις τε καὶ Ἀπόλλων, h. Ven. 2 μοῦσά μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης, Κύπριδος, ἥτε θεοῖσιν ἐπὶ γλ. ἵμερον ὦρσε, cf. Baum. h. l.

Κυπρογενής (a Κύπρος; de compositione v. ...lz zus.ges. Nomina 42) in insula Cypro natus. Herod. ed. Lentz II 594, 14 ὁ ἐν Κύπρῳ γεγεννημένος, cf. Hes. theog. 199 Κυπρογενέα δ', ὅτι γόντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. Non est apud Hom. nisi semel in hymnis. Epitheton Veneris, cuius originem Hom. a Iove et Dione trahit, v. E 370; cf. etiam Fietkau de carm. hesiod. atque hymn. voc. non hom. 40. h. X 1 Κυπρογενῆ (Barn. et Ilg. scripserunt Κυπρογενέα) Κυθέρειαν ἀείσομαι, ἥτε βροτοῖσι μείλιχα δῶρα δίδωσιν, cf. Theogn. 1386, cf. etiam v. 1304 1323 1332. — Preller gr. Myth. I 272—275, Welcker gr. Goetterl. I 666 s.

Κύπρος (de accentu v. Herod. ed. Lentz I 204, 4) insula magna maris interni. Steph. Byz. νῆσος (cf. E. G. 355, 25) μεγάλη [καὶ ἐπιφανεστάτη, κειμένη] ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ· [ἐκλήθη δὲ] ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου, [ἢ τῆς Βύβλου καὶ Ἀφροδίτης, ὡς Φιλοστέφανος καὶ Ἴστρος ἱστόρησαν,] ἢ ἀπὸ τοῦ φυομένου ἄνθους κύπρου . . . ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστίς καὶ Κεραστιάς καὶ Ἀμαθουσία καὶ Μηιονίς καὶ Σφήκεια καὶ Ἀκαμαντίς· τὸ ἐθνικὸν Κύπριος, cf. Herod. ed. Lentz I 204, 4 ss., Eust. ad Dion. Per. 508; cf. etiam Benfey WL. II 158, Vaniček Fremdw. 29. Strab. XIV 681 Κύπρος τὰ μὲν προσάρκτια μέρη συνάπτοντα ἔχουσα τῇ Τραχείᾳ Κιλικίᾳ, καθ' ἃ δὴ καὶ προσεχεστάτη τῇ ἠπείρῳ ἐστί, τὰ δὲ ἑῷα τῷ Ἰσσικῷ κόλπῳ, τὰ δ' ἑσπέρια τῷ Παμφυλίῳ κλυζόμενα πελάγει, τὰ δὲ νότια τῷ Αἰγυπτίῳ. Erat fertilissima haec insula et abundabat metallis; Strab. XIV 684 κατ' ἀρετὴν οὐδεμιᾶς τῶν νήσων λείπεται· καὶ γὰρ εὔοινός ἐστι καὶ εὐέλαιος σίτῳ τε αὐτάρκει χρῆται· μέταλλά τε χαλκοῦ ἐστιν ἄφθονα τὰ ἐν Ταμασσῷ, cf. Strab. XIV 682 s., cf. etiam Eust. 1400, 11, Friedreich Real. 58, Buchholz hom. Real. I 365 s., Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 28 s. Nunc insulae est nomen Cipro. Leguntur apud Hom. gen. Κύπρου (bis) et Κύπροιο (semel), acc. Κύπρον octies; Κύπρονδε semel (Λ 21), cf. La Roche h. Stud. § 45, 10. Semel in Il., quinquies in Od., sexies in hymnis. Est υ in arsi sexies (1. pedis semel, 2. pedis semel, 4. pedis semel, 5. p. semel, 6. p. bis), in thesi sexies (1. pedis semel, 2. p. quater, 3. p. semel). δ 83 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθείς (v. l. ἐπ' ἀληθεῖς) Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην καὶ Σ. καὶ Ἐρεμβούς, quos Nitzsch dicit esse posse „erzsuchende Bergleute von Kypros“. ρ 442 ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι, cf. Krueger Di. 68, 21, 5. ρ 448 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴκηαι (v. l. ἴδηαι, quam recepit Nauck; idem proposuit Κύπρον τε). ρ 443 Δμήτορι Ἰασίδῃ, ὃς Κύπρου ἶφι ἄνασσεν, is fuit tyrannus ab Ulixe fictus, schol. BQ Κινύρου ἀποθανόντος Δμήτωρ ἐβασίλευσε Κύπρου· ἢ οὐδὲ εἴρηται ὁ Κινύρας ἐν Ἰλιάδι (Λ 20) Κύπρου βασιλεύς, ἀλλὰ Κύπριος ἁπλῶς, cf. schol. V; schol. HQ ad v. 442 ἀεὶ πολλοὺς εἶχεν ἡ Κύπρος βασιλεῖς. Λ 21 Ἀτρείδης θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε, τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε· πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον, schol. BL βασιλεὺς Κύπρου, cf. Gladstone l. l.; Ariston. οὕτως εἴρηκεν εἰς Κύπρον ἠκούετο (cf. ad K 268), διὰ τὸ εἰς τόπον ἐκ τόπου διαγγέλλεσθαι, ὅμοιον τῷ Σκάνδειαν δῶκε (K 268). h. VII 28 ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται ἢ ὅγε Κύπρον ἢ ἐς Ὑπερβορέους. Veneris sacra erat insula et celeberrima eius cultu, cf. schol. D ad E 330, Eust. 1600, 62; v. etiam s. v. Κύπρις.

ϑ 362 *ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη, ἐς Πάφον, ἔνϑα δέ οἱ τέμενος βωμός τε ϑυήεις* (v. l. *Κύπρονδ' ἶκε*), cf. Krueger Di. 57, 10, 1; schol. ET *παρὰ Παφίοις οὐκ ἔστιν Ἀφροδίτης ἄγαλμα, τέμενος δὲ μόνον καὶ βωμός*. Spurius visus est cantus ille de Martis cum Venere amoribus iam veteribus grammaticis, cf. Carnuth Ariston. *περὶ σημ. Ὀδ.* p. 82; recentiorum nonnulli expunxerunt, cf. Am. app. ad v. 266, cf. etiam Faesi ad *E* 330. h. Ven. 58 *ἐς Κύπρον δ' ἐλϑοῦσα ϑυώδεα νηὸν ἔδυνεν, ἐς Πάφον, ἔνϑα δέ οἱ τέμ. βωμός τε*, Matth. v. 59 s. expunxit, defendit Baum.; h. Ven. 66 *Ἀφροδίτη σεύατ' ἐπὶ Τροίην προλιποῦσ' εὐώδεα Κύπρον*, h. Ven. 292 *χαῖρε, ϑεά, Κύπροιο ἐυκτιμένης μεδέουσα*, h. VI 2 *Ἀφροδίτην ᾄσομαι, ἣ πάσης Κύπρου κρήδεμνα λέλογχεν, ὅϑι μιν Ζεφύρου μένος ὑγρὸν ἀέντος ἤνεικεν κατὰ κῦμα ϑαλάσσης ἀφρῷ ἔνι μαλακῷ.* h. X 5 *χαῖρε, ϑεά, Σαλαμῖνος ἐυκτιμένης μεδέουσα καὶ πάσης Κύπρου*, cod. Mosc. *χαῖρε Κυϑήρης μεδέουσα εἰναλίης τε Κύπρου*, Franke: „scilicet fuit qui moleste ferret celebratam Veneris sedem, Cythera, non commemorari, quique Cyprum magis poetico epitheto *εἰναλίης* praeditam vellet", cf. etiam Baum. h. l. Quod inprimis in Cypro colebatur, appellabatur *Κύπρις*. In Il. et Od. nusquam commemoratur eam mari in Cyprum egressam aut ibi natam esse, sed apud Hes. (theog. 199) et in hymn., ubi vocatur *Κυπρογενής* (h. X 1; cf. h. VI 1 ss.). Schol. Vind. ad *ϑ* 362 *οὗτος ὁ στίχος ἐπλάνησε τὸν Ἡσίοδον εἰπεῖν Κυπρογένειαν τὴν Ἀφροδίτην*, cf. schol. BL ad *E* 422 et E. M. 546, 17 ss. — Videtur eius cultus iam antiquissimis temporibus ex Phoenicia eo translatus esse. Herod. I 105 *τῆς Συρίης ἐν Ἀσκάλωνι πόλι τινὲς ὑπολειφϑέντες ἐσύλησαν τῆς οὐρανίης Ἀφροδίτης τὸ ἱρόν· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἱρὸν πάντων ἀρχαιότατον ἱρῶν ὅσα ταύτης τῆς ϑεοῦ· καὶ γὰρ τὸ ἐν Κύπρῳ ἱρὸν ἐντεῦϑεν ἐγένετο, ὡς αὐτοὶ λέγουσι Κύπριοι.* Paus. vero I 14 primos omnium mortalium Assyrios Venerem Caelestem coluisse perhibet, ab illis Paphios in Cypro et Phoenices in Palaestina religionem accepisse, cf. etiam Hes. theog. 192 *πρῶτον Κυϑήροισι ἔπλητ', ἔνϑεν ἔπειτα περίρρυτον ἵκετο Κύπρον.* — Gladstone hom. Stud. ed. Schuster 209 215, Preller gr. Myth. I 272—275, Welcker gr. Goetterl. I 666 s., Friedreich Real. 670. Trium mentio fit urbium eius insulae: *Πάφος* (*ϑ* 363 h. Ven. 59), *Τεμέση* (*α* 184), quae urbs aeris copia erat celebrata, unde cuprum s. aes Cyprium habet nomen; sed fuerunt qui putarent eam urbem non sitam fuisse in Cypro, v. s. *Τεμέση* in hoc lex. II 322. 3) *Σαλαμίς* (h. X 4), cf. etiam Baum. ad. h. VI adn. p. 335 s. — *Κύπρις, Κυπρογενής.*

κύπτω (Curt. Et. 529 sumit rad. *κυφ*, unde derivat etiam *κυφός, κῦφος* et componit cum lat. rad. cub in cubare, cumbere, cf. eund. in Verbum d. gr. Spr. I 237, Grassmann in Kuhn Ztschr. XII 96, Pott ap. Kuhn XXVI 169, Benfey WL. II 325; CorssenAusspr., Vokalism. I 546 a rad. kup curvum, inflexum esse derivat *κύπη, κύπελλον, κύπτω*, sanscr. kūpas, *κυφός, κῦφος*, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 27 363 440 (pro *κύβγειν*); Fick vgl. Woert. I 39 s. 536 II 64, Spracheinh. 84 sumit rad. kup fervere, auf- u. niedergehen. De verbis in *πτω* exeuntibus v. Herod. ed. Lentz I 433, 21). Leguntur aor. opt. *κύψει'*, in CDKLMN *κύψει*, quod explicare studuit esse opt. aor. etiam sine apostr. Savelsberg in Kuhn Ztschr. XVI 413 ss., Symb. in honor. Ritsch. 512 s. 527, adn. 5, sed v. La Roche h. U. 241—243, Am. app. ad *χ* 98 (2. ed.); Thiersch Gr. Gr. § 164, 4 maluit scribere *κύψαι*, Nauck *κύψειε*. Aor. part. *κύψας* (bis), dat. *κύψαντι* (semel). Est ter in Il., semel in Od.; forma *κύψας* est in introitu versus, reliquae formae post arsin 2. pedis. Pronus sum, inclino me. Hes. *κάμπτει, ἑαυτὸν κλίνει*, Ammon. 81 (ed. Valckenaer) *τὸ ἐπικάμπτεσϑαι τῷ σώματι.* *Δ* 468 *πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνϑη*, paraphr. *ἐπινεύσαντι.* *P* 621 *ἡνία Μηριόνης ἔλαβεν χείρεσσι κύψας ἐκ πεδίοιο*, *Φ* 69 *ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων κύψας· ἐγχείη δ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη*, paraphr. *πεσών.* *λ* 585 *ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων* (*Τάνταλος*) *πιέειν μενεαίνων.* — *κατακύπτω, ὑπερκύπτω.*

κυρβαίη lectio vitiosa in epigr. 15, 6 cod Lips. et in Herodoti vita Hom. c. 34: *κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρποι μάζα.* Non minus vitiose Suid. (s. v. *Ὅμηρος*) *κυρκαίη δ' αἰε κατὰ δόρπον ἕρπεο μάζα.* Franke: „Pauw coni. *πῦρ καίῃ δ' αἰεί, κατὰ δόρπον ἕρπ μάζα*, Ilgenius edidit *κυρβαίη* (arietet, a *κυρ βάζω*) *δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρκεα μάζαι* Boissonadius: *πῦρ καίῃ δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρκεα μάζαν.* Herm. coni. *πυρκαΐῃ δ' αἰε κατὰ καρδόπου ἕρπεο, μάζαν Ἔμμεν κριϑαίη* cett. (ignis mactram calefaciat, ut semper pla centa suppetat). Dubitatio est an *κυρκαίη* (= *φυρητή*, cf. Passov. s. vv. *κυρβαίη μάζα*) veru sit. Qua re fortasse scribendum est: *μᾶζα δ κυρκαίη αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρποι*". Nondu medicina probabilis est inventa.

κυρέω v. s. *κύρω.*

κύρμα (a *κύρω*; de subst. in *μα* exeuntibus v L. Meyer vgl. Gr. II 265, Woerner subst. hom 46). Tantum nom. et acc. sing. *κύρμα*, in quint pede. Ter in Il., ter in Od., semel in epigr. I nonnullis codd. est *κῦρμα* ut in E. G. 356, 9 (Eust. 1467, 23 saepius, quod receperunt Bekk et Nauck, sed v. Lob. Paralip. 398 414 417 (La Roche in Ztschr. f. oest. Gymn. XIX 18 p. 530. In quod aliquis incidit, quod naucisc tur, reperit, praeda. Retzlaff Proben a. e. hom Synon. I 22 s. „eigentl. Fund, dann: erwuenscht willkommene Beute". E. M. 548, 45 *ἐπιτύχημ* (sic etiam Zon. 1269), *εὕρεμα, παρὰ τὸ κύρω τ ἐπιτυγχάνω*, E. G. 356, 9 *εὕρεμα, ἐγκύρημα ἔνταλμα, ἐντύχημα*, schol. B ad *γ* 271 *ἐπιτυ* Ap. Soph. 105, 26 *ἔντευγμα, συγκύρημα*, H *κύριγμα, ἐπίτευγμα*, Suid. *ἐπίτευγμα, ἢ τευγμα καὶ σπάραγμα τοῦ νοῦ.* *P* 272 *μι σεν δ' ἄρα μιν δηίων κυσὶ κύρμα γενέσϑ Τρῳῇσιν* (D *κ. γενέσϑαι κυσί*), paraphr. *σπ ραγμα*, Duentz. et Nauck v. 272 s. spurios es suspicantur, cf. Hentze app.; *ο* 480 *τὴν μ φώκῃσι καὶ ἰχϑύσι κυρμα γενέσϑαι ἔκβαλο* quidam libri v. 480 s. omittunt. ep. 4, 1 *οἵη αἴσῃ δῶκε πατὴρ Ζεὺς κύρμα γενέσϑαι.* Iu gitur cum *ἕλωρ*: *γ* 271 *τὸν ἀοιδὸν ἄγων νῆσον ἐρήμην κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ κ κύρμα γενέσϑαι*, Eust. 1467, 23 *ταὐτόν ἐ τῷ εὐτυχὲς εὕρημα· ἢ ἁπλῶς ἐντυχία· κα ὁμοιότητα τοῦ κατὰ συγκυρίαν.* *ε* 473 *δεί μὴ ϑήρεσσιν ἕλωρ καὶ κ. γένωμαι*, *E* 488 *πως ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλ. καὶ κ. γένησϑ* comparantur enim cum avibus; paraphr. *εὐτ χημα.* *P* 151 *Σαρπηδόνα κάλλιπες Ἀργείοι* v. l. *οἰωνοῖσιν*) *ἕλ. καὶ κ. γενέσϑαι.*

κυρτός (Fick vgl. Woert. I 810: rad. κυρ, κυλ a rad. kar, kvar, unde derivantur κυρτός, κύλλος, lat. curvus, lit. kreivas, sl. krivŭ, cf. eund. II 67, Spracheinh. 70, Corssen Ausspr., Vokalism. I 412, Curt. Et. 158 555 s. (qui ad eandem radicem redire κίρκος et κύκλος demonstrat), Siegismund in Curt. Stud. V 146, Fritzsche ib. VI 293 329, Walter in Kuhn Ztschr. XII 388, Duentz. ib. XIII 8, Benfey WL. II 289, L. Meyer vgl. Gr. I 28; cf. etiam Bugge in Curt. Stud. IV 330, Siegismund ib. V 176, Grassmann in Kuhn Ztschr. IX 14, Legerlotz ib. X 382, Gerland ib. XXI 70. De adi. in τός exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 304, de accentu v. Herod. ed. Lentz I 216, 19 II 4, 15, Cram. an. Ox. I 232, 17, E. M. 548, 47, E. G. 356, 17, cf. E. M. 191, 55, E. G. 106, 9, schol. L ad *B* 218, Herod. ed. Lentz praef. LXXIX). Leguntur sing. neutr. κυρτόν (semel), du. κυρτώ (semel), pl. κυρτά (semel). In introitu versus. Non est nisi in Il. Curvus, gibbus. Hes. τὸ κυρίως κυρτόν· καὶ τὸ ὑψηλὸν καὶ μετέωρον κῦμα, cf. E. M. 548, 51, E. G. 356, 11, Zon. 1269. *Δ* 426 ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται de fluctu maris (κῦμα), paraphr. μετέωρον (ὑψηλὸν) ὑπάρχον, cf. Eust. 492, 20 ss.; Did. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ι ἰόν. Spitzn., Dind., La Roche, Nauck scripserunt ἐόν, ceteri ἰόν, cf. Am. app. et Faesi h. l.; *N* 799 ἀέλλῃ, ἥ ὁμάδῳ ἄλλ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ κύματα παφλάζοντα θαλάσσης, κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, paraphr. ὑψηλά, schol. BL ad v. 798 ἔχει ἕκαστον τῶν ὀνομάτων ἰδίαν χάριν. . . τὰ κυρτὰ πρὸς τὸν ὄγκον, cf. Eust. 960, 53; Goebel Philol. XVIII 216 interpr. κύμ. κ. φαλ. „die Wogen gehen kammartig in die Hoehe u. kippen oben krumm ueber". — κυρτόω.

κυρτόω (a κυρτός; de verbis in όω exeuntibus v. Curtius Verbum d. gr. Spr. I 349, L. Meyer vgl. Gr. II 33) curvo. Non est apud Hom. nisi semel in Od., cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 739. *λ* 244 πορφύρεον κῦμα περιστάθη, οὔρεϊ ἶσον, κυρτωθέν, κρύψεν δὲ θεὸν θνητήν τε γυναῖκα, cf. ε 367 κῦμα κατηρεφές et Eust. 1682, 26.

κύρω et **κυρέω** (Fick vgl. Woert. I 521, Spracheinh. 70 suspicatur fortasse ad rad. kar se movere esse referenda haec verba; Benfey WL. II 176 componit cum sanscr. cûrjami, gael. cuir-idh tundo, gr. κυρίσσω, cf. Curt. Et.[5] 158; cf. praeterea Doed. Gl. 763. Curtio Verb. d. gr. Spr. I 374 verisimile videtur formam primariam fuisse κυρjω, cuius j aut mutatum assimilatione sit in ρ: κύρρω (unde productione suppletoria ortum sit κῦρω), aut in ε, cf. L. Meyer vgl. Gr. I 271 et Grassmann in Kuhn Ztschr. XI 33. De verbis in ρω exeuntibus v. Curt. Verbum I 305, de verbis in έω v. L. Meyer vgl. Gr. II 31. E. M. 547, 35 τὰ διὰ τοῦ υρω ῥήματα, βαρυνόμενα μέν, ἐκτείνει τὸ υ· περισπώμενα δὲ συστέλλει· κύρω, κυρῶ, cf. Herod. ed. Lentz I 452, 20; cf. etiam E. M. 548, 13 ss., Eust. 1363, 56). Leguntur 1) formae verbi κύρω: act. impf. κῦρε (ter), aor. part. κύρσας (bis), cf. Curtius Verbum II 276, L. Meyer in Kuhn Ztschr. XXII 40. Med. praes. κύρεται (semel). 2) verbi κυρέω: tantum aor. infin. κυρῆσαι (semel in epigr.). De formis in univ. v. Curtius Verbum I 305 385. — In Il. quater, nusqu. in Od., bis in hymnis, semel in epigr. Incido in rem, nanciscor, tango, cf. Doed. Gl. 763, Schmidt Synon. 81, 8. E. M. 548, 13 ss. σημαίνει τὸ ἐπιτυγχάνω (κυρῶ), ἔστι καὶ βαρύτονον κύρω τὸ ἐπιτυγχάνω, cf. E. M. 325, 1, E. G. 179, 14 355, 53 356, 8, Eust. 1331, 27, Ap. Soph. 65, 29. Hes. κύρσας· ἐπιτυχών, εὑρών, κύριος γενόμενος, Herod. I 452, 20 et Hes. κυρῶ τὸ τυγχάνω, cf. Suid., Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 285, 24; Zon. 1272 προσκρούσας ἢ ἐντυχών. I) κύρω: 1) Act. a) cum dat. *Ψ* 428 μή πως ἀμφοτέρους δηλήσεαι ἅρματι κύρσας, paraphr. συγκρούσας. schol. B συμπεσών, συῤῥάξας, συμβαλών, Eust. 1309, 23 κύρσαι ἅρματι καὶ ἐν ὁδῷ συγκύρσαι (v. 435) τὸ προσκροῦσαι δηλοῖ κατά τινα συγκυρίαν ὁμοῦ γενόμενον ἤγουν εἰς ἓν ἐλθόντα. b) cum praep. ἐπί, cf. Hoffmann Tmesis in Il. I 15. *Γ* 23 λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, paraphr., schol. AD, E. M. 548, 16 μεγάλῳ ζώῳ ἐπιτυχών, addit schol. AD νεκροῦ γάρ φασι σώματος μὴ ἅπτεσθαι λέοντα, sec. Aristarchi sententiam σῶμα tantum dicitur de cadavere, v. in hoc lex. s. v. σῶμα; Eust. 376, 11 ἐπικύρσας ἤγουν συγκυρήσας. *Ψ* 821 Τυδείδης αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ (Vrat. A ὑπ' αὐχ., Vrat. d κύρσε, libri nonnulli ἀκωκήν et ἀκωκή) studuit eum nancisci, direxit, intendit cuspidem in cervices; Hoffmann l. l.: „der Begr. des Zielens wird nur durch das Impf. conatus bewirkt; er stand immer im Begr. auf den Nacken zu treffen, d. h. wenn sich die Gelegenh. darboete", cf. etiam schol. ABD; paraphr. et schol. B (ἐπ)ετύγχανε, schol. V κύρσων ἐτύγχανε, Eust. 1331, 21 ἐπετύγχανε καὶ κατηστόχει, E. M. 548, 39 τουτέστιν ἤγγισεν, ἐπέτυχε, cf. etiam Duentz. h. l. c) cum genet. (tantum in hymnis). h. Ven. 174 h. Cer. 189 μελάθρου κῦρε κάρη (ABCF ἧρε, D ἦρε, L ἤυρε in h. Ven. 174, κύρε M in h. Cer. 189) caput attigit trabes conclavis; Matth. adfert Apoll. Rh. *B* 363 et *Δ* 945 et Homerum huius phantasmatis auctorem *Δ* 443 Ἔρις οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει, cf. Baum. ad h. Ven. 174; Preller h. Cer. v. 188—211 a primo poeta abiudicavit. 2) Med. Idem significat atque act. Cum dat.: *Ω* 530 ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ (schol. Pind. Pyth. 3, 141 κακῷ ἐπιμίσγεται), paraphr. ἐν κακοῖς τυγχάνει, Eust. 1363, 56 τὸ κύρεται δηλοῖ τὸ ἐντυγχάνει, schol. V ὑπὸ κακοῦ κύρεται, ὡς „Τρωσὶ δαμείς"· ἢ κακῷ συντυγχάνει, ὡς τὸ *Ψ* 821. Aliis locis Hom. non utitur medio, cf. Liesegang de XXIV. Il. rhaps. II 14, Peppmueller Il. XXIV p. XLI et p. 253. II) κυρέω: ep. 6, 6 δὸς ἐς ὑπωρείην Μίμαντος αἰδοίων μ' ἐλθόντα βροτῶν ὁσίων τε κυρῆσαι (e coni. Ilg. pro vulg. αἰδοῖον, v. l. ὁσ. γε κ.). — ἐγκύρω, συγκύρω, κύρμα.

κύστις (Fick vgl. Woert. I 244 818 II 272 derivat a rad. skiut, skut destillare, defluere, sanscr. çcyut, çcut; id. I 537 et Spracheinh. 85 suspicatur fortasse cohaerere cum sanscr. koshṭha viscera, lat. costa, sl. kostĭ os; cf. praeterea Benfey WL. II 24 et Buehler in Kuhn Ztschr. VIII 150. De subst. in τις exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 330 et Woerner subst. hom. 48). Non est apud Hom. nisi acc. κυστιν (bis) in Il., in introitu 3. pedis. Vesica, quae est urinae receptaculum, cf. Buchholz Real. I 2, 89. Paraphr. *E* 67 τὴν φύσαν, ὅπερ οὐροδόχον ὄργανόν ἐστιν, E. M. 548, 56 τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, τὴν λεγομένην φύσαν, cf. E. G. 356, 20; Suid., Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 286, 2 οὐρήθραν, ἐφήβιον, ὑπογάστριον, cf. E. G. 356,

18; addit Suid. *τὴν κοιλίαν, τὴν φῦσαν*, cf. Zon. 1268; Hes. *ἡ φῦσα*. Poll. On. 2, 221 *ἡ κύστις κατὰ τὴν εὐρυχωρίαν τῶν πλατέων ὀστῶν κειμένη τὸ ὑγρὸν ὑφ' ἑαυτὴν συλλέγει*. *Ε* 67 *βεβλήκει γλουτὸν κάτα δεξιόν· ἡ δὲ διὰ πρὸ ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή*, schol. ABL *αἰσχρὸν τὸ τραῦμα τοῦ τῆς πορνείας ναυπηγοῦ· δηλοῦται δὲ καὶ ἡ τῆς πληγῆς βία· ὀστέοις γὰρ ἡ κύστις σκέπεται, ἃ παρῆλθε τὸ δόρυ*, cf. Eust. 522, 35. *Ν* 652 *ὀιστὸς ἀντικρὺ κατὰ* (A *διὰ*) *κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν*.

Κύτωρος urbs Paphlagoniae ad Pontum Euxinum sita. Tantum *Β* 853 *οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο*. Nominativum ponunt *ἡ Κύτωρος* E. M. 541, 35, Eust. 361, 39 40 saepius; Apoll. Rh. *Β* 944 *ὑλήεντα Κ.*; paraphr. Il., Strab. XII 542 544 saepius, Ptol. 5, 1 *τὸ Κύτωρον*, Herod. ed. Lentz I 388, 28 *Κύτωρον· οἱ δὲ ἡ Κύτωρός φασι*. Eandem urbem Theophr. h. pl. 3, 15, 5 vocat *τὰ Κύτωρα*. Eust. 361, 42 *ἔδοξε δέ τισι καὶ διὰ τοῦ δ γράφειν Κύδωρον*, cf. Herod. I 200, 28; videtur etiam Steph. Byz. duplicem nominis formam posuisse, v. Meineke s. v. *Κύτωρος*. — Steph. Byz. *πόλις Παφλαγονίας* (sic etiam Herod. I 388, 28, E. M. 541, 35, Hes.), *ἀπὸ Κυτώρου τοῦ Φρίξου παιδός*, Strab. XII 544 s. *Ἄμαστρις ὁμώνυμος τῆς συνῳκικυίας πόλις . . . ἐκείνη μὲν οὖν ἐκ τεττάρων κατοικιῶν συνῴκισε τὴν πόλιν, ἔκ τε Σησάμου καὶ Κυτώρου καὶ Κρώμνης, τετάρτης δὲ τῆς Τίου . . τὸ δὲ Κύτωρον ἐμπόριον ἦν ποτε Σινωπέων· ὠνόμασται δ' ἀπὸ Κυτώρου τοῦ Φρίξου παιδός, ὡς Ἔφορός φησι* (cf. Pott in Kuhn Ztschr. IX 413, Lob. Path. proleg. 147)· *πλείστη δὲ καὶ ἀρίστη πύξος φύεται κατὰ τὴν Ἀμαστριανήν, καὶ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον*, cf. E. M. 541, 35, Theophr. h. pl. 3, 15, 5, Hehn Culturpfl. u. Hausth. 200 515. Fere eadem tradunt Herod. I 200, 28, Eust. 361, 39ss., cf. etiam Strab. XII 542. Nunc dicitur nomen habere Kidros. — Friedreich Real. 74, Buchholz hom. Real. I 304.

κυφός (Curt. Et. 529 sumit rad. *κυφ*, unde derivat *κύπτω, κυφός, κῦφος* et componit cum lat. rad. cub in cubare, cumbere, cf. eund. in Verbum d. gr. Spr. I 237. Grassmann in Kuhn Ztschr. XII 96, Benfey WL. II 325; Corssen Ausspr., Vokalism. I 546 a rad. kup inflexum, curvum esse derivat *κύπη, κύπελλον, κύπτω, κυφός*; cum lat. cumbere, cubare componunt etiam L. Meyer vgl. Gr. I 27 49 363 et Pott in Kuhn Ztschr. XXVI 169; Pauli Koerpertheile p. 19, ut ait Curtius, componit cum sanscr. çúptis, E. Kuhn in Kuhn Ztschr. XXIV 99 cum sanscr. kubǵás gibber, cf. F. Kluge ib. XXV 314, cf. praeterea Curt. Et. 646 et J. Schmidt Vocalismus I 162; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 225, 10; de adi. in *ος* exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 152). Non est apud Hom. nisi semel in Od. in introitu 3. pedis, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 734 751. Incurvus, gibbosus. Ap. Soph. 105, 28 *ἐπίκυφος, κεκυρτωμένος διὰ γῆρας*, Hes. *καμπύλον, κυρτόν, διὰ γῆρας ἐπικεκυρτωμένον*, Suid., Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 286, 3 s. *κυφόν· κεκυμμένον* et *κυφός· κεκυρτωμένος*, E. M. 549, 12 et Or. 81, 16 *τὸ περιφερὲς κυφὸν λέγουσιν*. *β* 16 *ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν, ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην καὶ μυρία ᾔδη*, Eust. 1431, 36 *τὸ γήραϊ κυφὸς πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ γυροῦ· ἐκεῖνος γὰρ φύσει τοιοῦτος ὡς τὸ γυρὸς ἔην ὤμοισιν* (*τ* 246).

Κῦφος urbs Perrhaebiae in Thessalia. Nomen dicitur ei datum esse a Cypho quodam; videri potius eam dictam esse a situ ait Lob. Paralip. 304, adn., cf. Fick vgl. Woert. I 40 536, Spracheinh. 84, qui componit cum pers. kaufa, zend. kaofa = mons, graec. *κῦφος*. Herod. ed. Lentz I 225, 3 *τὸ κῦφος τὸ κυ μακρόν· τὸ δὲ Κύφος παῖς Περραιβοῦ, ἀφ' οὗ Κύφος πόλις Περραιβίας, ἔστι καὶ ποταμὸς Κύφος . . . βραχὺ ἔχον τὸ υ παροξύνεται*. Steph. Byz. *πόλις Περραιβίας· ἀπὸ Κύφου τοῦ παιδὸς Περραιβοῦ· δύο δ' εἰσὶ Κύφοι, ἡ μὲν Περραιβίας, ἡ δὲ Θετταλίας· καὶ ποταμὸς Κύφος*, cf. Eust. 335, 7 ss. Strab. IX 441 *τὰ μὲν πεδία κατέχειν τοὺς Λαπίθας . . . τὰ δ' ὀρεινότερα χωρία πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ καὶ τοῖς Τέμπεσι τοὺς Περραιβούς, καθάπερ τὸν Κύφον καὶ τὴν Δωδώνην καὶ τὰ περὶ τὸν Τιταρήσιον*, id. IX 442 *Κύφον, Περραιβικὸν ἱρος ὁμώνυμον κατοικίαν ἔχον*, cf. etiam Bursian Geogr. v. Griechenl. I 47, adn. 4, Friedreich Real. 74, Buchholz hom. Real. I 115. Non est apud Hom. nisi semel in Il. *Β* 748 *Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας, τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο μ. τε Περαιβοί*, Eust. 335, 8 *τοῦ Ὁμηρικοῦ Γουνέως βασίλειον ἡ Κύφος*. Mascul. genere *τὸν Κύφον* appellat Strab. IX 441, femin. Steph. Byz., Eust. 335, 8.

κύων (Curt. Et. 159, Fick vgl. Woert. I 59 554 II 62 s., Spracheinh. 126: rad. *κυον* et *κυν*, sanscr. rad. çvan, nom. çvā, gen. çunas, ved. çuan et çun, lat. canis pro cvanis, lit. szů, rad. szun, got. hun-d-s, ir. cú, cf. Grimm Gesch. d. deutschen Spr.³ 281 (1. ed. p. 400), Benfey WL. II 165, Christ Lautl. 129, L. Meyer in Kuhn Ztschr. V 374 et vgl. Gr. I 27 80 105 139 405, Legerlotz in Kuhn Ztschr. VIII 118, Savelsb. ib. XXI 123, Corssen Ausspr., Vokalism. II 600; cf. etiam Curt. Et. 565, Christ Lautl. 191, Leskien in Curt. Stud. II 86, 4, Windisch ib. II 210, Corssen Ausspr. I 412, Kuhn in Ztschr. I 380, Deffner in Curt. Stud. IV 294. Quae exposuit Doed. Gl. 2458 praetereunda videntur esse. De subst., quorum themata in *ν* exeunt, v. L. Meyer vgl. Gr. II 141, Woerner subst. hom. 46. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 22, 9). Leguntur sing. nom. *κύων* decies; gen. *κυνός* ter; acc. *κύνα* ter, *κύν'* bis; voc. *κύον* septies; du. *κύνε* *Κ* 360; plur. nom. *κύνες* duodequinquagies; gen. *κυνῶν* octies; dat. *κυσί(ν)* duodecies, *κύνεσσι* quater (tantum in Il.), schol. D ad *Α* 4 *κύνεσσι· Αἰολὶς ἡ διάλεκτος*, cf. E. G. 354, 10, Eust. 20, 2, Hinrichs de hom. elocutionis vestig. aeol. 93; cf. etiam Herod. ed. Lentz I 413, 9 II 129, 16 22 304, 21, E. G. 336 60; acc. *κύνας* ter et vicies. Sunt formae in Il. quinquies et septuagies, in Od. semel et quadragies, in hymnis quater, in epigr. semel. Est prior syllaba (*υ*) post arsin quinquagies: 1. pedis quinquies, 2. pedis quater, 3. pedis quater, 4. pedis semel et tricies, 5. pedis sexies; est post 1. thesin semel et septuagies: 1. pedis quinquies decies, 2. pedis sexies decies, 3. pedis tricies sexies, 4. pedis bis (*Χ* 509 *σ* 105), 5. pedis bis (*Α* 4 *Ψ* 183 *κύνεσσι*). 1) Canis. Duo a poeta genera canum discernuntur, canes venatorii, qui etiam pecudum et stabulorum custodes erant, et canes *τραπεζῆες*, quos deliciarum causa nutriebant et minoris aestimabant. Omnia, quae apud Hom. de iis leguntur, tantum de magnis animalibus intellegi possunt eorumque magna

est ferocitas. Nam vel Priami τραπεζῆες tales erant, ut miser rex (ut ait Groshans prodrom. faunae hom. II 28 s.) eos metuere posset. υ 14 ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι, cf. Plut. de am. prolis c. 2. κ 216 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα (v. l. ἰόντες) σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ, cf. schol. QV et B; π 4 Τηλέμαχον περίσαινον κύνες ὑλακόμωροι, οὐδ' ὕλαον προσιόντα, notus erat eorum herus; π 6 νόησε Ὀδυσσεὺς σαίνοντάς τε κύνας κτλ., π 9 Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν, ἀλλὰ περισαίνουσι, ξ 29 ἐξαπίνης Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι· οἱ μὲν κεκληγῶτες ἐπέδραμον, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἕζετο κερδοσύνῃ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός· ἔνθα κεν ᾧ πὰρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος, schol. QV ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ὀξύφωνοι, κρεῖσσον δὲ ἀποδιδόναι οἱ περὶ τοῦ ὑλακτεῖν μεμορημένοι, ὅ ἐστι πεπονημένοι· ἴδιον γὰρ κυνῶν τὸ ὑλακτεῖν· ἐν ἄλλῳ οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν ἐσπουδακότες ἢ ὑλακτικοί, cf. schol. B et Eust. 1749, 34 et in hoc lex. s. v. ὑλακόμωρος II p. 361. Schol. V ad ἕζετο κ.: φυσικόν φασι βοήθημα πρὸς ἀποτροπὴν κυνῶν τὸ καθεσθῆναι καὶ προέσθαι τὴν ῥάβδον ὡς μὴ ἐπιτιθέμενον, cf. schol. B, Eust. 1749, 43, Plin. nat. hist. VIII 40, 61, Plut. de sollertia anim. XV, Aristot. Rhet. II 3. π 162 Ὀδυσεύς τε κύνες τε ἴδον (Minervam), καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο, κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν, credebant etiam veteres Germani canes sentire praesentiam spectrorum et agnoscere deum appropinquantem. h. Merc. 145 οὐδέ τίς οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων, οὐδὲ κύνες λελάκοντο. ρ 200 σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες ῥύατ' ὄπισθε μένοντες, cf. X 69 κύνας θυραωρούς v. l. πυλαωρούς). ξ 21 πὰρ δὲ κύνες θήρεσσιν (i. e. leonibus) ἐοικότες αἰὲν (v. l. ἐκτὸς) ἴαυον (in villa Eumaei) τέσσαρες, οὓς ἔθρεψε συβώτης, schol. H ὑπωπτεύετο (v. 22) παρὰ Ζηνοδότῳ, schol. H Vind. 133 Καλλίστρατος ὑπώπτευε τὸν στίχον διὰ τὴν ἐξαρίθμησιν τῶν κυνῶν καὶ τὸ ἐπίθετον, cf. Duentz. Zenod. 191 s.; ξ 35 τοὺς μοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλον (v. l. ἄλλῃ, v. schol. H) πυκνῇσιν λιθάδεσσιν, ξ 37 ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο ἐξαπίνης, K 183 ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσωσιν (v. l. ήσονται) ἐν αὐλῇ θηρὸς ἀκούσαντες κρατεόφρονος, schol. BL θείως τὴν τῶν φυλάκων γρυπνίαν τῇ τῶν κυνῶν παρέβαλε, καὶ ταῦτα οιμενικῶν· ὀξυήκοοι γὰρ καὶ αγρυπνοι, ἔπειτα αὶ λέοντος προσδοκῶντες ἔφοδον, cf. Eust. 97, 32 ss. K 186 πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ νδρῶν ἠδὲ κυνῶν, ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωεν, schol. BL σφιν: αὐτοῖς τοῖς κυσί· θορύου γὰρ παρεμπεσόντος, κἂν οἱ ἄνδρες ἀφυπώσσωσιν, οὐκέτι κοιμῶνται οἱ κύνες· διὸ περβολικῶς εἶπε τὸ ὄλωλεν, ὡς μηδὲ ὕστεον εἰ βουληθεῖεν ὑπνωσσόντων. M 303 εἴ ερ γάρ χ' εὕρῃσι (λέων) παρ' αὐτόφι βώτοας ἄνδρας σὺν (v. l. ἐν) κυσὶ καὶ δούρεσσι υλάσσοντας περὶ μῆλα, Λ 549 ὡς λέοντα βοῶν τὸ μεσσαύλοιο ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέες ἀγροιῶται, οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ ῖαρ ἑλέσθαι πάννυχοι ἐγρήσσοντες, cf. O 272; riston. Ζηνόδ. ἀθετεῖ v. 548—557, cf. Duentz. enod. 186 s.; P 658 βῆ δ' ἰέναι ὥς τίς τε ων ἀπὸ μεσσαύλοιο, ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' (H om. τ') ἄνδρας τ' ἐρεθίζων, οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ π. ἑλ. πάννυχοι ἐγρήσσοντες, P 110 ὥς τε λίς, ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται ἔγχεσι καὶ φωνῇ, cf. schol. B; Σ 578 νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσι τέσσαρες, ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο, Σ 581 λέοντε ἐν πρώτῃσι βόεσσι ταῦρον ἐχέτην . . τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί, Did. παρὰ Ζηνοδότῳ τοὺς δὲ (pro τὸν δὲ), τοὺς λέοντας. Σ 584 οἱ δὲ νομῆες αὔτως ἐνδίεσαν (v. l. ἐν δ' ἴεσαν) ταχέας κύνας ὀτρύνοντες (v. l. -αντες), N 198 ὥς τε δύ' αἶγα (Zenod. αἶγε) λέοντε κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων ἁρπάξαντε φέρητον, schol. V τοὺς Τρῶας τοῖς φυλάσσουσιν εἰκάζει κυσί, τοὺς δὲ Ἕλληνας τοῖς ἁρπάζουσι λέουσι. P 65 ἀμφὶ τόν (λέοντα) γε κύνες τ' (τ' om. C) ἄνδρες τε νομῆες πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ, schol. A ἰύζουσιν οἱ νομῆες, οἱ δὲ κύνες ὑλακτοῦσιν. O 587 θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς, ὅς τε κύνα (v. l. κύνας) κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι φεύγει, cf. schol. BL; Ariston. Ζηνόδ. γράφει ἀμφί οἱ αὐτῷ. h. Merc. 194 ὁ ταῦρος ἐβόσκετο μοῦνος ἀπ' ἄλλων· χαροποὶ δὲ κύνες κατόπισθεν ἕποντο τέσσαρες, ἠύτε φῶτες, ὁμόφρονες, h. Merc. 196 οἱ μὲν ἔλειφθεν, οἵ τε κύνες ὅ τε ταῦρος. ep. 11, 2 Γλαῦκε, πρῶτον μὲν κυσὶ δεῖπνον ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν δοῦναι· ὁ γὰρ πρῶτον ἀκούει ἀνδρὸς ἐπερχομένου καὶ ἐς ἕρκεα θηρὸς ἰόντος, Ilg. et Wolf in nov. ed. κυνί, Franke: „verum est κυσί, quod legitur in vit. Hom., referendum illud ad canes Glauci, quos plures fuisse patet; quae sequuntur, ὁ γὰρ cett., de toto canum genere in universum praedicantur“. η 91 χρύσειοι δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν, οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι δῶμα φυλασσέμεναι Ἀλκινόοιο, ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα, ab utraque parte erat canis aureus et argenteus, schol. V ἤτοι κυρίως, ἢ ἥλους λέγει, παρὸ καὶ κυνάδας φαμέν, ἢ τοὺς διπλοῦς ἥλους· τινὲς δέ φασι τοὺς δοθέντας ὑπὸ Ἥρας Ποσειδῶνι ὑπὲρ τοῦ συλλαβεῖν αὐτῷ πρὸς τὴν τοῦ Διὸς ἐπίθεσιν οὕτως περιελθεῖν εἰς Ἀλκίνοον, cf. Eust. 1570, 33 ss., Poll. On. 5, 39, Nitzsch adn. I p. 68 II 143. Est sermo de canibus venaticis: Λ 325 τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω ἐν κυσὶ θηρευτῇσι πέσητον, Did. διχῶς, θηρητῆρσι (ita Bekk., Dind., M. Schmidt, sed La Roche h. T. 281 θηρευτῆρσι, dubitat Nauck in adn. crit.) καὶ θηρευτῇσι, Ven. A θηρευτῇσι, Bekk.[2] θηρητῆρσι. M 41 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, schol. V γρ. καὶ θηρητῆρσι, quod receperunt Bekk.[2] et Nauck; I 545 πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας καὶ κύνας, Λ 292 ὡς ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας σείῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ ἠὲ λέοντι, cf. schol. BL; K 360 ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε (v. l. κύνες), εἰδότε θήρης, ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεί, ubi comparantur Diomedes et Ulixes cum canibus venaticis; schol. ABLV ἐμμενές: ἐν τούτῳ γάρ ἐστι τῶν κυνῶν ἡ ἀριστεία (τοῦτο . . ἀρετή V)· ταῦτα γάρ ἐστι τὰ ζῷα φύσει μὲν ταχέα, ὑπεκλυόμενα δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν· οἱ δὲ κύνες τοὐναντίον, schol. BL κυσὶν αὐτοὺς εἰκάζει διὰ τὸ ἀγρευτικόν, schol. A ἤγουν οἱ κύνες τοῦ Ἅιδου(?). τ 429

βάν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην ἠμὲν κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ υἱέες Αὐτολύκου, τ 436 *ἵκανον ἐπακτῆρες, πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἤισαν*, cf. ρ 317; τ 438 *Ὀδυσσεὺς ἤιεν ἄγχι κυνῶν*, cf. v. 447; erat enim venatio in honorem Ulixis instituta. τ 444 *τὸν (σῦν) ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν, ὡς ἐπάγοντες ἐπῇσαν*, offendit in duali *ποδοῖιν* Ellendt 3 hom. Abh. 16, sed v. Am. app. h. l.; Γ 26 *λέων κατεσθίει, εἴ περ ἂν αὐτὸν σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί*, Λ 414 *ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ σεύωνται, ἀμφὶ δέ τ' ἀίσσονται, οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα*, Ρ 282 *καπρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς ῥηιδίως ἐκέδασσεν.* Μ 147 *σύεσσιν ἐοικότε, τώ τ' ἐν ὄρεσσιν ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα*, Nauck suspicatur *δέχεται κολοσυρτὸς ἐόντε*, cf. Kayser in Philol. XVII 692; Ρ 725 *ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἵ τ' ἐπὶ κάπρῳ βλημένῳ ἀίξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων· ἕως μὲν γάρ τε θέουσι διαρραῖσαι μεμαῶτες, ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται, ἄψ τ' ἀνεχώρησαν διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος*, schol. A *πρὸς τὸ θράσος τῶν Τρώων ἡ παραβολή.* Ν 475 *ὀδόντας θήγει (σῦς), ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.* Ο 272 *ὥς τ' ἢ ἔλαφον ἢ ἄγριον αἶγα ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται . . (λῖς) δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας*, cf. Λ 549; schol. BL *ἀγρόται· οὕτω δὲ τοὺς θηρευτὰς ἀεί φασιν οἱ Ἀττικοί.* Θ 338 *ὡς ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος ἅπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων* (v. l. *πεποιθώς*, v. schol. A), *ἰσχία τε γλουτούς τε, ἑλισσόμενόν* (v. l. *-μενός*) *τε δοκεύει, ὣς Ἕκτωρ κτλ.*, schol. ABLV *οὐ δεόντως, φασί, τῷ κυνὶ ἓν ζῷον διώκοντι παραβάλλει τὸν Ἕκτορα διώκοντα πολλούς· ἄλλως τε οὐκ ἔδει εἰκάζειν τὸν διώκοντα κυνί, τοὺς δὲ διωκομένους ἀλκιμωτέρῳ ζῴῳ· ῥητέον δὲ ὅτι ὁ Ἕκτωρ εἴκασται κυνὶ ἑνὶ καὶ ὁ διωκόμενος θηρὶ ἑνί . . . ἡ παραβολὴ οὐ πρὸς ἰσχὺν ἀλλὰ πρὸς τάχος· κύνες γὰρ ἐν ταῖς θήραις ἐπιτήδειοι πρὸς δίωξιν*, cf. schol. BL; τ 228 *πάροιθε δαίδαλον ἦεν* (in veste Ulixis)· *ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν ἀσπαίροντα λάων . . . λάε νεβρὸν ἀπάγχων.* Ο 579 *Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε κύων* (v. l. *λέων*) *ὥς, ὅς τ' ἐπὶ νεβρῷ βλημένῳ ἀίξῃ*, schol. BL *τοσοῦτον Ἀντ. μείζων Μελανίππου ὅσον νεβροῦ κύων· τὸ ἀδεὲς δὲ καὶ ταχὺ καὶ πρόθυμον τοῦ Ἀντιλόχου διὰ τοῦ κυνὸς δηλοῖ.* Χ 189 *ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται, ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας . . . ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ*, cf. Eust. 1265, 28; Ε 476 *καταπτώσσουσι κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα*, cf. Σ 585 s. *δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων, ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον ἔκ τ' ἀλέοντο.* Summis laudibus effertur Argus, canis ille venaticus Ulixis, ob fidem aliasque virtutes. ρ 291 *ἂν δὲ κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν Ἄργος Ὀδυσσῆος, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς θρέψε μὲν οὐδ' ἀπόνητο· τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς· δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἐν κόπρῳ*, ρ 300 *ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων· δὴ τότε γ', ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα, οὐρῇ μέν ῥ' ὅ γ' ἔσηνε καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω* (Eust. 1820, 49 *ὃ δὴ χαρακτὴρ τοῖς τοιούτοις φιλίας ἐστίν*), *ἆσσον δ' οὐκέτι δυνήσατο ἐλθέμεν*, ρ 306 *ἦ μάλα θαῦμα κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ· καλὸς μὲν δέμας ἐστίν*, ρ 312 *ἀνδρὸς κύων ὅδε τῆλε θανόντος· εἰ τοιόσδ' εἴη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα, οἷόν μιν κατέλειπεν Ὀδ., αἶψά κε θηήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν· οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βένθεσιν ὕλης κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη. . . Ἄργον κατὰ μοῖρα λάβεν αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ*, schol. QV ad v. 291 *πῶς τὸν μεταμεμορφωμένον ἐπιγινώσκει; ὅτι παρὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἄλογα ζῷα μᾶλλον ἀντιλαμβάνεται καὶ ἐκ τῆς ὀδμῆς αὐτὸν ἐπέγνω· ἀλλὰ μετὰ τοιαῦτα ἔτη πῶς ἔζη ὁ κύων; Ἀριστοτέλης φησὶ τέσσαρα καὶ εἴκοσι ζῆν ἔτη κύνα*, cf. Eust. 1820, 39 ss. Distinguuntur ab his canibus canes *τραπεζῆες*: Ψ 173 *ἐννέα τῷ γε ἄνακτι* (Patroclo) *τραπεζῆες κύνες ἦσαν, καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας*, ρ 309 *οὐ σάφα οἶδα, ἢ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν, ἢ αὔτως οἷοί τε* (v. l. *-όν* et *-ά τε*) *τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν γίγνοντ'· ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες*, cf. Χ 69 *οὕς (κύνας) τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας θυραωρούς* (v. l. *πυλαωρούς*). Mos erat, ut heroes, cum in publicum prodibant, secum ducerent canes: β 11 *βῆ ῥ' ἴμεν* (Telemachus) *εἰς ἀγορήν, οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δύω κύνες ἀργοὶ* (v. l. *κύνες πόδας ἀργοί*, cf. Am. app. h. l.) *ἕποντο*, schol. EMQ *τοῦτό τινες σημειοῦνται πρὸς τὸν ἄγροικον τῶν παλαιῶν βίον· ἢ ὡς φιλακόλουθον τὸ ζῷον ἕπεται οὐ κατὰ προαίρεσιν αὐτοῦ*, schol. M *ἢ ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις ἕνα κύνα κομεῖν πρὸς φυλακήν, ὡς καὶ Ἡσίοδος· ὁ δὲ Τηλέμαχος διὰ τὸ ἀσφαλέστερον καὶ τὴν ἐπήρειαν τῶν ἐχθρῶν δύο ἐκέκτητο*, cf. Eust. 1430, 47. ρ 62 υ 145 *Τηλέμαχος διὲκ μεγάροιο βεβήκει ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε δύω κύνες ἀργοὶ* (v. l. *κ. πόδας ἀργοὶ*) *ἕποντο* cf. Nitzsch adn. I p. 67. Saepissime comme morat poeta a canibus devorari cadavera. 818 *ὣς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδο αἴης ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δη μῷ* (schol. A *γρ. ἠδ' οἰωνούς*), Σ 283 *οὐδ ποτ' ἐκπέρσει· πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδοντα* (schol. BL ad Α 29 *κύνες ἠδ' οἰωνοί*), cf. Ariston.; Χ 89 *ἄνευθε δέ σε μέγα νῶιν Ἀργείω παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται*, φ 36 *τάχ' αὖ* (v. l. *ἂν*) *σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες ταχέες κα τέδονται* (v. l. *-ουσιν*) *οἷον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓ ἔτρεφες*, Ω 211 *τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα ἐπένη λίνῳ ἀργίποδας κύνας ἆσαι ἑῶν ἀπάνευθε το κήων*, Ρ 272 *μίσησεν δ' ἄρα μιν δηίων κυ κύρμα γενέσθαι Τρῳῇσιν*, cf. schol. B; Duent et Nauck suspicantur v. 272 s. esse spurios, etiam van Herwerden quaest. ep. et eleg. 33; 509 *νῦν δὲ σὲ εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνε κορέσωνται, γυμνόν*, Ψ 21 *Ἕκτορα δώσειν κυ σὶν ὠμὰ δάσασθαι* promittit Achilles Patrocl schol. B *εἰώθασιν οἱ κύνες ἄλλος ἄλλοσε ἀπο σπᾶν καὶ μερίζεσθαι τὸ σῶμα*, Nauckio vider tur v. 21—23 spurii esse. Ρ 127 *ἵνα τὸν νέκ Τρῳῇσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη*, σ 87 χ 47 *μήδεά* (Nauck *μέζεά?*) *τ' ἐξερύσας δώῃ* (*ἐξέ ρυσαν*) *κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι*, Ν 233 *αὖθι κυ νῶν μέλπηθρα γένοιτο, ὅς τις μεθιῇσι μάχεσθα* schol. ABDL *μετὰ χόρον σφαιρίζουσι τὰς σά κας καὶ διαρρίπτουσιν οἱ κύνες, λέων δὲ τ πᾶν ἐσθίει.* Ρ 255 Σ 179 *νεμεσιζέσθω δ' ἐ θυμῷ (σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω) Πάτροκλο Τρῳῇσι κυσὶν* (v. l. *κυσὶ*) *μέλπηθρα* (Nauc *ἕλκηθρα?*) *γενέσθαι*, schol. AB *ὑπὸ κυνῶν σπα*

ϱαχϑῆναι, cf. schol. B ad Σ 179. Χ 339 μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν, Ψ 183 Ἕκτορα δ' οὔ τι δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν, Ariston. ἀπὸ κοινοῦ τὸ δαπτέμεν. Ο 351 οὐδὲ τόν γε πυρὸς λελάχωσι ϑανόντα, ἀλλὰ κύνες (A καὶ ἐς, Vind. κύνες γ') ἐρύουσι πρὸ ἄστεος, Χ 66 αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι ϑύρῃσιν ὠμησταὶ ἐρύουσιν, ἐπεί κέ τις ὀξέι χαλκῷ τύψας ἠὲ βαλὼν ῥεϑέων ἐκ ϑυμὸν ἕληται, οὓς τρέφον ἐν μεγάροις τραπεζῆας ϑυραωρούς (v. l. πυλαωρούς), οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ ϑυμῷ, κείσοντ' ἐν προϑύροισι, cf. schol. B ad v. 70 et Nitzsch adn. I p. 67; Ρ 558 εἴ κ' Ἀχιλῆος ἑταῖρον τείχει ὕπο Τρώων ταχέες κύνες ἑλκήσωσιν (v. l. ἑλκήσουσιν et ἑλκύσ(σ)ουσιν, Nauck: an ἑλκύσσωσιν?). Χ 75 ὅτε αἰδῶ αἰσχύνωσι κύνες (v. l. παῖδες) κταμένοιο γέροντος, τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται βροτοῖσιν, Nauckio videntur spurii esse v. 69—76; Ψ 184 τὸν (Hectorem mortuum) οὐ κύνες ἀμφεπένοντο, paraphr. οὐ κατήσϑιον. Ψ 185 ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς ϑυγάτηρ ἤματα καὶ νύκτας, Ρ 153 νῦν δ' οὔ οἱ (Sarpedoni) ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης, facere ut insepultus iaceret; Ariston. ὑπόνοια τοῖς Τρωσὶν ἐγένετο ὡς κυνοβρώτου τοῦ σώματος ἐσομένου, εἰ μὴ τὸν Πάτροκλον ἀνϑελκύσαιεν καὶ ὑφ' αὑτοὺς ἔχοιεν εἰς ἀνταπόδοσιν τῶν περὶ Σαρπηδόνος, id. Ζηνόδοτος γράφει κύον ἔτλης· ἄλογον δέ, cf. Duentz. Zenod. 92. Χ 348 ὡς οὐκ ἔσϑ' ὃς σῆς γε (Nauck: κε?) κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι, Ω 409 ἦ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἦέ μιν ἤδη ᾗσι κυσὶν (v. l. κυσὶ) μελεϊστὶ ταμὼν προὔϑηκεν Ἀχιλλεύς. Iungitur saepe cum οἰωνός (avis, quae cadavera devorat), cf. Am. app. ad Α 5. Α 4 αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσι, schol. L τὰ σώματα οὐκ ἐκήδευσαν ἀνελόμενοι· πλὴν οὐδὲ δι' ἀμέλειαν περιεῖδον ἀτάφους, ἀλλὰ καιρὸν τοῦ κηδεύειν οὐκ ἔχοντες κτλ., cf. Eust. 961, 53; Ariston. Ζηνόδοτος τοὺς δύο (v. 4s.) ἀϑετεῖ, cf. Duentz. Zenod. 111 s. et 178. Θ 379 ὄφρα ἴδωμαι, ἦ .. ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσών. Ν 831 ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσι, cf. schol. BL; Ρ 241 νέκυος Πατρόκλοιο, ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς, Ω 411 ὦ γέρον, οὔ πω τόν γε κύνες φάγον (v. l. φάγον κύνες) οὐδ' οἰωνοί. γ 259 τόν γε (κε?) κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκὰς Ἄργεος, cf. Nitzsch adn. I p. 188 et Faesi h. l., qui confert Soph. Ant. 204 ss. μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα, ἐᾶν δ' ἄϑαπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισϑέντ' ἰδεῖν, cf. etiam Aesch. Suppl. 800 ed. Dind.; Χ 354 ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται, schol. B ἀντὶ τοῦ κατέδονται. Β 393 οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς, cf. Aristot. de republ. 3, 14; schol. AD πρὸς τὸ μὴ ὑπὸ κυνῶν καὶ σαρκοφάγων ὀρνέων διασπασϑῆναι. Χ 335 σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' (v. l. ἑλκύσουσ') ἀικῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί, schol. B ἀφορμὴν αὐτῷ δέδωκε δεήσεως, ἀπειλήσας περὶ τῆς αἰκίσεως· πολλὴν γὰρ εἶχε πρόνοιαν τοῦ ϑάπτεσϑαι. ξ 133 τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι (v. l. ἐρύειν). Coniungitur cum γύψ: Σ 271 πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται Τρώων, cf. schol. A et B; Χ 42 τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδοιεν (v. l. ἔδονται) κείμενον. — σ 105 ἐνταυϑοῖ νῦν ἧσο σύας τε κύνας τ' (v. l. κύνας τε σύας τ') ἀπερύκων dixit Ulixes ad Irum, cui ad murum adclinato dederat baculum, ut tanquam formido impediret sues et canes in aulam venire. ξ 531 εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, φ 340 δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. Α 50 οὐρῆας πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς (pestilentia), schol. A φιλάνϑρωπος ὢν ὁ ϑεὸς πρῶτον τὰς ἡμιόνους καὶ τοὺς κύνας καὶ τὰ ἄλογα ζῷα ἀναιρεῖ, ἵνα διὰ τούτου εἰς δέος ἀγαγὼν τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ τὸ εὐσεβεῖν παρασκευάσῃ· ἢ ὅτι αἱ ἡμίονοι καὶ οἱ κύνες τὴν αἴσϑησιν τῆς ὀσφρήσεως ἐνεργεστέραν ἔχουσιν· οἱ γὰρ κύνες ἀπὸ τῆς ὀσφρήσεως τῶν ἰχνῶν ἐν αἰσϑήσει τῶν ϑηρίων γίνονται, cf. schol. AD. — h. Merc. 570 λέουσι καὶ σύεσσι καὶ κυσὶ καὶ μήλοισιν, πᾶσι δ' ἐπὶ προβάτοισιν ἀνάσσειν Ἑρμῆν, Baum.: „non debuerunt dubitare Matth. et Schneidew.," num Mercurio etiam leonum, suum, canum tradita cura sit; nam cum per se id non absimile sit vero, Preller Mythol.[3] I 322 eum hoc munere fungi indicat in vase picto, quod expressum exstet apud de Witte Elite céramogr. III tab. 85". Versus 569 s. interpolatos iudicat Baum. — Θ 368 εἰς Ἀίδαο προὔπεμψεν (Herculem) ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀίδαο, quem canem posteriores dixerunt Κέρβερον, schol. ABV κύνα μόνον λέγει, Κέρβερον δὲ οὐκ ὀνομάζει, ὡς οἱ νεώτεροι· οἶδε δὲ τὸν κύνα καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ· Πίνδαρος γοῦν ἑκατόν, Ἡσίοδος δὲ πεντήκοντα ἔχειν αὐτὸν κεφαλάς φησιν, cf. schol. ABD; Eust. 717, 54 τὸν τοῦ Ἅιδου κύνα, οὗ τὴν κλῆσιν Ὅμηρος μὲν σιγᾷ, οἱ δὲ νεώτεροι Κέρβερον αὐτὸν καλοῦσι· καὶ κυνὸς μὲν κεφαλὰς αὐτῷ προσάπτουσι τρεῖς, οὐρὰν δὲ προσπλάττουσι δράκοντος· ἐπὶ δὲ νῶτον προσφύουσιν ὄφεων κεφαλάς. λ 623 καί ποτέ μ' ἐνϑάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντα, inquit Hercules apud inferos, cf. schol. H et Eust. 1703, 52 ss.; Hes. theog. 311 Κέρβερον ὠμηστήν, Ἀίδεω κύνα χαλκεόφωνον, cf. etiam Preller gr. Myth. I 663 s. II 222 s., Hartung Rel. d. Griechen II 85—87, Richter hom. Vorstellungen v. Hades 22 s., Friedreich Real. 84. — Χ 29 ἀστέρ', ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ· ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι i. e. Sirius; schol. A ὁ Σιδώνιος ὑφ' ἓν ἀναγινώσκει κυνωρίωνος· ἄμεινον δὲ κατὰ παράϑεσιν, ὅτι οἱ κύνες πολλάκις ὀνομάζονται μετὰ τῶν κτητόρων, οἷον Κέρβερος Ἅιδου· οὕτως κύνα Ὠρίωνος· τῷ δὲ κυνηγετικὸν αὐτὸν εἶναι καὶ πλησίον κατηστέρισαν τὸν κύνα, schol. ABDL τὸν ἀστρῷον κύνα οὕτως ἔφη· ἔνιοι δέ φασι τὸν κατηστερισμένον κύνα οὐκ Ὠρίωνος, ἀλλ' Ἠριγόνης ὑπάρχειν, eodem loco exponitur, qui factum sit, ut ille κύων inter stellas referretur; Eust. 1255, 19 κύριον μὲν οἷον ὄνομα τὸ ἀστήρ, ἐπίκλησις δὲ τούτου ὥς περ τὸ κύων ἁπλῶς, οὕτω καὶ τὸ κύων Ὠρίωνος. ὅτι δὲ Ὠρίων κυνηγέτης γενόμενος ἄριστος κατηστέρισται μετὰ ϑάνατον, ἐνετέϑη δὲ ἄστροις καὶ ὁ κύων αὐτοῦ, ὁ μῦϑος πολλαχοῦ λέγειν τολμᾷ· δῆλον δὲ ὅτι τοῦ τοιούτου κυνὸς ἐπιτέλλοντος πολλοὶ γίνονται καύσωνες, cf. Friedreich Real. 19. 2) **canis marinus.** μ 96 αὐτοῦ δ' ἰχϑυάᾳ (Σκύλλη), σκόπελον περιμαιμώωσα, δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴ ποϑι μεῖζον ἕλῃσι κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀμφιτρίτη,

cf. schol. H et Eust. 1715, 45. Canis marini tria genera distinguit Ael. de nat. anim. I 55; cf. etiam Koerner hom. Thierwelt 52. 3) Canis est non raro imago impudentiae. Itaque *κύων* saepe usurpatur pro convicio, ita ut sit = impudens, impudicus, cf. Nitzsch adn. I p. 247. Inde factum est, ut significet apud Hom. *κύνεος, κυνώπης, κυνῶπις* impudens, *κύντερος, κύντατος* impudentior, -issimus, cf. etiam *κυνάμυια*. *Α* 225 *οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο* increpat Achilles Agamemnonem; schol. ABL *ἐξ οἰνοποσίας μὲν ἀμέλεια, ἀπιστία δὲ ἐξ ἀναιδείας . . . μάλιστα δὲ τῷ ἀναιδεῖ ἐπιμένει, ὅπου μὲν λέγων· ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές* (158), *ὅπου δέ· ἀναιδείην ἐπιειμένε* (149), *πῇ δὲ κυνῶπα* (159), sim. schol. A et Eust. 90, 3 ss., ubi additum est *ἀντίκειται τὸ κυνὸς ὄμ. ἔχων πρὸς τὸ κραδ. ἐλ., καὶ ἔστιν ἀντίθετον σχῆμα ῥητορικόν, ἵνα λέγῃ αὐτὸν θρασὺν μὲν ὡς κύνα, δειλὸν δὲ ὡς ἔλαφον*, schol. BL *τὸ κ. ὄμ. ἔχων ἐξ ὧν εἶδεν αὐτὸν ὀργιζόμενον· „ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην" καί· „Κάλχαντα πρώτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπεν"*, cf. *Ι* 372 s. Ariston. *Ζηνόδοτος τοῦτον τὸν τόπον ἠθέτηκεν ἕως* v. 234; cf. Duentz. Zenod. 180. *Ζ* 344 *δᾶερ ἐμεῖο* (L *ἐμοῖο*), *κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης* (Nauck *-μηχάνοο κρυοέσσης*) dicit Helena de se, paraphr. *τῆς ἀναιδοῦς*, cf. schol. BL; Eust. 645, 61 *κύνα καὶ ἐνταῦθα καὶ κατωτέρω ἑαυτὴν ἡ Ἑλένη καλεῖ, ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ κυνώπιδα, διότι τὴν ἀρχὴν ἀναιδῶς ἐθρασύνθη ἐξ Ἑλλάδος ἀκολουθῆσαι τῷ ἅρπαγι*, cf. *Γ* 180 *δ* 145, cf. etiam Usener in Rh. Mus. XXIII 335, adn. 53. *Ζ* 356 *δᾶερ, ἐπεί σε πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν εἵνεκ' ἐμεῖο* (v. l. *ἐμοῖο*) *κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης*, paraphr. *ἕνεκα τῆς ἐμῆς ἀναισχυντίας*, cf. schol. BL; *Θ* 423 *ἀλλὰ σύ γ' αἰνοτάτη, κύον ἀδεές, εἰ ἐτεόν γε τολμήσεις Διὸς ἄντα ἔγχος ἀεῖραι* adloquitur Iris Minervam, paraphr., ut *Φ* 481, *ἀναιδεστάτη καὶ ἄφοβε*, Ariston. *ἀθετοῦνται στίχοι πέντε* (420—24) . . *ἀποκαθίσταται ἐπιεικὲς ὂν τὸ τῆς Ἴριδος πρόσωπον· οὐ γὰρ ἂν εἶπεν κύον ἀδεές*, cf. Friedl. Ariston. p. 148 et schol. BL ad *Θ* 423. *Φ* 481 *πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδεές, ἀντ' ἐμεῖο στήσεσθαι*; dicit Iuno ad Dianam. Inditur id nomen ancillis impudicis in domo Ulixis: *σ* 338 *τὴν ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη Ὀδυσσεύς· ἦ τάχα Τηλεμάχῳ ἐρέω, κύον, οἷ' ἀγορεύεις*, Eust. 1849, 21 *νῦν Ὀδ. κύνα τὴν ἀναιδῆ Μελανθὼ λέγει*. *τ* 91 *πάντως θαρσαλέη, κύον ἀδεές, οὔ τί με λήθεις ἔρδουσα μέγα ἔργον* dicit Penelope ad ancillam, cf. v. 65 ss.; *τ* 154 *τότε με διὰ δμῳάς, κύνας οὐκ ἀλεγούσας, εἷλον* dicit Penelope, quae se proditam ab ancillis suis esse queritur; *τ* 372 *ὡς σέθεν αἱ κύνες αἵδε καθεψιόωνται ἅπασαι*. *χ* 35 *ὦ κύνες, οὔ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι* adloquitur Ulixes procos, cf. Eust. 1918, 8; *Λ* 362 *ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον κύον* dicit Diomedes ad Hectorem, paraphr. *ἀναιδέστατε*, Eust. 849, 29 *ἄρτι φεύγοντα ἐκεῖνον ἰδὼν κύνα ὠνόμασεν, οὐ λυσσητῆρα καὶ δραστήριον, ὁποῖος ἐν ἄλλοις φαίνεται, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων δηλαδὴ οἳ πτώσσουσιν ὑπὸ λέοντι*. Iisdem verbis adloquitur Achilles *Υ* 449 Hectorem; paraphr. *ἀναίσχυντε*. *Χ* 345 *τὸν* (*Ἕκτορα*) *προσέφη Ἀχιλλεύς· μή με, κύον* (v. l. *κύων*), *γούνων γουνάζεο μηδὲ τοκήων*. *Ρ* 153 scribit Zenod. *νῦν δ' οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι, κύον, ἔτλης*, ut Glaucus Hectorem increpet canem; quam lectionem ineptam esse dicit Ariston. h. l.; recte assentitur Spitzn., qui addit cani audaces potius et impudentes quam timidos comparari, cf. Duentz. Zenod. 92. *ρ* 248 *τὸν* (*Εὔμαιον*) *προσέειπε Μελάνθιος· ὢ πόποι, οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώια εἰδώς, τόν ποτ' ἄξω τῆλ' Ἰθάκης*, Eust. 1819, 19 *κύνα καλεῖ, οἷα δυσανασχετῶν εἰ τολμᾷ τὸν οὕτως ἀγλαὸν ὑβρίζειν*, cf. v. 244; *Ν* 623 *ἄλλης λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες* (pauci *κακοί*), dicit Menelaus in pugna de Troianis; paraphr. *ὦ κακοὶ καὶ ἀναιδεῖς*, schol. BL *κατωφερεῖς δι' Ἀλέξανδρον, ἢ ἀναιδεῖς δι' Ἕκτορα. ἄκρως δὲ καὶ τῷ θηλυκῷ κατεχρήσατο, εἰς τὴν ἀνανδρίαν τῶν βαρβάρων· πρὸς δὲ μόνην ἀπήντησε τὴν λώβην*, Eust. 950, 51 ss. *τὸ κακαὶ κύνες Ἰωνικῶς μὲν ἔχει τῆς κατὰ γένος θηλυκὸν φράσεως, ἴσως δὲ καὶ ὡς διὰ τὸ Τρωικὸν ἐκτεθηλυμμένον οὕτως ἐσχημάτισται· δηλοῖ δὲ ἢ τοὺς κατωφερεῖς καὶ λάγνους ἢ τοὺς ἀναιδεῖς ἢ καὶ ἄλλως τοὺς ἀνάνδρους, εἴ γε κακοὶ οἱ δειλοί, . . . καὶ ἄλλως δέ, κακοὶ κύνες οἱ Τρῶες ὡς βλάπτοντες τοὺς Ἀχαιούς, ἐφ' οἷς αὐτοὶ οὐκ ὠφεληθήσονται· ἐξ οὗ λόγου καὶ παροιμία τὸ ἡ κύων ἐπὶ φάτνης, ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων μήτε ἄλλοις διδόντων*, cf. schol. L; Nic. *ἡ μὲν συνήθεια πάλιν συνάπτει ἕως τοῦ κύνες· δύναται δὲ καθ' ἑαυτὸ λέγεσθαι μόνον τὸ κακαὶ κύνες, καὶ μᾶλλόν γε τὸν σχετλιασμὸν ἐμφαίνει*, cf. Friedlaender Nic. p. 40 s. Femininum usitatius esse recte observavit iam Heyne. *Θ* 527 *εὔχομαι ἐλπόμενος ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους* (v. l. *κήρεσσι φορητούς*), *οὓς κῆρες φορέουσι ἐπὶ νηῶν* i. e. Graecos; Bekk.² v. 523—29 expunxit. Est canis etiam imago furoris: *Θ* 299 *τοῦτον οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα*, Eust. 714, 7 *λυσσητῆρα ἢ λωβητῆρα κύνα τὸν Ἕκτορα καλεῖ ὁ Τεῦκρος διὰ τὸ πολὺ τῆς θρασύτητος*, schol. ABV *διὰ τὸ θρασὺ καὶ πολύλαλον· „ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον κύον" (Λ 362) καὶ τό· „ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου" (Θ 338)*. — Ap. Soph. 105, 29 ss., E. M. 549, 37 ss. *κύων ἐπὶ μὲν τοῦ ὑλακτικοῦ ζῴου υ 14, ἐπὶ δὲ τῶν ἀναιδῶν Θ 527, ἐπὶ δὲ τῶν τορνευτῶν* (*τετορνευμένων*) *η* 91, *ἐπὶ δὲ τοῦ ἄστρου Χ* 29, *ἐπὶ δὲ τοῦ θαλασσίου μ* 96, sim. E. G. 356, 37 ss., Hes.; Zon. 1265 *ὁ σκύλος*, Hes. *κύνες· καὶ ἧλοι καὶ ἀναιδεῖς*, v. etiam s. v. *κυνάμυια*. Plurima de cane exposuerunt Aristot. hist. anim. I 1 II 2 saepius, Ael. de nat. an. VIII 2 saepius, Poll. On. 5, 37—65, Athen. XIII 611, Plin. nat. hist. VIII 40, 61 saepius; v. etiam Groshans prodr. faunae Homeri II 27—29, Nitzsch adn. ad Od. I 67 s., Friedreich Real. 99 s. 262 s., Guenther Viehzucht bei Hom. 15—17, Buchholz hom. Real. I 2, 191—198, Koerner hom. Thierwelt 22—27, Doed. Gl. 2458, Hartung them. lat. disserenda 94, Thaer in Phil. XXIX 601. Tribuuntur ab Hom. canibus haec epitheta: *ἀργός* (*Α* 50 *Σ* 283 *β* 11 *ρ* 62 *υ* 145), *πόδας ἀργός* (*Σ* 578 et v. l.: *β* 11 *ρ* 62 *υ* 145), *ἀργίπους* (*Ω* 211), *ταχύς* (*Γ* 26 *Λ* 818 *Ρ* 558 *Σ* 584 *Χ* 89 *φ* 363), *ἀργιόδους* (*Λ* 292), *καρχαρόδους* (*Κ* 360 *Ν* 198), *ὑλακόμωρος* (*ξ* 29 *π* 4), *θήρεσσιν ἐοικώς* (*ξ* 21), *χαροπό-* (h. Merc. 194), *ὠμηστής* (*Χ* 67), *θηρευτής* (*Λ* 325, cf. *Ι* 544 s. *Μ* 41), *τραπεζεύς* (*Ψ* 173 *ρ* 309), *τραπεζεὺς θυραωρός* (*Χ* 69), *λυσσητή-* (*Θ* 299), *κακή* (*Ν* 623), *οὐκ ἀλέγουσα* (*τ* 154) *ἀδεής* (*Θ* 423 *Φ* 481 *τ* 91), *κακομήχανος ὀκρυόεσσα* (*Ζ* 344). [*χρύσειος καὶ ἀργύρεος η* 91

ἀθάνατος καὶ ἀγήρως η 94, *εἰδὼς θήρης* K 360, *ὁλοφώια εἰδώς* ρ 248, *ὁμόφρων* h. Merc. 195, *ἐνίπλειος κυνοραιστέων* ρ 300, *Τρωή* P 127 255 273 Σ 179]. — Est *κύων* fere omnibus locis gen. masc.; fem. est Z 344 (*ὀκρυοέσσης*) N 623 (*κακαί*) P 127 255 272 Σ 179 (*Τρωῇσι*) Ω 409 (*ᾗσι*) τ 154 (*οὐκ ἀλεγούσας*) 372 (*αἵδε ἅπασαι*) υ 14 (*βεβῶσα*); *κύνες* appellantur feminae Z 356 Θ 423 Φ 481 σ 338 τ 91. — *Κύντερος, κύντατος, κύνεος, κυνάμυια, κυνηγέτης, κυνοραιστής, κυνώπης, κυνῶπις*, sec. quosdam etiam *κυνέη*.

κῶας (Curt. Et. 145 suspicatur a rad. *κει* ortum et cum *κοίτη, κοιμάω* componendum esse; ab eadem rad. derivant Doed. ad Ω 221, alii; Benfey WL. II 149 pro *σκωϝ-ας* ad rad. *σκυ* refert. De subst. in *ας* exeuntibus v. Woerner subst. hom. 47, L. Meyer vgl. Gr. II 109; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 392, 6). Leguntur *κῶας* (septies), pl. *κώεα* (quinquies), dat. *κώεσιν* (bis). E. M. 549, 54, Zon. 1277 *μεταπέπλασται τὸ κῶας εἰς τὸ κῶος, ὡς τὸ ὕδας εἰς τὸ ὕδος*, cf. schol. HM ad γ 38, E. M. 639, 5, Herod. ed. Lentz II 204 adn., 220, 18 281, 14, Eust. 782, 15 1456, 22 1560, 27, cf. etiam E. M. 550, 16, E. G. 357, 10, Herod. II 540, 29, Lob. Path. el. I 404 II 119, Rhem. 314; cf. praeterea Herod. II 772, 23 et Roehl quaest. hom. 30. Leguntur formae semel in Il., duodecies in Od., semel in hymnis, cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 806. In introitu versus quinquies, in 4. pede semel (υ 95), in 5. pede sexies, in exitu versus bis. In cod. Laurentiano semper *κῷας* esse scriptum cum ι subscr. dicit La Roche h. U. 210. Pellis villosa, vellus aptum ad recumbendum vel residendum in eo, cf. Grashof Hausgeraeth bei Hom. 23. Paraphr. Il. et Ap. Soph. 106, 3 *κώδιον*, E. G. 357, 28 *κώδια, ἅ ἐστι προβάτων δέρματα*, cf. 356, 56; E. M. 549, 54 *κώδια, στρώματα*, Zon. 1277 *τὰ δέρματα*, Hes. *κώδιον, τάπητα, ὀφθαλμούς*, Suid. *ἡ τοῦ προβάτου δορά*, Cram. an. Par. III 75, 25 257, 34, Eust. 782, 14 *δέρματα εὐθετηθέντα εἰς τὸ κεῖσθαι*, Eust. 1749, 26 *ἄλλο δέρμα καὶ ἄλλο κῶας· δέρμα μὲν γὰρ τὸ ἁπλῶς ἐκδερόμενον, κῶας δὲ ἐν ᾧ κεῖταί τις ἢ κοιμᾶται*. 1) Sing. τ 58 *θρῆνυν προσφνέ' ἐξ αὐτῆς* (*κλισίης*), *ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας*, τ 101 *κατέθηκε δίφρον ἐΰξεστον καὶ ἐπ' αὐτῷ* (v. l. *αὐτοῦ*) *κῶας ἔβαλλεν*, φ 177 *πὰρ δὲ τίθει δίφρον τε καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ*, φ 182 *πὰρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ*, τ 97 *φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ*, h. Cer. 196 *ἔθηκεν ηκτὸν ἕδος, καθύπερθε δ' ἐπ' ἀργύφεον βάλε ῶας* (M *κῶα*), π 47 *τῷ συβώτης χεῦεν ὕπο λωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν*, cf. Eust. 1793, 63. 2) Plur. ρ 32 *Εὐρύκλεια κώεα καστορνῦσα* (v. l. *καστρωννῦσα*) *θρόνοις ἔνι δαιδαλέοισι*, cf. κ 352 *ἔβαλλε θρόνοις ἔνι ῥήγεα*. γ 38 *ἵδρυσεν παρὰ δαιτὶ κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι*, nam id convivium sacrum peragebatur in litore. I 661 *στόρεσαν λέχος, κώεά τε ῥῆγός τε λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον*, substernebantur pelles illae villosae, quo ... mollius posset in lectulo cubare. ψ 180 *θεῖσαι λέχος ἐμβάλετ' εὐνὴν κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα*, est schol. T ad η 347, E. G. ..7, 39, Ammon. ed. Valck. p. 88 146 v. l. *δέμνια*. ..am Aristarcheorum lectionem fuisse exposuit ..ayser de versibus aliquot Hom. Od. disp. III ..4, recepit in ed. Faes.; υ 95 *χλαῖναν συνελὼν καὶ κώεα, τοῖσιν ἐνεῦδεν, ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου*. Additum est gen. *οἰῶν*: υ 3 *εὐνάζετο Ὀδυσσεύς· κὰμ μὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε κώεα πόλλ' οἰῶν, Εὐρυνόμη δ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι*. υ 142 *ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς*. Iungitur igitur *κῶας* cum epith. *μαλακόν* (γ 38), *μέγα* (τ 58), *ἀργύφεον* (h. Cer. 196).

Κωβίαλος. Steph. Byz. 40, 17 *Ὅμηρος „Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε* (B 855)*"· γράφεται δὲ „Κρῶμναν Κωβίαλόν τε"*. Strab. XII 545 *γράφουσι δέ τινες „Κρῶμναν Κωβίαλόν τε"*, cf. Eust. 362, 29, cf. etiam Niese d. hom. Schiffskatalog 55.

κώδεια (Fick vgl. Woert. II 266 sumit rad. skud prominere et confert cum sanscr. skund, lat. cauda, cf. eund. I 542, Spracheinh. 90; aliter iudicat Benfey WL. II 326. De subst. in *εια* exeuntibus v. Lob. Paralip. 322, Woerner subst. hom. 1, cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 491. Non est apud Hom. nisi uno loco Il., cf. Ap. Soph. 106, 6, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 727 749. Caput papaveris. Schol. A ad Ξ 499, Ap. Soph. 106, 4, E. M. 549, 59, Zon. 1275, Suid., Eust. 999, 32 *ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή*, cf. Eust. 715, 8 et Hager in Curt. Stud. III 110. Addit E. M. *ἢ εἶδος βοτάνης*, Suid. *εἶδος φυτοῦ*, E. G. 391, 12 *ἡ ταύτης* (*μήκωνος*) *κεφαλὴ κώδεια καὶ κωδία λέγεται*, cf. Phot. et Hes. s. v. *κωδύα* et Eust. 999, 35 1616, 52 1635, 9. Ξ 499 *Πηνέλεως ἀπήραξεν χαμᾶζε αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη* (Ilionei)· *ἔτι δ' ἔγχος ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φὴ κώδειαν ἀνασχὼν πέφραδε Τρώεσσι* (v. l. *δὴ φή, δὲ φῆ, δ' ἔφη*), cf. Θ 306 s.; Ap. Soph. 106, 4 *ὅταν λέγῃ ὁ δεφη* (sic) *κ. ἀ. παρέλειπεν τὸ ὡς, ἵν' ᾖ τὴν τοῦ ἀνθρώπου κεφαλὴν ὡς τὴν τῆς μήκωνος ἀνέσχεν*, Ariston. *ἀγνοοῦντες τινὲς φὴ κώδειαν ὑφ' ἕν, ἵν' ᾖ ὡς κώδειαν, προσεπέταξαν τὸν ἠθετημένον* (500)· *οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ φὴ ἀντὶ τοῦ ὡς τέταχεν· δεῖ δὲ ἔξωθεν προσλαμβάνειν τὸ ὡς, καὶ ἀθετεῖν τὸν στίχον· ταυτολογίαν γὰρ περιέχει*, Did. *ὁ μὲν Ζηνόδοτος καὶ τὸν δὲ καὶ τὸν φὴ ἐγκλίνει, ἵνα τὸ φὴ ταὐτὸν ὑπάρχῃ τῷ ὡς . . . ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐκδεξάμενος τὸ ἔφη ῥῆμα ὁμοίως τῷ ἔβη δοκεῖ ἀθετεῖν τὸν δεύτερον στίχον· ὅπερ οὐκ ἀναγκαῖον· ποιητικὸν γὰρ ἔθος τὸ πολλάκις τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεσθαι· πρὸς δὲ τὸν Ζηνόδ. ὑγιῶς ἀποφαίνεται ἐκεῖνο, ὅτι ὁ ποιητὴς οὐδέποτε οἶδε τὸ φὴ ἀντὶ τοῦ ὡς*, cf. Nic. et schol. A; paraphr. *εἶπε τὴν κεφαλὴν ἀνατείνας*, cf. Cram. an. Par. III 263, 6. Aristarchum secutus est Buchholz hom. Real. I 2, 249. Sed Zenodoteam lectionem unice veram esse explicaverunt Bekk. h. Bl. I 56, 17 ss., Buttm. Lex. I 237, Autenrieth ad B 144, alii, v. quae accuratius disputata sunt s. v. *φή*. Nam neque *κώδεια* potest dici de hominis capite, neque *ὡς* cogitatione potest suppleri, cf. Buttm. l. l. Schol. A *φαντάζει ἡ ἐπ' ἄκρον τοῦ δόρατος ἐμπεπαρμένη κεφαλὴ τὴν ἐπὶ καυλῷ κώδειαν*, cf. Eust. 999, 31, cf. etiam Miquel hom. Flora 45 s., Guenther Ackerbau bei Hom. 27 s. [Coniecit h. Cer. 13 *κωδείας τ'* (decerpsit) Mitscherlich pro cod. *κῶδιστ'*, v. Matth. in animadv. h. l.; plurimi Ruhnkenium secuti scripserunt *κηώδει δ' ὀδμῇ*, v. s. *κηώδης*].

κωκυτός (a *κωκύω*; de subst. in *τος* exeuntibus oxytonis v. Woerner subst. hom. 42, cf. etiam L. Meyer vgl. Gr. II 317 321, de accentu

v. Herod. ed. Lentz I 221, 11). Leguntur gen. *κωκυτοῦ* (semel), dat. *-τῷ* (semel). Tantum in Il. (iunctum cum *οἰμωγή*), cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 731. In introitu versus. Eiulatus, ululatus, cf. Schmidt Synon. 126, 10 et 11. *X* 409 *ἀμφὶ δὲ λαοὶ κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ*, paraphr. *θρήνῳ*, schol. BV *κ. εἴχ. γυναῖκες δηλονότι „καὶ οἰμωγῇ" ἄνδρες*, Doed. in ed.: „*κωκ.* mulierum, cum eiulatu, *οἰμωγῇ* virorum, cum gemitu, ut v. 447. Aesch. Pers. 426 *οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν πλάκα*". *X* 447 *κωκυτοῦ δ' ἤκουσε* (Andromache) *καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου*, schol. ABD *ἀντὶ τοῦ θρήνου ἤκουσεν*, paraphr. *τῆς βοῆς καὶ τοῦ θρήνου*. — Ap. Soph. 106, 7, E. M. 550, 29, anecd. Gr. ed. Bachm. I 286, 11 *θρῆνος*, E. G. 357, 35, Hes., Phot., Suid. *θρῆνος (μετὰ κραυγῆς), ὀδυρμός, κοπετός*, Zon. 1273 *θρῆνος, ἡ μίμημα φωνῆς θρηνώδους*, Eust. 643, 39 *καὶ Εὐριπίδης ἀντίμολπον ὀλολυγῆς κωκυτὸν εἰπὼν δηλοῖ, ὡς ὁ μὲν κ. αὐτόχρημα θρῆνός ἐστιν, ἡ δὲ ὀλολυγὴ ἀπεναντίας αὐτῷ θεοῦ ἐπίκλησις καὶ εὐχὴ μετὰ ἐμμελοῦς τινος γυναικείου ἐνθεασμοῦ*, cf. Eust. 1276, 59 s.

Κώκυτος (a *κωκύω*. Proparoxyt. scripserunt La Roche, Nauck, alii; oxyton. cum scholl., Eust., grammaticis Bekk. 1 et 2, Faesi, Duentz., Baeuml.; illi videntur putavisse huc ea esse referenda, quae sunt exposita s. v. *Κλεῖτος*). Legitur semel in Od. in introitu versus. Nomen fluminis cuiusdam apud inferos. Phot., Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 286, 11 *ὄνομα ποταμοῦ*, E. M. 550, 31 *ὁ κατὰ ᾅδην ποταμός*, cf. Ap. Soph. 106, 7, Hes. — *κ* 514 *ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κώκυτός θ'* (K *Κωκυτός δ'*), *ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπόρρωξ, πέτρη τε ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων* (v. l. *ἐριμύκων*), schol. HQ *Κωκυτὸς λέγεται ὁ πρῶτος ποταμὸς ὁ τὸν βροτὸν δεχόμενος, τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν ἐπώνυμον κακόν*, cf. schol. B; Eust. 1667, 39 *Κ. διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῖς ἔνδακρυν θρῆνον*, cf. etiam Theogn. 244 *πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους*, Luc. de luctu 3 *περιρρεῖσθαι . . ποταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς κἀκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ καὶ Πυριφλεγέθοντες καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται*, cf. Preller gr. Myth. I 29 672, Friedreich Real. 30 32, Richter hom. Vorstellungen v. Hades 26, Am. app. ad *κ* 515, cf. etiam Paus. I 17, 5, Nitzsch adn. l. l., Bursian Geogr. v. Griechenl. I 27. De figura Alcmanica v. schol. HQ, HV, H ad v. 513, Eust. 1667, 35, Schnorr de Carolsfeld verborum collocatio hom. 11.

κωκύω (Curt. Et. 152 567 derivat a rad. ku (unde *κόκκυξ, κοκκύζω*), sanscr. kū (kāu-ti) clamare, intens. kō-kū-ja-tē et confert lit. kaúk-ti ululare, cf. Fick vgl. Woert. I 49 534 II 63, Spracheinh. 82, Benfey WL. II 63; Fritzsche in Curt. Stud. VI 301 explicat non esse idem ac sanscr. kokujati, quod duplicationis ratio sit diversa; esse enim *ω* illud simile vocis *κο-χυ ο* vocali pro *υ* dissimilationis causa usurpatae, sed ad duplicationis vim augendam productum, cf. eund. 312 336, Brugman in Curt. Stud. IV 152, 28 VII 210, 13, Curt. Verbum d. gr. Spr. II 153 390, Christ Lautl. 46; L. Meyer vgl. Gr. I 397 suspicatus est rad. esse kvas, unde derivat lat. queri. De verbis in *ύω* exeuntibus v. Leskien in Curt. Stud. II 119). Leguntur praes. 3. p. *κωκύει* (semel), impf. sing. 1. p. *ἐκώκυον* (semel), 3. p. *ἐκώκυε* (semel), pl. 3. p. *ἐκώκυον* (semel), aor. *κώκυσεν* (sexies) et *κώκυσ'* (semel), part. *κωκύσασα* (semel), *-σάντων* (semel). In Il. sexies, in Od. quinquies, in hymn. semel, in epigr. semel. In praes. et impf. *υ* est breve, in aor. longum, cf. Drac. 79, 25, Spitzn. de versu Gr. heroico 255 s. Praes. et impf. omnibus locis ante diaeresin bucol.; formae aor. aut in introitu versus (ter) aut incunte 2. pede (quinquies) excepta forma *κωκυσάντων*, quae est in fine versus. Eiulo, ululo, lamentor. Schmidt Synon. 126, 10 s.: „es bez. den lauten, schrillen Aufschrei, wie ihn bes. die Weiber bei versch. Gelegenh. auszuueben pflegen". Hes. *βοᾷ, θρηνεῖ, κλαίει, μετὰ θρήνων ἀνεβόησε*. Paraphr. Il. plurimis locis, Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 286, 10 *θρηνεῖν*, cf. Eust. 643, 39 s. Omnibus locis (exc. ep. 14, 12) de feminis dicitur. 1) Intrans. a) *β* 361 *ὣς φάτο, κώκυσεν δὲ φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια*, schol. S et Cram. an. Par. III 408, 7 *ὠλόλυξε, θρηνητικῶς ἐβόησε*, schol. E *θρην. ἀνεβόησεν· οἰκεῖον δέ ἐστι τοῦτο γυναικὶ καὶ Τηλεμάχου τροφῷ καὶ ἐξαιρέτως εὐνοϊκῇ*, cf. schol. Q. *Σ* 37 *κώκυσέν* (E *-σέ*) *τ' ἄρ' ἔπειτα* (Thetis), v. 37 s. omisit Stuttg.; *Σ* 71 *τῷ δὲ βαρὺ στενάχοντι* (Achilli) *παρίστατο μήτηρ, ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδός*, paraphr. *μέγα βοήσασα*, Eust. 1131, 49 *τὸ ὀξὺ κ. γυναικώτερον*, cf. schol. BV. *T* 284 *Βρισηὶς ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον χαλκῷ ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε* (L *λίγα κώκυε*), cf. schol. B; *θ* 527 *γυνὴ πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, ὅς τε ἑῆς πρόσθεν πόλιος πέσῃσιν, ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει*, Nauckio v. 526—30 videntur esse suspecti. *δ* 259 *ἔνθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λίγ' ἐκώκυον* (K *λίγα κ.*), *X* 407 *κώκυσεν* (v. l. *-σε*) *δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα* (Hecuba conspecta caede filii sui), *ᾤμωξεν δὲ πατήρ*, paraphr. *θρηνῶδες ἐβόησε*, schol. BV *ἐπὶ μὲν ἄρρενος ᾤμωξεν, ἐπὶ δὲ τῆς θηλείας κώκυσεν· ἡ μὲν γὰρ ἄναρθρος, ὁ δὲ μετὰ λόγου*, cf. Eust. 1276, 59. *Ω* 200 *ὣς φάτο, κώκυσεν δὲ γυνή*, *Ω* 703 *κώκυσέν* (Lips. *-σέ*) *τ' ἄρ' ἔπειτα* (Cassandra), h. Cer. 245 *κώκυσεν δὲ* (*Μετάνειρα*) *καὶ ἄμφω πλήξατο μηρώ*, cf. *M* 162. *τ* 541 *ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἔν περ ὀνείρῳ* inquit Penelope. b) de viris: ep. 14, 12 *σὺν δὲ κάμινος πᾶσα κυκηθείη, κεραμέων μέγα κωκυσάντων*. 2) trans. uno loco, cf. La Roche h. Stud. § 87, 14 p. 175 *ω* 295 *οὐδ' ἄλοχος Πηνελόπεια κώκυσ' ἐν λεχέεσσιν ἑὸν πόσιν* (L *κώκυσεν*). Iungitur igitur cum adv. *ὀξύ* (*Σ* 71), *λίγα* (*T* 284 *δ* 259 *θ* 527), *μέγα* (ep. 14, 12), *μάλα μέγα* (*X* 407). — *κωκυτός, Κώκυτος*.

κώληψ (a *κῶλον* videtur derivandum esse, cf. Duentz. ad *Ψ* 726, cf. etiam Benfey WL. II 311 Lob. Path. proleg. 291 dicit videri a *κῶλον* sive *κωλῇ* propagatum; id. Paralip. 95, Rhem. 117 confert cum lat. poples. Secundum Doed. Gl. 214 ex *κολαπτή* ortum est (?). De compositione v. Berch Compos. d. Nomina im Hom. 16, Stolz zus. ges. Nomina in d. hom. Ged. 19 et 38. De subst. quorum thema in *π* desinit, v. L. Meyer vgl. Gr. II 415, Woerner subst. hom. 45; Theognost. in Cram. an. Ox. II 97, 32 et Herod. ed. Lentz 247, 16 *εἰς ηψ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ὅτι μὴ μόνον τὸ κώληψ βαρύτονον*, cf. Arcad. 94, 21 et Lob. Paralip. 289). Non est apud Hom. nisi semel in Il. acc. *κώληπα* post arsin 2. pedis, cf. Ap. Soph. 106, 9, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 73 751. Poples. Phot., Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 286, 13 *τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος*,

κόξα, Ap. Soph. 106, 9 τὴν ἰγνύην, Zon. 1273 τὸ ὀστοῦν, Eust. 1326, 51 κώληπα λέγει τὴν ἀγκύλην κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὴν περὶ τὰς ἰγνύας, ἥν τινες ἄνταν ἢ ἄνζαν φασί· ζήτει δὲ οἵου γένους ἐστὶ τὸ κ., γίνεται δὲ παρὰ τὸ κῶλον. Ψ 726 κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα Ulixes cum Aiace luctans, paraphr. ἔπληξε τὴν ἰγνύην, schol. B τὸν ἀστράγαλον (ut schol. Nicand. Ther. 424), ἢ μᾶλλον τὴν ἰγνύην· λαβόμενος γὰρ τοῦ νώτου ἐπῆρεν· ὡς δὲ μετεωρισθέντος αὐτοῦ οἱ πόδες πρὸς τοῖς γόνασιν ἐγένοντο, ὀπισθοβαροῦς ἤδη γεγονότος Αἴαντος, τῇ πτέρνῃ βάλλει τὴν ἰγνύην (cf. Eust. 1327, 7)· ὑπτιασθέντος δὲ Αἴαντος Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τὰ ἴδια στήθη πίπτει· δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τοῦ Αἴαντος, schol. AD τὴν ἰγνύην, ἥτις καὶ ἀγκύλη καλεῖται, Ariston. σημειοῦνταί τινες καὶ τὸ κόψ' ὄπ. κώληκα ὅτι τὸ κῶλον οὕτως εἶπεν, Eust. 1326, 54 σκοπητέον καὶ εἰ τὸ κ. κώληκα ὅμοιόν ἐστι τῷ πρὸς τὸ σκέλος κνρηβάσαι, ὃ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ (Aristoph. equ. 272).

κῶμα (κοιμάω, quod est referendum ad rad. κει (unde κεῖμαι, κοίτη), cf. Lob. Paralip. 116, Duentz. in Kuhn Ztschr. XIII 12 et in ed. ad σ 201, Benfey WL. II 149; de subst. in μα exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 265, Woerner subst. hom. 46). Est κῶμα bis apud Hom., semel in Il., semel in Od., in introitu 5. versus. Sopor, somnus profundus. Schmidt Synon. 25, 11: „das den ganzen Koerper erfuellende Gefuehl des Schlafes", cf. Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 754. Hes. κοίμημα (ut Suid. et Phot., cf. Or. 84, 18), ὕπνος ληθώδης (cf. E. M. 551, 5, E. G. 357, 46), καταφορὰ ὕπνου βαθέος, anecd. Gr. ed. Bachm. I 286, 17 κοίμημα, κώθυμα, Ap. Soph. 106, 10 κώμημα, ὕπνος, paraphr. Il., E. M. 550, 2 551, 5, E. G. 357, 8, Zon. 1277 1278, Herod. ed. Lentz II 462, 20, Eust. 1843, 43 ὕπνος, cf. Eust. 991, 54. Ξ 359 αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψα (D alii κῶμ' ἐκ., schol. A ἐν ἄλλῳ κῶμ' ἐκάλυψα, quod recepeṛunt Duentz., Faesi, alii. σ 201 ἦ με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψεν (in libris κῶμ' ἐκ.), cf. Hes. theog. 798.

κῶμος (Benfey WL. II 150, Duentz. ad σ 201, alii a rad. κει, κεῖμαι derivant; etiam Curtius Et.³ 139 ad eandem rad. retulit, sed in ed. 5 p. 145 dubium ei videtur esse; L. Meyer vgl. Gr. I 409 derivat a rad. kam amare, sanscr. kāmas, cf. etiam Benfey in Kuhn Ztschr. VIII 88. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 169, 17, cf. E. G. 79, 22). Non est apud Hom. nisi semel in hymnis (in exitu versus), cf. Voss myth. Br. I 113, Dietkau de carm. hes. voc. non hom. 24 41, Eberhard Beob. zu hom. Hymn. II 29. Comissatio, Voss h. l. „Schmausreigen" vertit. Hes., Phot., E. M. 550, 49 εἶδος ὀρχήσεως, addit Hes. ἢ μέλους τινός, E. M. 550, 50 οἱ δὲ μέλους, Zon. 1274 ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδή, καὶ ἡ ἐκ μέθης ἀσέλγεια, cf. Suid. II 379, 16; Phot., Suid. II 380, 16, anecd. Gr. ed. Bachm. I 286, 20 ᾠδαί, ὀρχήσεις μετὰ μέθης, Hes. ἀσελγῆ ᾄσματα πορνικά, συμπόσια, ᾠδαί, Herod. I 169, 17 ᾠδή, E. M. 550, 50, E. G. 358, 3 ἐστὶ μεθυστικὸς αὐλὸς ἐγχρονίζων οἴνοις καὶ κυμβάλοις καὶ αὐλοῖς καταθέλγων τοὺς δαιτυμόνας, cf. Suid. II 380, 1, Eust. 1236, 56. — h. Merc. 481 εὐκηλος φέρειν (κίθαριν) εἰς δαῖτα θάλειαν καὶ χορὸν καὶ ἐς φιλοκυδέα κῶμον, cf. Hes. sc. 281; Baum.: „respici putat Ilgen disqu. de Scol. p. CXVI ad contentiones et rixas convivantium, quippe qui hoc agerent, ut alter alterum aculeatis cantiunculis compungeret. Expedita foret interpretatio, si κῶμον accipias de cantu, quo victorem in ludis gymnicis prosequebantur aequales, cuius saepe apud Pind. mentio. Sed adiuncta εἰς δαῖτα καὶ χ. suadent κῶμον interpretari comessationem, cui melius convenit epith. φιλομειδέα, quam lectionem codd. BC suppeditant". Schneidew. proposuit Phil. III 690 φιλογηδέα, sed explicat Baum. videri turbam iuvenum noctivagam non incommode gloriosam vel ostentationis plenam posse vocari.

Κῶπαι urbs Boeotiae. Commemoratur ab Hom. uno loco. Β 502 οἳ Κώπας (εἶχον) Εὔτρησίν τε, schol. D et Hes. πόλις Βοιωτίας, cf. Suid.; addit schol. ἀπὸ Κωπεῶνός τινος ἥρωος, παρ' ἣν καὶ ἡ λίμνη Κωπαΐς, Steph. Byz. πόλις Βοιωτική, ἀπὸ Κωπέως τοῦ Πλαταιέως τοῦ Ὀγχηστοῦ τοῦ Ποσειδῶνος· ὁ πολίτης Κωπαΐτης, cf. Eust. 267, 32 ss.; E. M. 303, 13 οἱ ἐγχώριοι πλάταις καὶ κώπαις κεχρημένοι τὰς πρὸς ἀλλήλους ἐπιμιξίας ἐποιοῦντο· ἐκ τούτου οὖν τὰς πόλεις ὠνόμασαν· ἀπὸ μὲν τῶν πλατῶν Πλαταιάς, ἀπὸ δὲ τῶν κωπῶν Κώπας, cf. Eust. 267, 43; Strab. IX 410 προσάρκτιός ἐστιν ἐπὶ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ, cf. eund. IX 406 407 411, Paus. IX 24, 1, Eust. 267, 37. Nunc habet nomen Topolia, cf. Bursian Geogr. v. Griechenl. I 195 212, Buchholz hom. Real. I 185, Friedreich Real. 74.

κώπη (rad. καπ, lat. cap, capulum, capio, capax: Curt. Et. 141 144 369, id. in Kuhn Ztschr. II 335, Fick vgl. Woerterb. I 39 518 II 51, id. Spracheinh. 67, CorssenAusspr., Vokalism. I 454 561, Duentz. ap. Kuhn XIII 12, L. Meyer vgl. Gr. I 27 363, cf. Benfey WL. II 158 et eund. in Kuhn Ztschr. VII 59. De subst. in η exeuntibus v. L. Meyer II 158 et Woerner subst. hom. 4 et 5; de accentu v. Herod. ed. Lentz I 338, 6). Leguntur κώπη (bis), dat. κώπῃ (semel), acc. -ην (semel), plur. dat. κώπῃσιν (semel) et κώπῃς (bis), Nauck scribit -πῃσ'. Est igitur sexies in Od., semel in Il., nusquam in hymnis. Prior syllaba est in arsi bis (in sexto pede), in thesi quinquies (2. pedis ter, 3. pedis bis). 1) manubrium, capulus ensis. Α 219 ἦ καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν, cf. v. 191 et Duentz. Arist. 23; paraphr. λαβῇ, schol. BL ἀργυρέῃ: τῇ ἀργυροήλῳ· κώπη δὲ τὸ κωπίον ἤγουν ἡ τοῦ ξίφους λαβή, Eust. 89, 30 ss. ἡ τοῦ ξίφους λαβὴ μέρους ὄνομα .. δι' ἀργυρ. κώπην καὶ ξίφος λαλεῖται ἀργυρόηλον, cf. schol. A et Cram. an. Ox. I 244, 3. Ariston. Ζηνόδοτος μεταγράφει ὣς εἰπὼν πάλιν ὦσε μέγα ξίφος οὐδ' ἀπίθησε καὶ τοὺς δύο (219 s.) ἕνα ἐποίησεν, sed v. Duentz. Zenod. 151. θ 403 δώσω οἱ τόδ' ἄορ, ᾧ ἔπι κώπη ἀργυρέη, λ 531 ξίφεος ἐπεμαίετο κώπην (D -ης), schol. Q ἔστι τὸ κώπην ἀντίπτωσις, ἐφήπτετο τῆς κώπης τοῦ ξίφους, Eust. 1698, 16 τὸ κώπη ξίφους εἰκασμὸν ἐμποιεῖ τοῖς πολλοῖς τῆς σπάθης πρός γε τὴν θαλασσίαν πλάτην ἐν ἀστειότητι, ὡς εἰρῆσθαι κώπην ξίφους πρὸς διαστολὴν τοιαύτης κώπης εἴτουν πλάτης· δῆλον δὲ ὅτι καὶ κωπῆεν ξίφος ἐκ ταύτης λέγεται. — E. M. 551, 37, E. G. 358, 36, schol. V ad φ 7, Zon. 1276, Suid., Hes., Cram. an. Ox. I 244, 3 II 455, 27, anecd. Gr. ed. Bekker 1096 ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, addit Hes. καὶ ἐγχειριδίου. Phot. μαχαίρας λαβήν, E. G. 358, 41 λαβή, cf. Cram. an. Ox. II 234, 18.

2) manubrium remi, pars qua remus prehenditur, et per synecdochen totus remus. ι 489 κ 129 ἑτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν, incumbere remis, cf. Verg. Aen. V 15. Eust. 1641, 8 τὸ ἐμβαλεῖν κώπαις περίφρασίς ἐστι τοῦ ἐρέσσειν, ῥηθὲν ἀντὶ τοῦ χεῖρας ἐπιθεῖναι ἢ ἐπιῤῥίψαι σπουδαίως ταῖς κώπαις, cf. Pind. Pyth. 4, 357 et Am. app. ad ν 78. μ 214 ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε κληῗδεσσιν ἐφήμενοι, cf. v. 203. — Eust. 89, 30 ὅτε κώπην τις εἴπῃ τὴν ναυτικήν, κώπη κυρίως ἡ λαβή, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὅλον ὠνόμασται. E. M. 551, 36, E. G. 358, 38, schol. V ad φ 7 ἡ τῶν ἐρετῶν κώπη, Zon. 1276 ἡ τῶν κωπηλατῶν, cf. Hes.; v. praeterea Lucht Schiff d. Odyssee, Altona 1841 p. 35, Grashof Schiff bei Hom. u. Hesiod. 20, cf. etiam p. 18, adn. 18. 3) manubrium clavis. φ 7 εἵλετο κληῗδ' εὐκαμπέα, κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν, Eust. 1897, 51 κώπην ἐλεφαντίνην τὴν λαβὴν λέγει, τοιαύτην οὖσαν διὰ τὸ τιμιώτερον· αἱ γὰρ λοιπαὶ ξύλινοι, ὡς εἰκός. οὔκουν ἐπὶ ξίφους μόνον ἡ κώπη, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ τῆς δρεπανοειδοῦς ταύτης κληῗδος. — κωπήεις.

κωπήεις (a κώπη. De adi. in εις v. Goebel de epith. hom. in εις desinentibus 4 et 24, Schuster in Ztschr. f. oest. Gymn. X 1859 p. 17 37 s., L. Meyer vgl. Gr. II 606). Leguntur sing. dat. κωπήεντι (bis) et pl. neutr. -ήεντα (semel). Tantum in Il.; in exitu versus. Manubrio, capulo instructus (pulchro). Goebel p. 24: „κωπήεις non potest esse compluribus capulis instr., sed uno tantum. Sed cum quilibet ensis capulo instructus sit, eximium aliquid epitheto denotari manifestum est, sive capulus magnitudine, sive arte splendoreque insignis est"; sim. Damm in lex. s. v., cf. Schuster 38. Steph. in lex. suspicatur Hom. intellexisse ensem certum quoddam capuli genus habentem. Π 332 λῦσε μένος, πλῆξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι, paraphr. λαβὴν ἔχοντι, Υ 475 Ἀγήνορος υἱὸν μέσσην κὰκ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι, paraphr. κόπτοντι, rectius 1217, 45 τὸ λαβὴν ἔχον. Ο 713 πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδετα κωπήεντα ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, paraphr. μεγάλας λαβὰς ἔχοντα, cf. schol. D, E. M. 551, 40, Zon. 1278, Eust. 1039, 25 s.

κώρῡκος (plurimi a χωρεῖν derivarunt. Eust. 1534, 53 παρὰ τὸ χωρεῖν Ἰωνικῶς, cf. schol. BE et PQ ad ε 267, Eust. 1446, 4, Lob. Path. proleg. 331; Woerner subst. hom. 32 s. suspicatur iungi posse cum rad. κερ, quae sit in κείρω, κουρά; L. Meyer vgl. Gr. II 410 ponit in numero nominum, quae exeunt in suffixa gutturalia. De subst. in ος exeuntibus v. praeter L. Meyerum Lobeck et Woerner l. l.). Non est nisi dat. sing. κωρύκῳ (bis) apud Hom., in introitu versus. Tantum in Od. Pera. Schol. BE ad ε 267, Ap. Soph. 106, 11 θύλακος, cf. Zon. 1274 (ubi reponendum videtur θύλακος) 1275; schol. PQ κυρίως λέγεται ὁ θύλακος, οἱονεὶ (P δηλαδὴ) ὁ ἀσκός· καταχρηστικῶς δὲ λέγεται καὶ πᾶν εἶδος σακκίον, Hes., Phot., anecd. Gr. ed. Bachm. I 286, 26 θυλάκιον, addit Hes. ἔστι δὲ δερμάτινον ἀγγεῖον, ὅμοιον ἀσκῷ· οἱ δὲ πλοῖον· οἱ δὲ κόγχην, Suid. κωρύκιον· κώρυκος, θυλάκιον, τὸ παρ' ἡμῖν βουλγίδιον, ἢ πλέγμα δεκτικὸν ἄρτων. ε 267 ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ οἴνοιο, ἐν δὲ καὶ ἤια κωρύκῳ, ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά Calypso Ulixi proficiscenti; Eust. 1534, 47 ss. κ. τὸν θύλακον λέγει, ὃν καὶ δέρματα πυκινὰ (β 291) φθάσας ἔφη· καὶ εὐραφέα δὲ ἐν τῷ ἐϋῤῥαφέεσσι δοροῖσιν (β 354 380)· οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ κωρυκίδα τὸ τοιοῦτον σκεῦος καλοῦσι, cf. eund. 1446, 4. ι 213 τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἤια κωρύκῳ. — Κώρυκος.

Κώρυκος (de accentu v. Herod. ed. Lentz I 153, 7 ss.). Multi commemorantur Coryci. Zon. 1275 ἀκρωτήριον, Phot. et Suid. τῆς Παμφυλίας ἀκρωτήριον, παρ' ᾧ πόλις Ἀτταλία. Steph. Byz. πόλις Κιλικίας (cf. Herod. I 275, 37, cf. etiam Strab. XIV 670 s. 683)· Παρθένιος προπεμπτικῷ· παρ' ᾗ τὸ Κωρύκιον ἄντρον νυμφῶν, ἀξιάγαστον θαῦμα (cf. Strab. XIII 627 XIV 670, Apollod. 1, 6, 3, 8), ᾧ ὁμώνυμον ἐν Παρνασσῷ. (Ibi antrum Corycium Panis et nympharum sacrum fuisse commemorant Herodotus VIII 36, Paus. X 32, 5, Strab. IX 417, cf. E. M. 571, 49 s., Zon. 1278, Bursian Geogr. v. Gr. I 179.) τὸ ἐθνικὸν Κωρύκιος· ἐκεῖ δὲ τὴν πόλιν Κωρύκειάν φησι· ἔστι καὶ Κώρυκος ὄρος ἀρσενικῶς λεγόμενον ὑψηλὸν πλησίον Τέω τῆς Ἰωνίας καὶ Ἐρυθρῶν, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· καὶ λιμὴν ὁμώνυμος καὶ νησίον ὁμώνυμον. Fere isdem verbis Herod. ed. Lentz I 153, 9 ss. Illius promunturii haud procul ab urbibus Teo et Erythris siti, cui nunc nomen dicitur esse Curco mentionem faciunt etiam Thuc. VIII 14 33 s. Paus. X 12, 7; Strabo XIV 644 πρὶν δ' ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς Ἐρυθράς, πρῶτον μὲν Ἔραι πολίχνιόν ἐστι Τηίων· εἶτα Κώρυκος ὄρος ὑψηλὸν καὶ λιμὴν ὑπ' αὐτῷ Κασύστης. Etiam promunturio cuidam Cretae fuit nomen Κώρυκος (v. Strab. VIII 363), quod vocatur apud Steph. Byz. Κωρυκία, cf. Bursian Geogr. v. Griechenl. II 552 v. praeterea Ptol. III 17, 2, Strab. XIV 666 s. Eust. 635, 34. — Est nomen Κώρυκος semel apud Hom. (in hymnis). h. Ap. 39 παιπαλόεις τε Μίμας καὶ Κωρύκου (v. l. Κορύκου) ἄκρα κάρηνα. Promunturium Ioniae hic intellegi recte explica[t] Matth., quia iungatur ei Mimas, finitimus mon[s]. Baum.: „si nimium obstinate neges montes Ioni[ae] litoris (Mimanta, Corycum) a Graecis fuisse po[s]sessos fanisque Apollinis celebratos, vicem eo[s] tenere dicam urbium vicinarum Mimanta Ery[]thrarum, Tei Corycum, quem montem ipso no[]mine Apollinis cultum praedicare dicit Muell[er] Dor. I p. 218". Nomen eorum omnium locoru[m] censet Preller Myth. gr. I 596, adn. 5 deriva[n]dum esse a κώρυκος, quod significet fauces, an[]trum; ita enim appellatos esse montes antris [et] faucibus abundantes. Detlefsen in Phil. XX[] 339: „Die Stalaktitenbildungen auf dem Bod[en] der Hoehlen koennten sehr leicht Anlass zu[m] Vergleich mit Saecken geben. Κώρυκος nann[te] man e. mit Feigenkoernern, Mehl od. Sand g[e]fuellten ledernen Sack, der in den Gymnasi[en] von der Decke herabhing u. bei den Uebung[en] der Athleten gebraucht wurde. Die Aehnl. ei[ner] Hoehle mit herabhaengenden Tropfsteingebild[en] u. des Raumes in den Gymn., in welch[en] jene Saecke hingen, muss eine grosse gewe[sen] sein." Cum κρόκος videtur componere Vanič[ek] Fremdw. 28.

Κῶς (Curt. Et. 157 suspicatur a κόϝος, [] cavus, rad. κυ, quae augetur in κου, deriv[an]dum esse) Cos, insula quaedam maris Icarii c[um] urbe eiusdem nominis. Leguntur apud Hom. a[cc.] Κῶν Β 677 (v. l. κῶ L post ras., schol. Theo[cr.] I 57; Nauck scripsit Κόον), nom. Κόως h. [Ap.] 42; adv. Κόωνδε Ξ 255 Ο 28; schol. AD ad

255 εἰς την Κῶν νῆσον· γράφεται δὲ σὺν τῷ ν κατ' αἰτιατικήν, schol. AV ἔνιοι διὰ τῶν δύο οο γράφουσι Κόον· καὶ Καλλίστρατος (Καλλίμαχος V) ἐν τοῖς διορθωτικοῖς, ut cod. C; Steph. Byz. 402, 15, Herod. ed. Lentz I 403, 25 II 309, 2 λέγεται καὶ Κώως διὰ δύο ω, καὶ Κόως, ἀφ' οὗ τὸ παρ' Ὁμήρῳ τοπικὸν Κόωνδε· λέγεται καὶ Κόος διὰ δύο οο· ἔοικεν οὖν τὸ πρωτότυπον Κῶς, οὕτως γὰρ ὁ κτιστής, cf. schol. V, Eust. 318, 37 ss. 983, 29 ss., Herod. I 111, 24 244, 12 II 338, 20, Steph. Byz. 36, 10, Lob. Path. el. II 66, Meineke ad Steph. Byz. 402, 15, adn.; Herod. II 712, 6 ss. τὰ εἰς ως λήγοντα μονοσύλλαβα, εἰ περισπᾶται, ἀποβολῇ τοῦ σ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον . . . ὁ Κῶς τοῦ Κῶ (ταῦτα δὲ ὀνόματά ἐστιν ἡρώων, ἀρσενικά, κύρια, ὁμοφωνοῦντα ταῖς πόλεσιν· ἔστι γὰρ καὶ ὀνόματα πόλεων ταῦτα, ἀλλὰ τότε θηλυκῶς λέγεται, οἷον ἡ Κῶς· ἐξ ἐκείνων δὲ ὠνομάσθησαν καὶ αἱ πόλεις), cf. II 763, 17 s. 28 ss., E. M. 293, 52, E. G. 154, 55, Cram. an. Ox. I 247, 7, Lob. Paralip. 87, cf. etiam E. M. 741, 49 ss., Herod. II 778, 3 ss. Ter in Il., semel in hymnis, nusquam in Od. — *B* 677 οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον Κάσον τε καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, schol. BL ταύτην (Κῶν) ἑλὼν Ἡρακλῆς μίγνυται Χαλκιόπῃ τῇ Εὐρυπύλου καὶ ποιεῖ Θεσσαλόν, schol. D Εὐρύπυλος ἦν Ἡρακλέους καὶ Χαλκιόπης παῖς, ὃς ἐβασίλευε τῆς Κῶ, cf. Apollod. 2, 7, 1 et Eust. 318, 34, cf. etiam Gladstone hom. Stud. 8 s.; h. Ap. 42 Μίλητός τε Κόως τε, πόλις Μερόπων ἀνθρώπων, Baum.: „non homines loquela praediti, quod Homero tritum, sed gens Meropes proprio nomine vocati, quos novit etiam Pind. Nem. IV 26, Isthm. V 29, Steph. Byz. Μέροψ, ἀφ' οὗ Μέροπες οἱ Κῷοι, καὶ [ἡ] νῆσος Μεροπίς", v. infra. — **Κόωνδε** (La Roche scribit Κόων δέ), cf. La Roche h. Stud. § 45, 8. *Ξ* 255 *O* 28 καί μιν (Herculem) ἔπειτα Κόωνδ' (*O* 28 Lips. Κόων sine δ') εὖ ναιομένην ἀπένεικας, schol. ABD Ἡρακλῆς κατασυρεὶς εἰς Κῶ τὴν Μεροπίδα ἐκωλύθη ἐπιβῆναι τῆς νήσου ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεύοντος αὐτῆς· βιασάμενος δὲ καὶ ὡς λῃστὴς ἐπιβὰς ἀνεῖλε τὸν Εὐρύπυλον καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, μιγεὶς δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ Χαλκιόπῃ Θεσσαλὸν ἐγέννησεν, schol. BLV εὖ ναιομ.: ἢ δι' εὐβοσίαν, ἢ τὴν οὐ τότε ἀλλ' ὕστερον, ἢ τὴν ὑπὸ γενναίων οἰκουμένην, οἳ νομίσαντες αὐτὸν λῃστὴν εἶναι ἐπηρέασαν αὐτῷ, cf. Eust. 983, 30 ss. — Steph. Byz. 402, 12 πόλις καὶ νῆσος, ἣ Μεροπὶς ἐκαλεῖτο ἀπὸ γηγενοῦς Μέροπος (cf. Suid.)· Κῶς δὲ ἀπὸ Κῶ τῆς Μέροπος θυγατρός· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καρίς . . . Κῶς ὁ κτιστής· ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις Κῶς, cf. Herod. I 403, 24 28 s. Urbi ab conditore nomen Κῶς datum esse adfirmat etiam Herod. I 15, 9 s. II 861, 20 ss.; E. M. 507, 55 νῆσος, ὠνομάσθη ἀπὸ Κῶ, ἥτις θυγάτηρ Μέροπος καὶ Ἐχεμείας ἦν, cf. E. G. 358, 4, Zon. 1276. Eust. 97, 39 Κῷοι οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἔποικοι, Μέροπες ἰδίως καλούμενοι ὀνόματι ἐθνικῷ καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν Κῶς Μεροπηίς· εὑρεθήσεται δέ που καὶ κύριον ὄνομα ὁ Μέροψ ἐν τοῖς ἑξῆς (*B* 831), Eust. 318, 36 ἡ Κῶς αὕτη Μερόπη καὶ Μεροπηὶς ἐλέγετο ἀπὸ Μερόπων, ἔθνους ἢ γένους οἰκησάντων αὐτὴν ἢ ἀπὸ Μέροπος, οὗ θυγάτηρ Κῶς, ἧς φασιν ἡ νῆσος ἐπώνυμος, cf. Eust. 983, 34. Vocatur insula Κῶς Μεροπίς etiam Thuc. VIII 41, Strab. XV 686 701, Paus. VI 14, 12. Alii putant, quod Cares πρόβατον τὸ κῶον vocent, inde insulae nomen esse datum, ut significet πολυθρέμμων, ἐπιτηδεία πρὸς τὰ πρόβατα, cf. schol. V ad *Ξ* 255, E. M. 145, 56, Herod. II 176, 5, Eust. 318, 40 983, 33. Insula fuit felix et fertilis, itaque in proverbium venit illud ὃν οὐ θρέψει Κῶς, ἐκεῖνον οὐδὲ Αἴγυπτος, cf. Eust. 983, 31; v. etiam quae de insula exposuerunt Strab. II 124 X 488 s. XII 573 XIV 653 657, Buchholz hom. Real. I 360, Friedreich Real. 58. Nunc habet insula nomen Ko s. Stanchio. [Eust. 318, 43 κατὰ τὴν ἱστορίαν Κῶς ἐλέγετο καὶ ὄρυγμά τι ἐν Κορίνθῳ, οὗ καθείργνυον φῶρας καὶ δραπέτας . . . καὶ πάντα σπήλαια καὶ κοιλώματα γῆς κώους οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, cf. 1478, 48; Hes. Κῶς· νῆσος, καὶ δέρμα· εἱρκτή, δεσμωτήριον.]

κωφός (Curt. Et. 153 511, Fick vgl. Woert. I 808 II 51 267 derivant a rad. skap, κοπ, κόπτω, unde orta sint slav. skopiti castrare, got. hamfs (cf. lat. obtusus), cf. Curt. Et. 520, Siegismund in Curt. Stud. V 192, adn. 74, Grimm Gesch. d. deutschen Spr.[3] 281 ([1] 401); ad eandem rad. referunt Valcken. animadv. ad. Ammon. 133, Benfey WL. II 159, Roscher in Curt. Stud. I 2, 108, L. Meyer vgl. Gr. I 363, cf. etiam Lob. Rhem. 344. Derivarunt etiam veteres a κόπτω: E. M. 552, 1, E. G. 358, 51 359, 4, alii. Doed. voc. hom. etyma, Erl. 1835 p. 8, Gl. 2228, ed. Il. ad *Ξ* 16 non a κόπτω derivat, sed a κεκαφηώς, unde καπύω ducendum esse putat; Lehrsio Arist. 118, adn. videtur esse onomatopoeticum, ab initio dictum de rebus non clangore, sed murmure aures ferientibus. De accentu v. Herod. ed. Lentz I 225, 10; de adi. in ος exeuntibus v. L. Meyer vgl. Gr. II 152). Leguntur κωφός (semel), neutr. κωφόν (semel), dat. κωφῷ (semel), acc. fem. κωφήν (semel). Ter in Il., semel in hymnis, nusquam in Od. obtusus, invalidus, inefficax. 1) sensu proprio. *Λ* 390 κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο, opp. v. 392 ὀξὺ βέλος, paraphr. ἀσθενές, Ariston. κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἀκοὴν ἐπὶ τὸ κατὰ τὴν ἁφὴν κωφὸν τὸ ἀνεπαίσθητον, cf. Suid.; schol. BL μεταφορικῶς τὸ μὴ αἴσθησιν τοῖς τιτρωσκομένοις ἐμποιοῦν, Eust. 852, 18 κωφὸν βέλος, ὡς εἴ περ ἔμψυχον ἦν, τὸ μὴ ἔχον αἴσθησιν· ἢ καὶ ἄλλως, οὗ οὐκ ἄν τις αἴσθησιν λάβῃ ἁπτικήν, E. G. 359, 6 ἀνεπαίσθητον, μεταφορικῶς τὸ ῥοῖζον μὴ ποιοῦν, cf. Eust. 964, 50 54 1539, 56; schol. V οἱ δὲ ἄηχον, schol. AM ad *Ω* 54 τὸ μὴ προϊέμενον φωνήν, cf. Ap. Soph. 106, 13 s.; Lehrs Arist. 118, adn.: „translatum ab auribus et dicta κωφά etiam quae alios sensus non sua vi tangunt, ut κωφὰ βέλη". 2) transl. a) de sonitu rauco: *Ξ* 16 ὡς ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ (v. l. πηγῷ, v. schol. V), cf. *N* 409 καρφαλέον ἄυσεν, paraphr. ἠχῷ, Ariston. κωφῷ τῷ ἀφώνῳ καὶ μηδέπω καχλάζοντι καὶ ἀποτελοῦντι ἠχήν· μηδέπω γὰρ ἀνέμου εὐκρινοῦς ὄντος τὸ κῦμα ἠρεμεῖ, schol. BL κωφῷ δὲ ἀφώνῳ, μηδέπω παφλάζοντι· καὶ κωφὸν ὕδωρ τὸ ἄροιζον· τοῦτο δὲ Ἀττικοὶ κολόκυμα, Αἰολεῖς δὲ σκώληκα καλοῦσι· καλῶς δὲ μελαίνεσθαί φησι τὸ πέλαγος τὸ μηδέπω ὕπαφρον γενόμενον ἐκ κυμάτων παφλαζόντων. E. M. 545, 10, E. G. 353, 44 τῷ δίχα ἀνέμου ἐπαιρομένῳ, τῷ ἀψόφῳ καὶ μηδένα ἦχον ἀποτελοῦντι, E. G. 360, 3 τῷ μηδέπω καχλάζοντι, ἀρχομένῳ δὲ μεγαλύνεσθαι· ἀψόφως, cf. Ap. Soph. 106, 12, Hes. ed. Schmidt II p. 552, 28 30,

Ammon. 86, schol. V ad *Λ* 390, schol. AM ad *Ω* 54, Eust. 964, 49 ss. 1021, 17 1539, 52 ss.; Lehrs Arist. 118 negat esse mutam undam, sed rauco sono murmurantem, quod unum hoc loco quadret; Hecht quaest. hom., Regim. 1882 p. 29, qui Aristarchi sententiam defendere studet, explicat Lehrsii interpretationem pulchre excogitatam in notione tamen inesse nequire. Immo, inquit, dubitatio in Nestoris animo, antequam certum capit consilium, undis comparatur sine strepitu fluctuantibus. Sicut fluctuatio muta esse desiit, cum auctae undae magno cum murmure ad littora volvuntur, ita dubitatio animi consilio capto. Doed. in ed.: „Haesitatio animi tam apte cum undis placidis, *κωφοῖς κύμασι* comparatur quam perturbationes animi, cupiditates, ira cum fluctibus, *κύμασι λάβροις* (*O* 625). Nam *κωφὸν κῦμα* non soni defectum, sed languorem denotat, ut in Alcman. fr. 3", cf. Doed. voc. etym. 8 et Gl. 2228. b) **mutus**, sensu carens. *Ω* 54 *κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων*, ubi sic vocatur corpus mortuum Hectoris, quod Achilles pessime tractat; paraphr. *ἄψυχον γῆν*, Ariston. *ἀντὶ τοῦ αναίσθητον* (ut schol. BL ad *Ξ* 16)· *κέχρηται δὲ τῷ εἰδικῷ ἀντὶ γενικοῦ*, schol. AM *καλῶς τὸ ἀναίσθητον γῇ παρείκασεν· ἢ ὅτι ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα καὶ ὅτι βαρὺ καὶ γεῶδες, ὡς καὶ Ἐμπεδοκλῆς φησι* (*ὡς καὶ Ἡράκλειτος* V) „*νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι*", cf. Eust. 1338, 45 ss. et Peppmueller Il. XXIV p. 39. Non intellegunt de corpore Hectoris, sed de humo, super quam corpus trahebatur, Lehrs Arist. 118, Koechly, Faesi, alii; Lehrs dicit terram tunsam non mutam esse, sed raucum edere sonum, quam interpr. a loci sententia abhorrere exponit Hecht p. 28, qui dicit: ‚Nam poetae non tam interest dicere, Achillem tundere terram raucum sonum edentem, quam eum procedere vel eo furoris, ut ne terram quidem sensus expertem male mulcare vereatur, id quod fortem virum dedecet'. Doed. h. l.: „*κωφὴν γαῖαν* de ipso Hectoris corpore intellegendum. Nam corpora mortuorum **terrae** aequantur, quam Hom. *κωφήν* vocat, ut Horatius brutam et inertem. Soph. El. 244 *εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν κείσεται τάλας*. Epicharmus: *εἰμὶ νεκρός, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἡ κόπρος ἐστί· εἰ δ' ἡ γῆ* (sic Bergk pro *ἡ δὲ γῆ*) *νεκρός ἐστ', οὐ νεκρὸς ἀλλὰ θεός*. Ac — ne mireris tale epith. principio sententiae positum quasi opponatur *γαίῃ μὴ κωφῇ* — attractione quadam substantivo assimilatum est pro *κωφόν τι, γαῖαν*. Exprobratur Achilli quod vir fortissimus inermia et adv. iniurias torpida velut ignavus insultet", cf. eund. voc. etym. 8 et Gl. 2228. c) **surdus** (quae est significatio recentioris aetatis), tantum in hymnis. h. Merc. 92 *καί τε ἰδὼν μὴ ἰδὼν εἶναι καὶ κωφὸς ἀκούσας*, cf. Baum. h. l. et Valcken. ad Ammon. 136; cf. praeterea Voss myth. Br. I 107, Greve de hymno in Merc. hom. 71, Eberhard Beob. zu hom. Hymn. II 31. — E. M. 552, 3, E. G. 358, 52, Zon. 1275, Or. 85, 27 *ὁ μήτε φθεγγόμενος μήτε ἀκούων*, cf. E. G. 358, 57, Phot., Cram. an. Ox. II 454, 7, Hes., qui addit *ἐννεός, ἀσθενής*; E. G. 359, 1 *ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένην ἔχων*, cf. 359, 4, Or. 82, 11, Eust. 1539, 57; Ammon. 86 *κωφὸς καὶ ἐννεὸς ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος· νῦν δὲ κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται*, E. G. 534, 20 *τραυλὸς κωφοῦ διαφέρει, ὁ μὲν τραυλὸς καὶ κωφὸς πάντως, ὁ δὲ κωφὸς οὐ τραυλὸς ἐξ ἀνάγκης γεγονώς*. Hes. *ἀναίσθητον, μωρόν, τὸν ῥοῖζον μὴ ποιοῦντα*, Phot., Suid., anecd. Gr. ed. Bachm. I 286, 29 *ἄηχον, ἀσθενές, ἀμβλύ*, cf. etiam Lob. Rhem. 344.

κώψ. Est v. l. *ε* 66 *κῶπές* (pro *σκῶπές*) *τ' ἴρηκες*. Eust. 1523, 59 *τινὲς κῶπας γράφουσι δίχα τοῦ σ*, cf. 1524, 6; ita schol. Theocr. 1, 136, cf. Athen. IX 391; Lob. Path. el. I 124: „utroque nomine eandem avem notari indicant; sed ex Aeliani verbis XV 28 *τοὺς τιθέντας τὸ σίγμα ἁμαρτάνειν τῆς Ὁμήρου περὶ τὸν ὄρνιν γνώσεως* sequi videtur eum scopibus aliam tribuisse naturam atque copibus"; cf. etiam Buchholz hom. Real. I 2, 131 s., Doed. Gl. 2359; v. praeterea in hoc lex. II p. 283 s. v. *σκώψ*.

Λ.

λᾶας (pro *λᾱϝ-α-ς*, Curt. Etym.[5] 553, Benfey WL. II 8 comparat formam secundariam *λεύς*, lat. lap-id, sanscr. grâvan, v. Fick Woerterb. I[3] 78, Bezzenberger Beitr. II 271, Curt. Stud. IV 154). Leguntur nom. *λᾶα-ς*, acc. *λᾶα-ν*, gen. *λᾶ-ος*, contract. e *λάαος* *M* 462 *ϑ* 192. cf. Eust. 387, 20 1702, 22, Kuehner a. Gr. I p. 400. dat. *λᾶ-ι*, du. *λᾶ-ε* (*Ψ* 329), g. pl. *λᾶ-ων*, dat. *λά-εσσι*. — lapis, saxum (Schmidt Syn. II 173: *λίθος* und *λᾶας* ist ein Stein ganz ohne Ruecksicht auf seine Groesse, cf. ibid. p. 175. Hesych. *λᾶας· λίθος, πέτρα, ἢ πέτρος*). 1) universe. *λ* 594 *Σίσυφον εἰσεῖδον . . . | λᾶαν βαστάζοντα πελώριον* (Felsblock), 596 *λᾶαν ἄνω ὤθεσκε*, *λ* 598 *πέδον δὲ κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής*, *B* 319 *λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς*, *ν* 163 *ἐνοσίχθων |, ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε*. — 2) lapis, qualem mittunt pugnantes *Γ* 80 *Ἀχαιοὶ | ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι, λάεσσί τ' ἔβαλλον*. *Δ* 521 *λᾶας ἀναιδής |*. *H* 268 *Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας* | (cf. 264 *Ἕκτωρ | . . λίθον εἵλετο*), *M* 445 *Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρει* cf. 453, 462 *σανίδες δὲ διέτμαγεν . . . | λᾶε ὑπὸ ῥιπῆς*, *Π* 739 *ὀξέι λᾶι |*, *ι* 537 *ἐξαῦτις πολ[ὺ] μείζονα λᾶαν ἀείρας*, Cyclops. (cf. 541 *κατερχ[ο]μένης ὑπὸ πέτρης*), de disco *ϑ* 192 *λᾶος ὑπ[ὸ] ῥιπῆς*. *Γ* 12 *τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν*. — 3) plur. lapides, qui sunt a[d] aedificandum. *M* 29 *θεμείλια . . . | φιτρῶν κ[αὶ] λάων*, *Φ* 314 *ὀρυμαγδὸν . . | φ. κ. λ.* *Ω* 79[8] *πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισι* *κ* 211 *τετυγμένα δώματα Κίρκης | ξεστοῖσι λάεσσι*, cf. [253], *ξ* 10 *ἥν* (sc. *αὐλήν*) *ῥα συβ[ώ]της | . . δείμαθ' . . . | ῥυτοῖσιν λάεσσι*, *ζ* 2[67] *ἀγορή . . . | ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσ[σ'] ἀραρυῖα*. Faesi: „mit Sitzen versehen, die m[an] aus Steinen gebildet hatte", Curtius zur Gesc[h]. d. Wegebaues p. 31 „wohlgepflasterte", sed vi[d]. Am. Anh. ad l. h. Ap. 299 *νηὸν ἔνασσαν . .* *ξεστοῖσιν λάεσσιν*, *Ψ* 329 *λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθ[εν] ἐρηρέδαται*. E. M. p. 552, E. Gud. p. 359. (*λάϊ[νος*], *λαΐνεος, λάϊνος*.)

Λάας, oppidum Laconicum prope sinum Laconicum situm, *B* 585 *οἵ τε Λάαν εἶχον ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο*, schol. A *ὁ ποιητὴς διεῖλεν· μονοσυλλάβως γὰρ λέγεται Λᾶς*. Eust. 230, 2 295, 35 *ἐλέγετο καὶ ἡ Λᾶ καὶ ὁ Λᾶς. κεῖται δ' ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς*. Steph. Byz. *διὸ Λᾶ καλεῖται*. Strabo VIII 5, 3 *τὴν δὲ Λᾶν οἱ Διόσκουροί ποτε ἐκ πολιορκίας ἑλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν*, at repugnat correptio syllabae primae. cf. Preller gr. Myth. II 101, 1 et Lobeck Paralip. p. 78, 12. — v. Curtius Pelop. II 273 s., Forbiger Handb. III 990, Bursian Geogr. v. Griechenl. II 147 adn., Buchholz hom. Real. I 229, Angermann geogr. Namen Altgriechenlands, Progr. Misen. 1883 p. 23, Pausan. III 24, 6, Livius 38, 30.

λαβραγόρης (Doederl. Gl. 2256 a *λάβρος* rapidus, comparat Vergilii praeceps animi) qui praeceps verba facit. *Ψ* 479 *οὐδέ τί σε χρὴ | λαβραγόρην ἔμεναι*, schol. A *ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος*, assentitur Faesi. Eust. 1312, 1, E. M., Hesych. *λάβρος ἐν τῷ λέγειν, προπετὴς ἐν τοῖς λόγοις*.

λαβρεύομαι (*λάβρος* v. Doed. Gl. 2256) praeceps verba facio, vorschnell schwatzen. *Ψ* 474 *Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι;* schol. B *λάβρως καὶ οὐ μετὰ σκέψεως λαλεῖς*. *Ψ* 478 *ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι*, cf. schol. A. Ap. Lex. 106, 18 *πρὸ καιροῦ πολυλογεῖς καὶ λάλος γίνῃ, καὶ οἷον ἀθρόως λέγεις, ἀμέτρως καὶ μεγαληγορεῖς*. Eust. 1312, 1 2, Hesych.

λάβρος (Fick W. I³ 192, sanscr. rabh fassen, packen, *λαβ-ρος* heftig, ungestuem, lat. rabere, ib. p. 751 comparat labh, *λαμβανω ε-λαβ-ον*. Doed. Gl. 2256 et ipse vocem ad *λαβεῖν* pertinere vult. Benfey WL. II 12 *λαβ-ρος*, gefrässig. Savelsb. Dig. p. 30 a rad. *λαϝ* = rapere, rauben. v. Christ p. 273, Kuhn Ztschr. VII 185, Lob. Path. el. 1 298. E. M. 554 *ὁ ἀδηφάγος, ἐκ τοῦ βορὰ* (*ὃ σημαίνει τὴν τροφὴν*) *καὶ τοῦ λα*, hoc sensu vero apud Hom. vox non invenitur. Cf. Passow, qui a *ΛΑΩ* vocem derivat). Leguntur in initio vss. *λάβρος* ter, *-ον* nom. neutr. semel, in quarto pede *λαβρότατον* semel. — rapidus, vehemens. *B* 148 *ζέφυρος . . . | λάβρος ἐπαιγίζων*, cf. h. Ap. 434. *ο* 293 *οὖρον ἵει . . Ἀθήνη | λάβρον ἐπαιγίζοντα*, Eust. 1781, 50 *τὸ δὲ λάβρον οὐ φαλερὸν μέν, εἰ καὶ τῇ αὖ διφθόγγῳ παράγεται παρὰ τὴν αὔραν. ἀρέσκει δὲ τοῖς ἀκριβεστέροις διὰ τοῦ βῆτα γράφεσθαι*. *O* 625 *κῦμα . . | λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές*, Eust. 1033, 57. *Π* 385 *ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ* |, *Φ* 271 *ποταμὸς . . . | λάβρος ὕπαιθα ῥέων*. cf. E. Gud. 359, Hesych. (*λαβραγόρης, λαβρεύομαι*).

λαγχάνω (Benfey WL. II 27 comparat sanscr. laksh et lat. na(n)c-isci, ahd. lang-en. Doed. Gl. 269 *λαχεῖν* confert cum *λάζεσθαι* „wie *βραχεῖν* von *βράζειν*“, sed vide s. v. *λάζομαι*. Fick W.³ I 748 a lak, lank erlangen, cf. Curt. Et.⁵ 54, eund. Verb. d. gr. Spr. I 257). Leguntur formae *λάγχανον* (1. pers.), *ἐλάγχανον* et *λάγχανον* (3. p.), *ἔλαχον*, *ἔλαχες*? (h. XXIX, 3 v. l. pro *ἔλαχε*), *ἔλαχε(ν)*, *ἔλλαχε(ν)* h. Cer. 86 87. *λάχ'*, *λάχε(ν)*, *λάχ'*, *λάχομεν*, *ἔλαχον*, *λάχῃ*, *-σι*, *λαχών*, *-όντα*, *-εῖν*. *λελάχητε*, *-ωσι*. Lob. | p. 153, L. Meyer gr. Aor. p. 17. *λέλογχε* h. 2 XIV 6, *λελόγχασι* *λ* 304. Eust. 1687, 14 [illegible]m offendat in littera *α* correpta, *λελόγχασ' ἶσα θεοῖσι* scribi mavult, cf. schol. ad l., quod [illegible]ri nequire, neque esse cur offendatur in forma *λελόγχασι*, quam libri omnes habent, cf. Kuehner A. Gr. § 209, 9, Curt. Bild. d. Temp. 182, eund. Verb. II 166, schol. A ad *Γ* 243 et v. s. v. *πεφύκασι*. — 1) nanciscor, sortior. a) c. acc. (Krueg. Di. § 47 15, La Roche Hom. Stud. p. 157) *Δ* 49 *Ω* 70 *τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς* |, *I* 367 *ἄξομαι ἅσσ' ἔλαχόν γε*. *O* 191 *Ἀίδης ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα* |, *O* 192 *Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρύν*, *Σ* 327 *λαχόντα τε ληίδος αἶσαν* |, *ε* 40 *λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἶσαν* | cf. *ν* 138. *Ψ* 79 . . *ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ | ἀμφέχανε στυγερή, ἥ περ λάχε γεινόμενόν περ·* | recte Faesi supplendum esse censet *με* „der ich schon von Geburt an bestimmt war“. Aliter La Roche ad l. „*λ*. mich getroffen hat, mir zu Theil geworden ist“, v. eund. stud. p. 157. *ξ* 233 *πολλὰ δ' ὀπίσσω λάγχανον*. *ν* 282 *μοῖραν . . . | ἴσην, ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον*. h. Merc. 428 *ὡς λάχε μοῖραν ἕκαστος* |. h. Merc. 430 *ἡ γὰρ λάχε Μαιάδος υἱόν* |. Herm. coni. *δάε*, sed vide Baumeister comment. p. 257, [h. XXIX 3 *ἕδρην ἀίδιον ἔλαχε*, v. l. *ἔλαχες*]. Perf. *λέλογχα* possideo *λ* 304 *τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι* |, vide supra. h. VI 2 *Ἀφροδίτην | ἄσομαι, ἣ πάσης Κύπρου κρήδεμνα λέλογχεν* |, h. XIX 6 *ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε* |. — Sequitur inf. *O* 190 *ἤ τοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεί | παλλομένων*, *Ψ* 354 *μετὰ τὸν δὲ λάχε κρείων Εὔμηλος* |, sc. *ἐλαυνέμεν*, cf. 356 *τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν*, 357 *Τυδείδης λ. ε.* *Ω* 400 *κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι* |. h. Cer. 87 *τῶν ἔλλαχε κοίρανος εἶναι* |. — Aor. II aliquotiens absolute ponitur, ut inf. e nexu sententiarum facile suppleatur, *ἔλαχον*: sors mihi contigit. *H* 171 *ὅς κε λάχῃσιν* | Eust. 674, 22 *τίς ἂν λάχῃ πρῶτος δηλαδὴ ἀντιστῆναι τῷ Ἕκτορι* cf. *H* 179 *ἢ Αἴαντα λαχεῖν*, *K* 430 *πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον* (sc. *εὕδειν*) *Λύκιοι*, *Ψ* 862 *Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν* (sc. *τοξεύειν*), cf. 354, h. Cer. 86 *ἀμφὶ δὲ τιμῇ | ἔλλαχεν*, codd. *τιμὴν* (ita La Roche Stud. p. 157), *τιμῇ* Schneidewin Philol. III 675, cf. Baumeister comment. — b) c. genet. bis. *Ω* 76 *ὥς κεν Ἀχιλλεὺς | δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ*, *ε* 311 *τῷ κ' ἔλαχον κτερέων*. — 2) aor. II redupl. *τινά τινος* participem facere aliquem alicuius r. quater, tantum coni. c. gen. *πυρός* coniunctus (Fick II³ 216 annotat lak lank erlangen; aus lak biegen, zubiegen = zuwenden). *H* 80 *ὄφρα πυρός με Τρῶες λελάχωσι θανόντα* |, schol. A *ἀντὶ τοῦ λαχεῖν ποιήσωσι*, Eust. 1019, 8, cf. *O* 350 *X* 343. *Ψ* 76 *ἐπήν με πυρὸς λελάχητε*. — 3) intr. sorte designari, bis. *ι* 160 *ἐς δὲ ἑκάστην | ἐννέα λάγχανον αἶγες·* (kamen durch's Loos heraus), *ι* 334 *οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι* |.

λαγωός (a rad. *λαγ* Curt. Et.⁵ p. 183, ibid. p. 526 „mit besonderem Anklang an *λαγγεύει· φεύγει*“. Pott, Bopp alii a sanscr. langh vocem derivant [Benfey WL. II 27 a lagh „der Springende“], quod recte fieri posse Curt. non negat. v. Lobeck el. Pathol. p. 471 s., Eust. 1271, 1, Buchholz Real. II p. 208). Legitur *λαγωοῦ* semel, *λαγωόν* bis, *λαγωούς* semel. — lepus. *K* 362 *ὡς — δύω κύνε — | ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον*, *X* 310 *αἰετὸς . . . | ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν* |, *ρ* 295 *πρόκας ἠδὲ λαγωούς·* | h. XIX 43 *ὀρεσκῴοιο λαγωοῦ* |. cf. E. M., Eust. p. 811, 62.

Λαέρκης (Pott in Kuhn Ztschr. VII 331 „von *ἕρκος* dem Volke als Schutzmauer dienend“). —

Λαέρκεος, -εα. 1) pater Alcimedontis Myrmidonis. *Π* 197 *Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων* |. *P* 467 *Ἀλκ., υἱὸς Λ. Αἱμονίδαο.* 2) *χρυσοχόος γ* 425 *εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελέσθω* |, vs. 432 *χαλκεὺς* vocatur. Eust. 1475, 19 s.

Λαέρτης (E. M. 554, 47 *παρὰ τὸ δύνασθαι λᾶας ἀερτάζειν, ἤγουν κουφίζειν λίθους*, cf. E. Gud. Eust. 1475, 25 *δύναται καὶ παρὰ τὸν λαὸν εἶναι. ὡς τὸν ὑπ' αὐτὸν λαὸν ἀείρων*). — Leguntur nom. *α* 430 *ο* 353 483 *π* 302 *χ* 336 *ω* 207 327 498 513, *Λ. πεπνυμένος ω* 375, *Λ. ὁ γέρων δ* 111 *ξ* 173. — gen. *-εω* (p. syn.) *δ* 555 *ι* 505 [531], *Λ. ἥρωος χ* 185, *-αο ϑ* 18 *χ* [191] *ω* 192 206, *Λαέρταο γέροντος ξ* 9 451. — dat. *-ῃ δ* 738 *π* 138, *Λ. ἥρωι β* 99 *τ* 144 *ω* 134. — acc. *-ην π* 118, *Λ. ἥρωα α* 189, *Ἀρκεισιάδην ω* 270, *μεγαλήτορα ω* 365. — Legitur in primo (duodecies), in altero (septies decies), vss. *ξ* 9 et 451 in quarto pede. — Laertes, unicus filius Acersii (*π* 118 *ω* 270 517) et Chalcomedusae (Eust. 1796, 25), iuvenis Nericum Cephalleniorum oppidum expugnavit (*ω* 376). Rex Ithacensium factus ex Anticlea uxore (*λ* 85) Ulixem unicum filium genuit (*π* 119). Quamdiu regis muneribus functus sit, non liquet, certe Ulixes ante bellum Troianum ad regnum accesserat (*β* 46 234 s.). Ex eo tempore L. ruri vitam simplicissimam vivebat (*α* 188 *λ* 190) quamquam multa possidebat (*β* 102), unam servam Siculam secum habebat (*α* 191 *ω* 211 366) neque unquam urbem adibat (*α* 188 *λ* 190). Ipse agrum colebat quem sua manu arboribus conseverat et ex inculto cultum fecerat (*ω* 204 s. 335 s.). Diligentiam eius hortulani Ulixes laudibus effert (*ω* 245) (cf. Ameis adnot. ad *ω* 207, qui eum agrum *γέρας* fuisse suspicatur). Magnus Laertae luctus est filii quem iam dudum periisse pro comperto habet (*δ* 111 *λ* 190 *π* 139 *ω* 290), refricatur dolor Ulixis narratione (*ω* 315); audita vero Telemachi profectione dolore et maestitia commotus potione ciboque et labore abstinet (*π* 142), quare Eumaeus ipse de reditu nepotis eum certiorem facere vult, Tel. autem iubet servam ad eum mitti (*π* 152). Profectum esse Telem. Penelope per Dolium Laertae nuntiaverat (*δ* 737). Procis interfectis Ulixes rus se confert, ut patrem videat (*ψ* 359), invenit eum arborem plantantem (*ω* 243), a patre agnoscitur (*ω* 345 s.), qui audita procorum caede seditionem Ithacensium omnium timet (*ω* 353). Ad supremum certamen cum procorum familiaribus pugnandum Minerva membra senis corroborat (*ω* 520), ut primus hastam mittat in hostem et Eupeithem prosternat. — Deis Laertes multa sacrificia fecerat (*χ* 336), Eurycleam (*α* 430) et Eumaeum emerat (*ο* 483). Scutum, quo L. in adolescentia usus erat, Melanthius procis pugnantibus afferre vult (*χ* 185). Penelope vestimentum funebre ei texuit (*β* 99 *τ* 144 *ω* 134). — Friedreich Real. 221 418 521, schol. LV ad *B* 173.

Λαερτιάδης (Lob. Path. prol. p. 479, Eust. 13, 35, E. M.) nom. *Γ* 200 *Λ. πολύμητις Ὀδυσσεύς, ι* 19. gen. *Λαερτιάδεω* (p. syn.) *Λ. Ὀδυσῆος* | *μ* 378 *π* 104 (*ἀθετεῖ Ζηνόδοτος* schol. H) *ρ* 152 *σ* 24 *τ* 165 262 336 583 *φ* 262 *χ* 339, acc. *Λαερτιάδην Ὀδυσῆα π* 455 *ρ* 361 *σ* 348 (v. l. *Λαερτιάδεω*, cf. Faesi ed.[5]) *υ* 286 (cf. Ameis append., La Roche Stud. p. 229, Duentzer Zenod. p. 70). voc. *Λαερτιάδη T* 185, *διογενὲς Λ. πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ B* 173 *Δ* 358 *Θ* 93 *I* 308 624 *K* 144 *Ψ* 723 *ε* 203 *κ* 401 [456] 488 [504] *λ* [60] [92] 405 473 617 *ν* 375 *ξ* 486 *π* 167 *χ* 164 *ω* 542. Nom. et voc. post caesuram trithem., genet. et acc. post penthem. leguntur.

λάζομαι (Curt. Et.[5] p. 532 670 not. 671 a rad. *λαβ*, Doederl. Gl. § 2269 *λάζεσθαι* eiusdem radicis cuius *λαύειν* esse vult *λαζ* = prehendere, *λαύειν* = sumere, cf. Passow s. v. *ΛΑΩ*, Bezzenberger Beitr. originem ducendam esse putat a rad. *λαγ* sanscr. arg *ὀρέγω* unde ags. läccan = prehendere. Kuehner a. Gr. § 21, 5, b. *λάζομαι* [= *λαμβάνω λαβ*] e *λάγγομαι*). — *λάζυμαι* forma secundaria primum h. Merc. 316 legitur (cf. Curt. Verb. I p. 178 s. infra Didym. ad *Θ* 389). Leguntur: *λάζετο* nonies in quinto, *E* 840 in primo pede, *λαζοίατο* semel (cf. Curt. Verb. I 94) in quinto, *ἐλάζετο* (*E* 371) et *ἐλάζυτο* (h. Merc. 316) in quarto pede. La Roche Stud. p. 152 s.: „Das Verbum steht ganz synonym mit *αἱρεῖν*, die Form *λάζετο* steht aus metrischen Gruenden für *εἵλετο*". — 1) prehendo, capio. *E* 365 *καὶ ἡνία λάζετο χερσί* | cf. *P* 482 *Ω* 441 *γ* 483, *E* 840 *λάζετο δὲ μάστιγα καὶ ἡνία — —* |, *E* 745 *Θ* 389 *λάζετο δ' ἔγχος* |, (cf. La Roche Textkr. p. 305, Didymus ad *Θ* 389 *Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου ἐν τῷ περὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ χαρακτῆρος διὰ τοῦ ῡ προφέρεται λάζυτο καὶ ἔστιν οὐκ ἀδόκιμος ἡ γραφή*), *Π* 734 *ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον* |, *E* 371 *ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν* |, *B* 418 *ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν* |. — 2) *πάλιν λ. μῦθον* retraho quasi verba. *Δ* 357 *πάλιν δ' ὅ γε λάζετο μῦθον* |, schol. BLV *εἰς τοὐναντίον μετήγαγε τὸ „καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε"* (339), schol. D *ψόγον γὰρ εἰπὼν νῦν ἔπαινον λέγει.* Eust. 480, 18 s. Paullo aliter v. 254 Ulixes non ut supra verba quae iam dixerat retrahebat, sed quae dicturus erat retinebat, Ameis ed.: „er nahm die Rede zurueck, die ihm vor Freude bereits auf der Zunge schwebte", cf. append., v. schol. HV, Eust. 1740, 31 s., Hesych. *λ. λαμβάνειν.* — 3) corripio. h. Merc. 316 *ἐπὶ βουσὶν ἐλάζυτο κύδιμον Ἑρμῆν* |, cf. Baumeister comment. „propter boves corripuit Mercurium. Quae verba cave intellegas cum Schneidewino deprehendit eum in furto boum".

λαθικηδής (*κῆδος*) (E. M. 555, 1, de accentu cf. schol. A ad *N* 63, Eust. 920, 47). — Apoll. Lex. 107, 20 *λανθάνειν ποιοῦντα τὰς ἀνίας* afferens oblivionem aerumnarum. *μαζός, X* 83 *εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον* |, schol. AD *τὸν λήθην ἐμποιοῦντα τοῖς παισὶ τῶν κακῶν ἁπάντων.*

λάθρῃ (*λανθάνω*) (dubium est, utrum *λάθρῃ* ut Bekker plerique editores, an *λάθρη* cum Baumeistero et Spitznero sit scribendum, cf. Spitzn. ep. ad G. Hermannum p. 9, eund. ad *E* 260, Lobeck el. p. 336, de reliquis adverbiis in *η* desinentibus vide La Roche h. T. 410, h. U. 180 s., Kuehner a. Gr. § 336, 4 not. 8, qui adverbia in *ᾱ* aut *η* e casu instrumentali orta esse contendens *ι* subscribendum esse negat. Hesych. *λ. κρυφίως, ἠρέμα, ἡσύχως*, cf. E. Gud., Goebel Lexil. p. 363 h. Cer. 240 *λάθρᾰ* vide infra. — clam, in occulto. 1) absol. *B* 515 *ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ* | cf. *Π* 184, *ϑ* 269 *μίγησαν ἐν Ἡφαίστοιο δόμοισι* | *λάθρῃ, ο* 430 *ὅς ἐμίσγετο λάθρῃ* cf. *χ* 445, h. XVII 4 *Λήδη* | *λάθρῃ ὑποδμηθεῖσα. H* 242 *λάθρῃ ὀπιπεύσας. N* 352 *λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός. N* 357 *λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε. T* 165 *ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται δ* 92 *ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε* | *λάθρῃ*, Duent-

ed.: „Gegensatz zum offenen Kampf", cf. ρ 80 ἐν μεγάροισι | λάθρῃ κτείναντες. ρ 43 ᾤχεο νηὶ Πύλον δὲ | λάθρῃ. h. Cer. 130 λάθρῃ δ' ὁρμηθεῖσα. h. Cer. 372 ῥοιῆς κόκκον ἔδωκε — λάθρῃ |, cf. Baum. comment. h. Cer. 411 αὐτὰρ ὁ λάθρῃ | ἔμβαλέ μοι ῥοιῆς κόκκον. — 2) λάθρῃ τινός clam aliquo. *Ε* 269 λάθρῃ Λαομέδοντος. *Ω* 72 λάθρῃ Ἀχιλλῆος. h. Cer. 240 λάθρα φίλων γονέων. Baumeistero (comment. p. 309) cum magnopere offendat in ultima correpta vix dubitandum esse videtur, quin aut κρύβδα scribendum sit, aut λάθρα ἑῶν γονέων. — Vox duodecies in primo, sexies in sexto, semel (*Τ* 165) in altero pede legitur.

λάιγξ (λα-ιγγ de vi deminutiva suffixi cf. Curt.[5] Et. 535). — lapis parvus, Suid. οἱ μικροὶ λίθοι, Ap. Lex. 106 χάλικες. Hesych. λίθοι ὑπὸ ὕδατος λελιασμένοι et Eust. 1553, 44 τὰ σμικρὰ λιθάρια τὰ πρὸ τῶν χειλέων τοῦ ποταμοῦ non recte de certo quodam genere lapidum, de silicibus, cogitare videntur, cf. Schmidt Syn. II p. 178. — ε 433 πουλύποδος — — | πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάιγγες ἔχονται |, ζ 95 ἧχι μάλιστα | λάιγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα |.

λαῖλαψ (L. Meyer v. Gr. I 423 λαῖλαψ et λαιλαπεῖν ad lat. rapere revocat, Goebel Lexil. II 567 λαῖλαψ pro λά-σλαψ, Doed. Gl. nr. 2257 λίψ Africus, inde reduplicatione fit λαῖλαψ, λίψ autem ad λαβεῖν pertinet. Benf. II p. 139 vocem radici λαβ adscribit forma intensiva „der stark erfassende Sturm", Duentzer in Kuhn Ztschr. XII p. 13 radici λα = delere „der vernichtende, zerstoerende". E. M. 558, 53 παρὰ τὸ λάπτω, cf. E. Gud. — De vi vocis veteres omnes consentiunt Hesych. καταιγίς, ἀνέμου συστροφὴ μετὰ ὑετοῦ, Suid. 2, 1 514. Schol. V ad *Π* 384 λαῖλαψ ὁ μετὰ ὑετοῦ ἄνεμος, ποτὲ δὲ ἁπλῶς ὑετός, cf. schol. LVD ad *Δ* 278, D ad *Λ* 306. Schmidt Syn. II 243 s.: „der mit Regenguessen verbundene hin und her tobende Sturm", Eust. 1064, 42. Quod Aristot. mund. 4, 15 dicit λαῖλαψ δὲ καὶ στρόβιλος πνεῦμα εἱλούμενον κάτωθεν ἄνω ad Hom. nondum pertinet). — procella, turbo procellosus cum imbre et caligine; quare epitheta accedunt κελαινή, ἐρεμνή, θεσπεσίη. *Δ* 278 ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν | sc. νέφος. *Π* 365 ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ |, schol. LV ἐν δὲ τοῖς ὑπομνήμασι κατὰ δοτικὴν ἦν λαίλαπι. *Π* 384 ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών |, ω 42 εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν |. h. VII 24 ὄρσῃ ἀργαλέους τ' ἀνέμους καὶ λαίλαπα πολλήν |. Cum ἄνεμος aut ζέφυρος coniungitur *Ρ* 57 ἐλθὼν — ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ |. ι 68 ἐπῶρσ' ἄνεμον — — Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ, Am.: „im Sturme", cf. μ 314. μ 400 ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων |, μ 426 ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λ. θ. |, μ 408 ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λ. θ. |, *Λ* 306 ζέφυρος — — βαθείῃ λαίλαπι τύπτων |. Comparantur cum procella pugnantes *Λ* 747 ἐνόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἶσος | wie ein dunkles Wetter sc. Νέστωρ. *Μ* 375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι | sc. Λυκίων ἡγήτορες. *Υ* 51 αὖε δ' Ἄρης — ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος |. Plerumque dat., ter acc. legitur, duodecies vox in quinto, bis (ι 68 μ 315) in primo, semel (*Π* 384) in secundo pede ponitur.

λαιμός (Passow a rad. λα quae vim habeat appetendi et arripiendi, Benf. WL. II 137 373 devoro, sanscr. gri, lat. glu-tio, λαι in λαιμός pro λαυ, cf. Woerner subst. homeric. p. 34. Hesych. φάρυγξ, τράχηλος, E. M. 558, 33, Eust. 1271, 58 ὡς γὰρ ἐκ τοῦ λάω λαμὸς καὶ λαιμὸς κ. τ. λ.). — fauces, guttur, Schlund, Kehle. *Τ* 209 φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη | οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις, *Ν* 388 ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ | λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, cf. Eust. 938, 56. *Ν* 542 Αἰνέας — — ἐπορούσας | λαιμὸν τύψ', — — ὀξέι δουρί |, *Σ* 34 δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀπαμήσειε |, χ 15 τὸν δ' Ὀδυσεὺς κατὰ λαιμὸν — — βάλεν ἰῷ |.

λάινος, semel, *Χ* 154, **λαΐνεος** (λᾶας, cf. Schmidt Syn. II 175 s.). lapideus, lapidibus factus. *Χ* 154 πλυνοὶ — — ἔασι |, καλοὶ λαΐνεοι, *Ι* 404 οὐδ' ὅσα λάινος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει |, Φοίβου Ἀπόλλωνος, cf. Hentze append., Riedenauer Handwerk p. 90. θ 80 Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάινον οὐδὸν | χρησόμενος, cf. Nitzsch comment. II p. 177. π 41 εἴσω ἴεν καὶ ὑπέρβη λάινον οὐδόν |, cf. ρ 30 ψ 88. υ 258 μεγάρου παρὰ λάινον οὐδόν |, Gerlach Philol. XXX p. 513: „vor dem κρηπίδωμα in einem der kleinen Cabinette, welche durch die μεσόδμαι gebildet wurden". h. Ap. 296 αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς | λάινον οὐδὸν ἔθηκε i. e. adytum Ilgen, cf. Baumeister comment. Ab Homero acc. λάινον οὐδόν ubique in fine versus ponitur. h. Merc. 233 κατεβήσατο λάινον οὐδόν |, *Μ* 178 πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ | λάινον· sc. τεῖχος, schol. A ἔστι γὰρ τεῖχος λάινον τὸ ἑξῆς. ἄκαιρον γὰρ τὸ λάινον πῦρ εἴ τις συνάπτοι, cf. BL. Ariston. ad *Ο* 414 διπλῆν παρατιθέασιν ἔνιοι διὰ τὸ ὑπερβατόν, περὶ τεῖχος λάινον. ἠθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει (sc. vs. 175—180), παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἐγράφοντο, Bentleius δήϊον, cf. Spitzner ed. et Hentze append. ν 106 κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες — | λάινοι. h. Merc. 401 κιὼν παρὰ λάινον ἄντρον |. Translate χιτών dicitur λάινος *Γ* 57 ἦ δέ κεν ἤδη | λάινον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας |, schol. D λιθόλευστος ἐγεγόνεις, item Suid. II 487, vide quae rectissime ibi in adnot. exponuntur. Eust. 1197, 64 ἤγουν ἐλιθάσθης ἄν. λ. ἕσσο χ. igitur est „lapidibus esses obrutus, necatus" neque recte Doed. Gl. nr. 2280 interpretatur: in angustum carcerem intravisses, cf. La Roche ed. comment.

λαισήιον (incertae originis vox, schol. B ad *Ε* 453 ἐγώ φημι σάκη λέγειν κοῦφα, λαισήια δὲ εἰρῆσθαι τὰ ἐν τῇ λαιᾷ βασταζόμενα μικρὰ ἀσπιδίσκια, cf. BLV οἱ δὲ παρὰ τὸ λάσια αὐτὰ εἶναι, item EM. 558, 44 cf. Zon. p. 1289. Suid. μικρὰ ἀσπίς. Hesych. ὅπλα λάσια, ὅπερ ἐστὶ δασέα, αἰγείαις βύρσαις περιβεβλημένα ἔτι τὰς τρίχας ἐχούσαις. Lob. Pathol. pr. p. 473: *Α*. unde factum sit incertum, pro λάσιος non dictum esse, certissimum est. Benfey WL. II 111 ad λασιο pertinere vult, λαισήιον ἀσπιδίσκιον ἐκ λασιῶν βυρσῶν αἰγειῶν. Curtius in prioribus ed. adscripta Hesychii glossa λαισάς· ἡ παχεῖα ἐξωμίς, λαισήιον vocibus λάχνη et λάσιος subiunxit, in V ed. omisit. La Roche „wohl zusammenhaengend mit λάσιος zottig", item Faesi. Koechly et Ruestow pag. 16 λαισήιον „scutum subligaculo munitum" intellegunt. cfr. Duentzer ad *Ε* 453 „das Wort ist wohl von einem λαισεῖα abgeleitet, das ienen wollenen Schurz bezeichnete, wie λαισάς eine Art Kleid hiesz". cf. s. v. πτερόεις). — Scutum parvum, parmula, bis. *Ε* 453 ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήιά τε πτερόεντα | cf. *Μ* 426. Eust. 570, 17, 911, 60. Baerwinkel, de

heroum Homericorum armatura, Arnstadt 1839, p. 38.

Λαιστρυγόνιος, adi. (*Λαιστρυγών*) κ 82 *ἱκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον* | *Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην*, ψ 318 *ἠδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκοντο* |. Ceterum sunt qui *Λ.* nomen urbis et *Τηλέπυλον* adiectivum interpretentur cf. Wolf, Faesi, Nitzsch. v. s. *Τηλέπυλος*. Suid. II 517 *Λαιστρυγονία, πόλις*. Hesych. *Λαιστρυγονίη ἡ τῶν Λαιστρυγόνων πόλις*.

Λαιστρυγών (incertae originis nomen. Doederl. Gl. 2262 profectum esse putat a *ληιστήρ* dor. *λαιστήρ* et *γόνοι* „filii praedonum", Duentzer ad κ 82, Ameis append. ibid. a *λα*, *λαι* et *τρύχειν*, *τρύγειν* multa comedentes „die Starkverzehrenden", Lauer Nachlass cet. p. 298 cum alias vocis explicationes tum illam e museo phil. Cambrig. sumptam affert a *λα* et *τρύζω τρίζω* = *ἀσήμως λαλεῖν*, *Λαιστρυγόνες* igitur = magna voce murmurantes Starkbrummer cf. E. M., alii a *λᾶας* et *τρύω* vel *τρώγω* terere, perfodere vocem derivant). — Laestrygones, qui sub rege Antiphata Telepylum urbem incolunt. κ 119 *φοίτων ἴφθιμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος* |, κ 106 *θυγατέρ' ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο* | cf. κ 199. Laestrygones homines erant ingenti corporum statura *οὐκ ἄνδρεσσι ἐοικότες, ἀλλὰ Γιγάσιν*, quare regina eorum sociis Ulixis montis cacuminis instar esse videbatur (κ 112), in naves Graecorum *ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισιν βάλλον* (κ 121); ut erant anthropophagi socios Ulixis ut pisces hastis confixos devoraverunt (κ 124). Unus Ul. cum nave sua retinaculo celerrime ense absciso caedem suorum effugit (κ 127 s.). De sedibus eorum veteres dissentiebant (vide locos conlectos a Forbig. in Pauly Realencyclop. IV p. 729), Plin. n. h. III 5, 9 „oppidum Formiae Hormiae dictum, ut existumavere antiqua Laestrygonum sedes", idem Cicero ad Attic. II 13, Horat. carm. III 17, iudicabant, cum Graeci (Thuc. VI 2, Strabo, Polyb. alii) Laestrygones in Sicilia prope fines Leontinorum oppidi habitasse censerent, cf. Eust. 1618, 7, Hesych. *Λ. οἱ νῦν Λεοντῖνοι*. Multa a multis de hac quaestione scripta et disputata sunt, de quibus cf. cum Nitzsch ad κ 82—86, Ameis app. Buchholz Real. I 262s., tum Lauer l. c. qui accurate et diligenter hanc rem tractavit. Omnia arcte cohaerent cum interpretatione vss. κ 82—86, quibus commemoratur (cf. maxime vs. 86 *ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι*), apud Laestrygones Homeri noctes fuisse brevissimas, occasum solis ortum eius quasi subsecutum esse (Lauer p. 305). Iam Crates grammaticus inde coniecerat (cf. Eust. 1649, 27 s., Lauer l. c. p. 306, adn. 32, Nitzsch p. 105), pervenisse ad Homerum incertam quandam et obscuram famam noctes breviores esse in terris septentrionalibus sedesque Laestrygonum in illis regionibus esse quaerendas. Secuti eum sunt cum alii homines docti (Lauer l. c. p. 306), tum Nitzsch l. c., cf. Bergk gr. L. p. 810, 52, Preller gr. M. II 457, 2. Oblocutus est Lauer l. c. qui putat, Laestrygones Homeri procul a Graecia occidentem versus sedes habuisse; probavit hanc sententiam Ameis cf. append. ad κ 86; paullo aliter interpretatur Buchholz l. c. p. 263. cf. praeterea Thaer in Philol. XXIX p. 601. Bender, die maerchenhaften Bestandtheile d. hom. Ged. Darmstadt 1878 4 p. 27.

λαῖτμα (Benf. WL. II 136 eiusd. rad. ac glutio devoro, *λαιμός* fauces, guttur, *λαῖτμα* „Meeresschlund", Goebel, Z. f. G. IX p 517. „*λ.* wird angewendet, wo wirklich ein Aufklaffen, Zertheilen der Meereswogen statthat." Hesych. *ἄλλοι τὸ διάστημα τοῦ πελάγους*. Duentz. ad δ 504 *λ.* ubique de alto mari dici vult, ut *μέγα λαῖτμα θαλάσσης* sit magnum mare poetarum Roman. Retzlaff Syn. II p. 5 mare violenter motum, turbidum interpretatur, schol. η 35 *οἱ μὲν ὅρμημα, οἱ δὲ τὸ κύτος οἱ δὲ τὸ διάστημα τοῦ πελάγους*. Suid. *κῦμα καὶ βάθος*. v. Apoll. Lex. 106, 27. E. M. 558, 51) — Vorago, adduntur saepe genetivi *ἁλός* aut *θαλάσσης*. Semel in Iliade Τ 267 *ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα* |. δ 504 *μέγα λαῖτμα θαλάσσης* | cf. ε 174 ι 260 h. Ap. 451. θ 561 *καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπερόωσιν* |. Omitt. gen. η 35 *λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν*, ι 323 *ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα* | cf. h. Ap. 469, ε 409 *καὶ δὴ τόδε λ. διατμήξας ἐπέρασσα* |, η 276 *νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον*, ubi Duentz *μέγα λαῖτμα*, codd. ut videtur omnes *τόδε*. La R. ed. crit. nihil adnotavit, cf. Ameis app. ad. l

λαῖφος (Benf. WL. II 312 „Hülle, Gewand" E. M. 558, 49 *ἢ παρὰ τὸ λῶπος*, Eust. 1745, 61 *λ. πτωχικόν τι ἱμάτιον . . . καὶ λαῖφος τὸ ἱστίον* cf. 1890, 7. Hesych. *λαίφια* (Schmidt *λαίφεα ῥάκεα*). — a) vestis lacera, pannus, ν 399 *ἀμφ δὲ λαῖφος* | *ἕσσω*, υ 206 *τοιάδε λαίφε' ἔχοντα* — b) armentum, velum, Hesych. *τὸ ἱστίον ἤγουν τὸ ἄρμενον*, Suid. *ἄρμενον, ἱστίον ἱμάτιον* h. Ap. 406 *οὐδ' ἕλκον λαῖφος νηὸς κυανοπρώροιο* — c) lodix, incunabula, h. Merc. 152 *ἐν παλά μῃσί περ ἰγνύσι λαῖφος ἀθύρων* |, Hermannu scripsit *παροιγνὺς λαῖφος ἀ.* per lusum lodicem aperiens. Baum. putat vitium situm esse in vo *λαῖφος*. — d) pellis h. XIX 23 *λαῖφος δ' ἐπ νῶτα δαφοινὸν* | *λυγκὸς ἔχει*, lyncis pelle in dutus est sc. Pan. cf. Welcker Myth. I 456.

λαιψηρός (Benf. WL. II 123 ad rad. *λα λιψ* glit-schen = celer, alii *λ.* = *αἰψηρός* omis littera *λ* esse volunt cf. Passow s. v. Thiersc Gr. § 158, 12, Hesych. *αἰψηρὰ καὶ σὺν τ λάβδα λαιψηρά*; recte oblocutus est Lob. E p. 109, qui vocem derivari vult a themate cu *λαῖλαψ* adhaeret, item Doed. Gl. 2258 *λ.* pr *λαιλαψηρός* a *λαῖλαψ* profectum esse et nih cohaerere cum vocab. *αἰψηρός* censet. Schmid Syn. II p. 136 „*λ.* bezeichnet rasch sich a lösende Bewegungen.") — celer, citus. Hesych *λαιψηρά· ταχέως ἢ ταχέα*, Suid. *ταχύ, ἐλαφρ* Non legitur in Od. vox. a) *γοῦνα* Κ 358 *λαιψη δὲ γούνατ' ἐνώμα*. Ap. Lex. 17, 19 *αἰψηρ δὲ γ. ε.* cf. Χ 144. Υ 93 *ἐπῶρσε μένος λαιψ ρά τε γοῦνα* | cf. Χ 204. Ο 269 *λαιψηρὰ π δας καὶ γούνατ' ἐνώμα* | cf. Χ 24, schol. *ἀντὶ τοῦ λαιψηρῶς ἤτοι λίαν ταχέως*. — *ἀνέμων κέλευθα* Ξ 17 *λιγέων ἀνέμων λ. κ λευθα*, cf. Ο 620. — c) *βέλεα* Φ 278 *λαιψη ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν* |, cf. E 1236, 42. — d) *λ. Ἀχιλλεύς* = *ποδώκης* Φ *Ἀχιλῆα κιχήσατο* — | *καὶ λαιψηρὸν ἐόντα*.

Λακεδαίμων, Menelai regnum, Pelopon pars australis inter Arcadiam, mare Myrt Messeniam ad sinum laconicum sita; hero autem temporibus nomine *Λ.* Messeniae qu pars continebatur, quae ad Menelai regnum p tinebat. φ 13 enim commemoratur Iphitum arcum in Laconia dono dedisse (*τά οἱ ξεῖ Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας*), v. 15 autem a ditur *τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλο* cf. Curt. Pelop. II 203, Buchholz Real. I 2 Burs. G. v. Gr. I 159, Buttm. lexil. II 97. Hal

Pr. Beuthen 1878 p. 16, partem illam Messeniae ad Agamemnonis, non ad Menelai regnum pertinere vult. — Epitheta adduntur κητώεσσα (cf. Am. ap. Nitzsch comment. ad δ 1, Buttm. l. c. p. 96), κοίλη, ἐρατεινή, δῖα, εὐρύχορος. Λ. et terrae et capitis eius nomen est cf. schol. AD. ad Β 581, Strabo VIII 367, Hesych. s. v., Eust. 293, 30 294, 27. 41. — a) terra Β 581 οἳ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν | . . . . τῶν . . . ἦρχε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος |, v. 582 s. urbes eius terrae enumerantur, cf. δ 1. Duentz. utroque loco urbem intellegit. Γ 239 443 Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς |. δ 702 ἐς Λακεδαίμονα δῖαν | cf. ε 20 ρ 121. γ 326 ἐς Λ. δῖαν — — | cf. δ 313 ν 440. Γ 244 ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, — | 387 Λακεδαίμονι ναιετοώσῃ |, φ 13 Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας |. — b) urbs ν 414 ὅς τοι εὐρύχορον Λακεδαίμονα, ο 1 εἰς εὐρύχορον Λ. Ameis ad δ 635, Buttm. l. c. p. 97, Hahn l. c. p. 16, qui εὐρύχορος ad campos circa Eurotam patentes spectare vult, his quoque locis terram interpretantur.

λακτίζω (λαξ Curt. Et.^{5} 361, Fick II^{3} 59 kalk „Ferse", calc-itrare, cf. Benf. II 316. Doed. Gl. nr. 496 non recte ab ἐλάζειν ἐλαύνειν vocabulum derivat. Bezzenberger Beitr. IV comparat lit. lekiú „fliegen, flattern"). — pede ferio, calcitro. σ 99 λακτίζων ποσὶ γαῖαν, χ 88 ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι | λακτίζων ἐτίνασσε „hinten ausschlagend".

Λακωνίς laconis, laconica, semel in h. Ap. v. 410 πὰρ δὲ Λακωνίδα γαῖαν Ἕλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον, | ἷξον.

λαμβάνω (Benf. WL. II 139, Christ 83 radicem λαβ skr. labh pertinere ad glabh vel grabh „prehendere" volunt; oblocutus est Curt. Et.^{5} p. 532, qui, formae sanscriticae „a-lambh-anta" = ἐλαμβάνοντο radicem statuit λαμβ, inde rad. λαβ derivandam esse, cf. eund. ibid. p. 55 et Fritzsche in Curt. Stud. VII 388. Fick^{3} I 752, II 19 comparat skr. labh rabh „erwischen, fassen" et lambh-a „das Finden". Doed. Gl. nr. 2255 a radice λαυ formas λαῦσαι et λαβεῖν profectas esse putat, cf. Curt. Verb. I 248). — Formae Homeri omnes aoristi secundi activi sunt, nisi quod ε 355 ἐλλάβετ' et δ 388 λελαβέσθαι leguntur (cf. L. Meyer gr. Aor. p. 20). — Ind. ἔλαβε(ν) ἔλαβ', ἔλλαβε (cf. Curt. Verb. I 113, eund. Et.^{5} 532), λάβε(ν), λάβ', λάβον ο 387, λάβετον II pers. Κ 545, ubi Aristarch. Zenod. λαβέτην (cf. Cobet Miscell. crit. p. 279), III prs. λαβέτην Ζ 233, Ψ 711. — coni. λάβῃ et λάβῃσι(ν), λάβωμεν Θ 191, λάβητε. — opt. λάβοιμι, λάβοι, λάβοιμεν, imp. λαβέ, λάβ' Ο 229, λαβέτω φ 152. inf. λαβεῖν h. Cer. 16, ptc. λαβών (plerumque in quarto pede), λαβόντι ζ 147, λαβόντες, λαβοῦσα, med. v. s. — Vis verbi non multo distat a v. αἱρεῖν, videtur autem notio corripiendi et tenendi praevalere. 1) prehendo, capio, fasse, ergreife (cf. Schmidt Syn. III 205). a) c. acc. Ζ 233 χεῖρας — λαβέτην, Ω 672 χεῖρα γέροντος | ἔλλαβε cf. h. Ven. 155. Σ 71 κάρη λάβε παιδός, Ω 465 γούνατα cf. 478 ζ 148. Ε 328 ἡνία cf. ζ 81. ϑ 186 λάβε δίσκον |, φ 148 τόξον cf. 152 χ 71. ο 102 δέπας ἀμφικύπελλον, σ 394 σφέλας, Ο 716 νῆα, Π 762 Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν sc. Κεβριόνην, τ 390 μή ἑ λαβοῦσα | οὐλὴν ἀμφράσσαιτο. Multis locis participium cum aliis verbis coniungitur, ita vero plerumque ut suam notionem servet, Β 261 σε λαβὼν ἀπὸ — εἵματα δύσω |, Δ 122 ἕλκε — γλυφίδας τε λαβών, Θ 72 ἕλκε δὲ μέσσα λαβών sc. τάλαντα cf. Χ 212. Ν 235 τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι. Φ 504 ἣ μὲν τόξα λ. πάλιν κίε, φ 359 τόξα λ. φέρε, h. Merc. 34 οἴσω σ' εἰς δῶμα λαβών, 293 παῖδα λ. φέρε, Λ 842 ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν |, Π 228 δέπας — ἐκ χηλοῖο λ. ἐκάθηρε, υ 300 ἔρριψε βοὸς πόδα — — ἐκ κανέοιο λαβών, ι 328 ἄφαρ δὲ λ. ἐπυράκτεον sc. ῥόπαλον Κύκλωπος, λ 4 τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, 35 τὰ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα |, μ 254 ἀσπαίροντα — λ. ἔρριψε θύραζε |, h. Merc. 256 ῥίψω σε λαβὼν ἐς Τάρταρον, ψ 87 κύσειε χεῖρε λαβοῦσα |, ω 398 λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ | Duentz.: „λαβὼν steht hier für sich," h. Ap. 353 τὸν λαβοῦσα — ἔδωκε sc. Τυφάονα, h. Merc. 113 οὖλα λ. ἐπέθηκε, 247 ἀνέῳγε λ. κληῖδα, 499 κίθαριν δὲ λαβὼν — — ἐπειρήτιζε, 418 λαβὼν — — ἐπειρήτιζε supplendum κίθαριν aut tale quid v. Baum. ad. l. — Rarissime ptc. λαβών ut in prosario sermone neglecta significatione verbali deprehendendi aut tenendi praepositionis quasi loco verbo additur, id quod ab Homero quoque fit in participiis ἑλών, ἔχων. qu. v. Pauci loci ita comparati esse videntur: λ 5 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, λ 121 ἔρχεσθαι — — λαβὼν εὐῆρες ἐρετμόν |, (cf. ψ 268 βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν | ἐλθεῖν ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐῆρες ἐρετμόν) |, ο 269 ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν | ἦλθον. — Adduntur dativi instrum. χειρί, χερσί, ὀδοῦσι, Ε 302 χερμάδιον λάβε χειρί | cf. Θ 321 Υ 285. Ε 853 καὶ τό γε χειρὶ λαβοῦσα sc. ἔγχος cf. Λ 238. Μ 452 ὡς δ' ὅτε ποιμὴν φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς | χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, Ν 243 ἀστεροπῇ — ἥν τε Κρονίων | χ. λ. ἐτίναξεν, Π 510 χειρὶ δὲ λαβὼν ἐπίεζε βραχίονα v. l. pro χ. δ' ἑλών, Τ 396 μάστιγα — | χ. λ. ἀνόρουσεν |, Φ 286 χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες, φ 410 χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς |. — χερσί Ρ 620 ἔλαβεν χείρεσσι φίλῃσι | sc. ἡνία, Υ 418 προτὶ οἷ δὲ λάβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς | „an sich zog er die Gedaerme, hielt sie fest", Ψ 695 χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε sc. Εὐρύαλον, ι 487 χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντόν |, τ 467 τὴν — χείρεσσι — λαβοῦσα | γνῶ sc. οὐλήν cf. 390. — ὀδοῦσι λ. animalium, packen. Λ 114 λέων ἐλάφοιο ν. τέκνα | ῥηιδίως συνέαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν | cf. Λ 175 Ρ 63. — ἐν χερσί Κ 328 ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, Ο 229 ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα, Θ 116 Νέστωρ δ' ἐν χείρεσσι λάβ' ἡνία. — μετὰ χερσί h. Cer. 378 μάστιγα λαβὼν μετὰ χερσὶ φίλῃσι |. — h. VII 27 σὺμ πάνθ' ὅπλα λαβών contrahere vela. — Translate de morte Ε 83 τὸν δὲ κατ' ὄσσε | ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή | cf. Π 334, Υ 477.

b) cum gen. partitivo λ. τινός, τινά τινος, cf. Schmidt l. c. p. 205, Kr. Di. § 47, 12 3. Α 407 παρέζεο καὶ λαβὲ γούνων |. schol. ABLV. γονάτων λαμβανόμεθα ἐπικλᾶν σπεύδοντες, cf. Α 500, Eust. 141, 40, λαβεῖν γούνων τὸ ἅψασθαι λέγει ἢ ἔχεσθαι, cf. Α 557 (Eust. 149, 17) Φ 68 κ 323 χ 310 342 365, Υ 464 ἀντίος ἤλυθε γούνων |, εἴ πως εὖ πεφίδοιτο, λαβών, ζ 142 ἢ γούνων λίσσοιτο λαβών, Ζ 45 λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων cf. κ 264. — Κ 490 τὸν δ' — λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκε, cf. Φ 120 σ 101, Δ 463 τὸν δὲ — ποδῶν ἔλαβε cf. Σ 155, Θ 371 ἔλλαβε χειρὶ γενείου |, ἀθετεῖται Ariston. cf. Hentze app. ad l., Eust. 718, 43. τ 480 φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι, Β 316 τὴν δ' — πτέρυγος λάβεν,

Γ 369 *κόρυθος λάβεν*, 385 *ἑανοῦ λαβοῦσα* |, *ε* 428 *ἐπεσσυμένως λάβε πέτρης* | „hielt sich fest“, non recte Eust. 1539, 2 *τουτέστιν ἥψατο.* *Ψ* 711 *ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην.* med. semel. *ε* 325 *μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν ἐλλάβετ' αὐτῆς* sc. *τῆς σχεδίης.* —

2) deprehendo, meae possesionis facio, vi capio, in die Haende bekommen, erbeuten, *τινά, τί.* a) homines *E* 159 *ἔνθ' υἷας Πριάμοιο δύω λάβε Δαρδανίδαο* | *εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας*, v. Classen Beob. p. 151 qui ptc. arctissime cum verbo *λάβε* cohaerere contendit, cf. *Λ* 126. *Λ* 106 *ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβών*, *Φ* 36 *τόν ῥά ποτ' αὐτὸς* | *ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς* |, *Ο* 22 *ὃν δὲ λάβοιμι* | *ῥίπτασκον* — — *ἀπὸ βηλοῦ*, *ι* 41 *ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες* | *δασσάμεθ'*, 418 *εἴ τινά που μετ' ὄεσσι λάβοι*, *ο* 387 *ἤ σέ γε μουνωθέντα* — — | *ἄνδρες δυσμενέες* — *λάβον*, h. Cer. 72 *ὅστις* — *λαβὼν ἀέκουσαν* — *οἴχεται* sc. *Δήμητραν.* *Ψ* 100 *οὐδ' ἔλαβε·* sc. *Ἀχιλλεὺς Πατρόκλου ψυχήν.* — b) arma, alia *Θ* 191 *ὄφρα λάβωμεν* | *ἀσπίδα Νεστορέην* cf. 196. *E* 273 *εἰ τούτω κε λάβοιμεν* sc. *ἵππους* cf. *K* 545, *Ψ* 275 *τὰ πρῶτα λαβὼν* sc. *ἄεθλα.* h. Cer. 16 *ὠρέξατο χερσὶν ἅμ' ἄμφω* | *καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν.* — *I* 324 *μάστακ' ἐπεί κε λάβῃσι*, *P* 678 *μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν*, *Φ* 24 *κατεσθίει ὅν κε λάβῃσι* | sc. *δελφίς.* *Ω* 43 *ἵνα δαῖτα λάβῃσι* | sc. *λέων.* — accipio, Schmidt Syn. III p. 206: zuweilen ist die plastische Anschauung dabei noch lebendig, „annehmen“. Ammonios: *λαβεῖν μέν ἐστι τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι, δέξασθαι δὲ τὸ διδόμενον ἐκ χειρός.*, cf. Eust. 1399, 12. *Z* 427 *ἂψ ὅ γε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα* | cf. *A* 20 *τὰ τ' ἄποινα δέχεσθε.* *Ψ* 511 *ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον* | *δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισι.* — Translate *α* 298 *οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης* | Schmidt l. c. 208. *κ* 461 *αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε* | animum recipiatis — aor. II med. redupl. *λελαβέσθαι λοχησάμενος* „durch List beikommen“, *δ* 388 *τόν γ' εἴ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι* |. —

3) incesso, occupo de ira, timore, dolore. a) *τινά, τί*, *χόλος* *A* 387 *Ἀτρείωνα* — *χόλος λάβεν* cf. *Z* 166 *Π* 30. *μένος* *Ψ* 468 *ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν* |, *φόβος* *Λ* 402 *ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας* |, cf. *N* 470 *οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε.* *τρόμος* *Θ* 452 *σφῶιν δὲ* — *τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα* |, *Γ* 34 *ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα* | *ω* 49 *πάντας Ἀχαιούς*, v. Ameis ad *χ* 42. *πένθος* *Π* 548 *Τρῶας δὲ κατὰ κρῆθεν λάβε πένθος* |, *ἄχος* *Π* 599 *πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιούς* |, *ἄλγος* *E* 394 *μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος* |, *ἀμφασίη* *P* 695 *δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε*, cf. *δ* 704. *τάφος* h. VII 37 *ναύτας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰδόντας* |, *ἄτη* *Ω* 480 *ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ.* — b) c. duobus acc. *τινά τι.* La Roche Stud. p. 229 „mit Ausnahme von *Ξ* 475 immer mit koerperlichem Theilobiect“. *Ω* 170 *τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα* |, *Ξ* 506 *πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα*, *σ* 88 *τὸν δ'* — — *ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα* |. (*τόνδ'* N. reliqui codd. *τῷ δ'*), *Δ* 230 *ὁππότε κέν μιν* | *γυῖα λάβῃ κάματος*, *Ξ* 475 *Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν* |, h. Cer. 40 *ὀξὺ δέ μιν κραδίην ἄχος ἔλλαβεν.* — 4) semel *λαβοῦσα* = *κομισσαμένη* *η* 255 *ἥ με λαβοῦσα* | *ἐνδυκέως ἐφίλει* recepit me e naufragio, cf. Nitzsch adnot. ad loc. schol. HP. *ἀθετοῦνται στίχοι η'* (251—258) *ὕστερον γὰρ ταῦτα λέγεται.*

Λάμος (*λαιμός λαμός* vorago, cf. Preller gr. M.[3] II 508: inde Lamos, rex anthropophagus). Laestrygonum rex, Neptuni filius, qui *Τηλέπυλον* urbem condiderat. *κ* 81 *ἑβδομάτῃ δ' ἱκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον* |, *Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην*, cf. schol. ad l. Eust. 1649, 10 *Λάμος ἢ Λαιστρυγόνος ἐπιφανοῦς ὄνομα ἢ βασιλέως τῶν ἐκεῖ, υἱοῦ Ποσειδῶνος.* — Didymus schol. Arist. Pac. 758 *Λάμου πτολίεθρον* nomen urbis interpretatur, quam interpretationem Nitzsch adnot. III p. 100 ex Homeri usu dicendi unam rectam esse demonstrare studuit; sed vide Lauer Nachlass p. 295. Suid. *Λ. πόλις Λαιστρυγόνων.* Hes. *Λ. ἡ χώρα τῶν Λαιστρυγόνων, ἢ ἐπιχώριός τις ἥρως, ἀφ' οὗ ἡ χώρα ὠνομάσθη.*

λαμπετάω (*λάμπω* cf. schol. A ad *A* 104. E. M.) fulgeo, ardeo, bis *A* 104 *δ* 662 *μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι* | *πίμπλαντ', ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην* |. Suid. Hesych. *λ. λάμποντι*, cf. Schmidt Syn. I 578. Eust. 58, 15.

Λαμπετίδης (ep. pro *Λαμπίδης*), de forma patronymici, cf. Angermann in Curt. Stud. I 38. Lampi filius i. e. Dolops. *O* 526 *Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδὼς*, *Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο φέρτατον υἱόν*, Troianus a Menelao interfectus. — Eust. 1030, 22 *ἵνα μή τις νοήσῃ Λαμπέτου υἱὸς μεταφράζει οὕτως ὃν Λάμπος ἐγείνατο* — — *ὤφειλε γὰρ εἶναι Λαμπίδης.*

Λαμπετίη (*λάμπω*, cf. Goebel, Ztschrft. f. d. Gymnw. XVIII p. 328). Solis filia, quae cum Phaëthusa sorore patris greges in Thrinacia insula pascebat. *μ* 132 *θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσί* |, *νύμφαι ἐυπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε* |, *ἃς τέκεν Ἠελίῳ Ὑπερίονι δῖα Νέαιρα.* 375 *ὠκέα δ' Ἠελίῳ* — *ἄγγελος ἦλθε* | *Λαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς*, cf. schol. *B* ad v. 132 *θεαὶ δὲ αἱ ὧραί εἰσιν.* Eust. 1717, 34 *αἱ κατὰ τὸν Ἥλιον δυνάμεις ἢ ἡμέραι αἳ τὸν καθ' ἡμᾶς βίον ὑπὸ χρόνοι ὄντα οἷον ποιμαίνουσι.* Ameis app. ad l. vielleicht haben selbst *Φαέθουσα* „die Leuchtende“ und *Λαμπετίη* „die Strahlende“ eine allegorische Beziehung gehabt. Preller gr. Myth.[3] I p. 351

Λάμπος (*λάμπω*), 1) Laomedontis filius, Priami frater, Dolopis pater. *Γ* 147 *Y* 238 *Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος.* sc. *τίκετο Λαομέδων.* *O* 526 *Δόλοψ*, — | *Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο.* — 2) Hectoris equu *Θ* 185 *Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων Λάμπε τε δῖε* |. cf. Ariston. ed. Friedl. p. 112 Lehrs Aristarch[2] p. 195 *ἀθετεῖται ὅτι οὐδαμοῦ Ὅμηρος τεθρίππου χρῆσιν παρεισάγει* Goebel Ztschr. f. d. Gymn. XVIII p. 328. „Schimmel“ v. Ameis append. *σ* 372, Hentz app. *Θ* 185. Duentzer, Franke ad l. — 3) Aurorae equus. *ψ* 246 *Λάμπον καὶ Φαέθονθ' οἵ τ' ἠῶ πῶλοι ἄγουσι* |.

λαμπρός (*λάμπω*) Schmidt Syn. I p. 59[illegible] splendidus, fulgens, illustris. De splendor 1) solis, lunae, stellarum. *A* 605 *λαμπρὸν φάος ἠελίοιο* |, cf. *E* 120 *Θ* 485. h. XXXI 10 *λαμπραὶ δ' ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ* | *αἰγλῆεν στίλβουσι* sc. *ἀφ' ἡλίου*, cf. v. 12 *παρειαὶ* | *λαμπραὶ* [illegible] *ἡλίου*, h. XXXII 12 *λαμπρόταταί τ' αὐγαὶ τότ' ἀεξομένης τελέθουσιν* | sc. *σελήνης.* *Δ* 7[illegible] *ἀστέρα ἧκε Κρόνου πάις* . . . | *λαμπρόν.* *X* 3[illegible] *λαμπρότατος μὲν ὅ γ' ἐστί*, sc. *κύων Ὠρίωνος* — 2) metalli, armorum. *P* 269 *ἀμφὶ* — | *λαμπρῇσι κορύθεσσι* — *ἠέρα πολλὴν* | *χεῦ'*, *N* 13[illegible] *κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι* | cf. *Π* 216. —

3) χιτὼν Ὀδυσσέως τ 234 λαμπρὸς δ' ἦν ἠέλιος ὥς, cf. Schmidt l. c. p. 595. — 4) λαμπρόν adverbialiter. Ε 6 ἀστέρ' — ὅς τε μάλιστα | λαμπρὸν παμφαίνῃσι, Ν 265 θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, Τ 359 κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι.

λαμπτήρ (λάμπω, inde lanterna. Curt. Et.[5] 265. Fick W.[3] II 220. Eust. 1848, 28 λαμπτῆρας λέγει ἃς νῦν οἱ ἀγροτικοὶ λυχνίας φασίν, ἐφ' ὧν δᾶδες κείμεναι κατὰ δόρπον ἀνάπτονται, ἢ ξύλα δηρὰ . . . ἢ καὶ ἄμφω ἀναμίξ . . v. 34 οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ οὕτω φασὶ λαμπτῆρες, ἐσχάραι μετέωροι, ἢ χυτρόποδες, ἐφ' ὧν ἔκαιον. Apoll. Lex. p. 106 λ: ἐσχάραι. Hesych. ἐσχάρα ἐφ' ἧς ἔκαιον . . εἰς τὸ φωτίζειν αὐτοῖς ξηρὰ ξύλα καὶ δαδία). Candelabra, vasa in quibus lignum aridum coacervabatur et ad lucem parandam et ad calefaciendum (τ 64). „Feuerbecken" Duentzer σ 307, Ameis, cf. Rumpf de aed. II p. 21. — σ 307 αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν | ὄφρα φαείνοιεν, 343 αὐτὰρ ὁ πὰρ λαμπτῆρσι φαείνων αἰθομένοισιν |, τ 63 πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον, ἄλλα δ' ἐπ' αὐτῶν | νήησαν ξύλα πολλὰ φόως ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι |.

λάμπω (a radice lap = splendeo, cf. Fick W.[3] I 750. Benf. WL. II 127, inde lamp. Fick l. c. II 220. Curt. Et.[5] p. 265, v. Goebel Lexil. II p. 116, lat. limpidus). — Leguntur act. praes. λάμπετον (Ν 474), ptcp. λαμπούσης (h. XXXII 5), impf. ἔλαμπε, λάμπε, λάμπ', λάμφ', (aor. ἐπέλαμψε). med. praes. λάμπεται (h. XXXI, 13), ptcp. λαμπόμενος, -ον, -οι, -ης, -άων, impf. ἐλάμπετο, λάμπετο, λαμπέσθην. — Luceo, splendeo, fulgeo, cf. Schmidt Syn. I p. 578 s. 1) de luce solis, lunae, flammae. a) act. Ρ 650 ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε. h. Cer. 279 τῆλε δὲ φέγγος ἀπὸ χροὸς . . | λάμπε θεῆς. h. XXXII 5 αἴγλης λαμπούσης. — b) med. Σ 492 δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων | cf. τ 48 ψ 290. h. Merc. 113 λάμπετο δὲ φλόξ | . . πυρὸς μέγα δαιομένοιο |. — 2) de splendore metalli, armorum. a) act. Δ 432 τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, Κ 154 τῆλε δὲ χαλκὸς | λάμφ' ὥς τε στεροπή cf. Λ 45. Ν 245 ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε cf. Χ 32. — b) med. Ζ 319 πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς | αἰχμή cf. Θ 494. Ν 341 κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων |, Π 71 κόρυθος . . | ἐγγύθι λαμπομένης, Χ 134 ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο. — 3) de oculis a) act. Ν 474 ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον sc. συί (cf. Α 104 ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην). — b) med. Ο 608 ὼ δέ οἱ ὄσσε | λαμπέσθην. sc. Ἕκτορι, cf. Τ 366, Ἀχιλῆι. — 4) de veste h. XXXI 13 καλὸν δὲ περὶ χροῒ λάμπεται ἔσθος | λεπτουργές. [...]aum. „vestis vento agitata circa corpus lucere dicitur." — 5) de hominibus splendidis armis [orn]atis. a) act. Λ 66 πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ | λάμφ' ὥς τε στεροπή sc. Ἕκτωρ. Μ 463 λάμπε δὲ χαλκῷ | σμερδαλέῳ. idem. — b) med. Ο 623 αὐτὰρ ὁ λαμπόμενος πυρί, Ρ 214 τεύχεσι λαμπόμενος sc. Ἕκτωρ, cf. Υ 46 Πηλείων. Σ 510 τεύχεσι λαμπόμενοι sc. στρατοί. Υ 156 τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ |, ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων. v. l. ἐλάμπετο. schol. Α. Ἀρίσταρχος ἰακῶς λάμπετο. L. R. adnot. „sed [v]erumque in hac sede post καί augmentum non [so]let omitti." — h. Ven. 90 ὡς δὲ σελήνη | στήθεσιν ἀμφ' ἁπαλοῖσιν ἐλάμπετο sc. Ἀφροδίτη, [cf.] Baumeister ad l. qui recte, cum affert Homeri [lo]cos supra laudatos, Venerem ipsam subiectum [en]unciati intellegi vult; erant qui ἐλάμπετο ad ὅρμοι, 88, pertinere censerent, Suhle de hymno hom. IV p. 5 vocem λ. ad πέπλον v. 86 referri vult. — cf. Roscher in Curt. Stud. II 153. (λαμπετάω λαμπρός λαμπτήρ ἀπο-, ἐπιλάμπω, ἄλαμπετος).

λανθάνω λήθω, cf. Curt. Verb. I 224 (rad. la inde graec. λα-θ, λη-θ, lat. la-te-o. Fick W.[3] II p. 214, cf. Curt. Et.[5] p. 55, eund. in K.Z. II p. 335. Goebel Lexil. II 197. Benfey WL. II 25 comparat ssk. rah = relinquo, oblocutus est Fick l. c.). — Leguntur formae act. praes. λήθω, -εις, -ει, ptcp. λήθων, λήθοντε. impf. ἔληθον, ἔληθε, λῆθε(ν), λῆθ', λήθεσκεν, ἐλήθομεν; ἐλάνθανε (θ 93, 532), λάνθανε (h. XVIII 9), ἐλάνθανον (Ν 721). fut. λήσεις, λήσει, inf. λήσειν λ 102 cf. La Roche ed. adn. aor. ind. ἔλαθε(ν), ἔλαθ', λάθε(ν), λάθ', λάθον, λαθέτην, coni. λάθῃσι, opt. λάθοι, ptcp. λαθών. aor. redupl. coni. λελάθῃ (Ο 60). — med. praes. λήθεαι, ptcp. ληθόμενος. impf. (ἐ)λήθετο, λήθετ', λήθοντο; λανθανόμην (μ 227). fut. λήσομαι, λήσεσθαι. aor. ind. λάθετ', ἐλάθοντο, λάθοντο, coni. λάθωμαι, λάθηται, λάθωνται. opt. λαθοίμην, λαθοίατο, inf. λαθέσθαι. aor. redupl. λελάθοντο, imp. λελαθέσθω, inf. λελαθέσθ' (Τ 136), (de elisione αι infinitivi cf. Baumeister comment. ad h. Merc. 133). perf. λέλασται, λελάσμεθα, λελασμένος, -ον.

1) act. Lateo. a) τινά non addito participio. praes. aut fut. saepe cum negatione in exitu versus. Α 561 αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω |, Ψ 326 σῆμα δέ τοι ἐρέω . . οὐδέ σε λήσει | cf. λ 126. Ψ 416 οὐδέ με λήσει |, Ω 563 καὶ δέ σε γιγνώσκω . . οὐδέ με λήθεις |, ν 393 οὐδέ με λήσεις |. — Γ 420 πάσας δὲ Τρῳὰς λάθεν. Κ 468 μὴ λάθοι αὖτις ἰόντε, Ξ 1 Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή, Ο 461 ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, 583 ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα δῖον |, Π 232 Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον |, Χ 193 Ἕκτωρ οὐ λῆθε — Πηλείωνα |, 277 λάθε δ' Ἕκτορα, Ω 566 οὐδὲ γὰρ ἂν φυλακοὺς λάθοι, β 106 τριετὲς μὲν ἔληθε δόλῳ καὶ ἔπειθεν Ἀχαιούς | cf. ω 141, τ 151 ἔληθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιούς |, ι 281 ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά | cf. Ameis ad l. χ 179 λαθέτην δέ μιν ἔνδον ἐόντα, Classen Beob. p. 88 ἐόντε, cf. Kayser ad l. h. Merc. 154 μητέρα δ' οὐκ ἄρ' ἔληθε θεὰν θεός, h. XVIII 9 λάνθανε δ' ἀθανάτους τε θεούς. — τινά τινος semel Ψ 648 ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος οὐδέ σε λήθω | τιμῆς. Franke ad l. „eine Art Genetiv der Beziehung." La Roche ed. = οὐ λανθάνῃ τιμῆς ἐμῆς „du versagst mir nicht die Ehre." Duentz. coniungit ὥς μευ — μέμνησαι — τιμῆς cf. locos supra primo loco collatos Α 561 reliquos. — b) λ. τινά c. nomin. partic. Κ 279 οὐδέ σε λήθω | κινύμενος, Ν 273 ἄλλον πού τινα — — | λήθω μαρνάμενος, 560 ἀλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος, Ρ 1 οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱὸν . . | δαμείς, 89 οὐδ' υἱὸν λάθεν . . βοήσας |, 676 ὅν τε . . οὐκ ἔλαθε πτὼξ | θάμνῳ ὕπ' . . κατακείμενος, Υ 112 οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαο πάις . . Ἥρην | . . ἰών, Χ 191 τὸν . . δ' εἴ πέρ τε λάθῃσι καταπτήξας, Ψ 388 οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων |, Ω 13 οὐδέ μιν ἠὼς | φαινομένη λήθεσκεν, 331 τὼ δ' οὐ λάθον . . Ζῆν' | . . προφανέντε, 477 τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, δ 527 μή ἑ λάθοι παριών, θ 93 ἔνθ' ἄλλους . . ἐλάνθανε δάκρυα λείβων | cf. 532, μ 17 οὐδ' ἄρα Κίρκην | ἐξ Ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν, 182 τὰς δ' οὐ λάθεν ὠκύαλος νηῦς | ἐγγύθεν ὀρνυμένη,

220 μή σε λάθησι | κεῖσ' ἐξορμήσασα, π 156 οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην | λῆθεν . . . κιών, τ 88 τὸν δ' οὔ τις γυναικῶν | λῆθει ἀτασθάλλουσ', 91 οὔ τί με λήθεις | ἔρδουσα μέγα ἔργον, χ 198 οὐδέ σέ γ' ἠριγένεια — — | λήσει ἐπερχομένη. — Raro acc. omissus supplendus est N 721 οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον. L. Roche „schossen aus dem Versteck", ν 270 λάθον δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας |, h. XIX 33 λάθε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθὼν | νύμφῃ ἐυπλοκάμῳ, codd. θάλε, Ruhnken λάθε, cf. Baum. comment. ad l. — c) ptcp. aor. λαθών, semel (h. Merc. 9) praes., accedit ad verbum finitum, cf. Classen Beob. p. 86 s. I 478 καὶ ὑπέρθορον ἕρκιον αὐλῆς | ῥεῖα, λαθὼν φύλακας. Bekker hom. Bl. I p. 177 interpunctionem inter ῥεῖα et λαθών omitti vult. Λ 251 στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον | cf. O 541, ubi accus. obi. omissus est, et M 390 ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθών, (cf. L. R. Stud. p. 158). Ξ 296 ἐμισγέσθην — | εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας |, Ω 681 ὅπως Πρίαμον . . | νηῶν ἐκπέμψειε λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς |, ρ 305 ἀπομόρξατο δάκρυ | ῥεῖα λαθὼν Εὔμαιον, h. Merc. 9 Κρονίων | νύμφῃ . . μισγέσκετο . . | λήθων ἀθανάτους τε θεούς. — d) λ. τινὰ ὅπως, ὅτε Ψ 323 αἰεὶ τέρμ' ὁρόων στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἑ λήθει |, ὅππως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν |, „er richtet seine Aufmerksamkeit darauf, wie er von Anfang an die Rosse gelenkt hat", Franke. P 626 οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα | Ζεύς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην. | cf. Friedlaender de coniunctionis ὅτε apud Homerum vi et usu. — e) aor. redupl. coni. 3 sing. λελάθῃ vim habet factitivam, efficio, ut aliquis obliviscatur. cf. Lob. El. p. 153. Curt. Tempora u. modi p. 150. O 60 αὖτις ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων |, sc. Ἀπόλλων Ἕκτορα. Hesych. λελάθῃ λήθην ποιήσῃ, παύσῃ, cf. ἐκλανθάνω.

2) med. Obliviscor. a) τινός A 495 Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων |, E 319 οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων |, K 99 μὴ . . . φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται |, 243 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην | cf. α 65. M 203 καὶ οὔ πω λήθετο χάρμης | cf. 393 P 759, M 235 Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι | βουλέων. Z 265 ἀλκῆς τε λάθωμαι | cf. X 282. N 835 οὐδὲ λάθοντο | ἀλκῆς, O 322 λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς | cf. Π 357. Ψ 725 δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς |. Ω 427 λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν. α 308 καὶ οὔ ποτε λήσομαι αὐτῶν |. β 23 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ι 97 νόστου τε λαθέσθαι | cf. 102. κ 236 πάγχυ λαθοίατο πατρίδος αἴης | cf. Nitzsch ad l. λ 554 οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου, μ 227 ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς | λανθανόμην, Nitzsch ad l. in ethischer Bedeutung, wie auch μέμνημαι oft steht, namentlich im Particip; also „liess ausser Acht", non recte Eust. 1719, 24 λήθην λέγει τὴν ἑκούσιον ἀμέλειαν . . . ἤγουν ἑκὼν ἠμέλουν. ν 126 οὐδ' ἐνοσίχθων | λήθετ' ἀπειλάων, ν 421 οὐδὲ συβώτης | λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων. h. Ap. 1 οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος, h. Merc. 76 δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης |. h. VII 59 σεῖό γε ληθόμενον. — aor. redupl. λελαθέσθαι eandem vim, obliviscendi, habet Δ 127 οὐδὲ σέθεν Μενέλαε θεοὶ . . λελάθοντο |, Π 200 μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω |, T 136 οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης. — perf. E 834 τῶν δὲ λέλασται |, Λ 313 τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς |; N 269 λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς |, Π 538 πάγχυ λελασμένος εἷς ἐπικούρων |, 776 λελασμένος ἱπποσυνάων | cf. ω 40. Ψ 69 ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ |. — b) sequitur enuntiatio relativa ν 92 δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε λελασμένος ὅσσα πεπόνθει |. — c) absolute ponitur I 259 ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεαι, cf. Λ 790. I 537 ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν· cf. schol. A ἡ διπλῆ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἐκλάθετ' οὐδ' ἐνόησεν . . . . τὸ μὲν γὰρ ἐλάθετο ἑκὼν παρέπεμψεν, τὸ δὲ „οὐκ ἐνόησεν" οὐδὲ τὴν ἀρχὴν κατὰ νοῦν ἔσχεν. cf. Ariston. ed. Friedlaender p. 166. Apoll. Lex. p. 106. Hesych. La Roche Stud. p. 148 s. — (ἐκ-, ἐπιλανθάνω ἐκληθάνω ἐπιλήθω καταλήθομαι ἀπεκλανθάνομαι ἄλαστος ἐπίληθος λαθικηδής λησίμβροτος λάθρῃ ἔκλησις).

λάξ (a radice kalk, λαξ pro κλακ-ς p. metath. e καλκ-ς, cf. Fick W.^{3} II 59. Curt. Et.^{5} p. 362, qui litteram ξ e ς causali ortam esse putat ut in πύξ, cf. Siegismund in Curt. Stud. V p. 163, Brugm. ibid. VII 289, Benfey WL. II 316. — Goebel Lexil. I 314 II 212 vocem non ad calc referri, sed a rad. λακ = σλακ „schlagen" derivari vult, ut λάξ sit „schlagender Weise". Doed. Gl. 496 λάξ a verbo ἐλάζειν ducendum esse censet. — cf. praeterea Kuehner a. Gr. § 336, 3. Lob. paral. p. 97). Eust. 796, 7 ἔστι δὲ καὶ ἄλλως λὰξ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀντὶ τοῦ τῷ ὑποκάτω μέρει τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων. καθ' ἑτέρους δὲ τὸ μόνῳ τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ τοῦ ποδός. — calce, pede „mit der Ferse", quod a) eius est, qui pedem imponit in pectus hostis devicti iacentis E 620 αὐτὰρ ὁ λὰξ προσβὰς ἐκ νεκροῦ . . . ἔγχος | ἐσπάσατ', Π 863 δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς | εἴρυσε, λὰξ προσβάς, Z 65 λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος |, N 618 ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων | τεύχεά τ' ἐξενάριξε cf. Π 503. — b) de Melanthio insolenti dicitur ρ 233 ὣς φάτο, καὶ παριὼν λὰξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσιν | ἰσχίῳ, cf. Eust. 1818, 55. — c) K 158 Nestor dormientem in terra Diomedem exsuscitat τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ | λὰξ ποδὶ κινήσας, ὤτρυνέ τε νείκεσέ τ' ἄντην, cf. schol. BLV δυσωπητικὸν δὲ τὸ ὑπὸ τοῦ γέροντος ἀνίστασθαι, διὸ καὶ λὰξ αὐτὸν ἀνίστησι τὴν ἀπρονοησίαν ὀνειδίζων. schol. A εἰκότως ἐπὶ τῆς γῆς κοιμώμενον οὕτως ἐγείρει. Apoll. Lex. 106, 33 τῷ πλατεῖ μέρει τοῦ ποδὸς νύξας καὶ διακινήσας, οὐχὶ λακτίσας ὑβριστικῶς, cf. Hesych. Suid. E. M. 556, 15. Doederl. Gl. 49[illegible] „der Greis scheute das Bücken und durfte zugleich seiner Ungeduld gegen den iungen, ihm wohlbefreundeten Helden Raum geben." In dubium vocatur v. ο [45] αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ὕπνου ἔγειρε | λὰξ ποδὶ κινήσας, cf. La Roche ed. crit. adn. νοθεύεται ὡς διαπεπλασμένος ἐξ ἡμιστιχίου τῆς K (158) Ἰλιάδος Ariston. ed. Friedl. p. 174 ad K 158 ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὴν Ὀδύσσειαν μετάκειται ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου, ἐπὶ κλινιδίου καθεύδοντος παρὰ Μενελάῳ. πρὸς τί οὖν ποδί, ἀλλ' οὐχὶ τῇ χειρί; cf. Doederl. l. c. Ameis app. ad l. Duentzer ed. Defendit versum Hennings in Fleckeis. annal. suppl. III 196. (λακτίζω).

Λαόγονος. 1) filius Onetoris, qui sacerdos Iovis Idaei erat, a Merione interfectus. Π 604 ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος. — 2) Biantis filius ab Achille interfectus. Y 460 αὐτὰρ Λαόγονον καὶ Δάρδανον υἷε Βίαντος |, . . . ὦσε χαμᾶζε. De accentu cf. schol. Π 604 Eust. 1213, 4[illegible]

Λαοδάμας (Pott in Kuhn Ztschr. VII 331 „voelkerbezwingend"). nom. ϑ 119 130 132. gen. -αντος ϑ 207. acc. -αντα Ο 516 η 170 ϑ 117 370, voc. Λαοδάμα ϑ 141 153, Did. ad Μ 231 Πουλυδάμα. αἱ Ἀριστάρχου χωρὶς τοῦ ν, παρὰ τὴν ἀναλογίαν· Ζηνόδοτος δὲ καὶ Χαμαιλέων σὺν τῷ ν, Πουλυδάμαν. schol. A ad Σ 285 τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ Λαοδάμα, παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον. Bekker hom. Bl. I 158 vocativum Λαοδάμαν scribi vult cf. La Roche h. T. 293. Ameis app. ϑ 141. Kuehner a. Gr. I § 118, 5 adn. — 1) Troianus, filius Antenoris ab Aiace interfectus. Ο 516 Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα |, ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν |. — 2) Phaeax, Alcinoi regis f. η 170 υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα |, ὅς οἱ πλησίον ἷζε, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε sc. Ἀλκίνοος. ϑ 117 Εὐρύαλος —, ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα. 119 ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο |, Λαοδάμας Θ' Ἅλιός τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος. 130 πὺξ δ' αὖ Λαοδάμας sc. πολὺ φέρτατος ἦεν. 132 L. fratres monet, ut Ulixem quoque ad certamen incitent, cui 141 Euryalus Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες |, ipse deinde Ulixem adit, qui 153 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες | respondet. Postea Ul. ira Euryali inflammatus se paratum esse profitetur ad certamen ineundum contra omnes Phaeaces πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος (207) |. ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί· τίς δ' ἂν φιλέοντι μάχοιτο; 370 Ἀλκίνοος δ' Ἅλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσε | μουνὰξ ὀρχήσασθαι, ἐπεί σφισιν οὔ τις ἔριζεν.

Λαοδάμεια, Bellerophontis filia, mater Sarpedonis e Iove, quam Diana irata interfecit. Ζ 197 ἡ δ' ἔτεκε . . . Βελλεροφόντῃ | Ἴσανδρον καὶ Ἱππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν |, 198 Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεύς |, ἡ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα, 205 τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα |. De accentu vide Lob. pathol. p. 43.

Λαοδίκη 1) filia Priami, Helicaonis uxor. Γ 124 τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων |, Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην |. Ζ 252 ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ | Λαοδίκην ἐςάγουσα. — 2) filia Agamemnonis et Clytaemnestrae, Ι 145 287 τρεῖς δέ μοί εἰσι θύγατρες . . . | Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα |, a tragicis Electra vocata, cf. schol. D. ad Ι 145 Λ. μία τῶν Ἀγαμέμνονος θυγατρῶν, ἣν οἱ τραγικοὶ Ἠλέκτραν εἶπον. Hesych. Λ. δὲ οἱ νεώτεροι Ἠλέκτραν λέγουσι, cf. Preller gr. Myth. II p. 419, 5. Eust. 742, 47.

Λαόδοκος 1) filius Antenoris Troianus, cuius similis Minerva Pandaro persuasit, ut Menelao sagitta vulnerato foedus ictum rumperet Δ 87 ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη . . | Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ |, cf. Eust. 447, 29. — 2) Graecus, Antilochi amicus Ρ 699 τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ | Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους, sc. Ἀντίλοχος.

Λαοθόη Altae regis filia, quae Priamo pepererit Lycaonem et Polydorum. Φ 85 μινυνθάδιον δέ με μήτηρ | γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος |, Χ 48 Λυκάονα καὶ Πολύδωρον | . . . | τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν |.

Λαομεδοντιάδης 1) Priamus Γ 250 ὄρσεο, Λαομεδοντιάδη, καλέουσιν ἄριστοι | Τρώων. — 2) Lampus Ο 527 ὃν Λάμπος ἐγείνατο φέρτατον υἱόν |, Λαομεδοντιάδης.

Λαομέδων (Pott in Kuhn Ztschr. VII 257 „Volksbeherrscher") rex Troianus, Ili filius, Υ 236, 237 Ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα |, Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πρίαμόν τε | Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τ', sextus filius eius nominatur Ζ 23 Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος |. Iussu Iovis Neptunus et Apollo mercede dicta unum annum ei serviebant Φ 443 ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι | πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν | μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, ac Nept. quidem moenia urbis ei exstruebat, Φ 446 ἦ τοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα, Apollo greges pascebat Φ 448 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες. Paullo aliter Η 453 poeta Neptunum dicentem facit τοῦ δ' (sc. τείχους) ἐπιλήσονται, τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων | ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε |. Laomedon vero promissis non stetit, sed deos iniuria affectos dimisit, Φ 452 τότε νῶι βιήσατο μισθὸν ἅπαντα | Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε |. Non magis postea Herculi fidem praestitit, sed equos promissos retinuit, quam perfidiam ut ulcisceretur ille Troiam delevit, Ε 649 ἦ τοι κεῖνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρὴν | ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος |, 640 ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος | sc. Hercules. Equi eius praestantissimi commemorantur Ε 269 λάθρῃ Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους, Ψ 348 ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί. — cf. Hellanic. schol. ABD ad Υ 140, Preller gr. Myth.³ II 234.

λαός (incertae originis vox; a λαϝο Curt. Et.⁵ 362, Brugman in Curt. Stud. IV 153. Benf. II 28 comparat goth. lauth, ahd. liut, quae ad sanscr. rudh, ruh = crescere pertinere vult, oblocutus est Curt. l. c, cf. Woerner substantiv. homer. cet. p. 26. Bernhardt gr. Etymologien, Wiesbaden 1862 a κλύω vocem derivat, ut κλαϝοί idem sit, quod lat. cluentes „Leute, Hoerige", cf. Naegelsbach Anm. p. 13. — Goebel Lexil. II 4 radici λαϝ, λα = spirare subiungit, λαοί = animantes. Duentzer ad β 13 „das Wort kommt von λάειν (wovon λῆμα) und fasst den Mann von Seiten seines Willens". M. Mueller in Kuhn Ztschr. V 151 λαός dialect. pro δαός, Apoll. lex. 107 λαοί, ὄχλοι ἀπὸ τοῦ λάλους εἶναι, ἢ ὡς ὁ μῦθος ἀπὸ τοῦ Δευκαλίωνος κατακλυσμοῦ. Eust. 23, 32, E. M. 533, 11, Retzlaff Syn. II p. 18). — Homines, et qui in bello sub ducibus sunt, milites, „die Mannen" ut plerisque Iliadis locis, et qui in pace sub regibus sunt, „die Unterthanen" ut plerumque in Odyssea. Naegelsbach ad Α 10: „λαοί bei Homer nie Voelker, sondern die einzelnen Mannen, die Leute". — 1) copiae, milites, oppositi sunt duces, principes; comprehenduntur ea voce plerumque et pedites et equites Β 809 ἐκ δ' ἔσσυτο λαός |, πεζοί θ' ἱππῆές τε. — a) sing. saepe additum est nomen gentis. λαός, λαὸν Ἀχαιῶν in exitu versus, Ζ 223 ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν |, Η 434 ἤγρετο λαὸς Α. |, Ν 822 ἐπὶ δ' ἴαχε λ. Α. |, Ψ 156 λαὸς Α. | πείσονται (cf. La Roche Stud. p. 91 adn.). Α 454 Π 237 μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν | cf. Β 120 450 Δ 184 Ε 573 758 Η 306 Ι 118 Ν 47 196 Π 822. Ι 424 ἥ κέ σφιν νῆάς τε σόῳ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν |, cf. Ι 681 Κ 14, in medio versu Β 179 ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λ. Α. μηδέ τ' ἐρώει |, Θ 76 ἧκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες |, Β 163 κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων | cf. Ι 199 Ο 56. Β 438 Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων | λαὸν

κηρύσσοντες, Π 38 λ. Μυρμιδόνων, nomen regis: Δ 47 λαὸς ἐυμμελίω Πριάμοιο |, cf. Δ 165 Ζ 449 Θ [552] (v. La Roche h. T. p. 36, Hentze ad Θ 552). — Nullo addito nomine, nom. Β 675 παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός |, cf. ζ 164. Β 809 ἐκ δ' ἔσσυτο λαός |, cf. Θ 58. Θ 67 πῖπτε δὲ λαός |, cf. Λ 85 Ο 319 Π 778. Ω 789 ἤγρετο λαός |, Λ 331 ἀκούετο λαὸς ἀυτῆς |, Λ 764 ἀπὸ λαὸς ὄληται |, 796 ἄλλος λαὸς ἑπέσθω |, Ν 834 ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν |, cf. Ρ 723. Β 99 σπουδῇ δ' ἕζετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας |. — genet. Κ 364 τὸν sc. Δόλωνα | λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον, Φ 599 Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ |. — dat. Α 226 ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, Ε 600 εἶπέ τε λαῷ |. — acc. Α 54 ἀγορὴν δὲ καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς |, Β 664 πολὺν δ' ὅ γε λαὸν ἀγείρας |, cf. Δ 377 Λ 716 Π 129 γ 140. Λ 770 Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους — | λαὸν ἀγείροντες, cf. Δ 28. Β 280 σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει |, Δ 287 λαὸν ἀνώγετον ἶφι μάχεσθαι |, Λ 189 λαὸν ἀνώχθω | μάρνασθαι, cf. 204. Δ 407 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ', Ι 338 λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας |, Κ 79 θωρήσσοιτο | λαὸν ἄγων, Ο 506 ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα | cf. 695 Π 501 Ρ 559. Π 377 ὀρινόμενον ἴδε λαόν |, Ζ 433 λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεόν, Ζ 80 λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων |, γ 144 βούλετο γάρ ῥα | λαὸν ἐρυκακέειν, Ψ 258 Ἀχιλλεὺς | αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, cf. Ω 658. Ο 723 ἐρητύοντό τε λαόν |, Λ 758 ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη |, Ι 483 πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν |, Σ 452 πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε |, Δ 430 οὐδέ κε φαίης τόσσον λαὸν ἕπεσθαι. Β 115 πολὺν ὤλεσα λαόν | cf. Ι 22 Χ 107. Χ 104 νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν, Ν 349 πάμπαν | ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιικόν, Α 117 βούλομ' ἐγὼ λαὸν σῶν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι |, cf. Θ 246. Ε 465 κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς |, Ο 218 λίπε λαὸν Ἀχαιικὸν ἐννοσίγαιος |, Π 368 λεῖπε δὲ λαὸν | Τρωικόν, Ι 521 ἀρίστους | κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιικόν, Β 799 τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα |, Μ 201 αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων |, cf. [219]. Τ 171 ἀλλ' ἄγε λαὸν μὲν σκέδασον cf. Ψ 162. Φ 295 πρὶν κατὰ Ἰλιόφι .. τείχεα λαὸν ἐέλσαι | Τρωικόν, λ 500 πέφνον λαὸν ἄριστον cf. 518, h. XI 4 καί τ' ἐρύσσατο λαὸν ἰόντα τε νισσόμενόν τε sc. Ἀθήνη, ξ 248 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρετο λαός | nautae. — b) plur. Nom. Λ 10 ὀλέκοντο δὲ λαοί |, 382 οἱ δέ νυ λαοὶ | θνῆσκον ἐπασσύτεροι, Ε 643 ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί |, Ζ 327 λαοὶ μὲν φθινύθουσι, Β 25 ἄνδρα |, ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, cf. 62. Β 578 τῷ γε πολὺ .. ἄριστοι | λαοὶ ἕποντ', cf. Ν 492 710 Π 551. Κ 170 εἰσὶν μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοί |, Σ 519 λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν |, Μ 229 καί οἱ πειθοίατο λαοί, cf. Ξ 93. Β 86 ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί |, 708 οὐδέ τι λαοὶ | δεύονθ' ἡγεμόνος, Β 773 λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης | δίσκοισιν τέρποντο. 818 ἄριστοι | λαοὶ θωρήσσοντο, Γ 318 λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον |, cf. Η 177. Ω 740 λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ |, Ι 420 τεθαρσήκασι δὲ λαοί |, cf. 687. Ν 676 δηιόωντο | λαοὶ ὑπ' Ἀργείων |, Ξ 34 στείνοντο δὲ λαοί |, Φ 531 εἰς ὅ κε λαοὶ | ἔλθωσι .. ἄστυ πεφυζότες, 728 λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε |, cf. 881. Ψ 53 λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται |, Ω 1 λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι | ἐσκίδναντ', γ 155 ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες |, ι 263 λαοὶ δ' Ἀτρείδαο Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι. — Gen. λαῶν cum substantivis ποιμένα, ποιμένι, ορχαμε aliis coniunctus plerumque versum claudit. ποιμένα aut ποιμένι λαῶν: Α 263 Β 85 105 243 254 772 Δ 296 413 Ε 144 513 566 570 Ζ 214 Η 230 469 Ι 81 Κ 3 73 406 Λ 92 187 202 370 506 578 598 651 842 Ν 411 600 Ξ 22 423 516 Ο 262 Π 2 Ρ 348 Τ 35 251 386 Υ 110 Χ 277 Ψ 389 411 Ω 654 γ 156 469 δ 24 528 532 ξ 497 ο 151 ρ 109 σ 70 υ 106 ω 368 456. — ὄρχαμε λαῶν |: Ξ 102 Ρ 12 Τ 289 Φ 221 δ 156 291 316 κ 538 ο 64 87 167. — κοίρανε λαῶν |: Η 234 Θ 281 Ι 644 Λ 465. — κοσμήτορε λαῶν |: Α 16 375 Γ 236 σ 152. Υ 383 ἡγήτορα λαῶν |, cf. h. Cer. 475. Β 365 ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν |, Δ 76 στρατῷ εὐρέι λαῶν |, Σ 509 δύω στρατοὶ εἵατο λαῶν |, cf. 523. Λ 309 καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν |, Ν 108 μεθημοσύνῃσί τε λαῶν |, Ο 311 ἡγήσατο λαῶν |. Rarius, sexies, genetivus in primo pede est, cf. sub 2 b). Β 46 στεναχίζετο γαῖα | λαῶν ἰζόντων |, Δ 91 κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων | λαῶν, cf. 202. Ι 98 οὕνεκα πολλῶν | λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, cf. 117. Τ 234 μὴ δέ τις ἄλλην | λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος. Ε 473 φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν ἠδ' ἐπικούρων |, Η 218 ἀναδῦναι | ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον |, Θ 522 εἰςέλθῃσι πόλιν λαῶν ἀπεόντων |, Ν 495 γεγήθει | ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος. — Dat. λαοῖσι, semel λαοῖς Ρ 251 σημαίνουσιν ἕκαστος | λαοῖς, cf. infra h. Ven. 106. Ε 486 ἄλλοισι κελεύεις | λαοῖσιν μενέμεν, Μ 153 ἐμάχοντο | λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες, cf. Χ 54 205 Ω 777. Ρ 145 ἄστυ σαώσεις | οἶος σὺν λαοῖσι, Σ 301 ὃς κτεάτεσσιν .. ἀνιάζει |, συλλέξας λαοῖσι δότω, Φ 458 τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν, Ω 37 καὶ τέκεϊ ᾧ | καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσί τε. — Acc. Α 126 λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν |, 313 λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν |, Γ 186 ἔνθα ἴδον — — | λαοὺς Ὀτρῆος, Ρ 226 δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ | λαούς, Π 714 ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι |, Β 191 ἄλλους ἵδρυε λαούς |, 580 πλείστους ἄγε λαούς |, Ο 475 ἄλλους ὄρνυθι λαούς |, cf. Τ 139. Ο 15 ἐφόβησε δὲ λαούς |, ι 265 ἀπώλεσε λαούς |, cf. ω 428. — Opponuntur inter se λαός pedites et ἵπποι Π 342 τάφρον | ἢ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι, Ι 708 λαόν τε καὶ ἵππους ὀτρύνων, Σ 153 αὖτις γὰρ δὴ τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι |.

2) Homines, qui sub regibus sunt, vulgus, cives, die Unterthanen. Iliadis loci pauci sunt Λ 676 λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται |, Ρ 39[…] ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο .. βοείην | λαοῖσιν δώῃ τανύειν (adiutoribus), Σ 497 λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι, 502 λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον |, 503 κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον, Χ 40[…] ἀμφὶ δὲ λαοὶ | κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ, 412 λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόγις ἔχον, Ω 28 ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρὴ | καὶ Πρίαμος καὶ λαός. Ω 611 λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων |, 665 δαινῦτό τε λαός | 715 γέρων λαοῖσι μετηύδα |. — Saepius in Od. vox ea sententia legitur, ac primum quidem significat populum ad concionem convocatum β 41 τάχα δ' εἴσεαι αὐτός |, ὃς λαὸν ἤγειρα, 8[…] οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα |, h. Cer. 296 αὐτὰρ ὅ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας πολυπείρονα λαόν |, β 13 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ — — θηεῦντο |, cf. ρ 64. β 252 ἀλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ'. — b) universe homines, cives. si[…] γ 305 δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ | (Ἀρίσταρ[…]

χος δέδμηντο), η 60 *ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον*, ω 530 *κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα* | (cives armatos). — plur. γ 214 *ἦ σέ γε λαοὶ* | *ἐχθαίρουσ'*, cf. π 95. λ 136 *ἀμφὶ δὲ λαοὶ* | *ὄλβιοι ἔσσονται*, cf. ψ 283. ν 156 *ὁππότε . . ἐλαυνομένην προΐδωνται* | *λαοὶ ἀπὸ πτόλιος*, π 357 *λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν* |, τ 114 *ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῷ* |. — gen. β 234 *οὔ τις μέμνηται Ὀδυσσῆος . .* | *λαῶν οἷσιν ἄνασσε*, cf. ε 12. η 323 *οἵ μιν ἴδοντο* | *λαῶν ἡμετέρων*, ζ 194 *ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν* |, ϑ 382 *Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν* |, cf. 401 ι 2 λ 355 378 ν 38. χ 54 *σὺ δὲ φείδεο λαῶν* | *σῶν*, h. Ap. 78 *χήτεϊ λαῶν* |, η 71 *ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο* | *καὶ λαῶν*, ϑ 524 *ὅς τε ἑῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν* |. — dat. δ 176 *ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ* | *καὶ πᾶσιν λαοῖσι*, 740 *ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται*, ϑ 472 *Δημόδοκον λαοῖσι τετιμένον*, cf. ν 28. ν 62 *σὺ δὲ τέρπεο* — | *παισί τε καὶ λαοῖσι*, χ 133 *οὐκ ἂν δή τις ὀρσοθύρην ἀναβαίη* | *καὶ εἴποι λαοῖσι*, h. Ven. 106 *ὄλβιον ἐν λαοῖς*. — acc. ϑ 125 *τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ'*. (*λαοσσόος λαοφόρος*).

λαοσσόος (*σεύω*, cf. Curt. Stud. III 287, Bekker hom. Bl. I 95. Apoll. Lex. 107 *ἡ τοὺς λαοὺς σοοῦσα, ὅ ἐστι σοβοῦσα καὶ ἐπὶ πόλεμον ὁρμῶσα· ὁ δὲ Ἀπίων ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα*, cf. Hesych., E. M. 556, 32, Eust. 1111, 52 s. 1195, 16). — Qui homines incitat (ad pugnam), de Minerva *N* 128 *οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος*. schol. D *ἡ τοὺς λαοὺς σεύουσα*, χ 210 *ὣς φάτ' οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν' Ἀθήνην*. — de Marte *P* 398 *οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος οὐδέ κ' Ἀθήνη* | *τόν γ' ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ'*. — de Apolline *Υ* 79 *Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὦρσεν Ἀπόλλων* |. — de Eride *Υ* 48 *ὦρτο δ' Ἔρις κρατερὴ λαοσσόος, αὖε δ' Ἀθήνη* |. Amphiaraos λ. vocatur, quod manus pugnantium contra Thebas coegit ο 244 *αὐτὰρ Ὀικλείης λαοσσόον Ἀμφιάραον* |. Eust. 1780, 49.

λαοφόρος (*φέρω*) populum ferens, λ. *ὁδός* via publica. *O* 682 *σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ διῄται* | *λαοφόρον καθ' ὁδόν·* schol. *πολυπληθῆ*, „auf der Heerstrasse", v. Buchholz hom. Real. II 1 p. 127.

λαπάρη (Hoffmann quaest. hom. 147 *σλαπάρη*, comparat nostrum „schlaff", λ. eam corporis partem significat, quae est quasi suspensa neque ossibus sustentatur, cf. Benfey WL. II 11. Goebel Lexil. II 114 a radice *σλα*, quae amplificetur in *σλαγ* et in *σλαπ*, nd. schlapp. λ positionem efficere cf. Hoffm. l. c. p. 112, La Roche U. p. 50). — ilia, die Weichen, cf. schol. L ad *Γ* 359. E. M. 556, 54 *ὁ κενὸς τῶν ὀστέων τόπος, ὁ ὑποκάτω τῶν πλευρῶν κείμενος*. Non legitur in Odyssea. *Γ* 359 *ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα* | *ἔγχος*, cf. *H* 253. *Z* 64 *τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων* | *οὖτα κατὰ λαπάρην*, cf. *Ξ* 447 517, ubi schol. A, Eust. 1000, *οὔτασε καλλαπάρην*. *Π* 318 *λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος* |, *X* 307 *φάσγανον ὀξὺ* | *τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο*. — Eust. 65, 27 625, E. Gud. 362.

Λαπίθαι (Benfey WL. II 127 *λαπ* sich zeigen, prahlen, *λαπίζω*, *Λαπίθαι*. Prellero gr. Myth.[2] I 111 vox pertinere videtur ad *λᾶας* lapis „die Lapithen also sind entweder die auf solchen felsigen Bergen heimischen Riesen und Recken der Vorzeit, . . oder es ist auch hier vielleicht ein alter Hoehencultus vorauszusetzen". De etym. cf. Pott in Kuhn Ztschr. VII p. 93 adn. schol. BL ad *A* 266 *ἐκ Στίλβης μὲν οὖν τῆς Πηνειοῦ κόρης καὶ Ἀπόλλωνος γέγονε Λαπίθης, ἀφ' οὗ Λαπίθαι*, cf. schol. AD ad *M* 128. Hesych. *ἔθνος Θεσσαλίας, ἀπὸ Λαπίθου, τοῦ Ἄρεως παιδός*, Eust. 100, 43). — Lapithae, Thessaliae gens, qui Polypoeta et Leonteo ducibus Agamemnonem Troiam secuti erant, *B* 738 oppida eorum enumerantur, duces ferarum ritu ante portas castrorum navalium Graec. pugnant *M* 128 181; pugnae Lapitharum cum Centauris pugnatae mentio fit φ 295 s. *M* 128 *ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους* |, *υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων* |, 181 *σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηιοτῆτα* |, φ 297 *οἶνος . . Εὐρυτίωνα* | *ἄασ' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο* | *ἐς Λαπίθας ἐλθόνθ'*. Eust. 1909, 48 1910, 7.

λάπτω (rad. *λαπ*, lab, lab-rum et lamb, lamb-o, ahd. lef-s, Lefze, cf. Curt. Et.[5] 363, 554, Fick W.[3] I 751; pertinet eodem *λαφύσσω*. Apoll. Lex. 107, 18 *λάψοντες τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ μίμημα τῶν λύκων καὶ τῶν κυνῶν, τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ πίνειν*). — Lambo „schlappen", cf. Schmidt Syn. III 256, Doed. Gl. 2266. Hesych. *λάπτοντες πίνοντες τῇ γλώσσῃ*, Suid. — *Π* 161 *οἱ δὲ λύκοι ὣς* | *ὠμοφάγοι . . ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου* | *λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ*. E. M. 556, 61 *λάπτοντες*, E. Gud. 362 *λάμπτοντες*, schol. ABL *Ζηνόδοτος δὲ λάψαντὲς*. Eust. 1052, 4.

Λάρισα (Steinburg, cf. La Roche ad *B* 841) urbs et terra Pelasg., unde Hippothoos Troianis auxilio venerat. *B* 841 *Ἱππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων* |, *τῶν οἳ Λάρισαν ἐριβώλακα ναιετάασκον* |, *P* 301 *ὁ* (sc. *Ἱππόθοος*, cf. v. 289) *δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ* |, *τῆλ' ἀπὸ Λαρίσης ἐριβώλακος*. cf. schol. V *οὐ τῆς ἐν Τροίᾳ· οὐ γὰρ ἂν εἴρηκε τῆλε, ἀλλ' ἔστιν ὁμώνυμος Λάρισα ἐν Κύμῃ*, schol. ed. Dind. II p. 139 *ἑτέρα ἐστὶν αὕτη ἡ πόλις παρὰ τὴν Θεσσαλικήν*. Strabo XIII 620 *πολλαὶ μὲν οὖν αἱ Λάρισαι — —, μάλιστα δ' ἂν τὴν περὶ Κύμην ὑπολάβοι τις ὀρθῶς — — οὐκ ἂν λέγοιτο πιθανῶς ὁ Ἱππόθοος πεσεῖν ἐν τῷ ὑπὲρ Πατρόκλου ἀγῶνι „τῆλ' ἀπὸ Λαρίσης". τρίτη δ' ἐστὶ Λάρισα, κώμη τῆς Ἐφεσίας ἐν τῷ Καϋστρίῳ πεδίῳ*. De diversis huius nominis oppidis cf. Pauly Realencycl. IV 786. Sunt, qui hoc loco urbem Thessalicam intellegant, cf. Duentzer ad *B* 841, sed vide Hentze app., La Roche, Franke ad *B* 841, Buchholz h. Real. I p. 113 357. Angermann Pr. Misen. 83 p. 33.

λάρναξ (Fick W.[3] II 220 lardo schief, gebogen, comparat *λορδό-ς, λύρ-α, λάρ-κος*, lat. largus. Roscher Progr. Misen. 1879 p. 55 incertae originis *λάρναξ* = *νάρναξ*. Apoll. Lex. 107, 7 λ. *κιβωτός*. Hesych. *κιβωτός, σορός, κάμπτρα*, cf. Suid. Lehrs Arist. p. 150 *λάρναξ* pro *σορός*, urna *Ω* 795, de eodem vocabulo observatum ad *Σ* 413 *ὅτι λάρνακα τὴν κιβωτόν· νεωτερικὸν γὰρ ὄνομα ἡ κιβωτός*). — capsa, urna. *Σ* 413 *ὅπλα τε πάντα* | *λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο* |. *Ω* 795 *καὶ τά γε* (sc. *ὀστέα λευκὰ Ἕκτορος*) *χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες* |, *πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν*, cf. schol. BL ad *Π* 221, Eust. 1056, 46.

λάρος (Fick W.[3] I 187 747 II 214 a radice lâ sonare, latrare, sanscr. ra-lâ nomen ovis est. Woerner Pr. Misenae 1869 p. 23 „haud scio an

nomen ductum sit a radice la (= λασ, sanscr. lash avere, cupere), quae est in verbis λάω, λιλαίομαι, ut per se significet avem avidam et procacem". Savelsb. Dig. p. 30 pro λάϝρος a rad. λαϝ rapere, cf. Suid. ἐπεὶ καὶ ὁ λάρος ὄρνεόν ἐστιν ἁρπακτικὸν καὶ ἀδηφάγον, cf. E. M. s. v. adn., Buchholz hom. Real. II p. 111). — avis maritima, larus, Moeve, cui Mercurius comparatur ε 51 σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς |, ὅς τε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο | ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ |. Eust. 1522, 52.

λᾱρός (Curt. Et.[5] 361 a rad. λᾱ (λασ) velle, cupere, quae est in λά-ω, λι-λα-ί-ομαι, lecker, luestern, cf. Nitzsch adn. I p. 115. Brugman in Curt. Stud. IV p. 153 vocem ad rad. λαϝ frui referendam esse censet, Apoll. Lex. p. 107, 5 προςηνές, ἡδύ. εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τὸ ἡδέως καὶ ἀπολαυστικῶς ἔχειν πρὸς πάντας, cf. Hesych.). iucundus, acceptus, ab Homero de solo gustu dicitur. T 316 αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας |, μ 283 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον |, cf. ξ 408. β 350 οἶνον . . ἄφυσσον | ἡδύν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος, ὃν σὺ φυλάσσεις |, Nitzsch l. c. p. 114 cum ed. vet. scribi vult λαρώτερον (de ω in antepaen. vide Eust. 1114, 45 1449, 37, Krueger Di. 23, 2, 1). P 572 λαρὸν δέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου |, sc. μυίῃ. Omnibus locis post caesuram tertii pedis.

λασιαύχην (αὐχήν) cervice hirsuta, horrida, bis in hymnis. h. Merc. 224 οὔτε τι κένταυρον λασιαύχενα ἔλπομαι εἶναι, h. VII 46 ἄρκτον ἐποίησεν λασιαύχενα, σήματα φαίνων.

λάσιος (incertae originis vox, quam Fick W.[2] I p. 216 II p. 236 pro ϝλάσιος pertinere putat ad lit. varsa-s „Fliesch", ksl. vlasu, crinis). — a) proprie hirsutus, crinosus, zottig. Hesych. λάσιοι, πολύτριχοι, δασεῖς. b) translate (στήθεα v. infra, κῆρ) virilis, animosus, callidus. Hesych. συνετός, σώφρων. — a) de animalibus proprie, Ω 125 τοῖσι δ' ὄις λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο |, ι 433 ἀρνειὸς γὰρ ἔην, ... | τοῦ κατὰ νῶτα λαβών, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς | κείμην. — b) de hominibus A 189 Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ | στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν |. Hes. ἐκδέχονταί τινες ἀπὸ τῆς ἔξωθεν ἐπιφανείας ἀνδρώδεσιν. ἄλλοι πυκνοῖς καὶ συνετοῖς, v. schol. ad l., Eust. 78, 26, La Roche ed. min. „zottig, behaart, ein Zeichen von Manneskraft". B 851 Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ |, Eust. 360, 37 s. τὸ δὲ λάσιον κῆρ ἀντὶ τοῦ πυκινὴ ψυχή, τουτέστι μεταληπτικῶς πυκνὴ καὶ συνετή, v. Hes. Π 554 ὦρσε Μενοιτιάδεω Πατροκλῆος λάσιον κῆρ. E. M. 558, 20, Suid. (λασιαύχην.)

λάσκω (Curt. Et.[5] 160 a rad. λακ sonare, crepitare, lat. loqu-or, cf. Fick W.[3] I 22, 738 II 216, 5, sanscr. ark. λα-σκω pro λακ-σκω, forma primaria indogerm. ark, europaea rak, graecoital. lakv, de forma iterativa cf. praeterea Curt. Verb. I p. 272, 5. — Goebel Lexil. II p. 194 212 λασκω, pro σλακ-ω dictum, pertinere vult ad rad. σλα, quae vim habeat sonandi. Doed. Gl. 2271 non recte λακεῖν a λάειν derivat, Lob. el. p. 86). — aor. 3. sing. λάκε de repentino sono dicitur, de aor. med. reduplicato, λελάκοντο, qui semel h. Merc. 145 legitur, cf. Curt. Verb. II 24, L. Meyer gr. Aor. p. 20. pf. ptcp. λεληκώς, fem. λελᾱκυῖα (cf. Curt. Verb. II 193) significationem habet praesentis, Curt. l. c. p. 154, Loebell, quaestiones de perfecti homerici forma et usu Lipsiae 1877 p. 28: dicitur de continua edita voce. Apoll. Lex. 108, 8 κατὰ μίμησιν τοῦ ἤχου πεποίηται ἡ λέξις, Loebell l. c. p. 33 34. — a) de rebus inanimis sono, crepito, krachen. b) de animantium voce, praecipue de latratu. Schmidt Syn. I 72: das Wort bezeichnet keine bestimmte Klangfarbe, sondern allgemein einen schneidenden, scharf sich markierenden Ton. — a) N 616 ὁ δὲ προσιόντα μέτωπον | sc. ἤλασε, ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης· λάκε δ' ὀστέα, τὼ δέ οἱ ὄσσε | πὰρ ποσὶν . . πέσον, Ξ 25 λάκε δέ σφι περὶ χροΐ χαλκὸς ἀτειρὴς | νυσσομένων ξίφεσιν, Υ 277 ἡ δὲ διὰ πρὸ | Πηλιὰς ἤιξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς |. — b) de latratu Scyllae μ 85 ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει δεινὸν λελακυῖα, canum h. Merc. 145 οὐδὲ κύνες λελάκοντο, de acuto clamore accipitris X 141 ἠύτε κίρκος . . . . | ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται, ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς | ταρφέ' ἐπαΐσσει. Hesych. κεκραγώς, cf. Eust. 1208, 38 1714, 50.

λαυκανίη (a rad. λα, λαϝ, cf. λαιμός. Eust. 1271, 58 λαυκανία δὲ παράγεται ὅθεν καὶ ὁ λαιμός κ. τ. λ., E. M. 558, 32. Apoll. Lex. ὁ λαιμός, ὁ φάρυγξ). — faux, guttur. X 325 φαίνετο δ', ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι | λαυκανίην, v. l. λαυκανίης vide La Roche adn. crit. ad l. Ω 642 νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον | λαυκανίης καθέηκα.

λαύρη (incertae originis vox. Doed. Gl. 497 ad ἐλάω eam pertinere vult et interpretatur via, quae curru proficiscentibus commoda est, Woerner substant. hom. index. Mis. 69 p. 15 in medio relinquit, an referenda sit ad λᾶας = λᾶϝ-ας, ut significet viam lapidibus munitam. Bezzenberger Beitr. IV comparat lat. lura = os cullei vel etiam utris (Festus) ac vim primariam esse putat ostium „Oeffnung". Goebel Lex. II 4 a rad. λα, λαϝ proprie fauces, translate via angusta, vicus. Pro certo constare videtur notionem principalem esse angustae viae, cf. Hes. ῥύμη στενή. Suid., Eust. 1921, 56, E. M. 557, 46, quare Rumpf de aed. Hom. I pag. 30 λαύρην interpretatur angustam viam subdialem ipsi domus lateri adiunctam muroque inclusam. χ 128 ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐυσταθέος μεγάροιο | ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαν |, 137 ἄγχι γὰρ αἰνῶς | αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης |. Via angusta erat, qua ex aula per posticum (ὀρσοθύρη) in interiora intrari poterat. Gerlach in Phil. XXX p. 506 eam viam non subdialem fuisse censet, sed tectam, circuitionem (Korridor) inter murum domus et alterum murum, qui totam domum circumdabat, unde ad omnes domus partes intrare licebat. Protodicos περὶ τῆς καθ' Ὅμηρον οἰκείας, diss. Lips 77 viam illam inter murum domus et aulae fuisse putat, v. praeterea Bader, die Baukunst in d Odyssee, Eutin 1880, 4. p. 22, Retzlaff Syn. I p. 8.

λαφύσσω (λαπ, cf. λάπτω, Doederl. Gl. 2268 Goebel Lexil. II 567, Lob. el. 109). Leguntur λαφύσσει et λαφύσσετον (pro ἐλαφυσσέτην) Σ 583. Ariston. ἡ διπλῆ ὅτι χρόνος ἤλλακται, τὸ γὰρ λαφύσσετον λαφύσσουσι, cf. eund. ad Λ 364, Friedl. p. 4, schol. A ad l., Bekker h. Bl I 50, Friedl. in Phil. VI 669. Apoll. Lex. 107 9 λαφύσσει τῶν πεποιημένων ἡ λέξις, οἷον μετὰ σκυλμοῦ ἐσθίει, cf. schol. ad Λ 176. — De voro, avide haurio. Λ 176 ἔπειτα δέ θ' αἷμα

καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει |, sc. λέων, cf. P 64. Σ 583 τὼ μὲν ἀναῤῥήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην | ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον. — Eust. 838, 58, Hes.

λάχεια vide s. v. ἐλαχύς, cf. praeterea Goebel Lexil. II 201. humilis. Ameis app., Duentzer ad ι 116, Baum. ad h. Ap. 197.

λάχνη (Curtio Et.[5] 344 λάχνη pro ϝλα-κ-νη a rad. ϝλα et lana (pro vlana) convenire videtur cum λῆνος pro ϝλῆνος, quod pertinet ad lat. vellus (pro velnus), goth. vulla. Siegismund in Curt. Stud. V p. 166 λῆνος quidem (pro ϝλῆνος) comparari vult cum lat. vellus (Fick W.[3] II 236), voces lanae autem et λάχνη ab eis rectius segregari putat. — Fick l. c. I 215 radicem statuit λακ lat. lana pro lac-n dici, comparat ksl. vlak-no, crinis, cf. Goetze in Curt. Stud. I[b] 173, Brugman ib. IV 104). Ter in exitu versus. Lana. B 219 αὐτὰρ ὕπερθε | φοξὸς ἔην κεφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη | sc. in capite Theritae, K 134 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν | διπλῆν, ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη |; λ 320 πυκάσαι τε γένυς εὐανθέι λάχνῃ |, cf. E. M. 558, 18, E. Gud. Hesychius et Suidas cum addunt „ἡ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης“ voces λάχνη et ἄχνη confundunt, cf. Lobeck el. p. 111.

λαχνήεις (λάχνη) lanosus; legitur quater in Il. B 743 ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας | sc. κενταύρους, I 548 ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι |, Σ 415 ἀπομόργνυ | αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα | sc. Ἥφαιστος. De canna Ω 451 ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν | λαχνήεντ' ὄροφον λειμώνοθεν ἀμήσαντες |, schol. ἁπαλὸν καὶ χνοώδη· ἔστι δὲ εἶδος καλάμου. Hesych. λ. τὸν κάλαμον ᾧ ἐστέγαζον τοὺς οἴκους, ὃς ἔχει τινὰ δασύτητα. Eust. 774, 17.

λάχνος = λάχνη, lana; semel in Odyssea. ι 445 ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε |, λάχνῳ στεινόμενος καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι. — Libri λαχμῷ, cf. Apoll. Lex. 107, 14 λαχμῷ στεινόμενος τῷ δασεῖ τῶν μαλλῶν στενοχωρούμενος, Hesych., Eust. 1638, 53. E. M. 558, 26 additur Σέλευκος δὲ ἀξιοῖ διὰ τοῦ ν γράφεσθαι λάχνῳ, ὃ σημαίνει λάχνην, cf. Zonar. Lex. 1283. Schol. M οἱ δὲ παλαιοί φασι κάλλιον ἐνταῦθα λάχνῳ κατὰ Ἡρωδιανόν, cf. La Roche hom. T. 84, eund. ed. crit. ad l. (λαχνήεις).

λάω (Curt. Et.[5] 363 a rad. λα, λαϝ, ἀπολαύω, Aristarchum secutus (cf. Apoll. Lex. 107, 16 ὁ Ἀρίσταρχος ἀπολαυστικῶς ἔχων) Homeri λάων interpretatur „schmausend“. Eust. 531, 12 ... δὲ χράω χραύω οὕτω καὶ λάω, οἷον ἀσπαίροντα λάων, καὶ κατὰ πλεονασμὸν λαύω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀπολαύω. — Aliter Fick W.[3] I 752 ... 220 a rad. las, λα-ω = λασ-ω, λιλαίομαι avere, cupere. Passow Lex. vocem a rad. λα derivat, quae sit et in λαβεῖν et in λιλαίομαι et in ἀπολαύω et vim habeat avendi, tenendi, prehendendi, comparat μ 254 ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβών, cf. Ameis, Faesi ad τ 229. — Benfey WL. ... 126 vero λαων, λαϝων interpretatur de fulgore oculorum „blitzen“, comparans Hes. glossam ...τε = σκοπεῖτε βλέπετε et ἀλαός caecus. v. Apoll. Lex. l. c. λάων λέγεται ἐπὶ τῆς ἐντετορνευμένης πόρπης τοῦ Ὀδυσσέως, σημαίνει δὲ ... βλέπων, cf. Rost in Dammii lex. hom. s. v. ...ω intueor specto. Duentzer in ed. Goebel Lexil. II 117. — Doed. Gl. 2270 parum verisimile ... a Hesych. s. v. λάε ἐψόφησεν, οἱ δὲ ἐφθέγγοντο ... ro interpretatur). — Vox utramque notionem habet et capiendi et intuendi, at interest inter Odysseae locos τ 229 230 et hymni Mercurii versum 360. — a) in Od. prehendo, capio, packen, festhalten τ 229 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν | ἀσπαίροντα λάων, schol. MV ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀπολαύων, ὁ δὲ Κράτης ἀντὶ τοῦ βλέπων, οἱ δέ φασιν ἀφῃρῆσθαι τὸ υ ἵνα ᾖ ὑλάων, cf. Eust. 1863, 42 s. — τ 230 τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες |, ὡς οἱ χρύσεοι ἐόντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων |, αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσι |. — b) in hymno intueor, specto h. Merc. 360 οὐδέ κεν αὐτὸν | αἰετὸς ὀξὺ λάων ἐσκέψατο. Baum.: „aquila acribus oculis instructa“; Passow l. c. acriter et cupide (oculos) intendens.

λέβης (Benfey II 139, Pott II 561 a λαβεῖν vocem ducendam esse censent, de qua etymologia recte dubitat Doed. Gl. 2259, qui ipse comparat lat. lab-rum, ahd. labal. — Fick W.[3] II 218 λέβ-ητ sub rad. lep, quae est in graec. λεπ-ω, delibro, subiungit, item Goebel Lexil. II 215 „Gehoehltes aller Art“). Leguntur λέβης, -ητος, -ητι, -ητα, -ητ', -ήτων, -ητας. — Vas, 1) quod est ad aquam coquendam, aëneum, lebes. Φ 362 ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ |, μ 237 ἡ τοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὣς ἐν πυρὶ πολλῷ |. Lebetes saepe dono dantur honori I 123 ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι . . δῶρ' ὀνομήνω | . . . . | αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, cf. 265 T 244. Ω 233 ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας |, ν 13 ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα | ἀνδρακάς, 217 τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας | ἠρίθμει, ο 84 δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι | ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων ἠὲ λεβήτων |, ρ 222 αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας |, h. Merc. 61 καὶ τρίποδας κατὰ οἶκον ἐπηετανούς τε λέβητας |, cf. 179. Praemia certaminis sunt Ψ 259 νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε |, 267 τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα | καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, 613 λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα |, 885 κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα | θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, 485 δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος |. — 2) pelvis, in quam aqua defunditur ad manus lavandas, argento fabricata, malluvium; ita plerisque Od. locis. α 137 χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα | καλῇ χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος |, cf. δ 53 η 173 κ [369] ο 136 ρ 92. γ 440 χέρνιβα δέ σφ' Ἄρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι | ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, cf. Ameis app. ad l. — 3) labrum lavandis pedibus. Hes. χάλκειος ποδονιπτήρ. τ 386 γρηῢς δὲ λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα |, τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, 469 ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκός |. Apoll. Lex. 107, 33, cf. E. M. 559, 2, Eust. 1312, 25 s., E. Gud., Hes., Suid.

λέγω (duae radices diversae verbi sunt λεχ et λεγ, v. Buttm. Lexil. II 86 s., Benfey WL. II 127, Doederl. Gl. 2051, L. Meyer Gr. I 375 386, Fick W.[3] II 226 227, Curt. Et.[5] 194, 363, Lingen die Wurzeln λεγ und λεχ, Lips. 77). — 1) Radicis λεχ, cf. lat. lec-tus, goth. lig-an, nhd. liegen (Fick l. c., Curt. l. c. et Stud. IV 206) apud Homerum tantum aoristus I act. atque aor. I II futurum med. inveniuntur. Act. aor. I ἔλεξα, impr. λέξον. — Med. fut. λέξομαι, λέξεαι, λέξεται. — aor. I ind. ἐλέξατο λεξάσθην, coni. λέξομαι, λέξεται, Δ 131, opt. λεξαίμην, impr. λεξάσθων, λέξεο, cf. Curt. Verb. II 283. — aor. II ind. ἔλεκτο, λέκτο, impr. λέξο, v. L. Meyer gr. Aor. p. 28.

2) Radicis λεγ (Fick l. c. 227, Curt. l. c. 363) lat. leg-o, leg-io, colligo, formae leguntur: act. praes. ind. λέγουσι h. XXXIV 5, coni. λέγωμεν, impr. λέγε, inf. λέγειν, ptcp. λέγων, λέγοντες, impf. ἔλεγε, ἔλεγ', λέγε, λέγ', λέγομεν. — fut. ptcp. λέξοντες. — med. praes. coni. λεγώμεθα, opt. λεγοίμεθα *N* 276 pass. inf. λέγεσθαι. — impf. λέγοντο. aor. I ind. λέξατο, opt. λέξαιτο, inf. λέξασθαι. — aor. II ἐλέγμην pass., λέκτο, L. Meyer gr. Aor. p. 118. — pass. aor. I ἐλέχθην Γ 188.

1) λεχ a) act. in lecto colloco. Ω 635 λέξον νῦν με τάχιστα, διοτρεφές, ὄφρα καὶ ἤδη | ὕπνῳ — — ταρπώμεθα, schol. B κλῖνον, κοίμησον, Eust. 1369, 13. Inde sopio Ξ 252 ἤ τοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο | νήδυμος ἀμφιχυθείς. — b) med. α) cubitum eo, concumbo, plerumque addito loco. Ι 617 σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων | εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, 666 Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐλέξατο, Ξ 350 τῷ ἔνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο, δ 305 πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο δῖα γυναικῶν, Eust. 1497, 31. Ω 650 ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο γέρον φίλε, κ 320 ἔρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων |, schol. H οὕτως Ἀρίσταρχος δισυλλάβως τὸ λέξο, cf. Nitzsch ad l. ρ 102 ὑπερώιον εἰςαναβᾶσα | λέξομαι εἰς εὐνήν, cf. τ 595. δ 413 λέξεται ἐν μέσσῃσι νομεὺς ὣς πώεσι μήλων |, ε 487 ἐν δ' ἄρα μέσσῃ λέκτο, η 346 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο |, τ 50 ἔνθ' ἄρα καὶ τότ' ἔλεκτο, γ 365 ἔνθα κε λεξαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ |, τ 595 ἔνθα κε λεξαίμην· σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ |. Non addito loco δ 453 ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός | Eust. 1505, 20 Ὅρα δὲ ὅτι τὸ λέκτο δὶς ἐνταῦθα κείμενον. τὸ μὲν γὰρ λ. δ' ἀριθμὸν ἀντὶ τοῦ ἠρίθμησε, τὸ δὲ λ. καὶ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ εὐνάσθη ὡς εἰς ὕπνον. ψ 172 ὄφρα καὶ αὐτὸς | λέξομαι. β) cubo. Δ 131 ὡς ὅτε μήτηρ | παιδὸς ἐέργῃ μυῖαν, ὅθ' ἡδέϊ λέξεται ὕπνῳ |, η 319 σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ | λέξεαι. — γ) consido sich lagern Θ 519 παῖδας τε γέροντας | λέξασθαι περὶ ἄστυ, Ι 67 φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι | λεξάσθων παρὰ τάφρον. — (κατα-, παρα-, προςλέγομαι παρακαταλέγομαι λέκτρον λέχος λόχμη λόχος cet. λεχεποίης ναύλοχος ἄλοχος.)

2) Rad. λεγ lego, cf. Buttm. Lexil. II 88, Schmidt Syn. I 454, Lingen l. c. p. 40. — a) Act. α) lego, colligo, sammeln, auflesen, β) numero, in numero habeo, γ) enumero, enarro alicui, δ) dico h. XXXIV 5 hoc uno loco. — α) lego, colligo. Λ 755 ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες |, Ψ 239 ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν | εὖ διαγιγνώσκοντες, ω 72 ἠῶθεν δή τοι λέγομεν λεύκ' ὀστέ' Ἀχιλλεῦ |, σ 359 αἱμασιάς τε λέγων, cf. ω 224. — β) numero, in numero habeo Γ 188 καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην, δ 452 ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, ι 335 αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην |, passivo sensu numeratus sum, cf. Curt. Verb. I 189. — γ) enumero, enarro cum dativo. Β 222 Ἀγαμέμνονι δίῳ | ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα, ε 5 τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πόλλ' Ὀδυσῆος |, λ 374 σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα |, μ 165 ἤ τοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον |. Non addito dat. ξ 197 λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ |, 362 ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες, cf. ο 487. τ 203 ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ψ 308 ὅσα τ' αὐτὸς οἰζύσας ἐμόγησε | πάντ' ἔλεγ', h. Merc. 203 ἀργαλέον μὲν ὅσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο | πάντα λέγειν, h. Cer. 58 σοὶ δ' ὦκα λέγω νημερτέα πάντα |, λ 151 ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν |. — δ) dico, semel h. XXXIV 5 ἄλλοι δ' ἐν Θήβαισιν, ἄναξ, σε λέγουσι γενέσθαι |.

b) Med. α) mihi colligo, β) eligo, γ) mihi enumero, δ) inter se enumerare aliquid, colloqui. — α) mihi colligo Θ 507 ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε |, cf. 547. Ω 793 αὐτὰρ ἔπειτα | ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἕταροί τε | μυρόμενοι. — β) eligo Β 125 Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν |, Naegelsb. adnot. ad l.: „von den Troern alle diejenigen aussuchen, welche ἐφέστιοι sind". schol. A Ἀριστάρχου λέξις ἐκ τῶν ὑπομνημάτων. ἐὰν καὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς πρεσβύτας ἀριθμήσωσιν . . . . . ἡ διπλῆ δὲ ὅτι τὸ λέξασθαι νῦν οὔτε ἐπὶ τοῦ κοιμηθῆναι οὔτε ἐπὶ τοῦ καταριθμηθῆναι κεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ συλλεγῆναι καὶ ἀθροισθῆναι ἐν τ' αὐτῷ, cf. Ariston. ed. Friedl. p. 61, ubi Lehrsius: ceterum apparet hoc explicare Τρῶες, non Τρῶας, quod est in nostris edd. et in hoc conspirant Aristonicus et Didymus, dissentiunt in explicatione. Φ 27 ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους |, schol. A ad Β 125 ed Dind. τὸ ἐπελέξατο, λέξατο κούρους. ω 10 οὐδέ κεν ἄλλως | κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτό λιν ἄνδρας ἀρίστους |. pass. Ν 276 εἰ γὰρ νῦ παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι | ἐς λό χον, cf. La Roche: ausgewaehlt wuerden, Hentze uns sammelten, Duentz.: s. niederlegen cf. Franke at v. infra ad Β 435. — γ) m. enumero δ 451 πάσα δ' ἄρ' ἐπῴχετο (φώκας), λέκτο δ' ἀριθμόν. — δ) inter se enumerare aliquid, de sermone lon giore instituto, addito ταῦτα, Ν 292 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὥς |, cf. Υ 24 γ 240 ν 296. Nitzsch ad γ 240: In dieser Forme hat λέγεσθαι den Sinn lang ausgesponnener Unter haltung, die als unzeitig damit abgebrochen wird Ν 275 οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι |, Eust. 931, 2 1206, 38. — Omiss accusativo obiecti, ut λέγεσθαι idem fere signi ficet quod, διαλέγεσθαι Β 435 μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα, μηδ' ἔτι δηρὸν | ἀμβαλλώμεθ ἔργον. schol. A οὕτως αἱ Ἀριστάρχου λέξει ἐκ τοῦ β' τῆς Ἰλιάδος. De omisso accus. c Naegelsb.³ adn. p. 313, Ameis² app. ad l., Ze nodotus scripserat μηκέτι νῦν ταῦτα λεγώμεθα Callistratus μηκέτι δὴ νῦν αὖθι λεγώμεθα, c schol. A. Buttm. Lexil. II p. 87, quem Bekke secutus est, scribi vult μηκέτι δὴ νῦν ταῦτα λε γώμεθα. De Zenodoti scriptura cf. Ariston. e Friedl. p. 69 ταῦτα λεγώμεθα· ὁ δὲ Ὅμηρος εἴωθ λέγειν ὅταν πολλὰ προειρημένα ᾖ, ὡς ἐπ' Α νείου καὶ Ἀχιλλέως (Υ 244). „Hic autem cu ante Nestorem nemo dixerit poni non potest." c Naegelsb. l. c. Quod Eust. 250, 34 interpretatu ἤγουν καθήμεθα καὶ οἱονεὶ κείμεθα (La Roc ed. min. ad l.: lasst uns unthaetig liegen ble ben), ideo ferri nequit, quod radicis λεχ formu nisi aoristi et fut. (vide supra) apud Hom. n inveniuntur, praesentis autem forma non λεγ μεθα sed λεχώμεθα esse debebat, cf. Lingen c. p. 5, v. supra Ν 276, Naegelsb. „lasst uns jet nicht noch lange hier mit einander reden", Duentzer Zenod. p. 120 s. — Cf. praeterea Apo Lex. 107, 28, Lehrs² Arist. p. 147, La Roche Stu p. 197. (ἀνα- κατα- προ- συλλέγω δια-ἐπιλέ μαι ἀλέγω cet. λόγος cet. λέσχη?)

λειαίνω (λεῖος) fut. λειανέω, aor. λείηνα ptc. λειήνας. levigo, planum facio. Δ 111 π

δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην | sc. κέρα αἰγὸς ἀγρίου. Ο 261 ἵπποισι κέλευθον | πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς |, θ 260 λείηναν δὲ χορόν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα |, sc αἰσυμνῆται. Hes. λειανῶ λείαν καὶ ὁμαλὴν ποιήσω. Suid., E. M. 562, 13.

λείβω (a rad. λιβ, lat. lib-are, cf. Curt. Et.[5] 365, Fick W.[3] II 223. Goebel Lex. I 311 radicem λιβ referri vult ad rad. σλι, vimque primariam eius esse censet labendi, gleiten, gleiten lassen. E. M. 295, 21 εἴβω ἀπὸ τοῦ λείβω ἀποβολῇ τοῦ λ., cf. Lob. el. p. 108, Curt l. c. 366, eund. Verb. I 220. Kuehner a. Gr. I 202, 2 litteram initialem antiquam γ fuisse contendit, comparans glatt, gleiten, quod λ bis (Δ 285 et ο 149) producit; sed vide Hoffm. quaest. Hom. p. 148, qui ipsam litteram λ infirmam fuisse in ea voce, inde concludit, quod altera forma εἴβω eam omittat). Leguntur formae praes. ptcp. λείβων, inf. λείβειν, impf. sing. λεῖβε, pl. λεῖβον, aor. inf. λεῖψαι, ptc. λείψαντε. — 1) stillo, fundo, δάκρυα λ. semper in exitu versus. Hes. σπένδω, στάζω. Ν 88 ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον | cf. θ 86. Ν 658 πατὴρ κίε δάκρυα λείβων |, Σ 32 ὀδύρετο δάκρυα λείβων | cf. π 214. ε 84 δερκέσκετο δάκρυα λ. cf. 158. θ 93 ἐλάνθανε δάκρυα λ. cf. 532. — 2) = σπένδω, libo vinum in honorem deorum; Apoll. Lex. 108, 3, saepe additur acc. οἶνον (cf. Eust. 640, 49 1057, 33) et nomen dei, cui libatur. Ζ 266 χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον | ἅζομαι, Η 481 πρὶν λεῖψαι ὑπερμενέι Κρονίωνι |, Κ 579 Ἀθήνῃ . . ἀφυσσάμενοι λεῖβον μελιηδέα οἶνον |, Π 231 λεῖβε δὲ οἶνον | οὐρανὸν εἰσανιδών cf. Ω 306. Ω 285 οἶνον ἔχουσ' μελίφρονα . ., ὄφρα λείψαντε κιοίτην | cf. ο 149. Α 463 ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον | λεῖβε cf. γ 460. β 432 στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο |, λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσιν, μ 362 οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν. (ἀπο-, ἐπι-, κατα-λείβω λοιβή λειμών λίμνη.)

λειμών (λείβω, Curt. Et.[5] 366, Benfey WL. I 123) nom. λειμών, gen. -ῶνος (tantum in hymnis), dat. -ῶνι, acc. -ῶνα, -ῶν'. pl. n. -ῶνες, acc. -ῶνας (in hymnis). — Eust. 254, 43 λ. δὲ ὁ ὑγρὸς καὶ βοτανώδης τόπος ἀπὸ τοῦ λείβω. Hes., Suid., E. M. 562, 29, E. Gud. Quater vox legitur in Il., decies in Od., undecies in hymnis. — Locus humidus, aquosus, ad fluminis ripam aut mare situs, pratum. — Β 461 Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα |, 463 σμαραγεῖ δέ τε λειμών |, 467 ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι, Π 151 τοὺς ἔτεκε ζεφύρῳ . . Ἅρπυια Ποδάργη | βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο, φ 49 ἠΰτε ταῦρος | βοσκόμενος λειμῶνι, h. Merc. 72 μακάρων βόες . . | βοσκόμεναι λειμῶνας ἀκηρασίους, ἐρατεινούς, 104 ἀκμῆτες δ' ἵκανον ἐπ' αὔλιον . . καὶ ληνοὺς προπάροιθεν ἀριπρεπέος λειμῶνος |, 340 κλέψας δ' ἐκ λειμῶνος ἐμὰς βοῦς ᾤχετ' ἐλαύνων |, 503 βόας . . τεῖτα ποτὶ ζάθεον λειμῶνα | ἐτραπέτην, h. Cer. 175 ὥστ' ἔλαφοι ἢ πόρτιες . . . . | ἅλλοντ' ἂν λειμῶνα, δ 605 ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμών |, ε 72 ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοί, ι 132 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες . . ὑδρηλοὶ μαλακοί, h. Ap. 118 γοῦνα δ' ἔρεισε λειμῶνι μαλακῷ, h. Merc. 198 ταὶ δ' ἔβαν . . . . | ἐκ μαλακοῦ λειμῶνος, h. Cer. 7 λειμῶν' ἂν μαλακόν, h. XIX 25 ἀγαλλόμενος φρένα μολπαῖς | ἐν μαλακῷ λειμῶνι, h. Cer. 417 ἡμεῖς μὲν μάλα πᾶσαι ἀν' ἱμερτὸν λειμῶνα | . . παίζομεν, μ 45 Σειρῆνες . . θέλγουσιν ἀοιδῇ | ἥμεναι ἐν λειμῶνι, 159 Σειρήνων . . θεσπεσιάων | φθόγγον ἀλεύασθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα, ζ 292 ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών |, λ 539 ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο | φοίτα . . . . κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα | cf. 573 ω 13 h. Merc. 221 344. v. s. v. ἀσφοδελός, Nitzsch ad λ 539, Welcker gr. G. I p. 800. — (βαθύλειμος εὐλείμων.)

λειμωνόθεν a prato Ω 451 λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες |.

λεῖος (lat. lev-is, cf. Hes. λευ-ρά = λεῖα, Curt. Et.[5] 365. Fick W.[3] II 221 pro λειϝο-ς). — levis, aequus, planus. Hes. ὁμαλός. Δ 484 χαμαὶ πέσεν αἴγειρος ὥς, ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ . . πεφύκῃ | λείη, Ψ 330 λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς |, Eust. 1304, 21. Ψ 359 τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ, ι 134 ἐν δ' ἄροσις λείη, κ 103 οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδόν, Eust. 1650, 41 λ. ὁδὸν τὴν ἁμαξιτὸν λέγει. Buchholz h. Real. II 1 p. 170. h. Merc. 128 εἰρύσατο πίονα ἔργα | λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι. — cum gen. ε 443 τῇ δή οἱ ἐείσατο χῶρος ἄριστος | λεῖος πετράων cf. η 282. Ameis „felsenleer", v. Nitzsch ad l., Krueger Di. 47, 26, 3. — Μ 30 λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάῤῥοον Ἑλλήσποντον |. Ameis λεῖα neutr. adi. substantivi loco positum esse vult et interpretatur planitiem effecit, Faesi, Duentzer παρ' ἀγάῤῥοον Ἑλλήσποντον = τὰ παρ' ἀ. Ἑ. ἐόντα esse censent.

λείπω (a rad. λιπ, sanscr. rik, lat. linqu-o, lic-tum, goth. leihv-an, nhd. leihen, cf. Curt. Et.[5] 50 462, Fick W.[3] I 194 753 II 221 indogerm. rik, europ. lik, graeco-ital. likv. Benfey WL. II 11, Bopp in Kuhn Ztschr. III p. 13, Curt. ibid. p. 408). — Leguntur formae: 1) Act. praes. ind. λείπεις, -ει, opt. λείποι φ 116, impf. ἔλειπον, -ες, -ε, λεῖπε(ν), λεῖπ', ἐλείπομεν, -ετε. fut. λείψω, -ει, -ετε. inf. λείψειν. — aor. II ind. ἔλιπον, λίπον, λίπες, ἔλιπε(ν), λίπε(ν), λίπομεν, -ον. λιπέτην. — coni. λίπω Ρ 91, λίπῃ. — opt. λίποι, -οιμεν, -οιτε, -οιεν. — impr. λίπ', λίπετ', λιπέτω γ 424. inf. λιπεῖν (π 296 καλλιπέειν). ptcp. m. λιπών, -όντα, -όντε, f. λιποῦσα, λιποῦσ', λιποῦσαν (κατα) τ 531. — pf. λέλοιπεν (Loebell de perf. hom. forma et usu p. 54). — 2) Pass. praes. ind. λείπεσθε Ψ 409, -ονται, inf. λείπεσθ' Ι 445. — impf. λείπετ' Ψ 523. — pf. λέλειπται Ν 256, inf. λελεῖφθαι, ptcp. λελειμμένος, acc. -ον, pl. -οι. — plpf. λελείμμην Χ 334, λέλειπτο, ἐλέλειπτο Β 700, fut. III λελείψεται Ω 742. — aor. I ἔλειφθεν h. Merc. 195. — aor. II λίπεν Π 507 (cf. Curt. Verb. II 325, Kuehner a. Gr. § 263, 1, Kuehne de aor. pass. formis et usu Hom. p. 11). — 3) Med. aor. II (omnibus locis sensu passivo) ind. λιπόμην, λίπετ', λίπεθ' δ 536, λίποντο, coni. λίπηται, -ησθε, -ωνται, -ησθον Ψ 507, opt. λιποίμην, λίποιτο, inf. λιπέσθαι, cf. Curt. Verb. I 220.

I) Act. 1) relinquo discedens, discedo, abeo, atticorum ἀπολείπω, verlassen. a) τινά. Γ 174 θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα | παῖδά τε τηλυγέτην, Κ 406 ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα, Δ 293 τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους cf. 364 Υ 340 ρ 254. Τ 288 ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίηθεν ἰοῦσα |, de hiatu cf. La Roche adn. crit. ad l. Ο 136 αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς | λείψει, 218 λίπε λαὸν Ἀχαιικὸν ἐννοσίγαιος |, Χ 213 λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων | sc. Ἕκτορα, 226 ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον |, = desero Π 368 λεῖπε δὲ λαὸν | Τρωικόν sc. Ἕκτωρ, χ 119 αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ

διστεύοντα ἄνακτα |, defecerunt, Ameis ad l. „sinnliche Belebung". ξ 213 νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν | suppl. ἐμέ, cf. ξ 134. — b) τί. *B* 396 σκοπέλῳ. τὸν δ' οὔ ποτε κύματα λείπει |, Duentz.: Der Felsen wird als immer von Wogen umtost dargestellt. *N* 620 λείψετέ θην οὕτω γε νέας Δαναῶν, *Ξ* 225 Ἥρη δ' ἀίξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο | cf. *T* 114. *Ω* 144 λιποῦσ' ἕδος Οὐλύμποιο | cf. h. Cer. 341. *Ξ* 281 Ἴμβρου ἄστυ λιπόντε |, γ 485 λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον |, *I* 447 ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα |, κ 462 ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν |, *Ξ* 284 ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα, μ 201 ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν cf. 403. ξ 301 ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, η 79 λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινήν |, *E* 20 λιπὼν περικαλλέα δίφρον, *I* 194 λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν, *O* 124 λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσεν, *O* 729 λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐίσης |, *P* 612 λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας |, *Σ* 65 λίπε σπέος, θ 452 ἐπεὶ δὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς, φ 116 τάδε δώματα μήτηρ | λείποι, π 341 λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε | cf. ρ 604. ζ 317 λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα, μ 1 λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο | νηῦς, γ 1 λιπὼν περικαλλέα λίμνην |, *Z* 254 τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας | cf. *N* 250 *Ξ* 43. — c) translate de anima, vita (αἰών, θυμός, ψυχή) discedente quasi e corpore exsangui. *E* 685 ἔπειτά με καὶ λίποι αἰών | cf. η 224. *Π* 453 τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών |, σ 91 ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα |, ξ 426 τὸν δ' ἔλιπε ψυχή sc. σῦν. *E* 696 τὸν δ' ἔλιπε ψυχή sc. Sarpedonem, qui animo linquitur, *Δ* 470 ὣς τὸν μὲν λίπε θυμός cf. *Π* 410. *M* 386 λίπε δ' ὀστέα θυμός |, Eust. 1213, 52, Doberenz interpretationes Hom. p. 8, cf. *Π* 743 γ 455. *Y* 406 τόν γ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ |, μ 414 λίπε δ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ |, λ 221 λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμός |, ξ 134 μέλλουσι κύνες . . τ' οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, ψυχὴ δὲ λέλοιπεν |, sc. ὀστέα, cf. Krueger Di. 53, 8, 2. *Π* 857 ψυχὴ . . Ἄϊδος δὲ βεβήκει | . . . λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην | cf. *X* 363. — λείπειν φάος ἠελίοιο de moriente *Σ* 11 χερσὶν ὕπο Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο |, schol. A ἐν τῇ Ῥιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους οὐκ ἦσαν οἱ δύο (vss. 10 et 11). h. Ven. 272 τῶν δέ θ' ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φ. η. — λ 93 λιπὼν φ. η. Ulixes, qui ad orcum descenderat. — λείπειν θυμόν ut nostrum „das Leben lassen" Homeri non est, sed semel tantum in hymnis legitur Ap. 361 πυκνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο, λεῖπε δὲ θυμὸν | φοινὸν ἀποπνείουσ'. Ruhnkenius λεῖβε scribi vult, quod ferri nequit, cf. Matth. ad loc., Stadtmueller in Jahnii ann. 1881 p. 810.

2) relinquo, atticorum καταλείπω, oppositum est duco mecum, zuruecklassen, liegen lassen. Plerumque additur locus, ubi quis aut quid relinquitur. a) τινά. *A* 428 τὸν δὲ λίπ' αὐτοῦ | χωόμενον cf. *B* 35. *B* 722 ὅθι μιν λίπον υἷες Ἀχαιῶν | ἕλκεϊ μοχθίζοντα, de participio vide Classen Beob. p. 152. *E* 480 ἔνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν |, δ 112 Τηλέμαχος, ὃν ἔλειπε . . ἐνὶ οἴκῳ | cf. 144 λ 68 ν 403. π 120 μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, δ 734 ἤ κεν ἔμεινε . . |, ἤ κέ με τεθνηυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν |, *X* 483 αὐτὰρ ἐμὲ . . λείπεις | χήρην ἐν μεγάροισι cf. *Ω* 725. *K* 273 βὰν ῥ' ἰέναι λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους | v. s. v. καταλείπω. *K* 287 ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιούς, *M* 111 οὐχ . . ἔθελ' Ἄσιος . . | αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα |, *Σ* 468 τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας |, *K* 443 ἠέ με δήσαντες λίπετ' αὐτόθι, κ 266 μή μ' ἄγε κεῖσ' . ., ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ | cf. ο 199. *Λ* 99 καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι, liess liegen, cf. 759. *P* 13 χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρόν cf. 108. *T* 403 μὴ . . λίπετ' αὐτόθι τεθνηῶτα |. — Loco non addito *Δ* 181 ἔβη οἶκόνδε . . λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον |, γ 424 πάντας ἑταίρους . . ἀγέτω, λιπέτω δὲ δύ' οἴους |, δ 488 οὓς . . λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες |, η 65 μίαν οἴην παῖδα λιπόντα | Ἀρήτην, h. XIX 38 ἀναΐξασα λίπεν δ' ἄρα παῖδ' ἀτίθηνον |. Ita Martinus, codd. ἀναΐξας λεῖπεν. — b) τί. *A* 235 σκῆπτρον . . ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν |, Eust. 92, 30 περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐξετμήθη τοῦ ὄρους, cf. Verg. Aen. XII 208 sceptrum . ., cum semel in silvis imo de stirpe recisum. *E* 204 ὣς λίπον, (ἵππους) αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα |, *Λ* 229 λίπε νῆας ἐίσας | αὐτὰρ ὁ πεζὸς . . εἰληλούθει, *Π* 371 πολλοὶ . . ἵπποι . . λίπον ἅρματ' ἀνάκτων |, *T* 339 μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον |, *Φ* 17 δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ |, 496 λίπε δ' αὐτόθι τόξα |, χ 95 λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος |, *X* 137 ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς sc. Ἕκτωρ, portam in tergo reliquit, schol. B φεύγει γὰρ ἐπὶ τὸν ἐρινεὸν καὶ τὸ τοῦ Ἴλου σῆμα. ι 238 τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφιν |, 338 οὐδέ τι λεῖπε . . ἔκτοθεν, ξ 425 σχίζῃ . ., ἣν λίπε κείων |. De vss. *Φ* 201 τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν, *Ω* 470 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὖθι λίπεν, φ 90 κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε | vide s. v. καταλείπω. — c) τινί τι. *B* 106 Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ |, 107 αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι |, sc. σκῆπτρον. *E* 157 πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ | λεῖπ', *P* 667 περὶ γὰρ δίε, μή μιν Ἀχαιοὶ | . . ἕλωρ δηίοισι λίποιεν |, δ 602 σοὶ αὐτῷ | ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα, ν 258 λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα | sc. χρήματα. ξ 480 χλαῖναν μὲν ἰὼν ἑτάροισιν ἔλειπον |.

II) Pass. λείπομαι, aor. ἐλιπόμην (cf. Krueger Di. 52, 6 2, Nitzsch ad γ 196), semel ἐλίπην *Π* 507, semel ἐλείφθην h. Merc. 195. — 1) relinquor, remaneo. — a) de hominibus. *B* 700 τοῦ . . ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο |, *Γ* 160 μὴ δ' ἡμῖν . . πῆμα λίποιτο, ne Troiae remaneat sc. Helena. *I* 437 πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο . . αὖθι λιποίμην | οἶος; cf. 445. *T* 235 ὅς κε λίπηται | νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, *Ω* 707 οὐδέ τις . . ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ' ἀνήρ, κ 447 Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ λέλειπτο, χ 200 ὣς ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο, 250 οἱ δ' οἶοι λείπονται, ι 316 αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων cf. ν 286. ο 481 λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ, h. Ven. 76 τὸν δ' εὗρε σταθμοῖσι λελειμμένον οἶον ἀπ' ἄλλων cf. 79. *E* 154 υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι |, *Ξ* 485 εὔχεται ἀνὴρ γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι |. ρ 187 ἦ σ' ἂν ἐγώ γε αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι |. Non recte Kuehne l. c. p. 22 λιπόμην hoc loco sensu mediali accipi vult, σε (v. 186) acc. subiectivus, non obiectivus est; v. l. γενέσθαι, cf. La Roche adn. crit. ad l. et schol. ad *Σ* 589 ed. Dindorf II p. 179. — b) de rebus *K* 256 τὸ δ' ἐὸν παρὰ νηὶ λέλειπτο sc. φάσγανον, *N* 168 δόρυ μακρόν, ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο cf. 256. *Π* 294 ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετ' αὐτόθι, *Ψ* 640 τὰ μέγιστα παρ'

αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα |, „bei ihnen blieb der Hauptpreis" La Roche, cf. schol. ad l. Ω 742 ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά |, h. Merc. 195 οἱ μὲν ἔλειφθεν |, οἵ τε κύνες ὅ τε ταῦρος. — Adduntur adv. μετόπισθε, κατόπισθε, X 334 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην |, Ω 687 παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, φ 116 ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην. Π 507 Μυρμιδόνες . . σχέθον ἵππους . . | ἱεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἅρματ' ἀνάκτων |. Codd. plerique cum Zenodoto λίπον, Aristarchus λίπεν, cf. schol. A ad l. διὰ τοῦ ε̄ λίπεν, ἐπειδὴ τὰ ἅρματα τῶν ἀνάκτων ἐλείφθησαν, ἠρημώθησαν. Ζηνόδοτος δὲ διὰ τοῦ ō λίπον. Aor. II act. ferri vix potest, quod equi curribus iuncti eos relinquere non possunt, cf. Grashof Fuhrwerk p. 22, sed ne Aristarchi quidem lectio difficultatibus caret, quamquam haud scio an cum Spitznero aliis liceat interpretari λείπεσθαί τινος = privari aliqua re, „currus rectoribus erant privati". Grashof l. c. vss. 506 et 507 spurios, Duentzer vs. 507 interpolatoris esse vult, Friedaender in Jahnii annal. suppl. III 484 et Jorinus (Bekker ed. Il. p. 522) ἐπεὶ λίπον ἅρματ' ἄνακτες, cf. La Roche h. U. p. 288. — 2) resto, superstes sum. K 253 τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται |, Λ 693 τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο |, M 14 οἱ μὲν δάμεν, οἱ δὲ λίποντο | cf. δ 495. υ 67 αἱ δὲ λίποντο | ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι. T 230 ὅσσοι πολέμοιο περὶ . λίπωνται |, Ψ 248 οἵ κεν ἐμεῖο | δεύτεροι ἐν …ήεσσι . . λίπησθε | qui mihi (Achilli) superstites eritis. Ω 256 τῶν δ' οὔ τινά φημι λελεῖφθαι | cf. 494. Ω 260 τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται |, γ 196 ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι | ἀνδρός, 354 παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται |, δ 536 οὐδέ τις Ἀτρείδεω ἑτάρων λίπεθ', 710 μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται |, θ 475 ἐπὶ δὲ πλεῖον λέλειπτο |. — 3) λείπομαί τινος relinquor, tardius sequor, inferior sum. Ψ 407 ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε, μὴ δὲ λίπησθον |, 409 τί λείπεσθε φέριστοι |; 523 τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο | λείπετ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο |, 529 Μηριόνης . . | λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν |, θ 125 οἱ δὲ λίποντο |, Eust. 1588, 53 …ντέστιν οἱ δὲ συνθέοντες ὀπίσω ἔμειναν. ι …8 οὔ τι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν | ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης. cf. s. v. καταλείπω. (ἀπο-, κατα-, προ-, ὑπολείπω, ἐκπρολείπω.)

λειριόεις liliorum in modum, liliorum colore …lutus. Goebel epith. in εις p. 35 et 37 etymon …ίριον in λειριόεις non florem ipsum significare, …d proprium eius colorem, cf. Buchholz Real. II 214, Schuster in Z. f. G. XV 720. Bis in …ade legitur N 830 μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, …τοι χρόα λειριόεντα | δάψει de cute tenera nitida Menelai, et Γ 152 de voce cicadarum …τίγεσσιν ἐοικότες, οἵ τε καθ' ὕλην | δενδρέῳ …εζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, cf. schol. … ἀπὸ τῶν ὁρωμένων ἐπὶ τὰ ἀκουόμενα. …ebel l. c. cantus quasi liliorum claritate prae…us, lilienrein. Lob. Rhematic. p. 342 non pu… visa relata esse ad audita, cf. schol. supra, … lilia ipsa nomen accepisse ἀπὸ τοῦ λείρου … est a gracilitate et teneritudine foliorum, …nzart. cf. Autenrieth in Naegelsbach adn. ad …Hentze app. ad l., Eust. 395, 31, Apoll. Lex. 107, … Hes., Suid., E. M. 562, 35.

λείριον lilium (Goebel Lexil. II p. 117 a rad. σλι lilium album, candidum). h. Cer. 427 καὶ ῥοδέας κάλυκας καὶ λείρια, θαῦμα ἰδέσθαι. E. M. 562, 33, E. Gud. (λειριόεις.)

Λειώδης Oenopis filius, haruspex procorum, ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ | ἐχθραὶ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστήρεσσιν (φ 146), qui primus arcum Ulixis intendere conatus ominose de eo locutus est φ 144s., nullam rerum futurarum scientiam eum habuisse Lobeck Aglaoph. p. 263 recte monet, quod neque suam neque amicorum sortem praeviderit. φ 144 Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἴνοπος υἱός |, ὅ σφι θυοσκόος ἔσκε, 168 Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. Ab Ulixe mortem deprecatus χ 310 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούνων, dicit οὐ γάρ πώ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν | εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους | παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι |, sed frustra ut sibi parcatur ab eo petit (χ 329) φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη |.

Λειώκριτος (Brugman in Curt. Stud. IV 154 Ληώκριτος scribi vult). — 1) Arisbantis filius, Graecus, qui ab Aenea occiditur. P 344 ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρί, υἱὸν Ἀρίσβαντος. — 2) Euenoris filius unus e procis, qui β 242 (τὸν δ' Εὐηνορίδης Λειώκριτος ἀντίον ηὔδα | sequ.) Mentorem, cum in concione a Telemacho convocata Ithacenses de beneficiis Ulixis commonuisset et ab eis ut procos, qui pauci essent, e domo regis expellerent postulasset, vituperat neque fieri posse ut vi pellantur contendit ἀργαλέον δὲ ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί (245), ne Ulixem ipsum quidem, si revertisset, felici Marte contra procos pugnaturum esse, sed interiturum εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο (251). Postea a Telemacho interficitur χ 294 Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὖτα |.

Λεκτόν 1) promunturium Idae montis, cf. Buchholz Real. I p. 307 354. Ξ 284 Ἴδην δ' ἱκέσθην (Ἥρη καὶ Ὕπνος) πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν | Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα. Eust. 353, 19 Ἴδη τὸ ὄρος μέχρι Λεκτοῦ καθήκει, ἔστι δὲ ἀκρωτήριον γνώριμον τὸ Λεκτόν. — 2) h. Ap. 217 in codd. est Λέκτον τ' ἠμαθόεντα. Quo loco cum promunturium illud Troadis intellegi nequeat, Ilgenius Λεῦκον, Hermannus Λύγκον proposuerunt, Baumeister, quem vide ad l., Λάκμον scribendum esse censet, „qui mons finitimus Perrhaebis in confinio situs est Epiri et Thessaliae septentrionalis. v. Strabo 271 316". De accentu cf. schol. A ad Ξ 284. Apoll. Lex. 108, 7 Λέκτον τόπος τῆς Ἴδης.

λέκτρον (a rad. λεχ vide s. v. λέγω. Curt. Et.[5] 194, Fick W.[3] II 227, Lingen l. c. p. 61, Goebel Lexil. II 195). Leguntur λέκτροιο, -ῳ, -ονδε, -οισι. λ positionem efficit ψ 32 ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα |. Semel legitur in Iliade X 503. — Lectus, cubile. 1) sing. α 437 ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα, τ 516 κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ | . . μελεδῶνες . . ἐρέθουσιν sc. Πηνελοπείᾳ. ψ 32 ἡ δ' ἐχάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα | γρηὶ περιπλέχθη, 296 οἱ μὲν ἔπειτα | ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο |, θ 292 δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε· τραπείομεν εὐνηθέντε, cf. La Roche Stud. p. 86. δεῦρο cum λέκτρονδε coniungendum et post λ. inter-

pungendum esse cf. Povelsen emend. p. 14, v. Ameis app., Kayser adn. ad l. *ψ* 254 *ἀλλ' ἔρχευ, λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι.* — 2) plur. Grashof Fuhrw. p. 21 „das Bett mit allem Zubehoer, das Bettwerk". *X* 503 *εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης* | sc. *Ἀστύαναξ*, *ϑ* 337 *ἐθέλοις . . | εὕδειν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ* |, *υ* 58 *κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν* sc. *Πηνελόπεια*, 141 *αὐτὰρ ὅ γ'* (*Ὀδυσσεύς*) *. . οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν* |. — Apoll. Lex. 108, 5 *κοίτην*. Hes.

Λέλεγες (dubiae originis vox, Graeci ipsi ad rad. *λεγ* eam pertinere putabant, cf. Hesiod. in Strab. geogr. VII 322 *Λοκρὸς Λελέγων ἡγήσατο λαῶν* | *τούς ῥά ποτε Κρονίδης . .* | *λεκτοὺς ἐκ γαίης λαοὺς(?) πόρε Δευκαλίωνι.* Strabo ipse addit *τῇ γὰρ ἐτυμολογίᾳ τὸ συλλέκτους γεγονέναι τινὰς ἐκ παλαιοῦ καὶ μιγάδας αἰνίττεσθαί μοι δοκεῖ, καὶ διὰ τοῦτο ἐκλελοιπέναι τὸ γένος.* Eust. 1198, 56 *καλοῦνται δὲ οὕτω* (*Λέλεγες*) *ἀπὸ τοῦ λέγω τὸ συνάγω, ὡς ἐκ πολλῶν συλλεγέντες ἐθνῶν*, cf. eund. 1472, 37. Curt. Et.[5] 364 nomen, si modo Graecae originis sit, = *λελεγμένοι, λεκτοί*, manus delectas potius quam collectas significare putat, cf. Fritzsche in Curt. Stud. VI 330. Sonne in Kuhn Ztschr. XV 138 voce a radice *λεχ* (*λέχος* Totenbett) deducta interpretatur „die da im Grabe ruhen". Kiepert (Monatsber. d. kgl. Ak. d. W. Berlin 1861 p. 114 s.) cum vocem nullo modo Graecae originis esse posse contendat (cf. p. 126 die so weit ausgedehnte und offenbar schon dem hoechsten Alterthume angehoerige Verbreitung des Leleger Namens auf europaeischem und asiatischem Boden . . . . widerspricht nun schon aufs Entschiedenste der Moeglichkeit einer Zurueckfuehrung iones Namens auf eine aus griechischer Wurzel abgeleitete Appellativbenennung), eam ad semiticam linguam referendam esse et significare vult „Non-Semitae", ut vox *βάρβαροι* Non-Graecos significet; inde effici et ut Graeci nomen illud a semitica gente acceperint, et ut certa natio eo omnino non comprehendatur). — Vestigia Lelegum antiquissima cum permultis Graeciae et Asiae locis inveniuntur (cf. Strabo VII 321 322 401 570, Kiepert l. c. p. 116 s., Bursian Geogr. v. Gr. II 108 159 275), tum pars eorum in Troade ad Idam montem sedes collocaverat (Strabo VII 321 *ἔτι δὲ πρότερον οἱ τὴν Τροίαν ἑλόντες ἐξήλασαν τοὺς Λέλεγας ἐκ τῶν περὶ τὴν Ἴδην τόπων τῶν κατὰ Πήδασον καὶ τὸν Σατνιόεντα ποταμόν*, cf. XIII 605) *K* 429 *πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι* | *καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες δῖοί τε Πελασγοί* |, schol. V. *Λέλεγες δέ εἰσιν οἱ Πήδασον τὴν ὑπὸ Ἴδῃ οἰκοῦντες.* Urbem eorum Pedasum, quam Altes rex tenebat, Achilles diruit cf. *Y* 92 *πέρσε δὲ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον·* sc. *Ἀχιλλεύς* et *Φ* 86 87 *Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει, Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.* Rege illo duce, qui Priami consanguineus erat, Lathoë enim, Altae filia, mater Lycaonis e Priamo erat *Φ* 84 s., Leleges a partibus Troianorum stantes contra Graecos pugnabant *Y* 96 *ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης* |, *ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα . . κέλευεν* | *ἔγχεϊ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν* |, sed nomen eorum non nominatur in catalogo (*B*). Lange (cf. Am. ad *B* 839) censet eos, ut qui intra Troadis fines sedes haberent, Priami imperio subiectos et Troianae originis fuisse. Gladstone hom. Stud. ed. Schuster p. 18 ad pelasgicam gentem eos pertinere putat, diversos eos esse a Pelasgis et Hoeck (Creta II p. 7) et Kiepert l. c. contendunt. Hes. *Λ. ἔθνος βαρβαρικόν* nominat. — v. Buchholz hom. Real p. 354, Lingen d. Wurzeln *λεγ* u. *λεχ* p. 29, Forbiger in Pauly Realencycl. IV p. 907 s., Deimling d. Leleger Lpz. 1861.

λελίημαι (a radice *λα, λας*, quae vim habet petendi, avendi, pro *λελίλημαι* positum esse videtur, Buttm. Lexil. I 75, Curt. Et.[5] 361, Fritzsche in Curt. Stud. VI 326. cf. Herodianum in schol *M* 106 *λιλῶ ἐστι ῥῆμα τὸ σημαντικὸν τοῦ προθυμουμένου ἐκ τοῦ λῶ διπλασιασθέν, τῷ λιλῶ ἀκόλουθος παρακείμενος λελίληκα, παθητικὸ λελίλημαι, . . ἐλλείψει τοῦ λ λελιημένοι*, cf. Lentz ed. p. XXII). Leguntur formae participii *λελιημένος* et *λελιημένοι*; tantum in Iliade. — Cupidus, studii plenus, id agens ut. Absolute positum est *M* 106 *βὰν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, οὐδ' ἔτ' ἔφαντο* | *σχήσεσθ'* cf. *Π* 552, sequente *ὄφρα* *Δ* 465 *ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, λελιημένος ὄφρα τάχιστα* | *τεύχεα συλήσειε*, *E* 690 *παρήϊξεν λελιημένος ὄφρα τάχιστα* | *ὤσαιτ' Ἀργείους* ... *Ἕκτωρ.* cf. La Roche ad *A* 133 *ὄφρα* pro infinitivo, quem exspectamus, Naegelsbach adnot. ad *A* 133, ibid. Autenrieth, Classen Beob. p. 3.. Kayser ad l. — Paullo aliter Loebell de perf. hom. forma et usu p. 68 „*λελίημαι* ad condicione.. pertinet affectumque animi, ut valeat *λελιημένος* affectibus concitatus, vehemens, — quare nih.. huic perfecto additur, namque *Δ* 465 *E* 690 *ὄφρα* pendere ex participio *λ.* nemo opinabitur". — Apoll. Lex. 107, 21 *παρωρμημένοι, ἔμπυροι.* He.. Suid. *προθυμούμενος.*

Λεοντεύς ὄζος Ἄρηος | *υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινεΐδαο* (*B* 745) cum Polypoeta du.. erat Lapitharum, qui e Thessaliae oppidis Troiam venerant. *M* 130 *Λεοντῆα βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηι* et Polypoetam *υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων* Asius et Troiani portas c.. strorum Graecorum defendentes inveniunt, et .. pugna inde exorta, vs. 188, *Λεοντεύς, ὄζος Ἄρηος* | Hipparchum, Antiphaten, Menonem, I.. menum, Oresten occidit. — *Ψ* 837 *ἂν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο* |, 841 *δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρηος*, discum certamine iacit, sed a Polypoeta superatur.

λέπαδνον (*λέπω*) lora lata et firma, quae bi.. sub iugo alligabantur et dependentia inde col.. iumentorum curru subiunctis circumdabant (Grashof Fuhrw. p. 38, Buchholz hom. Real. 1, 234). *E* 730 *αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα* | *κάλ' ἔβαλε, χρύσει'* (auro exornata). *T* 393 *ἵππους . . ζεύγνυον ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἕσαν, ἐν δὲ χαλινοὺς γαμφηλῇς ἔβαλον.* schol. A ad *E* 730 *λ. π.. τεῖς ἱμάντες, οἷς ἀναδεσμοῦνται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν. ὡς κόπτω κ.. πανον, λέπω λέπαδνον*, cf. Apoll. Lex. 108, .. Hes., Eust. 599, 2.

λεπταλέος (*λεπτός*) tener, suavis. Semel Il. *Σ* 571 *τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ* | *ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε* | *λεπταλέῃ φωνῇ.* — Doed. Gl. 2424, Ma.. quaest. Hom. II 18.

λεπτός (*λέπω.* Curt. Et.[5] 223, Fick W.. 218, Doed. Gl. 2424). — 1) Proprie folliculis de.. datus, detritus *Y* 497 *ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων* |, enthuelst, aus.. schaelt. — 2) tenuis, tener, maxime de veste..

de telis *I* 661 *κῶεά τε ῥῆγός τε λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον* |, *Σ* 595 *τῶν αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον*, *X* 511 *εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται* | *λεπτά τε καὶ χαρίεντα*. *β* 95 *μέγαν ἱστὸν* . . | *λεπτὸν καὶ περίμετρον* cf. *τ* 140 *ω* 130. *ε* 231 *φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη* | *λεπτὸν καὶ χαρίεν* cf. *κ* 544. h. Ap. 122 *ἐν φάρεϊ λευκῷ* |, *λεπτῷ νηγατέῳ*, *η* 97 *πέπλοι* | *λεπτοὶ ἐύννητοι*, *θ* 280 *ἠύτ' ἀράχνια λεπτά*, *κ* 223 *οἷα θεάων* | *λεπτά τε καὶ χαρίεντα* . . *ἔργα πέλονται* |, *ρ* 97 *λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα* |, *Y* 275 *ἄντυγ' ὕπο πρώτην*, *ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός*, 276 *λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός*, *Ψ* 854 *πέλειαν* | *λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός*. *Ψ* 506 *ἐν λεπτῇ κονίῃ*. — angustus *ζ* 265 *καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόληος* | *λεπτὴ δ' εἰςίθμη*. Hes. *στενὴ ὁδός* cf. Eust. 1562, 29. — 2) imbecillus, tardus, infirmus *K* 226 *βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις* cf. *Ψ* 590. Apoll. Lex. 108, 16 *λ. μ. ἀσθενὴς ἡ βουλὴ καὶ ἡ ἐπίνοια. μεταφορικῶς*. Eust. 1317, 54, Hes. — Duodecies in initio versus. (*λεπταλέος, λεπτουργής*.)

λεπτουργής (*ἔργον*. Goebel Lexil. I 363) tenuis. Semel in hymnis XXXI 14 *καλὸν δὲ περὶ χροῒ λάμπεται ἔσθος* | *λεπτουργὲς πνοιῇ ἀνέμων*.

λέπω (Fick W.[3] I 751 II 218 rad. europ. lap, graeco-ital. lep, comparat lat. lib-er, lep-or. Curt. Et.[5] 539, Doed. Gl. 2423, Goebel Lexil. II 214, Eust. 1246, 25). — Decortico, corticem detraho. *A* 236 *περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε* | *φύλλα τε καὶ φλοιόν*. (*ἀπο-, ἐπιλέπω, λοπός, λώπη*.)

Λέσβος (Goebel in Philol. XVIII 223 interpretatus erat „maennerernaehrend" *λαός, βόσκω*, Lexil. II 215 laudatis Lübkeri verbis (Reallex. s. v.) „die Insel liegt in Gestalt eines Hufeisens, dessen offene Seite nach SW. blickt" censet vocem pertinere ad *σλεβ-ος* „cavalum" insulamque nomen habere a forma, ut quae a mari advenientibus tanquam excavata in conspectum veniat, prospicientibus autem ab insula in mare quasi vas magnum aëneum (*λεβ-ης*) esse videatur). — Insula ad sinum adramyttenum sita a litore non amplius sexaginta stadiis abest, prius Issa (cf. Strabo I 60 *Λέσβου καλουμένης πρότερον Ἴσσης*, Eust. 741, 34) et Pelasgia (Strabo V 221 *Λ. Πελασγίαν εἰρήκασι*, Eust. 741, 33), postea Mytilene (Eust. l. c. 14 *ὥσπερ καὶ ὕστερον ἡ αὐτὴ ὅλη νῆσος Μυτιλήνη καλεῖται*), nunc Metelino et Mytilini vocatur. *Ω* 544 *ὅσσον Λέσβος ανω, Μάκαρος ἕδος, ἐντὸς ἐέργει* | *καὶ Φρυγίη* . . *καὶ Ἑλλήσποντος*, schol. AB *περιώρισε δὲ τὴν Πριάμου ἀρχὴν ἐκ μὲν μεσημβρίας Λέσβῳ. Μάκαρος ἕδος* insula dicitur, *ἔκτισε γὰρ τὴν Λέσβον Μάκαρ καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῆς* schol. AD ad l. cf. h. Ap. 37 *Λέσβος τ' ἠγαθέη, Μάκαρος ἕδος Αἰολίωνος*. Achilles insulam expugnavit *I* 129 *ὅτε Λέσβον ἐυκτιμένην ἕλεν αὐτός* | cf. 271, unde Diomeden concubinam secum duxit *I* 664 *αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε* . . | *τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λέσβοθεν ἦγεν* | . . *Διομήδη*. — Ulixes Philomeliden, qui Lesbi regnabat, superavit *δ* 342 *οἷός ποτ' ἐυκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ* | *ἐξ ἔριδος Φιλομηλεΐδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς* cf. *ρ* 133. *γ* 169 *ἐν Λέσβῳ δ' ἔκιχεν δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας* | sc. Menelaos. — Adi. fem. gen. **Λεσβίς,** lesbia. Lesbiae mulieres praestantissimae erant forma et ingenio, quare Agamemnon Achilli irato septem mulieres Lesbias se daturum esse promittit *I* 129 *δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργα ἰδυίας* |, *Λεσβίδας* cf. 271. schol. A ad *I* 129 *παρὰ Λεσβίοις ἀγων ἄγεται κάλλους γυναικῶν ἐν τῷ τῆς Ἥρας τεμένει, λεγόμενος καλλιστεῖα*. — Buchholz Real. I 362.

λέσχη (quae sit origo vocis et explicatio nondum constat, pertinere videtur ad rad. *λεγ*. Curt. Et.[5] 364 „Sprechhalle, in seinem Suffix noch nicht voellig aufgehellt". Duentzer ad *σ* 329 vertit „Plauderort", Ameis „Gemeindehalle" cf. append. — Savelsberg in Kuhn Ztschr. XVI 364 *λεγ-jη* „Ort zum Plaudern". — Crain in Phil. X p. 581 vocem e *λέχσκη* ortam ad rad. *λεχ* pertinere et locum significare putat, quo inveniantur *λέχη* et ad cubandum et ad considendum. — Goebel in Phil. XVIII 223 a *λεσ* = *λαός* et *σχη* (*ἔχειν*) vocem derivat et interpretatur „ein Ort, der Leute beherbergt", Lexil. II 213 eam ad rad. *σλακ* (sonare) referri vult (*λέσχη* pro *σλέκη*) et interpretatur 1) loquela, 2) locus ad loquendum, confabulandum, 3) concio; „aus *λέγω* kann *λέσχη* unmoeglich hervorgehen". cf. Lingen d. Wurzeln *λεγ* u. *λεχ* p. 26, Schmidt Syn. I p. 164). — Semel vox legitur in Od. *σ* 329 *οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήιον ἐς δόμον ἐλθὼν* | *ἠέ που ἐς λέσχην, ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις*, ubi locum significat, quo mendici et homines otiosi confabulandi aut cubandi causa conveniunt. Eust. 1849, 1 *ἦν δὲ λέσχη δημόσιον ἀθύρωτον οἴκημα, ἔνθα οἱ ἐπαῖται συναγόμενοι ὡς λέχος τὸ αὐτὸ εἶχον, καὶ ἐλέσχαινον δέ, ὅ ἐστιν ὡμίλουν, τὰ δοκοῦντα δηλαδὴ αὐτοῖς*. Apoll. Lex. s. v. *ὁμιλίαν*. Hes. *ὁμιλία καὶ ἡ φλυαρία. καὶ ὁ δημόσιος τόπος ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοὶ καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις*, cf. Suid. E. M. 561, 15 *γίγνεται παρὰ τὸ λέγω*. E. Gud. 336, 29 36.

λευγαλέος (rad. *λυγ* cf. *λυγ-ρός*, lat. lugeo, luc-tus. Curt. Et.[5] 183, Fick W.[3] II 226, Doed. Gl. 107, Buttm. Lexil. I 18, qui cum *λυγρός λευγαλέος, πυκνός πευκάλιμος* componit). — Miser, miserabilis, turpis. schol. A ad *I* 119 *ἡ διπλῆ ὅτι οἱ νεώτεροι λευγαλέον τὸ δίυγρον ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως* (fortasse *ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως* Lehrs in Friedlaend. Ariston. p. 156) *νῦν δέ με λευγαλέον θάνατον* (*Φ* 281). *ἔστι δὲ λευγαλέον τὸ ὀλέθριον παρὰ τὸν λοιγόν*, cf. schol. ad *Φ* 281. Lehrs Arist.[2] p. 106, Ariston. ed. Friedl. ad *I* 119 et *Φ* 281. cf. E. M. 561, 27 *λ. τὸ ὑγρόν. καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος Φ „Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι" τουτέστι τῷ δι' ὕδατος· ἢ χαλεπῷ, ἀδόξῳ*. — 1) De hominibus *β* 61 *ἦ καὶ ἔπειτα* | *λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν* | Nitzsch ad l. „*λ*. hat nirgends eigentlich active Bedeutung, wie auch d. lat. miser u. unser e l e n d, so bedeutet *λευγ*. hier k r a f t l o s, s c h w a c h". *π* 273 *ἐμὲ* . . *συβώτης* . . *ἄξει* | *πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι* | cf. *ρ* 202 337 *ω* 157. — 2) de rebus *Φ* 281 *νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι* | cf. *ε* 312. *ο* 359 *ἡ δ' ἄχεϊ οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο* . . | *λευγαλέῳ θανάτῳ*, *ο* 399 *κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισι*, *υ* 203 *μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν*, *I* 119 *φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας*, *N* 97 *πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο* |, *Ξ* 387 *ἐν δαῒ λευγαλέῃ*, *Y* 109 *λευγαλέοις ἐπέεσσιν*. — Adv. *N* 723 *ἔνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων* | *Τρῶες ἐχώρησαν*. — cf. Hes., Suid., Eust. 1542, 10 1639, 4.

λευκαίνω (*λευκός*) albescentem, spumantem facio. Semel in Od. *μ* 172 *οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ* | *ἑζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσιν*, cf. *πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς*. Verg. Aen.

IV 583: Annixi torquent spumas et caerula verrunt. Hes. *λ. ὕ. κατὰ συνεκδοχὴν ἀντὶ τοῦ συντόνως ἤρεσσον.* — Curt. Et.[5] 628.

Λευκὰς πέτρη rupes alba in via erat, qua Mercurius animas mortuorum ad Orcum ducebat. *ω* 11 *πὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην.* Alii aliter interpretantur quid nomen sibi velit, Duentzer ad l. rupes nomen accepisse censet a luce solis occidentis, quod post eas tenebrae orci incipiebant; Voelcker hom. Geogr. (Symbol des Tageslichts), Eust. 1951 51. Gerland altgriech. Maerchen in d. Odys. Magdeb. 1869 p. 44 nomen pertinere vult ad Leucen, quod nomen sit insulae manium divorum (saxum lucis), Preller gr. Myth.[3] I 669 contra interpretatur „rupes reliquiarum albescentium" (*λεύκ' ὀστέα*). — Hes.

λευκάσπις qui candidum gestat clipeum. *X* 294 *Δηίφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα μακρὸν ἀύσας* |. Eust. 1270, 21.

Λευκίππη una ex Oceani filiabus, quae Proserpinam secutae ludentes cum ea floresque carpentes finguntur, h. Cer. 418. cf. Baum. ad l.

Λεύκιππος (Curt. Et.[5] 462) Oenomai filius, qui Daphnes amore adeo inflammatus fuit, ut veste muliebri indutus turbae nympharum comitantium se immisceret, sed cognitus a deabus telis earum interfectus est, v. Pausan. VIII 20. — h. Ap. 212 *ἢ ἅμα Λευκίππῳ καὶ Λευκίπποιο δάμαρτι* |. — Errore factum esse videtur, ut bis Leucippi nomen exstet in versu; quid pro altero sit scribendum, pro certo nondum constat. cf. Baum. ad l.

Λευκοθέη Dea alba, candida. *ε* 333 *τὸν δ' ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,* | *Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα, νῦν δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἒξ ἔμμορε τιμῆς,* cf. s. v. *Ἰνώ.* Nomen a spuma alba maris tulisse videtur, Hes. *Λευκοθέαι πᾶσαι αἱ πόντιαι.* E. M. 561, 45 *Μυρσῖνος δὲ οὐ μόνον Λευκοθέαν τὴν Ἰνώ φησιν, ἀλλὰ καὶ τὰς Νηρηΐδας Λευκοθέας ὀνομάζει.* Eust. 1543, 25, cf. Preller gr. Myth.[3] I 495, Nitzsch adn. ad l., Pott in Kuhn Ztschr. V 289.

λευκός (rad. *λυκ*, lat. luc-eo, luc-idus, goth. liuh-ath; Curt. Et.[5] 160, Fick W.[3] II 225). — Sing. nom. *λευκή, -όν*, gen. *λευκοῖο* *ι* 246, *-ῆς* h. XXXIII 15, dat. *λευκῷ*, acc. *λευκόν*. — Plur. nom. *λευκοί, -ά, λεύκ'*, dat. *λευκοῖσι* h. XXXIII 10, acc. *λευκούς, -ά, λεύκ'*. — Dual. *λευκώ*. — Compar. *λευκοτέρην* *σ* 196, *λευκότεροι* *K* 437. — De notione, quae voci subsit, cf. Ameis in Buchholz Real. II 227, Schuster in Ztschr. f. G. XV 719, Schmidt Syn. III p. 9. — 1) lucidus *Ξ* 185 *λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς* sc. *κρήδεμνον Ἥρης*, *ζ* 45 *λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη* | sc. *Οὔλυμπον*, *Ψ* 282 *λοέσσας ὕδατι λευκῷ* (klar), *ε* 70 *κρῆναι . . ῥέον ὕδατι λευκῷ* | Eust. 1553, 21. *κ* 94 *λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη* |, h. XXXIII 15 *λευκῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι* |, *γ* 408 *λίθοισιν* |, *οἵ ἔσαν . .* | *λευκοὶ ἀποστίλβοντες ἀλείφατος*, *Ψ* 268 *κατέθηκε λέβητα* | *καλὸν . . λευκὸν ἔτ' αὔτως* |. — 2) albus, candidus *K* 437 *λευκότεροι χιόνος* (*ἵπποι*), *Δ* 434 *γάλα λευκόν* | cf. *E* 902 *ι* 246. *E* 291 *λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας* |, *K* 263 *λευκοὶ ὀδόντες* |, *Λ* 416 *θήγων λευκὸν ὀδόντα*, *τ* 393 *σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι* | cf. 465 *φ* 219 *ψ* 74 *ω* 332, Eust. 853, 42. *E* 583 *ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι*, *σ* 196 *λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἐλέφαντος* |, *Π* 347 *κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά* | cf. *Ψ* 252. *Ω* 793 *αὐτὰρ ἔπειτα* | *ὀστέα λευκὰ λέγοντο* cf. *ω* 72 76. *α* 161 *λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ* |, *λ* 221 *ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμός* |. *E* 196 *ἵπποι* | *ἑστᾶσι κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι*, cf. *Θ* 564 *Y* 496. *δ* 41 *ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν*, 604 *εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν* |, *μ* 358 *οὐ γὰρ ἔχον κρῖ λευκὸν ἐυσσέλμου ἐπὶ νηός* |, h. Cer. 309 *πολλὸν δὲ κρῖ λευκόν*, 452 *ἔκευθε δ' ἄρα κρῖ λευκόν* |, Eust. 576, 14. *Λ* 640 *ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε* | cf. *κ* 520 *λ* 28 *ξ* 77. *Σ* 560 *λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον* |, h. Ap. 491 *ἐπί τ' ἄλφιτα λευκὰ θύοντες* | cf. 509. h. Merc. 554 *κατὰ δὲ κρατὸς πεπαλαγμέναι ἄλφιτα λευκά* (*Θριαί*) de canitie. *A* 480 *ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν* | cf. *δ* [783] *ϑ* 54 *κ* 506 *ι* 77 *μ* 402. *β* 426 *ἕλκον δ' ἱστία λευκά* cf. *ο* 291. *Σ* 353 *καθύπερθε δὲ φάρεϊ λευκῷ* | sc. *Πάτροκλον ἐκάλυψαν*, h. Ap. 121 *σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ* sc. *θεαὶ Φοῖβον*, *Λ* 35 *ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο* | *λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο.* *Γ* 103 *οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν* |, h. XXXIII 10 *εὐχόμενοι καλέουσι . .* | *ἄρνεσσιν λευκοῖσιν.* *B* 735 *οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα* |, 739 *οἵ δ' . . ἐνέμοντο* | . . *Ὀλοοσσόνα λευκήν* |, Titanus urbs in albis scopulis calcariis sita erat, Strabo IX 43[?] *Τίτανος δὲ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὠνομάσθη* *λευκόγαιον γάρ ἐστι τὸ χωρίον*, id. IX 440 *Ὀλοοσσὼν δέ, λευκὴ προσαγορευθεῖσα ἀπὸ τοῦ λευκάργιλος εἶναι.* cf. Bergk gr. L. I p. 79[?] „die Stadt Oloosson wird weiss oder leuchtend genannt, wegen der Kalkfelsen, die den Ort noch heute kenntlich machen". *Ψ* 329 *λᾶε δὲ τοῖ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ* |, *Ψ* 45[?] (*ἵππον*), *ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ* | *λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠύτε μήνη*, *P* 56 *καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ* | sc. *ἔρνος ἐριθηλὲς ἐλαίης.* *Λ* 573 *πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν* | cf. *O* 316. *E* 314 *ἀμφὶ δ'* . . *ἐχεύατο πήχεε λευκώ* |, *ψ* 240 *ἀφίετο πήχεε λευκώ* |, *Γ* 503 *ὣς τότ' Ἀχαιοὶ* | *λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισάλῳ.* — E. M. 561, 3[?] E. Gud. 366, 45. (*λευκαίνω, ὑπολευκαίνομαι Λευκάς, λευκάσπις, λευκώλενος.*)

Λεῦκος. 1) Ulixis socius ab Antipho occisus *Δ* 491 *τοῦ δ' Ἄντιφος . . ἀκόντισεν . . τοῦ μὲν ἅμαρθ', ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσέος ἐσθλὸν ἑταῖρον* |, *βεβλήκει.* De accentu cf. schol. [?] praeterea schol. BLV. — 2) h. Ap. 217 pro *Λέκτον* codicum Ilgenius *Λεῦκον* scribendum esse censuit, qui fluvius est Macedoniae v. s. v. *Λεκτόν.*

λευκώλενος (*ὠλένη*) candidis ulnis, candida brachia habens, formosa. Hes. *λευκόπηχυς. ἀπὸ μέρους, ὅλη λευκὴ καὶ καλή. ὠλέναι γὰρ αἱ πήχεις.* — Ita vocantur 1) Iuno octies et vicies post arsin quarti pedis, semel (h. Ap. 9[?]) post arsin tertii p. Nominativus semper, tribus locis exceptis (*Θ* 484 *Φ* 512 *Ω* 55), in hemistichio *θεὰ λευκώλενος Ἥρη* | *A* 55 195 208 595 *E* 71[?] 755 767 775 784 *Θ* 350 381 *Ξ* 277 *O* 78 92 [?] l. quam Bekker recepit *βοῶπις πότνια Ἥρη* 130 *T* 407 *Φ* 377 418 [434]. *Θ* 484 *ὣς φάτο*, *τὸν δ' οὔ τι προσέφη λευκώλενος Ἥρη* | cf. *Ω* 55. *Φ* 512 *σή μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ,* *λ. Ἥ.* — genet. h. Ap. 95 *νόσφιν λευκωλένου Ἥρης* | cf. 105. 99 *ἧστο . . ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν* | *Ἥρης φραδμοσύνῃ λευκωλένου.* — dat. *A* 572 *μητρὶ φίλῃ ἐπὶ ἦρα φέρων λευκωλένῳ Ἥρῃ* |. — acc. *Y* 112 *οὐδ' ἔλαθ' . . λευ*

κώλενον Ἥρην | cf. h. Merc. 8, h. XVIII 8, XXXIV 7. — 2) Aliae mulieres, omnibus locis post arsin tertii pedis. Ἑλένη Γ 121 Ἶρις αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν |, χ 227 οἵη ὅτ' ἀμφ' Ἑλένῃ λ. εὐπατερείῃ |. Ἀνδρομάχη Ζ 371 οὐδ' εὗρ' Ἀνδρομάχην λ. ἐν μεγάροισιν cf. 377. Ω 723 τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λ. ἦρχε γόοιο |. Ἀρήτη η 233 τοῖσιν δ' Ἀ. λ. ἤρχετο μύθων cf. λ 335. η 335 κέκλετο δ' Ἀ. λ. ἀμφιπόλοισι |. Ναυσικάα ζ 101 τῇσι δὲ Ν. λ. ἤρχετο μολπῆς |, 186 τὸν δ' αὖ Ν. λ. ἀντίον ηὔδα, 251 αὐτὰρ Ν. λ. ἄλλα νόησεν, η 12 ἥ τρέφε Ναυσικάαν λ. ἐν μεγάροισιν. Σελήνη h. XXXII 17 Χαῖρε ἄνασσα θεά, λευκώλενε δῖα Σ. |. Semel δμωαί τ 60 ἦλθον δὲ δμωαὶ λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο, bis ἀμφίπολοι ζ 239 κλῦτέ μευ ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω, σ 198 ἦλθον δ' ἀ. λ. ἐκ μεγάροιο |. E. Gud. 366, 52, Suid., Welcker gr. G. I 376.

λευρός (Fick W.[3] II 224 λευρό-ς apertus, planus comparat lat. lûra, Curt. Et.[5] 365 comparat lat. lev-is, λευ-ρό-ς = lev-is, ut λιγυ-ρό-ς = λιγύ-ς. Passow in lex. contra vocem ad rad. λαϝ referri et idem significare vult, ac lat. capax). Vox uno loco Od. legitur η 123 ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐῤῥίζωται, τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ | τέρσεται ἠελίῳ. Veteres interpretantur levis, planus. Apoll. Lex. 108, 14 πλατεῖ καὶ ὁμαλῷ. Eust. 1573, 32 λευρὸς ὅ ἐστιν ὁμαλὸς τόπος. cf. Hes., E. M. 561, 51, E. Gud. 367, 21.

λεύσσω (e λεύκ-ιω, λευκ, sanscr. lok, ortum, propinquum est voci λευκός et radici λυκ. Curt. Et.[5] 113 160, id. Verb. d. gr. Spr. I 288 290, Fick W.[3] II 225). Leguntur praes. λεύσσω, -ει, -ετε, -ουσιν, impr. λεῦσσε, ptcp. λεύσσων, -όντων, impf. λεῦσσε, λεῦσσ', ἐλεύσσομεν. — Schol. A ad Α 120 Ἀρίσταρχος διὰ δύο σσ. E. M. 562, 8 λεύσσετε· ὁρᾶτε. ἄλλοι δι' ἑνὸς σ γράφουσι ὡς ἀπὸ τοῦ λεύσω μέλλοντος. ibid. 537, 19 οὐδέποτε δὲ πρὸ τῶν δύο σσ εὑρίσκεται δίφθογγος πλὴν τοῦ λεύσσω, γλαύσσω κ. τ. λ., cf. La Roche h. T. p. 305. — Specto, conspicio. 1) intrans. Γ 110 οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω | λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. πρόσσω κ. ο. λ. prudentis et constantis est cf. Α 343 οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρ. κ. ὀ. Ε 771 ὅσσον . . ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν . . λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον |, Γ 12 τόσσον τίς τ' ἐπὶ λεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, La Roche ἐπιλεύσσει. θ 171 οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν | τερπόμενοι λεύσσουσιν, ι 166 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντων |. — 2) trans. Α 120 λεύσσετε γὰρ τό γε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, Π 70 οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον | ἐγγύθι λαμπομένης, 127 λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηίοιο ἰωήν |, Τ 19 τετάρπετο δαίδαλα λεύσσων |, Υ 346 οὐδέ τι φῶτα | λεύσσω, ζ 157 λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν |, θ 200 ἑταῖρον ἐνηέα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι |, κ 30 καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας |, ψ 124 αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε πάτερ φίλε (Ameis sieh nach, betrachte), h. Cer. 34 ὄφρα μὲν οὖν γαῖαν . . | λεῦσσε θεά. — cf. Schmidt Syn. I 254, E. Gud. 367, 6. Hes. λεύσσετε ὁρᾶτε βλέπετε. Suid., Eust. 64, 12 1398, 34. (ἐπιλεύσσω.)

λεχεποίης (a rad. λεχ et ποίη) in herba, locis graminosis situs. cf. Osthoff, d. Verbum in d. Nominalcomposition cet. Jena 77 p. 140, Lingen d. Wurzeln λεγ und λεχ p. 69, Goebel Lexil. II 31. Omnibus locis in exitu vss. 1) semel de flumine Δ 383 Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον λεχεποίην. — 2) ter de urbibus Β 697 οἳ δ' εἶχον . . ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποίην |, h. Ap. 224 τάχα δ' ἶξες ἀπ' αὐτοῦ ἐς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην |, h. Merc. 88 ἱέμενον πεδίονδε δι' Ὀγχηστὸν λεχεποίην |. — Schol. BDL ad Β 679 τὴν βαθείας βοτάνας ἔχουσαν, ἀφ' ὧν ἔστι λέχος κατασκευάσαι, τουτέστι κοίτην ποιῆσαι. Apoll. Lex. 108, 6 εὐανξῆ πόαν ἔχοντα ὥστε λέξασθαι, ὅ ἐστι κλίνεσθαι. Hes., Eust. 324, 39. La Roche ad Β 697: grassreich, eigentlich grasslegend, cf. Duentzer ad l., item sensu transitivo G. Meyer in Curt. Stud. V 109: Grass hinbreitend (zum Lager). — Doederl. Gl. 2058 λ. a λέχος et ποιέω derivari vult et interpretatur qui lectum parat (Lagerbereiter), iure oblocutus est Lingen l. c. p. 68. — Cf. praeterea Weissenborn de adi. Homericis compositis, Halis 1865 p. 13, Schaper in Kuhn Ztschr. XXII 519, Buchholz hom. Real. II 1 p. 139, Lobeck elem. p. 110. — E. M. 561, 21, Eust. 487, 9 990, 61.

λέχος (rad. λεχ, lat. lec-tus, Curt. Et.[5] 194, Fick W.[3] II 226. Goebel Lexil. I 317 λέχος pro σλέχος, comparat stratum). Leguntur formae sing. λέχος, λέχει ψ 189, λέχος, λέχοσδε Γ 447 ψ 294. — plur. λεχέων, λέχεσσι, λεχέεσσι(ν), λεχέεσσ', λέχεσιν h. Ven. 126, λέχεα. — dual. λέχε' Ω 648. — 1) lectus, cubile, sponda cum stratis (sing. et plur.). Α 609 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἤϊ' . . |, ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', Γ 447 ἦ ῥα καὶ ἄρχε λέχοσδε κιών, Ω 743 θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας |, δ 730 ἐκ λεχέων μ' ἀνεγεῖραι, κ 497 κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, ψ 184 τίς δέ μοι ἄλλοσ' ἔθηκε λέχος; 203 ἤ μοι ἔτ' ἔμπεδόν ἐστι, γύναι, λέχος, 294 Εὐρυνόμη . . ἡγεμόνευεν | ἐρχομένοισι λέχοσδε, h. Ven. 157 ἕρπε μεταστρεφθεῖσα . . | ἐς λέχος εὔστρωτον, 161 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν λεχέων εὐποιήτων ἐπέβησαν |, h. Cer. 285 κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' εὐστρώτων λεχέων θόρον. — στορέσαι λ. Ι 660 αἱ δ' . . στόρεσαν λ. ὡς ἐκέλευσε |, Ω 648 αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι |, ψ 171 ἀλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος. — στορέσαι πυκινὸν λ. Ι 621 νεῦσε σιωπῇ | Φοίνικι στορέσαι π. λ. cf. 659. η 340 αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν π. λ. cf. ψ 177 291. v. s. v. πυκινός. — 2) sponda (κλίνη), plerumque plurali numero. Γ 391 κεῖνος ὅ γ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι |. — τρητὰ dicuntur λέχεα Γ 448 τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν | cf. Naegelsbach, adn. ad l., α 440 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι |, γ 399 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε . . | τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐ. cf. η 345. κ 12 εὕδουσ' . . ἐν τρητοῖσι λέχεσσι |, Bekker τρητοῖς λεχέεσσι, sed v. Kayser in Phil. XVIII p. 680, La Roche in Ztschr. f. d. oestr. G. 1864 p. 93. — sing. ψ 179 ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ' εὐνήν | κώεα καὶ χλαίνας. Eust. 1943, 13 δῆλον ὡς διαφέρει λέχος τε καὶ εὐνή. καί ἐστι λέχος μὲν ἡ κλίνη, πυκινὴ οὖσα ἵνα φέρειν ἔχει στεῤῥῶς τὰ ἐπικείμενα, cf. 1793, 51. ψ 189 ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται | ἐν λέχει ἀσκητῷ, 199 ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον. Non recte igitur Doederl. Gl. 2057 plur. λέχεα stratum, toros interpretatur. — 3) lectus genialis Α 31 πρίν μιν γῆρας ἔπεισιν . . ἱστὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν |. Schol.

A τῆς ἐμῆς κοίτης μεταλαμβάνουσαν. Eust. 30, 28 ταὐτὸν εἶναι δοκεῖ τῷ λέχος πορσαίνουσαν, item Buttm. Lexil. I 11, cf. praeterea Kayser, La Roche, Ameis append. ad l., La Roche Stud. p. 105. Paullo aliter Doederl. Gl. 713, Naegelsbach adn. ad l. v. s. v. ἀντιάω. — Γ 411 κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι . . | κείνου πορσανέουσα λέχος, γ 403 τῷ δ' ἄλοχος . . λέχος πόρσαινε καὶ εὐνήν | cf. η 347. Θ 291 γυναῖχ' ἤ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰςαναβαίνοι |, Λ 1 Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο | ὤρνυθ', cf. ε 1. Ο 39 ἴστω νῦν τόδε γαῖα σή θ' . . κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν | κουρίδιον, ϑ 269 λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν | Ἡφαίστοιο, h. Ap. 328 οὔτε σὸν αἰσχύνασ' ἱερὸν λέχος οὔτ' ἐμὸν αὐτῆς |, α 366 πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι | cf. σ 213. h. Ven. 126 Ἀγχίσεω δέ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι | κουριδίην ἄλοχον, h. Cer. 143 καί κε λέχος στορέσαιμι μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων | δεσπόσυνον, 343 ἥμενον ἐν λεχέεσσι σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι |. — 4) lectus funebris, feretrum, tantum plur. n. Σ 233 Ἀχαιοὶ . . Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες | κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι cf. ω 44. Σ 352 ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν |, Φ 124 οὐδέ σε μήτηρ | ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται cf. Χ 353. Χ 87 οὔ σ' ἔτ' ἐγώ γε | κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος, ω 295 οὐδ' . . ἐχέφρων Πηνελόπεια | κώκυσ' ἐν λεχέεσσιν ἑὸν πόσιν, Ψ 25 Ἕκτορα . . | πρηνέα πὰρ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσσας |, 171 πρὸς λέχεα κλίνων, Ω 589 αὐτὸς τόν γ' Ἀχιλλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας | (Ἕκτορα), 600 κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ', 702 τὸν δ' . . ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι |, 720 τὸν μὲν ἔπειτα | τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν. v. Hes. λέχη· ἐφ' οἷς τοὺς νεκροὺς κοσμοῦσιν. λέχος· κοίτη κλίνη. γάμος. E. M. 561, 19, E. Gud. 367, 34.

λέων (Pott W. I 1261, Benfey WL. II p. X et 1 vocem semiticae originis (hebr. lâbi) esse putant, (Graecos priusquam in Graeciam transmigrarint nomen cognovisse), alii indogermanicae; pro certo non constat, quo sit referenda. v. Curt. Et.5 366, Leo Meyer in Kuhn Ztschr. V 385 λέ-οντ pro λεϝ-οντ, mhd. lewe, ad sanscr. lû dilaniare, lacerare pertinere vult, item Savelsberg in Kuhn Ztschr. XVI 361. — Goebel Lexil. II 117 λέων pro λέϝων = fulgens, Doed. Gl. 2263 vocem cum λεία componit = praedator). — Leguntur formae sing. λέων, -οντος, -οντι, -οντα, -οντ', -ονθ'. — plur. λέοντες, -όντων, λείουσι ter, Ε 782 Η 256 Ο 592, (Brugm. in Curt. Stud. IV 165, 7 λήουσι scribi vult), λέουσι Χ 262 h. Merc. 569, λέοντας. — dual. λέοντε, λέονθ' Π 756. — Leo, in comparationibus imprimis vox ab Homero usurpatur. Epitheta accedunt ὀρεσίτροφος Μ 299 βῆ ῥ' ἴμεν ὥς τε λέων ὀρ. ι 292 ἤσθιε δ' ὥς τε λ. ὀρ. Ρ 61 ὡς ὅτε τίς τε λ. ὀρ. ἀλκὶ πεποιθώς | cf. ζ 130. αἴθων Κ 23 ἀμφὶ δ' ἑέσσατο δέρμα λέοντος | αἴθωνος μεγάλοιο cf. 177. Λ 548 ὡς δ' αἴθωνα λέοντα . . | ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες, Σ 161 ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔ τι λέοντ' αἴθωνα δύνανται . . δίεσθαι. ὠμοφάγος Ε 782 λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν | cf. Η 256 Ο 592. ὀλοόφρων Ο 630 αὐτὰρ ὅ γ' ὥς τε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν |. σμερδαλέος Σ 579 σμερδαλέω δὲ λέοντε. σίντης Υ 164 ἐναντίον ὦρτο λέων ὥς |, σίντης. ἠυγένειος δ 456 ἀλλ' ἤ τοι πρώτιστα λέων γένετ' ἠ. κρατερός δ 335 ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λ. cf. ρ 126. χαροπός λ 611 ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες |, h. Merc. 569 καὶ χαροποῖσι λέουσι καὶ ἀργιόδουσι σύεσσι |, h. Ven. 70 λύκοι χαροποί τε λέοντες |, h. XIV 4 λύκων κλαγγὴ χαροπῶν τε λ. |. βαρύφθογγος h. Ven. 159 ἄρκτων δέρματ' ἔκειτο βαρυφθόγγων τε λ. | — Non addito epitheto Γ 23 ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας |, Ε 136 τρὶς τόσσον ἕλεν μένος ὥς τε λέοντα |, 161 ὡς δὲ λ. ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξῃ | πόρτιος, 299 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθώς |, 476 καταπτώσσουσι κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα |, Θ 338 ὡς ὅτε τίς τε κύων . . λέοντος | ἅπτηται κατόπισθε, Κ 485 ὡς δὲ λέων μήλοισιν . . ἐπελθὼν | . . ἐνορούσῃ, Λ 113 ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο . . νήπια τέκνα | ῥηιδίως συνέαξε, 129 ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς | Ἀτρείδης, 173 βόες ὥς |, ἅς τε λέων ἐφόβησε, 293 ὡς δ' ὅτε . . θηρητὴρ κύνας . . | σεύῃ ἐπ' . . συὶ καπρίῳ ἠὲ λέοντι |, 383 οἵ τέ σε πεφρίκασι λέονθ' ὣς μηκάδες αἶγες |, Μ 43 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι . . κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων |, 293 Σαρπηδόνα . . Ζεὺς | ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονθ' ὣς βουσὶν ἕλιξιν |, Π 487 ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθὼν |, 489 ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος |, 752 οἶμα λέοντος ἔχων ὅς τε σταθμοὺς κεραΐζων | ἔβλητο πρὸς στῆθος, 823 ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ |, 826 ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφι |, Ρ 20 οὔτ' οὖν παρδάλιος τόσσον μένος οὔτε λέοντος |, 133 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ . . | ἑστήκει ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν |. Non recte hoc loco Eust. 1098, 48 λέοντα γὰρ νῦν οἱ παλαιοὶ τὴν θήλειαν λέγεσθαί φασιν, οἷα τοῦ ποιητοῦ μὴ εἰδότος λέαιναν, v. schol. A ad l. Ρ 542 αἱματόεις ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς |, 657 βῆ δ' ἰέναι ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο |, Χ 262 ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά |, Ω 41 λέων δ' ὣς ἄγρια οἶδεν |, 572 Πηλείδης δ' οἴκοιο λέων ὣς ἆλτο θύραζε |, δ 791 ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ | δείσας, χ 402 εὗρεν . . Ὀδυσῆα . . αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥς τε λέοντα |, ὅς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται cf. ψ [48]. h. Merc. 223 βήματα . . τάδε γίγνεται | οὔτε λύκων . . οὔτε λεόντων |. — Duo leones raptum exeunt Ε 554 οἵω τώ γε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῇσιν | ἐτραφέτην, Κ 297 βὰν ῥ' ἴμεν ὥς τε λέοντε δύω διὰ νύκτα μέλαιναν |, Ν 198 ὥς τε δύ' αἶγα λέοντε . . | ἁρπάξαντε φέρητον, Π 756 τὼ περὶ Κεβριόναο λέονθ' ὣς δηρινθήτην, Σ 579 σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' . . | ταῦρον . . ἐχέτην, 585 δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων |. — Leones agrestes Circe medicaminibus cicuraverat κ 212 ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες |, τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν, 218 ὣς τοὺς ἀμφὶ . . ἠδὲ λέοντες | σαῖνον, in leones homines mutare potest κ 433 Κίρκης . . ἥ κεν ἅπαντας | ἢ σῦς ἠὲ λύκους ποιήσεται ἠὲ λέοντας. — Leonis formam Proteus induit δ 456 ἀλλ' ἤ τοι πρώτιστα λέων γένετ' ἠυγένειος, Bacchus h. VII 44 ὁ δ' ἄρα σφι λέων γένετ' ἔνδοθι νηὸς | δεινὸς ἐπ' ἀκροτάτης, 47 λέων δ' ἐπὶ σέλματος ἄκρου | δεινὸν ὑπόδρα ἰδών. — Chimaera caput leonis habebat Ζ 181 ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος οὐδ' ἀνθρώπων |, πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων. — Cutem leonis induunt Agamemnon Κ 23, Diomedes Κ 177. — λέων de muliere Φ 483 ἐπεί σε λέοντα

γυναιξὶ | Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκεν κατακτάμεν, ἥν κ' ἐθέλῃσθα, sc. Dianam. schol. B ad l. τὸν λέοντα ἀντὶ τοῦ λέαιναν· οὐδέποτε δὲ παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται τὸ λέαινα, cf. Eust. 1098, 48 1248, 15, Lob. Path. 23, 9, 36. — De leone qualis occurrat in comparationibus Homericis cf. Duentz. homer. Abh. p. 469, Ameis append. ad *E* 554, praeterea Friedreich Real. p. 101, Buchholz Real. II 202, E. Gud. 367, 40. (θυμολέων.)

λήγω (fortasse a rad. λαγ, σλαγ, cf. Curt. Et.[5] 183, Fick W.[3] II 217 λαγ-αρός, lat. langueo, laxus = lag-tus. Hes. λαγάσσειν ἀφεῖναι, λαγγεύει φεύγει. Froehde in Bezzenberger Beitr. III 16 comparat altn. slak-r, ahd. slach, nhd. schlaff, cf. Goebel Lexil. II 113. — Bugge in Curt. Stud. IV 334 λήγω cum radice λεχ componit vimque primariam verbi fuisse censet deponendi, at vide Curt. Verbum I 224: das η beguenstigt iedenfalls nicht Bugge's Zusammenstellung. — cf. praeterea Curt. additamenta ad Et.[5] p. 738, L. Meyer in Kuhn Ztschr. XXIII 412). — Bis λ positionem efficit *I* 191 ὁπότε λήξειεν ἀείδων |, *Θ* 87 ἤ τοι ὅτε λήξειεν ἀείδων. — Leguntur formae: praes. λήγεις, impr. λῆγ', inf. ληγέμεναι, ptcp. λήγοντα, λήγοντες h. XXXIV 18. — impf. ἔληγε, λῆγε, λῆγ'. — fut. λήξω, λήξειν. — aor. λῆξαν, opt. λήξαιμι, λήξαις h. Cer. 410, λήξειεν.

1) Intrans. cesso, desisto. Hes. παύομαι. a) absol. *I* 97 Ἀγάμεμνον |, ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. schol. A σύ μοι ἀρχὴ καὶ τέλος τῶν λόγων πάλιν γενήσῃ. ἀνακτᾶται δὲ αὐτὸν τοῖς ἐγκωμίοις πρότερον καταπτοήσας. *Γ* 423 οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο, *Φ* 248 οὐδέ τ' ἔληγε θεὸς μέγας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτῷ |, h. XXIV 18 οἱ δέ σ' ἀοιδοὶ | ᾄδομεν ἀρχόμενοι λήγοντές τ'. — b) τινός. *A* 210 ἀλλ' ἄγε λῆγ' ἔριδος, 319 οὐδ' Ἀγαμέμνων | λῆγ' ἔριδος cf. *Φ* 359. *I* 257 ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, *Λ* 224 καὶ οὔ πω λῆγε δόλοιο |, *Γ* 394 χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν |, *Z* 107 λῆξαν δὲ φόνοιο |, *K* 164 σὺ δ' ἐν πόνου οὔ ποτε λήγεις |, *ν* 294 λήξειν ἀπατάων |, h. Cer. 410 λήξαις ἀθανάτοισι χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς |. — c) c. ptcp. cf. Classen Beob. p. 90. *I* 191 ὁπότε λήξειεν ἀείδων |, *θ* 87 ἤ τοι ὅτε λήξειεν ἀείδων θεῖος ἀοιδός |, *Φ* 224 Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω . . ἐναρίζων |, h. Ap. 177 αὐτὰρ ἐγὼν οὐ λήξω . . | ὑμνέων.

2) Trans. cohibeo, contineo. a) τί. *N* 424 Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, Eust. 940, 40 ὅτι δὲ τὸ μὲν ἔληγε μένος ἀντὶ τοῦ ἔπαυσε, τὸ δὲ ἔληγε μένους ἀντὶ τοῦ ἐπαύσατο, cf. 237, 45. *Φ* 305 οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος. — b) τί τινος. *χ* 63 οὐδέ κεν ὣς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο |. (ἀπο-, μεταλήγω, ἄληκτος.)

Λήδη (Preller gr. Myth.[3] II 90 nomen pertinere putat ad vocem lada, quae saepius in inscriptionibus lyciis inveniatur = mulier, femina). Tyndarei uxor, Castoris, Pollucis, Helenae mater. *λ* 298 καὶ Λήδην εἶδον τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν |, ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε, Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, h. XVII 3 Κάστορα καὶ Πολυδεύκε' ἀείσεο . ., τοὺς ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῇς τέκε πότνια Λήδη | λάθρῃ ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι, h. XXXIII 2 ἀμφὶ Διὸς κούρους . . ἔσπετε μοῦσαι |, Τυνδαρίδας, Λήδης καλλισφύρου ἀγλαὰ τέκνα, v. Eust. 1417, 1686, 20. Nitzsch adn. III 243, Preller l. c., Friedreich Real. p. 476.

ληθάνω (λήθω, Eust. 1578, 1 πρωτότυπον μέν ἐστι τοῦ ἐκλανθάνειν . ., ἔστι δὲ ὅμοιον πρὸς τὸ ψεύδειν, ὥσπερ γὰρ ψεύδειν τὸ ποιεῖν ψεύδεσθαι, οὕτως ἐκληθάνειν τὸ ποιεῖν λανθάνεσθαι). — Efficio, ut quis penitus obliviscatur, semel in tmesi *η* 221 ἐκ δέ με πάντων ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει. cf. Curt. Verb. I 249, Nitzsch adn. II 157.

λήθη (λήθω, Curt. Et.[5] 50, 545). Oblivio. *B* 33 ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσί, μή δέ σε λήθη | αἱρείτω.

Λῆθος Pelasgus, Teutami filius, Larisensis, Hippothoi et Pylaei pater. *B* 843 τῶν ἦρχ' Ἱππόθοός τε Πύλαιός τ' . ., υἷε δύω Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο |, *P* 288 ἦ τοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός |, Ἱππόθοος, ποδὸς ἕλκε.

ληϊάς (Hes. ληϊάδας ἐκ λείας αἰχμαλώτους, συλληφθείσας). Quae praeda capta est. *Υ* 193 ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας | ἦγον. Eust. 1203, 23, E. M. 563, 19.

ληϊβότειρα (λήϊον βόσκομαι, Curt. Et.[5] 520 adn., Goebel Lex. II 25). — Segetes depascens. Apoll. Lex. s. v. ληϊβοτείρης τῆς τὸ λήϊον νεμομένης, cf. Hes. *σ* 29 χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι συὸς ὣς ληϊβοτείρης |. Eust. 1835, 45 λ. ἡ διαβοσκομένη ἀλλότριον λήϊον, ἣν ἐξωδόντιζον οἱ δεσπόται τοῦ χωρίου, cf. Ameis, Kayser ad l. — Lehmann, Locativ b. Homer Neustettin 1870 4. p. 6 priorem partem vocis ληΐ locativum esse vult et interpretatur: im Gemeindegut weidend.

ληΐζομαι (ληΐς) fut. ληΐσσομαι, aor. ληΐσσατο. cf. La Roche ad *α* 398 in his formis σ geminari solere, si correptum habeant ῐ. — Praedas ago. Hes. ληΐσσατο ἀπὸ λείας ἔλαβεν, ἐμερίσατο, ἐλαφυραγώγησεν. a) homines *Σ* 28 δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε |. schol. A ἐκ λαφυραγωγίας ἐκτήσατο. *α* 398 καὶ δμώων, οὕς μοι ληΐσσατο δῖος Ὀδυσσεύς |. — b) res *ψ* 357 πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληΐσσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ | δώσουσ'. (ληιστήρ, ληιστής, ληιστός, ληΐστωρ.)

λήϊον (cf. Benfey WL. II 1 λήϊον = λᾱϝ-ιον ad rad. lû „secare" pertinere, Doed. Gl. 2260 ad λαύειν vocem referendam esse putat, interpretatur „segetes", quae sint fructus sementis factae, ἀπόλαυσις τῆς σπορᾶς, καρπὸς ἀρούρης. Apoll. Lex. 108, 19 τὸ σιτοφόρον χωρίον. . . . . διὰ τὴν ἐπιφαινομένην κατ' ἴσον λειότητα τῶν σταχύων, cf. Hes.). — Seges, arvum. βαθὺ *B* 147 ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών |. schol. BL ἀπὸ τοῦ γήϊον ὡς μόλις μόγις, cf. Eust. 193, 33. *Λ* 560 ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν . . |, κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον, *ι* 134 ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ | εἰς ὥρας ἀμῷεν. — *Ψ* 599 ὡς εἴ τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση | ληΐου ἀλδήσκοντος. — E. M. 563, 12, E. Gud. 368, 16. (ἀ-, βαθυ-, πολυ-, φιλολήϊος, ληϊβοτείρη.)

ληΐς (e ληϝ-ιδ-ς a rad. λαϝ, ἀπο-λαύ-ω, lat. lū-crum, Lav-erna goth. lau-n, Curt. Et.[5] 362, Fick W.[3] II 224, Doederl. Gl. 2261, Brugm. in Curt. Stud. IV 153, Savelsberg Dig. p. 30. Non ex ληϊάς pleonasmo vocalis α ortum esse, ut Lobeck el. I p. 405 putat, cf. Fritsch de vocalium graec. hyphaeresi in Curt. Stud. VI 137, Retzlaff Syn. I p. 23. — De accentu v. schol. A ad *Λ* 677 Ἀρίσταρχος ὡς Χαλκίδα, Μενεκράτης ὡς Ἦλιδα. ἔστι δὲ οὕτως ὁρίσασθαι περὶ τῆς προσῳδίας, ὡς πάντα τὰ εἰς ῑς λήγοντα

καθαρόν, μόνως θηλυκά, ὀξύνεσθαι θέλει, οἷον Κιρφίς, Βρισηίς κ. τ. λ., cf. Lobeck Paralip. 90, Lehrs Arist.² 298, La Roche h. T. 306). — Ληΐδος, ληΐδα, ληΐδ'. — Praeda, praeda bello capta, et homines et pecora et res comprehendens. Ι 138 ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί |, Τρωιάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθω cf. 280. Λ 677 ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλὴν |, πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, Μ 7 ὄφρα σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλὴν | ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο (τεῖχος), Σ 327 λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν |, ε 40 λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν | cf. ν 138. γ 106 ἐπ' ἠεροειδέα πόντον | πλαζόμενοι κατὰ ληΐδ', κ 41 πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ | ληΐδος, ν 262 οὕνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης | Τρωιάδος, 273 καί σφιν μενοεικέα ληΐδα δῶκα |, ξ 86 καί σφι Ζεὺς ληΐδα δώῃ |, h. Merc. 330 Φοῖβε πόθεν ταύτην μενοεικέα ληΐδ' ἐλαύνεις |, παῖδα νέον γεγαῶτα; — v. Apoll. Lex. 108, 18, Hes., Suid., Eust. 1458, 5, E. Gud. 368, 15. (ἀγελείη, ληιάς, ληῖτις, ληΐζομαι cet.).

ληιστήρ (rad. λαυ, λαϝ, cf. ληΐς. Curt. in Stud. III 203). — Praedator, praedo, pirata. γ 73 ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε |, οἷά τε ληιστῆρες, ὑπεὶρ ἅλα cf. ι 254 h. Ap. 454. Thuc. I 5 καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν ποιητῶν, τὰς πύστεις τῶν καταπλεόντων πανταχοῦ ὁμοίως ἐρωτῶντες εἰ λῃσταί εἰσιν. schol. HMQR ad γ 73 τοὺς . . τρεῖς στίχους (72—74) ὁ μὲν Ἀριστοφάνης ἐνθάδε σημειοῦται τοῖς ἀστερίσκοις, ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος λέγονται (ι 253—255) καὶ ὀβελίσκους τοῖς ἀστερίσκοις παρατίθησιν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οἰκειότερον αὐτοὺς τετάχθαι ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Κύκλωπός φησιν. cf. praeterea de versibus illis Nitzsch adn. ad γ 73, Schoemann gr. A.³ I p. 46, Ameis append. ad l., Eust. 1457, 59 1627, 57. — ρ 425 ὅς (Ζεύς) μ' ἅμα ληιστῆρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν | Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, π 426 οὕνεκα ληιστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν | ἤκαχε Θεσπρωτούς, h. Merc. 14 ἐγείνατο παῖδα . . | ληιστῆρ', ἐλατῆρα βοῶν, ἡγήτορ' ὀνείρων |, Mercurium. h. Cer. 125 βίῃ δ' ἀέκουσαν ἀνάγκῃ | ἄνδρες ληιστῆρες ἀπήγαγον.

ληιστής = ληιστήρ, semel in hymno VII 7 τάχα δ' ἄνδρες ἐυσσέλμου ἀπὸ νηὸς | λῃσταὶ προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἴνοπα πόντον. — cf. Hes., E. M. 563, 22, E. Gud. 368, 18, Eust. 760, 3, La Roche h. U. 218.

ληιστός et **λεϊστός** (cf. Lobeck el. I 261, 39). — Qui prehendi, praeda agi potest schol. A ad Ι 406 ἀπὸ λείας κτητοί. Ι 406 ληιστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα |, 408 ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ | οὔθ' ἑλετή. E. M. 563, 22, Hes., Suid.

ληίστωρ (ληιστήρ) semel ο 427 ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι ληίστορες ἄνδρες.

ληῖτις (ληΐς Curt. Et.⁵ 363). — Quae praedam agit. dat. ληΐτιδι Κ 460 καὶ τά γ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς | ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρί. schol. A, Hes. λαφυραγωγῷ, cf. Welcker gr. G. I 317. Eust. 818, 28. 1458, 4. v. s. ἀγελείη.

Λήιτος (Eust. 264, 27 τὸν ἐκ πολέμου κτώμενον, ἀπὸ τοῦ ληΐζω, cf. schol. AD ad Β 494). Alectryonis filius, qui cum quattuor aliis ducibus Boeotis praeerat, Β 494 Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήιτος ἦρχον |, Phylacum Troianum fugientem occidit Ζ 35 Φύλακον δ' ἕλε Λήιτος ἥρως | φεύγοντ'. Neptunus eum adhortatur, ut fortiter pro navibus pugnet Ν 91 Τεῦκρον ἐπι πρῶτον καὶ Λήιτον ἦλθε κελεύων |, vulneratur ab Hectore Ρ 601 Λήιτον αὖθ' Ἕκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ |, 605 Ἕκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήιτον ὁρμηθέντα | βεβλήκει.

λήκυθος (Woerner substantiv. homeric. index Misenae 1869 pag. 26 comparata explicatione, quae est apud schol. Plat. p. 334 λήκυθος ἡ λάγυνος καὶ τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκανίου καὶ τοῦ αὐχένος ἠχῶδες, putat vocem ad radicem λακ (ἔ-λακ-ον, λέ-λακ-α, ληκ-έω) pertinere e gurgulionis speciem „Gurgel-Flasche", signifi care. cf. Lobeck Pathol. p. 367. — Benfey WL II 120 λή-κυθ-ος ad rad. γλαϝ, quae sit i ἐλάα, referri vult; Doederl. Gl. 2500 λ. ortum esse putat ex ἐλάκυθος ἐλαιόχυθος i. e. κεῖθος ἐλαίου, cf. Eust. 1552, 23 λ. ἀγγεῖον ἐλαιοδόχον, παρὰ τὸ ἔλαιον κεύθειν, paullo alite Guhl u. Koner,³ Leben d. Gr. u. R. p. 171). — Ampulla, olearia. ζ 79 δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐ ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον cf. 215. — v. Friedlaender in Jahnii ann. suppl. III p. 777.

Λήλαντον πεδίον (Goebel Lex. II p. 18 Λ., pro Λά-σλαν-τον, ad rad. σλα (uro) pertiner vult et interpretatur „mit warmen Baedern" comparato Strabonis (447) loco ἐν δὲ τοῖς θερμῶν τε ὑδάτων εἰσὶν ἐκβολαὶ πρὸς θεραπείαν νόσων εὐφυεῖς.) — h. Ap. 220 στῆς ἐ ἐπὶ Ληλάντῳ πεδίῳ. Lelanta planities in occidentali parte Euboeae sita est, consita arboribu ac vitibus frugumque fertilissima. — Quod Strab affert aquas calidas in ea fuisse in dubitatione vocatur, cf. Bursian Geogr. v. G. II 401, 3.

Λῆμνος (Goebel Lex. II, 4 interpretatu „beraucht, die vulcanische Dampfinsel"). Insul maris Aegaei, nunc Limnos, et urbs in ea sit E vertice montis in insula siti antiquissimi temporibus flammae erumpebant (cf. Eust. 15 36 s. Buttmann in museo antiquit. I 295, Prell gr. Myth. I 144), quare Vulcani sacra arctissim cum cultu dei cohaeret; et insula et urbs eiusde nominis gratissimum domicilium eius erant, a Io enim irato deiectum eum Lemni incolae benign exceperant. Α 593 πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἅμ δ' ἠελίῳ καταδύντι | κάππεσον ἐν Λήμνῳ . . . ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντ πεσόντα, schol. A ad l. τινὲς δὲ μεταποιοῦσι ἐς Λῆμνον· . . . . οὕτως (sc. ἐν Λήμνῳ) Ἀρίσταρχος. θ 283 εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον |, ἥ οἱ γαιάων πολὺ φιλτάτη ἔσκεν ἁπασέων sc. Ἡφαίστῳ, cf. Nitzsc adn. ad l. θ 294 οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους, 301 πρὶν Λῆμνον γαῖ ἱκέσθαι. Incolae ab Homero Sinties vocant cf. Α 594 θ 294. In urbem Lemnum Iuno contulit, ut Somnum adiret, Ξ 230 Λῆμνον εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος |, ἔνθ' Ὕπν ξύμβλητο, 281 τὼ βήτην Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστυ λιπόντε, cf. θ 283 Λῆμνον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. Lemni Philoctetes mors serpentis violatus a Graecis relictus erat Β 72 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγε πάσχων |, Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπο υἷες Ἀχαιῶν. cf. Preller gr. Myth.³ II 420. Achaei, cum Troiam profecturi essent, Lem navibus ad insulam appulsis aliquamdiu mora epulati ac convivati et de rebus fortiter gerend gloriati erant Θ 230 πῇ ἔβαν εὐχωλαὶ . . |, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἠγοράασθε |, θοντες κρέα πολλὰ . . πίνοντες κρητῆρας. I sula enim feracissima erat vini, multisque na

bus Euneus rex vinum Troiam mittebat *Η* 467 *νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι | πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὔνηος.* cf. Preller l. c. I 558, 5. Hort, vom Weine bei Homer, Straubing 1871 p. 6, Ameis app. ad l. — Lemnum Achilles Lycaonem, Priami filium, vendiderat *Φ* 40 *καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐυκτιμένην ἐπέρασσε,* 58 *Λ. ἐς ἠγαθέην πεπερημένος* cf. 79. 46 *ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο, Ω* 753 *παῖδας ἐμοὺς . . πέρνασχ', ὅν τιν' ἕλεσκε, . . ἐς Σάμον ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.* — h. Ap. 36 *Ἴμβρος τ' εὐκτιμένη καὶ Λῆμνος ἀμιχθαλόεσσα.* — Epitheta accedunt *ἠγαθέη Β* 722 *Φ* 58 79, *ἐυκτιμένη Φ* 40, *ἀμιχθαλόεσσα Ω* 753 h. Ap. 36. — Hes. *νῆσος τῆς Θράκης πλησίον, ἱερὰ . . Ἡφαίστου.* cf. praeterea Forbiger in Pauly Realencycl. IV 910, Naegelsbach homer. Theol.[2] 307, Buchholz hom. Real. I 363, II 1, 65 173.

ληνός (dubiae originis cf. Benf. WL. II 10, Fick W.[3] II 218, Goebel Lex. II 4), proprie alveus, cupa, torcular, h. Merc. 104 *ἀκμῆτες δ' ἵκανον* (sc. *βόες Ἀπόλλωνος*) *ἐπ' αὔλιον ὑψιμέλαθρον | καὶ ληνοὺς προπάροιθεν ἀριπρεπέος λειμῶνος,* aquationes sunt, quibus aqua praebetur pecoribus. cf. Baum. comment. ad l.

λησίμβροτος (*λήθω*) qui homines fallit, fur. semel h. Merc. 339 *οἷον ἔγωγε θεῶν ουκ αλλον ὄπωπα | οὐδ' ἀνδρῶν, ὁπόσοι λησίμβροτοί εἰσ' ἐπὶ γαίῃ.* cf. Meyer in Curt. Stud. V 114.

Λητοΐδης (a stirpe *Λητοϝι*, cf. Angermann in Curt. Stud. I p. 15, Lobeck el. II p. 25). Latonae filius. Non legitur vox nisi in hymno Merc., nomen Apollinis semel, v. 521, additum est. — *Λητοΐδης, -δου, -ην, -η.* — h. Merc. 158 *Λητοΐδου ὑπὸ χερσὶ διὲκ προθύροιο περήσειν* Herm. *Λητοΐδεω,* 253 *ἐπεὶ ἐξερέεινε μυχοὺς μεγάλοιο δόμοιο | Λητοΐδης,* 261 *Λητοΐδη, τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον ἔειπας |;* 403 *Λητοΐδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βοείας |,* [508 *Λητοΐδην ἐφίλησε διαμπερὲς ἐξέτι κείνου*], 513 *καὶ τότε Λητοΐδης Ἑρμῆν πρὸς μῦθον ἔειπεν |,* 524 *αὐτὰρ Ἀπόλλων | Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι.* — Sexies in initio versus, semel, 513, post primum pedem.

Λητώ (Welcker gr. G. I p. 513 alii veterum opinionem secuti nomen ad **λανθάνω** (**ληθ**) referri volebant, Curt. Et.[5] 120 propter litteram *τ* id fieri posse negat. Doed. Gl. 96 *Λ.* ab *ἀλᾶσθαι ἀλητός*) derivari vult „die von Land zu Land Irrende“, comparata Hesychii glossa *λαζών ἀλάζων.* Oblocutus est Schweizer in Kuhn Ztschr. II p. 68. Preller gr. Myth.[3] I 191 not. putat *Λ.* ad eandem stirpem, ac *Λήδα* pertinere, quod nomen l. c. II p. 90 comparato vocabulo in inscriptionibus lyciis saepe usurpato, lada, = mulier interpretatur. Goebel Lex. II 196 nomen *Λ.* originem duxisse e radice *ληθ* negat, utrumque autem voc. ad eandem radicem primariam *σλα* pertinere putat atque *Λητώ* nomen ortum esse censet ex adiectivo (*σ*)*λη-τος* = obscuratus, velatus; itaque interpretatur *Λ.* „ursprünglich das Dunkel, die Nacht.“ — Hoffmann quaest. p. 148 duas consonas initiales in ea voce fuisse ut putet productionibus permovetur, quas *Λ* efficit *Ξ* 327, *Ω* 607; de quibus product. cf. praeterea La Roche hom. U. p. 52, 11). — Formae leguntur: *Λητώ, -οῦς, -οῖ, -ώ, -οῖ,* de accentu accusativi cf. schol. *Λ* ad *Ι* 240, La Roche hom. T. p. 181, Nitzsch ad *λ* 580, Lehrs Arist.[2] p. 252). — Epitheta accedunt *ἠύκομος Α* 36 *Τ* 413 *λ* 318 h. Ap. 178 h. XXVII 21, *ἐρικυδής Ξ* 327 h. Ap. 182 h. Merc. 176 189 416, *καλλιπάρῃος Ω* 607, *πότνια* h. Ap. 12 49, *μάκαιρα* h. Ap. 14, *καλλιπλόκαμος* h. Ap. 101, *χρυσοπλόκαμος* h. Ap. 205, *καλλίσφυρος* h. XXVII 19. — Latona, Iovis uxor *λ* 580 *Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,* (amore eius captus est Iupiter *Ξ* 327 *οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος . . . . ἠρασάμην,* h. Ap. 5 *Λητὼ δ' οἴη μίμνε παραὶ Διὶ τερπικεραύνῳ* |), et ex eo mater Dianae et Apollinis h. Ap. 14 *χαῖρε μάκαιρ' ὦ Λητοῖ, ἐπεὶ τέκες ἀγλαὰ τέκνα |, Ἀπόλλωνα . . καὶ Ἄρτεμιν,* 205 *ἐπιτέρπονται . . | Λητώ τε χρυσοπλόκαμος καὶ μητίετα Ζεύς,* h. XXVII 19 *ὑμνεῦσιν Λητὼ καλλίσφυρον, ὡς τέκε παῖδας,* 21 *χαίρετε τέκνα Διὸς καὶ Λητοῦς ἠυκόμοιο.* Ab Homero maxime mater Apollinis laudibus effertur *Α* 36 *Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠύκομος τέκε Λητώ* cf. *Τ* 413 *λ* 318 h. Ap. 178. h. Ap. 12 125 *χαῖρε δὲ Λητώ |, οὕνεκα τοξοφόρον . . υἱὸν ἔτικτεν.* Persaepe Apollo dicitur *Λητοῦς υἱός* h. Ap. 182 *Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός* | cf. h. Merc. 176 189 416. *Π* 849 *ἀλλά με . . Λητοῦς ἔκτανεν υἱός, Α* 9 *Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός,* h. Ap. 545 *Διὸς καὶ Λητοῦς υἱέ* | cf. h. Merc. 243 321. h. Merc. 314 *καὶ Λητοῦς ἀγλαὸς υἱός |,* 500 *Λ. ἀ. υ. ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων* |. — Deli Latona Apollinem peperit h. Ap. 25 *ἢ ὥς σε πρῶτον Λητὼ τέκε . . Δήλῳ ἐν ἀμφιρύτῃ,* 49 *ὅτε δή ῥ' ἐπὶ Δήλου ἐβήσατο πότνια Λητώ |,* 136 *Δῆλος . . καθορῶσα Διὸς Λητοῦς τε γενέθλην* |, diu vagata et multos dolores perpessa Iunonis ob iram h. Ap. 45 *τόσσον ἐπ' ὠδίνουσα Ἑκηβόλον ἵκετο Λητώ |,* 91 *Λητὼ δ' ἐννῆμάρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοις | ὠδίνεσσι πέπαρτο,* 101 *Ἥρης φραδμοσύνῃ λευκωλένου.., ὅτ' ἄρ' υἱὸν..| Λητὼ τέξεσθαι καλλιπλόκαμος τότ' ἔμελλεν.* Quare Latona beneficii memor iurat insulam semper Apollinis sacram fore h. Ap. 66 *ἀλλὰ τόδε τρομέω, Λητοῖ, ἔπος οὐδέ σε κεύσω |,* 83 *Λητὼ δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ὄμοσσεν |,* 159 *κοῦραι Δηλιάδες . . ἐπεὶ Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν | αὖτις δ' αὖ Λητώ τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν.* — In pugna deorum L. a partibus Troianorum stat *Υ* 40 *ἐς δὲ Τρῶας . . Λητώ τε Ξάνθος τε φιλομμειδής τ' Ἀφροδίτη,* 72 *Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς, Φ* 497 *Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος ἀργεϊφόντης |,* 498 *Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔ τι μαχήσομαι,* 502 *ὥς ἄρ' ἔφη, Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα.* Aeneam curat cum Diana *Ε* 447 *ἦ τοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα | ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντο.* Niobes filii filiaeque ab Apolline et Diana interficiuntur *οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ | Ω* 607. Gaudet cum nymphas et Dianam ludentes videt *ζ* 106 *τῇ δ' ἅμα νύμφαι . . παίζουσι, γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ* |. — Coei filia in hym. Ap. 62 dicitur *Λητοῖ, κυδίστη θύγατερ μεγάλου Κοίοιο·* (ita Barnesius, codd. *μεγάλοιο Κρόνοιο,* cf. Baum.). h. Ven. 93 *χαῖρε, ἄνασσ', ἥτις μακάρων τάδε δώμαθ' ἱκάνεις |, Ἄρτεμις ἢ Λητὼ ἠὲ χρυσῆ Ἀφροδίτη.* — v Eust. 22, 34 989, 52, E. M. 564, 17, E. Gud. 369, 14, cf. praeterea Welcker gr. G. I 512 II 337, Preller l. c. I 190, Gladstone stud. ed. Schuster p. 169.

λιάζομαι (Fick W.[3] II 221 a rad. li, flecto, Froehde in Bezzenb. Beitr. III 1 li deorsum me flecto, sich ducken, sich schmiegen. Goebel Lexil. I 310 *λιάζομαι,* pro *σλιάζομαι* a radice *σλι,* labor, delabor, gleiten, entgleiten interpretatur.

Doederl. Gl. 93 parum verisimile λ. mutatis vocalibus ad transitivum ἀλεείνων pertinere censet). — Praes. ptcp. acc. λιαζόμενον, impf. λιάζετο. aor. λιάσθης Χ 12, ἐλιάσθη Ο 543, λιάσθη, λίασθεν, (Ψ 879 Aristarchus λίασσεν v. i.) ptcp. λιασθείς (sexies). — Vis primaria flectendi est, med. me flecto, cf. Buttm. Lexil. I p. 73. a) in obliquum me flecto, cedo, decedo, ausbiegen, sich entfernen. b) deorsum me flecto, cado, procido, collabor, sich hinabbeugen, hinsinken. — a) Α 349 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς | δακρύσας ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθείς, Λ 80 ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς | τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο Ariston. ed. Friedlaender p. 188 ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ (78—83). Ο 520 ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη | Πουλυδάμας, schol. BL εἰς τοὔμπροσθεν ἀνεχώρησεν. Φ 255 ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς | φεῦγ', Ψ 231 Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς | κλίνθη κεκμηώς, ε 462 ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς | σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, δ 838 παρὰ κληῖδα λιάσθη | ἐς πνοιὰς ἀνέμων sc. εἴδωλον, Ω 96 ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης, schol. BM ὑπεχωρίζετο, διίστατο, ὥσπερ ὁδὸν παρέχον, Χ 12 οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης schol. B ἐκεῖνοι σοῦ ἐνταῦθα ἀποκλιθέντος πρὸς τὴν πόλιν συνεστράφησαν, cf. Eust. 1254, 35. — b) procido, collabor. Ο 543 ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη, Υ 418 προτὶ οἷ δὲ λάβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς, 420 Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε . . λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ, Ψ 879 ὄρνις . . | αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν „sanken, klappten zusammen" Duentzer, v. Franke ad l. Aristarchus λίασσεν scripsit cf. schol. V Ἀρίσταρχος διὰ τῶν δύο σ, ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ λιάσθη, paraphrast. συνεκρότησε δὲ τὰ πτερὰ πυκνῶς. Aristarchi scripturam La Roche in textu recepit, cf. La Roche ad l., v. Buttm. l. c. p. 73. Hes. λιάζει ῥίπτει, ταράσσει, λιασθείς, χωρισθείς, ἐκκλίνας. E. M. 564, 34, Eust. 1030, 21 1215, 12 1341, 9. (ἀλίαστος.)

λιαρός (Ionum Atticorumque χλιαρός, χλιερός, cf. Benfey WL. II 195, Hoffmann quaest. hom. p. 147, Lobeck elem. p. 138, Kuehner a. Gr. I p. 202, 3, La Roche h. U. p. 50, 3. Doederlein contra vocem ad χλιαρός ullo modo pertinere negat, sed ex ἀλέη abiecta littera α ortam esse censet. Goebel Lexil. II 184 e rad. σλι pro σλα). Omnibus locis Homericis λ positionem efficit; leguntur dat. λιαρῷ quater, acc. -όν quater. — a) Tepidus, lau. Schmidt Syn. II 317: λιαρός bezeichnet den Waermegrad, der uns angenehm ist. Λ 830 ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν | νίζ' ὕδατι λιαρῷ cf. 846. ω 45 καθήραντες . . | ὕδατί τε λιαρῷ. Χ 149 ἡ μὲν γὰρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει sc. πηγή, cf. Schmidt l. c. p. 316, Eust. 1263, 43. Λ 477 ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ |. — b) Translate lenis, levis, gratus, Hes. λ. χλιαρόν, θερμόν, ἡδύ, προσηνές. ε 268 οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε | cf. η 266. Ξ 164 ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε |. Eust. 974, 27. — v. E. M. 564, 25. Suidas θερμόν.

Λιβύη Africae ora maritima Aegypto finitima, bis in Odyssea. δ 85 s. Menelaus Telemacho de fertilitate eius narrat Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην . . | καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι, cf. de loco Aristot. h. an. VIII 28, Eust. 1485, 8, Ameis append., Thaer in Philol. XXIX 603, Buchholz h. Real. I p. 603 II 1, 152. — ξ 295 Ulixes Eumaeo dicit Φοῖνιξ ἀνὴρ . . | ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο ποντοπόροιο | ψεύδεα βουλεύσας.

λίγα (λιγύς) clara, magna voce, κωκύειν Τ 284 Βρισηὶς δ' . . | ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε cf. θ 527. δ 529 ἔνθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λίγ' ἐκώκυον. ἀείδειν κ 254 ἔνθα δέ τις . . λίγ' ἄειδεν | ἢ θεὸς ἠὲ γυνή, h. XXI 1 Φοῖβε, σὲ μὲν καὶ κύκνος . . λίγ' ἀείδει. — De forma adv. v. Eust. 86, 31, Kuehner a. Gr. I p. 729 δ, Fritsch in Curt. Stud. VI 109 s., Hes.

λιγαίνω (λιγύς) clara voce pronuntio, semel in Il. Λ 685 κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι | τοὺς ἴμεν. Eust. 878, 11 λ. τὸ ὀξὺ βοᾶν, ὅπερ ἀρετὴ κηρύκων ἐστίν, cf. 1033, 38, schol. A et V. Hes. ἐκήρυσσον.

λίγγω s. **λίζω** (cf. Curt. Verb. I 320 II 272, Kuhn Ztschr. VII 136). — Sonum do clarum, acutum, semel in Il. Δ 125 λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀιστός |. Eust. 452, 25 τὸ δὲ λίγξε καὶ τὸ ἴαχεν ὠνοματοπεποίηνται, cf. klingen. Benfey WL. II 132. Hes. ἐψόφησεν, ὤλισθεν, ἤχησεν. Doed. Gl. 2460, Goebel Lexil. II 203: es schwang, schnellte der Bogen, v. eund. in Kuhn Ztschr. XI 396.

λίγδην, stringendo, streifend, semel in Od. χ 278 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ | λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός. schol. ὥστε ἐπιλίξαι ὅ ἐστιν ἐπιψαῦσαι. Eust. 1926, 39 γίγνεται δὲ τὸ λίγδην ὡς ἀπὸ τοῦ λίζειν. . . εἴρηται δὲ ἅπαξ καὶ τοῦτο ἐνταῦθα. καὶ ἐν Ἰλιάδι δὲ ὁμοίως τὸ ἐπιλίγδην. Doederlein Gl. nr. 974 et 2459 λίγδην syncopatum e λειχάδην et a λείχω derivandum esse contendit „das Lecken aber ist ein Bild leichter, oberflaechlicher Verwundung". cf. E. M. 361, 50 ἐκ τοῦ λείχειν γίγνεται λίγδην. Hoffmann quaest. hom. p. 144 vocem cum radice λιγ (λιγύς) componit, inde notionem stringendi in ea inesse. Goebel in Kuhn Ztschr. XI 396 ab eadem rad. λιγ vocem derivans „schwirrend, sausend" interpretatur. Denique Clemm in Curt Stud. III 298 λίγδην „ritzend" referendum esse censet ad radicem λακ, quae sit in λάκος, λακερός, lacer, lacerare (Curt. Et.[5] 160). (ἐπιλίγδην.)

λιγύμολπος (μολπή), qui clara voce cantat h. XIX 19 σὺν δέ σφιν τότε νύμφαι ὀρεστιάδες λιγύμολποι | . . μέλπονται.

λιγύπνοιος (πνοιή), cum stridore flans. h. Ap 28 κῦμα κελαινὸν | ἐξήει χέρσονδε λιγυπνοίοις ἀνέμοισιν.

λιγυρός (λιγύς, Curt. Et.[5] 365. Hoffman quaest. hom. p. 144 digamma initiale fuisse putat; quinque enim locis, Ε 526 Λ 532 Ν 590 Ξ 290 Ψ 215, λ positionem efficit, omnibus syllaba quae praecedit, producta est, cf. La Roche h. U p. 50). — Argutus, acute sonans, stridens. Dicuntur ita: πνοιή Ε 526 ἀνέμων, οἵ τε νέφεα . . | πνοιῇσι λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες |, Ν 590 πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ cf. Ψ 215. μάστιξ Λ 532 μάστιγι λιγυρῇ. ὄρνις Ξ 290 ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος. ἀοιδή μ 44 ἀλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ |, 183 λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν |. μολπή h. XIX 24 λιγυρῇσιν ἀγαλλόμενος φρένα μολπαῖς. v. l. θ 25 F οἴσων φόρμιγγα λιγυρήν pro γλαφυρήν Sexies post arsin alterius, μ 44 et 183 post caesuram tertii pedis. Eust. 579, 16, Hes., E. M 565, 3.

λιγύς (v. Curt. Et.[5] 365. Benfey WL. II 1.. Goebel in Kuhn Ztschr. XI 395 vocem refer

vult ad radicem *λιγ*, quae notionem urendi et splendendi habeat, eam a visu ad sonum translatam esse, ut in german. „hell“, cf. eund. Lexil. II 199. Hoffmann quaest. digamma initiale fuisse putat, sed vide quae recte oblocutus est La Roche h. U. p. 50, 5. De accentu *λίγεια* (Bekker *λιγεῖα*) cf. E. M. 565, 5 s., Lehrs quaest. epp. I p. 169 s., Krueger Di. 22, 6, 3, Ameis append. ad *χ* 332). — Argutus, clarus, canorus. a) de voce concionatoris *Α* 248 *Νέστωρ . ., λιγὺς Πυλίων ἀγορητής* | cf. *Δ* 293. *Β* 246 *Θερσῖτ' . ., λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής* |, Naegelsbach adnot. ad l. „in λ. liegt durchaus nicht etwa ein Tadel; es bezeichnet im Gegentheil lobend den Hauptvorzug eines concionator: laut, vernehmlich“. *Τ* 82 *βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής* |, *υ* 274 *παύσαμεν ἐν μεγάροισι λιγύν περ ἐόντ' ἀγ.* — Semel in Od. musa λ. dicitur *ω* 62 *ὤρορε μοῦσα λίγεια* |, ter in hymnis XIV 2 *ὕμνει, μοῦσα λίγεια*, XVII 1 XX 1 *ἀείσεο, μοῦσα λ.* — b) praeterea vox epitheton accedit ad *οὖρος*, *γ* 176 *ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι* cf. *δ* 357, ad *ἄνεμοι* (gen. plur.) *Ν* 334 *ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι* |, *Ξ* 17 *ὀσσόμενοι λ. ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα* | cf. *Ο* 620, *γ* 289 *ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀυτμένα χεῦε*, ad *φόρμιγξ* (ubique in exitu versus) *Ι* 186 *τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ* |, *Σ* 569 *φόρμιγγι λ.* | *ἱμερόεν κιθάριζε*, *ϑ* 67 *κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν* | cf. 105. 254 *φόρμιγγα λ.* | *οἰσέτω*, 261 *φέρων φ. λ.* |, 537 *σχεθέτω φ. λ.* |, *χ* 332 *ἔχων φ. λ.* | cf. *ψ* 133 h. XXI 3. — c) Adverbium *λιγύ*, *δ* 567 *ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγὺ πνείοντος ἀήτας* | . . *ἀνίησιν*, et *λιγέως*, *Τ* 5 *κλαίοντα λιγέως*, *κ* 201 *κλαῖον δὲ λ.* cf. *π* 216. *λ* 391 *κλαῖε δ' ὅ γε λ.* *φ* 56 *κλαῖε μάλα λ.* *Γ* 214 *Μενέλαος . . ἀγόρευε* | *παῦρα μέν, ἀλλὰ μάλα λιγέως*, *Ψ* 218 *φυσῶντες λιγέως* sc. *ἄνεμοι*, h. Merc. 424 *τάχα δὲ λιγέως κιθαρίζων* | *γηρύετ' ἀμβολάδην*. — *Λ* undecim locis positionem efficit, in quibus semper (septies) adv. *λιγέως*; viginti uno locis syllaba, quae praecedit, non producta est. cf. La Roche h. U. p. 50, v. Eust. 96, 4 1033, 37, Hes., Suid., E. Gud. 369, 54. (*λιγαίνω, λιγύμολπος, -πνείων, -πνοιος, -φθογγος, -φωνος, λιγυρός.*)

λιγύφθογγος (*φθογγή*, cf. Doed. Gl. 2197), clara, voce praeditus. Non legitur nisi dat. plur. *κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι*. *Β* 50 *αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε* | cf. 442 *Ι* 10 *Ψ* 39 *β* 6. — Ubique post thesin tertii pedis; λ nullo loco producit. v. Hes., E. Gud. 369, 57. Suid. *ἡδυφώνοις*.

λιγύφωνος (*φωνή*), claram vocem habens. *Τ* 350 *ἡ δ' ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ*, h. Merc. 478 *εὔμολπον μετὰ χερσὶν ἔχων λιγύφωνον ἑταίρην* i. e. lyram.

λίην (Curt. Et.[5] 361 vocem derivat a radice *λᾱ* (*λασ*), quae est in *λιλαίομαι* et vim habet volendi, *λία-ν* pro *λι-λα-ν* = valde, maxime; Benfey WL. II p. 136 *λίην* accusativum eiusdem radicis esse putat pro *λάσιαν* et interpretatur „nach brennendem Wunsche“. Fick W.[3] II 221 vocem cum radice li, flecto, componens ksl. li-chŭ comparat = nimis, proprie oblique „schief“. Doederl. Gl. 94 λ. referendum esse censet ad *λιαίνω* = *λιάζω*, quae sit forma secundaria vocis *ἀλεύεσθαι*, ut *λίαν* ortum ex *ἀλίαντος* = *ἀλίαστος* interpretandum sit: et certo, id quod evitari non potest, „unausweichlich gewiss“, et pertinaciter „hartnaeckig“). — 1) Valde, maxime, vehementer, nimis, sehr, gar sehr, zu sehr. Hes. *σφόδρα, πολύ, πάνυ, ἄγαν.* Suid. *πάνυ* cf. E. Gud. 369, 29, Herm. opusc. II 231. Accedit ad verba, adiectiva, adverbia. *Β* 800 *λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν* | *ἔρχονται . . μαχησόμενοι προτὶ ἄστυ*, *Ε* 361 *λίην ἄχθομαι ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ* |, *ξ* 461 *ἐπεί ἑο κήδετο λίην* |, *ξ* 282 *δὴ γὰρ κεχολώατο λίην* | cf. *π* 425. *υ* 99 *ἐπεί μ' ἐκακώσατε λίην* |, *Ι* 229 *ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα . .* | *δείδιμεν*, *Γ* 226 *λίην γὰρ πολλοὶ . . ἤματα πάντα* | *πίπτουσιν*, *δ* 371 *νήπιός εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον*, *ο* 405 *οὔ τι περιπληθὴς λίην τόσον*, *ν* 243 *οὐχ ἱππήλατός ἐστιν* |, *οὐδὲ λίην λυπρή*. — *οὔτε τι λίην* neque admodum *Ν* 284 *οὔτε τι λίην* | *ταρβεῖ*, *Ξ* 368 *κείνου δ' οὔ τι λίην ποθὴ ἔσσεται*, *κ* 552 *οὔτε τι λίην* | *ἄλκιμος ἐν πολέμῳ*, *ν* 238 *οὐδέ τι λίην* | *οὕτω νώνυμός ἐστιν*. *ϑ* 489 *λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις* Ameis = *εὖ κατὰ κ.* — Nimis *Ζ* 100 *ἀλλ' ὅδε λίην* | *μαίνεται*, 486 *μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ* |, *Φ* 288 *Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε*, *δ* 825 *θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην* | cf. h. Ven. 193. *ϑ* 205 *ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην* |, *σ* 20 *χερσὶ δὲ μή τι λίην προκαλίζεο*, *ψ* 175 *οὔτε λίην ἄγαμαι*, h. Cer. 362 *μηδέ τι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλων* |, 467 *μηδέ τι λίην* | *ἀζηχὲς μενέαινε*, *Φ* 566 *λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων*, *γ* 227 *λίην γὰρ μέγα εἶπας* cf. *π* 243. *ν* 421 *μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω* |, *λ* 445 *λίην γὰρ πινυτὴ . .* | *κούρη Ἰκαρίοιο*, *π* 86 *λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι*, h. Ap. 67 *λίην γάρ τινά φασιν ἀτάσθαλον Ἀπόλλωνα* | *ἔσσεσθαι*, *ϑ* 231 *λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην*, *ξ* 496 *λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν*. — 2) *καὶ λίην* undecies in initio versus et enuntiati affirmans ac vim affirmationis augens = et quidem, maxime, gewiss, allerdings, sogar sehr. Doederl. Gl. 94 *κ. λ.* = *οὐχ ἁπλῶς φημι, ἀλλὰ καὶ ἀλιάστως φημί*. Passow ita interpretatur, ut transpositionem verborum statuat, ut v. g. *α* 46 *καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ* dictum sit pro *κεῖνος κεῖται ὀλέθρῳ καὶ λίην γε ἐοικότι* „und zwar in einem nur allzuverdienten“. Naegelsbach[2] adn. p. 178, cum dicat „*λίαν* ist nicht bloss Bezeichnung eines an den Dingen ausser uns wahrnehmbaren Gradverhältnisses, sondern bedeutet auch das subiective Eingehen in den Willen und die Ansicht eines Andern“, *καὶ λίαν* interpretatur fere „ganz nach deinem Wunsche“. — *Α* 553 *καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ* |, *Θ* 358 *καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειε* |, *Τ* 408 *καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ*, *α* 46 *καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ* |, *γ* 203 *κ. λ. κεῖνος μὲν ἐτίσατο*, *ι* 477 *κ. λ. σέ γ' ἔμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα*, *λ* 181 *κ. λ. κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ* | *σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν* cf. *π* 37. *ν* 393 *κ. λ. τοι ἐγώ γε παρέσσομαι*, *ο* 155 *κ. λ. κείνῳ γε διοτρεφές, . .* | *πάντα τάδ' . . καταλέξομεν*, *ρ* 312 *κ. λ. ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος*, cf. Nitzsch ad *λ* 181. — Decem Homeri locis, *Ζ* 486 *Ι* 229 *Ξ* 368 *Φ* 288 *δ* 371 *ν* 243 421 *ο* 20 *π* 243 *ψ* 175, et hymn. Cer. 362 *λίην* *ι* correptum habet, reliquis, novem Iliadis, viginti tribus Od., duobus hymn., productum est, quare recte Spitzner pros. 64, adn. 3 iudicare videtur *ι* huius vocis apud Homerum anceps esse; nam quod Passow

s. v. contendit, ι produci in arsi, in thesi corripi, propter *καὶ λίην*, undecies, et vss. θ 231 *Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθη* |, ο 405 *οὔ τι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μέν* |, π 86 *ἔρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι* | probari nequit. Doed. I p. 69 adn. 61 ι natura longum esse vult.

λίθαξ (*λίθος*, cf. L. Meyer vgl. Gr. II 513, E. M. 278, 51 *ἐκ τοῦ διπλοῦς δίπλαξ ὡς λίθος λίθαξ*). — Saxeus, durus, acutos angulos habens. ε 415 *μή πώς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ* | *κῦμα μέγ' ἁρπάξαν.* v. Schmidt Syn. II 175, Lobeck Pathol. p. 447. Apoll. Lex. 109, 1 *ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, τραχεία.* Eust. 1540, 52 55 *πέτρα τινὶ ἐχούσῃ προβολὰς ὀξείας πολλάς.* Hes. *ὀλισθηρὰ πέτρα, ἢ τραχεῖα.*

λιθάς (a *λίθος* derivatum, cf. Curt. in Stud. I 258), bis dat. plur. *λιθάδεσσιν.* — Lapis, saxum. ξ 36 *σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλον* | *πυκνῇσιν λιθάδεσσιν*, ψ 193 *θάλαμον δέμον . .* | *πυκνῇσιν λιθάδεσσιν.* Non recte Eust. 1749, 51 *αἱ δὲ λιθάδες ἐοίκασι μικρότεραι εἶναι τῶν λιθάκων, εἴ περ Ὀδυσσεὺς ἑξῆς λιθάκεσσι τὸν ἑαυτοῦ φανεῖται δείμας ποτὲ θάλαμον* (ψ 193 v. l. *λιθάκεσσι*). *λιθάς* non deminutivum esse cf. Lobeck Pathol. 444, Schmidt Syn. II 179. — Hes. *λίθοις.*

λίθεος (*λίθος*) saxeus. Ψ 202 *θέουσα δ' Ἶρις ἐπέστη* | *βηλῷ ἔπι λιθέῳ.* ν 107 *ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθα τε νύμφαι* | *φάρε' ὑφαίνουσιν.*

λιθόρρινος (*ῥινός*) tegmine saxeo, tanquam scuto tectus, „steingepanzert". h. Merc. 48 *πειρήνας διὰ νῶτα λιθορρίνοιο χελώνης.* Ita Pierson scripsit, codd. *διὰ ῥινοῖο*, cf. Baum. ad l.

λίθος (Curt. Et.[5] 307 dirimit *λί-θο-ς*, Goebel Lexil. II 118 vocem pertinere putat ad rad. *σλι* in *σλιθ* amplificatam, quae notionem habeat levigandi, ut *λίθος* proprie lapidem levem significet. Quod duobus locis, M 459 et Ψ 202, λ positionem efficit, Hoffmann quaest. p. 146 litteram gutturalem initiale fuisse vult; at multo plurimis locis λ non producit cf. La Roche h. U. p. 53. Benfey WL. II 99 *λίθος* idem esse ac *πλίνθος* putat, v. L. Meyer v. Gr. II 154). — *Λίθος, -θοιο, -θῳ, -θον.* plur. *λίθοι, -θοις, -θοισι(ν), -θους.* — Lapis, Schmidt Syn. II 170: *λίθος* ist unser Stein im ganzen Umfang seiner Bedeutung. 1) materiem significat, quae est ad aedificandum, sedes faciendas alia. Z 244 *πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξέστοιο λίθοιο* | cf. 248. Π 212 *ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι* |, ι 185 *αὐλὴ* | *ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λ.* |, Σ 504 *εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ* |, γ 406 *ἕζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν* | cf. θ 6, Gerlach in Phil. XXX p. 507. Ψ 340 *λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν* | vitare alterum lapidum, quibus meta utrimque erat fulta. ν 77 *πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο* |, Ω 617 *ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει* | sc. *Νιόβη.* — 2) saxum. γ 296 *μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει* |, ι 305 *χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν*, 416 *ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων* sc. *Κύκλωψ.* ν 370 *λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσι* | *Παλλὰς Ἀθηναίη.* — 3) lapis, quo utuntur pugnantes. E 308 *ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος*, H 264 *Ἕκτωρ . . λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ* | cf. Φ 403. Θ 327 *βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι* |, M 287 *ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί* |, 459 *πέσε δὲ λίθος εἴσω* | *βριθοσύνῃ*, Π 740 *ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος.* — *λ.* = **δίσκος** θ 190 *βόμβησεν δὲ λίθος.* — 4) metaphor. de corpore firmo Δ 510 *οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος*, de animo firmo et duro τ 494 *ἕξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος* |, ψ 103 *σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο*, Ω 611 *λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων*, schol. AD *ἀντὶ τοῦ λιθίνους τὰς ψυχὰς καὶ ἀσυμπαθεῖς πρὸς τὸ μὴ θάψαι.* Aliter Preller gr. Myth.[3] II 382, 3: Vielmehr das Volk buesst mit fuer die Suende des Koenigs. — In lapidem vertere *θεῖναι λίθον* ν 156 *θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης* | *νηὶ θοῇ ἴκελον* sc. navem Phaeacum. — Duobus locis, M 287 *λίθοι . . θαμειαί* et τ 494 *στερεὴ λίθος*, *λ.* genus femin. habet, at non interest inter *ἡ* et *ὁ λίθος*, cf. Eust. 550, 13. — E. M. 565, 50, E. Gud. 370, 24, Eust. 1591, 18. (*λίθαξ, λιθάς, λίθεος, λιθόρρινος.*)

λικμάω (Bugge in Curt. Stud. IV 335 comparatis Hes. glossis *νίκλον, νεῖκλον· τὸ λίκνον, νίκειν· λικμᾶν, νεκητήρ* (Schmidt *νεικλητήρ*) *λικμητήρ* (cf. Legerlotz in Kuhn Ztschr. VIII 423) et litt. nĕkóju, nĕkóti „Getreide in einer Mulde schwingen, um es von Staub und Spreu zu befreien", demonstravit radicem esse nik vel neik. Consentiunt Curt. Et.[5] 541, Fick W.[3] I 651, Roscher in annal. scholae Afranae 1879 p. 53. Oblocutus est Goebel Lexil. II 586, qui ipse p. 212 *σλικ, σλακ* „schwingen engl. to sling" radicem esse putat. Doederl. Gl. nr. 2053 vocem ad radicem *λεκ* aut *λεχ* referri vult, Lobeck el. p. 110 *λικμᾶν* et *ἰκμᾶν* idem significare censet). — Frumentum vanno purgo, v. Buchholz h. Real. II 1 p. 106. Hes. *λικμῶντες τὰ ἄχυρα ἀπὸ τοῦ σίτου διαχωρίζοντες.* Suid. *τὸ σῖτον καθαίρειν.* Semel E 500 *ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς* | *ἀνδρῶν λικμώντων.* — Eust. 575, 44 s. (*λικμητήρ.*)

λικμητήρ (*λικμάω*) qui frumentum vanno purgat, N 590 *θρῴσκωσιν κύαμοι . . πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ* |. Hes., Suid.

λίκνον (*λικμάω*). Vannus, cunae, Wiege. Hes. *κανοῦν.* Preller gr. Myth.[3] I 630, adn. „Demeter ist *κουροτρόφος* in demselben Sinne wie die Erde . . . . . Auf diese Anschauung gruendet sich wohl auch die Sitte, die Getreideschwinge, *λίκνον*, das Symbol des Demetersegens als Wiege zu gebrauchen, oder den Wiegen eine solche Gestalt zu geben, s. Hom. h. Merc. 21 . . ., Callim. Iov. 48 *σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ . . . .*; daher auch Dionysos *λικνίτης . . . .* und mystica vannus Iacchi b. Verg. Ge. 1, 166." — Vox non legitur ap. Homerum nisi sexies in h. Merc. 21 *οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ* | sc. *Ἑρμῆς*, 63 *καὶ τὴν μὲν κατέθηκε φέρων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ* | *φόρμιγγα*, 150 *ἐσσυμένως . . λίκνον ἐπῴχετο κύδιμος Ἑρμῆς* |, 254 *Ὦ παῖ, ὃς ἐν λίκνῳ κατάκειαι*, 290 *ἐκ λίκνου κατάβαινε*, 358 *ἐν λίκνῳ κατέκειτο μελαίνῃ νυκτὶ ἐοικώς.* — Suid. s. v. *οἱ δὲ διὰ διφθόγγου γράφουσι* (*λεῖκνον*), E. M. 562, 43, E. Gud. 364, 38 *λεῖκνον.* Roscher in annal. scholae Afranae 1879 p. 54 ubique pro *λίκνον* scribi vult *λῖκνον* aut *λεῖκνον.*

λικριφίς (Curt. Et.[5] 365, 501 711 a radice *λεκ*, quae est in *λέχ-ριος, λέχ-ρις*, lat. ob-liquu-s, lî-mus, vocem derivat. Corssen Aussprache, Vocalismus I[2] 35 componit praeterea lî-me(t)s „Querweg", lî-men „Querholz". Doederl. Gl. nr. 2054

comparata Hesychii glossa λίγξ· πλάγιος, vocem ortam esse censet compositione radicis λεχ, quo λίγξ pertineat, cum verbo ῥίπτω facta et interpretatur „mit einem Seitensprung", cf. Lobeck Paralip. p. 105. Goebel Lexil. II 212 vocem ad radicem σλικ = σλακ „schwingen" (v. λικμάω) referri vult. — De accentu cf. Herodian. ad Ξ 463 Ἀρίσταρχος ὀξύνει, καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις, Herod. ed. Lentz II 91, 27 153, 40. — Ex obliquo, in obliquum. Legitur vox semel in Il., semel in Od., utroque loco in initio vs. Ξ 463 ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν | λικριφὶς ἀΐξας, τ 451 πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι | λικριφὶς ἀΐξας sc. σῦς. schol. A ad Ξ 463 σημειοῦται δὲ πλάγιος ὁρμήσας, ἀπὸ τοῦ λέχριος. Apoll Lex. 108, 25 ἐκ πλαγίων, καὶ λέχριον τὸ πλάγιον. v. Hes., Suid., E. M. 565, 51, Eust. 998, 8.

Λικύμνιος Herculis avunculus, frater erat Alcmenes, a Tlepolemo invito interfectus. Β 663 Τληπόλεμος δὲ . . πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα |, ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος, cf. schol. AD ad l. Froehde in Kuhn Ztschr. XXII 550. v. Preller gr. Myth.[3] II 278, 3: nomen Λικύμνιος pertinere ad nomen veteris loci muniti Λίκυμνα, Strab. VIII 373; ibid. p. 55, 1: nomen arcis Tirynthiae primo fuisse Λίκυμνα, Tirynthe autem Hercule mortuo filios et nepotes eius vitam degisse.

Λίλαια Phocensium urbs ad fontes Cephisi sita, Β 523 αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον . . ., οἵ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῇς ἔπι Κηφισοῖο |. schol. BL ad l. τόπος πρὸς τὸν Παρνασσόν, ἀπὸ Λιλαίας τῆς Κηφισσοῦ θυγατρός. ου μέμνηται καὶ Ἡσίοδος. h. Ap. 241 Κηφισσὸν δ' ἄρ' ἔπειτα κιχήσαο καλλιρέεθρον |, ὅστε Λιλαίηθεν προχέει καλλίρροον ὕδωρ, cf. de hoc versu, qui apud schol. D ad Β 522 et Eust. 275, 15 Hesiodo tribuitur, Baum. ad l. — Pausan. IX 24, 1 ἐς δὲ τὴν λίμνην ὅ τε ποταμὸς ὁ Κηφισὸς ἐκδίδωσιν ἀρχόμενος ἐκ Λιλαίας τῆς Φωκέων, id. X 33, 4 Λιλαίας δὲ ἡμέρας μὲν ὁδὸν καὶ ὥρας χειμώνος ἀπέχει Δελφῶν κατιοῦσι διὰ τοῦ Παρνασσοῦ. στάδια δὲ ἐξεικαζόμεθα ὀγδοήκοντα εἶναι τῆς ὁδοῦ καὶ ἑκατόν. cf. Strabo IX 424, Bursian Geogr. v. Gr. I p. 161, Buchholz Real. I 167. v. praeterea s. v. Κηφισός.

λιλαίομαι (Curt. Et.[5] 361, Fick W.[3] II 220 a radice λα, λασ = cupio, appeto, vocem derivant, λιλαίομαι pro λι-λασ-jo-μαι, cf. sanscr. la-las-a = cupidus, lat. las-ci-vus, Fritzsche in Curt. Stud. VI p. 326, Kuhn in Kuhn Ztschr. II . . comparat Germanorum Lust, Ge-lüste). — Leguntur formae: Praes. λιλαίομαι, -εαι, -εται, impr. -εο, inf. -εσθαι, ptcp. acc. sing. -όμενον, fem. -ομένη, neutr. pl. -όμενα. impf. λιλαίετο, v. s. v. λελίημαι. — Peto, appeto, cupio, id quo ut. Apoll. Lex. 108, 27 προθυμεῖσθαι. Hes. ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι, σπεύδειν, v. Schmidt Syn. II 617. — 1) Sequitur infinitivus aut acc. c. inf. a) inf. Γ 399 δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν |, Ν 253 οὐδέ τοι αὐτὸς | ἧσθαι ἐν κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι |, Ξ 331 λιλαίεαι εὐνηθῆναι |, Π 89 λιλαίεσθαι πολεμίζειν |, Υ 76 λιλαίετο δῦναι ὅμιλον |, Λ 574 λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι | sc. δούρατα, cf. Ο 317 Φ 168. ι 451 σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι |, ο 308 προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι |, 327 λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι |, ν 27 λιλαίεται δυπτηθῆναι |, χ 349 μή με λιλαίεο δειροτομῆσαι |. Infinitivus praecedit λ 380 εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναί γε λιλαίεαι. — b) acc. c. inf. α 15 λιλαιομένη πόσιν εἶναι | cf. ι [30] 32 ψ 334. — Semel absolute positum est λ 223 ἀλλὰ φόωσδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα | ἴσθ'. Faesi ad l. „ein brachylogischer Ausdruck . ., der Affekt ist in seiner Richtung auf einen Ort bezeichnet, auf den die aus ihm entspringende Thaetigkeit gerichtet ist".

2) λιλαίομαί τινος. Krueger Di. 47, 14, 1. Γ 133 ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο |, α 315 λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο | v. Eust. 1419, 7. μ 328 λιλαιόμενοι βιότοιο | cf. ω 536. ν 31 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ᾧ τε πανῆμαρ | . . ἕλκητον βόε . . ἄροτρον. — Omnibus locis v. legitur post trochaeum tertii pedis. v. Eust. 1198, 3 1426, 43, E. M. 566, 1, E. Gud. 370, 36, Suid.

λιμήν (Curt. Et.[5] 366 vocem componit cum radice λιβ, quae est in λείβω et fortasse in λίμνη, λειμών, lat. li-tus, cf. Lobeck elem. p. 248. Fick W.[3] II 220 eam referri vult ad rad. li = flecto, λιμήν = „Bucht", cf. Goebel Lexil. II 189: (ο)λί-να-μαι, λιμήν = Bucht, gebogen, lat. limes . . ἀτάρπιτος [τρέπω]). — Leguntur formae sing. λιμήν, -μένος, -μένι, -μένα, -μέν'. Plur. -μένες, -μέσι(ν), λιμένεσσι Ψ 745, λιμένας. — Portus, sinus. Eust. 130, 1 ὅλον μὲν ὁ λιμήν, μέρος δὲ ὁ ὅρμος. . . καὶ εἰς μὲν τὸν λιμένα πλησίστιοι καταβαίνουσιν οἱ πλέοντες, εἰς δὲ τὸν ὅρμον ἐρετμοῖς καθιστῶσι τὴν νῆα. Epitheta accedunt πολυβενθής Α 432 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο | cf. π 324. κ 125 λιμένος πολυβενθέος ἐντός | cf. π 352. εὔορμος cf. Nitzsch adn. ad β 418. Φ 23 μυχοὺς λιμένος εὐόρμου |. De productione syllabae ος cf. Hoffmann quaest. p. 104. δ 358 ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος cf. ι 136. πάνορμος ν 195 λιμένες τε πάνορμοι . ναύλοχος δ 846 λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ | ἀμφίδυμοι, κ 141 κατηγαγόμεσθα σιωπῇ | ναύλοχον ἐς λιμένα. κοῖλος κ 92 ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο |. γλαφυρός μ 305 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα |. νηῶν ὄχος ε 404 οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι. χαλεπός τ 189 ἐν λιμένεσσι χαλεποῖσι, μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας |. κλυτός κ 87 ἔνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν cf. ο 472. — Non additur epitheton Μ 284 κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς |, Ψ 745 στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, α 186 νόσφι πόληος | ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, β 391 στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, ε 418 ἤν που ἐφεύρω . . λιμένας τε θαλάσσης | cf. 440. ζ 263 καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόληος |, η 43 θαύμαζεν . . λιμένας καὶ νῆας ἐίσας |, ι 116 νῆσος . . παρὲκ λιμένος τετάνυσται |, ι 140 αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ | cf. ν 102 346. ν 96 Φόρκυνος δέ τίς ἐστι λιμήν, ἁλίοιο γέροντος | cf. 345. ν 98 ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι |, 279 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, ο 497 v. l. ἐς λιμένα προερέσσαμεν ἐρετμοῖς pro εἰς ὅρμον. ξ 1 ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπόν |, π 473 νῆα . . κατιοῦσαν | ἐς λιμέν' ἡμέτερον, h. Ap. 24 λιμένες τε θαλάσσης | v. l. λίμναι τε. 439 ἷξον δ' ἐς Κρίσην εὐδείελον, ἀμπελόεσσαν | ἐς λιμέν'. — (Quater in Il., undetricies in Od., bis in hymnis.) v. Eust. 919, 15 1519, 63, E. M. 566, 17, E. Gud. 370, 47.

λίμνη (a rad. λιβ, cf. Curt. Et.[5] 366, Fick W.[3] II 223, λίμ-νη = λίβ-νη. Goebel Lexil. I 310 et 313 vocem cum radice σλι „gleiten" compo-

nit, quae sit amplificata in *λιβ*, *λει-β-ω*, libare. Veteres a *λίαν* et *μένω*, v. infra). Goebel Ztschr. f. d. Gymn. IX p. 516 vocem *λ.* significare vult aquam certis finibus circumscriptam, et lacum (Landsee) et paludem (Sumpf); eis locis, quibus de mari dicatur eam accipiendam esse de parte seiuncta, secreta maris; interpretatur: Meeresbucht. Nitzsch ad *γ* 1 notionem primariam esse putat aquae litora propinqua alluentis; recte oblocutus est Passow s. v. eam notionem nonnullis quidem locis probari at non necessario omnibus effici, v. Retzlaff Syn. II 7. — Leguntur formae *λίμνη*, *-ης*, *-ῃ*, *-ην*.

Apud Homerum voce significatur 1) lacus, 2) stagnum, palus, 3) mare et (*γ* 1) oceanus. E. M. 566, 19 *λ. σημαίνει τρία· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, . . ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὡς εἴρηται·* (566, 14) *καὶ ἐπὶ τοῦ συνήθως ἡμῖν νοουμένου „Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι“.* — 1) Lacus. *B* 711 *παραὶ Βοιβηίδα λίμνην* \|, 865 *τὼ Γυγαίη τέκε λίμνη* \| sc. *Μέσθλην τε καὶ Ἄντιφον.* schol. A *ἄνευ τοῦ ῑ Γυγαίη τέκε λίμνη, ἡ κατὰ Ἀρίσταρχον εἶχε διόρθωσις, οἱ δὲ περὶ Χαῖριν καὶ Διόδωρον . . προστιθέασι τὸ ῑ, ἵν’ ᾖ λίμνῃ ἔπι Γυγαίῃ τέκε, κακῶς.* Eust. 366, 3 *οἱ δὲ σχολιασταὶ τὸ μὲν Γυγαίη δέχονται κατ’ εὐθεῖαν πτῶσιν, τὸ δὲ λίμνῃ κατὰ δοτικήν.* id. ib. 7 *ἀρέσκει οὖν τοῖς παλαιοτέροις εὐθεῖαν εἶναι καὶ τὸ λίμνη, καθὰ καὶ τὸ Γυγαίη.* (*λίμνη τέκε* i. e. nympha lacus). *Y* 390 *γενεὴ δέ τοί ἐστ’ ἐπὶ λίμνῃ* \| *Γυγαίῃ*, sc. *Ἰφιτίωνι, . . ὃν νύμφη τέκε νηὶς Ὀτρυντῆϊ* (384). *E* 709 *λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι*, h. Ap. 280 *ναιετάασκον* \| *ἐν καλῇ βήσσῃ Κηφισίδος ἐγγύθι λίμνης* \|, Baum. ad l.: „mirum me habet, hic demum lacum nominari, a quo satis magno spatio abest Panope, quum Haliartus et Onchestus proxime ad eum accedant. Quam ob rem versus suspectus“. *λ* 583 *Τάνταλον εἰσεῖδον . . ἑστεῶτ’ ἐν λίμνῃ.* — 2) stagnum, palus. *Φ* 317 *οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τά που μάλα νειόθι λίμνης* \| *κείσεθ’.* — 3) mare, oceanus. Apoll. Lex. 108, 28 *λίμνη ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης „βαθείῃ ἔμπεσε λίμνῃ“* (melius *δίνῃ*), *ἐπὶ δὲ τοῦ Ὠκεανοῦ „λιπὼν περικαλλέα λίμνην“*, cf. Hes., Suid. *N* 21 *ἵκετο . . Αἰγάς. ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης* \|, *χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται* sc. *Ποσειδάωνι.* Faesi ad l. *λ.* mare finibus, aut insulis aut sinu, circumscriptum, cf. Goebel Ztschr. f. d. Gymn. l. c. *N* 32 *ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης* \|, *Ω* 79 *ἔνθορε μείλανι πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη*, *γ* 1 *Ἠέλιος δ’ ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην.* *λίμνην* oceanum intellegendum esse cf. Apoll. Lex. l. c., E. M. l. c., Ameis, Faesi ad l., v. Nitzsch ad l. *ε* 337 *αἰθυίῃ δ’ εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσετο λίμνης* \|, schol. HPQ *οὐκ ἐφέρετο ἐν τοῖς πλείοσι. Ἀρίσταρχος περὶ τῆς ἀθετήσεως διστάζει.* Plerique editores versum spurium esse iudicarunt, cf. Ameis append., Faesi, Duentzer ad l. E. M. 566, 13 *λίμνη παρὰ τὸ λίαν καὶ διόλου μένειν. . . καὶ ἐν ἄλλῳ παρὰ τὸ λείβειν, ὅ ἐστι ῥεῖν*, cf. E. Gud. 370, 52, Eust. 919, 14, Hes., Suid. (*Λιμνώρεια.*)

Λιμνώρεια (*λίμνη*) Nereis. *Σ* 41 *πᾶσαι, ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν* \|, ... *καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια* \|. Eust. 1130, 61 *Λ. δὲ παρώνυμος λιμνῶν καὶ ὀρέων, ἃ πολλαχοῦ θάλασσαν ὑποξύουσιν.* De nominibus Nereidum v. Welcker gr. G. III 65, Preller gr. Myth.[3] I 356.

λιμός (dubiae originis vox. Leo Meyer v. Gr. II 298 putat *λιμό*, ortum ex *γλιθμό*, pertinere ad ind. gṛ́dhyati = cupidus est et goth. grêdu = fames, cf. Benfey WL. II 138. Veteres a *λείπω* vocem derivabant, E. M. 566, 4 *λ. ἡ λεῖψις τῶν ἐπιτηδείων. γίνεται παρὰ τὸ λείπω.* Herod. ed. Lentz II p. 430, 20 *οὕτω καὶ παρὰ τὸ λείπω λιμός*, ibid. p. 545, 22, cf. E. Gud. 370, 57, Eust. 194, 41. De genere v. E. M. 566, 10 *παρὰ μὲν τοῖς Ἀθηναίοις ἀρσενικῶς λέγεται ὁ λιμός, παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσι, θηλυκῶς.* Eust. 1504, 37. Apud Homerum *ὁ λιμός*, semel in hymnis, Cer. 311, *ἡ λιμός*). — Leguntur nom. *λιμός* quinquies, gen. *λιμοῦ* h. Cer. 311, *λιμῷ* bis, *λιμόν* *ε* 166. Semel in Il. — Fames. *T* 166 *ἠδὲ κιχάνει* \| *δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γοῦνατ’ ἰόντι* \|, 348 *ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται* \|, 354 *ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ’ ἵκηται* \|, *δ* 369 *ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός* \| cf. *μ* 332. *ε* 166 *ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι* \|, *κ* 177 *μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ* \|, *μ* 342 *λιμῷ δ’ οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν* \|. — *ἡ λιμός* h. Cer. 311 *ὄλεσσε γένος . .* \| *λιμοῦ ὑπ’ ἀργαλέης.*

Λίνδος urbs insulae Rhodi, nunc Lindos. *B* 656 *οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες* \|, *Λίνδον Ἰηλυσόν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.* v. Eust. 315, 11 s., Strabo XIV 655, Buchholz hom. Real. I 359, Forbiger in Pauly Realencycl. IV p. 1096.

λινοθώρηξ (de compositione v. Schaper in Kuhn Ztschr. XXII 523), lineo thorace indutus. *B* 529 *ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ* \|, *ἐγχείῃ δ’ ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς*, sc. *Οιλῆος ταχὺς Αἴας.* schol. A *ἀθετοῦνται ἀμφότεροι* (529, 530) . . *κακῶς δὲ καὶ τὸ λινοθώρηξ· οἱ γὰρ Ἕλληνες οὐκ ἐχρῶντο λινοῖς θώραξι· διὰ παντὸς γὰρ χαλκοχίτωνας αὐτοὺς λέγει.* v. Faesi, Duentzer ad l., Unger in Phil. suppl. II 672, Pappenheim ibid. p. 52. *B* 830 *Ἄμφιος λινοθώρηξ.* schol. B *λ. σφενδονήτης ἢ τοξότης.* — cf. Hehn[2], Kulturpflanzen u. Hausthiere, p. 151, Buchholz hom. Real. II p. 272.

λῖνον (Curt. Et.[5] 366, lat. līnum, goth. lein, ahd. lîn, Fick W.[3] II 221 vocem radici li = flecto subiungit). — Proprie linum, planta, deinde, ut Latinorum linum, res ex lino confectas significat, filum, rete, linteum. v. Hes. *σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἁλιευτικὸν καὶ τὴν ὁρμίαν, καὶ τὸ ὑποστρωννύμενον τοῖς κοιμωμένοις.* — 1) filum, et linea piscatorum *Π* 408 *ἕλκε . . ὡς ὅτε τις φὼς . . ἱερὸν ἰχθὺν* \| *ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ* Eust. 1067, 54, et tropice filum vitae *Y* 128 *πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα* \| *γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ* cf. *Ω* 210. *η* 198 *κλῶθές τε βαρεῖαι* \| *γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ.* Eust. 1200, 10. — 2) rete *E* 487 *μή πως, ὡς ἁψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου*, \| *ἀνδράσι δυσμενέεσσ[ι] ἕλωρ . . γένησθε.* — 3) linteum *I* 661 *στόρεσαν λέχος ὡς ἐκέλευσεν* \|, *κώεά τε ῥῆγός τε λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον* \|. Hes. *λεπτὸν λινοῦν ὕφασμα.* *ν* 73 *κὰδ δ’ ἄρ’ Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε* \|, 118 *Ὀδυσσῆα . . ἐκ νηὸς ἄειραν* \| *αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγε[ϊ] σιγαλόεντι.* — h. Ap. 104 codd. *ὑποσχόμενο[ι] μέγαν ὅρμον* \| *χρυσείοισι λίνοισιν ἐεργμένο[ν]* habent, Barnesius et Baumeister, quibus *χρύσε[α] λίνα* ferri non posse videbantur, scripserunt *ὅρμον χρύσεον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον*, v. Baum. ad l. — Hehn[2] Kulturpflanzen cet. p. 149 52[.] Graecos Homeri aut Hesiodi temporibus linu[m]

sevisse et ad vestimenta, similia conficienda eo usos esse negat; oblocutus est Hertzberg in Philol. XXXIII p. 5, cf. praeterea Herod. ed. Lentz II p. 109, 27, Friedlaender in Jahnii ann. 1873 p. 91, Buchholz hom. Real. I 2 p. 272 II 1 p. 181, Ameis app. ad *I* 661. (*λινοθώρηξ*.)

λῖνος (Froehde in Kuhn Ztschr. XXII 551 ad sanscr. ran = sonare referendum esse censet, Goebel Lexil. I 376 *Αἴ-νος* ad rad. *λι* pertinere et „eum qui canit" cantorem significare, Preller gr. Myth.[3] I 377 derivari vult de voce quadam flebili Semitis lugentibus solemni „ai lenu" = vae nobis). — Carmen, quo Linos, iuvenis praematura morte abreptus, deplorabatur, Linosgesang, inde carmen lugubre. *Σ* 570 *πάις φόρμιγγι λιγείῃ* | *ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε* | *λεπταλέῃ φωνῇ*. — De notione vocis *λίνος* ipsi veteres commentatores dissentiebant, quorum sententias accurate comparavit Spitzner in excursu XXIX. Atque Aristarchus quidem alii *λίνον* carminis genus in Lini cuiusdam honorem recitati intellexerunt, cf. schol. ad loc. (ed. Dindorf II p. 178) *λίνον δ' ὑπὸ κ. ἀ. ἀντὶ τοῦ τὴν ἐπὶ Λίνῳ, τῷ Ἀπόλλωνος παιδί, ᾠδήν, ὄντι νηπίῳ καὶ ὑπὸ κυνῶν ποιμενικῶν διασπασθέντι πρώτην ᾀσθεῖσαν*, (diversa de sorte Lini Philochorus tradidit cf. schol. Dindorf IV p. 200) *παρὰ Ζηνοδότῳ λίνος δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε. ὁ δ' Ἀρίσταρχος βούλεται μὴ τὴν χορδὴν λέγεσθαι, ἀλλὰ γένος τι ὕμνου τὸν λίνον, ὥσπερ εἰ ἔλεγε παιᾶνα ᾖδεν ἤ τι τοιοῦτον*, cf. Herod. ed. Lentz I 176, 16. Zenodoti autem (v. supra) aliorum sententia erat *λίνον* de chorda esse accipiendum, quam sententiam Spitzner l. all. refutavit. Cf. de cantu illo Welcker kl. Schr. I p. 8, Preller in Pauly Realencycl. IV 1098, eund. gr. Myth.[3] l. c., Duentzer Zenodot p. 69, Ameis app. ad l., Faesi, Duentzer, La Roche ad l., Flach griech. Lyrik I p. 8. — Bothe *Λίνον* scribi et *καλόν* ad Lini iuvenis formam pertinere volebat, v. Spitzner l. c. p. LXXIV. — v. praeterea Eust. 1163, 54 s., Photii Lex. 225, Hes., Suid.

λίπα (Curt. Et.[5] 266, Fick W.[3] II 223 a rad. *λιπ* ut *λιπ-αρό-ς, ἀ-λείφ-ω*, cf. Lobeck el. I 21, Doederl. Gl. 2428, cui radici notio est et adipis et splendoris et glutinandi „kleben". Fick W.[3] I 754 comparat lat. lipp-us, goth. bi-leib-an. — Goebel Lexil. I 312 350 II 216 a radice *σλι* in *σλιφ* amplificata = leve, splendens, pingue reddere aliquid, *ἀλείφω = ἀ-σλείφ-ω*. Hoffmann quaest. 147 comparata voce goth. chlipan verisimile esse putat gutturalem litteram initiale fuisse, oblocutus est Curtius in Kuhn Ztschr. III 417). — Pinguiter, ut pinguis fiat aliquis. Omnibus locis homericis *α* abiectum est, sed recte *α* suppleri probatur Thucydidis verbis (I 6, 5) *λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο*, cf. Suid. s. v. Kuehner a. Gr.[2] I 357 *λίπ'* Homeri dativum esse putat vocis *λίψ*, *λίπα* autem Thucydidis aliorum neutrum indeclinabile, comparat E. M. 60, 53 *τὸ γὰρ κάρα, λίπα, ἶφα, ἄλειφα οὐ κλίνονται*, inde factum esse, ut adverbii loco usurpatum sit. Buttman a. Gr. I 234, Faesi ad *γ* 466 *λίπα* dativum esse censent pro *λίπα-ι*, *λίπαι* vocis *λίπα*, qui usu correptus sit in *λίπᾰ*, cf. Herod. apud Eust. 1560, 27, oblocuti sunt Kuehner l. c., Doederlein l. c., La Roche h. U., qui *λίπα* pro adverbio accipiendum esse recte volunt (La Roche: *λίπα* ist ein proleptisch gebrauchter adverbialer Accusativ), cf. Duentzer ad *γ* 466. — Octo locis accedit vox *ἐλαίῳ*, quae semel (*ζ* 227) omissa est. — *λίπ' ἐλαίῳ ἀλείφω*: *Κ* 577 *ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ* |, *Ξ* 171 *ἀλείψατο δὲ λ. ἐ.* |, *Σ* 350 *ἤλειψαν λ. ἐ.* | cf. *τ* 505. *ζ* 227 *λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν* |. *χρίω*: *γ* 466 *ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ* | cf. *κ* 364 450. *ζ* 96 *χρισάμεναι λ. ἐ.* |. Omnibus locis in quinto pede; semel, *Ξ* 171, *λ* positionem efficit. — v. E. M. 566, 47, Hes. (*λιπόω*.)

λιπαροκρήδεμνος (*κρήδεμνον*) vitta nitida, decora induta. *Σ* 382 *Χάρις λιπαροκρήδεμνος* |, h. Cer. 25 438 *Ἑκάτη λ.* |, 458 *Ῥέη λ.* |. v. Suid.

λιπαροπλόκαμος (*πλόκαμος*) nitido capillo ornata, semel in Il. *Τ* 126 *αὐτίκα δ' εἷλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο* | *χωόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον, μή ποτ' ἐς Οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα αὖτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται* | sc. *Ζεύς*, v. schol. B ad l., Eust. 1175, 54.

λιπαρός (a rad. *λιπ* v. s. *λίπα*. Quod duodecies *λ* positionem efficit et omnibus (24) locis syllaba longa praecedit Hoffmann quaest. 147, Kuehner a. Gr.[2] I p. 202 putant vocem a gutturali littera incepisse, at vide s. v. *λίπα*, La Roche h. U. p. 50: „Vor *λιπαρός* kann . . vermoege seiner Quantitaet nur eine Laenge stehen, weshalb kurze Silben in diesem Falle lang gebraucht werden"). — Leguntur formae sing. dat. *λιπαρῷ*, acc. *λιπαρήν* *Χ* 406, *-όν*. plur. dat. *λιπαροῖσι(ν)*, acc. *λιπαρούς, -άς, -ά*. superl. *λιπαρωτάτη* h. Ap. 38. adv. *λιπαρῶς* *δ* 210. — 1) Nitidus oleo et unguentis, pinguis. *ο* 332 *αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα*|, *οἵ σφιν ὑποδρώωσιν* sc. *μνηστῆρσιν*. — 2) nitidus, de robusto, sano, pulchro habitu corporis; ab Homero autem non dicitur nisi de pedibus, plerumque virorum, semel, *Ξ* 186, Iunonis. *Β* 44 *ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα*, sc. *Ἀγαμέμνων*, Eust. 170, 21 *λ. π. λέγει οὐ τοὺς διὰ τρυφὴν ἀλλὰ διὰ τὸ γυμνάσιον τοιούτους*, cf. *Κ* 22. ibid. 132 *Νέστωρ*, *β* 4 *υ* 126 *Τηλέμαχος*, *δ* 309 *Μενέλαος*, *Ξ* 186 *Ἥρη*. *ν* 225 *ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χειρὶ δ' ἄκοντα*, sc. *Ἀθήνη ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ*. *Ξ* 241 *τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων*, sc. *Ὕπνος*, cf. *ρ* 410 *Ἀντίνοος*. — 3) de rebus nitidis, pulchris, decoris. *Χ* 406 *ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην* |, *α* 334 *ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα* cf. *π* 416 *σ* 210 *φ* 65. *ν* 388 *οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα*. Eust. 1744, 57. Semel in hymnis de terris dicitur h. Ap. 38 *καὶ Χίος, ἣ νήσων λιπαρωτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται*. — 4) metaph. a) largus. *Ι* 156 298 *δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι* | *καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας*, schol. AD *κατὰ τὸ δίκαιον λαμπροὺς φόρους τελέσουσιν*, „fette Abgaben", cf. Schoemann gr. A. I 35, Naegelsb. hom. Theol.[2] 279, Nitzsch ad *α* 117, Duentzer, Faesi, La Roche ad l., Ameis append.; diversam interpretationem v. s. v. *θέμις*. — b) opiparus, lautus, wohlhaebig Nitzsch ad *δ* 210 *λ* 136. *γῆρας* *λ* 136 *ψ* 283 *γήραι ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον*, *τ* 368 *εἷος ἵκοιο* | *γῆράς τε λιπαρόν*. — Adv. *λιπαρῶς* *δ* 210 *λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν* |. Eust. 1492, 27 *ἔστι δὲ λιπαρῶς γηράσκειν τὸ εὐδαιμόνως καὶ ὡς ἄν τις εἴπῃ τρυφερῶς, ἀνενδεῶς*, v. 1676, 58, E. M. 566, 39, E. Gud. 371, 13, Hes., Suid., Doed. Gl. 2427. (*λιπαροκρήδεμνος, -πλόκαμος*.)

λιπόω (*λίπα*) nitidus sum. *τ* 72 *ἦ ὅτι δὴ*

λιπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἶμαι | v. l. codicis A m. r., ὅττ' οὐ λιπόω AN, quam Doederl. Gl. 2428 probat, pro ῥυπόω, quod nunc in edd. omnibus est.

λίς (Curt. Et.⁵ 366 λί-ς = λέ-ων; quod producit vocalem, quae praecedit, Curtius formam primariam λϝι statuendam esse putat; v. Stud. IV 485, Hoffm. quaest. I 148, cf. La Roche h. U. p. 52 vocem a duabus litteris incepisse probari non posse. Fick in Curt. Stud. IX 176 λίς nomen correptum esse vult pro λέων, ι longum esse quod vox e λεϝις orta sit, cf. Kuehner a. Gr.² I p. 342 λῖς e λίϝς. Goebel Lexil. II p. 118 vocem a radice σλι derivans interpretatur „der funkelnde, leuchtende“. Doed. Gl. 2263 λίς et λέων ad λείαν pertinere censet. — De accentu v. schol. ad Λ 239 (Dindorf I p. 383) ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ὀξύνει, ὁ δὲ Αἰσχρίων περισπᾷ, ὡς γὰρ παρὰ τὸ μῦς μῦν φησί . . οὕτως καὶ λῖς λῖν . . καὶ ἔστι συγκατατίθεσθαι τῷ Αἰσχρίωνι, ὅτι μᾶλλον ὀφείλει περισπᾶσθαι, εἰ καὶ μηδὲν τῶν εἰς ις ληγόντων καὶ ἀρσενικὸν γένος ὑπισχνουμένων περιεσπάσθη. cf. Herod. ed. Lentz I 402, 19 s., Eust. 841, 27. E. M. 567, 6 ἔδει μέντοι περισπᾶσθαι ὡς μῦς, μῦν· Ἀριστάρχῳ δὲ ἐπείσθη ἡ παράδοσις ὀξύνοντι, v. Lehrs Arist.² 257, Lobeck Paralip. p. 85, Spitzner ad Ο 275. De accusativo λίν non recte ab Eustathio 857, 37 traditum esse cf. Lehrs l. c. p. 258; scribendum est λῖν; formam λῖν' autem falsam et accusativum monosyllabum esse v. La Roche hom. T. p. 307, Lobeck l. c. p. 84). — Leguntur nom. λίς quater et acc. λῖν semel Λ 480. — Leo. Λ 239 ἕλκ' ἐπὶ οἷ μεμαὼς ὥς τε λίς, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς | σπάσσατο, 480 ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων | σίντην. schol. D τὸ πλῆρες λῖνα, ὅ ἐστι λέοντα, Δωρικῶς. Ο 275 ἐφάνη λὶς ἠυγένειος | εἰς ὁδόν cf. Ρ 109 Σ 318, v. schol. A ad l. — Apoll. Lex. 108, 31, Hes., E. Gud. 371, 42.

λίς (Curt. Et.⁵ 365 λῖτ, γλῖτ, forma brevissima λί-ς, cf. Benfey WL. II 122. Oblocutus est Goebel Lexil. I 310, qui vocem λίς cum γλιτ cohaerere negat et ad rad. σλι = labi referri vult. Leo Meyer in Kuhn Ztschr. V 376 λῖ e λιτό ortum esse, Doed. Gl. 2430 λίς et λισσός ad λεπτός pertinere putat). — Lēvis, non legitur nisi λὶς πέτρη bis in Od. μ 64 ἀλλά τε καὶ τῶν αἰὲν ἀφαιρεῖται λὶς πέτρη |, 79 πέτρη γὰρ λίς ἐστι, περιξέστῃ εἰκυῖα |. — v. Herod. ed. Lentz I 402, 25, Eust. 1713, 25, Hes., E. M. 567, 10.

λῖ, λί (λίς, Pott EF. II² 246 vocem pertinere putat ad radicem vocis λίνον neque ei adversatur Curtius, qui Et.⁵ 366 hanc vocem a λίς, λῖτ = lēvis separat, cf. Benfey WL. II 181. Aliis vox eiusdem radicis ac λίς, λισσός esse videtur, v. Hoffmann quaest. 145). — Leguntur formae dat. λιτί et acc. λῖτα, de quibus diversae proferuntur sententiae. Atque veteres quidem utramque formam λιτί dat. et λῖτα acc. sing. (cf. Herodian. ad α 130 προπερισπαστέον· ἑνικὸν γάρ ἐστι μεταπλασθὲν ἀπὸ τοῦ λῖτον) metaplasmo ortam esse ex λιτόν volebant, cf. schol. A ad Σ 352 „ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν“ δεῖ δὲ ὀξυτόνως ἀναγιγνώσκειν τὸ λιτὶ κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Ἡρωδιανοῦ, ... οὕτως γὰρ καὶ Ἀρίσταρχος. εἰσὶ δὲ οἳ περισπῶσι, οὐ καλῶς. εἶτα ἐπάγει οὕτως· παραιτητέον δὲ τὸν Ἀσκαλωνίτην οἰόμενον ἀπὸ τῆς λίς εὐθείας κεκλίσθαι τὴν λιτί δοτικὴν καὶ τὴν λῖτα αἰτιατικήν· οὐ γάρ ποτε ἐμελέτησε τὰ εἰς ις μονοσύλλαβα διὰ τοῦ ῑ κλίνεσθαι. μεταπλασμὸς οὖν ἐστι τῆς λιτῷ δοτικῆς, ὡς ἡ κλαδὶ τῆς κλάδῳ· καὶ ἡ αἰτιατικὴ λῖτα μεταπέπλασται ἐκ τῆς λιτόν, ὡς κρόκα ἐκ τῆς κρόκην. cf. schol. ad Ψ 254, E. M. 567, 49 s., Eust. 1400, 6 722, 33 1146, 49, Herod. ed. Lentz II p. 107, 26 s. 121, 20. Lobeck Paralip. 86, cui haec ex dissimilibus argumentatio incertior videtur, adiectivo λίς tres attribui vult formas, unam primitivam λίς, λιτός, duas paragogas λιτός et λισσός. Kuehner a. Gr.² I p. 401, 2 in numero substantivorum defectivorum affert ΛΙΣ, ὁ, Linnen, comparans cum alios locos homericos tum α 130 λῖτα καλόν. cf. Buttm. Lexil. II 10. At illo loco adiectiva καλόν et δαιδάλεον non ad λῖτα, sed ad θρόνον pertinere Wolf probavit, cf. scripta min. ed. Bernhardy I p. 568; item Ameis λῖτα α 130 κ 353 Θ 441 acc. sing. esse, καλόν α 130 autem ad θρόνον referri vult. cf. Buttm. Gr. § 56, Thiersch Gr. § 197. Leo Meyer in Kuhn Ztschr. V 385 λιτί et λῖτα ad λῖτ, nominativum ἡ λίς „gewebe?“ pertinere verisimile esse putat. v. Hehn² Kulturpflanzen cet. p. 521. Wolf autem l. c. λῖτα neutr. plur. esse docuit idemque significare, quod Thuc. II 97 λεῖα, quibus ὑφαντά opponantur, χωρὶς δὲ ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεῖα καὶ ἡ ἄλλη κατασκευή. v. schol. ad l. τὰ λιτὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὑφαντῶν καὶ πεποικιλμένων. cf. Nitzsch ad α 130. Doed. Gl. nr. 2430, qui τὸ λῖ neutrum adiectivi λίς, substantivi loco usurpatum, esse censet, quo pertineant dat. sing. λιτί et acc. plur. λῖτα. cf. Passow s. v., Faesi ad α 130.

Tela lēvis, simplex, non colorata nec picta, schlichtes, glattes Gewebe. v. Athen. II p. 48 Ὅμηρος δὲ τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα λῖτα εἶναι φάσκει, ἤτοι λευκὰ καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα, τὰ δὲ περιστρώματα „ῥήγεα καλά, πορφύρεα“, v. Hesych. Stramentum linteum, quod 1) substernebatur sub stragulis, in sede sellarum, Duentzer alii, aut in pavimento sub sellis, Doed. Gl. l. c., Grashof Hausger. p. 10. α 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας |, καλὸν δαιδάλεον, κ 353 ἔβαλλε θρόνοις ἔνι ῥήγεα καλὰ | πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλλεν. — 2) tegumentum currus est Θ 441 ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας. schol. A καταπετάσας καὶ καλύψας λιτῷ περιβολαίῳ cf. Apoll. Lex. 108, 35, E. M. 568, 2, v. Faesi ad l. Doed. l. c. contra interpretatur „Bodenteppiche, die Poseidon dem aussteigenden Zeus unterbreitet“. — 3) velamentum corporis mortui Σ 352 ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν sc. Πάτροκλον, aut vasis, quo ossa mortui condebantur, Ψ 254 ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν sc. χρυσέην φιάλην.

λίσσομαι, bis, h. XVI 5, XIX 48, **λίτομαι** (e λίτ-jo-μαι per λίτ-ζο-μαι, λίτ-σο-μαι, radix est λιτ cf. Curt. Et.⁵ 666, Fick W.³ II 221, Leskien in Curt. Stud. II 124. Benfey WL. II 139, Christ Lautl. comparant sanscr. grih, grah, sed vide Doederl. adn.³ ad Α 500). In Iliade duobus locis exceptis, Π 46 et 47, λ vocales breves producit, in Od. ante λ reperiuntur vocales breves β 210 θ 344 κ 526 λ 34 μ 53 163 ξ 406. Hoffmann quaest. 144 gutturalem litteram initialem fuisse vult, cf. Kuehner a. Gr.² I p. 202, 2, Ameis append. ad Ε 358, praeterea La Roche h. U. p. 51, eund. h. T. p. 390, Bekker hom. Bl. I p. 321. — Leguntur formae: Praes. ind. λισσο-

μαι, -ομ', -εαι, -εται, -ονται. coni. λίσσωμαι, -ωμ', -ηαι. opt. λίσσοιτο, -οιτ' ζ 144. inf. λίσσεσθαι, -εσθ' Υ 469. impr. λίσσεο. ptcp. λισσόμενος, -μένη, -μένῳ, -όμενοι, -ομένους, -μένω. — Impf. ἐλίσσετο Α 15 et 374, ἐλίσσοντο Ι 574, ubi Aristarchus λίσσετο et λίσσοντο, quem plerique editores secuti sunt, cf. Ameis, Faesi, La Roche, Bekker II ed., Naegelsbach adn. p. 15. v. Hoffmann quaest. I 24, Lange in Philol. IV 711, M. Schmidt ibid. IX 429. Wolf, Duentzer, Koechly, Bekker I ed. ἐλίσσετο. cf. Bekker hom. Bl. I p. 321: „es wird auch in καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς festzuhalten sein an dem vor bukolischer Caesur weitaus beliebtesten Wortfuss". At reliquis omnibus locis Homeri aut augmento addito ἐλλίσσετο cet., aut omisso augmento λίσσετο legitur, quare non esse videtur, cur his locis ab Aristarchi scriptura λίσσετο recedatur. cf. praeterea quae de hac quaestione Kayser exposuit in Philol. XVIII 678 682 s., Ameis append. ad Α 15. ἐλλίσσετο, -εθ', -ονθ', λίσσετο, -ετ', -οντο, -οντ'. iterat. λισσέσκετο Ι 451 v. Curt. Verb. II 380. — Aor. I ἐλλισάμην λ 35 ν 273, coni. λίσῃ κ 526, impr. λίσαι Α 394. Aor. II opt. λιτοίμην ξ 406, inf. λιτέσθαι Π 47. — Oro, obsecro, supplico, precor, v. Schmidt Syn. I p. 178 s. 1) absol. Β 15 32 69 ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας | Ἥρη λισσομένη, Ε 358 πολλὰ λισσομένη χρυσάμπυκας ᾔτεεν ἵππους, Ι 465 πολλὰ . . ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες | αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισι |, 501 τοὺς θυέεσσι . . παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι | λισσόμενοι, Ι 520 ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, Λ 610 ὀίω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς | λισσομένους, Τ 305 λίσσομαι . . |, μή με πρὶν . . κελεύετε, Υ 469 ἥπτετο χείρεσι γούνων | ἱέμενος λίσσεσθ', Ψ 609 τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, γ 98 λίσσομαι, εἴ ποτέ τοι . . Ὀδυσσεὺς | . . ἔργον . . ἐξετέλεσσε . . τῶν νῦν μοι μνῆσαι cf. δ 328. Saepe ptcp. additur verbo dicendi Α 502 λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα, Π 46 ὣς φάτο λισσόμενος cf. h. Cer. 324. Φ 368 Ἥρην | πολλὰ λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα cf. χ 311 343 366. h. Ven. 184 καί μιν λισσόμενος ἔ. πτ. πρ. Χ 91 προσαυδήτην φίλον υἱόν |, πολλὰ λισσομένω, Ω 485 τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε. — 2) τινά. Α 15 374 καὶ λίσσετο πάντας Ἀχαιούς |. Bekker hom. Bl. I 321 ἐλίσσετο cf. Ameis append. ad l., La Roche h. T. p. 33, v. supra. Α 394 ἐλθοῦσ' Οὔλυμπον δὲ Δία λίσαι, Ι 585 πολλὰ δὲ τόν γε κασίγνηται . . | ἐλλίσσονθ', 591 Μελέαγρον . . παράκοιτις | λίσσετ', 698 μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα |, Κ 455 ὁ μέν μιν ἔμελλε γενείου . . | ἁψάμενος λίσσεσθαι, Μ 49 Ἕκτωρ . . ἐλλίσσεθ' ἑταίρους | v. l. εἰλίσσεθ' cf. Ameis append. ad l. Σ 448 τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες | v. La Roche h. T. p. 390. Χ 35 λισσόμενος φίλον υἱόν, 418 λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον, θ 157 λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον, μ 53 εἰ δέ κε λίσσηαι ἑτάρους λῦσαί τε κελεύῃς cf. 163. ν 273 Φοίνικας ἀγανοὺς | ἐλλισάμην, ξ 406 Δία Κρονίωνα λιτοίμην |, φ 278 Ἀντίνοον θεοειδέα | λίσσομ', cf. Κ 118 κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι | λισσόμενος. — 3) ad acc. personae infinitivus rei accedit. Α 174 οὐδέ σ' ἐγώ γε | λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν, Ε 491 ἀρχοὺς λισσομένῳ . . | νωλεμέως ἐχέμεν, Ι 574 τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες | . . ἐξελθεῖν, ita Aristarchus, codd. δ' ἐλίσσοντο. — 4) sequitur solus inf. Α 283 ἐγώ γε | λίσσομ' Ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον, Δ 379 μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους |, Θ 372 Ο 77 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα. ἀθετεῖται Θ 372 Aristou. Τ 304 αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες . . ἠγερέθοντο | λισσόμενοι δειπνῆσαι, Χ 240 πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ | λίσσονθ' . . αὖθι μένειν, Ι 511 λίσσονται . . Κρονίωνα κιοῦσαι | τῷ ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, θ 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι. — 5) τινὰ ὅπως, ἵνα. γ 19 λίσσεσθαι δέ μιν αὐτός, ὅπως νημερτέα εἴπῃ |, θ 344 λίσσετο δ' αἰεὶ | Ἥφαιστον . . ὅπως λύσειεν Ἄρηα |, γ 327 λίσσεσθαι δέ μιν αὐτός, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ. — 6) τινά τι. v. Krueg. Di. 46, 17, 3, La Roche Stud. p. 244. β 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω, δ 347 ρ 138 ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι. — solus acc. rei semel Π 47 ἔμελλεν | οἷ αὐτῷ θάνατον . . καὶ κῆρα λιτέσθαι. De accentu v. schol. ad l., Dind. II p. 94, Eust. 1045, 1 s., E. M. 567, 27, Herod. ed. Lentz I 466 II 98. — 7) accedunt a) dat. instrument. ἐπέεσσι simil. Φ 98 μιν . . προσηύδα . . | λισσόμενος ἐπέεσσιν, ζ 144 ἢ αὔτως ἐπέεσσιν . . μειλιχίοισι | λίσσοιτ' cf. 146, ι 224 ἐμὲ . . ἕταροι λίσσοντ' ἐπέεσσι | . . ἰέναι πάλιν, κ 526 ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν, λ 35 τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι . . | ἐλλισάμην, h. XVI 5 λίτομαι δέ σ' ἀοιδῇ cf. h. XIX 48. — b) λαβών, ἑλὼν γούνων, v. Doederl. adn.^{3} ad Α 500, Krueg. Di. 47, 12, 5. Ζ 45 Ἄδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων cf. κ 264. ζ 142 μερμήριξεν . . ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην, cf. Υ 469 ἥπτετο χείρεσι γούνων | ἱέμενος λίσσεσθ', Φ 71 τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων, tantum γούνων Ι 451 αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων, χ 337 ἢ γούνων λίσσοιτο προσαΐξας Ὀδυσῆα |. Eust. 762, 60. — 8) λ. ὑπέρ τινος. Ο 660 Νέστωρ . . | λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον, Χ 338 λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων . . | μή με ἔα, Ω 467 μιν ὑπὲρ πατρὸς . . | λίσσεο, ο 261 λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος. λ. τινος omisso ὑπέρ semel, β 68 λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος, v. Ameis, Nitzsch, Faesi ad l., Krueg. Di. l. c. — E. M. 567, 22, E. Gud. 371, 36, Hes., Suid. (πολύλλιστος, τρίλλιστος, λιτή.)

λισσός (eiusdem radicis ac λίς est, qu. v. λισσός pro λιτ-jος, Curt. Et.^{5} 367, Leo Meyer in Kuhn Ztschr. V 376. γ initiale fuisse volunt Hoffm. quaest. p. 145, Lobeck Pathol. 298, 3. Goebel Lexil. II 94 vocem ad rad. σλι pertinere putat). — Lēvis, Hes. λισσή· λεία. Non legitur nisi λισσὴ πέτρη ter in Od. γ 293 ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη. Erant veteres, qui λ. hoc loco pro nomine proprio accipiendum esse putarent, v. Eust. 1468, 37 λ. π. ἢ ἡ λεία, ἢ ὀνοματικῶς οὕτω λεγομένη κατὰ τὸ κύριον ὄνομα. Stephan. Byz. s. v. Φαιστός· ἔστι δὲ τῆς Φαιστιάδος καὶ ὁ καλούμενος Λισσής. Ὅμηρος· ἔστι δέ τις Λισσὴς αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη, sed v. Hoeck, Kreta I p. 412, Buchholz h. Real. I p. 254. — ε 412 ἀμφὶ δὲ κῦμα | βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη cf. κ 4. — E. M. 567, 12.

λιστρεύω (λίστρον) circumfodio rastro. Apoll. Lex. 108, 34 ἀντὶ τοῦ περιξύοντα, Hes. ξύοντα, περισκάπτοντα. ω 227 τὸν δ' οἶον πατέρ' εὗρεν ἐυκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ | λιστρεύοντα φυτόν, cf. 242 ἦ τοι ὁ μὲν κατέχων κεφαλὴν

φυτὸν ἀμφελάχαινε. v. Faesi ad l., Buchholz h. Real. II 1 p. 114, Hehn^{2} Kulturpflanzen u. Hausthiere p. 111.

λίστρον (*λισσός*, Curt. Et.^{5} 367, Goebel Lexil. II 118 pro *σλίθτρον* „Glaettungsmittel"). Instrumentum, quod est ad levigandum, poliendum, purgandum pavimentum. Woerner substant. homeric. index Misenae 1869, 4. p. 43: Glaetteisen. *χ* 455 *αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος . . | λίστροισιν δάπεδον . . δόμοιο ξῦον.* Apoll. Lex. 108, 34 *ξυστῆρσι*, cf. E. M. 567, 18, Hes., Herod. ed. Lentz II p. 448, 19 *λίστρος ὁ ξυστήρ*, Eust. 1229, 25. Hehn Kulturpflanzen cet. p. 111 *λίστρον* ad fodiendum esse vult.

λιτανεύω (a *λιτή* = *λίσσομαι*). Leguntur impf. *λιτάνευε, ἐλλιτάνευε* *X* 414 (La Roche h. U. p. 51 hoc quoque loco, sicut *η* 145, *δὲ λιτάνευε* potius scribi vult), fut. *λιτανεύσομεν*, aor. *ἐλλιτάνευσα.* — Oro, supplico, precor, v. Schmidt Syn. p. 193. — 1) absol. *η* 145 *ὁ δὲ λιτάνευεν Ὀδυσσεύς* |· *Ἀρήτη, θύγατερ Ῥηξήνορος . . σόν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω*, v. La Roche h. T. p. 391. — 2) *τινά.* v. Krueg. Di. 46, 17, 3. *I* 581 *πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς*, *X* 414 *πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον*, La Roche *δὲ λιτάνευε.* — 3) sequitur infin. *Ψ* 196 *πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευεν | ἐλθεῖν.* — 4) accedit *γούνων ἁψάμενοι* *Ω* 357 *ἤ μιν ἔπειτα | γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ*, tantum *γούνων* *κ* 481 *Κίρκης ἐπιβὰς . . εὐνῆς | γούνων ἐλλιτάνευσα*, v. Krueg. Di. 47, 12, 15. — E. Gud. 371, 15, Hes.

λιτή (*λίσσομαι*). 1) precatio, preces, *λ* 34 *τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε, ἔθνεα νεκρῶν* |, *ἐλλισάμην.* — 2) *Λιταί*, deae (Welcker gr. G. I p. 712: reuige Bitten), *I* 502 *καὶ γάρ τε λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο | χωλαί τε ῥυσαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ*, quae Aten sequuntur, ut quantum fieri potest sanent et curent si quo damno illa homines affecit. Qui pie veretur deas, illum audiunt, qui eas contemnit, in eum ut Ate mittatur ipsae a Iove petunt. — Cf. de hac allegoria Naegelsb. hom. Theol.^{2} p. 242, Schoemann gr. Alt. II p. 139, Welcker l. c., Preller gr. Myth.^{3} I 438. — Nitzsch Sagenp. p. 129 vss. 502—514 spurios esse vult (sed v. eund. Beitr. p. 122), recte oblocutus est Moritz de Iliadis lib. IX suspiciones criticae p. 24, v. Duentzer Arist. p. 163, Ameis append. ad l., Eust. 768, 2 s.

λοβός (vox pertinere videtur ad *λέπω* = delibro, cuius radix est in lat. lib-er, inde *λοβ-ός* folliculus, „Lappen" auricula, Fick W.^{3} II 218, Curt. Et.^{5} 537, Benfey WL. II 4. Goebel Lexil. II 115 et 218 rad. *σλαπ* esse vult). — Non legitur nisi dat. plur. *λοβοῖσι* bis. Auricula, Ohrlaeppchen. *Ξ* 182 *ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐυτρήτοισι λοβοῖσι*, h. VI 8 *ἐν δὲ τρητοῖσι λοβοῖσιν | ἄνθεμ' ὀρειχάλκου χρυσοῖό τε.* Baum. ad l. „Verto: terebratis auriculis, quamvis Doederl. Gl. nr. 644 contendat esse aures nescio qua arte detritas et teretes". — Apoll. Lex. 109, 2 *λ. τοῖς ἄκροις τῶν ὠτίων.* cf. schol. BL ad *Ξ* 182, Eust. 976, 32 1137, 4, E. M. 569, 9, E. Gud. 372, 14, Hes., Suid.

λόγος (*λέγω*). Non leguntur ap. Homerum formae nisi dativi plur. *λόγοις* *O* 393 et *λόγοισι(ν)* *α* 56, h. Merc. 317. Narrationes, non singula verba significat. cf. Schmidt Syn. I p. 36 „Schilderungen", Lingen die Wurzeln *λεγ* und *λεχ* p. 44 et 53, ubi Teichmueller „neue Studien zur Geschichte der Begriffe" Gotha 76 p. 181: „Reden, wobei es auf den Inhalt der Gedanken ankommt". — *O* 393 *ἧστό τε καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις*, sc. Patroclus Eurypylum vulneratum. *α* 56 *αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι | θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται* sc. Calypso Ulixem, v. Nitzsch ad l. h. Merc. 317 *αὐτὰρ ὁ τέχνῃσιν καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν | ἤθελεν ἐξαπατᾶν Κυλλήνιος Ἀργυρότοξον.* (*ἀλογέω, μυθολογεύω, μαψίλογος, παλίλλογος.*)

λοετρόν (rad. lu, *λοετρόν* pro *λοϝ-ε-τρο-ν* Curt. Et.^{5} p. 368. 709, cf. Leskien in Curt. Stud. II p. 104, Fick W.^{3} II 223). — Leguntur tantum plur. formae nom. acc. *λοετρά, λοέτρ'.* Lavatio, balneae. *θερμὰ λοετρά* *Ξ* 6 *εἰς ὅ κε θερμὰ λοετρὰ ἐυπλόκαμος Ἑκαμήδη | θερμήνῃ*, *X* 444 *ὄφρα πέλοιτο | Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοστήσαντι* |, *θ* 249 *αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη . . λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί* |, 450 *ὁ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ | θερμὰ λοέτρ'*, h. Merc. 268 *ὕπνος ἔμοιγε μέμηλε . . καὶ θερμὰ λοετρά* |. Non addito *θερμά* *X* 445 *νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν | χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε . . Ἀθήνη* cf. 444. *Ψ* 44 *οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι* — *λ. Ὠκεανοῖο* *Σ* 489 *ε* 275 *οἴη ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο* sc. *ἄρκτος*, v. Ameis append ad *ε* 275. — v. E. M. 568, 49, Eust. 1560, 31 (*λοετροχόος.*)

λοετροχόος (*λοετρόν χέω*) aquam lavationi effundens. 1) *τρίπους λοετροχόος* i. e. vas, in quo aqua lavationi calefiebat. *Σ* 346 *οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ* |, *ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν*, cf. *θ* 435 *αἱ δὲ λ. τρ.* — 2) substantivi loco usurpat. qui, vel quae balneas parat. *υ* 297 *δῶ ξείνιον, ὄφρα καὶ αὐτὸς | ἠὲ λοετροχόῳ δώῃ γέρας ἠέ τῳ ἄλλῳ δμώων.* schol. vulg. *τῷ τὰ λουτρὰ παρέχοντι ἢ παρασκευάζοντι*, cf. Hes. *λέγει τὸν τὰ λουτρὰ παρασκευάζοντα ἄνδρα, ὃν ἡμεῖς παραχύτην λέγομεν*, Ameis ad l. „wahrscheinlich ein Diener, der fuer die weiblichen Individuen, welche stets bei Homer das Bad besorgen, untergeordnete Dienste zu verrichten hatte", v. Duentzer ad l., Passow. s. v. Iam cum servarum esset heroicis temporibus lavationes parare (v. Friedreich Real. § 69), rectius fortasse schol. ambros. *ἴσως τινὶ πρὸς τὰ λουτρὰ ἀποδεδειγμένῃ γυναικί*, cf. Faesi ad l. *ἡ. λ.* igitur balneatrix est. — Hes. Eust. 740, 8.

λοιβή (*λείβω*) libatio. Ter in Il. *λ. τε κνίσση τε* *Δ* 49 *Ω* 70 *οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐίσης | λοιβῆς τε κνίσης τε.* *I* 500 *καὶ τοὺς μὲν . . | λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι.* Semel in Od. *ι* 349 *σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας | οἴκαδε πέμψειας* Ulixes Cyclopi dicit. Eust. 1631, 5 *ἔτι δὲ καὶ κολακευτικὸν εἶγε οὐχ ὡς ξείνιον δῶρον, ἀλλ' ὡς θεῷ λοιβήν φησι τὸν οἶνον προςφέρειν.* Ameis ad l. „Od. versucht mit ironischer Klugheit (vgl. 276) den Kyklopen wie einen beleidigten Gott zu versoehnen". Nitzsch ad l. adversatus Ulixis animi sententiam fuisse vult: attuli vinum sperans me bene receptum et dimissum iri; tunc vinum libationi et solemni potui hospitali futurum erat. cf. Faesi „eine Spende bei dem zu erwartenden gastlichen Abschied". — Hes.

λοίγιος (*λοιγός*) perniciosus, calamitosus. *λ. ἔργα* *A* 518 *ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅ τέ μ' ἐχ*

θοδοπῆσαι ἐφήσεις | Ἥρῃ cf. 573. Φ 533 νῦν οἴω λοίγι' ἔσεσθαι |, Ψ 310 τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι |. — Eust. 178, 8, Hes.

λοιγός (a rad. λυγ ut videtur, cf. Curt. Et.[5] 183 et 156, Benfey WL. II 16, Doederl. Gl. nr. 108, qui οι diphthongum per metathesin e λύγιος ortam esse putat. Fick W.[3] II 226 vocem non affert sub rad. lug. Bezzenberger Beitr. IV ὀλίγος comparatur, lit. ligá = morbus. E. M. 568, 19, E. Gud. 372, 62 παρὰ τὸ λείπω cf. Eust. 49, 37). — Pernicies, calamitas, plerumque belli, praeterea pestilentiae (Α 69 97 456), cuiusvis mali (Α 398 Π 80 Ω 489). — Legitur bis nom. λοιγός (Θ 130 Λ 310), reliquis omnibus locis acc. in quinto pede vs. Saepe λοιγὸν ἀμύνειν: Α 67 βούλεται . . ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι |, Ε 603 Υ 98 πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει |, Ε 662 πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν |, Ο 736 τεῖχος . ., ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι |, Π 75 Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι |, 80 νεῶν ἀπὸ λ. ἀ. Σ 450 ἠναίνετο λ. ἀ. Ω 489 ἀρὴν καὶ λ. ἀ. Ν 426 ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς |. — Accedit adi. ἀεικής Α 97 οὐδ' ὅ γε πρὶν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει |, schol. Α οὕτως Ἀρίσταρχος. καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ δὲ καὶ ἡ Ῥιανοῦ τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον. ἔοικεν οὖν ἡ ἑτέρα Ζηνοδότου εἶναι ἡ „οὐδ' ὅ γε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει". v. praeterea Ameis, Hentze append. ad l. Α 341 χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι | cf. 398. 456 Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον |, Π 32 αἴ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς |, Ι 495 ἵνα μοί ποτ' ἀ. λ. ἀμύνῃς |, Φ 134 εἰς ὅ κε πάντες | τίσετε . . λοιγὸν Ἀχαιῶν |, Φ 138 Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι | cf. 250 539. — Θ 130 Λ 310 ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο. Apoll. Lex. 12, 14, Eust. 46, 4, Hes. (λοίγιος, βροτολοιγός.)

λοιμός (dubiae originis vox, quam veteres a λείπω derivabant cf. E. M. 568, 23, Eust. 49, 37 56, 28, alii cum λῦμα cohaerere volebant). Pestilentia. Α 61 εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. 97 v. l. λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει | pro ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει v. s. λοιγός. Hes.

λοισθήιος (λοῖσθος). Non leguntur formae ap. Homerum, nisi semel neutr. plur. λοισθήια substantivi loco positum, semel λοισθήιον adiect. loco cum voce ἄεθλον coniunctum, „quae extremo concertantium cedunt", der letzte Preis, cf. Lobeck Pathol. p. 473. — 1) absol. Ψ 751 ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήι' ἔθηκεν |. schol. V ἡ συνήθεια „λοισθήιον ἔκφερ' ἄεθλον" οὐ γὰρ κλίναϊ (sic) λοισθεύς, ὥς τινες. Lobeck l. c. pro οὐ γὰρ κλίνεται ἀπὸ τοῦ λοισθεύς, La Roche in ed. οὐ γὰρ κλίνει λοισθεύς, Eust. 1327, 59 καὶ ὅρα τὸ λοισθήι' ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ λοισθεύς. — 2) λοισθήιον ἄεθλον Ψ 785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήιον ἔκφερ' ἄεθλον |.

λοῖσθος (E. M. 568, 42 παρὰ τὸ ὄλισθος καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ λ λοῖσθος, οἷον ὁ ἐξολισθήσας καὶ ἐμποδισθείς (cf. Eust. 46, 6), ἢ παρὰ τὸ λείπω. Benfey WL. II 12 λοῖσθος pro λοίπισθος, ισθο = sanscr. ishtha, cf. Kuehner a. Gr.[2] I p. 437, 2 λοῖσθος ortum esse e λοίπ-ιστος, λοῖπ-στος, eiecta littera π λοῖστος, litteram σ deinde quasi aspirantem effecisse, ut τ in θ mutatum sit, Foerstemann de compar. et superl. ling. Graec. et Lat. p. 22 putare syllabam σθος reliquam esse e syllaba exeunte sanscritica ischtha. Oblocutus est Goebel Lexil. II 216, qui vocem non ad λείπω, sed ad radicem σλιθ = labi pertinere vult). — Postremus, ultimus. Ψ 536 λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους |. — Apoll. Lex. 109, 3, Hes. (λοισθήιος.)

Λοκροί, mentio fit ab Homero eorum solum, qui Epicnemidii vocantur, Β 535 Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης; praeerat eis Aias, Oilei f. Β 527 Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀιλῆος ταχὺς Αἴας, quem quadraginta naves Troiam secutae erant, Β 534. Oppida eorum nominantur octo Β 531—533, quorum Θρόνιον Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα situm erat. cf. Bursian G. v. Gr. I p. 188, Strabo IX 426. Locri non pugnabant inter hoplitas, sed sagittarii et funditores erant Ν 712 οὐδ' ἄρ' Ὀιλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο |, οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ | . ., ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ ἐυστρεφεῖ οἰὸς ἀώτῳ | Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο πεποιθότες, Ν 686 ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ . . | Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ | . . ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον sc. Ἕκτορα. — v. Buchholz h. Real. I p. 155.

λοπός (λέπω, v. Curt. Et.[5] 539, Goebel Lexil. II 115, Doed. Gl. 2425) cortex. τ 233 τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῒ σιγαλόεντα |, οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κάτα ἰσχαλέοιο. Eust. 1863, 47, E. M. 569, 51, Hes., Suid.

λουτρόν (v. s. λοετρόν) lavatio, h. Cer. 50 οὐδὲ χρόα βάλλετο λουτροῖς |.

λούω (rad. est λυ, lat. lu, cf. λῦ-μα, lu-o, amplificata in λου et lav cf. λού-ω, lat. lav-o, lautus, Curt. Et.[5] 42 368 569, Fick W.[3] II 223, Hartel hom. Stud. III 37. Goebel Lexil. II 117 radicem σλαϝ, σλυ esse vult). — Formae homericae verbi pertinent ad stirpes λοϝ et λοϝε. Praesentis formae ap. Homerum non leguntur, nisi infinitivi praes. medii λούεσθαι Ζ 508, et λοῦσθαι ζ 216; omnes autem formae homericae eius verbi, impf. fut. aor., revocandae quasi sunt ad quattuor formas indicativi praesentis: λούω, λόϝω, λουέω, λοϝέω cf. Curt. Verb. I p. 386. — Leguntur: a) Act. impf. sing. λόεον (λόϝεον) δ 252, Ameis, Faesi ἐλόευν contract. ex ἐλόεον, quod est in codd. nonnullis et ap. schol. LV ad Ε 905, v. La Roche v. l. Herod. ed. Lentz II 336, 32 τὸ λουτρὸν καὶ τρισυλλάβως λέγεται λοετρόν . . ἐπεὶ καὶ τὸ ῥῆμα δισσὸν λοέω καὶ λούω „ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ λόεον", cf. ibid. 943, 2. 3. sing. λό' (λόϝ') κ 361; plur. 3. prs. λόον (λόϝον) h. Ap. 120, ἐλούεον h. Cer. 289, de qua forma singulari cf. Ludwich in Jahnii ann. 1879 p. 306, qui ἐλώφεον scribendum esse censet. — Aor. ind. λοῦσεν, λοῦσ', λοῦσαν. coni. λούσῃ ἄπο Ξ 7. opt. λούσειαν ἄπο Σ 345. impr. λοῦσον Η 669, λούσατε ζ 210. ptcp. λοέσσας (λοϝέσσας) Ψ 282, λούσασα ε 264. inf. λοῦσαι Ω 582, λοέσσαι τ 320. — b) Med. praes. inf. λούεσθαι Ζ 508, λοῦσθαι (λόϝ-εσθαι) ζ 216. fut. ἀπολούσομαι ζ 219, λοέσσομαι ζ 221. aor. ind. λοέσσατο ζ 227, λούσαντο. opt. λούσαιτο ω 254. impr. λούσασθε. ptcp. λοεσσάμενος Φ 560 α 310 θ 427, -μένη h. XXXII 7, -μεναι ζ 96, -μένω Κ 577. inf. λούσασθαι. — Perf. ptcp. λελουμένος Ε 6, v. Curt. Verb. p. 150. Leskien in Curt. Stud. II p. 105 formas, quae sunt λοῦσαι, λοῦσεν aliae, non ad praes. λούω pertinere, sed contractione e λοέσαι cet. ortas esse vult. cf. Buttmann a. Gr. II 236, Kuehner a. Gr.[2] I p. 861.

1) Act. Lavo, Ε 905 τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν, γ 464 τόφρα δὲ Τη-

λέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη | (Ameis ad l. lavari iubeo, item ζ 210 η 296, cf. Naegelsbach hom. Theol.[2] p. 252), ε 264 Καλυψὼ | εἵματα τ' ἀμφιέσασα . . καὶ λούσασα |, ζ 210 ἀμφίπολοι . . | λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο, η 296 ἥ μοι σῖτον ἔδωκεν . . | καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ, v. Ameis ad l. κ 361 ἔς ῥ' ἀσάμινθον ἕσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο |, Ameis = λοετρὰ ἔχεεν. h. Ap. 120 ἔνθα σε . . θεαὶ λόον ὕδατι καλῷ |, h. Cer. 289 ἀγρόμεναι δέ μιν ἀμφὶς ἐλούεον ἀσπαίροντα |. — De equorum lavatione Ψ 282 ὥ σφωιν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον | χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ, sc. Πάτροκλος. — ἀπολούω in tmesi Ξ 7 εἰς ὅ κε . . Ἑκαμήδη | . . λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα, cf. Ψ 41 εἰ πεπίθοιεν | Πηλεΐδην λούσασθαι ἄπο βρ. ἁ. — Saepe λούειν καὶ χρίειν ἐλαίῳ coniunguntur, δ 49 ρ 88 τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ |, θ 454 τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λ. κ. χ. ἐ. θ 364 h. Ven. 61 ἔνθα δέ μιν χάριτες λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ |, ψ 154 Εὐρυνόμη ταμίη λοῦσεν κ. χ. ἐ. | sc. Ὀδυσσῆα. ω 366 ἀμφίπολος Σικελὴ λοῦσεν κ. χ. ἐ. sc. Λαέρτην. γ 466 κ 364 αὐταρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ | cf. κ 450. δ 252 ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ λόεον καὶ χρῖον ἐλαίῳ |, Ameis Faesi ἐγὼν ἐλόευν. τ 320 ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λοέσσαι τε χρῖσαί τε |, de accentu v. La Roche h. T. p. 413. — De lavatione corporis mortui Π 669 Σαρπηδόνα . . | πολλὸν ἀπὸ πρὸ φέρων λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι cf. 679. Σ 345 Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα, 350 καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ |, Ω 582 δμῳὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ' ἀμφί τ' ἀλεῖψαι |, 587 τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ | sc. Ἕκτορα. — 2) Med. me lavo. Κ 576 δ 48 ρ 87 ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐυξέστας λούσαντο |, Κ 577 τὼ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ | cf. ζ 96. ζ 227 πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν | sc. Ὀδυσσεύς. α 310 ὄφρα λοεσσάμενός τε ταρπόμενός τε φίλον κῆρ | δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίῃς, ζ 219 ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς | ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι, 221 ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγώ γε λοέσσομαι, 216 ἤνωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσι cf. θ 449 αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἀνώγει | ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ', θ 427 πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ |, ὄφρα λοεσσάμενός τε ἰδών τ' εὖ κείμενα πάντα . . δαιτί τε τέρπηται καὶ . . ὕμνον ἀκούων, ψ 131 πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας | cf. 142 πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο κ. ἁ. χ. ω 254 τοιούτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε |, εὑδέμεναι μαλακῶς. — Additur genetivus Ὠκεανοῖο aut ποταμοῖο, qui partitivus est. Ε 6 λελουμένος Ὠκεανοῖο | sc. ἀστὴρ ὀπωρινός, Ζ 508 Ο 265 ἵππος . . εἰωθὼς λούεσθαι ἐυρρεῖος ποταμοῖο |, Φ 560 λοεσσάμενος ποταμοῖο | . . προτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην cf. h. XXXII 7 εὖτ' ἂν ἀπ' Ὠκεανοῖο λοεσσαμένη χρόα καλόν | sc. Σελήνη. v. de eo genetivo Ameis ad β 261, La Roche ad Ε 6, Krueg. Di. 47, 15, 4, Kuehner a. Gr.[2] II p. 308, Hentze in Philol. XXVIII p. 515. Eust. 1251, 28 ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ποταμοῦ (Φ 560), schol. A ad Ε 6 λείπει ἡ ἐξ. (ἀπολούω, νεόλλουτος, λοετρόν cet., λῦμα, ἀπολυμαίνομαι cet.).

λοφιή (λόφος) cervix horrida saetis, saetae cervicis. τ 446 ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο | φρίξας εὖ λοφιήν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς sc. σῦς. v. Eust. 1872, 23, Apoll. Lex. 109, 6, E. M. 570, 4, Hes.

λόφος (Benfey WL. II 311 λόφος pro γλόφος = lat. globus „der sich woelbende Nacken"; neque minus litteram gutturalem initiale fuisse Hoffmann quaest. p. 147, Kuehner a. Gr.[2] I p. 202, 2 volunt. Goebel Lexil. II 115 σλόφος formam primariam vocis fuisse putat, Walter in Kuhn Ztschr. ad rad. varbh = torqueo eam pertinere vult. Positionem efficit λ quattuor locis, cum septem vocalis brevis, quae praecedit, correpta reperiatur cf. La Roche h. U. p. 51, 6. Veteres a λέπω derivabant cf. E. M. 569, 53, E. Gud. 373, 30, Eust. 1313, 31 1653, 7). — Cervix, crista, collis, v. Hes. s. v., Apoll. Lex. 109, 3 significationem collis non affert. — 1) cervix, collum, bis in Il. hominis Κ 573 ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο . . κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς |, equorum Ψ 508 ἀνεκήκιεν ἱδρὼς | ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε |. — 2) crista, plerumque pilis equorum facta, Achillis galea autem arte Vulcani crista aurea erat ornata cf. Σ 612 Τ 383 Χ 316. Γ 337 Λ 42 Ο [481] Π 138 χ 124 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν | ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν |, Ζ 469 ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην | sc. Ἀστυάναξ. Ν 615 ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης | ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν, Ο 537 ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ, Σ 612 ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον ἧκε |, Τ 383 Χ 316 ἔθειραι | χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς, v. Baerwinkel de heroum hom. armatura, Pr. Arnstadt, 1839, p. 42. — 3) collis, v. Schmidt Syn. III p. 93. Hac notione vox in Il. non legitur. λ 596 λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον sc. Σίσυφος. π 471 ἤδη ὑπὲρ πόλιος, ὅθι θ' Ἕρμαιος λόφος ἐστίν, h. Ap. 520 ἄκμητοι δὲ λόφον προσέβαν ποσίν, h. XIX 6 Πᾶν' . . ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε |. (ἄλοφος, καταλοφάδεια, λοφιή, ὀρσολοπεύω.)

λοχάω (λόχος, v. Buttm. Lexil. II 92, 2, Lingen d. Wurzeln λεγ u. λεχ p. 60). — Leguntur formae Act. praes. ind. λοχόωσι ν 425 ο 28, λοχῶσι ξ 181. ptcp λοχόωντες δ 847 π 369. aor. inf. λοχῆσαι, ptcp. λοχήσας χ 53. — Med. aor. coni. λοχήσομαι δ 670, ptcp. λοχησάμενος δ 388 463 ν 268. — Act. 1) absol. a) insidias colloco. Σ 520 οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι |, ἐν ποταμῷ, . . ἔνθ' ἄρα τοί γ' ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. — b) in insidiis sum. δ 847 τῇ τόν γε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί |, χ 53 ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειν λοχήσας |. — 2) τινά, insidior. ν 425 ἦ μέν μιν λοχόωσι νέοι σὺν νηὶ μελαίνῃ, ξ 181 τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ | οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ο 28 μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν |, π 369 ἐμίμνομεν ἠῶ δῖαν | Τηλέμαχον λοχόωντες. — Med. 1) absol. in insidiis consisto. δ 388 τόν γ' εἴ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι, 463 ὄφρα μ' ἕλοις ἀέκοντα λοχησάμενος, ν 268 τὸν . . βάλον . . δουρὶ | ἀγρόθεν ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ |. — 2) τινά, insidior. δ 670 ὄφρα μιν αὐτὸς ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω | ἐν πορθμῷ Ἰθάκης. — v. Doed. Gl. 2059, Eust. 850, 47 ὑπὸ καθῆσθαι ἐνεδρευτικῶς. Suid. Hes. ἐνεδρεύειν.

λοχεύω (rad. λεχ) pario. h. Merc. 230 ἔνθα τε νύμφη | ἀμβροσίη ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος |. Hes. Suid.

λόχμη (rad. λεχ) cubile ferarum, inde locus

densus arboribus et virgulto. τ 439 ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς |. — v. Duentzer in Kuhn Ztschr. XV p. 44. Apoll. Lex. 109, 10 σύμφυτος τόπος. E. Or. 91, 9, E. M. 570, 27 λόχμη θάμνος, ὕλη, σύνδενδρος τόπος, Herod. ed. Lentz II 289, 7, E. Gud. 373, 43, Suid., Hes.

λόχος (a radice λεχ v. s. λέγω. Curt. Et.[5] 194, Fick W.[3] II 226, Lingen die Wurzeln λεγ und λεχ p. 65, Buttm. Lexil. II 92, 2, Doed. Gl. 2059. Goebel Lexil. I p. 317 λόχος ut λέχος a radice σλεχ derivans interpretatur „Verschlag zum Verstecken". De vocali ŏ, quae est in λό-χο-ς, cum λεχες (λέχος) ε̆ habeat, cf. Goebel in Kuhn Ztschr. XII p. 239, Buttmann l. c. p. 52. — Veteres et a λέγω et a λέχος derivabant, E. M. 570, 17 παρὰ τὸ λέγω . . ὅθεν καὶ ἐπίλεκτος, ὅτι τοιοῦτοι ἐπίλεκτοι ἐπελέγοντο εἰς τὰς ἐνέδρας (cf. E. Gud. 373, 47), ἢ παρὰ τὸ λέχος, οἱ γὰρ λοχῶντες οἱονεὶ κοιτάζονται, καὶ ὡς εἰς λέχος ἀνακλίνονται, ἵνα ἀθεώρητοι ὦσιν. Apoll. Lex. 109, 8 ἀπὸ τοῦ λέχους· οἱ γὰρ ἐνεδρεύοντες κατακλίνουσιν ἑαυτούς cf. Hes. s. v.). — Leguntur sing. λόχος Θ 522, λόχου, λόχον, plur. semel λόχοι ν 49. — Insidiae, 1) locus insidiarum. Α 379 ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας | ἐκ λόχου ἀμπήδησε καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα, Ν 285 οὐδέ τι λίην | ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν |, de equo ligneo dicitur δ 277 τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα |, θ 515 υἷες Ἀχαιῶν | ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες, λ 525 ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντα τέταλτο | ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι |, π 463 ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες . . ἔνδον ἔασιν | ἐκ λόχου. — 2) insidiae, ei, qui insidiantur, manus insidiantium. Α 227 οὔτε λόχον δ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν | τέτληκας θυμῷ v. La Roche Stud. § 47 C. Δ 392 οἱ δὲ Καδμεῖοι . . | ἂψ ἀναερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν ἄγοντες | v. Ameis append. ad l. Ζ 189 κρίνας . . φῶτας ἀρίστους | εἷσε λόχον· τοὶ δ' οὔ τι πάλιν οἶκον δὲ νέοντο |, δ 531 κρινάμενος κατὰ δῆμον εἴκοσι φῶτας ἀρίστους | εἷσε λόχον, Ν 277 εἰ γὰρ νῦν . . λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι | ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, ξ 217 ὁπότε κρίνοιμι λόχον δὲ | ἄνδρας ἀριστῆας, Ω 779 μηδέ τι θυμῷ | δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον, ξ 469 ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες |. — 3) latiore sensu manus militum armatorum, qui ex occulto impetus faciunt; notio enim insidiandi utroque loco homerico, Θ 522 ν 49, voci subest, Θ 522 φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω |, μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν λαῶν ἀπεόντων, ν 49 εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων | νῶι περισταῖεν: si undique homines insidiantes te circumdarent et prohibituri essent, greges suos vi abigere. Itaque non ex omni parte recte Bekker h. Bl. I p. 125 ad l.: „was heisst λόχοι, Hinterhalte, oder vom λοχαγός gefuehrte Abtheilungen des Heeres? Fuenfzig Hinterhalte, die uns umzingeln, . . lassen sich kaum auseinanderhalten, sondern fliessen zusammen in einen grossen λόχος; leicht dagegen sondern sich Haufen Krieger; nur ist diese Bedeutung unhomerisch", periculum enim augetur et cum periculo potestas auctoritasque deae tuentis, quod hostes illi non aperto proelio pugnaturi, sed ex insidiis Ulixem oppressuri erant; numero autem insidiarum nihil pendet. — 4) insidiae, das Auflauern, abstr. ratio insidiandi. Σ 513 οἱ δ' οὔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπὸ θωρήσσοντο |, ad insidiandum, Faesi ad l. λόχῳ = εἰς λόχον, λόχονδε, Ameis: Dativ des Zweckes, zum Hinterhalt. δ 441 ἔνθα κεν αἰνότατος λόχος ἔπλετο, 395 αὐτὴ νῦν φράζευ σὺ λόχον θείοιο γέροντος |, i. e. qua ratione, quibus insidiis senem opprimamus et respondere cogamus, ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι. Eust. 931, 48 Ἰστέον δὲ ὅτι τε λόχος διττῶς λέγεται, αὐτό τε γὰρ τὸ ἔργον ἤγουν τὸ λοχᾶν, καὶ τὸ τάγμα δὲ τῶν ἀνδρῶν τὸ τόσον, ἐξ οὗ ὁ λόχος ἀπαρτίζεται. v. 635, 60 850, 46, Suid. (λοχάω, λοχεύω.)

λύγξ (a rad. λυκ = luceo ut videtur, cf. Curt. Et.[5] p. 53, 369, Fick W.[3] II 225, Benfey WL. II 126). — Lynx. h. XIX 24 λαῖφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφοινὸν | λυγκὸς ἔχει.

λύγος (Curt. Et.[5] 183 = vimen, comparat λυγόω, λυγίζω flecto, necto, lat. lig-are, Fick W.[3] II 217 praeterea luc-tare et sanscr. lag, lagati = haerere). Leguntur λύγοι, -οισι, -ους. — Vimen. Λ 105 ὥ ποτ' Ἀχιλλεὺς | Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι, schol. A ad l. ἐδέσμευσε ταῖς νέαις καὶ ἁπαλαῖς λύγοις καὶ βλαστήμασι. λύγος δὲ ἱμαντῶδές τι φυτὸν καὶ ἁπαλόν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν . . τινὲς δὲ αὐτὸ καὶ ἄγνον καλοῦσιν, cf. Eust. 834, 32. μόσχοισι igitur adiectivum intellegi et voce λύγοισι certam quandam speciem viminum (ἄγνος = vitex agnus castus, Keuschlamm) significari vult cf. E. M. 591, 46 s. v. μόσχοι et Apoll. Lex. 113, 32. Hes. ῥάβδος ἁπαλή. ἄγνος. Idem Seiler s. v., Buchholz hom. R. II p. 274 volunt. Faesi μόσχοισι et λύγοισι pro substantivis accipienda esse putat, atque λ. quidem appositionis loco accedere ad μόσχοισι, cf. Hentze ad l. Duentzer ad l. μόσχος „iung, frisch", id. in Kuhn Ztschr. XVI p. 27 μ. λ. interpretatur „mit frischen Weiden". ι 427 τοὺς ἀκέων ξυνέεργον ἐυστρεφέεσσι λύγοισι |, τῇς ἔπι Κύκλωψ εὗδε, κ 166 αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε |, πεῖσμα δ' . . πλεξάμενος συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου, h. VII 13 τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμά, λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσε πῖπτον | χειρῶν ἠδὲ ποδῶν. — v. Eust. 1638, 10. Suid. E. Gud. 374, 41 s. v. λυγίζειν. Buchholz hom. Real. l. c.

λυγρός (a rad. λυγ, cf. lat. lug-eo, luc-tus. Curt. Et.[5] 183, Fick W.[3] II 226, Doed. Gl. 107, Benfey WL. II 16). — Lugubris. 1) de rebus, a) quae ipsae lugendae sunt, aut luctum efficiunt, miser, miserabilis. γῆρας Ε 153 ὁ δὲ τείρετο γήραϊ λυγρῷ | cf. Κ 79 Σ 434 Ψ 644, ω 250 ἀλλ' ἅμα γῆρας | λυγρὸν ἔχεις. — ὄλεθρος Β 873 οὐδέ τί οἱ τό γ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον | cf. Ζ 16 Υ 289 δ 292. Υ 296 νήπιος, οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄ. |, γ 87 ἀπώλετο λυγρὸν ὄ. |, ο 268 ἀπέφθιτο λυγρὸν ὄ. |, γ 194 κ 115 ω 96 μήσατο λυγρὸν ὄ. |, π 371 ἡμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον | Τηλεμάχῳ, γ 93 δ 323 αἴ κ' ἐθέλῃσθα κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν cf. ξ 90. Κ 174 ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς | ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, Ω 735 ἤ τις Ἀχαιῶν | ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον |, χωόμενος. — ἄτη ψ 224 τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ | λυγρήν. — ἄλγεα Ν 346 ἀνδράσιν ἡρώεσσιν ἐτεύχετον ἄλγεα λυγρά |, Ω 742 ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά |. — κήδεα Ε 156 πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ | λεῖπ', Σ 430 τοσσάδ' ἐνὶ

φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κ. λ. |, λ 369 ἐπισταμένως κατέλεξας . . σέο τ' αὐτοῦ κ. λ. |, h. Cer. 249 ἐμοὶ δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ τίθησιν |. — πένθος Χ 242 ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ |, β 70 μ' οἶον ἐάσατε πένθεϊ λυγρῷ | τείρεσθ'. — ἔχθεα Γ 416 μητίσομαι ἔχθεα λυγρά |. — ἕλκος Ο 393 ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ | φάρμακ' ἀκέσματ' ἔπασσε, Τ 49 ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά | v. l. ἄλγεα. — δαΐς Ν 286 μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ |, Ω 739 οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λ. — ἀνδροκτασίη Ψ 86 εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος . . ἤγαγεν ὑμέτερον δ' ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς. — b) latiore sensu lugubris, quod tristitiae est, ad luctum pertinet, l. efficit. — εἵματα π 457 λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε, ρ 203 338 ω 158 λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο |, 573 εἵματα γάρ τοι | λύγρ' ἔχω. — ἀγγελίη Ρ 642 πεπύσθαι | λυγρῆς ἀγγελίης, 686 πύθηαι | λ. ἀ. Σ 18 ἢ μάλα λυγρῆς | πεύσεαι ἀ. Τ 337 ποτιδέγμενοι αἰεὶ | λυγρὴν ἀγγελίην. — ἀοιδή α 341 ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς | λυγρῆς. — νόστος α 327 νόστον ἄειδε | λυγρόν, γ 132 Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον. — σήματα Ζ 168 πόρεν δ' ὅ γε σήματα λυγρά |. — φάρμακα δ 230 πλεῖστα φέρει . . ἄρουρα | φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά |, κ 236 ἀνέμισγε δὲ σίτῳ | φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοίατο πατρίδος αἴης. — γαστήρ ρ 473 ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς |, οὐλομένης. — c) λυγρά miseriae, res miserae. Ω 531 ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε |, γ 303 Αἴγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρά |, λ 432 ἣ δ' ἔξοχα λυγρὰ ἰδυῖα |, ξ 226 πόλεμοι καὶ ἄκοντες . . καὶ ὀϊστοί |, λυγρά, τά τ' ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται |, σ 134 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι |, καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ. — 2) de hominibus, ignavus, miser. Ν 119 ὅς τις πολέμοιο μεθείη | λυγρὸς ἐών, 237 συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν |, ι 454 τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε | σὺν λυγροῖς ἑτάροισι, σ 107 μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι | λυγρὸς ἐών sc. Ἶρος, Ameis: der du ein klaeglicher Wicht bist. v. Buttm. Lexil. I 262. — Adv. λυγρῶς Ε 763 αἴ κεν Ἄρηα | λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι. — Eust. 1638, 63 1762, 41, Hes., Suid. De sexaginta quattuor locis vox vicies ter in sexto, quattuordecies in quinto, quindecies in primo, quinquies in tertio, quinquies in secundo pede, semel (Ω 531) post arsin secundi, semel (ι 454) post arsin primi pedis ponitur. (λευγάλεος.)

λύθρον (Fick W.³ II 223, Curt. Et.⁵ 368 ut λύ-μα, λούω a rad. λυ, lat. lu-o, pol-lu-o, „aus der Grundbedeutung spuelen entwickeln sich alle uebrigen, namentlich die des Schmutzes als des abgespuelten und daraus die der Beschimpfung". Utra sit nominativi forma homerica, λύθρον an λύθρος non liquet, quod solus dativus legitur; a posterioribus scriptoribus utraque forma admittitur. — Proprie contaminatio (Curt. l. c. Besudelung, Schmidt Syn. II p. 217 Anspuelung), imprimis quae fit cruore, inde cruor. Schmidt l. c. „αἵματι καὶ λύθρῳ ist ein Hendiadyoin, worin das erste Wort den Gegenstand konkret, das letzte ihn abstrakter als das „abgespuelte" bezeichnet". Veteres λύθρον cruorem pulvere et sudore pugnantium commixtum interpretantur, schol. B ad Ζ 268 αἵματι· τῷ ἐκ πολέμου, ὁμοίως καὶ λύθρῳ τῷ τῇ κόνει ἐπιμίκτῳ, cf. schol. AD ad Υ 503, Suid., Hes. E. M. 571, 27 τὸ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα. — Ter cum αἵματι coniunctum legitur, Ζ 268 οὐδέ πῃ ἔστι . . Κρονίωνι | αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι, χ 402 ψ [48] εὗρεν . . Ὀδυσῆα . . | ἀ. καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥς τε λέοντα, bis solum ponitur, Λ 169 Ἀτρείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους | cf. Υ 503. — Eust. 641, 44 838, 47 1932, 18, E. Gud. 374, 26.

λυκάβας (a rad. λυκ, quae est in luc-eo, luc-s, et βαίνω). Legitur bis gen. λυκάβαντος. — Lucis processus, Lichtgang, temporis spatium inter ortum (initium) et occasum (finem) lucis interiectum. Quae vero lux sit intellegenda et quantum sit spatium, apud omnes interpretatores pro certo non constat. Plerisque vox ad solis circuitum duodecim mensibus confectum referenda esse et anni spatium significare videtur, cf. Ameis, Faesi ad l. Goebel Lexil. II 171 interpretatur Lichtwandler = sol, inde notionem transferri ad cursum solis, annum. Herod. ed. Lentz II 637, 38 σημαίνει δὲ τὸν ἐνιαυτόν. Stengel in Hermes 1883 p. 305, qui vocem non ad solis, sed ad lunae cursum pertinere vult, interpretatur Mondlauf, „λυκάβας bezeichnet den Zeitraum von vier Wochen, in dem das Mondlicht alle Phasen durchlaeuft". — ξ 161 τ 306 τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς. — Cf. praeterea de notione vocis Welcker gr. G. I 476 adn., Preller gr. M.³ I 202, 4, de veterum etymologia a λύκος et βαίνω Preller l. c. 351, 4, Suid., Eust. 1756, 28. Apoll. Lex. 109, 11 ἀπὸ τοῦ λυγαίως βαίνειν, ὅ ἐστι σκοτεινῶς καὶ λεληθότως v. Hes., E. Gud. 374, 48, schol. ad ξ 161.

Λύκαστος (rad. λυκ, luceo, v. Angermann, geogr. Namen cet. Pr. Misen. 1883, 26). Urbs in Creta insula sita, quae Idomenei regis erat. Β 647 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς . . ἡγεμόνευεν |, οἳ . . εἶχον . . | Λύκτον Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον |, . . πόλεις εὖ ναιετοώσας v. Strabo X 4, 14, Hoeck Kreta I p. 415, Bursian G. v. Gr. II 561, 1, Buchholz h. Real. I 253. — Aristarchus Λύκαστος, cf. schol. A ad Μ 20 τὸ δὲ Λύκαστος ὁ αὐτὸς ἱστορεῖ ὀξύνεσθαι, ἡμῶν ἀναγιγνωσκόντων βαρυτόνως, cf. Herod. ed. Lentz I 211, 23, ibid. 223, 12 Λύκαστος πόλις Κρήτης . . ., ἀπὸ Λυκάστου αὐτόχθονος ἢ παιδὸς τοῦ Μίνωος . . ., τὴν Κρητικὴν Λύκαστον ὀξύνουσι οἱ ἐγχώριοι, ὡς ἱστορεῖ Διονύσιος. οὐκ ἐπικρατεῖ δὲ ἡ ἐθνικὴ παράδοσις. Lehrs Arist.² p. 262, Eust. 313, 13, Hes. Bekker contra, hom. Bl. I p. 162, Λυκαστός scribi vult, parum recte enim Aristarchum analogiae causa a scriptura tradita, quam cum loquendi et edicendi ratione Cretensium ipsorum convenire sciret (cf. Herodian l. c.) abhorruisse.

Λυκάων 1) Pandari pater, Lycius. Β 826 τῶν αὖτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός |, Πάνδαρος, cf. Ε 95 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λ. ἀ. υ., 101 283 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε Λ. ἀ. υ., 179 229 276 τὸν . . προσέειπε Λ. ἀ. υ. Δ 89 Ε 169 εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε |, Δ 93 ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον |; Ε 246 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὔχεται εἶναι |. In domo Lycaonis patris Pandarus Troiam profectus equos currusque reliquerat, Ε 193 ἀλλά που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἕνδεκα δίφροι |, 197 πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων | ἐρχομένῳ ἐπέτελλε . . ἵπποισιν . . ἐμβεβαῶτα | ἀρχεύειν Τρώεσσι.

2) Filius Priami e Laothoe, Polydori frater. *Φ* 85 Achilli dicit *μινυνθάδιον δέ με μήτηρ | γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος.* *Χ* 46 Priamus queritur *καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον |, οὐ δύναμαι ἰδέειν . . |, τούς μοι Λαοθόη τέκετο.* Achilles eum puerum captum per Patroclum Euneo, Lemni regi, vendiderat *Φ* 40 *καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε |, . . ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε |, Ψ* 746 *υἷος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε | Πατρόκλῳ ἥρωι Ἰησονίδης Εὔνηος* | sc. *κρητῆρα.* Postea Troiam reverso ei duodecimo post reditum die — *νῦν δὲ λίμην τρὶς τόσσα πορών· ἠὼς δέ μοί ἐστιν ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα, πολλὰ παθών,* (*Φ* 80 81) — Achilles in Scamandro flumine occurrit *Φ* 35 *ἔνθ' υἱεῖ Πριάμοιο συνήντετο . . | ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι,* et contemnens preces fletumque eius vitam deprecantis et Pelidem, ut sibi ob iuventutem parcat, orantis et obsecrantis, iuvenem trucidat corpusque interfecti in flumen proicit, ut adipem eius pisces edant *Φ* 127 *ἰχθύς, ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.* — *Γ* 333 *Ἀλέξανδρος . . θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν | οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος, ἥρμοσε δ' αὐτῷ.* *Υ* 81 Apollo Lycaonis specie induta Aeneam pugnandi ardore implet *υἱεῖ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνήν* |.

λυκέη (*λύκος*) pellis lupi, Eust. 374, 40. *Κ* 459 *τοῦ δ' ἀπὸ . . ἕλοντο* | sc. *Δόλωνος, καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν.* (cf. 334 *ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο.*)

λυκηγενής (rad. *λυκ*, lux). In luce natus, Apollo. *Δ* 101 *εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ* | cf. 119. schol. V ed. Dind. I p. 173 *φασὶν ὅτι λαθεῖν σπουδάζουσα ἡ Λητὼ τῆς Ἥρας ζηλοτυπίαν εἰς Λυκίαν ἀπηλλάγη,* ibid. III p. 201, cf. Eust. 448, 41. Hes. *τῷ ἀπὸ Λυκίας ὄντι.* Schol. Ven. ed. Dind. III p. 202 *λ. αὐτὸν προσηγόρευσεν οὐχ ὡς ἐν Λυκίᾳ γεγεννημένον . .* (Herod. ed. Lentz I 249, 4 *ὁ ἐν Λυκίᾳ γεγεννημένος*), *ἀλλ' ὥσπερ τὴν ἡμέραν ἠριγένειαν ὀνομάζει τὴν τὸ ἦρος γεννῶσαν, οὕτω λ. τὸν ἥλιον προσηγόρευσεν, ἐπειδὴ τοῦ κατὰ τὴν ὄρθριον λυκαυγοῦς αὐτός ἐστιν αἴτιος, ἢ ὅτι τὸν λυκάβαντα γεννᾷ, τουτέστι τὸν ἐνιαυτόν.* Sed ne hoc quidem ferri potest, quod *γένης* in compositis semper passivo sensu usurpatur, cf. Buchholz h. Real. I p. 291, 7, Welcker gr. G. I p. 476, qui interpretatur „e die oriente natus", lucem enim oppositam esse nocti. Preller gr. M.³ I p. 202, Faesi ad *Δ* 101, Buchholz l. c. I 290, 7, v. Lehrs Arist.² p. 232.

Λυκίη (ad rad. *λυκ*, lux, pertinet; terram nomen accepisse a nomine *Λύκου* fugientis cf. Preller gr. M.³ I 203, 2). — 1) Provincia Asiae minoris ad meridiem vergentis, quam Xanthus flumen perfluit, patria Sarpedonis et Glauci, qui auxilia inde Troiam duxerant. *Β* 877 *Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων | τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος,* *Ε* 479 *τηλοῦ γὰρ Λυκίη Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι,* 645 *ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης* sc. *Σαρπηδόνα,* *Ζ* 225 *σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι* |, *Μ* 312 *Γλαῦκε . . τετιμήμεσθα μάλιστα . . | ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι,* *Μ* 318 *οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν,* *Π* 542 *κεῖται Σαρπηδών, . . |, ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ* |, *Ρ* 172 *τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι* |. Iupiter dubitat utrum Sarpedonem Patroclo interficiendum concedat, an *μάχης ἄπο δακρυοέσσης | θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ* | *Π* 437. Corpus interfecti eius deinde iussu Iovis Mors et Somnus e pugna auferunt et in Lyciam asportatum amicis sepeliendum tradunt *Π* 673 *οἵ ῥά μιν ὦκα | θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ* |, cf. 683 *κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ,* 455 *εἰς ὅ κε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται.* Bellerophontes, Sarpedonis avus, a Proeto per dolum missus in Lyciam pervenerat, *Ζ* 168 *πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅ γε σήματα λυγρά,* 171 *αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε,* 172 *ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἷξε Ξάνθον τε ῥέοντα,* 173 *προφρονέως μιν τῖεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης* |, 188 *κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους* |, 210 *οἳ μέγ' ἄριστοι | ἔν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.*

2) *Λυκίη* ab Homero nominatur regio sub Ida prope Troiam ad Asepum flumen sita, cuius caput erat Zeleia, Pandari et Lycaonis patria. *Ε* 105 Pandarus dicit *εἰ ἐτεόν με | ὦρσεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀπορνύμενον Λυκίηθεν* |, schol. A ad l. *ὅτι τῆς Τρωϊκῆς Λυκίας.* *Ε* 173 *Πάνδαρε . . οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων* |, schol. *ἡ διπλῆ ὅτι τὴν Τρωϊκὴν Λυκίαν λέγει* cf. Lehrs Arist.² p. 232. Eust. 353, 25 *σημειοῦνται δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ὅτι ἡ μὲν κατὰ Πάνδαρον χώρα ὁμωνύμως τῇ ἐν Ξάνθῳ Λυκίᾳ καλεῖται,* id. 448, 42 hanc Lyciam minorem dicit *ὡς ἐν Λυκίᾳ γεγονώς, ἢ τῇ μεγάλῃ . . ἢ τῇ μικρᾷ, ἧς Πάνδαρος ἦρχε* cf. 535, 31, Herod. ed. Lentz I 288, 32, schol. V ad *Δ* 88 *κτίζει Ζέλειαν τῆς μικρᾶς Λυκίας.* Incolae huius Lyciae *Τρῶες* dicuntur cf. Pandari verba *Ε* 200 *πατὴρ . . μ' ἐκέλευε . . ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα | ἀρχεύειν Τρώεσσι* et 211 *ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν | ἡγεόμην Τρώεσσι.* schol. BL ad *Β* 827 *Πάνδαρος . . ἡγεῖτο τῶν ἐκ Ζελείας· ὧν τὴν μὲν χώραν καλεῖ Λυκίαν, τοὺς δὲ οἰκήτορας Τρῶας,* cf. Eust. 353, 30. 484, 1, Ameis app. ad *Β* 839, Preller gr. M.³ II 84, 3. 375. — Fellows Lycia p. 277 466 contra putat unius Lyciae, ad Xanthum sitae, duas gentes incolas fuisse Tloes et Tremilas (Tramelas), earum utramque auxilia Troiam misisse, Tloes (Troes) Pandaro, Tremilas Sarpedone duce. v. Preller l. c. p. 84, 3. Cf. praeterea Welcker gr. G. I 477, Buchholz h. Real. I p. 290, Forbiger in Pauly Realencycl. IV 1255. — Apollo imprimis in Lycia sacra habebat. *Π* 514 *κλῦθι, ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ | εἷς ἢ ἐνὶ Τροίῃ.* h. Ap. 179 *ὦ ἄνα, καὶ Λυκίην καὶ Μῃονίην ἐρατεινὴν | καὶ Μίλητον ἔχεις.* *Λυκίηνδε* *Ζ* 168 *πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε,* 171 *αὐτὰρ ὁ βῆ Λ.* *Λυκίηθεν* *Ε* 105 *ἀπορνύμενον Λυκίηθεν* |. V. Koch ad l. *Λυκίη* „urbs lucis" vetus nomen urbis *Ζελείας* fuisse videri, comparat *Ἐφύρη* et *Κόρινθος.*

Λύκιοι incolae Lyciae maioris, quae dicitur, Troianorum socii, quibus Sarpedon et Glaucus praeerant. *Β* 876 *Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων | τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος,* *Μ* 315 *τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἐόντας | ἑστάμεν,* 317 *ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων* |, 321 *Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται* |, 330 *τὼ δ' ἰθὺς βήτην Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε* |, 346 359 *ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί,* 376 *ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες* |

Primo loco Sarpedon dux Lyciorum dicitur, *E* 482 *ἀλλὰ καὶ ὧς Λυκίους ὀτρύνω καὶ μέμον' αὐτός* | sc. *Σαρπηδών*, 633 *Σαρπῆδον, Λυκίων βουληφόρε*, 647 *τὸν δ' αὖ Σαρπηδών, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ηὔδα* |, *Ξ* 426 *Σαρπηδών τ', ἀρχὸς Λυκίων*, *Π* 421 *Σαρπηδὼν . . κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν* |, 422 *αἰδὼς ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε;* 490 *ὣς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων* | *κτεινόμενος μενέαινε*, *Π* 541 *κεῖται Σ. Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων* |. Eo duce fortissime ad murum Achaeorum pugnant, *M* 408 *κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἑλιξάμενος Λυκίοισιν*, 409 *ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς* |; 417 *οὔτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο* | . . *θέσθαι κέλευθον*, 419 *οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο* | . . *ὤσασθαι*. Sarpedone vulnerato Glaucus solus Lycios ducit, *Π* 495 *πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας* | . . *Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι* cf. 532. 525 *κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν*, 593 *Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων* |, 659 *ἔνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι μένον*, *P* 140 *Γλαῦκος δ', Ἱππολόχοιο πάις, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν* | cf. *H* 13, Hectori dicit *P* 146 *οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν* | *εἶσι περὶ πτόλιος*, 154 *εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν*. — Ulixes contra Lycios pugnans multos eorum occidit, *E* 673 *ἢ ὅ γε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο* |, 676 *τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη* |, 679 *καί νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεύς*. — Castra eos cum Mysis *πρὸς Θύμβρης* habuisse Dolon refert *K* 430 *πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι Μυσοί τ' ἀγέρωχοι*. Lycii aliquot locis soli pro omnibus Troianorum sociis nominantur *Δ* 197 207 *ὅν τις ὀιστεύσας ἔβαλεν* . . | *Τρώων ἢ Λυκίων*, cf. Ameis, Faesi ad l. „es sind aber hier die eigentlichen Lykier, nicht die zu den Troern gerechneten aus Zeleia gemeint". *Z* 78 *ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα* | *Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται*, *Λ* 285 *O* 424 485 *Ἕκτωρ* . . | *Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο*, *Π* 564 *Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί*, 584 *ὧς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις* . . | *ἔσσυο καὶ Τρώων*, 685 *Πάτροκλος δ'* . . | *Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε*. Item *Τρ. καὶ Λ. καὶ Δάρδανοι* appellantur *Θ* 173 *Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί* | v. Faesi ad l. cf. *Λ* 286 *N* 150 *O* 425 486 *P* 184. — Bellerophontem quondam bene exceptum regis honoribus Lycii affecerant *Z* 194 *καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων, καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο*.

Λυκομήδης Creontis filius, Boeotus. *I* 84 *ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο* | . . *ἠδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον* |, *M* 366 *Αἶαν* . . *σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης* | . . *Δαναοὺς ὀτρύνετον ἶφι μάχεσθαι* |, *P* 345 *Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρί* |, . . *Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον* |, 346 *τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηίφιλος Λυκομήδης*, *T* 240 *ὀπάσσατο*, sc. *Ὀδυσσεύς, καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον* |, *βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο*.

Λυκόοργος (Curt. Et.[5] 181 a *λυκο* et *ϝεργ* (*εἴργνυμι*), Doed. Gl. 903 *λύκος* et *ὀργή* „Wolfhart". Bekker *Λυκόϝεργος* cf. Lob. elem. II 64). — 1) Dryantis filius, rex Thraciae, qui quod Bacchi cultum contemnens impediebat a Iove luce orbatus brevi post id facinus mortuus est. *Z* 130 *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκόοργος* |, *δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν*, 134 *αἱ δ' ἅμα πᾶσαι* | *θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου* | *θεινόμεναι βουπλῆγι* . . *καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου πάις*. v. schol. A ad *Z* 131, Eust. 629, 10, Preller gr. M.[3] I 565. — 2) Lycurgus, Arcas, qui Areïthoum, *κορυνήτην*, occidit clavaque privavit, quam postea Ereuthalioni dono dedit. *H* 142 *τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔ τι κράτεΐ γε*, 144 *πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς* | *δουρὶ μέσον περόνησεν, ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη, τεύχεα δ' ἐξενάριξε* . . *καὶ τὰ μὲν αὐτὸς* . . *ἐφόρει*, 148 *αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα* |, *δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι*.

λύκος (Curt. Et.[5] 78 161 714 vocem cum sanscr. vṛkas componit, cuius forma primaria fuerit varkas, inde vraka-s, vlaka-s, vluko-s, *λύκος*, lat. lupus, goth. vulfs, cf. Schleicher Beitr. I 6, Siegismund in Curt. Stud. V 137, Fick W.[3] I 213 II 237, qui rad. ad *ϝελκ* (*ἕλκω*) pertinere putat, *λύκος* = raptor?, Benfey WL. II 26: vrak, *λυκόω*, lacero, cf. Weber in Kuhn Ztschr. II 80. Oblocutus est Goebel Lexil. II 480, qui *λύκος* ad rad. *λυκ* luceo referendum esse contendit). Leguntur sing. *λύκοιο* *K* 334, plur. *λύκοι, λύκων, λύκους* *κ* 433. — Lupus, saepe in comparationibus. *Δ* 471 *ἔργον ἐτύχθη* | *ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ **λύκοι** ὣς* | *ἀλλήλοις ἐπόρουσαν*, *Λ* 72 *οἱ δὲ λύκοι ὣς* | *θῦνον*, *Π* 156 *οἱ δὲ λύκοι ὣς* | *ὠμοφάγοι*, sc. *Μυρμιδόνες*, 352 *ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον* . ., *ὣς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον*, *N* 103 *ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν*, sc. *Τρῶες, αἵ* . . | *θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤια πέλονται* |, *X* 263 *ὡς* . . *οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν* |, *κ* 212 *ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες* |, *τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν* sc. *Κίρκη*, 218 *ὣς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες* | *σαῖνον*, 433 *ἤ κεν ἅπαντας* | *ἢ σῦς ἠὲ λύκους ποιήσεται ἠὲ λέοντας* |, h. Merc. 223 *βήματα* . . *γίγνεται* . . | *οὔτε λύκων πολιῶν οὔτ' ἄρκτων οὔτε λεόντων*, h. Ven. 70 *οἱ δὲ μετ' αὐτὴν* | *σαίνοντες πολιοί τε λύκοι χαροποί τε λέοντες* | sc. *Ἀφροδίτην*, h. XIV 4 *λύκων κλαγγὴ χαροπῶν τε λεόντων* |. — Pellem lupi Dolon induerat *K* 334 *ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο*. — v. Buchholz hom. Real. II 198, Eust. 448, 45. (*ἀρηίλυκος*.)

Λυκοφόντης (*φεν*) 1) Troianus, quem Teucer occidit. *Θ* 275 *ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἕλε Τεῦκρος ἀμύμων;* . . *Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην*. — 2) *Δ* 395 v. l. pro *Πολυφόντης* qu. v.

Λυκόφρων Mastoris filius, Aiacis Telamonii socius, ab Hectore interfectus. *O* 430 *ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν* |, *Αἴαντος θεράποντα Κυθήριον* . . *τὸν ῥ' ἔβαλεν*.

Λύκτος (Curt. Et.[5] 160 a rad. *λυκ* luceo. Steph. Byz. s. v.: *Λύκτος πόλις Κρήτης* . . *ἔνιοι Λύττον φασὶν αὐτήν, διὰ τὸ κεῖσθαι ἐν μετεώρῳ τόπῳ, τὸ γὰρ ἄνω καὶ ὑψηλὸν λυττόν φασι*, cf. Kramer ad Strabo. X 4, 7). — Urbs Cretica. *B* 647 *Κρητῶν δὲ* . ., *οἳ Κνωσόν τ' εἶχον* . . | *Λύκτον Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον* |, *P* 611 *Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐυκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ*. schol. BL ad *B* 647 *Λυκτὸν δέ τινές φασι, οὐκ ὀρθῶς*. Strabo X 4, 7 *κεῖται* . . *ἡ Κνωσσὸς* . . *σταδίους* . . *τῆς*

Λύκτου ἑκατὸν εἴκοσι, . . Λύκτος δὲ καὶ αὐτὴ τῆς Λιβυκῆς (θαλάσσης) ὀγδοήκοντα. v. Buchholz h. Real. I p. 252, Hoeck Kreta I p. 6 409, Forbiger in Pauly Realencycl. IV p. 1263.

Λύκων Troianus a Peneleo interfectus. *Π* 335 *Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον*, 337 *ἔνθα Λύκων μὲν | ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν, . . ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε | Πηνέλεως.*

λῦμα (rad. λυ, cf. λούω, lat. luo, lavo. Curt. Et.[5] 368, Fick W.[3] II 223. Goebel Lexil. I 309 (σ)λῦ-μα). — Sordes. *Ξ* 171 *ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος | λύματα πάντα κάθηρεν* sc. *Ἥρη.* Schmidt Syn. II p. 214 voce λ. non sordes significari vult, sed partes quodammodo mortales divini corporis (die schwindenden und vergaenglichen Teile des Koerpers, ... diese werden durch die Ambrosia gelaeutert und entfernt). *Α* 314 *λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν |. οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.* Cum sordes mari abluebant, simul animos maculis purgabant, schol. A *τὰ περιττώματα εἰς τὴν ἀπερίτην θάλασσαν βάλλουσι, φύσει γὰρ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάττης καθαρτικόν. καὶ Εὐριπίδης „θάλασσα κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακά“*, (Iph. Taur. 1193). Hes. *τὰς ἀκαθαρσίας ἔβαλλον.* cf. Naegelsbach adn. ad l. „Diese Waschungen sind keineswegs blos die gewoehnlichen Waschungen, — sondern symbolisches Abthun der Schuld, welche auch am Heere mit der Pest bestraft worden war“. Apoll. Lex. 109, 13 *ποτὲ μὲν τὰ ῥυπάσματα τοῦ σώματος, ποτὲ δὲ τὰ περικαθάρματα.* Schmidt Syn. l. c. „in einem mehr urspruenglichen Sinne finden wir λῦμα von dem, was man zur Suehnung den Goettern hingiesst. . . . . An Weihguesse also und sonstige Suehnopfer ist hier zu denken“. — v. Eust. 108, 24 974, 47.

λυπρός (a rad. λυπ, cf. λύπη, λυπηρός, sanscr. lup, lumpā-mi = frango. lat. rumpo, rupes quoque huc fortasse referenda esse cf. Curt. Et.[5] 266). — Miser, exilis, semel in Od. *ν* 243 *ἦ τοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν |, οὐδὲ λίην λυπρή, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται |* sc. *Ἰθάκη.* Curt. l. c. „In dieser Beziehung (quaeritur an notio rumpendi huc pertinere possit) ist es beachtenswerth, dass bei Homer nur *λυπ-ρ-ός* als Bezeichnung des aermlichen (bruechigen?) Bodens, erst spaeter *λύπ-η* mit seinen Ableitungen vorkommt“. Schmidt Syn. II 590 solum aridum, macrum intellegi vult. Friedlaender in Jahnii ann. suppl. III p. 784 in dubio relinquit, utrum *λυπρός* forma secundaria vocis *λυγρός*, an alia vox sit. Hes. *εὐτελής, μοχθηρά, ἀχρεία.* Suid. *εὐτελής, πενιχρά.*

λύρη(ῠ) (Benfey WL. II 6 *λύρα* pro *λύδ-ρα* ad sanscr. rud = sono referri vult, Fick W.[3] II 220 ad graeco-ital. lardo, gr. *λορδός* = flexus, curvatus, vocem pertinere suspicatur, v. Kuhn in Kuhn Ztschr. III 335. E. Gud. 375, 6 *παρὰ τὸ λύω, ἐδόθη γὰρ τῷ Ἀπόλλωνι . . λύτρα τις οὖσα*, cf. E. M.). — Lyra, instrumentum a Mercurio inventum, quod septem chordas habebat, cf. accuratam eius descriptionem in Baumeisteri commentario in hymn. Merc. v. 47. Ceterum *λύρα* nihil differre videtur a *κίθαρις*, quod in hymno Merc. idem instrumentum et *φόρμιγξ* et *κίθαρις* et *λύρη* nominatur. h. Merc. 423 *λύρη δ' ἐρατὸν κιθαρίζων | στῆ ῥ' ὅγε θαρσήσας ἐπ' ἀριστερὰ Μαιάδος υἱός*, 418 *λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ χειρός* | cod. Mosc. pro *χειρός λύρην* habet. Stephanus pro *λαβών* scripsit *λύρην*, cf. Baum. ad l. Hes. *κιθάρα*, Eust. 574, 36 1913, 38. v. s. v. *κίθαρις.*

Λυρνησσός (Wolf *Λυρνησός*, sed v. Spitzner ad *Β* 690. Herod. ed. Lentz II 547, 11: *Λυρνησσός, πόλις Τρωϊκή. διὰ δύο σσ*). — Urbs Lelegum, *πόλις θείοιο Μύνητος*, *Τ* 296, Briseidis patria, ab Achille diruta. *Β* 690 *κούρης χωόμενος Βρισηΐδος . . |, τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογήσας |*, 691 *Λυρνησσὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης*, *Τ* 60 *ἤματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησσὸν ὀλέσσας |*, *Υ* 92 *πέρσε δὲ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον*, 191 *ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν | πέρσα μεθορμηθείς.* — Strabo XIII 1, 6 (584) *πεπόρθηται δὲ σὺν ἄλλοις τόποις καὶ τὰ ἀντικείμενα τῇ Λέσβῳ τὰ περὶ Θήβην καὶ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον τὴν τῶν Λελέγων.* id. ibid. 161 (612) *ἀμφότεραι (Θήβη καὶ Λυρνησσός) δ' ἦσαν ἐν τῷ κληθέντι μετὰ ταῦτα Θήβης πεδίῳ, . . ἐνταῦθα γὰρ καὶ ἡ Θήβη καὶ ἡ Λυρνησσός, ἐρυμνὸν χωρίον. ἔρημοι δ' ἀμφότεραι. διέχουσι δὲ Ἀδραμυττίου σταδίους ἡ μὲν ἑξήκοντα ἡ δὲ ὀγδοήκοντα καὶ ὀκτὼ ἐπὶ θάτερα*, v. Eust. 322, 24. — Buchholz hom. Real. I p. 356, Forbiger in Pauly Realencycl. IV 1291.

Λύσανδρος Troianus, quem Aiax occidit. *Λ* 491 *οὖτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην*, v. Ameis append. ad l.

λυσιμελής (*μέλος*) membra resolvens, *ὕπνος* dicitur. Bis in Od. *υ* 57 *εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ | λυσιμελής*, *ψ* 343 *ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος | λυσιμελὴς ἐπόρουσε λύων μελεδήματα θυμοῦ.* Hes. *ἤτοι ὁ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύων, ἢ τὰς μελεδῶνας, τὰς μερίμνας, λύων*, cf. Eust. 1882, 39, qui et ipse propter Homeri verba *λύων μελεδήματα θυμοῦ* et recte *τὰ μέλη* et perperam *τὰς μερίμνας λύων* interpretatur. v. Bekker hom. Bl. I p. 125.

λύσις (*λύω*). Solutio, redemptio corporis mortui *Ω* 655 *καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται |*, liberatio mortis *ι* 421 *εἴ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ | εὑροίμην.*

λύσσα (Curt. Et.[5] 553 666 in dubio relinquit, an sit pro *λύσ-jα*, cf. Roscher in Curt. Stud. IV 198. Benfey WL. II 5 ad sanscr. rush = irasci vocem pertinere vult, cf. Fick W.[3] I p. 200 *λύσσα* pro *λύκ-jα* = furor, v. Leo Meyer Gr. II p. 405. E. M. 572, 3 *παρὰ τὸ λύειν τὸν νοῦν*, cf. E. Gud. 375, 19). — Rabies, furor bellicus. Legitur vox ter in Il. *Ι* 239 *κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν |* sc. *Ἕκτορα*, 305 *νῦν γάρ χ' Ἕκτορ' ἕλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι | λύσσαν ἔχων ὀλοήν*, *Φ* 542 *λύσσα δέ οἱ κῆρ | αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι* sc. *Ἀχιλλεύς.* (*λυσσητήρ, λυσσώδης.*)

λυσσητήρ (*λύσσα*) rabidus, furiosus. *Θ* 299 *τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα* sc. *Ἕκτορα.*

λυσσώδης (*εἶδος*) furibundus, rabiosus. *Ν* 53 *ᾗ ῥ' ὅ γ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἴκελος ἡγεμονεύει |, Ἕκτωρ.*

λύχνος (rad. λυκ, sanscr. ruk = splendeo, lat. luc-eo, goth. liuh-ath, κ in χ abiit propter ν, quod sequitur, cf. Curt. Et.[5] 160 502, Fick W.[3] II 225, Kuhn in Kuhn Ztschr. II 272, Lottner ibid. VII 19, Walter ibid. XII 377). — Lucerna.

τ 34 πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη | χρύσεον λύχνον ἔχουσα φάος περικαλλὲς ἐποίει. E. M. 565, 37 οἱ γὰρ παλαιοὶ οὐκ ἐχρῶντο ἐλαίῳ καὶ λύχνῳ, ἀλλὰ ξύλοις. Διὸ καὶ σεσημείωται τὸ Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, neque alio loco Homerico lucernae mentio fit. Quare Faesi ad l. λύχνον candelabrum intellegi vult, in quod taeda imposita sit, Duentzer ad l. deam lucernam ferentem Homero alienam esse putat. At, quod hoc uno loco λύχνου mentio fit, inde non sequitur ut lucernam interpretari non liceat, videtur potius hoc loco probari lucernam ipsius Homeri temporibus Graecis fuisse cognitam. cf. Ameis ad l., eund. append., Friedlaender in Jahnii ann. suppl. III p. 782. — Hes. ἡ λαμπάς, ἡ δὰς παρ' Ὁμήρῳ. v. Eust. 1854, 50.

λύω (a rad. λυ, sanscr. lu seco, lat. so-lv-o, lu-o, goth. lau-s-j-a, cf. Curt. Et.[5] 368 554, Fick W.[3] II 224, Benfey in Kuhn Ztschr. VII 118). Leguntur formae: Act. Praes. ind. λῦει, semel (η 74) λύει, cf. Curt. Verb. I 212 (quod forma primaria praesentis λυίω fuisse videatur). coni. λύωμεν, impr. λῦ' Κ 480 δ 35. ptcp. λύων. — Impf. sing. λυε, λῦεν Ψ 513 v. l. ἔλυεν, plur. λύομεν, ἔλυον, λῦον. — Fut. λύσω, λύσει. — Aor. (ῡ) ind. ἔλυσα, ἔλυσε(ν), ἔλυσ', λῦσε(ν), ἔλυσαν, λῦσαν. coni. λύσῃ, opt. λύσειεν, λύσαιτε, λύσειαν. impr. λῦσον, λύσαθ'. inf. λῦσαι. ptcp. λύσας, λύσασ', λύσαντε h. Ap. 487. — Med. Praes. coni. λυώμεθα. — Impf. λυόμην, λύοντο. Aor. I (ῡ) ind. ἐλύσαο Ω 685, ἐλύσατο, inf. λύσασθαι, λύσασθ' κ 385, ptcp. λυσάμενοι. — Fut. (ῡ) λύσομαι, ptcp. λυσόμενος. — Aor. II sync. sing. λύμην' Φ 80, E. M. 333, 46 οὐκ ἔστιν εὐκτικόν, ἀλλὰ ὁριστικόν, ἀντὶ τοῦ ἐλυτρώθην, λύτο, at Ω 1 λῦτο δ' ἀγών, cf. Curt. Verb. I 187, qui comparatis formis βάτην et βήτην non sola arsi ῡ productum esse contendit, Kuehner contra a. Gr. I p. 862 λύτο scribi vult, quod sola arsi, non natura, υ longum sit. plur. λύντο Η 16 Ο 435, ubi CDGHL λῦντο habent. ἔλυντο h. Cer. 281, cf. ὑπέλυντο Π 341, v. Leo Meyer gr. Aoriste p. 117 119. — Perf. λέλυται, λέλυνται, opt. λελῦτο σ 238, cf. Ameis append. ad l., Curt. Verb. II 226, Ahrens Formenl. 58, 1, Duentzer ad l., v. l. λελῦντο, quam Kr. Di. 39, Faesi probant. — Plqupf. ἐλέλυντο χ 186, cf. Ameis app. ad l., λέλυντο Ν 85. — Pass. aor. λύθη, λύθεν.

Solvo. A) Act. 1) solvo, resolvo, quod vinctum est. a) res. Δ 215 λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον sc. Machaon Menelao vulnerato, Π 804 λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων |, β 418 ο 286 552 τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν |, ι 178 ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι | cf. 562 λ 637 μ 145 ο 548. ν 77 πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο |, ο 496 Τηλεμάχου ἕταροι λύον ἱστία, κὰδ δ' ἕλον ἱστόν |, h. Ap. 405 οὐδ' οἵ γ' ὅπλ' ἔλυον κοιλὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν | Baum. funes laxare, 487 ἱστία μὲν πρῶτον κάθετον λύσαντε βοείας |, 503 λῦσαν δὲ βοείας |, h. Ap. 129 λύοντο δὲ πείρατα πάντα |, κ 47 ἀσκὸν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν |, μ 421 ἀπὸ τοίχους | λῦσε κλύδων τρόπιος, λ [245] λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν |, schol. H ἀθετεῖται, Ζηνόδοτος δὲ ἀγνοεῖ τὸν στίχον, cf. Ameis append. ad l. h. Ven. 164 λῦσε δέ οἱ ζώνην, ἰδὲ εἵματα σιγαλόεντα | ἔκδυε, γ 392 οἶνον . . τὸν . . ὤιξεν ταμίη καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε | sc. πίθον, ε 459 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἕο λῦσε θεοῖο | sc. Λευκοθέης. — κρήδεμνα λύειν de expugnando et destruendo oppido dicitur, Π 100 Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν |, ν 388 οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα | Ameis app., cf. Β 118 Ι 25 πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα | ἠδ' ἔτι καὶ λύσει, v. s. καταλύω. — b) λύειν ἵππους. Θ 433 Ὧραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους |, 440 ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς ἐννοσίγαιος |, Κ 480 δ 35 ἀλλὰ λύ' ἵππους |, Κ 498 Ὀδυσεὺς λύε μώνυχας ἵππους |, Ψ 27 λύον δ' ὑψηχέας ἵππους |, 513 ὁ δὲ λῦεν ὑφ' ἵππους v. s. ὑπολύω. Accedunt: ἐξ ὀχέων Ε 369 ἵππους ἔστησε . . | λύσασ' ἐξ ὀχέων sc. Ἶρις, cf. 776 Θ 50 Ν 35. Λ 620 ἵππους . . θεράπων λύε τοῖο γέροντος | ἐξ ὀχέων, Θ 504 ἵππους | λύσαθ' ὑπ' ἐξ ὀχέων. — ὑπὸ ζυγοῦ Θ 543 δ 39 ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας |, Ω 576 οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε |. — η 6 οἵ δ' ὑπ' ἀπήνης | ἡμιόνους ἔλυον, Σ 244 ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους |. — c) homines solvo, α) solvo vinculis. Ο 22 λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν, sc. Ἥρην θεοί. θ 345 λίσσετο . . Ἥφαιστον . . ὅπως λύσειεν Ἄρηα |, cf. 347 λῦσον. 360 τὼ δ' ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν κρατεροῦ περ ἐόντος, λ 296 καὶ τότε δή μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληείη |, μ 53 163 εἰ δέ κε λίσσηαι ἑτάρους λῦσαί τε κελεύῃς |, 193 λῦσαί τ' ἐκέλευον ἑταίρους |, δ 422 σχέσθαι τε βίης λῦσαί τε γέροντα. — β) solvo pretio accepto, gebe los. Α 20 παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαιτε φίλην τά τ' ἄποινα δέχεσθαι, Wolf, Bekker, Duentzer, Faesi λῦσαί τε, sed codd. optimi λύσαιτε cf. La Roche ed. crit. Lange in Phil. IV p. 713, Ameis append. ad l. Α 29 τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν . . ἐν Ἄργεϊ, Φ 80 νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών, solutus sum. Erant, qui λύμην optativum esse vellent cf. Eust. 1224, 56 δηλοῖ μὲν τὸ λυθείην . . καὶ ἔστιν εὐκτικὸν κατὰ τοὺς παλαιούς κ. τ. λ., at syllaba correpta est, praeterea v. E. M. 333, 46. Ω 137 ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα |, 555 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, 561 νοέω δὲ καὶ αὐτὸς | Ἕκτορά τοι λῦσαι, 593 Ἕκτορα δῖον ἔλυσα | πατρὶ φίλῳ, 599 υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται. cf. Ω 76 116 ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ |, 115 Ἕκτορ' ἔχει . . . οὐδ' ἀπέλυσεν |. Α 106 καὶ ἔλυσεν ἀποίνων |, de genetivo pretii addito v. Krueg. Di. 47, 17. κ 298 ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἑτάρους, 387 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρίηρας ἑταίρους |. — Semel de armis Ρ 163 αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ | λύσειαν. — γ) trop. λύειν τινὰ κακότητος ε 397 ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν | cf. ν 321 π 364.

2) Dissolvo, sciungo, dirimo. a) sensu proprio. Β 135 δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται |, χ 186 ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων |, v. l. δὲ λέλυντο v. Ameis append. ad l. — b) trop. ἀγορὴν λύειν concionem dimittere, Α 305 λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν |, Β 808 αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν, Herod. ed. Lentz II 37 31 τινὲς ἀπὸ τοῦ λ τὴν ἀρχὴν ποιοῦνται καὶ προπερισπῶσιν, ἵνα ποιητικώτερον γένηται, . . . ἔφαμεν δὲ τὸ τοιοῦτο παρὰ τῷ ποιητῇ διαφόρως ὁρᾶσθαι. Τ 276 ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν, λῦσαν Suid., libri praeter D λῦσεν cf. La Roche ed. crit. β 257 ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσαν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν |, λῦσαν Μ 1. m. ceteri libri: λῦσεν cum Hesych. I 90. Aristarchus vero **λῦσαν** scripsisse videtur cf. W. C.

Kayser de verss. aliquot Hom. Od. disp. II p. 14. Apoll. Lex. 17, 20 ὅταν δὲ λέγῃ „λῦσαν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν" ὁ Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς ἀκούει προσηκόντως, cf. La Roche ed. crit., Ameis append. ad l. β 69 ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει |, Ω 1 λῦτο δ' ἀγών, λαοὶ δ' . . ἐπὶ νῆας . . ἐσκίδναντ'. cf. Suid., E. M. 572, 10. — c) νείκεα λ. schlichten. Eust. 978, 61. Ξ 205 304 τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω |, η 74 ἀνδράσι νείκεα λύει | sc. Ἀρήτη. — μελεδήματα θυμοῦ ὕπνος λύει: Ψ 62 υ 56 εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ | cf. ψ 343. — d) saepe γυῖα, γούνατα λύειν membra relaxare (v. Doberenz, interpretationes homericae, Hildburgh. 69 p. 19), quod fit morte aut gravi vulnere, labore, gaudio, timore, somno. Eust. 1272, 20 γούνατα λῦσαι τὸ τῆς ἁρμονίας παραλῦσαι καὶ οὕτω καταρῖψαι, cf. 661, 60 1476, 52. Δ 469 οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει, λῦσε δὲ γυῖα | cf. Δ 260. Η 12 βάλ' ἔγχει ὀξυόεντι . . λῦσε δὲ γυῖα | (Aristarchus λῦντο, Bekker, Dindorf λύντο), Δ 240 ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα |, Π 312 οὖτα Θόαντα στέρνον γυμνωθέντα . . λῦσε δὲ γ. | cf. 400. 465 βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δ. γ. |, Φ 406 τῷ βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δ. γ. |, Ρ 524 ἐν δέ οἱ ἔγχος νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα |. Η 16 Ο 435 λύντο δὲ γυῖα |, ita Aristarchus, v. l. λῦντο. Η 6 καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται | cf. Ν 85. θ 233 τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται | cf. σ 242. Σ 31 σ 341 λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης |, σ 238 λελῦτο δὲ γυῖα ἑκάστου |, Π 805 λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα |, Ε 176 Π 425 πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν |, cf. Ν 360 τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν | sc. πεῖραρ ἔριδος. ω 381 τῷ κέ σφεων γούνατ' ἔλυσα |, Λ 579 εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν || cf. Ν 412 Ρ 349 Ο 291 Ω 498 ξ 69 236. Χ 335 ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων . . . ἐγὼ μετόπισθε λελειμμην |, ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα, υ 118 οἳ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέι γούνατ' ἔλυσαν. — Φ 114 ὣς φάτο, τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ | cf. 425 δ 703 ε 297 406 χ 68 147 ψ 205 ω 345. σ 212 τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν | sc. μνηστῆρες. h. Cer. 281 τῆς δ' αὐτίκα γούνατ' ἔλυντο |, δ 794 εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα | cf. σ 189. — βίη, μένος, ψυχὴ λύεται senectute aut morte. Θ 103 σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει |, Ε 296 τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε | cf. Θ 123 315. Π 332 ἀλλά οἱ αὖθι | λῦσε μένος, Ρ 298 τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν | . . . πόδα . . ἧκε χαμᾶζε, Ρ 29 ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, γ 450 πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας | αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος. cf. supra Β 118 Ι 25 πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα | ἠδ' ἔτι καὶ λύσει.

B) Medium. 1) me solvo. ι 463 πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους |. — 2) mihi solvo aliquid. Ξ 214 ἦ καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα |, Ρ 318 ἐρύσαντο δὲ νεκρούς | . . λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων |, Ψ 7 μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους |, 11 ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες |. Eust. 1284, 46. — 3) λύομαί τινα, mihi solvo aliquem pretio dato, redimo, v. supra Act. 1, c, β. Α 13 ἦλθε . . ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν | λυσόμενός τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα | cf. 372. Κ 378 ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι, Φ 42 κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν | sc. Λυκάονα. Ω 118 Πριάμῳ . . Ἶριν ἐφήσω | λύσασθαι φίλον υἱόν cf. 146 195 237. 175 λύσασθαί σ' ἐκέλευσεν Ὀλύμπιος Ἕκτορα δῖον |, 502 λυσόμενος παρὰ σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα |, 685 καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας |. — Inde 4) λύεσθαί τινα = liberare cf. Act. 1 c β. κ 284 ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδέ σέ φημι | αὐτὸν νοστήσειν, 385 πρὶν λύσασθ' ἑτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι |. (ἀνα-, ἀπο-, ἐκ-, κατα-, ὑπολύω, ἐξαναλύω, ὑπεκπρολύω, λύσις, λυσιμελής, ἄλυτος, βουλυτόνδε.)

λωβάομαι (λώβη). Leguntur aor. I 2. plur. λωβήσασθε, semel, opt. 2. sing. λωβήσαιο, bis. — Turpiter, insolenter me gero. a) absol. Α 232 Β 242 ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο |. — b) λώβην λωβᾶσθαί τινα contumelia afficere aliquem. Ν 623 ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς |, ἣν ἐμὲ λωβήσασθε. Eust. 950, 49. Suid. βλάπτει, λυμαίνεται, ὑβρίζει. Hes. (λωβητήρ, λωβητός.)

λωβεύω (λώβη). Leguntur λωβεύω, -εις. — Illudo, laedo insolenter. ψ 15 τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν |; 26 οὔ τί σε λωβεύω, τέκνον φίλον, ἀλλ' ἔτυμόν τοι | ἦλθ' Ὀδυσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται. Eust. 1936, 63. Hes. ψεύδεσθαι, καταισχύνειν. (ἐπιλωβεύω.)

λώβη (Curt. Et.[5] 369, λώβ-η, comparat lat. lâb-es, macula in vestimento, quam vocem diversam esse putat a lab-or, lap-sus sum, quae vero sit radix vocum in suspenso relinquit. Fick W.[3] I 192 sanscr. ramb = propendere, lat. lab-or, lâbes = macula, λώβη ad eandem radicem pertinere putat, v. Benfey WL. II 111. E. M. 570, 35 λώβη· ἡ ὕβρις ἡ ἐπὶ κακῷ περιβόητος, παρὰ τὸ λῶ, τὸ θέλω, . . . ἢ παρὰ τὸ βλάβη . . ., ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ἐκ τοῦ λαβὴ ὃ σημαίνει τὸ ξίφος, cf. E. Gud. 375, 25). Leguntur λώβη, -ης, -ην. — Labes, 1) ignominia, dedecus. Η 97 ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς |, εἰ μή τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν, Σ 180 σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθῃ |, σ 225 εἴ τι ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν | . . πάθοι ῥυστακτύος ἐξ . . | σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο, ω 433 λώβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, | εἰ δὴ μὴ παίδων . . . φονῆας τισόμεθ'. — 2) iniuria, contumelia. Ι 387 πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην |, v. Ameis append. Λ 142 τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην |, Ν 622 ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς |, ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, τ 373 τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀλεείνων | οὐκ ἐάᾳς νίζειν, σ 347 υ 285 λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, Τ 208 ἐπὴν τισαίμεθα λώβην |, υ 169 αἲ γὰρ δὴ . . . θεοὶ τισαίατο λώβην |, ω 326 λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα. — 3) qui dedecori est, ein Gegenstand der Schmach. Γ 42 Δύσπαρι . . . αἴθ' ὄφελες . . . ἀπολέσθαι, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν |, ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων, v. Naegelsbach adn. ad l. — Eust. 91, 25 1936, 64 835, 41. Hes. Quater in initio, ter in exitu versus, quinquies post arsin secundi, semel post arsin primi pedis. (λωβάομαι cet., λωβεύω, ἐπιλωβεύω.)

λωβητήρ (λωβάομαι). Leguntur sing. acc. λωβητῆρα, voc. -τήρ, plur. voc. -τῆρες. — 1) Qui macula adspergit, homo maledicus. Β 275 ὃς

τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων, sc. Θερσίτην. — 2) qui dedecori est, Schandbube. Λ 385 τοξότα, λωβητήρ, κέραι ἀγλαέ, παρθενοπῖπα, sc. Πάρι. Ameis, Faesi, La Roche, Doederlein: „qui maledicis", cf. Ameis append. ad l. Duentzer: qui turpia facit. Hes. ὑβριστής. Ω 239 ἔρρετε λωβητῆρες, ἐλεγχέες, sc. Τρῶες. Faesi: qui facinora moliuntur, Duentzer = Λ 385. Hes. λώβης ἄξιοι. Eust. ad Λ 385, 1347 65 Λ. δὲ ἢ οἱ λώβας ποιοῦντες ἢ οἱ λωβᾶσθαι ἄξιοι. Suid. λωβητῆρα· ὑβριστήν.

λωβητός (λωβάομαι) maculatus, macula aspersus, gezeichnet. Ω 531 ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε, den hat er gezeichnet, sc. Ζεύς. Eust. 1363, 58 λ. δὲ καὶ νῦν ὁ ἐφύβριστος καὶ ἄτιμος, οὐ ἑρμηνεία τὸ οὔτε θεοῖς τετιμένος οὔτε βροτοῖς.

λωίων (Curt. Et.[5] 363, Fick W.[3] II 224 a radice λαϝ, λαυ (ἀπο-λαύω), frui, λωίων pro λωϝίων, λαϝ-ίων, „lohnender", cf. Kuehner a. Gr. I p. 436, v. Brugm. in Curt. Stud. IV 153. Aliis ad rad. λᾱ volo, cupio vox referenda esse videtur cf. Benfey WL. II 137 λωίων pro λωσίων „erwuenschter", sed v. Curt. l. c. p. 361. Buttm. a. Gr. I p. 272 positivum esse λῶϊς voluit, recte oblocutus est Passow lex. s. v.). Forma non legitur nisi neutr. λώιον. — Melior, utilior. Α 229 ἦ πολὺ λώιόν ἐστι κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν | δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, Ζ 339 δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ | λώιον ἔσσεσθαι, β 169 καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώιόν ἐστιν |, ρ 417 τῷ σὲ χρὴ δόμεναι καὶ λώιον ἠέ περ ἄλλοι | σῖτον, ψ 109 ἦ μάλα νῶι | γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώιον. E. M. 570, 48 παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω. E. Gud. 376, 10, v. La Roche h. U. p. 218.

λωίτερος (ep. pro λωίων) melior, utilior. Legitur bis in Od. neutr. α 376 β 141 εἰ δ' ὕμιν δοκέει τόδε λωίτερον καὶ ἄμεινον | ἔμμεναι. Eust. 1424, 28.

λώπη (λέπω. Fick W.[3] II 218, Goebel Lexil. II 210, Doederl. Gl. 2425, Benfey WL. II 4). — Tegumentum, pallium. ν 224 δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην |, sc. Ἀθήνη εἰκυῖα νέῳ, ἐπιβώτορι μήλων. Eust. 1739, 52 ἡ δὲ δίπτυχος . . λώπη περίβλημα δοκεῖ μανδυοειδὲς εἶναι, λώπη δὲ κυρίως λεπτὸν ὕφασμα κατὰ τὸν τοῦ κρομύου λοπόν. Apoll. Lex. 109, 17 τὸ ἱμάτιον. θηλυκῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ λῶπος. Hes. ἱμάτιον, περίβλημα. Suid.

λωτόεις (λωτός) loto tectus, loti herbis abundans. Semel Μ 283 χέει ἔμπεδον (sc. Ζεὺς νιφάδας), ὄφρα καλύψῃ ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς . . καὶ πεδία λωτοῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα |. Codices omnes, Syr., Apoll. Lex. 109, 21, Pseudopl. 106, 40 λωτεῦντα, cf. La Roche ed. crit., Aristarchus λωτοῦντα cf. schol. Dind. I p. 427 Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο λωτοῦντα. schol. V ed. Bekker οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ ἡ Μασσαλιωτική, ibid. schol. L (Eust. 905, 17 ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ ἔκδοσις λωτεῦντα), editores plerique Aristarchi scripturam receperunt. Krueg. Di. 22 7, 2 „vereinzelt ist λωτεῦντα für λωτέοντα, Aristarch λωτοῦντα". Goebel de epith. Homer. in εις desinentibus p. 35 et λωτεῦντα ad verbum λωτέω referendum esse, neque Aristarchi λωτοῦντα ab adi. λωτόεις pro λωτόεντα derivari posse putat, cum quod inter adi. Homerica in όεις non unum sit, quod όεις in οῦς contrahat, tum quod ubi etymi syllaba paenultima longa sit, ut in λωτός, adiectiva in ώεις evadant (κητώεις alia), quare λωτοῦντα participium verbi λωτόω, lotum procreo, esse suspicatur. v. praeterea Lobeck elem. p. 518, Kuehner a. Gr. I p. 409, Apoll. Lex. 109, 21, Eust. 905, 18. Hes. λωτεῦντα, ἀνθοῦντα ἢ λωτὸν ἔχοντα. Suid. E. M. 571, 3 λωτεῦντα ἀπὸ τοῦ λωτόεντα, ὑπερθέσει λωτέοντα καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον, λωτεῦντα. Εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ λωτέοντα, λωτοῦντα ὤφειλεν εἶναι.

λωτός (Jurmann in Kuhn Ztschr. XI 399 a rad. lu, graec. λαυ, λαϝ frui, λωτός = edulis, Woerner subst. hom. index. Misenae 69 p. 26: „λωτός· apud Homerum eo nomine et species quaedam trifolii significatur et arbor fruges esculentas ferens, id si respexerimus ultro in mentem veniet λω-τός tractum esse a radice λαϝ (λαύω), quemadmodum fructus a verbo 'frui', et ab initio indicare id, quo aut pecudes aut homines frui possint". Benfey WL. II 137 a rad. las, desidero vocem derivans interpretatur „planta exoptata". Hoffmann quaest. § 86a quod bis λ producat, Μ 283 καὶ πεδία λωτοῦντα, Φ 351 καίετο δὲ λωτός, digamma initiale excidisse putat et cum ϝλωτ, quod nostrum sit „flott" i. e. natans, comparat ahd. vliozan, lat. fluo; at tribus locis λ non producit, ι 91 96 ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν |, 92 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι, v. La Roche h. U. p. 52. Goebel Lexil. II 198 σ litteram initialem fuisse vult et e notione radicis σλα = uro notionem deducit coloris ignei, rutuli, rubri; λω-τός inde interpretatur „ruber, purpureus" propter colorem frugum arboris et florum trifolii pratensis [rother Klee]). — 1) Trifolii species, quae equorum pabulum imprimis fuisse videtur; quaenam species λωτός Homeri sit, non satis constat, cf. Sprengel Gesch. d. Botanik I p. 39, Friedreich hom. Real. p. 95, Buchholz hom. Real. I 2 p. 267 II 1 p. 138. Β 776 λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον |, sc. ἵπποι. h. Merc. 107 τὰς μὲν συνέλασσεν λωτὸν ἐρεπτομένας, sc. βοῦς. Ξ 347 τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν . . φύεν . . | λωτόν θ' ἑρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον, Φ 351 καίετο δὲ λωτός τε ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον |, τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει, δ 603 σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις | εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολύς. — 2) lotus, arbor Libyae eiusque fruges, quibus Lotophagi vescebantur. Herod. IV 177 ἀκτὴν δὲ προέχουσαν ἐς τὸν πόντον τούτων τῶν Γινδάνων νέμονται Λωτοφάγοι, οἳ τὸν καρπὸν μοῦνον τοῦ λωτοῦ τρώγοντες ζώουσι. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπός ἐστι μέγαθος ὅσον τε τῆς σχίνου, γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος τῷ καρπῷ προσείκελος. ποιεῦνται δὲ ἐκ τοῦ καρποῦ τούτου οἱ Λωτοφάγοι καὶ οἶνον. Polybius XII 2 cum arborem accurate describit de baca eius dicit ἔστι δὲ τὸ βρῶμα παραπλήσιον σύκῳ καὶ φοινικοβαλάνῳ, τῇ δ' εὐωδίᾳ βέλτιον. cf. Eust. 1616, 54 Πολύβιος δὲ αὐτόπτης φησὶ τοῦ λωτοῦ γενέσθαι κ. τ. λ. Nunc Rhamnus lotus s. Zizyphus lotus vocatur cf. Sprengel antiqu. bot. p. 51 et incolae eius regionis adhuc frugibus illis, quae Ulixis sociis magno periculo fuerant, vescuntur, quas iuiuba dicunt, cf. Buchholz h. Real. I 2 283. ι 93 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι |, 94 τῶν δ' ὅς τις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπόν, οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι, 97 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο . . λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι, 102 μή πώς τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται |. Apoll. Lex. 109, 19 λωτόν. οὕτως

λέγεται πᾶν ἄνθος καὶ ὁ ἰδίως λεγόμενος καὶ ὁ καρπὸς τῶν Λωτοφάγων. Suid., Hes., Eust. 1616, 30 s. (*λωτόεις, Λωτοφάγοι.*)

Λωτοφάγοι (*λωτός*) Lotophagi, loti frugibus vescentes, qui Ulixem errantem cum sociis benevolenter exceperunt. Gens eius nominis sedes habebat in regione Syrtica, cf. s. v. *λωτός* Her. IV 177. Strabo III 4, 3 (p. 157) *οἱ ὑπὲρ τῆς Μαυρουσίας οἰκοῦντες πρὸς τοῖς ἑσπερίοις Αἰθίοψι Λωτοφάγοι καλοῦνται, σιτούμενοι λωτόν, πόαν τινὰ καὶ ῥίζαν . . διατείνοντες καὶ μέχρι τῶν ὑπὲρ τῆς Κυρήνης τόπων. ἄλλοι δὲ πάλιν καλοῦνται Λωτοφάγοι τὴν ἑτέραν οἰκοῦντες τῶν πρὸ τῆς μικρᾶς Σύρτεως νήσων, τὴν Μήνιγγα,* cf. eund. XVII 3, 8 (p. 829). Eust. 1616, 32 *ἰστέον δὲ καὶ ὡς οἱ μὲν τῇ Μήνιγγι νήσῳ τοὺς Λωτοφάγους ἐνπεριγράφουσι, λωτοφαγῖτιν εἶναι λέγοντες τὴν νῆσον ταύτην,* (nunc Gerbi s. Ierbi vocatur). v. Forbiger in Pauly Realenc. IV p. 1150, Nitzsch adn. ad *ι* 83, Muellenhoff deutsche Alterthumskunde I p. 49. — *ι* 84 *αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν | γαίης Λωτοφάγων, οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν,* 91 *οἱ δ'* (Graeci ab Ulixe exploratum missi) *αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν |,* 92 *οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον,* 96 *αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι | λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, ψ* 310 *ἤρξατο* (*Ὀδυσσεύς*) *δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ', αὐτὰρ ἔπειτα | ἦλθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἄρουραν.*

λωφάω (Benfey WL. II 26 comparat ahd. lâba et interpretatur respiro, verschnaufen. Veteres ad *λόφος* vocem pertinere et proprie significare volebant onus depono de cervice, *λόφος γὰρ ὁ τράχηλος,* Suid. Eust. 1237, 33 *λωφῆσαι κυρίως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, . . . τὸ ἀποθέσθαι ἄχθος τὸ ἐπὶ τῷ τραχήλῳ, ἔνθα ἐστὶν ὁ ὑπὸ ζυγὸν λόφος* cf. schol. VD ad *Φ* 292, E. M. 571, 7, E. Gud. 376, 5, Hes. Apoll. Lex. 109, 11 *λωφήσειε παύσαιτο καὶ λήξειεν*). Non leguntur formae nisi fut. *λωφήσει Φ* 292, et aor. opt. *λωφήσειε ι* 460, in tmesi. — Cesso, respiro. *Φ* 292 *ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν |, ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός. καταλωφάω* in tmesi *ι* 460 *κὰδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ | λωφήσειε κακῶν.* (*καταλωφάω.*)

M.

μά (Pott EF. II 323 vocem ad sanscr. mah, *μέγα*, pertinere putat cf. Benfey WL. I 91. Fick W.[3] II 179 comparat lat. me hercle, me Castor.) Particula confirmativa, quae absolute non ponitur, sed coniungitur aut cum *οὐ* negante, *οὐ μά* sequente altera negatione *οὐ*, aut cum *ναί* affirmante sequente affirmatione *ἦ*. Nomen dei aut rei, per quam aliquis iurat, accusativo additur. Autenrieth in Naegelsbach hom. Theol. p. 234 cum *μά = μή* esse vellet, *οὐ μὰ Ζῆνα* breviter dici pro *μὴ Ζῆνα ἵλαον ἔχοιμι* interpretatus erat, *ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον* fere pro *μὴ τόδε σκῆπτρον εἴη* sc. si verum non dico. La Roche Stud. p. 249 recte, ut videtur, accusativum explicari vult supplendo verbo *ὄμνυμι, μὰ Δία* = per Iovem iuro. Assentitur ei Autenrieth in Naegelsbach adnot. ad Il.[3] p. 46, addens *μά* correptum ab Homero pro *μάν* longo metri causa usurpari, poni enim *μά* omnibus locis sequente consonante initiali, *μάν* vicies semel sequente vocali, bis sequente consonante. (*Ψ* 43 *υ* 339, quod a Z vox quae sequitur incipit, et *μά* et *μάν* metri causa ferri potuit.) — a) *ἀπωμοτικῶς, οὐ μά. Α* 86 *οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα . . οὔ τις ἐμεῦ ζῶντος . . σοὶ . . χεῖρας ἐποίσει.* schol. B *μά Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς τάξιν ἔχον τίθησι. ποτὲ μέντοι ἀντὶ τοῦ μά τῷ ναί κέχρηται, ὡς „ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον“ ὅτε ὄμνυσιν. ὅτε δὲ ἀπόμνυσί τι συζεύγνυσι τὸ τῆς ἀποφάσεως οἷον „οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα“. ἡμεῖς δὲ τὸ μά ὡς μέρος λόγου ἀπομνύντες παραλαμβάνομεν μὰ τὸν Δία λέγοντες,* cf. schol. AD ad *Α* 234, Apoll. Lex. 109, 25, Suid., Hes., Eust. 92, 16. *Ψ* 43 *οὐ μὰ Ζῆν' . . οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι |, υ* 339 *οὐ μὰ Ζῆν' . . . οὔ τι διατρίβω μητρὸς γάμον.* Altera negatio *οὐ* omissa est h. Merc. 384 *οἶσθα καὶ αὐτός |, ὡς οὐκ αἴτιός εἰμι· μέγαν δ' ἐπιδώσομαι ὅρκον |· οὐ μὰ τάδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια.* — b) affirmans. *Α* 234 *καὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, . . . ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν |,* h. Merc. 460 *καὶ μὰ τόδε κρανέϊνον ἀκόντιον, ἦ μὲν ἐγώ σε | . . ἡγεμονεύσω.*

Μάγνητες, Magnesiae thessalicae incolae *οἳ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον | ναίεσκον* (*Β* 757), quorum dux Prothous erat. *Β* 756 *Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνος υἱός.* v. schol. BL, Eust. 338, 1.

μαζός (Duentzer in Kuhn Ztschr. XVI 29 ad radicem mad, mad-eo, liquidum, molle esse, vocem referri vult, cf. Fick W.[3] II 188 *μαζός = μαδ-jος,* Curt. Et.[5] 326 rem in suspenso relinquit. Goebel Lexil. II p. 223 a rad. *σμαδ* = vibro, flecto, „schwingen = biegen“ derivat. Eust. 452, 16 *μαζὸς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν κεῖται, ὥστε οὐκ ἐπὶ μόνων λέγεται γυναικῶν. δοκεῖ δὲ γενέσθαι ἐκ τοῦ μαδός.* v. eund. 1887, 61 *ἡ μέντοι μάκτρα . . ἐξ ἑτεροίου μάσσω γίνεται, τοῦ δηλοῦντος τὸ ἅπτεσθαι καὶ φυρᾶν, . . καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου μάσσειν καὶ ἡ μάζα καὶ ὁ μαζός, ἴσως δὲ καὶ ὁ μαστός*). Leguntur gen. *μαζοῖο*, dat. *μαζῷ*, acc. *μαζόν*. — Papilla, mamma et virorum et mulierum. a) virorum *Δ* 123 *νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον,* 480 *πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στῆθος παρὰ μαζόν |* cf. *Θ* 121 313 *Ο* 577 *Ρ* 606 *χ* 82. *Δ* 528 *τὸν δὲ . . βάλε δουρὶ | στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, Ε* 145 *τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί |* cf. *Λ* 108. *Λ* 321 *ὦσε χαμᾶζε | δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν.* — b) mulierum *Ε* 393 *τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν . . πάις Ἀμφιτρύωνος | δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀιστῷ τριγλώχινι | βεβλήκει, Χ* 80 *κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε,* sc. *Ἑκάβη,* 83 *εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον |, Ω* 58 *Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν, λ* 448 *πάις δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ | νήπιος, τ* 483 *σὺ δέ μ'*

ἔτρεφες αὐτὴ | τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ. Hes. (μεταμάζιος.)

μαῖα (Curt. Et.[5] 333 ad eandem radicem ac μή-τηρ, ma-ter, μα = metior, paro, messen, schaffen, vocem pertinere putat, cf. Fick W.[3] II 182. Benfey WL. II 37 comparat maha = grandis, aetate provectus). Non leguntur formae nisi vocativus in Od. et in hymnis. — Mater carissima, Muetterchen, blandientis est. Vocantur ita undecies Eurycleia, semel (ρ 499) Eurynome, semel (h. Cer. 147) Ceres. β 349 μαῖ', ἄγε δή μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον | ἡδύν, ρ 499 μαῖ', ἐχθροὶ μὲν πάντες, τ 16 μαῖ', ἄγε δή μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας, 482 μαῖα, τί ἤ μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; 500 μαῖα, τί ἤ δὲ σὺ τὰς μυθήσεαι; υ 129 μαῖα φίλη, τὸν ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ; ψ 11 μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν, 59 μαῖα φίλη, μή πω μέγ' ἐπεύχεο καγχαλόωσα |, 81 μαῖα φίλη, χαλεπόν σε θεῶν . . | δήνεα εἴρυσθαι, h. Cer. 147 μαῖα, θεῶν μὲν δῶρα . . ἀνάγκῃ | τέτλαμεν ἄνθρωποι, β 372 θάρσει, μαῖ', ἐπεὶ οὔ τοι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλή |, ψ 35 εἰ δ' ἄγε δή μοι, μαῖα φίλη, νημερτὲς ἔνισπε |, 171 ἀλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς | λέξομαι. — v. E. M. 574, 308 παρὰ τὸ μῶ, τὸ ζητῶ, cf. Eust. 10, 31 1873, 41, Suid., Hes. Decies in initio versus, bis in arsi tertii, semel post arsin secundi pedis.

Μαῖα et ***Μαιάς*** (μαῖα, Muetterchen cf. Preller gr. Myth.[3] I 312. Welcker gr. G. I 344 a μάω, μαίω „als Grund oder Bedingung der ὁρμή"). In Od. non legitur forma nisi semel, ξ 435, gen. Μαιάδος, in hymnis leguntur nom. Μαῖα h. Merc. 3 183 h. XVIII 3, gen. Μαιάδος septies decies, Μαίης h. Merc. 89 550, acc. Μαιάδα h. Merc. 57, v. Baum. ad h. Merc. 1. — Maia, Atlantis filia, mater Mercurii e Iove. Welcker l. c. p. 239 „Leto und Maea sind nie Naturgoettinnen gewesen, sind nicht schon frueher vorhandene, auch nicht in die Sprache uebergegangene Namen, sondern eigends ausgedacht worden, um die genannten Goetter von Zeus abzuleiten, indem man das von Gott und Erde hergebrachte unaustilgbare Bild der Ehe oder Zeugung beibehielt", cf. eund. p. 752. v. Preller l. c. pag. 312, schol. ad Ω 24. — Διὸς καὶ Μαιάδος υἱός aut Μαιάδος υἱός = Ἑρμείας „quasi cognominis loco habendum est" v. Baum. l. c. h. Merc. 1 Ἑρμῆν ὕμνει, μοῦσα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱόν | cf. 235 301 446 579, h. XVIII 10, XXIX 7. ξ 435 Ἑρμῇ, Μαιάδος υἷι |, h. Merc. 408 Κυλλήνιε, Μαιάδος υἱέ |, h. Merc. 424 στῆ . . ἐπ' ἀριστερὰ Μαιάδος υἱός | cf. 430 439 498. h. Merc. 89 Μαίης ἐρικυδέος υἱός |, 550 Μαίης ἐρικυδέος υἱὲ | καὶ Διὸς αἰγιόχοιο, h. Merc. 73 τῶν τότε Μαιάδος υἱός, ἐύσκοπος Ἀργειφόντης |, 514 δείδια, Μαιάδος υἱέ, διάκτορε, ποικιλομῆτα |, 521 καὶ τότε Μαιάδος υἱός, 567 ταῦτ' ἔχε, Μαιάδος υἱέ, 574 οὕτω Μαιάδος υἱὸν . . ἐφίλησεν Ἀπόλλων |, h. Merc. 3 h. XVIII 3 Ἑρμῆν ὕμνει . ., ὃν τέκε Μαῖα |, νύμφη ἐυπλόκαμος, Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα, h. Merc. 57 ἀμφὶ Δία Κρονίδην καὶ Μαιάδα καλλιπέδιλον |, 183 πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον | υἱός τ' αἰγιόχοιο Διὸς καὶ πότνια Μαῖα |. Legitur vox in arsi quinta duodecies, in secunda quinquies, in sexta ter, in quarta semel, post caesuram tertii pedis bis.

Μαίανδρος (Goebel Lexil. I p. 571 interpretatur Jage-mann, Eiler), Cariae fluvius. Strabo XII 8, 15 (p. 577) Μαίανδρος τέως μὲν διὰ τῆς Φρυγίας φέρεται, ἔπειτα διορίζει τὴν Καρίαν καὶ τὴν Λυδίαν κατὰ τὸ Μαιάνδρου καλούμενον πεδίον, σκολιὸς ὢν εἰς ὑπερβολήν, ὥστε ἐξ ἐκείνου τὰς σκολιότητας ἁπάσας μαιάνδρους καλεῖσθαι. B 869 Καρῶν . ., οἳ Μίλητον ἔχον . . | Μαιάνδρου τε ῥοὰς Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα |.

Μαιμαλίδης, Maemali filius = Πείσανδρος. Π 194 Πείσανδρος ἄρήιος . . |, Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν.

μαιμάω (e rad. μα = peto duplicata cf. Fick W.[3] II p. 182, eund. in Kuhn Ztschr. XXII p. 377, Fritzsche in Curt. Stud. VI p. 304 C, Doederlein Gl. 141. Goebel Lexil. I 293 μαι-μάω pro μασμάω. E. M. 574, 314 μαιμῶ· τὸ προθυμοῦμαι. ἔστι μῶ τὸ προθυμῶ, διπλασιασμῷ τὸ μαμῶ καὶ μαιμῶ). Vox non legitur nisi in Iliade, omnibus locis absolute posita. Leguntur formae praes. μαιμῶσιν N 78, μαιμώωσι N 75, ptcp. μαιμώων O 742, μαιμώωσα E 661 O 542. aor. μαίμησε E 670. αναμαιμάει Y 490 Baeuml. ἀνὰ μαιμ. — Vehementer appeto, exardesco. O 742 ἦ, καὶ μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι | sc. Αἴας, E 670 νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς | τλήμονα θυμὸν ἔχων, μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ, N 75 μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε |, Ameis ad l. „zucken, von der Bewegung, die nach Bethaetigung verlangt", 78 καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι | μαιμῶσιν, E 661 βεβλήκειν, αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα. schol. AD ἐνθουσιῶσα καὶ ὀξέως ὁρμῶσα, ἢ τοῦ αἵματος γευστικῶς ἔχουσα cf. O 542. Eust. 661, 25. Apoll. Lex. 109, 31 μαιμώωσι· ἐνθουσιῶσι. Hes. Suid. (ἀνα-, περιμαιμάω.)

μαινάς (μαίνομαι), leguntur nom. μαινάς h. Cer. 386, dat. μαινάδι X 460. — Furibunda, insana, maenas. X 460 ὣς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση |, παλλομένη κραδίην, sc. Ἀνδρομάχη. Lobeck Agl. I p. 285: Is locus cum Z 389, ubi eadem et eandem ob causam progreditur μαινομένῃ εἰκυῖα, tantam similitudinem habet, ut vix dubitari possit, quin ex illo expressus et interpolatus sit. v. Friedlaender zwei homer. Woerterverzeichnisse p. 781. h. Cer. 386 ἡ δὲ ἰδοῦσα | ἤιξ', ἠύτε μαινὰς ὄρος κάτα δάσκιον ὕλῃ sc. Δημήτηρ. Eust. 1280, 12.

μαίνομαι (a rad. μαν, quae est in μάν-τις, μέ-μνη-μαι, μένω, man-eo, vimque habet et cogitandi et furendi et manendi. cf. Curt. Et.[5] p. 103 311, Fick W.[3] II 183, Siegismund in Curt. Stud. V 197, Fulda Untersuchungen p. 224, Roediger in Kuhn Ztschr. XVI p. 313). Leguntur formae praes. ind. μαίνεαι, -εται, -εσθε, -ονθ' Π 245. coni. μαίνηται. inf. μαίνεσθαι. ptcp. μαινόμενος, -μένοιο, -μενον, -μενε, -μένῃ, -μενησιν. impf. μαίνετο O 605 Φ 5. — Saevio, furo, bacchor. 1) de hominibus a) de rabie bellica, ira pugnantium et deorum et hominum. E 717 εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὖλον Ἄρηα |, 831 μὴ δ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα | τοῦτον μαινόμενον, O 605 μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ | οὔρεσι μαίνηται, Λ 537 ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης |, E 185 οὐχ ὅ γ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται sc. Τυδέος υἱός, cf. Z 101 ἀλλ' ὅδε λίην | μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν, Θ 355 ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς | Ἕκτωρ Πριαμίδης. I 238 Ἕκτωρ δὲ μέγα σθένεϊ βλεμεαίνων | μαίνεται ἐκπάγλως, Φ 5 Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο . ., ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ |.

— b) communi sensu saevio, mente captus sum ira, ebrietate. *Θ* 360 *ἀλλὰ πατὴρ οὑμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι*, *Ο* 128 *ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα* |· *μαινόμενε, φρένας ἠλέ, διέφθορας, . . νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς*, v. l. E. M. 68, 46 *δαιμόνιε* cf. La Roche ed. crit. ad l. sed v. E. M. 574, 334 *μαινόμενε, φρένας ἠλέ*. *Ζ* 389 *ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος . . ἀφικάνει* | *μαινομένῃ εἰκυῖα*, sc. *Ἀνδρομάχη*, *Ω* 114 *ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν* | *Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν*, sc. *Ἀχιλλεύς*, cf. 135. *ι* 350 *σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς* |, sc. *Κύκλωψ*. *σ* 406 *δαιμόνιοι, μαίνεσθε καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ* | *βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα*, sc. *μνηστῆρες*, *φ* 298 *ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ* |, *μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριθόοιο*. — bacchari *Ζ* 132 *Λυκόοργος, . . ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας* | *σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήιον*.

2) Translate de hasta, manibus pugnantium. *Θ* 111 *ὄφρα καὶ Ἕκτωρ* | *εἴσεται ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν* |, *Π* 75 *Διομήδεος ἐν παλάμῃσι* | *μαίνεται ἐγχείη*, 245 *ἦ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι* | *μαίνονθ'*, *Θ* 413 *πῇ μέματον; τί σφῶιν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ* |; *Ο* 606 *ὅτ' . . ὀλοὸν πῦρ* | *οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης*. — E. M. 574, 333 *μαίνω σημαίνει τρία. τὸ παραφρονῶ* (*Ο* 128), *καὶ τὸ ἐνθουσιαδῶς ὁρμῶμαι* (*Ο* 605), *καὶ τὸ μανιοποιεῖν* (*Ζ* 132). Eust. 536, 10 702, 31 1698, 19, Suid., Hes. (*ἐπιμαίνομαι, μαινάς, γυναιμανής, μάντις* cet.).

μαίομαι (a rad. ma, quae pertinere videtur ad radicem man (*μαίνομαι*), cf. Fick in Kuhn Ztschr. XXII 377, eund. W.^{3} II 184. *μαίομαι* fortasse pro *μά-σ-jο-μαι* v. Curt. Et.^{5} p. 312, qui attingendi, contrectandi „tasten" vim primariam radicis ma fuisse suspicatur. Kuhn in Kuhn Ztschr. II 268 radicem mas statui vult, cf. Leskien in Curt. Stud. II p. 89). Leguntur: inf. *μαίεσθαι* *ξ* 356, ptcp. *μαιομένη* *ν* 367 h. Cer. 44. fut. *μάσσεται* *Ι* 394, ubi codd. *γαμέσσεται*, Aristarchus *γυναῖκά γε μάσσεται*, quem sequitur Bekker, cf. Ameis app. ad l. Doed. contra, Gl. 2441, Duentzer, Faesi, La Roche *γαμέσσεται* scribi volunt. — Quaero, peto, suchen. Apoll. Lex. 109, 30 *ζητεῖν*. a) absol. *ξ* 356 *ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι* | *μαίεσθαι προτέρω*, h. Cer. 44 *σεύατο δ', ὥστ' οἰωνός, ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν* | *μαιομένη*. — b) c. acc. perscrutor, untersuchen. *ν* 367 *θεὰ δῦνε σπέος . .* | *μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος*. — eligo, aussuchen. *Ι* 394 *Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκά γε μάσσεται αὐτός*. — La Roche Stud. p. 155, Eust. 758, 55 1763, 29, Hes. (*ἀμφι-, εἰς-, ἐκ-, ἐπιμαίομαι*.)

Μαῖρα (a rad. *μαρ* fulgeo, Goebel Lexil. I 420 *Σμαῖρα*, die Funkelnde, Curt. Et.^{5} 567, Fick W.^{3} II 186. Eust. 1131, 5 *ἐκ τοῦ μαίρειν, ἐξ οὗ καὶ Μαῖρα Νηρηίς, οἱονεὶ ἡ λαμπρά*). — 1) Nereïs. *Σ* 48 *Μαῖρα καὶ Ὠρείθυια ἐυπλόκαμός τ' Ἀμάθεια*, cf. de catalogo Nereidum schol. A ad *Σ* 39 *ὁ τῶν Νηρεΐδων χορὸς προηθέτηται καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ ὡς Ἡσιόδειον ἔχων χαρακτῆρα*. — 2) *λ* 326 *Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἴδον στυγερήν τ' Ἐριφύλην* sc. Ulixes apud inferos. Paus. X 30, 5 *περὶ αὐτῆς* (*Μαίρας*) *. . ἐν Νόστοις ἀπελθεῖν μὲν παρθένον ἔτι ἐξ ἀνθρώπων, θυγατέρα δὲ αὐτὴν εἶναι Προίτου, τοῦ Θερσάνδρου, τὸν δὲ εἶναι Σισύφου*. Eust. 1688, 62 *Μαῖρα Προίτου καὶ Ἀντείας θυγάτηρ βασιλέων Ἄργους, καλὴ τὸ εἶδος, παρθενίαν ἑλομένη, συνῆν Ἀρτέμιδι, ἐπεὶ δὲ συνῆλθε Διί, ἐξ ὧν Λοκρὸς ὁ τὰς Θήβας συνοικίσας Ζήθῳ καὶ Ἀμφίονι, τοξεύεται ὑπ' Ἀρτέμιδος, ἕτεροι δὲ παρθένον φασὶ τὴν Μαῖραν ἀποθανεῖν*. v. Nitzsch ad l.

Μαίων, *Δ* 394 *Μαίων Αἱμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν*, alter dux eorum Thebanorum, qui Tydeo Thebis revertenti insidias paraverant; quos omnes Tydeus necavit, uni Maeoni pepercit, 398 *πάντας ἔπεφν', ἕνα δ' οἶον ἵει οἶκον δὲ νέεσθαι* |, *Μαίον' ἄρα προέηκε θεῶν τεράεσσι πιθήσας* |. schol. AD *τὸν Μαίονά τινες στοχάζονται κήρυκα γεγονέναι διὰ τὸ μόνον αὐτὸν σωθῆναι. ἱερὸν γὰρ ἦν τὸ γένος τῶν κηρύκων*. v. Ameis append. Eust. 604, 13 *ἔστι δὲ ἐπιμαίεσθαι κοινῶς μὲν τὸ ζητεῖν, ὅθεν καὶ ἡ Μαῖα καὶ Μαίων τὸ κύριον*. De accentu cf. schol. A ad *Δ* 394.

μάκαρ (a rad. *μακ*, quae est in *μακ-ρός, μῆκ-ος*. Curt. Et.^{5} 161 putat e notione primaria vocis *μάκαρ*, fere = magnus, profectam esse notionem divitis, ut *Λ* 68 *ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν*, inde epitheton exstitisse deorum = beatus. Fick W.^{3} I p. 168: rad. mak = possum, praesto „vermoegen, leisten", *μάκ-αρ* = „vermoeglich", dives, inde felix, beatus. v. Duentzer hom. Beiwoerter p. 11, qui lat. mac-te et magister ad eandem radicem pertinere vult, v. Curt. l. c. p. 328). — Leguntur formae: sing. gen. *μάκαρος* *Λ* 68, voc. *μάκαρ* *Γ* 182 h. VII 16 XXII 7. plur. *μάκαρες, -άρων, -άρεσσι, -αρας* h. Cer. 325 XIX 27. — Fem. *μάκαιρα*, semel h. Ap. 14, superl. *μακάρτατος* *ζ* 158 *λ* 483. — Beatus, felix. 1) epitheton deorum est a) addita voce *θεοί*. Nom. Voc. *μάκαρες θεοί* undecies post arsin tertii pedis, *θεοὶ μάκαρες* sexies post arsin quarti pedis. *Α* 406 *τὸν καὶ ὑπέδεισαν μάκαρες θεοὶ οὐδέ τ' ἔδησαν* |, *Υ* 54 *ὣς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύναντες* | *σύμβαλον*, *Ω* 23 *τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες* |, 422 *ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος* |, 99 *περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες* | *εἵαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες*, *ε* 7 *θ* 306 *μ* 371 377 *Ζεῦ πάτερ ἠδ' ἄλλοι μ. θ. αἰὲν ἐόντες* |, h. Cer. 325 *πατὴρ μάκαρας θεοὺς αἰὲν ἐόντας* | *πάντας ἐπιπροΐαλλεν* v. Baum. ad l. v. infra. *ζ* 46 *τέρπονται μ. θ. ἤματα πάντα* |, *ο* 372 *ἔργον ἀέξουσιν μ. θ. ᾧ ἐπιμίμνω* |, *Δ* 127 *οὐδὲ σέθεν . . θεοὶ μάκαρες λελάθοντο* |, *Θ* [550] *τῆς δ' οὔ τι θεοὶ μάκαρες δατέοντο* |, *οὐδ' ἔθελον*, sc. *κνίσης*. *Ξ* 143 *σοὶ δ' οὔ πω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν* |, *μ* 61 *θ. μ. καλέουσι* |, *ξ* 83 *θ. μ. φιλέουσιν* |, *σ* 134 *θ. μ. τελέσωσι* |. — Genetivus *θεῶν μακάρων* nonies post thesin primi, semel (h. Cer. 345) secundi pedis, bis (h. Merc. 5 XVIII 5) *μακάρων δὲ θεῶν* post arsin secundi. *Α* 339 *ι* 521 h. Merc. 144 h. Ven. 35 *πρός τε θεῶν μ.* *θ* 281 *οὐδὲ θεῶν μακάρων*, *ι* 276 *οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν* | *οὐδὲ θεῶν μακάρων*, h. Merc. 372 *οὐδὲ θεῶν μ. ἄγε μάρτυρας οὐδὲ κατόπτας* |, h. Merc. 71 *ἔνθα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτα αὖλιν ἔχεσκον* |, 251 *οἷα θεῶν μ. ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν* |, h. Cer. 345 *ὀργισθεῖσα θεῶν μ. μηνίετο βουλῇ* |, h. Merc. 5 *Μαῖα . . . αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἠλεύαθ' ὅμιλον* | cf. h. XVIII 5. — Dat. plur. *μακάρεσσι θεοῖσι* octies post caesuram quarti pedis, quater *μακάρεσσι θεοῖς* post arsin secundi; semel *θεοῖς μακάρεσσι* post thesin primi pedis, bis *θεοῖσι . . μακάρεσσι* |; bis *θεοῖσιν* |

⏑⏑ μακάρεσσι. Α 599 Θ 326 ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν |, Ε 340 ἰχώρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν |, Ξ 72 τοὺς μὲν ὁμῶς μ. θ. | κυδάνει, Ο 38 ε 186 h. Ap. 86 ὅρκος δεινότατός τε πέλει μ. θ. |, α 82 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μ. θ. — Ε 819 οὔ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι | cf. Ζ 141. h. Ap. 498 512 καὶ σπεῖσαι μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν |. ν 55 σ 426 οἱ δὲ θεοῖσιν | ἔσπεισαν (σπείσαντες) μακάρεσσι, δ 755 πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεισιάδαο | ἔχθεσθ'. κ 74 ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν |, h. Ap. 321 θεοῖσι χαρίζεσθαι μ. |. — Acc. bis, cf. supra h. Cer. 325, h. XIX 27 ὑμνεῦσιν δὲ θεοὺς μάκαρας καὶ μακρὸν Ὄλυμπον. — Semel μάκαρες ἀθάνατοι dicuntur h. Ap. 315 ἢ πᾶσιν μακάρεσσι μεταπρέπει ἀθανάτοισιν. — b) Omissa voce θεοί, μάκαρες = beati, die Seligen. Semel in Od., κ 299, septies in hymnis; semel nom., quinquies gen. plur., bis vocat. sing. nom. h. XII 4 ἣν πάντες μάκαρες κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον | . . τίουσιν, genet. κ 299 ἀλλὰ κέλεσθαί μιν μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι | v. Nitzsch ad l. h. Ven. 92 ἥτις μακάρων τάδε δώματ' ἱκάνεις |, 195 παθέειν κακὸν ἐξ ἐμέθεν γε |, οὐδ' ἄλλων μακάρων, h. Cer. 303 μακάρων ἀπὸ νόσφιν ἁπάντων |, h. XXIX 8 ἄγγελε τῶν μακάρων, χρυσόρραπι. sing. h. VIII 16 ἀλλὰ σὺ θάρσος | δός, μάκαρ, sc. Ἄρες. h. XXII 7 χαῖρε, Ποσείδαον . ., | καί, μάκαρ, . . πλώουσιν ἄρηγε, cf. h. Ap. 14 χαῖρε, μάκαιρ' ὦ Λητοῖ, ἐπεὶ τέκες ἀγλαὰ τέκνα, v. Baum. ad l.

2) Homines dicuntur μάκαρες, a) μάκαρ = opibus instructus, **locuples**. Λ 68 ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν, α 217 ὡς δὴ ἐγώ γ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς | ἀνέρος. — b) **beatus, felicissimus**. Γ 182 ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον |, Ω 377 πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων, ζ 158 κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων |, λ 483 σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ |, οὔ τις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω |. Bekker μακάρτερος scribi vult, sed codd. omnes excepto uno Stuttgartensi 5 μακάρτατος habent. v. de superlativo Nitzsch ad l., Kuehner a. Gr.² II p. 21: σεῖο = prae te nemo beatissimus est, neque antea quisquam beatissimus fuit, neque postea erit. cf. Faesi σεῖο . . μακάρτατος breviter = σεῖο οὔτις μακάρτερος, ἅτε μακαρτάτου ὄντος. Duentzer „so ganz selig vor dir (wie du)". Ameis in σεῖο οὔτις (pros. οὐδείς) vim comparativam inesse vult = nemo praeter te felicissimus est, προπάροιθε = antea. ε 306 τρισμάκαρες Δαναοί v. l. τρὶς μάκαρες. v. ζ 154 155. Bekker, Ameis τρὶς μάκαρες v. Lobeck el. p. 585. — Eust. 1447, 11 τὸ μάκαρ ἐκ τοῦ μὴ στερητικοῦ καὶ τοῦ κὴρ ἡ θανατηφόρος μοῖρα, ὁ μὴ κηρὶ ὑποκείμενος. cf. 757, 49, E. M. 573, 45, E. Gud. 377, 41, Hes. (μακαρίζω, τρίςμακαρ.)

Μάκαρ Lesbi rex, Ω 544 ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἕδος, ἐντὸς ἐέργει. schol. AD ἔκτισε γὰρ τὴν Λέσβον Μάκαρ, ὁ Κρινάκου, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῆς. Diod. V 57 Τενάγης ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν διὰ φθόνον ἀνῃρέθη. γνωσθείσης δὲ τῆς ἐπιβουλῆς οἱ μετασχόντες τοῦ φόνου πάντες ἔφυγον. τούτων δὲ Μάκαρ μὲν εἰς Λέσβον ἀφίκετο. cf. schol. B ad Ω 544 Μάκαρ, ὁ Ἴλου, φονεύσας τὸν ἀδελφὸν κ. τ. λ. — Αἰολίων dicitur h. Ap. 37 Λέσβος ἠγαθέη, Μάκαρος ἕδος, Αἰολίωνος, Paus. X 38, 4 Μάκαρος τοῦ Αἰόλου.

μακαρίζω (μάκαρ). Non legitur forma ap. Homerum nisi ter opt. 3. sing. μακαρίζοι. — **Beatum praedico**. ο 538 ρ 165 τ 311 τῶν κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα | ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι. Ameis app. ad ο 538: μακαρίζω ist ohne Anstoss wegen des poetischen Gepraeges der zahlreichen homerischen Analogien. Geppert Ueber den Urspr. II p. 122, Lobeck Rhem. p. 227 s. 249.

μακεδνός (rad. μακ, μακ-ρός. Curt. Et.⁵ 161) **procerus**. Apoll. Lex. 109, 34 μακεδνῆς· μηκεδανῆς μακρᾶς. Semel in Od. η 106 οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο |. Eust. 1571, 47 ἐπιμήκης, μακρά, παρὰ τὸ μᾶκος μακεδανὴ καὶ μακεδνή. Hes., Suid.

μάκελλα (E. M. 574, 10 ἡ μὴ κέλλουσα τοῖς ὀδοῦσι, schol. B ad Φ 259 ἡ σκαλὶς ἡ μακέλλουσα, δίκελλα γὰρ ἡ διχόθεν κέλλουσα. Pott EF. I 223 primam syllabam vocis μα = μία esse vult, cf. Benfey WL. I 198, Lobeck autem el. 199 ἅμα (ἅπαξ) potius quam μία voci insertum esse putat, Doed. Gl. 2139 μα e μετά ortum esse ut μάρπτειν e μεθαρπάζειν suspicatur, alteram partem omnes a verbo κέλλω derivant. At syllaba μα non ad numeralia aut praepositiones referenda, neque μάκελλα cum verbo κέλλω componendum est, sed ad radicem μακ pertinere cf. Leo Meyer in Kuhn Ztschr. VIII 140, Legerlotz ibid. p. 396, Grassmann ibid. XI 28, qui comparatis ἄελλα, θύελλα a radice μακ (μάχομαι, macto, Curt. Et.⁵ 327 μαχ), Roscher Curt. Stud. III p. 132, qui a radice μακ, obtero, zermalmen (Curt. Et.⁵ 325), vocem derivandam esse censet, μάκελλα igitur instrumentum significat, quod est ad obterendas glebas. Goebel Lexil. II 220 a radice σμακ vibro, Duentzer ad l. a rad. μακ „stossen"). Suid., Herod. ed. Lentz II 547 μάκελλα δίκελλα. Apoll. Lex. 109, 33 δίκελλαν, κακῶς, ἔστι γὰρ τὸ πλατὺ σκαφεῖον. — **Ligo**, non legitur nisi semel acc. sing. Φ 259 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς . . χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων. Eust. 1235, 56, Hes.

μακρός (a rad. μακ, Curt. Et.⁵ 161, quae est in μάκ-αρ, μακεδνός, Μακεδόνες „die aeusserliche Bedeutung von μάκαρ spiegelt sich noch in der daraus abgeleiteten reich" v. s. v. μάκαρ. cf. Fick W.³ I 168 707, Goebel Lexil. II 220 rad. σμακ). Formae leguntur: sing. nom. μακρός, -ή, -όν, dat. μακρῷ, acc. μακρόν, -ήν, -όν. plur. nom. μακροί, -αί, -ά, dat. μακροῖσι, -ῇσι, -ῇς, acc. μακράς. — Comparat. μακρότερον, -ην, μᾶσσον θ 203. Superl. μακροτάτη Ξ 288, -ατ' Ξ 373. μήκιστον Η 155, -ιστα ε 299 465, -ίστους λ 309. — In magnum spatium **porrectus**, 1) **longus, altus**, 2) **diuturnus**. 1) a) **longus**. δόρυ Ε 664 βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρόν | cf. Κ 459 Π 611 Ρ 527 Υ 281. Ν 168 οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο | cf. Ν 830 Φ 67 Χ 295. Ε 297 Η 140 Σ 341 δουρί τε μακρῷ |, Ε 656 χ 251 δούρατα μακρά |, χ 149 δοῦρα | μακρὰ τινάσσοντας, μ 229 δύο δοῦρε | μάκρ' ἐν χερσὶν ἑλών. — ε 162 ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ ταμὼν ἁρμόζεο χαλκῷ | εὐρεῖαν σχεδίην, 370 ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. — ἔγχος Ε 45 ἔγχεϊ μακρῷ | cf. 660 Ν 177 Ο 745 Φ 402 χ 279 293. Γ 135 παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν |, 137 μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ σεῖο | cf. 254.

Ν 340 ἐγχείῃσι | μακρῇς, 782 μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν |. — ξυστόν Ν 497 ὡρμήθησαν | μακροῖσι ξυστοῖσι cf. Ο 388. — πέλεκκον Ν 613 ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ |, μακρῷ ἐυξέστῳ. — ἕρματα Α 486 h. Ap. 507 ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν |. — ἐπηγκενίδες ε 253 μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα |. — ὄζοι μ 436 ὄζοι | μακροί τε μεγάλοι τε. — ὀχεύς Μ 121 σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα | cf. 291 Ν 124. — οὐρή κ 215 οὐρῇσι μακρῇσι περισαίνοντες ἀνέσταν |. — κύματα μακρά longi fluctus cf. Naegelsbach ad Β 144 „nicht undae longe lateque effusae, sondern die langgezogenen, langgestreckten, also grossen, maechtigen Wogen". Β 144 κύματα μακρὰ θαλάσσης |, ι 147 κ. μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον |, ε 109 ω 110 κύματα μακρά |. — τάφρος φ 121 διὰ τάφρον ὀρύξας | πᾶσι μίαν μακρήν. — κέλευθος Ο 358 γεφύρωσεν δὲ κέλευθον | μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, h. Cer. 380 ῥίμφα δὲ μακρὰ κέλευθα διήνυσαν. — θεμείλια h. Ap. 255 295 διέθηκε θεμείλια . . | εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διηνεκές. — τείχεα Δ 34 Χ 507 η 44 τείχεα μακρά |. Ξ 36 καὶ πλῆσαν ἁπάσης | ἠιόνος στόμα μακρόν, v. Duentzer Zenod. p. 86. — b) altus, in magnum spatium erectus. Ὄλυμπος, nom. Ο 193 μακρὸς Ὄλυμπος |. acc. μακρὸν Ὄλυμπον | Α 402 Β 48 Ε 398 Θ 199 410 Ο 21 79 Σ 142 Ω 468 694 κ 307 ο 43 υ 73 ω 351 h. Cer. 92 h. XII 4 XIX 27. — οὔρεα Ν 18 τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη |, h. XIX 12 διέδραμεν οὔρεα μακρά |, h. Ap. 17 πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχθον |. — δένδρεα Ι 541 χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρά |, Λ 88 τάμνων δένδρεα μακρά, ε 238 241 δένδρεα μακρὰ πεφύκει | cf. σ 359. η 114 ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκασι. ι 186 λίθοισι | μακρῇσίν τε πίτυσσιν, κ 510 μακραί τ' αἴγειροι, μ 432 ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθείς |. — κίων α 127 ρ 29 ψ 90 πρὸς κίονα μακρήν |, θ 66 473 πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας |, α 54 ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς | μακράς. — κλίμαξ κ 558 λ 63 ἰὼν ἐς κλίμακα μακρήν |. — σανίδες Σ 276 σ. τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι | μακραὶ ἐύξεστοι μ. ἀέξεσθαι h. Merc. 408 οὐδέ τί σε χρὴ | μακρὸν ἀέξεσθαι. — φρείατα Φ 197 ἐξ οὗ δὴ . . πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν |.

Saepe acc. neutr. μακρόν aut μακρά coniunguntur cum verbis sonandi ἀύω aliis, μακρὰ cum participio βιβάς. a) μακρὸν ἀύω, in amplum spatium, weithin. cf. La Roche h. Stud. p. 59, Eust. 549, 20 1165, 30. μακρὸν ἄυσας in exitu versus Ζ 66 110 Θ 172 Λ 285 Ν 413 445 Ξ 453 478 Ο 346 424 485 Π 268 Ρ 183 Χ 294. Γ 81 αὐτὰρ ὁ μακρὸν ἄυσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων |, Ε 101 283 Θ 160 τῷ δ' ἐπί, Ε 347 τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε. ἐπὶ ad verbum pertinere cf. Faesi, Duentzer, Ameis ad Ε 101, paraphr. ἐπὶ τούτῳ δὲ μεγάλως ἀνέκραξεν ὁ τοῦ Λυκάονος λαμπρὸς υἱός. ζ 117 αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσαν. Ameis, Faesi ἐπὶ μακρὸν coniungi volunt „ueber einen weiten Raum hin", Duentzer ἐπάυσαν „schrien dazu". cf. La Roche in Ztschr. f. oester. Gymn. 1870 p. 93. Υ 50 ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν ἀύτει |, Β 224 αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ, Σ 580 ὁ δὲ μακρὰ μεμυκὼς | ἕλκετο, sc. ταῦρος. h. Merc. 280 μάκρ' ἀποσυρίζων. — b) μακρὰ βιβάς, βιβῶν, v. La Roche Stud. p. 63. Η 213 νέρθε δὲ ποσσὶν | ἤιε μακρὰ βιβάς, sc. Αἴας. Ο 686 ὣς Αἴας . . | φοίτα μακρὰ βιβάς, λ 539 ψυχὴ . . Αἰακίδαο | φοίτα μακρὰ βιβῶσα, Ο 307 ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ | μακρὰ βιβῶν, Ν 809 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο μακρὰ βιβάσθων cf. Ο 676. Π 534 Γλαῦκος . . . μετὰ Τρῶας κίε μακρὰ βιβάσθων, Γ 22 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν . . Μενέλαος ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου μακρὰ βιβῶντα |, sc. Ἀλέξανδρον. ι 450 πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης | μακρὰ βιβάς, sc. ἀρνειὸς μήλων. v. Ameis app. ad l. „μ. β. enthaelt hier ein komisches Pathos im Vergleich zu den anderen Stellen, wo mutherfuellte Helden geschildert sind". — 2) De tempore longus, diuturnus, tantum in Od. κ [470] περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη |, σ 367 χ 301 ἤματα μακρὰ πέλονται |, λ 373 νὺξ δ' ἥδε μάλα μακρὴ ἀθέσφατος, ψ 54 νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται |.

Comparat. μακρότερος θ 20 σ 195 καί μιν μακρότερον (μακροτέρην) καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι |. adv. μᾶσσον θ 203 τάχα δ' ὕστερον ἄλλον | ἥσειν ἢ τοσσοῦτον ὀίομαι ἢ ἔτι μᾶσσον, sc. ἥσειν δίσκον. — Superlat. μακρότατος Ξ 288 εἰς ἐλάτην ἀναβὰς . ., ἣ τότ' . . | μακροτάτη πεφυυῖα, 373 μακρόταθ' ἔγχε' ἑλόντες |. μήκιστος Η 155 τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα |, λ 309 Ὦτόν τ' . . Ἐφιάλτην |, οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα. μήκιστα adv. ε 299 465 ὤ μοι ἐγὼ δειλός, τί νύ μοι μήκιστα γένηται |; cf. Verg. Aen. II 70 quid iam misero mihi denique restat? h. Cer. 258 codex ἀφραδίῃσι τεῇς μήκιστον ἀάσθης |, Vossius optime emendavit νήκεστον ἀάσθης, v. Baum. ad l. — Eust. 192, 40 1571, 49, Suid., Hes., E. M. 574, 170, E. Gud. 378, 4.

μάλα (dubiae originis vox, quam Benfey Wl. I 91 ad eandem radicem, ac μέγας, mah, pertinere putat; μάλα, pro mahala = μεγαλο, multum, valde, neutr. plur. esse suspicatur. Christ Syn. p. 182 μάλα referri vult ad sanscr. vara-s = eximius, cui oblocutus est Curtius Et.[5] 594, qui ipse originem vocis in dubio relinquens, non minus recte comparari dicit sanscr. bála-m = robur, lat. val-ere; comparativum μᾶλλον pro μάλ-ιον cum lat. mel-ius componit. Fick W.[3] II 188 comparat radicem mal = contendo, valeo, cui praeterea subiungit vocabula μαλ-ερός, μόλ-ις, lat. mel-ior, mul-tus alia. Doed. Gl. 1081 μάλα adverbii loco ad adiectivum μαλερός pertinere vult, ut κάρτα ad καρτερός, v. Goebel Lexil. II 236). De compar. μᾶλλον pro μάλ-ιον et superl. μάλιστα, quae et ad singulas voces et ad tota enuntiata accedunt, Buttm. Lexil. II 48, v. infra.

Μάλα valde, admodum, magnopere, prorsus, certe. — 1) Accedit ad singulas voces, adiectiva, adverbia, verba, quae plerumque praecedit. Non pauci eorum locorum, qui maxime infra sub littera c. sequuntur, ita comparati sunt, ut dubium esse possit, utrum μάλα ad singulas voces, an ad ipsum enuntiatum potius referas. a) coniungitur cum adiectivo, α) ita, ut vocem praecedat. Α 554 ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι, Η 401 Ρ 629 μάλα νήπιός ἐστι |. μάλα μέγας Ι 303 Χ 435 Κ 172 Ο 695 σ 4 h. Ap. 198. Ρ 595 μάλα μεγάλ' ἔκτυπε. Ο 321 ἄυσε μάλα μέγα cf. Χ 407. λ 373 μάλα μακρός cf. h. Ap. 255 295. Α 178 Ε 645 Ν 483 μ. καρτερός, Φ 447 τεῖχος . . μάλα καλόν cf. α 312 318 τ 580 φ 78 h. Merc. 38. Ε 512 μ. πίονος ἐξ ἀδύτοιο cf. 710 ξ 419 ω 66. Κ 174 μ.

λυγρός cf. Ν 237 Σ 18. Κ 289 μ. μέρμερα . . ἔργα, Λ 378 μ. ἡδὺ γελάσσας, Μ 63 μ. ἀργαλέη, Θ 144 οὐδὲ μ. ἴφθιμος, Ρ 524 ἔγχος . . μάλ' ὀξύ, Φ 500 μ. πρόφρασσα cf. ε 161. Ψ 326 λ 126 μ. ἀριφραδές, ε 26 144 168 μ. ἀσκηθής, ν 269 μ. δνοφερή, ξ 116 μ. ἀφνειός, 529 μ. πυκνήν, σ 201 μ. αἰνοπαθῆ cf. Ameis app. ad l. τ 384 μ. εἰκέλω ἀλλήλοιιν, ω 261 μ. ἀρτίφρων, h. Ap. 483 μ. τίμιον, h. Merc. 204 μ. ἐσθλά. — Saepe coniunguntur *μάλα πολλά*, ita quidem, ut multis locis πολλά adverbii loco accipiendum sit, Α 156 Β 255 798 Δ 229 Ε 197 Ζ 207 Θ 22 Ι 348 364 492 Π 838 Φ 230 Χ 220 Ω 391 α 1 δ 95 ε 223 θ 155 κ 465 λ 530 μ 268 273 ν 6 90 ο 401 υ 391 ψ 267 ω 174 207. — *μάλα πολλόν*, Ι 398 Ψ 245 832 δ 811 γ 121 η 321 h. Ven. 253. — *μάλα πολλοί*, Ω 737 θ 217 ν 239 ξ 281. *μάλα πολλαὶ* Ι 44. *μάλα πολλὴν* Θ 186. — *μάλα παῦρα*, ξ 210 h. Merc. 164. — *μάλα πάντες* = ad unum omnes, Ν 741 Ρ 356 β 306 θ 318 ρ 346 351 χ 383 ω 123 h. Ap. 171, v. Baum. ad l., h. Cer. 417. *μάλα μύριοι*, ο 556 π 121 ρ 422 τ 78. — *μάλ' ἕκαστος* h. Ap. 535. — Inter μάλα et adi. alia vox intercedit: Σ 322 μάλα γὰρ δριμὺς χόλος, γ 20 328 μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν |, γ 261 μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον cf. κ 171 180. ζ 203 μ. γὰρ φίλοι cf. ω 92. λ 621 μ. γὰρ πολὺ χείρονι, h. Ven. 279 μ. γὰρ θεοείκελος ἔσται |, α 301 γ 199 μ. γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε |. — β 200 μάλα περ πολύμυθον ἐόντα |, ψ 82 μάλα περ πολυΐδριν ἐοῦσαν |. — υ 218 μάλα μὲν κακόν, φ 334 μ. μὲν μέγας. — Κ 41 μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται |, Ν 343 μάλα κε θρασυκάρδιος εἴη |. Λ 381 μάλα οἱ φίλος ἦεν |, Γ 56 ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες, ζ 274 μ. δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι, τ 118 μ. δ' εἰμὶ πολύστονος, θ 388 μ. μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι | cf. σ 125. ξ 231 μοι μ. τύγχανε πολλά |, Ι 108 μ. γάρ τοι ἐγώ γε | πόλλ' ἀπεμυθεόμην. — β) adiectivum praecedit, Τ 11 ο 369 καλὰ μάλ', δ 446 809 ἡδὺ μ. πνείουσαν, κνώσσουσ', λ 135 ψ 282 ἀβληχρὸς μ. τοῖος ἐλεύσεται, ξ 464 πολύφρονά περ μάλ', ψ 12 ἐπίφρονά περ μάλ', 230 ἀπηνέα περ μάλ', σ 385 καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα |, σ 319 πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί |. — Saepe legitur πολλὰ μάλ' in initio versus, Ι 148 183 290 Π 647 Ρ 66 Σ 434 Τ 265 Υ 247 α 278 292 β 197 223 λ 280 h. Cer. 435. — πᾶσι μάλα, μάλ' in initio versus Ν 829 Ο 546 λ 134 ρ 547 τ 558 ψ 281. — πάντα μάλ' in initio versus, Λ 768 Χ 115 Ψ 96 ε 216 ι 238 338 π 286 τ 5 h. Ap. 112. Κ 124 νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο καί μοι ἐπέστη, Duentzer, La Roche, Ameis μάλα ad πρότερος pertinere volunt, Faesi „μάλα soll dem ganzen Satze zur affectvollen Bekraeftigung dienen: wahrhaftig, in der That". schol. A ὁ Ἰξίων μέγ' ἐπέγρετο, καὶ μήποτε ἡ Ἀριστάρχειος οὕτως εἶχεν.

b) Accedit ad adverbia. α) μάλα praecedit. μάλ' ὦκα in exitu versus Β 52 444 Η 417 Ρ 717 β 8 γ 157 176 μ 17 ο 182 h. Cer. 172, semel ante caesuram tertii pedis Φ 284. μάλ' αἶψ' Ρ 116 682 h. Cer. 299. μάλα κραιπνῶς Κ 162. μάλα σφοδρῶς μ 124. μάλ' ἐγγύς Δ 496 Ε 611 Λ 429 Μ 457 Ρ 347 Κ 113 Ψ 378 Σ 586. μάλ' ἐγγύθεν Υ 330. μάλ' ἄγχι Ε 570 Ω 126 ζ 56 h. Ap. 246 378 385. μάλα σχεδόν Ε 607 Λ 116 Ν 402 Ψ 499 δ 439 ι 23 κ 441 ν 161. μάλα τηλόθι Σ 99 Ω 541. μάλα τῆλε Χ 445. μάλα τηλόθεν Ε 478. μάλ' ἦρι τ 320 υ 156. μάλ' ἐξαπίνης φ 196. μάλ' αὐτίκα κ 111 ο 424. οὔ τι μάλα δήν in exitu vs. Α 416 Ν 573 χ 473. μάλ' αἰεί in exitu vs. Ν 557 Ψ 717 η 118 219. μάλα πάγχυ Ξ 143 ρ 217 χ 195. μάλα πολλάκις Θ 362 Ψ 281. μάλα νειόθι Φ 317. μάλ' αἰνῶς in exitu vs. Ζ 441 Κ 38 Τ 23 Χ 454 h. Cer. 254. μάλ' ἀσφαλέως ν 86. μάλ' ἀτρεκέως Β 10 Κ 413 427 α 179 214 δ 383 399 ξ 192 ο 266 352 π 113 ω 303. μάλ' ἐμμαπέως h. Ven. 180. μάλ' ἐνδυκέως Ω 158 187. μάλ' εὐφραδέως τ 352. μάλα λιγέως Γ 214 φ 56. μάλα μεγάλως Ρ 723. μάλ' ὀτραλέως τ 100. μάλα ῥέα Υ 101. — Iungitur cum negatione, μάλ' οὐ = omnino non, durchaus nicht, Β 241 μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, v. Naegelsbach ad l. Ε 278 ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, 407 ὅττι μάλ' οὐ δηναιός, ὃς ἀθανάτοισι μάχηται | (ad 2?). ε 103 ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἔστι, h. Ven. 25 ἡ δὲ μάλ' οὐκ ἔθελεν, ἀλλὰ στερεῶς ἀπέειπεν |. — Separatur μάλα ab adv. alia voce intercedente. μάλα δ' ὦκα Β 785 Γ 14 Ε 903 Ο 444 483 Υ 141 Ψ 389 ξ 352 ρ 255 υ 27 χ 99 112 146. — μάλα δὲ σχεδόν σ 146. μάλα δ' εὖ ψ 175. μάλα γὰρ κρατερῶς Θ 29 Ι 431 694 Μ 152. Ρ 278 μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν. Ι 304 μάλα τοι σχεδόν. Η 225 μάλ' Ἕκτορος ἐγγύς. τ 324 μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς |. Ο 206 θ 141 μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες |. μ 372 ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλέι ὕπνῳ |. — β) μάλα adverbio postponitur, ἄγχι μάλα Ψ 520 760 τ 301. αἶψα μάλ' in initio versus Δ 70 Τ 36 149 Ω 112 ε 320 ξ 263 ρ 432 ω 519 522. δηθὰ μάλ' Ε 587. εὖ μάλα Ψ 761 δ 96 χ 190. ἦκα μάλα Υ 440. ἦρι μάλ' Ι 360. κραιπνὰ μάλ' Ε 223 Θ 107. ὀξὺ μάλα ε 393. πάγχυ μάλ' Μ 165 ξ 367. πυκνὰ μάλ' Σ 318 Φ 417 h. Ap. 361. πὺξ μάλ' Ψ 660. ῥεῖα μάλ' in initio vs. Γ 381 Ο 362 Σ 600 Υ 444 h. Merc. 351 417. ῥίμφα μ. Ν 30 Χ 163. σαρδάνιον μάλα τοῖον υ 302. τῆλε μάλ' Θ 14. ὦκα μ. Ρ 190 ζ 304.

c) Coniungitur cum verbis valde, vehementer, in hohem Grade. — α) c. verbo finito. Γ 25 μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴ περ ἂν αὐτὸν | σεύωνται ταχέες τε κύνες, Naegelsb. ad l. avide, Doed. Gl. 1081 celeriter. Φ 24 μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὅν κε λάβῃσιν sc. δελφὶς ἰχθύας φεύγοντας non minus recte ad 2 infra refertur, interpretor: certe enim devorabit. Δ 233 τοὺς μάλα θαρσύνεσκε, Λ 494 Ν 660 τοῦ . . μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη |, Ψ 543 μάλα τοι κεχολώσομαι cf. ο 214. Δ 241 μάλα νεικείεσκε cf. Ε 471 Φ 470. ρ 14 μάλα μηνίει, Δ 379 καί ῥα μάλα λίσσοντο, Η 151 h. Ap. 47 οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον, Ο 652 μάλα δείδισαν Ἕκτορα δῖον |, Ω 663 μ. δὲ Τρῶες δεδίασιν |, Θ [551] μ. γάρ σφιν ἀπήχθετο, v. Ameis app. ad l. Κ 229 μάλα δ' ἤθελε, Λ 782 μ. ἠθέλετον, Κ 249 μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε, Μ 51 μ. δὲ χρεμέτιζον, Ν 741 μ. πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν |, Π 16 τῶν κε μ. ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων |, Π 94 μ. τούς γε φιλεῖ, Ο 288 μ. ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου | cf. Ρ 234 395 495. Φ 583 μ. ἔολπας, Ψ 63 μ. γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα |, α 304 μ. ἀσχαλόωσι μένοντες |, ζ 319 ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν Nitzsch: gar wohl, gar recht. η 32 οὐ . . μ. ἀνθρώπους ἀνέχονται | Ameis: dulden nicht gern bei sich. θ 413 ω 402 h. Ap. 90 h. Cer. 225 μάλα χαῖρε, h. Ap. 466 μάλα χαῖρε v. l. pro μέγα, ξ 361 μ. θυ-

μὸν ὀρινας, σ 381 μ. ὑβρίζεις, τ 158 μ. δ' ὀτρύνουσι τοκῆες | γήμασθ', h. Merc. 381 Ἠέλιον δὲ μάλ' αἰδέομαι. — Dubitari potest, utrum huc rectius referantur an ad 2, loci: Α 85 μ. εἰπέ Ameis: immerhin, Α 173 φεῦγε μάλ'. Doed. l. c.: sogleich, Naegelsb.: nach Belieben, Ameis, Faesi: immerhin. Η 379 ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο |, v. Ameis app. ad ο 220, Doed. Gl. 1081, cf. Ι 79 Ξ 133 378 Ο 300 Ψ 54 738 γ 477 ζ 247 ο 220 υ 157 χ 178 ψ 141 h. Ap. 502. Δ 218 μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ | sc. θεοί, Κ 251 μ. γὰρ νὺξ ἄνεται, Ν 463 νῦν σε μάλα χρὴ | γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, Π 492 Χ 268 νῦν σε μ. χρὴ | αἰχμητήν τ' ἔμεναι, ω 324 μ. δὲ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης |, Ι 75 μ. δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς | ἐσθλῆς sc. βουλῆς, Ι 197 ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, ἦ τι μάλα χρεώ |, v. Ameis app. Λ 409 τὸν δὲ μ. χρεὼ | ἑστάμεναι κρατερῶς, Σ 406 τῷ με μ. χρεὼ | . . τίνειν, Ψ 308 οὔ τι μ. χρεώ |, Ο 669 μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν |, Ρ 399 εἰ μ. μιν χόλος ἵκοι |, σ 370 νήστιες ἄχρι μ. κνέφαος, ζ 44 ἀλλὰ μ. αἴθρη | πέπταται ἀνέφελος, Ι 419 686 μ. γάρ ἑθεν . . Ζεὺς | χεῖρα . . ὑπερέσχε, Ρ 564 μ. γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν |. — Καὶ εἰ μάλα, εἰ καὶ μάλα quamvis, quantumvis. v. Spitzner Il. exc. XXIII, Ameis app. ad χ 13. Ι 318 καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι, Ν [316] χ 13 κ. εἰ μ. καρτερός [ἐστιν] εἴη |, Ο 51 κ. εἰ μ. βούλεται ἄλλῃ |. — εἰ καὶ μάλα Ε 410 θ 139 εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν (εἴη) |. ε 485 εἰ καὶ μ. περ χαλεπαίνοι, ζ 312 η 194 εἰ κ. μ. τηλόθεν ἐσσί (ἐστί), θ 217 εἰ κ. μ. πολλοὶ ἑταῖροι | ἄγχι παρασταῖεν, ν 6 εἰ κ. μ. πολλὰ πέπονθας, Ψ 832 εἴ οἱ κ. μ. πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί | v. Lehrs in Mus. Rh. XVII 486.

β) coniungitur cum participio. Δ 225 μάλα σπεύδοντα, Ψ 767 μ. δὲ σπεύδοντι κέλευον |, Λ 710 οὔ πω μ. εἰδότε θούριδος ἀλκῆς |, ν 313 ψ 185 καὶ μ. ἐπισταμένῳ, Λ 717 μ. ἐσσυμένους, Μ 382 Ω 565 ψ 187 οὐδὲ μάλ' ἡβῶν |, Ν 146 στῆ ῥα μ. ἐγχριμφθείς, Ψ 334 τῷ σὺ μ. ἐγχρίμψας, Ν 152 καὶ μ. πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες |, Ο 230 τῇ μάλ' ἐπισσείων φοβέειν, Ρ 502 μ. ἐμπνείοντε μεταφρένῳ, Υ 468 μ. ἐμμεμαώς, η 218 καὶ μ. τειρόμενον, ν 272 μ. δ' ἥμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει |, ψ 264 μ. ὀτρύνουσα, h. Merc. 133 μ. ἱμείροντι. — Ter μάλα post ptcp. ponitur Ν 708 παρβεβαῶτε μάλ' ἵστασαν ἀλλήλοιιν | „nah aneinander" Duentzer, ω 400 νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν |, Ρ 571 μυίης . . |, ἥ τε καὶ ἐργομένη μάλα περ. — Saepe, ut Ρ 571 fit, accedit ad ptcp. μάλα περ aut καὶ μάλα περ. Ν 317 μάλα περ μεμαῶτι cf. Ξ 375 Ο 604 Ρ 181 (v. l. μέγα) Ω 298 χ 172. Ξ 58 μάλα περ σκοπιάζων |, Ο 617 ε 341 μ. περ μενεαίνων |, Ρ 710 μ. περ κεχολωμένον, β 249 μ. περ χατέουσα cf. ν 280. λ 350 μ. περ νόστοιο χατίζων |, ζ 87 μ. περ ῥυπόωντα. Α 217 καὶ μ. περ θυμῷ κεχολωμένον, θ 316 καὶ μ. περ φιλέοντε, ξ 155 καὶ μ. περ κεχρημένος, Ζ 85 καὶ μ. τειρόμενοί περ. — Ubi verbis praepositiones subiunctae sunt, μάλα vim praepositionis auget, Ν 708 παρβεβαῶτε μάλ' proxime, Ρ 502 μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ „recht hinein, dicht in" Ameis, Ρ 359 μ. ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν „recht um ihn selber" proxime corpus mortuum circumstare, cf. Λ 590 Σ 307 ἀλλὰ μ. ἄντην | ἵστασθ' (στήσομαι), Σ 254 ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, in utramque partem diligentissime.

2) Μάλα pertinet ad totum enuntiatum, confirmans certe factum esse, fieri aut fore, quod enuntietur, certe, profecto, non dubium est quin, sicherlich, wirklich. a) Δ 287 αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον, Ζ 382 ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι |, Η 286 ἐγὼ μάλα πείσομαι, Κ 108 σοὶ δὲ μ. ἕψομ' ἐγώ, Θ 67 Λ 85 Ο 319 Π 778 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός, Ameis μάλα ad ἀμφοτέρων referri vult cf. Θ 67 „durchaus von beiden Parteien". Ι 40 οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν | ἀπτολέμους τ' ἔμεναι; Ameis „οὕτω mit μάλα so durchaus zu ἀπτολέμους", La Roche „που μάλα ἔλπεαι glaubst wohl gar". Ξ 104 μ. πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ, Ο 224 μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι, Ρ 67 μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ, Υ 362 ἀλλὰ μ. στιχὸς εἶμι διαμπερές, cf. supra Φ 24 μάλα γάρ τε κατεσθίει, δ 472 ἀλλὰ μ. ὤφελλες . . ἀναβαινέμεν, δ 733 τῷ κε μάλ' ἤ κεν ἔμεινε, ε 342 ἀλλὰ μ. ὧδ' ἔρξαι. Ameis „aber gewiss" cf. 360 ζ 258. ε 358 ἀλλὰ μ. οὔπω πείσομ', μ 108 ἀλλὰ μ. Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος ὦκα | νῆα παρεξελάαν, ζ 155 μ. πού σφισι θυμὸς | αἰὲν ἐυφροσύνῃσιν ἰαίνεται, θ 541 μ. πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν, ι 133 μ. κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν |, 134 μ. κεν βαθὺ λήιον αἰεὶ | εἰς ὥρας ἀμῷεν, 135 ἐπεὶ μ. πῖαρ ὑπ' οὖδας, v. Buttm. Lexil. II 48. υ 23 τῷ δὲ μ. ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα | νωλεμέως, h. Merc. 156 νῦν σε μάλ' οἴω | . . . περήσειν. — b) ἦ μάλα δή, ἦ μάλα, Naegelsb. ad Γ 204 „μάλα ist lediglich Ausdruck der Geneigtheit und Bereitwilligkeit, den mit ἦ versicherten Gedanken anzuerkennen", Ameis app. ad σ 201 „die Bekraeftigungsformel des ganzen Satzes ἦ μάλα, oder ἦ μάλα δή wird nie bei Homer durch Einfuegung anderer Woertchen getrennt". v. Bekker hom. Bl. I p. 202, Ameis app. ad ι 276. ἦ μάλα δή Ε 422 ἦ μ. δή τινα Κύπρις Ἀχαιιάδων ἀνιεῖσα | . . καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν, Ζ 255 ἦ μ. δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν |, 518 ἦ μ. δή σε . . κατερύκω, Θ 102 ἦ μ. δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί |, Λ 441 ἦ μ. δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος |, Ο 14 ἦ μ. δὴ . . σὸς δόλος . . | Ἕκτορα . . ἔπαυσε μάχης, 91 ἦ μ. δή σε φόβησε Κρόνου πάις, Σ 12 ἦ μ. δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός |, Φ 55 ἦ μ. δὴ Τρῶες . . | αὖτις ἀναστήσονται, Χ 229 ἦ μ. δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς |, α 384 ἦ μ. δή σε διδάσκουσι θεοὶ αὐτοί |, δ 770 ἦ μ. δὴ γάμον . . βασίλεια | ἀρτύει, μ 297 ἦ μ. δή με βιάζετε οἶον ἐόντα |, ο 486 ἦ μ. δή μοι . . θυμὸν ὄρινας |, ρ 264 ἦ μ. δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσῆος |, χ 151 ἦ μ. δή τις . . ἐποτρύνει, ψ 149 ἦ μ. δή τις ἔγημε . . βασίλειαν |. — ὢ πόποι ἦ μάλα δή in initio versus Χ 297 ὢ π. ἦ μ. δή με θεοὶ θάνατον δὲ κάλεσσαν, 373 ὢ π. ἦ μ. δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι | Ἕκτωρ, δ 169 ὢ π. ἦ μ. δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς . . | ἵκεθ', δ 333 ρ 124 ὢ π. ἦ μ. δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ | ἤθελον εὐνηθῆναι, ε 286 ὢ π. ἦ μ. δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως, ι 507 ν 172 ὢ π. ἦ μ. δή με . . θέσφαθ' ἱκάνει, λ 436 ὢ π. ἦ μ. δὴ γόνον Ἀτρέος . . Ζεὺς | . . ἤχθηρε, ν 383 ὢ π. ἦ μ. δὴ Ἀγαμέμνονος . . | φθίσεσθαι . . οἶτον . . ἔμελλον. — ἦ μάλα Γ 204 ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες, Ε 278 ἦ μάλα σ' οὐ βέλος . . δαμάσσατο, Ρ 34 ἦ μ. τίσεις |, Σ 18 ἦ μάλα λυγρῆς | πεύσεαι ἀγγελίης, β 325 ἦ μ. Τηλέμαχος φόνον ἥμιν μερμηρίζει |,

ξ 391 ἦ μ. τίς τοι θυμὸς . . ἄπιστος |, π 8 ἦ μ. τίς τοι ἐλεύσεται . . ἑταῖρος |, π 69 ψ 183 ἦ μ. τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες |, π 92 ἦ μ. μεν καταδάπτετ' . . ἦτορ |, 183 ἦ μ. τις θεός ἐσσι, ρ 306 ἦ μ. θαῦμα κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ |, σ 125 ἦ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι (μ. πεπνυμένος), τ 40 ἦ μ. τις θεὸς ἔνδον, 474 ἦ μ. Ὀδυσσεύς ἐσσι, υ 304 Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ | οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον, ψ 108 ἦ μ. νῶϊ | γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον, ω 373 ἦ μ. τίς σε θεῶν . . ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι |, 514 ἦ μ. χαίρω |, h. Merc. 282 ἦ σε μάλ' οἴω | πολλάκις . . ἐπ' οὐδεϊ φῶτα καθίσσαι. — ὢ πόποι ἦ μάλα Π 745 ὢ π. ἦ μ. ἐλαφρὸς ἀνήρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ |, φ 102 ὢ π. ἦ μ. με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων |. μάλα μέν τοι Δ 266 μάλα μέν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἑταῖρος | ἔσσομαι, 318 μάλα μέν τοι ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτός | v. l. μέν κεν.

Μᾶλλον magis, vehementius, potius. 1) accedit ad adiectiva comparativi loco. δ 606 μ. ἐπήρατος ἱπποβότοιο |, σ 162 ὅπως . . τιμήεσσα γένοιτο | μᾶλλον πρὸς πόσιος . ., ἢ πάρος ἦεν |, pertinet huc Κ 223 μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται |. Semel c. comparativo Ω 243 ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε | . . ἐναιρέμεν. — 2) accedit ad verba. a) magis. Κ 46 Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν, Ν 272 ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν . . | λήθω μαρνάμενος, 776 ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο | μέλλω, υ 166 ἦ ἄρ τί σε μ. Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν. — b) saepius eo magis, magis magisque, noch mehr, nur um so mehr, immer mehr. v. Nitzsch ad α 351, Naegelsbach ad Β 81, Ameis ad ρ 458 app. In initio vss. Α 563 ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ | μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, Θ 252 Ξ 441 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον cf. Ο 380. Μ 414 μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα, Ν 74 θυμὸς . . | μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν, Π 211 μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν, Ψ 418 447 μᾶλλον ἐπιδραμέτην, α 89 ὄφρα οἱ υἱὸν | μᾶλλον ἐποτρύνω. — In exitu vss. Φ 136 χολώσατο κηρόθι μᾶλλον | cf. ι 480 ρ 458 σ 387 χ 224. ε 284 ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον |, ο 370 φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον |, h. Ap. 138 φίλησε δὲ κηρόθι μᾶλλον |, λ 208 ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον |, Ι 300 εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον |, Faesi: μᾶλλον ἢ ὥστε μεταλλῆξαι χόλοιο, fere = nimis. Β 81 Ω 222 ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον |, v. Ameis app. ad Β 81. Ε 208 ἤγειρα δὲ μᾶλλον |, Ι 257 ὄφρα σε μᾶλλον | τίωσ' Ἀργείων . . νέοι ἠδὲ γέροντες |. In medio versu Ι 585 κασίγνηται καὶ . . μήτηρ | ἐλλίσσονθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο, Ο 726 οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν |, Τ 16 ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, Ω 568 τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς, α 351 τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι |, δ 419 ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν μᾶλλόν τε πιέζειν cf. μ 196. τ 117 μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων. — c) adduntur καί, ἔτι, etiam magis. α) καὶ μᾶλλον novies in arsi tertii, semel quinti pedis: Θ 470 ἠοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα | ὄψεαι, Ν 638 τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι | ἢ πολέμου, Τ 200 ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, β 334 οὕτω κεν καὶ μ. ὀφέλλειεν, δ 819 καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤ περ ἐκείνου |, θ 154 κήδεά μοι καὶ μ. ἐνὶ φρεσίν, ο 198 καὶ μ. ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, σ 216 καὶ μ. ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας, σ 22 ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μ. ἔτ' εἴη | αὔριον. — β) ἔτι μᾶλλον, in exitu versus septies: Ι 678 ἀλλ' ἔτι μᾶλλον | πιμπλάνεται μένεος, Ξ 97 ὄφρ' ἔτι μ. | Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, Τ 231 ὄφρ' ἔτι μ. | ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα, Φ 305 ἀλλ' ἔτι μ. | χώετο Πηλείωνι, β 202 ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μ. σ 347 υ 285 ὄφρ' ἔτι μ. | δύη ἄχος κραδίην. — μᾶλλον semel in arsi secunda Ξ 362 τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν, septies in arsi tertia ι 13 λ 214 π 195 ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω |, σ 88 τὸν δ' ἔτι μ. ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα |, 268 ἢ ἔτι μ. ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος |, τ 249 ψ 231 τῷ δ' ἔτι μ. ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο |. — α 322 ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρὸς | μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν, Χ 235 νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι |, η 213 καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην, Ι 700 νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας |, Ψ 386 τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας | cf. 429 ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε |. — d) μᾶλλον = potius, lieber. Ε 231 μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα | οἴσετον, Μ 344 357 θέων Αἴαντα κάλεσσον |, ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον.

Μάλιστα maxime, potissimum, et summum gradum significat et comparatione neglecta permagnum gradum. Accedit ad adiectiva, adverbia, verba. — 1) ad adi. aut adv. Ε 5 ὅς τε μάλιστα | λαμπρὸν παμφαίνῃσι, Ζ 433 ἔνθα μάλιστα | ἀμβατός ἐστι πόλις, Ν 568 ἔνθα μ. | γίγνετ' ἄρης ἀλεγεινός, 683 ἔνθα μ. | ζαχρηεῖς γίγνοντο, Ξ 399 ὅς τε μ. μέγα βρέμεται χαλεπαίνων |, Χ 410 τῷ δὲ μ. ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, h. Ven. 200 ἀγχίθεοι δὲ μ. καταθνητῶν ἀνθρώπων |, Θ 81 326 μ. δὲ καίριόν ἐστιν |, Ξ 460 τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μ. |. — Quibus locis μάλιστα ad superlativum adiectivi accedere videtur: Β 57 μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ | εἶδος . . ἄγχιστα ἐῴκει |, 220 ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆι μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆι |, Ω 334 σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν, θ 582 οἵ τε μάλιστα | κήδιστοι τελέθουσι, μάλιστα non ad superlativum, qui his locis elativus est, pertinet, sed arcte coniungendum est cum personis Νέστορι, Ἀχιλῆι cet., quorum hominum potissimum illi simillimi amicissimi inimicissimi erant. cf. Ameis ad Β 220 „μ. wie Β 57 potissimum, gerade vorzugsweise dem Achilleus und Odysseus: als den eigentlichen Repraesentanten der beiden heroischen Cardinaltugenden, der Tapferkeit und Klugheit, wozu Thersites das Gegenstueck bildete". cf. Naegelsbach, Faesi ad Β 57 220. Superlativus μάλιστα ita comparatus haud minus recte componitur cum positivo μάλα, qualis supra sub 2 ad totum enuntiatum pertinentis et id quod enuntiatur confirmantis mentio facta est = certissime.

2) μάλιστα ad verba, accedit. a) Saepe in exitu versus, imprimis in enuntiatis relativis, plerumque = potissimum. Α 123 ὅς ῥα μάλιστα | . . οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι . . Μενελάῳ |, 499 τῇ ῥα μάλιστα | ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, 528 ἔνθα μάλιστα | ἱππῆες . . ὀλέκουσι, Ψ 159 οἷσι μάλιστα | κήδεός ἐστι νέκυς, ζ 94 ἧχι μάλιστα | λάιγγας . . ἀποπλύνεσκε θάλασσα |, λ 201 ἥ τε μάλιστα | . . μελέων ἐξείλετο θυμόν, μ 289 οἵ τε μάλιστα | νῆα διαραίουσι, ν 93 ἀστὴρ . . ὅς τε μάλιστα | ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς.

ο 356 *ἥ ἑ μάλιστα* | *ηκαχ' ἀποφθιμένη*, *ρ* 557 *χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα* | *χρηΐζεις*, *σ* 175 *ὃν σὺ μάλιστα* | *ἠρῶ . . ἰδέσθαι*, *τ* 160 *ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα* | *οἴκου κήδεσθαι.* — *Θ* 500 *τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα* | *Ἀργείους*, *I* 180 *τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε . .*, *Ὀδυσσῆι δὲ μάλιστα* |, *K* 59 *τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα* |, *M* 89 *μέμασαν δὲ μάλιστα* | *τεῖχος ῥηξάμενοι . . μάχεσθαι* cf. 197. 310 *νῶι τετιμήμεσθα μάλιστα* |, *Π* 146 *τὸν μετ' Ἀχιλλῆα . . τῖε μάλιστα* |, *P* 286 *φρόνεον δὲ μάλιστα* | *ἄστυ πότι . . ἐρύειν*, 753 *οἱ δ' ἅμ' ἕποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα* |, *X* 321 *ὅππῃ εἴξειε μάλιστα* |, *ο* 521 *μέμονέν τε μάλιστα μητέρ' . . γαμέειν*, *ρ* 190 *δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα* | *ἦμαρ*, 257 *τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα* |, *σ* 160 *ὅπως πετάσειε μ.* |, h. Ap. 170 *τέῳ τέρπεσθε μάλιστα* |; 539 *δέδεχθε δὲ φῦλ' ἀνθρώπων . . καὶ ἐμὴν ἰθύν τε μάλιστα* |, Baum. *ἰθύντε θέμιστα* scribendum proponit. Addito genetivo partitivo: *Z* 77 *ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα* | *Τρώων . . ἐγκέκλιται*, *Ξ* 490 *τόν ῥα μάλιστα* | *. . Τρώων ἐφίλει*, *Ω* 574 *οὕς ῥα μ.* | *τῖ' Ἀχιλεὺς ἑτάρων*, *α* 434 *ἥ . . φέρε καί ἑ μ.* | *δμωάων φιλέεσκε*, *ξ* 3 *ὅ οἱ βιότοιο μ.* | *κήδετο οἰκήων*, *ο* 540 *σὺ δέ μοι τά περ ἄλλα μ.* | *πείθῃ ἐμῶν ἑτάρων*, *ρ* 172 *ὃς γάρ ῥα μ.* | *ἥνδανε κηρύκων*, *ψ* 209 *ἐπεὶ τά περ ἄλλα μ.* | *ἀνθρώπων πέπνυσο.* — b) aliis versus locis. *B* 21 *τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖ' Ἀγαμέμνων* |, *E* 766 *ἥ ἑ μ. εἴωθε κακῇς ὀδύνῃσι πελάζειν* |, *N* 277 *ἔνθα μ. ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν*, 789 *ἔνθα μ. μάχη καὶ φύλοπις ἦεν* |, *α* 283 *β* 217 *ἥ τε μ. φέρει κλέος ἀνθρώποισι*, *δ* 434 *οἷσι μ. πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν* |, *ξ* 284 *ὅς τε μ. νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα*, *A* 16 375 *λίσσετο πάντας Ἀχαιούς* |, *Ἀτρείδα δὲ μ. δύω*, 175 *καὶ ἄλλοι* |, *οἵ κέ με τιμήσουσι, μ. δὲ μητίετα Ζεύς*, *B* 589 *μ. δὲ ἵετο θυμῷ* | *τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε*, 802 *Ἕκτορ, σοὶ δὲ μ. ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι* |, *Γ* 97 *μ. γὰρ ἄλγος ἱκάνει* | *θυμὸν ἐμόν*, *α* 342 *ἐπεί με μ. καθίκετο πένθος ἄλαστον* |, *β* 41 *μ. δέ μ' ἄλγος ἱκάνει* |, *Γ* 388 *η* 171 *μ. δέ μιν φιλέεσκε* |, *P* 576 *μ. δέ μιν τίεν Ἕκτωρ* | *δήμου*, *Δ* 96 *πᾶσι . . κῦδος ἄροιο* | *ἐκ πάντων δὲ μ. Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆι*, *β* 433 *λεῖβον . .* | *ἐκ πάντων δὲ μ. Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ* |, *Z* 355 *ἐπεί σε μ. πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν* |, 493 *πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει* | *πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μ.* cf. *ξ* 138, v. Ameis app. ad *Z* 493. *α* 359 *μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει* | *πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί* cf. *λ* 353 *φ* 353 *ψ* 61. *H* 295 *εὐφρήνῃς πάντας . .* | *σούς τε μ. ἔτας*, *K* 57 *κείνῳ γάρ κε μ. πιθοίατο*, *Ψ* 156 *Ἀτρείδη, σοὶ γάρ τε μ. γε λαὸς Ἀχαιῶν* | *πείσονται*, *K* 280 *νῦν αὖτε μ. με φῖλαι Ἀθήνη* |, *N* 734 *μ. δὲ καὐτὸς ἀνέγνω* |, *N* 418 *Ἀντιλόχῳ δὲ μ. δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν* | cf. *Ξ* 459 487. *δ* 366 *τῇ γάρ ῥα μ. γε θυμὸν ὄρινα* |, *Y* 425 *ἐμόν γε μ. ἐσεμάσσατο θυμόν* |. *O* 370 *Νέστωρ αὖτε μ. Γερήνιος, . .* | *εὔχετο* cf. 659. 383 *ἡ γάρ τε μ. γε κύματ' ὀφέλλει*, *Σ* 175 *Τρῶες ἐπιθύουσι· μ. δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ* | *ἑλκέμεναι μέμονεν*, *Y* 76 *Ἀχιλλεὺς* | *Ἕκτορος ἄντα μ. λιλαίετο δῦναι ὅμιλον*, 77 *τοῦ γάρ ῥα μ. ἑ θυμὸς ἀνώγει* | *αἵματος ἆσαι*, *X* 422 *μ. δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκε* |, *Ω* 742 *ἐμοὶ δὲ μ. λελείψεται ἄλγεα λυγρά* |, *β* 162 *μνηστῆρσιν δὲ μ. πιφαυσκόμενος τάδε εἴρω* cf. *ν* 37. *β* 266 *διατρίβουσιν Ἀχαιοὶ* | *μνηστῆρες δὲ μ.*, *ζ* 185 *ὅθ' ὁμοφρονέοντε . . οἶκον εχητον* | *ἀνὴρ ἠδὲ γυνή, πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι, χάρματα δ' εὐμενέτῃσι· μ. δέ τ' ἔκλυον αὐτοί* |, Ameis, Faesi „am meisten hoeren, vernehmen, erfahren sie es selber", Duentzer „erfahren, geniessen sie es selbst", Doed. Gl. 1081 „sie hoeren schnell auf einander d. h. erfuellen sich gegenseitig schnell ieden Wunsch", sed v. Ameis app. ad l. cf. s. v. *κλύω*. *η* 211 *οὕςτινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας ὀιζύν* |, *ξ* 54 *σ* 113 *Ζεύς τοι δοίη ξεῖνε . .* |, *ὅττι μ. ἐθέλεις*, *π* 397 *ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου . . ἡγεῖτο μνηστῆρσι, μ. δὲ Πηνελοπείῃ* | *ἥνδανε μύθοισι*, *ρ* 500 *ἐχθροὶ μὲν πάντες . .* |, *Ἀντίνοος δὲ μ. μελαίνῃ κηρὶ ἔοικε*, *φ* 277 *Εὐρύμαχον δὲ μ. καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα* | *λίσσομ'*, h. Ap. 146 *σὺ Δήλῳ, Φοῖβε, μ. ἐπιτέρπεαι ἦτορ* |. — Ceterum haud pauci inter locos supra allatos ita comparati sunt, ut tuo iure vocem *μάλιστα* et maxime et potissimum interpreteris, quare fieri nequit, ut singuli loci accurate inter se distinguantur alterive vocis notioni subiungantur. — Tribus locis *μάλα* positionem efficit *Λ* 378 *ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας* |, *λ* 373 *νὺξ δ' ἥδε μάλα μακρὴ ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὥρη* | *εὕδειν*, 530 *ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν* | v. La Roche h. U. p. 56.

μαλακός (a rad. *μαλ*, inde *μαλκ*, pertinet eodem *ἀ-μαλ-ός*, mollis. Curt. Et.[5] 326, Fick W.[3] II 187 189, Siegismund in Curt. Stud. V 165, v. Benfey WL. I 504, Leo Meyer vgl. Gr. II 410, Doed. Gl. 1075. Goebel Lexil. II 236 a rad. *σμαλ* vibro). Leguntur formae: sing. nom. *μαλακός*, gen. *-οῦ*, *-ῆς*, dat. *-ῷ*, *-ῇ*, acc. *-όν*, *-ήν*. pl. nom. *-οί*, dat. *-οῖσι(ν)*, *-οῖς*, *-ῇσιν* h. Merc. 485, *-ῇς* h. Ven. 158. Compar. *μαλακώτερος* *X* 373, adv. *μαλακῶς*. — 1) Mollis, 2) mitis, dulcis. — 1) *B* 42 *α* 437 *μαλακὸν δ' ἔνδυνε* (*ἔκδυνε*) *χιτῶνα* |, *τ* 234 *τὼς μὲν ἔην μαλακός*, sc. *χιτὼν Ὀδυσῆος*, *Ω* 796 *πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν* |, *δ* 124 *τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο* |, *I* 618 *K* 75 *X* 504 *χ* 196 *εὐνῇ ἔνι μαλακῇ*, *ψ* 349 *ὦρτο δ' Ὀδυσσεὺς* | *εὐνῆς ἐκ μαλακῆς*, *ψ* 290 *ἔντυον εὐνὴν* | *ἐσθῆτος μαλακῆς*, *υ* 58 *ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν* |, h. Ven. 158 *λέχος . .* | *χλαίνῃσιν μαλακῇς ἐστρωμένον*, *γ* 38 *κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν.* — *ε* 72 *λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου* | *θήλεον*, *ι* 133 *λειμῶνες . .* | *ὑδρηλοὶ μαλακοί*, h. Ap. 118 *γοῦνα δ' ἔρεισε* | *λειμῶνι μαλακῷ*, h. XIX 25 *ἐν μαλακῷ λειμῶνι*, h. Merc. 198 *ἐκ μαλακοῦ λειμῶνος*, h. Cer. 7 *λειμῶν' ἄμ μαλακόν.* — *Ξ* 349 *ὑάκινθον* | *πυκνὸν καὶ μαλακόν*, *Σ* 541 *ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακήν* (locker), h. VI 5 *ἀφρῷ ἐνὶ μαλακῷ*, h. XIX 9 *ῥείθροισιν ἐφεζόμενος μαλακοῖσιν.* — *X* 373 *ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι* | *Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ.*

2) Transl. mitis, dulcis. *Z* 337 *κ* 422 *μαλακοῖς ἐπέεσσι* |, *π* 286 *τ* 5 *μαλακοῖσιν ἔπεσσι* |, v. l. *μαλακοῖς ἐπέεσσιν*, v. La Roche ed. crit., Ameis app. ad *π* 286. *κ* 70 *μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν* | cf. h. Cer. 336. *A* 582 *ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν* |, *α* 56 *μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι* |, *K* 2 *Ω* 678 *ο* 6 *μαλακῷ δεδμημένοι(ος) ὕπνῳ* |, *Ξ* 359 *σ* 201 *μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψεν* |, *σ* 202 *αἴθε μοι ὣς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἁγνή* |, h. Merc. 485 *συνηθείῃσιν ἀθυρομένη μαλακῇσιν* | Franke: consuetudo molliter s. leniter tangendi fides, Baum. mollis consuetudo s. dulcis familiaritas. — Adv. *μαλακῶς*. *γ* 350 *οὐ . .*

ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ |, οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν, ω 255 εὑδέμεναι μαλακῶς· ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων. — Septies μ positionem efficit *I* 618 *K* 75 *X* 504 χ 196 εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, α 56 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι, h. Ap. 118 λειμῶνι μαλακῷ, h. VI 5 ἀφρῷ ἐνὶ μαλακῷ. Hoffmann quaest. p. 152 litteram σ initialem fuisse putat, v. La Roche h. U. p. 53. — E. M. 574, 13 παρὰ τὸ μαλάσσω, E. Gud. 379, 2. Suid. Hes.

Μάλεια s. *Μάλειαι* (Goebel Lexil. II 258 a rad. σμαλ). — Laconiae promunturium in meridiem spectans, praeceps et arduum nautisque periculosissimum, Strabo VIII 6, 20 (378) ἦν δὲ ὥσπερ ὁ πορθμὸς οὐκ εὔπλους ὁ κατὰ τὴν Σικελίαν τὸ παλαιόν, οὕτω καὶ τὰ πελάγη, καὶ μάλιστα τὸ ὑπὲρ Μαλεῶν διὰ τὰς ἀντιπνοίας· ἀφ' οὗ καὶ παροιμιάζονται „Μαλέας δὲ κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε", nunc Cap Malio di San Angelo. cf. Nitzsch ad γ 287, Ameis app. ibidem, Curtius Pelop. II 298, Bursian Geogr. v. Gr. II 139, 2. Buchholz hom. Real. I 225). — Leguntur formae: *Μάλειαν* ι 80 h. Ap. 409, plur. *Μαλειάων* γ 287 δ 514, -ῶν τ 187. cf. Herod. ed. Lentz II 34, 27 σύνηθες γὰρ αὐτῷ (τῷ ποιητῇ) πολλάκις τὰ πληθυντικῶς λεγόμενα καὶ ἑνικῶς προσφέρεσθαι. Ameis app. ad ξ 199 nomina affert, in quibus Homerus et singulari et plurali numero utitur. — Ex Asia in Europam navigantes omnes cursum eo dirigebant Curt. l. c. p. 299. Pervenerunt eo Menelaus γ 287 ἀλλ' ὅτε δὴ . . | ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι Μαλειάων ὄρος αἰπὺ | ἷξε θέων, τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν . . Ζεὺς | ἐφράσατο, Agamemnon δ 514 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειάων ὄρος αἰπὺ | ἵξεσθαι, τότε δή μιν ἀναρπάξασα θύελλα πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν, Ulixes ι 80 ἀλλά με κῦμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν | . . ἀπέωσε, τ 187 καὶ γὰρ τὸν Κρήτην δὲ κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο | ἱέμενον Τροίηνδε παραπλάγξασα Μαλειῶν |, Apollo cum sociis h. Ap. 409 πρῶτον δὲ παρημείβοντο Μάλειαν |, πὰρ δὲ Λακωνίδα γαῖαν Ἕλος τε. Suid. E. Gud. 378, 48.

μαλερός (dubiae originis vox, Lobeck elem. I p. 113: μαλερός Etymologorum coniecturis huc illuc trahitur praeponderante nulla. Fick W.[3] II 188 ad rad. graeco-italicam mal = nitor, valeo, quo μάλ-α, μόλ-ις, mol-tus, Goebel Lexil. II 236 ad rad. σμαλ vibro vocem pertinere putat, Duentzer in Kuhn Ztschr. XIV 196 eiusdem radicis, ac ἀμαλδύνειν, deleo, eam esse vult, Christ Syn. p. 257 sanscr. sur (svar) luceo comparat. Benfey WL. I p. 511 „schmelzend" interpretatur. Doed. Gl. 1081 „μαλερός laesst sich allenfalls als causativer Begriff von ἀμαλός betrachten und durch μαλάσσων erklaeren", v. Lobeck Pathol. 261. E. M. 574, 36 τὸ μαραντικὸν ἢ τὸ λαμπρόν, παρὰ τὸ μαίρειν, ὅ ἐστι λάμπειν, πλεονασμῷ τοῦ ρ ὡς εἶναι μαρερὸν καὶ τροπῇ μαλερόν, schol. BV ad *Φ* 375 παρὰ τὴν ἀλέαν, πλεονασμῷ τοῦ μ, ἢ παρὰ τὸ μαλεῖν τὸ ἀφανίζειν. δηλονότι τῷ θερμῷ καὶ καυστικῷ). — Non legitur nisi ter in Il., *I* 242 gen. μαλεροῦ, *I* 316 *Φ* 375 dat. μαλερῷ, epitheton ignis. Validus, vehemens, rapidus. *I* 242 νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα | αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός, *Y* 316 *Φ* 375 ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται |. Eust. 691, 53. Hes. καυστικόν, μαραντικόν, ὀξύ, λαμπρόν, ἰσχυρόν, ἀσθενές, cf. Suid.

μαλθακός (Fick W.[3] I 175 721 comparat sanscr. mardh languesco, mollesco, goth. mild-s, oblocutus est Curt. Et.[5] 326 522, qui vocem eiusdem radicis ac μαλακός consona θ auctae esse vult, cf. Woerner substant. Homer. p. 11. Goebel Lexil. II 236 μ. ut μαλακός ad rad. σμαλ vibro pertinere putat, v. Doed. Gl. 1077). Leguntur formae μαλθακός *P* 588, μαλθακά h. XXX 15. — Mollis, 1) mollis tener. h. XXX 15 παίζουσαι σκαίρουσι κατ' ἄνθεα μαλθακὰ ποίης |. 2) mollis, languidus. *P* 588 ὃς τὸ πάρος περ | μαλθακὸς αἰχμητής. — Eust. 1119, 22 δῆλον ὅτι πλεονασμὸν ἔχει τοῦ θ ὁ μαλθακός, cf. eund. 1385, 30. Hes. E. Gud. 379, 10.

μάν (partic. affirmativa certe, vero, v. s. μά, μέν, μήν. Eust. 669, 40 τὸ δὲ μὰν τριχῶς ἀλλοιοῦται, ὡς καὶ ἑτέρωθι δηλοῦται, κατὰ φύσιν τοῦ η στοιχείου· λέγεται γὰρ καὶ μὴν κοινότερον, καὶ μὰν Δωρικῶς, καὶ μὲν Ἰωνικῶς, v. Herod. ed. Lentz II 357, 17. Bekker omnibus locis μάν, quod libri habent, in μήν mutavit, at Kayser in philol. XVIII p. 673 oblocutus μάν auctoritate codicum confirmatum retinendum esse probavit. Atque de viginti quattuor locis, quibus μάν legitur, viginti unus ita comparati sunt, ut syllaba longa requiratur sequente vocali, duo *E* 765 *O* 16 ita, ut syllaba, quae sequitur, a σϝ (οἱ) aut digammate (οἶδ') incipiat, unus (*E* 895) ita, ut metri causa et μάν et μέν admitti possit. Collatis iam locis, quibus μάν, μα, μέν legitur, res ita comparata esse videtur, ut, ubi syllaba brevis desideratur μά scribatur sequente consona (cf. Naegelsbach ad *A* 86), μέν sequente vocali, ubi vero syllaba longa desideratur μάν scribendum sit sequente vocali (septies libri μήν habent), μέν sequente consona. Profecto, re vera, sane; legitur bis in Od., vicies bis in Il. — 1) Οὐ μάν (v. s. v. μά) in initio vs., *Δ* 512 οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς . . | μάρναται, *M* 318 οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν |, *N* 414 οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος, *Ξ* 454 οὐ μὰν αὖτ' ὀίω, *O* 16 οὐ μὰν οἶδ', 508 οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ρ 470 οὐ μὰν οὔτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσίν. — ἀλλ' οὐ μάν in initio vs. *E* 895 ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι, *P* 41 ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται |, 448 ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε . . | Ἕκτωρ . . ἐποχήσεται, *Ψ* 441 ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὣς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον |. — *P* 415 ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐυκλεὲς ἀπονέεσθαι |, λ 344 ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἀπὸ σκοποῦ . . | μυθεῖται βασίλεια. — 2) μὴ μάν in initio vs. *Θ* 512 μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι |, *O* 476 μὴ μὰν ἀσπουδί γε . . ἕλοιεν | νῆας ἐυσσέλμους cf. *X* 304. — 3) ἦ μάν in in initio vs. *B* 370 ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς, *N* 354 ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, *P* 429 ἦ μὰν Αὐτομέδων . . | πολλὰ . . ἐπεμαίετο |. ἦ δὴ μάν *P* 538 ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος | . . μεθέηκα. — 4) μάν solum, in arsi secunda. *E* 765 *H* 459 ἄγρει μάν, *Θ* 373 ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην γλαυκώπιδα εἴπῃ, *Π* 14 ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον.

μανθάνω (a radice μαν, cogito, stirps μα-θ, intellego, disco, ducta est, pertinet eodem zend. madh, metior, Curt. Et.[5] 311. cf. Fick W.[3] I 167 714, qui radicem madh = prudentem esse statuit. Pictet in Kuhn Ztschr. V 46 cum zend. madh, metior, sanscr. midh, mêdh, intellego componit, cf. Pott ibid. p. 261 sanscr. man, cogito, consona θ auctum esse. Kuhn ibid. IV 124 con-

tra comparat sanscr. manth vibro, quatio inde rapio „so dass lernen zunaechst ein an sich reissen, sich aneignen ist". assentitur ei Schweizer-Sidler in Kuhn Ztschr. XI 79. Doed. Gl. 139 e μεναθάνειν (μενθήραις· μερίμναις EM) sync., v. Goebel Lexil. II 520). Non leguntur formae nisi aor. II sing. μάθον, ἔμμαθες, ἔμμαθεν; de littera μ duplicata cf. Curt. Verb. I 113. — Disco, intellego. a) sequitur inf. Z 444 ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς | αἰεὶ καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι, Ameis: „ich lernte, aber mit Einschluss des entsprechenden Handelns: mein Sinnen ist nur darauf gerichtet", cf. app. ad ι 189. — b) τί. ρ 226 σ 362 ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν(ς), οὐκ ἐθελήσει(ς) | ἔργον ἐποίχεσθαι.

μαντείη (μαντεύομαι). Non leguntur formae nisi in hymn. Merc. sing. μαντείης 556, μαντείην bis, plur. μαντείας 472, omnibus locis in initio vss. — Vaticinatio, ars vaticinandi. h. Merc. 533 μαντείην, . . ἣν ἐρεείνεις |, οὔτε σε θέσφατόν ἐστι δαήμεναι, 547 μαντείην . . ἐξερεείνειν | ἡμετέρην, 556 μαντείης ἀπάνευθε διδάσκαλοι. h. Merc. 472 σὲ δέ φασι δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς | μαντείας, v. Baum. ad l. Suid. ὁ χρησμός.

μαντεύομαι (μάντις). Leguntur formae: praes. ind. μαντεύομαι, -εαι, -εται. inf. -εσθαι, impr. -εο, ptcp. -όμενος. fut. μαντεύσομαι. aor. μαντεύσατο. — Vaticinor, praedico. 1) absol. B 300 ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἦε καὶ οὐκί |, α 200 μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ | ἀθάνατοι βάλλουσι cf. ο 172, ubi schol. H ἔνιοι μυθήσομαι. β 170 οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' ἐὺ εἰδώς |, υ 380 ἄλλος δ' αὖτέ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι |. — 2) τινί. β 178 μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν |, ι 510 μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσσιν |, ο 255 μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι |, ρ 154 ἀτρεκέως γάρ τοι μαντεύσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω |, ψ 251 ὣς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαο |. v. l. μυθήσατο. — 3) τί. A 107 αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι |, β 180 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι |. — 4) τινί τι. Π 859 τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον |; T 420 τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή |.

μαντήιον (μαντεύομαι) vaticinium. Semel in Od. μ 272 ὄφρ' ὕμιν εἴπω μαντήια Τειρεσίαο | Κίρκης τ' Αἰαίης.

Μαντινέη Arcadiae urbs, de qua Strabo VIII 8, 3 (388) Μαντίνειαν μὲν οὖν ἐποίησεν ἔνδοξον Ἐπαμεινώνδας, τῇ δευτέρᾳ νικήσας μάχῃ Λακεδαιμονίους, ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς ἐτελεύτα. De situ eius cf. Curt. Pelop. I 235, Bursian Geogr. v. Gr. II 209 213. Leake auctore (Pelop. 110, 381) adhuc ruinae eius exstant, quae Palaeopoli vocantur. Pausan. VIII 12, 7 τοῦ τάφου δὲ ἔχεται τούτου πεδίον οὐ μέγα, καὶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῷ πεδίῳ τὰ ἐρείπια ἔτι Μαντινείας ἔχον τῆς ἀρχαίας· καλεῖται δὲ τὸ χωρίον τοῦτο ἐφ' ἡμῶν Πτόλις, v. Strabo l. c. Homerus urbem ἐρατεινήν vocat B 607 οἳ . . Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν |. Nomen eam duxisse a Mantineo, Lycaonis filio, cf. Pausan. VIII 3, 4, Eust. 302, 1, E. M. 574, 76.

Μάντιος Melampodis f., Antiphatis frater. ο 242 γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἷε κραταιώ |, 249 Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφείδεά τε Κλεῖτόν τε |.

μάντις (a radice μαν, μεν et suffixo τι, pertinent eodem μαίν-ομαι, μαν-ία, μέν-ω, lat. man-eo, me-min-i, goth. ga-mun-an, sanscr. man puto, cogito, cf. Curt. Et.[5] 311 433, Fick W.[3] I 712, Meyer in Curt. Stud. V 111, Siegismund ibid. 197. Non recte Doed. Gl. 133 „Von dem Verbale μαινετός das Substantiv μάντις, syncopirt aus μαινέτης, wie νῆστις aus νηδέτης", v. Schweizer in Kuhn Ztschr. II p. 295). Leguntur formae: nom. μάντις, gen. -ιος N 663, -ηος κ 493 μ 267. (Libri omnes utroque loco μάντιος, unus M κ 493 μάντηος habet, quod G. Hermannus probavit, Bekker, La Roche, Ameis, Faesi, Duentzer in textu receperunt. Ahrens in Mus. Rh. II 162 utroque loco scribi vult μάντιος ἀλαόο). dat. μάντεϊ N 69, acc. μάντιν. voc. μάντι A 106. pl. nom. μάντιες Ω 221. — Vates, qui voluntatem divinam vaticinatur aut interpretatur, cf. Naegelsbach hom. Theol. p. 178 not. 188 190. Nitzsch ad ι 509: „Um die Bedeutung seiner (Homeri) Seher genau zu charakterisiren, scheint es erstlich dienlich, von den Vorbedeutungen, die sich meistens selbst erklären und daher von Jedem verstanden werden, die Schicksalszeichen zu unterscheiden, deren sichere Deutung dem μάντις als dem Kundigen allein recht zusteht und als eine besondere Gabe des Apollon betrachtet wird". Artem vaticinandi ab Apolline dari cf. A 71 Κάλχας . . ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα |, καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω | ἣν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων, ο 252 Πολυφείδεα μάντιν Ἀπόλλων | θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον. — A 62 ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα | ἢ καὶ ὀνειροπόλον, . . ὅς κ' εἴποι ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Non recte schol. A μέχρι τοῦ ἐρείομεν διασταλτέον, εἶτα ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον, ἵνα γενικὸν μὲν ᾖ τὸ μάντιν, εἴδη δὲ τὰ ἐπιφερόμενα. οὕτως Ἡρωδιανός. (cf. Herod. ed. Lentz II 22 19 s.) καὶ ὁ Νικάνωρ δὲ οὕτως λέγει· ἔστι γένος τι ἡ μαντική, διαιρουμένη εἰς εἴδη τρία, εἰς οἰωνοσκοπίαν, εἰς ἀεροσκοπίαν καὶ τὴν διὰ τῶν ὀνειράτων μαντείαν. Ariston. ed. Friedl. p. 42 ἡ διπλῆ ὅτι μάντις γενικῶς, ἱερεὺς δὲ καὶ ὀνειροπόλος εἰδικῶς, εἴδη μάντεων, cf. Suid. Sed cf. Porphyrium ad A 463, (schol. ed. Dindorf III p. 68), qui accurate rem exponit περὶ τριῶν γάρ ἔφη (sc. A 62) περὶ μάντεως, ὅς ἐκ σημείων ἢ τεράτων ἢ οἰωνῶν ἢ ἔκ τινων συμβόλων ἢ ἀποβάντων λέγει καὶ μαντεύεται, ὡς ὁ Κάλχας . . ὁ Θεοκλύμενος . . καὶ ἡ Ἑλένη (ο 172). ὁ δὲ ἱερεὺς ἀρᾶται καὶ εὔχεται τῷ θεῷ, οὗπερ καὶ τὴν ἱερωσύνην ἔχει, ὡς ὁ Χρύσης . ., ὁ δὲ ὀνειροπόλος ἔμπειρός ἐστιν ἀποκρίνεσθαι ὀνείρατα. cf. Eust. 47, 36 s. 1410, 48, praeterea Naegelsbach adn. ad l., eund. nachhomer. Theol. IV 11, Ribbeck in Philol. VIII 707. A 92 καὶ ηὔδα μάντις ἀμύμων | sc. Κάλχας, cf. λ 99 Τειρεσίης, 291 Μελάμπους. A 106 μάντι κακῶν, οὔ πώ ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας |, sc. Κάλχας, 384 ἄμμι δὲ μάντις | εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας ἑκάτοιο |, idem. N 69 τις νῶι θεῶν . . | μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται . . μάχεσθαι |, sc. Κάλχαντι, 663 Εὐχήνωρ, Πολυΐδου μάντιος υἱός |, Ω 221 ἄλλος ἐπιχθονίων . . | ἢ οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι ἢ ἱερῆες, α 202 μαντεύσομαι . . |, οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς |, sc. Μέντης, ι 508 ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε |, Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο | καὶ μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσσιν, κ 493

ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο |, μάντηος ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι, v. l. v. supra, cf. μ 267. κ 538 ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν |, sc. Τειρεσίης. ο 225 σχεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ | τηλεδαπός . . μάντις, sc. Θεοκλύμενος. In opificibus publicis vates numerari cf. ρ 384 τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν | ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασι |, μάντιν ἢ ἰητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων; — Cf. Lobeck Aglaoph. I 260, Schoemann gr. A. I 67, C. F. Hermann gr. A. 37, 7, Ameis ad *B* 832, Buchholz hom. Real. II 1, 33. — E. M. 574, 69 παρὰ τὸ μῶ, τὸ ζητῶ, γίνεται μάτις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν μάντις, . . οὐ γὰρ παρὰ τὴν μανίαν ὥς τινες ὑπέλαβον. Eust. 48, 1 μάντις παρὰ τὸ μαίνεσθαι εἴρηται. μανίαν γάρ τινα ἔνθεον ἐκστατικῶς οἱ μάντεις ἐν τῷ προλέγειν ἔπασχον. (μαντεύομαι, μαντείη, μαντήιον, μαντοσύνη.)

μαντοσύνη (Woerner subst. homer. index. p. 17 „multo vehementius offendimus in vocabulo μαντοσύνη, quod praeter regulam a substantivo μάντις derivatum esse dicunt, quoniam ea nomina ante σύνη suffixum vocalem ο requirant (cf. μάντης?)“). Leguntur formae: μαντοσύνῃ, -νην, -νας. — Ars vaticinandi. *A* 72 Κάλχας . . νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω | ἣν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων, ι 509 Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο, v. Nitzsch ad l. supra s. v. μάντις. *B* 832 *Λ* 330 υἷε . . Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων | ᾔδει μαντοσύνας. Hes., Suid.

Μαραθών urbs Atticae in campo Marathonio sita, diversa a vico, qui nunc Μαραθῶνας dicitur, cf. Bursian G. v. Gr. I 338. Campus nomen tulisse videtur a planta μάραθρον, feniculum, Fenchel, cf. Strabo III 4, 9 (160), qui de campo Hispaniae καὶ τοῦ Μαραθῶνος καλουμένου πεδίου, . . φύοντος πολὺ τὸ μάραθον, Herod. ed. Lentz I 88, 30 οἱ τόποι γὰρ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ὄντων ὀνομάζονται, Κυπάρισσος, Ἐλαία, καὶ τύπῳ περιεκτικῷ Σικυών, Μαραθών. Suid. ἀπὸ Μαράθου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος. — η 80 λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινήν |, ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην, sc. γλαυκῶπις Ἀθήνη. Eust. 284, 17. Hes.

μαραίνω (a rad. μερ, μορ, μαρ, sanscr. mar = morior et mla = maresco, lat. mor-ior, maresco, goth. maur-thr, cf. Curt. Et.[5] 331 555. Fick W.[3] II 186 s. rad. mar = contero, Siegismund in Curt. Stud. V p. 160). Leguntur formae: act. aor. ἐμάρανε h. Merc. 140, pass. impf. ἐμαραίνετο *Ψ* 228, aor. ἐμαράνθη *I* 212. — Exstinguo, pass. exstinguor. 1) act. h. Merc. 140 ἀνθρακιὴν δ' ἐμάρανε, κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν |. — 2) pass. *I* 212 κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλὸξ ἐμαράνθη |, *Ψ* 228 τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ |. — Veteres a μαίρω vocem repeti volunt cf. E. M. 76, 22 μαίρω τὸ λάμπω, . . ἀφ' οὗ τὸ μαραίνω, v. Eust. 748, 9. Doed. Gl. 2487 μαραίνω formam secundariam vocis μαράσσω esse opinatur.

μαργαίνω (μάργος) furo, mente captus sum, ἐπί τινι, semel *E* 882 ἣ νῦν . . Διομήδεα | μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι |. Apoll. Lex. 109, 35 ἐνθουσιᾶν καὶ οἱονεὶ μαίνεσθαι, cf. schol. BV ad l. Hes., Suid., Eust. 617, 32.

μάργος (Fick W.[3] I 174 II 187 a rad. marg tero, stringo, μάργος, „umherstreichend, irre“. Goebel Lexil. II 252 μαργαίνω tumeo et μάργος tumidus „strotzend, schwellend“ interpretatur; veteres μαινόμενος cf. E. M. 574, 103. Herod. ed. Lentz I 139, 31 τὰ εἰς γος ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς σύμφωνον λήγουσαν ἐπιθετικὰ ὄντα, εἰ μὴ ἔννοιά τις ὑπάρχοι συνθέσεως, ὀξύνεται γοργός, ἀργός. τὸ μέντοι Ἄργος βαρύνεται, καὶ τὸ μάργος σύνθετον ὂν ἀπὸ τοῦ μα στερητικοῦ καὶ τοῦ ἔργον. ὁ γὰρ μάργος οὐδὲν ἀγαθὸν ἐργάζεται. Leguntur formae in Od., masc. voc. μάργε, fem. μάργῃ, -ην. — Vesanus, mente captus. π 421 μάργε, τί ἦ δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε | ῥάπτεις, ψ 11 μάργην σε θεοὶ θέσαν, οἵ τε δύνανται | ἄφρονα ποιῆσαι, σ 2 μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ | ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν, Eust. ad l. εὐπρεπὴς ἦν γαστριμαργίᾳ, εἴτουν ἀπληστίᾳ. Goebel l. c. γαστὴρ μάργη „Schmerbauch“. Ameis ad l. „vesanus mit sinnlicher Belebung des Magens“. (μαργαίνω.)

Μάρις Amisodari f., Atymnii frater, Lycius, a Thrasymede interfectus. *Π* 319 Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ | Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε κασιγνήτοιο χολωθείς, qui ab Antilocho interfectus erat, τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης | ἔφθη ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν . . . δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.

μαρμαίρω (pro μαρ-μαρ-ι-ω a rad. μαρ fulgeo, splendeo, cf. Curt. Et.[5] 567, Fick W.[3] II 186, Corssen Vocal.[2] I 404, Grassmann in Kuhn Ztschr. XVI 163, Fick ibid. XXII 683. Goebel in Philol. XIX 419. Lexil. II 239 a rad. σμαρ, Doed. Gl. 2484). Non leguntur formae nisi participii μαρμαίροντες, -ας, -α. — Fulgeo, luceo, corusco. 1) de splendore metallorum, imprimis armorum. *M* 195 ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα |, *Π* 664 ἔντε' ἕλοντο | χάλκεα μαρμαίροντα cf. *Σ* 131 *Ψ* 27. *Σ* 617 τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα |, *N* 801 Τρῶες . . | χαλκῷ μαρμαίροντες . . ἕποντο |, *Π* 279 αὐτὸν καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας |. — *N* 22 ἔνθα δέ οἱ (sc. Ποσειδάωνι) κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης |, χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται. — 2) semel de oculorum fulgore. *Γ* 397 στήθεα θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα | sc. Ἀφροδίτης. — E. M. 574, 118 μαρμαίρω τὸ λάμπω· μέλλοντα οὐκ ἔχει, τοῦτο ἐκ τοῦ μαίρω κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. Eust. 1230, 43, Hes. Ter legitur in exitu versus, sexies alterum pedem incipit et caesuram tertii pedis efficit. (μαρμάρεος, μάρμαρος, μαρμαρυγή.)

μαρμάρεος (rad. μάρ). Formae non leguntur nisi ter in Il. acc. sing. fem. μαρμαρέην. — Fulgens, splendens, coruscans. — 1) de armis cf. μαρμαίρω. *P* 594 Κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα . . | μαρμαρέην, v. Eust. 1119, 40. *Σ* 480 περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν |, τρίπλακα μαρμαρέην. — *Γ* 126 *X* 441 codd. plerique et Eust. 393, 8 ἱστὸν ὕφαινε . . | δίπλακα μαρμαρέην, Aristarchus, Aristophanes, Zenodotus πορφυρέην cf. La Roche ed. crit., Eust. l. c. — 2) de mari. *Ξ* 273 τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην sc. ἕλε. Goebel in Ztschr. f. G. 1855 p. 527 „μ. schliesst den Begriff des Abspringenden und Wiederkehrenden beim Glanze ein, d. h. es bedeutet schimmernd, glitzernd“. Buchholz hom. Real. I 62, Schmidt Syn. I 593, Eust. 985, 27.

μάρμαρος (a rad. μαρ) splendens, fulgens, adi. et substant. ὁ μάρμαρος lapis splendidus, cf. Curtius Et.[5] 567, Fick W.[3] II 186, Grass-

mann in Kuhn Ztschr. XVI 164 *μάρμαρος* „urspruenglich schimmernd, glaenzend, dann als Beiname von *πέτρος* (*Π* 735), und auch ohne dies Substantiv (*Μ* 380 *ι* 499) vorzugsweise den schimmernden, weissglaenzenden Marmorstein bezeichnend, wenngleich bei Homer diese Anschauung zuruecktritt". Buchholz hom. Real. II 289 *μ.* lapidem „Stein" significare vult, v. Friedreich hom. Real. p. 89, Pictet comparasse sanscr. mṛn-maru-s = lapis Curtius l. c. auctor est. — 1) adi. *Π* 735 *λάζετο πέτρον | μάρμαρον ὀκριόεντα.* — 2) subst. *Μ* 380 *ι* 499 *Αἴας . . . ἄνδρα κατέκτα, . . μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών, ὅ ῥα τείχεος ἐντὸς | κεῖτο μέγας.* — Eust. 1641, 22. E. Gud. 380, 23. Hes. *μ. λευκὴ λίθος. μαρμάρῳ ὀκριόεντι· λίθῳ τραχεῖ.*

μαρμαρυγή (a rad. *μαρ* fulgeo, Curt. Et.[5] 724). Non leguntur formae nisi semel in Od. plur. *μαρμαρυγάς*, in hym. Ap. sing. *μαρμαρυγῆς* (*μαρμαρυγαί*). — Fulgor coruscans, qui fit motu vibranti pedum saltantium. Schol. B ad *Ν* 340 *τὰς ἐν τῇ κινήσει στιλβηδόνας, ας ποιεῖ καὶ τὸ πῦρ κινούμενον*, cf. Schuster in Ztschr. f. G. 1861 p. 723. — *ϑ* 265 *αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς | μαρμαρυγὰς ϑηεῖτο ποδῶν, ϑαύμαζε δὲ ϑυμῷ |*, h. Ap. 203 *αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει | μαρμαρυγῆς τε ποδῶν καὶ ἐυκλώστοιο χιτῶνος |* codd. *μαρμαρυγαί*, Schneidewinus scripsit *μαρμαρυγῆς* v. Baum. ad l. — Doed. Gl. 2484 *μ.* interpretatur „jugendliche Fuelle und blendende Weisse der Gliedmassen". Livius Andronicus „nexus dubios" vertit. v. Ameis app. ad l. Apoll. Lex. 110, 1 *τὰς συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις*, cf. Hes. Suid. *ἄστραψις, λαμπηδών.* E. M. 574, 124, Eust. 1595, 55.

μάρναμαι (a rad. *μαρ*, sanscr. mar, tero, contero, cf. Curt. Et.[5] 327 337. Fick W.[3] I 717 II 186 „eigentlich einander aufreiben", Fritzsche in Curt. Stud. VII 384 sanscr. mṛ-nā-mi contero, v. Curt. Verb. I 171. Goebel Lexil. II 248 a rad. *σμαρ*, vibro „schwingen — ringen"). Leguntur formae: Praes. ind. *μάρναται*, opt. *μαρνοίμεϑ'* *λ* 513 codd. plerique, cod. Marc. 647, Vindob. 5, Bekker, Duentzer *μαρναίμεϑ'*, v. Ameis app. ad l. impr. *μάρναο* *Ο* 475 *Π* 497. inf. *μάρνασϑαι*, *μάρνασϑ'* *Ε* 33. ptcp. *μαρνάμενος, -οιο, -ον, -οι, -ων, -οισι(ν), -ους, -οιιν.* — Impf. *ἐμάρναο* *χ* 228, *ἐμάρνατο* *Μ* 40, *μάρνατο, μάρναϑ'* *Ν* 369, *ἐμαρνάμεϑ'* *ω* 41, *μαρνάμεϑ'* *γ* 108, *μάρναντο*, du. *ἐμαρνάσϑην* *Η* 301 *Ρ* 382. — Pugno, dimico armis, proelio. 1) absol. *Δ* 513 *οὐδ' Ἀχιλεὺς . . | μάρναται*, *Ε* 33 *Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς | μάρνασϑ'*, *Ω* 395 *οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς | εἴα μάρνασϑαι*, sc. *Μυρμιδόνας*, *Λ* 596 *Ν* 673 *Ρ* 366 *Σ* 1 *ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰϑομένοιο*, *Ρ* 424 *ὣς οἱ μὲν μάρναντο.* *Μ* 40 *ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ |*, *Ν* 169 540 *οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει*, 369 *ὁ δὲ μάρναϑ' ὑποσχεσίῃσι πιϑήσας |*, *Ρ* 382 *τὼ δ' ἐπιοσσομένω ϑάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων | νόσφιν ἐμαρνάσϑην*, *ω* 41 *ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεϑ'*, *Π* 195 *ὃς πᾶσι μετέπρεπε . . | ἔγχεϊ μάρνασϑαι.* — Participium *Δ* 257 *πάντα πυϑοίατο μαρναμένοιιν |*, *Λ* 74 *παρετύγχανε μαρναμένοισιν |*, *Μ* 429 *ὅτεῳ στρεφϑέντι μετάφρενα γυμνωϑείη | μαρναμένων*, cf. Classen Beob. p. 167. *Ν* 579 *καί τις Ἀχαιῶν | μαρναμένων . . ἐκόμισσε*, *Ν* 96 *ὔμμιν ἐγώ γε | μαρναμένοισι πέποιϑα σαωσέμεναι νέας*, 273 *ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν . . | λήϑω μαρνάμενος*, *Ξ* 25 *ἀλλήλους ἐνάριζον | μαρνάμενοι*, 411 *πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο*, *Ο* 609 *κροτάφοισι . . . μαρναμένοιο | Ἕκτορος*, schol. *Φ* 5 *μαινομένοιο.* *Ο* 699 *τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος*, 715 *ἀπ' ὤμων | ἀνδρῶν μαρναμένων* cf. *ω* 507. *π* 98 116 *οἷσί περ ἀνὴρ | μαρναμένοισι πέποιϑε*, *σ* 31 *ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι . . | μαρναμένους.* — 2) additur, a) locus, ubi pugnatur, *περί τι, τινί ἀμφί τι* sim. b) res, de qua pugnatur, *περί τινος, ἀμφί τινι, εἵνεκα.* a) *Ζ* 256 *μαρνάμενοι περὶ ἄστυ*, *γ* 108 *περὶ ἄστυ . . | μαρνάμεϑ'*, *Ζ* 328 *περὶ πτόλιν . . | μαρνάμενοι*, *Σ* 453 *πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι |*. *Π* 775 *μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν*, *Ρ* 387 *μαρναμένοιιν | ἀμφ' ἀγαϑὸν ϑεράποντα.* *Λ* 498 *μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης |*. *Ρ* 403 *πολλὸν γὰρ ἀπάνευϑε νεῶν μάρναντο ϑοάων |*. *λ* 513 *ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεϑ' Ἀχαιοί |*, v. l. *μαρναίμεϑ'* v. supra, cf. *Π* 241 *μετὰ Μυρμιδόνεσσι | μάρνασϑαι.* — b) addito eo, de quo pugnatur. *Π* 497 *ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ |*, *περιμάρναο*, *ὑφ' ἓν Ἀρίσταρχος*, *ω* 39 *μαρνάμενοι περὶ σεῖο*, *χ* 228 *ἀμφ' Ἑλένῃ . . | εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρναο*, *Ι* 327 *ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων |*, pertinet huc *Η* 301 *ἐμαρνάσϑην ἔριδος πέρι ϑυμοβόροιο* cf. *Π* 476 *συνίτην ἔριδος πέρι ϑ.*, *Υ* 253 *χολωσάμεναι ἔριδος πέρι ϑ.* — c) *σύν τινι.* *γ* 85 *ὅν ποτέ φασι | σὺν σοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.* — 3) contra aliquem pugno, a) *τινί.* *Γ* 307 *μαρνάμενον φίλον υἱὸν ἀρηιφίλῳ Μενελάῳ |*, *Ζ* 204 *Ἴσανδρον . . μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισι*, *Ι* 327 *ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων*, *ι* 50 *ἀφ' ἵππων | ἀνδράσι μάρνασϑαι*, *Λ* 190 205 *λαὸν ἀνώχϑω (ι) | μάρνασϑαι δηίοισι*, *Ν* 720 *μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι*, *Ο* 475 *μάρναό τε Τρώεσσι*, 557 *Ἀργείοισι | μάρνασϑαι*, *χ* 228 *εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρναο.* — b) *ἐπί τινι.* *Ι* 317 *Ρ* 148 *μάρνασϑαι δηίοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί |*. — E. M. 574, 135 *παρὰ τὸ μαραίνεσϑαι τῷ πολέμῳ καὶ φϑείρεσϑαι.* E. Gud. 380, 30 *ἀπὸ τοῦ μαρνῶ, μάρνημι, . . τὸ δὲ μαρνῶ ἀπὸ τοῦ ἀρνός.* Eust. 1009, 27 *τὸ δὲ μάρπτειν οἱ παλαιοὶ σχολιασταὶ κυριολεκτεῖσϑαί φασιν ἐπὶ τοῦ χερσὶ συλλαμβάνειν· μάρη γάρ φασιν αἱ χεῖρες, ὅϑεν καὶ μάρνασϑαι τὸ διὰ χειρὸς μάχεσϑαι.* cf. Lobeck Paralip. p. 74. Hes. (*περιμάρναμαι.*)

Μάρπησσα (Curt. Et.[5] 463 a rad. *μαρπ* capio, arripio, cf. Eust. 776, 3, oblocutus est Goebel Lexil. II 39 cf. Philol. XIX p. 419, qui *Μάρπησσος* et *Μάρπησσα* derivans a rad. *μαρ* splendeo et *πήγνυμι* „Glanzfeste" vocem illam interpretatur). Eueni filia, mater Cleopatrae, Idae uxor, semel in Il. *Ι* 557 *καλῇ Κλεοπάτρῃ |*, *κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης | Ἴδεώ ϑ.'* — cf. schol. ad l., Eust. l. c., Preller gr. M. I[3] p. 219. v. sub v. *Ἴδης.*

μάρπτω (Curt. Et.[5] 463, Kuhn Ztschr. III p. 410 a rad. *μαρπ, μαπ*, sanscr. març, prehendo, cf. Fick W.[3] I 720, Roth in Kuhn Ztschr. XIX p. 222, Doed. Gl. 2333). Leguntur formae: praes. coni. *μάρπτῃσι.* impf. *ἔμαρπτε, μάρπτε.* fut. *μάρψει.* aor. coni. *μάρψῃ*, inf. *μάρψαι*, ptcp. *μάρψας.* — Prehendo, a) comprehendo. *Φ* 489 *ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε |*, *Ο* 137 *μάρψει δ' ἑξείης ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί |*, *κ* 116 *αὐτίχ' ἕνα μάρψας ἑτάρων ὁπλίσσατο δεῖπνον*, *ι* 289 *σὺν δὲ δύω μάρψας ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ | κόπτ'* cf. 311 344. v. s. v.

σὺν Ιαα. — ἀγκὰς μάρπτω complector. Ξ 346 ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν |. — b) ποσὶ μάρπτω consequor, einholen. Φ 564 καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν |, Χ 201 ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν. — c) attingo. Ξ 228 οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν |. — ἕλκεα μάρπτω ut βάλλω, τύπτω = μάρπτων ποιῶ. Θ 405 419 οὐδὲ . . | ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπτῃσι κεραυνός, quae inflixerit, v. Eust. 720, 26. — d) translate. Ψ 62 υ 56 εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ |, Ω 679 Ἑρμείαν . . ὕπνος ἔμαρπτεν | cf. ω 390 ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν |. — E. Gud. 380, 27 κυρίως μάρψαι ἐστὶ τὸ ταῖς χερσὶ συλλαμβάνειν· μάρη γὰρ ἔλεγον τὰς χεῖρας, cf. Eust. 1009, 24, Lobeck Paral. p. 74. — Duobus locis μ positionem efficit Χ 201 οὐ δύνατο μάρψαι, κ 116 ἕνα μάρψας, neque tamen recte Hoffmann quaest. p. 155 vocem a κμ litteris incepisse suspicatur. v. La Roche h. U. p. 56, Stud. p. 151. (κατα-, συμμάρπτω, ἐμμαπέως, μάψ cet.).

μαρτυρίη (μάρτυς). Non legitur forma nisi semel dat. plur. μαρτυρίῃσι. — Testimonium. λ 325 πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα | Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ Διονύσου μαρτυρίῃσι |, sc. Ἀριάδνην. Eust. 1688, 47 ἤγουν καταμαρτυρίαις, κατηγορίαις. οἱ μέντοι νεώτεροί φασι τὸν Διόνυσον ἐπιστάντα μετὰ τὸν Θησέως ἀπόπλουν δοῦναι αὐτῇ στέφανον χρυσοῦν καὶ μιγέντα παραμυθήσασθαι. τὴν δὲ Ἄρτεμιν ἀνελεῖν αὐτὴν ὡς προδοῦσαν τὴν παρθενίαν. At v. Nitzsch ad l., qui versum spurium esse et pro μαρτυρίῃσι scriptum fuisse μαργοσύνῃσι sim. suspicatur, praeterea Ameis app. ad l., L. Preller ausgew. Aufsaetze p. 294. Hes. βουλήσεσι, ἐντολαῖς.

μάρτυρος (Curt. Et.^{5} 330, Fick W.^{3} I 836 a rad. μερ, μαρ, sanscr. smar = memini, lat. memor). Formae leguntur: semel, π 423, sing. μάρτυρος, sexies plur. nom. μάρτυροι, quam formam Zenodotus omnibus locis in μάρτυρες mutavisse videtur. cf. Ariston. ad Β 302 μάρτυροι· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μάρτυρες. ὁ δ' Ὅμηρος ἐσχημάτικεν· Ζεὺς δ' ἄμμ' (cod. ἄμ) ἐπιμάρτυρος ἔστω (Η 76), eund. ad Γ 280 Ὅμηρος δὲ μάρτυρος κατὰ τὸ ἑνικὸν λέγει . . Η 76, οὐ πληθυντικὸν ἔσται τὸ μάρτυροι, cf. Ξ 274 Χ 255. Duentzer Zenod. p. 52, La Roche h. T. p. 308, Lobeck elem. p. 350, v. Herod. ed. Lentz I 47, 4 s. II 747, 28 s. — Semel h. Merc. 372 acc. plur. μάρτυρας. — Proprie qui reminiscitur, testis. π 423 οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς | μάρτυρος, quorum reminiscitur, quos tuetur. Α 338 τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων |, Β 302 ἐστὲ δὲ πάντες | μάρτυροι, Γ 280 ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά |, Ξ 274 ἵνα νῶιν ἅπαντες | μάρτυροι ὦσ', Χ 255 τοὶ γὰρ ἄριστοι | μάρτυροι ἔσσονται, ξ 394 αὐτὰρ ὕπερθε | μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί. α 273 θεοὶ δ' ἐπὶ μάρτυροι ἔστων | FHKLR, quos Bekker, La Roche sequuntur; ceteri ἐπιμάρτυροι, cf. Ameis app. h. Merc. 372 οὐδὲ θεῶν μακάρων ἄγε μάρτυρας οὐδὲ κατόπτας |. Eust. 114, 12 1807, 16. E. M. 574, 137 παρὰ τὸ μάρπτω, τὸ καταλαμβάνω μάρπτυς καὶ μάρτυς, ἢ παρὰ τὸ μαίρω, τὸ λάμπω. E. Gud. 380, 47. (μαρτυρίη, ἐπιμάρτυρος.)

Μάρων, ι 197 ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο | ἡδέος, ὅν μοι δῶκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός |, ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει. Goebel Lexil. I 341 „Μάρων st. Σμάρων: der Glaenzende, Leuchtende, Sohn Schoenblums, ist Priester des Strahlengottes zu Lichtheim", cf. Lexil. II 239. Eust. 1623, 46 τὸν δὲ Μάρωνα, οὗ καὶ δοκεῖ παρώνυμος εἶναι ἡ κατὰ Θρᾴκην Μαρώνεια, καὶ ἱερῷ ἐτίμησαν οἱ ἐγχώριοι. οὗ τὸν πατέρα Εὐάνθην Ἡσίοδος Οἰνοπίωνός . . ἱερὸν (sic) ἱστορεῖ υἱοῦ Διονύσου. ὅθεν δοκεῖ καὶ εὐοινεῖν οἷα δῶρον ἔχων αὐτὸ ἐκ τοῦ προγόνου Διονύσου, v. Nitzsch ad l., Ameis app. Preller gr. M. I^3 p. 604.

Μάσης oppidum Argolidis. Β 562 οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν Μάσητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν |. Strabo VIII 376 (6, 17) Αἰγίνῃ τὸν Μάσητα συνῆψεν, ὄντα τῆς Ἀργολικῆς ἠπείρου, v. Curtius Pelop. II 462, Bursian G. v. Gr. II 97.

μάσταξ (Fick W.^{3} II 183, Roscher in Curt. Stud. III 133 a rad. mad, μαστάζω, lat. mando, goth. matjan. cf. Goebel Lexil. II 224 rad. σμαδ, mando, μάσταξ „urspr. Kauer". Doed. Gl. 307). Leguntur formae: acc. sing. μάστακα bis, μάστακ' semel. — Significat et a) os, quo manditur, et b) cibus, μάσημα, τροφή. a) δ 287 ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε |, ψ 76 ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν | οὐκ ἔα εἰπέμεναι. — b) Ι 324 ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι | μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι. schol. Ven. ὅτι οἱ γλωσσογράφοι μάστακα τὴν ἀκρίδα, δέον μάσημα καὶ βρῶμα. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸ τὸ στόμα, cf. Eust. 753, 61. Apoll. Lex. 110, 2: τὸ στόμα· „μάστακ' ἐπεί κε λάβῃσι". τὸ δὲ πλῆρες μάστακι, rostro si quid arripuerit interpretatur, sed v. Spitzner ad l. Veteres plerique, cf. Eust. l. c., Hes., E. M. 574, 180 230, E. Gud. 381, 32, recentiores omnes μ. hoc loco τροφήν, βρῶμα, escam pullis allatam, interpretantur. v. Lehrs Arist.^{2} p. 37.

μαστίζω (μάστιξ). Non legitur forma nisi aor. 3. sing. μάστιξεν, undecies. Flagello, incito. a) c. acc. Ε 768 Κ 530 Λ 519 μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην | cf. Θ 117. Duentzer hom. Abh. p. 320 Κ 530 per errorem e Λ 519 huc translatum esse vult, quod Ulixes (v. 500) non flagello, sed arcu ad incitandos equos usus sit. v. Ameis app. ad l. — b) sequitur infinitivus, acc. supplendus est. Ε 366 Θ 45 Χ 400 γ 484 494 ο 192 μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην |, ζ 82 μάστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιιν |.

μάστιξ (stirps duplex est μαστι et μαστιγ, Lobeck elem. p. 76 μάστιξ et μάσθλη aphaeresi affecta esse pro ἱμάς et ἱμάσθλη, quae iota nativum habeant, etymon eorum propter Homeri μάστιγι ἐπεμαίετο ἵππους esse μάσασθαι intendo, suspicatur, cf. Benfey WL. I 290, Doed. Gl. 30, E. Gud. 381, 8. Curt. Et.^{5} 312 394 μασ-τι et μασ-τιγ ad radicem μα, μαίεσθαι „tasten" referri vult, de suffixo τι τιγ v. ibid. 535 639, cf. Meyer in Curt. Stud. V 111. Fick W.^{3} II 19 a rad. mat, quo pertineant lat. mutilus, meto, vocem derivat). Formae leguntur: μάστῖγι decies, μάστῖγα ter decies, μάστῖγας Ψ 362, dat. sing. μάστῖ Ψ 500, acc. μάστιν ο 182. — Flagellum, 1) quod est ad incitandos equos, 2) transl. μάστιξ Διός. 1) Ε 748 Θ 392 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους |, Ο 352 μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους |, Ψ 642 ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν | cf. Ω 326, Ε 226 Ρ 479 μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα | δέξαι, ζ 81 ἡ δ' ἔλαβεν μάστιγα καὶ ἡνία σ. |, Ε 840 λάζετο δὲ μάστιγα καὶ ἡνία Παλλὰς Ἀθήνη |, Ρ 482 μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσί | cf. Ω 441, Ψ 390 δῶκε

δέ οἱ μάστιγα, 510 κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν, h. Cer. 378 ἡνία καὶ μάστιγα λαβὼν μετὰ χερσὶ φίλῃσι |. — plur. Ψ 362 πάντες ἐφ' ἵπποιιν μάστιγας ἄειραν |. — Epitheta accedunt φαεινή Κ 500 ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν | . . νοήσατο χερσὶν ἑλέσθαι cf. Τ 395 Ψ 384 h. Merc. 497. ζ 316 ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ |. — λιγυρή Λ 532 ἵμασεν . . ἵππους | μάστιγι λιγυρῇ. — θοή Ρ 430 μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων |. — 2) μάστιξ Διός. Μ 37 Ἀργεῖοι δὲ Διὸς μάστιγι δαμέντες | νηυσὶν ἔπι . . ἰσχανόωντο, Ν 812 ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί |, schol. ad Μ 37 (Dind. I 417) τῇ Διὸς γνώμῃ τὰς ψυχὰς κεκακωμένοι. Διὸς δὲ μάστιξ ὁ κεραυνός. ibid. III 449 μ. Διὸς τὸν κεραυνόν φησι. προαναφωνεῖ δὲ ὅτι ἐκ Διὸς ἡ ἧσσα ἦν Ἑλλήνων, v. Ameis app. ad l.

μάστις Ψ 500 μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν, ο 182 ἦ καὶ ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν. — Apoll. Lex. 110, 4 μάστιν· μάστιγα, Αἰολικῶς. E. M. 574, 231 παρὰ τὸ μάσσω, τὸ μαλάσσω, ἢ παρὰ τὸ ἱμάσσω, τὸ πλήσσω. E. Gud. 381, 6. Eust. 1309, 3 ἐκ τοῦ στίζειν γὰρ ἤτοι κεντεῖν ἡ μάστιξ, Hes., v. Buchholz h. R. II 1, 238. — Productiones μ efficit: Ε 748 840 Θ 392 Τ 395 Ψ 510 642, cf. Hoffmann quaest. hom. p. 155. La Roche h. U. p. 54. Legitur μάστιξ quater decies post arsin secundi, ter decies post arsin quarti pedis, semel in initio versus, μάστις semel in initio vss., semel post arsin tertii pedis.

μαστίω (μάστις), leguntur: act. μάστιε semel, med. μαστίεται semel. — Flagello, verbero, absol. Ρ 622 μάστιε νῦν, εἵως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι |. med. Υ 171 οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν | μαστίεται, sc. λέων.

Μαστορίδης Mastoris f. 1) Ἁλιθέρσης β 158 ω 452 γέρων ἥρως Ἁλιθέρσης |, Μαστορίδης. — 2) Λυκόφρων Ο 438 Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶιν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος | Μαστορίδης, . . τὸν δ' Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε.

Μάστωρ Lycophronis pater. Ο 430 ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν |, Αἴαντος θεράποντα Κυθήριον, . . τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλήν.

μασχάλη (dubiae originis vox, Pott EF. I 223, Benfey WL. I 352, Buttmann Lexil. I 195, Lobeck Pathol. 150 eam componunt cum lat. axilla, Curt. Et.[5] 595 oblocutus est; Goebel Lexil. II 219 ad radicem σμα flecto, schmiegen, eam pertinere vult). Ala, semel in hymn. Merc. 242 χέλυν δ' ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε |, sc. Ἑρμῆς.

ματάω (μάτην, μάταιος. schol. D ad Ε 233 ματήσετον· ματαιοπραγήσωσι, ματαίαν ἔχωσι τὴν προθυμίαν. schol. V ad Π 474 οὐκ εἰς μάτην δὲ διεπράξατο, ἢ ἠμέλησεν, cf. schol. B ad Ψ 510. Eust. 543, 3 τὸ ματαιοπραγεῖν καὶ ἀργοὺς ἵστασθαι, cf. 1071, 17. id. 543, 12 τὸ μέντοι ματᾶν οἱ παλαιοὶ καὶ ἄλλως διασαφοῦντες ματῆσαί φασι τὸ ἁμαρτεῖν. Doed. Gl. 587, qui ματᾶν ex ἁμαρτεῖν ortum esse vult, interpretatur „verfehlen", Π 474 οὐδ' ἐμάτησε = οὐχ ἥμαρτεν, et „es an sich fehlen lassen", sibi deesse). Formae leguntur: aor. ind. μάτησε(ν) v. l. ἐμάτησεν Π 474 Ψ 510. coni. ματήσετον Ε 233. v. Leo Meyer gr. Aor. p. 8. — Cesso, cunctor, moror. Π 474 ἀπέκοψε παρήορον οὐδὲ μάτησε |, ACG HEL ἐμάτησε. Duentzer, La Roche ad l.: ohne zu zoegern, Ameis: ohne zu fehlen, Faesi: οὐκ εἰς μάτην διεπράξατο d. h. er erreichte seinen Zweck vollstaendig. cf. Doed. l. c., qui schol. V verba οὐ μάτην δὲ διεπράξατο mutari vult in οὐ μάτην δέ, ἀλλὰ διεπράξατο. Ε 233 μὴ τὼ μὲν δείσαντε ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον | ἐκφερέμεν πολέμοιο. Ameis „zaudern, stoerrisch werden". Ψ 510 οὐδὲ μάτησεν | ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον. Eust. 1313, 38 ὅτι καὶ ἐνταῦθα σαφῶς δηλοῖ ὡς τὸ ματᾶν στάσιν καὶ βραδύτητα ματαίαν σημαίνει. — E. M. 574, 260, Suid., Hes.

ματεύω (rad. μα, μαίομαι. Doed. Gl. 131, Fick W.[3] II 185). Non legitur forma nisi semel fut. ματεύσομεν. Quaero. Ξ 110 ἐγγὺς ἀνήρ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν, αἴ κ' ἐθέλητε | πείθεσθαι. Eust. 971, 12. E. M. 574, 246 ἀπὸ τοῦ μαστεύειν. Hes. s. v. μαστεύει ζητεῖ, ἐρευνᾷ.

μάτην (veteres formam accusativum vocis μάτη esse putabant cf. Zonaras Lex. 1338 μάτην ἀντὶ τοῦ ματαίως ἀπὸ θηλυκοῦ εἰς ἐπίρρημα. E. M. 574, 248. Doed. Gl. 94 587 vocem a ματαίω = ἁμαρτάνω derivandam esse putat pro μάταντ, Fick W.[3] I 714 eam ad radicem man (cogito) pertinere vult, inde menta „Erdachtes, so viel als Luege", comparat lat. mentior). Frustra, semel in hymno Cer. 308 πολλὰ δὲ καμπύλ' ἄροτρα μάτην βόες εἷλκον ἀρούραις. v. Herod. ed. Lentz I 508, 15, adn.

ματίη (μάτην, ματάω), non legitur nisi semel dat. sing. ματίῃ. Labor inanis, irritus, vergebliches Bemuehen. κ 79 τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς | ἡμετέρῃ ματίῃ, ἐπεὶ οὐκέτι φαίνετο πομπή. Nitzsch ad l.: „Unvermoegen zur Foerderung; unkraeftige Langsamkeit", cf. Ameis. Oblocutus est Doed. Gl. 588, qui ματίη ut ματάω cum ἁμαρτάνω componens interpretatur peccatum „Fehltritt, das Bewusstsein unserer eignen Verschuldung bekuemmerte ihr Herz waehrend des anstrengenden Ruderns", cf. Faesi ad l.: durch unsere eigne Thorheit, Verschuldung. Apoll. Rhod. I 805 IV 367 ματίη = temeritas. Apoll. Lex. 110, 8 ματαιότητι. Hes. ματίῃ· ματαιότητι, ματία· ἁμαρτία. E. M. 574, 257 ἐκ τοῦ ἄτος γίνεται μᾶτος, ὁ λίαν ἐν ἄτῃ ὢν καὶ φρενοβλαβία, ἔνθεν ματία.

μάχαιρα (rad. μαχ, μάχ-ομαι, lat. mac-to. Curt. Et.[5] 327, Grassmann in Kuhn Ztschr. XI 28 XII 106, Doed. Gl. 306). Formae leguntur: sing. dat. μαχαίρῃ Λ 844, acc. -αν ter, plur. acc. -ας Σ 597, omnibus locis in exitu versus. — Pugio, culter, quem heroes iuxta gladium suspensum gerunt, Lehrs[2] Arist. p. 89, quo imprimis, ut videtur, utuntur ad mactandas victimas, cf. nostrum Waidmesser, Genickfaenger. Γ 271 Τ 252 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν |, ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο |, schol. A ad Γ 271 ἡ διπλῆ, ὅτι τὴν παραξιφίδα μάχαιραν καλεῖ. — τὸ δὲ πολεμιστήριον ἄορ ξίφος φάσγανον καλοῦσι· συνώνυμα γάρ. Lehrs l. c. vocem καλοῦσι deleri vult. h. Ap. 535 δεξιτερῇ μάλ' ἕκαστος ἔχων ἐν χειρὶ μάχαιραν | σφάζειν αἰεὶ μῆλα, τὰ δ' ἄφθονα πάντα παρέσται. Λ 844 Patroclus cultro sagittam excidit Eurypylo vulnerato ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ | ὀξὺ βέλος περιπευκές. Σ 597 οἱ δὲ μαχαίρας | εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων, sc. adolescentes in scuto Achillis a Vulcano ficti. Aristonicus versum spurium esse iudicat, ὅτι οὐδέποτε μάχαιραν εἶπε τὸ ξίφος. — οὗτοι (sc. στίχοι 597, 598) δὲ οὐδὲ παρ' Ἀριστοφάνει ἦσαν, cf. Lehrs l. c. — E. M. 574, 300, Eust. 675, 58. De accentu cf. Herod. ed. Lentz I 259, 18 262, 23 II 425, 20.

Μαχάων (*μάχη*, Goebel Lexil. I 192, Doed. Gl. 306, E. M. 574, 284). Formae leguntur: *Μαχάων, -άονι, -άονα, -ᾶον*, de accentu v. schol. ad *Γ* 182, Herod. ed. Lentz II 40, 7 719, 10. — *Β* 732 *Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε | ἰητῆρ' ἀγαθώ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων* triginta navibus Tricca, Ithome, Oechalia, ex oppidis Thessaliae, populum Troiam duxerant. Menelao vulnerato Agamemnon Machaona arcessi iubet, ut fratri medeatur, *Δ* 193 *Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον*, 200 *βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν . . | παπταίνων ἥρωα Μαχάονα*, sc. *Ταλθύβιος, τὸν δὲ νόησεν | ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων | λαῶν, οἵ οἱ ἕποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο.* Menelao medelam parat herbis, *τά οἵ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων Δ* 219. Pugnans ab Alexandro vulneratur *Λ* 506 *Ἀλέξανδρος . . | παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν |, ἰῷ τριγλώχινι βαλών*, et a Nestore monente Idomeneo curru ad castra reducitur *Λ* 512 *πὰρ δὲ Μαχάων | βαινέτω, ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους* cf. 517. 598 *ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.* Achilles Patroclum mittit e Nestore quaesitum, quis sit vulneratus 613 *ὅν τινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο |. ἤ τοι μὲν τά γ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικε |*, 651 *γιγνώσκω, ὁρόω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν |.* Vulneratus in tabernaculo Nestoris manet, *Λ* 832 *ἰητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων |, τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀίομαι ἕλκος ἔχοντα*, qui *Ξ* 3 *Ἀσκληπιαδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· φράζεο, δῖε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα |, μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν.*

μάχη (rad. *μαχ, μάχομαι*, Retzlaff Syn. I p. 26). Formae leguntur: sing. *μάχη, -ης, -ῃ, -ην.* plur. *μάχαι* quater, *-ας* bis. — Pugna, proelium, Schlacht, Kampf, quae pugnantur 1) a totis exercitibus, 2) a singulis viris fortibus. 3) rixa, altercatio. a) componuntur voces eiusdem aut similis notionis. *Ε* 167 *Υ* 319 *ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων |*, *Μ* 35 *ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει | τεῖχος*, cf. *Π* 246. *Μ* 436 *Ο* 413 *ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε |* cf. *Η* 232 *Λ* 255 *Ν* 11 536 *Ξ* 430 *Ο* 160 176 *Π* 251 *Υ* 18. *Η* 290 *μάχης καὶ δηιοτῆτος |.* *Ν* 789 *ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν |.* *Η* 237 *εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε |* cf. *Ω* 548. *λ* 612 *ὑσμῖναί τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε* cf. h. Ven. 11. *Ζ* 522 *ἔργον . . μάχης, Π* 568 *μάχης ὀλοὸς πόνος.* — b) epitheta accedunt: *Δ* 225 *Μ* 325 *Ν* 270 *Ξ* 155 *μάχην ἀνὰ (ἐς) κυδιάνειραν |*, *Ζ* 124 *Η* 113 *Θ* 448 *Ω* 391 *μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ |.* *Δ* 342 *Μ* 316 *μάχης καυστείρης ἀντιβολῆσαι |.* *Ν* 339 *ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι | μακρῇς.* *Ξ* 57 *μάχην ἀλίαστον ἔχουσι |.* *Ο* 696 *δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη |.* *Π* 436 *μάχης ἄπο δακρυοέσσης |*, *Ρ* 192 *ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύου.* *Σ* 248 *Τ* 46 *Υ* 43 *μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς |.* — c) proelio interesse, sim. *Γ* 241 *μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν |* cf. *Ζ* 185. *Β* 798 *μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν |*, *Λ* 736 *συμφερόμεσθα μάχῃ*, *Ν* 337 *ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη*, *δ* 497 *μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα |* v. Ameis app. ad l. *Υ* 126 *ἀντιόωντες | τῆσδε μάχης*, *Μ* 175 *μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν |* cf. *Ο* 414 673 *Σ* 533 *ι* 54, v. Ameis app. ad *η* 50 *ι* 54. *Ε* 824 *Ἄρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα |*, *Π* 79 *μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς |.* — d) *Ζ* 2 *ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο |*, *Λ* 216 *ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι.* *Μ* 277 *προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν |*, *Ο* 59 *Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων.* *Ν* 778 *μάχην ἤγειρας ἑταίρων |* cf. *Ρ* 261. *Λ* 336 *κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων |* cf. *Μ* 436 *Ο* 413. — e) *Η* 232 *ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο |*, *Υ* 138 *εἰ δέ κ' . . ἄρχωσι μάχης.* *Ο* 160 176 *παυσάμενον . . μάχης ἠδὲ πτολέμοιο |* cf. *Η* 290 *Π* 721 *Σ* 248 *Τ* 46 *Υ* 43 *Φ* 467. *Ο* 15 *Ἥρη | Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης*, cf. 459 *καί κεν ἔπαυσε μάχης ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν |* sc. *Ἕκτορα*, v. l. D *μάχην*, Wecklein in mus. rhen. 1880 p. 631 *μάχης* scribi et vs. 460 spurium esse vult. *Η* 263 *Λ* 255 *ἀπέληγε μάχης*, *Σ* 126 *μηδέ μ' ἔρυκε μάχης*, *Γ* 84 *οἱ δ' ἔσχοντο μάχης ἄνεῴ τε γένοντο |* cf. *Ι* 655 *Ν* 747. *Ρ* 368 *ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης.* *Μ* 268 *μάχης μεθιέντα ἴδοιεν |*, *Ο* 426 *μὴ δή πω χάζεσθε μάχης*, *Ρ* 175 *οὔ τοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην*, *Β* 391 *ἀπάνευθε μάχης . . μιμνάζειν*, *Λ* 204 *τόφρ' ὑπόεικε μάχης.* *Ε* 157 *μάχης ἐκ νοστήσαντε |* cf. *Ρ* 207 *Χ* 444 *Ω* 705. *Π* 252 *Υ* 212 *μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι |*, *Ε* 763 *μάχης ἐξ ἀποδίωμαι |*, *Ε* 35 *μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα |*, 456 *ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο*, *Λ* 283 *βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες |.* — f) *Ω* 402 *θήσονται περὶ ἄστυ μάχην . . Ἀχαιοί |*, *Ι* 353 *μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν*, *Π* 246 *ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται |*, 251 *ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε |*, *Ρ* 752 *μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω |*, *Ξ* 510 *ἔκλινε μάχην κλυτὸς ἐννοσίγαιος |.* — g) *Ρ* 142 *μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο |* cf. *Ψ* 670 *Ω* 385. *Δ* 400 *χέρεια μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω |*, *Ν* 639 *Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν |* cf. *Υ* 2 (Achilles). *Χ* 218 *μάχης ἆτόν περ ἐόντα |* sc. *Ἕκτορα.* — h) *Λ* 521 *καί τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν |* cf. *Ε* 507 *ἀμφὶ δὲ νύκτα | θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγων*, ubi coniunge *μάχῃ νύκτα ἀμφ' ἐκάλυψε Τρώεσσιν ἀρήγων*, cf. Naegelsbach ad *Λ* 521, Ameis app. ad *Ε* 507 *δ* 497. *Ε* 701 *οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ*, *Λ* 409 *ὃς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι*, *Ν* 483 *κάρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν |*, 684 *ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοί τε καὶ ἵπποι |*, *Ο* 111 *ὄλωλε μάχῃ ἔνι*, *Π* 147 *μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν |.* — i) *Μ* 180 *Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν |* cf. *Ρ* 339. *Υ* 396 *ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν |*, *Η* 26 *Θ* 171 *Π* 362 *μάχης ἑτεραλκέα νίκην |*, *Ο* 467 *Π* 120 *πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε |*, v. Hes. — k) *μ.* fere = ars pugnandi, das Kaempfen. *Β* 823 *Μ* 100 *Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης |* cf. *Ε* 11 *Φηγεὺς Ἰδαῖός τε*, 549 *Κρήθων Ὀρσίλοχός τε*, v. La Roche Stud. p. 165. *Ε* 634 *μάχης ἀδαήμονι φωτί |* cf. *Ν* 811. *Ο* 224 *μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι |.*

2) Certamen singulare. *Η* 158 *τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ |*, *Η* 232 *ἀλλ' ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο |*, 263 *ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ |* cf. *Λ* 255. *Η* 290 *παυσώμεσθα μάχης καὶ δηιοτῆτος* v. l. *παύσωμεν πόλεμον καὶ δηιοτῆτα |* schol. A. *Λ* 542 *Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο |*, *Φ* 332 *ἄντα σέθεν γὰρ | Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠίσκομεν εἶναι |*, v. Duentzer hom. Abh. p. 290 299. — 3) rixa, altercatio. *Α* 177 *Ε* 891 *αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε |.* Aristonicus ad *Α* 177, p. 47 ed. Friedlaender, *ὀβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ ὅτι ἐνταῦθα οὐκ ὀρθῶς κεῖται, ἐν δὲ τῇ Διομήδους ἀριστείᾳ* (*Ε* 891), cf. schol. A ad *Ε* 891,

Eust. 76, 9. — 4) acies, locus, ubi pugnatur, Schlachtfeld. *E* 355 εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα | cf. *Λ* 498 *N* 765 *P* 116 682. *P* 426 ἵπποι δ' Αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες, *Ξ* 30 πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες | θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς, *P* 650 ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη |. — Centies novies fere post thesin tertii, vicies fere post thesin secundi pedis, quater in exitu versus *A* 177 *E* 891 *N* 11 *Π* 251, *Z* 2 post thesin quarti, *Y* 126 post thesin primi pedis. In Od. vox non legitur nisi ter, semel in hymnis. — E. M. 574, 280 παρὰ τὸ ἄχος ἄχη καὶ μάχη. E. Gud. 382, 4, Eust. 76, 10 682, 26.

μαχήμων (μάχομαι, v. Leskien in Curt. Stud. II 102), pugnandi cupidus, fortis, streitbar. *M* 247 σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι |, οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήιος οὐδὲ μαχήμων |, sc. Πουλυδάμαντι.

μαχητής (μάχομαι). Formae leguntur: sing. nom. μαχητής, acc. -ήν. plur. nom. -αί, acc. -άς, quinquies in exitu versus, semel (σ 261) post thesin tertii pedis. Pugnator, praestans in armis, tuechtiger Kaempfer. Hes. στρατηγός. a) substantivi loco usurpatur, *E* 801 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής |, *Π* 186 Εὔδωρον, περὶ μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν | cf. γ 112 δ 202 Ἀντίλοχος. *Θ* 102 ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί |. — b) adi. loco cum ἀνήρ coniungitur, σ 261 Τρῶάς φασι μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας |. E. M. 574, 283.

μαχητός (μάχομαι), qui armis vinci, contra quem pugnari potest. μ 119 ἡ δέ τοι οὐ θνητή, ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστι |, δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν, sc. Σκύλλη.

μαχλοσύνη (Clemm in Curt. Stud. III 322 vocem ad rad. μαχ peto, cupio, pertinere vult, μάχλος „geil, ueppig, wolluestig", Fick W.[3] I 169, 709 ad rad. magh, „begaben, foerdern, wozu helfen", comparat sanscr. mahilâ, mulier lasciva). — Libido turpis, lascivia, semel *Ω* 30 ὅς νείκεσσε θεάς, . . | τὴν δ' ᾔνησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν |, schol. A ad vs. 25 ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ (25—30), . . καὶ ἡ μαχλοσύνη κοινῶς ἐστι γυναικὸς μανία· δέδωκε δ' αὐτῷ οὐ ταύτην, ἀλλὰ τὴν καλλίστην τῶν τότε Ἑλένην, ad 30 παρ' Ἀριστοφάνει καί τισι τῶν πολιτικῶν „ἥ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνε". καὶ τάχα μᾶλλον οὕτως ἂν ἔχοι· ἀθετεῖ γὰρ Ἀρίσταρχος διὰ τὴν μαχλοσύνην τὸν στίχον. Eust. 1337, 33. Bekker vs. 29 et 30 spurios esse vult. — Apoll. Lex. 110, 9 ἀκολασία, καταφέρεια. Suid., Hes., E. M. 574, 302.

μάχομαι (rad. μαχ, lat. mac-to. Curt. Et.[5] 327, v. Corssen in Kuhn Ztschr. III 270, Kuhn ibid. IV 19, Grassmann ibid. XII 97, 106, Doed. Gl. 305, Goebel Lexil. II 223). Leguntur formae: Praes. ind. sing. μάχομαι, -εαι *P* 471. plur. μαχόμεσθα *E* 875 *H* 352, -όμεσθ' *E* 477, -εσθε, -ονται. du. μάχεσθον. coni. sing. μάχωμαι, -ηαι *Θ* 420, -ηται. pl. μαχώμεθα, -ωνται. opt. sing. μαχοίμην, -οιο σ 31, -οιτο, μαχέοιτο *A* 272 a stirpe μαχες ut μαχέοιντο, μαχειόμενος, μαχεούμενος, cf. Leskien in Curt. Stud. II 95, Grassmann in Kuhn Ztschr. XI 95, praeterea v. Lobeck el. 428 536, schol. A ad l. ὅτι ἀντὶ τοῦ μάχοιτο, οὐ κατὰ διαίρεσιν, ἀλλὰ κατὰ παρένθεσιν τοῦ ε. plur. μαχοίατο et *A* 344 libri omnes μαχέοιντο, cf. La Roche ed. crit. Naegelsbach ad l. (Propter hanc formam singularem optativi plur. οιντο pro οιατο et propter hiatum, qui fit in exitu versus, μαχέοιντο Ἀχαιοί |, locus omnibus fere editoribus in suspicionem venit. Barnes scribi vult μαχεοίατ' Ἀχαιοί, quod probant Hoffmann quaest. hom. I p. 92, Ahrens Coniugation auf μι im homer. Dial. p. 12, Koechly, Ameis app. ad l., Curtius verbum II 87. Porson in μαχέωνται mutari vult, Thiersch Gramm. § 347 I[a] in fut. μαχέονται, quod probant Naegelsbach, Cobet misc. crit. 1876 p. 306. μαχέοιντο receperunt Bekker, Faesi, Duentzer, La Roche.) impr. μαχέσθω *Π* 209 *T* 153, μάχεσθ' *O* 494, μάχεσθον *H* 279. inf. μάχεσθαι, centies fere in exitu versus, quinquies alio loco. ptcp. μαχειόμενος ρ 471 a stirpe μαχες pro μαχεσόμενος, cf. Leskien, Lobeck l. c. μαχεούμενον λ 403, -μενοι ω 113. — Impf. sing. μαχόμην, μάχετ' *P* 459. iterativ. μαχέσκετο *H* 140. plur. ἐμάχοντο, μάχοντο. du. μαχέσθην *E* 575 *M* 145. Futuri et aoristi formae in εσσ (μαχέσσομαι, ἐμαχεσσάμην cet.) ab Aristarcho in ησ (μαχήσομαι cet.) mutatae sunt, cf. schol. A ad *A* 298 διὰ τοῦ η μαχήσομαι οὐ διὰ τοῦ εσ μαχέσσομαι, καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἡ Ἀργολικὴ καὶ ἡ Σινωπικὴ καὶ ἡ Ἀντιμάχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους, BL ibid. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η γράφει ὁ δὲ Ἡρακλέων τὰ μὲν ὀνόματα διὰ τοῦ η ὡς τὸ „μαχητὴς Τυδεύς", τὰ δὲ ῥήματα διὰ τοῦ ε καὶ τῶν δύο σσ, ὡς τὸ „Σολύμοισι μαχέσσατο". schol. A ad *A* 304 καὶ τοῦτο ὁμοίως τῷ προκειμένῳ διὰ τοῦ η ἀξιοῖ Ἀρίσταρχος ἵνα ᾖ μαχησαμένω, cf. schol. A ad *B* 377 *Γ* 290 *I* 32, Eust. 106, 36, Spitzner ad *A* 298, La Roche h. T. p. 308, Leskien l. c. p. 102. Fut. sing. μαχήσομαι, -ήσεαι *Ψ* 621, -ήσεται, μαχεῖται *Y* 26. plur. μαχησόμεθα, -ησόμεθ', -ήσονται, -ήσοντ', μαχέονται *B* 366 v. Curt. Verbum II p. 310. inf. μαχήσεσθαι, ptcp. μαχησόμενος *A* 153 *P* 146, -όμενον, -όμενοι, -μένους. Aor. ind. μαχήσατο *Z* 184, -ησάμεθ' *B* 377. opt. μαχησαίμην *N* 118, μαχέσαιο *Z* 329, μαχέσαιτο *Ω* 439. inf. μαχήσασθαι, μαχέσασθαι. ptcp. μαχησάμενον *Γ* 393, -ησαμένω *A* 304. — 1) Pugno, dimico acie, armis. a) absol. α) *A* 153 οὐ . . Τρώων ἕνεκ' ἤλυθον . . | δεῦρο μαχησόμενος, *A* 258 περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι |, *Z* 79 ἄριστοι | πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε |, ξ 491 οἷος . . ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι |, *Z* 460 *Λ* 746 *Π* 292 551 *P* 351 ἀριστεύεσκε μάχεσθαι |. *A* 271 μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ, *B* 366 κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται |, 779 φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν οὐδὲ μάχοντο | cf. *Δ* 246 *Ξ* 132 *O* 672 *P* 332 *Δ* 224 οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι |, 269 ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ', 294 ὀτρύνοντα μάχεσθαι |, 414 ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς |, *E* 496 *Z* 105 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν, *Λ* 213 ᾤχετο πάντη | ὀτρύνων μαχέσασθαι, *N* 767 *P* 117 683 ἐποτρύνοντα μάχεσθαι | cf. *Π* [690], *P* 178 ἐποτρύνει μαχέσασθαι |. *E* 227 *P* 480 ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι |, *E* 253 οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι |, *E* 569 *Z* 120 *N* 317 *Y* 159 *Ψ* 814 π 171 μεμαῶτε (μεμαυῖα) μάχεσθαι |, *N* 135 μέμασαν δὲ μάχεσθαι | cf. *Y* 355. *X* 243 νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, *E* 477 ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', *H* 30 ὕστερον αὖτε μαχήσοντ' cf. 291 377 396 *I* 48. *H* 210 οὕς τε Κρονίων | . . ξυνέηκε μάχεσθαι |, 352 ὅρκια πιστὰ | ψευσάμενοι μαχόμεσθα, *I* 702 τότε δ' αὖτε μαχήσεται, *K* 101 μενοινήσωσι

μάχεσθαι |, 147 327 βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν ἠὲ μάχεσθαι |, *M* 65 οὔ πως ἔστιν . . μάχεσθαι | ἱππεῦσι, *N* 234 μεθίῃσι μάχεσθαι |, 253 οὐδὲ . . | ἧσθαι . . λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι |, 794 Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι |, *Ξ* 63 οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι |, *O* 508 κέλετ' . . μάχεσθαι |, 570 ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι |, 642 ἀμείνων | . . ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι |, *Π* 65 ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι . . μάχεσθαι |, 631 χρὴ . . μάχεσθαι |, 713 δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο, *P* 373 μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο |, *Σ* 539 ὡμίλευν δ' ὥς τε . . βροτοὶ ἠδὲ μάχοντο |, *Y* 139 οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι | cf. 408. *Φ* 160 νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ |. — β) addito loco, quo pugnatur. *E* 536 575 *M* 321 *Y* 338 μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι |, *Z* 445 πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι |, *I* 709 *M* 324 ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι |. *Λ* 344 ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί |, *N* 69 κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι |, *E* 791 *M* 90 *N* 107 κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται |, *Ξ* 65 νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσι μάχονται |, *Θ* 475 *O* 385 ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο |, *Ξ* 51 *O* 722 μάχεσθαι ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσιν |, *O* 494 ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες, 673 παρὰ νηυσὶ . . ἐμάχοντο θοῇσι |, *M* 145 πυλάων πρόσθε μαχέσθην |, *H* 133 ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο |, *I* 529 Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο . . ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, *Π* 448 περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται | cf. ε 106. *Σ* 533 ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας |. — γ) περί, εἵνεκα, πρό τινος, ἀμφί τινι μάχεσθαι. — περί. *Γ* 137 Ἀλέξανδρος καὶ . . Μενέλαος . . μαχήσονται περὶ σεῖο |, *Θ* 475 ἐπὶ πρυμνῇσι μάχωνται | . . περὶ Πατρόκλοιο θανόντος, *M* 216 Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν |, *Π* 1 περὶ νηὸς ἐυσσέλμοιο μάχοντο |, *P* 146 μαχησόμενος . . περὶ πτόλιος, *Σ* 265 περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν | cf. λ 403 ἠὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενον ἠδὲ γυναικῶν cf. ω 113 μαχεούμενοι. λ 403 Wolf scribi voluit μαχεούμενοι, ut μάχεσθαι περί τινος et defendentis et adorientis est, cf. Nitzsch, Ameis app. ad λ 403. *Σ* 279 περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι |, χ 245 περί τε ψυχέων ἐμάχοντο |. — περί τινι. β 245 μαχήσασθαι περὶ δαιτί |, ρ 471 ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι | v. s. v. περί II C c, Eust. 1444, 5 1828, 47. — εἵνεκα. *A* 298 οὔ τοι ἐγώ γε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης |, *Γ* 290 μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς | αὖθι μένων. — πρό. *Δ* 156 πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι |, 373 πρὸ φίλων ἑτάρων δηίοισι μάχεσθαι |, *Θ* 56 ὑσμῖνι μάχεσθαι | . . πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν. — ἀμφί. *Γ* 70 91 ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι |, 254 μαχήσοντ' ἀμφὶ γυναικί |, *E* 466 ἀμφὶ πύλῃς εὖ ποιητῇσι μάχωνται |, *M* 175 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσι |, *O* 414 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν |, *Π* 526 565 ἀμφὶ νέκυι . . μάχεσθαι |. — δ) addito dativo instrumentali. *A* 298 χερσὶ μὲν οὔ τοι ἐγώ γε μαχήσομαι cf. *Ψ* 554 σ 39. *Γ* 137 254 μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσοντ', *Δ* 348 μαχοίατο νηλέι χαλκῷ |, *H* 140 οὐ τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρῷ |, *O* 711 ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο |, *Y* 257 χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. — ε) coniunguntur πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, omnibus locis in exitu versus, cf. *B* 121 452 *Γ* 67 435 *H* 3 *Λ* 12 *N* 74 *Ξ* 152 *Φ* 572. *H* 279 μηκέτι . . πολεμίζετε μηδὲ μάχεσθον |. — ζ) additur accusativus etymol. μάχην. v. Krueg. Di. 46, 6, 1. *M* 175 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν | cf. *O* 414 673. *Σ* 533 στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας | cf. ι 54. — η) accedunt adverbia sim. *M* 2 οἱ δὲ μάχοντο | Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν, 152 μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο |, *O* 698 ἐσσυμένως ἐμάχοντο |, *P* 363 οὐδ' . . ἀναιμωτί γε μάχοντο |, *Γ* 20 *H* 40 51 ἀντίβιον μαχέσασθαι, v. La Roche h. Stud. p. 64. *Θ* 168 255 *X* 223 ἐναντίβιον μαχέσασθαι |, *Γ* 433 ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον cf. *M* 377 *Y* 257 χ 65. *P* 168 ἰθὺς μαχέσασθαι cf. *X* 243. *P* 359 σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι |, *T* 163 ἄντα μάχεσθαι |, *Λ* 151 *B* 720 *Δ* 287 *E* 606 *M* 367 *Σ* 14 *Φ* 486 ἶφι μάχεσθαι |, *B* 863 *Θ* 56 ὑσμῖνι μάχεσθαι |, *P* 490 μαχέσασθαι Ἄρηι | v. Ameis ad υ 50.

b) Contra aliquem pugno. α) τινί. *A* 267 κάρτιστοι μὲν ἔσαν καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο |, 272 κείνοισι δ' ἂν οὔ τις . . . μαχέοιτο |, *Γ* 393 *E* 483 ἀνδρὶ μαχησάμενον (μαχήσασθαι), *Δ* 304 *E* 135 810 *Π* 209 576 *P* 380 711 λ 169 ξ 71 Τρώεσσι μάχεσθαι | (μαχέσθω |, μαχοίμην |, μάχοιτο |). *Δ* 156 Τρωσὶ μάχεσθαι |, *P* 94 Ἕκτορι μοῦνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι |, 604 μαχήσεσθαι Τρώεσσιν |, *E* 833 Τρωσὶ μαχήσεσθαι, *Σ* 59 440 *T* 157 Τρωσὶ μαχησόμενον, (ους), *P* 719 μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι δίῳ |, *Z* 84 Δαναοῖσι μαχησόμεθ' αὖθι μένοντες |, *P* 146 μαχησόμενος Δαναοῖσιν |, 353 Δαναοῖσι μάχεσθαι |, *Z* 184 Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισι |, *Φ* 429 Ἀργείοισι μαχοίατο, *Δ* 373 δηίοισι μάχεσθαι |, *E* 362 457 Διὶ πατρὶ μάχοιτο |, *Θ* 210 *Φ* 193 Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι |, ν 341 Ποσειδάωνι μάχεσθαι |, *E* 380 ἀθανάτοισι μάχονται | cf. 407 *Y* 367. *E* 130 819 ἀθανάτοισι (μακάρεσσι) θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι |, *Z* 129 θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην |, 141 μακάρεσσι θεοῖς . . μάχεσθαι |, *E* 411 μή τις οἱ . . μάχηται |, *H* 74 ὅν τινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγῃ | cf. *Y* 179. *H* 154 καὶ μαχόμην οἱ ἐγώ, *H* 111 ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι cf. *Λ* [543]. *Θ* 406 ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται cf. 420. *N* 80 Ἕκτορι Πριαμίδῃ . . μάχεσθαι |, *X* 36 Ἀχιλῆι μάχεσθαι |, *N* 238 καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι |, 738 μάχονται | παυρότεροι πλεόνεσσι cf. β 251 σ 63. *Π* 520 μάχεσθαι | ἐλθὼν δυσμενέεσσιν, *T* 232 ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα, *P* 98 φωτὶ μάχεσθαι |, *T* 153 ἀνδρὶ μαχέσθω |, *Y* 357 πᾶσι μάχεσθαι |, *Φ* 358 οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' . . μαχοίμην |, 498 Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔ τι μαχήσομαι, *Ω* 439 οὐκ ἄν τίς τοι . . μαχέσαιτο | ν 390 καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην |, π 244 πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι |, σ 52 νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι |, 214 μνηστήρεσσι μάχεσθαι. — β) ἐπί τινι πρός τινα, ἀντία, ἐναντίον τινός. *E* 12· *Λ* 442 *Y* 26 ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι (μαχεῖται) *E* 244 ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι |, *P* 459 τοῖσ δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ'. — *B* 801 μαχησόμενοι προτὶ ἄστυ |, *P* 471 οἶον πρὸς Τρῶα μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ |. — *Y* 88 333 ἀντί Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι |. — 97 τ οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι — c) σύν τινι, μετά τινος. ν 390 καί κ τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην | σὺ σοί, πότνα θεά, *N* 700 ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετ Βοιωτῶν ἐμάχοντο |.

2) Certo (non proelio). *Ψ* 621 οὐ γὰρ πύ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις |, *ϑ* 208 τίς ἄ

φιλέοντι μάχοιτο |; σ 31 πῶς δ' αν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο |; Ο 633 νομεὺς οὔ πω σάφα εἰδὼς | θηρὶ μαχήσασθαι, β 245 ἀργαλέον δὲ | ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί | v. Nitzsch ad l. — De pugnis bestiarum, Π 429 ὥς τ' αἰγυπιοὶ . . μεγάλα κλάζοντε μάχωνται |, 758 λέονθ' ὥς . . ὥ τ' . . περὶ κταμένης ἐλάφοιο . . μέγα φρονέοντε μάχεσθον |, 824 ὥ τ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον | πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, sc. σῦς καὶ λέων, Υ 171 ἐὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι |, sc. λέων. υ 15 ὡς δὲ κύων . . ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι |.

3) iurgio contendo, rixor, contradico. Α 8 τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι |; 304 ἀντιβίοισι μαχησαμένω ἐπέεσσιν | ἀνστήτην, Β 377 μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης | ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, Ζ 329 σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ |, Ν 118 οὐδ' ἂν ἐγώ γε | ἀνδρὶ μαχησαίμην, Υ 367 ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην | (ad 2?), Ε 875 Ζεῦ πάτερ, . . σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην |, Ι 32 Ἀτρείδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι |, ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἀγορῇ. E. M. 574, 287. (ἀμφι-, προμάχομαι, προμαχίζω, ἀγχέ-, ἱππό-, ναύ-, πρό-, πύγμαχος, πυγμαχίη, μάχη, μαχήμων, μαχητής, μαχητός, μάχαιρα.)

μάψ (Doed. Gl. 2334 vocem componit cum μάρπτω, aor. μαπέειν, proprie raptim „rasch, hastig", cf. Naegelsbach ad Β 214. Goebel Lexil. II 226 a rad. (σ)μαπ, „jach, jaehlings" derivat). — 1) Raptim, temere, inconsiderate. Ν 627 κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ | μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες. Β 214 μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν |, oppositum est κατὰ κόσμον, cf. Ε 759 ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν | μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, γ 138 καλεσσαμένω ἀγορὴν ἐς Ἀχαιούς |, μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐς ἠέλιον καταδύντα | v. Ameis app. ad l. Ο 40 τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι |, Υ 298 τί ἢ νῦν . . ἄλγεα πάσχει | μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, 348 μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι |, π 111 σῖτον ἔδοντας | μὰψ αὔτως ἀτέλεστον, h. Merc. 488 μὰψ αὔτως κεν ἔπειτα μετήορά τε θρυλλίζοι |, h. Cer. 83 μὰψ αὔτως ἄπλητον ἔχειν χόλον. — 2) frustra, nequicquam. Β 120 αἰσχρὸν . . | μὰψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν | ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν. — Vox legitur Ο 40 in quinto pede, Υ 348 post arsin tertii pedis, reliquis locis in initio versus. Hes. μάτην, ματαίως, Suid., Eust. 187, 28 1795, 61, Lobeck paral. p. 112. (μαψιδίως, μαψιλόγος.)

μαψιδίως (μάψ, v. Curt. Et.^{5} 385, 634, Doed. Gl. 2334). Temere, a) inconsulte. Ε 374 Φ [510] τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιώνων | μαψιδίως; ρ 451 οἱ δὲ διδοῦσι | μαψιδίως, ἐπεὶ οὔ τις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς ἀλλοτρίων χαρίσασθαι. — b) nullo consilio. γ 72 ι 253 (v. Ameis app.) h. Ap. 453 ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε |, οἷά τε ληϊστῆρες. — c) impudenter, insolenter. β 58 ρ 537 πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον | μαψιδίως. Eust. 1434, 65 ἤγουν ἐφ' οἷς οὐκ ἔστι τίσις, ὅ ἐστιν ἀπόδοσις. ξ 365 τί σε χρὴ τοῖον ἐόντα | μαψιδίως ψεύδεσθαι. Hes., Suid.

μαψιλόγος (λέγω) temere loquens. h. Merc. 456 ὃς δέ κε μαψιλόγοισι πιθήσας οἰωνοῖσι | μαντείην ἐθέλῃσι . . ἐξερεείνειν.

Μεγάδην Πέριμον Troianum Patroclus occidit, Π 695 Ἄδρηστον μὲν πρῶτα . . | καὶ Πέριμον Μεγάδην . . τοὺς ἕλεν.

μεγάθυμος (θυμός). Leguntur formae: sing. μεγάθυμος, -θυμον, -θύμῳ Ρ 214, -θυμον, -θυμε Ζ 145 Φ 153. plur. -θυμοι, -θύμων, -θύμους. — Animosus, fortis, hochgemut. Epitheton est et virorum fortium (bis Minervae), et gentium, semel tauri. a) virorum fortium, omnibus locis versu Β 53 excepto cum nomine proprio componitur, locum habet et post et ante nomen. Β 518 Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο | cf. Ρ 306. Β 706 Π 286 μεγαθύμου Πρωτεσιλάου |, Δ 467 Ν 598 μεγάθυμος Ἀγήνωρ |, Δ 479 Ρ 303 ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι |, Ε 25 235 335 Κ 509 μεγαθύμου Τυδέος υἱός |, Ζ 145 Τυδείδη μεγάθυμε, τί ἦ γενεὴν ἐρεείνεις | cf. Φ 153 Πηλείδη μ., Ε 534 Αἰνείω ἕταρον μεγαθύμου, Δηικόωντα |, 547 Διοκλῆα μεγάθυμον |, Ε 565 Ν 400 Ρ 653 Ψ 541 596 μεγαθύμου Νέστορος υἱός |, Μ 373 Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο | cf. Ο 331. Μ 379 Ἐπικλῆα μεγάθυμον |, Ξ 454 μεγαθύμου Πανθοΐδαο |, Ο 440 τὸν δ' Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε cf. Σ 335. Π 571 υἱὸς Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγεύς |, 594 Βαθυκλῆα μ. |, 818 Πατροκλῆα μ. |, Ρ 214 μ. Πηλείωνι | cf. Σ 226 Τ 75. Φ 153 Πηλείδη μεγάθυμε, Υ 498 γ 189 ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι | στεῖβον, Ψ 168 μ. Ἀχιλλεύς |, Ρ 602 Ἀλεκτρυόνος μ., Ψ 694 μ. Ἐπειός |, γ 364 μ. Τηλεμάχοιο |, 423 Τηλεμάχου μ., η 62 Ναυσίθοον μ., ο 2 Ὀδυσσῆος μ., 229 Νηλέα τε μ., 243 Ὀικλῆα μ. |, τ 180 μ. Δευκαλίωνος |, φ 296 μ. Πειριθόοιο |. — θ 520 ν 121 μεγάθυμον Ἀθήνην |. Β 53 βουλὴν . . μεγαθύμων ἷζε γερόντων |, Hauptio spurius visus est versus, quod plur. numerus vocis μεγάθυμος reliquis locis gentium tantum sit, at v. Friedlaender in N. Jb. Suppl. III p. 774. — b) gentium est. Α 123 135 ω 57 μεγάθυμοι Ἀχαιοί |, Β 541 Δ 464 μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων |, Β 631 Κεφαλλῆνας μεγαθύμους |, Ε 27 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος | cf. Δ 459 Ν 737, Ε 102. Θ 155 Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων ἀσπιστάων |, Κ 205 Λ 294 Τρῶας μεγαθύμους |, Ν 456 Τρώων ἑταρίσσαιτο μ. |, Ρ 420 Τρώων μ. αἰδήσασκεν | cf. Ψ 175 181. Ε 577 Παφλαγόνων μ. ἀσπιστάων |, Ι 549 Ψ 633 Αἰτωλῶν μ. |, Λ 732 744 μ. Ἐπειοί |, Ο 519 μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν |, Ν 699 Φθίων μ. θωρηχθέντες |, γ 366 Καύκωνας μεγαθύμους |, η 16 Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας |. — c) Π 488 ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών |, αἴθωνα μεγάθυμον. — Eust. 201, 2. Hes. Suid. μ. quindecies positionem efficit.

μεγαίρω (a stirpe μεγαρο = μεγαλο, quae est in μέγας. Buttmann Lexil. I p. 259, Curt. Et.^{5} 328 558. Perverse Eust. 1334. 21 γίγνεται δὲ τὸ μὲν μεγαίρειν ἀπὸ τοῦ μέγα καὶ τοῦ αἴρω. ὁ γὰρ μεγαίρων ἤτοι φθονῶν τὸ μεγαλεῖον αἴρει πως τοῦ φθονουμένου). Leguntur formae: Praes. ind. μεγαίρω (quinquies), aor. ind. μέγηρε Ψ 865, coni. μεγήρῃς γ 55, ptcp. μεγήρας Ν 563 Ο 473. Octies in exitu versus, Ψ 865 post trochaeum tertii pedis. — Magnum, nimium iudico aliquid, inde a) invideo, missgoenne, b) denego, sc. quod invideo, versage, verweigere. a) invideo. τινί, Ο 473 βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς | κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας | invidia D. commotus. τινί τι, Ψ 865 ὄρνιθος μὲν ἄμαρτε, μέγηρε γάρ

οἱ τό γ' Ἀπόλλων |. — μεγαίρω τινί sequente infinitivo, γ 55 μηδὲ μεγήρῃς | ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα |, h. Merc. 465 αὐτὰρ ἐγώ σοι | τέχνης ἡμετέρης ἐπιβήμεναι οὔτι μεγαίρω |. — τινά sequ. inf. β 235 μνηστῆρας ἀγήνορας οὔ τι μεγαίρω | ἔρδειν ἔργα βίαια, aliter Buttmann l. c. p. 260, qui μεγαίρειν = μέγα ποιεῖσθαι et δεινὸν ποιεῖσθαι esse vult, „den aus dem Begriff δεινὸν ποιεῖσθαι erwachsenden des Unwillens, Verdrusses haben wir β 235". — b) denego. Η 408 ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακαιέμεν οὔ τι μεγαίρω |, cf. La Roche in Ztschr. f. oester. Gymn. 1860 p. 171, Ameis app. ad l. θ 206 πειρηθήτω, . . | ἢ πὺξ ἠὲ πάλῃ ἢ καὶ ποσίν, οὔ τι μεγαίρω |. Δ 54 τὰς διαπέρσαι, sc. Ἄργος, Σπάρτην, Μυκήνην, τάων οὔ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι οὐδὲ μεγαίρω |, sc. διαπέρσαι, εἴπερ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι, οὐκ ἀνύω φθονέουσ'. Buttmann l. c. p. 260 τάων a μεγαίρω pendere et comparato cum hoc loco Ν 563 v. i. verbum notionem arcendi utroque loco habere vult. — μεγαίρω τινί τινος, Ν 563 ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν | κυανοχαῖτα Ποσειδάων βιότοιο μεγήρας |. schol. BL φθονήσας Ἀδάμαντι μὴ τὸν βίον Ἀντιλόχου ἀφέληται, cf. Ameis, Faesi, Duentzer, La Roche ad l. Buttmann contra interpretatur „der Gott nimmt dem Speere die Kraft und wehrt ihn ab vom Leben des Antilochus". Suid. Hes. (ἀμέγαρτος.)

μεγακήτης (κῆτος). Leguntur formae: gen. μεγακήτεος (semel), dat. -εϊ (ter), acc. -εα (semel). — Magnae voraginis, cavus et amplus, grossschlundig. cf. Buttmann Lexil. II p. 96, Nitzsch ad δ 445, Duentzer in Kuhn Ztschr. XII 22, Curt. Et.[5] 145. Goebel Lexil. I 576 μεγακήτης „von grosser Hoehlung, grossem Bauche, d. i. grossbauchig vom Schiffe, vom Delphine, grossschlundig vom Meere". W. Jordan N. Jahrb. für Philol. u. Paedag. 1880 p. 372 vocem omnibus locis ad eam notionem pertinere vult, quam κῆτος habet apud Hom. beluae, animalis ingenti magnitudine, quare interpretatur ubi de mari legitur „grosse Ungeheuer hervorbringend," ubi delphini est „ein grosses Ungeheuer seiend," ubi navis est „ein grosses Ungeheuer vorstellend, mit grossem Meerthierbilde versehen". Eust. 709, 38 826, 53. De accentu cf. schol. A ad Ν 63. a) delphini est, Φ 22 ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι | φεύγοντες. — b) maris, γ 158 ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακήτεα πόντον |. — c) navis, Θ 222 Λ 5 Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηὶ μελαίνῃ |, Λ 600 ἐπὶ πρυμνῇ μεγακήτεϊ νηί |. Doed. Gl. 2096 μ. νηί nur ein staerkerer Ausdruck, als κοίλῃ. — E. M. 574, 41, Suid., Hes.

μεγαλήτωρ (ἦτορ). Leguntur formae: μεγαλήτορος, -ήτορι, -ήτορα. plur. -ήτορες (quinquies), -ήτορας (semel). — Animi magni et excelsi, magnanimus, praeclarus, fortis. Coniungitur cum nominibus propriis virorum fortium et gentium, atque locum habet et ante et post nomen, septies decies accedit ad θυμός (sedecies accus. semel dat.), cf. μεγάθυμος. — a) de viris fortibus. Β 547 δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὅν ποτ' Ἀθήνη | θρέψε. 641 Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν |, Ε 247 468 Υ 208 υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο |, Ε 247 v. l. μὲν ἀμύμονος, cf. La Roche ed. crit. Ε 674 Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν | cf. ε 233 ζ 14 θ 9. ε 81 Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν | cf. 149 ψ 153. δ 143 Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικε |, Bekker, Ameis app. ταλασίφρονος, quod nomen Ulixis aliis locis non cum genetivo vocis μεγ. coniungatur, at cum aliis nominibus propr. tricies fere genetivum μεγαλήτορος coniunctum invenimus. Ε 785 Στέντορι εἰσαμένη μεγ., Ζ 283 Ω 117 145 Πριάμῳ μεγαλήτορι, Ζ 395 Θ 187 μεγ. Ἠετίωνος |, Λ 626 Ἀρσινόου μεγ., Ν 189 μεγ. Ἀμφιμάχοιο |, 712 Ὀϊλιάδῃ μεγ., Ο 674 Αἴαντι μεγ., Ρ 166 Αἴαντος μεγ., 626 Αἴαντα μεγ., Π 257 Πατρόκλῳ μεγ., Ρ 299 Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος, Υ 175 263 293 323 μεγ. Αἰνείαο |, γ 432 Τηλεμάχου ἕταροι μεγαλήτορος, δ 797 μεγ. Ἰκαρίοιο |, ζ 17 196 213 299 η 85 93 θ 464 μεγ. Ἀλκινόοιο |, η 58 μεγ. Εὐρυμέδοντος , κ 36 μεγ. Ἱπποτάδαο , 207 μεγ. Εὐρυλόχοιο , λ 85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγ., ω 365 Λαέρτην μεγ. — κ 200 Cyclops μεγ. dicitur Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδροφάγοιο |, ferocis, cf. nostr. hochgemut et hochmuetig. Ameis ad l. „des starkmuetigen, frechgesinnten". — b) de gentibus dicitur. Θ 523 ὧδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω | cf. Φ 55. Ν 302 Φλεγύας μεγ., 656 Παφλαγόνες μεγ., Τ 278 Μυρμιδόνες μεγ., τ 176 ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγ. — c) accedit ad vocem θυμός. acc. μεγαλήτορα θυμόν | Ι 255 629 675 Λ 403 Ρ 90 Σ 5 Υ 343 Φ 53 552 Χ 98 ε 298 355 407 464 ι 299 500. dat. Ι 109 σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ | εἴξας ἄνδρα . . ἠτίμησας — Quibus locis cum nomine proprio, viri aut gentis, coniuncta est, vox post arsin tertii pedis ubi ad θυμός accedit, post arsin quarti pedis legitur. Positionem μ efficit Ι 255 σὺ δὲ μεγ. 629 θέτο μεγ., Ρ 299 πόδα μεγ., 626 Αἴαντα μεγ., ε 81 149 ψ 153 Ὀδυσσῆα μεγ., ι 299 κατὰ μεγ. Suid. Hes. μεγαλόψυχος. Eust. 1641, 17.

μεγαλίζομαι (μέγας), formae non leguntur nisi semel ind. praes.: μεγαλίζομαι et semel impr. μεγαλίζεο. — Magni me facio, me efero, superbio. Κ 69 ἐγρηγόρθαι ἄνωχθι . . ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, πάντας κυδαίνων, μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ |, ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα, Eust. 790, 25 μὴ ἐπαίρου τῷ κατὰ σὲ μεγαλείῳ. ψ 174 οὔτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὔτ' ἀθερίζω | οὔτε λίην ἄγαμαι. Apoll. Lex. 110, 10 Hes. μεγαλύνομαι. Suid. ἐπαίρου. Utroque loco μ positionem efficit.

μεγαλωστί adv. per magnum spatium, in magno spatio. Bis legitur in Il., semel in Od. omnibus locis cum μέγας coniunctum. Π 776 ω 40 κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων |, Σ 26 αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς | κεῖτο. Suid.

Μεγαμηδείδης h. Merc. 100 Σελήνη |, Πάλλαντος θυγάτηρ Μεγαμηδείδαο ἄνακτος |.

Μεγαπένθης (πένθος) Menelai filius e serva. Eust. 1480, 1 ἔσχε γὰρ ἐξ ἐκείνης υἱὸν τὸν Μεγαπένθην, ὃς ἔοικεν ἁρπαγείσης τεκνωθῆναι τῆς Ἑλένης. διὸ καὶ φερωνύμως ὠνομάσθαι διὰ τὸ μέγα πένθος εἶναι τότε τῷ τοῦ Μενελάου οἴκῳ, cf. Nitzsch ad δ 11 et γ 188. — δ 11 ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης | ἐκ δούλης, ο 100 ἅμα τῷ γ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης |, 103 φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν |. 122 κρητῆρα φαεινὸν | θῆκ' . . . κρατερὸς Μεγαπένθης |.

Μεγάρη Creontis, Thebarum regis, filia, Heraclis coniux. λ 269 καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θύγατρα |, τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύωνος υἱὸς μένος αἰὲν ἀτειρής. Preller gr. M.[3] II 181, Eust. 1683, 36.

μεγαρον (μέγας, μεγαρο pro μεγαλο, cf. Buttmann Lexil. I p. 259 adn., Curt. Et.[5] 328 558). Leguntur formae: gen. μεγάροιο, -ου (υ 258), dat. -ῳ, acc. -ον. pl. gen. -ων, dat. -οισι(ν), -οις, acc. -α, μέγαρ'. — Conclave magnum, oecus. Ap. Hom. singulari numero plerumque certa pars domus, plurali universae aedes significantur, praeterea vero haud paucis locis et plur. ad singulas partes et sing. ad universas aedes significandas usurpatur. v. Rumpf de aedibus Homericis I p. 4, Gerlach in Philol. XXX p. 503, A. Winkler Wohnhaeuser der Hellenen Berol. 1868. — 1) Sing. a) virorum domus, conclave, Maennersaal. (Rumpf l. c. p. 4c: de ea ipsius domus parte primaria, quae intrantibus adversa erat. Quae cum amplo illo virorum conclavi insignis fuerit, saepissime universum nomen ad ipsum conclave translatum invenies, vel communi nomine solum virorum oecum indicari.) δ 300 η 339 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι |, ρ 460 δι' ἐκ μεγάροιό γ' οἴω | αψ ἀναχωρήσειν |, ρ 61 τ 47 503 υ 144 χ 433 δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει | cf. κ 388. ζ 304 ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή, | ὦκα μάλα μεγάροιο διελθέμεν, ὄφρ' ἂν ἵκηαι | μητέρ' ἐμήν, η 180 ν 51 μέθυ νεῖμον | πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, λ 420 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, λ 374 εὕδειν ἐν μεγάρῳ Passow „im Schlafzimmer", cf. Rumpf l. c. p. 5. λ 376 ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι, ρ 493 τοῦδ' ὡς οὖν ἤκουσε . . | βλημένου ἐν μεγάρῳ sc. Ὀδυσσῆος ὑπ' Ἀντινόου, ρ 96 παρὰ σταθμὸν μεγάροιο |, χ 120 257 274 σταθμὸν ἐυσταθέος μεγάροιο |, 127 παρ' οὐδὸν ἐυσταθέος μεγάροιο, cf. Σ 374 περὶ τοῖχον ἐ. μ. de officina Vulcani. υ 258 ἐντὸς ἐυσταθέος μεγάρου παρὰ λάινον οὐδόν |, χ 441 458 δμῳὰς ἐξαγαγόντες ἐυσταθέος μεγάροιο |, χ 143 ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο |, 239 ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον |, 270 μεγάροιο μυχὸν δέ |, ρ 325 εἰσῆλθε δόμους . . |, βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς, η 230 τ 1 51 ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς, 322 ἥμενος ἐν μεγάρῳ, υ 96 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου, ρ 229 ἐξελθὼν μεγάροιο, χ 299 ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, 334 ἐκδὺς μεγάροιο, 378 ἔξω βήτην μεγάροιο, 457 μέγαρον διεκοσμήσαντο |, ω 449 θῦνε κατὰ μέγαρον, π 413 φ 58 βῆ δ' ἴεναι μέγαρον δέ. — b) mulierum domus, aut sola aut potissimum. Β 661 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ ἐυπήκτῳ |, cf. Ι 144 286 τρεῖς δέ μοί (οἱ) εἰσι θυγατρες ἐνὶ μ. ἐ., h. Cer. 164 τηλύγετος δέ οἱ υἱὸς ἐνὶ μ. ἐ. | ὀψίγονος τρέφεται, ξ 201 υἷες ἐνὶ μεγάρῳ ἠμὲν τράφεν ἠδὲ γένοντο, Γ 125 τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ Rumpf l. c. p. 5 in aedibus, Ν 431 τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ἐν μεγάρῳ, η 65 τὸν . . βάλ' . . Ἀπόλλων | νυμφίον, ἐν μεγάρῳ μίαν οἴην παῖδα λιπόντα, de interpunct. cf. Ameis app. ο 128 φίλῃ παρὰ μητρὶ | κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ, 461 ἐν μεγάρῳ δμῳαὶ καὶ πότνια μήτηρ |, σ 185 γρηῦς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει |, σ 198 τ 60 ἦλθον δ' ἀμφίπολοι . . ἐκ μεγάροιο |, σ 316 ἥμεναι ἐν μεγάρῳ, υ 6 ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες | ἤισαν, χ 497 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι, cf. supra δ 300 η 339 de virorum conclavi, Ω 647 de Achillis casa. φ 236 382 κληῖσαι μεγάροιο θύρας, Eust. 1913, 19 ἤγουν τῆς γυναικωνίτιδος, ὡς μηδεμίαν θύραζε προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ μένειν παρὰ ἔργῳ. χ 494 αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς | εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν | v. Rumpf l. c. p. 3, Ameis app. ad l. qui comparato versu Ζ 316 οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν, δῶμα utroque loco virorum domum, μέγαρον hoc loco idem, quod illo θάλαμον, mulierum habitationem, significare contendit. Eust. 1935, 26. ψ 20 ἄψ ἔρχευ μεγάρον δέ |, 24 νέεσθαι | αὖτις ἔσω μέγαρον, 43 ὅτε δή με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσε |. h. Ven. 114 Τρωὰς γὰρ μεγάρῳ με τροφὸς τρέφεν. — c) aedes universae, domus. Ζ 91 272 πέπλον, ὅς . . μέγιστος . . ἐνὶ μεγάρῳ, 377 πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη . . ἐκ μεγάροιο |, Χ 460 μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση | cf. δ 37. Ω 209 κλαίωμεν . . ἥμενοι ἐν μεγάρῳ, α 270 μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο | cf. β 248. ρ 398 υ 343 ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι |, α 276 ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρός, π 104 σ 24 φ 262 ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος |, φ 296 ἐνὶ μεγάρῳ . . Πειριθόοιο |, δ 625 ρ 167 πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο |, κ 432 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, λ 53 ἐν Κίρκης μ. κατελείπομεν cf. 62. α 416 ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται, β 411 πάντα γὰρ ἤδη | ἀθρό' ἐνὶ μεγάρῳ, δ 744 με κάτακτανε νηλέι χαλκῷ |, ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ, θ 106 ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο | κῆρυξ, π 343 ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο, 390 ἐκ μεγάροιο ἕκαστος | μνάσθω, τ 533 ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο |, υ 155 ἀπέσσονται μεγάροιο |, h. Ap. 110 ἀπὲκ μεγάροιο θύραζε | ἐκπροκαλεσσαμένη, θ 432 ἤματα πάντα | σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ, ν 377 μέγαρον κάτα κοιρανέουσι, π 341 ρ 604 λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε | cf. Rumpf l. c. p. 4. χ 482 ὄφρα θεειώσω μέγαρον, cf. Ameis app. ad χ 494. — d) aedificia diversi generis. de tabernaculo Achillis Ω 647 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι |, de tugurio Eumaei π 165 ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρ' ἐκ μέγα τειχίον αὐλῆς |, de antro Mercurii h. Merc. 65 ἆλτο . . εὐώδεος ἐκ μεγάροιο |, 146 Ἑρμῆς | δοχμωθεὶς μεγάροιο διὰ κλῄθρον ἔδυνεν | v. Baum. ad l.

2) Plur. a) virorum domus sola aut potissimum, multi enim loci ita comparati sunt, ut non minus recte quam virorum oecus solus universae aedes intellegendae sint, cf. Rumpf l. c. p. 4. σ 183 ὄφρα κέ μοι παρστήετον ἐν μεγάροισιν |, 221 οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη |, 307 λαμπτῆρας . . ἵστασαν ἐν μεγάροισιν |, τ 37 τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι |, υ 389 ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἑκάστου μῦθον ἄκουε |, φ 176 πῦρ κῆον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ |, 360 367 χ 211 ὁμόκλεον ἐν μεγάροισιν |, φ 424 οὔ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει | ἥμενος, χ 172 μνηστῆρας . . σχήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, 491 πῦρ . . ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω, ψ 363 οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν |, ω 382 γούνατ' ἔλυσα | πολλῶν ἐν μεγάροισι. — Utrum oecus solus, an universae aedes intellegendae sint dubium eis locis est, quibus epith. σκιόεντα accedit, α 365 δ 768 σ 399 h. Cer. 115 ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα |, κ [479] λ 334 ν 2 ψ 299 κατὰ μέγαρα σκιόεντα |. Certe κ 479 ψ 299 totas aedes intellegi vult poeta, de reliquis locis autem nullus ita comparatus est, ut universam domum intellegere omnino non liceat. v. Duentzer in Kuhn Ztschr. XII 19, eund. hom. Abh. p. 511. Ameis app. ad α 365. ρ 360 μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρ', αὐτὰρ Ἀθήνη | . . Ὀδυσῆα ὄτρυν', υ 167 ἦέ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὡς τὸ πάρος περ. — b) mulierum habitatio, cf. ad 2. a. β 94 τ 139 ω 129 στησαμένη μέ-

γαν ἱστὸν ἐνὶ μεγαροισιν ὕφαινε|, ν 337 *ἀλόχου . . ἣ . .* | *ἧσται ἐνὶ μεγάροισιν*, π 411 *πεύθετο . . παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον*|, τ 16 *ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας* | cf. 497 χ 421. χ 417 *γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις κατάλεξον*|, τ 30 φ 387 *κλήισεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων* | cf. χ 399. h. Ven. 231 *αὐτὸν . . ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα*|. — c) universae aedes. *Z* 286 *ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' ἀμφιπόλοισι*|, *κέκλετο . .*, *αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο*, *Θ* 507 547 *σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων* sc. *ἄξεσθε*, *I* 463 *κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι*|, α 374 *ἐξιέναι μεγάρων*, β 139 *ἔξιτέ μοι μεγάρων*, 400 *ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων*, δ 728 *παῖδ' . . ἀνηρείψαντο θύελλαι* | . . *ἐκ μεγάρων*, ο 91 *ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὄληται*, χ 375 *ἐξελθόντες μεγάρων . . ἐκ φόνου εἰς αὐλήν*, χ 396 *δμωάων σκοπός ἐσσι κατὰ μέγαρ'*, ω 440 *ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος*, h. Cer. 281 *βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάρων* cf. 379. — Saepissime dativi leguntur cum praepositionibus *ἐν*, *ἐνὶ* compositi: *ἐν μεγάροις*, *ἐν μεγάροισι(ν)*, *ἐνὶ μεγάροις*, *ἐνὶ μεγάροισι(ν)*, in aedibus, domi (quadragies fere in Il. centies quadragies fere in Od.). α) *ἐν μεγάροις*, in primo pede γ 213 δ 165 π 94 υ 117 φ 4, in altero pede *Δ* 768 ξ 326 π 33 ρ 252 τ 295 540 φ 100 χ 218 ω 396 h. Cer. 235. — β) *ἐν μεγάροισι(ν)*, in primo pede π 269 τ 254, in altero pede *E* 193 *Z* 428 *I* 561 *Σ* 331 *X* 69 484 *Ω* 539 726 δ 101 392 557 ε 14 κ 150 523 λ 31 198 π 120 284 ρ 143 τ 217 490 υ 68 274 389 χ 47 222 ψ 56 132 302 ω 382 h. Ap. 96, in quarto pede *Γ* 207 *ἐν μ. φίλησα* | cf. *I* 487 ν 403 π 314, in exitu versus *A* 418 *Z* 371 421 528 *I* 465 *N* 667 *Ξ* 502 *O* 439 *Σ* 325 *Ω* 757 α 432 β 299 γ 401 δ 238 537 η 12 53 ϑ 242 ι 31 κ 452 ο 354 ρ 79 521 σ 183 267 307 τ 327 589 φ 30 360 367 χ 56 211 313 322 ψ 28 355 363 h. Ven. 14 XIX 35. π 106 *ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισι*|. — γ) *ἐνὶ μεγάροις* (de productione, quam his locis et in *ἐνὶ μεγάροισι* μ efficit, cf. Hoffmann quaest. I p. 155, La Roche h. T. p. 391, eund. hom. U. p. 53. Aristophanes scribi volebat *ἐνιμμεγάροισι*, Aristarchus *ἐνὶ μεγάροισι*), in altero et tertio pede *B* 137 *εἵατ' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον* | cf. *Σ* 435 *Ω* 236 η 190 ν 334 ο 77 94 ρ 391 χ 370, post trochaeum tertii pedis *Ω* 664 *ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν* | cf. ζ 62 κ 5 ο 231 450 σ 420 υ 214 χ 417 ω 187. — δ) *ἐνὶ μεγάροισι(ν)* cf. s. γ, in altero et tertio pede *Z* 217 *ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας* | cf. *Λ* 76 *Ξ* 485 *Ω* 219 427 α 27 269 γ 186 360 δ 192 (schol. HQ *Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ* v. Nitzsch ad l.) η 150 ϑ 227 λ 182 341 ν 8 337 π 38 77 τ 529 φ 41 χ 489 ω 392, in quarto et quinto pede *A* 396 *ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα* | cf. *E* 270 805 *H* 148 *Θ* 520 *T* 339 *Φ* 475 *X* 510 *Ω* 497 603 768 α 295 β 94 γ 256 354 δ 587 624 734 763 ϑ 42 κ 338 348 λ 68 119 162 ν 384 π 411 ρ 358 569 σ 221 τ 16 87 94 139 486 497 552 573 φ 176 424 χ 151 421 491 ψ 60 113 ω 129 162 412 h. Ven. 231, h. Cer. 252. — d) *μέγαρα* de villa Laertis ο 354 *θυμὸν . . φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν*|, ω 392 *ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες*, 396 *μίμνομεν ἐν μεγάροις ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεί*|, de tugurio Eumaei ρ 521 *ὣς ἐμὲ κεῖνος ἔθελγε παρήμενος ἐν μεγάροισι*|, de antro Calypsus δ 557 ε 14 ρ 143 *νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκῃ* | *ἴσχει*. — E. M. 574, 48, E. Gud. 382, 21, Suid. Hes. v. Bader, die Baukunst in der Odyssee. Eutin 1880. 4. p. 14.

μέγας, (skr. mahat, lat. mag-nus, goth. mikil-s, Grassmann in Kuhn Ztschr. XII p. 92, Fick W.[3] I p. 168 708 a rad. magh „foerdern, helfen, vermehren", quae media pro aspirata substituta sit = mag „mit der ausschliesslichen Bedeutung gross" cf. Grassmann l. c. Lottner ibid. VII p. 162. Curt. Et.[5] p. 328 radices mak mag magh ad communem radicem ma pertinere suspicatur, Goebel Lexil. II p. 221 vocem a rad. *σμαγ* = *σμακ* „gestreckt, gross" derivari vult. Quod μ permultis locis positionem efficit cf. eund. l. c., La Roche h. U. p. 55, Hoffmann quaest. I p. 155.) — Leguntur formae: Sing. nom. *μέγας*, *μεγάλη*, *μέγα*, *μέγ'*. gen. *μεγάλοιο*, *-ου*, *-ης*. dat. *-ῳ*, *-ῃ*. acc. *μέγαν*, *μεγάλην*, *μέγα*, *μέγ'*. Plur. nom. *μεγάλοι*, *μεγάλ'*. gen. *-ων*. dat. *-οισι*, *-ῃσι*. acc. *-ους*, *-ας*, *-α*, *μεγάλ'*. Dual. *μεγάλω* *Σ* 518. Comparat. *μείζων* = *μεγ-ίων* Curt. l. c. p. 620 679, *μεῖζον*, *μείζονι*, *μείζονα*, *μεῖζον*, *μείζονες*. Superl. *μέγιστος*, *μέγιστον*, gen. *μεγίστης* h. Ven. 37, acc. *μέγιστον* h. XXIII 1, voc. *μέγιστε*. plur. nom. *μέγισται* *Ξ* 371, *μέγιστα* *Ψ* 640, acc. *μεγίστους* *K* 436, *μεγίστας* h. Cer. 366. — Magnus. 1) sensu proprio de eo, quod tendit in magnum spatium, de hominum, animalium, rerum inanimatarum magnitudine. — a) de virorum statura. *B* 816 *μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ* | cf. *Γ* 324 *E* 680 *Z* 263 359 440 *H* 233 287 *Θ* 160 *T* 134 *X* 232 249. *Λ* 57 *Ἕκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα*|. *E* 610 *μέγας Τελαμώνιος Αἴας* | cf. *M* 364 *N* 321 *Ξ* 409 *O* 471 560 *P* 628 715 *Ψ* 708 722 811 842. *E* 625 *οἵ ἑ μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν ὦσαν* sc. *Αἴαντα*. *I* 169 *Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς* |, *Λ* 563 *Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν* | cf. 591 *P* 115. *Π* 358 *Αἴας δ' ὁ μέγας*. *Δ* 295 *ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα*. 534 *οἵ ἑ μέγαν περ ἐόντα* sc. *Θόαντα*. *E* 39 *Ὀδίον μέγαν ἔκβαλε δίφρου*|. *H* 427 *Ω* 477 *Πρίαμος μέγας*. *Δ* 501 *Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν*. *M* 136 *μέγαν Ἄσιον*. ϑ 226 φ 32 *μέγας Εὔρυτος*. σ 4 *εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁράασθαι* | sc. *Ἶρος*. σ 382 *μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιός* | sc. *Εὐρύμαχος*. φ 334 *οὗτος δὲ ξεῖνος μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής* | sc. *Ὀδυσσεύς*. h. Ap. 62 *θύγατερ μεγάλου Κοίοιο*|. *Π* 776 *κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων* | sc. *Κεβριόνης*. cf. ω 40 de Achille, *Σ* 26 *ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθείς* | sc. Achilles dolore captus. ι 296 *Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν*|. Coniunguntur *ἠΰς τε μέγας τε*, omnibus locis in exitu versus. cf. de hac vocum coniunctione Ameis app. ad ι 508: „Mit Recht sagt Bernhardy griech. Litt. I[3] 17: im besonderen sehen wir den Begriff der Schoenheit mit voelligem und stattlichem Wuchse schon in der seit Herodotus ueblichen Phrase *μέγας καὶ εὐειδής*, *μέγας καὶ καλός* verschmelzen.' Ueber diese Verbindung von Schoenheit und Groesse, die von Homer an durch die ganze Graecitaet hindurchgeht, vgl. auch K. F. Hermann ueber die Studien der griech. Kuenstler p. 61, Nitzsch Beitr. p. 132 Anm. 2." *B* 653 *Τληπόλεμος . . ἠΰς τε μέγας τε*|, cf. *E* 628 *ἠΰν τε μέγαν τε*|. *Γ* 167 226 *Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε*|, *Z* 8 *Ἀκάμαντ' ἠΰν τε μέγαν τε*|, *Λ* 221 *Ἰφιδάμας*, *Y* 457 *Δημοῦχον*, *Ψ* 664 *Πανοπῆος Ἐπειός*, ι 508 *Τήλεμος Εὐρυμίδης*. — *καλός τε μέγας τε*, quater in exitu versus, *Φ* 108 *οἷος καὶ ἐγὼ καλός τε μέγας τε* | sc. *Ἀχιλλεύς*, α 301 *μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε* | sc. *Τηλέμαχον* cf.

γ 199. ζ 276 τίς δ' ὅδε Ναυσικάᾳ ἕπεται καλός τε μέγας τε | ξεῖνος; ι 513 φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην | Cyclops dicit, Σ 518 καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν ὥς τε θεώ περ | sc. Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. — Ter de feminarum statura ν 289 π 158 δέμας δ' ἤικτο γυναικὶ | καλῇ τε μεγάλῃ τε, sc. Ἀθήνη. ο 418 γυνὴ Φοίνισσ'.. | καλή τε μεγάλη τε. — ι 426 ἄρσενες ὄιες.. | καλοί τε μεγάλοι τε, ξ 7 αὐλὴ.. | καλή τε μεγάλη τε, σ 68 φαῖνε δὲ μηροὺς | καλούς τε μεγάλους τε, sc. Ὀδυσσεύς. — μέγας = adultus, opp. νήπιος. β 314 ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα |; νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί cf. σ 217 τ 532. — Comparat. Γ 168 κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι |, ζ 230 ψ 157 μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, ω 369 μείζονα δ' ἠὲ πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι |, κ 396 καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι |. — b) de animalibus. Β 839 Μ 97 ἵπποι | αἴθωνες μεγάλοι, Κ 436 ἵππους ἴδον.. μεγίστους |, ϑ 512 δουράτεον μέγαν ἵππον, Ρ 389 Σ 582 βοὸς μεγάλοιο βοείην |, Σ 559 βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, Ψ 750 βοῦν θῆκε μέγαν, σ 372 βόες.. | αἴθωνες μεγάλοι, Ω 125 ὄις λάσιος μέγας, ρ 180 ν 250 ἱέρευον ὄις μεγάλους, ι 426 ἄρσενες ὄιες.. καλοί τε μεγάλοι τε, ξ 530 αἰγὸς ἐντρεφέος μεγάλοιο |. Κ 24 178 δέρμα λέοντος | αἴθωνος μεγάλοιο, Π 158 ἔλαφον κεραὸν μέγαν cf. κ 158. δ 457 τ 439 μέγας σῦς |. κ 171 180 μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν |, τ 538 μέγας αἰετός, ε 421 κῆτος.. μέγα, μ 96 μεῖζον ἕλῃσι | κῆτος, h. Ap. 302 δράκαιναν.. ζατρεφέα μεγάλην, h. Ap. 401 πέλωρ μέγα τε δεινόν τε |, Γ 23 λέων.. μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας |. — c) de rebus inanimatis, α) de armis sim. Λ 194 220 μέγα ξίφος, κ 262 ξίφος.. μέγα χάλκεον, Ε 146 ξίφεϊ μεγάλῳ cf. Ν 577 Υ 459. Ο 712 ξίφεσιν μεγάλοισι, Π 115 πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, Χ 307 φάσγανον.. μέγα, Ψ 824 μέγα φάσγανον, Ε 746 ἔγχος | βριθὺ μέγα στιβαρόν cf. Θ 390 Π 141 802 Τ 388 α 100. Ρ 296 ἔγχεΐ τε μεγάλῳ, Ο 677 ξυστὸν μέγα ναύμαχον, Δ 124 μέγα τόξον cf. φ 74 314 405 409 ω 172. Γ 335 σάκος μέγα cf. Π 136 Σ 478 609 Τ 373. Ψ 820 σάκεος μεγάλοιο |, Λ 572 σάκεϊ μεγάλῳ, Ξ 371 ἀσπίδες.. μέγισται |, 377 ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω |, Γ 272 Τ 253 πὰρ ξίφεος μέγα κουλεόν, ϑ 187 δίσκον | μείζονα, Η 268 ι 537 πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας |, Ω 798 λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισι |, Λ 265 541 Ν 323 μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν | cf. Π 774. Ε 303 Υ 286 χερμάδιον.. μέγα ἔργον, „ein grosses Stueck". Η 265 Φ 404 λίθον.. τρηχύν τε μέγαν τε |. Μ 381 μαρμάρῳ.. ὅ.. κεῖτο μέγας. ε 234 ι 391 πέλεκυν μέγαν, ι 319 μέγα ῥόπαλον. — β) Σ 344 τρίποδα μέγαν | cf. Χ 443 Ψ 40 ϑ 434 ν 13. Ψ 702 μέγαν τρίποδ', κ 359 τρίποδι μεγάλῳ, 361 τρίποδος μεγάλοιο |. Ι 202 μείζονα δὴ κρητῆρα, ε 266 ἀσκὸν.. ὕδατος μέγαν cf. ι 212. Γ 125 μέγαν ἱστὸν ὕφαινε | δίπλακα πορφυρέην cf. β 94 τ 139 ω 129, κ 254 μ. ἱστὸν ἐποιχομένη λίγ' ἄειδεν |, β 104 μέγαν ἱστόν | cf. κ 226 τ 149 ω 139 147, κ 222 ἱστὸν.. μέγαν ἄμβροτον. Σ 476 ϑ 274 μέγαν ἄκμονα. φ 177 τίθει δίφρον τε μέγαν, Ι 206 κρεῖον μέγα κάββαλεν. — γ) de vestibus sim. Β 43 μέγα.. φᾶρος cf. Θ 221 ϑ 84 ο 61, ε 230 κ 543 φᾶρος μέγα. Ζ 90 πέπλον, ὃς.. μέγιστος | cf. 271 294 ο 107. σ 292 μέγαν.. πέπλον |. ξ 521 χλαῖναν.. μεγάλην. ν 436 μέγα δέρμα.. ἐλάφοιο, ξ 51 δέρμα.. μέγα καὶ δασύ, τ 58 μέγα.. κῶας. — δ) ι 240 313 340 θυρεὸν μέγαν, Ω 455 μεγάλην κληῖδα θυράων |, μ 173 κηροῖο μέγαν τροχόν, φ 178 183 στέατος.. μέγαν τροχόν, ρ 225 μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο |. σ 118 μεγάλην παρὰ γαστέρ' ἔθηκεν |. φ 221 μεγάλης.. οὐλῆς |. — d) μέγας fere = altus, longus, amplus, latus. α) Α 497 Ε 750 Θ 394 μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε |, Φ 388 μέγας οὐρανός, Α 530 h. XXXIV [15] μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον | cf. Θ 443 h. XXVIII 9. Π 297 κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο | cf. ι 481 h. XXXIII 4, ϑ 569 μέγα.. ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν cf. ν 152 158 177. ν 152 codd. μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι |, Aristophanes scribi vult μὴ δέ σφιν, cf. La Roche ed. crit., Ameis app. ad l. h. Ven. 258 ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε |, Ο 619 ἴσχον γὰρ ἀρηρότες ἠύτε πέτρη | ἠλίβατος μεγάλη, δ 501 Γυρῇσιν.. | πέτρῃσιν μεγάλῃσι cf. η 279, μ 71 μεγάλας ποτὶ πέτρας | cf. ξ 399. Ζ 386 ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, Ε 213 ὑψηρεφὲς μέγα δῶμα | cf. Τ 333 δ 15 η 225 τ 526. ϑ 56 ἐς μέγα δῶμα | cf. κ 276 τ 410 h. Cer. 488. κ 434 οἵ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν cf. ψ 146 151 h. XXVII 13. h. Merc. 178 h. Cer. 171 μέγαν δόμον, h. Merc. 246 252 μεγάλοιο δόμοιο |. χ 2 μέγαν οὐδόν. χ 466 κίονος.. μεγάλης. Μ 57 σκολόπεσσιν,.. τοὺς ἔστασαν.. | πυκνοὺς καὶ μεγάλους, Φ 243 πτελέην.. | εὐφυέα μεγάλην, μ 103 ἐρινεὸς μέγας. Ψ 126 μέγα ἠρίον. Ω 349 μέγα σῆμα, ω 80 μέγαν.. τύμβον. π 165 343 μέγα τειχίον, Η 463 μέγα τεῖχος | cf. Μ 12 257 Ν 50 87. — β) Ρ 744 δόρυ μέγα νήιον, Μ 134 ῥίζῃσιν μεγάλῃσι, μ 436 ὄζοι | μακροί τε μεγάλοι τε. Β 210 αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, Herwerden μεγάλα scribi vult, cf. Ameis app. ad l., Η 462 Μ 31 ἠιόνα μεγάλην, h. Merc. 352 μέγαν στίβον. Η 441 Ι 350 τάφρον.. | εὐρεῖαν μεγάλην. h. XXXII 11 μέγας ὄγμος |. — γ) Τ 267 μέγα λαῖτμα | cf. ι 323 h. Ap. 469. δ 504 μέγα λαῖτμα θαλάσσης | cf. ε 174 ι 260 h. Ap. 481. η 35 λαῖτμα μέγ'. Ξ 16 πέλαγος μέγα | cf. γ 179 321 322. Δ 454 κρουνῶν ἐκ μεγάλων. Β 332 ἄστυ μέγα Πριάμοιο cf. 803 Η 296 Ι 136 278 Π 448 Ρ 160 Φ 309 γ 107 Χ 251. Ζ 392 Ι 589 μέγα ἄστυ |, Ο 681 μέγα προτὶ ἄστυ, τ 178 μεγάλη πόλις, δ 846 νῆσος.. οὐ μεγάλη. Μ 313 ρ 299 τέμενος μέγα, η 112 ω 222 μέγας ὄρχατος, Δ 483 Ο 631 ἕλεος μεγάλοιο, Σ 588 νομὸν.. μέγαν οἰῶν, Ν 588 μεγάλην κατ' ἀλωήν |, Ω 452 μεγάλην αὐλήν, ε 57 μέγα σπέος, Κ 8 πολέμοιο μέγα στόμα. — Γ 198 οἰῶν μέγα πῶυ, Λ 696 Ο 323 μ 299 πῶυ μέγ' οἰῶν |. Μ 330 Λυκίων μέγα ἔθνος. — e) magnus, itaque magni pretii. Ι 576 μέγα δῶρον |, Κ 304 δώρῳ ἔπι μεγάλῳ, 401 μεγάλων δώρων, Α 167 γέρας πολὺ μεῖζον, Χ 163 μέγα κεῖται ἄεθλον |, Ψ 551 μεῖζον ἄεθλον |, 640 μέγιστα.. ἄεθλα |, ϑ 509 μέγ' ἄγαλμα. Ε 448 ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ, h. Ap. 266 h. Cer. 270 νηὸν μέγαν. h. Ap. 103 μέγαν ὅρμον |. Τ 208 μέγα δόρπον. Ψ 298 μέγα.. ἄφενος. Ω 235 μέγα κτέρας.

2) trop. magnus, itaque potens, valens, validus, vehemens, violentus. a) Deorum est, imprimis α) Iovis. Σ 292 μέγας ὠδύσατο Ζεύς |, Ξ 417 Διὸς μεγάλοιο κεραυνός | cf. Ε 907 Ρ 409 Φ 198 δ 27 λ 255 268 π 403. Β 134 Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί | cf. ϑ 82 ι 411 τ 179 χ 334 379. Ζ 304 Διὸς κούρῃ μεγάλοιο | cf. Ζ 312 Η 24 Ι 502 536 Κ 296 ζ 151 323 ω 521 h. XIV 2 XXXIII 9. λ [604] Ἥβην |, παῖδα

Διὸς μεγάλοιο. *M* 241 μεγάλοιο Διὸς . . βουλῇ | cf. h. Merc. 10 νόος. *Φ* 187 μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι |. *B* 412 *Γ* 298 Ζεῦ κύδιστε μέγιστε in initio versus, *Γ* 276 Ζεῦ, . . κύδιστε μέγιστε | cf. 320 *H* 202 *Ω* 308. h. XXIII 4 Κρονίδη, κύδιστε μέγιστε |, h. XXIII 1 Ζῆνα, θεῶν . . μέγιστον |, h. Ven. 37 Ζηνὸς . . |, ὅστε μέγιστός τ' ἐστί. *Ω* 90 μέγας θεός sc. Ζεύς, cf. *O* 695 τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθεν | χειρὶ μάλα μεγάλῃ. *E* 721 θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο | cf. *Θ* 383 *Ξ* 194 243. — β) de aliis deis, *Θ* 200 Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, h. XXII 1 Ποσειδάωνα, θεὸν μέγαν. *E* 434 θεὸν μέγαν sc. Ἀπόλλωνα, cf. *Π* 531 μέγας θεός, *T* 410 θεός τε μέγας. *Φ* 248 θεὸς μέγας sc. Σκάμανδρος. h. Ap. 198 μάλα μεγάλη τ' ἰδέειν . . Ἄρτεμις, 336 Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν. — b) epitheton accedit ad κράτος, σθένος, ἴς, βίη. *Z* 387 μέγα κράτος cf. *Λ* 753 *N* 486 *O* 216 *P* 206 613 *Σ* 308 h. Cer. 150. *Y* 121 κράτος μέγα, *B* 118 κράτος ἐστὶ μέγιστον | cf. *I* 25 39 *N* 484 *Ω* 293 311 α 70 ε 4. h. Ap. 268 σεῦ δὲ σθένος ἐστὶ μέγιστον |, *Λ* 11 *Ξ* 151 μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ | cf. *Φ* 304. *Σ* 607 *Φ* 195 μέγα σθένος Ὠκεανοῖο | cf. *Ψ* 827. θ 136 μέγα τε σθένος, *M* 224 *N* 193 σθένεϊ μεγάλῳ. ι 214 514 μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν |. *Λ* 283 ὃς μέγα πᾶσιν | ἕρκος . . πέλεται. *Ω* 42 μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ |, μ 175 πέλετο μεγάλη ἴς |. — c) vehemens, violentus, epitheton accedit ad ποταμός, κῦμα, ζέφυρος, ἄνεμος sim. *Y* 73 *Φ* 329 μέγας ποταμὸς βαθυδίνης |, *Φ* 192 σοὶ ποταμός γε πάρα μέγας, 282 ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, λ 157 μεγάλοι ποταμοί. *O* 381 μέγα κῦμα cf. *P* 264 *Φ* 268 313 γ 295 296 ε 313 327 366 402 425 429 435 461 μ 202 ν 99 ξ 315 h. Ap. 74. μ 60 κῦμα μέγα ῥοχθεῖ (adv.?), ε 320 393 μεγάλου ὑπὸ κύματος, κ 94 κῦμα . . οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον. *Φ* 239 ἐν δίνῃσι . . μεγάλῃσι |. ξ 458 ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος |, h. App. 433 ἄνεμος Ζέφυρος μέγας, τ 200 ἄνεμος μέγας cf. h. XXXIII 11. μ 408 μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων |. *N* 336 κονίης μεγάλην . . ὀμίχλην |. *P* 739 μινύθουσι δὲ οἶκοι | ἐν σέλαϊ μεγάλῳ. *Θ* 521 πῦρ μέγα καιόντων, *I* 211 πῦρ δὲ . . δαῖεν μέγα, ε 59 πῦρ . . μέγα καίετο, ψ 51 πῦρ μέγα κηάμενος. — d) de animi motibus, πένθος, ἄχος, θυμός, μένος sim. *A* 254 μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει | cf. *Δ* 417 *H* 124 *P* 139. ρ 489 μέγα πένθος ἄεξε |, λ 195 μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει | cf. ω 233. *I* 9 κ 247 ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος, φ 412 ἄχος γένετο μέγα. *Γ* 50 μέγα πῆμα cf. *I* 229 *P* 99 β 163 φ 305. *Z* 282 μέγα . . πῆμα |, *X* 288 πῆμα μέγιστον |. h. Cer. 82 μέγαν γόον. h. Merc. 160 μεγάλην . . μέριμναν |. *B* 196 θυμὸς δὲ μέγας ἐστί, *H* 25 *Φ* 395 μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν |. *I* 496 δάμασον θυμὸν μέγαν, h. Ap. 204 θυμὸν μέγαν εἰσορόωντες |, *P* 21 οὔ τε μέγιστος | θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι sc. συός. *N* 424 οὐ λῆγε μένος μέγα, *O* 232 594 ἔγειρε μένος μέγα, *O* 262 *Y* 110 ω 520 ἔμπνευσε μένος μέγα. ι 381 θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων |. *O* 121 μείζων . . χόλος. h. Ap. 447 μέγα γὰρ δέος εἷλεν ἕκαστον |. *Λ* 471 μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται | cf. *P* 690 704. *I* 184 μεγάλας φρένας Αἰακίδαο |. h. Cer. 37 ἐλπὶς ἔθελγε μέγαν νόον, v. Baum. ad l. Stadtmueller in J. J. 1881 p. 814 ἔθελγ' ἀταλὸν νόον scribi vult. — e) de sono, laut. (v. infra s. adv.) *M* 138 μεγάλῳ ἀλαλητῷ | cf. *Ξ* 393 ω 463. *Φ* 256 μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ |, *Φ* 9 387 μεγάλῳ πατάγῳ, *O* 384 μεγάλῃ ἰαχῇ, *Γ* 221 ὄπα τε μεγάλην, *Ξ* 4 μείζων . . βοή. — f) μέγα κῦδος, κλέος, εὖχος. *Θ* 176 κατένευσε Κρονίων | νίκην καὶ μέγα κῦδος, 237 μέγα κῦδος ἀπηύρας |, *I* 303 μέγα κῦδος ἄροιο |, *X* 18 μ. κ. ἀφείλεο, 57 μ. κ. ὀρέξῃς |, 217 οἴσεσθαι μ. κ. 393 ἠράμεθα μ. κ. *I* 673 μέγα κῦδος Ἀχαιῶν | cf. *K* 87 544 555 *Λ* 511 γ 79 202 μ 184. *X* 435 μέγα κῦδος ἔησθα |. *Z* 446 πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ | cf. *Λ* 21 *P* 131 α 240 ξ 370 π 241 ω 32. *K* 212 μέγα . . κλέος εἴη |, β 125 μέγα μὲν κλέος αὐτῇ |, θ 147 οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, σ 255 τ 128 μεῖζόν κε κλέος εἴη, ι 264 τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον . . κλέος ἐστί |. *E* 285 *Λ* 288 μέγ' εὖχος ἔδωκας |. *Π* 84 τιμὴν μεγάλην, h. Ven. 37 μεγίστης ἔμμορε τιμῆς |, h. Cer. 366 τιμὰς . . μεγίστας |. h. Ven. 247 μέγ' ὄνειδος. — g) gravis, magni momenti, gewichtig, bedeutsam. *A* 233 μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι | cf. *I* 132 274 β 377 ε 178 κ 299 343 υ 229 h. Ap. 79 83, h. Merc. 274 518. *A* 239 μέγας ἔσσεται ὅρκος |, *T* 113 ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον cf. h. Ven. 26. δ 746 ἕλετο μέγαν ὅρκον |, h. Merc. 383 μέγαν δ' ἐπιδώσομαι ὅρκον |, *O* 37 ε 185 h. Ap. 85 ὅς τε μέγιστος | ὅρκος. — *B* 308 ψ 188 μέγα σῆμα. *A* 525 μέγιστον | τέκμωρ. *B* 324 τέρας μέγα. *N* 99 μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι | cf. *O* 286 *Y* 344 *Φ* 54 τ 36 h. Merc. 219 h. Ap. 156 415 h. Merc. 270 h. Cer. 403. h. Cer. 240 τοῖς δὲ μέγα θαῦμ' ἐτέτυκτο |. Saepe coniunguntur μέγα ἔργον, quod et opus magnum, rem praeclare gestam, et facinus nefarium significat v. s. ἔργον. α) *H* 444 μέγα ἔργον Ἀχαιῶν sc. τεῖχος, *K* 282 ῥέξαντας μέγα ἔργον schol. D. μεγάλην πρᾶξιν, Ἀρίσταρχος δέ φησι τὸ φονεῦσαι Ἕκτορα. *Λ* 734 μέγα ἔργον ἄρηος |, *Π* 208 φυλόπιδος μέγα ἔργον, *M* 416 μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον |, *N* 466 ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον |, *T* 150 ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον |, δ 663 π 346 ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη |. φ 26 μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων (ad β?). χ 408 μέγα εἴσιδεν ἔργον |. 149 μέγα δ' αὐτῷ φαίνετο ἔργον |, h. Cer. 351 ἐπεὶ μέγα μήδεται ἔργον. — β) γ 261 μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον |, 275 ἐκτελέσας μέγα ἔργον |, λ 272 μ. ἐ. ἔρεξεν, μ 373 ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο, τ 92 ἔρδουσα μ. ἐ. ω 426 μ. ἐ. μήσατ', 458 μ. ἐ. ἔρεξαν, λ 474 ἔτι μεῖζον . . μήσεαι ἔργον. *N* 122 *O* 400 μέγα νεῖκος ὄρωρεν | cf. *P* 384 π 98 116. σ 264 μέγα νεῖκος ὁμοιίου πολέμοιο |. *Δ* 38 μέγ' ἔρισμα. — h) *Λ* 404 μέγα μὲν κακόν, ι 423 μέγα γὰρ κακόν, *O* 134 κακὸν μέγα, *N* 120 κακὸν ποιήσετε μεῖζον |, σ 107 κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ |, μ 209 μεῖζον ἔπει κακόν, β 48 πολὺ μεῖζον sc. κακόν, cf. δ 698. *T* 270 μεγάλας ἄτας . . διδοῖσθα |. ε 289 μέγα πεῖραρ ὀιζύος. *K* 172 μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς |, *Λ* 698 χρεῖος μέγ' ὀφείλετ'. *Ω* 706 μέγα χάρμα, h. XVI 4 χάρμα μέγ', h. Cer. 268 μέγιστον | . . ὄναρ καὶ χάρμα. δ 444 μέγ' ὄνειαρ |. *I* 498 μείζων ἀρετή, ω 193 μεγάλῃ ἀρετῇ. — i) non addito substant. μέγα εἰπεῖν sim., γ 227 π 243 λίην μέγα εἶπας, χ 288 μέγα εἰπέμεν. μέγα φρονέων magno, forti animo, *Λ* 296 μέγα φρονέων ἐβεβήκει | cf. *Θ* 553 *Λ* 325 *N* 156 *Π* 258 758 824 *X* 21. *X* 305 μέγα ῥέξας τι. *Ψ* 593 ἄλλο | μεῖζον ἐπαιτήσειας. π 291 τόδε

μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων | cf. τ 10 υ 41. h. Merc. 177 ἄλλο τι . . καὶ μεῖζον. Δ 161 σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν | „mit einem hohen Preise, schwer."

Neutr. sing. μέγα et plur. μεγάλα adverbii vice funguntur. 1) ad verba accedunt, (plur. μεγάλα tantum cum verbis sonandi coniungitur. cf. Ameis app. ad δ 505, Naegelsbach adn. ad Α 450, La Roche h. Stud. p. 47, 59). a) Ε 708 μέγα πλούτοιο μεμηλώς | cf. Ν 297 469. Α 256 μέγα κεν κεχαροίατο, Γ 76 Η 54 χάρη μέγα, Π 600 μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο |, h. Ap. 466 μέγα χαῖρε. ω 402 μέγα χαῖρε v. l. pro μάλα χαῖρε. Η 127 ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν, Aristonicus (v. Friedlaender p. 129) ad l. ἡ διπλῆ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μέγα δ' ἔστενεν, ἐξ οὗ φανερός ἐστιν ἀνεγνωκὼς μειρόμενος οἷον στερόμενος. cf. eund. ad Ι 616 προκρίνει δὲ ὁ Ἀρίσταρχος τὴν μέγ' ἐγήθεεν. Spitzner suspicatur Zenodotum μεγάλ' ἔστενεν scripsisse, v. Duentzer Zenod. p. 122. Η 214 Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον, schol. Α ad l. Ἀρίσταρχος· Ἀργεῖοι μὲν ἐγήθεον. Β 27 64 Ω 174 μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει |, h. Cer. 76 μέγα ἅζομαι ἠδ' ἐλεαίρω |, Π 822 μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν |, π 139 μέγ' ἀχεύων |, Α 517 τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς cf. Δ 30 Η 454 Θ 208 Ο 184 Π 48 Ρ 18 Σ 97 Τ 419 Χ 14 δ 30 332 ο 325. Ι 237 Ἕκτωρ δὲ μέγα σθένεϊ βλεμεαίνων | μαίνεται. Ι 537 Λ 340 ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ |, Π 685 δ 503 508 μέγ' ἀάσθη |, h. Cer. 246 ἀάσθη μέγα θυμῷ |, Ε 567 μέγα . . ἀποσφήλειε πόνοιο |, Ζ 362 μέγ' ἐμεῖο ποθὴν . . ἔχουσιν |, ο 376 μέγα . . χατέουσιν |, Ι 509 μέγ' ὤνησαν, Α 454 Π 237 μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν |, Ω 45 ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι |, Α 78 μέγα πάντων | Ἀργείων κρατέει, λ 485 μέγα κρατέεις νεκύεσσιν |, ο 274 μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν |, Π 172 μέγα κρατέων ἤνασσε |, Κ 32 μέγα πάντων | . . ἤνασσε, h. Ap. [181] Δήλοιο . . μέγ' ἀνάσσεις, h. Ap. 68 μέγα δὲ πρυτανευσέμεν, Φ 519 μέγα κυδιόωντες |, Υ 42 μέγ' ἐκύδανον, Ζ 261 μένος μέγα οἶνος ἀέξει |. Σ 561 μέγα βρίθουσαν ἀλωήν |. 162 μέγα πεινάοντα δίεσθαι |. Β 132 οἵ με μέγα πλάζουσι. Ψ 682 μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην |. Α 103 δ 661 μένεος δὲ μέγα φρένες . . πίμπλαντ'. Β 111 Ι 18 Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ |, σχέτλιος, Zenodotus μέγα, Aristarchus μέγας; Cobet Miscell. crit. 1876 p. 412 μέγας scribi vult, cf. La Roche ed. crit. ad l. Apoll. Lex. p. 110, 11 μέγα . . ἐπὶ τοῦ μεγάλως Ζεύς με μέγα Κρονίδης v. s. v. Κρονίδης. h. Cer. 479 μέγα . . ἰσχάνει αὐδήν |, Υ 342 μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν |, Φ 299 μέγα . . ὤτρυνεν, α 276 λ 414 μέγα δυναμένοιο |, Ψ 300 μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν |, h. Merc. 114 πυρὸς μέγα δαιομένοιο |. Λ 51 φθὰν . . μέγ' v. infra s. c. β. — b) accedunt ad verba sonandi. Β 333 394 Δ 125 Ρ 317 μέγα ἴαχον (ἴαχεν), Δ 506 μέγα ἴαχον cf. Ξ 421 Ρ 213 Σ 160 Ε 343 κ 323. Ψ 216 μέγα δ' ἴαχε, Λ 482 Σ 228 β 428 μεγάλ' ἴαχε cf. Σ 29 Φ 10. ι 392 μεγάλα ἰάχοντα | cf. h. Cer. 81. Φ 582 καὶ μέγ' ἀύτει |, Ξ 147 Φ 328 μέγ' ἄυσεν, Λ 10 ἤυσε θεὰ μέγα, Ο 321 ἄυσε μάλα μέγα. Ε 838 Π 566 h. VII 45 μέγα δ' ἔβραχε, Ο 377 μέγα δ' ἔκτυπε, Θ 75 Ρ 595 φ 413 μεγάλ' ἔκτυπε, Ψ 119 μεγάλα κτυπέουσαι |, υ 113 η μεγάλ' ἐβρόντησας, Δ 425 μεγάλα βρέμει cf. Β 210. Ξ 399 μάλιστα μέγα βρέμει, μ 60 κῦμα μέγα ῥοχθεῖ, ν 85 κῦμα . . μέγα θῦε, Μ 460 μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον, Υ 260 μέγα . . σάκος μύκε, Ν 282 κραδίη μεγάλα . . πατάσσει |, Π 429 αἰγυπιοὶ . . μεγάλα κλάζοντε μάχωνται |. Ρ 334 μέγα . . εἶπε βοήσας |, δ 505 μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος |, ι 399 Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, Ξ 363 μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν | cf. Ameis, La Roche. Faesi: μέγα προθορών coniungi vult. Σ 156 μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα |, Η 125 ἦ κε μέγ' οἰμώξειε, Χ 34 μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει |, ι 395 μέγ' ᾤμωξεν, Π 391 μεγάλα στενάχουσι cf. ξ 354. ψ 317 βαρέα στενάχοντα v. l. μεγάλα. Π 393 μεγάλα στενάχοντο, Ψ 172 μεγάλα στεναχίζων |, Β 784 Η 95 μέγα στεναχίζετο, Κ 16 φ 247 μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ |, Χ 407 κώκυσεν δὲ μάλα μέγα. h. Ap. 359 μέγ' ἀσθμαίνουσα. Α 450 Γ 275 μεγάλ' εὔχετο, Π 844 μεγάλ' εὔχεο, Θ 347 Ο 369 μεγάλ' εὐχετόωντο, ρ 239 μέγα δ' εὔξατο, ψ 59 μέγ' ἐπεύχεο. h. Merc. 389 μέγ' ἐξεγέλασσεν. ρ 541 μέγ' ἔπταρεν. — 2) coniungitur cum adiect. α) Α 158 ὦ μέγ' ἀναιδές, Β 480 μέγ' ἔξοχος cf. ο 227 φ 266 v. Ameis app. ad ο 227. Π 46 μέγα νήπιος cf. ι 44. h. Merc. 30 μέγ' ὀνήσιμον, h. Cer. 486 μέγ' ὄλβιος. — β) accedit ad comparativum aut superlativum = multo. Β 239 μέγ' ἀμείνονα φῶτα |, Δ 405 μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι |, Χ 158 333 χ 374 μέγ' ἀμείνων | cf. Ψ 315. h. Cer. 229 μέγα φέρτερον, cf. Λ 51 φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες pertinet μέγα ad notionem comparativam, quae in verbo φθάνω inest. — Β 82 μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι | cf. 274 763 768. h. Ven. 41 ἢ μέγα εἶδος ἀρίστη, Ζ 209 Π 271 Ρ 164 χ 29 ψ 121 h. XV 1 μέγ' ἄριστος |. Π 21 Τ 216 λ 478 μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν |. — γ) cum adverbiis componitur. Χ 88 ἄνευθε δέ σε μέγα νῶιν |, ι 330 κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή |, Ameis app. ad l. fortasse scribendum esse suspicatur κατὰ σπείους μεγάλου κέχυτ' quod reliquis locis μεγάλα tantum ad verba sonandi accedat; assentitur ei La Roche Stud. p. 53 adnot. — Adv. μεγάλως. Ρ 723 νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο | ὕψι μάλα μεγάλως, π 432 ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις |. — (μεγάθυμος, μεγακήτης, μεγαλήτωρ, μεγαίρω, μεγαλίζομαι, μέγαρον, μέγεθος, μεγαλωστί.)

μέγεθος (μέγας, Curt. Et.[5] p. 328. Goebel in Kuhn Ztschr. XI p. 56 μέγ-ε-θος = goth. mikil-duths, Grosstum, Groesse. v. Benfey WL. II 339). Formae non leguntur nisi acc. μέγεθος. — Magnitudo, dicitur tantum de statura virorum et mulierum. Saepe coniungitur cum aliis substantivis similis notionis, imprimis μέγεθος et εἶδος componuntur, cf. quae de hac vocum coniunctione collegit Ameis app. ad. ι 508. ω 253 οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰςοράασθαι | εἶδος καὶ μέγεθος, Β 58 Νέστορι δίῳ | εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει cf. ζ 152, ubi sch. PQ. ἐκ τριῶν πεποίηται τὸν ἔπαινον, κάλλους, μεγέθους, εὐεξίας σώματος. φυὴ γάρ ἐστιν ἡ ἐκ πάντων μελῶν ἀναλογία, sch. L. ad Β 58 εἶδος ἐπὶ τοῦ προσώπου, μέγεθος ἐπὶ τοῦ σώματος, φυὴν δὲ τὸ ὅλον κάλλος ἤτοι τὴν τοῦ ὅλου σώματος εὐπρέπειαν. λ 337 σ 249 εἶδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐίσας, ω 374 εἶδός τε μέγεθός τε ἀμείνονα, h. Ven. 85 εἶδός τε μέγεθός τε καὶ εἵματα σιγαλόεντα, ε 217 εἶδος ἀκιδνοτέρη

μέγεθός τ' εἰς ἄντα ἰδέσθαι |. Inverso ordine h. Ven. 82 παρθένῳ ἀδμήτῃ μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη |, h. Cer. 275 μέγεθος καὶ εἶδος ἄμειψε |. — σ 219 ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλότριος φώς |, Η 288 δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε | καὶ πινυτήν. Ψ 66 μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ' ἐικυῖα | καὶ φωνήν. — Suid.

Μέγης. Leguntur: nom. Μέγης quinquies, acc. Μέγητα Τ 239, quo loco Zenodotus Μέγην τε scripsit. cf. Aristonicus ad Κ 175 ἡ διπλῆ . . πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα ἐκεῖ (Τ 239) „Φυλείδην τε Μέγην τε", τὸν Φυλείδην οἰόμενον ὄνομα κύριον. schol. ad Ν 692 Φυλείδης τε Μέγης Ἀμφίων τε Δράκιός τε | (Dindorf II p. 28) ὅτι ἐν ἄλλοις οὐ νοῶν Ζηνόδοτος ὅτι Μέγης Φυλέως ἐστί, γράφει „Φυλείδην τε Μέγην τε", οὕτως Μέγης ἔξω τοῦ τε· οὗτος γάρ ἐστι Φυλείδης, videtur igitur hoc quoque loco Zenodotus Μέγης τε scripsisse. v. Duentzer Zenodot p. 141, Spitzner ad Ν 392, La Roche h. T. p. 309. Ceterum acc. Μέγην legitur Ο 302 Τεῦκρον, Μηριόνην τε Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἄρηι, de accentu cf. schol. ad l. (Dindorf IV p. 75) Ἀρίσταρχος βαρύνει ὡς „Μέσθλην τε Γλαῦκόν τε", καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις. ὁ δ' Ἀσκαλωνίτης καὶ ἄλλοι περισπῶσιν ὡς Ἑρμῆν καὶ Ποδῆν, Herod. ed. Lentz I 60 14 sq., Eust. 1016, 62 ἰστέον ὅτι . . Ἀρίσταρχος μὲν βαρύνει τὸν Μέγην, ᾧ καὶ πείθεται ἡ παράδοσις. οἱ δὲ περὶ Πτολεμαῖον καὶ Ἀσκαλωνίτην περισπῶσιν ὡς Ἑρμῆν. cf. Lehrs, Arist.[2] p. 299, La Roche l. c. — Meges, Phylei filius, ἀτάλαντος Ἄρηι, dux erat Epeorum, Ν 692, qui Dulichio et ab Echinadibus insulis Troiam venerant. Β 627, Ε 69 Πήδαιον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγης, Ἀντήνορος υἱόν, Ο 302 οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα . . Μέγην τ' ἀτάλαντον Ἄρηι | ὑσμίνην ἤρτυνον. Ο 520 Polydamanta frustra petit, οὐ γὰρ Ἀπόλλων | εἴα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι, Croesum interficit, 528 Δόλοψ . . Φυλεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί |, 535 τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης | κύμβαχον . . νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Τ 239 Φυλείδην τε Μέγητα cum aliis Agamemnon misit, qui dona Achilli afferrent.

μεδέων = μέδων cf. Curt. verb. I p. 375 386, a rad. μεδ, vide s. μέδομαι. Non legitur vox in Od., in Iliade forma non legitur nisi voc. sing. μεδέων, in hymnis leguntur acc. μεδέοντα et fem. μεδέουσα. (Μεδέων partic. est, at non ut μέδων substantivi vice fungitur, cf. Classen Beob. p. 46, ubique accedit gen. loci, plerumque Ἴδηθεν, semel in Il. Δωδώνης (Π 234), cf. Naegelsbach adn. ad Γ 276, Ameis ad eund. locum „Ἴδηθεν, wo Zeus nach Θ 48 einen Hain und einen Altar hat, so dass er von dort aus als Landesgott herrscht. Der fromme Sinn sucht und findet die Gottheit in der naechsten Umgebung, besonders auf Bergeshoehen", eund. ad Π 234 Δωδώνης μεδέων „auch hier mit ablat. Genet. Δωδώνης von Dodona her, seinem Sitz." Aristonicus ad Γ 276 ἡ διπλῆ ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἴδης μεδέων, id. ad Η 202 ὅτι τὸ θεν παρέλκει νῦν· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ Ἴδης, cf. Friedlaender ed. p. 27, E. M. 466, 3 Ἴδηθεν μεδέων οὐδὲν πλέον σημαίνει ἢ ὁ τῆς Ἴδης βασιλεύς ἔνια γὰρ ὁ ποιητὴς τῶν ἐκ τόπων ἐπιρρημάτων ἀντὶ γενικῆς τάσσει πτώσεως. La Roche ad Γ 276 = Ἴδης). — Qui moderatur, der waltende Herrscher, Regierer. Γ 276 320 Η 202 Ω 308 Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε |, Π 234 Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, . . τηλόθι ναίων |, Δωδώνης μεδέων, h. Merc. 2 h. XVIII 2 Ἑρμῆν . . Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου |, h. Ven. 292 χαῖρε θεά, Κύπροιο ἐυκτιμένης μεδέουσα | cf. h. X 4. — Doederl. Gl. 2400. E. M. 575, 1. Hes.

Μεδεών. Strabo IX 410 Μεδεὼν ὁ μὲν Φωκικὸς ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ . . ὁ δὲ Βοιωτιακὸς ἀπ' ἐκείνου κέκληται, πλησίον δ' ἐστὶν Ὀγχηστοῦ ὑπὸ τῷ Φοινικίῳ ὄρει. Β 501 οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον . . Ὠκαλέην Μεδεῶνά τε sc. Boeoti, qui Peneleo Leïtoque ducibus Troiam venerant. Eust. 267, 30.

μέδομαι, (a rad. μεδ. Curt. Et.[5] p. 243, Fick W.[3] I p. 706 comparant μήδ-ομαι, μέδ-ιμνος, lat. mod-us, mod-ius, modes-tus, goth. mit-an, ahd. mëz-an, messen. v. Lottner in Kuhn Ztschr. VII 175, Doed. Gl. 2400, Lobeck Pathol. p. 169). — Leguntur formae: praes. coni. μέδηαι, -ηται, -ώμεθα. opt. μεδοίατο. inf. μέδεσθαι. impr. μεδέσθω. impf. μέδοντο, μεδέσθην. fut. μεδήσομαι. — 1) τινός, meditor, cogito, curo, bin bedacht auf etwas, 2) τινί τι, molior, 1) Δ 418 Ε 718 μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς |. Β 384 πολέμοιο μεδέσθω |, Ι 650 πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος |, Ι 622 νόστοιο μεδοίατο, λ 110 μ 137 νόστου τε μέδηαι |, β 358 κοίτου τε μέδηται |, γ 334 κοίτοιο μεδώμεθα, Σ 245 δόρποιο μέδεσθαι |, Ω 2 δόρποιο μέδοντο |, 618 μεδώμεθα, δῖε γεραιέ |, σίτου, τ 321 δείπνοιο μέδηται |. — 2) τινί τι, Δ 21 Θ 458 κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην |. — Eust. 597, 25. 781, 23. Suid. Hes. (μεδέων μέδων.)

μέδων (a rad. μεδ curo, consulo, v. μέδομαι, Curt. Et.[5] 62 243 655. Participium est, quod substantivi vice fungitur, semel sing. α 72, reliquis omnibus locis plur. legitur cum ἡγήτορες coniunctum in exitu versus; ubique accedit genet. gentis, α 72 ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.) Formae leguntur: μέδοντος α 72, μέδοντες vicies ter, μέδοντας η 136. — Qui curat, consulit, dux, imperator, Berater. Β 79 Ι 17 Κ 533 Λ 276 587 Ρ 248 Χ 378 Ψ 457 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες | cf. Ψ 573 ἀλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡ. ἠ. μ. Λ 816 λ 526 Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες |, Κ 301 Ξ 144 Τρώων ἡ. ἠ. μέδοντες, Μ 376 ἴφθιμοι Λυκίων ἡ. ἠ. μέδοντες, Π 164 Μυρμιδόνων ἡ. ἠ. μέδοντες, η 186 θ 11 26 97 387 536 ν 186 210 Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες |. η 136 εὗρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας |. — α 72 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος |. v. Kayser adn. criticae ad Od. exordium, Sagan 1879, p. 7. Retzlaff, Syn. I p. 13. Eust. 175, 11 ad Β 79 δηλοῦται . . διὰ τοῦ μέδοντες τὸ βουλευτικὸν ἀπὸ τοῦ μήδω τὸ βουλεύομαι. οὐ γὰρ μόνον ἡγεῖσθαι τὸν ἄρχοντα χρὴ ἀλλὰ καὶ πρόβουλον εἶναι. v. eund. 781, 25. E. M. 575, 8 ἢ παρὰ τὸ μήδω, τὸ βουλεύομαι, μέδω, οἷς εὐβουλίας δεῖ, ὅθεν καὶ βουληφόροι λέγονται· καὶ μέδοντες πρόβουλοι, βασιλεῖς. Suid. Hes.

Μέδων (μέδομαι) 1) Oeleï filius e pellice. Β 727 Ὀιλῆος νόθος υἱός |, τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀιλῆι πτολιπόρθῳ | cf. Ν 695 Ο 334, Phylacam, in urbem Thessaliae, confugerat ἄνδρα κατακτάς |, γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀιλεύς, Ν 696. Philoctetae loco in insula Lemno relicti eis praeerat, qui Methonem, Thaumaciam, Meliboeam, Olizona incolebant,

B 727; quorum nomina complexus poëta *N* 693 dicit *πρὸ Φθίων δὲ Μέδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης*. Ab Aenea interficitur *O* 332 *Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν* |. — 2) Lycius ut videtur, *P* 216 *Μέσθλην τε Γλαῦκόν τε Μέδοντά τε Θερσίλοχόν τε* | Hector cohortatur. — 3) praeco Ithacensis, qui cum procis erat, *π* 252 *καί σφιν ἅμ' ἐστὶ Μέδων κῆρυξ*, primus Penelopen certiorem facit de periculo, quod Telemacho insidiis procorum imminebat *δ* 677 *Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλὰς* | *αὐλῆς ἐκτὸς ἐών· οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον* | cf. 696 711 *π* 412. Ut vero Ulixis rebus favebat ita procis quoque maxime placebat, *ρ* 172 *καὶ τότε δή σφιν ἔειπε Μέδων· ὃς γάρ ῥα μάλιστα* | *ἥνδανε κηρύκων, καί σφιν παρεγίγνετο δαιτί*. cf. Eust. 1814, 40 *ὅτι συνετὸς ὁ κῆρυξ Μέδων πλάττεται καὶ ὡς εἰπεῖν ἀμφοτεροδέξιος καὶ οἷόν τις κόθορνος, εἴ γε μὴ μόνον τοῖς τοῦ Ὀδυσσέως εὔνους ἦν, ἀλλὰ καὶ μνηστῆρσι μάλιστα ἥνδανε κηρύκων καί σφιν παρεγίγνετο δαιτί, ὡς ὁμοτράπεζος*. Fortasse ea ipsa re, quod proci vitae Telemachi (cf. *χ* 357 *ὅς τέ μευ αἰεὶ* | *οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο παιδὸς ἐόντος*) insidias parabant, commotus est, ut non diutius consilia et mores eorum probaret. *χ* 357 sequ. Telemacho deprecante unus cum Phemio vate e caede procorum conservatur. *ω* 439 sequ. Ithacenses, ne contra regem suum pugnent, monet. cf. Nitzsch ad *δ* 677.

μεθαιρέω (*αἱρέω*), legitur semel in Od. aor. iterat. *μεθέλεσκε*. — Excipio. *θ* 376 *ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς* | *ῥηιδίως μεθέλεσκε* sc. *πορφυρέην σφαῖραν*.

μεθάλλομαι (*ἅλλομαι*). Non legitur forma nisi ptcp. aor. *μετάλμενος* sexies. — 1) Irruo in aliquem, peto, 2) assequi contendo, subsequor, nachspringen, nacheilen. — 1) *E* 336 *ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέι δουρί* |, *Λ* 538 *ἵετο δῦναι ὅμιλον* | *ἀνδρόμεον ῥῆξαί τε μετάλμενος*, *N* 362 *Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὦρσε* |, *Ξ* 443 *Αἴας* | *Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος*. — De leone *M* 305 *ἢ ἥρπαξε μετάλμενος, ἠὲ καὶ αὐτὸς* | *ἔβλητ' ἐν πρώτοισι*. — 2) *Ψ* 345 *οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ*.

μεθέπω (*ἕπω*), leguntur formae: act. praes. *μεθέπεις* *α* 175, ptcp. *μέτα . . ἔπουσαν* *K* 516. impf. *μέθεπε* *E* 329 *Θ* 126. aor. ptcp. *μετασπών* *P* 190 *ξ* 33, de accentu v. schol. *A* ad *P* 190. Med. aor. ptcp. *μετασπόμενος* *N* 567. — 1) absol. a) sequor, persequor, b) pervenio. — 2) *τινά* a) sector aliquem, Jem. nachgehen, b) arcessitum eo alqm., nach Jem. gehen. — 3) c. duob. acc. dirigo alqm. contra aliquem. — 1) Absol. a) *ποσσὶ μεθέπω* celeriter sequor, nachsetzen. *P* 190 *θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους* | *ὦκα μάλ' . . ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών* |, *ξ* 33 *συβώτης ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν* | *ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον*. — Med. *N* 567 *Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρί* |, acc. pendet a *βάλε*, v. La Roche h. Stud. p. 119. — b) advenio, accedo. *α* 175 *ἠὲ νέον μεθέπεις, η καὶ πατρώιός ἐσσι* | *ξεῖνος*. Hes. *παραγίγνῃ*. — 2) *τινά*, a) sector. *K* 516 *ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν*, sectatur Diomedem, ut ei praesidium paret. — b) *Θ* 126 *τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε . .* | *κεῖσθαι, ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν*. Eust. 703, 14 *μεθέπειν τὸ ζητεῖν καὶ ἀνερευνᾶν*, „er ging nach einem Wagenlenker“. — 3) *τινά*, dirigo, cum acc. loci contra aliquem. *E* 329 *αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους*, cf. *Π* 724 732 *Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους* |. — Hes. *μεθέπει· παραγίγνεται, ἐπακολουθεῖ, ζητεῖ, διώκει, ἔρχεται*.

μέθημαι (*ἧμαι*) sedeo inter, semel in Od. *α* 118 *τὰ φρονέων μνηστῆρσι μεθήμενος εἴσιδ' Ἀθήνην* |, sc. *Τηλέμαχος*.

μεθημοσύνη (*μεθίημι*), formae leguntur dat. sing. *μεθημοσύνῃ*, plur. *-ῃσι*. — Neglegentia. *N* 108 *ἡγεμόνος κακότητι μεθημοσύνῃσί τε λαῶν* |, 121 *τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον* | *τῇδε μεθημοσύνῃ*. — Suid. *ἀμέλεια, ῥαθυμία*. Hes.

μεθήμων (*μεθίημι*) languens, neglegens. Apoll. Lex. 110, 15 *μεθετικός, ἀμελής*. *B* 241 *ἀλλὰ μάλ' οὐχ Ἀχιλῆι χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων* |, *ζ* 25 *Ναυσικάα, τί νύ σ' ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ* |. — E. M. 575, 33 *ὁ ἀμελής*. Suid. Hes.

μεθίημι (*ἵημι*), leguntur formae: Praes. ind. sing. *μεθίεις* *Z* 523 *δ* 372 (Bekk. *μεθίῃς*), *μεθίει* *K* 121, (de formis *μεθιεῖς μεθιεῖ* cf. Kuehner a. Gr. § 286, 3. Rumpf in Jahrb. f. Phil. 1860 pag. 597. Ameis app. ad *δ* 372.). plur. *μεθίεμεν* *Ξ* 364, *μεθίετε* *M* 409 *N* 116. coni. *μεθίῃσι* *N* 234 (Bekker, Ameis, Faesi *μεθιῇσι*). impr. *μεθίετε* *Δ* 234. inf. *μεθιέμεναι* *N* 114, *-ιέμεν* *Δ* 351. ptcp. *μεθιέντα* *Z* 330 *M* 268 *N* 229, *-ας* *Δ* 240 516. — Impf. sing. *μεθίει* *O* 716 *Π* 762 *Φ* 72 (Bekk, *μεθίῃ*), 3. plur. *μέθιεν* *φ* 377 (cf. Spitzner ad *A* 273 *ξύνιεν*, La Roche h. U. p. 290). — Fut. *μεθήσω* *Λ* 841, *-ει* *α* 77 *ο* 212, *-ομεν* *O* 553 *P* 418, *-ετε* *N* 97. inf. *-σέμεναι* *π* 377, *-σέμεν* *Y* 361. v. Ameis app. ad *σ* 265. — Aor. *μεθέηκα* *P* 539, *μεθέηκε(ν)* *Ψ* 434 *Ω* 48, *μεθῆκε(ν)* *Φ* 177 *ε* 460 *φ* 126. coni. *μεθείω* *Γ* 414 (Leo Meyer gr. aor. p. 31 scribi vult *μεθήω*), *μεθήῃ* *ε* 471 (Kuehner a. Gr. I § 286, 5 *μεθείῃ*, codd. plerique *μεθείη*, Bekker, La Roche hom. T. p. 405 sequ. Curt. verb. II 62 *μεθήῃ*, Leo Meyer l. c. p. 32 *-ήει*, Ameis Faesi *μεθείη* opt.), *μεθῶμεν* *K* 449. opt. *μεθείη* *N* 118 (*ε* 471?). inf. *μεθέμεν* *A* 283 *O* 138. —

1) Trans. *τινά, τί*. a) dimitto, mitto, quod tenebatur, lasse los. *O* 716 *Ἕκτωρ δὲ πρυμνῆθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει* | sc. navem Protesilai, schol. *A* *Ζηνόδοτος γράφει οὐκ' ἐμεθίει*, cf. *Π* 762 *κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει* | sc. *Κεβριόνην*. *Φ* 72 *τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει* |, captivum dimitto *K* 449 *εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν* | sc. *Δόλωνα*. *ο* 212 *οὔ σε μεθήσει* | sc. Nestor Telemachum, er wird dich nicht fortlassen. *χόλον* *A* 283 *λίσσομ' Ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον*, de dativo „der iedesmal von der ganzen Redensart abhaengt“ cf. Ameis, Naegelsbach ad l. *O* 138 *κέλομαι μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος* |, *α* 77 *μεθήσει* | *ὃν χόλον*. — inmitto *ε* 460 *καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα μεθῆκεν* | sc. *κρήδεμνον*. — levo, solvo angore *P* 539 *ὀλίγον γε . .* | *κῆρ ἄχεος μεθέηκα*, Ameis „habe das Herz losgespannt vergl. *ἄχος πύκασεν φρένας*,“ cf. La Roche ad l. Duentzer, Faesi *κῆρ* accusativum graec. et *μεθέηκα* intransitivum esse volunt, paraphr. *τῆς τοῦ Πατρόκλου θανόντος λύπης τὴν ψυχὴν κεκούφισμαι*. — b) desero. *Γ* 414 *μή μ' ἔρεθε σχετλίη, μὴ χωσαμένη σε μεθείω* |. transl. *ε* 471 *εἴ με μεθήῃ* | *ῥῖγος καὶ κάματος*,

γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ |. — c) τινί τι, concedo. Ξ 364 καὶ δὴ αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην | Πριαμίδῃ, Ρ 418 εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν . . ἄστυ πότι . . ἐρύσαι.

2) Intrans. cesso, remittor, remissius ago, cunctor, lasse nach. a) absol. Δ 516 ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο | cf. Ν 229. Ζ 523 ἑκὼν μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις cf. δ 372. Κ 121 πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι |. Ο 553 οὕτω δή, Μελάνιππε, μεθήσομεν; Υ 361 οὔ μέ τί φημι μεθησέμεν οὐδ' ἠβαιόν |, π 377 οὐ γάρ τι μεθησέμεναί μιν ὀίω |. — b) τινός. ἀλκῆς Δ 234 μή πώ τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς | cf. Μ 409 Ν 116. — μάχης Μ 268 ὅν τινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν |, cf. supra omisso genetivo Δ 516 Ν 229. — πολέμου Δ 240 οὕς τινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο | cf. Ζ 330. Δ 351 πῶς δὴ φῂς πολέμοιο μεθιέμεν; Ν 97 πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο |, 114 μεθιέμεναι πολέμοιο |, 118 ὅς τις πολέμοιο μεθείη |. — χόλοιο φ 377 μέθιεν χαλεποῖο χόλοιο | Τηλεμάχῳ. — βίης Φ 177 τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, codd. hoc loco βίῃ dativum habent, Bekk. genetivum restituit ut φ 126, qui reliquis locis ad μεθίημι accedit. — Semel c. gen. personali Λ 841 οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο | te deseram. schol. A Ζηνόδοτος σεῖ' ἀμελήσω. ποιητικώτερον δὲ τὸ ἕτερον. — c) sequente infinitivo. Ν 234 ὅστις . . ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι |, Ψ 434 αὐτὸς γὰρ ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν |. — d) coniungitur cum participio. Ω 48 κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκε |. — E. M. 575, 22. Suid. Hes. (μεθημοσύνη, μεθήμων.)

μεθίστημι (ἵστημι). Non leguntur formae nisi act. fut. μεταστήσω semel, et med. impf. μεθίστατο semel. 1) Act. τινί τι, commuto, umtauschen. δ 612 τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ. — 2) med. in alium locum me confero, abeo. Ε 514 Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο, τοὶ δὲ χάρησαν |. Eust. 577, 42.

μεθομιλέω (ὁμιλέω), non legitur nisi impf. 1 sing. μεθομίλεον. — Versor inter, utor, τινί. Α 269 καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἐλθών. schol. A. μέθ'· οὕτως Ἀρίσταρχος τὴν μετὰ φυλάσσειν τὸν τόνον. BL. ὁμίλεον· οὐκ εἶπεν ἐπεκούρουν οὐδὲ συνεμάχουν. οὐ γὰρ ἂν αὐτοῖς συνεμάχει μὴ ὢν παρόμοιος. — Eust. 102, 32. Hes.

μεθορμάομαι (ὁρμάω), forma non legitur nisi μεθορμηθείς. — Persequor, nachsetzen. absol. Υ 192 ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν | πέρσα μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί, ε 325 οὐδ' ὣς σχεδίης ἐπελήθετο τειρόμενός περ |, ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν ἐλλάβετ' αὐτῆς |.

μέθυ (Curt. Et.[5] 259, Fick W.[3] II 196 ahd. met-u Meth, sanscr. madh-u, potus dulcis, suavis, madh-us dulcis, a rad. mad = laetor. cf. Pictet in Kuhn Ztschr. V 323, Zeyss ibid. XVI 384. Goebel Lex. II 387 comparat cum rad. graec. μεθ lat. mad (mad-eo), μέθ-υ „das Nass" κατ' ἐξοχήν = Wein, „das edle Nass". v. Hehn[2] Kulturpflanzen und Hausthiere p. 119 502.) Leguntur tantum nom. et acc. sing. Vinum, vinum dulce. Apoll. Lex. 110, 13 οἶνος. Saepe accedit epith. ἡδύ, δ 746 η 265 σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ cf. ρ 533. ι 162 δαινύμενοι κρέατ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ | cf. 557 κ 184 468 477 μ 30. ξ 194 μέθυ γλυκερόν. — Η 471 δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα |, Ι 469 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος |, η 179 ν 50 μέθυ νεῖμον | πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ι 9 μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων | οἰνοχόος φορέῃσι, ι 45 πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα | ἔσφαζον, μ 362 οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι. Legitur vox bis in Il. quindecies in Od. — Eust. 692, 40 μέθυ δὲ συνήθως λέγει τὸν οἶνον διὰ τὸ τοὺς ἀμέτρως αὐτοῦ πίνοντας μεθίεσθαι ἤτοι ἀμελεῖν, cf. 660, 15. 764, 18. E. M. 575, 35. Suid. Hes. οἶνος. (μεθύω.)

μεθύστερον (ὕστερος). Postea. h. Cer. 205 ἥ δή οἱ καὶ ἔπειτα μεθύστερον εὔαδεν ὀργαῖς |. Non pauca in versu insunt, quae dubia videantur; de pleonasmo ἔπειτα μεθύστερον cf. Baum. ad l. „iunctae particulae non debuerunt Vossium adeo offendere, ut ad coniecturam frigidam ἔτεια (i. e. in annos pro ἔπειτα) confugeret", exempla enim eius pleonasmi attulisse Werferum in Actis Monac. I. p. 668: Thuc. V 61, Herod. III 36. cf. Jahrb. f. Phil. 1869 p. 306.

μεθύω (μέθυ), leguntur participia praes. μεθύοντι, μεθύουσαν. — a) Ebrius sum. σ 240 ἧσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς |. — b) trop. inunctus, perfusus sum. Ρ 390 βοείην . . μεθύουσαν ἀλοιφῇ |. Eust. 1111, 41. Apoll. Lex. 110, 14 μεταφορικῶς, διάβροχον τῷ λίπει. cf. Hes.

μειδάω μειδιάω (a rad. smi, sanscr. smi smayate, lat. mi-rus, ahd. smie-len, angl. to smile. cf. Curt. Et.[5] 328 656, Fick W.[3] I 254, Kuhn in Kuhn Ztschr. II 264). Formae leguntur praesentis a forma μειδιάω derivatae: μειδιάει h. X 3, ptcp. μειδιόων Η 212 Ψ 786, μειδιάων h. VII 14, μειδιόωσα Φ 491, aoristi a forma praes. μειδάω: μείδησε(ν) quindecies, inf. μειδῆσαι h. Cer. 204, ptcp. μειδήσασα Α 596 Ξ 223. — Subrideo, lacchle, et deorum et hominum est. a) Α 595 Φ [434] ὣς φάτο, μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη | cf. Ξ 222. Α 596 Ἥρη |, μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον cf. Ξ 223 Φ 491 ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα | sc. Ἥρη. Ε 426 Ο 47 μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε |, h. Cer. 357 μείδησεν δὲ ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεὺς | ὀφρύσιν, ε 180 μείδησεν δὲ Καλυψώ, δῖα θεάων |, ν 287 μείδησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη |, h. VII 14 μειδιάων ἐκάθητο | ὄμμασι κυανέοισι sc. Διόνυσος. h. Cer. 204 ἐτρέψατο πότνιαν, ἁγνὴν μειδῆσαι γελάσαι τε καὶ ἵλαον σχεῖν θυμόν | sc. Δήμητρα. h. X 3 ἐφ' ἱμερτῷ δὲ προσώπῳ | αἰεὶ μειδιάει sc. Ἀφροδίτη. — b) Ζ 404 μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ | sc. Ἕκτωρ. Η 212 Αἴας ὦρτο πελώριος . . |, μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι, Ψ 555 μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς |, 786 Ἀντίλοχος . . λοισθήιον ἔκφερ' ἄεθλον | μειδιόων, δ 609 μείδησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, π 476 μείδησεν δ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο |, ψ 111 μείδησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς |. Accedit accusativus adv. υ 301 μείδησε δὲ θυμῷ | σαρδάνιον μάλα τοῖον sc. Ὀδυσσεύς. v. La Roche h. Stud. p. 61. — c) Semel de agro dicitur, fere = splendeo, h. Ap. 118 μείδησε δὲ γαῖ' ὑπένερθεν |. v. s. γελᾶν. — E. M. 582, 17. Suid. Hes. (ἐπιμειδάω, -μειδιάω, φιλομμειδής.)

μείλας v. s. μέλας, semel Ω 79 ἔνθορε μείλανι πόντῳ· sc. Ἶρις.

μείλια τά (Curt. Et.[5] 329 comparat goth. mil-ds, ahd. mil-ti, Fick W.[3] I 177 sanscr. mil, milati = se consociare, sich gesellen, graec. ὅ-μιλ-

ος, lat. mil-it- „Gesell, Kriegsgesell", Woerner, substant. hom. ordine etym. dispos. p. 32 „goth. mil-ds. Medio nostrae linguae aevo „Milde" significavit liberalitatem imprimis regum et principum.") — Dona grata, Liebesgaben, Liebeszeichen. *I* 147 *ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω | πολλὰ μάλ'* cf. 289. schol. A ad 147 *Ἀρίσταρχος ἓν μέρος λόγου παρέλαβεν ὡς ἐπιφέρνια. Ἀπολλόδωρος δὲ διαλύει, ἐπί, εἶτα μείλια· οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς ἐπιδώσω μείλια*, cf. Herod. ed. Lentz II 64, 1. Apoll. Lex. 110, 19 *μείλια· μειλίγματα χαρίσματα, . . λέγει δὲ οὕτως καὶ τὴν προῖκα „ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω." τὸ γὰρ ἐπὶ πρὸς τὸ δώσω. ἔνιοι δὲ ἐπιμείλια συνθήκας ἤκουσαν.* Eust. 742, 56. Lehrs Ar.³ p. 110. Ameis app. ad *I* 147. E. M. 582, 29. Suid. Hes.

μείλιγμα (*μειλίσσω*), sedamen, Besaenftigungsmittel. Tantum *κ* 217 *ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα | σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ* |. Eust. 1655, 44. E. M. 582, 28 *σημαίνει τὰ πραϋντικά.* Herod. ed. Lentz II 549, 23: *μειλίγματα μείλια μείλιχος μειλίσσεσθαι.* Suid. Hes.

μειλίσσω (cf. *μείλια*). Leguntur formae: act. praes. inf. *μειλισσέμεν H* 410, pass. impf. *μειλίσσετο* h. Cer. 290, med. praes. impr. *μειλίσσεο γ* 96 *δ* 326. — 1) act. placo, laetitia afficio, besaenftige, erfreue. *H* 410 *οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνηώτων | γίγνετ', ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα*|. schol. Dind. III p. 334 *Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. οὐ γάρ τις φειδὼ γίνεται τοῖς τεθνεῶσι νέκυσι χαρίζεσθαι. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ μειλισσέμεν, ἐπεὶ γλυκεῖα ἡ χάρις. φησὶ δὲ ὅτι οὐδέν ἐστι κέρδος τοὺς τῶν πολεμίων νεκροὺς ἀτάφους εἶναι.* Genetivum *πυρός* partitivum plerique editores esse volunt, cf. Lucas, philol. Bemerkungen p. 14, qui *μειλ.* interpretatur „durch Geben erfreuen" et comparat *χαρίζεσθαι παρεόντων* „freudig geben". Ameis ad l. „nach Analogie von *λελαχεῖν πυρός*", La Roche.. partitiver Genetiv, statt des Dativs, cf. eund. Ztschr. fuer oestr. Gymn. 1860 p. 72. Faesi comparat et *πρῆσαι πυρός, λοῦσθαι ποταμοῖο* et *χαρίζεσθαι παρεόντων.* Duentzer *πυρός* genetivum causae pro dativo, versum autem spurium esse vult. Heilmann, de Genetivi graeci maxime Homerici usu, Marburg 1873, p. 41 genetivum pro instrumentali esse putat. Eust. 688, 11 *τὸ μὲν πυρὸς μειλισσέμεν ἔλλειψιν ἔχει τῆς διὰ προθέσεως.* — h. Cer. 290 *τοῦ δ' οὐ μειλίσσετο θυμός* |. — 2) med. gratius reddo, lenio, condio, molli nomine appello, versuesse. *γ* 96 *δ* 326 *μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο μηδ' ἐλεαίρων* | stelle die Sache nicht in milderem Lichte dar. Hes. (*ἀμείλικτος, ἀμείλιχος, γλυκυμείλιχος, μείλιγμα, μειλιχίη, μειλίχιος.*)

μειλιχίη (*μειλίσσω*), legitur semel dat. sing. — Lenitas, mollitia, languor, Lauheit. *O* 741 *τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο* |. schol. Ven. Dind. II p. 90 *Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικὴν ἔγραψε, συνάπτων δηλονότι ὅλον τὸν στίχον· ἔσται δὲ οὕτως τὸ ἑξῆς, τῷ ἐν χερσίν, οὐ μειλιχίῃ τέλος πολέμοιο, οἷον ἐν τῷ δόρατι, οὐκ ἐν προσηνείᾳ οὐδ' ἐν ἀγρίᾳ κεῖται ἡ τοῦ πολέμου σωτηρία. Διονύσιος δὲ ὁ Θρᾷξ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν (μειλιχίη).* cf. Eust. 1040, 37. De forma adiectivi femin. gen. substantivi loco usurpati cf. Lobeck Parall. p. 362.

μείλιχος et **μειλίχιος** (goth. mil-ds, v. s. *μείλια.* Kuhn in Kuhn Ztschr. II 264 vocem cum *μειδιάω* componendam esse et ad radicem sanscr. smi ahd. smie-len pertinere vult. Oblocutus est Curtius Et.⁵ p. 329 propter formam aeolic. *μέλλιχος.* Vide praeterea Buttmann Lex. II 261, Lobeck pathol. p. 345, Brugman in Curt. Stud. IV p. 118. Goebel Lexil. II p. 68, 261 adn.) Leguntur formae: a) *μείλιχος, -χον, -χα* h. X 3. b) *μειλιχίῃ θ* 172, *-χίοις -χίοισι(ν).* *μείλιχος* de hominibus ter legitur, praeterea *μείλιχον ἔπος, ἔργον ο* 374, *μείλιχα δῶρα* h. X 2, forma *μειλίχιος* vicies octies fere. — Mitis, comis, lenis, mollis placidus. Ap. Lex. 110, 16 *μειλίχιον προσηνὲς ἢ προσηνῆ· εἴρηται δὲ ἡ λέξις κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τοῦ μέλιτος.* — 1) de hominibus *P* 671 *νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος.. μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι*, | *T* 300 *τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα μείλιχον αἰεί* | de Patroclo, *Ω* 739 *οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ* | sc. *Ἕκτωρ.* — 2) de rebus, a) accedit ad *ἐπέεσσι I* 113 *K* 542 *τ* 415 *ἐπέσσι τε μειλιχίοισι* |, *ζ* 143 146 *ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν* | cf. *ι* 363 *λ* 552 *φ* 192. In initio versus *μειλιχίοις ἐπέεσσιν Δ* 137 *Φ* 339 *ι* 493 *κ* 173 442 547 *μ* 207 *π* 279 *σ* 283 *ω* 393. *M* 267 *ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι* |, *ο* 374 *ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μείλιχον ἔστιν ἀκοῦσαι | οὔτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον.* — b) neutr. plur. *μειλιχίοισι* pro substantivo = *ἐπέεσσι μειλιχίοισι*, *Δ* 256 *υ* 165 *προσηύδα μειλιχίοισιν* |, *Z* 214 *P* 431 *μειλιχίοισι προσηύδα.* — c) iungitur c. voce *μῦθος*, *Z* 343 *μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι* |, *K* 288 *αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισι | κεῖσ'* cf. Ameis app. Eust. 805, 46. *ζ* 148 *αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον* |. — d) *θ* 172 *ἀσφαλέως ἀγορεύει | αἰδοῖ μειλιχίῃ* cf. Nitzsch ad l. h. X 2 *Κυθέρειαν, .. ἣ τε βροτοῖσι | μείλιχα δῶρα δίδωσιν.* — v. Eust. 1184, 55. E. M. 582, 34. E. Gud. 384, 7. Suid. Hes.

μείρομαι (Curt. Et.⁵ p. 331 Fick W.³ II p. 197 a radice graeco-italica *μερ* (mer) „erhalte Antheil", quae sit in *μέρ-ος, μόρ-ος*, lat. mereo. cf. Doederl. Gl. 576. — Ebel in Kuhn Ztschr. V p. 417, Leo Meyer alii verbum composuerunt cum radice sanscr. smar = cogito, *εἵμαρται = σέσμαρ-ται*, oblocutus est Curtius l. c. idem verb. II p. 131. — Goebel Lexil. I p. 40 II p. 182 238 a rad. sma smar vocem derivat). Leguntur formae: praes. impr. *μείρεο I* 616, pf. act. *ἔμμορε A* 278 *O* 189 *ε* 335 *λ* 338 h. Ven. 37 (ortum e *μέ-μορε, ἐμέ-μορε* ut *εἵμαρται* e *μέ-μαρ-ται, ἐμέ-μαρ-ται, ἔμμαρται* cf. Curtius verb. II p. 131, Brugman in Curt. Stud. IV p. 102, Siegismund ibid. V p 211; alii *ἔμμορε* ex *ἔ-σμορ-ε*, *εἵμαρται* e *σέ-σμαρ-ται* ortum esse volunt v. supra, Kuehner a. Gr. I § 200, 3 adn. 5), plqmpfct. *εἵμαρτο Φ* 281 *ε* 312 *ω* 34. Quod *H* 127 Zenodotus pro *μ' εἰρόμενος* legisse videtur *μειρόμενος*, — schol. A *ἡ διπλῆ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μέγα δ' ἔστενεν, ἐξ οὗ φανερός ἐστιν ἀνεγνωκὼς μειρόμενος οἷον στερόμενος* — cf. Duentzer Zenod. p. 122, Aristonicus ed. Friedlaender p. 129, Lehrs Arist.² p. 151. — Partem impetro, consequor, erhalte zum Anteil. 1) Praes. *τί*, semel *I* [616] *ἶσον ἐμοὶ βασίλευε καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς* |. Versum spurium esse, cum quod hoc uno loco praes. *μείρομαι* legitur et cum accusativo verbum coniungitur, tum quod Achillis verba, quibus Phoenicem participem red-

dere vult regii imperii sui, neque sententiarum nexui neque naturae et moribus Achillis accommodata esse videntur, primum Jakobs et Heyne iudicaverunt, quos secuti sunt Bekker, Doederlein, Faesi, Koechly, Bernhardy Grundr. II 1 p. 164. Moritz de Iliadis libro IX suspiciones criticae Posen 1859 p. 32 versum 615, Duentzer Aristarch. p. 171 vss. 613—616 eici vult, cf. La Roche hom. Stud. p. 157. — 2) Pfct. act. ἔμμορα particeps sum c. genet. τιμῆς. *A* 278 οὔ ποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς |, *O* 189 λ 338 ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς |, cf. Nitzsch ad λ 338. ε 335 θεῶν ἐξ ἔμμορε τιμῆς |, h. Ven. 37 μεγίστης τ' ἔμμορε τιμῆς |. — 3) εἵμαρται sequente acc. c. inf. sorte constitutum est. *Φ* 281 ε 312 νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι |, ω 34 νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι |. — Apoll. Lex. 67, 17 ἔμμορε· ἔμοιρε κατὰ μοῖραν εἴληφεν. Eust. 1200, 15 εἱμαρμένη, ὡς ἀπὸ τοῦ μείρω, ὅ περ τ' αὐτόν ἐστι τῷ δαίω καὶ τῷ μερίζω. E. M. 582, 50. E. Gud. 384, 38. Hes. (ἐκμείρομαι, μοῖρα, μόρος cet. ἀμέρδω).

μείς (Curt. Et.[5] 333 stirps μηνς esse videtur, lat. mens-is, sanscr. mās a radice ma = metiri, Fick W.[3] I 722 vocem a rad. ma = mutare „wechseln" derivari mavult.) Leguntur formae: nom. μείς *T* 117 h. Merc. 11, cf. schol. Dind. IV p. 210 μεὶς Ἰωνικόν ἐστι, καὶ κλίνεται τῷ μήν ὁμοίως, ibid. II 187 μείς, ἐν τῇ Χίᾳ μής. μείς, μὴν Αἰολικῶς. ὥσπερ δὲ ῥίς ῥινός καὶ θίς θινός, οὕτως καὶ μείς μηνός κλιθήσεται κατὰ τὴν ἀναλογίαν. cf. Herod. ed. Lentz II 669, 19. Suid. Eust. 1174, 20 μείς, Αἰολικῶς, ἤγουν μήν. v. Kuehner a. G. I p. 357, Lobeck paralip. 82. (nom. μήν apud Hom. non legitur). gen. μηνός ξ 162 τ 307, dat. μηνί ω 118, acc. μῆνα *B* 292 κ 14 μ 325 ξ 244. Plur. nom. μῆνες λ 294 ξ 293, gen. μηνῶν κ [470] τ 153 ω [143], acc. μῆνας ρ 408. — Mensis. *T* 117 ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς | v. La Roche a. crit. ad l. h. Merc. 11 ἤδη δέκατος μεὶς οὐρανῷ ἐστήρικτο |, *B* 292 ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο |, *E* 387 δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας |, κ 14 μῆνα δὲ πάντα φίλει με cf. μ 325 ξ 244. τ 153 ἐπήλυθον ὧραι | μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πολλὰ τελέσθη cf. κ [470] ω [143]. ξ 162 τ 307 τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, λ 294 ξ 293 ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο |, ρ 408 καί κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι |, ω 118 μηνὶ δ' ἐν οὔλῳ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον |. — E. M. 583, 4—30. E. Gud. 384, 45. Hes.

μελαγχροιής (χρώς) fuscae cutis, faciei. Legitur semel π 175 ἤ καὶ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη |, sc. Ulixem, . . ἂψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν |, κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον. cf. Lucas Jahrb. f. Phil. 1859 p. 598 μελαγχροιής significare strenui atque robusti corporis speciem. Schmidt Syn. III p. 16 μ. „der ganz obiective Ausdruck fuer die dunkle, frische Gesichtsfarbe des durch Athena wieder verwandelten Odysseus". cf. Ameis ad l. append. additamenta. Doederl. Gl. 2152 „geroethet, im Gegs. von bleich ὠχρός, ἄχροος, wie es zuvor Odysseus in Folge seiner Erlebnisse nothwendig war." — v. praeterea Lobeck elem. p. 315. paralip. p. 256.

μέλαθρον (E. M. p. 521, 32 κμέλεθρα· δεῖ γιγνώσκειν ὅτι τὸ κ̄ πρὸ τοῦ μ̄ οὐδέποτε εὑρίσκεται ἐν ἀρχῇ λέξεως . . λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς (ed. Lentz II 396, 12) τὸν Πάμφιλον ἀναγαγεῖν ἐν ταῖς Γλώσσαις τὸ κμέλεθρα· σημαίνει δὲ τὰς δοκούς, cf. M. Schmidt ad Hes. II p. 496. Qua voce cum μέλαθρα comparata Buttmann Lex. II p. 265 utramque vocem, κμέλεθρα et μέλαθρον, ad radicem μέλαν, niger, pertinere et huic radici vocem μελαινόν quoque, e κμέλαν ortam, subiungendam esse probare vult. Assensus ei Savelsberg in Kuhn Ztschr. XVI p. 60 adn. κμέλαν ortum esse e σμέλαν et ad radicem σμελ vel σμαρ pertinere putat. Curtius vero Et.[5] p. 140 κμέλεθρον eiusdem radicis esse vult ac καμάρα „Gewoelbe, Zeltwagen" sanscr. kmar, lat. camuru-s, quas voces ad rad. kam = concamerari „sich woelben", pertinere Fick W.[3] I 520 recte probaverit.) Notio principalis igitur vocis μέλαθρον esse videtur concamerationis, Woelbung; significat autem apud Homerum 1) universe tectum, aedes, Dach, Wohnung, 2) trabes tecti, tignum transversarium in interiore virorum conclavi revinctum et columnis fultum, quo tectum sustinebatur, „Durchzugsbalken" v. Rumpf de aed. hom. II p. 45, Ameis ad σ 150, quam unam notionem vocis homericam esse Doederl. Gl. 2155 contendit. Leguntur formae: μελάθρον, -ῳ, -ον, -όφιν. — 1) tectum. *B* 414 πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον | αἰθαλόεν, cf. Naegelsb. ad l. *I* 204 οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ |, 640 σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν, | αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον, cf. Faesi ad l. Eust. 780, 26. σ 150 ἐπεί κε μέλαθρον ὑπέλθῃ |. — 2) trabes tecti, tignum transversarium, Dachbalken, Durchzugsbalken. h. Ven. 173 εὐποιήτου δὲ μελάθρου | κῦρε κάρη, sc. Ἀφροδίτη. h. Cer. 188 ἡ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἔβη ποσὶ καί ῥα μελάθρου | κῦρε κάρη, (= ὑπερθυρίου?). θ 279 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο | sc. δέσματα, cf. Apoll. Lex. 110, 30 μελαθρόφιν· τῶν μελάθρων, ὅ ἐστι τῶν δοκῶν. λ 278 ἡ δ' ἔβη εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο . . |, ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου |, χ 239 αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον | ἕζετ' ἀναΐξασα χελιδόνι εἰκέλη ἄντην, sc. Ἀθήνη, cf. ad l. Duentzer in Kuhn Ztschr. XIV p. 187, Ameis app. La Roche v. l. τ 544 κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ | sc. aquila, quam Penelope in somnis viderat. Ameis „auf dem Simse des Durchzugsbalkens im hinteren Maennersaale." Doederl. l. c. tignum illud e muro domus eminuisse ibique aquilam consedisse putat. — E. M. 576, 15 μέλαθρον· κυρίως λέγεται τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον τὸ ὑπέρτονον καλούμενον, ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. — τινὲς δὲ ἁπλῶς τὸν ὄροφον ἢ τὸν οἶκον, cf. E. Gud. 382, 23. 385, 5, Eust. 249, 19. 1925, 45. Hes. (ὑψιμέλαθρος).

μελαίνω (μελαν-jω, μέλας), non leguntur formae nisi impf. pass. μελαίνετο, μελαίνετ'. Nigrum, obscurum reddo, pass. nigresco. *E* 354 μελαίνετο δὲ χρόα καλόν |, sc. Venus cruore manus vulneratae, Ameis „sie faerbte sich dunkelroth." schol. ἐπελιδνοῦτο. *Σ* 548 ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν, ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει | χρυσείη περ ἐοῦσα, sc. νειός in scuto Achillis. schol. Ven. κατὰ γὰρ τὴν διαβολὴν τῶν βώλων μελανοῦται ἡ γῆ· σκιὰν οὖν εἰκὸς ἐγκεῖσθαι τῷ χρυσῷ.

Μελάμπους, ο 225 γενεὴν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν | sc. Θεοκλύμενος. Melampus,

Amythaonis filius, arte vaticinandi celeberrimus, qui cum Neleus, Pyliorum rex, filiam, *Πηρώ, θαῦμα βροτοῖσι* |, *τὴν πάντες μνώοντο περικτίται* (λ 287), praemium ei proposuisset, qui boves Iphicli pulchritudine insignes Phylace abegisset, Bianti fratri promisit se vaccas furtim abducturum esse, ab Iphiclo autem captus est. Arte sua vero effecit, cum in vinculis esset, ut Iphiclo liberi nascerentur, quam ob causam liberatus vaccas ab Iphiclo dono accepit. In patriam deinde reversus Nelei iniuriam, (*ὅς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν* | *εἶχε βίῃ* ο 230) ultus est, cumque Bianti fratri uxorem paravisset, ipse Argos emigravit et Argivorum imperium obtinuit. cf. λ 287 sequ. ο 225 sequ. Apollodor. I 9, 11. 12, Preller gr. Myth. II³ p. 472, Nitzsch ad λ 287, Hemmerling, de Theoclymeno vate. Cöln 1882, 4 p. 6 s.

μελάνδετος (*δέω*) legitur semel, *Ο* 713, *μελάνδετα* sc. *φάσγανα*, schol. *σιδηρόδετα*, . . *οἱ δὲ μελαίνας λαβὰς ἔχοντα δεδεμένας*, . . *οἱ δὲ καλῶς ἐνδεδεμένα ὡς πρὸς τὴν λαβήν*, . . *ἔστι γὰρ ἡ λαβὴ δεσμός τις τοῦ ξίφους*. — Capulo nigro instructus, mit dunkelem Heft. Faesi, La Roche iuncturas ferreas (nigras), quibus capulum et lamina gladii iuncta erant, intellegi volunt, Passow vaginam ferratam. *Ο* 713 *πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδετα κωπήεντα* | . . *χαμάδις πέσον*, cf. Doederl. Gl. 2154. Hes. *μελαίνας ἔχοντα λαβάς· τουτέστι κερατίνας*. Eust. 1039, 23.

Μελανεύς Amphimedontis pater, ω 103 *ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος . . παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα* |.

Μελανθεύς s. ***Μελάνθιος***, leguntur: nom. *Μελανθεύς* quater, *Μελάνθιος* octies, acc. *Μελάνθιον* φ 175 265 *Ζ* 36. voc. *Μελανθεῦ* φ 176, *Μελάνθιε* χ 195. — 1) Dolii filius, ρ 212 *ἔνθα σφέας ἐκίχεν υἱὸς Δολίοιο Μελανθεύς* |, χ 159 *υἱὸς Δολίοιο Μελανθεύς, τόν περ ὀίω* |, perfidus Ulixis caprarius, *Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν* | ρ 369 υ 173 χ 135 142 161 182, acc. φ 175 265. Capras in domum Ulixis procorum epulis adducturus in itinere contumeliis et superbia vehementer iram Ulixis commovet ρ 217 s., iterumque regi in domo eius maledicit υ 178 s. Procis epulantibus vinum infundit υ 255, iussu Antinoi igni incenso arcum Ulixis calefactum cera unguentans flexibiliorem reddere conatur φ 175 s.; ab eodem iubetur postero die iterum capras lectas adigere, quae Apollini immolentur φ 265. In pugna Ulixis a partibus procorum stat, quos adiuvat armis telisque asportatis χ 161 s., qua re ab Eumaeo et Philoetio e trabe suspensus vincitur χ 178 s. et caede procorum confecta omnibus cruciatibus necatur χ 474 s. — 2) Troianus *Ζ* 36 *Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν* |.

Μελανθώ serva Ulixis proterva et impudens. Forma non legitur nisi nomin. σ 321 *Μελανθὼ καλλιπάρῃος* |, *τὴν Δόλιος μὲν ἔτικτε*, Penelope eam puellam educaverat beneficiisque affecerat, tamen rem habebat cum procis imprimis cum Eurymacho σ 325 *ἀλλ' ἥ γ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν*, Ulixi insultat σ 327 s. primum, τ 65 s. iterum, quam ob rem vituperatur τ 91; χ 424 s. cum ceteris servis insolentibus in aula suspensa necatur. cf de ea et Melanthio, Dolii liberis, Bekker h. Bl. I 110.

Μελάνιππος (de scriptura *Μελάνἱππος* cf. Herod. ad *Ε* 76, ed. Lentz II 48, 10 *Εὐαιμονίδης ψιλοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἵνα κύριον γένηται ὥσπερ καὶ τὸ . . Μελάνιππος, . . εὑρέθη γὰρ . . καὶ Ἔφιππος ὁ κωμικός*, La Roche h. T. p. 416, 2.) — 1) Troianus a Teucro interfectus *Θ* 276 *Τρώων ἕλε Τεῦκρος . . Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον* |. — 2) Troianus, Hicetaonis filius, *Ο* 547 *Ἕκτωρ . . πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένιπεν* |, *ἴφθιμον Μελάνιππον· ὁ δ' ὄφρα μὲν . . βοῦς* | *βόσκ' ἐν Περκώτῃ, . . αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον . . ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι, ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ*, 553 *τόν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπεν* . . |, *οὕτω δὴ Μελάνιππε μεθήσομεν*; ab Antilocho occiditur 576 *ὑπέρθυμον Μελάνιππον* | . . *βάλε στῆθος παρὰ μαζόν* |, 582 *ὣς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης* | *τεύχεα συλήσων*. — 3) Troianus a Patroclo interfectus *Π* 695 *καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον* |, . . *τοὺς ἕλεν*. — 4) Achaeus, quem Agamemnon cum aliis misit dona Achilli allaturum *Τ* 240 *Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον* |.

μελανόχροος (*χρώς*) = *μελαγχροιής*. τ 246 *τόν τοι μυθήσομαι, οἷος ἔην περ* |, *γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος οὐλοκάρηνος* |, *Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε*.

μελανόχρως (*μελαγχροιής*), fuscus, niger. *Ν* 589 *κύαμοι μελανόχροες*. v. E. M. 579, 6. Buchholz h. Real. II p. 270.

μελάνυδρος (*ὕδωρ*). Leguntur formae: nom. -*ος*, g. -*ου*, d. -*ῳ* h. XIX 20, acc. -*ον*, vox omnibus locis cum *κρήνη* coniuncta in exitu versus est. — Obscurae aquae, Apoll. Lex. 110, 22 *μ. ἤτοι κυρίως ἢ πολύυδρος. χρὴ δὲ νοεῖν τὴν κατὰ βάθος ἔχουσαν ὕδωρ, ἐπεὶ πᾶν τὸ κατὰ βάθος μέλαν φαίνεται*. cf. schol. V. ad *Ι* 14. Goebel in Z. f. G. 1864 p. 631 eam aquam obscuram vocari vult, quae vehementer commota sit, fontem propter aquam scaturientem, v. s. *μέλας*. *Ι* 14 *Π* 3 *ὥς τε κρήνη μελάνυδρος* |. Duentzer Arist. p. 104 *Ι* 14 spurium esse vult, cf. Ameis app. ad l. Doederl. *Ι* 14 *μελάνυδρος* utpote in exhausta et ob profunditatem specie nigricans, cf. eund. Gl. 2151. *Π* 160 *Φ* 257 *ἀπὸ κρήνης μελανύδρου* |, υ 158 *βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον* |, h. XIX 20 *ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ* | *μέλπονται*. Eust. 733, 33. 1041, 57. Suid. Hes.

μελάνω (*μέλας*), forma non legitur nisi semel *μελάνει*. — Nigresco, obscuror, sich verdunkeln. *Η* 64 *οἵη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ* | *ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς*. Aristarchus *πόντον ὑπ' αὐτῇ* scribi vult, cf. schol. V. (Dind. I p. 253) *Ἀρίσταρχος πόντον διὰ τοῦ ν̄, καὶ ὑπ' αὐτῇ, τῇ φρικί . . ἡ διπλῆ, ὅτι ἐὰν μὲν γράφηται πόντος ὑπ' αὐτοῦ, ἔσται μελαίνεται ὁ πόντος ὑπὸ τοῦ Ζεφύρου· ἐὰν δὲ πόντον ὑπ' αὐτῇ ἔσται μελαίνει δὲ πόντον ὁ Ζέφυρος ὑπὸ τῇ φρίκῃ*. cf. Ariston. ed. Friedl. p. 128. Aristoteles in problem. XXIII, 23 *πόντος ὑπ αὐτοῦ*, cf. La Roche h. T. p. 27, quam scripturam Zenodotum quoque servasse Duentzer Zenod. p. 44 suspicatur. In editione scripsit *μελάνει δέ τε πόντον ὑπ' αὐτῇ*. Doed. Gl. 2150, *μελανεῖ . . ὑπ' αὐτῆς* scribi vult, Ahrens, *Ῥᾶ*, Beitrag zur griech. Etym. Hannover 1873 p. 12 *μελανεῖ ὑπ' αὐτοῦ*. Spitzner exc. XIV 2 Aristarchi scripturam defendit. sed vide Ameis app. ad l. Bekker, La Roche, Faesi, Ameis *μελάνει . . πόντος ὑπ' αὐτῆς* scribi volunt, Ameis ad l. „*μελάνει* Nebenform zu *μελαίνω*, wie *κυδάνω* *Υ* 42 neben *κυδαίνω*, intransitiv: es dunkelt“, in app. com-

parat ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς. Curtius verb. I p. 260 „sollte μελάνω ein altes direct aus der W. gebildetes Verbum in der Bedeutung ‚sich trueben' sein? μόλος, μολύνω sind entschieden verwandt." v. Leo Meyer in Kuhn Ztschr. XXII p. 52. Eust. 664, 57.

μέλας (a rad mal, quae notionem habet et coloris nigri, fusci et maculae, sordis; stirps μελᾰν, sanscr. mala-m, sordes, lutus, mala-s luteus; lat. malu-s, mali-gnus, goth. mail, ahd. meil macula, cf. Curt. Et.[5] p. 370, Fick W.[3] I p. 718, qui radicem mal, ortam e rad. mar = tero, interpretatur ‚sudeln'. v. Goebel Lexil. I 567 II 262. Legerlotz in Kuhn Ztschr. VII p. 134, μέλας, μελϝαντ σμαρϝαντ a rad. σμαρ = maculo, Buttmann Lexil. II p. 265 μέλας et κελαινός cognata esse putat, cf. Savelsberg in Kuhn Ztschr. XVI p. 60 adn. rad. σμελ σμαρ, sed v. Curtius Et.[5] p. 146. — Praeterea v. Goebel in Z. f. d. G. 1855 p. 536, 1864 p. 627. Doederl. Gl. 2149. Lucas, de nigri coloris significatione singulari. Emmerich 1841.) — Leguntur formae: Sing. nom. μέλας, -αινα, -αιν' Σ 25, -αν. gen. μέλανος, -αίνης. dat. μείλανι Ω 79 (v. Leskien in Curt. Stud. II p. 72, Peppmueller, comment. ad l.), μελαίνῃ. acc. μέλανα ter, -αιναν, -αν. Plur. nom. μέλανες, -αιναι. gen. μελαινάων, -έων Δ 117, dat. μελαίνῃσι. Comparat. μελάντερον Δ 277 Ω 94. — Niger, fuscus, ater, obscurus, schwarz dunkel, significat et quod nigri coloris, et quod maestum, triste est. Schmidt, Syn. III p. 15 „das Wort ist nicht mehr und nicht weniger unbestimmt und relativ, als unser Adiectiv und die entsprechenden Adiective in allen anderen Sprachen." 1) Colorem signif. a) saepissime navium (nonagies fere) v. Grashof, Schiff p. 16, Doed. Gl. 2149. Suid. μελαίνῃ· βαθείᾳ, Hes. μέλαιναι νῆες αἱ βαθεῖαι καὶ πισσόχριστοι, rectius, ut videtur, quod fusco colore illitae sunt. Sing. quinquagies quinquies fere in exitu versus, decies alio loco. Β 170 358 ρ 249 νηὸς ἐυσσέλμοιο μελαίνης |, ι 322 ἐεικοσόροιο μελαίνης |, Ο 423 νεὸς προπάροιθε μελαίνης |, h. Ap. 457 ὅπλα μελαίνης νηὸς ἔθεσθε |. — Α 300 νηὶ μελαίνῃ | cf. 329 433 Θ 222 Ι 654 Κ 74 Λ 5 Ν 267 Τ 331 γ 61 365 δ 781 ϑ 52 445 κ 272 332 502 571 λ 3 58 μ 186 264 ν 425 ο 218 258 416 σ 84 φ 307 ψ 320 ω 152 h. Ap. 397 459 497 511. — Α 828 νῆα μέλαιναν | cf. β 430 γ 360 423 δ 646 731 κ 95 169 244 μ 276 418 ξ 308 ο 269 503 h. Ap. 405 h. VII 35. Α 141 ϑ 34 νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν | cf. π 348 359. Δ 485 ϑ 51 π 325 νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν . . ἔρυσσαν | cf. h. Ap. 488. — Plur. Β 524 μέλαιναι νῆες ἕποντο | cf. 534 545 556 568 630 644 652 710 737 747 759. Π 304 μελαινάων ἀπὸ νηῶν | cf. Ρ 383 Ω 780. Ε 550 μελαινάων ἐπὶ νηῶν | cf. 700 Θ 528 φ 39. Ο 387 νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες | cf. ζ 268. Ι 235 ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι | cf. Μ 107 126 Ρ 639 Λ 824. — b) terrae, Β 699 γαῖα μέλαινα | cf. Ο 715 Ρ 416 Υ 494 τ 111. λ 365 βόσκει γαῖα μέλαινα . . ἀνθρώπους | cf. h. Ap. 369. λ 587 ἀμφὶ δὲ ποσσὶ | γαῖα μέλαινα φάνεσκε. ξ 97 ἠπείροιο μελαίνης | cf. φ [109] h. Cer. 130 h. VII 22. — c) bestiarum, Γ 103 οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν |, Κ 215 ὄιν δώσουσι μέλαιναν |, κ 527 ὄιν ἀρνειὸν ῥέζειν θῆλύν τε μέλαιναν | cf. 572. Φ 252 αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος |, schol. V. (Dind. II 220) τὸ δὲ τοῦ ἄρθρον ἐκδεκτέον, οὐχ ὥς τινες ὑφ' ἓν ἀναγιγνώσκουσι μελανόστου. schol. Dind. IV 265 Ἀριστοτέλης μελανόστου ἀναγιγνώσκει, τοῦ μέλανα ὀστᾶ ἔχοντος, . . οἱ δὲ μελανόσσου, μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχοντος. Ἀρίσταρχος μέλανός του· ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς τῷ ἐγκλιτικῷ του οὐ χρῆται. ἄμεινον οὖν ἄρθρον αὐτὸ ἐκδέχεσθαι· cf. Eust. 1235, 40 s. h. Ap. 77 φῶκαί τε μέλαιναι |. — d) de colore cruoris, Δ 149 μέλαν αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς | cf. Σ 583 Υ 470 γ 455. Κ 298 μέλαν αἷμα | cf. 469 Ψ 806 h. Merc. 122. Λ 813 ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο | αἷμα μέλαν κελάρυζε cf. Π 529 Ν 655 Φ 119. Η 262 μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα |, ω 189 ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων |. — e) vini, ε 265 ι 196 ἀσκὸν . . μέλανος οἴνοιο |, ι 346 κισσύβιον . . μέλανος οἴνοιο |, Σ 562 μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν |, cf. Nitzsch ad ε 265. Eust. 1534, 46 τὸν δὲ ἐνταῦθα μέλανα οἶνον (ε 265), πρὸ ὀλίγου ἐρυθρὸν ἡ Καλυψὼ εἶπε. καὶ εἴη ἂν ἄμφω ταὐτά. — f) color aquae μέλας dicitur. Goebel Z. f. G. 1855 p. 536. 1864 p. 628 nisus loco Aristotelis de color. cap. 1: φαίνεται δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἡμῖν ἅπαντα μέλανα, ἀφ' ὅσων ὁραιὸν καὶ ὀλίγον ἀνακλᾶται τὸ φῶς. Διὸ καὶ αἱ σκιαὶ φαίνονται μέλαιναι· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὕδωρ, ὅταν τραχυνθῇ, καθάπερ ἡ τῆς θαλάσσης φρίκη, interpretatur μέλαν ὕδωρ sim. aquam vehementer commotam, quia excitata radios lucis non regerat. Minus placet quod Lucas, quaest. lex. p. 13 interpretatur „non est aqua nigra, sed quae in puteis apparet locis profundis et opacis velut in fonte arbustis obsita." cf. schol. Α ad Π 161 ἐπεὶ φύσει μέλαν. καὶ γοῦν ὁ καπνὸς μέλας ἐστὶν ἐκ τοῦ ὕδατος τῶν ξύλων ἀνιέμενος. οἱ δὲ διὰ τὴν σκιὰν τῶν φυτῶν. Eust. 354, 20. 733, 34. E. M. 577, 5. — α) ὕδωρ, maris, μ 104 Χάρυβδις ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ |. fluminis, Β 825 ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο |, Φ 202 δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ, ζ 91 ἀπ' ἀπήνης | εἵματα χερσὶν ἕλοντο καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ |. fontis, Π 161 κρήνης μελανύδρου | λάψοντες . . μέλαν ὕδωρ |, δ 359 νῆας . . ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ |, ν 409 ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ . . μέλαν ὕδωρ | πίνουσαι. — β) φρίξ, Φ 126 θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει | ἰχθύς, δ 402 μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς |. — γ) κῦμα, Ψ 693 ε 353 μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν | v. l. μέγα. — δ) πόντος, semel Ω 79 ὦρτο δὲ Ἶρις, . . μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης | ἔνθορε μείλανι πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη. schol. D et V ad l. μέλανα πόντον nomen proprium interpretantur, τῷ καὶ ἔτι νῦν καλουμένῳ μέλανι κόλπῳ. V νῦν δὲ Καρδιανὸς ὁ κόλπος ὀνομάζεται, adduntque unde nomen illud sinus tulerit, cf. Eust. 1340, 19, Spitzner, Faesi. Rectius schol. V addit: τάχα δὲ τοῦτο ὕδατός ἐστιν ἐπίθετον, ὡς „μέλαν δέ ἑ κῦμα", Duentzer, La Roche, Franke, Goebel l. c. non sinum Cardianum intellegi volunt, sed universe mare interpretantur, excitatum quod Iris se iniecerat. v. Duentzer hom. Abh. p. 339, Peppmueller comment. p. 52. — g) κύανος v. Buchholz hom. Real. II p. 340. Λ 24 δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο |, 35 ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο |. — h) alia, Ω 94 τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος |, Η 264 Φ 404 λίθον εἵλετο . . μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε |, Σ 25 νεκταρέῳ

δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη |, ε 488 ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ |, κ 304 ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, sc. μῶλυ, h. Merc. 140 κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν | cf. 345. h. VII 40 ἀμφ' ἱστὸν δὲ μέλας εἱλίσσετο κισσός |.

2) μέλας, obscurus, quod luce caret, lichtlos. a) νύξ, cf. Schuster, die stabilen Beiwoerter p. 26. Ξ 439 τὼ δέ οἱ ὄσσε | νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα, Ο 324 μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ | cf. h. Merc. 67 290. Θ 502 νυκτὶ μελαίνῃ | cf. Ι 65 μ 291 η 253 ξ 314. h. Merc. 353 μελαίνῃ νυκτὶ ἐοικώς |. Κ 394 θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν | cf. 468 Ω 366 653 Κ 297. Θ 486 ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν |. — b) ἕσπερος, α 423 σ 306 μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν |. — c) νέφος, Δ 277 εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ . . τῷ δὲ . . μελάντερον ἠΰτε πίσσα | φαίνετ', nigrior ut pix, pechschwarz. cf. Ameis app. ad l. Bekk. h. Bl. II 312 s. praeterea v. s. ἠΰτε.

3) μέλας trop. maestus, tristis, de morte aut de eis potissimum, quae ad mortem pertinent. a) θάνατος, Β 834 Λ 332 κῆρες . . μέλανος θανάτοιο | cf. Π 687. ρ 326 μοῖρα . . μέλανος θ. |, μ 92 ὀδόντες . . πλεῖοι μέλανος θ. |, Π 350 θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν | cf. δ 180. Ρ 591 Σ 22 ω 315 τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα |, Ξ 439 ὄσσε | νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα. Pertinet huc quoque Β 699 τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα |. — b) κήρ, bis dat. decies septies acc. Γ 454 ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ |, ρ 500 μελαίνῃ κηρὶ ἔοικε |, Β 859 Γ 360 κῆρα μέλαιναν | cf. Ε 22 652 Η 254 Λ 360 443 Ξ 462 Φ 66 β 283 γ 242 ο 275 χ 14 330 363 382 ω 127. — c) ὀδύναι, Δ 117 ἰὸν . . μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων | schol. A οὕτω διὰ τοῦ ε διὰ τὸ μέτρον. codd. plerique Apoll. Lex. 2, 26 et 76, 32 μελαινάων. Δ 191 Ο 394 μελαινάων ὀδυνάων |. — Neutr. τὸ μέλαν substantivi loco fungens semel, ξ 12 σταυροὺς . . ἔλασσε . . πυκνοὺς καὶ θαμέας τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας |. Eust. 1748, 56 μέλαν δὲ δρυὸς οἱ μὲν τὴν ἐντεριόνην φασίν, ἤγουν τὸ ἐγκάρδιον τῆς δρυός, μέλαν ὡς τὰ πολλὰ ὄν. Ἀρίσταρχος δὲ τὸν φλοῦν οὕτω νοεῖ. Κράτης δὲ τὴν δασύτητα καὶ πολλὴν πυκνότητα τῶν φύλλων μελάνδρυον καλεῖ . . φέρεται δὲ καὶ Αἰσχύλου χρῆσις ἐν Φιλοκτήτῃ κρεμάσας τόξον πίτυος ἐκ μελανδρύου. Hes. Item τὸ μέλαν corticem interpretantur Braune „Od. lib. XVI 1—60“ Cottbus 1845 p. 5, Doederlein Gl. 2149, Ameis ad l. app. Faesi. Alii τὸ μέλαν medullam intellegunt, quod lignum interius durius sit et nigricans, cf. Duentzer, Lenz Botanik der Griechen und Roemer p. 399 „Eichen-Kernholz“, Buchholz h. Real. II p. 244. Schmidt, Syn. III p. 16. — E. M. 575, 53. 582, 25. E. Gud. 385, 13. Suid. Hes. (μελαίνω, μελάνω, μελαγχροιής, μελανόχροος, μελανόχρως, μελάνδετος, μελάνυδρος, ἀμφίμελας, πάμμελας, μέλαθρον?)

Μέλας Porthei filius, Ξ 117 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες . . ἐξεγένοντο |, ᾤκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι |, Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς.

μέλδομαι (rad. smald, graec. μελδ, ahd. smilzu, german. schmelzen. cf. Curt. Et.[5] 41, 243, Fick, W.[3] I 836, Goebel Lexil. II p. 235. Hoffmann quaest. hom. I p. 151, Doed. Gl. 1074). Non legitur forma nisi semel ptcp. μελδόμενος, liquefaciens. Φ 363 ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ |, κνίσην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο. schol. A οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ κνίσης. ibid. μελδόμενος, ὅτι ἀντὶ τοῦ μέλδων, τήκων τὰ κνίση. παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργετικοῦ. schol. V Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν ε προβλημάτων γράφει κνίση μελδόμενος. Apoll. Lex. 110, 32 μέλδειν· τήκειν. κνίση μελδόμενος, ὅ ἐστι τήκων. cf. Eust. 1241, 26. Wolf κνίσῃ. — E. M. 576, 20. E. Gud. 385, 25.

Μελέαγρος (μέλω ἄγρα venator, E. Gud. 385, 28 παρὰ τὸ μέλειν αὐτῷ τὴν ἄγραν. E. M. 576, 30 ἐτυμολογεῖ Εὐριπίδης· Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν. cf. Preller gr. Myth.[3] II p. 303). Oenei filius ex Althaea, Β 642 οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν |, . . θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος, sc. ineunte bello Troiano. Achilli Phoenix exemplum Meleagri proponit, ut pertinacia et rigore animi eius illum admoneat Ι 529—599. A Diana enim irata, ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς | Οἰνεὺς ῥέξ' (535) in agros Oenei aper ingens missus erat, qui omnia devastabat; τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος |, πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας (543); deinde vero Diana de capite et pelle apri bellum excitavit inter Curetes et Aetolos, ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος ἀρηΐφιλος πολέμιζε |, τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν (550), . . ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος (553), . . ἢ τοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ | κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ (556), . . τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὅμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει | πύργων βαλλομένων. Frustra amici et pater ipse Oeneus cum orabant et obsecrabant, ne suos desereret, sed pugnae interesset, ἀλλ' οὐδ' ὣς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον, πρίν γ' ὅτε . . ἐπὶ πύργων | βαῖνον Κουρῆτες καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ |. καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐΰζωνος παράκοιτις | λίσσετ' ὀδυρομένη, καί οἱ κατέλεξεν ἅπαντα (588 s.), . . τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς . . χροῒ δ' ἔντε' ἐδύσετο . . Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ | εἴξας ᾧ θυμῷ (596 s.). v. de Meleagro Preller l. c. P. La Roche, die Erzaehlung des Phoenix vom Meleagros. Muenchen 1859, 4. Duentzer, La Roche's Beurtheilung cet. Arist. p 187. A. Surber, d. Meleagersage, Zuerich 1881 p. 14 s. Ameis app. ad Ι 529 s. Eust. ad l.

μελέδημα (μελεδαίνω, μέλω), formae non leguntur nisi plur. μελεδήματα, nomin. ο 8, acc. quater. — Cura, sollicitudo. Schmidt, Syn. II p. 628. Ψ 62 υ 56 ψ 343 ὕπνος . . λύων μελεδήματα θυμοῦ |, δ 650 ὁππότ' ἀνὴρ . . ἔχων μελεδήματα θυμῷ | αἰτίζῃ, ο 8 ἐνὶ θυμῷ | νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν | sc. Τηλέμαχον, v. Ameis app. ad l. Fulda, Untersuchungen I p. 192. — Apoll. Lex. 110, 33 μελεδήματα· . . ἀπὸ τοῦ τὸν μεριμνῶντα οἷον τὰ μέλεα ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν. Eust. 1513, 8. E. M. 576, 28. Suid. Hes.

μελεδών (μελεδαίνω Curt. Et.[5] 331), leguntur nom. μελεδῶνες, gen. -ώνων, acc. -ῶνας. — Cura, sollicitudo, meditatio. Schmidt, Syn. II p. 628. τ 517 πυκιναὶ δέ μοι . . ὀξεῖαι μελεδῶνες ὀδυρομένην ἐρέθουσιν |, codd. plerique μελεδῶναι. Eust. 1874, 27 μελεδῶναι, οὐ ἡ εὐθεῖα ἡ μελεδώνη. ὅτι δὲ καὶ τρισυλλάβως ἐστὶν ἡ μελεδών. οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. v. Lobeck paral. p. 146. Benfey in Kuhn Ztschr. II p. 231. h. Ap. 354 νήπιοι ἄνθρωποι, . . οἳ μελεδῶνας | βούλεσθ' ἀργαλέους τε πόνους καὶ στείνεα θυμῷ |, h. Merc. 447 τίς μοῦσα ἀμη-

χανέων μελεδώνων |, *τίς τρίβος*; cf. Baumeister ad l. — E. M. 576, 23 *αἱ τὰ μέλη ἔδουσαι φροντίδες.* E. Gud. 385, 29. Hes.

μελεϊστί (*μέλος*, *ι* locativus est, cf. Kuehner a. Gr.[2] I p. 725, Roscher in Curt. Stud. III 145.) — Membratim. *Ω* 409 *ἠέ μιν ἤδη* | *ᾗσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς* | sc. *Ἕκτορα.* schol. B ad l. *τινὲς οἰκτρῶς, οὐκ εὖ· μέλεον γὰρ ὁ ποιητὴς τὸ μάταιόν φησιν. ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ κατὰ μέλος.* *ι* 291 *τοὺς δὲ διὰ μελεϊστὶ ταμὼν ὁπλίσσατο δόρπον* |, Cyclops Ulixis socios, *σ* 339 *ἵνα σ' αὖθι διὰ μελεϊστὶ τάμῃσιν* |, utroque loco v. l. *διαμελεϊστί.* — Suid. Hes.

μέλεος (Fick W.[3] II 189 a rad. mal = aberro, non assequor, verfehle, derivat, v. Curtius Et.[5] 329, Ahrens in Philol. XXVII p. 254 vocem = *ἀλεός* esse vult; oblocutus est Goebel Lexil. II p. 236, qui *μέλεος* comparat cum *ἀ-μαλ-ός* infirmus, a rad. smal, goth. smals parvus.) Leguntur nom. *μέλεος μελέη*, acc. masc. et neutr. *μέλεον*, neutr. adverbii loco *μέλεον.* — Irritus, iners, ignavus. neutr. in cassum. schol. *A* ad *K* 480 *ἡ διπλῆ, ὅτι οἱ νεώτεροι μέλεον τὸν ἀτυχῆ, ὁ δὲ Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ ματαίως*, ad *Π* 336 *ἡ διπλῆ, ὅτι μέλεον ἀντὶ τοῦ μελέως, ματαίως. καὶ διὰ παντὸς οὕτως Ὅμηρος χρῆται. οἱ δὲ τραγικοὶ ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ ταλανος.* cf. ad *Ψ* 795, Lehrs, Arist.[2] p. 94. — a) *Φ* 473 *μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας* |, *Ψ* 795 *οὔ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος* |, *ε* 416 *μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή* |. — b) *K* 480 *οὐδέ τί σε χρὴ* | *ἑστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν, ἀλλὰ λύ' ἵππους* |. — c) neutr. *ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω* |. — Eust. 819, 41. E. M. 576, 32. Suid. Hes.

μελετάω (*μέλω* rad. *μερ* Curt. Et.[5] p. 331), forma non legitur nisi semel aor. *μελέτησα.* Exerceo, Schmidt, Syn. II 631 „Ziemlich die Bedeutung eines Intensivum zu *ἐπιμελεῖσθαι*." h. Merc. 557 *μαντείης ἀπάνευθε διδάσκαλοι, ἣν ἐπὶ βουσὶ* | *παῖς ἔτ' ἐὼν μελέτησα.* — E. M. 576, 40.

Μέλης rivus Ioniae prope Smyrnam. h. IX 3 *ἵππους ἄρσασα βαθυσχοίνοιο Μέλητος* | *ῥίμφα διὰ Σμύρνης . . ἅρμα διώκει*, sc. *Ἄρτεμις.* Quod celeberrimus erat fluvius ut pater Homeri cf. Preller gr. Myth.[3] II 494. Eust. 96, 25.

μέλι (stirps *μελιτ*, lat. mel, goth. milith, cf. Curt. Et.[5] p. 330. Fick W.[3] I p. 719 vocem radici mal e mar = „tero" ortae subiungit. Goebel Lexil. II 261 eam ad rad. *σμαλ* = oleo, in bonam partem, angl. to smell pertinere putat. Quae sit origo vocis dubium est, cum sanscr. madhu enim componi non posse videtur. v. Aufrecht in Kuhn Ztschr. II p. 150, Leo Meyer ibid. V 379, Grassmann ibid. XI 48, Zeyss ibid. XVI 384, G. Meyer in Curt. Stud. V 57. 80. Buttmann Lexil. II p. 260 *μέλι* et *βλίττειν* cognata esse suspicatur). Leguntur gen. *μέλιτος*, dat. *μέλιτι*, acc. *μέλι.* — Mel, epitheta accedunt *γλυκύς*: *A* 249 *ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή* |, *Σ* 109 *χόλος . . ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο* |, v. Faesi ad l. *γλυκερός*: *υ* 69 *μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέι οἴνῳ* |, *ω* 68 *ἀλείφατι πολλῷ* | *καὶ μέλιτι γλυκερῷ. χλωρός*: *Λ* 631 *ἠδὲ μέλι χλωρόν*, *κ* 234 *ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρόν* |, h. Merc. 560 *ἐδηδυῖαι μέλι χλωρόν* |. *Ψ* 170 *μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας* |. — Eust. 1735, 16. 50. Suid. Buchholz h. R. II p. 100 (*μελίγηρυς, μελιηδής, μελίκρητος, μελίφρων, μέλισσα*).

Μελίβοια (Pott in Kuhn Ztschr. V 275 VII 255 *μέλω βοῖς*) urbs Magnesiae Thessalicae. *B* 717 *οἳ . . Θαυμακίην ἐνέμοντο* | *καὶ Μελίβοιαν ἔχον, . . τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν.* Eust. 329, 8 *ἐκλήθη δὲ ἡ πόλις Μελίβοια ὁμωνύμως ἡρωίδι γυναικί*, cf. 338, 22. Suid. Strabo 443, (IX 5, 22). *μεταξὺ δὲ κόλπος σταδίων πλειόνων ἢ διακοσίων, ἐν ᾧ ἡ Μελίβοια.* v. Buchholz h. R. I p. 107. Bursian G. v. Gr. I p. 99.

μελίγηρυς (*γῆρυς*), forma non legitur nisi acc. *-υν.* Dulce sonans, Schaper in Kuhn Ztschr. XXII, 522 „einen Klang so lieblich, wie Honig habend." *μ* 187 *μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι* | sc. *Σειρήνων.* h. Ap. 519 *ἐν στήθεσσιν ἔθηκε θεὰ μελίγηρυν ἀοιδήν* | cf. h. XIX, 18. — Apoll. Lex. 110, 31 *προσηνής, μελίφωνος ἐν τῷ λέγειν.* Hes.

μελίη, formae leguntur: sing. nom. (quinquies), gen. *-ίης* *X* 225, acc. (octies). plur. dat. *-ίῃσι* *B* 543 *ξ* 281. 1) arbor, fraxinus, v. Buchholz h. R. II p. 260. *N* 178 *ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν μελίη ὥς* |, *Π* 767 *φηγόν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κράνειαν* |. — 2) hastile ligno fraxineo fabricatum, hasta, imprimis de hasta Achillis. *Y* 277 *ἡ δὲ διὰ πρὸ* | *Πηλιὰς ἤιξεν μελίη*, *Π* 143 *T* 390 *Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων* | cf. *Φ* 162 X 133. *Y* 322 *μελίην εὔχαλκον* | *ἀσπίδος ἐξέρυσεν* sc. Achillis. *Φ* 169 *Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα* | . . *ἐφῆκε*, 174 *μελίην Ἀχιλῆος* |, *X* 225 *ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς* | sc. *Ἀχιλλεύς.* 328 *μελίη τάμε χαλκοβάρεια* | eiusd. — *B* 543 *μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσι* | *θώρηκας ῥήξειν*, *ξ* 281 *μάλα πολλοὶ ἐπήισσον μελίῃσιν* |, *χ* 259 276 *ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια* |. Eust. 282, 13. — Quod *μ* productiones efficit (octies) cf. La Roche h. U. p. 54, Hoffmann quaest. hom. I p. 152, qui litteram *σ* initiale fuisse putat. Suid. Hes. (*μείλινος, μέλινος, ἐυμμελίης.*)

μελιηδής (*ἡδύς*. Schaper in Kuhn Ztschr. XXII 522 *τὸ ἦδος.* schol. *A* ad *Δ* 346 *δασυντέον τὸ μελιηδέος.* Eust. 524, 13 *καὶ ὅτι εὕρηται τὸ Πάνορμος δασυνόμενον καὶ τὸ μελιηδὴς οἶνος.* Hes. E. M. 577, 29 *μελιηδέα ψιλῶς· ἀρκεῖ γὰρ τὸ μέλι πρὸς τὸ ἐμφανίσαι τὴν ἡδονήν.* Hes. *μελιτῶδες ἥδιστον. διὸ καὶ ἐψιλοῦτο. παρήχθη γὰρ παρὰ τὸ μέλι. ἔνιοι δὲ ὡς μέλι ἡδέος. διὸ καὶ ἐδάσυνον.* cf. Lehrs Arist.[2] p 310. La Roche h. T. p. 417). Leguntur nom. (bis), gen. *-ηδέος* (quater), acc. *-ηδέα* (vicies fere), *-ηδέ'* h. Cer. 412. — Mellis saporem habens, dulcissimus, honigsuess. a) proprie de gustatu. *φ* 293 *οἶνός σε τρώει μελιηδής*, *Δ* 346 *οἶνον πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητον* |, *Σ* 545 *μελιηδέος οἴνου* | cf. *γ* 46 h. Cer. 206. *K* 579 *μελιηδέα οἶνον* | cf. *ξ* 78 *π* 52 *σ* 151 426 h. XXIX 6. *Z* 258 *μελιηδέα οἶνον ἐνείκω* |, *ι* 208 *μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν* |, *M* 320 *ἔδουσί τε πίονα μῆλα* | *οἶνόν τ' ἔξαιτον μελιηδέα.* — *K* 569 *ἵπποι . . μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες* |, *Σ* 568 *φέρον μελιηδέα καρπόν* |, *ι* 94 *ὅς τις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπόν* |, ad *κ* 242 *πάρ ῥ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπόν τε κρανείης* | Did. *Ἀρίσταρχος οὐκ οἶδε τὸν στίχον· ὁ δὲ Καλλίστρατος ἀντ' αὐτοῦ γράφει· παντοίης ὕλης ἐτίθει μελιηδέα καρπόν.* *ζ* 90 *τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα*, *μ* 48 *κηρὸν δεψήσας μελιηδέα* v. Eust. 1710, 26. h. Cer. 372 *κόκκον ἔδωκε φαγεῖν μελιηδέα*

λάθρῃ |, 412 *ῥοιῆς κόκκον, μελιηδέ' ἐδωδήν.* — b) trop. *τ* 551 *ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε* |, *K* 495 *λ* 203 *μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα* | cf. *P* 17. *λ* 100 *νόστον δίζηαι μελιηδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ* |. — Apoll. Lex. 110, 18. Eust. 820, 47. Hes.

μελίκρητον (*κεράννυμι*). Libatio melle et lacte mixta, quae mortuis ferebatur, Eust. 1668, 22 *μελίκρατον δὲ οἱ παλαιοὶ μίγμα φασὶ μέλιτος καὶ γάλακτος ἐνταῦθα. οἱ μέντοι μέθ' Ὅμηρον μέχρι καὶ ἐξάρτι κρᾶμα μέλιτος καὶ ὕδατος τὸ μελίκρατον οἴδασιν.* cf. Nitzsch ad *κ* 519. Doed. Gl. 1067. Buchholz h. Real. II p. 101. — *κ* 519 *λ* 27 *χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι* | *πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέι οἴνῳ* |.

μέλινος, poet. ***μείλινος*** (*μελίη*), in Iliade ubique *μείλινος* legitur, quod epitheton accedit ad *ἔγχος* et *δόρυ*, in Od. *μέλινος οὐδός* semel. — Fraxineus. *E* 655 *μείλινον ἔγχος* | cf. *Z* 65 *N* 597 *Y* 272 (v. l. *χάλκεον*) *Φ* 172 *X* 293. *E* 666 *δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη* | cf. 694 *Π* 114 814 *Φ* 178. *N* 715 *T* 361 *μείλινα δοῦρα* |. *ρ* 339 *ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων.* Eust. 1823, 15 *μελία δὲ εἶδος δένδρου, ἐξ οὗ νῦν μὲν οὐδὸς μέλινος ἀπαθῶς, ἀλλαχοῦ δὲ κατὰ πάθος ἐπενθέσεως μείλινον δόρυ.* v. 986, 15. E. M. 582, 23. Hes. Rumpf de aed. I p. 28. Hoffmann quaest. I p. 152.

μέλισσα (= *μέλιτ-ja* v. s. *μέλι.* Curt. Et.[5] 330 666. Fick W.[3] I 719), leguntur formae: *μέλισσαι* (bis) *-άων* (semel). — Apis. *B* 87 *ἠύτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων* | *πέτρης ἐκ γλαφυρῆς . . βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν.* De comparatione v. Eust. 177, 14, Naegelsbach ad l. *M* 167 *ὥς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι* | *οἰκία ποιήσωνται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ.* Utroque loco apes silvestres s. ferae significantur. Cicures dicuntur *ν* 106 *ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι* | *λάινοι. ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι* . cf. Friedreich Real. 118 262. Preller gr. Myth. I[3] 105, Buchholz h. R. II 98. — Eust. 1735, 49. E. M. 577. 34. E. Gud. 385, 55.

Μελίτη, (*μέλι*) 1) una e Nereïdibus, *Σ* 42 *καὶ Μελίτη καὶ Ἴαιρα καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγαυή* |. Eust. 1130, 49 *ὅθεν καί τις Νηρηὶς Μελίτη λέγεται, ὡς πολλοῖς αἰτία γλυκασμοῦ.* v. Preller gr. Myth. I[3] 455, Welcker, gr. G. III 64. — 2) una ex Oceanidibus, quae cum Proserpina flores carpebant, h. Cer. 419 *καὶ Μελίτη Ἰάχη τε Ῥοδεία τε Καλλιρόη τε* |.

μελίφρων (Curt. Et.[5] 330 *μέλι* et *φρήν*). Leguntur formae: *μελίφρων* *B* 34, *-φρονος* *ω* 489 h. Ap. 499 h. Cer. 129, *-φρονα* nonies. — Animum exhilarans, quod animum laetum reddit, herzerfreuend, cf. Ameis ad *δ* 622, app. per metonymiam ad rem ipsam transferri, quae re efficiantur. Schaper in Kuhn Ztschr. XXII p. 522 putat *φρήν* in hac voce composita affectum quodammodo significare, id quod sentiatur, quare *μελίφρων* interpretatur „eine Empfindung, oder einen Geschmack wie Honig habend.“ Goebel Lexil. II 68 261 adn. vero vocem derivat a verbo *μέλειν* = *ἀρέσκειν* (Hes. *μέλων· ἀρέσκων*), quod animum delectat, laetitia afficit. Apoll. Lex. 110, 24 *μελίφρων· προσηνής, διὰ τὸ γλυκαίνειν τὰς φρένας.* cf. Suid. — Saepissime de vino, *Z* 264 *μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ* |, cf. *Θ* 506 546 *Ω* 284 *ρ* 148. *η* 182 *μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα* | cf. *κ* 356 *ν* 53. — h. Cer. 129 *ἀλλ' ἐμοὶ οὐ δόρποιο μελίφρονος ἤρατο θυμός* |. *Θ* 188 *πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν* |, *ω* 489 *σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἕντο* | cf. h. Ap. 499. — *B* 34 *εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ* |. — Eust. 641, 19 *τὸν δὲ μελίφρονα οἶνον ἀνωτέρω μελιηδέα εἶπεν, . . οὐ κατὰ τὸ περίφρων τοίνυν καὶ ἀλκίφρων . . ἐκείνοις μὲν γὰρ ἔγκειται τὸ φρονεῖν, ἐνταῦθα δὲ τὸ εὐφραίνειν, ἵνα ᾖ κατὰ τὸ εὔφρονα καρπὸν ἀρούρης,* cf. 726 36. E. M. 577, 26. E. Gud. 386, 7. Suid. Hes.

μέλλω (a rad. *μερ, μαρ*, sanscr. smar = cogito, cf. Curt. Et.[5] p. 103 330. Fick W.[3] I 836. Walter in Kuhn Ztschr. XII p. 383 adn. Leo Meyer Gr. I p. 65 vocem ad sanscr. man pertinere putat, Goebel Lexil. II p. 258 eam derivari vult a rad. *σμαλ* = in suspenso esse „in Schwebe sein“. De *σ* initiali v. Curtius l. c. Brugman in Curt. Stud. IV 166.) Formae non leguntur nisi praesentis et imperfecti. Praes. ind. *μέλλω* *N* 777, *Φ* 83 *δ* 377, *μέλλεις* (quinquies), *μέλλει* (septies), *μέλλετ'* *Ξ* 125 *δ* 94, *μέλλουσι* *ξ* 133, *-σιν* *K* 326 *σ* 19. opt. *μέλλοι* *λ* 596, *μέλλοιμεν* *M* 323. — Impf., addito augmento sexagies septies fere, *ἔμελλον, -ες, -ε(ν), ἔμελλ'* *ρ* 364, *ἐμέλλετε* *Λ* 817, *ἔμελλον*; omisso augmento quinquies tantum *α* 232 *δ* 181 *ι* 378 h. Cer. 454 *μέλλεν*, *P* 278 *μέλλον.* *M* 34 *Ζηνόδοτος γράφει ὡς ἤμελλον. ἔστι δὲ βάρβαρον*, schol. A. — Cum in radice *μερ, μαρ* notio insit cogitandi, vis primaria verbi esse videtur cogitandi, denke, gedenke, in eo sum ut, praeterea fere coniugationis periphrasticae loco ad verba accedit. cf. Kuehner[2] a. Gr. II p. 150, 2, Forssmann in Curt. Stud. VI p. 40. Naegelsbach ad *A* 564 notionem primariam verbi esse vult: is sum qui „es drueckt nicht die subiective Vorstellung einer Moeglichkeit, sondern die in den Personen oder Umstaenden begruendete obiective Moeglichkeit einer Handlung aus.“ cf. Ameis app. ad *σ* 16. Krueger, Di. 53, 8, 1—6. Veteres *μέλλω* apud Homerum temporis significationem nullam habere volunt, schol. A ad *Π* 46 *ἦ γὰρ ἔμελλεν* | *οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι. ἡ διπλῆ ὅτι καὶ νῦν τὸ ἔμελλε σαφῶς οὐκ ἐπὶ χρόνου· οὐ γὰρ ἔμελλε λιτανεύσειν ἀλλ' ἐλιτάνευσεν. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐῴκει.* Reliqua Aristonici testimonia cf. in Lehrs[2] Arist. p. 121. Ubique ad interpretandum adhibet *ἔοικε* „quod id significari vult, quod vel fato vel rerum condicione fieri consentaneum est. Haec observatio de usu Homerico voc. *μέλλειν* pervulgata est in veterum litteris.“ cf. Eust. 149, 33. 849, 32. 1216, 58. 1414, 11. 1496, 16 saepius. Suid. Hes. — Apud Homerum vox significat 1) quod in eo est, ut fiat, fere = cogito, in eo sum, gedenke, bin im Begriff. 2) quod fatis aut natura et condicione rerum hominumve factum aut exspetandum est; a) plerumque impf., in fatis erat, sollte, b) plerumque praesens, rebus ut sunt patet, efficitur, muss, de coniectura certa, quae sequitur ex eis, quae facta sunt. c) rebus ut sunt, verisimile probabile est fore, mag.

1) Cogito, in eo sum. a) Plerumque c. inf. fut. *B* 39 *θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεα . . Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι* sc. *Ζεύς.* *Z* 393 *τῇ ἄρ' ἔμελλε διεξίμεναι πεδίον δέ* |, 515 *εὖτ' ἄρ' ἔμελλε* | *στρέψεσθ' ἐκ χώρης*, *Λ* 22 *οὕνεκ' Ἀχαιοὶ* | *ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι*

ἔμελλον, 54 οὕνεκ' ἔμελλε | πολλὰς . . κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν | sc. Κρονίδης, Ο 601 ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν | θησέμεναι Τρώων sc. Ζεύς, Ψ 544 μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον |, ζ 135 Ὀδυσσεὺς κούρῃσιν . . ἔμελλε | μίξεσθαι γυμνός περ ἐών, Nitzsch ad l. er musste, war in der Lage, dass er. λ 596 ἀλλ' ὅτε μέλλοι | ἄκρον ὑπερβαλέειν, χ 9 ἦ τοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε |. — Haud raro additur τάχα, Ζ 52 καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν | δώσειν, Κ 365 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσι |, Λ 181 δ 514 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε . . | ἵξεσθαι, ι 378 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς . . ἐν πυρὶ μέλλεν | ἅψεσθαι, Ameis: mit sinnlicher Belebung des Leblosen, unser Feuer fangen. η 18 ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐραννήν | cf. κ 275. ρ 412 τάχα δὴ καὶ ἔμελλεν Ὀδυσσεὺς | . . προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν, codd. plerique γεύσασθαι, quod probat Grashof in Z. f. d. A. 1834, 283. cf. Krueger Di. 53, 8. 6, Fut. defendunt Faesi ad l. Kayser in Phil. XXII 511. Ψ 773 Wolf e Ven. scripsit ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξασθαι ἄεθλον |, cf. La Roche, Faesi, Duentzer. Bekker vero hom. Bl. I p. 196 fut. defendit. cf. Cavallin, de temporum infinitivi usu Hom. p. 56 s. — b) rarius inf. praes. accedit. Κ 454 ὁ μέν μιν ἔμελλε γενείου χειρὶ παχείῃ | ἁψάμενος λίσσεσθαι, ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε |, ζ 110 ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε . . οἶκον δὲ νέεσθαι |, . . ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε . . Ἀθήνη, τ 94 τὸν ξεῖνον ἔμελλον . . ἀμφὶ πόσει εἴρεσθαι. De inf. aoristi, qui in nonnullis codd. legitur Ψ 773 et ρ 412, cf. hos locos supra allatos.

2) a) Impf. in fatis erat, sollte. α) cum inf. futuri, saepe addita particula ἄρα. Β 36 ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον | cf. β 156. v. l. ἔμελλεν v. La Roche h. T. p. 383. Ε 205 τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν |, v. l. ἔμελλεν cf. La Roche h. T. p. 383, Ε 686 ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἐγώ γε | . . εὐφρανέειν, Κ 336 οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν | . . Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν, Μ 3 οὐδ' ἀρ' ἔμελλε | τάφρος ἔτι σχήσειν, 113 νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε . . ἀπονοστήσειν, Χ 356 οὐδ' ἄρ' ἔμελλον | πείσειν, ι 230 οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' . . ἐρατεινὸς ἔσεσθαι |, κ 26 οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν | ἐκτελέειν, λ 553 οὐκ ἄρ' ἔμελλες | . . λήσεσθαι v. Ameis ad l. ν 293 οὐκ ἄρ' ἔμελλες | . . λήξειν, ω 470 οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν | ἂψ ἀπονοστήσειν, Λ 817 ὣς ἄρ' ἐμέλλετε . . ἄσειν, Μ 34 ὣς ἄρ' ἔμελλον . . θησέμεναι, v. l. ὣς ἤμελλον, δ 107 τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν | αὐτῷ κήδε' ἔσεσθαι, ω 28 ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶϊ παραστήσεσθαι ἔμελλε | μοῖρ' ὀλοή, h. Ap. 521 ἔνθ' ἄρ' ἔμελλον | οἰκήσειν. — Υ 466 γ 146 νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν |, Β 694 τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν |, 724 τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον |, Μ 323 εἰ . . μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε | ἔσσεσθ', Ο 612 μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν | ἔσσεσθ', Π 460 τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε | φθίσειν, Ρ 278 μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ | μέλλον ἀπέσσεσθαι, Τ 98 ἤματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληείην | Ἀλκμήνη τέξεσθαι, h. Ap. 101 ὅτ' ἄρ' υἱὸν . . Λητὼ τέξεσθαι . . τότ' ἔμελλεν |, Φ 47 ὅς μιν ἔμελλε | πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, Ω 85 ὅς οἱ ἔμελλε | φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ, ζ 165 ᾗ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι |, η 270 ἦ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ | πολλῇ, θ 510 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν |, ι 477 καὶ λίην σέ γ' ἔμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα, ν 384 φθίσεσθαι κακὸν οἶτον . . ἔμελλον |, ρ 364 οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος |, υ 393 οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ | θησέμεναι, φ 98 ὀϊστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν |, 418 τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι, ψ 221 εἰ ᾔδη, ὅ μιν αὖτις . . ἀξέμεναι οἶκον δὲ . . ἔμελλον |, h. Merc. 15 ὃς τάχ' ἔμελλεν | ἀμφανέειν κλυτὰ ἔργα, h. Cer. 454 αὐτὰρ ἔπειτα | μέλλεν . . ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσιν. — β) cum inf. praesentis. Ρ 497 νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι |, α 232 μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων | ἔμμεναι, ι 475 οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους | ἔδμεναι, σ 138 καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι |, h. Ap. 380 οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἐμὸν νόον ἐξαπαφοῦσα | . . προρέειν καλλίρροον ὕδωρ |. — γ) c. inf. aor. Π 46 ἦ γὰρ ἔμελλεν | οἷ αὐτῷ θάνατον . . καὶ κῆρα λιτέσθαι |, Σ 98 αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ | κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. — Semel μέλλω significat voluntate hominis aliquid fieri, Λ 700 περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον | θεύσεσθαι, sc. voluntate Nelei. — b) rebus ut sunt patet, concludendum est, saepe addito που, muss wohl, veterum ἔοικε. Α 564 εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι | quae si ita sunt, ut tu suspicata es (s. v. 555), cognoscis inde, sequitur inde, me id velle, „tel est notre bon plaisir", Β 116 Ι [23] (quos Bekker eici vult h. Bl. II 111) Ξ 69 οὕτω που Διὶ μέλλει . . φίλον εἶναι |, Ν 226 ἀλλά που οὕτω | μέλλει δὴ φίλον εἶναι . . Κρονίωνι |, Φ 83 μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί |, δ 181 ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός, Ameis ad l. „μέλλω mit που von einer subjectiven Behauptung, die hier durch die in dem folgenden Relativsatz enthaltene Thatsache motivirt wird." δ 377 ἀλλά νυ μέλλω | ἀθανάτους ἀλιτέσθαι. — c) rebus ut sunt exspectandum, probabile est, fieri potest. Κ 326 ὄφρ' ἂν ἵκωμαι | νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι | βουλὰς βουλεύειν, Ameis ad l. „von dem, was nach der Lage der Dinge sich erwarten laesst." Λ 364 Υ 451 νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων |, ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων, Ν 777 ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο | μέλλω, Ξ 125 κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς | ἐγχείῃ· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, εἰ ἐτεόν περ cf. δ 94. Σ 362 καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι |, Ω 46 μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι | ut res hominum sunt, fieri potest. δ 200 καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔ τι κάκιστος | Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι, ξ 133 τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ | ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, χ 322 εἰ . . θυοσκόος εὔχεαι εἶναι |, πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι. δ 274 κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε | δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, σ 19 δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης | ὥς περ ἐγών, ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν, ut res sunt, quod mendici sumus, res secundas solos deos nobis daturos esse probabile est. Faesi ad l. „μ. hat einen gewissen Ausdruck zuversichtlicher Ironie, wie sonst πού oder οἶμαι." E. M. 578, 3. E. Gud. 386, 38. Suid. Hes.

1) **μέλος** (Goebel Lexil. II 236 a radice σμαλ = disseco, divido vocem derivat, μέλος = σμέ-

λος pars corporis, membrum. v. E. M. 577, 12 *μέλη συνωνύμως καὶ μέρη.* De σ initiali v. Hoffmann quaest. hom. I p. 152; *μ* syllabam brevem, quae praecedit, producit in *ἀπὸ μελέων* Η 131 Ν 672 Π 607 ο 354, et in *διὰ μελεΐστί* ι 291 σ 339, (ν 432 codices omnes *πάντεσσι μελέεσσι*), non producit in *γναμπτοῖσι μέλεσσι* (septies), *ἠδὲ μέλεσσιν* Ψ 191, *περιτρομέοντο μέλεσσιν* σ 77, cf. La Roche hom. U. p. 53, 2). Formae non leguntur nisi plur. nom. *μέλε'* Ρ 211, gen. *μελέων* (ter decies), dat. *μέλεσσι(ν)* (novies), *μελέεσσι* ν 432, acc. *μέλε'* σ 70 ω 368. — Membrum. 1) hominum, a) Λ 669 *ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι(ν)* | cf. Ω 359 λ 394 ν 398 (*ἀθετ.*) 430 φ 283 h. Ven. 238, v. Ameis app. ad ν 398. Ω 359 vituperatur a Giseke h. F. 215 quod parum eleganter composita sint verba *ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.* Ρ 211 *πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς | ἀλκῆς καὶ σθένεος,* σ 70 ω 368 *μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν* | sc. *Ἀθήνη,* Π 110 *ἱδρὼς | πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν,* Ψ 689 *ἔρρεε δ' ἱδρὼς | πάντοθεν ἐκ μελέων,* λ 600 *ἱδρὼς | ἔρρεεν ἐκ μελέων.* Ψ 191 *μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο | σκήλει' ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν* |, ν 432 *ἀμφὶ δὲ δέρμα | πάντεσσιν μελέεσσι . . θῆκε γέροντος,* σ 77 *σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν* |, θ 298 *οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι* | cf. h. Ven. 234. — b) paullo latiore sensu *μέλεα* opposita *τῷ θυμῷ* fere = corpus. Η 131 *θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω,* Ν 672 Π 607 *ὦκα δὲ θυμὸς | ᾤχετ' ἀπὸ μελέων,* Ψ 880 *ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο,* λ 201 *νοῦσος . . ἥ . . μελέων ἐξείλετο θυμόν* |, ο 354 *θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι.* — 2) bestiarum. ξ 428 *ὠμοθετεῖτο συβώτης | πάντων ἀρχόμενος μελέων ἐς πίονα δημόν* | sc. *συῶν.* De Ulixis sociis in sues mutatis κ 393 *τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον.* (*λυσιμελής μελεΐστί.*)

2) **μέλος** (Curt. Et.[5] 329 vocem componit cum *μείλ-ια, μείλ-ιχος,* aeol. *μέλλιχος,* goth. mil-ds; vestigia litterae λ in voculis graecis duplicatae cognoscit in aeol. *μέλλιχος,* in *μείλια* cet. pro *μέλλια,* in exitu pentametri, quod legitur Pausan. X 7, 4 *μέλεα καὶ ἐλέγους* „wodurch selbst auf die vielbezeugte Lesart im hymn. in Merc. 502 *θεὸς δ' ὑπὸ μέλος ἄειδεν* ein anderes Licht faellt," qua assimilatione altera littera λ orta sit, non constare, fortasse *μείλια* pro *μέλ-νια, μέλος* pro *μέλ-νος* dici.) Praeter locum illum corruptum h. Merc. 502 supra commemoratum vox semel legitur in hymnis de cantu lusciniae, h. XIX 16 *οὐκ ἂν τόνγε παραδράμοι ἐν μελέεσσιν* | *ὄρνις.* — E. M. 577, 8—25 54s. E. Gud. 385, 35 52. 386, 26. Suid. Hes.

μέληθρον (Curt. Et.[5] 329 „*μέλπω* hiess offenbar urspruenglich mild stimmen, erfreuen.") Non leguntur nisi nom. et acc. plur. *μέλπηθρα* in Il., in Od. aut hymnis vox non legitur. — Delectamentum, Spiel. Ν 233 *κεῖνος ἀνὴρ . . αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο* |, Ρ 255 Σ 179 *Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι* |. Eust. 929, 15 *μέλπηθρα δὲ ἀντὶ τοῦ παίγνια. μετὰ χόρον γὰρ οἱ κύνες ἐμπεδῶσί τε τῷ λοιπῷ σώματι καὶ τὰς σάρκας διασπῶντες σφαιρίζουσι κ. τ. λ.* id. 1629, 40. Apoll. Lex. 110, 26 *τὰ σπαράγματα τῶν κυνῶν καὶ ἑλκύσματα.* E. M. 578, 16. E. Gud. 386, 28. Suid. Hes. *μέλπηθρα· σπαράγματα. παίγνια. ἑλκύσματα. καὶ μέλπηθρα κυνῶν ὁμοίως.* De plurali v. Krueger Di. 44, 3, 4.

μέλπω (Curt. Et.[5] 329 vocem eiusdem radicis ac *μείλιχος* esse vult, a stirpe *μελ* littera *π* amplificata, notionem primariam verbi fuisse = ad lenitatem, mollitiem animi deduco, delecto, milde stimmen, erfreuen). Leguntur formae: act. *μέλποντες.* med. praes. *μέλπονται* h. XIX 21, impr. *μέλπεο* h. Merc. 476. inf. *μέλπεσθαι* Η 241, ptcp. *μελπομένῃσιν* Π 182. impf. *ἐμέλπετο* Σ 604 δ 17 ν 27. — Ludo, quod fit et saltando et cantando. Quod Aristarchus statuit apud Homerum *μέλπεσθαι* unam notionem lusus habere, maxime saltationis, de cantu non dici cf. Friedlaender Aristonicus p. 53 ad Α 474, Lehrs Arist.[2] p. 138 s. At nonnullis locis, Σ 604 δ 17 ν 27 h. Merc. 476 h. XIX 26, notio canendi non solum admitti potest, sed pro meliore statuenda est. cf. Friedlaender l. c. Ameis ν 27 app. Schmidt Syn. III 353. Apoll. Lex. 110, 35 *μ. ἤτοι παίζειν ἢ ὑμνεῖν. καὶ ἡ μολπὴ ἑκάτερον σημαίνει.* — 1) act. *μέλπω τινά,* lusu, cantando et saltando, celebro. Α 474 *πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο | καλὸν ἀείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν* |, *μέλποντες ἑκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων* |, cf. Ameis ad l. Lehrs l. c. „carmine celebro", Naegelsbach „den Apollo feiernd durch Gesang." Aristarchus versum spurium esse vult, *ἀθετεῖται, ὅτι νομίσας τις τὸν Ἀπόλλωνα Παιήονα εἰρῆσθαι προσέθηκεν αὐτόν. καὶ γίγνεται δισσολογία· προείρηται γὰρ ,,οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο."* cf. Friedlaender l. c. Bekker anecd. 737. 2) med. a) choream salto. Π 182 *τῆς δὲ . . ἀργεϊφόντης | ἠράσατ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν | ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος,* sc. *Πολυμήλης.* Η 241 *τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ* |, *Αἶαν διογενές, . . . οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηι* |, Apoll. Lex. 111, 3 *οἷον τὴν ἐμπειρίαν τῆς συστάδην μάχης περιπεποίημαι εὐχερῶς. ὡσπερεὶ παιδιᾷ χρώμενος,* schol. AD *τὸ δὲ μέλπεσθαι κυρίως μὲν παίζειν ἢ τέρπεσθαι, νῦν δὲ οἷον κινεῖσθαι εὐχερῶς καὶ ἐμπείρως κατὰ τὴν μάχην,* schol. BL *ὄρχησις γὰρ καὶ παιδιὰ γενναίων ὁ πόλεμος. πολλὴν δὲ εὐχέρειαν τῶν δεινῶν ἐμφαίνει.* v. Eust. 679, 26. Ameis „den Waffentanz auffuehren, den Kriegsreigen tanzen." — b) cano. Σ 604 δ 17 *μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς | φορμίζων.* Σ 604 omittitur in libris, Athenaeus V 181 c auctor est Aristarchum v. expunxisse, cf. Friedlaender Aristonic. ad Α 474, Lehrs l. c. Ameis δ 17 app. ν 27 *μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός* |, *Δημόδοκος,* cf. Ameis app. ad l. h. Merc. 476 *μέλπεο καὶ κιθάριζε καὶ ἀγλαΐας ἀλέγυνε* |, h. XIX 21 *νύμφαι . . λιγύμολποι | φοιτῶσαι πυκνὰ ποσσὶν ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ | μέλπονται· κορυφὴν δὲ περιστένει οὔρεος ἠχώ* |. — E. M. 578, 16. E. Gud. 386, 30. Suid. Hes. (*μεταμέλπομαι, μέλπηθρον, μολπή.*)

μέλω (Curt. Et.[5] 330, 558, Fick W.[3] I 838 a rad. *μερ, μαρ,* cf. *μέρ-ιμνα,* sanscr. smar, cogito et curo, desidero. — Goebel Lex. II 237 a rad. smal = vibro verbum derivat.) Leguntur formae: Act. Praes. ind. *μέλω* ι 20, *μέλει* (decies fere), *μέλουσι* Υ 21 h. Merc. 451. impr. *μελέτω* (octies), *μελόντων* (septies). inf. *μέλειν* Ε 490, *μελέμεν* σ 421. ptcp. *μέλουσα* μ 70. — Impf. *ἔμελεν* π 465, *μέλε* ε 6. — Fut. *μελήσει*

(duodecies), μελήσουσιν *E* 228 *K* 481, μελησέμεν *K* 51. — Aor. μέλησεν h. Merc. 453. — Perf. a rad. antiquiore μαλ, ind. μέμηλας h. Merc. 437, μέμηλε(ν) (undecies). coni. μεμήλῃ *Δ* 353 *I* 359. ptcp. μεμηλώς *E* 708 *N* 297 469, Nauck μεμηώς v. i. — Plpfct. μεμήλει bis. — Med. Praes. μελέσθω χ 505, praes. redupl. μέμβλετ' *T* 343 per metathesin e μέ-μελ-ται ortum v. Curt. Verb. II 216, de littera β inserta cf. Kuehner a. Gr. § 69, 1. Roscher in Curt. Stud. III, 135 formam per syncopen e με-μέλ-εται ortam esse suspicatur. Alii perf. esse volunt cf. Kuehner l. c. p. 866, Loebell de perfecti homerici forma et usu p. 68. Ameis ad χ 12. — Impf. μέμβλετο *Φ* 516 χ 12. — Fut. μελήσεται *A* 523 cf. Naegelsbach ad l. — Voci subest notio primaria cogitandi et curandi, an etwas denken. — Curae, cordi sum. 1) Act. Praes. a) 1. pers. semel ι 20 εἴμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν | ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει | omnium in animo ac mente versor, omnes de me audire et narrare cupiunt v. Nitzsch ad l. μ 70 Ἀργὼ πᾶσι μέλουσα. schol. *B* ad *X* 51 ὀνομάκλυτος Ἀρίσταρχος ὑφ' ἕν ὡς πασιμέλουσα, cf. schol. *A* *Θ* 527. Lobeck elem. I p. 555, Cramer an. Ox. II 96, 18, La Roche h. T. p. 311. Ameis app. „die vielgesungene und vielgehoerte." — b) plerumque 3. pers. μέλει μοί τις aut τί. α) cum cura cogito, cura me afficit, sollicitudini mihi est, es macht mir Sorge. β) curae mihi est, consulo, liegt mir am Herzen. γ) latiore sensu studeo, meum est, ist meine Sache. α) *Z* 441 ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι, 450 ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω |, . . ὅσσον σεῦ, *K* 51 ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι | δηθά τε καὶ δολιχόν, cf. 282 „woran sie lange denken werden." *K* 92 ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος | ἱζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν |, *Σ* 463 *T* 29 μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων |, *Y* 21 μέλουσί μοι ὀλλύμενοί περ |, *Ω* 152 μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ μηδέ τι τάρβος | cf. 181. 683 ὦ γέρον, οὔ νύ τί σοί γε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὕδεις |, β 304 μή τί τοι ἄλλο | ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε |, η 208 ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσίν „darum mache dir keine Sorgen," v. l. μοι μελέτω, ν 362 π 436 ω 357 θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων. — cum participio, ε 6 μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι νύμφης. — β) curae mihi est, consulo. *E* 228 *K* 481 μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι |, *O* 231 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, ἑκατηβόλε, φαίδιμος Ἕκτωρ |, *X* 11 ἦ νύ τοι οὔ τι μέλει Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησας |, σ 421 τὸν ξεῖνον δὲ ἐῶμεν . . | Τηλεμάχῳ μελέμεν. — γ) studeo, meum est. *E* 490 σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ |, ἀρχοὺς λισσομένῳ . . ἐχέμεν, 430 σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο |, ταῦτα δ' Ἄρηι . . καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει, h. XI 2 Ἀθήνην . . ἣ σὺν Ἄρηι μέλει πολεμήια ἔργα |, *B* 338 παισὶν . . οἷς οὔ τι μέλει πολεμήια ἔργα, *Z* 492 *Y* 137 πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει |, α 358 μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει |, λ 352 πομπὴ δ' ἄνδρεσσι μελήσει |, φ 352 τόξον δ' ἄνδρεσσι μελήσει |, h. VII 27 ὅδε δ' αὖτ' ἄνδρεσσι μελήσει |, *P* 515 τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει | cf. *Ψ* 724. ρ 601 αὐτὰρ ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει |, 594 σ 266 σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων |, α 159 τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή |, h. Ap. 188 αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μέλει κίθαρις καὶ ἀοιδή |, δ 415 καὶ τότ' ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε |, ζ 270 οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη |, h. Merc. 451 Μούσῃσιν . . τῇσι χοροί τε μέλουσι καὶ ἀγλαὸς ὕμνος ἀοιδῆς |, 453 ἀλλ' οὔπω τί μοι ὧδε μετὰ φρεσὶν ἄλλο μέλησεν |. — cum inf. π 465 οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι |. absol. α 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων |. — Perf. μέμηλε eodem fere sensu usurpatur, quo praesens, accedit vero nonnunquam significatio, curam illam animi condicione, natura eius, cui aliquid curae est, effici, cf. Loebell l. c. 43. μ 116 σχέτλιε, καὶ δὴ αὖ τοι πολεμήια ἔργα μέμηλε | „bellicis rebus, quae est tua natura, studes." *B* 614 ἐπεὶ οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει | sc. Arcadibus. ε 67 κορῶναι | εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν, *B* 25 62 βουληφόρον ἄνδρα |, ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε, *E* 876 οὐλομένην, ᾗ τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν, h. Ven. 6 πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλε ἐυστεφάνου Κυθερείης |, *Δ* 353 *I* 359 ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ |, *I* 228 οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν |, *T* 213 τό μοι οὔ τι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν |, α 151 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει |, ζ 65 τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν |, h. Merc. 266 267 πάρος δέ μοι ἄλλα μέμηλεν· | ὕπνος ἔμοιγε μέμηλε καὶ ἡμετέρης γάλα μητρός |. — Ptcp. μεμηλώς τινος. Nauck μεμᾱώς vel μεμηώς scribi vult, cf. Cauer in Z. f. G. 1884, 312. *E* 708 μέγα πλούτοιο μεμηλώς |, *N* 297 469 μέγα πτολέμοιο μεμηλώς |. Semel μέμηλα ταῦτα, h. Merc. 437 πεντήκοντα βοῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας |.

2) Med. a) μέλεταί μοί τι = μέλει, curae mihi est aliquid. *A* 523 ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω |, Naegelsbach ad l. „μελήσεται nur hier aus metr. Grund statt des sonstigen μελήσει. cf. Bekker hom. Bl. I 146, 40. Ellendt im Koenigsberg. Progr. 1861." χ 505 μή τί τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελέσθω |. — b) μέμβλεται, μέμβλετο, α) curae est. *T* 343 ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς |; *Φ* 516 μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐυδμήτοιο πόληος | sc. Ἀπόλλωνι. — β) cogito. χ 12 φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ | μέμβλετο, an Tod dachte er gar nicht. — Eust. 1187, 50 ἔστι γὰρ τὸ κοινὸν μεμέληται, καὶ συγκοπῇ μέμληται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β καὶ συστολῇ τοῦ η μέμβλεται. cf. 1722, 63 1917, 7. Herod. ed. Lentz adn. ad fr. 406. E. M. 578, 39. Suid. Hes. (ἀμελέω, μελέδημα, μελεδών.)

[μέμαα] (Curt. Et.[5] 311 vocem derivat a radice μαν μεν, sing. μέ-μον-α, plur. μέ-μα-μεν, lat. me-min-i, goth. ga-mun-an, quae rad. notionem habeat cogitandi et petendi, avendi, „strebendes Denken, Trachten." v. Loebell de perfecti hom. forma et usu, p. 49. Goebel Lexil. II 275). Formae non leguntur nisi plur. (sing. μέμονα.) v. Curtius verb. II 169, μέμᾰμεν *I* 641 *O* 105 (formas non esse syncopatas cf. Curt. l. c. II 168, Kuehner a. Gr. I § 318. Eust. 780, 37), μέμαθ' *Π* 160, μεμάασι(ν) (undecies), du. μέμᾰτον *Θ* 413 *K* 433. impr. μεμάτω *Δ* 304 *Y* 355. ptcp. (v. Curt. verb. II 229, Sonne in Kuhn Ztschr. XII 290, Eust. 282, 39.) sing. nom. μεμᾱώς (vicies bis), μεμᾰώς *Π* 754, μεμᾱυῖα (octies), μεμᾱυῖ'

Ε 732. gen. μεμαῶτος Θ 118, dat. μεμᾰῶτι Ν 80 317 Χ 284, acc. μεμᾰῶτα (vicies), μεμᾰῶτ' Χ 326, μεμᾰυῖαν (quinquies). Plur. nom. μεμᾰῶτες (undecies), μεμᾰότες Β 818 h. Merc. 204, μεμᾰυῖαι Ε 779 Δ 615. dat. μεμᾰῶσι(ν) Μ 200 218. acc. μεμᾰῶτας Ι 361 Ο 276 χ 172. Du. μεμᾰῶτε (novies), μεμᾰότε Ν 197. Plpfct. 3. plur. μέμᾰσαν (octies) v. Kuehner a. Gr. I § 230, 1. — Peto, appeto, nitor ad rem, gestio, molior. 1) de celeri motu corporis ruo, irruo, propero, tendo, anstuermen, eilen. Θ 413 πῇ μέματον; τί σφῶιν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ |; Ξ 298 Ἥρη, πῇ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις |; Δ 615 ἵπποι γάρ με παρήιξαν πρόσσω μεμαυῖαι |, Θ 118 τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε, Δ 95 τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα . . ὀξέι δουρὶ | νύξ' cf. Υ 386. Χ 243 νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, 284 οὐ μέν μοι φεύγοντι . . |, ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον | sc. δόρυ, Ν 137 ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ | ἀντικρὺ μεμαώς, Η 261 Μ 405 στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα |, Δ 98 δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα | cf. Μ 186 Υ 400. Ρ 531 εἰ μὴ σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε |. — ἐπί τινι. Θ 327 τῷ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι | cf. Χ 326. — de equis ο 183 ἤιξαν πεδίον δὲ διὰ πτόλιος μεμαῶτες |.

2) Appeto, gestio, vehementer opto, imprimis de pugnandi studio. a) cum inf. α) verbum finit. Β 863 μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι | cf. Θ 56. Δ 304 μηδέ τις . . οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι |, Η 3 μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι |, Μ 89 μέμασαν δὲ μάλιστα | . . ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι, Ν 135 μέμασαν δὲ μάχεσθαι |, Υ 355 μεμάτω δὲ μάχεσθαι |, Η 160 μέμαθ' Ἕκτορος ἀντίον ἐλθεῖν |, Κ 433 μέματον Τρώων καταδῦναι ὅμιλον |, Ν 337 μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ | ἀλλήλους . . ἐναιρέμεν ὀξέι χαλκῷ |, Υ 165 ἀποκτάμεναι μεμάασιν |, δ 700 Τηλέμαχον μεμάασι κατακτάμεν, 740 μεμάασιν | ὃν καὶ Ὀδυσσῆος φθῖσαι γόνον, ε 18 παῖδ' . . ἀποκτεῖναι μεμάασιν |, χ 263 μεμάασιν | ἡμέας ἐξεναρίξαι, Ι 641 μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων | κήδιστοί τ' ἔμεναι, λ 315 Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, ρ 520 τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν, ὁππότ' ἀείδῃ |, υ 215 μεμάασι γὰρ ἤδη | κτήματα δάσσασθαι. — c. inf. fut. Μ 197 μέμασαν δὲ μάλιστα | . . ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας |, Ο 105 ἦ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἄσσον ἰόντες | Ameis „μ. mit inf. fut. weil damit der Begriff des Hoffens vorschwebt", cf. eiusd. app. ad ο 522. — β) saepius participium. Λ 590 ἀλεξέμεναι μεμαῶτα | ῥῖψε cf. Ε 779. Γ 9 ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν |, Ν 475 ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας |, Β 473 διαρραῖσαι μεμαῶτες | cf. Λ 713 733 Ρ 727. Ε 244 ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι | cf. 569 Ν 317. Ζ 120 συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι | cf. Υ 159 Ψ 814. π 171 μεμαυῖα μάχεσθαι |, Ε 135 μεμαὼς Τρώεσσι μάχεσθαι |, Χ 36 ἄμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆι μάχεσθαι |, Ε 301 Ρ 8 τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅς τις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι |, Ε 852 μεμαὼς ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι |, Ν 182 μεμαὼς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι |, Σ 156 ποδῶν λάβε . . Ἕκτωρ | ἑλκέμεναι μεμαώς, Φ 68 τ 449 οὐτάμεναι μεμαώς, Ι 532 διαπραθέειν μεμαῶτες ἄρηι |, υ 50 κτεῖναι μεμαῶτες ἄρηι |. — Ι 361 ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας |, Φ 65 γούνων ἅψασθαι μεμαώς, Χ 413 ἐξελθεῖν μεμαῶτα, δ 351 θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι | ἔσχον, δ 416 μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι |, λ 210 τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα |, τ 231 ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσι |, h. Merc. 416 ἐγκρύψαι μεμαώς. — c. inf. fut. Ameis ad ο 522 „es steht bei μέμονα und den dazu gehoerigen Formen der Infinitiv Futuri, wenn mit dem eifrigen Streben der praegnante Begriff des Erwartens oder Hoffens verbunden ist." Β 543 μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσι | θώρηκας ῥήξειν, Μ 200 218 περησέμεναι μεμαῶσι |, ω 395 ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες |. — Μέμαα fere = volo, in animo habeo, Κ 208 409 ἢ μεμάασιν | αὖθι μένειν . ., ἦε πόλιν δὲ ἄψ ἀναχωρήσουσιν, Χ 384 ἢ καταλείψουσιν . ., ἦε μένειν μεμάασι, ε 375 χεῖρε πετάσσας |, νηχέμεναι μεμαώς. — Infinit. supplendus est: Κ 236 ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί |, Ω 298 οὐκ ἂν ἐγώ γε . . ἐποτρύνουσα κελοίμην | νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι μάλα περ μεμαῶτα |. — b) τινός. Ε 732 μεμαυῖ' ἔριδος καὶ ἀυτῆς |, Ν 197 μεμαότε θούριδος ἀλκῆς |, Ρ 181 ἤ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα |, σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος |, La Roche post ἀλκῆς interpungi et genet. cum σχήσω ἀμυνέμεναι coniungi vult. — c) τί, semel. h. Merc. 204 τῶν οἳ μὲν κακὰ πολλὰ μεμαότες οἳ δὲ μάλ' ἐσθλὰ | φοιτῶσιν.

3) Participium solum haud raro invenitur adiectivi loco fungens, rapidus, cupidus, imprimis pugnandi cupidus. a) Δ 440 Ε 518 Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα | Ameis „die rastlos eifrige", Ν 80 μενοινώω δὲ καὶ οἶος | Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι | cf. Ν 40 Ἕκτορι . . ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο (cf. supra Χ 36 ἄμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆι μάχεσθαι, ρ 520 ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν), Ν 46 Π 555 Αἴαντε . . προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ |, Ι 655 Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀίω |, Ξ 375 οὐδ' ἔτι φημὶ | Ἕκτορα . . μενέειν μάλα περ μεμαῶτα |, Ο 604 ἔγειρεν Ἕκτορα . . μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν |, 298 τὸν δ' οἴω καὶ μεμαῶτα | θυμῷ δείσεσθαι, Υ 256 ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα |, χ 172 μνηστῆρας . . σχήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων μάλα περ μεμαῶτας |. Δ 73 ὣς εἰπὼν ὄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην | cf. Τ 349 Χ 186 ω 487. — avidus, Ο 276 λὶς . . πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας | sc. κύνας καὶ ἄνδρας, ρ 286 γαστέρα δ' οὔ πως ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν |. — b) μεμαώς ad verba accedit, quae notionem motus habent. Ε 143 ὣς μεμαὼς Τρώεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης, Η 24 τίπτε σὺ δὴ αὖ μεμαυῖα . . ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, Κ 339 βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς, Λ 239 ἕλκ' ἐπὶ οἷ μεμαώς, 258 ἕλκε ποδὸς μεμαώς, Ν 40 Ἕκτορι . . ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο |, Ο 83 172 κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο, Π 754 ἐπὶ Κεβριόνῃ . . ἆλσο μεμαώς | cf. Φ 174. — β) ad alia verba accedit cupiditatem et ardorem eius qui agit significans. Β 818 λαοὶ θωρήσσοντο μεμαότες ἐγχείῃσι |, Δ 40 ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαὼς πόλιν ἐξαλαπάξαι | τὴν ἐθέλω, ν 389 αἴ κέ μοι ὣς μεμαυῖα παρασταίης, γλαυκῶπι |, h. VII 47 ἂν δ' ἔστη μεμαυῖα sc. ἄρκτος. E. M. 578, 22, E. Gud. 386, 57 μεμαῶτες· προθυμούμενοι. Suid. Hes.

Μέμνων (ad radicem μεν redupl. με-μν-ων, quae est in μίμνω, potius pertinere videtur quam ad μεν, quod est in με-μον-α. v. Doed. Gl. 149, Fritzsche in Curt. Stud. VI 322, Goebel, nov. quaest. Hom. p. 7.) — Tithoni et Aurorae

filius, Aethiopum rex, qui Antilochum interfecit, δ 188 nomine non appellato Ἀντιλόχοιο |, τόν ῥ' Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός |, cf. Preller, gr. Myth. II^3 435. Pulcherrimus erat inter viros ante Troiam pugnantes λ 522 κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα δῖον. — v. Preller l. c. I 361. Eust. 1491, 10. 1697, 51 s. Suid.

μέμονα (a rad. μαν μεν ut μέμαα, qu. v. lat. memini. μέμονα: μεμάασι = γέγονα: γεγάασι. cf. Curt. Et.^{5} 103, 311. Fick W.^{3} I 165. Siegismund in Curt. Stud. V 195, 2. Curt. Verb. II 189. Doed. Gl. 135. Loebell de perf. hom. usu et forma p. 50.) Formae non leguntur nisi: μέμον' Ε 482, μέμονας μέμονε(ν). (plur. μέμαμεν cet). Eodem sensu usurpatur, quo μέμαα, nisi quod de motu corporis = irruo μέμονα non dicitur. — Peto, cogito, in animo habeo, volo. 1) c. inf. a) praes. cf. Ameis app. ad τ 231. Ι 247 εἰ μέμονας . . υἷας Ἀχαιῶν | τειρομένους ἐρύεσθαι, Μ 304 μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι |, Σ 176 Ἕκτωρ | ἑλκέμεναι μέμονεν, Ω 657 ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον |, υ 15 μέμονέν τε μάχεσθαι |. — b) c. inf. fut. v. Krueger Di. 53, 7, 5, Ameis app. ad ο 522. Η 36 πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν |, Ξ 88 μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν | καλλείψειν, Φ 481 μέμονας . . ἀντί' ἐμεῖο | στήσεσθαι, ο 521 μέμονέν τε μάλιστα | . . γαμέειν καὶ . . ἕξειν. — c) c. inf. aor. Ε 482 Λυκίους ὀτρύνω καὶ μέμον' αὐτὸς | ἀνδρὶ μαχήσασθαι, Ν 307 πῇ τ' ἄρ' μέμονας καταδῦναι ὅμιλον |. — 2) c. acc. rei. Φ 315 μέμονεν δ' ὅ γε ἶσα θεοῖσι |, v. La Roche Stud. p. 54. — 3) absol. Π 435 διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι |. — E. M. 578, 23. Suid. Hes.

μέν cf. Mutzbauer, der hom. Gebrauch d. Part. μέν I Koeln 1884. (Plerique et veteres et recentiores grammatici particulam artissima cognatione cum μάν μήν cohaerere iudicant, ita ut aliam alius dialecti esse statuant Eust. 641, 40 τὸ δὲ μάν τριχῶς ἀλλοιοῦται, ὡς καὶ ἑτέρωθι (ib. 32, 12) δηλοῦται, κατὰ φύσιν τοῦ η στοιχείου. λέγεται γὰρ καὶ μήν κοινότερον, καὶ μάν Δωρικῶς, καὶ μέν Ἰωνικῶς. ac veteres quidem μέν formam correptam ex pleniore μήν ortam esse putant Herod. in schol. P ad ε 478 συνέσταλται Ἰακῶς Lentz Her. II p. 144, 19. Recentiores item eiusdem stirpis voculas esse existimant Krueger gr. Spr.^{5} § 69, 31, 1 Dial. § 69, 44, 1—4, Spitzner Iliad. vol. I sect. II p. XX exc. VIII, Schoemann Redeteile p. 188 s., Konst. Matthiae zur Lehre v. d. griech. Partikeln Quedlinburg 1845 p. 3 s., Hartung, Part. II p. 490 s. Naegelsbach Anm. zur Ilias ed. I Exc. I p. 153 s. Baeumlein, Part. p. 159 s., Kuehner a. Gr.^{2} II p. 803 s., Buttmann a. Spr.^{2} II p. 295, Ahrens Ztschr. f. Alt.-Wiss. 1844 p. 54 id. Kuhn Ztschr. VIII p. 354 s., W. C. Kayser Philol. XVIII p. 672 s., Hinrichs, de eloc. Hom. vest. Aeol. p. 75 s. Profectas autem eas esse ex adverbio μά docet Pott, EF.^{2} II p. 323, cui assentitur Ahrens, Kuhn Ztschr. VIII p. 358 s. alii cum μέν non eiusdem ac μήν μάν stirpis esse opinentur, a neutro ἕν ducunt cf. Ebel in Kuhn Ztschr. III p. 138 139 adn., Pott EF.^{2} II 324 137 Contra dicunt Ahrens Kuhn Ztschr. VIII p. 356 Leo Meyer, vgl. Gr. I p. 331. Benfey WL. I 4 ab acc. neutr. êvam ducens ‚eius' interpretatur.) Principalis igitur significatio est affirmativa: profecto, sane, hercle; quae cum magis magisque usu trita esset, factum est, ut adversativae cum responderet, concessivam quidem = zwar indueret.

I Adverbium, profecto, 'sane' est, ubi nulla, quae respondeat, sequitur particula adversativa. Semper in enuntiatis primariis exceptis paucis locis ubi legitur ἐπεὶ οὐ μέν, exstat. (schol. LB ad Ν 622 ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ μήν· οὐ γὰρ ἔχει τὸν δέ cf. schol. V ad Ψ 311 Ω 488 Η 89 schol. A interl. ad Α 273 Eust. 1678, 36; 81, 20 v. etiam schol. P ad ε 478 τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ δή· ἢ συνέσταλται Ἰακῶς. similia in schol. H ad δ 31 ζ 13 σ 123 EQM ad δ 376 Eust. p. 984, 53. Apoll. de Coni. p. 508, 21 Bekk.: τόν τε μὲν οὐκ ἀσυνήθως ἀντὶ τοῦ μήν παρειλῆφθαι. eandem significationem particulae μέν tribuisse Aristarchum cognoscitur e schol. Didymi ad Ι 59 ἢ μήν· διὰ τοῦ ε αἱ Ἀριστάρχου. Praeterea Eust. 1351, 13 ἔχει (ὁ ποιητής) δὲ καὶ τὸν μέν σύνδεσμον ἀναπόδοτον ἐν τῷ· ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης et schol. HM ad α 215 μήτηρ μέν τέ μέ φησι· ἢ μὲν μὲν ἀπόλυτος, ἡ δὲ ἐγὼ ἀντιδιαστολὴν ἔχει πρὸς τὴν μητέρα. Neque minus particulae notionem affirmandi primam esse docent Naegelsbach, Anm. zur Il. ed. I p. 153 s., Hartung Part. II p. 490 s., Baeumlein Part. p. 159 s., Schoemann ad Isaeum p. 176 s. recentiores omnes, qui ab eadem stirpe atque μήν ducunt, quos v. s. l. Contra Bekker illam significationem particulae propriam esse negat Hom. Bl. I 34; 62 et in ed. alt. carm. Hom. pro μέν, quod omnes libri habent, ex coniectura scribit μήν his locis: ἦ μήν Α 77 Κ 322 Τ 109 ξ 160 τ 305 Ε 197 Ι 252 464 Λ 765 Ω 749 763 κ 65 τ 167 235 λ 447 ξ 281 ἦ μὴν δή Η 97 δ 33 ξ 216 σ 257 μὴ μήν Κ 330 δ 254 χ 462 καὶ μὴν Α 269 273 Ι 499 632 ξ 85 88 Ω 488 Ψ 175 Ζ 27 194 κ 13 Σ 362 ν 45 τ 244 ἀτὰρ μήν Ζ 135 β 122 δ 32 ἦ τοι μήν Λ 442. idem semper habet οὐ μήν exceptis ω 246 251 Ξ 105 Β 233 φ 150 Κ 79 λ 264, ubi propter metrum οὐ μέν et δ 836, ubi οὐ μέν τοι scribit. sed μέν retinet, vel metro coactus ἦ μέν Ξ 275 καὶ μέν Ω 732 η 325 οὐδὲ μέν omnibus locis Α 154 Ζ 489 χ 415 ψ 66 θ 553 Ο 688 ν 207 Κ 181 Μ 82 κ 447 (Ι 374 e coniect. οὐδέ τι), οὐδὲ μὲν οὐδέ Β 703 726 Ρ 24 κ 551 Τ 295 Κ 299 Μ 212 φ 319, vel significatione affirmativa non intellecta ἦ μέν Χ 233 239 Ω 416 ι 29 ν 425 ἦ μὲν δή Β 798 Ι 348 Γ 430 Π 362 ἀτὰρ μέν σ 123 υ 200 ἦ τοι μέν quadraginta locis, uno loco Λ 442 μὴν scribens. Praeterea μήν coniecit pro μέν post subst. Γ 308 Δ 398 Η 89 ξ 508 post adiect. Ο 203 α 208, post verba Α 216 Ω 46 δ 376 γ 351 post adv. ἔτι μήν ε 290 λ 190 ἤδη μήν Ψ 187 β 402 post pron. person. Β 324 Κ 164 demonstr. δ 157 ω 321 β 294 εἰ μήν pro εἴ γε μέν ε 206, reliquis locis iisque plurimis, etsi notio particulae eadem est affirmativa, μέν retinet. Bekkero assentitur Friedlaender N. Jahrb. f. Philol. 79 p. 821 s. sequitur hic illic Naber, Homerica in Mnemos. 1855 IV p. 195—198 et Nauck in ed. carm. Hom. vel adicit in adn. crit. μήν(?). iure contra dicunt W. C. Kayser Phil. XVIII p. 672—74 Cobet, misc. crit. p. 365—67 Baeumlein Part. p. 154 s. Mutzbauer Part. μέν bei Hom. I p. 12 s. Praeterea de ἦ μέν v. schol. A ad Α 76 Dind.

a) totius enuntiationis sententiam vel affirmat vel auget, ubi adiungitur voculis καί, ἀτάρ, ἦ, ἦ τοι, οὐ, οὐδέ, μή. καὶ μέν

Mutzbauer, Part. μέν I p. 14—22, Hentze in Ameis app. ad ξ 82. mire Naegelsbach Anm. ed. I p. 164 s. particulam non modo affirmativam, sed etiam adversativam notionem habere cum velit, sive ‚profecto etiam' sive ‚at vel' vertit; cui accedit Autenrieth in Naegelsbach An. ed. III ad Α 269, merito obloquuntur Baeumlein Part. p. 160, Braune, Anm. zum XIV. Buch der Od. p. 12 s., Mutzbauer l. l.) Α 269 273 Ι 499 Plat. de republ. II 364 D καὶ τοὺς μέν exhibet, Ι 632 ξ 85 88 Ω 488 η 325 κ 13 16 Bekker Nauck e cod. Vind. 56 αὐτὰρ cf. Kayser Philol. XVII p. 706, ν 45 Ω 732 Ζ 27 197 Ψ 175 τ 244. καὶ μὲν δή Σ [362] v. l. μήν cf. schol. B Duentzer Zenod. p. 25 s., Hentze in Am. app. ad l. Praeterea Ameis λ 585 καὶ μέν legit, ubi La Roche, Bekker cet. καὶ μήν, omnes libros secuti. — ἀτὰρ μέν cf. Mutzbauer l. l. p. 22 s. Naegelsbach l. l. p. 166. Ζ 123 cod. Aug. ἀτὰρ νῦν μέν β 122 δ 32 σ 123 = υ 200. ἦ μέν (cf. Naegelsbach An.¹ p. 158 s. Hartung Part. II 391 401, Kuehner a. Gr.² II p. 692 qui vehementer errant, cum particulae praeter vim affirmativam etiam adversativam tribuunt. cf. Baeumlein Part. p. 153 s. 160, Braune Anm. z. XIV. B. der Odyssee p. 12 s., Krueger Dial. § 69, 44, 1. Praeterea vide Kvičala Ztschr. f. oestr. Gym. 1863 XIV p. 314 s.) 1) in iureiurando v. schol. A ad Α 77 ἦ μὲν κεῖται ἀντὶ τοῦ ἦ μήν, ὅπερ ἐστὶν ὁρκικὸν ἐπίῤῥημα, ὅπερ ὁ ποιητὴς ἀεὶ διὰ τοῦ ε προφέρεται cf. Cobet, misc. crit. p. 366. Adiungitur α) ind. fut. post verba ἴστω νῦν Ζεὺς κ. τ. λ. ξ 160 v. l. ἦ μήν = τ 305 cf. Nicanor ad Ο 40 et Friedlaender Nic. p. 234, Carnuth Nic. zur Od. p. 65. β) inf. fut. post ὄμοσσον Ξ 275 Nican. schol. A ad l. Τ 108 Κ 322 Α 77. 2) in enuntiationibus principalibus, quo quae iis continentur, affirmentur, ubi editores saepius μέν particulae alicui adversativae vel copulativae respondere non recte opinantur cf. Ameis-Hentze ad Π 362 ν 424 υ 27 ξ 281, Faesi-Franke ad Ω 749. adiungitur ad indicativum τ 167 Ι 252 Am.-Hentze. Δ 765 Ε 197 et Ι 464 ubi Naegelsbach l. l. p. 159 immerito μέν adversativam esse opinatur, κ 65 contra Naegelsbachium v. Am.-He., λ 447 Am.-He. Duentzer, ν 425 Am.-Hentze μέν correlativum esse non recte putant cf. Nicanor in schol. Vind. 133 ad l. Carnuth Nic. p. 59, Friedlaender Nic. ad Α 29 et p. 29, ι 29 ξ 281 τ 235 Am.-He., Koch Ω 416 v. l. ἦ δή μιν 749 763 Duentzer hom. Fragen p. 209 s., v. Leutsch ap. Duentzer l. l. p. 210, Faesi-Franke, Koch ad l. l. Naegelsbach l. l. p. 160, Renner zu Hom., Zittau 1883 p. 26 s. μέν et ἀλλά (777) inter se respondere putat. Χ 233 239. ἦ μὲν δή ξ 216 v. l. ἠμὲν Am.-He., σ 257 Naegelsbach l. l. p. 160 non recte adversativam part. intellegit cf. Am.-He., Duentz., Koch ad l. l. Η 97 Am.-He., δ 33 Am.-He., Koch, Faesi, Γ 430 (432—36 ἀθετοῦνται Ariston. schol. A) Duentzer, Am.-He. I 348 id. Π 362 totus locus spurius iudicatur ab Hoffmanno quaest. Hom. II p. 137, Hentze in Ameis app. ad Il. VI p. 21 s. Am.-He. μέν ad part. ἀλλά spectare opinantur. Β 798 Herod. in schol. A ἦ μὲν δή vel ἦ δὴ μέν quae tamen verb. collocatio praeterea non reperitur. Aristarchus ἤδη μέν. — **μὴ μέν** 1) in iure iurando α) c. ind. post ἴστω νῦν Ζεὺς Κ 330 cf. Vierke, de μή part. c. ind. coni. p. 5 s., Hentze in Ameis app. ad l. l., Τ 261 Vierke l. l. p 13 s., Am.-He. ad l. l., Hartung Part. II 136. β) c. infin. post ὀμνύναι Ψ 585 μὴ μὲν ἑκών. propter ϝ vocis ἑκὼν coniecerunt Bekker μή τι, Heyne Il. in observ. VIII p. 472 μὴ σὺ, La Roche in adn. crit. ad l. l. μή με. at mutatione non opus est, quod ἕκων saepius ϝ neglecto legitur cf. Hoffmann qu. Hom. II p. 36. hymn. in Merc. 275 cf. Schneidewin Philol. III p. 678 contra Lohsee, de hymn. in Merc. p. 29 s., Franke ad l. Baumeister p. 219 s., Schulze de h. in Merc. p. 31 s., G. Hermann ad l. l. versum spurium iudicat. δ 254 Nauck μήν. 2) cum optativo μὴ μὲν δή χ 462 v. l. μηδὲν δή cf. Naegelsbach l. l. p. 161, Am.-He. ad l. — **ἦ τοι μέν.** particula, si ipsas voculas ἦ τοι sequitur, ad totam enuntiationem affirmandam valet cf. Kuehner a. Gr.² II p. 697 et Ameis-Hentze ad Δ 376, Duentzer ad π 129, Naegelsbach An. ed. III ad Α 140. Α 140 Γ 168 Ameis-Hentze δέ respondere et hic et Δ 18 Ψ 404 Δ 537 Λ 442 opinantur, Δ 18 62 Am. μέν praeparativum 376 Ε 809 Κ 613 Λ 442 Bekker μήν, quod numerorum ratio requirere videtur. Sed de productione brevis syllabae solita in semiternaria vide La Roche Ztschr. für oestr. Gymn., 1871 p. 502, Duentzer ad l. l. eandem productionem animadverte Η 77 Υ 243 φ 32. alii cum libris DE (La Roche) μέν ῥ'. optimi libri μέν. Π 451 Ρ 509 514 cf. Υ 435 α 267 π 129. Σ 237 Τ 23 67 Υ 67 313 Duentzer locum spurium iudicat, defendit Hoffmann qu. Hom. II p. 243, Ψ 279 404 306 Ω 462 α 307 Am.-He.⁷, Faesi-Kayser⁶, γ 255 η 299 Am.-He. ι 3 43 λ 505 μ 385 locus spurius Ariston. in schol. A ad Γ 277, Carnuth Arist. ad Od. p. 116 s. ν 242 ξ 259 cf. ρ 428. ρ 6 372 τ 124 560 594 ω 281 Am. aliter Duentzer ad l. hymn. in Ven. 202. Particulae propter collocationem, etsi adversativa sequitur, vis affirmativa etiam tribuenda est Υ 22 ἀλλ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ . . . οἱ δὲ δὴ ἄλλοι, ψ 359 ἀλλ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ ἔπειμι . . . σοὶ δὲ γύναι τάδ' ἐπιτέλλω, Φ 372 ἀλλ' ἦ τοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι . . παυέσθω δὲ καὶ οὗτος, κ 271 ἦ τοι μὲν σὺ μέν' αὐτοῦ, αὐτὰρ ἐγὼν εἶμι. — **οὐ μέν** cf. Apoll. Dysc. de Coni. p. 508, 21 ed. Bekker, Naegelsbach An.¹ exc. I p. 160—64, Autenrieth in ed. III ad Α 603 et Hartung Part. II 392 s. et Baeumlein Part. p. 159 s. cum particulae praeter affirmativam non recte adversativam tribuant, ‚at non, doch nicht, aber auch nicht' vertunt. Contra Braune, Anm. z. XIV. B. der Od. II p. 23, Mutzbauer Part. μέν I p. 5 s., praeterea v. Koch ad δ 31. 1) indicativo adiungitur Α 603 Am.-He., Duentzer, Faesi-Franke, Β 233 Autenrieth in Naegelsbach Anm.³ Duentz. Koch. nihil inesse adversativae notionis demonstrat Braune l. l. II p. 23, Δ 158 372 Braune l. l. II p. 12, Ξ 472 Cobet misc. crit. p. 418, van Herwerden quaest. ep. p. 29 οὔ τι, Ο 738 Χ 13 126 283 Ψ 70 δ 31 Braune l. l. II p. 12, θ [515] totus locus spurius iudicatur cf. Carnuth Ariston. p. 82, schol. HQT ad l., schol. ad Aristoph. pac. 778, Koechly de Hom. carm. III p. 17, Anton Rh. Mus. 1864 N. F. XIX p. 430 s., Bergk gr. Litt. I p. 678. ρ 415 v. l. γάρ Ariston. in schol. A ad Ο 11. ω 246 251 Α 163 schol. BLV ἀντὶ τοῦ μήν, non recte μέν vertitur ‚tamen' apud Naegelsbach An. ed. I p. 164, ed. III ad l. neque magis arridet, quod Autenrieth ap. Naegelsbach. l. l., Friedlaender N. Jahrb. 79 p. 821 cum ἀλλά 165 coniungunt. Ε 287 Ξ 105 Koch, Am.-He., Naegelsbach An. ed. I p. 164, Ρ 19 ξ 83 versum ex-

punxerunt Friedlaender N. Jahrb. suppl. III p. 471, Hentze in Ameis app. ad l., Faesi-Kayser, Koch; contra Mutzbauer l. l. I p. 17 adn. 3 cf. etiam Braune l. l. II p. 12 s., Naegelsbach ed. I p. 165. *B* 203 Autenrieth ap. Naegelsb. ed. III ad l., Baeumlein Part. p. 160, Duentzer ad l. Post vocativum collocatum reperitur *Z* 326 *Λ* 452 Am.-He. *γ* 14 *ρ* 381 483 *σ* 36 *φ* 150 312. 2) Optativo c. *κε* *Ψ* 100 *ψ* 168 Ameis in app. ad l. — 3) In enuntiatis secundariis *ἐπεὶ οὐ μέν* legitur cf. Naegelsbach[1] exc. I 6, *K* 79 v. l. *οὔ μιν* schol. ABL ad *Λ* 250 Townl., *ε* 364 *ϑ* 585 *λ* 264 Aristoph. in schol. H *οὔ μιν* cf. La Roche adn. crit. ad l. item DH sup. LQV et M in lemmate. *ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ* hymn. Ap. Py. 286 Hermann, Baumeister. — *οὐ μὲν γάρ* cf. Naegelsbach[1] exc. I 6 p. 160 s. 1) cum indic. *Γ* 453 Apoll. de coni. p. 508, 22, Naegelsbach[3] ad l. l. *E* 402 = 901 qui versus in multis libris non legitur La Roche, *Z* 124 *N* 556 *Y* 89 339 *Ψ* 77 schol. A *γράφεται οὐ γὰρ ἔτι* *Ω* 385 expungitur propter verbi *ἐπιδευέσθαι* usum a Bekker, Franke ap. Faesi, Peppmueller d. XXIV. B. der Ilias ad l. l. Koch, defenditur a Duentzer ad l. l., *α* 78 173 = *ξ* 190 *π* 59: *οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀίομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι* cf. Apoll. de coni. p. 508, 22, Baeumlein Part. p. 161, Duentzer Ameis ad l. l., Ariston. in schol. HM ad *α* 171—73 *οἰκειότερον ταῦτα ὑπὸ Εὐμαίου ἂν λέγοιντο· διὸ ἔν τισιν οὐκ ἐφέροντο* cf. Carnuth Ar. p. 10 et schol. HQ *ὀρθῶς λέγονται* *ξ* 188 s. *π* 57 s., *α* 411 *γ* 377 *δ* 806 *ζ* 301 *η* 73 *ι* 119 131 *κ* 93 *ο* 516 *π* 27 204 310 *ρ* 176 313 *σ* 23 *φ* 261 hymn. in Cer. 331. Saepius in loco communi *P* 446 *T* 182 *α* 392 *ζ* 182 *ϑ* 147 552 *οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων*, | *οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός* spurii Faesi-Franke, Duentzer, *σ* 312. — 2) c. optat. *T* 321 hymn. in Ven. 132 v. l. *οὐ γάρ τοι* et *οὐ γάρ τε* cf. Baumeister p. 260 s. — 3) c. ind. aor. c. *κε* *I* 545. — *οὐ μὲν δή* Naegelsbach[1] exc. I 8, 1 particulae *μέν* immerito vim adversativam tribuit. *Θ* 238 v. l. *οὐ γάρ ποτε* *ε* 341 *μ* 209 posteriore aetate versus 209—11 additos esse dicit Kirchhoff, Comp. d. Od. p. 133, obloquuntur Duentzer in libro Kirchhoff, Koechly ect. p. 59, Heimreich die Telemachie u. d. juengere Nostos p. 21. *ο* 280 totus locus spurius iudicatur a Bergk gr. Litt. I p. 704, Kammer, Einheit p. 563 s. — *οὐ μὲν θήν* *ε* 211 *Θ* 447 Eust. 772, 58 *οὐ μέν τὸν ἀντὶ τοῦ οὐ μέν τοι* cf. ib. 1726, 26, Cramer An. Par. III 42, 17, Osann quaest. Hom. IV 20, Kayser Philol. XVIII 709. — *οὐ μέν τοι*, in qua verborum coniunctione *τοι* semper dativum pronominis esse Spitzner ad Il. exc. VIII § 3 recte contendere videtur, cui assentitur auctor in Passow. Lex. ed. V II 1 p. 180 s. considera etiam non modo saepius ad part. *μέν* apponi pron. pers. formas velut *Λ* 163 *ρ* 415 *Ξ* 472 *Ω* 52, sed etiam *οὐ μέν τοι* semper in orationibus reperiri. modo particulam, modo dativum esse statuunt Krueger dial. § 69, 45 adn., Baeumlein Part. 247 s. Sed Naegelsbach An.[1] exc. I 8, 2 cum *μέν* adversativam esse putat, *τοι* particulam esse iudicat exceptis nonnullis locis ut *ψ* 267 *Φ* 370, ubi dativum esse concedit; at idem in exc. II 177 s. *τοι* omnibus locis dativum accipere propensus est; idem in ed. III ad *B* 145 *μέν τ'* ex *μέν τοι* ortum esse opinatur *B* 145 *Δ* 341 *ε* 447 *χ* 383 422 *Δ* 485 487 *T* 92, de *α* 215 dubitat. Iure contra dicunt et *τ'* pro *τε* esse affirmant Spitzner ad Il. exc VIII p. 23, Baeumlein Part. 248, Christ d. Part. *τε* Sitzungsberichte der K. Bayr. Ak. d. Wiss. phil.-hist. Cl. 1880 p. 35 s. 74 s. *Θ* 293 v. l. *μέν μοι*, *Φ* 370 *α* 222 cf. Braune l. l. II p. 12, *δ* 836 *ψ* 266 *π* 267 *σ* 234. post vocativum *Ψ* 795 *Ω* 300 *η* 159. — ***οὐδὲ μέν*** Naegelsbach An. ed. I exc. I 8, 3 item particulae immerito vim adversativam cum tribuit, idem quod *ἀλλ' οὐδέ* esse contendit; accedit Autenrieth Anm. ed. 3 ad *Λ* 154. Contra Am.-He., Faesi-Franke ad *Λ* 154 recte „auch warlich nicht" „neque profecto" vertunt. cf. etiam Krueger Dial. § 69, 44, 2. Est autem vis particulae ea ut enuntiationis, quae per *οὐδὲ* negationem adiungitur, sententiam affirmet et augeat. Usurpatur 1) praemissa negatione: *α*) *οὐ* *Λ* 154 *Z* 489 *χ* 415 = *Ψ* 66 Faesi-Kayser, Am. ad priorem locum, *ϑ* 553. *β*) *οὐδέ* *I* 374 Am.-He., Bekk.[2] et Nauck *οὐδέ τι*, *O* 688 ubi negatio (674) antecedens longiore intervallo abest cf. Am.-He. hymn. in Ven. 21 antecedunt duo enuntiata, quorum alterum ab *οὐ*, alterum ab *οὐδέ* incipit. *γ*) *οὔτε* *ν* 207 Naegelsbach An. ed. I p. 163 ed. III p. 172 vertit „aber doch auch nicht". Contra Ameis[6] ad l. l. ‚aber auch freilich nicht' cf. Faesi-Kayser Cic. de amicit. 18, 65 „nequeneque vero" Krueger gr. Spr. § 69, 16, 6, Hermann ad Soph. Philokt. 1312. 2) nulla negatione antecedente *K* 181 *M* 82 *κ* 447 Koch, aliter Duentzer, Faesi-Kayser, Nitzsch ad Od. III p. 143 qui non recte ‚doch auch nicht' vertunt. — ***οὐδὲ μὲν οὐδέ*** Naegelsbach An.[1] exc. I 8, 3 p. 161 s., Baeumlein Part. 160, Ameis append. ad *γ* 27, Nitzsch ad Od. I p. 142, Fr. Franke de part. negantibus ling. Gr. III[a] p. 10 s. *B* 703 = 726 *οὐδὲ μὲν οὐδ' οἵ* Am.-He., neque vero ne hi quidem' cf. Koch, Duentzer ad l. l. *B* 726 Zenodotum expunxisse Aristonicus in schol. A ad l. l. auctor esse videtur v. Friedlaender Ar. p. 77. *P* 24 Am.-He., Faesi-Fr. *κ* 551 Faesi-Kayser, Am.-He. *T* 295 Naegelsbach An.[1] exc. I 8, 3 p. 163, Faesi-Fr. ad l. l. Koch ad *P* 24. *K* 299 Ariston. in schol. A explicat *οὐδὲ μὴν οὐδέ*. *ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδέ* *M* 212 *φ* 319 cf. Naegelsbach l. l. p. 161.

b) singularum vocum notionem auget, quas ipsas sequitur nulla vocula interposita, una excepta particula *γέ*. Iis locis, etsi ipsi veteres Eust. 1351, 13 ad *Ω* 289 schol. HM ad *α* 215 Dind. BL ad *N* 622 particulam *μέν* absolute positam notione affirmativa uti docuerunt, cum particula adversativa, quae ad *μέν* referri possit, aut omnino desit aut si qua legitur, illi non respondeat, multi viri docti commoti sunt, ut anacoluthon statuentes, sententiam aliquam, quae priori membro a *μὲν* incipienti opponatur, animo cogitandam esse sibi persuaderent; inducti autem sunt in eum errorem eo quod *μέν* particulae notionem primam affirmativam esse obliti, in ea ratione, qua apud Atticos scriptoribus cum *δέ* coniuncta ut plurimum usurpatur, nitebantur; cf. Hermann ad Vig.[2] p. 841, Klotz ad Devar. p. 656, Matthiae a. gr. Gr.[2] II p. 1261, Thiersch gr. Gr.[3] § 312, 17, Baeumlein Part. p. 163 s., Naegelsbach Anm. ed. I p. 172—74, ed. III p. 90 ad *A* 210, Koch ad l. laudandos Hartung Part. II p. 411 s., 413, 4; I p. 163 s., Krueger Spr. § 69, 35, 2, Kuehner a. Gr.[2] II § 532, 1 et 531, 3, coll. c. 531, 1 et 2. Contra recte disputatur a Schoemann ad Is. p. 176 s., Konst. Matthiae zur Lehre

v. d. griech. Part. p. 3 s. et copiosius a Mutzbauer Part. *μέν* I p. 4—8. — 1) post. subst. *A* 211 *ἔπεσιν μέν* omittitur *μέν* in lemmate schol. A ad l. l. Dind. ubi pro *ἔπεσιν μέν* legitur *ἐπέεσσιν* cf. Faesi-Fr., Am.-He. sed Naegelsbach An.[3] ad l. l. Koch contrarium neglectum esse statuunt. *A* 298 *χερσὶ μέν* contrarium animo cogitari volunt idem Naegelsbach An.[3] ad l. l., Autenrieth ib. Koch; at Ameis-Hentze ad l. l. *μέν* etsi ad *χερσὶν* attractum sit, ad vocem *κούρης* pertinere opinantur. recte Duentzer *κούρης* et *ἄλλων* inter se opponi; sed ad illam oppositionem magis illustrandam *μέν* nihil valet. *Γ* 308 *Ζεὺς μέν που* Bekk.[2] *μήν*. schol. BL *ἴσως ὁ μέν ἀντὶ τοῦ μέντοι, ὅ ἐστιν ἀντὶ τοῦ δέ· ἐγὼ μὲν ἄπειμι, Ζεὺς δὲ τὸ τέλος οἶδε καὶ τὴν τύχην.* Contra Spitzner ad l. l. cf. Ameis-He., *Γ* 457 *νίκη μὲν δή*, *Ω* 599 *υἱὸς μὲν δή*, *Δ* 396 Bekk.[2] *μήν* cf. Am.-He.[3], Faesi-Fr. ad l. l. Duentzer ad 341, *H* 89 Bekk.[2] *μήν, τὸ μέν ἀντὶ τοῦ μήν* schol. V, cf. Am.-He. ad l. l., Naegelsbach Anm.[1] p. 157, *Λ* 833, *P* 336 spurium iudicat Naber quaest. Hom. p. 189, recte tuetur Hentze in Ameis app. VI p. 75, *Ψ* 157 Koch, *γ* 236 Am.[7] totus locus eicitur ab Aristonico cf. Carnuth Ariston. p. 32, a Bekker et Duentzer, defenditur ab Ameis. *ϑ* 134 *φυήν γε μέν* Am.-He., Duentzer. non recte Naegelsbach An. ed. I p. 158 *μέν* particulae, si cum *γὲ* coniungatur, vim adversativam esse dicit, *Λ* 813 *νόος γε μέν* v. l. *γέ μιν* cf. Ameis ad *B* 703. *ξ* 301 *ἀλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μέν* (v. l. *τὴν νῆσον* CSA m. r. La Roche) *ἐλείπομεν οὐδέ τις ἄλλη | φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα | δὴ τότε κ. τ. λ.* *ξ* 508 *αἶνος μέν τοι* (dat.) *ἀμύμων* Bekk.[2] *μήν* cf. Koch, Hentze ap. Ameis[6], Ameis in app. ad l. *M* 258 *κρόσσας μὲν πύργων* Naegelsbach Anm.[1] p. 173. Ameis non recte *μέν* ad *οὐδέ* 262 spectare opinatur. *I* 164 225 quibus locis particulas *μέν* et *ἀλλά* non inter se respondere ex sententia cognoscitur. *X* 412 Koch, Naegelsbach[3] ad *A* 267. *T* 291 *ἄνδρα μὲν — εἶδον . . δεδαϊγμένον . . τρεῖς τε κασιγνήτους* *Z* 327 *λαοὶ μὲν φθινύθουσι* schol. BLV *περικέκοπται ὁ λόγος· ἐφυλάξατο γὰρ ἐπαγαγεῖν· σὺ δὲ καθέζῃ ἀκίνδυνος* cf. Schoemann de reticentia Hom. p. 6 s., Am.-He., Faesi-Fr., Duentzer. *H* 69 *ὅρκια μὲν Κρονίδης . . οὐκ ἐτέλεσσεν* Am.-He., Faesi-Fr., Duentzer cf. etiam Classen, Beob. p. 9 s., Giseke in huius Lex. vol. I p. 80 in. versus 69—72 a multis spurii iudicantur Heyne, Duentzer hom. Abh. p. 264 adn., Haupt ap. Lachmann Betr. p. 110, Bergk gr. Litt. I p. 570 583, Naegelsbach hom. Theol.[2] p. 344. *Λ* 502 *Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει* Hectoris nomen ex v. 497 repetitum, particula *μέν* adiecta quadam cum vi profertur. *M* 294 *ἀσπίδα μὲν . . πρόσθ' ἔσχετο* Am.-He., Naegelsbach An.[1] p. 174 contrarium animo cogitandum esse. cf. *Y* 261 *σάκος μὲν ἀπὸ ἕο . . ἔσχετο*, ubi postquam expositum est cur id fecerit Achilles, sequitur *οὐδέ* ,neque'. cf. Am.-He. ad l. l. versus 260—503 spurios iudicat Bergk gr. Litt. I 633, genuinos Hoffmann quaest. Hom. II 243. Quibus duobus locis utrum particulae notio affirmandi, aliqua ex parte attenuata, tribuenda sit an statuendum orationem non ita procedere ut incepta est, dubitari licet. Idem cadit in *Ω* 237 *ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας | αἰθούσης ἀπέεργε.* Uno loco *μέν* ita est collocatum, ut antecedat substantivo suo, interpositum inter hoc et praepositionem *γ* 317 *ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι . . ἐλθεῖν* Ameis-Hentze[7]. non recte Naegelsbach An.[1] p. 166 *μέν* particulam *ἀλλά* augere contendit cf. Mutzbauer Part. *μέν* I p. 22 adn. 13. Non minime vis affirmativa cognoscitur ex locis, qui sequuntur, quibus particula adeo non est correlativa, ut quamquam priori membro *πρῶτον* adverbium additur, enumeratio non pergatur: *Λ* 301 *ἱππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο*; vox *ἱππεῦσιν* ex v. 297 repetita particula *μέν* addita gravissima esse videtur cf. Naegelsbach An.[1] p. 169, *Θ* 275 Naegelsbach ib. 172; spurium iudicat La Roche Ztschr. f. oestr. Gymn. XI p. 166, *η* 56 53 Duentzer Am., *λ* [157] *ἀθετοῦνται τρεῖς* Ariston. in schol. HM Vind. 56 cf. Carnuth Ar. p. 102 et a plerisque recentioribus expungitur, retinetur a La Roche cf. Nitzsch zur Od. III p. 213 s. *μ* 198, *I* 34 *ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας* schol. BL *οὐ πρῶτον, ἀλλὰ πρῶτος· δηλοῦ δὲ τὸ μόνος* quod iure improbatur a Spitzner ad l. l. cf. Am. Faesi. eiciuntur v. 34—36 a Nitzsch Sagenpoesie 337, Bekker hom. Bl. II p. 33 s., Duentzer hom. Abh. p. 60, Bergk gr. Litt. I 596, defenduntur a Gerlach Philol. XXX p. 22 s., *ω* 331 *οὐλὴν μὲν πρῶτον*. Etsi sequitur *αὐτάρ*, *μέν* est affirmantis *T* 63 *Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς | δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀίω* cf. Ameis-Hentze. Verborum constructio propter ea quae interponuntur, mutata esse videtur *Ψ* 774 *ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων*; nam quia antea *ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον* legimus, ut sequantur *Ὀδυσσεὺς δὲ ἔφθη* vel sim. requirimus. atque inferius 778 poëta id paullo aliter expressit his verbis *κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε Ὀδυσσεύς, ὡς ἦλθε φθάμενος.* — 2) post adiectiva *A* 267 *κάρτιστοι μὲν ἔσαν* cf. Naegelsbach An. ed. I exc. I 10, 6 p. 165; ed. III ad l., Baeumlein Part. 160, Braune An. z. XIV. B. d. Od. II p. 23, Mutzbauer Part. *μέν* I p. 15, Duentzer, Koch, Faesi-Fr., *E* 643 *σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί* sententia est: tibi ignavus profecto animus est, quo fit, ut homines pereant, *N* 636 *πάντων μὲν κόρος ἐστίν* Am.-He., *δ* 100 *ἀλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος* Am.-He., Faesi-Kayser, Nitzsch ad Od. I p. 243 parenthesin statuentes, a versu 104 *τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι* sententiam iterum incipi et aliter progredi atque coepta sit opinantur, *ο* 405 *ἀλλ' ἀγαθὴ μέν* Am.-He., Duentzer. *μέν* ad *ἀλλὰ* pertinere Naegelsbachium non recte putare docet Mutzbauer Part. *μέν* I p. 22 adn. 13, hym. Merc. 480 *εὔκηλος μέν*, ubi *μέν* particulam, ut cui adversativa non respondeat, in *μιν* mutarunt Ilgen, Matthiae, supervacaneam dicit Baumeister. de loco expl. v. Buttmann Lex. I 142, Baumeister; aliter G. Hermann, Franke. — *μέν τε* legitur *O* 203 *στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν* Bekk.[2] *μήν*, Naegelsbach An.[1] p. 157, Ameis-He.[3] ad *Λ* 341 *μέν τε* ,in der That', ,vero' vertunt. *ε* 447 *αἰδοῖος μέν τ' ἐστί* cf. Koch, Faesi-Kayser[7], Nitzsch ad *α* 215. Atque particulae *μέν τε* coniunctae, nulla adversativa sequente, ita explicandae sunt, ut *τε* particula id spectet, ut vim part. *μέν* affirmativae etiam augeat Christ, Gebr. d. griech. Part. *τὲ*, Sitz.-Ber. der Kgl. Bayr. Acad. d. Wiss., phil.-hist. Cl. 1880 p. 36 s. 74 s. cf. etiam Wentzel, Gebrauch d. Part. *τὲ* bei Homer, Glogau 1847 p. 2 s. p. 7 s. Praeterea *μέν τε* particulae in priore enuntiato ita ponuntur, ut in posteriore aut sequantur *δέ*

τε B 90 Z 147 χ 304 E 139 N 706 Am.-He., Φ 260 Ψ 519 η 123 aut simplex δέ, δ' αὖ, αὐτάρ Π 28 E 138 I 508 Λ 64 393 Φ 464 X 495 Ω 530 ε 331 η 129 λ 220 μ 62 93 δ 102 hym. Ap. Del. 141, Α 481 Δ 424 E 141 Λ 476 N 799 α 215 hym. Ap. Pyth. 11, cf. Christ. l. l. p. 35 s. praeterea v. N. Jahrb. 1859 p. 305, Philol. 1868 p. 504 s., Lammert de pron. rel. Hom. p. 21 s., Wentzel l. l. p. 13. Atque inter se respondent μέν — δέ τε, I 593 Christ. l. l. p. 41. cf. etiam Wentzel l. l. p. 12 s., Nitzsch ad α 215, Spitzner ad Il. exc. VIII § 2 p. XXII—XXV qui quidem in eo errat, quod ubi μέν τε — δέ τε coniunguntur, „τὲ incertam reddere narrationem" (p. XXIII) opinatur, quae sententia iure vituperatur a Naegelsbach An. ed. III ad B 145. in locis autem communibus, ex quo numero O 203 ε 447 sunt, particulam τὲ id quod quis sperandum exspectandumve esse putet, declarare contendit. Naegelsbach quidem particulae τὲ omnibus locis vim copulandi tribuit; immerito vero τ' saepius pro τοι habendum esse statuit, de qua re v. Spitzner l. l. exc. VIII § 3 p. XXV s., Nitzsch ad α 215. Praeterea cf. Friedlaender hom. Gleichnisse II p. 9 s. 22 s. 27 s. — 3) post verba Α 216 χρὴ μέν v. l. με, Bekk.[2] μήν cf. Naegelsbach Anm.[3] ad l. Am.-He., Baeumlein Part. 160, I 309 χρὴ μὲν δή, Ω 46 μέλλει μέν που Bekk.[2] μήν, Ω 71 ἀλλ' ἤ τοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν Vrat. d. ἤ τοι μέν, spurium iudicant Ariston. in schol. A, Duentzer ad l. l. β 318 εἶμι μὲν οὐδ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται Naegelsbach An.[1] p. 157, Am.-He.[7], Koch, Ω 92 εἶμι μὲν οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται Naegelsbach ib. Duentzer, ubi non recte contrarium desiderant Doederlein, Koch, Faesi-Fr. μ 156 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγώ non recte μέν ad ἀλλά referri a Naegelsbach An.[1] p. 166 docuit Mutzbauer Part. μέν I p. 22 adn. 13, μ 380 (ἠσιν ἐγώ γε) χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν — ἠδ' ὁπότ' ἂψ ἐπὶ γαῖαν . . προτραποίμην. μὲν ad vim verbi χαίρεσκον augendam valet. neque δέ v. 382 quod Duentzer vult, respondere docet Ameis ad l. neque μὲν — ἠδέ inter se respondent, quod Am., Koch, Faesi putaverunt, cum ἠδὲ vocula potius ἰὼν et ὅποτ' ἂψ cet. inter se coniungantur, quo utroque tempore se gavisum esse deus dicit. totum locum 374—390 damnavit Aristarchus v. Ariston. in schol. A ad Γ 277, Carnuth Ar. ad Od. p. 116 s. quem secuti sunt Duentzer, Faesi, Koch. contra disputant Ameis in app. ad μ 390, Nitzsch Beitraege p. 116. τ 493 οἶσθα μέν ι 49 ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα cf. Faesi-Kays.[6] nam illos exercitatissimos esse in pugna et equestri et pedestri poëta dicere vult. itaque non recte μέν respondere particulae καί, ita ut ea posita sit pro ἐπιστάμενοι δέ opinati sunt Am.-He., Faesi[3], Nitzsch ad Od. III p. 14, Naegelsbach An.[1] exc. I 17 p. 173. γ 351 πάρα μὲν χλαῖναι Bekk.[2] μήν cf. Am., Koch, Faesi-Fr. at Koch μὲν et καὶ quod sequitur inter se respondere putat. φ 201 ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνήρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων sententia est: ,ut veniat sane ille deo ducente', quare δέ ad μέν referri nequit. T 79 ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν οὐδὲ ἔοικεν | ὑββάλλειν „oportet eum profecto, qui ad dicendum surrexit, audire neque interpellare decet cf. s. v. ὑββάλλειν h. Lex. B 703 = 709 πόθεόν γε μέν sic libri plerique cf. La Roche ad v. 709 Voss ad hym. in Cer. 432, Ameis-He. in app. ad B 703; schol. BC cod. G γέ μιν, S et Duentzer δέ μιν, Axt, coniect. Hom. p. 4 in versu 709 δὲ τόν. cf. Spitzner ad l. l. Spurii iudicantur vv. 708—9 a Wolf, Bekk.[2], Friedlaender N. Jahrb. suppl. III 473; lepide versus repetitos esse docent schol. BL, Ameis in app. ad B 708, contra dicit ib. Hentze. cf. Kammer, zur hom. Frage I p. 39 s., Raspe, Schiffskatalog p. 4. recte vertit Ameis: desiderabant quidem certe Sehnsucht allerdings (μέν) hatten sie immerhin (γὲ); errat Naegelsbach An.[1] p. 158, cui Baeumlein Part. p. 160 accedit, cum μέν, part. γὲ μέν coniunctis, vim adversativam (,at') tribuit. E 516 μετάλλησάν γε μὲν οὔ τι Am.-He., δ 195 νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν cf. τ 264 Am.-He.[5], Koch. — 4) post adverbia. α) praepositiones in tmesi K 458 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο καὶ λυκέην καὶ τόξα κ.τ.λ. Duentzer recte μέν affirm. dicit. at Am.-He. μὲν — καί inter se respondere putant, Faesi-Fr. orationem non recte procedere cf. etiam Naegelsbach An.[1] p. 173. χ 475 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνας . . | τάμνον, μήδεά τ' ἐξέρυσαν . . | χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον, Bekk.[2] ex coni. χεῖρας δέ. δ 376 ἐκ μέν τοι (dat.) ἐρέω Bekk.[2] μήν. at Σ 432 ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσε 435 ἄλλα δέ μοι νῦν sc. ἄλγε' ἔδωκεν particula μέν, etsi vim augendi quandam habeat, ad δέ pertinet. β) adv. ab adiect. formata Α 514 νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο Am.-He.[3], Duentzer, non recte Naegelsbach An. ed. I p. 167; ed. III ad l., Koch μὲν δὴ ad sequentem imperativum referunt. α 208 αἰνῶς μὲν κεφαλὴν . . ἔοικας κείνῳ schol. HMQR Ἀριστοφάνης καὶ Ἀρίσταρχος αἰνῶς μέν, Nicanor in schol. A ad Γ 156 pro μέν habet γάρ quod vulgo legitur cf. Carnuth Nic. ad Od. ad α 208, Bekk.[2] μήν cf. Baeumlein Part. 161, Duentzer, Am.-He., Koch. χ 426 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, οὐδέ (neque) ἑ μήτηρ σημαίνειν εἴασκε ἐπὶ δμωῇσι γυναιξί loci sententia est: ancillae procorum consuetudine cum utuntur, Penelopen neglegunt. Telemachum autem, cum admodum adulescens esset, mater illis imperare non patiebatur. γ) adv. temporis ἀλλ' ἔτι μέν κε ε 290 λ 190 Bekk.[2] μήν cf. Nitzsch ad Od. l. l. Ad ἀλλά referunt Ameis, Naegelsbach An.[1] p. 166; contra disputat Mutzbauer Part. μέν I p. 22 adn. 13. variam lectionem μέν γε reicit Nitzsch ad Od. III p. 204. αἰεὶ μὲν Α 261, νῦν μὲν I 65 Townl. μὲν νῦν cf. Θ 502 de quo loco v. Ameis in app. III p. 64, σ 79 νῦν μέν τοι (dat.), Ψ 602 νῦν μέν γε, O 211 νῦν μὲν δή cf. Naegelsbach An.[1] p. 166, H 226 Am.-He. vertunt et hic et locis sequentibus ,jetzt fuerwahr', ,wirklich', Α 142 id. P 34 ρ 217 τ 215 253 Duentzer χ 195. ἤδη μέν cf. Naegelsbach An.[1] p. 157, O 222 spurius Lachmann Betr. p. 54, Duentzer hom. Abh. 77, Baeumlein, Ztschr. f. Alt. Wiss. VIII p. 152 cf. Hentze in Ameis app. ad Il. V p. 99 s., Y 187 Bekk.[2] μήν, ω 506 Am.-He.[5], Koch, ψ 350 P 687 μὲν part. δὲ sequenti respondere iudicant Naegelsbach An.[1] p. 157, Ameis ad l. l. ἤδη μέν τοι (dat.) β 402 Bekk.[2] μήν cf. Spitzner Il. exc. VIII p. XXV s. XXVIII ἤδη μὲν γάρ τοι σ 175, ἤδη μέν κε P 629 Am.-He., Koch, χ 262 Λ 253 v. l. ἤδη μέν pro opt. cod. lectione ἦ μὲν δή, quod habent Bekk.[2], La Roche. illam praefert Naegelsbach An.[1] p. 172 s. sed v. La Roche ad l. l. in schol. V ad Σ 75 legitur ἦ μὲν δή. Sed part. μέν ad δέ spectare videtur ψ 371 ἤδη μὲν φάος ἦκε ἐπὶ χθόνα, τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη | νυκτὶ κατα-

κρύψασα θοῶς ἐξῆγε πόληος. πρὶν μέν T 328 ὅς πρὶν μέν Ψ 827 ζ 4 cf. Am.-He., Duentzer, Faesi-Kays. ad ζ 4. Naegelsbach An.[1] p. 174 contrarium animo cogitandum esse putat. ο 226 ν 90 quibus locis, quod respondet enuntiatum principale relativo, incipit a δὴ τότε cf. Am. ad ν 292 et in app. ad l. Duentzer ad l. l. Nutzhorn, Entstehungsweise p. 131 s. Koechly, Augsb. Phil. Vers. p. 50 Faesi ad ν 88 sq. πάρος γε μέν Σ 382 cf. 424 et ε 88 πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις cf. Am.-He. ad 703 Krueger Dial. § 69, 44, 2, Ω 642. Sed Π 796 πάρος γε μέν verba ad 779 τότε δέ spectare videntur, etsi aliquid significationis affirmantis restat cf. Am.-He. εἵως μέν γ 126 ubi εἵως pro adv. dem. usurpari docent schol. PMQ ad l. l. cf. Nic. in schol. A ad M 141 O 277 P 727, Eust. 80, 41, Krueger Dial. § 69, 27, Kuehner A. Gr.[2] § 518, 3, 4 Am.-He.[7] Koch, Faesi-Kays. Duentzer ad l. l. contra G. Hermann ad hymn. Ven. 226 et Nitzsch ad Od. I p. 157 relativum esse cum putent, apodosin desiderari statuunt. τέως μέν κ 348 ο 231 π 370 ubi in multis libris μέν omittitur, quare meliusne scribendum sit τεῖος pro τέως μέν dubitant Hentze ap. Ameis, La Roche in ed. et hom. Unters. p. 234, hym. Ap. Py. 53 cf. Boettiger in Matthiae animadvers. p. 157 s. Baumeister p. 151 s. contra Ilgen in observ. cum part. adv. desideretur, τέως γε scribendum putat. δ) adv. loci ἔνθα μέν δ 87 η 245 οὐδέ est ‚neque‘, 259 287 quibus locis δέ ad orationem continuandam valet, Σ 593 Naegelsbach An.[1] exc. I 14 p. 169. ἐκτὸς μὲν δή Ω 650 Naegelsbach An. ed. I exc. I 13 p. 167; ed. III ad A 514, Koch ad l. l. non recte ad sequentem imp. λέξο part. μὲν δή referunt. ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας | ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν φ 207 ubi εἰμί supplendum et vel in fine versus vel post ἐγώ graviore interpunctione distinguendum est cf. Koch, Ameis ad l. l. ε) adv. modi, notione particulae aliquatenus attenuata cf. Naegelsbach An.[1] p. 169 ὥς μέν Ω 534 ib. p. 158, K 487 ψ 162 locus 157—162 spurius iudicatur a Bekk.[2] Nauck plerisque cf. Ameis in app. ad l. l. Kirchhoff N. Jahrb. 1865 vol. 91 p. 91 s. retinetur a La Roche. M 436 O 413 P 740 ὥς μὲν τοῖς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν i. e. ita quidem, ut ante comparatione describitur. non recte Am.-He. ὥς μέν respondere iis quae sequuntur 742 οἳ δέ; nam οἳ δὲ iidem sunt intelligendi ac τοῖς. τὼς μέν τ 234. περὶ μέν cf. περὶ δή N 374 Naegelsbach[1] exc. I 17 p. 172 s. Δ 257 ω 24 ubi anacoluthon statuunt Am.-He. Koch, Duentzer, Faesi-Kays. I 53 Π 186 γ 112 δ 202 Am.-He. ad I 54 et Faesi-Kays. ad γ 112 particulis copulativis καί vel ἠδὲ quae sequuntur, illi μὲν ita respondere opinantur, ut pro περὶ δὲ positae sint. similiter Koch ad Π 186 Duentzer ib. et ad γ 112. sed si accuratius perspexeris e. gr. γ 112 Ἀντίλοχος περὶ μὲν θείειν ταχὺς ἠδὲ μαχητής, cum Antilochum pedum velocitate magis quam pugnando excellere constet, sententiam loci hanc esse non negabis: maxime profecto pedum velocitate excellis simul et pugnator es, quod idem in cet. loc. cadit. μάλα μέν Δ 226 μάλα μέν τοι (dat.) ἐγὼ ἐρίηρος ἑταῖρος ἔσσομαι Am.-He. „gern fürwahr“, Δ 318 μάλα μέν τοι (dat.) ἐγὼν ἐθέλοιμι pro μέν τοι Harl. μέν γε Bekk.[2] cum libr. LO μέν κεν. Saepius occurrit formula ὣς ἔφαθ', οἳ(αἳ) δ' ἄρα τοῦ(τῆς) μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πύθοντο cf. Am.-He. in app. ad ο 220 Duentzer ad l. l. Koch ad γ 477. μέν ad μάλα vocis notionem augendam valet, ut τε in Λ 218 μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ cf. Christ Part. τὲ p. 47. primum usurpatur, particula adversativa sequente nulla O 300 Ψ 738 υ 157 ψ 141 hymn. Ap. Pyth. 324. deinde sequente vel δέ continuativo H 379 Koch, I 79 Ξ 133 378 γ 477 α 178 vel δ' ἄρ' ο 220 ζ 247 Ψ 54. εὖ μέν θ 215 εὖ μὲν τόξον οἶδα.. ἀμφαφάασθαι ubi Am.-He.[7] εὖ δὲ ut sequatur desiderant. si vero cum Lehrs Ar.[2] epim. p. 405 Faesi-Kays. Duentzer ad l. l. v. 219—28 eliminandos iudicemus, illis verbis respondent 229 δουρὶ δ' ἀκοντίζω; notio vero particulae affirmativa eadem manet, cum δέ sit continuativum. — 5) post pronomina α) personalia I. pers. Ω 289 ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης cf. Eust. 1351, 13 ἔχει δὲ (ὁ ποιητής) καὶ τὸν μέν σύνδεσμον ἀναπόδοτον. ἀλλ' ἐμὲ μέν K 442 cf. Koch. satis artificiose Am.-He. contrarium quoddam animo fingendum esse docere conantur, Λ 828 ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον ἄγων ἐπὶ νῆα, μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀιστόν ubi δέ continuativum intellegere praestat. ἡμεῖς μέν B 324 Bekk.[2] μήν cf. Baeumlein Part. 160, Am.-He.[3] Naegelsbach An. ed. III vertit ‚vero‘, idem in ed. I 170 minus recte ‚at vero‘. μ 234, qui versus 244 ita repetitur ut referatur ad τόφρα δέ q. s. II person. σὺ μέν post vocativum E 230 Σ 285 = M 231 I 69 K 164 Bekk.[2] μήν cf. Am.-He. ἀλλὰ σὺ μέν Θ 374 Σ 134 408 Λ 421 cf. Nägelsbach An.[3] ad l. Duentzer. at Koch Faesi-Fr. Am.-He. verba versus 426 καὶ τότ' ἔπειτα κ.τ.λ. illis opponi contendunt. Z 269 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης ἔρχεο, cui versui 279 repetito respondent verba ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι. Contra μέν et αὐτάρ inter se respondere videntur π 270 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχεῦ — 272 αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστυ συβώτης ὕστερον ἄξει, etsi aliquid notionis affirmativae mansit. σοὶ μὲν δή P 556 cf. Ameis, quod sequitur ἀλλὰ imperativo additum adhortantis est. ρ 595 αὐτὸν μέν σε πρῶτα σάω cf. Koch, Ameis, Duentzer. ὑμεῖς μέν Λ 277 Ameis anacoluthon esse putat, Naegelsbach An.[1] p. 170 ‚at hos‘ vertit. totus locus num genuinus sit dubitat Ribbeck Philol. VIII 462 id. N. Jahrb. vol. 85 p. 77, defenditur a Duentzer ib. suppl. III p. 847 s. Benicken Interp. im XI. B. p. 24 s. H 73 pro ea, quam Aristarchus habet, Bekk.[2] La Roche retinuerunt ὑμῖν δ' ἐν γάρ, varia lectio est ὑμῖν μὲν γάρ quam Spitzner, Heyne, Naegelsbach receperunt. ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμός δ 694 particula inter art. et pron. collocata ad pronomen urgendum valet cf. Koch Am.-He.[7] sed Naegelsbach An.[1] p. 166 μέν iniuria ad ἀλλὰ refert, quem refutat Mutzbauer Part. μέν I p. 22 adn. 13. Observa, particulam, quod raro fit, apud Hom. inter articulum et nomen interpositum esse. σφῶι μέν Δ 286, σφὼ μέν τε N 47 Spitzner ad Il. exc. VIII p. XXV, aliter Naegelsbach An.[1] p. 170, σφῶιν μέντ' Δ 341 Am.-He. cf. Faesi-Fr., Duentzer. at Naegelsbach An.[3] ad B 145 τ' ex τοι ortum esse contendit. de μέν τε, particula advers. sequente nulla, v. supra. β) demonstr. κεῖνος μέν γ 195 Duentzer. sed Am.-He.[7] μέν affirm. ad ἀλλὰ antecedens referunt, obloquitur Mutzbauer Part. μέν I p. 22 adn. 13, γ 203 I 701 ἀλλ' ἤ τοι κεῖνον μέν ἐάσομεν. in enuntiatione relativa legitur κεῖνον μέν α 235 ubi Am.-He. adnotaverunt: contrarium, eadem sententia v. 241—42 repetita, versu 243 per vocem οὐδὲ proferri. κεῖνος μέν τοι (dat.) δ 157 Bekk.[2] μήν cf. Am. ω 321. οὐ γὰρ

δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον ε 24 ω 479. τούτοισιν μὲν α 159 ταῦτα μέν χ 46 cf. Faesi-Kays., Duentzer, Koch, Am.-He. *I* 135 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ opponitur voci αὐτίκα cf. Am.-He. ρ 352 αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ | σῖτος καὶ μέθυ ἡδύ, τὰ μέν τ' οἰκῆες ἔδουσιν· | οἳ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι . . εἰλαπινάζουσιν, μέν nihil vult, nisi ut pronomini maiorem vim adiungat. per οἳ δέ oratio procedit vel si mavis, domini opponuntur servis. γ) alia pron. ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον *M* 344 357 Am.-He. Koch cf. etiam Faesi-Fr. Heyne Il. obs. VI p. 337. loci sententia est: Aiantem voca, vel potius utrumque. Sed Naegelsbach An.[1] p. 170 ,at' vertit. ἄλλης μὲν λώβης *N* 622 schol. BL ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ μὴν· οὐ γὰρ ἔχει τὸ δέ. at Am.-He. μέν et νῦν αὖτε 628 inter se respondere putant. ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες *E* 877 ubi Am.-He. contrarium a poëta silentio praetermissum esse immerito contendunt. ἡ δὲ τόσσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός *Δ* 130 cf. Duentzer. non recte Am.-He. verba v. 132 αὐτὴ δ' αὖτε ἴθυνε opponi iudicat. ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι *Y* 360 Naegelsbach An.[1] p. 166 cum particulae recte vim affirmativam tribuat, in eo errat, quod ad ἀλλά referens eidem adversativam tribuit cf. Mutzbauer Part. μέν I p. 22 adn. 13. οἷον μέν τινα' τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην υ 377. pronomine οἷον exemplum profertur quo quod antea dictum est: οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος affirmatur cf. Koch, Am. Duentzer, cui ut gravissimum esse demonstretur, μέν adicitur, similiter οἷον δή λ 429 σ 220 usurpatur. alii v. 380 ἄλλος δ' αὖτε τις οὗτος ἀνέστη respondere putant cf. Faesi-Kays. Am.-He. δ) post ὅ ἥ τό cf. Naegelsbach, An. ed. I exc. I 14 p. 168 s. ed. III ad *A* 234, Baeumlein Part. 160 ἀλλ' ὃ μὲν *Ξ* 366, *Π* 610 = *P* 526 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἀλεύατο χάλκεον ἔγχος | πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν | οὔδει ἐνισκίμφθη particula δέ spectat ad ea verba, quae proxime antecedunt. illi v. 610 responderent v. 614—15 αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης | ᾤχετο κ. τ. λ. qui cum eadem iterum describant et in opt. libr. omittantur, a plerisque iure eiciuntur cf. Friedlaender Philol. IV p. 588 Bekk. La Roche, Nauck, Spitzner al. neque hi versus leguntur in P. contra in schol. V ad *Π* 613 ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου οὐκ ἐφέρετο καθάπαξ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἄλογος αὐτῷ παρέκειτο, quare Nitzsch Sagenpoesie 141 v. 611—13 damnat. νῦν δ' ὃ μέν α 166. ἡ μὲν δή *Z* 388 δέ est continuativum. τὸ μέν ubi vox τό modo demonstr. modo relat. existimatur *A* 234 ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔ ποτε φύλλα καὶ ὄζους | φύσει cf. Naegelsbach[3] ad l. Baeumlein p. 160, qui τό demonstr. esse iudicant secuti Nicanorem in schol. A cf. Friedlaender Nic. p. 159 et 9, Otto, rel. Pron. II p. 6 Am.-He. in app. ad l. Duentzer; sed Koch relativum accipit. *O* 40 (λέχος) κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι Naegelsbach[1] exc. I 14 Am.-He. τὸ μέν ,quod profecto' vertunt. cf. *B* 101 Faesi-Fr. *Π* 141 *T* 389 de h. l. genuitate v. Friedlaender Arist. p. 296. aliter Zenodotus, Hentze in Am. app. ad *Π* 140, Faesi-Fr. Bergk gr. litt. I p. 166. Praeterea ad pron. τό pondus augendum, quod quidem ad. inf. vel enuntiationem, quae sequuntur, spectat, μέν adicitur *E* 655 τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ' οὐδὲ νόησε | μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ cf. Am.-He.[3] Faesi-Kays. Duentzer, Koch. *Φ* 437 τὸ μὲν αἴσχιον, αἴ κ' ἀμαχητὶ | ἴομεν Οὔλυμπον δὲ cf. Am. in app. ad α 370 et τόδε Part. μέν non adiecta item usurpatum η 159 β 141 α 376 et τόδε γε *B* 119. λ 363 τὸ μὲν οὔ τί σ' ἐίσκομεν . . ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον Am.-He.[6] Koch. ν 339 τὸ μὲν οὔποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' . . ᾔδ', ὃ νοστήσεις Am.-He.[6] τ 599 τὸ μέν σ' ἔτι . . εἰρήσομαι Am.-He.[6] Duentzer. Etiam ad sequens relativum sive nom. propr. spectat ε 188 ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω Am.-He.[7] Koch, χ 45 ἀλλ' ὃ μὲν ἤδη κεῖται . . Ἀντίνοος. Denique huc referendi η 237 = τ 104 ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον (inprimis) εἰρήσομαι, ubi iniuria contrarium animo cogitandum esse opinantur Am.-He. ad priorem locum. τοῦ μέν τε τ 333 sequitur πολλοί τε, quod opt. libr. secuti praebent La Roche Nauck, v. l. πολλοί δέ recepit Bekk.[2] de μέν τε v. supra. τῇ μέν *K* 216 Am.-He. Koch, *T* 92 τῇ μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες Naegelsbach[3] ad *B* 145 μέν θ' pro μέν τοι accipit v. s. cf. etiam N. Jahrb. 1855 p. 305 Philol. 1868 p. 504 s. Lammert, de pron. rel. hom. p. 21 s. μ 62 τῇ (sc. ὁδῷ) μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι Duentzer ad l. l. Christ Part. τέ p. 38 s. sed τῇ μέν τε ad v. 66 τῇ δέ referunt Am.-He. Faesi-Kays. τὸν μέν *Ω* 391 Faesi-Fr. Duentzer, ξ 145 Am.-He. cf. etiam Faesi-Kays. Duentzer, Koch, *K* 235 τὸν μὲν δή Am.-He. τὴν μέν *E* 893 Am.-He. οἳ μέν *Z* 422 οἳ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω ubi οἳ μέν verbis cum vi quadam quae autecedunt οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν repetuntur cf. Am.-He.[3] ad l. l. Naegelsbach[3] ad *Γ* 132. *Π* 23 οἳ μὲν γὰρ δὴ πάντες locus spurius cf. Lachmann Betr. 69, Bernhardy gr. Litt.[3] II 1 p. 169, Bergk gr. Litt. I p. 616. Sed *Λ* 825 οἳ μὲν γὰρ δὴ πάντες . . κέαται . . τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰεί inter se respondent μέν-δέ. In enunt. secund. *Θ* [475] cf. Ariston. schol. A ἀθετοῦνται στίχοι δύο, a plerisque damnantur, a Nauckio retinentur. αἳ μέν *Z* 500 κ 92 (νέας) αἳ μὲν ἄρ' ἐντοσθεν λιμένος . . | δέδεντο nam quae sequuntur αὐτὰρ ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα ad v. 91 ἔνθ' οἵ γ' εἴσω πάντες ἔχον νέας pertinent. τὰ μὲν *K* 440 Am.-He. Naegelsbach An.[1] p. 169, *Σ* 74 τὰ μὲν δή. *Π* 60 *Σ* 112 *T* 65 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. sequuntur extremo loco νῦν δ' ἤ τοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον quibus eadem fere exprimuntur cf. Hentze ap. Am. ad l. l., prioribus duobus νῦν δ' εἶμι; sed cum τὰ μέν graviter pronuntiata ad ea quae antecedunt, spectant, μέν affirm. part. est intellegenda. τάων μέν τοι β 294 Bekk.[2] μήν, τοι dativum intellegunt Am.-He. Spitzner in exc. VIII ad Il. p. XXII. — ε) Coniunctionibus adicitur 1) part. εἰ, ut rem solum animo fictam esse magis perspiciatur, adversativa particula sequente nulla cf. Nieberding, paratakt. Anknuepfung des Nachsatzes p. 4—9. ι 410 εἰ μὲν δή μή τίς σε βιάζεται . . νοῦσόν γ' οὔ πως ἔστι . . ἀλέασθαι· ἀλλὰ σύ γ' εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι v. lectione νοῦσον δ' (cf. schol. HQ ad ι 275 411) recepta Faesi-Kays. Koch hanc enuntiationem protasi attribuunt, Duentzer δέ apoditicon iudicat. sed sententia haec est: si re vera nemo manus tibi infert, morbum ut effugias fieri non potest. at Neptuno supplica; is enim fortasse tibi opitulari potest, quae sententia animo cogitanda est, quippe qua cur Cyclopes socium ut precibus patrem tentet, moneant cognoscatur.

χ 45 εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεὺς . . εἰλήλουθας, ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπας Koch Am.-He. 321 εἰ μὲν δὴ . . θεοσκόος εὔχεαι εἶναι, πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι Am.-He. ad l. l. Duentzer ad δ 831. ψ 286 εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον, ἐλπωρή τοι ἔπειτα Am.-He. Duentzer, Ι 434 εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ . . βάλλεαι, πῶς αν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο . . λιποίμην Spitzner Am.-He. Κ 242 εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος . . λαθοίμην Am.-He. de ἔπειτα v. Faesi Ztschr. f. Alt. Wiss. 1855 p. 431 Am.-He. in app. ad γ 362. Ω 406 εἰ μὲν δὴ θεράπων . . εἶς . . ἄγε δὴ . . κατάλεξον, δ 831 εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι . . εἰ δ' ἄγε . . κατάλεξον Duentzer Am-He. ω 328 εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεύς γ' ἐμὸν πάις ἐνθάδ' ἱκάνεις, σῆμά τί μοι νῦν εἰπέ. Ω 660 εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσσαι τάφον, ὧδέ κέ μοι . . κεχαρισμένα θείης, Ο 49 εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα . . ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα καθίζοις, τῷ κε Ποσειδάων γε . . αἶψα μεταστρέψειε νόον enuntiatum ab εἰ incipiens est optantis cf. Lange, Part. εἰ I p. 51; quare fieri non potest, ut illi respondeat v. 53 ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, ἔρχεο, quo illius sententia aliqua ex parte repetita, oratio procedit cf. Nitzsch ad Od. III p. 70. ε 206 εἴ γε μὲν εἰδείης . . ἐνθάδε κ' αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις Bekk.² εἰ μήν, Duentzer Am.-He. Koch Faesi ad l. l. enuntiatio est optativa Lange Part. εἰ I 57, Herodianus in schol. A ad Ι 398 ἔνθα δέ, sed rectius ib. ad Υ 390 ἐνθάδε cf. Lange ib. hymn. Ven. 145 εἰ μὲν θνητή τ' ἐσσί . . οὔ τις ἔπειτα θεῶν . . με σχήσει, ep. 14, 1 εἰ μὲν δώσετε μισθόν, ἀείσω v. l. εἴ μοι Suid. Franke cogitatione supplendam esse enuntiationem, quae δὲ contineat, opinatus, non curans εἰ μέν esse ‚si re vera', ‚si quidem'. Etiam in apodosi μέν affirm. legitur Λ 138 εἰ μὲν δὴ υἱέες ἐστόν, νῦν μὲν δὴ . . τίσετε λώβην, α 82 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι . . Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα ὀτρύνομεν . . αὐτὰρ ἐγών κ. τ. λ. Apodosis cum a part. δέ (apodot.) incipit, μέν particula non cum δέ coniungenda est, sed notionem principalem servat Nieberding l. l. p. 7. Ψ 558 εἰ μὲν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο | Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω cf. Nic. schol. A ὑποστικτέον μετὰ τὸ ἐπιδοῦναι, τοῦ ἑπομένου συνδέσμου (sc. δέ) περιττεύοντος cf. Friedlaender Nic. p. 22, Classen Beobacht. 32 s. et quae Lange de εἰ δ' ἄγε formula p. 8 13 de part. εἰ disseruit. Locum ita verterim: „ich setze den Fall (εἰ), dies ist wirklich (μέν) nach deinen Worten (δή) dein Wunsch, so will ich ihn erfuellen" cf. Ameis-He. in app. ad Ι 300, Nieberding l. l. p. 7, Heyne in obs. ad Il. l. l. Spitzner ad l. l. ἐγὼ δέ i. e. δή. Huc retulerim, etsi μέν part. non ad εἰ adiuncta est, quia apodosis a δέ apod. incipit Ι 300 εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο . . σὺ δ' ἄλλους περ Ἀχαιοὺς . . ἐλέαιρε cf. Ameis ad l. rectius Hentze in Am. app. ad l. Langium secutus, vertit: „doch es sei, der Atride wurde dir verhasst, so erbarme dich doch wenigstens der andern Achaeer". μέν adicitur, ut Ἀτρείδης vox graviter pronuntietur. τ 85 εἰ δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε . . ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ameis in ed. et in app. ad l. l. λ 385 αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασε . . ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Am.-He. hymn. Ap. De. 158 αἵτ' ἐπεὶ ἄρ' πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν, αὖτις δ' αὖ cf. Baumeister p. 142. 2) ὡς μέν ν 154 ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστον v. l. ὥς schol. H γρ. ἦ cf. La Roche Textkritik 380. de loco interpretando v. Duentzer Faesi-Kays. Koch. sed Ameis ὡς μέν et v. 158 μέγα δέ σφιν ὄρος ἀμφικαλύψαι inter se respondere opinatur. hunc versum postea insertum esse docet Hartel Ztschr. f. oester. Gymn. 1865 p. 335 s. hymn. Ap. Pyth. 315 ὡς μὲν ἐγὼ τὸ πρῶτον . . εἰδόμενος δελφῖνι . . ἐπὶ νηὸς ὄρουσα, ὥς ἐμοὶ εὔχεσθαι Δελφινίῳ· αὐτὰρ ὁ βωμὸς κτλ. cum quae sequuntur satis corrupta sint, dubitari licet de natura particulae. cf. Baumeister, Franke. aliter Matthiae ad hymn. Ap. p. 200 s. qui post μέν . . τὸ πρῶτον alterum membrum requirit. 3) ὄφρα μέν ο 361 ὄφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην ἀχέουσά περ ἔμπης, τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι part. μέν ad ὄφρα vocis notionem temporalem augendam valet. nam δέ in v. 365 est continuativum et 366 αὐτὰρ ἐπεὶ cetera ad ea quae proxime antecedunt, pertinent. hymn. Cer. 33 ὄφρα μὲν οὖν γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα | λεῦσσε θεά-τόφρα οἱ ἐλπὶς ἔην, nisi forte lacuna, quae statuitur cf. Baum. Buecheler, particulam adversativam ut ἦμος δὲ vel ἀλλ' ὅτε elisam esse putamus. Voss ad hymn. in Cer. p. 20 contrarium animo cogitandum esse censet. — c) Pron. ὅ ἥ τό formis adiecta, particula id spectat, ut levi voculae maiorem gravitatem induat eaque eundem hominem vel eandem rem, de qua antea actum sit, intellegendum esse doceat. vis igitur particulae principalis iam usu aliqua ex parte trita atque attenuata est. cf. Naegelsbach An. ed. I exc. I 14 p. 168 s. ed. III ad Α 234, qui hunc particulae usum vernacula lingua utens „recapitulierend" vocat. cf. etiam Lehmann, quaest. Hom. Berolini 1875 p. 21 s. Pronomen referendum est ad α) nomina propria ὁ μέν Ο 447 Υ 463 Am.-He. θ 542, ubi Am.-He.[6] contrarium animo cogitari volunt. ὁ μὲν δὲ Σ 434, graviore interpunctione distinguendum est in medio v. 435 ante verba ἄλλα δέ μοι νῦν quae ad v. 432 ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν referenda sunt. cf. Am.-He., Duentzer, Faesi-Fr., Koch. locus 432—34 spurius Nauck. ἀλλ' ὁ μέν Ν 503 γ 410 quod sequitur δέ ad v. 408 respicit; si id minus velis, in v. 408 οἷς ἔπι μὲν πρὶν Νηλεὺς ἵζεσκε affirmativam part. μέν existimabis. ὡς ὁ μέν Α 536 γ 284 ubi ἐγὼ δὲ cet. supplent Am.-He., Faesi-Kays.[7], Koch. Δ 241 δ[511] cf. La Roche Textkr. p. 105. ἦ τοι ὁ μέν Ε 842 quae eadem verba, v. 849 repetita, contrarium αὐτὰρ κτλ. habent. ἡ μέν Ε 318, τοῦ μὲν ἄρ' ο 256, τοῦ μέν ζ 13 Naegelsbach An.[1] p. 168, τῷ μέν Ζ 138, τῷ μέν ῥα τ 462 ubi etsi vis affirmativa particulae negari non potest, tamen verba v. 464 ὁ δ' ἄρα s. ita respondent, ut ipsae res non expresse inter se opponantur. τὸν μέν Ε 65 72 Θ 332 Duentzer, Ξ 409 Ο 29, Ρ 700 οὐδέ valet ‚neque', Ψ 681 ε 130 λ 552. particula καὶ sequitur λ 55 395 Naegelsbach[3] ad Α 234, τ 194 ω 271. in enuntiato secund. δ 414 τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα cf. hymn. Ven. 256 [274] Baum. p. 273, Matthiae, Franke ad l. l. καὶ τὸν μέν Δ 310 v. l. καὶ μὲν τόν, 368 τὸν μὲν ἄρ', Ε 45 Duentzer, Ε 79 Am.-He.[2] Π 597 τ 459, τὴν μέν Α 440 Naegelsbach[3] ad Α 234, καὶ τὴν μέν Ζ 183, τὴν μὲν ἄρ' Ε 353 ubi in v. 355 in cod. D pro εὗρεν legitur εὗρε δ'. τῶν μέν Β 657 758 509, τῶν μὲν ἄρ' Β 870 v. v. 870—71 non legisse videtur Simonides cf. Ariston.

La Roche ad l. l. L. Mueller Philol. XI p. 175 s. *B* 650 636 part. *δέ* est continuativa. *καὶ τῶν μέν* *E* 656, *καὶ τοὺς μέν* *Δ* 283 sequitur *καί* part. *τὰς μὲν ἄρα* *μ* 134, *τὼ μὲν ἄρ'* *N* 301 Koch. locum spurium iudicat Hoffmann, Pruefung des Lachm. Urteils p. 7 cf. etiam Doederlein ad. l. l. Bergk gr. Litt. I p. 605 not. 159. Denique huc referam *N* 404 *ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἀλεύατο χάλκεον ἔγχος | Ἰδομενεύς*, ubi *ὃ* ad *Ἰδομενῆος* nomen in v. 402 et respicit et prospicit 405. cf. Koch[2] ad *N* 315 Bekker hom. Bl. I p. 229 s. — *β*) nom. appellativa *ἡ μέν* *α* 439, *ἡ μέν τ'* *Δ* 487 de *μέν τε* v. supra. *τοῦ μέν* *ι* 325 Nitzsch zur Od. III p. 53 s. *τὸν μέν* *B* 318 quod sequitur *ἡμεῖς δέ* ad totam enuntiationem, non ad principalem, in qua *μέν* legitur, pertinet. *καὶ τὸν μέν* *α* 438. *τὴν μέν θ'* *Δ* 485 de *μέν τε* v. supra. *τὸ μέν* *Ψ* 328 *μ* 75 *τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ* schol. BQ *τὸ μέν, ἤτοι τὸ νέφος . . νεφέλην γὰρ εἰπὼν ἀπέδωκε τὸν λόγον πρὸς τὸ νέφος καὶ οὐ πρὸς τὴν νεφέλην* ita schol. V Duentzer[2], Faesi-Kays. ad l. l. contra Aristonicus in schol. HQ *Ἀρίσταρχος οὐ λέγει πρὸς τὸ νέφος τὴν ἀπόστασιν εἶναι, ἀλλά φησιν ὅτι τοῦτο οὐδέποτε λήγει τὸ κεκαλύφθαι τὸν σκόπελον τῷ νέφει*, cui accedunt Nitzsch, Am.-He.[6], Koch ad l. l., cf. Carnuth Arist. ad Od. p. 114, Friedländer Arist. ad Il. p. 31 s. *ι* 320 321 Duentzer cf. etiam Nitzsch ad Od. III, p. 53 s. *Ψ* 807 (*τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον*), | *τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων | τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήια ταῦτα φερέσθων*, ubi *τὸ μέν κτλ.* parenthetice inter duo, quae sibi respondent, orationis membra interposita sunt. *ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε* *β* 100 *ω* 146, *καὶ τὸ μέν* sc. *ἔγχος ἄντα ἰδὼν ἀλεύατο* *X* 274 poeta deinde quomodo Hector hastam evitaverit exponit; quare verba *ἀνὰ δ' ἅρπασε* ad ea, quae proxime antecedunt, referenda sunt. *ὡς οἱ μέν* *Λ* 318 *Y* 13 *οὐδέ* est „neque", *τῶν μέν τ'* *χ* 388 de *μέν τε* v. supra. *Λ* 80 *τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς* ad *οὐκ ἀλέγιζε* pertinent. *ἀθετοῦνται* Ariston. *τούτους καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει, παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ οὐδὲ ἐγράφοντο* Didym. *καὶ τοὺς μέν* *Δ* 227 antecedunt *ἵππους μὲν γάρ* cf. Duentzer, Am.-He.[2] *δ* 39 *ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας | καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν.* utrum *μέν* coniungendum sit cum v. 43 *αὐτοὺς δ' εἰσῆγον* dubitari potest; equidem malim cum priore versu, ut verba *ἵππους μὲν-αὐτοὺς δέ* inter se opponantur; verba autem *καὶ τοὺς μέν* cet. quibus accuratius de equis curandis agitur, per parenthesin dicta sunt. *τοὺς μὲν ἄρ'* *ε* 478, *τὰς μέν* *γ* 291 *ἔνθα διατμήξας τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσεν*; pron. dem. spectat ad *νηυσί* v. 287; quae verba si legimus, *τὰς δὲ* secutura esse in animum inducimus. sed oratio aliter est formata, ita ut v. 297 post digressionem quandam illa aliquatenus repetantur verbis *αἱ μὲν ἄρ' ἔνθ' ἦλθον*, quibus 299 *ἀτὰρ τὰς πέντε νέας* cet. respondent. *τὰς μέν τ'* *χ* 200 Duentzer, Am.-He.[5], Koch ad l. Koch etsi *μέν τ'* ‚vero' vertit, cum Faesi-Kays. *τὰς* relativum existimat ut *χ* 422, ubi Otto, Rel.-pron. bei Homer II p. 7 24 *τὲ* propter vocis *ἔργον* *ϝ* eicere vult cf. Ameis in app. ad l. l. *H* 190. *καὶ τὰς μέν* *ζ* 89 *ἡμιόνους μὲν ὑπὲκ προέλυσαν ἀπήνης | καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα-ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης | εἵματα χερσὶν ἕλοντο*, ubi *ἡμιόνους μέν-ταὶ δ'* inter se respondere, *καὶ τὰς μέν* parenthetice dicta esse. ut *δ* 39 malim. in enuntiato secundario hymn. Merc. 356 *ἐπειδὴ τὰς μέν. τὰ μέν* *Γ* 114 Duentzer, *Π* 664 Naegelsbach An.[1] p. 168, *Σ* 85, *τὰ μέν τ'* *B* 145 Am.-He.[3], Koch, Duentzer, *ρ* 533 *τὰ μέν τ' οἰκῆες* parenthetice dictum. Bekker[2] *μὲν ϝοικῆες.* *τὰ μὲν ἄρ τε* *ε* 368 Am.-He.[7] *τὰ μὲν ἄρ που* *λ* 139, *καὶ τὰ μέν* *ξ* 429 434 *Λ* 682 locus interpolatus cf. Hentze in Am. app. ad *Λ* 664. *ἀλλὰ τὰ μέν* *Φ* 51 *Λ* 125 *δ* 349 *ρ* 140 his tribus locis *τὰ* demonstr. esse docet Naegelsbach An.[1] p. 171. idem de *Λ* 125 Curtius, Erlaeuterungen p. 180 s. iudicat. relativum autem intellegunt Duentzer, Am.-He.[7], Faesi-Kays. ad *δ* 181. contrarium ad *Λ* 125 non expressum esse Faesi ad l. l. opinatur. aliter Naegelsbach An.[3] ad l. l. et Am.-He. Versus *ρ* 124—141 ut qui ex libro *δ* repetantur, expunguntur a Friedlaender Anal. Hom. p. 27, Nauck, Kayser ap. Faesi, defenduntur a Bekker hom. Bl. II 40, Am.-He. in app. ad *ρ* 124 s. *δ* 181 *ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός* non recte Naegelsbach An.[1] p. 170, Am.-He. ad l. l. *μέν* cum *ἀλλὰ* iungunt cf. Mutzbauer, Part. *μέν* I p. 22 adn. 13. *ὡς δὲ τὰ μὲν τρία* hymn. XXXIV 11 cf. G. Hermann ad l. l. Baum. in comment. idem in editione *ὥς*. Matthiae post versum 12 lacunam esse putat. Hermann vertit: „ut haec numero tria sunt, sic tibi tertio quoque anno sacra fient". *τὼ μὲν ἄρ'* *E* 556.

II. *μέν* etsi eandem vim affirmandi habet, tamen simul ad sequens *δέ* pertinet cf. Naegelsbach An.[1] exc. I 14 p. 169. *E* 36 *τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσαν ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ | Τρῶας δ' ἔκλιναν Ἀχαιοί* Duentzer *μέν* affirmantis esse adnotat. cf. *E* 48 *τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες | υἱὸν δὲ Στροφίοιο . . Μενέλαος ἕλ' ἔγχεϊ*, *ε* 430 (*κῦμα*) *καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε, παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις πλῆξεν ἐπεσσύμενον*, 460 (*κρήδεμνον*) *καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν . . ἔθηκεν | ἂψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα*, *π* 232 (*δῶρα*) *καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι . . κέονται· νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἱκόμην*, *τ* 462 *τῷ μέν ῥα*, ubi etsi vis affirmativa luce clarius est, tamen v. 464 *ὃ δ' ἄρα* ita respondet, ut ipsa contraria non accurate particulis adiectis inter se opponantur. cf. *ω* 404—405 *τὴν μέν-αἶψα δέ*, ubi Naegelsbach An.[1] p. 165 particulae *μέν* simplicem affirmandi notionem tribuit. *μέν τε-δέ τε* particulae coniunctae leguntur in comparationibus *E* 139 (*λέοντα*) *τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν, ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει*, *Φ* 260 (*ὕδατι*) *τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι | ὀχλεῦνται· τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει | φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα*, *Ψ* 519 (*ἵππος*) *τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρῳ τρίχες ἄκραι | οὐραῖαι· τὸ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει*, *χ* 304 (*ὄρνιθες*) *ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται | οἱ δέ τε (αἰγυπιοὶ) τὰς ὀλέκουσιν. μέν τε-δέ* *λ* 220 (*σάρκας τε καὶ ὀστέα*) *ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος . . δαμνᾷ, | ψυχὴ δ' . . ἀποπταμένη πεπότηται.* Contrarium re vera desideratur *μ* 73 *οἱ δὲ δύο σκόπελοι ὃ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει* ubi ut sequatur *ὃ δὲ* requirimus; mutata vero constructione v. 101 *τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει* scriptum videmus cf. Am.-He., Faesi-Kays.[7], Duentzer, Koch. atque ut saepius pro genetivo partitivo qui vocatur, si distributio per *ὃ μέν-ὃ δὲ* fit, nominativus usurpatur v. Ariston. schol. AV ad *Γ* 211 *κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως . . οἱ δὲ δύο σκόπελοι ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων* cf. Apollon. Synt. I 47 p. 92 s. ed. Bekk., Fried-

laender Arist. p. 19, Classen Beob. 135 s., Krueger Dial. § 48, 28, 3, Matthiae gr. Gr. § 319, Nitzsch ad Od. III p. 376 s., Duentzer et Koch ad l. l.

III. Enuntiationem, in qua μὲν nomini alicui asseverando adiectum est, sequitur altera, particula δέ adnexa, sed ita, ut δὲ nomini opponendo non iuxta apponatur. Atque particulae μὲν vis est affirmandi, δὲ autem continuandi. res igitur non ita se habet, ut particulis μὲν et δὲ duo enuntiata vel nomina inter se respondere doceatur, sed potius particula δὲ, qua est natura propria ac singulari, oratio continuatur, quare pro δὲ etiam καὶ, οὐδὲ ‚neque' αὖ, αὖτε, αὐτὰρ, ἀλλὰ usurpata videmus. Saepe duo enuntiata eodem subiecto utuntur, ita ut alterum ab eo, per ὅ pron. expresso vel repetito cui μέν appositum est, incipiat cf. Am.-He. ad ν 219, Α 148—49 Ε 148 Ο 135—36 Λ 323 —24 426 Ξ 446—47 Ο 125—27 cf. Am.-He. Π 466—67 Ρ 193—94 Δ 491 Θ 119 302 430 Ψ 171 Θ 125 Ε 734—36 Θ 385—87 Κ 237—38 Υ 321 —22 β 52—55 δ 551 ε 13—15 ζ 88 η 162—63 μ 219—20 ν 219 ξ 35—36 ϱ 179—180 υ 249 —50 hymn. Merc. 63—64. I. μὲν-δέ. μέν particula, nulla voce interposita, una excepta γὲ particula, adicitur a) substant. Γ 16—21 Am.-He.[3], Naegelsbach An.[2] ad l. l. Γ 113 Δ 123 Ε 734—36 = Θ 385—87 Didym. ad Θ 385 ἠθέτει δὲ καὶ Ε 734 s. Ἀριστοφάνης· Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφε. contra Ariston. ad Ε 734 οἱ ἀστερίσκοι ὅτι ἐνταῦθα μὲν καλῶς κεῖται· ἐν δὲ τῷ κόλῳ μάχῃ (Θ 385) μηδεμιᾶς φαινομένης ἀριστείας οὐ δεόντως· ὁ δὲ Ζηνόδοτος τούτους μὲν ἀθετεῖ, ἐκείνους δὲ καταλείπει, Ε 835—37 Ζ 198—99 Η 331—32 Am.-He., Duentzer[2] Θ 433—36 Ameis-Hentze Θ 440—42 543—44 Ι 254—55 Κ 255—60 Λ 783—85 Μ 84 —86 235—37 Ameis-Hentze Ν 312—26 347—[48] 51 cf. Ameis-Hentze in app. fasc. 5 p. 10 s. 514—15 Ο 135—36 Koch, Am.-He. 655—56 Π 64—65 301—02 Σ 241—42 348 412—14—16 Τ 147—48 [365] cf. Arist. Didym. Hoffmann qu. hom. II p. 145, Υ 33—38 288—90 345 (μὲν-οὐδέ τι) Φ 115—16 Ψ 311 (μὲν-οὐδέ) 634—35 s. 774—77 α 239—41 cf. ξ 369—71 ω 32—44. β 52—55 281—85 δ 577—78 = 780—81 ζ 26—27 88—90 116 195—96 η 162—63 Am.-He. ϑ 64 ϑ 51—52 cf. δ 780—81 λ 2—3. ϑ 437—38 Am.-He. ϑ 579 ι 159. 202—03 (μὲν-δὲ-αὐτάρ) = ω 274 s. ι 219 546 s. (μὲν-δὲ-δέ) cf. λ 20 s. μ 5 s. κ 304 κ 333 λ 23—24 383—84 385—87 438—39 schol. Η 435 —43 ἀθετοῦνται παρὰ Ἀριστοφάνει; obeli in cod. M adpicti sunt cf. La Roche Ztschr. f. oester. Gymn. 1864 p. 208. μ 317—18 426—27 ν 84 345—46 ξ 348—49 455 π 336—38 ϱ 86—87 270 (μὲν-δέ τε) ϱ 179—80 cf. υ 249 s. σ 64 Am.-He., Duentzer, Koch. σ 322 368 μὲν-καὶ δέ. σ 286—88 293—95 s. μὲν-δὲ-δὲ-δὲ-δέ, τ 138—40 φ 263 —65 ψ 292—93 Ap. Pyth. 38—40 cf. Baumeister Adn. crit. h. Ven. 86—87 s. 162—64 Cer. 147—49 cf. Franke, Ruhnken, 216—18 hymn. VII 35—38 ep. XII 2—3 υ 95—96 φ 136—38. h. Merc. 509 —10 Ilgen, Vener. 230—31 Ep. 14, 1 s. μὲν-δὲ-δέ. Coniungitur cum aliis particulis μὲν-γάρ Ι 406—08 Am.-He. Π 335—37 Am.-He. Π 517—21 Am.-He. μέν ῥα Σ 514—16 Χ 412—14 ϱ 302 —03, ἀλλὰ-μέν cf. Mutzbauer Part. μέν I p. 22 adn. 13 Ψ 185—86, ὣς-μέν Ω 44 οὐδὲ sequitur. —b) adiect. Γ 91 Ι 325—26 Ν 13—14 Ξ 170—71 Θ 113—15 Λ 404—05 Π 389—90 Σ 354—56 Τ 288—89 Χ 322—24 Ω 25 μὲν-οὐδέ Arist. ἀθετοῦνται στίχοι ς′. β 91—92 cf. 380—81. η 86—87 aliter Faesi-Kayser et Duentzer, qui v. v. 86 et 95 inter se respondere iudicant, κ 40—41 μ 93 —94 μέν τε-δέ v. supra. Φ 164—65 ep. XV 5—6 h. Merc. 226 cf. Franke, Matthiae Merc. 577. — c) adverb. 1) Adv. sive praepos. in tmesi Β 261 —63 Am.[3], Koch[2] Γ 367—70 Δ 135—39 Κ 428 —30 Λ 435—37 διὰ μὲν-οὐδέ τε cf. Γ 357—58 Ο 125—27 cf. Ameis-He. Π 781—83 793—801 expungitur locus a Lachmann Betr. p. 74, Duentzer hom. Abh. p. 87 cf. Hentze in Am. app. ad Il. VI p. 34, Σ 432—35 eiciuntur a Duentzero Arist. p. 128 Nauck spurii? Σ 451—52 Φ 453—54 γ 408—11 ι 416—17 κ 393—95 ξ 199—200 ϱ 258 —59 489 μέν-οὐδ', τ 55—60 Μ 13—15 Ameis Ν 509—10 ἐκ μὲν-οὐδέ, τ 61—64. 2) adv. loci Ξ 313—14 Σ 593—95 Χ 158 κ 98—99 ξ 241—42. 3) adv. temporis Φ 40—42 343—48 Ψ 250 —52 Ω 685—86 (καὶ νῦν μέν) ϑ 120—26 μ 59 Ameis versum 75 respondere putat. ξ 528—29 φ 120—24 258—59 χ 426 μὲν-οὐδέ, ψ 142—43 (μὲν οὖν) 371 h. Ven. 260—62. μὲν γάρ Γ 439—40. ὣς-μέν hymn. Cer. 434—38 ὣς τότε μέν cf. Α 601. 4) adv. modi Θ 161—63 φ 334—35 Ι 100 —101 Am.-He. Κ 244—45 Am.-He. υ 218—20. — d) pronom. 1) personal. ο 515 μ 16 μὲν-οὐδέ, μέν-δέ 244—45 λ 81—84 465—67. ἀλλ' ἐμὲ μέν Ψ 78—80 sequitur καὶ δέ. Α 18—20 Am.-He. ad l., Naegelsbach Anm.[3] p. 7, Baeumlein Part. p. 166, Η 99—101 Ρ 75—79 Am.-He. hymn. XXI 1—3 δ 743—44 μὲν ἄρ· ἀλλὰ σὺ μέν sim. Η 115—16 Υ 136—37 Χ 222 340—41 καὶ σὺ μέν hymn. XVI 5 XVII 10—11 XXVI 11—12. 2) demonstr. οὗτος μ 219—20 Φ 556—57, μὲν δή δ 551, μέν γε Ap. Pyth. 280—82, κεῖνος Ρ 708—09 μὲν δή-οὐδέ. αὐτός Ε 460—61 μέν om. O Flor. Rom. Ξ 462—63 Π 466—67 de genuitate loci v. Hentze in Am. app. VI p. 16 s. ϱ 532—34 Am.-He., Faesi-Kays. 3) pron. ὅ ἥ τό Α 183—84 Naegelsbach An.[3] ad l. Α 191 Naegelsbach ib. Faesi-Fr., Duentzer, 368—69 Β 509 525—26 Δ 292 364 491, Ε 139 μέν τε-δέ τ' οὐ, 148 Η 461—62 Ariston. schol. AV ἀθετοῦνται στίχοι κβ′ (443—64). ἠθέτουν οἱ περὶ Ζηνόδοτον καὶ Ἀριστοφάνη καὶ αὐτος Ἀρίσταρχος, Θ 125—26 257—58 323—24 Ι 131 = 273 Λ 148 323—24 426 Ν 656—60, 706—07 μέν τε-δέ τε, Ξ 361—62 446—47 Ο 56—59 cf. Am.-Hentze. locus expungitur ab Arist. et Aristophane cf. Ariston. in schol. A, retinetur a Zenodoto. Ο 572 430 Φ 171 Π 116—17 cf. Goebel Ztschr. f. Gymn.-W. 1860 XIV p. 261, Friedlaender Ariston. p. 259. Π 317—21 Νεστορίδαι δ' ὃ μὲν-τοῦ δ' ἀντίϑεος Θρασυμήδης cf. Ameis-He. Ariston. schol. A. ἡ. δ. πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι ἀντὶ τοῦ Νεστοριδῶν ὁ μὲν Ἀντίλοχος οὔτασεν Ἀντύμνιον, ὁ δὲ Θρασυμήδης Μάριν cf. Friedl. Ariston. p. 19. Π 726—27 addubitatur locus a Bernhardt, Beitr. zur hom. Kritik Verden 1873 p. 4, Hentze in Am. app. VI p. 30 s. Π 789—91 Ρ 193—94 700—01 cf. Σ 131—32 (τὸν μὲν-οὐδέ), Σ 57—59 = 438—41 99—100 389—91 468 Υ 321 —22 vel versibus 322—24 expunctis Ariston. auctore 325, Φ 383—85 Χ 226 Ψ 120—21 807 —09 Ω 281—83 719—20 α 116—17 146—48 360—65 β 46—48 Am.-He., Koch, δ 166 μὲν-οὐδέ, δ 448—50 521—24 ε 486—87 ζ 229—30 η 64—66 Am.-He. ι 299—302 κ 159—61 μ 32—33 ν 17 —18 113—16 267—69 ξ 35—36 420 (μὲν-οὐδέ) ο 222—23 474—75 478—79 ϱ 54—55 σ 282 —83 Am.-He. υ 211—13 φ 354—56 ω 242—43 386 504—05 h. Ap. Pyth. 19—22 Ven. 273—76 278

—80 [274—75] cf. Baum. p. 273, Matthiae, Franke. ep. 4, 11—13 (*μέν τε-δέ*), h. Cerer. 293—94. *μὲν δή*, Ο 3—4 cf. Ameis-Hentze, Ω 722. *μέν τε-οὐδ' ἄρα τε* Ο 273—74. *μέν τε-δέ τε* v. supra Φ 260—61. *μὲν ἄρ'* Ε 550—52 578—80 663—68 cf. Ameis² Λ 692—99 Ι 670—72 Ο 100—01 Ψ 200—01 ζ 41—48 versus 42—47 posteriore aetate interpositi esse videntur cf. Bergk. Gr. Litt. I 672 Adn. 44. ν 219 ο 461—63 π 449—52 τ 414—16 459—62. *ὥς ὅ* (cet.) *μέν* Ι 597—98 Ν 81—83 Ξ 352—54 Ω 22—23 β 110—11 cf. τ 156 ω 146. γ 301—03 κ 241—42 τ 156—57, 300—01 *μὲν-οὐδέ*, ω 19. *ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον* Ε 431—32 Η 464—65 Σ 368—69 η 334—35 ϑ 333—34 ξ 409—10 ρ 290—91 υ 172—73 χ 160—61 ψ 288—89 ω 98—99. *ἀλλ' ὅ μέν* cf. Mutzbauer Part. *μέν* I p. 22 adn. 13 Ν 180—81 Ρ 305—06 Χ 299 η 60 hymn. Merc. 134—35 cf. Hermann ad l. l., Baum. p. 209, Schulze de hymn. in Merc. p. 28, Ilgen observ. p. 404 s. *καὶ ὅ* (cet.) *μέν* Α 446—47 Τ 249—50 Δ 110—11 Ο 119 302 ε 430 460 ζ 75—76 μ 171 ν 20—23 hymn. Merc. 63—64 Ω 271—72, Τ 280—81 *καὶ τὰ μέν . . κάϑισαν δέ-ἵππους δέ.* Articuli vice ὁ ἡ τό fungi videtur Λ 267 *τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα* Am.-He. cf. 818. Τ 21—23 *τὰ μὲν ὅπλα-νῦν δ'*, Θ 73—74 *αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες* cf. Ariston. *ἀϑετοῦνται*. Κ 327—28 τ 115—16 *τὰ μὲν ἄλλα-μηδ'* cf. Koch, Am.-He. *καί ῥ' ὁ μὲν Ἑρμῆς* hymn. Merc. 507—11. — e) verbis Α 454 cf. Π 237 ad h. l. Ariston. *ἀϑετητέον*. idem ad illum *ὅτι κατὰ τὴν Πατρόκλου ἔξοδον οὐκ ὀρϑῶς λέγεται, ἐντεῦϑεν μετενεχϑείς* cf. schol. V ad Π 237; defenditur a Duentzer Zenod. p. 170. Β 240, Ε 138 *μέν τ'-οὐδέ*, Θ 402—03 Γ 210—211 Σ 585—86 α 232—34 λ 324 μ 395 ξ 193—95 π 283 Ariston. in schol. HQ Vind. 133 *νοϑεύονται ιη'* (281—98) *ἀϑετεῖ καὶ Ζηνόδοτος* cf. Eust. 1803, 4 1855, 2. hymn. Ap. Del. 165—66 Ven. 270—71 XXX 9—11 ν 246—47 398—99 Ariston. in schol. H *ἀϑετοῦνται*. cf. ν 433—34 ω 428. — f) numeral. Α 250—52 Δ 7—10 cf. Am.-He.³ Υ 269 Ψ 288—90 Η 162—63 s. χ 110 hymn. Cer. 446—47 464—65. eiusdem enuntiationis singulis membris *μέν* et *δέ* apponuntur Τ 243—44. — g) praepos. Τ 62—63 *ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται* cet. — II. per *μέν-αὖ* (cf. Duentzer Ztschr. f. Gymn.-W. 1866 XX p. 466) duo enuntiata inter se opponuntur, ita ut *μέν* ponitur post 1) Subst. Β 763—68 Am.-He. cf. Duentzer ad Β 493. Γ 330—32 cf. Λ 17—19 Π 131—33 Τ 369—71 — 2) Pron. a) *ὅ ἥ τό* Λ 103—04 108—09. ε 13 *ἀλλ' ὅ μὲν-νῦν αὖ* cf. Am.-He.⁷ *νῦν αὖ* Bekk.², Baeumlein, Koch, Faesi-Kayser⁷, Nitzsch An. ad l. l. *νῦν δ' αὖ* La Roche cum libris BLQ et Duentzer. cf. Nitzsch l. l. b) pron. rel. Δ 232—40 *καί ῥ' οὓς μέν-οὕς τινας αὖ.* c) demonstrativo *αὐτὸς* ad duo eiusdem enuntiati membra inter se iungenda *μέν*, cui postea *αὖ* respondet, additur δ 209—10. — 3) adverb. Ζ 179—84 *πρῶτον μὲν-δεύτερον αὖ* — III. per *μέν-αὖτε* (cf. Duentzer Ztschr. f. Gymn.-w. 1866 XX p. 466) duo enuntiata inter se iunguntur, *μὲν* particula posita post 1) Subst. Β 816—19 Ν 195—97. — 2) Adiect. Φ 190—91 *κρείσσων μὲν-κρείσσων αὖτε.* — 3) Adv. a) temporis Η 29—30 290—91 Θ 141—42 λ 484—85 Μ 211—15 *αἰεὶ μέν-νῦν αὖτ'* optimi codices, vulgo *νῦν δ' αὖτ'* La Roche. cf. Ameis-He., Faesi, Franke. b) loci Γ 240—41. — 4) Pron. a) *ὅ ἥ τό* Ο 333—37 Ariston. *ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκε παρὰ τὸ ἔϑος καὶ ἐξ ὀνόματος ἀνέλαβεν* cf. Lehrs Ar.² p. 11, *ὡς οἱ μὲν-Νέστωρ αὖτε* Ο 367—70 totus locus expungitur a Lachmann Betr. p. 59, Duentzer hom. Abh. p. 78 131 aliis cf. Hentze in Am. app. V p. 104. b) demonstr. χ 5—6 *οὗτος μὲν δὲ-νῦν αὖτε.* — IV. *μὲν-αὐτάρ* duas enuntiationes inter se opponit, particula *μὲν* posita post a) Subst. Α 50—51 Naegelsbach An. ad l. l. Β 102—03 s. tribus *αὐτὰρ* sequentibus, Θ 268 Ι 68 168—69 Κ 29—30 Λ 300—04 de enumeratione heroum v. Friedlaender, Homonymie N. Jahrb. f. Phil. vol. 71 p. 544, Λ 320—21 Μ 191—93 Ο 477—78 Τ 63 83 Ψ 262 *ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεϑλα δῶκε*, quibus respondere videtur 653 *αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς ϑῆκεν ἄεϑλα.* deinde item ab *αὐτὰρ* incipiunt 798 850 884, ab *δὲ* 700, quibus versibus quae praemia ceteris certaminibus proposuerit Achilles explicatur. certo inde intellegitur particula *μέν*, cum habeat natura notionem affirmandi, quam non desiderat adversativam. cf. μ 39—55 Ψ 865—66 Ω 58—59 α 84—88, 215 *μέν τε-αὐτάρ* schol. HM: *ἡ μὲν μέν ἀπόλυτος, ἡ δὲ ἐγὼ ἀντιδιαστολὴν ἔχει πρὸς τὴν μητέρα.* cf. Duentzer, Koch, Faesi-Kayser, Nitzsch zur Od. I p. 215. δ 411—12 *μέν τοι* (dat. eth.), γ 57—58 λ 620 ϑ 40 340—42 ι 283—86 λ 150—52 κ 239—40 λ 190—92 μ 226—28 ξ 171 spurius Nauck. ο 243—44 φ 103—05 Ap. Py. 11—16 (*μέν τε*), Merc. 68—69 Γ 315, Δ 424 *μέν τε* sic cod. AL Vrat. c. vulgo *μὲν τὰ* La Roche, Ε 458—59 884—85 Ζ 213—14 Π 694—96 Ρ 396. Tota res eodem casu expressa distributionem per *μὲν-αὐτὰρ* factam antecedit Β 404—05. Iunguntur *μέν ῥα* Β 48—50 Θ 487, *μὲν γάρ* Δ 226—31 τ 513—15, *ἀλλὰ-μέν* Ο 472—74. — b) adject. Γ 68—69 Π 731—32 η 251—52 ι 172—73 Δ 442. Duo eiusdem enuntiationis membra inter se opponuntur β 125—26. — c) praepos. ω 165—67 *σὺν μὲν Τηλεμάχῳ-αὐτάρ.* — d) verba Α 459—64 *αὐέρυσαν μὲν πρῶτα-αὐτὰρ ἐπεί* cet. cf. Β 722—27 ω 304—06. — e) pronom. α) personalia ξ 473—76 hymn. Cer. 417—29 cf. Voss ad h. in Cerer. p. 125. Α 127 Η 357—61 ubi vis affirmativa maxime est conspicua cf. Am.-He. Ν 751—52 Ξ 5—8 Ο 401 Ρ 717—18 Τ 319 Υ 206—08 Φ 186—87 Χ 482—83 ο 488—91 Μ 366—68 ο 503—04 ω 214—16 ψ 351—52 hymn. Ven. 244—47. Duo eiusdem enuntiationis membra inter se opponit Χ 478—79 (*ἰῇ ἄρα γεινόμεϑ' αἴσῃ*) *ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,* | *αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν.* Cum aliis particulis coniungitur: *καὶ σὺ μέν* hy. Ap. Pyth. 367—68 Merc. 579—80 cf. Ilgen obs. p. 350 Wolf prol. 64, hymn. IX 7—8, XIX 48—49. XXVIII 17—18 et XIV 6, XXI 6 ubi lacunae exstant. β) demonstr. *ὅδε* Φ 292—93 *ἀλλ' ὅδε μέν, μέν* non ad *ἀλλά* urgendum valet, quod Naegelsbach An.¹ p. 166 vult. cf. Mutzbauer Part. *μέν* I p. 22 adn. 13, Duentzer², Koch ad l. l. *αὐτός* Σ 450—51 totus locus expungitur ab Ariston. Ο 132—34. γ) *ὅ ἥ τό* Λ 331—33 Γ 326—28 377—78, Ε 141—42 *μέν τ'-αὐτάρ* cf. Λ 477—78, 481 Ε 844 847—49 Θ 270—71 364 382—84 Λ 229—30 742—44 aut *τὸν μὲν-ἐγὼ δέ* 742—43 inter se respondent. locus spurius cf. Am.-He. app. ad Λ 644 s. Ν 689—91 Am.-He. de loci genuitate v. Hentze in Ameis app. V p. 14 s. p. 42. Ν 694—98 Σ 421 Τ 267—68 Υ 458—60 Ψ 875—76 Ω 2—3 α 151—56 Hentze, Faesi-Kayser, Duentzer, aliter Ameis. γ 162—65 sequitur bis part. *δὲ* versu 167 s. ε 242—43 η 229—30 275 ϑ 310 ι 98—100 398—99 κ 165—66 479—80 λ

627—28 μ 143—44 431—32 ν 439—ξ 1 cf. Ameis-He. Anhang, Duentzer, ξ 30 ο 367—68 ρ 254—55 σ 227—28 Koch, υ 139—40 χ 478—80 ψ 295—97 schol. HQ Vind. 56 ad 296 τοῦτο τέλος τῆς Ὀδυσσείας φησὶν Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης cf. schol. MV Vind. 133 Eust. 1948, 48. quo facto, particulae μὲν vis ea est, ut pronomen οἱ augeat et affirmet. ψ 392—406 ω 220 h. Merc. 315—17 locum climandum censent Ilgen, Matthiae, Schulze, de h. in Merc. p. 32 s. contra Baumeister p. 223 tutatur, item Franke, neque Hermannus haesitat in loco. Merc. 375—76. Uno loco per μὲν-αὐτάρ, id quod saepius μὲν-δὲ particulis adhibitis usu venit, distributio fit, ita ut res dividenda cum participio coniuncta in nominativo casu, qui quidem genetivi partitivi locum tenet, antecedat τ 230 ὡς οἱ χρύσεοι ἐόντες, ὃ μὲν λάε νέβρον ἀπάγχων | αὐτὰρ ὃ ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσι cf. Classen Beob. 136. Coniungitur cum aliis particulis καὶ ὃ μὲν cet. Z 473—74 H 117—18 O 521—23 ι 329—31 ο 480—81, ἀλλὰ τὸ μὲν υ 83—87, ὣς ὃ μὲν cet. I 1 de genuitate loci v. Bekker hom. Bl. II 34, Lehrs Arist.[2] 282 s. Λ 99—101 X 1—3 Ψ 1 expungitur a Lachmann Betr. 85, contra Faesi-Fr. ad P 423. ζ 1—2 Φ 514—15. μὲν ἄρα Θ 425—26 O 405 Σ 148 202—03 Φ 203—05 298—99 Ω 188—89 673—75 κ 92—95 ξ 411—13 ο 43—44 π 177, μέν ῥ' P 609—10, μὲν δὴ ψ 49—50 μὲν γὰρ Λ 341 expungitur locus a Duentzer N. Jahrb. suppl. III 850, Bernhardy gr. Litt.[3] II 1 p. 166. Tota res eodem casu expressa antecedit distributionem per μὲν-αὐτὰρ factam Ω 509—11 τὼ δὲ μνησαμένω, ὃ μὲν-αὐτὰρ Ἀχιλλεύς. Articuli vice ὁ fungi videtur Π 124 ως τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ κτλ. cf. Y 75. — f) Adv. α) temporis Λ 601—05 τότε μὲν-αὐτὰρ ἐπεί, I 705—07 νῦν μὲν-αὐτὰρ ἐπεί, Λ 628—29 πρῶτον μὲν-αὐτάρ, O 390—95 εἵως alii τείως μὲν-αὐτὰρ ἐπεὶ cf. π 139—42 τείως μὲν-αὐτὰρ νῦν, O 547—49 ὄφρα μὲν-αὐτὰρ ἐπεί. Π 495—97 πρῶτα μὲν-αὐτὰρ ἔπειτα cf. 532—34 Ψ 237—38 Ω 791—92 χ 448—52 ψ 131—33 Λ 420—22 Ω 543—47 φ 157—59. μέν ῥα φ 32. β) loci Ω 324—25 N 799 πρὸ μέν τε N 800 πρὸ μέν. γ) post praepositionem in tmesi ita ut duo eiusdem enuntiati membra inter se opponantur ν 2. — g) coniunctiones ὄφρ' ἂν μέν κεν-αὐτὰρ ἐπεί κε Λ 187—91 202—07 Nauck Mél. Gr.-Rom. III p. 15 s. ἧος μὲν scribere vult cf. Herwerden quaest. ep. p. 20, ὄφρ' ἂν μὲν enim praeterea non reperitur. ε 361—63 ζ 259—60. ὄφρα μὲν-αὐτὰρ ἐπεὶ M 10—13 cf. Nieberding paratakt. Anknuepfung des Nachsatzes p. 4 s. Non recte Lahmeyer de apod. part. δὲ usu p. 13 ὄφρα μὲν cum τόφρα δὲ (12) a quo en. principale incipit, iungendum esse putat. χ 116—119 ubi apodosis incipit a simplici τόφρα. M 141—43. γ 126—30 part. μὲν vim affirmandi esse malim, quod longiore intervallo quam assolet ab αὐτὰρ abest. h. Merc. 350—52 ὄφρα μὲν οὖν cf. Eberhard Spr. der hom. hymn. II p. 16. ο 361—67 ὄφρα μὲν οὖν δὴ-αὐτὰρ ἐπεί ῥ'. εἵως μὲν-αὐτὰρ ἐπεὶ Y 41—47 cf. Nieberding paratakt. Anknuepfung p. 5, Duentzer, Koch, Faesi-Franke. Non recte Lahmeyer de apod. δὲ usu p. 13 εἵως μὲν et τόφρα δὲ (42) a quo apodosis incipit, inter se respondere iudicat. h. Ven. 225—28 ὡς μὲν-αὐτάρ, Apoll. Pyth. 315—17 ὡς μὲν ἐγὼ .. ὄρουσα, ὡς ἐμοὶ εὔχεσθαι· αὐτὰρ ὁ βωμὸς κτλ. ubi μὲν particulae significatio affirmandi potius esse videtur. — V. μέν-ἀτάρ duas enuntiationes inter se opponit, particula μὲν posita post a) subst. I 216—17 h. Cerer. 57 μὲν γάρ. — b) adiect. ρ 307. — c) verba I 413. — d) pronom. α) personal. Z 84—86 cf. Ameis[2], Koch, Duentzer X 508—10. ἀλλὰ σὺ μὲν Ψ 892—93. β) ὅ ἥ τό γ 297—99 (μὲν ἄρα) K 99—100 γ 453—54. ἀλλὰ τὸ μὲν Λ 165—66 cf. Am.-He., Duentzer, Naegelsbach An.[1] exc. XII, Nitzsch An. II p. 6. — e) adv. K 487—88 ὣς μέν. — VI. μέν-ἀλλά duas enuntiationes inter se opponit, particula μὲν posita post a) Subst. P 331—32 δ 774—76 ϑ 174—75 spurii Hentze in Am. app. ad 169, ξ 480—82 φ 344—50 hymn. Merc. 220—21. μὲν δὴ ν 10—13 υ 293—97 ψ 257—60. In eodem enuntiato duo membra inter se opponuntur K 316. — b) adiect. A 22—24 Am.-He. 376—78 K 1—3 Am.-He. h. Ap. Del. 63—66 δ 240—42, μέν ῥα Ω 677—79, μὲν γὰρ φ 232—34. In eodem enuntiato duae res inter se opponuntur: Γ 214 E 801. — c) praepos. ο 425—27. — d) numeral. Δ 51—57 Am.-He., ἐννῆμαρ sim. Ω 784—85 β 106—07 μ 397—99 ο 476—77 τ 151—52 Cerer. 47—51. — e) pronom. α) personalia δ 282—84 ι 224—28 κ 419—21. μὲν γὰρ γ 276—78. β) demonstr. οὗτος β 210—12 δ 485—86. τάδε μὲν ν 311—14. κεῖνος ξ 183—85. αὐτὸς Π 239—40. γ) ὅ ἥ τό Δ 168—69 Ameis I 458—59 de loci genuitate v. La Roche ad l. Friedlaender Ariston. p. 164, Lehrs Ar.[2] p. 340. I 471—74 T 30—34 ε 135—37 λ 87—88 595—96 hymn. Cer. 125—28 ρ 67—68. μὲν ἄρα Σ 79—80 h. Ap. Pyth. 236—40, ἀλλ' ὁ μὲν α 262—64 ξ 375—78, μὲν γὰρ η 304—05. — f) adv. α) temporis K 548—50 T 166—67 γ 265—69 δ 267—69 λ 416—18 ω 87—90 162—64. β) loci η 259—61 κ 467—69 ξ 285—87. γ) modi ο 513—14. — g) verba K 170—72 Am.-He. sed etiam ita locus intellegi potest, ut inter se respondeant εἰσί μέν μοι παῖδες-εἰσὶ δὲ λαοί. — h) coniunctiones ὄφρα μὲν-ἀλλ' ὅτε δὴ I 550—53 cf. Nieberding paratakt. Anknuepfung des Nachsatzes p. 4 s. qui refutat Lahmeyeri sententiam, qui de ‚apodot. part. δὲ usu' p. 13 ὄφρα μὲν-τόφρα δὲ a quo incipit apodosis, inter se respondere dicit hisce locis I 550 M 10 Σ 257 ι 56. εἵως μὲν-ἀλλ' ὅτε δὴ N 143—45 Ameis-Hentze cf. P 727—28 730—32 μ 327—29. ἕως μέν ῥ' β 148—50 Am.-He., Krueger dial. 69, 27 adn. ὅτε μὲν-ἀλλ' ὅτε δὴ T 226—28 totum locum spurium iudicat Friedlaender anal. Hom. p. 474 s. εἰ μὲν-ἀλλὰ Ψ 274—79. ὡς μὲν-ἀλλὰ Ω 534—38, ubi vis affirmandi adhuc facile cognoscitur. πρὶν μὲν-ἀλλ' ὅτε δὴ ξ 229—35.

IV. **μέν-δέ** 1) duas enuntiationes coniungunt ita, ut ipsis vocibus inter se opponendis adiciuntur. Quod non impedit, quominus etiam hic μὲν particula saepe plus minusve notionis principalis affirmativae retineat. Atque ponitur post a) subst. A 306—08 470—72 485—87 B 437—39 494—511 Γ 2—8 195—96 422—23 Δ 13—14 353—54 E 32—34 (247—48 v. l. υἱὸς μὲν ἀμύμονος pro μεγαλήτορος) Z 219—20 H 214—15 258—60 362—63 389—92 Θ 1—2 25—26 35—36 [466 s.] I 174—75 γ 338—39 φ 270—71 K 414—16 Am.-He. 527—28 I 532—33 Arist. in schol. A ἡ δ. ὅ. πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκε cf. Lehrs Arist.[2] p. 11, Friedlaender Ariston. p. 19, I 38—39 Λ 47—49 150—51 233—34 786—87 M 76—77 N 527—28 586—93 Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐπὶ τοῦ Ἑλένου ὕστερον εἰπὼν ἀπ' αὐτοῦ ἤρξατο, Πριαμίδης μὲν ἔπειτα πρὸς τὸ δεύτερον ἀπαντῶν cf. Lehrs Arist.[2] p. 11, N 605—06 Ξ 98—99 286—92 O 295

—96 337—38 *Π* 251—52 *νηῶν μέν· πρὸς τὸ πρῶτον ὑπήντησεν* schol. V, 337—39 477—79 762—63 *P* 125—28 *Σ* 274—77 312—13 *T* 1—3 171—72 *Y* 42—44 *Φ* 17—18 232—34 581—82 *X* 111—12 495 *Ψ* 162—63 789—90 818—20 *Ω* 694—96 740—42 *α* 127—30 274—75 de constr. v. schol. EQM Nitzsch ad Od. l. l., Thiersch gr. Gr. 396. similiter Faesi-Kayser, Koch, Hentze in Am. app. ad l. aliter Voss Randglossen p. 50 46, Doederlein Gloss. Nr. 2441, cf. etiam Kuehner ad Cic. Tusc. I 24. *β* 252—53 *γ* 151—53, *δ* 39—43 ubi post prius enuntiatum ad ea quae antea narrantur, accuratius explicanda *καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν* interponuntur, 499—512 *Αἴας μὲν . . δάμη-σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεός* in versu 511, ubi cum aliquatenus quae antea exposita sunt, verbis *ὣς ὅ μὲν ἀπόλωλεν* repetantur et comprehendantur, particulae *μὲν* vis est affirmativa. hic autem a plerisque expungitur v. supra. *δ* 212—13 *ε* 59—61 154—56 *η* 160—61 *ι* 6—7 *κ* 47 307—08 338—39 511—12 *ε* 392 *λ* 256—57 *μ* 86—87 *ἀθετοῦνται* schol. HQ Vind. 133 cf. Duentzer hom. Abh. 452, Carnuth Ariston. p. 114, Ameis-Hentze in app., Nitzsch ad Od. l. l. *μ* 168 400—01 *ν* 180—81 363—65 *ο* 37—38 102 —04 353—58 *Λαέρτης μὲν-ἡ δ'* inter se referenda, quod Ulixes antea et de patre et de matre rogavit. *π* 173—74 330 alii *μέν'* legunt v. Koch. 325—26 365—66 *ρ* 499—500 *σ* 192—96 nisi quis particulae *μὲν* vim affirmandi, quam quidem, aliqua ex parte hic servavit, solam ac meram esse iudicat. Hentze in Am. app. ad l. l. versus aliter collocandos esse censet; Duentzer, cum non recte part. *μὲν* ad vocem, quae sequitur, pronomine *οἳ* seiunctam, refert, *μὲν* et *καὶ* inter se respondere opinatur. *σ* 418—20 360—61 *τ* 210 —11 268 433—35 548 *υ* 34 67 84—85 136—37 *χ* 120—22 249—50 *ψ* 243 355—57 *κτήματα μὲν-μῆλα δ'-πολλὰ μὲν-ἄλλα δ'*. hymn. Ap. Del. 90—91 Merc. 401—03 429—31 503—04 Ap. Pyth. 58 cf. Boettiger ap. Matthiae ad v. 53 s. Ilgen obs. p. 289 Ap. Pyth. 309 325—26 Merc. 139—40 Ven. 170—71 ep. XII 4. *μέν τε-δέ τε* cf. supra. *I* 593—94, *Λ* 393—94, *μὲν ἄρ κ* 403 —04 423—24, *μέν ῥ' ρ* 29—30 in libro H *ῥ'* omittitur, quem sequuntur Am.-He., Faesi-Kayser., Duentzer. *μὲν γὰρ υ* 390—92, *μὲν γὰρ δὴ Ξ* 55—57. *καὶ . . μὲν Λ* 143—45. Duo vel tria *δὲ* sequuntur *Λ* 433 s. *O* 515—16—18 *Ω* 161—62—66 *υ* 351—53 —54 *χ* 266 s. *O* 329—32 *Ἕκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε τὸν μὲν-τὸν δὲ — Αἰνείας δέ.* — b) adiect. *ἄλλος B* 102 *Γ* 88 —90 234—36 *H* 49—50 *Λ* 636—37 *N* 730—[31] 32 *Ξ* 244—47 ubi *μὲν* part. eadem est affirmantis, *O* 87 *T* 309—10 *Ω* 751—54 *α* 11—13 *β* 82 —84 *δ*[286—87] cf. Arist. in schol. Didym. Bergk gr. Litt. I 667, *ε* 110—11 = 133—34 *ϑ* 93—94 532—33 *ρ* 503—04, *B* 211—12 *μέν ῥ'*, *γ* 86—90 *μὲν γὰρ-δ' αὖ.* *τόσος Σ* 378 Am.-He. Post vera adiectiva *B* 529—30 *Γ* 193—94 *E* 70 *Λ* 408—09 *Ξ* 382 *T* 222—23 Spitzner ad Il. exc. XXX p. 83 s. et 86, *X* 30 *Ω* 398 *β* 104—05 = *ω* 139—40 cf. *τ* 149—50 hymn. Cer. 237—39 ubi verba *ἀλλά μιν ἠματίη μὲν ἐνστέφανος* a Vossio addita sunt. Baumeister p. 308 *ἤματα μὲν* coniecit. *ζ* 23 *μ* 113—14 341—42 *Ψ* 530—31 *μὲν γάρ*. *Ψ* 590 *μὲν γάρ τε-δέ τε*, *β* 434—*γ* 1 *παννυχίη μέν ῥ' ἥ γε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον*, quibus respondere videntur *γ* 1 *ἠέλιος δ' ἀνόρουσε* et quae deinde sequuntur v. 4 *οἳ δὲ Πύλον . . ἷξον* cf. Faesi-Kayser[7], Am.-Hentze, Koch. Nec minus inter se cohaerent librorum *γδ*, *φγ*, *νξ* exitus et initia. Sed Duentzer ad l. l. v. v. 430—34 eiecit et *ἠέλιος δὲ* q. s. verba ad *β* 429 *ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον* refert. — c) pronom. *α*) personal. *A* 522—23 *Z* 224—25 *Θ* 370 *I* 262 421—27 *Λ* 523—24 706—07 776 *Ξ* 252—53 (*ἦ τοι ἐγὼ μὲν*) *Σ* 86—87 140—42 *X* 123 335—36 *η* 318—19 *κ* 31—34 *λ* 225 82—83 *μ* 244—45 214—17 *ν* 282 —83 297—98 *ξ* 345—46 *ρ* 593—94 *υ* 335—36 *χ* 367 (*ἐγὼ μὲν-σὺ δὲ*) *ω* 173—75 hymn. Ap. Del. 74—75 cf. E. Eberhard Sprache der hom. Hymnen I p. 6, I 97 (*σοὶ μὲν-σέο δὲ*) ubi vis affirmativa particulae facile cognoscitur, *X* 18 hymn. Cer. 248—49 *σὲ μὲν* Voss et Buecheler, *σε* Mosc. *σ' ἠδ'* Herm. apud Schneidewin et Baumeister *μὲν* non legitur. cf. praeterea contra Vossium Franke ad l. l. *ἀλλὰ σὺ μὲν Z* 279—80 *P* 479—80 *β* 288—91 *τ* 44, *ἀλλ' ἐμὲ μὲν η* 215—22, *ἀλλ' ὑμῖν μὲν* hymn. Cer. 135—37. — *β*) demonstr. *οὗτος Θ* 109 *Λ* 619—20 *T* 8—10 *γ* 359—60 *κ* 443—45 *λ* 348—50 *μ* 37 *Ψ* 52—53. *αὐτός β* 190—92 *Z* 40—42 *Ξ* 129—31 *π* 374—75 *μὲν γάρ*. — *γ*) *ὅ ἥ τό A* 312—13 389—91 531—33 606—09 *B* 52 *β* 8 schol. MQS *οὐδὲν μὲν ἀντιπράττουσιν οἱ στίχοι* (7—8) *πρὸς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, οἰκειότεροι δὲ μᾶλλόν εἰσιν ἐν Ἰλ. B* 52 schol. S *οὗτοι μὲν οἱ κήρυκες-οἱ Ἀχαιοὶ δὲ συνηθροίζοντο*, *B* 444 *Δ* 439 *E* 13 36—37 145—46 233—35 245—47 271—72 261—63 321—23 593 —94 657—60 720—22 *H* 121—23 *Θ* 317—18 *I* 335 *K* 125—26 354 *H* 8—11 *ἡ δ. ὅ . . . καὶ πρὸς δεύτερον πρότερον ἀπήντηκε* Ariston. cf. Friedlaender Arist. 127, Lehrs Arist.[2] 11, *Λ* 333—35 472 *ὣς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο* cf. *O* 559 *Π* 632 *N* 239—40 *P* 82—83 *T* 309—10. *Λ* 373—75 *M* 443—45 469 *N* 2—3 213 421 —24 v. v. 421—23 ex *Θ* 330 s. translatos esse iudicant Franke N. Jahrb. f. Phil. 73 p. 758, Naber quaest. Hom. 176 s. *N* 578—80 640—42 699—701 spurii? cf. Hentze in Am. app. V p. 14 s. 42. *N* 719—21 *Ξ* 72—73 155—57 224—25 *O* 149 —50 455—57 544—45 703—04 *Π* 189—91 402 —04 813—16 *P* 705—06 *Σ* 499—500 527 582 —83 *T* 203—05 277—78 *Y* 321—25 394—95 456—57 468—69 *Φ* 504—05 *Ψ* 3—4 58—59 586 —87 454—55 641—42 702—04 (*τῷ μὲν νικήσαντι — ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι*) 868 *Ω* 435—37 583 —84 605—06 *α* 106—09 360—65 *γ* 270—72 396 —97 *δ* 5—10 Eust. 1480, 24 *Διόδωρος ὁ Ἀριστοφάνειος ὅλον τὸν γάμον περιγράφει ἤγουν ἀθετεῖ* cf. Bergk gr. Litt. I p. 666 s. adn. 31, *ε* 229—30 *ζ* 52—53 *η* 119 332—33 *ι* 70 382—83 429—30 *κ* 205 391 *λ* 625—26 *ξ* 356—57 435—36 444 *σ* 302—04 *τ* 277—78 *υ* 158—59 160—61 *χ* 54 269—70 *ω* 427—29 Am.-He. hymn. Merc. 195 —97. *μὲν ἄρ' Γ* 313—14 448—49 *E* 48—49 133—34 574—75 *Λ* 210—11 *M* 131—37 *Φ* 426 —27 *Ψ* 212 *Ω* 330—31 610—13 *α* 319—20 *β* 258—59 *δ* 302—04 *κ* 107—09 *ο* 454—55 468—69 *ρ* 503—04 schol. H. Vind. 133 *νοθεύει Ἀρίσταρχος* item Bekker. contra Am.-He. in app. ad l. l. *ρ* 589 *σ* 197—99 440—44 455—56 Am.-He. ad l. l. et in app. Koch, Faesi-Kayser. aliter Duentzer, *ν* 109—10 *χ* 498—500, *μέν ῥα Σ* 491—509, *μὲν δὴ E* 568—70 *Θ* 345—48, *μὲν γὰρ Y* 107 *P* 631—33 *X* 149—51, *μὲν γὰρ δὴ Λ* 825—27 *ε* 218 hymn. Merc. 344—46 *τῇσιν μὲν γὰρ βουσίν*, ubi *τῇσι* articuli loco usurpatur. *μέν τε-δέ τε B* 90 *μέν τ'* Naegelsbach An.[3] p. 243 idem esse quod *μέν τοι* contendit, cui recte obloquitur Spitzner ad Il. exc. VIII p. XXII s. XXV s. *Ψ* 519—20 *Z*

304—05 ταὶ μέν τ'-οἳ δέ τε illae intellegendae sunt ὄρνιθες, hi autem αἰγυπιοί. ab aliis οἳ δὲ accipiuntur venatores cf. schol. M Vind. 133 56, Am.-He. in app., Duentzer, Koch, Faesi-Kayser. *N* 279—84 τοῦ μὲν γάρ τε-τοῦ δ'. λ 220—22 ἀλλὰ τὰ μέν τε-ψυχὴ δέ, ubi μέν τε simul affirmare videtur pronomen. cf. *Π* 28—29 spurii v. Hentze in Am. app. VI p. 40. μὲν-δέ τ' ϑ 526—27. ἤ τοι ὅ (cet.) μὲν *Z* 404—05 *N* 614—15 *O* 634—35 *Π* 402—04 *Φ* 67—68 χ 180—81. καὶ ὃ μὲν *Γ* 293—95 *Δ* 112—13 *E* 344—47 *I* 210—11 *Θ* 434—35 *K* 454—55 *N* 564—65 598—99 *P* 615—16 *Ψ* 243—45 β 21—22 ι 72—73 ν 122—25 ο 131—33 ν 370 υ 176—77 189—90 hymn. Merc. 62 cf. E. Eberhard Spr. d. hom. Hymnen II p. 15, Ilgen obs. p. 374, Baum. p. 196 ad v. 58, Schulz de hymn. in Merc. p. 21, hymn. Merc. 106—08 cf. Schulz l. l. p. 27, Eberhard ib. Stadtmueller N. Jahrb. 1881 vol. 123 p. 537. καί ῥ' ὃ μὲν *I* 634—35 *K* 541 *Σ* 597 *Y* 370 ε 195—98 λ 443. ἀλλ' ὃ μὲν cet. *H* 229—31 *N* 184—85 762—64 *Ξ* 119 142—43 schol. V ad v. 143 περισσὸς ὁ στίχος καὶ ἡ λέξις νεωτέρων cf. Hentze in Am. app. V p. 56, *Σ* 252 α 22—26 nisi μὲν affirmativum accipere mavis, ita ut οἳ δὲ δὴ ἄλλοι verba artius cum iis quae proxime antecedunt ἔνϑ' ὅ γ' ἐτέρπετο δαιτὶ παρήμενος coniungantur. ξ 11—12, λ 220—22 ἀλλὰ τὰ μέν τε-ψυχὴ δέ v. supra. λ 275—77 multi libri pro ἢ δὲ habent ἡ δ' v. La Roche, ο 325—27 τ 182—83. ὡς ὃ μὲν cet. *B* 70—71 *Δ* 470 *E* 84—85 627—28 *Z* 312—13 *H* 442—43 *Λ* 596—97 *M* 1—2 *N* 673—74 *Π* 1—2 326—30 *P* 366—70 424—26 *Σ* 1—2 *Y* 1—3 153—56, *X* 405—08—09 μὲν-δὲ-δὲ-δέ, γ 148—49 δ 15—20 schol. MT φασὶ τοὺς ε' (15—19) στίχους τούτους μὴ εἶναι τοῦ Ὁμήρου, ἀλλὰ τοῦ Ἀριστάρχου cf. Eust. 1480, 24 Athen. V p. 181 C, Bekk.², Nitzsch ad Od. l. l. alii v. v. 17—19 vel 16—19 eiciunt cf. Duentzer, Faesi-Kayser, Am.-He. η 1—2 344—46 ϑ 505 ν 185—87 (ὡς οἳ μέν ῥ') ξ 137 523 σ 32—34 χ 200—01 ω 412—13 hymn. Cer. 233—35. ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον *E* 274—75 cf. Ameis-He. in app. ad ϑ 333, *E* 431—32 *H* 464—65 *Θ* 212—13 *N* 81—83 *Π* 101—02 *Σ* 368—69 δ 620—[21]—25 η 334—35 ϑ 333—34 ξ 409—10 ο 493—94 π 321—22 ρ 166—67 290—91 σ 243—44 υ 172—73 240—41 χ 160—61 ψ 288—89 ω 98—99 203—05 383—84. ὡς ἄρα δὴ τοῖς μὲν ep. VII 2—3. Sequuntur complura δέ *B* 620 s. *B* 771 s. ἀλλ' ὃ μὲν-λαοὶ δὲ-ἵπποι δὲ-ἅρματα δέ. ν 149—51—53 *M* 88—93 s. οἳ μὲν-τῶν δ' ἑτέρων-τῶν δὲ τρίτων-τῶν δὲ τετάρτων-Σαρπήδων δ'. de quinque partibus v. Gladstone hom. Stud. p. 406 s., Naegelsbach hom. Theol.² p. 275, de genuitate loci Hentze in Am. app. IV 101 s. hymn. Cer. 285—87 ἡ μὲν-ἡ δ' ἄρα-ἡ δ' cf. Matthiae, Voss ad hymn. Dem. p. 87, Ludwig N. Jahrb. 119 p. 306. — d) verba *Z* 167—68 *H* 93 *Ψ* 204 571 γ 332 δ[622—23] π 79—80 cod. Stuttg. m. pr. pro vulg. ἕσσω μιν habet ἕσσω μέν, quod receperunt Bekk.², Nauck, Baeumlein. sed cf. La Roche hom. Unt. 251, Ameis-Hentze in app. ad l. l. Ariston. in schol. ρ 243 293 ϑρέψε μέν, οὐδ' („sed non.' οὐ δ'?) ἀπόνητο, σ 67 ψ 55 ϑ 110—11. Duo δὲ sequuntur *Π* 25—26—27 *Λ* 660—61—[62]. — e) adverb. α) praepos. in tmesi *Λ* 339 περὶ μὲν-ἐν δ'-ἐν δ' cf. *E* 739 s. *Λ* 36—37 τῇ δ' ἐπὶ μὲν-περὶ δέ. *Φ* 547 ἐν μέν, ξ 341—42 ἐκ μέν, *Σ* 432—35 ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν-ἄλλα δέ μοι νῦν. nam multa mala sibi Iovem dare Thetis ait, primum cum ipsam viro mortali uxorem dederit, deinde iam nunc alia mittere cf. Duentzer, Faesi-Fr., Koch², Am.-He. β) adv. loci *N* 49—52 *Ψ* 133 s. πρόσϑε μὲν-μετὰ δὲ-ἐν δὲ μέσσοισι ε 411 ἔκτοσϑεν μὲν γὰρ-ἀμφὶ δέ γ) temporis νῦν μὲν *H* 370—72 *K* 120—24 *Ψ* 48—49 α 369—72 η 188—89 v. l. νῦν δή, μ 291—93 v. l. μὲν νῦν, φ 279—80 *Σ* 298—303 *T* 206—07 ep. XV 7 ubi quae respondeant requirimus. *O* 211—12 νῦν μέν γε Ἀρίσταρχος, ἄλλα δὲ νῦν μέν κε Didym. sed si cum Aristonico quem recentiores plerique secuti sunt v. in Ameis app ad l. l., v. v. 212—17 reiecerimus μὲν idem quod μὴν intellegendum est. πρὶν μὲν *Σ* 288—60 *Φ* 100—03 *X* 500—05 cf. Duentzer de loci genuitate, v. Hoffmann XXI et XXII B. der Il. ad l. δ 724—27 = 814—17 πρὶν μὲν-νῦν δ' αὖ, *B* 112—14 πρὶν μὲν-νῦν δέ cf. ε 334—35 ϑ 155—56 hymn XV 4—7 cod. Mosc. ῥα ἠμὲν pro πρὶν μέν. ἤδη μὲν ϑ 98—100 ψ 350—54 Am.-He.⁵, Koch ad l. l. τότε μὲν *I* 19—21, πρόσϑεν μὲν ζ 242—43, πρῶτα μὲν λ 640 cf. ep. XI 2 ubi lacuna exstat. πρώην μὲν *E* 832—34. δ) adv. modi *N* 356—57 ἀμφαδίην μὲν-λάϑρῃ δέ, 168 εὖ μὲν-κακῶς δέ. — f) numeralia et voces ἐννῆμαρ sim. *A* 53—54 *Ψ* 181—82 *Ω* 496—97 ε 278—79 τ 199—202 ω 63—65 α 284—85 *N* 20 χ 144 κ 28—29 80—81 ξ 249—52 *Π* 173—79 s. τῆς μὲν ἰῆς-τῆς δ' ἑτέρης-τῆς δὲ τρίτης-τῆς δὲ τετάρτης-πέμπτης δέ spurii Koechly Il. carm. XVI p. 299 cf. Hentze in Am. app. VI p. 17, *Ω* 664 s. ἐννῆμαρ μὲν-δὲ-δὲ-δέ.—2) duo eiusdem enuntiationis membra inter se opponit ita ut μὲν ponatur post a) subst. *B* 125—26 *Δ* 297 s. *Π* 282. — b) pron. α) person. *Φ* 129, β) ὁ ἡ τό *Δ* 197 207 *Ξ* 14 391 ἤ τοι ὃ μὲν-ὃ δὲ.. ἀρήγων Ariston. in schol. A ἡ δ. ὅ. πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκε cf. Lehrs Arist.² p. 11, *O* 7 330—31 Ariston. ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον ἀπήντηκεν, 386—87 *P* 85 *Σ* 173—74 οἳ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν, οἳ μὲν-οἳ δέ, *Φ* 519 α 24 τοὶ διχϑὰ δεδαίαται-οἳ μὲν-οἳ δέ, ε 476 (δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυϑε ϑάμνους) ἐξ ὁμόϑεν πεφυῶτε, ὃ μὲν φυλίης, ὃ δ' ἐλαίης. verba ita conformata sunt velut si antecedant ἔνϑα δοιοὶ ϑάμνοι ἦσαν cf. Duentzer, vel ita ut ὃ μὲν q. s. loco enuntiationis relativae posita sint cf. Nitzsch. schol. PQ τὸ σχῆμα ἀντίπτωσις, ἵν' ᾖ τὸν μὲν φυλίης, τὸν δ' ἐλαίης, quod poëta ideo non scripsit, quod haec a verbo ὑπήλυϑον pendere non possunt. Nicanor ἢ στικτέον μετὰ τὸ πεφυῶτας, ἵνα ἐν τοῖς ἑξῆς λείπῃ τὸ ἦν ῥῆμα, ὃ μὲν φυλίης ἦν, ὃ δὲ ἐλαίης, quem sequuntur Am.-He., Faesi-Kays., Koch cf. Eust. 1547. κ 85 ξ 162 = τ 307 Ariston. in schol. ad priorem l. ὑποπτεύονται, hymn. Ap. Del. 16 Merc. 337 cf. Ilgen Hermann ad l. l. Eust. 513, 30. h. XXXIV 1 s. οἳ μὲν-οἳ δὲ-οἳ δὲ-ἄλλοι δέ, quos versus ex Diod. Sic. III 66 huc rettulit Matthiae assentiente Baum. c) particip. *O* 282—83 ἐπιστάμενον μὲν-ἐσϑλὸς δέ.—3) Singulae res, appositionibus per μὲν-δὲ adiectis, aut accuratius explicantur aut ita dividuntur, ut nom. vel acc. vel dat. casus pro genetivo qui vocatur partitivus, positi esse videantur cf. Friedlaender Ariston. p. 19 Apoll. de constr. p. 35 s. ed. Bekk., Classen Beob. p. 153, Krueger dial. § 47, 28, 2 Schnorr de Carolsfeld verb. coll. Hom. p. 8. a) *B* 261 (ἡγησάσϑην) υἷες ὃ μὲν Κτεάτου, ὃ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνε Arist. in schol. A ἡ δ. ὅ. παρὰ τὸ εἰϑισμένον

πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντηκε· ἔστι γὰρ ὁ προκατειρημένος Ἀμφίμαχος Κτεάτου υἱός, ὁ δὲ Θάλπιος Εὐρύτου. Δ 537 Ζ 275 Μ 129 288 Ξ 405 Χ 211 ν 66 s. α 109 s. κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον-οἱ δ' αὖτε, ubi cum οἱ μὲν ad κήρυκες, οἱ δ' αὖτε ad θεράποντες vocem spectent, nominativos κήρυκες et θεράποντες pro genetivis, qui vocantur partitivi, usurpatos esse non recte iudicant Krueger dial. 47, 28, 2, Koch, Am.-He., Duentzer, Δ 63 (ὑποείξομεν ἀλλήλοισι) σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δὲ ἐμοί, δ 229—30 πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα | φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά cf. χ 46 s. ψ 357 Am.-He., Koch, I 579 (τέμενος ἑλέσθαι) τὸ μὲν ἥμισυ-ἥμισυ δέ Am.-He. hymn. Ap. Py. 124 s. κακὰ πολλὰ . . ἔρδεσκε . . πολλὰ μὲν-πολλὰ δέ, Ω 603 s. δώδεκα παῖδες . . ὄλοντο | ἓξ μὲν-ἓξ δ' cf. κ 5 s. Ζ 149 ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει schol. L δύναται μὲν καὶ ἄρθρα εἶναι, ἄμεινον δὲ συνδεσμοὺς αὐτοὺς ἐκδέχεσθαι. Ἀλεξίων δὲ εὐθύνει τὰ ἄρθρα σολοικισμὸν κατὰ τὴν φράσιν νομίζων καί φησι, πῶς ἑνικὸν ὂν τὸ γενεὴ ἐπιμερίζεσθαι δεῖ; κακῶς δέ· δύναται γὰρ καὶ ἐξ ἑνικοῦ ἐπιμερισμὸς γενέσθαι cf. schol. A et Eust. 631, 8. I 472 s. (οὐδέ ποτ' ἔσβη) πῦρ ἕτερον μὲν-ἄλλο δ'. Similiter Θ 524 s. μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω· | τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω cf. Am.-He., Koch. Ariston. ἀθετοῦνται, item Bekk.² al. cf. Hentze in Am. app. III p. 64. — b) Ε 28 (ἴδον υἷε Δάρητος) τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ σχῆμα· ἔδει γὰρ τῶν υἱῶν Δάρητος τὸν μὲν κτλ. v. Friedlaender Ariston. 20, cf. Μ 16 Ν 584 737—38 η 103 s. σ 236 s. φ 251 ν 67 s.. η 129 s. ἐν δὲ δύω κρῆναι, ἡ μέν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα | σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησι de μέν τ'-δέ v. supra. ν 109 s. Λ 833 ἰητροὶ μὲν γὰρ Π. ἠδὲ Μ. | τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα | κεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει cf. μ 73 s. οἱ δὲ δύο σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, ubi propter Scyllae, quae in ea rupe habitat, descriptionem constructione mutata v. 100 pergitur τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει cf. Nitzsch ad Od. l. l. Carnuth Ariston p. 113. Ζ 147 φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη | φύει de μέν τε-δέ τε v. supra. Λ 571 s. τὰ δὲ δοῦρα ἄλλα μὲν-πολλὰ δέ cf. Ο 315 s. 715 (φάσγανα) ἄλλα μὲν-ἄλλα δέ cf. Η 472 s. mira est verborum collocatio θ 500 ὡς οἱ μὲν . . ἀπέπλεον Ἀργεῖοι, τοὶ δ' ἤδη εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ cum et hi et illi Argivi sint; videtur autem Ἀργεῖοι vox, ut οἱ μὲν qui sint explicetur, adiecta esse. Saepius nominativis participia addita sunt Η 306 τὼ δὲ διακριθέντε ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν | ἤϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε Ariston. in schol. A οὕτως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ· τῶν δὲ διακριθέντων ὁ μέν, ὁ δέ . . καὶ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκε v. Lehrs Ar.² 11 cf. Μ 100 s. Ariston. ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησε, θ 361 s. σ 95 s. χ 203 s. ω 483 ὅρκια πιστὰ ταμόντες ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεί· | ἡμεῖς (dii) δ' αὖ παίδων . . ἔκλησιν θείομεν. alterum membrum, quo distributio absolvatur, desideratur. neque enim ἡμεῖς δὲ esse potest, cum dii ὅρκια ταμόντων non fuerint. cf. Classen Beob. 136, Am.-He., Faesi-Kayser, Duentzer. c) distributio fit ita, ut res dividenda, in genetivo partitivo posita, plerumque antecedat, semel in priore membro legatur α) Σ 595 τῶν δ' αἳ μὲν-οἳ δέ, expungitur locus a Zenodoto v. Hentze in Am. app. VI 130 s. cf. hymn. Merc. 204 κ 352 τάων ἡ μὲν-ἡ δ' ἑτέρη-ἡ δὲ τρίτη-ἡ δὲ τετάρτη, Θ 429 τῶν ἄλλος μὲν-ἄλλος δέ cf. χ 257 s. = 274 s. ξ 271 s. = ρ 410 s. ἔνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν-τοὺς δὲ-αὐτὰρ ἐμέ (ἐμοί). genetivus a pron. relat. pendet τ 564 s. τῶν οἳ μὲν-οἳ δέ. β) δ 495 πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν γε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο. — 4) Eaedem voces repetitae per μὲν-δὲ inter se opponuntur cf. Grumme hom. Misc. p. 7. a) praepos. in tmesi περὶ Α 258 Ρ 279 Φ 216 α 66 λ 550, κατὰ Ψ 798—99 884—85, ἐνὶ μὲν-ἐν δὲ δ 603 ν 244 Σ 419 ter repetitur Ξ 216 om. Lips. Σ 483 s. ι 132 s. τ 175 s. ἂν Ψ 887—88, ἐκ Ω 266—70. — b) adv. εὖ Β 382 γ 188—90 ζ 318, ῥέα Ρ 461—62, ἔνθα μὲν quater legitur γ 109 s. χωρὶς μὲν-χωρὶς δὲ-χωρὶς δ' αὖθ' ι 221 s. ἔξοχα ο 70—71, τότε μὲν-τότε δὲ ω 447—48, ἄλλοτε μὲν-ἄλλοτε δὲ Ψ 368—69 ψ 494—95, ἄλλοτε μὲν-ἄλλοτε δ' αὖ hymn. XIX 9—10, ἄλλοτε δ' αὖτε Σ 472 λ 303 π 209, ἄλλοτε μέν τε-ἄλλοτε δὲ Φ 464—66 Ω 530, ἄλλοτε δ' αὖ hymn. Ap. Del. 141—42, ἄλλοτε δ' αὖτε δ 102 ε 331—32. praeterea huc referenda sunt ὁτὲ μὲν-ἄλλοτε δ' αὖ Σ 599—602, ὁτὲ μέν τε-ἄλλοτε δ' Λ 64—65, ἄλλοτε μὲν-ὁτὲ δὲ Λ 566—68. at μὲν affirmativum est Ε 595 ἄλλοτε μὲν-ἄλλοτε et Υ 49—50 ὁτὲ μὲν-ἄλλοτε, ubi particula adversativa deest. — c) verba Ξ 71—72 δ 184—85 ε 234—37 ν 230 ο 392—93 ω 312—13 Ε 383 cf. γ 430 s. — d) subst. Β 388—89 λ 379 ι 246—48. — e) adi. Ζ 227—29 Φ 280 ζ 154—55 ep. XV 2 ι 45 hymn. XV 6. ter repetitur Ρ 430—31 Ψ 30 s. ep. XIV 5 s. Α 288 πάντων μὲν-πάντεσσι δὲ-πᾶσι δέ. ἄλλος Ν 730—[31]32 Χ 493 γ 26—27 θ 169—74 ἄλλος μὲν-ἄλλος δ' αὖ. ἕτερος Ξ 272 χ 183—84 η 123—24 ἕτερον μὲν-ἕτερα δ' ἄρα τε cf. Am.-He. Φ 71—72. — f) numeralia δέκα Β 489 Ψ 851, τρὶς Ε 436—37 Θ 169—70 Λ 462—63 Π 702—03 784—85 Σ 155—57 228—29 Υ 445—46 Ψ 817 ι 361 λ 206—07 φ 125—26. μ 105 τρὶς μὲν γάρ τ'-τρὶς δέ, Φ 176—77 τρὶς μὲν-τρὶς δὲ-τὸ δὲ τέταρτον, Ω 229 s. δώδεκα μὲν-δώδεκα δὲ-τόσσους δὲ-τόσσα δέ. — g) Pronom. Δ 415—17 τούτῳ μὲν-τούτῳ δέ. — 5) Duae periodi inter se respondent ita, ut coniunctionibus condicionalibus temporalibus, vel pron. relativo ipsis μὲν δὲ particulae adiungantur. εἰ μὲν-εἰ δὲ Α 135 Γ 281 Η 77 Ι 412 Κ 449 Μ 67 Ρ 91 Φ 553 Χ 49 99 α 287 β 138 218 ε 466 ζ 150 λ 110 μ 137 ξ 395 π 403 ep. XV 14 εἰ μὲν-εἰ δὲ μή. εἰ μὲν-νῦν δὲ Β 80 Ι 515—19 h. Ven. 241—44. εἰ μὲν δή-νῦν δὲ Λ 386—88, εἰ μὲν γὰρ-νῦν δὲ Μ 322—26 Ω 220—23. ὄφρα μὲν-ἦμος δὲ Θ 66—68 v. v. 68 s. a multis expunguntur cf. Hentze in Am. app. ad l. l. Λ 84—86 Π 777—79. In locis qui sequuntur cum apodosis a τόφρα δὲ incipiat, Lahmeyer, de δὲ apod. usu p. 13 ὄφρα μὲν-ὄφρα δὲ inter coniungenda esse censet, quam sententiam Nieberding, paratakt. Anknuepfung p. 5 refutat. ὄφρα μὲν-ἦμος δὲ ι 56—58; ὄφρα μὲν-νῦν δὲ Σ 257—61; apodosis a simplici τόφρα incipit Ε 788—91 υ 328—33. ἕως μὲν-νῦν δ' ὅτε τ 530—32. ὅτε μὲν-ἦν δὲ hymn. Merc. 560. ὃς μὲν-ὃς δὲ cf. Nieberding l. l. p. 5 s. Ψ 855 τ 239 264 τῶν (gen. part.) οἳ μὲν-οἳ δέ. ὅς μέν τ'-ὃς δὲ Ι 508 Ψ 319, ᾧ μὲν-ᾧ δὲ Ω 529. ὃν μὲν-ὃν δὲ Α 547, ὅν τινα μὲν-ὃν δ' αὖ Β 188—98, ὅν τινα μὲν-ᾧ δὲ λ 147. ὣς μὲν-ὣς δὲ-ὣς δ' αὖ ε 121 s. ὣς τότε μὲν-ἦμος δὲ

ι 306—07 436—37 556—58 κ 183—85 476—78 desiderantur in compl. libris cf. La Roche Ztschr. f. oester. Gymn. 1865 p. 254, Bergk Gr. Litt. I 548 adn. 38. μ 29—31 τ 424—26. ὡς μὲν γάρ-εἰ δὲ hymn. Cer. 295 s. locus mutilatus. νῦν μὲν-εἰ δὲ Σ 267—68. Illis locis, ubi ὅς μὲν-ὅς δὲ inter se respondent, similes sunt Τ 228—30 ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνῃσι· ὅσσοι δ' ἂν cet. cf. Ω 498—99.

Particula μὲν numquam in initio versus vel enuntiationis ponitur, sed eam semper vocem, ad quam affirmandam vel premendam valet, exceptis paucis locis, ubi particula γὲ ab ea disiungitur, ipsam sequitur. Quo factum est, ut in encliticis referatur a grammatico quodam ap. Bekker An. Graec. III 1156, 13. sed v. Lehrs quaest. ep. 101. Nec non raro antecedit vocem suam, ita ut inter ipsam et articulum Θ 73 Τ 21 δ 694 vel praepositionem γ 317 interponatur. Saepissime reperitur in enuntiationibus principalibus, raro in secundariis, aut incipientibus ab ἐπεὶ (ἐπεὶ οὐ μὲν vel οὐδὲ μὲν οὐδέ) vel ὅς, cum vel una vox affirmetur vel duae eiusdem enuntiati inter se opponantur, aut post ipsas coniunctiones εἰ, ὡς, ὄφρα et rel. ὅς posita, cum altera periodus vel ab eadem vocula vel a simili quae respondet incipiens respondeat. ac plerumque enuntiationes, in quibus particula μὲν legitur, demptis coniunctionibus dissolute dicuntur, sive iis quae antecedunt, contrariae sive similes sunt. si vero coniunguntur, particulas ἤ τοι, καί, καί ῥα, ἀλλὰ, δὲ, γάρ, ἄρα, ῥὰ adhibitas videmus. Aliis particulis ipsis μὲν adnectitur ita, ut voculas ἤ, ἤ τοι, καὶ, ἀτάρ, οὐ, οὐδὲ, μή, γὲ subsequatur, voculis ἄρ', ῥὰ, δή, γάρ, τὲ saepissime, raro θήν, οὖν, γὲ, τοί, quae particula sit an pron. dat. hic illic dubitatur, antecedat. Enuntiatio sequens, si quam spectat particula, adnectitur particulis αὖ, αὖτε, ἀτάρ, αὐτάρ, ἀλλὰ, δὲ, οὐδὲ, δ' αὖ, δ' αὖτε, καί, καὶ δέ, τέ. Quod ad versum attinet, legitur particula in omnibus sedibus excepta prima; cf. Giseke hom. Forsch. p. 94; de part. in hymn. Hom. collocata cf. E. Eberhard Sprache der hom. Hymn. I p. 6 et Christensen de hymn. in Apoll. p. 24 s. atque longa syllaba usurpatur ante voces ab consonantibus vel digammate incipientes collocata, millies vicies sexies, ante vocalem bis in semiternaria Χ 482, ubi Bekker in alt. ed. cod. C. Ven. B. Harl. secutus, μέν ῥ' scripsit, La Roche, Nauck cum optimis μὲν retinent, et Δ 442, ubi Bekker ex coniectura μήν, Nauck cod. D. et Eust. lectionem μέν ῥ' recepit. sed v. La Roche in ed. crit. et de productione brev. syll. in semiternaria in Ztschr. f. oester. Gymn. 1871 p. 502 s. Friedlaender Nic. p. 123, Hoffmann quaest. Hom. I, p. 102 s. Brevis syllaba est octingenties quinquagies ter. Et spectandum est particulam affirmativam, quam adverbium appellavimus, ducenties brevem, longam syllabam ducenties quater reperiri. In universum autem qua sede posita sit, si quaerimus, longa syllaba est: 1) in arsi secundi pedis undequingenties, tertii centies et novies, quarti ter et sexagies, quinti bis β 125 ο 70, sexti ter Φ 464 Ψ 78 γ 408, 2) in thesi prima centies octogies sexies, in secunda centies et undesexagies, in tertia semel Δ 143, in quarta bis Ε 287 Ο 203, in sexta quater Π 335 337 ο 405 hymn. Ap. Pyth. 55. brevis syllaba reperitur in omnibus sedibus 1) in priore thesi: primi pedis ducenties vicies sexies, secundi centies duodecies, tertii ducenties quaterdecies, quarti semel Β 529, quinti undetricies, 2) in posteriore thesi: primi pedis centies nonagies bis, secundi quinquagies sexies, tertii vicies quater, quarti sexiesdecies, quinti vicies. Varia lectio legitur particula Ε 181 247 Η 73 Θ 470 Π 778 Ω 498, δ 594 μὴ μὲν pro μὴ δή, π 79, ex coniectura a plerisque hymn. Cer. 466.

μενεαίνω (a rad. μεν μαν μένος cf. Et. M. 579, 58 Curtius Grdz.[4] p. 313, Babad de graeca rad. MAN p. 32, qui primam notionem irascendi esse dicit, Crecelius Wurzel ma p. 6. atque mutatum esse ex μενεσ-ανjω censent Schoenberg Griech. Comp. p. 13, Vaniček Etym. Wört. p 661, Goebel Hom. Konitz 1861 p. 29, qui quidem alteram vocis partem a rad. an ‚videre' ducit, ut verbum proprie significet: ‚nach Wuth, nach Begierde aussehen'.) μενεαίν-ω -εις -ει -ομεν -ετε; μενέαινον -εν; μενεήναμεν; μενεαινέμεν μενεαίνων, quod partic. omnium saepissime (19) occurrit. Significat, ut oritur a μένος, quod est animus vel irascentis vel appetentis, primum iratus sum, deinde aveo, vehementer appeto ac semper uno loco Δ 126 excepto de hominibus vel deis usurpatur cf. Heinr. Schmidt Synon. III p. 567. Et. M. 579, 58 παρὰ τὸ μένος γίνεται μενεαίνω· καὶ σημαίνει τρία· ἐπὶ μὲν τοῦ χολοῦσθαι· οὐδὲ σὲ χρή . . μενεαινέμεν· ἐπὶ δὲ τοῦ προθυμεῖσθαι· μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι . . ἐπὶ δὲ λειποψυχεῖν· κτεινόμενος μενέαινεν sed de hac extrema notione v. ad Π 491. cf. Ariston. in schol. A ad Π 491 schol. BD ad l. l. Apoll. Soph. s. v. Hesych. Doederlein Gloss. Nr. 135. de inf. addito cf. Tundeer de inf. Hom. p. 49, Cavallin de temp. inf. usu p. 16, Goecke Constr. der Verba dic. u. sent. b. Hom. Malmedy 1880 p. 8.) I) iratus sum a) absolute Ω 22 cf. La Roche in ed. in usum schol. ad l. l. et ad v. 54, Eust. 1336, 44 ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ μενεαίνειν οὐκ ἐπὶ προθυμίας ἁπλῶς, ἀλλ' ἐπὶ θυμοῦ, Π 491 κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνε ἑταῖρον non recte Ariston. in schol. A ὅτι τὸ μενέαινεν ἐνθάδε μὲν ἐλιποθύμει (sim. schol. BD ad l. l. Apoll. Soph.) verbum esse interpretatum, quae sequitur vulnerati oratio docet. neque magis rem tetigerunt Koch, Faesi-Kayser, qui „pugnae cupidine inflammatus erat" vertunt aut Doederlein ad l. l. qui ‚certabat' interpretatur. mire Eust. 1072, 5 μενέαινε, ὃ ταὐτὸν εἶναι δοκεῖ τῷ στενάχειν, σεμνότερον λεχθέν. Est vero ‚ira percitus erat' cf. Ameis-He., Spitzner ad l. l., Heyne in obs. ad Il. vol. VIII p. 226, quod facile inde cognoscitur, quod fit comparatio: ut ταῦρος . . ὤλετο στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος, ὣς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς . . κτεινόμενος μενέαινε, Τ 68 ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν Apoll. Soph. ἐπὶ μὲν τοῦ χολοῦσθαι. b) cum dat. instr. Ι 58 θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν cf. La Roche in ed. in usum schol. Walther de dat. instr. p. 46. c) cum dat. personae α 20 ἀσπερχὲς μενέαινεν . . Ὀδυσῆι, ζ 330 ἐπιζαφελῶς μενέαινεν . . Ὀδυσῆι cf. Ο 104 Barocc. Ζηνὸς pro Ζηνὶ cf. schol. BD ad Π 491 τὸ ὀργίζομαι, Τ 367 h. Cer. 469 ἀζηχὲς μενέαινε κελαινεφέϊ Κρονίωνι. II) aveo, vehementer appeto a) absolute Χ 10 σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις, ubi utrum irascendi an appetendi notionem habeat, dubium est; nam deus ad Achillem: cur homo mortalis, inquit, me deum persequeris immortalem. Deum autem me esse non agnovisti, sed magna animi perturbatione, quae ira an illius consequendi cupiditas sit diiudicari non potest, commoveris. Heyne in obs.

ad Il. VIII p. 287 *μαίνῃ* interpretatur. *Ο* 617 *μάλα περ μενεαίνων ε* 341 *οὐ μὲν δή σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.* b) cum infinitivo 1) aor. *Φ* 543 Aristou. schol. A ad l. l. et ad *Π* 491 Et. M. 579, 58 Apoll. Soph. *Γ* 379 *Ε* 436 *Υ* 346 442 *Φ* 140 170 *Ο* 507 565 = *Π* 562 *Ν* 628, *Δ* 32 *ἀσπερχὲς μενεαίνεις, υ* 315, *κ* 295 *ὥς τε κτάμεναι μενεαίνων, κ* 322 *λ* 391 585. de sagitta dicitur *Δ* 126. 2) c. inf. praes. *Ε* 606 *μενεαίνεμεν* inf. pro imperat. Am-He. *Φ* 33 *ν* 30 *ο* 185 *ρ* 17. 3) c. inf. fut. *Φ* 176 *φ* 125. — *δ* 282 *μενεήναμεν . . ἢ ἐξελθέμεναι . . ἢ . . ὑπακοῦσαι.* Verbum omnibus locis ita collocatum est, ut duae primae syllabae thesin pedis efficiant, quo fit, ut brevis syllaba ante *μ* producatur *Ο* 104 cf. La Roche hom. Unt. p. 56.

μενε-δήιος in Iliade sola reperitur *Μ* 247 *κραδίῃ μενεδήιος Ν* 228 *μενεδήιος ἦσθα.* qui hostes sustinet schol. BL ad *Ν* 228 *μένων τοὺς δηίους* Meiring de verb. cop. ap. Hom. Düren 1831 II p. 9, Stolz Zus.setzung p. 9, 41, Berch Comp. der Nom. p. 17, Schaper genera comp. p. 12, Clemm de comp. Gr. a verbis incip. p. 9, 13, 158, Babad de graeca rad. man p. 37, G. Meyer in Curt. Stud. V p. 109, Vaniček Et. W. 663, Weissenborn de adi. comp. ap. Hom. p. 45, Tobler Wortzus. p. 32, Doederlein Gl. Nr. 141, sive qui in pugna loco non cedit Hesych. *ἀνδρεῖος· μένων ἐν τῇ μάχῃ* schol. A interl. Dind. ad *Μ* 247 *ἐν τῇ μάχῃ καρτερικός.* Schoenberg Gr. Comp. p. 62 in hostes incurrens vel hostes sustinens.

Μενέλᾱος (a plerisque compositum existimatur, ortum ex *μένειν* et *λαός* cf. Et. Gud. 359, 25, Et. M. 579, 36, Pott etym. Legenden Philol. Suppl. II 1861 p. 307, Kuhn Ztschr. VII 332, Benseler Eigennamen³ „Detlef", Meiring verba cop. 1831 II p. 9, Berch Comp. p. 17, Stolz Zus.setzung p. 41, Duentzer hom. Fragen p. 92, Clemm de comp. Gr. a verb. incip. p. 9, Weissenborn de adi. comp. p. 10, Tobler Wortzus. p. 42—46. priorem partem substantivum esse iudicat Schoenberg, gr. Comp. p. 35. atque ex *ΜενελᾱϜος* ortum esse censent Lugebil N. Jahrb. 1880 Suppl. XII p. 244, Brugmann de Gr. ling. productione suppl. in Curt. Stud. IV p. 153 qui posteriorem partem ad rad. *λαϝ ἀπολαύω* refert. Contra vocem simplicem esse iudicat Weck Beitr. zur Erklaerung hom. Personennamen 1883 p. 20, 32, quam quidem ut ex *Σθένελος Σθενέλαος* ita ex forma fingenda *Μενελος* amplificatione ortam esse contendit.) *Μενέλαος Γ* 27 210 213 403 439 *Δ* 19 *Η* 94 *Θ* 261 *Ψ* 422 516 522 566 576 *γ* 141 249 *δ* 116 185 *ο* 207 *ρ* 76. *βοὴν ἀγαθὸς Μ. Β* 408 586 *Γ* 96 *Ε* 561 *Ζ* 37 *Κ* 36 60 *Ν* 593 *Ο* 582 *Ρ* 246 560 656 665 *γ* 311 *δ* 307 609 *ο* 57 67 92 97 *ρ* 120 *Μ. ἀμύμων Ν* 641, *ἀρήιος Γ* 339 *Λ* 487 *Ο* 540 *Π* 311 *Ρ* 79, *ἀρηίφιλος Μ. Γ* 21 136 232 253 *Δ* 150 *Λ* 463 *Ρ* 138 *ο* 169, *Ἀτρείδης Μ. Γ* 350 *Ε* 50 55 578 *Ζ* 44 *Κ* 230 *Ρ* 46 60 580 *Ψ* 355 *δ* 185 *ξ* 470 *ο* 52 147 *ρ* 147, *Μ. διογενὴς Ψ* 294, *δουρὶ κλειτὸς Μ. Ε* 55 578 *Κ* 230 *Ψ* 355 *ο* 52 *ρ* 147, *ἥρως Ἀτρείδης δουρὶ κλειτὸς Μ. ο* 52, *ξανθὸς Γ* 284 *Δ* 183 210 *Ρ* 6 18 113 124 578 673 684 *Ψ* 293 401 438 *γ* 168 257 326 *δ* 30 59 76 147 168 203 265 332 *ο* 110 147. *Μενελάου Ρ* 697 *Ψ* 597 *γ* 279, *Μ. ἀγακλῆος Ψ* 529, *ἀρηιφίλου Μ. Γ* 430 457 *Δ* 13, *Μ. κυδαλίμοιο Δ* 100 177 *Η* 392 *Ν* 591 606 *Ρ* 69 *δ* 2 16 23 46 217 *ο* 5 141. *Μενελάῳ Λ* 159 *Δ* 7 94 *Ε* 552 715 *Η* 373 470 *δ* 128 *λ* 456, *ἀντιθέῳ Μ. Θ* 518 *ω* 116, *ἀρηιφίλῳ Γ* 206 307 452, *Ἀτρείδῃ Ρ* 249, *ξανθῷ Γ* 434 *Κ* 240 *Λ* 125. *Μενέλαον Γ* 281 *Δ* 154 *Κ* 25 *Λ* 139 *Ρ* 507 587 626 *Ψ* 515 *γ* 317 *ν* 414, *ἀγαθὸν Μ. Δ* 181, *βοὴν ἀγαθὸν Μ. Δ* 220 *Ν* 581 *Ρ* 237 651 *ο* 14, *αἰδοῖον Κ* 114, *ἀρήιον Δ* 98 115 195 205, *ἀρηίφιλον Γ* 52 69 90 432 *Ρ* 1 11, *ἀρχὸν Ἀχαιῶν Δ* 205, *Ἀτρείδην δ* 51, *Ἀτρέος υἱὸν Δ* 195 *Ρ* 1, *δουρὶ κλειτὸν ρ* 116, *ἴφθιμον Ρ* 554, *ξανθὸν α* 285. *Μενέλαε Δ* 127 146 169 *Ζ* 55 *Η* 104 *Ν* 603 *Ρ* 508 556 *Ψ* 600, *ἀγακλεὲς ὦ Μ. Ρ* 716, *ἄναξ Μ. Ψ* 588, *Ἀτρείδη Ρ* 12 *δ* 156 235 291 316 *ο* 64 87, *Μ. διοτρεφὲς Η* 109 *Κ* 43 *Ρ* 12 34 238 652 679 702 *δ* 26 138 156 235 291 316 561 *ο* 64 87 167, *Μ. ὄρχαμε λαῶν Ρ* 12 *δ* 156 316 *ο* 64 87 167. Menelaus, minor Atrei filius, qui Lacedaemone regnabat, cum Paris hospitio violato Helenam, eius uxorem rapuisset, cum Ulixe ut raptam reposceret, Troiam se contulit *Γ* 205 s., repulsus autem ut Troianis bellum inferrent, ubi principibus Graecorum persuasit, ipse sexaginta navibus in bellum profectus est *Β* 581 s., in quo ab Iunone et Minerva defensus et protectus *Δ* 7 128 *Ε* 115, et consilio et arte breviter ac dilucide dicendi et fortitudine excellebat *Β* 408 *Γ* 214 s. *Κ* 25. Quem cum Paris in acie conspexisset, metu perculsus loco cessit, sed a fratre graviter vituperatus, singulari certamine de Helena opibusque cum illo se dimicaturum pollicitus est. Deinde fide data acceptaque, ut Helena victoris uxor esset, inter populos pax fieret, illi in medium procedunt. Atque hastis emissis, Menelaus gladio fracto, inimicum galea prehensa ad suos traxisset, nisi Venus retinaculo rupto eum in aerem abripuisset *Γ* 21 s. Ita cum pugna anceps esset et Troiani pacto stare recusarent, Menelaus a Pandaro Troiano perfide sagitta vulneratur *Δ* 1—105, sed a Machaone curatur *Δ* 218 s. Post ubi Hector optimum quemque Achivorum certamine provocavit, ceteris trepidantibus, primus illi se obviam iturum professus est, sed amicis auctoribus pugna destitit *Η* 67—115. Etsi non tanto robore est, ut optimis Troianorum solus obsistere audeat, tamen cum Antilocho Aeneam aggressus est *Ε* 560—75, Helenum vulnerat, Pylaemenem, Pisandrum, Dolopem, Thoantem, Euphorbum, Podem necavit *Ε* 49 576 *Ν* 610 *Ο* 550 *Π* 311 *Ρ* 45 575. Patroclum occisum cum primo solus, deinde una cum Aiante a Troianis instantibus, qui corpore potiri vehementer studebant, fortissime tutatus esset, Antilocho ut amicum interfectum esse nuntiaret, ad Achillem misso, cum Merione e turba pugnantium abstulit. Ludis funebribus in illius honorem institutis, cum eodem Antilocho ubi de secundo praemio equis acriter certavit, sponte tertio contentum se futurum esse dicit *Ψ* 293 401 505 570 600 s. Troia, in quam ex equo invaserat *δ* 280, expugnata, inter primos domum avectus, postquam Lesbi in insula cum Nestore et Diomede congressus est *γ* 141 168 276, apud Maleam promunturium procella est oppressus, qua plurimae naves in Cretam, ipse cum quinque navibus in Aegyptum delati sunt *γ* 286 s. Quo facto dum per octo annos longis erroribus iactatur, Cyprum, Phoenices, Aethiopes, Libyen adiit, ab omnibus hospitio exceptus *γ* 301 s. *δ* 81 s. Postremo in insula Pharo malacia diu retentus, cum inopia iam premeretur, Eidothea auctore et adiutrice, Proteum, qua ratione fieri posset, ut domum abiret, sibi aperire coëgit *δ* 384 s. *ρ* 108 s. de erroribus Menelai cf. Eratosthenem ap. Strab. I C. fr. 38 I B. 18 ap. Berger Fragm. des Erath. p. 68 s. et de Duhn de Mene-

lai itinere Aegyptio p. 5 s. Deinde in Aegyptum reversus, deos hecatombis placavit, et cum Agamemnoni sepulcrum exstruxisset, Lacedaemonem pervenit, ubi in domo magnifica, omnibus ornamentis instructa cum Helena uxore versatur *δ* 43 s. 71 s. Quo cum Telemachus, ut de patre absente sciscitaretur, venisset, quae ipse perpessus esset narravit *δ* 351 s. Mortuo a Iove datur, ut in elysio versetur neve ut ceteri mortales ad inferos descendat. Corporis magnitudine Menelaus Ulixem stantem superabat, sedenti cedebat *Γ* 210 s., ingenio ita comparatus erat, ut non tam ad sponte agendum propensus esset, quam libenter et aliorum et fratris imperiis pareret *K* 120; humanitate atque clementia inter ceteros excellebat, quo factum est, ut Agamemnone invito Adrasto capto temperare vellet *Z* 37 s.; quae natura multos interpretes induxit, ut imbecillum vel inermem eum a poëta fingi opinarentur. In quam sententiam ne accedamus, impedimur et aliis rebus et epitheto *ἀρηΐφιλος* ei saepe indito; cf. Ariston. in schol. AB ad *P* 587 et *Γ* 52, Friedlaender Ariston. p. 278, Ameis-Hentze in app. ad *ο* 171 *Γ* 208. De eius vita moribusque v. Friedreich Real. p. 547 s., Pauly Realencycl. IV p. 1796 s. de eius regno Hahn die geogr. Kenntnisse der Epiker I p. 15 s. Epitheta ei adduntur haec *ἀγαθός, βοὴν ἀγαθός, ἀγακλεής, αἰδοῖος, ἀρήιος, ἀρηΐφιλος, ἀμύμων, ἀντίθεος, διογενής, διοτρεφής, δουρὶ κλειτός, ἴφθιμος, κυδάλιμος, ξανθός, ἄναξ, ἥρως, ὄρχαμος λαῶν.* praeterea nominatur *Ἀτρείδης, Ἀτρέος υἱός, ἀρχὸς Ἀχαιῶν.* — De nomine in apostrophe collocato v. Nitzsch Apostrophe in Il. u. Od. Philol. 1860 XVI p. 152 s.

μενε-πτόλεμος (Meiring de verb. cop. 1831 II p. 9 qui pugnam sustinet cf. Berch Comp. d. Nom. p. 17, Stolz Zus.setzung p. 9 41, Pott Kuhn Ztschr. VIII 430, Phil. Suppl. II p. 320, Babad de gr. rad. man p. 37, Schaper genera comp. p. 12, G. Meyer Beitraege z. Stammbildungslehre in Curt. Stud. V p. 109, Clemm de comp. Gr. a verb. inc. p. 9, 13, Weissenborn de adi. com. p. 13, 45, Tobler, Wortzusammensetzung p. 32, Doederlein Gl. Nr. 141. Schoenberg Comp. p. 62 ,in pugnam irruens vel pugnam sustinens', Goebel lexil. I p. 414 ,pugnae cupidus'. Hesych. *κατὰ πόλεμον ὑπομονητικός* cf. Eust. 337, 18 772, 11, Ameis-He. ad *P* 721 conferunt *μίμνομεν ὀξὺν Ἄρηα.*) qui pugnam sustinet. *μενεπτόλεμος B* 740 *Δ* 395 *Z* 29 *K* 255 *N* 693 *T* 48 *Ψ* 836 844 *γ* 442, *μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί B* 749 quem versum cum epitheton singulis viris fortissimis solum tribuatur, spurium iudicat Krah Epitheta in Philol. 1861 XVII p. 201.

Μενεσθεύς (Weck d. homer. Personennamen in-*εύς* p. 8, 13 ex rad *μεν* amplificatum, compositum non esse iudicat cf. id. z. Erkl. hom. Pers. Metz 1883 p. 10, ubi idem ac *Μενέσθης Μενέσθιος* esse dicit. Contra compositam vocem esse existimantes, Schoenberg Comp. 34 ,dei robur' explicat, Pott Kuhn Ztschr. IX p. 191 „wohl ausharrend mit Kraft". Goebel Lexil. II p. 143 a stirpibus *μενε μένος* et *σθα* vigere *σθένος* ducens vertit ,Dauerkraft'. de *Μενεσθεύς* et *Μενέσθιος* formis v. Passow Eigennamen auf *-εύς* in Phil. 1863 XX p. 587 589). regis Peteo filius, Atheniensium dux *B* 552 *N* 690. *υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεὺς B* 552 *M* 331 *N* 690, *δῖός τε M. N* 195. *Μενεσθῆος μεγαθύμου M* 373 *O* 330. *υἱὸν Πετεῶο Μενεσθῆα πλήξιππον Δ* 327 cf. *B* 553—54 *τῷ δ' οὔ πώ τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ | κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας* de loci genuitate vide Sengebusch diss. hom. I p. 149, Lehrs Ar.² Epim. p. 445 s., Ameis-He. in app. ad l. l. Ariston. in schol. A *ὅτι Ζηνόδοτος ἀπὸ τούτου τρεῖς στίχας ἠθέτηκεν.* praeterea nomine non addito *Δ* 338 *M* 355 *Πετεῶο διοτρεφέος φίλος υἱὸς* nominatur. Quinquaginta Atheniensium naves cum Troiam deduxisset, cum Lycii Sarpedonte et Glauco ducibus castra expugnare conarentur, quia timebat, ne vehementem impetum sustinere non posset, Aiantem in auxilium vocavit *M* 330 s. Qui ubi postea Hectorem, cum in Graecorum naves ascendere studeret, paullum repulit, cum Stichio Amphimachum occisum e turba pugnantium aufert *N* 195. Neque ipsi Hectori iterum in turrem suam prorumpenti cessit *N* 687. Qui quod in mediam castrorum partem impetum facit, Menestheum mediam aciem tenuisse colligitur cf. Friedreich Real. p. 382, Buchholz Real. IIa p. 337. Mirum autem est, quod simul cum Ulixe Menestheus cum ab Agamemnone propter ignaviam vituperatur, epularum regiarum particeps fuisse dicitur, quem *βουλῆς γερόντων* non fuisse constat. cf. Ariston. in schol. A ad l. l. *ὅτι συλληπτικῶς τὸ τῷ Ὀδυσσεῖ συμβεβηκὸς καὶ ἐπὶ τοῦ Μενεσθέως κεκοινοποίηκεν· οὐ γὰρ Μ. ἐστι τῶν ἑπτὰ γερόντων B* 55, *ἀλλ' Ὀδυσσεύς, Διομήδης οὐδὲ σὺν Ἀγαμέμνονι εὐωχεῖται.* schol. BV ad *Δ* 259 Ameis-He. in app. ad *Δ* 344. Praeterea v. schol. B ad *Φ* 140 Eust. 281 37, Xen. de venat. I 12, Philostr. Heroic. II 16 p. 689.

Μενέσθην (*παρὰ τὸ μένος Μενέστης καὶ κατὰ τροπὴν Μενέσθης* Et. M. 579 23, Eust. 596 27 schol. BL ad *E* 609. Goebel lexil. II 143 a stirpe *μενε* et rad. *σθα σθένος* vigere ducens, Dauerkraft' explicat. Sed Weck zur Erkl. hom. Personennamen p. 10 compositum esse negans a radice *μεν* amplificatum esse nomen contendit). Menesthes, Graecus. *E* 609 *ἔνθ' Ἕκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν εἰδότε χάρμης | εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντε, Μενέσθην Ἀγχίαλόν τε.* De accentu tradunt schol. LV ad *E* 609 *Ἀρίσταρχος Μενεσθῆν ὡς Ἀπελλῆν* quae Didymi verba esse La Roche Didym. p. 17 docet. Eust. 596, 23 *τὰ εἰς στης τῷ ε παραληγόμενα, ἀπὸ ὀνομάτων ἤτοι ὄντα παρώνυμα, ὀξύνονται μὲν ἐπιθετικώτερα ὄντα, βαρύνονται δὲ οὐχ οὕτως ἔχοντα, οἷον ἀργὸς ἀργεστὴς ἄνεμος, κῆδος κηδεστής, τὸ δὲ Ὀφελέτης, εἰ καὶ παρώνυμον παρὰ τὸ ὄφελος, ἀλλ' οὐκ ἐπίθετον, κύριον δέ. διὸ οὐδὲ ὀξύνεται, ἀλλὰ βαρύνεται ὡς κύριον. ὡσαύτως καὶ Ὀρέστης παρὰ τὸ ὄρος. οὕτω δὲ καὶ παρὰ τὸ μένος Μενέστης κύριον. ἡ δὲ κοινὴ παράδοσις ἔτρεψε τὸ τ εἰς θ — Ἀρίσταρχος δὲ Μενεσθὴν λέγει ὡς Ἀπελλῆν.* cf. Lehrs Arist.² p. 299. In schol. LV praeterea haec leguntur: *τινὲς δὲ καὶ διὰ τοῦ τ Μενέστην ὡς Ὀρέστην. τινὲς δὲ Ἐλεωρέα τὸν Ἡφαίστου κατ' ἐπίκλησιν οὕτω φασὶ κεκλῆσθαι.*

Μενέσθιος (Weck zur Erkl. hom. Personennamen p. 10 amplificatione ex rad. *μεν* ortum esse existimat). 1) Boeotus *H* 9 *υἱὸν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος, | Ἄρνῃ ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης | γείνατ' Ἀρηΐθοος καὶ Φυλομέδουσα βοῶπις* Paris interfecit. cf. schol. BLV ad l. l. 2) Myrmido, legatus Achillis *Π* 173 *τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ, | υἱὸς Σπερχειοῖο, διιπετέος ποταμοῖο· | ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη, | Σπερχειῷ ἀκάμαντι . . | αὐτὰρ ἐπί-

κλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἱι. cf. schol. B ad l. l. et Friedlaender Homonymie in N. Jahrb. f. Phil. Suppl. III p. 817 819. de duabus formis Μενέσθιος et Μενεσθεύς v. Passow Eigennamen auf -εύς in Phil. 1863 XX p. 587 589.

μενε-χάρμης -ος (schol. interl. Dind. ad *Λ* 122 ὑπομένοντα τὴν μάχην qui pugnam sustinet Eust. 772, 11, Meiring de verb. cop. 1831 II p. 9, Doederlein Gl. Nr. 141, Berch Compos. d. Nom. 17, Schaper genera comp. 12, Stolz Zus.setzung 9, 41, Clemm de comp. Graec. a verb. inc. 9, 13, G. Meyer in Curt. Stud. V 109, Weissenborn de adi. comp. 13, quocum cf. Tobler Wortzus. 32. alii, ‚qui in proelio sustinet' Suid. ὁ ὑπομονητικὸς ἐν μάχαις cf. Hesych. ed. Maur. Schmidt III p. 91, 45, Schoenberg Compos. p. 62, Babad de Graeca rad. man p. 37. sed Goebel lex. I 414 ‚pugnae cupidus' interpretatur. ὁ δὲ μενεχάρμης εὑρίσκεται καὶ μενέχαρμος Eust. 772, 13 cf. Ellendt Einfluss des Metrums p. 17; in hom. Abh. p. 28. sed spectandum est formam in -os terminantem solum *Ξ* 376 occurrere, ad quem locum Ariston. in schol. A οὗτος καὶ ὁ ἑξῆς ἀθετοῦνται . . τό τε μενέχαρμος, φησιν, οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής. τί οὖν ἐστὶ τὸ, το' δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης; Ζηνόδοτος δὲ προηθέτει. item versum spurium iudicat, quod epitheton solum viris fortissimis tribuatur Krah, Epitheta in Philol. 1861 XVII p. 201.) Ἀντίλοχος μενεχάρμης *N* 396 *O* 582 *Ψ* 419, Ἱππόλοχον s. Ἱππόνοον μενεχάρμην *Λ* 122 302, Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι *I* 529. ἀνὴρ μενέχαρμος *Ξ* 376 in medio versu, altera forma semper in fine occurrit cf. Ellendt l. l. — Varia lectio: *Ω* 257 pro ἱππιοχάρμην in cod. D μεναιχάρμην legitur.

μενο-εικής (pro μενοϝεικής a μένος et εἴκω omnes ducunt. Eust. 750, 14 μενοεικέα δὲ λέγει δαῖτα, ἥτινι τὸ μένος εἴκει διὰ τὸ αὐτάρκες, ἢ τὴν ἐπαρκοῦσαν τῷ κατὰ φύσιν μένει· ἢ δ' αὐτὴ καὶ ἐπήρατος εἴη, Apoll. Soph. μενοεικέα· προσηνῆ καὶ ἀρέσκοντα τῷ μένει τῆς ψυχῆς καὶ θηλυκῶς μενοεικέα δαῖτα cf. Ariston. in schol. A ad *Ψ* 139, schol. B ad l. l. et ad ε 166, schol. Q ad ν 409, H ad ξ 232, Q ad π 429, Et. M. 580, 9, Hesych. Suid. Eust. 1176, 30, Plut. Phoc. c. 2, Buttmann A. Spr. II 348, Doederl. Gloss. Nr. 135, Schoenberg gr. Comp. 22 31, Stolz Zus.setzung p. 18, Berch Comp. d. Nom. p. 18, Schaper genera comp. p. 12, G. Meyer zur Stammbildung in Curt. Stud. V p. 60. Weissenborn de adi. comp. p. 17 Goebel lex. I 584 interpretantur: cupiditati cedens, quod cupiditati congruit i. e. largus. nescio an rectius εἴκειν verbum causativum accipiatur, ut significet: ‚cupiditatem repellens i. e. restinguens'.) cupiditati cedens, sufficiens vel cupiditatem restinguens. μενοεικέα acc. sing. nom. acc. plur. -ες acc. sing. Usurpatur 1) de concretis, plerumque de cibis potionibusque ε 166 σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν, ἐνθήσω μενοεικέ', ἅ κέν τοι λίμον ἐρύκοι Eust., βάλανον ν 409, ἐδωδήν ζ 76, ζωήν π 479, δαῖτα *I* 90, δεῖπνον, ἡδύ τε καὶ μενοεικέα ν 391, τάφον *Ψ* 29, ὕλην *Ψ* 139, ληΐδα ν 273 Aristoph. ληΐδα ἤια βρώματα hymn. Merc. 330 μενοεικέα sc. δῶρα δώσω *T* 144. 2) de abstractis θήρην ι 158 χάριν *Ψ* 650. Substantivo non addito neutr. plur. legitur ξ 232 μενοεικέα πολλά *I* 227 ε 267. Semper in medio versu legitur.

μενοινάω (παρὰ τὸ μένω τὸ προθυμοῦμαι Et. M. 596, 38 Hesych. Apoll. Soph. Eust. 1007, 8. a rad. μεν ducunt Doederlein Gl. Nr. 135, Lobeck pathol. prol. p. 226, Vaniček Et. W. p. 662, Curtius Grdz.[4] p. 313. Schoenberg gr. Comp. p. 14 ex μενονι-νάω· cuius radicis primam significationem esse impetus ‚Drang' Babad de graec. rad. μαν p. 26, Crecelius autem, die Wurzel MA u. MAN p. 6 manu aliquid contrectare et attingere docet; cuius primae notionis vestigia vocibus θυμῷ φρεσὶν additis cognosci Fulda, Unters. p. 232 s. exponit. cf. etiam Friedlaender hom. Gleichnisse II p. 13.) μενοιν-ώω-ᾷς-ᾷ-άᾳ-ήῃσι sic Aristarchus Didymo auctore in schol. A ad *O* 82 cf. Bekker hom. Bl. I 46, J. Wackernagel in Kuhn Ztschr. XVII p. 8, Mangold de diect. hom. in Curt. Stud. II p. 160 adn. 12, Curtius in Stud. III 388 iota non subscripto. sed Buttmannum A. Spr. § 105 adn. 4 secutus μενοινήσειε, quod in multis libris et schol. ad *Λ* 269 Ap. Soph. 111, 15 legitur, Spitzner scribit. part. μενοινῶν. μενοίν-εον Bekker hom. Bl. I p. 51, Curtius in Stud. III p. 189. μενοίνησεν-ήσωσι-ήσει'. — Vehementer cupio, impetu quodam animi volo. I. vocibus θυμῷ, φρεσί, νόος adiectis *T* 164 θυμῷ μενοινάᾳ πολεμίζειν, β 248 ἐξελάσαι . . μενοινήσει' ἐνὶ θυμῷ, ep. XII, 4 θυμὸς δὲ μενοινᾷ. ὅ τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς *Ξ* 221 cf. β 34 schol. H κατὰ διάνοιαν ἐνθυμεῖται, μεριμνᾷ, λογίζεται. δ 180 ο 111 ρ 355 hymn. Merc. 62. ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ μενοινᾷ φ 157, ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς *Ξ* 264, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα β 92 ν 381 cf. σ 282 cf. Friedlaender hom. Gleichnisse II p. 14. — II. a) cum inf. cf. Tundeer de inf. hom. rat. synt. p. 49, Cavallin de tempp. infin. usu Hom. p. 16, Goecke Constr. der verba dic. u. sent b. Hom. Malmedy p. 8. *K* 101 schol. A interl. Dind. προθυμήσωσι, Am.-He. ad l. *N* 79 214 β 36 χ 217 Nican. ap. Eust. 1295, 29, hymn. Ap. Del. 116. b) c. acc. rei *O* 82 Am.-He. aliter Doederl. ad l. l. β 275 285 δ 480 hymn. Merc. 474 [489]. c) cum acc. rei et dat. pers. λ 532 κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα v. l. μενοινᾷ cod. D. d) absolute *M* 59 μενοίνεον, εἰ τελέουσι schol. A interl. Dind. προθυμοῦντο, ἐνενόουν. *O* 293 ὧδε μενοινῶν schol. BL οὕτω διαμάχεσθαι ἡμῖν προθυμούμενος Am.-He.

Μενοιτιάδης Menoetii filius, Patroclus. Patronymicon occurrit 1) Patrocli nomine non apposito Μενοιτιάδης *I* 211, Μενοιτιάδαο *Π* 438 *P* 538 *Ψ* 25 *Ω* 16, Μενοιτιάδη *Λ* 307 Ariston. in schol. A ὅτι εἰπὼν τὸ πατρωνυμικὸν παρέλιπε τὸ κύριον cf. Friedlaender Ariston. p. 50. nunc enim primum Patrocli fit mentio v. Haupt, Zusätze zu Lachmann Betr. p. 99 cui locum spurium iudicanti obversantur Naegelsbach An. zur Il.[2] p. 78, Ameis-Hentze[3] ad l. l. Μενοιτιάδην *P* 270, δῖε Μενοιτιάδη *Λ* 607. 2) Πάτροκλός τε Μενοιτιάδης *Π* 760, Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο *Π* 420 434 452 *Φ* 28 *Ψ* 239 ω 77, Μενοιτιάδεω Πατροκλῆος *Π* 554 v. l. -αο. Πατρόκλοιο . . Μενοιτιάδεω *Σ* 93 v. l. -αο A E S Cant. Rom.

Μενοίτιος (Eust. 113, 4 τὸ δὲ Μενοίτιος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι ὡς ἐκ τοῦ μένος. Weck, zur Erklärung hom. Personennamen p. 20, 34 nomen simplex suffixo -οιτιος amplificatum ex rad. μεν formatum esse docet. G. Hermann in opusc. VII p. 252 compositum iudicans explicat ‚qui asperam sortem manet' id. ib. II p. 187 ‚Petiletus' vertit. Pott Ztschr. f. Voelkerpsychologie 1882 XIV p. 38 μένων οἶτον ‚sortem suam expectans'. cf. etiam Passow in Phil. 1863 XX p. 606.) Actoris filius, Patrocli pater, Opoenti, in urbe Locrorum, habitabat. Filium qui puerum necaverat, ad Peleum in Phthien duxit, unde Aga-

memnoni in bellum misit. Abeuntem autem admonuit, ut Achillem consilio iuvaret cf. *Λ* 765 s. *Ψ* 85. Extremis belli Troiani temporibus etiam vivebat *Π* 14. **Μενοίτιος** *Λ* 765 *Ψ* 85 Ἄκτορος υἱὸς *Λ* 784, **Μενοίτιον**, Ἄκτορος υἱὸν *Π* 14, ἥρωα *M*. *Λ* 771 *Σ* 325, Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς (υἱὸν υἱὲ) *Λ* 605 813 837 *M* 1 *Π* 278 307 626 665 827 *Σ* 12 455 *T* 24 *I* 202. cf. schol. A ad *Π* 14 *Σ* 10 11, Eust. 112, 45—113, 4, Friedreich Real. 505, Schultz die Aktorionensage p. 18.

μένος (Et. G. 387, 47 μένος· ἡ δύναμις cf. ib. 154 14, 615 19; Et. Or. ed. Sturz p. 103, 1 Et. G. 228, 46 σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμόν cf. 608, 30. schol. ALBV ad *E* 2 μένος καὶ θάρσος· τὸ μένος ἐστὶ τοῦ σώματος, τὸ δὲ θάρσος τῆς ψυχῆς· ἵνα οὖν δύνηται καὶ θαῤῥῇ, ἀμφότερα αὐτῷ ἔδωκε cf. Suid. s. v. μένος, schol. E ad *α* 321 θῆκε μένος· τὸ μένος ἐπὶ ψυχικῆς προθυμίας λαμβάνεται, τὸ δὲ θάρσος ἐπὶ τῆς ἀνδρείας. cf. etiam Porph. schol. B ad *Λ* 66, schol. E ad *β* 215, E. M. 579, 50 παρὰ τὸ μένω τὸ παραμένω — σημαίνει τρία· ἐπὶ μὲν τοῦ θυμοῦ: μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντ', ἀντὶ τοῦ θυμοῦ, ὀργῆς. ἐπὶ δὲ τῆς ἰσχύος: δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἀντὶ τοῦ ἰσχὺν καὶ δύναμιν. καὶ πάλιν: ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν. ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς: μένος Ἄρηος, περιφραστικῶς ὁ πόλεμος. cf. Apoll. Soph. 111, 12, Porphyr. in schol. ed. Bekk. ad *Λ* 103, Kammer Porphyr. p. 17. Hesych. Suid. Doederlein Gl. Nr. 135 et 142, Goebel lexil. I 264, 498. Naegelsbach hom. theol. p. 337 s. μένος et νόος voluntatem et mentem, ap. Hom. duas esse primas animi vires exponit, quas in φρεσὶ sedem suam habere; et proxime accedere illius notionem ad θυμός, quocum saepe coniunctum legitur. Grotemeyer Homers Grundansicht von der Seele p. 37 s. primam significationem definit ita: ‚die den ganzen Körper durchdringende Lebenskraft', Crecelius Wurzel ma man p. 6 radicis notionem tangendi primam, prehendendi secundam existimat, Fulda Untersuch. p. 227: ‚vorwaerts strebende lebhafte Bewegung' impetus, Babad de graec. rad. μαν p. 31 primum ‚impetum', quare ‚fortitudinem', ‚vim', deinde ‚eius sedem' significare. In primis vide Heinr. Schmidt Synon. III p. 548 s. 566 s. 628 s. — de inf. epexegetico *α* 89 s. ad vocem addito v. Tundeer de inf. Hom. p. 102 s.). Leguntur hae formae μένος μένεος μένεϊ μένει μένεα μένε' μενέων. Intellegit poëta μένος eam animi vim, qua quis ad agendum impellitur, ita ut media intercedat inter duas alias vires, θυμὸν cupiditatem et ψυχὴν animam. atque exprimuntur primum eae corporis vires, quibus ut agamus impellimur vel longius propellimur, unde usu venit, ut omnino vim, quae inest vel in toto corpore vel in singulis membris, significet. Deinde valet animam i. e. eam vim, quae in toto versatur corpore, qua vivimus, et qua exstincta e vita decedimus, tum motus animi appetentis, qui quasi ex imo animo prorumpunt et ad agendum impellunt, i. e. animum s. fortitudinem, iram effervescentem sive furorem, cupiditatem. Sedes autem μένεος sunt vel φρένες *A* 103 μένεος φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο, *Φ* 175 *α* 89 μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε vel θυμὸς *Π* 529 *X* 312 μένος ἔμβαλε θυμῷ, *α* 321 τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ | θῆκε μένος καὶ θάρσος vel στῆθος *E* 513 ἐν στήθεσσιν μένος βάλε cf. *T* 202. Sed *P* 451 legimus σφῶιν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ. I) vires corporis, 1) quibus ad agendum propellimur, impetus a) hominum *Π* 602 μένος δ' ἰθὺς φέρον, *K* 479 πρόφερε κρατερὸν μένος cf. Verg. Aen. V 191 illas promite vires, *P* 503 μένεος σχήσεσθαι cf. Am.-He. *Θ* 178 μένος ἐρύξει schol D. *N* 424 λῆγε μένος μέγα. *B* 378 sed schol. D μένος ἀνδρῶν· περιφραστικῶς ἄνδρες· τὴν ἑκάστου δύναμιν καὶ προθυμίαν, cui assentitur La Roche in ed. in usum schol. ad l. l. *Z* 101 407 Am.-He. ad *A* 207 non recte ‚ira' vertit; animus profecto intellegi potest. *K* 366. μένος ἄσχετος (ε) *γ* 104 schol. P, *υ* 19 *β* 303 *ρ* 406. μένος . . ἀάσχετον οὐκ ἐπιεικτόν *E* 892. μένος αἰὲν ἀτειρής *λ* 270 schol. V ὀργῆς ἀφορήτου μεστός. μένος ἔμπεδον οὐδ' ἐπιεικτόν *τ* 493, μένος ἔμπεδον *φ* 426. b) animalium, equorum et mulorum *Ψ* 390 400 *η* 2. μένος ἠὺ *P* 456 Didym. Ariston. in schol. V οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ μένος πολυθαρσές, *Ω* 442. κρατερὸν μένος *P* 742. c) rerum, et ventorum *E* 524 *ε* 478 cf. Nican. in schol. PQ ad l. l. *τ* 440 et flammae ὅσσον ἔπεσχε πυρὸς μένος *Ψ* 238 *Ω* 792, πυρὸς αἰνὸν . . μένος *P* 565, πυρὸς μένος σιδήρεον *Ψ* 177 quam Am.-He. circumlocutionem iudicant, et hastae *N* 444 schol. BL ἀφίει μένος· τὴν εἰς τοὔμπροσθεν ὁρμὴν ὁ σίδηρος ἠφίει, μὴ συγχωρούμενος ὑπὸ τῆς καρδίας· οἱ δέ, τὴν ψυχὴν ἀφιέναι τὸ μένος ἐποίει sc. Ἄρης Am.-He. *Π* 613 *P* 529 et abstr. ἔριδος μένεϊ *H* 210 schol. ABL περιφραστικῶς ἔριδι. μένος . . ἄρηος *π* 269 *Σ* 264 Am.-He. 2) vires corporis vel singulorum membrorum a) hominum *N* 60 ἀμφοτέρω πλῆσεν μένεος κρατεροῖο, | γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν. *Δ* 477 Am.-He. *Θ* 61 μένε' ἀνδρῶν. *N* 77 μένος ὦρορε *O* 493 *Y* 372 *Φ* 340 482 488. μένος μέγα *O* 232 *ω* 320 *Z* 261 schol. ABL ἡ προθυμία. μ. ἐσθλὸν *E* 516, μ. πατρώιον *E* 125, μ. ἠὺ *Y* 80 *β* 272. *Ω* 6 Πατρόκλου . . ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠύ. *P* 451 ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ, *Y* 93 *X* 204 ἐπῶρσε μένος καὶ λαιψηρὰ γοῦνα, *μ* 279 περί τοι μένος οὐδέ τι γυῖα | κάμνεις. ἔμπνευσε μένος *K* 482 *O* 60 262 *T* 159. coniunguntur μένος καὶ χεῖρας *Z* 502 Am.-He. *H* 309 *Θ* 450 *M* 166 *N* 105 287 318 *Ξ* 73 *P* 638 *λ* 502, χεῖράς τε μένος τε *H* 457 *O* 510, μένος καὶ ἀλκὴ *I* 706 Am.-He., *T* 161 schol. V ὑπομονή, *X* 282 cf. *Z* 265 μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος, ἀλκῆς τε λάθωμαι de interp. v. Nican. in schol. A et Friedl. Nic. p. 121 s. ita Aristarchus legit, alii μένεος δ' ἀλκῆς τε. *χ* 226 οὐ . . μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή. μένος καὶ θάρσος *E* 2 *α* 321, μένος χειρῶν *E* 506 Am.-He. — Cum genetivo subst. vel cum pron. pers. coniunctum μένος circumlocutioni poeticae inservit, ubi saepius prima vocis notio facile perspicitur, cf. Weidenkaff nonnulla ad synt. Hom. p. 3 s. Lechner de pleonasm. Hom. I p. 10, La Roche in ed. in usum schol. ad *B* 387, Grashof Fuhrwerk p. 20 adn. 17. a) hominum: μένος Ἀτρεΐδαο *Λ* 268 272, Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ πέσε μένος *Ξ* 428 Am.-He. Ξάνθοιο *Φ* 483, τῶν sc. Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μίχθη μένος *Y* 374, Ἡφαίστοιο *θ* 359, Ἠελίοιο hymn. Ap. Pyth. 196, μένος Ἀλκινόοιο *η* 178 *θ* 423 *ν* 49 64. ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο cf. Hesych. s. v. Ἀλκίνοος *η* 167 *θ* 2 4 385 421 *ν* 20 24, Ἀντινόοιο *σ* 34, Ἠελίοιο hymn. Ap. Pyth. 193. Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος *H* 38, Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος *Π* 189, Λεοντῆος *Ψ* 837. ἐμῷ μένει i. e. ἐμοὶ ἀντιόωσεν *Φ* 151 431 *Z* 127 cf. *ι* 457. h. Cer. 368 τεὸν μένος. b) animalium: *Y* 172. *P* 476

ἵππων . . δμῷσίν τε μένος τε. c) rerum: *ποταμῶν μένος M* 18 schol. A interl. *περίφρασις. ἠελίοιο Ψ* 190 *κ* 160. *πυρὸς μένος Z* 182, *πυρὸς κράτερον μένος λ* 220. II) anima *κατέφθιτο . . μένε' ἀνδρῶν δ* 363, *τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος P* 298 i. e. animam efflavit, *λῦσε μένος Π* 332 *P* 29 cf. *E* 296 Am.-He. *Θ* 123 315 *λύθη ψυχή τε μένος τε, Θ* 358 *μένος θυμόν τ' ὀλέσειε* cf. Am.-He., Doberentz interpr. Hom. p. 5. *Z* 27 *ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα, Π* 621 *σβέσσαι μένος* schol. BL Goebel lexil. I 393 s. *λῦσεν δὲ βόος μένος γ* 450 cf. *Γ* 294 Am.-He. III) motus animi appetentis *μένεα πνείοντες Ἄβαντες* s. *Ἀχαιοὶ B* 536 Am.-He. Krueger Dial. 46, 6 10, La Roche in ed. in usum schol. ad *B* 536, Classen Beob. p. 57, *Γ* 8 *Λ* 508 *Ω* 364, *μένος πνείοντες χ* 203, quibus locis *μένος* etiam vires, impetus intellegi potest, nisi pro ‚pugnae cupiditate' accipiamus. a) animus, fortitudo *E* 563 *ὤρινε μένος* cf. *M.* 266 *E* 472 *Θ* 334 *P* 423. *Φ* 145 *μένος ἐν φρεσὶ θῆκε* cf. *α* 89. *E* 513 *ἐν στήθεσσι μένος βάλε, O* 594 *μένος μέγα, T* 37 *μ. πολυθαρσές, P* 156 *μ. π. ἄτρομον, E* 254 *μ. ἔμπεδον, Π* 529 *μένος οἱ ἔμβαλε θυμῷ. P* 20 *παρδάλιος τόσσον μένος οὔτε λέοντος | οὔτε συὸς κάπρου . . ὅσσον Πάνθου υἷες . . φρονέουσι* Am.-He. *Ψ* 468 *μένος ἔλλαβε θυμὸν* sc. equorum. La Roche in ed. in usum schol. ‚furor'. b) iracundia, furor *Φ* 305 *οὐδὲ Σκ. ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον | χώετο* cf. *A* 207 Am.-He. 282 schol. A interl. *τὴν σὴν ὀργήν. A* 103 Am.-He. *δ* 661 *μένεος . . φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντ'* cf. *I* 679. *X* 312 *μένεος ἐμπλήσατο θυμὸν | ἀγρίου, T* 202 *μένος . . ἐνὶ στήθεσσι* schol. B *ἡ κατὰ τῶν πολεμίων ὀργή, λ* 562 *δάμασον μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.* c) cupiditas *Θ* 361 *ἐμῶν μενέων ἀπερωεὺς* Am.-He. *E* 136 *ξ* 262 schol. BQ, *ρ* 431 *ω* 183 *ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. X* 436 Am.-He. *Ω* 198 *μένος καὶ θυμός,* h. Cer. 361 *ἤπιον ἐν στήθεσσι μένος καὶ θυμὸν ἔχουσα,* hymn. VIII 14 *θυμοῦ μένος ὀξύ.* pugnae cupiditas: *X* 459 schol. B *τὴν ψυχικὴν δύναμιν, λ* 515 *N* 634 *μένος αἰὲν ἀτάσθαλον* Am.-He. *Y* 110 *μένος μέγα. E* 470 792 *Z* 72 *Λ* 291 schol. *μένος καὶ θυμὸν ἐκ παραλλήλου· μένος δὲ καὶ τὴν ψυχὴν εἴωθε καλεῖν, N* 155 schol. BL *μένος λέγει τὴν προθυμίαν παρὰ τὸ μένω τὸ προθυμοῦμαι, O* 500 schol. BLV *τὴν δύναμιν,* 514 667 *Π* 210 275 *ϑ* 15 *ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·* non recte Ameis ad *ϑ* 15 ‚cupiditas' vertit. desiderium *ω* 319 *ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη | δριμὺ μένος προὔτυψε φίλον πατέρ' εἰσορόωντι* cf. Ameis-Hentze, Spohn de extr. Od. parte p. 205. — Derivantur *μενεαίνω μενοινάω, ἀμενηνός ἀμενηνόω, ὑπερμενής ὑπερμενέτης δυσμενής εὐμενής εὐμενέτης ζαμενέστατος ἐμμενές, χαμμονίη, Μέντης Μέντωρ;* praeterea *Μενέλαος Μενεσθεύς Μενέσθιος Μενοίτιος Μενοιτιάδης* nomina a plerisque composita iudicantur. Componuntur adi. *μενεδήιος μενεπτόλεμος μενεχάρμης-ος μενοεικής,* nom. propria *Πυλαιμένης Ταλαιμένης.* Collocatur aut ita, ut sit thesis primi secundi quarti quinti pedis aut in caesura secundi tertii quarti quinti sexti pedis. Genetivi *μένεος* ultima ante caes. hephthem. producitur *Z* 265 cf. Eust. 64 128 *τὸ δὲ μένεος ἐκτείνει μετρικῶς ἐνταῦθα τὴν λήγουσαν διὰ τὴν ἀρέσκουσαν Ἀριστάρχῳ τελείαν στιγμὴν καὶ τὸ ἐν αὐτῇ οὕτως χρονίζον καὶ στάσιμον τῆς φωνῆς.* Sed maximam posuisse Aristarchum interpunctionem hinc nemo colliget, cum ex Nicanoris praeceptis minima requiratur cf. Friedlaender Nic. p. 21 not. 2.

Μέντης (a rad. *μεν* ducunt cf. Eust. 1454, 41, Curtius Grdz.[4] p. 312, Doederlein Gloss. Nr. 142, Weck zur Erklaer. hom. Person. p. 20. Pott in Philol. Suppl. II 218 „Denker" vel „monitor"). 1) Taphiorum rex, Ulixi hospes, cuius specie induta Minerva ad Telemachum confirmandum Ithacam pervenit, et, ut ferro cuprum mutaret, Temesen se navigaturam narrat *α* 180 s. cf. Hahn die geogr. Kenntnisse der Epiker II p. 14, Naegelsbach hom. theol. p. 140 s. cuius nomen ex Iliade mutuatum esse Bekker Monatsbericht der Berl. Akad. 1842 p. 130, hom. Bl. I p. 129, 105 exponit. *α* 180 418 *Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος . . υἱός, α* 105 *Ταφίων ἡγήτορι, Μέντῃ.* cf. Eust. 1454, 41. 2) Ciconum dux, cuius similis Apollo Hectorem adhortatur *P* 73 *ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ,* ubi alii legunt *Πείρῳ* v. Duentzer Zenod. p. 148. cf. Friedlaender Homonymie N. Jahrb. f. Philol. Suppl. III p. 829. In catalogo autem Euphemus dux Ciconum nominatur cf. Eust. 359, 17; 1096, 5, Am.-He. ad *B* 846.

Μέντωρ (a rad. *μεν* ortum significat ‚monitorem', idem quod *Μέντης* cf. Eust. 1454, 43, Doederlein Gloss. Nr. 142, Curtius Grdz.[4] p. 312 s., Weck hom. Personennamen p. 20. Pott Philol. Suppl. II 218 „Denker" vel „monitor", Friedlaender Homonymie N. Jahrb. suppl. III p. 829). 1) Alcimi filius, Ithacus, Ulixi amicus, cui rex profecturus omnia sua domumque custodienda tradidit nec non Telemachi *ἑταῖρος πατρώιος.* Cuius specie induta, Minerva, ubi Mentae similis Telemacho confirmato abiit, navi nautisque paratis regis filium ad Nestorem Menelaumque proficiscentem prosequitur et postea Ulixi, cum redux procos trucidaret et Ithacesios reconciliaret, adest. Mentes igitur et Mentor iidem esse videntur cf. Bekker hom. Bl. I p. 105 108. *Μέντωρ β* 225 253 *ρ* 68 *χ* 249, *M. Ἀλκιμίδης χ* 235, *Μέντορι β* 268 401 *χ* 206 *ω* 503 548 446, *M. ποιμένι λαῶν* 456, *Μέντορα δ* 654 *M. δῖον δ* 655, *Μέντορ γ* 22 240 *χ* 208 213, *M. ἀταρτηρέ, φρένας ἠλεὲ β* 243. cf. Eust. 1404, 26, Friedreich Real. p. 531. 2) Imbrii pater, Priami socius. *N* 171 *Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυίππου Μέντορος υἱόν· | ναῖε δὲ Πήδαιον.* cf. Friedreich Real. p. 585.

μένω (a *μένος* ducitur. de significatione Curtius Grdz.[4] p. 312 s., Pott Et. Forsch.[2] I p. 195, Crecelius Wurzel ma man p. 7, Roediger Kuhn Ztschr. XVI 313, Leo Meyer, vgl. Gram. 1 p. 408, Babad de graeca rad. *μαν* p. 20 s. 35.) *μένω -ει -ετε -ουσι* coni. *μένω -ῃ -ῃσι -ωμεν* opt. *μένοις -οιεν,* imperat. *μένετ' -έτω -όντων. μένειν -έμεν, μένων -οντι -οντα -οντε -οντες -ουσα -ουσ',* impf. *ἔμεν' -ον; μέν' μένε -έτην -ομεν -ον* 3. plur. *μένεσκον.* fut. *μενέω -έεις -έει -έουσι -έουσ' μενέειν,* aor. ind. *ἔμεινα -ας -αν μεῖνα -αμεν -ε μεῖν',* coni. *μείνῃ,* opt. *μείνειας,* imp. *μείνατ',* inf. *μεῖναι.* 1) maneo, permaneo. saepe adv. loci *αὖθι αὐτόθι αὐτοῦ ἔνθα* vel praepos. *ἐπὶ παρά ἐν μετά* c. dat., semel locat. *οἴκοι* adiecta sunt. a) subiectum est persona, interdum animal. Praes. Ind. *I* 634 *N* 365 *ϑ* 33 *λ* 178 181 *π* 33 37 *X* 237, Coni. *K* 62 de coniunctivo v. Praetorius der hom. Gebr. von *ἦ* p. 10 16 et Philol. XXIX p. 128 s. *τ* 525 *π* 74 *I* 702 619, Opt. *η* 315 *ϑ* 275, Imp. *γ* 427 *O* 195 *Ψ* 160 674, Inf. *A* 147 *B* 298 *K* 209 410 *X* 137 241 384 *ι* 194 *κ* 444 *ξ* 260 *ρ* 20 429 hymn. VIII 16 *ι* 97 *ν* 330, inf. pro imp. *K* 65 cf. Ariston. schol. A, *ν* 411. Part. *A* 492 *Γ* 291

Ι 332 412 427 *Κ* 503 *Π* 838 *Φ* 64 *Χ* 131 *Ψ* 298 *ε* 208 *η* 314 hymn. Merc. 21 *Φ* 551 *υ* 220 *Ε* 572 *ε* 227 *χ* 181 *ψ* 211 *Θ* 345 *Ο* 3 367 *Ρ* 721 *Ψ* 128 hymn. Ap. Pyth. 169 ep. III 5. Impf. *Ε* 522 *Τ* 263 *ρ* 235 *Χ* 458 *λ* 514 *Ζ* 258 *Θ* 96 *ο* 335, *μέν' εἰς ὅ κε* *ο* 51 75. *Τ* 310 42 *μένεσκον*, *Ρ* 436 *ἵπποι . . μένον ἀσφαλέως*, *Ψ* 163 *παρ' αὖθι μένον* Bothe, Bekk.[2] Am. *παραῦθι* scribunt, alii tmesin statuunt. *ἐπταετὲς μένον ἔμπεδον* *η* 259 *ξ* 285, *δυώδεκα . . μένον ἡμέρας* *τ* 199, *πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν* *δ* 447, *μένον ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν* *α* 422 *δ* 786 *σ* 305, *οἴκοι* *ϑ* 324. Fut. *Π* 239 *Υ* 22 *Ψ* 279 *π* 132 *κ* 285 hymn. Ap. Pyth. 238 *Ι* 45 *μενέουσ' εἰς ὅ κε*. *Λ* 317 *ε* 362 *μενέω καὶ τλήσομαι*. Aor. *ξ* 244 *δ* 733 *ξ* 292 *Ξ* 119 286 *ω* 464 *ν* 204 *ο* 305. *κ* 53 *ἔτλην καὶ ἔμεινα*. Notio manendi artioribus finibus circumscribitur, ut sit *α*) intrans. sustinere ‚Stand halten' nullo obiecto addito Praes. Part. *Ο* 539 *Ζ* 84 *Λ* 348 *Μ* 169 *Χ* 231 *γ* 155 *μ* 292 373 *ν* 44 *ο* 455 v. l. *γέροντες*, hymn. Merc. 169. Inf. *Ε* 486, Impf. *Ν* 471 *Κ* 370 *ζ* 135 *Θ* 79 de duali verbi c. plurali subiecti coniuncto cf. Ellendt, drei hom. Abh. p. 20. Fut. *Μ* 79 *Φ* 310 *Ξ* 375. Aor. *Ε* 571 *Ο* 585 656 *Χ* 5. *ξ* 270 *οὐδέ τις ἔτλη | μεῖναι ἐναντίβιον*, Ellendt drei hom. Abh. p. 44 et Duentzer ad l. l. quod *μεῖναι ἐναντίβιον* coniuncta ab usu homerico recedant, *στῆναι* scribendum esse iudicant. quibus obloquuntur Am.-He. in app. ad l. l. neque mihi, quod illa verborum coniunctio semel legitur, causa iusta esse videtur, cur omnium librorum lectionem mutemus. *β*) procul manere *Β* 292 *μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχου* *Σ* 64 *ἀπὸ πτολέμοιο*. eadem significatio est simplicis verbi, ubi est ‚a bello abesse' *Ι* 418 qui locus expungitur a Bekk.[2], *Ω* 658. *γ*) *ὄπισθε μένοντες* *ρ* 201. b) subiectum est res *υ* 23 *ἐν πείσῃ κραδίη μένε | νωλεμέως*, *Ι* 610 *Κ* 90 *ἀϋτμὴ | ἐν στήθεσσι μένῃ*, *ι* 544 *νῆες . . μένον* cf. *ν* 100 *ἄνευ δέσμου μένουσι*. immotum vel fixum manere *Ρ* 434 *στήλη μένει ἔμπεδον*, *δ* 508 (*πέτρης*) *τὸ μὲν αὐτόθι μεῖνε*, *Ν* 564 *τὸ μὲν* sc. *ἥμισυ ἔγχεος μεῖν'*. — 2) transit. sustineo aliquem cf. La Roche hom. Stud. p. 141 s., Albrecht de acc. c. infin. in Curt. Stud. IV p. 45 Nr. 4. a) subiectum et obiectum sunt animantes *Γ* 52 *Φ* 571 *Ο* 406, *Ο* 165 *ταλάσσῃ μεῖναι*. accusativo participium adicitur cf. Classen Beob. p. 179 *Ν* 476 *ὣς μένεν Ἰδομενεὺς δουρὶ κλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει | Αἰνείαν ἐπιόντα* cf. *Ο* 406 165 *μὲ . . ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι*. *Λ* 418 *ι* 57. b) subi. persona, obi. res *Λ* 836 *μένει ὀξὺν ἄρηα*, *Θ* 536 *ἔγχος | μείνῃ ἐπερχόμενον*, *Ν* 830 *ταλάσσῃς | μεῖναι ἐμὸν δόρυ* cf. *Ζ* 126. c) subiectum est res *Μ* 620 (*πέτρη*) *ἥ τε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα κύματά τε τροφόεντα* cf. La Roche hom. Stud. p. 142. 3) manere, expectare subi. animantes cf. La Roche l. l. p. 142 s. a) c. acc. personae *Ε* 527 *Ο* 622 *Υ* 480 *Χ* 93 de coniunctivo v. Friedl. hom. Gleichnisse II p. 4 s. *α* 304 *ι* 232 *ο* 346. *Φ* 609 *ἔτλαν | μεῖναι*. obiecto vel ipsi vel supplendo participium additur *Λ* 53 Ellendt drei hom. Abh. p. 44, *Χ* 252, *Λ* 535 *οὐδέ τις ἔτλη | μεῖναι ἐπερχόμενον* cf. La Roche l. l. p. 142 cui obloquuntur Am.-H. in app. ad *Λ* 567. *Ν* 37 472 836. b) c. acc. rei *μείναμεν ἠῶ δῖαν* *Λ* 722 *ι* 151 306 436 *μ* 7, *τόξων αἰκὰς . . μένον* *Ο* 709, *μεῖναι ὁμοκλὴν* *Π* 147. c) nullo obiecto addito *δ* 439. *μεῖναι . . ἐς ἠέλιον καταδύντα* *ρ* 570 582 cf. *Τ* 308 *δύντα ἐς ἠέλιον μενέω καὶ τλήσομαι*. sequitur enuntiatum temporale *μένει εἰς ὅ κε* *Λ* 666 cf. *ι* 138 *ζ* 295 *μεῖναι* (altero loco pro imp.) *χρόνον, εἰς ὅ κε*. *λ* 152 *μένον ἔμπεδον ὄφρ' ἐπὶ ἤλυθε* cf. *λ* 156 *εἴ τις ἔλθοι*, *Δ* 333 *μένοντες ἕστασαν, ὁππότε* Am.-He. *Β* 299 *τλῆτε . . καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν* ita *ἐπὶ* Aristarch. alii *ἔτι* cf. Zenod. Ariston. in schol. ad l. l., Duentzer Zenod. p. 135, Lange Part. *εἰ* II p. 18 s. qui *ἔτι* lectionem tutatur. d) c. infinitivo cf. Albrecht in Curt. Stud. IV p. 45, 4. *Ο* 599 *τὸ γὰρ μένε . . ἰδέσθαι*, ubi pronomen *τὸ* proleptice ad inf. spectat. e) c. accus. c. infin. cf. Albrecht de acc. c. inf. usu Hom. in Curt. Stud. IV p. 1—20 et p. 45 Nr. 4, Hentze Acc. c. Inf. bei Homer Ztschr. f. Gymn.-W. 1866 XX p. 734 s., Koch zum Gebrauch des Inf. bei Homer p. 14 s. *Δ* 247 *μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν* cf. *α* 422 *δ* 786 *σ* 305, quibus locis accus. pendet a verbo. aliter *ζ* 98 *εἵματα . . μένον τερσήμεναι*. — Saepius in libris pro *μένειν* verbi formis *μίμνειν* reperitur cf. schol. A ad *Ξ* 119 schol. A interl. ad 286 schol. H ad *δ* 508. rursus in schol. A ad *Ι* 355 *ἔμεινε* pro *ἔμιμνε* scriptum esse traditur. Pro duali participii *μένοντε* et in libris et in schol. saepe pluralem scriptum videmus cf. Didym. in schol. A ad *Λ* 348 *μένοντες· Ζηνόδοτος δυϊκῶς μένοντε* id. ad *Ρ* 721 *Ἀριστοφάνης δυϊκῶς μένοντε* cf. Schmidt Didym. p. 143, 163, Roemer die Werke der Aristarcheer p. 270, 275, Duentzer Zenod. p. 68, La Roche hom. Unt. p. 168. Praeterea *ι* 231 pro *ἐθύσαμεν* legitur *ἐμείναμεν*. — Componuntur verba *ἀναμένω ἐπι- παρα- παρ- ὑπο-* adi. *ὑπερμενέων δυςμενέων*, derivantur *Μένων Μέμνων* cf. s. v. *μένος*. Collocantur verbi *μένειν* formae in omnibus versus sedibus.

Μένων Troianus a Leonteo occisus. *Μ* 193 *Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην | πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί*.

μέριμνα (a rad. *μερ μαρ* scr. smar ‚memini' ducunt Curtius Grdz.[5] 331, Leo Meyer vgl. Gr. I 198, Joh. Schmidt zur Geschichte des indog. Vocalismus II 284, Schneider de vocibus Gr. in *-ρος* term. p. 27. Contra dicunt Benary in Kuhn Ztschr. IV 49, et Goebel lex. II 247, qui a rad. *σμαρ* ‚schwingen' bohem. šmeř-iti ducit. de primis coss. sm v. Hartel Stud. I p. 20. Veteres a *μερίζειν* profectum esse opinantur Et. Gud. 387 56 *παρὰ τὸ μερίζω. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ μερίζειν τὸν νοῦν*. cf. ib. 615 23, schol. BLV ad B 3, Et. M. 580 14, Eust. 1881 7, 80 19; contra disputavit Curtius Grdz.[5] p. 110. Lobeck path. prol. p. 169 a *μέλω* sive *μέλος* derivat. de notione egit Heinr. Schmidt Synon. d. gr. Spr. II p. 628, 626). cura, sollicitudo. hymn. Merc. 160 *μεγάλην σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν | θνητοῖς ἀνθρώποισι*, ib. 44 *ἀνέρος, ὅν τε θαμειαὶ ἐπιστρωφῶσι μέριμναι*.

Μερμερίδαο *α* 259 *ἐξ Ἐφύρης ἀντιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο*. cf. Eust. 1416 10, Friedreich Real. p. 571 adn. 3. ducitur a *μέρμερος*.

μέρμερα neutr. plur. (a rad. *μερ μαρ* scr. smar lat. memor germ. mari per redupl. formatum cf. Curtius Grdz.[4] p. 331, Verbum d. gr. Spr. II 137, Benary Kuhn Ztschr. IV p. 49, Leo Meyer vgl. Gr. I 355, Fritzsche de redupl. graeca in Curt. Stud. VI 293, Brugmann d. sog. gebrochene Redupl. in Curt. Stud. VII 187. de primis cons. sm v. Hartel Stud. I p. 21. obloquitur Goebel lex. II p. 247 s. qui a rad. *σμαρ* ‚schwingen' bohem. šmeř-iti ducens collato angl. swinging vertit ‚schwungvoll', ‚gewaltig', ingens. non geminatam esse vocem, sed ex *μέρμηρος* correptam suff. *-ρος*

formatam Schneider de vocibus Graec. in -ρος term. p. 27 s. contendit. Sed veteres ducunt a *μείρω μερίζω* Eust. 1416, Et. Or. Sturz p. 105 13 *παρὰ τὸ μείρω μερίζω, ἀφ' οὗ τὸ φροντίζω, οἷον τὰ φροντίδος ἄξια*, cui assentitur Lobeck path. elem. I 168. contra disputavit Curtius Grdz.[5] p. 101. de significatione v. Didym. in schol. A ad *K* 48 *μέρμερ'· μερίμνης καὶ φροντίδος ἄξια. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ κακά.* cf. schol. A interl. ad *Λ* 502, Et. M. 580 23, Suid. Phot. Hesych. Ruhnken ad Timaei lex. Plat. p. 178, inprimis Curtius Grdz.[5] p. 330). memoria digna. *Θ* 453 *πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα* cf. *K* 524. *K* 289 *μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα.* substantivi loco usurpatur *Λ* 502 *μέρμερα ῥέζων* cf. *Φ* 217. in malam partem accipitur *K* 48 *τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι*, ubi ‚valet memoria digna', ‚timenda' cf. Koch ad l. l. Ameis, qui verbis sequentibus, quae quidem ab Aristarcho et Aristophane expunguntur, *ὅσα φημὶ μελήσεμεν Ἀργείοισι* vocis notionem accuratius circumscribi iudicat. (*Μέρμερος Μερμερίδης.*)

Μέρμερος (consiliorum plenus Curtius Grdz.[5] p. 330). *Ξ* 513 *Φάλκην Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξε.* Mysus quidam. de accentu adiectivi in nomine proprio servato v. Lehrs Arist.[2] p. 268, 267. (*Μερμερίδης.*)

μερμηρίζω (a rad. *μερ μαρ* scr. smar lat. memor per redupl. formatum esse iudicant Curtius Grdz.[4] p. 331, Verb. d. gr. Spr. I 347 adn. 2, II 272, id. in Philol. III 738, Benfey W.L. II 39, Leo Meyer vgl. Gr. I 420, obloquitur Goebel lexil. II 247. Sed veteres a *μείρω μερίζω* ducunt schol. BLV ad *B* 3 *τὸ δὲ μερμήριζεν ἀντὶ τοῦ ἐμερίζετο εἰς τὰ μέρη. καὶ διάνοια μὲν ἡ ἑδραία καλεῖται, μέριμνα δὲ ἡ μεριζομένη* cf. schol. *νεωτ.* ad *A* 189, Et. Or. Sturz p. 105 7, Et. M. 580 25 *παρὰ τὸ μείρω μερίζω, ἀφ' οὗ τὸ φροντίζω. ἀλλ' ὅγε μερμήριζε . . εἰς μέρη ἐμερίζετο, ἐμερίμνα. . . ἀπὸ τοῦ μερίζω διαπλασμῷ καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η μερμηρίζω· οἱ γὰρ φροντίζοντες μερίζονται τὴν γνώμην, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τάδε καὶ τάδε μερίζεσθαι τὴν ψυχὴν τοῦ μεριμνῶντος.* cf. schol. A ad *A* 149, EQS ad *α* 247, Apoll. Soph. Eust. 1881 8, 80 7, quibus obloquuntur Curtius Grdz.[5] p. 101 et Roediger in Kuhn Ztschr. XVI p. 312, assentiuntur Lobeck path. el. I 168, Fulda Unt. ueber d. hom. Spr. p. 183 s. qui in hanc sententiam eo deducitur, quod verbum cum duodequadragies vel potius undequadragies in Hom. carm. reperiatur, additis vocibus *ἐν φρεσὶν* sim. quid valeat, accuratius describatur. praeterea de significatione v. Heinr. Schmidt Synon. d. gr. Spr. II p. 627 s.). cogito, in animo verso. *μερμηρίζω -εις -ει -ων*, impf. *μερμήριζεν -ον μερμήριξα -ε*, inf. *-αι*, part. *-ας*, fut. aut coni. aor. *μερμηρίξω π* 261. de augm. omisso v. Molhem de augm. ap. Hom. et Herod. usu p. 18, 21. — Adduntur *φρεσὶ* sim. 1) *δίχα θυμὸς ἐν φρεσὶ μερμηρίζει π* 73, *υ* 38, 2) *ἐν δέ οἱ ἦτορ | στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξε A* 188, 3) *δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν χ* 333 cf. *λ* 204 *α* 427. *ἐνὶ φρεσὶ β* 93 *ω* 128, *μετὰ φρεσὶ κ* 438, 4) *μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν E* 671 *κ* 151 *ω* 235 cf. *Θ* 169 *υ* 10. *κατὰ φρένα B* 3, 5) *κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μ. κ* 50 *π* 237. sed *υ* 93 *μερμήριξε δ' ἔπειτα, δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν* hoc non ad *μερμηρίζειν* spectat neque magis formula *διάνδιχα μερμήριζε Θ* 167 *N* 455 aut *Ξ* 159 ubi nihil eius modi substantivorum additum est, id quod Fulda l. l. p. 186 voluit, huc referenda videntur. — Subiectum semper est persona excepto *δ* 791 ubi *λέων* in comparatione. de constr. v. Spohn de extr. Od. parte p. 197. — 1) absolute ponitur *M* 199 *ε* 354 *π* 237 *υ* 93 et *φρεσὶ μερμηρίξας λ* 204. 2) c. acc. vel personae *π* 256 261 *ἀμύντορα*, vel rei *φόνον β* 325, *ἀεικέα δ* 533, *ὅσσα δ* 791. *Y* 17 *ἤ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις*, *α* 427 *πολλὰ φρεσί*, *β* 93 *ω* 128 *δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσί. Π* 647 *υ* 10 non solum acc. sed etiam interrogatio disiunctiva sequitur. 3) c. infin. cf. Tundeer de inf. hom. p. 78. *Θ* 167 *διάνδιχα μερμήριξεν ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι* Ariston. *ἡ δ. ὅ. ὑποτάσσουσιν ἢ μήτε στρέψαι μήτ' ἀντίβιον μαχέσασθαι· οὐκ ἔστι δέ· τὸ γὰρ διάνδιχα οὐκ ἔστι δύο ἐμερίμνησεν ἐναντία, ἀλλ' ἐπὶ τὸ αὐτὸ φερόμενα, στρέψαι τοὺς ἵππους καὶ μάχεσθαι* cf. schol. BLV Am.-He. ad l. l., Friedl. Nic. p. 115, Lange Goett. gel. Anz. 1851 p. 941 s. *κ* 438 *μετὰ φρεσὶ μερμήριξα . . πελάσσαι*, *κ* 151 *κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι* cf. *ω* 235. priore loco sequuntur *ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι*, posteriore alterum membrum interrogationis *ἦ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο* Ameis ad l. l. 4) interrogatio simplex sequitur. *μερμήριξε ὅππως* aut c. opt. *Ξ* 159 ubi sequuntur *ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή*, *ο* 169 *ι* 554, *υ* 41 *τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω, εἴ περ γὰρ κτείναιμι, πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι*, ubi post *μερμηρίζω* levissima interpunctione utendum est, aut c. fut. ind. *υ* 28, *υ* 38 *τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει ὅππως δὴ . . ἐφήσω. B* 3 *κατὰ φρένα*, *ὡς* c. coni., sequuntur *ἥδε δέ οἱ φρονέοντι ἀρίστη φαίνετο βουλή.* 5) interrogatio disiunctiva quae ab *ἤ* (*ἠὲ*) — *ἤ* (*ἦε*) pendens modo optativo utitur cf. Praetorius der hom. Gebrauchv. *ἤ ἠέ* in Fragesaetzen p. 21 s. absolute ponitur *ζ* 141 *ρ* 235 *σ* 90 *μερμήριξε.* adduntur vel accus. vel adv. vel *θυμὸς* sim. *Π* 647 *πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ-ἤ-ἤ*, *N* 455 *διάνδιχα* ubi sequuntur *ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι*, *A* 188 *ἐν δέ οἱ ἦτορ | στήθεσσιν λασίοισιν διάνδιχα μερμήριξεν* cf. Nican. in schol. A, *π* 73 *μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσί*, *χ* 333 *δίχα δὲ φρεσί*, *E* 671 *κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν*, *υ* 10 *πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρ. κ. κ. θ.*, *κ* 50 *κατὰ θυμὸν ἀμύμονα.* 6) Utrumque interrogationum genus sequitur *K* 503 *μερμήριζε μένων ὅτι κύντατον ἕρδοι | ἢ ὅ γε δίφρον ἑλὼν . . | ῥυμοῦ ἐξερύοι ἢ ἐκφέροι ὑψόσ' ἀείρας | ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρῃκῶν ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.* — Pro *μερμήριζε* impt. in nonnullis libris legitur aor. *ε* 354 *χ* 333 *K* 503, pro *μερμήριξε* impf. *Θ* 167 *β* 93 *ω* 128 *υ* 93 *ο* 169 *E* 671 *A* 189 *ζ* 141, pro *μερμηρίξω π* 261 *μερμερίξαι.* — Collocatur in fine versus semel et vicies, ante caesuram, quae vocatur *κατὰ τρίτον τροχαῖον*, decies, in initio versus quinquies; ita ut quartum et quintum pedem efficiat bis legitur.

μέρμῑθι *φαεινῇ | ἀργυρέῃ κ* 23 funiculo sive filo splendido, argenteo deligavit. de etymo v. Lobeck paralip. 167, path. elem. I 113, qui E. M. 582 21 secutus *παρὰ τὸ εἴρω* ducit cf. Eust. 1646 27. Cum *μήρινθος* conferunt Leo Meyer vgl. Gr. II 228, Goebel lexil. I 421 qui a rad. *σμαρ*, schwingen, schlingen ducit. Brugmann ueber gebrochene Redupl. in Curt. Stud. VII 345 ex *σϝερ-(σ)ϝιθ-ς* ortum esse iudicat. cf. Curt. Grdz.[4] p. 581. — de *ἅπ. εἰρ.* v. Friedlaender Philol. 1851 p. 242.

μέροπες (dubiae originis vocem compositam alii

[cf. Weissenborn de adi. comp. p. 41, Berch Comp. d. Nom. p. 20 cet.], alii [cf. Stolz Zus.setzung p. 40 al.] simplicem esse iudicant. 1) veteres aut a *μείρομαι* et stirpe *ὀπ* ducentes explicant: ,qui articulate loquuntur' cf. schol. ABL ad *Α* 250 *μερόπων ἀνθρώπων· μεμερισμένην τὴν φωνὴν ἐχόντων, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων ζώων· ὅ ἐστι μεριζομένην εἰς συλλαβὰς καὶ ἔναρθρον ἐχόντων τὴν ὄπα, τουτέστι τὴν φωνήν*, item schol. BV ad *Σ* 288, Et. Gud. 388 1, Hesych. Suid. Eust. 97 32, Et. M. 580 36, Apoll. Soph. Phot. quibus assentiuntur Doederlein Gl. Nr. 2479, G. Meyer Beitraege zur Stammbildungslehre in Curt. Stud. V p. 107. cf. Pott Et. Forsch. I 194, Wurz. Woert. II 1 527, Benfey W. L. II 39, Clemm de comp. Graec. p 13 adn. 30 p. 169 s. aut aliter expl. cf. schol. BV ad *Σ* 288 *οἱ δὲ τὴν κτῆσιν μερισθέντες*, Et. Gud. 388 6 *οἱ μορητικοὶ καὶ κακαπαθεῖς. οἱ δὲ μεμορημένοι τὸ λόγιον, οἱ δὲ μεμορῆτες τὸν λόγον. — ἄλλοι δὲ τοὺς ὑπὸ ὅρον πεπτωκότας, οἷς κατὰ τοὐναντίον μάκαρες, οἱ μὴ κῆρα ἔχοντες. οἱ ἀθάνατοι.* alia est expl. Eust. 97 34. 2) Sed Jordan Nov. z. Hom. N. Jahrb. 1875 vol. 111 p. 513 s. et in Iliad. translat. p. 560 s. a *μέρος* et rad. *ὀπ* videre ducens, ,wenig sehend, kurzsichtig, kurzlebend, mit beschraenkter Einsicht behaftet' et Goebel in Ztschr. f. Gymn.-W. 1856 XII p. 808 s. a rad. *σμαρ* die ,denkblickenden', ,sinnigblickenden'. 3) a rad. *μαρ μερ* morior derivatur ut sit ,mortalis' a Duentzer d. hom. Beiwoerter p. 30 s., Benary in Kuhn Ztschr. IV 53, Walter ib. X 204, Sonne ib. XV 125, Heinr. Schmidt Syn. d. gr. Spr. II 395, Autenrieth in Naegelsbach An.[3] ad *Α* 250, Am.-He. in app. ad. *ω* 49 qui uterque de variis expl. rationibus copiosius egit. cf. Et. Gud. 388, 6 quem locum supra ascripsi. Respuunt illam explicationem propter voces *βροτοὶ* et *μέροπες* coniunctas Leo Meyer vgl. Gr. II 415, Goebel lexil. II p. 238, id quod non obstare concedes, si contuleris hom. *νεκύας κατατεθνεῶτας* et Eurip. Hec. 1121 *θανάσιμον μόρον* cum schol. ad h. l. et Lobeck path. el. II p. 360. 4) Sed Fick in Kuhn Ztschr. XX 171 ad *μάρπτω* referens exponit qui prehendunt sc. animo, cui assentitur Vaniček Et. W. p. 719. 5) Goebel Ztschr. f. Gymn.-W. 1856 XII p. 810 812 a rad. *μερ μέριμνα* repetens ,sollicitus', ,miser' vertit; qua derivatione reiecta idem in lexil. II 238 s. a rad. *μερ*, hesiod. *μέλεος* coll., ducens ,gebrechlich' imbecillus explicat. — de accentu v. Arcad. 94 15.) mortales. *μέροπες -ων -εσσι. μέροπες ἄνθρωποι Σ* 288, *μερόπων ἀνθρώπων Α* 250 *Γ* 403 *Ι* 340 *Λ* 28 *Σ* 342 490 *Υ* 217 *υ* 49 132 h. Cer. 310, varia lectio pro *Μερόπων ἀνθρώπων* h. Ap. Del. 42, *μερόπων γένος ἀνδρῶν | ἡμιθέων* h. 31 18, *μερόπεσσι βροτοῖσιν Β* 285. Semper, uno h. 31 loco excepto cum *ἄνθρωποι* vel *βροτοί* coniunctum in fine versus ponitur. Varia lectio: Schneidewin in h. Ap. Del. 173 pro *μετόπισθε* coniecit *μερόπεσσιν*.

Μερόπων ἀνθρώπων h. Ap. Del. 42 *Κόως τε πόλις Μ. ἀ.* cf. Priem der hom. hymn. auf d. Del. Apoll. p. 19 qui ap. Hom. ipsum *ἄνθρωποι* vocem nominibus gentiliciis non addi recte docet cf. etiam Baumeister p. 128. Meropes dicuntur qui in insula Co habitant cf. Hesych. Eust. 97 40. de etymo v. s. v. *μέροπες*. Goebel in lex. II p. 238 ita illos nominatos esse opinatur, auctore Strabone X p. 489, quod insulae pars tempestate abrepta sit; igitur incolas esse „die gebrochenen". Vaniček E. W. 719 ,Urmenschen', Benseler Eigennamen[3] „Hellinger" vertit.

μέρος (Curt. Grdz.[5] 331 a rad. *μερ, μείρομαι* ducit cf. Pott W. W. II 545, Ebel Kuhn Ztschr. V 417, Leo Meyer vgl. Gr. I 354, Vaniček E. W. 1203. aliter Benfey W. L. II 33. Goebel lexil. I 40 ad rad. smar ,schwingen' refert; Hartel Stud. I p. 35 vocem a rad. smar proficisci negat. mira derivatio in Et. M. 580 33 *παρὰ τὸ μειοῦσθαι πρὸς τὸ ὅλον*). pars, portio. h. Merc. 63 *κατὰ μέρος*, ubi vocalis ultima praep. ante *μ* productum est cf. La Roche Unters. p. 54, Hartel Stud. I p. 40, Curtius in Stud. IV 486. La Roche l. l. etiam h. Merc. 501 pro *κατὰ μέλος*, quae est lect. cod., *κατὰ μέρος* scribendum esse censet, Martinum secutus, qui etiam 419 pro *κατὰ μέλος* cod. lect. ita scribit, quem sequuntur Franke, Baum. Herm. — h. Cer. 399 *τρίτατον μέρος* Mitscherlich pro cod. M *μοῖραν* lectione coniecit, Baum. recepit.

Μέροψ. *Β* 830 *Ἄδρηστός τε καὶ Ἄμφιος λινοθώρηξ | υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων | ᾔδεε μαντοσύνας* cf. *Λ* 329. Eust. 355 6, Duentzer hom. Beiwoerter p. 62. de etymo s. v. *μέροπες*. Vaniček EW. 719 vertit ,Urmensch', Goebel lex. II 239 a rad. *σμαρ μορίς* ducens ,vates' sive ,Hellseher'. Sonne in Kuhn Ztschr. XV p. 125 s. recte ,mortalis'. praeterea v. Friedl. Homonymie in N. Jahrb. suppl. III 826 et Hahn die geogr. Kenntnisse der Epiker II p. 5.

μεσαι-πόλιος (cf. schol. A et D ad *Ν* 361 Suid. — *μέσαι* locativum esse iudicant Lobeck ad Phryn. p. 647, Curtius Grdz.[4] 334, Pott Et. Forsch. II[1] p. 251 I[2] p. 781 s., G. Meyer in Curt. Stud. VI 384, Weissenborn de adi. comp. p. 20, 4, Fedde Wortzus. bei Hom. I 14, 18, Roediger de prior. membr. formatione finali p. 79, Stolz Zus.setzung p. 44. aliter Goebel lex. I 457, Schoenberg gr. Comp. p. 27, Duentzer in Kuhn Ztschr. XII 4, Doederl. Gl. Nr. 2404, Kuehner A. Gr.[2] I 744, qui propter metrum *μεσαι* pro *μεσο* positum esse putat. Litteram compositivam insertam esse censent Buttmann A. Spr. II 351, Clemm de comp. Gr. p. 128. cf. etiam Berch Comp. der Nom. p. 20. Sed Passow in lex.[5] s. v. *μέσαι* et *πόλιος* dirimit compositum ab Hom. usu abhorrere arbitratus. sed impedit, quod *μέσαι* adv. ap. poëtam non legitur. de accentu cf. Schroeder die Accentgesetze der hom. Nom. Comp. p. 18.) semicanus. *Ν* 361 *ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐών . . Ἰδομενεύς*.

Μεσαύλιος (schol. Q ad *ξ* 449 *ἀπὸ τῆς μεσαύλου, τῆς κατ' ἀγροὺς ἐπαυλίας τὸ ὄνομα* cf. Eust. 1767 24.) Eumaei servus. *ξ* 449 *σῖτον δέ σφιν ἔνειμε Μεσαύλιος, ὅν ῥα συβώτης | αὐτὸς κτήσατο οἶος . . | πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν* cf. *ξ* 455 *σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε Μ.* cf. Guenther Viehzucht bei Homer p. 7, Buchholz Real. II 1 p. 144, Friedl. Homonymie in Fleck. Jahrb. suppl. III p. 815.

μεσηγύ(ς) et **μεσσηγύ(ς)** (cf. schol. P ad *η* 195, Hesych. Suid. Phot. — Curtius Grdz.[4] 334 ex *μέσσαχις* a *μέσος* ortum esse dicit. ita Vaniček EW. 696. Gerland in Kuhn Ztschr. IX 66 cum Benfey W. L. II 18 pro *μεσήγυσι* ,mitten in den Haenden' esse iudicat, Bopp Acc. Syst. p. 192 ablativum, Kiesling in Kuhn Ztschr. XVII p. 211 accusativum esse existimant. sed Doederlein Gl. Nr. 2406 et Curtius Grdz.[5] p. 332 a *μέσος* et *ἄγνυμι* ducunt. Voss ad h. Cer. 318, Hartung Casus p. 168 *μεσηγὺ* neutrum esse iudicant, Lobeck paral. p. 210 adn. 48 et path. el. II p. 283 litteram *σ* ut in *αὖθι(ς)* adscitum esse. Kuehner A. Gr.[2] I

p. 729 ε utramque formam neutr. esse dicit coll. lat. adv. rursus rursum. formam *μεσσηγὺς* priorem esse Gelbke de dial. Arc. in Curt. Stud. II 35 contendit.) I) adv. loci ,in medio' 1) absolute *πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ* Λ 573, Ο 316 schol. BL *μεσσηγὺ ἵστατο, μεσσοπαγῆ ἐγίνετο, μεχρὶ τοῦ μέσου ἐμπεπηγμένα τῇ γῇ. ἄλλως ἐπιθυμοῦντα τῶν ἐφ' οὓς ἐβάλλετο, ἐν τῇ διὰ μέσου γῇ ἐπήγνυτο.* cf. Υ 371 *τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει,* Ψ 521 *μεσσηγύς.* De η 195 *μηδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσι* dubitatur, cum alii ad tempus pertinere putent cf. Stephani thes. V p. 808, Vaniček EW. 696, Seiler hom. Woert.[7], alii id fieri posse negent et vocem ad viam, quae intercedat inter Phaeaciam et Ithacam, referendam esse rati explicant ,dazwischen', ,unterwegs' cf. schol. P *μεσσηγύς γε· ἤγουν ἀναμεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς τούτων πόλεως,* Doederl. Gl. Nr. 2407, Autenrieth in lex. Hom.[3], Am.-He., Koch ad l. l — 2) adv. loci c. gen. ,inter'. genetivus vel sequitur a) *μεσηγὺ* Θ 560 Π 396, sed Ν 568 *αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφάλου.* b) *μεσσηγὺς* Ε 769 Ζ 4 Θ 46 Ν 33 ο 528 χ 341 442 459 δ 845 vel antecedit, semper *ὤμων μεσσηγὺς* Ε 41 [57] Θ 259 Λ 448 Π 807. II) Substantivi loco articulo addito usurpatum, est ,medius inter terram et caelum locus' i. e. aer cf. Francke de hymn. in Cererem p. 19. h. Ap. Del. 108 *πᾶν τὸ μεσηγύ.* h. Cer. 317 *τὸ μεσηγύ,* ita ex Ilgenii coniectura pro *καὶ μεσσηγύ,* quod Herm. defendit, legitur a Mathiae, Franke, Baumeister. Atque Voss ad l. l. substantivum, Franke autem in hymn. ed. ad l. l. adverbium esse existimat. cf. Francke de hymn. in Cererem 1881 p. 19, Priem d. hom. Hymn. auf d. Del. Apoll. p. 19. Praeterea in schol. A ad Θ 560 legimus *τινὲς γράφουσι ὡς τὰ μεσσηγύ* pro *τόσσα μεσηγὺ νεῶν καὶ Ξάνθοιο ῥοάων. γρ. καὶ τοῖα μεσσηγύ καὶ ὡς τὰ μεσσηγύ.* Contra libros omnes Bekk.[2], Nauck Α 156 pro *μεταξὺ* scribunt *μεσηγὺς* cf. Bekker hom. Bl. I 212, et Goebel de epith. Hom. in -εις desinentibus p. 43 pro *μεσήεις* Μ 269 scribendum esse *μεσηγὺς* iudicat. Bekker l. l. I p. 291 *μεσηγὺς* aut *μεσσηγὺ* propter metricam rationem variare iudicat. Formae *μεσσηγὺ* sive *μεσηγὺ* syllaba ultima semper brevis est; *μεσσηγὺς* semel ante vocalem δ 485 *μεσηγὺς Ἰθάκην* producitur cf. Hartel hom. Stud. I p. 105, Herod. *περὶ διχρ.* ed. Lehrs p. 375, Cramer An. Ox. III 300, 27 *τὰ εἰς υς ἐπιῤῥήματα ἄνευ τοῦ ς ἰσόχρονα λέγεται, μεσσηγύς μεσσηγύ.* de accentu Arc. 183 28 *τὰ εἰς υ ὀξύνεται.* Collocatur plerumque in initio versus vel in arsi secundi pedis et in tertio pede, raro in thesi secundi pedis et tertii, in fine versus, in thesi secundi vel quarti pedis.

μεσήεις (schol. A ad Μ 269 ubi explicatur *μέσος* cf. schol. A interl. *μέσοι κατὰ δύναμιν.* Hesych. *μεσήεις· μέσος τῇ ἡλικίᾳ* ubi error librarii esse videtur; legendum est *μεσήεις μέσος· μεσῆλιξ μέσος τῇ ἡλικίᾳ.* ducitur a *μέσος* Eust. 904 15, G. Meyer in Curt. Stud. VI 384, Leo Meyer vgl. Gr. II 607, Doederl. Gl. Nr. 2403, Schoenberg gr. Comp. p. 27, Leskien in Curt. Stud. II 99 s.) mediocris. Μ 269 *ὅς τ' ἔξοχος ὅς τε μεσήεις | ὅς τε χερειότερος, ἐπεὶ οὔ πω πάντες ὁμοῖοι | ἀνέρες ἐν πολέμῳ.* Sed Goebel de epith. Hom. in -εις desinentibus vocis formationem ita recedere ab usu Homerico putat, ut delenda sit et legendum *μεσηγύς.* sed cf. Friedl. krit. Benutzung der *ἅπ. εἰρ.* in Philol. 1851 p. 237.

Μέσθλης (incertae originis. Goebel lex. II p. 222 s. a rad. smat ducens vocibus pol. szmat i. e. pannus germ. schmettern guestph. Schmadde collatis vertit ,Schwinger', ,Schmetterer'. schol. BL ad Β 864 *μέδω μέστης Μέσθλης ὡς φύτρη φύτλη.* Benseler Eigennamen[3] cum E. M. 573 40 *μ* pleonasticum esse putat.) Maeonum dux. Β 864 *Μῄοσιν αὖ Μέσθλης καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην | υἷε Ταλαιμένεος, τὼ Γυγαίη τέκε λίμνη.* Ρ 216 *Μέσθλην.* cf. Friedlaender Homon. in Fleckeis. Jahrb. suppl. III p. 862 et Koechly de genuina carm. Hom. forma p. 30. — de accentu Herod. in schol. A ad Ο 302 *Μέγην· Ἀρίσταρχος βαρύνει ὡς Μέσθλην.*

μεσόδμη. Principalem vocis ionicae formam esse *μεσομνη,* quae in lege armentario classis Atheniensis faciendo nuper inventa (cf. lin. 46) sexies legitur, Fabricius in Herm. XVII p. 584 docet. — schol. EQT ad β 424 *ἐκ τοῦ μέσου δεδομῆσθαι.* a *μέσος* et rad. *δεμ* ducit G. Meyer in Curt. Stud. VI 255, cum eos vituperat, qui vocem ex *μεσοδόμη* ortam esse putant velut Et. M. 581 5 *μεσοδόμη μεσόδμη συγκοπῇ,* Lobeck paralip. 290 id. path. elem. I 296, Schaper genera comp. p. 14, Woerner Subst. hom. appell. p. 4.) *μεσόδμη* appellatur apud Hom. et pars navis et aedium; atque alii, ut Gerlach Philol. XXX p. 503 s., Grashof Schiff p. 13, 23 de navi, alii ut Doederl. Gl. Nr. 357 de domo primum dictum esse arbitrantur. sed primum ad navem relatum esse videtur. 1) trabs transversa, quae per mediam navem ab altera costa ad alteram pertinet. Vocatur autem *κοίλη* propter foramen in medio factum, per quod demittitur malus quoque retinetur. cf. Apoll. Soph. *μεσόδμη· ὁ μὲν Ἀπίων τὸ ξύλον τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως τοῦ ἱστοῦ, ᾧ δέδεται ὁ ἱστός, οἱονεὶ ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεὼς δεδομημένη* Hesych. Athen. IV 176 F, Pollux On. IV 17, Phot. 259 23, Doederlein Gl. Nr. 357, Grashoff Schiff p. 13, 23, Gerlach Philol. XXX p. 503 s., Ameis-Hentze ad β 424, Buchholz Real. II 1 p. 252, Friedreich Real. 325. sed Protodikos de aedibus hom. p. 37 carinam alteram in fundo navis a prora ad puppim pertinentem intellegit. alii intellegunt foramen, quod cylindri formam habet et ex duobus lignis ex alveo navis erectis constat, quo malus retinetur cf. Eust. 1452 55 *μεσόδμη δὲ ἡ ὀπή, δι' ἧς ὁ ἱστὺς ἐνείρεται, λεχθεὶς οὕτω παρὰ τὸ μέσον τῆς νηὸς δεδομῆσθαι· μέση γὰρ τοῦ τοιούτου πλοίου ἔστι* cf. schol. EQT ad β 424, Graser Seewesen des Altert. Philol. 1865 suppl. III 240, Autenrieth im Hom. lex. Rumpf N. Jahrb. 1874 vol. 109 p. 607. — β 424 ο 289 *ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης | στῆσαν ἀείραντες.* 2) magna trabs, quae per domum recta frontis regione per transversum traiecta est ita, ut utraque pariete aut columnis pro ea stantibus sustineatur: ,Querbalken'. cui explicationi non obstat, quod υ 354 vates illas trabes sanguine aspersas esse, verbis rem in vaticinatione augens, dicit. ita intellegenda est etiam vox *μεσόμνη* in tabulis armentario classis Atheniensis faciendo lin. 46 48 53 v. Fabricius in Herm. XVII p. 551 s. cf. Galen. ad Hippocr. vol. XVIII 1 p. 738 ed. Kuehn: *μεσόδμη τὸ μέγα ξύλον ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τοίχου πρὸς τὸν ἕτερον διῆκον ἔν τε τοῖς πανδοχείων οἴκοις τοῖς μεγάλοις, ἐν οἷς ἱστᾶσι τὰ κτήνη καὶ κατ' ἀγρὸν ἐν τοῖς γεωργικοῖς οἴκοις.* cf. Gemoll *μεσόδμη* in N. Jahrb. 1883 vol. 127 p. 767 s., Doederlein Gl. Nr. 357 1, Protodicus de aed. Hom. p. 37 s. 70 s. — Quattuor praeterea rationes vocis explicandae inierunt 1) tabu-

latum, quod elatum de solo exstruebatur ad arma vasaque reponenda Rumpf de aed. Hom. II 39: ‚Geruest', ‚soupente' cf. id. in N. Jahrb. 1874 vol. 109 p. 609 cf. usum vocis *μεσόμνη* qualis est in tabularum, quas supra laudavi lin. 74 78 85, Winckler Wohnhaus der Hellenen p. 41, Guhl u. Koner Leben d. Gr. u. Roem. p. 79, C. F. Hermann Gr. Privatalt. ed. 3 cur. Bluemner I p. 146 An. 4: ‚Haengeboden', ‚Emporbuehne', Koch ad *τ* 37. 2) intercolumnium cf. Ariston. in schol. BHQ ad *τ* 37 *μεσόδμαι· ὁ Ἀρίσταρχος τὰ μεσόστυλα*, Eust. 1855 1, Hesych. Krause Deinocrates p. 496. 3) aedicula, ‚Nische' cf. Eust. 1855 2 *ἔνιοι δὲ διαφράγματα ἢ καὶ διαστήματα μεταξὺ τῶν κιόνων, οἵ, φασι, περὶ τοὺς τοίχους ἦσαν*, Gerlach das Haus des Odysseus Philol. XXX p. 511, Ameis-Hentze in app. ad *τ* 37, Faesi-Kayser, Duentzer ad l. l. 4) *τὰ μεταξὺ τῶν δοκῶν* (i. e. Deckbalken) *διαστήματα* Eust. 1855 1, Ariston. in schol. BHQ ad *τ* 37, Hesych., Bader Baukunst in der Odyssee p. 21. — *τ* 37 *ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι | εἰλάτιναί τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες | φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς.* deinde in iis, quae Theoclymenes vaticinatur *υ* 354 *αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι.*

μέσσατος (superl. adi. *μέσσος* Eust. 709 45, Ascoli das griech. Superl. suff. in Curt. Stud. IX 350, Curtius Grdz.[4] p. 339, Kuehner A. Gr.[2] I p. 432 adn. 8, Doederlein Gl. Nr. 2403.) medioxumus, ipso in medio ordine *Θ* 223 *Λ* 6 *ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε.*

μέσσαυλος (‚media aula' Schaper genera comp. p. 14. Ariston. in schol. A ad *P* 112 *ἡ δ. ὅ. τὴν κατὰ ἀγρὸν ἔπαυλιν μέσσαυλον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν μέσην θύραν τῆς αὐλῆς, τὴν διορίζουσαν τήν τε γυναικωνῖτιν καὶ τὸν ἀνδρῶνα.* cf. id. ad *P* 657, Porphyr. in schol. B ad *E* 137, schol. BV ad *P* 112, Q ad *ξ* 449, Et. M. 581 6, Suid. Hesych. Apoll. Soph. Eust. 862 14, 1337 40, schol. Ap. Rhod. III 235 cf. Ahrens *αὐλή* et villa p. 17 s. Goebel lex. I 457, Woerner Subst. Hom. appell. p. 33.) Locus in medio stabulo s. aula positus. *P* 112 657 *ἀπὸ μεσσαύλοιο*, *Λ* 548 *βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο.* *Ω* 29 *κ* 435 *ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο*; priore loco Paridis, posteriore Polyphemi domicilium intellegitur. cf. Guenther Viehzucht bei Hom. p. 7, Buchholz Real. II 1 p. 149. Var lect. *μέσαυλος* *ω* 358 pro *ἔπαυλος* habet Eust. 1950 2. Derivatur *Μεσαύλιος*. Collocatur ter in fine versus, bis in thesi quarto et in quinto pede.

Μέσση (Ariston. in schol. ABL ad *B* 582 *ὅτι Μέσσην τὴν ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς Μεσσήνην λέγει, συγκόψας τοὔνομα* v. id. ad *B* 502, Eust. 294 44, 295 1, Steph. Byz. cf. Strabo VIII p. 364, Lehrs Ar.[2] 235, Friedlaender Ariston. p. 72. sed Lobeck paral. p. 115, path. elem. I 353 s. illam esse priorem formam contendit, unde *Μεσσήνη* per paragogen orta sit. de accentu v. Arcad. 113 21.) urbs Laconiae. *B* 582 *πολυτρήρωνά τε Μέσσην.* var. lect. Ariston. in schol. A ad *B* 502 *Θίσβην· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Μέσσην· ἔστι δὲ Μέσση τῆς Λακωνικῆς, ἣν ἐν ἄλλοις* (sc. in Od.) *Μεσσήνην καλεῖ* cf. Duentzer Zenod. p. 103. praeterea v. Ameis-Hentze ad *φ* 12. Urbem Lacedaemoniam esse iudicant Paus. III 25 9, Hesych. Arcad. 113 21, Buchholz Real. I, 1 p. 227, O. Mueller Dor. I p. 97 adn. 5 qui Messenen nihil ad illam pertinere dicit. Curtius Pelop. II p. 282, Forbiger A. Geogr. III p. 989, Bursian Geogr. v. Griech. II a p. 152, Hahn geogr. Kenntnisse der Epiker II 14. Iam Strabonis temporibus nullum urbis vestigium exstabat v. Strabo VIII 5 3 p. 364. — cf. etiam Enmann d. geogr. Hom. Studien des Pausanias in N. Jahrb. 1884 vol. 129 p. 508 s.

Μεσσηΐδος genit. *Z* 457. Fons Laconiae. fontem alii Thessaliae ut Hesychius, alii Laconiae ut schol. D ad *Z* 457, alii agri Argivi v. schol. A ad l. l. esse dicunt. Laconiae autem esse videtur, cum illo loco de tribus potentissimis Graecorum ducibus Agamemnone Menelao Achille, ex quibus unum Andromache secutura sit, Hector cogitare videatur; quoniam vero et de Argis et fonte *Ὑπερεία* commemorata de Thessalia dixit, Messeidem ad Laconiam spectare veri simile est cf. Doederlein ad l. l. Ac profecto a Pausania III 20 1 circa Therapnen, Laconiae urbem, fontem Messeidem fuisse traditur. cf. Curtius Pelop. II 240.

μεσσημάτιος Schneidewin h. Merc. 17 pro *μέσῳ ἤματι* ex coniectura scripsit, Baum. recepit. locus spurius iudicatur ab Ilgen, expungitur a Baumeister.

Μεσσήνη (i. e. terra media cf. Angermann, Onomatol. in Curt. Stud. IX 253, Vaničeck Et. W. 696. G. Hermann op. II 214 ‚Mediana', Benseler Eigennamen[3] s. v.). Regio circa Pheras, ubi Diocles et Orsilochos habitabant, esse videtur. *ἐν Μεσσήνῃ* *φ* 15. v. Ariston. in schol BQ ad l. l. *νῦν ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ χώρᾳ, ἧς μέρος κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους ἡ Μεσσήνη* cf. schol. ad *δ* 1 *B* 502 582 *I* 150, Lehrs Ar.[2] 235, Hahn geogr. Kenntnisse d. Epiker II 14, Schmalfeld Philol. XXXVIII p. 179 s. (*Μεσσήνιοι.*)

Μεσσήνιοι Messenii. *φ* 18 *μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν νηυσὶ πολυκλήισι τριακόσι' ἠδὲ νομῆας.*

μεσσο-παγὲς *δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος* *Φ* 172. ita cum plurimis libris, schol. B ad *Φ* 10, Eust. 1229 50 Bekk.[2], Nauck, Ameis-Hentze, Doederlein, Dindorf, Duentzer, Koch, Faesi-Franke. ‚ad medium usque solo infixum'. rectius alii *μεσσοπαλές* quod vide. cf. schol. BL ad *O* 316, Hesych., Eust. 1017 49, Doederl. ad l. l., Goebel lex. I 457. Proleptice autem usupatum est v. Doederl. l. l.

μεσσο-παλές *Φ* 172 *οὕτως Ἀρίσταρχος μεσσοπαλές* Didym. in schol. ad l. l. et optimi libri Ven. ABC Syr. Mosc. Apoll. Soph. Hesych. Wolf, Spitzner, Hoffmann XXI u. XXII Buch der Ilias, La Roche. ‚quod medio concutitur', ‚vibrans' cf. Didym. in schol. A ad l. l. *μεσσοπαλές· ἔνιοι μεσσοπαγές διὰ τοῦ γ, οὐκ εὖ. βούλεται γὰρ λέγειν ἕως μέσου παλλόμενον, δι' οὗ τὸ σφοδρὸν τῆς βολῆς παρίστησιν*, schol. AB Apoll. Soph. *ὅτι ἐκ τοῦ μέσου πάλλεται, ὅ ἐστι κραδαίνεται*, Hesych. Eust. 1229 51.

μέσσος s. ***μέσος*** (Curtius Grdz.[4] 334) medius. *μέσση -ον -ῳ -ον -ην -ον -οισι -οις -ῃσι -ῃς* v. l. *-αις, -ας -α, μέσῳ -ον -ην -οισι -ῃσι -α* acc. plur. In libris per errorem saepius pro formis duobus sigma scribendis uno sigma scriptae leguntur. I. proprie. a) adi. 1) qui medius intercedit inter complures *Λ* 481 *β* 427, hymn. VII 33 *μέσον ἱστίον.* 2) mediam partem designans, de corporis partibus *Δ* 531 *N* 372 398 *P* 313 *Λ* 252 *P* 309 *O* 523 *Ω* 212 *Π* 412 *Y* 387 475 *P* 618 *E* 657 *K* 455 *Ξ* 497 *Υ* 455 *χ* 328, de hominibus *π* 336 *μέσσῃσι μετὰ δμωῇσι.* in figura, quae *καθ' ὅλον καὶ μέρος* vocatur *N* 506 *E* 582 *κ* 161 *N* 438 *Π* 597 *χ* 295 *υ* 306 *σὲ μέσον βάλον* Am.-He. cf. *Ψ* 875 *Y* 413 486 *Π* 623 La Roche in ed. in usum

schol. Am.-He. *Η* 145 *Ν* 397, *Ζ* 181 *πρόσθε λέων, οπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα* cf. *μ* 93. de armis *μέσον σάκος Η* 258 *Λ* 565 *Ν* 561 646 *O* 528 *Χ* 290 *Η* 267, *μέσσον δουρὸς Γ* 78 *Η* 56 schol. A. de aliis rebus *ε* 316 *Ν* 312 *Ψ* 241 *μ* 80. *μέσσην ἀγορὴν β* 150 schol. S cf. *Τ* 173 *ἐς μέσσην ἀγ.* v. l. *ἐν μέσσῃ ἀγ. Τ* 249 *ἐν μέσσῃ ἀγ. Ψ* 685 710 *ἐς μέσσον ἀγῶνα* cf. *Ψ* 507 *ω* 86. *Υ* 245 *ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ* cf. *Μ* 206 *ὁμίλῳ.* de locis: *α* 344 *ο* 80 *μέσον Ἄργος, γ* 174 *πέλαγος μέσον, ε* 317 *η* 250 *μ* 388 *τ* 172 *μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, Λ* 167 *μέσσον κὰπ πεδίον,* de loco interpret. schol. A, *Υ* 254 *μέσην ἐς ἀγυῖαν* Ariston. *ἀθετεῖται.* dativo additur locum describenti cf. Lehmann Loc. b. Homer p. 11, *Ζ* 224 *Ἄργεϊ μέσσῳ, δ* 844 *μέσσῃ ἁλί, Π* 231 *Ω* 306 *μέσῳ ἕρκεϊ* Arist. schol. A, h. Ven. 30 *μέσῳ οἴκῳ, β* 37 *μέσῃ ἀγορῇ* schol. P. de temporibus: *μέσον ἦμαρ* meridies *Φ* 111 *ἔσσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ* Ariston. in schol. A *ἡ δ. ὁ... ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τρία διαιρεῖ, ἠῶ τὴν πρωΐαν, μεσημβρίαν πᾶν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας κτλ.* Eust. 1833 12, Guertel Himmel und Himmelserscheinungen in d. hom. Ged. p. 10 s. cf. *η* 288 h. Ap. Pyth. 263 h. Merc. [17] versus spurius habetur ab Ilgen, removetur a Baum. *μεσσημάτιος* coniecit Schneidewin. cf. etiam *Π* 777 *δ* 400 *ϑ* 68 *ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει.* fragm. V 11 *νὺξ μὲν ἔην μέσση.* — b) Subst. loco usurpatur 1) ita ut nomen facile subaudiatur in num. sing. *Κ* 265 Friedlaender Ariston. p. 176, Lehrs Ar.^{2} 186, Am.-He. ad l. l. *κ* 196 *ε* 326 487 h. VII 45, *Ν* 534 *περὶ μέσσῳ,* ACHE *μέσσω,* Heyne: nusquam *μέσσῳ* legitur. cf. Am.-He. Grashof Fuhrwerk p. 28 adn. 23 *περὶ ὤμῳ* legendum esse censet. *Φ* 233 *μ* 443. in num. plur. *ἐν μέσσοισι Δ* 212 *Λ* 413 proleptice Am.-He. *Μ* 211 *Σ* 507 Am.-He. 569 *Υ* 15 *Ω* 162 *Η* 384 417 *Τ* 77 Ariston. *Ζηνόδοτος τοῦτον οὐκ ἔγραφε, δ* 281 *ω* 441 Ameis, *ἐν δὲ μέσοισι Δ* 35 *Τ* 364 *Ψ* 134, *ἐν μέσσῃσι Ο* 635 *δ* 413 v. l. *μέσσοισι. ἐνὶ μέσσῃς Ω* 84 v. l. *μέσσαις. κατὰ μέσσους Σ* 606 Am.-Hentze, *δ* 19 *γρ. μέσσον. μέσσας* sc. *πύλας Μ* 457. *μέσσα Θ* 72 *Χ* 212 schol. V *Χρύσιππος ῥῦμα γράφει· τὴν γάρ ῥοπὴν τοῦ ζυγοῦ ῥύμην καλεῖσθαι* cf. Am.-He. Substantivum, quod subaudiatur non legitur *Ν* 308 *ἀνὰ μέσσους.* — 2) neutrum *μέσσον* s. *μέσον* subst. cf. Krueger Dial. 43 4 2. *α*) cum genet. *Ζ* 210 *Υ* 159 *ἐς μέσον ἀμφοτέρων* v. l. *ἀμφοτέρω* cf. *Γ* 266 341. *Ι* 87 *κὰδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος, Γ* 416 v. l. *μέσσον, Η* 277 *μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων* Harl. *μέσσον,* E *μέσοι,* Mosc. *ἀμφοτέρω.* cf. *ϑ* 66 473. *μέσσῳ* est locativus cf. Lehmann Loc. b. Hom. p. 11. *β*) absolute *ἐς μέσσον Γ* 77 *Δ* 79 *Η* 55 *Ο* 337 *Ψ* 704 *ϑ* 144 v. l. *ἐν μέσσῳ, ρ* 447 *σ* 89. *ἐς μέσον ϑ* 262 hymn. XIX 22, *Ψ* 814 *ἐς μέσον ἀμφοτέρω* v. l. *ἀμφοτέρων. κατὰ μέσσον Δ* 541 de interp. v. Nican. in schol. A, *Ε* 8 *Π* 285. *ἐν μέσσῳ Γ* 69 Ameis, *μ* 20. *μέσσῳ* locativus *Δ* 444 *λ* 157. *ἐν μέσῳ Γ* 90 *Κ* 474 *Ρ* 375 *Σ* 264 Ameis-Hentze, *ι* 429. *ξ* 299 *ἡ* (sc. *νηῦς*) *δ' ἔθεεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέι καλῷ | μέσσον ὑπὲρ Κρήτης·* ubi collato *γ* 174 *πέλαγος μέσον* ,per medium mare' explicant Koch, Faesi-Kayser, Ameis-Hentze, Duentzer. adverbii autem fere vice fungi videtur. *Μ* 167 *μέσον αἰόλοι* verum subst. est; *μέσον* est acc. limit. ,medio corpore' cf. Buttmann lexil. II 74, Am.-He. Faesi-Fr. Duentzer, Doederlein, Koch. II) translate *Ψ* 574 *ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ* schol. B *ἐς μέσον· ἐξ ἴσου, ἐκ παραλλήλου, μὴ ἑτεροβαρῶς.* cf. schol. D, Suid. Koch, Duentzer, Faesi-Franke. Sed Doederlein *στάντες* intellegendum esse censuit ita ut neutris propiores stantes neutri parti opem ferrent; contra quem v. schol. A *ἡ δ. ὅ. οὐκ εἰς τὸ μέσον παρελθόντες, ἀλλὰ μέσον δικάσατε, μήτε τούτῳ προχαριζόμενοι, μήτε ἐμοί· διὸ ἐπιφέρει μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ* cf. Eust. 1316 24, Spitzner ad l. l. — Varia lectio *Ξ* 223 *ἑῷ ἐγκατέθετο κόλπῳ* Didym. *Ἀρίσταρχος μέσῳ, ἄλλοι δὲ ἑῷ,* schol. V *ἑῷ· οὕτως Ἀρ. Ζηνόδοτος δὲ μέσῳ* Eust. *μέσῳ ἢ ἑῷ.* Ponitur ante subst. suum duodequinquagies, postponitur septies et decies; disiungitur ab eo praep. vel voculis *δέ, μέν, οἱ* tredecies, praep. c. adiect. quater, verbo quater, adiectivo semel. In versu omnibus locis collocatur, atque saepe ita, ut in thesi primi aut secundi aut tertii pedis et in arsi secundi aut tertii aut quarti sit (12 + 19), sexies et decies in initio, in fine quiequies et deciens reperitur. Nusquam vocalis brevis ante *μέσσος* producitur. (*μεσαιπόλιος Μεσαύλιος μεσσηγύς μεσήεις μεσόδμη μέσσατος μέσσαυλος Μέσση Μεσσηίς Μεσσήνη μεσσοπαγές μεσσοπαλές.*)

μεστός (a rad. *με* lat. metior Curtius Grdz.^{4} p. 242 Vaniček E. W. 652. aliter Fick vergl. W.^{3} 145 447 qui a rad. scr. mad tumere ducit. E. M. 588 44 a verbo *ἕω* de quo v. Lobeck path. elem. I p. 352. de accentu v. Arc. 80 1, Et. Gud. 570 36.) plenus. ep. XV 5 *μεστά.*

μέσφα (schol. in Oppian. Hal. I 754 *μέσφα· ἀχρὶς οὗ, μεχρὶς ἂν κτλ. Αἰολικόν.* Curtius Grdz.^{4} 509 adn. ex *μέσο-φα* ortum a *μέσος* ducendum esse indicat cf. Vaniček E. W. 696, Lobeck path. el. I p. 113, Hartung Casus p. 239. Curtius l. l. p. 334 utrum ad *μέσος* an ad *μετὰ* referendum sit dubitat cf. Eust. 726 39 Hesych. Suid. utrumque vituperat Goebel lex. II p. 226 s.) usque ad. *Θ* 508 *μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης.* v. La Roche in ed. in usum schol. ad *Ω* 128. — cf. Friedlaender krit. Benutzung der *ἅπ. εἰρ.* in Philol. 1851 p. 245.

μετά (origo non satis certa. Curtius Grdz.^{5} p. 209 ad scr. mithas ,in vicem' got. mith refert. Benfey Lex. ad Sâmavêda s. v. sma id. Kuhn Ztschr. I 515 ex sama-tha skr. smath ,una' ortum esse iudicat, cui accedunt Leo Meyer Kuhn Ztschr. VIII 129 s., Vaniček E. W. p. 729 s., Pott Et. Forsch. I^{2} 755. id. Kuhn Ztschr. VI 101 a skr. amâ ducit, Hartung Casus p. 39 et Pott cum *μέσος* cognatum esse existimant. Kiessling in Kuhn Ztschr. XVII 203 instrumentalum esse iudicat.) inter. Prima significatio est ea quae pertinet ad oculos, ut *Ν* 200 *μετὰ γαμφηλῇσι,* unde ea profiscitur, qua plerumque utitur: in numero hominum, media in multitudine, inter complures. deinde apud verba movendi valet ,in mediam multitudinem.' Inde notione paullum mutata vel attenuata induit significationes subsequendi, persequendi, aggrediendi vel complures vel singulos. Quae cum aut ad ordinem aut ad tempus aut ad locum referrentur, praepositio facta est id quod aut ,secundum' aut ,post' aut ,ad' valet. Persequendi autem notio abiit in eam, qua nos aliquid appetere dicimur. Plerumque coniungitur praepositio cum personis plurali numero positis, rarius nominibus collectivis, singulari numero, rebus. cf. Mommsen, Entwicklung einiger Gesetze im Gebr. d. griech. Praep. *μετά*

σύν ἅμα bei den Epikern p. 28—36 Giseke, Entstehung der Ilias p. 105—112. I. **Adverbium.** 1) ‚in medio.' *B* 446 μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη Ameis-Hentze cf. 477 *Σ* 515 Am.-He., non recte Faesi-Franke ‚et insuper', ‚et ad eos' vertunt. *O* 67 (ὀλέσαντα) τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' υἱὸν ἐμόν i. e. in iis, in eo numero cf. Am.-He. at Faesi-Franke explicant: ‚et praeterea', Koch ‚postea', contra quem v. Mommsen l. l. p. 29. *A* 48 ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε Naegelsbach An.[3] ad l. l. La Roche, Am.-He. Sed Duentzer, Faesi-Franke tmesin statuunt. *I* 131 cf. 273 μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότ' ἀπηύρων Am.-He. Koch. 2) abit in notionem subsequendi *Ψ* 133 πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν i. e. ‚unmittelbar hinterher', non recte Koch: postea. φ 231 πρῶτος ἐγώ, μετὰ δ' ὕμμες cf. Am.-He. Kayser ap. Faesi ad ο 400, sed Koch ‚postea'. — II. **Tmesis** statuendane sit an praepositio μετὰ intellegenda, non satis diiudicari potest cf. Mommsen l. l. p. 28 s. atque Hoffmann, Tmesis in der Ilias I p. 18 nusquam μετὰ dativo suo per anastrophen postpositum esse docet. sed v. *M* 315 321 μ 370, ubi ita posita est ut post substantivum ante adiectivum suum collocata sit. *Ψ* 367 β 148 πέτετο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο ubi Nauck Mél. Gr. Rom. IV 617 ἅμα scribi vult. sed cf. α 95 πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο. ο 400 μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ Faesi, Duentzer, Ameis ad l. l. explicant: ‚hinterher' postea; contra quos disputaverunt Mommsen l. l. p. 29 32, Autenrieth ap. Naegelsbach An.[3] ad *A* 48, Kayser ap. Faesi ad ο 400. Neque magis diiudicatio facilis est in iis, qui sequuntur, locis, cum praeter μετὰ τοῖσιν ἔειπε sim. apud Homerum τοῖσιν μετέειπεν et τοῖσιν ἔειπεν legantur. atque Bekker hom. Bl. I 283 praepositionem accipere propensus est, ea notione, ut aliquis in mediis iis, qui audiunt dicere dicatur. cf. etiam Schnorr de Carolsfeld de verb. coll. Hom. p. 26—29. *Γ* 85 *Π* 66 μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε cf. *Z* 375 *X* 476 *ϑ* 433. μετὰ πᾶσιν ἔειπον ι 171 κ 188, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν *Ψ* 791, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπε ρ 467 φ 151 χ 4, μετ' ἄρα δμωῇσιν ἔειπεν ρ 493, μέσσῃσι μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν π 336 h. Ap. Pyth. 132, θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν *Y* 292 cf. τοῖσι . . . . μετὰ μῦθον ἔειπε *I* 623 *Ω* 777 κ 561. Tmesis statuenda est, ubi dativus non additur μ 319 μετὰ μῦθον ἔειπε, *Y* 114 ἄμυδις στήσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε et 62 μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ. Praeterea commemorandi sunt loci *B* 109 ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα v. Ariston. in schol. A ad l. l. ἔπε' Ἀργείοισι μέτ' ηὔδα· ὅτι ἑξῆς ἐστὶ μετ' Ἀργείοισιν ἔπεα ηὔδα et Friedlaender Ariston. p. 60. cf. *I* 14 *Θ* 496 α 21. *A* 269 τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον Herod. ad l. l. μέθ'· οὕτως Ἀρίσταρχος τὴν μετὰ φυλάσσων τὸν τόνον. — III. **Praepositio** A) cum **dativo:** a) ita ut vis praepositionis quasi oculis percipiatur cf. Mommsen l. l. p. 30. *A* 416 μετὰ γναμπτῇσι γένυσσι, *N* 200 μετὰ γαμφηλῇσι, *N* 579 *T* 110 μετὰ ποσσί, ubi praepos. translate usurpari Giseke l. l. p. 111 contendit. Saepius leguntur α) μετὰ χερσὶν addita aut verbo ἔχειν *A* 4 184 cf. schol. BL ad *A* 403 ἔστι δὲ καὶ (s. μετὰ) ἀντὶ τοῦ ἐν μετὰ χερσίν, *O* 717 *Ψ* 780 *Ω* 315 647 724 γ 281 δ 300 η 101 393 ι 346 χ 497 ψ 294 ω 2 hymn. Merc. 478, aut aliis verbis ἐρύσατο *E* 344, ἕλοντο *ϑ* 372, ἐνώμα φ 245 χ 10, ἀειρόμενος hymn. Merc. 295. β) μετὰ φρεσὶν inter praecordiorum membranas i. e. animo Mommsen l. l. p. 30. aliter Giseke l. l. p. 111. cf. etiam Hoffmann hom. Unters. II 1 p. 18, Fulda Unters. p. 98, *Δ* 245 *I* 434 *Ξ* 264 *Σ* 419 463 *T* 29 213 343 *Y* 310 *Ψ* 600 *Ω* 105 δ 825 ε 49 κ 438 λ 428 ν 362 π 436 ρ 470 ω 356 435 hymn. Merc. 164 453 Ven. 72 223, σῇσι μετὰ φρεσὶ ib. 193. Minus illa vis est conspicua, cum pax foedus, amor discordia inter duas partes fieri dicuntur *Δ* 16 φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν cf. 83 quem usum Giseke l. l. p. 111 translatum esse iudicat, ω 475 546 γ 136 *Γ* 321. sed κ 204 ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα est, ‚cum utrisque' cf. Mommsen l. l. p. 30. b) in media multitudine cf. Mommsen l. l. p. 30 s., Giseke l. l. p. 105 s. Non recte Walther de dat. instr. p. 57 18 s. dativum personae instrumentalis locum tenere opinatur. I) c. plurali numero 1) personarum α) post verba, quibus subest notio quietis vel in loco manendi *A* 368 503 516 525 *Γ* 460 cf. Duentzer N. Jahrb. Suppl. II p. 400, *Z* 323 *I* 352 [461] *Λ* 762 *N* 461 *O* 50 schol. V μετ' ἀθανάτοισι· γρ. καὶ ἐν ἀθανάτοισι quod primo ad usum praep. explicandum adiectum esse, deinde in textum alicuius gram. veteris irrepsisse videtur, *O* 611 *Π* 557 Nican. schol. A δύναται μὲν στίζεσθαι ἐπὶ τὸ (μετ') ἀνδράσιν — παρατηρητέον δὲ τὸν στίχον πρὸς τὸ ἐπάνω ὑποκείμενον· Γλαῦκε πέπον πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι (*Π* 492), *P* 445 *Σ* 86 604 omittitur in libris, *Ω* 258 *B* 93 schol. A interl. expl. ἐν αὐτοῖς δέ, *A* 516 *Δ* 341 388, *E* 86 μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς, 536 575 702 834 Ariston. in schol. A μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ· ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς Τρωσίν ἐστιν, οὐ μετὰ Τρώων cf. Lehrs quaest. ep. p. 88, *Z* 445 *I* 12 *K* 62 317 *Λ* 64 413 schol. A μετὰ σφίσι· ὀρθοτονητέον· εἰς σύνθετον γὰρ ἡ μετάληψις καὶ κατέχεται ὑπὸ τῆς προθέσεως. Nican. ib. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ σφίσι cf. etiam Giseke l. l. p. 111. *Λ* 502 709 *M* 315 321 *N* 270 schol. BLV μετὰ πρώτοισι· ἀντὶ τοῦ ἐν πρώτοισιν, *N* 658 661 *O* 8 schol. BL μετὰ δέ σφι· ὡς ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν (*E* 2) ἀντὶ τοῦ ἐν πᾶσι, *O* 96 sed schol. B μετὰ πᾶσιν ἀθανάτοισιν· ἀντὶ τοῦ ἃ ἐπὶ πάντων ἀθανάτων πιφαύσκεται, *Π* 182 210 *Σ* 130 234 *T* 151 299 *Y* 126 314 338 409 *Φ* 90 500 *X* 474 *Ψ* 14 60 *Ω* 732 β 173 ι 96 λ 78 449 602 μ 370 Mommsen l. l. p. 31 s. Ameis-Hentze in app. ad l. l. Bekker hom. Bl. I 283. aliter Giseke l. l. p. 107. Duentzer et Kayser ap. Faesi pro μετ' legunt μέγ'· quae num prima lectio fuerit Bekker l. l. dubitat. μ 385 σ 225 330 389 τ 315 υ 262 φ 310 χ 12 α 19 237 γ 362 δ 19 254 ε 287 ζ 60 η 300 v. l. σύν, ϑ 160 214 352 ι 369 λ 78 ν 27 ξ 234 ο 317 π 88 ρ 256 493 σ 253 τ 126 430 437 χ 318 321 331 401 ψ 45 h. Ap. Pyth. 137 142 Ven. 103 253 261 Ap. Pyth. 28 Merc. 16 170 168 270. β) post alia verba ἀγορεύω *K* 250 ϑ 236 ρ 505, ἀνάσσω *Δ* 61 *Ξ* 94 *Σ* 366, *A* 252 schol. A interl. μετὰ τριτοισιν expl. ἐν δὲ τῇ τρίτῃ γενεᾷ ἐβασίλευσεν, *Ψ* 471 η 23, εὔχεσθαι *Φ* 500, τετιμῆσθαι sim. *Ψ* 649 ν 128 ϑ 348 λ 495 h. Merc. 291 *E* 2 schol. BL μετὰ πᾶσιν· ἀντὶ τοῦ ἐν πᾶσιν εἰς τὸ „σφῶι μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας (*Δ* 431), τ 82, ἐλέχθην sim. *Γ* 188 ι 335, μητιόωσι μετὰ σφίσιν *K* 208 311 298 Didym. in schol. A παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθετοῦντο, ἐν δὲ ταῖς Ἀριστάρχου ἐγράφοντο, *K* 409. γ) ad substantiva refertur

Π 493 πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι Nican. in schol. A τὸ μετ' ἀνδράσι ἑκατέρῳ δύναται προσδίδοσθαι. εἰ μὲν οὖν τοῖς ἄνω, ἔσται πολεμιστὴν αὐτὸν ἐν τοῖς ἀνδρειοτάτοις λέγων· εἰ δὲ τοῖς ἑξῆς, καὶ αὐτὸ χρῄζει τινὰ λόγον (?). βέλτιον δὲ τοῖς ἄνω· μᾶλλον γὰρ εὔφωνόν τε καὶ ἐμφατικόν ἐστι τὸ οὕτως ἄρξασθαι, νῦν σε μάλα χρή, καὶ νῦν σοι ἐελπέσθω v. Friedlaender Nic. p. 244: „quid lateat in καὶ αὐτὸ χρῄζει τινὰ λόγον nescio, desideratur autem ἔχει pro χρῄζει". Π 570 ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσι, Ψ 476 νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι. δ) apud verba movendi βάλλεσθαι Ι 434 Λ 428, τιθέναι Λ 413 Γ 321 Δ 16 83 γ 136 ω 476 546, στῆν Λ 744, εἶσαν ἄγοντες Ψ 698. 2) animalium Φ 122 μετ ἰχθύσι, ι 418 μετ' ὀίεσσι. 3) rerum Χ 28 317 μετ' ἀστράσι, γ 91 μετὰ κύμασι, δ 500 μετὰ νηυσὶν cf. Ν 668 Mommsen l. l. p. 31, Giseke l. l. p. 107 s., h. Ven. 67 ὕψι μετὰ νεφέεσσι, ρ 285 ε 224 μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω, aliter Giseke l. l. p. 111, ο 460 μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο Mommsen l. l. p. 31, Ο 118 μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσι. — II. c. nominibus collectivis Χ 49 μετὰ στρατῷ, Τ 50 μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ cf. θ 156. λ 449 μετ' ἀνδρῶν ἀριθμῷ. — III. c. singulari rerum Φ 503 μετὰ στροφάλιγγι κονίης. — B. cum accusativo a) in mediam multitudinem cf. Giseke l. l. p. 109. I) pluralis 1) personarum α) post verba movendi Α 222 Ariston. schol. A interl. ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπί, Α 423 schol. BL ἡ μετὰ νῦν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Aristarchus, Γ 370 377 Δ 364 292 Γ 264 Δ 70 Ε 264 Ariston. in schol. A interl. ἀντὶ τοῦ πρὸς Lehrs quaest. ep. p. 88, Ε 804 Η 35 209 Κ 205 Λ 533 Ν 401 Π 534 Ρ 212 433 457 460 Υ 24 Φ 298 205 γ 168 366 δ 258 ζ 54 schol. QT expl. ἐρχομένῳ πρὸς τοὺς κλειτοὺς βασιλέας, E τὸ μετὰ ἀντὶ τοῦ εἰς cf. Carnuth Ariston. p. 64 s. not. 1, θ 294 456 λ 509 π 85 ρ 325 σ 184 υ 146 φ 58 h. Ven. 138. β) nobis ‚ubi' quaerentibus, quem usum neglegentiae esse Giseke l. l. p. 109 exponit. Ι 54 μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος cf. π 419 Am.-He. 2) animalium Ρ 460 μετὰ χῆνας, ζ 133 μετ' ἀγροτέρους ἐλάφους. 3) rerum Ε 165 Μ 123 μετὰ νῆας cf. Υ 33 μετ' ἀγῶνα νεῶν, Ζ 511 Ο 268 μετά τ' ἤθεα καὶ νόμον ἵππων. II) c. nom. collectivis α) ap. verba movendi Α 478 μετὰ στρατὸν cf. Ε 589. Ε 573 Am.-He. Η 306 Ο 56 Ν 196 Θ 76 μετὰ λαόν, Η 115 Ρ 581 μετ' ἔθνος ἑταίρων, Ξ 21 Υ 47 μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν, Ο 54 161 177 μετὰ φῦλα θεῶν, Υ 142 h. Merc. 332 μεθ' ὁμήγυριν. β) quaerentibus nobis ‚ubi' Β 143 πᾶσι μετὰ πληθὺν schol. A interl. ἐν πλήθει cf. schol. BL Lehrs qu. ep. p. 88. schol. A ἠθετεῖτο, ὅτι κενῶς ἐξηγεῖται cf. Lachmann Betr. p. 12. Ρ 149 μεθ' ὅμιλον Didym. schol. A διὰ τοῦ ν μεθ' ὅμιλον. παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ μεθ' ὁμίλου· καὶ λόγον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἔξω ὁμίλου cf. Duentzer Zenod. p. 70 c. adn. 19, schol. B οἱονεὶ ἐν πολέμῳ ἢ ἐκ πολέμου, Η 147 Π 245 μετὰ μῶλον ἄρηος cf. Σ 188. Ν 291 μετὰ προμάχων δαριστύν. b) ad aliquos homines quis vel ducere vel se conferre sim. cum dicatur est: ‚ad', ‚versus' Giseke l. l. p. 109 s. 1) cum plurali personarum Δ 292 βῆ δὲ μετ' ἄλλους, Ξ 136 μετ' αὐτοὺς schol. BL πρὸς αὐτοὺς cf. Ξ 136 Υ 14 β 208 ι 188 λ 563. Ε 152 βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε cf. Π 535 τ 394, Ε 614 ἦγε . . μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας, μ 247 σκεψάμενος ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους. 2) cum singulari person. Κ 63 73 149 Ν 252 297 Ξ 22 Ο 221 schol. BLV μεθ' Ἕκτορα· πρὸς ἢ ἐπί, ζ 115 ψ 83, animalis Χ 410 μετὰ τρήρωνα πέλειαν. c) aggrediendi notio subest 1) c. plurali personae Ν 301 v. l. Ἐφύρους μεταθωρήσσεσθον, 302 469. 2) c. sing. pers. Ζ 21 Π 861 Ρ 605 Υ 407 484 Ψ 391. d) subsequendi ‚pone', ‚secundum' 1) c. animantibus φ 190 μετὰ τοὺς δόμον ἤλυθε, η 260 μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν, h. Ven. 69 βῆ . . μετ' αὐτήν, Ν 493 μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. 2) c. rebus abstr. Λ 357 μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωὴν Am.-He. cf. Ν 513 Giseke l. l. p. 110, β 406 γ 30 ε 193 η 38 μετ' ἴχνια βαῖνε cf. Skerlo in Philol. 1876 XXXV p. 599 s. Σ 321 μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν. e) appetendi: „alicuius rei causa" 1) c. persona π 151 πλάζεσθαι μετ' ἐκεῖνον Am.-He. 2) c. rebus concretis et abstractis Λ 700 ἐλθόντες μετ' ἄεθλα, Ν 247 μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ᾔει | οἰσόμενος, Τ 346 οἴχονται μετὰ δεῖπνον, α 184 μετὰ χαλκόν, Η 417 ὡπλίζοντο . . ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην. sed Eust. 688 37 μεθ' ὕλην ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ὀρεινὸν δάσος. h. Cer. 106 μεθ' ὕδωρ, Λ 227 μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν cf. Ν 364 Didym. schol. A μετὰ κλέος. Ἀριστοφάνης κατὰ κλέος cf. Roemer die Werke d. Aristarcheer p. 272 cod. Ven. A μετά, Vict. κατά. δ 701 ε 19 ζ 179 ρ 43 ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν, φ 17 μετὰ χρεῖος schol. BV ἐπὶ χρεῖος, χρέος ἀπαιτήσων καὶ ὀφείλημα. οὐ δάνειον, ἀλλ' ἐξ ἁρπαγῆς, Am.-He. Υ 329 πόλεμον μέτα θωρήσσοντο v. l. μεταθωρήσσοντο et in Cram. An. Par. III 27 5 μέγαν pro μέτα legitur. f) ad ordinem spectat: ‚secundum' apud superlat. vel verba excellendi Β 674 κάλλιστος μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα cf. Η 228 Porphyr. schol. B τὸ γὰρ μετ' Ἀχιλῆα ἀμφίβολον πότερον μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν (!) ἢ μετὰ τὴν ἐκείνου ἀρετὴν ἢ καθάπερ ἐκεῖνος ἦν καὶ οἱ ἄλλοι εἰσίν, Ι 140 282 Μ 104 θ 117 λ 470 561 522 ω 18. θ 583 κήδιστοι . . μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν, Θ 289 πρώτῳ μετ' ἐμέ v. l. μετ' ἐμεῦ Apoll. Soph. 136 28, Π 190 (πᾶσι μετέπρεπε) μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον cf. Ρ 351. Π 146 (τίε μάλιστα) μετ' Ἀχιλλῆα cf. Ρ 280 ω 79. g) de ordine ac serie an de tempore intellegendum sit, plerumque non satis diiudicari potest Κ 516 μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν, ο 147 τοὺς δὲ μετ' (v. l. μέτ') Ἀτρείδης ἔκιε, ρ 336 ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δῶμα, Θ 260 τὸν δὲ μετ' sc. ἕλεν, λ 260 266 305 τὴν δὲ μετ' . . ἴδον cf. 601 572 Ρ 258. Ψ 354 μετὰ τὸν δὲ λάχε, 226 ἑωσφόρος εἶσι φόως φέρων ἐπὶ γαῖαν | ὅν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς. ad tempus spectat χ 352 ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας Am.-Hentze v. l. μετὰ δαῖτα. qua recepta Funke de praep. μετά in Curt. Stud. IX p. 189 in convivio „unter dem Mahle" explicat, sed Eust. 1930 39 τὸ δὲ μετὰ δαῖτα (sic) ἢ ἀντὶ τοῦ κατὰ εὐωχίαν ἢ μᾶλλον διὰ δαῖτα, ἵνα λέγῃ ὅτι οὐκ ἠρχόμην ἐς σὸν δόμα ἀεισόμενος τοῖς μνηστῆρσι διὰ τὸ φαγεῖν, ἀλλ' ὅτι με ἦγον ἀνάγκη. h. Merc. 326 ἠγερέθοντο μετὰ χρυσόθρονον ἠῶ, 297 μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε Merc. 126 δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα. Singularis est usus cf. Giseke l. l. p. 111 Σ 552 μετ' ὄγμον πῖπτον sc. δράγματα manipuli secundum sulcum in terram cadebant; nostra lingua: ‚laengs der Furche',

‚der Furche nach' cf. etiam Am.-He. — Translate ponitur *B* 376 *μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει*, *O* 52 *μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ* i. e. ex mea sententia. — C) cum **genetivo** ‚inter' significationem omnibus locis non multum differre a *μετὰ* cum dativo iuncto iudicat Mommsen l. l. p. 36, Giseke autem l. l. p. 112 nonnullis aliam praepositioni vindicat notionem. Ceterum ille hos locos posteriore aetate in Hom. carm. insertos esse existimat cf. etiam Delbrueck Abl. Loc. p. 72 et Heilmann de genit. Hom. usu p. 39. *Ω* 400 *τῶν μέτα παλλόμενος* v. l. *μεταπαλλόμενος* cf. schol. A *οὕτως τῶν μέτα* Herod. ib. *ἀναστρέφουσιν τὴν πρόθεσιν· ἔστι γὰρ μετὰ τῶν* cf. schol. B. *κ* 320 *μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων*, *π* 410 *μετὰ δμώων* sc. *πῖνε*. *N* 700 *μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο* et *Φ* 458 *οὐδὲ μεθ' ἡμέων | πειρᾷ* ubi Giseke l. l. p. 112, La Roche in ed. in usum schol. ad *N* 700 praepositioni notionem ‚a parte alicuius' tribuunt, quod non opus esse videtur. at h. XX 2 *μετ' Ἀθηναίης* est: „operâ Minervae." — Variae lectiones cf. Cobet Mnem. N. F. 1876 IV p. 245 s. Zenodotus ad *P* 456 addit versum *αὐτὸς δ' Οὔλυμπον δὲ μετ' ἀθανάτοισι βεβήκει* Duentzer Zenod. p. 159; idem *I* 14 *μετ' Ἀργείοισιν* (immo *μετὰ δ' Ἀργείοισιν | ἔειπε* scribit pro *ἵστατο δακρυχέων* auctore Ariston. schol. A ad l. l. Deinde *I* 317 *P* 148 *μετ'* legitur pro *ἐπ'* et h. Merc. 272 libri *μετ'* praebent, editores secundum Schneidewin *ἐπ'*. *Λ* 51 *μεθ' ἱππήων* CGHL Apoll. Soph. 162 29, *μέγ'* ADS Cant. Harl. Barocc. Mor. quos libros edd. post Wolfium secuti sunt. *Λ* 484 *μετὰ στρατὸν* pro *κατὰ στρ.* Did. *Ἀρίσταρχος κατὰ οὐ μετά* cf. Lehrs qu. ep. p. 88, Duentzer Zenod. p. 82. *Λ* 424 *μετὰ δαῖτα* pro *κατὰ δαῖτα* schol. ad Aristoph. av. 1177, *B* 163 179 *μετὰ λαὸν* pro *κατὰ λαόν*, *Λ* 470 *μετὰ Τρ.* Eust. 856, 8 pro *ἐνὶ Τρ.* schol. A, *λ* 282 *μετὰ κάλλος* pro *διὰ κάλλος* cf. Eust. 1684 58 *μετὰ κάλλος τουτέστι διὰ κάλλος*, *Ω* 304 *μετὰ χερσὶν* pro *ἅμα χ.* Didym. schol. V *ἡ Μασσαλιωτικὴ ταμίη μετὰ χερσὶν ἔχουσα*, *ν* 46 *μετὰ δ.* pro *μεταδήμιος*. — Leguntur formae *μετά* et *μετ'* saepissime, *μεθ'* quinquies et decies. Plerumque collocatur ante ipsum substantivum, ante adiectivum quod subst. antecedit undetricies, ante adiectivum genetivo a nomine suo separatum *Y* 484. Separatur a subst. suo (cf. Schnorr de Carolsfeld de verb. coll. Hom. p. 19 s.) particulis *δὲ* quinquies et vicies, *ἄρα* semel *ρ* 493, *γὰρ* *N* 247, *τὲ* *O* 268 *Z* 511 *Ψ* 227, *γὲ* *M* 104, vocibus *καὶ τόδε* *ε* 224 *ρ* 285, genetivo subst. *N* 668 *Π* 195 *N* 291 *Σ* 321 *Ψ* 391 *δ* 701 *K* 516, gen. subst. et verbo *λ* 449. Ponitur inter adiectivum et substantivum suum *O* 611 *P* 445 *Σ* 366 *Y* 314 *X* 28 *Z* 445 *N* 661 *Π* 240 *Φ* 90 *Ψ* 60 *σ* 330 389 *η* 23 *λ* 495 *π* 336 h. Ven. 193 Ap. Pyth. 132 *B* 674 *Λ* 423 *Γ* 370 *E* 804 *ρ* 43, post subst. ante adi. suum *M* 315 321 *μ* 370 *ϑ* 456 et ab illo disiunctum pronomine *νῶι* h. Merc. 168. accusativo aut genetivo substantivi solius postponitur accentu retracto *N* 301 *Y* 329 *Ω* 400 et *Ψ* 227 *ὅν τε μέτα*; *τὸν δὲ μετ'* sim. *Θ* 261 *P* 258 *λ* 260 266 304 572 601 h. Cer. 441. de accentu omittendo formarum *μετ' μεθ'* nominibus suis postpositarum cf. Aristarch. in schol. A ad *K* 269 273, Lehrs qu. ep. p. 75. Denique in versu legitur *μετὰ* quando pyrrhichium efficit, in prima thesi sexies, in secunda sexies et quadragies, in tertia sexies et tricies, in quarta ter et quadragies, in quinta septies. producitur vero ultima syllaba ante geminas consonantes in arsi secunda terties decies, in tertia semel, in quarta bis et octogies. Formae *μετ'* vel *μεθ'* leguntur in priore thesi primi pedis quater, secundi octies, tertii undevicies, quarti ter, quinti quinquies, in posteriore thesi primi pedis quinquies et vicies, secundi ter (*Σ* 552 *ρ* 336 h. Merc. 297), tertii undeseptuagies, quarti bis, quinti decies. Componuntur verba unum et quadraginta *μετα-βαίνω -βάλλω -βουλεύω -δαίνυμαι -ίζω -αΐσσω -κιάθω -κλαίω -κλίνω -λήγω -μέλπομαι -μίγνυμι -ναιετάω -νίσσομαι -παύομαι -πρέπω μετασσεύομαι μεταστένω -στρέφω -τίθημι -τρέπω -τροπαλίζομαι -φημι -φράζομαι -φωνέω μετ-αυδάω -άλμενος -έειπον -ειμι -έρχομαι -οίχομαι -οχλάζω -οχλίζω -οπάζω? μεθ-έλεσκον -έπω -ημαι -ίημι -ίστημι -ομιλέω -ορμάομαι μεταλλάω?* atque iunguntur aut cum dativo, cum nos in media multitudine vel versari vel agere vel loqui dicimur, aut cum accusativo ubi notio eundi ad aliquem vel appetendi aliquid iis subest; in multis praeterea vis praepositionis ea est, ut notionem verbi mutet. cf. La Roche Stud. p. 119 s., Mommsen l. l. p. 33—35, Funck de *μετὰ* in voc. compos. usu in Curt. Stud. IX p. 131—163. genetivus nusquam ab eiusmodi verbo pendet, postquam *Ω* 400 *τῶν μεταπαλλόμενος* lectio iure in *τῶν μέτα παλλόμενος*, quae apud Herodianum in schol. A et in optimis libris leguntur, mutata est cf. Mommsen l. l. p. 35. — Substantiva composita sunt septem: *μετάγγελος μετανάστης μεταπαυσωλή μετάφρενον μέτωπον μεθημοσύνη*, *μέτοπις?*, adiectiva septem: *μεταδήμιος -δόρπιος -μάζιος -μώνιος* (?) sive *-μώλιος* (?) *-πρεπής μεταρίθμιος μεθήμων*, adverbia quattuor: *μεταστοιχί μετέπειτα μετόπισθε μεθύστερον*. — Derivantur *μέτασσαι, μετήορος, μέταζε, μεταξύ*.

μέτα pro *μέτεστι* ‚adest'. *φ* 93 *οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ ἐν τοίςδεσσι πᾶσιν* schol. V *μέτα ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει* cf. Eust. 74 95. Nauck pro *μέτα* legit *μάλα*. Hoffmann Tmesis in der Ilias I p. 18 *μέτα* non pro *μετέστι* dici contendit, nostrum locum spurium iudicans.

μετα-βαίνω (de notione v. Kessler progr. Hildburghsn 1861 p. 8, Funck de praep. *μετὰ* in Curt. Stud. IX p. 148, Hesych. *μεταβαίνει· στρέφει παρέρχεται ἀναχωρεῖ.*) transeo ex altero loco in alterum. *μετάβηθι, μετὰ . . βεβήκει* in tmesi, *μεταβήσομαι*. 1) proprie „in alteram partem transeo" *μ* 312 *ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει* cf. *ξ* 483 v. Eust. 1723 35 *τὸ δὲ μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει ἀντὶ τοῦ μετέβη τὰ ἄστρα, ἤτοι μετεκινήθη, ὡς εἰκὸς πρὸς δύσιν*, Ameis-Hentze ad pr. l. „sidera ad occasum se inclinant". 2) translate „ad alium orationis locum transeo *ϑ* 492 *ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον* cf. Funck l. l. p. 149, Am.-He. Koch ad l. l. Leguntur in fine hymnorum *μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον* Ven. 294 cf. Wolf prol. p. 64, h. IX 9 XVIII 11.

μετα-βάλλω. circumago, retro verto. Suid. *μεταβαλών· στραφείς*, Hesych. Funck de praep. *μετὰ* in Curt. Stud. IX p. 159. *Θ* 94 *μετὰ νῶτα βαλὼν* in tmesi Eust. 701 46 pro *νῶτα μεταβαλὼν* dictum esse tradit i. e. *ἐς φυγὴν τραπῆναι.*

μετα-βουλεύω (schol. PQ ad *ε* 286 *μετεβούλευσαν· μετεμελήθησαν μετέγνωσαν* cf. Autenrieth in lex. Hom. s. v., Funck l. l. in Curt. Stud. IX p. 154.) aliud consilium in loco prioris

suppono. ε 286 ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως | ἀμφ' Ὀδυσῆος, ubi ad eam verbi notionem accuratius definiendam ἄλλως adv. praeterea additum est. Non recte Seiler in Lex. ad Hom. s. v. Ameis-Hentze, Duentzer, Koch ad l. l. La Roche ad Λ 764 in ed. in usum schol. ,postea decreverunt' explicant, cum illa sit verbi significatio una etiam apud posteriores cf. Stephanus thes. V p. 849, Passow Woert.⁵ II 1 p. 200.

μετ-άγγελος. internuntius, nuntius; semper de Iride dicitur. Ο 144 Ἶρίν θ', ἥ τε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι, Ψ 199 (ὠκέα δ' Ἶρις) ἀράων ἀίουσα μετάγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν· μετάγγελος Aristarchus et recentiores. Wolf autem cum optimis libris et schol. V (v. La Roche) praep. a nomine recisam ad dativum, qui antecedit refert, quem Autenrieth in lex. Hom. secutus est. Sed Hoffmann Tmesis in der Ilias I 18 dativo suo nusquam eam postponi contendit, idque recte nisi post praepositionem adiectivum, quod ad dativum pertinet, sequitur. v. huius lex. s. v. μετά II. idem de nuntiis non μετελθεῖν, sed ἐλθεῖν dici docet. cf. etiam Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 142, Lehrs Arist.² p. 108, Spitzner ad l. l. Accedit nomini ἄγγελος praep. μετὰ addita nihil novae significationis cf. Eust. 1009 49 τὸ δὲ μετάγγελος καὶ αὐτὸ (atque ἐπιβούκολος) περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν id. 1296 7, Lehrs Arist.² p. 108, La Roche Unters. p. 263, Weissenborn de adi. comp. p. 9, Lechner de pleon. Hom. I p. 4. cf. etiam Schaper genera comp. p. 14, Stolz Zus.setzung p. 47.

μετα-δαίνυμαι. epularum particeps sum. cf. Eust. 1836 16. μεταδαίνυται -δαίσομαι -εται. 1) dativus ut addatur eorum, quibuscum epulamur, sequitur ex praep. μετὰ natura cum dativo iunctae Χ 498 μεταδαίνυται ἡμῖν, v. l. A Vrat. d. μετὰ δαίνυται, σ 48 ἧμιν μεταδαίσεται cf. Τ 299 β 311 φ 289 quibus locis δαίνυται μεθ' ἡμῖν sim. leguntur. 2) genetivo expressus ut cibus adiciatur, ipsius verbi simplicis, quod cum πάσασθαι αἴνυμαι φαγεῖν cognatum est, etsi genetivo non adiungitur, natura efficitur Ψ 207 ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν. cf. Mommsen μετά σύν ἅμα bei den Ep. p. 34, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 137 133.

μετα-δήμιος. qui in populo versatur. (cf. schol. MS Barnes. ad δ 194 ἔνδημος, ὁ ἐν δήμῳ ὤν sim. Apoll. Soph. p. 112 1, Eust. 1598 52, Hesych. Doederl. Gl. Nr. 368, Lehrs Ar.² p. 129 c. adn., Weissenborn de adi. comp. p. 27, Fedde Wortzus. im Hom. I p. 41, Schaper gen. comp. p. 4, Stolz Zus.setzung p. 43, G. Meyer in Curt. Stud. V p. 18, Funck l. l. ib. IX p. 145). 1) de personis θ 293 οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλά που ἤδη | οἴχεται ἐς Λῆμνον v. l. καταδήμιος in E. Gud. 397 7. Sententia est: non iam H. domi versatur; legitur autem in carmine de Marte et Venere, quod plerique posteriore aetate compositum esse iudicant. 2) de rebus ν 46 μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη v. l. ACM μετὰ δήμιον. cf. etiam La Roche in ed. in usum schol. ad Ε 19.

μετα-δόρπιος (alii post cenam, alii inter cenam explicant. schol. V ad δ 194 μεταδόρπιος· μετὰ τὸ δεῖπνον, schol. MS Barnes. ἄλλως· μεταδόρπιος, δείπνου ὥρᾳ, ἤγουν ἐν τῷ δείπνῳ. illis accedunt Lehrs Ar.² p. 129 c. adn., Weissenborn de adi. comp. p. 28, Faesi-Kayser, Koch, Ameis-Hentze ad l. l., his Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 145, Schaper, Kuhn Ztschr. XXII 312, Duentzer ad l. l. Nitzsch Anm. zur Od. I p. 250 s. cui opinioni obstat, quod μετὰ c. acc. coniunctum non est ,inter' ,in medio', nobis ,ubi' quaerentibus, sed ,in mediam multitudinem' significat. praeterea v. Fedde Wortzus. im Hom. I p. 41, Schaper genera comp. p. 4, Stolz Zus. setzung p. 43). cenatus, post cenam. δ 194 (οὐ γὰρ ἐγώ γε) τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος quo loco cenam finitam fuisse docet versus 68. cf. etiam La Roche in ed. in usum schol. ad Ε 19. — de ἅπ. εἰρ. v. Friedlaender in Philol. 1851 p. 232.

μετα-δρομάδην (de adverbii formatione v. Curtius Grdz.⁴ p. 633, Schaper, Kuhn Ztschr. XXII 527: „indem er hinterher lief", id. genera comp. p. 8, Fedde Wortzus. I p. 30. a μεταδραμεῖν, μεταδρομή derivatur cf. Funck in Curt. Stud. IX p. 151). cursu persequendo cf. Et. M. 587 6 ubi explicatur ἐπιδραμών· ἢ ἐν τῷ τρέχειν ὁμοῦ. Hesych. μετατροχαζόντως. Ε 80 πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον | φασγάνῳ ἀίξας. schol. BLV τὸ ἑξῆς οὕτως· μεταδρομάδην ἀίξας ἤτοι ἐπιδιώξας τὸν φεύγοντα, sed Eust. 524 33 τὸ δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ ποδῶν ὡς ἐνταῦθα· μεταδρομάδην ἤλασεν ὦμον. — de ἅπ. εἰρ. v. Friedlaender in Philol. 1851 p. 232.

μέταζε. postea. (de notione cf. schol. in Dionys. Thrac. in Bekker An. II p. 945 τὰ εἰς δε εις ζε κ. τ. λ. τὴν εἰς τόπον δηλοῖ σχέσιν . . . σεσημείωται τὸ μέταζε χρονικὸν ὄν. cf. Eust. 377, 5 φασὶ δὲ καὶ μέταζε εἶναι χρονικὸν ἐπίρρημα ἀπὸ μετά προθέσεως. ita Curt. Grdz.⁴ p. 208, Doederlein Gl. No. 2407. sed Vaniceck E. W. p. 943 ad locum vocem pertinere putat.) h. Merc. 159 ἢ σὲ κακὸν τὰ μέταζε κατ' ἄγκεα φηλητεύσειν ita cum Schmidtio in Rh. Mus. N.F. XXVI p. 163 Baumeister, codices ἢ σε λαβόντα μεταξύ. ib. 125 τὰ μέταζε Schneidewin, quem secutus est Baumeister pro lect. cod. M τὰ μέτασσα. Herm. τάννθ' ἅσσα, Franke τάμετ' ἅσσα. de accentu cf. Herod. π. μον. λέξ. 46, 19; 22, Goettling Acc. p. 358, Eust. 377, 2.

μετα-ίζειν (cf. Eust. 1805, 15 μεταΐζειν τὸ συνίζειν.) considere inter alios. π 362 μεταΐζειν. Nauck Mél. Gr. Rom. II 417 μεταΐζεμεν scribendum esse dicit quod inf. quartum pedem conficiat.

μετ-αΐσσω (Hesych. μεταΐξας· μεταδιώξας. cf. Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 148.) cum impetu quodam insequor. Π 398 μεταΐσσων, Φ 564 ρ 236 υ 11 μεταΐξας part. aor. — Semper absolute usurpatur et ita ponitur, ut praep. thesin alteram primi pedis efficiat, vocalis α longa in secunda arsi legatur.

μετα-κιάθω (de origine cf. Curt. Grdz.⁴ p. 149, Verb. II. 341; de significatione Suid. μετεκίαθον· μετῆλθον, Hesych. III p. 99 ed. Maur. Schmidt. Apoll. Soph. μετεκίαθον· πρὸς αὐτοὺς ἦλθον, Funck de praep. μετὰ in Curtius Stud. IX p. 149, La Roche Stud. p. 119.) μετεκίαθε -ον. a) aliquem subsequor, post aliquem eo. 1) c. accusativo Π 685 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, Σ 581 τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί. paullo aliter Λ 714 πᾶν πεδίον μετεκίαθον Nic. schol. A μετεκίαθον, ὑποστικτέον. schol. A interl. παρεγένοντο. nos: ,der ganzen Ebene, der ganzen Ausdehnung der Ebene nachziehen', ita ut campus quasi animans a nobis refugiens fingatur; i. e. ,totam planitiem percurrere' cf. Am.-Hentze, Faesi-Franke, Koch; mire Duentzer: totum campum occupaverunt. 2) a) absolute ita ut accusa-

tivus facile subaudiatur Σ 532 αὐτίκ' ἐφ' ἵππων βάντες . . μετεκίαθον, Λ 52 ὀλίγον μετεκίαθον schol. A interl. μετ' αὐτοὺς ἦλθον Am.-He. Faesi-Fr. Duentzer. b) ad aliquem me confero α 22 Αἰθίοπας μετεκίαθε. Vocalis ι longa est, quare in codd. Λ 52 Π 685 Σ 532 581 hic illic μετεκείαθον scriptum videmus. Collocatur semper ita, ut thesin tertiam et quartum pedem efficiat.

μετα-κλαίω. vel ‚postea fleo', Am.-Hentze, La Roche, Koch vel ‚cum lacrimis desidero', unde paenitendi notio oritur schol. D ad Λ 764 ὕστερον ἀπολλυμένων ὄχλων μεταμελήσεσθαι, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX 155. Λ 764 (ἦ τέ μιν οἴω) πολλὰ μετακλαύσεσθαι, quae sequuntur verba ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται cum utraque significatione concinunt. v. l. μετακλαύσασθαι.

μετα-κλίνω. postea me verto. Λ 509 πολέμοιο μετακλινθέντος. in Ven. A super litera ο ultimae syllabae ε superscriptum est, alii μετακλιθέντος. Hesych. μετακλινθέντες (sic!) μετατραπέντες ἢ μεταβαλλόμενοι, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX 159 „pugna postea se vertente". de genetivo absoluto v. Classen Beob. p. 181.

μεταλλάω (ab etymo ignoto Lobeck path. el. I p. 94. maxime arridet Buehler Kuhn Ztschr. VIII p. 365—69, qui a μετὰ et λάω (h. Merc. 360 cf. Hesych. λάετε· σκοπεῖτε Suid.) ducit. quod cum ex γλάω ortum sit, duobus λ verbum scribi; itaque primam significationem esse: ‚nach etwas sehen' „oculos convertere ad, intueri alqd." cui explicationi quadrare videtur etiam locus Pind. Ol. VI, 106 et quod ap. Hom. multis locis cum interrogandi verbis coniungitur. obloquitur Duentzer ib. XIII p. 2 s. qui a μέταλλον verbum non separandum esse iudicat et cum veteribus a μετὰ et ἄλλος derivat. Ita explicant μετ' ἄλλα ἐρευνᾶν schol. Pind. Ol. VI 106, Eust. 148, 9 1413, 58, Damm in lex. Hom.-Pind., Buttmann lex. I p. 139. μετ' ἄλλων ἐρευνᾶν Pott Et. Forsch. I² p. 754. a μέταλλον ducunt schol. B P ad α 231, Apoll. Soph. E. M. 540, 47. a μετὰ et ἄλλω Kvičala Ber. der Wiener Ak. d. Wiss. phil. hist. Cl. 1870 p. 89, Curtius. Grdz.⁴ p. 540, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX 152.) interrogo. μεταλλῶ-ᾷς-ᾷ-ῶσι imperat. μετάλλα, μετάλλησαν -ῆσαι. de augm. omisso v. Molhem de augm. ap. Hom. et Herod. usu p. 15, 13. de constructione cf. Bühler l. l. p. 367, La Roche Studien p. 220 s. Coniungitur cum aliis verbis interrogandi ἐρέσθαι γ 69 243 ξ 378 ο 362 π 465, εἴρομαι Α 553, ἀνείρεαι Γ 177 ψ 99 α 231 η 243 ο 390 402 τ 171, διείρεαι (-ο) ω 478 Α 550, ἐξερέεινε τ 115. cum μέμνηται ο 23, ubi Buehler l. l. p. 367, Am.-He. ad l. l. ‚curare' explicant, id quod opus esse non videtur. atque exceptis τ 115 γ 69 π 465 locis semper alteri verbo postponitur; per se usurpatur Κ 125 Ν 780 Ε 516 ξ 128 ρ 554 π 287 τ 6 ω 321. Ponitur I) absolute Ε 516 ξ 378 ο 362 23 ψ 99. II) c. accus. a) personae Κ 125 Ν 780 ω 321 τ 190 Α 553 γ 69 schol. Q ἐρευνῆσαι. b) rei neutr. pron. ξ 128 schol. Q ἀναπυνθάνεσθαι, Α 550 π 465. c) c. acc. personae et rei neutr. pron. π 287 Eust. 1803, 4 ὀβελίζονται μετὰ ἀστερίσκων, schol. H Vind. 133 ad 281 ἀθετεῖ Ζηνόδοτος ἤ, τ 6 schol. A οἱ ἀστερίσκοι ὅτι ἀναγκαίως ἐνθάδε, Γ 177 η 243 ο 390 402 α 231 τ 115 171 ω 478. acc. est subst. γ 243 ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι | Νέστορα, quem totum locum posterioris aetatis poetae esse Bergk gr. Litt. I p. 666 iudicat. d) praepos. adiecta. ρ 554 μεταλλῆσαί τί ἑ θυμος | ἀμφὶ πόσει κέλεαι. — Ponitur plerumque in fine versus, ter post caesuram κατὰ τρίτον τροχαῖον γ 69 π 465 τ 115.

μετα-λλήγω (Didym. in schol. A ad Ι 299 διὰ τοῦ ἑτέρου λ τὸ μεταλλήξαντι αἱ Ἀριστάρχου. ita La Roche; Bekker Nauck cet. cum duobus λ secuti libros A C.) desisto. Ι 157 261 299 μεταλλήξαντι χόλοιο, h. Cer. 339 μεταλλήξειε χόλοιο cod. M μεταλήξειε. Praepositio μετὰ vim eam habere videtur, ut animo mutato a re desistere dicamur cf. Ameis-Hentze ad Ι 157. Sed Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 135 „interdum desinere, interrumpere" vertit. — Collocatur semper post caesuram κατὰ τρίτον τροχαῖον, ita ut α productum pronuntietur.

μετ-άλμενος (part. aor. verbi μεθ-άλλομαι. de psilosi cf. Hinrichs de Hom. eloc. vest. aeol. p. 23, Curtius Grdz.⁴ p. 500, Verb. d. gr. Spr. I p. 131, Th. Ameis de aeol. Hom. p. 12.) propere s. saliendo secutus. cf. Hesych. μετάλμενος· ἐφάλμενος, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 148, Ameis-Hentze ad Ε 336. Semper intransitive usurpatur Ε 336 Λ 538 Μ 305 Ξ 443 Ψ 345. — Collocatur post caesuram κατὰ τρίτον τροχαῖον.

μετα-μάζιος (Herodian. in schol. A ad Ε 19 οὕτως μεταμάζιον ἓν ποιητέον ὡς τὸ μετάφρενον καὶ ἐνώπιον· παρῆκται δὲ παρὰ τὸ μαζὸς καὶ τὴν μετά. item explicant Hesych. Eust. 516, 21 833, 21, E. M. 586, 54, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX 145, Fedde Wortzus. im Hom. I p. 41, Schaper gen. comp. p. 4, Stolz Zus.setzung p. 43. Sed Ameis in app. ad Ε 19 in explicando composito nunquam a plurali proficiscendum esse contendit et explicat μετὰ μαζῷ vel potius μετὰ μαζὸν ‚in medium pectus'. de qua re v. Lehrs Ar.² p. 129 adn.) Ε 19 ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον mediam pectoris partem vel eam quae inter mamillas est, partem. cf. La Roche in ed. in usum schol. ad l. l. — de ἅπ. εἰρ. v. Friedlaender Philol. 1851 p. 232.

μετα-μέλπομαι. salto inter alios. h. Ap. Pyth. 19 τῇσι μὲν οὔτ' αἰσχρὴ μεταμέλπεται οὔτ' ἐλάχεια. locus a Matthiae damnatus. Schneider per tmesin μετὰ μέλπεται scribendum esse censet.

μετα-μίγνυμι. intermisceo. χ 221 (κτήματα) τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν cf. Mommsen μετά σύν ἅμα bei den Epikern p. 34. Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX 134 activum per prolepsin positum esse dicit.

μετα-μίσγω. intermisceo. σ 310 δαΐδας μετέμισγον schol. V συνανεμίγνυον. in lemmate schol. BQ legitur κατέμισγον.

μεταμώνιος (sic cum Nicanore in schol. M ad β 97 (cf. Carmuth p. 26) et Apione ap. Ap. Soph. 112, 3 plerique scribunt cf. La Roche ad β 98; alii μεταμώλιος v. Eust. 1436, 59. originis incertae vocem alii a μετὰ et ἄνεμος ἀνεμώλιος ducunt Apoll. Soph. μεταμώνια· μάταια ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων ἰέναι, οἷον ἀνεμοφόρητα· οὕτως Ἀπίων. οἱ δὲ μεταμελείας ἄξια, Pott E. Forsch. I² p. 157, quibus obloquuntur Lobeck path. prol. p. 135, Renisch de nom. Graec. in -λος termin. Breslau 1877 p. 44, Bugge in Kuhn Ztschr. XX 45. alii ab ὀνίνημι schol. HQ ad ω 133 μεταμώλια· μάταια· ἐκ τοῦ μὴ ὀνεῖν κράσει τοῦ η καὶ ο εἰς ω μέγα, Eust. 483, 5. Lobeck path. el. I p. 349 a μολεῖν ducens ‚transilis' explicat. Vaniček E.W. 675 a μετὰ et μωνίη subst. ex μόνος, sct. manvas, derivato derivat, Duentzer Kuhn Ztschr. XII p. 5 -μωνιος ad scr. man-âk lat. mancus refert. cf. etiam Fedde Wortzus. I

p. 41, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 146.) inanis. Δ 363 μεταμώνια θεῖεν Am.-He., β 98 schol. P in lem. μεταμάνια τ 143 ω 133 μεταμώνια νήματ' ὄληται in schol. S ad β 98 expl. μή πώς μοι ἠμελημένα, σ 331 392 μεταμώνια βάζεις schol. Q Vind. 133 ad pr. l. ἀθετοῦνται τρεῖς ὡς ἐκ τῶν ἑξῆς μετατιθέμενοι, v. v. σ 390—92 asteriscis notati. In libris plerumque μεταμώλια scribitur.— Collocatur post caesuram aut penthemimeren aut hepthemimeren.

μετα-ναιετάω. habito inter. h. Cer. 87 τοῖς μεταναιετάει ita post Ilgenium editores. cod. M μέτα ναὶ εται.

μετ-ανάστης (E. M. 581, 43 ὁ μέτοικος καὶ φυγάς· ἐκ τῆς μετὰ προθέσεως καὶ τοῦ νάσσω τὸ οἰκῶ cf. Eust. 1047, 14, Doederlein Gl. Nr. 2233, Fedde Wortzus. I p. 30, Leskien in Curt. Stud. II 87b, Schaper genera comp. p. 13, Cobet misc. crit. p. 205, id. Mnem. N.F. V p. 66, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 134.) peregrinus, qui cum aliis in domo aliena habitat, nos: ‚Beisasse'. Ι 648 ἀτίμητον μετανάστην, Π 58 τὴν ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων | . . ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην Didym. in schol. BL ὁ μὲν Ἀρίσταρχος γράφει μεταναστήν (sic!) καὶ πρὸς τὴν Βρισηΐδα ἀκούει· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς φησιν, ἵν' ᾖ, ὡς ἐκ χειρὸς ἀτιμήτου μετανάστου ἀφείλετο. quae non recte se habent cf. M. Schmidt Didym. p. 158 et Cobet misc. crit. p. 436. Ariston. in schol. A ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ ἀτιμήτου μετανάστου ὡς τὸ ἐπεί μ' ἀφέλεσθε ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ cf. Friedlaender Ar. p. 21. v. l. Didym. in schol. V ad l. l. ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ τῇ Ῥιανοῦ μεταναστεῖν καὶ ἀκούουσι τὴν Βρισηΐδα. atque Mayhoff de Rhiani stud. hom. p. 39 μεταναστεῖν per errorem pro μεταναστὴν scriptum esse putat, Nauck ad l. l. illum μετανάστιν legisse existimat. — Est autem μετανάστης idem, qui postea μέτοικος, apud nos ‚Beisasse' nominatur, qui cum ex aliena terra in urbem immigrasset, civitate (ἀτίμητος) carebat neque ab iniuriis tutus erat. cf. schol. BL ad Π 59 ἐδόκουν δὲ ἀτιμότεροι εἶναι οἱ μέτοικοι ὡς διὰ μοχθηρίαν τρόπων τὰς ἰδίας ἐῶντες cf. schol. V, Eust. 781 17, 1045 62, Riedenauer Handwerk in den hom. Zeiten p. 23 s. Schoemann gr. Alt. II 18 s. I 42, Buchholz hom. Real. II 1 p. 60 s.

Μετ-άνειρα, Celei uxor, Demophontis mater. h. Cer. 206 Μετάνειρα, 161 μητρὶ βαθυζώνῳ Μετανείρῃ, 233 Κελεοῖο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱὸν, | Δημοφόωνθ', ὃν ἔτικτε ἐΰζωνος Μετάνειρα cf. 240 255 ἐΰζωνον Μετάνειραν. de formatione et notione v. Stolz Zus.setzung p. 43, Benseler Eigenn.[3] s. v.

μετα-νίσσομαι (Eust. 1615 35 τὸ δὲ μετενείσετο (sic!) ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη, μετῆλθε, διὰ διφθόγγου γράφουσιν οἱ παλαιοί, ὡς ἀπὸ τοῦ νέω νείω νείσω . . οἱ δὲ ὕστερον ἐν τῷ ι γράφουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ νῶ νίσσω μετὰ τῶν δύο σσ. ὡς γὰρ ἤθεον αὐτοὶ οὐχ ἑπόμενοι τοῖς παλαιοῖς. contra Eust. disputavit La Roche H. Text. p. 316 s. μετενίσσετο tutatus.) aliquo concedo. cf. Heinr. Schmidt Syn. d. gr. Spr. I p. 504, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX 149. Π 779 ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτὸν δέ, ita AEHL Barocc. alii, μετενείσετο DG Harl., μετενίσετο C Townl. eadem verba leguntur ι 58 ubi μετενίσσετο et μετενεισετο in E, μετενίσσετο supra scripto ει C, μετενίσετο K, μετενίσσατο in L duobus, in D uno sigma expressum, H habet pro ι voc. υ.— de utroque loco v. Am.-He. ad Il. et Od. l. l. — Stephanus in thes. V 879 explicat: ‚mutato loco vado' alia praep. significatione adhibita.

μεταξύ (ex μετὰ et ξὺν compositum esse iudicant Curtius Grdz.[4] p. 208, Vaničeck E. W. 973, Pott E. Forsch. I[2] 296 758, Gerland in Kuhn Ztschr. IX 65, contra Ebelum disputans, qui ib. IV p. 207 cum μεταξὺ locativum esse existimet, ‚in den gemessenen' i. e. ‚inter' explicat, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 143 s. at Doederlein Gl. Nr. 2406 a μετὰ et rad. ἀγ ἄγνυμι derivat.— Suid. Hesych. ἀνὰ μέσον explicant.) in medio. Α 156 ἐπεὶ ἦ μάλα πολλὰ μεταξὺ | οὔρεά τε σκιόεντα θάλασσά τε ἠχήεσσα proverbii loco est cf. Ameis-Hentze in app. ad l. l. et Aulin de usu epexeg. p. 8. μεταξὺ legitur et in omnibus libris et in schol. Vat. ad l. l. ap. Matranga p. 402: ὁ δὲ λόγος· οὐδέποτε ἠδίκησάν με οἱ Τρῶες, ἐπειδὴ μεταξὺ Φθίης καὶ Πελοποννήσου πολλὰ κτλ. cf. schol. min. ap. Barn. μεταξύ· ἀνὰ μέσον. schol. BL ad Ε 479, V ad Ι 363, AV ad Τ 218, Plut. symp. c. 5. sed Bekker in ed. altera coniecit μεσηγύς, de quo accuratius egit in hom. Bl. I p. 212. cui Nauck Mél. Gréco-Rom IV p. 129 s. accedit. contra disputaverunt Friedlaender in Ind. lect. Regiom. 1859 p. 3, Kayser in Philol. XVIII p. 669. — Praeterea h. Merc. 159 cod. habent μεταξύ, quod Schmidt in Rh. Mus. XXVI 163 assentientibus editoribus mutavit in μέταζε qu. v.

μετα-παύομαι (schol. B ad Ρ 373 μεταπαυόμενοι· ἐκ διαδοχῆς ἀναπαυόμενοι, ὡς ἀντιποιεῖται μὲν ὁ λέγων ἐμόν ἐστι, μεταποιεῖται δὲ ὁ καὶ ἐμόν ἐστιν· οὕτως Ἀρίσταρχος. Eust. 1110 29 τὸ δὲ μεταπαυόμενοι ἢ ἀντὶ τοῦ ἀμείβοντες ἀλλήλους, ὡς παύεσθαι μὲν τούτους, ἑτέρους δὲ μάχης ἄρχεσθαι, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀναπαυόμενοι. Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX 135 „zwischen durch, unter der Arbeit aufhören" vertit.) inter laborem quiesco. Ρ 373 μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο cf. Am.-He. Koch: inter pugnandum quiescentes.

μετα-παυσωλή (schol. B ad Τ 201 ἡ μετὰ ταῦτα ἀνάπαυσις; non satis accurate; vox cum verbo μεταπαύομαι collata potius intellegenda est requies, quae inter laborem fit cf. Eust. 1180 5 qui explicat ἀνάπνευσις, Funck in Curt. Stud. IX p. 135, Fedde Wortzus. I p. 33, Woerner subst. Hom. appell. p. 12.) requies. Τ 201 ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται. v. l. μετὰ παυσωλὴ AL Vrat. ad h. l. La Roche in ed. crit. referri vult quae leguntur in schol. V ad v. 208 οἱ δὲ γράφουσι μετά, μετὰ τὸ νικῆσαι ut μετὰ παυσωλὴ legatur. non recte, cum verba ita intellegenda sint, ut pro τεύξεσθαι μέγα δόρπον legantur τεύξεσθαι μέτα δόρπον i. e. postea, post victoriam. — cf. Friedlaender ἀπ. εἰρ. Philol. 1851 p. 236.

μετα-πρεπής (Eust. 1147 52 τὸ δὲ μεταπρεπέα εὐπρεπέα ἐν ἄλλοις λέγει). inter ceteros excellens. Σ 370 (δόμον) μεταπρεπέ' ἀθανάτοισι in cod. A μετὰ πρεπέ' legitur. cf. Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX 133, Fedde Wortzus. I p. 34, Weissenborn de adi. comp. p. 46, Stolz Zus.setzung p. 50.

μετα-πρέπω (Eust. 258 45 τὸ δὲ μεταπρέπειν καὶ ἐκπρέπειν λέγεται, ὡς δηλοῖ τὸ ἐκπρεπέα ἐν πολλοῖς cf. Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 133). inter ceteros excello. μεταπρέπω -ει -οι μετέπρεπον -ε(ν) -ον. 1) c. dativo pluralis eorum, inter quos aliquis

excellit *B* 579 *Π* 194 *ρ* 213 *υ* 174 h. Ap. Pyth. 137 quibus locis dativo additur *πᾶσι*, *Λ* 720 h. Ap. Pyth. 149 *B* 481 *κ* 525 *λ* 33 *N* 175 *O* 550 *Y* 645 *ζ* 109. praeterea additur dativus instrum. *Π* 596 *ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι*, 834 *ἔγχεϊ δ' αὐτὸς | Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω* cf. Walther de dat. instr. p. 38, infinitivus *Π* 194 *πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν | ἔγχεϊ μάρνασθαι*, in tmesi *θ* 172 *μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι*. 2) absolute in tmesi c. dat. inst. *σ* 2 *μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ* cf. s. v. *μετά* II. — Collocatur semper post caesuram, quae *κατὰ τρίτον τροχαῖον* vocatur.

μετ-αρίθμιος (cf. G. Meyer in Curt. Stud. VI p. 380, Funck de praep. *μετὰ* ib. IX p. 145, Stolz Zus.setzung p. 32.) qui in numero aliquo est. Additur dativus h. XXVI 6 (in Bacchum) *μεταρίθμιος ἀθανάτοισιν*.

μέτασσαι (derivatur a *μετά* Cramer An. Ox I p. 280 *ὡς παρὰ τὴν ἐπὶ γίνεται ἔπισσαι, οὕτω μετά μέτασσαι* cf. Et. M. 596 32, Lobeck path. prol. p. 143. minus recte Eust. 1625 29 *χωρὶς δὲ αἱ μέτασσαι, ὅ ἐστιν αἱ μέσαι κατὰ πλεονασμὸν τῆς μέσης συλλαβῆς, ἤγουν αἱ μεταγεγεννημέναι. αἱ μεσήλικες.* cf. schol. Q ad *ι* 221. a *μετὰ* derivatum, ex *μετα-κι-αι* ortum esse putant Curtius Grdz.[4] 208 s., Leo Meyer vgl. Gr. II 405, Vaniček EW. 973, Grassmann in Kuhn Ztschr. XI 29; per suff. *tja* formatum esse Ebel ib I 302 IV 207, Misteli ib. XVII 171, XIX 117. aliter derivat Doederl. Gl. Nr. 2405. de notione schol. Gl. H ad *ι* 221 *μεσήλικες* cf. schol. EV Apoll. Soph. sed Suid. *τὰ ὕπαρνα πρόβατα* i. e. oves, quae agnos sub se fovent). agni aetate medii. *ι* 221 *χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖτ' ἕρσαι.* sunt igitur agnelli, qui medii inter *προγόνους* et *ἕρσας* nati sunt. cf. etiam *δ* 86 *τρὶς γὰρ τίκτει (Λιβύη) μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.* cf. Guenther Viehzucht bei Homer p. 21. — de *ἅπαξ εἰρ.* v. Friedlaender Phil. 1851 p. 240.

μέτασσα τά. postea. h. Merc. 125 ita cod. M. Schneidewin suspicatus est *τὰ μέταζε*, quod Baum. recepit.

μετα-σσεύομαι (de duplici *σ* cf. in h. Lex. s. v. *σείω*. Eust. 1244 55 *τὸ δὲ μετῆλθε καὶ τὸ μετέσσυτο ἐπὶ τοῦ ὕστερον ἐλθεῖν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ* id. 642 4 *ἐν μέντοι ἑξῆς φανερῶς ἡ μετὰ πρόθεσις δηλοῖ ὑστεροχρονίαν.* Sed recte Funck in Curt. Stud. IX 148 solum ad locum refert). cum impetu quodam subsequor. *μετεσσεύοντο μετέσσυτο.* 1) intrans. *Z* 296 v. l. *μετεσσεύοντο* H, *μετεσσίλοντο* G. Am.-He. *Φ* 423 Eust. 1244 55 *νῦν ἐπὶ ἐκδικήσεως εἴληπται.* 2) transitive c. acc. *Ψ* 389 *μετέσσυτο ποιμένα λαῶν* v. l. *διέσσυτο.* de constr. cf. Mommsen *μετά σύν ἅμα* bei den Ep. p. 33, 35, La Roche Stud. p. 120. — Collocatur semper post caesuram, quae *κατὰ τρίτον τροχαῖον* vocatur.

μετα-στένω (Eust. 1495 35 *τὸ δὲ μετέστενον ὅμοιόν ἐστι τῷ μετανοεῖν* cf. Funck de praep. *μετὰ* in Curt. Stud. IX p. 155: proprie „ich seufzte der Schuld nach" vel etiam „errorem, de quo antea non questa sum, postea gemebam". La Roche in ed. in usum schol. ad *Λ* 764 ‚postea gemebam'). postea gemo, paenitet me. *δ* 261 *ἄτην δὲ μετέστενον.*

μετα-στοιχί (Herod. schol. A ad *Λ* 535 *στὰν δὲ μεταστοιχεί* cf. schol. B ad *Ψ* 358 757, schol. A ad *B* 777, Eust. 1305 26, cod. CEGHLS Lips. ap. La Roche. sed Ariston. in schol. A ad *Ψ* 358 757 *μεταστοιχί*, item optimi libri A Syr. Townl. de i longo Spitzner ad *Θ* 197 512, id. de versu her. p. 47, Buttmann Gr. Gr. II § 119 85, Hartel hom. Stud. I p. 71, Curtius Ber. der Saechs. Ges. d. Wiss. 1864 p. 230 s., sed Hoffmann qu. Hom. I p. 107 vocalem ancipitem esse putat. de formatione v. Fedde Wortzus. I p. 40, Kuehner A. Gr. Gr.[2] I 726, Schaper gener. comp. p. 9 id. in Kuhn Ztschr. XXII 528 qui locativum iudicat. — de notione v. Ariston. schol. A ad *Ψ* 358 *ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ στίχον· οὐ γὰρ ἀπὸ ταὐτοῦ τέρματος, ὥσπερ ἐπὶ τῶν δρομέων ἡ ἄφεσις γίνεται. διὸ καὶ κληροῦνται περὶ τῆς στάσεως. οὐ δεόντως οὖν ἐπὶ τῶν δρομέων μεταχεῖται ὁ στίχος* id. ad *Ψ* 757 *ὅτι μετενήνεκται ἐνθάδε ἀπὸ τῆς ἁρματοδρομίας . . ἐκεῖ μὲν οὖν μεταστοιχὶ λέγει ἐπὶ στίχον ἵστανται κεκληρωμένοι· ἐνταῦθα δὲ οὐκέτι, ἀλλὰ κατὰ ζυγὸν ἡ στάσις λέγεται, κατὰ μέτωπον πάντων ἐξ ἴσου ὄντων.* cf. Eust. 1305 26 et 28, schol. B ad *Ψ* 358 757. Sed fieri non potest, ut vox alio loco aliud significet. Itaque alii ita explicant, ut sit alius iuxta alium positus Doederlein Gl. Nr. 2050, Kessler progr. Hildburghsn 1861 p. 20, Koch ad l. l. Kayser ap. Faesi. alii, ut alius post alium positus sit La Roche, Duentzer, Faesi ad l. l., Funck in Curt. Stud. IX p. 149. Ideo autem sortiti sunt, quod is qui adversus ipsam metam stabat, opportunissimo loco utebatur, iniquissimo autem, qui in extremo ordine collocatus erat). ita collocati, ut alius iuxta alium staret. *Ψ* 358 757 *στὰν δὲ μεταστοιχὶ* altero loco de equorum, altero de cursorum certamine usurpatur. — cf. Friedlaender krit. Benutzung der *ἅπ. εἰρ.* in Philol. 1851 p. 238.

μετα-στρέφω (Funck de praep. *μετὰ* in Curt. Stud. IX p. 157 „umwenden") converto. *μεταστρέψεις -στρέψῃ -ωσιν -στρέψειε -στρεφθείς -εῖσα -έντι -έντα -έντε.* 1) proprie tergum verto. solum part. aor. pass. *Λ* 795 (v. l. *μεταστραφθείς*) *O* 591 (cod. A *μετὰ στρεφθείς*) *P* 114 (cod. C *μεταστρεφεὶς*) *στῆ δὲ μεταστρεφθείς.* cf. *Θ* 258 v. l. *μεταστραφέντι* et *-στραφθέντι*, *Λ* 447 *P* 732 *N* 545 v. l. *μεταστραφέντα*, h. Ven. 156. 2) translate a) c. accus. *O* 52 *μεταστρέψειε νόον* v. l. *μετατρέψειε*, *K* 107 *ἐκ χόλου . . μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ* Ameis-Hentze. v. l. *μεταστρέφῃ.* b) absolute *O* 203 *ἤ τι μεταστρέψεις* Eust. 1012 61 *τὸ δὲ μεταστρέψεις ἀντὶ τοῦ μεταθήσεις, μεταποιήσεις. ἡ δὲ μεταφορὰ ἐκ σωμάτων, ἃ στρεφόμενα χροίαν ἑτέραν προφαίνουσιν.* Ameis-Hentze et Duentzer *νόον*, Doederlein *τοῦ μύθου* subaudiunt. Koch ‚cedere' (?) vertit. *β* 67 *μή τι καταστρέψωσιν* sc. *θεοὶ ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα* v. l. *καταστρέψωσιν*, schol. S *μὴ μεταβάλωσι τὰ πράγματα*, Ameis-Hentze „eine Umkehr herbeifuehren", Duentzer ‚ihren Sinn aendern'. Sed Faesi-Franke, Koch *ἔργα* non solum ad *ἀγασσάμενοι*, sed etiam ad *μεταστρέψωσιν* referentes explicant „die boesen Werke auf euch zurueckfallen lassen". — Varia lectio *μεταστρέψεις* legitur *Y* 256 in cod. AC cf. schol. A *μεταστρέψεις· ἐν ἄλλῳ ἀποστρέψεις.* — Collocatur ante caesuram penthemimeren, ante et post caesuram, quae vocatur *κατὰ τρίτον τρόχαιον.*

μετα-τίθημι. in medio pono. *σ* 402 *τόσον κέλαδον μετέθηκεν* v. l. *μεθέηκε.* sed schol. H Vind. *πᾶσαι μετέθηκε, ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμῖν ἔθηκε*, quae sunt Didymi v. La Roche Didym. p. 26.

cf. Ameis-Hentze, Duentzer, Koch, Faesi-Kayser. non recte Funck de praep. *μετὰ* in Curt. Stud. IX p. 158 „postea facere, efficere" vel „aliquid supponere in loco alius rei" explicat.

μετα-τρέπομαι (cf. Doederlein Gl. Nr. 665, Funck de praep. *μετὰ* in Curt. Stud. IX p. 157 s.) me converto. *μετατρέπομ' -τρέπῃ -τρέπεται* et in tmesi *μετὰ -ἐτράπετ'*. 1) proprie in tmesi *A* 199 *μετὰ δ' ἐτράπετ'* schol. A interl. expl. *περιεστράφη*, Eust. 83 23 *ἰστέον δὲ ὅτι ἀναλληγόρητον νοούμενον τὸ μετετράπετο ἀντὶ τοῦ ἐστράφη κεῖται, τρέψας δηλαδὴ ὀπίσσω τὰς ὄψεις κτλ.* 2) translate: me verto ad rem, curo aliquid. Eust. 901 53 *τῶν οὔ τι μετατρέπομαι, ὅ ἐστιν ἐπιστρέφομαι οὐδ' ἀλεγίζω.* *A* 160 *τῶν οὔ τι μετατρέπῃ οὐδ' ἀλεγίζεις* Ariston. schol. A *ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν*, Eust. 72 5 *ὅτι ὅπερ ἐν Ὀδ. εἶπεν ἐντρέπεσθαι ἤγουν ἐπιστρέφεσθαι, τοῦτο ἐνταῦθα μετατρέπεσθαι λέγει. οὐ ἑρμηνεία ποιητικὴ τὸ ἀλεγίζειν, οἷον τῶν ἤγουν ὧν οὔ τι μετατρέπῃ οὐδ' ἀλεγίζεις, ὅ ἐστιν λόγον ἔχεις.* cf. *M* 238 ubi in cod. A *μετὰ τρέπομ'* in tmesi, *I* 630 *οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος.* Genetivus non a composito pendet, sed a verbo simplici regitur cf. Mommsen, *μετά σύν ἅμα* p. 34. de forma *μετρατρέπῃ* v. La Roche Unters. p. 149. — Collocatur post caesuras et penthem. et *κατὰ τρίτον τροχαῖον*, ante hephthemimeren.

μετα-τροπαλίζομαι (a *τρέπω* ducitur cf. Lobeck path. prol. 103, Doederl. Gl. Nr. 665, Funck in Curt. Stud. IX p. 158.) inter abeundum paulum retro me verto. *Y* 190 *μετατροπαλίζεο φεύγων* v. l. *μετετροπαλίζεο.* Eust. 1203 2 *τὸ δ' οὔ τι μετατροπαλίζεο φεύγων, ἤτοι οὐκ ἐστρέφου ὀπίσω, ὅπερ ἐν ἄλλοις ἐντροπαλίζεσθαί φησιν, ἀλλὰ δηλονότι ἀμεταστρεπτὶ εἴτε καὶ προτροπάδην ἔφευγες* cf. Apoll. Soph. Hesych.

μετ-αυδάω (Mommsen *μετά σύν ἅμα* p. 34, La Roche Stud. p. 209, Bekker hom. Bl. I 283, Heinr. Schmidt Synon. I p. 110, Funck de praep. *μετὰ* in Curt. Stud. IX p. 131 s.) in mediis iis, qui audiunt, loquor. Plerumque *μετηύδα*, bis *μ* 153 270 *μετηύδων* legitur. 1) cum dat. plur. personarum. *O* 103 v. l. *προσηύδα*, quod verbum cum accusativum regat, admitti non potest cf. La Roche Stud. p 210, *Σ* 139 *T* 269 *X* 449 *Ψ* 5 *Ω* 32 715 *δ* 721 *τῇς . . μετηύδα*, sic cod. HPQS Apoll. Soph. 9 2, v. l. *τὰς* et *τὴν* vel *προσηύδα*, *ζ* 217 238 *ϑ* 96 386 535 v. l. *προσηύδα*, *μ* 376 *ν* 36 *υ* 291 h. Ap. Del. 130 *μ* 153 270. addito praeterea accus. *ἔπεα* *B* 109 *ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα* schol. A *ὅτι τὸ ἑξῆς ἐστι μετ' Ἀργείοισιν ἔπεα ηὔδα*, *I* 14 schol. A *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν*, *Θ* 496 schol. A *γράφεται ἀγόρευεν* ita etiam in nonnullis libris v. La Roche, *α* 31. iungitur cum alio dicendi verbo *φ* 67 *μνηστῆρσι μετηύδα καὶ φάτο μῦθον.* 2) absolute ponitur *Ψ* 569 ubi ex antecedenti gen. *Ἀργείων* facile dativus intellegitur et *μ* 20 ubi *ἐν μέσσῳ* adiunctum est. — Collocatur plerumque in fine versus, ter *μ* 153 270 *φ* 67 post caesuram, quae *κατα τρίτον τροχαῖον* vocatur.

μετά-φημι (cf. Mommsen *μετά σύν ἅμα* p. 34, La Roche Stud. p. 209, Bekker hom. Bl. I 283, Funck de praep. *μετὰ* in Curt. Stud. IX p. 132, Heinr. Schmidt Syn. I p. 110). In mediis iis, qui audiunt, loquor. solum *μετέφη* forma reperitur. Semper cum dat. plur. personarum atque plerumque *τοῖσι*, semel *σ* 312 *τῇσι*, semel *πάντεσσι θεοῖσι.* *A* 58 *T* 55 *B* 411 *Δ* 153. *σ* 51 v. l. *τὸν δὲ . . προσέφη* et *τοῖσι . . μετέειπε*, *φ* 274 schol. H *γρ. προσέφη*, *δ* 660 v. l. *προσέφη*, *π* 363 *σ* 42 v. l. *μετέφην*, *υ* 270 *φ* 140 *ϑ* 132 *T* 100 *σ* 312. in schol. A ad *A* 364 *τοὺς δὲ . . μετέφη* leguntur, etsi verba dicendi cum praep. *μετὰ* comp. accusativum non habent cf. La Roche l. l. p. 209, in cod. N *τὸν δὲ . . προσέφη* cf. La Roche ad l. l. Praeterea *μετέφη* legitur pro *μετέειπε* et *I* 31 cf. Ariston. schol. A ad *I* 23 *τοῖσι . . μετέφη* Dindorf, Bekk. *προσέφη* cf. Pluygers p. 11, et *T* 77 cf. Ariston. schol. A *μετέφη· οὕτως Ζηνόδοτος καὶ ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ τῇ Χίᾳ.* *B* 795 *τῷ μιν ἐεισαμένη προσέφη* ita optimi libri, schol. A *προσέφη· γρ. μετέφη.* hoc admitti non potest, cum neque cum acc. neque c. singulari numero iungatur cf. La Roche Stud. p. 209. Lectione *μετέφη* recepta Krueger Dial. § 51 1 12 et Cauer in Curt. Stud. VII 157 accusativum *μὶν* ad *ἐεισαμένη* referentes reflexivum esse existimant; Funck l. l. p. 132 accusativum a *μετέφη* pendere putat coll. locis Apoll. Rhod. II 54 I 702, quibus nihil ad Homerum iuvamur. cf. Mommsen l. l. p. 34, La Roche l. l. p. 209, Bekker l. l. I p. 283, Am.-Hentze in app.[3] ad l. l. et ib. E. R. Lange observ. crit. III 22. — Dativus excepto *σ* 312 in eodem, quo verbum, legitur versu, et plerumque verbo, uno vel pluribus vocibus separatus, antecedit excepto *T* 100 ubi ipsum verbum sequitur. Collocatur *μετέφη* semper post caesuram, quae penthemimeres vocatur.

μετα-φράζομαι. inter se considerare aut postea considerare. *A* 140 *ταῦτα μεταφρασόμεσθα* (v. l. *μεταφρασόμεθα*) *καὶ αὖτις, | νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα* schol. A interl. *μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις· καὶ ἐν ὑστέρῳ βουλευσόμεθα*, Eust. 67 25 *Ὅμηρος δὲ μεταφράζεσθαί φησι τὸ μεταβουλεύεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ ἀλλ' ἤ τοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις ὑστεροβολίας ἐστὶ σκοπός, ὅ δὴ καὶ ἐπιφράζεσθαι καὶ ἐπιμηθεύεσθαι λέγεται.* ‚inter nos considerabimus' explicant Naegelsbach An.[3] ad l. l., Funck de praep. *μετὰ* in Curt. Stud. IX p. 132. Alii collato *μεταβουλεύειν* verbo *μετὰ* ‚postea' intellegunt, ad cuius vim accuratius describendam *καὶ αὖτις* additum esse cf. Doederlein Gl. Nr. 918, Duentzer, Koch, Faesi-Franke, Ameis-Hentze, La Roche in ed. in usum schol. ad l. l. Sed spectandum est, quod verbum etiam ‚aliter secum reputare' explicari potest. Locum spurium iudicat Duentzer Arist. p. 15, de qua re v. Autenrieth in Naegelsbach An.[3] ad l. l. Errant Funck et Autenrieth, cum verbo notionem dicendi tribuunt cf. h. lex. s. v. *φράζω.*

μετά-φρενον. superior dorsi pars, quae inter humeros est. (cf. *E* 40, Meleag. Ep. in Anth. Pal. V 204 3, Suid. Et. M. 580 50, Phot., Eust. 216 35 *μετάφρενον λέγεται τὸ ἀπὸ αὐχένος ἕως ὀσφρύος, μᾶλλον δὲ τὸ ἀντικρὺ ὄπισθεν τῶν φρενῶν.* Ita quid vox sit apparet. sed qua ratione eam induerit significationem, adhuc non satis explicatum est. Nam cum recte a *μετὰ* et *φρένες* ducunt cf. Schaper gen. comp. p. 4, Stolz Zus.setzung p. 17, 43, aut explicant quod post *φρένες* est Et. M. 581 19, Gud. 101 13 *ὅτι ἐξόπισθεν τῶν φρένων κεῖται. φρένες δὲ ὑμένες εἰσὶν μεταξὺ τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἥπατος*, schol. BL ad *E* 40, Doederlein Gl. Nr. 953, Schaper Kuhn Ztschr. XXII p. 509, aut

quod ex adverso diaphragmatis est Eust. 216 35, Vaniček E. W. p. 1190, aut quae pars huic proxima est Funck in Curtius Stud. IX p. 144. sed neque *μετάφρενον* pone diaphragma est et praep. *μετὰ* a notione ‚ex adverso' prorsus abhorret. Est vero ea pars dorsi, quae inter *φρένας* est, quae quidem diaphragmate quod intercedit ab inferiore parte dorsi separatur, et inter cervices et diaphragma, ubi quidem dorsum ab interiore parte attingit, interest). *μεταφρένον -ῳ -ον -α.* *E* 40 *Θ* 258 *Λ* 447 *τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν | ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν*, *B* 265 *σκήπτρῳ μεταφρένον ἠδὲ καὶ ὤμω | πλῆξεν* cf. *Π* 791 *Ψ* 380 *ϑ* 528. *E* 56 *Y* 402 480 figura *καθ' ὅλον καὶ μέρος*. *Π* 806 *Θ* 95 *X* 283 *P* 502 Eust. 1116 12 *μετάφρενον ἢ μεταφρένῳ*, *B* 267 *M* 428 *K* 28 *μετάφρενον εὐρύ*. — Collocatur semper post caesuram, quae *κατὰ τρίτον τροχαῖον* vocatur.

μετα-φωνέω (Mommsen *μετά σύν ἅμα* p. 34, Bekker hom. Bl. I 283, La Roche Stud. p. 209, Funck in Curt. Stud. IX 132, Heinr. Schmidt Syn. I p. 110 cf. I p. 53 64). in mediis iis, qui audiunt, loquor. *μετεφώνεον -εε -ει -εεν*. 1) c. dat. plur. acc. non addito *I* 52 v. l. A in marg. *τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε*, *Σ* 323 schol. A *μετεφώνεε· γρ. μετεφώνει* ita cod. AC. *ϑ* 201 schol. BL ad *Λ* 105 *μετεφώνεε* v. l. *μετεφώνει*, *π* 354 schol. H *γρ. προσεφώνεεν* quod vel propter dativum admitti non potest v. l. *μετεφώνει*, *σ* 35 ubi Bekk.², La Roche Unters. 296, G. Hermann ad h. Apoll. 209 *μετεφώνει* scribendum esse censent, Nauck cum libris *μετεφώνεε* v. l. *προσεφώνεε*. *χ* 69 *τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος μετεφώνεε δεύτερον αὖτις* ita cum optimis libris ACN La Roche, Nauck. vulgatam *προσέφωνεε* Bekkerus in alt. ed. retinuit, quod propter dativum adiectum fieri non posse La Roche hom. Stud. p. 210 209 luculenter docuit. 2) absolute *κ* 67 *ὣς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον ἀχνύμενος κῆρ*. — Collocatur semper post penthemimeren caesuram.

μετ-έειπον (pro *μετέϝειπον*. de constr. Mommsen *μετά σύν ἅμα* p. 34, Bekker h. Bl. I 283, Doederlein Gl. Nr. 502, La Roche Stud. p. 209, Funck in Curtius Stud. IX p. 132. accuratius egit de notione Heinr. Schmidt Syn. I p. 110, p. 31 64. aliter Ameis-Hentze³ ad *A* 73 sentit). in mediis iis, qui audiunt, loquor. *μετέειπον -ε -εν -έειφ'*. I. 1) c. dat. plur. obiecto non addito plerumque in formulis *τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε(ν)* *B* 336 *Γ* 96 455 *K* 219 233 om. in HS, *Ξ* 109 *Ψ* 889 *T* 76 Didym. in schol. A *τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν . . οὕτως καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. ἐν δὲ Μασσαλιωτικῇ καὶ Χίᾳ· τοῖσι δ' ἀνιστάμενος προσέφη κτλ.* quae lectio non probatur quia *προσέφη* numquam dativo iungitur cf. La Roche Stud. p. 210. *γ* 330 *λ* 341 *ϱ* 151 369 *ν* 350 *ω* 442 451. *τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο* *β* 409 (La Roche: „mallem *μετέφη* quod exhibent cod. C *σ* 60 405 *φ* 101 130, K *σ* 60 405, R *φ* 101") *σ* 60 405 *φ* 101 130. *τοῖς δ' αὖτις μετέειπε* *H* 170 *K* 241 v. l. *προσέειπε*. cum aliis verbis dicendi iungitur in *ὅ σφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε* [cf. Eust. 98 11, Am.-He.³ ad *A* 73. contra eam, quam utrique verbo tribuunt, significationem disputavit H. Schmidt l. l. I p. 64 31] *H* 368 om. in AH, *A* 253 *B* 78 283 *H* 326 *I* 95 *O* 285 *Σ* 253 *η* 158 *π* 399 *ω* 53 453 *A* 73 Zenod. *ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα*, *δ* 773 *η* 185 *ϑ* 25 *ν* 171 *π* 394 *σ* 412 *υ* 244. *τοῖς δ' αὖτις μετέειπε . . καὶ ἀμείβετο μύθῳ* *ο* 439, *χ* 131 *τοῖς . . μετέειπεν ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων*. *H* 123 *Ἀργείοισιν ἀνίστατο καὶ μετέειπε* cf. *ω* 422. *ζ* 459 *ο* 304 *τοῖς δ' Ὀδ. μετέειπε*. dativus ante ipsum verbum collocatur *τ* 140 *ἄφαρ αὐτοῖς μετέειπον* cf. *ω* 130. 2) absolute *ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε* *H* 399 *Θ* 30 *I* 31 Ariston. schol. A ad *I* 23 *ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος ἦρχε τοὺς στίχους πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον*. scripsit autem *τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κτλ.* cf. Duentzer Zenod. p. 147. *I* 432 697 *η* 155 schol. ad *Ξ* 499 *τοῖσι δὲ καὶ μ.* *υ* 321, *ὀψὲ δὲ δὴ M. ἀνίστατο καὶ μετέειπε* *H* 94, *τοῦ ὅ γε δάκρυ χέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν* *ω* 425. II. tmesis statuenda sit an praepositio *μετὰ* accipienda non facilis diiudicatio est, ubi additur dativus plur. aut nullo obiecto adiecto *Γ* 85 *H* 66 *Z* 375 *X* 476 *ϑ* 433 *ι* 171 *κ* 188 Didym. schol. H *Ῥιανὸς . . μετὰ μῦθον ἔειπον*, *Ψ* 791 *ϱ* 467 *φ* 151 *χ* 4 *ϱ* 493 *π* 336 h. Ap. Pyth. 132, aut adiecto acc. *μῦθον* *Y* 292 *I* 623 *Ω* 777 *κ* 561. Tmesis autem statuenda videtur, ubi dativus desideratur *μ* 319 *μετὰ μῦθον ἔειπον* et *Y* 114 *στήσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε* ita Aristarchus. Zenodotus *ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς ῥεῖα ζώοντας* cf. Cramer An. Par. III 287. Duentzer Zenod. p. 150 c. adn. 16 Homerum pro *μετὰ* scripsisse *πρὸς* putat. — Varia lectio schol. A ad *K* 203 *μύθων ἦρχε· ἐν ἄλλῳ δέ: καὶ μετέειπε*. — Collocatur aut in fine versus aut post caesuram, quae trithemimeres vocatur.

μέτ-ειμι. inter alios versor. (Funck de praep. *μετὰ* in Curt. Stud. IX 133, Mommsen *μετά σύν ἅμα* p. 34, de constr. v. Walther de dat. instr. p. 18). *μετέασι μετέω μετείω* [cf. Bekker h. Bl. I p. 227, La Roche Unters. p. 152, Curtius Verb. II 63. Eust. 1275 11 *τὸ δὲ μετείω ἀντὶ τοῦ σύνειμι. πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ τὸ μετέω, ἐξ οὗ μετέῃσι τὸ συνυπάρχει.*] *μετέῃσιν μετείην -είη μετεῖναι μετέμμεναι* cf. Hinrichs de Hom. eloc. vest. Aeol. p. 57, *μετέσσομαι -έσσεται.* 1) c. dativo plural. *H* 227 Eust. 678 43, *Γ* 109 Eust. 389 2, de interp. schol. A, Ariston. schol. A *ἀθετοῦνται* v. l. *μετέεισι*, *Ψ* 47 *μετείω* v. l. *μετιείω*, *X* 388 *ζωοῖσιν μετέω* ita Aristarchus. *μετείω* AC Ven. B Eust. 1274 65 *μετείω ἢ καθ' ἑτέραν γραφὴν ζωοῖσιν μετέω*, schol. A Dind. *ὅτι Ζηνόδοτος γρ. ζωὸς . . μετείω*, *κ* 52 v. l. DL *μετεῖναι*, V *ἐπείην*, *ω* 435 v. l. D *μετείει* et *μετείη*, *E* 85 *Y* 235 v. l. *μετείῃ*, *ο* 251 Ariston. schol. A ad *Y* 235 *ὁ ἀστερίσκος ὅτι τοῦτον γράφουσι τὸν στίχον καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ἐπὶ τοῦ Κλείτου οὐ δεόντως*, h. Ven. 203 *Δ* 316 *Σ* 91 Eust. 1132 31 *ἕτερόν ἐστι παρὰ τὸ μὴ ζῆν τὸ μηδ' ἀνδράσι μετεῖναι. δηλοῖ γὰρ τὸ μὴ τοῖς ἀνδρείοις συναριθμεῖσθαι ἢ καὶ ἔτι βαρύτερον τὸ μηδ' ἁπλῶς ἄνδρα λέγεσθαι, ἀλλὰ γυναικίαν τινά.* non recte, cf. Duentzer. melius Ameis-Hentze ad l. l. *Δ* 322 *ἱππεῦσι μετέσσομαι* v. l. *μετείσομαι*, *Ξ* 487 h. Ap. Pyth. 152. 2) absolute *B* 386 *οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται* i. e. neque enim requies intercedet sc. inter proelia cf. Ameis-Hentze, Koch. — Collocatur novies in fine versus; post caesuram, quae vocatur *κατὰ τρίτον τροχαῖον* legitur semper futurum *B* 386 *Δ* 322 *Ξ* 487 Ap. Pyth. 152 et *μετέμμεναι* *Σ* 91; semel et ante eandem caesuram *Γ* 109 et ante penthemimeren *X* 388.

μέτ-ειμι. eo postea, pone sequor. (Funck de praep. *μετὰ* in Curt. Stud. IX 149 qui prae-

positionem proprie id quod nostrum ‚hinter-her‘ valere recte docet.) μέτειμι -εισι -εισάμενος. Semper absolute ponitur. Z 340 ἤ ἴϑ', ἐγὼ δὲ μέτειμι Eust. 645 45 ἔστι δὲ καὶ ὧδε μέτειμι τὸ μετὰ ταῦτα ἔρχομαι, ὁποιόν τι πρὸ ὀλίγου ἐδήλου καὶ τὸ μετελεύσομαι καὶ μετεσσεύοντο. rectius se habebit, si explicabimus: te subsequor. N 298 πόλεμον δὲ μέτεισι Didym. v. La Roche Didym. p. 19 in schol. A οὕτω μετὰ τῆς μετά προϑέσεως μέτεισι cf. Ameis-Hentze, N 90 P 285 Am.-He. Eust. 1107 30 μετεισάμενος ἤγουν μετελϑών. mire Hesych. p. 1055 90 ed. Maur. Schmidt III 100 μετεισάμενος· μεταμορφωϑείς. — Collocatur semel in fine versus, semel ante caesuram κατὰ τρίτον τροχαῖον, bis ante penthemimeren.

μετ-έπειτα (Fedde Wortzus. I p. 11, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 162: „hinterdrein“.) postea. Ξ 310 μετέπειτα Aristarchus. Didym. schol. A Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης μετόπισϑε cf. Duentzer Zen. p. 87, Spitzner ad l. l., in cod. August. μετ' ἔπειτα, DS μετόπισϑε. πρῶτα opponitur κ 519 λ 27 640 cod. August. μετ' ἔπειτα. ξ 403 ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα schol. H ὡς ἐν ἤϑει συλλήβδην καὶ νῦν καὶ ὕστερον, Eust. 1765 16 μετόπισϑεν. ἤγουν μετέπειτα, item μετόπισϑε(ν) in cod. NCRS. — Collocatur ter post penthemimeren, semel et ante caesuram κατὰ τρίτον τροχαῖον et in fine versus.

μετ-έρχομαι (La Roche Stud. p. 119, Mommsen μετά σύν ἅμα p. 35, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 149.) adeo, persequor aliquid. μετέρχομαι -εται, imperat. -έρχεο -ελεύσομαι μέτελϑε -ελϑών. 1) absolute. accedo herankommen Φ 422 ἀλλὰ μέτελϑε. | ὣς φάτ', Ἀϑηναίη δὲ μετέσσυτο, in G scribitur μετέλϑε, sed Eust. 1244 45 τὸ δὲ μέτελϑε καὶ τὸ μετέσσυτο ἢ καὶ νῦν ἐπὶ ἐκδικήσεως (!) εἴληπται ἢ ἐπὶ τοῦ ὕστερον ἐλϑεῖν καϑάπερ καὶ ἀλλαχοῦ. α 222. participium μετελϑὼν Δ 539 E 456 461 quo loco στίχας ab ὤτρυνε pendet, N 127 351 schol. BL ἡ μετὰ πρὸς τοὺς Ἀργείνους καὶ ἔστιν ἀντὶ τῆς ἐπί, Ξ 334 dativus a πέφραδον pendet, Z 86 πόλιν δὲ μετέρχεο v. l. μετοίχεο schol. LV πλεονάζει ἡ μετά. 2) adeo. c. accus. pluralis. a) personae Z 280 Πάριν μετελεύσομαι. non recte Eust. 642 1 ὅτι τὸ Πάριν μετελεύσομαι ταὐτόν ἐστι τῷ μετὰ σὲ εἰς τὸν Πάριν ἐλεύσομαι, οἱ δὲ μεϑ' Ὅμηρον ἐπὶ ἀμύνης καὶ ἐκδικήσεως τὴν λέξιν τιϑέασιν, οἷον μετῆλϑεν ἡ δίκη τὸν κακόν. b) rei „einer Sache nachgehen“ E 429 μετέρχεο ἔργα γάμοιο, γ 83 πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι cf. Eust. 1458 13 ὅτι τὸ μετελϑεῖν καὶ τὸ μετέρχεσϑαι οἱ μὲν ὕστερον ἐπί τινός φασιν ἐκδικήσεως, ἔτι δὲ καὶ μεταχειρίσεως. Ὅμηρος δὲ εἰπὼν διὰ τοῦ Τηλεμάχου ὅτι πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, οὐχ οὕτως νοεῖ. ἀλλ' ἁπλῶς φησι ὡς δι' ἀκοὴν ἔρχομαι τοῦ πατρός. cf. Nitzsch An. zur Od. I p. 150, Koch, π 314 ἔργα μετερχόμενος „den Feldarbeiten nachgehend“ dum opera rustica perlustrabas. non recte Koch: „während du die Felder durchwandeltest“ nam notio permeandi verbo non inest. 3) c. dativo plur. ‚in medios ire‘ cf. Walther de dat. instrum. p. 17. α 134 Eust. 577 43 τὸ ὑπερφιάλοισι μετελϑὼν ἀντὶ τοῦ συνελϑών, ζ 222 Ariston. schol. V ἀντὶ τοῦ ἐπελϑών, Eust. 1554 57 ἐπελϑών, ζ 132 ὃ βουσὶ μετέρχεται ἢ ὀίεσσιν | ἠὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους Eust. 1555 45 κρεῖττον γράφειν ἐπέρχεται cf. Ameis-Hentze, Koch ad l. l. μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους non eodem sensu ac dativos accipere licet, sed potius ita ut subsit notio venandi. — Varia lectio P 282 Ariston. schol. A ἱστάμενος ὤτρυνε Ἀπόλλων· ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει . . Ἄρης ὤτρυνε μετελϑών cf. Duentzer Zenod. p. 149. — Collocatur plerumque in fine versus, quater E 429 Z 86 γ 83 ζ 132 post caesuram, quae κατὰ τρίτον τροχαῖον vocatur, post penthemimeren Z 280, ante eandem π 314.

μετ-ήορος (ab ἀείρω st. ἀϝερ ducitur cf. Et. M. 581 37, Eust. 695 54 1587 19, Curt. Grdz.[4] p. 356, Brugmann de product. suppl. in Curt. Stud. IV 145 11, Fedde Wortzus. im Hom. I p. 29, Weissenborn de adi. comp. p. 31 48, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 147, Pott Kuhn Ztschr. VI p. 262. Sed idem Et. Forsch. I[2] 757 ab ἀὴρ originem ducere putat. v. praeterea E. M. 581 39 E. Or. 99 5 παρὰ τὸν ὦρον, ὃ σημαίνει τὸν χρόνον.) μετήορα. 1) proprie. ‚sublimis‘ Θ 26 schol. A interl. μετήορα· μετέωρα ἐφ' ὕψους, Ψ 369 utroque loco in singulis libris iota subscribitur vocali η, h. Merc. 135. 2) translate: ‚animi suspensus‘ quae est usitata vocis significatio cf. Heinr. Schmidt Syn. III 187, ea apud Hom. ipsum non reperitur. Legitur tantum h. Merc. 488 μετήορά τε ϑρυλλίζοι ubi Baumeister ‚vanum sive vagum‘ explicat. — de accentu v. Arc. 72 12 βαρύνεται. Collocatur semper post caesuram, quae κατὰ τρίτον τροχαῖον vocatur.

μετ-οίχομαι (La Roche Stud. p. 119 s. Mommsen μετά σύν ἅμα p. 35, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 149.) aliquo concedo. μετοιχόμενος -η μετῴχετο. 1) absolute K 111 τούςδε μετοιχόμενος καλέσειε ubi acc. a καλέσειεν pendet. τ 24 τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει, ubi dativus ad οἴσει referendum est cf. Mommsen l. l. p. 35. recte Faesi-Kayser ‚nachgehend‘, ‚folgend sc. dir.‘ Ameis in app. ad l. l. participium, cum eo concedens valeat, id spectare dicit, ut tota res clarius nobis ob oculos ponatur. Non probanda est La Rochii l. l. p. 119 s. et Kochii ad l. l. explicatio, qui vertunt ‚tecum iens’. nam μετὰ praep. vis in compositis, quibus notio eundi subest, semper fere notio est ‚aliquo eundi’. Duentzer ad l. l. μετοιχομένῳ quod ad vocem σοι pertinet, coniecit, quod opus non esse videtur. ϑ 7 ἡ δ' ἀνὰ ἄστυ μετῴχετο Ameis ad l. l. „ging hin“ absolute positum; magis arridet La Roche p. 120 qui accusativum Φαίηκας subaudiendum esse censet. cf. Duentzer, Koch et ϑ 47 2) c. accus. a) ad aliquem arcessendum concedo ϑ 47 μετῴχετο ϑεῖον ἀοιδόν schol. Q ἡ μετὰ ἀντὶ τῆς ἐπί. b) ad aggrediendum E 148 Ἄβαντα μετῴχετο καὶ Πολύιδον Ameis-Hentze. — Varia lectio Z 86 pro μετέρχεο in duobus peioris notae codd. legitur μετοίχεο. Collocatur semper post caesuram, quae κατὰ τρίτον τροχαῖον vocatur.

μετ-οκλάζω (cf. schol. ADL ad N 281 μετοκλάζει· μετακαϑίζει ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας· ὀκλὰξ γάρ ἐστι ἐπὶ γόνυ, ὅ ἐστιν ἐγκλίνει τὰ γόνατα διὰ δειλίαν μετακαϑίζων, schol. BL ib. ὀκλάζων μετακαϑέζεται ὁ δειλός· ἢ ὁ ϑυμὸς αὐτὸν ὀκλάζειν ποιεῖ. ἐξηγεῖται δὲ τὸ μετοκλάζει διὰ τοῦ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει. praepositio autem signum mutatae notionis est cf. Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 159. explicatur: huc illuc conquiniscere vel in genua subsidere cf. Leo Meyer vergl. Gram. II 49. sed Doederlein Gl. No. 2144 ‚nunc unum,

nunc alterum crus 'extendere' vertit, Duentzer praepositionem in comp. mutationem actionis significare inmerito negat.) huc illuc conquinisco. N 281 μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει de homine trepido, qui postquam consedit non quietus manet cf. Am.-He., Koch, Faesi-Fr.

μέτ-οπις. vindicta, quae postea sequitur. ep. 8 4 δεινὴ γὰρ μέτοπις ξενίου Διός. sic libri et Wolf, Franke, alii μέτ' ὄπις. iure Hermann ap. Franke ad l. l. ex Suidae lectione δεινὴ γὰρ μετόπισθεν ὄπις ξενίων coniecit scribendum esse δεινὴ γὰρ μετόπισθεν ὄπις Διός κ. τ. λ.

μετ-όπισθε (schol. B ad Λ 334 ἢ τοπικῶς ὡς ὄπισθε γονυάζομαι λ 66, ἢ χρονικῶς ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα cf. Hesych. Fedde Wortzus. im Hom. I p. 11, Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 162. Ahrens in Kuhn Ztschr. III 169 praep. scr. pra param, et parâ quod item de vespere et solis occasu usurpatur, lat. post, pone confert.) post. μετόπισθε μετόπισθ' μετόπισθεν. Adverbium pertinet 1) ad locum a) ,ubi'? quaerentibus nobis Z 68 μετόπισθε μιμνέτω Nic. in schol. A, O 672 μ. ἀφέστασαν cod. A μετ' ὄπισθε, Ariston. schol. ἀθετοῦνται, Λ 334 μ. λελείμμην schol. H μετ' ὄπισθε, cf. Ω 687 cod. A μετ' ὄπισθε, P 261 Ameis, Ψ 346 N 71 ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων | ῥεῖ' ἔγνων cf. Ameis. Doederlein gen. ad μετόπισθεν referri vult. ν 240 ἠμὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, | ἠδ' ὅσσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον schol. BQ μετόπισθε· εἰς τὰ ὀπίσσω· πρόσωπον γὰρ εἶναι ὑποτίθεται τὴν ἀνατολήν, νῶτα δὲ τὴν δύσιν. depromptum autem est ab auguribus qui orientem versus de caelo servabant cf. Voelker hom. Geogr. p. 45 Ameis-Hentze in app. ad l. l. Faesi-Kayser. Sed Duentzer ad l. l. quod M 239 s. augur ad septentriones spectans fingatur, ita intellegi posse cum neget, vertit: ,weit hinten, entfernt', adv. ad utrumque versum pertinere ratus. Contra Koch non de augure cogitandum esse dicit, sed Graecos cum locorum situm circumspexissent, ad orientem solem spectasse. accedit, quod notio a Duentzero adverbio attributa, plane ab eius natura abhorret. b) ,unde'? quaerentibus Σ 155 μετόπισθε λαβὼν ποδὸς cf. K 490 ubi Ameis ,post Tydidem' explicat, Λ 396 μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε, ita adv. intellegendum esse docent quae sequuntur verba ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. c) ,quorsum'? quaerentibus O 645 στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο Ameis, Doederlein, Koch, Duentzer, Faesi-Franke. sed Nic. schol. A τὸ μετόπισθεν βέλτιον τοῖς ἑξῆς συνάπτεσθαι. additur genetivus I 504 μετόπισθ' ἄτης ἀλέγουσι schol. A interl. μετὰ τὸ βλαβῆναί τινα, non recte. μετόπισθε enim cum part. κιοῦσαι iungendum est cf. Ameis-Hentze Koch, Duentzer, Faesi-Franke. sed Duentzer genetivum ab ἀλέγουσι pendere iudicat. ι 539 ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς schol. M γρ. προπάροιθε cf. λ 6, Ap. Soph. 111 32 μετόπισθε, libri plerique κατόπισθε. 2) ad tempus a) postea X 119 schol. B μετὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλέα ὑπόσχεσιν, Ω 111 cod. A μετ' ὄπισθε schol. BM ἵν' ᾖ καὶ εἰς ὕστερον θέλων τὴν πρὸς σὲ φιλίαν τηρῆσαι, Ω 436 ϑ 414 v. l. μετ' ὄπισθε, Λ 82 ε 147 Ameis, χ 345 δ 695 χ 319 λ 224 382 schol. Q expl. μετὰ τὸν πόλεμον, Eust. 1691 26 τουτέστιν ὕστερον. b) ad tempus futurum spectat: ,posthac'. ω 84 οἳ μετόπισθεν ἔσονται v. l. μετόπισθ', Y 308 μ. γένωνται, h. Ap. Del. 166 173 cf. Priem hym. auf d. Del. Apoll. p. 15. Schneidewin pro μετόπισθε coniecit μερόπεσσιν. — Varia lectio Did. schol. A ad Θ 10 ἀπάνευθε· Ζηνόδοτος μετόπισθε, cuius lectionem defendit Duentzer Zenod. p. 134. id. ad Ξ 310 μετέπειτα· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης μετόπισθε cf. Duentzer Zenod. p. 87, Spitzner ad l. l. Roemer, die Werke der Aristarcheer p. 273. Eust. 1765 16 ad ξ 403 pro μετέπειτα habet μετόπισθεν. Collocatur plerumque post trithemimeren, post hepthemimeren septies, semel in fine versus h. Ap. Del. 166.

μετ-οχλίζω (cf. Eust. 1944 21 τοῦ δὲ μετοχλίσειε πρωτότυπόν ἐστι τὸ ὀχλεῖν, οὐ παράγωγον τὸ ὀχλίζειν . . δοκεῖ δὲ γίνεσθαι τό τε ὀχλεῖν καὶ τὸ ὀχλίζειν ἀπὸ τῆς ὀχῆς (!) ὅ ἐστι συνοχῆς, λιάζειν ἢ λύειν· τὸ γὰρ ὀχλιζόμενον ἤτοι μετακινούμενον ἐκκλίνει τὴν ἔνθα ἔκειτο συνοχήν. Funck de praep. μετὰ in Curt. Stud. IX p. 159.) rursus recte moveo, transmoveo. μετοχλίσσειε(ν). Ω 567 ῥεῖα μετοχλίσσειε sc. ὀχῆα θυράων cod. A μετ' ὀχλίσσειε, v. l. μετοχλήσειε et μετοχλίσσει. genetivus a verbo simplice pendet cf. Mommsen μετά σύν ἅμα p. 35 33. genetivo non addito ψ 188 cf. Eust. 1943 23, v. l. μετοχλήσειεν et μετεχράσειεν.

μετρέω (a μέτρον Curtius Grdz.[4] 328, Doederlein Gl. Nr. 2410.) metior. translate γ 179 πέλαγος μέγα μετρήσαντες Eust. 1462 62 ἀντὶ τοῦ διαπεραιωσάμενοι. cf. schol. HQ, Suid. cf. Ov. Met. IX 448 carina metiris aquas. Derivantur ἀμέτρητος διαμέτρητος, componuntur ἀνα-δια-μετρέω.

μέτρον (de origine et prima significatione v. Curtius Grdz.[4] 328, Creeclius die Wurz. ma u. man p. 5, Fulda Unt. p. 227, Doederl. Gl. Nr. 2410.) mensura. sing. μέτρον semper translate, plur. μέτρα μέτρ' μέτροισι proprie usurpatur. 1) proprie a) ad spatii longitudinem emetiendam M 422 μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες schol. BLV μέτρα τοὺς γεωργικοὺς καλάμους cf. Eust. 911 49, Am.-He. ad l. l. Buchholz Real. II 1 p. 97. κ 539 δ 389 ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου cf. Faesi-Kayser, Am.-He. sed Duentzer ad l. l. vertit: „Vollendung des Weges". h. Merc. 47 ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας καλάμοιο Baum.: arundines ad certam quandam mensuram sectas. b) modius, quo aquam vel frumentum metiuntur cf. Eust. 1729 38 μέτρον μὲν εἰπὼν τὸ σκεῦος, ᾧ μετρεῖταί τι id. 1450 16 ὥστε τὸ μέτρον ἐπί τε τῶν ξηρῶν, ἐπί τε τῶν ὑγρῶν λέγεται, H 471 μέθυ, χίλια μέτρα cf. La Roche in ed. in usum schol. ad l. l., ι 219. Ψ 741 ἓξ δ' ἄρα μέτρα χάνδανε sc. κρητήρ. cf. 268, Eust. 1299 46. β 355 εἴκοσι μέτρα ἀλφίτου schol. PQ εἴκοσι μοδίους. 2) translate. mensura plena, finis ν 101 ὅρμου μέτρον ἵκοντο schol. V ἢ τὸ πλῆρες τῆς καταγωγῆς, Hesych. πέρας cf. Am.-He. Koch, Faesi-Kays. Λ 225 ἥβης ἵκετο μέτρον schol. A interl. ἠνδώθη cf. λ 317 σ 217 Am.-He. et τ 532 μέγας ἐσσὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις, δ 668 πρὶν ἥβης μέτρον ἱκέσθαι Didym. schol. HQ αἱ Ἀριστάρχου, αἱ δὲ κοινότεραι πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι v. La Roche Didym. p. 23 et Stud. p. 250, Kayser ap. Faesi ad l. l., h. Cer. 221. — Collocatur semper in arsi prima, tertia, quinta, sexta. Derivantur μετρέω περίμετρος.

μετ-ώπιον (a μέτωπος cf. Eust. 1084 23, Fedde Wortzus. I p. 41, Woerner Subst. app. p. 32, Leo Meyer, vergl. Gr. II 476, Schaper Kuhn Ztschr. XXII p. 509. schol. V ad Λ 95 τὸ μεταξὺ τῶν ὠπῶν, ἐπάνω τοῦ ῥινός cf.

schol. A ad l. l. schol. BL ad Π 739, Apoll. Soph. Eust. 833 22.) ea frontis pars, quae inter oculos supra nares extremas est. Λ 95 τὸν . . μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ | νύξ' cf. Π 739. veteres vocem utroque loco substantivum intellegunt cf. schol. BL ad Π 739 τὸν μεταξὺ τῶν ὠπῶν τόπον et schol. AV ad Λ 95, est autem in figura καθ' ὅλον καὶ μέρος, ut μέτωπον Ν 615. Sed Ameis-Hentze, Woerner l. l. p. 34, La Roche ad Λ 95 adiectivum accipiendum esse censent, qui Ε 19 ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον Π 267 βάλεν σάκος . . ἐπομφάλιον non recte confert, cum locis nostris μετώπιον non id spectet, ut frontis iam commemoratae partem aliquam accuratius describat, ut fit in στῆθος et σάκος adi. μεταμάζιον et ἐπομφάλιον additis.

μέτ-ωπον (de etymo v. s. μετώπιον et Doederlein Gl. Nr. 843, Funck de praep. μετά in Curt. Stud. IX p. 144.) μέτωπον-ῳ-α. 1) proprie a) ea frontis pars, quae inter oculos supra nares extremas est Ν 615 προσιόντα μέτωπον | ῥινὸς ὑπὲρ πύματος in figura καθ' ὅλον καὶ μέρος, Ψ 396 Ο 102 μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι v. l. μετώπον, Δ 460 Ζ 10 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξεν schol. BDLV τινὲς τὸ μετώπῳ δυικῶς. de equo dicitur Ψ 454 ἐν δὲ μετώπῳ | λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο. b) tota frons cf. Doederlein l. l. χ 94 296 παντὶ μετώπῳ, χ 86 Π 798 κάρη χαρίεν τε μέτωπον | ῥύετ' sc. galea. pluralis de una Latona ζ 107 κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα. 2) translate: adversa galeae pars. Π 70 κόρυθος.. μέτωπον schol. BDLV ad Ζ 10 μέτωπα cf. Eust. 1046 35 ὅρα δὲ καὶ ὅτι μέτωπον ἔφη κόρυθος τὸ πρὸς τῷ μετώπῳ Ἀχιλλέως κείμενον, Ameis-Hentze, La Roche ad l. 1, Hense poëtische Personification p. 7, Buchholz homer. Real. II a p. 367. — Collocatur plerumque in fine versus, bis et ante caesuram κατὰ τρίτον τροχαῖον et in thesi primi pedis. Derivatur μετώπιον.

μέχρι(ς) (a μετά originem ducere existimant Curtius Grdz.⁴ 583, Pott Et. Forsch. I² 289. ille l. l. disputat contra Christ. Lautl. p. 222 qui ex ϝάχρις ortum esse dicit. sed Hartung Casus p. 222 a μακρός derivat. scribitur et μέχρι et μέχρις Herodian. Philet. p. 451 μέχρι ἄνευ τοῦ σ, τὸ δὲ σὺν τῷ σ Ἰωνικόν cf. Phryn. Ecl. p. 14, Thom. Mag. p. 135. utraque forma pro metri necessitate poetam uti Bekker hom. Bl. I 291 iudicat, priorem formam in σ exire Leo Meyer vgl. Gr. I 232 et Gelbke in Curt. Stud. II 35, σ paragogice addi Kuehner A. Gr. Gr.² I 725 adn. 2 et Allen in Curt. Stud. III 274. de constr. v. Delbrueck Abl. Loc. p. 82. de accentu Herod. ad Π 324 ἄχρις· Ἀρίσταρχος ὡς μέχρις ἀνεγίνωσκε . . τὰ εἰς ις ἐπιῤῥήματα δισύλλαβα βαρύνεται idem l. l. docet ultimam brevem vel ancipitem esse.) usque ad. 1) de loco Ν 143 μέχρι θαλάσσης. 2) de tempore Ω 128 τέο μέχρις ὀδυρόμενος La Roche in ed. in usum schol. Casu fieri potuit, ut contra atque ἄχρι usurpatur, plenior forma de tempore, brevior de tempore legatur.

μή (scribendum esse sine iota subscripto docent Et. M. 78 26, 416 15, Cramer An. Par. IV 9 1, La Roche h. Textkr. p. 410. de etymo v. Curtius Grdz.⁴ p. 334 qui particulam eandem esse ac scr. zend. altpers. mâ docet, quam cum iungatur cum imperativo et coniunctivo et eo modo, qui proprie est optativus, eandem quam graecam notionem prohibendi habere. copiosius egit de hac re Delbrueck Conj. u. Opt. im Griech. u. Sanskr. p. 21 s. saep. sed Schoemann Redetheile p. 154 s. cognatum esse iudicat cum praefixo νη, cui obloquitur Kersten de coniunctis part. μὴ οὐ p. 9. aliter Benfey W.L. II 30.) de notione quid veteres senserint, legitur in Et. M. 585, 49—586, 30: μὴ ἀπαγορευτικόν ἐστι ἐπίῤῥημα· οἷον μὴ φάγῃς . . ὅπερ καὶ ὑποτάσσει· σημαίνει καὶ διαστατικόν· οἷον μὴ ἀπέθανεν ὁ δεῖνα . . ὅπερ οὐχ ὑποτάττει . . σημαίνει δὲ πέντε· ἄρνησιν, ὡς τὸ „μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων πημαίνει Τρῶας“ — ἀπαγόρευσιν ὡς τὸ „μή μοι οἶνον ἄειρε“ — δισταγμὸν ὡς τὸ „μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών, ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει“ — συλλογισμὸν — καὶ ἀντὶ τοῦ εἴθε, „μὴ δέ τι σοῖσι πόδεσσιν ὑπερβάλλεις“. συντάττεται δὲ μετὰ τριῶν ἐγκλίσεων, μετὰ προστακτικοῦ ὡς τὸ „μὴ ψεῦδε' ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν“, μετὰ εὐκτικοῦ ὡς τὸ „εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην“ καὶ μετὰ ὑποτακτικοῦ ὡς τὸ „μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους“. καὶ μετὰ ποίων προσώπων συντάττεται ἐν τοῖς προστακτικοῖς; εἰς μὲν τὸν ἐνεστῶτα μετὰ δευτέρου καὶ τρίτου — ἐπὶ δὲ τοῦ ἀορίστου πρώτου ἐνεργητικοῦ, παθητικοῦ καὶ μέσου μετὰ τῶν τρίτων μόνων συντάττεται· . . εἰ δὲ τῇ ὁριστικῇ ἐγκλίσει συντάττεται, οὐ μετὰ τῆς ἰδίας δυνάμεως τάσσεται, ἀλλ' ἀντὶ τῆς οὐ ἀποφάσεως, ὡς ἐν τῷ „μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα“ ἀντὶ τοῦ οὐ δι' ἐμὴν βούλησιν. καὶ ἐν τῷ „μὴ ὄφελες λίσσεσθαι“ ἀντὶ τοῦ οὐκ ὤφελες. ἀπαρεμφάτῳ δὲ εἰ συντάσσεται ἡ μὴ ἀπαγόρευσις, οὐ ξένον· διότι παντὸς ῥήματος ἄρχει τὸ ἀπαρέμφατον· κρεῖττον δέ ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι ἡνίκα μετὰ ἀπαρεμφάτου συντάσσεται, ἀντὶ προστακτικῆς ἐγκλίσεως κεῖται ὡς ἐν τῷ „μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν“ ἀντὶ τοῦ μὴ ἔσο μνηστὴρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ . . συνεχῶς γὰρ ὁ ποιητὴς τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ προστατικῶν ἐχρήσατο κτλ. A quibus pendent recentiorum Klotz ad Dev. p. 665 s., Hartung Part. II 102 s., Friedr. Franke de part. graec. negantibus I p. 4 s., G. Hermann ad Vig.³ p. 804, opusc. I p. 229 s. qui docet: „particula μὴ negationi exprimendae inservit, quam philosophi subiectivam vocant; usurpatur de ea re, quae tota in cogitatione versatur.“ atque Klotz l. l. p. 665 particulam absolute dici negat, quod ipse Devarius de part. Graec. p. 128 iure contenderat. Quorum sententiae ne accedamus, impedit quod particula apud Homerum neque usquam ad singulas voces negandas valet et saepius nullo verbo adiecto usurpatur; sed semper fere eius est, qui rem vel cogitationem sibi molestam prohibere atque a se avertere studet, id quod maxime inde intellegitur, quod usurpatur in iure iurando quo quis alteri persuadere vult, ne ipsum aliquid facturum esse aut fecisse animum inducat. cf. Lange der hom. Gebrauch der Part. εἰ I p. 111 saepius, Kvíčala Ztschr. f. oestr. Gymn. 1853 VII p. 745 s. 833 s., Weber Entw. der Absichtssaetze I p. 4 s. 24 s. Est igitur particula non tam cogitantis atque negantis, quam volentis et prohibentis. Quare si quis aliquid fieri vetat, cum imperativo praes. et aor. et coni. aor. vel infinitivo coniungitur, ad quem usum proxime is accedit quo ne quid fiat, aliquis optativo modo usus optat. Atque cum is, qui aliquid prohibere studet, an res prohibenda tamen accidat, dubitare possit, usu venit ut particula res exspectanda

prohibeatur, quo facile fieri potuit, ut etiam ad prohibendam rem quae timetur, valeret. et reperiuntur permulti loci, ubi soli particulae μή cum opt. vel coni. coniunctae nullo aut exspectandi aut timendi verbo vel nomine addito ea vis est, ut is qui loquitur, etsi rem prohibere contendat, tamen eam futuram esse se exspectare aut timere dicat. Igitur cum tanta exemplorum copia exstet, non recte disputaverunt, qui cum particulam negantis esse putarent, vocem aliquam, cui illa timoris aut exspectationis notio subest, animo intellegendam esse iudicant, id quod fecerunt et veteres cf. Eust. 1805 51 μήτι κακὸν ῥέξωσιν (π 381)· φράσις ἐλλιπὴς τοῦ ὅρα ἢ δέδοικα ἤ τινος τοιούτου Nic. schol. A ad Π 128 Ρ 95 saepius et recentiores Hermann ad Vig.[3] p. 804, Fr. Franke l. l. p. 4, Klotz l. l. p. 665 s., Thiersch Gr. Gram. § 301 4 p. 542, Hartung Part. II p. 155 s. Contra quos optime disseruerunt Lange Part. εἰ I p. 111, Kvičala l. l. 1856 VII p. 745 s. 831 s. ib. 1863 XIV p. 322 s., Weber l. l. I p. 4—9, Delbrueck u. Windisch Synt. Forsch. I p. 112 s. Atque plerumque particula legitur in enuntiationibus primariis ita ut adverbii, non coniunctionis locum teneat. Ea autem notio primaria cum sensim attereretur, factum est, ut ad notionem, quae ipsi particulae per se inest, accuratius definiendam ante ea enuntiata primaria, in quibus legitur, poneretur timendi vel id quod rarius evenit, optandi verbum, quia optandi vis ipsius modi optativi propria est. Id cum saepius accidisset, paullatim coniunctionis naturam induit adverbium, ita ut enuntiatio, quae ab ea incipit, a verbo antecedenti pendere videretur cf. Kvičala l. l. 1856 VII p. 832 s., Weber l. l. p. 4 s. Eodem redit, quod particulae μή etsi per se prohibendi vim habet, coniunctiones ἵνα ὡς ὅπως finales anteponuntur. Nec non particula εἰ, qua quis futurum esse aliquid fingit, ut de re cogitata agi magis eluceat, additur ad particulam μή, qua sola adhibita quis rem non futuram esse statuit vel potius ne quis eam cogitet futuram esse prohibet. cf. Weber l. l. p. 24 s., Lange l. l. I p. 148 s. — Ne, ,es sei ferne, dass'. A. **Adverbium** I) cum imperativo cf. Herod. Phil. p. 479, Thomas Mag. p. 612, schol. Philostr. Her. p. 590, Hermann opusc. I p. 275, Baeumlein Part. p. 282 s., Kvičala Z. f. oestr. G. 1863 XIV p. 317 s. a) c. imp. praes. 1) secundae personae Α 32 210 363, 550 μή τι διείρεο μηδὲ μετάλλα, Γ 64 82 414 437 Δ 184 234 509 μὴ δ' optimi libri, v. l. μηδέ, Ε 249 Ariston. in schol. A δοκεῖ Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἑξῆς ἠθετηκέναι, 252 830 μὴ δ' omnes optimi libri, 889 Ζ 264 360 486 Η 111 μὴ δ' optimi libri, 235 Θ 244 μὴ δ' opt. libri, Ι 600 μή τοι ταῦτα νόει μηδέ σε δαίμων . . τρέψειε, 612 Κ 85 μὴ δὲ opt. libri, 145 447 Ο 93 376 et 666 opt. libri μὴ δέ, 426 Π 19 22 Σ 74 126 μὴ δέ μ' ἔρυκε μάχης ubi imperativo non antecedente, cum μὴ δὲ idem valeat quod sed non, in duas voculas dirimendum videtur cf. s. v. μηδέ. ita Ven. ACGHL apud La Roche. tamen hic et Bekker[2] et Nauck μηδὲ scribunt. Τ 155 306 Υ 133 198 200 431 Φ 95 99 μὴ πιφαύσκεο μηδ' ἀγόρευε, 340 Χ 38 85 185 261 339 345 Ω 65 218 549 553 Α 545 μὴ δή, 131 μὴ δὴ pro lectione librorum μὴ δὲ legendum esse docet La Roche Unters. p. 251 ita Bekk.[2], Nauck in adn. crit. μὴ δή? cf. Am.-Hentze. item Ε 218 μὴ δὴ legendum est pro μὴ δὲ cf. Eust. 541 9 παρέλκει δὲ ὁ πρῶτος δὲ σύνδεσμος καὶ κεῖται ἀντὶ τοῦ δή, α 315 μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε v. l. μηκέτι et μήτ' ἔτι, δ 594 ε 160 215 η 303 ϑ 350 κ 266 λ 339 486 488 ο 199 ρ 46 393 σ 20 178 φ 111 χ 251 349 431 ψ 59 209 213 ω 54 h. Merc. 539 Ψ 443. 2) tertiae personae Β 33 v. l. μηδέ, 354 Ζ 68, Ρ 422 μή πώ τις ἐρωείτω Am.-He. Τ 233 Φ 338 Ω 148 177 β 230 ε 8 β 303 κ 505 ν 362 421 ο 440 π 133 435 υ 308 ω 357 Τ 29. b) perfecti γ 313 μὴ . . ἀλάλησο, σ 62 μή τιν' Ἀχαιῶν δείδιϑ', Υ 366 Μ 272 μή τις ὀπίσσω τετράφϑω. c) aoristi 1) secundae personae Δ 410 μή μοι . . ὁμοίῃ ἔνϑεο τιμῇ Am.-He. Σ 134 μή πω καταδύσεο. 2) tertiae Ι 345 Ο 194 Π 200, π 301 μή τις ἔπειτα . . ἀκουσάτω μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω μήτε-μήτε-μήτε, ἀλλ' οἶοι γνώωμεν. II. c. coni. aor. qui pro imperativo est 1) secundae personae Ε 684 μὴ δή με . . ἐάσῃς, ἀλλ' ἐπάμυνον v. l. μὴ δέ, Θ 33 Ι 522 μὴ . . σύ γε μῦϑον ἐλέγξῃς μηδὲ πόδας, Ω 568 μή μοι . . ϑυμὸν ὀρίνῃς quae forma etiam praesentis esse potest, Ξ 111 Ψ 407 π 292 τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ ϑῆκε Κρονίων· μή πως . . ἀλλήλους τρώσητε καταισχύνητέ τε δαῖτα, ubi secundo loco praesens legitur. post Κρονίων graviore interpunctione secernendum est, non commate utendum cf. Am.-Hentze. σ 20. 2) tertiae Α 522 spurium iudicat Duentzer hom. Abh. p. 175 s. χ 213. aor. coni. an futuri indicativus sit, non liquet Ο 115 μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ'. III. c. infinitivo cf. Lange Part. εἰ I p. 219 s., Baeumlein Part. p. 297. 1) pro imperativo a) inf. praes. subiecto aut omisso Δ 42 μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσαι, Π 839 Ο 159 μὴ δὲ opt. libri, Ρ 501 μὴ δὴ . . ἰσχέμεν ἵππους cf. Am.-He. Ε 606 Σ 14 μὴ δ' opt. libri, μηδ' schol. ad Π 93, Bekk.[2] Nauck, Σ 255 Φ 294 Nic. schol. AV ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς τοῦτο ἀναγνωστέον. τὸ γὰρ ἀπαρέμφατον κεῖται ἀντὶ τοῦ προςτακτικοῦ τοῦ παῦε cf. Friedlaender Nic. p. 28. Ψ 83 Ω 592 λ 72, ω 508 μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος huc referendum esse cognoscitur ex ea quae sequitur Telemachi oratione: ὄψεαι οὔ τι καταισχύνοντα τεὸν γένος. igitur non recte Ameis-Hentze infinitivum ad ea quae antecedunt: τόδε γ' εἴσεαι . . ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι spectare putant, ita ut τόδε accuratius explicetur; post ἄριστοι autem graviore interpunctione secernendum. aut subiecto in casu nominativo addito Ε 130 μή τι σύ γε . . μάχεσϑαι cf. Κ 237 μὴ δὲ opt. libri, Π 89 Λ 441 φ 381 χ 287. b) inf. aor. Δ 404 μὴ ψεύδε'. εἰπεῖν. at schol. V Ἡρωδιανὸς τὸ ἐντελὲς ψεύδεο φησίν. 2) acc. c. inf. ut exprimatur aliquem ne quid fiat optare cf. Lange l. l. II 219 s. Β 413 μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι. 3) Anteponitur verbum ita, ut infinitivus non ab eo pendeat σ 167 παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος· μὴ πάντα μνηστῆρσιν . . ὁμιλεῖν, ω 174 ὁμοκλέομεν ἐπέεσσι· τόξον μὴ δόμεναι. 4) a verbo autem adhortandi pendere videtur infinitivus Ι 12 κελεύων κικλήσκειν μὴ δὲ (ita opt. libri) βοᾶν, Ζ 209 ἐπέτελλεν ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων μὴ δὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν v. l. μηδέ, Ω 779 ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς | πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν | μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς i. e. Achilles suis imperavit, ne Troianos laederent cf. Faesi-Franke, Λ 141 ἄνωγεν αὖϑι κατακτεῖναι μὴ δ' ἐξέμεν, μὴ δ' opt. libri. ι 530 δὸς μὴ Ὀδυσσῆα . .

ἱκέσθαι. 5) Infinitivus a verbo *ὤφελλον* pendens optationis locum tenet cf. Vierke de *μή* part. c. ind. coni. p. 13 s., Lange l. l. I p. 31 s., Kuehner A. Gr. II² p. 195 adn. 4, Cavallin de inf. temp. usu Hom. p. 54 s. *Ι* 698 *μὴ ὄφελες λίσσεσθαι* v. l. *μηδ'* cf. Am.-He. cf. *Ξ* 85 v. l. *μηδ'*, *Ρ* 686 *Σ* 19 *Χ* 481 *ϑ* 312 *λ* 548. Praeterea *μή* c. inf. in iure iurando iungitur. v. infra. IV. Adhortativi, qui vocatur, coniunctivi primae plur. adicitur, quo quis se rem prohibere dicit cf. Delbrueck u. Windisch Synt. Forsch. I p. 115, Baeumlein Part. p. 285. *Μ* 216 *μὴ ἴομεν* cf. *ω* 462. *π* 355 *μή τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν* cf. 389. *Ψ* 7 *μὴ δή πω . . λυώμεθα ἵππους.* *β* 404 *ἀλλ' ἴομεν· μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο* cave ne *μή* adv. accipias coniunctionem finalem. *κ* 177 (*ἀλλ' ἄγετ'*) *μνησόμεθα βρώμης μὴ δὲ τρυχώμεθα λιμῷ*, ita pro lectione vulgata *μηδέ*, quam omnes editores praebent, et propter codicum auctoritatem v. La Roche et quod *μὴ δέ* vim adversativam habet, quod si fit in Iliadis cod. optimis voculae separatae scribuntur, mihi legendum esse videtur. V. In iureiurando cf. Bekker hom. Bl. I p. 89 s., Baeumlein Part. p. 286 s., Kvičala Ztschr. f. oestr. Gymn. XIV p. 320, Mutzbauer Part. *μέν* II p. 18 s. de collocatione particulae cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. hom. p. 56 s. Coniungitur a) c. indic. cf. Vierke de *μή* part. c. ind. coni. p. 8 s. 1) fut. *Κ* 330 (*ἴστω νῦν Ζεὺς*) *μὴ μὲν ἐποχήσεται* cf. Mutzbauer l. l. p. 18. b) aor. *Τ* 261 *μὴ μὲν ἐγὼ . . χεῖρ' ἐπένεικα*, vulgo *ἐπινεῖκαι* sed v. La Roche ad l. l., Vierke l. l. p. 14, Hartung Part. II 136, Mutzbauer l. l., qui Stephanum sequuntur, vulgatam defendunt Spitzner et Faesi. c) praes. *Ο* 41 *μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα . . πημαίνει* v. l. *πημαίνειν.* Nican. *ἀντὶ τοῦ οὐ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδῶν Ἕλλησι βοηθεῖ, ἴστω Γῆ καὶ Οὐρανὸς τοῦτο καὶ οἱ ἄλλοι ὅρκοι.* Ariston. *ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις ἡ μὴ ἀντὶ τῆς ἀρνήσεως τῆς οὐ* cf. Cramer Epim. 280 13. Nic. etiam *ὅτι* vel *ὡς* subaudiendum esse censet; sed *τ* 303 laudato addit: *τάχα οὖν καὶ διὰ τοῦτο συναπτέον αὐτὰ τοῖς ἐπάνω, ἐπεὶ συνήθης ἐστὶ τῶν ὅρκων ἡ ἔλλειψις.* recte *μή* esse eius, qui illud ne cogitari quidem prohibeat, docent Vierke l. l. p. 7 s., Aken Temp. u. Modi p. 43, Hentze ap. Ameis in app. ad l. l., aliter iudicant Doederlein, Faesi-Franke. locum spurium existimat Bernhardy Gr. Litt.³ II 1 p. 168. h. Merc. 275 (*ὀμοῦμαι*) *μὴ μὲν ἐγὼ . . ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι* de loci sententia v. Baumeister. b) c. coniunct. aor. quo quis rem exspectatam prohibet *μ* 300 *ὀμόσσατε, εἴ κε . . εὕρωμεν, μή πού τις . . ἀποκτάνῃ* v. l. *ἀποκτανεῖ*, *σ* 56 *ὀμόσσατε μή τις . . ἐμὲ χειρὶ βαρείῃ πλήξῃ.* c) c. infinit. cf. Cavallin de temp. inf. usu Hom. p. 49 s. 1) futuri *Τ* 128 *ὤμοσε μή ποτ' . . ἐλεύσεσθαι* cf. *Υ* 315 *Φ* 374 *ε* 179 187 *κ* 300 343 h. Merc. 537. *δ* 747 *ἕλετο μέγαν ὅρκον μὴ πρὶν . . ἐρέειν*, *Χ* 120 *ὅρκον ἕλωμαι, μή τι καταχρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι*, Naber Hom. in Mnemos. 1855 IV p. 214 *δάσεσθαι* legi vult. 2) aor. aut de re praeterita *Ι* 133 = 275 *ὀμοῦμαι μή ποτε . . ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι* cf. *Τ* 176. *Ψ* 585 *ὄμνυθι μὴ μὲν πηδῆσαι* v. l. *μηδὲν* ap. Paus. VII 21 8, aut de futura *β* 373 *ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι*, Naber Mnem. IV 214 *μυθήσεσθαι.* paullo aliter est *δ* 254 *ὤμοσα ὅρκον μὴ πρὶν ἀναφῆναι* ubi quod tempore praeterito factum est narratur. — Huc adiungendi sunt loci, ubi inf. fut. pendet a verbis pollicendi, minandi sim. quibus aliquis dicit: procul absit, ut aliquis me tale quid facturum cogitet. *Ι* 455 *πολλὰ κατηρᾶτο . . μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν*, *Ξ* 46 *ἐπηπείλησεν μὴ . . ἀπονέεσθαι* Ameis-He. h. Merc. 522 *ὑποσχόμενος κατένευσε μή ποτ' ἀποκλέψειν*, 524 *κατένευσεν μή τινα φίλτερον ἄλλον . . ἔσεσθαι.* VI. c. optativo cf. Lange Part. *εἰ* I p. 111 s. p. 123, Delbrueck Conj. u. Opt. p. 194 s., Kersten l. l. p. 32 s., Baeumlein Part. p. 285 s. 1) cum quis ne quid fiat optat. legitur a) aor. opt. *η* 316 *μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο*, *ρ* 399 *υ* 344 *μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε*, *δ* 699 *ὃ μὴ τελέσειεν Κρονίων*, *Ζ* 57 *τῶν μή τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον* cf. *Ν* 232. *Π* 30 *μὴ ἐμέ γ' . . λάβοι χόλος* v. l. *λάβῃ*, *μ* 106 *α* 386 Faesi-Kayser, Ameis-Hentze, 403 *μὴ γὰρ ἔλθοι ἀνήρ, ὅς τίς σ' ἀέκοντα κτήματ' ἀποῤῥαίσει* Faesi-Kayser. non recte Ameis optativo vim concessivam tribuit; antea enim leguntur *κτήματα αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασι σοῖσιν ἀνάσσοις.* *ν* 229 h. Merc. 269. *λ* 613 *μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο.* ad negationis vim augendam *μηδέ* sequi Koch, Ameis, Nitzsch dicunt. *μηδέ* est autem ‚neve'. Kayser ap. Faesi recte: *εἰ γὰρ μὴ ἐτεχνήσατο μηδὲ ἄλλο τι τεχνήσαιτο* ita Hentze in Am. app. Duentzer. *Ρ* 340 *ἰθὺς Δαναῶν ἴωμεν, μὴ δ' οἵ γε ἕκηλοι | Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο*, *μὴ δ'* opt. libri, *μηδ'* cum minoribus libr. Nauck, Bekk.², Harl. *μὴ δή.* *Γ* 160 *νεέσθω . . μὴ δ' ἡμῖν . . πῆμα γένοιτο*, *μὴ δ'* ACDL, cum ceteris *μηδ'* Bekk.², Nauck. b) praes. *σ* 140 *τῷ μή τίς ποτε πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη, ἀλλ' ὅ γε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι*, *ν* 46 *θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην, καὶ μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη.* 2) ubi aliquis rem, quam futuram esse putat, prohibet *Χ* 304 *μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην* „wahrlich Gott verhuete, dass ich ohne Kampf und ruhmlos falle" cf. Delbrueck l. l. p. 195 qui tamen hunc usum modo optativo proprio abiudicat et Hentze in Ameis app. V p. 134 s. *Θ* 512 *μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι* Faesi-Franke, La Roche, aliter Duentzer. *Ο* 476 *μὴ μὰν ἀσπουδί γε . . ἕλοιεν νῆας*, *χ* 462 *μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην* Am.-He.: „wahrlich kein Gedanke doch, dass ich." cf. Delbrueck l. l. p. 26, 195, Mutzbauer Part. *μέν* II p. 19. *δ* 684 *μὴ μνηστεύσαντες μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες . . δειπνήσειαν* Eust. 1514 1 *τινὲς δ' ἐνταῦθα δύο τελείας ἐννοίας ἐνόησαν, μίαν μὲν ἐλλειπτικὴν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ, ἵνα λέγῃ „μὴ μνηστεύσαντες εἶεν" καὶ ἑξῆς· ἑτέραν δὲ τὸ „ὕστατα δειπνήσειαν". καὶ ἔστι, φασίν, ἡ τοῦ πρώτου στίχου ἔλλειψις συγκεχυμένης καὶ ἀγωνιώσης ψυχῆς.* inter hos quin Nicanor fuerit et sic distinxerit non dubitat Carnuth Nic. p. 41. et hoc fere modo scripsisse putandus est: *στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου. λείπει γὰρ τὸ εἶεν ῥῆμα εὐκτικόν. τὸ δὲ ἑξῆς ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς.* sed v. Lange l. l. I p. 123, Ameis-He. ad l. l. et in app., Pohl de enunt. opt. p. 13 s. 3) res timenda prohibetur cf. Lange l. l. I p. 111. *Ε* 202 *ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην . . ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς*, *φ* 395 *τόξον ἐνώμα πάντῃ ἀναστροφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν* cf. Lange l. l. I p. 125. non recte Ameis, Faesi: „ob nicht" num. *ζ* 147 *ὡς . . δοάσσατο κέρδιον εἶναι . . λίσσεσθαι ἀποσταδόν· μή οἱ γοῦνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη*, graviore

interpunctione post ἀποσταδόν opus esse videtur. μ 224 μή πώς μοι δείσαντες ἀπολήξειαν ἑταῖροι | εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς, τ 390 κατὰ θυμὸν ὀΐσατο· μή ἑ λαβοῦσα οὐλὴν ἀμφράσσαιτο καὶ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο, ubi verbo ὀΐσατο propter enuntiatum a μὴ incipiens timoris quaedam notio existit, ita ut locus proxime accedat ad eos, ubi μὴ pendet a verbo timendi cf. π 179 ταρβήσας ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη, Κ 25 ὣς δ' αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος, οὐδὲ γὰρ αὐτῷ | ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε· μή τι πάθοιεν Ἀργεῖοι. sed Classen Beob. p. 15 μή τι πάθοιεν pendere vult ab ἔχε τρόμος, quod fieri non potest propter voculas ὣς δ' αὔτως quae ad ea quae antecedunt spectant; inepte Faesi a participio subaudiendo δεδιότι. VII. c. coniunctivo μὴ valet 1) ad rem quae exspectatur, prohibendam; cui notioni saepe adiungitur ea, ut aliquis ne quid faciat admoneatur cf. Lange l. l. I p. 111 123, Kvičala l. l. XIV p. 322 s., Weber l. l. p. 4—9, Delbrueck l. l. p. 112 s., Kersten l. l. p. 29 s. coniungitur a) aor. coni. Α 26 μή σε παρὰ νηυσὶ κιχείω Am.-Hentze ad l. et in app. Delbrueck l. l. p. 114, Ξ 130 μή πού τις . . ἕλκος ἄρηται Am.-He. Π 93 μή τις . . θεῶν ἐμβήῃ Am.-He. Κ 510 μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς Ameis-He. Ρ 17 μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ . . θυμὸν ἕλωμαι Am.-He., Duentzer. Φ 475 μή σευ νῦν ἔτι . . ἀκούσω Ameis-He. Ω 53 μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθέωμεν Faesi-Fr. Ψ 575 μή ποτέ τις εἴπῃσι, Ω 650 ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μή τις Ἀχαιῶν ἔνθα δ' ἐπέλθῃσι, ante μὴ adv. graviore interpunctione secernendum est. ο 200 μή μ' ὁ γέρων . . κατάσχῃ, σ 13 ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶιν ἔρις καὶ χερσὶν γένηται, 20 μή με χολώσῃς, γ 315 μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι Ameis-He. χ 467 μή τις ποσὶν οὖδας ἵκηται ubi ante μὴ graviore interpunctione opus est. Χ 123 μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών· ὃ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει „fern sei der Gedanke, dass ich flehend zu ihm komme; denn er wird kein Erbarmen mit mir haben" Am.-He. in app. ad Ι 300; graviori igitur interpunctione duo enuntiata inter se secernenda sunt. Δ 37 μὴ τοῦτο νεῖκος ὀπίσσω γένηται Am.-He. b) coni. aor. an ind. fut. sit non diiudicandum est; plerique coni. intellegunt. Ξ 310 σεῦ εἵνεκα δεῦρο . . ἱκάνω μή μοι ἔπειτα χολώσεαι, αἴ κε σιωπῇ οἴχωμαι cf. Hentze in Am. app. ad l. l., Naber quaest. Hom. p. 101 ind. fut. esse existimat et hic et Υ 301 Ψ 428 ω 544, sed μή πως pro ὅπως μὴ usurpatum esse falso putat. θ 444 θοῶς ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον μή τίς τοι . . δηλήσεται, ὅππότ' ἂν αὖτε εὕδῃσθα. propter αὖτε vocem locus addubitatur cf. Hentze in Am. app. τ 121 μή τίς μοι . . νεμεσήσεται-φῇ δέ, π 255 μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι Am.-He. schol. H ὑπακουστέον τὸ δέδοικα. c) praes. coni. δ 396 αὐτὴ νῦν φράζεο σὺ λόχον θείοιο γέροντος· μή πώς με προϊδὼν . . ἀλέηται. sequitur indic. futuri π 87 μή μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται Am.-He. d) indic. fut. cf. Weber l. l. p. 59. Υ 301 ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς περ ὑπὲκ θανάτοιο . . ἄγωμεν, μή πως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἴ κεν Ἀχιλλεὺς | τόνδε κατακτείνῃ, La Roche μὴ finalem coniunctionem existimat, sed loci Θ 510 Κ 101 qui ad probandam hanc sententiam laudantur, nihil ad rem valent. cui cum assentiatur, Ameis κεχολώσεται coniunctivum esse contendit laudato Kruegero, qui tamen in Dial. 28, 6, 5, dubius est. ω 544 ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος . . μή πώς τοι Κρονίδης κεχολώσεται. 2) ad rem quae timetur, prohibendam; minationis ut saepe accedat notio, ipsa re efficitur. cf. Lange Part. εἰ I p. 123 s., Kvičala l. l. 1853 VII p. 832 s. XIV p. 322 s., Weber l. l. p. 4 s., Delbrueck l. l. p. 22 s. 112 s. Coniungitur a) coniunct. aor. antecedente tempore praesenti Ι 105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρα ὅρκια τάμνῃ | αὐτός, ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι· | μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται, post ἄπιστοι graviore interpunctione opus est, nam enuntiatum a μὴ pendens est primarium Am.-He. cf. Α 587 Β 195 Nican. schol. A μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ . . καθ' ἑαυτὸν ὁ στίχος λέγεται· βούλεται γὰρ λέγειν, εὐλαβοῦμαι μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακόν cf. Friedlaender Nic. p. 29, Am.-He. sed Ariston. ἀθετοῦνται. Γ 414 Ε 412 schol. B per ellipsen explicat cum dicit: βουλευέσθω μή πως ἡ Αἰγιάλεια . . θρηνοῦσα ἐκ τοῦ ὕπνου τοὺς οἰκείους ἀνεγείρῃ. Κ 511, Ε 487 μή πως . . ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε v. l. γένοισθε, Ameis-Hentze, Ζ 265 Θ 95, 510 μή πως . . φεύγειν ὁρμήσωνται v. l. ὁρμήσονται, ubi antecedit enuntiatio finalis ab ὡς incipiens, cui cum non iungatur, haec primaria accipienda est cf. Ameis-Hentze. Κ 98 Am.-He. Ξ 90 σίγα· μή τίς τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ | μῦθον cf. ξ 493. Π 128 μὴ δὴ νῆας ἕλωσι καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλονται, Nicanor, quem Bekker in ed. alt. et Duentzer secuti sunt, per se stare hunc versum iudicat: ταῦτα ὁμολογουμένως καθ' ἑαυτὰ λέγεται· ὑπερευλαβούμενος γὰρ λέγει. δύναιτο δ' ἂν καὶ τὸ ἑξῆς εἶναι, ὄρσεο μὴ δὴ νῆας ἕλωσι. ἀλλὰ βέλτιον τὸ πρότερον. παρῃτητέον δὲ πρὸς τὰ ἀσύνδετα τὴν προσωποποιίαν, ὅτι ἐμφαντικωτάτη cf. Friedlaender Nic. p. 30, Ameis-He. ad l. l. et in app., non recte Classen Beob. p. 16 μὴ coniunctionem finalem esse putat, cui accedunt Doederlein, Dindorf, Faesi-Franke. aliter La Roche; Wecklein Rh. Mus. N.F. XXX p. 128 scribendum censet ἕλῃσι. Π 545 μὴ ἀπὸ τεύχε' ἕλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν antecedit imp. aor. cf. Am.-He. Ρ 95 εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος . . μάχωμαι αἰδεσθείς, μή πώς με περιστείωσ' ἕνα πολλοί Nican. in schol. A ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ αἰδεσθείς, στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ πολλοί. ὁ γὰρ λόγος ἐλλιπής ἐστι λείποντος τοῦ εὐλαβοῦμαι ἤ τινος τοιούτου κτλ. Σ 8 μὴ δὴ . . τελέσωσι θεοὶ Am.-He. Φ 563 μή μ' . . νοήσῃ καὶ . . μάρψῃ Am.-He. β 101 Nic. schol. M, τ 146 ω 136 δ 775 ε 415 Nican. schol. Pal. „μή πώς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ κῦμα" ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγνωστέον, μάλα γὰρ τὴν εὐλάβειαν κομματικῶς λεγόμενον παρίστησιν, Am.-He. ε 466 εἰ μέν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω, μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση . . δαμάσσῃ cui loco lucem multam afferunt quae sequuntur εἰ δέ κεν . . ἐν πυκινοῖσι καταδράθω . . δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γένωμαι, Am.-He. λ 73 ν 208 ο 12 Am.-He. ο 19 Am.-He. schol. H Vind. ο 133 ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης ἐπὶ σμικρολογίᾳ παντελῶς, ο 90 schol. H ἔξωθεν προσληπτέον τὸ δέδοικα, Am.-He. ο 278 442 ρ 24 Classen Beob. p. 17 s. μὴ coniunct. finalem esse opinatur, ρ 448 στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης· μὴ τάχα . . ἵκηαι post τραπέζης graviore interpunctione secernendum, σ 21

334 schol. B λείπει φοβοῦ, Am.-He., τ 81 Am.-He. τ 486, υ 323 ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν· μή ποτέ τις εἴπῃσι prope accedit ad locos, ubi μή pendet a verbo timendi, φ 370 Ameis-He. χ 107 μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων Am.-He.: periculum est, ne, ψ 137. ω 437 ἀλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι cf. 460 μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ quibus locis etsi finales intellegi possint, timoris tamen notio praevalere videtur. ω 491 ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες ubi cave ne μή particulae interrogandi notionem, id quod voluerunt G. Hermann op. III p. 186 s., Hartung Part. II p. 137 s., Kuehner A. Gr. II² p. 1037 s., tribuas, quae notio ab eius natura abhorret; potius res ita si habet, ut verbo ἴδοι significatio timendi oriatur ex enuntiatione sequenti cf. Am.-He. E 233 μὴ . . ματήσετον οὐδ' ἐθέλητον . . νῶι δὲ κτείνῃ καὶ ἐλάσσῃ, ubi propter eos qui sequuntur coniunctivos ματήσετον aoristi coniunctivum iudices necesse est. b) aor. coniunct. an ind. fut. adiungatur dubitari licet P 93 εἰ μέν κε λίπω καλὰ τεύχεα . . μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται cf. infra sub c. π 87 et supra locos sub VII 1 a laudatos. Nic. schol. A ad P 95 ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ αἰδεσθείς, στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ πολλοί. ὁ γὰρ λόγος ἐλλιπές ἐστι λειπόντος τοῦ εὐλαβοῦμαι ἤ τινος τοιούτου ὡς καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις μή τίς μοι Δαναῶν· ἔστι γὰρ τὸ πληρὲς εὐλαβοῦμαι μή με τῶν Ἑλλήνων μέμψηταί τις. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐνθάδε· ἐὰν δὲ μόνος ὢν Ἕκτορι καὶ Τρωσὶ μάχωμαι αἰδεσθείς, εὐλαβοῦμαι μή πώς με περιστήωσ' ἕνα πολλοὶ ὄντες. c) coniunct. praes. Z 331 ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηίοιο θέρμηται cf. ε 356. ζ 273 μή τις ὀπίσσω μωμεύῃ . . καί νύ τις εἴπῃσι ubi antecedunt ἀλεείνω φῆμιν, quo fit ut enuntiatio a μή incipiens secundaria fere esse videatur. σ 10 εἶκε γέρον προθύρου· μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ colon ponendum pro commato iudico. π 87 μή μιν κερτομέωσι, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται Ameis-Hentze. Usurpatur quoque coniunctivus, cum tempus historicum antecedit quod tum fieri Lange Part. εἰ I p. 124 docet, cum res praeterito tempore exspectata ad praesens refertur et nobis quasi ab oculos ponitur. vituperat autem Delbrueckium, qui l. l. p. 119 id usus antiquioris esse contendit. N 649 ἐχάζετο παντόσε παπταίνων μή τις ἐπαύρῃ Am.-Hentze. ι 102 ἄλλοις κελόμην νεῶν ἐπιβαινέμεν· μή πώς τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται, graviore interpunctione enuntiationes inter se secernendae; non recte Am.-Hentze μή finalem existimant. π 292 καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων· μή πως ἀλλήλους τρώσητε καταισχύνητέ τε δαῖτα cf. τ 10. — VIII. μὴ οὐ eam vim habet, ut μή cum totam enuntiationem spectet, ad rem quae timetur, prohibendam valeat, οὐ negationi singularum vocum inserviat cf. Lange Part. εἰ I p. 123, Kvičala l. l. XIV p. 324, Weber l. l. p. 6, Baeumlein Part. p. 312, Wentzel besondere Gebrauchsweisen der griech. Negat. p. 7, Kersten de part. μὴ οὐ coni. p. 13 s. 36. aliter G. Hermann op. I p. 231 s. 1) c. coniunctivo A 28 μή νυ τοι οὐ χραισμῇ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο, „dass ja nicht der zu befuerchtende Fall eintrete, dass dir nicht nuetze" cf. Am.-He. Duentzer, Naegelsbach. Faesi-Franke μή coni. finalem putant, οὐ recte ad χραισμῇ referunt. cf. A 566 O 164 Am.He. Ω 569. 2) optativus legitur Ω 584 μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο παῖδα ἰδών, Ἀχιλῆι δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ καί ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς. IX. In interrogandi enuntiationibus liberis item μή est prohibitivum cf. Lange l. l. I p. 113 s. Vierke l. l. p. 20 s. Baeumlein Part. 302 s. et ω 115 ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτι ἐκεῖσε κατήλυθον cf. etiam Krueger Dial. § 67, 2 adn. Semper leguntur particulae ἦ μή c. indic. coniunctae. ζ 200 ἦ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν, ι 405 ἦ μή τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει Apoll. Synt. p. 164 εἰ μή, Eust. 1634 45 ἐλαύνῃ id. 1636 42 ἐλαύνει, sed Herod. Iliad. prosod. I 680 ἐλαύνει et κτείνει. ι 406 ἦ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνει, Apoll. pron. p. 57, Eust. 1634 45 1636 43 εἰ μὴ κτείνῃ item Dindorf, Hartung Part. II 160. X. μή prohibitivum nullo verbo addito cf. Lange l. l. I p. 162. A 295 μὴ γὰρ ἐμοί γε v. 296 ἀθετεῖται schol. A, cf. Lange l. l. Am.-He. T 403 ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα . . μὴ δ' ὡς Πάτροκλον λίπετε Am.-He. N 48 σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν ἀλκῆς μνησαμένω, μὴ δὲ κρυεροῖο φόβοιο, vulgo μηδέ. — B. Coniunctio I. post verba timendi cf. Lange l. l. I p. 123 s. Kvičala l. l. 1856 VII p. 833 s. Weber l. l. p. 9 s. Aken Temp. u. Modi p. 117, Kersten l. l. p. 21 s. a) c. indicativo ε 300 δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν Vierke l. l. cum post δείδω graviore interpunctione secernendum esse existimet, μή adverbium esse censet, qui etiam de ceteris locis idem sentit. cf. etiam Ameis-Hentze ad l. l., Wilhelmi de modo irreali p. 8 enuntiatum optantis esse putat, Aken temp. u. modi p. 162 brachylogia dictum esse vult pro μὴ φανερὸν γένηται, ὅτι εἶπεν. Erraverunt Faesi ad l. l., Kuehner A. Gramm.² II § 516 8 quod μή particulam interrogantis esse iudicant. b) c. coniunctivo antecedente tempore praesenti. 1) coni. praes. X 455 δείδω μὴ δή μοι . . δίηται cf. ε 419. T 24 δείδω μὴ . . ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν . . κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ, ρ 188 αἰδέομαι καὶ δείδια μή μοι ὀπίσσω νεικείῃ. 2) coni. aor. Ξ 44 δείδω μὴ δή μοι τελέσῃ v. l. τελέσοι cf. Λ 407 N 745 ubi ap. Cram. Ep. 119 18 pro coniunctivo legitur indicativus, Y 70 ε 473 μ 122. μὴ οὐ legitur solum K 39 δείδω μὴ οὔ τίς τοι ὑπόσχηται. A 555 δέδοικα μή σε παρείπῃ Vierke l. l. p. 17 et Herwerden quaest. ep. et eleg. p. 1 παρεῖπεν scribendum esse censent, quod agatur de re praeterita. sed dicitur de re, quae adhuc durat aut num futura sit dubitatur. Non recte Kuehner A. Gramm.² II § 589 2 μή particulam interrogativam putat. cf. I 244 K 538 Θ 230 v. l. παρέλθοι pro παρέλθῃ, h. Ap. Del. 71, Ω 436 τὸν δείδοικα καὶ αἰδέομαι συλεύειν, μή μοί τι κακὸν . . γένηται, Φ 536 δείδια γὰρ μή cf. δ 820 h. Merc. 215. N 52 περιδείδια, μή τι πάθωμεν cf. P 242. β 67 ὑποδείσατε μή τι καταστρέψωσιν. In his autem locis X 106 αἰδέομαι, μή ποτέ τις εἴπῃσι ε 147 ἐποπίζεο μῆνιν, μή πώς τοι . . χαλεπήνῃ non tam a verbo pendere μή quam absolute dictum esse videtur ad timorem exprimendum. c) c. optativo antecedente tempore praeterito. 1) opt. praes. Ξ 261 ἅζετο γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι Eust. 984 37 ῥέζῃ. cf. Lange l. l. I p. 124. 2) opt. aor. E 298 δείσας, μή πώς οἱ ἐρυσαίατο cf. Y 62 φ 286. η 306 οὐκ ἔθελον δείσας αἰσχυνόμενός τε μή πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσαιτο, Σ 34 δείδιε γὰρ μή

λαιμὸν ἀπαμήσειε, Α 509 περίδεισαν μὴ cf. Φ 329. Ε 567 περὶ γὰρ δίε μή τι πάθοι ita LO, πάθῃ ACDE cet. schol. ad Ο 568 Zonar. lex. 514, Nauck spurius? cf. Ρ 666 χ 96. λ 634 χλωρὸν δέος ᾕρει μὴ .. πέμψειεν, Φ 517 μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος μὴ Δαναοὶ πέρσειαν Am.-He. ψ 216 ἐρρίγει μή τίς με ἀπάφοιτ' ἐπέεσσι. II. post verba videndi, reputandi, curandi res expectata particula μὴ prohibetur cf. Weber l. l. p. 7, Baeumlein Part. p. 288, Delbrueck l. l. p. 114, Kersten l. l. p. 26 s., quod si fit dubitari licet, utrum a μὴ incipiat enuntiatio primaria an secundaria. Id autem constat non esse particulam interrogativam, quod opinati sunt G. Hermann op. III p. 186 s., Hartung Part. II p. 137 s., Kuehner A. Gramm.² II p. 1037 s. Iungitur cum coniunctivo 1) antecedente tempore praesenti a) coni. praes. Ε 411 φραζέσθω μή τίς οἱ .. μάχηται cf. Π 446. b) coni. aor. Χ 358 φράζεο νῦν μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι cf. Ο 164 Am.-He. ρ 596 Ψ 408, h. Ap. Pyth. 147 b φράζεο νῦν μή τοί τι κακὸν μητίσομ' (indic. futuri?) cf. Baumeister. Χ 131 ἀλέασθαι μή πως ἵππους τε τρώσῃς κατὰ θ' ἅρματα ἄξῃς, qui locus huc referendus videtur quod inf. aor. pro imperativo usurpatus est. 2) antecedente tempore praeterito Κ 101 ἴδμεν, μή πως μενοινήσωσι. — Unus locus reperitur ubi indicativus scribendus esse videtur, quod ut ε 300 post verbum timendi, agitur de re praeterita cf. Vierke l. l. p. 16 s. ν 215 ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι, | μή τί μοι οἴχονται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες. οἴχονται in cod. CDHJK (Ven. Marc. 456) L legitur, οἴχωνται in ADJLN v. La Roche et ap. omnes editores praeter Faesi-Kayser, qui tamen μὴ non recte part. interrog. putant. III. μὴ est coniunctio finalis cf. Weber l. l. p. 49 s. Baeumlein Part. p. 287 s., Kvičala l. l. 1856 VIII p. 832. 1) Antecedente tempore praesenti a) c. coniunct. praes. β 179 404 et loco mutilo h. Merc. 93 cf. Baum. b) coniunct. aor. Α 522 ἀπόστιχε, μή τι νοήσῃ ubi utrumque enuntiatum per se stare videtur. item Ε 250 Ζ 432 Η 343 Θ 522 Κ 193 Ν 293 Υ 378 μ 220 321 ρ 278 τ 117 h. Merc. 289 VII 23. post imperativum aor. aut inf. aor. pro imp. positum Π 81 ἔμπεσ' ἐπικρατέως, μὴ δὴ .. νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται Nic. schol. A βραχὺ διασταλτέον ἐπικρατέως. τάχα δ' ἂν εἰ στίζομεν τελεία, ἐμφατικώτερα ἔσται τὰ ἑξῆς καθ' ἑαυτὰ λεγόμενα, Friedlaender Nic. p. 30 priorem sententiam probat. Κ 510 v. l. ἔλθοις, Ο 427, Υ 336 ἀλλ' ἀναχωρῆσαι μὴ .. εἰσαφίκηαι cf. μ 48. Duobus locis coni. aor. an fut. indic. sit, dubium est Κ 65 αὖθι μένειν μή πως ἀβροτάξομεν, χ 368 εἰπὲ δὲ πατρὶ μή με δηλήσεται. Enuntiatio a μὴ incipiens est secundaria Γ 436 παύεσθαι κέλομαι μή πως δαμήῃς Am.-He. ad ρ 448, h. Ven. 188 γουνάζομαι μή με ἐάσῃς. 2) Praeterito tempore antecedente a) c. opt. praes. Δ 705 ν 21. b) c. opt. aor. Δ 414 Ε 345 845 Κ 468 Μ 403 Χ 207 Ψ 190 435 Ω 672 800 α 133 δ 527 η 16, ι 377 θάρσυνον, μή τίς μοι ἀναδύη v. l. ἀναδύῃ, ν 123 cf. Hentze in Am. app., ν 192 h. Ven. 83. IV. coniunctionibus finalibus additis cf. Weber l. l. p. 24 s. 1) ὄφρα μὴ post tempus praesens a) c. coniunct. praes. Α 118 578 b) aor. Υ 303. 2) ὡς μὴ a) c. coni. praes. vel aor. antecedente tempore praesenti Ι 311 v. l. τρύζοιτε, Ξ 483 ο 309 Θ 37 [468] b) c. opt. praes. post praeteritum Ε 24 ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ακαχήμενος εἴη. Weber l. l. p. 25 μὴ ad adv. πάγχυ negandum valere putat, quod ab ὡς separetur. Sed vide particulas vel voculas encliticas cum inter εἰ et μή, tum inter praep. et casum suum interponi. cf. p. 1090, 2. Obstat illius opinioni praeterea sententia loci. nam si cum πάγχυ coniungeremus particulam μή, existeret sententia: Hephaestus alterum filium, altero necato, servavit, ut pater mediocriter afflictus esset; locus autem sibi vult, ne pater (nimis) afflictus esset. Ι 461 ι 44 549. ὡς ἂν μὴ c. coni. praes. post praesens β 376 π 84, post praeteritum δ 749 ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον, μὴ πρὶν σοὶ ἐρέειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι, ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃς. 3) ἵνα μὴ a) c. coniunctivo aoristi α) post praesens Η 195 Ariston. στίχοι πέντε ἀθετοῦνται cf. Didym., Χ 39 Ψ 314 ν 267, post imper. aor. Τ 348. coni. praes. Τ 180, β) post praeteritum Τ 354 Υ 126, ε 290 in comparatione post aor. qui vocatur gnomicus. addubitatur locus a Friedlaender hom. Gleichn. II p. 18 s. b) c. optativo post praeteritum α) praesentis Μ 458 Ψ 187 Ω 21 δ 70 ρ 592 h. Cer. 373, β) aoristi Κ 367 Ν 670 v. l. πάθῃ, Ψ 297 α 157 σ 94, Μ 390 ἆλτο .. ἵνα μὴ .. ἀθρήσειεν καὶ εὐχετόωτ'. c) coniunct. aor. an indic. fut. Η 353 ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε Ariston. ἀθετεῖται, quem sequuntur Bekk.² Nauck. Didymus: Ἀρίσταρχος ἐκτελέεσθαι ἵν' ἂν μή, μ 27 ἵνα μή τι .. ἀλγήσετε. V. εἰ μὴ vel αἴ κε μὴ vel ἢν μή. cf. Lange Part. εἰ I p. 148 s. p. 88 et Weber l. l. p. 53, Vierke l. l. p. 21 s. 1) c. coni. a) aor. α) prohibentis est Β 261 εἰ μὴ .. δύσω, in en. primario antecedit opt. c. κε. cf. Lange l. l. I p. 154. Vierke l. l. p. 28 δύσω ind. fut. existimat, β) condicionalem vim habet Α 137 εἰ δέ κε μὴ δώωσι Eust. 66 26 δώσουσι. cf. Α 324 h. Merc. 174 Σ 91 ξ 398, b) praes. Π 97 ξ 373, Π 32 αἴ κε μὴ .. λοιγὸν ἀμύνῃς. ἢν μὴ c. coni. praes. vel aor. λ 159 Χ 55. 2) c. optativo a) praesentis, est condicionale Ι 515 Β 491 cf. Lange l. l. I p 158 172 s. non recte Faesi, Ameis. κ 113 ε 178 Lange ib. p. 156, Nitzsch. aliter Faesi, Ameis, Duentzer. ι 378 Lange ib. p. 157. b) aoristi, est prohibitivum Ε 215 π 103 Lange ib. I p. 155 s. 3) c. indic. a) praes. Ε 177 ι 410 τ 346 b) futuri Β 387 Η 98 Ι 231 εἰ μὴ .. δύσεαι ἀλκήν, ω 434 c) aoristi: in enuntiatione primaria legitur α) imperativus β 71 ubi εἰ μὴ prohibentis est Lange ib. I p. 154 s., non satis dilucide Ameis, β) opt. c. ἂν vel κε Ε 312 389 Ρ 71 γ) ind. aor. vel impf. c. ἂν vel κε Β 156 Γ 374 Ε 680 Ζ 75 Η 106 274 Θ 91 132 218 Λ 312 505 751 Μ 292 Ν 725 Ξ 259 Ο 123 Π 700 Ρ 531 614 Σ 166 398 454 Υ 291 Φ 212 545 Χ 203 Ψ 155 383 491 541 734 Ω 715 δ 364 503 ε 427 437 ν 385 π 221 φ 227 ψ 242 ω 42 51 529 h. Cer. 243 313. 4) nullo verbo adiecto cf. Lange l. l. I p. 162, II p. 249 a) ante nominativum Ρ 477 Am.-He. μ 326 h. Cer. 78 b) genetivum Σ 193 ρ 383 c) dativum Ψ 792. Verbum animo intellegendum est ep. XV 14 εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐχ ἑστήξομεν. VI. ὅτε μή. cf. Lange l. l. I p. 159 s. praeterea Spitzner Iliad. exc. XXVII, Friedl. de coni. ὅτε ap. Hom. p. 24, 121 s., Krueger Dial. § 65 5 2. Coniungitur a) c. opt. praes. Ξ 248 v. l. κελεύει b) aor. Ν 319 Am.-He. π 197 ψ 185. Verbum non additur Π 227 οὔτε τεῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί, Didym. schol. A οὕτως Ἀρίσταρχος ὅτι μὴ δι' ι, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ε. Aristarchum secuti sunt Bekker², La Roche, Nauck, ceteri; scribendum tamen est ὅτε μή, quod legitur in libris

CEGS ap. La Roche, Athen. XI 781 cf. Eust. 1057 14, Spitzner ad l. l. et in exc. XXVII, Lange l. l. I 161 s., Hentze in Am. app. ad l. l., Friedl. l. l. p. 24. Contra Doed. opt. σπείσειεν, Friedl. l. l. indicativum animo intellegendum esse censent. cf. Lange l. l. II p. 253 s. VII. In enuntiationibus relativis cf. Kvičala l. l. XIV p. 320 s. coniungitur μὴ 1) c. coniunctivo ita ut prohibitivam notionem habeat δ 699 ὅ μὴ τελέσειε Κρονίων. condicionale est δ 165 ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσι cf. ψ 119 h. Cer. 368. 2) c. optat. λ 289 ὃς μὴ.. βόας ἐλάσειε. 3) c. indic. cf. Vierke l. l. p. 37 s. a) aor. B 302 οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι b) praes. ε 489 ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι, qui locus addubitatur a Friedl. hom. Gleichn. II p. 18 s. c) apud infinitivum ab ὤφελλον pendentem P 686 Σ 19 λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι, ϑ 332 τοκῆε δύω, τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον, ubi particula ad infinitivum pertinere videtur cf. supra p. 1086 s. Nr. 5. C. **Negationi unius vocis** μὴ inservire videtur h. Merc. 92 καί τε ἰδὼν μὴ ἰδὼν εἶναι in loco corruptissimo et mutilo v. Baumeister. non inepte Stadtmüller zur Kritik des Hymnus auf Hermes in N. Jahrb. f. Phil. 1881 vol. 123 p. 537 καί τε ἰδὼν μύων coniecisse videtur. — D. **μή τις** ita in duas voculas diremptum scribitur post Bekkerum auctoribus veteribus cf. schol. AL ad B 195, antea uno verbo expressum. atque legitur 1) c. imperativo M 272 Π 200 β 230 ε 8 ο 440 442 π 301, μή τιν' σ 62. 2) c. coni. adh. μή τιν' π 335 389. 3) apud inf. h. Merc. 525 μή τινα. 4) c. opt. Z 57 σ 140 h. Merc. 269. in en. primariis, quibus subest notio prohibendi, exspectandi, timendi ο 442 σ 334 τ 121 146 486 χ 467 P 93 ϑ 444 ζ 273 Ω 650 β 101 ω 136 Γ 107 Π 93 N 649 E 411 Π 446 E 345 X 207 Ψ 190 435 ι 377 Λ 705 Ξ 90 ξ 493 ρ 278 N 649 μ 48 Θ 95, μή τιν' ν 21, ἢ μή τις ι 405 406. 5) in en. secundariis: post verba timendi ϑ 230 ψ 216, εἰ μή τις E 177 ι 410, ἤν μή τις λ 159, ἵνα μή τις K 367 ν 267, ὡς μή τις ι 44 549. — **μή τι** 1) c. imper. Λ 550 Did. schol. A ad Λ 552 οὐχὶ μή σε, ἀλλὰ μή τι αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ ἄλλαι σχεδὸν πᾶσαι διορθώσεις. καὶ μή ποτε ἐκ περισσοῦ τὸ τί προςκεῖται, ὡς ἐπὶ τούτων μή τι φόβον δ' ἀγόρευε (E 552). μή τί μοι ἠΰτε παιδός (H 235), μή τί συ ταῦτα ἕκαστα διείρεο (E 550) cf. E 889 I 33 Ξ 111 O 196 β 303 κ 505 λ 486 σ 20. 2) c. inf. Δ 42 E 130 φ 238 ω 508. 3) c. opt. ν 46. 4) in iureiurando X 120 ε 179 187. 5) in enunt. primaria exspectandi, timendi, prohibendi Λ 522 B 195 E 252 K 26 Ξ 111 ν 216 ρ 596 h. Merc. 93 μ 321 h. VII 23. 6) in secund. ἵνα μή τι Ξ 483 T 180 Y 126 κ 24 μ 27. — Cum aliis particulis iunctum μὴ legitur atque μὴ δὴ aut c. imperativo, infinitivo, coniunct. adhortativo A 131 545 E 218 684 K 447 P 501 T 155 Y 200 431 Ω 65 δ 594 λ 488 ν 421, μὴ δή πω O 426 X 455 Ψ 7, aut in enunt. prohibendi Ξ 44 Π 81 128 Σ 8 ε 300 σ 10 ω 491. μὴ γὰρ A 295 α 403. μὴ δὲ saepissime v. l. supra l., atque separandae videntur hae voculae etsi in libris hic illic in unam vocem contrahuntur, ubi vis adversativa est. μὴ δέ τ' legitur X 185, μή νυ A 28 566 ο 19, μή που N 293 Ξ 310 β 179 δ 775 μ 300 ω 462, μή πως Γ 436 E 250 298 487 Θ 510 K 65 101 511 Λ 509 Ξ 310 P 95 Y 301 378 Ψ 341 428 435 δ 396 ε 147 η 306 ι 102 μ 224 ν 206 π 292 τ 11 ω 544, μή πω Δ 234 P 422 Σ 134 Ω 553 ν 123 χ 431 ψ 59, μή ποτε I 133 275 455 T 128 176 Y 315 Φ 374 X 106 Ψ 575 λ 441 φ 324 χ 287 h. Merc. 522, μὴ μὰν Θ 512 O 476 X 304, μὴ μὲν K 330 T 261 Ψ 585 h. Merc. 275, μὴ μὲν δὴ χ 462, καὶ μὴ Ξ 111. Praeterea saepius leguntur ἢ μή, εἰ μή, ἤν μή, ὄφρα μή, ὡς μή, ἵνα μή, aliae voculae intercedunt εἰ δὲ μὴ ep. XV, 14, εἰ δὴ μὴ χ 359 ω 434, εἰ μὲν δὴ μὴ ι 410, αἴ κε μὴ Π 32 Σ 91, ὡς ἂν μὴ β 376 δ 749 π 84, ὡς δή οἱ μὴ E 24. Coniunguntur praeterea εἰ μὴ ἄρ' Γ 374 E 312 Z 75 Θ 91 132 M 292 Y 291 Ψ 541 ψ 242, εἰ μή που ξ 373, ἢ μή που ζ 200. — Post μὴ sequitur μηδὲ Φ 99 Ψ 443 Ω 218 δ 684 ε 160 ρ 46 ψ 213, μήτε π 301 φ 111, τε Ψ 435, καὶ Φ 563 τ 390, οὐδὲ E 233, saepius ἀλλά. — Variae lectiones: Did. schol. HM ad τ 83 μή πως· γράφεται ἤν πως; haec est autem lectio potior ab omnibus recepta. Zenod. schol. A ad Π 91 μὴ σύ γ' pro μηδ'. h. VII 43 cod. μή, quod cum non quadret, coniectura remotum est cf. Baumeister. saepius legitur pro μὴ δὲ μηδὲ, contra μὴ δὲ pro μηδὲ B 191. Nauck, Herwerden quaest. ep. p. 34 Σ 472 pro ἄλλοτε δ' αὖτε scribunt ἄλλοτε δ' αὖ μή. Producitur vocalis ante μὴ H 353 qui locus a multis spurius existimatur cf. La Roche Unters. p. 57, Hoffmann quaest. Hom. I p. 163. — Usurpatur plerumque longa syllaba atque legitur in prima arsi centies septuagies septies, in secunda quinquagies septies, in tertia semel et vicies, in quarta sex et vicies, in quinta undequadragies; in thesi prima bis et tricies, in secunda septuagies septies, in tertia ter et tricies, in quarta quater H 353 P 340 Δ 409 ϑ 230. Atque productum legitur ante vocalem in prima thesi Σ 193, in altera Φ 536, in prima arsi M 216 Π 30 545 Ψ 83 Ω 53 584, in altera K 39, in quarta N 319 Ξ 248 Π 686 Σ 19 cf. Hoffmann quaest. Hom. I p. 64. Corripitur et in priore thesi aut primi pedis B 156 261 491 Γ 374 E 215 312 680 Θ 91 132 218 Λ 505 M 292 O 123 Π 700 Y 291 Φ 545 X 203 Ψ 155 491 541 734 Ω 715 δ 503 ε 427 437 ι 530 λ 339 π 103 φ 227 ψ 242 ω 51 529 h. Cer. 243 aut quinti pedis Σ 455 Ψ 792 aut secundi h. Merc. 92, quarti ep. XV 14, et in posteriore thesi primi pedis Π 32 Y 303, secundi Φ 536 δ 165, quarti X 481, quinti A 118 578 Σ 9. (μηδέ μήτε μηκέτι μηδέν.)

μηδέ (modo in unam vocem scribendo cum contrahunt, modo in duas dirimunt, neque librarii neque editores sibi quisque satis consentiunt. atque et Odysseae scriptores et hymn. cod. M in duas voculas disiungere maxime propensi sunt, ita ut nullus fere locus reperiatur, ubi non aut a plurimis aut a nonnullis dirimatur. ac non solum ubi ‚neque' valet, sed etiam ubi idem quod lat. ‚ne-quidem' est, duabus vocibus scribunt cf. δ 710 ω 174 quibus locis etsi ‚ne-quidem' est, auctore La Rochio in libris ADJKLMNQ μὴ δὲ legitur, item ϑ 548 in codd. ACJKQ, K 239 in CDGHL et ap. La Rochium Ψ 574 in CDGHL Eust. 1316 27 et Z 59 quod notione non satis intellecta neque interpunctione recta adhibita μηδὲ (ne-quidem) antecedenti μηδὲ (neque) respondere putatur. Iliadis autem in libris melioribus, maxime in Ven. A, ea ratio inita esse videtur, ut μὴ δέ, si idem, quod ‚sed non' est, scribatur; eandemque scripturam adhiberi, ubi imperativum non negatum sequatur negatus, de libris ΦX Hoffmann Buch XXI u. XXII p. 113 s. demonstravit. Ea vero ratio ineunda esse videtur, ubi utriusque voculae notio manet propria, ita ut

‚sed non‘ valeat, ut μὴ δὲ scribamus, in unam autem vocem coniungamus, si idem est ac lat. ‚neque‘ vel ‚ne quidem‘. Non recte Thiersch Gr. Gr. § 312 14 b μηδὲ tum scribi contendit, cum particulae δὲ non respondeat μὲν antecedens. de usu cf. Baeumlein Part. p. 285.) neque, ne-quidem. — I) ‚neque‘ ‚und nicht‘ ‚auch nicht‘ in enuntiationibus primariis. a) c. imperat. praes. vel coniunct. aor. 1) antecedente imp. non negato, coniunct. adhort. opt. *B* 165 181 Bekker[2] cum Heynio μηδέ τ', contra cf. Hermann op. I p. 277, Hoffmann ad *Φ* 596. *B* 179 247 *Γ* 407 *K* 69 383 μηδέ τι cf. Ameis-Hentze ad *δ* 825. *Σ* 178 *Y* 108 121 *X* 423 *δ* 754 825 *ϑ* 43 *ξ* 168 *ο* 263 *π* 168 *σ* 171. sequitur alterum μηδὲ ‚auch nicht‘ *σ* 173 *τ* 116 *φ* 310 318 *χ* 356 488 h. Ven. 193 290 Cer. 323 362 467 VII, 23. 2) antecedente imperativo negato *I* 600 *B* 435 pro μηδ' ἔτι praebent Ameis-Hentze cum codd. AH μηδέ τι laudato Lange observ. crit. p. 4, Autenrieth ap. Naegelsbach ed. III ad l. l., *Z* 58 de interpunctione v. Nican. et Classen Beobacht. p. 37, aliter Ameis-Hentze in app., *Ψ* 735 *Ω* 218 *ε* 160 *λ* 339 *ρ* 46 *τ* 263 *ψ* 213. — *Σ* 126 μηδέ μ' ἔρυκε μάχης editores; mihi quidem, cum ‚sed non‘ valeat, scribendum μὴ δὲ esse videtur. 3) duobus imperativis μηδὲ adiungitur, ita ut priore loco ‚auch nicht‘, posteriore ‚und nicht‘ significet *Δ* 303—305 *Ω* 152 181, *η* 31 ubi cod. A μήτε priore loco, *ψ* 365. b) c. infinitivo, qui 1) imperativi locum tenet antecedente vel infin. negato *T* 91 Didym. schol. A μὴ σύ γ', *λ* 442 vel non negato *κ* 536 *ν* 308 vel imperativo non negato *π* 150 *ρ* 278 *σ* 106. 2) a verbo aliquo pendet *Γ* 434 παύεσθαι κέλομαι μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ . . πολεμίζειν, h. Merc. 523 ὑποσχόμενος κατένευσε μή ποτ' ἀποκλέψαι . . μηδέ ποτ' ἐμπελάσειν. c) c. optativo: antecedente 1) enuntiato non negato *ϑ* 414 *π* 372 *σ* 147, 2) negato *B* 260 *π* 459. II) ‚neque‘ in enuntiatione secundaria ad alterum eius membrum negatum adiungendum *K* 491 ὅπως . . ῥεῖα διέλθοιεν μηδὲ τρομοίατο θυμῷ. legitur post ὄφρα *ν* 82, εἴ *Y* 464, αἴ κε *ν* 183, in enunt. rel. ab ὃς ἂν incipienti *φ* 294. III) ad singulas voces adiungendas *I* 522 τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς μηδὲ πόδας cf. *Ψ* 574 *α* 289 *β* 220 231 *ε* 9 *γ* 96 *λ* [455] *φ* 230. IV) ad negationem augendam et repetendam cf. in h. lex. s. v. μή A VI 1 a. *λ* 613 μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο. V) ‚ne-quidem‘ a) c. imperativo *ϑ* 548. b) c. infinit. *ω* 174 τόξον μὴ δόμεναι μηδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύοι de opt. vide Lange Part. εἰ I p. 173 s. aliter Delbrueck Coni. u. Opt. p 253. *K* 239 μὴ καλλείπειν μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν ubi cum libris CDGHL La Roche μὴ δ', Bekk.[2], Nauck μηδ' cf. Ameis-Hentze. c) c. optat. *Z* 57 τῶν μή τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον | χεῖράς θ' ἡμετέρας· μηδ' ὅν τινα γαστέρι μήτηρ | κοῦρον ἐόντα φέροι, μηδ' ὃς φύγοι, ἀλλ' ἅμα πάντες . . ἐξαπολοίατ' „neque quem mater in utero gestat, ne is quidem mortem effugiat.“ Ita interpungendum esse docent Nicanor schol. AV ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ φέροι, ἵνα στίζωμεν ἐπὶ τὸ ἡμετέρας et Classen Beob. p. 37. contra dicunt Ameis-Hentze in app. ad l. l. Hentze Periodenbildung bei Homer p. 12. d) in enunt. finalibus *δ* 710 h. Ven. 47. — Coniunguntur particulae et voculae μηδέ τ' *B* 179, μηδ' ἔτι *B* 260 435 *Γ* 407 *Σ* 178 *α* 289 *β* 220, μηδέ τι *K* 383 *X* 423 *Ω* 152 (bis) 181 (bis) *γ* 96 *δ* 825 cf. Am.-He. *ϑ* 414 *τ* 263 *ν* 82 *χ* 356 Cer. 362, μηδέ ποτ' h. Merc. 523. — Legitur μηδὲ septies et quadragies, μηδ' quinquies et tricies, atque occurrunt in arsi prima vicies quinquies, secunda quater decies, quinta vicies septies, in thesi secunda *π* 372, quarta *φ* 294, tertia sexies. Ultima producitur *Γ* 434 *K* 69 492 *Ψ* 735 *β* 231 *ε* 9 *π* 459.

μήδεα neutr. plur. (ad rad. skr. mad fluere comparato ksl. mądo testiculus Curtius Grdz.[4] p. 645, Joh. Schmidt Vocal. I p. 118, Vaniček E. W. p. 693 referunt, sed Ludwig Kuhn Ztschr. X p. 445 ad rad. skr. manth lat. mentula, quod Zeuss ib. XVII p. 432 fieri posse negat. Et. M. 583 33, Or. 99 24 μήδεα ἐπὶ τῶν αἰδοίων παρὰ τὸ μέδειν καὶ ἄρχειν τῆς γενήσεως ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η. cf. Eust. 407 1, 1049 28, Hesych., Apoll. Soph., Suid.) pudenda. solum in Odyssea de viri partibus naturalibus usurpatur. *ζ* 129 *σ* 66 *χ* 476 μήδεά τ' ἐξέρυσαν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι cf. *σ* 86. Nauck Mél. Gr. Rom. I p. 121 μέζεα scribendum esse censet, cui obloquitur Kammer in Bursian Jahr. Ber. 1877 I p. 105 s. — In versu semper ita usurpatur ut unum pedem efficiat.

μήδεα. neutr. plur. (a μήδομαι rad. μεδ lat. metiri modus ducitur a Curtius Grdz.[4] p. 242, Vaniček E. W. 654, Fulda Unters. p. 302 s., Leo Meyer vgl. Gram. I 382. cf. schol. V ad *ε* 173, E. M. 583 34, Eust. 407 1, 1049 24, Hesych., Ap. Soph.) consilia. saepe iungitur cum verbis οἶδα vel ἔχω aut addita voce φρεσί, qua factum esse Fulda l. l. p. 302 dicit, ut ex propria, quae est modi, mensurae, in notionem consilii abiret *P* 325 φρεσὶ μήδεα εἰδώς cf. *λ* 445, *Ω* 282 φρεσὶ μήδε' ἔχουσα cf. *τ* 353 *Ω* 674, aut omissa cum formis εἰδώς et οἶδας *H* 278 *β* 38 *Σ* 363 *ν* 46 *Ω* 88 h. Ven. 43 *Γ* 202 *ζ* 12 h. Merc. 456 vel cum ἔχοντα *ν* 89. Genetivus additur *B* 340 μήδεά τ' ἀνδρῶν, *O* 467 μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει cf. *Π* 120. Iungitur cum synonymis *B* 340 βουλαί τε . . μήδεα, *Γ* 202 δόλους καὶ μήδεα, cum aliis substantivis *Γ* 212 μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, 208 φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα. Epitheta tribuuntur πεπνυμένα *H* 278 *β* 28, ἄφθιτα *Ω* 88 h. Ven. 43, οὐ τόσα *Σ* 363 *ν* 46, πυκινὰ *Ω* 282 674 *τ* 353, πυκνὰ *Γ* 202 208, φίλα *P* 325, θεοῖς ἐναλίγκια *ν* 89, κλυτὰ h. Merc. 456. — Collocatur in versu ita, ut μήδε' forma in quinti pedis arsi sit quattuor locis *ν* 89 *τ* 353 *Ω* 282 674, quorum tribus quarti pedis thesin φρεσὶ vox efficit. μήδεα forma decies quinquies pedem quintum efficit, duobus *P* 325 *λ* 445 ita ut φρεσὶ dativus antecedat; semel *B* 340 quartum facit pedem. cf. Fulda l. l. p. 302 s. Derivantur κακομήδης πυκιμήδης, Εὐμήδης Κλυτομήδης Μεγαμηδείδης Περιμήδης, componitur Μηδεσικάστη.

Μηδείδην hym. VII, 43 pro cod. lectione μὴ δήδειν vel μὴ δ' ἤδη cod. M coniecit Barnes, quem Ilgen, Matthiae, Wolf secuti sunt, Μηδήδην Stephanus, Μήδην δὴ Ruhnken, nomen gubernatoris putantes. nunc vero cum Hermanno legitur νῆ' ἤδη, nisi potius Koechlyo, qui νῆα πάλιν coniecit, assentimur. cf. Hermann, Baumeister, Franke ad l. l. Nomen gubernatoris aut prius commemorandum fuit aut omnino tacendum.

μηδέν (de origine Eust. 710 29, Windisch Rel. pron. in Curt. Stud. II b p. 81.) nihil. *Σ* 500 ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι ubi negatio redundat. cf. Am.-He. Krueger Dial. § 46 5 2. Sed h. Apoll. Pyth. 160 μηδέν τι βίην ἐπιδευέα κείνου est: „nullo pacto“. cf. La Roche Stud. p. 73.

Μηδεσι-κάστη (Eust. 926 62 ἡ κεκασμένη μήδεσιν, ὅ ἐστι βουλεύμασι. item Pott E. Forsch.

II[1] p. 37, Stolz zus. Nom. p. 38, Franz de nom. Graecis quae e part. orta sunt p. 54. Contra priorem partem non instr. dativum, sed ipsam stirpem amplificatam vocali iota esse iudicant Roediger de prior. membr. nom. comp. Gr. conform. fin. p.69, Fedde Wortzusammensetzung I p.14, Weissenborn adiect. comp. p. 17, Meyer Beitr. z. Stammbildung in Curt. Stud. V p. 92 atque explicant: „prudentia vel consilio excellens", cum vituperant illorum versionem: ‚singulis consiliis excellens'.) Priami filia, quae Imbrio nupserat. *N* 173 *κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε* (sc. *Ἴμβριος*), *Μηδεσικάστην*.

μήδομαι (ducunt a radice *μεδ* mad mā, cuius prima significatio est metiendi, etsi in singulis non conveniunt Curtius Grdz.[4] p. 242, Pictet Kuhn Ztschr. V p. 46, Kuhn ib. p. 51, Doed. Gl. Nr. 2401, Vaniček E. W. p. 654, Leo Meyer, vgl. Gr. I p. 382. atque huius primae notionis etiam apud Homerum vestigia cognosci, ubi cum dativis *θυμῷ, φρεσί, ἐνὶ φρεσὶν* iungatur, Fulda Unters. p. 156 s. docuit; valere enim idem, quod animo emetiri. sunt autem loci *Φ* 19 *Ψ* 176 *κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα* cf. *γ* 132 *λ* 474 *Z* 157 *Ξ* 253. Quae coniunctio postquam in usum communem abiit, omissis illis vocibus verbum notionem primo excogitandi, deinde machinandi facile induit. Eas notiones verbo tribuunt veteres Hesych. Et. Or. 102 14, schol. A interl. *B* 38 52, schol. B ad *Ψ* 24, V ad *λ* 474.) excogito, machinor. *μήδεαι μήδεται μηδοίμην μήδεο*, impf. *μήδετο μήδετ' ἐμήδετο μήδονθ'*, aor. *μήσαο μήσατο ἐμήσατο μήσατ'* fut. *μήσεαι*. de augmento omisso v. Molhem de augm. ap. Hom. et Herod. usu p. 15. de constructione v. La Roche Stud. p. 241 s. Semper fere verbum in malam partem accipitur, saepius de deo dicitur. plerumque *κακά, ὄλεθρον*, praeterea *ἔργα, ἔργον, πομπήν, νόστον* adduntur. Iungitur I c. dat. personae et accus. rei *Z* 157 *οἱ Προῖτος κακὰ μήσατο θυμῷ*, libri *ἐμήσατο*, sed Did. in schol. A *Ἀρίσταρχος ἰακῶς κακὰ μήσατο*. dissentit Spitzner de versu h. p. 13. cf. *Ξ* 353. *ξ* 300 *σφίσι μήδετ' ὄλεθρον* cf. *γ* 249 *κ* 115 *ι* 92 *ω* 96 v. l. *ἐμήσατο* v. Spohn de extr. parte Od. p. 231. *H* 478 *σφιν κακὰ μήδετο* cf. *Φ* 413 *ξ* 243. *ε* 189 *ἅσσ' ἂν ἐμοί περ αὐτῇ μηδοίμην*, *ε* 233 *πομπὴν Ὀδυσῆϊ μήδετο*. II c. acc. pers. et rei *X* 395 *Ψ* 24 *Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα* v. l. *μήσατο*, *K* 52 *κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς*, v. l. *μητίσατ'*, Ariston. *ἀθετοῦνται*, Didymus: *καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει*, item Bekker.[2] *ω* 426 *μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατ' Ἀχαιούς* v. l. *ἐμήσατο*. ita Spitzner l. l. p. 13, Spohn l. l. p. 231. contra dicit Ameis in app. legitur et dativus *Ἀχαιοῖς* quem Bekk.[2] Ameis receperunt. III c. acc. rei *Φ* 19 *Ψ* 176 *κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα*, *γ* 132 *λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον*, *λ* 474 *μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον* v. l. *μήδεαι*, *B* 38 *ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα* cf. *K* 289 *μέρμερα ἔργα* ubi dativus personae facile intellegitur, *γ* 261 *λ* 429 *ἔργον ἀεικές*, *ω* 199 *κακὰ μήσατο ἔργα*, *ω* 444 h. Merc. 46 *γ* 194 *ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον* cf. 303. *γ* 160 *νόστον*, *ε* 173 *ἄλλο τι δὴ σὺ θεὰ τόδε μήδεαι οὐδέ τι πομπήν*, cf. h. Ap. Pyth. 144 *τί . . μήσεαι ἄλλο*, *χ* 169 *ὑπερβασίας ὅσσας . . ἐμήσατο*, *γ* 166 *μ* 295 *κακὰ μήδετο δαίμων*, h. Merc. 540 *θέσφατα ὅσσα μήδεται εὐρύοπα Ζεὺς* v. l. *βούλεται*. addito infinitivo h. Cer. 351 *μέγα μήδεται ἔργον, φθῖσαι* cf. Tundeer de inf. hom. p. 79. IV. absolute *B* 360 *εὖ μήδεο*. — Collocatur undevicies ita ut quintum pedem efficiat, in eiusdem pedis arsi legitur *μήσατ'* *K* 52 *ω* 426 *γ* 249. septies quartum pedem efficit, semel *ε* 189 secundum. in thesi tertia est *ι* 92. Formae ab augmento incipientes in posteriore tertii pedis thesi semper collocantur. — Derivantur *Μηδείδης μήστωρ Μήστωρ*, componuntur *δια-* et *ἐπι-μήδομαι*.

Μηθώνην *B* 716. Methone, Philoctetae urbs, in peninsula Magnesia haud procul a portu Kalanera sita cf. Strabo IX p. 436, Bursian Geogr. I p. 102, Buchholz Real. I a p. 107. Forma est epica pro *Μεθώνη* v. schol. BL *ἐξέτεινε τὸ ε εἰς η. Μεθῶναι δὲ τρεῖς ἡ ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ ὑπὸ Φιλοκτήτου καὶ ἡ περὶ Τροιζῆνα* cf. Eust. 328 35, 1675 54, Steph. Byz.

μηκάδες (ut *μηκάομαι*, ipsum quoque in similitudinem vocis caprarum, de quibus tantum dicitur, formatum cf. schol. A ad *Δ* 383 *ἐπιθετικῶς αἱ αἶγες ἀπὸ τοῦ ἰδιώματος τῆς φωνῆς. μήκη γὰρ καλεῖται ἡ τῆς αἰγὸς φωνή.* cf. schol. D ad *Ψ* 31, QV ad *ι* 124, Et. Gud. 391 9, Apoll. Soph., Eust. 850 58. sed Hesych. *ἡ αἱ μηκώμεναι αἶγες, ἢ κραυγάστριαι· ἔνιοι δὲ τὰς κερατώδεις· μῆκα γὰρ τὰ κέρατα. Ἀπίων δὲ τοκάδας.* cf. etiam Heinr. Schmidt Synon. III p. 348.) mutientes. *μηκάδες -ας*. *Δ* 383 *Ψ* 31. *ι* 124 244 341. — Semper quintum versus pedem efficit. Derivatur *μηκάομαι*.

μηκάομαι (de etymo v. Curtius Grdz.[4] p. 579. proprie de capris, naturalem illarum vocem sono exprimens, verbum fictum videtur Eust. 1619 46 *τὸ δὲ μηκᾶσθαι ὅτι αἰγῶν μιμεῖται φωνήν, ὅθεν καὶ μηκάδες αἶγες δῆλον* cf. schol. BQL ad *κ* 163. sed ita ap. Hom. nusquam usurpatum reperitur, dicitur autem aut de clamore vel animalium vel hominum mortifero vulnere ictorum aut de flebili ovium voce. cf. Schmidt Synon. III p. 348, 328, Doed. Gl. No. 2461.) *μακών, μεμηκώς μεμακυῖαι* part. perf. notione praesenti instructum, *ἐμέμηκον* cf. Curt. Verb. I p. 391 II p. 184, Classen Beob. p. 98, Stender zur Gesch. des gr. Perf. I p. 13. 1) balo valent perf. plusq. formae *Δ* 435 *ὄιες . . ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν*, *ι* 439 (*μῆλα*) *θήλειαι ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι*. 2) anxie clamo part. aor. *μακὼν* a) de lepore a canibus excitati et agitati *K* 362. b) de equo, cervo, apro, homine mortifero vulnere ictis *Π* 469 *κ* 163 *τ* 454 *σ* 98 (*Ἶρος*) *κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών*. — Collocantur *μακὼν* ante hephthemimeren, *μεμακυῖαι ἐμέμηκον* ante caesuram quae *κατὰ τρίτον τροχαῖον* vocatur, *μεμηκὼς* in fine versus.

μηκέτι (subesse formam *μηκὶ* ad similitudinem vocis *οὐκὶ* formatam censent Lobeck path. el. II p. 219, Roscher in Curt. Stud. III p. 144, cui inesse particulam *τε*, lat. que skr. ma-kim collato, Christ Part. *τε* bei Hom. in Sitzungsber. der Koen. bayr. Ac. d. Wiss. phil. hist. Cl. 1880 p. 72 adn. 1 docet. Buttmann A. Spr. § 26 adn. 8, Hand ad Turs. IV p. 92 ex *μὴ οὐκέτι* contractum esse volunt, quae opinio reprobatur ab Ellendt lex. Soph. II p. 119.) ne amplius. *μηκέτι* et *μηκέτ'* formae leguntur. Iungitur I) cum imperativo *Ψ* 492 *μηκέτι νῦν . . ἀμείβεσθον ἐπέεσσι* v. l. *ἀμείψασθαι* et *ἀμείβεσθ'* cf. *Ω* 560 *τ* 584. *μηκέτι νῦν -ἀλλὰ* *κ* 457 489 548, *μηκέτι -ἀλλὰ* *Y* 354 376 *δ* 543, *ἀλλ' ἄγε μηκέτι* *Σ* 295 *Y* 244 *ν* 314, *μηκέτι -μηδὲ* *Π* 279 *Ψ* 735 *τ* 263. II) c. infinitivo pro imperat. *κ* 297. III) c. coniunct. adhort. *μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα* *N* 292 *γ* 240, *ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα* *ν* 296, *μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα, μηδ' ἔτι δηρὸν ἀμβαλλώμεθα* *B* 435 cf. Baeumlein Part. p. 285.

IV) c. optativo, quo quis, ne quid fiat, prohibet *B* 259 *μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆι κάρη ὤμοισιν ἐπείη | μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴη* cf. Lange Part. *εἰ* I p. 153 s., de interpunctione v. Nic. schol. A ad *E* 215. V) In enuntiatis secundariis *σ* 203 *αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη . . φθινύθω, ρ* 320 *δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, | οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι.* — Ut in voce *μηδέ*, ita hic librarii particulam in complures dirimere propensi, hic illic *μή κέ τι* vel *μὴ κέτι* scripserunt. — Collocatur plerumque in initio versus; secundum pedem antecedente vocativo vel voculis *ἀλλ' ἄγε* septies et *κ* 297 post *ἔνθα σὺ* efficit, tertium, ubi in en. secund. legitur *ρ* 320 *σ* 203.

Μηκιστεύς (a *μῆκος* ducit Vaniček E. W. p. 681. de accusativo *Μηκιστῆ* Herod. schol. A ad *O* 339 *ἀπεκόπη ἡ Μηκιστῆα αἰτιακὴ ἢ Δωρικῶς κέκλιται, ὅπερ μοι δοκεῖ καὶ ἄμεινον*, ib. BL *περισπαστέον, εἴτε κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ α ὡς Τυδῆα, Τυδῆ, εἴτε Δωρική ἐστιν ἡ κρᾶσις, Μηκιστέα Μηκιστῆ, ὃ καὶ ἄμεινον*, v. schol. V ad *Δ* 384, Eust. 487 11, 1018 64, Lobeck path. el. II p. 83 s. 273, Spitzner ad *O* 339, Thiersch Gr. Gr. § 194 46 d, Matthiae Gr. Gr. § 83 adn. 3, Ahrens de dial. Dor. p. 237 adn. 7; quibus formam Doricam esse iudicantibus recte obloquitur Hinrichs de eloc. Hom. vest. Aeol. p. 87 s. cum collato l. Herod. VII 220 Ionicam esse dicit. atque contractam esse plerique existimant cf. La Roche Unt. p. 147, Krueger Dial. § 18 4 7, etsi *Π* 574 in simili forma *Πηλῆ'* omnes libri apostrophen teneri iubent. sed Nauck Mél. Gr. Rom. III p. 222 lectione mutata *Μηκιστῆα*. genetivus in nonnullis minoris auctoritatis libris legitur *Μηκιστέως*, in plerisque *Μηκιστέος*, quos La Roche secutus est. contra Bekker in ed. alt., Nauck, Ameis in app. ad *λ* 478, Thiersch § 194 46 b *Μηκιστῆος* scribunt cf. Rumpf in N. Jahrb. 1860 vol. 81 p. 585 s.) 1) Talai filius, Euryali pater, Argivorum princeps, qui Thebas cum venisset, omnes Cadmeones superavit cf. Ariston. schol. A ad *Ψ* 679; idem in certamine singulari pugillari ab Epeo prosternitur. *B* 566 *Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος. Μηκιστέος* libri plerique, *-έως* CHLS cf. La Roche. *Ψ* 678 *Μηκιστέος* ACH Townl. Vrat. b, *-έως* DGH Syr. schol. BHQ ad *λ* 275. cf. La Roche in adn. critica: „*Μηκιστῆος?*“ coll. locis *Δ* 489 *Π* 21 c. schol. V ad *Τ* 216 *λ* 478. — 2) Echii filius, cum Alastore Teucrum et Asium vulneratos e pugnantibus aufert, a Polydamante necatur. *Μηκιστεὺς Ἐχίοιο πάις Θ* 333 *Ν* 422. posterior versus in cod. Ven. A margine legitur, expungitur autem, ut qui ex priore loco translatus sit, a Naber quaest. Hom. p. 176 s., Franke N. Jahrb. vol. 73 p. 758, Hentze in Am. append. ad l. l., *O* 339 *Μηκιστῆ* v. l. *Μηκιστῆν*. — cf. Friedl. Homonymie p. 822 s. et adn. 427. Derivatur *Μηκιστιάδης*.

Μηκιστιάδης *Z* 28 i. e. Euryalus. de form. patron. v. Leo Meyer vergl. Gr. II 557, qui ex *Μηκιστηϝιάδης* ortum esse iudicat.

μήκιστος (a *μῆκος* ducit Schoenberg gr. Compos. p. 21. Et. M. 584 1 *παρὰ τὸ μακρὸς μακρίων καὶ μακίων καὶ τροπῇ μηκίων· ὅθεν τὸ μήκιστος*.) procerissimus. *μήκιστον -ους.* de hominibus solum dicitur *H* 155 *λ* 309. *μήκιστα* adverb. ‚tandem‘ ‚denique‘. *ε* 299 465 *τί νύ μοι μήκιστα γένηται* cf. schol. B ad *K* 204 Bekk. quod ap. Dind. non legitur, et schol. HPQ ad *ε* 299 *τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ μήχιστα*, PQ ib. *τίνα μοι τούτων δύναται γενέσθαι μείζονα κακά* cf. BT ad *ε* 465 cf. Am., Duentzer, Koch, Faesi-Kayser. Verg. II 70 „quid iam misero mihi denique restat“. — Adiectivum collocatum reperitur in arsi secunda, adverbium in thesi quarta.

μῆκος (eiusdem stirpis atque *μακρὸς* esse iudicant Curtius Grdz.[4] p. 161, Leo Meyer vergl. Gr. I p. 386, Vaniček E. W. p. 681. aliter Goebel lex. II p. 220.) longitudo. proceritas. de rebus *ι* 324, de hominibus *λ* 312 *υ* 71. semper casus accusativus, qui duobus prioribus locus est restrictionis, legitur. — Collocatur in thesi secunda vel tertia. (*μήκιστος εὐμήκης περιμήκης περιμήκετος οὐρανομήκης Μηκιστεὺς Μηκιστιάδης.*)

μήκων (ahd. mâgo cf. Curt Grdz.[4] p. 161, Joh. Schmidt Voc. II p. 164, Vaniček E. W. p. 681 qui a voce *μῆκος* ducentes a longo caule appellatum esse putant. sed Fick vergl. Wört. I[3] p. 707 ad mak *μάσσω* refert.) papaver. *Θ* 306 *μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ, καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν* cf. Nican. schol. A, Hinrichs de el. Hom. vest. Aeol. p. 152. Esse papaver somniferum docent Eust. 1635 9, Sprengel Gesch. der Bot. I p. 38, Buchholz Real. II a p. 125 s. cf. etiam Hehn Culturpflanzen p. 219. — de accentu v. Arcad. p. 16 15, de genere Eust. 1541 34 et 1390 55. cf. etiam Friedlaender krit. Benutzung der *ἅπ. εἰρ.* Philol. 1851 p. 241.

μηλέη. pirus malus. *μηλέαι ἀγλαόκαρποι η* 115 *λ* 589. cf. Plut. Symp. p. 683 C. *μηλέας ω* 340. arbores colebantur in hortis Alcinoi et Laertae, et Tantali ante oculos apud inferos stabant. cf. Eust. 1963 29, Eichholz flora Hom. p. 25, Buchholz Real. II a p. 118, I b p. 275 s., Guenther Ackerbau bei Homer p. 23.

Μηλό-βοσις (de origine v. Stolz zus. Nom. p. 21.) Oceani filia, Nereidum una. h. Cer. 420. ita Ruhnken restituit ex Paus. IV 30 4, cf. Hesiod. theog. 354. in cod. M legitur *Μηλοβόση*.

μηλο-βοτήρ (de origine Stolz zus. Nom. p. 21, Berch Compos. der Nom. p. 17, Weissenborn de adi. comp. Hom. p. 25, Leo Meyer, vergl. Gr. II p. 344. Hesych. *μηλοβοτῆρες· ποιμένες οἱ τὰ μῆλα νέμοντες*, cf. Suid. Phot.) proprie ovium pastor, sed etiam ita intellegitur, ut sit pastor simpliciter. *Σ* 538 *τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ | ἀργεννέων οἰῶν, κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας*, h. Merc. 286 *ἀγραύλους ἀκαχήσεις μηλοβοτῆρας*. — Semper in fine versus collocatur.

μῆλον (Apoll. Soph. *καὶ ὁ καρπὸς τῆς μηλέας καὶ πάντων δὲ τῶν δένδρων ὁ καρπὸς λέγεται μῆλα.* cf. Ariston. schol. A ad *I* 542, Et. M. 584 8, Eust. 743 49, Hehn Culturpflanzen p. 159. de origine Lobeck path. prol. p. 149, Leo Meyer vgl. Gram. II p. 156 206, Vaniček E. W. p. 724, Goebel Lexil. II p. 235.) malum. *μῆλον -ῳ -ων. I* 542 *αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων, η* 120 *(γηράσκει) μῆλον ἐπὶ μήλῳ.* — Semper in arsi legitur. — cf. Buchholz Real. II a p. 118, Guenther Ackerbau bei Homer p. 22 24, Koch Baeume und Straeucher des alten Griech. p. 177 s. (*μηλέη. μῆλοψ?*)

μῆλον (incertae originis vox. maxime arridet Grimm, Gesch. d. deutsch. Spr. p. 33 qui altnord. smali i. e. pecus cognatum existimat, cui assentiunt Joh. Schmidt Voc. II p. 309, Goebel Lexil. II p. 235. Veterum sententiae cognoscuntur ex Et. M. 584, 11 *μῆλα τὰ πρόβατα· οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ μηκᾶσθαι, ὅπερ ἀνάρμοστον· ἄλλοι δὲ ἀπὸ μηλώδη καρπὸν ἔδεσθαι. Ἄτταλος δὲ παρὰ τὸν μαλλόν. ἐγὼ δέ φημι, μᾶλλον ἀπὸ τοῦ μῆλα ὁ μαλλὸς εἴρηται. ἀπὸ γοῦν τοῦ μέλω καὶ μέλομαι γίνεται μῆλον καὶ μῆλα. ἐπιμελείας*

γὰρ ἠξίωνται καὶ διὰ πολλῆς φροντίδος ἦσαν τοῖς παλαιοῖς. ἢ παρὰ τὸ μηλόν, τὸ ἥσυχον καὶ ἥμερον καὶ χαῦνον· τοιοῦτον γὰρ τὸ πρόβατον. cf. Suid. Recentiorum Curtius Grdz.[4] p. 579, Fick Kuhn Ztschr. XX p. 176 cognata inter se μῆλον et μαλλός lat. vellus gr. οὖρος got. vulla putant, Dod. Gl. Nr. 1071 ab ἁμαλὸς i. e. tener, mollis, Hugo Weber etym. Unt. p. 82 a μαλὸς μαλλὸς albus ducunt, Vaničeck E. W. p. 896 ad rad. var ‚tegere' refert, Brugmann in Curt. Stud. IV 121 ex μέλνον ortum putat. sed de hac forma v. Ahrens Dial. II p. 153, I p. 184.) μῆλα sunt intellegenda oves et caprae ι 184 μῆλ', ὀίες τε καὶ αἶγες cf. K 184, Ariston. in schol. A ad Z 43 Π 353 K 485 486 et in schol. V ad ι 184, schol. BL ad Δ 476, Eust. 1063 43, 877 51, Lehrs Arist.[2] p. 100. De solis capris usurpatur μῆλον ξ 105 cf. Eust. 1753 17, μῆλα ρ 246 cf. Ariston. schol. H ἡ δ. ὅ. τὰ μῆλα νῦν μόνως τὰς αἶγας. atque pullus ι 309 ἔμβρυον appellatur, aetate ι 221 ἕρσαι μέτασσαι πρόγονοι discernuntur. — Formae leguntur μῆλον acc. μῆλα, μῆλ' Ψ 147 α 92, μήλων μήλοισι. In Iliade plerumque in comparationibus legitur. μῆλον μ 301 ξ 105 Ameis, μῆλα Δ 279 476 K 183 M 303 N 492 expungitur a Friedlaender hom. Gleichn. II p. 7 s., P 550 Ψ 147 Ω 43 δ 86 622 ι 187 405 548 κ 532 λ 20 35 45 μ 136 ρ 170 246 φ 18 ψ 356 h. Ap. Pyth. 358. μῆλα καὶ ἕλικας βοῦς Σ 524 cf. α 92 δ 320 ι 45. μήλων M 301 ζ 134 Π 353 ι 298 432 444 447 551 ν 222 υ 312, πώεσι μήλων δ 413, Πύλῳ ἔνι μητέρι μήλων ο 226 cf. B 696 Ἴτωνα, I 479 Φθίην, Λ 222 Θρῄκῃ Didym. schol. A Ζηνόδοτος μητέρι θηρῶν, hymn. XIX 30 Ἀρκαδίην. μήλοισι δ 640 κ 525 h. Merc. [570]. Epitheta leguntur, ante subst. posita ἄργυφα κ 85, ἄρσενα ι 438, ἴφια μ 263 et in formulis vel βόας (βόες) καὶ ἴφια μῆλα E 556 Θ 505 545 I 406 λ 108 μ 128 322 σ 277 υ 51 ψ 304 vel ἴφια μῆλα καὶ ϝειλίποδας ἕλικας βοῦς I 466 Ψ 166 vel βοῦς τε καὶ ἴφια μ. h. Ven. 169, ἔμπεδα τ 113 Did. schol. H πάντα, οὐ μῆλα. Ῥιανος ἄσπετα, cf. Schmidt Didym. p. 210 καλλίτριχα ι 366 469, κλυτὰ ι 308, πίονα M 319 ι 217 237 312 315 337, ψαφαρότριχα μῆλ' hymn. XIX 32, ἄσπετα ep. XVI, 4. postponuntur ταναύποδα h. Ap. Pyth. 126, ι 464 μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ, ω 66 μάλα πίονα καὶ ἕλικας βοῦς, h. Ap. Pyth. 234 βαθύτριχα. K 485 μήλοισιν ἀσημάντοισι. Varia lectio: h. Merc. 287 pro κρειῶν legitur in cod. M. μήλων. — Collocatur plerumque in arsi ac saepius in prima, tertia, quinta, sexta, semel h. Ap. Pyth. 126 in secunda; in thesi legitur secunda K 485 Π 353 δ 640 κ 525 h. Ap. Pyth. 358 Merc. 570, in tertia ι 432 444. cf. Guenther Viehzucht bei Homer p. 21 s., Koerner d. hom. Tierwelt p. 41 s. (εὔμηλος Εὔμηλος πολύμηλος Πολύμηλος Πολυμήλη Μηλόβοσις μηλοβοτήρ μηλοσκόπος. Φυλομηλείδης?)

μηλο-σκόπος. oves speculans. (Stolz zus.ges. Nom. p. 40.) hymn. XIX, 11 ἀκροτάτην κορυφὴν μηλοσκόπον εἰςαναβαίνων. Notio vocis cum sit activa, paroxytonon est, sed Baum., Franke cum proparoxyton exhibeant, passivam existimare videntur.

μῆλοψ (alii μήλωψ. ad vocem μαλὸς μαλλὸς i. e. albus, splendidus referunt Brugmann de product. suppl. in Curt. Stud. IV p. 123, Curtius Grdz.[4] p. 579, Vaničeck E. W. p. 714, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 415. alii compositum esse ex μῆλον et ὄψ iudicantes interpretantur māli faciem i. e. colorem habens v. schol. V ad η 104 μήλοπα καρπόν· τοὺς πυρρούς· μηλοειδὴς γάρ ἐστι τὴν χροιάν cf. ib. schol. HPQTE, Apoll. Soph., Eust. 1571 41, Hesych. 1194, qui iidem refutant aliam derivationem, quae legitur in schol. V ad l. l. οἱ δὲ ὅτι τὸ ἔριον ἐπὶ τοῦ μηροῦ ἔτρεφον· μήλη γὰρ τὸ ἄκρον τοῦ μηροῦ et Eust. 1571 35 ὅ ἐστιν ἐκ προβάτων τὸ ἔριον . . ψυχρὸν δὲ καὶ τὸ καρπὸν προβάτου εἰπεῖν τὸ ἔριον cf. Weissenborn de adi. comp. p 44, Berch Comp. d. Nom. p. 16.) flavus. η 104 μήλοπα καρπόν. cf. Friedlaender die Gaerten des Alkinous Philol. 1851 p. 681. totum locum posteriore aetate insertum esse censet Bergk Gr. Litt. I 672 adn. 48. — cf. Guenther Ackerbau bei Hom. p. 16, Buchh. Real. II a p. 118.

μήν (cf. Mutzbauer Part. μέν I p. 9 s., Baeumlein Part. p. 155 s., Hartung Part. II p. 373 s., Kuehner Ausf. Gr.[2] II p. 688 s. — eiusdem stirpis atque μὰν μὲν Eust. 691, 40 τὸ δὲ μὰν τριχῶς ἀλλοιοῦται, ὡς καὶ ἑτέρωθι δηλοῦται κατὰ φύσιν τοῦ η στοιχείου. λέγεται γὰρ καὶ μὴν κοινότερον καὶ μὰν Δωρικῶς καὶ μὲν Ἰωνικῶς cf. Buttmann A. Spr. p. 295, Hartung Part. II p. 490, Naegelsbach An. zur. Il. ed. I exc. I p. 153 s. Kuehner l. l. II[2] p. 688, Hinrichs de eloc. Hom vest. Aeol. p. 75, a vocula μὰ ducendum esse videtur cf. Pott E. F.[2] II p. 323, Ahrens Kuhn Ztschr. VIII p. 358, Mutzbauer l. l. p. 9 adn. 33 et in h. lex. s. v. μέν.) profecto. Iunguntur ἦ μήν H 393 (Am.-He. v. l. ἦ μιν cf. La Roche Didym. p. 18 οὕτως ἦ μὴν Didymus et Herod. in schol. A.) et B 291 (ita Herod. schol. A ad H 393 Am.-He.), et I 57 (Am.He. ἦ μὴν libri et Nican. in schol. A. sed Did. ib. διὰ τοῦ ε αἱ Ἀριστάρχου ἦ μὲν καὶ νέος. sed propter B 291 H 393 μὴν scribendum videtur.) h. Ap. Del. 87 v. l. μιν. καὶ μὴν T 45 omnes libri et schol. Vict. ad O 15. Ψ 410 π 440 καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται v. l. καί μιν, Bekker[2] τὸ δὲ καὶ coll. A 212 Ψ 612 ex coniectura scribit, Nauck in adn. crit. dubius est. λ 582 593. **οὐ μὴν** Ω 52 h. Ap. Pyth. 37. cum **imperativo** iungitur A 302 εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι. Varia lectio καὶ μὴν A 212 Ψ 672 pro τὸ δὲ καὶ cf. schol. A, et Z 27 in Mosc. 1 pro καὶ μέν. — Bekker in ed. alt. pro μάν, etsi et libris et grammaticorum auctoritate optime defenditur, (Mutzbauer l. l. p. 12 adn. 34) quod vicies quattuor legitur, semper ex coniectura μὴν quod octies occurrit, scripsit cf. id. hom. Bl. I p. 62. nec non μὲν particulam, ubi affirmantis est, in μὴν mutat, assentiente Friedlaendero in N. Jahrb. f. Phil. vol. 79 p. 821 s. et aliqua ex parte Nabero Mnemos. 1855 IV p. 195 s. Quam sententiam vehementer improbandam esse docent W. C. Kayser Philol. XVIII p. 672 s., Mutzbauer l. l. p. 12 s., Cobet misc. crit. p. 365 s., Baeumlein l. l. p. 153 s. v. etiam in h. lex. s. v. μέν. contra Kayser l. l. p. 674 pro μὴν omnibus locis μὰν scribere propensus est. — Collocatur plerumque in prima thesi, semel in secunda vel thesi Ω 52 vel arsi A 302, ter in quarta arsi H 393 Ψ 410 π 440.

μήν (de etymo cf. Curtius Grdz.[4] p. 334, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 399, G. Meyer in Curt. Stud. V p. 83. — Et. Gud. 391 32 παρὰ τὸ μήνη, ὃ σημαίνει τὴν σελήνην. aliter Et. M. 586 41, Or. p. 103 24.) mensis. pro nominativo occurrit forma ionica μείς, exstant cas. obl. μηνός μηνί μῆνα μῆνες μηνῶν μῆνας. τ 307 ξ 162 τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, τ 153 κ [470] ω [143] μηνῶν φθινόντων cf. Classen Beob. p. 183. ω 118 μηνὶ δ' ἐν οὔλῳ. accus. sing. et plur. c. adi. coniunctum semper ad tem-

poris spatium significandum valet B 292 ξ 244 κ 14 μ 325 E 387 ρ 408 cf. La Roche Stud. p. 12. λ 294 ξ 293 μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο. — Collocatur in arsi prima, tertia, sexta, in thesi secunda vel tertia. (διχόμηνος.)

μήνη (ad rad. ma i. e. metiri referunt Curtius Grdz.^{5} p. 333, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 399, Vaniček E. W. p. 651. — sed mire E. M. 586 42, Et. Or. 102 6 ἀντὶ τοῦ μὴ μένειν ἐν τῷ αὐτῷ, ἀλλὰ ποτὲ μὲν μειοῦσθαι, ποτὲ δὲ αὔξεσθαι.) 1) luna Ψ 455 λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη, T 374 σέλας γένετ' ἠΰτε μήνης expungitur a Lachmann Betr. p. 84, G. Hermann de iterat. op. VIII p. 16, Hoffmann quaest. Hom. II p. 241. Semper intellegitur a poëta luna plena et lucida cf. Patzschke hom. Naturansch. p. 7. 2) Luna dea hymn. XXXII, 1 Μήνην εὐειδῆ τανυσίπτερον.

μηνιθμός (Apoll. Soph. μῆνις . . Ἀρίσταρχος δὲ κότος πολυχρόνιος, ἀπὸ τοῦ (ἐπιμένειν ἤγουν) ἐγκεῖσθαι (cf. Lehrs Arist.^{2} p. 134) λέγεται καὶ ἀρσενικῶς μηνιθμὸς καὶ οὐδετέρως μήνιμα. cf. Hesych. κότος ἐπίμονος. ducitur a μηνίω Buttmann A. Spr. II p. 315, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 351, Babad de gr. rad. man p. 32. de significatione v. etiam schol. D ad Π 62 μηνιθμόν· μῆνιν ὀργήν. παρασχηματισμὸς ὁ τόπος, schol. A ib. ὅτι παραλλήλως τέταχε (μηνιθμὸν) τῷ χόλῳ, Lobeck path. prol. p. 5, Heinr. Schmidt Syn. III 565, qui inprimis de ira manenti, iusta causa excitata, vocem dici docet. sed etiam cum χόλος promiscue dicitur cf. schol. ad Π 62, Lehrs Arist.^{2} p. 133.) ira. Π 62 μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, 282 ἀποῤῥῖψαι, 202 πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν, Ariston. schol. A καὶ ὅτι πάνθ' ὑπὸ μηνιθμὸν ἤτοι μετὰ πάσης μήνιδος καὶ χόλου ἢ κατὰ πάντα τὸν τῆς μήνιδος χρόνον cf. schol. interl. A ad l. l. ita Ameis-Hentze, Duentzer, Koch, La Roche, Faesi-Kayser ad l. l. Krueger Dial. § 68 45 3, Kuehner A. Gr. ed. alt. II p. 454, Giseke Entst. der Il. p. 151, La Roche Praep. ὑπό in Ztsch. f. Oest. G. 1861 XII p. 344. — Collocatur in arsi prima vel secunda.

μήνῑμα (a μηνίω ducitur cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 265, Babad de gr. rad. man p. 32, Vaniček E. W. p. 633. De significatione v. Apoll. Soph. μῆνις . . Ἀρίσταρχος δὲ κότος πολυχρόνιος, ἀπὸ τοῦ (ἐπιμένειν ἤγουν) ἐγκεῖσθαι (cf. Lehrs Arist.^{2} p. 134) λέγεται καὶ ἀρσενικῶς μηνιθμὸς καὶ οὐδετέρως μήνιμα et Heinr. Schmidt Syn. III p. 565. de ι longo cf. Doederl. Gl. Nr. 134.) causa irae vel is qui odio est. X 358 μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι schol. A interl. μή πως τῆς ἐκ θεῶν βλάβης αἴτιος καταστῶ. cf. λ 73, ad quem locum schol. B ἤτοι μὴ ὀργισθῶσί σε οἱ θεοὶ δι' ἐμὲ ἄταφον ἐαθέντα. — Collocatur in thesi quarta.

μῆνις (de origine et accentu v. schol. A ad A 1 παρὰ τὸ μένω μῆνις ὡς ἕνος ἧνις. οἱ δὲ περὶ Γλαύκωνα τὸν Ταρσέα ἠξίουν ὀξύνειν τὸ ὄνομα· οὐκ ὀρθῶς. cf. Et. Gud. 341 7, 392 8, E. M. 579 35. eodem redeunt recentiores Curtius Grdz.^{4} p. 312, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 408 II p. 179, Vaniček E. W. p. 663, Babad de Graeca rad. man p. 32, qui ad rad. man referunt. aliter Apoll Soph. ὁ μὲν Ἀπίων μάνης (l. μανία). οἱ γὰρ ὀργιζόμενοί πως μαίνονται (ita Doederlein Gl. Nr. 134.) Ἀρίσταρχος δὲ κότος πολυχρόνιος, ἀπὸ τοῦ (ἐπιμένειν ἤτοι) ἐγκεῖσθαι, ita Lehrs Ar.^{2} p. 134 restituit. De significatione v. Lehrs Ar.^{2} p. 133 s. qui vocem, etsi proprie iram memorem vel inveteratam significet cf. Aristarchum ap. Ap. Soph. l. l., Eust. p. 8 14 ὅτι μῆνις κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἐπιμένουσα ὀργή, Heinr. Schmidt Synon. III p. 565 s., tamen allatis veterum testimoniis ita usurpari docet, ut cum χόλος promiscue dicatur cf. Ariston. schol. A ad Δ 513 ἡ δ. ὅ. ἀντιφράζει τὸν χόλον τῇ μήνιδι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, item ad I 260 T 67 Π 30 O 122, schol. V ad Ω 395. cf. etiam Eust. 8 27, Porphyr. in schol. B ad A 66 et E ad β 315, Roemer die Werke der Aristarcheer p. 302, Friedlaender Ariston. p. 242. Contra Jordan novellen N. Jahrb. 1881 vol. 123 p. 81. de accentu docet Arcad. p. 32 13, 196 5 properispomenon esse vocem, item schol. A ad A 1 qui Glauconem acuentem vituperat.) ‚ira memor, inveterata', quae notio plerisque locis manere videtur. μῆνις -ιος -ιν. de formatione v. Eust. 8 38 ὅτι τὸ μῆνιν Ἀττικόν ἐστι καὶ Ἰωνικόν· μήνιδα δὲ τὸ κοινὸν οὐκ οἶμαι . . ib. 8 42 κανὼν δὲ τοῦ βραχυκαταληκτεῖν τὴν μῆνιν κατὰ Ἡρωδιανὸν τοιοῦτος. τὰ εἰς ν λήγοντα ἐν τῇ αἰτιατικῇ πάντα βραχέα ἐστίν . . οὕτω γοῦν καὶ μῆνιν. Dicitur 1) de ira deorum additis genetivis θεῶν, θεοῦ, Διός, Ζηνός, Ἀπόλλωνος, γλαυκώπιδος. A 75 E 344 44 Π 711 Φ 523 β 66 ε 146 ξ 283 h. Ven. 290. epitheta adduntur E 178 χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις, ad quem locum Herod. schol. A ἐπιμῆνις· Ἀρίσταρχος παρολκῆς οἴεται τῆς ἐπὶ ὁμοίως τῷ ἐπισμυγερῶς καὶ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. ὅταν δὲ παρέλκῃ ἡ πρόθεσις, οὐ ποιεῖται ἐξαλλαγὴν τόνου. εἰσὶ δὲ οἳ ἀνεγνώκασιν ὁμοίως τῷ „ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος", ἵνα τὸ ἔπεστι σημαίνεται. ἄλλοι δὲ ἐπίμηνις ἓν μέρος ποιοῦντες. ἄμεινον δὲ τῷ Ἀριστάρχῳ συγκατατίθεσθαι. legitur ἔπι μῆνις ap. Eust. 535 45, in libris HM et in edd., ἐπὶ μῆνις AL Lips., ἐπιμῆνις CD Eust. 546 16 GNO cf. La Roche Unters. p. 264 266. N 624 Ζηνὸς . . χαλεπὴν ἐδείσατε μῆνιν, γ 135 μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος. Iungitur cum aliis subst. synon. O 122 πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη. 2) de ira Achillis genetivo non addito I 517 T 35 75. epitheton et genetivus additur A 1 μῆνιν . . Ἀχιλῆος, οὐλομένην. — varia lectio v. schol. A ad T 77 μῆνιν ἀναστενάχων (pro ἐν μέσσοισιν ἀναστάς) ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ τῇ Χίᾳ. οὕτως ὁ Δίδυμος. — Collocatur plerumque in prima vel ultima arsi, bis in quinta, semel in tertia. (μηνίω, μήνιμα, μηνιθμός.)

μηνίω (a μῆνις ducitur cf. Curt. Verb. I p. 296 357, Grdz.^{4} p. 312, Babad de gr. rad. man p. 32, Leo Meyer vgl. Gram. II p. 35, Doederl. Gl. Nr. 314. de significatione s. v. μῆνις et Heinr. Schmidt Syn. III p. 655 s. qui proprie et plerumque verbum de ira iusta et permanenti usurpari docet. non recte Eust. 95 8 ad A 247 ὅτι ἐν τῷ „Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιεν" παραχρησάμενος εἶπε τὸ μηνίειν ὁ ποιητής. οὔ πω γὰρ μηνίει ὁ βασιλεύς, ἀλλὰ χολοῦται. idem 8 31 ἐμήνιεν ἀντὶ τοῦ ἐχολοῦτο. Vocalis ι in praes. et impf. etsi natura longa est, uno loco B 769 excepto, semper corripitur cf. G. Hermann opusc. III p. 298, Brugmann de product. supplet. in Curt. Stud. IV p. 182.) suscenseo. μηνίει, imperat. μήνι', ἐμήνιε μήνιε(ν) μήνι' μηνίσας (μηνίετο ex coniectura). de augm. omisso v. Molhem de augm. ap. Hom. et Herod. usu p. 15. Semel de diis dicitur E 177 εἰ μή τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσιν | ἱρῶν μηνίσας addito genetivo causae. cf. Klinghardt de genit. usu Hom. Halis Sax. 1879 p. 45. quid inter verba synonyma intercedat, docent Schmidt l. l. III p. 565, Classen Beob. p. 127, Ameis-Hentze ad l. l. Plerumque dicitur de Achille, singulis locis

A 247 de Agamemnone, *ρ* 14 de hospite. a) absolute *A* 247 488 *B* 769 *M* 10 *ρ* 14. b) c. dativo personae *A* 423 *Σ* 257. Medium legitur ex coniectura Ignarrae et Matthiae h. Cer. 345 *ὀργισθεῖσα θεῶν μακάρων μηνίετο βουλῇ* pro cod. M lectione *ἔργοις θ. μ. μητίσετο βουλῇ*. Collocatur in arsi prima, secunda, quarta, quinta, in thesi secunda *B* 769, post caesuram, quae *κατὰ τρίτον τροχαῖον* vocatur *A* 247. (*ἀπομηνίω ἐπιμηνίω*.)

μήνυτρον (a *μηνύω* cf. Babad de gr. rad. man p. 40, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 355.) indicii praemium. h. Merc. 264 364 *ἂν μήνυτρον ἀροίμην*.

μηνύω (ad rad. man cogitare refertur a Curtius Grdz.[4] p. 312, Babad de gr. rad. man p. 40, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 408, Vaniček E.W. p. 663. aliter Angermann in Curtius Stud. I a p. 23 adn. 2. — E. M. 583 44 *παρὰ τὸ ἀνύω, ὃ σημαίνει τὸ διέρχομαι πλεονασμῷ τοῦ μ μανύω ἢ παρὰ τὸ μνῶ μνύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ η*. de significatione v. schol. Theocr. VI 31 *μηνύειν ἐστὶ τὸ κλέπτοντά τινα δεικνύειν ἢ φεύγοντα ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα. μηνίειν καὶ τὸ σημαίνειν ἁπλῶς καὶ δηλοῦν*, et Heinr. Schmidt Syn. III p. 414 s. qui verbo notionem aperiendi quod antea occultum fuit, tribuit, quare et de oraculis vatumque responsis et de indicio rerum legibus vetitarum dicatur. — *υ* vocalis ap. Hom. anceps, tamen ante longam vocalem semper producitur cf. Vaniček E.W. p. 663. contra Herwerden quaest. ep. p. 70 *υ* vocalem apud epicos semper corripi dicit.) indico. solo in hymn. Merc. de bovibus furto abactis. h. Merc. 254 *μήνυέ μοι βοῦς*, 373 *μηνύειν* ubi quod contra epicorum usum *υ* vocalis producatur, *μηνυέμεν* scribendum esse Herwerden l. l. p. 70 censet; 264 364 *μηνύσαιμ'*. — Collocatur in arsi prima, secunda, quinta. (*μήνυτρον*.)

Μῄονες (schol. A ad *Γ* 401 *Μῄονες ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοὶ τὸ παλαιόν* cf. Arist. schol. A ad *K* 431 *ὅτι Ὅμηρος οὐκ οἶδε τοὺς καλουμένους Λυδούς, ἀλλὰ Μῄονας*. Eust. 365 24 *Μῄονες δὲ λέγονται ἀπό τινος Μῄονος* ib. 365 33 *ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι τοὺς Λυδοὺς Μῄονας ὁ ποιητὴς λέγει* cf. Lehrs Arist.[2] p. 232. de flexione v. Et. M. 583 36. oxytonon fuisse nomen contendit schol. Ven. A ad *Δ* 394 *οὕτως Μαίων βαρυτόνως εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐθνικοῦ*. a nonnullis appellari *Μήονας* sine *ι* tradit Heraclides ap. Eust. 365 27, cf. Lobeck path. el. II p. 36.) Maeones, Mesthle et Antipho, Talaimenis filiis, ducibus Priamo auxilio profecti *B* 864, castra ad Thymbren fluvium habebant *K* 430. Officina purpuraria celeberrimi *Δ* 141, cum Troianis commercium habent *Σ* 292; appellantur *Μῄονες ἱπποκορυσταὶ* *K* 431. *Μῄονας ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας* *B* 866. *Μῄοσιν* *B* 864. **Singularis** legitur *E* 43 *Μῄονος υἱὸν Βώρου*. — cf. Forbiger A. Geogr. II p. 167 s., Buchholz Real. I a p. 297, Hahn die geogr. Kenntnisse der aeltern Epiker I p. 8, Ameis-Hentze ad *B* 864. (*Μῃονίς Μῃονίη*.)

Μῃονίη (Ariston. schol. V ad *Σ* 291 *καὶ Λυδία οὕτω ἐκαλεῖτο* cf. Lehrs Arist.[2] p. 232, Et. M. 583 36, Hesych. 1239. Steph. Byz. *Μαιονία· ἡ Λυδία ἀπὸ Μαίονος ποταμοῦ τοῦ περὶ τὴν Ἀχαΐδα γῆν ῥέοντος. τὸ ἐθνικὸν Μαιόνιος καὶ Μαιονία θηλυκόν. καὶ Μαίων ὁμώνυμος τῷ οἰκιστῇ, ἀφ' οὗ ἡ χώρα.* talia saepius de terris vel urbibus appellatis a veteribus fingi notum est.) Maeonia. *Γ* 401 *Μῃονίης ἐρατεινῆς* locus *ἀθετεῖται* ab Ariston. schol. A ad v. 395. *Σ* 291 h. Ap. Pyth. [1] *Μῃονίην ἐρατεινήν*. Maeonia, quae postea Lydia appellatur, Mysis affinis, propter terrae fertilitatem et caeli clementiam *ἐρατεινὴ* appellatur. Est autem regnum Mesthlae et Antiphi, Talaemenis filiorum, qui Troianis auxilio venerunt. Sub montis Tmoli radicibus *B* 865, qui est inter Hermum et Kaystrum fluvios, urbs Hyde condita est *Y* 385. A Tmolo et Hermo si ad septentriones spectamus, ad *Γυγαίην λίμνην*, octoginta stadiorum intervallo a Sardibus disiunctam, postea Koloen appellatam, pervenimus cf. Strabo XIII p. 625. In Hermum qui *δινήεις* vocatur, Hyllus *ἰχθυόεις*, cui postea nomen Phrygius datum est, effunditur. Praeterea Kayster fluvius et *Ἄσιος λειμὼν* *B* 461 ab illo irrigatus, mons Sipylus, ubi Niobe in lapidem mutata conspicitur et Achelous *Ω* 615 Maeoniae fuerunt. In schol. ad *E* 44 etiam Tarne, quas Sardes esse dicunt, huc pertinere traditur. cf. Strabo XIII p. 625, Hahn geogr. Kenntnisse d. aeltern Epiker I p. 8, Forbiger A. Geogr. II p. 167 s., Buchholz Real. I a p. 297 s.

Μῃονίς. femina Maeonia. quas feminas excellere purpurea officina poëta tradit *Δ* 141 *ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ | Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα*.

μήρινθος ἡ (ex *σμήρινθος* ortum cum *μηρύω* cognatum esse iudicat Curt. Grdz.[4] p. 581, quod verbum referunt ad *ϝερύω* Brugmann gebrochene Redupl. in Curt. Stud. VII p. 345, Leo Meyer vgl. Gram. I p. 197, qui subst. ex *μερϝινθος* factum esse putat. aliter Goebel lex. I p. 421 40, II 246 qui ex rad. *σμα σμαρ* ducit. Lobeck path. el. I p. 113 ab *εἴρω*, unde in Et. M. 580 21 *μέρμις* ducitur, derivat. E. Gud. 392 16 *ἡ σπαρτός, παρὰ τὸ μείρεσθαι καὶ καταρρεῖν ἐν τῷ κλῶσθαι αὐτήν*, E. M. 584 32, Or. 98 17 *παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ καταρρεῖν ἐν τῷ μύρεσθαι αὐτοὺς τουτέστι συνάγεσθαι*, Eust. 1333 38 *ἐκ τοῦ μερίζεσθαι δὲ ἡ λεπτὴ μήρινθος τροπῇ*, id. 1333 34 *ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν μήρινθον οἶδε, Παυσανίας δὲ καὶ μετὰ τοῦ σ σμηρίνθους τινάς*. schol. V ad *Ψ* 854 *παρὰ τὸ μὴ ῥέεσθαι*.) funiculus, quo in certamine sagittariorum avis alligata fuit. *μήρινθος* *Ψ* 869, *-οιο* 857, *-ον* 866 867, *λεπτῇ μηρίνθῳ* 854. — Collocatur in arsi prima, secunda, tertia. — cf. etiam Friedlaender *ἅπ. εἰρ.* Phil. 1851 p. 242.

μηρίον (a *μηρός*. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 476, Spohn de extr. Od. parte p. 143, Lobeck path. prol. 13, Woerner subst. Hom. appell. p. 28. de notione Apoll. Soph. *μηρία οὐχ ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἱεροθυτούμενα*. cf. Hesych. 1251, Et. M. 585 22, Eran. Phil. p. 170, Voss Mythol. Briefe II p. 361 s. 371 s., Am.-He. in app. ad *γ* 456, Nitzsch An. zur Od. I p. 223. legitur plur. *μηρία* et *μῆρα*; hoc ab illo derivari vocali *ι* eiecta Herod. in schol. AB ad *A* 464 contendit, quem refutat Buttmann A. Spr. I p. 216 metaplasmum statuens. cf. etiam Lobeck l. l. p. 13.) ossa femorum vel taurorum et boum vel caprarum et haedorum vel ovium et arietis, quae adipe circumdata *ρ* 241 *γ* 456 diis omnibus vel singulis Iovi, Apollini, Minervae, Mercurio, Neptuno, Nymphis immolabantur. *μηρία* *φ* 267, *μηρί' ἔκηα* sim. genetivo animalis vel adiecto *Θ* 240 *Ω* 34 *ρ* 241 *χ* 336 vel omisso *ι* 553 *γ* 9 quo loco plurimi libri *μηρία καῖον*, 456 *μηρία τάμνον* libri. epitheta adduntur *πολλὰ* *γ* 273, *πίονα* *τ* 336, *πίονα μηρί'*

ἔκηα ταύρων ἠδ' αἰγῶν Α 40 cf. Λ 773 Didym. Ἀρίσταρχος μηρία καῖε, Ο 373 δ 764, κεχαρισμένα μηρί' ἔκαιεν ὀρνῶν ἠδ' ἐρίφων τ 397 v. l. μηρία καῖεν. — Collocatur in secunda vel quinta arsi.

Μηριόνης (a μηρὸς ducitur Goebel Lexil. II 252, Et. M. 586 44 ὁ διὰ τῶν μηρῶν ὄνησιν φέρων καὶ ἑαυτῷ ἐμποιῶν. ταχὺς γάρ. καὶ Μόλος ὁ τούτου πατήρ. cf. Gud. 392 48 et Pott Kuhn Ztschr. IX p. 37 qui ‚mit μηρία sich beliebt machend' explicat.) Meriones, Moli filius, Deucalionis nepos Κ 269 s. Ν 249, cum Idomeneo, cui est carissimus socius Ν 249 Ψ 860, Cretensium agmen duxit Β 651, aciem instruxit Δ 253 s. Diligentia quod excellit, vigilibus castrorum praeficitur Ι 80 s. Κ 58 eosque qui ligna ad rogum Patrocli exstruendum supportari iussi sunt, in silvam deducit Ψ 112 s. Nec forti animo cuiquam cedens Ν 275 s., cum Hector optimos Argivorum certamine singulari provocasset, se dimicaturum pollicitus est Η 166 et Diomedi hostium castra exploraturo comitem se promisit Κ 229; Ulixem autem ab illo socium electum armis instruxit Κ 260 s. Semper fere cum Idomeneo propinquo in aciem procedit Ν 326 s., quare ὀπάων Ἰδομενῆος saepius appellatur, unde accidit, ut illi cum Aenea congressuro succurrat Ν 479 et Coerano, auriga suo, necato, habenis correptis currum ad naves flectat Ρ 620 s. cf. schol. A ad Ρ 613, a quo dissentit Doederl. ad l. l. Idem ad Ν 211 ἑταῖρον vulneratum Merionen esse intellegendum opinatur; sed cum fieri nequeat, ut idem paullo post sanatus in proelium redeat, poëta illius ἑταίρου nomen tacuisse putandus est cf. Schoemann de reticentia p. 23. accedit, quod Meriones nullo loco Idomenei ἑταῖρος appellatur. Grashof autem in Fuhrwerk p. 16 pro Δευκαλίδαο Ρ 608 legendum esse Μηριόναο censet. Sed Duentzer ad Ρ 611 pro Μηριόναο coniecit Ἰδομενῆος, cui assentit Franke ap. Faesi. Contra dicunt Kammer Burs. Jahresbericht 1877 I p. 89 et Eickholt Ztschr. f. Gymn.-W. 1868 p. 224, qui Coeranum, aurigam Merionae, cum curru secutum esse dominum et Idomeneum existimat. Nauck locum spurium esse censet. cf. etiam Lachmann Betr. p. 78, Schuetz de Patrocleae comp. p. 20, Baeumlein Ztschr. f. Alt. Wiss. 1850 VIII p. 166. A Menelao admonitus Patrocli necati corpus a Troianorum impetu cum Aiantibus defendit Ρ 669 s. et ex turba pugnantium aufert Ρ 717 s. Congreditur cum Aenea Π 608 s. et cum Deiphobo Ν 159, quem iterum ad proelium procedentem vulnerat Ν 528 s. Occidit Phereclum Ε 59, Moryn et Hippotionem Ξ 514, Acamentem Π 342, sagitta Harpalionem vulnerat Ν 650 s. Sagittarum arte excellens in certamine avem effugientem cum perfodisset, praemium primum aufert Ψ 860 s. nec non cursus equorum imperitus, quarto praemio potitus est Ψ 651 614; idem solus cum Agamemnone de hastis iaculandis certare ausus, nullo certamine secundum praemium recepit. Μηριόνης Δ 254 Ε 59 64 Κ 196 229 260 Ν 159 306 531 567 650 Ξ 514 Π 342 603 Ρ 620 717 Ψ 351 356 614 870 882, Μ. θεράπων ἐΰς Ν 246 ita Aristarchus. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης δουρὶ κλυτὸς Did., alii θεραπωνεύς. cf. Duentzer Zenod. p. 115. θεράπων ἐΰς Ἰδομενῆος Ψ 528 860 888 cf. Ψ 113 124. Μ. πεπνυμένος Ν 254 266, δουρὶ κλυτὸς Π 619, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ Ν 295 328 527, ὀπάων Ἰδομενῆος Μ. ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ Β 651 Η 166 Θ 264 Ρ 259, ὀπάων Ἰδομενῆος Μηριόνης Κ 58. ἥρως Μ. Ν 575. Μ. καὶ Ἰ. ἀγοὶ ἀνδρῶν Ε 304. Μηριόναο Ρ 610 Ψ 877, Μ. δαΐφρονος Ν 614. Μηριόνῃ Κ 270 Π 608 Ρ 668 Ψ 896, Μ. ἥρωϊ Ψ 893. Μηριόνην Ι 83 Ο 302 Τ 239, Μ. τε καὶ Ἀντίλοχον μήστωρας ἀϋτῆς Ν 93 479. Μηριόνη Π 617 627 Ρ 669, Μ. Μόλου υἱὲ πόδας ταχὺ φίλταθ' ἑταίρων Ν 249. Eust. 314 24. de accentu Arcad. p. 26 1. — Collocatur plerumque in prima vel secunda arsi, quater in tertia, in quinta bis.

μηρός (incertae originis subst. Bezzenberger Beitr. I p. 340 ex μεμορὸς ortum cum kslav. męzdra i. e. membrum lat. membrum cognatum esse putat. Num Benfey W.L. I p. 81 a skr. ûrûs recte ducat, dubitat Curt. Grdz.[4] p. 583. Goebel lexil II p. 252 ad rad. suam σμαρ quae sit vibrare, tumere, refert. Veterum sententiae cognoscuntur ex Et. M. 584 26 μηρὸς παρὰ τὸ μέλας . . ἢ παρὰ τὸ μέρος ἢ παρὰ τὸ μείρω διὰ τὸν μερισμὸν τοῦ σώματος, cf. ib. 580 33, E. Or. 99 21, Eust. 1333 39. — Pluralis accusativi duae finguntur formae μηρούς, qua voce femora ipsa aut hominum aut animalium, cum resecari dicuntur de corpore eorum, significantur et μῆρα, quod notione congruit cum μηρία; sunt enim femorum ossa, quae adipe circumdata diis cremantur, sed cave credas illa nihil nisi ossa fuisse. Quid vero inter duas formas intercedat facile intelleges, cum locos Α 460 et 464, Β 423 et 424, μ 360 et 364 inter se comparaveris. cf. Et. M. 585 44 ὅτι τὸν μὲν ἀρσενικὸν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων ὡς τὸ „μηροὺς ἐξέταμον" Α 460 καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων „μιάνθην αἵματι μηροί" Δ 146. τὸ δὲ οὐδέτερον ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων ὡς τὸ „αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη" Α 464 cf. Herod. schol. A ad Α 464, Eran. Phil. p. 170, G. Hermann ad Aeschyl. Prom. 498, Lobeck path. prol. p. 13, C. F. Hermann gottesd. Alt. p. 28, 21, Ameis-Hentze in ed. et in app. ad γ 456. — Atque formam μῆρα ex μηρία ortam esse putant veteres schol. B ad Α 464 ἀπὸ τοῦ μηρία συνεκόπη καὶ ἐγένετο μῆρα cf. Herod. schol. A ib., Et. M. 722 46. iure hanc derivationem refutant Buttmann A. Spr. I p. 216 adn., Lobeck path. elem. I p. 284 II 166. est autem ea formatio vocis μηρός, quam metaplasmum vocamus. Praeterea veteres μῆρα duas res significare ideoque accentu μῆρα et μηρὰ inter se secernenda esse opinantur cf. Herod. schol. A ad Α 464 τὰ εἰς ος λήγοντα, μεταπλασσόμενα εἰς οὐδέτερον γένος τὸ εἰς ον λῆγον, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει· ὁ ζυγὸς τὸ ζυγὸν τὰ ζυγὰ . . ὅθεν εἰ καὶ μηρὸς καὶ μηρὸν καὶ μηρά, εἰ δὲ μῆρα καὶ μήρους. εἰ δὲ δοίημεν, ὅτι κυρίως τὰ ἁγιαζόμενα θεοῖς μῆρα καλεῖται τὸ [περὶ] τοῦ σημαινομένου καὶ τοῦ περὶ τὸν τόνον ἁμαρτήματος τὴν λέξιν ἀπολύει, contra quem recte disputavit Lobeck path. prol. p. 13. schol. HQ ad γ 179 praecipiunt μῆρα ὡς μῆλα.) 1) μῆρα. femorum ossa. ν 26 μῆρα δὲ κήαντες, γ 179 ταύρων πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, Α 464 Β 424 γ 461 μ 364 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρα κάη ita La Roche cf. Textcr. p. 293 et Bekker in ed. altera. μῆρ' ἐκάη libri et Nauck. sed Herod. schol. A ad Α 464 Πτολεμαῖος τὸ ε τελευταῖον λαμβάνει τοῦ μῆρα, ἵνα ἰακώτερον ἐκδέξηται τὸ κάη. καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως. δύναται δὲ καὶ ἐκάη εἶναι τὸ πλῆρες, ἐκθλίψεως γενομένης τοῦ α, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ εὐτελεστέρου αὐτοῦ

ὁρῶμεν „ἢ εἴ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα"· τὸ δὲ τοιοῦτο πολὺ παρὰ τῷ ποιητῇ, λέγω δὲ τὸ καὶ τὸν χρόνον τὸν ἔξωθεν φυλάσσειν τὸ ῥῆμα καὶ συνάρχεσθαι τῷ ἐνεστῶτι cf. eundem in schol. A ad Β 427. Aristarchum autem plurali, non duali numero, quippe qui, cum de duobus non agatur, ad sententiam non quadret, usum esse verisimile est. 2) **μηρούς.** animalium femora semper in formula μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν | δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν ὠμοθέτησαν Α 460 Β 423 μ 360. 3) **μηρός.** hominis femur. μηρός -οῦ -όν -οί -ούς -ώ. Ε 305 κατ' ἰσχίον ἔνθα τε μηρὸς | ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, Λ 146 μηροὶ | εὐφυέες κνῆμαί τε ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθε Nican. schol. A ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι τὸ εὐφυές. βέλτιον δὲ τοῖς ἄνω διὰ τὸ ὑπερβατόν, cf. schol. BL. μηροῦ Ε 666 694 Λ 828 844. saepius legitur in formula φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ vel sim. Α 190 Φ 173 ι 300 κ 126 294 321 535 λ 24 48. μηρὸν Λ 584 [662] 810 Π 27 308, Λ 583 in figura καθ' ὅλον καὶ μέρος. μηροὺς Κ 573 ϑ 135. μηρώ: Μ 162 Ο 397 ν 198 ὢ πεπλήγετο μηρώ, Π 125 μηρὼ πληξάμενος. Epitheta adduntur Π 473 κ 439 λ 231 σπασσάμενος ἄορ. . . παχέος παρὰ μηροῦ, Ε 660 ἀριστερόν, σ 66 μηροὺς καλούς τε μεγάλους τε, Ο 113 θαλερὼ πεπλήγετο μηρώ. — Collocatur μῆρα in prima secunda tertia arsi, μηρὸς vocis formae plerumque in sexta arsi, quater in prima vel quinta, semel in tertia vel quarta; in thesi secunda legitur Ε 694. (Μηριόνης.)

μηρύομαι (num cum verbo ἐρύω ϝερύω cognatum sit Curt. Grdz.[4] p. 581 dubius est, Duentzer Kuhn Ztschr. XVI p. 281 fieri posse negat. Lobeck path. el. I p. 113 cum substantivis μέρμις μήρινθος ad εἴρω refert. E. M. 584 40 τὸ ἀναλέγομαι. τοῦτο παρὰ τὸ μέρος μερύω καὶ μηρύω τὸ εἰς μέρη κοπτόμενον. Interpretantur schol. BQ ad μ 170 ἱστία μηρύσαντο· συνέστειλαν ἀπὸ τῆς τῶν μηρυομένων ἐρίων συστολῆς, cf. ib. schol. V, Suid., Hesych., Eust. 1710 40. Doederlein Gl. Nr. 542 pro ὁμηρύεσθαι positum ab ὁμήρης ὁμηρεῖν ducendum esse opinatur. Goebel lexil. II p. 247 ad rad. σμαρ refert.) vela contraho et subduco. μ 170 ἱστία **μηρύσαντο**. (μήρινθος.)

Μήστορα ἀντίθεον quem Priamus Ω 257 in optimis filiis in pugna occisis numerat. cf. Eust. 1348 47. de flexione v. Et. G. 392 60, Suid.

μήστωρ (a μήδομαι E. M. 586 49 μήστωρ ἐπιστήμων παρὰ τὸ μήδω μήσω ὁ δυνάμενος μήσασθαι. cf. Nican. schol. A ad Ζ 27, Eust. 703 24, 479 8, schol. A ad Δ 328 et B ad Ψ 16, Curtius Grdz.[4] p. 242, Vaniček E. W. p. 652, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 382 II p. 341.) consiliorum moderator; auctor. μήστωρ -ωρα -ες -ας -ε. 1) absolute: consiliorum moderator. Ζῆν' ὕπατον μήστωρα Θ 22 Ρ 339, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος Patroclus Ρ 477 γ 110, Priamus Η 366, Peirithous Ξ 318 ἀθετοῦνται στίχοι ια' schol. A, Neleus γ 409. 2) auctor. adiectis genetivis a) ἀυτῆς Δ 328 Ἀθηναῖοι μήστωρες ἀυτῆς Hesych. ed. M. Schmidt p. 1270 ἐργάται μάχης κραυγῆς βοῆς, schol. A ad l. l. δυνάμενοι κατὰ μάχην μήσασθαι, ο ἐστι βουλεύσασθαι, ἀφ' οὗ ἐπιστήμονες μάχης. cf. Ν 93 479 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀυτῆς, Π 759 δύω μήστωρες ἀυτῆς Πάτροκλος . . καὶ Ἕκτωρ b) φόβοιο, Apoll. Soph. ἐργάτην φυγῆς cf. Nic. schol. A ad Ζ 97 τινὲς οὕτως διεῖλον ἄγριον, εἶτα αἰχμητὴν κρατερόν, εἶτα μήστωρα φόβοιο. Ἀπολλόδωρος δὲ διχῶς, ἄγριον αἰχμητήν, εἶτα κρατερὸν μήστωρα φόβοιο, ἵνα ᾖ ἰσχυρὸν ἐν τῇ μήσασθαι φυγὴν τοῖς πολεμίοις, Hesych. ed. M. Schmidt p. 1269 ἔμπειρος πολέμου. α) de hominibus Ψ 16 μήστωρα φόβοιο sc. Patroclum, Ζ 97 278 κρατερὸν μήστωρα φόβοιο sc. Diomeden, Μ 39 Ἕκτορα κρατερὸν μήστωρα φόβοιο. β) de equis Troiis Ε 242 τὼ δὲ δύ' Αἰνείᾳ δῶκεν, μήστωρε φόβοιο Didym. schol. A οὕτως Ἀρίσταρχος μήστωρε δυικῶς, ἐπὶ γὰρ τῶν ἵππων. atque ita libri omnes, La Roche, Am.-Hentze, Heyne, Spitzner. μήστωρι cum cod. S Bekker[2], Nauck cet. Sententiam autem non impedire quominus ad equos referamus, facile concedes si contuleris Ε 222 Θ 106 Τρώιοι ἵπποι ἐπιστάμενοι πεδίοιο | κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι et Β 767 ἵππους . . φόβον Ἄρηος φορέουσας. cf. Ameis-Hentze in ed. et in app. ad l. l., Θ 108 Τρώιοι ἵπποι, οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην, μήστωρε φόβοιο (Ariston. ἀθετεῖται) ita libr. optimi et Aristarchus. cf. schol. ad Ε 272, schol. A interl. ad Θ 108 ὡς ἐπὶ τῶν ἵππων, schol. V ad Θ 108 τὸ δὲ μήστωρε τινὲς μήστωρα ἐπὶ τοῦ Αἰνείου διὰ τὸ αὐξητικόν. Aristarchum sequuntur La Roche, Ameis-Hentze, Heyne, Spitzner, ceteri cum schol. ad Ξ 45, cod. ELS, Platon. Lach. p. 191 B et Eust. 702 24 qui οἱ δὲ γράψαντες μήστωρε φόβοιο πάνυ σφάλλονται τοῦ ὀρθοῦ tradit, scribunt μήστωρα. — Collocatur plerumque in thesi quarta, bis Θ 22 Ρ 339 in secunda.

μήτε (ex μή et τὲ compositum G. Hermann op. III p. 153. de usu v. ib. p. 154 et VIII p. 230, Baeumlein Part. p. 282 s., Kuehner Ausf. Gr. ed. II II p. 828 s. et in h. lex. s. v. μή. Saepius pro μήτε in libris μή τε vel pro μήτε τε scribitur μήτ' ἔτι aut μηδ' ἔτι.) neve, neque. μήτε μήτ' et Π 401 μήθ'. Inter se respondent: I. μή-μήτε 1) c. imperativo φ 111 ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε μήτε τι τόξου | δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανύστυος ita La Roche. cod. AFH μηδέ τι, CILQV μὴ δέ τι, K μήτ' ἔτι, DN μὴ δ' ἔτι, edd. μηδ' ἔτι. sed μήτε τι scribendum videtur, quia verbis μήτε τι κτλ. ea quae ante dicta sunt μὴ μύνῃσι παρέλκετε, accuratius explicantur. 2) in iure iurando v. s. μή A Nr. V. h. Merc. 275 μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι | μήτε τιν' ἄλλον ὄπωπα βοῶν κλόπον. μή-μήτε-μήτε ib. 525 (κατένευσε) μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθαι μήτε θεὸν μήτ' ἄνδρα ubi singulas voces inter se μήτε iungit. — II. μήτε-μήτε 1) duae enuntiationes inter se coniunguntur. a) c. imperat. Α 275—77 μήτε σὺ τόνδ' . . ἀποαίρεο, ἀλλ' ἔα . . μήτε σὺ Πηλείδη θέλ' ἐριζέμεν v. l. μὴ δὲ Zon. lex. 623. cf. Κ 249 v. l. cod. G μή τε, Φ 288 pro μήτε τι in cod. L μήτ' ἔτι, ap. Eust. 1237 13 μηδέ τι, in G μή τέ τι leguntur. ξ 387 μήτε τι-μήτε τι, v. l. pro μήτε-μή τε et pro μήτε τι in L μήτ' ἔτι, in CNS μὴ δ' ἔτι. ν 324 σ 416 pro μήτε τι legitur in L μήτ' ἔτι. b) c. optat. σ 79 νῦν μὲν μήτ' εἴης βουγάιε μήτε γένοιο | εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις, Π 98—99 μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι . . μήτε τις Ἀργείων cf. Lange Part. εἰ I p. 23 153 qui versum antecedentem αἲ γὰρ Ζεὺς κτλ. spurium esse docet. c) c. duobus infinitivis α 39 (πρό οἱ εἴπομεν) μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν. d) in enunt. secundaria Ω 337 ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ μήτ' ἄρ τε

νοήσῃ. 2) ad duo nomina inter se iungenda apud imperativum vel ap. inf. pro imp. *E* 827 *μήτε σύ γ' Ἄρηα τό γε δείδιθι μήτε τιν' ἄλλον* ct. *Ξ* 342 *H* 400—01 ubi pro *μήτ' ἄρ τις* legitur in GH Barocc. Mor. *μὴ γάρ τις*, *Θ* 7 *ρ* 401. Ita ut negatio quae antecedit, per *μήτε-μήτε* repetatur *ν* 308 *μηδέ τῳ ἐκφάσθαι μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν*, *π* 303—04 *μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τό γε μήτε συβώτης | μήτε τις οἰκήων μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια*. — III. *μήτε-τε* c. imper. *N* 230 *μήτ' ἀπόληγε κέλευε τε*, in G *μήποτε* legitur. — Iunguntur particulae *μήτ' ἄρ* *K* 249 *Φ* 288 *H* 400, *μήτ' ἄρ τε* *Ω* 337, *μήτ' οὖν* *π* 303 *ρ* 401, *μήτε τις οὖν* *Θ* 7 *Π* 98. *μήτε τι* cf. La Roche Stud. p. 73 66 s. *K* 249 *Φ* 288 *ξ* 387 *σ* 416 *υ* 324 *φ* 111. — Collocatur *μήτε* plerumque in arsi prima vel quinta, quater in secunda; in thesi secunda legitur quater, in tertia bis, in quarta semel *Ω* 337. ultima producitur ante duas consonas in arsi quarta *α* 39.

μήτειρα varia lectio *Ξ* 259 pro *δμήτειρα*. Didym. schol. A *οὕτως ἐν πάσαις δμήτειρα. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ Ζηνόδοτος μήτειρα* cf. Ludwich Aristarchs hom. Textkritik p. 375, Duentzer Zenod. p. 109, Lobeck paralip. p. 214. Eust. 983 55 *τὸ δὲ δμήτειρα γράφουσί τινες μήτειρα ὅ ἐστι μήτηρ. ἀρέσκονται δὲ οἱ πλείους τῇ προτέρᾳ γραφῇ.*

μήτηρ (de etymo v. Curtius Grdz.[4] p. 335, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 338, Gerland Kuhn Ztschr. XXI p. 372 s., Schweizer-Sidler ib. XIX p. 155. aliter Duentzer ib. XVI p. 29, Fick W. Woert.[2] p. 152. Veterum sententias v. in E.M. 584 43.) mater. *μήτηρ μητέρος μητρός μητέρι μητρί μητέρα μητέρ' μῆτερ μητέρας*. I) proprie a) de **deabus**. *μήτηρ* Thetis *A* 280 *Φ* 109 *θεὰ δέ σε* (*με*) *γείνατο μήτηρ*, *I* 410 *Π* 203 *P* 411 *Σ* 9 *Y* 128 *Ω* 141 562 *ω* 47 55 73 85. Venus *E* 248 313 *Y* 209 h. Ven. 282. Iuno *E* 892 896. nympha *Z* 24. Latona h. Ap. Del. 123. Maia h. Merc. 257. *Ψ* 783 Minerva *μήτηρ ὣς* Ulixi aderat, ut matris cura describatur. *θεῶν μήτηρ* h. XXX 17. *μητρὸς* i. e. Iunonis *E* 892, *ἐρινύας* *Φ* 412, i. e. Thetidis *P* 408 *Σ* 216, *κ* 139 *μητρὸς ἐκ Πέρσης*, *Y* 207 *μητρὸς ἐκ Θέτιδος*. Maiae h. Merc. 20 165 267. *μητρὶ* Iunoni *A* 577, Maiae h. Merc. 459. *μητέρα τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων* h. XIV 1. *μῆτερ* Thetis *A* 382. Adduntur 1) adiectiva *πότνια μήτηρ* semper in extr. versu: Neaera *μ* 135, Thetis *A* 357 *A* 794 *Π* 37 51 *Σ* 35 70 *Ψ* 92 126 *λ* 546, *ἀθανάτη . . μήτηρ* Thetis *K* 304 *P* 78. *Σ* 396 *μητρὸς ἐμῆς . . κυνώπιδος* i. e. Iunonis. *E* 371 *ἧς* i. e. Diones. *μητρὶ φίλῃ* Iunoni *A* 572 585, Thetidi *A* 352. *μῆτερ ἐμή* Iuno *A* 586, Thetis *Σ* 79 *T* 21, Maia h. Merc. 163, 2) substantiva *Σ* 332 *Π* 34 *Θέτις μήτηρ*. *Σ* 615 *μητρὸς Ἀχιλλῆος*. *Ξ* 201 302 *μητέρα Τηθύν*. h. Merc. 154 *μητέρα θεάν*. b) de **mulieribus**. *μήτηρ* *Γ* 238 *Δ* 474 *Z* 58 345 481 *Θ* 304 *I* 563 *N* 777 *Ξ* 492 *T* 293 *Φ* 84 123 *X* 79 405 428 *Ω* 73 *α* 215 275 415 *β* 133 135 358 *γ* 95 *δ* 325 *ζ* 25 76 *η* 198 *λ* 152 164 205 210 *ο* 515 *π* 33 *ρ* 6 96 108 354 (*Τηλεμάχοιο*) *τ* 355 *χ* 426 *ω* 292. *μῆτερ* *ρ* 108. *μητέρ'* *ψ* 113 h. Cer. 288. *μητέρα* *Z* 425 *α* 275 cf. Nic. v. l. *μήτηρ* v. schol. EMQ, *α* 292 *β* 133 223 *π* 151 schol. H *γρ. μητρός*, *ψ* 325, *Οἰδιπόδαο* *λ* 271, *τῆς Σκύλλης* *μ* 125, *μουσάφν* h. Merc. 430. *μητέρι* *X* 53 *β* 50 Schnorr de Carolsfeld verb. coll. p. 7 *μητρί τ' ἐμῇ* legit, *β* 336 *π* 386 *υ* 326. *μητρὶ* *Π* 8. *μητέρος* *φ* 110. *μητρὸς* *I* 566 *ο* 511 *τ* 416 *υ* 341 *ω* 334, *μητρὸς ἐρινύες* *λ* 280, *ο* 347 *Ὀδυσσῆος*. Adduntur 1) adiectiva *πότνια μήτηρ* semper in fine versus *X* 352 *λ* 180 215 *σ* 5 *φ* 115 172 *ω* 332, *μήτηρ φίλη* *φ* 113 *Σ* 189, *φίλη μήτηρ* *Φ* 276 *β* 88, *ἠπιόδωρος* *Z* 252, *ὠνητὴ . . μητὴρ παλλακίς* *ξ* 302, *πινυτή περ ἐοῦσα* *υ* 131 *φ* 103. *σῆς μητέρος* *γ* 212, *μητρὸς ἡμετέρης* *ζ* 310, *μ. ἑῆς πατέρ'* *τ* 395, *μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες* *α* 368 *δ* 321, *στυγερῆς* *γ* 310, *φίλης παρὰ μητρὸς* *ζ* 287, *αἰδοίης . . μητρὸς* ep. IV 2, *ψυχὴ μητρὸς κατατεθνηυίης* *λ* 84 cf. 140 205. *μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ* *Z* 87, *ἡμετέρῃ* *χ* 464, *φίλῃ* *I* 555 *β* 373 cf. *ο* 127, *αἰδοίῃ* *ϑ* 420. *σῇ μητρὶ* *π* 469 *υ* 334. *ἀμύμονα μητέρα* *ο* 15, *σὴν μ.* *β* 113. *μητέρ' ἑὴν* *β* 195, *ἐμὴν* *I* 451 *α* 248 *ζ* 305 *ο* 521 *π* 125 *ρ* 401. *μῆτερ ἐμὴ* *α* 346 *λ* 163 210 *ρ* 46 *σ* 226 *φ* 344, *μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ* *ψ* 97, *πότνια μῆτερ* *Z* 264. 2) subst. *μήτηρ γρηῦς Σικέλη* *ω* 389, *Καδμηὶς Σεμέλη* h. VII 56, *μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς* *τ* 416, *μήτηρ τε Ῥείη* h. Ven. 43, *γύνη . . μήτηρ* Ven. 110 145, *μητέρα χήρην* *X* 499. 3) iungitur cum aliis subst. *πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ* *Z* 413 429 *I* 561 *Λ* 452 *N* 430 *T* 291 *X* 239 341 *ζ* 30 154 *ο* 384 *τ* 462, *πατὴρ φίλος καὶ πότνια μήτηρ* *Z* 471, *κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ* *I* 584, *ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ* *Ω* 710, *δμῳαὶ καὶ πότνια μήτηρ* *ο* 461, *μήτηρ τε υἱός τε* *Ω* 141, *μήτηρ τε πατήρ τε* *δ* 224 *ϑ* 550, *μ. ἠδὲ πατὴρ* *ι* 367. *πατρὸς καὶ μητέρος* *ζ* 287 *ξ* 140 *ο* 432 *σ* 266 sc. domum. *π. καὶ μητέρος ἠυκόμοιο* (Thetidos) *Ω* 466. *φίλον π. καὶ μητέρος* *T* 422. *πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ* *Ξ* 502 *ζ* 51, *καὶ μητέρι κεδνῇ* *κ* 8, *πατέρι σῷ καὶ μητέρι κέδν' εἰδυίῃ* h. Ven. 134, *ἀλόχῳ καὶ μητέρι καὶ τεκέϊ ᾧ καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσί τε* *Ω* 37. c) de **animalibus**. *μήτηρ* sc. *στρουθὸς* *B* 313 315 327, bovis *P* 4 *μήτηρ πρωτοτόκος, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο*, leonum *κ* 414 *μητέρας*, *μητρὶ* *E* 555. II) translate a) exemplar curae et diligentiae *Δ* 130 *Θ* 271 *Ψ* 783. b) de terra dicitur animalibus fertili Hesych. *μητέρα θηρῶν· πολλὰ θηρία ἔχουσαν*. cf. Ameis-Hentze ad *ο* 226, Buchholz Real. II a p. 134. *Ἴδην . . μητέρα θηρῶν* *Ξ* 283 h. Ven. 69, *Φθίην μητέρα μήλων* *I* 479, *Ἴτωνα* *B* 696, *Ἀρκαδίην* h. XIX 30. *Θρήκῃ μητέρι μήλων* *Λ* 222, *Πύλῳ* *ο* 226. de accentu v. Herod. *περὶ μον. λέξ.* p. 16 22 ed. Lehrs. — Varia lectio schol. P ad *α* 71 *νύμφη· γράφεται μήτηρ*. — Collocatur plerumque in prima vel sexta arsi, rarius in quinta, tertia, secunda, quarta. In thesi secunda legitur undecies, in tertia novies, in quarta ter. Semel *Ξ* 492 in arsi secunda ante *μήτηρ* ultima syllaba praep. *ὑπὸ* producitur cf. La Roche Unters. p. 57, Hoffmann quaest. Hom. I p. 156. (*μητρυιή μήτρως μητρώιος, δυσμήτηρ παμμήτειρα μητροπάτωρ*.)

μητιάω (a *μῆτις* Et. M. 584 55, Doederl. Gl. Nr. 130, Babad de gr. rad. man p. 25 s., Vaničeck E.W. p. 660. Pott Kuhn Ztschr. VI p. 102 lat. mentiri confert. vocalis *ι* praes. et impf. brevis est cf. La Roche Unt. p. 54.) Act. et Med. cogito, excogito, machinor. Praes. ind. act. *μητιόωσι*, part. *μητιόωντι -όωντες -όωσι μητιόωσα*, med. *μητιάασθε μητιόωντο* de quibus formis cf. Wackernagel ep. Zerdehnung in Bezzenb. Beitr. IV cap. 6. De diis semper dicitur excepto *Σ* 312. 1) intrans. a) absol. *H* 45 *βουλήν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι*. b) *M* 17 *μητιόωντο . . τεῖχος ἀμαλδῦναι* cf. Tundeer de inf. hom. p. 79. c) *X* 174 *φράζεσθε*

θεοὶ καὶ μητιάασθε, ἠέ-ἠέ. 2) trans. a) c. acc. rei βουλάς, κακά. Υ 153 Ο 27 Σ 312 α 234, Κ 208 = 409 ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν. b) c. acc. rei et dat. personae ζ 14 ϑ 9 νόστον Ὀδυσσῆι μητιόωσα. — v. l. ι 262 pro μητίσασθαι legitur μητιάασθαι. schol. BL ad Π 202 μ' ἠτιάασθε· τινὲς μητιάασθε κακῶς, ita Zenodotus. cf. Ariston. schol. A ib., Duentzer Zen. p. 125. schol. P ad δ 227 μητιόεντα· γράφεται μητιόωντα. schol. M γ 213 μητιάασθαι· γράφεται μηχανάασθαι ita opt. libri et edd. — Collocatur plerumque in fine versus, ut quintum et sextum pedem efficiat, semel in arsi secunda. Componitur συμμητιάομαι.

μητίετα (a μῆτις ducitur schol. BDL ad Α 175 μητίετα· ἡ εὐθεῖα μητιέτης. γίνεται παρὰ τὸ μῆτις· τοῦτο παρὰ τὸ μήδω τὸ βούλομαι. ἐκ γοῦν τοῦ μῆτις γίνεται μητίτης καὶ μητιέτης, μητιέτην κατὰ μεταπλασμὸν μητίετα. cf. Et. M. 582 2, Eust. 75 33, Hesych., Suid. atque dilatatum esse ex μητῖτα iudicarunt schol. A ad Α 508 ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ μητῖτα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε καὶ συστολῇ τοῦ ι, ἀπὸ εὐθείας τῆς μητίτης κλητικὴ γέγονε μητίετα. οὕτως Ὧρος καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρωνύμων καὶ ἀπὸ τοῦ μητῖτα φησὶ τὸ μητίετα. cf. Cramer Epim. I p. 270, Lobeck paral. p. 184, path. el. I p. 415. Rectius Vaniček E.W. p. 660, Fick vgl. Woert.[2] p. 1081, Doederlein Gl. Nr. 140. compositum esse ex μῆτις et ἵημι iudicant Pott Kuhn Ztschr. VI p. 36, Froehde ib. XII p. 160, Schaper ib. XII p. 526, contra quos Babad de gr. rad. man p. 25 s. disputat. formationem non satis intellegi posse dicit Delbrueck Synt. Forsch. IV p. 8 adn. 1 et p. 9. — de forma nom. in -α, quae aeolica esse videtur, docet Herodianus ex veterum ratione in schol. A ad Π 185 ἡ δ. ὅ. τῇ προσαγορευτικῇ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς κέχρηται ὡς κυανοχαῖτα ἀντὶ τοῦ κυανοχαίτης cf. ib. ad Ν 203 Β 107 et schol. Harl. ω 10. rectius Eust. 75 19 ὅτι καινός τίς ἐστι μεταπλασμὸς ὁ τῶν εὐθειῶν τῶν εἰς ης ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ὅτε εἰς α μεταπλασθῶσι κατὰ τὴν λήγουσαν . . διὰ συνεσταλμένου τοῦ α et p. 75 33 ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ. cf. cum Buttmann Ausf. Spr. I p. 139, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 164 II p. 347, Theod. Ameis de Aeol. Hom. p. 13, tum vero Hinrichs de Hom. eloc. vest. Aeol. p. 93. — De accentu Herod. in schol. A 175 praecepit οὕτως Ἀρίσταρχος τρίτην ἀπὸ τέλους ποιεῖ τὴν ὀξεῖαν. καὶ ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις. καὶ ἴσως πλεονασμός ἐστι τοῦ ε cf. ib. ad Α 508, E. M. 582 2, Eust. 75 33, qui accentum aeolicum esse docet, Lehrs Arist.[2] p. 259 s., La Roche h. Textkrit. p. 309 s., ubi omnia veterum testimonia laudantur, Theod. Ameis l. l. p. 14, Hinrichs l. l. p. 12 s. p. 95. sed Bekker in ed. alt. μητιέτα. — vocalis ι brevis est cf. schol. A ad Α 508, La Roche Unt. p. 164.) sapientissimus, consiliorum moderator. semper Iovis epitheton est et aut nomin. aut vocativus occurrit. et legitur in fine versus aut μητίετα Ζεὺς Α 175 Β 197 324 Ζ 198 Η 478 Θ 170 Ι 377 Κ 104 Λ 278 Μ 279 292 Ο 377 599 Π 249 Ω 314 ξ 243 π 298 υ 102 h. Ap. Pyth. 27 Merc. 469 503 Ven. 203 XXXIV 7 aut μητίετα Ζεῦ Α 508.

μητιόεις (a μῆτις ducitur E. M. 584 μῆτις· ἀπὸ τούτου γίνεται μητιόεις. καὶ μητιόεντα φάρμακα εὖ ἐπινενοημένα καὶ ἐνεργα, Vaniček E.W. p. 660, Doederlein Gl. Nr. 130, G. Meyer Beitraege in Curt. Stud. V p. 89.) consilii plenus. μητιόεντος-ι-α acc. plur. neutr. 1) de rebus δ 227 φάρμακα μητιόεντα schol. P γράφεται μητιόωντα. schol. BH δραστήρια ἢ ὑπὸ συνέσεως εὑρεθέντα, cf. ib. schol. E, Eust. 1493 42, Goebel de epith. in -εις des. p. 38: ,quae tanquam ad omnes res hominibus consilium auxiliumque praebent', Ameis-Hentze ad l. l. 2) de Iove cf. Eust. 75 38 σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ μητίετα Ζεὺς καὶ μητιόεις λέγεται. h. Ap. Pyth. 166 Διὸς . . μητιόεντος, XXIV 5 Διὶ μητιόεντι. — Semper in arsi ponitur vel quinta vel secunda.

μητίομαι (a μῆτις ducitur Leo Meyer vgl. Gr. II p. 35, Curtius Verb. I p. 357, Fick in Kuhn Ztschr. XXII p. 377, Vaniček E.W. p. 660. Eust. 1302 44 μητίσασθαι, ὅ ἐστι βουλεύσασθαι id. ad Κ 48 p. 788 61 λέγει δὲ μητίσασθαι τὸ πρᾶξαι, τὸ τέλος φράσας ἐκ τῶν πρὸ τοῦ τέλους διὸ καὶ ἑρμηνεύων ἐπήγαγε τὸ ὅσσ' Ἕκτωρ ἔρρεξε κτλ. Doederlein Gloss. Nr. 130.) excogito, machinor. μητίσομαι ind. fut. et coni. aor., ἐμητίσαντο μητισαίμην μητίσασθαι, vocali ι producta. 1) intrans. de deo ι 262 οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι v. l. aut μητιάασθαι aut ex Ξ 120 καὶ θεοὶ ἄλλοι. schol. V interpretatur ἐργάσασθαι. h. Cer. 345 ἔργοις θεῶν μακάρων μητίσετο βουλῇ sc. Ceres. ita cod. M. sed Matthiae recte ὀργισθεῖσα θ. μ. μηνίετο βουλῇ. 2) transitive. de hominibus a) c. acc. rei Κ 48 τόσσα δὲ μέρμερ' . . μητίσασθαι Eust. 788 61, Am.-He. Ψ 312 πλείονα . . μητίσασθαι in Syr. duobus σ scriptum legitur, Γ 415 Nic. schol. A „ὡς νῦν ἔκπαγλα φίλησα". μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων „μητίσομαι ἄλγεα λυγρά". στικτέον δὲ φίλησα, ἐὰν ἡ μητίσομαι ὁριστικόν· ἐὰν δὲ ὑποτακτικὸν συνεσταλμένον κἀκεῖ διαστολὴ θετέον, ἵνα κοινὸν ᾖ τὸ μὴ ἐπίρρημα κατὰ πάντων, μή σε μεθείω, μὴ ἀπεχθήρω cf. Friedlaender Nic. p. 53 s. atque coni. aor. intellegendus esse videtur cf. Ameis-Hentze. μ 373 μέγα ἔργον ἐμητίσαντο scribitur et duobus σ in cod. A et L. b) c. acc. rei et dat. personae Ο 349 οἱ θάνατον μητίσομαι. c) c. acc. rei et personae σ 27 ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην cf. La Roche Stud. p. 242, Krueger Dial. § 46 13 1. sed van Herwerden quaest. ep. p. 50 καταϝεικισσαίμην scribit, quod μητίεσθαι verbi notio sententiae non quadret. — Ponitur in arsi secunda vel quinta; in thesi tertia Γ 415 Ο 349 et ἐμητίσαντο post caesuram, quae κατὰ τρίτον τροχαῖον vocatur.

μήτις μήτι pronomen pro μή τις, μή τι v. s. v. μή p. 1090, 1.

μῆτις (de origine v. E. M. 584 55 Or. 103 26 μῆτις σύνεσις τέχνη βουλή. γίνεται παρὰ τὸ μήδω cf. Hesych., Suid., Curtius Grdz.[4] p. 313 utrum ad rad. μεν μαν ,cogitare' an ad mâ ,metiri' referendum sit, dubius est cf. Vaniček E.W. p. 660, Benfey Kuhn Ztschr. II p. 227, Leo Meyer ib. V p. 380 VI p. 4, Pauli ib. XIV p. 103, Schweizer-Sidler ib. II p. 295, Fick ib. XXII p. 377, Doederlein Gloss. Nr. 129, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 331. cf. etiam Babad de graeca rad. man p. 25. — Dativi μήτι Ψ 315 316 318 ν 299 ultima longa est cf. Hartel hom. Stud. I p. 57, Eust. 1303 8 ἔστι μῆτις μήτιδος καὶ Ἰωνικῶς μήτιος . . ἡ δοτικὴ μήτιι καὶ κατὰ κρᾶσιν μήτι. cf. Choerob. de ton. p. 417,

Lobeck path. el. II p. 59, Sitzler Nom. auf -ις bei Hom. in N. Jahrb. 1880 vol. 121 p. 515. accusativi ultima producitur et in formula Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος et Ψ 313, brevis Η 447 γ 18 δ 678 739 ν 303 306 Ι 423 Ξ 107 Κ 19 497 Ρ 634 712 ψ 125 ι 422 in primo vel tertio pede raro, plerumque in quinto usurpatur cf. Hoffmann quaest. Hom. I p. 100. de significatione cf. etiam Naegelsbach homer. Theol. p. 339.) prudentia, consilium prudens. μῆτις μήτι μῆτιν. 1) abstr. prudentia. Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον Β 169 schol. A interl. μῆτιν· εὐβουλίαν, 407 Κ 137 cf. Β 636 Η 47 Λ 200. μήτι Ψ 315 316 318, ν 229 μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν. praeterea synonyma adiunguntur Η 447 νόον καὶ μῆτιν, τ 326 νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν, Κ 226 οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις cf. Ψ 590. Ο 509 νόος καὶ μῆτις ἀμείνων, ep. II 2 θυμὸς πρόφρων καὶ μῆτις ἀρίστη. 2) concr. prudens consilium. μῆτιν pendens ab ὑφαίνειν Η 324 Ι 93 δ 678 739 schol. E, ν 303 386, ι 422 πάντας δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον, ab εὑρίσκω τ 158. ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε γ 18, ἔχων h. Merc. 348. κ 193 εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις, ι 414 μῆτις ἀμύμων. adiectiva praeterea adduntur Κ 19 οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο v. l. συμμῆτιν cf. Herod. schol. A εἰσὶν οἳ ἀνέγνωσαν καθ' ἓν μέρος λόγου ὡς εὔμητιν κακῶς· δύο γάρ ἐστι μέρη λόγου, σὺν καὶ μῆτιν. τὸ δὲ ἑξῆς ἐστι συντεκτήναιτο μῆτιν, schol. A interl. μῆτιν· συμβουλήν. Ι 423 μῆτιν ἀμείνω cf. Ξ 107. Ρ 634 712 φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην cf. ψ 125. Ψ 313 μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ παντοίην. Genetivus pendet Κ 497 διὰ μῆτιν Ἀθήνης et β 279 μῆτις Ὀδυσσῆος, praeterea in v. spurio μῆτις Ἐπειοῦ legitur, quem a Zenodoto ad Υ 90 additum esse Duentzer Zenod. p. 161 opinatur. — Ultima syllaba vocis antecedentis producitur in formula Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος, praeterea brevis usurpatur Η 324 Ι 93 423 cf. La Roche Unters. p. 54. — Collocatur in omnium pedum arsi, saepissime in quinta; in thesi quarta legitur sexies, in tertia Ψ 313. (μητιάω μητίομαι μητιόεις μητίετα, δολομῆτα δολόμητις κλυτόμητις ποικιλομήτης πολύμητις.)

μητρο-πάτωρ (schol. A interl. Λ 224 ὁ τῆς μητρὸς πατήρ. cf. Stolz zus. Nom. p. 37, Schaper genera comp. p. 14, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 340.) matris pater. Λ 224.

μητρυιή (Joh. Schmidt Voc. II p. 229, Bopp vgl. Gr.² III p. 358 ex matur-ja ortum esse iudicant; non recte Eust. 1482 48, 560 23 ex μήτηρ et υἱὸς compositum esse opinatur. de accentu v. Arc. p. 98 4 τὸ δὲ μητρυιὰ μακρὸν ἔχον τὸ α ὀξύνεται.) noverca. Ε 389 μητρυιή, περικαλλὴς Ἠερίβοια quae Aloidas privignos in odio habebat, Ν 697 Ο 336 μητρυιῆς Ἐριώπιδος.

μητρώιος (Leo Meyer vgl. Gr. II p. 458, La Roche Unt. p. 205 s. 208. Philemon p. 92 πατρῷον τὸν πατρικὸν σημαίνει καὶ ἔστι κτητικὸν ὄνομα. γίνεται μὲν ἐκ τῆς πατρὸς γενικῆς πατροῖος, ὁ τοῦ πατρὸς ὡς παντός, παντοῖος. καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω πατρῷος, μένοντος ἐν προσγραφῇ τοῦ ι. οὕτω δὲ καὶ τὸ μητρῷος γίνεται καὶ παππῷος. ἐκφωνηθέντος δὲ τοῦ προσγεγραμμένου ἰῶτα γίνεται πατρώιος μητρώιος παππώιος cf. Et. M. 26 38, Eust. 218 2. atque tenendum est poetam formis contractis non uti.) maternus. τ 410 μητρώιον ἐς μέγα δῶμα.

μήτρως (stirpem in ϝ terminare Savelsberg de Dig. II, 2 Aachen 1867 p. 18, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 614, in σ Schoenberg gr. Comp. p. 38, Roediger de prior. membr. conform. finali p. 73 censent. schol. BL ad Π 717 μητρὸς ἀδελφός. οἱ δὲ νεώτεροι τὸν πρὸς μητρὸς πάππον μήτρωα καλοῦσι cf. Eust. 1083 9, 971 26 saepius, Suid., de accentu v. Arc. p. 93 13.) avunculus maternus. Π 717 Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο, αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, Β 662 Tlepolemus πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα. (μητρώιος.)

μηχανάω (a μηχανή, μῆχος Lobeck path. prol. 184 not. 24, Curt. Verb. 1 p. 349 Grdz.⁴ p. 335, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 386 II p. 15, Vaniček E. W. p. 681. De act. et med. forma v. Eust. 1841 37 ad σ 183 ὅρα δὲ τὸ μηχανόωντας ἐνεργητικῶς λεχθέν· τὸ μέντοι ῥῆμα παθητικῶς ἀεὶ ἐκφωνεῖσθαι εἴωθεν, ὡς δηλοῖ τὸ κακὰ μηχανάασθαι καὶ τὸ κακὰ μηχανόωνται et Ellendt, Einfluss des Metrum p. 15 c. adn. 11 p. 13. de signif. Heinr. Schmidt Synon. I p. 389 392.) act. et med. eiusdem notionis sunt, molior, machinor, excogito. plerumque in malam partem accipitur. Act. μηχανόωντας, med. μηχανάασθε -ασθαι [schol. A ad Ζ 269 εὐχετάασθαι. Ἀρίσταρχος τὸ δεύτερον ἄλφα συστέλλει καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης· ἄλλοι δὲ ἐκτείνουσιν, οὐχ ὑγιῶς. ὅσα γὰρ εἰς θαι λήγει ἀπαρέμφατα μὴ κατ' Αἰολίδα διάλεκτον, τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχοντα τὴν ὀξεῖαν, φιλεῖ πρὸ τέλους βραχύνεσθαι . . οὕτως οὖν πάντα τὰ τοιαῦτα ἀναγνωστέον· κακὰ μηχανάασθαι] μηχανόωνται -ωντο μηχανόῳτο, de quibus formis v. Wackernagel ep. Zerdehn. in Bezz. Beitr. IV c. 6. Semper medium excepto σ 143. de augm. omisso v. Molhem de augm. ap. Hom. et Herod. usu p. 15. I) transitive 1) c. acc. rei a) molior τείχεα Θ 177 b) machinor ἀτάσθαλα σ 143 (μηχανόωντας, Nauck Mél. Gréc. Rom. II p. 432 s. μητιόωντας) γ 207 π 93 ρ 588 υ 370 Λ 695. μηχανάασθαι cet. κακὰ γ 213 v. l. μητιάασθαι cf. schol. M, ρ 499 φ 375. ἀεικέα υ 394 χ 432. λώβην, ἣν . . ἀεικέα μηχανόωνται υ 177. c) struo, perficio π 196 ἂν . . τάδε μηχανόῳτο ᾧ αὐτοῦ γε νόῳ. 2) c. acc. rei et dat. personae π 134 ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται. II) intrans. δ 822 ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται i. e. in animo habent v. l. μηχανόωσι. — Collocatur semper in extremo versu cf. Ellendt l. l. p. 15 (περιμηχανάομαι.)

μηχανιῶτα voc. h. Merc. 436. machinator. a μηχανή ducitur.

μῆχος (de etymo v. Curtius Grdz.⁴ p. 335 qui got. mag mahto confert; Eust. 154 45 ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ μηχανὴ μετεσχηματίσθη τὸ μῆχος, ὅπερ καὶ μῆχαρ λέγεται, cf. E. M. 585 19, Hesych., falso schol. νεωτ. ad Β 352.) consilium, ratio, auxilium, facultas. sola forma μῆχος legitur. Β 392 Am.-He., μ 392 οὐδέ τι μῆχος | εὑρέμεναι δυνάμεσθα, ξ 238 οὐδέ τι μῆχος | ἦεν ἀνήνασθαι ‚neque fieri potuit ut', Ι 249 οὐδέ τι μῆχος | ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν v. l. μῆχαρ in schol. Pind. Ol. II 31. Nican. schol. ABL ἐπὶ τὸ μῆχος βραχὺ διασταλτέον· σαφέστερον γὰρ οὕτω παρίσταται cf. Friedlaender Nic. p. 85, Ameis-Hentze. de inf. ad subst. μῆχος adiuncto v. Tudeer de inf. hom. p. 102. — Collocatur semper in versu extremo. (μηχανάω μηχανιῶτα, ἀμήχανος -ής κακομήχανος πολυμήχανος πολυμηχανίη.)

μιαίνω (alii ex μιhϝανjω Leo Meyer vergl. Gr. II p. 207 243, Benfey Kuhn Ztschr. VII p. 119,

alii ex *σμιαίνω* ortum esse docent cf. Walter Kuhn Ztschr. XII p. 386, Goebel lex. I p. 218, qui germ. linguae ‚schmieren' conferunt. aliter Doederl. Gl. Nr. 85.) inficio, tinguo, contamino. *μιήνῃ μιαίνεσθαι μιαίνετο μιάνθησαν μιάνθην*, de qua forma tradunt schol. BL ad Δ 146 *μιάνθην· ἀντὶ τοῦ μιανθήτην· ἔστι δὲ δυικὸν ἐκ συγκοπῆς* cf. Eust. 456, 37 quibus Buttmann A. Spr. II p. 189, Matthiae gr. Gr. § 205, 8, Monro gram. of hom. dial. p. 4 assentiuntur. pluralem autem esse docent Porphyrius schol. B ad Θ 74 *ἀντὶ γὰρ τοῦ ἐμιάνθησαν ἐπὶ πληθυντικοῦ κεῖται. εἰ γὰρ ἦν ἐπὶ δυϊκοῦ, ἔφη ἂν μιανθήτην ὡς κλινθήτην καὶ ἡσθήτην*, item Lobeck path. el. I p. 381 s., Thiersch gr. Gr. § 215 44. Sed *μίανθεν* potius scribendum esse censuerunt alii veterum cf. E. M. 532 32 *ὁ ἀόριστος ἐκοσμήθησαν . . . ἀφαιρέσει τοῦ ε καὶ συγκοπῇ γίνεται κόσμηθεν· ὁμοίως τὸ τράφεν Δωρικῶς καὶ Ἰωνικῶς καὶ τὰ ὅμοια· ἐφάνθησαν καὶ ποιητικῶς ἢ Αἰολικῶς η Δωρικῶς φάανθεν*, cui adstipulantur G. Hermann opusc. VI a p. 282 s., Ahrens de coniug. in *-μι* p. 36 Dial. II p. 317 p. 29 not. 9 I 211 not. 6, Lentz ad Herod. *περὶ παθ.* fragm. 273 a II p. 264, Curtius Verb. I p. 143 195 II p. 332 Temp. et Modi p. 273, Christ Lautl. p. 89 92, Meister in Curt. Stud. IV 420, La Roche Unt. p. 290 s. qui cum saepius *-εν* terminatio ante caesuram producatur, metrum obstare negat, cf. etiam Ameis-Hentze² ad Δ 146. forma vero *μιάνθην* et auctoritate codicum, qui omnes praeter G (*μίανθεν*) et L (*μιάνθη*) eam exhibent et inscript. Delphica, in qua 3. plur. *ἀπελύθην* ap. Welscher et Foucart Nr. 254 1 legitur et forma Cretensi *διελέγην* in Corp. Inscr. Gr. 3048 defenditur. cf. Cauer in hom. Jahresbericht in Ztschr. f. Gym.-W. 1884 p. 338, Nauck bull. de l' Acad. de St.-Pétersbourg 1878 XXIV p. 348. cf. etiam Hinrichs de eloc. Hom. vest. Aeol. p. 142 s. I) Act. inficio, tinguo. Δ 141 *ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ* Apoll. lex. 164 30 *μιήνει*. — II) Pass. contaminor, c. dat. instr. coniunctum cf. Walter de dat. instr. p. 35. Δ 146 Π 795 797 Ψ 732, dativo non adiecto Ρ 439. — Collocatur plerumque post caesuram, quae *κατὰ τρίτον τροχαῖον* vocatur, Ρ 439 post *τέταρτον* et Δ 141 in extremo versu. (*μιαρός. μιαιφόνος?*)

μῐαι-φόνος (Epitheton Martis. de accentu de quo veteres concinunt, tradit Arc. p. 91, 1 *τὰ ἐπὶ ἐνεργείας τιθέμενα συντεθειμένα ἀπὸ τοῦ τέμνω φονεύω κ. τ. λ. παροξύνονται . . μιαιφόνος*. Vocem compositam esse ducentes, priorem partem ad *μιαίνω* cum referunt aut ex *μίανο* per syncopen factam esse putant aut a *μια* stirpe derivatam, ex *μιασι* vel *μιαο* ortam esse iudicant, posteriorem omnes fere ad *φόνος* substantivum pertinere censent. atque alii accentu commoti voci vim activam tribuentes „cruore polluens" vertunt E. M. 587 21 *μιαιφόνος, μιαινόμενος φόνοις. (ἡ κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ β εἰς μ οἷον βιαιφόνος ἢ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ οἷον ἰαινόμενος τῷ φόνῳ)* cf. Suid., Doed. Gl. Nr. 85 et ad Ε 31, Faesi-Franke ib., Dindorf in Steph. thes. vol. V s. v., Meiring de verb. cop. II p. 14 19, Schaper gen. compos. p. 12, id. Kuhn Ztschr. XXII p. 525, Vaniček E.W p. 737. alii accentu neglecto passivam intellegentes „cruore pollutus" interpretantur Hesych. ed. M. Schmidt 1307 *μιαιφόνος· μεμιασμένος φόνῳ, μιαινόμενος τοῖς φόνοις, μεμολυσμένος φονεύσεσι* cf. Eust. 456 5, 1356 55, Passow in lex.⁵ s. v., Schoenberg griech. Comp. p. 37, Am.-He., Duentzer, La Roche ad Ε 31. Neque his neque illis cum accedunt, nihil nisi qua ratione ex *μιαίνω* verbi stirpe et *φόνος* vox orta sit explicare student Lobeck path. el. I p. 369, Buttmann A. Spr. II p. 354, Curt. in Stud. III p. 192, G. Meyer ib. VI p. 385 VII p. 180, Fritzsche ib. VI p. 135, Clemm ib. VII p. 50 et de comp. Gr. p. 14 129, Weissenborn de adi. comp. p. 10 45, Stolz zus. ges. Nom. p. 27, Fedde Wortzus. im Hom. I p. 14. Sed cum difficultas, quae aut accentu in paenultima posito aut inde oritur, quod prior pars compositi verbum, posterior dat. instr. accipitur, neque una neque altera explicatione tollatur, aliam viam ingressus Roediger de prior. membr. conf. finali p. 80 s. *μιᾷ* i. e. *πληγῇ φονεύων* interpretatus est, contra quem Fedde l. l. p. 19, Clemm de comp. Gr. p. 14 adn. 38, G. Meyer l. l. VI 385 disputant. Neque Goebel lex. I 218 cum posteriorem partem ad rad. suam *σπα σφα* i. e. ‚facere ut evanescat' refert, aliquid profecit. Itaque sub iudice lis est; neque enim in iis, quae adhuc allatae sunt, explicationibus acquiescere possumus.) Vulgo interpretantur ‚cruore polluens aut pollutus.' Ε 844 Φ 402 *Ἄρης . . μιαιφόνος*, Ε 31 455 *Ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα*. — Collocatur post caesuram, quae *κατὰ τρίτον τροχαῖον* vocatur.

μῐᾰρός (a *μιαίνω* verbi radice *μια* vel *σμια* ducitur, cum nostro ‚schmieren' cognatum iudicatur cf. Et. M. 587 15, Or. 103 17, Eust. 519 2, Hesych., Doederlein Gl. Nr. 85, Lobeck path. prol. p. 253, Curt. in Stud. III p. 192, Siegismund de metathesi ib. V p. 179, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 233, Benfey W. L. II p. 476, id. Kuhn Ztschr. VII p. 119, Hoffmann qu. Hom. I p. 153, Goebel lex. I p. 218. Duae consonantes fuerintne in initio dubitat Hartel Stud. I p. 21.) contaminatus, pollutus. Ω 420 *οὐδέ ποθι μιαρός*. cf. schol. BL, Eust. 1356 55. producitur ultima vocis *ποθι* syllaba brevis ante vocem hoc loco cf. La Roche Unters. p. 57, Hoffmann l. l. I p. 153, Hartel l. l. I p. 21.

μιγαζομένους *φιλότητι* θ 241. se miscentes. a rad. *μιγ* ducitur cf. Curtius Grdz.⁵ p. 627 s., Hesych. *μισγομένους* explicat, cf. Eust. 1498 15. paullo aliter Leo Meyer vgl. Gr. II p. 47. de dativo instr. vide Walter de dat. instr. p. 16. cf. etiam Friedlaender *ἅπ. εἰρ.* Phil. 1851 p. 236.

μίγδᾰ (ad rad. *μιγ* etsi refertur E. M. 587 24 *ἀπὸ τοῦ μίσγω ἢ μίγω μίγδα* cf. Apoll. de adv. p. 152 14 ed. Schneider, Suid., Hesych. ed. M. Schmidt p. 1323, Eust. 729 19, Curt. Grdz.⁴ p. 336 632, tamen qua ratione derivandum sit dubitatur. alii term. *-α* ex *εα* syncopatam esse iudicant Herod. ed. Lentz I p. 488 13, Kissling Kuhn Ztschr. XVII p. 200, Kuehner Ausf. Gr.² I p. 146 729, alii syncopen negantes ab adi. in *-ος* ducunt Buttmann A. Spr. II p. 266, Lobeck path. el. I p. 207. Fritzsche de voc. Gr. hyphaeresi in Curt. Stud. VI 109 s. *μίγ-δα* ex *μιγ-δjα* pro *μιγjα* ortum esse censet. — de accentu tradit Apoll. de adv. ed. Schneider p. 152 6 *παραιτητέον οὖν ἠξιωκότας τὸ „μιγδ' ἄλλοισι θεοῖσιν", ἐπεὶ τὰ εἰς δα, φασί, λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὀξύνεται . . ἔστι γὰρ πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι, ὡς ἰδού τινα εἰς δα λήγοντα καὶ βαρύτονά ἐστι ὡς . . καὶ ὡς τὰ ὀξυνόμενα συνυπάρχει τοῖς εἰς δον περατουμένοις . . χανδόν χανδά· τῷ μέντοι μίγδα οὐ παρακεῖται ὁ τοιοῦτος σχηματισμός*. Nihilominus Bekker² *μιγδά*, contra quem Cobet misc. crit. p. 430 disputat.) permixtim, promiscue. *μίγδ'* Θ 437, *μίγδα* ω 77 h. Cer. 426.

μίγδην (Curtius Grdz.[5] p. 649. Doederl. Gl. Nr. 1063 ex μιγαδην, Fritzsche in Curt. Stud. VI p. 110 ex μιγδιην ortum esse censent.) permixtim. h. Merc. 494.

μίγνυμι et **μίσγω** (pro praes. et impf. Homerus semper μίσγειν verbi formis utitur. cf. Curt. Verb. I p. 160. derivatur a rad. μιγ lat. misceo ahd. miskiu Curt. Grdz.[4] p. 336, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 403, Vaničeck E. W. p. 727, Joh. Schmidt Voc. I p. 65. — μίσγειν ex σμίγειν ortum esse Doederl. Gl. Nr. 1063 opinatur. rectius ex μίγ-σκω mutatum esse Schleicher Kuhn Ztschr. XI p. 319 iudicat. cf. etiam Herm. Möller ib. XXIV p. 493 s. Iota vocalem longam esse cum doceant, tamen formas μῖξαι sim. acuendas esse Choeroboscus, Draco, Lascaris tradunt, quo factum videtur, ut exempla paroxytonesis in libris praeponderent. sed Eust. quem sequuntur Bekker[2], La Roche, Nauck O 510 μῖξαι habet cf. Lobeck paralip. p. 410 s. 414, Dindorf in Steph. thes. V p. 1044.) misceo. μισγέμεναι ἔμισγον μῖσγον μίσγεται, coni. μίσγεαι (pro quo Curtius Verb. II 72 μίσγηαι B 232 scribere vult, Walther de dat. instr. p. 18 adn. 1 pro ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι legit ἵνα μίσγῃ ἀεὶ φιλότητι) μίσγηται- εσθαι -εσθ' -ομένων ἐμίσγετο μίσγετο ἐμισγόμεθ' -έσθην μίσγοντο μίσγοντ' μισγέσκετο Curt. Verb. II p. 379 s., μισγέσκοιτο sine augmento scribendum esse docent Phavorin s. v. φράζεσθε, E. M. 624 30, F. A. Wolf in praef. novae ed. carm. Hom. 1804 p. 68. sed ἐμισγέσκοντο praeferunt Spohn de extr. parte Od. p. 163 s., Spitzner obs. ad Quint. Smyr. in app. ad libr. de versu heroico p. 209 s., Bekker[2], La Roche, Nauck. μῖξαι μίξεσθαι ἐμίγην -ης -η μίγη μίγησαν μίγεν 3 p. plur., μιγῇης coni. aor. pro quo libri μιγείης, A μιγείεις cf. Didym. in schol. A ad Λ 73 οὕτως Ἀρίσταρχος φανήῃ διὰ τῶν δύο ηη cf. eundem ad Γ 436 Z 432 T 27, E. M. 789 26, Choerob. ib. 73 43, Cramer An. Ox. II p. 344 33. alii -είῃ terminationem quae saepissime in codd. occurrit, praebent. sed cf. Ludwich Arist. Textkritik nach Didymus ad l. l., La Roche Unt. p. 153. nihilominus Pierron l'Odyssée d'Homère ε 378 μιγείης habet. atque veteres utri η vocali ἰῶτα προςγεγραμμένον adscribendum sit, incertos fuisse demonstrant et libri manuscripti et Cramer An. Ox. II p. 247 12 ἀλώιη. sed ad posteriorem pertinere docent Cramer Epim. 2 4, Eust. 168 32. grammatici autem Byzantii illas formas falso optativos iudicaverunt. cf. Bekk. hom. Bl. I p. 226, La Roche hom. Textkr. p. 405 s. Unt. p. 198 s., Curt. Verb. II p. 62. μιγέωσι cf. Bekk. l. l. I p. 226, μιγείην -είης -είη μιγήμεναι -ῆναι μιγέντα -έντε κ 334 ubi codd. CEGS pluralem exhibent cf. La Roche Unt. p. 168, μιγεῖσα -εῖσαι μιγήσεσθαι ἐμίχθη μίχθη ἔμιχθεν μιχθήμεναι -είς -εῖσα -εῖσ' μεμῖχθαι μεμιγμένον -η -οι -α ἐμέμικτο, aor. med. ἔμικτο μῖκτο, Curtius Verb. I p. 189. de augm. omisso v. Molhem de augm. ap. Hom. et Herod. usu p. 33 38. — additur plerumque dativus cf. Walther, de dat. instr. p. 18 s., Delbrueck synt. Forsch. IV p. 77, Abl. Loc. cet. p. 56. I) **proprie.** misceo. Eust. 1411 51, 497 18. 1) de rebus α 110 οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, Γ 270 κρητῆρι δὲ οἶνον μῖσγον Arist. schol. A ὅτι οὐχ ὕδατι ἔμισγον τὸν οἶνον, ἀλλὰ τὸν τῶν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· διὸ καὶ ἐν ἄλλοις σπονδαὶ ἄκρητοι cf. Ariston. schol. ABL ad B 341, Lehrs Ar.[2] p. 198, Am.-He. ad l. l., λ 122 ψ 270 ἀλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ, N 797 (ἄλλαι) ἀλλ' μίσγεται, δ 230 φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά, ubi part. adiectivi loco usurpatur Classen Beob. p. 55 s., δ 222 (φάρμακον) ἐπὴν κρητῆρι μιγείη intellege οἴνῳ Nic. schol. H ὑποστικτέον εἰς τὸ μιγείη, van Herwerden in Herm. XVI p. 363 cum Nauckio pro opt. coni. μιγείῃ legendum esse censet, ε 317 μισγομένων ἀνέμων, de hasta Λ 438 μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός, Δ 438 ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο v. l. γλῶσσαι vel γλῶσσαι μέμικτο. 2) de hominibus a) Y 374 τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, Δ 456 τῶν μισγομένων Porph. in schol. B ad Δ 447, Eust. 497 20; de gen. absol. Classen Beob. p. 170, Am.-He. ad l. l., K 424 Τρώεσσι μεμιγμένοι Eust. 815 51. b) aoristi passivi, fut. pass. medii, praes. pass. formae addito dat. vel praep. ἐν et ἐς vel adv. ἔσω, cf. Delbrueck Synt. Forsch. IV p. 77, Walther de dat. instr. p. 18 s., La Roche ad N 286, valent ‚versor in', ‚me misceo inter' aut quaerentibus nobis ‚ubi' Δ 354 προμάχοισι μιγέντα, σ 379 ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα v. l. φανέντα, Γ 209 Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν, aut ‚quo' interrogantibus E 134 Θ 99 N 642 O 457 προμάχοισιν ἐμίχθη cf. Γ 48 E 143 ε 386 378 ι 91. K 365 μιγήσεσθαι φυλάκεσσι, ζ 136 κούρῃσιν μίξεσθαι, Ω 91 μίσγεσθ' ἀθανάτοισι, K 180 φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν schol. A ἐν ἄλλῳ γένοντο, Σ 216 ἐς Ἀχαιοὺς μίσγετο cod. A ἐπ', Eust. ἐπ' Ἀχαιοὺς ἢ ἐς Ἀχαιούς, cf. Am.-He. σ 49 ἔσω μίσγεσθαι . . ἐάσομεν. huc pertinent Δ 354 Π 813 μῖκτο δ' ὁμίλῳ, θ 196 μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ. absolute de capris B 475 νομῷ μιγέωσι, de locativo Delbrueck Synt. Forsch. IV p. 77, de coniunct. ib. I 184 et Friedl. hom. Gleichn. c) utor aliquo familiariter addito dat. α 109 ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι cf. ζ 288 η 247; absolute ω 314 μίξεσθαι ξενίῃ, δ 178 θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'. d) in loco versor Ψ 43 οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσι v. l. μίσγεσθ'. 3) me misceo inter res, venio in medias res. O 409 κλισίῃσι μιγήμεναι ἠδὲ νέεσσιν, K 457 χ 334 κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη, Γ 55 ἐν κονίῃσι μιγείης i. e. te volvas in pulvere. sed schol. A interl. ἀντὶ τοῦ ὅταν συνέλθῃς εἰς μάχην. de optat. v. G. Hermann opusc. II p. 34. II) **translate** a) de concubitu α) viri vel feminae cf. Walther l. l. p. 18, La Roche Ztschr. f. Oestr. 1854 p. 544. 1) φιλότητι καὶ εὐνῇ vel εὐνῇ καὶ φιλότητι aut addito dativo personae ε 126 ο 420 h. XXII 14, sed ψ 219 ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ v. l. ἐπ' et μίγη, schol. MV Vind. 133 ἀθετοῦνται οἱ ἑπτὰ στίχοι 218—24 cf. Eust. 1946 13, aut omisso Γ 445 Z 25 κ 334 et O 33 (φιλότης τε καὶ εὐνὴ) ἣν ἐμίγης, Did. schol. A οὔτε παρὰ Ζηνοδότῳ οὔτε παρ' Ἀριστοφάνει ἦν. 2) φιλότητι aut addito dativo Z 165 τ 266 aut omisso Z 161 pro μιγήμεναι v. l. μιγῆναι, Ξ 295 ἐμισγέσθην φιλότητι | εἰς εὐνὴν φοιτῶντε v. l. παρεμισγέσθην, μιγέσθην, ἐμιγέσθην, ἐμισγέτην. h. Ven. 150 σῇ φιλότητι μιγῆναι. 3) ἐν φιλότητι aut c. dat. pers. Ω 131 ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθ(αι) Arist. ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς. defenditur locus a Koechly Hectors Loesung in Gratul. Schrift der Zuericher Univ. fuer Welcker p. 12 et a Duentzer hom. Abh. p. 341. h. Ven. 263 287 XIX 34 XXXII 5. aut sine dat. B 232 μίσγεαι ἐν φ. Walther l. l. p. 18 adn. 1 ἵνα μίσγῃ ἀεὶ φιλότητι et h. Merc. 4 VII 57 XVIII 4 Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα.

4) εὐνῇ οὔ ποτ' ἔμικτο α 433 v. l. οὔ πω μέμικτο. 5) λ 268 ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. 6) Ι 133 275 Τ 176 τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι, σ 325 ἥ γ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκε sic Hesych., libri plerique μιγέσκετο ἐμιγέσκετο. 7) nulla voce ad verbi notionem accuratius circumscribendam addita, aut adiecto dativo personae η 61 τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη cf. α 73 λ 306 υ 7 12, Φ 143 τῇ γάρ ῥα μίγη ποταμὸς v. l. ῥ' ἐμίγη cf. Didym. schol. A. h. Merc. 7, Ven. 46 ἀνδρὶ καταθνητῷ μιχθήμεναι quam aor. formam ap. Hom. ipsum non ita usurpari docet Suhle de hymn. Hom. quarto p. 16, h. XV 3 XVIII 7 aut omisso ϑ 268 ο 430 χ 445 h. Merc. 112. β) de bestiis usurpatur ib. 493 βόες ταύροισι μιγεῖσαι. b) de pugna Ο 510 αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε ACL μίξαι, Φ 469 πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι, Ξ 385 τῷ οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι ubi a μιγῆναι pendere putatur dativus τῷ ita, ut aut ad Poseidonem cf. Doederlein aut ad ἄορ referatur cf. Ameis. alii μιγῆναι absolute positum et τῷ pro σὺν τῷ usurpatum esse putant cf. Hentze in Ameis app. ad l. l. Ν 286 μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ. c) incido in malam rem υ 203 μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι. — Varia lectio Γ 301 pro δαμεῖεν praebent μιγεῖεν schol. ad Ε 486 libr. CDGHLS; Eust. 417 7 δαμεῖεν ἢ μιγεῖεν, Ariston. schol. A ad Υ 224 παρελέξατο κ.τ.λ. τινὲς δὲ γράφουσι ἵππῳ δ' εἰσαμένη ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. — Collocatur plerumque in posteriore thesi quinti vel tertii pedis, saepius in thesi tertia; raro legitur in ceteris sedibus. in arsi rarius legitur, plerumque in prima, raro in secunda, quarta, quinta. (μιγάζομαι μίγδα μίγδην ἐπιμίξ. ἀνα- προ- συμ- μίγνυμι et ἀνα- ἐπι- καταμίσγω. μισγάγκεια.)

Μίδειαν Β 507. Erat Mideia urbs Boeotiae, haud procul a lacu Copaide sita, cuius gurgitibus eam obrutam et deletam esse Strabo IX, 2 35 p. 407 tradit: οἱ δέ φασι καὶ τὴν Ἄρνην ὑπὸ τῆς Λίμνης καταποθῆναι καὶ τὴν Μίδειαν. Quo loco fuerit non satis constat cf. Paus. IX 39 1, contra quem disputaverunt Bursian Geogr. v. Griechenl. I p. 208 198, Leake North. Gr. II p. 120, Urlichs Reisen I p. 171, Buchholz Real. I a p. 191 s., Hahn die geogr. Kenntn. der Epiker I p. 11 s., de accentu Eust. 271 1 φασὶ δὲ ὅτι ἡ μὲν Βοιωτικὴ Μίδεα (sic!) λέγεται προπαροξυτόνως.

Μίδης (a μέδω ducit Pape-Benseler Eigennamen.[3]) Phrygiae rex. cf. Herodot. I 14, Eust. 1372, 30 ep. III 6 Μίδης, ib. 1 Μίδεω.

μῑκρός (ab eadem stirpe ac σμικρὸς ducitur Benfey W.L. I p. 469, Curt. Grdz.[4] p. 682, Schmidt Voc. I p. 108, Vaničeck E.W. p. 1200, Hoffmann quaest. Hom. I § 88 e p. 159 154. aliter Goebel lex. I 39.) parvus. Ε 108 μικρὸς ἔην δέμας, γ 296 μικρὸς λίθος. Comp. **μείων** cf. Curtius Grdz.[4] p. 336, Goebel lex. II p. 234. Β 528 μείων, 529 πολὺ μείων schol. D. v. 528—530 ἀθετοῦνται, Γ 193 μείων κεφαλῇ. ante μείων vocalis brevis Β 529 producitur.

Μῑλητος (E.M. 587 46 cuius generis etymologias veteres saepius excogitaverunt, tradit ἀπὸ Μιλήτου υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀσίας. Vaničeck E.W. p. 708 ad rad. μελ scr. mard pro marl i. e. clementem esse coll. μείλιχος refert, cf. Brugmann de prod. suppl. in Curt. Stud. IV p. 118. ad σμῖλος σμῖλαξ i. e. taxus refert Benseler Eigennamen[3] s. v. — Hesych. δύο πόλεις Μίλητοι, ἡ μὲν Κρήτης, ἡ δὲ Ἀσίας. Eust. 313 4 Μίλητος δὲ ἡ Κρητικὴ αὕτη προϋπῆρχε τῆς Ἀσιανῆς Μιλήτου, ἣν ἔκτισεν ὁ παλαιὸς Σαρπηδὼν ἀγαγὼν οἰκήτορας καὶ καλέσας αὐτὴν κατὰ τὸν γεωγράφον ἐκ τῆς Κρητικῆς Μιλήτου cf. Strabo X p. 734 XIV p. 941. de accentu schol. BL ad Β 647.) 1) urbs Cretica, quae Idomenei fuit, in ora septentrionali sita; sed a Lyctiis diruta, Strabonis aetate iam non exstitit. Β 647 **Μίλητον**. cf. Hoeck Kreta I p. 418, Buchholz Real. I a p. 252. 2) urbs in ora Kariae sita, Nastae regni fuit h. Ap. Del. 42 **Μίλητος**, Β 868 Ap. Pyth. [2] Μίλητον cf. Strabo XIV p. 941, Forbiger A. Geogr. II p. 214 s., Buchholz Real. I a p. 296, Hahn die geogr. Kenntnisse der Epiker II p. 9.

μιλτο-πάρῃοι (Hesych. μιλτόπρῳροι, τὰ ἑκατέρωθεν τῆς πρύμνης καὶ πρῴρας μεμιλτωμένα ἔχουσαι· οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ φοινικοπάρειοι ἐλέγοντο, cf. schol. D ad Β 637, EQV ad ι 125, Suid., Weissenborn de adi. comp. p. 43 15, Berch Comp. der Nom. p. 13. Schaper gener. comp. p. 6, id. Kuhn Ztschr. XXII p. 523, Stolz zus. Nom. p. 54, Heinr. Schmidt Syn. III p. 43. Buchholz Real. II a p. 275, Schuster Farben bei Hom. Ztschr. f. Gym. XV p. 717 721 ib. XIV p. 455 utrumque navis latus totum minio infectum fuisse putant. sed Helbig das hom. Epos aus d. Denkmaelern erlaeutert p. 114 adn. 4 proram navis solum ab utraque parte ideo minio infectam fuisse docet, ut in alto facile a puppi discerneretur, aliter Goebel lex. II p. 445 s. qui naves infectas fuisse negans mire vocem explicare studet. de η voc. v. Eust. 310, 24. — Apoll. Soph. τοῦτο δὲ ἐπὶ μόνων τῶν Ὀδυσσέος νεῶν cf. schol. A ad Β 637 et Eust. 308, 6. cf. etiam Hense poëtische Personification Parchim 1864 p. 25.) genas minio infectas habens; de navibus dicitur, quarum prorae minio infectae erant. Β 637 ubi ι subscr. in cod. desideratur, de navibus Ulixi dicitur. ι 125 οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρῃοι quae sunt Ulixis verba.

Μίμας (schol. EHQV ad γ 172 ὄρος ὑψηλὸν καὶ ἐρυθρὸν Ἰωνίας ἀντικρὺ Χίου τῆς νήσου, ἀπὸ Μίμαντος ἑνὸς τῶν γιγάντων ὀνομασθείς, cuius gigantis non magis quam promunturii nomen a rad. man μέ-μαα ducit Vaničeck E.W. p. 659 cf. Pott Kuhn Ztschr. VII p. 254, Sonne ib. X p. 124, Benseler Eigennamen[3] s. v.) promunturium Maeoniae, prope Chium insulam in mare prominens. h. Ap. Del. 39 παιπαλοείς τε Μίμας, ep. VI 5 ὑψικρήμνοιο **Μίμαντος**, γ 172 ὑπένερθε Χίου παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα. cf. Strabo XIV p. 645, Eust. 267 6, Forbiger A. Geogr. II p. 172, Buchholz Real. I a p. 298.

μῑμέομαι (geminatione a rad. με metiri derivatur cf. Fritzsche de redupl. Gr. in Curt. Stud. VI p. 326, Spiegel in Kuhn Ztschr. XXIII p. 189, Curt. Grdz.[4] p. 328, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 339. Goebel lex. II p. 234 ex μι- σμέομαι ortum esse existimat, Vaničeck E. W. p. 650 ab ipso subst. μῖμος ducit; Priem d. hom. hymn. auf Ap. Del. p. 17 verbum primum ap. Theogn. Pind. Aeschyl. reperiri docet. cf. etiam La Roche Stud. p. 150.) imitor. h. Ap. Del. 162 πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὺν | **μιμεῖσθ'** ἴσασιν.

μιμνάζω (a μίμνω ducitur Curt. Grdz.[4] p. 636 Verb. I p. 334 s., Leo Meyer vgl. Gr. II p. 49, qui tamen de formatione inter se non consentiunt. cf. etiam Doederl. Gl. Nr. 149. Vocalem α natura longam esse docet Curtius Grdz.[4] p. 636, brevem

Cramer An. Ox. I p. 232 23.) maneo. 1) intr. *B* 392 *K* 549 *μιμνάζειν παρὰ νηυσίν*. 2) trans. h. IX 6 *ἧσται μιμνάζων ἑκατήβολον ἰοχέαιραν*.

μιμνήσκω (veterum multi, quibus van Herwerden in Herm. XVI p. 355 accedit, *μιμνῄσκω* iota subscripto scribendum esse tradiderunt Didymo obversante cf. Cramer Epim. 196 32 *τὸ μέντοι θνῄσκω καὶ μιμνῄσκω ὁ μὲν Δίδυμος ἄνευ τοῦ ἰῶτα, ἡ μέντοι παράδοσις οὐκ ἐπείσθη αὐτῷ ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μναίσκω λέγουσιν*, Et. M. 452 30 *Δίδυμος χωρὶς τοῦ ι . . ἡ μέντοι παράδοσις ἔχει τὸ ι κ. τ. λ.* cf. La Roche Textkr. p. 282 Unters. p. 216, Usener N. Jahrb. f. Phil. 1859 p. 245 s., Joh. Schmidt Vocal. II p. 319, Frankfurter die Epenthese von *j* u. *ϝ* im Griech. p. 47. verbum incohativum, geminatione formatum, ex *μι-μεν-σκω* ortum, ducitur a rad. *μεν* i. e. cogitare Leo Meyer vgl. Gr. I p. 170, Fritzsche de redupl. Gr. in Curt. Stud. VI p. 328, Siegismund de metath. Gr. ib. V p. 197 2, Curtius Grdz.[4] p. 312 Verb. I p. 274 s., Vaničeck E. W. p. 664, Crecelius Wurzel ma man p. 7, Babad de graeca rad. man p. 20 s. p. 37, Fulda Unt. p. 267 s., cf. etiam Doederlein Gl. Nr. 137 138. de signif. v. Heinr. Schmidt Syn. I 310.) moneo, admoneo. Act. *μίμνησκ'* imp. praes. *μνήσω -ει ἔμνησας μνήσῃ -ήσασα*. Med. *μιμνήσκομαι -εται -οιτο -όμενος -εο* imperat., *-εσθαι μιμνήσκοντο μνήσομαι -ομ' -ῃ -όμεθα -όμεθ' -ονται -εσθαι ἐμνήσατο μνήσατο -ατ' -ασθε -αντο* de augm. omisso v. Molhem de augm. ap. Hom. et Herod. usu p. 18 21 24 33, *μνήσῃ -ώμεθα* de coniunct. forma v. Curt. Verb. II p. 61, *μνήσαιτο -αίατο -αιαθ'* Curtius l. l. I p. 94, *-ασθαι -ασθ' μνῆσαι -άσθω -άμενος -η -ῳ -οι -αι -οις μνησάσκετο* de forma iterativa ab aor. derivata Curt. l. l. II p. 383, *μνησθῆναι. μέμνημαι*, secunda sing. *μέμνησαι -ηαι -ῃ* Lobeck ad Buttmann A. Spr.[2] II p. 244, Curtius Verb. II p. 217, Eust. 1003 21, Didym. schol. A ad *Ψ* 648 *οὕτως ἐνταῦθα μέμνηαι, διπλῇ γὰρ ἡ χρῆσις* id. ad *O* 18 *διὰ τοῦ ηι μέμνηι εἶχον πᾶσαι* cf. La Roche Unt. p. 149 qui alios *μέμνη'* scripsisse conicit, *μέμνηται -ητ' -ώμεθα* opt. *μεμνήμην* cod. A *-ῄμην*, L Lips. *οίμην* cf. Eust. 1376 64, Lobeck path. el. I p. 425 s. *μεμνέῳτο* ita Herod. cum Ptolom. Asc. cf. schol. AB ad *Ψ* 361 *προπαροξυντέον καὶ μετὰ τοῦ ι γραπτέον*, cod. H *μεμνέωτο* et *-οῖτω* cf. Eust. 1305 46, Bekker hom. Bl. I p. 51, G. Hermann de ellipsi et pleon. p. 231, Lobeck l. l. I p. 425 s. II 132 s., *μεμνῆσθαι -ημένος -η -ον -οι μέμνητ' μέμνηντο* codd. L Lips. *-οντο*, G *ητο*, *μεμνήσομ' -ήσεσθαι*. Praesentis et impf. med. loco semper excepto imperat. *μίμνησκ'* *ξ* 169 verbi ***μνάομαι*** formae usurpantur: *μνωομένῳ -ω ἐμνώοντο μνῶντ'* cf. Curt. Verb. II p. 399 I p. 275, Brugmann de product. suppl. in Curt. Stud. IV p. 184, Siegismund ib. V p. 197 2, Mangold de diectasi hom. ib. VI p. 161 adn. 13, Bekker hom. Bl. I p. 48 s. de *μνάομαι* verbi notione v. Doederl. Gl. Nr. 137, Fulda l. l. p. 267 s., H. Schmidt Syn. I p. 314, G. Hermann op. II p. 175. de utriusque verbi constr. Goecke Constr. d. Verba sentiendi p. 5. 1) **Act.** admoneo, commonefacio. 1) c. acc. pers. et genet. rei cf. schol. ad *O* 31 *τὸ μνήσω κατὰ τοὺς κοινοὺς αἰτιατικῇ καὶ γενικῇ, κατὰ δὲ Ἀττικοὺς αἰτιατικῇ μόνῃ*. *A* 407 *τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο* v. Nic. schol. A *βραχὺ διασταλτέον μνήσασα*, Am.-He. cf. *O* 31 *γ* 103 *ξ* 169. 2) c. genet. mentionem facio alicuius. *ξ* 170 *ὁππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος* v. l. *μνήσει*. 3) c. acc. pers. admoneo aliquem *μ* 38. — II) **Med.** et **aor. pass.** reminiscor. *μέμνημαι* perfecti notio est praesentis. cf. La Roche Stud. p. 167, Krueger Dial. § 47 11 1 et 4. de perf. *μέμνημαι* formatione et usu cf. Löbell de perf. Hom. forma et usu p. 72, Stender Beitr. zur Gesch. des griech. Perf. I M. Gladbach 1883 p. 7. de constr. Goecke, Constr. der Verba sentiendi Malmedy 1884 p. 5 et Kuehne de aor. pass. formis atque usu Hom. Marburg p. 7. 1) absolute: *μεμνημένος* cf. Classen Beob. p. 96, *E* 263 Am.-He., *T* 153 expungitur a Bekker[2] Ameis. *α* 243 *δ* 151 h. Ven. 283, *μνησάμενος* part. formae *T* 314 118 *ε* 6 *μ* 309 h. Ap. Del. 150, *μνωομένῳ* *δ* 106 cf. *ο* 400. 2) cum genetivo a) personae. recordor *B* 724 *μνήσεσθαι ἔμελλον Φιλοκτήταο* Ariston. *Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν*, *O* 662 *ἐπὶ* (i. e. praeterea) *δὲ μνήσασθε ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων*, *Ψ* 648 *μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος οὐδέ σε λήθω* v. de verb. coniunct. Bekker hom. Bl. II p. 222 s., cf. *X* 390 Hoffmann quaest. hom. II p. 298 spurium iudicat, *Ω* 4 486 *μνῆσαι πατρὸς σοῖο* Ap. Soph. p. 140 34 *μνήσαιο*, 504, 509 *τὼ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἕκτορος* de nom. part. v. Classen Beob. p. 135 s., *δ* 592 *β* 233 *ε* 11 *ω* 195 *ο* 23 *σ* 267 *υ* 205 *χ* 208 *θ* 462, *ξ* 170 *μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος* v. l. *μνήσει*, *α* 343 *τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω μεμνημένη αἰεὶ | ἀνδρός*, schol. ad *δ* 746 *περιττὸς ὁ στίχος* 344, Arist. ad *I* 395 *νόθα οὖν ἐκεῖνα* quem Ameis cum Bekkero secutus part. perf. absolute usurpari docet. cf. etiam Lehrs Ar.[2] p. 227, Sengebusch diss. hom. I p. 141, Unger Philol. 1863 Suppl. III p. 663. defenditur versus ab Hennings Telemachie in N. Jahrb. f. Phil. Suppl. III p. 165. h. Cer. 283 h. Ap. Del. 165 ib. 1 *μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι* cf. de verb. coniunct. Bekker hom. Bl. II p. 222. In fine hymnorum leguntur *καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς* sim. Ap. Pyth. 368 X 6 XIX 49 XXVIII 18 XXX 19 XXXIII 19 XXV 7 XXVII 22 XXIX 14. *μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν . . Αἰγίσθοιο* *α* 29 cf. *δ* 187 Fulda Unters. p. 267. quos duos locos propter addita *κατὰ θυμὸν* verba spurios iudicant Fulda l. l., Hennings Telemachie l. l. p. 149 185. de priore idem sentiunt Nitzsch ad Od. I p. 10, Duentzer ad l. l. Aor. pass. *δ* 118 *πατρὸς ἐάσειε μνησθῆναι* libri AJNQ *ἐάσει ἐπιμνησθῆναι*. b) rei *α*) recordor, memor sum. perf. fut. aor. med. *E* 818 *σέων μέμνημαι ἐφετμέων* schol. ad *Z* 129 *σὴν ἐφετμὴν* cf. *δ* 353 schol. EHRQ *Ζηνόδοτος ἠθέτει*, *Φ* 442 *κ* 464 *θ* 244 *Ω* 745, *τ* 581 *φ* 79 *τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι ὀίομαι* v. l. *μεμνήσασθαι* et *μεμνῆσθαι*, *Θ* 362 *τῶν μέμνηται, ὅ οἱ υἱὸν . . σώεσκον*. *O* 375 *X* 84 *τῶν μνῆσαι*, *γ* 101 *δ* 331 765 *τῶν νῦν μοι μνῆσαι*, h. 34 19, h. Ap. Del. 158 *αἵτε ἐπεὶ ἂρ πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν, | αὖτις δ' αὖ Λητώ τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν, | μνησάμεναι ἀνδρῶν τε παλαιῶν ἠδὲ γυναικῶν | ὕμνον ἀείδουσιν*, genetivus a *μνησάμεναι* pendet, cf. Overbeck Rh. Mus. N. F. 1868 XXIII p. 195, Burkhardt-Biedermann d. hom. Hymn. auf d. Del. Ap. p. 6 adn. 3; id. adn. 4 Baumeisterum, qui *Λητὼ* et *Ἄρτεμιν* acc. ad *μνησάμεναι* refert, impugnat, cum eosdem cum *ὑμνήσωσιν* iungit, nec minus Gilbertum qui in Deliacis p. 27 *μνησάμεναι* absolute positum esse iudicat. *P* 671 *κ* 199 *T* 64 *μ* 212 *καί που τῶνδε μνήσεσθαι ὀίω* libr. ADL *μνήσασθαι*, *Δ* 172 *I* 646. *β*) memor sum rei, cogito de re, insisto in rem, nostra lingua „auf etwas be-

dacht sein" praes. *B* 686 *πολέμοιο δυσήχεος ἐμνώοντο* Ariston. ad 686—94 *Ζηνόδοτος ἀθετεῖ*, *Δ* 71 *Π* 771 *μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο*. perf. aor. fut. med. *ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς* *Z* 112 v. l. *μνήσεσθε*, Zenodotus habet *ἀνέρες ἔστε θοοὶ καὶ ἀμύνετον ἄστεϊ λώβην*, *Θ* 174 *Λ* 287 *O* 487 734 *Π* 270 *P* 185, *μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς* *Λ* 566, *μνήσαιτο* δ 527. *μνήσαντο δὲ χάρμης* *Δ* 222 *Θ* 252 *Ξ* 441 *O* 380, *μνησώμεθα χάρμης* *T* 148 *O* 477 v. l. *-αίμεθα*, χ 73. *φυλακῆς μνήσασθε* *H* 371 *Σ* 299. *N* 48 *ἀλκῆς μνησαμένω, μὴ δὲ κρυεροῖο φόβοιο* v. l. *μνησάμενοι*, *Ω* 216 *οὔτε φόβου μεμνημένον οὔτ' ἀλεωρῆς*, *Π* 356 *φόβοιο | δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς* cf. de verb. coniunct. Bekker hom. Bl. II p. 222. *Ω* 601 δ 213 *μνησώμεθα δόρπου*, υ 246 *δαιτὸς* cf. *Ω* 602 129 *T* 231. κ 177 *μνησόμεθα βρώμης μὴ δὲ τρυχώμεθα λιμῷ* Bekker l. l. II p. 222. *K* 509 *νόστου δὴ μνῆσαι*, η 138 *μνησαίατο κοίτου*. 3) c. accus. a) personae *Z* 222 *Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι* schol. LV *ἄτοποι οἱ δύο στίχοι* cf. La Roche Stud. p. 167. b) rei *I* 527 *μέμνημαι τόδε ἔργον . . ὡς ἦν*, ξ 168 *ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα*, ω 122 *μέμνημαι τάδε πάντα*, *Ψ* 361 *ὡς μεμνέῳτο δρόμους* Did. *δρόμους πληθυντικῶς Ἀρίσταρχος*, ita Spitzner Baeumlein La Roche, *δρόμου* Bekk.² Nauck Dindorf Faesi. sed gen. sing. usurpari non potest, nisi de equis, qui de cursu cogitant. hic autem agitur de Phoenice, qui custos electus est, ut cursus singulorum observaret. schol. A et paraphr. *ἐπιμελοῖτο* cf. La Roche Stud. p. 167. 4) Suff. *δὲ* et praepositiones adiunguntur *Π* 697 *φύγαδε μνώοντο ἕκαστος*, v. l. *φύγαδ' ἐμνώοντο*, ubi *φύγαδε* accusativi locum tenet cf. La Roche l. l. p. 167 et 83, Naegelsbach ad *Γ* 441, Herod. schol. A *τοῦτο οὐκ ἰσοδυναμεῖ τῷ εἰς φυγὴν ὡς τὸ „ὁ μὲν φύγαδ' αὖθις ὑποστρέψας". ἀντὶ γὰρ αἰτιατικῆς οὐ μετὰ τῆς εἰς. διὸ καί τινες ὑπέλαβον, μὴ καὶ δύο μέρη λόγου ἐστίν, ἤτοι κατὰ μεταπλασμὸν γενομένης τῆς αἰτιατικῆς ποιητικῶς, ὡς σκέπην σκέπα, φυγὴν φύγα ἢ ὡς οἴεται ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀπ' εὐθείας τῆς φύξ . . . τοῦ δέ ἐνθάδε παρέλκοντος. ἢ ἐπίρρημά ἐστι ταὐτὸ σημαῖνον τῇ αἰτιατικῇ ὡς καὶ ἄλλα παραγωγὰ ἐπιρρήματα ἰσοδυναμοῦντα τοῖς πρωτοτύποις*, aliter Eust. 1081 60. η 192 *περὶ πομπῆς μνησόμεθ' ὥς χ' ὁ ξεῖνος . . ἵκηται* schol. M *γρ. φρασόμεθα*, h. VII 1 *ἀμφὶ Διώνυσον μνήσομαι* cf. I 160. 5) enuntiata secundaria sequuntur a) c. *ὅτε* cf. Friedl. de coni. *ὅτε* ap. Hom. usu p. 14, Capelle Beitr. z. hom. Synt. Philol. VI p. 193 s., Krueger Dial. § 54 16 3, Am.-He. ad ω 115 et in app. ad *Ξ* 71. Non recte Kuehner A. Gr.² II p. 896 7 ellipsin statuere videtur. *ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε* *O* 18 v. l. Rhet. Gr. III 244 23 *μέμνησ'*, *Y* 188 *Φ* 396 ω 115. b) c. enunt. rel. *B* 492 *μνησαίαθ' ὅσοι . . ἦλθον*, *T* 339 *μνησάμενοι, τὰ ἕκαστος . . ἔλειπον* spurium iudicat Hoffmann qu. hom. II p. 145. c) c. infinitivo *P* 364 *μέμνηντο . . ἀλλήλοις ἀλεξέμεναι* cf. Ameis-Hentze, v. l. *μέμνοντο* et *μέμνητο*. — Collocatur saepissime in arsi prima, bis in secunda, praeterea in hymnis in quinta; in thesi secunda, tertia, quarta pariter occurrit, in quinta semel δ 118 legitur. Derivantur a stirpe *μνα μνῆμα μνημοσύνη Μνημοσύνη μνήμων Μνῆσος μνῆστις Κλυταιμνήστρη*, componuntur *ἀνα- ὑπομιμνήσκω, ἀπο- ἐπιμιμνήσκομαι*.

μίμνω (verbum geminatum a *μένω* formatum, ex *μι-μεν-ω* ortum esse docent Fritzsche de red. Graec. in Curt. Stud. VI p. 325 328, Curtius Verb. II p. 398, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 179, Goebel lexil. I p. 239 cf. etiam Eust. 1722 57, Doederl. Gl. Nr. 149. Vocalis ι etsi longa esse traditur, tamen secundum veterum grammaticorum praecepta acuitur v. Lobeck paral. p. 412. de constructione v. La Roche Stud. p. 141 s.) maneo; exspecto, sustineo aliquem. *μίμνεις -ει -ουσι; μίμνω -ῃ μίμνοις μίμνετ' -έτω -ειν μίμνων μιμνόντεσσι* cf. Eust. 223 35 *μιμνόντεσσι εἶπεν Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ μένουσι*, impf. *ἔμιμνε -ον μίμνε -ομεν*. de augm. omisso Molhem de augm. apud Hom. et Herod. usu p. 18 21. I) **intrans.** Subiectum uno l. *Ω* 382 excepto est persona. a) maneo, exspecto. 1) addito aut adverbio loci *B* 331 *T* 189 λ 356 187 ζ 245 μ 161 *Z* 69 *X* 439 ψ 38, *B* 296 *ἐνθάδε μιμνόντεσσι* Arist. *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀσχαλάαν μιμνόντεσσι, τὰ πληθυντικὰ δυικῶς ἐκφέρων* pro *παρὰ νηυσὶ κορωνίσι* cf. Duentzer Zenod. p. 133. Bekker² ex coniectura *B* 297 pro *παρὰ νηυσὶ κορωνίσι* scribit *μίμνοντ' ἐπὶ νήεσσ'*. praeterea v. schol. BL ad *B* 296 *μιμνόντεσσι· ἀργοῦσιν, ἀπράκτοις καθημένοις*. h. Cer. 384 *ὅθι μίμνεν . . νηοῖο προπάροιθε* aut praep. *ἐν* et *παρά* sequente *Σ* 263 κ 489 ω 396 *I* 617 *N* 147 h. Ap. Del. 5 cf. Burkhardt-Biederm. hymn. auf d. del. Apollo p. 9 c. adn. 1. 2) addito accusativo, quo temporis spatium indicetur ο 545 *πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις*. 3) per se ponitur β 97 τ 142 ω 132 *μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον εἰσόκε* cf. Nic. schol. M ad β 97 *τὸ ἑξῆς μίμνετε εἰσόκε φᾶρος ἐκτελέσω κ.τ.λ.* additur ne enuntiatum quidem temporale *Θ* 80 *T* 190 *Ω* 470 *μίμνεν ἐρύκων ἵππους* v. l. *ἔμιμνεν*, ι 172 h. Cer. 194 304. Subiectum res est solum *Ω* 382 *ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ* v. l. *μίμνει*, ubi verbo aeque ac latino manere ad eius notionem accuratius circumscribendam adiectivum additur. b) consisto, loco non cedo, semper negatione adiecta, ubi idem quod *μένειν* significat cf. *Θ* 78 *οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν . . οὔτε δύ' Αἴαντες μενέτην*. *O* 727 *Π* 102 *O* 688, *I* 552 *οὐδὲ δύναντο τεῖχεος ἔκτοσθεν μίμνειν*, Nitzsch Sagenpoesie p. 148 vel *τείχεος ἐκτὸς ἐόντα* vel *ἔκτοσθέν ἑ μένειν* scribendum esse contendit. sed verbum saepius intr. usurpatur cf. etiam Goebel Ztschr. f. Gymn.-W. 1860 p. 264 s., Grossmann Homer. p. 24, Friedlaender Philol. IV p. 583, Ameis-Hentze ad l. l., *N* 713 *οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ* Am.-He., Strabo X p. 449 habet *σταδίης ὑσμίνης ἔργα μέμηλεν*. II) **trans.** subiectum exc. *M* 132 persona. a) maneo 1) aliquem *Δ* 340 *μίμνετε ἄλλους*, λ 210 *τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα* de part. Classen Beob. p. 152. 2) aliquid *ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν* *I* 662 τ 50 cf. π 368 σ 318 *Θ* 565 *Σ* 255. b) sustineo 1) aliquem *E* 94 *I* 355 schol. A interl. *ἅπαξ ἔμεινε* pro *ἔμιμνε*, *N* 129 *M* 136 *μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον οὐδὲ φέβοντο* de part. Classen Beob. p. 152, de enuntiationibus non negata et negata inter se iunctis Bekk. hom. Bl. II p. 222. translate usurpatur *P* 721 *μίμνομεν ὀξὺν ἄρηα* cf. Am.-He. 2) aliquid, ubi res aut eam vim habet, ut personam circumscribat *N* 105 *μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν | μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον* Am.-He. Aut obiectum et subiectum sunt res *M* 132 (*δρύες*) *αἵ τ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα* de loci genuitate v. Porph. schol. B ad l. l. — pro *μένειν μίμνειν* verbi formae leguntur cf. Did. schol. A ad *Ξ* 119

μεῖνε· ἐν ἄλλοις μίμνε, id. schol. H ad *δ* 508 *μεῖνε· γράφεται μίμνε.* in schol. A int. ad *Ξ* 286 *ἔμεινε·* superscriptum legitur *ἔμιμνε.* — Collocatur plerumque in arsi, ac saepissime quidem in prima vel ultima, in thesi tertia quater, in secunda semel *M* 132. Formae ab augmento incipientes leguntur in posteriore thesi secundi, tertii, quinti pedis. (derivatur *μιμνάζω*, componuntur *ἀνα-ἐπι-παρα-μίμνω.*)

μίν (voculam Ionicam, encliticam, a stirpe pron. *ἰ* lat. i-s ex forma geminata *ἰμ-ιμ* ortam esse, collato lat. pronomine em-em quod est ‚eundem‘ Doederlein Reden u. A. II p. 144, Curtius Grdz.^{5} p. 543 s. 595 s. docent. Hoc obloquente Bopp vgl. Gr.^{2} II p. 172 177 ad stirpem pron. ma, Christ Lautl. p. 258 ad skr. sva gr. *ϝε σϝε* referunt. Buttmann A. Spr. I p. 295 adn. a pron. apud grammaticos commemorato *ἶν* ducit cf. schol. L ad *A* 201 *μιν· αὐτήν, ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου ἐγώ σύ ἵ. τοῦτο γὰρ τὸ ἵ ὡς τρίτον βραχυνόμενον πρόσωπον ἐφέλκει τὸ ν . . καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ μίν, ὡς ἴα μία, χεράδιον χερμάδιον· σημαίνει δὲ τρία αὐτόν αὐτήν αὐτό.* — Est autem accus. pron. tertiae pers. et masc. et femin. et neutr. generis v. Et. Gud. 394 60 *τὸ δὲ μίν τρία σημαίνει γένη* cf. schol. V ad *B* 7. schol. A ad *A* 201 *τὸ μίν Ἰώνων.* Apoll. de pron. p. 83 27 ed. Schneider (Bekk. p. 107 C) *ἡ μίν μόνως ἐγκλίνεται. διὸ καὶ ταῖς ἐγκλινομέναις μόναις ἰσοδυναμεῖ, οὐκέτι δὲ καὶ ταῖς ὀρθοτονουμέναις, ἐν οἷς κατ' ἀρχὴν ἐκεῖναι τιθέμεναι, λέγω δὲ τὴν αὐτόν, τὴν ἕ, οὐκ ἔχουσι τὴν μίν ἀνθυπαγομένην· εἴρηται δὲ ὡς ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν μόριον ἐν ἀρχῇ εὑρέσθαι. ἔτι διαφέρει τῆς (αὐτὸν ἢ) μίν, ᾗ ἡ ἐξ αὐτῆς μὲν μετάληψις γίνεται εἰς τὴν αὐτόν, οὐκέτι δὲ ἡ αὐτὸν εἰς τὴν μίν μεταλαμβάνεται, ἡνίκα ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ ἐστί. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον πασῶν. Ἴωνες διὰ τοῦ μ, Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ν. ἔτι καὶ ἡ νίν τάσσεται ἐπὶ πλήθους· . . ὁ δὲ πλάνος τῆς τοιαύτης ἀφορμῆς ἴσως ἐρρύη ἐκ τοῦ· „εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλά· ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν“ (κ 210 212) καὶ „ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσῆος“ καὶ „οὐκ ἄν τίς μιν ἀνήρ“ (ρ 264 268). ἦν δὲ τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τὴν συνωνυμίαν φερόμενα τοῦ δῶμα.* ib. 84 27 *τὸ δ' ἐπὶ Ἄρεως καὶ Ἀθηνᾶς „οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι“* (*P* 399), *ὡς εἰ ἔλεγε χωρὶς ἐφ' ἑκατέρου. τὸ γὰρ πληθυντικὸν ἐφ' ἑνικοῦ μεταλαμβανόμενον καὶ εὔλογον καὶ σύνηθες, εἴγε ἐμπεριεκτικόν ἐστι τὸ πλῆθος τοῦ ἑνός, οὐκέτι δὲ τὸ ἑνικὸν τοῦ πληθυντικοῦ.* cf. etiam Buttmann A. Spr. I p. 295 adn. p. 296 adn., Krueger Dial. § 25 1 adn. 4 et 16 § 51 1 11 et 12, Kuehner Ausf. Gr.^{2} I p. 449 451 c. adn. 5 p. 452 c. adn. 4 II 489 s., Nitzsch ad Od. III p. 118.) eum, eam, id. I) **masc.** a) **demonstr.** refertur 1) ad personas, ubi saepe legitur in figura *καθ' ὅλον καὶ μέρος* apud verba *βάλλειν ἑλεῖν* sim. *A* 100 290 332 361 399 407 427 441 508 536 610 *B* 7 21 41 171 245 276 722 754 796 *Γ* 35 197 232 368 (in fine) 371 *Δ* 90 201 229 (in fine) 312 369 374 477 480 *E* 8 47 55 61 68 94 136 170, 181 schol. A *Ἀρίσταρχος διχῶς καὶ μίν καὶ μέν,* 188 190 313 385 396 408 509 650 664 795 796 802 805 858 *Z* 52 117 139 168 173 176 192 238 282 353 417 418 483 485 501 *H* 46 118 261 356 *Θ* 13 101 237 272 280 365 445 *I* 112 142 378 429 578 581 631 692 700 *K* 105 163 344 347 454 *Λ* 88 98 226 252 376 429 509 522 526 583 763 844 *M* 116 186 405 452 465 *N* 58 176 193 315 329 387 672 711 750 *Ξ* 138 255 294 435 456 *O* 11 28 35 61 105 153 160 242 288 427 460 551 611 650 *Π* 6 103 290 410 414 435 451 454 502 511 559 580 607 668 671 672 681 720 725 855 *P* 74 161 210 272 326 404 466 573 576 [585] 641 666 678 695 709 *Σ* 64 155 283 306 452 464 465 *T* 16 348 354 *Y* 28 82 119 122 128 148 300 311, 331 schol. A *παρὰ Ῥιανῷ τὸν καὶ νεικείων* pro *καί μιν φωνήσας* legitur, 348 400 417 480 *Φ* 40 42 46 47 58 62 73 97 166 180 202 245 (*ποτάμὸν* sc. *Σκάμανδρον*) 249 268 303 322 323 329 597 598 *X* 81 123 158 175 (bis) 197 295 329 361 421 428 445 457 458 464 *Ψ* 68 187 234 467 524 527 548 557 601 625 675 697 722 791 800 *Ω* 4 12 21 37 127 210 341 356 408 414 416 418 466 517 551 588 756 *α* 71 97 122 135 192 194 198 241 257 *β* 84 99 269 *γ* 19 77 [78] 245 260 269 327 467 *δ* 116 171 250 252 325 404 464 484 500 515 546 550 557 560 610 670 706 707 712 753 *ε* 14 17 36 45 77 117 123 128 139 140 142 172 276 289 290 313 338 425 430 431 457 492 *ζ* 55 216 *η* 71 171 198 236 *ϑ* 20 94 228 235 304 346 407 442 449 455 460 478 533 *ι* 199 216 232 258 282 363 372 399 501 522 *κ* 249 270 *λ* 56 79 138 296 396 435 462 477 496 497 504 508 545 570 578 *μ* 296 *ν* 288 290 422 425 429 434 436 *ξ* 52 114 120 147 172 176 333 371 381 382 439 452 *ο* 45 208 259 305 *π* 15 79 81 85 87 143 178 180 193 446 *ρ* 39 55 65 142 143 146 234 371 408 414 459 464 509 515 *σ* 9 81 91 92 102 104 115 342 388 *τ* 49 214 247 252 280 281 290 317 355 393 412 417 449 465 *υ* 135 198 261 273 361 372 *φ* 94 *χ* 44 76 91 167 179 187 311 343 366 *ψ* 29 46 56 74 155 314 316 325 334 339 *ω* 134 164 175 284 293 320 370 372 399 h. Ap. Del. 80, Ap. Pyth. 24 178 Merc. [19] 131 300 329 h. Ven. 210 257 280 Cer. 227 236 b, Baum. 242 289 291 VII 11 18 54 XIX 47. Coniunguntur *μιν αὐτόν* *Φ* 318 *Ω* 472 *δ* 118. 2) ad bestias *H* 316 *Λ* 479 550 *M* 46 *Π* 753 *P* 659 *X* 94 *Ω* 312 *δ* 792 *κ* 160 *ξ* 427 *ο* 532 *ρ* 314 *τ* 421. 3) ad res *Δ* 143 *E* 304 *H* 187 *M* 381 449 *P* 751 *ϑ* 448 504 *μ* 74 *ν* 137 *φ* 125 150 246 338 ep. 10 4. — Pertinet ad pluralem *P* 399 (*οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος οὐδέ κ' Ἀθήνη τόν γ' ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι* ita ut grammatice tantum ad nomen posterius referatur. v. l. Apoll. de pron. p. 84 27 supra laudatum. b) **reflex.** quod fieri posse negat Kuehner l. l. I^2 p. 451 adn. 5 II^2 p. 489 s. cf. inf. s. II b. *Φ* 266 *ὁρμήσειε . . Ἀχιλλεὺς γνώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες ἀθάνατοι φοβέουσι,* *ψ* 91 *ἧστο . . ποτιδέγμενος, εἴ τι μιν εἴποι,* h. Ap. Pyth. 198 *ἔγνω . . οὕνεκά μιν . . ἐξαπάφησε.* iunguntur *δ* 244 *αὐτόν μιν.* II. **femin.** a) **demonstr.** refertur 1) ad personas *A* 29 201 585 *B* 550 *Γ* 386 387 388 389 *Δ* 23 *E* 392 394 *I* 391 564 *O* 48 89 *Π* 10 *Σ* 37 168 *Φ* 402 *X* 471 473 *Ψ* 203 *β* 113 *δ* 704 793 799 803 *ε* 96 *ζ* 21 48 281 284 *η* 4 67 *ϑ* 364 *κ* 299 336 382 500 *λ* 163 179 209 324 447 *μ* 87 125 126 230 *ν* 58 227 253 *σ* 191 195 196 *χ* 410 *ψ* 4 23 34 165 h. Ap. Del. 99 106 h. Ap. Pyth. 200 h. Ven. 61 91 184, h. Cer. 40 79 202 320 VI 3. 2) ad bestias *Φ* 576 *γ* 456. Iunguntur *αὐτὴν γάρ μιν* *Λ* 117. 3) ad res *E* 306 *Z* 151 *M* 285 ubi ad *χιόνος* pertinet, *N*

204 *Υ* 214 *Φ* 176 347 *ε* 256 *η* 322 *κ* 3 *ν* 239 *τ* 441. Iunguntur *μιν αὐτὴν Ω* 729. b) **reflex.** Kuehner A. Gr.² I p. 451 adn. 5 II p. 489 s. vim reflex. pronomini omnino abiudicat ac recte quidem in iis quos affert locis. in illis autem s. I b et in his, excepto primo, ubi duas enuntiationes per se esse positas animoquis iudicet, fieri non potest, quin refl. pron. iudicemus. *E* 845 *αὐτὰρ Ἀθήνη δῦν' Ἄιδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης, ψ* 220 *εἰ ᾔδη, ὅ μιν . . ἀξέμεναι οἶκον δὲ . . ἔμελλον* cf. h. Ap. Del. [137] Ven. 83. III. **neutr.** refertur ad res *Α* 237 *Ζ* 221 *Π* 142 *Τ* 399 *Υ* 287 *Χ* 286 *Ψ* 833 *κ* 305 *λ* 605. Ad pluralem *κατὰ σύνεσιν* pertinet *δώματα κ* 212 *ρ* 268 cf. Nitzsch ad Od. III p. 118. — Producitur *μιν* non modo in arsi aut ante consonas ducenties quadragies quater ac saepissime quidem in secunda, rarissime in ultima *Μ* 381 *Φ* 322 *δ* 707 *χ* 91, et ante *ϝ Γ* 386 *Ε* 845 *Ι* 564 *Π* 502 855 *Χ* 361 *ε* 313 *Ρ* 161 *λ* 578, aut ante vocales *Ε* 385 *Ζ* 501 *Κ* 347 *Λ* 376 et *Ζ* 176 ante *ἐρέεινε* quod verbum *ϝ* carere Curtius Grdz.⁵ p. 343 docet, sed etiam bis et nonagies in thesi ac saepissime quidem in prima, rarissime in quarta *Τ* 348 *ρ* 371 h. VII 18. Corripitur autem ducenties undeoctogies idque aut in priore thesi primi, secundi, tertii, quinti aut in posteriore primi, secundi, quarti, quinti pedis, semel tertii *Ρ* 404. — Saepius in libris ms. cum *μὲν* particula s. q. v. commutatur; legitur pro *οἱ* in schol. A ad *Ζ* 159 *Φ* 409. ib. ad *Μ* 383 *ἐν ἄλλῳ ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος* pro *ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας* leguntur.

Μινύειος. *Β* 511 *Ὀρχόμενον Μινύειον*, *λ* 284 *ἐν Ὀρχομενῷ Μινυείῳ.* ita *Μινυείῳ* Bekker et La Roche permoti et librorum AFIQV optimorum auctoritate et quod sequitur *ϝῖφι*, ante quam vocem longam vocalem nusquam correptam esse La Roche ad l. l. docet. idem copiosius de re egit in Hom. Unt. p. 231. ceteri edd. praebent *Μινυηίῳ* cum codd. CEHLN schol. ad *Λ* 690. *μινοΐῳ* M, *μινυηω* D, *μινυηων* KS. — schol. BL ad *Β* 511 *ἀπὸ Μινύου τοῦ Σισύφου τοῦ Αἰόλου*, schol. D ib. *Μινύειον τὸν ἐν Βοιωτίᾳ λέγει Ὀρχόμενον* (cf. schol. A), *τὸν ὑπὸ Μινύου βασιλευθέντα.* sed *ἀπὸ Μινύου ποταμοῦ παραῤῥέοντος* dici docet Eust. 272 35. — cf. Strabo IX p. 414 s., de Minyis eorumque urbe v. O. Mueller Orchom. p. 210 s., Bursian Geogr. v. Griech. I p. 204, Buchholz Real. I a p. 168, Hahn die geogr. Kenntnisse der Epiker I p. 12, Enmann geogr. Hom. Stud. des Paus. in N. Jahrb. 1884 vol. 129 p. 508 s. — Legitur in extremo versu.

Μινυήιος. 1) fluvius in Pyliorum finibus. *Λ* 722 *ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων* | *ἐγγύθεν Ἀρήνης*, v. l. G *Μινύιος*, ubi Nestor cum equitibus consedit. Eust. 880 50 *ὁ δὲ Μινυήιος ποταμός, ὡς ὁ γεωγράφος φησίν, Ἄνιγρος καλεῖται . . ὠνόμασται δὲ Μινύειος τετρασυλλάβως τύπῳ κτητικῷ καὶ διαλύσει καὶ ἐκτάσει Μινυήιος ἀπὸ Μινυῶν, τῶν μετὰ Χλωρίδος . . ἐλθόντων ἐκ Μινυείου Ὀρχομένου.* sed Strabo VIII p. 347 *ἐπεὶ οὖν ἥ τε ὑπτιότης τοῦ Ἀνίγρου καὶ αἱ ἀνακοπαὶ τῆς θαλάσσης μονὴν μᾶλλον ἢ ῥύσιν παρέχουσι τοῖς ὕδασι Μινυήιόν* (Curtius *Μονήϊον*) *φασιν εἰρῆσθαι πρότερον, παραιρέψαι δέ τινας τοὔνομα καὶ ἀντ' αὐτοῦ ποιῆσαι Μινυήιον.* cf. Curtius Pelop. II p. 116 adn. 83. *ἔχει δὲ ἡ ἐτυμότης καὶ ἄλλας ἀφορμάς, εἴτ' ἀπὸ τῶν μετὰ Χλωρίδος τῆς Νέστορος μητρὸς ἐλθόντων ἐξ Ὀρχομένου τοῦ Μινυείου, εἴτε Μινυῶν, οἳ τῶν Ἀργοναυτῶν ἀπόγονοι ὄντες ἐκ Λήμνου μὲν εἰς Λακεδαίμονα ἐξέπεσον, ἐντεῦθεν δ' εἰς τὴν Τριφυλίαν κτλ.* atque Minyeium postea Anigrum vocatum esse docent Strabo VIII p. 346, Paus. V 5 7, Bursian Geogr. v. Griech. II p. 280, Curtius l. l. II p. 82 et 116 adn. 83, Buchholz Real. I a p. 233, Hahn die geogr. Kenntnisse der Epiker I p. 16. 2) **adiectivum** *λ* 284 *εν Ὀρχομένῳ Μινυηίῳ*, quod cod. peiores et plerique editores exhibent pro *Μινυείῳ* cf. s. v. *Μινύειος.*

μινύθω (ducitur ab eadem radice ac lat. minuo Curtius Grdz.⁴ p. 336 Verb. II p. 342 345, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 342 391, Vaniček E. W. p. 675. mire Goebel lexil. I p. 553. de usu et significatione cf. La Roche Stud. p. 190, Curtius Verb. II p. 344 s.) minuo. *μινύθει -ουσιν -ῃ -εσκον.* de augm. omisso v. Molhem de augm. ap. Hom. et Herod. usu p. 32. 1) **trans.** comminuo, debilito. a) c. acc. **personae** *Ο* 492 *ὅτινας μινύθῃ* sc. *Ζεύς* v. l. *μινύθει.* Apoll. de Coniunct. p. 502 20 *μινύθησι*, **animalis** *ξ* 17 *τοὺς* (*σύας*) *γὰρ μινύθεσκον.* b) **rei abstr.** *Υ* 242 *Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε.* a Friedlaender Anal. Hom. in N. Jahrb. Suppl. III p. 475 expungitur. 2) **intrans.** comminuor. subiectum semper est res. *Π* 392 *ἔργ' ἀνθρώπων*, *Ρ* 738 *οἶκοι* igne incensi, *μ* 46 *ῥινοί* schol. Q *μινύθουσι· σήπονται*, *δ* 374 467 *ἦτορ.* — Semel *Υ* 242 ante *μινύθει* brevis syllaba producitur, quod num unde factum sit, quod verbum natura a duobus consonis inceperit dubitatur cf. Hoffmann quaest. Hom. I p. 163, La Roche Unters. p. 57, Hartel Stud. I p. 21. — Collocatur in thesi secunda, tertia, quarta, quinta.

μίνυνθα (a *μινύω* minuo E. M. 588 15 *μίνυνθα· ἐπ' ὀλίγῳ χρόνῳ. παρὰ τὸ μινύθω μίνυθα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν μίνυνθα* cf. Et. Or. p. 102 8, Eust. 116 34, Curtius Grdz.⁴ p. 336. sed Goebel lexil. I p. 553 ex *σμίνυνθα* ortum esse putat, et schol. B ad *Α* 416 *μίνυνθα· ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ἢ κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ μινυνθάδιος.* de suffixo *θα* cf. Bopp vgl. Gr.² § 294 adn. 1, Kuehner Ausf. Gr.² I p. 728 adn. 7, Roscher in Curt. Stud. I b p. 102. Semper ad tempus spectat, quod explicatur a veteribus *ἐπ' ὀλίγον, ἐπ' ὀλίγον χρόνον* Apoll. Soph., Hesych., Suid., schol. ABLV ad *Λ* 539, ABL ad *Α* 416, BL ad *Μ* 356.) paulisper, parumper. *μίνυνθ'* *Υ* 27 et *μίνυνθα Δ* 466 *Λ* 317 539 *Ρ* 277, *ο* 494 *οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα.* *θ* 315 *μίνυνθά γε*, *Α* 416 *Μ* 536 *Ξ* 358 *Ψ* 97 *λ* 501 *μίνυνθά περ*, *Ν* 573 *χ* 473 *μίνυνθά περ οὐδὲ μάλα δήν.* — Collocatur plerumque in posteriore tertii pedis thesi, bis in quinti, semel primi. (*μινυνθάδιος.*)

μινυνθάδιος (a *μίνυνθα* ducitur cf. Eust 116 31, E. M. 588 16, Ahrens *Ῥᾶ* Beitr. zur gr. Et. p. 7 et adn. 10, Curt. Grdz.⁴ p. 336, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 448, Lobeck path. prol. p. 351. sed alii non recte ex *μινυνθάδιος* priore forma *κατ' ἀποκοπὴν* ortum esse *μίνυνθα* contendunt schol. B ad *Α* 416 cf. Lobeck path. elem. II p. 313. de accentu v. Herod. *περὶ μον. λέξ.* p. 18 3, E. G. 518 23. explicatur *ὀλιγοχρόνιος* in schol. ABLV ad *Α* 352, V ad *τ* 328, ap. Hesych., Suid., E. M. 588 16, Eust. 116 31 s. et 39 501 22 1107 6.) qui brevis temporis est. *μινυνθάδιος -ον -οι -ω.* compar. *μινυνθαδιώτερον.* 1) de

hominibus τ 328 ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσι cf. Ο 612 λ 307. Α 352 ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα cf. Φ 84. 2) de rebus abstr. Δ 478 Ρ 302 μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος, Χ 54 λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος | ἔσσεται. — Collocatur semper post caesuram, quae est post tertii pedis trochaeum.

μινυρίζω (verbum onomatopoëticum esse docent Benfey W.L. I p. 472, Fick Kuhn Ztschr. XIX p. 251, Curtius Grdz.⁴ p. 331 Verb. I p. 364 aut ad skr. minima aut ad μινυρὸς ‚parvus' referentes. Legerlotz Kuhn Ztschr. VIII p. 121 contra Benfeyum W. L. I p. 472 a κϝιν-υρ-ος derivandum esse docet. E. M. 588 18 σημαίνει τὸ ἡσυχῇ κλαίειν καὶ θρηνεῖν (cf. Apoll. Soph., schol. EQ ad δ 719) ἢ ἀπὸ τοῦ μύρω . . ἢ παρὰ τὸ μύω μυΐζω . .; in schol. EQ ad δ 719 a μιννὸν τὸ μικρὸν ducitur. de sign. v. Suid. θρηνῶ ἢ τὸ ἠρέμα ᾄδω. παρὰ τὸ μεῖον, et Heinr. Schmidt Syn. III p. 381.) vagio, minurrio. 1) de feminis δ 719 περὶ δὲ δμωαὶ μινύριζον. 2) illudens Iuppiter ad Martem dicit Ε 889 μή τί μοι . . μινύριζε. — Semper in extremo versu collocatur.

Μινώιος. Minoius. h. Ap. Pyth. 218 Κνωσοῦ Μινωίου. ita libri. cf. Eust. 218 2 οἱ δὲ ἐκεῖ ἄρα ἡ διάλυσις τοῦ Ἀθώιος συνετέλεσεν εἰς προπερισπασμόν, ὁποῖος γίνεται ἐν τῷ πατρώιος πατρῷος, Μινώιος Μινῷος, Cramer An. Ox. II p. 286 22 τὰ διὰ τοῦ ωιος κτητικὰ διὰ τῆς ωι διφθόγγου γράφεται οἷον Κῷος Μινῷος, Philemon lex. techn. p. 92 γίνεται ἐκ τοῦ πατρὸς γενικῆς πατροῖος . . καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω πατρῷος . . ἐκφωνηθέντος δὲ τοῦ προσγεγραμμένου ἰῶτα γίνεται πατρώιος κτλ. οὕτως καὶ Μινῷος Μινώιος. cf. La Roche Unt. p. 205 s. — Loco nostro etiam Μινῴου scribere per metrum licet.

Μίνως (vocem ex Μινοϝος ortam idem esse atque scr. Manu Manvat Manvas et a rad. ma ‚cogitare' ducendam esse docent Kuhn in Ztschr. IV p. 90 s., Lottner ib. VII p. 193, Misteli ib. XVII p. 192, Angermann in Curt. Stud. I a p. 23, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 147, Vaničeck E. W. p. 659, dubitat Curtius Grdz.⁵ p. 313, postquam in ed. IV ad μινύειν minuere nomen rettulit. Sed Pott Kuhn Ztschr. V p. 264 VI p. 113 245 compositum esse ex μίμνων et νῶς quod est doricum pro att. νοῦς, putat, Benseler Eigennamen³ s. v. a μὴν μείς ducit. Veterum sententiae cognoscuntur ex E. M. 588 23 τινὲς διὰ διφθόγγου. παρὰ τὸ μένω Μένως καὶ Μείνως, ἐπεὶ κατέμεινε ἡ Εὐρώπη ἐν Κρήτῃ Ἀστερίωνι γαμηθεῖσα· ἐξ ἧς γέγονεν ὁ Μίνως. ἡ δὲ παράδοσις ἔχει τὸ ι, ἐπειδὴ παρὰ τὸ μίμνω Μίμνως καὶ Μίνως (ita G. Hermann op. II p. 191) ἢ παρὰ τὸ ἴς ἰνός, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν, ἴνως καὶ Μίνως. cf. E. Gud. 394 22. v. etiam Roediger, de prior. membr. in nom. Gr. comp. form. fin. p. 80. de priore syllabae natura Eust. 1688 54 ὁ δὲ Μίνως ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν.) Μίνως Ν 351, τ 178 Μ. ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής. Μίνωος ρ 523, Μ. ὀλοόφρονος λ 322. Μίνωα . . Κρήτῃ ἐπίουρον Ν 450, Μ. Διὸς ἀγλαὸν υἱὸν λ 568 schol. H νοθεύονται (568 — 627) καίτοι οὐκ ὄντες ἀγενεῖς περὶ τὴν φάσιν cf. La Roche hom. Stud. p. 216 id. in Ztschr. f. oester. Gymn. 1862 p. 348. Μίνων Ξ 322 schol. A ἀθετοῦνται (317 — 27). καὶ Ἀριστοφάνης προηθετήκει, Didym. ib. Ἀρίσταρχος Μίνων σὺν τῷ ν, Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν. schol. V ib. τινὲς Μίνωα. libri omnes fere Μίνων, Syr. Μίνωα, L Vrat. d. Μίνω. ita scribendum esse existimant Spitzner ad Iliadis l. l., Duentzer Zenod. p. 53 cf. Kuehner Ausf. Gr. Gr.² I p. 341 adn. 2. Minos, Iovis ex Phoenicis filia, quae a posterioribus Europa vocatur, filius, Rhadamanthyos frater Ξ 320 s. Deucalionem, Idomenei patrem Ν 450 s. et Ariadnen λ 321 genuit. Iovi familiaris, Cnosi, in urbe Cretae insulae, regnabat Ν 450 τ 178 ρ 523. Apud inferos aureo sceptro ornatus, inter mortuos, qui eum de litibus consulebant, ius dicebat, cum quod vivus facere solebat, aeque atque Orion mortuus facere pergit λ 568 s. sed iudicem inferorum, qui apud posteriores fingitur, apud Homerum eum non putandum esse recte docuit Naegelsbach hom. Theol. p. 347. sed schol. T ad λ 322 φησὶ Κράτης ὅτι ἕτερον τὸν ἐν Ἅιδου δικάζοντα καὶ ἄλλον τὸν λεγόμενον. Haec omnia sunt, quae apud Homerum de Minoe traduntur. cf. Friedreich Real. p. 513 s., Gladstone-Schust. hom. Studien p. 21. Epitheton ὀλοόφρων, qua ratione ei tribui potuerit, cum iustitia excelleret, veteres dubitarunt; atque Eust. 1688 54 ὀλοόφρων δὲ τοιοῦτος, τοῖς κακούργοις δηλαδή. ἐξεκάθηρε γὰρ λῃστῶν τὴν θάλασσαν. praeterea cf. schol. A ad Μ 292, BV ad τ 178. (Μινώιος.)

μισγάγκεια (E. M. 588 35 παρὰ τὸ μίσγω καὶ ἄγκος γίνεται ἄγκεια καὶ μισγάγκεια. ἔστι δὲ τόπος κοῖλος, εἰς ὃν καταφερόμενα τὰ ὕδατα ἐκ τῶν ὀρῶν μίσγονται. ita E. Gud. 395 17, schol. ABL ad Δ 443, Porph. ib. in schol. B, Suid., Eust. 492 25, 497 12, Hesych., Apoll. Soph., Damm lex. hom. „locus depressus, in quem e montibus circumpositis aquae confluunt", Doederlein Gloss. Gr. Nr. 1063, Clemm de comp. Graec. p. 7 150 et in Kuhn Ztschr. XIX p. 77 ubi vertit „mischschlucht", Meiring de subst. comp. I p. 29, Schaper gener. comp. p. 14, Heerdegen Comp. p. 28, Stolz zus.ges. Nom. p. 18 27 46. cf. etiam Schoenberg griech. Comp. p. 60. accuratius de voce egit Ameis in app. ad Δ 452, qui explicat: „das vermischen von tälern" i. e. vallium concursus; nihil enim inest in voce ipsa, quod ad fluvios confluentes pertineat. — de accentu v. E. G. 397 17.) vallium concursus. Δ 452 ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες | ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ | κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης. libri DGLN μισγάγγειαν. Eust. 492 25 ὕδωρ συμβάλλειν εἰς μισγάγκειαν ἐπάγει ἑρμηνευτικῶς τὸ κοίλης ἔντοσθε χαράδρης. ἔστι γὰρ ἡ μισγάγκεια κοίλη χαράδρα. — cf. etiam Friedlaender krit. Benutzung der ἀπ. εἰρ. Philol. 1851 p. 241.

μίσγω v. μίγνυμι.

μισέω (a μῖσος ducitur et cum adi. latinis miser maestus rad. skr. mi i. e. laedere cognatum putatur cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 27, Curtius Grdz.⁴ p. 584, Vaničeck E. W. p. 726. sed a Christ Lautl. p. 142 261 ad rad. dvi scr. dves-mi i. e. odi refertur. E. M. 588 50 παρὰ τὸ μὴ ἴσος εἶναι ἢ ἀπὸ τοῦ μύω (ita Eust. 1913 33.) . . ἔστι τὸ μι μακρὸν ἀπὸ παραδόσεως. — de significatione Heinr. Schmidt Syn. III p. 492 s.) odi. Ρ 272 μίσησεν δ' ἄρα μιν δηίων κυσὶ κύρμα γενέσθαι sc. Iuppiter. Ariston. schol. A ἰδίως κέχρηται τῇ λέξει καὶ ἅπαξ γε

νῦν μόνον. λέγει δὲ, μισητὸν ἡγήσατο ἐγκύρημα γενέσθαι κυσὶ τὸν Πάτροκλον. cf. schol. B ib., Lehrs Arist.[2] p. 147, Ameis-Hentze ad l. l., de acc. c. inf. qui pendet a verbo v. Albrecht in Curt. Stud. IV p. 48, Hentze in Ztschr. f. Gymn.-W. 1866 XX p. 733. Locus expungitur a Duentzer, Nauck, Herwerden quaest. ep. p. 33. sed cf. Friedl. ἄπ. εἰρ. in Philol. 1851 p. 249.

μισθός (de etymo v. Kuhn in Ztschr. XI p. 372, Curtius Grdz.[4] p. 260, Vaniček E. W. p. 379, Miklosich lex. slav. p. 388, qui got. mizdô zd. mîzda conferentes ad rad. μεδ i. e. metiri referunt. aliter Delbrueck Ztschr. fuer deutsche Phil. I p. 10 et Doederlein Gloss. Nr. 2412. ineptias vendunt veteres cf. E. M. 588 57, Eust. 912 60, schol. B ad Φ 455. de formatione Leo Meyer vgl. Gr. II p. 322, Woerner subst. Hom. appell. p. 24 42.) merces, praemium. μισθός -οῖο -οῦ -ῷ -όν -ούς. K 304 σ 358 μισθὸς δέ οἱ (τοι) ἄρκιος ἔσται cf. Doederlein Gl. Nr. 355, Riedenauer Handwerk p. 16. posteriore loco, quod praemium futurum sit, ipse poëta accuratius exponit his additis σῖτον ἐπηετανὸν et εἵματα et ὑποδήματα. M 435 ἀεικέα μισθόν, Φ 451 βιώσατο μισθὸν ἅπαντα, δ 525 μισθὸν χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα, ep. 14 1 εἰ μὲν δώσετε μισθὸν ἀείσω, κ 84 δοιοὺς ἐξήρατο μισθούς, Φ 450 μισθοῖο τέλος, 457 μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε, 445 θητεύσαμεν sc. Apollo et Neptunus εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ ἔπι ῥητῷ. Plerumque μισθὸν intellegendum esse victum exponit Riedenauer l. l. p. 16 48, de pecunia solum δ 525 dicitur. idem operam mercenariam et conducticiam turpem non esse visam Homeri aetate exponit. — Collocatur et in arsi et in thesi.

μιστύλλω (de scribendi ratione schol. LV ad I 210 μίστυλε· διὰ τοῦ ἑτέρου λ τὸ μίστυλε, cui fidem non esse habendam La Roche Textkr. p. 389 dicit. derivatur a μίτυλος, quod adiectivum σ consonantem perdidit et refertur ad rad. min μινύω v. Curtius Grdz.[4] p. 708, Vaniček E.W. p. 675, Leo Meyer vgl. II p. 69. cf. etiam Lobeck path. prol. p. 122. aliter Doederlein Gl. Nr. 2411. veteres aut παρὰ τὸ μεῖον schol. BL ad A 465, E. M. 589 6, E. Gud. 395 40, aut a ficto superlativo μεῖστος Eust. 134 44, 135 8 ducunt. cf. schol. LV ad I 207. explicatur κατὰ μικρὸν τέμνω τι schol. LV ib., Suid., E. M. 589 6, Hesych., Apoll. Soph. μίστυλλον· ἕκαστον τῶν τοῦ ἱερείου μερῶν εἰς μικρὰ διέκοπτον. τὸ δὲ εἰς μεγάλα μέρη διελεῖν διέχευαν λέγει, Eust. 682 64. Goebel lex. II p. 221 s. ad rad. ab ipso inventam smi i. e. spirare referens, got. smeitan engl. to smite confert.) comminuo, in parva frusta disseco. μίστυλλε(ν) -ον. de augm. v. Molhem de augm. ap. Hom. et Herod. usu p. 39. μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα A 465 B 428 γ 462 μ 365 ξ 430 cf. ξ 75. καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε I 210, μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως H 317 Ω 623 τ 422. Plerumque ante narratur victimam deis esse immolatam, quae deinde hominibus ad edendum dissecatur. — Collocatur plerumque in prima arsi, singulis locis I 210 ξ 75 in arsi aut thesi secunda.

μίτος (de etymo incerto v. Lobeck path. el. I p. 115 qui ad ἰτέα vimen refert, cf. Curtius Grdz.[4] p. 580, Vaniček E.W. p. 691. Duentzer Kuhn Ztschr. XV p. 26, Fick ib. XX p. 176 μοτὸς ‚charpie' conferunt. sed Goebel lex. II p. 222 ad rad. suam smi i. e. spirare refert. de accentu Herod. in schol. A ad Z 202. de notione Suid. μίτος. τὸ λεπτότατον σχοινίον.) stamen. Ψ 762 πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ **μίτον** filum subteminis per stamen extrahens, v. schol. BV. cf. Bluemner Technologie I p. 130 s. 356 s., Buchholz Real. II 1 p. 185 s., Faesi, La Roche, Koch. Eust. 1571 62 μίτος δέ, δι' οὗ τοὺς στήμονας ἐναλλάσσουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης. οἱ δὲ φασιν, ὅτι καῖρος αὐτὸς ὁ μίτος ἐστίν. Atque Duentzer παρὲκ πηνίον et ἐξέλκουσα μίτον coniungens πηνίον stamen, μίτος filum subteminis intellegit. — cf. etiam Friedlaender ἄπ. εἰρ. Philol. 1851 p. 241.

μίτρη (ad germ. motr muodar muoder mieder refert Fick W.W. ed. II p. 385. idem Spracheinheit p. 414, Vaniček Fremdwoerter p. 34 vocem Phrygiam esse putant et lit. mûtura-s conferunt. E. M. 589 9 ζώνη ἡ διὰ τοῦ μίτου ὑφαινομένη. cf. schol. BL ad Δ 137, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 217, Woerner subst. Hom. appell. p. 15 s. assentiri videntur. Goebel lex. II p. 222 ad rad. suam smi i. e. spirare refert.) cingulum militare. μίτρη -ης (-ῃ) -ην. E 857 (ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη) νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην ita Herod. cf. schol. B, omnes libri, Hesych. ed. Schmidt II p. 260. Didym. schol. A μίτρην· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος μίτρῃ κατὰ δωτικήν. ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων ὅθι στελλέσκετο μίτρῃ. et dativo et accus. iungi verbum ζώννυσθαι La Roche, Spitzner, Heyne in observ. ad Iliadis l. l. docent. atque editores exceptis Baeumlein, Duentzer, Am.-Hentze accusativum praetulerunt. Δ 135 διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο | καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο | μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἕρκος ἀκόντων, | ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, 186 εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἠδ' ὑπένερθε | ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες, 216 λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον ἠδ' ὑπένερθε | ζῶμά τε καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. Est autem μίτρη cingulum militare, aere conflatum, ab interiore parte lana constratum, quod infra thoracem ventri tuendo circumdabatur. atque cum superior eius pars thorace tegebatur, inferior cernebatur. Ex adiectivo αἰολομίτρης cingulum ornamentis fuisse ornatum alii concludunt cf. schol. ad E 707 ποικίλην μίτρην ἔχοντα, Koeppen ad Iliadis l. l., Helbig das hom. Epos aus den Denkmaelern erlaeutert p. 200. Buttmannus autem in lexil. II p. 76 mitram mobilem fuisse eo demonstrari putat. Praeterea Sarpedontis milites ἀμιτροχίτωνες vocari patet, quod chitonibus induti erant, sed mitra non ornati, quo efficitur Hagenam errare, cum in philol. VIII p. 390 μίτρην in communem usum homerica aetate non abiisse iudicat; quare idem in B 262 χλαῖναν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει verba postrema τά τ' ad mitram spectare, id quod multi docent, negat. Atque ex imaginibus, quae in monumentis conservatae ad nostram aetatem pervenerunt, infra cingulum illud infimam chitonis partem videri cognoscitur, quam mitram ipsam habendam esse Leaf in journal of hellenic studies IV p. 73—82 non recte opinatur. cf. Ariston. schol. A ad E 857 ἡ δ. ὅ. κατὰ τὰ κοῖλα μέρη ἐζώννυντο τὴν μίτραν· καί ἐστι διδασκαλικὸς ὁ τόπος, Lehrs Arist.[2] p. 123. Ariston. schol. A ad Δ 135 ἐνδόθεν δὲ τούτων sc. θώρακος vel ζωστῆρος πρὸς τῷ χρωτὶ κατὰ τὰ κοῖλα καὶ τὰς λαγό-

νας ἡ μίτρα, schol. BLV ad Δ 133 Τήλεφος γάρ φησι τὸ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἄχρι τοῦ ὀμφαλοῦ στατὸν θώρακα καλεῖσθαι, τὸ δὲ ἀπὸ λαγόνων ἄχρι κνημῶν ζῶμα· περὶ δὲ τὸ ἦτρον ἡ μίτρα, ἔσωθεν ἐριώδης, περὶ δὲ τὴν ἐπιφάνειαν χαλκῆ οὖσα πρὸς τὸ μὴ θλίβειν τὴν γαστέρα . . ἄνωθεν δὲ τῆς μίτρας καὶ τῆς συνδέσεως τοῦ ζώματος καὶ τοῦ θώρακος ζώνη ἐπέκειτο συσφίγγουσα τὰ πάντα, ἣν ζωστῆρα καλεῖ . . ἔστιν οὖν ἐν μὲν τῷ χρωτὶ ἡ μίτρα, μεθ' ἣν τὸ ζῶμα τὸ ἀπὸ κνημῶν ἀνιὸν ἄχρι λαγόνων. μεθ' ὃ ὁ θώραξ, ὡς εἴρηται, περὶ τὰς λαγόνας διπλούμενος· ἄνωθεν δὲ ὁ ζωστήρ. cf. E. M. 589 9 et Eust. 1698 12 et corruptum et suppositicium schol. A ad Δ 317. Accuratissime de re egit Helbig l. l. p. 200 338. praeterea v. La Roche in ed. in usum schol. ad Δ 137, Ameis-Hentze in app. ad Β 262, Buchholz hom. Real. II a p. 372 s. — Collocatur in arsi prima vel ultima, in thesi secunda. Componuntur αἰολομίτρης ἀμιτροχίτωνες.

μνάομαι (a rad. μεν μαν cuius skr. manas lat. mens got. ga-munan germ. minna sunt, ducitur Curtius Grdz.^{4} p. 312 s., Babad de graeca rad. man p. 20 s. 39, Graff Alth. Sprachschatz II p. 787, Vaničeck E.W. p. 663, Leo Meyer vergl. Gr. I p. 408. ex prima huius verbi notione cogitandi vel reminiscendi cum ‚de aliqua re cogitandi' orta sit, facile fieri potuit, ut aeque atque in linguis Germ. ‚expetendi vel quampiam rem vel puellam' evaderet. cf. Doederlein Gloss. Nr. 137. aliter G. Hermann op. II p. 175, qui quidem a μάειν derivat. de α vocali producta cf. Harder de α voc ap. Hom. producta p. 67.) 1) reminiscor. v. s. μιμνήσκω. 2) puellam peto, ambio, solum in Odyssea usurpatur. μνάᾳ -ᾶται μνάασθαι μνᾶσθαι μνάσθω μνάσκετ' cf. Curtius Verb. II p. 381, μνώμεθ' μνῶνται μνώμενοι μνώοντο Wackernagel epische Zerdehn. in Bezz. Beitr. IV cap. 6 pro μνάασθαι μνώοντο formas μνάεσθαι μνάοντο esse restituendas iudicat cf. eundem in Kuhn Ztschr. VII p. 87, ἐμνῶντο h. Ven. 24, μνωόμενος ita in h. Apoll. Pyth. 31 post Wolfium, codd. ἀνωόμενος M ἱέμενος. cf. Bekker hom. Bl. I p. 48 s. a) addito accusativo π 431 α 39 φ 161 υ 290 ω 125 α 248 π 125 ζ 34 284 τ 133 φ 326 λ 117 ν 378 λ 288 h. Ap. Pyth. 31 Ven. 24. b) absolute π 77 τ 529 μνᾶται, π 391 μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος, ξ 91 δικαίως μνᾶσθαι. — Collocantur formae contractae plerumque in arsi prima, semel in tertia, quater in tertia thesi, non contractae in thesi quarta. (μνηστή μνηστεύειν μνηστῆρες μνηστύς ὑπομνάομαι πολυμνηστή.)

μνῆμα (a rad. man μιμνήσκω ducunt Leo Meyer vgl. Gr. I p. 408, Doed. Gl. Nr. 137, Vaničeck E.W. p. 664. de notione v. Eust. 634 29 τὸ μνῆμα διὰ τὸ μνήμην ἀνακινεῖν τοῦ ποτε ζῶντος cf. ib. 1673 33, Heinr. Schmidt Syn. I p. 319.) monumentum, i. e. res, qua nobis aliquid in memoriam revocatur. μνῆμα μνῆμ'. Ψ 169 (φιάλη) Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι Eust. 1319 21. ο 126 (πέπλος) μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν Eust. 666 60, 1776 53. φ 40 (τόξον) μνῆμα ξείνοιο φίλοιο Eust. 1906 36. — Collocatur in thesi tertia vel arsi prima. Derivantur μνήμων μνημοσύνη Μνημοσύνη.

μνημοσύνη (a μνήμων, stirpe μνα rad. μαν μεν ducitur cf. Woerner subst. Hom. appell. p. 17, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 408 II p. 541 s., Doederlein Gl. Nr. 137, Lobeck prol. diss. IV cap. 6, Babad de gr. rad. man p. 38. de notione Eust. 706 9 μνημοσύνη δὲ ἡ μνήμη et Heinr. Schmidt Syn. I p. 311, Spohn de extr. Od. parte p. 107 105 s.) memoria. Θ 181 μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω cf. Ameis-Hentze. v. etiam Friedlaender ἀπ. εἰρ. in Philol. 1851 p. 236.

Μνημοσύνη (μνημοσύνη μιμνήσκω) Mnemosyne, Musarum mater. h. Merc. 429 Μνημοσύνην . . μητέρα Μουσάων. Eust. 706 10 μνημοσύνη δὲ ἡ μνήμη καὶ συντελεῖ τοῦτο εἰς ἀλληγορίαν τῆς τῶν Μουσῶν μητρὸς Μνημοσύνης cf. Hesiod. th. 54 s. 135 915. de prima eius natura v. G. Hermann op. II p. 175 189, Welcker gr. Goett. III p. 116, Preller griech. Myth. I p. 278 s.

μνήμων (a stirpe μνα rad. μαν μεν Curtius Grdz.^{4} p. 312, Babad de gr. rad. man p. 38, Doederlein Gl. Nr. 137, Et. M. 464 27, Eust. 1019 40. cf. Lobeck path. prol. p. 159. de notione Heinr. Schmidt Syn. I 314.) memor. 1) c. genetivo θ 163 φόρτου τε μνήμων E. M. 589 20 ὁ προεστὼς καὶ ἐπιμέλειαν ποιούμενος φόρτου, Plut. mor. p. 612 CD οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ Δωριεῖς τὸν ἐπισταθμὸν μνάμονα προσηγόρευον, Eust. 1590 7 μνήμων δὲ φόρτου, ὁ γραμματεὺς ἤτοι ἀποσημάντωρ διὰ γραμμάτων. ἢ καὶ ἄλλως λογιστής, ἐπιμελητής. sed v. Wolf prol. p. 89. 2) absol. φ 95 καὶ γὰρ μνήμων εἰμί. — Collocatur in secunda vel arsi vel thesi. (μνημοσύνη Μνημοσύνη.)

Μνῆσος (a stirpe μνα μιμνήσκω). Paeonum quidam. Φ 212 Μνῆσον occidit Achilles. de accentu v. Herod. περὶ μον. λέξ. p. 11 15, Arc. ed. Barker p. 75 adn. 94.

μνηστεύω (a stirpe μνα μνάομαι μνηστὸς cf. Doederl. Gl. Nr. 138, Babad de gr. rad. man p. 39, Vaničeck E.W. p. 665.) nuptias peto. μνηστεύειν -εύσαντες. 1) absol. δ 684 μνηστεύσαντες. de interpunctione cf. Eust. 1514 1 τινὲς δὲ ἐνταῦθα δύο τελείας ἐννοίας ἐνόησαν· μίαν μὲν ἐλλειπτικὴν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ, ἵνα λέγῃ „μὴ μνηστεύσαντες εἶεν" καὶ ἑξῆς. ἑτέραν δὲ τὸ „ὕστατα δειπνήσειαν". καὶ ἔστι, φασίν, ἢ τοῦ πρώτου στίχου ἔλλειψις, συγκεχυμένης καὶ ἀγωνιώσης ψυχῆς. inter hos, quin Nicanor fuerit et sic distinxerit, non dubitat Carnuth Nic. p. 41. et hoc fere modo eum scripsisse putandum esse: στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου. λείπει γὰρ τὸ εἶεν ῥῆμα εὐκτικόν. τὸ δὲ ἑξῆς ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς. 2) c. accus. σ 276 ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῦ θύγατρα μνηστεύειν ἐθέλωσι. — Collocatur in prima aut thesi aut arsi.

μνηστῆρες (a stirpe μνα rad. μαν μνάομαι Curtius Grdz.^{4} p. 312, Babad de gr. rad. man p. 39, Doederlein Gl. Nr. 138, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 344. de formatione Clemm de comp. Graecis p. 99 s., aliter Berch Comp. der Nom. p. 7 s.) proci. Solum in Odyssea de iis, qui Penelopen uxorem expetunt, dicitur. μνηστῆρες -ων -ῆρσ' -ῆρσι(ν) -ήρεσσι -ῆρας. α 151 365 β 50 87 (Ἀχαιῶν) β 111 259 322 δ 625 676 699 768 842 ε 27 ξ 81 π 342 ρ 167 360 407 488 σ 71 236 247 399 τ 548 υ 116 155 241 373 φ 360 377 404 427 χ 22 211 270 272 389 ψ 57 ω 352. μνηστῆρες ἀγαυοὶ β 209 δ 681 ξ 180 σ 99 φ 174 232, ἀγήνορες α 144 π 462 ρ 65 79, ὑπερηνορέοντες β 266, ὑπερφίαλοι ψ 356. ἀντίθεοι μν. ξ 18 de quo epitheto Aristarchus egisse videtur cf. Eust. 1749 4, Carnuth Ariston. p. 125. μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες δ 321. Voc. υ 266 φ 73 106, ἀγήνορες σ 43 υ 292 φ 68, κοῦροι ἐμοὶ μν.

β 96 τ 141 ω 131, *μητρὸς ἐμῆς μν. ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες* α 368, *μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης* ρ 370 468 σ 351 φ 275. *μνηστήρων* α 116 pro *μνηστήρων τῶν μέν* Cobet Mnemos. IV p. 268 s. *ἀνδρῶν μνηστήρων* legendum esse censet, α 133 β 281 δ 629 ο 28 π 245 447 ρ 388 590 σ 161 234 275 υ 264 369 φ 187 373 χ 117 232 244 260 263 282 ω 100 414, *μν. χαλεπῶν* ρ 564, *ἀνδρῶν μνηστήρων* ν 396 428 ο 32 π 29 υ 255 ψ 138 303 363 ω 2. *μνηστῆρσ'* ο 516, *μνηστῆρσι(ν)* α 118 154 265 β 21 162 288 381 δ 345 ν 402 ξ 110 ο 178 π 169 268 397 ρ 27 136 159 252 256 332 467 546 τ 557 υ 5 7 39 186 287 345 φ 67 151 412 χ 4 146 331 352 445 464 ω 153 ubi lectionem *μνηστῆρες* quam codices Alteri praebent, Eust. 1955 8 praetulisse videtur, Spohn de extr. Od. parte p. 225 s. recipiendam esse non recte iudicat, cum loci sententiae non apta sit. h. Ap. Pyth. 30 *μνηστῆρσιν* post Martinum legitur, codd. *μνηστῇσιν*. *μν. ἀναιδέσι* α 254 ν 376 υ 29 39 386 ψ 37, *ὑπερφιάλοισι* δ 790 ν 373 ξ 27 π 271 σ 167 υ 12 291. *μνηστήρεσσι(ν)* α 91 Bekk. hom. Bl. II p. 22 *μνηστῆρσιν*, β 395 ρ 214 σ 35 160 165 τ 2 52 υ 175 φ 3 81 91 147 197 χ 199 214 ω 168, *ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσι* π 410, *ὑπερφιάλοισι* ο 315. *μνηστῆρας* α 270 274 295 324 332 β 241 γ 206 212 δ 659 λ 119 v. l. *μνηστῆρσι*, ο 18 π 85 93 235 286 414 ρ 276 346 351 362 σ 143 150 208 346 τ 5 υ 234 331 φ 63 χ 64 241 307 315 ω 325 448 482, *μν. ἀγανοὺς* β 247 ρ 325 τ 488 496 φ 58 213 χ 171, *ἀγήνορας* α 106 235 299 ρ 105 ψ 63, a nomine suo compluribus vocibus seiunctum υ 284 ψ 8, item *ὑπερηνορέοντας* δ 766. *ἄνδρας μνηστῆρας* ψ 84 ω 381. Apud Homerum *μνηστῆρες* tantum ii vocantur, qui et ex ipsa Ithaca et ex insulis vicinis ut Penelopen donis nuptialibus oblatis λ 115 s. expeterent uxorem, convenerant. Et venerunt ex Dulichio quinquaginta duo, ex Same quattuor et viginti, ex Zacyntho viginti, ex ipsa Ithaca duodecim iuvenes, qui cum illa expetentibus non obsequeretur, cotidie epulantes Ulixi absentis res consumebant, Telemachum, ubi eos domo excedere iusserat, non modo irridebant π 247 s. Ariston. schol. H ad l. l., sed etiam per insidias necare conati sunt. E quo numero cum omnium principes Antinous et Eurymachus, *ἀρχοὶ μνηστήρων*, essent, Agelaus, Eurynomus, Amphimedon, Demoptolemus, Pisander, Polybus virtute ceteris excellebant. Ulixes autem redux, quem cum non agnovissent, et illuserant et vexaverant, Telemacho, Eumaeo, Philoetio adiutoribus omnes dolo oppressos trucidavit. Deinde Mercurio duce cum ad inferos descendissent, etsi nondum sepulti essent, cum manibus fortissimorum quorundam Achaeorum quid perpessi essent, communicaverunt, quod cum abhorreat ab iis, quae de mortuis nondum sepultis Graeci sentiebant, mirum esse videtur. cf. schol. min. ω 13 *ἀλλ' αὗται καὶ ἄταφοι κατίασιν*, Eust. 1957 16, Spohn de extr. Od. parte p. 39 s. Nec minus mirum, quod Mercurius animas procorum ad umbrarum sedes transducit, cum hoc munere non apud poëtam, sed apud posteriores et in hymno in Merc. 572 fungatur. cf. schol. min. ω 1, Spohn l. l. p. 44 s. quare totus locus suspectus esse iudicatur. — Varia lectio: υ 160 in nonnullis libris pro *δρηστῆρες* legitur *μνηστῆρες* et de β 123 *βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται* Didym. in schol. Q tradit *Ἀριστοφάνης* „*βίοτός τε τεός*“ *ἢ* „*οἱ μνηστῆρες ἔδονται*“ cf. Nauck Aristoph. Byz. p. 39, Schmidt Didym. p. 188, Dindorf schol. Od. adn. ad l. l. — Collocatur in arsi prima quinquagies quinquies, in secunda tricies sexies, bis et in tertia π 286 τ 5, et in quinta σ 35 φ 147; in thesi secunda ortogies sexies, in quarta tricies sexies, in tertia bis τ 557 υ 345, in quinta quinquies ρ 346 351 388 407 χ 260.

μνῆστις (a stirpe *μνα* rad. *μαν* Curtius Grdz.[4] p. 312, Babad de gr. rad. man p. 39. cf. etiam Eust. 1741 44, Lobeck paral. p. 442, Doederlein Gl. Nr. 138, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 330. de accentu v. Arc. p. 35 15. de notione Suid. *μνῆστις· μνήμη*, et Heinr. Schmidt Syn. I 311.) memoria. ν 280 *οὐδέ τις ἧμιν* | *δόρπου μνῆστις ἔην*. cf. Friedl. *ἅπ. εἰρ.* in Phil. 1851 p. 237.

μνηστός (a *μνάομαι* ducitur cf. Babad de gr. rad. man p. 39, Vaníček E. W. p. 664, Doederlein Gloss. Nr. 138, Leo Meyer vergl. Gr. II p. 340. Suid. *μνηστή· ἡ κατὰ μνηστείαν γαμηθεῖσα* (*ἢ ἐκ παρθενίας μείνασα μνηστή*, *ὅ ἐστιν ἀπείρανδρος*) cf. Hesych. Am.-He. ad α 36.) solum femininum **μνηστὴ** occurrit. nupta. *μνηστῆς -ῇ -ήν -ῇς* [*ῃσιν*]. Dicitur semper de uxore legitima. Δ 242 *μνηστῆς ἀλόχου .. κουριδίης, ᾗς οἱ τι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε,* | *πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη,* | *αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς*, λ 177 *μνηστῆς ἀλόχου*, Ι 556 *κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ*, 399 *γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν*, α 36 *γῆμ' ἄλοχον μνηστὴν* sc. alterius, Ζ 246 *κοιμῶντο .. παρὰ μνηστῇς ἀλόχοισι*, Did. schol. A *ἐν ἄλλῳ παρ' αἰδοίῃς*. Praeterea libri h. Ap. Pyth. 30 substantivo non addito *ἐν μνηστῇσιν* exhibent, pro quo editores post Martinum *μνηστῆρσιν* receperunt. Varia lectio Didymus schol. A ad Ζ 248 *ἐν ἄλλῳ παρὰ μνηστῇσ' ἀλόχοισι* pro lectione Aristarchea *αἰδοίῃς*. — Collocatur in thesi secunda vel quarta. (*πολυμνηστή*, *μνηστεύω*.)

μνηστύς (a stirpe *μνα μνάομαι* Babad de gr. rad. man p. 39, Vaníček E. W. p. 665, Doederlein Gl. Nr. 138, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 379. Est vox Ionica, non Aeolica cf. Eust. p. 1180 7, Hinrichs de eloc. Hom. vest. Aeol. p. 102 s. 108, Ahrens Dial. I p. 159.) mulieris petitio. *μνηστὺν* π 294, Eust. 1803 4 281—98 *ὀβελίζονται μετὰ ἀστερίσκων*, schol. H Vind. 133 *Ζηνόδοτος ἀθετεῖ ιη'*. τ 13 schol. HV Vind. 133 *ἀστερίσκοι ὅτι ἀναγκαίως ἐνθάδε κτλ.* cf. schol. M Vind. 56, Eust. 1853 10. β 199 *μνηστύος ἀργαλέης*. — Collocatur et in arsi et in thesi.

μογέω (a *μόγος* ducitur cf. Eust. 1146 7, Vaníček E. W. p. 689. de notione v. schol. A interl. Α 162 *ἐμόγησα· ἐκακοπάθησα*, cf. schol. HQ ad ω 207, Suid., Hesych., Ameis in app. ad β 343, H. Schmidt Syn. II p. 613 624.) perpetior, laboro. *μογέων -έοντες μόγησα -ας -εν -αν* et *ἐμόγησεν -αν* (libri ubi per metrum fieri potest, formas augmento ornatas exhibent, quod item Zenodotus fecisse videtur. sed Didym. schol. A ad Α 162 *ἰακῶς τὸ μόγησα αἱ Ἀριστάρχου* et ib. Ι 492 *Ἀρίσταρχος πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα*, quare nunc Bekk.[2], Nauck, La Roche ceteri et Ψ 607 δ 106 ε 223 μ 259 formas augmento privatas praetulerunt; cf. La Roche Textkr. p. 424 hom. Unters. p. 74, Duentzer Zenod. p. 60, Kayser Philol. XVIII p. 685 s. 869) *μογήσῃ μογήσας*. — I) transitive. a) *ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ* π 19 v. l. *μογήσει -α -οι -εν* cf. β 343 τ 483. *κακὰ πολλὰ μογήσας* ζ 175 φ 207 ψ 101 169, *πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους* δ 170. b) *πολλὰ μόγησα* Α 162 cf. Β 690 Ariston. *Ζηνόδοτος*

ἀθετεῖ, ε 449 η 147 ο 488 ψ 388 ω 207, ὅσσα μόγησα μ 259 η 214 ξ 198 cf. μ 190 ρ 119 schol. H Vind. 133 γράφεται δάμησαν, ϑ 490 expungitur a Bekkero, δ 107 152 ψ 307, τόσσα μόγησαν δ 106. coniunguntur πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα I 492 ε 223 ϑ 155 cf. Ψ 607. II) intrans. participium praes. usurpatur ita, ut adverbii locum teneat cf. La Roche Stud. p. 158, Classen Beob. p. 91. Λ 626 M 29 ω 388. — Collocatur plerumque atque participium aor. omnibus locis in fine versus; praeterea formae ab augmento incipientes in thesi altera vel quarta, augmento privatae in posteriore thesi alterius vel quarti pedis cf. Ameis in app. ad β 343.

μόγις (a μόγος ductum locat. plur. iudicatur cf. schol. Ap. Rhod. I 674, Curtius Grdz.[4] p. 633, Kuehner A. Gr.[2] I p. 725 adn. 2, Weissenborn de adi. comp. p. 4. modalem existimat Hartung Casus p. 222. E. M. 589 22 μόγις· μόλις· μετὰ πόνου· ἀπὸ τοῦ μόγος ὁ πόνος. de accentu Herod. schol. A ad Π 324.) vix, aegre. I 355 Φ 417 X 412 γ 119 τ 189. primo loco in omnibus libris μόγις legitur, ceteris vel pauciores vel plures μόλις exhibent, quod nunc Homero ab editoribus abiudicatur. Ultima syllaba, quae natura longa putatur, X 412 ante ἔχον, quod quidem verbum prius a consona incepit, producitur cf. Hartel hom. Stud. I p. 106 s. — Collocatur omnibus locis post caesuram, quae κατὰ τρίτον τροχαῖον vocatur.

μόγος (ad rad. skr. mak' contundere referunt Fick Spracheinheit p. 103 351, Vaničeck E. W. p. 689. Duentzer Kuhn Ztschr. XV p. 366 lat. môles comparat, cui assentit Goetze in Curt. Stud. I b p. 172. sed vocem primum a litteris σμ incepisse Hoffmann quaest. Hom. I p. 156, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 197 collatis vocibus σμυγερός ἐπισμυγερῶς iudicant. E. M. 589 50 μόγος· ταλαιπωρία κάματος. παρὰ τὸ μέγας κτλ. cf. E. G. 396 35 ἢ παρὰ τὸ οἰμωγή. ἢ παρὰ τὸ μὴ ἐᾶν τὴν ψυχὴν γάννυσθαι ὅ ἐστι χαίρειν. μόγος γὰρ λέγεται ἡ κακοπάθεια. Goebel Lex. I p. 293 a rad sua σμα ‚spirare' ducere consentaneum est. de accentu v. Arc. p. 47 1, E. G. 372 35, Schroeder, die Accentgesetze der hom. Nom. Comp. Dorpat 1877 p. 22 27. de significatione v. Hesych. qui μόγος· πόνος ὄχλησις μόχθος κακοπάθεια, Eust. 1146 7 qui κάματος interpretantur.) labor, aerumna. Δ 27 ἱδρῶ ϑ', ὃν ἵδρωσα μόγῳ. Derivantur μόγις μογέω, componuntur μογοστόκος ἀμόγητος ἀμογητί. cf. etiam Friedlaender krit. Benutzung der ἅπ. εἰρ. Phil. 1851 p. 236.

μογοστόκος (ab aliis cum derivetur a μόγος, quae forma accusativi locum teneat, et a stirpe τεκ cf. Stolz zus.gesetzte Nom. p. 18 44, Roediger de prior. in nom. Gr. comp. membr. conform. fin. p. 83 s. 91 s., Schoenberg Compos. p. 18, Fedde Wort. Zus. bei Hom. I p. 14 explicatur „dolores sive labores gignens, efficiens“. Sed quod μόγος accusativi loco esse posse non videtur, Eust. 843 57, Buttmann A. Spr. I p. 351 s. adn. 11, Kuehner A. Gr.[2] I p. 797 adn. 7, Anton hom. Etym. I p. 22 sigma soni caussa insertum putant. Pott Et. Forsch. I[1] p. XXXVIII W.W. I p. 996, Weissenborn de ad. comp. p. 20 31 prius membrum ex μόγοις mutilatum esse censent, cui explicationi obstat, quod deabus epitheton „cum doloribus pariens“ non aptum est. Quare posterius membrum ad rad. skr. stak ‚arcere' Fickio E. W.[2] p. 309 auctore Brugmann in Curt. Stud. IX p. 270, Vaničeck E. W. p. 683 referunt, quod quominus probemus notio, quae inde efficitur „dolores arcens“ ut quae abhorreat ab Εἰλειθυιάων dearum natura, impedit. de tota quaestione cf. G. Meyer Beitr. in Curt. Stud. V p. 95 s. Forma prioris membri quae exsistit difficultas, ut tollat deinde idem Fick E. W.[3] I p. 708 priore compositi parte ad rad. skr. magh adiuvare relata, φερέσβιος adiectivo comparato, „partionem adiuvans“ interpretatur. cf. Am.-He. in app. ad Λ 269 s. Apud veteres explicatur in schol. A int. Λ 270 αἱ τοὺς μόγους ἐπικουφίζουσαι, cf. schol. BD ad T 103 ἡ παραιρουμένη τὸν μόγον τῶν τοκετῶν, ib. schol. B αἱ ἐπὶ τῶν μόγις τικτουσῶν τεταγμένοι ἢ αἱ μογοῦσαι ἤτοι κακοπαθοῦσαι ἐπὶ τοῖς τῶν γυναικῶν τόκοις cf. schol. V ad Π 187, Eust. 843 60 αἱ μογοστόκοι Εἰλείθυιαι ὡς ἐπιστάτουσαι τόκοις καὶ ἐν τῷ ποιεῖν τὰ ἔμβρυα εἰς φῶς ἐλεύθειν μόγους ταῖς τικτούσαις ἐκ τῶν ὀδυνῶν ἐπάγουσαι, Apoll. Soph. ἡ μογοῦσα καὶ πονοῦσα περὶ τοὺς τόκους cf. Hesych., utraque explicatio apud Suidam legitur. — de accentu v. Herod. schol. A ad Λ 270 Ἀρίσταρχος παροξύνει· δραστικὴ γάρ φησιν ἔννοιά ἐστιν. οὐ γὰρ αἱ Εἰλείθυιαι πάσχουσιν, ἵνα προπαροξύνωμεν, ἀλλ' ἐνεργοῦσι κατὰ τῶν τικτουσῶν cf. Arc. p. 91 3, Eust. 843 55 qui alios προπαροξύνειν tradit, Goettling Acc. p. 317, La Roche Textkrit. p. 420, Lehrs Ar.[2] p. 298.) dolores efficiens aut partionem adiuvans. Λ 270 ὡς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα | δριμύ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι, Π 187 τόν γε μογοστόκος εἰλείθυια | ἐξάγαγε πρὸ φόως δέ, T 103 σήμερον ἄνδρα φόως δὲ μογοστόκος εἰλείθυια ἐκφανεῖ cf. h. Ap. Del. 97 115. de singulari numero schol. V ad Π 187 ἑνικῶς δὲ εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ συστήματος τῶν Εἰλειθυιῶν.— Collocatur omnibus locis in posteriore tertii pedis thesi.

μόθος (refertur ad rad. skr. math torquere cf. Benfey W. L. I p. 258 a Curtius Grdz.[4] p. 337, Grassmann Kuhn Ztschr. XII p. 98 15, Ludwig ib. X p. 144, Vaničeck E. W. p. 691. sed Hoffmann quaest. Hom. I p. 154 ad rad. σμαθ got. smeithan refert, quod ante vocem vocalis brevis producitur. Veteres: schol. A ad Σ 159 κατὰ μόθον· κατὰ τὴν μάχην ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ θεῖν cf. Eust. 669 43. E. M. 589 54 ὁ πόλεμος, ἡ μάχη. παρὰ τὸν μολυσμὸν τῶν φόνων. ἢ παρὰ ὁμοῦ δεῖν (sic!) τοὺς μαχομένους καὶ εἰς ταὐτὸ συντρέχειν. de sign. v. Apion. ap. Ap. Soph. s. v., Hesych., Suid., Hoch lexical. Bemerk. II p. 11 s. de accentu v. Arc. p. 49 9.) 1) turba, addito genetivo H 240 οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων, cui νωμῆσαι βῶν et σταδίῃ opponuntur, h. VIII 17 δυσμενέων προφυγόντα μόθον. 2) pugnae tumultus H 117 μόθου ἔστ' ἀκόρητος, Σ 159 ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε στάσκε paraphr. κατὰ τὸν πόλεμον, 537 τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν, Φ 310 κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν quo loco significatio vocis attenuata videtur. — Efficit semel tertiam, quater quartam thesin, e quo numero vocalis brevis, ubi antecedit, producitur Σ 159 537 Φ 310 cf. Hoffmann l. l. I p. 154, La Roche Unters. p. 56, Hartel hom. Stud. I p. 21, qui num a duabus consonis vox inceperit dubitat.

μοῖρα (ad rad. μερ refertur et pro μορjα esse iudicatur cf. E. M. 589 23 ἀπὸ τοῦ μείρω μόρα ὤφειλε λέγεσθαι . . καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι μοῖρα. ἡ αὐτὴ εἱμαρμένη. παρὰ τὸ μερμερίσθαι ἑκάστῳ. σημαίνει [cf. Et. Or. 99 17

Apoll. Soph.] τὴν εὐτυχίαν . . σημαίνει δὲ καὶ τὸν θάνατον . . σημαίνει καὶ τὴν μερίδα ὡς τὸ „μοίρας δασσάμενοι δαίνυντο". . . σημαίνει καὶ τὸ πρέπον ὡς „τὸ κατὰ μοῖραν ἔειπες" cf. Eust. 1200 21, 705 19, 750 25, Curtius Grdz.⁴ p. 332, Leo Meyer vgl. Gr. I 152 271, Fick in Bezz. Beitr. I p. 15, Grassmann in Kuhn Ztschr. XI p. 28, Frankfurter die Epenthese von j u. ϝ im Griech. Goettingen 1879 p. 37. Leo Meyer l. l. I p. 354 et Vaničeck E.W. p. 1204 rad. skr. unde oritur, mar ‚reminisci' ex smar mutilatam esse docent, nec non Hoffmann quaest. Hom. I p. 154 propter vocalem ante vocem productam primum ab litteris σμ eam incepisse dicit. sed cf. Hartel hom. Stud. I p. 20. de significatione copiosius egerunt Porphyr. in schol. B ad Z 488, Eust. 1766 8, 705 19, 750 25, Naegelsbach hom. Theol. p. 116 s., Doederl. Gl. Nr. 429, Schmalfeld de fato Hom. p. 3 s. 9 s., Hammer de Iove Hom. p. 2 s., Gladstone hom. Stud. ed. Schuster p. 230 s., Curt. hom. Stud. in Philol. 1848 p. 19. de accentu v. Herod. περὶ μον. λέξ. p. 8 9, Arc. p. 96 27.) pars, portio, sors, fatum. μοῖρα μοῖρ' -ῃ -αν -άων -ας. **I) pars, portio.** de rebus sensibus subiectis exceptis locis υ 171 τ 592 a) pars. sing. et plur. 1) addito genetivo Π 68 χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες, δ 97 ὧν . . τριτάτην περ ἔχων μοῖραν. 2) omisso genet. Ο 195 μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ sc. mundi Iuppiter, h. Merc. 128 ἔσχισε δώδεκα μοίρας, Κ 253 (παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ) τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται Ariston. schol. A ἀθετεῖται, ὅτι αὔταρκες τὸ κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν „ἄστρα δὲ δὴ προβεβήκει" τὸ γὰρ τοῦ καιροῦ τοῦτο ἀπαιτεῖ· τὸ δὲ προςδιασαφεῖν κατὰ τὸ ἀκριβὲς τὸ παρεληλυθὸς καὶ τὸ παραλειπόμενον, ὥσπερ ἀστρονόμου τινός. οὐχ Ὅμηρος δὲ καὶ τὸ τῶν δύο. οἱ δύο μὲν γὰρ λέγει καὶ τοὺς δύο, τῶν δύο δὲ ἢ τοῖς δύο οὐκ ἔστιν εὑρεῖν παρ' Ὁμήρῳ. Ζηνόδοτος οὐδὲ ἔγραφεν, Ἀριστοφάνης ἠθέτει. de loco explicando quid veteres contrarie senserint, Porphyrius in schol. B accuratius exponit, neque minus recentiores inter se dissentiunt. atque gen. τῶν δύο μοιράων ab aliis intellegitur appositivus, quo πλέων νὺξ quid sibi velit, accuratius circumscribatur cf. schol. B Αὐτόχθων δέ φησιν ὅτι τετελεσμένων τῶν β' μοιρῶν, λειπομένης δὲ τῆς τρίτης, εἰκότως φησὶν ὡς παρῆλθε τὸ πλέον ἡ νὺξ οὖσα μοιρῶν β' κτλ. cf. Ameis-Hentze in app. ad l. l., Dissen Kl. Schr. p. 131, Grossmann Homer. p. 36, Duentzer ad l. l., ab aliis partitivus ap. Porph. schol. AB Ἀπίων δὲ αὐτῶν τῶν β' τὸ πλέον μέρος ἀνηλῶσθαι λέγει ὥστε καὶ τῆς δευτέρας εἶναι λείψανον, καὶ ὧν οὖν τὸ πλέον παρῴχησεν, τὸ τρίτον καταλείπεται quod idem alius quidam gram. in schol. B et La Roche ad l. l. et Oertel, de chronol. Hom. II p. 9 sentiunt, ab aliis genetivus, qui usurpatur post comparativum, accipitur ut sit: maior noctis pars quam duae partes ap. Porph. Χρύσιππος δέ, ὥσπερ εἴ τις, φησί, περὶ τριῶν ἡμερῶν διαλεγόμενος ἐν τῇ τρίτῃ λέγει μίαν ἀπολείπεσθαι ἔτι ἡμέραν, κἂν μὴ περὶ ὄρθρον ποιῆται τοὺς λόγους, οὕτως καὶ τὸν Ὀδυσσέα, εἰ καὶ πλέον ἦν παρῳχηκὸς τῶν δύο μοιρῶν, τὴν τρίτην φάναι καταλείπεσθαι κτλ. et Franke ap. Faesi ad l. l. quae explicatio mihi quidem maxime arridet, quod poëta cum neque astronomus neque mathematicus esse videatur, communi et cotidiano loquendi more utatur. Sed Doederlein et Koch ad l. l. satis artificiose δύο voce, etsi inter τῶν et μοιράων interposita sit, pro nominativo accepta: „maior pars noctis praeteriit, duae de tribus partibus, superante tertia". I) b) portio. sing. et plur. 1) addito genetivo ρ 258 χρειῶν μοῖραν, γ 40 υ 260 σπλάγχνων μοίρας et translate υ 171 οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν schol. V οὐδὲ ὀλίγον αἰδοῦνται, Ameis, 2) omisso genet. vel de praeda λ 534 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλόν, Ι 318 ἴση μοῖρα μένοντι Ven. A. μοῖραι, Am.-He., Friedlaender Anal. N. Jahrb. Suppl. III p. 469, vel de carnibus convivis distributis ξ 448 ρ 335, μοῖραν . . ἴσην υ 281 293, γ 66 υ 280 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα, θ 470 μοίρας τε νέμον, τ 423 δάσσαντό τε μοίρας. translate τ 592 ἐπὶ ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν ita intellegendum est, ut ex adi. ἀύπνους antecedente genetivus ὕπνου subaudiatur. cf. Faesi-Kayser, Koch. sed Duentzer et Ameis: suam cuique rei portionem dii tribuerunt, q. e. omnia ad normam quandam direxerunt. **II) sors,** semper numero singulari dictum, i. e. quod hominibus singulis a diis tribuitur vel fato accidit. Atque cum omnibus animantibus nihil certius nisi mors accidat, vel idem vel simile quiddam atque mors significat. cf. Eust. 657 27, schol. S ad β 100 μοῖρ' ὀλοή· μερὶς ὀλεθρία, Naegelsbach hom. Theol. p. 116 s., Doederlein ad Z 488 qui μοῖραν de mortis necessitate, non de Fato eiusque decretis intellegendum esse docet, et Tournier, Némésis et la jalousie des dieux, quem ‚loi de partage' i. e. legem, qua cuique animanti sortem assignatam esse interpretari solum ex iis, quae Weil in N. Jahrb. f. Phil. 1884 p. 512 disputavit, cognoscere mihi licuit. Υ 336 μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄιδος εἰςαφίκηαι cf. Welcker Gr. Goett. I p. 192. Maxime prima vocis significatio elucet υ 76 μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων, de quo loco Grashof: ‚was den Menschen beschieden ist und nicht beschieden ist', cui assentiuntur Faesi, Passow in lex.⁵, Doed. Gl. Nr. 582, Curt. Phil. III p. 19, Ameis; id autem est res secundas et adversas, cf. schol. V μοῖραν· εὐμορίαν. ἀμμορίην· κακομορίην. ita Eust. 1883 50, Naegelsbach hom. Theol. p. 116, Koch. Itaque aut pendet genetivus θανάτοιο ρ 326 κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο ita libri plerique ap. La Roche cf. eiusd. Unters. p. 296; Bekker², Nauck μοῖρα λάβεν, β 100 μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλέγεος θανάτοιο cf. τ 145 ω 135 γ 238, sed Arist. schol. EHMQR ad γ 232 ἀθετοῦνται στίχοι ἑπτὰ ἀπὸ τοῦ „βουλοίμην δ' ὅν ἔγωγε" μεχρὶ „τοῦ μοῖρ' ὀλοή". οἱ μὲν πρῶτοι . . οἱ δὲ ἑξῆς τρεῖς διὰ τὸ ἀσύμφωνον. ἐναντίοι γάρ εἰσι τῷ „ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι". sed cf. Z 488 ω 29 et γ 236 s. et Hammer de Iove Hom. p. 7. aut coniunguntur θάνατος καὶ μοῖρα Γ 101 Ρ 478 672 Χ 436 et θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ Ε 83 Π 334 Υ 477 Φ 111 Π 853 Ω 132 Ariston. ad 130 ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, φ 24 φόνος καὶ μοῖρα. aut vox ipsa per se mortem significat Z 488 μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, ω 29 (σοὶ πρῶϊ παραστήσεσθαι ἔμελλε) μοῖρ' ὀλοή, τὴν οὔ τις ἀλύεται Ameis, λ 560 τεῖν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκε sc. Ζεύς, Σ 120 εἰ δὴ μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, Μ 116 μιν μοῖρα δυςώνυμος ἀμφεκάλυψεν | ἔγχεϊ Ἰδομενῆος. III) Itaque μοῖρα omisso vel addito verbo ἐστὶ sequente infinitivo valet: **‚fatum alicui est'** cf. Hentze der Acc. c. Inf. bei Hom. Ztschr. f. Gymn.-W. 1866

XX p. 738 s., Albrecht de acc. c. inf. usu Hom. in Curt. Stud. IV p. 51, Tudeer de inf. sermon. Hom. ratione synt. Helsingfors 1876 p. 113, Cavallin de tempp. inf. usu Hom. Lundae 1873 p. 14. 1) *μοῖρα (ἐστὶν)* c. dat. c. inf. a) *Η* 52 *οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν* cf. *Ο* 117 *Ψ* 80. *δ* 475 *οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους ἰδέειν.* b) *ε* 41 114 *ι* 532 *ὣς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν*, *ε* 345 *ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.* 2) *μοῖρα* c. acc. c. inf. *Π* 434 *ὅ τέ μοι Σαρπηδόνα . . μοῖρ' . . δαμῆναι* cf. *Ρ* 421. IV. **Coniungitur c. praep.** ut quid fas sit vel quid deceat dicatur cf. Eust. 735 36, 1770 55, schol. B ad *γ* 451 *ξ* 509. *α*) *κατὰ μοῖραν* 1) in formula *ταῦτά γε πάντα (οὐ) κατὰ μοῖραν ἔειπες* sim. *Α* 286 *Θ* 146 *Ι* 59 *Κ* 169 *Ο* 206 *Ψ* 626 *Ω* 379 *β* 251 *η* 227 *ϑ* 141 397 *ν* 385 *σ* 170 *υ* 37 *φ* 278 *χ* 486, *μυθεῖται κ. μ.* *ρ* 580, *κατὰ μοῖραν καταλέξῃς* *η* 497 *κ* 16 *μ* 35, *ὑποκρίναιτο* *ο* 170, *ἔρεξας* *ι* 352, *τελέσειεν* *ο* 203, *εἵατο σιγῇ Ἀργεῖοι κατὰ μοῖραν* *Τ* 256. de rebus, quae ad rem navalem vel pecuariam pertinent, rite perpetratis *πάντα κατὰ μοῖραν* *δ* [783] schol. M *περισσὸς δοκεῖ*, om. in multis libris, *ϑ* 54 *ι* 245 309 342. *Π* 367 *οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν* i. e. sine ordine cf. quae Polydamus *Μ* 255 dixit: *οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα* v. Am.-Hentze, Duentzer, Faesi, La Roche. Porph. schol. B ad *Ζ* 488 *οὐ κατὰ τὸ καθῆκον, ἀλλὰ αἰσχρῶς.* *β*) *ἐν μοίρῃ* *Τ* 186 *ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας* Ameis-Hentze, *χ* 54 *ἐν μοίρῃ πέφαται* schol. *δικαίως δεόντως* v. Krueger Dial. § 68 12 6. *γ*) *ξ* 509 *οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες.* V. **fatum.** qua significatione si vox utitur, alii ut Wolf, Heyne, Spitzner, Naegelsbach semper *Μοῖρα* scribunt, alii Baeumlein, Dindorf tantum ubi dea intellegi potest; Doederlein autem littera maiuscula non utitur nisi cum nomine alius dei coniungitur. apud ceteros Bekker[2], Nauck, La Roche, Duentzer, Ameis, Faesi, Koch semper *μοῖρα* legitur. a) sing. 1) ita usurpatur ut non tam vera dea, quam fatum significetur *Δ* 517 *Διώρεα μοῖρα πέδησε* Didym. schol. A *Ἀρίσταρχος μοῖρα πέδησε ἰακῶς* v. l. *μοῖρ' ἐπέδησε* cf. W. C. Kayser in Philol. XVII p. 685, La Roche Unters. p. 74; Parmenides fragm. ed. Mullach v. 97 *Μοῖρ' ἐπέδησε.* cf. *Χ* 5 *ὀλοιὴ μοῖρα πέδησε*, *Ε* 629 *ὦρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι μοῖρα κραταιή*, 613 *ἀλλά ἑ μοῖρα | ἦγ' ἐπικουρήσαντα*, *Ν* 602 *τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλος δέ*, *Φ* 83 *νῦν αὖ με τεῇς ἐν χερσὶν ἔθηκε μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διί.* adduntur genet. *θεοῦ -ῶν* *χ* 413 *τούσδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα*, *λ* 292 *χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε* libri *μοῖρ' ἐπέδησε*, cf. h. Ap. Pyth. 60 2) dea *Ω* 209 *τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ | γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ.* b) pluralis solum *Ω* 49 *τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.* propter pluralem numerum, cum praeterea apud poëtam complures fuisse Moiras non dicatur, versum expungunt Tomaszewsky de Il. libro XXIV p. 12 s., Liesegang de XXIV Il. rhapsodia I Duisburg 1862 p. 11. Adiungitur alius dei nomen *Τ* 87 *Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις ἐρινύς*, *Π* 849 *μοῖρ' ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός*, *Σ* 119 *ἀλλά ἑ μοῖρ' ἐδάμασσε* (ita opt. libr. et Porph. in schol. B ad *Ζ* 488) *καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης* v. l. *μοῖρα δ.* *Τ* 410 *θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.* — Natura *μοίρας* non satis certis finibus apud Homerum circumscribitur, unde efficitur, ut et dea et fatum illud obscurum, a quo omnes res humanae pendere putantur, intellegi posse videatur. atque eadem saepius *αἶσα* appellatur vel eandem, quam Parca, deam significat. Summa autem dissensio est de ratione, quae inter deos et *μοῖραν* intercedat, quam cum ipse poëta non accurate explicaverit, fieri non potest, ut viri docti certis lineis adumbrent. Nam si quae leguntur *θεῶν μοῖρα*, *Ζεὺς καὶ μοῖρα* similia respexeris, dii fatum aut constituisse aut tueri videntur, nec non quae fato constituta sunt, exsequuntur. Aliis autem locis iidem fati imperio ita subiecti sunt, ut obsistere neque possint neque audeant. Copiosissime de hac re egit Naegelsbach hom. Theol.[1] p. 113—129 195 s. praeterea v. Hammer de Iove Hom. progr. Zerbst 1855 p. 2—8, Schmalfeld de fato Hom. I progr. Eisleben p. 4 s., Lilie hom. Anschauungsweise in Ztschr. f. Gymn.-W. 1849 III p. 193 s., Teuffel Zeus u. Moira progr. Stuttgart 1848 p. 20 s., Welcker gr. Goett. II p. 188 s. III p. 14 s. I p. 185 s. 698, Preller gr. Myth. I p. 327 s., Gladstone l. l. p. 231 s., Usener Kallone in Rh. Mus. 1868 XXIII N. F. p. 372 s., Doederl. Gl. Nr. 581, Heyne Iliad. vol. V p. 287, Nitzsch ad Od. I p. 11 II p. 155, Giseke s. v. *αἶσα* in huius lex. vol. I p. 56, Eust. p. 1686 18 *ἔστι δὲ ταὐτὸν Διὸς βουλὴν εἰπεῖν καὶ θεοῦ μοῖραν* cf. schol. BV ad *Ρ* 409 et copiosius Eust. p. 1766 8; id. 1526 18 *ὅρα δὲ ὅτι Ὁμήρου ταὐτὰ ἔχοντος τὴν αἶσαν καὶ τὴν μοῖραν ἐπὶ τοῦ πεπρωμένου κτλ.* — Epitheta tribuuntur, si est ‚portio' *ἴση*, si ‚sors' *κραταιή δυςώνυμος ὀλοή ὁμοίη*, si ‚fatum' *ὀλοή ὀλοιή κραταιή κακή.* — Varia lectio schol. M Vind. 133 ad *π* 385 *κατὰ μοῖραν· γρ. καὶ κατὰ δῆμον.* Didym. schol. A ad *Δ* 170 *οὕτω πότμον αἱ Ἀριστάρχου, οὐ μοῖραν ὡς ἐν ταῖς κοιναῖς.* — Collocatur plerumque in arsi sedium omnium ac maxime quidem quintae, raro legitur in thesi secunda, tertia, prima, quarta. Atque producitur vocalis brevis ante vocem in formula *κατὰ μοῖραν* et in arsi secunda *Π* 367 *γ* 457 *δ* 783 *ϑ* 54 *ι* 245 309 342 et quarta *γ* 331 *ϑ* 496 *κ* 16 *μ* 35 et in tertia *Ὀδυσῆι μοῖραν* *υ* 281. cf. La Roche Unters. p. 54, Hoffmann quaest. Hom. I p. 154, Hartel hom. Stud. I p. 20. Componuntur et derivantur *μοιρη-γενής διαμοιράομαι.*

μοιρη-γενής (E. G. 396 43 *γίνεται ἐκ τοῦ μοῖρα, ὃ σημαίνει τὴν εὐτύχησιν . . οἱονεὶ ἐπὶ εὐτυχίας γεγενημένη* cf. E. M. 589 28, Suid., Hesych., Eust. 695 29, 1766 12, Naegelsbach hom. Theol. p. 116. idem sentiunt cum prius membrum aut instrumentalem Schaper gen. comp. p. 12 aut locativum Lehmann Loc. b. Hom. p. 8, Stolz zus.gesetzte Nom. p. 4 43, Goebel lex. I p. 196 existimant. de *η* vocali prioris membri finali cf. etiam Buttmann A. Spr. II p. 350, Roediger de prior. membr. conf. finali p. 18 37, Weissenborn de adi. comp. p. 15. de significatione Lehrs pop. Aufs. p. 166, Ameis-Hentze in ed. et app. ad *Γ* 182, Faesi-Franke ad l. l., Autenrieth ap. Naegelsb. ad Iliad. *Γ* 182, Friedlaender N. Jahrb. Suppl. III p. 781, Curtius hom. Stud. in Philol. 1848 p. 19. Sed Doederlein Gl. Nr. 182 et ad *Γ* 182 ‚ad exitium alterius natus', ‚exitialis'.) felici fato natus. *Γ* 182 *ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον* cod. D Zon. p. 458 *μοιριγενές.* — cf. etiam Fried-

laender die krit. Benutzung der ἅπ. εἰρ. in Philol. 1851 p. 250 adn. 39, qui contra Curtium l. l. vocem homericam esse iudicat.

μοιχ-άγρια, τά (a μοιχὸς et ἄγρα. schol. B ad *θ* 332 τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως, ὅ ἐστι συλλήψεως μοιχῶν ἐκτιννύμενα. ὁμοίως ζωάγρια βοάγρια ἀνδράγρια. cf. ib. schol. EQP, Eust. 1599 43, E. M. 589 36, Hesych., Suid., Leo Meyer vgl. Gr. II p. 471, Weissenborn de adi. comp. p. 51, Schaper gen. comp. p. 4, Stolz zus.gesetzte Nom. p. 14.) poena, quam adulter solvebat. *θ* 332 μοιχάγρι' ὀφέλλει. legitur in carmine de Marte et Venere, quod a plerisque spurium iudicatur. de verbi ὀφέλλειν cum μοιχάγρια coniuncti notione cf. Leo Meyer in Bezzenb. Beitr. VII p. 316 s. De ipsa poena Buchholz hom. Real. II 1 p. 84. — praeterea vide Friedl. krit. Benutzung der ἅπ. εἰρ. in Philol. 1851 p. 231 adn. 4.

μολεῖν v. **βλώσκω.**

μόλῐβος (ex μόλιϝος ortum, cognatum esse cum lat. plumbum germ. plî blei Savelsberg de dig. 1867 p. 20, Curt. Grdz.[4] p. 373, Pott E. F. I[1] p. 113, Benfey W.L. I p. 525 s., Woerner subst. Hom. app. p. 20, Walther Kuhn Ztschr. XII p. 403 s. iudicant, obloquuntur Pictet in Kuhn Ztschr. V p. 333 adn. et Duentzer ib. XIV p. 197, qui ad scr. mala i. e. sordes referunt. ad lat. mollis Lobeck path. el. I p. 516, Krause Ursprache progr. Gleiwitz 1881 p. 20 pertinere iudicant, ad μολύνω, μέλας Goebel lex. I p. 457. E. M. 590 12 μόλιβος καὶ μόλυβδος· παρὰ τὸ μολεῖν εἰς βάθος (!). Forma μόλιβος ut quae ab lingua epica abhorreat, improbatur ab Heyne, Brunck, defenditur a Spitzner ad *Λ* 237 et opt. cod. et grammaticorum cf. Eust. 840 62, 841 17, Apoll. Soph. p. 59 auctoritate.) plumbum. *Λ* 237 μόλιβος ὣς ἐτράπετ' αἰχμή D Vrat. A μόλυβδος. van Herverden in Herm. XVI p. 358: an fuit μόλυβος? cf. etiam Friedlaender krit. Benutzung der ἅπ. εἰρ. Philol. 1851 p. 240.

Μολῑονε. *Λ* 709 μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο | παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὔ πω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς, 750 καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα, | εἰ μή σφωε πατὴρ εὐρὺ κρείων ἐνοσίχθων | ἐκ πολέμου ἐσάωσε. Nomen appellativum iudicandum esse censeo, etsi forma patronymicon esse videatur, quod Ἀκτορίωνε Μολίονε vocibus coniunctis, cum apud poëtam duo patronymica non iuxta poni constet, quominus patr. existimemus impedimur. Atque hanc difficultatem ut tollerent alii aliam viam ingressi, patronymicon ita defendunt, ut aut a Μόλος, ficto matris Actoridarum patre cf. schol. A ad *Λ* 709, Eust. 882 13 aut a Μόλος, cognomine Actori ex Romanorum more indito cf. Eust. 882 15 repeterent aut a Μολιόνη matre ita ducerent, ut ex Μολιονίονε concisum opinarentur. contra disputaverunt Ariston. schol. A ad *Λ* 709 μήποτ' οὖν ἀπὸ τοῦ ταύτης (Μολιόνης) πατρὸς Μόλου οὕτως αὐτοὺς εἶπεν, id. ad *Λ* 750 ἡ δ. ὅτι ἐντεῦθεν Ἡσίοδος Ἄκτορος κατ' ἐπίκλησιν καὶ Μολιόνης αὐτοὺς γεγενεαλόγηκεν, γόνῳ δὲ Ποσειδῶνος. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος ἀπὸ μητρὸς σχηματίζει cf. eund. ad *Λ* 709, schol. B ad *Λ* 72, Apoll. Soph., Lehrs Arist.[2] p. 176 s. Nihilominus in eam sententiam accedunt Leo Meyer vgl. Gr. II p. 468, Buttmann A. Spr. II p. 333, Lobeck path. el. I p. 393, Preller Gr. Myth. ed. I vol. II p. 165, Ameis hom. Kleinigkeiten progr. Muelhausen 1861 p. 13, qui a patre Μολίων dictos esse putat, cum Am.-He. ad *Λ* 709 a matre appellatos esse opinentur, Kreutzer Symb. III p. 41, G. Hermann op. VIII p. 20—23 qui patrem Mulium, avum Actorem fuisse excogitavit. Sed H. D. Mueller Myth. d. hellen. Staemme I p. 212—15 eosdem esse ac Dioscuros contendit, contra quem Welcker Gr. Goett. I p. 424, Schultz d. Aktorionensage progr. Hirschberg 1881 p. 8 disputant. Accuratius de tota quaestione Angermann de patron. Gr. form. in Curt. Stud. I a p. 57 et Schultz l. l. p. 4—26 egerunt, qui uterque nomen appellativum esse iure docent. Idem senserunt veteres nonnulli ap. Eust. 882 21 τὸ Μολίονε κατ' ἐπίθεσιν ἤγουν ἐπιθετικῶς νοοῦσιν, ἵνα ἡ λέξις δηλοῖ τοὺς μαχίμους καὶ ὁρμητικοὺς οὐ παρὰ τὸν μῶλον, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἐν μάχῃ μόλυνσιν . . ἢ παρὰ τὸ μόλω ῥῆμα cf. Hesych., Apoll. Soph. Ad μολεῖν etiam Preller Gr. Myth. in ed. tertia p. 238 1, Pott Kuhn Ztschr. VII p. 99 ib. IX p. 202, id. Zeitschr. f. Voelkerpsych. 1882 XIV p. 20 qui nubem migrantem natura eos fuisse opinatur, Schultz l. l. p. 8 referunt. Sed Welcker kl. Schr. II p. 102 s. duos Moliones ad similitudinem lapidum molarium esse appellatos docet, quod impugnant G. Hermann op. VIII p. 22, Schultz l. l. p. 7, qui in Graeca lingua semper *υ* vocalem molendi stirpis vocibus propriam esse docet. Tamen ad rad. skr. mar gr. μαλ lat. mol i. e. ‚conterere', ‚molis frangere' referunt Angermann l. l. p. 57, Vaničeck E.W. p. 703 s., Max Mueller Vorlesgn. II p. 352 qui nord. miölnir i. e. ‚malleus dei Thor' slav. molnija ‚fulmen' comparat. Quae derivatio mihi quidem veri simillima esse videtur etiam ea de caussa, quod ceteris eiusdem stirpis vocibus apud Graecos vocali *υ* utentibus facile fieri potuit, ut origine neglecta nomen proprium ac patronymicon existimaretur. praeterea de duali quid sibi velit v. Wackernagel Kuhn Ztschr. XXXIII p. 307, de *ι* vocali longa Eust. 882 49. — Moliones etsi propter Actorionum nomen Actoris filii esse videantur, tamen Neptuno ortos esse poëta tradit. Qui cum regis Augiae socii, admodum adulescentuli neque belli iam periti, apud Thryoessam, oppidum ad Alpheum situm, cum eo congressi essent, Nestor se superaturum fuisse praedicat, nisi a Neptuno patre nube obvoluti in auras abrepti essent *Λ* 709 750 s. Sed iisdem, quod cum duo (δίδυμοι ἔσαν) essent, alter habenas teneret, alter equos flagello incitaret, in ludis funebribus ad Amaryncei honorem celebratis curru se inferiorem discessisse *Ψ* 638 s. narrat. atque poëta vocem δίδυμοι aliam intellexisse non videtur, nisi ut duos eos esse diceret. cf. Schultz l. l p. 4, Hartung Gr. Myth. II p. 221. Posteriores autem fabulis, quae singulis locis ferebantur et Geryonae similitudine adducti esse videntur, ut aliam illi voci notionem subderent, cf. schol. A ad *Ψ* 638 Ἀρίσταρχος δὲ διδύμους ἀκούει οὐχ οὕτως ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἷοι ἦσαν καὶ Διὸς κοῦροι, ἀλλὰ τοὺς διφυεῖς, δύο ἔχοντας σώματα, Ἡσιόδῳ μάρτυρι χρώμενος, καὶ τοὺς συμπεφυκότας ἀλλήλοις κτλ. et Pherecydes in schol. A ad *Λ* 709 οὗτοι παρηλλαγμένην φύσιν τῶν λοιπῶν ἔσχον ἀνθρώπων· διφυεῖς γὰρ ἦσαν, ἔχοντες ἑκάτερος δύο κεφαλάς, τέσσαρας δὲ χεῖρας καὶ πόδας τοὺς ἴσους, ἓν δὲ σῶμα κτλ. cf. Eust. 882 26, Preller Gr. Myth.[1] II p. 164. De eorum natura et rebus gestis cf. Schultz l. l. p. 4 s. 15 s.

μόλις Χ 412 Φ 417 γ 119 τ 189 in nonnullis libris pro μόγις legitur quod vide.

Μολίων. Tymbraei Troiani minister. Λ 321 αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς | ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος intellege: interfecit.

μολοβρός (E. M. 590 5 ὁ γαστριμαργός· ἢ ὁ προσέτης, ὁ πτωχός. κατὰ συγκοπὴν μολόβορός τις ὢν παρὰ τὸ μολεῖν ἐπὶ τὴν βοράν, cf. E. G. 397 23, E. Or. 103 33, Eust. 1817 16, 615 22, schol. QV ad ρ 219, Apoll. Soph. qui praeterea addit: ἢ ἀλήτην. ἢ τὸν μόλις προβαίνοντα ἢ ἁρπακτικόν. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 234. Georg Schneider de nom. Graecis in -ρος terminatis Vratisl. 1870 p. 7 s. item a μολεῖν ducens „landstreicher" interpretatur. rectius Curtius Grdz.[4] p. 372 s., cui Vaničeck E. W. p. 705 assentit, μέλας μολύνω skr. malam i. e. ‚sordes' lat. malus collatis, Aelian. N. A. VII 47 μολόβριον i. e. ‚porculus' citato ‚Schmutzferkel' vertit. idem Ameisi in app. ad ρ 219 et Duentzeri Kuhn Ztschr. XIV p. 197 versionem vituperat, qui altero vocis membro ad rad. βορ relato ‚Schmutzfresser' explicant. Sed Kleemann voces Hom. in Graec. dial. servatae pr. Colmar 1876 p. 22 gl. Hesych. μολορός (potius μολυρρός ex Aeol. dial.) λυπηρός, ἀηδής comparat, Doederlein Gl. Nr. 1082 ab adv. μάλα stirpe ducens „der gierige Fresser". aliter Lobeck paral. p. 259. de accentu v. Arc. p. 74 22, Doederl. l. l.) parasitus. De Ulixe mendico et Irus σ 26 ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει γρηῒ καμινοῖ ἶσος et Melantheus ρ 219 τόνδε μολοβρὸν . . πτωχὸν ἀνιηρόν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα.

Μόλος (a radice μολ E. M. 586 45, Benseler Eigennamen[3] s. v., Schultz die Aktor. Sage p. 8. cf. s. v. Μολίονε.) Deucalionis filius, Merionae pater, Ν 249 Μηριόνη, Μόλου υἱέ. Κ 269 Μόλῳ.

μολπή (a μέλπω ducitur E. G. 397 11, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 152, Vaničeck E. W. p. 707. de significatione Ariston. in schol. ad ζ 101 πᾶσαν παιδιὰν μολπὴν λέγων. οἱ δὲ νεώτεροι ᾠδήν. cf. eundem ad δ 19, schol. B ad Ρ 255 μολπὴ δὲ νῦν ἡ παιδιά. οἱ γὰρ κύνες, ὁπόταν χορτασθῶσι, παίζουσι τοῖς λειψάνοις, schol. V ad α 152 ἡ μετ' ᾠδῆς παιδιά. Eust. 1403 56, 1164 29, E. M. 590 19 μολπὴ σημαίνει δύο· ἐπὶ μὲν τοῦ ὕμνου „μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο" [Α 472 qui locus expungitur], ἐπὶ δὲ τῆς παιδιᾶς „Ναυσικάα . . ἤρχετο μολπῆς". eadem ap. Apoll. Soph. p. 110 35 leguntur. cf. Friedl. Arist. p. 53 s., Lehrs Ar.[2] p. 138 s., Heinr. Schmidt Syn. III p. 353. de accentu v. Arc. p. 113 9.) aut ludus aut lusus saltationis vel pilae aut ludus cum cantu coniunctus. μολπή -ῆς -ῇ -αῖς. α 152 μολπή τ' ὀρχηστύς τε, τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός, Σ 572 μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε Eust. 1164 29, φ 430 μολπῇ καὶ φόρμιγγι de dat. usu cf. Walther de dat. instr. Vratisl. 1874 p. 13, ψ 145 Ν 637 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο schol. AV περισσὸν αὐτὸν εἶναί φασί τινες, ζ 101 Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς de pila. h. XIX 24 λιγυρῇσιν ἀγαλλόμενος φρένα μολπαῖς de saltatione cum cantu coniuncta. De cantu intellegendum esse videtur Α 472 μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο καλὸν ἀείδοντες παιήονα quem expungendum esse Friedlaender, Lehrs l. l. indicant et δ 19 Σ 606 (δοιὼ κυβιστητῆρε) μολπῆς ἐξάρχοντος sc. ἀοιδοῦ ἐδίνευον quo loco et Aristarchus auctore Athen. V 180 E et opt. libri ἐξάρχοντες exhibent, quod an praeferendum sit dubito; Ameis ad Α 472 vocem etiam his tribus locis ludum cum cantu iunctum intellegendum esse censet. — Collocatur plerumque in prima, bis ζ 101 h. XIX 24 in ultima arsi. — Derivantur et componuntur εὐμολπέω Εὔμολπος.

μολύβδαινα (a μόλυβδος lat. plumbum Eust. 841 17, Curtius Grdz.[4] p. 373 ducunt, quas quidem voces Goebel lex. I p. 457 ad μολύνω μέλας refert. de terminatione v. Lobeck path. prol. p. 34.) pila plumbea, quae reti aut etiam hami funiculo appenditur ad ipsa deprimenda cf. Eust. 1340 28, schol. BM ad Ω 80. Ω 80 ἡ δὲ (sc. Ἶρις) μολυβδαίνῃ ἰκέλος ἐς βυσσὸν ὄρουσεν.

μονοθείς v. μουνόω.

μόριμος s. **μόρσιμος** (E. M. 591 6 ἐκ τοῦ μόρος γίνεται μόριμον καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ μόρσιμον, τὸ πεπρωμένον ἢ τὸ εἱμαρμένον. παρὰ τὴν μοῖραν μοίριμον. συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. cf. E. Or. 98 16, Eust. 1209 26, Doederl. Gl. Nr. 580, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 297, Curt. Grdz.[4] p. 332, Vaničeck E. W. p. 1204 qui ex μόρτιμος ortum esse dicit Sonnium Kuhn Ztschr. X p. 196 secutus. — uno loco Υ 302 μόριμον forma legitur.) fatalis. μόρσιμος de hominibus, μόρσιμον μόριμον neutrum. 1) Ο 613 ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ Παλλὰς Ἀ. κ 175 πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, Φ 100 pro optimorum libr. lectione αἴσιμον ἦμαρ in nonnullis μόρσιμον ἦμαρ legitur quod Ellendt drei hom. Abh. p. 43 maluit. 2) π 392 φ 162 ὅς κε πλεῖστα πόρῃ καὶ μόρσιμος ἔλθῃ. Χ 13 οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι. 3) Praeterea μόρσιμόν (μόριμόν) ἐστι sequente dativo c. inf. legitur cf. Albrecht de acc. c. inf. ap. Hom. usu in Curtius Stud. IV p. 54, Hentze Acc. c. Inf. bei Homer in Ztschr. f. Gymn.-W. 1866 XX p. 741, Ellendt l. l. p. 44, Tudeer de inf. serm. Hom. ratione synt. Helsingfors 1876 p. 113. Ε 674 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν, Τ 417 σοὶ αὐτῷ μόρσιμόν ἐστι δαμῆναι v. v. 416—17 ἀθετοῦνται Ariston. Υ 302 μόριμον δέ οἵ ἐστ' ἀλέασθαι libr. plurimorum lectio μόρσιμον metri ratione impeditur. — Collocatur μόριμος in thesi tertia, μόρσιμος plerumque in arsi quinta, semel in prima Τ 417 qui locus addubitatur cf. Ellendt l. l. p. 44. — praeterea v. Friedlaender krit. Benutzung der ἅπ. εἰρ. in Philol. 1851 p. 237.

μορμύρω (Eust. 586 7 τὸ δὲ μορμύρειν ὀνοματοποιΐα ἐστὶν ἦχον ῥέοντος ὕδατος καὶ τραχυνομένου ἠρέμα . . καὶ ἔστι τραχύτερον τοῦ μύρειν cf. ib. 1234 54, schol. DV ad Ε 599, BD ad Σ 403, BV ad Φ 325, E. M. 591 1, Lobeck path. prol. p. 271. formatum esse geminatione a μύρω Eust. 1654 32, 1858 3, Doederl. Gl. Nr. 89, Siegismund in Curt. Stud. V p. 176, Fritzsche ib. VI p. 281 1, 294, Brugmann ib. VII p. 332, A. Weber Kuhn Ztschr. XVI p. 237 docent. cf. etiam Curtius Grdz.[4] p. 337, Joh. Schmidt Voc. II p. 284. de υ vocali longa Curtius Verb. I p. 307.) murmuro. de fluminibus dicitur. μορμύρων -οντα. Σ 403 ῥόος Ὠκεανοῖο ἀφρῷ μορμύρων, Ε 599 ἀφρῷ μορμύροντα, Φ 325 (Σκάμανδρος) μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν. — Collocatur in secunda aut prima arsi.

μορόεις. Ξ 183 σ 298 ἕρματα . . τρίγληνα μορόεντα. Herod. schol. A ad Ξ 183 οὕτως

Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ μ ποιεῖται τὴν διαστολὴν καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης . . παραιτητέον δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ α τὴν διαστολὴν ποιουμένους, ἵνα τὸ α ἐπιτατικὸν ὑπάρχῃ μηδενὸς ἐπείγοντος; illos secuti et libri et editores omnes cf. Lehrs Arist.[2] p. 152. origo dubia est. atque veteres plerique a μόρος, etsi nusquam labor intellegitur, ducunt cf. Ariston. in schol. BQV ad σ 298 et schol. A ad Ξ 183 μορόεντα δὲ πεπονημένα τῇ κατασκευῇ, ἀπὸ τοῦ μορῆσαι, ὅ ἐστι κακοπαθῆσαι, Herod. ib., E. M. 591 16, Eust. 976 40, Hesych., Spitzner ad Iliad. l. l. Sed Apoll. Soph.: οἷον ἀθάνατα, μόρου μὴ μετέχοντα. neque unum neque alterum cum probari possit, recentiores alii etsi partium notio iam in voce τρίγληνα expressa est, a μόρα pars ducentes „plenus particularum" i. e. lepide compositus ita ut bacae arte lino insertae cogitentur, explicant Lucas quaest. lexicol. p. 16, Lobeck path. elem. I p. 572: τρίγληνα μορόεντα hoc est γλήνας τριμερεῖς ἔχοντα, uno verbo „tribaccae", Ameis in app. ad σ 298, Weber Et. Unters. I p. 74, alii ad rad. skr. mar smar gr. μαῖρα μαρμαίρω splendere referentes, „splendidus" vertunt cf. Doederlein Gl. Nr. 2485 et ad Ξ 183, Hoffmann quaest. Hom. I p. 153, Fuhr in Jahns Jahrb. XX p. 403, Benfey W.L. I p. 480, Faesi ad σ 298, Schenkl in lex. Gr., Leo Meyer vgl. Gr. II p. 603, Vaničeck E.W. p. 714, Clemm in Curt. Stud. VIII p. 111 s., Heinr. Schmidt Syn. I 33. similiter Benary in Kuhn Ztschr. IV p. 53 adn. qui scr. smaravant, subst. smara i. e. amor collato, „iucundus" „venustus" explicat, alii a verbo barbaro μόρον morum cf. Vaničeck Fremdwoerter p. 54 derivantes explicant „muri colore et forma indutus" Ernesti ap. Heyne Iliad. vol. VI p. 562, Goebel de adi. in -εις desinentibus p. 35 s. ‚nigricantes' id. in lexil. Hom. II p. 250 s., quibus praeterquam quod de gemmis cogitandum esse negat, Helbig das hom. Epos aus den Denkmaelern erlaeutert p. 185 s. assentit, dubitat Friedlaender in N. Jahrb. 1858 vol. 77 p. 808. cf. etiam Kammer de differentia orat. Hom. et poster. ep. in usu epithetorum progr. Lyck 1873 p. 14. Ac mihi quidem aut ‚muri forma et colori indutus' aut si minus vis ‚splendidus' explicandum esse videtur. — Collocatur in thesi secunda ita, ut vocalis α quae antecedit brevis producatur cf. Hoffmann qu. Hom. I p. 153, La Roche Unt. p. 54. de adi. duorum τρίγληνα μορόεντα collocatione v. Giseke hom. Forsch. p. 75 s. — cf. etiam Friedlaender krit. Benutzung der ἅπ. εἰρ. in Philol. 1851 p. 240.

μόρος (E. M. 591 4 μόρος ὁ θάνατος . . οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ μείρω μόρος, ὁ μεμερισμένος τοῖς πᾶσιν, E. Or. p. 102 11, cf. Hesych., Doederlein Gl. Nr. 577, Curtius Grdz.[4] p. 332, qui ad rad. μερ μείρομαι lat. mereo refert, item Vaničeck E.W. p. 1204. Fick vgl. Woert. p. 148 voxne μόρος mors a μόρος fatum seiungendum sit, ita ut illud ad rad. mar ‚mori' pertineat, dubius est. de significatione schol. Eur. Hec. 1121 μόρος οὐ μόνον ὁ θάνατος ἀλλὰ καὶ ἡ τύχη cet., Gladstone hom. Stud. ed. Schuster p. 230 s.) fatum. μόρος -ον. Ω 85 κλαῖε μόρον οὗ παιδός, X 280 (οὐδ' ἄρα) ἐκ Διὸς ἠείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, Z 357 οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, Σ 465 ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι, Φ 133 ὀλέεσθε κακὸν μόρον cf. α 166. λ 618 κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, h. VII 51 κακὸν μόρον ἐξαλύοντες ib. 8 τοὺς δ' ἦγε κακὸς μόρος. Coniunguntur ι 61 φύγομεν θάνατόν τε μόρον, λ 409 τεύξας θάνατόν τε μόρον τε, π 421 Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε | ῥάπτεις, υ 241 ἤρτυον. Pendet infinitivus cf. Albrecht de acc. c. inf. Hom. in Curt. Stud. IV p. 52, Hentze Acc. c. Inf. in Ztschr. f. Gymn.-W. 1866 XX p. 741, Tudeer de inf. serm. Hom. ratione synt. Helsingfors 1876 p. 113. T 421 ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι. Leguntur praeterea ὑπέρμορον ὑπέρμορα, quae a nonnullis seiunctim scribuntur contra Aristarchi, Aristophanis, Ptolomaei Asc. auctoritatem v. s. ὑπέρμορον. — Varia lectio Didym. schol. V ad Ω 773 ἔμ' ἄμμορον· ἐμαυτήν. οἱ δὲ γράφουσι ἐμὸν μόρον. eadem tradunt idem et Ariston. in schol. A ad Z 408. — Collocatur plerumque in thesi quarta, quater in posteriore pedis quinti, semel primi thesi. Derivantur μόριμος et μόρσιμος, componuntur ἄμμορος ἀμμορίη δυςάμμορος δύςμορος ἔμμορος ἰσόμορος κάμμορος ὠκύμορος ὑπέρμορον -α.

μόρσιμος v. **μόριμος.**

Μόρυς. 1) N 792 Μόρυν θ', υἱ' Ἱπποτίωνος. Troianorum dux. v. l. μύρον. 2) Ξ 514 Μόρυν τε καὶ Ἱπποτίωνα. Naber quaest. Hom. p. 16 illo loco eadem atque hoc legenda esse coniecit. alterum locum mutuatum esse iudicat Friedlaender Homonymie p. 823.

μορύσσω. contamino, foedo. cf. Apoll. Soph. schol. HV ad ν 435, Ameis ad l. l. de formatione v. Leo Meyer vgl. Gr. I p. 254. Solum forma μεμορυχμένα de vestibus. ν 435 ῥωγαλέα ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυχμένα καπνῷ cf. Eust. 1746 34 μεμορυχμένα δὲ ἢ μεμορυγμένα, διχῶς γὰρ φέρεται καθὰ καὶ τὸ βρεχμὸς καὶ βρέγμα, τὰ μεμολυσμένα καὶ πεφυρμένα κατὰ τοὺς παλαιούς. κρεῖττον δὲ ἠφασμένα εἰπεῖν παρὰ τὸν μόρον, ἐξ οὗ τὸ μορύσσω. atque μεμορυχμένα cum optimis libris Eust., Hesych. ed. M. Schmidt III p. 50, Phot. lex. p. 209, Bekker[2], Faesi, Ameis, La Roche scribunt, alii ut Nauck cum Apoll. Soph., schol. ad l. l. μεμορυγμένα. Sed illud praeferendum esse Osthoff zur Gesch. des griech. Perf. p. 219 docet.

μορφή (non recte a μείρω μερίζω in E. M. 591 13 derivari apparet. a Bugge in Kuhn Ztschr. XX p. 4, Benfey W. L. II p. 311, in Petersb. Woert. VI p. 794 skr. várpas i. e. imago cognatum iudicatur. Fick Kuhn Ztschr. XX p. 171 s. lat. ‚forma' comparata et Vaničeck E.W. p. 719 ad skr. mark i. e. mulcere referunt, Curtio in Grdz.[4] p. 581 neutra derivatio probatur. de notione in contrarias sententias discedunt schol. Apoll. Rhod. IV 1193 τὸ μὲν εἶδος κυρίως ἐπὶ τοῦ προσώπου τέταχεν. μορφὴ δὲ τὸ σχῆμα et Eust. 1799 37 ἀρέσκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς ἐπὶ προσώπου τιθέναι τὴν μορφὴν et Suid. μορφὴ καὶ εἶδος ταὐτόν ἐστιν. καὶ μορφὴ μὲν ἐπὶ τῶν ἐμψύχων, σχῆμα δὲ ἐπὶ ἀψύχων. schol. Q ad λ 367 explicat εὐμορφία.) forma, formae pulchritudo, solum de orationis venustate usurpatur. θ 170 θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. translate λ 367 σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων. cf. Friedl. krit. Benutzung der ἅπαξ εἰρ. in Philol. 1851 p. 249, qui de duorum locorum genuitate dubitat, et Nitzsch ad l. l. Componitur εὔμορφος.

μόρφνος (dubiae originis vocem alii subst., alii adi. esse iudicant. in illam sententiam abierunt ut aquilarum speciem μόρφνον significare dicerent Aristarchus ut ait Herodianus in schol. A ad Ω 316, Aristoteles hist. an. IX 31 1, Suid., Phot., Plin. nat. hist. X 3 7, in hanc pleri-

que, cum originem vocis alii aliunde petunt. atque veterum sententias tradit Herod. schol. A ad Ω 316 εἴτε μορόφονός ἐστι, εἴτε παρὰ τὴν ὄρφνην ἐσχημάτισται πλεονάσαντος τοῦ μ κατ' ἀρχήν, ἵνα σημαίνηται ὁ μέλας, εἴτε παρὰ τὸ μάρπτω μάρφνος ἐστὶ καὶ μόρφνος ὁ συλλαμβάνων, ἐξ οὗ σημαίνει ὁ ταχύς, quae transierunt in E. M. 591 15. cf. Porph. in schol. B, schol. BM ad l. l., Suid., E. Or. 103 9, Eust. 437 9, 1352 2, Apoll. Soph. Neque recentiores aliquid novi afferunt, cum alii de colore intellegunt ut Lobeck path. el. I p. 113 paral. p. 344: παρὰ τὴν ὄρφνην „furvus", Leo Meyer vgl. Gr. II p. 188, Koerner die hom. Thierwelt p. 55, Legerlotz in Kuhn Ztschr. VII p. 135 qui eiusdem ac μέλας stirpis esse iudicat, Froehde in Bezz. Beitr. 1883 p. 331, qui vocibus lit. mirgù ‚micare' márgas ‚varius' gr. μαρμαίρω collatis „dunkelfarbig" „schwarz schimmernd" explicat. alii ut Doederl. Gl. Nr. 2333 a μάρπτω prehendo ducentes ‚rapidus' sive ‚rapax' vertunt. Accentum plerique oxytonon esse docent, sed Herodianus in schol. A ad l. l. μόρφνον ὡς ὕπνον καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀνάγνωσις, deinde variis vocis derivationibus in medium prolatis τὰ γὰρ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα, μὴ ἔχοντα παρασχηματισμὸν θηλυκοῦ γένους, ἔχοντα δὲ πρὸ τέλους τὴν ορ συλλαβὴν πάντα βαρύνεται, ὑπεσταλμένων τῶν εἰς μος ληγόντων, οἷον χόρτος φόρτος κτλ. οὕτως μόρφνος κτλ. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, μεταλαμβάνων εἰς τὸν μέλανα. καὶ ἐμοὶ δοκεῖ οὕτως ἔχειν ὑγιῶς . . ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος ἀετοῦ εἶδος καὶ βαρύνει. ἀλλ' οὖν γε ἐπείσθη ἡ παράδοσις τοῖς ὀξύνουσιν. cf. E. M. 591 25, Arc. p. 62 4, Eust. 1352 2. Lobeck paral. 344 accentum in lubrico esse dicit.) furvus aut rapidus s. rapax. Ω 315 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν, **μόρφνον** θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλεῦσιν. Atque Koerner l. l. p. 55 esse aquilam fulvam quem nos dicimus Steinadler. Autenrieth in lex. Hom. Sumpfadler, aquilam Naeviam?

μόσχος (Eust. 834 32 μόσχους δὲ λύγους τοὺς ἁπαλοὺς δηλοῖ καὶ τρυφερούς. καί φασιν οἱ περὶ Ἀπίωνα καὶ Ἡρόδωρον ἀπὸ τῶν ἁπαλῶν βοῶν, ὅ ἐστι μόσχων, μετηνέχθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ καὶ λυγώδη φυτά. cf. E. M. 591 44. explicatur a veteribus ἁπαλὸς cf. Apoll. Soph., schol. A interl. ad Λ 105, Suid., Hesych., Phot. de etymo tradit E. M. 591 37 μόσχος, ὁ ἀρωματικός, παρὰ τὸ ἐκ μέσου χεῖσθαι (!) ἢ ἀπὸ τοῦ μῶ τοῦ ζητῶ (!), ὁ τοῖς πᾶσι ζητούμενος, ἢ ἀπὸ τοῦ ὄζω γίνεται ὄσχος καὶ πλεονασμοῦ τοῦ μ. quem pleonasmum statuit etiam Lobeck path. el. I p. 112 laudato Galen. Gloss. ὄσχος καὶ μόσχος τὰ κλήματα καὶ αἱ ἕλικες. Weber Kuhn Ztschr. V p. 234 ad rad mas ‚nutrire', Duentzer ib. XVI p. 29 ad mad ‚liquere', referunt, Fick ib. XX p. 177 lat. muscus germ. Moos cognata esse censet, cui Vaniček E.W. p. 743 accedit. Hupfeld Kuhn Ztschr. VIII p. 374 idem atque ὄσχος ὄζος ‚articulus' esse existimat, cf. etiam Curtius Grdz.[4] p. 580. de accentu Arc. p. 84 28. significationem Heinr. Schmidt Syn. II p. 475 primam ‚teneri' ‚mollis' esse docet, unde et surculi et vituli ortae sint.) tener, alii surculus. cf. s. v. λύγος. Λ 105 μόσχοισι λύγοισι.

Μούλιος (Eust. 1852 41 παρὰ τὸ μολεῖν δὲ ὁ Μούλιος Ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ cf. ib. 804 37 καὶ δηλοῖ τὸν ὁρμητικὸν et 882 23. de accentu v. Arc. p. 41 29.) 1) Augiae gener a Nestore in pugna apud Arenen ad Minyeion flumen necatus. Λ 739 **Μούλιον** αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο | πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην. 2) Troianus vel Lycius quidam, a Patroclo occisus. Π 696 Μούλιον. cf. Friedl. Homonym. p. 822, qui nomen ex Υ 472 esse depromptum iudicat. 3) Troianus quidam ab Achille interfectus Υ 472 ὁ δὲ Μούλιον οὖτα. 4) Dulichiensis. σ 423 τοῖσι δὲ κρητῆρα κεράσσατο **Μούλιος** ἥρως |, κῆρυξ Δουλιχιεύς· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο.

μουνάξ (a μοῦνος cf. Doederlein Gl. Nr. 146, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 508, Ahrens Kuhn Ztschr. VIII p. 330, Kuehner A. Gr.[2] I p. 725 adn. 1. Eust. 888 30 μουνὰξ ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ κατὰ μόνας cf. Hesych., Apoll. Soph.) singulatim, solum. θ 371 μουνὰξ ὀρχήσασθαι Eust. 1901 19 τουτέστι μόνους. ἢ καθ' ἕνα ἰδίως. λ 417 μουνὰξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ schol. B ἴσως ἐν μονομαχίᾳ, Eust. 1692 15 ἤγουν καταμόνας ἐν μονομαχίᾳ καὶ αὖ πάλιν ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ, ἤγουν τῇ ὁμιλαδὸν μάχῃ. — Collocatur in initio versus.

μοῦνος (vox epica pro μόνος Buttmann A. Spr. I p. 97. ex μονϝος ortum esse docent Gerth in Curtius Stud. I b p. 237 s. adn. 117, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 628, quod utrum a skr. manvās Curtius Grdz.[4] p. 337, Vaniček E.W. p. 674, an a skr. manvāk lat. mancus Pet. Woert. Gerth l. l. ducendum sit dubitatur. Ebel Kuhn Ztschr. III p. 139 adn., Leo Meyer ib. V p. 165 cum μία cognatum esse existimant. cf. etiam Brugmann in Curtius Stud. IV p. 100, Legerlotz etym. Stud. Festschrift Salzwedel 1882 p. 8.) solus. μοῦνος -η -ον -ω -οι -ω. 1) De hominibus Δ 388 μοῦνος ἐὼν πολέσι μετὰ Καδμείοισιν cf. Κ 317. χ 13 μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, Ρ 94 β 365 ν 30 40 ψ 38 μοῦνος ἐών, Ο 611 Υ 188 κ 157 π 105 χ 107 μ. ἐόντα. η 204 μοῦνος ἰών. Λ 406 Ρ 472. μοῦνος adv. loco Β 212 Κ 225. Ι 482 π 19 μοῦνον τηλύγετον, Ξ 492 μοῦνον τέκεν cf. π 118 119 120. λ 68 μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες, Χ 456 μοῦνον ἀποτμήξας . . δίηται. Ι 340 μοῦνοι, Ι 335 ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου, Μ 111 μούνῳ, h. Ap. Del. 97 μούνη. pendet genetivus Φ 443 μοῦνοι νῶι θεῶν. iunguntur π 239 μούνω ἄνευθ' ἄλλων. ψ 227 ἀμφίπολος μία μούνη cf. Ameis. 2) De rebus Ω 453 θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος.— Varia lectio μ 297 pro βιάζετε νὸν ἐόντα cod. Marc. lectione ceteri libri et schol. V ad Π 22 μοῦνον ἐόντα exhibent, quod Bekker[2] recepit, Nauck, La Roche οἶον.— Collocatur plerumque in arsi prima, praeterea in quinta, tertia, secunda, sexta, in thesi tertia vel prima ter reperitur. Derivantur μουνόω μουνωθείς μουνάξ, componitur μώνυξ(?) quod ex μονο -ονυξ ortum esse multi putant.

μουνόω (a μοῦνος Curtius Verb. I p. 349.) solum relinquo. Λ 470 ἐνὶ (v. l. μετὰ) Τρώεσσι μονωθείς, ο 386 μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσίν, π 117 ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων i. e. fecit, ut singulis eiusdem gentis patribus singuli filii essent.

μοῦσα (Cramer An. Ox. I p. 278 Ῥηγινοὶ δὲ λέγουσι μοῦσα· Αἰολεῖς μοῖσα, ὧν ἐστὶ Πίνδαρος· Ἀττικοὶ δὲ καὶ Ἴωνες καὶ Συρακούσιοι μοῦσα· Λάκωνες μῶσα καὶ μεταγενέστεροι μῶα. cf. Eust. 413 9, Ahrens de dial. II p. 443. Atque ducunt veteres plerique a

μῶ i. e. ζητῶ Plat. Kratyl. p. 406 A, Cramer An. Ox. I p. 277 29, Eust. 9 35, Phot. s. v. μῶν, Suid., E. M. 589 40 τινές φασιν μύουσαν εἶναι αὐτήν. ἡ γὰρ μουσικὴ οὐδὲν διαφέρει μυστηρίων. ὡς δὲ ἄλλοι μῶσά τις ἐστί· μῶ γὰρ καὶ μῶμαι τὸ ζητῶ. καὶ μαίω τὸ ζητῶ. ὅθεν καὶ μαῖα καὶ μοῦσα. quibus priusquam scientia ling. comp. adhibita est, recentiores accesserunt et Deiters Verehrung der Musen Bonn 1868 p. 5, obloquitur Buttmann Myth. I 289 s. Praeterea apud veteres legimus Pind. Nem. I 15 Μοῖσα μιμνᾶσθαι φιλεῖ, Plut. frat. am. c. 6 in Mor. ed. Duebner p. 582 51 idem atque ὁμοῦ οὖσαν esse dicit; id. quaest. symp. IX 14 Mor. ed. Duebner p. 908 14 easdem Μείας appellatas esse tradit. Recentiores alii a radice, cui aquae notio subsit, derivant Buttmann Myth. I p. 290 s., Ersch u. Gruber Enc. sect. I vol. 81 p. 313, Voss ad Verg. Ecl. 7 21, Bernhardy gr. Litt. I p. 200, Bergk Philol. IX p. 384, gr. Litt. I 320 qui voc. lyd. μῶν vel μωῦς comparat, de qua re v. Roediger Musen in N. Jahr. suppl. VIII p. 255 s. obloquitur G. Hermann de Musis fluvialibus; Sonne in Kuhn Ztschr. X p. 128 metientem esse Musam dicit, quod negat Roediger l. l. p. 255, Goebel lex. I p. 507 a radice illa famosa σφα σμα μα spirare ducit. Plerique autem merito ad rad. μαν μεν ‚cogitare' referre videntur Babad de gr. rad. man p. 29, Curtius Grdz.[4] p. 313, Leo Meyer Bemerk. p. 42, Vaniček E.W. p. 662, Preller gr. Myth. I[2] p. 380, Welcker Gr. Goett. I 701, Pott Kuhn Ztschr. VI p. 109 s. idem impugnat Lottneri sententiam, qui in Kuhn Ztschr. V p. 398 ad μάντις μαινάδες pertinere iudicat. de accentu Herod. περὶ διχρ. p. 12 15, Cramer An. Ox. III p. 288 3.) 1) Musa. μοῦσ' μοῦσα -αν -αι άων ῶν. Musa canendi artem et dat et eripit θ 63 (ἀοιδὸς) τὸν περὶ μοῦσα φίλησε v. l. μοῦσ' ἐφ. 481 (ἀοιδοὺς) οἴμας μοῦσα δίδαξε, φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν v. l. μοῦσ' ἐδ. 488 ἤ σέ γε μοῦσα δίδαξε, Διὸς πάις ἤ σέ γ' Ἀπόλλων v. l. μοῦσ' ἐδ. 73 μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι, h. XXV 1 μουσάων, ib. 2 ἐκ γὰρ μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος | ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθονὶ καὶ κιθαρισταί, ib. 4 ὁ δ' ὄλβιος, ὅντινα μοῦσαι φίλωνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή, Ap. Pyth. 340 Κρητῶν παιήονες, οἷσί τε μοῦσα | ἐν στήθεσσιν ἔθηκε θεὰ μελίγηρυν ἀοιδήν, Β 594 Δώριον, ἔνθα τε μοῦσαι | ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήικα παῦσαν ἀοιδῆς, h. XXXII 20 (ἀοιδοὶ) μουσάων θεράποντες cf. fr. I 4. quare ut opitulentur a poëta maius quoddam opus ingressuro invocantur. cf. Porph. in schol. B ad Β 484, schol. B ad Λ 218, Nitzsch Beitraege zur Gesch. der ep. Poesie p. 383 c. adn. 95, Gladstone hom. Stud. transl. a Schuster p. 108. α 1 ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα, cf. Α 1 μῆνιν ἄειδε, θεά cf. schol. A. Β 484 ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι | ὑμεῖς γὰρ θεοί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα Ariston. ad l. l. cf. ad Σ 339 Ω 215 Ζηνόδοτος Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι. οὐδέποτε δὲ τὰς Ἑλληνικὰς γυναῖκας βαθυκόλπους εἴρηκεν, ὥστε οὐδὲ τὰς Μούσας v. Eust. 260 27 et 46, Duentzer Zenod. p. 113, Lehrs Ar.[2] p. 111 s. cf. Λ 218 Ξ 508 Π 112. Fieri non posse ut pugnantium multitudinem enumeret poëta dicit Β 491 εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες μοῦσαι Διὸς αἰγιόχοιο | θυγατέρες μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον expungitur a Bekk.[2], Heyne, Raspe der sog. Schiffscatalog Guestrow 1869 p. 14 s., defenditur a Lange Part. εἰ I p. 158 172. h. XXXIII 1 ἑλικώπιδες ἔσπετε μοῦσαι, XXXII 1 ἔσπετε μοῦσαι | ἡδυεπεῖς κοῦραι Κρονίδεω Διὸς, ἵστορες ᾠδῆς, h. Merc. 1 Ἑρμῆν ὕμνει, μοῦσα cf. IX 1 XIX 1. XIV 2 (μητέρα πάντων) ὕμνει μοῦσα λίγεια, Διὸς θυγατήρ, h. Ven. 1 μοῦσά μοι ἔννεπε ἔργα, XX 1 Ἥφαιστον κλυτόμητιν ἀείσεο μοῦσα λίγεια cf. XXVII 1. h. XXXI 1 (Ἥλιον ὑμνεῖν ἄρχεο) μοῦσα Καλλιόπη. Et ipsae canentes finguntur Α 604 (θεῶν θυμὸς ἐδεύετο) οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων, μουσάων θ', αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. ω 60 μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ | θρήνεον, 62 τοῖον γὰρ ὑπόρωρε μοῦσα λίγεια. de vv. 60—62 v. Ariston. in schol. ad Ω 720 ἀθετητέος δὲ ὁ Μουσῶν ἐπ' Ἀχιλλεῖ θρῆνος, cf. Lehrs Ar.[2] p. 185. h. Ap. Pyth. 11 μοῦσαι μέν θ' ἅμα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ | ὑμνεῦσιν, Β 598 μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, et choros ducunt cum Gratiis h. XXVII 15 (Ἄρτεμις) μουσῶν καὶ Χαρίτων καλὸν χορὸν ἀρτυνέουσα. Filiae Mnemosynes dicuntur h. Merc. 429—30 Μνημοσύνην . . μητέρα μουσάων. 2) transl. cantus. h. XIX 15 δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων ἥδυμον i. e. ‚suavem cantum' Baumeister. — De natura atque indole ex ea ratione, qua singulis locis in Graecia colebantur, Roediger l. l. p. 255—87 cf. Buttmann l. l., Bergk l. l. Musas primo fuisse fontium deas concludit. Quod si recte se habet, tamen eius naturae apud Homerum nullum vestigium exstare apparet; nam iis nihil tribuitur nisi ea facultas, ut vatium mentes excitent et divino quodam spiritu inflent α 1 Α 1 θ 63 73 481 488 vel ipsi deorum animos una cum Apolline cantu delectantes finguntur Α 640. inde sequitur, ut vatibus etiam artem canendi adimant Β 594. cf. Preller gr. Myth. II[1] p. 341 s. accedit, quod in Olympo habitare dicuntur, quem nympharum nusquam sedem appellari constat cf. Β 491 Λ 218 Ξ 508 Π 112. neque ex Il. aut Od. concludere licet eas initio, quod Roediger l. l. p. 287 voluit, complures semper cogitatas esse, cum in ipsis veterrimis carminum partibus una invocetur, quare Cramer An. Ox. I p. 277 ἀπὸ μιᾶς αἱ πᾶσαι λέγονται, cui Roediger l. l. p. 264 obloquitur. Atque etsi in carminibus etiam complures fuisse dicuntur, tamen certum numerum ignorasse poëta videtur, cum locus ω 60 et a veteribus et a recentioribus merito spurius iudicetur cf. Ariston. in schol. V ad Ω 720, Aristarch. ib. in schol. min. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀριθμεῖν τὰς Μούσας οὐχ ὁμηρικόν, Eust. 1953 55, Spohn de extr. Od. parte p. 39 43 s., Cramer An. Ox. I p. 277, Osann An. Rom. p. 5 272, Sengebusch Ariston. p. 3 s., Liesegang de extr. Od. parte pr. Bielefeld 1855 p. 12. A Iove natae dicuntur, matris nomine in ipsis carminibus non commemorato, quam auctor h. Merc. 429, Hesiod. th. 92 915 Μνημοσύνην fuisse tradunt. Certum nomen Καλλιόπη semel in hymnis inditur. Epitheta tribuuntur in Iliade Ὀλυμπιάδες, Διὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες, Διὸς πάις, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, θεαί, in Od. λίγεια, in hymnis praeterea ἑλικώπιδες ἡδυεπεῖς; coniunctae finguntur in Iliade cum Apolline, in hymnis etiam cum Gratiis et cum Diana. — Collocatur vox in arsi omnium pedum excepto quarto. Atque μοῦσα a litt. minuscula incipiens scribitur a Bekk.[2], La Roche, Nauck, Faesi, Koch,

Ameis, Μοῦσα a Wolf, Heyne, Dindorf, Baeumlein, Spitzner, Duentzer. cf. de Musis praeter Roedigerum Musen l. l. p. 253—290 Preller gr. Myth. I[1] p. 278—286, Welcker gr. Goett. III p. 114—20 I p. 702 s., Buttmann Myth. I p. 273 —294.

μοχθέω (a μόχθος, quod ab eadem radice ac μόγος ducitur. cf. Goetze in Curtius Stud. I b p. 172, E. M. 592 4 μόχθος (παρὰ τὸ ἄχθος) . . ἢ παρὰ τὸ μόγος. cf. Vaniček E. W. p. 689, Curtius Verb. I p. 347. de notione Heinrich Schmidt Syn. II p. 613.) laboro. *K* 106 κήδεσι **μοχθήσειν**, schol. A interl. ταῖς φροντίσι κακοπαθήσειν. de dativo v. Walther de dat. instr. p. 44.

μοχθίζω (a μόχθος. Hesych. μοχθίζοντες· κακοπαθοῦντες. cf. Heinr. Schmidt Syn. II p. 613. v. etiam Curtius Verb. I p. 347.) laboro. *B* 723 ἕλκεϊ μοχθίζοντα. de dat. v. Walther de dat. instr. p. 44. — cf. Friedlaender krit. Benutzung der ἅπ. εἰρ. in Phil. 1851 p. 236.

μοχλέω (a μοχλός. cf. Vaniček E. W. p. 681. Eust. 903 61 τὸ δὲ ἐμόχλεον πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἐμόχλευον. ἑρμηνεία δ' αὐτοῦ κατωτέρω τὸ ἀνέρυον, cf. Ameis-Hentze ad *M* 259.) vectibus promoveo. *M* 259 στήλας τε προβλῆτας **ἐμόχλεον**.

μοχλός (de etymo E. M. 592 11 παρὰ τὸ ὁμοῦ ἔχειν τὴν κλεῖν (cf. E. Or. 103 3) ἢ παρὰ τὸ μολῶ πλεονασμῷ τοῦ χ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ὄχω συνέχω ὄχος, ἐπεὶ καὶ Ὅμηρος ὀχῆα λέγει τὸν μοχλόν. ἢ παρὰ τὸ ὀχλεῖν καὶ ὀχλίζειν . . τὸ μα προσῆλθεν ἐπίτασιν δηλοῦν, μάοχλος καὶ μοχλός (cui accedunt Hupfeld Kuhn Ztschr. VIII p. 374, Renisch de nom. Gr. in -λος term. p. 6 lat. malus collato). Φιλόξενος δέ φησιν, ὅτι οὐ κατὰ τὴν νῦν χρῆσιν εἴρηται ὁ μοχλὸς παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ ἐπιβλὴς καὶ ὀχεὺς εἴρηται παρ' αὐτῷ· μοχλὸν γὰρ λέγουσιν οὐ τὸν συνέχοντα τὰς θύρας φησίν. ἀλλὰ μοχλὸν λέγουσιν, ἡνίκα ἂν δέῃ μοχλεῦσαι. οὕτως οἶδε τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος ὁ ποιητής, ὅτι παρὰ τὸ ὀχλῶ τὸ κινῶ καὶ μοχλεύω· τοιγαροῦν ἐπὶ τοῦ Κύκλωπός φησιν „μοχλὸν ἀείρας τρῖψαι" καὶ μοχλὸν ἑλόντες ἐμόχλευον . . ἐκ τοῦ ὄπισθεν τὴν σχεδίαν μοχλοῖς ἐρείδων, ἐκίνει εἰς τοὔμπροσθεν. item Eust. 1236 5 δῆλον ὅτι ἐκ τοῦ ὀχλεῖν καὶ τοῦ ὄχλου πλεονασμῷ τοῦ μ γίνεται ὁ μοχλός. cf. 182 15, 1944 24, Lobeck path. prol. p. 150, elem. I p. 112. Atque μ ex digamma ortum esse docent Savelsberg Digamma p. 31 39, Woerner subst. Hom. appell. p. 34, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 387. Sed Vaniček E. W. p. 681 voc. zend. maç gr. μακρός, Duentzer Kuhn Ztschr. XV p. 366, Goetze in Curtius Stud. I b p. 172 lat. mōles cognata esse censent. — de accentu v. Herod. schol. A ad *K* 134, Arc. p. 54 1, Eust. 794 27.) vectis. μοχλός -ῷ -όν -οῖσιν. Ita dicitur 1) Cyclopis clavi pars, qua eius oculum suffodit Ulixes ι 332 375 μοχλόν, 382 ἐλάινον· ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, 387 πυριηκέα μοχλὸν, 374 μοχλὸς ἐλάινος . . χλωρός περ ἐών, 394 ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ, 396 πεφυρμένον αἵματι πολλῷ. 2) vectes, quibus ratem Ulixes deducit ε 261 μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε (sc. ratem) κατείρυσεν εἰς ἅλα. — Collocatur in arsibus excepta quarta. Derivatur μοχλέω.

Μυγδών. rex Phrygiae. *Γ* 186 Μυγδόνος ἀντιθέοιο. cui Priamus cum Amazonibus ad Sangarium conflicturo auxilio venit. cf. schol. AD et BLV ad l. l. Oxytonon esse docent Arc. p. 11 6, Choerob. I p. 289 15, cf. Cramer An. Par. III p. 348 20 et acuitur in libris optimis.

μυδαλέος (ducitur a rad. μυδ skr. mid germ. smuz. cf. Et. M. 593 28, Eust. 830 22, Curtius Grdz.[4] p. 338, Vaniček E. W. p. 1209, Heinr. Schmidt Syn. II p. 364, Hartel Stud. I p. 20. Leo Meyer vgl. Gr. I p. 382, Fick Spracheinheit p. 352 lat. madere madidus conferunt, Weber Kuhn Ztschr. XVI p. 238 a rad. skr. mu claudere, quae in putrescendi notionem abiit, coll. skr. mûtra ducit. vocalem υ natura longam esse Lobeck path. prol. p. 102 docet. Apoll. Soph. μυδαλέον· δίυγρον. cf. Suid., Hesych., Phot. lex., Eust. 830 22.) umidus. *Λ* 54 ἐέρσας αἵματι **μυδαλέας**. de dat. v. Walther de dat. instr. p. 32.

Μύδων (a rad. μυδ μυδάω humidum esse skr. mid pinguescere Curt. Grdz.[5] p. 336. de accentu nominis, proprie appellativi non mutato v. Lehrs Ar.[2] p. 266 s.) 1) Paphlago, Pylaemenis auriga, ab Antilocho occisus. *E* 580 **Μύδωνα** βάλ', ἡνίοχον θεράποντα, ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην. 2) Paeon quidam, quem Achilles interfecit. *Φ* 209 Μύδωνα. cf. Friedlaender Homonymie p. 819.

μυελόεις (a μυελός pro μυελοϝεντς Leo Meyer vgl. Gr. II p. 603.) medullosus. ι 293 ὀστέα **μυελόεντα**. — cf. Friedlaender krit. Benutzung der ἅπ. εἰρ. in Philol. 1851 p. 237.

μυελός (deminutivum Leo Meyer vgl. Gr. II p. 202, Woerner subst. Hom. app. p. 34. ducitur a rad. mu aspergere zend. miv pinguere ap. Vaniček E. W. p. 737. de veterum sententiis v. Apoll. Soph. μυελὸς τροφή . . ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ὡς μυχῷ ἐμπεριέχεσθαι τοῖς ὀστέοις, in E. M. 593 24, Or. 100 16 praeterea leguntur ἢ παρὰ τὸ μύω, τὸ ἀσφαλίζω, ὁ ἀσφαλισμένος ὑπὸ τοῦ ὀστοῦ. de oxytono Arc. p. 55, 5.) medulla. 1) in Iliade proprie aut de hominibus *Υ* 482 **μυελὸς** αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλθ' aut de ovibus *X* 501 μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἰῶν πίονα δημόν sc. Astyanax. 2) in Od. translate. β 290 ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, υ 108 ἄλφιτα . . καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν cf. Eust. 1445 61. — Collocatur in arsi quinta vel prima. Derivatur μυελόεις.

μυθέομαι (a μῦθος Leo Meyer vgl. Gr. II p. 23, Vaniček E. W. p. 678.) loquor. μυθέομαι μυθέαι β 202, quam formam Bekker hom. Bl. I p. 222 vituperat, Thiersch Gr. Gr.[3] p. 361 78, Nauck in adn. crit. ad l. l. in μυθέῃ mutari volunt; Buttmann A. Spr. I p. 501, Curt. in Stud. III p. 383 ex μυθέεαι ortum esse censent. de accentu Lobeck path. el. II p. 127 s., Goettling Acc. p. 104 s., Eust. 1518 37, schol. Ven. ad *Ω* 202, E. M. 621 37, Cramer Epim. I p. 327 qui ut libri μυθέαι paroxytonon exhibent, μυθεῖαι Goettling l. l. p. 103, μυθεῖται ἐμυθεόμην μυθεύμην -εῖτ' -είσθην -έσχοντο Eust. 1144 8, Curtius Verb. II p. 381, μυθήσομαι -εαι μυθήσατο -ομαι coni. aor. Curt. l. l. II p. 261, Ariston. schol. A ad *B* 488 ὅτι ἤτοι (Friedl.) περισσὸς ὁ ἂν ἢ μυθήσομαι εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ μυθησαίμην. -αίμην -αιο -αιτο imp. μυθήσασθε -ασθαι. cf. etiam Molhem de augmenti ap. Hom. et Her. usu Lundae 1876 p. 15 33. 1) Prima verbi notio colligendi vel enumerandi esse videtur cf. τ 500 τί ἢ δὲ σὺ τὰς (s. γυναῖκας) **μυθήσεαι**, λ 328 πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, *B* 488 πληθὺν sc. hominum δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, δ 240 λ 376 τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι, γ 114 τίς κεν ἐκεῖνα πάντα μυθήσαιτο, η 213 καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ

μυθησαίμην, *Α* 291 *Υ* 246 *ὀνείδεα μυθήσασθαι.* 2) Deinde est simpliciter loqui, ita ut nulla ratio aut animi affectionis eius qui loquitur aut generis dicendi habeatur, sed ita ut vox solum ad ea, quae narrantur, pertineat. *ἀληθέα μυθήσασθαι* *Ζ* 382 *ξ* 125 *ρ* 15, *σ* 342 *φὰν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι*, ubi inf. fut. *μυθήσεσθαι* cum Madwigio legendum esse Cavallin de tempp. inf. usu Hom. p. 38 censet. *λ* 506 *πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι*, *β* 159 *ἐναίσιμα μυθήσασθαι*, *γ* 125 *ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι*, *Ζ* 376 *νημερτέα μυθήσασθαι*, *Υ* 202 443 *οἶδα καὶ αὐτὸς ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.* 3) itaque et de eo usurpatur, qui tacite secum loquitur ubi semper aor. legimus *Ρ* 200 442 Iupiter, *ε* 285 376 Neptunus *προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν* et 4) de eo, qui quae sentit eloquitur et ad audientes profert *ψ* 265 *μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω* cf. *τ* 269 *φ* 193 *Γ* 235. 5) atque est a) referre quae quis audivit vel vidit *β* 202 *δ* 152 *α* 124 *ν* 191 *Λ* 74 *ρ* 514 *Η* 284 *τ* 287 *θ* 497, *β* 373 *ὄμοσσον μὴ . . μυθήσασθαι* pro qua codd. et edd. lectione Madwig adv. crit. p. 170, Cavallin de tempp. infinitivi usu Hom. p. 50 *μυθήσεσθαι* scribendum esse censent; *π* 339 *μ* 155 451 *Λ* 201 *δ* 829 h. Ven. 283 et b) dicere, contendere *θ* 180 *ξ* 151 *ρ* 580 *Ζ* 289 *Φ* 462. Tum sententiarum conexu notio ita circumscribitur ut sit c) nominare *Γ* 235 *οὕς κεν ἐὺ γνοίην καί τ' οὔνομα μυθησαίμην*, *ι* 16 *ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι.* d) addito enunt. relat. describere *τ* 245 *τόν τοι μυθήσομαι, οἷος ἔην περ.* e) concedere *Θ* [40] Ariston. schol. A *ἡ δ. ὅ. ὑπὸ Διὸς πάλιν λέγονται πρὸς Ἀθηνᾶν πρὸ τῆς Ἕκτορος τελευτῆς· ἐναντιοῦνται δὲ ἐνθάδε τοῖς ὑποκειμένοις*, *Χ* 184 *οὔ νύ τι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι.* f) proponere, suadere aliquid, consilii auctorem esse *Η* 75 *ὧδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω*, *Η* 284 *ταῦτα μυθήσασθαι*, *λ* 345 *οὐ μὰν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης μυθεῖται βασίλεια*, *Ψ* 305 *πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστὰς μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων*, *θ* 79 *ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.* g) praenuntiare *β* 172 *ὥς οἱ ἐμυθεόμην.* h) commemorare *μ* 223 *Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθέομην.* Inde etsi luce clarius est verbum neque ad dicendi genus spectare neque loquentium, qui sit animus demonstrare, tamen etiam iis verbis, quae adduntur, verbum nihil nisi simplicem loquendi notionem habere ostenditur. Nam et ad ea ipsa, de quibus *μυθεῖσθαι* usurpatum est, alia deinde dicendi verba pertineant ut *ὣς εἰπὼν* *Θ* 40 *Χ* 184 *Ρ* 442 *ε* 285, *ἦ* *Ρ* 200, *ὣς ἄρα φωνήσας* *ε* 376, *ὣς ἔφαθ'* *Η* 75, *οἰκρότερα ἄλλ' ἀγορεῦσαι, κήδε' ἐμῶν ἑτάρων* *λ* 375 et legitur *ἔπος μυθήσομαι* *φ* 193 et additur ad verbi notionem accuratius definiendam *ὀνομήνω* *Β* 488 *λ* 328 *δ* 240, cf. Eust. 1689 18 *ἔστι δὲ μυθήσασθαι μὲν τὸ ἄλλως ἀφηγήσασθαι, ὀνομῆναι δὲ πρὸς μόνον εἰπεῖν ὄνομα.* De notione cf. Heinr. Schmidt Syn. I p. 19 s. p. 64, qui idem quae Nitzsch An. zur Od. I p. 286 s., Ph. Mayer Studien p. 8 s. disseruerunt, cum *ἔπος* eiusque derivata ad ipsas res, *μῦθος* cet. aut ad animi affectionem eius qui loquitur aut ad genus dictionis pertinere contenderunt, mihi quidem recte refutasse videtur. — De constructione cf. La Roche Stud. p. 197, Albrecht in Curtius Stud. IV p. 37 14. Ponitur I. absolute *Θ* [40] *Χ* 184 *Ρ* 200 442 *ε* 285 376 *ψ* 265, *ρ* 580 *μυθεῖται κατὰ μοῖραν*, additis adverbiis *ὣς* *θ* 180, *ὧδε* *Η* 75, *οὐκ αὔτως μυθήσομαι ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ* *ξ* 151; sequente enuntiato relativo *δ* 152 *μυθεόμην, ὅσα κεῖνος . . ἐμόγησεν*, *α* 124 *μυθήσεαι ὅττεό σε χρή*, schol. P *γρ. μυθήσεο.* II. dat. personae pendet *Ψ* 305 (Nican. schol. A *μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ· βραχὺ διασταλτέον ἤτοι ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ ἢ ἐπὶ τὸ φρονέων ἢ ἐπ' ἀμφότερα. ἐὰν μὲν οὖν συνάπτωμεν, ἔσται ὁ λόγος εἰς ἀγαθὰ φρονέων, οἷον εὐνοῶν· ἐὰν δὲ χωρίζωμεν, μυθεῖτ' εἰς ἀγαθά, ἔλεγεν ἐπ' ἀγαθῷ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ὅτ' ἄν τινα θυμὸς ἀνώγῃ εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν (Ι 302) ὃ καὶ βέλτιον*) *θ* 79 497 *λ* 345 *μ* 451 h. Ven. 283, adiecto adverbio *β* 172 de interpunctione Nican. schol. EQVS ad l. l., *τ* 287. *τ* 269 *νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.* III. accusativus pendet 1) personae *Β* 488 *πληθύν*, *λ* 328 *μ* 223 *τ* 500, adiecto dativo *τ* 245 *τόν τοι μυθήσομαι, οἷος ἔην περ.* 2) rei a) *γ* 140 *μῦθον μυθείσθην.* b) *Λ* 74 291 Nican. *Υ* 246 *Γ* 235 *Ζ* 382 *ξ* 125 *ρ* 15 *σ* 342 *Ζ* 376 *Η* 284 *Υ* 202 443 *Ι* 645 *Λ* 201 *δ* 829 *β* 159 *γ* 125 *λ* 506 *ι* 16 *δ* 240 *β* 202 *γ* 114 *η* 213 *λ* 376 *ν* 191 *ρ* 514 (Nic. schol. BHQ *θαυμαστικῶς διὰ μέσου ἀναπεφώνηται „οἷα ὅγε μυθεῖται“* cf. Carnuth Nic. ind. p. 15) *φ* 193. c) c. acc. rei et dat. personae *β* 373 *μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι* Did. schol. H *γρ. διὰ τοῦ ε μυθήσεσθαι*, *μ* 155 *π* 339. IV. acc. c. inf. sequitur cf. Hentze Ztschr. f. Gymn.-W. XX p. 737, Albrecht in Curtius Stud. IV p. 37 4, Cavallin de temp. inf. usu Hom. p. 22 s., Goecke Construction der Verba dicendi u. sentiendi pr. Malmedy 1880 p. 1 s. *Φ* 462 *οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο ἔμμεναι.* V. alter acc. per appositionem additur *Σ* 289 *Πριάμοιο πόλιν . . μυθέσκοντο πολύχρυσον πολύχαλκον* cf. Albrecht l. l. — V. L. *δ* 119 *τε πειρήσαιτο* schol. A *ἔνιοι δὲ γράφουσι κακῶς μυθήσαιτο.* *ψ* 251 pro *μαντεύσατο* in libr. min. *μυθήσατο.* — Collocatur plerumque in arsi quinta, praeterea in prima vel secunda et in thesi tertia quartaque. *ἐμυθεόμην* forma ter legitur in thesi posteriore primi, secundi, tertii pedis; de *μυθεῖαι* forma collocata Grulich de quodam hiatus genere Halle 1876 p. 40. (*ἀπο-παρα-προτι-μυθέομαι.*)

μυθο-λογεύω (a *μῦθος* et *λέγω.* Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 41.) loquor, narro. cf. La Roche Stud. p. 201, Heinr. Schmidt Syn. I p. 21. *μ* 450 *τί τοι τάδε μυθολογεύω*, 453 *αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν*, ubi *ἐμυθεόμην* 451 prorsus idem valet.

μῦθος (de etymo tradunt schol. *νεωτ.* ad *Α* 33 *μῦθος σημαίνει δύο τὸν σκοτεινὸν λόγον καὶ γίνεται παρὰ τὸ καμμύω· καὶ τὸν ἁπλοῦν λόγον καὶ γίνεται παρὰ τὸ μύω μυήσω τὸ διδάσκω μύηθος καὶ μῦθος.* cf. Cramer An. Ox. I p. 395 15, E. M. 593 43. — Eust. 1356 54 *τοῦ δὲ μύειν παραγωγὸν καὶ τὸ μῦθος, πρὸς ὃν μύομεν τὴν ὄψιν.* atque a *μύειν* ‚claudere‘ ‚comprimere‘, ut sit clausis labiis vel ore loqui, ducunt Hemsterhuis in Lennep etym. ling. Gr. p. 482, Philipp Mayer Stud. p. 6. Damm in lex. Hom.-Pind. s. v. et Creuzer Symb. I p. 52 nostrum „Gemuet“ comparant. Rectius ad rad. mu sonare skr. mā mī mugire gr. *μῦ μυκάομαι* referre videntur Fick vgl. Woert. I[3] p. 727, Curtius Grdz.[5] p. 336, Vaniček E. W. p. 678. Significatio Heinr. Schmidtio Syn. II p. 13 s. 19 22 s. 64 etsi originem incertissimam esse iu-

dicat, prima enumerandi esse videtur. idem μῦθος vocem dictionis genere neglecto tantum ad ea quae vocibus exprimantur, pertinere, ἔπος autem tum usurpari, si is, qui loquitur, animi affectione quadam commotus esse demonstretur, recte docet. Itaque contra ea disputat, quae Nitzsch zur Od. vol. I p. 286 s., Ph. Mayer l. l. p. 8 s. disseruerunt, qui ἔπος ad ipsam rem, μῦθος ad oratoris animum et ad dictionis genus spectare contendunt, ut Nitzsch ait „μῦθος subiectiv, ἔπος obiectiv". Eodem fere ac Schmidtii sententia Damm: „sermo isque imprimis tacitus apud animum, deinde et expositus verbis" et Passow in lex.[5] „jeder muendliche Vortrag" redeunt. de accentu Herod. περὶ μον. λέξ. p. 42 4, Eust. 228 34.) oratio. μῦθος -οιο -ου -ῳ -ον -οι -ων -οισι(ν) -οις -ους. **I. oratio vel sermo.** verba rebus opponuntur Ι 443 μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων, Σ 252 ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὃ δ' ἔργῳ πολλὸν ἐνίκα, Π 631 οὔ τι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι, Χ 281 ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, Ψ 478 μύθοις (v. l. -οισι) λαβρεύεαι, α 358 ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει. Pendet 1) a verbis dicendi sim. γ 140 μῦθον μυθείσθην. Ι 623 Γ 303 Υ 114 (schol. A Ζηνόδοτος θεοὺς ῥεῖα ζώοντας cf. Duentzer Zenod. p. 149 s., alii quod dativus apud μετὰ μῦθον ἔειπεν deesse non posset, μετὰ πᾶσιν ἔειπεν coniecerunt, sed v. Duentzer l. l.) Υ 292 Ω 777 κ 561 μ 319 (ubi schol. H γράφεται πᾶσιν pro μῦθον) τοῖσι . . μετὰ μῦθον ἔειπε. Β 156 Ε 632 Ζ 381 Η 46 Θ 280 426 Κ 110 Λ 429 440 522 Ν 306 Ξ 189 Ο 13 Ψ 68 235 Ω 485 682 δ 803 ε 338 ζ 21 ξ 492 ο 45 π 460 ρ 74 414 495 σ 169 τ 96 υ 32 261 ψ 4 165 h. Ap. Pyth. 68 200 μιν sim. πρὸς μῦθον ἔειπε quorum locorum in nonnullis vocis notio arctius ita circumscripta videtur, ut ‚consilium' ‚responsum' vertere liceat. Α 647 Ψ 204 ξ 494 h. Ap. Pyth. 78 286 Merc. 154 VII 54 εἰπέ τε μῦθον cf. χ 207 ω 213 513 h. Merc. 29. Ψ 271 456 657 706 752 786 801 830 μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν. Λ 552 Δ 25 Θ 209 462 Ξ 330 Π 440 Σ 361 ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. Ψ 491 (schol. A ἐν ἄλλῳ καὶ κατέρυκε) Ω 598 θ 10 h. Ap. Pyth. 155 φάτο μῦθον. ν 37 ο 171 φ 67 μετηύδα καὶ φάτο μῦθον, ζ 148 μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον ubi λίσσεσθαι ἐπέεσσι μειλιχίοισι antecedunt, Φ 393 471 ubi ante νείκεσε legitur, ὀνείδειον φάτο μῦθον. Ω 200 424 ι 506 κ 71 λ 59 ο 475 ἀμείβετο μύθῳ, μ 278 στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ, Ι 309 τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, ᾗ περ δὴ φρονέω cf. α 373. Κ 81 Ἀτρείδην προσέειπε καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ, ρ 305 ἐρεείνετο μύθῳ, ψ 359 ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, Α 25 376 κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν. eadem Α 326, ubi qui sit μῦθος neque ante neque post verbis exponitur. Κ 161 μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις, ε 183 οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύειν. υ 303 ἠνίπαπε μύθῳ, h. VII 25 στυγερῷ ἠ. μ. Ι 55 τὸν μῦθον ὀνόσσεται, α 273 πέφραδε μῦθον cf. θ 142 schol. H οὔτε Ἀρίσταρχος οὔτε Ἀριστοφάνης οὔτε Ζηνόδοτος ἐπίστανται τοῦτον τὸν στίχον, Did. ib. ἐν ταῖς Ἀριστάρχου οὐ φέρεται, tutatur Ameis in app. ad l. l. Β 199 ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ, Ι 522 τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς μηδὲ πόδας. Λ 781 ἦρχον ἐγὼ μύθοιο v. l. μύθοισι. eodem sensu pluralis numerus usurpatur δ 676 μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον cf. Schmidt l. l. I p. 17. Β 433 Ε 420 Η 445 Κ 203 Ρ 628 Φ 287 Χ 167 Ω 103 α 28 γ 68 417 474 ε 202 η 47 κ 224 ν 374 ρ 100 184 τ 103 508 χ 261 ω 490 τοῖσι δὲ (τοῖς δ' ἄρα) μύθων ἦρχε. α 367 η 233 λ 355 ο 166 501 τοῖσι δὲ . . ἤρχετο μύθων. Ζ 343 μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι, τ 252 ω 350 Ψ 794 δ 234 ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπε, δ 631 μύθοισιν ἀνειρόμενος προσέειπεν. ψ 99 μύθοισιν ἀνείρεαι καὶ μεταλλᾷς, Γ 171 μύθοισιν ἀμείβετο, h. Merc. 162 μ. α. κερδαλέοισι, β 83 χαλεποῖσιν. ο 53 μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ, η 72 μιν δειδέχαται μύθοισιν. Γ 212 μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὑφαίνειν ubi ἀγορεύειν sequitur cf. Schmidt l. l. I p. 16. ρ 365 ἐρεθιζέμεν αἰεὶ μύθοισιν χαλεποῖσιν, Ο 284 ἐρίσσειαν περὶ μύθων. 2) a verbis sentiendi. a) ἀκούειν Β 200 υ 389 Ξ 91 Ω 632 β 413 φ 292. adduntur alia verba Θ 492 μῦθον ἄκουον, τόν ῥ' Ἕκτωρ ἀγόρευε, Β 282 μῦθον ἀκούσειαν καὶ ἐπιφρασσαίατο βουλήν, ubi sequuntur ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, Τ 185 σεῦ . . τὸν μῦθον ἄκουσαν· ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας, et subst. λ 561 ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς ἡμέτερον, φ 291 ἀκούεις μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος. b) κ [189] κέκλυτέ μευ μύθων. cf. μ 271 340. c) Τ 84 σύνθεσθ' Ἀργεῖοι μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος, ρ 153 ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον cf. τ 268 ubi νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω sequuntur. d) ρ 488 υ 275 384 οὐκ ἐμπάζετο μύθων, α 271 305 ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων. ο 445 ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, α 361 φ 355 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ. 3) ab aliis verbis. Ι 51 711 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος cf. et 431 et 694 ubi κρατερῶς ἀπέειπεν vel ἀγόρευσε sequuntur, Arist. schol. A ad Ι 694 ὅτι ἐξ ἄλλων ἐστὶν ὁ στίχος· νῦν γὰρ οὐχ ἁρμόζει. ζ 161 σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι, υ 271 χαλεπόν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον . . Τηλεμάχου, antecedunt θαρσαλέως ἀγόρευε. Τ 107 τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις cf. Ι 56 οὐ τέλος ἵκεο μύθων. γ 93 μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσιν, η 157 μύθοισι κέκαστο v. l. -οις ἐκέκ. π 420 ἔμμεν ἄριστον βουλῇ καὶ μύθοισι cf. ν 298. π 398 ἥνδανε μύθοισι, δ 774 μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε, ν 295 λήξειν ἀπατάων μύθων τε κλοπίων, ρ 399 υ 344 δίεσθαι μύθῳ ἀναγκαίῳ. 4) subst. et adiectivis adiungitur. Ι 625 μύθοιο τελευτή, φ 71 οὐδέ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε aliam orationis causam interponere nullam poteratis i. e. aliam orationem non interponere poteratis, quae sit causa agendi cf. Ameis in ed. et in app. ad l. l., non recte Schmidt l. l. p. 18 ἐπισχεσίην interpretatur. ψ 62 οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος ὡς ἀγορεύεις, Υ 248 στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἀνθρώπων, πολέες δ' ἔνι μῦθοι, ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. **II. Sententiarum conexu,** etsi nihil nisi orationem valeat, vox in complures **significationes proprias et singulares** abit. 1) narratio, nuntius. Ρ 694 μῦθον ἀκούσας cf. γ 94 δ 324. θ 272 θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε, δ 597 αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων τέρπομαι cf. Schmidt l. l. I p. 29, aliter Nitzsch ad l. l., Ph. Mayer l. l. p. 9. Σ 391 θ 302 εἰπέ τε μῦθον, Κ 337 Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν, 288 μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισι, λ 568 μῦθον . . ἐπισταμένως κατέλεξας, πάντων Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά, δ 794 μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω, λ 492 παιδὸς ἀγαυ-

οὗ μῦθον ἔνισπε, ξ 379 *ἐξήπαφε μύθῳ*, λ 379 *ὥρη μὲν πολέων μύθων*. 2) consilium, mandatum, iussum. Α 33 Ω 571 *ἐπεπείθετο μύθῳ* cf. Υ 295 Ψ 157 Α 273 ρ 177 Λ 565 Δ 412 Α 221. Β 335 *μῦθον ἐπαινέσαντες Ὀδυσσῆος*, Ι 62 *μῦθον ἀτιμήσει* cf. Ξ 124. ν 16 π 406 *ὣς φάτο Ἀλκίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος* cf. φ 143 269 υ 247 σ 50 290 π 387. ω 465 *οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν*, Μ 80 Ν 748 *ὣς φάτο Π. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων*, Ι 173 σ 422 *ὣς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν*, δ 777 *τελέωμεν μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν*, Η 404 *μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος*, ρ 57 τ 29 φ 386 χ 398 *ὣς ἄρ' ἐφώνησε, τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος*, Η 358 Μ 232 *μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι*, Η 277 *εἰπέ τε μῦθον*, β 384 *ἑκάστῳ . . φάτο μῦθον*, υ 326 *μῦθον ἐγὼ μητέρι φαίην ἤπιον*. Θ 412 *Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον* cf. Λ 849 ε 98. Γ 76 Η 54 *μῦθον ἀκούσας* cf. Β 16 ε 348 531. Γ 87 Η 374 388 *μῦθον Ἀλεξάνδροιο*, Θ 524 *μῦθος δ' ὃς μὲν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω*, Τ 242 *αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον*. Τ 220 *ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν*, Π 83 *πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θήσω*. 3) responsum. Η 406 *μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις ὥς τοι ὑποκρίνονται* cf. ρ 574. Ι 627 *ἀπαγγεῖλαι χρὴ μῦθον Δαναοῖσιν*, Ο 202 *τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα κρατερόν τε*. 4) convicium, vituperatio. Τ 85 *τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον καί τέ με νεικείεσκον*, Β 224 *νείκεε μύθῳ*, Ε 493 *δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος*, Δ 357 *πάλιν δ' ὅ γε λάζετο μῦθον*, Γ 427 *ἠνίπαπε μύθῳ*, Ε 650 *κρατερῷ ἠν. μ.* 5) adhortatio. Κ 190 *θάρσυνέ τε μύθῳ*, Δ 323 *βουλῇ καὶ μύθοισι*, Π 199 *κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν*. 6) promissum vel minae. Ε 715 *ἦ ῥ' ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ*, Λ 388 *ἠπείλησε μύθῳ*, Υ 369 *οὐδ' Ἀχ. πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει* Θ 29 *μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν*. 7) preces, optatio. δ 647 *προσπτύξατο μύθῳ* cf. β 77, ad quem locum de interpunctione Nicanor in schol. Harl. et Carnuth Nican., obloquitur Friedlaender Nican. p. 130. ο 196 *τελέσειας μῦθον ἐμόν*. 8) sermones alterni. δ 214 *μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθέν περ ἔσονται Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ διειπέμεν ἀλλήλοισιν*, 239 *μύθοις τέρπεσθε*, ψ 301 *τερπέσθην μύθοισι πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε* cf. Δ 643. Β 796 *ὦ γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν* ‚endlose Gespraeche' cf. Autenrieth ap. Naegelsbach An.[3] ad Β 246. Schmidt l. l. I p. 17 ‚Reden ohne Sinn'. 9) oratio rei apta. λ 511 *οὐχ ἡμάρτανε μύθων* cf. schol. V, Schmidt l. l. I p. 15. γ 124 *μῦθοί γε ἐοικότες* ubi sequuntur *ἐοικότα μυθήσασθαι*. III. **sermo intimus**, cogitata verbis nondum expressa. cf. Schmidt l. l. I p. 18 s. τ 502 *ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν* Ameis, cf. 289 *μή ποτε . . μέγα εἰπέμεν, ἀλλὰ θεοῖσιν μῦθον ἐπιτρέψαι*, ν 254 *πάλιν δ' ὅ γε λάζετο μῦθον* Ameis in app. ad l. l., υ 17 *κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ*, λ 442 *μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν, ὅν κ' ἐὺ εἰδῇς*, Α 545 *μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιμέλπεο μύθους εἰδήσειν*. — Epitheta adduntur *μειλίχιος πυκινός παντοῖος πολύς κερδαλέος χαλεπός ἀπηνής κρατερός ὑπερφίαλος στυγερός κλόπιος ὀνείδειος ἀναγκαῖος θυμαλγής ἤπιος ὑγιής ἐτήτυμος ἅλιος ἄκριτος ἀπήμων πεπνυμένος ἐοικότες ἑαδώς ἀμείνων κακός*. Varia lectio schol. ad κ 484 *ἔπεσσιν γρ. μύθοισι*. φ 352 *τόξον δ' ἄνδρεσσι μελήσει* schol. M *μῦθος· γράφεται τόξον* cf. schol. Vind. 56, ita nonnulli etiam codices. Didymus in schol. H ad κ 188 *μετὰ πᾶσιν ἔειπον· Ῥιανὸς . . μετὰ μῦθον ἔειπον* cf. schol. M. — Collocatur plerumque in arsi quinta (78) et sexta (69), multo rarius in arsi prima (29), secunda (24), tertia (19); in thesi altera legitur quater et vicies, in tertia septies, quater in quarta, ter in prima. (*μυθέομαι. πολύμυθος ἀκριτόμυθος μυθολογεύω.*)

μυῖα (ex *μυσια* ortum esse, cognatum cum skr. makshas lat. musca docent Foerstemann Kuhn Ztschr. III p. 47, Curtius Grdz.[4] p. 333 s., Savelsberg in Kuhn Ztschr. XVI p. 365, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 399, Vaničeck E.W. p. 742. contra Aufrecht in Kuhn Ztschr. VIII p. 71 qui, ut *μῦς*, a furando muscam appellatam esse contendit et Goebel lex. I p. 300 qui pro *σμυια* esse dicit. de veterum sententiis v. E. M. 593 50, Eust. 1356 55. de accentu Arc. p. 97 23.) musca. *μυίης μυῖαν -αι -άων -ας.* 1) musca domestica. Δ 131 *ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἐέργει μυῖαν*. eodem pertinere videntur Β 469 *ἠύτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά, αἵ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήιον ἠλάσκουσιν, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει* cf. Π 461. 2) musca carnaria s. vomitoria. Τ 25 *μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς εὐλὰς ἐγγείνωνται*, 31 *ἄγρια φῦλα, μυίας*. 3) oestrus, audaciae imago. Ρ 570 *μυίης θάρσος*. cf. Koerner hom. Thierwelt Berlin 1880 p. 83 s., Buchholz Real. I b p. 94 s. — Collocatur semper in arsi. Componitur *κυνάμυια*.

Μυκάλη (de etymo Curtius Grdz.[4] p. 161 320 qui a *μύκος* ‚nares' ducit, Schmidt ad Hesych. s. v. *μυκὸς* confert *μυχλός μύκλος*. Veteres a *μυκάομαι* ducunt cf. Steph. Byz. p. 459 16 ed. Meinecke, Eust. 368 26. de accentu Herod. *περὶ μον. λέξ.* p. 39.) promunturium in Caria situm. Β 869 *Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα*. cf. Strabo XIV p. 636, Hahn die geogr. Kenntnisse der Epiker II p. 9, Forbiger A. Geogr. II p. 170 s., Buchholz Real. I a p. 295.

Μυκαλησσός (schol. D ad Β 498 *οὕτως κληθεῖσαν ἀπὸ Μυκάλης*. ita Lobeck path. prol. p. 412. Paus. IX 19 4 a *μυκᾶσθαι* ducit, schol. BL ad Β 498 *παρὰ τὸ ἐκεῖσε τὰς Γοργόνας ἐλθούσας μυκήσασθαι*, cf. E. M. 594 3. rectius Curtius Grdz.[4] p. 161.) Boeotiae urbs. Β 498 *εὐρύχορον Μυκαλησσόν*, h. Ap. Pyth. 46 *Μυκαλησσόν*. cf. Thukyd. VII c. 29, Strabo IX p. 404, Hahn die geogr. Kenntn. I p. 11, Buchholz Real. I a p. 180 s., Bursian Geogr. v. Griech. I p. 217.

μυκάομαι (verbum a diversis sonis naturalibus ductum cf. Eust. 1655 56 *ὀνοματοποιητικῶς* ib. 1721 21, Hinrichs de Hom. eloc. vest. Aeol. p. 69. confertur cum lat. mugire a Lottner Kuhn Ztschr. VII p. 175, Curtius Grdz.[4] p. 338, Vaničeck E. W. p. 678. de significatione Heinr. Schmidt Syn. III p. 347 s.) mugio. *μυκώμεναι* Curtius Verb. I p. 391, *μύκε -ον* ib. II p. 18, *μεμυκώς μεμύκει* s. *ἐμεμύκει* cf. de perf. notione Stender zur Geschichte des griech. Perf. I pr. M. Gladbach 1883 p. 16, simul et de forma Loebell de perf. Hom. forma et usu p. 17 s. 28 s. 34, qui contra Mueller Synt. der griech. Tempp. p. 4 disserit. 1) proprie de bovibus. κ 413 *ἀδινὸν μυκώμεναι*. schol. Q *βοῶσαι· μυκηθμὸς γὰρ ἡ τῶν βοῶν φωνή*, Eust. 1655 55, 1711 21.

Σ 580 *μακρὰ μεμυκώς*, part. notio adiectivo similis Classen Beob. p. 98. 2) translate: de fluvio Φ 257 (*Σκάμανδρος*) *μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος*. de caeli portis E 749 Θ 393 *αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ*, schol. BL ad Θ 393 *οὕτως λέγει ἐπὶ τῶν θυρῶν ἀεὶ, ταύτην μιμούμενος τὴν φωνὴν κτλ.*, schol. V *ἀντὶ τοῦ ἀνεῴχθησαν*. de scuto Υ 260 *μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ*, Arist. schol. A *ὅτι ἀντὶ τοῦ ἤχησε καὶ ὅτι οὐ διεκόπη* cf. Eust. 1207 15. de carnibus μ 395 *κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι μεμύκει* germ. ‚kreischten'. augm. omisso L. Roche cf. Unters. p. 75 77, Ztschr. f. oestr. Gymn. 1864 p. 90 s. alii cum libris plerisque *ὀβελοῖς ἐμεμύκει* v. l. *ἐμέμυκεν* et *-εον*. — Semper in thesi quarta vel tertia collocatur. Derivantur et componuntur *μυκηθμός ἐρίμυκος ἀμφιμυκάομαι*.

μυκηθμός (a *μυκάομαι*. de formatione v. Buttmann A. Spr. II § 119 adn. 9 p. 314 s., Leo Meyer vgl. Gr. II p. 371. schol. Q ad κ 413 *μ. ἡ τῶν βοῶν φωνή*, cf. Eust. 1728 33, Hesych., Suid.) mugitus. μ 265 *μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν*, Σ 574 *αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε | μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νόμον δέ*, quo loco clipeus Achillis describitur. mire schol. B *παραδόξως καὶ τὴν φωνὴν ἐμιμήσατο*. Legitur in arsi prima.

Μυκῆναι et ***Μυκήνη*** (Herod. schol. A ad B 498 *σύνηθες γὰρ αὐτῷ* sc. Homero *πολλάκις τὰ πληθυντικῶς λεγόμενα καὶ ἑνικῶς προφέρεσθαι* cf. Ariston. ad H 180 Λ 46, Lehrs Ar.[2] p. 236, Ameis-Hentze in app.[2] ad ξ 199. Originem a rad. *μυκ* gr. *μυκτὴρ* nares, collato nord. naes, ducit Curtius Grdz.[4] p. 161. Sonne Charis in Kuhn Ztschr. X p. 129 ad rad. skr. mak mag ‚vigere' ‚crescere' refert. de veterum sententiis v. Steph. Byz. *πόλις Πελοποννήσου . . ἀπὸ Μυκηνέως τοῦ Σπάρτωνος τοῦ Φορωνέως ἀδελφοῦ ἢ ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους* (quam etymologiam etiam ap. Choerob. s. v. *Μύκης*, Eust. 289 43, Et. Or. 104 13, in schol. ad Nic. Al. 101 legimus, qui cum Paus. II 16 4 *ἀπὸ ἡρωΐδος Νύμφης Μηκήνης* addit) . . *ἢ ἀπὸ τοῦ μυκήσασθαι τὴν Ἰὼ βοῦν ἐκεῖ γενομένην*. sed de conditorum vel heroum nominibus potius ad urbium similitudinem conformatis v. Lehrs Arist.[2] p. 267 s. G. Hermann op. II p. 209 ‚Patulina' vertit.) Mycene, Agamemnonis sedes, Peloponnesi urbs. cf. Ariston. schol. A ad H 135. Δ 376 *Μυκήνας*, B 569 *Μ. ἐϋκτίμενον πτολίεθρον*. Δ 52 *εὐρυάγυια Μυκήνη*, φ 108 *Μυκήνης* gen. locat. cf. Heilmann de genit. Graeci maxime Hom. usu Marburg 1873 p. 19 s., H 180 Λ 46 γ 304 *πολυχρύσοιο Μυκήνης*. I 44 *Μυκήνηθεν* Arist. schol. A *ἀθετεῖται*. — Urbis conditorem fuisse Perseum Paus. II 15 4 tradit. Ab Argivis Persarum belli temporibus ita diruta est, ut nihil nisi porta illa leonibus insignis exstet cf. Paus. II 16 5. De loco quo sita fuerit, et de ruinis v. Curtius Pelop. II p. 401 s., Bursian Geogr. v. Gr. II p. 45 s. Praeterea v. Hahn die geogr. Kenntnisse der Epiker II p. 14, Buchholz Real. I a p. 213 s., Schliemann, Mykene. — Collocatur semper in posteriore thesi complurium pedum, saepius in extr. versu.

Μυκηναῖος. 1) adiect. Mycenaeus. O 638 *Μυκηναῖον Περιφήτην*. 2) Mycenes incolae. O 643 *Μυκηναίων*.

Μυκήνη. β 120 *ἐϋστέφανός τε Μυκήνη*. Eam Inachi filiam fuisse, Arestoris uxorem tradit Paus. II 16 4.

μύλαξ (de origine Leo Meyer vgl. Gr. II p. 411 512. Etsi proprie lapis molaris est, ab Homero ‚lapis ingens' solum intellegitur cf. Grashof Fuhrwerk p. 31 adn. 27, Riedenauer Handwerk p. 76.) lapis ingens. M 161 *βαλλόμεναι μυλάκεσσι*. schol. A interl. explicat *τραχέσι λίθοις*.

μύλη (lat. molo got. malan skr. rad. mar conteri. Curtius Grdz.[4] p. 339, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 354, Vaniček E.W. p. 704 712 adn. 20. de miris veterum opinionibus v. E. M. 594 33 43, E. Or. 99 7. de accentu Herod. *περὶ μον. λέξ.* p. 39 11. de notione schol. HPQT ad η 104 *μύλας τινὲς τὰ γόνατα ἀκούουσι . . ἀλλ' οὐδὲ μύλην ποτὲ εἴρηκεν Ὅμηρος τὸ γόνυ, ἀλλ' ἐν ᾧ τοὺς πυροὺς ἀλοῦμεν*. cf. ib. schol. E, Eust. 1855 22, 1818 25, 1571 33.) mola. *μύλης-ην-αι*. υ 106 *ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν, | τῇσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες | ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν*. η 104 *αἳ μὲν* (*δμωαὶ*) *ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν* v. l. *μύλῃς* vel *μύλοις* v. La Roche in ed., υ 111 *ἣ ῥα μύλην στήσασα*. Ex his locis molas fuisse trusatiles, quas servae circumagerent, apparet. Neque quidquam intercedit inter *μύλη* et *μύλος*, quod posteriores docent, v. Lobeck path. prol. 7 adn. 1. De molis aetate heroica usitatis v. Bluemner Terminologie u. Technologie I p. 23 s. p. 28 adn. 3, id. ap. C. F. Hermann Gr. Priv. Alt. ed. III I 1 p. 217, Welcker Kl. Schr. II p. CIII, Riedenauer Handwerk p. 75 s., Buchholz Real. II a p. 108. — Collocatur in thesi priore vel posteriore pedis primi vel tertii. — Derivatur *μύλαξ* (?), componuntur *μυλήφατος μυλοειδής*.

μυλή-φατος (a *μύλη*. cf. Schaper genera comp. p. 12, qui priori membro instrumentalis, Berch Comp. der Nom. p. 12 et Goebel lex. I p. 196 qui locativi vim tribuunt. cf. etiam Roediger de prior. membr. in nom. Gr. comp. conform. fin. p. 18, Weissenborn de adi. comp. p. 15 51, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 9 23. Apoll. Soph. *μυληφάτου· ἀληλεσμένου. τὸ γὰρ ἀληλεσμένον ὑπὸ τῆς μύλης ἠφάνισται* cf. Hesych., Eust. 564 10; id. 1455 57 *διὰ τὸ ἐν τῷ ἀλεύεσθαι φάειν, ἤγουν φαίνεσθαι καὶ λευκαίνεσθαι ἢ φονεύεσθαι. ὅθεν καὶ τὸ μυλήφατον ἄλφιτον*.) molis tritus. β 355 *μυληφάτου ἀλφίτου*. cf. etiam Friedlaender krit. Benutzung der *ἅπ. εἰρ.* Philol. 1851 p. 237.

μυλο-ειδής (a *μύλη* et *εἶδος*. cf. Roediger de prior. membr. conf. fin. p. 18, Schaper genera comp. p. 6, Berch Compos. der Nom. p. 12, G. Meyer de nom. Graec. comp. I Vratisl. 1871 p. 8. — Etsi proprie ‚molae formam habens' valeat, ap. Hom. solum de ingentibus saxis usurpatur, quae aliqua ex parte ad molae formam et magnitudinem accedere videntur. v. Eust. 680 37 *ὁ μυλοειδὴς πέτρος . . τουτέστιν ὁ στρόγγυλος καὶ ἴσως οὐδὲ εἰς πᾶν σφαιροειδής*. cf. Hesych., Riedenauer Handwerk p. 76, Ameis-Hentze ad H 270.) rotundus, ingens. H 270 *βαλὼν μυλοειδέι πέτρῳ*. cf. etiam Friedlaender krit. Benutzung der *ἅπ. εἰρ.* in Phil. 1851 p. 237.

μύνη (de etymo Eust. 1901 49 *μύνῃσι . . . ἤγουν προφάσεσιν, ἵνα ᾖ μύνη οἱονεί τις μονή . . ἐκ δέ γε τοῦ μονὴ γίνεται Αἰολικῶς μύνη κατά τε συνήθη βαρὺν τόνον καὶ τροπὴν τοῦ ο ὁμοίως τῷ ὄνομα ὄνυμα . . ἕτεροι δὲ μύνην φασὶν τὴν πρόφασιν παρὰ τὸ μύειν τὸ στόμα*. cf. Apoll. Soph., Hesych. p. 1872, schol. V ad φ 111. illi sententiae accedit Doederlein

Gl. Nr. 144. Lobeck path. el. I p. 19 lat. moenia cognatum esse putat, Vaniček E.W. p. 731 ex *μυ-νjα* ortum ad rad. skr. mav ligare, Curtius Grdz.[5] p. 324 ad skr. miv lat. movere refert. de accentu et *υ* vocali longa v. Herod. *περὶ διχρ.* ed. Lehrs p. 350, Cramer An. Ox. III p. 287 18.) simulatio. *φ* 111 *μὴ μύνῃσι παρέλκετε* v. l. *ὥρῃσι* *K* ap. La Roche. cf. etiam Friedl. krit. Benutz. d. *ἅπ. εἰρ.* Phil. 1851 p. 242.

Μύνης. Mynes, Eueni filius, qui Lyrnessi regnabat. *T* 296 *πόλιν θείοιο Μύνητος*, *B* 692 *κὰδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν.* Lyrnesso urbe capta, ab Achille occiditur. atque ex priore loco ubi Briseis coniugem suum eodem illo tempore necatum esse narrat, schol. D ad *B* 692 et Eust. 322 32 eundem fuisse Mynetem coniciunt, id quod poëta non tradit. de accentu et formatione vocis v. Herod. schol. A ad *O* 302. — cf. Hahn die geogr. Kenntnisse der Epiker II p. 6.

μυρίκη (originis incertae vox. Hesych. p. 1894 *εἶδος δένδρου, ὀνομασθὲν ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι τὴν εἰς αὐτὸ μεταβαλοῦσαν κατὰ τοὺς μύθους, τὴν Κινύρου θυγατέρα.* Hoffmann quaest. hom. I p. 152 ad rad. smar, cui subsit notio poliendi, deinde nitendi, refert et a foliis nitidis nomen duxisse putat. aliter Benfey W. L. II p. 41. Lobeck path. prol. p. 326 et Woerner subst. Hom. appell. ind. p. 11 a *μύρον* ducunt; sed Leo Meyer vgl. Gr. II p. 503 et propter accentum et propter *ι* vocalem productam, num id fieri possit, dubitat. Alii vocem peregrinam atque semiticam esse iudicant cf. Wiener Bibl. Realwoert. s. v. Tamariske, Vaniček Fremdwoerter s. v. de accentu v. Herod. schol. A ad *O* 709.) tamarix, quam viri docti tamaricam Gallicam manniferam appellant. *K* 466 *ἀνὰ μυρίκην*, 467 *δόνακας μυρίκης*, *Φ* 18 *μυρίκῃσιν*, 350 *μυρῖκαι*, h. Merc. 81 *μυρίκας*. — Vocalis *ι* praeterea brevis, longa usurpatur *Φ* 350 cf. Eust. 623 32, Buttmann A. Spr. I p. 39, Lobeck path. prol. p. 340. vocem quod ante vocalis brevis *K* 466 producitur, a litteris *σμ* incepisse iudicat Hoffmann l. l. I p. 152, dubitat Hartel hom. Stud. I p. 21. cf. La Roche Unt. p. 56. — Id genus arborum in Asia frequens fuisse videtur, cum Scamandri ripae tamaricis obsitae esse tradantur *Φ* 17 s. et Ulixes *K* 466 s. Dolonis caesi spolia e tamarica pependerit, quam ut rursus agnosceret, signo denotavit et Adresti equi tamaricae ramis implicentur *Z* 38. De genere arboris v. Woerner l. l. p. 11, Koch Baeume und Straeucher der alten Griechen p. 250 s., Buchholz Real. I b p. 252 s. — Collocatur semper in thesi. (*μυρίκινος.*)

μυρίκινος (*ἀπὸ μυρίκης* Hesych. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 562.) ex tamarice confectus. *Z* 39 *ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳ.* de interpunctione v. Nic. schol. A ad l. l.

Μυρίνη. *B* 813 (*κολώνη*) *τὴν ἤ τοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν | ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκαρθμοιο Μυρίνης.* de scriptura Eust. 351 41 *Μυρίννη ἐν ἁπλότητι μὲν γράφεται τοῦ ρ, διπλόην δὲ ἔχει τοῦ ν κατὰ τὸ Ἤριννα.* eodem modo scribitur in E. M. 350 40 saep. libri unum *ν* exhibent. schol. A ad l. l. *Ἀμαζόνος ὄνομα.* cf. E. M. 595 25 *δύο πόλεις ἦσαν τῆς Λήμνου .. οὐχ ὥς τινές φασι, παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ ῥεῖν, ἀλλὰ ἀπὸ Μυρίννης, τῆς Θόαντος γυναικός*, Hesych. *ἡρωΐς, παρὰ Ἰλιεῦσιν.* cf. Strabo XII p. 573 XIII p. 623, Buchholz hom. Real. I a p. 301, Hahn die geogr. Kenntn. d. Ep. II p. 3.

μυρίος (originis incertae. E. M. 595 6 *ἀπὸ τοῦ μεμυκέναι τοὺς δακτύλους ἐν τοῖς ψήφοις.* quod cum non arrideat, recentiores Bopp Gl. p. 278 a skr. bhûri i. e. multus, Curtius Grdz.[4] p. 340 dubitans et Vaniček E.W. p. 740, Fritzsche in Curtius Stud. VI p. 343 a rad. mur unde *μύρμηξ* oritur, Doederlein Gl. Nr. 88 a *μύρομαι* ducunt. magis placent Joh. Schmidt Voc. II p. 368, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 424 qui lat. milia cognatum esse coniciunt. Qua derivatione probata *μυρίος* numerale in significationem quae est innumerus, pariter ac lat. sescenti abiisse putandum est, cf. Buttmann A. Spr. I p. 284. de accentu docet Arc. p. 41 21 *μύριος ὁ ὡρισμένος ἀριθμός, μυρίος ὁ ἀόριστος.* cf. Herod. *περὶ μον. λέξ.* p. 19 31, Eust. 907 8. falsa de Herodiani sententia traduntur apud Draconem p. 65 22 et Eust. 15 33. de *υ* vocali, cum semper producatur, non recte E. M. 595 7 *ἀντὶ τοῦ πολλὰ ἀορίστως. τὸ μυ βραχύ. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἄλλου τοῦ σημαίνοντος ὡρισμένον πλῆθος, ἐκτεταμένον ἐστίν. ἀπὸ γὰρ μυ γίνεται στοιχεῖον τοῦ μακροῦ. τὸ δὲ σημαῖνον τὸ ἀόριστον πλῆθος συστέλλεται. τὸ μυ ψιλόν.*) innumerus, immensus. *μυρίον* acc. sing. masc. et neutr. *μυρίοι -αι -α* et *μυρί'*. 1) plur. de hominibus et rebus. innumerabiles. *B* 468 *μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ*, *θ* 110 *πουλὺς ὅμιλος μυρίοι* cf. *Ψ* 29 134 *κ* 120 *Δ* 434 *M* 327 *O* 632. *μάλα μυρίοι (αι)* *π* 121 *ρ* 422 *τ* 78 *ο* 555. *μυρί' μυρία* *A* 2 (schol. A *τινὲς θρηνητικὰ παρὰ τὸ μυριᾶσθαι· καὶ ἐπίθετον αὐτὸ τῶν ἀλγέων ἤκουσαν, ἐφ' οἷς μυριᾶσθαι καὶ τὸ κλαῦσαι* cf. schol. BL. sed recte D *μυρία· ἀορίστως ἀντὶ τοῦ πολλά*) *B* 272 *ο* 316 416 *ω* 283 *I* 699 *Π* 190 *X* 472 *λ* 282 *P* 220 *Ω* 639 *κ* 9 *λ* 632 *μ* 97. subst. loco *β* 16 *μυρία ᾔδη*, *ο* 367 *μυρί' ἕλοντο.* 2) sing. immensus. a) masc. *ο* 452 *μυρίον ὦνον*, h. Merc. 24 *μυρίον ὄλβον.* b) neutr. *Σ* 88 *πένθος*, *Y* 283 *ἄχος.* *Φ* 318 *κὰδ δέ μιν αὐτὸν | εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις, χέραδος περιχεύας | μυρίον.* si alios cf. Spitzner in Iliad. exc. XXXII, Duentzer ad l. l. secuti *χεράδος* pro genetivo acceperimus, *μυρίον* aut adverbium intellegendum est, ita ut ille gen. ab *ἅλις* pendeat, aut substantivum, ad quod genetivus referendus est. — Collocatur semper in arsi atque plerumque in quinta vel prima, rarius in quarta, secunda, tertia.

Μυρμιδόνες (Veteres inde appellatos esse tradunt quod ex formicis (*μύρμηξιν*) in homines mutati essent cf. schol. ABD ad *A* 180, E. M. 597, Eust. 76 38, 320 42 qui addit *ἢ ἀπὸ Μυρμιδόνος τοῦ Διός.* illam fabulam Strabo VIII p. 375 refutat, cf. Pott etymol. Legenden in Phil. Suppl. II 1861 p. 290 s. Recentiores ab eadem ut *μύρμηξ* radice mu mur „wimmeln" ducunt cf. Fritzsche de red. graeca in Curtius Stud. VI p. 343, Vaniček E.W. p. 720. de flexione et accentu v. Herod. *περὶ μον. λέξ.* p. 8 11.) Myrmidones. *Μυρμιδόνες -ων -εσσι(ν) -ας.* *B* 683 *Μυρμιδόνες τε καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοὶ* sc. Achillis milites cf. Ameis in app. ad *Γ* 456, Hahn geogr. Kenntnisse der Epiker I p. 4 s. *Π* 564 *M. καὶ Ἀχαιοί*, *Π* 506 546 *Σ* 355 *Ω* 449 *Μυρμιδόνες*, *Π* 266 *κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες*, *T* 278 *μεγαλήτορες.* voc. *Π* 200 269, *Ψ* 6 *ταχύπωλοι.* gen. *A* 328 *Π* 126 *I* 185 652 *Λ* 797 *Π* 39 164 220 *Σ* 10 69 *Ω* 397, *δ* 9 *M. προτὶ ἄστυ περικλυτόν.* dat. *Μυρμιδόνεσσι(ν)* *Π* 12 15 240 596 *T* 299 *Φ*

188 Ω 536 Α 180 Π 194 570 Σ 323 Ψ 60 λ 495, *Μ. φιλοπτολέμοισι Π* 65 Ψ 129. *Μυρμιδόνας Π* 155 Τ 14 Ψ 4, *Μ. . . ἐγχεσιμώρους* γ 188. Myrmidones, qui Thessaliae partem, quam *Φθίην* Τ 299 vel *Ἑλλάδα* Π 596 vel *Ἑλλάδα τε Φθίην* λ 496 vel *Ἀχαΐδα γαῖαν* Η 124 appellat poëta, incolebant, sub rege Peleo erant. Ipsi Pelei populares vocantur praeterea *Μυρμιδόνες καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοὶ* Β 864 vel *Ἀχαιοὶ* Σ 314 323 355 cf. Ameis-Hentze in app. ad Γ 456, Hahn die geogr. Kenntnisse I p. 4 s. aliter Strabo IX p. 433 s. Urbs eorum nominatur *περικλυτὸς* δ 9 cf. Hahn l. l. II p. 12. Qui cum rex ipse senectute confectus esset, ab Achille, eius filio, sub quo quinque legati Menesthius, Eudorus, Pisander, Phoenix, Alcimedon imperabant, quinquaginta navibus Troiam deducti sunt Β 681 s. Π 168 s. Ubi multis oppidis captis ac dirutis, decimo belli anno discidio inter Achillem et Agamemnonem orto, pugna cum abstinerent, desides in dextra, quam tenebant, parte castrorum ad maris litus collocata versabantur. in summum vero cum Graeci discrimen deducti essent, illi ab ipso Achille instructi, Patroclo duce rursus in aciem procedunt Π 155 s. Quo interfecto iterum ab Achille in aciem educuntur. In Odyssea autem post Achillis mortem sub Neoptolemo esse dicuntur γ 188 s. Epitheta adduntur *μεγαλήτορες, φιλοπτόλεμοι, ἐγχεσίμωροι, ταχύπωλοι, κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες.* Haec sunt, quae Homerus tradit, quem et illos ex formicis mutatos esse et ex Aegina Thessaliam commigrasse, id quod memoriae produnt posteriores, fugit. cf. schol. A ad Α 180, Eust. 76 38, 340 42, Hahn l. l. I p. 4 s. II p. 12, Friedreich Real. p. 382 493 s., Buchholz Real. I a p. 99 s. — Collocatur nomen plerumque in arsi prima, praeterea in quinta vel altera; singulis locis legitur in tertia vel quarta.

μύρομαι (E. M. 595 28 *τὸ κλαίειν. παρὰ τὸ ῥεῖν τὰ δάκρυα, ἀπὸ τοῦ μύρω τὸ ῥέω.* Recentiores ex *μυρjομαι*, id quod υ vocali longa ostendatur, esse ortum iudicant et ad rad. smar germ. smëro referunt, cf. Curtius Verb. I p. 305, Vaniček E.W. p. 1199, Fick Woerterb.² p. 415 s. 1080. Doederlein Gl. Nr. 88 lat. maerere confert. de usu ac significatione v. Eust. 1545 61, 1168 30 saep., La Roche Stud. p. 175, Heinrich Schmidt Syn. III p. 381, qui vocem onomatopoëticam esse opinatur.) fleo cum multis lacrimis. Plerumque part. legitur *μυρομένη -ον -οι -οισι(ν) -οις -ω, μύρονται* Τ 213, *μύρονθ'* impf. Τ 6. Semper absolute ponitur. 1) de hominibus Ψ 14 *μυρόμενοι* ubi sequuntur *δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν δάκρυσι,* Ω 794 *μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν,* Σ 234 Ψ 109 κ 202 568 Τ 340 Ρ 441 Τ 6 213. Coniunguntur Ζ 373 Ψ 106 *γοόωσα τε μυρομένη τε,* τ 119 *γοόωντά τε μυρόμενόν τε,* Χ 427 *κλαίοντέ τε μυρομένω τε.* cf. Schmidt l. l. III p. 381. 2) de equis Achilli Ρ 437 *δάκρυα δέ σφι | θέρμα κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν* v. l. *μυρομένοιϊν.* — Collocatur in arsi prima vel quinta.

μυρσινο-ειδέας *ὄζους* h. Merc. 81. myrto similes. cf. Eust. 351 42 *μυῤῥίνη, ἢ καὶ μυρσίνη, δένδρον, ὅτι παρὰ τὴν μύῤῥαν λέγεται.* cf. Koch Baeume u. Straeucher der alten Griechen p. 155.

Μύρσινος *ἐσχατόωσα* Β 616. oppidum in extremis Elidis finibus situm, quod septuaginta stadia ab Elide urbe afuisse et postea *Μυρτούντιον* dictum esse tradunt Strabo VIII p. 341, Steph. Byz., Eust. 304 15. De loco, qui fuerit, Curtius Pelop. II p. 36 et Bursian Geogr. v. Gr. II p. 309 aliter ac Leake Morea II p. 169 sentiunt. cf. praeterea Hahn die geogr. Kenntnisse I p. 17, Buchholz Real. I a p. 240 s.

Μυσοί (de accentu v. Herod. *περὶ μον. λέξ.* p. 38 23.) 1) Asiae gens, Troianis et confinis et socia. Β 858 *Μυσῶν,* Ξ 512 *καρτεροθύμων.* Ω 278 *Μυσοί,* Κ 430 *ἀγέρωχοι.* Etsi poëta nihil de ea re tradit, ab Aesepo fluvio ad Olympum montem spectantes incoluisse videntur; alii autem inde concludunt Troianorum socios Mysos Europaeos intellegendos esse cf. Forbiger A. Geogr. II p. 122 s. c. adn. 89. erant autem bellicosi, id quod epitheta docent, nec non mulos alendi imperiti cf. Ω 278. Iis Chromis et Ennomus praerant Β 858; praeterea Ξ 512 eorum dux Hyrtius commemoratur. Quos ab Mysis Europaeis oriundos in Asiam commigrasse veteres tradunt, recentiores autem nonnulli contra censent. cf. Kiepert A. Geogr. p. 105, Strabo VII p. 295 305, Voelcker Rh. Mus. I 1832 p. 196, Hahn die geogr. Kenntnisse der Epiker II p. 7, Buchholz Real. I a p. 305. 2) Europae gens, Thracum, Hippomolgorum, Abiorum finitima. Ν 5 *Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων,* Posid. ap. Strab. VII p. 296 *Μοισῶν,* schol. V *τινὲς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ.* ipsa quoque erat bellicosa, quam inter Haemum et Istrum habitasse verisimile est, ita ut iidem atque ii esse videantur, qui postea Moesi dicuntur. cf. Buchholz h. Real. I a p. 82 s., Helbig das hom. Epos aus den Denkmaelern erlaeutert p. 6 s., Hahn l. l. I p. 19 et libros supra laudatos. — Collocatur aut in arsi aut in thesi.

μυχμός (ad *μέμυκα* vel *μύζω* refert Osthoff Geschichte des Perf. im Indogerm. p. 318, cf. Vaniček E.W. p. 678, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 298. onomatopoëticum esse iudicant Hesych. p. 2007, Friedrich progr. Rastenburg 1860 p. 11.) gemitus vel fremitus. ω 416 *μυχμῷ τε στοναχῇ* schol. H *μυχμῷ τε· τῷ διὰ μυκτήρων ἄσθματι,* cf. Eust. 1965 48. dativum modi esse docet Walther de dat. instr. p. 13. Locum propter vocis notionem spurium iudicat Spohn de extr. Od. parte p. 180 s., quod verbum cognatum *ἐπιμύζειν* de indignabundis, non de lugentibus usurpetur. Sed subst. etiam ita intellegi potest, ut sit ‚fremitus'. nam Ithacesii, cum corpora filiorum trucidatorum domo efferunt, aut indignabundi aut lugentes fingi possunt. cf. etiam Friedlaender krit. Benutzung der *ἅπ. εἰρ.* Philol. 1851 p. 242.

μυχοίτατος (a vocis *μυχὸς* locat. casu formatum putatur. cf. Lehmann Locativ bei Homer p. 14, Roediger de prior. membr. in nom. Gr. comp. conf. fin. p. 79, Kuehner A. Gr. I² p. 441 5. aliter Schoenberg griech. Comp. p. 28. cf. etiam Buttmann A. Spr. I p. 278. de veterum sententiis v. schol. B ad Ψ 459, Eust. 1905 31. Explicatur *ἐνδότατος ἐσώτατος* a schol. V ad φ 146, Suid., Eust. l. l., E. M. 596 10. Sed schol. Vind. ad l. l. *Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ πρῶτος.*) in intimo angulo. φ 146 *ἷζε μυχοίτατος.* v. l. *μυχαίτατος,* quae est attica vocis forma, et *μυχώτατος.*

μυχός (origo vocis non satis liquet. mire veteres E. M. 596 14 *μυχὸς δὲ σημαίνει τὸν ἐνδότατον τόπον. παρὰ τὸ νὺξ νυχός . . οἱονεὶ ὁ ἐνδότατος καὶ σκοτεινὸς τόπος* cf. schol.

B ad *Φ* 23. E. Gud. p. 400 *ἀπὸ τοῦ μεμυκέσθαι.* Recentiores alii cum *μύω* conferunt cf. Woerner subst. Hom. app. index p. 26, alii cum skr. múkha i. e. os, ita ut prima significatio, quae quidem ap. Hom. non reperitur, ‚maris sinus' sit. cf. Benfey W. L. II p. 43 s., Aufrecht in Kuhn Ztschr. II p. 148, Ascoli ib. XIII p. 451 s., Vaničeck E. W. p. 739, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 386. sed Fick Kuhn Ztschr. XX p. 366 ad slav. smuč i. e. repere germ. smiegen refert. Ita appellari *τοὺς ἐσωτάτω τόπους* veteres schol. D ad *Φ* 23, Q ad *χ* 270, Suid., Hesych. p. 2008 docent. Sed Aristarchus schol. Vind. 133 ad *φ* 146 *μυχοίτατος· Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ πρῶτος· „ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος". πάντη (πρώτη?) γὰρ ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ ἵδρυται ἡ Κόρινθος.*) penetrale, intimus locus, recessus. *μυχῷ -όν -ούς.* I) a d d i t o g e n e t i v o. a) *ι* 236 *ἐς μυχὸν ἄντρου* cf. *μυχῷ ἄντρου ν* 363 *ω* 6, *σπείους ε* 226. cf. h. Ven. 263. **εἶδε μυχῷ κλισίης** *I* 663 *Ω* 675, *μυχοὺς λιμένος Φ* 23 ubi pisces delphinum fugientes in intimas portus partes se recipere dicuntur. *Z* 152 *ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος* v. etiam Arist. in schol. Vind. ad *φ* 146. *γ* 263 *μυχῷ Ἄργεος* i. e. in intima Argorum parte vel in recessu. mire schol. EMQ *οὐ μυχῷ Ἄργεός φησιν ὡς εἴ τις λέγοι ἐν Κορίνθῳ, ἀλλ' ἐν* **μ υ χ ῷ τ ο ῦ ο ἴ κ ο υ**, *ὃς ἦν ἐν Ἄργει.* b) i n t i m a d o m u s p a r s. *γ* 402 *Νέστωρ καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο*, item Menelaus et Alcinous *δ* 304 *η* 346. *X* 440 *ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο*, *P* 36 *μυχῷ θαλάμοιο*, *ψ* 41 *θαλάμων*, *χ* 180 *θαλάμοιο μυχὸν κατὰ τεύχε' ἐρεύνα*, *π* 285 *ἐς μυχὸν θαλάμου καταθεῖναι.* latius notio patet h. Merc. 246 *παπτήνας πάντα μυχὸν μεγάλοιο δόμοιο.* *χ* 270 *ἀνεχώρησαν μεγάροιο* **μυχόν δέ** v. l. *θαλάμοιο.* haec seiunctim scribenda esse docent Apoll. de adv. p. 592 17 et Herod. ap. Joh. Alex. p. 34 6, Lehrs quaest. ep. p. 40 s., La Roche Textkrit. p. 221 s. posteriores autem Alexandrinorum grammaticorum praecepta obliti coniunctim scribunt cf. E. M. 13 1, 801 38, Gud. p. 6. II. o m i s s o g e n e t i v o i n t i m a v e l e x t r e m a d o m u s p a r s. *η* 86 *χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα | ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ*, 96 *θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές.* Ex his locis apparet, intimam, quae quidem a porta remotissima est, partem domus *μυχὸν* intellegendam esse. Atque *η* 86 96 *χ* 270 ipsius atrii pars intima est, cf. schol. Q ad *χ* 270, nam *θάλαμοι* post *μέγαρον* exstruebantur; et ipse thalamus intellegitur *γ* 402 *δ* 304 *η* 304, ubi reges dormitabant; sed prima significatio manet, cum *μυχῷ θαλάμοιο* dicitur. cf. Porph. schol. B ad *E* 137 *ἦσαν γὰρ μετὰ τὰς αἰθούσας οἱ πρόδομοι, ὧν πάλιν ἐνδότεροι θάλαμοι, οὓς καὶ μυχοὺς καλοῦσι διὰ τοῦτο*, cf. Eust. 1474 6. atque cum *μυχὸς* intima domus pars esset, ibi res pretiosae et arma condebantur *π* 285 *χ* 180. ibidem matrona telum texebat *X* 440. cf. Bader die Baukunst in der Od. progr. Eutin 1880 p. 19 s., Winckler die Wohnhaeuser der Hellenen p. 53. neque opus esse videtur cum Rumpfio de aedibus Hom. p. 76—79 *μυχὸν* in Ulixis aedibus fuisse separatum membrum vel aediculam statuere. (*μυχοίτατος.*)

μύω (alii ad rad. skr. mish i. e. claudere referunt et ex *μυςjω* ortum esse putant cf. Benfey W.L. I p. 529, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 399 s., Leskien in Curt. Stud. II p. 92 12 qua derivatione probata cur *υ* vocalis in aor. corripiatur apparet. alii ad rad. mu nectere Weber Kuhn Ztschr. VI p. 318, Max Mueller lectures II p. 91, Curtius Grdz.[4] p. 338.) coniveo, oculos claudo. cf. Eust. 1356 50, 1282 27, Buttmann A. Spr. II p. 190. i n t r a n s. *Ω* 637 *οὐ γάρ πω* **μ ῦ σ α ν** *ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν*, *Ω* 420 *σὺν δ' ἕλκεα πάντα* **μ έ μ ῡ κ ε ν**, ubi *σὺν* praep. in tmesi esse videtur, quare rectius s. v. *συμμύω* locus laudandus fuit. (*καταμύω συμμύω.*)

μυών (Curtius Grdz.[4] p. 340 a *μῦς* i. e. mus ad formae similitudinem denominatum esse iudicat cf. germ. ‚Maus' i. e. manus pars. Goebel lex. I p. 299 a rad. ficta *σμα σμυ* ‚tumere' derivat. schol. ABLV ad *Π* 315 *μύες καλοῦνται αἱ συνεστραμμέναι σάρκες*, cf. Eust. 79 43, 1061 40. *μυὼν* scribitur ap. Apoll. Soph. s. v., Eust. l. l., schol. ad *Π* 315, in libris plerisque, sed *μύων* in E. Gud. 398 50, *μυιὼν* in libris Ven. AD, E. M. 593 52, *μυιῶν* ap. Apoll. Soph. p. 114 4.) musculus. *Π* 314 *πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα τάχιστος |* **μυὼν** *ἀνθρώπου πέλεται* ubi auctore Eust. 1061 40 ‚sura' est, *Π* 323 *πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ | δρύψ' ἀπὸ* **μυώνων.** cf. Buchholz Real. I b p. 81 85 s.

μῶλος (alii ex *μα-ολος* contractum iudicantes a rad. *μα μέμαα* ducunt Grashof Fuhrwerk p. 6 adn. 4, Renisch de nom. Gr. in *-λος* term. Vratil. 1877 p. 6, Woerner subst. Hom. app. ind. p. 33, Duentzer Kuhn Ztschr. XV p. 366, qui eos qui a rad. *μαλ* ‚perdere' ducunt impugnat. Max Mueller lect. II p. 317 et Fick vgl. Woerterb. I[3] p. 717 a rad. skr. mar ‚conterere' derivant; ab eadem rad. mar i. e. mori Weber Kuhn Ztschr. VI p. 318. Corssen Beitr. p. 323 lat. môles gr. *μῶλος* cognata iudicat. Doederlein Gl. Nr. 447 ex *ὅμιλος* ortum esse putat, veteres aut a *μολύνω* aut a *μολεῖν* ducunt, cf. Apoll. Soph. *ὁ ἐγχρονισμὸς τῆς μάχης ἢ οἷον μώλυσις ἢ παρὰ τὸ μολίσκειν εἰς τὴν μάχην. μῶλον γὰρ Ἄρηος συνήθως λέγει.* alia tradunt Suid., E. M. 592 33, E. Or. 106 21, Eust. 882 23, 245 34 ubi et aliunde et a *μόλις* ducitur, cf. 1058 24. de notione Hoch lexicol. Bemerk. Muenstereifel 1859 p. 28, Heinrich Schmidt Syn. II p. 613 622.) pugnae tumultus. I. p u g n a e t u m u l t u s. a) *B* 401 *θάνατόν τε φυγεῖν καὶ* **μῶλον** *ἄρηος*, coniectura Meineckii in Hermes III p. 260 *κατὰ μῶλον* mihi non opus esse videtur. nam loci sententia per se est: mortem, quae in pugna imminet, effugere; non ea quam hic putat: ex pugna effugere. *Σ* 134 *καταδύσεο μῶλον ἄρηος*, *H* 147 *Π* 245 *μετὰ μῶλον ἄρηος.* b) *P* 397 *περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει ἄγριος* v. l. *νεῖκος*, *Σ* 188 *ἴω μετὰ μῶλον.* II. c e r t a m e n s i n g u l a r e. *σ* 233 *ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη*, schol. B *νῦν πυγμή.* — Collocatur plerumque in arsi quinta, in tertia *Σ* 188.

μῶλυ (Doederl. Gl. Nr. 1079, Lobeck paral. p. 125, Duentzer Kuhn Ztschr. XIII p. 12 cum *μῶλυς* lat. mollis *μαλακὸς* cognatum esse indicant. cf. etiam Lehmann quaest. Hom. diss. inaug. Berlin 1875 p. 52 adn. 1, Vaničeck E. W. p. 702. Goebel lexil. II p. 263 propter radicem illius plantae nigram *μέλας* cognatum esse putat. Veteres varia enucleaverunt cf. schol. HBQV ad *κ* 305, E. M. 592 40. iidem etiam per allegoriam explicant cf. Socrates in Xen. memor. I 3 7, Apoll. Soph., Eust. 1658 27.) herba vim veneni propulsans. *κ* 302 *πόρε φάρμακον*

ἀργεϊφόντης | ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξε. ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος· | μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν | ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται. Quam herbam Ulixi Mercurius dedit, ut a malis Circes artibus tutus esset. Quae autem herba fuerit, frustra invenire enixi sunt viri docti. cf. Theophr. hist. plant. IX 15 7, Plin. XXV 4 8, Dioscor. III 54, Miquél Hom. Flora p. 50 s., Lenz Botanik der Griechen p. 296 adn. 609, Euchholz Flora Hom. p. 11. Nam Homerus cum homines eam nescire neque effodere posse diceret, herbam non magis veram esse quam germ. „Springwurzel" ipse docuit. cf. schol. V ad μ 61 θεοὶ μάκαρες καλέουσιν· ἄνθρωποι δὲ οὐδέν. κὰκ τούτου δῆλον ὅτι πέπλακεν, Lehmann l. l. p. 52 adn. 1, Ameis in app. ad l. l. cf. praeterea Lobeck Aglaoph. II p. 858, Buchholz Real. I b p. 216 s., Hehn Kulturpflanzen und Hausthiere p. 130 s., Braumueller Krankheit und Tod bei Homer I progr. Berlin 1879 p. 23 s.

μωμάομαι (a μῶμος Doederlein Gl. Nr. 2336, Vaniček E.W. p. 732. Apoll. Soph. μωμήσονται οἱονεὶ καταπαίξονται, Hesych. μωμᾶται ψέγει. μέμφεται· σκώπτει. cf. Heinr. Schmidt Syn. III p. 458.) vitupero. pendet accus. Γ 412 Τρῳαὶ δέ μ' ὀπίσσω | πᾶσαι μωμήσονται, de futuro v. Ameis-Hentze[3] ad l. l.

μωμεύω (a μῶμος Doederlein Gl. Nr. 2336, Vaniček E. W. p. 732. de notione Heinrich Schmidt Syn. III p. 458.) reprehendo. absolute ζ 274 μή τις ὀπίσσω μωμεύῃ v. l. μωμεύει.

μῶμος (originis incertae vocem Brugmann in Curt. Stud. IV p. 160 6, Curtius Grdz.[4] p. 338 ad rad. μυ referunt; idem ib. p. 706 H. Weberum impugnat, qui in Philol. XVI p. 172 ab ἀμύνω ducit. Vaniček E.W. p. 732 ex μοϝμος ortum iudicans a rad. skr. mu mav ‚ligare', Doederlein Gl. Nr. 2336 a μόμφος μέμφομαι derivat. E. M. 593 15 παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ. μῶμος οὖν ὁ ἀεὶ ἐπιζητῶν καὶ μηδὲν τῶν ἄλλων ἱκανὸν νομίζων, ἀλλ' ἐνδεῖν τοῦ κρείττονος, ἀεὶ πᾶν ὁτιοῦν λέγων καὶ διασύρων. cf. Heinrich Schmidt Syn. III p. 458, Woerner subst. Hom. appell. ind. p. 35, Ph. Mayer Stud. p. 75 s. de accentu Arc. p. 60 7.) probrum. β 86 μῶμον ἀνάψαι cf. Ameis. (μωμάομαι μωμεύω.)

μώνυχες (equorum epitheton. 1) alii ex μονο-ονυξ ortum esse iudicant cf. Aristot. de part. an. II p. 16, Plin. hist. nat., Hesych., Ap. Soph., Eust. 453 28, schol. D ad Θ 432, Buttmann A. Spr. I p. 257, Lobeck paral. p. 44, Duentzer ad Ε 236, Autenrieth in N. Jahrb. 1867 vol. 95 p. 285—288, Berch Comp. d. Nom. p. 14, Fedde Wortzus. bei Hom. I p. 16, Weissenborn de adi. comp. p. 15 22, Tobler Wortzus. p. 75. Obstat forma quod ap. Hom. semper μοῦνος legitur, praeterquam quod μονωθεὶς exstat. et contra disputavit Ameis in app. ad ο 46. 2) alii a rad. μα μέμαα Bothe ad Ε 236, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 59, Ameis l. l., Koch ad ο 46, Buchholz Real. I b p. 169 s. cf. inprimis Goebel Ztschr. f. Gymn.-W. 1864 p. 403 s., id. lexil. I p. 476. Grashof Fuhrwerk p. 6 adn. 4 aut eodem aut ad stirpem vocis ἅμα referendum esse censet. 3) Doederl. Gl. Nr. 882 ex ὁμώνυχες ortum esse putat ‚ὁμοῦ ὀνύχεσσι χθόνα νύσσοντες'.) Solidis ungulis vel celeribus ungulis ornati. μώνυχες -ας. μώνυχες ἵπποι Ι 127 Λ 708 Π 375 Υ 498 Χ 162 Ψ 279 435 550. μώνυχας ἵππους Ε 236 321 581 829 841 Θ 139 157 374 432 Κ 392 498 537 564 Λ 513 738 Π 712 Ρ 699 Τ 424 Φ 132 521 Ψ 7 398 423 536 ο 46. Ne ex ipsis quidem locis de vocis significatione diiudicari potest. iungitur enim cum verbis ἔχε ἐλαύνει ἐλασαίατο διήλασε καθίετε ἔτραπε ἔστρεφε ὑπέστρεφε ἠρύκακε ἐπήντυε ζεῦξε λυώμεθα κόμισσα μένον τανύοντο τρωχῶσι στεῖβον. — Varia lectio Ψ 27 λύον δ' ὑψηχέας ἵππους, schol. A γράφεται λύοντο δὲ μώνυχας ἵππους quae in compluribus libris leguntur. — Collocatur semper in arsi quinta, ut μώνυχες(ας) ἵπποι(ους) finem versus efficiant.

N.

ναί (a stirpe pron. skr. na formatum, locativum lat. nae esse docent. cf. Bopp. vgl. Gr. II[3] p. 178, Curtius Grdz.[4] p. 137, Vaniček E.W. p. 418. Hesych. ναὶ δή· ὄντως δή, ἀληθῶς δή. de usu v. Eust. 92 15, 1450 43, schol. ad Α 86, Bekk. An. p. 950, La Roche Stud. p. 249 s.) nae, profecto. 1) **ναὶ μά,** quod Ahrens in Kuhn Ztschr. VIII p. 359 cum Apoll. Soph., Hesych., Suid. ναιμά scribendum esse iudicat, accusativo addito, quem Bernhardy Wiss. Synt. p. 133 31 per ellipsin explicandum esse censet. Α 234 ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον . . ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, Nican. schol. A ita sententias inter se iungendas esse docet cf. Ameis-Hentze in app. ad l. l., Naegelsbach-Autenrieth hom. Theol. p. 234. h. Merc. 460 ναὶ μὰ τόδε κρανέιον ἀκόντιον, ἦ μὲν ἐγώ σε . . ἡγεμονεύσω. 2) **ναὶ δή.** Α 286 Θ 146 Ω 379 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες cf. Κ 169 Ψ 626 δ 266 σ 170 v. l. καί, υ 37 χ 486. Σ 128 ναὶ δὴ ταῦτά γε τέκνον ἐτήτυμον οὐ κακόν ἐστι | τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον, Nic. schol. A στικτέον ἐπὶ τὸ ἐτήτυμον, ἵνα λείπῃ τὸ ἐστίν, ὁ δὲ λόγος ταῦτα ἀληθῶς ἐστίν. ἢ συναπτέον· ἔστι δὲ σχῆμα σολοικοφανές, ὅτι τῷ πληθυντικῷ τὰ ἑνικὰ ἐπενήνεκται, ἐτήτυμον κακόν. ἀλλὰ τὸ μὲν ἐτήτυμον δύναιτ' ἂν ἀντὶ ἐπιῤῥήματος κεῖσθαι· τὰ δὲ ἄλλα παραπλήσια ἐκείνῳ δύναται εἶναι „δαιμονίη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες τόσσα κακὰ ῥέζουσι" Δ 31, ubi quidem τί τόσσα κακὰ pro τίνα τόσσα κακὰ dictum putavit Friedlaender. priori sententiae accedit Ameis; alii ut Bothe, La Roche, Doederlein ἐτήτυμον adverbium intellegunt et cum iis quae sequuntur, coniungunt cf. Ameis-Hentze in app. ad l. l. alii coniecturis difficultatem removere student, atque Ahrens de hiatu Hom. p. 33, quem Nauck in ed. secutus est ἐτήτυμα· οὐ κακόν ἐστι, Cobet misc. crit. p. 319 τουτό γε, τέκνον, ἐτήτυμον scribi voluerunt. Semper in initio versus collocatur cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. Hom. p. 55.

ναιετάω (ducitur a ναιέτης ναίω. cf. schol. A ad Γ 387, E. M. 598 51, Curtius Grdz.[4] p. 315, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 11. de signi-

ficatione v. Heinr. Schmidt Syn. II p. 542 s.) habito. *ναιετάω -άουσι -αάσκω -άασκε* v. l. *-άεσκε* cf. Curtius Verb. I p. 336 270, Molhem de augm. ap. Hom. et Her. usu Lundae 1876 p. 33, *ναιετάων -άοντα -άουσι(ν) -άοντες*, fem. *ναιετάουσα* h. XVIII 6, *ναιεταώσας* Ap. Del. 175. in Il. autem et Od. *ναιετόωσα -οώσης -οώσῃ -όωσαν -οώσας* scribitur auctore Didymo qui in schol. A ad *Z* 415 *Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο ναιετόωσαν* cf. La Roche hom. Textkr. p. 310, quae forma etsi saepius in libris legitur, tamen etiam *ναιετάουσα* et *ναιετόωσα* formae exhibentur ita, ut cod. auctoritate nihil iuvemur. illam Bekker[2], id. hom. Bl. I p. 48, Buttmann A. Spr. II p. 192 praetulerunt, hanc Nauck in ed. exhibet. cf. Rumpf N. Jahr. 1860 p. 587 s., Dietrich Kuhn Ztschr. X p. 436, Wackernagel die epische Zerdehnung cap. 6 in Bezz. Beitraege IV qui *ναετάουσα ναιετάεσκε* cet. formas restituendas esse censet, Ameis in app. ad *α* 404. I. **de hominibus** 1) intrans. a) *Λ* 672 *ἐν Ἤλιδι ναιετάασκε* cf. *ο* 385. b) *ζ* 153 *ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι* cf. h. Ap. Pyth. 101. c) *Π* 9 *Ἄρνῃ ναιετάοντα* cf. *Γ* 387 *ρ* 523 h. XVIII 6 XX 4. d) *ζ* 245 *ἐνθάδε ναιετάων* participium, quo referendum sit non liquet, quare Aristarchus in schol. v. v. 244—45 exterminat cf. Lehrs Ar.[3] p. 340. v. 245 solum expunxit Koechly de Od. carm. diss. I p. 17 s. *ο* 360 *ἐνθάδε ναιετάων*, *ο* 255 *ἔνθ' ὅ γε ναιετάων*. 2) transit. *Β* 539 *Στύρα ναιετάασκον* cf. 841 *Ρ* 172 *ι* 21. b) *Ρ* 308 *οἰκία ναιεταάσκω* cf. h. Merc. 555. c) h. Ven. [98] *ὄρος τόδε ναιετάουσι* cf. 258 285. II. **de rebus**, incolor, exsto. ubi semper participium legitur, plerumque addito adv. *εὖ*, semel *ἔτι* *α* 404, exceptis locis *Δ* 45 *ι* 23. in unum verbum *εὐναιετάων*, ut in libris plerumque exhibetur, scribi vult Weissenborn de adi. comp. p. 50. Sed haec dirimenda esse docuerunt Jos. Scaliger ad Phryn. p. 114 ap. Lobeck p. 266, Buttmann A. Spr. II § 121 2 3, Classen Beob. p. 65 s. de significatione tradit Ariston. in schol. A ad *Δ* 45 *ὅτι τῷ ἐνεργητικῷ ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ κέχρηται ἀντὶ τοῦ ναιετάονται*, cf. id. ad *Z* 370 415 *α* 404, Friedlaender Arist. p. 2 s., Doederlein Gl. Nr. 2231. recentiores autem res vel loca prisca aetate animantes esse intellecta, cf. K. E. E. Schmidt Beitraege zur Gesch. der Gramm. p. 269, Ast ad Plat. de leg. III p. 16 in animadv. p. 15, Ameis in app. ad *α* 404; aliter Heinr. Schmidt Syn. II p. 542 s. qui cum aut unam aut alteram notionem subesse negat, idem esse dicit, quod ‚exstare'. 1) *Δ* 45 *ναιετάουσι πολῆες*, *ι* 23 *νῆσοι πολλαὶ ναιετάουσι*. 2) a) *Z* 415 *πόλιν . . εὖ ναιετόωσαν* cf. *Β* 648 *θ* 574 h. Ap. Del. 175. *Z* 370 *δόμους εὖ ναιετάοντας* cf. 497 *Λ* 768 *ρ* 28 85 178 275 324 *φ* 242 *ω* 362 h. Merc. 283 *ν* 371. *δ* 96 *οἶκον εὖ μάλα ναιετάοντα*, *τ* 30 *φ* 387 *χ* 399 *μεγάρων εὖ ναιεταόντων*. b) *α* 404 *Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης*. — Collocatur plerumque in arsi quinta, praeterea in secunda, in prima bis, in tertia semel legitur. (*περιναιετάουσαι*.)

ναίω (pro *νασjω*; ducitur a rad. skr. nas. cf. Grassmann Kuhn Ztschr. XI p. 33, Curt. Grdz.[4] p. 315, Verb. I p. 299 II p. 368, Schaper genera comp. p. 13, Leskien in Curt. Stud. II p. 87 6. de notione v. Heinr. Schmidt Syn. II p. 542 s.) habito. *ναίω -εις -ει -ετε -ουσι(ν) -οιμεν -οιτε* *Γ* 74 Zenod. *ναίοιμεν* cf. Ariston. ad l. l., *ναιέμεναι -έμεν ναίειν ναίων -ουσα -οντες ἔναιον -αιε -αι', ναῖον ναῖε(ν) ναῖ' ναῖον* Ariston. ad *Z* 34 *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὃς νάε Σατνιόεντος* (libri *ναῖε*), item *Ν* 172 cf. La Roche Hom. Text. p. 310, Duentzer Zen. p. 84. contra Ameis in app. ad *Z* 34 Zenodotum *ναῖε* cum scriberet, *αι* diphthongum corripi putasse iudicat. *ναίεσκεν -ον* cf. Buttmann A. Spr. I p. 394 adn. 2, Molhem de augm. ap. Hom. et Herod. usu Lundae 1876 p. 33. *ναιόμενον -ῳ -ῃ -άων ναιόμενα* part. praes pass. semper addito adv. *εὖ*, quae disiuncta scribenda esse docent plerique cf. Classen Beob. p. 65 s., Fedde Wortzus. in Hom. I p. 8 et s. v. *εὖ ναιετάων*, sed Weissenborn de adi. comp. p. 36 libros man. secutus coniunctim. *νάσσα ἔνασσαν νάσθη* cf. Buttmann A. Spr. II p. 8 191, Curtius Verb. II p. 368. Eust. 1047 12 *παρὰ τὸ νῶ, οὐ τὸ ἐντελὲς νέω* ducere vult cf. ib. 1076 22, 951 50. *νέαται* *Ι* 153 pro *ναίονται* esse *ὡς κέαται* pro *κεῖνται* Ariston. schol. A ad l. l. docet, quod propter formam (cf. s. v. *νέατος*) fieri non potest, etsi ab Aristonico et Herodiano probatur. I. **de personis.** a) intrans. additur aut praepos. *δ* 126 *ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃς* cf. *ο* 226 h. Ap. Pyth. 48 *Ε* 543 613 708 *Z* 13 *Ν* 695 *Ο* 334, *Ψ* 299 *ναῖεν δ' ὅ γ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι*, ubi cum *ὅ γ'* quo referendum sit non liqueat Nauck mél. Gr. Rom. IX p. 619 *ναίοντι ἐν* legit. cf. *ε* 58 *ζ* 4 *λ* 257. h. Ven. 189 *ἐν ἀνθρώποισι . . ναίειν*, *Β* 130 *ναίουσι κατὰ πτόλιν* cf. h. XV 8. *ν* 240 *πρὸς ἠῶ ἠέλιόν τε*, *Β* 522 *πὰρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον* cf. *Z* 34 *Ε* 710. h. Ven. 227 *ναῖε παρ' Ὠκεανοῖο ῥοῇς ἐπὶ πείρασι γαίης*, *Β* 758 *περὶ Πήναιον καὶ Πήλιον . . ναίεσκον*, *Π* 235 *ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ σοὶ ναίουσ'*, *Ρ* 432 *παρ' αὐτῷ ναῖ'* cf. *Ν* 176 *Ο* 551. *Σ* 87 *μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσι ναίειν*, *ο* 96 *οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ*, aut dat. loci *Z* 396 *Π* 719, *αἰθέρι ναίων* *Β* 412 *Δ* 166 *ο* 523, aut adv. loci *ἔνθα* *η* 246 255 *κ* 1 135 *λ* 476 *μ* 449 *ω* 14, *τηλόθι* *Π* 233 *μ* 135, *τόθι* *ο* 241, *ἐγγύθι* *η* 29. *γ* 292 *ἧχι Κύδωνες ἔναιον Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα*, *Β* 535 *ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης*, h. Merc. 6 *ἄντρον ἔσω ναίουσα*. b) transitive. *Β* 593 *Ἀμφιγένειαν ἔναιον* cf. 511 615 681 824 *Γ* 257, 74 *ναίοιτε Τροίην* Ariston. *ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ναίοιμεν. γελοῖος δέ ἐστιν ἑαυτὸν καταριθμεῖν τοῖς ὕστερον οἰκήσουσι τὴν Τροίαν, ἀδηλότητος οὔσης εἰ νικήσει* cf. ad 257. *Ν* 172 *λ* 265. *Ι* 484 *ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης*, *ι* 49 *ἤπειρον ναίοντες*, *Ο* 190 *ἅλα ναιέμεν* de inf. v. Meierheim de inf. Hom. I p. 59. *ρ* 419 *τ* 75 *οἶκον ἔναιον ὄλβιον ἀφνειόν*, *Ξ* 121 *ναῖε δὲ δῶμα ἀφνειόν*. *δ* 517 *δώματα ναίει* cf. 518 ubi acc. subaudiendus est, *ε* 80 *ο* 227 h. XXIX 11. additur vel praepositio *ι* 36 *πίονα οἶκον γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει*, 113 *ὀρέων ναίουσι κάρηνα ἐν σπέσσι* cf. *Π* 221 *δ* 555 798 *ο* 104. *ν* 288 *Σάμῃ ἔνι οἰκία ναῖεν* libri plerique *ἔναιε*, sed v. Aristarchum in schol. A ad *Δ* 517, W. C. Kayser in Philol. XVII p. 685, La Roche Unters. p. 74, v. l. *ναίων*, *Z* 15 *ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων* vel dat. loci *Π* 595 cf. *Ρ* 584, *Ν* 664 *Κορινθόθι οἰκία ναίων* vel adverbia loci *α* 51 *δ* 517 *ω* 150 304 *δ* 811 *ι* 18. c) passive. semper part. praes. addito *εὖ* adverbio. *Ν* 815 *εὖ ναιομένη πόλις* cf. *Ε* 489 *Γ* 400. *πτολίεθρον* *Ν* 380 cf. *Ι* 149 291. *ν* 285 *Σιδονίην εὖ ναιομένην* cf. *Ο* 28 *Ξ* 255. d) causative aor. act. pass. sedem do. *δ* 174 *καί κέ οἱ Ἄργεϊ νάσσα*

πόλιν, h. Ap. Pyth. 120 ἀμφὶ δὲ νηὸν ἔνασσαν ἀθέσφατα φῦλ' ἀνθρώπων ξεστοῖσιν λάεσσιν, Ξ 119 Ἄργεϊ νάσθη. II. de locis. sum, iaceo. B 626 νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς Ariston. schol. A ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οἳ ναίουσι, ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν. οὐ νοεῖ δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ ναίονται. cf. Friedlaender Ariston. p. 3, schol. BL ad l. l., Ameis ad l. l. et in app. ad α 404, Schmidt Syn. II p. 542 s. cf. s. ναιετάω in fine. — Collocatur plerumque in arsi atque inprimis in prima vel sexta, rarius in quarta vel quinta, semel ω 14 in secunda, bis in tertia. in thesi legitur secunda saepius, singula exempla in prima, tertia, quarta. formae ab augmento incipientes reperiuntur in posteriore thesi secundi vel quinti, semel quarti pedis. (Νάστης νηός (?) ναιετάω ἀποναίω.)

ναῖον ‚fluebant' v. s. νάω.

νάκη (schol. V ad ξ 530 δέρμα αἰγὸς δασύμαλλον cf. Et. M. 597 13, Apoll. Soph. — Eust. 1771 50 miras etymologias profert. Goebel Lex. II p. 586 goth. snag-a vestis gr. νὺξ cognata putat.) vellus. ξ 530 ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς ἐντρεφέος μεγάλοιο. — cf. etiam Friedlaender ἅπαξ εἰρ. in Phil. 1851 p. 239.

Νάξος (ex Να-κι-ος ortum iudicantes ad rad. ‚snu' fluere cum referunt Curtius Grdz.[5] p. 319, Vaničeck E.W. p. 1158 aliud νῆσος vocis nomen esse putant. Doederlein Gl. Nr. 2239 a νήχειν, Lobeck paral. p. 401 cum Euphorione ap. Steph. Byz. παρὰ τὸ νάξαι, ὅ φασι θῦσαί τινες ducit. apud eundem Steph. ἀπὸ τοῦ Νάξου, Καρῶν ἡγεμόνος de qua re v. Lehrs Ar.[2] p. 276 s. de accentu Lobeck l. l.) Naxos insula. h. Ap. Del. 44 Νάξος, h. XXXIV 2 ἐν Νάξῳ. Est autem Cycladum maxima, et fertilitate et amoenitate insignis; hac aetate Naxia vocatur. cf. Bursian Geogr. v. Gr. II p. 489 s. Eam prisca aetate Δίην appellatam esse veteres tradunt. cf. Diod. 3 51, Forbiger A. Geogr. III p. 1029 adn. 96.

νάπη (E. M. 597 33 νάπαι· δρυμοὶ φάραγγες κοιλάδες. cf. Apoll. Soph., Hesych., Eust. 729 42. apud eundum et in E. M. l. l. v. veterum etymologias. Doederlein Gl. Nr. 229 a γνάμπτω ducit germ. naff Napf collato. aliter Goebel Lexil. II p. 229. de accentu v. Arc. p. 113 4.) saltus. Θ 558 Π 300 σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι καὶ νάπαι.

ναρκάω (a νάρκη. cf. Vaničeck E. W. p. 1161, Fick Spracheinh. p. 385. aliter Michaelis Kuhn Ztschr. VI p. 312 qui ex ἀρκέω et ν privativo compositum esse iudicat.) obtorpesco. Θ 328 νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ, Herod. in schol. A τινὲς προπεριέσπασαν τὸ χειρ, ἵν' ἔχῃ ἐντέλειαν πτώσεως αἰτιατικῆς. ὁ μέντοι Ἀσκαλωνίτης ὀξύνει καὶ εὐθεῖαν παραλαμβάνει, ἵνα καὶ σχῆμα γένηται. sed Ariston. ib. καὶ ὅτι οὕτως εἶπε τὸ ἐνάρκησε ἐν ἴσῳ τῷ ναρκᾶν ἐποίησε τὴν χεῖρα κατὰ τὸν καρπόν. libri ACDE χείρ, GHL χεῖρ'. — cf. etiam Friedl. krit. Benutzung der ἅπ. εἰρ. in Philol. 1851 p. 239.

νάρκισσος (a νάρκη ducitur ab Eust. 1173 49, Vaničeck E.W. p. 1161, Pott Kuhn Ztschr. IX p. 421 propter vim sopiendi cf. Plut. Symp. III p. 1.) narcissus. h. Cer. 8 428 νάρκισσον. vox neque ap. ipsum Hom. neque ap. Hesiod. neque in ceteris hymnis reperitur. cf. Francke de hymno in Cererem p. 12. est flos albus, intus croceus. cf. Guenther Ackerbau bei Homer p. 29.

νάσσω (ex νακjω ortum cum lat. nacta confertur ab Angermann in Curt. Stud. V p. 3--, Fick Spracheinh. p. 344, Vaničeck E. W. p. 424. cf. etiam Goebel Lexil. II p. 5-6. Hesych. νάσσει· ὁμαλίζει θλίβει.) confercio, comprimo. φ 122 ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε, Eust. 1904 33 τὸ δὲ ἔναξεν ἀντὶ τοῦ ἐπίλησεν ἢ πατήσας ἢ χερσὶ συμπιλήσας. de formatione v. Curtius Verb. I p. 315.

Νάστης (a ναίω. cf. Sonne in Kuhn Ztschr. XV p. 136 qui viri nomen ad Solem deum pertinere opinatur.) B 867 Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο. v. l. Ναύστης. cf. B 870 871. Nomionis filius, Carum dux, auro sicuti puella ornatus, cum ad bellum profectus esset, ab Achille in flumine Scamandro occisus est cf. B 867—75. Ariston. ad B 870 871 ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀμφιμάχου ἐστὶ τὸ „ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων". ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦ Νάστου λέγει. videtur igitur hic hos versus in quibus Amphimachus commemoratur non legisse, quare L. Mueller in Philol. 1856 XI p. 175 s. eos eiciendos esse iudicat. cf. Ameis-Hentze in app. ad l. l.

Ναυβολίδης (patronym. a Ναύβολος ducitur. cf. Eust. 1588 17, Hinrichs de eloc. Hom. vest. Aeol. p. 73 s.) 1) B 518 Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο. 2) θ 115 Εὐρύαλος βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηι, Ναυβολίδης, ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε πάντων Φαιήκων ita cod. Marc., plerique libri Ναυβολίδης θ', qua lectione accepta Ναυβολίδης nomen proprium accipiendum est. Sed impedit et forma quae est patronymici et quod Naubolides postea non commemoratur et quod inferius v. v. 175—176 ipse Euryalus pulcherrimus Phaeacum dicitur. Quare auctore Grashof Schiff bei Homer p. 3 not. particulam θ' expungunt Bekker[2], La Roche, Nauck, Hentze ap. Ameis in app. ad l. l. cf. Anton in Rh. Mus. 1864 XIX p. 228—35, La Roche Unt. p. 225. Sed τε retinent Nitzsch, Baeumlein, Dindorf, Kirchhoff, Friedlaender zwei hom. Woert. Verz. p. 814, Ameis qui in app. ad l. l. copiosius de re egit; eius autem ad sententiam fulciendam quod patronymica Μενοιτιάδης, Ὑπερίων, quippe quae omnibus nota sint, nomine proprio non addito leguntur, nihil valet. De nominis formatione cf. etiam Lehrs Ar.[3] p. 458.

ναύ-λοχος (schol. BQ ad κ 141 ἐγὼ δὲ ναύλοχον λέγω ἐκ τοῦ λοχᾶσθαι καὶ κρύπτεσθαι ἐν αὐτῷ τὰς ναῦς. cf. Eust. 1519 59, qui praeterea λ inserto alterum membrum ab ὀχεῖσθαι profectum esse tradit. ex ναυ stirpe et λέχος compositum esse iudicant G. Meyer in Curtius Stud. V 109, Berch Comp. d. Nom. p. 13, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 54, Weissenborn de adi. comp. p. 44, Vaničeck E. W. p. 1158. Sed Duentzer Kuhn Ztschr. XV p. 43 s. -οχο suffixum iudicans a substantivo ναῦλον ducit, cui significationem stationis navalis tribuit. de accentu v. Arc. p. 90, 2.) navium stationi accommodatus. κ 141 ναύλοχον ἐς λιμένα, δ 846 λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ | ἀμφίδυμοι.

ναύ-μαχος (schol. B ad O 339, Berch Comp. der Nom. p. 18, Schaper genera comp. p. 12, Weissenborn de adi. comp. p. 16, Hinrichs de el. Hom. vest. Aeol. p. 73 s., qui prius membrum aeolicum esse, id quod Theod. Ameis de Aeol. Hom. p. 23 39, Gelbke in Curt. Stud. II p. 16 contenderunt, negat. de accentu v. Herod. schol. A ad O 339, Eust. 1021, 41.) proelio navali aptus. de hasta qua ex navibus dimicatur. O 677 ξυστὸν μέγα ναύμαχον, 388 μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά

σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο | ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ.

Ναυσί-θοος (compositum esse iudicant Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 12 42, Fedde Wortzus. bei Hom. I p. 14 17, Weissenborn de adi. comp. p. 20, Herod. *περὶ ὀρθογρ.* II p. 553, 13 Lentz, id. schol. A ad *K* 109 cf. etiam Hinrichs de Hom. el. vest. Aeol. p. 73 s., negat Weck zur Erklaerung hom. Pers.-Namen pr. Metz 1883 p. 34, qui *θοος* suffixum esse putat. de nom. formatione cf. etiam Lehrs Ar.² p. 458.) Nausithous, Phaeacum rex. *η* 63 *Ναυσίθοος*, *ζ* 7 *N. θεοειδής*. *θ* 565 *Ναυσιθόου*. *η* 56 *Ναυσίθοον*, 62 *Ναυσίθοον μεγάθυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἄνασσε.* Neptuni ex Periboea filius, Rexenoris et Alcinoi pater *η* 56 s., Phaeaces, qui prope Cyclopes in urbe Hypereia habitabant, cum ab his vexarentur, Scheriam deduxit *ζ* 7 s. Ubi futurum esse Phaeacum navi fracta ut urbi mons circumdaretur, id quod ex patre cognoverat, filio praecinuit. *θ* 565 s.

Ναυσι-κάα (prius vocis membrum quo pertineat apparet cf. Herod. ed. Lentz II p. 553 13, schol. A ad *K* 109, Hinrichs de el. Hom. vest. Aeol. p. 74, qui contra Theod. Ameis de Aeol. Hom. p. 23 39 et Gelbke in Curt. Stud. II p. 16 disputat, cum formam aeolicam esse negat; Nausicaam enim cum fabula Phaeacea quae sit Ionum, necessitudinem habere, cf. ib. p. 169, Muellenhof D. Alt. p. 48. alterum membrum, unde ortum sit non liquet. atque alii ducunt a *καίνυμαι* E.M. 598 27, Pott E. Forsch. II¹ p. 271, Zacher de nom. in *-αιος* Halle 1877 p. 15 s., Peppmueller XXIV B. der Il. p. 138, Bopp vgl. Gr. III² p. 449, Weissenborn de adi. comp. p. 19 s. alii ad rad. *καν καίω* ‚urere' referunt cf. Roediger de prior. membr. comp. fin. p. 95, contra quos Fedde Wortzus. bei Hom. I p. 17 disputavit. alii a *κοεῖν* q. s. *νοεῖν*, nom. *Λαοκόων Ἱπποκόων* collatis, ducunt Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 23, Friedlaender zwei hom. Woert. Verz. in N. Jahrb. suppl. III p. 815. alii a rad. skr. çaṅs celebrare Zacher de prior. nom. comp. Graec. partis form. p. 36, Vaničeck E.W. p. 150. atque negari non potest epitheton quod est ‚navibus celebrata' Phaeacum regis filiae aptam esse cf. G. Meyer in Curt. Stud. V p. 91. Contra Weck zur Erklaerung hom. Pers. Namen p. 34 compositum esse negat, cum *κάα*, lat. -cuus -quus terminationibus collatis, simplex suffixum esse censet. praeterea v. Lehrs Ar.² p. 458. de ultima longa cf. Harder de *α* vocali ap. Hom. producta Halle 1876 p. 85 86, qui nomen ex vetustiore carmine desumptum esse arbitratur.) *Ναυσικάα* *ζ* 25 voc., nom. *N. θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα* *θ* 457, *θυγατὴρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο* *ζ* 17 213, *θ* 464 vocat., *N. λευκώλενος* *ζ* 101 186 251. *Ναυσικάᾳ* *ζ* 276. *Ναυσικάαν εὔπεπλον* *ζ* 49, *λευκώλενον* *η* 12. Nausicaa, pulcherrima Alcinoi ex Arete filia, a Minerva, Dymantis filiae facie induta, in somno admonita, primo mane ut vestes lavaret, habenis ipsa correptis, cum ancillis curru ad mare vehitur. Ubi negotio perpetrato, cum pila luderent, Ulixes clamore muliebri ex somno excitatus est; quem cum ceterae fugerent, ipsa etsi limo coopertus esset, mansit, quaerentem ubi versetur docet, cibo et potione recreatum atque lavatum ad lucum Minervae, qui prope urbem Phaeacum erat, deducit; ubi postquam ostendit, quid facere opus esset, ut regis animum sibi conciliaret et in patriam deduceretur *ζ* 15—315, eum manere iussit, dum ipsa domum pervenisset, ne a viro peregrino comitata in ora hominum perveniret. Ulixem profecturum salvere iubet *θ* 457 s. — Collocatur in arsi aut prima aut secunda. De Nausicaae natura atque indole cf. Ameis in app. ad *ζ* 275, ubi Hoffmann Album des litterar. Vereins in Nuernberg 1854 p. 74 s. laudatur.

ναυσι-κλειτος et ***ναυσι-κλυτός*** v. s. v. v. *κλειτός κλυτός* in fin.

Ναυτεύς (a *ναύτης* Curtius Grdz.⁴ p. 630. nomen aeolicum esse iudicant Bergk gr. Litt. I p. 854 not. 141, Theod. Ameis de Aeol. Hom. p. 23 39, Gelbke in Curt. Stud. II p. 16, obloquitur Hinrichs de eloc. Hom. vest. Aeol. p. 73 s. cf. etiam Eust. 1439 41, Lehrs Arist.² p. 458.) *θ* 112. Phaeacum quidam.

ναύτης (a *ναῦς* ducitur a Curtius Grdz.⁴ p. 313, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 525. veterum etymologias v. in E. M. 598 29. vocem aeolicam esse negat Hinrichs l. s. v. *Ναυτεὺς* l.) nauta. *ναῦται -άων -έων -ησι(ν) -ης -αις ας.* *α* 171 *ξ* 188 *ο* 435 *π* 57 222 *Ο* 627, *ναῦται ἀκήριοι* *μ* 98, voc. ep. VIII 1 *ναῦται ποντόποροι.* *ι* 138 *θ* 162 *ναυτάων οἵ τε πρηκτῆρες ἔασι*, *Δ* 76 *Η* 4 *Τ* 375 *ναύτησι(ν)*, ep. 6 4 *ναύτης, οἳ νηὸς πομποὶ ἠδὲ ἀρχοὶ ἔασιν*, h. XXXIII 16 *ναύταις*, h. VII 37 *ναύτας*. — Collocatur plerumque in arsi ultima, praeterea in prima, secunda, tertia vel in thesi prima, secunda, quarta. de nautis v. Riedenauer Handw. in d. hom. Zeiten p. 158 c. adn. 275. (*Ναυτεύς ναυτιλίη ναυτίλλομαι.*)

ναυτιλίη (a *ναύτης ναύτιλος* Doederlein Gl. Nr. 2335, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 486. vocem aeolicam esse, id quod Bergk gr. Litt. I p. 854 not. 141, Theod. Ameis de Aeol. Hom. p. 23 39, Gelbke in Curt. Stud. II p. 16 contendunt, Hinrichs de eloc. Hom. vest. Aeol. p. 73 s. negat.) navigatio. *θ* 253 *ναυτιλίῃ*. — cf. Friedl. krit. Benutzung der *ἅπ. εἰρ.* in Phil. 1851 p. 236.

ναυτίλλομαι (a *ναύτης ναύτιλος* Doederl. Gl. Nr. 2335, Curt. Verb. I p. 367. de forma quam nonnulli aeolicam iudicant, v. s. *ναυτιλίη*.) navigo. *δ* 675 *ναυτίλλεται* coni. praes. cf. Buttmann A. Spr. I p. 360. Curtius Verb. II p. 72 *ναυτίλεται* aor. coni. scribendum esse censet. *ξ* 246 *ναυτίλλεσθαι*. cf. Riedenauer Handwerk p. 158.

νάω et ***ναίω*** (ex *σναϝω* ortum a rad. *νυ σνυ* fluere ducitur a Curtius Grdz.⁴ p. 319, Vaničeck E.W. p. 1158. Goebel lexil. I p. 352 a rad. sua sna snu snu spirare derivat.) fluo, mano. *νάει -ουσιν, ναῖον.* *ζ* 292 *ἐν δὲ κρήνη νάει*, *Φ* 197 *κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν* v. l. *νέουσι*. vocalis a in praes. brevis. *ι* 222 *ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα*, Didym. schol. H *Ἀρίσταρχος ναῖον, τινὲς δὲ νᾶον.* Aristarchum secuti sunt Apoll. Soph., Bekk.², La Roche, Nauck, alii. van Herwerden in Herm. XVI p. 372 Arist. lect. improbata propter vocalem *α* brevem *ἔναον* legi vult. *νᾶον* habent Hesych. ed. M. Schmidt III p. 138, libri plerique, alii *νάον*, schol. Ap. Rhod. I p. 1143 *νᾶεν*. schol. V ad *ι* 222 *νᾶον· νῦν ἀντὶ τοῦ περιεῤῥέοντο καὶ κατεῤῥέοντο.* cf. schol. T, Eust. 1625 54. Varia lectio *ν* 109 *ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα* ita cod. et Eust. 1735 36. Bekker², Nauck coniecerunt *ἀὲ νάοντα* cf. Bekker h. Bl. I p. 310.

Νέαιρα (ex *νεϝαρια*, qui sit comparativus Ionum ratione formatus, ortum, a *νέος* ducendum esse docent Vaničeck E.W. p. 439, Lobeck path. prol. p. 39, G. Hermann opusc. II p. 204 „Recen-

tana", Eust. 1717 35, 588 39. Sed Doederlein Gl. Nr. 2416 a νέειν natare derivat.) Neaera, quae a Sole Lampetien et Phaethusam peperit. μ 133 δῖα Νέαιρα. additur in duobus libris ms. in margine αὐτοκασιγνήτη Θέτιδος λιπαροπλοκάμοιο. cf. Lobeck de Nympharum sacris p. 5, Welcker Gr. Gött. I p. 405, qui contra Eust. 1717 35 deae naturam allegorice explicantem disputavit. Sonne Charis II in Kuhn Ztschr. X p. 401 Lunam significari nomine iudicat.

νεᾱρός (ex νεϝαρος ortum, a νέος lat. novus ducitur a Curtius hom. Stud. in Philol. 1848 III p. 14, Grd.[4] p. 315, cf. schol. ad Π 465, Hesych., Lobeck path. prol. p. 39. in E. Gud. 403 24 compositum non recte iudicatur. de notione v. Heinr. Schmidt Syn. II p. 100 s.) parvulus, tener. Β 289 παῖδες νεαροί. cf. etiam Friedlaender krit. Benutzung der ἅπ. εἰρ. in Philol. 1851 p. 237. Derivatur νεβρός.

νέᾰτος et **νείᾰτος** (ex νεϝατος ortum, a νέος ducitur. cf. Ascoli in Curtius Stud. IX p. 349, Kuehner A. Gr. I[2] p. 423 adn. 8. E. Gud. 403 13 τὸ ἔσχατον . . παρὰ τὸ νέω γίνεται νέατος. cf. E. M. 599 5 8 20. obloquitur Ebel in Kuhn Ztschr. VI p. 206, qui νήτη νεάτη vocibus coll. ad skr. ani ni ,sub' refert.) novissimus. 1) **νεάτη νέαται.** Λ 712 νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος Strab. VIII p. 349 πυμάτη, Ι 153 νέαται Πύλου ἠμαθόεντος v. l. κέαται, schol. A interl. γράφεται καὶ νάεται cf. Ι 295 ubi v. l. κέαται et ναίεται. quae lectiones profectae esse videntur ex iis, quae tradunt Ariston. schol. A ad Ι 153 νέαται· ὅτι ἀντὶ τοῦ ναίονται. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἔσχαται, οὐκ εὖ, et Herod. ib. νέαται· ὡς κέαται. σημαίνει δὲ τὸ ναίονται, γενόμενον παρὰ τὸ νῶ, οὗ παραγωγὸν ναίω. idem de accentu docet ὅσοι δὲ παροξύνουσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔσχαται κατὰ τὸ νοητὸν παραλαμβάνουσιν. οὐδ' εὐθεῖαν δὲ ὑγιῶς παροξύνουσιν· ὀφείλει γὰρ ὁμοτονεῖν τῷ νέαται. ib. Ἀπολλώνιος (Ἀπολλόδωρος correxit Lehrs Herod. p. 250) δὲ διὰ τοῦ κ γράφει κέαται. Sed forma impedit ne νέαται a ναίω ducamus. quare ἔσχαται accipiendum est cf. Nican. schol. A, Eust. 743 40, 599 20, Spitzner ad Ι 153. v. etiam Schmalfeld Philol. 1878 vol. 38 p. 179—84 et Kammer in Bursian Jahr. 1878 I p. 63. 2) **νείατος -ον -α.** vertitur et ap. Eust. 587 37 et in schol. ad l. inf. l. ἔσχατος. Ζ 295 ο 108 (πέπλος) ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων cf. Eust. 643 19, schol. B ad pr. l., Β 824 ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης cf. ep. I 3. Ε 857 Λ 381 Π 821 νείατον ἐς κενεῶνα, Ε 293 νείατον ἀνθερεῶνα, η 127 νείατον ὄρχον. Ο 341 Ρ 310 νείατον ὦμον, Ξ 466 ἀστράγαλον. Θ 478 τὰ νείατα πείρατα . . γαίης καὶ πόντοιο. — Collocantur νέατος in thesi tertia, νείατος in arsi prima, quarta, quinta.

νεβρός (pro νεϝρος ex νεϝαρος ortum, a νέος ducitur. cf. Vaničeck E.W. p. 439, Curtius hom. Stud. Philol. 1848 III p. 14, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 215, G. Schneider de nom. Graec. in -ρος term. Vratisl. 1870 p. 14, Savelsberg de dig. II 2 c. IV p. VIII, Pott E. Forsch. II p. 255, Doederl. Gl. Nr. 2216, Lobeck path. el. I p. 197. Veteres autem compositum ex νέος et βορὰ aut πορεύεσθαι esse opinantur cf. schol. AB ad Χ 1, BL ad Θ 248, E.M. 599 43, Eust. 1863 39, 1498 2. item ad βορὰ Michaelis Kuhn Ztschr. VI p. 313 lat. nefrens coll. refert. Eust. 468 36 νεβροὶ δὲ τὰ νεογνὰ τῆς ἐλάφου, schol. B ad Χ 149 μόνον ἐπὶ ἐλάφου λέγεται.) hinnuleus. νεβρόν -ῷ -οί -ούς. Θ 248 νεβρὸν . . τέκος ἐλάφοιο cf. Χ 189 Θ 249 τ 230. Ο 579 νεβρῷ βλημένῳ, δ 336 ρ 127 νεβροὺς . . . νηγενέας γαλαθηνούς. saepius in comparationibus legitur ad timoris imaginem adumbrandam. Δ 293 τεθηπότες ἠΰτε νεβροὶ cf. Φ 29. Χ 1 πεφυζότες ἠΰτε νεβροί. — Collocatur in arsi sexta, prima, altera, quinta. — cf. Koerner d. hom. Tierwelt p. 46 s.

νεηγενής (compositum ex νέος et rad. γεν. cf. G. Meyer de nom. Graec. comp. Vratisl. 1871 p. 15, Zacher de prior. nom. compos. Graec. partis form. I p. 26, qui η vocalem ex ο metri causa profectam esse iudicant, cf. Berch Comp. der Nom. p. 20, Schaper genera comp. p. 13, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 9 49, Weissenborn de adi. comp. p. 16, Tobler Wortzus. p. 56. Sed Roediger de prior. membr. comp. Gr. conform. fin. p. 30 32, cum η praepositionem ortam ex skr. â esse iudicet, ,nuper in lucem editus' vertit.) recens natus. δ 336 ρ 127 νεηγενέας sc. νεβρούς. ita libri. Did. in schol. HQ ad δ 336 Ἀρίσταρχος νεογενέας cf. Lobeck parerg. p. 661. Aristophanem νεηγενέα scripsisse Nauck Aristoph. p. 23 ex schol. ad δ 339 coniecit.

νεήκης (ex νέος et ἀκὴ compositum. cf. Herod. l. infra l., Eust. 938 8, Doederlein Gl. Nr. 181, Berch Comp. d. Nom. p. 14, Schaper genera comp. p. 13, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 57. de accentu tradit Herod. schol. A ad Ν 391 νεήκεσι· ὡς εὐμήκεσιν ἀνεγνώσθη· οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ὡς εὐγενέσιν, ὅπερ καὶ ἐχρῆν. παρὰ γὰρ τὴν ἀκὴν ἡ σύνθεσις. τὰ δὲ παρὰ τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ συντιθέμενα καὶ εἰς ης περατούμενα ἐπιθετικὰ τότε ὀξύνεσθαι θέλει, ὅταν ἔχῃ οὐδέτερον παρασχηματισμὸν καὶ τὴν γενικὴν εἰς ους περατουμένην . . οὕτως οὖν ἐχρῆν καὶ τὸ προκείμενον. ὅμως μέντοι ἡ παράδοσις τὸ νεήκης καὶ ταναήκης βαρύνει κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εὐμήκης μεγακήτης. cf. ib. schol. B, Eust. 939 8, La Roche hom. Text. p. 314 s.) nuper acutus factus. Ν 391 Π 484 πελέκεσσι νεήκεσι.

νέηλυς (ex νέος et stirpe ἐλυθ compositum cf. Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 19 33, Berch Comp. d. Nom. p. 21. de δ consona genetivi v. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 103 et Weissenborn de adi. comp. p. 34. de accentu Herod. περὶ μον. λέξ. p. 32 33. de form. E. M. 599 33.) qui recens advenit. Κ 434 558 νεήλυδες Thraces s. equi. cf. schol. A ad Κ 434 νεωστὶ ἐληλυθότες, Am.-He. ad 558.

νεηνίης (a νέος pro νεϝηνιης vox ionica. Woerner subst. Hom. appell. p. 19, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 466. Sed Goebel Lexil. II p. 39 s. compositum esse opinatur.) adiectivum. adulescens. ξ 524 ἄνδρες . . νεηνίαι, κ 278 νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικώς, cf. h. VII 3 ubi πρωθήβῃ additur.

νεῆνις (a νέος Leo Meyer vgl. Gr. II p. 559. sed Goebel Hom. pr. Konitz 1861 p. 20, Lexil. II p. 39 s. compositum ex νέος et rad. an ,splendere' esse iudicat. de accentu Arcad. p. 32 20.) puella. η 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, Σ 418 ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι ubi Nauck νεηνίδεσιν εἰκυῖα, Christ in Rh. Mus. 1881 N. F. vol. 36 p. 35 s. νεήνισσιν ϝεϝικυῖαι, collata ἴρισσιν forma, scribendum esse coniecerunt.

νεή-φατος (a νέος et rad. φα φημί. Vaničeck E. W. p. 439 pro νεϝη-φανὴς „recens sonans" esse putat, Goebel lex. I p. 108 ex νεα-σφατος a rad. sua σφα ,spirare' ducit, Roediger de prior. membr. comp. Gr. conf. fin.

p. 26 32 *η* vocalem praepositionem, quae skr. est â, esse iudicat.) recens dictus. h. Merc. 443 *νεήφατον ὄσσαν*.

νείαιρα (ex *νεϝ-αρ-ια* ortum, comparativum adi. *νεαρὸς* esse docent Curtius hom. Stud. in Philol. 1848 III p. 14, Vaniček E.W. p. 439, cf. schol. A ad *E* 539, Eust. 1717 35, Curtius Grdz.[4] p. 315, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 628, Doederlein Gloss. Nr. 2416. aliter Ebel in Kuhn Ztschr. VI p. 206. in schol. ad *Π* 465 ed. Bekk. ducitur a *νέω νέαιρα ὡς χέω χέαιρα* cf. schol. B, E. M. 598 56, Eust. 580 21. Et. Or. p. 108 25 *τὸ ἔσχατον τῆς κοιλίας. νέον νέατον τὸ ἔσχατον . . Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.* cf. Eust. 587 37. de accentu Lobeck paral. p. 307.) inferior. *Π* 465 *νείαιραν κατὰ γαστέρα*, Poll. On. II p. 209 *νειαίρῃ*, quod Ernesti maluit. sed v. Spitzner ad l. l., Lobeck l. l. *E* 539 616 *P* 519 *νειαίρῃ δ' ἐν γαστρί*. Semper in arsi prima legitur.

νεικείω et ***νεικέω*** (a *νεῖκος* ductum ex *νεικεσjω* ducitur. cf. Leskien in Curt. Stud. II p. 94, Curtius ib. III p. 192, Fedde Wort.zus. bei Hom. I p. 35, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 64, Schoenberg griech. Comp. p. 15, Curtius Verb. II p. 370. de notione v. Eust. 1348 28, Hoch lexical. Bemerk. I p. 34 s., Heinr. Schmidt Syn. I p. 139.) increpo. *νεικείω νεικεῖ νεικεῖσ'(ι) νεικείῃ -είῃσι* de *ει* diphth. v. La Roche Unt. p. 150, Fedde l. l., Lobeck path. el. II p. 264, *νεικέοι*, imp. *νείκεε νείκει, νεικείειν νεικεῖν νεικείων*, impf. *νείκεε -εον -ειον ἐνείκειον νεικείεσκε χ* 225 *B* 221 *Δ* 241, *-ον T* 86, de *ει* diphthongo contra grammaticorum veterum praecepta retento v. Spitzner observ. in Qu. Smyrn. in libro de versu heroico p. 212, Curtius Verb. II p. 381, Spohn de extr. Od. parte p. 161, *νεικέσω ἐνείκεσας νείκεσσε -εσ' -εσσε -εσσ'* cf. de Molhem de augm. ap. Hom. et Herod. usu Lundae 1876 p. 16 33. **I. Intrans.** a) absol. *Δ* 509 *H* 161, *O* 210 ubi additur dat. *χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν*, *Σ* 498. huc etiam referendi sunt loci ubi accus. qui antecedit ab alio verbo vel a part. pendet *K* 158 et *ϑ* 158 *νείκεσέ τ' ἄντην*, *ρ* 215 *σ* 9 *Ψ* 438. b) c. dat. personae *Y* 254 *ρ* 189, *Y* 252 *νείκεα . . νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον* cf. La Roche Stud. p. 27, Ariston. schol. A *ἀθετοῦνται στίχοι πέντε*. **II. Trans.** c. acc. personae. a) *B* 221 243 *Γ* 38, *Z* 333 *με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν*, *Δ* 336 359 368 *E* 471, *K* 115 de verbis coniungendis v. Nic. schol. A, Friedlaender Nic. p. 36. *T* 86 *με νεικείεσκον* Did. schol. A *παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ ἐν τῇ Χίᾳ νεικείουσι*, *Φ* 470, *Ω* 29 *ἠθέτηνται* Pseudoplut. p. 102 37, Ariston. schol. A ad *Ω* 25 *ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ κτλ. καὶ τὸ νείκεσσε οὐκ ἔστι κρῖναι, ἀλλ' ἐπιπλῆξαι καὶ διαφέρεσθαι κτλ.* quod quidem argumentum falsum est, nam *νείκεσσε* hoc loco non habet eam vim qua Ar. offendebatur, sed increpandi, cf. Tomaschewsky de Il. libro XXIV p. 9, versum item spurium iudicat Lehrs Ar.[2] p. 152. *Ω* 249 cf. Arist. ad *Ω* 25. *η* 303 *νείκεε κούρην* schol. Pal. *γρ. νείκεο*, *μ* 392 *ρ* 239 *τ* 108 *ϑ* 239. b) addito dat. instr. cf. Walter de dat. instr. p. 42. *B* 224 *Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ*, *ρ* 374 *ἔπεσιν*, *B* 275 *Φ* [480 Ariston.] *ὀνειδείοις ἐπέεσσιν*, *Δ* 241 *χ* 26 225 *χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν*, *Γ* 38 *Z* 325 *αἰσχροῖς ἐπέεσσι*, *M* 267 *ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι | νείκεον* Nic. schol. A *οὐ συναπτέον ταῦτα τοῖς ἐπάνω, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς. κοινὸν δ' ἐστὶ τὸ νείκεον. εἰ δὲ μὴ ἁρμόζοι τοῖς μειλιχίοις λόγοις τὸ νεικεῖν, οὐ θαυμαστόν. καὶ γὰρ ἐν τῇ Λ* 582 *φησίν „ἀλλὰ σύ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν". δύναται δὲ καὶ στίζεσθαι ἐπὶ τὸ μειλιχίοις, ἵνα τοῖς ἄνω προςδιδῶμεν τὸ ἡμιστίχιον. ἁρμόζει γὰρ ὀτρύνειν μειλιχίοις. ἐξαλλαγὴ δὲ ἔσται* (quia illic verbum est, hic participium) *ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγιγνωσκόντων ἡμῶν „ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι νείκεον"* cf. Friedlaender Nic. p. 21. huic sententiae accedere maluerunt Am.-He. in app. ad l. l. c) acc. rei *τι* additur *K* 249 *μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε μήτε τι νείκει*. — Varia lectio *λ* 512 *νικάσκομεν* schol. H *διχῶς νικάσκομεν ἀπὸ τοῦ νικᾶν καὶ νεικέσκομεν ἀπὸ τοῦ νεικεῖν*. — Collocatur plerumque in arsi atque inprimis prima, praeterea in secunda vel quinta, bis *E* 471 *Φ* 470 in quarta. In thesi legitur quinquies in secunda, bis *H* 161 *Ω* 29 in prima, semel *ρ* 374 in quarta, et *K* 249 in sexta. formae aor. ab augmento incipientes in tertii pedis thesi altera.

νεῖκος. (Veterum sententias v. in E. M. 601 56 *ἡ φιλονεικία. παρὰ τὸ νέοις ἐοικέναι . . ἢ παρὰ τὸ νε στερητικὸν καὶ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ γίνεται νέεικος κτλ.* quod probat Olawsky die neuhochdeutschen Part. nicht u. s. w. progr. Lissa 1855 p. 15, cf. E. Or. p. 108 22, schol. V ad *Δ* 37. de notione Apoll. Soph. *νεῖκος· ποτὲ μὲν ἡ διὰ τῶν λόγων διαφορά, ποτὲ δὲ τὴν ἔριν σημαίνει*, cf. Ariston. schol. A ad *Λ* 737, Heinr. Schmidt Syn. I p. 319 „das gegenseitige Schelten". cf. etiam Hoch lexical. Bemerk. I p. 34 s.) contentio, altercatio, certamen. *νεῖκος -εος -ει -εα*. I. altercatio. *Δ* 37 *μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα γένηται*, *Ω* 107 *νεῖκος . . ὄρωρεν*, h. Merc. 269 *ἐτύχθη*, *ϑ* 75 *νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλείδεω Ἀχ.* Coniunguntur *B* 376 *μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει* ubi *νείκεα* sunt ‚convicia'. *Y* 251 *νείκεα . . νεικεῖν* schol. A *ἐν ἄλλῳ καὶ „ὀνείδεα"*, Ariston. *ἀθετοῦνται*, de fig. etym. v. La Roche Stud. p. 27, Lobeck paral. p. 501 s., Krueger Dial. § 46 6 1, Am.-He. in app. ad *η* 50. *I* 448 *φεύγων νείκεα πατρὸς* expl. in schol. AB *τὸν πατέρα καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ γενομένας ἀρὰς φεύγει* cf. *I* 454 *πολλὰ κατήρατο*. minus recte Ameis-Hentze „Streitigkeiten mit dem Vater". *H* 95 *νείκει ὀνειδίζων* Didymus schol. A *ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων ‚νείκε' ὀνειδίζων' ἔξω τοῦ ι, ὥστε κατὰ συναλοιφὴν νοεῖσθαι τὸ ὑγιὲς νείκεε*. *Ψ* 483 *νεῖκος ἄριστε* Did. schol. A *Ἀρίσταρχος νεῖκος ἄριστε ὡς ‚εἶδος ἄριστε'*, multi libri et Plut. de audiend. poëtis 13 *νείκει*, pauci *νείκη*. II. discordiae, lis. *Ξ* 205 304 *ἄκριτα νείκεα λύσω* cf. *η* 74. *Σ* 497 *νεῖκος | ὠρώρει*, *μ* 440 *κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν*. III. certamen, pugna, bellum. 1) *Γ* 87 *H* 374 (*Ἀλέξανδρος*) *τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν*, *X* 116 *ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ* sc. Helena, *Λ* 671 *Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη* cf. *φ* 303, *Λ* 737 *Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος*, *N* 333 *τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος*, *M* 276 *νεῖκος ἀπωσαμένους* schol. BL *Ἡρωδιανὸς διὰ μόνου τοῦ ι, ἵνα δηλοῖ τὸ νίκημα*. sed *νῖκος* recentioris est aetatis. Didym. schol. A *Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ι. βούλεται λέγεσθαι τῆς νίκης ῑ* (Cobet *τὴν νικησάντων*, Schmidt Did. *τῆς νίκης*) *τὴν ἧτταν*. Cobet Mnem. N. F. IV p. 264 *νῖκος* recipiendum esse censet. *P* 544 *ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη*, *Λ* 721 *ἄγε νεῖ-*

κος Ἀθ. Δ 444 νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε μέσσῳ sc. Eris, Ν 122 Ο 400 μέγα νεῖκος ὄρωρεν cf. π 98. 2) adiunguntur synonyma Μ 348 361 πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν, υ 265 ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς | καὶ χειρῶν, ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται, Φ 513 ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται Didym. πληθυντικῶς νείκεα αἱ Ἀριστάρχου cf. schol. BV. 3) genetivi synonymorum adduntur cf. Lechner de pleonasm. Hom. p. 6, Bekker hom. Bl. I p. 185 s., La Roche in ed. Iliad. in usum schol. ad Β 474 711, Peppmueller ad Ω 673, Ameis in app. ad ξ 101. πολέμοιο Ν 271 σ 264 ω 543, φυλόπιδος Υ 140. ἔριδος μέγα νεῖκος Ρ 384. V. L. Ρ 397 pro μῶλος in cod. C ap. La Roche νεῖκος legitur. Adduntur epitheta ὁμοίιος, pro quo ὀλοίιος scribendum esse Nauck Mél. Gr. Rom. III p. 529 contendit, ἄκριτος μέγας πολύς, subst. πόνος et ἔρις. — Collocatur semper in arsi ac plerumque in quinta. Derivatur et componitur νεικέω Πολυνείκης.

νειόθεν (a νεϝος. Eust. 786 33 συγκέκοπται δὲ τὸ νειόθεν ἐκ πρωτοτύπου τοῦ νειάτοθεν, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ νεῖος δισυλλάβου ἀῤῥήτου πρωτοθέτου παρῆκται ἀφ' οὗ παραγωγὸν τὸ νείατος, cf. Lobeck path. el. I p. 373. Sed Doederlein Gloss. Nr. 2414 mire ab ἐν εἰνί. de ει diphth. v. La Roche Unt. p. 150.) ex imo. Κ 10 ἀναστενάχιζ' Ἀγαμέμνων νειόθεν ἐκ κραδίης „ex imo pectore" Verg., schol. A ἐκ τῶν ἐσωτάτων λογισμῶν cf. schol. BL, Apoll. Soph. p. 115 11 στενάζει γάρ, φησιν, οὐκ ἄνωθεν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐσχάτων μερῶν καθὸ καὶ ἡ καρδία, Ameis-Hentze.

νειόθι (a νεϝος. Eust. 1237 62 τὸ δὲ νειόθι συγκέκοπται πάντων. ἐκ τοῦ νείατον γάρ ἐστιν. εἰ μή τι ἄρα προϋπάρχει τὸ νεῖον, ἐξ οὗ παρῆκται τὸ νείατον, Lehmann Loc. bei Hom. p. 9. aliter Lobeck path. el. I p. 373 II p. 262. Doederlein Gloss. Nr. 2414 ab ἐν εἰνὶ ducere vult. de ει diphth. v. La Roche Unt. p. 150.) in imo. Φ 317 μάλα νειόθι λίμνης in imo lacu, schol. B πρὸς τὸ κατώτατον τῆς θαλάσσης μέρος.

νειός (femin. ex νεϝιος ortum, a νέος ducitur. cf. E.M. 602 37 παρὰ τὸ νεῶ νέος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι νειός. σημαίνει δὲ τὴν ἀνανεουμένην γῆν. cf. Hesych., Apoll. Soph., Curtius Grdz.[4] p. 315, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 628. de ει diphth. v. La Roche Unt. p. 150. de accentu Arc. p. 33 17.) novale, ager novalis. Σ 547 νειοῖο βαθείης, Κ 353 ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον, Ariston. schol. A ἡ δ. ὅ. ἐλλείπει ἡ διὰ cf. de gen. Friedl. Ariston. p. 26, Ameis-Hentze ad l. l., Delbrueck Abl. Instr. Loc. p. 72, Heilmann de genit. Graeci maxime Hom. usu Marburg p. 35, Zehlicke d. hom. Epith. des Nestor οὖρος Ἀχαιῶν progr. Parchim 1839 p. 30 s. Ν 703 θ 124 ἐν νειῷ, ε 127 νειῷ ἔνι τριπόλῳ, ν 32 νειὸν ἀν', Σ 541 νειὸν μαλακήν, πίειραν ἄρουραν. — Collocatur in thesi secunda excepto ε 127 ubi in prima arsi legitur. cf. Guenther Ackerbau bei Homer progr. Bernburg 1866 p. 10 s.

νειφέμεν v. **νίφω**. **νείσομαι** v. **νίσσομαι**.

νεκάς (a rad. skr. naç perire perdere ducitur a Vaničeck E.W. p. 422, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 104. — E. M. 600 2 Ὅμηρος εἴωθε λέγειν νεκάδας τὰς τῶν νεκρῶν τάξεις, παρὰ τοὺς νέκυας, νεκυάδας τινὰς οὔσας, cf. Eust. 618 8 1028 26 quam derivationem probant Doederlein Gl. Nr. 2391, Lobeck path. prol. p. 445 qui tamen poëtam ut recentiores illo nomine simpliciter νεκροὺς significasse auct. Suida iudicat.) caesorum acervus. Ε 886 ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσιν. cf. etiam Friedlaender ἅπ. εἰρ. Philol. 1851 p. 243 s.

νεκρός (ad rad. skr. naç perire perdere ut lat. nex goth. naus refertur a Kuhn in Kuhn Ztschr. II p. 271 134, Froehde ib. XIII p. 456, Duentzer ib. XIV p. 186, Curtius Grdz.[4] p. 161. veteres a νε στερητικὸν et κῆρ ducunt, v. E. M. 599 48, Apoll. Soph., Hesych., obloquitur Lobeck path. el. I p. 197. Doederlein Gloss. Nr. 2391 germ. nahan naehen cognatum esse opinatur. de accentu v. Arc. p. 73 14.) mortuus, occisus, corpus hominis mortui. νεκρός -οῖο -οῦ -ῷ -όν -οί -ῶν -οῖσι -οῖς -ούς. Semper de hominibus iisque in proelio occisis exceptis Od. locis. 1) a) qui occiditur vel occisus est. Ρ 362 ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων, Δ 506 Ε 573 Ρ 317. b) qui mortuus est. μ 10 νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνηῶτα, 13 (νεκρός τε κάη καὶ) τεύχεα νεκροῦ. c) qui apud inferos sunt. ἔθνεα νεκρῶν κ 526 λ 34 632. νεκροὶ ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων λ 475 Nic. schol. HT εἰς τὸ βροτῶν ἡ στιγμή, ἵν' ᾖ οὕτως ὁ νοῦς, ὅπου ἐν τῷ Ἅιδῃ οἰκοῦσι οἱ τεθνηῶτες ἐπιλελησμένοι τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων· . . ἐὰν δὲ μὴ εἰς τὸ βροτῶν στίξωμεν, ὁ νοῦς οὕτως, ὅπου αἱ ψυχαὶ τὰ εἴδωλα τῶν ἀποθανόντων ἀνδρῶν ἀφρόντιστοι ζῶσι τὰ κατὰ ἀνθρώπους μὴ λογιζόμενοι. 2) corpus hominis occisi. νεκρὸς μ 13 (mortui) Δ 493, νεκροῖο Χ 367 Ω 137 655, νεκροῦ Ε 620 Π 629 Ρ 627 734 Σ 158 164, νεκρῷ Π 579 Ρ 300, νεκρὸν Δ 467 Ε 298 Π 545 641 644 Ρ 13 104 108 275 412 509 581 589 635 713 718 722 Τ 26 Χ 259 Ψ 13 51 165 Ω 139, 151 Arist. schol. A ὅτι οὕτως εἴρηκεν νεκρόν, ὃν ἔκτεινεν, ἀντὶ τοῦ ὃν κτείνας νεκρὸν ἐποίησεν κτλ. Ω 180 709 787. νεκροὶ Ψ 197. νεκρῶν Ν 194. νεκροῖσι Η 408 de interp. v. Nican. schol. A. νεκροῖς Κ 493. νεκροὺς Η 332 376 395 428 431 Φ 235 343 348, Ζ 71 νεκροὺς . . συλήσετε τεθνηῶτας Didym. schol. A οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ „Τρώων ἀμπέδιον συλήσομεν ἔντεα νεκρούς", schol. LV νεκροὺς λέγει τεθνηῶτας τὸ ὂν δηλῶν, ὡς τάφρον ὀρυκτήν, ubi praeterea contra Zenodotum disputatur. de pleonasmo v. Lechner de pleon. Hom. I p. 7, Ameis-Hentze in app. ad κ 530 et ad λ 386. Σ 540 νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνηῶτας Ariston. schol. A ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων τόπων οἱ γλωσσόγραφοι νεκροὺς τοὺς νέους ὑπέλαβον λέγεσθαι. cf. Lehrs Ar.[2] p. 44. — Epitheta adduntur ἀφραδέες et (κατα)τεθνηῶτα(ς). Collocatur plerumque in arsi, inprimis prima vel ultima, rarius in tertia, paucis locis in quinta, quarta, secunda. In thesi legitur sexies in tertia, ter in secunda, semel Ω 655 in quarta.

νέκταρ (incertae originis vocem alii compositum esse iudicant atque derivant aut ut schol. νεωτ. ad Α 598 παρὰ τὸ νε στερητικὸν καὶ τὸ κτῶ τὸ φονεύω, cf. E.M. 600 15, Apoll. Soph., Eust. 160 22, Naegelsbach hom. theol. p. 42, Schoemann das Ideal der Hera ap. Doederl. Gl. Nr. 2239, Grimm Deutsche Myth. I p. 294, aut ut E.M. 600 12 (τὸ τῶν θεῶν πόμα, οἱονεὶ τὸ συνέχον τοὺς πίνοντας αὐτὸ ἐν νεότητι.) παρὰ τὸ νέον καὶ τὸ ἔχω, νεοέκταρ καὶ κατὰ συγκοπὴν νέκταρ, cf. Apoll. Soph., Eust. 438 21. Alii simplicem esse vocem docent, cf. Lobeck path.

el. I p. 197 atque ducit Doederlein l. l. a νήχεσθαι, Graff Sprachgesch. II p. 1018 fluvium Neckar angels. necker comparat; alii cognatum putant νώγαλον norw. snaka, nostrum schnockern schnucken i. e. cupediis vesci Fick in Bezz. Beitr. 1876 I p. 26, Curtius Grdz.[5] p. 184, Goebel Lexil. II p. 587 s. copiosius de voce egerunt Schmalfeld in Ztschr. f. Gym.-W. 1876 vol. 30 p. 737 s., N. Jahrb. 1876 Suppl. VIII p. 295, qui a rad. skr. snih part. snigdha, ‚nitidus', ducit, etsi nullum litterae s vestigium in versu Homerico exstat, et Roscher Nectar u. Ambrosia p. 27, qui cum νεκρὸς cognatum esse iudicat. cf. etiam Bu. in Litt. Centralblatt 1883 p. 1012. de accentu Herod. περὶ μον. λέξ. p. 30 13 p. 32 30.) nectar, deorum potio. cf. schol. D ad Α 598, Apoll. Soph., Eust. 160 21, Suid. cf. etiam Roscher l. l. p. 9 s. νέκταρ -αρος. h. Ap. Del. 10 124 νέκταρ. Δ 3 ν. οἰνοχόει, Α 598 γλυκὺ νέκταρ, h. Ven. 206 ἀφύσσων νέκταρ ἐρυθρόν, ε 93 κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρὸν sc. Calypso, schol. BEQ οὐ γὰρ κίρναται τὸ νέκταρ. ib. schol. T ex Aristotele ostenditur hoc loco κεραννύναι εἶναι οὐ τὸ μῖξαι, ἀλλὰ ψιλῶς ἐγχέαι. ι 359 τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ. Achilli nectar instillatur Τ 348 νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκάνει cf. 353. Eodem putor a Patrocli mortui corpore prohibetur Τ 38 ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν | στάξε κατὰ ῥινῶν ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη. — Epitheta γλυκύ ἐρυθρόν adduntur. — Collocatur vel in arsi complurium pedum vel in thesi tertia. (νεκτάρεος.)

νεκτάρεος (a νέκταρ. Hesych. vertit ἡδὺς εὐώδης θεῖος. cf. schol. ad Σ 25 Γ 385, Suid., E.M. 438 25. Schmalfeld Ztschr. f. Gym.-W. vol. 30 p. 744, N. Jahrb. suppl. VIII p. 295 a splendore et operis elegantia Helenae vestem Γ 385 ita appellatam esse iudicat.) nectareus (nitidus). Σ 25 νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι ubi Herwerden Herm. XVI p. 362 νηγατέῳ legendum esse censet, quod Achillis vesti illud epitheton non aptum sit. Γ 385 νεκταρέου ἑανοῦ, de Helenae veste. — Collocatur in arsi aut prima aut secunda.

νέκυς (ad rad. skr. naç ut νεκρὸς refertur. cf. Kuhn in Kuhn Ztschr. II p. 139 271, Pauli ib. XIV p. 101, Curtius Grdz.[4] p. 161. Veterum sententias v. in E. M. 599 55, Apoll. Soph., Doederl. Gl. Nr. 2391 a nahan nachen germ. voce derivat. de υ vocali in nom. acc. sing. producta v. Herodian. περὶ διχρ. p. 341 ed. Lehrs, Cramer An. Ox. III p. 282 10, schol. V ad Ψ 110, Hartel hom. Stud. I p. 105, La Roche Iliad. ed. in usum schol. ad Ρ 394. Legitur ita ut cognosci liceat ultimam natura longam esse nom. sing. νέκῡς Σ 180, ubi Doed. ad l. l. non recte acc. plur. intellegit, et Χ 384, acc. νέκῡν cf. schol. V ad Ψ 109 ἀττικῶς ἐξέτεινε τὸ νέκυν, Δ 292 Ψ 110 Η 84 Ρ 394 692 724.) qui mortuus est. νέκῡς -υος -υι -υν -υες -ύων -ύεσσι -υσσι -ῠας, acc. pl. νέκῡς Η 420 Did., ω 417. 1) qui mortuus est. a) Ω 423 κήδονται θεοὶ υἷος ἑῆος καὶ νέκυός περ ἐόντος. b) inferi. Ο 251 νέκυας καὶ δῶμ' Ἀΐδαο . . ἵξεσθαι cf. μ 383. λ 94 νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον, κ 518 λ 26 485, 569 θεμιστεύοντα νέκυσσιν v. l. νεκύεσσιν et νεκύεσιν. κ 521 536 λ 49 νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, λ 605 κλαγγὴ νεκύων, κ 530 λ 37 146 540 564 νεκύων κατατεθνηώτων, λ 491 νεκύεσσι καταφθιμένοισιν. 2) corpus hominis in proelio occisi. νέκυς Ψ 160 190, Σ 180 ᾐσχυμμένος, Χ 386 κεῖται νέκυς ἄκλαυτος ἄθαπτος Πάτροκλος. νέκυος Ν 709 Π 321 577, Ρ 240 νέκυος πέρι δείδια Πατρόκλοιο Arist. ἢ δ. ὅ. ἄδηλον πότερον περὶ νέκυος Πατρόκλου ἢ περὶ Πατρόκλου τοῦ νέκυος γεγονότος. ἀναστρεπτέον δὲ τὴν πρόθεσιν, ὅπως ἐξῆς γένηται περὶ νέκυος, Σ 20 γυμνοῦ. νέκυι Ω 108 Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι Ariston. schol. A ὅτι οὕτως λέγει Ἕκτορος νέκυι, οὐχ Ἕκτορι . . καὶ ἀλλαχοῦ μ 10 νεκρὸν Ἐλπήνορα. νέκυν Δ 492 Η 84 Ρ 127 277 394 724 735 746 Σ 152 Τ 225 Ψ 34 135 168 Ω 35 581 697, Ρ 122 γυμνόν, Ψ 110 ἐλεεινόν. νέκυες Φ 302. νεκύων Α 52 de genet. Krueger Dial. § 47 8 1, Am.-He. ad l. l., Θ 491 Κ 199 Π 72 Φ 218 Χ 271, Π 661 ἐν νεκύων ἀγύρει. νεκύεσσι Ε 397 cf. Schultz die Aktorionensage p. 26, Κ 349 Ο 118 Φ 220 325. νέκῡς Η 420 Did. schol. A ὅτι Ἀρίσταρχος νέκῡς ἐκτεταμένως καὶ ὀτρύνοντο, οὐκ ὄτρυνον, cf. Lobeck path. el. II p. 116 s. van Herwerden quaest. ep. et eleg. p. 12 propter νέκῡς formam hunc versum interpolatum esse putat. sed eadem reperitur ω 417 ἐκ δὲ νέκυς οἴκων (οἶκον δὲ) φέρον. νέκυας Η 418 Κ 298 Λ 534 Υ 499 χ 407 437 438. — Η 409 Κ 343 387 νεκύων κατατεθνηώτων, Π 526 565 ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι v. l. νέκυν κατατεθνηῶτα, Σ 173 νέκυος πέρι τεθνηῶτος, χ 401 Ψ 45 μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν. — Epitheta adduntur τεθνηῶτες κατατεθνηῶτες κτάμενοι καταφθίμενοι cf. Lechner de pleon. Hom. I p. 7, Ameis-Hentze in app. ad κ 530 λ 386 et de corporibus mortuorum et de inferis usurpata, ἄκλαυτος ἄθαπτος ᾐσχυμμένος γυμνός ἐλεεινός, vocantur inferi ἀμενηνὰ κάρηνα, paucis locis additur genetivus nom. proprii. — Collocatur et in priore thesi plerumque pedis secundi aut tertii, quinquies quinti, primi Ω 423, quarti μ 383, et in posteriore thesi inprimis tertii aut secundi pedis, sexies primi, ter quinti.

νεμέθοντο Λ 635 sc. πελειάδες ἐν δέπαϊ i. e. pascebantur. schol. AD τουτέστι ζώσαις καὶ πινούσαις ἐῴκεσαν αἱ πελειαί. cf. schol. V, Hesych. ἐνέμοντο, ἀπὸ τῆς νεμέσεως. ducitur a νέμω. cf. Curtius Grdz.[4] p. 546, Verb. II p. 342 345, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 391, Wentzel quaest. de dict. Hom. I progr. Glogau 1836 p. 37.

νεμεσάω et **νεμησσάω** (a νέμω ducitur. E.M. 600 36, Curt. Grdz.[4] p. 314 s., Fulda Unters. p. 161 s., νεμεσσάομαι propter duo s ex νεμεσιάομαι ortum, a νέμεσις ducendum esse docent Vaniček E.W. p. 432, Curt. Verb. I p. 338 s., de notione Eust. 645 10 τουτέστιν οὐ μόνον χολοῦσθαι τὴν ἁπλῶς χολήν, ἀλλὰ καὶ τὴν μετὰ δικαίας μέμψεως cf. 1416 33 saep.) indignor, suscenseo, de diis et hominibus usurpatur. Primam significationem esse imputandi, unde περὶ κῆρι, θυμῷ, ἐνὶ θυμῷ vocibus additis suscensendi ortam esse Fulda l. l. docet. coniunguntur autem his vocibus νεμεσσῶμαι -ᾶται Ν 119 δ 158, aor. pass. α 119 Β 223. Exstant formae νεμεσῶ νεμεσᾶτον, imp. νεμέσσα -ἐσα, impf. νεμέσσα ἐνέμεσσα aor. νεμέσησε -ησαν -ήσῃ, imp. νεμεσήσετ'. med. νεμεσσῶμαι -ᾶται νεμεσήσεαι -ήσεται, aor. coni. νεμεσήσεται Arist. schol. A ad Ρ 93 ἀντὶ τοῦ νεμεσήσηται . . μέμψηται νεμεσσήσαιτο. Pass. aor. activa notione utitur νεμεσσήθη -θεν coni. νεμεσσηθῶμεν libri, Did. schol. A ad Ω 53 Ἀρίσταρχος νεμεσσηθέωμεν διὰ τοῦ θε quem La Roche, Hermann Orph. p. 778 secuti sunt, νεμεσσηθείομεν Bekk.[2] cf. hom. Bl. I 227, Nauck, Curt. Verb. II p. 59. Wackernagel in Bezzenb. Beitr.

IV p. 288 *νεμεσσηθήομεν.* Inter act. et medii aut passivi notionem nihil fere intercedit. I) absolute. indignor. a) de hominibus. *Κ* 145 *Π* 22 *μὴ νεμέσα* schol. BL explicant *κλαίοντί μοι μὴ μέμφου*, *ψ* 213 *μὴ νῦν μοι τόδε χώεο μηδὲ νεμέσσα*, *ρ* 481 *φ* 285 *Ν* 293 *ὑπερφιάλως νεμέσησαν*, *δ* 158 *νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν*, *τ* 169 *νεμεσσῶμαι δέ τ' ἀκούων*, *α* 228 *νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ αἴσχεα πόλλ' ὁρόων* schol. Q vertit *μέμψαιτο ἄν τις*, *Π* 544 *νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ* cf. *β* 64 schol. S *μεμπτὸν ἡγήσασθε.* *Ο* 211 *νεμεσσηθεὶς* schol. BL *μεμψάμενος αὐτῷ καὶ καταγνούς, ἢ μεμπτὸν ἡγησάμενος τὸ ἀντειπεῖν ἐκείνῳ*, Ameis-Hentze: „von Scheu ergriffen", Doederlein ad l. l. „reveritus maiorem natu", *β* 227 Eust. 1013 61 *τὸ δὲ νεμεσσηθεὶς ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθεὶς τὴν νέμεσιν.* deinde non recte pergit *τὸ δὲ χεῖρας ἐμὰς μετὰ τοῦ νεμεσσηθεὶς συντακτέον μᾶλλον ἤπερ μετὰ τοῦ ὑποείξειν.* b) de diis. *Δ* 507 *νεμέσησε δ' Ἀπόλλων* cf. *Θ* 198. *Ο* 103 *πᾶσιν νεμεσσηθεῖσα μετηύδα* sc. Iuno, nam *πᾶσιν* cum *μετηύδα* coniungendum est. — Sequitur acc. c. inf. *α* 119 Telemachus *νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν.* II) c. dativo personae. cf. La Roche Stud. p. 192. suscenseo; vitio verto, si infinitivus aut participium pendet. a) de hominibus. *Δ* 413 *νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι . . ὀτρύνοντι*, *ζ* 286 *ἄλλῃ νεμεσῶ*, *φ* 147 *πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστήρεσσιν* v. l. *δ' ἐνέμεσσα* et *δὲ νεμεσᾶτο*, *Ψ* 494 *ἄλλῳ νεμεσσᾶτον*, *β* 101 *τ* 146 *ω* 136 *μή τίς μοι . . νεμεσήσῃ*, *Ν* 119 *ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι*, *α* 158 *Κ* 115 *μοι νεμεσήσεαι* schol. A. *γρ. νεμεσήσεται* cf. *Κ* 129 *Ρ* 93 *τ* 121. *Ρ* 100 *τῷ μ' οὔ τις Δαναῶν νεμεσήσεται* cf. Ameis-Hentze, Faesi-Franke, *Β* 222 *τῷ ἄρ' Ἀχαιοὶ | ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.* b) de diis. *Ν* 16 353 *Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνέμεσσα*, *Ο* 115 *μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ' . . τίσασθαι φόνον*, *Ω* 53 *νεμεσσηθέωμέν οἱ.* III) c. acc. rei. cf. La Roche Stud. p. 80, ubi veterum sententias de accus. verbis affectuum addito videbis, Bernhardy Wiss. Synt. p. 106 16, 130 29, Krueger Dial. § 46 6 9, Nitzsch et Ameis ad *ε* 215, Naegelsbach ad *Α* 257. indignor de re. a) de hominibus. *τ* 264 *νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδέν.* sequente inf. *δ* 195, acc. c. inf. *σ* 227. b) de diis. *ξ* 284 (*Ζεὺς*) *μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα*, v. l. *νεμεσσᾷ τὰ.* — Synonyma adiunguntur *Β* 223 *κοτέοντο*, *ψ* 213 *χώεο.* pendet infinitivus *Ο* 115 *δ* 158 195 et acc. c. inf. *α* 119 *σ* 227 cf. Albrecht de acc. c. inf. in Curt. Stud. IV p. 47, Hentze Acc. c. Inf. bei Homer Ztschr. f. Gym.-W. 1866 XX p. 733, Goecke Constr. der Verba dicendi u. sentiendi p. 8, Tudeer de inf. serm. Hom. rat. synt. p. 96, participium cf. Goecke l. l. p. 8, *Δ* 413 *α* 228 *τ* 169; saepius enunt. rel. ubi participium exspectamus, legitur. adduntur adverbia *ὑπερφιάλως*, *μάλιστα*, *κρατερῶς.* — Collocatur in thesi aut posteriore tertii pedis plerumque, semel *ψ* 213 quinti, aut priore pedis tertii, quinti, secundi, bis primi *Κ* 145 *Π* 22, semel *Δ* 507 quarti. (*νεμεσητός νεμεσσητός.*)

νεμεσητός vel **νεμεσσητός** (a *νεμεσάω* ducitur. cf. E. M. 600 34 *ν. μεμπτός, ἀπὸ τοῦ νεμεσσῶ*, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 305. de notione tradit Eust. 873 1 *νεμεσητός ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ ὁ ἑκάστῳ τὸ δέον ἀπονέμων ὅθεν καὶ Νέμεσις . . ἢ ὁ ἑτοιμομεμφὴς ἢ φιλομεμφὴς καὶ μεμψίμοιρος.* cf. 873 11.) 1) de hominibus ‚reverendus', ‚pudore ac reverentia dignus'. *Λ* 649 *αἰδοῖος νεμεσητὸς* sc. Achilles. ita explicant Stephanus, Damm, Spitzner, Duentzer. alii paullo aliter ‚cuius vituperationem veremur', ‚formidatus' interpretantur cf. Doederlein, Faesi, La Roche, Ameis-Hentze. alii ‚stomachosus', ‚in iram pronus' accipiunt Ariston. schol. A *μεμψίμοιρος, οἱ δὲ ἑκάστῳ τὸ δέον νέμων, ὅθεν καὶ νέμεσις. ἵνα οὖν μὴ δόξωσιν ἀμελεῖν αὐτοῦ, ταῦτά φησιν.* cf. Eust. 873 11. 2) *νεμεσσητόν* „reprehensione dignum", „indignum". impersonaliter usurpatur 1) in parenthesi. *Γ* 410 *νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη* Nic. schol. A *διὰ μέσου* cf. *Ξ* 336 *χ* 489. 2) cum inf. *Ι* 523 *χ* 59 *οὔ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι* vel c. acc. c. inf. *Τ* 182 *οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα | ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι*, *Ω* 463 *νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη | ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπάζειν.* cf. Meierheim de inf. Hom. II progr. Lingen 1876 p. 8, Goecke die Constr. der Verba dicendi u. sentiendi p. 8, Albrecht in Curt. Stud. IV p. 47. — Collocatur *νεμεσητὸς* in thesi secunda, *νεμεσσητὸν* in posteriore tertii pedis thesi.

νεμεσίζομαι (a *νέμεσις* rad. *νεμ* ducitur et „ich übe Zurechnung" explicatur a Curt. Grdz.[4] p. 319 s. — Eust. 1416 33 *ὅτι νεμεσσᾶν καὶ νεμεσίζεσθαι ὡς ἐπὶ πολὺ μὲν λέγεται τὸ δικαίως μέμφεσθαι . . ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πρωτότυπον . . τὸ νεμῶ περισπώμενον*, cf. 606 2, Fulda Unt. p. 161 s. qui primam attribuendi inde in indignandi significationem abiisse docet, quod *ἐνὶ θυμῷ* sim. adderentur. unum huius usus exstat exemplum *Ρ* 254 *νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ.* aliter haec explicat Naegelsbach hom. Theol. p. 290. — de constr. c. inf. cet. Tudeer de inf. Hom. serm. rat. synt. p. 96, Goecke Constr. der verba dicendi u. sentiendi p. 8.) me pudet, suscenseo. *νεμεσίζομαι -ομ' -ίζῃ -ίζεται -έσθω νεμεσίζετο.* I. absolute. me pudet. a) de hominibus. *Ρ* 254 *νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι*, *β* 138 *ὑμέτερος . . θυμὸς νεμεσίζεται*, *Β* 296 *οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς | ἀσχαλάαν παρὰ νηυσί.* b) de diis. *Ε* 872 *οὐ νεμεσίζῃ ὁρῶν τάδε κρατερὰ ἔργα.* II. cum dat. suscenseo. a) de hominibus. *β* 239 *ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες ἧσθ' ἄνεῳ.* b) de diis addito acc. rei. *Θ* 407 *Ἥρῃ δ' οὔ τι τόσον νεμεσίζεται ἠδὲ χολοῦται* cf. 421. *Ε* 757 *νεμεσίζῃ Ἄρῃ τάδε κρατερὰ ἔργα, ὁσσάτιον καὶ οἷον ἀπώλεσε λαόν.* III. c. acc. personae. vereor. *α* 263 *θεοὺς νεμεσίζετο.* Pendet aut acc. c. inf. *Β* 296 *Ρ* 254 aut part. *Ε* 872 aut enunt. rel. sequitur *Ε* 757 *β* 239. Synonymon iungitur *χολοῦται* *Θ* 407 421. — cf. La Roche Stud. p. 80 192 et in Iliad. ed. in usum schol. ad *Δ* 413, Hentze Acc. c. Inf. in Ztschr. f. Gymn.- W. XX p. 733, Albrecht de acc. c. inf. in Curtius Stud. IV p. 48 s., Cavallin de temp. infin. usu Hom. p. 20 s., Classen Beob. p. 146, Krueger Dial. § 56 6 2. — Collocatur in thesi tertia, secunda, quarta.

νέμεσις (a *νέμω* ducitur. E. M. 606 43, E. Gud. 405 44. Curtium autem Grdz.[4] p. 314 non recte primam significationem esse dominantis „die Waltende" statuere, cum docent Fulda Unt. p. 161, Ph. Mayer Stud. p. 73 s. ‚imputationem' ‚die Zurechnung' eam intellegunt cf. Pott in Kuhn Ztschr. V p. 265. unde oritur ea, quae est indignatio iusta et reprehensio. cf. Aristot. rhet. 2 9, eth. 2 7, qui *νέμεσιν* medium inter *φθόνον* et *ἐπιχαιρεκακίαν* locum tenere

iudicat, Plut. de virt. Mor. p. 451 E, Ph. Mayer l. l., Schmidt Syn. III p. 565, Naegelsbach hom. Theol. p. 290.) indignatio iusta. *νέμεσις -ιν νεμέσσῑ*, libri plerique *νεμέσσει*, sed v. schol. LV *διὰ τοῦ ι μακροῦ τὸ νεμέσσι ὡς Θέτι*, cf. E. M. 600 30, Spitzner ad l. l., quem editores deinde secuti sunt; Sitzler autem, Nomina auf *-ις* bei Homer in N. Jahrb. f. Phil. 1880 vol. 121 p. 515 terminationem in *-ει* praefert. 1) imputatio, indignatio, reprehensio. β 136 *νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται*, χ 40 *οὔτε θεοὺς δείσαντες . . οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι* de vocibus coniungendis v. Hentze Acc. c. Inf. bei Homer in Ztschr. f. Gymn.-W. 1866 vol. 20 p. 730, Meierheim de inf. Hom. II p. 10. Ζ 351 *ὃς ᾔδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων* schol. B *ᾔδη πρὸς τὸ φυλάσσεσθαι καὶ μὴ εἰς αὐτὰ ἐμπίπτειν* cf. h. lex. s. v. *εἴδω* vol. I p. 354 2 s. fin. Doederlein ad l. l. ‚flagitium', ‚infamia', Eust. 430 5 *τὸν ἐκ πάντων δίκαιον μῶμον*. Ζ 335 *Τρώων χόλῳ οὐδὲ νεμέσσι* de dat. v. Walther de dat. instr. Vratisl. progr. 1874 p. 13. Ν 122 *ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν*. 2) *οὐ* (*τις*) *νέμεσις* (*ἦν*) non indignum est (erat). pendet aut inf. solus Ξ 80 *οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν*, Doederl. ad Ζ 351 flagitium, infamia, cf. υ 330 *οὔ τις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν* aut dat. c. inf. α 350 *τούτῳ δ' οὐ νέμεσις . . ἀείδειν* aut acc. c. inf. Γ 156 *οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς . . . ἄλγεα πάσχειν* cf. Albrecht de acc. c. inf. in Curt. Stud. IV p. 51, Goecke Constr. d. Verba dicendi u. sentiendi p. 8. Adduntur synonyma Ζ 335 *χόλῳ*, 331 *αἴσχεα*, Ν 122 *αἰδῶ καὶ νέμεσιν* schol. BL *τήν τε κοινὴν αἰσχύνην καὶ τὴν ἐξ ἄλλων προσγινομένην μέμψιν*, sim. Eust. 923 16. cf. Ph. Mayer l. l. p. 57 s. 73 s., Naegelsbach l. l. p. 290 s. — Collocatur in thesi secunda, tertia, prima, semel in posteriore quinti pedis Ζ 335. (*νεμεσάω νεμεσσητός νεμεσίζομαι*.)

νέμος (a rad. *νεμ* lat. nemus. cf. Curtius Grdz.[4] p. 314 s., Eust. 636 16. Apoll. Soph. *ὁ σύνδενδρος τόπος καὶ νομὴν ἔχων*, cf. schol. A int. ad Λ 480, Eust. 857 34.) nemus. Λ 480 *ἐν νέμεϊ σκιερῷ*.

νέμω (ducitur a rad. *νεμ*, a qua lat. numerus goth. nima lit. númas oriuntur, cuius significationem primam fuisse attribuendi idque iuste plerique docent. cf. Curtius Grdz.[4] p. 314, Heinr. Schmidt Syn. I p. 29, Friedl. Beitr. zur Kenntniss d. hom. Gleichn. I p. 20—22. Sonne autem in Kuhn Ztschr. XII p. 351 ex descendendi, deveniendi notione ceteras derivat. Sed dubito an rectius Osthoff zur Geschichte des Perf. im Indogerm. p. 146 notionem ‚des Zusammenfassens' i. e. colligendi primam statuerit, unde et attribuendi et pascendi i. e. sibi colligendi herbas facile proficiscitur. de variis notionibus v. etiam E. M. 606 40.) tribuo, distribuo, incolo. *νέμει νέμοντα -όντων*, impf. *νέμε νέμον ἔνεμον. ἔνειμεν -αν νεῖμε(ν) -αν νεῖμον*, med. *νέμεαι -εται -όμεσθ(α) -ονται -ηαι -οιτο ἐνέμοντο νέμοντο* cf. Curtius Verb. I p. 90 383. I. **Activ.** 1) tribuo, distribuo. Ι 217 Ω 626 *κρέα νεῖμεν*, θ 470 *μοίρας τε νέμον* v. l. *τ' ἔνεμον* cf. ο 140. κ 357 *νέμε δὲ χρύσεα κύπελλα* cf. υ 253. dat. additur ξ 449 *σῖτον δέ σφιν ἔνειμε*, 436 *τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἑκάστῳ* sc. *μοίρας*, η 179 ν 50 *μέθυ νεῖμον πᾶσιν* v. l. *νεῖμαι*, Γ 274 (*τρίχας*) *νεῖμαν ἀρίστοις* cf. schol. V. ζ 188 *Ζεὺς . . . νέμει ὄλβον . . ἀνθρώποισιν*. 2) pasco. ι 233 *εἷος ἐπῆλθε νέμων*, h. Merc. 188 *γέροντα κνωδαλὸν εὗρε νέμοντα* quo loco Cobet in Mnem. XI p. 311 cum Ruhnkenio *δέμοντα* scribit, ep. 16 4 *μῆλα νεμόντων*. II. **Med.** 1) incolo. a) trans. Β 496 *Ὑρίην ἐνέμοντο* cf. 504 531 574 583 591 605 608 633 639 711 716 738, Β 635 *ἀντιπέραια νέμοντο* libri plerique *ἐνέμοντο*, 682 *Τρηχῖνα νέμοντο* ita Aristarchus quem sequuntur Bekk.[2], La Roche, Nauck al. libri plerique et Strab. IX p. 432 extr. *ἐνέμοντο*. sed v. Kayser Philol. XVIII p. 686 s., La Roche Unters. p. 74. β 167 *νεμόμεσθ' Ἰθάκην*, ξ 210 *οἰκί' ἔνειμαν* v. l. *οἰκία νεῖμαν*, Υ 8 h. Merc. 97 *νυμφάων αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα* in schol. A *κατοικοῦσαι* vertitur. b) intrans. Β 499 *ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρυθράς*, ubi Am.-He. tmesin statuunt. 2) colo. Β 751 *ἔργα νέμοντο* Did. *Ἰακῶς τὸ νέμοντο Ἀρίσταρχος* cf. Cramer An. Par. III p. 280 34, Kayser Philol. XVIII p. 686, La Roche Unt. p. 74. 3) habeo, utor. λ 185 *τεμένεα νέμεται* cf. Ζ 195 *ὄφρα νέμοιτο* γρ. *νέμηται*, Υ 185 Μ 313 υ 336 *πατρώια πάντα νέμηαι*. 4) pascor. a) trans. ι 449 *νέμεαι τερέν' ἄνθεα* sc. *κριός*, comedo Ψ 177 *ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε . . ὄφρα νέμοιτο* schol. AB, vel pass. accipi potest. b) intr. Ο 631 *βόες, αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος . . νέμονται*, ν 407 *σύες, αἳ δὲ νέμονται | πὰρ Κόρακος πέτρῃ ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ*. III. **Pass.** comedor. Β 780 *ὡς εἴ τι πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο*, ubi opt. ineptum esse iudicat Friedlaender l. l. p. 22, de dativo v. Walther, de dat. instr. p. 34. Eadem sententia ac *νέμομαι*, ubi est incolo, usurpatum saepius sequitur verbum *ἔχω*. — Collocatur plerumque in thesi, et maxime quidem in priore secundi vel posteriore quinti pedis, aoristi autem formae augmento privatae in arsi quinta, semel η 179 in sexta. de *νέμεαι νέμηαι* formis collocatis v. Grulich de quodam hiatus genere Halle 1876 p. 40. (*νεμέθω νομός νόμος νομή νομεύς νομεύω Νομίων νωμάω. Ἀμφί-νομος Ἀμφι-νόμη. ἀμφι-νέμομαι ἐπι-νέμω*).

νεο-αρδής (ex *νεο* et *ἀρδ* rad. compositum esse docent Curtius Grdz.[4] p. 228, Vaniček E. W. p. 439, Weissenborn de adi. comp. p. 50, E. M. 600 51. Legerlotz in Kuhn Ztschr. X p. 367 propter o non elisum ex *νεοϝαρδής* ortum esse iudicat.) nuper irrigatus. Φ 346 *νεοαρδέ' ἀλωήν*, Apoll. Soph. p. 116 5 *ἔνιοι δὲ νεοαλδέα διὰ τοῦ λ, νεοαίξητον*, Curtius l. l. *νειαρδέ'* legendum esse conicit. — cf. etiam Buchholz Real. IIa p. 113.

νεο-γῑλός (alterum membrum esse deminutivum ex rad. ga profectum docet Curtius in Stud. VI p. 431. cf. Goebel Lexil. I p. VII. Eust. 1714 61 ex *νεογινὸς* ortum esse putat. idem ι longum esse tradit. schol. V ad μ 86 *νεογνῆς ‚γάλακτι τρεφομένης'* a *γάλα* ducere videtur. cf. etiam Goebel Lexil. II p. 298 adn. Remisch de nom. Gr. in *-λος* terminatis Vratisl. 1877 p. 9 ex *νεο-γιν-λος* ortum arbitratus ad stirpem *γεν γεν* refert. scribitur etiam per duo λ apud Apoll. Soph., Arcad. p. 54 15, Suid. cf. Lobeck path. prol. p. 118. de notione v. Heinr. Schmidt Syn. II p. 99.) recens natus. μ 86 *σκύλακος νεογιλῆς* v. l. *νεογιλλῆς νεογηλῆς νεγιλλῆς νεοπελῆς*. schol. HQ Vind. 133 *ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς* quod nisi alia est vocis notio, iure fieri videtur, cum quae his versibus narrantur ad ea quae antecedunt, non quadrant. nam v. 85 legitur *δεινὸν λελακυῖα*, cui adver-

satur *φωνὴ σκύλακος νεογιλῆς* cf. Koch ad l. l. de acc. v. Arc. p. 54 15, Lobeck l. l. p. 118.

νεο-γνός (Pollux On. II 8 *καὶ τοῦτο Ἰωνικόν.* E. M. 600 43 *ὁ νεωστὶ γεγενημένος. ἢ νεόγονός τις ὢν καὶ κατὰ συγκοπήν.* cf. Et. Or. p. 110 8, Eust. 312 36; idem 1714 62 *τὸ νεογινόν, ἐξ οὗ συγκέκοπται τὸ νεογνόν.* cf. Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 19 50, Heinr. Schmidt Syn. II p. 98 s. sed Lobeck path. el. I 298 ex *νεογινὴς* primum *νεογνής*, deinde mutata decl. forma *νεογνὸς* ortum esse iudicat. Pott Kuhn Ztschr. VII p. 330 lat. privignus comparat.) recens natus. h. Merc. 406 *ὧδε νεογνὸς ἐὼν καὶ νήπιος*, h. Cer. 141 *παῖδα νεογνὸν ἐν ἀγκοίνῃσιν ἔχουσα.* apud ipsum Homerum vox non exstat. cf. Franke de hymno in Cer. p. 11.

νεό-δαρτος (ex *νέος* et *δέρω* compositum. cf. Weissenborn de adi. comp. p. 33, Berch Compos. der Nom. p. 21, Schaper gen. comp. p. 13, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 49. apud Hesych. *νεοδάρτης* legitur.) recens excoriatus. δ 437 (*δέρματα*) *πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα*, χ 363 *δέρμα ἕστο βοὸς νεόδαρτον.*

νεο-δμής (ex *νέος* et *δαμάω.* cf. Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 19 50. Suid. *νεόδμητον· νεοδάμαστον*, Hesych. *νεοδμήτην· νεωτέραν ἢ δαμασθεῖσαν ἢ οἰκοδομηθεῖσαν.*) nuper domitus. h. Ap. Pyth. 53 *νεοδμὴς πῶλος.*

νεο-θηλής (ex *νέος* et *θάλλω.* cf. Weissenborn de adi. comp. p. 22 32 50, Berch Compos. der Nom. p. 20, Schaper genera comp. p. 13, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 21 49.) nuper virens. 1) proprie Ξ 347 *νεοθηλέα ποίην*, h. Merc. 82 *νεοθηλέος ὕλης.* 2) translate. h. XXX 13 *παῖδες δ' εὐφροσύνῃ νεοθηλέι κυδιόωσι.*

νεοίη (pro *νεϝο-ιη* a *νεϝος* ducitur. cf. Vaniček E. W. p. 438, Leo Meyer vgl. Gr. II. p. 486. — Eust. 1319 18 *νεοίη δὲ κυρίως ἡ νεωτερικὴ κατάστασις ἀπὸ τοῦ νέος νεοῖος . . ὥσπερ καὶ ἄλλος ἀλλοῖος* cf. ib. 727 58. Ariston. schol. A ad Ψ 604 *ὅτι νῦν μόνον οὕτως ἐσχημάτισε, νεοίη ἀντὶ τοῦ νεότης*, cf. Friedl. *ἅπαξ εἰρ.* Philol. 1851 p. 243. Herod. ib. *νεοίη ὡς ὁμοίη . . λέγει δὲ τὴν νεότητα. οἱ μέντοι μετ' αὐτὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν ἄνοιαν* (libri *νεόειαν*) *λέγουσιν*, ita Lehrs Herod. p. 329 emendavit.) adulescentia, ad. fervor. Ψ 604 *νῦν δ' αὖτε νόον νίκησε νεοίη.* Did. schol. A *αἱ περὶ Ἀντίμαχον νόημα γράφουσιν* quibus Nauck accedit. Herwerden in Herm. XVI p. 365 *ἀνοίη* coniecit, quod item *ἅπ. εἰρ.* est, etsi adi. *ἄνους* Φ 441 legitur. Doederl. Gl. Nr. 2418 multicupida iuvenilitas vertit, Varr. ap. Non. 2 418 secutus.

νεό-λλουτος (ex *νέος* et *λούω* compositum.) recens lotus. h. Merc. 241.

νέομαι (ex *νεσομαι* ortum et ad rad. skr. nas referendum esse docent Kuhn in Kuhn Ztschr. II p. 317, Curtius Grdz.[4] p. 315, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 339, Vaniček E. W. p. 435, Leskien in Curt. Stud. II p. 88. Sed Goebel Lex. I p. 352 a radice sua *σνα σνι σνυ* spirare ducit.) eo, redeo, domum revertor. cf. E. Or. 112 1 *κυρίως παρὰ τὸ πορεύεσθαι καὶ πλεῖν ἐπὶ θαλάσσης*, quod quidem saepissime est, *καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ γῆς.* sed v. H. Schmidt Syn. I p. 507 487 s. 504. *νέομαι, νεῦμαι* in arsi tertia semel Σ 136 et bis in ep. 15 11 cf. Lobeck path. el. II p. 88. sed Nauck in Mél. Gréco-Rom. IV p. 99 *νέομαι* textu praeterea mutato scribit. *νεῖαι* cf. Curt. Verb. II p. 46, Göttling Acc. p. 103, Lobeck path. el. II p. 127. sed Blomfield ad Callim. in Dianam 148 in *νέῃ* ut sit pro fut. *νείσεαι*, mutari vult. contra Lobeck l. l. II p. 128 *νεῖαι* germanum praesens pro futuro esse docet. *νεῖται νέονται, νέηαι -ηται -ώμεθ(α), -οίμην -οίμεθα -οίατο, νεέσθω -ων, νέεσθαι* legitur quinquies et quinquagies, semel *νεῖσθαι* ο 88 in arsi tertia cf. Ameis in app. ad l. l. quam formam contractam non magis quam *νεῖαι νεῖται νεῦμαι* accipiendam esse Nauck l. l. IV p. 96 s. iudicat. cf. Kammer, Bericht ueber Hom. in Bursian Jahr.-Ber. 1877 p. 102 s. *νεόμην -οντο.* Praeterea Aristarchus *νέαται* praesentis temporis tertiam plural. esse docuisse traditur ab Ariston. schol. A ad Ι 153 *νέαται· ὅτι ἀντὶ τοῦ ναίονται* et Herod. *νέαται ὡς κέαται. σημαίνει δὲ τὸ ναίονται* cct. quod ne probemus, forma impedimur. cf. s. v. *νέατος.* Praesens autem tempus significatione futuri utitur (cf. Curtius Verb. II p. 315, Cavallin de tempp. inf. usu Hom. p. 27 38 s.) atque *νέομαι* Σ 101 Ψ 150 ν 61, *νεῖαι* λ 114 μ [141], *νεῖτ(αι)* δ 663 ξ 152, *νέονται* Γ 257 (v. l. *νεέσθων*) υ 156, *νεῦμαι* Σ 136 schol. A *ἀντὶ τοῦ νεύσομαι*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. τὸ νεῦμαί ἐστιν ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος ἀντὶ τοῦ νέομαι· βούλεται δὲ εἰπεῖν ἐλεύσομαι*, cf. Friedl. Ar. p. 6, Römer die Werke der Aristarcheer p. 289, ep. 15 11 *νεῦμαί τοι, νεῖμαι ἐνιαύσιος, νέεσθαι* Τ 330. I. eo. 1) subiect. sunt a) homines. Φ 48 *εἰς Ἀΐδαο . . νέεσθαι*, Ψ 51 *νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα*, δ 8 *νέεσθαι Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ*, ξ 261 ρ 430 *κατὰ σκοπιάς*, χ 484 *κατὰ δῶμα*, ψ 23 *αὖτις ἔσω μέγαρον*, π 132 *σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι*, ξ 498 *παρὰ ναῦφιν*, χ 434 496 σ 186 *ὀτρυνέουσα νέεσθαι* schol. H. *γρ. ἔσεσθαι* (*ἐπέσθαι?* La Roche). b) res. Μ 32 *ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι*, Σ 240 (*ἠέλιον*) *πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι.* II. **redeo.** subi. sunt homines vel dii. a) Β 84 *βουλῆς ἐξ ἦρχε νέεσθαι*, Ρ 497 *ἀνωμωτί γε νέεσθαι αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος*, Φ 598 *πολέμοιο ἔκπεμπε νέεσθαι.* b) Σ 136 γ 336 Χ 109 *νέεσθαι*, Ξ 221 *ἄπρηκτόν γε νέεσθαι* Herod. schol. A *τουτέστι πορεύεσθαι· οὕτως Ἀρίσταρχος. Δημήτριος δὲ γενέεσθαι ἀντὶ τοῦ γενήσεσθαι, βιαίως πάνυ.* legitur *γενέσθαι* in paucis libris et ap. Ap. Soph. p. 41 3. c) *πρὸς δῶμα* Ε 907 Υ 6 Ξ 335, Σ 377 *αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο* Did. schol. A *ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέραις „θεῖον κατὰ δῶμα νέονται“.* *οἶκον δὲ* Γ 390 ζ 110 π 350, *οἴκαδε* σ 241, *εἰς οἶκον* β 52, *ἐπὶ νῆα* γ 354, *κλισίην δὲ νεέσθω* Ψ 662, *νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα* Χ 392. III. **domum revertor.** 1) subi. sunt homines. a) addito loco α) quaerentibus nobis ‚quo‘? Σ 101 Ψ 150 *οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν* cf. Β 453 Λ [13 cf. Arist. Did. in schol. A] Η 335 *αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν* Arist. *ἀθετοῦνται*, de accus. v. La Roche Stud. p. 103, Γ 74 *νεέσθων Ἄργος ἐς* cf. 257, Τ 330 (*ἐώλπει*) *σὲ δέ τε Φθίην δὲ νέεσθαι*, α 17 *οἶκον δὲ νέεσθαι ἐς Ἰθάκην.* Β 290 354 357 Δ 397 Ψ 229 δ 260 *οἶκον δὲ νέεσθαι*, Ζ 189 *οἶκον δὲ νέοντο*, Β 236 Π 205 *οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα*, Ι 620 *νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ'*, ο 88 *νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ'*, ξ 91 *νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'*, δ 351 *δεῦρο νέεσθαι.* β) quaerentibus ‚unde?‘ δ 663 *νεῖτ' ἐκ Πύλου*, Ξ 505 *ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶν νεώμεθα*, φ 374 *νέεσθαι ἡμετέρου ἐξ οἴκου.* b) loco non addito. Α 32 *σαώτερος ὥς κε νέηαι*, ε 31 α 87 *νόστον Ὀδυσσῆος . . ὥς κε νέηται* schol. P *γρ. ὥς κεν ἵκηται*, α 205 *φράσσεται ὥς κε νέηται*,

λ 114 [μ 141] ὀψὲ κακῶς νεῖαι v. l. νῆαι, μ 188 ξ 152 νεῖται, ν 61 νέομαι, υ 156 νέονται, δ 585 ϱ 148 νεόμην, Γ 283 ἐν νήεσσι νεώμεθα de coni. v. Am.-He., Krueger Dial. § 54 2 1 adn. 2. cf. Γ 159. inf.: Β 298, Ι 42 ὥς τε νέεσθαι Lehrs Ar.[2] p. 157 s. assentiente Nitzschio in Sagenpoesie p. 175 ἀπονέεσθαι coniecit, contra disputavit Friedl. N. Jahrb. suppl. III p. 773, β 238 γ 60 η 262 ι 95 λ 176 μ 334 de inf. v. Ameis, ν 30 206 ο 3 72 ω 460 νέεσθαι. Β 291 ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, Spengel in Philol. XXIII p. 548 ἀνιηθέντ' ἀνέχεσθαι. contra disputavit Lehrs Ar.[2] p. 74. obstat etiam, quod in voces quattuor syllabarum versus exire non solent v. Kayser Philol. XVIII p. 686, La Roche Unt. p. 74. Leo Meyer in Kuhn Ztschr. XVI p. 6 ita interpretatur: „freilich ringt ja wohl auch, wer belaestigt ist, darnach nach Hause zurueckzukehren". cf. Naegelsbach Anm.[3] ad l. l. 2) res. ο 457 νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι. — Varia lectio ν 66 δμῳὰς ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας Did. schol. H ἡ ἑτέρα τοῦ Ἀριστάρχου νέεσθαι εἶχε (legebat igitur ἔπεμπε νέεσθαι) καὶ ἄμεινον τὸν μὲν κήρυκα διηγεῖσθαι, τὰς δὲ δουλίδας νέεσθαι. Gl. H addit ἔπεμπε νέεσθαι ἤγουν τὰς γυναῖκας, cf. Cramer An. Par. III p. 482 22. Ψ 662 φερέσθω schol. A ἐν ἄλλῳ νεέσθω. — Collocatur plerumque in thesi posteriore quinti pedis, atque inf. νέεσθαι semper exceptis ξ 91 Ξ 221 Ψ 51, praeterea vel tertii vel secundi, aut in thesi tertia, secunda, prima. Bis legitur in arsi tertia Σ 135 νεῦμαι, ο 88 νεῖσθαι; de νέηαι forma collocata v. Grulich de quodam hiatus genere Halle 1876 p. 40. (νόστος νοστέω νόστιμος νίσσομαι. Νέστωρ(?). ἀνα- ἀπο- ἐξαπονέομαι.)

νεο-πενθής (ex νέος et πένθος. cf. Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 57.) qui in recenti luctu est, qui recens luget. λ 39 παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι schol. Q ἀεὶ νεάζον ἔχουσαι τὸ πένθος. ἢ νέον πενθοῦσαι, cf. schol. V. Did. in schol. MV Vind. 56 133 ad λ 38 ἀθετοῦνται οὗτοι οἱ ἓξ στίχοι, ὅτι οὔπω προσέρχονται καὶ ὅτι ἀδύνατον φέρειν τὰς ψυχὰς τὰς σωμάτων πληγάς. οἱ ἓξ παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει ἠθετοῦντο ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τὰ ἑξῆς. cf. Eust. 1672 34. Eosdem versus Bergk Gr. Litt. I p. 692 adn. 90 post λ 632 collocandos esse censet, cui adstipulatur Nauck; Bekker[2] expunxit.

νεό-πλυτος (ex νέος et πλύνω. cf. Berch Comp. der Nom. p. 21, Weissenborn de adi. comp. p. 50.) recens lotus. ζ 64 νεόπλυτα εἵματ' ἔχοντες | ἐς χορὸν ἔρχεσθαι. v. l. ἐύπλυτα.

νεό-πριστος (ex νέος et πρίω. cf. Weissenborn de adi. comp. p. 33, Berch Comp. der Nom. p. 21, Schaper genera comp. p. 13, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 49.) qui non ita pridem serra sectus est. θ 404 νεοπρίστου ἐλέφαντος.

Νεοπτόλεμος (nomen a plerisque compositum iudicatur. cf. schol. B ad Τ 326 Ν. δὲ ἀπὸ πατρὸς ὠνόμασται, ὅτι νέος ὢν ἐπολέμησεν κτλ. ita Eust. 1187 21, Paus. X 26 1, Am.-He. ad λ 506. contra disputat Pott Philol. Suppl. II p. 318 s., quia νέος in compositis non sit iuvenilis, sed novus, ipse explicans: „recens miles", dubius utrum „novum bellum gerens" an „recens in bello" valeat. huic explicationi accedit Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 8 42. sed Weck Beitraege zur Erklaerung hom. Pers.-Namen Metz 1883 p. 21 s. compositum esse negans, -πτόλεμος suffixum ex -πετος -πτος et -ολεμος suffixis coalitum esse arbitratur et interpretatur ‚maxime adulescentulus'.) Neoptolemus. Τ 327 Νεοπτόλεμος θεοειδής, Didym. schol. A ἀθετεῖται. καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει τὸν στίχον, ὥς φησι Καλλίστρατος. τό τε γὰρ ἐπὶ παιδὸς κομιδῇ λέγεσθαι διστατικῶς „εἴ που ἔτι ζώει" καὶ ταῦτα μηδὲ πόῤῥω τῆς Σκύρου κειμένης, ὕποπτον, τό τε „θεοειδής" ἀκαίρως προσέῤῥιπται. τεκμήριον δὲ τῆς διασκευῆς τὸ καὶ ἑτέρως φέρεσθαι τὸν στίχον, „εἴ που ἔτι ζώει γε Πυρῆς ἐμός, ὃν κατέλειπον" cf. Ludwich, Aristarchs hom. Textkr. nach den Fragmenten des Didymus I p. 447, Lehrs Ar.[2] p. 343. Aristonicus obelo notatum esse versum ab Aristarcho tradit. etiam Duentzer Rh. Mus. N. F. V p. 406, Geppert Ursprung der hom. Ged. I p. 230 expungunt, defendit Welcker der ep. Cyclus II p. 122 s. Neque mihi versus spurius esse videtur, quod facile fieri potuit, ut pater summo dolore ob amicum occisum affectus, dubitans quaereret, num filius, etsi haud ita procul aberat, ad id tempus viveret. λ 506 Νεοπτολέμοιο φίλοιο. praeterea nomine non addito commemoratur γ 189 Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός, δ 5 Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱέϊ, λ 492 παιδὸς ἀγαυοῦ. Erat Achillis filius, qui intra novem belli annos in insula Scyro nutriebatur. Τ 326 s. Unde ab ipso Troiam deductum esse, ubi consilio et oratione et fortitudine praeter ceteros eum floruisse, Eurypylum necavisse, ipsum quoque in equum ligneum ascendisse patri quaerenti apud inferos Ulixes narrat λ 506 s. Troia deinde deleta cum Myrmidones domum reduxisset, Neoptolemus Hermionen, Menelai filiam, in matrimonium duxit δ 5 s. Apud posteriores Πύῤῥος appellatur. cf. Eust. 1463 33, schol. B ad Τ 326 et schol. ad γ 188.

νέος (pro νεϝος skr. navas lat. novus goth. niu-jis Curtius Grdz.[4] p. 315. de notione v. Heinr. Schmidt Syn. II p. 94 s. 113 s. 123.) puer, adulescens, iuvenis, recens. νέος -οιο -ου -ῳ -ον -οι -ων -ους -ην -αι. neutr. νέον. et subst. loco usurpatur et adi. I) puer, adulescens, iuvenis. 1) de hominibus. νέος Ι 57 Ξ 108 Ω 725 Didym. schol. A Ζηνόδοτος νέον (pro νέος) ὤλεο, π 71 91. additur infinitivus Ω 368 οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί . . ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι quem pendere a νέος Leo Meyer de inf. hom. p. 44 iudicat, epexegeticum existimat Tudeer de inf. Hom. ratione synt. p. 100. La Roche in Iliad. in usum schol. ed. et Meierheim de inf. hom. I p. 65 eiciendum versum esse censent. νέῳ Λ 684 Χ 71 γ 376. νέον π 298, Ψ 306 νέον ἡβώοντα (sed Apoll. Soph. p. 115 27 μεταφράζει Ἀρίσταρχος νεωστὶ ἀκμάζοντα cf. Aristou. ad δ 112) Ι 446. νέοι Α 463 γ 460 Β 798 Ι 36 258 α 395 θ [58] ν 425 ο 331 ϱ 479 φ 179 184, νέοι ἅπαντες σ 6, νέοι πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ θ 110. voc. θ 202 υ 361 ω 89. νέων Λ 503 (Herod. νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας· οἱ μὲν πλεῖστοι ἀνέγνωσαν νέων ὡς ξένων, ἵνα τῆς οἱ νέοι εὐθείας γενικὴ ὑπάρχοι. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος καὶ Ἀλεξίων καὶ Ἀσκαλωνίτης περιέσπασαν, ἵνα ἀπὸ τοῦ τῶν νέες ὠκεῖαι ᾖ, ἐπεί, φησί, νῦν οὐκ ἔχει τὸ βαρυνόμενον, τὸ μέντοι περισπώμενον, τοιαύτης ὑπαρχούσης τῆς διανοίας, τὰ πρὸς τῶν νεῶν τάξεις. sed recte schol. BL ad Π 500 νεῶν· ἄμεινον παροξυτόνως ἀναγιγνώσκειν νέων. οὐ γὰρ παρὰ ταῖς νανσίν ἐστι ὁ κίνδυνος νῦν. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ „νέων δ' ἀλάπαζε

φάλαγγας") π 362, *νέων ὑπερηνορεόντων* β 324 331 δ 769 ρ 482 υ 375 φ 361 401. *νέους* Ψ 756. Subst. addito *νέος πάις* δ 665, *νέον ἀνδρὸς* Ψ 589, *ἀνδρὶ δέμας ἐικυῖα νέῳ* ν 222, *ἀνδρὶ νέῳ* π 210, *νέον ἄνδρα* γ 24 Ariston. *νέῳ ἀνδρί· οὕτω γράφουσιν οἱ κατὰ Ῥιανόν.* *νέοι μαχηταὶ* Θ 102, *ἄνακτες οἱ νέοι* ξ 61, *νέοι ἄνδρες* ρ 294. voc. *κοῦροι νέοι* N 95. *νέων ἀνδρῶν* β 29. *νύμφην γε νέην* Λ 447, *γυναῖκα νέην* B 232, *δμῳαὶ . . νέαι* δ 720. 2) de rebus. ζ 163 *φοίνικος νέον ἔρνος*, Φ 38 *τάμνε νέους ὄρπηκας*, β 293 (*νῆες*) *νέαι ἠδὲ παλαιαί.* Iunguntur *νέος* et *παλαιὸς* Ξ 108 α 395 ϑ 58 β 293 δ 720, *νέος* et *γέρων* π 298 B 789 J 36 (Didym. *οὕτως Ἀρίσταρχος ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. γράφεσθαι δέ φησι καὶ ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες* cf. Ariston.) I 258 π 362 de quorum collocatione v. Schnorr de Carolsfeld de verb. coll. Hom. p. 43 s. II) recens. semper rebus adicitur aut concr. P 37 *θαλάμοιο νέοιο*, φ 407 *νέῳ περὶ κόλλοπι* aut abstr. Z 462 *νέον ἔσσεται ἄλγος*, γ 367 *χρεῖός μοι ὀφέλλεται οὔ τι νέον γε*, h. Merc. 136 *σῆμα νέης φωρῆς.*

νέον (neutr. acc. sing. adv. loco usurpatur. cf. Hartung Casus p. 44. Ariston. schol. A ad I 527 *ὅτι τὸ νέον ἀντὶ τοῦ νεωστί*, saepius. cf. Lehrs Ar.² p. 151, Friedlaender Ariston. p. 29, Apoll. Soph. 115 26, Eust. 753 52, Ebel in Kuhn Ztschr. VI p. 207, Heinr. Schmidt Syn. II p. 113, Doed. Gloss. Nr. 2413.) nuper. 1) spectat ad tempus praesens aut de personis Λ 391 *νέον κλισίηθεν ἔβαν* cf. M 336 Ariston. γ 318 υ 191 π 26 ρ 112 υ 360 ϑ 13 289 Δ 332, h. Merc. [99] *ἡ δὲ νέον σκοπιὴν προσεβήσασα δῖα Σελήνη*, Λ 669 *νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο*, Γ 394 *χοροῖο νέον λήγοντα* cf. Ω 475. τ 400 h. Merc. 271 331 *παῖδα νέον γεγαῶτα*, π 181 *ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν*, π 199 *νέον ἦσθα γέρων . . νῦν δέ*, O 240 *νέον δ' ἐσαγείρετο θυμὸν* et χ 426 *νέον μὲν ἀέξετο* est ,modo', Ω 444 *νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο* Doederlein ad l. l. ,tum maxime', aut de rebus H 64 *ζεφύροιο . . ὀρνυμένοιο νέον*, 421 τ 433 *ἠέλιος . . νέον προσέβαλλε ἀρούρας* cf. h. Merc. 197 371. τ 519 *ἔαρος νέον ἱσταμένοιο*, σ 309 *ξύλα . . νέον κεκεασμένα χαλκῷ*, O 538 (*λόφος*) *νέον φοίνικι φαεινὸς* Ariston., Ameis-Hentze. 2) ad tempus praeteritum. I 527 *μέμνημαι . . πάλαι, οὔ τι νέον γε*, α 175 *ἠὲ νέον μεθέπεις, ἦ καὶ πατρώιός ἐσσι | ξεῖνος*, Doederlein ad l. l. „seit kurzem", δ 112 144 *ἔλειπε νέον γεγαῶτα.* In comparatione legitur B 88 (*ἔθνεα μελισσάων*) *πέτρης ἐκ γλαφυρῆς ἀεὶ νέον ἐρχομενάων* i. e. recens, denuo cf. Ameis-Hentze, Porph. in schol. ABL *οἱ πρὸς τὸ πλῆθος τοῦτο εἰρῆσθαι θέλουσιν, ὅτι συνεχῶς οὕτω προΐασι πολλαὶ ὡς νεωστὶ δοκεῖν αὐτὰς ἄρχεσθαι τῆς ἐξόδου. οἱ δὲ νέον τὸ ἔαρ φασίν. ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις αἱ πτήσεις ἀποτεταμέναι γίγνονται, αἱ δὲ μέλισσαι βραχεῖαν τὴν κίνησιν ποιησάμεναι ἐφιζάνουσι τοῖς ἄνθεσι, καὶ ἐπαρθεῖσαι πέτονται πάλιν καὶ πάλιν ἐφιζάνουσιν κτλ. πάντα οὖν τὸν καιρὸν αὐτῶν τῆς πτήσεως ἐπισημαίνεται ὡς ἄρτι γενομένης.* cf. Eust. 178 39. Apoll. Soph. 115 26 *ἐπὶ δὲ τοῦ νεωστί.*

νεώτερος comparat. *-ος -ου -ῳ -ον -οι -ω.* 1) proprie. minor natu addito genet. O 569 *σεῖο νεώτερος* cf. Ψ 587 Λ 529, aut dativo Φ 439 *γενεῆφι νεώτερος* cf. Walther de dat. instr. p. 38 aut per se positum Ω 443 *πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου*, κ 395 *ἄνδρες δ' ἂψ ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν* schol. Q *μᾶλλον νέοι. συγκριτικῶς δὲ κεῖται τὸ νεώτεροι*, γ 49 *νεώτερός ἐσσι* cf. φ 132 K 176. γ 363 *νεώτεροι ἄνδρες* opponuntur ei quod antecedit *γεραίτερος*, η 293 *νεώτερον.* additur subst. σ 31 52 *νεωτέρῳ ἀνδρὶ* cf. β 188 γ 125 schol. E *τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ.* II. iuniores, comparativi notione attenuata. Δ 324 *αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵ περ ἐμεῖο ὁπλότεροι γεγάασι* cf. Ariston. schol. A *ἡ δ. ὅ. παραλλήλως νεώτεροι μὲν ἀντὶ τοῦ νέοι, ὁπλότεροι δὲ συγκριτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ νεωτέρου. οὐδέποτε γὰρ ἀντὶ τοῦ νέοι εἴρηκε τὸ ὁπλότεροι. τὸ δὲ νεώτεροι κατ' ἀμφοτέρων τίθεται παρ' αὐτῷ, καὶ συγκριτικῶς καὶ ἀπολελυμένως*, cf. Friedl. Arist. p. 30, Amdohr Compar. b. Homer in N. Jahrb. 1880 vol. 121 p. 680. Ψ 643 *νεώτεροι*, K 165 *νεώτεροι υἷες Ἀχαιῶν*, η 294 *αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσι.*

νεώτατος *-η* superl. I. proprie. addito aut genetivo H 153 *γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων* vel praep. *μετὰ* Ψ 476 *νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον*, Y 409 *μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο* aut dat. instr., cf. Walther de dat. instr. p. 38, H 153 Ξ 112 *γενεῆφι νεώτατός εἰμι* schol. A *οὕτως νεώτατος ὑπερθετικῶς ὡμολόγουν ἅπασαι* aut per se ponitur κ 532 *νεώτατος.* II. translate. ,novissimus'. α 352 (*ἀοιδὴν*) *ἥ τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.* — Collocatur *νέος* cet. plerumque in thesi posteriore atque imprimis pedis tertii vel primi, rarius secundi vel quinti, semel Ψ 587 quarti. Rarius legitur in thesi priore quarti, tertii, secundi, primi pedis, semel quinti. — A *νέος* derivantur *νεαρός νέατος Νέαιρα νείαιρα νεβρός νειόθεν νειόθι νειός νεοίη νεοσσός νεότης νεηνίης νεῆνις.* componuntur *νεηγενής νεηκής νεηλύς νεήφατος νεοαρδής νεόγιλος νεογνός νεόδαρτος νεοδμής νεοθηλής νεόλλουτος νεοπενθής νεόπλυτος νεόπριστος Νεοπτόλεμος* [quod nomen Weck l. l. compositum esse negat] *νεόσμηκτος νεόστροφος Νεοτειχεύς νεότευκτος νεοτευχής νεούτατος, νηγάτεος.*

νεό-σμηκτος (ex *νέος* et *σμήχω.* cf. E. Gud. 405 33, Weissenborn de adi. comp. p. 33 50, Berch Composition der Nom. p. 21, Stolz zusgesetzte Nom. p. 49.) recens extersus. N 342 *θωρήκων τε νεοσμήκτων.* cf. schol. BL, Hesych., Riedenauer Handwerk p. 109 204 adn. 180, Buchholz Real. II a p. 370.

νεοσσός (pro *νεϝοκιος* a *νέος* ducitur, lat. novicius confertur. cf. Curtius Grdz.⁴ p. 316, Vaničeck E. W. p. 438, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 628, aliter I p. 254. Doederlein Gl. Nr. 2417 cum E. M. 600 46 a *νεάζειν* derivat. Sed Goebel Homerica progr. Konitz 1861 p. 20 et Lexil. II p. 39 cum Eust. 228 41 ex *νέος* et rad. *ὀκ ὀπ* videre compositum esse iudicat. Etiam veteres multi compositum putant miras explicationes proferentes cf. E. M. 601 4. de accentu v. Arc. p. 77 20.) pullus aviarius. B 311 *στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα*, I 323 *ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακα.*

νεό-στροφος (ex *νέος* et *στρέφω* compositum. cf. Berch Comp. der Nom. p. 20, Schaper genera comp. p. 13.) nuper tortus, novus. O 469 *νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα πρώιον.* cf. Hesych., Apoll. Soph. 116 7. de accentu v. Eust. 1025 29.

Νεο-τειχεῖς (ex νέος et τεῖχος). urbis Neoteicheos incolae. ep. 1 πρὸς Νεοτειχεῖς inscribitur, ita Wolf. vulgo εἰς Κυμαίους cf. Franke ad ep. 1 2. Steph. Byz. Νεὸν τεῖχος πόλις τῆς Αἰολίδος . . τὸ δὲ ἐθνικὸν Νεοτειχίτης. — καὶ Νεοτειχεὺς ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὁμήρου βίῳ 9 10. cf. Herod. I 149, Strabo XIII p. 621.

νεό-τευκτος (ex νέος et τεύχω. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 303 s.) Φ 592 κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο i. e. plumbi albi nuper facti.

νεο-τευχής (ex νέος et τεύχω. cf. Weissenborn de adi. comp. p. 32 50, Berch Compos. der Nom. p. 20, Schaper genera comp. p. 13, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 50.) nuper factus. E 194 δίφροι καλοὶ πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες. Ariston. schol. A ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος μετέθηκεν (ἠθέτηκεν? Friedl.) ὡς ταυτολογοῦντος πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες, ἀγνοῶν ὅτι ἐνίοτε παραλλήλως τάσσει τὰς ἰσοδυναμούσας λέξεις, cf. ad N 276 et Friedl. Arist. ad h. l., Duentz. Zenod. p. 114. de significatione Apoll. Soph., Hes., Am.-He. ad l. l.

νεότης (pro νεϝοτης a νεϝος. cf. Vaniček E.W. p. 885, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 533. de notione Heinr. Schmidt Syn. II p. 96.) iuventa. Ψ 445 ἀτέμβονται νεότητος sc. equi, Ξ 85 οἷσιν ἄρα Ζεὺς | ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν | πολέμους.

νε-ούτατος (pro νεϝουτατος ex νέος et οὐτάω compositum ut ἄουτος. cf. Berch Comp. der Nom. p. 21, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 50, Vaniček E.W. p. 885, E. M. 601 13, schol. LD ad N 539.) recens vulneratus. Σ 536 ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον. N 539 νεουτάτου χειρός.

νέποδες (pro νεποτες ad skr. nápâtas lat. nepôtes iure referri videtur a Curtius Grdz.[5] p. 267 537, Gust. Meyer Gr. Gram. § 198 p. 179 s. et in Kuhn Ztschr. XXIV p. 236, Vaniček E.W. p. 428, Ameis-Hentze in app. ad δ 404, Fick Spracheinheit p. 190, Osthoff zur Gesch. des Perf. im Indogerm. p. 599 s., qui qua ratione δ ortum sit ex τ, alius aliter explicant. cf. Eust. 1502 36 νέπους γὰρ κατά τινα γλῶσσαν ἀπόγονοι. Veteres compositum existimant Apoll. Soph. νέποδες. Ἀπίων ἄποδες ἢ νηξίποδες ἢ ἀπόγονοι. τὸ μὲν οὖν ἄποδες ψεῦδος· ἔχουσι γὰρ πόδας αἱ φῶκαι. τὸ δὲ ἀπόγονοι παράκρουσμα τῶν νεωτέρων ποιητῶν. cf. Eust. 1502 25, Hesych., Suid., E.M. 601 29, schol. ad δ 404 quibus Lobeck path. el. I p. 197, Doederlein Gloss. Nr. 2241 assensi νηξίποδες explicant. de accentu v. Arc. p. 93 18. est autem epitheton phocarum.) nepotes, progenies. (vel qui pedes ad nandum idoneos habent.) δ 404 φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης.—Varia lectio codd. Paris. in h. Ap. Del. 78 pro οἰκία ποιήσονται ἀκηδέα, χήτεϊ λαῶν est οἰκία ποιήσονται ἕκαστά τε φῦλα νεπούδων. cf. Baumeister ad l. l. et Priem d. hom. Hymnus auf der Del. Ap. p. 12.

νέρθε(ν) (cf. Apoll. de adv. p. 603 16 τὸ νέρθε δύο πάθη ἀνεδέξατο συγκοπὴν καὶ ἀφαίρεσιν· ἦν γάρ τι ὄνομα τὸ ἔνερον. cf. E. Or. 107 20, schol. νεωτ. ad H 212, Lobeck path. elem. I p. 49. refertur ad rad. pron. skr. ana na cf. Leo Meyer vgl. Gr. I p. 330, Vaniček E.W. p. 29, Curtius Grdz.[4] p. 309. legitur autem apud Homerum et ἔνερθε et νέρθε. atque hoc legendum esse Θ 16 in medio versu, in initio Λ 535 Π 347 Y 500, in caesura bucol. H 212 Λ 282 N 78 X 452 υ 352 Bekker hom. Bl. I p. 155 docet. sed cf. etiam La Roche Textkr. p. 255, Unt. p. 70 qui praeterea νέρθε λ 302 in omnibus libris exstare tradit et in secundo pede Ξ 204 et Y 57, ubi Bekker l. l. ἔνερθε maluit, legendum esse docet, de Θ 16 dubius haeret.) infra. I. absolute. H 212 N 78 νέρθε δὲ ποσσί, X 452 υ 352 νέρθε δὲ γοῦνα, Λ 282 opponuntur στήθεα. Y 57 νέρθε, Did. Ἀρίσταρχος ἰακῶς „αὐτὰρ νέρθε" ita Syr., ceteri ἔνερθε. est ‚sub terra'. νέρθεν Λ 535 Y 500 i. e. inferior currus pars. νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο Π 347. II. pendente genetivo. Ξ 204 γαίης νέρθε, λ 302 νέρθεν γῆς. Θ 16 ἔνερθ' Ἀΐδαο La Roche, Nauck, Bekk.[3] (sed v. hom. Bl. l. l.) cum libris et Plut. de fac. in orbe lun. 25.

νέρτεροι et **νέρτατοι** v. **ἐνέρτεροι** et **ἐνέρτατοι.**

Νεστόρεος (a Νέστωρ ducitur. de terminatione in εος et de accentu v. Herod. περὶ μον. λέξ. ed. Lehrs p. 4 11, Arc. p. 39 4.) Nestoreus, Nestoris proprius. B 54 Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυλοιγενέος βασιλῆος, de genetivo adi. Νεστορέῃ apposito v. Krueger Dial. § 57 2 1, Ameis-Hentze. Θ 113 Νεστορέας .. ἵππους, 192 ἀσπίδα Νεστορέην schol. A αὐτὸν τὸν Νέστορα περιφραστικῶς· ἔνιοι δὲ τὸν ὅπλον id quod recte est. de clipeo v. Helbig das hom. Epos aus dem Denkmaelern erl. p. 225 230. — Collocatur semper in arsi.

Νεστορίδης (de patronymici formatione v. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 555, Angermann in Curt. Stud. I a p. 1 s.) Nestoris filius. 1) Antilochus. Νεστορίδαο Z 33 O 589, N. Ἀντιλόχου Ψ 353. 2) Pisistratus. Νεστορίδης Πεισίστρατος γ 36 482 δ 155 ο 48 166, Νεστορίδης ο 102, Νεστορίδην ο 6 44, Νεστορίδῃ δ 71 ο 195, N. Πεισίστρατε ο 46. Π 317 Νεστορίδαι Antilochus et Pisistratus. 3) Thrasymedes. I 81 Νεστορίδην Θρασυμήδεα. — Collocatur semper in arsi, plerumque secunda.

Νέστωρ (Nestoris pater cum sit Neleus, Neptuni filius, nomen ex νεδ-τορ ortum et recte a rad. νεδ skr. nad strepere duci videtur a Sonne Kuhn Ztschr. X p. 123 XII p. 350 XV p. 108 ita ut eius natura ad aquam pertineat. cui assentit Weck d. hom. Personennamen auf -εύς progr. Saargemuend p. 33. accedit, quod epitheton ἱππότα ad ‚Poseidonem Hippion' spectare videtur et quod Nestor Neptunum inprimis colebat cf. γ 43 s. Plerique autem a νέ(σ)ομαι derivantes cf. Curtius Grdz.[4] p. 315, Vaniček E.W. p. 435, Benseler Eigennamen[3] s. v. explicant: „qui domum ducit", quae derivatio quid sibi velit, me non intellegere fateor. nihil enim valere potest, si eam derivationem accipiamus, nisi ‚redux', quod nomen cur huic Graecorum duci potissimum datum sit, non apparet. Mire E. M. 601 33 παρὰ τὸ νέα ἱστορεῖν η παρὰ τὸ στερεὸν ἔχειν τὸν νοῦν.) Nestor. B 77 555 Z 66 H 123 325 Θ 116 I 94 K 532 P 382 T 311 γ 32 345 δ 488, Νέστωρ . . Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν Θ 80 Λ 640 O 370 659 γ 411, Νηλήιος Ψ 349, ὁ γέρων Λ 637, ἡδυεπὴς .. λιγὺς Πυλίων ἀγορητής A 247. Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ B 336 433 601 Δ 317 H 170 181 Θ 112 151 I 162 179 K 102 128 138 143 157 168 243 543 Λ 516 655 Ξ 52 γ 68 102 210 253 386 397 405 417 474 δ 161, ἱππότα N. I 52, γέρων ἱππήλατα N. γ 436 444, γεραιὸς N. Ξ 40. — voc. Νέστορ K 220 Ξ 65, N. Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν K 87 555

Λ 511 *Ξ* 42 *γ* 79 202, *Ν. Νηληϊάδη γ* 247. — *Νέστορος Κ* 196 229 *Ν* 555 681 755 *γ* 448 452 465 *δ* 21 69 186 303 *ο* 4 194, *Ν. ὑπερθύμοιο ἄνακτος Ψ* 302, *κυδαλίμοιο Τ* 238, *ἱπποδάμοιο γ* 17, *Νηληϊάδαο γ* 465, *μεγαθύμου Νέστορος Ε* 565 *Ν* 400 *Ρ* 653 *Υ* 541 596, *ἀγαυοῦ Σ* 16. — *Νέστορι Λ* 761 *Ξ* 27 *Ψ* 616 *γ* 57 *δ* 209, *δίῳ Β* 57, *ποιμένι λαῶν Ψ* 411 *ο* 151, *Νηληΐῳ υἷι Νέστορι Β* 21. — *Νέστορα Β* 405 *Θ* 137 *Λ* 501 597 *Ξ* 1 *λ* 286, *ποιμένα λαῶν Κ* 73 *ρ* 109, *δῖον Κ* 54 *Λ* 510 *α* 284, *μέγαν Λ* 501. *Νέστορ' Λ* 611 *γ* 244 quem locum propter sententiarum conexum spurium iudicat Ellendt drei hom. Abh. p. 24, cf. Ameis in app. et Gladstone hom. Stud. transl. a Schuster p. 459 s., *λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν Δ* 293, *Νηλήιον Κ* 18, *ποιμένα λαῶν γ* 469. Nestor, Pyliorum rex, cum fratribus Chromio, Periclymeno, sorore Perone, ex Chloride a Neleo, Neptuni filio, genitus *λ* 281 s., Eurydicen in matrimonium duxit, ex qua filios Antilochum, Pisistratum, Thrasymeden, filiam Polycasten *γ* 452 s. genuit. ex Anaxiboea Perseum peperit *γ* 414 444. Ceteri nec fratres nec filiae nominantur. Admodum adulescentulus patre invito contra Arcades ad bellum profectus, ad Celadontem fluvium certamini singulari provocatus etsi omnium erat natu minimus, Eurythalionem interfecit. Quae ipse *H* 149 s. ex senum more praedicans narravit, ut Achivorum animos, cum Hectorem proelio singulari provocantem metuerent, confirmaret. Quod cum contigisset, ipse pugnantium sortes in galeam coniecit. Eodem consilio commotus, Itymoneum in proelio cum Eleis commisso a se necatum esse refert, nec minus Epeos Mulio occiso, Molionibus per Neptunum ab impetu ipsius in auras abreptis, in fugam coniectos esse *Λ* 761 s. Cum Achivi bellum Troianis pararent, Achillem arcessivit *Λ* 765 et etsi iam senectute confectus esset, ipse cum nonaginta navibus Troiam profectus est. *B* 591 s. Ubi quamquam saepius ad pugnam processit *K* 548 s. et aciem instruere optime scivit *B* 555, tamen consilio et oratione, quibus iuvenis in bello inter Centauros et Lapithes exorto iam excellebat *A* 262 s., magis valebat, ita ut ceteris praecelleret. cf. *H* 325 *I* 94 *A* 248 ubi leguntur *τοῦ δ' ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή*. Achillis tamen et Agamemnonis inimicitias cum componere non potuisset *A* 255 s. auctor exstitit, ut hic legatis missis illum placare conaretur *I* 69 s. Quod ubi non successit, a Patroclo, qui quis Achivorum vulneratus esset quaesitum venerat, petivit, ut Achillis subsidium imploraret. Quo factum est, cum is ab amico Graecis auxilio missus cecidisset, ut ipse Achilles rursus pugnae particeps fieret *Λ* 611 s. A quo cum in certaminibus funebribus ad Patrocli honorem institutis, etsi senectute prohibebatur, phialam accepisset, ut hoc dono non indignus esse videretur, in certaminibus Amarynci omnibus se superiorem fuisse narrat praeter Moliones, qui curru vincerent *Ψ* 626 s. Praetera commemorantur eius calix *Λ* 622 s. et clipeus *Θ* 192 s. qui uterque summa arte et pulchritudine conspicuus fuit cf. Helbig das hom. Ep. aus d. Denkmaelern erl. p. 272 s. 225 230, et ipse auctor fuisse traditur, ut Diomedes et Ulixes Troianorum castra explorarent *K* 204 s. cf. Ranke Doloneia progr. Goslar 1881 p. 43 s. A Troia reversum Telemachus ut de patre sciscitaretur, convenit. Atque constat eum ad extremam senectutem pervenisse, cum tertiam hominum aetatem viveret cf. *Α* 252 *μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν*. de eius regno v. Hahn die geogr. Kenntnisse der Epiker I p. 16 s. — Collocatur nomen plerumque in arsi, inprimis prima vel ultima, in thesi prima novies, in secunda bis *Λ* 637 *Ψ* 349. Derivantur *Νεστόρεος Νεστορίδης*.

νεῦμαι v. **νέομαι**.

νευρή (pro *νερϝα* lat. nervus germ. snura snuor. cf. Curtius Grdz.[4] p. 316, Savelsberg de digammo II b 1867 p. 15 s., Pott E. Forsch.[2] I p. 378, Frankfurter Epenthese des *j* u. *ϝ* im Gr. p. 7. vocem primum incepisse a littera *σ* docent Hoffmann quaest. hom. I p. 149, Walther Kuhn Ztschr. XII p. 412, Legerlotz ib. VIII p. 399, Christ griech. Lautl. p. 85, Ahrens Rh. Mus. 1843 p. 169 id. in Philol. 1849 p. 605 s., Joh. Schmidt Vocal. II p. 416, Vaničeck E. W. p. 1160. a rad. si i. e. ligare derivat et ex snavara ortum iudicat Fick vgl. Woert.[2] p. 214. cuius rei vestigia luculentissima in carminibus exstant. producitur enim semper vocalis brevis ante vocem *Ο* 463 *λ* 607 *Δ* 118 *Θ* 324 300 309 *Ν* 485 *Ο* 313 *Π* 773 *Φ* 113 *Λ* 476 664 *φ* 419 ubi quidem plerique libri *ἕλκεν νευρὴν* exhibent, excepto *φ* 410 *πειρήσατο νευρῆς* in arsi ultima, ubi in schol. A legitur *γρ. πειρήσατ' Ὀδυσσεύς*. cf. La Roche Unters. p. 57 s. de accentu Herod. schol. A ad *Γ* 35, E. M. 653 26.) nervus arcûs. de formarum *νευρὴ* et *νεῦρον* permutatione et significatione v. Poll. On. II p. 234, Lobeck path. prol. p. 14. *νευρή -ῆς -ῇ -ήν -ῆφιν*. *Δ* 125 *νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν*, *Λ* 476 663 *ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον*, *φ* 410 *πειρήσατο νευρῆς*, *Δ* 118 *νευρῇ*, 123 *Θ* 328 *νευρήν*, *τ* 587 *φ* 97 127 *νευρήν τ' ἐντανύσαι* cf. *ω* 170. *φ* 419 *ἕλκε νευρήν*. epitheta *Ο* 463 *ἐϋστρεφέα*, 469 *νεόστροφον*. *Ο* 313 *Π* 773 *ἀπὸ νευρῆφιν δ' ὀιστοὶ θρῷσκον*, ubi *νευρῆφιν* est plur. sing. autem est quibus locis etiam *νευρῆφιν νευρῆςφιν* hic illic in libris ms. legitur *Θ* 300 309 *οἰστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν*, *Ν* 585 *Φ* 113 *ἀπὸ νευρῆφιν ὀιστῷ*, *λ* 607 *ἐπὶ νευρῆφιν ὀιστόν*. — Collocatur aut in thesi aut in arsi.

νεῦρον (de etymo et accentu v. s. *νευρή*. in E. M. 601 38 *παρὰ τὸ νεῖσθαι διὰ ὅλου τοῦ σώματος* mire ducitur.) Leguntur *νεῦρον -α* formae. 1) nervus, quo artus corporis humani continentur *Π* 316 *ἔγχεος αἰχμῇ νεῦρα διεσχίσθη*. 2) linea ex nervis confecta, qua aut arcus tenditur *Δ* 122 *νεῦρα βόεια* aut aculeus sagittae arundini colligatur cf. schol. BDL et Buchholz Real. II a p. 355, *Δ* 151 *ἴδε νεῦρον*. ita sine *ν* cum nonnullis libris et E. M. 613 47 qui *ἴδε* vel *εἶδε* exhibent, scribendum esse videtur, quod vox a *σ* primum incepit cf. s. v. *νευρή*, etsi plerique et optimi libri et Herodian. *ἴδεν* exhibent. — Collocatur semper in arsi, vocalis brevis quae antecedit *Δ* 151 producitur.

νευστάζων (a *νεύω* ductum ad rad. *νυ* lat. nuere, nutare refertur. cf. E. Or. 107 13, Curtius Grdz.[4] p. 319, Verb. I p. 337, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 49, Vaničeck E. W. p. 441.) nutans. *Υ* 162 *νευστάζων κόρυθι*, Zon. lex. p. 1409 *κόρυθα*. de dat. v. Walther de dat. instr. p. 47. *σ* 153 240 *νευστάζων κεφαλῇ*. illic de homine cogitationibus suis tradito, hic ubi additur *μεθύοντι ἐοικώς*, de Iro ab Ulixe profligato. *μ* 194 *ὀφρύσι νευστάζων*. — Collocatur in prima vel secunda arsi.

νεύω (ad rad. *νυ* lat. nuere refertur. cf. Cur-

tius Grdz.[4] p. 319, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 160. sed a littera gutturali primum incepisse cum germ. hnigan knicken nicken cognatum esse putant Hoffmann quaest. Hom. I p. 150, Kuehner A. Gr. I[2] p. 202 3 quia in κατανεύων voc. α producitur cf. Hartel hom. Stud. I p. 19.) nuo. νεύοιεν-οντα-όντων ἔνευεν νεῦον νεύσω νεῦσε(ν) νεῦσ' -αν νεύσας part. 1) de crista cf. Helbig des hom. Epos p. 211. *I* 337 δεινὸν δὲ λόφος καϑύπερϑεν ἔνευεν, hic illic καϑ' ὕπερϑεν legitur male, quod κατανεύω omnibus locis adnuendi sive affirmandi notionem habet. cf. *Α* 42 *Ο* [481 omittitur in libris plerisque] *Π* 138 χ 124 *Ζ* 470. 2) de hominibus ictu profligatis. σ 237 νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι. 3) de iis qui in pugna capita movent. *Ν* 137 *Π* 217 κόρυϑες .. νευόντων de genetivo cf. Am.-He., Classen Beob. p. 173. 4) innuo, nutu significo, impero. a) absol. ρ 330 νεῦσ' ἐπὶ οἱ καλέσας cf. h. Merc. 395. b) c. dat. *I* 223 νεῦσ' Αἴας Φοίνικι, π 283 νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ cf. h. VII 9 νεῦσαν ἐς ἀλλήλους. — Legitur saepius per tmesin a praep. sua diremptum a) absolute *Α* 528 *Ρ* 209 π 164 φ 481 ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν, ι 468 ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον. b) c. dat. c. inf. *I* 616 Πατρόκλῳ δ' ὅ γε ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ | Φοίνικι στορέσαι λέχος. 5) adnuo aut absol. h. Merc. [519] ῆ κεφαλῇ νεύσας qui versus a Baum. iure expungitur, quod ceteris non quadrat aut c. acc. h. Cer. 445 νεῦσε δέ οἱ κούρην cf. 463 qui acc. defenditur loco *Θ* 175 μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων νίκην, quare Vossi coniectura, qui addito inf. νεῖσϑαι acc. c. inf. a νεῦσε pendere vult, reicienda esse videtur, cf. Baumeister in com. ad l. l. aut acc. c. inf. pendente *Θ* 246 νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόων ἔμμεναι sc. Ζεύς. cf. Albrecht de acc. c. inf. in Curt. Stud. IV p. 40 4 32 9, Hentze der Acc. c. Inf. b. Hom. in Ztschr. f. Gymn.-W. 1866 XX p. 731, Tudeer de inf. serm. Hom. rat. synt. p. 128 s., Cavallin de tempp. inf. usu Hom. p. 47. — Collocatur plerumque in arsi prima; in thesi posteriore quinti pedis quinquies, in priore quarti *Ζ* 470. (νευστάζων. ἀνα- ἐπι- κατανεύω.)

νεφέλη (lat. nebula saxon. ant. nebhal germ. nëbal. cf. Curtius Grdz.[5] p. 294, Bugge in Curtius Stud. IV p. 337. Deminutivum esse contra Schwabium de demin. Gr. et Lat. p. 39 negat Renisch de nom. Gr. in -λος term. Vratisl. 1877 p. 21. Sed quod ante vocem vocalis brevis cf. La Roche Unters. p. 57 producitur *Ξ* 350 δὲ νεφέλην, ε 291 σύναγε νεφέλην ita optimi libri pro σύναγεν, ζ 45 ἀνέφελος quod ita uno ν scribendum esse Spitzner de versu her. p. 73 docuit, vocem unam consonam in initio amisisse arbitrati, alii cf. Meyer vgl. Gr. I p. 389, Goebel lexil. II p. 111 ad rad. sna fluere referunt, alii v. Kuehner Ausf. Gr. I[2] p. 203 7 cum δνοφερὸς cognatum esse existimant. sed a duabus consonis vocem incepisse minime certum esse Hartel hom. Stud. I p. 17 s. exponit. E. M. 601 54 παρὰ τὸ νάμα ἐφέλκειν ἐκ τῆς ϑαλάσσης. de notione v. Heinrich Schmidt Syn. I p. 617 s.) nubes. νεφέλη -ῃ -ην -άων -ῃσι(ν) -ας. 1) proprie. a) nubes. *Β* 146 *Ε* 522 ε 291. *Π* 298 κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην sc. Iuppiter, μ 405 ξ 303 κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων, μ 74 νεφέλη μιν (σκόπελον) ἀμφιβέβηκε | κυανέη, *Ο* 20 192 ἐν αἰϑέρι καὶ νεφέλῃσιν, ϑ 562 λ 15 ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι. b) nebula, qua dii aut se ipsos *Ε* 186 νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους cf. *Ο* 307, h. Merc. 217 πορφυρέῃ νεφέλῃ, *Ξ* 350 καλὴν χρυσείην, *Υ* 150 ἄρρηκτον, aut alios ut conservent, tegunt cf. Naegelsbach hom. Theol. p. 24, Duentzer Zenod. p. 130, *Ε* 345 κυανέῃ νεφέλῃ, *Ρ* 551 πορφυρέῃ. 2) translate. *Ρ* 591 *Σ* 22 ω 315 ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα cf. Remacly de generibus compar. Hom. III p. 31. *Υ* 417 νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε κυανέη i. e. animi defectio, quae mortem appropinquantem antecedit. — Collocatur semper in thesi priore, plerumque tertii pedis. (νεφεληγερέτα et ἀνέφελος.)

νεφεληγερέτα (ex νεφέλη et ἀγείρω compositum, est epitheton Iovis. cf. Hesych., E. Gud. 406 46, E. M. 101 54, Berch Comp. der Nom. p. 17, Schaper genera compos. p. 10, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 33 39, Weissenborn de adi. comp. p. 15 34 50, Lobeck path. el. I p. 416. de nominativo in -α exeunte veteres enallagen casuum statuentes tradunt schol. A ad *Α* 175 νεφεληγερέτα ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης. cf. Friedlaender Ariston. p. 18, Lehrs Arist.[2] p. 260, Lobeck paral. I p. 185, Gelbke in Curt. Stud. II p. 35, Hinrichs de Hom. eloc. vestig. Aeol. p. 93 s. de genetivo in -αο v. Hinrichs l. l. p. 92 s. c. adn. 25, Theod. Ameis de Aeol. Hom. p. 41. de accentu Hinrichs l. l. p. 13 s. aliter Ameis l. l. p. 14, La Roche Unters. p. 164, Lobeck paral. p. 185. Vocalis brevis ante vocem producitur *Ξ* 293 *Υ* 215, quare primam consonam abiectam esse putat La Roche l. l. p. 57. sed cf. Hartel hom. Stud. I p. 18.) qui nubes cogit. νεφεληγερέτα Ζεύς *Α* 511 517 560 *Δ* 30 *Ε* 764 888 *Η* 280 454 *Θ* 38 469 *Κ* 552 *Λ* 318 *Ξ* 293 312 341 *Ο* 220 *Π* 666 *Ρ* 198 *Υ* 19 215 *Χ* 182 *Ω* 64 α 63 ε 21 ι 67 μ 313 384 ν 139 153 ω 476 h. Ap. Pyth. 134. Διὸς νεφεληγερέταο *Ε* 631 736 *Θ* 387 *Ο* 154 *Υ* 10 *Φ* 499 h. Ap. Del. [96 abest in cod. Mosc.] — Collocantur hae voces coniunctae semper in extremo versu.

νέφος (de veterum sententiis v. E. M. 601 44 νέφος οἷον νέφαος, τὸ ἐστερημένον φάους, ὅ ἐστι φωτός. ἢ παρὰ τὸ νείφω τὸ βρέχω, cf. E. Or. 108 9, Eust. 729 46, 127 32. recte cum skr. nabhas lat. nûbes comparatur a Curtius Grdz.[4] p. 295, Bopp Gloss. p. 209 b, aliis. restat autem aliqua difficultas, quod ante vocem semper fere vocalis brevis producitur *Ρ* 594 *Χ* 309 hymn. VI 67, ε 293 ubi pro δὲ νεφέεσσι in duobus libris minoribus δ' ἐν ν. legitur, item ι 68 145, μ 314 *Δ* 274 *Ψ* 133 *Ε* 525 *Λ* 305 *Ψ* 366 ϑ 374 λ 592 ν 114, *Ο* 625 ὑπὸ νεφέων ubi in libris AGELS apud La Rochium ὑπαὶ exhibetur, item *Π* 375, *Ψ* 874 ε 303 ubi libri plerique οἵοισιν νεφέεσσι, *Δ* 275 libri plerique εἶδεν νέφος. cf. Hoffmann quaest. hom. I p. 150, La Roche Unt. p. 57 qui praeterea in h. Ap. Pyth. 250 pro ὑπὲκ νεφέων legendum ὑπὸ ν. esse censet cf. l. l. p. 275. Vocalis autem non producitur *Ο* 523 h. Ap. Del. 98 ὑπὸ χρυσέοισι νεφέεσσιν, *Ρ* 243 πολέμοιο νέφος, 273 ὀξεῖα νέφος. Quare obloquente Hartelio in hom. Stud. I p. 18 s. 29 s. 36 vocem primum a duabus consonis incepisse iudicant, cum alii δνοφερός κνέφας comparant Hoffmann l. l. I p. 150, La Roche l. l. p. 57, Rumpf N. Jahrb. vol. 73 p. 268 s., Buttmann lexil. II[2] p. 266, Ahrens in Rhein. Mus. N. F. II p. 168 s., Kuehner Ausf. Gr. I[2] p. 203, alii ad rad. skr. sna fluere plucre referunt Benfey W. L. II p. 74, Savelsberg Kuhn Ztschr. XVI p. 57 s., Leo Meyer vgl. Gr. I p. 389, alii rem incertam relinquunt ut Willmanns in Ztschr. f. Gymn.-W. 1872 p. 119. de no-

tione v. Heinr. Schmidt Syn. p. 616 s.) nubes. *νέφος -εϊ -εα -έων -έεσσι(ν) -εσσιν* quae forma legitur *N* 523 semel in altera thesi quinti pedis, qui locus expungitur a Ribbeck Philol. VIII p. 505, Koch ib. VII p. 600, Duentzer, et in h. Ap. Del. 98, qui ex illo loco mutuatus est. de qua forma v. Bekker hom. Bl. I p. 142, Kayser in Philol. XVIII p. 680. terminationem *-ι* non elidendam esse *P* 594 *ι* 68 *νεφέεσσι κάλυψε* v. l. *νεφέεσσ' ἐκάλυψε*, *ε* 293 *σὺν δὲ νεφέεσσι* v. l. *σὺν δ' ἐν νεφέεσσ'* La Roche Unt. p. 76 docet cf. etiam Kayser in Phil. XVIII p. 685, La Roche l. l. p. 74. I) **proprie.** 1) nubes. *νέφος Δ* 275 *Π* 364 *P* 372 *υ* 114 *Ψ* 366. *ἐν νέφεϊ Λ* 28. *νέφεα Λ* 305 schol. BL, *Ψ* 213 *χ* 304 mire schol. Q expl. *τὰ λίνα. νεφέων Ο* 170 *ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα*, cf. *Ε* 864 *Λ* 62, *Ο* 625 *ὑπὸ νεφέων*, *Π* 375 *Ψ* 874 *ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων* cf. *υ* 104 h. Ap. Pyth. 250. *νεφέεσσι(ν) P* 594 *ε* 293 *ι* 68 *μ* 314 *ε* 303 *ι* 145 *π* 264. **Epitheta** adduntur *E* 751 *Θ* 395 *πυκινὸν νέφος* quo sedes deorum obtegitur cf. schol. A, Am.-He. ad pr. l., *E* 525 *M* 157 *Λ* 63 *ϑ* 374 *λ* 562 *νέφεα σκιόεντα*, *X* 309 *διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν*, *N* [523] *ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν* v. supra, h. Ap. Del. 98. 2) **nebula**, qua dii aut se ipsos *E* 867 *τοῖος Ἄρης φαίνετ' ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν ἐς οὐρανόν*, Nic. schol. A *διασταλτέον ἐπὶ τὸ νεφέεσσι· οὐ γὰρ σὺν τοῖς νέφεσιν εἰς οὐρανὸν ἀνῄει, ἀλλὰ κατ' αὐτὰ γενόμενος ἑωρᾶτο, ἐξ οὗ τὸ τάχος παρίστησι καὶ τοῦ ϑεοῦ τὴν δύναμιν. δύναται δὲ ὅλος συναπτόμενος ὁ στίχος δηλοῦν ὅτι νέφεσι κεκαλυμμένος ἀπὸ γῆς ἀνήρχετο.* huic sententiae accedunt Am.-Hentze, Faesi-Franke, La Roche, Duentzer, illi magis favet Heyne in obs. ad Il. V p. 161. *Ξ* 343 *νέφος ἀμφικαλύψω χρύσεον*, *Ο* 153 *ἀμφὶ δέ μιν ϑυόεν νέφος ἐστεφάνωτο* aut homines tegunt *Ψ* 188 *τῷ* (Hectoris mortui corpori) *δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων.* Non ut occultaretur, sed magis conspicuus fieret Achilles hostibusque terribilior appareret, Minerva *Σ* 205 *ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα ϑεάων | χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα.* II) **translate** cf. Lucas phil. Bemerk. progr. Emmerich 1841 p. 6, Remacly de gener. comp. Hom. III p. 31 s., schol. ABL ad *Δ* 274, Eust. 471 18, Am.-Hentze et Porph. schol. B ad *Δ* 447. 1) *Δ* 274 *Ψ* 133 *νέφος εἵπετο πεζῶν*, *Π* 166 *κυάνεον Τρώων νέφος*, *P* 755 *ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν.* 2) *P* 243 *πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει* cf. Doederl. ad l. l., Wittmann adn. p. 3 s., Hoffmann Tmesis in der Il. III p. 9, Hentze in app. ad l. l., *Π* 350 *δ* 180 *ϑανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν*, *Ο* 668 *τοῖσι δ' ἀπ' ὀφϑαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀϑήνη | ϑεσπέσιον* i. e. nubem caliginis, Ameis-Hentze: die Wolke des Dunkels, die verhuellende Wolke. aliter Jordan, Novellen zu Hom. N. Jahrb. 1880 vol. 121 p. 377 s., Wittmann ad Hom. adnot. Schweinfurt 1851 p. 11, Doederlein ad l. l. locus quippe qui ceteris non cohaereat, expungitur cf. Ariston. schol. A *ἀϑετοῦνται*, Schoemann in N. Jahrb. vol. 69 p. 26. — Collocatur uno excepto *N* 523 [h. Apoll. Del. 98] ubi in altera est, in priore thesi, atque inprimis quarti pedis, praeterea tertii vel secundi; in primo pede *Λ* 28, in quinto *ι* 145 legitur. Derivatur *κελαινεφής*.

νέω (ex *σνεϝω* ortum est, cuius rei vestigia exstant in impf. *ἔννεον*, quod est pro *ἐσνεϝον* et in aor. *ἔνευσα* attico. cf. Kuhn in Ztschr. II p. 263, Walter ib. XII p. 412, Curtius Grdz.[4] p. 319, Verb. I p. 222, Rumpf in N. Jahrb. vol. 93 p. 75, Christ Lautl. p. 80 85 274, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 157 196. sed Duentzer N. Jahrb. vol. 95 p. 370 *ἔννεον* pro *ἔνεον* esse voluit et Hoffmann Buch 21 u. 22 der Il. I p. 260, II p. 8 *ἔννεον* ex *ἐνένεον* contractum esse putat, contra quos recte disputat Hinrichs de el. Hom. vest. Aeol. p. 51 s. sed v. Hartel hom. Stud. I p. 17.) no, nato. *νέων ε* 342 442, *ἔννεον Φ* 11. — Collocatur in altera thesi primi vel tertii pedis, forma *ἔννεον* autem in prima arsi. Componuntur *ἀνα-* et *κατα-νέω*.

νέω, neo. v. *κατανέω*. (*νῆμα*.)

νηγάτεος (originis et notionis incertae vox. cf. E.M. 602 43 *νηγατέον τὸ νεωστὶ κατεσκευασμένον ἢ νενησμένον . . παρὰ τὸ γείνομαι γατὸς καὶ νεήγατος, τροπῇ τοῦ ο εἰς η ἀπὸ τοῦ νέος καὶ ὑπερϑέσει τοῦ ε γίνεται νηγάτεος, ὁ νεωστὶ γεγονώς. ἢ παρὰ τὸ ϑέω τὸ ϑαυμάζω καὶ νήϑω τὸ κλώϑω γίνεται νηγάϑεον τὸ ἄγαν ϑαυμαστόν· ἢ ἠγάϑεον ϑαυμαστικῶς νενησμένον καὶ εἰργασμένον. ἢ τὸ ἐστερημένον τῆς βλάβης πλεονασμῷ τοῦ γ.* schol. A ad *B* 43 *ἡ ἀγέννητον ἢ λεπτὸν ἢ τὸ νεωστὶ γεγονός, νεογάτεόν τε ὄν κτλ.* Apoll. Soph. *ὁ Ἀπίων νεωστὶ κατεσκευασμένον ἢ εὖ νενησμένον. βέλτιον δὲ παρὰ τὸ νεωστὶ γεγενῆσϑαι ὡς σύνϑετον.* cf. Eust. 170 18, 228 45, Hesych., Suid., schol. BLD ad *Ξ* 185, schol. Ap. Rhod. I 775. Similia apud recentiores leguntur ac plerique quidem ex *νέος* et *γίγνομαι* verbi adi. verbali compositum esse iudicant. cf. Buttmann lex. I p. 203 s., Lobeck path. el. I p. 416, Bekker hom. Bl. I p. 223, Curtius Verb. II p. 355, Clemm in Curt. Stud. VIII p. 89, Berch Comp. der Nom. p. 21, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 9 23 50, Bernhard Hom. Etym. progr. Wiesbaden 1862 p. 8, Helbig das hom. Epos aus den Denkmaelern erl. p. 127, sed v. Fritzsche in Curtius Stud. VI p. 132. contra disputat Brugmann in Kuhn Ztschr. XXIV p. 279 s. — Doederlein ad *B* 43 Gloss. Nr. 60 a *νη* intens. et *ἄγαμαι* ducens „admirabile" vertit, Goebel lex. II p. 348 a *νη* et *ἀγάτη* i. e. damnum, collato gloss. *ἀγατᾶσϑαι· βλάπτεσϑαι* ducit, Monroe notes in Journ. of Philol. 1882 XI p. 61 a *νέω νήγω* derivans explicat: made of spunwork. aliam viam ingressus Schmalfeld in N. Jahrb. suppl. VIII p. 293 ad rad. skr. snih part. snigdha refert et ‚splendidus' vel ‚oleo unctus' explicat. similiter Heinr. Schmidt Syn. II p. 112, qui vertit: ‚lieblich anzusehen'.) recens factus, vel splendidus. *B* 43 *χιτῶνα καλὸν νηγάτεον*, *Ξ* 185 *κρηδέμνῳ καλῷ νηγατέῳ*, h. Ap. Del. 122 *φάρεϊ λεπτῷ νηγατέῳ.* — Collocatur semper in arsi secunda.

νήγρετος (ducitur a *νη* privativo et *ἐγείρω*. Apoll. Soph. explicat *ἀνέγερτος βαθύς*, cf. schol. E ad *δ* 793, Suid., Hesych., Eust. 1733 33, E. M. 602 52, Bekker hom. Bl. I p. 171, Berch Comp. d. Nom. p. 23, Vaniček E.W. p. 419, Lobeck path. el. I p. 29, Goebel lexil. II p. 556, Kappelmann progr. acad. Gymn. Wien 1856 p. 15. in schol. V ad *ν* 74 praeterea additur *ἢ δι' ἡδονὴν βραδύν.*) inexcitabilis. ita vocatur somnus, ex quo quis non facile excitatur. *ν* 79 *καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, | νήγρετος ἥδιστος, ϑανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς*, ubi propter *ϝ* vocis *ἥδιστος* neglectum Bekk. h. Bl. I p. 171 *νηρὴς* legendum esse censet. *ν* 74 *ἵνα νήγρετον*

εὕδοι v. l. ἵν' ἀνήγερτον, Eust. 1733 27 ἐν τῷ νήγρετον εὕδοι λείπει τὸ ὕπνον. h. Ven. 177 νήγρετον ὕπνον ἰαύεις. Legitur in arsi prima, quinta, quarta.

νήδυια (Eust. 1117 7 νηδύϊα τὰ ἐντόσθια, ὅ ἐστι τὰ κατὰ νηδὺν σπλάγχνα, ἅπαξ ἐνταῦθα εἶπεν ὁ ποιητής, ἃ τρισυλλάβως ἕτεροι νήδυα γράφουσιν. ταῦτα δὲ καὶ ἔνδινά φησιν ὁ ποιητής. cf. schol. B ad *P* 524. sed puncta diaeresis tollenda esse animadvertunt Lobeck ad Phryn. p. 494, Spitzner ad *P* 524. ducitur a νηδὺς Leo Meyer vgl. Gr. II p. 476. cf. etiam Retzlaff hom. Syn. II progr. Koenigsberg 1867 p. 23.) intestina. *P* 524 ἐν δέ οἱ ἔγχος | νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον. — cf. etiam Friedlaender krit. Benutzung der ἅπ. εἰρ. in Philol. 1851 p. 239.

νήδυμος (Ariston. schol. A ad *B* 2 ὅτι νήδυμος μετὰ τοῦ ν καὶ οὐχὶ ἥδυμος, ὡς ἔνιοι παρὰ τὸ ἡδύς, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ „νήδυμος ἀμφιχυθείς“, quod est in initio versus *Ξ* 253. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ χωρὶς τοῦ ν λέγουσιν καὶ Ἀντίμαχος „ἐπεί ῥά οἱ ἥδυμος ἐλθών“ καὶ Σιμωνίδης „οὗτος δὲ τοι ἥδυμον (ita libri, Bergk fr. 79 L. ἅδυμον) ὕπνον ἔχων.“ cf. Ariston. ad *Ξ* 242 354 *Π* 454 *Ψ* 63 *K* 167, Porph. schol. B ad *B* 2, schol. D ad *K* 187, schol. E ad *δ* 793, Eust. 163 27, 983 25. sed Buttmann lex. I p. 173—183 priorem vocis formam ἥδυμον esse contendit, quae ut in communem usum veniret, inde factum esse, quod saepius verba in ν ephelcysticon exeuntia antecederent. Cui assentiunt Heinr. Schmidt Syn. II p. 558 s., La Roche hom. Text. p. 315 s., id. ueber Hiatus u. Elision p. 13, atque in Od. ἥδυμος, sed in Il. νήδημος exhibet, Suhle de hymno Hom. IV p. 24 s., Bekk.[2], qui ϝήδυμος, Nauck qui ἥδυμος scribit. Atque derivant ἥδυμος ab ἡδὺς auctoribus veteribus cf. Ariston. schol. A ad *B* 2, E. M. 430 47, Buttmann l. l. p. 181. contra disputat Herwerden quaest. epicae eleg. p. 61 s. obstat etiam *ν* 79 νήδυμος ὕπνος . . ἥδιστος. Plerique autem Aristarchi lectionem probantes νήδυμος scribunt, cuius quidem origo incerta est. de veterum sententiis v. schol. ABLV ad *B* 2 ὁ δὲ ποιητὴς ἐπὶ τοῦ ἀνεκδύτου τίθησι τὴν λέξιν. καὶ δῆλον, φησὶν Ἀρίσταρχος, ὅτι παρὰ τὸ δύω ἢ δύνω ἐξέπιπτε ῥηματικὸν τὸ δύμος καὶ κατὰ στέρησιν τοῦ νη ὁ νήδυμος ἐγίνετο. ὅθεν καὶ δίδυμοι δύο ἐκ μιᾶς καταδύσεως τῆς γαστρός. καὶ οὐ παρὰ τὸ ἡδύς· λέξει γὰρ δασυνομένῃ οὐ συντίθησι τὸ νη. οἱ δέ, ὃν οὐ δυνατὸν ἀποδύσασθαι, ἢ ὁ βαθύς, παρὰ τὴν νηδύν. ἢ ὁ ἀπώδυνος. Aristarcho accedunt Porphyrius in schol. B ad l. l., schol. E ad *δ* 793, Apoll. Soph. cf. Eust. 163 22, E. M. 602 52, Zon. Lex. p. 1396, Cramer Epim. p. 291 27, Hesych. Recentiorum alii Kappelmann progr. akad. Gym. Wien 1856 p. 14 s., Benfey W. L. II p. 68, qui ‚unertauchbar‘, ‚tief‘ explicat Aristarcho magis minusve assensi, somnum intellegunt tam gravem, ut non sponte quasi ex eo emergamur, alii ut Doederlein Gl. I p. 50 ab ἥδυμος praeposita part. νη prosthetica derivant. contra utrosque disputant Lobeck path. el. I p. 115, path. prol. 165, schol. ad *B* 2. alii ex νη privativo et δύη i. e. cura compositum iudicantes ‚sorglos‘ securus interpretantur Bernhardt griech. Etym. progr. Wiesbaden 1862 p. 3, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 414, Schmalfeld in N. Jahrb. suppl. VIII p. 209 s., Duentzer Kuhn Ztschr. XIII p. 19 s. XV p. 343 s. et ad *δ* 793, contra quos Curtius in N. Jahrb. 1862 vol. 85 p. 866 disseruit. Boettcher, Aehrenlese progr. Dresden 1848 vertit „senkender“, „sinkender“ Schlaf. Goettling ad Hes. theog. 171 ex νη intensivo et ἁδεῖν conflatum esse censet, Ameis in app. ad *ν* 79 dubius est, an ab νη priv. et rad. ἑδ ire ortum sit, Goebel Ztschr. f. Gymn.-W. XXIX p. 646 s. lexil. II p. 557 s. a νη priv. et rad. ἀδ satiare ducit et explicat: ‚insatiabilis‘, „dessen man nicht satt werden kann“. Autenrieth ap. Naegelsbach ad *B* 2 dubius est, utrum a νη et δύναμαι ut sit „unwiderstehlich“ profectum sit an ex νέον δυόμενος ortum, primum i. e. gravem somnum significet. Permulti vero ad rad. skr. nand nad ‚gaudere‘ referentes vertunt: ‚erfreulich‘, ‚erquickend‘ cf. Fick vgl. Woert. I[3] p. 125, Curt. Grdz.[4] p. 715, Schenkl Ztschr. Oester. Gym. 1864 p. 343, Fritzsche in Curt. Stud. VI p. 300 collato gloss. Hesych. ἄ-ναδ-ες· οὐ εὐάριστον, Clemm ib. VIII p. 29, Vaniček E. W. p. 425. accuratius de voce egerunt Am.-He. l. l. Autenrieth l. l.) gravis vel dulcis. in Il. et Od. semper somni epitheton. νήδυμος -ον. Legitur in arsi quinta *B* 2 Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος quae non consentire videntur cum *A* 610 ἔνθα κάθευδε Ζεύς, cf. Lachmann Betr. p. 2, schol. AB ad *B* 2, Eust. 163 40, Am.-He. in app. ad *A* 611. sed impf. notionem neglegere hi videntur, nam ἔχε est ‚tenebat‘ i. e. ‚hielt fest‘. *Ξ* 242 προσεφώνεε νήδυμος ὕπνος, *δ* 793 *μ* 311 ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος, *K* 91 ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος | ἰζάνει, *μ* 366 βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος, *Π* 454 θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον. In prima arsi h. Ven. 170 ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευε | νήδυμον, *Ξ* 353 *Ψ* 63 νήδυμος ἀμφιχυθείς, in secunda *K* 187 ὣς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροισιν ὀλώλει, *ν* 79 καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε | νήγρετος ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς. Semel h. XIX 15 legitur μοῦσαν ἀθύρων | νήδυμον, quod Baumeister in ἥδυμον mutavit. sed v. Schenkl l. l. p. 343.

νηδύς (originis incertae vocem veteres varie derivant. cf. E. M. 603 4, E. Or. 107 32. de accentu v. Arc. p. 92 98, de υ vocali correpta eundem p. 92 10, Choerob. I p. 359 1.) venter. νηδύος -ύι -ύν. cf. Hippocr. de aere aquis cet. p. 292 19. 1) venter. *N* 290 ἢ στέρνων ἢ νηδύος, *Y* 486 τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός, schol. A ἐν πνεύμονι· ἐν ἄλλῳ ἐν νήδυϊ. ita optimi libri et post Wolfium editores. Sed cum Grashofio, das Fuhrwerk bei Homer p. 18 not. 23 La Roche et Nauck νηδύι punctis diaereseos omissis praetulerunt. de forma Choerob. Dict. p. 123 υι in fine vocabulorum consistere negat, cf. Lobeck path. el. II p. 23. 2) stomachus. *ι* 296 Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν. 3) uterus. *Ω* 496 ἐννεακαίδεκα (sc. υἷες) μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν.

νηέω (de etymo v. Pictet orig. Indoeur. II p. 512, Curtius Grdz.[4] p. 317, Vaniček E. W. p. 1015. cf. etiam Doederlein Gl. Nr. 2248.) exstruo, struem facio. impf. νήει νήεον, pro quo cod. E *Ψ* 139 et Mosc. 2 *Ω* 275 νηνεον habent. cf. Eust. 1292 35 ἐν μὲν Ὀδ. ἐπὶ ἄρτων κεῖται τὸ ἐνήνεον, τουτέστιν ἐσώρευον. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ ὕλης τῆς κατὰ ξύλα. φησὶ γὰρ „αἶψα δὲ μενοεικέα νήνεον ὕλην“, ὅπερ ἐκεῖ παρενήνεον λέγει. δῆλον δὲ ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ νηεῖν λέγεται, ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ

„περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει", ὅ ἐστιν ἐσώρευε . . πότερον δὲ πρωτότυπον τὸ νεῶ ἢ τὸ νηνῶ, οὐκ εὔδηλον. formam reduplicatam esse iudicant Doederlein l. l., Leo Meyer vgl. Gr. I p. 427, Ameis in app. ad α 147, Curtius Verb. II p. 153 390, cf. etiam Spitzner ad Ψ 139. νήησαν -ῆσαι part. νηήσας med. νηησάσθω -ασθαι. 1) exstruo. τ 64 νήησαν ξύλα πολλὰ φόως ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι de inf. v. Meierheim de inf. Hom. I p. 65 s., Tudeer de inf. serm. Hom. rat. synt. p. 50. de rogo Ψ 139 163 νήεον ὕλην. Ψ 169 περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει Vrat. b σώματ' ἀνήει. ο 322 πῦρ τ' εὖ νηῆσαι schol. BV ξύλα σωρεῦσαι ἕνεκεν τοῦ πῦρ ποιῆσαι cf. Eust. 1783 5 qui addit τινὲς δὲ εὐνῆσαι γράφουσιν, ἤτοι φυλάξαι, schol. B καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πῦρ φυλάξαι. 2) impono. Ω 275 ἐπ' ἀπήνης | νήεον . . ἄποινα. 3) onero. Ι 358 νηήσας εὖ νῆας, Ι 279 νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι ita Aristarchus. schol. A ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ. cf. I 137 νηησάσθω. de genetivo addito cf. Klinghardt de genitivi usu Hom. Halle 1879 p. 42. — Collocatur in arsi.

νηιάδες (ionice. νηιὰς pro σναϝιας esse et ad rad. skr. sna ‚fluere' pertinere docent Brugmann in Curt. Stud. IV p. 156 42, Fritzsche ib. VI p. 137, Curtius Grdz.[4] p. 319, Goebel lex. I p. 202. cf. E. M. 604 1 παρὰ τὸ νάω, τὸ ῥέω, αἱ ἐν νάμασιν οὖσαι, Ap. Soph. p. 116 18, schol. H ad ν 104 ubi sententia eorum, qui a Νήϊον Ἰθάκης ὄρος ducunt cf. schol. HQ ad ι 22, Steph. Byz. s. v. Νήϊον, refutatur.) fontium nymphae. ν 104 [348 Eust. 1743 31 ἔν τισι τῶν ἀπογράφων οὐ κεῖνται cf. Carnuth Ariston. p. 123] (ἄντρον) ἱρὸν νυμφάων, αἳ νηιάδες καλέονται, voc 356 νύμφαι νηιάδες, κοῦραι Διός. Plerique νηιάδες, Duentzer, Baeumlein Νηιάδες. — cf. Buchholz Real. IIIa p. 288 s., Lobeck de Nymph. sacris p. 5 s.

Νήιον (ad νάειν fluere, unde νηῦς νήιον oritur, vocem refert Doederlein Gl. Nr. 2236.) Neion, Ithacae mons. α 186 ἐν λιμένι Ῥείθρῳ ὑπὸ Νηίῳ ὑλήεντι, Didymus προηθετοῦντο ὑπὸ Ἀριστοφάνους· κατ' ἔνια δὲ τῶν ἀντιγράφων οὐδὲ ἐφέροντο. atque Heliodorus et libri plerique ὑπὸ Νηίῳ, Apio et cod. B ὑπονηίῳ scribunt cf. Bekker An. p. 1158, Cramer An. Ox. IV p. 310 10, Apoll. Soph. 160 11, Eust. 1409 39 τὸ δὲ ὑπὸ νηίῳ οἱ μὲν ὑφ' ἓν ἀναγιγνώσκουσι λέγοντες ὑπονήιον τὸν λιμένα, οἱ δὲ ἐν δυσὶ μέρεσιν. ὑπὸ τῷ Νηίῳ ὄρει τῷ ὑλήεντι, ἤγουν τῷ δάσει. ὅπερ καὶ κρεῖττον . . ἵνα λέγῃ τὸν λιμένα κεῖσθαι ὑπὸ τῷ Νηίῳ ὑλήεντι. τινὲς μέντοι ἐν λιμένι Ῥείθρῳ ὑπὸ Νηρίτῳ ἔγραφον. quis vero fuerit aut ubi situs sit mons, iam veteres inter se dissentiunt. Strabo enim X p. 454 ἄδηλον εἴτε τὸ αὐτὸ τῷ Νηρίτῳ λέγει τὸ Νήιον εἴτε ἕτερον ἢ ὄρος ἢ χωρίον, Ariston. schol. ad α 186 Νήιον παρακεῖσθαι τῷ Ῥείθρῳ, ἀφ' οὗ ἐξῆπτον τὰ πρυμνήσια, Eust. 1409 33 τὸ δὲ Νήιον ὄρος Ἰθάκης νηῶν δεκτικόν· ὅθεν καὶ τὴν Ἰθάκην ὑπονήιον ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. τῷ δὲ Νηίῳ τούτῳ ὑποκεῖσθαι τὸν λιμένα λέγουσι, idem p. 1409 37 τὸ Νήιον τοῦ Νηρίτου μέρος εἶναι. cf. schol. ad γ 81. sed schol. ad α 186 διαφέρει Νήριτον καὶ Νήιον. δύο δέ ἐστιν ὄρη τῆς Ἰθάκης. unde factum est ut schol. HQ ad ι 22 ubi ipse Ulixes patriam describit, τινὲς δὲ Νήιον (pro Νήριτον) ὥσπερ ὁ Κράτης, τὸν περὶ τὸν λιμένα τόπον, ἐν ᾧ συνερεφὴς τόπος, ἱερὸν Νυμφάων, item Philoxenus ap. Eust. 1613 39. Itaque quaestio dirimi non potest, etsi recentiores alius alio loco montem cognoscere studuerunt, cf. Bursian Geogr. v. Gr. II p. 367 not. 1 et Hercher in Herm. I 2 p. 272. Tamen Leake North. Gr. II p. 47 in parte insulae septentrionali prope Oxoi esse contendit cf. Klausen Ztschr. f. Alt. 1835 p. 147. Voelcker hom. Geogr. p. 72 ab urbe ad occidentem solem spectare, Dodwell apud Schreiber Ithaka p. 29 eundem esse atque montem, qui nunc Stephano Buono vocatur, tradit, Schliemann Ithaka p. 17 Hagion Stephanon esse iudicat. cf. etiam Buchholz Real. Ia p. 124, Hahn die geogr. Kenntn. der Ep. II p. 13. (ὑπονήιος.)

νήιος (pro ναϝιος a νηῦς formatum adiectivum. cf. Zacher de nom. in -αιος Halle 1877 p. 24; de notione Apoll. Soph., Suid., Doederlein Gl. Nr. 2236, de formatione Lobeck path. prol. p. 472.) navalis. νήιον νήια neutr. plur. 1) adi. Ο 410 Ρ 794 ι 384 δόρυ νήιον, 498 νήια δοῦρα. 2) subst. materia navalis. Ν 390 Π 483 πίτυς . . τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες | ἐξέταμον . . νήιον εἶναι cf. Γ 62. v. Eust. 939 15. — Collocatur semper in arsi.

νηίς (vox ionica. cf. Dracon. Strat. p. 56 15, Spohn de extr. Od. parte p. 174. ducitur a rad. σνα νάειν fluere, cf. Vaniček E.W. p. 1158, Goebel lexil. I p. 338, schol. BL ad Ζ 22, E. M. 604 5, Herod. in E. Or. p. 110 35, Apoll. Soph. apud quos etiam aliae etymologiae proferuntur. de accentu v. E. M. et Gud. l. l.) fontium nympha. Ζ 22 νύμφη νηὶς Ἀβαρβαρέη, Υ 384 νύμφη τέκε νηίς, Ξ 444 additur ἀμύμων. Hae Naiades, qui cum mortalibus matrimonio se iungunt, in Asia minore incolentes finguntur, cf. Ed. Mueller Philol. VII p. 240, Lobeck de Nymph. sacris p. 3, Buchholz Real. IIIa p. 375 s. p. 288 s.

νῆις (pro νηϝις ex νη privativo et rad. ϝιδ ἰδ compositum. Apoll. Soph. νῆις τῆς προτέρας περισπωμένης σημαίνει τὸν ἄπειρον κατὰ στέρησιν τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστι γνῶναι, cf. E.M. 604 8 Suid., Eust. 16 25, Doederlein Gloss. Nr. 417, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 178, Schaper genera comp. p. 13, Berch Compos. der Nom. p. 23. alii veterum mire derivant ab ἴς vis ut Phot. Moschop. in Ritschel praef. Thom. p. CXXXXVI. de accentu v. Ap. Soph., E. M., Or. l. l., de flexione Sitzler Nom. aut -ις bei Hom. in N. Jahrb. 1880 vol. 121 p. 516.) imperitus, inscius. νῆις νήιδα -ες. I. absol. h. Merc. 487 νῆις ἐών, Η 198 οὐδ' νήιδά γ' οὕτως, h. Cer. 256 νήιδες ἄνθρωποι, ἀφράδμονες οὔτ' ἀγαθοῖο | αἶσαν ἐπερχομένου προγνώμεναι οὔτε κακοῖο. II. c. gen. θ 179 οὐ νῆις ἀέθλων. — Collocatur in quinta vel prima arsi.

νη-κερδής (ex νη priv. et κέρδος compositum cum iudicant, alii schol. A ad Ρ 469, Eust. 1125 23, Doederlein Gl. Nr. 600 ἀσύνετος imprudens, alii recte ἀκερδής ‚non lucrosus', ‚inutilis' Apoll. Soph., Hesych., Suid., Phot., Curt. Grdz.[4] p. 317, Vaniček E. W. p. 419 explicant.) inutilis. ξ 509 ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, Ρ 469 νηκερδέα βουλὴν | ἐν στήθεσσιν ἔθηκε καὶ ἐξείλετο φρένας ἐσθλάς.— Collocatur in thesi quarta.

νηκούστησε (ducitur a νήκουστος quod ex privat. νη et stirp. ἀκούω verbi compositum est. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 25, Hesych., Suid., Phot., Eust. 1192 61.) obsecutus est. Υ 14 οὐδ' ἐνοσίχθων | νηκούστησε θεᾶς.

νηλεής et **νηλής** (E. M. 603 26 νηλεὴς ἀπὸ τοῦ ἔλεος καὶ τοῦ νη στερητικοῦ γίνεται,

οἱονεὶ ὁ ἐστερημένος τοῦ ἐλεεῖν cf. Hesych., Eust. 912 12, Berch Comp. der Nom. p. 15, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 330, Weissenborn de adi. comp. p. 41 48, Goettling ad Hes. theog. 171. E. M. 603 41 γίνεται καὶ ἐκ τοῦ ἐλεῶ ἐλεὴς καὶ συγκοπῇ νηλής, cf. Cramer Epim. I p. 296, E. Gud. 407 54, Lobeck path. el. I p. 264, obloquitur Fritzsche in Curt. Stud. VI p. 97 4.) immisericors, crudelis. νηλεές voc. et neutr. sing., νηλῆς dat. νηλέι acc. νηλέα in quibus hyphaeresis statuitur ab Arc. p. 196 20, E.M. 603 41, Fritzsche in Curt. Stud. VI p. 97 4, Lobeck l. l. I p. 254. Sed Bekker hom. Bl. I p. 223 cum id fieri potuisse non neget, has formas contractas existimare propensus est. νηλειές h. Ven. 245 cf. E. M. 603 27 γίνεται καὶ ἐπίρρημα πλεονασμῷ τοῦ ι οἷον νηλειῶς, La Roche Unt. p. 155, Suhle de hym. Hom. quarto p. 10. I. proprie. 1) de Achille *I* 632 νηλής, *Π* 33 204 νηλεὲς voc. Nic. schol. A ταῦτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς· διασταλτέον δὲ ἐπὶ τὸ νηλεές. cf. Friedlaender Nic. p. 13. 2) νηλέα θυμὸν ἔχοντας *T* 229 cf. ι 272 287 368. *I* 497 νηλεὲς ἦτορ. II. transl. 1) νηλέι χαλκῷ *Γ* 292 *Δ* 348 *E* 330 *M* 427 *N* 501 553 *Π* 345 561 761 *P* 376 *T* 266 δ 743 θ 507 κ 532 λ 45 ξ 418 σ 86 φ 300 χ 475. 2) ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ *Λ* 484 schol. A τὴν χαλεπὴν ἡμέραν, τουτέστι τὸν θάνατον, *N* 514 cf. *Λ* 588 *O* 375 *P* 511 615 θ 525. φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ *Φ* 57 ι 17 schol. H τὸν ἀνελεήμονα ἡμέραν. 3) *K* 443 νηλέι δεσμῷ, μ 372 ὕπνῳ, h. Merc. 385 νηλέα φωρήν, h. Ven. 245. γῆρας . . νηλειές. — Collocatur ut plurimum in arsi quinta, quater in prima, quod fit si vox in epiphonematis usurpatur *I* 632 *Π* 33 204, cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. Hom. p. 52, et h. Ven. 245.

Νηλείδαο *Ψ* 652. Nelei filii, Nestoris. ita scribendum esse diaereseos punctis deletis Herodianus περὶ Ἰλ. προσῳδ. ed. Lehrs p. 223 de Πειραίδαο et al. patron. docet, cf. Lobeck path. el. II p. 14 adn., W. C. Kayser Phil. XVIII p. 660, Autenrieth ap. Naegelsbach ad *A* 12, La Roche hom. Unt. p. 71, quam exhibent formam Doederl., Duentzer. sed Νηλεΐδαο Bekker², La Roche, Nauck, Koch, Ameis, Faesi. cf. Bekker hom. Bl. I p. 308, Cobet Memosyn. XI p. 307, Ameis in app. ad ω 24. de α voc. longa v. Harder de α voc. ap. Hom. producta Halis Sax. 1876 p. 65 s.

νηλειτιδες (ita Bekker², La Roche, Ameis-Hentze, Duentzer secuti Hesych., Suid., Eust. 1879 9, 1932 40, Vind. 133 quorum scriptura νηλίτιδες per itacismum facta esse videtur, cf. La Roche Textkr. p. 184 s., Hentze ap. Ameis in app. ad π 317, Rumpf N. Jahrb. 1860 p. 589, Clemm de alpha intens. in Curtius Stud. VIII p. 90. Bothe quem Ameis in ed. I secutus est, νηλήτιδες exhibet. Vulgo scribitur **νηλιτεῖς** cum Eust. 1803 24 et nonnullis libris cf. Nauck, Kayser ap. Faesi, Ruhnken ad h. in Cer. 147, Doederlein Gl. Nr. 877, contra quos disputat Buttmann lex. I p. 180. veterum alii νηλήτης exhibent v. Herod. περὶ παθ. II p. 363 ed Lentz: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, εἰ τὸ νηλητὴς ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν γέγονε, τὸ δὲ ἀλιτεῖς διὰ τοῦ ι γράφεται, πῶς τὸ νηλητὴς διὰ τοῦ η γράφεται; ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἐτράπη Αἰολικῶς τὸ ι εἰς η. οὕτως γὰρ τὸ ἀκτῖνες καὶ τὸ ψιμύθιον διὰ τοῦ η προφέρονται οἱ Αἰολεῖς de qua re v. Hinrichs de eloc. Hom. vest. Aeol. p. 78. cf. E. M. 603 58, Zon. lex. p. 1396 τὸ ἀλιτεῖν διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, τὸ δὲ νηλήτης διὰ τοῦ ἦτα, quod Barnes recepit. Aristarchum cum ἀλείτης scripserit, etiam νηλείτης cuius femininum νηλειτὶς est, scripsisse La Roche l. l. iudicat, etsi auctore schol. B ad τ 498 νηλίτιδες legisse videtur v. Lehrs Ar.² p. 151 s. cf. etiam Lobeck path. prol. p. 377 et el. II p. 57, qui νηλίτιες, νηλιτεις scribendum esse censet. de etymo errasse videtur Aristarchus, qui ut tradit Aristonicus in schol. B ad τ 498 νηλίτιδες· Ἀρίσταρχος τοὺς πολυαμαρτήτους, τοῦ νη ἐπιτακτικοῦ ὄντος. Recta, id quod ipsorum locorum conexus docet, est interpretatio schol. B ad π 317 νηλητεῖς (sic!) ἀναμάρτητοι, ἐκ τοῦ νη στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ ἀλιταίνω τὸ ἁμαρτάνω, cf. Apoll. Soph. 116 22, schol. BV ad τ 498, E. M. 603 49, Hesych., Doederlein l. l., Hentze l. l., Vaničeck E.W. p. 419. sed Schoenberg ueber griech. Comp. p. 35 ex ν et ἠλιτὲς coll. ἠλιτό-μηνος coaluisse putat.) culpae expertes. π 316 ἀλλ' ἤ τοί σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα | αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλειτιδές εἰσιν cf. τ 498 χ 418. — Collocatur in thesi quarta.

Νηλεύς (vocem alii a νηλὴς ducunt, quam interpretationem eo fulcire student, quod Neleus sit filius Neptuni, crudelis maris dei, cf. schol. A ad *K* 334, Pott Philol. Suppl. II p. 265, Kuhn Ztschr. IX p. 199, Gerhard Myth. I p. 222, Schulz die Aktorionensage p. 25. Alii ad skr. nîla lat. niger referunt Passow Philol. 1863 XX p. 611, Sonne Kuhn Ztschr. X p. 162, alii idem esse ac Νηρεὺς iudicant Lobeck Rhem. p. 73 116, path. prol. p. 112 133, Welcker Goett. I p. 423. sed Nauck in Jahns Arch. XII p. 632, Benseler Eigennamen³ s. v. ‚Rumland' vel ‚Ohneland' intellegunt. Contra Weck s. v. die hom. Personennamen auf -εὺς p. 31 s. ex Νεδ-λιὸς ortum ratus a rad νεδ strepere derivat, ita ut idem sit ac Nestor.) Neleus. Νηλεὺς *Λ* 683 717 λ 281 288, *N.* θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος γ 409. Νηλῆος ο 233 γ 4, *N.* ἀμύμονος *Λ* 692. Νηλῆα λ 254, ἀντίθεον *N.* ο 237, Νηλέα μεγάθυμον, ἀγαυότατον ζωόντων ο 229. Neleus, Neptuni ex Tyrone, Salmonei filia, filius, Peliae frater, Pyliorum rex λ 254 s. Chlorin in matrimonium duxit, ex qua Nestorem, Chromium, Periclymenum filios, Peronem filiam genuit, λ 281 s., quam pulchritudine eximiam nemini uxorem dare voluit, nisi qui Iphicli boves raptas sibi tradidisset λ 288 s. sed in *Λ* 692 ipse Nestor duodecim fuisse Nelei filios narrat. A fratre ex Iolco, Thessaliae urbe expulsus, Neleus in Messeniam demigravit, ubi Pylum condidit γ 4 s. atque cum Hercules Pyliis bellum inferret, Neleus ipse pugnae non interfuisse neque ab Hercule, id quod posteriores tradunt, interfectus esse traditur apud Homerum. cf. *Λ* 690 s., Lehrs Arist.² p. 186, filii autem omnes praeter Nestorem ceciderunt. De Neleo cf. Schultz l. l. p. 25 s. — Collocatur et in arsi et in thesi. (Νηλείδης Νηληιάδης Νηλήιοι.)

Νηληιάδης (patron. a Νηλεὺς ductum. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 557.) Nelei filius, i. e. Nestor. *Θ* 100 *O* 378 Νηληιάδαο γέροντος, *Ψ* 303 τοῦ *N.*, γ 465 *N.* Νέστορος. de α voc. paenultimae longa v. Harder de α vocali ap. Hom. prod. p. 65 s. Νηληιαδέω *Λ* 618. ὦ Νέστορ Νηληιάδη *K* 87 555 *Λ* 511 *Ξ* 42 γ 79 202 247. — Collocatur semper in thesi plerumque secunda, semel *Ψ* 303 in prima, ter tertia.

Νηλήιος (pro Νηληϝιος. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 557.) Neleius, Nelei filius, Nestor;

Neleo oriundus, Antilochus; Nelei proprius. *Ψ* 349 *Νέστωρ Νηλήιος*, *B* 20 *Νηληίῳ υἷι ἐοικὼς Νέστορι*, *K* 18 *Νέστορ' ἔπι Νηλήιον*. — *Ψ* 514 *Ἀντίλοχος Νηλήιος* Ariston. schol. A *ὅτι ἀπὸ προπάτορος ὁ Ἀντίλοχος Νηλήιος*. — *Λ* 681 *δ* 639 *Πύλον Νηλήιον*, *Λ* 597 *Νηλήιαι ἵπποι* schol. B *αἱ ἐκ τῆς Νηλέως ἀγέλης . . αἱ ἀπόγονοι τῶν ἵππων ἐκείνου . . ὥσπερ καὶ Τρώιαι ἵπποι κτλ.*, Ameis-Hentze. — Collocatur in thesi tertia vel quarta.

νηλής v. **νηλεής**.

νῆμα (a *νέω* ducitur. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 205, Eust. 1436 64 *παρὰ τὸ νήθω ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ νῶ*, E. M. 603 34.) 1) filum, stamen. *δ* 134 (*τάλαρον*) *νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον*, Ariston. schol. HM *σημαιοῦνται δέ τινες ὅτι τὸ εἰς τὴν νῆσιν εὔθετον μήρυμα ἐρίου νῆμα εἶπεν*, cf. Friedlaender Ariston. ad *Θ* 221, schol. V ad *δ* 134. 2) tela. *β* 48 *τ* 143 *ω* 132 *μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται*. — Collocatur in arsi prima vel quinta.

νημερτής (schol. B (Bekker A) ad *Z* 376 *παρὰ τὸ ἁμαρτῶ τὸ ἀποτυγχάνω καὶ μετὰ τοῦ νη στερητικοῦ νημαμαρτής, οἱονεὶ ὁ μὴ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ τοῦ λόγου, τουτέστι μὴ ψευδόμενος. καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε νημερτής*. cf. schol. B ad *δ* 349, E. M. 603 46, Eust. 143 12, Doederlein Gl. Nr. 585, Duentzer in Kuhn Ztschr. XII p. 25, Pott Phil. suppl. II p. 275, Schoenberg griech. Comp. p. 35, Weissenborn de adi. comp. p. 4 48, Berch Comp. der Nom. p. 23, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 52. Etsi ante vocem *γ* 327 vocalis brevis producitur, consonam elisam esse non ostendi potest, cf. Hartel hom. Stud. I p. 18.) certus, verax, verus. *νημερτής -έ(α)* acc. sing. masc., neutr. plur., *-ές* acc. sing. 1) active. certus, verax. *δ* 349 384 401 542 *ρ* 140 *γέρων ἅλιος νημερτής* sc. Proteus. h. Merc. 369 *νημερτής τε γάρ εἰμι*, inquit Mercurius, *καὶ οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι*, *φ* 205 *νόον νημερτέ' ἀνέγνω* v. l. *νημερτέα ἔγνω* et *νημερτὲς ἀνέγνω*. 2) passive. verus. *α* 86 *ε* 30 h. Ap. Del. 132 Pyth. 72 114 *νημερτέα βουλήν*, h. Merc. 315 *νημερτέα φωνήν*, *Γ* 204 *ἔπος νημερτὲς ἔειπες*, *Z* 376 *νημερτέα μυθήσασθαι*, *γ* 19 *νημερτέα εἴπῃ* cf. *λ* 96 *ε* 300 *ο* 263, *λ* 137 *εἴρω*, *ρ* 549 556 *νημερτέα πάντ' ἐνέποντα* cf. 561. h. Cer. 58 *λέγω νημερτέα πάντα*. Adv. vere. 1) **νημερτές**. *λ* 112 *τοῦτο θεὰ νημερτὲς ἔνισπε* ubi adiectivumne intellegendum sit dubitari licet, *Ξ* 470 *γ* 101 *δ* 314 331 642 *χ* 166 *ψ* 35 *νημερτὲς ἔνισπε* cf. *γ* 327 *λ* 148. h. Ven. 186 *οὐ νημερτὲς ἔειπες*, *Α* 514 *νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο*. 2) **νημερτέως**. *ε* 98 *νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω*, *τ* 269 *νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω*. — Collocatur plerumque in thesi quarta, satis raro in tertia vel quinta et in arsi prima.

Νημερτής *Σ* [46] Nereidum una. schol. A *ὁ τῶν Νηρεΐδων χόρος προηθέτει καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ. ὁ δὲ Καλλίστρατος οὐδὲ ἐν τῇ Ἀργολικῇ, φησίν, αὐτοὺς φέρεσθαι*, cf. Eust. 1131 20. quos recentiores plerique secuti sunt. de accentu, qui non differt ab adiectivo v. Herod. schol. ad *Σ* 39 *ἐπὶ δὲ τοῦ Νημερτὴς καὶ Ἀψευδὴς οὐκ ἐποιήσατο μεταβολὴν τόνου. ἔφαμεν δὲ ἤδη περὶ τῶν τοιούτων*, cf. Lehrs Herod. p. 306, id. Arist.[2] p. 264 s., Choerob. ad Theodos. p. 173 a, Eust. 1130 64, La Roche Hom. Textkr. p. 400. sed Pott in Philol. suppl. II p. 275 paroxytonon esse vult.

νηνεμίη (a *νήνεμος*. Curtius Grdz.[4] p. 317, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 486. E. Gud. 408 20 *ἐπὶ ἀνέμων εὐδίᾳ ἐπὶ ἀέρος, γαλήνη ἐπὶ θαλάσσης* cf. Theophr. fr. 5 3 18. Suid. Phot. expl. *ἀνέμων ἀπουσία*.) tranquillitas aëris. *νηνεμίη -ης*. *E* 523 *νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων | νηνεμίης ἔστησε*, genetivum temporis esse Krueger Dial. § 47 2 2, Ameis-Hentze ad l. l., locativum Heilmann de gen. Gr. max. Hom. usu Marburg 1873 p. 18 s. iudicant. sed cf. etiam Delbrueck synt. Forsch. IV p. 44 s. — *ε* 392 *μ* 169 *ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο ἠδὲ γαλήνη | ἔπλετο νηνεμίη*. *νηνεμίη* est subst. et subi. cf. Ameis ad *ε* 392 et in app. ad *α* 97, Lobeck paralip. p. 362. — Collocatur in arsi.

νήνεμος (ex *νη* priv. et *ἄνεμος* compositum. Vaniček E. W. p. 28, Tobler Wortzusammensetzung p. 75, Berch Comp. der Nom. p. 15.) ventos non habens, tranquillus. cf. Hesych., Suid., Phot. *Θ* 556 *ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ*.

νηός (ion. vox, quae est lesb. *ναῦος* *ναός* att. *νεώς*, profecta ex *ναϝος*, a *ναίω* habitare ducitur. cf. Lobeck paral. p. 433, Doederlein Gl. Nr. 191, Brugmann in Curt. Stud. IV p. 154 36, Vaniček E. W. p. 435, Sonne Kuhn Ztschr. XIII p. 408. aliter Christ. Lautl. p. 238. de accentu Arc. p. 36 24.) templum. *νηός -ῷ -όν -οἱ -οῖσι -ούς*. *E* 456 *Περγάμῳ ἐν ἱερῇ, ὅθι οἱ* (Apollini) *νηός γε τέτυκτο*, *H* 83 *προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος*, eiusdem templum in oppido Chryse fuit cf. *A* 39 *χαρίεντ' ἐπὶ νηόν*. *Z* 88 *νηὸν Ἀθηναίης* in urbe Troia, in quo etiam simulacrum erat cf. *Z* 269 279 *πρὸς νηὸν Ἀθηναίης*, *Z* 93 274 308 *ἐνὶ νηῷ* sc. *Ἀθηναίης*. h. Cer. 319 *εὗρε δ' ἐνὶ νηῷ* ita Ruhnken, quo fit ut vocalis brevis ante vocem producatur. scribendum est *εὗρεν δ' ἐν νηῷ* pro libr. lectione *εὗρε δ' ἐν* cf. La Roche Unt. p. 58. *B* 549 *ἐν πίονι νηῷ* in templo Minervae Athenarum in arce sacro. cf. h. Ap. Pyth. 75 115. *μ* 346 *Ἠελίῳ Ὑπερίονι πίονα νηὸν τεύξομεν* quod Eurylochus vovet. h. Ap. Del. 52 56 Pyth. 43 67 120 360 300 304 323 343 h. Merc. [148] (*πίονα*) *νηόν*, h. Ap. Pyth. 108 *νηὸν . . ἐπήρατον*, 88 *μέγαν*, 69 80 109 Ap. Del. 80 *περικαλλέα νηόν*, h. Ven. 58 *θυώδεα νηόν*, Ap. Del. 143 *πολλοί τε νηοί*, Pyth. 169 *ἐν νηοῖσι πολυλλίστοισι*, Ven. 31 *ἐν νηοῖσι θεῶν*. *ζ* 10 *νηοὺς ποίησε θεῶν* Nausithous, Phaeacum rex. Ex his locis ea aetate qua hymni confecti sunt, multis locis templa deorum fuisse etsi satis apparet, tamen in carminibus, quae commemorantur, non multa fuisse patet. Sunt autem Apollinis in arce Troiae *E* 446 et in oppido Chryse exstructa, et Minervae, quod ipsum quoque Troiae fuit, simulacro deae ornatum. Praeterea *B* 549, qui locus recentiore aetate carminibus insertus esse videtur, eiusdem Minervae aedem in Atheniensium arce sacram fuisse poëta tradit. Quae cum ita sint, quamquam Nausithous, ubi Phaeaces Scheriam deduxerit, deorum templa aedificasse dicitur *ζ* 10, fieri non potest, ut Naegelsbachio, qui in hom. Theol.[2] p. 198 in omnibus fere Graecorum oppidis iam deorum templa fuisse contendit, assentiamus. Nihil enim valet, quod in Phaeacibus, populo fabuloso et qui ceteris etiam rebus omnibus illius aetatis gentibus praecelleret, multa templa fuisse narrantur. accedit, quod praeter Atheniensium illud templum in ipsorum Graecorum finibus aedes non commemoratur, nisi vocibus *λάινος οὐδὸς Φοίβου Ἀπόλλωνος I*

404 s. *ϑ* 79 s. ut templum sacrum fuisse ponamus Apollinis Pythii adducimur. neque *δόμος Διός* sim. *Θ* 375 *Ο* 85 *Σ* 369 406 ipsum templum, sed dei domicilium intellegendum esse videtur. De templis autem, qualia antiquissima aetate fuerint, Pausanias X 5 5 *ποιηθῆναι δὲ τὸν ναὸν τῷ Ἀπόλλωνι τὸ ἀρχαιότατον δάφνης* tradit, cui recentiores accedunt. neque dubium est, quin templa lapidibus exstructa recentioris aetatis fuerint. cf. Ameis-Hentze in app. ad *Α* 39, Hermann gottesd. Alt. § 18 1, Naegelsbach hom. Theol.² p. 198, Lobeck Aglaoph. p. 257 s., Riedenauer Handwerk p. 90. accuratius de re egerunt Bader Baukunst in der Od. p. 3 s. ita ut apud Graecos ipsos aetate Homerica deorum templa fuisse neget, Gladstone hom. Stud. ed. Schuster p. 378 s., Helbig das hom. Epos aus den Denkmaelern erlaeutert p. 312 s. qui templorum numerum satis parvum fuisse concedunt. atque hic antiquiore aetate, cum dei simulacrum non commemoretur nisi *Ζ* 88 s., templa simulacris caruisse docet. — Varia lectio: Ariston. schol. A ad *Ι* 405 *Φοίβου Ἀπόλλωνος· ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει νηοῦ Ἀπόλλωνος* cf. Duentzer Zenod. p. 105, Heyne Il. vol. V p. 616. — Collocatur plerumque in arsi idque ultima, quinquies in thesi secunda, semel *Ε* 446 in quarta.

νη-πενθής (ex *νη* privativo et *πένθος* compositum. cf. Weissenborn de adi. comp. p. 41, Doederl. Gl. Nr. 600, Clemm in Curt. Stud. VIII p. 14, Berch Comp. der Nom. p. 15. notione activa utitur cf. Eust. 1493 26 *νηπενθὲς οὐ μόνον τὸ ἐστερημένον πένθους, ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταῦθα* (*δ* 221) *καὶ τὸ στερίσκον πένθους, ὅ ἐστιν ἄλυπον.* cf. schol. Q ad *δ* 221.) qui luctum tollit. *δ* 220 *εἰς οἶνον βάλε φάρμακον | νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.* Quod pharmacum quid fuerit, non liquet. atque Miquél hom. Flora p. 48 alii opium fuisse ostendere conantur. sed v. Braumueller Krankheit u. Tod bei Homer I p. 20, Guenther Ackerbau bei Homer p. 28. alii allegorice intellegunt Plut. Symp. quaest. 1, Macrob. Saturn. VII 1, Nitzsch ad Od. I p. 253. Theophrast. hist. plant. IX 15 1 cf. 23 a poeta animo illud fictum esse recte censere videtur. cf. etiam Plin. Nat. hist. XXI 21 91 XXV 2 5, Buchholz hom. Real. Ib p. 250 s. qui recentiores quid de natura illius senserint, collegit.

νηπιαχεύων (schol. A ad *Χ* 502 *παραγωγόν ἐστι τὸ ῥῆμα, παρὰ τὸ νηπίαχος τὸ νηπιαχεύω ὡς ἵππος ἱππεύω*, cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 44, Berch Comp. der Nom. p. 23, Doederlein Gl. Nr. 506. Explicat Hesych. *τὰ τοῖς νηπίοις ἁρμόζοντα πράττων. παιδαριευόμενος.* cf. schol. D ad *Χ* 502, Apoll. Soph. — Heinr. Schmidt Syn. II p. 106 verbum dici iudicat de secura puerorum vita et lusu.) pueriliter lusitans. *Χ* 502 (*Ἀστυάναξ*) *αὐτὰρ ὅϑ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων.* — cf. Friedlaender krit. Benutzung der *ἅπ. εἰρ.* in Phil. 1851 p. 236.

νηπίαχος (vox deminutiva ducta a *νήπιος.* cf. Roscher in Curt. Stud. IV p. 192, Curtius Grdz.⁴ p. 693, Goebel lex. I p. 404, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 627, Doederlein Gl. Nr. 506, Weck Beitr. zur Erklaerung hom. Personennamen pr. Metz 1883 p. 24. Perperam veteres a *νη* privativo et *ἰάχω* derivant E. M. 604 22, Gud. 408 16, Eust. 651 32. de significatione Heinr. Schmidt Syn. II p. 123 106.) puerilis. 1) de puero inope. *Ζ* 408 *οὐδ' ἐλεαίρεις παῖδά τε νηπίαχον.* 2) de pueris qui puerilia tractant. *Π* 262 (*σφῆκες, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔϑοντες*) *νηπίαχοι*, *Β* 337 *παισὶν ἐοικότες ἀγοράασϑε | νηπιάχοις, οἷς οὔ τι μέλει πολεμήια ἔργα*, quae sunt verba Nestoris Argivos castigantis. — Collocatur in arsi prima vel secunda.

νηπιέη (a *νήπιος* ductum, ex *νηπιεjα* ortum esse censent Hinrichs de eloc. Hom. vest. Aeol. p. 89, Mangold de diect. hom. in Curt. Stud. VI p. 204 16. cf. Eust. 767 13. de notione v. Hesych. *ἡ τῶν νηπίων ἡλικία. νηπιάας ὀχέειν· νηπιότητας, ἀφροσύνας καὶ ματαιότητας ἔχειν ἢ ὑπ' αὐτῶν ἔχεσϑαι*, Eust. 767 20 *ἰστέον δὲ ὡς οὐ πάνυ ταὐτὸν νηπιέη καὶ νηπιάα, ὡς τὸ νηπιάας ὀχέειν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἀφροσύνην δηλοῖ, ἡ δὲ νηπιέη βρέφους ἡλικίαν.* hoc autem potius intercedit inter singularem et pluralem numerum, Bekker hom. Bl. I p. 167 s., Heinr. Schmidt Syn. II p. 102, Goebel lex. I p. 404.) puerilitas. *νηπιέη -ῃσι(ν), νηπιάας* veteres nonnulli ex *νηπιέας* sive *νηπιείας* factum putant per antithesin vocalium, alii alpha pleonast. auctum v. Herod. *περὶ παϑ.* II p. 353 ed. Lentz *ἔστι νήπιοι νηπιεία καὶ Ἰωνικῶς νηπιέη. καὶ ἦν μὲν τὸ ἀκόλουϑον νηπιέας, ἀλλ' ἤτοι ἀντίϑεσίς ἐστι τοῦ ε εἰς α ἢ νηπίας ἐστὶν ἵνα λείπῃ ,φρένας' καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ α νηπιάας*, cf. ib. p. 276 s., Cramer Epim. I p. 289, E. M. 604 25 et Lobeck pathol. el. I p. 407 s., Duentzer ad *α* 297. alii diectasin esse, quae ex forma contracta orta sit ut Koch et Faesi-Kayser ad *α* 297. Litterarum attractione formam ortam esse docent Dietrich Kuhn Ztschr. X p. 440 s., Zacher de nom. in *-αιος* Halle 1877 p. 18, Mangold l. l. in Curt. Stud. VI p. 204 16, Krueger Dial. § 15 8 3, Bekker hom. Bl. I p. 167 s. Sed Theod. Ameis de Aeol. Hom. p. 26 aeolice pro *νηπιαίας* esse contendit atque ex *νηπιάα* ionica vocali attenuata *νηπιέη* natum esse, contra quem Hinrichs l. l. p. 89 copiosius disputavit. 1) de pueri inopia et inscitia. *Ι* 491 *οἶνον ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ* schol. A interl., E. M. 604 25 expl. *ἐν ἀλεγεινῇ παιδοτροφίᾳ*, Eust. 767 13 *ἡ παιδικὴ ἡλικία ἢ ἀνατροφή*, Ameis-Hentze: ,in leidiger Kindesart' vel ,Unart'. 2) de puerorum ludo et ineptiis. *Ο* 362 *ὡς ὅτε τις ψάμαϑον πάις ἄγχι ϑαλάσσης | ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀϑύρματα νηπιέῃσιν, ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀϑύρων*, Nic. schol. A *βέλτιον μετὰ τὸ νηπιέῃσιν ὑποστίζειν* (intellege *ἢ μετὰ τὸ ἀϑύρματα*), Am.-He.: ,in kindlichem Spiel.' 3) de adulescentibus, qui puerorum ritu cum ostentatione inepte agunt. *Υ* 411 *δὴ τότε νηπιέῃσι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων*, *ω* 469 *τοῖσι δ' Εὐπείϑης ἡγήσατο νηπιέῃσι*, *α* 296 (*φράζεσϑαι ὅππως κε μνηστῆρας κτείνῃς*) *οὐδέ τι σὲ χρὴ | νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί* v. l. *νηπιάχοις.* schol. QST *ἀφροσύνας φέρειν, ἐπεὶ οὐκέτι τοιοῦτος εἶ εἰς τὸ νηπιάας ὀχέειν, ἢ τὰ νέων φρονεῖν καὶ φέρειν ἢ ὀχεῖσϑαι ὑπὸ τῆς νεότητος, τουτέστιν ἄφρων εἶναι.* priori explicationi accedunt Eust. 1418 10, Sprenger N. Jahrb. 1878 vol. 117 p. 272 qui interpretatur: Telemachum non iam decere procorum ineptias ferre. Quod minus in sententiarum conexum quadrare recte docuit Kammer in Bursian Jahrb. 1878 vol. XIII p. 64. nam loci sententia est: te non iam decet puerorum ritu te gerere cet. cf. Ameis-Hentze, Koch, Duentzer, Faesi-Kayser, Goebel lex. I p. 404. — Collocatur semper in arsi.

νήπιος (obscurae originis vocis veteres cf. E. M. 604 14, schol. *νεωτ.* ad *Β* 338 prius mem-

brum νη privativum esse iudicant, alterum aut ab εἰπεῖν quod probant Schenkl, Pape in lex., Thiersch Gr. Gr.[3] § 200 adn. 11, Doederlein Gl. Nr. 506 aut a βίος, cui expl. accedit Seiler in lex. aut ab ἤπιος derivant, quod defendit Duentzer in Kuhn Ztschr. II p. 24 cum ad rad. âp adipisci referens vertit ‚qui non aberrat'; ib. X p. 399 ἤπιος cum lat. aptus cognatum iudicans ‚ineptus' interpretatur. cf. etiam Lobeck path. prol. p. 165 adn. 17, el. I p. 115. Goebel in Zt. f. Gymn.-W. 1861 p. 72 s. a νη et βία ducit, Fick indog. Grundsprache p. 199 a skr. apya i. e. liquidus, validus derivans explicat ‚infirmus', Aufrecht Kuhn Ztschr. V p. 362 ad rad. âp alligare refert. Contra omnes ubi disputavit Goebel in lex. I p. 399 s. a radice sua famosa σπι spirare ortum esse ratus ‚imprudens' interpretatur, quam primam significationem esse non posse per se intellegitur, de qua re accuratissime egit Heinr. Schmidt Syn. II p. 102 s. Froehde Beitr. zur lat. Et. apud Curtius Grdz.[4] p. 464 πιος a rad. πι quae sit lat. queo gr. ποιεῖν, derivat, a Curtius non probatus, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 22 πιος ad rad πυ lat. puber refert. Eodem redit Bernhardt Griech. Etym. pr. Wiesbaden 1862 p. 4 s. qui ceteris derivationibus impugnatis a rad. pâ ‚alere' unde lat. puer skr. puns oriuntur, ducit ita, ut sit ‚non altus', ‚non adultus', ‚impuber', quam derivationem verisimilem esse Curt. N. Jahrb. 1862 vol. 85 p. 866 iudicat.) impuber, puerilis. νήπιος -η -ον -ε -οι -α νήπι'. 1) parvulus. a) de animalibus inopibus. Β 311 στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα, Λ 112 λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα | ῥηιδίως συνέαξε, Ρ 134 (λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν) ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσωσιν ἐν ὕλῃ | ἄνδρες Did. v. v. 134—136 παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ ἐν τῇ Χίᾳ οὐκ ἦσαν. b) 1) de pueris parvulis et inopibus. Ζ 400 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως, Χ 484 Ω 726 πάις δ' ἔτι νήπιος αὔτως, λ 449 πάις δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ νήπιος, ep. 4 2 νήπιον αἰδοίης ἐπὶ γούνασι μητρὸς ἀτάλλων, Π 8 ἠύτε κούρη | νηπίη, ἥ θ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει, h. Merc. 210 παῖς . . νήπιος, 406 ὧδε νεογνὸς ἐὼν καὶ νήπιος, β 313 τ 19 φ 95 ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα, τ 530 ἕως μὲν ἔην ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλίφρων opponuntur νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνει, Χ 63 νήπια τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι, h. Merc. 151 163 ἠύτε τέκνον νήπιον, ζ 301 καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο, νήπιος ubi et parvulus et inscius intellegi potest. iunguntur Β 136 ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα cf. Δ 238, ubi homines grandiores natu opponuntur, Ζ 95 276 310 Ρ 223, Σ 514 ubi μετὰ δὲ ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας adduntur, Ω 730. μ 42 γυνὴ καὶ νήπια τέκνα | οἴκαδε νοστήσαντι παρίστανται, ξ 264 ρ 433 ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα, Ε 480 688 Ζ 366 ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν. b) 2) de rebus abstractis Λ 561 βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν sc. παίδων. c) de pueris imprudentibus. σ 228 υ 310 ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα | ἐσθλά τε καὶ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα, Ι 440 νήπιον (sc. Achillem), οὔ πω εἰδόθ' ὁμοιίου πολέμοιο | οὐδ' ἀγορέων cf. δ 818. Inde oritur altera notio 2) aut a) imprudens, germ. ‚kindisch' cf. δ 32 πάις ὣς νήπια βάζεις. usurpatur de hominibus, qui puerorum modo prudentia carentes stulte agunt, ita ut vituperatio absit, commiserationis aliquid saepe insit v. vocat. φ 85 νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες. Β 38 νήπιος, οὐδὲ τὰ ᾔδη, ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα cf. Υ 466 γ 146 Ε 406. Υ 264 νήπιος, οὐδ' ἐνόησε cf. Χ 445 ι 442 χ 32 h. Ven. 223. Υ 296 νήπιος, οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον. Π 46 ὣς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν οἷ αὐτῷ θάνατον . . λιτέσθαι, Nic. schol. A τάχα δ' ἂν μείζων γένοιτο ἡ ἔμφασις, εἰ καθ' ἑαυτὸ λέγοιτο τὸ μέγα νήπιος. vocat. h. Ap. Pyth. 354 νήπιοι ἄνθρωποι, δυστλήμονες, οἳ μελεδῶνας βούλεσθ' ἀργαλέους τε πόνους. Σ 311 νήπιοι· ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη, α 8 σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο νήπιοι, ι 44 τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο, χ 370 σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον, Ψ 88 νήπιος, οὐκ ἐθέλων Patroclus puer aequalem interfecit. Β 873 Μ 113 Π 686 νήπιος, Π 833 Σ 295 Φ 99 Χ 333 νήπιε, Θ 177 Μ 127 Ο 104 νήπιοι cf. Ρ 236 497 ubi μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς antecedunt aut 2) b) stultus. Η 401 γνωτὸν δὲ καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν cf. Ρ 629. Ρ 32 Υ 198 ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω quod in proverbii usum abiisse videtur cf. schol. A ad Ρ 32. δ 31 οὐ μὲν νήπιος ἦσθα . . | τὸ πρίν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πάις ὣς νήπια βάζεις, δ 371 (schol. EPQ ἀντὶ τοῦ ἀμαθής, ἔτι τὰ παίδων φρονῶν) ι 273 ν 237 νήπιός εἰς, ι 419 οὕτω γάρ πού μ' ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν νήπιον εἶναι. Iunguntur alia adiectiva ἀταλάφρων, νεογνός, ἀγροιῶται ἐφημέρια φρονέοντες, δυστλήμονες, οὐκ ἐθέλων. — Collocatur plerumque in arsi aut prima, id quod semper fere fit, ubi epiphonematis loco usurpatur cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. Hom. p. 149, Nic. schol. A ad Β 111 Π 686 Χ 445, schol. ad ε 101, Friedlaender Nic. p. 153 aut in quinta, multo rarius in quarta, bis δ 31 Ρ 134 in secunda. Derivantur νηπιέη νηπύτιος νηπίαχος νηπιαχεύω.

νήποινος (E. M. 604 37 νήποινον· τὸ ἀτιμώρητον. ἀπὸ τοῦ νη στερητικοῦ καὶ τοῦ ποινή. cf. E. Gud. 408 54, schol. S ad β 142 145, B ad ξ 417, Apoll. Soph., Buttmann A. Spr. II p. 359, Lobeck ad Phryn. p. 761, Goettling ad Hesiod. theog. 171, Berch Comp. der Nom. p. 15, Clemm in Curt. Stud. VIII p. 89. non recte scholiastam E ad α 380 πολύποινος explicare docet Lobeck path. el. I p. 202. de accentu v. E. Gud. 408 54.) inultus. α 380 β 145 νήποινοι ὄλοισθε. **νήποινον** adv. impune. α 160 σ 280 ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν cf. ξ 377 417. α 377 β 142 ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσθαι. — Collocatur adi. in prima arsi, adv. in quarta thesi.

νηπύτιος (a νη priv. et rad. pa alere lat. pubes puer ducunt Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 22, Bernhardt griech. Etym. p. 6. vocis νήπιος, quod eiusdem stirpis esse apparet, deminutivum iudicant Curtius Grdz.[4] p. 486, Lobeck path. prol. p. 391. Goebel lex. I p. 401 a radice sua σπυ spirare, Froehde apud Curtium l. l. p. 486 a rad. πι lat. queo, veteres aut a νη priv. et πινυτὸς schol. BLV ad Ν 292, E. M. 604 32, Eust. 932 45 quo etiam Duentzeri ad Ν 492 a νη et rad. πυθ derivatio redit, aut a νη et ἠπύω clamare cf. Apion. ap. Apoll. Soph. qui contra dicit: ἀλλ' ἐπέκτασίς ἐστι τοῦ νήπιοι, derivant. Autenrieth in lex. hom. ad lat. putare, Doederlein Gl. Nr. 508 ad ἠπύτης, Thiersch Gr. Gr.[3] § 200 adn. 11 ad ἀπύω referunt. de notione v. Goebel l. l. et Heinr. Schmidt Syn. II p. 106 s.)

imprudens, stultus. νηπύτιον -ιε -ι' -ιοι -ίοισιν. 1) de hominibus natu grandioribus. Φ 410 νηπύτι', οὐδέ νύ περ ἐπεφράσω, 441 νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις, 474 νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον, de ε vocali in νηπύτιε producta v. La Roche Unt. p. 66, Hartel hom. Stud. I p. 64. Φ 585 (ἦδη που μάλ' ἔολπας) νηπύτι', N 292 Y 244 μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὥς | ἑσταότες, Y 200 431 μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὥς | ἔλπεο δειδίξεσθαι. 2) de rebus. Y 211 ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν. — Collocatur in arsi prima vel quinta.

Νηρεύς (ad rad. να σνα fluere vel ναυ skr. snâumi fluo refertur. cf. Eust. 1625 54 νάειν δὲ ὁρῶ, τὸ πεπληρῶσθαι καὶ ὡς ἔξω ῥέειν. ὅθεν καὶ τὸ νᾶμα γίνεται καὶ τὸ ναρόν. ἐξ οὗ ὁ Νηρεύς, ib. 87 4, 437 15, Curtius Grdz.[4] p. 319, Doederlein Gl. Nr. 2237 561, Passow in Philol. XX p. 605, Pott Et. Forsch.[2] II 2 p. 374, Kuhn Ztschr. IX p. 173, Benfey W. L. II p. 52. Id fieri non posse, quod Νηρεὺς etiam in Doride dialecto η vocalem conservet cf. Ahrens Dor. Dial. p. 149 s., cum Weck hom. Person.-namen auf εὺς p. 33 s. iudicet, a νέω neo ducit, ita ut nomen ad nebulas ex mari orientes pertineat. idem Νηρηίδες primas fuisse censet, unde deinde Νηρεὺς nomen formatum sit. G. Hermann op. II p. 178 Nefluus i. e. fundus explicat. sed Ross Italiker und Graeken p. 85 ab hebr. נהר ducit, quam derivationem impugnat Pott Philol. suppl. II p. 393 adn.) Nereus, deus marinus. h. Apoll. 141 Νηρῆος θυγάτηρ Θέτις. in Iliade idem ἅλιος γέρων nomine non addito appellatur.

Νηρηΐδες (pro Νηρηϝιδες forma patron. a Νηρεὺς ducitur, ubi de etymo vide, cf. Curtius Grdz.[4] p. 624. schol. V ad Σ 38 παρὰ τὸ νεῖν, ὅθεν καὶ νῆσος καὶ ναρόν. de ι vocali brevi Lobeck path. el. II p. 41. Eust. 1954 8 Νηρείδες κοινῶς καὶ Ἀττικῶς, Νηρηίδες δὲ Ἰωνικῶς ἐκ τῆς Νηρῆος γενικῆς. id. 1954 4 ὅτι Νηρηίδες κοινῶς πᾶσαι αἱ τοῦ Νηρέως θυγατέρες, ἰδίᾳ δὲ αἱ ἐκ Δωρίδος τῷ Νηρεῖ γεγενημέναι. id. 622 31 Νηίδες αἱ τῶν γλυκέων ὑδάτων, Νηρηίδες δὲ αἱ θαλάσσιαι, cf. Naegelsbach hom. Theol. p. 79, Preller gr. Myth. I p. 344 s., Welcker gr. Goett. III p. 62 s.) Nerei filiae. Σ 38 49 ὅσσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν, 52 κλῦτε, κασίγνηται Νηρηίδες Thetis ait. Did. et Arist. ad Σ 39 ὁ τῶν Νηρηίδων χόρος προηθέτηται καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ ὡς Ἡσιόδειον ἔχων χαρακτῆρα. Ὅμηρος γὰρ κατὰ κοινὸν Μούσας λέγει καὶ Εἰλειθυίας, ἀλλ' οὐκ ὀνόματα, quibus accedunt Bekker, Hoffmann quaest. Hom. II p. 170 s. 240, Bergk gr. Litt. I p. 623 alii. obloquuntur Lehrs Ar.[2] p. 408, Nutzhorn die Entstehungsweise der Hom. Ged. p. 240. De earum nominibus, quae Σ 39—48 leguntur, cf. etiam Woelflin die Namen der Nereiden im Rhein. Mus. 1865 XX N. F. p. 292 s.

Νήρικος. Acarnaniae oppidum. ω 377 Νήρικον εἷλον, inquit Laërtes, ἐυκτίμενον πτολίεθρον, ἀκτὴν ἠπείροιο Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων. cf. Thuk. III c. 7, Steph. Byz. s. v., Strabo X p. 452, schol. ad α 186, Hahn die geogr. Kenntnisse der Epiker II p. 14, Buchholz Real. Ia p. 119. Eust. 1964 48 Νήρικον δέ, φασί τινες, λέγεσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ τὴν ὕστερον Λευκάδα, ἣν καὶ ὁ γεωγράφος ἀκτὴν Ἠπείρου λέγει, τῶν Ἀκαρνάνων οὖσαν, cf. schol. ad ω 377. est autem non peninsula Leucas, sed oppidum ibi situm, quod ubi fuerit non iam cognosci posse docet Bursian Geogr. v. Gr. I p. 117. ibidem posteriore aetate urbs Leucas condita est, unde error natus esse videtur. oppidum autem etiam Νήριτος vocatur ab Strab. X p. 452 de qua re id. X p. 454 ὁ μέντοι ἀντὶ Νηρίτου γράφων Νήρικον, ἢ ἀνάπαλιν, παραπαίει τελέως· τὸ μὲν γὰρ εἰνοσίφυλλον καλεῖ ὁ ποιητής, τὸ δ' ἐυκτίμενον πτολίεθρον, καὶ τὸ μὲν ἐν Ἰθάκῃ, τὸ δ' ἀκτὴν ἠπείροιο.

νήριτ'. Doederlein X 349 divisim scripsit vocem εἴκοσι νήριτ' pro εἰκοσινήριτ'. qu. v.

Νήριτον (de etymo Eust. 725 18 τὸ Νήριτον ὄρος τὸ οἷον ἀνέριστον διὰ τὸ δάσυ τῆς ὕλης, cf. Doederlein Gl. Nr. 561. cognatum videtur cum adi. νήριτος innumerus, quod Curtius Grdz.[4] p. 312 a νη priv. et rad. ἀρ gr. ἀραρίσκω ἀριθμὸς lat. arma ducit. sed idem Eust. 1815 40 ex veterum ratione ἀπὸ Νηρίτου, υἱοῦ Πτερελάου, Νήριτον ὄρος ἐκεῖ.) mons Ithacae insulae maximus, silva coopertus. B 632 οἵ δ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ι 22 ἐν δ' ὄρος αὐτῇ sc. Ἰθάκῃ Νήριτον εἰνοσίφυλλον ἀριπρεπές, ν 351 N . . ὄρος καταειμένον ὕλῃ. alter mons Ithacae vel illius montis pars est Νήιον qu. v. cf. schol. EMQT ad α 186 διαφέρει Νήριτον καὶ Νήιον. δύο δέ ἐστιν ὄρη Ἰθάκης. sed schol. HQ ad ι 22 Νήριτον· ὁ Φιλόξενος Νήιον αὐτό φησι διὰ τὸ „ἡμεῖς δ' ἐξ Ἰθάκης ὑπονηίου εἰλήλουθμεν". cf. Eust. 1613 39 qui idem Kratetem sensisse tradit. Mons ubi fuerit, dissentiunt. atque Strabo X p. 454 nihil tradit; schol. V ad ν 351 ἀντικρὺ τῆς Ἠπείρου. Heracleon ap. Steph. Byz. montem ad meridiem spectantem, qui nunc Hagios Stephanos dicitur, intellexisse videtur, sed Voelcker hom. Geogr. p. 72 ab urbe Ithaca ad occidentem eum spectare dicit. Leake North. Gr. III p. 37 in media insulae parte situm, montem eundem esse, qui hodie ‚Anoi' vocetur, existimat. cf. etiam Bursian Geogr. v. Gr. II p. 367 adn., Forbiger A. Geogr. III p. 1013 adn. 46. Sed haec omnino non accurate definiri posse, quod ipse poëta insulam non viderit, Hercher in Herm. I 2 p. 272 recte docet. v. Hahn die geogr. Kenntn. II p. 12 s., Buchholz Real. Ia p. 124. Tantum constat, montem prope Phorcynis portum fuisse cf. ν 351.

Νήριτος. Neritus, Ithacesius. ρ 207 (κρήνην) τὴν ποίησ' Ἴθακος καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ. ille quis fuerit, poëta non tradit. sed Acusilaos in schol. V ad l. l. filium Pterelai fuisse et ex Cephallenia Ithacam demigrasse prodit. cf. etiam Friedlaender Homonymie in N. Jahrb. Suppl. III p. 816.

Νησαίη (ad νῆσος refertur ab Eust. 1130 54.) Σ 40. Nereidum una. de catalogo Nereidum num genuinus iudicandus sit v. s. v. Νηρηίδες.

νῆσος (a νέω vel νάω ducitur. E. M. 605 2 10, Gud. 409 4, Or. 109 23. quibus recentiores plerique cum assentiunt cf. Doederlein Gl. Nr. 2238, Lobeck paral. p. 124 adn. 6, Fick vgl. Woert.[2] p. 111 s. saepius, Pott Kuhn Ztschr. VI p. 364, Vaničeck E. W. p. 1159, alii ex νηχιος ortum esse iudicant ut Curt. Grdz.[4] p. 320, quae derivatio fulcitur forma νῆσσος quae in inscr. legitur cf. Keil in Rhein. Mus. N. F. XIV p. 501, alii pro νη-jos esse existimant cf. Woerner subst. Hom. app. p. 40. aliter Pott in Kuhn Ztschr. VI p. 364. atque primum ab σν incepisse vocem et verbo skr. snâumi fluo cf. Mistelli in Kuhn Ztschr. XVII p. 180 docetur et quod semel κ 3 ἐνὶ νήσῳ vocalis brevis ante vocem produ-

citur cf. La Roche Unt. p. 58, Hartel hom. Stud. I p. 18. sed Bopp Gl. 214a, cui Curtius l. l. obloquitur, ad nâsâ nares, Windisch Kuhn Ztschr. XXII p. 274 ad rad. nas habitare referunt. de accentu Herod. περὶ μον. λέξ. ed. Lehrs p. 11 13.) insula. νῆσος -ου -ῳ -ον -οι -ων οισι(ν) -ους. νῆσος δ 354 η 244, h. Ap. Del. 31 νῆσός τ' Αἰγίνης. epitheta adduntur α 51 νῆσος δενδρήεσσα Nic. ὅτι εἰπὼν „νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης" ἐπάγει ἀκατάλληλον εὐθεῖαν „νῆσος δενδρήεσσα" . . ἔστι δὲ ἄλλως ὁ λόγος ἀποστατικός, ὡς ἀπὸ ἀρχῆς, ἵνα λέγῃ, ὅτι νῆσος ἐστὶ δενδρήεσσα κτλ. apud Eust. 1389 28. δ 844 ν. πετρήεσσα Ἀστερίς, ι 116 λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται . . ὑλήεσσ', ο 403 νῆσος τις Συρίη . . ἀγαθὴ μὲν, εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθής, πολύπυρος. νῆσον Σ 208 ε 263 κ 72 μ 285 335, ζ 172 νῆσον ἀπ' Ὠγυγίης, γ 171 νήσου ἐπὶ Ψυρίης, τ 275 Θρινακίης ἄπο νήσου. epitheta ε 238 νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, h. Ap. Del. 102 ἐυκτιμένης. νήσῳ δ 373 466 556 ε 13 ρ 142 ν 95, Β 721 ἐν νήσῳ . . Λήμνῳ. Γ 445 νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ, λ 107 Θρινακίῃ νήσῳ. epitheta h. Ap. Del. 26 κραναῇ ἐνὶ νήσῳ | Δήλῳ, α 50 198 μ 283 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, κ 3 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ, μ 351 ἐν ν. ἐρήμῃ. νῆσον δ 368 ε 55 60 ι 146 153 543 μ 143 201 276 333 403 h. Ap. Del. 72. α 85 νῆσον ἐς Ὠγυγίην cf. η 254 (schol. HP ad v. 251 ἀθετοῦνται στίχοι η'. ὕστερον γὰρ ταῦτα λέγεται) μ 448 ψ 333. κ 135 Αἰαίην ἐς νῆσον cf. λ 70 μ 3, 127 135 Θρινακίην δ' ἐς νῆσον, κ 1 Αἰολίην δ' ἐς νῆσον cf. κ 55. μ 167 νῆσον Σειρήνοιιν, μ 269 274 νῆσον . . τερψιμβρότου Ἠελίοιο. epitheta γ 270 ἐς νῆσον ἐρήμην, ι 130 ν. ἐυκτιμένην, κ 308 ὑλήεσσαν, μ 261 θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον quem versum recentioris aetatis esse Hinrichs de eloc. Hom. vest. Aeol. p. 80 docet. νῆσοι: ι 22 ἀμφὶ δὲ νῆσοι πολλαὶ ναιετάουσι. νήσων δ 607 ν 234 ο 33 h. Ap. Del. 38 [138]. Β 626 Ἐχινάων θ' ἱεράων νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός, Χ 45 νήσων ἔπι τηλεδαπάων. νήσοισι(ν) Β 108 α 245 π 122 τ 130 φ 347. ο 299 νήσοισιν . . θοῇσιν quas esse Echinadas coll. Strab. VIII p. 351 Hahn die geogr. Kenntn. II p. 13 coniecit. aliter Ameis. νήσους h. Ap. Del. [21] 142 ubi ἠλάσκαζες contra usum Hom. cum accusativo νήσους iungi Priem der hom. Hym. auf den Del. Apollo exponit. Β 677 νήσους τε Καλύδνας, h. Apoll. Pyth. 73 113 ἀμφιρύτας κατὰ νήσους. Praeterea Nauck in Mél. Gréco-Rom. 1876 IV p. 151 s. in h. Ap. Pyth. 72 [112] 241 252 254 pro Πελοπόννησον legendum esse Πέλοπος νῆσον iudicat. — Collocatur aut in arsi plerumque prima vel tertia, raro in sexta, bis ε 60 γ 270 in quinta, semel κ 72 in secunda, aut in thesi plerumque secunda, ter κ 55 ψ 333 Χ 45 in tertia, semel Β 677 in quarta.

νῆστις (ex νη priv. et rad. ἐδ compositum pro νη-εδ-τις est. cf. E. M. 605 18, Gud. 409 14, Phot., Suid., Doederlein Gl. Nr. 36, Lobeck path. el. I p. 27 s., Pott etym. Forsch. II[1] p. 550, Vaniček E. W. p. 25, Schaper genera comp. p. 11, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 52, Berch Comp. der Nom. p. 23. cf. G. Meyer in Curt. Stud. V p. 111, Clemm ib. VIII p. 89. veteres etiam a νη et σῖτος ducunt. cf. E. M., Gud. l. l., Eust. 1177 56, Phot., Suid. De flexione v. Sitzler Nom. auf -ις bei Hom. in N. Jahrb. 1880 vol. 121 p. 517.) ieiunus. semper de hominibus. σ 370 νήστιες, Τ 156 νήστιας, 207 νήστιας ἀκμήνους. — Collocatur in arsi prima.

νητός (a νέω cumulo. cf. Eust. 1448 62, Apoll. Soph. p. 116 15, Curtius Grdz.[4] Nr. 436, Vaniček E. W. p. 1015. nescio an ab σν primum inceperit, quod β 338 ὅθι νητὸς vocalis brevis ante vocem producitur, cf. Did. schol. HM Ἀριστοφάνης ὅθι ννητός γράφει διὰ δύο νν. Ἀρίσταρχος δὲ δι' ἑνὸς ν. cf. La Roche Unt. p. 58, Hartel hom. Stud. I p. 18 qui ir. snathe i. e. filum comparat.) accumulatus. β 338 ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο. Excepto Hesych. gloss. ubi νῆτος legitur, omnes oxytonon exhibent.

νηῦς (ionice pro ναῦς. cf. Eust. 1039 10; 1554 6 νηῦς ἀεὶ διὰ τοῦ η εἴρηται παρ' Ὁμήρου, τὰ δὲ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα διὰ τοῦ α οἷον Ναυσικάα Ναυσίθοος, Kuehner A. Gr. I[2] p. 358. a plerisque ducitur a νέω nato E. M. 605 23, Or. 107 12, 109 23, Eust. 87 5, Doederl. Gl. Nr. 2235, Lobeck paral. p. 124 adn. 6. atque comparatis vocibus lat. navis skr. nâus germ. nacho stirps ναϝο exsistit, quae refertur ad snâumi fluo a Curtius Grdz.[4] p. 313, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 416, Savelsberg Kuhn Ztschr. XVI p. 66 adn., Vaniček E. W. p. 1158, dubitat Ahrens Philol. 1849 p. 609. Litteram σ in initio vocis perisse inde apparet quod Ν 742 ἐνὶ νήεσσι in arsi altera et ω 299 δὲ νηῦς, quod tamen Aristarcho auctore in δαὶ mutatum est, vocalis brevis ante vocem producitur. cf. La Roche Textkr. p. 220, Hoffmann quaest. Hom. I p. 162, La Roche Unt. p. 58, Hartel hom. Stud. I p. 18. veterum alii a νέω cumulo derivant cf. Ariston. schol. A ad Ι 137 νῆα . . νηησάσθω· ὅτι παρετυμολογεῖ τὴν ναῦν ἀπὸ τοῦ νῆσαι, ὅ ἐστι σωρεῦσαι (sed v. Lehrs Ar.[2] p. 455), Apoll. Soph. 116 14, Eust. 741 60, E. Or. 107 11. Sed Heinr. Schmidt Syn. II p. 542 a ναίω habito ducit. Atque veteres inter se νῆες et πλοῖα distinguunt cf. Didym. ap. Ammon. de diff. voc. p. 98 ed. Valck. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν οὕτως· ὅτι διαφέρουσιν αἱ νῆες τῶν πλοίων· τὰ μὲν γάρ ἐστι στρογγύλα, αἱ δὲ κωπήρεις καὶ στρατιώτιδες cf. Eust. 684 29. Contraria leguntur in E. Gud. 407 35, cf. Buchholz Real. IIa p. 245.) navis. Formae: νηῦς semper una syllaba cf. Eust. 1936 4 ὅτι οὐ διαλύεται ὡς τὸ γρηῦς ἐνίοτε παρ' Ὁμήρῳ, Lobeck path. el. II p. 44, νηός νηί νῆα νῆες -ῶν -εσσι νηυσί νῆας, νεός cuius term. -ος producitur κ 172 νεὸς ἀνέγειρα in caes. hephthem., νέα νέες -ῶν -εσσι(ν) νέας. ναυσὶ legitur ap. voces κλειτός, κλυτός, cum quibus prius in unam vocem coniunctum scribebatur v. schol. A ad Κ 109, nunc disiunctim. cf. Hinrichs de el. hom. vest. Aeol. p. 73. ναῦφι(ν) E. M. 598 21 ἀπὸ τοῦ ναῦς ναός γίνεται ναόφι καὶ κατὰ κρᾶσιν ναῦφιν, cui assentit Spitzner ad Ν 700. Sed Buttmann A. Gr. § 56 p. 200 a primitiva forma ναῦ ducit. cf. Lobeck path. el. II p. 72, Hartung Casus p. 235 s., Kuehner A. Gr. I[2] p. 380 ναῦ-φι comparat cum skr. naubhis. cf. Delbrueck synt. Forsch. IV p. 61 s., Hinrichs l. l. p. 73. praeterea Zenodotum pro νηυσὶ Α 421 scripsisse νευσὶ conicit Duentzer Zenod. p. 54, de qua forma v. Lobeck paral. p. 92, Buttmann lex. II p. 253 s.; quae forma ex carminibus ab veteribus eliminata esse videtur, nam legimus in E. M. 605 26 χρῆται οὖν ὁ ποιητὴς ταύταις ταῖς φωναῖς, νηυσί νευσί νέεσσι νήεσσι, cf. schol. A ad Κ 109. De vocis flexione v. Lobeck path.

el. I p. 43 s., Curtius Grdz.⁴ p. 381, Harder de α vocali ap. Hom. producta p. 101 s., Leo Meyer vgl. Gr. I p. 173 239, Kuehner A. Gr. I² p. 358, Brugmann Curtius Stud. IV p. 169, Delbrueck ib. II p. 200, Gerth ib. I b p. 214 216, Renner ib. I a p. 231 s., Ahrens Ῥᾶ p. 9 c. not. 13. — Dativi νηὶ vocalis ι, natura longa, plerumque corripitur, quantitatem autem suam servavit in arsi tertia ι 194 κ 444 νηΐ τε cf. Hartel hom. Stud. I p. 56 59 s., Ahrens Phil. IV p. 594, La Roche Unters. p. 66. **I. navis longa. Singularis.** νηῦς α 185 ϑ 151 ι 348 κ 132 μ 2 66 205 ξ 334 ο 294 446 τ 291 ω 308 h. Ap. Pyth. 257. epitheta γλαφυρὴ νηῦς δ 356, ἑκατόζυγος Υ 247, νηῦς εὐεργὴς Ω 396 μ 166 π 322 h. Ap. Pyth. 240 VII p. 18, κοιλὴ νηῦς ο 457. ποντοπόρος ν. μ 69 ν 95 161 ξ 339 h. Ap. Pyth. 261, ὠκύαλος νηῦς μ 182 ο 473. ω 299 ποῦ δαὶ νηῦς ἕστηκε ϑοή, Arist. δαὶ cf. La Roche h. Text. p. 220, vulgo δέ. νηὸς Α 476 482 Β 702 Θ 515 Ν 665 Ο 382 416 600 707 Π 223 748 Τ 143 194 α 171 β 319 416 428 γ 12 281 353 δ 489 ζ 278 ι 60 177 κ 32 51 146 274 446 λ 534 μ 32 206 307 329 417 420 ν 116 281 319 ξ 188 298 307 ο 277 452 528 547 552 π 65 ρ 516 h. Ap. Py. 262 VII 10 26 32 44 ep. 6 4. epitheta πρυμνῆς Ο 435, πρῴρης μ 229, νηὸς ἐίσης Ο 729 γ 10 431 λ 508 ο 280 h. Ap. Py. 311, νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης ι 535 λ 115 ω 300, γλαφυρῆς ι 548 μ 83 218 310 406 ν 117 283 74 ξ 304 357 h. Ap. Py. 238, ἐυζύγοιο ν 116, δολιχηρέτμοιο τ 339 ψ 176, ποντοπόροιο Α 439 ξ 295 ο 284, ἐυσσέλμοιο Π 1 μ 358 ρ 160 τ 243 h. VII 6, ἐυσ. μελαίνης Β 170 358 ρ 249, ϑοῆς ἐπὶ νηὸς α 260 h. Ap. Py. 316, ϑοῆς παρὰ νηὸς ἐίσης γ 431, κοίλης ἐπὶ νηὸς β 332 δ 817 ν 216 τ 259 μ 245 v. l. γλαφυρῆς v. schol., La Roche. γλαφυρῆς Bekker², Ameis, Duentzer, κοίλης ceteri. κοίλης ἐπὶ νηὸς ἐίσης λ 508, μελαίνης νηὸς h. Ap. Py. 279, ν. κυανοπρῴροιο Ψ 852 878 ξ 311 h. Ap. Py. 228. νεὸς κ 172 νεὸς ἀνέγειρα v. l. νεώς, μ 170 τ 278. epitheta νεὸς . . μελαίνης Ο 423, νεὸς κυανοπρῴροιο Ο 693 μ 354 et his locis, ubi v. l. νεὼς ι 482 539 κ 127 λ 6 μ 100 148 χ 465, πρυμνῆς νεὸς . . ποντοπόροιο | καλῆς ὠκυάλου Ο 704, νεὸς ἀμφιελίσσης η 252 κ 156 μ 368 ο 283 φ 390. νηῒ ι 194 κ 444. νηῒ Α 183 Β 610 α 182 β 263 γ 323 δ 656 ε 27 37 ι 173 470 κ 140 505 508 λ 113 161 μ 99 110 [140] 178 415 ξ 305 π 24 142 222 ρ 42 ψ 340 h. Ap. Pyth. 226 293. epitheta νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κ 23 cf. μ 171 ν 71 ο 456, σὺν νηὶ ϑοῇ Α 389 cf. Ο 624 Π 123 Ω 438 κ 176 408 μ 50 292 320 ν 134 157 π 229 h. Ap. Pyth. 223, π 368 dat. instr., ϑοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ Α 300 cf. Τ 331 schol. Α γρ. σὺν νηΐ, γ 61 κ 332 ο 258 h. Ap. Pyth. 319 333, ἐυσσέλμῳ ἐπὶ νηὶ β 414 cf. ξ 345, κοίλῃ παρὰ νηὶ κ 447 ο 419, κοίλῃ π. ν. μελαίνῃ γ 365 κ 272, νηὶ πολυζύγῳ Β 293, νηὶ πολυκληΐδι Θ 239 ϑ 161 υ 382, instr. Η 88 ψ 324, νηὶ μελαίνῃ δ 781 ϑ 52 445 571 λ 3 58 μ 264 ν 425 ο 218 σ 84 ψ [320] ω 152, instr. ϑ 502 μ 186 ο 416 φ 307 h. Ap. Pyth. 219 281, παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ Α 329 433 Ι 654 Κ 74 Ν 267, νηὶ παρὰ πρυμνῇ Π 383 Ἀγαμέμνονος, Π 286 Πρωτεσιλάου, Κ 35 570 β 417 μ 411 ο 206 223 cf. Ariston. schol. Α ad Κ 35 ἡ δ. ὅ. ἡ πτῶσις ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ παρὰ νηὸς πρυμνῇ id. ad Κ 570 Λ 600 et Friedl. Arist. p. 22, ἐπὶ πρυμνῇ μεγακήτεϊ νηὶ Λ 600, ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηὶ μελαίνῃ Θ 222 Λ 5. Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Β 54, Αἰακίδαο Ψ 28, Ἀχιλῆος Ω 412. νῆα Ι 137 Ο 417 v. l. νῆας sed v. Ariston., 420 Ρ 692 Τ 277 Ψ 3 α 311 β 307 407 γ 383 δ 428 573 634 666 780 ϑ 50 232 ι 194 465 495 546 κ 403 423 424 511 λ 1 2 9 20 [456 cf. schol. Harl. ad 451] 636 μ 5 109 144 151 185 220 290 317 ν 19 (νῆα δ' Aristarchus auctore Did. in schol. H et La Roche, libri plerique νῆ' ἄρ'. Bekk.², Ameis, Koch νηάδ'. Nauck, Duentzer νῆάδ'. expl. ἐπὶ τὴν νῆα cf. La Roche Stud. p. 86) ν 70 272 ξ 332 ο 37 199 π 330 351 357 τ 289 h. Ap. Pyth. 236 270, Ἀχιλλῆος Τ 279. epitheta νῆα ϑοὴν Α 308 Ψ 317 α 303 β 212 287 385 387 389 δ 669 779 ε 131 η 109 249 ι 226 κ 154 402 407 569 λ 331 μ 247 367 ν 65 168 ο 205 π 472 ψ 330 h. Ap. Pyth. 217 231, ϑοὴν ἐπὶ νῆα γ 347 κ 244, ϑοὴν ἀνὰ ν. μέλαιναν β 430 h. VII 35 cf. κ 244, νῆα μέλαιναν Α 241 485 Λ 827 γ 360 423 (Τηλεμάχου) δ 646 ϑ 51 κ 95 169 μ 276 418 ξ 308 ο 269 503 π 325 348 359 h. Ap. Pyth. 310 quo loco ita Matthiae pro cod. lect. ϑοην propter metrum. ν. μέλ. πρωτόπλοον ϑ 34, νῆα . . γλαφυρὴν μ 82 τ 274, εὐεργέα νῆα ϑ 567 ι 279 λ 70 106 159 μ 305 ο 33 ν 175 γρ. περικαλλέα schol. M, κοίλην ἐπὶ νῆα γ 344 v. l. μέλαιναν, ο 464. κ. ἐ. ν. μέλαιναν δ 731 cf. h. Ap. Pyth. 227. περικαλλέα νῆα ν 149. νῆ' α 280 μ 349, εὐεργέα νῆ' ψ 234, ϑοὴν ἀνὰ νῆ' h. Ap. Pyth. 328, νῆ' Ἀγαμεμνονέην Κ 326. νέα per synicesin una syllaba longa pronuntiatur cf. Hephaest. II p. 23 ed. Lips., Ameis in app. ad l. l. ι 283 νέα μέν μοι κατέαξε schol. H οὕτως Ἀρίσταρχος, libri plerique νῆα. Sed van Gent in Mnemos. III p. 277 s. νῆϝ' ἀμὴν κατέϝαξε legendum esse censet, Ahrens Ῥᾶ p. 9 νῆ' ἀμήν μοι ἔαξε. **Pluralis** numerus saepe ita usurpatur, ut naves in oram Troianam subductae, castra Achivorum nautica intellegantur cf. schol. A ad Ψ 2; epitheta autem cum adduntur, exempla non disiunxi, cum eadem subductis et deductis tribuantur. νῆες 1) naves singulae. Β 303, Ι 71 Ἀχαιῶν, Η 467 Ι 43 306 Κ 113 Ν 453 Ξ 75 νῆες schol. A ad Ξ 31 v. l. νῆας, η 328 ϑ 556 558 ι 159 ep. 13 2. 2) castra nautica. Β 333 Ξ 30 Π 276, Ν 14 Υ 60 Ἀχαιῶν. Epitheta νῆες ϑοαὶ Β 619 Κ 309 396 Π 168, ν. ϑ. Ἀργείων Λ 606. μιλτοπάρῃοι Β 637, ἀμφιέλισσαι ζ 264 ι 64, ἐῗσαι ὠκύποροι ε 175 272, ἐπήρετμοι δ 559 ε 16 141 ξ 224 ρ 145, ἐύζυγοι ρ 288, εὔπρυμνοι Δ 247, ἐύσσελμοι ι 544 555 β 390 ν 101, νέαι ἠδὲ παλαιαὶ β 292, μέλαιναι νῆες Β 524 534 545 556 568 630 644 652 710 737 747 759, ἄκραι ν. Ο 654. νέες Β 509 γ 312, Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου Ν 681, Μυρμιδόνων ν. Σ 69, νέες ἀμφιέλισσαι η 9, Δαναῶν ν. ὠ. Ν 174 Ο 549. νέες μιλτοπάρῃοι ι 125, ὠκεῖαι ὡς εἰ πτερὸν ἠδὲ νόημα η 36, γλαφυραὶ ν. Β 516 602 680 733. νηῶν 1) naves. Β 152 154 493 713 756 Ι 241 Ξ 28 100 Ο 676 Π 301 Τ 43 δ 361 ι 157 163 κ 123 μ 286 ξ 255 496 h. XXII 5 XXXIII 8. 2) castra nautica. a) Π 239 νηῶν ἐν ἀγῶνι, Ω 141 ἐν νηῶν ἀγύρει, Ν 723 νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων, Μ 156 κλισιάων νηῶν τ' ὠκυπόρων. b) νηῶν simpl., Η 338 437 Θ 213 cf. Arist. et Nic. schol. A, Friedl. Nic. p. 113, Θ 533 Ι 76 232 Κ 337 561 Μ 72 114 118 142 179 de constr. v. schol. A, 216 227 254, Ν 675 ἐπ' ἀριστερά, 744 Ξ 46

56 68 *O* 69 407 503 601 *Π* 87 251 267 293 336 397 *Σ* 279 *T* 360 *Ψ* 259 schol. B, *Ω* 401 681. Epitheta *νηῶν ὠκυπόρων* *K* 308 *M* 156 *N* 57 110 (*ἀμυνέμεν* schol. A *ὅτι ἐλλείπει ἡ περί* cf. Friedlaender Ariston. p. 25 s.) *δ* 708, *ὠκειάων* *Θ* 197 *ι* 101, *μελαινάων* *ζ* 268, *μελ. ἀπὸ νηῶν* *E* 550 700 *Θ* 528 *O* 387 *Π* 304 *P* 383 *Ω* 780 *φ* 39, *ἐυσσέλμων ἀπὸ νηῶν* *H* 419 *ϑ* 500 *ω* 117, *ϑοάων ἴκρια νηῶν* *O* 391 685 *Ξ* 410. *νεῶν* 1) naves. *B* 135 587 610 685 719 *Θ* 512 *O* 655 731 746 *ζ* 271 *μ* 67. 2) castra nautica. a) *νεῶν ἐν ἀγῶνι* *O* 428 *T* 42 cf. *Y* 33, *νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων* *B* 91 208 464 *Λ* 803 *Ξ* 146 *Π* 46 376. b) *νεῶν* simpl. *Λ* 48 *H* 334 449 *Θ* 490 560 *I* 708 *K* 161 *M* 5 *N* 687 *O* 348 653 *Π* 80 305 *Σ* 172 *Ψ* 365 *Ω* 443. Epitheta *P* 403 *ϑοάων*, *Σ* 3 *T* 344 *ὀρϑοκραιράων*, h. XXXIII 7 *ὠκυπόρων τε νεῶν*. *νήεσσ'* *Λ* 71 *Ξ* 238. *νήεσσι(ν)* 1) naves. *Λ* 239 *Θ* 166 *I* 428 691 *K* 214 *Λ* 22 *Π* 95 832 *γ* 131 *λ* 406 *ν* 317 *ξ* 260 *ρ* 429 *ω* 109 427. 2) castra nautica. *B* 688 *Λ* 311 *T* 59 *X* 386 *Ψ* 829 *I* 347 674 *K* 342 *Ω* 408. Epitheta *M* 112 *N* 320 *νήεσσι ϑοῇσι*, *τ* 182 *κορωνίσι*, *B* 771 *H* 229 *κορων. ποντοπόροισι*, *Γ* 283 *ποντοπόροισιν*, *B* 175 *N* 742 *Ψ* 248 *πολυκλήισι*, *O* 603 *γλαφυρῇσιν*. *νηυσί(ν)* 1) naves. *Λ* 179 *B* 140 236 *Γ* 159 *Δ* 181 *E* 641 *H* 480 *I* 27 47 328 *M* 16 *Ξ* 505 *O* 388 499 688 *Σ* 213 *T* 298 *Φ* 41 *δ* 82 487 *ι* 67 129 144 149 *λ* 125 *ψ* 272 *β* 226 *γ* 105 302 *ϑ* 247 (ars navigandi) *ο* 387. 2) castra nautica. a) *O* 688 *νηυσὶ καὶ κλισίῃσιν*. b) *νηυσὶ* simpl. *Λ* 344 415 559 *B* 4 725 *Δ* 513 *H* 294 *Θ* [183] 345 380 *I* 602 631 *K* 1 209 381 410 549 *Λ* 135 659 826 *M* 246 411 418 441 *N* 1 69 123 276 312 746 778 *Ξ* 4 *O* 44 347 367 494 513 593 696 *Π* 24 67 127 204 272 *P* 165 341 *Σ* 7 104 256 294 *T* 44 71 *X* 339 *Ω* 392 *λ* 545. *Λ* 305 *Z* 50 *I* 433 *Λ* 556 *N* 668 832 *O* 459 *Π* 113 *T* 230 *Ω* 225 *δ* 248 *παρὰ (ἐπὶ) νηυσὶν Ἀχαιῶν*, *X* 39 *α* 61 *Ἀργείων παρὰ νηυσίν*. Epitheta *νηυσὶν ἀολλέσιν* *γ* 165, *ἐν ν. γλαφυρῇσι* *B* 454 *Λ* [14 v. Ariston.] *γ* 287 *δ* 513 cf. *Ω* 731, *νηυσὶν ἐπὶ γλαφ.* *E* 327 *Θ* 180 531 *Λ* 274 400 *M* 38 *Ξ* 367 *O* 259 *Π* 18 *Σ* 304 *X* 334 392 *I* 425 cf. *ι* 99, *δολιχηρέτμοισι* *δ* 449, *ἐίσῃς* *δ* 578 v. l. *νηὶ μελαίνῃ* et *νηὸς ἐίσης* et *ν. ἐῇσιν* schol. P. *ν. ἐυσσέλμοισιν* *δ* 409, *ν. ϑοῇσι* *I* 435 *δ* 173 *η* 34 cf. *O* 673 *P* 708, *ἐπὶ ν. ϑ.* *Ξ* 57 *Π* 201 *Φ* 135, *ϑοῇς ἐπὶ ν. Ἀχαιῶν* *K* 306 *Σ* 259 *T* 160 *Ω* 254 *ω* 419, *παρὰ ν. ϑ.* *I* 332 *Λ* 111 cf. *N* 84 *ι* 54 86 *κ* 57, *κοίλῃς παρὰ νηυσὶ* *Λ* 89 cf. 26, *κ. ἐπὶ (ἐνὶ) ν.* *E* 791 *M* 90 v. l. *πυρὶ νῆας*, *N* 107 *Π* 389 *X* 115 *α* 211 *β* 18 27. *ν. κορωνίσι* *Λ* 170 *B* 297 Ariston. *νήεσσι Ζηνόδοτος*, 392 *I* 609 *Λ* 228 *O* 597 *Σ* 338 *Y* 1 *X* 508 *Ω* 115 136 *τ* 193 cf. *Σ* 58 439. *ἐν ν. μελαίνῃσιν* *I* 325 *Λ* 823 *M* 107 126 *P* 639, *ν. πολυκλήισι* *B* 74 *O* 63 *φ* 19, *ποντοπόροισιν* *H* 72 *Λ* 277 *N* 381 628 *Π* 205, *ν. ἐν ὠκυπόροισιν* *B* 351 cf. *Λ* 421 488. *νηυσὶν ἐπὶ πρυμνῇσι* *M* 403 *O* 248 *N* 762 *ν. ἐ. π. Ἀχαιῶν* de dativo cf. Arist. schol. A ad *K* 35 et Friedlaender Arist. p. 22. *νέεσσι(ν)* *O* 414, 409 *κλισίῃσι μιγήμεναι ἠδὲ νέεσσιν*, *N* 333 *Ξ* 51 *O* 722 *T* 135 *πρυμνῇσι ν.* cf. Friedl. Arist. p. 22. *Γ* 46 444 *ποντοπόροισι ν.*, *ξ* 230 *ὠκυπόροισι ν.* *νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν* *Γ* 240. *ναυσὶ* dat. legitur coniunctus aut cum *κλειτὸς* *ζ* 22 h. Ap. Del. 31 Ap. Pyth. 41 aut cum *κλυτὸς* *η* 36 *ϑ* 191 369 *ν* 166 *ο* 415 *π* 227. prius coniunctim scribebantur, nunc disiunctim cf. supra et s. v. v. *κλειτὸς* et *κλυτός*. *νῆας*. term. -ας ante vocalem producitur *B* 165 *Σ* 260 cf. Hoffmann qu. Hom. II p. 45, Hartel hom. Stud. I p. 115 121. 1) naves. *Λ* 168 *B* 398 438 493 557 654 664 *Θ* 182 235 498 501 *I* 358 361 424 653 681 *K* 14 45 54 82 141 *M* 198 de interpunctione schol. A, 273 *N* 319 739 814 *Ξ* 34 47 79 *O* 295 504 507 566 702 720 *Π* 63 82 128 *Σ* 14 *X* 374 *Ω* 199 *γ* 298 *δ* 426 571 577 *ι* 72 98 *κ* 26 117 122 *ξ* 247 248 260 383 *ρ* 429 *ψ* 319. 2) castra nautica. a) *κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν* *Λ* 328 *Θ* 220 *Λ* 617 *N* 144 167 208, *κλ. κ. ν. Μυρμιδόνων* *I* 185 652, *ἐπὶ κλ. καὶ νῆας ἐίσας* *Λ* 306. b) *νῆας* simpl. *B* 150 *E* 165 *Z* 69 *Θ* 149 *M* 123 *Ξ* 365 *O* 233 *K* 336 347 366 385 *Λ* 315 513 *Π* 395 *P* 432 *Σ* 150 280 *T* 3 297 *X* 217 *Ψ* 2 schol. A *τὸν τόπον ἐνταῦϑα τῶν νηῶν λέγει*, *Ω* 289 *ξ* 501 *ω* 43, *νῆας Ἀχαιῶν* *Λ* 347 *B* 47 187 *Θ* 52 *K* 136 *N* 31 41 *Ξ* 354 *O* 116 305 *P* 691 *X* 417 *Ω* 118 146 195 203 501 519, *Δαναῶν* *Ω* 295 313, *Ἀργείων* *Ω* 298. Epitheta *νῆας ἐυκλειᾶς* *K* 281, *νῆας ἀμφιελίσσας* *B* 165 181 *Σ* 260, *νῆας ἔπι (ἀνα) γλαφυρὰς* *Γ* 119 *Θ* 334 *K* 389 510 schol. A *τὸ ἡμιστίχιον δύναται καὶ τοῖς ἡγουμένοις καὶ τοῖς ἑπομένοις συντάττεσϑαι*, [531] *Λ* 281 520 *M* 471 *N* 423 *O* 488 *Π* 296 840 *P* 397 416 453 625 736 *X* 246 *Ψ* 849 cf. *ω* 427. *ν. ἐυσσέλμους* *B* 613 *H* 84 *I* 231 683 *Λ* 193 208 *Ξ* 97 106 *O* 477 *P* 454 *ι* 127 148, *ν. ἐυσ. ἀμφιελίσσας* *I* 683, *ν. ἐίσας* *B* 671 *E* 62 *Θ* 217 [225] *Λ* 8 229 *Ψ* 162 *γ* 180 *δ* 538 *η* 43. *ϑοὰς ἐπὶ νῆας* *B* 263 *Λ* 569 *M* 7 *Π* 247 *P* 622 *Ω* 1 *δ* 255, *ϑ. ἐ. ν. Ἀχαιῶν* *Λ* 12 371 *B* 8 17 168 *Z* 52 *K* 450 514 *Λ* 3 *Ω* 564. *κοίλας ἐπὶ νῆας* *E* 26 *Φ* 32 *H* 381 432 *K* 525 *ω* 50 *H* 78 372 *Π* 664 *Ψ* 833 892, *κ. ἐ. ν. Ἀχαιῶν* *Θ* 98 *X* 465 *Ω* 336, *νῆάς τ' ὠκείας* h. Ap. Del. 155. *νέας* 1) naves. *N* 96 101 *γ* 152 *δ* 582, *κ* 15 *Ἀργείων τε νέας*. 2) castra nautica. *Λ* 487 *Ξ* 392 *κλισίας τε νέας τε*, *N* 620 *νέας Δαναῶν*. Epitheta *ν. ἀμφιελίσσας* *γ* 162 *κ* 91 *ξ* 258 *ρ* 427 *P* 612, *κυανοπρῳρείους* *γ* 299, *φοινικοπαρῄους* *λ* 124 271. *ναῦφι(ν)* 1) genetivi locum tenere videtur *B* 798 *M* 225 schol. A *ἀπὸ τῶν νεῶν*. *παρὰ ναῦφι* *Θ* 474 *Π* 281 *Σ* 305 *ξ* 498, *ἀπὸ ναῦφι* *Π* 247. 2) *N* 700 *ναῦφιν ἀμυνόμενοι* aut gen. aut dat. iudicari potest, cum *ἀμύνω* etiam genetivo saepius adiungitur v. s. v. *ἀμύνω*, cf. E. M. 598 21, Spitzner ad l. l., Lobeck path. el. II p. 258, Hartung Casus p. 236, La Roche Iliad. in us. schol. ad l. l. Sed Delbrueck Abl. p. 69 s. synt. Forsch. IV p. 61 s. Leo Meyer vgl. Gr. I p. 239, Dronke das hom. Suffix *φιν* Rhein. Mus. 1854 N. F. IX p. 620 *ναῦφι* dativum inst. loc. abl. existimant. II. **navis oneraria.** *ε* 249 *νηὸς . . φορτίδος εὐρείης*, *ι* 322 *ν. ἐεικοσόροιο μελαίνης φορτίδος εὐρείης*. — Collocatur septingenties semel in arsi, atque maxime in tertia, prima, quinta, rarius in sexta vel secunda, bis *δ* 656 *Ω* 401 in quarta; centies et sexagies in thesi priore, atque inprimis secundi pedis, rarius ceterorum, bis *Π* 95 *νήεσσι* *N* 96 *νέας* quinti; septuagies semel in posteriore thesi atque quinquagies tertii, rarius ceterorum, bis quinti pedis *Λ* 487 *Ξ* 392. Derivantur *νήιος ναύτης Ναυτεύς ναυτιλίη ναυτίλλομαι*, componuntur *ναύλοχος ναύμαχος Ναυβολίδης Ναυσίϑοος Ναυσικάα Κλυτόνηος Πολύνηος*. — V. L. *Λ* 503 *νέων* plerique legunt a *νέος* ducentes, sed Aristarchus, Alexion, Ptol. Ascal. a *νηῦς* auct.

Herod. in schol. A ad l. l. ducentes *νεῶν* legunt. cf. s. v. *νέος*. ε 277 *χειρός· γρ. νηός* schol. HM. — Naves apud Homerum etiam animantes finguntur, id quod perspicies cum ex attrib. *θεούσης* γ 281 353, *ἰούσης* T 481, tum vero ex iis quae ε 175 ζ 272 leguntur *ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ* et ex epith. *μιλτοπάρῃοι* cf. Hense poetische Personification Parchim 1864 p. 25. — De navium epithetis cf. Schuster d. hom. Ep. des Schiffes Ztschr. f. Gymn.-W. 1860 XIV p. 451 s., Buchholz hom. Real. II a p. 251. de dat. *νηΐ νηυσίν* cet. cum verbis eundi coniuncti Delbrueck Abl. p. 57, Walther de dat. instr. p. 23 s. De castris Graecorum nauticis et quo ordine naves collocatae fuerint v. Ξ 30. Aristarchus quid senserit exposuit Lehrs Arist.[2] p. 244 s. praeterea cf. Buchholz hom. Real. II a p. 336 s. I a p. 325 s. Koepke das Kriegswesen der Gr. im heroischen Zeitalter p. 154. aliter Hasper Beitraege zur Topographie der hom. Il. p. 33 s. cf. etiam Friedlaender d. hom. Kritik p. 83, Naber quaest. Hom. p. 38 s. accuratius nuper de re egit Ribbeck hom. Miscellen in Rhein. Mus. 1880 N. F. XXXV p. 614—623. de forma navium et de ratione aedificandi ε 238 s., de quo loco Brieger das Floss des Odysseus in Philol. 1870 XXIX p. 193 s. et C. F. Herrmann griech. Privatalt. § 51 c. adn. 115 egerunt, v. Grashoff das Schiff bei Homer, Buchholz hom. Real. II a p. 239 s. 246—260. — De navibus promovendis leguntur apud Homerum verba *ἐλαύνειν ἔργειν ἔχειν ἰέναι*, de appellendis *στῆσαι καταστῆσαι κέλσαι ἐπικέλσαι ἐρύειν ὁρμίζειν κατιέναι* cf. Grashoff l. l. p. 18 28 s., Buchholz l. l. II a p. 262 s. Partes navis commemorantur *τροπίς πρῴρη πρύμνη ἴκρια ζυγά τοῖχοι ἔδαφος ἕρματα σταμίνες ἐπηγκενίδες ἄντλος μεσόδμη ἱστοδόκη ἱστοπέδη*, armamenta *ἱστός ἱστία ἐπίκριον ἐπίτονος ὑπέραι κάλοι πόδες ὅπλα ἐλάται ἐρετμά κληῗδες πηδάλιον οἰήιον ἐφόλκαιον*. cf. Buchholz l. l. II a p. 248—264.

νήχω (pro *σνη-χω σναϝσκω* ad *νέω* refertur. cf. Curt. Grdz.[4] p. 319, E. M. 650 40, Gud. 409 34, Eust. 87 5, 1580 2, Doederlein Gl. Nr. 2239, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 338 et Curtius Grdz.[4] p. 690 s., Verb. I p. 283, Brugmann in Curt. Stud. IV p 156 42.) nato. *νηχέμεναι* impf. *νῆχον -ε. νηχόμενος -οι -οισι νήξομ(αι)*. de act. et med. notione non diversis v. Eust. 1539 35. act. ε 375 η 280 ε 399, 439 *νῆχε παρέξ*. med. η 276 ξ 352 ψ 273 v. l. *ἐρχόμενοι*, 233 ε 364. — Collocatur plerumque in arsi prima, in quarta ψ 233, in thesi tertia η 280. V. L. Did. schol. A ad Φ 11 *ἔννεον· ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις νήχοντ' ἔνθα καὶ ἔνθα*. Componuntur *ἐπι-παρα-νήχομαι*.

νίζω (ex *νιγjω νιδjω* ortum ad rad. skr. nig' refertur a Curtius Grdz.[4] p. 318, Verb. I p. 238 320, Savelsberg quaest. lexicol. p. 57, id. Kuhn Ztschr. XVI p. 58, Bopp Gloss., Ebel Kuhn Ztschr. XIV p. 43. aliter Grassmann ib. IX p. 44. atque quod ante vocem vocalis brevis in arsi secunda H 425 *ὕδατι νίζοντες* et in comp. *ἀπενίζοντο* K 572 producitur v. La Roche Unters. p. 58, vocem in initio unam litteram abiecisse cum arbitretur, ad rad. skr. snâ refert Hoffmann quaest. Hom. I p. 149. sed cf. Hartel h. Stud. I p. 18 s. — de *νίζω νίπτω* formis traditur in E. M. 605 42 *νίζει σημαίνει τὸ νίπτει· οἱ Αἰολεῖς τὰ εἰς πτω ῥήματα εἰς δύο σσ μεταβάλλουσι, νίπτω νίσσω. Ταραντίνων δὲ φωνῇ νίζω*, cf. Eust. 824 31. Sed Herod. *περὶ παθ.* II p. 377 ed. Lentz *τὸ δὲ νίζω οὐκ ἐγένετο ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ νίσσω* cf. Lentz in nota. Aeolicam formam esse *νίζω* traditur in Cramer An. Ox. II p. 389 20 et ap. Ahrens dial. I p. 46 c. not. 3. sed v. Hinrichs de eloc. Hom. vest. Aeol. p. 41. cf. etiam Cobet misc. crit. p. 427 s., Bekker hom. Bl. II p. 3.) lavo. imp. *νίζ', νίζειν, νίζοντες ἄπο*, impf. *νίζ(ε) νίζεν -ον*, fut. *νίψω -ει*, aor. *νίψεν ἔνιψ'* ita opt. libri Π 229, vulgo *δὲ νίψ'* v. La Roche, imp. *νίψον*. med. lavor. *νίζετο νίψατο -άμενος -οι -ασθαι*. pass. *νένιπται*. I. Subi. persona. 1) absol. τ 374 *νίζειν* v. l. *νίψειν*, α 138 δ 54 η 174 κ [370 v. La Roche] ο 137 ρ 93 *νίψασθαι*, τ 505 *νίψεν*, Ω 305 *νιψάμενος*. 2) a) pendente acc. personae vel *χεῖρας* act. et med. τ 392 358 κ 182 Π 230 μ 336, pass. Ω 419 *περὶ δ' αἷμα νένιπται*. b) addito dat. instr. vel locali cf. Walther de dat. instr. p. 48, Delbrueck Abl. p. 32. H 425 *ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον* de tmesi v. s. v. *ἀπό*, Λ 829 845 *ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν νίζ' ὕδατι*, α 112 *σπόγγοισι . . τραπέζας νίζον*, Π 229 *ἔνιψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι*. c) genetivo partitivo. β 261 *χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλὸς* cf. Ameis ad l. l., Krueger dial. § 47 15 4, Hentze in Philol. XXVIII p. 514 s. 3) c. duobus accus. iungitur a) in figura *καθ' ὅλον καὶ μέρος* v. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. Hom. p. 2 s., Eust. 1869 25. τ 356 *ἥ σε πόδας νίψει*, 376 *τῶ σε πόδας νίψω* ubi Walther l. l. p. 48 cum Ameisio *τῷ* legens dat. instr. intellegit. b) c. acc. personae et rei. ζ 224 *ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο . . ἅλμην* cf. La Roche Stud. p. 237 s., Bernhardy Wiss. Synt. p. 123, quibus accedit Ameis in app.[2] ad l. l. quem prius figuram *καθ' ὅλον καὶ μέρος* esse existimasse La Roche l. l. tradit. II. subi. est res. K 574 *κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ πολλὸν | νίψεν ἀπὸ χρωτός*. — Atque manus Graeci lavabant et precaturi et sacra facturi et epulaturi cf. Ameis ad β 261, Eust. 1401 18, 1057 30, Buchholz hom. Real. II b p. 208 s. — Collocatur plerumque in arsi, rarius in priore thesi. in thesi posteriore leguntur formae ab aug. et red. incipientes. (*χέρνιψ χέρνιβον χερνίπτομαι ποδανιπτρον ἀπονίζω ἐξαπονίζω*.)

νῑκάω (a *νίκη* ducitur. cf. Curtius Verb. I p. 338, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 6, Vaniček E. W. p. 436. atque stirpem natura esse *γνικ*, cognatam cum lat. vinc goth. hnaivjan germ. knicken Leo Meyer l. l. I p. 219, Walther Kuhn Ztschr. XII p. 380 not.[xx], Schweizer-Sidler ib. XI p. 77 iudicant. Sed Ebel Kuhn Ztschr. IV p. 205 s., quem Schenkl gr. Woert. secutus est, repugnante Curtio l. l. ex *νιϝικάω* ortum et compositum ex praep. skr. ni et rad. *ϝικ εἴκειν* esse putat. aliter Doederlein Gloss. Nr. 2892. de veterum sententiis v. s. *νίκη*.) vinco. *νικᾷς -ᾷ -ᾶν -ῶντες ἐνίκα -ων νίκα -ων νικήσει -σουσι -σέμεν ἐνίκησα -ας -εν νίκησα -ε(ν) -ήσῃ -ῆσαι*, part. *νικήσας -αντι -αντ'(α)*, iterat. *νικάσκομεν* Did. schol. H ad λ 512 *διχῶς νικάσκομεν ἀπὸ τοῦ νικᾶν, νεικέσκομεν ἀπὸ τοῦ νεικεῖν ῥήματος*. de forma v. Curt. Verb. II p. 377, Bekker hom. Bl. II p. 234, Molhem de augm. ap. Hom. et Herod. usu Lundae 1876 p. 33. pass. *νικηθείς -έντι*. A. **Subiectum est persona.** I) trans. cf. L. Roche Stud. p. 29. 1) pugnâ vinco. Γ 404 *νικήσας*, H 192 *νικησέμεν*, N 318 (*αἰπύ οἱ ἐσσεῖται*) *κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους νῆας ἐνιπρῆσαι*, Naber quaest. Hom. p. 90 *νικήσαντα* scribendum esse censet; codicum

lectio defenditur ab Am.-He. ad l. l. *Π* 79 *μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς*, de vocibus inter se coniungendis Nic. schol. A. cf. etiam Walther de dat. instr. p. 26, participio inest notio actionis perfectae. *Υ* 401 *σ* 333 [392 cf. schol. Q Vind. 133 ad 330 et La Roche]. 2) certamine. *Ψ* 260 *B* 597 cantu. addito dativo cf. Walther l. l. p. 38, *Υ* 410 *πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα* cf. *Ψ* 756 *ν* 261, *Ψ* 643 *πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα . . Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ*. 3) antecello, praestantior sum. dat. aut addito cf. Walther l. l. *Ι* 130 272 *κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν*, *B* 370 *ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχ.* cf. *Ο* 283 aut omisso *σ* 319 *οὔ τι με νικήσουσι* sc. patientia. II. intrans. cf. Krueger Spr. § 53 1 3. 1) pugnâ a) *Γ* 439 *ϑ* 520 *Γ* 138 *τῷ δέ κε νικήσαντι* Ariston. schol. A *ὅτι περισσὸς ὁ κέ καὶ ὅτι πτῶσις ἐνήλλακται ἀντὶ τοῦ νικήσαντος* cf. Friedlaender Arist. p. 22 et *Γ* 255. b) addito dat. instr. v. Walther l. l. *Φ* 501 *νικῆσαι κρατερῆφι βίηφιν*. c) iunguntur *νικήσῃ κρείττων τε γένηται* *Γ* 92 71 *σ* 46 83. 2) certamine. dativo aut adiecto *Ψ* 669 *πυγμῇ νικήσαντ'(α)* cf. *λ* 548 *νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ* aut omisso *λ* 512 *Ψ* 702 et pass. aor. part. *Ψ* 663 656 704. III. c. acc. restrictionis. cf. La Roche Stud. p. 29. 1) trans. *λ* 545 *νίκης, τήν μιν ἐγὼ νίκησα*. 2) intr. *Δ* 389 *E* 807 *πάντα δ' ἐνίκα* cf. Koch, La Roche ad l. l. 3) addito dat. instr. cf. Walther l. l. *Σ* 252 *ὃ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὃ δ' ἄρ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα*, *γ* 121 *μάλα πολλὸν ἐνίκα . . παντοίοισι δόλοισι*. B. **Subi. est res.** a) abstr. 1) trans. *Ψ* 604 *νόον νίκησε νεοίη*. 2) intr. *κ* 46 *βουλὴ δὲ κακὴ νίκησε*, *Α* 576 *σ* 403 *τὰ χερείονα νικᾷ*. b) concr. *Ψ* 472 *κάλλει ἐνίκα . . πολλὸν* sc. *κρητήρ*. — Collocatur plerumque in arsi, rarius in thesi aut priore aut posteriore.

νίκη (veterum etymologias tradit E. M. 605 46 *ἢ παρὰ τὴν ἐνὶ δοτικὴν καὶ τὸ ἵκω τὸ παραγίγνομαι κτλ. ἢ παρὰ τὴν ἐνὶ δοτικὴν καὶ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ κτλ. τινὲς δὲ σχηματίζουσιν οὕτω· παρὰ τὸ νη στερητικὸν καὶ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ, οἱονεὶ ὁ μηδενὶ ὑποχωρῶν*, cf. E. Gud. 409 38, Eust. 662 39. Ultimam derivationem probant Christ Lautlehre p. 25 279, Ebel Kuhn Ztschr. IV p. 205, improbat Curtius Grdz.[4] p. 135. — Conferunt nostro knicken goth. hnaivjan Leo Meyer vgl. Gr. I p. 219, Schweizer-Sidler Kuhn Ztschr. XI p. 77, Walther ib. XII p. 380 not. — Sed alii *νίκλον νικλάω*, lit. nëkóju nëkóti vocibus collatis, primam significationem ventilabri ‚Wurfschaufel‘ esse iudicant cf. Bugge in Curtius Stud. IV p. 335, Kuhn Ztschr. XX p. 43 s., Vaniček E. W. p. 436, Curtius Grdz.[4] p. 443. de accentu v. Herod. *π. μον. λέξ.* ed. Lehrs p. 14.) victoria. *νίκη -ης -ῃ -ην*. victoria 1) proelio parta. *νίκη μὲν Μενελάου* *Δ* 13 cf. *Γ* 457 *P* 689, *Ζ* 339 *νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας*. *νίκης* *Η* 102 *νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν*, *Ν* 166 *χώσατο ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος*. *Η* 312 *κεχαρηότα νίκῃ*. *νίκην* *Η* 21 *Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην* sc. *Ζεὺς* cf. *Π* 121 *Θ* 204 *Ν* 347 *P* 332. *Η* 292 378 397 (*δαίμων*) *δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην* cf. *Π* 845 *P* 596. *Θ* 176 *κατένευσε Κρονίων νίκην καὶ μέγα κῦδος* cf. *Η* 203 *δὸς νίκην . . καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι*, *Π* [689 La Roche] *P* 177 *ἀφείλετο νίκην*, *Ξ* 364 *μεθιέμεν Ἕκτορι νίκην*, *Ν* 609 *Ο* 339 *ἐέλπετο νίκην*, *Φ* 472 *Ποσειδάωνι δὲ νίκην | πάσαν ἐπέτρεψας*. Epitheta *P* 627 *χ* 236 (*Ζεὺς*) *δίδου ἑτεραλκέα νίκην*, *Η* 26 *Θ* 171 (ad quem locum de interp. Nican.) *Π* 362 *μάχης ἑτεραλκέα νίκην*. 2) certamine reportata. *Ψ* 736 *νίκη δ' ἀμφοτέροισιν*, *Ψ* 371 718 767 *νίκης ἱεμένων*, *Ψ* 437 497 *ἐπειγόμενοι περὶ νίκης*, 639 *ἀγασσάμενοι π. ν.*, *λ* 543 *κεχολωμένη εἵνεκα νίκης*, *Ψ* 682 *νίκην*, h. VI 20 *ἐν ἀγῶνι νίκην τῷδε φέρεσθαι*. — Collocatur plerumque in sexta, praeterea in prima arsi, in thesi prima *Η* 203, secunda *Δ* 13 *Ν* 166, in tertia *Ζ* 339. (*Νίκη νικάω.*)

Νίκη. Martis filia. h. VII 4 *Νίκης εὐπολέμοιο*.

Νιόβη (ad rad. *νιφ* lat. nix nivis skr. nyavâ relatum a Max Mueller Kuhn Ztschr. XIX p. 43, Einl. in die vergl. Rel. Wiss. p. 330 intellegitur nomen deae nivalis sive hiemalis, quae Apollinis et Dianae sagittis prima aestate emoritur. neque obstat, quod *Ω* 614—17 Niobe in saxum mutata esse dicitur; illos enim versus eliminandos esse constat. cf. schol. A *ἀθετοῦνται στίχοι δ', ὅτι οὐκ ἀκόλουθοι τῷ „ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ'“. εἰ γὰρ ἀπελιθώθη, πῶς σιτία προσηνέγκατο; κτλ. προηθετοῦντο δὲ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει*, schol. B ad l. l. et ad 605, Lehrs Arist.[2] p. 186. illi accedit Vaniček E. W. p. 1162. Sed obloquitur Pott Ztschr. f. Voelkerpsychol. 1882 XIV p. 44 s., qui *Φοίβη* nominis formatione collata ad *ἕνη καὶ νέα* refert, eius naturam ad lunae vicissitudines pertinere ratus. G. Hermann op. II p. 204 Imimea vertit, Benseler Eigennamen[3] s. v. a boeot. *νίος* i. e. *νέος* (cf. Ahrens Dial. I p. 179) ducit, Weck Personennamen auf *-εὺς* p. 33 a rad. *νι νιτ* lat. nitere ducit, quod quomodo probari possit non video. De Niobe eiusque natura cf. etiam schol. ABV ad *Ω* 602 605, Eust. 1367 19, qui allegorice eius mortem explicare student. de accentu Arc. p. 104 8.) Niobe. *Ω* 602 *ἠύκομος Νιόβη*, 606 *Νιόβῃ*. Niobes filii filiaeque, cum Latonae se exaequasset, gloriata se multos, illam duos pueros peperisse, ab Apolline et Diana sagittis occisi sunt, eius cives in saxa mutati. De iis, quae praeterea *Ω* 614—17 narrantur v. supra. haec sunt, quae apud poëtam traduntur. quae posteriores narraverunt, v. in schol. l. l.

νίπτω v. **νίζω**.

Νιρεύς (idem esse ac *Νηρεὺς* Passow in Phil. XX p. 605 putat, Benseler Eigennamen[3] s. v. Hesych. gloss. *νίρον· μέγα* confert. contra Weck Personennamen auf *-εὺς* p. 33 nomen ex *Νι-ρjος* ortum ad rad. *νι νιτ* nitere referendum esse existimat. Similis esse videtur derivatio Potti in Kuhn Ztschr. IX p. 199, qui Nireum aquarum speculum, quo caelum reddatur, intellegendum esse dubitans opinatur.) Nireus, Charopi et Aglaies filius, Symes insulae regulus. *B* 671 *Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐίσας | Νιρεύς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος | Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε | τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα· | ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός*. Ariston. schol. A ad 673—75 *ὅτι ἐκ τῶν τριῶν τοὺς δύο ἠθέτηκε Ζηνόδοτος, τὸν δὲ μέσον οὐδὲ ἔγραφεν*. De Nireo cf. schol. A ad *B* 671, Gladstone hom. Stud. transl. a Schuster p. 441 s., Lucian. de morte XXV 1, Am.-Hentze ad l. l, Hahn die geogr. Kenntnisse d. Epiker II p. 1.

Νῖσα (ad rad. *νι νιτ* lat. niteo refertur a Weck Personennamen auf *-εὺς* p. 33, ad *νίσσομαι*

coll. varia lect. *Νίσσα*, a Benseler Eigennamen[3] s. v.) Nisa, Boetiae urbs. *B* 508 *Νῖσάν τε ζαθέην.* libri HLS *νίσσαν*, Mosc. 1 *νίσαν*, Lips. Et. *νισᾶν*, et *Ἶσον* ap. Strab. IX p. 405, qui tradit *πλησίον δέ ἐστιν Ἀνθηδόνος ἱεροπρεπὴς τόπος τῆς Βοιωτίας, ἴχνη πόλεως ἔχων, ὁ καλούμενος Ἶσος, συστέλλων τὴν πρώτην συλλαβήν. οἴονται δέ τινες δεῖν γράφειν „Ἶσον τε ζαθέην' . . ἐκτείνοντες τὴν πρώτην συλλαβὴν ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον ἀντὶ τοῦ „Νῖσαν τε ζαθέην . . ἡ γὰρ Νῖσα οὐδαμοῦ φαίνεται τῆς Βοιωτίας, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ Νεῶν· ὥστε οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκεν. ἦν γὰρ ἡ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ ἐκεῖθεν ἀπῳκισμένη . . δρῶνος. ἐκλέλειπται δὲ νῦν. τινὲς δὲ γράφουσι „Κρεῦσάν τε ζαθέην", τὴν νῦν Κρεῦσαν δεχόμενοι, τὸ τῶν Θεσπιέων ἐπίνειον ἐν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ ἱδρυμένον, ἄλλοι δὲ „Φηράς τε ζαθέας" . . γράφουσι δὲ καὶ τοῦτο „Νῦσαν τε ζαθέην". κώμη δ' ἐστὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἡ Νῦσα* cf. Eust. 271 2. schol. BL *Βοιωτίας, οὐ Μεγαρίδος· ἔστι δὲ ἐν Διονύσου ἐπιφανὲς ἱερόν.* Paus. I 39 5 eam urbem esse dicit, quae postea Megara appellatur. Unde satis elucet ipsos veteres non iam scisse, Nisa ubi fuerit. cf. Lehrs Arist.[2] p. 240 s. Obloquitur Mueller Orchom. p. 89 381, qui Dicaearchum oppidum vidisse tradit, cum, nisi fallor, Nysam et Nisam easdem esse iudicat. cf. etiam Buchholz hom. Real. I a p. 192, Hahn die geogr. Kenntnisse d. Epiker I p. 12, qui *Νῦσα* scribit.

Νῖσος, Areti filius, Amphinomi pater, Dulichii habitabat. *σ* 127 *Νίσου Δουλιχιῆα ἐΰν τ' ἔμμεν' ἀφνειόν τε*, v. l. *νῆσον*. *π* 395 *σ* [412] *Νίσου φαίδιμος υἱὸς* (Amphinomos) *Ἀρητιάδαο*, v. l. *νήσου*. *σ* 412 in plerisque libris omittitur cf. La Roche.

νίσσομαι (pro *νεσjομαι* ex *νέομαι* ducitur a Curtius Grdz.[4] p. 315, Verb. I p. 210 299 314, Leskien in Curt. Stud. II p. 88 6, Kuehner Ausf. Gr.[2] I p. 873, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 399 444, Vaniček E. W. p. 435. cf. etiam schol. BE ad *δ* 701, E. M. 606 12. aliter Bopp Gl. s. v. nî. — Veteres *νείσομαι* scripsisse tradit Eust. 1615 35 *τὸ δὲ μετενείσετο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη, μετῆλθε, διὰ διφθόγγου γράφουσιν οἱ παλαιοί· ὡς ἀπὸ τοῦ νέω νείω νείσω, ὥσπερ κείω κείσω καὶ χείω χείσω τὸ χωρῶ . . . οἱ δὲ ὕστερον ἐν τῷ ι γράφουσι ὡς ἀπὸ τοῦ νῶ νίσσω μετὰ τῶν δύο σσ. ὡς γὰρ ἤθεον αὐτοὶ οὐχ ἑπόμενοι τοῖς παλαιοῖς* cf. id. 758 4 1288 55 1086 27. E. M. 606 12 *ὤφειλε γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου (ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ νέομαι), ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι θεματικὸν ὡς ἀπὸ νέω ἐνεστῶτος*, schol. B ad *δ* 701 *τὸ νείσω ποτὲ μὲν διὰ διφθόγγου γράφεται, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ ι. γίνονται δὲ καὶ ἀμφότερα οὕτω. νέω τὸ πορεύομαι πρωτότυπον θέμα. ὁ μέλλων νέσω καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι νείσω καὶ ἐκβολῇ τοῦ ε καὶ προσθέσει τοῦ ι νίσω* cf. schol. Vind. 56 ib. Sed Eustathio obloquitur schol. ad Arat. V 21, cum ullius verbi tempus praesens aut simplici *σ* aut *ει* diphthongo ante *σσ* uti, excepto comp. *κρείσσων* cf. Herod. *π. μον. λέξ.* 40 21, negat. atque codices modo unam, modo alteram scripturam exhibent, sed ita, ut *νίσσομαι* melioribus nitatur. Quo factum est, ut editores post Wolfium omnibus locis hanc formam reciperent cf. Lobeck paral. p. 36, Buttmann ausf. Spr. I p. 375 not. p. 384 not. 2 II p. 193, Curtius Verb. I p. 314; accuratissime de re egit La Roche Hom. Textkr. p. 316, Ztschr. f. oester. Gymn. 1864 p. 178. in libris etiam saepius *νίσομαι* legitur cf. La Roche l. l. et in adn. crit. ad l. infra laudandos. — de notione v. H. Schmidt Syn. I p. 507 487 s. 504.) revertor. *δ* 701 *ε* 19 *οἴκαδε νισσόμενον* ubi term. -*ον* producta est ante *ὅ* pron., *N* 186 *O* 577 *νισσόμενον πόλεμον δέ.* futuri significatione utitur solum *κ* 42 *οἴκαδε νισσόμεθα. M* 119 *ἐκ πεδίου νίσσοντο* et *Σ* 566 (*ἀταρπιτὸς*) *τῇ νίσσοντο φορῆες* impf. est „redire solebant" cf. Ameis-Hentze ad l. l., Grossmann Homerica p. 26. futurum *Ψ* 76 *οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις νίσομαι ἐξ Ἀΐδαο, νίσομαι* Ven. A et CDEH, *νίσσομαι* GH, *νείσσομαι* Syr., *νείομαι* Harl. Mosc. 2. Eust. 1288 55 *νίσσομαι* an *νίσομαι* praeferendum sit dubius haeret. cf. La Roche Textkr. p. 316. — Collocatur et in arsi et in thesi. (*μετα- παρα- ποτινίσσομαι.*)

Νίσυρος (Eust. 318 26 *ὅτι ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν διὰ τὸ μέτρον.* apud posteriores prima syllaba corripitur.) *B* 676 *Νίσυρόν τ' εἶχον Κράπαθόν τε Κάσον τε | καὶ Κῶν.* Nisyrus insula, una ex iis quae Sporades vocantur, sub regno Phidippi et Antiphi erat. hodie Nizzaria dicitur. cf. Hahn die geogr. Kenntnisse d. Ep. II p. 1, Buchholz hom. Real. I a p. 360.

νιφάς (cognatum cum lat. nix nivis goth. snaiv-s germ. ant. snêo slav. sněgŭ. cf. Curtius Grdz.[4] p. 318, Savelsberg in Kuhn Ztschr. XVI p. 58, Vaniček E. W. p. 1162. Duarum consonarum, a quibus vox natura incepit, vestigia exstant ap. Homerum, cum *M* 278 et *Γ* 222 in arsi secunda ante vocem vocalis brevis producatur; accedit quod *ἀγάννιφος* duobus *ν* scribitur. cf. Hoffmann quaest. Hom. I p. 149, La Roche Unt. p. 58, Hartel hom. Stud. I p. 18. — Sed Doederlein Gloss. Nr. 2242 a *νίπτειν* ducit. — de notione tradit Apoll. Soph. *νιφάδεσσι· ὁ μὲν Ἀπίων ψεκάδες, ἔστι δὲ κατὰ τὸ ὑγιὲς αἱ τῆς χιόνος κατ' ὀλίγον ἀπόρροιαι. οἶδε γὰρ τὰς ψεκάδας δηλῶσαι, ψιάδας λέγων.* Eust. 904 57 *ὅρα δὲ τὸ νιφάδες χιόνος, ἐντελῶς ῥεθέν, ὥστε ὅτε νιφάδας μόνον εἴπῃ τις, ἐλλείπει τὸ χιόνος. τὸ δὲ θαμειαὶ κοινὸν καὶ προσφυὲς καὶ ταῖς νιφάσι καὶ ταῖς πέτραις.* Arist. schol. A ad *O* 170 *ὅτι διέσταλκε νιφάδα καὶ χάλαζαν*, sim. ad *M* 280. idem ad *K* 6 ex emendatione Friedlaender Ar. p. 171 sic fere scripsisse videtur: *ὅτι νείφειν μὲν τὸ χιονίζειν, ὄμβρον δὲ τὸν ὑετόν, χάλαζαν δὲ τὸ ἐν ὑετῷ πεπληγὸς ὕδωρ. διὸ νῦν διαστέλλει ἕκαστον.* — de prioris syllabae quantitate Eust. 897 10 *τὸ μὲν νιφάδες συστέλλει τὴν ἄρχουσαν, τὸ δὲ νίφειν ῥῆμα ἐν τοῖς ἑξῆς ἐκτείνει αὐτήν.* cf. Joh. Schmidt Vocal. I p. 134.) nives. Semper legitur in comparationibus atque similitudo petitur aut a celeritate *O* 170 *ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα*, aut a frequentia *M* 156 *νιφάδες δ' ὣς πῖπτον ἔραζε | ἅς τ' ἄνεμος . . ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ* cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. Hom. p. 53, *M* 278 *ὥς τε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαὶ* cf. schol. A, *T* 357 *ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται. Γ* 222 *καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν* cf. schol. BLD, Remacly de gener. comp. Hom. Bonn 1846 p. 40. — Collocatur in thesi secunda vel tertia.

νῖφετός (ad rad. *νιφ* lat. nix nivis goth. snaivs referunt. cf. Curtius Grdz.[4] p. 318, Leo Meyer

vgl. Gr. I p. 388 II p. 93, Vaniček E.W. p. 1162, Woerner Subst. hom. app. ind. p. 42. cf. etiam Eust. 127 26. Sed Doederlein Gloss. Nr. 2242 ad *νίπτειν*. — de notione Aristot. de mundo cap. 4 *σφόδρα δὲ αὕτη (ἡ σύμπηξις τοῦ ἐνόντος τοῖς νέφεσιν ὑγροῦ) καὶ ἀθρόα καταφερομένη νιφετὸς ὠνόμασται*, schol. BLV ad *K* 6 *νιφετὸς δὲ τὸ λεπτομερέστερον* sc. *ὕδωρ ἐστίν*, Ap. Soph. *νιφετὸς δέ ἐστιν ὁ χιονισμός*, Eust. 756 18 *τοῦ νιφετοῦ, καὶ χιόνος λεγομένου.* sed Phot. Suid. *ἡ κατάλεπτος καταφερομένη χιών· . . ὁ δὲ νιφετὸς πῆξις οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ μᾶλλον περὶ τὴν ἀλλοίαν χρείαν ἡ πιότης αὐτοῦ.* — de *ι* voc. brevi v. Joh. Schmidt Voc. I p. 134, de accentu Arc. p. 81 15.) nives. *δ* 566 *οὐ νιφετός, οὔτ' ἄρ χειμὼν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος* in Elysio est. In similitudine a frequentia deprompta *K* 5 *τεύχων* sc. Iupiter *ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἠὲ χάλαζαν | ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.* — Collocatur in thesi prima.

νῑφόεις (a rad. *νιφ σνιφ*. cf. Curtius Grdz.^{4} p. 318, Walter Kuhn Ztschr. XI p. 412; ante vocem enim brevis vocalis producitur in arsi quinta *τ* 338 *Ξ* 227, in quarta *N* 758, in secunda *Y* 385 cf. La Roche Unt. p. 58, Hoffmann quaest. Hom. I p. 149, Hartel hom. Stud. I p. 18. — de *ι* vocali brevi v. Ioh. Schmidt Vocal. I 134.) nivosus. *νιφόεντος -εντι -εντα.* *Σ* 616 *Οὐλύμπου νιφόεντος*, h. XV 7 *νιφόεντος Ὀλύμπου*, *N* 758 *ὡρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς*, i. e. Hector. in hac comparatione haesitant Am.-Hentze ad l. l., mea quidem sententia inmerito, quod Hectoris sola magnitudo monti comparatur; altissimi autem montes nive cooperti sunt.. mira enucleavit Nitzsch Beitr. p. 342. *Y* 385 *Τμώλῳ ὕπο νιφόεντι*, h. Ap. Py. 104 *Παρνησσὸν νιφόεντα*, XIX 6 *λόφον νιφόεντα*, *Ξ* 327 *τ* 338 *Θρῃκῶν* (*Κρήτης*) *ὄρεα νιφόεντα.* — Iniuria Jordan Novellen in N. Jahrb. vol. 113 p. 160 *νιφόεις* apud Homerum etiam ‚albus' valere contendit. — Collocatur in thesi quinta, quarta, tertia.

νῑφω vel **νείφω** (a rad. *νιφ* quae ex snigh orta est, ducitur. cf. Walter Kuhn Ztschr. XII p. 412, Curtius Grdz.^{4} p. 318. de voc. *ι* longa v. Eust. 897 10, Schmidt Vocal. I p. 134.) ningo. *M* 280 *νιφέμεν* omnes libri et Nicanor ad l. l. exhibere videntur. sed Herod. ed. Lentz II p. 554 *νείφω τὸ χιονίζω διὰ τῆς ει διφθόγγου*, cui accedunt Curtius l. l. et Verb. I p. 220, Joh. Schmidt l. l., Bekker in ed. II, Baeumlein; ceteri *νιφέμεν*. cf. etiam W. C. Kayser in Philol. X p. 318, Theogn. in Cramer An. Ox. II p. 138 12, Choerob. ib. II p. 241 29. Ariston. schol. A ad *K* 6 *ὅτι [ὑγιῶς χρώμενοι] νείφειν μὲν λέγουσι τὸ χιονίζειν*, idem schol. ad *M* 280 in lemmate *νειφέμεν*, in schol. ipso *νίφειν*, de qua re vide Cobet Mnemos. IV p. 264. E. M. 601 48 *ἀπὸ τοῦ νέφος νέφω καὶ νείφω. σημαίνει δὲ τὸ χιονίζω.* artificiose discernitur in schol. A ad *Λ* 420 *τὸ νείφω σημαίνει τὸ βρέχω, ὅπερ γράφεται διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐξ οὗ νέφος καὶ νεφρός. νίφω τὸ χιονίζω διὰ τοῦ ι, ἐξ οὗ τὸ ἀγάννιφον.* — Igitur **νειφέμεν** scribendum esse videtur.

νοέω (a *νόος* ducitur atque ad rad. *γνω γιγνώσκω*, att. *ἀμφι-γνοέω* aeol. *γνοέω* collatis, refertur ita, ut pro *γνοϝο-εω* sit. cf. Curtius Grdz.^{4} p. 178 228 (aliter in ed. I), Buttmann lexil. II p. 265, Kuehner Ausf. Gr. I^2 p. 873, Vaniček E. W. p. 197. — de significatione accuratius egerunt Hoch quaest. lexicol. progr. Muenstereifel 1874 p. 20 s. et Fulda hom. Unters. p. 103 s. qui cum Roedigero in Kuhn Ztschr. XVI p. 312 verbum, quod centies tricies sex legitur, bis et octogies de oculis dici docent. quare Fulda, ut ad animum pertinere possit, inde factum esse iudicat, quod primum cum vocibus *φρεσὶν* *I* 600 *X* 235 *O* 81 *α* 322, vel *μετὰ* (*ἐνὶ*) *φρεσὶν* *Y* 310 *γ* 26, vel *θυμῷ* *σ* 228, vel *κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν* *Y* 264 coniungeretur; Lechner autem de pleon. Hom. I p. 25 s. talia pleonasmum esse putat. Praeterea cf. de notione Friedlaender Homer. Gleichn. II p. 13 s., Naegelsbach hom. Theol. p. 131 328, Retzlaff hom. Syn. II p. 27, Buchholz h. Real. III 2 p. 104 s. Non recte Heinr. Schmidt Syn. III p. 627 634 679 verbum primum ad mentem spectasse contendit. — de ea ratione, quae inter praesens et aoristum intercedit, egerunt Delbrueck u. Windisch Synt. Forsch. IV p. 80 s., de *νοέω* c. *ὡς, ὅ, οὕνεκα*, inf. coniuncto v. Goecke Constr. der Verba dicendi u. sentiendi progr. Malmedy 1880 p. 4.) animadverto, intellego, excogito. *νοέω -έεις*, imp. *νόει, νοέειν* h. Merc. 548, *νοέοντι -εούσῃ*, impf. *νόει, νοήσω -εις -ει, ἐνόησα -ας -σεν -σ', νόησα -σεν*, Bekk.^{2} et La Roche Unt. p. 76 *E* 665 *οὐδὲ νόησεν* et *δ* 653 *βαίνοντα νόησεν* contra codd. lect. *ἐνόησεν*, quam W. C. Kayser Philol. XVIII p. 682 689 probat, scribendum esse censent, *νοήσω -σῃ νόησον νοῆσαι νοήσας.* med. *νοήσατο* *K* 501 eiusdem atque activum significationis cf. Bekker hom. Bl. II p. 3. — aoristi usus est frequentissimus. A. **animadverto.** I. oculorum sensu perspicio, video. a) addito aut *ὀφθαλμοῖς* *O* 442 aut *ἐν ὀφθαλμοῖσι* *Ω* 294 312 h. Ven. 83 179. cf. Eust. 376 38, Lobeck paral. p. 530, Autenrieth ad *Α* 587, Ameis in app.^{2} ad *ξ* 343 *ϑ* 459, Walther de dat. instr. p. 53 s. b) coniunctum c. *ἰδεῖν* *Λ* 599 *K* 550 *Ω* 337 Arist. *ἡ δ. ὅ. ἴδῃ καὶ νοήσῃ παραλλήλως καὶ οὐ ταὐτόν ἐστιν* cf. Friedlaend. Arist. ad *N* 276, et schol. L ad *E* 457 *ἐκ τοῦ ἰδεῖν τὸ νοῆσαι διέστησεν οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ διότι ἐστὶ νοῆσαι ποτὲ καὶ δίχα τοῦ ἰδεῖν, ὁποῖόν τι καὶ τὸ ἐξ ἀκοῆς μαθεῖν.* *ν* 318 *π* 160 *E* 457. c) addito accus. *ὀξύ*, qui adv. locum tenet cf. La Roche Stud. p. 62, Delbrueck l. l. p. 82, *Γ* 374 *E* 680 312 *Θ* 91 132 *Y* 291 *εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε* cf. *Λ* 343 *O* 649. d) verbum per se positum aut transitive *α*) c. accus. *δ* 116 *ν* 270 *ο* 59 *τ* 232 *ρ* 278 *ω* 61 *E* 590 *Γ* 396 *Φ* 49 418 550, *ϑ* 94 533 *μιν ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν.* *β*) c. acc. participii *Z* 470 *νεύοντα νοήσας* sc. *λόφον.* *γ*) c. accus. addito genetivo participii *μ* 248 *τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν | ὑψόσ' ἀειρομένων* cf. Classen Beob. p. 173. d) c. obiecto, quod addito part. accusativo accuratius definitur cf. Classen l. l. p. 147 s., Am.-He. in app. ad *B* 391: *α* 58 257 *δ* 653 *η* 39 290 *ϑ* 271 *ν* 318 *π* 5 *ρ* 301 *τ* 552 *υ* 367 *ω* 322, *B* 391 = *Θ* 10 de quibus v. Hentze Acc. c. Inf. in Ztschr. f. Gymn.-W. XX p. 738, *O* 348 *Γ* 20 21 *Δ* 200 Delbrueck l. l. p. 82, *E* 95 711 *H* 17 *M* 143 *O* 395 *M* 335 *O* 422 *Π* 789 *P* 116 682 462 *Y* 419 *Φ* 563 *Λ* 284 521 575 581 h. Merc. 325. 2) absol. aoristus usurpatur *π* 164 *E* 669 *νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς* cf. *I* 223 *π* 283 *Z* 484 *χ* 162 *M* 393 *O* 453 *P* 483 *X* 136. — II. intellego, considero. a) additis vocibus *φρεσὶν* *α* 322

I 600 *νόει* cf. Delbrueck l. l. p. 82 „beherzige", *O* 81 *X* 235 h. Ven. 289, *μετὰ* (*ἐνὶ*) *φρεσὶ* *Y* 310 *νόησον* Delbrueck l. l. 82 „entschliess dich", h. Ven. 223 *γ* 26, *ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, ὡς κτλ.* *Y* 264, *νοέω καὶ οἶδα θυμῷ* *σ* 228, *οὐ . . κατὰ θυμὸν ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησε* h. Ap. Py. 224. b) cum synonymo coniunctum *υ* 309 *νοέω καὶ οἶδα.* c) per se positum 1) c. accus. *χ* 32 *ζ* 67 *T* 112 *A* 522 h. Merc. 548. 2) absol. *K* 224 *πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν,* | *ὅππως κέρδος ἔῃ*, cf. Hoch l. l. p. 21, Ameis-Hentze ad l. l. et in app., *K* 225 *φ* 257. — B. **circumspicio, cogito,** delibero. I. absol. *δ* 148 *A* 343 *νοῆσαι πρόσσω καὶ ὀπίσσω* cf. Ameis-Hentze, Hoch l. l. p. 21 et de vocibus inter se iungendis Nic. schol. A *διασταλτέον ἐπὶ τὸ ὀπίσσω*, deinde non recte *ἴσως δὲ καὶ ἐπὶ τὸ νοῆσαι, ἵν' ᾖ „ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω", καὶ νῦν καὶ ὕστερον.* adduntur synonyma *K* 247 *περίοιδε νοῆσαι*, *I* 537 *ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν* Ariston., *ε* 170 188 *νοέω καὶ φράσσομαι.* II. c. accus. *ι* 442 *β* 122 *η* 299 *ρ* 576 *A* 543. III. c. infin. cf. Tudeer de inf. Hom. rat. synt. p. 79, Goecke Constr. der Verba dicendi u. sentiendi p. 4. *λ* 62 *οὐκ ἐνόησα* | *ἄψορρον καταβῆναι.* IV. c. acc. *τό*, qui infinitivo sequenti explicatur. *E* 665 *τὸ μὲν οὔ τις ἐπεφράσσατ' οὐδ' ἐνόησε* | *μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ* cf. Hentze l. l. in Ztschr. f. Gymn.-W. XX p. 736. V. en. relat. sequente X 445 *οὐκ ἐνόησεν, ὅ μιν . . δάμασσε.* — participium saepe adiectivi loco positum significat „prudens". *A* 577 *καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ* schol. BLV *οὐ δεομένῃ παραινέσεώς τινος*, *π* 136 *ρ* 281 Duentzer „willig", *Ψ* 305 *μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ* Nic. schol. A *βραχὺ διασταλτέον ἤτοι ἐπὶ τὸ ἀγαθά ἢ ἐπὶ τὸ φρονέων ἢ ἐπ' ἀμφότερα. ἐὰν μὲν οὖν συνάπτωμεν, ἔσται ὁ λόγος, εἰς ἀγαθὰ φρονέων, οἷον εὐνοῶν. ἐὰν δὲ χωρίζωμεν, μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ, ἔλεγεν ἐπ' ἀγαθῷ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις „ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγῃ εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν"* (*I* 102) *ὃ καὶ βέλτιον. καὶ ἡ ἑξῆς διαστολὴ λόγον τινὰ ἔχει, φρονῶν αὐτὸς, φρονοῦντι καὶ αὐτῷ.* — C. **meditor,** excogito, invenio. add. subst. acc. *I* 104 *νόον* v. La Roche Stud. p. 29, *M* 232 *H* 358 *μῦθον*, *β* 122 *τοῦτο* sc. *νόημα.* cum *ἄλλο* iungitur inprimis in formula *ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε* Delbrueck l. l. p. 82 „da erfand, verfiel er auf etwas anderes" cf. Duentzer hom. Fragen p. 223: *β* 282 393 *δ* 219 795 *ζ* 112 *σ* 187 *π* 409 *ψ* 344 242 *ε* 382 *ζ* 271 *Ψ* 140 193. *σ* 230 *οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι*, *A* 549 *ἔπος ὅττι νοήσῃς.* absolute *τ* 478 *οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι.* cum obi. *ταῦτα*, quod inf. sequente accuratius circumscribitur cf. Tudeer de infin. serm. Hom. ratione synt. p. 79, Goecke Constr. der Verba dicendi u. sentiendi pr. Malmedy 1880 p. 4, *Ψ* 415 *ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω* | *στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι.* D. **in animo habeo,** coniunctum cum infinitivo *X* 235 *νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι*, *Ω* 560 *νοέω δὲ καὶ αὐτὸς Ἕκτορά τοι λῦσαι* Delbrueck l. l. p. 81, *K* 501 *νοήσατο μάστιγα ἑλέσθαι* i. e. in mentem ei venerat scuticam tollere cf. Hoch l. l. p. 22, Fulda l. l. p. 103. — Varia lectio ep. 14 6 *νοῆσαι* in vita Hom. et in cod. Lips. est pro *ἀεῖσαι* a Suida tradita lectione, quam recentiores edd. receperunt. Naber quaest. Hom. p. 129, van Herwerden in Herm. XVI p. 371 *A* 15 pro *ἐβόησεν* legendum esse *ἐνόησεν* censent. Coniunguntur cum *νοέω* verba *ἰδεῖν εἰδέναι φράσσεσθαι ἐπιφράσσασθαι λαθέσθαι φρονεῖν ἀθρῆσαι τεχνήσεσθαι.* — Collocatur in thesi omnium pedum, inprimis post caesuram secundi pedis minorem et in fine versus. (*νόημα νοήμων Νοήμων ἀνοήμων ἀνόητος εἰς-προ-νόεω.*)

νόημα (a *νοέω* ducitur. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 265, Vaniček E.W. p. 197. — de notione tradit Eust. 737 61 *τὸ δὲ νόον, ὅπερ ἔννοιαν δηλοῖ καὶ νόημα, ὁμωνυμεῖ τῷ νόῳ, οὐ προβολαί εἰσι τὰ νοήματα*, schol. BV ad *P* 409 explicant *τὴν θέλησιν καὶ βουλήν. τινὲς δὲ τῶν φιλοσόφων μοῖραν ἔλεγον εἶναι τὴν θεοῦ βουλήν*, ib. schol. V *τὴν εἱμαρμένην.* accuratissime de voce egit Hoch quaest. lexic. p. 19 s. cf. Retzlaff hom. Syn. Koenigsberg 1867 p. 27 29, H. Schmidt Syn. III p. 639.) *νόημα νόημ' -ατος -ατι -ατα -ασι(ν).* 1) cogitatio. *ξ* 273 *ο* 326 *νόημα ἐνὶ φρεσίν*, *ρ* 403 *ἐνὶ στήθεσσι νόημα*, *H* 456 *β* 363, *θ* 559 *νῆες ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.* ad significandam celeritatem vel Phaeacum navium *η* 36 *ὡς εἰ πτερὸν ἠὲ νόημα* vel deorum h. Ap. Pyth. 270 *νόημ' ὣς ἆλτο πέτεσθαι* ib. 7 *ἔνθεν δὲ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς ὥστε νόημα* | *εἶσι Διὸς πρὸς δῶμα* aut in comparatione h. Merc. 43 *ὡς δ' ὁπότ' ὠκὺ νόημα διὰ στέρνοιο περήσῃ ἀνέρος.* 2) mens, intellectus. *σ* 215 220 *οὐκέτι τοι φρένες ἔμπεδοι οὐδὲ νόημα*, *υ* 346 *T* 218, *ν* 330 *ἐνὶ στήθεσσι νόημα* cf. Tomaszewsky de libro Il. XXIV p. 11, *θ* 548 *νοήμασι κερδαλέοισιν* de dativo cf. Walther de dat. instr. p. 12. 3) indoles. *η* 292 *νοήματος . . ἐσθλοῦ*, *υ* 82 *ζ* 183. 4) consilium, voluntas. *P* 409 *Ω* 40 *β* 121 *νοήματα* cf. *Σ* 295 328 *K* 104, *ψ* 30 *νοήματα πατρὸς ἔκευθεν* pro quibus van Herwerden in Herm. XVI p. 378 *νόστον οὐ πατρὸς* legendum esse censet. h. Ven. 251 *πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα.* — Epitheta adduntur *γναμπτὸν* *Ω* 40, *ὠκὺ* h. Merc. 43, *κερδαλέοισιν* *θ* 548, *ὁμοῖα* *β* 121. Varia lect. schol. A ad *Ψ* 604 *οἱ περὶ Ἀντίμαχον νόημα γράφουσιν.* — Collocatur in thesi posteriore, saepe in extremo versu.

νοήμων (a *νοέω* ducitur. cf. Hoch quaest. lexic. p. 22.) prudens. *β* 282 *γ* 133 *οὔ τι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι*, *ν* 209 *οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι ἦσαν.* — Collocatur post caesuram tertii pedis minorem.

Νοήμων (*νοήμων.* cf. Hoch quaest. lex. p. 22. Ariston. schol. S ad *β* 386 *Φρονίοιο Νοήμονα· πεποίηκε πλαστὰ ὀνόματα*, id. ad *δ* 630 *E* 60 *I* 137 ubi *ἡ δ. ὅ. ὀνοματοθετικὸς ὁ ποιητὴς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ παραπλησίως ποιεῖ*, cf. schol. B ad *Ψ* 612 et Friedlaender Homonymie N. Jahrb. Suppl. III p. 827 s. c. not. 434.) Noemon. 1) Lycius, ab Ulixe occisus. *E* 678 *Νοήμονα* cf. Am.-Hentze ad l. l. 2) Pylius. *Ψ* 612 *Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ.* 3) Ithacensis, Phronii filius, qui Telemacho Pylum profecturo, Mentore petente, navem dedit. *β* 386 *Φρονίοιο Νοήμονα φαίδιμον υἱόν*, *δ* 630 468 *υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων.*

νόθος (incertae originis vox. E. M. 606 32 *παρὰ τὸ ὀνῶ τὸ μέμφομαι καὶ βλάπτω γίνεται ὄνοτος καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ο καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ γίνεται νόθος. εἰς τὸ γνήσιος.* Eust. 1455 41 *τὸ νόθος ὄνομα παρὰ τὴν νο στέρησιν καὶ τὸ θεῖον. ἵνα ᾖ νόθος*

ὁ τοῦ θειοτέρου ἐστερημένος, ὅ ἐστι τῆς ἐξ ἐννόμου γάμου γεννήσεως, cf. schol. A ad Δ 499. — schol. D ad B 727 ὁ μὴ ἐκ νομίμης γυναικὸς γεννηθείς, ἀλλ' ἐκ παλλακίδος. Suid. νόθος· ὁ ξένος. Idem Eust. 713 21 apud veteres non dedecori fuisse tradit, nothum appellari. de accentu Arc. p. 49 9.) non legitimus, spurius. νόθος -ον -ην. de filiis et filiabus. a) B 727 Μέδων . . Ὀϊλῆος νόθος υἱὸς cf. N 694 O 333. Δ 499 υἱὸν Πριάμοιο νόθον . . Δημοκόωντα, Λ 490 Δόρυκλον Πριαμίδην, νόθον υἱόν, Π 738 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν . . Πριάμοιο, N 173 κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεσικάστην. iunguntur Λ 102 υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον. b) absol. Λ 103 ὁ μὲν νόθος sc. Ἶσος, E 70 (Πήδαιον) ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, Θ 284 νόθον περ ἐόντα sc. Teucrum. — Varia lectio: Didym. schol. A ad N 363 Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα· ἐν τῇ Ἀργολικῇ Ἑκάβης νόθον υἱὸν ἐόντα. καὶ τάχα ἂν εἴη ἁμάρτημα κατ' ἄγνοιαν τῆς Καβήσου. — Collocatur in posteriore thesi plerumque secundi pedis.

νομεύς (ad rad. νεμ refertur. cf. E. M. 606 42, Eust. 1035 21, Curtius Grdz.[4] p. 314 atque a subst. νομός derivatur a Leo Meyer vgl. Gr. II p. 260 616, Vaničeck E. W. p. 433, Riedenauer Handwerk p. 7. — Eust. 877 49 αἰπόλων καὶ συβωτῶν καὶ τῶν ἄλλων γένος ὁ νομεύς. οὕτω δὲ καὶ ποιμένων, οἳ καὶ προβατεῖς καλοῦνται καὶ μηλάται, idem 1035 22 νομεὺς δὲ νῦν ὁ βουκόλος ὀνόματι γενικῷ. δῆλον γὰρ ὡς ἡ λέξις αὕτη ἐπί τε ποιμένος καὶ αἰπόλου καὶ συφορβοῦ καὶ βουκόλου λέγεται. cf. Guenther Viehzucht bei Homer p. 6, Buchholz hom. Real. IIa p. 140.) pastor. νομεύς -ῆες -ῆας. 1) pastor π 27. 2) pastor a) βοῶν. O 633 νομεύς, Σ 583 οἱ δὲ νομῆες | αὔτως ἐνδίεσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες, Σ 577 χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσι | τέσσαρες, ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο, P 65 ἄνδρες τε νομῆες. b) μήλων. δ 413 λέξεται ἐν μέσσῃσι, νομεὺς ὣς πώεσι μήλων, φ 19 νομῆας, ρ 246 μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες. c) βοῶν et μήλων. Σ 525 δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες | τερπόμενοι σύριγξι, quos eosdem 529 μηλοβοτῆρας vocat. Nauck cum Ahrensio de legitimis quibusd. hiatus Hom. gener. p. 18 νομῆε scribendum esse opinatur. h. Ven. 168 ἂψ εἰς αὖλιν ἀποκλίνουσι νομῆες | βοῦς καὶ ἴφια μῆλα νομῶν ἐξ, Λ 697 νομῆας. d) αἰγῶν. ρ 214 υ 175 δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες. e) συῶν. π 3 νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι. — Collocatur in posteriore thesi plerumque quinti, bis aut secundi aut tertii pedis. (νομεύω.)

νομεύω (a νομεὺς ducitur et ad rad. νεμ refertur. cf. Curt. Verb. I p. 361, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 43.) pasco. νομεύων ἐνόμευε νομεύσομεν. 1) ι 336 μῆλα νομεύων, ι 217 ἐνόμευε νομὸν κάτα πίονα μῆλα. cf. Eust. 1625 8 τὸ δὲ ἐνόμευε κατὰ νομὸν ἐτυμολογικῶς ἐῤῥέθη. πρωτότυπον δὲ τοῦ νομεύειν τὸ νέμειν. h. XIX 32 κ 85 τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων. 2) h. Merc. 492 βουσὶ νομοὺς, Ἑκάεργε, νομεύσομεν. — Collocatur plerumque in thesi quinti pedis posteriore in fine versus, et ἐνόμευε in thesi priore.

νόμιος (a νομός. cf. Vaničeck E.W. p. 432 s.) pastoralis. h. XIX 5 νόμιον θεὸν sc. Pana. cf. Krah ueber Epitheta in Phil. 1861 XVII p. 226.

Νομίων (nomen patronymice formatum. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 468. quod cum Homerus vocem νομος non noverit, a νομὸς i. e. pascua derivandum esse, ut sit Βουκολίων aliquis vel Ἱππόβοτος Sonne in Kuhn Ztschr. XV p. 136 qui eum Solem deum esse opinatur, et Lehrs Arist.[2] p. 348 not. docent. idem illi senserunt qui Ἀνθέα finxerunt Nomionis filium in fab. ap. Anton. Liberal. quinta et Nonn. XIV 92, ubi τὸν δὲ νομαῖς οἰῶν Νομίον φίλον.) Nomion. B 871 Νάστης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα. v. v. 870 871 Simonides non videtur legisse cf. La Roche in adn. crit. suspecti visi sunt nonnullis recentioribus cf. Luc. Mueller de re metr. p. 371 et s. v. Νάστης.

νομός (a rad. νεμ νέμω ducitur. cf. Curtius Grdz.[4] p. 314, Vaničeck E.W. p. 432. de prima vocis signif. v. Fulda Unt. p. 300 adn., Heinr. Schmidt Syn. I p. 29. Eust. 1625 9 νομὸς δὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν ὁ τῆς νομῆς τόπος. λέγεται δὲ καὶ τροπικῶς ἐπὶ πλήθους, ὡς τὸ „πολὺς δ' ἐπέων νομός", id. 156 43 νομὸς δὲ ἐν τῇ ὀξείᾳ τάσει ὁ τῆς νομῆς τόπος. — de accentu cf. Herod. schol. A ad E 202 et Γ 35, E. M. 653 26, Eust. 156 43.) pascua. νομός -οῦ -οῖο -ῷ -όν -ῶν -ούς. 1) proprie. κ 159 ἐκ νομοῦ ὕλης, h. Merc. 198 ἐκ μαλακοῦ λειμῶνος, ἀπὸ γλυκεροῖο νομοῖο, B 475 ἐπεί κε νομῷ μιγέωσι sc. αἶγες dat. loc., Z 511 O 268 μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων, Σ 568 (βόες) ἐπεσσεύοντο νομὸν δὲ | πὰρ ποταμόν, ι 438 νομὸν δ' ἐξέσσυτο μῆλα. de adv. δὲ cf. La Roche Stud. p. 86. pluralis solum in hymnis reperitur h. Ven. 169 νομῶν ἐξ ἀνθεμοέντων, 78 νομοὺς κάτα ποιήεντας, Merc. 492 ὄρεος τε καὶ ἱπποβότου πεδίοιο . . νομούς. 2) translate. Y 249 ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. Herod. schol. A ὀξυτόνως, ἵνα σημαίνηται ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ νέμεσις. τοῦτο γὰρ ἐμφάσεως μείζονός ἐστι σημαντικόν, schol. B ib. ὥστε πολλὰ εἰπεῖν καὶ ἐπαινέσαι καὶ ψέξαι καὶ εἰς ἑκάτερα τὸν λόγον ἀγαγεῖν. ὀξύνεται δὲ ὁ νομός, ὡς πανταχοῦ τοῦ λόγου ἰόντος καὶ νεμομένου. Eust. 257 36 νομὸς δέ ποτε μεταφορικῶς καὶ ἐπὶ πληθυσμοῦ, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπέων νομός, cf. ib. 1625 9. Doederlein ad l. explicat: campus, in quo exsultare possit oratio. — Collocatur aut in posteriore thesi primi, secundi, quinti pedis, aut thesin quinti vel quarti pedis efficit. (νόμιος Νομίων.)

νόμος (semel in hymnis, non in carminibus reperitur, cf. Lehrs Arist.[2] p. 348. ducitur a νέμω, cf. Curtius Grdz.[4] p. 314. non recte Corssen Vocal. I[2] p. 439.) carminis certa quaedam modulatio. cf. E. M. 601 1. h. Ap. Del. 20 πάντῃ γάρ τοι, Φοῖβε, νόμος βεβλήαται ᾠδῆς, locus corruptus, quem editores varie tentarunt: Ilgen νομοὶ βεβλήατ' ἀοιδῆς, pascua cantus h. e. materia laudis, Wolf νόμοι βεβλήαται ᾠδῆς, Matthiae πεπλήχαται, Hermann in ed. νόμος μεμέληται ἀοιδῆς, idem in Jahn Jahrb. 52 p. 133 νόμοι μεμβλήαται ὕλης vel νομοὶ μεμελήατ' ἀοιδοῖς, Schneidewin νομὸς μεμέληται ἀοιδῆς, Bergk νόμοι μεμέληατ' ἀοιδοῖς. Baumeister in comm. p. 121 hos versus expungendos esse censet. — V. L. schol. M ad α 3 νόον ἔγνω. Ζηνόδοτος νόμον ἔγνω. contra Aristarchus et Lehrs Ar.[2] p. 348. cf. s. v. νόος Nr. 2. (Ἔννομος εὐνομίη.)

νόος (pro γνοϝος positum ad rad. γνο γιγνώ-σκω refertur. cf. Curtius Grdz.[4] p. 178, Savelsberg de digammo p. 20, C. Wachsmuth Rh.

Mus. N. F. XXIII p. 578, Vaniček E. W. p. 197 alii. mire veteres παρὰ τὸ νέω τὸ πορεύομαι. οὐδὲν γὰρ ταχύτερον τοῦ νόου E. M. 606 29 (cf. E. Or. 109 15, Eust. 1222 41, 1006 57) derivant et Goebel lexil. I p. 1 a rad. sua σνα να spirare ducit. — de significatione leguntur in schol. E ad α 3 νοῦς τριχῶς λέγεται, θεωρητικός, φυσικός, πραγματικός. θεωρ. ὡς ὅταν ὁ φιλόσοφος τὴν τῶν ὄντων γνῶσιν περισκοπῇ. φυσ. ὡς ὅλον οἱ ἄνθρωποι ἐπ' ἴσης νοῦν ἔχομεν. πραγ. ὡς ὅταν τις ἰδὼν πολλὰς πόλεις καὶ χώρας κἀκείνων γενόμενος ἔμπειρος ἐξ ἐκείνων γνῶσιν συνάξῃ. ἐκ γὰρ τῆς ἐμπειρίας ἡ γνῶσις συνάγεται et ad γ 128 διαφέρει νοῦς καὶ βουλή. ὁ μὲν γὰρ νοῦς γεννητικός ἐστιν, ἡ δὲ βουλὴ τελεστική. accuratissime de voce egerunt Hoch quaest. lexicol. p. 16 s. et H. Schmidt Syn. III p. 627 632 s. cf. etiam Naegelsbach hom. Theol. p. 338 s. 132 59 s. 311, contra quem Buchholz h. Real. III 2 p. 102 s. disseruit, et Retzlaff hom. Syn. II p. 27. de accentu v. Herod. περὶ μον. λέξ. p. 41 29.) Est facultas mente percipiendi, mens, voluntas; saepe etiam cogitatio, quod si fit est loco numeri singularis, ut φρένες pluralis. νόος, νοῦς κ 240 cf. Friedlaender krit. Benutzung der ἅπαξ εἰρημένα Philol. 1851 p. 245, Krueger Gr. Spr. § 16 5 adn. 1, νόοιο -ου -ῳ -ον. 1) ratio, mens, prudentia, consilium. Ο 643 νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο, ν 366 νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής, Σ 419 τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, Λ 813 νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν cf. κ 240, v. Braumueller Krankheit u. Tod bei Hom. p. 23. Ξ 252 Διὸς νόον, Ξ 62 εἴ τι νόος ῥέξει, σ 332 392 τοιοῦτος νόος ἐστὶν ὃ καὶ μεταμώνια βάζεις, θ 177 νόον ἀποφώλιός ἐσσι, ζ 320 νόῳ δ' ἐπέβαλλε ἱμάσθλην, κ 494 τῷ καὶ τεθνηῶτι γε νόον πόρε Περσεφόνεια quibus Tiresiae φρένες ἔμπεδοι quid sint, explicatur. α 66 π 197, Ο 129 νόος ἀπόλωλε, h. Ven. 259 ἀπεπλάγχθην δὲ νόοιο, Merc. 535 τὸ γὰρ οἶδε Διὸς νόος, ep. 6 7 ἐμὸν νόον ἠπεροπεύσας, h. Merc. 484 νόῳ χαρίεντα διδάσκει. Ω 377 πέπνυσαί τε νόῳ, Κ 391 h. Ven. 36 παρὲκ νόον ἤγαγεν est tmesis statuenda, Υ 133 h. Merc. 547 παρὲκ νόον, Ψ 604 νόον νίκησε νεοίη, Did. schol A. οἱ περὶ Ἀντίμαχον νόημα ἀντὶ τοῦ νόον γράφουσιν, Ω 358 σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο. Epitheta adduntur ν 255 ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν, Ο 461 Διὸς πυκινὸν νόον, η 73 νόου . . δεύεται ἐσθλοῦ, Ν 732 νόον ἐσθλὸν Iupiter homini dat, Ω 354 φραδέος νόου ἔργα. iungitur cum synonymis γ 128 ἕνα θυμὸν ἔχοντε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ, β 281 δ 267 βουλήν τε νόον τε, λ 177 μ 211 ν 305 π 373 βουλῇ τε νόῳ τε, de dat. v. Walther dat. instr. p. 12. Δ 309 τόνδε νόον καὶ θυμόν, Hoch l. l.: ‚Bedachtsamkeit', Ameis ‚Sinn', La Roche ‚Anschauungsweise', β 346 νόον πολυϊδρείῃσιν, ψ 77 πολυϊδρείῃσι νόοιο, λ 272 ἀϊδρείῃσι νόοιο, Κ 122 ἀφραδίῃσι νόοιο, h. Merc. 393 ἀβλαβίῃσι νόοιο, h. XXIX 12 ἔργματα καλὰ νόῳ θ' ἕσπεσθε καὶ ἥβῃ cf. Baumeister ad hym. p. 364, ep. 5 2 οὐδὲν ἀφραστότερον πέλεται νόου ἀνθρώπων. — 2) mens, animus, ingenium. α 3 ἀνθρώπων νόον ἔγνω Ariston. schol. MT Ζηνόδοτος νόμον ἔγνω φησίν. ἄμεινον δὲ τὸ νόον ἔγνω cf. Lehrs Arist.² p. 348 et s. v. νόμος. de loco interpretando v. Lehrs Miscellen in Rh. Mus. 1864 N. F. XIX p. 304 s., Sengebusch Ariston. p. 7. Sed Nauck Mél. Gr.-Rom. II p. 321 s. 326 νομὸν scribi vult, ut sit pascua vel sedes hominum, quod cum et idem ἄστεα voce dictum sit neque νομὸς de hominibus usurpetur, non probandum est. β 124 κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, Α 363 Π 19 μὴ κεῦθε νόῳ, Α 132 μὴ κλέπτε νόῳ, ω 474 νόος ἔνδοθι κεύθει, ι 42 κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, θ 78 χαῖρε νόῳ Hoch l. l. p. 18 gaudebat mente, Am. ‚mit Bedacht', cf. h. XIX 41. δ 493 δαῆναι ἐμὸν νόον, σ 136 τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων cf. σ 332 392 τοιοῦτος νόος ἐστὶν ὅ, β 92 ν 381 σ 283 νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ cf. Fulda Unt. p. 233, Μ 255 θέλγε νόον cf. h. Cer. 37 ἔθελγε μέγαν νόον quo loco Naber in Mnem. IV p. 215 γόον scribi vult. Ι 514 ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν, α 347 ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται. Epitheta adduntur Γ 63 νόος ἀτάρβητος ἐνὶ στήθεσσι, ε 190 ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, Ψ 590 κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, Κ 226 βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, κ 329 ν. ἀκήλητος expl. in schol. HQT ψυχή, ζ 121 θ 576 ι 176 ν 202 νόος . . θεουδής, σ 381 Π 35 Ψ 484 ἀπηνής, ν 366 ἀεικής, φ 205 τῶνγε νόον νημερτέ' ἀνέγνω. — 3) cogitatio, sententia, consilium. Ι 104 νόον ἄλλον ἀμείνονα τοῦδε . . νοήσει, de figura etym. v. La Roche Stud. p. 29, Krueger Dial. § 46 6 1. Β 192 οἷος νόος Ἀτρείωνος cf. Υ 35, schol. A ad Β 192 ἀντὶ τοῦ οὐκ οἴδαμεν τί βουλόμενος περὶ φυγῆς ἡμῖν λέγει, h. Merc. 10 Διὸς νόος ἐξετελεῖτο, Ι 108 καθ' ἡμέτερόν γε νόον schol. A ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, Nic. ib. τὸ νόον βέλτιον τοῖς ἡγουμένοις προσδίδοσθαι, ἵνα τὸν τοῦ Ποσειδῶνος λέγῃ. δύναται δὲ καὶ τοῖς ἑξῆς. Ο 52 μεταστρέψειε νόον, γ 147 νόος τρέπεται αἰὲν ἐόντων cf. η 263 Ρ 546 ad quem locum v. Fulda l. l. p. 56. hic versus expungitur a Lachmann Betr. p. 78, Bekk.², Faesi-Franke, Duentzer, Naber quaest. Hom. p. 192, defenditur a Baeumlein Ztschr. f. Alt. 1850 VIII p. 166, Nitzsch Sagenpoesie p. 258, Kiene Comp. der Ilias p. 99. τ 479 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπε. ε 23 ω 479 τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτή, δ 256 πάντα νόον, ξ 490 νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ, Ο 699 τοῖσι δὲ μαρναμένοισι ὅδ' ἦν νόος, Ω 367 τίς ἂν δή τοι νόος εἴη schol. B τί διανοήσῃ; τί ἐργάσῃ; Χ 185 νόος, ε 103 137 Διὸς νόον . . παρεξελθεῖν, Θ 143 Διὸς νόον εἰρύσσαιτο, Ξ 160 Διὸς νόον ἐξαπάφοιτο cf. h. Ap. Py. 201, χ 215 ψ 149. cogitatio est Ο 80 ὡς ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος ad celeritatem comparatione significandam schol. A, cf. Bergk gr. Litt. I p. 605 adn. 160, Spitzner ad l. l., locum spurium iudicat Friedlaender hom. Gleichn. II p. 13 s. propter νόος et νοεῖν vocum usum. ω 164 Ο 242 Διὸς νόος i. e. voluntas cf. Naegelsbach l. l. p. 21, Schuster Ztschr. f. Gymn.-W. XXII p. 890. cf. Π 103 688 Ρ 176 h. Merc. 396. Iungitur μῆτις Η 447 ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει, Ο 509 ἡμῖν δ' οὔ τις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων ubi dat. c. infin. pendet cf. Albrecht in Curt. Stud. IV p. 52. epitheton additur ν 229 κακῷ νόῳ i. e. inimico consilio. de dat. v. Walther dat. instr. p. 12. — De mentis morbis Homerus nihil tradit nisi de Bellerophontis animi aegritudine Ζ 200 s. cf. Braumueller Krankheit u. Tod b. Hom. I p. 15. — Collocatur in priore vel posteriore thesi. (ἀγχίνοος ἄνοος Ἀλκίνοος Ἀντίνοος Ἀρσίνοος

Ἀστύνοος Αὐτόνοος Αὐτονόη Ἰφίνοος Ἱππόνοος Πρόνοος. νοέω νόημα νοήμων Νοήμων.)

νοστέω (a νόστος ducitur et ad rad. νες verbi νέομαι refertur. cf. E. M. 607 11, Vaniček E.W. p. 435, Doederlein Gl. Nr. 701.) revertor. cf. Heinr. Schmidt Syn. I p. 505. νοστήσεις -ει -ομεν -έμεν -ειν, νοστήσας -ήσ' -αμεν νοστήσω -ήσῃ -ειε, νοστῆσαι de cuius usu Cavallin de tempp. infin. usu Hom. p. 15 s., νοστήσαντι -αντα -αντ' -αντε cf. de duali saepius cum plurali in libr. ms. confuso La Roche Unt. p. 169, -αντες. plerumque part. et inf. aor. leguntur. 1) domum revertor. a) additis vocibus οἴκαδε Σ 90 60 441 β 343 μ 43 ϑ 102 252 ο 177, ξ 163 νοστήσει v. l. νοστήσας et νοστήσων, schol. H ad 162—164 ὑποπτεύονται οἱ τρεῖς ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τὸ πρὸ αὐτῶν, καὶ ὡς ὕποπτοι καὶ ὡς ἄπιστοι, Δ 103 121 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης, τ 258 οἴκαδε νοστήσαντα φίλην εἰς πατρίδα γαῖαν. Ε 687 νοστήσας οἶκον δὲ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. α 83 ξ 424 υ 329 φ 204 νοστῆσαι . . ὃν δὲ δόμον δέ. ξ 395 νοστήσῃ . . ἐς τόδε δῶμα. α 290 β 221 σ 148 τ 298 φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, cf. Ψ 145 κεῖσέ με νοστήσαντα φ. ἐς πατρίδα γαῖαν. ο 157 νοστήσας Ἰθάκην δὲ cf. α 163 λ 361. ω 405 νοστήσαντά σε δεῦρο. b) per se positum. ν 332 εἰ νόστησ' Ὀδυσσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα, Ν 232 νοστήσειν ἐκ Τροίης, Ε 212 εἰ δέ κε νοστήσω Ariston. schol. A ἀντὶ τοῦ νοστήσαιμι. περιττεύει δὲ ὁ κέν συνδεσμός, cf. Friedlaender Arist. p. 12. Ο 374 Σ 238 330 α 36 268 κ 285 ν 43 340 τ 463 ω 400. 2) revertor eo, unde egressus sum. Ν 38 Ρ 636 κ 419, Β 253 ἢ εὖ ἦε κακῶς νοστήσομεν, Ariston. schol. A ad 252—256 ἀθετοῦνται cf. BL. Ρ 239 νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο v. l. νοστήσαιμεν, Ε 157 μάχης ἐκ νοστήσαντε et Ρ 207 Χ 444 Ω 705 μάχης ἐκ νοστήσαντι ita Wolf, Spitzner, Bothe, Dind., Baeuml., Duentzer, La Roche; compositum ἐκνοστήσαντε(ι) scribunt Bekk.^{2}, Nauck, Faesi, Ameis. Κ 247 καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο ἄμφω νοστήσαιμεν de opt. pot. part. κε omisso cf. Krueger Dial. § 54 3 9. 3) eo, venio. δ 619 ο 119 κεῖσέ με νοστήσαντα. — Collocatur plerumque in arsi secunda, prima, quinta; in thesi secunda legitur ξ 395, in tertia Β 253 Ρ 239. Componuntur ἀπονοστέω et si nonnullos sequamur, qui tmesin Ε 157 Ρ 207 Χ 444 Ω 705 statuunt, ἐκνοστέω.

νόστῐμος (a νόστος. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 297 620, Vaniček E.W. p. 621.) qui ad reditum pertinet. 1) de hominibus. rediturus. cf. schol. H ad τ 85 ἀνακομισθῆναι δυνάμενος, Ameis-Hentze ad υ 333. δ 806 ἔτι νόστιμός ἐστι | σὸς παῖς, τ 85 υ 333 οὐκέτι νόστιμός ἐστι. 2) νόστιμον ἦμαρ. reditus dies. Eust. 1383 40 ν. ἤ. τὸ τῆς οἴκαδε ὑποστροφῆς λέγει, Hesych. τὸ σωτήριον. καὶ ἀνακομιστικόν. ἀνακομιστικὴ ἡμέρα, Apoll. Soph. νόστιμον· σωτήριον. α 9 (Ἠέλιος) τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ cf. τ 369, α 168 ρ 253 τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ, α 354 Ὀδ. ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ, π 149 πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ, ε 220 ϑ 466 ν. ἤ. ἰδέσθαι cf. ζ 311, ρ 571 μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ. — Efficit plerumque quintum, ter ε 220 ζ 311 ϑ 466 quartum pedem. (ἀνόστιμος).

νόστος (a verbi νέομαι rad. νες ducitur. cf. schol. ad Β 251, E. M. 607 8, Eust. 31 43, 1047 14, Lobeck paral. p. 349, Curt. Grdz.^{4} p. 315, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 321. in E. M. l. l. praeterea haec leguntur νόστος παρὰ τῇ συνηθείᾳ ὁ γλυκασμὸς λέγεται. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῶν ἐδεσμάτων. νόστος λέγεται καὶ ἡ εἰς οἶκον ἀνακομιδὴ καὶ ἀναστροφή. παρὰ τὸ τῆς πατρίδος ἡδύ!! Mire Doederlein Gl. Nr. 701 ab ἀνύτειν derivat. de notione cf. Hesych. ἡ εἰς οἶκον ἀνακομιδὴ ἡ ἐπάνοδος, schol. A ad Κ 509, BD ad Β 155, S ad α 413, Ap. Soph., H. Schmidt Syn. I p. 505.) reditus, iter. νόστος -οιο -ου -ῳ -ον. 1) reditus in patriam. a) σ 242 νέεσθαι οἴκαδε, ὅπῃ οἱ νόστος, ο 3 νόστον ὑπομνήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι. Β 155 νόστος ἐτύχθη, γ 241 κείνῳ οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, Ι 413 ὤλετο μέν μοι νόστος, ψ 64 ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιΐδος quo loco gen. Ἀχ. pendet a τηλοῦ, μ 419 ξ 309 θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον cf. ν 132. δ 381 470 μ' ἔδησε κελεύθου | νόστον θ', ὡς . . ἐλεύσομαι, α 13 νόστου κεχρημένον, ϑ 156 λ 350 νόστου χατίζων, ι 97 λαθέσθαι cf. 102. λ 110 μ 137 νόστου τε μέδηαι, ο 69 ἱέμενον νόστοιο cf. h. Ap. Py. [294 Baum.] ε 153 νόστον ὀδυρομένῳ cf. ν 379, ψ 253 ν. διζήμενος, ζ 14 ϑ 9 νόστον Ὀδυσσῆϊ . . μητιόωσα sc. Ἀθήνη, α 77 περιφραζώμεθα πάντες νόστον, ὅπως ἔλθῃσι, γ 160 Ζεὺς δ' οὔ πω μήδετο νόστον, ο 111 νόστον . . Ζεὺς τελέσειεν, Ι 434 νόστον γε μετὰ φρεσὶ . . βάλλεαι, Β 251 νόστον τε φυλάσσοις, δ 390 εἴπῃσι . . νόστον θ', ὡς . . ἐλεύσεαι cf. 424 κ 540. δ 497 λ 384 ε 108 ω 96 ἐν νόστῳ. b) addito loco per quem vel unde quis revertitur. γ 142 νόστου μιμνήσκεσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, δ 172 ὑπεὶρ ἅλα νόστον ἔδωκε. Ι 622 ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. c) addito gen. hominum. α 87 ε 31 νόστον Ὀδυσσῆος . . ὥς κε νέηται, α 413 νόστος ἀπώλετο πατρός, ξ 61 τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν, α 94 β 215 264 360 νόστον πευσόμενον πατρὸς cf. δ 714, α 287 β 218 πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς cf. τ 270. ρ 106 νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, κ 15 ἐξερέεινε . . νόστον Ἀχαιῶν, ξ 366 (οἶδα) νόστον ἐμοῖο ἄνακτος, α 5 ἀρνύμενον . . νόστον ἑταίρων. epitheta adduntur Π 82 φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται, χ 323 νόστου τέλος γλυκεροῖο, λ 100 νόστον δίζηαι μελιηδέα, γ 132 Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον, α 326 Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε | λυγρόν, ι 37 νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω, ψ 351 πολυκηδέα νόστον κλαίουσ', ep. 6 3 ἀπήμονα νόστον ἰδέσθαι. 2) reditus. Κ 509 νόστου δὴ μνῆσαι . . νῆας ἐπὶ γλαφυράς. 3) iter. ε 344 ἐπιμαίεο νόστου, γαίης Φαιήκων quem locum Giseke in Burs. Jahr. Ber. 1873 p. 942 ita explicat, ut γαίης gen. appositivus sit, simul Curtium impugnans qui in Rivista di filol. II Turin 1873 genetivum γαίης a νόστου pendere arbitratur. — Collocatur plerumque in arsi prima, praeterea in tertia, quinta, sexta. satis raro legitur in thesi quarta vel secunda, bis δ 497 λ 384 in prima. (νοστέω νόστιμος ἄνοστος.)

νόσφῐ(ν) (de origine tradit E. M. 607 5 νόσφι σημαίνει χωρίς· παρὰ τὸ νο στερητικὸν καὶ τὸ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ γίνεται νόεπι ἐπίρρημα καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ γίνεται νόσφι, τὸ μὴ ἀκολουθῶν, ἀλλὰ πόρρωθεν καὶ χωρὶς ὑπάρχον. ἢ ἐστὶ νόστος ἡ ἐπάνοδος· νόστου . . νόστοφι καὶ συγκοπῇ νόσφι. eadem leguntur in schol. L et νεωτ. ad Β 233, E. Or. 109 17. priorem derivationem probat Apoll. de adv. p. 608, contra disseruit

Lobeck path. el. I p. 197, posteriori accessit G. Hermann op. I p. 222, Schenkl Gr. Woerterb. — Mire Eust. 175 18 ὅτι τὸ νόσφι ἐκ τοῦ ἶς ἰνὸς γίνεται ἴνοσφι καὶ ἀφαιρέσει καὶ συγκοπῇ νόσφι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Alias etymologias recentiores tentaverunt, atque Hartung Casus p. 240 ab ἄνευ ἄνις ducit, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 182 330 ad pron. skr. ana na i. e. illud refert. Kissling Kuhn Ztschr. XVII p. 209 instrumentalem esse, a rad. nas unde νέομαι νίσσομαι oriuntur, formatum putat. Maxime mihi arridet sententia Curtii qui in Stud. I b p. 298, Grdz.[4] p. 320 509 adn. ex νο-τι-φι ortum et cum lat. natis cognatum esse iudicans, ab eadem stirpe ac νῶτον derivat, cui accesserunt Vaničeck E. W. p. 420, Autenrieth lex. hom., eodem rediit Doederlein Gl. Nr. 2480. — de accentu E.M. 607 8 βαρύνεται. τὰ εἰς ι λήγοντα ἐπιῤῥήματα συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ ι, βαρύνεται νόσφι κ.τ.λ.) seorsum. νόσφι ante consonas, νόσφιν non modo ante vocales, sed etiam ante consonas *B* 346 ξ 9 451 h. Ap. Del. 95 105 legitur, semel νόσφ' *Ψ* 7. I) adverbium. seorsum. a) quaerentibus nobis ,ubi?' *Δ* 9 νόσφι καθήμεναι, κ 406 νόσφι γένηαι, *P* 382 νόσφιν ἐμαρνάσθην, *X* 332 ξ 147 νόσφιν ἐόντα cf. γ 193 ξ 527, λ 544 νόσφιν ἀφεστήκει, *P* 408 ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων, Ameis-Hentze „im geheimen". b) ,quo?' *Λ* 80 ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς τῶν ἄλλων ἀπάνευθε, sed Nic. schol. A. τῶν ἄλλων ἀπάνευθε βέλτιον τοῖς ἑπομένοις τὸ ἡμιστίχιον συντάττειν, ἵνα μὴ νόσφι καὶ ἀπάνευθε ἐν τῷ αὐτῷ κέηται. *Λ* 284 *Ξ* 440 ϑ 286 νόσφι κιόντα, ν 164 νόσφι βεβήκει, δ 289 νόσφιν ἀπήγαγε, Did. schol. H ad 285 Ἀρίσταρχος τοὺς ε' ἀθετεῖ, Ariston. οὐκ ἐφέροντο δὲ σχεδὸν ἐν πάσαις οἱ πέντε· τὰ γὰρ τῆς διαθέσεως ψυχρά, cf. etiam Bergk gr. Litt. I p. 667. *Ω* 583 νόσφιν ἀειράσας cf. Am.-Hentze ad *P* 408. ρ 304 νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ Am.-He., Naegelsbach Hom. theol. VII Nr. 7. *N* 4 τρέπεν ὄσσε φαεινὼ νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν καθορώμενος αἶαν Nic. schol. A βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ νόσφιν· ἀναφέρει γὰρ αὐτὸ ἐπὶ τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς Ἕλληνας cf. Friedlaender Nic. p. 91. *B* 346 τοί κεν Ἀχαιῶν νόσφιν βουλεύωσ', ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν. genet. Ἀχαιῶν cum pron. τοι coniungendum esse videtur, ita ut χωρὶς sit adverbium procul, seorsum. cf. Am.-He. in ed. et in app.[2] ad l. l. Sed Damm, Passow, Pape non recte gen. Ἀχ. a χωρὶς pendere putant, ,aliter atque Achaei' explicantes. nam hac notione translata vox nusquam utitur. c) coniunctum c. praep. ἀπό. *K* 416 *E* 322 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου schol. A expl. χωρίς, ἔξω, *O* 244 νόσφιν ἀπ' ἄλλων. — II) praepositio. sequente genetivo. a) procul ab. 1) quaerentibus ,ubi?' *T* 422 ὀλέσθαι νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος, *X* 508 νόσφι τοκήων, α 185 383 ω 211 307 ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, *Ψ* 365 νόσφι νεῶν, δ 367 συνήντετο νόσφιν ἑταίρων. pendet nomen abstractum *Z* 443 νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο, *Σ* 466 θανάτοιο δυσηχέος νόσφιν ἀποκρύψαι Am.-Hentze. nonnullis locis significatio similis est praep. ,sine'. *I* 348 πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο procul a me i. e. me absente, sine me cf. Ameis-Hentze, La Roche. *Φ* 135 οὓς . . ἐπέφνετε νόσφιν ἐμεῖο, schol. B cum λείπει τὸ ὄντος tradat, adverbium accipiendum esse censet, ξ 9 451 (αὐλή, ἣν αὐτὸς δείματο) νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο, h. Ap. Del. 105 νόσφιν δ' ἤνωγον καλέειν . . . Ἥρης, Ap. Pyth. 136 νόσφιν ἐμεῖο τέκε γλαυκῶπιν Ἀθήνην sine me, inquit Iuno, Minervam Iuppiter genuit. 2) ,quo?' *Α* 349 ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθείς, *Θ* 490 νόσφι νεῶν ἀγαγών, *Ξ* 356 (Κόων ἐπένεικας) νόσφι φίλων, *E* 803 ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν ἄγγελος εἰς Θήβας, h. Cer. 114 νόσφι πόληος ἀπέστιχες. b) praeter. ,auszer'. 1) negatione antecedente *Y* 7 οὔτε τις ποταμῶν ἀπέην νόσφ' Ὠκεανοῖο cf. *M* 465 h. Merc. 446, 537 μή τινα νόσφιν ἐμεῖο εἴσεσθαι . . βουλήν. 2) neg. non praemissa α 20 θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες νόσφι Ποσειδάωνος cf. h. Ap. Del. 95, Pyth. 160. — Legitur praeterea ἀπὸ νόσφιν, quod alii in unam vocem contrahunt, alii disiunctim scribunt, quibus accedere propensus sum, et propter cod. auctoritatem et rationem metricam, qua cum vox tribus locis exceptis in diaeresi bucolica legatur, ne coniunctim scribamus impedimur. Accedit quod plurimis locis praep. ἀπὸ optime ita accipi potest, ut tmesi a verbo suo separata sit, id quod docent schol. ABLV ad *Α* 541 ἀπὸ νόσφιν ἐόντα· τὸ ἑξῆς ἀπόντα. διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἀπό, et quod *E* 322 *K* 416 *O* 244 eodem sensu νόσφιν ἀπὸ usurpatur. cf. La Roche Unters. p. 88 s. atque ἀπονόσφι Bekker[2], Nauck, Ameis, Duentzer, Koch, Faesi-Franke, Kayser, ἀπὸ νόσφι La Roche in Il., in Od. prius edita ἀπονόσφι, ubi equidem non dubito, quin idem ἀπὸ νόσφιν nunc praeferat. Locos v. s. ἀπονόσφιν. — Collocatur νόσφι plerumque in arsi prima vel quinta, bis *Δ* 9 et δ 289 in tertia; in thesi quarta *Y* 7, tertia h. Ap. Del. 95. — (νοσφίζομαι; ἀπονόσφι?.)

νοσφίζομαι (a νόσφι. cf. E. M. 607 18, Curtius Grdz.[4] p. 320, Verb. I p. 358. explicatur in schol. AB ad *B* 81, ap. Suid., in E. M. l. l. χωρίζομαι. de notione schol. L ad *B* 81 ἰστέον ὅτι τὸ μὲν νοσφίζεσθαι παρὰ μὲν Ὁμήρῳ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ χωρίζειν ἑαυτὸν τῶν ἄλλων, παρὰ δὲ τοῖς μεθύστερον ἀντὶ τοῦ ἰδιοποιεῖσθαι, Eust. 175 12 ὅτι νοσφίζεσθαι παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ τὸ νόσφι καὶ χωρὶς γίνεσθαι καὶ ἀφίστασθαι, ἢ ἐνεργητικῶς τὸ χωρίζειν καὶ νόσφι καὶ πόῤῥω ποιεῖν, παρὰ μέντοι τοῖς ὕστερον τὸ ἰδιοποιεῖσθαι νοσφίζεσθαι λέγεται cf. id. 1495 13 saep., Ameis ad τ 579, Autenrieth ap. Naegelsbach hom. Theol. p. 261.) me removeo ab aliquo. νοσφίζεαι -οίμεθα νοσφισάμην -ατ' νοσφισσαμένη νοσφισθείς -εῖσα. I. proprie. 1) c. genet. medium. me averto ab aliquo. *Ψ* 98 πατρὸς νοσφίζεαι Eust. 1690 46 τὸ δὲ νοσφίζεαι καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ νόσφι γίνῃ, χωρίζῃ, οὗ ἑρμηνευτικὸν τὸ οὐδὲ παρ' αὐτὸν ἐξομένη κτλ. 2) c. accus. medium et in hym. passivum. aliquid a me removeo, i. e. destituo, relinquo. δ 263 παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένη θάλαμόν τε πόσιν τε v. l. νοσφισαμένη, Eust. 1495 35 τὸ δὲ νοσφισαμένη γράφεται μὲν καὶ αἰτιατικὴ διὰ τὴν Ἑλένην· δηλοῖ δὲ τὴν νόσφι καὶ χωρὶς ποιησαμένην. τ 339 Κρήτης ὄρεα νιφόεντα νοσφισάμην. τ 579 φ 77 104 νοσφισσαμένη τόδε δῶμα, libri plerique νοσφισαμένη, Eust. p. 1878 38 νοσφισαμένη τουτέστι ἀφεῖσα, Ameis. aor. pass. h. Cer. 92 νοσφισθεῖσα θεῶν ἀγορὴν καὶ μακρὸν Ὄλυμπον, de constructione passivi ab Hom. aliena v. Franke de hymno in Cer. Kiel 1881 p. 17, cf. etiam Baumeister in comment. ad l. l. — 3) absol. medium et passivum. me averto., tergum obverto. λ 425 ἡ δὲ κυνῶπις νοσφί-

σατ'(ο), 73 *νοσφισθείς*, Eust. 1673 39 *νόσφι γενόμενος, χωρισθείς, ὑποχωρήσας* vertit. II. **translate. medium.** a me reicio, non accipio. *B* 81 *Ω* 222 *ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον* sc. *τὸν ὄνειρον* vel Agamemnonis consilium, somnio adductum, schol. BL ad *B* 81 *ἐχωριζόμεθα τῆς πίστεως. τὸ μᾶλλον ἢ Ἀττικῶς παρέλκει, ἢ ἐπεὶ φύσει ψευδεῖς οἱ ὄνειροι, ἐξαιρέτως ἂν ἐχωρίσθημεν*, cf. Ameis-Hentze, Koch ad l. l., Happe d. hom. Hector Coblenz 1863 p. 20. Prior autem locus ex *Ω* insertus esse videtur cf. Ariston. schol. A ad *B* 76 et Friedlaender Ar. p. 59. Arist. ad *Ω* 222 *ὁ ἀστερίσκος ὅτι ἐνταῦθα ἁρμοζόντως λέγεται ὁ στίχος, ὑπὸ δὲ Νέστορος ἐν τῇ B οὐκέτι.* — Collocatur in arsi prima vel quarta, in thesi tertia. (*ἀπονοσφίζω.*)

νοτίη (a *νότος* ducitur, ad. rad. sna fluo refertur, v. Curtius Grdz.[4] p. 319; est adi. femininum, substantivi loco usurpatum. cf. Woerner subst. Hom. appell. ind. p. 8, Ameis-Hentze ad *Θ* 307, Lobeck paral. p. 358 adn. 73. atque Eust. 712 2 *πνοιὴν* subst. supplendum esse dicit. de etymo v. s. v. *νότος.*) umor. cf. Heinr. Schmidt Syn. II p. 347. *Θ* 307 *μήκων . . καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν* cf. schol. BLV. — praeterea v. Friedlaender krit. Benutzung der *ἅπ. εἰρ.* in Philol. 1851 p. 237.

νότιον (adi. *νότιος* neutr. subst. loco usurpatum. de etymo v. s. v. *νότος.*) umidum mare, atque ea eius pars, quae prope litus est. *δ* 785 *ϑ* 55 *ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ'* (*νῆα*) *ὥρμισαν* Didym. schol. ad *δ* 785 *ἐν νοτίῳ· Ἀριστοφάνης ἐνοδίῳ* (cod. plerique *εἰνοδίῳ* quod Lehrs Arist.[2] p. 134 praefert), *ὡς ἂν τις εἴποι ἐν ὁδῷ, ἑτοίμην εἰς τὸ πλεῖν* cf. ad *ϑ* 55 et Nauck Aristoph. p. 45. de notione schol. ad *δ* 785 *ὑψοῦ ἐν νοτίῳ· ἐν βάθει τοῦ ὕδατος. ἢ ἐπὶ μετεώρῳ. εἰς τὸ νοτιώτερον τῆς γῆς, τουτέστιν ἄνω πολὺ τῆς γῆς, ἐπεὶ μετέωρα φαίνεται τὰ ἐντὸς τῆς θαλάσσης. νοτίῳ δὲ ἢ τῷ πρὸς νότον μέρει ἢ πρὸς σύγκρισιν τῆς γῆς ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ διυγρῷ.* hoc posterius recte se habere videtur, cf. schol. V ad *ϑ* 55 *νοτίῳ· ὑγρῷ τῷ διυγρῷ*, Am.-He. ad l. l. sed schol. H *νοτίῳ· ἐν τῷ νηνέμῳ λιμένι, ἔνθα ἰσχυρὸς οὐκ ἔμπνεεν ἄνεμος.*

νότιος (a *νότος* rad. skr. sna fluere ducitur. cf. Curt. Grdz.[4] p. 319, Vaničeck E. W. p. 1158. est enim notus ventus umidus et pluvius. cf. Woerner subst. Hom. app. p. 8, Heinr. Schmidt Syn. II p. 345 s. Duarum consonarum, a quibus vox incepit, vestigia exstant *Λ* 811 *Ψ* 315 ubi ante eam vocalis brevis in arsi quarta producitur. cf. Hoffmann quaest. Hom. I p. 149, La Roche Unt. p. 58. sed Hartel hom. Stud. I p. 18 dubitat, num una consona elisa sit.) umidus. *Λ* 811 *Ψ* 715 *κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς*, schol. ABDL ad *Λ* 811 *ὑγρὸς ἢ πολύς, ἢ ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα γινόμενος*[!]. cf. Eust. 885 56, 1326 28.

νότος (Gell. N. A. II p. 22 „meridies unum meridionalem ventum habet: is Latine auster, Graece *νότος* nominatur, quoniam est nebulosus atque umectus; *νοτὶς* enim Graece umor vocatur". atque refertur ad rad. sna skr. snâumi fluo germ. nasz. cf. Curtius Grdz.[4] p. 319, Hoffmann quaest. Hom. I p. 149, Pfannschmidt de ventorum ap. Hom. significat. p. 20. similiter Savelsberg Kuhn Ztschr. XVI p. 58. Ahrens Philol. 1849 p. 609 nostrum ‚Sund' cognatum esse opinatur. Duarum consonarum incipientium vestigia exstare *μ* 427 (cf. s. v. *νότιος*) ubi in semiternaria minore vocalis brevis producitur, contendunt La Roche Unt. p. 58, Hoffmann l. l. I p. 149, negat Hartel hom. Stud. I p. 18. pravae etymologiae proferuntur in E. M. 607 29, Gud. 412 4, Or. 107 7, Eust. 595 11, schol. *νεωτ.* ad *B* 145, Plut. Moral. p. 1008 A. de accentu Herod. schol. A ad *Z* 202.) auster. *νότος -οιο -ον.* 1) **proprie. auster.** *B* 145 *ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης . . . τὰ μέν τ' εὖρός τε νότος τε | ὤρορ' ἐπαΐξας Διὸς ἐκ νεφελάων*, 395 *ὡς ὅτε κῦμα ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ* (sc. *ἴαχεν*) *ὅτε κινήσῃ νότος ἐλθών*, *Γ* 10 *εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην*, *Δ* 305 *ὡς ὁπότε νέφεα ζέφυρος στυφελίξῃ ἀργεστᾶο νότοιο* cf. Ariston. schol. A de *ἀργεστᾶο νότοιο* vocum significatione, de vocibus inter se iungendis Nic. schol. A *ἐπὶ τοῦ νότοιο διασταλτέον· τὸ γὰρ ἑξῆς, νέφεα ἀργεστᾶο νότοιο ζέφυρος στυφελίξῃ βαθείῃ λαίλαπι, ὡς τὰ ὑπὸ τοῦ νότου συναχθέντα νέφη τοῦ ζεφύρου διασκιδνάντος*, cf. Ameis-Hentze. *Π* 765 *ὡς δ' εὖρός τε νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιιν οὔρεος ἐν βήσσῃς βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην κτλ.* de comparatione schol. A, de ventis in similitudinibus usurpatis v. Friedlaender hom. Gleichnisse II p. 4. *Φ* 334 *ζεφύροιο καὶ ἀργεστᾶο νότοιο . . χαλεπὴν θύελλαν*, *γ* 245 *νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὦθεῖ*, *μ* 325 *ἄληκτος ἄει νότος*, 427 *ἦλθε δ' ἐπὶ νότος*, 326 *εὖρός τε νότος τε.* *ε* 295 *σὺν δ' εὖρός τε νότος τε πέσον ζέφυρός τε δυσαὴς καὶ βορέης*, 331 *ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι*, *μ* 289 *ἀνέμοιο θύελλα, ἢ νότου ἢ ζεφύροιο δυσαέος, οἵ τε μάλιστα νῆα διαρραίουσι.* 2) **translate. meridies.** *ν* 111 *πρὸς νότον*, opp. *πρὸς βορέαο*, est ‚meridiem versus'. — Venti ab Homero in Iliade dei intelleguntur, cum in Thracia habitantes et in domo Zephyri epulantes finguntur *Ψ* 200 229. iidem autem etsi ab hominibus colebantur, in deorum concilium non vocantur *Ψ* 195 209 *Υ* init. sed in Od. cf. *κ* init. non dei cogitantur. cf. Naegelsbach h. theol. p. 87 s. Ipse *νότος* est ventus nubifer et pluvialis. idemque et undas excitat et silvam quassatam prosternit v. l. supra l. cf. Pierson Schiffart u. Handel in d. hom. Zeit in Rhein. Mus. 1861 XVI N. F. p. 96, Buchholz hom. Real. I a p. 24, H. Schmidt Syn. II p. 345. Atque ipse *νότος* cum nunquam deus fingatur, minuscula littera initiali nomen scribendum esse videtur; itaque La Roche, Doederl. in Gl. Nr. 2238, Nauck *νότος* exhibent, sed *Νότος* Bekker[2], Koch, Faesi-Franke-Kayser, Duentz., Am.-He., Autenrieth ap. Naegelsbach ad Iliad. — cf. praeterea Pfannschmidt l. l. p. 23 s. 27 s. 40 s. — Collocatur ut plurimum in posteriore omnium pedum thesi, raro in priore *B* 395 *μ* 289 *ν* 111. (*νοτίη νότιος νότιον.*)

νοῦς v. ***νόος.***

νοῦσος (ionice pro *νόσος* E. M. 607 34, Vaničeck E. W. p. 422. dubiae originis vox. nihil iuvant veteres v. E. M. 607 33 *νόσος παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι τοῦ σώου . . τὸ γὰρ νο στερητικὸν κατὰ μεταβολὴν ἀπὸ τοῦ νω στερ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ Ἰωνικῶς νοῦσος . . ἢ παρὰ τὸ νο στερητικὸν καὶ τὸ σεύω τὸ ὁρμῶ, ἡ μὴ ἐῶσα ἡμᾶς κινεῖσθαι καὶ σεύεσθαι. ἢ παρὰ τὸ νο στερ. καὶ τὸ διὰ τοῦ ο γραφόμενον σόος ὁ ἀκέραιος.* cf. E. Gud. 410 10, Or. 105 27. Recentiores plerique pro *νόξος* esse

arbitrati ad rad. skr. naç, unde νέκυς lat. noxa nocere oriuntur, referunt, cf. Kuhn in Kuhn Ztschr. II p. 139, Schweizer-Sidler ib. III p. 379 XI p. 79, Bopp Gl. p. 207 b 211 b, Curt. in Stud. X p. 328, Grdz.[4] p. 162, Vaničeck E.W. p. 422. restat difficultas diphth. *ου* explicandi, de qua v. Curtius l. l., Joh. Schmidt Voc. I p. 115 181. Buttmann A. Spr. I p. 97 diphthongum metri caussa ortum esse putat. Goebel lex. I p. 590 a rad. sua *σνα σνι σνυ* ducit.) morbus. *νοῦσος -ῳ -ον.* 1) morbus, in quem singuli incidunt. λ 200 *μοι νοῦσος ἐπήλυθεν*, λ 172 *ἦ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα . . κατέπεφνεν*; ε 395 *ἐν νούσῳ κεῖται, κρατέρ᾽ ἄλγεα πάσχων, δηρὸν τηκόμενος*, N 667 *νούσῳ ὑπ᾽ ἀργαλέῃ φθίσθαι* Am.-Hentze. ι 142 *νοῦσόν γ᾽ οὔ πως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι* de quo loco v. infra, N 670 *νοῦσόν τε στυγερὴν* sc. *ἀλέεινεν*. 2) pestilentia. A 10 *νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν* sc. *Ἀπόλλων*, ο 407 *πείνη δ᾽ οὔ ποτε δῆμον ἐσέρχεται οὔτε τις ἄλλη | νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν*.— Morbos ut a diis aut a Iove aut ab Apolline aut a *στυγερῷ δαίμονι* mittantur ι 411 A 20 ε 396 cf. Lehrs pop. Aufsaetze p. 143 s., ita ab iisdem, precibus sacrisque factis, rursus amoveri ε 397 ι 412 A 97 poëta tradit cf. Naegelsbach hom. Theol. p. 214 218. Genera autem eorum nominantur *ὀλιγηπελίη* i. e. corporis infirmitas ε 468, *πείνη* i. e. fames, qua tota gens premitur ο 407, pestilentia ab Apolline missa, qua cum per novem dies furit, et homines et muli afficiuntur A 10 s., Bellerophontis animi perturbatio Z 200 s., vulnera et in proelio illata et Philoctetae serpentis morsu effectum B 721 s. accedit Cyclopis morbus, quem quominus animi iudicemus, id quod Ameis, Faesi, Koch ad ι 411 voluerunt, impedit, quod et corporis morbi a diis mitti finguntur neque ex ipso loco quidquam de animo conici potest. cf. Braumueller Krankheit p. 25. in quo numero corporis aegrotatio, quae animi maerore efficitur, non habetur λ 202 s. Atque morbis fit, ut homines lecto affigantur ε 395, et prae dolore gemitus edant ι 410, et nisi dii iuvant, tabescant et emoriantur ε 396 λ 201. *τηκεδὼν* enim morbo efficitur, non ipse morbus est cf. schol. B ad λ 200 *ἄλλο γὰρ νοῦσος, ἄλλο τηκεδών.* morbo etiam aestum febrimque coniuncta esse poëtam non nescivisse, ex voce *πυρετός*, in similitudine X 26 s. usurpata, Aristarchus concludit, cui recentiores accedunt. cf. Braumueller Krankheit und Tod bei Homer p. 3—19, Buchholz hom. Real. II b p. 257 s. 247 s.

νυ (encl. refertur ad pron. stirp. skr. nu zend nû lat. num goth. nu germ. dial. huius aetatis nu, in interrogationibus et adhortationibus usurpatum, cf. Bopp Gloss. p. 222 a, Curtius Grdz.[4] p. 318, Max Schmidt de pron. gr. et lat. p. 97, Schleicher Kirchenslav. p. 125, Kuehner Ausf. Gr. II[2] p. 673, Ebel Kuhn Ztschr. VI p. 207 s., Vaničeck E. W. p. 438. sed alii ex *νῦν* adverbio, quod potius stirpe illa aucta ortum est, primum *νύν*, deinde *νὺ* factum esse putant, cf. Lobeck path. el. II p. 194, G. Hermann op. IV p. 4, Dindorf in Steph. thes. s. v. *νύν* vol. V p. 1612. Contra ipse Stephanus l. l. et Hartung Part. II p. 95, qui lat. nempe cognatum putat, nihil illam voculam *νὺ* cum *νῦν* commune habere iudicant. — de notione Eust. 52 22 *οὕτω καὶ τὸ νύ παραπληρωματικὸν ἀντὶ τοῦ δὴ σπανιώτατα μέν, γίνεται δ᾽ ὅμως ἐφελκυστικόν ποτε τοῦ ν καὶ αὐτό, καὶ οὐ μόνον ἐν τῷ τοίνυν, ἀλλὰ καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν τῷ „σῶσόν νυν αὐτόν“*, id. 792 19 *νύν*, quod ante *παραπληρωματικὸς σύνδεσμος* dicitur, *ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ νὺ ἀντὶ τοῦ δή* et schol. A interl. ad Θ 32 *εὖ νυ καὶ ἡμεῖς· σαφῶς δὴ καὶ ἡμεῖς* explicat. cf. Hesych., Kuehner l. l. II[2] p. 637 s. non recte Hartung ad l. l. II p. 98 s. particulam natura interrogativam fuisse putat. — de accentu Arc. p. 185 1 *πᾶς σύνδεσμος παραπληρωματικὸς ὀξύνεται*, ubi et aliae et *νὶ* particula laudantur id. p. 139 13 et schol. A ad E 812 *νὺ ἐγκλιτικόν*. — cf. etiam s. v. v. *νύν, νῦν*.) Primam significationem etsi in nullo iam loco Homerico exstet, si cognatae nostrae particulae ‚nu' usum contulerimus, ad tempus praesens spectare statuemus; sed illa ita est attenuata in vocula utpote levissima, ut non iam perspiciatur, sed potius eo abierit, ut eius sit, qui nos, ut iis quae dixit, accedamus cogere vult. Proxime igitur accedit ad nostram particulam ‚nu', quae ipsa quoque in interrogationibus et adhortationibus adhibetur, quibus quis aliquem ut ad suam sententiam accedat, permovere studet. Qua ratione si usurpatur, nostrae linguae voculis ‚nu' ‚nun doch' ‚doch wohl' ‚denn' vertitur. Deinde in conclusionibus legitur, ubi nos ‚denn nun', Latini ‚igitur', quibus tamen vocibus multo maior vis subest, dicimus. quare enuntiationibus primariis in periodis condicionalibus quae vocantur irreales, postpositivis, saepissime additur, ut nos aliquid concedamus necesse esse vel dubium non esse significet, quin aliquid futurum fuerit, nisi quis impedivisset, ubi Latini vocibus multo gravioribus ‚certe' ‚profecto' utuntur. Particula ut est enclitica, ita ad vocem gravissimam quamque se applicat. I. interrogationibus si additur, admonemur, ut nunc vel statim sententiae eius, qui loquitur, accedamus; ubi primae illius significationis, etsi fieri non potest, quin illam vim adhuc sentiamus, tamen nihil restat, nisi quod eum qui interrogat, nobis instare sentimus, ut sententiam suam probemus. similiter Naegelsbach Anm.[3] ad A 382 414. 1) post *τίς τί* E 373 Φ 509 P 469 δ 462 λ 171 398 ω 514 A 414 Π 859 Φ 474 α 62 X 431 ζ 25 φ 86 ω 474 h. Ven. 177, ε 465 λ 210 *τί νύ μοι μήκιστα γένηται.* 2) *ποῦ* O 440 *ποῦ νύ τοι ἰοὶ ὠκύμοροι καὶ τόξον* cf. α 407 υ 193. 3) *ἦ* ζ 125 *ἦ νυ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδόν* cf. T 342. — II. in adhortationibus Δ 93 *ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο*; cf. Π 48 Ξ 190. — III. in narrationibus et conclusionibus. 1) post *ἦ* X 11 *ἦ νύ τοι οὔ τι μέλει Τρώων πόνος* cf. Y 184 O 128. Z 215 *ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνός ἐσσι* cf. Γ 183 K 401 M 164 Σ 358 394 T 315 μ 280 φ 398. 2) post negationes *οὐ* H 352 *οὐ νύ τι κέρδιον ἧμιν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι* cf. Θ 39 K 165 X 183 Ω 683 33 Π 707 β 60 Ω 239. α 347 *οὔ νύ τ᾽ ἀοιδοὶ αἴτιοι*, de part. *τε* vocis *νὺ* vim augente cf. Christ Part. *τε* in Sitzungsber. der Koenigl. Bayr. Ac. der W. 1880 phil. hist. Cl. p. 36 s. 74 s. *οὐδέ* Θ 201 *οὐδέ νύ σοί περ . . ὀλοφύρεται ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς* cf. O 553 α 59 M 262 Φ 410 X 9 Φ 441 Ω 235 540 δ 539 ξ 142. *μὴ* A 28 *μή νύ τοι οὐ χραισμῇ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο* cf. 566 ο 19. 3) *ἢ - ἦ νυ* E 811 *ἀλλά σευ ἢ κάματος πολυάιξ γυῖα δέδυκεν ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει* cf. Z 438 σ 391. 4) in pe-

riodis condic. *καί νύ κεν εἴρυσσεν -εἰ μὴ* c. ind. aor. *Γ* 373 cf. *Ε* 679 *Η* 273 *Θ* 90 131 217 *Λ* 311 750 *Ρ* 530 (*καί νύ κε δὴ*) *Σ* 165 454 *Φ* 211 *Ψ* 154 382 490 540 733 *Ω* 713 *δ* 363 502 *λ* 317 631 *π* 220 *φ* 226 *ψ* 241 *ω* 50 528 h. Cer. 310; pro *εἰ μὴ* sequitur *ἀλλὰ* *ι* 79 *μ* 71 *φ* 218. Et in condic. et in primario enuntiato legitur optativus *ξ* 325 *τ* 294 *Ε* 311 388. legitur in ipso en. cond. *Ψ* 592 *εἰ καί νύ κεν . . ἐπαιτήσειας*. 5) post particulas. *ζ* 275 *καί νύ τις ὧδ' εἴπῃσι*, *Χ* 420 *καὶ δέ νυ τῷ γε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται*, *Τ* 95 *καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζεὺς ἄσατο*. 6) post adverbia. *Β* 258 *ὥς νυ περ ὧδε* Ameis-Hentze, non recte Hartung l. l. II p. 98 ad tempus praesens spectare putat, cf. *β* 320. *Θ* 32 463 *Σ* 197 *εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν* cf. *Τ* 421 *Σ* 269. *ο* 239 *τόθι γάρ νύ οἱ αἴσιμον ἦεν*. 7) post subst. *Γ* 164 *θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν* cf. *Δ* 155 *Ε* 191 *Σ* 392 *ζ* 149 277 *σ* 407 *υ* 114; antecedit propter pron. determ. vel articulum aut praep. *Α* 382 *οἱ δέ νυ λαοὶ θνῆσκον* cf. Naegelsbach ad l. l., Passow in lex.[5] s. v. *νύ* ad praes. tempus spectare putat. cf. *Χ* 405. *Ι* 116 *ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνήρ*, *Ν* 257 *τό νυ γὰρ κατεάξαμεν* sc. *ἔγχος*, *δ* 197 *τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον*. 8) post adiect. *Ω* 205 521 *σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ* cf. *Τ* 169 *α* 217, interposita part. *δὲ* *Π* 622 *θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι* cf. *Θ* 104. 9) post verba *δ* 110 *ὀδύρονταί νύ που* cf. *κ* 562. — In enunt. secundariis *Α* 416 *ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ* cf. *α* 244 *β* 327 *ο* 276. — Collocatur aut in priore thesi, plerumque primi pedis aut in posteriore.

νυκτερίς (a stirpe *νυκτ* subst. *νὺξ* ap. Curt. Grdz.[4] p. 162, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 559 573, Spohn de extr. Od. parte p. 145 ducitur. de accentu Arc. p. 34 9.) vespertilio. *νυκτερίς -ίδες*. *μ* 433 *τῷ* (sc. *ἐρινεῷ*) *προςφὺς ἐχόμην ὡς νυκτερίς*, *ω* 6 *ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃσιν ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται* cf. Spohn l. l. p. 211 s. De vespertilionum natura et consuetudine v. Eust. 1729 46, 1951 33, Plin. nat. hist. X 61 81, Koerner die hom. Thierwelt p. 54, Buchholz hom. Real. I b p. 209 s.

νύκτωρ in schol. HP ad *β* 105 pro *νύκτας* legebatur. de adv. v. Herod. *περὶ μον. λέξ.* p. 46 29.

νύμφη (veteres falso compositum esse putant, cf. E. M. 608 36 *παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ φῶ τὸ φαίνω γίνεται νεόμφη καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ νύμφη, ἡ νέον φαινομένη*, similiter E. Or. 107 17, Eust. 1384 34. Vocem dubiae originis Goebel Lex. II p. 111 s. a radice sua *σπα* spirare ducit, cum idem ac *ψυχὴν* esse vult. Sed Joh. Schmidt Voc. I p. 59 voce lat. nimbus collata, cognata esse iudicat lat. nubes gr. *νέφος* angelsacchs. nipan i. e. caligare, quam in opinionem eo adductus esse videtur, quod a nomine proprio profectus nymphas aquarum et nebularum deas esse statuit. Sed cum nomen appellativum proprio prius esse videatur, magis arridet sententia eorum, qui ad lat. nubere, quod quidem cum nubes *νέφος* cognatum esse existimant, referunt, ita ut *νύμφη* sit ‚nupta'; est enim femina vel nuper vel prius nupta, quamdiu iuventa floret. cf. Vaniček E.W. p. 429 s., Curtius in Stud. I p. 253 s., Grdz.[4] p. 120, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 389, Lottner Kuhn Ztschr. VII p. 176, qui etiam lat. nubes a nubere proficisci iudicat, Woerner subst. Hom. appell. index p. 4. Eodem redeunt Benfey W. L. II p. 180, Hoffmann quaest. Hom. I p. 151, Hartel hom. Stud. I p. 18, Kuehner Ausf. Gr. I[2] p. 203 7, qui vocem natura aut a *γυ* aut a *δυ* incepisse iudicant, quippe ante quam brevis vocalis *Ξ* 444 *ζ* 105 *ι* 154 *ν* 355 h. IV 119 producatur. quibus oblocutus La Roche Unters. p. 58 pluribus locis vocalem non produci docet cf. *ε* 153 230 *κ* 543 *ν* 107 *Γ* 130 *Ζ* 121. — atque Graeci, quod fontium montiumque naturam feminas iuventa florentes animo fingebant, illud nomen iis tribuisse videntur, quare *μ* 132 Phaethusae et Lampeties mater *Νέαιρα* vocatur. cf. Lehrs popul. Aufsaetze p. 92 s. 103, Eust. 652 41, 1384 36, 1554 41. cf. etiam Leo Meyer Bemerk. p. 66.) femina vel dea nympha. *νύμφη -ης -ῃ -ην* voc. *νύμφᾰ* cf. schol. A ad *Γ* 130 *Ἰωνικὰ νύμφα, τόλμα*, v. schol. V ib., Eust. 393 21, Choerob. in Bekk. An. p. 1199 s., Ahrens de dial. I p. 109; inprimis v. Hinrichs de eloc. Hom. vest. Aeol. p. 93 et Harder de *α* vocali ap. Hom. producta p. 16, apud quos etiam de *α* vocali correpta traditur, *νύμφαι -άων, -εων* *μ* 318 quae duae syllabae in unam pronuntiatione contrahuntur [*νυμφῶν* h. Ven. 98] *νύμφῃσι -ῃς, -αις* h. XIX 3, *-ας -αι* voc. I) femina. a) nuper nupta. cf. schol. D ad *Σ* 492, Hesych. *Σ* 492 *νύμφας δ' ἐκ θαλάμων . . ἀγίνεον* ubi de nuptiis agitur, *λ* 447 *νύμφην γε νέην κατελείπομεν* sc. Penelopen *παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ νήπιος*, *λ* 38 *νύμφαι τ' ἠΐθεοι* opponuntur *παρθενικαί τ' ἀταλαί*, Did. ad 38—43 *οἱ ἓξ παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει ἠθετοῦντο ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τὰ ἑξῆς*, cf. schol. MV Vind. 56 133 ad l. l., Eust. 1672 34. h. Ven. 119 *νύμφαι καὶ πάρθενοι*, *Ι* 560 *καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης* sc. *Μαρπήσσης* Am.-Hentze. b) prius nupta. atque ita appellantur Helena aut Penelope, quae utraque etsi maior natu erat, iuventa adhuc florebat, ab Iride aut Euryclea, ita ut blanditio quaedam subesse videatur, *Γ* 130 *δ* 743 *νύμφα φίλη*.— II. dea. *Ζ* 21 *νύμφη νηὶς Ἀβαρβαρέη*, *Υ* 384 *νύμφη . . νηίς*, *Ξ* 444 *νύμφη . . νηὶς ἀμύμων*, *α* 71 *Θόωσα . . νύμφη, Φόρκυνος θυγατήρ*, schol. P *γράφεται μήτηρ*. Est Calypso *ε* 153 195 230, *ἐυπλόκαμος* *ε* 57, *πότνια* *α* 14 *ε* 149. Circe *κ* 543. Maia h. Merc. 3 *ν. ἐυπλόκαμος*, 229 *ἀμβροσίη*. *νύμφης*: *δ* 557 *ε* 14 *ρ* 143 *νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς* cf. *ε* 6, Maia h. Merc. 60 250. h. Ven. 284 *καλυκώπιδος*, ep. I 2 *νύμφης ἐρατώτιδος Ἥρης*, quae quod sensu carent in *Κύμης ἐριώπιδα κούρην* mutata sunt cf. Franke. *νύμφῃ ἐυπλοκάμῳ* *α* 86 *ε* 30 Calypso, h. Merc. 7 XVIII 7 Maia, h. XIX 34 *ν. ἐυπλοκάμῳ Δρύοπος*. *ψ* 333 *νύμφην τε Καλυψώ*, h. Merc. 244 *νύμφην τ' οὐρείην περικαλλέα*. *νύμφαι*: *ζ* 105 *τῇ δέ* (sc. *Ἀρτέμιδι*) *θ' ἅμα νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, ἀγρονόμοι παίζουσι*, *Ζ* 420 *νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο* ulmos ad Eetionis sepulcrum severunt, *ρ* 240 *νύμφαι* (voc.) *κρηναῖαι κοῦραι Διός*, *ν* 356 *νύμφαι* (voc.) *νηιάδες, κοῦραι Διός*, *μ* 154 *ὦρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, αἶγας ὀρεσκῴους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι*, *ν* 107 *νύμφαι φάρε' ὑφαίνουσι*, *μ* 132 *θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσί, νύμφαι ἐυπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε, ἃς τέκεν Ἠελίῳ Ὑπερίονι δῖα Νέαιρα*, h. XXVI 3 *ἠύκομοι νύμφαι* sc. *ἔτρεφον Διόνυσον*. eundem sequuntur ib. 10. h. Ven. 158 *νύμφαι . . ὀρεσκῷοι βαθύκολποι*,

αἵ τόδε ναιετάουσιν ὄρος, h. XIX 19 νύμφαι ὀρεστιάδες λιγύμολποι φοιτῶσαι πυκνὰ ποσσὶν ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ μέλπονται, cum Pan syringe canit. νυμφάων: Y 8 νυμφάων, αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα, Ω 616 θεάων . . εὐνάς, νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώιον ἐῤῥώσαντο, Arist. ad 614—617 ἀθετοῦνται, Did. προηθετοῦντο καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. ζ 122 κουράων . . θῆλυς ἀυτή, νυμφάων, αἵ ἔχουσ' ὀρέων αἰπηνὰ κάρηνα καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα, ν 104 (ἄντρον) ἱρὸν νυμφάων, αἵ νηιάδες καλέονται. eadem leguntur 348 cf. Eust. 1743 31 ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων οὐ κεῖνται, et a nonnullis libris absunt. ρ 211 (βωμὸς τέτυκτο) νυμφάων, ὅθι πάντες ἐπιρέζεσκον ὁδῖται. μ 318 νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι. h. Ven. [98] νυμφῶν αἵ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσι damnatus ab editoribus praeeunte Ruhnkenio cf. Baumeister. ν 350 σπέος, ἔνθα σὺ πολλὰς ἔρδεσκες νύμφῃσι τεληέσσας ἑκατόμβας. ξ 435 νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ Eumaeus sacra facit, ν 355 νύμφῃς ἠρήσατο sc. Ὀδυσσεύς, v. l. νύμφαις. h. XIX 3 ἅμυδις φοιτᾷ χοροήθεσι νύμφαις. Epitheta adduntur feminis νέη, φίλη καλλίσφυρος, deabus ἀγρονόμος, ἐυπλόκαμος, ἠύκομος, πότνια, χοροήθης, ἀμύμων, καλυκῶπις, ἀμβροσίη, οὐρείη περικαλλής, ὀρεστιάδες λιγύμολποι, ὀρεσκῷοι βαθύκολποι, νηίς, ὀρεστιάδες vel κρηναῖαι vel νηιάδες κοῦραι Διὸς (αἰγιόχοιο). Nymphae, Iovis filiae, ut fontes aut prata aut montes incolunt, ita κρηναῖαι sive νηιάδες aut ἀγρόνομοι aut ὀρεστιάδες, quae eaedem postea δρυάδες vocatae esse videntur cf. Z 420, inter se discernuntur. atque cum deae fingantur et appellentur, non solum in deorum concilio Y 8 adsunt, sed etiam ab hominibus cum precibus et sacris implorantur ν 350 355 ξ 435 ρ 211 240. coluntur autem cum ad aras ipsarum sacras ρ 211, tum vero in antris, quorum celeberrimum est specus in insula Ithaca ad Phorcynis portum situm, in quo urnas et amphoras et iuga, quibus vestes purpureas texerent, fuisse poëta narrat ν 105 s. quod etsi recentiores nonnulli reperisse sibi videntur cf. Gell the Geogr. of Ithaca p. 393 s., Schreiber Ithaka p. 74, Schliemann Ithaka p. 21, Kruse Hellas II b p. 294 al., tamen nihil esse nisi a poëta animo fictum Hercher in Herm. I b p. 274 s. luculenter docuit, cui Bursian Geogr. v. Gr. II p. 370, Frey in N. Jahrb. 1883 vol. 127 p. 721 s., Voelcker homer. Geographie p. 69 assentiuntur. Nymphae prosequuntur Dianam ζ 105 et Bacchum, quem nutriverunt cf. h. XXVI, saltant, cum Pan, cuius amorem fugiunt, syringe canit h. XIX. Eaedem cum κοῦραι appellentur et ad naturam puellarum proxime accedentes fingantur ζ 122, non modo feminarum opere fungentes telae operam dant ν 107 κ 221, atque homines ita diligunt, ut Eetionis ad sepulcrum ulmos serant Z 420, sed etiam ut Calypso et Circe Ulixem amore amplectuntur α 14 ε 149 κ 333. praeterea nonnullae, in Asia incolentes, commemorantur, quae ab hominibus filios genuerunt, ex quibus una Abarbaree nomine appellatur. cf. Z 21 Ξ 444 Y 384. de quibus v. Ed. Mueller Philol. VII p. 240, Welcker gr. Goett. I p. 658, Voelcker in Rh. Mus. 1832 I p. 111 s. — Cum diis coeunt eae nymphae, quarum natura, cum non Iove natae dicantur, paullo alia esse videtur, Thoosa, Phorcynis filia, quae a Neptuno Polyphemum peperit α 71 et Maia, Mercurii mater h. Merc. 3 s. Etiam Solis ex Neaera filiae, Phaethusa et Lampetie θεαί et νύμφαι dicuntur μ 132. cf. Lehrs Nymphen in populaere Aufsaetze p. 89—119, Lobeck de nympharum sacris, Preller gr. Myth. I p. 445 s., Naegelsbach hom. Theol. p. 85 s., Nitzsch zur Od. II p. 101 s., Welcker gr. Goett. III p. 53 s., Buchholz Real. III a p. 305 s. Nymphas et Musas natura easdem esse contendit Roediger Musen in N. Jahrb. suppl. VIII p. 257. — Recentiores plerique nomen si de dea usurpatur, νύμφη, Wolf, Spitzner, Heyne, Baumeister, Matthiae, Ilgen Νύμφη scribunt; apud veteres grammaticos et unum et alterum legitur. — Collocatur vox et in arsi plerumque prima vel ultima, rarius in secunda, et in thesi, inprimis secunda, singulis locis legitur in prima, tertia, quarta. (νυμφίος.)

νυμφίος (a νύμφη. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 456, Vaničeck E.W. p. 430. de accentu tradit Herod. π. μον. λέξ. p. 19 31 πολλὰ γάρ ἐστιν εἰς ος λήγοντα καθαρῷ τῷ ι παραληγόμενα καὶ παροξυνόμενα, ὡς τὸ . . νυμφίος ἐπὶ διαφόρου σημαινομένου, Arc. p. 41 22 καὶ νύμφιος οἶκος προπαροξύτονον, νυμφίος δὲ ὁ γαμέτης παροξύτονον, cf. Goettling Acc. p. 172, Lobeck paral. p. 355. de significatione schol. V ad η 65 νυμφίον· νεωστὶ γεγαμηκότα et schol. AB ad Ψ 223 δηλοῖ ἡ λέξις ἐνταῦθα καὶ τὸν ἤδη πατέρα παίδων et schol. BEPQT ad η 65 τὸ δὲ νυμφίον ἀντὶ τοῦ νέον, οὐ πολὺν χρόνον ἀπὸ τοῦ γάμου βιώσαντα. ἅπαξ δὲ εἴρηται ἡ λέξις. sed v. Carnuth Arist. ad l. l. cf. etiam E. M. 608 40 ubi praeterea mirae derivationes traduntur.) sponsus vel maritus. η 65 νυμφίον, . . . μίαν οἴην παῖδα λίποντα sc. Rexenora Ψ 223 παιδὸς . . νυμφίου. — Collocatur in versus initio.

νῦν (refertur ad stirpem pron. skr. nu, unde νυ ducitur, stirpe na auctam. cf. Vaničeck E. W. p. 438. Sed Eust. 52 22 οὕτω καὶ τὸ νυ παραπληρωματικὸν ἀντὶ τοῦ δή, σπανιώτατα μέν, γίνεται δ' ὅμως ἐφελκυστικὸν ποτὲ τοῦ ν καὶ αὐτὸ cf. ib. 1312 17. Lobeck path. el. II p. 194 νῦν temporale primitivum, hinc encliticum νὺν factum et denuo νὺ indicat, cui G. Hermann op. IV 4 assentitur. v. praeterea s. v. νὺ et de ea ratione quae inter νῦν et νὺν intercedit s. v. νῦν. de accentu veteres docent τὸ νῦν ἐπίῤῥημα ὃν περισπᾶται, σύνδεσμος δὲ ὢν καὶ συστέλλεται καὶ ἐγκλίνεται cf. Charax p. 1155, Joh. Alex. p. 31 10, schol. ad Aristoph. Plut. 414; Herod. schol. A ad Φ 428 εἴρηται ὅτι τὸ νῦν ἀεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ περισπᾶται, εἰ μὴ μέτρον κωλύοι, locos K 105 Ψ 485 laudans, cf. schol. P ad ε 146. schol. B ad Φ 428 ἀεὶ τὸ νῦν φυλάσσον τὸν χρόνον καὶ τὸν τόνον φυλάσσει· εἴ που δὲ συστάλῃ διὰ μέτρον ἐγκλίνεται, Goettling Acc. p. 398. sed La Roche Hom. Text. p. 318 s. num encliticon fuerit, dubitat, quod ἐγκλίνεσθαι si verbo περισπᾶσθαι coniungatur, saepius ὀξύνεσθαι valeat. sed in cod. Ven. A νῦν encliticon K 105 Ψ 485 scribitur. cf. etiam schol. Eurip. Hec. 975 inf. l. de notione leguntur ap. schol. ad Eurip. Hec. ed. Matth. 975 τὸ νυν οὐκ ἔστι χρονικὸν ἐνταῦθα συμπερασματικόν, ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβανόμενον ὥσπερ καὶ τὸ νυ παραπληρωματικόν. χρῶνται δὲ τῷ νύ μόνοι οἱ ποιηταί, τῷ δὲ νύν καὶ ποιηταὶ καὶ λογοποιοί. ἴσθι δὲ ὅτι . . τὸ δὲ νύν ἀντὶ τοῦ

δη ἀεὶ βραχὺ καὶ ὀξύνεται μόνον κείμενον, συντεθεὶς δὲ ἐγκλίνεται cf. schol. ad Aristoph. Plut. 414. Eust. 792 14 ad *Κ* 105 ἐν τῷ „ὅσα πού νυν ἐέλπεται" συστέλλεται τὸ νυν κατὰ τὸν Ἀπίωνα (i. e. Herodianum) διὰ τὸ μέτρον, ὡς καὶ ἐν τῷ Πατρόκλου ἐπιταφίῳ ἐπὶ τοῦ „δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον." ὅθεν καὶ ἔστι νοῆσαι ὡς δίχα τόνου ὀφείλει κεῖσθαι ἡ λέξις καὶ οὐδὲ ὡς χρονικὸν ἐπίῤῥημα λαμβάνεσθαι, ἀλλ' ἀντὶ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου. ἀφ' οὗ ἔοικε καὶ τὸ τοίνυν γενέσθαι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη ἀπὸ τοῦ τοι συντεθειμένον καὶ νύν, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ νυ ἀντὶ τοῦ δή. Horum praeceptorum Herodianeorum inmemores et veteres et recentiores saepius pro νῦν scribere νὺν voluerunt cf. Herod. schol. ABL ad *Α* 421 ἐν τῷ „σὺ μὲν νῦν μήνιε" τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ δή. διὸ καὶ Τυραννίων ὀξύνει αὐτὸ, οὐκ εὖ. cf. schol. A ad *Β* 681 *Γ* 97 *Ζ* 354. item Cobet misc. crit. p. 393 contra librorum et grammaticorum auctoritatem *Ε* 410 *Ζ* 224 *Ν* 230 *Ξ* 198 219 271 *Ο* 115 254 ϑ 548 aliis locis νὺν pro νῦν scribi vult, ubi νῦν idem ac δή vel οὖν sit. non recte. de tota quaestione v. inprimis Lehrs quaest. ep. p. 130 s.) Est particula expletiva, quae notione proxime accedit ad nostram ‚nun'. 1) ad tempus praesens pertinere videtur ita, ut minore vi ac νῦν ponatur. *Κ* 105 οὐ θὴν Ἕκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς | ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται, Bekker² νῦν ϝέλπεται. sed cf. Herod. ad l. l. τὸ νυν ἐνθάδε συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον ὥσπερ καὶ ἐν τῷ „δεῦρό νυν ἢ τρίποδος", La Roche hom. Text. p. 318, Pappenheim Philol. Suppl. II p. 36, Ameis-Hentze ad l. l., Klotz ad Devar. p. 677. 2) coniunctivo additur ad augendam adhortationis iussivae vim *Ψ* 485 δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος ita Herod. schol. A ad *Κ* 105 *Φ* 428, Eust. 792 16, Bekker An. p. 1147, libri AC cf. La Roche l. l. p. 318. Phot. lex. 305 εἰ δ' ἄγε νῦν, quae lectio inde exorta videtur quod illa verba εἰ δ' ἄγε ad δεῦρό νυν explicanda adiecta sunt, schol. Arist. Acharn. 771 δεῦρό γε νῦν.

νῦν (ad stirpem pron. skr. nu stirpe na auctam refertur. cf. Vaniček E. W. p. 438, Curtius Grdz.⁴ p. 318 et s. v. v. νύ et νύν. de accentu veteres tradunt τὸ νῦν ἐπίῤῥημα ὂν id est ubi adverbium temp. est, περισπᾶται, σύνδεσμος δὲ ὢν καὶ συστέλλεται καὶ ἐγκλίνεται cf. Charax in Bekk. An. p. 1155, Joh. Alex. p. 31 10, schol. ad Aristoph. Plut. p. 414, Goettling Acc. p. 398, quibus addenda sunt praecepta Herodiani in schol. A ad *Φ* 428 εἴρηται ὅτι τὸ νῦν ἀεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ περισπᾶται εἰ μὴ μέτρον κωλύοι ut *Κ* 105 *Ψ* 485, cf. schol. B ad l. l., schol. P ad ε 146, et eiusdem in schol. A ad *Γ* 97 τὸ νῦν περισπαστέον κἂν παρέλκῃ παρὰ τῷ ποιητῇ i. e. etiamsi coniunctio expletiva sit, non adverbium temporis. cf. Lehrs quaest. ep. p. 130 s. et s. v. νύν. — de notione traditur in schol. ABL ad *Β* 12 τὸ νῦν τοὺς τρεῖς δηλοῖ χρόνους, ἐνεστῶτα „νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστί" καὶ παρεληλυθότα „νῦν ὤλετο πᾶσα περὶ χθών" καὶ μέλλοντα „νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει". cf. E. M. 608 47, Eust. 164 20, Nic. schol. BHQ ad σ 223. Hes. νῦν ἐπὶ τοῦ παρόντος. ἐνίοτε δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ παραπληρωματικοῦ· καὶ ἐπίῤῥημα χρόνου ἐνεστῶτος. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀρτίως. cf. Hartung Part. II p. 23 s., Kuehner Ausf. Gr. II² p. 671 s.) nunc. saepissime indic. aor. coniungitur. I) **adverbium temporis**, quod ad tempus praesens pertinet. opponitur a) praeterito atque adiungitur 1) ind. vel raro opt. c. κε *Α* 59 109 506 555 *Β* 330 *Γ* 134 446 *Ε* 457 822 *Θ* 498 500 *Ν* 48 *Ξ* 71 328 *Ο* 725 *Ρ* 710 *Σ* 406 435 quo loco de vocibus inter se iungendis v. Nic. schol. A, *Σ* 457 *Υ* 89 195 *Φ* 155 458 *Χ* 16 46 *Ω* 35 501 β 176 ε 112 302 ν 178 π 121 431 ρ 444 σ 271 τ 81 υ 115 χ 41 231 h. Ap. Pyth. 185 298, Merc. 458. in en. cond. *Π* 129, in rel. *Α* 91 et in formula οἳ νῦν βροτοί εἰσιν sim. *Α* 272 *Ε* 304 *Μ* 382 449 *Υ* 287 ϑ 222. 2) imperat. *Α* 407 *Γ* 97 432 *Ξ* 357 γ 101 δ 321 765 ε 184 ϑ 142 202 ξ 493 χ 251 ψ 213. ἀλλ' ἄγε νῦν γ 17 δ 587 ϑ 241 μ 298 ρ 190 σ 55 τ 357 378 ψ 20 h. Merc. 439. 3) optativo ξ 503 υ 119. b) tempori futuro. 1) c. ind. vel opt. c. ἄν κε *Α* 127 169 232 445 *Β* 193 242 254 *Γ* 415 439 *Δ* 362 *Θ* 524 *Κ* 449 *Ν* 784 *Ξ* 331 *Ο* 61 *Υ* 350 γ 359 δ 238 ρ 245 τ 572 χ 62 134, ω 84 opponitur adv. μετόπισθεν, *Ζ* 352 οὔτ' ἄρ νῦν . . οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, *Δ* 179 καὶ νῦν. 2) c. imperat. *Α* 522 *Β* 381 435 *Ξ* 5 ι 172 π 270 h. Ap. Py. 147b. *Ψ* 552 αὐτίκα νῦν, *Α* 141 νῦν δ' ἄγε, *Ε* 226 *Ζ* 340 354 431 *Ο* 258 ἀλλ' ἄγε νῦν, *Π* 667 *Τ* 108 α 271 309 εἰ δ' ἄγε νῦν, *Ι* 705 νῦν μὲν . . αὐτάρ, *Λ* 455 *Ι* 261 *Λ* 790 *Ξ* 234 *Π* 238 *Ψ* 787 ἔτι καὶ νῦν cf. *Ο* 99 α 315 ἔτι νῦν, *Φ* 475 νῦν ἔτι, *Α* 456 ἤδη νῦν. 3) c. optativo optantis δ 685. c) nullo contrario addito ad tempus praesens spectat. 1) c. ind. vel opt. c. κε *Β* 12 29 66 *Ε* 362 457 *Β* 239 *Ε* 423 881 *Ζ* 224 *Η* 226 329 351 *Θ* 192 541 *Ι* 118 306 380 426 628 *Κ* 117 406 424 *Λ* 362 609 *Μ* 271 315 *Ν* 77 276 463 772 773 828 *Ξ* 198 *Ο* 493 502 719 *Π* 492 516 749 *Ρ* 75 154 156 336 *Σ* 111 114 255 *Τ* 323 *Υ* 18 210 297 *Φ* 315 428 481 533 *Χ* 126 219 268 *Ψ* 274 406 618 α 200 255 γ 92 366 δ 148 165 209 322 829 ε 305 448 ζ 207 ϑ 330 ι 495 ν 111 ξ 462 512 ο 209 520 π 142 222 ρ 456 524 566 σ 223 239 268 τ 169 373 υ 135 φ 107 χ 28 29 65. 2) c. imperat., coni. adhort., inf. pro imp. *Β* 26 63 163 179 486 *Ε* 129 410 *Ζ* 67 *Η* 74 115 400 *Θ* 186 374 *Κ* 53 175 192 284 292 442 *Λ* 218 277 611 *Ν* 230 *Ξ* 220 272 508 *Ο* 36 54 115 221 254 *Π* 112 422 494 [556 versus a multis expungitur cf. Ameis-Hentze in app., accedit quod ante νῦν vocalis brevis producitur] *Ρ* 144 227 622 652 670 *Σ* 408 *Τ* 148 *Υ* 354 *Φ* 122 *Χ* 22 357 *Ψ* 492 585 *Ω* 560 568 635 778 α 82 β 25 161 229 281 γ 43 323 δ 395 ε 146 377 ζ 255 ϑ 443 558 κ 402 457 489 548 ο 307 391 431 440 ρ 569 σ 31 106 τ 115 263 303 403 584 υ 230 χ 437 491 ω 214 443 454 h. Ap. Del. 84 Pyth. 156 159. μ 213 νῦν δ' ἄγεθ', *Ι* 111 ἔτι καὶ νῦν. 3) c. optativo ϑ 465 λ 441 ξ 80 158 ο 180 ρ 155 σ 236. — Coniungitur cum aliis particulis, ita ut aut ad praes. aut perf. aut fut. tempus spectet. 1) νῦν μὲν aut nullo contrario sequente *Θ* 502 *Ι* 65, νῦν μὲν δὴ *Λ* 142 *Ρ* 34 ρ 217 τ 215 293 χ 145, νῦν μέν γε *Ο* 211 schol. A ita Aristarchus, ἄλλοι δὲ νῦν μέν κε. aut sequente δέ, ἀτάρ, αὐτάρ, αὖτε cf. Duentzer ueber αἶ αὖτε in Ztschr. f. Gymn.-W. 1866 XX p. 466, *Ι* 705 *Σ* 267 *Τ* 206 *Ψ* 48 602 σ 79 φ 157 258 279 ep. 15 7. νῦν μὲν . . νῦν αὖτε *Ψ* 602 604, νῦν μὲν . . ὕστερον αὖτε *Η* 29 290 *Θ* 141, νῦν μὲν . . ἠῶθεν δὲ *Η* 370 α 369 η 188 μ 291 cf. *Σ* 293. praeterea iunguntur 2) νῦν

δὲ Β 114 274 Γ 234 Δ 347 Ε 791 834 Ζ 337 Θ 163 234 370 Ι 21 344 356 Κ 124 Λ 652 Μ 326 quo loco de vocibus inter se coniungendis v. Nic. schol. A, Ν 107 453 Ξ 95 107 304 Π 73 207 Ρ 153 173 588 Σ 121 261 δ 335 ϑ 156 Ψ 463 (quem locum spurium esse censet Kurtz in Philol. 1877 XXXVII p. 562 s.) Σ 293 333 Τ 22 67 275 289 319 Υ 29 Φ 80 Χ 391 505 508 Ψ 150 158 463 Nic. schol. A, Ω 208 223 Nic., 401 601 [614 Ariston.] 757 α 182 194 β 28 239 314 γ 209 243 ζ 173 191 243 ϑ 100 182 ι 16 515 κ 463 λ 64 251 ν 207 257 324 357 ξ 407 ο 346 371 π 200 ρ 318 σ 217 256 τ 20 129 157 369 483 532 576 υ 211 φ 428 χ 54 ψ 49 54 115 225 354 ω 353 h. Ap. Py. 293 Merc. 456, Ven. 117 244 252 Cer. 218 XX 5. Σ 290 Φ 103 *πρὶν μὲν . . νῦν δὲ δή*, Υ 307 Φ 92 Χ 300 *νῦν δὲ δή*, ο 268 h. XV 7 *νῦν δ' ἤδη*. 3) *νῦν δ' αὖ* ε 18 ν 149 303 ξ 174 π 65 233. δ 727 817 antecedit *πρὶν μέν*. 4) *νῦν αὖ* Δ 367 Ξ 262 Ρ 478 672 Υ 454 Φ 82 Χ 436, Β 681 per *νῦν αὖ* ad novum enumerationis locum transitur. 5) *αὖ νῦν* Ο 138 Υ 449 Φ 399 ε 129. 6) *νῦν αὖτε* Α 237 Γ 67 241 Δ 321 Ε 115 279 Κ 280 Λ 363 Μ 215 Ν 628 Υ 450 Φ 161 Χ 172 252 285 303 Ψ 643 ι 452 τ 549 χ 6 h. Cer. 123 fr. 3 1. λ 485 antecedit *πρὶν μέν*. 7) *νῦν δή*, pro quo fuerunt qui *νύνδη* scriberent v. schol. ad λ 160, Eust. 174 5, 143 26, E. M. 78 30 cf. Lehrs quaest. ep. p. 131 adn. Β 284 Κ 173 Ν 98 Π 538 Χ 216 Ω 641 γ 69 λ 160 ρ 460 ω 260. Ξ 141 *νῦν δή που*, ζ 325 *νῦν δή περ*. 8) *δὴ νῦν* Γ 403 405 Ο 131. 9) *νῦν γε* Ζ 125 Ν 222 Did. schol. A *Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ γ „νῦν γ' αἴτιος"*, schol. Vict. *νῦν αἴτιος. Ἀρίσταρχος νῦν γαρ αἴτιος, Ἀριστοφάνης νῦν δ' αἴτιος*, Ρ 206. δ 32 σ 123 υ 200 cf. Mutzbauer Part. *μὲν* I p. 22 s. c. adn. 16, η 68 ι 264 τ 82, Τ 408 *ἔτι νῦν γε*. — *καὶ νῦν* Δ 12 479 Ο 292 Ε 609 Ι 227 Ψ 333 Ω 685 α 35 δ 151 193 κ 43 ο 542 ω 461 h. Ap. Py. 136 148 350 Merc. 473, *ἔτι καὶ νῦν* τ 66 υ 178 Α 455 Ι 111 261 Λ 790 Ξ 234 Π 238 Ψ 787, *ἔτι νῦν* Ο 99 α 315 h. Merc. 125 ep. 9 2, *νῦν ἔτι* Φ 475 h. Ap. Py. 144, *ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν* Ι 605, *ἤδη νῦν* Α 456 Ο 110 Π 844 ο 65 π 168, *αὐτίκα νῦν* Ζ 308 Ψ 252 ε 205 ι 356 ν 364 σ 203 υ 63 h. Ven. 151. II. **nunc, nunc vero,** qua particula iis quae animo ficta sunt, quae plerumque aut enuntiatione condicionali ab *εἰ μὲν* incipienti aut optativa per *αἴϑ' ὤφελον* sim. conformata expressa sunt, res quomodo re vera se habeat, opponitur cf. Ameis-Hentze ad α 166, Hartung l. l. II p. 25, Kuehner l. l. II p. 672, aliter Naegelsbach An. ad Β 114. a) *εἰ μὲν . . νῦν δὲ* Α 354 417 Β 82 Γ 367 Ι 519 638 Λ 388 Ω 223 α 166 219 234 241 β 79 υ 33 vel *εἰ μὲν . . νῦν αὖ* Ι 700. b) *αἴϑ' ὤφελον* sim. . . *νῦν δὲ* Σ 88 Τ 203 Χ 104 482 Σ 101 Nic. schol. A, ε 312 ω 34. c) quae finguntur, ind. aor. expressa sunt ξ 371 h. Cer. 262 β 48. d) optativo ξ 506 σ 403. — Collocatur vox in arsi, plerumque in prima vel secunda, aut in thesi, ut plurimum secunda. atque ante vocem brevis vocalis producitur in arsi quarta Ο 99 *ἔτι νῦν*, in secunda Π 556 Ψ 602, tertia Χ 303 δ 685 cf. La Roche Unt. p. 72, Hoffmann quaest. hom. I p. 162, quos locos corruptos esse Ahrens Phil. 1849 p. 610 existimat.

νύξ (lat. nox, skr. nactis, goth. nahts refertur ad rad. skr. naç i. e. perire unde *νέκυς* ducitur. cf. Curtius Grdz.[4] p. 162, id. in Curt. Stud. Ib p. 298, Schweizer-Sidler in Kuhn Ztschr. VIII p. 255, Vaničeck E. W. p. 422. — sed Goebel lex. II p. 585 s. a rad. sua *σπα σπυ σνυ* spirare ducit. veteres a *νύσσω* derivant cf. E. M. 608 57, Gud. 412 143; Eust. 1769 14 *νὺξ δὲ γίνεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐκ τοῦ νύσσω νύξω . . ἀντιφραστικῶς φασιν ἡ μὴ νύσσουσα εἰς ἔργον, ἀλλὰ μᾶλλον κατατεϑεῖσα*. G. Hermann op. II p. 173 a *νύειν* i. e. vergere. — de notione Ap. Soph. *νὺξ ἐπὶ μὲν τῆς σωματοειδοῦς ϑεᾶς „εἰ μὴ νὺξ δμήτειρα ϑεῶν", ἐπὶ δὲ τοῦ συνήϑως „καὶ νὺξ φϑῖτ' ἄμβροτος", ἐπὶ δὲ τῆς σκοτιᾶς „ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται", ἐπὶ δὲ τοῦ ϑανάτου „τὸν δὲ κατ' ὀφϑαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν"*, cf. E. M. 609 1, Eust. 849 22.) nox. *νύξ νυκτός -ί -α, νύκτ' νύχϑ' νύκτες -ῶν -ας*. A. **nox.** I. **proprie.** a) singulae noctes. nox in tres partes ab Homero divisa fingitur cf. Oertel de chronol. Hom. II p. 9 s., Welcker Gr. Goett. I p. 53. Κ 252 *παρῴχωκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται* de loco interpretando v. s. v. *μοῖρα*. μ 312 ξ 483 *ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει*. nocte ii qui pugnant dirimuntur Β 387 Η 292 [293 asterisco notatur in schol., addito adv. *κακῶς*] Ι 78. Κ 201 *περὶ νὺξ ἐκάλυψεν*, Κ 251 *μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύϑι δ' ἠώς*, σ 272 *νὺξ ἔσται, ὅτε*. Epitheta adduntur Θ 488 Ι 474 *νὺξ ἐρεβεννὴ ἐπήλυϑε*, Η 433 *ἀμφιλύκη νύξ*, Ξ 78 *νὺξ ἀβρότη*, Σ 267 *νὺξ ἀμβροσίη ἀπέπαυσε Πηλείωνα*, δ 429 524 η 283 *ἤλυϑε ἀμβροσίη νύξ*, λ 330 *νὺξ φϑῖτ' ἄμβροτος*, ν 269 *νὺξ δὲ μάλα δνοφερὴ κατέχ' οὐρανόν*, ξ 457 *νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλϑε κακὴ σκοτομήνιος*, 457 *κακὴ πηγυλίς*, λ 373 *νὺξ δ' ἥδε μάλα μακρὴ ἀϑέσφατος*, Θ 529 *ἐπὶ νυκτί*, Σ 251 *ἰῇ δ' ἐν νυκτί*. dativus temporis: ο 34 *νυκτὶ δ' ὁμῶς πλέειν* cf. Ameis-Hentze in app., υ 88 *τῇδε . . νυκτί*, μ 447 *δεκάτῃ . . νυκτί*, η 253 ξ 314 *δεκάτῃ . . νυκτὶ μελαίνῃ*. γ 490 ο 188 *νύκτ' ἄεσαν* cf. ο 40 π 367 γ 151. Χ 102 *νύχϑ' ὑπὸ τήνδε ὀλοήν*. Θ 510 Κ 101 τ 66 *διὰ νύκτα* cf. Krueger Dial. § 68 23 1, Ameis-Hentze ad Β 57. Κ 83 386 *ἔρχεαι οἶος νύκτα δι' ὀρφναίην* cf. ι 143. Κ 297 *βάν ῥ' ἴμεν διὰ νύκτα μέλαιναν*, Κ 394 *ἰόντα ϑοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν* cf. Crates Mall. ed. C. Wachsmuth p. 42 *ἢ μάλιστα φιλοσόφως* (Homerus noctem *ϑοὴν* dicit) *τὴν κωνοειδῆ καὶ εἰς ϑοὸν ὅπερ ἐστὶν εἰς ὀξὺ λήγουσαν . . ὁ δέ γε Κράτης καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ φιλοσοφίᾳ τὸ ϑοὴ ἐπὶ ταχείας τίϑησι λέγων ὡς ἡ νὺξ σκιὰ τῆς γῆς οὖσα ἰσοταχῶς κινεῖται τῷ ἡλίῳ διώκουσα οἷον καὶ διωκομένη*, Buchholz h. Real. III 1 p. 220. Ω 653 *ἴδοιτο ϑοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν* cf. Κ 468 Ω 366, Κ 276 *οὐκ ἴδον . . νύκτα δι' ὀρφναίην*, μ 284 *διὰ νύκτα ϑοὴν ἀλάλησϑαι*, Κ 41 142 Ω 363 ι 404 *νύκτα δι' ἀμβροσίην*, cf. Β 57. de temporis spatio ο 8 *ἀμβροσίην διὰ νύκτα*. Θ 486 *ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸς φάος ἠελίοιο ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν*, ψ 243 *νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέϑεν* (Minerva), *ἠῶ δ' αὖτε ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανοῖο χρυσόϑρονον οὐδ' ἔα ἵππους ζευγνύσϑ(αι)*. accusativus temporis *νύκτα* vel *νύκτας* ubi usurpatur aut *ἦμαρ ἤματα ἠματίη* voces antecedunt aut tali voci sequenti opponitur. cf. L. Roche Stud. p. 9 s., L. Lange Ztschr. f. Oestr. Gymn. 1856 p. 38. Κ 312 *νύκτα φυλασσέμεναι* cf. χ 195

Κ 399 Didym. schol. A vv. 397—99 *παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθετοῦντο, ἐν δὲ ταῖς Ἀριστάρχου ἐγέγραπτο κτλ.* cf. Ariston. et la Roche ad Il. l. l. *Κ* 497 *ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη τὴν νύκτ'* Ariston. schol. A *ἀθετεῖται*, Didym. *οὔτε ἐν* (*παρὰ*?) *Ζηνοδότῳ οὔτε ἐν τῇ Ἀριστοφάνους ἐφέρετο.* epitheta adduntur *Κ* 188 *νύκτα φυλασσομένοισι κακήν*, *ε* 466 *δυςκηδέα νύκτα φυλάσσω.* Pluralis *Ι* 470 *νύκτας ἴαυον* cf. *β* 105 schol. HP *γράφεται νύκτωρ*, *ε* 154 *η* 102 *κ* 11 *τ* 150 341 *ω* 140 h. Cer. 239. epitheton adicitur *Ι* 325 *πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον* qui locus expungitur a Friedl. hom. Gleichn. II p. 17 cf. *τ* 340. quem accusativum aliter explicandum esse arbitratur La Roche Stud. p. 11. accusativo adiunguntur *ἦμαρ ἤματα.* de verborum collocatione v. La Roche Il. ed. in usum schol. ad *Ε* 490, Schnorr de Carolsfeld de verb. coll. Hom. p. 42, *υ* 85 *ἤματα μὲν κλαίῃς . . νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσι*, *Σ* 340 *κλαύσονται νύκτας τε καὶ ἤματα* cf. *Ω* 745, *Ψ* 186 *ἤματα καὶ νύκτας*, *Ε* 490 *Χ* 432 *Ω* 73 (Arist. schol. A ad v. 71 *ἀθετοῦνται τρεῖς*) *β* 345 *νύκτας τε καὶ ἦμαρ.* numeralibus additis *ρ* 515 *τρεῖς γὰρ δή μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἤματ' ἔρυξα*, *ε* 388 *ι* 74 *δύω νύκτας δύο τ' ἤματα*, *κ* 28 *ἐννῆμαρ . . νύκτας τε καὶ ἦμαρ* cf. *κ* 80 *ο* 476, h. Ap. Del. 91 *ἐννῆμαρ καὶ ἐννέα νύκτας*, *ω* 63 *ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μέν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ κλαίομεν.* *νύκτες* nom. iunguntur: *ν* 338 *φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα*, *λ* 182 *π* 39 *ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα*, *ξ* 93 *νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν*, h. Ap. Py. 171 *νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο.* — *ο* 391 *αἵδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι*, *μ* 286 *ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί*, schol. ad *Θ* 1 *νυκτός*, schol. Pind. Ol. VI 170 *ἐν νυκτί.* b) tempus nocturnum. *τ* 575 *ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ ἕλῃσί τε κοῖτος ἅπαντας*, h. Merc. 97 *ὀρφναίη δ' ἐπίκουρος . . δαιμονίη νύξ*, *Γ* 11 *νυκτὸς ἀμείνω*, *Λ* 173 *Χ* 28 317 *δ* 841 h. Merc. 7 XVIII 7 (*ἐν*) *νυκτὸς ἀμολγῷ*, *Ο* 324 *μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ.* *κ* 86 *ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθα*, h. Merc. 15 *νυκτὸς ὀπωπητῆρα*, 290 *μελαίνης νυκτὸς ἑταῖρε*, 482 *εὐφροσύνην νυκτὸς καὶ ἤματος.* h. Merc. 155 400 *νυκτὸς ἐν ὥρῃ*, 67 *μελαίνης ν. ἐ. ὥ.* temporaliter *ν* 278 *νυκτὸς* v. l. *νυκτί.* *Η* 282 [393 asteriscis not. *κακῶς*] *νυκτὶ πιθέσθαι*, *Θ* 502 *Ι* 65 *μ* 291 *πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ.* *Ξ* 80 *ἀνὰ νύκτα.* *Ξ* 274 *νύκτα* acc. temp., h. Merc. 578 *ἠπεροπεύει νύκτα δι' ὀρφναίην.* II. translate. cf. Remacly de gener. compar. Hom. III p. 32. a) tenebrae, caligo. *ε* 294 *ι* 69 *μ* 315 *ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ*, cum tempestas oritur cf. schol. HT ad *ε* 294 *σκότος ἐγένετο ὡς νύξ*, ib. schol. B *ἡ δὲ νὺξ σκότος ἐστὶ καθόλου.* *λ* 19 *ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι*, *Π* 567 *Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσσε κρατερῇ ὑσμίνῃ* schol. BLV *σκότον ὡς τὸ „ὀρώρει οὐρανόθεν νύξ"*, *Ε* 506 *νύκτα θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ.* b) item usurpatur ut *ἠέρι* vel *νεφέλῃ* de diis homines servantibus *Ε* 23 *σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας* cf. *ψ* 372. v. Ameis-Hentze ad priorem locum et in app. ad *η* 15. c) animi defectio. cf. Braumueller Krankheit u. Tod bei Hom. I p. 12 s. *Ε* 310 *Λ* 356 *ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν*, *Ξ* 439 *τὼ δέ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα*, *Χ* 466 *τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε.* d) mortis tenebrae. cf. Ameis-Hentze in app. ad *Δ* 461 ubi *τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν* eodem sensu dicuntur. *Ε* 659 *τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε* schol. B *τοῦ βρόγχου διαιρεθέντος καὶ τῆς ἀναπνοῆς εἰργομένης ταχὺς ὁ θάνατος ἐπεγένετο*, *Ν* 580 425 *ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι* schol. BL *περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἀναιρῆσαι.* in vaticinatione de morte futura *υ* 351 *νυκτὶ μὲν ὑμέων εἰλύαται κεφαλαί.* e) quae terrorem movent nocti comparantur. *Μ* 463 *νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος* sc. Hector, Arist. schol. A *ἡ δ. ὅ. τὰ φοβερὰ νυκτὶ ὁμοιοῖ. πρὸς τὸ* (*Α* 47) *ὁ δ' ἤιε νυκτὶ ἐοικὼς* sc. Apollo, *ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει νυκτὶ ἐλυσθείς*, de qua lectione v. Duentzer Zen. p. 129; idem versum eicit, accedunt Bekker², Bentley, Payne-Knight. sed v. Autenrieth ap. Naegelsbach ad l. l., Lehrs Ar.² p. 439, Gerlach Phil. XXX p. 55, cf. etiam schol. BL ad *Μ* 463, B ad *Α* 47, Suid. *λ* 606 *ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς* sc. Hercules, h. Merc. 358 *μελαίνῃ νυκτὶ ἐοικὼς* sc. Mercurius, *υ* 362 *τάδε νυκτὶ ἐίσκει* cf. Koch, Ameis. B. **Nox dea.** cf. Naegelsbach hom. Theol. p. 77. Buchholz h. Real. III 1 p. 16 220 s. *Σ* 259 *νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν* Did. schol. A *οὕτως ἐν πάσαις δμητεῖρα. Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος μήτειρα.* hoc loco deam intellegendam esse docent Apoll. Soph., Hesych., E. M. 609 1, Eust. 1671 56. *Ξ* 261 *ἄζετο γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι* sc. *Ζεύς.* Atque *Νὺξ* scribunt Wolf, Heyne, Spitzner, Bekker², Nauck, Ameis-Hentze, Doederlein, Duentzer, Koch, Baeumlein, Dindorf, *νὺξ* autem La Roche, Faesi-Franke, quibus accesserim, cum omnino *νὺξ* saepissime animans fingatur, id quod ex verbis quae adduntur *ἔρχεσθαι καλύπτειν ἀποπαύειν* sim. cognoscitur cf. l. supra l. — Epitheta adduntur *ἀβρότη, ἀμβροσίη, ἄμβροτος, δνοφερή, ἐρεβεννή, μελαίνη, ὀρφναίη, ἐρεμνή, κελαινή, κακή σκοτομήνιος* vel *πηγνλίς, μακρὴ ἀθέσφατος, δυςκηδής, θοή, δολιχή, ἄυπνος, ὀϊζυρή, ὀλοή.* cf. Schuster die hom. stabilen Beiwoerter I p. 22 s., Oertel de chronologia Hom. III p. 29 s. de nocte cf. Buchholz hom. Real. I a p. 40 s. — Collocatur plerumque in arsi idque quinta vel prima, rarius in thesi secunda, sexta, quarta; in prima *μ* 286, in tertia *π* 367 legitur. (*νυκτερίς, αὐτοννυχί εἰνάννυχές ἐννύχιος -χος παννύχιος -χος.*)

νυός (pro *σνυσος* ad skr. snushâ lat. nurus germ. ant. snur refertur. cf. Savelsberg in Kuhn Ztschr. XVI p. 60 adn., Curtius Grdz.¹ p. 320, Vaniček E. W. p. 1047, qui *υἱός* skr. sûnú, nostrum „söhnerin" comparans, auctore Bopp Gl. p. 432, cognata iudicat. Duarum consonarum vestigium exstat *Ω* 116, ubi ante vocem vocalis brevis producitur cf. Hoffmann qu. Hom. I p. 149, La Roche Unt. p. 58, Hartel hom. Stud. I p. 18. alia est derivatio Pottii in Kuhn Ztschr. VI p. 365. veteres a *νέος* ducunt E. Gud. *νυός· νύμφη, ἡ τοῦ υἱοῦ γυνή. παρὰ τὸ νέος. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς* cf. E. Or. 110 31. — de notione schol. B ad *Χ* 65 *νυούς· τὰς τῶν υἱῶν γυναῖκας*, cf. Ap. Soph., Phot. lex. *νυὸς καλεῖται μὲν ἐπίπαν ἡ τοῦ υἱοῦ γυνὴ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ. χρῶνται δὲ τῷ ὀνόματι ποικίλως οἱ ποιηταί*, Hesych. *νυός· νύμφη καὶ νύμφη γεγαμημένη τοῖς τοῦ γήμαντος οἰκείοις*, cf. Eust. 382 16, 648 59. de notione translata v. Haupt ind. lect. univ. Berol. 1868/69 p. 8. — de accentu Herod. in E Or. p. 110 31, Arc. p. 37 25.) nurus. *νυόν*

-οί -ούς. I. propric. nurus. *Ω* 166 *θυγατέρες ἰδὲ νυοί*, *γ* 451 *θυγατέρες τε νυοί τε*, *Χ* 65 *ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν*. II. translate. affinis, cognata. *Γ* 49 *νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων* sc. Helenam, schol. A interl. explicant *νύμφην*, schol. BL *πάντες γὰρ οἱ ἄριστοι τὴν Ἑλένην ἐμνηστεύσαντο*, schol. V *ἢ ὅτι παντὶ τῷ οἰκείῳ τοῦ νυμφίου νυὸς ὀνομάζεται*. recentiores alii Naegelsbach Anm., La Roche Il. in usum schol., Koch ad l. l. affinem, cognatam interpretantur, alii Ameis-Hentze, Duentzer ad solum Agamemnonem referentes uxorem fratris intellegunt, ita ut pluralis *ἀνδρῶν* rei augendae causa pro illius nomine ponatur. — Collocatur semper in thesi priore aut posteriore.

Νύση (nomen a loci umiditate originem ducere Preller gr. Myth. I p. 523 putat. de *υ* vocali longa Herod. *περὶ διχρ.* ap. Lehrs p. 354 s., Cramer An. Ox. III p. 288 22 *τὰ εἰς σα λήγοντα θηλυκὰ . . εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς διχρόνον καταλήγουσαν, πάντως ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει.*) mons. h. XXIV 8 *ἔστι δέ τις Νύση, ὕπατον ὄρος, ἀνθέον ὕλῃ, τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτοιο ῥοάων*, h. XXVI 5 *Νύσης ἐν γυάλοις*. Bacchi qui in illo monte a nymphis nutritus esse in h. XXVI dicitur, sacer fuisse videtur. qui ubi fuerit veteres cum iam nescirent, alii alia in terra montem fuisse tradunt. ac ne consentiunt quidem, utrum mons an urbs iudicanda sit, cf. Strabo XII p. 579 XIII p. 629 648, Steph. Byz., Hesych., schol. BL ad *Z* 133. Eust. 629 45, schol. AD ad *Z* 133 Thraciae montem esse tradunt. cf. etiam Buttmann Mythol. I p. 173, Lehrs Ar.[2] p. 182 s., Lobeck Aglaoph. p. 286 s., Nitzsch ad *ι* 197, Dunker Geschichte des Alt. II[3] p. 328, Bursian Geogr. v. Gr. II p. 412 adn. 1. — Varia lectio: nonnulli *B* 508 pro *Νῖσαν* scripserunt *Νῦσαν*, ubi vide. (*Νυσήιον* et *Νύσιον*.)

Νυσήιον (a *Νύση* ducitur, adiectivi neutrum, ad quod subst. *ὄρος* subaudiendum est.) *Z* 133 *Λυκόοργος . . Διωνύσοιο τιθήνας σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήιον*. ita in plerisque et optimis cod., ap. Strab. XV p. 687, Apoll. Soph. p. 82 11, E. M. 5 52, *νυσσήιον* in Cramer Ep. 64 17, Eust. 629 41, praeterea in libris minoribus *νισήιον* et *νησήιον*. Locum qui Bacchi sacer fuisse videtur, alii in Thracia, alii aliis in terris esse putaverunt, cf. Eust. 629 42 *Νύσσα, ὄρος Θρᾴκης, ἀφ' οὗ Διόνυσος παρωνομάσθαι δοκεῖ, ὃ καὶ Νυσήιον λέγεται*, Strab. XV p. 687 s. fin. schol. A ad *Z* 133 *Νυσήιον· τὴν λεγομένην Νῦσαν· ὄρος δὲ λέγει τῆς Θρᾴκης νῦν . . ἐν ἄλλῳ ἡ Νῦσα ἐν μέν τισι χώραις ὄρος, ὡς ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Ἰνδικῇ καὶ Νάξῳ, ὅπου δὲ πόλις κ. τ. λ. οὐ δεδήλωκεν δὲ ὁ ποιητὴς ἐν ποίᾳ Νύσῃ τὰ περὶ Λυκοῦργον δίωξιν ἐγένετο*, cf. schol. BL, Hesych., Hahn die geogr. Kenntnisse der Epiker I p. 19, Buchholz hom. Real. I a p. 83 s.

Νύσιον (a *Νύση*). h. Cer. 17 *Νύσιον ἂμ πεδίον, τῇ ὄρουσεν ἄναξ Πολυδέγμων ἵπποις ἀθανάτοισι . . ἁρπάξας δ' ἀέκουσαν* sc. Proserpinam. quod quia hymnus ad Eleusina referendus est cf. Paus. I 38 5 et Phanodemum in schol. ad Hes. theog. 913, Boeotiae in Helicone fuisse nonnulli existimaverunt. cf. Voss h. in Cer. ad l. l., Baumeister in comm. ad l. l. p. 283. Sed Preller gr. Myth. I p. 469 not. *νείατον* vel *μέσσατον ἂμ πεδίον* scribendum esse censet, de qua coniectura v. Baumeister l. l. qui *Νύσιον* vel corruptum existimare vel de quavis regione umida dictum accipere propensus est. de nomine cf. etiam Franke de hym. in Cer. p. 12.

νύσσα (est pro *νυκγα* et a *νύσσω* ducitur, cf. Misteli in Kuhn Ztschr. XIX p. 115, Curtius Grdz.[4] p. 535 s., Lobeck path. elem. I p. 84, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 405. atque duarum consonarum a quibus natura incepisse videtur, vestigia exstant *Ψ* 758 *θ* 121 ubi ante vocem vocalis brevis producitur; sed ib. 332 corripitur. cf. Hoffmann quaest. Hom. I p. 150, La Roche Unt. p. 58, Kuehner Ausf. Gr. I[2] p. 203 3, dubitant Hartel hom. Stud. I p. 18, Ahrens Phil. 1849 p. 609 s. — Sed Vaniček E. W. p. 739 a rad. skr. *μυκ* quae in *ἀμύσσω* inest, Doederlein Gloss. Nr. 703 ab *ἀνύειν ἀνύσσειν*, Goebel lex. II p. 586 a rad. sua *σπα σπυ συυ* spirare derivant. Veterum derivationes traduntur in E. M. 609 29 *νύσσα ὁ καμπτός. παρὰ τὸ νύσσω τὸ κάμπτω ἢ τὸ πλήττω. ἢ παρὰ τὸ νεύω νεύσω νεῦσα καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ νύσσα*, cf. E. Or. p. 107 22, Hesych. aliter Ap. Soph.) meta. *νύσσα -ης -ῃ*. I. is locus curriculi, quo currus flectuntur i. e. unde retro vehuntur aurigae. cf. Hoffmann l. l., Grashof Fuhrwerk p. 32. *Ψ* 332 *νύσσα*, ubi v. v. 327 s. qualis fuerit meta, accuratius explicatur his verbis *ἕστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης, ἢ δρυὸς ἢ πεύκης. τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς, ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος, ἢ τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε Ἀχιλλεύς*. *Ψ* 338 *ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθείτω* ubi in uno libro *νύσηι*. cf. 344. II. is locus, unde qui cursu certant, proficiscuntur. cf. Doederlein l. l. *Ψ* 758 *θ* 121 *τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος*. cf. Buchholz hom. Real. II a p. 290 s. c. adn. 5. — Collocatur plerumque in thesi, semel *Ψ* 332 in arsi.

νύσσω (alii ad rad. skr. ghnah, goth. hnigan germ. knicken cf. Benfey W. L. II p. 182, Brugmann gebroch. Redupl. in Curt. Stud. VII p. 314 22, Hofmann qu. Hom. I p. 150, Kuehner Ausf. Gr. I[2] p. 203 3, alii ad rad. *νυκ*, quae ex *μυκ* orta in *ἀμύσσω* inest, referunt cf. Lobeck path. el. I p. 27, Curtius Grdz.[4] p. 536, Vaniček E. W. p. 739. exstat una ante vocem productio *ξ* 485 *ἀγκῶνι νύξας* quam quidem etiam litterae *ι* firmitate explicari posse Hoffmann l. l. I p. 161 concedit. cf. etiam La Roche Unt. p. 58. sed Doederlein Gl. Nr. 702 pro *ἀνύσσειν*, quod ab *ἀνύειν* ducitur, esse iudicat, et Goebel lex. II p. 586 a rad. sua *σπα σπυ συυ* spirare derivat. — de significatione E. M. 609 29 *τὸ κάμπτω ἢ τὸ πλήττω*, Ariston. schol. A ad *Υ* 273 *οὐκ ἐκ χειρὸς δὲ ἐπέτυχεν ὁ Ἀχιλλεύς, ὅπερ διὰ τοῦ νύξε σημαίνεται*. item explicat Ap. Soph. s. v. *νύξεν*. cf. Lehrs Ar.[2] p. 62, Heinr. Schmidt Syn. III p. 297 299.) ico. *νύσσων -οντες -ομένων νύξε(ν) νύξ'*. I. offendo, protrudo. *ξ* 485 *ἀγκῶνι νύξας* ubi acc. supplendus est, *Π* 704 *χείρεσσ' ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων*. II. ico, cominus vulnero. a) absolute *Ν* 147 *Ο* 278 *Ρ* 731 *νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν*, *Λ* 235 *κατὰ ζώνην νύξ'* cf. *Ψ* 819, quibus locis acc. personae subaudiendus est, *Ρ* 48 *ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα νύξ'*. medium legitur *Π* 637 *τῶν . . νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν*, *Ξ* 26 *λάκε δέ σφι περὶ χροὶ χαλκὸς*

ἀτειρὴς νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ubi genetivum participii qui ad absolutum proxime accedat, ad pron. dat. σφι referendum esse Classen Beob. p. 174 s., Ameis-Hentze ad l. l. et in app. ad ζ 157 docent, quod fieri posse negat La Roche Stud. p. 226. cf. etiam Krueger Dial. § 47 4 1. b) **transitive.** 1) **c. accus. simplici.** *Η* 260 *Μ* 204 ἀσπίδα νύξεν, *Λ* 565 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, *Μ* 395 Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας νύξ', *Ο* 336 κύμβαχον . . νύξ' ἔγχεϊ, *Π* 404 ἔγχεϊ νύξε . . γναθμόν. 2) **participio ad acc. addito** cf. Classen Beob. p. 153. *Ε* 579 τὸν . . ἑσταότ' ἔγχεϊ νύξε κατὰ κληῖδα τυχήσας, *Π* 343 Ἀκάμαντα κιχεὶς . . νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον. 3) **loco, ubi aliquis vulneratur ut in his posterioribus locis, descripto.** *Ε* 46 τὸν . . ἔγχεϊ μακρῷ νύξ' . . κατὰ δεξιὸν ὦμον cf. *Λ* 425 552 *Π* 346 *Υ* 397. *Ν* 178 τὸν . . ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ νύξ'. 4) in figura **καθ' ὅλον καὶ μέρος** cf. La Roche Stud. p. 228, Bernhardy Synt. p. 120 24, Matthiae Gr. Gram. § 421 adn. 5, Krueger Dial. § 46 16. *Λ* 96 τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξέι δουρὶ νύξ', *Υ* 489 Ἀρηΐθοον ἄψ ἵππους στρέψαντα μετάφρενον ὀξέι δουρὶ νύξ'. — Collocatur plerumque in arsi prima, bis in tertia *Ε* 579 *Η* 260, singulis locis in quinta *Π* 404, in sexta *Π* 704. in thesi tertia *Ο* 546, in secunda ξ 485 legitur. (νύσσα).

νωθής (adi. plerique compositum iudicant atque aut ex νη priv. et ϝωθέω coalitum esse putant. cf. Clemm Beitr. in Curt. Stud. III p. 325, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 21 52, Vaniček E.W. p. 879 alii, cui derivationi obstare videtur quod ϝ deleto contractio facta est, aut ex νη et ὄθομαι ut sit ‚incuriosus' sc. verberum, ‚neglegens' Doederlein Gl. Nr. 233 aut quae est veterum explicatio a νω priv. et θέω Eust. 862 39 τὸ δὲ νωθὴς . . ἐπίθετον οἰκεῖον ὄνῳ, ὡς ἀργῷ φύσει καὶ ἐστερημένῳ τοῦ θέειν, cf. Ap. Soph., E. M. 608 2, Gud. 413 7, schol. AV ad *Λ* 559. Alii simplicem esse censent ut Lobeck path. prol. p. 107 adn. 7 ‚debilis' explicans et Duentzer ad *Λ* 559. cf. etiam Schmidt Syn. II p. 15~ s.) tardus, asini epitheton. *Λ* 559 ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας, **νωθής**, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη.

νῶι, νῶιν v. s. ἐγών vol. I p. 337, 1 s. II.

νωίτερος (a νῶι). qui utriusque nostri est. *Ο* 39 **νωίτερον** λέχος αὐτῶν κουρίδιον, μ 185 ἵνα **νωιτέρην** ὄπ' ἀκούσῃς.

νωλεμές (adi. neutrum, adverbii temporis loco usurpatum, neminem satis explicuisse recte Lobeck path. prol. p. 159 dicit. atque veterum sententias v. in E.M. 608 13 παρὰ τὸ νω στερητικὸν μόριον καὶ τὸ λείπω τὸ λιμπάνω κτλ., et in schol. Dionys. in Bekk. An. p. 793 23 τὸ νωλεμέως σημαίνει τὸ ἀδιαλείπτως· πάντως δὲ ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ νω στερητικὸν μόριον καὶ τὸ μέλλω τὸ βραδύνω κτλ. εὔδηλον ἄρα ἐστὶν ὅτι τὸ νωλεμέως νωμελέως ὤφειλε τῷ ποιητικῷ τρόπῳ, τῇ μεταθέσει τῶν στοιχείων τῇ συνηθείᾳ μάλιστα παραδέδοται τοῦ νωμελέως τῇ ἀχρηστίᾳ κατακρυβέντος. Doederl. Gl. Nr. 476 vocem ex νη et οὐλαμὸς subst. derivatam compositam putat. alteram vocis partem Nitzsch An. zur Od. III p. 67 ad εἴλω, unde ὀλέω ortum fingit; Benfey W. L. II p. 10, Kuhn Ztschr. IX p. 97, Leo Meyer ib. VI p. 18 s., Vaniček E. W. p. 769 ad rad. skr. ram, quae in ἠρέμα est; Duentzer in Hoefer Ztschr. II p. 119, Kuhn Ztschr. XII p. 25, ad τ 287 ad ὄλλυμι, unde ὄλεμος subst. ortum esse fingunt, referunt; Riemer ex ἄνευ et ὁμαλὸς coalitum esse putat; Goebel lex. II p. 569 s. gl. Hes. ὀλινύει· λήγει. ἐλινύειν σχολάζειν λήγειν ὀκνεῖν ἀναπαύεσθαι collatis, ex νη priv. et stirpe ὀλ desistere quiescere derivat, quam quidem ex sua radice ἀλ ‚spirare' eum ducere per se apparet. nihil affert Berch Comp. der Nom. p. 23. — de usu et notione v. La Roche hom. Stud. p. 43.) perpetuo. *Ξ* 58 *Ρ* 413 **νωλεμὲς** in initio versus, *Ι* 317 *Ρ* 148 385 *Τ* 232 π 191 χ 228 **νωλεμὲς αἰεὶ** in fine collocatum. de νωλ. αἰεὶ coniunctis v. Lechner de pleonasm. hom. I p. 12. Eust. 752 49 καὶ ὅρα ὡς ἡρμήνευσε τὸ νωλεμὲς διὰ ταὐτοσήμου ἀεί. Varia lectio: van Herwerden quaest. ep. et eleg. p. 46 pro συνεχές, quod prosterioris aetatis esse dicit, *Μ* 35 ι 74 νωλεμὲς scribendum esse censet.

νωλεμέως (de etymo v. s. νωλεμές. de significatione Doederlein Gl. Nr. 476 non recte adverbium semper ad locum pertinere, ut ‚catervatim' sit, contendit. cf. La Roche Stud. p. 43. alii nonnullis locis ‚firmiter', ‚constanter" intellegunt cf. Seiler Woerterb., quod minime opus esse videtur.) perpetuo, continenter. I) **adv. temporis.** perpetuo. *Δ* 428 ὣς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες **νωλεμέως** πόλεμον δέ, υ 24 ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα **νωλεμέως**, ι 435 μ 437 **νωλεμέως** ἐχόμην, *Ε* 492 **νωλεμέως** ἐχέμεν, *Ν* 3 πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀιζὺν **νωλεμέως**, *Ν* 780 ὁμιλέομεν Δαναοῖσι **νωλεμέως**, δ 228 ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε **νωλεμέως**. II) **ad locum spectare videtur.** continenter, catervatim. quamquam etiam de tempore intellegi potest. λ 413 ἑταῖροι **νωλεμέως** κτείνοντο σύες ὥς. — Collocatur semper in initio versus.

νωμάω (verbum iterativum a νέμω ‚attribuo' ducitur. cf. Lobeck ad Phryn. p. 580 s., Spitzner exc. XIX ad Iliad., Curt. Grdz.[4] p. 314, Vaniček E.W. p. 433, Fulda Unters. ueber d. hom. Sprachgebrauch p. 299 s., ubi de verbi significationibus qua ratione ex illa prima attribuendi profectae sint, vide. cf. Wentzel quaest. de dict. Hom. II progr. Glogau 1840 p. 6 s. 16 s. qui omnibus locis notionem repetendi subesse dicit.) attribuo, verso, huc illuc moveo. νωμᾷς -ᾷ νωμῶν. ἐνώμων -ας -α -ων νώμα. νώμησεν -αν -ῆσαι. **A. proprie.** I) **distribuo** singulis cibum vel vinum pro rata parte. ita legitur in formula quadam, ex antiquiore lingua tradita, in descriptione libationum vel epularum usitata cf. Ap. Soph. νωμῆσαι. διανεῖμαι καὶ διενέγκαι, Eust. 137 25, Wentzel l. l. p. 16. a) **additur dat. πᾶσι.** *Α* 471 *Ι* 176 γ 340 φ 272 νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν cf. η 183 Nic. schol. P βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ πᾶσι. σ 425 νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν cf. ν 54. b) **dativo omisso.** υ 252 σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων sc. omnibus. II) **verso, huc illuc moveo** cf. Wentzel l. l. p. 17 s. *Ε* 594 ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα cf. *Ο* 677. φ 245 τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα, 400 ἐνὶ χερσὶν νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα sc. τόξον. χ 10 ἄλεισον . . μετὰ χερσὶν ἔνωμα. φ 393 τόξον ἐνώμα πάντῃ ἀναστρωφῶν, Eust. 1913 62 τὸ νωμᾶν ἔνθα καὶ ἔνθα ταὐτόν ἐστι τῷ ἀναστρωφᾶν . . πρὸς δὲ ὁμοιότητα τοῦ χερσὶ νωμῶν ἢ καὶ διαστολὴν εἴρηται ἀλλαχοῦ τὸ „ἐν φρεσὶν ἔνωμα", ἤγουν διελογίζετο. *Η* 238 οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ'

ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν, Γ 218 σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα h. e. movere solebat. gubernaculum regere est κ 32 αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, μ 218 οἰήια νωμᾷς. dicitur de agilitate, qua quis currens crura movet Κ 358 (ubi inf. finalis pendet cf. Tudeer de inf. serm. Hom. rat. synt. p. 50) et Χ 144 γούνατ' ἐνώμα, Ο 269 Χ 24 πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα. non satis liquet quid sibi velit locus h. Cer. 373 ἀμφί ἑ νωμήσας, quare van Herwerden quaest. ep. et eleg. p. 77 λάθρῃ ἀναγκάσσας scribere vult. B. **translate.** cf. Fulda l. l. p. 300, Wentzel l. l. p. 18. animo verso. I) ν 255 ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν v. Eust. 1913 62, σ 216 ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας. II) ν 257 κέρδεα νωμῶν Eust. 1890 50 ἤτοι κινῶν, στρέφων εἰς νοῦν. — Collocantur formae ab augmento incipientes in thesi posteriore plerumque quinti, bis tertii pedis, ceterae in arsi plerumque prima, raro sexta, semel quinta.

νώνυμνος et **νώνυμος** (ab ὄνομα, aeol. ὄνυμα ducuntur. atque νώνυμνος ex νη priv. et subst. stirpe ὀνυμαν cf. ὀνυμαίνω compositum esse iudicant Curtius Grdz.[4] p. 321 s. 705, Hinrichs de eloc. Hom. vestig. Aeol. p. 70, G. Meyer Beitr. zur Stammbild.-Lehre in Curt. Stud. V p. 65, Roediger de prior. membr. in comp. Gr. conform. fin. p. 14, Vaničeck E. W. p. 197; sed Ahrens hom. Formenl. p. 185 ex νωνύμιος, Bekk. hom. Bl. I p. 277 adn. 12 ex νώνυμμος factum esse existimant. alii ex νώνυμος littera ν vel metri vel soni caussa inserta, quae sententia minus placet, ortum esse putant cf. G. Hermann de re metr. p. 45, Buttmann A. Spr. I p. 337, Weissenborn de adi. comp. p. 4 22 27, Kuehner Ausf. Gr. I[2] p. 222 2, La Roche in Iliad. ed. in us. schol. ad Μ 70. Sed veteres aut ab ὕμνος aut ab ὄνυμα ducunt cf. schol. BL ad Μ 70 νωνύμους· ἄνευ ὕμνων, ὅ ἐστιν εὐφημίας τῆς διὰ θρήνων ἀποβολῇ τοῦ ν. ἢ ἀνωνύμους, cf. schol. V ad ξ 182, E. M. 608 16, Eust. 893 7, Drac. de re metr. p. 70 qui νωνύμους exhibent; Apoll. Soph. νωνύμνους· ἀνωνύμους, schol. V ad Ν 227 νωνύμνους· τινὲς ἀθρηνήτους κτλ., Zon. lex. 1411 ἄνευ ὕμνων. unde etsi grammatici recentiores νωνύμνους formam tutentur, plerosque tamen veterum voci antiquiori usitatiorem νωνύμους vocali υ natura brevi producta praetulisse cognoscimus, quod idem in libr. ms. factum esse La Roche Unt. p. 168 docet. cf. Spitzner ad Μ 70.) nomine carens, i. e. ignobilis, ignotus. νώνυμνον -ους. νώνυμος -ον. Μ 70 Ν 227 [Ξ 70 omittitur in Ven. A textu prior. man.] νωνύμνους ἀπολέσθαι . . Ἀχαιούς. quibus locis Ven. A νωνύμνους exhibet. α 222 οὐ μέν τοι γενεὴν γε θεοὶ νώνυμνον ὀπίσσω | θῆκαν. ξ 182 ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται νώνυμον, ν 239 οὐδέ τι λίην οὕτως νώνυμός ἐστι sc. γαῖα· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί. — Collocatur plerumque in arsi prima, semel in secunda, aut in thesi quarta.

νῶροψ (incertae originis et significationis vox. atque veteres cum λαμπρὸν interpretantur cf. Plut. Mor. p. 659 D, schol. A interl. ad Λ 16, Suid., ex νη priv. et ὁρᾶν compositum esse opinantur, Ap. Soph. νώροπα· τὸν λαμπρόν, οἷον ἄωπον, ἀμαυρωτικὸν τῶν ὀπῶν διὰ λαμπρότητα cf. E. M. 608 26, Gud. 413 10, Or. 105 29, Eust. 297 31, schol. H ad ω 467, Hesych.; schol. BLV ad Ξ 383 τὸν λαμπρὸν καὶ εὐόρατον, παρὰ τὸ νοῆσαι νοηρός, νωρός, νῶροψ. recentiores alii -οψ suffixum iudicantes simplex iudicant Leo Meyer vgl. Gr. II p. 415, qui originem vocis obscuram esse concedit, Berch Comp. der Nom. p. 20, Stolz zus.-gesetzte Nom. p. 40; atque Fick vgl. Woert.[2] p. 412 ad skr. narpa i. e. acer, Schenkl in Ztschr. f. oester. Gymn. 1864 p. 363 ad skr. nârâça sagitta referunt, Lucas qu. lexicol. p. 97 101 gl. Hesych. νώψ· ἀσθενὴς τῇ ὄψει comparat, Benfey W. L. II p. 53 a ναρὸς umidus derivans, voce skr. nira i. e. aqua collata ‚aquae colore indutus' i. e. ‚caeruleus' explicat, Duentzer in Kuhn Ztschr. XIII p. 11 s. a rad. νερ stirpe ἠνορ ἠνορέα, collato subst. sabino neria i. e. fortitudo, derivat, cui Vaničeck E.W. p. 52 assentitur. Alii compositum esse rati aut ex νῶρ et ὄψ cf. Clemm de compos. Gr. p. 13, Weissenborn de adi. comp. p. 43, aut ex νη intensivo et ἐρέψαι ὄροφος derivant ut sit ‚bene tegens' cf. Doederlein Gl. Nr. 335 et ad Β 578. est autem epitheton armorum.) fulgens(?). νώροπι -α. Η 206 Π 130 κορύσσετο νώροπι χαλκῷ, Β 578 ἐδύσετο νώροπα χαλκόν, cf. Λ 16 ubi quae arma fuerint additis κνημῖδας θώρηκα vocibus explicatur, Ξ 383 ω 467 500 ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν, Ν 406 (ἀσπίδα) ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ δινωτην. — Semper quintum efficit pedem.

νῶτον (de genere sing. quod ex carminibus non satis cognosci potest, schol. A ad Β 159 οὐδετέρως τὸ νῶτον καὶ τὰ νῶτα λέγει ὁ ποιητὴς πανταχοῦ καὶ Ἡσίοδος. καὶ οὐχ ἀρσενικῶς τὸν νῶτον. cf. etiam Epim. Hom. ap. Cramer An. I p. 340 16, Herod. Philet. p. 435. mira est derivatio vocis quae legitur in E. Or. p. 108 13 ἐπειδὴ τῶν ἄλλων μερῶν μᾶλλον νοτίζεται καὶ εἰς τοῦτο τὸ μέρος ὁ ἱδρὼς καταῤῥεῖ, ὥστε τροπὴ εἶναι τοῦτο εἰς ω. καὶ παρ' Ὁμήρῳ· „κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς" ἀντὶ τοῦ κατὰ νῶτον ἐφέρετο. Sed Curtius in Stud. I a p. 257, Vaničeck E. W. p. 420 a rad. skr. nam ‚flecti' ducendum et cum lat. nates cognatum esse iudicant. Ebel in Kuhn Ztschr. VI p. 206 ad skr. anu referens ex νοϝατος ortum esse putat, Doederlein Gl. Nr. 2480 ab adv. ἄνω formatum esse existimat.) tergum. νῶτον -ῳ -ον -α -οισι(ν) -α. I) **proprie.** Aristotele in hist. an. I c. 15 auctore νῶτον dicitur pars tota posterior ab occipite ad extremum coccygen triginta quattuor vertebris compacta, idemque Homerus, ut ex l. l. cognoscitur, intellexisse videtur. alii autem arctius accipiunt dicentes esse partem cervici subiectam et duodecim ut plurimum comprehensam vertebris cf. schol. BEQ ad ε 231. 1) tergum. a) hominum. Ε 147 ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου, Υ 279 Φ 69 ὑπὲρ νώτου, Ν 289 ἐνὶ νώτῳ ubi στέρνων ἢ νηδύος opponuntur, ρ 463 βάλε δεξιὸν ὦμον πρυμνότατον κατὰ νῶτον, Ψ 714 νῶτα. pluralis numerus singularis loco usurpatur Ν 547 ἀνὰ νῶτα θέουσα sc. φλέψ διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει, Θ 94 μετὰ νῶτα βαλών, Υ 414 τὸν βάλε μέσσον . . νῶτα ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες . . συνέχον καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ, ξ 225 νῶτα καὶ εὐρέας ὤμους, h. XIX 23 ἐπὶ νῶτα. b) animalium. Β 765 σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐίσας sc. ἵππους, Ν 473 φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν sc. σῦς, ι 441 νῶτα sc. μήλων, h. Merc. 118 ἐπὶ νῶτα χαμαὶ βάλε sc. βοῦς. pluralis pro singulari Β 308 δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός, ι 433 τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν sc. ἀρνειοῦ, κ 161 κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα πλῆξα sc. ἔλαφον, h. Merc. 48 νῶτα λιθοῤῥίνοιο χελώνης. 2) pars dorsi anima-

lium, qua cum optima existimaretur, homines fortissimi honorabantur, quae ea esse videtur quam nos Lendenstueck, Lendenbraten, filet dicimus. cf. Zucker in N. Jahrb. 1885 vol. 131 p. 30 s., Guenther Viehzucht bei Homer p. 29. *Ι* 207 *νῶτον ἔθηκα ὄιος καὶ πίονος αἰγός*, *ϑ* 475 *νώτου ἀποπροταμὼν* sc. *ὑός*. *Η* 321 *νώτοισι δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν* sc. *βοός*, cf. *ξ* 437 ubi *ὑὸς* est, *δ* 65 *σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίον' ἔθηκε*, h. Merc. 122 *νῶτα γεράσμια* sc. *βοός*. II. **translate.** maris aequor. cf. Goebel das Meer in den hom. Dicht. in Ztschr. f. Gymn.-W. 1855 IX p. 537. *ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης* semper in fine versus *Β* 159 *Θ* 511 *Υ* 228 *γ* 142 *δ* 313 362 560 *ε* 17 142 *ρ* 146. — Collocatur in arsi plerumque quinta, exceptis locis *Υ* 162 *Φ* 69 ubi in thesi quarta legitur.

νωχελίη (vocem Duentzer Kuhn Ztschr. XII p. 25, Vaniček E.W. p. 6 ex *νη* priv. et *ὠκὺς* per subst. derivatum *ὄχελος* fictum, collatis vocibus *ἔχυρος ὄχυρος* ortum esse iudicant. E. M. 608 32 *νωχελὴς ὁ νωθρὸς καὶ ἀσθενὴς καὶ δυσκίνητος, κατὰ τροπὴν τοῦ κ εἰς χ νωκελής τις ὤν, ὁ ἐστερημένος τοῦ κέλλειν. κέλλειν δέ ἐστι τὸ ταχέως τρέχειν*, cf. schol. B ad *Τ* 411 et schol. ad Eur. Or. 788, Doederlein Gloss. Nr. 2140, Lobeck path. prol. p. 107 c. adn. 7, Renisch de nom. Gr. in *-λος* term. Vratisl. 1877 p. 23, Clemm in Curt. Stud. III p. 322. — Berch Comp. der Nom. p. 22 *νωχ-ελ-ίη* disiungit compositi membra. — de notione Eust. 1191 16 *ἡ δὲ βραδυτὴς καὶ ἡ νωχελία ταὐτολογοῦνται.* cf. Heinrich Schmidt Syn. II p. 158 160 161 s. ubi quid inter *βραδυτῆτα* et *νωχελίην* intersit disseritur.) tarditas. *Τ* 411 *βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε.* de dat. v. Walther de dat. instr. p. 58.

νωχελόν. adi. quod tardus est, pro voce *κνώδαλον* corrupta in h. Merc. 188 Lobeck path. prol. p. 107 scribendum esse censet, Hermanni ad l. l. coniecturam *νωχαλὸν* leniter mutandam esse iudicans, quam coniecturam laudat Franke, vituperat Schneidewin. cf. Baumeister comment. in hymn. ad l. l.

Ξ.

ξαίνω (etymon non satis certum. cognatum cum *ξέω ξύω* esse videtur, pro *σκανjω* positum. cf. Curtius Grdz.[4] p. 687 Verb. I p. 309, Vaniček E.W. p. 1177 s., Chalkiopulos in Curt. Stud. V p. 385; quam formam ad rad. skr. kshan laedere Brugmann ib. V p. 234 refert, cum voce *κτεὶς κτενὸς* i. e. pecten cognatam existimat Leo Meyer vgl. Gr. I p. 193. — Suid. *ξαίνειν· τὸ τύπτειν· οἱ γὰρ βυρσεῖς τὰς βύρσας ξύλοις τύπτειν εἰώθασιν, ἵνα ἁπαλοὶ γενόμενοι κτλ.* ib. *ξαίνω· νήθω διαλύω σωρεύω*, cf. Phot. lex., Hesych., Eust. 860 48.) carpo, carmino lanam. *χ* 423 *ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι εἴριά τε ξαίνειν.* — cf. Hermann ad Luc. de hist. conscr. c. 10 p. 80 adn., Bluemner Technol. I p. 105, Guenther Viehzucht bei Homer p. 24, Buchholz hom. Real. II a p. 184.

ξανθός (pro *σκανθος* cognatum cum skr. ved. çčandra-s. cf. Aufrecht ad Uģģvalad. p. 275, Benfey Kuhn Ztschr. VII p. 59 126 VIII p. 88, Curtius Grdz.[4] p. 511 s., Joh. Schmidt Voc. I p. 97, Vaniček E. W. p. 1069. — veteres adiectivum a *ξαίνω* aut *ἄνθος* duxisse tradit Eust. 1745 54 82 30. — de significatione id. 83 4 *ἡ ξανθὴ κόμη . . καὶ πυρρὰ λέγοιτ' ἄν . . ἡ δὲ αὐτὴ κόμη ῥηθείη ἂν καὶ αἰθή*, ib. 83 10 *εἰ δ' ἄλλως διαφορά ἐστι ξανθοῦ τοῦ ἡλιώδους, ἔτι δὲ καὶ πυῤῥοῦ τοῦ οἱονεὶ φλογέου καὶ φοινικοῦ τοῦ καθ' αἷμα* et Heinrich Schmidt Syn. III p. 34 s. qui omnes flavi coloris varietates voce significari docet, cf. etiam Schuster Farben bei Homer in Ztschr. f. Gymn.-W. 1861 XV p. 713. — de accentu v. Eust. 907 28, Lehrs Ar.[2] p. 264, La Roche h. Textkr. p. 401.) flavus. *ξανθός -ῆς -ῷ -όν -αί -ά -άς.* 1) de capillo hominum. *Α* 197 *ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα* qui idem *Ψ* 141 *ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην.* *ν* 399 *ξανθαὶ . . τρίχας* sc. Ulixi et 431, Ariston. ad 430—33 (*οἱ ἀστερίσκοι*) *ὅτι ἐντεῦθεν οἱ ἄνω μετηνεγμένοι εἰσίν.* hoc capilli colore a poëta viri ingenium significari Eust. 82 25 contendit. h. Cer. 279 *ξανθαὶ δὲ κόμαι* pro quibus Ruhnken, van Herwerden quaest. ep. et eleg. p. 76 *ξανθὴ δὲ κόμη* scribendum esse censent. 2) de viris, quibus a capilli colore hoc epitheton additur, cf. *ο* 133 *κάρη ξανθὸς Μενέλαος.* *Γ* 284 *Δ* 183 210 *Ρ* 8 18 113 124 578 673 684 *Ψ* 293 401 438 *γ* 257 326 *ο* 110 147 *ξανθὸς Μενέλαος*, *Γ* 434 *Κ* 240 *Λ* 150 *ξανθῷ Μ.* Ariston. ad. v. v. 432 — 436 *ἀθετοῦνται*, *α* 285 *ξανθὸν Μ.* *Β* 642 *ξανθὸς Μελεαγρός*, *δ* 564 *ξανθὸς Ῥαδαμανθύς*, cf. *η* 323. h. Ven. 202 *ξανθὸν Γανυμηδέα*, et de femina *Λ* 740 *ξανθὴν Ἀγαμήδην.* 3) de Cerere. *Ε* 500 *ξανθὴ Δημήτηρ*, Latini „flava Ceres". Eust. 576 2 *ξανθὴ Δημήτηρ λέγεται διὰ τὰ ξανθίζοντα λήια.* 4) de equis. cf. Guenther Viehzucht bei Homer p. 33. *Ι* 407 *ἵππων ξανθὰ κάρηνα*, *Λ* 680 *ἵππους δὲ ξανθάς.* — cf. etiam Krah de fixis, quae dicuntur heroum et deorum epithetis progr. Koenigsberg 1852 s. v. *Μενέλαος* et in Philol. 1861 XVII p. 193. V. L. in libris manuscr. praeterea legitur ep. 1 4 *ξανθοῦ ποταμοῖο*, ep. 6 2 *ξανθοῦ Ἑλικῶνος* ubi ex Ilgenii et Ruhnkenii coniectura nunc editores *ζαθέου* scribunt. cf. vitam Hom. ubi *θειοῦ* legitur, et Franke ad l. l. — Collocatur plerumque in thesi quarta, praeterea raro in secunda vel tertia, et in arsi prima vel quinta.

Ξάνθος (de etymo v. s. *ξανθός*, cf. Schuster Farben bei Homer in Ztschr. f. Gymn.-W. 1861 XV p. 726 727. de accentu Eust. 909 8 *καὶ Ξάνθος μὲν κύριον, ξανθὸς δὲ ὁ κατὰ τρίχας πυῤῥός*, Lehrs Ar.[2] p. 164, La Roche h. Textkr. p. 401.) nomen proprium a capilli colore depromptum. *Ξάνθος -οιο -ου -ῳ -ον -ε.* 1) Troianus, Phaenopis filius. *Ε* 152 *Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἷε* Diomedes necavit. 2) equus. cf. Eust. 83 4 *ξανθὴ κόμη, ἀφ' ἧς καὶ Ξάνθος ὄνομα ἵππου ξανθοῦ*, Guenther Viehzucht bei Homer p. 34, Am.-Hentze ad *Θ* 185. a) Achillis equus. *Τ* 405 *πόδας αἰόλος ἵππος Ξάνθος*, *Π* 149 *Ξάνθον*, *Τ* 400 420 *Ξάνθε.* equus ipsi Achilli mortem vaticinatur *Τ* 405 s.

cf. Buchholz hom. Real. II a p. 34, Bender die maerchenhaften Bestandtheile der homer. Ged. Darmstadt 1878 p. 15 s., Hehn Culturpfl. und Hausthiere² p. 48. b) Hectoris. Θ 185 Ξάνθε, propria quattuor huius versus nomina esse h. l. Nicanor schol. A ad l. l. docet. Ariston. ἀθετεῖται (ita Friedlaender, Dindorf, Bekker² et Villoison) ἡ διπλῆ (de qua re vide Dindorf in schol. A ad l. l.) ὅτι οὐδαμοῦ Ὅμηρος τεθρίππον χρῆσιν προσάγει. μάχεται δὲ καὶ τὰ ἐπαγόμενα δυικὰ καὶ ἡ προσφώνησις εὐήθης, id. schol. A ad 191 ἡ δ. ὅ. ὡς πρὸς δύο τοῖς δυικοῖς σχήμασι χρῆται· διὸ ἀθετητέον τὸν προκείμενον στίχον (185), ἐν ᾧ τέσσαρά εἰσιν ὀνόματα. idem schol. A ad Τ 400 hinc fluxisse hunc versum dicit et ad Ψ 295 ἡ διπλῆ ὅτι ἐντεῦθεν παρῴδηται τὰ ὀνόματα τῶν Ἕκτορος ἵππων, Αἴθων καὶ Πόδαργος· οὐ γὰρ εἰσάγει τετρώρῳ χρωμένους, cf. Lehrs Arist.² p. 195 s., Grashoff Fuhrwerk p. 2 s. atque recentiores plerique versum spurium iudicant cf. Lehrs et Grashoff l. l., Nitzsch Sagenpoesie p. 160, Beitr. p. 162 adn. 36, Calebow de Il. libro octavo p. 36, Baeumlein, Doed., Franke ap. Faesi, Bekk.², Nauck. 4) fluvius. a) Troianus, cf. Eust. 1197 50 Ξάνθος δὲ λέγεται, ἐπεί, φασίν, διαφερόντως τοὺς λουομένους ξανθίζει, Forbiger Alte Geogr. II p. 118 s. hodie Menderé vocatur cf. s. v. Σκάμανδρος, Hahn die geogr. Kenntn. der Ep. II p. 5. Υ 74 ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον, Ξ 434 Φ 2 [Ω 693 omittitur in Ven. A] ἐϋρρεῖος ποταμοῖο, Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς". Ariston. schol. A ad Φ 2 ἡ δ. περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀθάνατον, ἵνα μὴ Ζεὺς ἀθάνατος λέγηται, ἀλλ' ὁ Ξάνθος. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ εἴρηται (Π 353) „ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. Ζ 4 μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων, Ariston. schol. A ἡ δ. ὅ. ἐν τοῖς ἀρχαίοις (Lehrs Ar.² p. 226 ταῖς Ἀρισταρχείαις) ἐγέγραπτο μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ στομαλίμνης. διὸ καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φέρεται. ὕστερον δὲ περιπεσὼν ἔγραψε „μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων", Θ 560 Ξάνθοιο ῥοάων, Μ 313 Φ 337 Ξάνθοιο παρ' ὄχθας, Φ 383 Ξάνθοιο δάμη μένος, Φ 15 Ξάνθου βαθυδινήεντος, Φ 332 Ξάνθον δινήεντα. Fluvii deus est intellegendus Υ 40 Ξάνθος, Φ 146 μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο. b) Lyciae. cf. Hahn die geogr. Kenntnisse der Ep. II p. 9, Buchholz hom. Real. I a p. 293, ubi Kieperti sententia probatur, qui fluvium hodie Kodscha-tschai i. e. flumen magnum appellari dicit. sed Forbiger Alte Geogr. II p. 105 nunc Essenide vel Etschen vocari putat. Strabo IX p. 665 s. fin. ὁ Ξάνθος ποταμός, ὃν Σίρβιν ἐκάλουν οἱ πρότεροι, quod nomen Phoenicium ‚luteus', ‚flavus' est. cf. Forbiger l. l. II p. 105 adn. 37, Hahn l. l. II p. 9. Β 877 ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος, Ε 479 Λυκίῃ Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι, Ζ 172 Λυκίην ἷξε Ξάνθον τε ῥέοντα, de quo epitheto v. Lobeck path. el. II p. 362. — Collocatur in arsi prima plerumque, praeterea legitur in thesi, saepissime quarta.

ξεινήιον (a ξεῖνος. cf. Eust. 65 5, L. Meyer vergl. Gr. II p. 458 471, Lobeck path. prol. p. 472, La Roche Unt. p. 154.) munus hospitale, quod hospiti datur. cf. Buchholz hom. Real. II 2 p. 40 s. ξεινήιον -ια. Κ 269 Λ 20 δῶκε ξεινήιον εἶναι sc. κυνέην aut θώρηκα, θ 389 ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήιον ὡς ἐπιεικές v. l. ξεινήια, deinde laudantur φᾶρος et χιτὼν et χρυσοῖο τάλαντον, ι 267 εἴ τι πόροις ξεινήιον ἠὲ καὶ ἄλλως δοίης δωτίνην, ἥ τε ξείνων θέμις ἐστίν. Σ 408 νῦν οἱ παράθες ξεινήια καλά, Ζ 218 ἀλλήλοισι πόρον ξεινήια καλὰ h. e. Oeneus, qui hospitio excepit, et Bellerophon exceptus. translate ι 375 τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται illudens Polyphemus, cum futurum esse dicit, ut Ulixem ultimum ederet. cf. χ 290. — Collocatur in thesi quarta vel tertia.

ξεινήιος (a ξεῖνος ducitur. v. s. ξεινήιον.) hospitalis. ω 273 καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήια, οἷα ἐῴκει. Vox quod praeterea omnino non adiectivum usurpatur, van Herwerden quaest. ep. et eleg. p. 35 καί οἱ πολλὰ πόρον ξεινήια legendum esse censet. Liesegang de extr. Od. parte Bielefeld 1855 p. 18 eadem caussa adductus versum spurium iudicat. nescio an locus ita defendi possit, ut ξεινήια subst. accipiatur pro accus. praed. usurpatum.

ξεινίζω (a ξεῖνος ducitur. cf. Curtius Verb. II p. 272. — de notione E. M. 610 51 παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀεὶ τὸ ἐξεινοδόκησα.) hospitio excipio. cf. Ariston. ad Ζ 176 ἡ διπλῆ ὅτι ἔθος ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ξενίζειν πρότερον, εἶτα πυνθάνεσθαι, τίνος ἕνεκεν παραγεγόνασιν οἱ ξένοι. Formae leguntur ξεινίζειν ξεινίσσομεν ἐξείνισσα, ξείνισσας et ξείνισας, ξείνισσε(ν) et ξείνισ', inf. ξεινίσαι. cf. Molhem de augmenti ap. Hom. et Herod. usu Lundae 1876 p. 16. γ 355 ξεῖνον ξεινίζειν, η 190 ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι ξεινίσσομεν, cf. La Roche Stud. p. 26. Semper accusativus adiungitur excepto Ζ 174 ἐννῆμαρ ξείνισσε ubi facile subauditur, ad quem locum Didym. schol. A καὶ ξείνισσε καὶ ξείνιζε. Ζ 217 Βελλεροφόντην ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν ita recentiores. schol. A ξείνισεν ἐν μεγάροισιν· γράφεται ξείνισ' ἐνὶ μ., ξείνισ' ἐν Ven. Vind., ξείνισεν ἐν A Mor., τ 217 εἰ .. ξείνισας, Γ 232 ξείνισεν, ω 288 ὅτε ξείνισσας, ω 264 ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα v. l. ποτὲ ξείνισσα, τ 194 ω 271 εὖ ἐξείνισσα. iunguntur inter se Γ 207 τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα v. l. τούσδε δ' ἐγὼ ξείνισα, Cobet misc. crit. p. 421 τούσδε δ' ἐγὼ ξείνισσα, Ariston. schol. A ἡ δ. ὅ. παραλλήλως ἐξείνισα καὶ ἐφίλησα· τὸ γὰρ φιλεῖν ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ξενίζειν, cf. Lehrs Ar.² p. 147, Ameis-Hentze ad l. l., ξ 322 ξείνισσαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντ(α). — Collocatur in arsi vel in thesi priore.

ξείνιον (a ξεῖνος ducitur. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 446, Vaniček E. W. p. 1059.) munus hospitale. cf. Buchholz hom. Real. II 2 p. 40 s. ξείνιον -α ξείνι'. Λ 779 ξείνια τ' εὖ παρέθηκεν, ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστίν. Σ 387 ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω. eadem verba ε 91 leguntur, quae quod inepte Calypsoni cum Mercurio colloquenti tribuantur, a Bekkero in alt. ed., Nauckio, La Roche, aliis expunguntur. v. Ameis-Hentze in app. ad l. l., similia leguntur ι 517 ο 188. ι 229 εἴ μοι ξείνια δοίη cf. τ 185. ironice usurpatur ι 356 ἵνα τοι δῶ ξείνιον et υ 296. — Efficit plerumque quintum pedem, bis ι 356 υ 296 quartum, semel Λ 779 primum.

ξείνιος (a ξεῖνος. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 446. de accentu v. s. ξένιος.) hospitalis, Iovis epitheton. ξείνιος -ον. cf. Krah de fixis quae dicuntur, deorum et heroum epithetis progr.

Koenigsberg 1852 s. v. Iupiter et in Philol. 1861 XVII p. 285. ι 270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε | ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, ξ 284 Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν | ξεινίου, ὅς τε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα, N 625 Ζηνὸς . . μῆνιν, | ξεινίου. semper in initio versus collocatur. — de Iove hospitali v. Winter de Iove hom. p. 21 s., Buchholz hom. Real. II b p. 39 s. III a p. 88 s.

ξεινο-δόκος (E. M. 610 40 ἐκ τοῦ ξένος καὶ δέχομαι γίνεται ξεινοδόκος, cf. E. G. 413 41, Ap. Soph., schol. H ad σ 64, Weissenborn de adi. comp. p. 31 51, Woerner subst. Hom. app. ind. p. 24. de accentu Herod. schol. A ad Γ 354 παροξύνεται διὰ τὴν ἐνέργειαν κτλ. cf. schol. BL ib. et Eust. 423 20, Goettling Acc. p. 317, Buttmann ausf. Spr. II^2 p. 482, La Roche hom. Textkr. p. 420.) qui peregrinos hospitio excipit. leguntur ξεινοδόκος -ου -ον -οι. θ 543 ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος, σ 64 ξεινοδόκος, Γ 354 ξεινοδόκον . . ὅ κεν φιλότητα παράσχῃ. adiectivum ο 55 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ. — In initio versus excepto ο 55 legitur.

ξεῖνος (pro ξενϝος, quod ex σκενϝος ortum est, collatis lesb. ξέννος aeol. σκένος, ad rad. scr. ksham i. e. laedere refertur. quae derivatio eo magis probanda videtur, quod germ. gast-s cui lat. vox hostis cognata est, eodem modo ex prima hostis significatione in peregrini, deinde hospitis abiit, cf. Brugmann in Curtius Stud. V p. 226 s. ib. IV p. 97 2, Bergmann Inschr. v. Corcyra in Herm. II 1 p. 136 s. et Renner in Curtius Stud. I a p. 171, qui formas Ξενϝάρης in titulo Corcyr., Ξένϝων in vase Corinthio, πρόξενϝος in Menecratis sepulcro traditas laudant, O. Mueller zu Festus p. 102, Ebel in Kuhn Ztschr. IV p. 166, Schweizer-Sidler ib. IV p. 310, Savelsberg ib. XXI p. 123, de dig. p. 7 49 s., Ahrens de dial. I p. 48, G. Meyer in N. Jahrb. 1878 vol. 117 p. 690, Curtius Erlaeuterungen^2 p. 122, Stud. IV p. 98, Fick ind. Woert.^{2} p. 200 893 993, Legerlotz etym. Stud. in Festschrift Salzwedel 1882 p. 9, Vaniček E. W. p. 1059. — aliam ingressi sunt viam Kuhn in Weber ind. Stud. I p. 362, qui substantivum ad κτείνω referens eum intellegit, cui advenienti bos mactatur cf. ξ 414 ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω τηλεδαπῷ sc. ὑῶν τὸν ἄριστον; Benfey Kuhn Ztschr. VIII p. 81 s. a rad. indogerm. skam scr. kam haurire derivans, idem in W.L. I p. 280 et Pott E. F. II^1 p. 53 237, qui vocem ex ἐξ et ἐνjος skr. anjas compositam iudicantes eum, qui peregrinae terrae est, interpretantur; Petersb. Woert. II p. 948 1042, ubi ad skr. gam venire refertur. — atque ea, quam primam significationem esse diximus, „hostis" apud Homerum non reperitur, ubi potius aut „peregrinus" aut „hospes" est, cf. Brugmann in Curtius Stud. V p. 227 s., schol. B ad ρ 382 ξεῖνον· νῦν ἀλλότριον, schol. BLV ad Δ 377 ξένος καὶ ὁ δεχόμενος καὶ ὁ δεχθείς, cf. Eust. 1399 16, 1413 60.) peregrinus, hospes. ξεῖνος -οιο -ου -ῳ -ον -ε ξεῖν' -οι -ων -οισι -οις -ους -οι. plerumque subst. est. I) homo peregrinus. ξεῖνος Δ 377 387 α 133 ζ 276 π 57 ρ 14 586 σ 38 222 τ 27 99 υ 191 293 360 φ 292 314 334 424 ψ 28, ξείνοιο θ 12 ρ 73, ξείνου ρ 371 σ 233, ξείνῳ ζ 209 246 η 166 ρ 345 φ 349, ξεῖνον α 120 η 160 162 ζ 57 ο 542 π 70 78 ρ 53 72 382 398 508 544 584 σ 222 223 416 420 τ 94 υ 129 305 324, ξεῖνε α 123 ζ 255 289 η 237 ο 266 535 π 113 181 ρ 163 478 σ 112 357 τ 104 215 253 309 325 509 589, ξεῖν' ζ 187 ι 273 ν 237 248 π 44 σ 61 τ 66 124 560 υ 166 178 h. Ap. Pyth. 286. (ὦ) ξεῖνοι γ 71 ι 252 h. Ap. Pyth. 274 297 ep. 9 1. δειλὲ ξείνων ξ 361 φ 288, δαιμόνιε ξείνων ξ 443. ξείνους γ 70 η 32 ι 478 π 108 υ 318 382, adiectivum Ω 202 ἀνθρώπους ξείνους. iunguntur ξεῖνε πάτερ η 28 48, πάτερ ὦ ξεῖνε σ 122 υ 199. ζ 208 ξ 58 πρὸς Διός εἰσιν ξεῖνοί τε πτωχοί, ξ 102 αἰπόλια βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες, ubi homines peregrini mercede conducti intelleguntur, ι 270 Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, ξείνιος, τ 134 οὔτε ξείνων οὔθ' ἱκετάων, σ 106 ξείνων καὶ πτωχῶν. adduntur epitheta. ρ 501 δύστηνος, η 24 h. Ap. Del. 168 ταλαπείριος, σ 400 ἀλώμενος, ξ 414 ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω τηλεδαπῷ sc. ὑῶν τὸν ἄριστον, ρ 10 ξεῖνον δύστηνον, 84 ταλαπείριον, α 158 τ 350 ξεῖνε φίλ', σ 357 ξεῖνε τάλαν, τ 379 ξεῖνοι ταλαπείριοι, τ 371 ξείνων τηλεδαπῶν, ι 271 Ζεὺς . . ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, ρ 485 θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι, τ 316 ξείνους αἰδοίους. II) hospes. a) qui excipitur hospitio. ξεῖνος: θ 546 ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται, N 660 ξεῖνος γάρ οἱ ἔην cf. θ 208 ι 18 λ 338 ω 104 114, O 352 Φ 42 η 192 θ 28 101 251 388 395 541 λ 350 ο 54. ξείνοιο α 405. ξείνῳ α 105 θ 438 ν 10 ρ 442 ω 263. ξεῖνον η 190 227 θ 42 133 402 ν 48 52 ο 73 74. ξεῖνε α 214 η 342 θ 159 195 ξ 80 145 352 ρ 350, ξεῖν' η 299 309 θ 166 236 461 ξ 56 402 ο 390 ρ 185 ω 281. ο 196 ξεῖνοι . . ἐκ πατέρων φιλότητος. ξείνων P 584, ι 268 δωτίνην, ἥ τε ξείνων θέμις ἐστίν. ξείνοισι α 213, ξείνοις υ 374, Λ 779 ξείνια . . ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστίν. υ 295 φ 313 ξείνους Τηλεμάχου. iunguntur ξεῖνε πάτερ θ 145 ρ 553, πάτερ ὦ ξεῖνε θ 408, ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος θ 543, ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον P 150. epitheta adduntur α 176 ρ 522 ξεῖνος πατρώιος, Z 215 ξ. πατρώιος ἐσσι παλαιός, Z 231 ξεῖνοι πατρώιοι. α 186 ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώιοι. θ 544 ξείνοιο . . αἰδοίοιο, ω 289 σὸν ξεῖνον δύστηνον, τ 351 ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων, α 213 κειμήλιον ἔστω, οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν. b) qui hospitio excipit. Z 224 σοὶ μὲν ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσῳ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, τ 239 ξεῖνος, ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς ἔσκε φίλος, φ 13 δῶρα τά οἱ ξεῖνος . . . δῶκε, τ 191 ξεῖνον γάρ οἱ ἔφασκε φίλον τ' ἔμμεν αἰδοῖόν τε, φ 27 μιν ξεῖνόν περ ἐόντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ sc. Hercules, ξ 53 ξεῖνε, φ 40 ξείνοιο φίλοιο. — Collocatur aut in arsi, plerumque prima vel tertia, satis raro secunda vel tertia, semel ρ 508 in quinta aut in thesi plerumque secunda, rarius prima, tertia, quarta. — De hospitibus v. Naegelsbach hom. Theol. p. 255 s., Mueller-Jochmus Geschichte d. Voelkerrechts im Alt. p. 107, Buchholz hom. Real. II 2 p. 38—53. (ξείνιος ξεινίζω ξεινήιον ξεινοσύνη, ξεινοδόκος, κακόξεινος φιλόξεινος Πολύξεινος.)

ξεινοσύνη (a ξεῖνος. cf. Bopp vgl. Gr. III^2 p. 263, Buttmann ausf. Spr. II^2 p. 119 42, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 542.) hospitii necessitudo. φ 35 τῷ δ' Ὀδυσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος. schol. V ξενίας, Hesych. τῆς τὴν οἰκειότητα ἐμποιούσης explicant. praeterea v. Fried-

laender krit. Benutzung der ἅπ. εἰρ. in Philol. 1851 p. 236. cf. etiam Spohn de extr. Od. parte p. 108 178, Eust. 1900 32 τὸ δὲ ἀρχὴν ξεινοσύνης, τουτέστι ξενίας, δηλοῖ καὶ τέλος εἶναι αὐτῆς, ὃ καὶ παραδεικνὺς ἐπάγει τὸ οὐδὲ τραπέζῃ γνωτὴν ἀλλήλω ἤγουν ἀλλήλους. τελεία γὰρ ἔκτοτε ἡ ξενία διὰ τὸν κοινὸν ἀγνίτην ἅλα καὶ τὸ ὁμοιοτράπεζον καὶ ὁμοέστιον καὶ ὁμωρόφιον. cf. Buchholz h. Real. II 2 p. 40 s.

ξενίη (a ξένος. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 486, Hesych. ὑποδοχή, φιλοτιμία, φιλία.) hospitium, amicitia hospitalis. ω 314 μίξεσθαι ξενίῃ ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν, 286 σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ. cf. Spohn de extr. parte Od. p. 108, Liesegang de extr. Od. parte p. 18, Friedlaender krit. Benutzung der ἅπαξ. εἰρ. in Philol. 1851 p. 256. praeterea v. Buchholz h. Real. II 2 p. 38 s.

ξένιον (a ξένος. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 446, Hesych. ξένια· δῶρα κατάλυμα ἢ καταγώγιον.) donum hospitale. ο 314 οὐ γάρ τι ξενίων ποθή, schol. BQ τῶν πρὸς ξένων ὑποδοχὴν ἐπιτηδείων. ο 546 ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται, ep. 1 1 αἰδεῖσθε ξενίων κεχρημένον ἠδὲ δόμοιο. — cf. Buchholz hom. Real. II 2 p. 40 s.

ξένιος (a ξένος. cf. Leo Meyer vgl. Gr. II p. 446, Vaničeck E. W. p. 1059. saepius epitheton Iovis est, ubi a nonnullis Ξένιος scribitur, quare Herod. de accentu in schol. A ad *B* 495 Κλονίος· παροξύνεται, ἐπεὶ τὰ εἰς ος λήγοντα τῷ ι παραληγόμενα, τριβραχέα, ἐπὶ κυρίων παροξύνεται, Σχεδίος Χρομίος Δολίος, ἀντιπίπτει τὸ Ἅλιος κατὰ τὴν παράδοσιν, καὶ τὸ Ἄνιος καὶ Κρόνιος καὶ Ξένιος, cf. E. M. 521 10, schol. ABV ad *E* 663, schol. ad θ 119, Eust. 593 30, Lehrs Ar.² p. 269 „quae vere adiectiva sunt, ubi in propria abierunt, accentum suum tenuerunt". cf. La Roche hom. Textkr. p. 399. Itaque ξένιος scribendum videtur, praesertim cum apud poëtam nusquam substantivi loco per se ponitur.) hospitalis. ξενίοιο -ον -ον -η -ην. I. Iovis epitheton. ξ 389 Δία ξένιον δείσας, ep. 6 8 Ζῆνα ξένιον, ep. 8 3 ξενίοιο Διός, 4 ξενίου Διός, Suid. ὁ τῆς ξενίας ἔφορος. cf. s. v. ξείνιος et Buchholz h. Real. II 2 p. 39 s. III 1 p. 88. II. hospitis proprius. ξ 158 ρ 155 υ 230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα ἱστίη τ' Ὀδυσσῆος. schol. H ad υ 230 γράφεται ὕπατος καὶ ἄριστος pro ξενίη τε τράπεζα. iunguntur ep. 6 8 Ζῆνα ξένιον ξενίην τε τράπεζαν. — hic illic in libr. ms. min. ξείνιος forma, quae contra metrum pugnat, legitur.

ξερόν (ξερὸς ionica forma pro ξηρὸς, quod ex σκηρος rad. skr. kshâ ardere ortum est, esse videtur. cf. G. Schneider de voc. Gr. in -ρος terminatis p. 40 s., Vaničeck E. W. p. 1062. — E. M. 611 2 ξηρὸν καὶ ξερόν· παρὰ τὸ ξῶ ῥῆμα ἢ ξέω. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύλων. εἴ τι γὰρ ἔξυσται ξηρόν· γίνεται δὲ κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ε ξερόν, ἢ παρὰ τὸ σκληρὸν ἐκβολῇ τοῦ λ καὶ κράσει. Eust. 1540 9 συνέσταλται δὲ ἐκ τοῦ ξηροῦ τὸ „δὲ ξερὸν ἠπείροιο", cf. schol. E ad ε 402. sed idem Eust. 1540 18 ἴσως δὲ καὶ ἄλλως τὸ ξερὸν ἐκταθὲν ἐποίησε τὸ ξηρὸν non recte. a ξέω ducunt praeterea id. 855 43, 1540 9, E. Or. p. 111 14. — Stephanus in thes. V 1659 sola forma a σχερὸς vel χέρσος vocem diversam esse iudicat.) est adiectivi neutrum substantivi loco usurpatum. siccum, locus aridus. ε 402 ῥοχθεῖ γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, schol. V πρὸς τὸ ξηρὸν τῆς γῆς. λέγει δὲ το πετρῶδες τῆς ἀκτῆς, Hesych. ξερόν· τὸ ξηρὸν τῆς γῆς. χέρσον.

ξεστός (a ξέω. cf. Vaničeck E.W. p. 1117, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 304.) rasus, politus. ξεστοῖο -οῦ -ῷ -όν -ήν -ῶν -οῖσι(ν) -ῇς.) 1) de lapidibus vel rebus lapideis. *Z* 244 248 ξεστοῖο λίθοιο, *Σ* 504 θ 6 ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισ(ι), κ 211 τετυγμένα δώματα Κίρκης ξεστοῖσιν λάεσσι cf. [253] qui versus in plerisque libris man. omittitur, *Z* 243 *Y* 11 ξεστῇς αἰθούσῃσιν, σ 33 οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ cf. χ 72. οὐδὸς autem et ligneus ε 245 ρ 339 φ 43 et lapideus θ 80 υ 258 ψ 88 *I* 104 et aëneus η 89 93 fingitur. 2) de rebus ligneis. η [174 schol. ἀθετεῖτο τὸ ἔπος κ. τ. λ.] κ 370 ο 137 ρ 93 ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν, π 408 ξεστοῖσι θρόνοισι v. l. λίθοισι, ξ 350 ξεστὸν ἐφόλκαιον, μ 172 ξεστῇς ἐλάτῃσιν, *Ω* 322 γέρων ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου, A. Mor. edd. veteres γεραιὸς ἑοῦ, schol. A γρ. γέρων ξεστοῦ. cf. Grashof Fuhrw. p. 7, Frieb Fuhrw. p. 8. δ 272 ἵππῳ ἐνὶ ξεστῷ de equo illo ligneo. 3) corneae materiae tribuitur. τ 566 οἱ δὲ sc. ὄνειροι διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι, cf. 503 πύλαι αἱ μὲν γὰρ κερέασσι τετεύχαται. — Collocatur aut in arsi prima aut in thesi secunda, tertia, quarta. exceptis locis δ 272 σ 33 χ 72 substantivum suum antecedit. (ἐΰξεστος, περίξεστος.)

ξέω (ex ξεσω ortum esse, ξεστὸς forma adducti, iudicant Leskien in Curt. Stud. II p. 91 11, Kuhn in Kuhn Ztschr. II p. 138, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 444; ex ξεϝω autem profectum esse existimant Aufrecht in philol. transact. 1867 p. 22, Benfey Kuhn Ztschr. VII p. 54, Vaničeck E. W. p. 1117, utrique ad rad. kshu skr. kshnu lit. sku-tu referentes. sed Bopp Gl. p. 103 a ad skr. kshud.) scalpo, dolo. ἔξεον ξέσσε(ν). usurpatur semper de ligno poliendo. ε 245 δοῦρα . . πελέκκησε δ' ἄρα χαλκῷ, | ξέσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε cf. ρ 341 φ 43. ψ 199 λέχος ἔξεον. (ξεστός ἐΰξεστος ἐΰξοος κεραοξόος. ἀμφιξέω ἀποξέω.)

ξηραίνω (ducitur a ξηρός, quod ex σκηρος profectum et ad skr. rad. kshâ referendum esse putatur. cf. Curtius Verb. I p. 364, Vaničeck E. W. p. 1062. v. s. v. ξερός. de notione v. Heinr. Schmidt Syn. II p. 329 s.) arefacio. *Ψ* 345 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον vi ignis, quem Vulcanus inmisit cf. 348. — *Ψ* 346 ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν | αἶψ' ἀνξηράνῃ quo loco legitur ἂν ξεράνῃ in libris Ven. A DEG Townl. b d, quod vulgo in editionibus prius ferebatur, etsi ἂν particulae insolita est collocatio, compositum ἀνξεράνῃ quod Syr. HLS exhibent, recentiores receperunt. in Vrat. A αἶψα ξηραίνῃ, quare fuerunt qui αἶψα ξεράνῃ scribendum esse censerent. cf. Grashoff Ztschr. f. Alt.-Wiss. 1837 p. 579. (ἀνξηραίνω.)

ξίφος (veteres aut a ξέειν, alii a ξαίνειν, aut ab ὀξύνειν aut a ξύειν ducunt. cf. E. M. 611 6, Gud. 415 26, Or. 111 9, schol. νεωτ. ad *A* 194. est autem pro aeol. σκίφος, cognatum cum altnord. scafa, germ. scaba gr. σκάπτειν. cf. Kuhn in Kuhn Ztschr. IV p. 36, Curtius Grdz.⁴ p. 688, Fick vergl. Woert. der indog. Spr.² p. 406, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 192, Vaničeck E. W. p. 1073. sed Pott E. Forsch.² II p. 369 vocem ex lingua semitica translatam ratus, idem atque arab. saif, kopt. sifi esse contendit, cui

Savelsberg Kuhn Ztschr. XVI p. 72 s. accedit.) ensis, gladius. nom. acc. ξίφος, -εος -εϊ -ει -έεσσ' -έεσσι -εσι(ν). ξίφος Γ 18 367 Κ 261 Π 333 340 Υ 476 χ 326, Α 210 ξίφος ἕλκεο. ξίφεος Θ 414, λ 531 ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, Γ 273 Τ 353 μάχαιραν, ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο. ξίφει Λ 109, ξίφεϊ Δ 146. ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο Η 273, ὁρμηθήτην Ρ 530, ξιφέεσσι συνέδραμον Π 337, νύσσοντες ξίφεσιν Ν 147 Ο 278 Ρ 731 cf. Ξ 26 Π 637. τύπτον δὲ ξίφεσιν ω 526. epitheta adduntur ξ. ἄμφηκες Φ 118 π 80 φ 341, ἀργυρόηλον Η 303 Θ 406, Β 45 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργ. cf. Θ 416, Γ 334 Π 135 Τ 372 ξ. ἀργ. χάλκεον, κ 261 ξ. ἀργ. μέγα χάλκεον, Γ 361 ἐρυσσάμενος ξ. ἀργ. cf. Ν 610 ad quem locum Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει χείρεσσι μάχαιραν. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Ὅμηρος τὴν παραξιφίδα μάχαιραν καλεῖ, τὸ δὲ πολεμιστήριον ξίφος, cf. Duentzer Zenod. p. 112. λ 97 ξ. ἀργ. κουλεῷ ἐγκατέπηξ(α). μέγα: Α 194 ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, 220 ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μ. ξ., ξίφος ὀξὺ φ 34, ι 300 κ 294 535 λ 48 ξ. ὀ. ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Δ 530 ἐρύσσατο δὲ ξ. ὀ. cf. Ξ 496 Υ 284 Φ 116, Μ 190 ἐκ κολεοῖο ἐρ. ξ. ὀ., β 3 δ 308 υ 125 περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ cf. φ 431 ξ 528, φ 119 ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων. Ν 576 ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε . . Θρηικίῳ μεγάλῳ, Ε 146 Υ 459 ξίφεϊ μεγάλῳ οὐτάζων, Ο 712 ξίφεσιν μεγάλοισι Ariston. schol. A ἀθετεῖται cf. ad v. 714, obversatur Didym. ib. ad v. 713. Π 332 Υ 475 ξίφει ἤλασε κωπήεντι. χ 443 θεινέμεναι ξίφεσι τανυήκεσιν. — Varia lectio Σ 231 pro ὀχέεσσι alii ξιφέεσσι cf. La Roche, Duentzer Zenod. p. 149. — Collocatur in thesi priore plerumque secundi vel quarti pedis. — Gladius apud poëtam ξίφος, ἄορ, φάσγανον, χαλκὸν appellatus, a μάχαιρα distinguitur cf. Arist. in schol. A ad Γ 271 ἡ δ. ὅ. τὴν παραξιφίδα μάχαιραν καλεῖ. διὸ καὶ λέγει αὐτὴν παρηρτῆσθαι τῷ κουλεῷ τοῦ ξίφους. τὸ δὲ πολεμιστήριον ἄορ ξίφος φάσγανον [καλοῦσι] συνώνυμα γάρ. cf. eundem ad Λ 844, Σ 597, Ν 610, schol. BL ad Τ 252, Lehrs Ar.² p. 89. Gladio, cum res cominus gereretur, hasta vel emissa vel fracta utebantur; atque quod erat et aeneus et bipennis ἀμφηκές, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, et satis longus, τανυηκές, et acutus, ὀξύ, feriendo aeque ac pungendo aptus erat. Ornatus est capulo, ex argento facto Α 219 Θ 403, quem ipsum clavis argenteis vel aureis distinctum fuisse concluditur inprimis ex locis λ 97, ubi Ulixes ξίφος ἀργυρόηλον in vaginam recondere dicitur et Λ 29 ubi haec leguntur ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἧλοι χρύσειοι πάμφαινον, αὐτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν ἀργύρεον. unde eos erravisse apparet, qui vaginam clavis ornatam fuisse opinantur. cf. Helbig das hom. Epos nach den Denkmaelern erlaeutert p. 237 s. apud quem gladiorum antiquorum, qui nuper reperti sunt, simulacra delineata videntur. sed Ariston. schol. A ad Β 45 ὅτι Ἀγαμέμνονος ξίφος νῦν ἀργυρόηλον, ἐν ἄλλοις δὲ Λ 29 χρυσόηλον . . . τὰ τοιαῦτα δὲ κυρίως οὐ λέγεται, ἀλλὰ κατ' ἐπιφοράν ἐστι ποιητικῆς ἀρεσκείας. ὥσπερ δὲ τὰ περὶ τὸν θώρακα καὶ τὴν ἀσπίδα διαφερόντως φράζει οὕτω καὶ τὸ ξίφος κοσμεῖ. vagina reconditus, balteo aptatus, ex umero, qui dexter an laevus fuerit dubitatur, pendebat. cf. Ariston. schol. A ad Ξ 405 ἡ δ. ὅτι καὶ τὰ ξίφη καὶ τὰς ἀσπίδας ἐκ τελαμώνων ἀνῆπτον· διὸ δύο. haec sunt, quae ipse poëta de gladio tradit. cf. Buchholz hom. Real. II a p. 349 s. sed viri docti, ensibus antiquis repertis, gladii laminam circa duos digitos latam, quindecim longam fuisse docent, capulum sex vel septem digitorum in crucis formam redactum, neque arcu neque alio tutamento defensum; totum gladium duas libras pondo fuisse. cf. Koechly u. Ruestow Gesch. des griech. Kriegswesens p. 19, Helbig l. l. p. 237 s.

ξουθός (eiusdem et notionis et stirpis ac ξανθός, ex quo ortum esse ita ut nasali eiecta pro simplici vocali diphthongus existeret docent Joh. Schmidt Voc. I p. 115 181, Brugmann de product. supplet. in Curt. Stud. IV p. 75, Vaniček E. W. p. 1069, Curtius Grdz.⁴ p. 511, Heinr. Schmidt Syn. III p. 35. Hesych. ξουθά· οὐ μόνον ξανθά, ἀλλὰ καὶ λευκὰ καὶ πυῤῥά. idem et E. M. 612 29 alias etiam notiones voci tribuunt.) flavus. h. XXX 13 οἱ δ' sc. Διὸς κοῦροι ἐξαπίνης ἐφάνησαν ξουθῇσι πτερύγεσσι δι' αἰθέρος ἀίξαντες.

ξύλον (vulgo a ξύω ducitur. cf. E. M. 611 19, E. Or. 111 11, Eust. 245 5, 863 4, Vaniček E. W. p. 1117, Duentzer Kuhn Ztschr. XVI p. 30, Remisch de nom. Gr. in -λος terminatis Vratisl. 1877 p. 6; dubitat Woerner subst. Hom. appell. ind. p. 28. Et Bopp Gl. p. 83b „kâshta lignum. e syllaba kâsh gr. ξυ vocis ξύλον litteris transpositis et a attenuato in υ explicari posset".) lignum. ξύλον -α. 1) sing. truncus Ψ 327 ἕστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης, ἢ δρυὸς ἢ πεύκης. 2) plur. ligna quae accenduntur aut flammae faciendae causa Θ 507 ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε cf. 547 quibus locis de ignibus ad castra tuenda accensis sermo est, Ω 778 ἄξετε . . ξύλα ἄστυ δὲ ad rogum exstruendum, Σ 347 Θ 436 ὑπὸ δὲ sc. χαλκῷ ξύλον δαῖον, ο 322 πῦρ τ' εὖ νηῆσαι διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι, ξ 418 κέασε ξύλα νηλέι χαλκῷ cf. υ 161. h. Merc. 108 σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλά, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην, 136 ξύλα κάγκαν' ἀγείρας, aut ut pro luminibus sint τ 64 νήησαν ξύλα πολλὰ φόως ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι, σ 308 περὶ δὲ ξύλα κάγκαν' ἔθηκαν αὖα πάλαι περίκηλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ, καὶ δαΐδας μετέμισγον. — Collocatur in thesi priore plerumque quarti pedis. (ξύλοχος, ἄξυλος, Ἄξυλος.)

ξύλοχος (alii compositum ex ξύλον et ἔχω pro ξυλολοχος esse iudicant Woerner subst. Hom. appell. ind. p. 24, Hentze in Ameisii app. ad δ 335, alii ut Duentzer Kuhn Ztschr. XV p. 43 s., Weck hom. Personennamen Metz 1883 p. 26 id fieri posse negantes, -οχος nihil nisi suffixum esse statuunt. atque Weck „Kleinholz", „Unterholz" explicat. Vox fem. gen., natura adiectivum pro substantivo usurpatur ita ut ὕλη subaudienda sit cf. Eust. 534 32 ξύλοχος δὲ κατ' ἔλλειψιν τόπος ὀρεινός, πυκνὸς ξύλοις. μυριαχοῦ δὲ ἡ τοιαύτη λέξις οὕτω κεῖται κατὰ γένος ὡς ἐπὶ πολὺ θηλυκόν, ὅτε καὶ λείπει ἡ ὕλη, ἵν' ᾖ ξύλοχος ὕλη. de notione v. praeterea E. M. 611 21, Hesych., schol. A ad Φ 571; schol. V ad Ε 162 ξύλοχον· τόπον σύνδενδρον· οἱ δὲ κοίτην θηρίου. cf. B ad δ 335, Eust. 1498 30.) dumetum. Leguntur formae ξυλόχοιο -ῳ -ον. τ 445 ἐκ ξυλόχοιο erumpit aper, Ε 162 ξύλοχον κάτα βοσκομενάων sc. βοῶν, Λ 415 εἰσι

βαθείης ἐκ ξυλόχοιο sc. κάπριος, Φ 573 πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο. addito genetivo eius bestiae, quae in dumeto versatur, δ 335 ρ 126 ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος νεβροὺς κοιμήσασα. Eust. 1498 30 ξύλοχος δὲ ἀλλαχοῦ μὲν ἀπολύτως. ἐνταῦθα δὲ (δ 335) λέοντος ξύλοχος. ὡς εἴ τις εἴπῃ κοίτη, τόπος, ὀρεινὴ κατάδυσις. schol. B ad δ 335 ξύλοχον την κατάδυσιν τοῦ λέοντός φησιν, ἢ τὸν φωλεὸν τὸν ἔχοντα ξύλα πολλά, schol. E ib. ἐν τόπῳ ὑλώδει καὶ συνδένδρῳ, ἔνθα τὴν εὐνὴν ὁ λέων ἔχει. — Collocatur in priore thesi secundi vel quinti pedis.

ξυμβλήμεναι sim., ξύν et quae cum ξύν componuntur v. s. v. σύν cet.

ξυνήια (a ξυνός derivatur. schol. ABL ad Α 124 ξυνὸν δὲ ξυνεῖον ὡς κοινὸν κοινεῖον καὶ διαίρεσις Ἰωνικὴ ξυνήιον. cf. E. M. 612 10, Eust. 65 3, 257 12, Leo Meyer vgl. Gr. II p. 458, Lobeck path. prol. p. 472. propter metricam rationem vocem formatam esse Bekker Monatsber. der Berl. Ak. 1857 p. 265 s. dicit. de notione schol. A interl. ad Α 124 ξυνήια· κοινὰ χρήματα. cf. Suid., Hesych., Eust. 65 3.) bona communia. Α 124 οὐδέ τί που ἴδμεν ξυνήια κείμενα πολλά. Nican. schol. AB τινὲς ἐπὶ τὸ κείμενα στίζουσι, καὶ τὸ πολλὰ τοῖς ἑξῆς συνάπτουσι, κακῶς. cf. Friedlaender Nican. p. 142 s., Ameis-Hentze ad l. l.

ξυνήιος (a ξυνός derivatur. v. supra.) communis. Ψ 809 τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήια ταῦτα φερέσθων.

ξυνός (cognatum cum κοινὸς et lat. praep. cum con, Ionicae dialecti esse docent Buttmann lex. II p. 264, Pott E. Forsch. II[1] p. 840 s., Curtius Grdz.[4] p. 533; atque Benfey Kuhn Ztschr. VII p. 126 VIII p. 88, Pott E. Forsch. II p. 309, Ahrens Kuhn Ztschr. VIII p. 337 adn., Savelsberg in Kuhn Ztschr. XVI p. 70 ex ξύνος ortum pro ξύνιος esse iudicant. sed vetus gram. quidam in Bekker An. p. 1095 s. fin. Ἀρκάδων· ξυνόν· κοινόν. — minus recte Vaniček E. W. p. 981 vocem ad lat. sequor rad. skr. sak' refert. miras veterum derivationes v. in E. M. 611 29. Leo Meyer vgl. Gr. I p. 192 natura vocem a σκ incepisse contendit. de accentu v. Arc. p. 63 25.) communis. ξυνός -ή -όν. I) proprie. aut absolute ponitur Π 262 ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν, aut genetivus pendet Ο 193 γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων cf. Buttmann l. l. II p. 264. id cur sit schol. A explicare studet. II) translate. Σ 309 ξυνὸς δ' Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα. schol. A κοινὸς ὁ πόλεμος πολλάκις τὸν κτείνειν βουλόμενον κατέκτα. ὅμοιον δὲ τῷ „ἐπιμὶξ δὲ μαίνεται Ἄρης". Eust. 1144 33 κοινὴ ἡ τοῦ πολέμου τύχη καὶ ὁ κατ' αὐτὸν κίνδυνος. cf. Ameis-Hentze qui νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας Ζ 339 comparat. — Collocatur in arsi primi vel in thesi secundi pedis. Derivatur ξυνήιος, componitur ἐπίξυνος.

ξυρόν (neutrum legitur ap. Herod. περὶ μον. λέξ. p. 38 33 et ap. Arc. p. 122 22, 137 13, qui iidem oxytonon esse docent propter υ vocalem brevem, cf. Drac. p. 121 16, Moeris p. 272. apud eundem Arc. p. 68 8 masculinum ut ap. Eust. 796 50, E. M. 611 25, Drac. p. 118 25 profertur. de υ vocalis natura Drac. p. 121 16 τὸ υ ἀδιαφόρως, Moeris p. 272 μακρῶς Ἀττικοί, βραχέως Ἕλληνες, Phot. ξυρὸν ἐκτεταμένως τὰ πολλὰ λέγουσιν, schol. A ad Κ 173 συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον τὴν ξυ συλλαβήν. —atque derivatur a ξύω in E. M. 611 25, E. Or. 112 8. recentiores a skr. kshuras coll. germ. skeran ducunt. cf. Curtius Grdz.[4] p. 688, Joh. Schmidt Voc. II p. 231, Ahrens Kuhn Ztschr. VII p. 337 adn., Aufrecht ib. VIII p. 71, Kuhn ib. III p. 427 s., Vaniček E.W. p. 1120, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 354.) novacula. Κ 173 νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι. Ariston. schol. A ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς· ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ τὰ πράγματα ἡμῶν τριχὸς ἤρτηται, ὅ ἐστιν ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἐστὶν καὶ ἐπὶ ὀξύτητος κινδύνων, μεταφορικῶς, Eust. 796 55 ὅτι παροιμιῶδες τὸ „νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς" ἀντὶ τοῦ νῦν ἐν κινδύνῳ ἐστὶ τὰ καθ' ἡμᾶς καὶ οἷον ἐπ' αὐτῇ τῇ ὀξύτητι καὶ τομῇ τοῦ ξυροῦ. Σοφοκλῆς παραφράζων αὐτὸ εἶπε „ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ". ἐλήφθη δὲ ἡ παροιμία ἐκ τῶν τραυμάτων, ἃ τομῆς ἤδη δέονται. ἐπεὶ δὲ ὁ ξυρὸς ὡς τὰ πολλὰ ὄργανόν ἐστιν ἢ σαρκῶν τομῆς ἢ τριχῶν, ἐνενοήσαντο μεταλαβόντες οἱ νεώτεροι ἐπὶ κινδύνων ἐξ αὐτοῦ παροιμίας ἑτέρας δύο, ποτὲ μὲν πήματα λέγοντες τομῶντα τὰ τομῆς δεόμενα, ποτὲ δὲ τριχὸς φάσκοντες ἠρτῆσθαι τα πράγματα. ἐξ οὗ παραποιήσας ὁ Θεόκριτος ἔφη τὸ „θρὶξ ἀνὰ μέσον". τὸ μέντοι „ξυρὸς εἰς ἀκόνην", ἑτέραν παρὰ τὰ ῥηθέντα ἔχει ἔννοιαν. ὅτι δὲ κινδυνώδης ἔννοια τὸ ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι ἀκμῆς, δηλοῖ Ὅμηρος ἐπαγαγών· ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἠὲ βιῶναι· ὁποῖα τινὰ καὶ τὰ ἐπικινδύνως ξυρώμενα. ὅτι δὲ ἦν τις ξυρὸς καὶ κεφαλὰς τέμνων, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ „ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται" λείπει ὄνομα, ἵνα λέγῃ ὅτι ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταται τὰ ἡμέτερα, ἤγουν τὰ τῶν Ἀχαιῶν. cf. schol. ad Theocr. 22 6 et Erasm. ad l. l. valet igitur locus: res in novaculae acie sita est, i. e. in summo discrimine est. cf. Renner, das Formelwesen im griech. Epos p. 24, Am.-Hentze ad Κ 173, Helbig das hom. Epos nach d. Denkmaelern erlaeutert p. 171 s.

ξυστόν (a ξύω ducitur, cf. Eust. 863 3, Suid., Vaniček E. W. p. 1117, Franz de nom. Gr. quae e part. orta sunt p. 49, Bopp Gl. p. 103a. Eust. 1496 28 ἐπεὶ δὲ καὶ ξύεσθαι ἐπὶ ξύλου λέγεται, εἰκότως καὶ δόρυ ξυστόν φαμεν, cf. id. 863 1, 427 22, E. M. 611 26. Goebel lex. II p. 621 ξυστὸν ‚vibratum' interpretatus a stirpe ξυ rad. suae σπα σπι σπυ spirare ducit. ξυστόν, quale fuerit, explicare student Grashoff Schiff p. 31, Koechly u. Ruestow Geschichte des griech. Kriegswesen p. 19, Koepke das Kriegswesen der Griechen p. 125 s., Helbig das hom. Epos nach d. Denkmaelern erlaeutert p. 245, Buchholz hom. Real. II a p. 347 s. 367.) hastile rasum et ferro praefixum, hastis multo longius, quo ad naves defendendas utebantur. Leguntur formae ξυστῷ ξυστὸν acc. ξυστοῖσι. 1) hasta navalis. Ο 388 οἱ δ' sc. Ἀργεῖοι ἀπὸ νηῶν . . μακροῖσι ξυστοῖσι sc. ἐμάχοντο, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειντο, μακρὰ κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ, 677 νωμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι, κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ, Ν 497 μακροῖσι ξυστοῖσι. 2) hasta. Λ 565 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος Troiani Aiacem sequebantur, Δ 469 Λ 260 οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ. — Collocatur semper in secunda thesi.

ξύω (alii pro ξυσω Leskien in Curt. Stud. II

p. 91 11, Leo Meyer vgl. Gr. I p. 444, Kuehner ausf. Gr. I² p. 874, alii pro ξυjω Brugmann de product. supplet. in Curtius Stud. IV p. 185 12, Vaničeck E.W. p. 1117 esse censentes, Chalkiopulos in Curtius Stud. V p. 368 ex ξαϝω ortum iudicans, cum ξέω vel ξαίνω cognatum esse existimant. sed Benfey Kuhn Ztschr. VII p. 54 ex ξεύω, quod pro ξεϝω sit, contractum esse existimat, cf. Curtius Verb. I p. 309, Stephanus Thes. V p. 1699. atque Bopp Gloss. p. 103 a dubitans ad skr. kshud i. e. contundere, Fick vgl. Woert.² p. 54 1000, Vaničeck l. l. ad skr. kshnu i. e. acuere referunt. Goebel lex. II p. 621 ξύειν ‚vibrare' interpretatus a rad. sua σπα σπι σπυ ducit. — de υ vocali ap. poëtam semper producta vide Kuehner l. l. I² p. 874. — de notione Herodian. ap. Eust. 1766 34 ὡς ταὐτόν ἐστι τό τε ξύειν καὶ τὸ κνεῖν ἤτοι κόπτειν, Thom. Mag. p. 616 ξέω ἐπὶ ξύλων, ξύω δ' ἐπὶ σαρκός. sed Suid. ξύει· γράφει, ὡς παρ' Ὁμήρῳ. idem tradit Hippocr. p. 552 46 ξῦσαι· χαράξαι ἐπιγράψαι. Hesych. ξύει· τρίβει.) rado, polio. Formae leguntur ξῦον ἔξυσ(ε). I. proprie. χ 456 λίστροισιν δάπεδον . . . ξῦον, libri CDKNQ ap. La Roche ξύον exhibent, etsi in prima arsi legitur. II. translate. Ξ 179 ἑανὸν ἕσσαθ', ὅν οἱ Ἀθήνη ἔξυσ' ἀσκήσασα. explicant schol. BL ἐκέρκισεν· ξύουσι γὰρ τὴν κρόκην πρὸς τὸ πυκνωθῆναι. οἱ δὲ ἐλέανεν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔγραψε μετὰ το ὑφανθῆναι. cf. Eust. 976 18. atque est levavit vestem confectam, cf. Ap. Soph. p. 70 13 λεπτῶς κατειργάσατο, Ameis-Hentze, Duentzer, La Roche, Faesi-Franke, Heyne ad l. l. sed Koch ad l. nimis artificiose intellegit verbum de veste ex telis lēvibus confecta. (ξυστόν, ξύλον? ἀποξύω.)

Corrigenda et addenda.

Vol. I. P. 1 adde s. ἆ Α 816. — p. 2 s. Ἄβαντες l. 6 lege Β 541 s. — p. 3 s. ἀγαθός adde Κ 60; pro Γ 257 Δ 300 lege Γ 237 λ 300. — p. 4 s. ἀγάλλομαι l. Υ 222, s. ἄγαλμα l. Δ 144. — p. 5 s. Ἀγαμέμνων l. 29 lege pro 551 Ε 552, l. 25 pro 284 γ 164; ibid. p. 6 adde Γ 182 ante μοιρηγ. — p. 9 s. ἄγγελος adde Β 63, s. ἄγε Δ 141 Κ 479; ib. s. ἄγγος adde β 289. — p. 13 ἀγινέω lege χ 198. — p. 16 s. ἄγνυμι lege 1852 et tolle ex comp. ἐκ. — s. ἀγοράομαι adde υ 244. — p. 17 s. ἀγορεύω adde Η 464 Κ 479 et ἐξ. — p. 24 s. ἄγω lege ἅμαξαν et ἄγησι. ο 452 lege ἄγοιμ' pro ἄγοις. — p. 31 s. ἀείρω lege δ 57 α 141 παρ (pro κατέθηκεν. — p. 35 s. ἀθάνατος lege ψ (pro Ψ) 336 et h. Merc. 415 (pro 144), adde h. Merc. 366. — p. 36 s. eadem voce dele Merc. 325 Cer. 220 Ap. 135. — s. Ἀθηναίη lege h. 28, 1 (pro 1555) et h. Ath. 11, 1 (pro II 1). — p. 39 s. Αἰακίδης lege Σ 433 et λ 471, adde etiam λ 538; s. Αἴας lege γ (pro α) 133. — p. 43 s. αἰδοῖος lege ρ 578 κακὸς δ'. — p. 47 s. αἰθαλόεις lege Σ 25 (pro 55); s. Αἴθη lege Ψ 525 (pro 512); s. αἰθήρ lege h. Ap. 434 (pro 484). — p. 51 s. αἰνός lege 475 476 (pro 455 456). — p. 55 s. αἱρέω lege: male (pro mala). — p. 56 s. αἶσα lege Ι 378 (pro 487). — p. 58 s. αἰσχύνω adde compos. καταισχύνω. — p. 59 s. c) αἶψά κε adde ρ 561. — p. 67 s. ἀκριτόμυθος adde Β 246. — p. 70 s. ἀλάομαι lege β 370 κακὰ (pro ἄλγεα). — p. 71 s. ἄλγος lege λ (pro Λ) 582. — p. 72 lege ἀλέη (pro ἀλεή). — p. 73 s. Ἀλέκτωρ lege δ 10; s. ἀλεξητήρ lege Υ 396. — p. 75 s. ἀλητεύω lege ἀπέπαυσας (pro κατ.). — p. 79 s. ἀλλὰ καὶ ὣς adde Π 80 et lege Φ 133 (pro 123); s. ἀλλά lege Τ 71 κάμνειν; s. ἄλλος lege ι 351 (pro 349) et h. Merc. 538 (pro 537). — p. 83 s. ἄλλος post κ 380 dele 337; s. καὶ ἄλλος lege Κ 146 (pro 144), Ο 224 (pro 242), Ρ 203 (pro 202), Ω 484 (pro 487), α 47 (pro 247). — p. 84 lege ο 321 (pro 320) et Ε 524 (pro 529). — p. 85 lege ψ (pro Ψ) 110. — p. 86 s. ἄλλοτε lege Α 590 καὶ ἄλλοτε; s. ἀλοιάω lege Ι 568. — p. 89 s. Ἀλφειός adde h. Merc. 398 h. XXXIV 3. — p. 90 s. ἀλφή lege Ι 540 ἔρδεσκεν et Φ 346 (pro 347). — p. 90 s. ἅμα d) lege Ν 299 (pro 699) et h. Merc. 515. — p. 93 s. ἄμβροτος lege Υ 358 (pro 338) et Ω pro Υ) 460. — p. 94 s. ἀμέγαρτος lege h. Merc. 542 (pro 452); s. ἀμείβω lege h. Cer. 275 εἶδος (pro κάλλος). — p. 95 s. ἀμηχανέων lege h. Merc. 447. — p. 98 s. ἀμύμων l. 12 lege h. Ap. 100 epith. dei. — p. 100 s. ἀμφί tolle κ 262. — p. 101 s. III lege h. Merc. 306 (pro 360) et Braune. — p. 104 s. ἀμφιγυήεις lege Σ 614 (pro Ε) et adde Σ 383. — p. 107 s. ἀμφιπένομαι lege Am. ad ο 467. — p. 108 s. Ἀμφιτρίτη pone post μ 97 interpunctionem; pro 60 lege μ 60. — p. 111 s. ἄν lege 1857 (pro 1837). — p. 112 lege Δ 223 (pro 723) et Φ 560 (pro 560). — p. 113 s. ἄν c. coni. adde Γ 54. — p. 118 s. ἀνακράζω lege ξ 467; s. ἀνακλίνω lege τ 150 (pro 159); s. ἀναμίσγω lege κ 235; s. ἀναμορμύρω lege μ 238. — p. 120 s. ἀνασεύω lege 1852. — p. 121 s. ἀνάσσω adde h. Merc. 571; s. ἀναφαίνω lege h. Merc. 16. — p. 123 s. ἀνεκτός lege: fere semper cum neg., et adde υ 83. — p. 126 s. ἀνήρ dele Τ 371. — p. 129 s. ἀνθεμόεις dele: in exitu versus; s. ἀνθέω lege λ 320 (pro 530). — p. 132 s. ἀνίστημι lege Ψ 491 734 φάτο μῦθον (κατέρυκε) pro μετέειπεν. — p. 138 s. ἄντομαι lege Ο 698 (pro 694); s. ἄντροον adde ω 6. — p. 139 s. ἀνύω lege h. Merc. 337 (bis). — p. 141 s. ἀοιδή adde h. X 6. — p. 149 lege: Herod. ἑξῆς. — p. 151 s. ἀποβάλλω lege h. Merc. 388. — p. 152 s. ἀποδίδωμι lege Herod. Α 129. — p. 153 s. ἀπολείβω lege Doed. Gl. 390 et Athen. XIII 582ᵈ. — p. 154 lege Σ 107 (pro 127) h. Herm. 227 (pro 225); post 357 adde h. Merc. 333: lege Φ 229 (pro 228), dele h. Ap. 9, 271. — p. 157 s. ἀπορραίω lege α 403 (pro 430). — p. 159 s. ἅπτω lege Ω 712 (pro 721). — p. 162 lege τ (pro Τ) 185. — p. 164 lege ρ 271 (pro δ). — p. 166 lege ἀράχνια. — p. 166 s. ἀράω lege h. VI 16 (pro 6). — p. 167 s. Ἀργεῖος dele post Ν 417: 87, adde post Κ 453: Ν 828; ad Ἀργείων adde δ 273; s. ἀργειφόντης adde h.

Cer. 346 377. — p. 168 s. ἀργύρεος adde η 91; s. ἀργυρότοξος adde h. Merc. 318. — p. 175 s. Ἀρκαδίη adde h. Merc. 2 h. XVIII 2 h. XIX 30. — p. 176 s. ἅρμα lege Ψ (pro Φ) 582; s. ἁρματροχιή lege Ψ (pro ν) 502; s. ἁρμονίη lege ε 248. — p. 178 s. ἄρουρα adde h. Ap. 69. — p. 180 s. ἄρχω lege I 102 (pro 107). — p. 182 s. ἀσπασίως lege κάμψειν. — p. 185 s. ἄστυ lege Σ 207 (pro 247). — p. 191 s. Ἀτρείδης lege Ψ 658 (pro 358). — p. 196 s. αὐτάγρετος lege π 148 (pro 48). — p. 198 s. αὖτε lege φ 199 (pro 198) et λ 615 (pro 614). — p. 199 s. αὖτε adde post Ψ 278: h. Merc. 303. — p. 200 s. ἀυτμήν (in fine) lege δ (pro α) 289. — p. 203 post coaluit etc. adde N 734. — p. 207 s. αὔτως adde h. Merc. 488. — p. 210 s. ἀφνειός lege α 232 (pro 332). — p. 212 s. Ἀχαιίς lege Λ 770 (pro 769); s. κάρη κομ. Ἀχαιοί adde Σ 359; s. Τρώων καὶ Ἀχαιῶν adde M 431 ω 38. — p. 213 s. καρηκομόωντας Ἀχ. adde T 69. — p. 217 s. ἄψορρος adde h. Ap. P. 258 et h. Merc. 505. — p. 218 s. ἀωτέω lege N 716 τόξοισιν καὶ. — p. 219 adde βαθύκληρος ep. 16, 4. — p. 220 s. βαίνω lege σ 428 (pro 248). — p. 221 lege h. Ap. P. 247 (pro 347) et Κρουνούς. — p. 222 s. βαίνω lege O 237 (pro 327) et h. Cer. 431 (pro 341) et χρυσείοισι (pro κολλητ.); s. Βαλίος T 400 (pro I). — p. 223 lege Am. app. π 106 et h. Merc. 298 (pro 328); lege Ψ 697 (pro 397). — p. 225 lege h. Cer. 194 (pro 344). — p. 227 s. βασιλεύω adde α 392. — p. 229 s. βέλος lege λ 173 (pro 473) et ο 411 (pro 141). — p. 230 s. βιβρώσκω adde compos. καταβιβρ. — p. 231 s. βίοτος lege γ 301 χρ. ἀγείρων. — p. 232 s. βλάπτω adde compos. καταβλ. — p. 234 s. Βορέης ante ξ 299 adde ξ 253. — p. 236 s. βουλεύω lege h. Merc. 167 (pro 197). — p. 241 s. Βρισεύς lege I 274 (pro 174); s. βροτός lege h. Ap. P. 186; adde βρύχει, βρύχοι ep. 14, 13. — p. 242 s. βυσσοδομεύω adde ι 316. — p. 243 s. γαῖα lege h. Merc. 427 (pro 428) et θ 555 (pro ι) et ζ 315 (pro 135). — p. 246 s. καὶ γάρ adde ψ 118 et h. Cer. 258; dele ε 170, lege ι 357 (pro 337). — p. 247 s. γέ dele γ 277. — p. 248 lege μ 280 (pro 380) et ψ 166 257 (pro φ); adde post κεῖνόν γε: Z 284 α 163 δ 836; κείνῳ γε. — p. 252 s. γέντο lege Σ 476 (pro 479). — p. 253 s. γέρας adde h. XXIX 4; s. γέρων lege Ω 322 (pro 323). — p. 255 s. γῆρας lege h. Ap. P. 15. — p. 256 s. γίγνομαι lege h. Ap. P. 182 (pro 138) et ρ 285 (pro 385). — p. 257 lege Ω 436 μή μοι et lege E 63 γένοντο. — p. 258 s. γιγνώσκω dele 299 312. — p. 261 s. γνάμπτω lege H.U pro HN; s. γόμφος lege ε 248 (pro 284). — p. 268 s. δαίμων adde compos. κακοδαίμων et εὐδαιμονίη. — p. 271 s. δάκρυ lege χ 447 (pro 477). — p. 272 s. Δαμαστορίδης lege χ 212 (pro 212). — p. 273 s. δάμνημι lege Π 561 εἰ . . τιν' ἑτ. — p. 278 s. δέ τε adde X 30. — p. 282 s. δείκνυμι lege h. Merc. 393 (pro 373) et δ 59 (pro 95). — p. 283 s. δεινός lege h. Ap. P. 223 et χ (pro X) 124 et ε 402 (pro 304). — p. 285 s. δεξιός lege ρ 504 (pro 502). — p. 288 s. δεῦρο lege Ψ (pro ψ) 485. — p. 291 s. δέω lege ω 229 (pro 299) et β 425 (pro 245); s. δή lege h. Ap. P. 258 (pro 259). — p. 292 lege η 143 (pro 413) et ζ 110 (pro 100), Π 471 (pro 171), M 143 (pro 483), θ 131 (pro 231), h. Ap. Del. 127 (pro 167), Cer. 483 (pro 484); adde θ 377 ι 310 343 χ 260 X 379 h. XXVI 7. — p. 293 s. καὶ δή lege h. Ap. P. 253. — p. 294 adde δηλητήρ ep. 14, 8. — p. 296 s. δῆμος adde compos. δημοβόρος et καταδημοβορέω. — p. 297 s. δηρός lege M 300 ὅς τ' et α 203 (pro 263). — p. 306 s. δίδωμι lege Ψ 183 (pro 138). — p. 310 s. Διομήδη lege Φορβ.; s. Διομήδης lege K (pro κ) 159 s. — p. 311 s. δῖος lege Ὀδ. γ 121 (pro 121) et infra h. Ap. P. 248 (pro Ap. 249). — p. 314 s. Διώρης lege Δ (pro E) 517; s. δμωή lege η 103 ἱστοὺς ὑφ. — p. 315 s. δμωός lege φ (pro ρ) 244. — p. 316 s. δόλιος lege X (pro Φ) 15. — p. 321 s. Δράκανον lege h. XXXIV 1. — p. 323 s. δύο adde post M 171: N 236 et post N 198 adde δύ' αἶγα λέοντε, et post N 201: Σ 163. — p. 324 adde δύσβωλος ep. 7, 3. — p. 325 s. δυσμενής lege ξ 218 (pro 213); s. δύστηνος lege ρ 501 (pro γ); s. δύω lege δύνω. — p. 326 s. δύω lege θ 417 (pro 147) et ε 482 (pro 4824); p. 327 s. δῶμα adde post h. Ap. P.: 9. — p. 328 s. δῶμα lege γ 387 (pro 378) et ω 183 (pro 133); s. δῶρον ad a) adde σ 301. — p. 330 lege β 70 (pro 60). — p. 331 s. ἐγγυαλίζω adde P 613. — p. 332 s. ἐγείρω lege H 434 (pro 334). — p. 333 s. ἐγκλίνω lege χ 156 (pro 195). — p. 334 s. ἔγχος lege Y 345 (pro 341) et Δ 447 σὺν δ' ἔγχεα. — p. 335 s. ἐγχρίμπτω lege Ψ 334 (pro 314). — p. 336 lege M (pro H) 113. — p. 337 lege Φ 226 (pro 286), dele Π 523. — p. 338 lege ζ 239 (pro 139). — p. 339 lege X 122 (pro 121) et π 235 (pro 236) et X (pro Φ) 233 261; lege ζ 57 η 208 242 θ 318; lege π 91 (pro 61). — p. 341 s. ἐδητύς lege φ 306 (pro 308). — p. 342 s. ἕδω lege β 140 ὑμὰ. — p. 343 s. ἕζομαι lege Krueger p. 165 et Y 149 (pro 179) et ο 134 (pro 143). — p. 344 s. ἐθέλω lege Ω 335 (pro 355). — p. 345 lege ο 328 (pro 326). — p. 348 lege σ 375 (pro 515). — p. 349 lege χ 76 (pro 86). — p. 350 lege Π 847 (pro 874). — p. 357 s. εἴκω lege α 292 (pro 291). — p. 368 lege ω 451 (pro 455). — p. 369 lege Ψ 830 (pro 330); s. Εἰραφιῶτα lege h. XXXIV 2 20 (pro 26, 2). — p. 370 s. εἰροπόκος adde h. Merc. 288. — p. 380 s. ἕκαστος lege ν 76 (pro 16). — p. 382 s. ἐκεῖνος lege β 183 (pro 163). — p. 383 s. ἑκηβόλος adde h. XXV 2. — p. 387 s. ἐκχέω lege θ 279 ἐξεκέχυντο et schol. BEQ. — p. 388 s. ἔλαιον adde δ 49 252 θ 454 ρ 88 ψ 154 ω 366. — p. 390 s. ἐλαχύς lege K 357 (pro 356). — p. 392 s. Ἑλένη lege δ 569 (pro 568). — p. 399 s. ἐμμεμαώς adde Ω 81 v. l.; s. ἐμός χ 463 (pro 464). — p. 405 lege λ 191 (pro 131). — p. 408 lege ι 546 (pro 516) et h. Ven. 236 (pro 234). — p. 420 lege s. ἔνθεν μ 211 (pro κ). — p. 424 s. ἔντεα lege P 162 (pro 172). — p. 438 s. ἔπειτα lege ω 235 (pro 245). — p. 452 s. ἐπιβαίνω adde post E 666: μ 77. — p. 459 s. ἐπιρρέω lege Eust. 336, 9. — p. 466 s. Ἑπτάπορος lege Strab. 554. — p. 471 s. ἐρείπω adde compos. ὑπ. — p. 492 lege Ἕκτορος (pro Ἄκτ.) — p. 494 s. ἐτήτυμος lege Eust. 1135, 1. — p. 495 s. ἔτι lege δ 736 (pro 763). — p. 507 s. εὐρύχορος lege Am. ad δ 635. — p. 520 s. ζείδωρος lege h. Ap. 69 (pro 64). — p. 522 lege h. Merc. 579 (pro 576). — p. 527 s. ἤ lege Π 590 γ 217 (pro 217) et θ 206 (pro 226) et θ 584 (pro 586). — p. 533 s. ἠδέ adde post B 118: I 25. — p. 540 s. ἠμαθόεις lege β 214 (pro 2214). — p. 555 s. θάπτω adde comp. καταθ. — p. 558 s. θέλγω adde comp. καταθέλγω. — p. 594 s. ἱμερτός adde ep. 10, 2 et 3. — p. 606 s. ἴσχω adde compos. καταίσχω, κατίσχω. — p. 607 s. Ἰφίνοον lege

Η 14 post. — p. 619 l. 1 lege η-ῆε. — p. 622 lege *Β* 292 (pro 392). — p. 637 pro h. Ven. 242 adde κεκλ. εἴη ξ 244. — p. 683 s. καταχέω adde post Pind.: Ol. — p. 697 lege *Θ* 375 ἐπ. ἰπ. ὄφρ' ἄν. (E. Eberhard.) — p. 965 s. λάινος l. 32 adde a G. Bernhardy. — p. 969 s. λάμπω l. 15 lege ὕπο, l. 22 ἄπο, l. 33 ἄρα. — p. 972 s. λαός l. 47 ad ι 708 adde πρὸ νεῶν ἐχέμεν. (F. Albracht.)

p. 219 s. βαθύκολπος pro *Ω* 155 lege *Ω* 215; s. βαθύνω pro *Ψ* 121 lege *Ψ* 421. — p. 220^b s. βαίνω l. 39 post *Ω* 95 347 adde κ 208, ib. l. 55 pro ξ 352 lege 532, ib. l. 68 pro σ 248 lege σ 428. — p. 221^a l. 36 post ι 85 adde κ 56, ib. l. 46 post βάντες adde: Cum dat. *Λ* 460 *Ν* 332 *Π* 751 *Ρ* 574 706, ib. l. 49 pro π 538 lege π 358, ib. l. 60 pro δ 647 lege δ 674, l. 67 pro ϑ 540 lege ϑ 450. — p. 221^b l. 26 pro λ 453 lege λ 563, ib. l. 43 post Τείχρον adde α 119 ἰθὺς προθύροιο. — p. 222^a l. 4 pro *Ρ* 292 lege *Ρ* 392, ib. l. 17 post *Ο* 169 adde *Π* 677, ib. l. 43 post καλά adde *Τ* 279 βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες, ib. l. 46 post ἔβαν adde; cf. ξ 207. — p. 222^b s. βάλανος pro osculi lege esculi, ib. s. βάλλω l. 9 post βαλέει adde κ 290. — p. 222^a l. 29 post *Ξ* 28 adde ξ 97, ib. l. 41 post ξ 422 adde 429, ib. l. 52 post ἀπό adde *Π* 793 ἀπὸ κρατὸς κυνέην. — p. 223^b l. 3 post αἰγανέας adde λ 608 αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς, ib. l. 24 post πέτρας adde: cf. ε 415, ib. l. 26 pro π 67 lege π 179. — p. 224^a l. 14 post ι 499 adde κ 121, ib. l. 26 post 494 adde 567, ib. l. 39 post *Υ* 462 486 adde *Φ* 164, ib. l. 66 post ρ 462 adde χ 15. — p. 224^b l. 43 post 288 adde 764, ib. l. 47 pro *Μ* 182 lege *Μ* 152, ib. l. 53 post *Λ* 675 adde χερσὶν ὑπὸ Τρώων *Λ* 826, ib. l. 59 post χαλκῷ adde *Π* 27 κατὰ μηρὸν ὀιστῷ. — p. 226^a s. βαρύκτυπος l. 3 post 441 lege 460, ib s. βαρύνω l. 10 pro ε 231 lege ε 321. — p. 227^b l. 46 post *Κ* 239 adde: cf. ο 533, ib. s. βασιλεύω l. 2 post αἰεί adde α 392 οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν. — p. 230^a s. βιάω l. 3 post aor. adde ἐβιήσατο et. — p. 230^b s. βίη l. 5 pro χ 229 lege χ 219. — p. 234^a s. βόθρος l. 9 post 36 adde 95. — p. 235^a s. βότρυς l. 3 post βότρυες adde: h. 7, 40 πολλοί. — p. 236^a s. βουλή l. 2 pro *Μ* 336 lege *Μ* 236. — p. 241^a s. βρόμος adde h. Merc. 452 ἱμερόεις βρόμος αὐλῶν, h. 26, 10 βρόμος δ' ἔχεν ἄσπετον ὕλην. — p. 241^b s. βρόχος adde χ 472 ἀμφὶ δὲ πάσαις | δειρῇσι βρόχοι ἦσαν. — p 242^a s. βυσσοδομεύω adde ι 316 κακὰ βυσσοδομεύων. — p. 243^b s. γαῖα in fine adde: carmine celebratur Γαῖα παμμήτειρα h. 30. 1. — p. 245^b l. 53 post *Ψ* 540 774 adde 858. — p. 246^a l. 22 pro *Π* 329 lege *Π* 239. — p. 251^a s. γενεή l. 35 pro ἴσμεν (bis) lege ἴδμεν. — p. 251^b s. γένος l. 25 pro ξ 267 lege ο 267. — p. 252^b l. 3 pro *Ω* 168 lege *Ω* 618. — p. 255^b s. γῆρας l. 5 pro φ 283 lege ψ 283. — p. 258^a s. γιγνώσκω l. 20 dele γνώτην φ 36, l. 22 γνῶτε *Τ* 84 est ipv., non coni. — p. 264^b s. γυμνὸς l. 10 post *Π* 815 adde *Ρ* 711. — p. 266^a s. *ΔΑ*. — l. 11 pro γ 138 lege γ 187. — p. 275^a s. δασμός adde h. Cer. 86 ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη. — p. 277^b l. 41 pro κ 216 lege κ 126. — p. 285^b s. δένδρεον l. 4 pro *Ρ* 153 lege *Γ* 152. — p. 286^a s. δέος l. 3 pro *Κ* 367 lege *Κ* 376. — p. 288^a l. 5 pro ζ 127 lege ξ 127, ib. s. Δευκαλίδης l. 1 pro *Μ* 107 lege *Μ* 117. — p. 288^b l. 4 pro μ 205 lege ϑ 205, ib. l. 7 pro ψ 485 lege *Ψ* 485, ib. s. δεύτερος l. 4 pro *Χ* 307 lege *Χ* 207. — p. 289^a s. δεύω l. 11 pro ζ 292 lege ζ 192. — p. 289^b l. 57 pro *Η* 238 lege *Ε* 238. — p. 295^b s. δημόθεν l. 1 ante populo insere: ex. — p. 296^b s. δημός l. 3 pro χ 501 lege *Χ* 501. — p. 297^b s. διά l. 30 pro *Γ* 729 lege *Ρ* 729. — p. 301^a s. διάνδιχα l. 2 pro *Β* 189 lege *Α* 189. — p. 303^b s. δίδωμι l. 18 pro *Α* 357 lege λ 357. — p. 304^a l. 25 pro ρ 40 lege ρ 420. — p. 307^a l. 22 pro ρ 370 lege φ 370, ib. s. διερέσσω l. 1 pro μ 144 lege μ 444. — p. 308^b s. δικάζω l. 14 post πολλά insere: δικαζομένων αἰζηῶν, | λ 545. — p. 310^b s. Δῖον pro *Ω* 212 lege *Ω* 251. — p. 312^a s. δίπτυχος l. 8 pro γ 480 lege γ 458. — p. 314^a l. 28 pro μ 82 lege μ 182, ib. l. 30 pro *Ψ* 224 lege *Ψ* 124. — p. 316^a s. δόλιος l. 1 pro γέρων lege τέχνης. — p. 317^a s. δολοφροσύνη adde h. Merc. 361 δολοφροσύνην ἀλεγύνων, ib. s. δόμος l. 6 pro η 31 lege η 81. — p. 318^a s. δονέω l. 5 inter h. et Pyth. insere: Ap. — p. 322^b s. δρυτόμος l. 4 pro *Π* 643 l. *Π* 633. — p. 323^a l. 27 pro ν 196 lege ν 106, ib. l. 35 pro μ 332 lege μ 232. — p. 324^b s. δυσκηδής l. 2 post afferens insere: ε 466 δυσκηδέα νύκτα. — p. 325^b s. δύω, δύνω l. 6 pro *Λ* 286 lege *Λ* 268, ib. l. 9 ἔδυσαν ξ 341 transfer ab aor. II ad aor. I. — p. 326^a l. 7 pro *Φ* 739 lege *Ψ* 739. — p. 328^b post Δώριον insere: Δωρίς *Σ* 45, ib. s. δῶρον l. 15 pro *Π* 182 lege *Π* 482. (C. Capelle.)

p. 1065^a s. v. μένος in initio adde: de significatione nuper copiosius egit Buchholz hom. Real. III 2 p. 31—39. — p. 1115^b s. v. μοῖρα adde: de natura μοίρης et de ea ratione, qua cum diis coniungitur cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 49 s. — p. 1137^b s. v. νέμεσις adde: de significatione cf. etiam Buchholz hom. Real III 2 p. 179 s. — p. 1140^b s. v. Νεοπτόλεμος in fine adde cf. etiam Buchholz hom. Real. III 1 p. 374 s. — p. 1150^b s. v. νηπιέη in fine adde: de νηπιέη vocis natura, vi, significatione, qua homines in perniciem vocantur cf. Buchholz hom. Real. III 2 p. 152—59. — p. 1151^b s. v. νήπιος Nr. 2 adde: de νηπίῃ qua homines in perniciem ruunt cf. Buchholz hom. Real. III 2 p. 155 s. — p 1152^a s. v. Νηρεύς adde: cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 246 s. — p. 1152^a s. v. Νηρηΐδες adde: de earum natura cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 247 s. (C. Mutzbauer.)

Vol. II. p. 71 s. ὀρέγω lege *Ε* 225 (pro 234). — p. 129 s. πάντῃ adde *Π* 156 v. l. — p. 145 s. Πασιθέην adde *Ξ* 276. — p. 191 s. πλήσσω adde v. l. *Λ* 146. — p. 226 s. πρόβασις lege Eust. 1434, 54. — p. 269 s. σανίς lege β 344 ἔπεσαν. — p. 280 s. σκεδάννυμι lege L. Meyer Kuhn 6, 174. — p. 319 s. τέκνον adde ep. 4, 8. — p 337 s. τμήγω adde *Λ* 146 τμήξας. — p. 396 adde ὑψίκρημνος ep. 6, 5 et ὑψιμέδων ep. 8, 3. (E. Eberhard.)

p. 315^a s. τε in initio adde cf. Christ, der Gebrauch der Partikel τε mit besonderer Bezugnahme auf Homer in den Sitzungsberichten der K. Bayr. Akad. der Wiss. phil.-hist. Cl. 1880 p. 25—76, qui haec de particulae origine, significatione, usu disseruit. Particulam τε cognatam

esse cum lat.-ce, quod exstat in hic pro hi-ce, nunc pro nun-ce, sic pro si-ce, goth. suff. -h in sva-h ‚sic', sa-h, so-h ‚hic', ‚haec', skr. ved. kam, nostro adv. loci da. primam igitur significationem esse eam, quae animum nostrum ad aliquam rem advertat vel nobis aliquid ob oculos ponat. „die Partikel hat ursprünglich deiktische Kraft“ cf. l. l. p. 74 s. 29 s. 71 c. adn. 3. Unde altera quae est copulativa, ita orta est, ut particula bis posita duo nomina vel verba inter se iungerentur, quo facile fieri potuit, ut etiam duae enuntiationes breviores iisdem particulis *τε-τε* inter se copularentur. cf. p. 75 31 s. Atque prima illa vis affirmativa rarius apud Homerum servata est, quod fit in voculis *ἦ τε* ‚verum enim vero' *νύ τε, πέρ τε, μάλα τε* *A* 218 coniunctis. cf. p. 36 s. 75 s. 38 s. vide etiam *μάλα μὲν* s. v. *μέν* in h. lex. vol. I p. 1051, 1 s. fin. eodem redit, ubi particulae *μὲν* affirmativae, cui particula adversativa non respondet, in enuntiationibus primariis adicitur *Δ* 340 *Ν* 47 *Ο* 203 *ε* 447 *μ* 62 *τ* 333. cf. p. 36 s. quod si fit in en. relativis *Β* 114 *Τ* 91 *Λ* 485 487 *χ* 368 422 eandem equidem particulae notionem tribuerim, etsi Christ l. l. p. 36 s. etiam fieri posse censet, ut particulae *τε* vim copulativam vindicemus. cf. etiam s. v. *μέν* in h. lex. vol. I p. 1049 s. Copulativa vero est vis particulae primum ubi particula bis posita, id quod plerumque usu venit, vel duo nomina vel verba vel enuntiationes breviores inter se coniunguntur. cf. Christ l. l. p. 31. In enuntiationibus autem longioribus aut semel posita alii particulae, huius significatione nihil fere mutata, ut in *καί τε, δέ τε, γάρ τε, ἤ τε* quasi pleonastice adiungitur aut bis posita ad duas enuntiationes ab *εἰ, ἤ, ὅς* incipientes inter se artius coniungendas valet. cf. p. 32 s. eodem pertinet, ubi in enuntiationibus primariis, quae per *μὲν-δὲ* inter se referuntur, aut utrique particulae *Β* 90 *Ζ* 147 *χ* 304 *Ε* 139 *Ν* 706 *Φ* 260 *Ψ* 519 *η* 123 additur, aut soli *μέν*, cui deinde *δέ, δ' αὖ, αὐτὰρ* respondent, *Π* 28 *Ε* 138 *Ι* 508 *Λ* 64 393 *Φ* 461 *Χ* 495 *Ω* 530 *ε* 331 *η* 129 *λ* 220 *μ* 62 93 *τ* 33, ubi Bekk.[2] pro *δὲ* scribit *τε*, h. Ap. Del. 141 *Λ* 481 *Δ* 424 *Ε* 141 *Λ* 476 *Ν* 799 *α* 215 h. Ap. Pyth. 11 adicitur. huc etiam locus *δ* 102 *ἄλλοτε μέν τε - ἄλλοτε δ' αὖτε* referendus est. cf. p. 35 c. adn. p. 36 et s. v. *μέν* in h. lex. vol. I p. 1051, 2. neque minus ad enuntiationes inter se copulandas valet, ubi aut *δὲ* particulae, quae, particula *μὲν* non antecedente, narrationis continuationi inservit, aut negationibus *οὐδέ, μηδὲ* *Β* 179, *μήτε* *Ω* 337 apponitur. cf. Christ l. l. p. 41. atque idem l. l. p. 41 s. in iis carminum partibus, quae recentiore aetate confectae sint, hic illic particulam utpote levissimam metri causa insertam esse iudicat, nec minus eius vim prorsus exstinctam esse videri in voculis *ἀλλά τε, ἀτάρ τε, καί τε, γάρ τε* coniunctis. — p. 322ª s. v. *τερπικέραυνος* adde schol. A *οὐκ ἀπιθανῶς δὲ οἱ τερπικέραυνον οὐ τὸν τερπόμενον τῷ κεραυνῷ ἀποδιδόντες, ἀλλὰ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ τὸν τρεπικέραυνον, τὸν τρέποντα τοὺς ἐναντίους τῷ κεραυνῷ, ὡς δρατὰ σώματα ἔφη* (*Ψ* 169) *τὰ δαρτὰ καὶ τὴν καρδίαν κραδίην*. — p. 327ª s. v. *Τηθύς* in fine adde: cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 8 s. — p. 331ᵇ s. v. *Τιθωνός* in fine adde: cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 206. — p. 336ª s. v. *Τιτυόν* in fine adde: cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 3 s. 8 s. — p. 336ᵇ s. v. *Τιτυός* in fine adde: cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 12 132. — p. 346ª s. v. *Τριτογένεια* adde: de vocis notione cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 149. — p. 348ᵇ s. v. *Τροφώνιος* adde: de Apollinis templo a Trophonio et Agamede exstructo cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 114. — p. 352ᵇ s. v. *Τρώ* adde: cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 243 280 s. — p. 375ᵇ s. v. *ὑπέρμορον* adde: de voce quid sibi velit cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 56 s. — p. 380ª s. v. *ὕπνος* in fine adde: de Hypno deo cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 316 s. — p. 439ᵇ s. v. *φόβος* in fine adde: de Phobo, Martis filio cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 203 s. — p. 443ᵇ s. v. *Φόρκυν* in initio adde: vocalem *υ* nominativi omnibus locis brevem, contra casuum obl. longam esse tradit Herodian. *περὶ Ἰλ. προσ.* II p. 105 ed. Lentz. cf. *περὶ διχρ.* II p. 10, *περὶ ὀνομ.* I p. 623 25 c. adn. Lentzi. alii vero semper productam eam fuisse contenderunt, ut Tyrannio ap. Herod. *περὶ Ἰλ. προσ.* II p. 105, ubi haec leguntur *οὐχ ὑγιῶς δὲ ὁ Τυραννίων ἐκτείνει τὸ υ, ἐπεὶ εὑρέθη, φησί, καὶ ἡ εὐθεῖα ἐκτεινομένη „Φόρκῡς αὖ Φρύγας ἦγε“* (*Β* 862). *ἐκεῖ γὰρ τὸ μέτρον κατηπείγεν*. Herodiano oblocutus Hinrichs de eloc. Hom. vest. Aeol. p. 82 duas nominativi formas *Φόρκῡς* et *Φόρκῡν* quam coll. *χέλῡς* voc. *χέλῠ* acc. *χέλῡνα* formis Aeolicis *Β* 862 restitui vult, fuisse statuit. sed idem ib. in adn. terminationem utramque fortasse ab initio longam fuisse conicit. cf. etiam Hartel Stud. I p. 49. — p. 444ª s. v. *Φόρκυς* in fine adde: de Phorcyne deo cf. etiam Buchholz hom. Real. III 1 p. 262 s. — p. 454ª s. v. *φυλακός* adde: de forma et accentu cf. etiam Hinrichs de el. Hom. vest. Aeol. p. 100 s; s. v. *Φύλακος* adde: de forma et accentu v. Hinrichs de el. Hom. vest. Aeol. p. 100 s. — p. 465ᵇ s. v. *Χάριτες* in fine adde: cf. etiam Buchholz hom. Real. III 1 p. 196 s. — p. 476ᵇ s. v. *Χρύση* adde: cf. Buchholz hom. Real. III 1 p. 120. — p. 488ª in fine s. v. *Ὠκεανός* adde: de natura dei cf. etiam Buchholz hom. Real. III 1 p. 8 s. — p. 493ª s. v. *Ὠρείθυια* adde: Woerner Sprach-Wiss. Abh. aus Curtius gram. Gesellschaft 1874 p. 120 s. nomen ab *ὠρύω ὠρύομαι* ducens intellegit ‚die dumpfbrausende Woge'. cf. etiam Buchholz hom. Real. III 1 p. 233. — p. 494ª s. v. *Ὠρίων* adde: cf. etiam Buchholz hom. Real. III 1 p. 206 s. 221 s. (C. Mutzbauer.)

Typis Baerii & Hermanni Lipsiae.